Do 13 1 24.1.219

THESAURUS, Græcæ Linguæ,

In EPITOMEN, sive COMPENDIUM,

REDACTUS;

Et Alphabetice,

Secundum,

CONSTANTINI METHODUM,

ET

BIBL. CANT. ACAD.

Schrevelii, Referatus:

Concinnatus, & Adornatus, Studio & Industria,
GULIELMI ROBERTSON.

Cujus Operâ, præter omnia Vocabula, in prioribus SCHREVELIANIS Editionibus, eorumque permulta pleniùs Explicata: Octoginta, circiter, Græcorum Vocabulorum, millia, ultimæ, à D. *Hill*, Editioni, sunt Addita, Inserta, vel Adjecta; idque, in Manuali Lexico Græco-Latino; & Latino-Græcum, duplam circiter Partem, Auctius etiam est Editum.

CANTABRIGIÆ,
Excudebat *Johannes Hayes*, Celeberrimæ Academiæ Typographus.
Impensis *Georgii Sawbridge*, apud quem prostant Venales, *Londini*, Vico, vulgò vocato, Ludgate Hill, ad Insignia Bibliorum, *Anno Dom.* 1676.

15.97

VIRIS,

Ἐν τῇ

ἘΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ,

Expertissimis,

D. D. *Richardo Busby*, Regiæ Scholæ Collegiatæ *Westmonasterienſis*, Γυμνασιάρχῳ.

D. D. *Thomæ Gale*; D. D. *Johanni Goad*; M^ro *Johanni Buncle*; M^ro *Thomæ Watſon*:

Scholarum, in Nobiliſsima Civitate *Londinenſi*, præcipuarum, Ἀρχιδιδασκάλοις Celeberrimis;

S. P. D.

G. R.

Λοιπλὼ τλὼ Opellam meam, (*in ſe, quidem, oportet fatear, pertenuem; attamen, eo etiam ipſo Nomine, tutiùs, ac cautiùs, mihimet fovendam;*) penitus elusurus eſſem; καὶ ὁλόκληρον τὸ ἔλαττον, *prorſus eſſem*, ὀλεσόμενος; *ſi vel vos*, (ἐν τῇ τάξει ὑμῶν, *jamjam Illuſtriſsimos*) ἐπαινετικῶς τοῖς λόγοις, ἢ ἐγκωμιαστικῶς, *celebrare conarer: vel ſi*, τλὼ Ἑλλάδα γλῶσσαν, (*ſeculorum* πολλῶν *retroactorum experientiâ comprobatam, & eruditorum* πλειόνων *calculis, ſuffragiis, elucubrationibus, declamationibúſque Doctiſsimis, decantatam*) πομπικῶς *attentarem ulteriùs efferre: Vos enim* ἐν τῇ *Literatæ humanitatis* σφαίρᾳ, *veluti* τὰ *primæ magnitudinis* ἄστρα, *tantoperè, tamque ſplendidè, præfulgetis; ut obfuſcandum eſſet potius, & obumbrandum lumen veſtrum proprium, quàm, ſplendore quolibet adſcititio, magis Illuſtrandum: Atque ſic,* ταύτης τῆς γλώττης τῆς Ἑλληνικῆς, *vos eſtis, non ſolùm, Profeſſores Eruditiſsimi; ſed &,* πρωτοδιδάσκαλοι *congruentiſsimi: Lingua namq; Græca, præ cæteris omnibus, à Primæva Derivatis, (ſeponenda, quippe,*

quippe, ſemper eſt, ex omni hujuſmodi Collatione, Venerabiliſsima Linguarum omnium Mater, Primitiva, Θέσπις, καὶ Θεσπιευτὸς, Hebræa;) tot, tales, tantas, adcóque eminenter Excellentes habet ἰδιότητας, etiam Lexicographicas; non ſolùm, in multitudine tanta Derivationum, ſed præſertim, in Compoſitionibus ejus, & Decompoſitionibus, vix pene numerandis, aut terminandis; & in varietate ſignificationum iis correſpondentium, &c. Ut mente potius, & contemplatione, multò meliùs concipi poſsint Elegantiæ hujuſmodi, & intelligi; quàm verbis quibuſlibet exprimi, aut γεαφικῶς depingi: Atq; hæ quidem ipſæ Proprietates hujus Linguæ, tam inſigniter Elegantes, adeo etiam innotuerunt, Chriſtiano toti Orbi literato, conſpicuæ; ut vir quiſpiam, quibuſlibet dotibus aliis, quantumvis imbutus eximiis, Eruditus plenè, minimè habeatur, nec haberi poſsit, qui Ἑλληνικὸς non ſit; τοσοῦτον, ſaltem, ut Elegantias haſce Linguæ Græcæ nôrit, & ipſam, ſibi aliquantùm ſolidè, conciliârit intellectu familiarem: propterea quòd, in ea, Scientiarum omnium, & liberalium Artium, Termini, Principia, Definitiones, &c. Significantiſsimè deſcribantur, dilucidiſsiméque, ſtudioſis, maxima cum Utilitate, in iis intelligendis, & delectatione, tradantur: unde etiam eſt, ut neq; Chriſtianum aliquod Gymnaſium, aut σχολὴ quævis, in quolibet Erudito habeatur Pretio, in quo, vel in qua, ſtudioſi, Græcè non legunt, & Ἑλληνικῶς quotidie, ſeſe minimè γυμνάζωσι; non ſolùm, ob Eruditiſsimos in ea Lingua, tam Poetas, Authores, quàm Oratores, evolvendos; ſed præcipuè, quòd, τὰ, τῆς καινῆς διαθήκης, ſcripta ſalutaria καὶ Θεόπνευστα, τῇ Θεᾷ, placuit, θεονοίᾳ, in ea, exaranda. Hæc, (viri πολυμαθεῖς,) ut &, quæ Lectoribus habeam ſubjicienda, & talia hujuſmodi omnia, quum vos, quàm maximè, pernoſcatis: Solummodo reſtat; Eruditiſsimi Viri; ut vobis, eximiis, inter præſtantiſsimos, Profeſſoribus, Linguæ, præter primam, præſtantiſsimæ; hoc Opus ſubſequens totum, ad eam Linguam faciliùs ediſcendam, & intelligendam, (veſtro, præſertim, ſi ſic recommendari contigerit, comprobante calculo;) adaptatum; meóſque, in eo concinnando, πόνους, proponam; & non tam τῆς κρίσεως veſtræ, τῇ ἀκριβείᾳ accuratiſsimæ; quàm, judicii veſtri εὐνοίᾳ, & Candori Prudentiſsimo, ſubjiciam, dicem, dedicemque; & denique, ut ego ipſe, cum Laboribus, ἐὰν θέλῃ Θεὸς, meis, τοῖς ἐσομένοις, Vobis, aliiſque ſimilibus, γυμνασιάρχοις Illuſtribus, & ſub veſtra, illorúmque Ferula, Militantibus Studioſis Ingenuis; in hujuſmodi Literarum humaniorum Operibus, Devotus, ſubſcribar,

Gulielmus Robertſon.

LECTO-

LECTORIBUS CORDATIS.

EXhibeo vobis, Lectoribus quibuſvis, Eruditis, Candidis, Benevolis; ſpeciatim, Tyronibus ingenuis, & ſtudioſis Induſtriis ac ingenioſis, Compendioſiſſimum ſimul, ac Copioſiſſimum, & ſtudioſis etiam Uſu facillimum; quod unquam, aut uſquam, exſtiterit hucuſque, Lexicon Græco-Latinum; (abſque ſit invidia, quodlibet verè dictum;) In quo Adornando, quantum me penes erat, ſtudioſi φιλομαθεῖς, in illud incubui, ut veſtro commodo, facillimo uſui, progreſſuíque maximo, (pro temporis, preli, voluminis, aliarúmque ratione circumſtantiarum;) totum redderetur opus abſolutum: quod, uſq; adeo, jamjam, cum Deo propitio, completur effectum; ut audeam aſſerere, (propriâ qualibet vanitate depoſitâ, & abſq; cujuſlibet, ut ſpero, experti, opprobrio;) adoleſcentem quemvis ſedulo ſtudioſum, ulteriores, utiliores, faciliores, ac jucundiores, in Græca Literatura, facere poſſe progreſſus, hujus Operis Ope ac Uſu, menſe Unico; quam, quilibet ejus, in ſtudiis, ſocius, & æqualis ingenio, poſſit, in tribus; licet, ad manum, ſibi habeat, in promptu, parata, quælibet, vel omnia, quæ hactenus, exiterint edita, Lexica Græco-Latina. Hoc autem, hinc, facilè demonſtratum apparet; quòd, ex hoc, præ manibus, Lexico; Sexies plura Vocabula Græca, quæcunque occurrerint, apud Poetas, vel Oratores, in Poeſi, vel Oratione ſoluta, unicâ horâ, poſſint indagari, reperiri, ſignificationibus exprimi, Grammaticéque reſolvi, faciliùs ac citius, idq; à Tyronibus; quàm, ex quolibet alio, huc uſq; Lexico publicato, tali, vel quolibet alio proportionali, temporis ſpatio. Multoties enim, ex quo, primùm initiatus eram ipſe, & Literis dicatus humanioribus, dolori mihi fuerunt, etiam præcordia pungenti, difficultates, & obſtacula, quæ ſtudioſorum, præſertim tyronum, & initiantium, retardarunt molimina, & ad profectum eorum, in ſtudiis, obſtruxerunt, & ſæpe hebetarunt, conamina; idq; præcipuè, propter Lexicorum uſum adeo difficilem & operoſum: Græcorum namque Lexicographorum, par illud nobile, (Heſychius & Suidas) in Scholis Grammaticis, auditu vix notum, nedum manibus tritum; & Opera eorum (Virorum Clariſſimorum) quamvis fundamenta fuerint Lexicorum ſubſequentium, iis ſuperſtructorum; nihilominus tamen, Latinè etiam reddita, adeo curta ſunt, & abſtruſa; ut penè mutile prorſus eſſet, & vix Operæ pretium, tyronum uſui ea exhibere veſtiganda: è contrà, deinde, voluminoſa *Henrici Stephani* (nomine etiam ipſo, Literato toti Orbi Chriſtiano, Clariſſimi) Opera, adeo ſunt prolixa, & onere, pondere, pretioq; tantum valent, ut ſtudioſis, in Scholis, minimè tradi poſſint, evolvenda; ſed in Bibliothecis potius ſint aſſervanda, aut eruditis, quibus par, iis comparandis, ſuppetit pecunia, ſint relinquenda; & præterea, literatis quibuſvis, hoc etiam onerantur gravamine; quòd operæ, tædii, ac difficultatis nimium ſit, ex iis inveſtigare multa millia vocabula Græca, quæ, ſtudentibus, non obviam eſt, primo intuitu, ad ſua propria reducere Themata, & Etymologicam earum enucleare compoſitionem. Sic etiam *Johannis Scapulæ* Lexicon, Accuratiſſimum, ſanè, *Stephanici Theſauri* Compendium, & Epitome ejus ingenioſiſſima, licet, unico volumine, comprehendatur, in Folio, atque ita, portatu & pretio, multo ſit levius: attamen, iiſdem, quoad cætera, gravatur difficultatibus, & impedimentis, verſantium in tyrocinio ſtudia, remorantibus, quibus ipſe *Stephani Theſaurus*; nam quum, in utroque, Primitiva tantùm Themata, Methodo deſcribantur Alphabeticâ; relinquuntur, centies ultra millia Vocabula, Derivata, Compoſita & Decompoſita, ſtudioſis ipſis indaganda & reſolvenda: ex quibus, pleraque, multum, tyronibus, non poſſunt non faceſſere negotium, priuſquam ad Themata reducantur, & Etymologica earum Compoſitio, vel Decompoſitio, intelligatur; neq; indices, ad *Theſaurum* ipſum, & ejus Epitomen, adjectæ,

jectæ, hoſce ſupplent, aut ſupplere poſſunt, defectus; nam, licet, indicibus hiſce, ſtudens dirigatur, ad Paginam, vel Columnam, ubi vox talis vel talis eſt reperienda; ibi tamen, Thema tantùm, aut Derivata vox, ultimò concurrens ad Compoſitionem, aut Decompoſitionem extruendam, indicatur; reliquæ vero partes, Compoſitionem ingredientes, (in quibus ſæpiſſimè præcipua eſt difficultas) Lectoribus nullatenus notificantur. Reſtat denique, Doctiſſimi ſimul, & Laborioſiſſimi *Conſtantini* Opus operoſum, quo, vix opinor, quiſquam Literarum Magiſter humaniorum, in Literatura Lexicographica, viderit unquam, nedum ediderit, Opus aliquod, tanto, adeoq; indefatigabili labore, confectum, & Lectione refertum adeo multiplici; ex eo enim, *Theſaurus* ipſe *Stephani*, maxima ex parte, Compilatus eſt; non tantùm, quoad omnia ejus Vocabula, ſed etiam, in Vocabulorum ſignificationibus, Explicationibus, & authoritatibus, ſignificationes varias confirmantibus, verbatim ex eo deſcriptis: quod, immenſi pene Laboris, Opus, quum, Alphabeticè, quidem, integrè ſit deſcriptum, quoad omnes Derivatas, Compoſitas, & Decompoſitas voces; prompto, revera, eſt uſui, ſtudentibus, in ordine Vocabulorum; veruntamen, Author Ille, indefatigabilis, (quibus rationibus inductus, vix poſſum augurari;) vocum plerarúmq; ſignificationes, (quæ multiplices, apud eum, & multipliciter occurrunt variæ; authoritatibus etiam, ex Poematum, & ſolutæ orationis Scriptoribus, multifariè ſunt comprobatæ;) infeliciter adeo habet digeſtas, & confusè; ut Lectori ejus, Græcæ Linguæ non admodum gnaro, difficile admodum ſit, quamnam ex iis ſeligere propriam, & ipſi Vocabulo, primitùs, & præcipuè congruam; immo, & plerumque, ſignificatum minus uſitatum, magiſq; remotum, vel Metaphoricum, &c. Primo, ſæpiſſimè, loco, deſcribit viſendum: Sed, præterea, præter iſtam, ſignificatorum, confuſam digeſtionem, & impropriam; voces pleræq; ab eo deſcribuntur, abſq; ulla earum Originis, Etymologiæ, vel Compoſitionis notatione, Lectoribus exhibita; ita ut, Themata ipſa Primitiva, nullo ſignaculo, dignoſcantur à Derivatis; & vocum Derivatarum, Compoſitarúmque, vix è millibus, ſingulæ, Themata ſua, aut Compoſitionis rationem, aut notificationem, in Opere iſto, quamvis prægrandi, habeant ſibi adſcriptam; quæ Operis iſtius uſum, ſtudentibus, reddunt admodùm inutilem, & difficilem. Ad has omnes difficultates, è medio tollendas, primus, quem nôrim, prodiit, *Cl. Schrevelius*, ut viam peregrinantibus *Athenas*, adaperiret proximiorem, ſimul, ac faciliorem: atq; equidem, prima hujuſmodi conamina, æquè fuere laudabilia, ut & ſtudioſis, grata erant & utilia; nam, quod ad omnia, Lexici Græci, quæ congeſſit, Vocabula; Gratiſſimam ſtudentibus & Utiliſſimam obſervavit Methodum; idq; in Derivatis, & Compoſitis, ab eo deſcriptis, æquè ac in ipſis Primitivis; & præterea, Derivata reducit ad ſua Propria Themata; & Compoſitorum oſtendit Partes Componentes; Additis, inſuper, & Alphabetico ſuo Proprio Loco, Inſertis, tam nominum caſibus, quàm verborum temporibus, cum Vocabulorum itidem variis Dialectis, & Idiotiſmis, &c. Quæ tyronibus, in Grammatica Reſolutione, aut Vocum Notatione, difficultatem parituræ videbantur aliquam: Et, in tantum, quidem *Cl. Schrevelius*, ſtudentium utilitati, & facili eorum conſuluit progreſſui. Verùm enimvero, licet, hæc ultimò memorata, tempora ſcil. & temporum Perſonæ, verborum irregularium, cum caſibus nominum, & variis Dialectis, &c. (quæ colligebantur in unum Indicem, & ad Calcem Operis *Conſtantini*, Alphabeticè conjiciebantur; atq; ex eo, tam *Stephani Theſauro*, quàm *Scapulæ* Compendio, adnectebantur;) per totum Opus *Schrevelianum*, Ordine ſuo, Diſperſa, & Inſerta, plenè ſatìs ſint tyronibus deſcripta; ita ut, quoad hæc, parùm ampliùs, in hoc ejus Opere, deſideratum ſit: reliqua tamen omnia, in *Schrevelii Lexico Manuali*, contenta, adeo pauca ſunt, eaq; pauca, ita defectivè deſcripta; ut, Græci Lexici ſpecimen videatur potiùs, quàm Completum aliquod Lexicon Græco-Latinum: Nam, licet, ipſa Themata pleraque, & fere omnia, (quædam enim, etiam hujuſmodi, ſunt omiſſa;) ibi digerantur; ſunt tamen ferè nominata tantùm; & ſignificationes eorum variæ, variíq; ſenſus eorum, ac uſus, (in quibus, multa Themata Græca, multipliciter, abundant;) penitus propè, in pleriſq; prætereuntur: ſic etiam, in Deriva-

Derivatis, Compoſitis, & Decompoſitis, quæ ibi pauca admodum, (præ numero, nimirum, omnium) exhibentur; ſignificationes itidem, & variæ eorum acceptiones, &c. Eodem modo, defectivè exprimuntur; adeo ut, paucarum vocum ibi Collectarum, pauciſſimæ ita plenè & congruè ſunt Explicatæ, ut ad Propriam, & penitiorem earum Notitiam, & Intellectionem, Lector quivis poſſit introduci. Hæc, cùm revera ita ſe habuerant, in *Lexico Manuali*, primùm edito; mirum mihi ſæpe videbatur, *Schrevelium* ipſum, per tot annos elapſos, pleniorem & accuratiorem, nunquam emolitum & elucubratum fuiſſe Lexici ſui Editionem. Hiſce difficultatibus, ac hujuſmodi defectibus ut occurreretur, ſupplendis; varios poſt annos, à *Schrevelio* primùm edito; aggreſſus eſt, Vir Eruditus, *Joſephus Hill*; ut viam, *Athenas* anhelantibus, ſalebris abruptam paucioribus, ac minùs redderet impeditam, & debilibus, aut parùm gnaris, viatoribus illuc properantibus, obſtaculis, non adeo gravibus, Intricatam, oſtenderet: quod ut effectum daret, paucitati vocum, à *Schrevelio* deſcriptarum, conſuluit præcipuè ſuccurrendæ; atq; hunc in finem, ut ipſe, in Præfatione ſua, profitetur, quinq; Vocabulorum millibus, *Manuale Schrevelianum* Græco-Latinum, adauxit; ſed, doctus ille Vir, eodem cum *Schrevelio* Scopo, & ejus inſiſtens veſtigiis, Impenſarum à ſtudentibus erogandarum, & Voluminis, in Octavo, publicandi, ſtrictè nimis & parcè, rationem habens, brevitatem adhibuit nimiùm curtam & conciſam: quicquid autem in cauſa fuerit; hoc certiſſimè compertum; quòd, ex Græcis Vocabulis, Derivatis, Compoſitiſque, quæ in Græco-Latinis Lexicis jamjam Editis, continentur; portio vix ſexta, in toto illo Opere, retrolapſis, ab hinc, aliquot annis, juris, à *D. Hill*, & Uſus publici, facto, reperiatur; & ex iis paucis, quæ ibi digeruntur, pars vix decima, debitam ſibi habet adnexam Explicationem, tyronibus etiam neceſſariam progredientibus; præſertim, ſcilicet, quod ad Vocum Græcarum varias ſignificationes, earúmq; varios ſenſus attinet, & Uſus. Hæc, aut hujuſmodi talia, quum, duobus, circiter, antehàc, annis, cum dimidio; Viro, de Literata Republica, maximè merito, *GEORGIO SAWBRIDGE*, *Armigero*, ſignificarentur; & Operis prædicti, defectus indicarentur, ab eoq; ſatìs eſſent ponderati; animo prompto, ſtudioſiſq; Benevolo, conſtituit, ut, Deo Opt. Max. favente, quàm fieri poſſet expeditè, Lexicon Græco-Latinum, Plenum & Alphabeticum, prodiret evulgatum; & mecum, ipſi placuit, hoc ſuum communicare conſilium, ac Opus mihi concredere totum Adornandum; Impenſáq; neceſſaria, ad illud complendum, ſtatuit eroganda: Quæ tanta, in Me repoſita fiducia, & ſtudium, ſimulac, meum innatum, ſtudioſam & Ingenuam Juventutem, quàm, Ope Divinâ, poſſem, acriter, in Studiis promovendi; Me totum, ad munus tale, Genio meo ſemper Gratiſſimum, alacriter induxere ſuſcipiendum; adeo ut, exinde, meipſum dederim fixum, labores quoſvis ſufferre neceſſarios, donec, ad Scopum & Finem, (ſi cœleſti, viſum ita fuerit, auxilio;) perduceretur optatum; qui jam, eatenus, prout videtis, (grates, eidem auxilio, cœlitùs ſubminiſtrato, gratiſſimas;) conſecutus eſt, & manibus traditur veſtris, utendus. Quod autem ad meas attinet, in Opere toto, partes; pauca tantùm, nunc reſtant, vobis, Candidis, Ingenuíſq; Studioſis, ſignificanda: In illud enim, viribus totis incubui, ut omnia obſtacula ſuprà dicta, ſtudiis veſtris, exhibentia remoras & impedimenta, progreſsúmque, in iis, facilem, & gratum, retardantia, quantum juſtum hoc, in Quarto, Volumen, pateretur; ſubmoverem: Hic, enim, omnia habetis Vocabula Græca, *Conſtantini*, & poſt eum, *Schrevelii*, Methodo, Alphabeticè digeſta: hic, etiam, multa, hac Methodo deſcribuntur Vocabula; quæ in nullo alio, ſingulo, Græco-Latino Lexico, hactenus edito, reperiuntur; nam varia ſunt hîc, ex *Conſtantino*, Vocabula, quæ in *Theſauro*, & ejus Compendio, ſunt omiſſa; ut &, multa hîc ſunt alia, quæ in hiſce continentur, & in ipſo *Conſtantino*, non inveniuntur: Hæc, itidem, omnia Vocabula, quæ millibus, circiter, octoginta, ſunt plura, quàm in præcedentibus Editionibus *Schrevelii*, hîc congeſta; ad propria ſua Themata, & ad partes Compoſitionem quamlibet, conſtituentes, Grammaticè reducuntur; & eorum Etymologia quoque, in pleriſq; Thematis, quibus aliquod Etymon evidens, aut utile traditur, ſtudentibus indicatur; in poſteriore ſcilicet

licet parte Operis, & præcipuè in primæ supplemento. Præterea, quod ad Vocum Græcarum significationes attinet, & Explicationes; in omnibus Vocabulorum millibus, hîc, Alphabetico ordine, *Schreveliano* Operi Additis & Insertis, vel in Supplemento, superadditis & adjectis; eorum significatio, & necessaria quævis Explicatio, dilucidè, quàm potui maximè, (pro Voluminis ratione) ac breviter, exprimitur; ut & authoritates multas, sive Authorum præcipuorum Sententias varias, quas, vel in *Constantino*, vel in *Thesauri* Compendio, reperi succinctas, breves, & congruas, in multis Thematis, Derivatis, & Compositis, addidi; ut vocum talium Usus, in Authorum Phrasiologiis, ostenderetur studiosis: atq; in hujusmodi vocibus, semper, sicut &, in aliis multis, sæpe admodùm, Authorum ipsorum adscripsi nomina; ut nomine, saltem, tenùs, noscerent studiosi, Græcos Authores, Philosophicos, Historicos, Comicos aut Tragicos, vel Physicos, & Medicos, &c. In Poesi, vel prosa scribentes; quos, in Scholis, non habent sibi traditos, manibus terendos: Immo, eadem etiam usus sum Methodo, in ulterius Explicandis multis aliis Vocabulis, in *Schreveliano Lexico*, priùs, quidem, sed defectuosè, descriptis; & hujusmodi Vocabulis defectivis, auctiorem addidi Explicationem, præcipuè, & frequentiùs in posteriore hujus Lexici parte; à *Kappa* ad *Omega*, ut & frequenter admodùm, in Supplemento ad primam.

Atq; hæc sunt, quæ hîc, studiosis prælibanda duxi: si quæ supersint, de Operis Usu, necessaria, in Postscripto, ad Supplementi Calcem, indicabuntur.

Valete, cuncti Studiosi Ingenui, omnésq; Lectores Candidi; & ut, Opere hoc toto, cunctisq; hujusmodi laboribus, Studiis vestris, propriis, in Usu & Progressu Studiorum, felici, cum Deo propitio, fruamini: supplex, Precatur & Orat,

GUL. ROBERTSON.

Titulus sequens, in priore Editione *SCHREVELII*, Præfixus erat; hic, autem, sic Restituendus;

Cornelii Schrevelii,

LEXICON MANUALE Græco-Latinum,

Copiosissime ADAUCTUM.

CORNELII SCHREVELII

LEXICON MANUALE Græco-Latinum.

Α, α.

Prima est apud Græcos litera, quam vocant ἄλφα, à prima Hebræorum Aleph. Interdum est nota numeralis, significans primum; sicut β, secundum; γ, tertium, &c. In compositione verò multiplicem habet usum: aliquando enim est στερητικὸν, & vim privandi obtinet: ut βέβαιος, stabilis; ἀβέβαιος, instabilis, &c. Aliquando est ὁπτατικὸν, quasi dicas, intensivum, hoc est, vim addit significationi: ut in ἀχανὴς, ἄβυσσος. Interdum idem quod Νε: ut ἄβατος pro δύσβατος. Nota autem, quod in quibusdam dictionibus α impunè absit, vel adsit, ut otiosum dici possit: ἀζληχρὴς, βληχρὴς· ἄσυχος, σύχος· ἀνωΐστως, νωΐστως· σεβάσιος, ἀσεβάσιος.

A pro ε Doricè: ut ἄτε ore ἔτε.

Ἁ pro ἡ Dor. articulus, ἥ, quo, Dor. pro ᾗ, adverb.

A pro ω, Dor. in gen. plur. simpl. ων, sine accentu, & ἀν, cum circumflexo. Sic α pro ω, in nom. quint. declinat. simpl. ut Ἡσιόδᾱν, ᾶς, ὁ, pro Ἡσιόδων, ωνος. Sic χρυσίσων, pro χρυσίων, à χρυσόω· βεβᾶσι pro βεβῶσι.

Ἁ, quæ, articulus postpos. n. g. pl. num. ab ὃ quod.

Ἀ, vox quiritantis, admirantis, optantis: ut & ἀ, ἀ, ah, ah, lamentantis, ab ἄ.

Ἀ, ἀ, ha, ha, he, ridentis, ut apud Latin.

Ἀ, ἀ, per duplicem privationem, vel per p conasim. ἄν α, valde noxius, & innoxius: ab α, & ἄω, vel ἄπτω, βλάπτω. Th. ἀπάω, ἀαλ, ἀλ, idem.

Ἀαγὴς, ἐς, ὁ, ἡ, infragilis: ab α, & ἄγνυμι, frango.

Ἀαδὴς, molestus fuit, aor. 2. pro ἤδη, solutione η in αα, verbi ἀδέω. Sic, Ἀαδεῖν, turbare, afficere contumeliâ; item, egere, anxium esse; ὀχλεῖν, &c. Hesych. Thema idem.

Ἀαδὴς, Dor. pro ἀηδὴς.

Ἀ Α Ζ Ω, exhalo, f. σω. p. κα à sono.

Ἀάζω, deceptus fui, pro ἠάσθην, a. 1. pass. verbi ἀάομαι, quod ab ἄω, seu ἄημι.

Ἀάθικτον, ου, τὸ; corrumpi consumax, non obnoxium damno; vide ἄθικτος, intactus, &c. Cum quo idem est, pleonasmo alterius ἀ.

Ἄαμπις, aucupii instrumentum.

Ἀαπὲς, ἐος, ὁ ἡ, ἑ, qui perfici nequit; Hesych. & ἀατὲς, τὸ nondum absolutum, imperfectum, vel non absolvendum, &c. ex ἀ, priv. & ἀνύω, perficio.

Ἄαπτος, ἀάπτως, ab ἄπτω, ος, ὁ, ἡ, non tangendus: ex α & ἅπτω, vel ἰάπτω.

Ἄαρων, ὁ, nomen viri Hebr. ἀλλιτον q. d. Montanus.

Ἀασάμην, ω, ατο, offendi: pro ἠσάμην. a. 1. med. verbi ἄπτω, vel ἄω, noceo. a. 1. ἄσα, Dor. pro ἦσα, & solutione ση in duplex breve ἄασε, & in med. ἀασάμην. Alii malunt ab ἀάσκω, noceo, ab ἀ, & ἄπω, ex ἄω. Sic a. 1. pass. ἀάσθην, ης, η, pro ἠάσθην. Th. ἀτάω.

Ἄασι, flant, 3. plur. ab ἄημι· ut ἴστημι, ἵστασι. Th. ἄω.

Ἀασμὲς, ῆς, ὁ, exhalatio, halitus; calidi efflatio; ab ἀάζω, exhalo, &c.

Ἀάσχετον, intolerabile; ex α, & ἴσχω, teneo: cujus 3. person. perf. pass. ἴσχηται, unde χερὶς ἡ ἄχεστος, &, pleonasmo τῦ α, ἀάχεστος.

Ἄαται, saturatur, 3. sing. ab ἄαμαι. Th. ἀημι. Sed ἄᾶται, 3. sing. ab ἀάομαι.

Ἀαστος, ου, ὁ, ἡ, insatiabilis, insecurus: ex α, & ἀτάω, fut. ἀσω, lædo.

Ἀβαδδὼν, nomen Antichristi; Vastatio.

Ἀβαζος, ου, ὁ, taciturnus, mutus; ex α, priv & βάζω, loquor.

Ἀβαθὴς, ἐος, ὁ ἡ, ἑ, Profunditate carens, ἀνὰ βάθος.

Ἄβαι, toneræ, Dor. pro ἤβαι, ab ἧβη, pubes.

Ἄβαιον, paululum, parvum; à βαιὸς, ὸν, ὁ, parvus, sive βαιὸν, parvum; & pleonasmo literæ, ἀ.

Ἀβακήμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, mutus; item, stultus. Hesych. Suid. Th. idem.

Ἀβακὴς, ὲς, mutus; ab α, & βάζω, loquor: hinc ἀβακίως, quietè.

Ἀβάκησεν, nescierunt, aor. 1. act. Ion. ab ἀβακέω, taceo. Th. βάζω.

Ἀβακίζω, quietus sum, tacco: idem quod ἀβακέω, taceo; α, est privativum; & Thema est βάζω, loquor, dico; indè, ἀβακιζόμενος, quietus, non tumultuosus.

Ἀβάκιον, ου, τὸ est idem cum, Vel, diminutivum est ab, ἀβαξ, κος, Abaculus, tabula, sive mensa, cui vasa quælibet imponebantur; item, tabula calculatoria, &, tabula Mathematica, in qua lineæ & figuræ describi solent, &c.

ABA'AE, urinam, heu: forsan ab ⌐ב׳ abal, lugere.

Ἄβαντα, acc. sing. ab Ἄβας, αντος, ὁ, nom. propr. viri.

Ἀβάντισσε, σσε, ἡ, ascensus; ἀνέβησε, per Metathesin literarum, & Epenthesin τῦ τ.

ABAΞ, κος, ὁ, abacus, item tabula, seu mensa: hinc forsan Angl. Bor, Bench, & Bank, mensa numulariorum.

Ἀβάπτιστος, ου, ὁ ἡ ἡ, immersabilis: ab α, & βαπτίζω.

Ἀβαπτος, ου, ὁ ἡ ἡ, intinctus: ab α, & βάπτω.

ΑΒΑΡ, ῆρος, τό; placentæ genus.
Ἀβάρης, ὁ Ἰδος, ὁ ἡ ἤ, non onerosus: ex α, & βάρος. Th. βαρὺς.
Ἄβαρις, ἴος, ὁ ἡ ἤ, continentis habitator, cui non est βάρος, (quod vide) navis, vel navigium, &c.
Ἀβαρὴς, ἐος, ὁ ἡ ἤ, non gravis; item Metaph. non molestus, minime gravans, &c. ex α priv. & βαρὺς, ἴος, ὁ, gravis, &c.
Ἄβας, Dor. pro ἄβεως, gen. ab ἄβη.
Ἀβάσευ, aor. 1. inf. act. verbi ἀβάζω, præclarè ago, extollo: ex α, pro ἄγαν, & βάζω.
Ἀβασάνιστος, ὁ ἡ ἤ, inexploratus: ab α, & βασανίζω. Unde
Ἀβασανίστως, adv. re non examinatâ.
Ἀβασίλευτος, ὁ ἡ ἤ, unde ἀβασιλεύτως, sine rege: ab α, & βασιλεύω.
Ἀβάσκαντος, ὁ ἡ ἤ, invidiâ vacuus, verus, Ἀφθόνης. Suid. ex α priv. & βασκαίνω, fascino, item invideo, &c.
Ἀβάσκαντον, ὁ, τό, fascini amuletum; i.e. maleficia & fascinationes averrens: ab α, priv. & βασκαίνω, fascino.
Ἀβάστακτον, ονος; φορτίον· ab α, epitatico. & βαστάζω.
Ἄβατος, ὁ, ἡ, invius: hinc ἀβάτη, Dor. pro ἀβάτη, ης, ἡ· ex α, & βατὸς, pervius, quod à βαίνω.
Ἄβαφος, ὁ ἡ ἤ, non tinctus; ab α priv. & βάπτω.
Ἀβεῦλ, nomen viri Hebr. ἄκλιτον, Pater.
Ἀβέβλυς, pro ἀπέβλυς, vel ut alii, pro ἀπέβλυσε, rejecit, a. 2. ab ἀναβλύω.
Ἀβέβαιος, αία, αιον, infirmus: ex α, & βέβαιος.
Ἀβέβηλος, ὁ, ἡ, τό, mundum, sacrum, non profanum, quod neque contrectare, nec adire fas erat: ex α priv. & βέβηλος, profanum.
Ἀβέλ, nomen viri Hebr. ἄκλιτον, Vanitas.
Ἀβέλλω, vel ἀβέλω, circundo, corono; στέφω.
Ἀβελτερὸς, ὁ τὸ βλάπτον μὴ γιγνόμενον· hinc ἀβλαβερία, ἡ.
Ἀβιὰ, nomen viri Hebr. ἄκλιτον. Pater meus est Dominus.
Ἀβιάθαρ, nomen viri Hebr. ἄκλιτον. Pater excellens.
Ἀβίαστος, ὁ, ἡ, ὁ ἡ ἤ, non coactus, sine violentia; unde τὸ ἀβίαστον, libertas; ex βιάζω, cum α priv.
Ἀβιλωὴ, ῆς, ἡ, nomen regionis.
Ἄβιος, ὁ, ἡ, cui non suppetunt ad victum necessaria; ab α priv. & βίος, victus: item dives, longævus; ab α privat. & βίος, vita. Est & ἀβιὸς, valde robustus, item non violentus: à βία, vis, robur.
Ἀβιὼδ, nomen viri Hebr. ἄκλιτον, Pater decoris, vel Decus patris.
Ἀβίωτος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, sine vita, non vitalis: à βίος, vivo. Th. βίος.
Ἀβλαβὴς, innoxiè, ab ἀβλαβὴς, ἐος, ὁ, ἡ, innoxius: ex α, & βλάπτω.
Ἄβλαπτος, ὁ ἡ ἤ, noxæ expers, vel innocuus: ab α, & βλάπτω.
Ἀβλαστέω, ῶ, μ. ἤσω, male germino, non succresco. Th. βλαστάνω.
Ἀβλεπὴς, ἐος, ὁ ἡ ἤ, respectur, vilis, nihili; quasi indignus qui videatur: ex α priv. & βλέπω, &c.
Ἀβλεψία, ας, ἡ, cæcitas, inconsiderantia. Th. idem.
Ἄβλης, ητος, ὁ, ἡ, nondum jactus, novus. Sed ἄβλητος, nondum ictus. Utrumque ab α, & βάλλω.
Ἀβληχρὸς, ὰ, ὸν, debilis, e: ab α, otioso, & βληχρὸς, debilis. Apud Pindarum accipitur pro forti.
Ἀβλύ, sacrifica, præs. imp. act. verbi ἀβλύω.
Ἀβοητὶ, Poët. & Dor. adv. pro comm. ἀβοητὶ, τυτίσιν ἠδὲ βοῇς, ἠδὲ πολίμοις.
Ἀβοήθητος, ὁ ἡ ἤ, destitutus ope, vel remedio: ab α, & βοηθέω.
Ἄβολησ, occurrerunt, Ion. pro ἠβόλησ, 3. plur. aor. 1. verbi ἀβολέω.
Ἄβολος, ὁ, ἡ, qui nondum amisit dentes ætatis indices, i. γιγάμενος. Th. βάλλω.
Ἀβουλία, ας, ἡ, inopia consilii; ex α, & βουλὴ· hinc ἄβουλος, inconsideratè.
Ἀβουλότατα, adv. inconsultissimè.
Ἄβρ᾽ἐν, gen. Ion. pro ἀβρέος, ab ἀβρὸς, bobus carens: ex α, & βοῦς.
Ἄβρα, ας, ἡ, vel ἄβρεκ, ancilla: ab אב viror.
Ἀβρεκὲμ, nomen viri ἄκλιτον, Pater excelsus, vel multitudinis.
Ἀβρήκησ, fonuerunt, 3. plur. aor. 1. Ion. verbi ἀβρεκέω.
Ἄβρεκε, Ion. 3. sing. imperf. act. verbi ἀβρέκω, Poët. pro βρέχω.
Ἀβρεκὴ, ὁ ἡ ἤ, idem quod ἄβρεκτος.
Ἀβρεκὴς, ἴος, ὁ ἡ ἤ, sine pondere: ab α, & βρέκω.
Ἀβρεῖται, a. 1. inf. act. ab ἀβρείζω, à cibo sumpto dormio.
Ἄβρεκτος, ab ἀβρὸς, & βίος.
Ἄβρεκτος, molles gemitus & mollia lamenta edens; ab ἀβρὸς, mollis, & γόος, luctus; à γράω, gemo.
Ἀβροδιαίτος, ὁ ἡ ἤ, molliter & delicatè vivens: ab ἀβρὸς, & διαιτάω.
Ἀβρομιάω, ῶ, capillos orno; deliciosus sum: inde Ἀβρομιάμενος, molliter comatus; Bacchi epitheton: ab ἀβρὸς, mollis, & κόμη, coma.
Ἀβρομία, ας, ἡ, tenebræ; ab α priv. & βρόμος, strepitus: quod tenebræ strepitu carent.
Ἀβρομιῶν, abstemius; ἄοινος· ab α priv. & βρόμος; 1. Bacchus, à βρύω.
Ἄβρομος, ὁ, ἡ, strepitum magnum edens: q. ἀμα βρόμος. Th. βρόμος.
Ἄβρος, α, ον, mollis, delicatus: hinc ἀβρότης, ητος, ἡ, mollities. Dor. ἀβρώτας, ἀβρωτὴν, ᾶς, deliciæ: ab אב virens, vel אבר fortis.
Ἀβρυστακτὴς, ὁ ἡ ἤ, mollitie diffluens; ex ἀβρὸς, & στάζω.
Ἀβρωσύνη, ης, ἡ, mollities, deliciæ, luxus. Th. ἀβρὸς.
Ἀβρότης, ητος, ἡ, nox: ab α, & βροτὸς, ὅτι ἢ βροτὸς ἐν ᾠκείοις· nonnunquam νὺξ additur. Hinc ἀβροτάζω, in nocte vagor: & ἀβροτίνω, nocte occurro. ἀβρότησα, a. 1. inf. act.
Ἀβρότονον, ου, ὁ, abrotonum, genus herbæ.
Ἄβροτος, ὁ ἡ ἤ, immortalis: ab α, & βροτὸς.
Ἀβροχαίτης, α, ὁ, Dor. & Æol. pro comm. ὁ ἀβρὸς τὴν χαίτην ὤν, vel ὁ ἀβρὸν τὴν χαίτην ἔχων, qui est delicatâ tenerâque comâ. Anacreon.
Ἄβροχος, immadidus: ex α, & βρέχω.
Ἄβρυτνα, vel ἄβρωνα, τὰ, mora; παρὰ, τὴν ἀβρότητα.
Ἄβρωμος, f. ἔρος, delicior, glorior.
Ἀβρώσω, f. τῶ, orno. Th. ἀβρὸς.
Ἄβρωτος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, non voratus: ex α, & βρῶσις. Item cui ineptus.
Ἄβυδος, ου, nomen urbis. Ἀβυδόθι, Abydo oriundus, & ibidem habitans.
Ἄβυσσος, ου, ἡ, infinitæ profunditatis vorago gehenna: ex α, & βυσσὸς, Ion. pro βυθὸς, fundum.
Ἀγάαθαι, obstupescere: ab ἄγαμαι, per pleonasm. Poëtic. Indè etiam
Ἀγάασθε, invidetis.
Ἀγαβὸς, ὁ, ὁ, nomen viri.
Ἀγάγας, qui duxit, Ion. pro ἀγαγὼν, part. a. 2. verbi ἄγω.
Ἄγαγε, ducito, & ἄγαγον, pro ἄγαγε, idem duc, &c. imper. Attic. verbi ἄγω, duco.
Ἀγαγὶν, Dor. pro ἀγαγεῖν, a. 2. inf. act. Att. ἀγαγέσθαι, a. 2. m. verbi ἄγω.
Ἀγάγοι, ducat, a. 2. opt. act. Att. ἄγαγον, ες, ε, a. 2. ind. Att. & Ion. ἀγαγὼν, part. a. 2. Att. pro ἀγὼν. subj. ἀγάγω, ab ἄγω.
Ἀγαγοῦ, pro ἀγάγοντι part. aor. 2. ab ἤγαγον, pro ἦγον, aor. 2. verbi ἄγω.
Ἀγάζηλος, ὁ, invidus; μεγαλόζηλος, φθονερὸς; Etym. ex ἄγαν, & ζῆλος.
Ἀγάζομαι, f. σομαι, succenseo, invideo, admiror. Th. ἀγάω, vel ἀγάομαι. Hinc forsan Angl. to Gaze.
Ἀγαθαρχὰ, boni principium: ex ἀγαθὸς & ἀρχὴ.
Ἀγάθιος, Dor. pro ἠγάθεος.
Ἀγαθιαρεῖν, admirabunde intueri, ut ad rem rarò visam: ex ὄγαν, & Θεαρίω.
Ἀγαθοδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, Ion. beneficentia.
Ἀγαθοεργὶς, & contractè ἀγαθουργὶς, ῦ, ὁ, beneficus: ex ἀγαθὸς, & ἔργον· hinc ἀγαθοεργάω, ῶ, benefacio, f. ήσω. p. ἠγαθοέργηκα.
Ἀγαθοποιέω, ῶ, beneficio afficio, rectè ago, f. ήσω. a. 1. inf. ἀγαθοποιῆσαι· hinc ἀγαθοποιΐα, ας, ἡ, benefactum. ἀγαθοποιὸς, ὁ, beneficus: ex ἀγαθὸς, & ποιέω.
Ἀγαθὸς, ὴ, ὸν, bonus, prudens, fortis, dives, excellens, utilis: ab ἄγαν, vel ab α intensivo, & γνῆλω· vel ab ἄγας, abjecto σ, & τ mutata in θ· vel παρὰ τὸ ἄγαν θέειν ἐμὲς ἐσ' αὐτὸν. Hinc quidam oriundum volunt Angl. Good.
Ἀγαθύτης, ῆτος, ἡ, bonitas; idem quod Θεότης, Nazianz. De Deo.
Ἀγαθυρρὶν, Ion. per crasin, pro ἀγαθορρὶν.
Ἀγαθοφυὴς, naturâ, sive indole bonus; & ἀγαθοφυΐα, bonitas à natura proveniens.
Ἀγαθωθεὶς, gavisus, a. 1. part. pass. ab ἀγαθωόω.
Ἀγαθῶσε, fut. υνῶ, bonum efficio, beneficio afficio; ἀγαθώσομαι, bene affectus fum: Neh. 2. & Dan. 6.
Ἀγαθῶς, validè.
Ἀγάιαν, ονος, ὁ, sol. ἥλιος.
Ἀγαθοσύνη, ης, ἡ, bonitas.
Ἀγαθωτάτῳ, dat. sing. superlat. regularis, quasi ab ἀγαθὸς, ης, ον, optimo, præstantissimo.

Ἄγαι, αἱ, litoræ, vulnera: ab ἄγω, frango.
Ἀγαίε, 3. person. ind. ab ἀγαίομαι, irascor, invideo. Th. ἀγάω.
Ἀγαιὸς, ὰ, ὸν, elegans, invidiosus. Huic tono & sensu alludit Angl. Gay.
Ἀγακλειτὸς, valdè celebris, inclytus: ab ἄγαν, & κλειτὸς, quod à κλέος.
Ἀγακλὴς, ῆος, ὁ, ἡ, Poët. pro ἀγακλὴς, valde gloriosus, idem quod ἀγακλυτὸς.
Ἀγακλυτὸς, ὴ, ὸν, inclytus: ex ἄγαν, & κλυτὸς, celebris, quòd à κλύω, audio.
Ἀγακλυτοῖσιν, dat. pl. Ion.
Ἀγακτιμβρὲν, splendidè ædificatam, ἄγαν ἢ λαμπρῶς κακτισμένην. Æol. negiecto augmento, & σ metri causâ sublato, κτιμβρὸς· pro κακτισμένην.
Ἀγαλακτὶς, ὰ, ὸν, ὁ, ἡ, (ex α, sumpto, pro ἀφθόνος, confertim, vel, pro ὁμῶς, simul) fratres; quasi, qui sint collactanei: aut qui idem lac fuxerint. Exp. &c. consanguinei, æquales, ætate pares.
Ἀγαλακτία, ἡ, lactis penuria, aut etiam lactis abundantia. Sumpto sibi α, priv. vel, intens.
Ἀγαλακτὸς, ὴ, ὸν, ὁ ἡ ἤ, (ex α priv. & γάλα, ακτὸς, τό; lac) carens lacte.
Ἀγαλακτοσύνη, ης, ἡ, cognatio, quasi collactatio; συζυγίαι.
Ἀγάλακτος, ὁ, τό, quo quis mirificè delectetur; vel propter quod aliquis in admiratione habetur. Hesych. ab ἀγάλλω, vel ἀγάλομαι.
Ἀγαλλιαμὸς, τοῦ, τὸ, exultatio.
Ἀγαλλιάω, ῶ, exulto: f. άσω. p. ἠγαλλίακα. a. 1. m. ἠγαλλιάμην, ω, ατο. pass. ἠγαλλιάθην· hinc ἀγαλλίασις, εως, ἡ, exultatio. Th. ἀγάλλω. Hinc forte Gall. se Ragaillardir.
Ἀγάλλομαι, gestio, exsulto: ab ἄγαν, & ἅλλομαι. Huic non multùm abludit nostrum vocabulum Gallop.
Ἀγαλλοχον, lignum Indicum odoratum.
Ἀγαλλὼ, f. λῶ. p. κα. orno, facio delectabile. Quidni hinc ducamus nostrum Gallant? hinc ἄγαλμα, ατος, τὸ, ornamentum, oblectamentum, simulachrum: hinc ἀγαλματοποιὲς, ὲ, ὁ, statuarius, à ποιέω, & τὸ ἄγαλμα. Omnia ab ἀγάω.
Ἀγαλματοτρόφιον, ῶ, orno, illustro; Suid. ex Philono.
Ἄγαμαι, admiror. f. ἀγάσομαι. a. 1. m. ἠγασάμην. pass. ἠγάσθην. Th. ἀγάω.
Ἀγαμὸς, ὁ ἡ ἤ, cælebs; nuptiarum expers. Poll.
Ἀγαμία, ας, ἡ, & Ἀγάμιον, ου, τὸ, cælibatus. Poll.
Ἄγαμος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, cœlebs: ex α, & γάμος.
Ἀγαμὸς, γάμος, innuptæ Nuptiæ.
Ἄγαν, adv. nimis, valde.
Ἀγανάκτε῾Ω, ῶ, f. ήσω. p. κα. doleo, indignor, ægrè fero. a. 1. ἠγανάκτησα. part. ἀγανακτήσας. gen. part. præs. ἀγανακτεῶντος. Hinc ἀγανάκτασις, indignatio. ἀγανακτικὲς, ὴ, ὸν, querulus Forsan ab ἄγαν, & ἄχθομαι.
Ἀγανὲς, ὲος, ὁ ἡ ἤ, dulcis, comis, mitis; ex α Epitatico, & γάννυμι, gaudeo, lætor. Th. γάνος, lætitia.
Ἀγάνοσι, dat. pl. Ion. f. g. pro ἀγανοῖς, ἀγανοῖσι, m. g. ab ἀγανὲς, mitis, placidus superl. ἀγανώτατος. Th. γάνος.
Ἀγανόφρων, ονος, ὁ, ἡ, nivolus: ab ἄγαν, & νόος.
Ἀγανόφρων, ονος, ὁ, ἡ, qui leni est animo: ab ἀγανὲς, & φρὴν· hinc ἀγανοφροσύνη, ης, ἡ, comitas, mansuetudo.
Ἀγανώσσε, ώσθ᾽ & Ἀγανώσσε, ὸς, ὁ, qui blandis est oculis; placido aspectu intuens; ex ἀγανὲς, pulcher & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus.
Ἀγάνωρ, Dor pro ἀγλώωρ.
Ἀγάομαι, vide ἀγάω.
Ἀγάπαζε, ama, præs. imperat. ab ἀγαπάζω, Poët. pro ἀγάπαε.
Ἀγαπάζονη, Dor. pro ἀγαπάζωσι, diligunt.
Ἀγαπατὲ, Dor. pro ἀγαπητὲ, plur. n. g. ab ἀγαπάω.
Ἀγαπάω, ἀγαπῶ & ἀγαπέω, f. ήσω. p. κα. diligo, amo, osculor. ἀγάπα, præs. imper. ἀγαπᾶν inf. ἀγαπήσας, ασα, αν· a. 1. part. ἠγαπημένος, dilectus, perf. part. pass. hinc ἀγάπη, ης, ἡ, amor, dilectio. ἀγάπημα, idem, ἀγαπητὸς, ὴ, ὸν, dilectus. ἀγάπαι, convivia Christianorum.
Ἀγάπη, παρὰ τὸ ἄγαν τὸ πᾶν ἤριον εἰς ὁμόνοιαν· vel ab ἄγαν, & παύδαι, acquiescere in re amata: vel ab אגב amare.
Ἀγαπλοίαν, fortitudinis, vel virorum amans: ab ἀγαπάω, & ἀνὴρ.
Ἀγάπησις, ἐως, ἡ, dilectio. Plutarch.
Ἀγαπησμὸς, ὲ, ὁ, idem, Suid.
Ἀγαπητὸν, sub. ἐστὶ. Bud. acquiescendum est; contentum esse oportet.
Ἀγαπίλος, ὴ, ὸ, amandus. Plato.
Ἀγαπητὸς, gratè, amabiliter. Plato; interdùm, cupidè & libenter. Dem. item, satis, sufficienter.
Ἀγαπτὸω, diligerem, Att. pro ἀγαποῖμι, præs. opt. ab ἀγαπάω.
Ἀγαπτωμὴν, & Ἀγαπτωμὶν, ut ἐφιμὴν, & ἐφιμὶν; amasius. & amasia: vel amicus, amica. Lucian.
Ἀγάρ, ὁ, nomen servæ ἄκλιτον, Peregrina, Rumianus, vel Timida.
Ἀγαρικὸν, ὸῦ, τὸ, agaricum. Vide Plin. lib 25. c. 9.
Ἀγαρρεία, servitus, serviendi necessitas.
Ἀγαρρέω, suffero, sustineo.
Ἀγαρρὴς, ἄτυοσus: ab ἄγαν, & ῥέω.
Ἀγασσωτο, admirabantur, 3. pl. a. 1. m. pro ἠγάσαντο, Ion. ἀγασαίμην, opt. ἀγάσασθαι, inf. ab ἄγαμαι, vel potiùs ab ἀγάσσομαι.
Ἀγάσθαι, præs. inf. ab ἄγαμαι.
Ἀγασθὶς, admiratus, a. 1. part. pass. ἀγασθήσομαι, inf. ab ἄγαμαι, vel potiùs ab ἀγάσσομαι.
Ἀγασσατο, Dor. pro ἀγάσατο, Ion. ἀγασάμην, opt. ἀγάσασθαι, inf. ab ἄγαμαι, vel potiùs ab ἀγάσσομαι.
Ἀγασσὸς, ὴ, ὸν, inclytus, celebris.
Ἄγασμα, ατος, τὸ, res veneratione digna. Soph.
Ἀγασσάμην, lætatus, admiratus, a. 1. m. part. geminat. ας, Poët. ab ἀγάζομαι, f. άσομαι.
Ἀγασσὸς, ὸῦ, ὁ ἡ ἤ, valde suspirans; luctuosus. Hom.
Ἀγασὸς, ὴ, ὸν, admirandus. Th. ἀγάω.
Ἀγατωρ, ορος, ὁ, uterinus frater, quasi, ὁμογάστωρ. Th. γαστὴρ.
Ἀγαστλαῖς, ίδος, ἡ, frutex unde Ammoniacum elicitur.
Ἀγατόμαι, lædor; poëticum.
Ἀγαυὴ, & Dor. α, ἡ, nomen fœminæ splendidæ.
Ἀγαύομαι, admiror, Op.
Ἀγαυὸς, nobilis, admirabilis: ab ἀγάω.
Ἀγαυρὸς, valde superbus, ferox. Th. γαύρος. α non est privativum, sed intensivum.
Ἀγαυόφρων, ὁ, ἡ, ὁ, valde sonans. Poët. ab ἄγαν, & φθέγγομαι.
Ἄγαυος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, & Ἀγαυὸς, ὸῦ, ὁ, ἡ, qui leni est animo: ab ἄγαν, & φρὴν· hinc ἀγανοφροσύνη, ης, ἡ, comitas, mansuetudo.
Ἀγαυὸς, ὸῦ, ὁ, ἡ, & Ἀγαυὸς, ὸῦ, ὁ, ἡ, qui blandis est oculis; placido aspectu intuens; ex ἀγανὲς, pulcher & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus

Ἄγε, age, & ἄγεθ' pro ἄγετε, agite, adv. hortantis, ab ἀγω. 2. imp. verbi ἄγω.

Ἄγε, Dor. pro ἦγε, dixit. a. 2.

Ἄγελαι, τὰ, delubra, & loca religiosa: vide ἄγω.

Ἀγέλεκε, claudus, mutilus; χωλός.

Ἀγελέκη, fit: à γέγελε, ὁ ἀνὴρ πυᾶς, ἢ πολυπυᾶς, Herodian.

ΑΓΕΙΡΩ, congrego, colligo, f. ερῶ, P. ἤγερκα, Att. ἀγήγερκα. γ'ελεκα, a. 1. inf. ἀγεῖρεκε, part. ἀγρερκώς, 3. plur. Ion. pro ἤγερκεν, a. 1. pass. ἠγέρθην. f. 1. ἀγερθήσομαι. ab ΓΑΓ agar, ejusdem significationis, Hinc forsan, Angl. **Gather**, & **Together**.

Ἀγειαπόλος, suggrundâ non instructus, vel nulla tectus lorica. Etym ex α priv. & γείσον, vel γείαπον, suggrunda, &c. vide

Ἀγείπε, ε, ὁ, injurius. Etym.

Ἄγειτο, Dor. pro ἤγετο, 3. sing. imperf. verbi ἠγέομαι.

Ἀγείτων, qui vicinum non habet; inaccessus: ex α, priv. & γείτων, vicinus.

Ἄγεκτον, durum, non rigatum; in Epigram. pro ἄτιλτον.

Ἀγζηδὸν, gregatim; adverb. pro ἀγληδὸν. Th. ἀγέλη.

Ἀγλάζω, congrego; ἀγλάζομαι, congregor, grega im vivo; gregatim volo: Sic Gaza vertit. Th. Ἀγέλη.

Ἀγλαΐα, ἡ, libertas: Ἀγλαΐη, Pallas,

Ἀγλάρχης, ὁ, qui gregi, aut armento præcit; pecoris Magister: Armentarius. Plutarch.

Ἀγλαόκαρπος, quæ gregi præsit, præs. part. act. f. g. verbi ἀγλαοκάρπω· quod ab ἀγέλη, grex, & ἀρχή.

Ἀγλαόπατος, inhonoratus. ἄτιμος.

Ἀγλαυσίς, angi illa; ἔγχελις.

Ἀγλήτσι, adv. citra rifum; severe.

Ἀγλιάσε, adfere, Hesychius, pro ἀναγκιάσε.

Ἀγλιαστέω, ῶ, à risu abstineo. Heracl.

Ἀγέλαστος, ε, ὁ, ἡ, ἡ, tetricus, severus, non ridens. Ἀγλυσία, ας, ἡ, gestus tetricus: ab α, & γελάω.

Ἀγλυθία, ῶ, expello scelus, expio. à nomine ἀγλύθ.

Ἀγλεία, Ion. pro ἀγλεΐα, ας, ἡ, prædatrix: ab ἄγω, & λεία.

ΑΓΕΛΗ, ης, ἡ, armentum, grex. ἀγέλη-δον, ex armento, ἀγληδὸν, adv. gregatim. ἀγέλης, ingrege: nam ει & ευ est syllaba quam Poëtæ interdum addunt dativis casibus. ἀγλῆτος, ε, ὁ, & ἀγελαῖος, ος, ὁ, armentalis, qui est ex grege. ἀγληαῖος, ἄιος, ὁ, locus armenti: ab ΓΑΓ vitulus, vel ab ἄγω.

Ἀγέμεν, præs. inf. pro ἄγειν, Ion. ab ἄγω.

Ἀγμωσθεν, Dor. pro ἠγεμονεῖαν, τιθεῖσιν ἡγεμόνα τῆ).

Ἀγεμών, όνος, ὁ, Dor pro ἡγεμών.

Ἄγδω, ducebat, imperf. Ion. & præs. inf. Dor. ab ἄγω, duco: vel Bœot. pro ἄγνυς, fracti sunt, a 2. pass. ab ἄγλω· id aurem ab ἄγνυμι, seu ἄγω, frango.

Ἀγδιογένης, ους, ὁ, ἡ, sine genere: ex α, & γενεαλογέω, genealogiæ scriptor.

Ἀγδίστη, ας, ἡ, vilitas, ignobilitas; ingenerosus animus: Lucian.

Ἀγδιτος, ε, ὁ, imberbis. Th. γένειον.

Ἀγδις, sine prole, ἄπαις; cui, γόνη, i. e. liberi non sunt. Suid. ex Iseo.

Ἀγδιτης, ἐος, ὁ, ἡ, cujus genus est obscurum, ignobilis: ex α, & γένος.

Ἀγδωσία, ας, ἡ, sterilitas. Nazar.

Ἀγδωτος, ος, infectus: à γίνομαι.

Ἀγδυία, ας, ἡ, timiditas, imbecillitas. ἀγδυτα.

Ἀγδυτος, ος, ingenitus: à γδυάομαι.

Ἀγδυῶς, adverb, imbecilliter; ignaviter: parum viriliter, ἀνανδρῶς.

Ἄγες, & ἤγες, pro ἦς duc, præt. imp. ab ἠγέομαι. Ἄγεο pro ἄγω, præs. imp. verbi ἄγομαι, ducor.

Ἀγέομαι, Dor. pro ἡγέομαι.

Ἀγεόμβος, Poët. pro ἀγρόμβος, qui ducitur, præt. part. pass. ab ἄγω, duco.

Ἀγέρεκος, ος, ὁ, ἡ, sine munere: ex α, & γέρας.

Ἀγρέσω, Poët. pro ἀγείρω, congrego.

Ἀγέρσιδω, Att. pro ἀγείρω, præs. inf. pass. ab ἀγείρω.

Ἀγέρθη, congregatus est, & in pl. ἀγρθεν, pro ἠγέρθη, & ἠγερθησ, a. 1. pass. Ion. ab ἀγείρω.

Ἀγδμός, ε, ὁ, congregatio. Etym. Th. ἀγείρω, congrego.

Ἀγέγειτο, congregabantur, a. 2. m. ab ἀγείρω· alii volunt esse imperf. pro ἠγείγειτο· nam & Poëtæ dicunt ἀγείρω pro ἀγείρω.

Ἀγήρία, Æol. pro ἀγείρω.

Ἀγδις, collectio: ab ἀγείρω. Ἀγδμὸς, ῆ, ὁ, idem.

Ἀγεμόστατο, neglexit, 3. sing. a. 1. med. Ion. verbi ἀγεμόομαι.

Ἀγεμόστιν, vigilare.

ΑΓΕΡΩΧΟΣ, ε, ὁ, ἡ, superbus, ferox: hinc ἀγερώχως, superbè ἀγερωχία, ας, ἡ, superbia: ab ἄγαν, γέρας, ἔχω, q. ἀγεμόχω.

Ἄγες pro ἄγε, age, præs. vel a. 2. imp. Poët. ab ἄγω. ἄγεσκε, Ion. pro ἦγες, ducebat, imperf. & ἄγες, Dor. pro ἦγες, ducebas.

Ἀγεσθ, præs. inf. pass. ἀγέσθω, ducat, præs. imp. ab ἄγω.

Ἀγεσίλεως, ε, ὁ, cognomen Plutonis; quòd τὰ ἄγγη σῶν λαῶν, quoniam mortales universos ad se ducit. Est & nomen proprium, viri.

Ἀγεσίφεων, ονος, ὁ, supercilia.

Ἄγεσκον, ducebam: Vide ἄγες.

Ἄγεσις, machina bellica, nempe à Latino Agesta.

Ἀγέσρατον, redimiculum; capitis ornamentum, caliendrum, apud Horat.

Ἀγέσρατος, ος, ὁ, ἡ, dux exercitûs: ab ἄγω, & στρατὸς.

Ἀγεῦ & ἄγετε, agite, adv. hortantis: ab ἄγω· vel præs. imperativi.

Ἀγέτης, ε, ὁ, ductor, ab ἄγω.

Ἀγετὸς, ὴ, ὸν, ὶ, admirabiles; θαυμαστοὶ, ab ἀγάομαι.

Ἀγετεία, obstetrix; Tarentinis, μαῖα.

Ἀγεύστια, jejunium, inedia.

Ἀγεύστος, ε, ὁ, ἡ, qui gustari non potest, vel gustatus non fuit: ex α, & γεύω. Sæpius autem accipitur activè, pro jejunus qui non gustavit.

Ἀγεωμέτρητος, ε, ὁ, Geometriæ ignarus.

Ἀγεωργησία, ἡ, sallor, agricolationis contemptus. Theorh.

Ἀγεώρητος, ὁ, ἡ ὁ ἡ, inultus, desertus.

Ἄγη, ης, ἡ, stupor, admiratio: ab ἀγάω. Vel ἄγη pro ἐάγη, Ion, fractus est. a. 2. pass. ἤγην, Att. ἐάγην, & Ion. ἄγλω, ης, η, ab ἄγω, frango.

Ἀγή, ῆς, ἡ, accentus in ultima; fractura, contusio: item, littus; ab ἄγω, pro ἄγνυμι, rumpo.

Ἀγηγερκὼ, Att. & Ion. pro ἠγρεθῶσι εἰσὶ, 3. pl. perf. pass. ab ἀγείρω.

Ἀγηγέρκει, congregavi, perf. Att. pro ἠγέρκα· sic ἀγηγέρθαι, perf. Att. pro ἠγέρθαι, ab ἀγείρω.

Ἀγηλάζω, servo; σώζω. Etym.

Ἀγήλαι, sacrasse, ornâsse: ab ἀγάλλω, a. 1. ἤγηλα. part. ἀγήλας.

Ἀγηλατία, cum tenui, fugo: cum aspero, expello scelus.

Ἀγηλατίζω, persequor, fugo, abigo, &c. pro ἀγηλατῶ. Etym.

Ἀγηλατὶ, ὶς, fulmina; κεραυνοί.

Ἀγηλάτος, μάστιξ, à lycophr. fulmen dicitur, quod flagitiosos ejiciat; vel, quia impetuosum, ab ἄγαν & ἐλαύνω.

Ἀγήλειος, ε, ὁ, prædator.

Ἀγηλήμων, gaudentes, lætantes: χαίροντες, ἀβλαβῆ ὄντες. Etym.

Ἄγημα, τος, τὸ, AGMEN, ab ἄγω.

Ἀγήνωρ, «cc. sing. ab ἀγάομαι, ορος, ὁ strenuus: ex ἄγαν, & ἀνὴρ· hinc ἀγηνορεία, superbia. ἀγηνορέτην, dat. pl. Ion. Est & Ἀγηνώρ, nomen propr.

Ἀγηνορία, ας, superbio, insolesco; ὑπερηφανῶ.

Ἀγηνορίδης, ὁ, compositum, à nomine ἀνὴρ vir, & ἄγαν, valdè, seu nimis; significat modò superbum, ὑβριστὴν, superbè contumacem; ut apud Hesiod. modò, fortem, inclytum, strenuum: in Hom.

Ἀγήοχα, duxi, perf. pro ἦχα, Att. ἄγηοχα, &, pleonasmo literæ ο, ἀγήοχα, verbi ἄγω.

Ἀγήρεκος, ος, ὁ, ἡ, senii expers, pro ἀγήρατος, Poët. ex α, & γῆρας.

Ἀγήρεκτον, ος, τὸ, herbæ nomen quæ diutissime durat.

Ἀγήρεος, ω, ὁ, ἡ, idem quod ἀγήρατος· in acc ἀγήρεον, sine ν, reperitur.

Ἀγὸς, ὲ, ὸν, ὴ, scelestus, idem scilicet quod ἐναγὴς.

Ἀγήσανδρος; Pluto: αἴδης, sic dicitur ab Æschylo.

Ἀγήσασθ, Dor. pro ἠγήσασθ; hócque pro διηγήσασθ, narrare, recensere.

Ἄγηται, 3. sing. ab ἄγαμαι, inusitat. pro ἀγάομαι, admiror. Th. ἀγάω.

Ἀγησιλάος, ε, ὁ, Princeps Lacedæmonius: ex ἄγω & λαός.

Ἀγησίπολις, ε, ὁ, Poët. & Dor. pro ἡγησίπολις, ε, ὁς, qui choris præest: ex ἡγέομαι, & χορὸς.

Ἀγητὴρ, ῆρος, ὁ, Dor. pro ἡγητὴρ, comm. ἡγεμών, όνος, ὁ, dux, princeps.

Ἀγητὸς, ὴ, ὸν, admirabilis, in pl. ἀγητοὶ. Th. ἀγάω.

Ἀγιάζω, sanctifico, f. σω. p. κα. a. 1. pass. ἡγιάσθω, f. 1. ἁγιασθήσομαι. Vide ἅγιος.

Ἁγίασμα, ατος, τὸ, purificatio; καθαρότης, suid. pro ναὸς, i. e. templum, accipit, in hoc loco, Psalm. David. ἐχθρὸν ἡγιάσατο ἅγιασμα αὐτου.

Ἁγιαστήριον, ε, τὸ, sanctuarium.

Ἀγίβοτος βότρυς, uva acinis carens, ὁ ἄνθρ γιγάρτων.

Ἁγίζω, fœmin. σω, purifico: pro ἁγιάζω.

Ἁγιήα, ῶ, Poët. & Ion. idem quod ἄγω, ago, duco. Legitur & ἁγίνω.

Ἁγιόγραφα, τὰ, sancta scripta; pars sanctorum librorum: Damascenus.

ΑΓΙΟΣ, ε, ὁ, sanctus: ab ἅζομαι· hinc ἁγιότης, ἠτος, ἡ, sanctitas. ἁγιάω, & ἁγιάζω, sanctifico. ἁγιασμὸς, ῦ, & ἁγίασμα, ατος, τὸ, sanctificatio. ἁγιστία, ας, ἡ, sanctimonia.

Ἄγιος, ε, ὁ, sanctus: ab ἅζομαι· hinc ἁγιότης, ἠτος, ἡ, sanctitas. ἁγιάω, & ἁγιάζω, sanctifico. ἁγιασμὸς, ῦ, & ἁγίασμα, ατος, τὸ, sanctificatio. ἁγιστία, ας, ἡ, sanctimonia.

Ἄγιον, τὸ, sanctuarium. ἅγια, ων, τὰ, tabernaculum primum, cœtum secundum & tertium.

Ἁγισθία, & ἁγιστία, venerationi habeo: ab ἅζομαι.

Ἁγιστὴς, rixator, contumeliosus; ὑβριστὴς.

Ἁγιστία, seu ἁγιστεία, ας, ἡ, sacrum, ceremonia: ab ἅζομαι.

Ἁγιωσύνη, ης, ἡ, sanctimonia.

ΑΓΚΑΙ, ὠλιναι, nom. pl. ab ἀγκὴ· hinc ἀγκάλη, ἀγκάλις, ἡ, ulna; & ἀγκαλίζομαι, seu ἀγκαλίζομαι, ulnis complector, & foveo.

Ἀγκαλέω, est poeticè, pro ἀνακαλεῖν, accire, & accersere.

Ἀγκάλες, etiam vocant Græci, anchoras, quas & ἀγκύρας.

Ἀγκαλίνη, ης, pro ἀγκάλη, Argivi dicunt.

Ἀγκαλὶς, ίδος, ἡ, fasciculus, farcina: hinc ἀγκαλιδηφορέω, ῶ, ὁ, bajulus: & ἀγκαλιδηφόρος, ὁ τὰς ἀγκαλίδας ἄγων, ἢ φέρων.

Ἄγκαλον, Varinus Lexicogr. affert, pro ἀνοῖξον, aperi: forsan, scribendum, ἄγκλιον, ab ἀγκλάω, poeticè, itidem usurpato, pro ἀνακλάω, relaxo, & aperio.

Ἀγκάλυν, revoca, a. 2. imper. pro ἀνάκαλον, ab ἀγκάλη, Poët pro ἀνακαλέω. ἀγκάλη, 3. præs. ind. Poët. pro ἀνακαλεῖ. Th. κάλεω.

Ἀγκάλη, ex Homeri hymno, in Apollinem, adfertur pro fasciculo; ut idem sit, quod ἀγκαλὶς.

Ἀγκάμης, ίδος, ἡ, præcipitium, fovea.

Ἀγκὰς, adv. in ulnis: ab ἀγκὴ.

Ἄγκαν, pl. valles, ab ἄγκος.

Ἀγκαυχᾶσθαι, pro ἀναυχᾶσθαι, Poët. Syncop. Et sic in reliquis.

Ἀγκεφάπτω, pro ἀνακεφάπτω, supra cornua, Poët.

Ἀγκὴ, ῆς, ἡ, ulna: vide ἀγκάλη.

Ἄγκη, pro ἀγκῆτα, legitur, 13. Evang. Matth. Vasa: vide ἀγκῆτα.

Ἀγκηδὴς, ἀζηλεὴς, innoxius.

Ἄγκης, resonans; αἰθήσης.

Ἀγκίον, diminut. ab ἄγκος; vide,

ΑΓΚΙΣΤΡΟΝ, ε, τὸ, hamus: hinc ἀγκιστρεία, ας, ἡ, piscatura: & ἀγκιστρεύω, hamis venor: & ἀγκιστρόω, hamis capio.

Ἀγκιστροειδὴς, ἐος, ὁ ἡ ὴ, hamatus, aduncus, in hami modum.

Ἀγκιστροειδὴς, ε, ὁ ἡ ὴ, piscis, scil. hamivorus, ut silurus, apud Aristot. hamifraga redditur à Gaza. Item, avarus, πλάγχνυρος. Etymol.

Ἀγκιστρωτὸς, ὴ, ὸν, hamatus, hamis consertus.

Ἀγκλαδὴς, Jactabundus, pro ἀνακλαδὴς.

Ἀγκλάδω, servo, σώζω.

Ἀγκλίνας, pro ἀνακλίνας, a. 1. part. ab ἀνακλίνω, reclino.

Ἄγκλιον, ὲ, τὸ, obliquum, tortuosum; σκολιὸν.

ΑΓΚΟΙΝΗ, Poët. ulna: ex ἀγκὼν, quasi ἀγκώνη· hinc ἀγκωνίζω, ulnis amplector.

Ἀγκομίζην, pro ἀνακομίζειν, reportare: hinc ἀγκομίζαν per Enallagen, pro ἀνακομίσαν, præsens pro fut. ἀγκομίσωμι, 3. sing. a. 1. opt. med.

Ἀγκονέω, studiosè in opere versor: ab ἀνὰ, & κονέω, festino.

Ἄγκυρος, διάκονος, δῆλος, minister, servus; &

Ἀγκονίδες, αἱ, ministræ; ab ἀγκονέω, quod diligentem esse in actionibus significat. Etym.

Ἄγκορες, τὸ, insatiabile; ἀκόρεστον, forsan, pleon. τὸ γ, pro ἀκορές.

ΑΓΚΟΣ, ε, τὸ, vallis: hinc ἀγκίον, ε, τὸ, vallis parva.

Ἀγκόραι, Macedonicè pro ἐνιαύσασι, 3. pl. med. verbi φέρω.

Ἀγκυρεμάσας, pro ἀνακυρεμάσας, suspendens, part. aor. 1. ab ἀνακυρεμάνυμι, suspendo; Antipater Epigram.

Ἀγκρεία, pro ἀνακρεία.

Ἀγκρέομαι, pro Ἀνακρέομαι.

Ἀγκταλίζω, suffoco, ango; ἄγχω, Varin.

Ἄγκτηρ, ῆρος, ὁ, vinculum, fibula: ab ἄγχω.

ΑΓΚΥΛΗ, ης, ἡ, amentum, jaculi genus; genus populi; vitium linguæ: hinc ἀγκυλίζομαι, jaculor. ἀγκυλιστὴς, jaculatores; ἀγκυλόγλωσσον, ε, τὸ, linguæ præpedimentum. ἀγκυλοτόμων, ε, τὸ, instrumentum Chirurgicum quo istud linguæ vitium tollitur.

Ἀγκύλια, τὰ, ancilia, pelta: Plutarch.

Ἀγκύλομαι, flector, κάμπτομαι.

Ἀγκυλομήτης, gen. Ion. ab ἀγκυλομήτης, ους, ὁ, versipellis, versutus: ex ἀγκύλος, & μῆτις.

ΑΓΚΥΛΟΣ, ε, ὁ, UNCUS, curvus: hinc ἀγκυλόω, incurvo: ἀγκύλωσις, incurvatio. ἀγκύλης, tortuosè: hinc forsan Lat. angulus. Angl. **Angle**, & **Angle**.

Ἀγκυλοτόξης, ε, ὁ, currum arcum habens: ab ἀγκύλος, & τόξον.

Ἀγκυλοχείλαι, repandi roſtri, pl. ab ἀγκυλοχείλης, ους, ὁ· ex ἀγκύλος, & χεῖλος. Dicimus & ἀγκυλόχειλα, ους, ὁ.

Ἀγκυλοχήλαι, ungulis curvis, pl. a χηλὴ.

Ἄγκυρα, ας, ἡ, anchora, præsidium: hinc ἀγκυρόω, anchorâ firmo. ἀγκυρίζω, supplanto.

Ἀγκύριον, ε, τὸ, parva anchora; item, urbis Italiæ nomen: Stephanus.

Ἀγκυροβόλος, anchoris firmatus, fundatus.

Ἀγκωλιάζω, altero pede salio; dicitur etiam, ἀσκωλιάζω, & ἀσκωλισάζω.

ΑΓΚΩΝ, ῶνος, ὁ, cubitus: hinc ἀγκωνίσκος, parvus cubitus.

Ἀγκωνίσκοι, instrumenta tortoria, & carnificinæ.

Ἀγλαίθειρος, ε, ὁ ἡ ὴ, splendidam comam habens.

Ἀγλαΐαι, voluptates, nom. pl. ἀγλαϊάων, gen. pl. Æol. ab ἀγλαΐα, ας, ἡ, præclarum facinus, lætitia. ἀγλαΐη, dat. Ion, ἀγλαΐῃσιν, dat. pl. Ion. Th. ἀγλαός.

Ἀγλαϊεῖθ, f. 1. med. Att. pro ἀγλαύσεσθαι, ab ἀγλαΐζω, orno, illustrem facio. Nam Attici in hujusmodi verbis tollunt σ futuri primi, & ultimam circumflectunt; ut pro ἴσω dicunt ἰῶ. Th. ἰσο γλαός.

Ἀγλαϊόομαι, Poët. pro λαμπρύνομαι, splendeo, to Glister.

Ἀγλαΐσμα, τος, τὸ, nitor, splendor, ornamentum, honor.

Ἀγλαϊσμὸς, ὁ, ornatus, splendor.

Ἀγλαόγυιος, ος, ὁ, Poët. ὁ ἀγλαὰ ἡ καλὰ γύα ἢ μέλη ἔχων, ἢ ποιῶν, qui pulchra membra habet, vel facit.

Ἀγλαόδενδρος, ος, ὁ, ἡ, Poët. qui pulchras fert arbores.

Ἀγλαιστὲ, optatus; & Ἀγλαιστὴ, optata: honorata.

Ἀγλαόθρονος, ος, ὁ, ἡ, splendidas sedes habens. Motarum epithetum.

Ἀγλαόκωπος, ος, ὁ, ἡ, Poët. idem ac ἀγλαόξυστος, ὁ Ἀγλαὸν ξύστον ἔχων, qui pulchram habet sedem, vel solium.

Ἀγλαόκαρπος, ε, ὁ, ἡ, quæ pulchrum habet carpum, per Synech. pro formosa. Homerus passim ὀπὶν ἀγρυόκαρπον, quam Pindarus vocat ἀργυρόκαρπον. Item pulchrum fructum habens.

Ἀγλαόκλιτος, splendidum lectum habens.

Ἀγλαόκυρτος, ος, ὁ, ἡ, ὁ ἀγλαὸς κύρτος ἔχων, qui illustres pueros habet.

Ἀγλαόκομος, ος, ὁ, Poët. ὁ ἀγλαὸς περὶ τὴ κώμην, qui decorat & ornat comitatum aliquem.

Ἀγλαομήτης, ε, ὁ, consilio clarus; undè, ἀγλαομητὶς, consilio clarè.

Ἀγλαόμορφος, splendidam formam habens.

Ἀγλαόπαις, δος, qui splendidos habet filios; claros habens liberos: Nonn.

ΑΓΛΑΟΣ, ὴ, ὸν, splendidus: q. d. magnâ admiratione dignus, παρὰ τὸ ἄγαμαι, εἶτα βλέπω, i. vehementer intueri; quod fit quam res aliquas videmus admiratione & spectatu dignas: hinc ἀγλαὰ, splendida: hinc ἀγλαΐα, splendor. ἀγλαΐζω, illustro. ἀγλάϊσμα, τὸ, ornamentum.

Ἀγλαοπείσανδρη, ἡ, Epither. Neptuni: ab ἀγλαοπείσανδρος, pro comm. ἀγλαοπεισάνδρης, ος, ὁ ἀγλαὸς πείσανδρον, inclytus tridente.

Ἀγλαόφωνος, ὁ ἡ ὴ, splendidam vocem & claram mittens.

Ἀγλωσσὶς, ὶς, ὶ, stultus; μωρὸς: Hesych.

Ἀγλαυσὶς, ὁ, pulcher.

Ἀγλαυκὸς, falsum, ἀγλαυὸν.

Ἀγλαυΐα, ας, ἡ, robur comparatum ex bona cibatione.

Ἀγλαύφ, ωτος, ὁ, aspectu splendidus.

Ἀγλεΐτης, ου, ὁ, famulus δικέτης, servus,

Ἀγλευκὴς, ἐος, ὁ ἡ ὴ, insuavis, insipidus: ab α, & γλεῦκος, vel γλυκὺς.

Ἀγλὼς, cæcus, expers oculi; ex α priv.

priv. & γλήν, pupilla oculi, vel oculus

'Αγλίδια, τὰ, spicarum divisiones in alio.

'Αγλίδιον, τὸ, Doricè, allium.

"ΑΓΛΙΘΕΣ, αἱ, alliorum capita.

'Αγλύνομαι, ἰαῦον, atque offendor; βλάπτομαι. Hesych.

'Αγλυκής, ἐῦ, amarus, expers dulcedinis: Theoph.

'Αγλωσσεῖν, maledicere; traducere aliquem lingua, atque infamare; ὑποφημεῖν.

"Αγλωσσ-ος, ᾱ, ὁ ἡ, qui nullam habet linguam: Metonym, pro non facundo.

"Αγλωτ-ος, ᾱ, ὁ ἡ, idem, infans & elinguis: Aristoph.

"Αγμα, τ-ος, τὸ, fragmentum: ab ἄγνυμι.

'Αγμίσιος, pani, bubones, tumores in inguinibus. βουβῶνες.

'Αγμὶς, ἰς, ἡ, focus; ὀβία.

'Αγμυγὸς, ἡ, ὁ, quietus; ἥσυχ-ος.

'Αγμίζω, μ, ἴσω; concutio, trango.

'Αγμὸς, ἡ, ὁ, locus præruptus, litus: ab ἄγνυμι.

'Αγναῖ-ος, ὁ, purus, castus; καθαρὸς.

'Αγναποδόλημ-ος; homo invicti roboris, bello iniuperabilis, ἀνίκητ-ος.

'Αγναμπτ-ος, non flexilis: ab α, & γνάμπτω.

'Αγναφ-ος, ᾱ, ὁ, ἡ, impexus: ex α, & γνάφω.

'Αγνεία, ας, ἡ, castitas. Th. ἁγνὸς.

'Αγνυτήριον, ᾱ, τὸ, sanctuarium, sacrarium; pro monasterio, apud Gregor. quòd ibi mens expiari debet, ac à contagione vitæ civilis expurgari. Bud. Comment.

'Αγνυθικὸν, quæ minus Venere valent; sic Gaza, apud Aristot. i. e. minus in venerem proclivia animalia.

'Αγνύω, vide in ἀγνίς.

'Αγνύω, accipio, apud cretenses; λαμβάνω· item, ἄγω, hoc est, duco. Hesych.

'Αγνώκαμες, pro ἠγνοήκαμεν, Æol. ignoravimus, perf. act. ab ἀγνοέω.

'Αγνὸς, ἡ, ὁ, ἡ, castus.

'Αγνίζω, f. ἴσω, p. κα, purifico, expio. ἁγνισμὸς, ῦ, ὁ, purificatio. Th. ἁγνὸς.

'Αγνιστὴς, ῆ, ὁ, lustrandi, explandique vim habens.

'Αγνοδίκ-ος, ὁ ἡ, ἡ, justum ignorans.

'Αγνόω, ῶ, ignoro, imperf. ἠγνόουν, ων, f. ήσω, p. κα, a. 1. part. ἀγνοήσας· hinc ἀγνόημα, ατ-ος, τὸ, erratum: ex α, & νόω.

'Αγνοητέον, ignorandum est, nesciendum.

"Αγνοια, ας, ἡ, ignorantia: ab ἀγνόω.

'Αγνοίω, metri causâ, pro ἀγνοέω.

'Αγνοίτην, Ion. & Poët. pro ἀγνοῆ, ignoret, 3. sing. præs. sub. act.

'Αγνὸς, ἡ, ὁ, latens, occultus; ab ἀγνοέω.

'ΑΓΝΟ'Σ, ῆ, ὁ, castus, purus; ab ἄγνυμι· hinc ἁγνὴς, caste. ἁγνεύω, castus sum, ἁγνεία, &c.

"ΑΓΝΟ'Σ, ου, ἡ, vitex, agnus castus.

'Αγνοῦσιν, præt. part. neut. gen. verbi ἀγνοέω.

'Αγνότης, ητ-ος, ἡ, castitas, sanctitas.

"ΑΓΝΤΘΕΣ, lapides quos stamini inter texendum appendunt textores.

"Αγνυμι, & ἀγνύω, frango; μ. ἄξω, ὑποτ. ἄγω (τὸ κεκ· ex quo ἀγνὰς, ἀγνύω, & ἀγνυμι) π. ἦξα, ᾐ μέσ-ος, ᾶξαι; unde, ἔαγα, Attice, Aor. 1. ἦξα, ᾐ ἔαξα· Unde κατάαξα. Herodot. Hesiod, &c.

"Αγνυτ, pro ἄγνυτο, 3. sing. imperf. pass. ab ἄγνυμι, vel ἀγνύω.

"Αγνω, & ἀγνῶ, Poet. pro ἄγω, duco.

'Αγνωμοσύνη, ῶ, μ, νοσ; ignoranter, & imperitè ago; Poll. Item, iniquè & improbè ago; inquit. Bud.

'Αγνωμοσύμαι, iniqua patior; interp. Bud. apud Plut. in Ant. significare dicit, & ἀχαριστοῦμαι.

'Αγνωμόνως, stulte, temere, improbè, sine ratione, ingratè.

"Αγνωμ-ος, ων, ὁ ἡ, ἠ, stultus, imperitus, malignus, ingratus: τὸ ἄγνωμον, res ingrata, & iniqua.

'Αγνωμοσύνη, ης, ἡ, inhumanitas, imperitia: ab

'Αγνώμων, ων, ὁ, ἡ, mente & judicio carens: ex α, & γινώσκω.

'Αγνωρίζω, ignoro.

'Αγνώτ-ος, ος, ὁ ἡ, ὁν, incertus, incognitus; aut qui agnosci non possit.

'Αγνὼς, callè, adv. ab ἁγνὸς. Sed ἁγνὰς, inciencter, cum tenui, adv. ex α, & γινώσκω. Sed ἁγνὰς, ᾶτ-ος, ὁ, ignarus, ignorans.

'Αγνώσασκε, Ion. pro ἠγνόησε.

'Αγνωσία, ας, ἡ, ignorantia. Th. γινώσκω.

'Αγνώσσω, εις, ει, ignoro, præs. ind. hinc ἄγνως-ος, ος, ὁ, ἡ, ignotus: hinc ἀγνωστόκω, idem: ex α, & γινώσκω.

"Αγνωτ-ος, ἄγνως-ος, incognitus. Aristoph.

'Αγόγγυσ-ος; qui est citra murmurationem & tædium: ex α, & γογγύζω. Cyrill.

'Αγοήτευτ-ος, qui fascinari non potest: hinc ἀγοητεύτους, citra præstigium & fucum. Th. γοὴς.

'Αγοίατο, ducerentur, 3. pl. opt. pass. præs. Ion. pro ἄγοιντο, ἄγοι, præs. opt. act.

'Αγοίβδω, turbo, perturbo; ὀχλόω, sive ὄχλω.

'Αγοίτης, injurius; ὑβριστὴς.

"Αγομαι, (passivum, ab ἄγω) ducor; captur & activè, pro duco, assero.

'Αγόμφωτ-ος, ος, ὁ, ἡ, incompactus, Th. γόμφος.

"Αγον, imperf. Ion. vel Dor. pro ἦγον, duxi: at ἄγον, a. 2. ab ἄγω, duco.

'Αγονέω, fum sterilis, sterilesco.

'Αγονία, ας, ἡ, liberorum, & generandi expers facultas; sterilitas, orbitas, &c.

'Αγονοιζόμ-ος, mulus; ἡμίον-ος; forsan à sterilitate, sic appellatus, huic enim, hoc animal obnoxium est. Hesych.

'Αγονὸς, qui gignere non potest: ex α, & γένομαι.

'Αγόνυτ-ος, ος, ὁ, genu carens; non geniculatus; ex α, & γόνυ, genu.

"Αγοντι, Dor. pro ἄγουσι, ducunt, 3. pl. ind. præs. ab ἄγω.

'ΑΓΟΡΑ', ᾶς, ἡ, forum; item concio, oratio, annona, emptio, &c. quasi ab ἀγείρω, in p. med. ἤγορα· hinc ἀγορεύ-ω, ἀγορεύω, delibero, ἀγορητὴς, ἀγορεύω.

'Αγορεύω, Poët. pro ἀγορεύω, seu ἀγορεύω, concionari: ab ἀγορεύομαι. Th. ἀγορὰ.

'Αγορεύω, emo, f. σω, p. κα, p. pass. ἠγόρασμαι. a. 1. ἠγορεύθην. Th. ἀγορὰ.

'Αγορεύ-ω, ων, ὁ, circumforaneus, vilis, item forensis. Sed ἀγόρεος-ω, dies festus. Th. ἀγορὰ.

'Αγορανόμ-ω, ων, ὁ, præfectus annonæ: unde ἀγορανομία, & ἀγορανομία· παρὰ τὸ ἐν τῇ ἀγορᾷ νέμειν τὸ δίκαιον.

'Αγορασθῆν, Dor. pro ἀγορεύθην, emere.

'Αγορεσία, emptura, emere cupio: Bud.

'Αγόρευτ-ος, ευτ-ος, ἡ, & ἀγορευτὸς, ας, ἡ, emptio, ἀγόρευμα, τ-ος, τὸ, res venalis. ἀγορευτὴς, ῦ, ὁ, oblonator: ab ἀγορεύω.

'Αγορεύων, ἀτ-ος, & in pl. ἀγορεύοντι, emite, a. 1. imperat. act. ἀγορεύσωμεν, a. 1. sub. ab ἀγορεύω.

'Αγορθύμβω, reficere, narrare, præs. inf. Ion. pro ἀγορεύειν, & ἀγόρθω pro ἀγόρευε. imperf. Ion. vel frat. imperat. ut & ἀγόρθουν, pro ἠγόρθουν, imperf. ab ἀγορεύω, concionor. ἀγόρθωσι, nuntiavit, a. 1. Ion. pro ἠγόρευσε. Th. ἀγορὰ.

'Αγορίων, gen. pl. Ion. ab ἀγορὰ.

'Αγορὴ, Ion. pro ἀγορὰ. ἀγορεύω, ad forum, adv. ἀγορᾶφι, in foro. ἀγορητὴς, ῆ, ὁ, orator; ut & ἀγορητὴς.

'Αγορηθὲις, ἐῖ-ος, ὁ, a. 1. part. pass. ab ἀγορεύω, dico. Vel Poët. pro ῥηθεὶς, dictus. Vel ab ἀγορεύω, pro ἀγορεύω.

'Αγορῆθεν, ex foro, aut è concione: Iliad. β.

'Αγορήσατο, concionatus est. a. 1. m. Ion. pro ἠγορήσατο, ab ἀγορεύω. Th. ἀγορὰ.

'Αγορητὺς, ὑῖ, ἡ, eloquentia.

"Αγορ-ος, congregatio, exercitus; Vel, etiam concionator.

"ΑΓΟΣ, ε-ος, τὸ, veneratio, piaculum, item sceleus: inde ἀγίζω, ἁγισθῶ, ἁγιστεία, &c. ab ἁγὸς dies festus, vel ab ἄζω.

'Αγὸς, ῆ, ὁ, ἡ, dux ab ἄγω.

'ΑΓΟΣΤΟ'Σ, ῆ, ὁ, manûs pars interior, vel vola; alius cubitus: q. ab ἄγω.

"ΑΓΡΑ, ας, ἡ, captura, præda, venatio: inde ἀγράω, venor, ἄγρωμα, præda venatu quæsita, ἀγρώτης, ῆ, ὁ, venator &c.

'Αγράβδην, commiscere; συναγεῖν.

'Αγραῖ-ος, ῆ, ὁ, prædæ præfectus.

'Αγράμματ-ος, ον, illiteratus: ab α, & γράμμα.

'Αγραμματία, literarum imperitia.

"Αγραπτ-ος, non scriptus.

'Αγραυλίω, ῶ, ruri seu in agro pernocto, f. ήσω. p. ἠγραύλικα. Hinc ἀγραυλ-ω, in agro stabulans: ab ἀγρὸς, & αὐλὴ.

"Αγραφ-ος, ᾱ, ὁ ἡ, ὁν, non scriptus. Th. γράφω.

"Αγρε, pro ἄγε· & ἄγρε μὲν, pro ἄγε ὄ adverb. adhortandi: ab ἀγρέω, venor: hinc ἀγρεῖθ', pro ἀγρεῖτε.

'Αγρεῖες, Hesych. ὠθειρχῆ, i. e. circumis

'Αγρεῖ-ος, ᾱ, ὁ, rusticus; ἀμαθὴς.

'Αγρεῖτε, ων, ὁ, ἡ, ἐς, ἐν, ἐσσι, ἐντι, ἐντων, ἐσσι, ἐντι, ἐντων, ἐσσι, ἐντι, ἐντων

Ἄγχις· pro ἄγχιστα, proximè, maximè, superlat. cum genit. & dat. Pro ἄγχιστα & ἀγχιμάλιστα dicimus. Hinc ἀγχιστόω, sum propinquus; ἀγχιστὸς, ὁ, cognatus; ἄγχιστ-ος, η, ον, proximus: ab ἄγχι, vel ἀγχοῦ.

Ἀγχιστεία, ἡ, affinitas, propinquitas; jus propinquitatis; συγγυία, gentilitas; jus proximæ ac legitimæ succ:ssionis, &c.

Ἀγχισθύω, μ. ἐυσω, π. ὔσω, sum propinquus; jure propinquitatis hæreditatem cerno aut peto. Ruth. c. 3.

Ἀγχιστῆαι, vel ἀγχιστεῦσαι, nom. pl. f. g. coacervatæ: ab ἄγχι, & ἵστημι.

Ἀγχιστίνδην, κτλ ἀγχιστείαν, Etymol. i. e. juxta propinquitatem; ut à nomine ὄρνις-ος, fit ὀρνιστίνδην, ὑ πλήτ-ος, πλησιστίνδην. Juxta divitias, &c.

Ἀγχίστροφα, adv. celeriter; ἀγχίστροφα βαλλόμενος, sententiam mutare: ex ἄγχι, & στρέφω.

Ἀγχίστροφ-ος, ὁ ὴ, ἡ, versatilis, volubilis, mutabilis: Herodot. ut, ἀγχίστροφος μεταβολὴ, i. e. velox & prompta mutatio.

Ἀγχιτίλης-ος χείρ-ος, Nonn. dicitur tempus propinquum, & quod propè completur.

Ἀγχίτερμων, ον-ος, ὁ, conterminus; qui est metæ propinquus. Vocat Pollux σωρὸς, ὑ ψορὸς.

Ἀγχίτοκ-ος, ος, ὁ, in propinquo natus.

Ἀγχιτερὴς, propinquus, propè apparens; Nonnus.

Ἀγχοάδω, cunctanter; ἀμβολάδω, Hesych.

Ἀγχόμβ-ος, qui suffocatur, πνιγόμβ-ος; Hippocrat. potius per ω.

Ἀγχονάω, ῶ, strangulo; πνίγω, mortem laqueo concisco.

Ἀγχόθεν, idem quod ἄγχι, vel ἀγχοῦ.

Ἀγχόνη, laqueus, quo aliquid ἄγχει.

Ἄγχοτάτω, proximè, adv. Ion, pro ἐγγύτατα. Sic ἀγχότ-ος, Ion, pro ἐγγύτ-ος. Th. ἄγχι.

Ἄγχ-ος, recens; φορτσβλ-ος, ἰγδις, propinquus; item, suffocatio πνίγμα, telum, δόρυ, ὑ πλησίον.

Ἄγχῦ, Poët idem quod ἄγχι.

Ἄγχυρ-ος, vicinus; παρὰ τὸ ἄγχι τοῦ ὅρους εἶναι· item, dilucidum, autora, sic dicitur Cyprius; ὄχθος, ὑ φορτσφόρ-ος; 'Ἄγχυρος verò, idem quod πένης, pauper & inops.

Ἀγχωνάω, imungi, vel eluì; ἀλειφῆναι, ἢ λύσασθαι, pro ἀναχεμάναι; ab ἀναχεμάω; hoc autem, ab ἀναχεία, perungo, oblino.

Ἄγχω, strangulo, f. ξω. p. χα. ab pan strangulare: hinc ἀγκύλη, ancter, id quo aliquid constringitur. Hinc forsan Angl. to hang.

Ἀγχώμαχα, ex æquo, ancipiti Marte; æquâ vi; æqualiter; ἴσα· Thucyd.

Ἀγχωμάχ-ος, ος, ὁ ὴ, ἡ, propomedùm æqualis: ex ἄγχι, & ὁμάχ-ος.

Ἀγχωμάχως, i. e. ἐξ ἴσα, æquo Marte; æqualiter, pariter; ἀμφιβόλως. Bud.

Ἄγω, duco, æstimo, instituo, item proficiscor, &c. f. ξω, ἄξω, part. ὤχα, adductorus. præt. ἦχα, Attic. ἄγηχα, & per Epenthesin ϗ ο ἀγήοχα. a. 2. ἤγαγον. Att. ἤγαγον. imper. ἄγαγε, ἔτω. pl. ἀγάγετε. sub. ἀγάγω, ης, η, 3. pl. ἀγάγωσιν. inf. ἀγαγεῖν. p. pass. ἦγμαι. a. 1. pass. ἤχθην. f. 1. ἀχθήσομαι. à ἀπὸ naag, ducere. Hinc

Ἄγω, sed usitatiùs ἄγνυμι, frango. f. ξω, p. ηχα, a. 1. ἧξα, a. 2. ἦγον, p. m. ἦγα. Atticè, ἐάξω, ἔαγα, ἔαξα, ἔαγον, ἔαγα.

Ἄγω, veneror; unde ἀγάσματα; etiam invideo; μεμφομαι ὑ φθονῶ, ἐπιπλήττομαι, Iliad. 3.

Ἀγωγὴ, ῆς, ἡ, vitæ ratio, educatio; ἀγωγὸς, ἐος, ὁ, ductor; ἀγώγιμ-ος, ος, ὁ, ἡ, duci, aut vehi facilis: ἀγωγὸς, ὁ, ὁ, ἡ, dux viæ: ἀγώγιον, ου, τὸ, onus quod curru vehitur: ἄγμα, τ-ος, τὸ, agmen elephantorum.

Ἀγωδὸς, ὁ-ος, ὁ, qui litem intendit; ὁ ἐπάγων φιλονίκως, ὁ διώκων; item, lorum quo ducitur equus: item, dux.

Ἀγώγιμον, ου, τὸ, utile, operæpretium, prettabile; τὸ ὠφέλιμον.

Ἀγωγίτ-ος, ductor, dux viæ; ὁδηγὸς; πομπαῖος.

Ἀγωγὸν, τὸ, lenocinium, advocamentum, illecebra.

ΑΓΩ'N, ὦν-ος, ὁ, certamen, cœtus: ab ἄγω· item circus, locus certaminis: ab α, & γανία.

Ἀγωνάρχης, ου, ὁ, qui ludis & certaminibus præerat; ἀγωνοθέτης, ἄρχων τῶν ἀγώνων; dux, vel author certaminis, & princeps: Sophocl.

Ἀγώνια, τὰ, quæ ad ludos & certamina spectant: Cal.

Ἀγωνία, ας, ἡ, angor, anxietas, certamen: ab ἀγών· hinc ἀγωνιάω, certo: ἀγωνίζω, idem, ἀγωνιστὴς, ὦ, ὁ, certator: ἀγωνιστικὸς, cupidus certandi: ἀγώνισμα, certamen: ἀγώνιμ-ος, ος, ὁ, qui ad certamen spectat.

Ἀγωνιᾶν, Isocrates usurpavit, pro ἀγωνιᾷδ, decertare; alioquin, est κινδυνεύδ, ὑ φοβεῖδ· Polyb.

Ἀγωνίδ, Ion, pro ἠγωνισμένοι εἰσὶ, 3. pl. perf. pass. ab ἀγωνίζω, ex 3. sing. ἠγώνισμ, abjecto augmento, & correptâ penultimâ, exempto sc. σ, & ejus loco inserta syllabâ δε, ut πεφεύγδ pro πεφεύγασι εἰσὶ.

Ἀγωνιῶμεν, pugnabo, Dor. pro ἀγωνιᾶμαι, hoc autem fut. 1. med. est Attic. pro ἀγωνίσομαι, ab ἀγωνίζομαι.

Ἀγωνίζομαι, certo, enitor, imperf. ἠγωνιζόμην, ου, ετο, p. pass. ἠγώνισμαι.

Ἀγών-ος, ὁ ὴ, ἡ, molestiam adferens; solicitus, anxius; item, ὁ ἐν ἀγῶνι, i. e. qui est in certamine; interdum etiam pro non angulato, & sine angulo; apud Theophrastum; ab α, & γανία, angulus.

Ἀγωνῶσαι, a. 1. inf. & ἀγώνασαι, certato, a. 1. imperat. med. ab ἀγωνίζω.

Ἀγώνισις, εως, ἡ, concertatio: Thucyd.

Ἀγώνισμα, ατ-ος, τὸ, certamen. Omnia ab ἀγών.

Ἀγωνισμὸς, ου, ὁ, contentio; contestatio; ἀντιλογία. Etym.

Ἀγωνιστήριον, ου, τὸ, locus certaminis: Aristid.

Ἀγωνιστήρια, Athletarum præmia: Etym.

Ἀγωνιστικῶς, certatim; Ἀγωνιστικὸς ἔχω, teneor contendendi cupiditate: Bud.

Ἀγωνοθέτης, βραβεῦδις, Hesych. designatores autem sunt, inquit Ulpianus, ii, quos Græci, βραβεῦτὰς appellant.

Ἀγωνοθεσία, ας, ἡ, constitutio certaminis; munus ipsum quod edunt agonothetæ.

Ἀγωνοθετέω, ῶ, μ. ἠσω, certaminibus præsum, atque in iis omnia moderor; certamina, vel ludos instituo, edo, constituo.

Ἀγωνοθέτης, ου, ὁ, agonotheta; munerarius designator & institutor certaminis; agonum præses & judex; ab ἀγών, & τίθημι; id est, ὁ ἐν ἀγῶνας ἐυδιατίθεμ-ος, inquit Eustathius.

Ἀγωνοθετὶς, pro ἀγωνοθεσία; apud Sophoclem.

Ἄγων-ος, ου, ὁ; Æolicè pro ἄγων· Hesychius.

Ἀγωρεῖν, congregare; συναθροίζειν; unde, ἀγορεύω, ἐθροισμένος.

Ἀδὼ, voluptas; ἡδονὴ; fons; πηγὴ.

Ἀδά, Dor. pro ἄδη, dativ. sing. ab ἄδης.

Ἀδαμὸς, pruritus; prurigo; κνησμός· Etym.

Ἀδαδ-ος, nullam ingerens tædam; Gaza apud Theophrastum: ex α priv. & δαίω, uro; unde, δαΐς, δαΐδ-ος, tæda; fax.

Ἀδαδάκτοις γαμοις, nuptiæ, quibus fax non est prælata; vel, fine tædis celebratæ; αἱ λαθρίαις, μίξεις.

Ἀδαήμων, ον-ος, ὁ, ἡ, imperitus: hinc ἀδαημοσύνη, ας, ἡ, imperitia, Ion. ἀδαημοσύνη, ης· ex α, & δαήμων.

Ἀδαὴς, ἐος, ὁ, ὐ, indoctus. Th. δαήω.

Ἀδαὴς, incognitus: Hesiod.

Ἀδαιδάλ-ος, ου, ὁ ὴ, ἡ; non varius non variegatus; artificio carens: ex α priv. & δαιδάλλω, artificiosè facio. Th. Δαίδαλ-ος; Dædalus.

Ἀδαίζω, exclamo, ingemo; ἀναβόω, ἀναστένω.

Ἀδαιλὴ, purus, καθαρὸς; Hesychius: alioqui significat, non dilaceratum; ex α priv. & δαΐζω, dilacero.

Ἀδαὴς, ὁ, largus; non divisus: ex α priv. & δαίω, divido.

Ἀδαῖον, quod latiat; τὸ εἰς κόρον ἄγον; ab ἄδω, satio, expleo.

Ἀδαὴς, ὁ, inexpugnatus; ἀπολέμητ-ος· ex α priv. & δαὶς, pugna: q. d. pugnæ, seu bello ineptum. Hesych. qui non potest lædi, πρὸς δαΐ; & etiam, injucundum, ignavum, exponit.

Ἀδαῆστ, imperitè; ἀπείρως; ex α, priv. & δαήω, peritus: Th. δαήω, disco.

Ἀδαίστ-ος, non divisus: Apoll. 3. Arg. ex α priv. & δαίω; divido.

Ἀδαίστοβόλ-ος, indivisus; Nonnus: ex α priv. & διαβάλλω, divido; Th. βαλω; divido.

Ἀδαστὸν, non distributum, non divisum: Hesych. ex eodem Th.

Ἄδακρυς, υ-ος, ὁ ὑ, ἡ, non lachrymans; illachrymabilis; unde ἀδακρυτὶ νίκη; incruenta victoria: ex hac dict.one fit alacris; ut scribit Donatus: sic, ἀδακρυς πόλεμ-ος, bellum sine pugna, & ob id non flebile.

Ἀδακρυτὶ,

Ἀδακρυτὶ, sine lachrymis; siccis oculis: ἀκλαυστὶ; indè,

Ἀδάκρυτ-ος, υ, sine lachrymis: ex α, & δάκρυ.

Ἀδαπτῶ, prurio; κνήθομαι.

Ἀδηλητα, non obscura & incognita; ὐκ ἄδηλα.

Ἀδὴμ, ἄδμιτον, nomen primi parentis.

Ἀδαμάντιν-ος, ου, ὁ, Adamantinus; firmus, constans, solidus, durus: Æschynes.

Ἀδαμαντόδη-ος, ου, ὁ ὴ, ἡ tenax, adamantinus: Æschyl.

Ἀδάμαντα, acc. sing. ab ἀδάμαντ-ος, ου, ὁ; idem quod ἀδάμας, αντ-ος, ὁ, adamas, q. ἀδάμαστ-ος; indomitus, ob duritiem: ex α pro δὶς, & δαμάω.

Ἀδαμὴς, fortis, robustus; durus: Hesych. ἰσχυρὸς, σκληρὸς.

Ἀδαπέδησαι, prurire, a. 1. inf. act. verbi ἀδαπεδάω. Vide ἀδαπτῶ.

Ἀδαπάν-ος, ου, ὁ, ἡ, inexhaustus, inconsumptus.

Ἀδαπανη-ος, ου, ὁ, ἡ, ἀδαπάνως, adv. sine sumptu. Th. δαπανάω.

Ἄδαπτ-ος, qui dilaniatus non est, vel dilantari nequit; Helychius exponit, γυμνὸν, ἀδέρμεν. Nudum, excoriatum, apellam.

Ἀδαὴρ, linguâ Syriacâ, dicitur mensis duodecimus, lib. 2. Machabeorum.

ΑΔΑ'ΡΚΗΣ, ου, ὁ; adarces, salfugo quædam gelata, seu concreta.

Ἀδάρτ-ος, Hesych. flagris non examinatus; ἀμαστίγωτ-ος, alioqui, sign. non excoriatus; ex α priv. & δέρω, excorio.

Ἄδασαν, valde læserunt, pro ἄσαν, a. 1. ind. act. Ion. ab ἀδω, fatio, lædo. Lacones enim utuntur in suis compositis particulâ ἄδω, ab ἄδην, satis, abunde; quæ auget.

Ἀδασμὸς, non solvens tributum; Hesych. ex Æschylo; ex α priv. & δασμὸς, tributum: Th. δάζομαι, divido, partior.

Ἄδαστ-ος, ου, non divisus. Th. δαίζω.

Ἀδασκὰν, κνήθω, pruriginem excito, scabo.

Ἄδασσ-ος, siccus, ξηρὸς; Laconice, indè,

Ἄδασσον, aridissimum, pro ἄσσον. Laconicè.

Ἀδ'ηὶς, Poët. pro ἀδὴς, audax. Vide ἀδεὴς.

Ἀδδικότες, pro ἀδικότες, Poët. quod vide, ut & ἀδικότες.

Ἄδδλα, sinus, κόλπ-ος.

Ἄδδλον, pro ἄδλον, mulctum, adverb.

Ἀδδηφάγ-ος, sive ἀδηφάγ-ος, ου, ὁ, vorax, heluo; ab ἄδδλον, & φάγομαι· hinc ἀδδηφαγία, ας, ἡ, voracitas.

Ἀδδὶ; nom. viri ἄπλιτον, viator, qui transit.

Ἀδδὶξ, mensura quatuor chœnicas capiens.

Ἄδδυστ, ad saturitatem usquè comedunt; heluantur: εἰς κόρον ἐσθίουσι.

Ἀδὲ ἢ αὐτὰ, Dor. pro ἰδὲ ἢ ἰδοὺ, en eam ipsam! Est & ἄδε pro ἴδη, imperf. ab ἄδω.

Ἄδε, Dor. adv. pro ἧδε, huc, illuc; hoc in loco.

Ἀδεάζω, suspiro, succlamo; ἀναβιβῶ, ἀναστένω.

Ἀδεγδον, securiùs, tutiùs minore metu; Thucyd. ex α priv. & δέδοικα, ος, τὸ, timor: Th. δείδω, timeo.

Ἀδέητ-ος, ὁ, nullius indigens.

Ἀδεὴς, ἐος, ὁ ὴ, ἡ, intrepidus; audax, tutus, securus, &c. ἀφοβ-ος; indè, τὸ ἀδεὲς, fiducia; undè dicunt, ἀδεὲς, δεῖσε δεκοίμεις; non timenda times: ex α priv. & δέος, timor.

Ἀδεὴς, ὁ, ἡ, non indigus; cui omnia suppeterent quibus opus est: Antiphon. apud Suidam; μηδενὸς δέομ-ος αἰσχρῶς· ex α priv. & δέω, & δέομαι; egeo, &c.

Ἀδῆ, cantat, 3. sing. ab ἄδω. 2. pl. ἄδετε. part. f. g. ἄδουσα.

Ἀδέῖ, Dor. pro ἠδεῖ, dativ. singul. ab ἡδὺς.

Ἀδεῖα, Doricum pro ἡδεῖα, i. e. jucunda, suavis: Theocrit.

Ἄδεια, vide in ἀδεὴς.

Ἀδεὴς, ὁ, intrepidus, Poët. pro ἀδεὴς, & ἀδ'ηὶς· ex α, & δέδοικα· quod à δείδω. Est etiam ἀδὴς, impudens, q. ἀδὴν, qui coërceri nequit, à δέω, ligo.

Ἀδείμ-ος, gen. sing. Ion. ab ἄδεια, immunitas à metu, securitas: à δέδοικα.

Ἀδειμάλη-ος, ου, ὁ, impavidus: quod ex α, & δείμω.

Ἀδείμ-ος, ου, ὁ ὴ, ἡ, impavidus, intrepidus; Idem quod ἀδεὴς & Cypriis, impurus: Hesych. & Suid.

Ἀδεῖν, placere, præs. inf. ab ἀδέω.

Ἀδείπν-ος, ου, ὁ ὴ, ἡ, incænatus. Th. δεῖπνον.

Ἀδείκτ-ος, ου, ὁ μὴ δεικνύμ-ος· πρόσωπον, ἢ δῆξις, non corruptus muneribus: hinc ἀδεικάστως, adv. justè.

Ἀδεκατόλη-ος, ου, ὁ ὴ, ἡ, non decimatus: Aristoph. ἀδεκατόλ-ος· ὑσία, non decimatæ facultates; ἀτελώνητ-ος.

Ἀδεκὴς, ου, ὁ, non admissus, non acceptus, aut receptus; & activa sign. qui non accipit: ἄδεκὲς κακὸ, expers mali: item, ἄδικτον, incredibile, ἄπιστον.

Ἀδῆφα, τὰ, fororia; similia, communia; ὅμοια, πρέποντα· ἁρμόζοντα.

Ἀδῆφειὸς, & ἀδῆφεὸς, ὅ, ὁ, pro ἀδῆφὸς, frater, Poët. & Ion.

Ἀδῆφιδῆ, ἡ, neptis ex sorore, vel ex fratre: Xenoph.

Ἀδῆφιδοῦς, & ἀδῆφιδοῦς, ὅ, ὁ, filius fratris vel sororis, ἀνεψιὸς; i. e. nepos ex fratre vel sorore; patruelis, vertitur ab Erasmo, apud Lucianum.

Ἀδῆφειὴ, germanitas, fraternitas, vel fraternitatis affectus; communitas, confociatio, apud Hippocratem verò, affinitas; communicatio, consensusque partium inter se: κοινωνία.

Ἀδῆφικὸς, ὅ, ὁ, germanus, affinis, fraternus.

Ἀδῆφόθεος, frater Dei, seu Jesu Christi: ita dictus, Divus Jacobus.

Ἀδῆφόπατ-ωρ, patruus; παῖς ἀδῆφεὸς; patris frater: Pollux.

Ἀδελφοκτονεῖν, fratricidium committere.

Ἀδελφοκτονία, cædes fratris; Gregor. Nazanz.

Ἀδελφοκτόν-ος, ὁ, fratricida: ex ἀδελφὸς, & πλέκω.

Ἀδελφόπαις, nepos, vel neptis ex fratre, vel sorore, Eust.

Ἀδελφὸς, Æol. pro ἀδελφὸς, frater.

ΑΔΕΛΦΟ'Σ, ὅ, ὁ, frater fumitur & pro cognato, & consanguineo, ἀδελφὴ, ἧς, ἡ, soror: ἀδελφότης, πτ-ος, ἡ, fraternitas: ἀδελφικὸς, fraterne: ἀδελφίδιον, ου, τὸ, fraterculus: ἀδελφιδέ-ος, ὅς, ὁ, fratris vel fororis filius: ἀδελφίζω, fratris nomine compello: ab α, id est, ὁμὸς, & ἀδελφὸς, q. ὁμόδελφ-ος.

Ἀδέμαζ-ος, ος, ὁ, ὴ, corpore exutus, mortuus: ex α, & δέμας.

Ἀδέμνι-ος, expers cubilis; qui cubile non habet: Oppian. lib. 3. de venat. ex α priv. & δέμνια, ων, τὰ; lectus.

Ἀδέμεν, canere, Ion. pro ἀδεῖν, ab ἄδω.

Ἀδένδρ-ος, ου, ὁ ὴ, ἡ, purus ab arboribus; Th. δένδρον.

Ἀδέξι-ος, ου, ὁ ὴ, ἡ, minimè, seu parùm dexter; incivilis: ex α priv. & δέξιος, dextra.

Ἀδεξιότητος, sine dextrarum apprehensione; i. e. sine blanda ulla salutatione: Budæus.

Ἀδέρκης, ἐος, ὁ ὴ, ἡ, non videns; & invisibilis: Hesych. obscurus, qui videri nequit; ἀφανὴς.

Ἀδρκὴς, ὁ, ὴ ὴ, ἡ, idem, non videns; aut non visus; inde ἀδέρκτως, adverb. apud Sophocl. limis oculis & connentibus: ex α priv. & δέρκω, video.

Ἀδὲς, Dor. pro ἀδυφαλὲς.

Ἀδέσποτ-ος, ου, sine domino, sine certo auctore: hinc ἀδεσποτὶ, adv. ab α, & δεσπότης.

Ἀδεσμ-ος, ὁ ὴ, ἡ, qui extra vincula est, sine vinculis; ἄδετ-ος; ut, Ἀδεσμ-ος φυλακὴ, libera custodia; ex α, priv. & δεσμὸς, vinculum: Th. δέω.

Ἄδετ-ος, ου, ὁ, non ligatus, solutus; ἄδεσμ-ος· ex α priv. & δέω, ligo.

Ἀδήκης, ἐος, ὁ ὴ, ἡ, amarus: ab α, & Ion. δῆκω pro δάκνομαι.

Ἀδηλίμβα, Hesychius affert pro ἀνηλίγμα, quod Doricum est, pro ἀδηλίβδα· ex themate ἀδήλομαι, idem quod ἀδέω, i.e. Ἀνηδὲς ἔχω, molestiâ & tædio affectus sum.

Ἀδ'ηὶν, idem Hesych. affert pro χαλεπὸν, sive, ἢ ὡς ἄν τις ὑπολάβοι· difficile, & grave, quo aliquis non indigeat; ex α priv. & δέω, aut δέομαι, egeo.

Ἀδήλιχ-ος, ου, ὁ, sicut ἀδέκαστος, qui muneribus non corrumpitur; ab α priv. & δέκομαι, accipio: Cæl.

Ἀδηλ-ήλιθ-ος, ου, ὁ ὴ, ἡ, crudus, ἀνεξέραστ-ος· à δεληθέω.

ΑΔΕ'Ω, placeo, f. ήσω. p. ηκα. Hinc ἀδ-ὴς, ου, ὁ, lætitia.

Ἀδέω, tædio afficior præ def.tigatione, ab ἄδω, satio. f. ήσω, p. ηκα. a. 1. Æol. ἀδήσαμα, &, geminato ρ, ἀδδήσαμα.

Ἀδήως, intrepidè, secure, audacter, tuto, impunè, licenter, imprudenter: Aristot. 2. Oecon. ἀδήως ἔχει, impunè ferre: ex α priv & δέω, εις, τὸ, metus: Th. δείδω.

Ἄδη, placuerit, a. 2. sub. ab ἀδέω.

Ἀδηκότες, & metri gratiâ ἀδδηκότες, perf. part. Ion. pro ἠδικότες, ab ἀδέω, alii ab ἀνδάω, laboribus defessus sum. Th. ἄδω satio.

Ἀδηκοτάτη, superlat. ab ἀδηκὴ-ος, ου, ὁ, ἡ, morsui non obnoxius, vel cariem non

sentiens : à δήκτω.

'Αδηλής, ής, ὁ ἡ ἡ, non morsus, omni morsu carens ; incorreptus : item, activè, minimè mordax, vel cui nulla inest mordacitas : ab α priv. & δήκω mordeo ; 'Αδήκτα, medicamenta mordacitatis expertia, atque acrimoniæ : indè adv. ἀδήκτως, sine morsu, &c.

'Αδήλης, ής, ὁ ἡ ἡ, integer, incolumis : à δηλέω.

'Αδηλία, incertitudo, anxietas, dubitatio ; ἄντρεία, ἀφάνεια.

'Αδηλος, ος, ὁ, ἡ, non apparens, incertus, obscurus : ex α, & δῆλος : hinc ἀδήλως, adverb. obscurè, incertùm : ἀδηλότης, ητος, ἡ, incertitudo.

'Αδημεῖν, admirari, dubitare, & idem quod ἀδημονεῖν.

'ΑΔΗΜΟΝΕΩ, ῶ, gravissimè angor, f. ήσω, p. ηκα. a. 1. ἠδημόνησα : ab ἀδέω, vel ab α, & δῆμος, q. d. extra populi consortium dego.

'Αδημονία, ας, ἡ, anxietas animi, trifitia, molestia, &c.

'ΑΔΗΝ & ἄδδην, affatim, adv.

'ΑΔΗΝ, ῖνος, ὁ, glandula, tonsillæ.

'Αδῆς, ῖος, ὁ, ἡ, Poët. ὁ ἀνὴρ ἡδὺλογος ἡ βραχὺ ἄν, ὁ ἀφρόντις, qui est sine consiliis & curis. Hinc adv. ἀδῆλως. Ex α, & δῆλος, pro βεβλωμένα, παρὰ τὸ δῆλω ὃ ὅτι δηλεῖ, ὅτι ἀφ' ἑαυτοῦ δεῖ πολλὰ λέγειν βεβλωδῶς.

'Αδῆλως, simpliciter, citra dolum, ἁπλῶς, ἀδόλως : Etym. ἀφροντίστως, negligenter, incuriosè ; nam δῆλον, βελτὴ, ἡ βέλτιμα.

'Αδηρος, non contentiosus, expers litis, in lib. Epigram. Hinc, 'Αδηρίτως, sine controversia, sine dubio ; ἀφιλονείκως, ἀμάχως.

'Αδηρίτης, ου, ὁ, contentionis expers. Th. ἔρις.

'Αδης, ου, Poët. pro ἅιδης, orcus, mors : in acc. ἄδην.

'Αδής, ῆος, ὁ ἡ ἡ, injucundus ; insuavis, ἀτερπής : Hesych. dictum, pro ἀνδής ; ex α priv. & ἥδυ, suavis ; vel potius, ἅδω, ῶ, τὸ, suavitas, &c.

'Αδήσῃς, gratificaberis, 2. sing. fut. 1. verbi ἀνδάνω.

'Αδηφαγέω, μ. ἤσω : ad satietatem usque vescor : Isocrates, inde, ἀδηφαγία, ας, ἡ, edacitas, insatiabilitas ; ὑπλησία, πολυφαγία, nimius edendi usus, nimia satietas ; & ἀδηφάγος, ος, ὁ, vorax, edax, insatiabilis ; πολυφάγος, hèlno : idem quod ἀδδηφάγος : vide.

'Αδὴν, ἡ, dolor ; λύπη, ἀδημονία ; & tunc esset ab ἀδέω, seu pro ἀνδία ; est & Hesych. focus, ara, βωμός.

'Αδιάβατος, ος, ὁ ἡ ἡ, inaccessus ; qui transiri & trajici nequit : ex α priv. & διαβατὸς, à διαβαίνω, transeo, trajicio : Th. βαίνω, gradior.

'Αδιάβλητος, & ἀδιάβολος, ος, ὁ ἡ ἡ ; irreprehensibilis, omnis calumniæ expers ; ex α priv. & διαβάλλω, transfigo : item calumnior

'Αδιάδοχος, ος, ὁ ἡ ἡ, j. gis, perpetuus ; proprie, carens successoribus : ex α priv. & διάδοχος, ος, ὁ, successor ; à διαδέχομαι, excipio, succedo : Th. δίχομαι, capio, &c.

'Αδιάδυτος, ος, ὁ ἡ ἡ, inevitabilis ; ἄφυκτος ; vide τὸ ἀδιάδρασκον, ipsa inevitabilitas, apud Suid. ex α priv. & διαδράσκω, effugio : Th. δράω, fugio.

'Αδιάθετος, ος, ὁ, qui dispositus non est ; indispositus, inordinatus ; item, intestatus : apud Plut. in Catone ; ex α priv. & διατίθημι, dispono ; compono, &c.

'Αδιαίρετον, indiscretum : ex α, & διαιρέω.

'Αδιάκτητος, ος, ὁ ἡ ἡ, alienus, importunus, insuetus ; ἀηθέστερος, ος, ὁ ἡ ἡ, ἀπεῖρος, exponitur à Suida ; ex α priv. & διάκτημι, vivendi mos, &c.

'Αδιάκλειστος, ος, ὁ ἡ ἡ, non intercluſus : ex α priv. & διακλείω, discludo, &c. Th. κλείω, claudo.

'Αδιάκριτος, indiscretus, individuus, non intercisus, aut diremptus : Hesych. ab α priv. & διακόπτω, discindo : Th. κόπτω, scindo.

'Αδιακόσμητος, ος, ὁ ἡ ἡ, inornatus, inexornatus, qui compositè distinctus, & distributus non est ; ex α priv. & διακοσμέω, ῶ, ordino, distribuo : Th. κόσμος, ordo.

'Αδιάκριτος, ος, ὁ, ἡ, non dubitans : ex α, & διακρίνομαι.

'Αδιακρίτως, non distinctè, promiscuè : indifferenter, irdi criminatim ; ex eod. Th.

'Αδιάλειπτος, ος, ὁ, ἡ, non intermissus, indesinens : ἀδιαλείπτως, indesinenter, adv. à λείπω.

'Αδιάλλακτος, ος, ὁ ἡ ἡ, irreconciliabilis : à διαλλάττω.

'Αδιάλυτος, ος, ὁ ἡ ἡ, indissolubilis : à διαλύω.

'Αδιαλείπτος, qui non est mutilatus, vel contumeliâ affectus non est : Hesych.

Αβλαβὴς, illæsus : ex α & διαλαβάω, mutilo, &c. Th. λαβὴ, ης, ἡ, injuria, &c.

'Αδιανόητος, cogitatione non comprehensibilis : unde τὰ ἀδιανόητα, dicuntur, mystica, quæ verbis aperuis occultos habent sensus ; fab. ex α priv. & διανοέομαι, vide.

'Αδίαντος, ος, ὁ, non aspersus. 'Αδίαντον, ου, τὸ, herbæ genus : ex α, & διαίνω.

'Αδιάπλαστος, ος, ὁ ἡ ἡ, informis, rudis, nondum formatus : ex α priv. & διαπλάσσω.

'Αδιάπτωτος, ος, ὁ ἡ ἡ, stabilis, firmus, qui non delabitur : item, in quo error non admittitur : Polyb. inde adverb. 'Αδιαπτώτως, sine lapsu & errore : ex α priv. & διαπίπτω, intercido, elabor, &c.

'Αδιάρθρος, ος, ὁ ἡ ἡ, inarticulatus ; articulis & nodis non distinctus, ut pedes Blephantorum ; & ἀδιάρθρωτος, idem. Luc. ex α priv. & διαρθρόω, ῶ, articulis distinguo ; Thema ἄρθρον, ου, τὸ, articulus.

'Αδιάσοφος, incompositus, inornatus ; qui exornatus & politus non est : Suid. ἀκόσμητος ; ut ἵππος ἀδιάσοφος equus, qui sus σκεύεσι, & apparatu instructus non est : ex α priv. διασκευάζομαι, instruor, adornor, &c.

'Αδιάστατος, indistractus, non divisus : ex α priv. & διαστάσιμαι, distrahor : Th. στάω, traho : indè, ἀδιαστάτως ; indistractè ; sine distractione aut divulsione : Hesych.

'Αδιάστατος, dimensione carens : ex α priv. & διαστατὸς, distans ; à δίστημι, seorsum sto, separor : Th. ἵστημι, sto : undè adv. ἀδιαστάτως ; sine inter vallo, & distantia : item, sine controversia ; ἀναμφιλόγως, συμεχῶς ; continenter, sine ullo spatio, &c.

'Αδιάστροφος, ος, ὁ ἡ ἡ, nihil habens obliqui, minimè perversus : Plut. ἀδιάστροφος ἔυνοια, inconcussa benevolentia : Macrob. 3. ex α & διάστροφος, distortus perversus ; Th. στρέφω, verto.

'Αδιάστικτος, ος, ὁ ἡ ἡ, indivisus ; qui dissilus non est ; ex α priv. & διαστίχομαι, diffindor : Th. στίζω.

'Αδιάτακτος, ος, ὁ, inordinatus : ex α & διάτακτος, Th. τάσσω.

'Αδιατίμητος, inestimabilis ; ex α & διατιμάω, æstimo, Th. τίω, honoro.

'Αδιάτμητος, insecabilis ; ex α priv. & διατέμνω, disseco ; ἀδιάτμητον, ectiam dicitur ; idem

'Αδιάτρητος, immetus ; qui non potest διατρήσαι, Eccles. c. 2. ἀδιατρήτας, immutabiliter, &c. ex α & διατρήτομαι.

'Αδιατύπωτος, ος, ὁ ἡ ἡ, non figuratus ; informis : ex α, & διατυπόω, informo, &c.

'Αδιαφθορία, ας, ἡ, ἡ ἀδιαφθορία, incorruptibilitas ; ex α priv. & διαφθείρω corrumpo.

'Αδιάφθαρτος, ος, ὁ ἡ ἡ, incorruptus : Plato. & ἀδιάφθορος, idem, sincerus, corruptioni non obnoxius ; ut ἀδιάφθορος ψυχὴ ; anima sincera ; Dæm. ex α priv. & διαφθείρω, corrumpo.

'Αδιαφθορία, ας, ἡ, integritas : ἀδιάφθορος, ος, ὁ, ἡ, incorruptus. Th. φθείρω, p. med. ἔφθορα.

'Αδιαφορία, indifferens sum in aliqua re ; sitique æque fero, vel habeo ; item, negligo, contemno, neglectim transmitto : Chrysostom ; ex α & διαφορὰ, idem quod διαφέρω, differo.

'Αδιαφορία, ας, ἡ, ἀμέλεια ; q. d. indifferentia ; i. e. qualitas rerum per quam indifferenter habentur : item neglectus, contemptus ; utitur, Cic. ad Attic.

'Αδιάφορος, ος, ὁ ἡ ἡ, indifferens : à διαφέρω.

'Αδιάφορος, ος, ὁ ἡ ἡ, insertus ; non sepus, non interceptus : Theophr. ex α priv. & διαφέρω, intersepio ; Th. φέρω, sæpio, munio : indè etiam, ἀδιαφράκτως, sine sepimento.

'Αδιάχυτος, ος, ὁ ἡ ἡ, qui non dissolvitur, aut diffunditur, ex α priv. & διαχέω diffundo. Th. χέω, fundo.

'Αδιαχώριστος, ος, ὁ ἡ ἡ, inseparabilis : ex α, & διαχωρίζω, separo, disjungo ; Th. χωρὶς, seorsim, separatim, &c.

'Αδιάψευστος, qui falli aut decipi nequit ; vel qui non fallit, aut decipit : Athen. lib. 8. ex α priv. & διαψεύδομαι, idem quod ψεύδομαι fallor, decipior.

'Αδίδακτος, ος, ὁ, ἡ, indoctus : ex α, & διδάσκω.

'Αδιεκδίκητος, ος, ὁ ἡ ἡ, indifferfus ; ex α, priv. & διεκδικέω, ῶ, tueor, defendo ; ab ἐκδικία, ἄ, ulciscor ; Th. δίκη, ης, ἡ, jus, fas, &c.

'Αδιεξίτητος, qui perquiri nequit ; inenarrabilis, Eccles. ex α priv. διεξέτασις, perquiro ; idem quod ἐξετάζω, & Thema ipsum, ἐτάζω, examino, inquiro.

'Αδιεξίτητος, ος, ὁ ἡ ἡ, qui percursus non est, seu qui percurri nequit oratione, & cogitatione ; cui opponitur διεξιτηκὸς, Philopon. & Themist ; idem est quod ἄπειρος ; ex α priv. & διέξειμι, idem quod δίειμι, transeo : quod vide.

'Αδιέξοδος, ος, ὁ ἡ ἡ, per quem transiri nequit : vel unde, exire non licet : Epigram. impervius, detentus ; & ἀδιεξόδευτος, idem ; viam non inveniens, inextricabilis ; ex α priv. & διέξοδος, ἡ, via qua transitur alicubi ; unde διεξοδεύω, exeo per, permeo, &c. Th. ὁδὸς, ος, ἡ, via.

'Αδιέργαστος, ος, ὁ ἡ ἡ, inelaboratus, incultus ; ex α priv. & διεργάζομαι, elaboro, excolo ; vide.

'Αδιερεύνητος, ος, ὁ ἡ ἡ, inexploratus ; inscrutabilis, & ἀδιερεύνητος ; idem non disputatus, &c. ex α priv. & διερευνάω, pervestigo, Th. ἐρευνάω, ῶ, vestigo.

'Αδιεφθόρητος, ος, ὁ ἡ ἡ, indivisibilis, indistinctus ; Hermogenes : ex α priv. & διεφθορένω, ῶ, idem quod ὄλεθρεύω, bene fecerno, & feligo, Th. κρίνω.

'Αδιήγητος, ος, ὁ, inenarrabilis, narrando inexplicabilis : Xen. pæd. 8. ex α priv. & διηγέομαι, narro. Th. ἡγέομαι, ἄομαι, duco, &c.

'Αδικαφαγὴς, injustus magistratus : Cic. ad Attic. ex α priv. & δικαιαρχέω, justum, vel justorum imperium, &c.

'Αδικαιοφαγέω, iniquè, vel injustè ago ; Plut. inde, ἀδικαιοφαγία, injusta actio ; ex α priv. & δικαιοφαγέω, ῶ, justè ago. Th. φαγέω, facio, ago, &c.

'Αδίκαστος, ος, ὁ ἡ ἡ, non judicatus, indemnatus ; Nonn. ex α priv. & δικάζομαι, in jus voco, &c.

'Αδικάτως, Ion, & Æol. pro ἀδικήσω, a. 1. inf. act. verbi.

'Αδικέω, injuriâ afficio, lædo, f. ήσω. p. ἠδίκηκα. ἀδικήσατε, a. 1. imperat. act. ἀδικευῶτα, acc. sing. part. præf. ἀδικέομαι, ἄμαι, injuriam patior. p. pass. ἠδίκημαι, a. 1. ἠδικήθην : ex α, & δίκη.

'Αδίκημα, ατος, τὸ, injuria : ἀδικήματα, dat. pl. ἀδικήμασι, ας, ἡ, injustitia : ἀδικος, ος, ὁ, injustus : ἀδικώτερος, comp. ἀδίκως, injustè, adv. à δίκη.

'Αδικητὸς, ος, ὁ ἡ ἡ, injurius, injuriosus ; qui afficit injuriâ, aut proclivis est ad injuriam inferendam : Plut. ex ἀδικέω, injustè ago. Vide.

'Αδικοπραγέω, ῶ, injurians facio ; idem quod ἀδικημοπραγέω, vide.

'ΑΔΙΝΟΣ, ἡ, ὁν, confertus : ab ἄδην.

'Αδινὰς, confertim ; unde comparativum, ἀδινώτερον, Od. π. Eustath. Vult significare etiam sensim, paulatim. ἠρέμα, Il. τ. ἀδινὰς ἀναγκάζω, ubi tamen, quidam exponunt, confertim & miserabiliter.

'Αδινόδυτος, ος, ὁ ἡ ἡ, invius, vel impervius ; ex α priv. & διανδύτης, pervius, &c. Vide.

'Αδιοίκητος, ος, ὁ ἡ ἡ, non administratus, dispensatus, vel distributus ; ex α priv. & διοικέομαι, administro. V.

'Αδιον, suavius Dor. pro ἥδιον, compar. ab ἡδὺς.

'Αδίοπος, ὁ ἡ ἡ, incustodius ; administratore & rectore carens : Hesych. ex Æschyli phrygibus ; ex α priv. & διόπης, ης, ὁ, rector ; διέπω, administro, rego. Th. ἔπω, operor, &c.

'Αδιόρθωτος, ὁ ἡ ἡ, inemendabilis, qui corrigi & emendari nequit ; ex α priv. & διορθόω, emendo.

'Αδιόριστος, ος, ὁ ἡ ἡ, indeterminatus ; ex α priv. & διορίζομαι : Vide.

'Αδίψαστος, indubitatus, certus ; Ptol. ex α priv. & διστάζω, dubito : Vide.

'Αδίψιος, ος, non sitiens, vel sitim extinguens. Th. δίψα.

'Αδμαίνω, valere, sanum esse ; ὑγιαίνω, ζῆν, Hesychius ; Suidas & Etymol. ἀδμήν, pro hoc Hesychano, ἀδμαίνω.

'Άδμητος, ος, ὁ, Dor pro 'Άδμητος, nomen viri.

'Άδμὴς, idem quod ἄδμητος, indomitus : ex α, & δαμάω.

'Άδμὴν, nomen mulieris, q. d. indomita.

'Άδμήτης, ου, ὁ, idem quod ἄδμητος, indomitus ; ἀδάμαστος : Suid.

'Άδμωλεῖ, non fraudulenter, aut serviliter ; χαρὶς δόλου, ἢ δουλείας : Suid.

'Άδμωλεῖν, ignorare, ἀγνοεῖν, alii scribunt ἀδμολεῖν, inde,

'Άδμωλία, ἡ ignorantia : ab α, & ἴδμων, per Sync, & ν in λ verso.

'Άδμων, a. 2. opt. verbi ἄδω, placeo.

'Άδόκητον, inopinatò, adv. ex α, & δοκέω, videor : ἀδόκητος, ignobilis.

'Άδοκία, insperatus & inopinatus rerum eventus ; ἀσωστοδοκία ex α priv. & δοκέω.

'Άδοκίμαστος, ος, ὁ, obscurus, ignobilis ; non probatus : ex α priv. & δοκιμάζω. Vide.

'Άδοκιμάστως, ab re ; temerè, sine examine, inexploratò : ex eodem Th.

'Άδόκιμος, ος, ὁ, ἡ, judicii expers, reprobus, rejectaneus : ex α, & δόκιμος. Th. δοκέω.

'Άδολεσία, affatim confatu'or, meditor : ab ἀδολέσχης, satietate confabulationis : ἀδολεσχῆσαι, a. 1. inf. act.

'Άδολεσχὴς, ος, ὁ, nugator ; garulus, sophista : Aristoph. dicitur etiam 'Άδόλεσχος, ος, ὁ, idem ; verbosus.

'Άδολεσχία, ας, ἡ, loquacitas, loquela ; nugatorius sermo. Item, in sacris literis dicitur, ἡ συνεχὴς μύθων, assidua meditatio : ex eodem. Th. ἕζω, sedeo : ἕδος ος, τὸ, satietas ; & λεχὴ, sermocinatio.

'Άδολος, ος, ὁ, ἡ, sincerus. Th. δόλος.

'Άδόλως, nullo dolo, fedulò, accuratè, candidè ; ἁπλῶς : ex eod. Th.

'Άδὲν, canebam, imperf. Dor. pro ἤδον : potest etiam esse part. neut. g. 4 masc. ἄδων, ab ἄδω. At ἄδὲν est a. 2. act. ab ἀνδάνω, vel ἀδέω & ἄδω, opr.

'Άδονὰ ᾶς, ἁ, Dor. pro ἡδονὴ, voluptas.

'Άδόνητος, ος, ὁ, inconcussus ; immobilis : ex α priv. & δονέω, idem quod Th. δονέω, agito.

'Άδονὶς, ίδος, ἡ, q. ἀνδονὶς. Vide ἀνδών.

'Άδόντος, ος, ὁ, ἡ, immobilis. Th. δονέω.

'Άδόντι ἰόφ, alacri animo : ab ἀδέω, placeo. a. 2. ἄδὸν.

'Άδὸξα, τὰ ; dixit Sophocles : τὰ παράδοξα, inaudita, incognita, & incogitata, quæ præter hominum opinionem existunt ; & Aristot. ἀδοξότατα vocat. τὰ ἀδύνατα, impossibilia : ex α priv. & δόξα.

'Άδόξαστος, ος, ὁ, insperatus ; ἀνέλπιστος, Sophocles. Item nihil opinans ; Alex. in Top. ab α priv. & δοξάζω, opinor, sentio ; quod à δόξα, sententia, opinio ; item, expectatio, & gloria, &c. Th. δοκέω, ῶ, videor, sentio, &c.

'Άδοξος, ος, ὁ ἡ ἡ, inglorius. Hinc ἀδοξία, ας, ἡ, ignominia ; & ἀδοξίαι, gloriâ careo, &c. à δόξα.

'Άδοξως, ignominiosè, ingloriè, &c.

'Άδορατία, belli vacatio, & armorum cessatio, ut sit in pace sequestra ; propriè, quum non gestantur hastæ ; ex α priv. & δόρυ, hasta ; fumitur etiam pro ignavia, socordia : ἀσχετία, ἀργία.

'Άδορεὶ, sine excoriatione : ex α priv. & δέρος, ἔος, τὸ, idem quod Th. δέρω, ατος, τὸ ; pellis, corium ; unde ἀδορᾶ, ᾶς, ἡ : excoriatio ; & δέρω, excorio ; pellem detraho.

'Άδορος, ος, ὁ ἡ ἡ, non excoriatus ; vel, pelle minimè carens ; ἢ ἀδιαφθόρος ; ex eod. Th. est etiam Hesychio, uter, saccus, pera.

'Άδρυλλητὸς, ος, ὁ ἡ ἡ, in victus, inexpugnabilis ; proprie, qui hastâ capi nequit ; vel hastâ non captus : ex α priv. δόρυ, hasta, & λητὸς, vel λαπτὸς, ος, ὁ ; captus, vel qui capit : Th. λαμβάνω, capio.

'Άδορυφόρητος, ος, satellitibus, propriè, hastatis, non stipatus : Aristot. ex α priv. & δορυφορέω, stipo, sum satellites, propriè hastatus ; ex δόρυ, hasta, & φέρω, fero.

'Άδος, ος, ὁ, gaudium : ab ἄδω, placeo.

'Άδὸς, ὁῦ, τὸ, satietas : ab ἄδω, satio.

'Άδοτὸς, mueribus non corruptus ; Hesych. ex α priv. & δότις, ίδος, ἡ ; donatio, largitio : Th. δίδωμι, dono.

'Άδοῦλος, qui indotatus est ; cui nil datum est ; Hom. in hymno ad Mercc. ex α priv. & δίδωμι, do, dono.

'Άδης, inferni, gen. sing. ab ἅιδης.

'Άδουλεῖ, ος, ὁ, qui servire nequit : item, qui uni domino servivit, non iterùm venditus alii ; Hesych. ex α priv. & δουλεύω, servio.

'Άδουλος, ος, ὁ ἡ ἡ, servis carens : Plut. ex α, & δοῦλος, servus.

'Άδουλωτὸς, ος, ὁ ἡ ἡ, invictus, serviturtis impatiens ; non redactus in servitutem : ex α, & δουλόω, ῶ, in servitutem redigo ; Th. δοῦλος, servus.

'Άδρανὴς, ος, ὁ ἡ ἡ, exors strepitûs ; Non. ex α priv. & δράκω, sonitus.

'Άδραινω, inefficax : Hesych. ἀπρακτον, infectum ; non factum ; vel etiam, quod nihil efficit : ex α priv. & δράω, ῶ ; facio, ago.

'Άδρανὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ ; qui visûs beneficio destituitur ; cæcutiens, parum videns : Hesych. ex α priv. & δέρκω ; video.

'Άδραμυττηνὸς, ὴ, ὸν, Adramyttenus, a, um ; ab urbe Adramyttum.

'Άδρανὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ ; imbecillis. Hinc ἀδρανέω, infirmus sum ; & ἀδρανία, vel ἀδρανίη.

ἀδεκνία, ας, ἡ imbecillitas: ab α, & δραίνω.

Ἀδέκστα, Ion. Ἀδρήστη, Nemesis.

Ἀδεκτος, ου, ὁ, Adrastus, rex Argivorum. Hinc ἐκ Ἀδεκτείου νόμου.

Ἄδρεπτος, ος, ὁ ἡ, falce carens; ut, ἄδρεπτον δίφος; altas expers falcis; Hesiod. interp. ἄδρεπτον, θεοῖς ἀφικελήθον; ex α priv. & δρέπανον, ου, τὸ falx. Th. δρέπω, decerpo, carpo, colligo: un'le etiam

Ἄδρεπτος, non carptus, vel quem decerpere non licet; Hesych. ex Sophocl.

Ἄδρια, ας, ἡ, f. ἄσω idem quod ἀδρύω, ῶ; f. ὦσω; ad maturitatem vigoremque produco; adolesco, augeor; Thema est ἀδρὸς, ὰ, ὸ; mulcus, abundans, &c.

Ἄδρητος, otium; ἀσχολία, quasi, ἀδρεκτία, vel, ἀδρησία, vita otiosa; ex α priv. & δρέπω, facio, ago.

Ἀδρηστίνη, Adrasti filia.

Ἀδρηστος, Ion. pro ἀδρεκτος, ου, ὁ, minimè fugitivus: ex ου, & δρέπω.

Ἀδρίας, ου, ὁ, Adria: sinus Venetus.

Ἀδρμος, minimè acerbus, vel acris; ex α priv. & δρμὸς, ὸς, ὸ; acerbus.

Ἀδρυβατικὸν, vocat Plato animal terrestre, quod terram, solidum elementum calcat; alibi ἐρεσβατικὸν appellat, ex βαίνω, incedo, & ἀδρὸς, crassus, solidus, &c.

Ἀδρύβολος, ὁ ἡ ὸ; qui crassis seu grandibus est glebis; vel plenus glebis: Dioscor. ex ἀδρὸς, crassus, & βῶλος, ου, ἡ; gleba.

Ἀδρομερὴς, ὲς, ὁ ἡ ὸ, crassis particulis constans; vel crassam substantiam habens: ex ἀδρὸς, & μέρος; V.

ΑΔΡΟΣ, ᾶ, ὁ, dives, crassus. Hinc

Ἀδρογωΐα, ἡ, ubertas, copia.

Ἀδρότης ητος, ἡ, abundantia. Thema, ἀδρὸς.

Ἀδρογαῖοι, qui uberes regiones habitant: ex ἀδρὸς, & γαῖα; V.

Ἀδρόω, ῶ, f. ώσω, idem quod ἀδρωίω, f. ωσω, crassum reddo; ad justam magnitudinem adduco. Theophrast. & neutraliter etiam, pro ἀδρωίομαι; V.

Ἀδρωίομαι, crassesco, adolesco: ab ἀδρὸς. Hinc ἄδρωσις, ætas adulta.

Ἄδρυς, υος, ὁ ἡ, carens arboribus, seu iis vacuus: ex α priv. & δρῦς, υὸς, ἡ, quercus; item, arbor; in communi.

Ἀδρύφακτος, incustoditus, non circumvallatus; cancellis non munitus: ex α priv. & δρύφακτος, sepes, cancelli: ex δρῦς, υὸς, ἡ, quercus arbor, & φέρκτος, ου, ὁ; septus munitus, à φέρκω, sepio, munio. Item, carens judicio; quia judicii locus Athenis, δρυφάκτοις, quernis tabulis sepiebatur; & quasi δρυοῦ περιφραξίας, quercubus, seu arboribus septus, & munitus, dicebatur δρύφακτος, seu δρύφακτον.

Ἀδῦ, Dor. pro ἡδὺ, dulce. V. ἡδὺς.

Ἀδύγλωσσος, ὁ, ἡ, Dor. pro ἡδύγλωσσος, dulciliguus: ab ἡδὺς & γλῶσσα.

Ἀδύεπὴς, ὲος, ὁ, ἡ, Dor. pro ἡδυεπὴς, suaviloquus: ab ἡδὺς, & ἔπω.

Ἀδυλόγης, ὁ, ἡ, Dor. pro ἡδυλόγος, suaviloquus: ab ἡδὺς, & λέγω.

Ἀδμελὴς, ὲος, ὁ, ἡ, Dor. pro ἡδυμελὴς, dulcisonus: ab ἡδὺς, & μέλος.

Ἀδυώμαω, idem quod ἀδυωπῶ, non possum: Plato de Rep. 2. ex α priv. & δυώμαι, possum. Inde etiam ἀδυωπὸς, impotens, imbecillis; & ἀδυώπως, impotenter, invalidè; vel absque viribus: ut ἀδυώπως ἔχειν, invalidum esse. Dem. & ἀδυωσὶ, idem, Hesych.

Ἀδυωμίη, ης, Ion. pro ἀδυωμία, ας, ἡ, impossibilitas: ex α, & δυώμαι. Hinc & ἀδυωσία, impotentia.

Ἀδυώπη, ης, ὁ, in pl. neut. ἀδυώπα· in comp. ἀδυωπότερος, superl. ἀδυωπότατος. Hinc ἀδυωπέω, impotens sum. f. ήσω. a. 1. ἠδυώπησα· ex α, & δυώμαι.

Ἀδύπνη, Dor. pro ἡδύπνοη, ης, ὁ, ἡ, suaviter spirans: ex ἡδὺ & πνέω.

Ἀδυσώπητος, ος, ὁ ἡ ὸ, inexorabilis; impudens, qui flecti nequit; vel, qui pudore officii nequit, seu confundi: Plut, item, ἀναισχυντος, i. e. rigidus, & severus; & qui nullius personæ habet rationem: indè, ἀδυσωπίτως; sine ullo pudore, inverecundè: Plut, item, inexorabilis, qui flecti nequit: ex α priv. & δυσωπέω, pudore officio: ex δύς, ægrè, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus.

Ἄδυτον, dat. sing. ab ἄδυτος, ου, τὸ, adytum: vel ab ἄδυτος, ος, ὁ, ad quem non patet ingressus: ex α, & δύω, vel δύνω.

Ἄδυς, Dor. pro ἡδὺς, suavis.

Ἀδύφωνος, Doricè, pro ἡδύφωνος, cujus vox suavis est, & jucunda. Athen. ex ἄδυς, suavis, & φωνὴ, vox.

ΑΔΩ, fatio, f. άσω. Sed ἄδω, cano, contractè, pro ἀείδω, f. ἄσω. p. ᾆκα. a. 1. ἔσα. p. pass. ἔσμαι· à יהודה hoda, celebrare. Sed ἄδω, placeo, f. 2. ἀδῶ. p. m. ἔαδα (ἐνάδα Poët.) pro ἥδα. part. ἑαδὼς. a. 1. 2. ἑαδὸν pro ἡδὸν.

Ἀδώμητος, ος, ὁ ἡ ὸ; qui structus non est; ut ἀδώμητος πύργος, apud Nonn. lapis rudis, & quo ad ædificium nemo usus est: ex α priv. & δωμάω, ῶ, extruo, ædifico. Thema, δῶμα, idem.

Ἀδῶν, ῖνος, ὁ, qui placent, placens. a. 2. part. ab ἀδέω, vel ἀνδάνω.

Ἀδωναῖος, infernalis, Tartareus; ὁ ὑπὸ Ἄιδῶν; i. e. qui est sub Orco. Suid. & Hesych. Neptuni etiam epitheton est: & derivatur ab ἄιδης, ου, ὁ, orcus.

Ἄδωνιν, acc. sing. ab Ἄδωνις, ιδος, nom. propr. pueri.

Ἀδώρητος, ος, ὁ, ἡ, indonatus: ex α, & δώρον.

Ἀδωροδόκητος, incorruptus, qui munera non accipit: ex δώρον, δέχομαι, & α.

Ἀδωροδοκήτως, adv. incorruptè, integrè, &c

Ἄδωρος, ος, ὁ ἡ ὸ, donorum expers; qui munera non accepit: item, qui non dat; qui nihil largitur: item, incorruptus muneribus; ut ἀδώρητος πρὸς χρημάτων; pecunia incorruptus: Thuc. Apud Soph. in Ajace, ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα; exponitur κακόδωρα; quasi dona ab hostibus accepta, dona non sint; aut sint inauspicalia & exitiosa: ex α priv. & δῶρον, dorum; indè etiam, ἀδώρους, sine munerum acceptione, incorruptè, &c.

Ἀδώτη, dat. sing. ab ἀδώτις, ος, ὁ, qui nihil dat: ex α, & δώτις.

Ἀεὶ, semper; donec, ἀεὶ, ἕως.

Ἀείδνος, sine dote: dotis expers: i. e. ἀφερνὸς; vel multam habens dotem; i. e, πολύφερνος; cum multa dote: ab α priv. vel intens. ἀντὶ τοῦ πολὺ; &, ἔδνον, dos; qua scil. sponsa à sponso donatur. Hesych. α, in compositione, & στρηκὸν, elt, & ὀπιπαῖον.

Ἀείδνατος, indotatus; propriè, de sponsa aut uxore, quæ à sponso, aut mario nihil accepit: exponitur etiam innuptus; quia, nimirùm, sponsi & mariti solebant ἐδνάσασθαι suas γαμετὰς· compositione eadem.

Ἀέδων, οῦσα, placens; ἀρέσκων· tanquam ab ἀδέω, placeo, transpositis literis.

Ἀ'εθλίδιωσιν, colluctantur, 3. pl. præs. sub. ab ἀέθλοῦω, fut. ώσω. p. κα. ἀεθλώσαμαι, a. 1. opt. Æol. Th. ἀέθλος.

Ἀεθλέω, Ion. pro ἀθλέω, certo: hinc ἀεθλητὴρ, ῆρος, ὁ, certator.

Ἀεθλοθήτωρ, ῆρος, certator; ἀγωνιστὴς; pugil, &c.

Ἀέθλιον, vel ἄεθλον, vel ἄθλον, ου, τὸ, certaminis præmium: ab ἀέθλος, seu ἆθλος, ου, ὁ, certamen. Hinc ἀθλιος, ου, ὁ, miser, ærumnosus: ἀέθλιος, certator.

Ἀεθλοθέτης, ου, ὁ, certaminis author; qui certamina disponit, &c. ex ἀέθλος, certamen; & τίθημι.

Ἀεθλοσύνια, victoria quæ ex certaminibus reportatur: ab ἄεθλος, & νίκη.

ΑΕΘΛΟΣ, ου, ὁ, certamen, labor: ab α priv. & ἐθέλω, q. ἐν ᾧ οὐκ ἄν τις ἐθέλοι. Ἄεθλον verò, ab α intens. & ἐθέλω. Quamvis enim certamen fugiendum sit, præmium est πάνυ, ἐθητὸν, vel ex πλῶ, tolero.

Ἀεθλοσυνὴ, ης, ἡ; certamen, ἀγωνία· idem quod ἀέθλος, undè derivatur: item, miseria.

Ἀεθλοφόρος, ου, ὁ, qui præmium ex certamine reportat: ab ἄεθλον, & φέρω.

Ἀεῖ, semper, adv. Hinc videtur ortum Angle Aye. Hinc ἀεῖθος, ου, ὁ, ἡ, sempiternus.

Ἀέ, spirat; πνεῖ, flat; à verbo ἄω; item, ἀεῖ, pro ἀκούει, audit, &c.

Ἀειβλαστέω, ῶ, semper germino: & ἀειβλαστὴς, έος, ὁ ἡ ὸ; semper germinans: unde ἀειβλάστησις, εως, ἡ; perpetua germinatio: ex ἀεὶ, semper; & βλαστὴ, seu βλαστὸς, germen. Th. βλασταίνω, germino.

Ἀειβλύω, semper affluo; perpetuò scaturio: ὑπηρέτ. Hesych. ex ἀεὶ, semper, & βλύω, scaturio.

Ἀειβρυὴς, semper scaturiens, semper germinans; Mecand. in Ther. ex ἀεὶ, semper, & βρύω, scaturio, pullulo.

Ἀειγενέτων, gen. pl. Æol. ab ἀειγενέτης ης, ὁ, sempiternus: ex ἀεὶ & γίνομαι.

Ἀειδέλιος, Poët. pro ἀειδὴς, inconspicuus, obscurus: ex α, & εἰδω.

Ἀειδεν, Dor. pro ἀείδη, canere, præs. inf.

Ἀείδιο, cano, Ion. pro ω, præs. imper. pass.

Ἀειδὴς, ἐος, ὁ ἡ ὸ, obscurus; ἀίδηλος, tenebrosus; ἀφεγγὴς, nunquam visus: Philo; Eud. item, deformis; ἄμορφος; αἰσχὲς, informis, sine forma; δυσειδὴς. Unde ἀειδία, ας, ἡ, deformitas; ἀμορφία· ἄμορφία· Hesych. fortè scrib. ἀειδεία· ex α priv. & εἶδος, ους, τὸ, facies, forma, species; Thema, εἰδω, video.

Ἀειδίνητος, assiduè circumactus, semper volubilis; ἀεὶ στρεφόμενος; unde ἀειδίνητος ἀνάγκη; in Epigramm. ex ἀεὶ semper; & δινέω, circumago; Th. δῖνη vel δίνος; Vortex, gurges.

Ἀείδιστο, Dor. pro ἀείδοτο, præs. part. f. g.

Ἄειδον, 1. vel 3. imperf. act. Ion. pro ἤειδον. ἀειδιάμβων, genit. pl. part. præs. pass. ἀείδων, οιτος, præs. part. act. Ἀείδυνη, pro ἀείδεται, Dor. 3. plur. præs. ab ἀείδω.

Ἀειδουλία, ας, ἡ, perpetua servitus: ex ἀεὶ, semper, & δουλεία, servitus; Thema est δοῦλος, servus.

ΑΕΪ'ΔΩ, Poet. pro ἄδω. ἀείδεσθαι, celebrari: ex α intens. & εἴδω. Multarum rerum cognitio Poëtis tribuitur: hinc ἀοιδὴ.

Ἀειζωὸν, ὁ ἡ ὸν, semper memorandus: à μιμνήσκω.

Ἀειηφὶς, excitas, τύφλωσις; legitur & ἀειεφὶς, ἰδος, ὁ ἡ, idem, quum alicui oculi nubecula aliqua sunt obducti: Etym. ex ἀεὶ, & νέφος, ους, τὸ, nubes.

Ἀειηέπων, gen. pl. ab ἀειηέπης, ητος, perpetuò fluens, ἀείναος· alii legunt ἀιηνάων, ex ἀεὶ, & νάω.

Ἀειήρες, ῶν, ὁ ἡ ὸ; idem, quod ἀείναος, perpetuò fluens; qui perpetuò fluit: ex ἀεὶ semper, & νάω, quod interdum ponitur pro ῥέω, fluo.

Ἀειπαθὴς, ἐος, ὁ ἡ ὸ; semper patiens: ex ἀεὶ semper, & πάθος, ἐος, τὸ, passio: Th. πάσχω, patior: inde etiam, ἀειπάθεια, passio perpetua; seu nunquam deficiens affectio. Ocell. de universo.

Ἀειπαθὴς, ἐος, ὁ ἡ ὸ, qui semper vibratur; qui perpetuo motu agitatur; cordis epithetum, quod semper vibretur: ex ἀεὶ, semper, & πάλος, ου, ὁ, vibratio: Th. πάλλω, vibro.

Ἀειπλανὴς, ἐος, ὁ ἡ ὸ, errabundus: item, ἀείπλανος, ὁ ἡ ὸ; idem, q. d. sempervagus; perpetuus erroribus jactatus: ex ἀεὶ, semper; & πλάνης, ητος, ὁ, error; vagus: Th. πλάνη, error.

Ἄειρε, 2. 1. act. Ion. pro ἤειρα· ἀειρόμενος, suscipiens, a. 1. part. m. ab ἀείρω· ἀειρόμενος, præs. part. pass. Ἄειρεν, a. 1. im. erat. act.

Ἄειρες, vel ἀείρες, exponitur ἄπειρος, imperitus; pro eodem assertur & ἀνείρες, Hesych. Videtur componi ex α priv. & εἴρω, seu εἴρομαι, significante interrogo; interrogando enim doctiores fimus: rursum, oxytonos, ἀείρες, exponitur δυσυχὴς, difficili utens fortuna; infælix: Suid. Hesf. Etym.

Ἀείρω, ἠρ ἀείρινς, item ἀείρυπες, semper vel jugiter fluens: Suid. Soph. ex ἀεὶ, & ῥέω, fluo.

ΑΕΪ'ΡΩ, tollo, f. ερῶ. a. 1. ἦειρα. p. ἦρκα. a. 2. ἤερον. q. εἰς ἀέρα αἴρω.

Ἀείς, flans, præf. part. ab ἄημι.

Ἀείσαι, pro ἀείσατο, 2. 1. m. ἀείσατε, a. 1. imperat. act. ἄειστε, ας, ε, ind. Ion. ἀείσαμεν, f. 1. m. ἀείσω, 2. sing. a. 1. fub. act. ab ἀείδω.

Ἀεισθενὴς, ἐος, ὁ ἡ ὸ, semper viribus potens: ex ἀεὶ semper, & σθένος εος, τὸ vis, robur; Thema, σθένω, valeo, possum, &c.

Ἀεισιν, Æol. pro ἀείσιν, spirant, 3. pl. verbi ἄημι.

Ἀείσιτος, ὁ ἡ ὸν, qui quotidie victum è publico, seu cibum Athenis in prytaneo perpetuum capiebat. Hesych. ex ἀεὶ, semper, & σῖτος, ου, ὁ, cibus.

Ἄεισμα, ατος, τὸ, Poet. pro ᾆσμα; cantus. Th. ἀείδω.

Ἀεισώς, ὁ ἡ ὸν, semper servans, Nonnus: ex ἀεὶ, semper; & σάω, servo, salvum præsto.

Ἀείστρες imperiti: Hesych. ex α priv. & εἴδω, scio

Ἀειστρεφὴς, ἐος, ὁ ἡ ὸν, semper volubilis: ex ἀεὶ, semper, & στρέφω, verto.

Ἀείσυρος, semper trahens; vel qui se semper trahit, scil in incessu: Æschyl. ex ἀεὶ, & σύρω, traho.

Ἀείὑπνος, ὁ ἡ ὸν, semper dormiens: ex ἀεὶ, & ὕπνος, somnus.

Ἀειφανὴς, semper sublimis; semper apparens: ut ἀειφανεῖς ἀστέρες, stellæ quæ nunquam occidunt, ut uria: Basil. ex ἀεὶ, & φαίνω, appareo.

Ἀειφλεγὴς, ἐος, ὁ ἡ ὸν, semper ardens: ex ἀεὶ, & φλέγω, uro, incendo, &c.

Ἀειφέρης, ες, ὁ ἡ ὸν, semper vernans; ἀειθαλὴς; propriè semper ferens: & peculiariter, semper ferens fructos: Hesych, Soph. ex ἀεὶ & φέρω, fero.

Ἀείφερσις, & ἀειφρήτης, semper custoditus, seu præsidus & custodiis semper instructus: Soph. Nonn. ex ἀεὶ, & φρέαρ, ατος, custodio; à φρουρὸς, ὁ, custodia: vel φρουρὸς, custos, &c. viceatur.

Ἀειφυγὴς, ας, ὁ, perpetuum exilium: Plato, ex ἀεὶ & φεύγω, fugio.

Ἀείφυλλος, ὁ ἡ ὸν; semper frondens, perpetuo virens; unde Ἀείφυλλα, φυτὰ, plantæ quæ perpetuò virent, vel, folia, semper retinent: Plin. & ἀειφυλλὶς, ας, ἡ, frondium perpetuitas, &c. omnia ex ἀεὶ semper, & φύλλον, ου, τὸ folium.

Ἀείχλωρος, semper virens; vel, etiam perpetuo pallore florens; ex ἀεὶ, & χλωρὸς, herbidus, virens; Th. χλόη, ας, ἡ, herba viret.

Ἀείχρηστος, semper utilis, perpetuò bonus; Hetychio est vinum: (subint. ὄινος) ex ἀεὶ, & χρηστὸς, utilis; Th. χράομαι, utor.

Ἀηκέζεμψις, invitus, præf. part. pass. ab ἀεικέζω, cogo: ex α, & ἰκάζω.

Ἀεικίλια, τὰ, turbulenta, irrequieta; ἀεικέστα, χάλεπα, ἃ οὐκ ἄν τις ἑκὼν πάθοι; justa & involuntaria; gravia & difficilia; quæ quis non nisi invitus patiatur: Hesych. & Etym. innuentes derivatum esse ab ἀέκων; vel saltem ejusdem esse cum eo originis; vide ἑκὼν. Aliis est ἐκ ἑκηλε, ἐκ ἡσυχᾳ, ἐκ εἰκωθαία; à privatione quietis & pacis; nam ἑκηλὸς est quietus.

Ἀέκης, ητος, ἡ, coactio, ἀδουλία, ἀκουσότης; unde sequens Ἀέκητι.

Ἀέκητι, invitò, adv. ἀέκοντες, inviti, Ἀέκοντε, dual. num. ab ἀέκων, οντος; in f. g. ἀέκητ', pro ἑέκοντα. Th. ἑκὼν.

Ἀεκούσιος, & ἀεκήσιος, ος, ὁ ἡ ὸν; invitus, non voluntarius, ei oppon tur ἑκούσιος, Herod. Isoc. Luc. ex α priv. & ἑκούσιος, voluntarius, spontaneus, &c. Th. ἑκὼν, idem.

Ἀέκων, οντος, ὁ, ἀέκουσα; idem, invitus, imprudens; μὴ θέλων, μὴ βουλόμενος; coactus, &c. ex α priv. & ἑκὼν, οντος; spontaneus.

ἀμορφία· Hesych. fortè scrib. ἀειδεία· ex α priv. & εἶδος, ους, τὸ, facies, forma, species; Thema, εἰδω, video.

Ἀεισίνητος, assiduè circumactus, semper volubilis; ἀεὶ στρεφόμενος; unde ἀειδίνητος ἀνάγκη; in Epigramm. ex ἀεὶ semper; & δινέω, circumago; Th. δῖνη vel δίνος; Vortex, gurges.

Ἀείδιστο, Dor. pro ἀείδοτο, præs. part. f. g.

Ἄειδον, 1. vel 3. imperf. act. Ion. pro ἤειδον. ἀειδιάμβων, genit. pl. part. præs. pass. ἀείδων, οιτος, præs. part. act. Ἀείδυνη, pro ἀείδεται, Dor. 3. plur. præs. ab ἀείδω.

Ἀειδουλία, ας, ἡ, perpetua servitus: ex ἀεὶ, semper, & δουλεία, servitus; Thema est δοῦλος, servus.

ΑΕΪ'ΔΩ, Poet. pro ἄδω. ἀείδεσθαι, celebrari: ex α intens. & εἴδω. Multarum rerum cognitio Poëtis tribuitur: hinc ἀοιδὴ.

Ἀείμνηστος, ὁ ἡ ὸν, semper memorandus: à μιμνήσκω.

Ἀεινηφὶς, excitas, τύφλωσις; legitur & ἀειεφὶς, ἰδος, ὁ ἡ ὸ, idem, quum alicui oculi nubecula aliqua sunt obducti: Etym. ex ἀεὶ, & νέφος, ους, τὸ, nubes.

Ἀειπάθεια, gen. pl. ab ἀειπάθης, ητος, perpetuò fluens, ἀείναος· alii legunt ἀιηνάων, ex ἀεὶ, & νάω.

Ἀειπάης, ὁ, ἡ ὸν; idem, quod ἀείναος, perpetuò fluens; qui perpetuò fluit: ex ἀεὶ semper, & νάω, quod interdum ponitur pro ῥέω, fluo.

Ἀειπαθὴς, ἐος, ὁ ἡ ὸ; semper patiens: ex ἀεὶ semper, & πάθος, ἐος, τὸ, passio: Th. πάσχω, patior: inde etiam, ἀειπάθεια, passio perpetua; seu nunquam deficiens affectio. Ocell. de universo.

Ἀειπαθὴς, ἐος, ὁ ἡ ὸν, qui semper vibratur; qui perpetuo motu agitatur; cordis epithetum, quod semper vibretur: ex ἀεὶ, semper, & πάλος, ου, ὁ, vibratio: Th. πάλλω, vibro.

Ἀειπλανὴς, ἐος, ὁ ἡ ὸν, errabundus: item, ἀείπλανος, ὁ ἡ ὸν; idem, q. d. sempervagus; perpetuus erroribus jactatus: ex ἀεὶ, semper; & πλάνης, ητος, ὁ, error; vagus: Th. πλάνη, error.

Ἄειρε, 2. 1. act. Ion. pro ἤειρα· ἀειρόμενος, suscipiens, a. 1. part. m. ab ἀείρω· ἀειρόμενος, præs. part. pass. Ἄειρεν, a. 1. im. erat. act.

Ἄειρες, vel ἀείρες, exponitur ἄπειρος, imperitus; pro eodem assertur & ἀνείρες, Hesych. Videtur componi ex α priv. & εἴρω, seu εἴρομαι, significante interrogo; interrogando enim doctiores fimus: rursum, oxytonos, ἀείρες, exponitur δυσυχὴς, difficili utens fortuna; infælix: Suid. Hesf. Etym.

Ἀείρω, ἠρ ἀείρινς, item ἀείρυπες, semper vel jugiter fluens: Suid. Soph. ex ἀεὶ, & ῥέω, fluo.

ΑΕΪ'ΡΩ, tollo, f. ερῶ. a. 1. ἦειρα. p. ἦρκα. a. 2. ἤερον. q. εἰς ἀέρα αἴρω.

Ἀείς, flans, præf. part. ab ἄημι.

Ἀείσαι, pro ἀείσατο, 2. 1. m. ἀείσατε, a. 1. imperat. act. ἄειστε, ας, ε, ind. Ion. ἀείσαμεν, f. 1. m. ἀείσω, 2. sing. a. 1. fub. act. ab ἀείδω.

Ἀεισθενὴς, ἐος, ὁ ἡ ὸ, semper viribus potens: ex ἀεὶ semper, & σθένος εος, τὸ vis, robur; Thema, σθένω, valeo, possum, &c.

Ἀεισιν, Æol. pro ἀείσιν, spirant, 3. pl. verbi ἄημι.

Ἀείσιτος, ὁ ἡ ὸν, qui quotidie victum è publico, seu cibum Athenis in prytaneo perpetuum capiebat. Hesych. ex ἀεὶ, semper, & σῖτος, ου, ὁ, cibus.

Ἄεισμα, ατος, τὸ, Poet. pro ᾆσμα; cantus. Th. ἀείδω.

Ἀεισώς, ὁ ἡ ὸν, semper servans, Nonnus: ex ἀεὶ, semper; & σάω, servo, salvum præsto.

Ἀείστρες imperiti: Hesych. ex α priv. & εἴδω, scio

Ἀειστρεφὴς, ἐος, ὁ ἡ ὸν, semper volubilis: ex ἀεὶ, semper, & στρέφω, verto.

Ἀείσυρος, semper trahens; vel qui se semper trahit, scil in incessu: Æschyl. ex ἀεὶ, & σύρω, traho.

Ἀείὑπνος, ὁ ἡ ὸν, semper dormiens: ex ἀεὶ, & ὕπνος, somnus.

Ἀειφανὴς, semper sublimis; semper apparens: ut ἀειφανεῖς ἀστέρες, stellæ quæ nunquam occidunt, ut uria: Basil. ex ἀεὶ, & φαίνω, appareo.

Ἀειφλεγὴς, ἐος, ὁ ἡ ὸν, semper ardens: ex ἀεὶ, & φλέγω, uro, incendo, &c.

Ἀειφέρης, ες, ὁ ἡ ὸν, semper vernans; ἀειθαλὴς; propriè semper ferens: & peculiariter, semper ferens fructos: Hesych, Soph. ex ἀεὶ & φέρω, fero.

Ἀείφερσις, & ἀειφρήτης, semper custoditus, seu præsidus & custodiis semper instructus: Soph. Nonn. ex ἀεὶ, & φρέαρ, ατος, custodio; à φρουρὸς, ὁ, custodia: vel φρουρὸς, custos, &c. viceatur.

Ἀειφυγὴς, ας, ὁ, perpetuum exilium: Plato, ex ἀεὶ & φεύγω, fugio.

Ἀείφυλλος, ὁ ἡ ὸν; semper frondens, perpetuo virens; unde Ἀείφυλλα, φυτὰ, plantæ quæ perpetuò virent, vel, folia, semper retinent: Plin. & ἀειφυλλὶς, ας, ἡ, frondium perpetuitas, &c. omnia ex ἀεὶ semper, & φύλλον, ου, τὸ folium.

Ἀείχλωρος, semper virens; vel, etiam perpetuo pallore florens; ex ἀεὶ, & χλωρὸς, herbidus, virens; Th. χλόη, ας, ἡ, herba viret.

Ἀείχρηστος, semper utilis, perpetuò bonus; Hetychio est vinum: (subint. ὄινος) ex ἀεὶ, & χρηστὸς, utilis; Th. χράομαι, utor.

Ἀηκέζεμψις, invitus, præf. part. pass. ab ἀεικέζω, cogo: ex α, & ἰκάζω.

Ἀεικίλια, τὰ, turbulenta, irrequieta; ἀεικέστα, χάλεπα, ἃ οὐκ ἄν τις ἑκὼν πάθοι; justa & involuntaria; gravia & difficilia; quæ quis non nisi invitus patiatur: Hesych. & Etym. innuentes derivatum esse ab ἀέκων; vel saltem ejusdem esse cum eo originis; vide ἑκὼν. Aliis est ἐκ ἑκηλε, ἐκ ἡσυχᾳ, ἐκ εἰκωθαία; à privatione quietis & pacis; nam ἑκηλὸς est quietus.

Ἀέκης, ητος, ἡ, coactio, ἀδουλία, ἀκουσότης; unde sequens Ἀέκητι.

Ἀέκητι, invitò, adv. ἀέκοντες, inviti, Ἀέκοντε, dual. num. ab ἀέκων, οντος; in f. g. ἀέκητ', pro ἑέκοντα. Th. ἑκὼν.

Ἀεκούσιος, & ἀεκήσιος, ος, ὁ ἡ ὸν; invitus, non voluntarius, ei oppon tur ἑκούσιος, Herod. Isoc. Luc. ex α priv. & ἑκούσιος, voluntarius, spontaneus, &c. Th. ἑκὼν, idem.

Ἀέκων, οντος, ὁ, ἀέκουσα; idem, invitus, imprudens; μὴ θέλων, μὴ βουλόμενος; coactus, &c. ex α priv. & ἑκὼν, οντος; spontaneus.

sponteneus, licet accentus mutetur: ut judicat Urbanus Grammaticus.

'Αέλιος, Poët. pro ἥλιος, Sol.

'Ακελλα, ας, ἡ, turbo, procella, ἀελλὴς, ἐος, ὁ, ἡ, turbidus, procellosus: ἀελλοώδης, ες, ὁ, ἡ, idem: quasi ab ἀω.

'Ακελλέω, ῶ, fut. ήσω; convolvo, vario: Hesych. Th. præcedens ἄελλα.

'Ακέλλομαι, flo, spiro: ab eodem themate.

'Ακελλόμαχος, pugnans cum procella; in Epigram. ex ἄελλα, procella; & μάχομαι, pugno: Th. μάχομαι, pugno.

'Ακελλόθριξ, qui denso est, aut vario capillo, seu pilo; i. e. πυκνόθριξ; vel qui est crispato & intorto capillo; συνεχὲς ἔχων τὰς τρίχας· ex ἄελλα, turbo; & θρὶξ, τριχὸς; pilus, capillus.

'Ακελλόπους, nom. pl. ab ἀελλόπους, οδος, ὁ, ἡ, vel ἀέλλοπος, ὁ, ἡ, velox tanquam procella: ab ἄελλα, & πούς.

'Ακελώ, nomen mulieris: q.d. procellosa.

'Ακέλπτης, insperatus: ab ἐλπὶς.

'Ακέλποντες, desperantes, οἱ ἐλπίζοντες.

'Ακέλπτος, ὁ, ἡ, insperatus; præter spem objectus, ἀνέλπιστος, insperandus; undè ὑξ ἀέλπτου, ex insperato: Herod. οὐκ ἔστιν ἀέλπτον οὐδὲν; nihil est insperabile; i. e. de quo spes non sit habenda. Inde, ἀέλπτως; ex insperato, præter spem & expectationem: compositio est eadem cum præcedente.

'Αέμφυλ, &, exemptos, & μ ejus loco insertò, ἄμμφυλ, Dor. & Ion. pro ἄειν, præs. inf. ex ἄω, pro ἄδω, satio.

'Αέμμα, τὸ, nervus arcûs; chorda qua intenditur arcus: item, arcus; item, vestimentum; Callin. dicitur autem quasi ἄμμα, τὸ, nexus, vinculum, nodus, &c. Th. ἅπτω, necto.

'Αένναος, ὁ, Poët. pro ἀείναος, perpetuò fluens: ut & ἀενάων pro ἀεναόων.

'Αεννάδαθεν, Poët. pro ἀέναθεν, perfundi præs. inf. pass. ab ἀεννάομαι.

'Αένναος, ὁ, ἡ; semper fluens; perennibus undis fluens; & ἀενάων, seu ἀεννάων, perpetuò fluens; i.e. ἀεὶ ῥέων; Herod ἀεννάοντα ὕδατα; i. e. aquæ perennes, Hom. Odyss. unde ἀεννάως; jugiter, in perpetuum; more eorum quæ perennibus aquis fluunt; est ex ἀεὶ, semper; & νάω, pro ῥέω, fluo.

'Αέντες, flantes, plur. ἀέντων, gen. ab ἀείς, ἐντος, ab ἄημι.

'Αεξε, augebat, Ion. pro ἤυξε, 3. sing. imperf. act. verbi ἀέξω.

'Αεξίγυιος, ὁ, qui membra auget. Epith. certaminum, quæ homines propter exercitium robustiores reddunt: ab ἀέξω, & γυῖον.

'Αεξιτόκος, fœcum augens: sic apud Nonn. pater dicitur; i. e. prolificus, fœtificus; ex ἀέξω, augeo, & τίκτω, præt. med. verbi τίκτω, gigno, &c.

'Αεξίφυτος, ὁ, ἡ, plantas augens; plantis dans incrementum; dicitur sic, ἠὼς, aurora: in Anth. Epigram. ex ἀέξω, & φυτὸν, planta.

'Αὲξω, & αὔξω, augeo, f. ἀυξήσω, Poët. pro ἀυξήσω· ἄυξετο, imperf. pass. Ion. ἀεξομένου, gen. Ion. part. pass. Reliqua tempora vide in ἀυξάνω. Quidam derivant ab ἴαχω. Indè αὔξησις, ἀυξητικὸς, & ἀναύξητος, qui augeri non potest.

'Αεπὲς, ineffabilis, fortis: ab α, & ἔπος.

'Αβγάω, ῶ; f. ήσω; cesso ab omni opere, otior, otiosus sum, quiesco: item, ignavus, defes, piger sum: ab ἀεργὸς, otiosus, &c. ex α priv. & ἔργον, opus, &c.

'Αεργὸς, ὄ, ὁ, idem quod ἀργὸς, & ex eadem origine.

'Αεργὸς, ὸς, ὁ, ἡ, qui ab opere cessat; & idem quod sequens ἀβγὸς.

'Αβγὸς, & in prosa ἀεργὸς, ὄ, ὁ, iners: ἀβγὲς, dat. Hinc ἀβγίη, Ion. pro ἀβγία, ας, ἡ, pigritia: ex α, & ἔργον.

'Αέρδω, adverb. cum portatione, portandò, tollendo; scil. more bajulorum, βαστακτικῶς; ab ἀείρω, tollo. Eustath. Odyss. 3.

'Αειρδω, attollo; idem quod ἀείρω, & ab eo formatum; (ut ἀγειρδω, ab ἀγείρω) à futuro scil. ἰστίου verbi, ἀείρω, inserendo, ε, & δ.

'Αερέδομαι, attollo, pendeo; Poët. dicitur & ἠρέδομαι, præs. ex imperf. ab ἀείρω.

'Αέρες, in plur. num, pro cœlo, seu aere; apud Plutarch.

'Αερήϊος, ὁ, ἡ; idem quod ἀέριος; item, multus, immensus: Hesych. Th. ἀὴρ, aer: hinc in neutro, ἀερήϊον, aerium: item, ἀμέρτητον, &c.

'Αερθεν, Bœot. pro ἠέρθησ, 3. pl. a. 1. pass. ab ἀείρω, Ion. pro ἠείρω· hinc ἀερθείς, elatus, evectus, part. Th. ἀείρω.

'Αερία, ας, ἡ, caligo; (apud Ætolos, ut inquit Hesychius) aer tenebrosus: Th. ἀὴρ, aer.

'Αεριζω, μ. ίσω; aërius sum; aëriâ naturâ, vel aeris colore sum præditus. Dioscor. ἀεριζων, ἀτμὸς; i. e. aërius vapor. ab ἀέριος.

'Αέριος, ὁ, ὁ, ἡ, aërius. Th. ἀὴρ.

'Αερίδιος, & ἀερῴδιος; Dioscor. idem quod ἀέριος, aerius, &c. item obscurus, caliginosus: Hesych.

'Αέρκτος, non septus, ἄφρακτος, Lyc. nullo septo cinctus: ex α priv. & ἕρκος, εος, τὸ, septum. Th. ἕρκος, includo, arceo. &c.

'Αεροβατέω, incedo per aërem: ab ἀὴρ, & βαίνω.

'Αερροθμέω; per aërem curro, luc. aut ex ἀὴρ, aër, & antiquo verbo, ῥόμω, curro.

'Αερόεις, εσσα, εν, caliginosus, profundus. Th. ἀὴρ.

'Αερολέσχης, ἐος, ὁ, ἡ, sublimis in dicendo; sublim loquus, elato sermone utens: Hesych. item, qui de rebus inanibus, & in imaginatione tantùm positis, verba facit; ὑπερφυλὲς ἐν πῇ λέσχῃ· ex ἀὴρ, aër, & λέσχη, ης, ἡ, sermocinatio.

'Αερομαχία, aëriam quandam pugnam pugno; vel in aere pugnare; quasi σκιομαχεῖν· undè ἀερομαχία, aeria, i. e. imaginaria quædam & inanis pugna: Lucian. vel pugna in aere: ex ἀὴρ, aer, & μάχη, pugna, vel μάχομαι, pugno, &c.

'Αερόμηλι, ιτος, τὸ, aerium mel; mel æthereum ac cœleste; sacræ literæ Manna vocant: Athen lib. 11. ex ἀὴρ, & μέλι, ιτος, τὸ, mel.

'Αερομήτεα, ῶ, μ. ησω; aerem metior; & generaliter, res nimis sublimes, & humanum captum accedentes inaniter confector: Socr. apud Xen. ex ἀὴρ, aer, & μῆτις, metior: Th. μέτρον, mensura.

'Αερομιγὴς, ῆς, ὁ, (permixtus aerio) vel ἐος, ὁ, ἡ, Cleomedes, lib. 2. ex ἀὴρ, aer, & μίγνυμι, misceo.

'Αεργὸς, tussuli, extuli, a. 2. act. ab ἀείρω. sub. ἀέρας.

'Αερονηχὴς, ἐος, ὁ, ἡ; per aërem natans; est epitheton nubium, apud Aristoph. ex ἀὴρ, aer, & νήχομαι, vel νήκω, idem quod thema, νέω, nato.

'Αεροπάτης, ου, ὁ; vel, ἐος, ὁ, ἡ; ex aere delapsus; (ut ἀερονοπετὴς, ex cœlo delapsus;) ex ἀὴρ, & πατέω, antiquo verbo, pro πίπτω, cado, &c.

'Αεροπέτης, in aere volans: ex ἀὴρ, aer, & πέτομαι, vel πετάομαι, volo.

'Αεροπόρος, ὁ, ὁ; aerigradus, item, aerivagus: Plato. Undè, ἀεροπορέω, in aere gradior; prout apud Basil. ἀεροπορεῖν, de avibus dicitur: ex ἀὴρ, aer; & πόρος, ὁ, ὁ, transitus, via: Th. πείρω, transeo.

'Αεροσκοπία, ἡ, ἐδος τὸν τῆ μαντικῆς; divinatio, scil. ex inspectione aeris, seu aeriæ constitutionis: ex ἀὴρ, aer, & σκοπὸς, ὁ, ὁ, ἡ, speculator, inspector: Th. σκέπτομαι, speculor, &c.

'Αεροτόμος, aërem secans & findens; inde in neut. plur. ἀεροτόμα, τὰ, volatilia & volucria; quia pennis aëra secant, epitheton avium: ex ἀὴρ, & τομὸς, ὁ, ὁ, Scindens, à pret. med. verbi τέμνω, seco.

'Αεροφόρτης, ὁ, ὁ, aerem frequentans, in aere versans; propriè ad aerem ventitans: ex ἀὴρ, aer, & φοιτάω, ῶ, ventito ad aliquem, &c.

'Αερόχρως, ὁ, ὁ, ἡ, colorem aeris habens: ex ἀὴρ, aer, & χρῶα, ας, ἡ, color.

'Αεσσα, ros, Dor. pro ἕρση.

'Αεσσίλοφος, ὁ, ὁ, attollens conum; epith. gulcæ: quasi quæ in altum tollat conum; i. e. conum habeat sublimem & altè sublatum: Apol. Argon. lib. 2. λόφος, ὁ, ὁ, in jumentis est cervix; in galea, est crista, seu conus, seu apex galeæ assurgens in altum, &c. vide alteram partem compositionis in seq. dictione.

'Αεσσίνους, ὁ, ὁ, attollens mentem; i. e. superbus: ab ἀείρω & νόος; epitheton cacodæmonis, apud Nonnum: componitur ex Æol. co, futuro ἀέρσω, verbi ἀείρω, & νόος.

'Αεσσιπόδης, celeres, pl. ab ἀεσσίπους· ex ἀὴρ, vel ἀείρω, & πούς.

'Αεσσίπους, altè volantes, pl. ab ἀεσσιπόδης, ους, & ποδος, ὁ, in aëre suspensus: ab ἀείρω, & πέτομαι.

'Αέρσω, f. 1. Æol. ab ἀείρω, pro ἀερῶ.

'Αερτάζω, tollo. Th. ἀείρω.

'Αέσαι, a. 1. inf. ab inusit. ἄέω, spiro, dormio. Hesychio ἄῆσαι, κοιμηθῆναι. Quidni hinc Angl. Ease, Gall. Aise?

'Αεσίφρων, ονος, ὁ, ἡ, stultus, inconstans.

ἀεσίφρονα,

ἀεσίφρονα, acc. sing. ex ἄω, & φρὴν, ἀεσιφρόνων, dat. pl. Ion. ab ἀεσίφρων, stultitia.

'Αίπεα, τὰ; quæ eodem animo proveniunt; seu, horna: ex α significante ὁμῶς, simul, & ἔτος, εος, τὸ; annus.

'Αίστος, aquilinus: Suid. Th. ἀετὸς, aquila.

'Αετίτης, λίθος, Aëtites lapis, Dioscor. lib. 5.

'Αετιδεὺς, ἐος, ῆος, pullus aquilæ: pl. ἀετιδέες· ab ἀετὸς.

'Αετὸς, ὁ, aquila. dat. ἀετῷ, gen. pl. ἀετῶν. dat. ἀετοῖς. Poët. ἀιετὸς. Fortàn ab ωγ ajit, avis, propriè rapax: vel ab α, & ἴτος, quia vivax est aquila.

'Αετοφόρος, aquilifer; apud Plutarch. Bud. ex ἀετὸς, aquilam & φέρος, ὁ ferens: Th. φέρω, fero.

'Αετώδης, ὁ, ἡ, aquilinus: item, τὸ ἀετῶδες, aquilinarum genus; & interdùm, mos aquilinus: Th. ἀετὸς.

'Αεχλώεις, (Poëticè, pro ἀεικλώεις,) pauperes, πένητες, παρὰ τὸ ἀεὶ χείλη, quòd semper hiante ore appetant opes: Hesych. (vel παρὰ τὸ ἀεὶν ἔχειν; quòd nihil habeant:) ex ἀεὶ, semper; & χάινω, inhio, appeto.

'Αηθὴς, splendidus, clarus, λαμπρὸς; vel est idem quod ἀειφανὴς, vide: vel α, est epitheticum, seu intensivum.

'ΑΖΑ, vel ἄζη, ης, ἡ, ariditas, situs, squalor.

'Αζαίνω, sicco, exsicco, ξηραίνω; idem quod Th. "Αζω· Etym. & Budt. derivant. ex α priv. & ζάω, quoniam τὸ ξηρὸν ἐστὶν ἄζων τὸ ζῆν.

'Αζαλοιο, gen. Ion. ab ἀζάλεος, ου, ὁ, aridus, torridus. Th. ἄζω.

'Αζάλεος, ου, ὁ, ἡ, aridus, ξηρὸς· idem quod ἀζάλεος.

'Αζάλη, tranquillitas, malacia temporis, γαλήνη; ex α priv. & ζάλη, ης, ἡ, turbo, procella: fluctuatio, & agitatio maris: hinc ἄζαγος, ου, ὁ, ἡ α, sit privativum, qui pauci venti est, i. e. tranquillus: si vero α, intensivè, sumatur, est, in tempestatibus versatius, multo vento agitatus.

'Αζάνω, exaresco; idem quod ἀζαίνω, vide.

'Αζαχὲς, & ἀζαχὲς, Hesych. idem quod ἀζηχὲς; vide.

'Αζέη, 3. præs. ind. ab ἄζω, sicco. Hinc ἀζηθῇ, sub. pass. tristetur. Ab ἄζομαι, η, ται, propriè exaresco; per Metaph. curâ & mœrore conficior.

'Αζεο, cole, Ion pro ἄζυ, præs. imperat. ab ἄζομαι. ἀζέμεναι, venerans, part. ἄζετο, venerabatur, imperf. Ion.

'Αζεῖσαι, ferveo: idem quod ζέω, α, est intensivum.

'Αζειρὲω, Hesychio, idem est quod ἀζαίνω, sicco; vide.

'Αζειφὲς, non variegatum, aut distinctum coloribus; ἀχρουσον, nam ζάειν, vel ζειὸν, idem quod ποικίλον. ἄζειρος, verò à ζειρὸς, est distinctus: si α sit privativum, ἄζωστος; vel contrarium, si α, sit intensivum, πολύζωστος; i. e. multum cinctus, &c.

'Αζὺκτος, ὁ, ὁ, injugatus, non conjunctus: idem quod ἄζυξ, & ἄζυγος, vel ἀζυγὴς· ex α priv. & ζυγὸς, jugum.

'Αζηχὴς, Hesychio teste, est σκληρὸς, aridus; vel χαλεπὸς, difficilis, gravis: idem ἀζαχὲς, affert, pro ἀδιάλειπτον, non intermissum: vide ἀζηχὴς.

'Αζὴη, situs, squalor, est Ionicè, pro ἄζη.

'Αζηλό-τυπος, ου, ὁ, ἡ, à suspicione alienus, vacuus zelotypia, invidia & æmulatione carens: Cic. ad Att. indè ἀζηλοτύπητε, ου, ὁ, ἡ; quem emulari, aut cui invidere nemo solet: Plut. ex α priv. & ζηλότυπος, invidia percussus, ὁ ζέλῳ τυπτόμενος.

'Αζήμιος, ου, ὁ, ἡ, nullâ mulctâ notatus: ex α, & ζημία.

'Αζὼ, ους, barba: ab ἄζω, quia à colore.

'Αζῆπτης, indiscussus, Æschynes adversus Ctesiph. ex α priv. & Th. ζητέω, inquiro, &c.

'Αζητε, venerandus, σεβασὸς· Th. est ἄζω, cum spiritu aspero, veneror, colo, σέβομαι.

'Αζηχὴς, ἐος, ὁ, ἡ, magnum sonum edens: ex α, & ἠχὴ· hinc ἀζηχὲς, adv. Sumitur & pro duro & arido, ab ἄζη, ariditas, Et pro indesinenter, quasi ἀδιεχὲς, & ἄδην ἔχων, non disjunctus, & semper habens.

'Αζοι, οὶ ὰὴ, servi, famuli; vel servæ, famulæ, apud Athen. lib. 2. & apud Eust. Th. ἄζω, vide.

'Αζοχεβὴς, squalor, ariditas, ξηρασία; ab ἄζη, Eust. Iliad. ζ.

'Αζουσε, idem cum ἄζω, veneror: hinc ἄζουσῆ, pro ἄζουσῃ, præs. ind.

'Αζουσι, (cum spiritu leni) idem cum (leni) ἄζω; siccesco, arefco, tristor: Hesiod. in Theogn.

'Αζυγὲς, ας, ἡ, & ἄζυγὶν, cælibatus, & ut ità dicam, injugatio, τὸ ἄζεύκτον, Archil. ex α priv. & ζυγὸς, jugum.

'Αζυγὸς, ὁ, ὁ, ἡ, cœlebs, injugatus. 'Αζυγὲς, ἐος, idem, & "Αζυξ, υγος, ὁ, ἡ, Th. ζεύγνυμι.

'Αζυμα, ων, τὰ azyma. Th. ζύμη, fermentum. Indè ἄζυμος, infermentatus.

'Αζυμίτης ἄρτος, infermentatus panis; Levit. cap. 7. ex α priv. & ζυμίτης, fermentatus. To. ζύμη, ης, ἡ, fermentum.

'Αζυμίτης, ου, ὁ, infermentatus; ut,

'ΑΖΩ, sicco. arefacio. "Αζω, & ἄζομαι, veneror. ἀζητὲς, venerandus.

'Αζωλὸω, μ. ησω, irafcor, ἀγανακτῶ.

'Αζωνος, ου, ὁ, ἡ, qui sine zona est, distinctus: ex α priv. & ζώνη, zona, cingulum: Th. ζαννύω, vel ζώννυμι, f. ζώσω, cingo.

'Αζωος, ου, ὁ, ἡ, animal seu animans non procreans: undè ἄζωα σπέρματα; i. e. semina quæ nulla creant animalia: Theophr. lib. 4. de causis plant. & lib. 14. c. 16. ἢ γὸ ταῦτα ἄζωα; i. e. ὰ ζωὴν μὴ, animalia quæ non generantur ex alio: ex α priv. & ζῶον, animal. Th. ζάω, ῶ, vivo.

'Αζωρε, nomen propr. viri.

'Αζωστε, Hesychio, (sub. οἶν) est ὁ ἀκεκλωσμένος οἶνος, (seu potius, ἡνιοχικὸς) Vinum bene temperatum: ex α intens. & ζωσὸς, ὸ, ὁ, merus, meracus; ut ζωσὸς, οἶνος, ζωσὸν, μέθυ, vinum Meracum seu merum; apud Apollon, & ζωσὸν, πῶμα, in Epigr. potus meracus: vide ζωσὸς.

'Αζωστος, ου, ὁ, ἡ, & ἄζωτος, distinctus; qui cinctus non est: Hesiod. Plut. &c. ex α priv. & ζωστὸς, ὴ, ὁ, cinctus: Th. ζωννύω, fut. ζώσω, cingo, &c.

'Αζωσυ, discincti, pl. ex α, & ζωσὸς.

'Αζωτος, ου, ἡ, nomen urbis.

'Αη, spirabat, 3. imperf. act. ab ἄημι.

'Ανδέστερος, ingratior. comp. ab ἀνδὴς.

'Ανδηκότος, perf. part. Poët. pro ἠνδηκότος, ab ἀνδέω, tædio afficior: ab ἠνδὺς, vel ἀνδέω, vel ἄδω.

'Ανδὴς, ὲος, ὁ, ἡ, & τὸ ἀνδὲς, injucundus, a, um. ἀνδὲς, adv. molestè, ἀνδία, molestia: ab α, & ἡδὺς.

'Ανδήσω, pro ἠνδησον, imperf. act. ab ἀνδέω· hinc ἀνδησόμην, infestabar, imperf. pass. Th. ἡδὺς.

'Ανδόνα, acc. sing. ab ἀνδών.

'Ανδονίσκε, ου, οὶ, luscîniarum pulli: ἀνδονίδες, ἰές, ὲς, luscîniola.

'ΑΗΔΩΝ, όνος, ὁ, ἡ, luscinia: q. ab ἀείδω, quia canora.

'Ανὺ, pro ἄυτο, spirabat, ob seq. aspirat. imperf. ab ἄημι. Th. ἄημι.

'Ανδεὶη, dat. sing Ion. ab ἀνδὼ, insolentia: ex α, & ἠδὼς.

'Ανθεσσον, pro ἠνθεσσον, euphoniæ gratiâ, imperf. act. ab ἀνθέσσω, pro ἀνθέω, insuetus sum: ab α, & ἠθὼς.

'Ανθὴς, ὲος, ὁ, ἡ, insolitus.

'Ανθησε, inexpertè, præter morem, Thuc. est adverb. ab ἀνθὴς, insuetus, &c.

'Ανηκε, ὲος, ὁ, ἡ, aciem non habens; non acutus, cui cote non est facta acies, obtusus, hebes: unde in neut. ἀνηκὲς, ξίφος, apud Suid. gladius non acutus: ex α priv. & ἀκὴ, ῆς, ἡ, mucro, cuspis, acies ferri, &c.

'Ανεμος, ου, τὸ, spiritus, flatus, spiraculum: Soph. est verbale ab ἄημι, idem quod Th. ἄω, fut. ήσω, spiro, flo.

'Ανημι, pro ἄνημι, idem quod Th. ἄω, spiro.

'Ανεμφαι, flare, præs. inf. Dor. vel Ion. pro ἀΰω, ab ἄνεμος.

'Ανεμελὶα, idem quod ἀνεμελία, immitis, & immansueta animi affectio: Sophocl. in Ajace: ex α priv. & ἥμερος, ου, ὁ, ἡ, mansuetus, mitis.

'Ανεμος, v. "Λιος.

'ΑΗΡ, ἀέρος, ὁ, aër. In f. g. significat caliginem; q. ab ἄω. Angl. Air.

'Ανση, 3. sing. ab ἄημι, flo. 3. pl. ἀῶσι.

'Ανοτε, εως, ἡ, ventus, flatus, spiritus: Eurip. Th. ἄω, spiro.

'ΑΗΣΤΑΛΟΣ, ου, ὁ, molestus, iniquus, dictio Poëtica, idem quod ἀτηρὸς, παρανομος, molestus, iniquus: vel pro ἀσυνόμος, ab ἄσυρ· vel ab α, & ἥδω, v. ἀάω, ἀάυλος.

'Ανσυρος, ου, ὁ, levis, tenuis, sublimis: παρὰ τὸ ἀεὶρω σύρεσθαι.

'Ανται, acc. pl. ἄηντω, sing. ab ἀήντης, ου ὁ, flatus. nom. pl. ἄηνται, flamina. Dicitur & ἀήντης, ης, ἡ, idem ab ἄημι.

'Ανυο, imperf. 3. sing. ἄνυον, dual. spirant ab ἄημι. ἄνυαι, volitant.

'ΑΗΤΟΣ, vel ἀήτης, ventus expositus: ab ἄω, flo. Vel est insatiabilis: ex α, & ἄδω. Sic ἀνὴτὸς, Poët. pro ἀετὸς.

'Αηπὴ, ὸς,

'Ανήλ⊙, ὁ ἡ ἡ, invictus. Th. ἀπάρομαι.
"Ανλ⊙, ε, ὁ ἡ ἡ, idem, invictus: ut Philo. de mundo; φύσις ἄπλ⊙, inexpugnabilis natura: item infaturabilis, inexplebilis, ἄπληστος. Th. idem.
"Αθ', pro ἄτε, quippe cunquam.
'Αθαμβής, contumax, suspiciosus, curiosus: Etymol.
'Αθάλασσος, seu ἀθαλάττ⊙, ε, ὁ ἡ ἡ, maris expers: ut ὄν⊙ ἀθάλασσος, vinum non dilutum aquâ marinâ; seu cui aqua marina non admixta est seu infusa. Galen. ex α & θάλασσα.
'Αθαλάσσοπις, seu ἀθαλάττ⊙, ὁ, maris inexpertus, rei nauticæ rudis; ὁ μὴ ναυτικὸς, insolens navigandi: Aristoph. Th. idem.
'Αθαλλὴς, aridus, non virens: Plut. ex α priv. & θάλλω, f. θαλῶ; vireo.
'Αθαλπὴς, Ionicè pro ἀθαλπῶς, sine calore seu æstu: Hippocr. ex α priv. & θάλπω, f. ψω, foveo, calefacio.
'Αθαμβὴς ἔ⊙, ὁ ἡ ἡ, intrepidus: ab α, & θάμβ⊙. Ἀθαμβέϊ, adverb. impavidè.
"Αθαμ⊙, ε, ὁ ἡ ἡ, idem, audax, &c. Th. idem.
'Αθαμβία, stupor: Democr. Th. idem.
'Αθάνα, Dor. pro Ἀθήνη, ης, ἡ, Minerva: item Ἀθανάα, ας, ὰ, & Ἀθαναία.
'Αθανασία, ας, ἡ, immortalitas. Item herba cujus nomen Anglicum videtur à Græco oriundum, Tansie.
'Αθάνα⊃, immortales, pl. f. g. ἀθανάτης, pro ἀθανάτας, Ion. dat. pl. sic & ἀθανάτοις, pro ἀθανάτῳ, gen. sing. ἀθανάτοισιν pro ἀθανάτοις: ab ἀθάνατος, ε, ὁ, ἡ, Ἀθανάτων, Dor. pro ἀθανάτων. Ex α, & θνήτ⊙.
'Αθανατίζω, immortalitate dono.
'Αθαπ⊙, ὁ ἡ ἡ, insepultus. Th. θάπτω.
'ΑΘΑ'ΡΑ, ας, ἡ, pultis genus: quasi ab ἀθήρ, arista, pultis materia.
'Αθεΐζω, f. ίσω, vel ἀθεΐζω, vilipendo, parvipendo, vitupero, violo, propriè, contemno tanquam ἀθέρας, aristas, viles scil. quas agricola metere dedignatur: Eustathius. Th. ἀθήρ, arista.
'Αθερὶς, ίδ⊙, ὁ ἡ ἡ, fiduciæ expers, qui sibi tuaet, trepidus: Eust. ex α priv. & θάρσ⊙, ε⊙, τὸ, fiducia.
'Αθαυμαστὶ, adverb. citra admirationem: ex α priv. & Th. θαυμάζω, miror.
"Αθε pro εἴθε, utinam: Suid. fortè scrib. αἴθε.
'Αθεώμονος⊙, ὁ ἡ ἡ, qui non spectat, Synes. de insomn. ex α priv. & θεάομαι, specto.
'Αθεώρ⊙, ε, ὁ ἡ ἡ, invisibilis, qui non spectatur, ἀθεώρητ⊙, invisus; i. e. non visus qui videri spectative nequit: Luc. & Plut. item, non visendus, non inspectandus: Plut. in Numa. Item activè, qui non videt, seu spectavit: Luc. Xen. ex α priv. & θεάομαι, specto.
'Αθεεὶ, adverb. sine numine Divûm, ἄνευ θεῶν.
'Αθείπτα, Poët. pro ἀθέατα, non aspectanda: ex α, & θεάομαι.
'Αθεΐα, ας, ἡ, impietas in deum; providentiæ divinæ abnegatio: Dan. cap. ro. Nazanz.
'Αθείος⊙, ε, ὁ, non divinus; Numine divino non afflatus: utrumque ex α priv. & Θεὸς, ὁ, Deus.
'ΑΘΕΙ'ΡΗ'Σ, vel 'Αθερὴς, vel 'Αθηρὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, accuratus, contemptus.
'Αθηλάειν, ἀμέλγειν, i. mulgere.
'ΑΘΗ'ΛΩ, f. ξω. p. κα, mulgeo: q. à θηλὴ, papilla: α vel στόμα, vel congreg.
'Αθήλω, nolo: ex α priv. & θέλω, pro ἐθέλω, volo.
'Αθημεῖν, est lascivire.
'Αθεμέλι⊙, & 'Αθέμελ⊙, ε, ὁ ἡ ἡ, fundamento carens, sine fundamento: Hesych. ex α priv. & θεμέλιον, ε, τὸ, fundamentum.
'Αθέμιστ⊙, ε, & ἀθεμίστ⊙, ε, ὁ ἡ ἡ, injustus. Dicitur & ἄθεμις. Ex α, & θεμιστὸς.
'Αθεμιστοργία, ἡ, facinus nefarium, scelus, ἀθέμιστον ἔργον.
'Αθέμιστ⊙, ε, ὁ ἡ ἡ, nefarius: τὸ ἀθέμιτον, nefas. Ex α, & θεμιστὸς.
'Αθε⊙, ε, ὁ, Dei expers: ex α, & Θεὸς.
'Αθέοντε, πλ⊙, ἡ, impietas; dei carentia, &c. Plato. Th. idem.
'Αθεραπόσια, ἡ, q. d. cultûs carentia: dicitur enim de re quæ inculta manet, neglectus, incultus, subst. tantivè: Plato: ex α priv. & θεραπεύω, famulor, servio. Th. θεράπων, minister, famulus.
'Αθεράπλ⊙, ε, ὁ, incurabilis, non serviens: ex α, & θεραπεύω.
'Αθερεισχυὴς, seu, ἀθερισχυὴς, ἐ⊙, ὁ ἡ ἡ, spicas, seu aristas habens, vel generans: Nicand. ex ἀθὴρ, ἔρ⊙, ὁ, spica, arista, & γείνομαι, gigno, genero, &c.
'Αθερὴς, inspicatus, exacuminatus, acutus, rigidus: item, contemptus, &c. Viz. ut ἀθὴρ arista, pars spicæ acuta, &c. Occurrit etiam etiam ἀθηρὴς, accuratus, exquisitus, unde ἀθερίας, accurate, exquisitè ad unguem: Etymol.
'Αθερίζω, μ. ίσω, sperno, contemno, reprobo; ἀτιμάζω, ὑποδυμάζω, parvipendo; ἀκηδῶ, ὀλιγωρῶ; Hom. Iliad. d. & lib. 7. Epigr. fit ab ἀθέριες, οἱ aristæ, spicæ degeneres, quæ rejiciuntur, plur. masc. Vide sing. ἀθὴρ, ἔρ⊙, ὁ, arista; unde in pl. ἀθέριες, in vetusto dictionario, sunt spicæ ex area abjectæ; vide etiam suprà, ἀθερίζω, quod idem significat.
'Αθέριζον, parvi penderunt, imperfect. Ion. ab ἀθερίζω, f. ζω. p. ἠθέρικα. Th. ἀθὴρ.
'Αθέριξ, & per pleonasmum literæ ν, ἀνθέριξ, ικ⊙, ὁ; idem quod ἀθὴρ arista; vel culpis aristarum, acus, eris. Vide ἀνθέριξ; Th. est ἀθὴρ. Vide.
'Αθερίσω, fut. ίξω, præt. κα; idem quod ἀθερίζω, quod vide: i. e. contemno, rejicio: Apol. 2. Argon. &c.
'Αθέρισ⊙, ε, ὁ ἡ ἡ, non demessus, qui est adhuc in spica, & neglectus; ἀφερίπ⊙, ut Hesych. exponit: Vide suprà ἀθερίζω, vel est ex α priv. & θερίσεις, ε, ὁ, messis: Th. θέρ⊙, ε⊙, τὸ, æstas; item, messis: unde θερίζω, æstivo; item, meto, &c.
'Αθέρμαλ⊙, ε, ὁ ἡ ἡ, non calefactus; vel qui non calefit: ex α priv. & θερμαντὸς, ε, ὁ, calefactus, à θέρμω, vel θερμαίνω, f. ανῶ; calefacio: Th. θέρμη, f. θερῶ; idem, unde θερμὸς, ὸν, ὁ, vel ἡ, calidus, vel calida, &c.
'Αθεσπιλόγ⊙, spicilegus, qui spicas, seu aristas colligit: ex ἀθὴρ, spica, & λέγω, lego. id est, colligo.
'Αθεσπίσις, ίδ⊙, ὁ ἡ ἡ, aristatus: ut ἀθερίδης σταχὺς, aristata spica: Gaza.
'Αθέσμια, ἀδ⊙, τὸ, tuberculum in capite nasci solitum, teste Celso, cui scil. subest aliquid pulticulæ simile; unde legendum potiùs, ἀθέρμια, ἀπὸ τ' ἀθέρος, pultis genere: Vide Th. ἀθέρος.
'Αθεσία, ας, ἡ, inconstantia in pactis: vide ἀθετέω.
'Αθεσμία, ας, ἡ, transgressio legis; παρανομία, iniquitas, scelus, & ἀθέσμι⊙; idem quod ἄθεσμ⊙, Nonn. lege carens, exlex; de quo lex posita non est: item illicitus, iniquus, &c. Unde adv. ἀθέσμως, contra leges; iniquè, nefariè, illicitè, &c. παρανόμως, &c. οἴα, ex α priv. & Th. θεσμὸς, ὁ, ὁ, lex; idem quod νόμ⊙.
'Αθεσμόλεκτος, qui exlegem & injustam vitam degit, injustus, facinorosus: Nonn. ex ἄθεσμος, & λέγω.
'Αθεσμ⊙, ε, ὁ, ἡ, nefarius. Th. θεσμὸς.
'Αθέσφαλ⊙, ε, ὁ, ἡ, ineffabilis: ex α, & θέσφαλ⊙, q. θέσφαλ⊙, à Deo pronuntiatus. Sumitur etiam pro nefando. Sed sæpius in bonam partem accipitur. & tum α non est privativum, sed intensivum.
'Αθετία, ᾶς, abrogo, aboleo, sperno, f. ήσω. p. ήθέτηκα· à nomine ἄθετ⊙, ε, ὁ, irritus: ἀθεσία, actio, quâ aliquid irritum redditur. Ex α, & θέτ⊙. Hinc ἀθέτησις, ἡ, abolitio.
'Αθέτημα, ἀτ⊙, τὸ; idem quod ἀθέτησις, improbatio, abrogatio, legitur, 3 Reg. 8. & Hierem, 12,
'Αθετὸς, adv. sceleratè, impiè, ἀθέσμως; Æschylus in Prometheo: ab ἄθεσ⊙, ὁ ἡ ἡ, ineptus, vilandus, abdicandus, inutilis, &c. Vide ἀθετέω, ῶ.
'Αθεωρητὶ, adv. sine contemplatione; & ἀθεωρήτ⊙, ὁ ἡ ἡ, non spectabilis, sub aspectum non cadens: Aristot. de mundo: item improvisus, à contemplatione alienus, &c. Plutarch. in Numa: unde ἀθεωρήτως, adv. q. d. non spectabiliter, aut invisibiliter: apud Greg. item imperitè, &c. ex α priv. & θεωρητὸς, spectabilis, Th. θεωρῶ, ῶ, ὁ, spectator; unde θεωρίω, ῶ, spectо, &c.
'Αθέως, impiè, sine deo, adverbium; à nomine ἄθε⊙, dei expers.
'Αθήλη⊙, non perspicuus; non visus, non spectatus, latens, occultus: ex α priv. & θηλὸς, spectabilis: vide.
'Αθηλ⊙, ε, ὁ ἡ ἡ, uberibus insuetus, ablactatus: qui lac non suxit, vel qui ubera non sugit ampliùs: ex α priv. & θηλὴ, ης, ἡ, papilla: Mammæ seu uberis apex, &c.
'Αθήλυς, non fœmineus, minimè effœminatus, virilis: item, ἀθήλυντ⊙, idem: ex α priv. & θῆλυς, εως, ὁ, vel ἡ, fœmineus, &c. vide.
'Αθλιὸν, q. ἀθλίην, ex α, & θλιβὴ. Dicitur & 'Αθλιὰ, gen. 'Αθλιᾶς, q. ab 'Αθλιά. Sic & 'Αθλιαίη, ης, ἡ, ut & 'Αθλιείη, Minerv.

Minerva. Forsan à תאנה teena, olea; vel à נטע tana, docens, vocali α præpositâ. Minerva scilicet fuit oleæque inventrix, & Dea doctrinæ. Hinc 'Αθλιάς, άδ⊙, ἡ Athenæ. 'Αθλιήθεν, adv. Athenis. 'Αθλιάζε, Athenas. 'Αθλιά⊙, Atheniensis.
'Αθλιογήρων, ον⊙, ὁ, q. d. senex scholasticus qui in tenebris literis navare operam incipit: idem, ὀψιμαθὴς. Composita dictio, ex 'Αθλιὸν, Minerva, quæ studiis præesse dicebatur, & γέρων, senex.
'ΑΘΛ'Η P, ῆρ⊙, ὁ, arista: hinc ἀθηρίζω.
'Αθὴρ, ηρ⊙, ὁ, acutus.
'Αθλεκὴς, ἡ, Æolicè, & Atticè, 'Αθάρη; idem quod ἀθέρης, ας, ὁ, pultis, seu polentæ quoddam genus: Dioscor. l. 2. Athera, est fabitio, seu medicamentum ex Zea minutissimè molita confectum, seu puls triticea; aut ex alia fruge. Plinius hanc vocem Ægyptiam esse tradit: alii tamen ab ἀθὴρ arista derivant.
'Αθηρόβλ⊙, ε, ὁ ἡ ἡ, invenatus, sine feris, ἀθήρ⊙, Xenoph. à venatoribus non indagatus; vel à venatore non captus: ex α priv. & θηρόβλης, venerabilis; à θήρ, ἡ, venatio: unde θηρεύω, feras venor.
"Αθηρ⊙, expers venationis; Synes. epist. 105. item, cirens feris, & noxiis belluis: ut ἄθηρ⊙ χώρ⊙, regio expers ferarum: Plutarch. ex α priv. & θήρ, ρ⊙, ὁ, fera.
'Αθηρία, ας, ἡ, penuria ferarum: idem Th. & comp.
'Αθηριλεγχὲς, ἕ, sive ἀθηρολόγ⊙, ε, τὸ, πῦον τὸ ἐν ἀθίκες διαλύσαν ἢ διαχωρῆζιν, ventilabrum.
'Αθήρωμα, idem quod ἀθέρωμα, scil. pultatio; seu nervosa tunica, in qua pultaceus humor continetur. Vide suprà ἀθέρωμα.
'Αθησαυρίστ⊙, ε, ὁ ἡ ἡ, prodigus; qui nihil recondit in crastinum; vel qui recondi seu reservari nequit: non repositus in thesauro: ex α & θησαυρὸς.
'Αθητόλλ⊙, nemini mercenarius; qui nulli servit ob mercedem: ex α priv. & θῆτ⊙, mercede servio: Th. θὴς, ητὸς, ὁ, mercenarius servus.
'Αθίγαλ⊙, ε, ὁ, (vel, ἀθίγηλ⊙, Etymol.) abhorrens a tangendo; (ex α priv. & θιγάλω, idem quod Th. θίγω, tango) item, nihil volens accipere; epitheton fœtæ cujusdam accipere recusantis.
'Αθικτος, ε, vel ἀθιγὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, intactus. Th. θίγω.
'Αθίκτωρ, ορος, ὁ ἡ ἡ; idem, intactus: item, integer, illibatus. Th. idem.
'Αθλ' pro ἄθλα, pl. ab ἆθλον, ε, τὸ, præmium certaminis. Sed ἄθλος, ε, ὁ, est ipsum certamen. Th. ἄεθλος.
'Αθλάω, pugno, laboro.
'Αθλέω, ῶ, certo, f. ήσω. p. ήθληκα· hinc ἄθλησις, εως, ἡ, certamen.
'Αθλήματα, certamina, pl. ab ἄθλημα, ατος, τὸ.
'Αθλητῆ⊃, gen. pl. ab ἀθλητὴς, ῆ⊃, ὁ, luctator. Th. ἄεθλος.
'Αθλητικὸς, ὴ, ὸ⊃, Athleticus, ad athletas seu certatores, vel luctatores pertinens: unde ἀθλητικὸν ἀγῶνες, certamina athletarum; ἀθλητικὸν σῶμα, corpus robustum & exercitatum; ἀθλητικὴ ἕξις; corpus habitudine athletica; i. e. firma, Aristot. Indè etiam, ἀθλητικῶς, adverb. athleticè, athletarum more, Plaut. pugilicè & athleticè valeo, pro optimè & firmissimè. Th. idem.
'Αθλιὸν, ε, ὁ, miser: ἄθλια, f. g. pl. ἄθλιατατε, acc. pl. superl. ab ἄεθλ⊙.
'Αθλιότης, ητος, ἡ, miseria, ærumna; & ἀθλίως, misere, & infœliciter, ærumnosè, ut ἀθλίως διάκεμαι, Demostth. misere me habeo; i. e. δυσχερῶς; ab ἄθλιος, miser, ταλαίπωρ⊙.
'Αθλοθέτης, ε, ὁ, munerarius certaminis præles: ab ἆθλ⊙, vel ἄθλον, & τίθημι. Hinc ἀθλοθετία, ludos præbeo; &, ἀθλοθεσία, certaminis cura.
"Αθλον, ε, τὸ; idem quod ἄεθλον, ε, τὸ, certaminis præmium, quod victori datur; vel de quo reportata est victoria: Th. ἄεθλ⊙, ε, ὁ, certamen, & ejus præmium.
"Αθλ⊙, ε, ὁ, idem quod ἄεθλ⊙.
'Αθλοφόρ⊙, ε, ὁ, victor: ex ἄθλον, & φέρω.
'Αθολαῖ⊙, ε, ὁ, ἡ, limpidus, illimis: ex α, & θολὸς.
'Αθορύβ⊙, ε, imperturbatus: ab α, & θορυβέω.
'Αταρύβ⊙, ε, imperturbatus, tranquillus; & ἀταρύβως, adv. sine tumultu, tranquillè, Th. idem.
'Αθρεκτῶν, arbor ex qua optima igniaria fiunt.
"Αθρεκτ⊙, pro ἀτάρεκτ⊙, vel ἀτάρεκτ⊙· si ex α priv. & θρέκτω compositum esset; significaret non punctus, non actus ut mulis: nam Galen, apud Hippocr. exponit, ἔρεκτος, νύσσω, κεντέω.
'Αθραυς⊙, ε, ὁ ἡ ἡ, infractus; i. e. qui fractus non est, vel frangi nequit: integer, invulneratus, &c. ex α priv. & θραυστὸς, fragilis: Th. θραύω, frango.
'ΑΘΡΕ'Ω, f. ήσω. p. ηκα, video, cerno, μετ' ἐπιτάσεως θεωρῶ.
'Αθρήματα, τὰ, munera à cognatis missa novis nuptis, (apud Lesbios: Hesych.) sponsæ scil præcipuè, cùm dempto velo, se primùm retegebat sponso conspiciendam; παρὰ τὸ ἀθρεῖν, ab intuendo; vocabantur etiam θεώρημα, eandem ob rem.
'Αθρηνὶ, adverb. absque luctu, vel lachrymis; q. d. illugubriter, Suid. ex α priv. & θρῆν⊃, luctus.
"Αθριξ, carens capillis, glaber, lævis; pilis expers, ἀπεριχ⊃; item, ἄκομος, incomatus: Martial. ex α priv. & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, pilus, capillus.
'Αθριπόδυτος, & ἀθριπόδυστος; à vermiculis non arrosus, vel exesus; nullo modo sentiens putredinem; ὁ ἢ θριπόδυτος· ex α priv. & θρίψ, πὸς, ὁ, vermis, (à τείβω, tero.) & ἐδητὸς, edulis, esculentus: Th. ἔδω, edo, & ἐδύομαι, comedor.
'Αθρίσασα, a. 1. part. f. g. ab ἀθρίζω, congrego, f. σω. ἀθρίσασ⊃, inf. ἄθρησαι, p. act. Th. ἀθρόος.
'Αθρισμὸς, ὁ ἡ ἡ, frequens, celebris confertus, & ἄθρισμα, ατ⊃, τὸ, collectio, acervus, &c. & ἀθρισητὸς, ὴ, ὸ, congregativus, collectivus; vim habens aggregandi, &c. οἷα, ab eodem Themate: sicut etiam ἀθρισητὴς, ῆ, ὁ, congregator, collector, & ἀθρισιήσεων, ε, τὸ, congregationis locus, &c.
'Αθρόϊν, idem quod ἀθρόω⊙, confertim, universè, summatim: item, conf. tim, repentè, &c. Th. idem.
"Αθρο⊙, ε, ὁ, nullam edens vocem; nec ullum fit epitum emittens, ἀθρυβ⊙, vel ἀνθρόβρεμος, apud Suidam; sine strepitu, vel clamore: ex α priv. & θρέω⊙, ε, ὁ, clamor, propriè cum tumultu in strepitu; à θρέω, vel θρέομαι, tumultuando clamo, &c.
'ΑΘΡΟ'Ο⊃, ε, ὁ, confertus, repentinus: hinc ἀθρόως, confertim: ἀθρότης, ητος, ἡ, universitas: ἀθροίζω, congrego: ἀθροισμὸς, ὁ, congregatio. Huic aliquantulùm alludit Angl. a throng.
'Αθρυς, idem quod ἀθρόος, confertus, coacervatus: item repentinus: Eust. Etym. factum est ex ἀθρόϊ⊃, per Synæresin.
'Αθρόως, adv. i. e. ὁμοῦ, ἀφθόνως; vide ἀθρόος.
'Αθρυπτ⊙, ε, non fractus luxu: ex α, & θρύπτω.
'Αθρύπτως, severè, & durè, seu austerè. Th. idem.
'Αθυμέω, ῶ, animum despondeo, f. ήσω. p. ἠθύμηκα· hinc ἄθυμος, non animosus: ἀθυμία, ἀθυμίη, Ion. animi dejectio: ab α, & θυμὸς.
'Αθύμως, q. d. absque animo; i. e. animo dejecto, anxiè, Xen. Undè ἀθύμως διακεῖσθαι, despondere animum, Hiocrat. Th. idem.
'Αθυρδόμους, ludo, lusito: idem quod sequens, ἀθύρω, exponitur & σπίρτω, i. e. saltito: nempè ludendo, exultim ludo, propriè, de pueris qui foris discurrunt: ab α priv. & θύρα, janua.
'Αθυρμα, ατ⊙, τὸ, lusus puerilis, ludibrium: ab ἀθύρω.
'Αθυρμάτιον, ε, τὸ, diminutivum ab ἄθυρμα; Lucian. in Dialog. ferebat in ulnis suis, ursi catulum, ἀθυρμάτιον, oblectamentum suum, vel delicias suas, &c.
'Αθυρόγλωσσος, vel ἀθυρόγλωττος, loquax, garrulus; qui est lingua effræni, blasphemus, cujus lingua nullis quasi foribus cohibetur, & ἀθυρογλωσσία, garrulitas, linguæ licentia, & incontinentia; ἀχαλίνωτον γλῶσσαν, linguæ effrænis indulgentia; effrænata lingua, à Suida ponitur: ex α priv. θύρα, janua, & γλῶσσα, lingua.
'Αθυρόστομος, ε, ὁ ἡ ἡ, temerè & sine delectu utens legibus; qui legibus pro sua libidine abutitur: Hesych. propriè, qui leges ludos facit: ex ἀθύρω, ludo, & νόμος, lex.
'Αθυρ⊙, & ἀθύρωτ⊙, ε, ὁ ἡ ἡ, patens, sine janua. Th. θύρα.
'Αθυρόστομος, ε, ὁ ἡ ἡ, qui linguæ temperare non potest, propriè, cujus os nullis foribus cohiberi potest: Soph. echo sic nominatur: inde ἀθυροστομία, ἡ; oris incontinentia, loquacitas, garrulitas, &c. in Epigram. ex α θύρα, & στόμα.
'ΑΘΥ'ΡΩ, ludo, cano, lusito: hinc ἄθυρε, 3. sing. imperf. pro ἄθυρε· forsan ab ἄγαν, & θύω, vel à θύελλα, qui fors ludi fulget.
'Αθύρωτος, idem quod ἀθύρ⊙, janua carens, nullo ostio obstructus: ut ἀθύρωτον σῶμα; Plut. os effræne; & quasi janitoris

janitoris egens, ἀπύλωτον.

ἌΘΥΤΟΣ, ος, ὁ ἡ ὄν, non sacrificatus, nec immolatus: Athen. Suid. Phil. ex α priv. & tertia pers. præt. verbi θύομαι, sacrificor: hinc dicitur ἄθυτον ἀπιέναι, i.e. abiit, re divina non peracta.

ἌΘΩΟΣ, ος, ὁν, impunis, mulctam nullam passus, innocens: ex α, & θωὴ.

ἈΘῶΩ, f. ώσω, p. ωκα, absolvo; mulctâ sive pœnâ liberos non mulctans, innoxium facio, &c. Inde in pass. ἀθῶμαι, justificer, impunè ferò: unde ἀθωθείς, justificatus, impunè ferens, in Salom. Proverb. idem. Th. inde etiam, ἀζωθῶΩ, ος, ὁ, (idem quod ἀθῶΩ) vel is, impunis, impunitus, illæsus, &c. ἀζημίωτος, & ἀζώατος, citra damnum, & mulctam, adv. item innocenter: Hesych.

ἈΘωπεύΩ, ος, ὁ ἡ ὄν, immitis; propriè, inadulabilis, qui blanditiis & assentationibus emolliri non potest: Suid. ex Epigram. scribitur & ἀθωπόΩ, ut ἀκελαδεύΩ, & ἀκελαδόΩ, apud Hesych. ex α priv. & ψωτίζω, adulor, Thema est ψώπω, idem assentor, &c.

ἈΘωρήκτΩ, ος, ὁ ἡ ὄν, qui thorocatus aut loricatus non est: item inermis. Xen. ex α priv. & ψωρακίζομαι, loricor, thorace munior, Thema est ψῶραξ, ακος, ὁ, thorax, pectus: item pectoris vestimentum, aut armatura, lorica, &c.

ἈΘρύπτΩ, non temulentus, non ebrius: Hipp. ὁ μὴ μέθων, παρὰ τὸ μὴ θορυβεῖσθαι· ex α priv. & θορύπομαι, loricor, armor; (Th. θώρυξ) item pectus, &c.

ἈΘώατος, ους, ὁ, ἡ, absolutio, quâ quis innocens pronunciatur: ab ἀθῶΩ.

Αἰ, art. præpos. al ἡ, hæc, αἱ, art. pcstp. ab ἥ, quæ, αἵ, vel ὡ, heu, hei. αἰ, pro εἰ, Dor. si. Ion. pro εἴθε, utinam.

Αἶα, pro γαῖα, ἡ, terra: in prosa, γῆ· in acc. ἄϊαν.

ἌΑΙΑΜΟΣ, ον, τὸ, luctus, gemitus, ἀηδὼν; Thema est sequens αἰάζω; vide.

ΑΙΑ'ΖΩ, lugeo, lamentor, f. ξω, vel ζω· ab αἴ, heu.

Αἰακίδαω, gen. Ion. ab Αἰακίδης, ου, ὁ, Æacides, nom. propr. acc. pl. Αἰακίδασ.

Αἰακίζω, verbero; pro quo suprà, ἀεικίζω, & infrà, αἰκίζω.

Αἰακός, ὁ, ὁ, Æacus: ab Αἴαξ, ακος.

Αἰακτός, ὴ, ὸν, deflendus, gemitu dignus; lamentabilis, lugubris: ex Aristoph. est verbale ab αἰάζω, f. ζω, lugeo, lamentor.

Αἴαν, vcc. ab Αἴας, αἴαντος, ὁ, Ajax: potest etiam esse acc. sing. ab αἶα.

ΑΙΑΝΟ'Σ, ὴ, ὸν, vel αἰανὴς, ἐος, ὁς, ἡ, gravis, perpetuus: q. ab αἰάζω, vel ab αἰνὸς, per Syncop.

Αἴαντε, com. dual. ab Αἴας.

Αἴας, αἴαντος, ὁ, Ajax.

ΑΙΒΟΙ', seu, hei, dolentis, adv. ab Heb. מה aboi.

Αἴγα, acc. ab αἴξ, αἰγὸς, ὁ, ἡ, caper, & capra: αἰγάων, Dor. pro αἰγῶν, gen.

Αἰγαγρος, seu αἰγάγρΩ, ος, ὁ vel ἡ, caprea, capra, vel caper sylvestris: Plinio rupicapra; dicitur pro αἴξ ἄγριος.

Αἰγάθεν, adv. Dor. pro Αἰγόθεν, ἐκ τῆ Αἰγύης, ex Ægide Αἰγύς, ab Ægis.

Αἰγίδαν, pro Αἰγίδανα, acc. sing. Ægæcum, nom. propr.

ΑΙΓΑΝΕ'Α, ας, ἡ, vel αἰγάνεον, ος, τὸ, jaculum, tragula: ab ἄγω, & ἰάλλω· vel πυρὰ τὸ πρὸ αἰγῶν πίπτειν.

Αἰγδὸν, adv. subito, impetuosè: ab αἴσσω.

Αἰγέη, ης, ἡ, Ion. caprina pellis, Th. αἴξ.

Αἰγειδῶν, acc. ab Αἰγείδης, ου, ὁ, Ægides, patronym. ab Αἰγεύς, έΩ, ος, nom. prop.

Αἴγειος, ος, ὁν, caprinus: dicitur quoque αἰγαῖος. Th. αἴξ. Sed Αἰγεῖος, Ægæus, nom. propr.

Αἰγείρατον, τὸ, ungentum populeum, quod ex uva, quæ fructus ejus est, conficitur: Thema est sequens αἴγειρΩ.

ΑΙΓΕΙΡΟΣ, ος, ὁ, ἡ, populus nigra: ὑπὸ τῆ ἐγείρειν, procera enim arbor est.

Αἰγελάτης, ου, ὁ, caprarius, in anth. Epigr. q. d. caprarum agitator, qui caprarum agit gregem: ex αἴξ, capra, & tertia præt. pass. verbi ἐλαύνω, f. ελῶ. p. ηκα. ab ἐλάω, agito.

Αἰγιάλεια, ἡ, Ægialea, nom. propr.

ΑΙΓΙΑΛΟ'Σ, ου, ὁ, litus: hinc αἰγιαλίτης, ου, ὁ, litoreus: αἰγιαλεύς, έΩ, ος, ὁ, piscator: q. ab ἄγω, frango, & ἁλς, ἁλὸς, mare.

Αἰγιαλεύδης, έΩ, ος, ὁ ἡ ὄν, idem quod αἰγιαλίτης, & Th. item: litoreus, vel litoralis, in litore habitans.

Αἰγίδ', acc. pro αἰγίδα, ab αἰγὶς, pellis caprina, munimentum pectoris.

Αἰγίδιον, ου, τὸ, hædus, 1 Reg. c. 10. diminutivum ab αἴξ.

Αἰγίζω, f. ίσω; dilacero, dilanio, flo vehementiùs, & interdum διαστῶ, divello, & tempestate affligo, apud Æschyl. aliquando etiam capras pasco.

ΑΙΓΙΘΑΛΟ'Σ, ὄ, ὁ, parus, avis quædam, quæ apibus nocet: Aristot. hist. anim. est etiam herba & saltationis genus.

Αἴγιθος, ου, ὁ, avis quædam, quam Gaza vertit latius. Arist. hist. l. 9. c. 1.

Αἰγίκερως, ος, ὁ ἡ ὄν, q. d. capricrus: Epitheton Priami, in anth. Epigr. ex αἴξ capra: & κνήμη, ης, ἡ, crus, sura, tibia.

Αἰγίλειπος, excelsæ, gen. ab αἰγίλιψ, capris invius, aitus: ab αἴξ, & λείπω. Est & Αἰγίλειψ, urbs Epiri, excello loco sita.

Αἰγίλω, Dor. pro Αἰγίλη. Est autem ΑἰγίλΩ, insula in mari Ligustico, Latinè Capraria.

Αἰγίλωψ, & αἴγιλΩ, abscessus inter nares & oculi majorem angulum: ab αἴξ, & ὤψ, q. d. caprinus oculus: vitium oculi, quod capris fere proprium, & perpetuum est. Celso teste.

Αἰγιπᾶν, ὶος, Ægipanes.

Αἰγιώτις, εῖδος, ὁ, (adjectivum poet.) capris abundans: ut αἰγιώτεντα ὄρεα; apud Hom. Thema est Αἴξ, capra.

Αἰγίχειρ, gen Ion. ab αἰγίοχΩ, ægidem tenens: ex αἰγὶς, & ἔχω.

Αἰγίπαν, ανος, ὁ, Ægypticus, gen. pl. αἰγυπτίων, Αἰγύπτιος, Ægyptiæ: ab ΑἴγυπτΩ, ος, ὁ, Ægyptus.

Αἰγύπυρος, q. d. capræ triticum; herbæ nomen: ita dictum, quòd capræ ejus esu gaudeant: exponitur etiam, rufus: ob florem istius herbæ rubrum: ex αἴξ, & πυρὸς, ὸ, triticum.

Αἰγυπτιάζω, μ. άσω; Ægyptiòs imitor: item, vafrè me gero, à moribus Ægyptiorum, vaframentis inflamatorum: Æsch. item, adurere; ab Αἴγυπτος, Ægyptus.

ΑΙΓΥΠΤΙΟ'Σ, ὄ, ὁ, ulula.

Αἰγὼν, ῶνος, ὁ, capitle. Αἴδων, ωνος, ὁ, nom. propr. pastoris.

Αἰγῶν, gen. pl. ab αἴξ.

Αἰγωπὸς, ὸ, ὁ, habens oculos caprinos: Aristot. ex αἴξ, & ὤψ, oculus.

Αἴδλα, seu αὔλα μυστίλη; idem quod μυστίλη; i. e. cavata panis offa, in jus aut pulmentum demersa: ut interpretatur Pollux.

Αἰδλάπτα, splendentem, Dor. pro αἰγλήεντα, acc. sing. sic αἰγλᾶεν pro αἰγλῆεν, Th. αὐγὴ.

ΑΙΓΛΗ, ης, ἡ, fulgor: hinc αἰγλήεις, ντος, ὁ, fulgens, splendidus: in acc. αἰγλῆντα, pro αἰγλήεντα.

Αἰγοδότης, α, ὁ, Dor. pro αἰγοβότης, ου, ὁ, qui capras pascit: ab αἴξ, & βόσκω. Αἰγοβοσιεὺς, idem.

Αἰγοδίφης, capriscquus; capras persequens: ὁ τὰς αἴγας διώκων· ex αἴξ, & δίφκω.

Αἰγοθρὶξ, ος, ὁ, caprimulgus; avis quædam à capræ uberibus sic dicta: ex αἴξ, & θρὶξ, ὴ, mamma, &c.

Αἰγόκερως, ὁ, ὁ, capricornus; l. Plut. & apud Arat. legitur gen. αἰγοκερῶΩ, tanquam à nom. αἰγοκερὼς, qu dam etiam fœnegræcum, seu fœnum græcum: ità dici putant: ex αἴξ & κέρας, ὰτ, τὸ, cornu.

ΑἰγοκέφαλΩ, ος, ὁ, capriceps; i. e. caprinum caput habens; est & nomen avis, apud Aristot. de animal. ex αἴξ, & κεφαλὴ, ἡ, mamma, & caput; seu κέφαλος, Cephalus, piscis è margilum genere, &c.

Αἰγόλεθρον, herba capris noxia & exitiosa: ex αἴξ capra; & ὄλεθΩ, ος, ὁ, perditio: Th. ὀλυμι, perdo, &c. videatur.

Αἰγοίομος, & αἰγοιμώδης, caprarum ductor seu pastor; qui capras pascit: Epigr. item locus capris pascendis accommodatus; indè etiam αἰγονόμιον, τὸ; grex caprarum, &c. omnia: ex αἴξ, capra, & νέμΩ, ὲ, ὁ, pascuum: Th. νέμω, tribuo, tem pasco: indè νόμβος, pastor.

Αἰγόνυξ, υχος, ὁ ἡ ὄν, ungulas habens caprinas: Epigr. ex αἴξ, & ὄνυξ, υχος, ὁ unguis, &c.

Αἰγοπόδης, & αἰγιπόδης, item αἰγίπες; capripes, caprinos pedes habens; epithetum Panis, faunorum, & satyrorum, &c. ex αἴξ, & πὸς, ποδὸς, ὁ, pes.

Αἰγοπρόσωπος, caprinam habens faciem: ex αἴξ, & πρόσωπον, facies, &c.

Αἰγὸς, gen. sing. αἰγὸν, gen. pl. ab αἴξ.

ΑἰγοφάΩ, caprivorus; caprum seu caprosvorans ac edens: sic Junoappellatur, quòd capræ ipsi immolarentur: ex αἴξ, & φάγω, edo.

Αἰγόφθαλμος, ος, ὁ ἡ ὄν, oculos habens caprinos: ex αἴξ, & ὀφθαλμὸς, oculus.

ΑΙΓΥΠΙΟ'Σ, ὄ, ὁ, vultur: à γύψ.

Αἰγυπτιάζω, ος, ὁ, Ægypticus, gen. pl. αἰγυπτίων, Αἰγύπτιος, Ægyptiæ: ab ΑἴγυπτΩ, ος, ὁ, Ægyptus.

Αἰγύπυρος, q. d. capræ triticum; herbæ nomen: ita dictum, quòd capræ ejus esu gaudeant: exponitur etiam, rufus: ob florem istius herbæ rubrum: ex αἴξ, & πυρὸς, ὸ, triticum.

Αἰγυπτιάζω, μ. άσω; Ægyptiòs imitor: item, vafrè me gero, à moribus Ægyptiorum, vaframentis inflamatorum: Æsch. item, adurere; ab Αἴγυπτος, Ægyptus.

Αἰγώλιος, ος, ὁ, ἡ, habens oculos caprinos: Aristot. ex αἴξ, & ὤψ, oculus.

Αἴδαο, gen. Æol. ab Αἴδης, ου, ὁ, Orcus: q. ex α, & εἶδω, non video.

Αἴδδι, quæ, à nom. ἥδς. masc. ἵς δι.

Αἰδείδαν, revereri, præs. inf. αἰδείδω, præs. imperat. pass. ab αἰδόομαι, f. m. ώσομαι. p. pass. ἤδεσμαι. Th. αἰδδὶς· hinc αἰδέσπατος, venerabilis.

Αἰδὴς, obscurum, n. g. ab Αἴδης, ους· ex α, & εἶδω.

Αἰδεσθῶ, veriti sunt, pro ᾐδέσθησαν, ab ᾐδέσθω, a. 1. pass. ab αἰδόομαι· hinc αἰδέσθητι, reverere, imperat. αἰδέσεται, a. 1. imperat. m. Poët. Th. αἰδὴς.

Αἰδεσιμόνης, ητος, ἡ, verecundia, veneratio; ab αἰδέσιμος, vide.

Αἰδέσιος, ως, ὁ, ἡ, veneratio, reverentia; item, ut inquit Bud. Venia, & misericordia, &c. Verbale ab αἰδέσιομαι, veneror.

Αἰδέσιος, ος, ὁ, reverentiâ dignus. idem quod αἰδέσιμος, sed minùs usitatum, ab αἰδέσμαι.

Αἰδία, gen. Ion. ab Αἴδης, acc. Αἴδιν.

Αἰδίλα, arcana, acc. pl. ab Αἰδήλιος, teneb. Icosius, inexspectatus: ab Αἴδης. vel α, & δῆλος.

Αἰδίλας, obscurè; ἀφανισῶς; item, ὀλεθρίως, Il. φ. evanide, furtim, latenter. Th. idem, ex α priv. & δῆλος.

Αἰδήμων, ονος, ὁ ἡ ὄν, verecundus.

Αἰδημόνως, verecundè, reverenter; (idem quod αἰδεσίμως, & ab eodem. Th. αἰδέομαι) unde etiam, αἰδιμονέω, μ. ήσω, verecundiam servo.

ΑΙ'ΔΗΣ, & in prosa ᾅδης, ου, ὁ, Orcus, inferi, mors: ab α, & ἰδεῖν.

Αἰδὴς, ους, ὁ ἡ ὄν, ὸ τὸ αἰδὲς; idem quod αἰσθὴς, obscurus inspectabilis; ἀφανὴς, ex α pr. & εἶδω, video.

Αἴδι, dat. sing. ab Αἴς, ἴδος, pro Αἰδὶς.

Αἰδίμιος, idem quod αἰδήμων, verecundus, &c. & idem, Th. Αἰδόμαι, scil. ab αἰδὼς, pudo, &c.

Αἰδίος, ος, ὁ, perpetuus: ab ἀεὶ, semper.

Αἰδνῆς, dat. pl. Ion. f. g. ab αἰδνὸς, ὴ, ὸν, tenebricosus: ex α, & εἶδω.

Αἰδοῖ, reverentia, dat. sing. ab αἰδὼς.

Αἰδοίσωτος, ος, ὁ, P. ex· pro αἰδοίστυπος, ab αἰδοῖος, ὁπερος, pro στέρεος, maxime verecundus.

Αἰδοῖος, verecundus, αἰδοῖσιν, dat. pl. Ion.

Αἰδοῖος, venerandus: Th. αἰδὼς.

Αἰδοῖον, τὸ, inguen, pl. αἰδοῖα, pudenda.

Αἰδὸν, veneranda. Th. αἰδὼς.

Αἰδόμαι, idem quod αἰδέσμαι, (veneror, &c.) pro quo ponitur; Od. θ. & Plut.

Αἰδόμενν, reverita. dual. part. præt. ab αἰδόομαι, pro αἰδέσμαι.

Αἰδρείαι, & Ion. αἰδρείηι· vide in ἄϊδρεις.

Αἰδὸς, εος, τὸ, reverentia, pudor; idem quod. Th. αἰδὼς, pudor, &c.

Αἰδὸς, gen. Ion. ab Αἴς, ἴδος, Orcus.

Αἰδόσδε, ad inferos; Adverbium. Th. αἰδὸς, orcus.

Αἰδῶ, reverere, imperat. ab αἰδόομαι.

Αἰδῶς, reverentiæ, gen. sing. ab αἰδὼς.

Αἰδὼς, gen. ab αἰδὼ.

Αἰδωσίτης, ου, ὁ, qui ad inferos ventitat, Athen. 12. ex αἰδὼς, ους, ὁ, Orcus; & φοιτάω, ῶ, ito ventito.

Αἰδοφόρων, verecundam mentem habens; verecundus: Eur. in Alc. ex αἰδὼς, ὴ, pudor, & φρὼ, mens.

Αἰδώμαι, pudebio; idem quod αἰδέσμαι.

Αἰδώσιν, dat. pl. Ion. pro αἰδοίοις, ab αἰδοῖος, ὁν. Etym. à sequente

Αἰδὼς, ους, ἡ, inscitia. Ab Αἴδεις, ιος, ὁ, ἡ, imperitus. αἰδρεία, imperitia, dat. αἰδρείη, Ion. ex α, & ἰδρεία.

Αἰδρήεις, εντος, ὁ, inscius, imprudens, Nic. in Alex. (idem quod ἀίδρεις.) inde ἀϊδρήεντι, inscienter, per ignorantiam; item, ἀϊδρήντως, idem; i. e. ἀπείρως, pro quo dicitur etiam, ἀηδρῶς, idem; ex α priv. & ἴδρις, εως, ὁ ἡ ὄν, sciens, peritus; seu ἰδρεία, ἡ, scientia, peritia. Th. ἴσημι, scio.

Αἰδρηδίκης, ου, ὁ, Poët. ὁ τὰς δίκας ἀϊδρεῖς ἢ ἀπείρως, juris ac justitiæ nescius, injustus, pernicious.

Αἰδρυτὸς, pro ἀνίδρυτος, instabilis, ex α priv. & ἱδρυτὸς, ὴ, ὸν, fundatus, stabilitus. Th. ἱδρύω, colloco, &c.

Αἰδὼ, pro αἰδία, verecundor. Th. αἰδὼς, pudor; item, αἰδὼ, idem quod. Th. αἰδὼ, canto, cano, &c.

Αἰδὼ, acc. sing. ab αἰδὼς. dual. αἰδὼ. αἰδὼ κεκαλύφθαι, pudorem tegere.

Αἰδωσὶ, dat. sing. ab αἰδωνεὺς, έος, ὁ, idem qu d Αἰδης, Pluto, Orcus.

Αἰδώνιος, ος, ὁ ἡ ὄν, lethalis. Hesych. unde, αἰδώνιον, lethalia, pestifera. Θανάσιμα. Th. αἰδὼς, ὁ, Orcus, &c.

Αἰδὼς, invisibiliter; item, ἀκαταλήπτως, incomprehensibili modo, ab ἀιδὴς, idem quod ἀεισδὴς, invisibilis, ex α priv. & εἶδω, video.

ΑΙ'ΔΩ'Σ, ους, ὁς, ἡ, pudor: ab α & εἶδω. Pudibundus enim interi non audet.

Αἰεὶ, & αἰὲν, Poët. pro ἀεὶ, semper, adv. Cret. αἰές. Angl. Aye.

Αἰειγλεπάων, gen. Æol. pro αἰειγλεπῶν. αἰειγλήεσσι, dat. Ion. pro αἰειγλήτοις, ab αἰειγλήεις, ος, ὁ, sempiternus: ex ἀεὶ, & γείνομαι.

ΑἰειναῦΩ, idem quod ἀειναῦΩ, q. d. semper nautæ; magistratus quidam apud Milesios, teste Hesychio, qui conscensis navibus, consilia de maximis rebus agitabrit, procul à terra; deinde, quum ratam habebat aliquam sententiam, revertebatur: ex ἀεὶ, vel αἰεὶ, semper, & ναῦς, ὸς, ὁ, nauta. Th. ναῦς, νὸος, navis.

Αἰὲν, poeticè pro ἀεὶ, semper, Iliad. α. ἔεσι αἰὲν ἐόντες; i. e. αἰὼνατι.

Αἰέναικος, domus æterna. αἰέδιος δόμος, ἢ αἰέναικτος, ex αἰὲν, semper, & δόμος, domus.

Αἰὲντες, ὁ ἡ ὄν, æterno perfusus somno; item, æternos afferens somnos; Soph. in Oed. idem quod ἀείὐπνος; ex ἀεὶ, & ὕπνος, somnus.

Αἰετὸν, aquilam, pro ἀετὸν, metri gratiâ, ab ἀετὸς.

Αἰζηὸς, juvenilis: ab αἰζὴς.

ΑΙΖΗ'Σ, ὴ, ὸς, pro quo & ἀζρὶς, juvenis. gen. pl. αἰζήων, q. d. ἀεὶ ζέων.

Αἶι'ε, gen. sing. αἶος, dat. Ion. ab ὅς α.

Αἰίμιξ, τὸ, dirum, lamentabile; grave valde; & molestum. Etym. ab αἴ, αἴ; hei, eheu. item est αἰάγιον; quia mors prandii sempiterni vice ponitur, apud eundem Etym.

Αἰῖτας, gen. Æol. pro Αἰήτης, ab Αἰήτης, nomen viri.

Αἴϊτε, seu ἄϊτε, ventis expositus, stabilis: ab ἀα.

Αἴϊ', quæ, pro αἵτε, ab ὅς, ἥ, ὅ.

Αἰθαλίτης, ου, ὁ, fuliginosus fumosus; καπνώδης. Etym. à sequente

Αἰθάλη, ης, ἡ, fuligo, favilla: est & αἴθαλος, ου, ab αἴθω· est enim ab ustione.

Αἰθαλίων, ωνος, ardens: epith. cicadæ: ab αἴθω.

Αἰθαλόεις, εντος, ardens: acc. sing. αἰθαλόεντα· ab αἴθω.

Αἰθαλοκαμπία, ἡ, fumi instar vana jactantia; Suid. indè; Iur. αἰθαλοκαμπίαι, αἱ, fumi, impostura; ψευδολογία. Etym. ab αἰθάλη, fuligo, & κάμπτις, ὅ, ὁ, jactator; a κάμπτω, ς, ὁ, crepitus, &c.

Αἰθαλόω, μ. ώσω, P. ωκα, uro, comburo; Eurip. item, nigrefacio; proprie, fuliginosum reddo, &c. ab αἰθάλη.

Αἰθαλώδης, fuliginosus, fumeus, obscurus; Aristot. in favillas conversus.

Αἰθαλωτὸς, ὴ, ὸν, ustus, combustus, Lycophr. utrumque ab αἰθάλη.

Αἰθᾶν, Dor. pro αἰθὼν, gen. ab αἰθὼς.

Αἴθε, pro εἴθε, Dor. utinam.

Αἰθέθων, οντος, ὁ, urens, ardens; ex αἴθω & ὄνομ, εως, ὴ, visus, &c.

Αἰθέγω, poeticè, interdum, pro εἰς αἰθέρα; Hom. Il. σ.

Αἰθερεμβατέω, in Epigr. per æthereм incedo; idem quod αἰθερόβατέω; ex αἰθὴρ, & βατέω (inusitato verbo, nisi in compositione) vado. Th. βαίνω, gradior.

Αἰθέρεος, in æthere; adverb. ab αἰθὴρ.

Αἰθερεώδης, idem quod, αἰθέριος, ætherius; dicitur etiam, αἰθερῶδης, ὁ ἡ ὄν, τος, idem.

Αἰθερόδρομος, ος, ὁ ἡ ὄν, per ætherem currens; in Epigr. ex αἰθὴρ, & δρόμος, ος, ὁ, cursus, Th. insusitatum δρέμω, idem quod τρέχω, curro.

Αἰθερίες, ιτος, ὁ, ex ustione niger vel etiam, ruber; Nicand. Th. αἴθω, uro, &c.

ΑΙ'ΘΗΡ, έρος, έρι, ὁ, æther: ab αἴθω· hinc αἰθέριος, æthereus: αἰθερόβατέω, per ætherem vagor: αἰθερόδρομος, ος, ὁ ἡ ὄν, æteris speciem referens. Hinc f. Angl. Weather. v. ἀετὸς.

Αἰθέτης, ου, ὁ ἡ ὄν, actus comburi; vel, quod facile comburitur; Etym. item, niger.

Αἰθίοπα, acc. sing. ab Αἰθίοψ, οπος, ὁ, Αἰθιόπης, acc. pl. ab Αἰθιοπεὺς, Æthiops: ab αἴθω, & ὤψ.

Αἰθίσκες, vel Αἰθύλικες; pustulæ in summa cute, ex igni, vel aliunde; ab αἴθω, uro.

Αἴθομαι, ardeo, accendor; passivum ab αἴθω, uro.

Αἰθομένιον, gen. Ion. αἰθομένιση, dat. pl. præt. part. pass. ab αἴθω, ardeo.

Αἴθοπα, acc. sing. ab αἴθοψ, οπος, ὁ, ἡ, caligo, niger: q. αἴθων τὸν ὄψιν.

Αἰθὸς, ὴ, ὸν, niger, Poët. pro μέλας.

Αἴθος, εος, τὸ, æstus, ambustio, ardor. Hesych. item, πῦρ ἡ φλὸξ, ignis & flamma, ab αἴθω, uro

Αἴθουσα, dat. sing. ab αἰθωσσω, ἡ, porticus: ab αἴθω.

ΑΙ'ΘΡΑ, ας, ἡ, æris serenitas: q. ab αἴθρη, αἴθρες, ος, ὁ, pruina: αἰθρεὶς, ῆς, ὁ, maculatus: αἰθρεὸς, ὸ, ὁ, serenus: αἰθρία, ας, ἡ, serenus æther.

Αἰθρίω, ῶ; contubo tempestate seu procella; Hesych. & Suid. tempestatem fero; sub dio verser. αὐλίζω. Th. αἴθρα, vel αἰθρη, serenitas, &c.

Αἰθρηγὸς, ὸς, ὁ, ἡ, frigus vel serenitatem inducens: ab αἰθρὶη, & γείνομαι. Αἰθρηγενὴς, ος, ὁ, idem.

Αἰθρίες, serenus, sudus; Oppian. idem quod ἄϋθρος. Th. αἴθρη, vel ἄϋθρα.

Αἰθριάζω, f. άσω; sereno, serenum reddo, illustro; Aristoph. item in cœlo sereno versor; Greg.

Αἰθριάω, nocturno sereno expono; sub dio per noctem expono. Hippocr. utrumque ab αἰθρία, idem quod ἄϋθρη, serenitas.

Αἰθριοκοιτέω, sub dio dormio: quod ab αἰθρία, & κοίτη.

Αἴθυγμα, incitamentum, incitabulum, Gellius; vel suscitabulum, Varroni; fomes, & incentivum; αἴθυσμα; Etym. Suidas aut de igne dici; expositur, κίνησις, ὄρμημα, &c.

Αἰθυκτήρ, violentus, impetuosus; Oppian. utrumque ab αἴθυσσω, splendeo; item suscito, extendo, jacio, concutio, &c.

Αἰθυλικώδης, qui refert formam pustularum, quæ αἰθύλικες (videatur) dicuntur.

ΑΙΘΥΙΑ, ας, ἡ, mergus.

Αἴθυσσω, calefacio, moveo: ex αἴθω.

ΑΙΘΩ, f. σω. p. κα, uro, accendo, fulgeo, &c. hinc αἴθε, ους, τὸ, ardor. αἴθων, ανος, ardens, flagrans: αἰθάλη, fuligo: αἰθαλόω, comburo.

Αἴθω, vel αἴθω; expiro, ex πνέω, fit ab αἴτε, αἴτω, αἰέθω, αἴθω. Hom.

Αἴκ', pro ἄκα, vel αἴκε, Dor. pro εἰμὶν, siquidem: & Æol. εἴλε.

Αἰκάζω, μ. άσω, voco, κηλῶ.

Αἰκάλη, ης, ἡ, blanditia; Th. sequens

ΑΙΚΑΛΑΩ, f. ακλῶ, blandior, à κηλῶ vel à κηλὸς· assentatori enim omnia belle: hinc αἰκαλεύς, ε, ὁ, adulator.

Αἰκή, ῆς, ἡ, violentus motus: ab αἴσσω.

ΑΙΚΙΑ, ας, ἡ, plaga, verbera, injuria quæ fit cædendo: αἴκιον, ε, τὸ, idem. q. ab αἰσκὴς. Hinc αἰκίζομαι, pulsor: αἰκιζόμενος. præs. part. αἰκισμὸς, ῆ, ὁ, pulsatio: αἴκισμα, τὸ, plaga.

Αἰκίζω, μ. ίσω, cædo, contumeliâ afficio; crucio, mutilo, verberibus fædo, &c. ab αἰκία.

Αἰκικὸς, contumeliosus; ὑβριστικὸς. Th. αἰκία.

Αἰκισικὸς, ή, ὸν, ad pulsandum proclivis, contumeliosus, sceleratus, ab αἰκίζω.

Αἰκίσμια, ἡ, quæ pulsat, &c. Suid. ἡ αἰκίζουσα.

Αἰ'ΚΛΟΣ, ή, ὸν, vespertinus: αἴκιον, cœna, Hesych. αἴκιον· quod ab ω, & ἱκνέομαι, quoniam ad cœnam libenter venitur.

Αἴκτης, ου, ὁ, exponitur, ἀκρέμων, inaccessus; ad quem perveniri nequit; item, ingens, inaccessabilis; ex α priv. & ἱκνέομαι, venio, &c.

Αἰκὼς, turpiter, pro αἰσχρῶς.

Αἴλινα, adv. Poët. pro αἰλίνως, lugubriter.

Αἰλινὸς, ῆ, ὸν, miser, lamentabilis; θρηνητικός.

Αἰλουέρμηες, æluri (cati, seu felis) formam habens; ex αἴλουρος, felis; & μορφὴ, forma.

Αἰλουρος, ου, ὁ, felis, παρὰ τὸ αἴλλεσθαι τὴν ἰσχύν.

Αἷ'ΜΑ, & ἅμ', ατος, τὸ, sanguis, cædes, consanguinitas: ab αἵω, per translationem spiritûs: hinc αἱματώδης, ους· αἱματώη, ης, ἡ, cruditas: αἱματίζω, sanguinem elicio: αἱματόω, cruento.

Αἱμαγερία, ας, ἡ, parentatio: & αἱμακερία, inferiæ: ex ἅμα, & κείρω, tutio; quasi mortui saturentur sanguine eorum quæ illis immolantur.

Αἱμακτὸς, ή, ὸν, sangu nolentus, cruentatus; Eurip. cruentus; sic, αἱμαγὴς, αἱμάσσω, ω, ὁ, ἡ, αἱματόεις, ντος, ὁ, αἱμάλεος & αἱμηρὸς; idem, vel, sanguineus, i. e. constans sanguine, &c. ὅια ab αἱμάσσω, cruento, vel Th. ἅμα.

Αἱμαλατὴς, color sanguinem præ se ferens; concrementum sanguinis; Dioscor. & αἱμαλὰψ, cruenta suffusio, præsertim in oculis; unde, αἱμαλῶπες, dicuntur, quibus oculi cruentati; Gal. ab αἱμάλεος, & ὤψ. Αἱματωπὸς, idem.

Αἱμάξασα, a. 1. part. act. f. g. ab αἱμάσσω.

Αἱμασιὰ, sepes quæ spinas habet: ab ἅμαξ.

Αἱμάσσω, cruento, f. ξω. p. χα. ab eodem Them.

Αἱματεγχυσία, ας, ἡ, sanguinis effusio: ex ἅμα, & ἐγχυσις.

Αἱματιον, ου, τὸ, diminutivum, sanguis exiguus; sanguiculus. Th. idem, ἅμα.

Αἱματίτης, ου, ὁ, Hæmatites, lapidis nomen, qui ita dicitur; à sanguineo colore; vel, ab affectu, & virtute, quòd sanguinem reprimat; Plin. Dioſc. &c. Th. ἅμα.

Αἱματόεσσα, cruentæ, pl. num. f. g. ab αἱματόεις, εσσα, εν· ab ἅμαξ.

Αἱματοποιητικὸς, sanguificandi vim habens; & ἡ αἱματοποιητικὴ δύναμις, dicitur ipsa facultas sanguifica; ex ἅμα, & ποιέω.

Αἱματόρρυτος, ὁ, ἡ, sanguine fluens; Eurip. ex ἅμα, τος, τὸ, & ῥυτὸς, fluidus, fluens; ab inus. ῥύω, idem quod ῥέω; fluo.

Αἱματοσταγὴς, ους, ὁ, ἡ, sanguine distillans; Eurip. ex ἅμα, & στάζω, fut. ξω, stillo.

Αἱματοσφαγὴς, ους, ὁ, ἡ, sanguinolentè jugulatus; sanguinolentem cædem habens; Æschyl. ex ἅμα, & σφαγὴ, ης, ἡ, jugulatio; à σφάζω, seu σφάττω, f. ξω, jugulo.

Αἱματόφυρτος, ὁ, ἡ, sanguine permixtus, sanguinolentus; pro quo dicitur, & αἱμόφυρτος, idem, ex ἅμα, & φύρω, f. υρῶ, pr. υρομαι, misceo, commisceo, &c.

Αἱματοχαρὴς, & αἱμοχαρὴς, ους, ὁ, ἡ, sanguine gaudens, sanguinarius; Suid. ex ἅμα, & χαίρω, f. χαρῶ, gaudeo.

Αἱματῶ, ῶ, fut. ώσω, sanguinolentum reddo; item, interficio; Hesych. & Etym. vide in Them. ἅμα, ubi etiam, αἱματίζω.

Αἱμάτλα, μ. ξω, p. χα; lanio, cruento, sanguine perfundo; cædo. Lucian. Th. ἅμα.

Αἱμάτωσις, quasi sanguificatio; sanguinis generandi munus. Gal. verbale ex αἱματόω.

Αἰμὴ, nisi; pro εἰμὴ. Theocr. Eschyl. ζ

Αἱμαπότης, ου, ὁ, pro αἱματπότης; i. e. sanguinis potor, seu sanguinipotor; ex ἅμα, & πότης, ου, ὁ, potor, potator; dicitur etiam, αἱματοπότης, idem.

Αἵμενον, vas quo excipitur sanguis; αἱμοδόχον ἄγγος.

Αἱμοβαφὴς, ὁ, ἡ, cruentus, sanguine tinctus; Sophocl. ex ἅμα, & βάφη, tinctura. Th. βάπτω, tingo.

Αἱμοδόχον ἄγγος, vas sanguinem recipiens; sanguinis receptaculum, Suidas, ex ἅμα, sanguis, & δέχομαι, capio, accipio, recipio, &c. ἄγγος, εος; τὸ, vas.

Αἱμόδιψος, sanguinem sitiens; vel, appetens; Luc. ex ἅμα, & δίψος, ους, τὸ, idem quod Thema δίψα, ας, ἡ, sitis.

Αἱμέκπαγον, ου, τὸ, apud Hippocr. est quicquid, in sanguinis profluvio, inducit eam tussiendi cupiditatem, quam medici, κάρχον appellant; & Erotianus ait αἱμέκπαγα esse Hippocratri, quæ simul sanguinolenta sunt & sicca: componitur ex ἅμα, & κάρχνος, ου, ὁ, asperitas quædam gutturis, quæ instar granorum milii sentitur. Gal. nam sign. etiam, milium.

Αἱμοδόρος, ου, ὁ, ἡ, sanguivorus: ex ἅμα, & βιβρώσκω.

Αἱμορμικτὸς, ὁ, ἡ, qui suo sanguine miscetur; incestus, incestuosus, ex ἅμα, & μικτὸς, mistus; à μίγνυμι, misceor.

Αἱμορρὼς, ῶδος, ἡ, idem quod αἱματώδης, sanguinolentus, sanguine permixtus; Gal. item, sanguineus, sanguine præditus; Aristot. Th. ἅμα, ῥος, τὸ, sanguis.

Αἱμοφόρος, ας, ἡ, dentium (propriè sanguinantium) dolor, stupor; Arist. ex ἅμα, & ὀδὰξ, όντος, ὁ, dens: dicitur etiam αἱμοφόρησις ὀδόντων; talis obstupefactio dentium; ob acerbitatem, velut ex immaturo pomo.

Αἱμων, pro δαίμων, ὁ, ἡ, peritus: sed αἵμων, cruentus, ab ἅμα.

Αἱμωπὸς, ος, ὁ, & ἡ, fem. αἱμαῶπις, item, pro eo dicitur, & αἱματωπὸς, sanguinarius, cruentus; propriè, sanguinem intuens; i. e. sanguineum & cruentum quendam aspectum habens; Hesych. ex ἅμα, sanguis, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus.

Αἰνὰ, infeliciter, pro αἰνῶς, Poët.

Αἰναὶ, pl. f. g. ab αἰνὸς.

Αἰναφέτης, ου, ὁ, cujus virtus est in malum usum: ab αἰνὸς, & ἀρετὴ.

Αἰνείας, & Αἰνείας, ου, ὁ, Æneas, nom propr. viri Laudabilis, gen. Æol. Αἰνείαο, Ion. Αἰνείαο.

Αἰνεῖω, poeticè; pro αἰνέω, laudo, approbo, &c. iota interjecto.

Αἰνετὸς, ή, ὸν, laudabilis, laude dignus; Hesych. & Αἰνέτης, ου, ὁ, laudator, deprædicator; Verbalia, à sequente αἰνέω, laudo, &c.

Αἰνέω, ῶ, laudo, approbo, assentior, f. έσω & ήσω. p. ηνεκα, p. pass. ημαι. a. 1. imperat. act. αἴνησον. αἰνήσαι, inf. αἰνήσας, part. Th. αἶνος· hinc αἴνησις, εως, ἡ, laus.

Αἰνὴ, ῆς, ἡ, gravis: f. g. ab αἰνὸς. Sed αἶνη, ης, ἡ, laus, honor.

Αἴνημι, pro αἶνημι, & hoc pro αἰνέω.

Αἴνησα, ας, ε, a. 1. Ion. & Poët. pro ἤνησα, vel ἤνεσα, verbi αἰνέω.

Αἰνῆσιν, Ion. pro αἰναῖς, ab αἰνὸς.

Αἰνήσατο, Æol pro αἰνήσαμι, a. 1. opt. act. verbi αἰνέω.

Αἴνιγμα, ατος, τὸ, ænigma, obscurus sermo: ab αἰνίσσομαι, Att. αἰνίττομαι, f. αἰνίξομαι, p. ᾔνιγμαι. Th. ἄϋτος.

Αἰνιγματιστὴς, ῆ, ὁ, qui per ænigmata loquitur; ænigmatico sermone uti solitus, & gaudens; est verbale, ab αἰνιγματίζομαι, ænigmatice loquor, sermone obscuro utor; ab αἴνιγμα.

Αἰνιγματώδης, ους, ὁ, ἡ, ænigmaticus. ænigmaticè, i. e. obscurè dictus vel scriptus; Aristot. obscurus, ἀσαφὴς, tectus; indè etiam αἰνιγματώδως, adv. ænigmaticè, per ænigmata, obscurè, &c. ab eodem Themate.

Αἴνιγμὸς, ου, ὁ, ænigma; Athen. 10. fæpe dicitur, διὰ αἰνιγμῶν, per ænigmata; obscurè, apud Plat. Plut. Aristoph. &c. Th. αἰνίττομαι, obscurè loquor.

Αἰνίζομαι, f. ίσομαι; idem quod αἰνίσσω, ῶ, laudo; exponitur & admiror, ab Hesych. Il. ν. & θ. Item. pro αἰνίσσομαι, pro quo & αἰνίζω; obscurè significo; Lust. & Suid.

Αἰνικτὲς, ῆ, ὁ, & αἰνικτήριος; idem quod αἰνιγματώδης, obscurus, &c. Unde, αἰνικτηρίως, obscurè, ænigmaticè. Suid. Soph. Æschyl. &c. Th. idem.

Αἰνίσσομαι, & (Atticè) αἰνίττομαι, obscurè loquor, innuo, insinuo; occultè significo; ænigmate ostendo, & quasi involucri quodam verborum mentem expono; item, alludo ad aliquid; Plat. Plut. &c. Usurpatur & in passiva sign. apud Aristoph. ut χρησμὸς ᾐνιγμένος, oraculum obscurè editum; & τὰ ᾐνιγμένα, quæ aptis ænigmatis significata sunt. Thema est, αἶνος, ου, ὁ, Apologus, oratio obscura & figurata, (quæ & gryphus, & ænigma dicitur) præcipuè, quæ à brutis animantibus, aut Plantis, ad hominum admonitionem adducitur; teste Eustathio.

Αἰνοβάκχευτος, graviter bacchans; horribili furore percitus; Lycoph. in Alex. ex αἰνὸς, ή, ὸς, gravis, horrendus; & βακχεύω, bacchor, furore raptor, &c.

Αἰνοβίας, ου, ὁ, immani robore, & vi præditus, strenuus; Epigr. ex αἰνὸς, gravis, horribilis, &c. & βία, ας, ἡ, vis, robur, &c.

Αἰνόγαμος, ου, ὁ, ἡ, junctus vel juncta infelici matrimonio; ex αἰνὸς, gravis, difficilis, infelix; & γάμος, ου, ὁ, nuptiæ.

Αἰνοδρόεις, terribiles malas habens; terribilis, sævus; Callim. ex αἰνὸς, terribilis; & ῥόεον, ου, τὸ, idem quod Th. ῥόος, ους, ἡ, mentum.

Αἰνοδότειρα, dirorum malorum datrix; Orph. in Argon. ex αἰνὸς, horribilis, & δότειρα, datrix, fœm. à δοτὴρ, dator. Th. δίδωμι.

Αἰνόθεν, adv. à re gravi. Th. αἰνὸς.

Αἰνόθρωπος, ὁ, ἡ, quem male decent deliciæ; seu, perditè delicatus; valde mollis, laxu diffluens, &c. Theocr. ex αἰνὸς, gravis, & θρύπτομαι, deliciis frangor.

Αἰνόλεκτος, ου, ὁ, ἡ, torum genialem seu jugalem infelicem habens; idem quod αἰνόγαμος. Lycoph. Alex ex αἰνὸς, gravis, infelix, & λέκτος, ου, τὸ, lectus. Th. λέσω, cubare facio, unde λέχομαι, cubo, jacio, &c.

Αἰνολέτης, ου, ὁ, horrendum in modum perditus; vel grave exitium inferens. Orph. Argon. ex αἰνὸς, horrendus, & ὄλλυμι, fut. ὀλέσω, perdo; unde ὀλετὴρ, ῆρος, ὁ, perditor.

Αἰνολέων, οντος, ὁ, sævus, ac formidabilis leo: ex αἰνὸς, & λέων.

Αἰνόλυκος, gravis, malus, seu horrendus lupus. Epigr. est pro αἰνὸς λύκος.

Αἰνομανὴς, gravi furore percitus; ex αἰνὸς, gravis, & μανία, ἡ, furor. Th. μαίνομαι, insanio.

Αἰνόμορος, ου, ὁ, ἡ, infortunatus: ab αἰνὸς, & μέρος.

Αἰνοπαθὴς, gravia patior, vec. sing. ab αἰνοπαθὲς, ους· ab αἰνὸς, & πάσχω.

Αἰνοτέλεστος, valde mortiferus, immanis. Oppian. ex αἰνὸς, gravis, horrendus, & τέλεστος, idem quod Th. τέλαρ, αρος, τὸ, monstrum.

Αἰνοτληὲς, ῆγος, ὁ, ἡ, graviter percutiens: ab αἰνὸς, & πλήσσω.

Αἶ'ΝΟΣ, ου, ὁ, apologus, oratio proverbialis, item laus: ab ἐαίνω· hinc αἰνίσσομαι, obscurè significo: αἰνιγμὸς, ου, ὁ, & αἴνισμα, ænigma; αἰνέω, laudo.

ΑΙ'ΝΟΣ, ή, ὸν, gravis, horribilis: à δεινὸς, abjectâ δι, & n mutato in α, comp. αἰνότερος, superl. αἰνότατος. dat. αἰνοτάτῳ. Αἰνότατε, voc. sing. Hinc f. Angl. Dainous.

Αἰνότης, ητος, ἡ, gravitas, δεινότης, ab αἰνὸς, gravis.

Αἰνοτίκτα, ας, Poët. pro αἰνοτόκος, ος, ὁ, quæ duriter peperit: ex αἰνὸς, & τίκτω.

Αἰνότοκος, ου, ὁ, infeliciter natus, seu genitus; malè seu graviter editus in lucem. Hesych. compositio eadem.

Αἰνοτύχιος, gravis tyrannus; ex αἰνὸς, & τύραννος.

ΑΙ'ΝΥΜΑΙ, capio: αἴνυτο, Ion. pro ἤνυτο, 3. sing. imperf.

Αἰνυσοτὶ, injuratè, citra jusjurandum; est adv. cum ι, iota inserto, ab ἀνώμοτος, injuratus; ex α priv. & ὀμνύω, seu ὄμνυμι, fut. ὀμόσω, juro.

Αἴνων, ή, nomen urbis ἄκλιτον.

Αἰνῶς, graviter, adv. vide in αἰνὸς.

Αἴ'ΞΞ, αἰγὸς, ἡ, capra. Dor. etiam, procella: ab αἴσσω, vel ab Hebr. עז ez, vel gez: hinc αἴγειος, αἰγὶς, αἰγίδιος, caprarius: αἰγόκερως, ατος, ὁ, capricornus.

Αἶξας, irruens, a. 1. part. act. ab αἴσσω.

Αἰξὶν, dat. pl. ab αἶξ.

Αἰξαντὸς, εως, ὁ, caprarum emptor; ὁ τὰς αἶγας ὠνούμενος, authore Suid. ex αἶξ, capra; & ὠνέομαι, ὤσομαι, fut. ὁσόμαι, emo, mercor.

Αἴοισα, Dor. pro αἴσασα, audiens: ab ἀΐω, audio.

Αἰολὶς, ίδος, ἡ, Poët. pro Αἰολὶς. Αἰολίδα, acc. sing. ab Αἰολὶς, ίδος, ἡ, Æolica, nomen regionis: Αἰολίδης, ου, ὁ, nom. viri: ab αἴολος.

Αἰολίζω, expon. ποικίλλω, vario, variego; item versutè ago; item, sermone Æolico utor. Th. idem.

Αἰόλλομαι, 3. pl. præs. pass. ab αἰόλλω, vario, f. λῶ. p. κα. Th. αἴολος· hinc & αἰολέω, Poët. pro αἰόλλω.

Αἰολόμυθος, varius & versutus in consiliis suis: ex αἴολος, ου, ὁ, varius, & βυθὴ, consilium.

Αἰολοβρόντας, α, ὁ, Dor. pro αἰολοβρόντης, ου, qui velocia tonitrua excitat, Jovis

Jovis Epith. ab αἰόλος, & βεγιτ.
Αἰολόδειρος, ε, ὁ ἡ ὁ, verſicolorem cervicem habens; ex αἰόλος, varius, & δειρὴ, ης, ἡ, cervix.
Αἰολόδερμος, ε, ὁ ἡ ὁ, variam habens cutem, i.e. variegatam, ex αἰόλος, varius; & δέρμα, idem quod δέρας, ατος, τὸ, pelles, cutis, corium, &c.
Αἰολόδωρος, varia donans; unde αἰολόδωρον ποικίλον δῶρον; donum varium, conſtans ex multis rebus; ex αἰόλος, varius, & δῶρον, donum.
Αἰολοθώρηξ, ηκος, ὁ ἡ ὁ, vario thorace induitus: a θώρηξ.
Αἰολόμητις, varius conſiliis: & αἰολομήτης, ε, ὁ, & Dor. αἰολομήτας, α, ὁ, ſagiens, prudens: ab αἰόλος, & μῆτις.
Αἰολομήτης, ε, ὁ, acc. αἰολομήτεα, qui mitram variè ornatam habet: a μίτρα.
Αἰολόνωτος, ε, ὁ ἡ ὁ, variegatum tergum habens; Oppian. ex αἰόλος, varius, & νῶτος, ε, ὁ, dorſum.
Αἰολόπωλος, ε, ὁ, ἡ, varios ſeu veloces equos habens: ab αἰόλος, & πῶλος.
ΑΙ'ΟΛΟΣ, ε, ὁ, varius, velox, ab ἄελλα: indè αἰόλλω.
Αἴολος, ε, ὁ, nom. propr. Regis ventorum.
Αἰολοστόμος, ε, ὁ, habens os varium; ambiguus & obſcurus; perplexa loquens & intricata; ſic, ab Æſchylo, oraculo vocantur, quippe, quæ vario ſenſu exponi poſſunt, & ambiguè dicta continent: ex αἰόλος, varius, & στόμα, ατος, τὸ, os.
Αἰολόφωνος, variè ſonans; variam vocem, ſeu cantum habens; philonis: æ epitheton, Oppian. ex αἰόλος, & φωνὴ.
Αἰολοχαίτης, ε, ὁ, ποικίλ ις ἔχων τρίχας· à χαίτη.
Αἴον, Ion. pro ἤιον, imperf. ab εἶμι.
ΑΙ'ΟΝΑ'Ω, f. ήσω, aſpergo, perfundo: indè αἴονσις, perfuſio.
Αἰορπάτα, vocabulum Scythicum, Græcè ſonans αἰσθρηκτάτοι, viricidæ.
Αἰπέων, acc ſing. f. g. ab αἰπύς.
Αἰπεινὴ, ῆς, alta; etiam ab αἰπὺς.
'Αιπεινὸς, ὸ, excelſus, in edito loco poſitus; idem quod αἰπὺς, à quo venit, unde etiam αἰπήεις, εντος, ὁ, idem, altus, &c.
Αἶαρ, Dor. pro ἦαρ, ubi.
Αἰγάλιτη, ε, τὸ, grex caprarum: ab αἰπόλος, ε, ὁ, caprarius, ὃς τὰς αἶγας πολεῖ· hinc αἰπολεύειν, capras paſcere: αἰπολικὸν, caprario dignum. Th. πολέω, & αἴξ.
Αἰπὸς, η, ὸν, idem quod αἰπύς.
Αἰπύδμητος, altè extructus; ab αἰπὺς, altus, & δομέω, idem quod Thema δέμω, extruo, ædifico.
Αἰπύκερος, ω, ὁ ἡ ὁ, cornua alta gerens; etym. ex αἰπὺς, altus, & κέρας, ατος, τὸ, cornu.
Αἰπυμήτης, cujus conſilia ſunt alta & ſublimia; item, grandiloquus, apud Æſchyl. ex αἰπὺς, altus, & μῆτις, εος, ἡ, conſilium.
Αἰπυώκτατος, ε, ὁ ἡ ὁ, idem quod αἰπὺς, altus, excelſus; item, excelſum tergum habens; ex αἰπὺς, & νῶτος, ε, ὁ, dorſum.
ΑΙ'ΠΥ'Σ, ύος, ἡ. αἰπεῖα, n. αἰπὺ, altus, a, um: acc. αἰπὺ, ὄπυς, εος, τὸ, altitudo, locus excelſus, mons
Αἰπύτης, idem cum αἰπύς. vel poſſ. ſivum ab Αἴπυτος, nom. pri pr.
Αἰρρα, ας, ἡ, malleus, ſecuris, ſolium: ab ἄειρω. vel à ῥαίω, per metath. unde & ῥαιστὴρ. Indè αἰειρὸς, & ἄερρος, ε, ὁ, ſoliaceus.
Αἴερε, tollens, pro ἀείρε, per Syncop. a. 1. part. ab ἀείρω.
Αἶρε, Ion, pro ἄιρε, & hoc pro ἤιρει, capiebat; 3. ſing. imperf. verbi αἱρέω.
Αἱρεθέωσι, a. 1. ſub. paſſ. Ion. pro αἱρεθῶσιν, ab αἱρέομαι, ind. ἡρέθην.
Αἱρέθη, captus eſt, a. 1. ind. paſſ. Ion, pro ἡρέθη, f. 1. αἱρεθήσομαι. αἱρεθείς, a. 1. part. Αἱρεῖ, præſ. ind. act. αἱρεῖδης, præſ. inf. paſſ. ab αἱρέω.
Αἶρε, tolle, præſ. imperat. Ion, pro ἄειρε, ab ἄειρω.
Αἵρεσις, εως, ἡ, electio, ſecta: indè αἱρετικὸς, ὴ, ὸν, hæreticus, q. ab αἱρέω.
Αἱρεσιαρχέω, ῶ, μ. ἤσω, ſectæ ſum author, & αἱρεσιάρχης, vel αἱρεσιάρχος; hereſis ſeu ſectæ author, à quo ſcil. ſecta quæpiam vel hereſis initium cæpit; ab αἵρεσις, & ἀρχὴ.
Αἱρεσιμάχος, hereſis, i. e. ſectæ propugnator; qui pro ſecta vel hereſi pugnat; Philo, de vita, Moſ. lib. 1. ex ὥρεσις, & μάχη, pugna.
Αἱρέσιμος, capi aptus; verbale ab αἱρέω, capio.
Αἱρεσιώτης, & fœm. Αἱρεσιῶτις, idem quod αἱρετικὸς, hæreticus. Pand.
Αἱρέτης, ε, ὁ, electòr, unde αἱρέτις, ἡ, electrix; Sapient. 8. Item, αἱρετὸς, ὴ, ὸν, elegendus præ aliis; q. d. eligibilis, optabilis. Ariſtot. Item, electus, delectus; creatus; ut αἱρετοὶ δικάσαι. Verbale ab αἱρέω, eligo.
Αἱρετέος, elegendus, verbale ab αἱρετὸς, qui capit: quod ab αἱρέω.
Αἱρετέω, ῶ, pro αἱρέομαι, χμαι; paſſ. ab αἱρέω.
Αἱρετιστὴς, ε, ὁ, princeps ſectæ, ſeu author; vel partium fautor, &c, Verbale ab αἱρετίζω.
Αἱρετῆ, habitabat, Gen. 30 20.
Αἱρετίζω, eligo, f. ίσω. p. κα. ab αἱρέω.
Αἱρετὸς, ὴ, ὸν, optabilis, comp. ar. ab αἱρέτης. Th. αἱρέω.
ΑΙ'ΡΕ'Ω, capio, eligo; f. ήσω. p. ῆρηκα, f. 2. ἑλῶ. paſſ. præſ. αἱρέομαι, p. paſſ. ἥρημαι, σαι, ται. a. 2. ip. εἱλόμην. ſub. ἑλωμαι. int ἑλέσθαι. Αἱρῆ, capere, 3. præſ. ſub αἱρήκει, ceperat, pro ἠρήκει, Ion. αἱρῆκε, 3. pl. perf. act. αἱρήσομεν, f. 1. act. εἷλον. a. 2. Αἱρήμεθα, 1. pl. αἱρῶ, 3. pl. præſ. paſſ. αἱρέομαι, η, ον, præt. part.
Αἱρητεῖχις, vel αἱρητείχης, ες, ὁ, murorum captor; ex αἱρέομαι, & τεῖχος, εος, τὸ, murus.
Αἰρόπνιον, τὸ, cribrum rarum, ſeu incinerarium; ſic dictum; διὰ τὸ αἴρειν τὸν πνίνα, inquit Etym. ab auferendo fordes; ex ἄειρω, tollo; & πίνος, ε, ὁ, fordes, &c.
ΑΙ'ΡΩ, tollo, in dubio relinquo, porto, bajulo, f. ἀερῶ. p. ἦρκα. a. 1. ἦειρ, 2. pl. ἤειρατε, ἄειρον, a. 1. imperat. act. ἄειρα, ῥας, ῥω. a. 1. ſub. ἄειρας, αντος. part. ἦρμαι, p. paſſ. ἤρθλιν. a. 1. ἀρθῆτι, ἦτω. imperat. ἀρθήσομαι, f. 1.
Αἰρσόδης, ες, ὁ ἡ ὁ, lolio plenus, ſeu permixtus lolio, ſolliaceus. Theoph. ab ἄειρα, lolium
'Αΐδ, ιδος, ὁ, Orcus, Pluto, 'Αΐδης; item, imbecillis; nam ἴς, virtutem ſignificat, ἡ ἄϊς, ὁ μὴ ἐλεπέμβολος. Suid.
Αἷς, quibus, dat. pl. ab ἥ, quæ.
'Αΐς, & αισα, Æol. terminationes a, 1. part. act. ut pro τύψας, τύψασα, dicunt τύψαις, τύψαισα, & ſic in aliis.
ΑΙ'ΣΑ, ης, ἡ, fatum, ſors, parca: (indè αἶσα, & αἶπος,) q. ἀεὶ ἶσα, vel ἀεὶ ἴσον vel à δαίω, divido. Item officium.
Αἴσακος, ramus lauri vel myrti. Heſych, & Etym. eſt & avis cujuſdam nomen.
ΑΙ'ΣΑ'ΛΩΝ, ὼς accipitris ſpecies.
Αἰσεῦμαι, Dor. pro ἄσσομαι, & hoc pro ἀεσόμαι, f. m. verbi ἄημι, cano.
Αἴσηπος, rorem fluvii.
ΑΙ'ΣΘΑ'ΝΟΜΑΙ, ſentio, f. αἰσθήσομαι, p. ἤσθημαι. a. 2. m. ἐσθόμην. ſub. αἰσθωμαι, 3. pl. αἰσθωνῦ, αἰσθεντο, opt. part. αἰσθήμενος. Hinc αἴσθησις, αἰσθητὸς, ſenſibilis: forſan ab αἰσθω.
Αἰσθέσθ, a. 2. inf. m. ab αἰσθάνομαι.
Αἴσθημα, ατος, τὸ, ſenſio, ipſe ſentiendi actus. Ariſtot. item, αἰσθητικὸς, ὴ, ὸν, ſentiendi vim habens; ſenſu præditus, ſenſibilis, &c. & αἰσθητὸς, q. d. ſenſibiliter; ita ut ſenſu percipiatur. Plut. omnia ab αἰσθάνομαι.
Αἴσθησις, εως, ἡ, ſentus: αἰσθητήριον, ε, τὸ, ſentiendi inſtrumentum: e. aph. facultas intelligendi: ab αἰσθάνομαι.
'Αΐσθω, pro ἄϊω, audio: item pro ἀκροῶμαι, exſpiro.
Αἰπᾶν, Dor. gen. pl ab αἶπος.
Αἰσιμία, ας, ἡ, divinatio, vaticinium; μαντεία, item, κρῖσις, officium, quod decet, Suid. ab αἶσα. Etym.
Αἴσιμος, ε, ὁ, fatalis: ab αἶσα.
ΑΙ'ΣΙΜΟ'Ω, f. ώσω. p. ωκα, inſumo, impendo.
Αἴσιος, ος, ὁ, ἡ, fauſtus: ab αἶσα.
Αἰσίζω, ῶ, fut. ίσω, & αἰσίσομαι, ὦμαι, auſpicatum ſive fauſtum reddo; auſpicium accipio; boni ominis gratiâ aliquid ago, &c. indè etiam αἰσίως, fauſtè, auſpicatè; item decenter; κοσμίως, δεξίως. Euripid. utrumq; ab αἶσα.
Αἰσιπόδης, ε, ὁ, filius Æſonis.
Αἰσιόω, canent, f. 1. m. ab ἄϊσω, pro ἀείσω.
'Αίσιος, pro (ſeu, idem quod) ἄνισος, inæqualis, impar, &c. ex α priv. & ἴσος, æqualis.
'Αίσιωτο, 3. pl. imperf. paſſ. ab ἀίσσω.
ΑΙ'ΣΣΩ, f. ξω. p. χα, ruo, proſilio, cum impetu feror: hinc αἴσσιλος, adv. impetuosè, ἀΐξασα, a. 1. part. f. g. ἤϊξθλν, a. 1. ind. paſſ.
Αἰσχάρ, ἄρος, ὁ, torris, titio; vel, incenſor, qui incenuit. Oppian. ab αἴθω, uro, incendo; unde paſſ. αἴδομαι, uror, ardeo.
'Αίσχιστος, ε, ὁ, ἡ, de quo nihil ſciri poteſt, obſcurus, incertus: ex α, & ἴσκω· hinc ἀϊστόω, doleo: ἀϊστώθησαν, a. 1. ind. paſſ. evanuerunt.
'Αίσχρος, ἄισχρος, imperitus, inſcius; ἀπείρατος, ἀμαθὴς; ex α priv. & ἴσχω, ὕσος, ὁ ἡ ὁ, ſciens, peritus.
Αἰσχυτὴρ, ῆρος, ὁ, adoleſcens valde robuſtus: ex α epitat. & σὺς, ruo. Alii pro decens, moderatus, ab αἶσα, officium: alii ab αἴσσω derivari malunt.
Αἰσυλίτερος, qui nefaria & flagitioſa perpetrat oper; ex ὕργια, opus, & ſeq.
ΑΙ'ΣΥΛΟΣ, ε, ὁ, impius, nefarius: ab ἄισυ, unde & αἴσυλος· hoc per epentheſin τοῦ υ, illud τοῦ ι.
Αἰσυμνάω, ῶ, regno, impero. Eurip. indè αἰσυμνήτεια, ας, ἡ, Regia poteſtas; & αἰσυμνῆτις, ιδος, ἡ, Regina; à ſequente.
ΑΙ'ΣΥΜΝΗ'ΤΗΣ, ε, ὁ, vel αἰσυμνητὴρ, ῆρος, certaminis præſes & curator: παρὰ τὸ αἶσιμον νέμειν, vel αἶσιον ὑμνεῖν· A משמנים magnates quidam αἰσυμνῆται dicti volunt.
Αἴτεσθ, dat. pl. ab αἴτιος.
Αἰχέω, ῶ, fut. ήσω, dedecoro, infamo; unde αἰχεσμὸς, dedecoratio, dedecus, &c. utrumque ab αἶσχος, ους, τὸ, probrum.
Αἰσχίνης, ε, ὁ, Æſchines, orator Græcus.
Αἴσχιστος, turpiſſimus, &c. (vide αἴσχιστος, turpis) à quo, ponitur etiam adverbialiter, αἴσχιστα, turpiſſimè, fœdiſſimè, &c.
Αἰσχίων, ονος, ὁ ἡ ὁ, turpior, &c. Vide αἴσχιος.
ΑΙ'ΣΧΟΣ, ους, τὸ, turpitudo, probrum: ab α, & ἴσχω· nemo enim αἶσχος habere velit. Hinc αἰσχές, αἰσχέτης, αἰσχεῖν, αἰσχύω, ἀναίσχυντος.
Αἰσχήμων ονος, ὁ ἡ ὁ, turpis. Epigr. ab αἶσχος.
Αἰσχεσπίς, ίος, ὁ ἡ ὁ, qui turpia loquitur; αἰσχεσπέω, ῶ, turpia loquor; ex αἶσχος, & ἔπος, verbum.
Αἰσχεκέρδεια, turpis lucri comparatio; dicitur & αἰσχεκερδία, ſordidi quæſtus aviditas; unde αἰσχεκερδέω, tupiter lucrum facio, &c. à ſequente.
Αἰσχεκερδὴς, ές, ὁ, ὴ, deditus turpi lucro. αἰσχεκερδῶς, adv. ex αἰσχρὸς, & κέρδος.
Αἰσχεολογέω, turpiter loquor; à ſequente.
Αἰσχεολογία, ας, ἡ, turpiloquium; ab αἰσχεολόγος, ε, ὁ, turpiloquus: ex αἶσχος, & λόγος.
Αἰσχεοποιὸς, turpia perpetrans, fallator, fœdus; unde, αἰσχεοποία, ἡ, turpe & flagitioſum facinus; & αἰσχεοποιέω, ago vel facio turpia, &c. Omnia ex αἶσχος & ποιέω.
Αἰσχερὸς, ά, όν, turpis, e: dat. pl. Ion. αἰσχερῆσιν, compar. αἰσχερότερος, vel αἰσχίων. ſuperl. αἰσχερώτατος, vel αἴσχιστος. Hinc αἰσχερότης, ητος, ἡ, ob. cœnitas: αἰσχερήμοσύνη, ης, ἡ, verborum obſcœnitas: à b αἶσχος.
Αἰσχεργία, ας, ἡ, fœdum facinus, & αἰσχεργὸς, turpiter agens; item αἰσχεργάω, fœde vel turpiter ago; omnia ex αἶσχος & ἔργον.
Αἰσχερῶς, fœdè, turpiter; adverbium, ab αἰσχερὸς, turpis.
Αἰσχύνω, præſ. imperat. paſſ. Ion. ab αἰσχύνομαι, me pudet. Th. αἶσχος.
Αἰσχυνη, ης, ἡ, pudor. Th. αἶσχος.
Αἰσχυνθέλλω, a. 1. opt. paſſ. verbi αἰσχύνομαι.
Αἰσχυνθήμην, Ion. & Dor. αἰσχυνθήμαι, pro αἰσχυνθείην, a. 1. inf. paſſ. verbi αἰσχύνομαι.
Αἰσχύντειν, verecundandum eſt; αἰσχύντηλα, τὰ, quæ parant verecundiam; αἰσχυντήλια, ας, ἡ, & αἰσχυντία verecundia, pudor. Plut. omnia ab αἰσχύνω, pudefacio.
Αἰσχυντηλὸς, verecundus: ab αἶσχος.
Αἰσχυντηρὸς, verecundus. pudendus; unde compar. αἰσχυντηρότερος, verecundior. Plut. ab αἰσχυντὸς, vel, αἰσχύνω.
Αἰσχυντὸς, ὴ, ὸν, pudendus: ab αἶσχος.
Αἰσχύω, pudefacio, contemno, f. ύσω, p. ῦσγκα. p. paſſ. ῦσγμμαι, a. 1. ἠσχύνθην, f. 1. αἰσχυνθήσομαι· ab αἶσχος.
Αἴσωπος, ε, ὁ, Æſopus fabulator: hinc Αἰσωπίδες, Æſopicus.
'Αίτιος, α, ὁ, Dor. pro αἴτιος.
Αἶτε, Dor. pro εἴτε, vel ἤ, ſive, vel.
Αἰτεῖ, præſ. imperat. 2. ſing. ab αἰτέω, αἰτείτω τινὰ, rogare aliquem.
Αἰτέω, Dor. & Æol. pro αἰτῶ· hoc verò Att. pro αἴτῃ, pete. Hinc αἰτόμβροις, pro αἰτόμβοιος. Th. αἰτία.
'ΑΙΤΕ'Ω, ῶ, peto, poſtulo, f. ήσω. p. ῆτηκα, a. 1. ἤτησα, imperf. paſſ. ἠτεύμην, ἠύμην, ἔς, ὸ, ἔτο, εῖτο. p. paſſ. ἤτημαι· hinc αἴτημα, & αἴτησις, εως, ἡ, petitio: f. 1. paſſ. αἰτηθήσομαι. Ab α epitatico, & τέω, quæro.
Αἴτημι, pro αἰτέω, apud Euſt. ex Pind.
Αἰτής, 2. ſing. ſub. act. αἰτήσητε, a. 1. ſub. 2. pl. ab αἰτέω.
'Αίτης, ε, qui amatur libidinosè; ab ἄω. ὁ εἰς πνέων τ' ἔρωτα πῦ ἰέρτ-ῆ.
Αἰτήσω, a. 1. inf. αἰτήσασθε, part. f. g. ab αἰτέω.
Αἰτητὴς, ῆ, ὁ, petitor, poſtulator, apud Suid. Αἰτητὸς, ὴ, ὸν, petendus, qui peti debet: vel poteſt; & αἰτητικὸς, ὴ, ὸν, petax, i. e. propenſus ad petendum; flagitator, & procax, apud Ariſtot. omnia, ab αἰτέω, peto.
'ΑΙΤΙ'Α, ας, Ion. αἰτίη, ἡ, cauſa, ratio, culpa, crimen. Hinc αἴτιος, qui eſt in cauſa: ἀναίτιος, cauſam non habens: quidam ab αἴτη ducunt.
Αἰτίαμα, ατος, τὸ, culpa, crimen Luc. cap. 25. Act. Apoſt. & quod αἰτία, ἡ ἔγκλημα, criminatio, accuſatio; à ſequente.
Αἰτιάομαι, ᾶμαι, cauſam attribuo, acceptum fero; fut ἀσομαι, præſ. inf. αἰτιάσθαι, p. ἠτίαμαι.
Αἰτίασις, εως, ἡ, accuſatio, querela contra aliquem, litis principium; ab αἰτιάομαι.
Αἰπάζω, μ. άσω, peto; αἰτιάζομαι, expoſtulo. Xenoph. Αἰπατὴν, accuſandum eſt; cauſa dicenda eſt. Theophr. Αἰπατὸν, cauſatum; à cauſa, vel ab authore ortum; Th. αἰτία, quod etiam in maſc. uſurpatur; αἰπατὸς, cauſatus; ex alio tanquam à cauſa procedens.
Αἰπητικὸς, ὴ, ὸν, criminatorius.
Αἰπίζω, μ. ίσω, idem quod αἰτέω, peto, mendico. Hom. Od. ρ & τ. & ponitur pro αἰτέω.
Αἰπολογία, ας, ἡ, cauſæ redditio. Th. λέγω.
Αἰπολογέω, & αἰπολογέομαι, cauſor, cauſificor; cauſas ago; cauſam reddo; indè, αἰπολογικὸς, ὴ, ὸν, ſenſalis, rationalis, cauſativus: & αἰπολόγος, qui ſequitur rationem, & utitur probationibus; vel, qui rationem reddit; ex αἰτία, & λόγος, ratio.
Αἶπον, ε, τὸ, ſubſtant. cauſa, ratio; item, culpa, accuſatio; idem quod Th. αἰτία.
Αἶπος, ε, ὁ, fœm. αἰτία, neut. αἶπον, qui, vel quæ, vel quod in cauſa eſt; cauſa rei alicujus; auctor. Ariſtoph. in Plut. unde compar. αἰπάτερος, qui magis eſt cauſa, vel in cauſa, & ſuperl. αἰπάτατος, qui maxime eſt in cauſa, præcipuus author, &c. Th. αἰτία, cauſa.
Αἰπέκτο, pro αἰπῶτο, culparent: præſ. opt. paſſ. 3. pl. vel Ion. pro ἠπῶντο imperf. paſſ. ab αἰπέομαι.
Αἰπάδης, ἐ, ὁ, ἡ, cauſalis: αἰπαδὲς n. g.
Αἴτης, ας, ἡ, Dor. pro Αἴτνη, ὄρος Σικελίας πυρεκαὲς· παρὰ τὸ αἴθω.
Αἶτος, Dor. pro πτῆνος.
Αἰτωλὸς, ὄ, ὁ, Ætolus: Αἰτωλὶς, nom. pl. Αἰτωλίδην, dat. hinc Αἰτώλιος, ε, ὁ, Ætolus, patronym.
Αἰτώμεθ, 1. pl. præſ. ſub. act. αἰτώμεθεν, 1. pl. præſ. ſub. paſſ. ab αἰτέω.
Αἴφνης, adv. ſubitò, repente: ex ἄφνω, per Syncop. pro ἀφανὴς, per Apocopen τοῦ σ· ab ἀφανὴς.
Αἰφνίδιος, adverb. ſubitò; pro αἰφνιδίως, nominaliter tamen etiam uſurpatur; τὸ αἰφνίδιον, quod repentinum eſt. Thuc. Plut. in Numa.
Αἰφνίδιος, ε, ὁ, repentinus: hinc αἰφνιδίως, adv. repente: ab αἴφνης.
Αἰχμάζω, adigi, a. 1. inf. paſſ. ab αἴχμη.
Αἰχμάσω, idem.
Αἰχμάχτης, ε, ὁ, captivus: & αἰχμαλωτὶς, ίδος, ἡ, captiva: q. d. τῇ αἰχμῇ ἁλωτὸς, quod ab ἁλίσκω. Hinc αἰχμεύσια, ἡ, captivitas: αἰχμεύτεύω, captivum duco, f. εύσω. p. ηχμεύτεύκα. Αἰχμεύτεύκα. captivum abduco, f. ίσω. p. κα. p. paſſ. ἠχμεύτεύθην. f. 1. αἰχμεύσομαι.
Αἰχμητὰς, ᾶ, Dor. pro αἰχμητὴς· & αἰχμήτα, gen. Dor. Bœo. & Æol. pro αἰχμητοῦ
'ΑΙΧΜΗ', ῆς, ἡ, cuſpis: αἰχμῆ, dat. pl. Ion. pro αἰχμαῖς· ab αἴσσω, vel παρὰ τὸ αἶμα χέειν.
Αἰχμητὰ, voc. ſing. αἰχμητάων, gen. pl. Æol ab αἰχμητὴς, ῆ, ὁ, bellator. acc. αἰχμητὼ. Th. αἰχμὴ.
Αἰχμήτης, bellatrix, haſtæ perita. Th. idem.
Αἰχμίη, haſtile, telum, haſta; τὸ δόρυ; Heſych. Th. idem.
Αἰχμόλεπος, pro αἰχμάλωτος; Methodius; legitur & Αἰχμίδεπος, apud Heſych. & deducunt ex αἰχμὴ, & δέω, quia captivi vinciri ſolent.
Αἰχμοφόρος, ὁ, idem ac δορυφόρος, miles haſtatus; ex αἰχμὴ, & φέρω.
'ΑΙΨΑ, & ἄϊψ, adv. ſtatim, celeriter.
Αἰψηρελίλαθος, ε, ὁ, ἡ, celeriter viam conficiens, epitheton Boreæ: ex αἰψηρὸς, pro λαιψηρὸς, velox (quod ab ἄϊψα) & κέλλω.
'Αΐω, audio, Po. q. ab ἄϋω, ſi no pr. part ἀΐων.
ΑΙ'Ω'Ν, ῶνος, ὁ, ÆVUM, mundus, ſæculum: q. ἀεὶ ὤν· item in ſ. g. ἡ αἰὼν, vita. H. n. αἰώνιος, ε, ὁ, ἡ, æternus: αἰωνίζω, æternum reddo: Δυσαίων, ονος, ὁ, ἡ, cui ærumnoſa eſt vita: ἐυαίων, qui beatam vitam degit.
'Αΐων, ονος, ἡ, Dor. pro ἤιων, litus: q. à p. m. ἤιξ, verbi εἶμι, eo.
'ΑΙΩΡΕ'Ω, f. ήσω. p. κα. ſurſum tollo.
Αἴωρα, ας, ἡ, exaltatio, oſcillum: ab ἄειρω, per pleonaſm. τοῦ ω.
Αἰώρημα, ατος, τὸ, clario, elevatio; item ſuſpenſio, in Auth. Epigr. item, editum & excelſum opus; Antiparer in Epigr. & Dion. &c. Siceriam, αἰώρησις, εως, ἡ, idem, vectio, ſuſpenſio, exaltatio, geſtatio, &c. utrumq; ab αἰώρα, in paſſ. αἰωρέομαι, ῶμαι, ſurſum, vel in ſublime attollor, evehor; ſpe ſuſpenſus ſum, & rebus novis immineo, Plut. indè etiam, αἰωρητὸς, ὴ, ὸν, ſublimis.

Ακᾶ, adv. Poët. & Dor. pro ἀκῇ, vel ἀκλῶ, tacitè, quietè.

'Ακάδημος, voc. ab 'Ακάδημος, ου, ὁ, Academus, nom. propr. Hinc 'Ακαδήμεια seu 'Ακαδημία, ας, ἡ, Academia, Athenis dictus fuit locus quidam publicus.

'Ακαδημικὸς, Academicus; dicitur etiam 'Ακαδημαϊκὸς; unde φιλόσοφοι 'Ακαδημαϊκοὶ, Academici philosophi, nominabantur, qui sese exercebant in Academia, (i. e. in loco illo publico, Athenis, ab Academo quodam consecrato; qui locus consitus erat arboribus multis pulcherrimis, & monumentis fortium virorum ornatus; ibidé nque erat gymnasium, in quo sese philosophi inprimis exercebant, ut & in Lyceo) docendo, scil. & disputando. Athen. l. 11. & Luc. in piscatore. Quidam deducunt nomen 'Ακαδημία, ab ἄκος, remedium, & δῆμος, populus; quòd insciteæ suæ remedium populus indè petat.

'Ακάζω, acuo, f. σω. p. pass. ἤκασμαι ' ab ἀκή. Vide ἀκαχμένος.

'Ακαής, ές, ὁ ἡ ὸ, non ustus, ustionem non expertus; ex α priv. & καίω, uro, incendo.

'Ακαθαίρετος, inexpugnabilis, qui everti non potest; ἀκατάλυτος, Suid. ex α priv. & καθαιρέω, ῶ, everto, diruo. Th. αἱρέω, capio, item everto.

'Ακαθαρσία, ας, ἡ, immundities, impuritas: ἀκάθαρτος, ου, ὁ, ἡ, impurus: ἀκαθάρτης, per Sync. pro ἀκαθαρότης, ητος, impuritas: ex α, & καθαίρω.

'Ακάθεκτος, ου, ὁ, ἡ, qui non potest contineri: ex α, & κατέχω.

'Ακαθέκτως διαθήκη, inofficiosum testamentum; in Pand. est decompositum ex κρίνω, vide.

'Ακαθίστεω, turbor, confundor, stare nequeo; est decompositum, à καθίστημι, vel καθίστεω, constituo.

'Ακαθόσιαστον, prosanum, injustum; ἄνομον, ex α priv. & καθοσιόω, sanctum reddo; quod vide.

'Ακαινα, ἡ, stimulus. ab ἀκή.

'Ακαιρεκτ, intempestivè, adv. ab ἄκαιρος, ε, quod ex α & καιρός.

'Ακαιρίομαι, opportunitate temporis destituor, imperf. ἠκαιριόμην, ἀριοῦμαι, ἐο, οῦ, εἶτο, εἶτο, f. ἰσόμαι. p. pass. ἠκαίρισμαι ' ab ἄκαιρος.

'Ακαιρία, ας, ἡ, intempestivitas, non opportunum tempus. Demost. Ol. 1. ἀκαιρία, & καιρὸς opponuntur; item immodicitas in termine, &c. Hocr. ab ἄκαιρος, ε, ὁ ἡ ὸ, intempestivus, non opportunus; item immodicus; unde etiam, ἀκαίρως, intempestivè, item immodicè, ex α priv. & καιρός.

'Ακαιροβόας, ας, ὁ, loquax, blatero; λάλος, proprie, intempestivè clamans; ex ἀκαίρως, & βόης, ὁ, clamosus; à βοάω, boo, clamo; inde βοὴ, ἡ, clamor.

'Ακαιροκλοΐα, intempestiva fermocinatio; ex ἄκαιρος, intempestivus, & λοιδία, vel λόγος sermo, &c.

'ΑΚΑΚΑΛΤΣ, ίδος, ἡ, semen fruticis, ex Ægypto.

'Ακακέμφατος, malâ famâ liberatus, qui male audire desinit. Hesych. est decomp. ex α priv. & κακέμφατος, (in decomp. ο, inseritur ob euphoniam) inglorius, ignobilis; idem quod κακόφημος, quod vide.

'Ακάκητα, voc. pro ἀκακήτης, ου, ὁ, nihil malâ faciens, vel nullo malo dignus: ab α, & κακὸς.

'Ακακία, ἡ, innocentia, simplicitas; ἀκαθεσωσύνη, mens abhorrens à malitia, Dem. & Plut. Unde ἀκάκως, purè, simpliciter, apertè, sine fraude; & ἀκάκωτος, ὕ, ὁ ἡ ὸν, non affectus malo, seu malis; non vexatus, &c. item ἀκάκης, idem quod ἀκακήτης, non nocens, nullo malo dignus, &c. omnia, ex α priv. & κακὸς, malus, vel, κακία, malitia, &c.

'Ακακος, ε, ὁ, ἡ, innocens. Th. κακὸς.

'Ακακώρωτος, à malo intactus, &c, est decomp. ex α priv. & κακορρέτης, quod vide.

'Ακαλαρρείτας, gen. Æol. ab ἀκαλαρρείτης, ου, ὁ, quietè fluens: ab ἀκαλὸς, & ῥέω.

'ΑΚΑΛΗ'ΦΗ, ης, ἡ, urtica; παρὰ τὸ μὴ ἔχειν καλὸν ἁφὴν. Chald. ηϖπ.

'Ακαλλὴς, έος, ὁ ἡ ὸ, invenustus. Th. κάλος.

'Ακαλλιέρητος, ὁ ἡ ὸν, execrabilis, non litatus. Æschyl. est decomp. ex α priv. & καλλιέρεια, ᾶ, prosperà, seu secundâ sacrificiù, quod vide.

'Ακαλλώπιστος, ὁ ἡ ὸν, non comptus, nec ornatus; curam pulchritudinis negligens, est decomp. ex α priv. & καλλωπισὴς, culturæ & ornatûs nimium studiosus; à κάλλωψ, pulcher, &c. vide.

'Ακάλυβος, ὁ ἡ ὸν, quietus: ab ἴκα, quietè.

'Ακάλυπτος, ὁ ἡ ὸν, rectus, apertus, non tectus; Luc. ἀκάλυπτος κεφαλὴ, apertum caput; ex α priv. & κάλυπτος, tectus, vide.

'Ακάλῳς, quietè, leniter, sine strepitu, adverb. ab ἀκέλεος, quietus.

'Ακάμαντ, dat. sing. ab ἀκάμας, αντος, ὁ, indefessus: ex α, & κάμνω.

'Ακαμαντολογίαν, gen. Dor. pro ἀκαμαντολογίαν, ab ἀκαμαντολόγος, ε, ὁ, infatigationis hasta: quod ab ἀκάμας, & λόγχη.

'Ακαμαντομάχης, ε, ὁ, infatigabilis pugnator: ab ἀκάμας, & μάχομαι.

'Ακαμαντόπους, οδος, ὁ, qui pedes habet indefessos: ex πῆς, & ἀκάμας.

'Ακάμας, αντος, ὁ, nomen viri.

'Ακαμπτῆρ, dat. pl. Ion. f. g. ἀκαμπτὴρ, gen. sing. Ion. ab ἀκάμπτης, ου, ὁ, ἡ, indefessus: ex α, & κάμπτω.

'Ακαματοχάρμης, ε, ὁ, indefatigabilis bello, epitheton Ajacis, apud Pind. ex ἀκάματος, indefatigabilis, & χάρμη, lætitia, (à χαίρω lætor) item animus ad ad pugnam promptus; & ipsa pugna, apud Hom. Il ε & ρ.

'Ακάμπτος, non connivens; est decomp. ex α priv. & καμπύω, per Syncopen, pro καταμπύω, idem quod Th. μύω, connivco, &c.

'Ακαμπὴς, ὁ, ἡ, ὸν, idem quod ἀκαμπὴς, ἐος, ὁ, ἡ, inflexibilis, infrangibilis: ex α, & κάμπτω.

'Ακαμψία, ας, ἡ, rigiditas; Thoma idem.

'ΑΚΑΝΘΑ, ας, ἡ, spina; forsan ab ἀκὴ, & ἀνθέω. Hinc ἀκάνθινος, η, ον, spineus, a, um. ἀκανθὶς, ίδος, ἡ, carduelis: ἀκανθώδης, ὁ, ἡ, spinosus: ἀκανθέω, spinosum reddo.

'Ακανθίζω, spinosum reddo; exponitur & spinosus sum, spinis horreo, ab ἄκανθα, ἡ, spina.

'Ακανθοβάτης, ου, ὁ, per spinas, seu sentes gradiens, q. d. spinigradus; in fœm. ἀκανθοβάτις; idem; ex ἄκανθα, spina, & βατέω, vado. Th. βαίνω, gradior.

'Ακανθόβολος, jaciens, vel emittens spinas; Nicand. ex ἄκανθα, & βολίω, jacio, vel βολὴ, jactus. Th. βάλλω, jacio.

'Ακανθολόγος, spinas colligens, vel spinarum collector; ex ἄκανθα, & λέγω, colligo.

'Ακανθόμιατος, Hesychio, echinus est; dorsum enim ejus spinis horret; ἰστὸς dorsum est. Sic ex ἄκανθα, spina, hæc varia sequentia componuntur; ἀκανθοπλὲξ, ῆγος, ὁ ἡ ὸν, à spina vel stimulo ictus; πλὴξ, est (quasi percussor) stimulus bovem pungens, à Themate πλήσσω, vel πλίσσω, f. ξω, percutio. ἀκανθοστεφὴς, ἐος, ὁ ἡ ὸν, spinis coronatus, vel cinctus; Aristot. στέφος, εος, τὸ, est corona, à Th. στέφω, corono. 'Ακανθοφάγος, spinas comedens, spinis victitans; unde ἀκανθοφαγίω; spinis vescor. Th. φάγω, edo. 'Ακανθοφέρος, spinas gero; unde ἀκανθοφόρος, spiniger, spinas gerens, seu ferens. Th. φέρω, fero: ἀκανθοφυὴς, spinas producens. Th. φύω, gigno, produco; 'Ακανθόφυλλος, spinosa folia habens, &c. Th. φύλλον, ου, τὸ, folium: denique ἀκανθόχοιρος, q. d. porcus spinis horrens; echinus terrestris; Suid. Th. χοῖρος, ου, ὁ, porcus, sus.

'Ακανθος, ου, ὁ, acanthus, arbor quædam.

'Ακανίζω, acanum imitor; acani, seu acanthæ (i. e. spinæ) speciem gero. Theophr. hist. Plant. ἀκανίζει, acani speciem gerit; ab ἄκανος, ου, ὁ ἡ ὸν, idem quod ἄκανθα, & ἀκανθὸς, spina.

'Ακανόνιστος, ὁ ἡ ὸν, non canonicus; ut ἀκανόνιστα βιβλία, libri non canonici; ut è contrà, κανονικὰ βιβλία, sunt canonici libri, h. e. sacri, novi & antiqui Testamenti, quos solos κανόνα vocant; ut habetur in canone ultimo concilii Laodicensis.

'Ακανος, acanus; vide in ἀκανίζω; spinæ genus est.

'Ακάπιλος, ὁ ἡ ὸν, caupone seu cauponibus carens; item simplex, non astutus; vel cauponum fraudibus carens; Strab. item, eodem sensu, dicitur ἀκαπήλευτος, ε, ὁ ἡ ὸν, qui non cauponatur; ut ἀκαπήλευτος γνώμη, integer atque sincerus animus. Cyrill. ἄδολος, κάπηλος: ex α priv. & κάπηλος, ου, ὁ, institor; item, caupo, &c. vide.

'Ακάπνος, ε, ὁ ἡ ὸν, sine fumo. Th. κατνὸς.

'Ακάρδιος, ε, ὁ, vecors, excors, carens corde; ex α priv. & καρδία, cor.

'Ακαρεὶ, ἀκαρέως, & ἀκαρεῖ· puncto temporis; momento; ἐν ἀτόμῳ· quasi in insecabili instanti; ab ἄκαρὸς, q. d. insecabilis; qui scindi non potest; ut ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, momento temporis; apud Aristoph. (ex α priv. & κείρω, f. καρῶ, tondeo; item scindo) dicitur etiam ἀκαρῆ, adverbialiter; momento, ilatim.

'Ακαρὴς, ἐος, ὁ ἡ ὸν, ἐς, exiguus. Th. κείρω. ἀκαρεὼς, ε, idem.

'Ακαρες,

'Ακαρες, minutissimum animal.

'Ακαρίδιος, minutus, brevis vehementer; idem quod ἀκαρὴς, & ἀκαρεῖος, idemque Thema.

'Ακαρὲς, cerebrum, vel caput: Etym. est cum α præpositivo à κάρη, τὸ, indeclinabile, idem quod κάρηνον, ε, τὸ, caput.

'ΑΚΑΡΝΑ, ας, ἡ, genus plantæ.

'Ακαρπέω, fut. ήσω, sum sterilis, sterilesco: item ἀκαρπία, sterilitas, frugum privatio, & ἄκαρπωτος, ex quo fructus percepti non est; & idem quod sequens ἄκαρπος, & omnium idem Thema.

'Ακαρπος, ε, ὁ, ἡ, sterilis: ex α, & καρπὸς.

'Ακαρτέρητος, ὁ ἡ ὸν, intolerabilis; qui tolerari & sustineri nequit: Hesych. ex α priv. & καρτερία, tolero, patior, patienter fero.

'Ακαρτος, ε, ὁ ἡ ὸν, intonsus: ex α priv. & κάρτος, tonsus; à Th. κείρω, tondeo.

'Ακαρφὴς, qui arefactus non est, nec sicco planè privatus: Athen. ex Nicand. ex α priv. & κάρφω, fut. ψω, sicco, arefacio.

'Ακαρῶς, puncto temporis, &c. vide suprà ἀκαρεί.

'Ακάσκα, vel ἀκασκᾶ, quietè, & placidè, molliter, lenté; apud Eust. ab ἀκλῶ, tacitè: quod vide.

'Ακάσκη, ης, nom. mulieris: ab ἀκάζω.

'Ακατάβλητος, ε, ὁ ἡ ὸν, qui dejici non potest: ex α priv. & καταβάλλω, dejicio, &c. Sic hujusmodi varia leguntur composita, ex α priv. cum præpositione κτ, & aliis primitivis: quæ hic simul describuntur: viz. 'Ακατάβλητος, non indictus seu pactefactus per nuntium: vide κατάγγελτος, indictus, &c. 'Ακατασκήνητος, inexpugnabilis: vide κατασκηνόω, castramine vinco. 'Ακαταδύμητος, ε, ὁ, qui non est κτ ψυχὴν ἠδυμίαν, animo ingratus: V. καταδύμητος, animo gratus, &c. 'Ακατηγόρητος, ε, ὁ ἡ ὸν, non accusabilis, inculpatus: Vide κατηγορέω, criminor, accuso, &c. 'Ακατακόσμητος, inexornatus, indispositus: V. κατακοσμέω, compono, &c. 'Ακατικρίτος, sine judicio, adv. ab ἀκατάκριτος. 'Ακαθέμικτος, assiduè, indesinenter, adv. ab ἀκατάλικτος. 'Ακατάλικτος, qui comprehendi seu percipi non potest, incomprehensibilis; inde, ἀκαθεμίκτῶς, non comprehendo; undè ἀκατάληψία, ης; n.d. incomprehensibilitas: vide καθέμικτος, & καθεμάω. 'Ακατάλλακτος, qui reconciliari non potest, implacabilis; undè ἀκαθάλλακτος, implacabiliter: V. καθάλλάσσομαι, reconcilior. 'Ακατάλληλος, incongruus, dissentaneus, inconcinnus, &c. Undè, ἀκαθαλλήλως, incongruenter, inconcinnè: V. κατάλληλος, congruus. 'Ακατανίκητος, inexpugnabilis; à κατανίκημαι, expugno. 'Ακατανόητος immensurabilis: V. καταμέτρω, dimetior. 'Ακατανόητος, non intelligibilis: Vide κατανοέω, intelligo. 'Ακατάπαλτος, ineluctabilis, insuperabilis; luctâ non superandus: καθαπαλαίομαι, est, luctâ vincor: Th. πάλη, ης, ἡ, lucta: Undè παλαίω, luctor. 'Ακατάπαυστος, assiduè, indesinenter: ab ἀκατάπαυστος. 'Ακατάπληκτος, non attonitus, imperturbatus: Vide καταπλήσσομαι, percellor, obstupefio. 'Ακατάπτω, non potabilis, qui absorberi, aut devorari nequit; Job. 20. καταπίνω, est absorbeo. Th. πίνω, bibo, poto. 'Ακατασάθητος' Hesych. qui labore domari non potest; à καταπονέω, labore conficior. 'Ακαταστενάκτους, qui sedari, & deliniri nequit, implacabilis, καταστενάω, idem quod στενύω, demulceo: Th. στενὸς, mitis, lenis. 'Ακατάσσος, inconcussus, firmus; à κατασείω, decutio. 'Ακατασήμαντος, non obsignatus; à κατασημαίνω, obtervo, obsigno. 'Ακατάφεκτος, qui non est κατάφεκτος, armis munitus: Th. φέκτω, sive φέκτω, sæpio, munio, &c.

'Ακατάγνωστος, ε, ὁ, ἡ, qui damnari nequit: ex α, & καταγνώσκω.

'Ακαταγώλυτος, ε, ὁ, ἡ, non velatus: ex α, κτ, & καλύπτω.

'Ακατάκοπος, ε, ὁ, ἡ, cui indictâ causâ pœna infligitur: ex α, & κατάκοπος.

'Ακατάλυκτος, ε, ὁ, ἡ, cui in fine nihil deest. Th. λήγω.

'Ακατάλυτος, ε, ὁ, ἡ, ind ssolubilis: ex α, κτ, & λύω.

'Ακατάπαυστος, ε, ὁ, ἡ, cessare nescius qui nequit cohiberi: ex α, & καταπαύω.

'Ακατάσκευος, ε, ὁ, ἡ, minimè elaboratus, carens elocutionis ornatu: ex α, & κατασκευάζω.

'Ακαταστασία, ας, ἡ, seditio. 'Ακατάστατος, ε, ὁ, ἡ, inconstans: ab α, & καθίστημι.

'Ακατάσχετος, ε, ὁ ἡ, qui coërceri nequit: ex α, & κατάσχεσις.

'Ακαταύδυτος, ε, ὁ, ἡ, non ementitus: ex α, κτ, & ἀφάω.

'ΑΚΑΤΟΣ, ε, ὁ, ἡ, genus navigii actuarii: q. ab ἄγω, quia agitur remis. Est & genus poculi: hinc ἀκάτιον, ε, τὸ, diminutivum.

'Ακαυλος, ε, ὁ ἡ ὸν, sine caule; caulis expers: Athen. & Aristot. ex α priv. & καυλὸς, caulis.

'Ακαυσ, ε, ὁ ἡ ὸν, non ustus, inustus, &c. qui acuri nequit: Plut. ex α priv. & καυσὸς, ustus: Th. κάω, uro.

'Ακαχέατο, & Poët. ἀκαχέατο, Ion pro ἀκαχίατο, tristati erant: plusq. p. verbi ἀκαχέω, per reduplicationem, pro ἀκάχω ' vel in imperf. verbi ἀκάχημαι. Th. ἄχος.

'Ακαχέω, 'Ακάχημαι, & 'Ακαχίζω, tristitiâ afficio: ab ἄχος.

'Ακαχήμενος, ex animo dolens, præt. part. ab ἀκάχημαι.

'Ακαχίζω, f. ίσω; ango, tristitiâ afficio, idem quod ἀκαχέω, & Th. idem.

'Ακαχμένος, acutus, part. pass. pro ἠκασμένος, ab ἀκάζομαι, f. άσομαι, & ex dialecto ἀκάζομαι, perf. ἤκασμαι, unde ἀκαχμένος. Alii ἀχμὴς, pro ἠκασμένος, abjecto augmento & Syncope facta, perf. part. esse volunt Ion. ab ἀκαχέω. Th. ἀκὴ, vel ἄχος.

'Ακαχμόω, ῶ, f. ήσω, acuo: idem quod ἀκαίνω.

'Ακάχητο, 3. præt opt. ab ἀκαχέω dolore afficio. part. ἀκάχων. Th. ἄχος.

'Ακλανος, leguminis genus, rotundum, & durum, frangique, vel dissolvi difficile: Helych. Suid. Sic ἄκλαστος, qui indesinenter: ab ἀκατάπαυστος. 'Ακατάπληκτος, non attonitus, imperturbatus: Vide καταπλήσσομαι, percellor, obstupefio. 'Ακαταπόνητος, non potabilis, qui absorberi, aut devorari nequit; Job. 20. καταπίνω, est absorbeo. Th. πίνω, bibo, poto. 'Ακαταπόνητος' Hesych. qui labore domari non potest; à καταπονέω, labore conficior. 'Ακαταστενάκτους, qui sedari, & deliniri nequit, implacabilis, καταστενάω, idem quod στενύω, demulceo: Th. στενὸς, mitis, lenis. 'Ακατάσσος, inconcussus, firmus; à κατασείω, decutio. 'Ακατασήμαντος, non obsignatus; à κατασημαίνω, obtervo, obsigno. 'Ακατάφεκτος, qui non est κατάφεκτος, armis munitus: Th. φέκτω, sive φέκτω, sæpio, munio, &c.

'Ακατάγνωστος, ε, ὁ, ἡ, qui damnari nequit: ex α, & καταγνώσκω.

'Ακαταγώλυτος, ε, ὁ, ἡ, non velatus: ex α, κτ, & καλύπτω.

'Ακατάκοπος, ε, ὁ, ἡ, cui indictâ causâ pœna infligitur: ex α, & κατάκοπος.

'Ακατάλυκτος, ε, ὁ, ἡ, cui in fine nihil deest. Th. λήγω.

'Ακατάλυτος, ε, ὁ, ἡ, ind ssolubilis: ex α, κτ, & λύω.

'Ακατάπαυστος, ε, ὁ, ἡ, cessare nescius qui nequit cohiberi: ex α, & καταπαύω.

'Ακατάσκευος, ε, ὁ, ἡ, minimè elaboratus, carens elocutionis ornatu: ex α, & κατασκευάζω.

'Ακαταστασία, ας, ἡ, seditio. 'Ακατάστατος, ε, ὁ, ἡ, inconstans: ab α, & καθίστημι.

'Ακατάσχετος, ε, ὁ ἡ, qui coërceri nequit: ex α, & κατάσχεσις.

'Ακαταύδυτος, ε, ὁ, ἡ, non ementitus: ex α, κτ, & ἀφάω.

'ΑΚΑΤΟΣ, ε, ὁ, ἡ, genus navigii actuarii: q. ab ἄγω, quia agitur remis. Est & genus poculi: hinc ἀκάτιον, ε, τὸ, diminutivum.

'Ακαυλος, ε, ὁ ἡ ὸν, sine caule; caulis expers: Athen. & Aristot. ex α priv. & καυλὸς, caulis.

'Ακαυσ, ε, ὁ ἡ ὸν, non ustus, inustus, &c. qui acuri nequit: Plut. ex α priv. & καυσὸς, ustus: Th. κάω, uro.

'Ακαχέατο, & Poët. ἀκαχέατο, Ion pro ἀκαχίατο, tristati erant: plusq. p. verbi ἀκαχέω, per reduplicationem, pro ἀκάχω ' vel in imperf. verbi ἀκάχημαι. Th. ἄχος.

'Ακαχέω, 'Ακάχημαι, & 'Ακαχίζω, tristitiâ afficio: ab ἄχος.

'Ακαχήμενος, ex animo dolens, præt. part. ab ἀκάχημαι.

'Ακαχίζω, f. ίσω; ango, tristitiâ afficio, idem quod ἀκαχέω, & Th. idem.

'Ακαχμένος, acutus, part. pass. pro ἠκασμένος, ab ἀκάζομαι, f. άσομαι, & ex dialecto ἀκάζομαι, perf. ἤκασμαι, unde ἀκαχμένος. Alii ἀχμὴς, pro ἠκασμένος, abjecto augmento & Syncope facta, perf. part. esse volunt Ion. ab ἀκαχέω. Th. ἀκὴ, vel ἄχος.

'Ακαχμόω, ῶ, f. ήσω, acuo: idem quod ἀκαίνω.

'Ακάχητο, 3. præt opt. ab ἀκαχέω dolore afficio. part. ἀκάχων. Th. ἄχος.

'Ακλανος, leguminis genus, rotundum, & durum, frangique, vel dissolvi difficile: Helych. Suid. Sic ἄκλαστος, qui frangi vel dissolvi, nequit, inseparabilis: ex α priv. & κλάζομαι, fundor. Th. κλάω, findo.

'Ακεσίμβροτος, Ion. & Poët. pro ἀκεσίμβροτος, præf. part. ab ἀκέομαι.

'Ακεσιμήκης, ες, ὁ, Dor. pro ἀκεσιμήκης, ες, ὁ, idem quod ἀκεσιμήκης.

'Ακεσλήκω, ager languens.

'Ακέλευθος, ε, ὁ, ἡ, invius: unde ἀκέλευθα, sub. σήματα, signa, quæ loca parùm pervia præsignantur: Hesych. ex α priv. & κέλευθος, ου, ἡ, via.

'Ακέλευστος, ε, ὁ ἡ ὸν, injustus; Soph. & Epigr. ex α priv. & κέλευστος, justus; à κελεύω jubeo.

'Ακέλυφος, ε, ὁ ἡ ὸν, nullo putamine, seu cortice tectus: ex α priv. & κέλυφος, ους, τὸ, cortex: Th. κελύπτω, tego.

'Ακενόσπουδος, qui rebus manibus non studet, nec vanæ gloriæ: Suid. ex α priv. & κενόσπουδος; quod vide.

'Ακενόσπουδος, carens ostentatione, & vana gloriatione: ex α priv. & κενόσπουδος' vide.

'Ακέντητος, indomitus. Th. κεντέω.

'Ακεντρος, ε, ὁ ἡ ὸν, ἠμιολο seu aculeo vel calcaribus carens: Plut. & Athen. ex α priv. & κέντρον' V.

'Ακένωτος, ε, ὁ ἡ ὸν, non evacuatus, α priv. & κενόω, vacuo.

'ΑΚΕ'ΟΜΑΙ, medeor. ἀκέσατο, 3. pl. imperf. Ion. f. ἐσόμην, & ἠσόμην ' hinc ἄκεσμα, & ἀκεσμὸς, ὕ, ὁ, sanatio: ἀκεσὸς, ὕ, ὁ, sanabilis.

'Ακέων, tacitè, ne hiscendo quidem; Iliad. ο'. item ut adjectivum participiale, tacens, unde fœm. ἀκέουσα, tacens: item, ἀκέοντως, adverb. tacitè, pro ἀκέων, apud Hesych. est idem quod ἀκλῶ, quod ex α priv. & χάσκω, hisco; os in verba resolvo; aspirata in tenuem versa.

'Ακέραιος, ε, ὁ, ἡ, innocens, simplex: q.d. cornibus non feriens; ex α, & κέρας ' vel ex α, & κεράννυμι.

'Ακεραιότης, ητος, ἡ, simplicitas, integritas; ab ἀκέραιος.

'Ακέρατος, ε, ὁ, cornibus vacans; α priv. & κέρας.

'Ακεραύνωτος, non tactus seu ictus fulmine: ex α priv. & κεραυνόω, fulmine percutio: Th. κεραυνὸς, ὕ, ὁ, fulmen.

'Ακερδία, ας, ἡ, βλάβη, damnum. Th. κέρδος.

'Ακερδὴς, ές, ὁ ἡ ὲς, non lucrosus, gratuitus; unde ἀκερδῶς, gratis, sine lucro; α priv. & κέρδος.

'Ακέρκος, ε, ὁ ἡ ὸν, cauda carens; α priv. & κέρκος, ε, ἡ, cauda.

'Ακέρμια, ας, ἡ, rei pecuniariæ inopia: nam τὸ κέρμα μὴ ἔχειν, ἀκέρμιαν, vocavit Plato, ne tenuissimum quidem (seu minutissimam monetam) habere: Vide κέρμα.

'Ακέρος, ε, cornuum expers: Sync. pro ἀκεράεις.

'Ακέρτομος, ε, Dor. ἀκέρτεκόμης, α, ὁ, intonsus: ex α, κείρω, & κόμη.

'Ακέσασθαι, mederi, a. 1. inf. m. ab ἀκέομαι.

'Ακέσιος, ακέσιος, & ἀκέσμιος, medicabilis, sanabilis; item ἀκέσις, εως, ἡ, & ἀκεσμὸς, curatio, sanatio, valetudinis recuperatio, medicatio: Th. ἀκέομαι, curo, sano, &c. à quo etiam, 'Ακεσὼ, οῦς, ὁ, me-

ὁ, medicus, ἀκεσορία, ας, & ἀκεσορίη, ἡ, medicina, ἀκεσρία, ας, ἡ, medicatrix; ἀκεσρις, ἰδος, ἡ, obstetrix, ἀκεσρὸν, medicamentum, & ἀκέσωρ, medicus, &c. Item, hoc thema ex ἀκέομαι, curo, medeor, &c. Varia etiam componuntur alia; ut ἀκεσίμερτος, ος, ὁ ἢ ἡ, mortales sanans: Th. βροτὸς, ὁ, mortalis, ἀκεσίπονος, ος, ὁ, medicinalis, instigatorius, laborem leniens; πόν⊙, ου, ὁ, est labor; ἀκεσόφρων, prudens, σωστὸς, Hesych. cordatus, mentem sanabilem habens: Th. φρὴν, ἐν⊙, ἡ, mens, ἀκεσοφόρ⊙, fero; denique ἀκεσώδυν⊙, ος, ὁ ἢ ἡ, doloribus medens, dolores mitigans: Th. ὀδυνη, ἡ, dolor, & ἀκέομαι, medeor, &c.

ᵛΑκεσμα, ατ⊙, τὸ, Poët. pro ἄκεσις, ι⊙, ἡ, remedium. Th. ἀκέομαι.

ᵛΑκεσ⊙, medicatur, f. 1. Poët. pro ἀκέσομ, ab ἀκέομαι.

ᵛΑκεσὸς, vide ἀκέομαι.

ᵛΑκέστρα, ας, ἡ, acus: παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι, ἤγουν συμβάλλειν τὰ διῤῥαγότα ἀφ' ἑαυτῶν.

ᵛΑκεύ⊙μ, Æol. & Dor. pro ἀκούω, audiens, præs. part. pass. verbi ἀκέω.

ᵛΑκέο, medeor, unde ἄκεσμα, ατ⊙, τὸ, medela, ἴαμα, & ἐξακεσμέν⊙, i. medicans.

ᵛΑκέφαλ⊙, ος, ὁ ἢ ἡ, capite carens, mutilus. Th. κεφαλὴ.

ᵛΑκέω, μ, ἤσω, medeor, curo, sarcio: vide ἀκέομαι.

ᵛΑκέων, tacitè: adv. ab ἀκὼν.

ᵛΑΚΗ ἦς, ἡ, Acies, cuspis: hinc ἀκάζω.

ᵛΑκήδ⊙, ος, ὁ, ἡ, inhumatus, insepultus: ab α, & κήδ⊙, exequiæ. Est & indefletus, à κήδ⊙, mœror: & etiam incuratus, à κήδ⊙, cura. Pot. & etiam esse superlat. τῦ ἀκηδὴς.

ᵛΑκηδὴς, ἐ⊙, ὁ, ἡ, negligens: acc. ἀκηδέα· ab α, & κήδ⊙.

ᵛΑκηδέω, ας, ἡ, incuria, contemptus, neglectus, Apollon. substantivum, ab ἀκηδὴς; inde etiam ἀκηδία, ας, ἡ, tædium, pigritia, tristitia, &c. Inde etiam ἀκηδίω, ἀκηδιάω, & ἀκηδιάζω, non curo, negligo; negligens sum, pigre feco: tædio vel mœrore afficior, & ἀκηδὲς, ἀκηδίστερον, & ἀκηδίστως, adverb. sine cura, negligenter, temerè, &c.

ᵛΑκήκοα, p. m. Att. pro ἤκουα· sic ἀκηκόης, pluſq. p. pro ἠκήεις, seu ἀκηκοείης, audiveram: ἀκηκοίαν, inf. ἀκηκοέναι, part. pl. nom. ab ἀκούω.

ᵛΑκηλήτοις, dat. pl ab ἀκήλητ⊙, ος, implacabilis: ex α, & κηλέω.

ᵛΑκηλιδώτ⊙, ος, ὁ ἢ ἡ, immaculatus: sine macula, ἄσπιλ⊙, καθαρὸς: Th. κηλὶς, ἰδ⊙, ἡ, macula; unde κηλιδόω, maculo, & κηλιδωτὸς, maculatus, α, est privativum.

ᵛΑκημα, τ⊙, τὸ, idem quod ἄκ⊙.

ᵛΑκλω, q. d. ἀχαίτως, tacitè: ab α, & χαίτη.

ᵛΑκλύτ⊙, ος, ὁ, tacitus, ἥσυχος: ab ἀκλύω.

ᵛΑκηκόεις, ος, ὁ ἢ ἡ, idem qui ἀ

ᵛΑκηρὸς, ος, ὁ, ἡ, purus, incorruptus: ex α, & κηρὸς· vel ab α, κῆρ, cor, & ἄτη· vel à κῆρ, fatum.

ᵛΑκηρσία corruption's expers natura, ἀφθορσία: idem Th. & compositio eadem.

ᵛΑκήρ⊙, ος, ὁ, ἡ, examinis, cor non habens: ab α, & κῆρ, cor; sed κῆρ, fors: hinc ἀκήριος, sine sorte.

ᵛΑκήρι⊙, immortalis, fato læthifero non obnoxius: ex α priv. & κῆρ, ος: fors, fatum.

ᵛΑκήρυκ⊙, ος, ὁ ἢ ἡ, per caduceatorem non denuntiatus: à κηρύσσω, ᵛΑκηρυκτεῖ, adv. citra caduceatorem.

ᵛΑκηχάτο, pl. perf. pass. Ion. pro ἀκήχατο, Atticâ reduplic. ab ἀκήομαι, tristitiâ afficior: vel, ut alii volunt, est imperf. Ion. verbi ἀκάχημαι, ᵛΑκηχάδατο, seu ἀκηχάατο, pro ἀκήχαντο, dolore affecti sunt. 3. plur. perf. ab ἀκαχέω, vel ἀκάχημι, tristitiâ afficio. Th. ἄχ⊙.

ᵛΑκήχεμαι, vel ἀκήχημαι, tristor. præsent. ind. hinc ἀκηχεμένην, dolens. Th. ᵛΑχ⊙.

ᵛΑκίβδηλ⊙, ος, ὁ, ἡ, incorruptus, sincerus: ex α, & κίβδηλ⊙.

ᵛΑκιβδήλως, pure, syncerè; Th. idem.

ᵛΑκιδνὸς, ἡ, ὸν, infirmus, qui se vix movere potest: comp. ἀκιδνότερ⊙· ab α, & κινέω.

ᵛΑκιδὴν, mucronatim; in modum cuspidis; apud Theophraſt. l. 3. hiſt. Plant. ubi ramen legitur ἰκιδὴν, sed ést ab ἀκὶς, cuspis.

ᵛΑκιδόδης, ἐ⊙, ὁ ἢ ἡ, & ἀκιδώδης, ες, ὁ, q. d. cuspidatus; tanquam ab ἀκιδόω, acuminatus in formam cuspidis sagittæ: ab ἀκὶς, ἰδος, ἡ, cuspis: Th. ἀκὴ, mucro.

ᵛΑκίζομαι, acuor; apud Hesych. ab ἀκὶς, cuspis.

ᵛΑκικυς, ὁ, impotens, imbecillis, cui nulla est κίκυς; infirmus: ex α priv. & κίκυς, υ⊙, ἡ, vis, vires; robur.

ᵛΑκίνγαμα, τὸ; idem quod τίνγμα, (concussio, complosio) à quo fit, per ι leonasmum τῦ α, & mutationem τ, in κ; Th. πτίσσω, f. ξω, quatio, &c.

ᵛΑκίναιδ⊙, ος, ὁ, pudicus; exponitur, ὁ, μὴ κινῶν τὰ αἰδοῖα, ὁ σώφρων, qui κίναιδ⊙, cinædus non est, ex α priv. κινέω, & αἰδὼς, ους, pudor: item membrum virile.

ᵛΑκιζόμην, vide ᵛΑκιάω.

ᵛΑΚΙΝΑΚΗΣ, ους, ὁ, gladius Persicus: ab ἀκὴ.

ᵛΑκινδύνως, ος, ὁ, liber, extra periculum: ex α, & κίνδυνος.

ᵛΑκινδύνως, & ἀκινδυνὶ; citra periculum: idem Th. & comp.

ᵛΑκίνητα, ας, ά, Poët. & Dor. pro ἀκίνητα. Pro quo frequentiùs legas ἀκίνητ⊙, ος, ὁ, ἡ, immobilis. ᵛΑκίνητοισι, dat. pl. Ion. Ex α, & κινέω.

ᵛΑκινησία, ἡ, immobilitas, quies: item, ἀκίνητος, & ἀκινητὶ, immobiliter: undè ἀκινητίζω, immotus sto; caveo nè movear; item ἀκινήσις; idem quod ἀκίνητος, quorum idem Th. & compositio.

ᵛΑΚΙΝΟΣ, ου, ὁ, acinus, herbæ genus.

ᵛΑκιος, incorruptus; propriè, vermibus non obnoxius, nec ab iis corrosus: ex α, & κὶς, ὶος, ὁ, cis, vermis.

ᵛΑκιρος, ὄ, idem ac ἰγνὶς, ὄ, ὁ, debilis: ex α, intens. & κὶς, & ῥέω· quæ enim à vermibus corrosa, infirma sunt. Vel ab ἄκυρ⊙, quod antiquatum, ac infirmum.

ᵛΑκὶς, ἰδος, ἡ, Acies; ut ἀκὴ. Hinc Sagitta.

ᵛΑκίχητος, ος, ὁ, quem non possumus assequi: ἀκίχητα, adv. pro ἀκιχήτως· ab α, & κίχημι.

ᵛΑκίων, nullis fulcus columnis: Hesych. ex α priv. κίων, ονος, ὁ ἢ ἡ, columna.

ᵛΑκὶωτανοι, firmissimæ, pl. superl. ab ἄκιος, incorruptus: ex α, & κὶς.

ᵛΑΚΚΩ, ῦ, ἡ, Acco: mulier quædam notæ fluxuriæ: hinc ἀκκίζομαι, simulatè recusò: ἀκκισμὸς, ῦ, ὁ, ficta recusatio.

ᵛΑκλαυτος, ἐ⊙, ὁ ἢ ἡ, illachrymabilis: ex α, & κλαίω.

ᵛΑκλεέσσαις, ας, ὁ, ά, Dor. pro ἀκλεήσασι, exors: ex α, & κλῆρος.

ᵛΑκλαυστος, vel ᵛΑκλαύστος, ος, ὁ, indeploratus: ab α, & κλαίω.

ᵛΑκλεὴς, ος, ὁ ἢ ἡ, & ᵛΑκλειὸς, inglorius. Unde

ᵛΑκλειᾶς, Ion. & Poët. pro ἀδόξως, inglorié: ex α, & κλὸς.

ᵛΑκλινὴς, ἐ⊙, ὁ, ἡ, non vacillans: ex α, & κλίνω.

ᵛΑκμάζω, floreo, matureſco, f. άσω, p. ᾕκμακα. Th. ἀκμὴ.

ᵛΑκμὴν, Dor. pro ἀκμὴ. V. ἀκμὴ.

ᵛΑΚΜΗ, ης, ἡ, cuspis, vigor ætatis, punctum occasionis: ab ἀκὴ. Hinc ἀκμάζω, florens ætate: ἀκμάζω, vigeo: ἀκμὴν, adhuc, etiamnum.

ᵛΑκμίων⊙, ος, ὁ, ἡ, adultus; item famelicus: ab ἀκμὴ.

ᵛΑκμὴς, ῆτ⊙, ὁ, ἡ, non fatigatus, integer: ab α, & κάμνω.

ᵛΑκμὴτ⊙, ος, ὁ ἢ ἡ, & ἀκμήτης, ος, ὁ; infatigatus; incognitus: idem quod ἀκμὴς, & Th. idem, unde etiam, ἀκμητὶ, vel ἀκμητεὶ, adverb. citra fatigationem, aut laborem: item facilè, Suid. & Hesych. ἀκμήτως.

ᵛΑκμίβιτον, ος, τὸ, lignum cui incus imponitur, per Syncop. pro ἀκμονόβιτον· ab ἄκμων.

ᵛΑκμονες, acc. pl. ab ἄκμων.

ᵛΑκμονίδας, α, ὁ, Dor. pro ᵛΑκμονίδης, ου, ὁ, Acmon's filius.

ᵛΑκμων, ονος, ὁ, incus: ex α, & κάμω, quod nullis ictibus fatigetur: q. ἀκάμων.

ᵛΑκναμπτ⊙, ος, ὁ, ἡ, inflexibilis, Poët. pro ἄγναμπτ⊙· ex α, & κάμπτω.

ᵛΑκναπτ⊙, seu ἀγνάπτος; item ἄκναφος, & ἄγναφος, ος, ὁ ἢ ἡ, fullonem non expertus, à fullone non purgatus: Poll. Hesych. Plut. item in Marc. 12. & Mor. 9. ex α priv. & κνάπτω, vel γνάπτω, seu γνάφω, carmino, carpo, vellicando expolio; fullonum proprium, unde κναφὸς, seu γναφὸς, fullo, &c.

ᵛΑκνημος, ος, ὁ ἢ ἡ, tibiis, seu cruribus carens; vel, qui non habet suras: ex α priv. & κνήμη, tibia, crus, sura.

ᵛΑκνησις, εως, ἡ, spina dorsi. Th. κνάω.

ᵛΑκνιστος, ος, ὁ ἢ ἡ, & ἀκνίστωτος, insulsus, insipidus; propriè, nicoris, seu pinguedinis expers: Plut. Symp. 4. ex α priv. & κνίστη, ης, ἡ, nidor, pinguedinis incensæ fumus.

ᵛΑκοάζω, audio, pro ἀκροάζω, poëticum

ᵛΑκὴ, ἧς, ἡ, & Dor. ἀκοὰ, ᾶς, ἀ, auditus, fam., sermo.

ᵛΑκὼν, ὄντος, ὁ, ἡ, & ἄκων, ουσα, ον, invitus, nolens: ex α, & ἑκὼν.

ᵛΑκωκὴ, ἧς, ἡ, ululatus, ejulatus: ab ἀκάομαι, ejulo.

ᵛΑκωκὴ, ἧς, ἡ, cuspis, acies: ab ἀκὴ.

ᵛΑκωκὴ, ἧς, ἡ, remissio, languor: ab ἀκάομαι, fatigor

ΑΚΟΥΩ, audio, obedio. imperf. ἤκουον, ες, ε, f. ι. m. ἀκούσομαι, η, οῦ. p. act. ἤκουκα, pass. ἠκούσμαι, a. 1. ἠκούσθην, f. 1. ἀκουθήσομαι, p. m. ἤκοα, Att. ἀκήκοα. Hinc Gall. Accouſter, i. auſcultare.

'Ακοή, f. 2, unde & a, 2 ἀκοὴν hinc ἀκροᾶσθαι, ῦ, ὁ, auditor.

'Ακουστικός, ἡ, ὁ, ad auditum ſive ſenſum audiendi pertinens. Plut. item, auditu valens; acri auditu præditus. 'Ακουτίζω. f. ίσω, apud 70. interp. audire facio; Pſ. 50. & Cant. 2. item, obtempero, apud Ariſtot. unde, ἀκουτικός, ἡ, ὁ, obtemperans, obediens. Bud. ex Ariſt. omnia ex ἀκούω, audio.

'Ακρα, ας, ἡ, ſummitas, extremitas, litus; & pro præmio: ab ἄκρος.

'Ακράαντος, ος, ὁ, ἡ, imperfectus, irritus; ex α, & κραίνω. 'Ακραντος, idem.

'Ακραής, ὲς, ὁ ἡ, ῆ, τὸ ὲς; imbecillis, difficilis, durus. Heſych. & Etym. ἀσθενὴς, σκληρός; ſed Etymolog. addit, ἀκραγγὲς, etiam dici, τὸ ἀεὶ κλαῖον παιδίον; ſemper vagiente in infantem; ut ſit ex α epitatico, & κράζω, clamo.

'Ακράδαντος, inconcuſſus, immotus; Philo, ex α priv. & κεκραδάνομαι, metu concutior.

'Ακρὰς, ὰδος, ἡ, ſtans in ſuperficie: ab ἄκρος, & ἀκμὴ.

'Ακραῖος, α, ὁ, ſummus, idem quod ἄκρος; item, qui eſt in arce, vel qui præeſt arci, &c.

'Ακραίπαλος, ου, ὁ ἡ ῆ, non ſentiens crapulam; alienus a crapula; item ardens crapulam; ex α priv. & κραιπάλη, crapula.

'Ακραιφὴς, ὲς, ὁ ἡ ῆ, purus: q. ἀκεραιοφανὴς. item alacer.

'Ακρασία, ας, ἡ, intemperies, intemperantia. Forſan hinc Angl. Crazy.

'Ακρατὴς, ὲς, ὁ, ἡ, intemperans: ab α, & κεράννυμι.

'Ακράτεια, ας, ἡ, ἀκράτόμια, ατος, τὸ, & ἀκρατοσύνη, ης, ἡ, i. temperantia, incontinentia; idem quod ἀκρασία.

'Ακράτισμα, ατος, τὸ, jentaculum. 'Ακράτισμα, ατος, τὸ, jentaculum, quod ab ἀκρατίζω, jentaculum ſumo ex panis fruſtis merorigatis.

'Ακρατος, ου, τὸ, merum, non dilutum: ex α, & κεράννυμι.

'Ακρατος, & Ionice ἄκρητος, ου, ὁ ἡ ῆ, merus, meracus; purus, ſimplex, impermiſtus; unde ἀκράτως, merè, purè. (Th. idem.) eſt etiam ſubſt. merum.

'Ακρατὴς, vel ἄκρατος, varia habet compoſita, quæ ſequuntur, Viz. 'Ακρατοκώων, qui merum ſe inguritat; qui largiùs merum potat. Athen. Thema (præter ἀκρατὴς, vel ἄκρατον, merum;) eſt κώων, ωνος, ὁ, Cothon; genus poculi laconici; item, comparatio ipſa, in tali poculo maximè tunc uſitato. Athen. & Plut. 'Ακρατοποσία, meracior potus; meracioris vini potatio. Athen. Plut. & ἀκρατοπότης, qui merum potat; unde ἀκρατοποτέω, merum bibo; meracius poto. Athen. Thema (cum ἄκρατος) eſt πίνω, bibo; unde πότης, ου, ὁ, potatio, &c. 'Ακρατοφόρος, qui meracum fert; vel, ad meracum ferendum aptus; Poll. unde, in neut. gen. ἀκρατοφόρον, ου, τὸ, urceus, ſeu urceolus; quaſi, merum ferens. Th. φέρω, fero; quod in compoſitione mutat ε in ο.

'Ακράτωρ, ορος, ὁ ἡ ῆ, impotens, vel incontinens: ut ἀκράτωρ θυμοῦ, vel ὀργῆς, Phil. & Soph. (in qua ſignificatione etiam ἀκρατὴς, eſt in uſu, impotens; quaſi, κράτος ὐκ ἔχων; licet etiam uſurpetur in alia ſignificatione, pro petulans, &c. α priv. ſcil. & κεράννυμι) unde, ἀκρατῶς, impotenter, incontinenter; ἀκράτεια, ἡ, & ἀκράτόμια, τὸ, incontinentia, intemperantia; ἀκρατύομαι, incontinenter vivo, ſeu intemperans ſum; ἀκράτητος, ου, ὁ ἡ ῆ, qui contineri & cohiberi non poteſt; omnia, ex α priv. & κράτος, ος, τὸ, robur.

'Ακραχολία, ἡ, θερμὴ χειρὸς ὀργὴ; ira repentina, & levi de cauſa; eſt à ſequente,

'Ακράχολος, ου, ὁ, ἡ, Dor. pro ἀκρόχολος, ad iram valde proclivis: ab ἄκρος, & χολὴ.

'ΑΚΡΕ'ΜΩΝ, ονος, ὁ, ramus grandis, virgultum: ὁ ἐπ' ἄκρῳ τῷ ὕδατι ὤν.

'Ακρέσπερος, Pr. ἔτ. adv. extremo veſpere: ab ἄκρος, & ἕσπερος.

'Ακρεὸς, excarnis, carnis, ſeu carneæ ſubſtantiæ expers; apud Hippocr. & Gal. ex α priv. & κρέας, ατος, τὸ, caro.

'Ακρη, ης, ἡ, Ion. pro ἄκρος, ſumma: item neut. pl. ab ἄκρος, ſuperl. ἀκρότατον.

'Ακμηκοὸς, ου, ὁ, ἡ, valde juvenis: ὁ ἐν ἀκμῇ ὢν, qui eſt in ſumma pubertate.

'Ακρητοποσία, ης, ἡ, Ion. pro ἀκρατοποσία, meri potatio: hinc ἀκρητοπότης, ου, ὁ, meri potor: ab ἄκρητος, & πότης.

'Ακρητος, ου, ὁ, ἡ, non mixtus: ab α, & κεράννυμι.

'Ακρητόχολος, ὁ ἡ ῆ, ὁ ἄκρατον ἀθρόζων χόλον; qui meram congerit bilem. Hippocr. ex ἄκρητος, & χόλος.

'Ακρητίτερος, & ἀκρητίτατος, apud Hippocr. Ionicè, pro ἀκρατέστερος, & ἀκρατέστατος; meracior, & meraciſſimus; comp. & ſuperl. ab ἀκρατὴς.

'Ακριβάζω, probo, diligenter indago; Eccleſiaſtic. 46. 'Ακριβασμὸς, ὁ, accuratio, exquiſita examinatio. Prov. 8 & Jud. 5. & ἀκριβαστὴς, diligens explorator, inquiſitor. Bud. omnia ab ἀκριβὴς, diligens, &c.

'Ακριβεία, ας, ἡ, accurata diligentia: ab ἀκριβὴς.

'Ακριβὴς, ὲς, τὸ, n. gen. ab ἀκριβὴς.

'ΑΚΡΙΒΗ'Σ, ὲς, ὁ, ἡ, exquiſitus, accuratus. comp. ἀκριβέστερος, ſuperl. ἀκριβέστατος, παρὰ τὸ εἰς τὸ ἄκρον βήσασι.

'Ακριβοδίκαιον, τὸ, ſummum jus: ab ἀκριβὴς, & δίκη.

'Ακριβολογίομαι, accuratè recenſeo; præſ. inſ. ἀκριβολογέϊσθαι' ab ἀκριβὴς, & λέγω.

'Ακριβολογία, accurata diſcuſſio, vel examinatio, aut tractatio. Ariſtot. item, ἀκριβολόγος, accurato ſermone & exquiſito utens; utrumque componitur ut præcedens verbum

'Ακριβόω, ῶ, exquiro, f. ώσω, p. ἠκριβωκα. Th. ἀκριβὴς.

'Ακριβῶς, adv. exquiſitè: ab ἀκριβὴς.

'Ακριδοθήρα, ας, ἡ, decipula ad locuſtas capiendas. Dicta παρὰ τὸ ἀκρίδας θηρᾶν, locuſtas venari.

'Ακριδοφάγος, qui locuſtas comedit, vel, locuſtis victitat; ex ἀκρὶς, & φάγω.

'Ακρίζω, f. σω; cacumina ſeu ſumma loca perambulo. Euſt. item, neutraliter, ſummis pedibus ambulo, Heſych. ab ἄκρις, ιος, ἡ, ſummitas.

'ΑΚΡΙ'Σ, ίδος, ἡ, locuſta; παρὰ τὸ ἄκρος ἠδὺ φυσᾶν νέμεσθαι. Sed ἄκρις, ιος, ἡ, ſummitas montis: à ἀκρὸς.

'Ακρισία, ἡ, q. d. indiſcretio; non adhibitam judicium. Luc. item, res controverſa, & non judicata. Polyb. itidem, judicii inopia, & temeritas; malum judicium; item, confuſio, & turbulentus rerum ſtatus. Xen. ex α priv. & κρίνω.

'Ακριτόμυθος, ου, ὁ, ὁ, qui loquitur inconſiderate: ab ἄκριτος, & μῦθος.

'Ακριτος, ου, ὁ, ἡ, indiſcretus, confuſus, anceps, qui cauſam non dixit: ex α & κρίνω.

'Ακριτόφυλλος, ου, ὁ, frondes habens indiſcretas, frondoſus: ab ἄκριτος, & φύλλον.

'Ακριτόφωνος, indiſtinctam & confuſam vocem habens. Heſych. ex ἄκριτος, & φωνὴ.

'Ακριτόφυρτος, confuſus, miſcellaneus. Æſchyl. ex ἄκριτος, & φύρω, f. υρῶ, miſceo.

'ΑΚΡΟ'ΑΜΑΙ, f. ἀσομαι, audio, pareo. p. paſſ. ἠκροάμαι, part. ἀκροώμενος, ἀκροώμενος. Hinc ἀκρόαμα, τος, τὸ, quod auditui: ἀκρόασις, auditio.

'Ακροάσῃ, dat. ſing. ab ἀκρόασις, εως, ἡ, auditus: 'Ακροατήριον, ου, τὸ, auditorium: ἀκροατὴς, ου, ὁ, auditor: ab ἀκροάομαι.

'Ακροβολίζεσθαι ἔπεσι, Ion. velitari verbis: ab ἄκρος, & βάλλω, ἀκροβολισμὸς, οῦ, ὁ, prælicatum pugnæ.

'Ακροβυσία, ας, ἡ, præputium: ex ἄκρος, & βύω, tego; quod extremam pudendi partem tegat.

'Ακρογωνιαῖος, αία, αῖον, angularis, imus: ex ἄκρος, & γωνία.

'Ακροδακτύλιον, ſummum digitum: ex ἄκρος, & δάκτυλος.

'Ακρόδρυα, τὰ, fructus arborei, propriè qui lignoſum intamen habent. Acorus. Th. δρῦς.

'Ακροθίνια, ων, τὰ, primitiæ ſcoliorum decimæ: ex ἄκρος, & θὶς vel θίς.

'Ακροθώραξ, ακος, ὁ ἡ ῆ, levitèr ebrius: ab ἄκρος, & θωρήσσω, inebrio.

'Ακροκεφαλιαῖος, in ſummo vel ſuperficie nigrico: ab ἄκρος, & κεφαλιαῖος, nigricoco; quod à κεφαλὴ.

'Ακρονίφαιος, ου, ὁ, ἡ, veſpertinus: ex ἄκρος, & νὺφαι.

'Ακρόκομος, ου, ὁ, comatus in vertice: ab ἄκρος, & κόμη.

'Ακροκράδων, pro ἀκροχορδῶν.

'Ακρομηνὶς, ὶδος, ſumme infanus: ex ἄκρος, & μαίνομαι.

'Ακρον, ου, τὸ, extremum, extremitas; vel extrema pars cujuſlibet rei; eſt neutrum ſubſtantive poſitum; ab ἄκρος, extremus.

'Ακροποδητὶ, adv. ſummis pedum digitis. Th. πῶς.

'Ακρόπολις, εως, ἡ, acr, acc. ἀκρόπολιν' ex ἄκρος, & πόλις.

'Ακρόπολος, ου, ὁ, excelſus, dat. pl. ἀκροπόλοισιν, Ion. ab ἄκρος, & πόλος.

'Ακρό-

'Ακρόπορος, ου, ὁ ἡ ῆ, ὁ τὸ ἄκρον πτέρον, extrema parte acutus.

'Ακροποδίη, ας, ἡ, præputium, item glans ipſa: ab ἄκρος, & πόδη.

'ΑΚΡΟ'Σ, α, ον, ſummus, extremus: hinc ἀκρεῖος, ου, ὁ, idem, ἄκρη, ας, & ἀκρότης, ητος, ἡ, faſtigium.

'Ακρόσοφος, ου, ὁ, ſummè ſapiens: ex ἄκρος, & σοφὸς.

'Ακρότατη, ης, ἡ, ſumma, ſuperl. ab ἄκρη.

'Ακροτὴς, ου, ὁ, plauſu carens, cui non applauditur; & ἀκρότητος, non pulſatus apud Athen. non applauſus, ſeu, nullum merens applauſum; ut ἀκρότατα κιθαρίσματα, non congruentia ad numeros, vel ad plauſu digna. Utrumq; ex α priv. & κρότος, ου, ὁ, pulſus; ut, ἄτις, remorum, &c. item, plauſus manuum, &c. unde κροτέω, pulſo, verbero, & κροτητὸς, ου, ὁ, pulſatus, &c.

'Ακρόχολος, idem cum ἀκράχολος.

'Ακροχορδὼν, ὀνος, ἡ, verruca: ab ἄκρος, & χορδὴ.

'Ακρύσταλλος, ου, ὁ ἡ ῆ, glacie carens; non glaciatus; nihil cryſtallinum habens, ex α priv. & κρύσταλλος, ου, ὁ, glacies, gelu; item, cryſtallus lapis.

'Ακρω, Dor. pro ἄκρῳ, gen. ſing.

'Ακρώρια, Heſychio ſunt viſcera; τὰ σπλάγχνα, ὑγτερα.

'Ακρωτηλία, ἡ, extremitas panis, qui ὀστηλίας dicitur. Euſt. Vide ὀβελίας ἄρτος.

'Ακρωλένιον, ου, τὸ, ſummitas vel extremitas cubiti; Poll. item, Metaph. montis cacumen; ex ἄκρος, ας, ἡ, ſummitas, & ὠλένη, cubitus, brachium, ulna; idem quod πῆχυς.

'Ακρωμία, ἡ, vel ἀκρώμιον, τὸ, eminentia vel ſummitas humeri; &, Metaph. montis vertex: ex ἄκρος, extremus, ſummus; & ὦμος, ου, ὁ, humerus.

'Ακρων, ωνος, extremitas membri: ab ἄκρος.

'Ακρωνία, ἡ, partium extremarum amputatio. Æſch. in Eumen. ab ἄκρων, ωνος, ὁ, extremitas membri; idem quod ἄκρον, τὸ, extremum, extremitas.

'Ακρώνυξ, ſive ἀκρώνυχος, ſummungvis; ut, ἀκρώνυχα ποσὶν ἴχνια; veſtigia quæ aliquis impreſſit terræ, ſummis veſtigiis incedens. Plur. idem, ἀκρώνυξ, idem quod ἀκρωνυχία, ἡ, i. e. (ſubſtantivè) unguium extremitas; & Metaph. Jugum vel vertex montis; ab ἄκρον, & ὄνυξ, υχος, ὁ, unguis, ungula, &c.

'Ακρώρεια, ας, ἡ, ſummitas montis; Philo, de vita M. ex ἄκρος, & ὄρος.

'Ακρως, adv. ſummè, perfectè; ab ἄκρος.

'Ακρωτήριον, ου, τὸ, ſummitas, cacumen, vertex: ἀκρωτήριον νηὸς, navis fragmentum: ab ἄκρος.

'Ακρωτηριάζω, μ. άσω, extremitates corporis amputo, corpus mutilo; & Metaphoricè, in genere, pro imminuere. Chryſoſt. propriè verò eſt, mutilo aures, i. e. πάντας τοὺς ἄτων ὀντοτίμους, unde per ώ ſcribendum; licet Thema ſit ἄκρος, vel ἄκρων; derivatur ab ἀκρωτήριον.

'Αντάζω, vel ἀκταίζω; alacri ſum animo; gliſco; elevo me. Th. ἀκτὴ, litus; nam Plut. Symp. 4. innuit, ἀκταίζειν, eſſe, in littore, indulgere genio: ab ἀκτὴ etiam eſt 'Ακταῖος, ου, ὁ, littoralis, maritimus, &c. Heſych. Inde etiam, ἀκταίνειν, laſcivire, ferocire; item rucre in venerem, more equorum. Heſych.

'Ακταία, ης, ἡ, Actæa, Nympha.

'Ακταῖς, dat. pl. ab ἀκτὴ.

'Ακταίων, ονος, & ωνος, ὁ, Actæon.

'Ακταίωρος, ου, ὁ, littorum cultor; ſed ſcribitur etiam, ἀκτωρὸς, apud Heſych. unde, ἀκταφορία, vel, ἀκτωρία; littora cuſtodio. Heſ. ex ἀκτὴ, littus: & ἔρος, ου, ὁ, cuſtos; mutando α in ω.

'Ακτίανος, pauper, inops; nulla habens κτίσεις. Heſych. ex α priv. & κλάω, idem quod κτάομαι, poſſeſſio; à Th. κτάομαι, poſſideo.

'Ακτίνιστος, ου, ὁ ἡ ῆ, impexus; Poll. ex α priv. & κλείς, ινὸς, ὁ, pecten.

'Ακτιρίστος, & ἀκτίριστος, infunereatus, cui non parentatum eſt, nec juſta ſunt facta, nec latæ ſunt inferiæ; item, inſepultus; ἄταφος; in Epigramm. & Heſych. ex α priv. & κτίρια, τὰ; exequiæ, inferiæ, juſta; unde κτιρίζω, & κτιρίζω, exequias, inferias, vel juſta celebro; funere parento.

'ΑΚΤΗ', ῆς, ἡ, littus, fruges: q. ab ἄγω, frango.

'Ακτήμων, ονος, ὁ, ἡ, inops. Th. κτάομαι.

'Ακτημοσύνη, ης, ἡ, & ἀκτησία, ἡ, paupertas; poſſeſſionum penuria, inopia; item, ἄκτητος; non poſſeſſus; vel, qui acquiri non poteſt; ex α priv. & κτάομαι, poſſideo, acquiro; unde κτῆμα, poſſeſſio; & κτητὸς, ὴ, ὸν, acquiſibilis, &c.

'ΑΚΤΙ'Ν, ῖνος, ἡ, radius ſolis: ἀκτίνωσιν, dat. pl. Ion, & Poët. pro ἀκτῖσι, q. ab ἄγω, frango.

'Ακτινωτὸς, ὴ, ὸν, radiatus, coruſcans; tanquam à verbo ἀκτινόω, & ἀκτινδὴν; in formam radii vel radiorum; apud Lucianum; item, ἀκτινοειδὴς, ἐος, ὁ ἡ ῆ, in ſpeciem radiorum formatus, radiatus; (εἶδος, ους, τὸ; eſt ſpecies, forma, facies, &c.) omnia ab ἀκτὶς, radius ſolis; cum quo etiam componuntur ſequentia; ἀκτινοβόλος, radios jaciens, vel ejaculans; ἀκτινοβολία, radiorum ejaculatio, apud Plut. unde ἀκτινοβολέω, radios jacio, vel ejaculor; radio; in paſſ. ἀκτινοβολέμαι, apud Athen. irradior, omnia comp. cum ἀκτὶν, & βάλλω, unde βολὴ, jacio; & βολὴ, ſeu βόλος, jactus, &c.

'Ακτιος, ου, ὁ, littoralis: ab ἀκτὴ.

'Ακτὶς, ῖνος, radius, coruſcatio; pro ἀκτὶν. Epigr.

'Ακτίτης, ου, ὁ, littoralis, commorans in littore; Epigr. eſt ab ἀκτὴ, ῆς, ἡ, litus.

'Ακτὸς, ὲ ἡ ὸν, non creatus, non conditus; dicitur & ἄκτιστος, pro inædificatus, apud Hom. ex α priv. & κτὸς, ὸ, ὁ, conditus. Th. κτίζω, condo.

'Ακτωρ, ορος, ὁ, ductor; Heſychio, eſt lorum, vel funis, quo ducimus aliquid: eſt verbale ab ἄγομαι, f. ἄξομαι, ducor.

'Ακυβέρνητος, non gubernatus; ex α priv. & κυβερνάω, guberno, &c.

'Ακυκτήμεν, vide infra, in ἀκυτος.

'Ακυδος, vide infra, in ἄκυτος.

'Ακύκλιος, indoctus, ſeu qui orbem diſciplinarum non confecit. Heſych. ἀπαίδευτος, ex α priv. & κύκλιος, circularis. Th. κύκλος, ου, ὁ, circulus, orbis.

'Ακύλας, α, ὁ, Aquila, nomen viri.

'Ακύλιστος, ου, ὁ ἡ ῆ, qui non volvitur, immotus, rigidus. Athen. ex α priv. & κυλίστος, volutatus. Th. κυλίω, volvo, voluto.

'ΑΚΤΑΟΣ, ου, ἡ, glans ilicis.

'Ακύμαντος, ου, ὁ ἡ ῆ, & ἀκύμων, ονος, ὁ ἡ ῆ, non undoſus; fluctibus non agitatus; ſedatus, tranquillus, &c. ex α priv. & κῦμα, ατος, τὸ, fluctus.

'Ακύμων, fœtu carens, ut ἀκύμων νηδὺς; fœtu carens uterus & ſterilis. Eurip. ex α priv. & κῦμα, τὸ, fœtus, germen apud Eurip. & Th. κύω, uterum fero, ſum gravida.

'Ακυπρος, veneris expers; ἀφρογὲνης, παρθένος; ex α priv. & Κύπρις, Venus; ab inſula Cypro, (quæ Κύπρος dicitur) in qua nata eſt, ſic vocata.

'Ακυρὸς, ος, ὁ ἡ ὸν, qui in nihil ineidit; i. e. qui nihil acquirit; ideoq; infortunatus. Heſych. & Etymol. indè ἀκύρωμα, & ἄκυρμα, infortunium illud, quo nihil acquiritur; ex α priv. & κυρὸω, idem quod Th. κύρω, incido; unde, κύρμα, & κύρημα; id in quod quis incidit; in ventum fortuitum.

'Ακυρία, improprietas. Hermog. & 'Ακύρωσις, abrogatio; ex α priv. & κύρος, ους, τὸ, authoritas plena, ſcil. & propria; unde κύριος, dominus, qui plenam authoritatem habet, &c.

'Ακυρολογέω, f. ήσω, p. κηκα, impropriè loquor: ab ἄκυρος, & λέγω.

'Ακυρολογία, ας, ἡ, ſermonis improprietas, & abſurditas; ſermo improprius, &c. Th. idem.

'Ακυρόω, ῶ, antiquo, auctoritate ſpolio, f. ώσω, p. ἠκύρωκα' ab ἄκυρος, ου, ὁ, auctoritate privatus: ex α, & κῦρος.

'Ακυτος, ου, & ἀκυδος, quæ non concipit, ſterilis. Heſych. indè, ἀκυτήμεν, & ἀκυτήμεν, medicamentum impediens conceptum; (cui contrarium, κυτίμεν) Hippocr. Thema eſt κύω, f. σω, uterum fero; prægnans ſum; cum α priv.

'Ακωδώνιστος, ου, ὁ ἡ ῆ, qui exploratus non eſt; ſumpta Metaph. ab equis, qui κωδώνων, i. e. tintinnabulorum ſonitu ſolebant explorari an bellicos ſtrepitus generosè ferre poſſent; vel à vaſis aut nummis, quorum integritas tinnitu probatur: ex α priv. & Th. κώδων, ωνος, ὁ, tintinnabulum, nola; unde κωδωνίζω, tinnio, vel tubæ ſono exploro.

'Ακωκὴ, ῆς, ἡ, acies; idem quod ἀκὴ.

'Ακωλος, ου, ὁ ἡ ῆ, membris truncus; & ſpecialiter pedibus carens: ex α priv. & κῶλον, ου, τὸ, membrum, pes.

'Ακώλυτος, ου, ὁ ἡ ῆ, qui impeditus, & prohibitus non eſt; unde adv. 'Ακωλύτως, ſine impedimento; Luc. Plut. ex α priv. & κωλυτὸς, ὴ, ὸν, impeditus. Th. κολύω, impedio prohibeo.

'ΑΚΩΝ, & ἄκων, ωλος, ὁ, jaculum: ab ἀκὴ. Indè ἀκόντιον, idem. ἀκοντίας, ου, ὁ, jaculus, ſerpentis genus: ἀκοντίζω, ἀκοντιστὴς; ἀκοντιστὸς, ὴ, ὸν, jaculandi peritus.

'Ακων, & ἄεκων, ουσα, ον, invitus: ab α, & ἑκὼν.

'Ακωνος, cono & faſtigio carens; ex α priv. & κῶνος, ου, ὁ, conus; figura ex lato in acutum deſinens. Ariſtot.

'Ακωπος, ου, ὁ ἡ ῆ, remo carens; in Anth. Epigr.

Epigr. unde ἀκώπητος, ὁ, ἡ, impa-
ratus; ὑπὸ πρὸ πάντων μὴ ἐκκεῖσθαι κώπης; inquit Hesych. à navigiis non habentibus remos; vel à κώπη, i. e. λαβὴ τῆς ξίφους; manubrium, vel capulus gladii; unrumq; enim (remum scil. & capulum) κώπη dicitur. & α priv. est.

"Αλα, acc. sing. ab ἅλας.

'Αλαβάρχης, ου, ὁ, magister scripturæ: ab ἀλαβὰς, scriamentum, & ἄρχω.

'ΑΛΑΒΑΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, & ἀλάβαστρος, ου, ὁ, ἡ, alabastrum: ab α, & λαβεῖν, vel λαβὴ, quod hujusmodi vasa prehendere sit difficile.

'Αλαβὴς, ους, ὁ, ἡ, in quo nihil est quod prehendi queat; ansa seu manubrio carens; vel qui prehendi nequit; ex α priv. & λαβὴ, ἡ, prehensio; seu id quo quidpiam apprehendimus. Th. λαμβάνω.

"Αλαδε, pro ἅλα δέ, ad mare. Th. ἅλς.

'ΑΛΑΖΩΝ, όνος, ὁ, ἡ, jactator, ostentator: ὁ ἐν ἀλαζοσύνῃ, hinc ἀλαζονεύομαι, me jacto, glorior. & ἀλαζονεία, ας, ἡ, jactantia.

'Αλαζονοκαινοφλύαρες, qui, imul, est ostentator, animo remisso, & nugaci; apud Athen. lib. 1. est comp. ex ἀλαζών, jactator; καινὸς, laxus, fungosus; & φλύαρος, idem quod φλὴν, nugæ, ineptiæ. Th. φλὴν, & φλυαρῶ, nugor.

'Αλαθεια, Dor. pro ἀλήθεια, ας, ἡ, veritas. Sic ἀλαθὴς, Dor. pro ἀληθὴς.

'Αλαθεὶς, ῆσι, ὁ, part. qui erravit, ab ἀλάομαι, a. 1. ind. pass. ab ἄλημι, vel ἀλάω, p. pass. ἤλαμαι.

'Αλάθμων, ου, τὸ, illatibile: ex α, & λαθμὸν.

'Αλαίνω, idem quod Th. ἀλάομαι, ἄμαι; vagor, erro.

'Αλαὸς, idem quod ἄλαος, cæcus.

'Αλαὸς, antiquus, pro πάλαιος. Æschyl.

'Αλακάτα, ας, ἡ, Dor. pro ἠλακάτη.

'Αλάκατος, ὁ, ἡ, crepitum non edens. Hesych. ex α priv. & λακέω, ῶ; sono, strepitum cieo; unde λάκτος, sonus, strepitus.

'Αλαλάζω, tinnio, cjulo, f. άσω. p. -ακα. ab

'ΑΛΑΛΗ, ῆς, ἡ, vox inarticulata quæ à militibus ante pugnam edi solebat. Dor. ἀλαλά.

'Αλάλημαι, σαι, ται, erravi, vagatus sum, p. pass. ab ἀλάομαι, per reduplicationem literarum initial um. Quidam dicunt esse præsens ab ἄλημαι, reduplicatis itidem initialibus. Inde n.l. ἀλαλήμεθα, & part. ἀλαλήμενος.

'Αλάλητος, ου, ὁ, ἡ, inenarrabilis: ex α, & λαλητὸς.

'Αλάλητος, ῆ, ῶ, ὁ, Dor. ἀλαλατὸς, clamor, mihi tum dicentium ἀλαλὴ, Gall. aiarme. Th. ἀλαλὴ.

'Αλάμυμνε, ευς, ὁ, pro ἀλεξίμυμνε, potens auxiliari, epitheton Minervæ: a μίμνω, & ἀλάλκω.

"Αλαμαι, ες, ε, profligabam, arcebam, imperf. Ion. ab ἀλάλκω, per reduplicationem pro ἄλκω, vel est a. 2. ind. pro ἤλαμον, quod pro ἦλκον, ab ἀλκία, vel ab ἀλάομαι.

"Αλαλες, ου, ὁ, ἡ, mutus: ex α, & λάλος.

'Αλαλύκτιμος, cerro, molestè fero, mœstuo, p. pass. Atticam reduplicationem habens, ab ἀλυκτίομαι vel ab ἀλύσσω, anxius sum ind gnor, quod ab ἀλύω. Quidam verò & præsentis esse temporis volunt (ut ἀλάλημαι, & ἀκάχημαι) ab ἀλύκτημαι, & per redupliear. ἀλαλύκτιμος.

'Αλαμπὴς, ῆος, ὁ, ἡ, splendoris expers; non splendens, obscurus; ὁ μὴ λάμπων, Aristot. item, ἀλάμπετος; idem, α pr. & λάμπω, fut. ψω, lucco, splendeo; unde, λάμπας, άδος, ἡ, lampas.

'Αλαξὶνὶε, ων, οι, Gens Scythiæ proxima.

'ΑΛΑ'ΟΜΑΙ, f. ήσομαι, vagor, incertus sum, erro. Inde ἄλημα, ατος, τὸ, vagatio, erratio. ἀλήμων, ονος, ὁ, & ἀλάτης, ου, ὁ, erro, vagus.

'ΑΛΑΟ'Σ, ῆ, ὁ, cæcus, luscus, q. ex α, & λάω, video: hinc ἀλαόω, f. ώσω, excæco. ἀλαωτὺς, ύος, ἡ, cæcitas.

'Αλαοσκοπιὰ, ᾶς, ἡ, cæca speculatio: acc. Ion. ἀλαοσκοπιὴν, ex ἀλαὸς, & σκοπὸς.

'Αλαόπους, cæcum pariens; ex ἀλαὸς, cæcus; & πίκτω, parlo; unde, τόκος, ὁ, partus.

'Αλαπαδνὸς, ῆ, ὁ, vastatu facilis, imbecillis: ab ἀλαπάζω.

'Αλαπάζοντα, dissipantem, acc. sing. part. præt. ab ἀλαπάζω, f. ξω, diripio, exinanio. a. 1. ἠλάπαξα, Ion. ἀλάπαξα, ἀλαπάξαι, inf. Th. λαπάζω, per pleonasm. τῦ α.

'Αλάπαξε', pro ἀλάπαξα, vel s, vide in ἀλαπάζοντα.

'Αλας, ατος, τὸ, sal. Th. ἅλς.

'Αλαστέω, ῶ, mœrore afficior: ab ἄλαστος, ου, ὁ, ἡ, Dor pro ἄληστος, gravis, non obliviscendus: ex α, & λήθω.

'Αλαστεύω, idem quod ἀλαστέω, ῶ, crucior, & c.

'Αλάστορα, acc sing. ab 'Αλάστωρ, Alastor, nom. propr.

'Αλάστωρ, ορος, ὁ, qui perpetravit ἄλαστα, i. non obliviscenda, execrandus: pl. ἀλάστορες· ex α, & λήθω.

'Αλαστρέα, ultrix conscientia, diræ. Joseph. de ant. qu. ab ἀλάστωρ, idem, item, pessimus Dæmon, malus genius & infestus; sic dicitur,

'Αλάστας, ας, ὁ, Dor. pro 'Αλάτης, ου, ὁ, viri propr. nomen.

'Αλᾶτο, vagabatur, 3. sing. imperf. Ion. pro ἠλᾶτο, ab ἀλάομαι.

"Αλατο, Dor. pro ἤλατο, salit, 3. sing. a. 1. m. verbi ἅλλομαι.

'Αλατοπωλία, ας, ἡ, salis venditio, jus & pocestas salis vendendi. Aristot. ex ἅλας, ατος, τὸ, sal; & πωλέω, ῶ; unde, πωλὴ, ἡ, venditio.

'Αλαυσπὶς, erro; propriè, qui est ἀλαὸς ὄσσε ὄπως; caprus oculis, cæcus; ex ἀλαὸς, ὄσσε, cæcus; & ὤψ, ὠπὸς, oculus: sic etiam componitur ἀλαώπις, obscur, cæca.

"Αλαχε, pro ἄλαχε, pl. ab ἄλγος, dat. ἄλγεσι.

'Αλγήεις, ῆσσα, ῆεν, anxius, tristis; doloris plenus; & ἀλιγήεις, idem; unde, ἀλγήεσσ, adv. molestè, cum dolore; ab ἄλγος, tristitia, molestia; unde ἀλγέω; à quo, ἄλγημα, τὸ, dolor, ægritudo. & ἄλγεσις, idem. Suid. item, ἀλγύνω, dolore afficio.

'Αλγηδὼν, όνος, ὁ, dolor: ab ἄλγος.

'Αλγήσας, ἀλγήσασα, a. 1. part. ab ἀλγέω, f. ήσω, p. ἤλγηκα, doleo. Th. ἄλγος.

'Αλγυνέοντα, acc. ab ἀλγυνέεις, ντος, ὁ, molestus: ab ἀλγυνέω, νῶ, f. g. ab ἄλγος.

'Αλγίων, ἄλγιος, molestior, molestissimus, comp. & superlat. ab ἄλγος.

'ΑΛΓΟΣ. ους, τὸ, dolor, mœror: ab ἀλγέω Inde ἀλγηδὼν, idem. ἀλγέω. ἀλγεσις, ἔως, ὁ, molestus: ἀνάλγητος, ου, & ἀνάλγητος, ου, doloris expers.

'Αλδῶσα, dolens, part. f. g. ab ἀλγέω.

'ΑΛΔΕ'Ω, vel ἀλδῶ, f. ήσω. p. κα. augeo. inde ἀλδήσκω, augeor, f. ήσω.

'Αλδαίνω, idem quod ἀλδέω, augeo.

'ΑΛΕ'Α, ᾶς, ἡ, Ion. ἀλίη, ης, ἡ, calor, seu tepor qui est ex sole: hinc ἀλεεινὸς, ἡ, ὁ, calidus, tepidus.

'Αλεάζω, & ἀλεαίνω, tepeo, caleo; calore fruor. Aristot. item, activè, calefacio. Hesych. ab ἀλέα, calor; unde, ἀλεδὸς, ἡ, ὁ, & ἀλεωδὸς, calidus, tepidus; idem quod ἀλεεινὸς.

'Αλέαμαι, fugio, vito, eviko, Hesiod, Hom.

'Αλέασθαι, vitare, a. 1. inf. m. pro ἀλέσασθαι, pro quo ἀλύξασθαι, & ἀλέασθαι, per geminam Syncop. ab ἀλέω, molo, item vito, caveo, pro quo & ἀλεύω. Sunt qui velint dici in præs. inf. ab ἀλέαμαι.

'Αλεεινὴν, dat. sing. f. g. ab ἀλεεινὸς, ἡ, curæ plenus, molestus, quod ab ἀλέω, Alii ponunt volunt pro ἀλγεινὸς, gravis, molestus, ab ἄλγος.

'Αλεηλίζω, εις, ει, curo, f. ίσω, p. ικα. ab

'ΑΛΕΤΩ, f. ξω, curo, rationem habeo alicujus. Hinc ἀλεηλίζω, idem.

'Αλεηύω, accuro, paro, apparo. Od. v. ab ἀλέω.

'Αλεῖνον, evito; ἀλέεινον, ες, s. imperf. Ion. ἀλέω, vito.

'Αλεὶ, ῆς, ἡ, fuga: ab ἀλέω, vito.

'Αλεῖαι, acc. Ion. ab ἀλέα.

'Αλειαρ, vide ἀλέω.

'Αλειδέρα, unxi, præt. Att. pro ἤλιφα, ab ἀλείφω, ungo, ῖς, ψω.

'Αλεῖ, ου, ὁ, Dor. pro 'Ηλεῖ, Eleus.

'Αλείς, part. præt. ab ἄλημι, contorqueo me & congibo: ἀλεὶς vero volunt esse a. 2. part. pass. ab ἀλίσκω.

'ΑΛΕΙΣΟΝ, ου, τὸ, poculum cœlatum, q. ἀλεῖον, non lave, sed cœlaturis asperum.

'Αλειτὴς, ου, ὁ, peccator, sceleratus, idem quod ἀλιτῆρ· ab ἀλιτέω, vel ἀλείτω.

'Αλῖφαρ, ατος, τὸ, ut & ἄλειφα, unguentum: pro pice fumitur. Th. ἀλείφω.

'ΑΛΕΙ'ΦΩ, ungo, f. ψω. p. ἤλιφα. Deducunt ab ἀλέω, calefacio a. 1. part. act. ἀλείλιφας, ασα, αν, a, ας, ind. ἤλιφεν, p. m. ἤλειφα, Att. ἀλείληφα. Hinc ἀλείπτης, ου, ὁ, unctor. ἄλιπτρον, ου, τὸ, vasis unguentarii genus.

'Αλῖφὴς, εως, ἡ, & ἄλειμμα, τὸ, (unde, diminutivum, ἀλείμματον, unguentum, & ἀλειμματώδης, unguenti formam habens. Hippocr.) Unctio, ipsa ungendi actio. Plut. item, id quo ungimur, Athen. Omnium. Th. ἀλείφω.

'Αλεκτὴρ, ῆρος, ὁ, Poët. per Syncop. pro ἀλεξητὴρ, ὁ, propulsator. Th. ἀλέξω.

'Αλεκτοφωνία, ας, ἡ, gallicinium, ab ἀλέκτωρ, & φωνὴ.

'Αλεκτρυὼν, ονος, ὁ, ὴ, gallus, vel gallina.

'Αλέκτωρ, ορος, ὁ, gallus, qui cantu homines excitat, ut lectum relinquant: ex α, & λέκτρον.

'Αλέκτωρ, ορος, ἡ, conjux; (literâ α significante ὁμῦ,) sed de puella, dictum, significat, inupta; (α privandi vim habente,) ἡ μὴ πεπεδεῖσα λέκτρῳ; unde, ἀλέκτωρ, dicitur Minerva, apud Athen.

Ab

Ab ἀλέκτωρ, autem, gallus, sequentia derivantur; 'Αλεκτορὶς, ίδος, ἡ, & ἀλεκτρύαινα; gallina. Aristot. & Aristoph. item, ἀλεκτόρειος, & ἀλεκτόριος, α, ὁ, ἡ, ad gallum pertinens, seu qui est galli s. & ἀλεκτόρειον, quod est galli seu gallinæ; ut ἀλεκτόρεια ὠά; Synes. Inde etiam ἀλεκτοροφόρος, gallinacei cristam habens. Plin. ex ἀλέκτωρ, & λόφος, crista; quod vide, & ἀλεκτρυονοπώλης, seu ἀλεκτρυοπώλης, gallinarum venditor; Poll. item, ἀλεκτρυοπωλητήριον, seu ἀλεκτρυονοπωλητήριον, locus ubi gallinæ venduntur. Phryn. Th. πωλέω.

"Αλεν, pro ἄλεσαν, Bœot. concluſi sunt: vide in ἰάλλω.

'Αλεξάνδρεια, ας, ἡ, Alexandria, urbs: hinc 'Αλεξανδρεὺς, έως, civis Alexandriæ.

'Αλεξανδρῖνος, η, ον, Alexandrinus, a, um.

'Αλέξανδρος, ου, ὁ, Alexander, qui & rex Macedoniæ fuit: ab ἀλέξω, & ἀνὴρ, q. fortis virtute.

'Αλεξάνεμος, ου, ὁ, ἡ, ventos arcens: ab ἀλέξω, & ἄνεμος.

'Αλέξασθαι, auxiliari, per Syncop. pro ἀλεξήσασθαι, a. 1. m. ab ἀλεξέω· vel à barytono Attico regularis Aor. stus ab ἀλέξω.

'Αλεξήμονες, auxiliari, Dor. & Ion. pro ἀλέξειν, seu ἀλεξεῖν, ab ἀλέξω, vel ἀλεξέω.

'Αλεξήσω, avertisset, 3. sing. a. 1. opt. act. Æol. ab ἀλέξω.

'Αλεξήτηρ, ηρος, ὁ, imprecationum expultrix, ab ἀλέξω, & ἀρὰς· in bonam & in malam partem accipitur.

'Αλεξικέραυνος, ου, ὁ, malum nellens, averruncus: ab ἀλέξω, & κεραυνὸς.

'Αλεξίμορφος, ου, ὁ, ἡ, propulsans ab hominibus malo, ὁ ἀλέξων ὅτι πρὸ βροτῶν τὸ κακόν.

'ΑΛΕ'ΞΩ, vel ἀλεξέω, f. ήσω. p. κα. arceo, propulso, opitulor.

'Αλεπάδιος, ου, ὁ, ἡ, Dor. ἀλαπάδιος, ου, ὁ, ἡ, vide ἀλαπαδνὸς.

'Αλεπὶς, ίδος, ἡ, vulpes: ab ἀλέω, vito. Vide ἀλώπηξ.

'Αλεπτὸς, ἡ, όν, error: ab ἀλάομαι.

'Αλεπτὸς, acc. ab ἀλεπτὴς.

'Αλεπτὴς, ἔος, ἡ, veritas: ἀληθείαν, acc. Ion. Th. ἀληθὴς.

'Αλεπτοτέροις, dat. pl. superl. ab ἀλεπτὸς, ἀλεπτότερος, ἀλεπτότατος.

'Αλεπτόω, vera loquor. f. ώσω. p. ἠλεπτωκα. a. 1. imperat. ἀλεπτώσατε. Ab

'ΑΛΕΠΤΟΣ, ου, ὁ, ἡ, & τὸ ἀλεπτὲς, verus: ab α, & λήθω. Hinc ἀλήθεια, ἀληθεύω, ἀληθὴς.

'Αλεπτόζωδος, Ion. pro ἀληθόβιος.

'Αλεπτὸς, ὴ, όν, verus: ab ἀλεπτής.

'Αλεπτοσύνη, ης, ἡ, veritas: ab eodem.

'Αλέσσω, molo, f. ἀλέσω, p. ἤλεκα, Th. ἀλέω, molo.

'Αλεπτὼς, vere, adv. ab ἀλεπτὴς.

'Αλιάδης, ου, ὁ, ἡ, pauper sine præda: ex α, & λιὰς, vel λεία. Vel quasi ἀν ἔχων τὰ λήϊα, segetibus carens: à λήϊον.

'Αλήϊον πεδίον, apud Hom. campus carens pecoribus; ex α priv. & λεία, præda; item grex pecudum; vel carens segetibus; ex α priv. à λήϊον, ου, τὸ, seges.

'Αλήϊστος, tutus à prædonum & furum injuria. Hesych. ex α priv. & λῃστὴς, οῦ, ὁ, prædando captus, seu capi prædando facilis. Th. λεία, præda.

'Αλληπὲς, ου, ὁ, ἡ, incessabilis: ut & ἀλληπὴς ex α, & λήγω.

'Αλληπτὼ, ους, ὁ, ἡ, una ex Furiis: q. irrequieta.

'Αλλήσατο, molui, p. Att. pro ἤλεσα, ab ἀλέω· unde p. pass. ἀλλήσμην, molitus sum. part. ἀλλησάμενος.

'Αλλήσμην, pro ἄλεσμαι, ind. præs. Æol. ab ἄλημι. Vel dicitur in perf. pro ἤλεσμαι Attice. ab ἀλάω, erro.

'Αλλήσμην, p. pass. Att. pro ἤλεσμαι, facta reduplicatione, & correptâ penultimâ, unde part. ἀλλησμένος, pro ἠλεσμένος, unctus. & ἀλλήστο, pro ἤλεστο. 'Αλλήφα, unxi, pro ἤλειφα, Att. ab ἀλείφω, ungo.

'Αλήμεναι, congregari, præs. inf. Dor. pro ἀλῆναι, ab ἄλημι· & hoc ab ἀλάομαι.

'Αλήμεναι, vide ἀλάομαι.

'Αλῆναι, a. 2. inf. pass. ab ἀλίσκω.

'Αλητὴς, ὁ, ἡ, ὸν, qui capi non potest; aut captus non est; unde, ἀλητῶς, adv. more eorum qui capi & comprehendi non possunt: ex α priv. & λητὸς, ὁ, ὸν, captus Th. λαμβάνω.

'Αλὴς, ῆος, ὁ, ἡ, congregatus, confertus: hinc ἀλίζω, congrego. Th. ἅλης. Sed "Αλης, ητος, fluvii nomen.

'Αλήσιον, quicquid moli potest. Hesych. ab ἀλέω, molo.

'Αλητὸς, ὸ, ὁ, ἡ, Dor. ἄλας, cujus erit memoria perpetua: ex α, & λαθάνω.

'Αλήτης, ου, ὁ, vagus, erro: ab ἀλάομαι. Hinc ἀλητεύω, f. σω, vagor.

'Αλθαία, ας, ἡ, Althæa, nomen propr. mulieris.

'Αλθαίνω, & ἀλθέω, medeor: ab ἄλθω.

'Αλθητο, sanata est. imperf. Ion. pro ἤλθετο, ab ἄλθομαι, sanor. Th. ἄλθω.

'ΑΛΘΩ, ἀλθίω, & ἀλθαίνω, f. ήσω, sano, augeo. Deducunt ab ἀλάω, τὸ γὰρ ὑγιὲς, αὔξει.

'Αλία, ας, ἡ, cætus: ab ἅλις.

'Αλία, ἡ, vas in quo sal terebatur, aut reponeatur: & ἀλιὰδης, vasa buxina ad terendum sal. Poll. The. ἅλς, ἁλὸς, sal.

'Αλιαὶς, ὁ, ἡ, ὸν, per mare flans: ab ἅλς, & ἄημι.

'Αλιαίετος, vel ἀλιαίητος, ου, ὁ, aquila marina: ab ἅλς, & αἰετὸς.

'Αλιάκμων, acc. ab 'Αλιάκμων, ονος, ὁ, nom. fluvii: ex ἅλς, & ἀκμὴ, incrementum.

'Αλίαρος, sale conditus; Eust. ab ἅλς, sal.

'Αλίαστος, ου, ὁ, ἡ, inevitabilis: ab α, & λιάζω, jacto, devito, separo me; quod dicitur per Metathes. verbi ἀλίζω, congrego: quod ab ἅλις, satis.

'Αλίβαντος, ου, ὁ, ἡ, Dor. pro ἠλίβατος, altus.

'Αλίβεροος, ου, ὁ, ἡ, qui à mari abluitur. Th. ῥέω.

'ΑΛΙ'ΓΚΙΟΣ, ου, ὁ, similis: hinc ἀλίγκιος, ὁ, ἡ, idem. Angl. Like, Alike.

'Αλίγκιος, ου, ὁ, ἡ, qui mari tanquam sepio quodam coërcetur: ab ἅλς, & ἔρκος.

'Αλιεὺς, έος, ὁ, piscator: hinc ἁλιευτικὸς, ἡ, όν, ars p. scandi. 'Αλιεύω, piscor, f. εύσω, p. ἡλίευκα, ab ἅλς, mare.

'Αλίζω, sale condio, conspergo, fut. ίσω, p. ἤλικα, pass. ἤλισμαι. a. 1. ἠλίσθην, f. 1. ἁλισθήσομαι· ab ἅλς, sal. Vide ἄλις.

'Αλιζώνων, gen. pl. Halyzonum, nom. propr.

'Αλιηχὴς, marisonum, acc. ab ἀλιηχὴς, έος, ὁ, ἡ, Th. ἅλς, & ἦχος.

'Αλίθιος, ου, ὁ, Dor. pro ἠλίθιος, stultus, inanis: ἀλιθίως, frustrà.

'Αλίκη, Dor. pro ἠλίκη, quantus.

'Αλίμβροτος, ου, ὁ, ἡ, ὸν, μὴ ἔχων λιμένα, importuosus.

'Αλιμήδη, ης, nomen mulieris; q. d. quæ curat mare: ex ἅλς, & μήδω.

"Αλιμος, ου, marinus, salsus. Est & frutex quidam sic dictus, quòd in maritimis nascatur: ab ἅλς, Scribitur & ἄλιμος, quia admorso eo fames interdiu non sentiatur: ab α, & λιμὸς.

'Αλιμυρὴς, ῆσσα, ὁ, ἡ, in mare cum sonitu fluens: ab ἅλς, & μυέω.

'Αλινδήσεις, ας, ἡ, volutabrum. Ab

'Αλινδέομαι, verbor, pro κυλινδέομαι.

'Αλινὸς, ὁ, ἡ, ex sale confectus. Th. ἅλς.

'ΑΛΙΞ, ικος, ὁ, alica.

"Αλιξ, ικος, ὁ, Dor. pro ἥλιξ, coævus. Th. ἡλικία.

'Αλίσιος, gen. Ion. ab ἅλιος, ου, marinus. Est & nom. propr. ab ἅλς, mare.

'Αλικυκεὺς, Dor. pro ἁλικυκεὺς, ῶ, ῶν, ὁ, ἡ, colligatus: ex ἅλιος, & κεύω.

"Αλιον, pro ἤλιον, Dor. Sic "Αλιος, ου, ὁ, Dor. pro ἥλιος, Sol.

'Αλιος, ου, ὁ, marinus: item vanus, inanis.

'Αλιοσφὴς, ῆσσα, ὁ, ἡ, qui in mari aliter. Th. σφὲ.

'Αλιόω, vanum reddo, f. άσω. p. ἠλίωκα. ab ἅλς, mare.

'Αλιόω, affertur etiam ex Symmacho, pro, in salis modum contero; ab ἅλς, ἁλὸς, sal.

'Αλιπλαγκτος, ου, ὁ, ἡ, marivagus: ὁ ἐν τῇ ἁλὶ πλαζόμενος, ἕτερ σκαιώλης.

'Αλίπλους, ου, ὁ, ἡ, mari natans: ab ἅλς, & πλέω.

'Αλίπνοος, ου, ὁ, ἡ, mare olens: ex ἅλς, & πνέω.

'Αλιπόρφυρος, ου, ὁ, ἡ, marinæ purpuræ colorem habens: ab ἅλς, & πορφύρα.

"ΑΛΙΣ. adv. satis, abunde: ab ἄλς· ἐν ἁλὶ γὰρ ἀθρόον ἡ ἰκμὰς ὅτι τὸ ὕδωρ. Inde ἀλίζω, congrego: ἀλίη, cœtus hominum.

"Αλις

"Αλις, ιδος, ὁ, Dor. pro "Ηλις, Elis, urbs Peloponnesi.

'ΑΛΙΣΓΕ'Ω, f. ήσω. p. ηκα, polluo, contamino, Unde

'Αλίσγημα, ατος, τὸ, pollutio.

'ΑΛΙ'ΣΚΩ, vel 'Αλαμι, capio, convinco, damno, f. ἁλάσω, p. ἅλακα, Att. ἑάλωκα. a. 2. ἅλων, Att. ἑάλων, præs. inf. pass. ἁλίσκεσθαι, part. ἁλισκόμενος, ἡ, ον. p. pass. ἅλωμαι, σαι, ται, unde ἁλωτός, captus: ut & ἄλωσις, ἁλώσιμος, αἰχμάλωτος.

"ΑΛΙΣΜΑ, ατος, τὸ. plantæ nomen.

'Αλισγιφάων, gen. pl. ab ἁλισγιφὼς, ῶος, ὁ, ἡ, qui in mari versatur: ab ἅλς, & γρίφω.

'Αλίσιαίνω, & ἁλίσσω; idem, quod Thema sequens; ἁλιτίω, ῶ; vel ἁλιτέω, delinquo.

'ΑΛΙΤΕ'Ω, pecco, delinquo, f. ήσω. p. ἡλίτηκα. a. 2. ἥλιτον, hinc ἁλίτης, ου, ὁ, peccator: ab α, & λιτή.

'Αλίτη, deliquerit. a. 2. sub. ab ἁλιτέω, vel ἁλείτω.

'Αλιτηριάω, ω, p. part. pass. Ion. ab ἁλιτέω.

'Αλιτήμων, ονος, ὁ, peccator: ab ἁλιτέω.

'Αλιτόμων, v. ἁλιτόμωνος.

'Αλίτοντο, Ion. pro ἠλίτηντο, offenderunt, 3. pl. imperf. pass. verbi ἁλιτέω.

'Αλλοξένος, ω, ὁ, ἡ, qui in hospites peccat: ab ἁλιτέω, & ξένος.

'Αλοβαίω, malè agit, 3. præs. pass. ab ἁλιβαίνω, pecco. Th. ἁλιτέω.

'Αλίπατος, ου, ὁ, mari jactatus: ab ἅλς, & πρίπτω.

'Αλιπλώς, ῆς, ὁ, peccator: dat. pl. ἁλιπλῆτ' ab ἁλιτέω.

'Αλίπλοος, ω, ὁ, ἡ, qui in mari est attritus vel absumptus: ab ἅλς, & πρέω.

'ΑΛΙ'Ω, volvo, f. ίσω. p. ἧλικα. 'Αλισθέω, idem.

'Αλίσας, adv. frustrà: ab ἄλισος.

'Αλκά, ᾶς, ἡ, Dor. pro ἀλκή, robur: hinc ἀλκάεις, εντος, & contractè ἄντος, Dor. pro ἀλκήεις, strenuus.

'Αλκάζω, fortiter agere, pugnare: apud Etym. ab ἀλκή, ης, ἡ, robur, vires.

'Αλκαδοῶν, ωνος, ὁ, nomen viri.

'Αλκαία, ας, ἡ, cauda leonis, ἀπὸ τῦ δι' ὠλῆς εἰς ἀλκὴν τρέπεσθαι.

'Αλκαΐδης, ου, ὁ, τῦ 'Αλκαίε παῖς.

'Αλκαῖος, ου, ὁ, Alcæus, nomen viri.

'Αλκαΐοιο, gen. Ion. pro 'Αλκαίε ab 'Αλκαῖος, nomen viri: ab ἀλκή.

'Αλκαίνεγος, ους, ὁ, Alcander: nomen prop.

"Αλκαρ, εος, τὸ, tutamen: ab ἀλκή.

'Αλκείδαο, gen. Æol. ab ἀλκείδης, ου, ὁ, nomen viri: ab ἀλκή.

'ΑΛΚΗ', ῆς, ἡ, robur, vires, auxilium: hinc ἄλκιμος, ἀλκήεις, fortis.

'Αλκή, dat. sing. ab ἀλξ, ἀλκάς,

'ΑΛΚΙΒΙΑ'ΔΙΟΣ, vel ἀλκίβιος, anchusæ species, herba.

'Αλκιμάχης, strenuus in pugna, vel strenuè pugnans: quasi ἀλκὴ μαχόμενος. Anthol. Epigr. ex ἀλκὴ robur & μάχεσθαι, pugno, vel μάχη, pugna.

"Αλκιμος, ου, ὁ, ἡ, robustus: ab ἀλκή.

'Αλκίφρων, fortis & prudens: Eust. ex ἀλκὴ, robur, & φρὼν, ενὸς, ἡ mens.

'Αλκμαιονίδης, ου, ὁς, ab 'Αλκμαίων, ωνος, ὁ τῦ "Αμφιαράε υἱὸς.

'Αλκμήνη, Alcmene, nomen fœminæ; q.d. robur Lunæ.

'Αλκτήρ, ῆρος, ὁ, defensor, propugnator, acc. ἀλκτῆρα" ab ἀλκή.

'Αλκτήριον, ου, τὸ, remedium; q. d. propulsatorium, seu depulsorium: Non. ut ἀλκτήρια νόσων, remedia morborum; Cicero. Th. idem.

'Αλκυόνη, ης, ἡ, Alcyone, nom. propr. mulieris.

'Αλκω, & ἀλάλκω, arceo, f. ἀλξω, vel ἀλκήσω, & ἀλδυκνῶ. a. 2. ἄλδυκον. Th. ἀλκή.

'ΑΛΛΑ', sed. ἀγ' pro ἀγὰ, & pro ἀγὸ, ἀγάγε, at certè, sed tamen.

'Αλλαγή, ῆς, ἡ, mutatio, permutatio: item, ἄλλαγμα, ατος, τὸ, & ἀλλαξις, εως, ἡ; idem, commutatio, &c. Th. ἀλλάσσω. Sicut etiam ab eodem Themiate, est, ἀλλακτικὸς, ὴ, ὸν, commercialis. ex contractibus manans; & ἄλλαγον, ου, τὸ, lignum, quo gestabantur onera: ita dictum, à permutatione gestationis, ex uno humero in alterum: Cæl. Rhod. inde etiam ἀλλᾷ, adv. permutatim, vicissim; mutatis viribus, &c. Hesych.

'Αλλήλοισιν, Dor. pro ἀλλήλοισιν, dat. pl. à gen. ἀλλήλων.

'Αλλαλοφωία, ας, ἡ, Dor. pro ἀλληλοφωία, ἡ, mutua cædes: ab ἀλλήλων, & φόνος.

"Αλλαν, gen. Dor. pro ἄλλων, ab ἄλλος.

'Αλλαξῆ, & ἀλλαξις: vide suprà, ut ἀλλαγή.

'Αλλάξαιτο, permutaret, a. 1. opt. m. ἀλλαξάσθαι, inf. ἀλλάξαι, a. 1. inf. act. ab ἀλλάσσω.

'Αλλᾶς, ᾶντος, ὁ, lucanica, botulus: hinc ἀλλαντοπώλης, tucetarius: ἀλλαντοπώλιον, ου, ὁ, qui vendit farcimina.

'ΑΛΛΑ'ΣΣΩ, vel ἀλλάττω Att. muto ab ἄλλος. f. ξω. p. ἤλαχα. a. 2. ἤλαγον, p. pass. ἤλαγμαι. a. 1. ἠλλάχθην, a. 2. ἠλάγην. f. 1. ἀλλαχθήσομαι. f. 2. ἀλλαγήσομαι. Hinc ἀλλαγή, ῆς, ἡ, mutatio: ἀντάλλαγμα, ἀλλαγάω, ἀλλάκλαις, &c.

'Αλλάπαξ, reliqua pro ἅπαξ ἄλλα.

'Αλλαχῆ, & ἀλλαχῆ, alibi: ἀλλαχόθεν, aliunde: ab ἄλλος.

'Αλλάων, aliarum, gen. Æol. pro ἄλλων, ab ἄλλος.

"Αλλεγον, pro ἀνάλεγον, & hoc Ion. pro ἀνέλεγον, imperf. ab ἀναλέγω.

'Αλλέες, congregati, Poet. pro ἀολλεῖς, nom. pl. ab ἀολλὴς.

'Αλλεθνὴς, ὁος, ὁ, ἡ, alienigena, peregrinus: ex ἄλλος, & ἔθνος.

'Αλλῆξαι, Poët. & metri causâ pro ἀναλῆξαι, a. 1. inf. act. ab ἀναλήγω.

'Αλλεπάλλων, creber: alternus, (pro ἐπάλληλος, quod vide.) Unde ἀλληπαλληλία, ἡ, q. d. alternitas; item continuitas; Bud. ex ἄλλος, ὅλη, & ἀλλήλων.

'ΑΛΛ, adv. aliter: ἄλλη, ης, alia: ἄλλαις, dat. pl. ἄλλας, acc. f. g.

'Αλληγόρημα, τὸ, interpretatio allegorica: Bud. 'Αλληγορία, ἡ, ὁ; interpres allegoriæ; ἀλληγορικὸς, allegoricus; per allegoriam dictus, omnia ab ἀλληγορία, ᾶς, (q. "ἄλλος ἀγορία, vel ἀγορία, aliud concionor, vel dico,) Aliis verbis alligorice aliquid aliud significo.

'Αλλαγεία, ας, ἡ, mutatio, vel figura qua aliud dicitur, aliud significatur.

'Αλλαγορέμενος, ου, τὸ, per quæ aliud præfiguratur, præs. part. pass. ab ἀλληγορία. quod ex ἄλλος, & ἀγορία, vel potius ἀγορεύω.

'Αλλαλὼ, ους, ὁ, Æol. pro ἀλαλὴ, ῆς.

'Αλλήλων, inter se, dat. pl. Ion. pro ἀλλήλοις, ab ἄλλος. 'Αλλήλοιϊν, dat. dual. Poet. pro ἀλλήλοιν.

'Αλλήλουϊα, Alleluia, h. e. laudate Dominum.

'Αλληλοφαγία, ας, ἡ, Ion. pro γία, mutua depatio: à φάγομαι.

'Αλλήλων, gen. pl. caret nominativo, ἐστ que triptoton. dat. ἀλλήλοις, αις, οις, acc. ἀλλήλους, ας, ὰς, per invicem, mutuò, alius alium. Th. ἄλλος.

'Αλλογλώς, ῶσσα, ὸν, ὁ, ἡ, alienigena, q. d. ἐξ ἄλλης γλώσσης, ex alia gente.

'Αλλόγλωσσος, ου, ὁ, ἡ, alienigena, q. d. ἐξ ἄλλης γλώσσης, ex alia gente.

'Αλλόγλωσσος, ου, ὁ ἡ, ὸν, qui est diversæ linguæ: ab ἄλλος, & γλῶσσα.

'Αλλόγνωτος, ου, alius cognitus: ab ἄλλος, & γινώσκω.

'Αλλοδαπὸς, ὁ, extraneus, alienigena: ab ἄλλος, & δαπέδον, vel δᾶς, Dor. pro γᾶς vel γῆς, & πέδον.

'Αλλοεθὴς, ὁος, ὁ ἡ, ὸν, formam mutatam habens: ab ἄλλος, & ἔδος.

"Αλλοθεν, aliunde, adv. ἄλλοθεν ἄλλος, aliunde alius: ἄλλοθι, alibi, & ἄλλοθι.

'Αλλόθροος, ου, ὁ ἡ, ὸν, a'lâ linguâ utens: ab ἄλλος, & θρόος, vox.

'Αλλοῖη, ης, ἡ, f. g. ab ἀλλοῖος, ου, ὁ, diversus: ab ἄλλος.

"Αλλοκα, Dor. pro ἄλλοτε, alibi.

'Αλλόκοτος, ου, monstrosus: q. ἀλλότροκος.

"ΑΛΛΟΜΑΙ, salio: ab Hebr. חלל chalal: imperf. ἠλλόμην, ου, ετο, f. m. ἀλοῦμαι. a. 1. ἠλάμην, ατο, ατο. Hinc forsan Angl. Walt, & Lat. salto, aspiratione in S versâ.

'Αλλοφοίτης, ου, ὁ, mutabilis, nunc hic, nunc illic adhærens, epithet. Martis, voc. ἀλληφοίτης. Ex ἄλλος, & φοῖτος, & ἰών.

"ΑΛΛΟΣ, ἄλλη, ἄλλο, Axius, a, ud: hinc ἄλλοτε, alias, interdum, adv. ἄλλοσε, aliò, adv.

'Αλλοτρίος, Æol. pro ἀλλότριος.

'Αλλοτριοδαίσασθαι, ου, ὁ, curiosus hospes alienæ domûs, alienarum rerum inspector: ἀλλοτριοδαίσασθαι, & ἀλλοτριόμυκτος.

'Αλλότριος, α, ον, alienus. Th. ἄλλος.

'Αλλοτριοφθονέω, alienis invideo: ab ἀλλότριος, & φθονέω.

'Αλλοφάσιν, turbo animo: ab ἄλλος, & φάω, dico.

'Αλλοφρονέων, mente alienatus, insanus: ab ἄλλος, & φρονέω.

'Αλλόφυλος, ου, ὁ, ἡ, alienigena: ἐξ ἄλλε φύλε, ex alia gente.

"Αλλυδις, aliorsum, Poët. pro ἀλλοσε, adv. ab ἄλλος.

'Αλλύσκω, Poët. & Ion. pro ἀνάλυσι, resolvebar, imperf. act. ab ἀναλύω, Poët. pro ἀναλύω.

'Αλλύω, ους, ὁ, ἡ, Poët. pro ἄλυδις.

'Αλλύω, poëticum est, pro ἀναλύω, dissolvo, retexo. Odyss. β'.

"Αλλωθεν, per ectasin pro ἄλλοθεν.

"Αλλως, adv. aliter, temerè, inconsultò: ab ἄλλος.

'Αλλωστὶ ἡ; aliter atque: & 'Αλλάττω, alicui alii; i.e. ἄλλος τινί' ab ἄλλως, aliter.

"Αλματι, dat. sing. ab ἅλμα, ατος, τὸ, saltus: ab ἄλλομαι.

"Αλμη, per Sync. pro ἀλλέμενος, & Æol. tenuis pro aspirato: ab ἄλλεμαι.

"Αλμη, sallugo: ab ἅλς, sal.

'Αλμήεις, 'Αλμώδης, & 'Αλμυρώδης; idem quod ἁλμυρὸς, salsus, salsuginosus; ab ἁλμὴ, & ἁλμυρία, à quo etiam Ion. triptoton. dat. ἁλμήεϊ, acc. ἁλμήεντα, ἁλμήεις, ας, ὰς, per invicem, mutuò, alius alium. Th. ἅλς.

'Αλμηρὸς, ὸν, ὁ, ἡ, salsus. Th. ἅλς, sal. Hinc videntur fluxisse voces illæ in modernis linguis quibus Admiral, Almirante, Ammiraglio. Hinc etiam fortè Gall. Saulmure.

"Αλς, ἁλὸς, ἡ, idem cum ἁλμὴ.

'Αλσαβὲς, tritus, a. 1. part. ab

'ΑΛΣΑ'Ω, trituro, comminuo, f. ήσω, & άσω, p. ηκα. ἀλσαλοῦσθαι, ῶμαι, gen. sing. part. præs. Dicitur & ἀλσάω. Ab ἅλας" in area enim fit trituratio.

'Αλσὸς, non habens λοζὸν; vide λοζὸς. α est priv.

'Αλσῶ, ᾶς, aspernor, contemno, f. ήσω. p. ηκα" ex α, & λέγω, ratio.

'Αλσγβόμενος, à ratione aberro; non sum compos rationis. 'Αλσγίζω, ω, & ἀλσγίζομαι, brutorum animantium sensu præditus sum, obtruncsco. Hesych. Eustath. ex α priv. & λογίζομαι, ratione in S versâ.

'Αλσοφοίσθης, ους, ὁ, mutabilis, nunc hic, nunc illic adhærens, epithet. Martis, voc. ἀλσοφοῖσθες. Ex ἄλσος, φοῖτος, & ἰών.

'Αλοιᾶν, dat. ab ἀλοιὰ, ᾶς, ἡ, pinguedo, quod ab ἀλείφω.

'Αλοκίζω, idem quod ἀυλακίζω, fut. ίσω, sulco: Aristoph. Th. αὔλαξ, & Dor. ἄλοξ, οκος, ὁ, ἡ, sulcus.

"Αλοξ, οκος, ὁ, ἡ, idem cum Αὖλαξ.

'Αλλότη, capti, a, 2. part. act. dual. ab ἁλῶ.

'Αλοπηρὸς, ὰ, ὁ, qui in salinis salem facit concrescere, & cogit in glebam, salarius; Nic. inde ἀλοπήγια, τὰ, salinæ, loca in quibus sal concrescit; Plut. ex ἅλς, ἁλὸς, sal, & præt. Med. πέπηγα, verbi πήγνυμι, & πήσσω, f. ξω; compingo, congelo, &c.

"Αλοων, ω, ὁ ἡ ὸν, cortice carens; squamarum expers; Hesych. ex α priv. & λοπὸς, ὰ, ὁ; idem quod λέπος, εος, τὸ; cortex; Th. λέπω, decortico.

"Αλος, Dor. pro ἧλος.

'Αλοσύδνη, ης, ἡ, epithet. Thetidis: fit ab ἅλς, mare: inde ἀλόσυνος, ἀλοσυίη, & per pleonasm. τῦ σι, ἀλοσυίδνη.

'Αλόφεγξ, τεγγος, ὁ; idem quod ἀλεπεύκασος, pistillus, quo sal teritur; παρὰ τὸ τὰς ἅλας πεύσειν.

'Αλπρὸς, ὰ, ὁ ἡ, & ἀλμυρὸς, ὰ, purpureus, purpuriscus; quasi ἁλὸς ἔργον; maris opus, quod ex marina concha fiat: Etym. exponitur & violaceus; & est color ruber cum albo nigroque permixtus; Aristot. Plato. Inde, ἀλπεγὶς, ίδος, ἡ; vestis purpurea; item, purpura; quæ dicitur etiam ἁλμυρὶς, ὶδος, τὸ, purpureus color, &c. quod compositum reperitur, Th. πωλέω, vendo: Sic, ἀλπρπώλιον, locus uti purpura venditur; purpuraria ef ficina; & ἀλπρπωλικὴ, scil. τέχνη; purpuræ venditoria ars; Aristot. Suid. &c.

'Αλπὸς, ὸντος, ὸντι, captus, a. 2. part. act. ab ἁλίσκω.

'Αλσσία, ἡ, illuvies, scabrities, à non lavando; Æther. quam quis non lavatur, &c. Sic, etiam, ἄλυτος, ὰ, ὸν, ἡ, illotus; Plut. Unde verbum ἀλυτάω, ῶ, illotus sum, vel maneo; Hesych. ex α priv. & λύω, f. σω; lavo.

"Αλοφος, ὰ, ὸ, sine crista. Th. λόφος.

'Αλοκος, ὰ, Platoni, ὰ στείρα, sterilis; vel, virgo quæ nondum peperit; quasi ἐτέρα λέχους ἄπαρος; inde, ἀλόχευμα, partu non editus; non conceptus aut genitus: ex priv. & λοχὸς, ὸ, ἡ, gravida; unde λοχεία, parturio.

"Αλοχος, ὰ, ἡ, uxor, dat. ἀλόχῳ" ex α pro ἅμα, & λέχος.

'Αλὸω, capio, finusitatum Th. pro ἁλίσκω, sed ἁλὸω, πλάνα, erro. Varin.

'Αλὸω, erra, 2. sing. imp. ab ἀλάομαι, ἀλᾶν, ἀλᾷς, Poët. ἀλόω.

'Αλόων, Poët. pro ἀλῶν, ab ἀλάομαι.

"Αλπεις, Alpes, montes, dat. pl. "Αλπεσιν.

'Αλπὶς, vel ut alii leg. ἄλπις, quod à Σκάλπω, foveo: hinc Σκάλπος, ὸ, ὁ, & Σκάλπις, ίτος, ὁ, ἡ, ὸν, & Σκάλπιον, Σκάλπις, & sublato Σ, ἄλπις, suavissimus.

"ΑΛΣ, ἁλὸς, ὁ, SAL: hinc Lat. Sal, & Ang. Salt: spiritu, ut sit in sibilum verso. "Αλς, ἁλὸς, ἡ, mare: ab ἅλς, sal, vel ab ἁλίζω, vel ab ἅλλομαι.

'Αλσις, vel ἅλσις, εως, ἡ, saltatio, palpitatio; Aristot. ab ἄλλομαι, f. ὅμαι, salio.

'Αλσοκόμος, ου, ὁ, qui luci curam gerit: & custos est, saltuarius; Poll. unde ἀλσοκομικὸς, qui pertinet ad saltuarios: Idem ab ἄλσος, nemus; & κομέω, (unde κομίζω,) curam gero.

"ΑΛΣΟΣ, ους, τὸ, lucus, nemus, ubi stirpes, "ὕλη" Ita saltus Latinis.

'Αλτικὸς, ὴ, ὸν, saltatorius, ad saltum pertinens. Saltim aptus, agilis; Plut. ab "ἅλλομαι, salio.

"Αλτο, saltit, pro ἅλατο, ab ἅλλομαι, a. 1. in ἠλάμην, ἅλω, ἅλατο, per Sync. ἅλτο, & Ion. ἅλτο. Alii volunt esse pluq. perf. ab ἤλμην, ἧλσο, ἧλτο. Æolice tenuis pro adspirato.

'Άλυδὸν, exp. ἀνὴρ μάστιξ, à λύγξ, significante μάστιξ, flagellum; Hesych. α est priv.

'Αλυδμόω, & ἀλυζω; idem ejus Th. ἀλύω, & ἀλύσκω; anxius sum, & animo perplexo, dubioque.

'ΑΛΤ'Η, ης, ἡ, lignum cui infigitur stiva: q. ab α, & λύω.

'Αλυκὸς, ὴ, ὸν, salsus. Th. ἅλς, sal.

'Αλυκτάζω, metuo, anxius fum. Th. ἀλύω.

'Αλυκτοπέδηση, dat. pl. Ion. ab ἀλυκτοπέδη, ης, ἡ, q. d. ἄλυκτος πέδη, indissolubilis pedica: ἄλυκτος, metri causâ, pro ἄλυτος.

'Αλύξας, a. 1. part. act. ἀλύξω, f. 1. m. ab ἀλύσκω, vito. f. ξω. Th. ἀλύω.

'Αλύσας, pro ἀλύσασα, part. ab ἀλύω.

'Αλυσαίνω, ω, ὸ ἡ, dolorum expers comp. ἀλυπότερον" ex α, & λύπη.

'Αλυς, υος, ἡ, anxietas mentis: ab ἀλάομαι.

'Αλυσθαίνω, vel ἀλυσθίνω, viribus destituor, dolore afficior ἀλύω σθένος.

'Αλυσθμαίνω, doleo, vel anhelo: ex ἀλύω, & ἀσθμαίνω.

"Αλυσις, εως, ἡ, catena: q. ἀλυσκω.

'Αλυσιτελὴς, ὲς, ὁ, ἡ, inutilis: q. d. ὃ μὴ λύσιν τὸ τέλος, qui non solvit vectigalia.

'Αλυσκάζοντι, fugienti, dat. part. ab ἀλυσκάζω, evito. Th. ἀλύω.

'Αλύσκω, vide ἀλύω.

'Αλύτης, ου, ὁ, lictor: ab ἄλυσις.

'Αλύω, ὰ, ὸ ἡ, insolutus, insolubilis: ex α, & λύω.

'Αλυχὴ, ῆς, ἡ, fastidium animi cum crebrâ ofcitatione: q. ab ἀλύω.

'ΑΛΤ'Ω, f. σω, animo fum inquieto: ab α, & λύω" q. ἀλύω, sit λύσιν ἧβῆ κακῶν οὐχ ἑυρίσκω" vel ab ἀλῶ. Hinc Lat. Allucinor. Hinc ἀλυσμὸς, ῦ, ὁ, anxietas: ἄλυς, υος, ὁ, ἡ, expatiatio: ἀλύσιος, anxius fum: ἀλυσιώνη, imbecillis fum.

'ΑΛΦΑ, primæ literæ nomen. Hinc ἀλφάνω, vel ἀλφίω, invenio, f. ήσω, & ἑσω. a. 2. ἅλφον, opt. ἀλφοιμι.

'Αλφάνω, ἀλφαίνω, & ἀλφαίνω; idem quod ἀλφάνω, & ἀλφίω, invenio; inde etiam, ἀλφάζω, excogito: Varinus.

'Αλφεῶν,

'Αλφαῖος, ου, ὁ, nomen viri propr. ab Hebr. אלוף dux.

'Αλφειός, οῦ, ὁ, nomen fluvii: alii scribunt 'Αλφεός, οῦ.

'Αλφεσίβοιαι, αἱ, virgines sic dicuntur, quæ propter formam sponsos inveniunt, à quibus munera accipiunt, boves pulchrissimum: ab ἀλφάω.

'Αλφή, ῆς, ἡ, inventio; item, honor, ἴυμπις, τιμή; vide interpr. Hom. Iliad. σ'. ab ἀλφάω; invenio.

'Αλφησήτωρ, Ion. pro ἀλφησής. ἀλφησής, οῦ, ὁ, inventor; ab ἀλφάω. Th. ἀλφα.

'Αλφι, indeclinabile; (per apocopen, pro ἄλφιτον;) apud poëtas: vide Hesych. & Suid. Farina, hordeacea propriè; inde ἀλφιδνός, ἐας, ὁ, farinam faciens. Suid. & ἀλφίδεῖον, υ, τὸ, pistrinum. Bud. ex Poll. locus in quo cruciabantur mancipia. Inde etiam composita; ἀλφιπεμάτης, qui è farinis vaticinatur; (μάντις ιος, ὁ, vatis.) ἀλφιταμοιβός, οῦ, ὁ, permutator farinæ; frumentarius, pistor; (ἀμείβω, permuto) ἀλφιπτάλης, ἐω, ὁ; & ἀλιφοπώλις, ιδος, farinæ seni r narum venditor, seu venditrix; (πωλέω, vendo.) Item, ἀλφιστίνω, pu te pro pane vescor; ἀλφιτοσκόπος, farinæ inspector, & ex inspectione farinæ vaticinans; & ἀλφιτόχεως, farinæ colorem habens; ac denique ἀλφιτοπώλης, farinæ confectio: Xen. molitura, Plinio: item, ars seu artificium conficiendi pultem: ex Themistio, σιτέω, pasco, σκοπέω, inspicio; χρῶμα, color; & ποιέω, facio.

'ΑΛΦΙΤΟΝ, ου, τὸ, farina: forsan ab ἄλφω.

'Αλφός, ὸς, ὁν, albus: ἀλφὸς, ὁ, species vitiligimis albæ; ergo ab ἀλφὸς, albus.

'Αλφω, idem quod ἀλφάνω, ab ἄλφα· hinc ἀλφησής.

'Αλῶ, a. 2. sub. ab ἁλίσκω.

'Αλωά, Dor. & ἀλοὴ, ῆς, ἡ, area, locus vitibus & arboribus consitus, arbustum, camerus frumentarius, fegetes: ἀλωάων, gen. pl. Æol. ἀλωάς, acc. Th. ἄλας.

'Αλωάς, ἀδος, ἡ, arealis. Th. ἄλας.

'Αλώβητος, illæsus, nullâ injuriâ affectus; ex α priv. & λωβάω, injuriâ afficio; Th. λώβη, injuria.

'Αλωεύς, ῆος, ὁ, arealis, cujus usus est ad areas: Epigr. ἀλοιῆος, idem; unde, ἀλοιῆς, ἐας, ὁ, qui in area frumentum terit; item vinitor, agricola; Nonn. Th. ἄλας, ω, ἡ, area; unde ἀλωεύς, idem.

'Αλοή, Dor. vel Att. pro ἀλοίη, captus sit, capereturi, a. 2. opt. ab ἁλίσκω.

'Αλωῆος, Alœi, gen. ab 'Αλωεύς, ῆος, Att. ῶ, nomen propr.

'Αλωῆς, capere, seu capiaris, a. 2. imperat. ab ἅλωμι.

'Αλωκα, captus sum, p. act. Ion. pro ἑάλωκα, Att ἐάλωκα, ab ἁλίσκω.

'Αλῶμαι, i em cum ἀλάομαι, vagor, erro.

'Αλωμι, vide 'Αλίσκω.

'Αλων, ωνος, ὁ, ἡ, area in quâ trituratur frumentum. Th. ἄλας.

'Αλώνδα, a. 2. inf. ab ἁλίσκω.

'Αλωνία, ἡ, idem quod ἄλων, area; Athen, Exponitur & tanquam fœm. ab ἀλώνιος, quæ areæ est, vel ex area. Inde ἀλωνίζω, in area verso, sive comoror. Th. ἄλας, & ἄλων, area.

'Αλώνητος, ου, ὁ, ἡ, ἡ, sale emptus; mancipium; quoniam Thraces olim mancipia sale emebant: Suid (unde Eustath. exponit, ἴνων, i. e. Vili empti: ex ἅλς, ἁλὸς, ὁ, ἅλ; & ὠνέομαι, ὤνημι, emo; unde, ὠνητὸς, ή, ὸν, emptus.

'ΑΛΩΠΗΞ, εκος, ἡ, Vulpes: ab ἁλῶ, & ὤψ, à fallendis oculis: vel ab ἀλὸς, & πάσσω, ἐν ἐκ τῆς πλάνης παίζουσα· ἀλωπέκιον, ου, τὸ, vulpecula: ἀλωπεκῆ, ῆς, ἡ, vulpina: ἀλωπεκίς, ίδος, ἡ, catulus vulpis: ἀλωπεκίζω, πεκίζω, fraudulenter ago: ἀλωπὸς, οῦς, ὁ, fraudulentus, astutus: ἀλωπεκία, ας, ἡ, defluvium capillorum.

'Αλωπεκάω, idem quod ἀλωπεκίζω, decipio; dolis utor, &c. 'Αλωπεκώδης, ὁ ὴ ὁν, & ἀλωπεκίας, ου, ὁ, Vulpinus, vulpinaris; item, vulpem imitans; fraudulentus, more vulpis; dolis, & impostoris utens. 'Αλωπεκίασις; idem quod ἀλωπεκία, defluvium pilorum; item, vulpis latibulum, seu cavernula; Hesych. & Etym. Omnia ex ἀλώπηξ, vulpes; unde etiam, compositum cum ἔχω, ἄς, ἡ, cauda; viz. ἀλωπεκίχρως, ου, ὁ, ἡ; vulpina cauda: genus herbæ. Sic cut itidem, comp. cum χρόα, ας, ἡ, color; 'Αλωπόχρως, vulpicolor; vulpis colorem habens; Suid. & Eust.

'Αλωρῖται, custodes salinarum, vel arearum; ex ἅλς, ἁλὸς, ὁ, sal; vel ἄλας, α, ἡ; area, & ὕρ, ος, ὁ, custos.

"ΑΛΩΣ, ω, ἡ, area; ab ἅλις, seu ἁλίζω, παρὰ τὴν ὑρὸ ἀεραζόμων συναθροισιν. Item circulus & corona siderum. Hinc ἁλαδὲς, ἐος, ὁ, qui in area frumentum terit.

'Αλώσιμος, ὁ, ἡ; qui capi vel expugnari potest.

"Αλωσις, εως, ἡ, captura. Th. ἁλίσκω.

'Αλωσιμβύης, expugnandæ, f. 1. part. m. f. g.

'Αλωτὸς, ἡ, ὁ; idem quod ἁλώσιμος; expugnabilis, comprehensibilis, &c. Th idem.

'Αλῶω, pro ἁλῶ· ab ἁλίσκω.

'Αλώβητος, ὁ ὴ ὁν; indefinens, jugis, assiduus; non intermittens, &c. ex α priv. & λωβάω, relpiro, interquiesco.

'Αμ ex ἀμφὶ, circa: ἄν' pro ἄμα.

"ΑΜΑ, adverb. unà, cum: à him, cum: ἀμᾶ, Dor pro ἄμα· sed ἀμὰ, Dor. pro ὁμᾶ.

'Αμαδρυάδες, (quæ & δρυάδες) Nymphæ dictæ, quòd cum quercubus nasci, & cum iisdem interire crederentur. Plut. in Etor. ex ἅμα, simul, & δρῦς, υὸς, ἡ, quercus.

'Αμάζονες, όνων, αἱ, Amazones: ex α, & μαζὸς.

'Αμαθαίνω, indoctus sum: ab α, & μανθάνω.

'Αμαθέστατος, η, ον, superlat. ab ἀμαθὴς, ἐος, ὁ, ἡ, indoctus: ex α & μανθάνω.

'Αμαθῆ, acc. sing. ab ἀμαθὴς. 'Αμαθεῖ, adv. indoctè. 'Αμαθὴς, stultè.

'Αμαθία, & ἀμαθίη, ἡ, inscitia, ignorantia, rerum imperitia; item, ruditas, rusticitas, &c. ex α priv. & μανθάνω.

'Αμαθόδες, εἰόν, ὁ, arenosus: Ion ἠμαθώδης, pro ψαμμώδης· ab ἄμαθος, pro ψάμμος. Th. ψάμμος.

'Αμαθος, ου, ἡ, arena.

'Αμαθύνω, ας, ἡ, in pulverem redigo, præs. ind. ab ἄμαθος.

'Αμαθυντὴρ, ῆρος, ὁ, obstreticis manum non expertus; Nonn. item, ἄμαυτος, ὁ ὴ ὁν, qui vel quæ obstretice caret, Oppian. ex α priv. & μαῦσ, ας, ἡ, obstetrix; unde μαυσίλως, obstetricium.

'ΑΜΑΙΜΑ'ΚΕΤΟΣ, ὁ, indomitus, ἀμαιμάκητος, pro ου, g. Ion. Ex α intensivo, & μαιμάω· vel ab α priv. & μάχομαι, cum reduplicat: ut sit inexpugnabilis. Significat etiam immensus: ex μῆκος, Dor. μᾶκος.

'Αμαλακίω, & ἀμαλδύνω, qui mollìri nequit, durus, rigidus; ex α priv. & μαλάσσω, (pro quo dicitur etiam, μαλθάσσω,) seu μαλάττω, fut. ξω, mollio; unde, μάλακτὸς, ὴ, ὸν, qui molliri potest.

'Αμαλάπτω, vel ἀμαλάττω, perdo, corrumpo, destruo, &c. ab ἀμαλὸς, ὴ, ὸν, mollis, tener; debilis, &c. Unde ἀμαλόω, aboleo. Hesych.

'ΑΜΑΛΑΤ'ΝΩ, corrumpo, consumo, ut molle: ab ἀμαλὸς· aliquando demolior, q. ἐμαλὸν ὠῶ, ab ὁμαλὸς.

'ΑΜΑ'ΛΘΕΙΑ, ας, ἡ, Capra cœlestis, quæ Jovem lactâsse fertur: forsan ab ἀμαλθάω, dito, nutrio.

'ΑΜΑΛΛΑ, ης, ἡ, manipulus: hinc ἀμαλλόω, in manipulos colligo: παρὰ τὸ ἀμᾶσθαι, vel παρὰ τὸ ἅμα ἀολλίζεσθαι χρεὼ τοῦ τεύχους.

'Αμαλλαίνω, seu ἀμάσσω, ω, ὁ ὴ ὁν, non mansus, cui non manducatus; item, idem quod ἄμαστος, qui nihil commanducavit, comedit, seu gustavit, &c. ex α priv. & μασάομαι, seu μασάομαι, mando, manduco, comedo; vel, ex μάομαι, pinso, & c.

'Αμαλλοδρίψ, q. d. non flagellatus, flagris non examinatus; ex non α priv. & μάστιξ, flagrum.

'Αμάλλυνον μῆλον, malum unà cum ficu florens; Eust. ex Paus. & ἀμαλυκάδες, αἱ, mala seu pyra, quæ cum ficis simul florent & proveniunt, ex ἅμα, & συκῆ.

'Αμαξοκάμα, ας, ἡ, q. ἁρμαξοκάμα, Poët. rotarum concursus: hinc ἀμαξοκαμάω, simul curro: ab ἅμα, vel ἁρμὸς, & κάμνω.

'Αμάστωρ, ῥος, ὁ ὴ ὁν, qui matre caret; ex α, & μήτηρ.

'Αμαυρόω, languide vivens; in Epigr. lic ἀμαυρόκαρπος; nigrum habens fructum; ex ἀμαυρὸς, comp. cum ῥίζα, & καρπὸς.

'ΑΜΑΥΡΟ'Σ, ὰ, ὸν, ὴ, obscurus: q. ab α, & μαίομαι· comp. ἀμαυρότερος, ἐστ. Ion. ἀμαυρότερος. Hinc forsan Maurus, a Mauri.

'Αμαυρόθειν, intereat, a. 1, opt. pass. ab ἀμαυρὸς, obfusco. Th. ἀμαυρὸς.

'Αμαυρόω, obscure; item, ἀμαυρωτὸς, ὴ, obscuratio; ἀμαυρώτης, ὴ, obscuritas, & ἀμαυρωτικὸς, ὴ, ὸν, obscurandi vim habens; seu obscurans, &c. omnia ab ἀμαυρὸς, obscurus, & ἀμαυρόω, obscuro.

'Αμαχανία, ας, ἁ, Dor. pro ἀμηχανία· ut & ἀμάχανος pro ἀμήχανος.

'Αμαχητὶ, 'Αμαχεὶ & 'Αμάχως, sine prælio, adv. & 'Αμαχὸς, ὴ, ὸν, ὴ, alienus à pugnâ, vel inexpugnabilis impossibilis: superl. ἀμαχώτατος. Ex α, & μάχομαι.

'ΑΜΑ'Ω, ῶ, meto, f. ἥσω, p. ἤμακα· forsan ab ἅμα, quoniam multa simul colliguntur. Hinc quidam derivant Gall. Amasser. Ab ἀμάω, ἀμᾶσ, ἀμητὴρ, ἄμη.

'Αμβαίνω, Poët. pro ἀναβαίνω. 'Αμβαίη, pro ἀναβαίη.

'Αμβάλλω, Dor. & Æol. pro ἀμβαλῶ, a. 2. imperat. m. verbi ἀμβάλλω, pro ἀναβάλλω.

'Αμβάλλομαι, Poët. pro ἀναβάλλομαι, differo, procrastino. 1. pl. ἀμβαλόμεθα.

'Αμβασαν, Poët. & Dor. pro ἄμβησαν, per syncop. pro ἀνέβησαν, & hoc pro ἀνεβίβασαν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀναβιβάζω, ascendere facio, impono in. Thema βαίνω, quod sæpe apud Poëtas transitivè sumitur pro ἀναβιβάζω.

'Αμβάσεις, ascendes, f. 1. m. Poët. & Dor. pro ἀναβήσῃ, ab ἀναβαίνω. Itidem 'Αμβασὶς & 'Αμβατὸς, pro ἀναβασὶς, & ἀναβατὸς, Poët. ab ἀναβαίνω.

'AMBH, ης, ἡ, supercilium petræ, crepido: q. ab ἀμβαίνω, pro ἀναβαίνω. Forsan ab ϩαμ eben, lapis.

'ΑΜΒΙΞ, ικος, ὁ, olla, calix.

'Αμβλήδιον, pro ἀναβλήδιον, & 'Αμβολάδιον, pro ἀναβολάδιον, procrastinando: ab ἀναβάλλω, remoror.

'Αμβλεῖος, ᾶ, ὸν, idem quod ἀμβλὺς, obtusus: Undè etiam, ἀμβλύτατα, adverb. obtusissimè; ἀμβλυτὴς, ῆτος, ἡ, obtusitas, hebetudo; ἀμβλωτικὸς, ὴ, ὸν, hebetativus, hebetandi vim habens; ἀμβλώσω, (factum ex ἀμβλυνθήω, ν, syncopato) executio; item, abortior, abortivum pario; idem quod ἀμβλύνω, vel ἀμβλόω; ἄμβλωμα, τὸ, & ἀμβλωσις, εως, ἡ; obtusio, hebetatio; item, abortio; partus abortivus, &c. ἀμβλώσκω, idem quod ἀμβλίσκω, & ἀμβλόω, & ἀμβλωτικὰ, τὰ; medicamenta quæ abortum efficiunt, φθόρια.

'ΑΜΒΛΥ'Σ, ῖος, ὁ, obtusus, hebes: hinc ἀμβλύνω, hebeto, abortivum pario: ἀμβλυώπης, obtusus, ὁ, ἡ, hebetudo visûs: ἀμβλύσκω, abortiri facio.

'Αμβλυνωπίη, ἀμβλυωπείς; item ἀμβλωπὶς & ἀμβλωπὸς; obtusam habens aciem oculorum & hebetem; & interdùm activè; obtusam reddens aciem oculorum. Unde, ἀμβλυωπία, ἡ, vitus obtusus; hebes oculorum acies; & ἀμβλυωπίη, ῶ, executio; sum obtusis & hebetibus oculis: ex ἀμβλὺς, obtusus; & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus. Sic ἀμβλυώπης; obtusum angulum habens; ex ἀμβλὺς, & γωνία, ας, ἡ, angulus.

'Αμβλωθῆ, abortiatur, 3. sing. aor. 1. sub. pass. verbi ἀμβλόω· V. ἀμβλὺς.

'Αμβλωθήδιον, abortivus partus: 'Αμβλωσις, εως, ἡ, abortus: ab ἀμβλόω, in ἀμβλὺς.

'Αμβοάω, pro ἀναβοάω, exclamo, &c.

'Αμβολάδιον, Dor. pro ἀμβολάδιον.

'Αμβολάδιον, Ion. & Poët. pro ἀναβολάδιον, procrastinando: ab ἀναβάλλω.

'Αμβολὰς, άδος, ἡ; terra egesta, vel aggesta: ab ἀναβάλλω.

'Αμβολὴ, ῆς, ἡ, præludium Poët. Sync. pro ἀναβολὴ.

'Αμβολιδρόμος, ὁ, dilator operum: ab ἀναβάλλομαι, & δρόμος.

'Αμβροσιόμορος, ambrosiæ odorem habens; Athen. ex ἀμβροσία, & ὀδμὴ, ῆς, ἡ, odor; Th. ὄζω, oleo: ab ἀμβροσία, etiam est ἀμβροσιόδης; ambrosiam redolens, suavissimus, &c.

'Αμβρότος, ου, ὁ, immortalis: ἀμβροσίη, ης, ἡ, Ion. pro ἀμβροσία, cibus Deorum; ἀμβροσιᾶν, Dor. pro ἀμβροσιᾶν, gen. pl. Ex α, & βροτὸς.

'Αμβροτόω, vel ἀμβρότω, aberro; unde, ἀμβροτεῖν, exponitur, ἁμαρτεῖν, peccare; item κρύπτω; apud Hesych. est, cum μ, inserto; ab ἀβρότω, ης, ἡ; nox; unde ἀβροτέα, ῶν, noctu occurro; item, pecco.

'Αμβρότιος, ου, ὁ, immortalis: pro ἄμβροτος.

'Αμβωμίτιον, pro ἀνὰ βωμοῦς, ad altaria, vel super: a βωμὸς.

'ΑΜΒΩΝ, ονος, ὁ, umbo; quidquid in plano eminet ac prominet, rotundam habens figuram: ab ἀμβλαίνω.

'Αμβώνας, Ion. pro ἀναβώνας, edito clamore. Th. βοάω.

'Αμέ, Dor. pro ἐμέ, acc. sing. ab ἐγώ.

'Αμείδητος, ου, ὁ, ἡ, ἡ, immensus: ab α, idem, quod σωὸ, & μέτρος. Aliquando invidiâ carens: & sic ab α, & μεμαίομαι.

'Αμείλιχος, ὁ ὴ ὁν, magnitudine carens; non magnus; ut quod corporatum non est; item, pusillus: ex α priv. & μείλιξ, ικος, τὸ, magnitudo Th. μέγας, (gen. μεγάλου, &c.) magnus.

'Αμέθεκτος, qui non participatur; cujus quis participes non est; ex α priv. & μεθέκτης, qui participatur; Plut. à μέτοχος, (partem) habeo cum alio, particeps sum, &c.

'Αμέθοδος, via & compendio carens; ex α priv. & μέθοδος, ὁ, ἡ, via, methodus, ratio docendi, & discendi, &c. ex μετὰ, cum, & ὁδὸς, ὁῦ, ἡ, via, &c.

'Αμέθυσος, ου, ὁ, Amethystus, nomen gemmæ: ex α, & μεθύω.

'Αμείβετο, Dor. pro ἠμείβετο, & tunc τὸ α longum; aliàs Ion est breve, 3. sing. imperf. m. verbi ἀμείβω.

'ΑΜΕΙ'ΒΩ, f. ψω, commuto, permuto, alterno, vices reddo, succedo, prætereo, p. ἤμειφα, a. 1. inf. act. ἀμειψαι. p. pass. ἤμειμμαι. f. 1. ἀμειφθήσομαι. p. m. ἠμοιβα. Hinc ἀμοιβὴ, ῆς, ἡ, mutatio: ἀμοιβαῖος, ὁ, mutuus, alternus: ἀμοιβαῖως, ἀμοιβαδὸν, & ἀμοιβαδὶν, vicissim, alternis vicibus.

'Αμειδὴς, ἐος, & 'Αμειδιήεις, ὁ, ὴ, ὸν, tristis, tetricus; ab α, & μειδάω.

'Αμειλίκτων, gen. pl. ab ἀμείλικτος, ου, ὁ, ἡ, asper, durus: ex α, & μειλίσσω.

'Αμείλιχος, ου, ὁ, ἡ, implacabilis; idem quod ἀμείλικτος· ex α & μείλιχος.

'Αμείνων, ονος, melius: ἀμείνων melior, acc. sing. m. & f. & in neut. pl. ἀμείνονα, ἀμείνοα· ἀμείνω· gen. pl. ἀμείνων, comp. ab ἀγαθὸς.

'Αμείρω, privo aliquem portione: ex α & μείρω.

doctus derivatum putat à מרא mara, rebellare.

'Αμεμφῆ, simul: ut ἀμεμφῆ, adv.

'Αμεμφθὴν, a. 1. part. pass. n. g. ab ἀμέμφω.

'Αμεμφὴς, ἐος, ὁ, erroneus; Bud. & 'Αμεμφήτωρ, ορος, ὁ, offensator; qui sæpè offendit in re aliqua; errare solitus in re quapiam; Aristot. Eth. 2. Th. idem.

'Αμεμφθῆναι, a. 1. sub. ab ἀμέμφω.

'Αμερτὰ, ας, ἡ, peccatum, item victima pro peccato: ab ἀμέρτω.

'Αμέρτων, ου, ὁ ὴ ὁν, cujus mens est prava: ex ἀμέρτω, & νόος.

'Αμερτωπὸς, ὁ ὴ ὁν, qui dicendo peccat, aut decipit: ab ἀμέρτω, & ὄπω.

'Αμερτύρηθρος, idem quod ἀμέρτυρος; (& Th. idem) non testificatus; carens testibus, &c.

'Αμέρτυρος, ου, ὁ, ἡ, testimonii expers: ex α, & μάρτυρ.

'Αμέρτωλος, ὁ, ὁ, ἡ, peccator, & peccatrix: ab ἀμέρτω.

'Αμφυγὴ, ῆς, ἡ, & 'Αμέρυγμα, τος, τὸ, micans fulgor. Ab

'ΑΜΑΡΤ'ΣΣΩ, splendeo, fulgeo, f. ξω, p. κα· ἀμέρυσσον, imperf. Ion. q. ex α intensiv. & μάρεσσω.

'Αμὲς, ἐδος, ἡ, navis; apud Etym. ex Æschylo.

'Αμὲς, Dor. pro ἡμᾶς.

'Αμέσας, Dor. pro ἀμήσας, a. 1. part. act. ab ἀμάω, a. 1. ἤμησα.

'Αμέσθαι, metere, præs. inf. m. ab ἀμάω.

'Αμεσόλλη, seu ἀμέσολλη, ου, ὁ ὴ ὁν, non mansus, cui non manducatus; item, idem quod ἄμαστος, qui nihil commanducavit, comedit, seu gustavit, &c. ex α priv. & μασάομαι, seu μασάομαι, mando, manduco, comedo; vel, ex μάομαι, pinso, & c.

'Αμεσυλλοδρίψ, q. d. non flagellatus, flagris non examinatus; ex non α priv. & μάστιξ, flagrum.

'Αμέσυνον μῆλον, malum unà cum ficu florens; Eust. ex Paus. & ἀμεσυκάδες, αἱ, mala seu pyra, quæ cum ficis simul florent & proveniunt, ex ἅμα, & συκῆ.

'Αμεσοχάμα, ας, ἡ, q. ἁρμαξοκάμα, Poët. rotarum concursus: hinc ἀμεσοκαμάω, simul curro: ab ἅμα, vel ἁρμὸς, & κάμνω.

'Αμέστωρ, ορος, ὁ ὴ ὁν, qui matre caret; ex α, & μήτηρ.

'Αμεσυόω, languide vivens; in Epigr. lic ἀμεσυόκαρπος; nigrum habens fructum; ex ἀμεσυὸς, comp. cum ῥίζα, & καρπὸς.

'ΑΜΕΤΡΟ'Σ, ὰ, ὸν, ὴ, obscurus: q. ab α, & μαίομαι· comp. ἀμεσυέστερος, ἐστ. Ion. ἀμεσυότερος. Hinc forsan Maurus, a Mauri.

'Αμεσυόθειν, intereat, a. 1, opt. pass. ab ἀμεσυόω, obfusco. Th. ἀμεσυὸς.

'Αμεσυόω, obscure; item, ἀμεσυωτὸς, ὴ, obscuratio, ἀμεσυώτης, ὴ, obscuritas, & ἀμεσυωτικὸς, ὴ, ὸν, obscurandi vim habens; seu obscurans, &c. omnia ab ἀμεσυὸς, obscurus, & ἀμεσυόω, obscuro.

'Αμεχανία, ας, ἁ, Dor. pro ἀμηχανία· ut & ἀμέχανος pro ἀμήχανος.

'Αμεχητὶ, 'Αμεχεὶ & 'Αμέχως, sine prælio, adv. & 'Αμεχὸς, ὴ, ὸν, ὴ, alienus à pugnâ, vel inexpugnabilis impossibilis: superl. ἀμεχώτατος. Ex α, & μάχομαι.

'ΑΜΑ'Ω, ῶ, meto, f. ἥσω, p. ἤμακα· forsan ab ἅμα, quoniam multa simul colliguntur. Hinc quidam derivant Gall. Amasser. Ab ἀμάω, ἀμᾶσ, ἀμητὴρ, ἄμη.

'Αμεαίνω, Poët. pro ἀναβαίνω. 'Αμεαίη, pro ἀναβαίη.

'Αμέαλλω, Dor. & Æol. pro ἀμεβῶ, a. 2. imperat. m. verbi ἀμεάλλω, pro ἀναβάλλω.

'Αμεάλλομαι, Poët. pro ἀναβάλλομαι, differo, procrastino. 1. pl. ἀμεδηόμεθα.

'Αμεσαν, Poët. & Dor. pro ἄμησαν, per syncop. pro ἀνέβησαν, & hoc pro ἀνεβίβασαν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀναβιβάζω, ascendere facio, impono in. Thema βαίνω, quod sæpe apud Poëtas transitivè sumitur pro ἀναβιβάζω.

'Αμεσὰς, ascendes, f. 1. m. Poët. & Dor. pro ἀναβήσῃ, ab ἀναβαίνω. Itidem 'Αμεσασὶς & 'Αμεσατὸς, pro ἀναβασὶς, & ἀναβατὸς, Poët. ab ἀναβαίνω.

'AMBH, ης, ἡ, supercilium petræ, crepido: q. ab ἀμεβαίνω, pro ἀναβαίνω. Forsan ab ϩαμ eben, lapis.

'ΑΜΒΙΞ, ικος, ὁ, olla, calix.

'Αμελλήδιον, pro ἀναβλήδιον, & 'Αμεολάδιον, pro ἀναβολάδιον, procrastinando: ab ἀναβάλλω, remoror.

'Αμελεὶος, ᾶ, ὸν, idem quod ἀμελὺς, obtusus: Undè etiam, ἀμελύτατα, adverb. obtusissimè; ἀμελυτὴς, ῆτος, ἡ, obtusitas, hebetudo; ἀμελωτικὸς, ὴ, ὸν, hebetativus, hebetandi vim habens; ἀμελώσω, (factum ex ἀμελυνθήω, ν, syncopato) executio; item, abortior, abortivum pario; idem quod ἀμελύνω, vel ἀμελόω; ἄμελωμα, τὸ, & ἀμελωσις, εως, ἡ; obtusio, hebetatio; item, abortio; partus abortivus, &c. ἀμελώσκω, idem quod ἀμελίσκω, & ἀμελόω, & ἀμελωτικὰ, τὰ; medicamenta quæ abortum efficiunt, φθόρια.

'ΑΜΒΛΥ'Σ, ῖος, ὁ, obtusus, hebes: hinc ἀμελύνω, hebeto, abortivum pario: ἀμβλυώπης, obtusus, ὁ, ἡ, hebetudo visûs: ἀμβλύσκω, abortiri facio.

'Αμελυνωπίη, ἀμελυωπείς; item ἀμβλωπὶς & ἀμελωπὸς; obtusam habens aciem oculorum & hebetem; & interdùm activè; obtusam reddens aciem oculorum. Unde, ἀμελυνωπία, ἡ, vitus obtusus; hebes oculorum acies; & ἀμελυωπίη, ῶ, executio; sum obtusis & hebetibus oculis: ex ἀμελὺς, obtusus; & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus. Sic ἀμελυώπης; obtusum angulum habens; ex ἀμελὺς, & γωνία, ας, ἡ, angulus.

'Αμελαβῆ, abortiatur, 3. sing. aor. 1. sub. pass. verbi ἀμελόω· V. ἀμελὺς.

'Αμελαθήδιον, abortivus partus: 'Αμβλωσις, εως, ἡ, abortus: ab ἀμελόω, in ἀμελὺς.

'Αμεοάω, pro ἀναβοάω, exclamo, &c.

'Αμεολάδιον, Dor. pro ἀμεολάδιον.

'Αμεολάδιον, Ion. & Poët. pro ἀναβολάδιον, procrastinando: ab ἀναβάλλω.

'Αμεολὰς, άδος, ἡ; terra egesta, vel aggesta: ab ἀναβάλλω.

'Αμεολὴ, ῆς, ἡ, præludium Poët. Sync. pro ἀναβολὴ.

'Αμεολιδρόμος, ὁ, dilator operum: ab ἀναβάλλομαι, & δρόμος.

'Αμεροσιόμορος, ambrosiæ odorem habens; Athen. ex ἀμεροσία, & ὀδμὴ, ῆς, ἡ, odor; Th. ὄζω, oleo: ab ἀμεροσία, etiam est ἀμεροσιόδης; ambrosiam redolens, suavissimus, &c.

'Αμερότος, ου, ὁ, immortalis: ἀμεροσίη, ης, ἡ, Ion. pro ἀμεροσία, cibus Deorum; ἀμεροσιᾶν, Dor. pro ἀμεροσιᾶν, gen. pl. Ex α, & βροτὸς.

'Αμεροτόω, vel ἀμερότω, aberro; unde, ἀμεροτεῖν, exponitur, ἁμαρτεῖν, peccare; item κρύπτω; apud Hesych. est, cum μ, inserto; ab ἀβρότω, ης, ἡ; nox; unde ἀβροτέα, ῶν, noctu occurro; item, pecco.

'Αμερότιος, ου, ὁ, immortalis: pro ἄμβροτος.

'Αμεωμίτιον, pro ἀνὰ βωμοῦς, ad altaria, vel super: a βωμὸς.

'ΑΜΒΩΝ, ονος, ὁ, umbo; quidquid in plano eminet ac prominet, rotundam habens figuram: ab ἀμελαίνω.

'Αμεώνας, Ion. pro ἀναβώνας, edito clamore. Th. βοάω.

'Αμέ, Dor. pro ἐμέ, acc. sing. ab ἐγώ.

'Αμείδητος, ου, ὁ, ἡ, ἡ, immensus: ab α, idem, quod σωὸ, & μέτρος. Aliquando invidiâ carens: & sic ab α, & μεμαίομαι.

'Αμείλιχος, ὁ ὴ ὁν, magnitudine carens; non magnus; ut quod corporatum non est; item, pusillus: ex α priv. & μείλιξ, ικος, τὸ, magnitudo Th. μέγας, (gen. μεγάλου, &c.) magnus.

'Αμείθετος, qui non participatur; cujus quis participes non est; ex α priv. & μεθέκτης, qui participatur; Plut. à μέτοχος, (partem) habeo cum alio, particeps sum, &c.

'Αμέθοδος, via & compendio carens; ex α priv. & μέθοδος, ὁ, ἡ, via, methodus, ratio docendi, & discendi, &c. ex μετὰ, cum, & ὁδὸς, ὁῦ, ἡ, via, &c.

'Αμέθυσος, ου, ὁ, Amethystus, nomen gemmæ: ex α, & μεθύω.

'Αμείβετο, Dor. pro ἠμείβετο, & tunc τὸ α longum; aliàs Ion est breve, 3. sing. imperf. m. verbi ἀμείβω.

'ΑΜΕΙ'ΒΩ, f. ψω, commuto, permuto, alterno, vices reddo, succedo, prætereo, p. ἤμειφα, a. 1. inf. act. ἀμειψαι. p. pass. ἤμειμμαι. f. 1. ἀμειφθήσομαι. p. m. ἠμοιβα. Hinc ἀμοιβὴ, ῆς, ἡ, mutatio: ἀμοιβαῖος, ὁ, mutuus, alternus: ἀμοιβαῖως, ἀμοιβαδὸν, & ἀμοιβαδὶν, vicissim, alternis vicibus.

'Αμειδὴς, ἐος, & 'Αμειδιήεις, ὁ, ὴ, ὸν, tristis, tetricus; ab α, & μειδάω.

'Αμειλίκτων, gen. pl. ab ἀμείλικτος, ου, ὁ, ἡ, asper, durus: ex α, & μειλίσσω.

'Αμείλιχος, ὁ ὴ ὁν, implacabilis; idem quod ἀμείλικτος· ex α & μείλιχος.

'Αμείνων, ονος, melius: ἀμείνων melior, acc. sing. m. & f. & in neut. pl. ἀμείνονα, ἀμείνοα· ἀμείνω· gen. pl. ἀμείνων, comp. ab ἀγαθὸς.

'Αμείρω, privo aliquem portione: ex α & μείρω.

Α μείψω, Dor. pro ἠμείψω, a. 1. ind. pass ἀμείφθη, transiverit. f. 1. m. verbi ἀμείσομαι, f. ψομαι. V. ἀμείβω.

ᵛΑμειψις, ιος, ἡ, permutatio; compensatio, verbale ab ἀμείβω.

'Αμείλ⊙, υ, ὁ ᾐ ἤ, non imminutus, idoque integer; qui minor fieri nequit; ex α priv. & μείων, ονος, ὁ, ἡ, minor; unde μειωτὸς, minor factus, &c.

'Αμέλγω, Dor. pro ἀμέλγις, mulges, 2. sing. præs. ind. verbi ἀμέλγω.

'ΑΜΕΛΓΩ, f. ξω, p. ἤμελχα· mulgeo, fructos immaturos carpo. Hinc Angl. Milk.

'Αμέλ⊙, nè cura, nè sis sollicitus, imperat, verbi ἀμέλω· hinc transit in adv. & significat, certè, nimirum, utique: ex α & μέλ⊙.

'Αμέλια, ας, ἡ, negligentia: ex α, & μέλ⊙.

'Αμέλιο, ῶ, neglizo. f. ήσω. p. ἠμέλικα. a. 1. ἠμέλησα· ἀμέλησον. 3. pl. sub ἀμελησάτωσ⊙, gen. sing. part. præs. ἀμελησί⊙, Ion. pro ἠμελημέρ⊙, perf. part. pass. verbi ἀμέλω.

'Αμέλητί, vel ἀμέλητι, & ἀμέλως, indiligenter, negligenter, incuriosè, contemptim, &c. 'Αμέλητία, ας, ἡ, ignavia, negligentia, incogitantia; 'Αμέλητ⊙, υ, ὁ, securus, otiosus, immeditatus; 'Αμέλης, ἐ⊙, ὁ ᾐ ἤ, negligens, incurius; item, ἀμέλητία, ας, ἡ, securitas: 'Αμέλητ⊙, υ, ὁ, negligendus; ἀμέλητον, negligendum est, &c. omnia ab ἀμέλητο; ex α, & μέλ⊙, imperf. curæ est; vel μέλητον, curam gero. Unde etiam, ἀμέλητος, Cujus cura non est; qui negligitur; & ἀμέλητος, inexercitatè, absque exercitatione, &c.

'Αμέλλητ⊙, υ, ὁ ᾐ ἤ, non futurus, non differendus, ; qui non differtur seu procrastinatur; cunctatione carens seu procrastinatione; undè ἀμέλητι, q. d. incunctanter; sine morâ, aut procrastinatione, &c. ex α priv. & μέλλω, futurus sum; unde μέλλομεν, differor, tardè pr cedo, &c.

'Αμέλπε, mulseris, 2. sing. a. 1. sub. act. verb ἀμέλγω.

ᵛΑμεμπτ⊙, υ, ὁ, ἡ, inculpatus: hinc ἀμέμπτως, inculpatè, adv. Ex α priv. & μέμφομαι.

'Αμεμφὴς, ἐ⊙, ὁ ᾐ ἤ; idem, cum ἄμεμπτ⊙, de quo conqueri non potest, irreprehensus; item, activè, non querulus,; undè, ἀμεμφία, nulla querela; nulla culpa, aut reprehensio. probri & sceleris immunitas, factum quod reprehensione vacat. Th. idem.

'Αμένης, Dor. pro 'Αμβίκης, υ, ὁ, nomen fluvii.

'Αμβλώδης, ἡ, ὄν, debilis, qui citò deficit: ab α, & ἀβλὼ, vel μβλ⊙. Hinc ἀμβλυώδης, debilitato.

'Αμβλὺς, ἐ⊙, ὁ, imbecillis, evanidus, idem cum ἀμβλυώδης.

'Αμβλυτὶ, impatienter; χαρὶς ὑπομβλύτ· ex α priv. & μβλὼ, permaneo; constanter maneo.

'Αμειλίσ⊙, υ, ὁ, ἡ, expers iræ. Th. μένις,

'Αμίεν, Dor. pro ἠμίεσαν, ἡ, dies.

'Αμίεσαι, in diebus, interdiu. Poët. & Dor pro ἠμέρας.

'Αμβλὺς, ἐ⊙, τὸ, nox intempesta: vide ἀμορβὴς.

'ΑΜΕΊΡΩ, premo, exsugo, propriè ex oleis amurcam exprimo.

'Αμέρδω, privo, excæco; item obscuro, obtundo, imperf. Ion. ἀμέρδ⊙, pro ἠμέρδ⊙. Ex α, & μέρδω. 'Αμερδὴς, a. 1. pass. sub.

'Αμερὴς, ἐ⊙, ὁ ᾐ ἤ, individuus: à μέρ⊙.

'Αμέριμν⊙, υ, ὁ, ἡ, securus: ex α, & μέριμνα;

'Αμερίμνως, sine curis, securè; ἀμεριμνία, securitas; & ἀμεριμνάω, securus sum; animo sum libero, &c. Th. idem.

'Αμέρι⊙, υ, ὁ ᾐ ἤ, idem quod ἀμερὴς; (q. d. parte seu partibus carens, qui in partes dividi, seu secari non potest.) & Th. idem; ex α scil. priv. & μέρι⊙, divisibilis; à μείρω divido; unde μερίζω; idem.

'Αμέρμερι, adverb. citra curam, & solicitudinem; ex α priv. & μέρμνα, ἡ, cura; à μερμήρω, curo.

'Αμερ⊙, pro ἤμερ⊙, mitis, mansuetus. Dor.

'Αμέρσαι, pro ἀμερίσαι, a. 1. inf. act. ab ἀμερίζω, aliquem portione suâ privo. Th. μείρω. 'Aut ἀμέρσαι, Æol. pro ἀμεῖραι, ut κέρσαι pro κεῖραι· aut regulariter ab ἀμέρδω.

'Αμέρσε, 2. sing. a. 1. sub. ab ἀμέρδω.

'Αμησιγαμ⊙, qui nuptiis privat; Nonn. ex ἀμείρω, privo, q. non impertior; (quod ex α priv. & μείρω, partior;) & γάμ⊙, ου, ὁ, vel γάμος, οι, nuptiæ; Th. γαμίω, ῶ, uxorem duco. Sic etiam ἀμησιμέριμν⊙, mente privans; & ἀμδσίφρων; idem, utrumque ex ἀμείρω; vel potiùs ex ἀμέρδω, idem quod simplex Th. μέρδω, privo; & ἰδ⊙, νος, ὁ, idem quod φρὴν, ενδ⊙, ἡ, mens, &c.

'Αμερσόσας, Æol. pro ἀμερσόσας, a. 1. part. verbi ἀμερσόω. Th. ἤμερσ⊙.

'Αμες, Dor. pro ἡμεῖς, nos.

'Αμεσ⊙, υ, ὁ ᾐ ἤ, medio carens; undè, ἀμέσως, adverb. sine medio, immediatè; ex α priv. & μέσ⊙, ἡ, ὸν, medius, a, um, &c.

'Αμεταβίβ⊙, υ, ὁ, ἡ, immutabilis: ἀμεταβίβητον, υ, τὸ, immutabilitas. Ex α, μετ, & βαίνω.

'Αμεταικίνη⊙, υ, ὁ, ἡ, immotus: ex ια, μετ, & κινέω.

'Αμεταμέλη⊙, υ, ὁ, ἡ, cujus nos non pœnitet: a μεταμέλομαι.

'Αμετανόη⊙, υ, ὁ, ἡ, resipiscere nesciens: à μετανοέω.

'Αμετέρ⊙, Dor. pro ἡμετέρ⊙, nostra.

'Αμερέτα, ας, ὰ, Dor. pro ἀμεθέτη, ης, ἡ, vel ἀμεθέτ⊙, υ, ὁ, ὸ, immensa: ex α, & μέτρον.

'Αμετρεπὴς, ὁ, ἡ, sine modo loquax: ab α, μέτρον, & ἔπος.

'Αμέτρ⊙, υ, τὸ, immensum: ex α, & μέτρον.

'Αμβαδόπαρ⊙, υ, ὁ, ἡ, gressus alternans: ex ἀμβάδα, nuto, & πάρ⊙.

'ΑΜΕΤΩ, vado, transeo, muto, vinco: q. ab ἄμα ἰὼ, simul eo.

'Αμβάσιμ⊙, υ, ὁ ᾐ ἤ, pertransibilis, pervius; ab ἀμβαίνω.

ᵛΑμη, ης, ἡ, salix; ab ἀμάω· item ligo.

'Αμὴ, ἀμοῖ, & ἀμῶ; idem quod ἀμῆν, ἀμηχὴς, & ἀμηχάνως; sive ἀμοσχάπως; quodam modo, quoquo modo; item, ἀμηχάπος, quemcunque in locum; ubique, ubivis; ἀμὸς, ὴ, ὸ, unus aliquis.

'Αμὴν, verè: ἀμὴν, ἀμὴν, verissimè. Hebr. אמן veritas.

'Αμὴρ⊙, υ, ὁ ᾐ ἤ, nullâ irâ percitus; non iratus; ira vacuus: Plut. indè ἀμηνίστως, adv. sine ira; animo placido: ex α, & μῆνις, ι⊙, ἡ; ira permanens.

'Αμήρυτ⊙, υ, ὁ ᾐ ἤ, colo non deductus; & metaph. infinitus, seu imperfectus; ex α priv. & μηρύω, revolvo, glomero, &c.

ᵛΑΜΗΣ, υ, & ι⊙, ὁ, placentæ genus lacteæ.

'Αμήσης, f. 1. ind. ab ἀμάω.

'Αμήτηρ, ῆρ⊙, ὁ, messor ab ἀμάω.

'Αμητίσ⊙, υ, ὁ, parvus ἄμης, placentula; est enim diminutivum ab ἄμης, placenta.

'Αμητὸς, ῦ, ὁ, messis, arista; at ἄμητ⊙, messis tempus: ab ἀμάω.

'Αμήτωρ, ορ⊙, ὁ, qui caret matre: ex α, & μήτηρ.

'Αμήχαν, pro ἀμήχανα, acc. pl. n. g. ab ἀμήχαν⊙, ν, ον, minimè cautus, perplexus. 'Αμηχανία, inopia consilii labor, 'Αμηχανέω, ης, ἡ, Ion. pro ἀμηχανία, difficultas: ex α, & μηχανὴ,

'Αμηχανοεπὸμβιμ⊙, malè fabricor machinas: ex α priv. μηχανὴ, machina, artificium, & ποιέω.

'ΑΜΙ'Α, ας, ἡ, piscis nomen: παρὰ τὸ ἅμα ἰέναι τοῖς πλέυσι· vel ὅτι ἐκ τῆ μίξ⊙ φέρ⊙ τὴν ἀγκλὴν.

'Αμίαν⊙, υ, ὁ, impollutus: ex α, & μιαίνω.

'Αμιγὴς, ἐ⊙, ὁ ᾐ ἤ, & ἀμικ⊙, & ἀμοιγὴς, ὁ ᾐ ἤ, purus, sincerus, non mixtus, &c. undè ἀμίκτως, adv. absque mistura, &c. ex α priv. & μιγνύω, vel μίγνυμι, misceo.

'Αμίθ⊙, Dor. pro ἡμίθ⊙, υ, ὁ, semidus.

'Αμιθρὶν, pro ἀριθμὸν, per Metath.

'ΑΜΙΛΛΑ, ης, ἡ, certamen. Indè ἀμιλλάομαι, certo. inf. ἀμιλλᾶσθαι.

'Αμίλλημα, τὸ; certatio, contentio; ἀμιλλητὴρ, ῆρ⊙, ὁ, certator; ἀμιλλήθρον, certativa, certatorius; ἀμιλλήθριον, υ, τὸ, locus in quo certatur; & ἀμιλλητήριον, contentiosior: Hesych. omnia ab ἄμιλλα.

'Αμίμη⊙, υ, ὁ ᾐ ἤ, inimitabilis: Plut. Undè, ἀμιμήβιλ⊙, υ, ὁ, vita inimitabilis; ex α priv. μιμέ⊙, (à μιμέομαι) & βίω.

'Αμὶν, Dor. pro ἡμῖν.

'Αμπαδὴθ, nomen viri ἄκλητον, Populi princeps.

'Αμπέλια, ας, ἡ, q. d impermiscentia, misturæ defectus; commerciorum penuria; quum res misturam non admittunt: ex α priv. & μίξις, ιος, ἡ mistio, permistio; verbale à ὄμνυμι, f. ξω; misceo.

'Αμπέλη χρημάτων, ille rerum status quo nulla sunt inter aliquos libera commercia: q. d. rerum immixtio.

'Αμνον, scyphus argenteus; Etym. diminutivum est ab ἄμη, salix; item scyphus, instrumentum hauriendi: Plut.

'Αμπνο⊙, υ, ὁ ᾐ ἤ, qui simul cum equis est; equis adjunctus; ex ἅμα, simul, & ἵππ⊙.

'ΑΜΙ'Σ, ἰδ⊙, ἡ, matula.

'Αμοιγὴς, non mixtus: vide ἀμιγὴς.

'Αμοιρὸς, ὁ ᾐ ἤ, charus, sine odio, non odiosus; ex α priv. & μίσ⊙, ε⊙, τὸ, odium.

'Αμισθ⊙, υ, ὁ ᾐ ἤ, stipendio carens; mercedis expers; sine mercede, gratulus, non mercenarius; undè ἀμισθὶ, sine mercede, gratis; ex α priv. & μισθὸς, ῦ, ὁ, merces.

'Αμίσυλ⊙, qui nondum sectus est in frusta; ex α priv. & μισύλλω, in parva frusta seco.

'Αμιχ⊙, υ, ὁ ᾐ ἤ, carens pediculo; ex α priv. & μίχ⊙, υ, ὁ, pediculus.

'Αμίτ⊙, υ, ὁ ᾐ ἤ, mitram seu cingulum non habens; ex α priv. & μίτα, ας, ἡ, cingulum, balteus; item fascia quâ caput obligatur.

'Αμίτ⊙χίτων, spoliatus mitrâ ac tunicâ: ex α, μίτα, ας, & χιτὼν.

'Αμιχθόβ⊙ς, inaccessus, i. e. ἀκατασόρμ⊙τ⊙ ὑπὸ ὕδατος· ab ἄλς, mare: alii reddunt ἀκατασάλευτ⊙, ὁ ῥᾳδίως ὑ μίγνυται, quia impetuosus est: alii ὑμιχλώδη, nebulosum.

'Αμιχλόω, Poët. pro ἀναμίγω, pœniteam.

ᵛΑμμας, Æol. pro ἡμᾶς.

'Αμμάτα, nexus, pl. ab ἄμμα, ατ⊙, τὸ, ab ἅπτω.

'Αμματίζω, rexibus & vinculis involvo; Hesych. ab ἄμμα, τὸ, nexus, vinculum, nodus: Th. idem.

ᵛΑμμι, nos, acc. pl. Poët. dicitur, & in dual. Dor. & Æol. pro νῶι, νῶ.

'Αμμίγα, Poët. ἀνὰ μίγα, permagnum.

'Αμμειν ις, Poët. pro ἀναμείνας, a. 1. part. act. verbi ἀναμένω.

'Αμμένω, satiatum esse, inf. ex ἔω, ἄειν, ἀέμμεναι, Dor. seu Ion. & exempto ε, ejusque loco inserto μ, ἄμμεναι.

ᵛΑμμέρ⊙, υ, ὁ, Dor. pro ἤμερ⊙, sedens. Sed fortasse ἄεμβ⊙ scribendum. Nam τὸ α ex η Doricè mutatum est longum, nec geminato μμ videtur opus esse πρ μάτερ⊙.

'Αμμένομεν, exspectamus, Sync. pro ἀναμένομεν, 1. pl. verbi ἀναμένω.

'Αμμένω, Poëticè, pro ἀνα μένω, expecto.

ᵛΑμμεσον, Poët. pro ἀνὰ μέσον, in medio.

'Αμμέναν, Æol. pro ἤρκει

'Αμμες, Æol. pro Dor. ἄμμες, & com. ἡμεῖς.

'AMMI, ωος, τὸ, herba, seu nomen seminis cujusdam cumino minoris: & ἄμμι, pro ἡμῖν, Æol.

'Αμμιγα, simul: q. ἀνάμιγα, Poët. 'Αμμιγδὸν, pro ἀναμιγδὸν, permixtim, adv. ab ἀνὰ & μίγνυμι.

'Αμμιν, seu ἄμμι, nobis, dat. pl. Æol. & Dor. pro ἡμῖν.

'Αμμίξας, Poët. pro ἀναμίξας, a. 1. part. act. verbi ἀναμίγνυμι.

'AMMION, υ, τὸ, minimum.

'Αμμοβάτης, per arenam incedens, dipsas, serpentis genus; ex ἄμμ⊙, υ, ὁ, idem quod ἄμμος, υ, ὁ, arena; & βαίνω, vado: Th. βαίνω. Sic 'Αμμοδύτης, & ἀμμοδυάτης, q. d. arenam subtens; serpens quidam: Enigr. ex ἄμμ⊙, & δύω, δύω, vel δύμι subeo, ingredior.

'Αμμιγὴς, expers, non particeps; item, immortalis, & thali fato non obnoxius; Hesych. undè ἀμμιγέλα, infortunium, calamitas; apud eundem: ex α priv. & μοῖρα, ας, ἡ; idem quod μίρ⊙, υ, ὁ, pars, portio; item factum, exitium, mors, &c. Th. μείρω, divido, partior.

'Αμμόνιτρον, arena nitro immista: Plin. ex ἄμμ⊙, υ, ὁ, ἡ, arena, & νίτρον, υ, τὸ, nitrum, succus concretus, sali finitimus, &c.

'Αμμορ⊙, υ, ὁ, ἡ, expers, infelix, pro ἄμορ⊙· ex α, & μόρ⊙.

'Αμμ⊙, υ, ὁ, ἡ, arena.

'Αμμοχρυσ⊙, ὁ, gemma in qua aurum arenis videtur mistum esse: Plin. ex ἄμμ⊙, & χρυσὸς.

'Αμμώδης, idem quod ψαμμώδης, ἐ⊙, ὁ ᾐ ἤ, arenosus, f bulosus; ab ἄμμ⊙, idem quod ψάμμ⊙, arena, fabulum.

ᵛΑμμων, ανο⊙, ὁ, Hammon. ᵛΑμμων, Æol. ἤμβλ.

'ΑΜΝΑΜΟΣ, υ, ὁ, nepos: ab ἀμνὸς· propriè enim de ovibus dicitur.

'Αμνάμων, ον⊙, ὁ, Dor. pro ἀμνήμων.

'Αμνὰς, άδ⊙, ἡ, idem quod ἀμνή.

'Αμνάσιν, Dor. Syncop. pro ἀναμνήσει, 3. sing. f. 1. verbi ἀναμιμνήσκω.

'Αμνὰς, Dor. pro ἄμνη⊙, υ, ὁ, ἡ, ignotus obscurus: ex α, & μνάομαι.

'Αμνεῖ⊙, εία, εῖον, agninus, a, um. Th. ἄμνης.

'Αμνὴ, ης, ἡ, agna: ab ἀμνὸς.

'Αμνημον, ι, τὸ, oblivioſum; ἀμνημόσυν⊙, υ, ὁ, & ἀμνησ⊙, ὁ ᾐ ἤ, immemorabilis, silentio præteritus, i nmemoratus, &c. ἀμνημονεύω, & ἀμνημονῶ; item, ἀμνησ⊙, oblivisco, silentio prætereo, immemor sum, &c. ἀμνημονὶς, ἐ⊙, ὁ ᾐ ἤ; immemor, &c. ἀμνημόνως, sine recordatione; ἀμνημοσύνη, ης, ἡ, oblivio. Omnia ex α priv. & μνάομαι, memor sum: indè etiam compositum, ἀμνησικακία, ας, ἡ, oblivio malorum, seu injuriarum; (ἀμνησία·) ex α, μνάομαι, & κακία.

'Αμνήμονα, immemorem; acc. ab ἀμνήμων· ex α, & μνάομαι.

'Αμνὶς ὄντα, non initiis sponsalibus, adv. ex α, & μνάομαι, ambio.

'Αμνησία, ας, ἡ, præteritorum oblivio: à μνάομαι.

'AMNI'ON, υ, τὸ, membrana fœtum involvens, & vas ad excipiendum sanguinem: q. ab ἄμνη.

'Αμνὶς, ίδ⊙, ἡ, agnicula: ab ἄμν⊙.

'Αμνοπάτ⊙, υ, ὁ, ἡ, pastor, tonsor ovium; Hesych. & ἀμνὸς, agnus, & κατὰ, ἡ, sectio, Th. κόπτω, seco.

'Αμνοκλὺς, agni mentem habens; simplex & fatuus; Aristoph. ex ἀμνὸς, agnus; & νοέω, ῶ, Ionicè, pro νοέω, intelligo; Th. νό⊙, νόος, mens.

'AMNO'Σ, ῦ, ὁ, agnus: q. ab α, & μέν⊙, quia imbecillus.

'Αμνοφόρ⊙, υ, ὁ, ἡ, ovis fœtum in utero ferens: Linc ἀμνοφόρ⊙, Dor. pro ἀμνοφόρης, acc. pl. Ex ἀμνὸς, & φέρω.

'Αμογητὶ, sine labore, adv. ab α, & μόγ⊙, ἀμόγητ⊙, indefessus.

'Αμόθεν, adv. ab ἀμὸς.

'Αμοῖ, in aliquem locum; vide ἀμᾶ.

'Αμοιβαδὶς, alternatim, adverb. ab ἀμείβω.

'Αμοιβὴ, ης, ἡ, retributio: ab ἀμείβω.

'Αμοιβαῖ⊙, υ, ὁ, & ἀμοιβάδι⊙, mutuus, alternus, &c. ἀμοιβαῖς, άδ⊙, ἡ; mutatoria, permutatoria; ἀμοιβαίως & ἀμοιβαδὸν; idem quod ἀμοιβαδὶς, vicissim: Th. idem.

'Αμοιβὸς, ὁ ᾐ ἤ, ut ἀμοιβὸν χάρις, gratia mutua: ab ἀμείβω· ἀμοιβοὶ, auxiliarii.

ᵛΑμοιρ⊙, υ, ὁ ᾐ ἤ, parte carens: ab α, & μοῖρα.

'Αμοιρέω, expers sum, careo, portio mihi nulla tribuitur, desituor; indè, ἀμείρομαι, τὸ; nulla sors; vel infor.unium: ab ἄμοιρ⊙, & Th. idem.

'Αμολγαῖ⊙, lactea, ab ἀμέλγω· ἀμολγὸς, ὦ, ὁ, tempus quo vaccæ mulgentur.

'Αμολδὶς, ίδ⊙, ὁ, mulctra, mulctrale: ἀμόλγιον, idem Th. ἀμέλγω.

'Αμόλυσ⊙, υ, ὁ ᾐ ἤ, impolitus, inconaminatus: ex α priv. & μολύω, polluo, contamino.

'Αμὸν, Dor. pro ἠμέτερον.

'AMO'PA, ας, ἡ, similago cum melle cocta,

'ΑΜΟΡΒΟ'Σ, ῦ, ὁ, obscurus, q. ἄμορφ⊙, item comes, assecla: παρὰ τὸ ἅμα πορεύεσθαι. Hinc ἀμορβάδια, sequor: ἀμορβαῖ⊙, & ἀμόρβιο⊙, tenebrosus.

'Αμόργη, ης, ἡ, herba quædam purpurei floris, quà tinguntur. Est & insula. 'Αμοργὶς, ης, ἡ, AMURCA: ab ἀμέργω.

'Αμορίδιο, ίδ⊙, ὁ; qui exugit oleas, qui amurcam, (i. e. olivæ expressæ recrementum) exprimit. 'Αμορ⊙ὺς, ῦ, ὁ, qui exugit: item frondator, lignator. Th. est ἀμέργω, exugo, propriè exugo oleas,

'Αμορία, ας, ἡ, conterminatio, confinium: ex ἅμα, simul, & ὅρ⊙, υ, ὁ, terminus.

'Αμορφ⊙, υ, ὁ, informis, deformis: ex α, & μορφὴ.

'ΑΜΟ'Σ, υ, ὁ; unus, aliquis, Dor. pro ἡμέτερ⊙, vel pro ἐμὸς· ἄμοθεν, alicunde. Inde etiam ἀνδμοὶος, ὦ, ὁ, nullus: ἀνδμοῦς, nullo, modo: ἀδαμὶς, ῦ, ὁ, nullus, ut & ὐδαμοῦ, adv.

'Αμὸς, pro ἤμὸς, quando.

'Αμοῦ⊙, υ, ὁ, ἡ, inexplebilis: ex α, & μοῦτος· hinc ἄμοτον, insatiabiliter, adv.

'Αμουσία, imperitia; item, inelegantia; ἀμούσως, imperitè, insciter, illepidè: ab ἄμουσ⊙, musis non initiatus, imperitus, &c. Indè etiam, ἀμουσολογία, ας, ἡ; inerudita & intempestiva oratio; ex ἄμουσ⊙, & λόγ⊙.

'Αμουσ⊙, υ, ὁ ᾐ ἤ, inelegans: à μοῦσα.

'Αμοχθεὶ, & ἀμοχθὶ, adv. citra laborem; ab ἄμοχθ⊙.

'Αμοχθ⊙, υ, ὁ ᾐ ἤ, labore carens: à μόχθ⊙.

'Αμπαυσίσω, Poët. pro ἀναπαύσω, a. 1. inf. verbi ἀναπαύζω, Pæana recanto; quod ex ἀνὰ, & Παιὰν.

'Αμπὶν⊙, Poët. pro ἀνάπαυσ⊙, restitio: πάλ⊙ enim & κλήσιν significat. Th. πάλω.

'Αμπαῦσαι, cum qualisset, Poët. pro ἀναπαύσαι, a. 2. part. ab ἀναπαύω.

'Αμπαυσὶ, Dor. pro ἀναπαύσῃ.

'Αμπαυμα, solatium, pro ἀνάπαυμα, ατ⊙, τὸ, ab ἀμπαύομαι, pro ἀναπαύομαι, quiesco. Sic ἄμπαυσις.

'Αμπαύσασθε, requiescite, 2. pl. a. 1. imperat. m. Poët. pro ἀναπαύσασθε.

'Αμπαυσήσ⊙, pro ἀναπαυσήσ⊙, Ion. ad quiescendum factus: ab ἀναπαύω.

'Αμπέδων,

'Αμπεδίον, per campum, adv. Poët. pro ἀνὰ πεδίον.
'Αμπείρεμι, Poët. pro ἀναπείρεμι, a. 1. part. ex ἀναπείρω, transeo, transtodio. Th. πείρω, idem.
'Αμπέλαγος, per pelagum, pro ἀνὰ πέλαγος.
'Αμπελεών, ῶνος, ὁ, Poët. pro ἀμπελών.
'Αμπέλιος, ab ἄμπελος.
'Αμπελιών, ῶνος, ὁ, Poët. pro ἀμπελών, ὁ, ἀμπελόεις ὁ ος, vitibus consitus ager, vinea. 'Απλόης, ὁτατε, ὁν, vitibus consitus; ab ἄμπελος.
"ΑΜΠΕΛΟΣ, ου, ἡ, vitis, vinea: q. ab ἄμα, & πηλὸς, Ion. pro ὅσιος. "Αμπελος Dor. pro ἄμπελος, acc. pl.
'Αμπελουργὸς, οῦ, ὁ, vinitor: ex ἄμπελος, & ἔργον.
"Αμπελουργεῖν, vites putare, vel colere; sarmenta expurgare quæ vitem onerant; unde ἀμπελουργοῦντες, οἱ; vinitores; ἀμπελουρία, ας, ἡ, putatio vitium; officium vites amputandi; ἀμπελουρικὴ, ῆς, ἡ, ars vitium colendarum; & ἀμπέλουρικα, τὰ, vitium cultura; omnia ab ἀμπελουρὸς; ab ἄμπελος, etiam comp. cum φύτωρ, ορος, ὁ, sator, genitor; (à φύω, nascor) est ἀμπελοφύτωρ, ορος, vitium sator. epith. Bacchi.
'Αμπελὼν, ῶνος, ὁ, vinea. Th. ἄμπελος.
"Αμπεμψας, remisisti, Poët. pro ἀνέπεμψας. 2. sing. a. 1. verbi ἀναπέμπω.
'Αμπεμφάλων, fursùm vibrans, a. 2. part. Poët pro ἀναπαλών, & inserto augmento præteriti: ab ἀναπάλλω. Th. πάλλω.
'Αμπέσαι, Lacon. vel Æol. pro ἀμφέσαι, ex ἀμφίεννυμι.
'Αμπέτασεν, Poët. pro ἀνεπέτασεν, a. 1. imperat. ab ἀναπετάζω, expando, explico, aperio: ab ἀνὰ, & πετάω, πέτω, & πετάννυμι.
'Αμπέχομαι, induor, Æolic. pro ἀμφιέχομαι.
'Αμπέχωσις, ὁ, τὸ, vestitus: ab ἀμπέχω, circundo: ex ἀμφὶ, & ἔχω.
'Αμπεχόνη, ἡ, cultus corporis, vestitus; vestimentum, & ἀμπεχόνιον, ὁ, τὸ, pallium, tegula; diminut. ab ἀμπέχονον; & Th. idem.
'Αμπηδάω, subsilio, sursum salio, pro ἀναπηδάω. Th. πηδάω.
"Αμπηρος, mutilus, mutilatus; pro ἀνάπηρος, ὁ ος, ἡ, idem quod Th. πηρὸς, ὁς, ὁ, mutilus.
'Αμπιμπλημι, repleo. Plut. pro ἀναπίμπλημι; ex ἀνὰ, & πίμπλημι; idem quod Th. πλήθω, impleo.
'Αμπισχεῖν, induere, præs. inf. verbi ἀμπέχω vel a. 2. inf. ab ἀμπίχω.
'Αμπίσχομαι, pro quo etiam dicitur, ἀμπέχνοῦμαι; idem quod ἀμπέχομαι, induor; ab ἀμπίχω, induo, &c. pro quo etiam legitur ἀμπίσχω; idem.
'Αμπλακίης, gen. Ion. ab ἀμπλακία, ας, ἡ, erratum. Th. πλάζω.
'Αμπλακὼν, qui erravit, a. 2. part. act. ab ἀμπλακίω, pecco, delinquo, f. ήσω. Th. πλάζω.
'Αμπλάκιον, & ἀμπλάκημα, idem quod ἀμπλακία, peccatum; sic, ἀμπλακίσκω, idem quod ἀμπλακίω, pecco; quod peccatum homines miserè involvat; παρὰ τὸ ἀναπλίπαδαι ἡμᾶς; sed 'Αμπλάκιος, & ἀμπλάκητος, peccato carens, justus; seu, qui non abhorret & frustratur. Sophocl. ex α priv. cum μ. inserto, & πλακία, error. Th. idem.
'Αμπλίκω, idem quod (& positum, poëticè pro) ἀναπλέκω, implico; item, amicio. Th. πλέκω, necto.
'Αμπλίας, ου, nomen viri, Lat. Amplus.
'Αμπνευμα, ατος, τὸ, respiratio, Poët. pro ἀνάπνευμα: ut & ἄμπνοη pro ἀναπνοὴ, idem. Th. πνέω.
'Αμπνέω, & ἀμπνείω, respiro, pro ἀναπνέω.
"Αμπνευσις, εως, ἡ, respiratio; (ἀνάψυξις) item, ἄμπνοη, idem; poëticè, pro ἀνάπνευσις, & ἀναπνοὴ; ex ἀνὰ, & πνέω, flo, spiro.
'Αμπνυώθη, 3. sing. a. 1. ind. Ion. pro ἠμπνυώθη, respiravit, ab ἄμπνυμαι, pro ἀνάπνυμαι, Poët. ex ἀνὰ, & πνέω.
'Αμπολεῖν, animo volutare, Poët. Syncop. pro ἀναπολεῖν. Th. πολέω.
'Αμπόλιν, per urbem, Poët. pro ἀνὰ πόλιν.
'Αμπόνων, pro ἀνὰ πόνων, à πόνος.
'ΑΜΠΟΝ, ῦνος, τὸ, funis quo boves trahuntur.
'Αμφεύω, traho. more boum, seu jumentorum; item, bajulo; ab ἄμαξον, funis per jugatentus, &c.
'Αμπάμβια, revolantia, pro ἀναπάμβια, a. 2. part. m. ab ἀνίπαμαι. Th. ἵπαμαι.
'Αμπυκάζειν, religare; item, frænare, & coronare. Budt. item, ἀμπυκίζειν, Budt. Notarè dici, τὸ ἀμπίχειν τὰς τρίχας, vel τὰς ἐμπεφθδίας τρίχας ἀναδεῖν; h. e. antias, & capronas, (ità enim dicuntur antericres crines qui in faciem defluunt) religare, & addictos tenere. Utrumq; ab ἄμπυξ, funiculus auratus, quo comæ in equorum frontibus sparsæ colligantur; & tribuitur etiam mulieribus, pro vitta qua fluxi crines constringuntur; vel qua comis jam colligatis superinducebatur.
'Αμπυκίδαν, acc. ab 'Αμπυκίδης, ου, ὁ, Ampyci filius.
"ΑΜΠΥΞ, υκος, ὁ, ἡ, reticulum muliebre: q. ab ἀμπίχω, circumdo.
"Αμπωσις, seu ἄμπωτις, per Sync. pro ἀνάπωσις, reciprocatio æstûs, quod ab ἀναπίνω, resorbeo. Th. πίνω.
'Αμποτίζω, resorbeo, ingurgito; ut πέλαγος ἀμποτίζειν, apud Phil. mare refluens, &c. idem quod ἀναπίνω, q. d. rebibo.
'ΑΜΥΓΔΑΛΕΆ, ας, ἡ, amygdalus: παρὰ τὸ ἐν τῷ μ. τὸ χλωρὸν ἄπτειν ἀμυχὰς· ἔχει πολλὰς. Hinc per Metathesin Angl. Almond.
'Αμυγδάλη, ἡ, ἀμυγδαλὶς, ίδος, ἡ, & ἀμυγδάλιον, ου, τὸ, amygdalum; fructus amygdalinæ arboris; unde, ἀμυγδάλινος, ου, ὁ, amygdalinus; i. e. confectus ex amygdalis; & ἀμυγδαλίτης, ου, ὁ, amygdalites, aliquam similitudinem habens cum amygdala; Plin. item, ἀμυγδαλώδης, ἐς, ὁ, ἡ, & ἀμυγδαλόεις, εντος, ὁ, amygdalæ speciem gerens; Nicander. Omnia ab ἀμυγδαλέα, Ionicè, ἀμυγδαλὴ, & contracte, ἀμυγδάλη; amygdala arbor; quæ & nux græca dicitur. Unde etiam ἀμυγδαλοειδὴς, ἐς, ὁ, ἡ, idem quod ἀμυγδαλώδης; ab εἶδος, ους, τὸ, species a Th. εἴδω, video; item ἀμυγδαλοκατάκτης, ου, ὁ, Amygdalarum seu amygdalorum fractor; homo scil. vel instrumentum quo confringuntur amygdalæ. Th. ἄγω, frango; unde κατάγω, confringo, &c.
'Αμυδὶς, vide ἀμύων.
'Αμυδὶς, Poët. seu Æol. pro ἅμα.
'ΑΜΥΔΡΟΣ, ᾶ, ὁ, subobscurus: 'Αμυδρὸς, humidus. An ab ἅμα, & ὕδωρ?
'Αμύελος, ου, ὁ, ἡ, carens medulla; ex α priv. & μυελὸς, οῦ, ὁ, medulla.
'Αμύζω, fut. ύσω, fugo, lac premo; siccо; idem quod Th. μύζω.
'Αμύητος, ου, ὁ, ἡ, non initiatus: ab α, & μύω.
'Αμυδὶν, ῖνος, ὁ, Poët. pro 'Αμυδῶν, ῶνος, nomen viri.
'Αμύθητος, dictu perdifficilis; incessabilis; inexplicabilis; qui dicendo exprimi non potest; Demosth. ex α priv. & μυθέομαι, dico, dictito. Th. μῦθος, ου, ὁ, verbum, sermo, oratio; λόγος. item, fabula; unde, ἀμυθέω, fabularum expers; in quo nullæ fabulosæ narrationes. Plut.
'Αμυκλαὶ, αἱ, jaculorum spicula & cuspides; παρὰ τὸ ἀμύνειν; inquit Hesych.
'Αμύκλαι, ου, ὁ, ἡ, expers mugitus seu mugituum; Epigr. ex α, & μυκάω, mugio.
'Αμυκλαθὲν, adv. ἐκ τῆς ἀμυκλᾶς. 'Αμύκλαι, ῶν, αἱ, Laconici calceamenti genus. 'Αμυκλαΐσδειν, Dor. pro 'Αμυκλαΐζειν, Laconicè loqui.
'Αμύκτης, naribus carens; Strabo: ex α, priv. & μυκτὴρ, ῆρος, ὁ, naris, nasus.
'Αμυκτικὸς, ῆ, ὸν, vim habens dilacerandi & dilaniandi; unde ἀμυκτικῶς; idem quod ἀμυδὶς, adv. q. d. vellicatim, discerptim; Nicand. sed ἄμυδις, υκος, ἡ, idem quod ἄμυξις, εως, ἡ, ἄμυγμα; & ἀμυγμὸς, ῆ, ὁ, vellicatio, laniatio, lacceratio, &c. Th. ἀμύσσω, vellico, discerpo; unde etiam 'Αμυχὴ, & ἀμύχδην; adv. q. vellicatorie, vellicatim; cum vellicatione, seu per vellicationem; discerptim, &c. item, ἀμυχώδης, ἐς, ὁ, ἡ, similis ταῖς ἀμυχαῖς; in quo cutis veluti carpta ac vellicata unguibus videtur. Hippocr.
'Αμυλος, ου, ὁ, ἡ, non molitus: à μύλη. ἄμυλον, τὸ, amylum.
'Αμύμονα, acc. sing. ab ἀμύμων.
'ΑΜΥΜΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, inculpatus: q. d. ἀμώμων· vel ἄμεμπτος, qui nihil commisit τῆς μωμῆς, hoc est, derisione dignum: à μύζω, derideo: per Syncop. πῶν γ, pro ἀμώμων.
'Αμυνα, ης, ἡ, propulsatio injuriæ; & ἀμυνὶν, ης, ἡ, auxilium: ab ἀμύνω.
'Αμῦναι, a. 1. inf. act. ἀμυνήσομαι, f. 1. pass. ἀμυνθῆναι, a. 1. inf. m. ἄμυνον, a. 1. imperat. act. ἀμυνέμεν, inf. Ion. pro ἀμῦναι, ut ἀμυνέμεναι Dor. ἄμυνῶσι, Ion. pro ἀμῦνῶσι, 3. pl. f. ab ἀμύνω.
'Αμυνίας, ου, ὁ, pro ἀμυντικὸς, ῆ, ὸν, idem quod ἀμυντήριος, ου, ὁ, ἡ, q. d. auxiliatorius; propulsatorius, expulsorius; ad injuriam propulsandam aptus; instructus ad defensionem, &c. Th. ἀμύω, pro quo Atticè dicitur ἀμυνῶ, (ut διανοῶ, pro διάνοω) auxilior; ut Aristoph. in nebulis; ἀμυνάθετε μοὶ τυπτομένῳ; opem ferte mihi vapulanti.
'Αμύντας, ου, ὁ, Amyntas, pater Philippi regis Macedo.
'Αμυσάτω, ῆρος, ὁ, nom. propr. viri.
'ΑΜΥΤΝΩ, f. τνῶ, auxilior p. ἤμυτνε. a. 1. ἤμυνα. 2. 1. m. ἄμυνάμην, ω, ατο, f. 1. m. ἀμυνοῦμαι. ἀμύω, ης, ῃ. a. 1. sub. act. Hinc ἀμύστωρ, ορος, ὁ, ἡ, & ἀμυστὴρ, ῆρος, ὁ, auxiliator.
'Αμυξις, ἄμυξ, & ἄμυξις, &c. vide ἀμυκτικὸς.
'Αμυξεις, lacerabis, f. 1. verbi,
"Αμυς, musculus carens; vel in quo musculi prorsus non apparent; Gal. apud Hippocr. ex α priv. & μῦς, υὸς, ὁ, mus; item, musculus.
'Αμύρις, unguentis carens; Plut. ex α priv. & μύρον, υ, τὸ, unguentum; unde, μυρίζω, unguentis imbuo, inunguo. &c.
'ΑΜΥΣΣΩ, vel ἀμύττω, rado unguibus, lacero, f. ξω. p. ἤμυχα. a. 1. inf. m. ἀμύξαθαι: ab ἅμα, q. αἰμάσσω. Hinc ἄμυξις, εως, ἡ, & ἄμυγμα, τος, τὸ, vellicatio, laniatio, scarificatio: & ἀμυχμὸς, ῆ, ὁ, ac ἀμυχὴ, ης, ἡ, laceratio, vulnus.
'Αμυσὶ, adv. raptim, & sine respiratione: ab α, & μύω.
"Αμυσις, ιδος, ἡ, potandi genus, cùm poculum largius ἀμυσὶ, exsiccatur; item poculi genus: à μύω.
'Αμυσίζω, idem quod ἀμυσὶ πίνω; hiante ore bibo, & largo haustu. Plut. nam ἄμυσις, ιος, vel ιδος, ἡ, est, largus haustus; ab ἀμυσὶ; absque labiorum compressu; hoc est, patente ore.
'Αμυσκὸς, ῆ, ὸν, idem quod ἀμύητος; profanus, sacrorum imperitus; ex α priv. & μύσης, ου, ὁ, mysta; qui initiatur sacris; sive sacra discens; à μυέομαι, initior sacris. Th. μύω, doceo seu instruo vel initio in sacris.
'Αμυχρὸς, ᾶ, ὸν, nullo contaminatus scelere & piaculo; ὁ ἀμυσαρὸς; indè enim factum volunt; ex α priv. & μῦσος, εος, τὸ, scelus; unde, μυσὸς, ὰ, ὸν, & μυσαρὸς, detestandus.
'Αμύω, inclino, cado; καταπίπτω, Apollon. festino, propero; apud Atticos; inquit Suidas.
'Αμφ', pro ἀμφὶ.
'Αμφαγαπῶντες, præs. part. pl. ab ἀμφαγαπάω, valde diligo.
'Αμφαγνῶ, contracte, pro ἀμφαγνίω, ῖς; ex pari: e ignoro; in quibusdam ambigo; ex ἀμφὶ & ἀγνοέω.
'Αμφαδὸν, ἀμφαδὸν, & ἀμφαδὸν, palàm, adv. v. pro ἀναφανδὸν, & ἀναφανδὰ: hinc ἀμφαδίω, manifestus: ἀμφαδὴν, ες, ἀμφαδίως, manifestè, adv. Omnia à φαίνω.
"Αμφαινε, Poët. pro ἀνέφαινε, 3. sing. imperf. 'Αμφαίνω, pro ἀναφαίνω, ostendo.
'Αμφάκης, Dor. pro ἀμφήκης.
'Αμφανι, Poët. pro ἀνέφαμι, 3. sing. a. 1. vel 2. act. verbi ἀναφαίνω.
'Αμφαξόνιος, exoribito, cùm ἄξων currus in utrumq; latus vergit, & non rectè hæret.
'Αμφαρέιζον, circumstrepebant, imperf. Ion. ab ἀμφαρείζω, ex ἀμφὶ, & ἀρέζω. Sunt qui leg. ἀμφαράβιζον.
'Αμφαρίστερος, ᾶ, ὸν, lævus utraque manu; qui dextra ut sinistrâ utitur; q. d. ambisinister; ὁ ἀμφαρίστερον ἀρίστερος. Aristoph. exponitur etiam sinister & inflex: ex ἀμφὶ, & ἀριστερὸς.
'Αμφασίη, ης, ἡ, obmutescentia, Ion. & Poët. metri gratia, pro ἀφασία, ας, ἡ, loqui non posse, stupor quo vox intercipitur: ex α, & φημὶ.
"Αμφαυξις, ἡ, truncus abietis post ramos rectos.
'Αμφαύω, circùm sono; ex ἀμφὶ, ἄυω, clamo.
'Αμφαφάσθαι, circumtractari, pro ἀμφαφᾶσθαι· ab ἀμφὶ, & ἁφάω.
'Αμφείπετο, imperf. m. ab ἀμφέπομαι, foveo, agito. ἄμφιπε, 3. imperf. Ion. ab ἀμφίπω, persequor. Th. ἵπω.
'Αμφικάλυπτον, imperf. cooperiebant: ἀμφεκάλυπτε, a. 1. ab ἀμφικαλύπτω, circumtego. Th. καλύπτω.
'Αμφικήρη, circumtruncatus est, 3. sing. a. 2. ind. pass. ab ἀμφικείρομαι. Th. κείρω.
'Αμφίκηλον, idem quod ἀμφίλεκτον, circumquaq; traho; q. d. circumtraho; ex ἀμφὶ & ἕλκω.
'Αμφικονήθη, consumpsit, 3 sing. a. 1. ind. pass. ab ἀμφικονέομαι.
'Αμφίκτιον, idem quod ἀμφίπτυον.
'Αμφίρεσις, Poët. Syncop. pro ἀναφίρεσις, recipere: ab ἀναφέρω.
'Αμφίστημι, circumsto. Th. ἵστημι.
'Αμφίτυγε, poëticè pro ἀναφύγε, effugio, evado.
'Αμφιφύσιθεν, utrinq; in fugam conjecti sunt, a. 1. Boëot. pro ἀμφὶ ἐφυσίθησαν, à φυσάομαι.
'Αμφίφυγας, evasisti, 2. sing. a. 2. ind. act. verbi ἀμφιφύγω. Th. φεύγω.
'Αμφίχυτο, pro ἀμφικέχυτο, circumfusus erat, pluiq. p. pass Ion. ab ἀμφιχέω. a. 1. ἀμφιχύσ-ω. Th. χέω.
'Αμφήκης, ἐς, ὁ, ἡ, utrinque acutus, aut anceps: ab ἀκή, mucro; q. ἀμφὶ ἀκὴν ἔχων.
'Αμφήλιξ, ικος, ὁ, ἡ, adolescens ad justam ætatem accedens; ex ἀμφὶ, & ἡλικία, ætas.
'Αμφημερινὸς, ὴ, ὸν, & ἀμφήμερος, ου, ὁ, ἡ, ὸν, quotidianus; ex ἀμφὶ, & ἡμερινὸς, ἡ, ὸν, diurnus, Th. ἡμέρα, dies.
'Αμφιπερφὰ, acc. sing. ab ἀμφιπερφὴς, ὁς, ὁ, ἡ, undique tectus: ex ἀμφὶ, & ἔρεφω.
'Αμφήρης, utrinque instructus remis; à cujus utraq; parte remigari potest; ut ἀμφήρεις νῆες, & Metaph. ἀμφήρης ὄγμος, utrinque comedens; vel utrinque instructum dentibus, &c. Indè, etiam, ἀμφηρεκὲς ἀκάνθιον, ambireme acatium; in quo unusquisque remex remis binis remigat, &c. ex ἀμφὶ, & ἔρεσσω, vel, ἤρω, remigo; unde ἐρέτης, ου, ὁ, remex, &c.
'Αμφήρης, ου, ὁ, ἡ, anceps, controversus: ab ἔρις.
'ΑΜΦΙ, præpositio, circa; cum genitivo quoque de, propter, per; cum accus. circa, & circiter; cum dat. circùm, circa, de, propter, contra.
'Αμφιάζομαι, & 'Αμφιάζω, induo, f. άσω, p. pass. ήμφίασμαι. Hinc ἀμφίασμα, ατος, τὸ, indumentum, vestis: ab ἀμφίεννυμι.
'Αμφιαλὸς, mari cinctus; circumquaq; habens mare, &c. Epithetum insulæ: ex ἀμφὶ, circa, circùm; & ἅλς, ἁλὸς, mare.
'Αμφιάρεως, ω, ὁ, peritissimus vates, Oïclei filius; unde & 'Οϊκλείδης, vocatur à Pindaro.
'Αμφιαχήαν, acc. part. p. m. f. g. ab ἀμφιάχω, seu ἀμφιαχέω, circumsono.
'Αμφιβαίνω, circumseo, luitro, f. βήσομαι ex ἀμφὶ, & βαίνω, p. βέβηκα.
'Αμφιβάλλη, a. 2. sub. ἀμφιβάλῃς, a. 2. imperat. m. ex 'Αμφιβάλλω, circumjicio, circundo: ex ἀμφὶ, & βάλλω.
'Αμφιβάς, a. 2. part. act. ab ἀμφιβαίνω.
'Αμφιβασίη, ης, ἡ, Ion. pro ἀμφισβήτησις, dissensio, disceptatio.
'Αμφίβασις, εως, ἡ, circuitio; acc. ἀμφίβασιν· ex ἀμφιβαίνω.
'Αμφιβατέω, μ. ήσω, p. ηκα; dubito; ἀμφιβατέϊν, ἀμφισβητεῖν. Hesych. ex ἀμφὶ, & βατέω.
'Αμφιβίστικας, tueris, p. ex ἀμφιβαίνω.
'Αμφίβιος, ου, ὁ, ἡ, ὸν, q. utrimq; vitam habens. pl. n. g. ἀμφίβια. Ex ἀμφὶ, & βίος, vita.
'Αμφίβλημα, indumentum, tegumentum: ex ἀμφιβάλλω, quod vide.
'Αμφίβληστρον, ου, τὸ, rete piscatorium, reticulum: ex ἀμφὶ, & βάλλω.
'Αμφιβόητος, ου, ὁ, ἡ, circumsonus, ex ἀμφὶ, & βοάω.
'Αμφιβολία, ας, ἡ, ambiguitas: ἀμφίβολος, ου, ὁ, ἡ, ambiguus: ex ἀμφὶ, & βάλλω.
'Αμφίβροτος, ου, ὁ, ἡ, circa hominem tegens undique: ex ἀμφὶ, & βροτὸς.
'Αμφίβρυχος, υ, ὁ, ἡ, undequaque maduus; tumulentus; in Epigr, madefactus; ex ἀμφὶ, & βρέχω.
'Αμφίβωτος, idem quod ἀμφιβόητος, circumquaq; celebratus; πεδιβόητος; in Epigr. ex ἀμφὶ & βοάω.
'Αμφιγάωθε, circùm obleatus est, 3. sing. p. m. ab ἀμφιγάωσε. Th. γάω.
'Αμφίγυος, vicinus finitimus; q. circumterraneus; apud Dionys. de situ orbis; ex ἀμφὶ, & γαῖα, terra.
'Αμφιγύους; Hesych. ἀξίνη, securis; anceps; nimirum & bipennis; Metaph. enim in hoc compos. γύης, signif. πλὴν ἀκλὴς, aciem; proprie autem genam.
'Αμφιγνώω, aliquâ ex parte cognosco, dubito, f. ήσω. p. κα. Ex ἀμφὶ, & νέω.
'Αμφίγυως ὑὸς, privignus; qui ex priore est uxore: Hesych. Etym. ex ἀμφὶ, & γυνὴ, seu γύης, quæ vide.
'Αμφιγυήσε, ντος, ὁ, utroque pede claudus, Vulcani epith. ex ἀμφὶ, & γυῖον.
'Αμφιγυέω, ῶ; unde ἀμφιγυήσας, quod exp. ἀπεκοπεκόσας, i. e. extremas partes ampurare, item, utrinq; terræ infigere; utrinq; depangere, &c. ex ἀμφὶ, & γυῖον. Vide.
'Αμφίγυος, υ, ὁ, ἡ, utrinque acutus: ab ἀμφὶ, & γύης, vel γύη. Ut ἀμφίγυον ἔχω, quod potest utrinque læd re

χέω, vel utrinque χύω, claudos reddere.
'Αμφιδακὼς, utrinque lecans; ut ἀμφιδακὲς μάχαιρα, apud Suid. ex ἀμφὶ, & δάκω, divido.
'Αμφιδάκω, circumaccendo, Il. ζ. Th. δάω, uro.
'Αμφιδάμας, αντος, ὁ, Amphidamas, nomen propr. q. à δαμάζω.
'Αμφιδάσεα, acc. f. g. ab ἀμφιδάσυς, utring. hirsutus. Th. δασύς.
'Αμφιδίδυα, p. m. ἀμφιδιδύης, 3. sing. pl. p. m. Ion. ex ἀμφὶ, & δύω, divido, convivor, scio, comburo.
'Αμφιδίης, catena, annuli: ex ἀμφὶ, & δέω, ligo.
'Αμφιδέμω, circumædifico; ex ἀμφὶ & δέμω.
'Αμφιδέξιος, ε, ὁ, ambidexter, ambiguus. Th. δέξιος.
'Αμφιδέχθης, 2. sing. a. 1. ind. pass. Ion. verbi ἀμφιδέρκομαι, circumspicio, f. ξομαι. Th. δέρκω.
'Αμφιδίυπαι, υ, ὁ, postremus, minutissimus: ab ἀμφὶ, & δύπτω.
Αμφιδινέω, circumvolvo: ἀμφιδίνημαι, 3. pass. à δίνέω.
'Αμφιδιακύψαι, observare capiendi causâ. Vide δικύειν.
'Αμφίδεξος, ον, ὁ ἡ ἡ, anceps: ἀμφιδέξιος, ambigo: à δέξα.
'Αμφίδορος, utring; excoriatus; seu, cui circumquaq; detracta pellis est, &c. ex ἀμφὶ, & δέρος, ἄλος, τὸ, pellis, corium; unde δορέω, ἡ, excoriatio, &c.
'Αμφίδυλος, natus utroque parente servo; & ipse servus; ex ἀμφὶ, & δοῦλος.
'Αμφίδυπος, υ, ὁ, ἡ, undique lacteatus. Pro eodem dicitur ἀμφίδυεὶς, & ἀμφίδυφος· à δύπτω, lacero.
'Αμφίδυμος, υ, ὁ ἡ ἡ, quod utring; potest δύεσθαι, i. e subiri.
'Αμφιδύς, indutus, a. 2. part. 2ct. ab ἀμφίδυμι. Th. δύω.
'Αμφιέμενος, indutus, p. part. pass. ab ἀμφιένυμι.
'Αμφιελίασας, utring; agitatus, acc. pl. f. g. ab ἀμφιλίασος, υ, ὁ, ἡ, ab εἰλίασω, volvo, i h εἰλέω.
'Αμφίεμος, idem quod ἀμφιένυμος; induor; à seq. actino ἀμφιώνω, induo, circuminduo, &c.
'Αμφιένυμι, vestio, f. ἔσω. p. pass. ἠμφίεσμαι, & ἠμφίεσμαι ex ἀμφὶ, & ἵννυμι
'Αμφίκοντες, gubernantes, præs. part. ex ἀμφὶ, & ἴπω, traho, ago,
'Αμφίπω, & ἀμφίπω; circumtracto; circa quidpiam verso, & occupatus sum; item, persequor, &c. ex ἀμφὶ, & ἴπω, cum aspero, operor, ago, tracto, &c. item, sequor; ac ἵπω, cum tenui, dico, &c.
'Αμφικάμψας, 2. 1. m. part. ab ἀμφιένυμι.
'Αμφίσσι, 3. sing. a. 1. sub. 'Αμφίεσμαι, Ion. pro ἠμφίεσμαι, p. ind. pass. ab ἀμφιένυμι.
'Αμφίεσμα, ἄτος, τὸ, vestimentum, indumentum; ab eod Th.
'Αμφιτιτζίσθαι, & ἀμφιτίζισθαι, quotannis recurrere, & quasi in orbem redire: ex ἀμφὶ, & ἔτος, ους, τὸ, annus.
'Αμφιτὶς, vel ἀμφιτεῖ; adverb. quotannis; item, ἀμφιτίον, quotannis sacrificio; ἀμφιτιτεῖς, ἴδος, ἡ, festum anniversarium; & ἀμφιτὶς, ἴδος, ὁ ἡ ἡ, annuus, anniversarius: ex ἀμφὶ, & ἔτος, ους, τὸ, annus.
'Αμφιζάνω, ab ἰζάνω, adhæreo, circumsedeo, f. ἴσω. Th. ἵζω.
'Αμφικὶς, anceps, utrinq; acutum; idem, & ejusd. Th. & comp. cum ἀμφήκης, quod vide.
'Αμφισκάλαιος, ε, ὁ, ἡ, qui utrinq; mari cingitur: ex ἀμφὶ, & σκάλλω.
'Αμφισκλὴς, ἴος, ὁ, ἡ, circumfloridus, item patrimus & matrimus. Th. σκάλλω.
'Αμφισκάλλω, undiq; vireo & floreo. Th. σκάλλω.
'Αμφισκάλαπος πόλις, urbs quæ mari circumluitur; mari circumflua; ut Corinthus. Th. σκάλλω vel σκάλαπα.
'Αμφισκάτεργον, locus ex omni parte spectabilis; amphitheatrum; ex ἀμφὶ, & σκάτεργον, quod vide.
'Αμφίσκιος, ε, ὁ, ἡ, qui utrinq; poni potest: à ἀμφὶ, & τίθημι.
'Αμφισκίος, circumeuntes: à σκέω.
'Αμφισκιρτος, circum concretus, & coagulatus; ut ἀμφίσκιρτον ἅμμα· ex ἀμφὶ, & πήγω, i. e. πήγνυμι; concrescere facio.
'Αμφίσκυρος, ε, ὁ, ἡ, domus quæ anticas & posticas fores habet. Th. σκέω.
'Αμφικαλύψω, 3. sing. a. 1. sub. ἀμφικαλύψει, 3. sing. f. 1. opt. ab ἀμφικαλύπτω, circumtego. Th. καλύπτω.
'Αμφικρὴς, ἴος, ὁ ἡ ἡ, utrinq; ansatus, biceps. Th. κάρηνον, vel κάρη.
'Αμφικάσας, circumscindens, dividens, a. 1. part. act. Poët. pro κάσας, verbi ἀμφικάζω.
'Αμφικέλευθος, utrinq; viam habens; à κέλευθος, ους, ἡ, via.
'Αμφικίων, circumcirca columnis sustulti; ex ἀμφὶ, & κίων, ονος, ὁ, columna.
'Αμφίκλαστος, ex omni parte fractus; ex ἀμφὶ, & κλάω, vel κλάω, frango.
'Αμφίκλαυστος, qui circumcirca defletur. Th. κλάω, Vi.
'Αμφίκλυστος, ε, ὁ ἡ ἡ, circumfluus: ἀμφιρρέουσαι κλυσὶς, ἡ κλυζόμενος.
'Αμφίκολος, lectum ambiens; à κοιτὴ.
'Αμφίκομος, ε, ὁ, ἡ, latè comans, undique frondosus: ex ἀμφὶ, & κόμη.
'Αμφίκοπον, utrinq; scindens. Th. κόπτω, scindo; unde κοπὴ, sectio, &c.
'Αμφίκορος, medius inter tres fratres. Hesych. Suid. ex ἀμφὶ, & κόρος, seu κοῦρος, puer. Th. κορέω, purgo.
'Αμφίκουρος, circumquaq; rasus. Th. κείρω, unde κουρὰ, tonsura, & ἀμφικείρω, circumtondeo, &c.
'Αμφίκρανος, ε, ὁ ἡ ἡ, utrinque habens caput; vel, circumcirca capitatus; per Sync. pro ἀμφικάρηνος, à Th. κάρηνον, caput; unde κρᾶνον, τὸ, idem.
'Αμφικτίμασμαι, circumpendeo. Th. κτάομαι.
'Αμφίκρημνος, utrinque præcipitium habens; circumpræceps, &c. à Th. κρημνός.
'Αμφικτίονες, iidem, qui Homero ἀμφικτύονες, i. e. οἱ ἀμφοικοῦντες, qui circumcirca habitant, &c. ex ἀμφὶ, & κτίζω, i. e. οἰκίζω, habito.
'Αμφικυλίσας, Æol. & Poët. pro ἀμφικυλίσας, a. 1. part. Th. κυλίω.
'Αμφικύπελλον, ε, τὸ, poculum rotundum & utr.nq; ansatum: ex ἀμφὶ, & κύπελλον, cyathus. Nota ἀνωτ semper cum ἀμφικύπελλον adjungi.
'Αμφίκυρτος, utrinq; declivis, seu gibbosus; ut luna apparet nondum semiplena. vide Th. κυρτός.
'Αμφίλαβος, utraq; manu lævus; à Th. λαβὴς.
'Αμφίλαλος, circumquaque loquax; passim loquax, &c. à Th. λαλέω, loquor; unde λάλος, qui loquitur, &c.
'Αμφιλαχαίνω, circumcirca fodio: à λαχαίνω.
'Αμφιλαφὴς, ἴος, ὁ, ἡ, ingens, magnus; q. ἀμφιλαβὴς, παρὰ τὸ ἀμφιτίθεσθαι λαβεῖν, quod utrinq; capi debeat.
'Αμφιλίγω, dubito, dubia dico, & obliqua, &c. unde ἀμφίλιγξις, ambiguus, anceps, Th. λίγω.
'Αμφιλογία, ας, ἡ, disceptatio, ubi ex utráque parte contenditur: ex ἀμφὶ, & λέγω.
'Αμφίλογος, dubius, controversus; unde ἀμφιλογία, idem quod ἀμφιλίγω, & ejusd. Th. & comp.
'Αμφίλοχος, υ, ὁ, Amphilochus, nom. propr.
'Αμφίλυκος, υ, ὁ, ἡ, sublustris: à λύκη, lux prima; vel à λύκος, quod sit similis lynceis, lupinæ pelli, quæ est cinerei coloris: vel à λύγη, tenebræ.
'Αμφίμαλλος, utrinque villosus, & hirsutus; ut ἱπερμάλλος; qui tantum una parte villos habet; à Th. μαλλὸς, vellus; lana promissa.
'Αμφιμάσασθε, ἀπομάξατε, abstergite, a. 1. m. imper. a μάζω, f. ξω, & σω, purgo.
'Αμφιμάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, Dor. pro ἀμφιμήτωρ, qui est in matrice seu utero. Th. μήτηρ.
'Αμφιμάχομαι, circumpugnavero, præs. sub. Th. μάχομαι.
'Αμφιμέλαινα, utrinq; nigræ. Sic dicuntur φῆνες, quòd ira tanquam fumo quodam denigrentur. Th. μέλας.
'Αμφιμέμυκε, circùm mugiit, p.m. ab ἀμφιμύκομαι.
'Αμφιμήτωρ, apud Æschyl. ἱπερμήτωρ, ἀμφίγονος; frater ex patre eodem, alia vero matre. Th. μήτηρ.
'Αμφιμιγὴς, ἴος, ὁ ἡ ἡ, undiq; mixtus, Th μίγνυμι, misceo.
'Αμφιγνώς, de quo contrariis sermonibus pugnatur; à Th. γνώς, ους, τὸ, jurgium, contentio.
'Αμφινέμομαι, circumpascor, incolo: à νέμω.
'Αμφινεῖν, ambigo, idem quod ἀμφιγνοεῖν, quod vide.
'Αμφιξέω, circumrado, f. ξέσω, a. 1. ἀμφέξεσα· à ξέω.
'Αμφίξυος, utraque parte radens; ab eod. Th.
'Αμφορ, indumentum, amictus, pallium; ab ἀμφίνυμι, induo.
'Αμφιορκία, ας, ἡ, jusjurandum ab utroq; litigatorum præstitum; à Th. ὅρκος, jusjurandum.
'Αμφίος, υ, ὁ, Amphius, nom. propr.
'Αμφιπαγὴς, ἴος, ὁ ἡ ἡ, circumquaq; firmus; vel firmiter hærens. Nonn. à Th. πήγνυμι, compingo, &c.
'Αμφιπαλὴς, υ, ὁ, ἡ, peltis densus: à παλτόν.

'Αμφι-

'Αμφιπάτωρ, ορος, ὁ ἡ ἡ, qui vel quæ ex alio patre est, sed eadem matre; ex ἀμφὶ, & πατὴρ, pater.
'Αμφίπεδος, υ, ὁ, ἡ, campis undiq; cinctus: ex ἀμφὶ, & πέδον.
'Αμφιπέλεκυς, υς, ἡ, securis anceps; bipennis; Item, ἀμφιπέλεκυς, capulus securis, bipennis manubrium; ex ἀμφὶ, & πέλεκυς, εως, ἡ, securis, bipennis.
'Αμφιπένομαι, satago circa aliquid: à πένομαι.
'Αμφιπελάτιον, vicinis, dat. pl. ab ἀμφιπελάτιος. Th. πέλω.
'Αμφιπερισσέφω, imperf. Ion. ab ἀμφιπερισσέφω, circumverto: ex ἀμφὶ, περὶ, & στρέφω.
'Αμφιπερισρίφω, idem quod περισρίφω, quod vide.
'Αμφιπερίζω, vel πυίζω, circumstrideo; ex ἀμφὶ, περὶ, & τρίζω, vel πυίζω, stridco.
'Αμφιπεφθινύσω, circumquaq; corrumpor, & pereo; Hom. hymn. in Ven. ex ἀμφὶ, περὶ, & φθίνω, neutr. corrumpor, consumor, pereo, &c. unde φθινύσω, quod vide.
'Αμφιπήσασα, amplexa, a. 2. part. f. g. ab ἀμφιπίτνω.
'Αμφιπιέζω, circumcirca premo, vel constringo, ex ἀμφὶ, & πιέζω, idem quod Th. πίζω, premo, &c.
'Αμφίπλημι, idem quod Th πλήσω, mancus, mutus, cæcus.
'Αμφιπλήν τινα, aliquem amplecti. Th. πίμπλω.
'Αμφιπλέκω, circumnecto, in Epigr. Th. πλέκω.
'Αμφιπλὴξ, & ἀμφίπληκτος, utrinque percutiens, vel feriens; aut, utrinque percussus; ut ἀμφιπλὴξ ὀνή; Isthmus; q. d. qui utrinq; percutitur à maribus; Pollux. à Th πλήσσω, vel πλήω, percutio; unde πλημὶς, percussus.
'Αμφιπλήσσω, exp. περιβαίνω, item, ἀμφιπλίξ; exp. περιβάλλω; & ἀμφιπλίσσομαι, seu δίνομαι; absilio; saltu me proripio; seu aufero: à Th. πλήσσω.
'Αμφιπολεύω, f. εύσω, obambulo, comitor: a πολὶς, versor, Poët. πολεύω.
'Αμφίπολος, utrinq; villosus, ut ἀμφίπολοι ταπῆτες; tapetes utrinq; villosi, i. e. ἀμφίμαλλοι, à Th. πώλος, vellus.
'Αμφίπολις, εως, ἡ, nomen urbis.
'Αμφίπολος, υ, ὁ, ἡ, minister, vel minitra; hinc ἀμφιπολεῖν, famulari: ex ἀμφὶ, & πολὶς, versor.
'Αμφιπονᾶ, seu, ἀμφιπονέομαι; satago circa; occupor circa; item, absumo. Plut. à πονέω, quod vide.
'Αμφιποτάομαι, circumvolito: à ποτάομαι.
'Αμφιποτοι, οἱ, dicuntur in veteri acie militari; qui duobus equis, una ligatis, sine ephippiis, vehuntur; quiqs ex alio in alium transiliunt, si usus requirat; ex ἀμφὶ, & ἵπποι.
'Αμφιποτόξοι, equites, seu equestres sagittarii; ex ἀμφὶ, ἵππος, & τόξον; quæ vide.
'Αμφιπρηνέω, undique promineo, seu propendeo; ex ἀμφὶ, & πρηνέω, promineo, propendeo; ex πρὸ, & νέω, innuo; item, vergo, inclino, prorependeo, &c.
'Αμφιπρόσωπος, bifrons, Janus sic dicitur, apud Plut. in Numa. ex ἀμφὶ, & πρόσωπον, facies; vide.
'Αμφίπρυμνοι πλοῖοι, navigium utrinque puppim habens. Th. πρυμνὸς, Vi.
'Αμφιπτάμενος, circumvolito; ex ἀμφὶ, & ἵπταμαι, volo, volito.
'Αμφίπυλον, vestibulum, locus habens duas portas; ex ἀμφὶ & πύλη.
'Αμφίπυρος, υ, ὁ ἡ ἡ, utrinque ardens. Th. πῦρ.
'Αμφιρρίπτης, ἴος, ὁ ἡ ἡ, utramq; in partem inclinans seu vergens; interdum & ambiguus; anceps: ex ἀμφὶ, & ῥίπτω, vergo, propendeo.
'Αμφιρρόης, circumquaque aspersus; circumcirca irrigatus; ex ἀμφὶ, & ῥάζω, idem quod Th. ῥαίνω, perfundo, aspergo, &c.
'Αμφιρρύτου, dat. sing. ab ἀμφίρρυτος, ου, ὁ ἡ ἡ, circumfluus: ex ἀμφὶ, & ῥέω.
'Αμφιρρώξ, ῶγος, ὁ ἡ ἡ, undiquaq; ruptus; Epigr. ex ἀμφὶ, & ῥώξ, fissura, vide.
'Αμφιρρὼς, 4. contract. nomen mul. ex eodem them.
'Αμφὶς, utrinque, in medio, adv. Est & præpos. cum gen. fine, seorsùm, extra.
'Αμφίσβαινα, ης, ἡ, serpentis genus, qui videtur duo habere capita, quia ἑκατέρωθεν βαίνει.
'ΑΜΦΙΣΒΗΤΕ'Ω, ambigo, dubito, controversor ἀμφισβητήσω, a. 1. opt. Æol. q. ex ἀμφὶς, & βάω, eo. Hinc ἀμφισβήτησις, εως, & ἀμφισβοσία, ἡ, disceptatio, contentio, dubitatio.
'Αμφισβήτημα, ατος, τὸ, controversia, lis; h. e. res de qua disceptatur judicio; quæstio, dubitatio; item, ἀμφισβητήμων, ων, ὁ ἡ ἡ, dubius, contentiosus, ambiguus, &c. & ἀμφισβητικὸς, contentiosus, rixosus, acer & argutus in disceptationibus, &c. à præced. Th.
'Αμφίσγονοι, Hesych. ἑτερόγονοι; diverso femine geniti; ex ἀμφὶ & γόνος, Vi.
'Αμφίδμηνα, idem apud Etym. quod ἀμφίσβαινα.
'Αμφίσκιος, utrinq; umbram habens; ex ἀμφὶ, & σκιὰ, ᾶς, ἡ, umbra.
'Αμφίσκω, induo, induor; idem quod ἀμφιένυμι, & μαι, quæ vide.
'Αμφίσκωμοι, qui circumjacentes pagos inhabitant; ex ἀμφὶ, vel ἀμφὶς, & κώμη, ης, ἡ, pagus; vicus.
'Αμφίσταμαι, undiq; circumsto; ex ἀμφὶ & ἵσταμαι.
'Αμφιστελλόμενος, colligatus, a. 1. part. m. ab ἀμφιστέλλομαι. Th. στέλλω, orno.
'Αμφιστὴς, ὁ, ἡ, utrinq; coronatus, item undiq; plenus: ex ἀμφὶ, & στέφω.
'Αμφίστομος, υ, ὁ ἡ ἡ, versipellis, utrinq; acutus. Th. στόμα.
'Αμφισφαπάμαι, obsideo: ab ἀμφὶ, & σφέτερος.
'Αμφισφηλωτὸς, undiq; rotundus; & contractus; à σφήλωτος, rotundus; vide.
'Αμφισωπὶς, un liq: conspicuus, & patens; ex ἀμφὶ, & ὄψ, ὠπὸς, ὁ, oculus, vultus. Th. ὄπωμαι.
'Αμφιτανθεὶς, circum extensus, a. 1. part. pass. ab ἀμφιτείνω. Th. τείνω.
'Αμφιτάλαντος, υ, ὁ ἡ ἡ, utrinq; libratus; ex ἀμφὶ, & τάλαντον, libra, vide.
'Αμφιτάπης, ητος, ὁ, & 'Αμφίτατις, ιδος, ἡ, & 'Αμφίτατος, υ, ὁ, tapes utrinq; villosus. Th. τάπης.
'Αμφιτείνω, circumextendo; ex ἀμφὶ, & τείνω.
'Αμφιτέμνω, circumcido; à Th. τέμνω, tecco.
'Αμφιτίθημι, circumpone, præs. imperat. act. q. ex ἀμφιτιθέω. Th. τίθημι.
'Αμφιτινάσσω, utrinq, quatio; à Th. τινάσσω.
'Αμφίτμητος, circumcisus, undiquaq; amputatus, item, utrinq; scindens, anceps; ab ἀμφιτίμνω, undiquaq; puto, vel amputo. &c.
'Αμφίτορος, utrinq; tornatus; item, utrinq; tornando excavatus; ex ἀμφὶ, & τόρνος, tornus; quod vide.
'Αμφιτρὴς, ῆτος, ὁ ἡ ἡ, & ἀμφίτρητος, ὁ ἡ ἡ, utrinq, perfo atus; utraq; parte perfusus. Nonn. ex ἀμφὶ, & πτρέω, vel τίτρημι, (fut. τρήσω, ut à τρέω) perforo, &c.
'Αμφιτρίτη, xor Neptuni, mare: ex ἀμφὶ, & τρίζω, strido.
'Αμφιτρομέω, tremo ab omni parte: à τρομέω.
'Αμφιτρυάν, nomen viri: ex ἀμφὶ, & τρύω. 'Αμφιτρυωνιάδης, ου, ὁ, per Epenth. pro 'Αμφιτρυωνίδης, filius Amphitryonis.
'Αμφιφαὴς, ἴος, ὁ ἡ ἡ, circumquaq; vel utrinq; lucem habens, lucens, vel apparens; ab ἀμφιφάω, circumcirca luceo. Th. φάος, lucco.
'Αμφίφαλος, υ, ὁ, ἡ, clavis undiq; distinctus: ex ἀμφὶ, & φαλὸς· item splendidus.
'Αμφιφανὴς, ἴος, ὁ ἡ ἡ, idem; undiq; apparens, & conspicuus; item, qui ambiguo in utramq; partem editu est: ex ἀμφὶ, & φανὸς, ὁ, lucidus. Th. φαίνω, vide.
'Αμφιφάω, circumcirca luceo, colluceo; igne scil. aut facibus accensis; ex ἀμφὶ, & φάω, quod vide.
'Αμφιφλὶξ, dubiæ & ancipitis flammæ. Eurip. Th. φλὸξ, γος, ἡ, flamma, Vi.
'Αμφιφορεὺς, ἑως, Ion. ῆος, ὁ, amphora, vas utring; auriculas habens, quibus gestari potest: ab ἀμφὶ, & φέρω.
'Αμφιφὰς, qui dubia luce collustratur; Athen. ex ἀμφὶ, & φῶς, lux; quod vide.
'Αμφιχάινω, absorbeo, i roprie circumhio: à χαίνω.
'Αμφιχάσι, a. 1. inf. ex ἀμφὶ, & χάω.
'Αμφιχολόμενος, irascor circ.n, vel propter; Vi. χολόομαι.
'Αμφιχορεύω, circum tripudio; Vi. χορεύω.
'Αμφίχροος, utrinq; coloratus. Th. χρόα, color.
'Αμφιχυθέσα, circumfusa, a. 1. part. pass. f. g. ab ἀμφιχέω.
'Αμφίχυτος, υ, ὁ, ἡ, terrâ aggestâ utrinq; munitus: ex ἀμφὶς & χῶ.
'Αμφίχωλος, ον, ὁ ἡ ἡ, utroq; pede claudus: à χωλὸς.
'Αμφοδὸν, υ, τὸ, bivium: q. d. ἄμφω ὁδὸς, ambæ viæ.

'Αμφοδος, ὁ, bivium, circuitus; Xen. Item, ἀμφοδον, τὸ, est via urbis, vicus, platea. Hesych. & Suid. unde etiam, ἀμφόδιον, τὸ, parvus vicus, platea parva, &c. Luc. Ejusdem. Th. seu comp. cum præcedente.

'Αμφόδυς, seu ἀμφοδύς, υτος, ὁ ἡ ὴ, utrinque dentatus. Aristot. item, ἀμφόδων, idem; ex ἀμφὶ, vel ἄμφω, & ὀδὼς, οντος, ὁ, dens.

'Αμφὶν, gen. & dat. dual. ab ἄμφω.

'Αμφίνεον, Poët. pro ἀνὰ φῖνα, per cædem.

'Αμφορίας, acc. plur. ab ἀμφορεὺς, per Sync. pro ἀμφιφορεύς.

'Αμφορεαφόρος, amphoræ gerulus; qui amphoras bajulat, mercede conductus; Menand. unde, ἀμφορεαφορίω, amphoram bajulo, seu porto; & Metaph. bajulo veluti amphoram; Aristoph. in Heroib. Utrumq; ab ἀμφιφορεὺς, quod vide.

'Αμφορίδιον, qu. d. amphorula; dimin. ab ἀμφορεὺς, ὁ, amphora; ab ἀμφὶ, circum; & φορέω, τοφίσω, quod sit vas gestatoriam, portatuque facile, huc & illuc.

'Αμφίτερος, α, ον, uterque, ambo: ἀμφοτέρη, dat. pl. Ion. f. g. pro ἀμφοτέραις, ut & ἀμφοτέρῃσιν, m g. Hinc 'Αμφοτέρωθεν, utrinque, adv. 'Αμφοτέρως, Dor. pro ἀμφοτέρως. Th. ἄμφω.

'Αμφοτέρως, utroque modo. Plut. Aristot. pro quo interdum ponitur ἀμφότερον, adverbialiter; ut Iliad. δ & γ. ubi ἐς ἀμφοτερήκεις, idem, & ἀμφοτέρωθι, utrobique; item, ἀμφοτέρωσι, utroque, in utramq; partem; & ἀμφοτερίζω, in utramq; partem vergo; item, utrinq; cingo, vel attingo; Strab. lib. 6. ab eodem Th.

'Αμφοτερόγλωσσος, utramq; linguam habens; in utramq; partem disputans; sic vocatur Zeno, apud Plut. ex ἀμφότερος, & γλῶσσα.

'Αμφοῦς, vel ἀμφοῖς, adv. idem quod ἀμφιδύς, in terram; humi; Hesychius, ἀμφοῖς ῥίπτων, apud Hesiod. exp. ambabus manibus in terram dejiciens; componitur, nimirùm, ex ἀμφὶ, & οὖδας, nom. & acc. τὸ; sed obliq. mutuat ab inusitato ὦδος; nempe, ὦδι, & οὐδὶ; solum, pavimentum, humus.

'Αμφοῦσατο, animadverteret, a. 1. opt. Poët. ab ἀνὰ, & φοῦμαι.

'Αμφυλάω, circumlatro, circumallatro, oblatro undique; ex ἀμφὶ, & ὑλάω, latro.

'Αμφυτὰ, pro ἀνὰ φυτὰ, per plantas.

'Αμφύω, per Syncopen dicitur pro ἀναφύω, renasci salio; rursum produco, &c.

'ΑΜΦΩ, ambo, vel ambæ: ἀμφοῖν, gen. & dat.

'Αμφώεις, duas ansas habens, τὸ ἀμφιτέρωθεν ἐχόντα πνά. 'Αμφωον, idem.

'Αμφωτὶς, vel ἀμφῶτις, ἡ, inauris, aurium ornamentum, vel munimentum: ab ἀμφὶ & οὖς, ὠτὸς.

'Αμων, 'Αμώγυ, ὁ, Sacorum rex.

'Αμωμήτω, ὁ, ἡ, inculpatus: ἀμωμήτοιο, gen. Ion. Hinc ἀμωμήτως, adv. Ex α, & μωμητὸς, vituperabilis, quod à μωμάομαι. Th. μῶμος.

'ΑΜΩΜΟΝ, υ, τὸ, amomum, frutex, & aroma.

'Αμωμος, ὁ, ἡ, maculæ expers: ex α, & μῶμος.

'Αμὼν, ὁ, nomen viri ἄκλητον, Fidelis: sed ἀμὸν Dor. pro ἐμὸν.

'Αμῶν, 3. pl. ind. passt. ab ἀμάω. 'Αμώντων, pro ἀμῶσι, dat. pl. part. Poët.

'Αμὼς, ὁ, nomen viri ἄκλητον, Robustus.

'Αμὼς, metas, 2. sing. præs. opt. ἀμῷμι, ῷς, ῷοις, ῷς, ῷοι, ῷ. ab ἀμάω.

'Αμωσγέπως, quoquo modo, quovis modo: ab ἀμῶς. Th. ἄμος, unus.

'Αμωτὰ, τὰ, castanceæ.

'ΑΝ, si, conjunctio potentialis, vel expletiva. Poëtæ pro ea ponunt κε, κεν. Ab ἰη ejusdem significationis. Est etiam ἄν, pro ἀνὰ, Poëtis; & ἀν pro ἄνα.

'ΑΝΑ, per, præp. regens acc. & cum, ablat. In compositione valet retro, rè, sursùm. 'Ανὰ pro σανὰ, Dor. Interdum est distributionis nota.

'Ανα, surrexit, per Apoc. pro ἀνέστα, quod pro ἀνίστη, Ion. & η mutato in α, a. 2. ind. 3. sing. ab ἀνίστημι. Est & ἄνα, surge, pro ἀνίστα, & ἀνάστηθι, a. 2. imperat. act. Est & ἄνα, vocat. sing. ab ἄναξ, rex; vel per Apoc. pro ἄνασσα, regina.

'Ανάβα, pro ἀναβάθι, vel ἀναβήθι, ascende; a. 2. imperat. ab ἀναβαίνω.

'Αναβαθμὸς, ῦ, ὁ, gradus, pro ἀναβασμὸς, ϑ euphoniæ gratiâ inseritur: ab ἀναβαίνω.

'Ανάβαθρον, υ, τὸ, & 'Αναβάθρα, ας, ἡ, scala: ab ἀναβαίνω.

'Αναβαίνω, ascendo, f. βήσομαι. p. βέβηκα, a. 2. ἀνέβην. part. ἀναβάς.

'Αναβάδην, pedibus in altum exporrectis sive extensis; Aristoph. item, ἀναβαδὸν, scansim, Aristot. Utrumq; à præced. ἀναβαίνω.

'Αναβαθμὶς, ίδος, ἡ, gradus scalæ, Exod. 20. & ἀναβαθμικὸς, q. d. gradualis, gradatim factus. item ἀναβαθμὸς, ῦ, ὁ, ascensus; Suid. item gradus scalæ; & interdum, sedilia vocantur ἀναβαθμοί. Poll. omnia ab ἀναβαίνω.

'Αναβάλλαδις, int. pass. ab ἀναβάλλω.

'Αναβάλλω, procrastino, differo, f. βαλῶ. perf. βέβληκα. a. 2. ἀνέβαλον. m. ἀναβαλόμην, υ, στο. p. m. ἀναβέβολα. Ex ἀνὰ, & βάλλω.

'Αναβάντες, nom. pl. ab 'Αναβὰς, ascendens, a. 2. part. act. ἀναβαίνω, inf. ab ἀναβαίνω.

'Αναβαπίσης, q. d. rebaptizator; ex ἀνὰ, & βαπίσης, quæ vide.

'Αναβασις, ascensus, ascensio; Xen. ab ἀναβαίνω.

'Αναβάσομαι, conscendam, f. 1. Dor. pro ἀναβήσομαι. Th. ἀναβαίνω.

'Αναβεβιακὼς, p. part. act. ab ἀναβιάω. Th. βιάω.

'Αναβέβρυκα, p. act. quod à βρύω, scateo, scaturio. Alii legunt ἀναβέβρυχα, resonuit; quod à βρύχω, frendo, strideo: quod dicitur de mari.

'Αναβήσθι, a. 2. imp. verbi ἀναβαίνω.

'Αναβήχω, vel ἀναβήττω, extussio; tussiendo expuo, seu excreo, vel simpliciter expuo, excreo: unde in pass. ἀναβήττομαι, extussitur, expuor, rejicior; Gal. ex ἀνὰ, & βήττω, tussio; à Th. βέκ, χος, ὁ; tussis Dioscor.

'Αναβιβάζω, ascendere facio, impono, subduco: sut ἄσω. p. βεβίβακα. a. 1. ἀνεβίβασα. Th. βαίνω.

'Αναβιβρώσκω, pro ἀναβεβρώκω, corrodo, exedo, &c. ex ἀνὰ & βιβρώσκω, idem quod Th. βεβρώκω, comedo.

'Αναβιώσκω, revivisco am, Att. pro ἀναβιῶ, a. 2. opt. act. ab ἀναβιόω, quod ex ἀνὰ, & βίος, vivo.

'Αναβλαστάνω, & σκω, f. ήσω. p. κα. repullulo. Simplex, βλαστάνω.

'Αναβλέπω, oculos attollo, visum recipio, f. ψω. p. φα. a. 1. ψα. hinc ἀνάβλεψις, εως, ἡ, visûs recuperatio. Th. βλέπω.

'Αναβλησις, εως, ἡ, dilatio: ab ἀναβάλλω.

'Αναβλύζω, scaturio: à βλύζω.

'Αναβοάω, ῶ, exclamo, f. ήσω. p. κα. a. 1. ησα. 'Αναβόησον, n. g. part. Th. βοάω.

'Αναβρυσμὸς, effusio; effodiendo egero, &c. ex ἀνὰ, & inus. βορυσσω, fodio; à Th. βόρ, υος, ὁ, scrobs, fovea.

'Αναβολὴ, ῆς, ἡ, dilatio; à p. m. verbi ἀναβάλλω.

'Αναβορβορύζω, exclamo. Aristoph. ex ἀνὰ & βορβορύζω.

'Αναβρέχω, reforbeo, a. 1. Æol. opt. ἀναβρέξειαν. ἀναβρεχθείς, a. 1. pass. part. A βρέχω.

'Αναβολαία γῆ, Terra, quæ, dum aratro proscinditur, glebas in altum mittit. Th. βάλλω.

'ΑΝΑΓΑΛΛΙΣ, ίδος, ἡ, Morsus gallinæ, herbæ nomen.

'Αναγείλαι, a. 1. inf. act. verbi ἀναγέλλω.

'Αναγέσειν, imperat. ab

'Αναγέλλω, renuntio, f. λῶ, εἶς, εἶ. p. κλκα. a. 1. εἴλα. a. 2. ἀνήγειλον. p. pass. ἀνήγειλμαι, a. 2. pass. ἀνηγέλην, ης, η. Ex ἀνὰ, & ἀγέλλω.

'Αναγείρει, Dor. pro ἀνηγείδῃ, narrare.

'Αναγεννάω, ῶ, regenero, f. ήσω. p. κα. p. pass. ἀναγεγέννημαι. Th. γίνομαι, seu γείνομαι.

'Αναγινώσκω, lego, f. 1. m. ἀναγνώσομαι. p. act. ἀνέγνωκα. a. 2. ἔγνων. p. pass. ἀνέγνωσμαι, σαι, σται. inde ἀναγνώστης, ου, ὁ, lector, a. 1. pass. ἀνεγνώσθην. Th. γινώσκω.

'Αναγκάζω, cogo, imperf. ἠνάγκαζον, f. άσω, p. ἠνάγκακα. p. pass. ἠνάγκασμαι. a. 1. ἠναγκάσθην. Th. ἀνάγκη.

'Αναγκαῖος, αία, αῖον, necessarius; item amici s. comp. ἀναγκαιότερος, superl. ἀναγκαιότατος. gen. pl. ἀναγκαιοτάτων. ab ἀνάγκη.

'Αναγκαίως, ὴ, ὸν, coactus. ἀναγκαῖος, coactè, adv. ab ἀνάγκη.

'ΑΝΑΓΚΗ, ης, ἡ, & Dor. ἀνάγκα, necessitas: παρὰ τὸ ἀνάειν πάντων γὰρ ὄπικρατεῖ. vel ab α, priv. & ἄγω ducit enim & impellit nequit. Hinc ἀναγκαῖος, ἀναγκαίως, necessariò: ἀναγκάζω, &c.

'Αναγλυκαδῶσι, dulcedinem ceperint, 3. pl. a. 1. sub. pass. ab ἀναγλυκαίνομαι. Th. γλυκύς.

'Αναγλυκαίνομαι, idem quod γλυκαίνω, f. νῶ, p. κα. a. 1. νᾶα. a. 1. pass. ϕθω.

'Αναγνίσσες, a. 2. part. act. pl. ἀναγνίσσαι, inf. ab ἀναγνύσκω.

'Αναγνωρίζω, f. σω, p. κα, recognosco: à γιγνώσκω.

'Ανάγ-

'Αναγνωσις, εως, ἡ, lectio. dat. ἀναγνώσῃ. 'Αναγνώστης, ου, ὁ, lector: ab ἀναγινώσκω.

'Αναγον, 3. pl. imperf. pro ἀνῆγον. Sic ἀνάγοντο, reducti sunt, imperf. pass. vel a. 2. m. pro ἀνήγοντο. ab ἀνάγω.

'Αναγωγεὺς, Dor. pro ἀνὰ πῶν ἀγωγεύς.

'Αναγραμματίζω, transpositis literis ex una voce al am efficere. Hinc ἀναγραμματισμὸς, ῦ, ὁ, Th. γράφω.

'ΑΝΑΓΡΙΣ, ιος, ἡ, & ἀνάγριος, υ, ὁ, ἡ, fructi is nomen.

'Αναγχαπεῖν, necessitate equitare; i. e. necessitario, necessitatem equitandi habere; μετ' ἀνάγκης ἱππεύειν, apud Suid. ex ἀνάγκη, necessitas, & ἱππεύω, equito, à Th. ἵππος, equus.

'Αναγω, ες, ει, subduco, augeo: f. ἀναξω, p. ἀνήχα, a. 2. ἀνῆγον, Att. ἀνήγαγον. p. pass. ἀνῆγμαι. a. 1. ἀνήχθω. part. ἀναχθεὶς, ἐίσ, ὲν, ος, provectus: ex ἀνὰ, & ἄγω, duco.

'Αναγωγὴ, ῆς, ἡ, educatio: ab ἀνάγω.

'Αναγωγὸς, ὸ, ὴ, ὸν, contumax, male intutus, ὁ μὴ τὴ καθήκουσα ἀγωγὴς τυγχάνων· hinc ἀναγωγία, defectus disciplinæ; ab α, & ἀγωγὴ.

'Αγωνίς, ὁ, ἡ, ὶς, qui non certat; qui certamen non experitur; iners; ut ἀναγωνιστὴς, ἀθλητὴς, apud Xenoph. ex α, priv. & ἀγωνιστὴς, certator; à Th. ἀγῶν.

'Αναδαίομαι, Hesych. sunt figilla seu imaguncula quæ in tragicis scenis ostenduntur; item, lora seu habenæ circa equorum colla, &c. à seq. ἀναδείκνυμι, demonstro; item, designo; item, conscenso, instituo, &c.

'Αναδείκνυμι, ostendo, f. ξω. p. χα. a. 1. ἀνέδειξα. inf. ἀναδεῖξαι. p. pass. ἀναδέδειγμαι. a. 1. ἀνεδείχθην. a. 1. m. ἀνεδειξάμην, ω, στο. Th. δείκνυμι.

'Αναδέξις, εως, ἡ, ostensio: ab ἀναδείκνυμι.

'Αναδέπτια, τὰ, postcœnia; seu mensa secunda, & veluti iterata cœna: quum scil. sublatis carnibus aut piscibus apponuntur mensæ secundæ, seu bellaria, &c. ex ἀνὰ, & δεῖπνον, cœna.

'Αναδέκλαδι, Ion. pro ἀναδέχεσθαι, recipere, polliceri. Th. δέχομαι.

'Αναδελφὸς, ὁ, ἡ, ὸν, fratre carens; opponitur συναδέλφω; ex α priv. (quod ante α, assumit ν, in compositione) & ἀδελφὸς.

'Αναδενδάς, άδος, ἡ, vitis arbustiva, vel sursùm scandens in arborem: ab ἀνὰ, pro ἄνω & δένδρον.

'Αναδενδρμαλάχη, herba dicitur sic, eadem quæ & δενδρομαλάχη; q. d. arborescens malva; seu arborea malva; quæ etiam appellatur ἀλθαία; malvæ aggrestis species althæa: ex ἀνὰ, δένδρον, arbor, & μαλάχη, Malache, malva; quod vide.

'Αναδέξαι, Ion. pro ἀναδείξαι, ostendisse, a. 1. inf. act. sic ἀναδέξασθαι, pro ἀναδείξασθαι, a. 1. inf. m. verbi ἀναδείκνυμι.

'Αναδέρκω, sursum aspicio; ex ἀνὰ, & δέρκω.

'Αναδέω, idem quod δέρω, excorio; item Metaph. nudo, revelo, aperte dico; Luc. ex ἀνὰ, & δέρω.

'Ανάδεσις, religatio, ut ἀνάδεσις τῶ κόμης, Luc. item, ἀναδεσμέω, religo; idem quod ἀναδέω, & ἀνάδετος; religatus, revinctus, &c. omnia ab ἀναδέω, vincio, religo.

'Αναδέομαι, ης, ῆται, ornamentum capitis: ab ἀναδέω, redimio.

'Αναδεύω, irrigo, imbuo; ex ἀνὰ, & δεύω, rigo.

'Αναδέχομαι, excipio, f. δέξομαι. p. pass. ἀναδέδεγμαι, a δέχομαι.

'Ανάδημα, τὸ, & Æolica Sync. 'Ανάθεμα, anadema; id quo caput redimitur, corona. Eur. verbale a. 1. pers. præt. pass. verbi ἀναδέω, religo, vincio.

'Αναδήσαι, genus referre, a. 1. inf. act. ex ἀνὰ, & δέω, ligo.

'Αναδηρεῖς, remorsus, a. 1. part. pass. ab ἀναδήκνυα, f. δήξομαι, a. 2. ἔδακον.

'Αναδιδάσκω, valde docere, vel edocere, & dedocere, Th. δίδασκω.

'Αναδίδωμι, reddo, f. ἀναδώσω, a. 2. part. ἀναδὸς, ὁύσ.

'Αναδικάζω, iterum judico, de iis nimirum quæ ante judicata fuerunt, sed irrita & nulla facta sunt; ex ἀνὰ, & δικάζω.

'Αναδικὸς, qui judicatus quidem est, sed judicio irrito facto, iterum judicandus; unde ἀναδικία, ὴ, lis, seu judicium de re quæ judicata quidem sit, sed irrita facta est; ex ἀνὰ, & δίκη, jus, justitia.

'Αναδινέω, idem quod δινέω, in vorticem seu gyrum revolvo. Th. δίνη, vortex.

'Αναδίπλωσις, εως, ἡ, Reduplicatio; figura: ab ἀνὰ, & διπλόω.

'Αναδοθεὶς, a. 1. part. pass. ἀναδοθῆναι, inf. 'Ανάδου, Att. ἀνάδοσο, redde, a. 2. imp. m. ἀνάδωκα. a. 2. inf. act. Ab ἀναδίδωμι.

'Αναδολυκίζω, commisceo, confundo; proprie, pistillo in mortario commisceo. Hesych. ex ἀνὰ, & δολυξ, υκος, ὁ, pistillum, seu radius mortarii.

'Ανάδοσις, productio; item eruptio, quæ sursum versus fit; item, scaturigo, pullulatio; & interdum, distributio, &c. Sic, ἀνάδοτος, ὁ, ἡ, ὸν, redditus; & ἀναδοτικὸς, distributivus; omnia ab ἀναδίδωμι.

'Αναδούλωσις, revocatio in servitutem; ex ἀνὰ, & δοῦλος; quod vide.

'Αναδοχὸς, ὁ, ἡ, ὸν, & 'Αναδοχεὺς, έως, ὁ, suscepto, sponsor: ab ἀναδέχομαι.

'Αναδρομεῖν, redire, crescere, a. 2. inf. ἀναδραμοῦσα, part. f. g. ἀναδραμοῦν, m. g. ab ἀνατρέχω.

'Αναδῦμαι, emergo; & 'Αναδύομαι, respuo, recuso, fugio: ab ἀναδύω, existo, emergo, recedo. Th. δύω, vel δῦμι, ingredior. a. 2. ἔδυν.

'Ανάδυτος, ὁ, ὴ, ὸν, dote carens, indotata: ex α, & ἔδνα, seu ἔδνα.

'Αναείρω, tollo in altum: ab ἀείρω.

'Αναίδητα, pl. insperata: ab ἄδηλος, insperatus: ex α, & ἐλπὶς.

'Αναερτάζω, idem quod ἀναείρω, quod vide.

'Αναζάω, ῶ, reviviscо; f. ήσω. p. ἀνέζωκα, a. 1. ἀνέζησα. ex ἀνὰ, & ζάω.

'Αναζεύγνυμι, movere, discedere, a. 1. inf. act. Hinc verbale ἀναζυγὴ, ῆς, ἡ, castrorum mutat o.

'Αναζητέω, ῶ, requiro; f. ήσω. p. ἀνεζήτηκα, a. 1. ἀνεζήτησα. à ζητέω.

'Αναζωγράφω, ῶ, delineo, depingo; ex ἀνὰ & ζωγράφω, quod vide.

'Αναζωπύρω, in vitam revoco, exsuscito, initauro; ex ἀνὰ, & ζωπύρω, quod vide.

'Αναζώννυμι, succingo; f. ζώσω. p. ἀνέζωκα, a. 1. ἀνέζωσα. a. 1. m. ἀνεζωσάμην, ω, στο. Th. ζώννυμι.

'Αναζωπυρέω, ῶ, exsuscito; f. ήσω. p. ἀνεζωπύρηκα. ex ἀνὰ, & ζωπυρέω.

'Αναζωσαμένος, a. 1. m. part. ab ἀναζώννυμι.

'Αναζωτικὸς, q. d. resuscitativus, & ἀναζωώσιμος, resuscitare, recreare, &c. ex ἀνὰ & ζάω, vivo; item ζωώσιμος, vivificare. Th. ζάω, vivo.

'Αναθάλλω, revirescо; f. λῶ. p. ἀνατέθηλα. a. 2. act. ἀνέθαλον. Th. θάλλω.

'Αναθαῤῥέω, & ἀναθαῤῥύω; fiduciam resumo, in spem bonam rursus erigor. Thuc. & Plut. item, ἀναθαῤῥεύω, & ἀναθαῤῥυνέω, fiduciam alicui reddo; in spem repono, &c. ex ἀνὰ, & θαῤῥέω; unde θαῤῥεία, & θαῤῥυνέω, quæ vide.

'Αναθεῖλαι, ας, ας, retulerim, a. 2. opt. act. a. 2. ind. ἀνέθηλον. inf. ἀναθεῖναι. part. ἀναθεὶς. Th. τίθημι.

'Ανάθεμα, ατὸς, τὸ, anathema, exitio æterno destinatus: ab ἀνατίθημι, sepono, seorsùm pono.

'Αναθεματίζω, exsecror, diris devoveo, anathema esse declaro; f. ίσω. p. ἀνατέθεμάτικα. a. 1. ἀνεθεμάτισα. p. pass. ἀνατεθεμάτισμαι. ab ἀνάθεμα.

'Αναθεματόω, f. Att. pro ἀναθεματίσω. ab ἀναθεματίζω.

'Αναθιμάω, & ἀναθιμάμαι, Dor. Æol. & Ion. pro ἀναθεῖναι. a. 2. inf. act. verbi ἀνατίθημι.

'Αναθερμαίνω, recalfacio; unde in passiva voce, ἀναθερμαίνομαι, recalefio, tepefco; refervefco, &c. ex ἀνὰ & θερμαίνω, quod vide.

'Ανάθεσις, dedicatio, consecratio. Athen. l. 15. item, dilatio, cunctatio; apud Suid. ab ἀνατίθημι.

'Αναθέω, recurro, cursito; ex ἀνὰ & θέω.

'Αναθεωρέω, ῶ, contemplor; f. ήσω. p. ἀνατεθεώρηκα. Th. θεωρέω.

'Αναθεώρησις, εως, ἡ, contemplatio, consideratio, &c. item, ἀναθεώρισμὸς, recognitio, &c. Utrumq; à præcedente ἀναθεωρέω.

'Αναθήκη, idem quod ἀνάθεσις. Hesych.

'Αναθλήσει, repullulabit, f. 1. ab ἀναθάλλω, Poët. pro ἀναθαλεῖ. Th. θάλλω.

'Ανάθημα, ατὸς, τὸ, donarium, seu donum quod

quod Deo consecratur: ab ἀναπίθημι, repono.

'Αναθημωτικός, ή, όν, quasi, oblatorius; & dicatorius, in Epigr. votivus, &c. à præced. ἀναθήκη.

'Αναθήσω, 3. pl. f. 1. ind. ἀναθήσῃ, inf. ab ἀναπίθημι.

'Αναθλίζω, exprimo; item elido; in Epigr. ex ἀνὰ, & θλίβω, premo; item elido, &c.

'Ανάθλιος, α, ον, ή, imbellis, certaminibus inhabilis; ex α priv. & ἄθλος, ου, ὁ, certamen, quod vide.

'Αναθολόω, interturbo; unde ἀναθόλωσις, perturbatio, confusio, permixtio, &c. ex ἀνὰ, & θολόω, quod vide.

'Αναθορία, refilio, prosilio, &c. ex ἀνὰ, & θέω, seu θρέω, salio.

'Αναθορυβία, valde tumultuor; à θορυβέω.

'Ανάθρεμμα, ατος, τὸ, idem ac θρέμμα: item alumnus.

'Αναθρεπτικός, ή, όν, ή, alumnus; Appian. item, ἀνάθρεψις, εως, ἡ, q. d. renutritio, refectio; ab ἀνατρέφω, idem quod Th. τρέφω, alo, nutrio, educo, &c.

'Αναθρίω, ῶ, perspicio, attentè considero. Thuc. ex α, vel ἀνὰ, epenthetico; & ἀθρέω, video.

'Αναθρώσκω, insilio, saltu conscendo: à θρώσκω.

'Αναθυμίασις, εως, ἡ, vapor: ab ἀναθυμιάω, exhalo. Th. θυμιάω.

'Ανάθυρμα, τὸ, idem quod ἄθυρμα; quod vide.

'Αναιδία, acc. ab ἀναιδὴς, ους, ὁ, impudens: hinc 'Αναίδεια, ας, Ion. ἀναιδείη, ης, ἡ, impudentia, importunitas: ex α, & αἰδὼς.

'Αναιδείηφι, dat. sing. Ion. φι per Paragogen additur: ab ἀναίδεια.

'Αναιδῆ, ὁ, ἡ, ή, accipitur pro ἀναιδὴς; item, ἀναιδάζομαι, impudentia utor, impudenter me gero; ab ἀναιδὴς: & ἀναιδηλάτας, absque ulla reverentia; q.d. irreverenter, impudenter; ex α, seu ἀνὰ, priv. & αἰδήμονες, verecundè, pudenter; ab αἰδήμων, quod vide.

'Αναίμακτος, non cruentus aut cruentatus, non sanguinolentus; unde & ἀναιμακτί, non cruente, sine sanguine; Hesych. ex ἀνὰ, seu α priv. & αἱμάσσω, quod vide.

'Αναίμονες, exsangues, pl. ab ἀναίμων, ονος. Dicitur & ἄναιμες, ων, οἱ, quod ab α, & αἷμα.

'Αναιμόσαρκος, cujus caro sanguinis est expers; ex ἄναιμος, & σὰρξ, σαρκὸς, ἡ, caro.

'Αναιμόχροος, qui est exsangui colore; ex ἀνὰ, seu α priv. & αἱμάχροος, ἔχειν; sanguineo colore infectus; ex αἷμα, ατος, τὸ, sanguis, & χρῶς, color.

'Αναιμωλεί, & ἀναιμωτί, adv. sine cruore: ab α, & αἷμα.

'Αναινέω, recusat. præs. ind. ἀναίνεαι, Ion. pro ἀναίνη, 2. sing. ἀναίνετο, recusabat, imperf. Ion, pro ἀνέτνετο. Ab

'ΑΝΑΙ'ΝΟΜΑΙ, renuo, recuso: ἀναρομάην, præt. part. f. g. Ab α; & αἴνομαι, assentio.

'Αναΐξας, surgens, a. 1. part. ab ἀναΐσσω.

'Αναιρεθῆναι, a. 1 inf. pass. ἀναιρεῖτω, 3. sing. præs. imp. act. ἀναιρῶσιν, part. f. g. pl. ab ἀναιρέω. Unde 'Αναίρεσις, εως, ἡ, cædes, acc. ἀναίρεσιν.

'Αναιρέω, tollo, aboleo, f. ήσω. p. ἀνῄρηκα. a. 2. act. ἀνεῖλον. sub. ἀνῄλω, ης, ῃ. 3. pl. ἀνῆλοσαν. a. 2. inf. ἀνελεῖν. a. 2. m. ἀνῃλάμην, ω, ετο. a. 1. pass. ἀνῃρέθην. f. 1. ἀναιρεθήσομαι. Th. αἴρω.

'Αναίρῃ, subaudi σε, sequi. Th. ἄειρω.

'Αναίρεσις, ἡ, ablatio, sublatio, &c. abrogatio, abolitio, &c. item, interfectio; ab ἀναιρέω, aufero, tollo; unde etiam, ἀναιρέτης, ablator, sublator, evertor, interfector; & ἀναιρετικὸς, ή, ὁ, exitiosus, &c.

'Αναισθάνομαι, sentio, f. m. ἀναισθήσομαι, ab ἀνὰ, & αἰσθάνομαι. Potiùs, non sentio: ab α, & αἰσθάνομαι.

'Αναισθησία, ας, ἡ, carentia sensuum; seu eorum stupor; item stupiditas; item, ἀναίσθητος, ου, ὁ, ἡ, ή, carens sensu, non sentiens; & ἀναισθήτως, sine sensu; stupidè, stolidè; unde, ἀναισθητέω, ῶ, sum sine sensu; ex αἰσθανομαι; non sentio, &c. omnia à præced. ἀναισθάνομαι non sentio; à quo etiam est ἀναισθητόμορφος idem.

'Αναισιμῶν, præs. inf. impendere, insumere. Th. αἰσιμόω. Hinc ἀναισίμωμα, ατος, τὸ, sumptus, impensa.

'Αναίσσω, sursum ruo, surgo; f. ξω. Ex ἀνὰ, & ἄϊσσω.

'Αναίσχυντος, cujus ratio reddi non potest; ex α priv. & αἰσχύνομαι, impudens, &c. quod vide.

'Αναισχυντέω, reflideo, f. ήσω. p. ἀναισχύντηκα. a. 1. ἀνεσχύντησα. Ex ἀνὰ, & καθίζω.

'Αναισχυντίζω, renovo, f. ίσω. p. ἀνεσχυντίκα. Th. καινίζω.

'Αναισχυντόω, renovo, f. ώσω. p. ἀνεσκεκαίνωκα. à καινός.

'Ανακαλέω, & κάλομαι, inclamo, revoco: à καλέω.

'Ανακαλυπτήριον, ου, τὸ, dies quo sponsa facie retectâ prodit: τὰ καλυπτήρια, munus nuptiale: ex ἀνὰ & καλύπτω.

'Ανακαλύπτω, retectus; à seq. ἀνακαλύπτω.

'Ανακαλύπτω, detego, f. ψω. p. ἀνακεκάλυφα p. pass. λυμμαι. Th. καλύπτω.

'Ανακάλυψις, εως, ἡ, revelatæ & retectæ rei cujuslibet actio, qualisq; revelatio, &c. à præced. ἀνακαλύπτω.

'Ανακάμπτω, propriè reflecto, revertor: f. ψω, p. φα. a. 1. inf. ἀνακάμψαι ex ἀνὰ, & κάμπτω.

'Ανακαμπτήριος, qui reflexis lineis flat; ut ἀνακαμπτήριοι ἄνεμοι; venti qui reflexos & refractos flatus habent; ut is qui κεκλιμένος dicitur; alii autem sunt ἰσόπτεροι, qui rectis spirant lineis; ut docet Aristot. lib. de mundo; ab ἀνακάμπτω, reflecto, & πτύω, seu πτοῶ, idem quod πτύμαι, flatus, spiritus; à Th. πτέω, flo, spiro.

'Ανάκαμψις, reflectio, reciprocatio, reversio, reditus, &c. verbale ab ἀνακάμπτω.

'Ανάκαμψος, ου, ὁ, ἡ, finis carens: ex α, & ἄκαμπτος.

'Ανακάπτειν, deglutire. Th. κάπτω.

'Ανάκαρ, sursum versus, in acclive, &c. quidam exponunt in superiorem partem; (cui opponitur ὄπισθεν) apud Hippocr. εἰς τὸ ἄνω μέρος, &c. ex ἀνὰ, & κὰρ, pro κάρη, vel κάρα, τὸ, indeclinabile & Ionicum; per apocopen; idem quod Th. κάρηνον, caput, &c.

'Ανακάω, Ion. pro ἀνάκειμαι, dicati sunt, 3. pl. præs. Th. κεῖμαι.

'Ανάκειμαι, discumbo. Th. κεῖμαι.

'Ανακέκλομαι, invoco; Hom. hymn. in Pana. ex ἀνὰ, & κέκλομαι, horror, quod vide.

'Ανακεκλῆσι, exclamans, p. part. m. verbi ἀνακεκλέω. Th. κεκλέω.

'Ανακες, & 'Ανακοί, οἱ, Castor, & Pollux.

'Ανάκειον, eorum templum. 'Ανάκεια, τὰ, eorum festum. Ab ἀνακῶς, quoniam sedulò consulebant quieti Athenienses vel ab ἀνέκω.

'Ανάκεστος, immedicabilis, insanabilis; ex α priv. & ἄκεσις, quod vide.

'Ανακεφαλαίω, ῶ, capita, seu summas repeto, summatim repeto; f. ώσω. p. ἀνακεκεφαλαίωκα: præt. med. ἀνακεφαλαιώμην, ώμεν, sub unum caput reduco, recolligo. a. 1. m. ἀνεκεφαλαιωσάμην. Th. κεφαλή. Hinc

'Ανακεφαλαίωσις, εως, ἡ, recapitulatio, redactio in summam.

'Ανακηκίω, subsilio, sursùm feror: ex ἀνὰ, & κηκίω.

'Ανακινδυνεύειν, iterum periclitari. Th. κίνδυνος.

'Ανάκλασις, εως, ἡ, θλῆσις, reflexio, repercussio, &c. est & nomen figuræ; (quæ & ἀνταπάκλασις dicitur) ab ἀνακλάω, refringo, reflecto, &c. à Th. κλάω, frango.

'Ανακλασμὸς, fractio, reflectio; item, ἀνάκλασις, reflexus, &c. Utrumq; ab eod. Th. ἀνακλάω.

'Ανακλητικὸς, ή, όν, excitans, evocans, revocandi vim habens. Plut. ab ἀνακαλέω, quod vide.

'Ανακλιθῆναι, a. 1. inf. pass. ab ἀνακλίνω. 'Ανακλίθησαντες, 3. pl. f. 1. 'Ανακλῖναι, reducere, a. 1. inf. act. ab ἀνακλίνω.

'Ανακλιτήριον, τὸ, accubitum, lectulus super quo quiescimus interdiu; à seq.

'Ανακλίνω, repono, facio discumbere; & pro aperio: f. νῶ. p. κέκλικα. a. 1. ἀνέκλινα. a. 1. pass. ἀνεκλίθην. f. 1. ἀνακλιθήσομαι. Th. κλίνω.

'Ανάκλισις, εως, ἡ, discubitus, accubatio; item, ἀνακλιτικὸς, & ἀνάκλιτος, discubitorius, reclinatorius; ut, discubitorius lectus apud Plin. & reclinatorius thronus apud Plut. omnia ab ἀνακλίνω, reclino, &c.

'Ανακοὶ, vide 'Ανακες.

'Ανάκοιλος, ου, ὁ ἡ ή, cavus; idem quod Th. κοίλος.

'Ανακοίνω, communico, præs. imp. pass. Ion. pro ἀνακοίνυ: ab ἀνακοινόω, communico, f. ώσω. p. ωκα. a. 1. inf. m. ἀνακοινωσασθαι. Th. κοινὸς.

'Ανακοιρανέω, administro, obeo: à κοίρανος.

'Ανακόλουθος, ου, ὁ, ἡ, inconsequens, non consentaneus, ineptus: ex α, & ἀκόλουθος.

'Ανακομίζομαι, recupero, redeo: hinc ἀνακομιδὴ, ῆς, ἡ, receptio: à κομίζω.

'Ανακοντίζω, ejaculor, sursùm ebullio, subsilio: ab ἀκοντίζω, f. ίσω. p. ικα.

'Ανάκυ, ω, ὁ, ά, Dor. pro ἀνήκοος, sine auditu, imperitus, cujus nomen ignotum: ex α, & ἀκούω.

'Ανακοπὴ, ῆς, ἡ, impedimentum, repercussio, reciprocatio: Aristot. de mundo; à seq.

'Ανακόπτω, inhibeo, interpello; f. ψω. p. κέκοφα. a. 1. ἀνέκοψα. Th. κόπτω.

'Ανακος, non indigens medela; ex α priv. & ἄκος, quod vide.

'Ανακυκάω, & ἀνάκυσις; vide ἀνακυκλέω, &c.

'Ανακυλίζω, sublevo, allevo, in sublime tollo, extollo, elevo, &c. Unde ἀνακύλισις, εως, ἡ, allevatio, &c. ex ἀνὰ & κυλίζω.

'Ανακύπτω, erigo, surrigo, oculos & caput attollo, ut aves cùm bibunt: ex ἀνὰ, pro ἄνω, & κύπτω.

'Ανακυρίασις, gravitas, & authoritas; apud Hippoc. ex ἀνὰ, & κῦρ-ος, ου, τὸ, authoritas; unde κυρόω, ῶ, authoritatem do, &c.

'Ανακωκύω, deploro, defleo; ex ἀνὰ, & κωκύω.

'Ανακωμῳδέω, ῶ; comicè decanto, vel dico; item, comice taxo; ex ἀνὰ, & κωμῳδέω, mordacibus dictis incesso, & taxo, &c. quod à κωμῳδὸς, idem vide.

'Ανακῶς, adverb. sedulò, rigidè. Th. ἄναξ.

'Ανακωφόω, &c. ---φόω, ῶ, exurdo, i. e. surdum reddo; idem quod κωφόω, & κωφόω; obsurdescere facio; à Th. κωφὸς, surdus.

'Ανακωχίω, navem in anchoris stare facio, subductis velis: ab ἀνακωχὴ, pro ἀνοχὴ, intermissio; quod ab αἴνυμι, retineo. Th. ἴσχω.

'Ανδαλεῖς, a. 2. inf. act. ab.

'Αναλαμβάνω, recipio, f. λήψομαι, p. ἀνείληφα, a. 2. ἀνέλαβον, part. ἀναλαβών. a. 1. pass. ἀνῃλήφθην. Th. λαμβάνω.

'Αναλάζομαι, rursum capio; Theocrit. Idyll. 19. ex ἀνὰ, & λάζομαι, quod vide.

'Αναλάμπω, relplendeo, reluceo, illustro: Th. λάμπω.

'Ανδηγές, ἐος, ὁ, ἡ, ές, sine dolore. 'Ανάλγητος, ος, ὁ, idem. 'Αναλγησία, ας, ἡ, indolentia. Ἀδ α, & ἄλγος.

'Ανδηγήτως, inhumaniter; id est, ἀσυμπαθῶς, &c. adverb. ab ἀναλγὴς.

'Ανδηδάω, idem quod ἀλδαίνω; augeo, do augmentum, seu incrementum, &c. item ἀνδηδήσω, idem quod ἀλδήσκω, succresco, augeor; Th. ἀλδίνω, augeo, &c. sed ἀνδηδὲς, ἐος, ὁ, ἡ, ές, est, non crescens, incrementum non capiens, &c. apud Hippocr. ex α, priv. & ἀλδίνω.

'Αναλεαίνω, contero, ex ἀνὰ, & λεαίνω; quod vide.

'Αναλεσμένων, gen. pl. part. præs. pass. ab ἀναλέγω, colligo, Th. λέγω.

'Αναλήμων, ονος, ὁ, ἡ, immitis: ex α priv. & ἐλεήμων, ὁ, ἡ, misericors; ab ἔλεος, misereor, à Th. ἔλεος, ους, ὁ, vel εος, τὸ, misericordia.

'Αναλειφὴν, non ungi; τὸ μὴ ἀναλείφεσθαι; Hippocr. de dieta; ex ἀνὰ, & ἀλείφω, ungo.

'Αναλείχω, lambo, delingo, ex ἀνὰ, & λείχω, lambo.

'Αναλείπτα, τὰ reliquiæ ciborum quæ sunt sub mensa; item ἀνάλειπτον, ὁ ἡ ή, collectitius, collectus, collectaneus; quo vocabulo Seneca usus pro libro collectaneorum, &c. ab ἀναλέγω.

'Ανάλημμα, ατος, τὸ, altitudo; & 'Ανάλημψις, εως, ἡ, sursum receptio; ex ἀναλαμβάνω.

'Ανάλθητος, insanabilis, incurabilis, &c. unde ἀνάλθεῖς ὰ ἄνθρων, quod sanitatem & incrementum non suscipit: Plin. ex α priv. & ἄλθω, & ἀλθέω, sano.

'Ανάλιος, pro ἀνήλιος, solis expers: ex α priv. & ἥλιος, sol.

'Αναλίγκιος, dissimilis: Hesych. Unde ἀναλίγκιον, pro ἀνόμοιον, dissimile; ex α priv. & ἀλίγκιος, similis.

'Ανάλιπος, υ, ὁ, ά, Dor. pro ἀνάλειπτος, discalceatus: ex α, & ἥλιψ.

'Αναλίσκουσα, ας, ά, Dor. pro ἀναλίσκουσα, ης, ἡ, præs. part. f. g. verbi.

'Αναλίσκω, consumo, destruo: f. ἀνάλωσω; p. ἀνάλωκα, a. 1. ἀνήλωσα. Th. ἁλίσκω.

'Ανάλκεια, & ἀνηκία, ας, ἡ, ignavia, timiditas: ab ἄνανδρος, instrenuus.

'Ανάλκιδες, acc. pl. ab ἄνδρες, ος, ὁ, ἡ, impotens: ab α, & ἀλκὴ.

'Ανάλκιμος, gen. Ion. ab ἀνηκία.

'Ανάλλαγμα, permutatio; 2 Reg. ult. ex ἀνὰ, & ἄλλαγμα, τος, τὸ, idem à Th. ἀλλάσσω, vel ἀμείβω, permuto.

'Ανδηγορικὸν, qui citra allegoriam exponitur: Eust. ex α priv. & ἀγορεύω, quod vide.

'Αναλλέξας, pro ἀνελέξας, Poët. a. 1. part. act. ab ἀνδηγέω, relego, colligo.

'Ανδηόατος, ος, ὁ, ἡ, immutabilis; qui ægre mutatur, ὁ ἀεὶ ἀυτὸς ὢν, μὴ δηλῶν ὅμοιωσιν; Athenagoras in Apologia, τὸ ἢ θεῖον, ἢ ἀθάνατον, ἢ ἀκίνητον, ἢ ἀνδηόατον. Ex α priv. δηόω, mutabilis; ab ἄμοιος, diversum reddo, immuto; ab ὅμοιος, quod vide.

'Ανάλλομαι, desilio; unde ἀνδηόβολος, ἐφ' ἵππων. ex ἀνὰ & βολὴ, jactus.

'Ανδημα, ατος, τὸ, insultatus; item, ἀνδήματα, τὰ; quæ non fuerunt in salsuginem immersa; q. d. salsuginis expertia; ab ἀνδημάω, ος, ὁ, ἡ, in sing. non salsus; idem quod ἄνδης, quod vide.

'Ανάλμυρος, insulsus ex α priv. & ἅλμυρος, quod vide.

'Ανδηοδόλως, adverb. secundum proportionem; à seq. ἀνδηορία, à quo etiam & ἀνάλογος, est ἀνδηορέω, sum similis; quadro, proportione convenio, &c. Unde ἀνδηορικὸς, proportionabilis, &c.

'Αναλογία, ας, ἡ, proportio, similis ratio: ex ἀνὰ, & λόγος, ratio.

'Ανδηορέομαι, ratiocinor, reputo, æstimo; f. ήσομαι. ex ἀνὰ, & λέγω.

'Ανδηορικὸς, in rationum, pro rata parte, comparatione constitutus: Lucian. Item ἀνδηορισμὸς, ratiocinatio, subductio; Thuc. à præced.

'Αναλόγως, proportionaliter, adv. ab ἀνάλογος. vide ἀναλογία.

'Αναλὸς, ὸν, ὸν, ἡ, insullus; ex α, & ἅλς, sal.

'Ανδηὸς, ὸν, ὸν ἡ, non augescens; ab α, & ἄλδω. item inexplebilis, μηδέποτε ἅλις ἔχων.

'Αναλύζω,

'Αναλίζω, (pro quo etiam legitur, geminato λ, ἀνηλλίζω) ingemisco, singultio, &c. ex ἀνὰ & λίζω, idem.
'Αναλυέμεν, præs. inf. Ion pro ἀναλύειν, resolvere. Th. λύω. Hinc
'Αναλυσις, εως, ἡ, resolutio, item remigratio.
'Αναλυτὴρ, liberator: Æsch. & ἀναλυτικὸς, q. d. resolutorius; utrumque à seq.
'Αναλύω, resolvo, item revertor; f. σω. p. κα. a. 1. ἀνέλυσα. Th. λύω.
'Αναφάλ⊙ν, υ, ὁ, qui nec ἄλφα, nec βῆτα, i. e. elementa, noverit, penitus illiteratus; Athen. lib. 4. qui nec elementarius fuit. Senec. ex α priv. & ἄλφα, βῆτα, &c.
'Ανᾶλωκα, p. act. pro ἀνήλωκα, Ion. sic & ἀνᾶλωσα, a. 1. ind. Ion. ἀνᾶλωτο, Ion. pro ἀνήλω⊙. ab ἀναλίσκω.
'Αναλώματα, impensæ, nom. pl. ἀναλωμάτων, gen. ab ἀναλίσκω.
'Αναλῶσαι, a. 1. inf. act. ἀνάλωσα, ας, ἡ, a. 1. Ion. ἀναλωθείς, ἐή⊙ν, ὁ, a. 1. part. pass. ab ἀναλίσκω.
'Ανάλωσις, εως, ἡ, impensa, consumptio: ab ἀνᾶλίσκω.
'Ανάλωτον, inexpugnabile: ab ἀναλίσκω.
'Αναλωτι⊙ν, consumendus; ἀνᾶγωπὸς, consumens, sumptuarius, impendiosus; ἀναλωτὸς, ὕ, ὁ, consumptor, absumptor, seu impensor; apud Plat. & ἀνάλωτ⊙ς, υ, ὁ, invictus, qui capi nequit, omnia ab ἀναλίσκω.
'Αναμαθεῖν, denuò discere; Hesych. aor. 2. ἀνέμαθον, Thema usitatum, ἀναμανθάνω.
'Αναμαμάω, impetu furibundo feror per à μαιμάω.
'Αναμαξάλ⊙ς, υ, ὁ, ἡ, qui nullis plaustris permeari potest: ex α, & ἅμαξα.
'Αναμαρτησία, innocentia; & ἀναμαρτήτως, innocenter; item,
'Αναμάρτη⊙ν, υ, ὁ, ἡ, peccati expers, innocens: ex α, & ἁμαρτάνω.
'Αναμαρυκάομαι, Dor. pro ἀναμηρυκάομαι, & ἀναμασσάομαι, tun ino, remando, & translatè, pro consideratius aliquid mente verso; Aristoph. ex ἀνὰ, & μαρυκάομαι, & μασάομαι, quæ vide.
'Αναμάσαι, vel πω, eluo. Th. μάσω.
'Αναμάσσω, idem quod ἀνημάομαι, & simplex μάσω, pinso, subigo farinam, &c.
'Αναμασ⊙λίω, idem quod ἀναζητῶ, requiro; vide simplex μασ⊙λίω.
'Αναμάχεδ⊙, pugnam instaurate. Th. μάχη.
'Αναμβαλ⊙, q. d. inscansilis, ut ἀναμβαλ⊙ ἵππ⊙ν, pro ἵππ⊙ν μὴ ἀμβατὸς, equus sessoris expers; seu qui conicendi non potest; ex α priv. & ἀμβατὸς, per Sync. pro ἀναβατὸς, qui conscendi potest, scansilis; ab ἀμβαίνω, pro ἀναβαίνω, ascendo, conscendo; ex ἀνὰ, & βαίνω.
'Αναμίλγη⊙ν, υ, ὁ, non emulctus; vel qui nequit mulgeri: ex α priv. & ἀμέλγω, mulgeo.
'Αναμιμνάσκ⊙, Ion. pro ἀναμεμνημένοι εἰσὶ, permixti sunt, 3. pl. perf. pass. ex ἀνὰ, & μίγνυμι.
'Αναμίμνημι, in animum revoco; unde, aor. μεμήσ⊙ν, ἀνεμνήσθην, in animum revocabam; & part. ἀναμνησθεὶς, recordatus, memoria repetens, mentionem faciens, &c. ex ἀνὰ, & μνάομαι.
'Αναμένω, exspecto, f. μενῶ, p. μεμα. a. 1. ἀνέμεινα. a. 1. sub ἀναμείνω ἀναμείνας, part. Th. μένω.
'Αναμίρ⊙ν, vicissim ἐν μέρει; ex ἀνὰ & μέρ⊙ς; quod vide.
'Αναμισ⊙ς, ὕ, ὁ, ἡ, qui est medius in aliquo loco. Th. μέσ⊙ς.
'Αναμπλ⊙ς, ὕ, ὁ ἡ ἤ, plenus: à μησὶς.
'Αναμπὲς, ἴ⊙ς, ὁ ἡ ἤ, immensus; idem quod ἀμέτρη⊙ν, & ejusd. comp.
'Αναμπίσταδ⊙ν λόγον, insidias disponere, & q. locum metiri. Th. μεῖσθαι.
'Αναμέτρησις, εως, ἡ; demensio, mensura, verbale ab ἀναμέτρεω, dimetiri, remetiri, &c.
'Αναμυρίκομαι; idem quod μυρίκω, rumino.
'Αναμυρόομαι, fila delapsa, seu fluentia, fuso circumacto, recolligo, ex ἀνὰ, & μυρόω, quod vide.
'Αναμυχανδομαι, ῶμαι; contra machinor, recommiscor: Plaut. vel rursus molior: ex ἀνὰ, & μηχανάω; Vide.
'Αναμίγνυμι, permisté, promiscuè ἀναμεμιγμένος; idem, ab ἀναμίγνυμι, permiscco.
'Αναμιλλη⊙ς, non contentiosus, nec litigiosus; ex α priv. & ἄμιλλα, certamen.
'Αναμιμνήσκω, in mentem revoco, f. ἀναμνήσω, p. ἀνεμίμνηκα, p. pass. ἀναμίμνημαι. a. 1. ἀνεμνήσθην: ex ἀνὰ, & μιμνήσκομαι.
'Αναμίμνω, idem quod ἀναμένω, expecto.
'Αναμυνεΐζω, cantillo, parva scil. seu querula voce; Athen. l. 4. vide μυνεΐζω.
'Αναμίξ, promiscuè, adv. ex ἀναμίγνυμι, misceo.
'Ανάμιξις, communis conversatio, commistio, permistio, &c. à præced.
'Αναμίσγω, commiscetur, 3. ind. pass. ex ἀνὰ, & μίσγομαι.
'Αναμίσγω, permisceo, remisceo: Th. μίσγω; V.
'Αναμισθαρνέω; idem quod μισθαρνέω, mercedem capio; una voce, pro μισθὸν ἄρνυδ⊙ι; mercedem capere: ex μισθὸς, & ἄρνυμαι; V.
'Ανσμμα, quod accensum est, ignitum; id l. ifum quod ἀνῆπται, accensum est; fax ardens, seu accensa: Suid. verbale ab ἀνάπτω; V.
'Αναμμὸ⊙ς, enodis; vinculo seu nodo carens, &c. ex α priv. & ἄμμα, τ⊙, τὸ; nodus, nexus; V.
'Αναμμὶ⊙ς, Ion. pro ἀνεμμὶ⊙ς, vestitus: ex ἀνάπτομαι, circumjecto, induo: ex ἀνὰ & ἅπτω.
'Αναμνάω, suggero, admoneo: f. ήσω. p. κα, à μνάω.
'Αναμνησθὲς, Ion. pro ἀναμνησθὲν, commemorare.
'Αναμνησθῶμεν, 1. pl. a. 1. sub. pass. ἀναμνησθεὶς, part. ab ἀναμνήσκω.
'Ανάμνησις, εως, ἡ, recordatio: ab eodem Them.
'Αναμνηστικὸς, ὕ, ὁ, ἡ, facile reminiscens, memoriâ excellens, memor: ab eod. Th.
'Αναμονὴ, ῆς, ἡ, remansio, sustentatio, & toleratio: Cicer. patientia; (μακροθυμία) ab ἀναμένω; V.
'Ανεμόρτυμα, vel ---μαγ; & ἀναπομόρτυμα, vel ---μαγ; imprimo, inuro; quasi, tergendo, premendoque imbuo: Th. μορύνυμι, vel ὁμόρτυνομι; V.
'Αναμορμύρω, cum murmure bullio: à μορμύρω.
'Αναμπέχον⊙ν, υ, ὁ ἡ ἤ, non habens ἀμπέχονον; non togatus, seu lenatus, &c. ex α priv. & ἀμπέχονη, idem quod ἀμπέχονον; quod vide.
'Ανάμπλακὶ⊙ν, vel ἀναμπλάκη⊙ν, υ, ὁ ἡ ἤ, non errans; idem quod ἀμπλακὴ⊙ν, peccato carens, justus: ex α priv. & πλανία, error; quod vide.
'Ανάμπυξ, non habens ἄμπυκα; ex α priv. & ἄμπυξ, υκ⊙ς, ὁ vel ἡ, catena aurata, vel funiculus quilibet auratus, vel vitta aurata, qua comæ seu crines equorum vel mulierum colligantur, &c.
'Αναμυθίζομαι, irrideo: item idem quod μυθίζω, fulpiro, &c. quod vide in Th. μυθίζω.
'Αναμύω; aperio oculos, cui opponitur συμμύω; unde ἀναμύειν· Hesych. ἀναβλέψαι, &c. ex ἀνὰ, & μύω, connivco, oculos claudo.
'Αναμφήκε⊙ς, certus, indubitatus, &c. ex α priv. & ἀμφήκε⊙ς; quod vide.
'Αναμφίλολ⊙ς, υ, ὁ, ἡ, minime dubius, indubitabilis, &c. ex α priv. & ἀμφίβολ⊙ς; V.
'Αναμφίδοξ⊙ς, minime dubius: ex α priv. & ἀμφίδοξ⊙ς; V.
'Αναμφίδυξος, proculdubio, indubie; omnium consensu, &c. adverb. à præced.
'Αναμφίλεκτ⊙ς, disceptationem nullam habens, minimè dubius; unde, ἀναμφιλέκτως, sine controversia, &c. ex α priv. & ἀμφίλεκτ⊙ς; utriusque disceptabilis, in controversia positus: ab ἀμφιλίγω; ab utraque parte dico; seu in utramque partem; vel dubitans dico, &c. ex ἀμφὶ, & λίγω; V.
'Αναμφίλ⊙ς, υ, ὁ ἡ ἤ, indubius: ab α, & ἀμφίλ⊙ς.
'Αναμφιλόγως, idem quod ἀναμφιλέκτως, & ejusdem comp. cum præced.
'Αναμφισβήτη⊙ν, υ, ὁ, ambiguus, ἀναμφισβήτητος, ambigue, adverb. ab ἀμφισβητέω.
'Αναγάγκως⊙ν, voluntarius, minimè coactus, &c. ex α priv. ἀνάγκως⊙ς; quod vide.
'Αναιδεία, ας, ἡ, iguavia: ex α, & ἀνδρεία.
'Αναιδρ⊙ν, υ, ὁ ἡ ἤ, parùm virilis: ab ἀνὴρ.
'Αναίδεσε, non viriliter, ignavé: Hsoer. à præced. ἀναιδρ⊙ν, à quo etiam ἀναιδρόομαι, ἠμαι, ignavus reddor; eviriri; virilitatem deponere, &c. & ab hoc verbo fit, ἀναίδρωσι⊙ν, viro viduata, marito orbata, &c.
'Αναιδζω, renovo, muto me in aliam formam, &c. ex ἀνὰ & ναίζω; Vide.

'Αναιμὼ

'Αναιμὼ, recenseo; item, ἀναχωνεύω; Suid. ex Epichar. item distribuo; Th. νέμω.
'Αναιόω, renovo, f. ώσω. p. ωκα. Th. νέος.
'Ανάιπτος, ὕ, ὁ ἡ ἤ, remissionis expers; qui non remittitur; Porphyr. ex α priv. & ἄπτ⊙ς, υ, ὁ, ἡ, laxus, remissus, solutus: ab ἀνίημι, ν.
'Αναικῶσαι, a. 1. inf. act. ab ἀναικίω, renuo, f. σω. p. κα. Th. νεύω.
'Αναιμπλόομαι, & ---πλοῦμαι, ῶμαι, repuerásco: ex ἀνὰ, & νήπιος.
'Αναινήφω, mentis sui itatem recipio. f. ήψω. p. νένηφα. a. 1. ἀνένηψα. Th. νήφω.
'Αναιμόχρωμος, emergo, enato; Th. νήχω; vide.
'Αναιν⊙ὶς, ἴ⊙ς, ὁ ἡ ἤ, flore carens; expers florum, florum insœcundus, &c. ex α priv. & ἄν⊙ος, ου, τὸ, flos.
'Αναινθίω, ῶ, reflorésco; ex ἀνὰ, & ἀνθίω, floreo, à Th. ἄν⊙ος, flos.
'Ανάιν⊙ς, seu ἀνήνωτος, υ, ὁ ἡ ἤ, non habens ἀνίαν, mercede carens: Item, innocuus, innoxius; ex consequenti, scil. nam innocuum tristitiam non adfert; item, exp. fuperbus, ab Hes. (sed tunc ab ἠνία, potius deducitur;) item, ἀναινάς; adv. sine dolore, & molestia, indolenter, &c. ex α, priv. & ἀνία, mœror, tristitia.
'Αναίνας, ου, ὁ, nomen viri, Dominus commiseratus fuit.
'Αναινομὴ, distributio, iterata recensio; verbale ab ἀναινέμω; quod vide.
'Αναινοσία, in mortem recido, remorbesco; ex ἀνὰ, & νοσέω.
'Αναιτὲ, τὸ, eclivia, Poët. pro ἀνάβη· ex ἀναίτης, ἴ⊙ς, ὁ ἡ ἤ, & τὸ ἄναντες· ex ἀνὰ, & ἀντάω, obviam eo.
'Αναιτηγήτ⊙ς, υ, ὁ ἡ ἤ, inexpugnabilis; cui nullus est æmulus certaminis, &c. ex α, privit. & ἀντιγωνίσ⊙ς; quod vide.
'Αναιτιόδυτον, ubi aliqua orationis pars non redditur; figura Atticis familiaris: ex α priv. & ἀντιποδίδωμι; quod vide.
Αναιτίκλητος, contra quem non ausit quisquam oculos attollere, &c. ex α priv. & ἀντικλέπτω, contra aspicio; ex ἀντὶ, & βλέπω.
'Αναντίλεκτος, cui contradici nec potest; ut, ἀναντίλεκτος ἀπόδειξις, demonstratio quæ refelli nequeat; demonstratio necessaria, &c. ex α priv. & ἀντιλεκτὸς; quod vide: Indè etiam, ἀναντιλέκτως, sine contradictione.
'Αναντίρρητος, υ, ὁ, ἡ, cui contradici nequit: ex α & ἀντίρρησις, cui contradicitur: sed ἀντιρρῆσαι non est in usu. Hinc ἀναντιρρήτως, adv. sine contradictione: ex ἀντὶ, & ῥέω, dico.
'Αναντιφώνητος, cui nihil respondetur; seu, cui contradici non queat, &c. ex α priv. ἀντὶ & φωνέω.
'Ανάντιος, Dor. pro ἀνήνυτος, irrito conatu, adv. ex α, & ἀνύτω, vel ἀνύω.
'ΑΝΑΞ, ακτος, ὁ, Rex. Quidam dictum volunt, q. ὁ ἀνω τὰξιν ἔχων, vel ἄνω αἴοντων, vel παρὰ τὸ ἀναὶς, ὁ ἐξιστάμενος.
'Αναοσσι, ις, ἡ, regina. Hinc ἀναόσσω, regno: ἀναάκτορον, ὁ, τὸ, regia, palarium.
'Αναῖξα, a. 1. Ion. pro ἄναξα· ἀναίξειν, f. 1 inf. ἀναΐξ⊙μαι, a. 1. m. inf. ab ἀνάσσω, f. ξω.
'Αναΐξαίνω, rursum carmino; vel iterum discerpo, &c. ex ἀνὰ, & ξαίνω; vide.
'Αναξαίρεσις, Ceres, ἡ ἀνάγκαια παίδευσις ἐν γῆς; quæ munera ex terra submittit, &c.
'Αναξιοπαθία, ᾶς, indigna patior: ab ἀνάξιος, & πάσχω.
'Ανάξιος, ὕ, ὁ, ἡ, indignus: ex α, & ἄξιος· hinc. adv. ἀναξίως, indigné.
'Αναξιφόρμιγξ ὕμνοι, hymni regnantes in citharâ: ab ἀνάσσω, & φόρμιγξ.
'Αναξυρὶς, ίδ⊙ς, ἡ, subligaculum, braccæ: ἀναξυρίδες, tibialia. Ex ἀνὰ, & σύρω.
'Αναξύω, abrado; ex ἀνὰ, & ξύω, rado.
'Ανάξω, pro ἀνάγω, erigo, sustollo; sub, vel sursùm veho; q. ἀνω ἄγω, &c. Unde Ceres dicitur ἀναξιδίη, quæ munera ex terra subvehit, &c. ex ἀνὰ, & ἄξω, pro ἄγω, formatum è futuro, ut, ὄσω, pro φέρω.
'Αναοίγνυον, aperiebant, imperf. pro ἀνέῳγον, vel ἤνοιγον, Ion. & Poët. ab ἀνοίγω.
'Αναπαίζω, illudo, cum dat. f. ξω. p. χα. a. 1. ἔχα. Th. παίζω.
'Ανάπαιγ⊙ν, pes carminis, alio nomine ἀντιδάκτυλ⊙ν, dictus sic, ὅτι τῷ ἀναπαίειν τὴν δάκτυλον; constat enim prima & secunda brevi, ac tertia longa; quum dactylus primam longam habeat, & sequentes duas correptas. 'Ανάπαιστοι etiam dicuntur, versus anapæsto pede constantes, &c. ab ἀναπαίω, repercutio, referio, &c. ex ἀνὰ, & παίω, percutio, ferio.
'Αναπαλαίω, luctam redintegro, &c. ex ἀνὰ, & παλαίω; V.
'Αναπάλαιστ⊙ν, indelebile: ex α priv. & ἀναλείφω, deungo, deleo: ex ἀν⊙, & ἀλείφω.
'Αναπάλιν, è contrario. Th. πάλιν.
'Αναπαλιν⊙ρέομαι, recurro, cursu reciprocro redeo; idem quod πολινδρομέω; quod vide.
'Ανάπαλσις, εως, ἡ, vibratio, quassatio: Aristot. de mundo, à seq.
'Αναπάλλω, vibro. a. 1. part. ἀναπήλας, a. 2. part ἀμπαλὰν, Ion. & per Sync. pro ἀναπαλών. Th πάλλω.
'Αναπαμειδίζω, mutare sententiam, pactum irritum facere, more Pariorum, qui bello ab Athenienfibus oppressi, civitatem se illis tradituros polliciti sunt, si ab armis discederent; sed iidem prorsus mutaverunt sententiam, nacti aliunde auxilia: ex ἀνὰ, & πάμ⊙ν, υ, ὁ, qui ex Pario insula est.
'Ανάπας, αἶ⊙ς, ὁ, idem quod simplex Th. πᾶς, παῖδος, ὁ, universus, omnis, &c.
'Αναπάσσειν, χέειν τινὶ, aspergere gratiam alicui, pro laudes alicujus carminibus celebrare. Th. πάσσω.
'Αναπαστάσαι, q. d. repulso, iterum pulso: Hesych. vide simplex Thema πατάσσω.
'Αναπατέω, sursum versus gradior, &c. Budæus interpretator, adverso flumine progredi; ex ἀνὰ, & πατέω; quod vide.
'Αναπαυλα, ης, ἡ, cessatio: ab ἀναπαύω.
'Αναπαυσις, εως, ἡ, requies; ab ἀναπαύω.
'Αναπαύω, reficio, refocillo, f. σω. p. κα. p. pass. ἀναπέπαυμαι, a. 1. m. ἀνεπαυσάμην. Th. παύω.
'Αναπείθω, persuadeo, f. σω, p. κα. Th. πείθω.
'Ανάπειρα, ας, ἡ, experimentum, exercitatio, communis usus; ut, ἀνάπειραν λαμβάνειν, capere experimentum, vel facere: Plut. item, simpliciter, pro πεῖρα, conatus, inceptum, &c. inde, ἀναπειράω, & ἀναπειρόομαι, iterum experior, iterum tento, & simpliciter, idem quod πειράω, conor, nitor.
'Αναπείσμα, τὸ, funis quo aliquid religatur, & præsertim naves in litore, qui & πεῖσμα, (propriè fiducia aggrediendi aliquid) appellatur: Poll. Item, ἀναπειρ⊙ήρ, ὄ ἡ ἤ; perfuasorius, aptus ad persuadendum; Aristoph. in Nub. & ἀναπειτ⊙ν, qui in aliam opinionem impellitur; item, palam factus, manifestatus, &c. omnia ex ἀνὰ, & Th. πείθω.
'Αναπιμπάζω, & ἀναπιμπλάω, iterum numero, calculum repeto, &c. quidam etiam exp. in memoriam revoco, præterita reputo, Lucian. ex ἀνὰ, & πιμπάζω, per digitos numero; item, simpliciter numero; quod vide.
'Αναπίμπω, remitto, f. πλω. p. πα, a. 1. ἀνέπιμψα, Th. πίμπω.
'Αναπίπω, seu ἀναπίτνω, iterum coquo, recoquo; ex ἀνὰ & πέπτω, coquo.
'Αναπιπλόφυτος, completæ sunt, 3. pl. pass. verbi ἀναπλήθω.
'Αναπεπαμβλ⊙ν, ῆ, ον, apertus, p. part. à πιπέτασμαι, pro πεπέτασμαι, per Syncop. à πετάζω· alii à πίπτω.
'Αναπιπλακὼς, ὁ, qui discubuit, p. part. act. 'Αναπεπέωμαι, ης, ἡ, p. part. pass. f. g. 'Ανάπτομαι, 2. sing. a. 1. m. imp. accumbe: 'Αναπεδεῖν, a. 2. inf. act. ab ἀναπίπλω.
'Αναπτέω, & per Syncopen, ἀναφέω, penetro, perforo, pertcrebro: Hippocr. ex ἀνὰ & πτέω, transeo.
'Αναπτύσσω, f. σω, aperio, a. 1. inf. ἀναπτύξαι. Th. πτύσσω.
'Αναπτύτα, ας, ἡ, relaxatio; ab ἀναπτύω, idem quod præcedens ἀναπτυνσύω.
'Αναπτύσσω, subvolo, volo; ex ἀνὰ, & πτύσσω; quod vide.
'Αναπτύω, & ἀναπτίνω: idem quod ἀναπτύσσω, quod vide.
'Αναπτίνω, fuso circumacto recolligo, vel attraho, &c. ex ἀνὰ, & πτίνω, stamina è colo deduco, & devolvo, fusi circumactu; à th. πτύω: quod vide.
'Αναπτίφλυα, visus sum, p. m. ab ἀναφαίνω.
'Αναπτερία, membri cujusvis mutilati vitium, sive vitiatio, partis vitiositas; item, animi aliqua læsio: à sequente, ἀνάπτερ⊙ς, oblæsus; à quo etiam est: ἀναπτερόω, mutilo, oblædo.
'Ανάπτερ⊙ν, ῦ, ὁ, ἡ, mutilus. Th. πτερόν.
'Αναπτύω, erumpo è scaturigine, scaturio: Plut. ex ἀνὰ, & πτύω, idem cum πτύω: quod vide.

'Αναπτύπτανται

'Αναπιμπλάνω, præs. infin. ἀναπίμπλημι, impleo.

'Αναπίνω, q.d. rebibo, resorbeo: Th. πίνω.

'Αναπίπτω, discumbo, recumbo, a. 1. m. ἀνεπεσόμην, ῳ, σσω, imp. ἀνάπεσον, a. 2. med. ἀνεπεσούμην. Th. πίπτω.

'Αναπιστόω, confido, spero: ex ἀνὰ & πιστόω.

'Αναπίτνημι, Ion. & Dor. pro ἀναπίπτω, præs. inf. ab ἀναπίτνημι. Th. πίπτω. Hinc ἀναπίτνᾰμαι, μαι, ἀ, Dor. pro ἀναπίτνᾰμαι, supina.

'Αναπίτνυμι, idem quod ἀναπετάννυμι; expandor, explicor, aperior; ab ἀναπετάω, expando, explico. Surſum & deorſum errare facio; ex ἀνὰ, & πλάζω; Vide.

'Αναπλάσσω, a. 1. part. act. pl. ab ἀναπλάσω, fingo, facio. Th. πλάσσω.

'Αναπλασις, εως, ἡ, & ἀναπλασμός, ὁ, q. d. reficitio; vel reformatio: item, fictio, formatio, &c. Item, ἀνάπλασμα, τὸ, figmentum, id quod fictum, ſeu formatum eſt, &c. ab eod. Th.

'Αναπλάσυν, Dor. pro ἀναπλάσαν, implicant, 3. pl. præſ. Th. πλέκω.

'Αναπλεύσαντος, f. 1. m. ab ἀναπλέω, ſolvo è portu, renavigo. Th. πλέω.

'Αναπλέως, ὁ, ἡ, Ion. & Att. pro ἀνάπλεως, plenus. Th. πλῶ.

'Αναπλημμυρίω, redundo, exundo: ex ἀνὰ, & πλημμυρίω, ſive, πλημμύρω, æſtu inundo, reſtagno; à πλημμύρα, ſeu πλημμυρὶς; quæ vide.

'Αναπλησω, ῶ, compleo; f. ήσω, p. ωκα, a. 1. ἀνεπλήρωσα ex ἀνὰ, & πλησω, impleo.

'Αναπλήρωμα, ατος, τὸ; ſupplementum, expletio, &c. Item, ἀναπλήρωσις, idem & ἀναπληρωματικὸς, replens, &c. omnia ab ἀναπληρόω.

'Αναπλῆσαι, a. 1. inf. ab ἀναπλήθω, impleo. Th. πλήθω.

'Αναπληστικὸς, expletivus, impletivus: ab eod. Th.

'Αναπλοῦς, ὁ, Ion. pro πλοῦς, navigatio.

'Αναπλόω, idem quod ἀπλόω, expando, explico; quod vide.

'Αναπλυθεὶν, Ion. idem quod ἀναπλεῖν, ſolvere portu: quod à πλόα, ſeu πλῶμι, Poët. pro πλέω.

'Αναπνέειν, reſpirare, recreari. Th. πνέω. Hinc ἀναπνοὴ, ῆς, ἡ, reſpiratio, relaxatio.

'Αναπνοος, ος, ὁ, ἡ, non reſpirans: ex α, & πνέω.

'Αναπνοὴ, ῆς, ἡ, reſpiratio: ab ἀναπνέω.

'Αναπόβλητος, non rejiciendus, qui amitti, vel rejici non poteſt, vel debet: ex α priv. & ἀποβάλλω.

'Αναπόγραφος, ος, ὁ, ἡ, à publicano non cenſus nec ſcriptus, i. cenſus; vel inſcriptus, &c. ex α priv. & ἀπογράφω; quod vide.

'Αναπόδεικτος, ος, ὁ, ἡ, improbabilis; quaſi, indemonſtrabilis: unde, ἀναποδειξία, adverb. ſive probatione, abſque demonſtratione; ex α priv. & ἀποδείκνυμι; quod vide.

'Αναπόδεκτος, non recipiendus, &c. ex α priv. & ἀποδέχομαι; quod vide.

'Αναποδίζειν, pedem referre, diligenter examinare: quod à ποδίζω, gradior.

'Αναποδισμὸς, ὁ, ὁ, diligens inquiſitio, regreſſus, retrogradus motus, reſolutio, &c. à præced.

'Αναπόδιστος, ος, ὁ, ἡ, non redditus; ex α priv. & ἀποδίδωμι; V.

'Αναπόδρατος, inevitabilis: ex α priv. & ἀποδιδράσκω, effugio; quod vide.

'Ανάπρασις, ſine pretio: ex α, & ἀνεῖσθαι, pretium redemptionis.

'Αναπτόελλος, cui non reſpondetur, vel reſponſum non eſt; ex α priv. & ἀποκρίνομαι.

'Αναπτωλαυς, ὁ, ἄγδυς, jejunus, vacans voluptate: item, paſſive, quo frui non licet: ex α priv. & ἀπολαύω quod vide.

'Αναπολίζω, Poët. idem quod ἀναπολεῖν, verſari in animo. Th. πολέω.

'Αναπόλησις, εως, ἡ, commemoratio, repetitio, animadverſio, &c. Item, ἀναπολητικὸς, revolvendi facultatem habens, &c. utrumque à præced. ἀναπολέω.

'Αναπολίγητος, ος, ὁ, ἡ, inexcuſabilis: ex α, & ἀπολογέομαι.

'Αναπόλυτος, non abſolutus, indiſſolutus; vel indiſſolubilis: ex α priv. & ἀπολύω; V.

'Αναπομπὴ propriè ſurſum miſſio; ut, ἀναπομπὴ δυσωπῶν; effoſſionem theſaurorum vertit Budæus; nam qui effodiant, ſurſum mittunt terram; ab ἀναπέμπω.

'Αναπόσιμπτος, qui reſtituitur; ab eod. Th.

'Αναπομπὸς, ὁ πέμπων ἄνω; qui mittit ad ſuperos; ab eodem etiam Themate.

'Αναπόνιπτος, illotus, qui ſe non abluit: ex α priv & ἀποννίπτω, abluo; ex ἀπὸ, & νίπτω.

'Αναπόστατος, qui deſciſcere nequit: ex α priv. & ἀφίστημι, deficio; unde ἀποστάτης, apoſtata, &c. quod vide.

'Αναπόστασις, ῠ, ὁ, ſuſpirium cum imploratione divini auxilii; vel ſimpliciter divini numinis imploratio: Greg ex ἀνὰ, & πόλιτάω, ſeu πολιτεύω; ſuppliciter oro, à πίστις; quod vide.

'Αναπότιστος, indelebilis, ex α priv. & ἀποτείνω, abſtergo.

'Αναπρησος, ος, ὁ, ἡ; quaſi, revenditio, verbale ab ἀναπιπράσκω, revendo: ex ἀνὰ & πιπράσκω; quod vide.

'Αναπροσήτης, ου, ὁ, qui ſibi vendita revendit: ab eod. Th.

'Αναπροφέω, & ἀναπροφέομαι, exigo, repoſco, recupero; ex ἀνὰ, & προφέρω.

'Αναπρωσία, per Sync. pro ἀναπρησία, penetro, perfuſo, perterebro. Th. πιρόω; vide.

'Αναπρήθω, f. ήσω, a. 1. part. ἀναπρήσας, cum g mitu effundens. Th. πρήθω.

'Αναπτάδιος, vide ἀναπτώδιος.

'Αναπτερῶν, animum addere, in ſpem erigere: ex ἀνὰ, & πτερὸν.

'Αναπτίλαι, a. 2. inf. ab ἀνίπταμαι, revolo, ſubvolo: quod ab ἵπταμαι, a. 2. act. ἔπτᾰν, inf. πτᾶναι, part. πτὰς, a. 2. m. ἐπτάμην, inf. πτάσθαι, part. πτάμενος.

'Αναπτόλω, idem quod ſimplex πτόλω, conſterno, perterreo, &c.

'Αναπτομφίοις, accenſis, gen. ſing. Ion. præſ. part. paſſ. ab ἀναπτύω.

'Αναπτύξας, ὁ, a. 1. part. ab

'Αναπτύσσω, explico, f. ξω. p. ἀνέπτυχα, a. 1. ἀνεπτύξα. Th. πτύσσω.

'Αναπτύω, expuo, ejicio; Th. πτύω.

'Ανάπτω, accendo, f. ψω, p. ἀνῆφα, a. 1. ἀνῆψα, a. 1. paſſ. ἀνήφθην. Th. ἅπτω.

'Ανάπτω, propriè, decubitio, accubitio, recubitio; item, reſupinatio, &c. item ὄκνησις, animus jacens, & remiſſus: ab ἀναπίπτω, Bud. com. abjecto & debilitato animo, &c.

'Ανάπυος, ὁ, ἡ, pervulgatus, quod nobis innotuit. Th. πυνθάνομαι.

'Ανάπυσις, ἡ, Dor. pro 'Ανάπαυσις, gen. ab 'Ανάπυος, υ, ὁ, Siculi fluvii nomen.

'Ανάπυστος, ος, ὁ, implacabilis, cui cum altero non convenit: ex α, & ἔπομαι.

'Αναπτάω, ſuſpendo,: idem quod ἀρτάω.

'Αναρτος, υ, ὁ, impar. ex α priv. & ἄρτιος, par.

'Αναρχία, ας, ἡ, & Ion. ίη, ubi nullus eſt magiſtratus: ex α, & ἀρχὴ.

'Αναρχος, ος, ὁ, ἡ, principio, vel principe, carens. Th. ἀρχὴ.

'Ανασειρέω, retrahe, revoco, propriè, retrahe catenâ; ex ἀνὰ, & σειρὰ, catena.

'Αναστάσιος, ῐ, ὁ, conquaſſatio, à ſequente.

'Αναστέω, concito, f. έω, p. κα, a. 1. ἀνέστεσα. Th. Σείω.

'Αναστηλάνομαι, petulanti injuria afficior, petulanter & laſcivè in me agitur; idem quod ἀσελγίω; id. V.

'Αναστομωθὸν, ος, ὁ, ἡ, obſcœnus: p. part. paſſ. ab ἀναστόμωμι; vide ἀναστόρνυμι.

'Αναστρέπτομαι, conſidero; Th. στρέπτομαι.

'Αναστυδάζω, labefacto, deſtruo, f. άσω. P. α κα. p. paſſ. ἀναστύδασμαι, indè verbale ἀναστυδαστὴρ. Ἀναστυδαστικὸς, ῆ, ὁ, deſtructivus. Ἀναστυδὴ, ῆς, ἡ, deſtructio, confutatio: dat. pl. ἀναστυδεῦσι. Th στυδέω.

'Αναστυπτὸν, delabor, irruo; Th. Σκήπτω.

'Αναστυσία, inertia, imperitia, ἀγυμναστία; item, ἀναστυσὴς, ὁ, ἡ, inexercitatus, inexercitus, & ἀναστυτὸς; ſine exercitio, &c. omnia ex α priv. & ἀσκέω; quod vide.

'Αναστυλοπίζω, palo affixum tollo. Th. Σκόλοψ, οπος, ὁ, præacutus palus.

'Αναστυπίω, meditor, conſidero, reſpicio, &c. idem, quod Σκοπίω; quod vide.

'Αναστώλω, ſurſùm retraho; f. έσω. p. ἀνέσταλκα. a. 1. paſſ. ἀνεστάλθην. Hinc ἀναστολὴ, ὁ, ἡ, qui extrahitur. Th. στέλλω.

'Ανάστος, ος, ἡ, regina: ab ἄναξ.

'Αναστοῦτος, Dor. pro ἀνήστητος, invicti. Th. ἧσσων.

'Ανάστρι, præſ. ind. ab ἀνάστρω.

'Αναστόσασα, quatiens, a. 1. part. f. g. Poët. ab ἀναστόω, quatio. Th. Σείω.

'Αναστρίμω, præſ. inf. Ion pro ἀναστρίνειν.

'Αναστρι, præſ. imp. 'Αναστρι, Ion. & Poët. p. ο ἤναστρον, imperf. ab ἀνάστρω, εις, ει,

'Αναστρω, μ. ἀναξω, π. ἔωσα, impero; βασιλεύω; gen. aut dativo jungitur: ab ἄναξ.

'Ανάστρα, ſurge: vide ἀνίστημι.

'Αναστρωδὴν, ſtando deſuper, adv. ab ἀνίστημι.

'Αναστρωμύνω, Ion. pro ἀνιστρωμάω, ſublatus. p. part. paſſ. ab ἀναστέλλω. Th. στέλλω.

'Αναστρώζω, (ſi codices menda carent) apud Anacreontem, pro ἀναστενάζω.

'Αναστὰς, ἀνὴρ, ὁ, f. g. ἀναστάσα, exſurgens, a. 2. part. ab ἀνίστημι.

'Αναστάσιμος ἡμέρα, dies reſurrectionis; à ſequente.

'Ανάστασις, εως, ἡ, reſurrectio, ex ſedibus ſuis expulſio. ἀναστατὸς, ὸν, ὁ, ἡ, ex ſuis ſedibus expulſus: hinc 'Αναστάδιον, ῶ, ſtatum ſubverto, ad ſeditionem concito, f. ώσω, p. ἀνίστακα, a. 1. ἀνέστασα. Ab ἀνίστημι.

'Αναστατὴρ, ῆρος, everſor, vaſtator, populator; ab eod. Th.

'Αναστατίζομαι ſvotiæ, ſacrificia quæ fiebant ad reſurgendum e morte. Item, ἀναστατικὰ ὄργια, ſacra quæ fiunt in reſurrectionis memoriam, &c. ἀναστατικῶς, inſolenter, ſeditioſe, &c. omnia ab eod. Th.

'Αναστατόω, & ἀναστατόω, ῶ, de novo crucifico, f. ώσω. p. ωκα. Th. ſταυρόω.

'Αναστὲ, per Syncop. ex ἀνάστητι, factum aiunt, 2. pl. a. 2. imp. ab ἀνίστημι.

'Αναστρώω, idem quod ſτρώνυμι, & Th. ſτρώω, tego, operio; item adſtringo.

'Αναστέλλω, contrahens, a. 1. part. fœm. gen. ab ἀναστέλλω, inhibeo: ex ἀνὰ, & στέλλω.

'Αναστενάζω, altè ingemiſco. f. άξω. p. αχα. a. 1. ἀξα. Ex ἀνὰ, pro ἄνω, & στενάζω.

'Αναστένω, ingemo, ingemiſco: ex ἀνὰ & στένω; V.

'Αναστενάχω, graviter ſuſpiro: à στενάχω Poët. pro στενάζω.

'Ανάστερος, pro ἀνάστρος, obſcurus; ex α priv. & ἄστρον, τὸ, aſtrum, Sydus, à Th. ἀστὴρ, ῆρος, ὁ, ſtella.

'Αναστὴ, a. 2. ſub. ab ἀναστῶ ἀνάστω. Ion. pro ἀνάστω, a. 2. ind. ab ἀνίστημι. f. ἀναστήσω, εις, ει.

'Ανάστημα, ατος, τὸ, ſubſtantia: ab ἀνίστημι.

'Αναστιλάω, a. 2. inf. act. ἀναστήσασα, a. 1. part. fœm. gen. 'Αναστήσαν, dimoveret, opt. Æol 'Αναστῆτε, 2. pl. a. 2. imp. act. ἀναστήτω, 3. ſing. a. 1. imp. ab ἀνίστημι.

'Αναστεναχίζω, vehementer ſuſpiro, vel ingemiſco: à στεναχίζω; idem quod στένω.

'Αναστοιχειόομαι, μ. όσομαι, reſolvor in elementa; unde, ἀναστοιχείωσις, εως, ἡ, ἀνάλυσις; q. reformatio; item, corporum reſolutio in principia & elementa, ἀνάλυσις, &c. ex ἀνὰ & στοιχεῖον; qu. V.

'Ανάστομος, apertus, laxus, debiſcens; inde ἀναστομόω, q. d. facio os laxius & apertius; laxo, relaxo, aperio: Item, arcto, anguſto, in fauces comprimo; item, q. d. os facio; ex acuo, &c. unde, ἀνασόμωσις, ἡ, laxatio, relaxatio; item, arctatio, compreſſio in fauces; item, vis quæ palatum exacuit, irritatio palati, de cibis dictum. Item, ἀνασομωλιθικὸς, & ἀνασομωτικὸς; aperiendi vim habens, & oris pateſaciendi; item exacuendi palati vi pollens, &c. omnia ex ἀνὰ, & στόμα; quod vide.

'Αναστραγίζω; idem quod ἀναστιλαγίζω; q. V.

'Αναστρεγγὺς, ος, ὁ, ἡ, talo ſeu talis carens: ex α priv. & ἀστράγαλος, talus; i. e. officulum prope quadratum, intra infimos tibiæ & ſuræ proceſſus comprehenſum; ut neque videri neque tangi poſſit.

'Αναστρατοπεδίω, caſtra moveo; revertor cum exercitu: item, contineo me in caſtris: ex ἀνὰ & στρατοπεδίω; quod vide in στρατόπεδον.

'Αναστρέφω, reverror, ſubverto, converſor, f. ψω. p. φα a. 1. ψα. a. 2. ἀνέστραφον. p. paſſ. ἀνέστραμμαι, a. 2. paſſ. ἀνεστράφην. p. m. ἀνέστροφα. Hinc 'Αναστρεφὴς, ῆς, ἡ, converſio, Th. στρέφω.

'Αναστρεφὴς, ὁ, ἡ, aſtris carens, obſcurus; ut ἀναστρὸν σφαῖραν apud Damaſcen. non ſtellatus, &c. Vide ἀναστρὸς.

'Αναστροφάλλω, per converſionem, vice verſa, & quaſi converſim, à ſequente.

'Αναστροφάω, convertere, præſ. inf. act. pro imp. ab ἀναστροφάω, à στροφάω, verſo, Poët. στροφόω, Th. στρέφω.

'Αναστύφω, triſtitiam præ me fero, triſtor, Heſych Suid. ex ἀνὰ, & στύφω, q. vide.

'Αναστωτάξις, recenſio, cenſus recognitio, cenſus iterum habitus, &c. verbale ab ἀναστωτάω, à στωτάω; quod vide.

'Αναστρίβω, veſtes ſurſum tollere, ac pudenda revelare. Th. στύφω, traho.

'Αναστροφάδζω, reſilio, recalcitro, exilio, &c. ex ἀνὰ & σφαδάζω; quod vide.

'Αναστρῶλω, a. 1. inf. act. ab ἀνιστρώλλω, reſurgo ex lapſu, vel morbo. f. ἀλῶ. a. 1. ἀνέστρωλα. Th. στρώλλω, proſterno.

'Αναστρεγγίζω, reſigno, ſignum tollo; V. στρεγγίζω.

'Αναστρέζειν, repellere: vide Σκεδάννυμι.

'Αναστρέχω, Poët. pro ἀνέχω, erigo. Th. ἔχω.

'Ανάστρω, ſuffer, imper. Ion. pro ἀνάσχω, verbi ἀναστέω, vel ἀνίστρω 'ἀναστῶν, a. 2. part. hinc ἀναστὸς ὼ, ὸν, tolerabilis. Th. ἔχω.

'Ανάστρις, εως, ἡ, toleratio, ſeu tolerantia: Plut. à præced. ἀναστέω.

'Αναστρίζω, divido, findo. Th. σχίζω.

'Αναστρωθὴν, a. 2. opt. m. ἀναστρώμην, paſſ. ἀναστῶν, part. a. 2. ab ἀνίστρω. tolero. Th. ἔχω.

'Αναστασάζω, recuperare, a. 1. inf. m. quod à σώζω.

'Αναστωθήσησε, reſipiſcentia: ex ἀνὰ, & Σωφρονέω, ſana ſum mente, &c. Vide.

'Ανάστυσις, εως, ἡ, extenſio: ab ἀναστείνω; vide.

'Αναστασόομαι, compono, ſœm. ώσομαι, p. ῶμαι, a. 1. m. ἀνεστάξάμην ex τάσσω.

'Αναστατικὸς, ῆ, ὁ, extenſus, aptus ad extendendum; unde ἀναστατικῶς, imperi-

ose, minaciter, &c. utrumque ab ἀνατείνω, extendo; item, ἀπειλέω, minari.

'Ανεῖλει, vel ἀνεῖλ impunè, sine damno: ex α priv. & ἄτη, damnum: ab ἀτάω, lædo.

'Ανατίνω, (vide in ἀναπαίς,) sursum extendo, &c.

'Ανατειχίζω, reædifico muros; communio, instauro mœnia, &c. ex ἀνὰ, & τείχιζω; V.

'Ανατελεῖ, germinabit; 3. sing. f. ab 'Ανατέλλω, facio oriri, exoriri; f. τελῶ, p. ἀνατέτηκα, a. 1. ἀνέτειλα, sub. ἀνατείλω, ῃς, ῃ, p. m. ἀνατέτηλα, p. act. ἀνατέταλκα, ας, ε.

'Ανατέτμημένος, η, ον, dissectus, resectus, part. præt. pass. ab ἀνατέμνομαι.

'Ανατήκω σώματα ὑδρωπικὰ, remolliscere corpora volupratibus; V. τήκω.

'Ανατί, vide ἀνταῖος.

'Ανατιθέασι, transferunt, 3 pl. ind. præs. pro τιθῶσι, f. θήσω, a. 2. ἔθηκα. 'Ανατίθημι, repono, expono· ἀνατίθεῖ, 3. pl. ind. pass. ἀνετίθμην, σο, το, a. 2. m. ἀνεπλίτην, præs. imp. act. ab ἀνεπλίμην.

'Αναπιμπᾶν, pretium augere: à πιμπ.

'Αναπνευσμὸς, concussio, emotio à loco suo in alium, transmutatio, transitus, &c. verbale ab ἀναπνέω, concutio, vel vehementer quatio: ex ἀνὰ, & πνέω, quatio.

'Αναπλαίνω, i'em quod ἀναλείνω, vel cum simplici: Th. πείνω, tendo, extendo, protendo, &c.

'Αναπλάω, seu ἀναπλεύω; idem quod Th. πλήθω, perforo, terebro; V.

'Αναπλας, ᾶσα, αν, part. præs. ab ἀναπλάμι, perfero. 'Αναπλήσας, a. 1. part. Th. πλήω.

'Αναπλημα, tolerantia, perpessio; verbale ab ἀναπλάω, seu ἀναπλημι, tolero, patior, sustineo: Th. πλήω, seu πλάω; quod vide.

'Αναπλησθεὶς, scilicet apertus, a. 1. part. ab ἀναπίμπλημι. Th. πίμπλ.

'Ανεπειρᾶ, ᾶ, modo in hoc, modo in illud navis latus jactor: ut fit in tempestate: Poll. l. 1. ἀναπιπτεῖν vero, Attice non dicitur, sed ἀναπιπτεῖν; Phry. à Th. πτίσσω, ῃς, ὁ, paries.

'Ανατονίζω, usuram renovo; unde, ἀνατοκισμὸς, usuræ renovatio anniversaria: ex ἀνὰ, & τονίζω, fœneror, fœnori do; à τόκ-ος, fœnus, usura, &c. vide.

'Ανατολὴ, ῆς, ῃ, oriens: à p. m. ἀνατέτολα verbi ἀνατέλλω.

'Ανατολικὸς, ὴ, ὸν, Eôus, orientalis; unde ὁ ἀνατολικὸς ἐρίζων; à preced. ἀνατολὴ.

'Ανατομὴ, ῆς, & 'Ανατομία, ας, ἡ, dissectio, præcipuè corporis humani. Unde 'Ανατομικὶ, prosectores. Th. τέμνω.

'Ανάτονος, sursum tendens: vel nimis in altum tendens, &c. ab ἀνατείνω, sursum extendo, &c.

'Ανατ-ὸς, ὁ ἀξιλαεὶς, illæsus; innocuus, incolumis; item quod ἄατ-ος, & Th. idem.

'Ανατρίπτω, subverto: ἀνατρίπτομαι, prosternor. Th. τρέπω.

'Ανατρόφω, nutrio, alo, f. ἀναθρέψω, a. 1. ἀνέτρεψα, a. 2. ἀνέτραφον, p. τέτροφα, p. pass. ἀνατέθραμμαι, educatus sui, a. 2. pass. ἀνετράφην, a. 1. m. ἀνετρεψάμην, ω, απο. Th. τρέφω, p. m. τέτροφα.

'Ανατρέχω, erigor in altum, cresco, recurro, f. δραμοῦμαι, p. δεδράμηκα, a. 1. ἔδραμον, p. m. δεδράμημαι. Th. τρέχω.

'Αναῤῥηκὼς, υῖα, ὸς ὁ, ἡ, perforatus, pertusus; & ἀναῤῥηγὼς, perforatio, perfossio, &c. utrumque ab ἀναῤῥήγνυμι; quod vide.

'Ανατρέπω, detorto, altero, refrico, confrico, misceo, infrico: inde, ἀνάτρεψις, εως, ἡ, frictio, τρῖψις, de omni frictionis genere dicitur; & ἀνάτριπτ-ος, detritus, attritus: ut, ἀνάτριπτα ἱμάτια, detritæ vestes.

'Αναῤῥιπὴ, ῆς, ἡ, eversio, destructio, mutatio, conversio, subversio, &c. ab ἀναῤῥίπτω.

'Αναῤῥοφὴ, ῆς, ἡ, educatio: ab ἀναῤῥέφω.

'Αναῤῥυκόω, recurro; vide ῥυκόω.

'Αναστυλίπτω, repeto, revolvo animo, refrico, verso, reglomero; vide στυλίπτω.

'Αναστυπόω, & ἀναστυπόομαι; reformo, iterum formo & Metaph. informo aliquid in animo, imaginor, &c. Unde, 'Αναστύπωσις, forma iterum expressa, reformatio: item. formatio, & imaginatio; ex ἀνὰ & τυπόω; quod vide.

'Αναύῃς, ῆεν, ὁ ἡ ἡ, obscurus, ater, non splendens, &c. ex α priv. & αὐγὴ, lux, splendor.

'Αναυδὴς, ῆ-ος, ὁ ἡ ἡ, & ἀναυδ-ὸς, ὁ ἡ ἡ, mutus, non vocalis: item, ineffabilis, aut non fandus, &c. ejusd. Th. & comp. cum sequente,

'Αναυδ-ὸς, ὴ, ὸ, ἡ, mutus: idem quod ἄφων-ος, ex α, & αὐδὴ.

'Αναυλεῖ, sine naulo: ex α priv. & ναῦλον, τὸ naulum, merces pro navigatione, &c. vide.

'Αναυλος, ὴ, ὸ ἡ ἡ, sine tibiis, imperitus ludendi tibiis, &c. ex α priv. & αὐλὸς, tibia: V.

'Αναυξὴς, ῆ-ος, ὁ ἡ ἡ, & ἀναύξη-ος, ὴ, ὸ ἡ ἡ, incremento carens, parvus, qui non capit incrementum: item, ἀναυξησία, cum quid alimentum & augmentum non capit, omnia ex α priv. & αὐξάνω ſ. αὐξήσω, cresco, q. V.

'Αναύξω, increscn, multum augeo: ex ἀνὰ, vel à intensivo, & αὔξω, creico; Vide.

'Αναυρ-ὸς, ὴ, ὸ, ἡ, vocis expers: ab α, & αὐω.

'Αναυρ-ὸς, nomen viri. Sine aura. Th. αὔω ex item torrens, & tum est ex α, & ναέω, fluo.

'Ανάυσαν, Dor. pro ἀνήυσαν, acclamarunt, 3. p. l. a. 1. ind. verbi ἀναύω.

'Αναῦξας, Dor. pro ἀναῦσας, part. Th. αὔω.

'Ανανσία, ας, ἡ, nausea nulla: Suid. ex α priv. & ναυσία, idem quod ναῦλία, ἡ, nausea, propriè, qua navigantes in mari corripiuntur, à Th. ναῦς, navis.

'Αναυτὰ, τὸ, nautis carentia, vel navibus impervia; apud Hesych. ex α priv. & ναῦτης, ου, ὁ, nauta: ab eod. Th.

'Αναύχην, ενος, ὁ ἡ ἡ, cervice carens, sine collo, &c. ex α priv. & αὐχὴν, ῆν-ος, ἡ, cervix.

'Αναφαίνω, ostendo. præs. imp. ἀναφαίνω, f. φανῶ, p. πέφαγκα, præs. pass. ἀναφαίνομαι, ῃ, εται, p. ἀναπέφαμμαι, a. 2. ἀνεφάνην, apparui. Th. φαίνω.

'Αναφαιρετὸν, quod auferri non potest: ab ἀφαιρέω, auferendus: ex ἀπὸ, & αἱρέω, capio.

'ΑΝΑΦΑ'ΛΑΝΤΟΣ, calvus, recalvus, ἀναφαλάντιος, ου, ὁ, idem.

'Αναφαλλίασις, εως, ἡ, calvitium in supercilii, sive supercilionum lævitas; quæ salitium vocatur: (calvitium autem in capite, vocatur φαλακρότης) à præced. Th. à quo etiam est ἀναφαλάντιος, αἱ-ος, τὸ, idem supercilium nuoitas vel glabritas, &c.

'Αναφανδὸν, Ion. pro φανερῶς, palàm: ab ἀναφαίνω.

'Αναφανέντες, a. 2. part. pass. ab ἀναφαίνω.

'Αναφαντάζω, apparere facio, & phantasia afficio; idem quod φαντάζω, q. Vide.

'Αναφέρω, offero, subduco, f. ἀνοίσω, a. 1. ἀνήνεγκα, part. ἀνενεγκὼς, a. 2. ἀνήνεγκον, in f. ἀνενεγκεῖν. Th. φέρω.

'Αναφεύγω, refugio, confugio: Th. φεύγω.

'Αναφὴς, ῆ-ος, ὁ ἡ ἡ, intactilis: ex α priv. & ἁφὴ, ἡ, tactus; V.

'Αναφθέγομαι, exclamo, respondeo: Th. φθέγγομαι; V.

'Αναφθείρομαι, iterum corrumpor, seu intereo: ex ἀνὰ, & φθείρω.

'Αναφθεὶς, a. 1. part. pass. ab ἀνάπτω.

'Αναφλεμαίνω, & ἀναφλέγω, rursus ardeo vel æstuo, reardesco, reaccendo; vel rursus intumesco: item, exardere irâ: Plat. vide φλέγω, & φλεγμαίνω.

'Αναφλεβίῶσαι, excandelcere, a. 1. inf. pass. ab ἀναφλέγω. Th. φλέγω.

'Αναφυκτιαλιᾶ-ῆ-ος, ὴ, ὸ ἡ ἡ, ex quo pustulæ non eruperunt nec erumpunt; idem quod ἀφλυκταίνω-ῆ-ος, ex α priv. & φλύκταινα; quod vide.

'Αναφλύζω, & ἀναφλύω; idem quod Th. φλύω, ferveo, &c. Il. φ'.

'Αναφυσιβάζω, repurgo; V. φυσιβάζω.

'Αναφοιτάω, redeo, rursum eo, repeto; V. φοιτάω, eo.

'Αναφορὴς, ᾶς, ἡ, relatio: ab ἀνοίσω.

'Αναφορὶω, egero, comporto: ex ἀνὰ, & φορίω; Item, ἀναφορικὸς, relativus: ab ἀναφορὰ.

'Αναφορτίζω, onus in humeros tollo; V. φορτίζω.

'Αναφορύσσω, subigo in modum farinæ: item, commisceo; V. φορύσσω.

'Αναφράσσω, aperio, & explico quod septo clausum erat: Hesych. Vide Th. φράσσω.

'Αναφρίσσω, horreo; vel horreo pilis: V. φρίσσω.

'Αναφροδισία, ἡ, rerum venerearum nulla cupido; item, invenustas, inelegantia; sic, ἀναφρόδιστ-ος, ὸ, ὴ ὸ, non venereus, à venere alienus; item, invenustus: ex α priv. & ἀφροδίτη, Venus: V.

'Αναφρυγία, restificeo; ex ἀνὰ, & φρυγῶ; q. V.

'Αναφρυλίζω, alioquid animo sæpe volvere: vide φρυλίζω.

'Αναφρ-ὸς, spumæ expers, non spumeus seu spumosus, &c. ex α priv. & ἀφρὸς, spuma.

'Ανάφυξις, effugium: Plato ab ἀναφεύγω.

'Αναφύω, idem quod φύρω, misceo.

'Αναφύομαι, renascor: à φύω.

'Αναφύσημα, αἱ-ος, τὸ evaporatio, & ἀναφύσησις, spiraculum terræ ex quo ignis vel ventus erumpit: Aristot. ab ἀναφυσάω, effio, sursum flo.

'Αναφυσιόωντες, præs. part. Poët. pro ἀναφυσῶντες· ab ἀναφυσάω, quod à φυσάω.

'Αναφύω, renasci facio, rursum produco, gigno: Th. φύω.

'Αναφωνέω, ῶ, exclamo; f. ήσω, p. ἀναπεφώνηκα, a. 1. ἀνεφώνησα. Th. φωνή.

'Αναχάζομαι, retrocedo, præs. ind. 'Αναχάζεσθε, a. 1. inf. m. Poët. pro ἀναχάσασθαι· ab ἀναχάζω, recedo. Th. χάζω.

'Αναχαίνω, idem cum Th. χαίνω, dehisco; sed exponitur & oscitor, &c.

'Αναχαλίζω, ferocio, (neutraliter, de equo dicitur, mordente fræsum, seque jubis erectis efferente) contumaciter efferor, in licentiam erumpo, & active, inhibeo, contra retrahens; retrorsus inhibeo, retro ago, reprimo, &c. à Th. χαλίτη, juba, proprie equi.

'Αναχαλάζω, vel ἀναχαλάω, remitto, relaxe, vel idem quod Th. χαλάω, laxo, &c. Indè ἀναχάλασμὸς, relaxatio; & ἀναχαλαστικὸς, relaxativus, relaxandi vim habens, &c.

'Αναχαράσσω, demo sculpo, rursus incido: Plut. ex ἀνὰ, & χαράσσω; V.

'Αναχάσσω, idem cum ἀναχαίνω, & ab eod. Th.

'Αναχθόνομος, idem cum χθόνομος; q. vide.

'Αναχέω, refundo, infundo, conturbo, moveo, &c. Th. χέω.

'Αναχθ', pro ἀνακτα, regem, acc. sing. sequente aspiratione, ab ἄναξ.

'Αναχίτης, gemma, eadem cum adamante; quasi, tristitiam auferens & dolorem: Plin. ex α priv. & ἄχ-ος, ους, τὸ, dolor.

'Αναχλαυνόω, induo, vestio, à Th. χλαῖνα, læna; vide, &c. Sic, ἀναχλαίνω; idem quod χλιαίνω, tepefacio, calefacio, &c.

'Αναχρωαίνεσθαι, lanugine obsitum esse, vel primam lanuginem emittere, &c. ex ἀνὰ, & χρο-ῶς, χρώ, ὁ, lanugo, rasio: item pubes; à Th. κναίω, carpo, vellico, &c.

'Αναχυὴ, refusio: item, meatus; ab ἀναχέω.

'Αναχυδόω, tripudio, assilio, in morem persultoris; ex ἀνὰ, & χυδόω; quod vide.

'Αναχύτισμ-ὸς, tronus, seu figura; quasi, temporis retractio: ex ἀνὰ, & χρονίζω, V.

'Αναχωννύω, vel ἀναχώννυμι, ungo, activ. coloro, inficio, & denigro: unde, ἀνάχρωσις, infectio, inunctio, tinctura; vide χωννυμι.

'Αναχθεὶς, ὸ, redundans, a. 1. part. pass. verbi ἀνάχω, Th. χέω. Hinc 'Αναχυσις, εως, ἡ, orc fusio.

'Αναχώρητ-ὸς, non paleatus; ut ἀναχώρητ-ος πυρὸς, lutum aceribus seu paleis non suo actum: sive lutum non acerarum seu paleatum, &c. ex α priv. & ἀχωρέω, paleas admisceo; à Th. ἄχυρον, τὸ, palea.

'Αναχῶν, refundo; idem quod ἀναχέω; utrumque ex ἀνὰ, & χέω, vel χῶ.

'Αναχωννύω, & ἀναχώννυμι; idem quod ἀναχέω, aggero, è terra aggesta extruo; vide χωννύω.

'Αναχωνεύω, rursus confio, refundo, reconfio, reformo, &c. ex ἀνὰ, & χωνεύω, in fornacem conflatoriam conjicio; vel in fornace fusoria fabrico, à χώνη, idem quod χάανη, vas argillaceum, in quo metalla funduntur, & liquefiunt; quod à Th. χέω, liquefaciendo diffundo.

'Αναχωρίω, ῶ, receedo, secedo; f. ήσω, p. ηκα, a. 1. ανηχώρησα, part. ἀναχωρήσας. Hinc ἀναχώρησις, reditus. Th. χωρέω.

'Αναχώρημα, idem quod ἀναχώρησις, secessus, recessus, receptus, refugium, &c. item, reversio, abitio, &c. Item, ἀναχωρητὴς, ου, ὁ, anachorita; qui in solitudinem, aut alio quopiam secedit; quos eremitas vocamus; utrumque à præced.

'Αναχωρίζω, facio reverti aut secedere, in locum reduco, suæ terræ restituo, τὸ ἀναχωρίζειν ποιῶ, recedere facio; ex ἀνὰ, & χωρίζω, quod vide vel à χῶρ-ος, locus, sedes, &c.

'Αναψάω, idem quod Th. ψάω, tergo, vel tergendo demulceo: item, detergendo colligo & recipio, frico, &c.

'Αναψήσ, affigas, a. 1. sub. ab ἀνάπτω, f. ψω, a. 1. ἀνῆψα, part. ἀνάψας, αἱ-ος· ex ἄπτω.

'Αναψηφίζω, à suffragio revoco, abrogo, rogo iterum sententiam, &c. unde ἀναψήφισις, revocatio à suffragio, &c. ex ἀνὰ, & ψηφίζω; quod vide.

'Αναψήχω, idem quod ἀναψάω, id vide: ex ἀνὰ, & ψήχω; quod vide.

'Αναψῦξαι, ας, ἡ, reaccensio, excitatio ignis extincti, &c. ab ἀναπτω, ; quod vide.

'Αναψύξαι, a. 1. inf. ab 'Αναψύχω, refrigero, recreo, f. ξω, p. ἀνέψυχα, a. 1. ἀνέψυξα. Ex ἀνὰ, & ψύχω.

'Αναψύξις, εως, ἡ, & ἀναψυχὴ, refrigeratio, recreatio: item, ἀναψυκτικὴ δύναμις, vis refrigeratrix; à præced.

'Αγχοῦν, Dor. syncop. pro ἀναλθοίν, 3. sing. a. 2. opt. Th. γιγνώσκω.

'ΑΝΔΑ'ΝΩ, placeo, impe. f. ήσομαι, f. ἀδήσω, q. ab ἄδω, p. m. ἕδα. Att. ἤσθα.

'Αγδεῖδε, Poët. pro ἀναδεῖδε, coronari. Th. δέω, ligo: sic ἀνδησάμενος, a. 1. part. m. pro ἀναδησάμενος.

'Ανδεμὰ, vitta, Poët. pro ἀνάδεμα. Th. δέω, ligo.

'ΑΝΔΗΡΟΝ, ῳ, τὸ, summitas, cacumen, ager fluvii: παρὰ τὸ ἄνω ἢ τὸ διεξῶν.

'Ανδηστήμονι, vide in ἀνδεῖδε.

'Ανδήκτης, laquei genus, Poët. pro ἀναδήκτης, q. ab ἀνὰ, & δίκω, jacio.

'Αγδίκω, Æolica syncope, pro ἀναδίκω, sursum jacio; Hes. ejusdem Th. & comp.

'Ανδιχα, pro ἀνάδιχα, divisim, adv. à δίχα, dupliciter.

'Ανδοκάδω, pro ἀναδοχάδω, per successionem; alternis mutatis vicibus; Hes. ab ἀναδέχομαι, suscipio, recipio: unde ἀναδοχὴ, receptio, &c.

'Ανδρ, pro ἄνδρα, acc. sing. ἄνδρε, dual. ἀνδρέοιν, & ἀνδρεσσι, dat. plur. Poët. & Ion. ab ἀνὴρ.

'Ανδρεμάδημα, αἱ-ος, τὸ virile facinus: ἀνδρεκταδία, ας, ἡ, strenuitas: ab ἀνδρεκταδίω, virum me præbeo, q. ἀνδρὸς ἔργα ποιῶ ἔρδων.

'Ανδρεκταδὴς, ῆ, ὁ, qui facinora edit: viro forti digna; fortiter se gerens, & ἀνδρεκταδίζομαι, idem quod ἀνδρεκταδίω, fortem virum me præsto; ejusdem. Th. & comp.

'Ανδρεκτάω-ῶ, ὁ, qui strangulat: ab ἀνὴρ, & ἄγχω.

'Ανδρεκτεα, τὰ, spolia homini detracta: ab ἀνὴρ, & ἄγω.

'Ανδρεκτὴς, adv. Poët. pro κατ' ἄνδρα, viritim: ab ἀνὴρ.

'Ανδρεκτὴς, idem & ejusdem. Th. cum præced.

'Ανδρεκάδελφ-ος, l. vir, mariti frater: ex ἀνὴρ, & ἀδελφὸς.

'Ανδρεκπόδεστ, Metaplasm. pro ἀνδρεκποδίστ.

'Ανδρεκποδιστὴς, f. m. Ion. pro ἀνδρεκποδιστὴς, Attice pro ἀνδρεκποδιστὴ, mancipabuntur, seu in servitutem rapientur: ab ἀνδρεκποδίζω· hoc ab ἀνδρεκπόδιστ-ος, ὸ, τὸ, mancipium: ab ἀνὴρ, & πούς, ποδὸς.

'Ανδρεκποδιστὴς, ου, ὁ, plagiarius: ab ἀνδρεκποδίζω, mancipio, f. ίσω, p. ιώδρεκποδισμαι, p. pass. ιώδρεκποδίσμην.

'Ανδρεκποδοπράμ-ῶ-ος; q. d. cauro mancipiorum, mango, venalitius; seu, venalitiarius (plagiarius, qui liberum hominem pro servo vendit; vel servum alienum, tanquam suum:) ex ἀνδρεκποδον, mancipium, & κάπηλ-ος, institor, venditor, cauro, &c.

'Ανδρεκρεον, idem quod ἀνδρεῖον, ου, τὸ, homuncio, homunculus, homulus, dimin. ab ἀνὴρ.

'Ανδρεκχὴς, ῆ-ος, ὁ ἡ ἡ, viro ponderosus: ab ἀνὴρ, & ἄχθ-ος.

'Ανδρεκχεν, ης, ἡ, porculaca.

'Ανδρέας, ου, ὁ, Andreas, nomen viri. Gr. h. e. Animosus.

'Ανδρεία, ας, ἡ, fortitudo: ab ἀνὴρ.

'Ανδρεικὸν-ῶ, viro similis; unde, ἀνδρεικὸν, subst. simulachrum, statua; Epigr. item coloris genus; quidam exp. purpurissum: Xen. ex ἀνὴρ ἀνδρὸς; vir, & εἰκῆς-ῶ, ὁ, similis; ab εἶκω, fut. ξω, similis sum.

'Ανδρείῶ, ου, & ἀνδρίῶ, ὁ, virilis, dat. pl. ἀνδρείοις, comp. ἀνδρειότερ-ῶ, superl. ἀνδρειότατ-ῶ, η, ον; ab ἀνὴρ.

'Ανδρεῖον, ῶν-ῶ, conclave, domicilium, porticus, locus in domo, ubi viri degunt: item, ἀνδρείως, viriliter, & magno animo; utrumque à præced ἀνδρεῖ-ῶ.

'Ανδρεκφόνης, ου, ὁ, vir-cida, ej. ibetum Martis: ab ἀνὴρ, & φένω.

'Ανδρεμέκτεια, ἡ, virorum amatrix; Poll. ex Aristoph. ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς; vir, & ἐρωτὴς, ου, ὁ, amator; unde ἐρώτεια, amatrix; Th. ἐράω, fut. ἄσω, amo.

'Ανδρεμίμ-ῶ-ος, Dor. pro ἀνδρεμίμ-ῶ-ος, vir factus, p. part. pass. ab ἀνδρεμίμημαι. Th. ἀνὴρ.

'Ανδρεῶν, & ἀνδρεῶν, ῶν-ῶ, ὁ, & ἀνδρεῶνῖτ-ες, ἀδ-ῶ-ος, ἡ, idem quod supra, ἀνδρεῶν, domus scil. pars, in quam viri seorsum à mulieribus se recipiunt. Th. idem.

'Ανδρέων, Ion. pro ἀνδρῶν· ἀνδρεαθέωσι, Ion. pro ἀνδρεωθῶσι, 3. p. a. 1. sub. pass. verbi ἀνδρόομαι, vir fio.

'Ανδρεῖῶ-ῶ, pro ἀνδρεῖ-ῶ-ος; quod vide.

'Ανδρείς, ας, ἡ, idem quod ἀνδρεία.

'Ανδρελίτας, acc. sing. ab ἀνδρελίτης, λίθ-ῶ-ος, ὁ, statua: ab ἀνὴρ.

'Ανδριαντίσκος, ου, ὁ, parva statua, parvum simulachrum; diminut. ab ἀνδριάς.
'Ανδριαντοποιὸς, οῦ, ὁ, qui statuas facit: ab ἀνδριάς, & ποιέω.
'Ανδριάς, άντος, ὁ, ultimâ producta, statua, maxime viri, simulachrum: ab ἀνὴρ, ἀνδρὸς; vir.
'Ανδρίζομαι, malculè me gero, f. ἰσομαι, p. ιώδρισμαι; ab ἀνὴρ.
'Ανδρικὸς, ὸν, ὁ, idem quod ἀνδρεῖος, fortis, virilis, &c.
'Ανδρεῖον, ου, τὸ, homuncio: ab ἀνὴρ.
'Ανδρεστὶ, virorum more. Th. ἀνὴρ.
'Ανδρεφίλης, ου, ὁ, viri amans, viri amicus: ex ἀνὴρ, & φίλος, amicus.
'Ανδρεφόνης, ου, ὁ, homicida; ἀνδρὸς φονεύων; Hom. Il. β'. vide ἀνδροφόνης.
'Ανδρήϊασμὸς, ὁ, ἐν ἰδίᾳ, angusta via; Hesych. proprie qui uni tantum viro sufficit; dicitur enim quasi ἀνδρὸς βασμός.
'Ανδροβασὴς, ὄντος, ὁ, qui viros vorat, teque suis interficit. Pro eodem dicitur & ἀνδροβόρος, ος, ὁ. Ex ἀνὴρ, & βιβρώσκω.
'Ανδροβουλία, per viros successio generis: ex ἀνὴρ & γένος.
'Ανδρογενὴς, ὴς, viripara, quæ parit masculum: ab ἀνὴρ, & γένομαι.
'Ανδρόγυνος, ου, hermaphroditus; ab ἀνὴρ & γυνὴ.
'Ανδροδαΐκτης, ου, ὁ, viros perimens; Schol. Aristoph. nisi potiùs sit, in qua viri perimuntur: ex ἀνὴρ, & δαΐζω; quod V.
'Ανδροδάμεια ἡ, mariti domitricem, acc. sing. ab ἀνδροδάμεια, ας, ἁ, Dor. pro ἀνδροδάμη. Ex ἀνὴρ, & δαμάω. Sic & ἀνδροδάμης, ου, ὁ, qui viros domat.
'Ανδροδάμας, ὁ, Hesychio est ἡ ὕπανδρος γυνὴ, subjecta viro mulier.
'Ανδροθεὰ 'Αθηνᾶ, fortissima Minerva.
'Ανδρόθεν, ex viro; in Etymol. ab ἀνὴρ.
'Ανδροκμὴς, ου, ὁ, ab homine laboratus: ab ἀνὴρ, & κάμνω, p. κέκμηκα.
'Ανδροκτασία, ας, ἡ; cædes virorum, ἀνδροκτασίη, dat. sing. ἀνδροκτασίῃσιν, gen. pl. Æol. ab ἀνὴρ, & κτείνω.
'Ανδροκτηψία, & ἀνδροκτήψιον, corporum pigneratio, quæ dabantur contra eos, apud quos homicidium perpetratum fuit: ex ἀνὴρ, & λαμβάνω, capio; unde λῆψις, acceptio, &c.
'Ανδρολογέω, ῶ, & ἀνδρολογίζω, milites conquiro, delectum habeo, virum lecto vel deligo; unde ἀνδρολογία, virorum dilectio, &c. ex ἀνὴρ, & λέγω, lego, deligo, &c.
'Ανδρομανὴς, ὶ, ὁ, ἡ, ὸν, hominum amore insaniens, mulier libidinosa; ἀνδρομανὲς, appellantpoëtæ mulieres Spartanas; Plut. in Numa quod viros furere faciant, &c. ex ἀνὴρ, & μανία, furor; quod vide.
'Ανδρόμεως, ὼς, ὁ, virilis, humanus, idem quod ἀνδρώδης. Th. ἀνὴρ.
'Ανδρομιμνέτης, ὁ, ὁ ἡ, ὸν, ad staturam & altitudinem virtì assurgens: ex ἀνὴρ & μίμνω.
'Ανδρόνικος, ου, ὁ, nomen viri. Gr. Victor.
'Ανδρὸς, gen. sing. ab ἀνὴρ, vir.
'Ανδρωδὴς, virum fieri: ἀνδροδῶσαι, a. 1. inf. verbi ἀνδρόω. Th. ἀνὴρ.
'Ανδρώπαις, puer virilitatem præ se ferens, vel, qui jam ad virilem ætatem tendit: ex ἀνὴρ & παῖς.
'Ανδρωπλήθεια, hominum multitudo seu conventus: ex ἀνὴρ, & πλῆθος; V.
'Ανδροσφίγξ, ιγγὸς, ὁ, statua quæ viri & sphingis figuram habet.
'Ανδρότης, τητος, ἡ, virilitas, fortitudo; ἀνδρεία.
'Ανδροφαγέω, ῶ, humanâ carne vescor: ex ἀνὴρ, & φάγω.
'Ανδροφόνεο, gen. Ion. ab ἀνδροφόνος, ος, ὁ, hon icidia: ab ἀνὴρ, & φένω.
'Ανδροφόνη, virilem, acc. sing. ab ἀνδροφόνης, ίου, ος, ὁ, ἡ, ab ἀνὴρ.
'Ανδροφοβεὶς, ὁ, vir factus, a. 1. pass. part. ab ἀνδροφόμεμαι 'ἀνδροφοάσθη, a. 1. inf. m. Th. ἀνὴρ.
'Ανδροφθόρος, homines corrumpens, & occidens: ex ἀνὴρ, & φθορεύς; V.
'Ανδρόφιλος, viri amicus. V. φίλος.
'Ανδροφανὴς, virilem vocem habens; à φάνη V.
'Ανδρὼν, ῶνος, ὁ, locus ubi viri versantur, virorum diversorium; à Th. ἀνὴρ.
'Ανδρώϊος, virilis, ἀνδρεῖος; ab ἀνὴρ.
'Ανδυὸ, pro ἀνδύω.
'Ανδύομαι, pro ἀναδύομαι; emergo, existo, &c. vide.
'Ανδωκα, Dor. & Poët. pro ἀνέδωκα, porrexit, 3. sing. a. 1. Th. δίδωμι.
'Ανεβάλοντο, 3. sing. imperf. ἀνεβάλλοντο, 3. pl. ab ἀναβάλλομαι.
'Ανέβη, conscendit; a. 2. act. ab ἀναβαίνω, 3. pl. ἀνέβησαν.
'Ανεβόρβόρυξεν, exclamârunt, 3. pl. a. 1. a βορβορύζω.
'Ανέβρεχε, insonuit, a. 2. verbi ἀναβρέχω.
'Ανέβωσεν, Ion. pro ἀνεβόησεν, 3. sing. a. 1. verbi ἀναβοάω, clamo.
'Ανέγγυος, ὁ ἡ, ὸν, illegitimus; illocabilis, indotata; ἄμπος, incertus: quasi sine sponsione, perfidus: ex α priv. & ἐγγύη, sponsio, fide jussio.
'Ανέγκλητος, ου, ὁ, ἡ, ὸν, qui in jus vocari nequit, inculpatus: ex α, & ἔγκλητος, accusatus, ab ἐγκαλέω.
'Ανεγνεμπτοντο, flectebantur, imperf. pass. à γναμπτω, pro κάμπτω. a. 1. pass. ἀνεγνάμφθεν.
'Ανεγνωμίασε, ου, ὁ, illaudatus: nulla laude affectus: ex α priv. & ἐγκωμιάζω; V.
'Ανεγνοεῖδη, agnitus est, a. 1. pass. ab ἀναγνωρίζω, f. ἰσω, quod à γνωρίζω.
'Ανέγνασμαι, p. pass. 'Ανεγνάθην, a. 1. ἀνέγνατο, 2. pl. a. 2. act. verbi ἀναγνάσσω.
'Ανέγνυτο, concitata est, imperf. pass. ab ἀνέγειμι, pro ἀνεγείρομαι, sic ἀνεγέρμην, pro ἀνεγειρόμην. Th. ἐγείρω.
'Ανεγχάρατον; quod fieri non contingit, impossibile, &c. ex α priv. & ἐγχαράσσω; vide.
'Ανεδέφισε, ου, ὁ ἡ, ὸν, qui pœnitus non est, qui solo æquatus, aut allisus non est, &c. ex α priv. & ἰδαφίζω, pavio, solo æquo, &c. vide.
'Ανεδήκατο, pluiq. p. pass. 1. pl. ab ἀναδέχομαι 'pro ἀνεδεδέγμεθα, per Syncop.
'Ανέδραθεν, a. 1. ab ἀναδαίνυμι.
'Ανεδύσατο, suscepit. a. 1. m. ab ἀναδύομαι 'ex ἀνὰ, & δύομαι.
'ΑΝΕΊΔΗΝ, licenter, impunè, adv. q. ab ἀνίημι, laxo, emitto.
'Ανέδρακον, suspexi, a. 2. ab ἀνὰ, & δέρκω.
'Ανείδεμον, ες, ὁ, a. 2. ab ἀναπείχω.
'Ανείδη, prodit, imperf. vel a. 2. ab ἀναδύω. Th. δύω.
'Ανείκαιν, imperf. ab ἀνακαίω, egredior: ex ἀνὰ, & δαίω.
'Ανείδυσατο, emersit, a. 1. m. ab ἀναδύω.
'Ανείδωκεν, reddidit, 3. sing. a. 1. ab ἀναδίδωμι.
'Ανείεργε, cohibeo. Th. εἴργω.
'Ανείζω, sublatum sedere facio; sublatum colloco & pono; Il. υ. ex ἀνὰ, & ἵζω, sedere facio, seu colloco, pono, &c.
'Ανείζασεν, discessit, a. 1. act. ab ἀναζεύγνυμι. Th. ζεύγνυμι, vel ζυγόω.
'Ανεζωπύρησε, revixit, 3. sing. a. 1. verbi ἀναζωπυρέω, quod à ζωπυρέω. Vide ζώπυρον.
'Ανείκαιν, pro ἀνῆκεν, impulit, a. 1. Att. ab ἀνίημι.
'Ανειδελέτε, 2. pl. a. 2. act. ἀνείδελον 'ab ἀναδάλλω, revivisco.
'Ανειθεὶς, ὁ, remissus, a. 1. part. pass. ab ἀνίθλω.
'Ανειθλητὸς, ου, ὁ, ἡ, involuntarius: ex α, & ἰθλάω.
'Ανείκησε, ας, ε, a. 1. ab ἀνατίθημι, expono, impono. Th. τίθημι.
'Ανείθλω, ης, η, a. 1. ind. pass. ab ἀνίημι 'item a. 2. ab ἀνατίθημι.
'Ανείρεμβεν, ω, ατο, nutrivi, a. 1. m. ab ἀνατρέφω. Th. τρέφω.
'Ανείσιδος, ου, ὁ ἡ, ὸν, forma carens, informis; ut ἀνείδεος 'ὕλη; primum subjectum; Philoson. ex α priv. (inserto, ρ, post α, euphoniæ gratiâ) & εἶδος, ους, τὸ, forma, facies, species, &c. à Th. εἴδω, video.
'Ανείκαστος, ου, ὁ ἡ, ὸν, incomparabilis; nulli assimulandus; qui nulla imagine adumbrari potest; item, quem nulla conjectura assequi possis; Suid. ex α priv. & εἰκάζω, assimilo, comparo, &c. Th. εἶκω, similis sum, unde εἰκὼς, υῖα, ὸς, similis, &c.
'Ανεικεδύΐα, vel ἀνεικηδύΐα; Lucinæ labores nondum experta; quæ nondum peperit; apud Eurip. ex α priv. (cum ν, inserto ante vocalem, ut solet, euphoniæ gratiâ;) & Εἰλειθύΐα, Lucina, dea, quæ parturientibus opitulatur: & pro ipso partu etiam ponitur.
'Ανείληπτ), contractum est, p. pass. 3. sing. ἀνειλήφαις, ὁ, p. part. act. ab ἀναλαμβάνω, contraho.
'Ανειδιλοποίλω, ῶ, idem quod εἰδωλοποιέω, ῶ; imaginem vel simulachrum fingo; seu represento, &c. ex εἴδωλον, & ποιέω.
'Ανεικαιότης, (est cum α priv. ante, &) cui contrarium est, εἰκαιότης, ητος, ἡ, idem quod εἰκαιοσύνη, ης, ἡ, temeritas, futilitas, vanitas; ab εἰκῇ, temerarius. Th. εἰκὴ, temere, &c.
'Ανειλέω, ῶ, evolvo; i. e. involutum explico; vel, pro Th. εἰλέω, volvo, voluto, &c. Inde etiam, verbale, ἀνείλημα, τὸ, evolutio; vel, involutio, & involucrum; unde, ἀνειλήματα, dicuntur σχῆμα, i. e. tormina, ab Hippocrate.
'Ανειλάσω, revolvo; item, ἀνειλήσω, idem quod ἀνειλέω; quod vide; ex ἀνὰ, & εἰλάσω, vide.
'Ανειλλω, idem cum ἀνειλέω; quod vide: ex ἀνὰ, & εἶλλω; idem quod Th. εἰλέω; vide.
'Ανείλον, ες, ε, sustuli, interemi, a. 2. act. ἀνειλόμην, a. 2. m. ab ἀναιρέω.
'Ανειμένην, p. part. pass. f. g. sic ἀνειμένος, m. g ab ἀνίημι.
'Ανειμένως, remissè solutè, licenter, negligenter; adverb. ab ἀνειμένος, η, ον, (particip. ab ἀνίημι) remissus, solutus; liber, curis solutus: item, dissolutus, diffusus, &c. tam in bonam quàm in malam partem, sumpto vocabulo.
'Ανειμι, redeo. Th. εἶμι, eo.
'Ανείμων, ὁ, ὠν ἔχων εἵματα, non vestitus, vel malè vestitus.
'Ανεῖν, Ion. pro ἀνύειν, conficere, finire.
'Ανεῖναι, remisisse, vel omisisse, infin. ab a. 2. inde act. ἄνυν, inde part. ἀνείς, ἔσσα, ἀνεῖσσα, a. 2. infin. m. ἀνέσθαι. Sed ἀνεῖσθαι, est p. inf. pass. ab ἀνίημι.
'Ανειπεῖν, edicere, proclamare, publicè pronunciare: item, referre, renunciare, &c. est infin. ab ἀνέπιον, ex alto, vel publice, dixi, publicavi, resi ondi: ex ἀνὰ, & ἔπον, dixi aor. ind. verbi ἔπω, dico.
'Ανείρω, arceo, propello, repello, inhibeo; idem quod ἀνείργω 'ex ἀνὰ, & εἴργω, cohibeo, &c.) unde, ἀνειρξις, inhibitio: Plut. de Socr.
'Ανείρυν, Ion. pro πλέκειν, nectere. Th. εἴρω.
'Ανειρύσαν, 3. pl. a. 1. act. subduxerunt. Th. ἕρυω.
'Ανέκεθεν, Ionicâ & Poëticâ epenthesi σῦ ι, dicitur, pro ἀνέκεθ interrogo; vel potius ἀνείκεσμαι, frequentiùs ponitur pro ἀνείκεσμαι, in passiv. interrogo, rogo, &c. ex ἀνὰ, & ἔκεθεν, dico.
'Ανειρεσιώνη, apud Poëtas & Ionas: Item, ἀνειρεσίη, apud Suid. idem quod Th. ἐρωτάω, ῶ interrogo, percontor, &c.
'Ανείσαν, 3. plur. aor. 1. ἀνεῖσαν, ab ἀνίημι, ascendo, redeo: ex ἀνὰ, & εἶμι, eo.
'Ανείσθη, remissum esse, præterperfect. infin. passiv. ab inde ἀνείμαι, vide ἀνεῖναι.
'Ανείσοδος, inaccessus; ad quem non patet ingressus: Plut. ex α priv. & εἴσοδος; V.
'Ανεισσφόρος, ου, ὁ ἡ, ὸν, immunis, qui tributum non solvit, &c. ex α priv. & εἰσφέρω; q. V.
'Ανείχε, 3, singular. imperf. act. ἀνειχέμην, pass. ab ἀνέχω, sustineo: ab ἀνὰ, ἔχω.
'Ανέλεω, Poët. pro ἀνέω, vel ἀνέω, Ionicè, vel Atticè pro ἀνῶ, a. 2. sub. ab ἀνίημι.
'Ανέλκυδον, adverb. ab origine, desuper, ἀνωθεν, Poët. idem Thema, ἕλκω.
'Ανεκαί, Poët. interdum idem, quod ἄνωθεν, supernè, eminùs. Th. ἑκαὶς, procul.
'Ανέκαθεν, ex quo non est egressus: invius: ex α priv. & ἐκβαίνω, exeo.
'Ανεκλίαστος, qui vi compelli nequit; inviolabilis; Plut. unde ἀνεκλιάστως, inviolabiliter, &c. ex α priv. & ἐκκλιάζω, vi exturbo; ex ἐκ & βιάζω, q. vide.
'Ανεκδημητὸς, qui non peregrinatur; peregrinationibus carens; ut ἀνεκδήμητος ἡμέρας; dies quâ peregrinari fas non est; ex α priv. & ἐκδημέω, quod vide.
'Ανεκδιήγητος, ου, ὁ, ἡ, inenarrabilis: ab α, ἐκ, & διηγέομαι.
'Ανεκδίκητος, ου, ὁ ἡ, ὸν, inultus, &c. ex α, priv. & ἐκδικέω, vide.
'Ανέκδοτος, non editus, non vulgatus; ut liber ἀνέκδοτος, &c. item, ἀνέκδοτος συγγάμη; Dem. filia nondum elocata; sed indotata & innupta, &c. ex α priv. & ἐκδοτος, vide.
'Ανεκδρομος, excursum & effugium non h. bens. Epigr. impervius; ex α priv. & ἐκδρομος, excursio, item pervius, &c. ab ἐκτρέχω, vide.
'Ανεκθέρμαντος, qui calefieri non potest; caloris expers; ex α priv. & ἐκθερμαίνω, excalefacio; quod ex ἐκ, & θερμαίνω, vide.
'Ανέκθυτον μίασμα, inexpiabile scelus; ab α priv. & ἐκθύομαι, placo, expio, vide.
'Ανέκλαγον, vocem in altum sustulerunt, 3. pl. a 2. ab ἀνακλάζω. Th. κλάζω.
'Ανεκλάλητος, ου, ὁ, ἡ, ineffabilis. ex α, ἐκ, & λαλέω.
'Ανέκλειπτος, ου, ὁ, ἡ, non cessans, perpetuus: ab α, ἐκ, & λείπω.
'Ανεκλιτὴς, indeficiens, indefinitus; ex α, priv. & ἐκλιτὴς, quod vide.
'Ανεκλόγιστος, à quo rationes non petuntur; cujus rationes subduci non possunt, &c. ex α priv. & ἐκλογίζομαι, q. vide.
'Ανεκόμισα, 3. sing. a. 1. ind. ab ἀνακομίζω, adfero. f. ἰσω. Th. κομίω.
'Ανεκόπη, percussus est, 3. sing. a. 2. pass. ab ἀνακόπτομαι. Th. κόπτω.
'Ανέκπυστα, τὰ, Hesych. sunt manifesta, exaudita; item ineffabilia infanda, &c. ex α priv. & ἐκπυστος, exauditus; id vide.
'Ανεκπίμπλημι, repleo; ex ἀνὰ, & ἐκπίμπλημι, expleo; quod ex ἐκ, & πίμπλημι, id vide.
'Ανέκπληκτος, imperterritus, impavidus, &c. (ex α priv. & ἔκπληκτος, q. vide) unde adv. ἀνεκπλήκτως, intrepidè, securè, constanter.
'Ανέκπνευστος, indelebilis, non elutus; ex α priv. & ἐκπλυνος, vide.
'Ανεκπόνητος, qui non potest educi, extrahi, aut expelli; ut ὀδὼν ἀνεκπόνητος; apud Hippocr. in Aphor. ex α priv. & ἐκπονητος, quod vide.
'Ανεκπύητος, ου, ὁ ἡ, ὸν, insuppurabilis; qui ad suppurationem perduci non potest; ex α priv. & ἐκπυέω, idem quod ἐκπύω, suppuro: ad suppurationem perduco; quod ex ἐκ, & πύω, idem, à πύω, q. vide.
'Ανέκρεκτον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi ἀνακρέκω, Th. κρέκω, clamo.
'Ανεκτὸς, ὸν, ὁ, ἡ, tolerabilis: ab ἀνέχω: hinc ἀνεκτότερον, tolerabilius, comp. 'Ανεκτῶς, adv. tolerabiliter.
'Ανεκφυκτος, quem nemo effugere potest; item, cui non licet effugere, &c. ex α priv. & ἐκφεύγω; vide.
'Ανεκφοίτητος, non prodiens; ex α priv. & ἐκφοιτάω, exeo, prodeo; quod ex ἐκ, & φοιτάω, vide.
'Ανέκφορος, quem efferre non licet, i. e. evulgare, Hust. ex α priv. & ἐκφορος, quod vide.
'Ανέκφραστος, ου, ὁ ἡ, ineffabilis; ex α, priv. & ἐκφράζω, vide.
'Ανεκφώνητος, idem ineffabilis, non expressus, &c. ex α priv. & ἐκφωνέω.
'Ανέλαιος, sine oleo, &c. ex α priv. & ἔλαιον, ου, τὸ, oleum, vide.
'Ανέλεγκτος, certior quam qui redargui possit; confectus, manifestus. Plut. invictus, inexpugnabilis, &c. item, non convictus, irrefutatus, &c. (ex α priv. & ἐλεγκτος, quod vide.) Inde etiam adv. ἀνελέγκτως, sine reprehensione; sine argumento, & probatione.
'Ανελεήμων, ονος, ὁ, ἡ, immisericors: ex α, & ἐλεήμων.
'Ανελεημόνως, crudeliter, immisericorditer, &c. adv. à præced.
'Ανελεῖν, a. 2. inf. ἀνέλης, 2. sing. sub. αἴρων, part. ἀνελὼν, a. 2. inf. m. ab ἀναιρέω, tollo.
'Ανελευθερία, ας, ἡ, illiberalitas, illiberalis morositas; & ἀνελευθεριότης; idem; avaritia, sordida parsimonia, &c. Utrumque à sequente ἀνελεύθερος.
'Ανελεύθερος, ου, ὁ, ἡ, illiberalis: ex α, & ἐλεύθερος.
'Ανελήθω, vide ἀναλαμβάνω.
'Ανελινύω, tempus tero, otior; fere idem cum simplici Th. ἠλιτύω, quiesco, otior.
'Ανέλικες, ων, ἡ, involutio, volutatio; item, explicatio, &c. est verbale à verbo ἀνελίσσω, vel ἀνελίττω; volvo, evolvo, revolvo, voluto, verso, aperio, explico, &c. ex ἀνὰ & ἑλίσσω, vide.
'Ανέλιπτος, apud Schol. Theocr. expon. ὁ μὴ ἐλίσσων 'τὸ πόδε; non torquens, trahens seu volvens pedem; i. e. non incedens; ex α priv. ἐλίσσω, & πούς.
'Ανελκύω, attollo, sursùm traho; retraho; subduco, &c. ex ἀνὰ, & ἑλκύω, vide.
'Ανέλκω, imperf. ἀνέλκον, sursùm traho: ab ἕλκω.
'Ανέλκωτος, ου, ὁ, non ulceratus; qui ulcus non sensit, &c. ex α priv. & ἕλκόω, ulcero, exulcero; unde ἕλκωτος, q. vide.
'Ανελλάδιστος, hellenismum non recipiens; alienus à Græca consuetudine; ut ἀνελλάδιστος συντάξις, de barbara & incongruente constructione, &c. ex α priv. & ἑλλαδίζω, quod vide.
'Ανελλατὶς, ἴος, ὁ ἡ, ὶ, cui nihil detrahi potest; cui nil deest; non deficiens, &c. ex α priv. ἐλλατὶς; q. vide.
'Ανελλιπὴς, ὁ, claudus; χωλός. Hesych. ὁ τοῖς ποσὶ μὴ ἀλλόμενος; qui pedibus non saltat; ex α priv. ἄλλομαι, & πούς.
'Ανέλοντο, acc. part. a. 2. act. ab ἀναιρέω, aufero. 'Ανέλοντο, sumpserunt, a. 2. m. Ion. pro ἀνείλοντο, ab ἀναιρέω.
'Ανεμπόνως, desperes, a. 1. sub. ab ἀπλαείζω

πίζω, f. ίσω. p. ίικα. Th. ἐλπίς.
Ἀνήκεστος, ος, ὁ, ἡ, desperatio, ἀνίλπιστος, ὁ, desperatus: ab ἀνιλπίζω.
Ἀνίλυτος, ὁ ἡ ὁ, detectus, non involutus, &c. ex α priv. & ἕλυτος; q. vide.
Ἀνιλών, όντος, ὁ, α. 2. part. Ἀνίλων, 3. pl. α. 2. sub. ab ἀναρίλω.
Ἀνίμβατος, inaccessilis, avius, &c. ex α priv. & ἐμβαίνω, vide.
Ἀνιμέσητος, carens invidia; non invisus, unde adv. ἀνιμεσήτως, citra invidiam, &c. ex α priv. & ιμέσητος, quod vide.
Ἀνίμενε, a. 1. ind. act. ἀνιμένατε, 2. pl. verbi ἀναμίνω.
Ἀνιμία, ᾶς, τὸ νομο: ab ἰμία.
Ἀνίμητος, indivisus, individuus, non distributus; ἀμίρεστος, ex α priv. & ρίμω, vide.
Ἄνιμος, ἀνιμόεις, & ἀνίμοις, ος, ὁ ἡ ὁ, vento plenus, vanus, evanidus, subventaneus; ut ἀνεμοέσσα κόνις; expon. fœtus evanidus, &c. item, Metaphoricè, ἀνεμόεις ἀνθρωπος; homo levis, inconstans, &c. Item, ἀνεμίδιον, diminut. q. d. ventulus, Plat. omnia à seq. Th. ἄνεμος.
Ἀνεμίζω, ventis agito. f. ίσω. p. ἀνίμικα. part. præt. pass. ἀνεμιζόμενος, ventis agitatus. Th. ἄνεμος.
Ἀνίμμαι, exspectabar, imperf. ab ἀναμίμνω, Poët. pro μίνω.
Ἀνεμνήθη, recordatus est, 3. sing. a. 1. ind. passi. verbi μνάομαι.
Ἀνεμόεσσαι, curior qui à ventis impellitur; vel cursor qui cum ventis currit, &c. ex ἄνεμος, & δρόμος, quæ vide.
Ἀνεμοκτῖ, dicebantur quidem, apud Corinthum, incantamentis quibusdam, ventorum tempestates sedantes; teste Bust. q. venti sopitores, &c. ex ἄνεμος, ventus, & κοίτος, ὁ, idem quod Th. κοίτη, ης, ἡ, cubile, lectus; item, dormitio, somnus, &c.
ΑΝΕΜΟΣ, ου, ὁ, ventus, gen. ἀνίμοιο, Ion. dat. pl. ἀνίμοισι, q. ab ἄνημι. Hinc ἀνεμόεις, εντος, ὁ, ventosus: ἀνεμόεν ἱστίον, ventosum velum: ἀνεμώδης, ους, ὁ, ἡ, idem. ἀνεμίω, ῶ, ventilo: ἀνεμιδιος, α, ὁ, ὴ, vento plenus, vanus: ἀνέμινος, ἀνεμώδης, & ἀνεμώλιος, ος, ὁ ἡ ὁ, idem. Ab ἄνεμος, ANIMUS.
Ἀνεμοσκόπος, ὁς, ὁ, ἡ, à vento tegens; à σκέπω, & ἄνεμος.
Ἀνεμοσφόρητος, ος, ὁ, vento perstrepens: ab ἄνεμος, & σφορέω.
Ἀνεμοτρεφὴς, & ἀνεμοτροφὴς, ους, ὁ, ἡ, à vento nutritus, & auctus, seu corroboratus: ab ἄνεμος, & τρέφω.
Ἀνεμόβλητος, ος, ὁ, ἡ, qui à vento versatur. Th. τρέφω.
Ἀνεμόφθορος, ος, ὁ, ἡ, arefactus: ex ἄνεμος, & φθείρω.
Ἀνεμοφόρητος, à ventis disjectus; à ventis in diversas partes latus, &c. ex ἄνεμος, & φορέω.
Ἀνεμόω, ventilo; vide in ἄνεμος.
Ἀνεμπλήκτως, idem quod ἀνεκπλήκτως, audacter, imperterritè, intrepidè, &c. ex α priv. & ἐμπλήκτος, vide.
Ἀνέμπλοος ναῦς, navis non navigans; i.e. stans seu quiescens. Nonnus. ex α priv. & ἐμπλέω; v. de.
Ἀνεμπόδιστος, non impeditus; liber; (ex α priv. & ἐμποδίζω, vide) unde adv. ἀνεμποδίστως, nullo negotio; sine impedimento; liberè, absque offendiculo, &c.
Ἀνέμπαπτος, qui incidere non potest; Laert. in Zen. item, irreprehensus, inculpatus, &c. ex α priv. & ἐμπίπτω, incido, illabor, vide, unde ἔμπτωσις, ipsa actio incidendi, casus, lapsus.
Ἀνέμφατος, non demonstratus; ex α priv. & ἐμφαίνω, vide.
Ἀνέμφορος, ὁ ἡ ὁ, carens efficacia; sine emphasi seu significatione expressa; luculentam speciem non præbens, &c. unde adv. ἀνεμφόρως, sine efficacia, vel non expresse, &c. ab eod. Th.
Ἀνεμώδης, vide in ἄνεμος.
Ἀνεμώκης, ίος, ὁ ἡ ὁ, venti celeritatem habens, ex ἄνεμος, & ὠκὺς.
Ἀνεμώλιος, α, ὁ, ἡ, futilis, q. ἀνεμώνιος. Hinc ἀνεμωλια βάζειν. Ab ἄνεμος.
Ἀνεμώνη, ης, ἡ, papaveris genus: ab ἄνεμος, quod spirante vento aperiatur.
Ἀνενδεὴς, ἐος, ὁ ἡ ὁ, non indigus: ab α, & ἐνδεὴς.
Ἀνένδεικτος, qui sine ostentatione est, non ostentator, &c. ex α priv. & ἐνδείκνυμι, quod vide. Unde ἀνδειξις, &c. vide.
Ἀνένδεκτον, ς, τὸ, quod fieri nequit: ab α, & ἐνδέχομαι, fieri potest.
Ἀνενδεῶς, citra indigentiam; ab ἀνενδεὴς.
Ἀνενδοίαστος, α, ὁ ἡ ὁ, indubitatus, & indubitabilis; unde ἀνενδοιάστως, dubio procul; sine dubio, indubitanter, &c. ex α priv. & ἐνδοιάζω, vide.
Ἀνένδοτος, non remissus, nec languidus: vel in quo non est remissio, nec languor; item, rigidus, non exorabilis: (ex α priv. & ἐνδίδωμι, q. vide) unde etiam, ἀνενδότως, non remisse, non languidè, nec perfunctoriè; bona fide, &c.
Ἀνενίγκαι, a. 1. inf. ἀνενίγκας, part. ἀνενίγκειν, a. 2. inf. ἀνενίγκων, part. Ab ἀναφέρω, subduco.
Ἀνενείκατο, emisit, 3. pers. sing. a. 1. m. Ion. & Poët. pro ἀνηνείκατο. Hinc ἀνενεικάμενος, part. ἀνενείκας, a. 1. part. act. ἀνενείκεις, a. 1. part. pass. ab ἀναφέρω, sustollo, emitto.
Ἀνεργὴς, effectu carens, iners; & ἀνέργητος, idem; (ex α priv. & ἐνεργὴς, vide) ineffícax, inutilis, &c.
Ἀνενθουσίαστος, non afflatus divino numine, non fanaticus; non vehemens, &c. ut, ἀνενθουσίαστος ἔρως, non insanus amor; qui fanaticos non facit, Plut. in Amatoriis, ex α priv. & ἐνθουσιάζω.
Ἀνέπεσεν, repiravit, a. 1. ex ἀναπαύω, quod a ἐπέω.
Ἀνεπλυσχύα, ἡς, erumpens, p. m. Att. part. f. g. verbi ἀναφέρω, Gen. 40. 10.
Ἀνεπίοητος, Indoctus, inexercitatus, inexpertus; item, passivè, inexcogitatus, imperceptus, &c. ex α priv. & ἐπίοητος, vide.
Ἀνεπτόχλητος, non perturbatus, placatus, quietus, &c. & ἐπτοχλέω, quod vide.
Ἀνέπτες, remittentes, nom. pl. a. 2. part. ἀνεὶς, ἐντος: ab ἀνίημι.
Ἀνεπίευκτος, ος, ὁ ἡ ὁ, non affabilis; hominum congressus refugiens, insociabilis, &c. ex α, priv. & ἐντυγχάνω, q. vide.
Ἀνεξέλεγκτος, qui refutari & coargui non potest: ex α priv. & ἐξελέγχω, vide.
Ἀνεξερεύνητος, ος, ὁ, ἡ, imperscrutabilis: ex α, & ἐξερευνάω.
Ἀνεξέτασον, inquisitum, indicta causa: ex α, & ἐξετάζω.
Ἀνεξέτασος, non examinatus; non exploratus; diligenti examine non cognitus, seu perquisitus; ut ἀνεξέτασος βίος; vita in quam non inquiritur, &c. Unde adv. ἀνεξετάστως, sine examine, inexploratò, sine delectu vel discrimine, &c. ab eod. Th.
Ἀνεξεύρητος, qui inveniri nequit; non inventus, incompertus, incomprehensibilis, &c. ex α priv. & ἐξευρίσκω, vide.
Ἀνεξήγητος, non expositus, non enarratus, aut explicatus; ex α priv. & ἐξηγέομαι, vide.
Ἀνεξία, tolerantia; verbale ab ἀνέχω.
Ἀνεξίκακος, ος, ὁ, ἡ, tolerans malorum: ab ἀνέχομαι, & κακὸν.
Ἀνεξικακῶ, patientiam accommodo, in tolerandis malis; ἀνεξικακία; clementia, patientia; malorum tolerantia, &c. Unde etiam adv. ἀνεξικάκως φέρειν, æquo animo ferre, &c. ejusd. Th. & comp.
Ἀνεξίκμαστος, ος, ὁ ἡ ὁ, propriè, qui exsiccari non potest; vel qui exsiccatus non est; item non exuccus, seu succosus, &c. ex α priv. & ἰκμάζω, humecto, humefacio; à Th. ἰκμὰς, άδος, ἡ, humor, vapor, &c.
Ἀνεξίλαστος, implacabilis; qui placari nequit, ex α priv. & ἐξιλάομαι.
Ἀνεξίτητος, exitum non habens, impervius. Hesych. ex α priv. & ἐξίτητος, egrediens; ab ἔξειμι, vel ἐξίημι, vide.
Ἀνεξιχνίαστος, ος, ὁ, ἡ, impervestigabilis: ex α, & ἐξιχνιάζω, investigo, f. άσω. p. ασα. Th. ἴχνος.
Ἀνέξοδος, ος, ὁ, ἡ, qui nullum habet exitum: ab α, & ἔξοδος.
Ἀνέξοιστος, quem efferre non licet, non vulgandus. Eust. ex α priv. & ἐκφέρω, f. ἐξοίσω, &c. vide.
Ἀνέξομαι, tolerabo, f. 1. m. ab ἀνέχω.
Ἀνεον, Ion. pro ἀνεὶν, 3. pl. præt. ab ἀνίημι, laxo.
Ἀνέορτος, inculcus, incelebris, non feriatus, non hilariter transactus, &c. ex α priv. & ἑορτὴ, vide.
Ἄνεος, & ἄνεως, Atticè; mutus, tacitus; vocis expers; item, impos animi; ἄφρων, ὴ ὃ τοῦ ἐκπλήγματος, apud Hippocrat. est ejusd. Th. & comp. cum ἄνευος, quod vide.
Ἀνεοτασία, vel ἀνεωσία. Hesych. est stupor, quo aliquis stat ἄνους, & velut attonitus; ex ἀνὸς & ἵσταμαι.
Ἀνεπάγελτος, non vocatus; vel invocatus; ἄκλητος; non denunciatus; non indictus; Polyb. 4. ex α priv. & ἐπαγγέλλω, vide.
Ἀνεπαίσθητος, qui non sentitur; ὃν οὐκ ἔστιν αἴσθεσθαι; insensibilis, ex α pr. & ἐπαισθάνομαι, q. vide.
Ἀνεπαίσιος, qui refutari & coargui non potest: ex α priv. & ἐξελέγχω, vide.
Ἀνεπαΐστως, non alternans; seriem continuam habens. Aristot. de animal. l. 2. de dentibus loquens; ζῶα ἀνεπάλλακτα vocat, quibus sunt dentes continui; ut est bos, equus. &c.
Ἀνεπάλμακτος, Poët. pro ἀνεφαλμόμενος ab ἀναφάλλομαι, resilio: ex ἀνὰ, ὅτι, & ἅλλομαι.
Ἀνέπαλτο, resiliit, erectus est: ab ἀνὰ pro ἄνω, sursum, ὅτι, & ἅλτο.
Ἀνεπανόρθωτον, ς, τὸ, non emendabile: ex α, & ἐπανορθόω· hoc ab ἀνορθόω, rursus erigo, corrigo.
Ἀνέπαφος, intactus liber; quem attingere nequeas; idem quod ἀνέπαφτος, item sincerus, purus, &c. ut ἀνέπαφος ὑπόθηκη, intactum pignus, & nemini oppignoratum; ex α priv. & ἐπαφάομαι, vide.
Ἀνεπαφρόδιτος, qui sine venere & gratia est, invenustus, illepidus, &c. ex α priv. & ἐπαφρόδιτος, seu ἀπαφροδίτος, venustus; ex ὅτι & ἀφροδίτη, Venus, vide.
Ἀνεπαχθὴς, ἐος, ὁ ἡ ὁ, odio & invidia carens; non molestus, quietus, &c. ex α priv. & ἐπαχθὴς, vide.
Ἀνέπεισα, persuasi, a. 1. ab ἀναπείθω.
Ἀνέπεμπλα, remisi, a. 1. ab ἀναπίμπτω.
Ἀνέπεσα, ας, ε, discubui, a. 1. ἀνέπεσον, ες, ε, a. 2. ab ἀναπίπτω.
Ἀνεπήδησεν, saltavit, 3. sing a. 1. ab ἀναπηδάω, f. ήσω. Th. πηδάω, salio.
Ἀνεπηφιος, ος, ὁ ἡ ὁ, inoffensus, injuriæ immunis, &c. ex α priv. & ἐπηρεάζω, vide.
Ἀνεπὶς, nihil dicens, mutus, taciturnus; ex α priv. & ἔπος, vide.
Ἀνεπίβαλος, inaccessus, impervius; ex α priv. & ἐπίβατος, quod vide.
Ἀνεπιβούλευτος, cui insidiari nemo potest; insidiis non obnoxius; ab insidiis tutus; unde, τὸ ἀνεπιβούλευτον, insidiarum securitas, tranquillitas, &c. ex α priv. & ἐπιβούλευτος, vide.
Ἀνεπίγεφος, ος, ὁ ἡ ὁ, titulo carens. Th. γεφος.
Ἀνεπίδεὴς, non indigens; minime vel nulla re indigens; ex α pr. & ἐπιδέομαι, q. vide.
Ἀνεπίδεικτος, qui est sine ostentatione, non ostentator; ex α priv. & ἐπιδείκνυμι, vide.
Ἀνεπίδεκτος, non capax, non admittens; qui recipere non potest; item impossibilis; ex α priv. & ἐπιδέχομαι, quod vide.
Ἀνεπιδικος, minimè mordens; qui sine erosione ex α priv. δὴν, & δάκνω, f. δήξω, mordeo.
Ἀνεπίδοτος, ος, ὁ ἡ ὁ, non obligatus; ex α priv. & ἐπίδοτος, obligatus; ab ἐπιδέω, obligo; quod ex δὴν, & δέω, ligo.
Ἀνεπιδρόμως, & ἀνεπιδρόμους, q. vide.
Ἀνεπίδρος, ος, ὁ ἡ ὁ, non inauditus, vel qui audiri nequit. Athen. l. 9. non denunciatus, non indictus, &c. exp. & ἄγνωστος, ab Eust. ex α priv. & ἐπαίω, is de quo auditum est; qui innotuit; verbale ab ἐπέπω; idem quod Th. δέω, audio, inaudio; item intelligo, sentio.
Ἀνεπαίσχυντος, ος, ὁ ἡ ὁ, iuverecundus, impudens: ex α, & ἐπαισχύνομαι.
Ἀνεπάλληκτος, non alternans; seriem continuam habens. Aristot. de animal. l. 2. de dentibus loquens; ζῶα ἀνεπάλληκτα vocat, quibus sunt dentes continui; ut est bos, equus. &c.
Ἀνεπαφρόδιτος, Poët. pro ἀνεφαλμόμενος ab ἀναφάλλομαι, resilio: ex ἀνὰ, ὅτι, & ἅλλομαι.
Ἀνέπαλτο, resiliit, erectus est: ab ἀνὰ pro ἄνω, sursum, ὅτι, & ἅλτο.
Ἀνεπανόρθωτον, ς, τὸ, non emendabile: ex α, & ἐπανορθόω· hoc ab ἀνορθόω, rursus erigo, corrigo.
Ἀνέπαφος, intactus liber; quem attingere nequeas; idem quod ἀνέπαφτος, item sincerus, purus, &c. ut ἀνέπαφος ὑπόθηκη, intactum pignus, & nemini oppignoratum; ex α priv. & ἐπαφάομαι, vide.
Ἀνεπαφρόδιτος, qui sine venere & gratia est, invenustus, illepidus, &c. ex α priv. & ἐπαφρόδιτος, seu ἀπαφροδίτος, venustus; ex ὅτι & ἀφροδίτη, Venus, vide.
Ἀνεπαχθὴς, ἐος, ὁ ἡ ὁ, odio & invidia carens; non molestus, quietus, &c. ex α priv. & ἐπαχθὴς, vide.
Ἀνέπεισα, persuasi, a. 1. ab ἀναπείθω.
Ἀνέπεμπλα, remisi, a. 1. ab ἀναπίμπτω.
Ἀνέπεσα, ας, ε, discubui, a. 1. ἀνέπεσον, ες, ε, a. 2. ab ἀναπίπτω.
Ἀνεπήδησεν, saltavit, 3. sing a. 1. ab ἀναπηδάω, f. ήσω. Th. πηδάω, salio.
Ἀνεπηφιος, ος, ὁ ἡ ὁ, inoffensus, injuriæ immunis, &c. ex α priv. & ἐπηρεάζω, vide.
Ἀνεπὶς, nihil dicens, mutus, taciturnus; ex α priv. & ἔπος, vide.
Ἀνεπίβαλος, inaccessus, impervius; ex α priv. & ἐπίβατος, quod vide.
Ἀνεπιβούλευτος, cui insidiari nemo potest; insidiis non obnoxius; ab insidiis tutus; unde, τὸ ἀνεπιβούλευτον, insidiarum securitas, tranquillitas, &c. ex α priv. & ἐπιβούλευτος, vide.
Ἀνεπίγεφος, ος, ὁ ἡ ὁ, titulo carens. Th. γεφος.
Ἀνεπίδεὴς, non indigens; minime vel nulla re indigens; ex α pr. & ἐπιδέομαι, q. vide.
Ἀνεπίδεικτος, qui est sine ostentatione, non ostentator; ex α priv. & ἐπιδείκνυμι, vide.
Ἀνεπίδεκτος, non capax, non admittens; qui recipere non potest; item impossibilis; ex α priv. & ἐπιδέχομαι, quod vide.
Ἀνεπιδικος, minimè mordens; qui sine erosione ex α priv. δὴν, & δάκνω, f. δήξω, mordeo.
Ἀνεπίδοτος, ος, ὁ ἡ ὁ, non obligatus; ex α priv. & ἐπίδοτος, obligatus; ab ἐπιδέω, obligo; quod ex δὴν, & δέω, ligo.

Ἀνεπιδρόμως, & ἀνεπιδρόμους, q. vide.
Ἀνεπίδρος, ος, ὁ ἡ ὁ, non inauditus, vel qui audiri nequit. Athen. l. 9. non denunciatus, non indictus, &c. exp. & ἄγνωστος, ab Eust. ex α priv. & ἐπαίω, is de quo auditum est; qui innotuit; verbale ab ἐπέπω; idem quod Th. δέω, audio, inaudio; item intelligo, sentio.
Ἀνεπαίσχυντος, ος, ὁ ἡ ὁ, iuverecundus, impudens: ex α, & ἐπαισχύνομαι.
Ἀνεπάλληκτος, non alternans; seriem continuam habens. Aristot. de animal. l. 2. de dentibus loquens; ζῶα ἀνεπάλληκτα vocat, quibus sunt dentes continui; ut est bos, equus. &c.
Ἀνεπαφρόδιτος, Poët. pro ἀνεφαλμόμενος ab ἀναφάλλομαι, resilio: ex ἀνὰ, ὅτι, & ἅλλομαι.
Ἀνέπαλτο, resiliit, erectus est: ab ἀνὰ pro ἄνω, sursum, ὅτι, & ἅλτο.
Ἀνεπανόρθωτον, ς, τὸ, non emendabile: ex α, & ἐπανορθόω· hoc ab ἀνορθόω, rursus erigo, corrigo.
Ἀνέπαφος, intactus liber; quem attingere nequeas; idem quod ἀνέπαφτος, item sincerus, purus, &c. ut ἀνέπαφος ὑπόθηκη, intactum pignus, & nemini oppignoratum; ex α priv. & ἐπαφάομαι, vide.
Ἀνεπαφρόδιτος, qui sine venere & gratia est, invenustus, illepidus, &c. ex α priv. & ἐπαφρόδιτος, seu ἀπαφροδίτος, venustus; ex ὅτι & ἀφροδίτη, Venus, vide.
Ἀνεπαχθὴς, ἐος, ὁ ἡ ὁ, odio & invidia carens; non molestus, quietus, &c. ex α priv. & ἐπαχθὴς, vide.
Ἀνέπεισα, persuasi, a. 1. ab ἀναπείθω.
Ἀνέπεμπλα, remisi, a. 1. ab ἀναπίμπτω.
Ἀνέπεσα, ας, ε, discubui, a. 1. ἀνέπεσον, ες, ε, a. 2. ab ἀναπίπτω.
Ἀνεπήδησεν, saltavit, 3. sing a. 1. ab ἀναπηδάω, f. ήσω. Th. πηδάω, salio.
Ἀνεπηφιος, ος, ὁ ἡ ὁ, inoffensus, injuriæ immunis, &c. ex α priv. & ἐπηρεάζω, vide.
Ἀνεπὶς, nihil dicens, mutus, taciturnus; ex α priv. & ἔπος, vide.
Ἀνεπίβαλος, inaccessus, impervius; ex α priv. & ἐπίβατος, quod vide.
Ἀνεπιβούλευτος, cui insidiari nemo potest; insidiis non obnoxius; ab insidiis tutus; unde, τὸ ἀνεπιβούλευτον, insidiarum securitas, tranquillitas, &c. ex α priv. & ἐπιβούλευτος, vide.
Ἀνεπίγεφος, ος, ὁ ἡ ὁ, titulo carens. Th. γεφος.
Ἀνεπίδεὴς, non indigens; minime vel nulla re indigens; ex α pr. & ἐπιδέομαι, q. vide.
Ἀνεπίδεικτος, qui est sine ostentatione, non ostentator; ex α priv. & ἐπιδείκνυμι, vide.
Ἀνεπίδεκτος, non capax, non admittens; qui recipere non potest; item impossibilis; ex α priv. & ἐπιδέχομαι, quod vide.
Ἀνεπιδικος, minimè mordens; qui sine erosione ex α priv. δὴν, & δάκνω, f. δήξω, mordeo.
Ἀνεπίδοτος, ος, ὁ ἡ ὁ, non obligatus; ex α priv. & ἐπίδοτος, obligatus; ab ἐπιδέω, obligo; quod ex δὴν, & δέω, ligo.

Ἀνεπίδικος, purus, & controversia vacuus; de quo nulla est controversia, ut κληρος ἀνεπίδικος, &c. ex α priv. & ἐπίδικος.
Ἀνεπίδοτος, ος, ὁ, nihil proficiens; qui proficere nequit; ex α priv. & ἐπίδοσις, vide.
Ἀνεπιδόκητος, non expectatus; qui non expectatus venit; ex α priv. ὅτι, & δοκάζω, expecto.
Ἀνεπιεικὴς, ίος, ὁ ἡ ὁ, durus, immitis, iniquus, savus; unde, ἀνεπείκεια, ας, ἡ, duritie, immanitas, iniquitas; & adv. ἀνεπιεικῶς, iniquè; item, ἀνεπεικέστερον, insuaius, inhumanius; &c. ex α priv. & ἐπιεικὴς; quod vide.
Ἀνεπίκλητος, & ἀνεπίκλυτος, ος, ὁ ἡ ὁ, adustione carens; ex α priv. & ἐπίκλυτος, vide.
Ἀνεπίκλητος, nulli criminationi obnoxius, nec reprehensioni; irreprehensus, inculpatus, &c. Xen. Unde, adv. ἀνεπικλήτως; citra reprehensionem, irreprehense; &c. ex α priv. & ἐπίκλητος, q. vide.
Ἀνεπικούρητος, auxilio destitutus; cui opem nemo tulit; ex α priv. & ἐπικουρέω, vide.
Ἀνεπίκριτος, de quo statui aut decerni non potest; (ex α priv. & ἐπικρίνω, q. vide) item, imbecillis; qui nec sensibili, nec intelligibili judicio utitur.
Ἀνεπίληπτος, ος, ὁ, ἡ, inculpatus, irreprehensus: ex α, & ἐπίληπτος, reprehensus. Th. λαμβάνω.
Ἀνεπίληστος, ος, ὁ ἡ ὁ, inoblitus; sine oblivione; non abiconditus, &c. ex α priv. & ἐπιλανθάνομαι, q. vide.
Ἀνεπιλογίστως, inconsideratè; ex α priv. & ἐπιλογίζομαι, computo; item, perpendo, considero, &c. quod ex ἐπὶ, & λογίζομαι, quod vide.
Ἀνεπιμέλητος, incuriosus, qui nullam curam habet; ex α priv. & ἐπιμέλητος.
Ἀνεπίμονος, ος, ὁ ἡ ὁ, non permanens, non durabilis. Plut. de educ. ex α priv. & ἐπιμένω; vide.
Ἀνεπινόητος, inconsideratus, improvisus, incogitabilis, &c. (ex α priv. & ἐπινοέω, vide) unde ἀνεπινόητον, quod mente concipi non potest, quod comminisci non possumus, &c.
Ἀνεπίξεστος, ος, ὁ ἡ ὁ, impolitus, imperfectus: ab ἐπιξέω, in superficie rado. Th. ξέω.
Ἀνεπίπλαστος, ος, ὁ ἡ ὁ, nulla simulatione fucatus; non fictus; non fucatus, &c. ex α priv. & ἐπιπλάσσω, vel πλάω, illino, inspergo, quod ex ἐπὶ & πλάσσω, vide.
Ἀνεπίσκευτος, qui aliis non permiscetur; ex α priv. & ἐπισκεύω, vide.
Ἀνεπίπληκτος, inculpatus, irreprehensus; item, ἀνεπιπλήκτως, adv. irreprehensè, inculpatè; & ἀνεπιπληξία, q. d. reprehensionis carentia; ex α priv. & ἐπιπλήσσω, vel -πτω, objurgo, increpo, castigo verbis, &c. quod ex ἐπὶ, & πλήσσω, vide.
Ἀνεπιρρίπτων, gen. pl. ab ἀνεπιρρίπτος, ος, ὁ, ἡ, nondum confectus, vel libatus: ab ἐπιρρίζω, sacrifico. Th. ῥίζω.
Ἀνεπισήμωτος, non notabilis, nullo notabili indicio, inobservabili; item, ingloriius, & obscurus, &c. ex α priv. & ἐπισημόω, vide.
Ἀνεπίσκεπτος, inconsideratus, inexplicatus; unde adv. ἀνεπισκέπτως, inexploratè, inconsideratè, &c. ex α priv. & ἐπισκέπτομαι, q. vide.
Ἀνεπισκύαστος, qui talis est, ut instaurari non possit, irreparabilis, &c. ex α priv. & ἐπισκυάζω, vide.
Ἀνεπισταθμευτος, immunis ab hospitiis prædendis exercitu in transitu, vel principis commeatui; qui copiarii & parochi fungi munere non obstringitur; &c. ex α priv. & ἐπισταθμεύω, vide.
Ἀνεπίστατος, incustoditus, inobservatus; qui sine curatore est; ex α priv. & ἐπιστατέω, vide.
Ἀνεπίστατος, incognitus, inobservabilis; propriè, cui animum non advertimus; qui nulla animadversione consideratur; item, ἀνεπιστασία, inconsideratia, incogitantia; utrumq; ex α priv. & ἐφίστημι, mentem adhibeo ad aliquid.
Ἀνεπιστημοσύνη, ης, ἡ, ignorantia, imperitia, inscientia; (cui opponitur ἐπιστήμη) à sequente,
Ἀνεπιστήμων, ονος, ὁ, ἡ, imperitus: ab ἐπιστήμη, scientia.
Ἀνεπίστροπος, ὁ μὴ ἐπιστρέφων, Hesych. qui non mutatur, qui non convertitur, &c. (ex α priv. & ἐπιστρέφω, vide) unde etiam, ἀνεπιστρεπτί, sine reditu, &c. Item ἀνεπιστρόφως, secius, non curans; inexorabilis; qui mutari nescit, &c, & ἀνεπίστροφος, incuriosus, &c. item, adv. ἀνεπιστρόφως, more eorum qui non curant, &c. Omnia ejusd. Th. & comp.
Ἀνεπίστρεπτος, qui inhibitus aut repressus non est; qui inhiberi seu reprimi non potest; ut ἀνεπίστρεπτος ὁρμὴ, effrænatus impetus, &c. ex α priv. & ἐπιστρέφω, idem quod ἐπέχω, contineo, cohibeo, reprimo, &c. quod vide.
Ἀνεπίτακτος, injussu aliquid agens; item, invictus, fortis, &c. ex α priv. & ἐπιτάσσω, vide.
Ἀνεπίτατος, expers intentionis, qui intendi non potest, &c. ex α priv. & ἐπιτείνω, vide.
Ἀνεπιτεχνήτως, inartificialiter, non consultò, ex industria; citra artem, &c. ex α pr. & ἐπιτέχνητος, artefactus, artificialis; ab ἐπιτεχνάομαι, insuper machinor & molior; vel simpliciter machinor, molior, &c.
Ἀνεπιτήδευς, Ion. pro ἀνεπιτήδειος, ineptus: ab α, & ἐπιτήδευς.
Ἀνεπιτήδευτος, i. e. ἀμελέτητος, non accuratus; ut ἀνεπιτήδευτος βάδισις; incompositus incessus; vel inartificialis, &c. ex α priv. & ἐπιτηδεύω, vide.
Ἀνεπιτίμητος, irreprehensus, non increpandus, &c. ex α priv. & ἐπιτιμάω, vide.
Ἀνεπίτροπος, tutoribus carens; ex α pr. & ἐπιτρέπω, vide.
Ἀνεπίφατος, ος, ὁ ἡ ὁ, non apparens; Quintil. l. 4. c. 1. oratio remissa, ac sine ostentatione; modesta; sine ullo timore: ἀνεφοδίαστος, ἀμυγὴς. Hesych.

Hesych. ex α priv. & ὑπηφάνω, vide.

'Ανυπαίτιος, ex inspersto, inopinanter; seu inopinatò, repentè, secretò, &c. à præced. ἀνυπίπτατος.

'Ανυπείκτως, nihil cedendo; Hesych. ex α priv. & χάζω, cedo; do locum; recedo, retrocedo, &c.

'Ανυπέρβητος, insuperabilis, inaccessus; quem conatu nullo assequaris; ex α priv. & ὑπερβάω, vide.

'Ανυπόπτιος, qui non videt, vel non videtur; invisus; ἀθεάρητος, ex α priv. & ὑπόψιος, vide.

'Ανυπόπτητος, qui non inspexit; ità dicebatur is, cui jus non erat spectare τὰ μυστήρια; arcana nimirum Cereris sacra. Hyperid. Suid. ex α priv. & ὑποπτεύω, vide.

'Ανυπόφθονος, ος, ον, ὁ ἡ, ab invidiâ alienus. Th. φθόνος.

'Ανυπτιάχητος, ος, ὁ, ἡ, Poët. pro ἀπροσδόκητος, improvisus: ex ὑποφεύγω, intelligo.

'Ανυπτάμην, sursùm volavi, Dor. pro ἀνεπτάμην, a. 2. m. verbi ἀνίπταμαι. Th. ἵπταμαι.

'Ανυπτόητο, stupescebat, pl. p. pass. ab ἀνυποπτεύομαι, f. ήσομαι. p. ἀνυπτόημαι. Ex ἀνὰ, & πτοέω, ῶ, terrefacio.

'Ανῦρ, pro ἀνὴρ, acc. sing. ἄνδρα, nom. pl. ab ἀνὴρ.

'Ανήκεστος, ος, ὁ, ἡ, insanabilis, & ab amore alienus: ab α, & ἰάομαι.

'Ανήρατος, ος, ὁ ἡ, inelaboratus, incultus, rudis; item, qui factus seu fabrefactus non fuit; ex α priv. & ἐργάζομαι, vide.

'Ανηρεθίζω, & ἀνερεθίζομαι, instigo, irrito, ex ἀνὰ, & ἐρεθίζω, vide.

'Ανήρικτος, sive ἀνέρικτος; dicitur ὁ μὴ ἐρεικτὸς, sive ἠρεικμένος; qui fresus tractúsq; non est; mola nimirum aut pistillo; item, non cribratus; vel qui cribrari nequit, &c. ex α priv. & ἐρεικτὸς, vide.

'Ανηρείπω, & ἀνηρείπομαι, vel ἀνερείπομαι, rapio, corripio; item, passivè, corripior, rapior; in passiva voce; ex ἀνὰ, & ἐρείπω, edo; propriè, raptim sive affatim edo, ut bruta animantia; ἀπὸ τοῦ ἔρος, i. e. à terra, in quam inclinata edunt; quasi, ἔραι κύπτειν.

'Ανηρεψάμην, abripiens, a. 1. m. part. ab ἀνερείπομαι. Th. ἐρείπω.

'Ανδύω, (cum ἀνὰ præfixo;) idem quod simplex thema ἰρύω, eructo, emitto.

'Ανηρυκόμην, & ἀνηρυνάω; (cum ἀνὰ præf.) idem quod simplex ἰρυνάω, investigo, invenio; & ἀνηρύρομαι. Apollon. 2. ἀνδύνω εἰς ἅλα βάλλων; influit in mare; i. e. καταῤῥεῖ, ἡ ἴξετον, &c.

'Ανδίω, idem quod ἀνέρομαι, interrogo, rogo; item, idem quod ἀνεχορεύω, proclamo, prædico, &c. ex ἀνὰ, & ἔερω, dico, interrogo, &c.

'Ανείνυσος, ος, ὁ, μελανὸς, ἄχνης; i. e. incapriscatus; propriè de ficu cui non sunt adhibiti ἐρινοὶ, h. e. caprifici fructus ut ad maturitatem perveniat; unde, ἀνεῖνυσα σῦκα, ficus non caprificatæ, proverbio dici solet in inutiles, & à quibus nihil frugis expectandum sit, &c. ex α priv. & ἐρινὸς, seu ἐρινὸς; caprificus arbor, seu fructus, ficus sylvestris, &c.

'Ανίερος, vel ἀνήερος; de quo non contenditur; ex α priv. & ἰερίζω, quod vide.

'Ανεμιάπης, ος, ὁ ἡ, ὁ, non saburratus; saburra seu fulcro non stabilitus; & Metaph. apud Plut. de homine animi fluctibus agitato; minimè confirmatus, &c. ex α priv. & ἐρματίζω, idem quod ἐρμίζω; id vide.

'Ανερμήνευτος, ineffabilis, inexplicabilis, &c. ex α priv. & ἑρμηνεύω, id vide.

'Ανέρομαι, vide, suprà, in ἀνερέω.

'Ανερπύζω, subrepo; item ἀνέρπω, sursum serpo, seu repo; ex ἀνὰ, & ἑρπύζω, à Th. ἕρπω, quæ vide.

'Ανερράγην, ης, ῆ, erupi, a. 2. ind. pass. verbi ἀνερρήγνυμι. Th. ῥήγνυμι.

'Ανερραμμένος, ος, ὁ, consutus, p. part. pass. ab ἀνερράπτομαι. Th. ῥάπτω.

'Ανέρραγα, rescissum est, p. m. ab ἀνερρήγνυμι. Vide ῥήγνυμι.

'Ανερύω, idem quod ἀνέλκω, sursum traho; item, retraho; quasi retro traho; abstraho, &c. ex ἀνὰ, & ἑρύω, traho.

'Ανέρχομαι, subeo, redeo, f. ἀνἐλεύσομαι. a. 2. ἀνῆλθον. Th. ἔρχομαι. venio.

'Ανερωτάω, & ἀνερωτίζω, interrogo, sæpe rogo, &c. ex ἀνὰ, & ἐρωτάω, vide.

'Ανες, remitte, omitte, imp. ab ἀνίημι.

'Ανέσαμι, reduxero, persuasero, ab ἀνίζω, a. 1. opt. Th. ἴζω, vel ἵω, pono, colloco.

'Ανεσαν, 3. pl. ab ἀνίημι.

'Ανεσθίω, exedo, erodo; ex ἀνὰ, & ἐσθίω, edo.

'Ανεσις, εως, ἡ, relaxatio: ab ἀνίημι.

'Ανέσπερος, vesperè carens; ut ἀνέσπερος ἡμέρα; Nazanz. ex α priv. & ἑσπέρος, vide.

'Ανέστυτο, exsiliebat, plusq. p. pass. verbi ἀναστύω. Vide ἴστημι.

'Ανέσχον, Æol. Syncop. pro ἀνέσχησαν, 3. p. a. 2. ind. ἀνίσχω, Dor. pro ἀνίσχη, 3. sing. ab ἀνίστημι.

'Ανεστάσαν, Ion. pro ἀνέστησαν, resurrexerunt, 3. p. pl. verbi ἀνίστημι. Sic ἀνεστὼς, Ion. pro ἀνεστηκὼς, part.

'Ανέστω, surrexi, a. 2. ab ἀνίστημι.

'Ανέστιος, ος, ὁ, domo carens; q. ἑστίαν μὴ ἔχων, qui incertis sedibus vagatur: ex α, & ἑστία.

'Ανεστομμένα, perturbata, apud Hippocr. dicitur autem de urinis; item, Ἀνεστομμένος, perversè, præpostèrè, &c. Utrumq; ab ἀναστρέφω, vide.

'Ανέστετο, sustulit, 3. sing. a. 2. m. ἀνεχόμην, ος, ἀνέχω.

'Ανετάζω, inquiro, quæstioni subjicio, f. άσω. p. ἀνήτακα. Ex ἀνὰ, & ἐτάζω.

'Ανέτειρα, p. ὁ, qui nullos habet amicos; propriè, carens sodalibus. Plut. ex α priv. & ἑταῖρος, q. vide.

'Ανέτειλα, p. producebat, a. 1. ab ἀνατέλλω.

'Ανετίθετο, 3. sing. in perf. pass. ab ἀνατίθημι, impono.

'Ανετρεψίωτος, ος, ὁ ἡ, ὁ, qui alteratus non est; vel alterari nequit; in aliam atq; aliam conversionis speciem non mutabilis. Aristot. de mundo; ex α priv. & ἑτερόω, quod vide.

'Ανετὸς, remittendus, laxandus, &c. & ἀνετικὸς, ὴ, ὸν, vim habens remittendi, resolvens; item, remissionem indicans, &c. Utrumque ab ἀνίημι, q. vide.

'Ανέτοιμος, imparatus; ex α pr. & ἕτοιμος, q. vide.

'Ανετος, ος, ὁ ἡ, ὁ, laxus; item, patens, omnibus apertus & expertus; item, remissus, dissolutus, licentiùs habitus; solutus omni imperio; item, deo cuipiam dicatus, &c. Unde ἀνέτως, solutè, laxè, remissè, licenter, &c. Utrumq; ab ἀνίημι, q. vide.

'Ανεῦ, absque, sine, adv. regit genit. ἀνευθεν, procul. ἀνευθεν ἐμεῖο, sine me.

'Ανευδζω, idem, (cum ἀνὰ præf.) quod simplex, ἐυδζω, evan clamo, evo; i. e. ovo; vel generaliùs, ovando celebro. Nonn. ab Εὐὰν, idem, cum ἐυοῖ, q. vide.

'Ανεύθετος, ος, ὁ, ὁ, non appositus: ex α priv. & ἐυθετος.

'Ανευθυσία, ας, ἡ, immunitas à reddenda ratione; ab ἀνεύθυνος, ος, ὁ ἡ, ὁ, crimine carens, sine pœna; non obnoxius, noxa solutus; seu qui in judicium vocari nequit, &c. Unde sequens.

'Ανεύθυνα, incomp'anata, nom. pl. ab ἀνεύθυνος. Ἀνευθυνώσας, adv. de illis dicitur qui nullis rationibus reddendis sunt obnoxii, ut sunt tyranni. Th. ἐυθύς.

'Ανευκλὲς, non optabilis; non optandus, &c. item, non optans, in Epigr. ex α priv. & ἐυκτὸς, vide.

'Ανευκαὴς, ἐος, ὁ ἡ, ὁ, incantus, irreligiosus, impius, &c. ex α priv. & ἐυλαβὴς, q. vide.

'Ανευρεῖν, a. 2. inf. ab Ἀνευρίσκω, invenio, f. ἀνευρήσω. p. ἀνεύρηκα. a. 2. ἀνεῦρον, ες, ε, Th. ἐυρίσκω.

'Ανεύρετος, ος, non inventus, incompertus; irrepertus, &c. item ἀνεύρετος, ως, ὴ, inventum, ab ἀνευρίσκω.

'Ανεῦρον, vide ἀνευρίσκω.

'Ανευρες, ος, ὁ ἡ, ὁ, enervis, non nervosus; debilis. Aristot. ex α priv. & νεῦρον, nervus.

'Ανευρισμὸς, & ἀνευρυσμὸς, dilatatio, laxatio; ab ἀνευρύνω, idem quod ἐυρύνω.

'Ανεύφραντος, expers lætitiæ & oblectationis; ex α priv. & ἐυφραίνω, quod vide.

'Ανευφωνέω, cum planctu & gemitu exclamo; Soph. ex α priv. & ἐυφωνος, vide.

'Ανεύχεσθαι, deprecari ea quæ ante sumus precati, παλινεύχεσθαι ἐκ τῆς ἐυχῆς; Plato. ex ἀνὰ, & ἐυχομαι, vide.

'Ανεφαίνετο, imperf. pass. ἀνέφανε, act. ab ἀναφαίνω, appareo. Th. φαίνω. 'Ανέφανται, 3. sing. a. 1. m. ἀνέφανα, a. 1. act.

'Ανέφαπτος, intactus; idem cum ἀνέπαφος, quod vide suprà.

'Ανεφώνησε, 3. sing. a. 1. act. ab ἀναφωνέω, ῶ, exclamo, f. ήσω. p. ἀναπεφώνηκα. Th. φωνή.

'Ανεχάζετο, recedebat, imperf. pass. ex ἀναχάζω.

'Ανεχθέντες, attracti, a. 1. part. pass. ab ἀνέχθω, quod ab ἀνὰ, & ἔχω. Alii pro

pro ἀνηνεχθέντες, ab ἀναφέρω.

'Ανεχόμην, Dor. pro ἀνεχοίμην, sustinerem. Ἀνέχοιτ'. pro ἀνέχοιτο, ferret. p. æf. opt. ab Ἀνέχομαι, tolero, imperf. ἀνεχόμην, & ἰωνέχομην, ες, ετο, f. ἀνέξομαι. a. 2. m. ἰωνεχόμην, ες, ετο, toleravi. Th. ἔχω.

'Ανέχων, sustinens; præs. part. ab ἀνέχω, tolero, extollo.

'Ανεχώρησα, ας, ε, a. 1. act. ab ἀναχωρέω.

'Ανέψιος, ος, ὁ ἡ, ὁ, incoctilis, præ duritie; item, ἀνέψητος, non coctus, non elixatus, &c. ex α priv. & ἕψω, v. de.

'Ανεψιαδῆ, filia consobrini; item, ἀνεψιάδης, & ἀνεψιαδοῦς; filius ex consobrino; patruel's vel amitini filius, &c. Item, ἀνεψιότης, ητος, ἡ, cognatio patruelium & consobrinorum; Plato in legibus; omnia à sequente.

'ΑΝΕΨΙΟΣ, ὅ, ὁ, fratris aut sororis filius, consobrinus, patruelis: ἀνεψιὰ, ᾶς, ἡ, consobrina: q. ab ἀνάπω, annecto; vel ab ἵψις, colloquium, ut inter familiares. Angl. a Neyghew.

'Ανέψυχεν, pro ἀνεψύχησεν, 3. pl. a. 1. pass. ab ἀναψύχω, refrigero, recreo, f. ξω, Th. ψύχω, frigefacio.

'Ανῳ, muti, nom. pl. ab ἄνως.

'Ανεω, adv. p. o muté, vel tacitè; itidem, ab ἄνως, id vide.

'Ανέῳγα, p. m. Att. ab ἀνοίγω, aperio.

'Ανεῳγμένος, apertus, p. part. pass.

'Ανέωγμαι, dimissi sunt, pro ἀνεῖνται, p. pass. ab ἀνίημι. A'ii tamen volunt esse a. 2. subj. m. pro ἀνῶνται. ut ἀφίωνται, pro ἀφῶνται.

'Ανέῳξα, ας, ε, aperui, a. 1. ab ἀνοίγω.

'Ανεως, ω, ὁ, silens, mutus, 4. simpl. q. ab α, & ἄνυω.

'Ανέῳχα, perf. Att. ἀνέῳγα, & in 3. pl. ἀνεῴχασιν, a. 1. ind. pass. ab ἀνοίγω.

'Ανῆ, ης, ἡ, perfectio, absolutio; factum; (idem quod ἄνυσις) est ab ἄνω, idem quod, &, pœticè, pro ἀνύω, perficio.

'Ανῆ, 3 sing. a. 2. sub. act. verbi ἀνίημι.

'Ανηβᾶν, præs. inf. ab ἀνηβάω, ῶ, repubesco, f. ήσω. Th. ἥβη.

'Ανηβητήριος, repubescens, revigescens, &c. ab eod. Th.

'Ανήβος, ὁ ἡ, ὁ, impuber, qui nondum debitam attigit ætatem, &c. ex α priv. & ἥβη, pubes, &c. vide.

'Ανήγαγον, ες, ε, a. 2. Att. pro ἀνῆγον, subduxi, vel subduxerunt: ab ἀνάγω.

'Ανήγγειλαν, 3. pl. a. 1. act. ab ἀναγγέλλω, ἀνήγγελμαι, ης, ἡ. a. 2. pass.

'Ανηγεῖσθαι, ἀντὶ τῦ διηγεῖσθαι, narrare. Th. ἡγέομαι.

'Ανηγέτος, ὕπνος ὀλίθριος; somnus exitii; unde quis non excitatur; i. e. mors ipsa, apud Nonn. ex α priv. & ἔγερμαι, q. vide.

'Ανηδόνεε, illætabilis, injucundus; gravis & molestus, &c. ex α priv. & ἡδονὴ, q. vide.

'Ανήδυντος, ος, ὁ ἡ, ὁ, insuavis, incondi-tus, insulsus, &c. ex α p. iv. & ἡδύνω, q. vide.

'Ανηδῶς, molestè, adv. ab ος & ἡδύς.

'Ανήεσαν, redierant, Att. pro ἀνῆισαν, 3. pl. pluſq. perf. m. ab ἄνειμι.

'Ανῆη, pro ἀνῇ, dimisisset, a. 2. sub. ἀνίημι. Forte etiam in pl. perf. m. pro ἀνεῖσι, Att. ἀνῆσι.

"ΑΝΗΘΟΝ, ος, τὸ, anethum, herba: παρὰ τὸ ἄνω θεῖν, quòd citò crescat.

'Ανηθοποίητος, non moratus, citraq; decorum; bonis non instructus moribus; ex α p iv. & ἠθοποιέω, q. vide.

'Ανήϊξε, a. 1. ab ἀναΐσσω, profilio, exsurgo cum impetú, Th. ἀΐσσω.

'Ανήϊον, sursum, vel rursum ibam: ab ἀνὰ, & ἤϊον.

'Ανῆκες, remisit, 3. sing. a. 1. ab ἀνίημι. ἀνῆκμαι, a. 1. m.

'Ανήκεστος, ος, ὁ, ἡ, insanabilis: hinc ἀνηκέστως, adv. Ex α, & ἀκάομαι, quod à 3. pers. sing. præt. ind. pass. verbi ἄκεσμαι.

'Ανηκόωτος, qui non exauditur; qui contemnitur; item, ἀνηκοΐα, imperitia, furcitas, & contumacia; sic ἀνήκοος, qui non audit, ignarus, &c. ex α priv. & ἀκούω, vel ἀκοὴ, quæ vide.

'Ανηκόντιζε, resilit, imperf. act. ab ἀνακοντίζω, f. ίσω. Th. ἄκων, jaculum.

'Ανηκουτέω, f. ήσω, non auſculto: & ἀνήκουστος, ος, ὁ, qui audiri non potest. Ex α, & ἀκούω.

'Ανήκω, convenio, f. ἥξω. p. ἧκα. part. præt. Ἀνήκων, ουσα, ον, ascendens, perveniens, elatus. Ex ἀνὰ, & ἥκω.

'Ανηλέκτωρ, ος, ὁ, destituta colo, vel etiam colum non tractans; &c. ex α priv. & ἠλακατὴ, q. vide.

'Ανήλατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ἀνάλλομαι. Th. ἅλλομαι.

'Ανήλατος, indomitus, inobsequens, contumax; παρὰ τὸ ἐλάω, τὸ ἐλαύνω, ἐλάσσω, ἤλασα, ἤλασμαι, ἠλάσθην, ἠλάσθω, ἠνἐλατος, detractione τῦ σ; Etym. ut ἀνήλατος ἄμων, incus indomita; Job. cap. 41.

'Ανηλεγὴς, i. e. ἀφροντιστος, non curans; neglectus; unde ἀνηλεγέως, contemptim; & verbum ἀνηλεγίζω, contemno, &c. ex α priv. & ἀλέγω, q. vide.

'Ανηλεὴς, immisericors, crudelis, &c. (est pro ἀνελεὴς, præfixo à pleonast. ε; quod vide.) Unde ἀνηλεῶς, imò ἀνελεημόνως, crudeliter; & ἀνηλείη, non commiserandus, misericordia indignus, &c. Æschin.

'Ανηλειψία, ας, ἡ, squalor qui contrahitur per diutiùs omissa balnea & unguenta, &c. Est ab ἀνήλιφος, quod vide.

'Ανῆλθεν, rediit, a. 2. ind. ab ἀνέρχομαι. Th. ἔρχομαι.

'Ανηλιάζω, insolo, soli expono, &c. ex ἀνὰ & ἠλιάζομαι, q. vide.

'Ανήλιος, ος, ὁ ἡ, ὁ, opacus; sine sole, &c. ex α priv. & ἥλιος, sol.

'Ανήλιτον, ος, ὁ, excalceatus, non calceatus; sine calceis; ἀνυπόδητος; ἠλιψ γὰρ ὑπόδημα, παρὰ τὸ ἐλίσσειν τὸν πόδα; ex α priv. & ἠλιψ, quod vide.

'Ανηλιφὴς, ἐος, ὁ ἡ, ὁ, non unctus; non illitus, &c. ex α priv. & ἀλείφω, quod vide.

'Ανήλυσις, εως, ἡ, ascensus; ἄνοδος, ab ἀνέρχομαι, q. vide.

'Ανηλώθην, p. pass. ab ἀναλίσκω, insumpsi, a. 1. pass. ab ἀναλίσκω.

'Ανήμελκτος, ος, ὁ, ἡ, quæ non mulgetur, Th. ἀμέλγω.

'Ανήμμην, pro ἀνήμην, dimisimus, 1. pl a. 2. verbi ἀνίημι. Alii per Syncop. dici volunt pro ἀνήκαμεν, 1. pl. a. 1. ejusdem verbi. At ἀνήμην est imperf. ab ἀνέομαι, significante ἀείρομαι.

'Ανήμερος, ος, ὁ, ἡ, immitis: ex α, & ἥμερος.

'Ανημιωβόλιον, ος, τὸ, semiobo'us; hinc, ἀνημιωβολαῖον, τὸ, semiobolare, valens pretium semiboli; τὸ ἡμιωβόλιον ἄξιον; &c. est ex ἀνὰ & ἡμιωβόλιον, semibolus; quod ex ἡμίσυς, dimidius; & ὄβολος, obolus, vide.

'Ανήμικτος, qui unguibus carptus fissusq; non est; ὁ οὐκ ἠμιγμένος, &c. ex α priv. & ἀμύσσω, q. vide.

'Ανῆν, a. 2. act. ab ἀνίημι, relaxo.

'Ανήνατο, a. 1. ii f. m, recusavit, ab ἀνηνάομαι. ex ἀναίνομαι, p. ἀνήνημαι, σαι, ται.

'Ανήνειγκα, & Ion. ἀνήνεικα, a. 1. ab ἀναφέρω, offero. a. 1. pass. ἀνηνείχθην.

'Ανηνεμιώνη, ab ἀναφίεμαι, ut, ἀνηνεμίη πνοιαὶ, subvolans fumus.

'Ανηνείχθησαν, relati fuerunt, 3. pl. a. 1. pass. ab ἀναφέρω.

'Ανηνεμία, ventorum vacuitas; i. e. tranquillitas. Aristot. à sequente.

'Ανήνεμος, ος, ὁ ἡ, ὁ, sine ventis, tranquillus, ut ἀνήνεμος γαλήνη, in Epigr. ex α priv. & ἄνεμος.

'Ανήνηθ', repudiavit, p. pass. ab ἀναίνομαι. vel 3, sing. a. 1, m. sub. Vide ἀνήναθε.

'Ανηνίδια, ας, ε, florui, p. m. ab ἀνθέω, floreo, f. ήσω. p. ἀνήνθηκα. p. m. ἀνήνθα, & per Epenth. ἀνήνθεμαι. Th. ἄνθος.

'Ανηνίσ, ος, ὁ, idem quod ἀνανὶς, quod vide.

'Ανηνόρεος, acc. ab ἀνήνωρ, ορος, ὁ, iners: ex α, & ἀνὴρ.

'Ανήνυτος, vel 'Ανηνύτους, ος, ὁ ἡ, ὁ, qui perfici nequit. Th. ἀνύω.

'Ανῆπται, dicatus est, p. pass. ab ἀνάπτομαι. Th. ἅπτω.

'Ανήπυς, idem quod ἀνάπυς, pervulgatus; ab ἀναπωδύνομαι, q. vide. item, τὰ ἀνήπυστα, Hesych. sunt ineffabilia, inaudita, ἀνήκουστα, &c.

'Ανηπύω, sono, clamo; apud Mosch. Idyll. 2. ex ἀνὰ, & ἠπύω; idem quod Th. ἀπύω, quod vide.

'ΑΝΗΡ, ὁ, vir, ἀνδρὸς, ἀνδρὶ, ἄνδρα, ὦ ἄνερ. pl. ἄνδρες, ἀνδρῶν, ἀνδράσι, ἄνδρας. Ab ἄνω pro ἀνύω. Hinc ἀνδρεῖος. ἀνδρεία. ἀνδρικὸς, ad virum pertinens. ἀνδρόω, ῶ, ὁ, idem. ἀνδρείζομαι, vir liter ago: ἀνδρόομαι, ῶμαι, virilem reddo: ἀνδρώδης, ἴης, ὁ, ὴ, virum decens: ἀνδρῶν, ῶνος, ὁ, pars domûs viris destinata: ἀγλωσσ, ορος, ὁ, strenuus, fortis.

'Ανηρέθη, interemptus est, a. 1. ind. pass. ab ἀναιρέω.

'Ανήρεικ', non fractus, &c. idem cum ἀνέρεικ, q. vide.

'Ανηρείφατο, 3. pl. a. 1. m. ab ἀνερείπομαι, rapio, corripio, pleonasm. ῆ ρ, pro ἀνερείπω. Ab ἐρείπω, edo.

'Ανηρέφης, altus, vel altetectus; sed propriè est, tecto carens, &c. ex α-

νὰ, vel α priv. & ἰμίσω, tego.

'Ανηρικώς, ότας, ὁ, qui sustulit, Att. ἀνελεμηκώς, Ion. ἀνᾳρεμηκώς, part. p. æt. act. verbi ἀναιρέω.

'Ανηρις, viritis, Etym. & Suid. dicunt ἀνὴρ εἶναι ἀνδρὸς, ἡ χρεία, ἢ παρθένος; derivantes ab ἄνω, i. e. περίττως; sed potiùs est ab ἀνὴρ.

'Ανηριθμοποίμλιν, a. 1. m. ab ἀναριθμέω, enumero, q. ἐκνω. Th. ἀριθμός.

'Ανήριθμος, ε, ὁ ἢ, ἡ, idem cum ἀναρίθμος, innumerus, ἄμετρος; item, abjectus, vilis; qui in nullo habetur numero, &c. ex α priv. & ἀριθμὸς.

'Ανηρίθμητος, non divisus in minuta, &c. idem cum ἀνέριθμος, q. vide.

'Ανήρις, idem cum ἀνέρις, sine lite, &c. ex α priv. & ἐρίζω, vide.

'Ανηρίτης, idem cum ἀνερίτης, q. vide.

'Ανηρ, per Syncopen dicitur pro ἀνηρὲς; idem cum ἀνιαρὸς, tristis, mœstus, molestus, &c. ab ἀνία, mœror, &c.

'Ανήρυλος, ε, ὁ ἢ, ἡ, inaratus Th. ἀρόω.

'Ανήρπασε, rapuit, a. 1. ab ἀναρπάζω, i. h. q. ἁρπάζω.

'Ανηρώτευε, Ion. & Dor. pro ἀνηρώτευον, 3. pl. imperf. verbi ἀνηρωτάω, Ion. & Dor. pro ἀνηρώτευν, interrogo.

'Ανησίδαιρ, vel ἀνησίδειρα, terræ epitheton; quasi munera elargiens; δῶρον enim, (& δόσις) munus est; & componitur cum ἀνίημι, fut. ἀνήσω, dimitto, relinquo, &c.

'Ανήσυλος, & ἀνήσυλλος, & Doricè, ἀνάσυλος, idem quod ἀνήσυλος; invictus, insuperabilis; non victus, &c. ex α priv. & ἡσσάομαι, vel ἥττομαι, vincor, superor, inferior evado; ab ἧσσων, vel ἧττων, minor, inferior, &c.

'Ανησις, idem quod ἧσις, jejunus, per pleonasmum τῦ α, Athen. ex Cratino; sed exponitur etiam qui jejunus non est; ut sit α privans.

'Ανήσω, εις, ει, f. 1. ab ἀνίημι, dimitto, relinquo: ἀνῆσθαι, inf.

'Ανήφθων, a. 1. pass. ab ἀνάπτω, accendo.

'Ανηχὼ, resono, ex ἀνὰ, & ἠχέω, sono; q. vide.

'Ανήχθων, a. 1. pass. ab ἀνάγω, subduco.

'Ανήω, Att. pro ἀνίω, Poët. pro ἀνέω, Ion, pro αὔω, a. 2. sub. ab ἀνίημι.

'Ανθαμείβομαι, ψομαι, in locum alterius eligo; sufficio in locum alicujus; item, antefero, antepono; q. d præeligo, &c. ex ἀντὶ, pro, vel pro; & ἀμείβομαι, ab ἀμοιβὴ, vide.

'Ανθαμιλλᾶς, ε, ὁ, æmulus, qui aliquì in certamine seu contentione est adversarius; ἀντικαταστὴς, &c. ex ἀντὶ, contra; & ἀμιλλᾶ, vide.

'Ανθαπτόμενος, fut. μομαι; contrà manus injicio; e contrario attingo; vicissim aliquid aggredior; item, præsto, efficio, capesso, &c. & interdum increpo, reprehendo; &c. ex ἀντὶ, & ἅπτομαι, vide.

'Ανθεα, flores, nom. pl. ab ἄνθος.

'Ανθεῖ, floret, 3. sing. præs. ab ἀνθέω, floreo, f. ἥσω. p. ἤνθηκα. Ab ἄνθος.

'Ανθεμ, ος, ὁ, nomen propr. loci.

'Ανθεῖναντο, in alterius locum delegerunt, 3. pl. a. 2. m. ab ἀνθαιρέομαι; quod ab ἀντὶ, p. o, & αἱρέω, eligo, a. 2. ἕλον.

'Ανθενὴς, ές, ὁ, floridus; pro ἀνθηρὸς, q. vide.

'Ανθέναι ον, ex contrario singuli; ex ἀντὶ, & ἕνας, vide.

'Ανθεκτέον, inhærendum, amplectendum vel adhærendum est; consequendum est; vendicandum est; vel resistendum, &c. à verbo ἀντέχομαι, q. vide.

'Ανθελισμὸς, pro quo Ionicè est ἀντελιγμὸς; volutatio, seu convolutio contraria; contrarius vortex, &c. ex ἀντὶ, & ἑλίσσω, vide.

'Ανθέλιξ, pars auris de qua ita Pollux; l. 2. ἡ δὲ πᾶσα περιαγωγὴ τῦ ὠτὸς, ὑπὸ τὸ πλησίον, ἕλιξ, ᾗ τὸ ἀνθέλικον αὐτῇ, ἀνθέλιξ; ita ut ἕλιξ, sive ἕλιξ, sit extrema auriculæ ora; & ἀνθέλιξ appellatur opposita illi pars, in cujus medio cavitas est, quam ἠχῆχλιν, appellant, &c. ex ἀντὶ, contrà, & ἕλιξ, sive ἕλιξ, q. vide.

'Ανθεμὶς, idem quod ἀνάθεμα, pro ἀνάθημα; quæ vide. item, saltatio quædam ictuatorum erat; & Mazæ etiam species; Hesych.

'Ανθεμόεν, Poët. pro ἀνθεμόεις, a. 2. part. m. ex ἀνὰ, & τίθημι.

'Ανθεμίον, ε, τὸ, nigella: à floris decore.

'Ανθεμὶς, ίδος, ἡ, argemona; hodie chamomilla; vide Dioſc. l. 3. c. 154. ab ἄνθος, q. vide.

'Ανθεμόεις, εσσα, εν, floridus: ab ἄνθεμον.

'Ανθεμον, ε, τὸ, flos: ab ἄνθω. Sic & ἄνθεμὶς, ίδος, ὁ, pro ἀνθεμίδης, Poët.

'Ανθεμόῤῥυτον, à flore fluens; ut, ἀνθεμόῤῥυτον χαλὸν, liquor à flore fluens, pro melle; Eurip. ex ἄνθεμον; & ῥυτὸς, fluidus, fluens; a ῥέω, quod vide.

'Ανθεμουργὸς, apis, quæ ex floribus opus suum, i. e. mel conficit; ex ἄνθεμον, & ἔργον.

'Ανθεμωδὴς, ης, ὁ ἢ, ἡ, floridus, florens; idem quod ἀνθεμόεις; & ab eod. Th.

'Ανθεξις, εως, ἡ, retentio, complexus mutuus; verbale ab ἀντέχομαι, fut. ἀνθέξομαι, q. vide.

'Ανθέξομαι, ῃ, ἔξεται, f. 1. m. ἀνθέζομαι, a. 1. m. sub. ab ἀντέχομαι, adhæreo.

'Ανθεμὼν, ῶνος, ὁ, mentum. acc. sing. ἀνθερῶνα: ab ἄνθος.

'ΑΝΘΕ'ΡΙΚΟΣ, ε, ὁ, ἡ, albucum, caulis asphodeli: q. ab ἄνθος.

'Ανθέρικος, gen. ab ἀνθέρηξ, ὁ, per pconatim. ῦν, pro ἀθέρηξ, idem quod ἀθὴρ, arista.

'Ανθετον, Poët. pro ἀνέθεσθε, deposuerunt, 3. pl. a. 2. ab ἀνατίθημι.

'Ανθεῖν, dat. pl. ab ἄνθος, flos.

'Ανθέσκεσε, p. act. ab ἀνθίσημι, resisto.

'Ανθεσ-τήρια, q. d. floralia; sic universim vocabantur festa Bacchi. Hesych. τὰ Διονύσια, &c. Unde ἀνθεσφόρια, octavus erat anni mensis, Dionysio dicatus; ab ἄνθος.

'Ανθεσ-ιάδω, vicissim, & mutuo accipere convivio sæpius; Plut. ex ἀντὶ, & ἑσιάω, quod vide.

'Ανθεσφόνια, τὰ, festa Proserpinæ; q. d. floriferta; quòd eam, Pluto, legendis floribus occupatam rapuerit; ex ἄνθος, & φέρω.

'Ανθέτλο, superposuit, pro ἀνέθετο, a. 2. m ἀνατίθημι, σο, το. Ex ἀνατίθημι.

'Ανθέτουν, Dor. pro ἀνθοῦσιν, acc. sing. f. g. præs. part. verbi ἀνθέω, floreo.

'Ανθεῦσι, 3. pl. Dor. pro ἀνθοῦσι, & hoc p:o ἀνθέωσι ab ἀνθέω, floreo, f. ἥσω. Th. ἄνθος.

'Ανθὴ, ης, ἡ, flos; ἡ ἄνθησις, florum, sci icet, emissio & editio; a Th. ἄνθος.

'Ανθὴν, ης, ἡ, nomen urbis: quidam sc ibunt Ἄνην.

'Ανθηδὼν, όνος, ὁ, apis: παρὰ τὸ τὰ ἄνθη ἰδεῖν.

'Ανθήλη, ης, ἡ, panicula; sic dixerunt in frugibus aliquot, ut in panico & milio, & in plantis quibusdam, sanosum florem, qualis in summa arundine per autumnum floret; idem & πάππος dicitur; ἀνθήλη καλάμων, Dioſc. l. 1. c. 114. paniculæ flos vel lanugo, vertitur. Unde, ἀνθήλιον, ε, τὸ, est flosculus, &c. à Th. ἄνθος.

'Ανθήλιος, ὁ ἢ, ἡ, soli oppositus, orienti soli obversus, &c. Unde dicitur ἀνθήλιος συλλυὴ; item, ἀνθήλιοι dicuntur gemini soles; Bud. & Suid. & nebulæ etiam quæ solem obscurant, ἀνθήλιαι vocantur, &c. ex ἀντὶ, contrà; & ἥλιος, sol.

'Ανθημα, ατος, τὸ, vel ἄνθημις, εως, ἡ, florum productio, vel, q. d. efflorescentia; ipsa florendi actio, &c. At ἀνθήματα potiùs usurpatur plur. num. pro ἐξανθήματα, (q. vide) ex anthemata. Item, ἀνθήμιον, floridus; & ἀνθημὶς, ίδος, ὁ, ad florendum aptus; florendi vim habens; & floribus etiam fœcundus, &c. omnia à Th. ἄνθος, flos; & ἀνθέω, floreo, &c.

'Ανθημὶ, dat. sing. ab ἀνθημὶς, ίδος, ὁ, floridus. Th. ἄνθος.

'Ανθηρογεγραφῆσθαι, floridè scribi, &c. ex ἀνθηρὸς, floridus, & γεγράφομαι, à γράφω, q. vide.

'Ανθηρὸς, vide ἀνθὴ, & ἄνθημα, &c.

'Ανθησάμεμαι, ὄμεθα; vicissim vincor, seu succumbo; ex ἀντὶ, & ἡσσάομαι, q. vide.

'Ανθησικὸς, vide in ἄνθημα.

'Ανθηφόρος, floriger; in Epigr. ex ἄνθος, & φέρω, vide.

'Ανθιζόω, ῶ; vicissim consecro; ex ἀντὶ, & ἱερόω, ab ἱερὸς, quæ vide.

'Ανθίζω, facio florere. Vide ἄνθος.

'Ανθινὲς, vel 'Ανθινὸς, ῆ, ὸν, floridus: ab ἄνθος.

'Ανθιπποβάμων, gen. ab ἀνθιππόβης, ὁ, per pconatim. ῶν, pro ἀθιππόβης, idem quod ἀθὴρ, arista.

'Ανθιστον, Poët. pro ἀνθίστω, deposuerunt, 3. pl. a. 2. ab ἀνατίθημι.

'Ανθιστὸν, dat. pl. ab ἄνθος, flos.

'Ανθίσχησε, p. act. ab ἀνθίσημι, resisto.

'Ανθισ-τήρια, q. d. floralia; sic universim vocabantur festa Bacchi. Hesych. τὰ Διονύσια, &c. Unde ἀνθεσφόρια, octavus erat anni mensis, Dionysio dicatus; ab ἄνθος.

'Ανθισ-ιάδω, vicissim, & mutuo accipere convivio sæpius; Plut. ex ἀντὶ, & ἑσιάω, quod vide.

'Ανθοβοφεῖα, τὰ, festa Proserpinæ; q. d. floriferta; quòd eam, Pluto, legendis floribus occupatam rapuerit; ex ἄνθος, & φέρω.

'Ανθόβλο, superposuit, pro ἀνέθετο, a. 2. m ἀνατίθημι, σο, το. Ex ἀνατίθημι.

'Ανθοβοῦσαι, Dor. pro ἀνθοῦσαι, acc. sing. f. g. præs. part. verbi ἀνθέω, floreo.

'Ανθοβοῦσι, 3. pl. Dor. pro ἀνθοῦσι, & hoc p:o ἀνθέωσι ab ἀνθέω, floreo, f. ἥσω. Th. ἄνθος.

'Ανθὸν, ης, ἡ, flos; ἡ ἄνθησις, florum, sci icet, emissio & editio; a Th. ἄνθος.

'Ανθὸν ἴχων, habens florem odoratum; ex ἄνθος, & ὀζω, vide.

'Ανθοσόν, ῦ, ὁ, canistrum: παρὰ τὸ ἄνθος ἔχειν.

'Ανθοκέφαλος, caput floridum; seu floribus redimitum caput habens; ex ἄνθος & κεφαλὴ, vide.

'Ανθοκέρκος πλοὺς, textum floridum; chordula filo floridulo contexta; limbus textilis; textæ taeniæ; fasciola, vitta, &c. ex ἄνθος, & κερκὶς, trama, &c. vide.

'Ανθολαὶς, ῆς, ἡ, retractio, libramentum, hæsitantia; item, 'Ανθολαὶ, in contrarium vergens, &c. Utrumq; ab ἀνθέλκω, retraho, contra traho, impedio, &c. ex ἀντὶ, & ἕλκω, traho.

'Ανθολογῶ, flores lego: ex ἄνθος, & λέγω, colligo.

'Ανθολογία, ας, ἡ, florigera mensis; Lucian. ἀνθολόγιον, florilegium; liber collectaneorum apud Suid. Anthologicon libri apud Plin. l. 21. c. 3. Item ἀνθολογάμενοι, flores decerpo, seu colligens; floribus vivens; & ἀνθολόγος, ε, ὁ ἢ, ἡ, florilegus, &c. omnia ejusdem Th. & comp.

'Ανθομιλεῖν, vicissim conversor, ex ἀντὶ, & ὁμιλέω, vide.

'Ανθομολογᾶμαι, ῶμαι, f. ήσω. pass. ᾱμαι, vicissim confiteor: ab ἀντὶ, & ὁμολογέω.

'Ανθονιδὲς, floriscus, flores procreans; ex ἄνθος, & γονὴ.

'Ανθοπολεῖν, flores vendo; Item, vinum aut pharmaca vendo; ex ἄνθος, & πωλέω, vide.

'Ανθοσε, exsilite, Poët. pro ἀνέθορε, 3. sing. a. 2. ab ἀναθορεῖν. Th. θόρω.

'Ανθοτίζω, contrariam definitionem facio; contrario modo definio; unde ἀνθοτισμὸς, definitio definitioni opposita, &c. ex ἄνθος, & ὁρίζω, vide.

'Ανθορμίω, ῶ, ito contrà in stationem; propriè dicitur de navibus in stationem ad resistendum hostibus, & incundum prælium paratis; &c. ex ἀντὶ, & ὁρμέω, q. vide in Th. ὅρμος.

'ΑΝΘΟΣ, ους, τὸ, flos: παρὰ τὸ ἄνω θεῖν ἐν τῇ ἀνέδυσει. Hinc ἀνθηρὸς, ἀνθέω, ἀνθεμὶς, ἀνθὴ, ἀνθὴν, ἀνθήλη, ἀνθίζω, floridum reddo, floribus conspergo.

'Ανθοσμίας, ε, ὁ, ut ἀνθοσμίας ὄινος; vinum habens florum odorem. odoriferum vinum, &c. sic. ἀνθοσμίαι λιμῶνες; prata floribus variis fragrantia, &c ex ἄνθος, & ὀζω, oleo; unde ὀσμὴ, odor, &c.

'Ανθοσυλὴ, ης, ἡ, (Poët.) floriditas; citatur ex Anthol. Epigr. pro herbis luxuriantibus; à Th. ἄνθος.

'Ανθ' ὅτε, quare, interrog. & sine interrogatione.

'Ανθοφόρος, exponitur, tinctor; ex ἄνθος, & βάπτω, immergo, item, tingo, &c.

'Ανθοχλίω, flores jacio, spargo flores; activè; item, fragro, redoleo, &c. sic, ἀνθοχλέω, flores jaciens vel emittens; item fragrans, florulentus, &c. ex ἄνθος, & βολὴ, idem quod Th. βάλλω, jacio, &c.

'Ανθόεσσαν, flores alens; ex ἄνθος, & βόσκω, idem quod Th. βόω, pascо, &c.

'Ανθοῦσαν ἴχων, habens florem odoratum; ex ἄνθος, & ὀζω, vide.

'Ανθοφόνος, ε, ὁ, ἡ, canistrum: παρὰ τὸ ἄνθος νέμειν.

'Ανθοκεφάλιον, caput floridum; seu floribus redimitum caput habens; ex ἄνθος & κεφαλὴ, vide.

'Ανθοφόρος πλοὺς, textum floridum; chordula filo floridulo contexta; limbus textilis; textæ taeniæ; fasciola, vitta, &c. ex ἄνθος, & κερκὶς, trama, &c. vide.

'Ανθολαὶς, ῆς, ἡ, retractio, libramentum, hæsitantia; item, 'Ανθολαὶ, in contrarium vergens, &c. Utrumq; ab ἀνθέλκω, retraho, contra traho, impedio, &c. ex ἀντὶ, & ἕλκω, traho.

'Ανθολογῶ, flores lego: ex ἄνθος, & λέγω, colligo.

'Ανθολογία, ας, ἡ, florigera mensis; Lucian. ἀνθολόγιον, florilegium; liber collectaneorum apud Suid. Anthologicon libri apud Plin. l. 21. c. 3. Item ἀνθολογάμενοι, flores decerpo, seu colligens; floribus vivens; & ἀνθολόγος, ε, ὁ ἢ, ἡ, florilegus, &c. omnia ejusdem Th. & comp.

'Ανθομιλεῖν, vicissim conversor, ex ἀντὶ, & ὁμιλέω, vide.

'Ανθομολογᾶμαι, ῶμαι, f. ήσω. pass. ᾱμαι, vicissim confiteor: ab ἀντὶ, & ὁμολογέω.

'Ανθονιδὲς, floriscus, flores procreans; ex ἄνθος, & γονὴ.

'Ανθοπολεῖν, flores vendo; Item, vinum aut pharmaca vendo; ex ἄνθος, & πωλέω, vide.

'Ανθορε, exsilite, Poët. pro ἀνέθορε, 3. sing. a. 2. ab ἀναθορεῖν. Th. θόρω.

'Ανθοτίζω, contrariam definitionem facio; contrario modo definio; unde ἀνθοτισμὸς, definitio definitioni opposita, &c. ex ἄνθος, & ὁρίζω, vide.

'Ανθορμίω, ῶ, ito contrà in stationem; propriè dicitur de navibus in stationem ad resistendum hostibus, & incundum prælium paratis; &c. ex ἀντὶ, & ὁρμέω, q. vide in Th. ὅρμος.

'ΑΝΘΟΣ, ους, τὸ, flos: παρὰ τὸ ἄνω θεῖν ἐν τῇ ἀνέδυσει. Hinc ἀνθηρὸς, ἀνθέω, ἀνθεμὶς, ἀνθὴ, ἀνθὴν, ἀνθήλη, ἀνθίζω, floridum reddo, floribus conspergo.

'Ανθοσμίας, ε, ὁ, ut ἀνθοσμίας ὄινος; vinum habens florum odorem. odoriferum vinum, &c. sic. ἀνθοσμίαι λιμῶνες; prata floribus variis fragrantia, &c ex ἄνθος, & ὀζω, oleo; unde ὀσμὴ, odor, &c.

'Ανθοσυλὴ, ης, ἡ, (Poët.) floriditas; citatur ex Anthol. Epigr. pro herbis luxuriantibus; à Th. ἄνθος.

'Ανθ' ὅτε, quare, interrog. & sine interrogatione.

'Ανθοφόρος, exponitur, tinctor; ex ἄνθος, & βάπτω, immergo, item, tingo, &c.

'Ανθοχλίω, flores jacio, spargo flores; activè; item, fragro, redoleo, &c. sic, ἀνθοχλέω, flores jaciens vel emittens; item fragrans, florulentus, &c. ex ἄνθος, & βολὴ, idem quod Th. βάλλω, jacio, &c.

'Ανθόεσσαν, flores alens; ex ἄνθος, & βόσκω, idem quod Th. βόω, pascо, &c.

'ΑΝΘΡΑΞ, ακος, ὁ, carbo, in quo ἀνθεῖ, i. floret ignis; est & carbunculus.

'Ανθρεκίς, ιος, ἡ, ὁ, carbonarius.

'Ανθρακιὰ, ας, ἡ, carbonum congeries: & Ion. ἀνθρακίη, ης, ἡ, pruna. Ab 'ΑΝΘΡΑΞ, ακος, ὁ, carbo, in quo ἀνθεῖ, i. floret ignis; est & carbunculus.

'Ανθρακίζω, ἐσω, ἡ, carbo: acc. ἀνθρακίξιν.

'ΑΝΘΡΗ'ΝΗ, ης, ἡ, crabro, vespa. q. ab ἀνθρεῖν, quia audacter profilit in animantes.

'Ανθρηλίον, ε, τὸ, flavus apum, aut crabronum, à præced.

'Ανθρηνὴς, flores; Etym. παρὰ τὸ ἀνθρεμίσειν; à Th. ἄνθος.

'Ανθρεμὼν, pro ἀνθρεμὼν, voc. ab ἀνθρεμὼν.

'Ανθρεμπίσκεται; studium placendi hominibus; à sequente,

'Ανθρεμπίσκος, ε, ὁ, ἡ, qui auram popularem captat, hominibus placens. Th. ἀρίσκω.

'Ανθρεμπύλιον, homulus, homunculus, &c. dimin. ab ἀνθρεμπος.

'Ανθρεμπος, & Ion. ἀνθρεμπίλιος, ε, ὁ, & ἀνθρεμπίνος, η, ον, humanus.

'Ανθρεμπὴ, ης, ἡ, humana pellis. Herodot. Poll. 'Ανθρεμπείος, ἀνθρεμπικὸς, & ἀνθρεμπίνος; humano more; humanitus; aptè ad hominum conditionem; humana voce, &c. Item, ἀνθρεμπικὴ, humanitas; ἀνθρεμπίσομαι, & ἀνθρεμπίζω, quæ ad hominem spectant, ago; hominum more ago; humanum me præbeo, &c. Unde, ἀνθρεμπιδεὶς, homo factus; Nazanz. Item, ἀνθρεμπον, τὸ, & ἀνθρεμπισμὸς, homuncio, homunculus, &c. ἀνθρεμπισμὸς, humanitas, i. e. humani & compositi mores, non efferi, &c. deniq; ἀνθρεμπικώτερον ζῶον, animal, quod ad humanum maximè accedit ingenium; ut Strabo similiam appellat. Omnia ab ἄνθρωπος.

'Ανθρεμπόβορος, q. d. hominivorus; homines vorans; und, ἀνθρεμποβορία, homines voro, &c. ex ἄνθρεμπος, & βίβρω, edax; vel βίβρος; idem à Th. βορὰ, q. vide.

'Ανθρεμπόγλωσσος, ε, ὁ ἢ, ἡ, humanâ linguâ loquens; psittaci Epither. ab ἄνθρεμπος, & γλῶσσα.

'Ανθρεμπογονία, ἡ, hominum generatio; comp. γονὴ, vel γόνος, vide.

'Ανθρεμπόγεγραφος, qui homines pingi; hominum pictor, &c. comp. γράφω, vide.

'Ανθρεμποδαίμων, deus ex homine factus; Suidas scribit, ἀνθρεμποδαίμονας fuisse dæmones, qui humano induti corpore, atq; sic, & dæmones & homines exilientes, totum orbem concusserint, &c. comp. δαίμων, vide.

'Ανθρεμπόδηκτος, ab homine morsus; Dioſc. l. 1. c. 134. comp. δήκω, vide.

'Ανθρεμποφόνιος, ίου, ὁ, ἡ, humanâ specie prædius: ab ἔνδυς, & ἄνθρεμπος.

'Ανθρεμπόψυμος, hominum animum, vel iram, habens; homini in animo, vel in ira & furore, similis, &c. comp. Θυμὸς, vide.

'Ανθρεμποθυσία, ας, ἡ, hominum immolatio: ex ἄνθρωπος, & θύω.

'Ανθρεμποθύτης, hominem immolo, vel sacrifico, ejusd. Th. & comp.

'Ανθρεμποκτόνος, homicida. Eurip unde, ἀνθρεμποκτονία, hominem vel homines interficio, &c. ex ἄνθρεμπος, & κτείνω, vide.

'Ανθρεμπόλεθρος, ε, ὁ, homicida, homini perniciosus; comp. ὄλεθρος; vide.

'Ανθρεμπόλογος, qui de hominibus loquitur; comp. λόγος, vide.

'Ανθρεμπόμορφος, ε, ὁ ἢ, speciem humanam referens; de fœmina, Herod. sic etiam dicta est mandragora, &c. Unde etiam ἀνθρεμπομορφία, hominem formo; comp. μορφὴ, vide.

'Ανθρεμπονόμικὸς, qui ad homines pascendos pertinet; ut ἀνθρεμπονομικὸς ὄπτησμὸς; Plat. in Polit. Th. comp. est νέμω, pasco; unde νομὴ, & νομὸς, vide.

'Ανθρεμπόπαθὴς, humanis passionibus sive affectionibus obnoxius; item humano affectu præditus; seu, humano affectu agens, loquens, &c. Unde, ἀνθρεμποπάθεια, humanus affectus; affectionibus humanæ naturæ se accommodans conditio; ἀνθρεμποπαθῶς, humano affectu & more, &c. Item ἀνθρεμποπαθία, humanum quippiam patior: humano more afficior, ago, loquor, &c. omnia, ex ἄνθρεμπος, & πάθος, quod vide.

'Ανθρεμποποιὸς, hominum fabricator seu factor, i. e. humanarum formarum; statuarius; unde, ἀνθρεμποποίω, statuarum, humana specie, fictio, seu formatio, &c. Th. comp. ποιέω.

'Ανθρεμποπρεπὴς, homini conveniens, hominem decens; & ἀνθρεμποπρεπῶς, humanæ naturæ convenienter, &c. ex seq. ἄνθρεμπος, comp. cum Th. πρέπω, q. vide.

'ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ε, ὁ, ἡ, homo: sed ἀνθρεμπος, Dor. pro ἀνθρεμπος, παρὰ τὸ ἀναθρεῖν ἃ ὄπωπε· vel παρὰ τὸ ἄνω ὁρᾶν, vel ἄνω ῥέπειν. Hinc ἀνθρεμπινος· μισάνθρεμπος, ε, ὁ, ἡ, osor hominum, inhumanus: φιλάνθρεμπος, philanthropia, &c.

'Ανθρεμπότης, ητος, ἡ, humanitas, humana natura; à præced. ἄνθρεμπος.

'Ανθρεμποφαγία, esus hominum, vel humanæ carnis; à sequente.

'Ανθρεμποφάγος, ε, ὁ, ἡ, humanâ carne vescens; ex ἄνθρεμπος, & φάγω.

'Ανθρεμποφυὴς, ἐος, ὁ, ἡ, hominis naturam habens. Th. φύω.

'Ανθρεμπόδης, humanus; unde, τὸ ἀνθρεμπόδες; humanum; ab ἄνθρεμπος.

'Ανθρώκιον, Poët. pro ἀνθρώκειον (q. vide) in Epigram.

'Ανθυπέλεγε, vicissim contumelia persequor; Plutarch. ex ἀντὶ, & ὑπείλω, vide.

'Ανθυπάγω, recriminor, respondeo, contra subdo; Apollon. Grammat. ἀνθυπάγω εἰς δίκην; è diverso in judicium voco; ex ἀντὶ, & ὑπάγω, vide.

Ἀντιπαλαγὴ, ῆς, ἡ, mutua commutatio; ex ἀντὶ, & ὑπαλλαγὴ, vide.

Ἀντιπάρχω, ex diverso ex sto, &c. ex ἀντὶ, & ὑπάρχω, q. vide.

Ἀντιπατεύω, proconsul ex sto, f. βίσω, p. ἀντυπάτευκα. Ab ἀντύπατος, υ, ὁ, proconsul: ex ἀντὶ, pro, vice, & ὕπατος.

Ἀντυπατεία, proconsolatus; & ἀντυπατικὸς, ἡ, ὁ, proconsularis; utrumque ab ἀντύπατος in præced.

Ἀντυπείκω, cedo, vicissim do locum, &c. unde, ἀντυπείξις, ipsa, τῦ ἀντυπείκειν, actio; quum viz. alicui vicissim cedimus, seu concedimus, &c. exp. &, submisso, obsequium, item modestia, &c. ex ἀντὶ, & ὑπείκω, vide.

Ἀντυπηρετέω, ei qui mihi obsecutus est, operam vicissim navo; rependo obsequium; Aristot. ex ἀντὶ, & ὑπηρετέω, vide.

Ἀντυπομόλλω, suggero contrà, objicio loquenti, ex ἀντὶ, & ὑποβάλλω, q. vide.

Ἀντυποκαθίσημι, in locum alicujus substituo; loco alicujus abrogo; unde, ἀντυποκατασταθεὶς, apud Plut. in locum demortui vel abruntis magistratu sufficitus, &c. ex ἀντὶ, & ὑποκαθίσημι, subsituo, sufficio; quod ex ὑπὸ, & καθίσημι, id vide.

Ἀντυποκρίνομαι, contrà simulo, &c. ex ἀντὶ, & ὑποκρίνομαι, vide.

Ἀντυπόμνυμι, Item aut creationem differre, præsitto juramento; Hesych. ex ἀντὶ, & ὑπόμνυμι, pro rogo rem jurejurando, dilationem peto; ex ὑπὸ & ὄμνυμι, vide.

Ἀντυποπτεύω, vicissim suspicor. seu suspectum habeo; & ἀντυποπτεύομαι, vicissim de me suspicio est; Thuc. l. 1. ex ἀντὶ, & ὑποπτεύω, vide.

Ἀντυπουργέω, præstare beneficium; remunerare; item ἀντυπούργωτος, mutuum officium, &c. ex ἀντὶ, pro, vice; & ὑπουργέω, vide.

Ἀντυποστρέφομαι, denuo revertor; iterum redeo; in Novell. Const. ex ἀντὶ, & ὑποστρέφω, converto, &c. vide.

Ἀντυποφέρω, per sermonis exceptionem objicio, refero, replico, &c. ut ἀντυποφέρειν αὐτοῖς; obj cimus ipsis, &c. Item, ἀντυποφορὰ, ας, ἡ, exceptio, opponitur objectioni, subjectio; figura seu schema rhet. ex ἀντὶ, & ὑποφέρω, sustineo; item, objicio, &c. vide.

Ἀντυποχώρησις, εως, ἡ, reditus, recessus, regressus, &c. ex ἀντὶ, & ὑποχωρέω, vide.

Ἀντυφαίρεσις, εως, ἡ, spoliatio, subductio, quum quid vicissim subducitur & auferitur; est etiam assumptio quæ opponitur περλήψει; Nazanz. ex ἀντὶ, & ὑφαιρέω, q. vide.

Ἀντυθάλης, ὁ, ἡ, ες, flore plenus; florulentus, &c. ab ἄνθος, q. vide.

Ἀντωκαζίζομαι, vicissim decorem ostento, æmula pulchritudine certo; Nazanz. ex ἀντὶ, pro, vice, &c. & ὠκαζόμην, excolo seu exorno me; vel exornor; ab activ. ὠκάζω, idem quod ὠραΐζω, decoro; venusto; a Th. ὦξ, vide. Ἀντ' ὤν, quapropter: ex ἀντὶ, & ὤ.

'ΑΝΙ'Α, ας, ἡ, tristitia, mœror: ab α priv. & ἴα, Θεραπεύω vel ab α, & ἵημι vel potius ab Heb. אניה anijah, mœstitia. Hinc ἀνιάω, ῶ, molestiâ vel mœrore afficio. Ἀνιάζω, idem. Ἀνιαδὴς, 3. sing. 1. sub. pass.

Ἀνισεὺς, ῆ, ὁ, tristis. comp. ἀνιορεύτερος, superl. ἀνιορεύτατος & ἀνιηρίστερος pro ἀνιαρίστερος. Ab ἀνία.

Ἀνιαρῶς, molestè, acerbè. cum mœrore, nisere, &c. ut ἀνιαρῶς ζῆν; duriter vel molestè vivere, &c. à præcedente ἀνιαρός.

Ἀνιάσι, sursùm jaciunt, Att. pro ἀνιᾶσι, 3. pl. ab ἀνίημι. Sed ἀνίασι, ascendunt, Ion. pro ἀνῖσι, 3. pl. præs. ab ἄνειμι.

Ἀνίατος, ος, ὁ ἡ ὄν, insanabilis, immedicabilis. Ἀνιάτως, adv. insanabiliter. Ab α, & ἰάομαι.

Ἀνιατρολόγητος, ignarus eorum quæ de medicina differuntur; rationis medicinæ imperitus, &c. ex α priv. & ἰατρολογέω, de medicina differo, &c. ex ἰατρὸς, & λέγω, &c. vide.

Ἀνίαχος, streperus: ab α intens. & ἰαχέω vel pro ἀνίαχος.

Ἀνιάχω, sut, ξω, pr. χα, resono, clamo; reclamo, respondeo, &c. ex ἀνὰ, vel α intens. & ἰάχω, vide.

Ἀνιάω, & ἀνιάζω, vide in ἀνία.

Ἀνιγρὸς, ᾶ, ὁ, molestus, contrittans, malus; per Syncopen, & pleonasmum τῦ γ, pro ἀνιαρὸς, quod vide.

Ἀνίδητος, nihil habens suum; Basil. de vita solutaria; ex α priv. & ἴδιος, vide.

Ἀνιδρωτὶ, pro sequente ἀνιδρωτεὶ; vide sed, dicitur etiam ἀνιδρεὶ. idem, citra sudorem & laborem; ex α, priv. & ἱδρὼς, vide.

Ἀνιδρῶς, resudo, denuo sudorem emitto; ex ἀνὰ, & ἱδρόω, vide.

Ἀνιδρύτος, non fixus, instabilis; sine fundamento, &c. ex α priv. & ἱδρύω, vide.

Ἀνιδρωτὶ, adv. sine sudore, vel labore: ab α, & ἱδρὼς.

Ἀνιεῖ, solvebat, remittebat: ab ἀνὰ, & ἵημι.

Ἀνιείλω, ης, η, præs opt. ab ἀνίημι, incito.

Ἀνίεις, imperf. ab ἀνίημι. Vide ἴεις.

Ἀνιεὶς, ἴντος, ὁ, & in f. g. ἀνιεῖσα, præs. part. ἀνιέναι, præs. inf. Hinc ἀνιᾶς, Ion. pro ἀνιέντα, laxare. Ab ἀνίημι, quod vide.

Ἀνίεμαι, permittor, laxor, dissolvor, &c. ab activ. ἀνίημι, vide.

Ἀνίερος, ος, ὁ ἡ ὄν, profanus, pollutus; unde, ἀνιερῶ, fut. ὥσω; sacrum facio, consecro, voveo, &c. item ἀνιέρωσις ἱερᾶ, dedicatio templi, &c. ex α priv. & ἱερὸς, vide.

Ἀνίεσκα, Poët. pro ἀνίη, 3. imperf. ἀνίλω, ης, η, Poët. ἀνίεσκον, ες, ε. Ab ἀνίημι.

Ἀνιεῦσι, Dor. & Ion. pro ἀνιοῦσι, 3. pl. verbi ἀνίομαι, quod ab ἀνίω, pro ἀνίημι.

Ἀνιηθεὶς, a. 1. part. pass. ab ἀνιάω.

Ἀνίημι, vela o, remitto, dimitto: f. ἀνήσω, p. ἀνῆκα, a. 2. ἀνέλω. sub. ἀνὰ, deferam. part. præs. ἀνιεὶς, ἴντος. a. 2. part. ἀνεὶς, ἱντος. præs. part. pass. ἀνιέμενος. a. 1. ἀνέθλω, ης, η, laxatus sui. Th. ἵημι.

Ἀνίηλω, acc. Ion. ab ἀνία.

Ἀνιηρὰ, molesta, pl. n. g. ab ἀνιαρὸς.

Ἀνιηρότατον, difficillimum, superl. Ion. ab ἀνιαρὸς, pro ἀνιαρὸς.

Ἀνιήσιμι, f. 1. m. 2. sing. pro ἀνιήσῃ. Ἀνιήσῃσι, a. 1. opt. Æol. Ἀνιήσῃ, molestet, a. 1. sub. act. ab ἀνιάω.

Ἀνίημι, remittit, 3. sing. ab ἀνίημι.

Ἀνίκα, Dor. pro ὡίκα, quando.

Ἀνίκατος, ος, ὁ ἡ ὄν, non supplex; sed, propriè, cui supplicatum non est; vel cui supplicari non potest, &c. ex α priv. & ἱκετεύω, vide.

Ἀνικμάζω, humecto, item exsicco; ex α priv. vel intens. & ἰκμάζω, vide. item ἄνικμος, ος, ὁ, siccus, humore carens; squalidus, aridus; ex α priv. & ἰκμὰς, vide.

Ἀνίλεως, ω, ὁ, ἡ, immisericors: ex α, & ἵλαος. Att. ἵλεως.

Ἀνίλλομαι, dedignor, despicio; ex ἀνὰ, & ἴλλω, vide in Th. ἴλλας; item, ἀνίλλομαι, aspectus; (tanquam ab ἀνιλλὰς, inultus.) ἀνίλλημα; ut Poll. exp. intuitus scil. ejus qui oculos cœlum versus attoll, ab eod Th.

Ἀνίμαστος, loro non cæsus; Nonnus; & ἱμάσσω, vide.

Ἀνιμάω, ῶ, loreo sune sursum traho, extrah, haurio; item elevo, eveho, erigo, sustollo, &c. indè ἀνίμησις, extractio, quæ fit sune, loro, aut haustro; extractio in altum, &c. ex α & ἱμάω, vide.

Ἀνίον, ᾰ, τὸ, Dor. pro ὡίον, vel ὡΐα, habenæ.

Ἀνιόντα, orientem, a, 2. part. m. g. ab ἀνίημι, quod ex ἀνὰ, & ἵημι, eo. Ἀνιέσθαι, redeuntem, part. f. g.

Ἀνίολος, ος, ὁ ἡ ὄν, impabes; ex α priv. & ἴαλος, vide.

Ἀνίοχος, Dor. pro ὡίοχος.

Ἀνιππος, ος, ὁ, ἡ, qui est sine equis: ex α, & ἵππος.

Ἀνίπταμαι, & ἀνίπτημαι, sursum volo, &c. ex ἀνὰ, & ἵπταμαι, volo, volas.

Ἀνιπτόπους, οδος, ὁ ἡ ὄν, illotus pedes; qui propter puritatem non eget lotione; ex α, priv. νίπτω, & πούς, vide.

Ἀνίπτοισιν, dat. pl. Ion. ab ἀνίπτος, ος, ὁ, ἡ, illetus: ex α, & νίπτω. Hinc ἀνιπτοπόδης, illotos pedes habentes.

Ἀνις, pro ἄνδυ, sine, absque, &c.

Ἀνισάζω, compenso & moderor, adæquo, &c. ex ἀνὰ, & ἰσάζω, vide.

Ἀνισίτης, ὄνος, vinum ex aniso factitium; à sequente ἄνισον.

'ΑΝΙΣΟΝ, ου, τὸ, anisum. An quod flatus dissipet, i. laxat? An quia habet folia ἄνισα, inæquali?

Ἄνισος, ος, ὁ ἡ ὄν, inæqualis, iniquus, diversus, impar, superior, &c. τὸ ἄνισον, inæquale; impar portio, &c. (ex α priv. & ἴσος, vide) indè etiam, ἀνισότης, ητος, ἡ, inæqualitas, dissimilitudo, &c.

Ἀνισότιμος, inæqualis dignitatis, &c. ex α, priv. & ἰσότιμος, vide.

Ἀνισοφυὴς, naturæ dissimilis, &c. ex α priv. & ἰσοφυὴς, æqualis, seu paris naturæ; ex ἴσος, & φυὴ, vide.

Ἀνισόω, idem quod ἀνισάζω, id vide.

Ἀνιστάμενος, ὁ, præs. part. pass. ἀνιστάνω, præs. inf. ἀνίστη, 3. sing. imperf. ab

Ἀνίστημι, excito, f. ἀναστήσω, p. ἀνέστηκα. a. 1. ἀνέστησα, a. 2. ἀνέστην, imp. ἀνάστα, & ἀνάστηθι. sub. ἀναστῶ. inf. ἀναστῆναι, part. ἀναστὰς, ἄσα, ἀν, f. 1. m. ἀναστήσομαι. Ἀνίστο, pro ἀνίστασο, surge, Att. imp. præs. pass. ab ἀνίστημι. Th. ἵστημι.

Ἀνιστορέω, ῶ, interrogo, scisciter; item, commentor. Burip. ex ἀνὰ, & ἱστορέω, idem; memoriæ trado; quæro, &c. item, cognosco, &c. à Th. ἵστωρ, vide.

Ἀνιστορησία, ἡ, historiarum ignoratio; item, ἀνιστόρητος, qui historias non novit; item, pass. cujus nulla in historia mentio fit, nec memoria, &c. & ἀνιστορητὸς ἔχειν nescire historias; Plut. in in Dem. οἶα, ex α priv. & ἱστορία, vide.

Ἀνίσχνος, infirmi; cap. 42. Isaiæ; item, ἀνίσχνες, minimè robustus, invalidus; h. e. μὴ ἰσχύων, &c. (ex α priv. & ἰσχὺς, unde ἰσχνὸς, &c. vide.) item, reperitur etiam, ἀνίσχυς; idem, & ejusd. Th. & comp.

Ἀνίσχω, clunium tumore vacans; Aristot. de part. l. 4. ex α priv. & ἰσχὶς, lumbus, &c.

Ἀνίσχω, attollo, orior, part. ἀνίσχων, ὀσῦσα, ὁ, præs. imp. pass. ἀνίσχω, Ion. ἀνίσχεο, te contine: ab ἴσχω, pro ἴσχω.

Ἀνισωτὸς, inæqualiter, ab ἄνισος, vide.

Ἀνίσωσις, adæquatio, exæquatio; ab ἀνισόω, vide.

Ἀνιχθὺς, qui est sine piscibus, qui caret piscibus; Strabo: ex α priv. & ἰχθὺς, vide.

Ἀνιχνεύω, perveftigo: ab ἰχνεύω.

Ἀνιχνίας, idem quod ἀνιξιχνιαστὴς, qui investigari nequit; imperveftigabilis, &c. ex α priv. & inusit. ἰχνιάζω, idem quod ἰχνεύω, & Th. ideas, vide.

Ἀνιώδης, ες, ὁ ἡ ὄν, molestus, injucundus, &c. ab ἀνία, vide.

Ἀνιώμεθα, mœremus, 1. pl. ind. pass ab ἀνιάω. præs. opt. pass. ἀνιαοίμεθ, ἄμεθα, ἄοισθ, ᾶσθε, ἄοιντο, ᾶντο. Th. ἀνία.

Ἀνιῶν, gen. pl. ab ἀνία, tristitia: ἀνιᾶν, ὄντ, ὁ, a. 2. part. ab ἄνειμι.

Ἀνίωτο. Vide ἀνιώμεθα.

Ἀνίωτος, υ, ὁ ἡ ὄν, rubiginem non sentiens, eruginem aut ferruginem non contrahens, &c. ex α priv. & ἰόω, vide.

Ἄνκα, ἡ, Anna, nom. mulieris, Hebr. Gratiosa.

Ἄγκας, α, ὁ, nomen viri. Hebr. Gratiosus.

Ἄγκειν, Poët. pro ἀνύειν. Nam ἄγκω dicimus, & ἀνύω, Hinc metri causâ, pro ἄγω, ἄγκω, facio, perficio.

Ἀνκυλομαι, pro ἀνακυλομαι, exorior; Od. κ'. ab act. ἀναύω, vide.

Ἀννέφελαι, Poët. pro ἀνέφελοι, sine nubibus: ab α, & νεφέλη.

Ἄννισον, idem quod ἄνισον, vide.

Ἀνξηχέω, pro ἀναξηχέω, inarefacio, exsicco; ex ἀνὰ, & ξηχέω, vide.

Ἀνοδία, ας, ἡ, locus invius; à seq. ἄνοδος, vide.

Ἄνοδμος, odore carens, inodorus, &c. ex α priv. & ὀδμὴ, vide.

Ἀνόδους, οδοντος, ὁ, edentulus, cui dentes sunt rari, aut nulli; dicunt etiam, ἀνόδοντος; ex α priv. & ὀδὰξ, vide.

Ἀνοιδύρομαι, sublata voce lamentor; vehementer lamentor, & ingemisco, &c. ex ἀνὰ, & ὀδύρομαι, vide.

Ἄνοζος, enodis, sine nodis; ex α priv. & ὄζος, vide.

Ἄνοδος, υ, ὁ, ἡ, via sursùm ferens. Item adj. ὁ ἡ ὄν, invius. Ex α, & ὁδὸς.

Ἀνόημων, ονος, ὁ ἡ ὄν, non compos mentis, stultus: ab α, & νόημων.

Ἀνοησία, ruditas, inhipientia; ab ἄνους, q. vide; unde etiam, ἀνοητάνω, & ἀνοητεύω, desipio; insipiens sum, imprudenter & temere ago; vel, aggredior, &c.

Ἀνόητος, ος, ὁ, ἡ, demens; hinc adv. ἀνοήτως, imprudenter: ex α, & νοέω.

Ἀνόθυτος, germanus, non fictus; legitimus, non spurius &c. ex α priv. & νοθεύω, vide in Th. νόθος; a quo etiam, cum α priv. præs. est ἀνοθάς, γνησίως; vere, non fucatè, legitimè, &c.

Ἄνοια, ας, ἡ, amentia: ab ἄνους, ος, ὁ, ἡ, amens: ex α, & νόος.

Ἀνοιγμα, ατος, τὸ, apertio, reseratio: ab ἀνοίγνυμι, 1. sing. perf. pass. verbi.

Ἀνοίγω, Ἀνοιγνύω, & Ἀνοίγνυμι, aperio. part. præs. ἀνοίγων, υσα, ον. f. ἀνοίξω, p. ἀνέῳγα, Att. pro ἀνέωγα. a. 1. ἀνέῳξα, & ὠίξα. inf. ἀνοῖξαι, p. pass. ἀνέῳγμαι, & ὠίχθαι. a. 1. ὠίχθην, & ἀνεῴχθην. f. 2. pass. ἀνοιγήσομαι. p. m. ἀνέῳγα. part. ἀνεῳγὼς, ὥτος, ὁ, apertus. Th. ὄιγω.

Ἀνοιδαίνω, ἀνοιδίσκω, & ἀνοιδέω; tumefacio, turgeo, exacerbor, &c. unde ἀνοίδησις, εως, ἡ, tumor, Aristot. de mundo, ex ἀνὰ, & οἰδέω, vide.

Ἀνοῖνος, gen. Ion. ab ἄνοια.

Ἀνοικεῖος, inconveniens; ut ἀνοίκειον ὠῖ; non erat operæ pretium; erat alienum; item, non propinquus, alienus, &c. Unde, ἀνοικειότης, nulla familiaritas; seu mores à familiaritate alieni, &c. Utrumque ex α priv. & οἰκεῖος, vide.

Ἀνοικῆ, Etym. exponit, τὸν παρὰ τὸ ἔοικος εἰρημένον; non verisimilem & consentaneum; ex α priv. & ἔοικα; dicitur ἀνοικεῖος, etiam, hoc significatu.

Ἀνοίκητος, υ, ὁ, inhabitabilis; item, ἀνοικίζω, & ἀνοικίζομαι; instauro, reædifico; item, migrare, habitationem transferre, &c. Unde, ἀνοίκισμος, instauratio, &c. ab ἄνοικος, q. vide.

Ἀνοικοδομέω, ῶ, restauro, f. ήσω, p. ἀνῳκοδόμηκα. Ex ἀνὰ, οἶκος, & δόμω.

Ἀνοικονόμητος, υ, ὁ ἡ ὄν, prodigus, malè dispositus, &c. in neutro gen. est vitium orationis apud Quintil. l. 8. quod malè dispositum est, ἀνοικονόμητον; quod malè figuratum, ἀσχημάτιστον, & quod malè collocatum, ἀσυνθέτητον, &c. ex α priv. & οἰκονόμος, vide.

Ἄνοικος, υ, ὁ, extorris: ex α, & οἶκος.

Ἀνοικτὶς, ἴδ, ὁ, apertus, apertilis: ab ἀνίοικτος, 3. sing. perf. pass. verbi ἀνοίγνυμι.

Ἀνοικτος, υ, ὁ ἡ ὄν, immisericors; & ἀνοικτήρης; non miserandus; Eurip. immiserabilis; item, ἀνοίκτιστος; immisericorditer, sine commiseratione, &c. ex α priv. & οἰκτος, vide.

Ἀνοιμώζω, μ. ὤξω; ingemisco, fleo, edo gemitum, &c. Unde, ἀνοιμωκτὶ; vel ἀνοιμωκτεὶ, sine fletu, &c. ex ἀνὰ, vel α priv. & οἰμώζω, vide.

Ἀνοῖξις, a. 1. inf. ἀνοίξας, ἀνῖξ, ὁ, part. ἀνοιξὶν, imp. ἀνοιχθάτω, 3. pl. a. 1. sub. pass. ab ἀνοίγω.

Ἄνοιξις, εως, ἡ, apertio, reseratio; item oftium: ab ἀνέῳξα, 2. sing. perf. pass. verbi ἀνοίγνυμι.

Ἀνοίσω, referam, f. 1. act. ab ἀναφέρω.

Ἄνοιστος, revectio; ἀνοιστέον, referendum est; & ἄνοιστὸν, relatum, conducens, &c. omnia ab ἀναφέρομαι, q. vide.

Ἀνοιστρέω, incito, stimulo, &c. ex ἀνὰ, & οἰστρέω, vide.

Ἀνοιτο, 3. sing. præs. opt. pass. ab ἄνομαι.

Ἀνολβίη, dat. Ion. ab ἀνολβία, ας, ἡ, miseria: ex α, & ὄλβος.

Ἀνόλβιος, idem quod sequens ἄνολβος.

Ἀνολβότερος, infelicior, comp. ab ἄνολβος, infelix. Th. ὄλβος.

Ἀνόλεθρος, & ἀνόλεθρος, υ, ὁ ἡ ὄν, ab exitio & damno immunis: ab α, & ὄλεθρος.

Ἀνολκὴ, tractio quæ fit sursùm versùs; Thuc. Unde ἀνόλκιστον, id quo aliquid sursum trahitur; ab ἀνέλκω, sursum traho; ex ἀνὰ, & ἕλκω.

Ἀνολολύζω, cum clamore ploro, ejulo, exclamo, &c. ex ἀνὰ, & ὀλολύζω.

Ἀνολοφύρομαι, vehementer deploro, &c. ex ἀνὰ, & ὀλοφύρομαι.

Ἄνομαι, Poët. pro ἀνύομαι, perficior.

Ἀνομβρέω, fut. ήσω; more imbris effundo; & ἀνομβρήσεις, τίδος, pluvialis; pluvius, vel pluviosus, &c. utrumq; à præcedente ἄνομβρος, &c. At, ἀνομβρία, ας, ἡ, pluviæ seu aquarum penuria; ex α priv. & ὄμβρος, imber.

Ἄνομβρος, υ, ὁ, ἡ, imbribus carens: ex α, & ὄμβρος.

Ἀνομέω, iniquè ago; legem transgredior; (dicitur, & ἀνομίζω) unde, ἀνόμημα, ατος, τὸ, flagitium, iniquitas, &c. ejusd. Th. & comp. cum seq.

Ἀνομία, ας, ἡ, discrepantia à lege, iniquitas: ex α, & νόμος.

Ἀνομίλητος, insociabilis; ex α priv. & ὁμιλέω, converfor, vide.

Ἀνόμιλητος, illegitimus; Plato; ab ἄνομος, vide.

Ἀνόμιχλος, innubilus, innubis; nebula vacuus; ut ἀνόμιχλος, ἀὴρ, aer nebulæ expers; i. e. serenus, &c. ex α priv. & ὁμίχλη, vide.

Ἀνόμματος, oculorum expers; Nonnus; ex α priv. & ὄμμα, vide.

Ἀνομοδίητος, ὁ ἡ ὄν, lege malè ordinatus; nullis legibus constitutus; Plato; ex α priv. & νομοθετέω, vide.

Ἀνομοειδὴς, & ἀνομοιοειδὴς, ἐος, ὁ ἡ ὄν, diversæ speciei; specie dissimilis; ex α, priv. & ὁμοειδὴς, vel ὁμοιοειδὴς, ejusdem speciei seu generis; ex ὁμὸς, & εἶδος, q. vide.

Ἀνόμοιος, υ, ὁ, dissimilis: ex α, & ὅμοιος.

Ἀνομοιομερὴς, partibus dissimilibus constans;

stans; unde, ἀνομοιομερῆ, τὰ; partes dissimilares, seu partes sibi dissimiles, & dissimili structe compositæ, &c. ex α priv. & ὁμοιομερὴς, qui constat partibus inter se similibus; ex ὅμοιος, & μέρος, vide.

'Ανομοιότης, ητος, ἡ, dissimilitudo, diversitas; ἀνομοιόω, dissimilem facio; ἀνομοιόμορφος, dissimilis factus; Plato in Timæo; ἀνομοίωσις, idem quod ἀνομοιότης: & ἀνόμοιος, inæqualiter, non perinde, non ex æquo, &c. ex α priv. & ὁμοιος, vide.

'Ανομολογία, & ἀνομολογίομαι; fateor, assentior; concedo, constituo; i. e. quippiam, ut confessum inter differentes pono; Plat. ex α priv. & ὁμολογέω.

'Ανομολογία, inæqualitas, dissidentia; (item, assentio inter aliquos de re quapiam; cum α intens.) & ἀνομάλογος, dissentaneus; ex α priv. & ὁμολογος.

'Ανομος, ου, ὁ, iniquus, sceleratus: hinc ἀνόμως, adv. sine lege: à νόμος.

'Ανόητος, inutilis, futilis, injucundus; ex α priv. & ὄνημι, juvo, q. vide.

'Ανους, ἄνους, ὁ ἡ ἡ, amens: ab α, & νους.

ΑΝΟΊΑΙΑ, seu ἀνοπαῖα, ἡ, ÆNOPÆA, avis species: ab α, & ὄπωμαι: ni potiùs ab Hebr. ענה anapha.

'Ανόπιν, εἰς τὸπίσω, retro, retrorsum; Hesych. ex ἀνὰ, & ὀπίσω.

'Ανοργάζειν, commovere, excitare; ἀνακινεῖν, ἀναλλάζ; & pueros inter manus jactare; atq; agitare, &c. ex ἀνὰ, & ὀργάζω, vide.

'Ανορία, idem quod ἀμυησία; nam ὄργια, sunt μυήσεις; sacris, seu orgiis, non initiatum esse; unde, ἀνορίας, non initiatus; ἧς μυήσεως ἄπειρος; qui ad orgia seu sacra non admittitur; ex α priv. & ὄργια, vide.

'Ανορία, ας, ἡ, Dor. pro Ion. ἀνωρίη, ης, ἡ, fortitudo, strenuitas; quod ab ἀνὴρ.

'Ανόρεμα, cibum fastidiens; cujus stomachus omnia respuit; Plut. unde, ἀνορεξία, ας, ἡ, morbus, quum omnia respuit stomachus; cibi fastidium, &c. item, ἀνορεκτέω; fastidio cibos, &c. οἷα ex α priv. & ὀρέγομαι, &c. vide.

'Ανόρι, virili; ab ἀνορία, vide.

'Ανορθόω, ῶ, surrigo, rursus erigo: f. ἀνώσω. P. ἀνώρθωκα. a. 1. ἀνώρθωσα. imp. ἀνόρθωσον, ἀτω. a. 1. pass. ἀνωρθώθην. Ex ἀνὰ pro ἄνω, & ὀρθόω.

'Ανορμάω, animo incitor; commoveor; magno impetu prompto, vel feror ad aliquid; Hesych. ex ἀνὰ & ὁρμάω, vide.

'Ανορμία, ας, ἡ ἡ ἡ, stationem navium non habens; stationi navium incommodus; ex α priv. & ὅρμος, vide.

'Ανόρνυμι, excito; ex ἀνὰ & ὄρνυμι, vide.

'Ανόρουσα, surrexi, a. 1. Ion. verbi ἀνορόω, f. ὥσω, p. ἀνόρωκα· quod ab ὀρόω, impetum do.

'Ανορρόπιγξ, ὁ ἡ ἡ, cui cauda deest; qui inter volandum non regitur caudâ; ut ἀνορρόπιγξ πῖπτε; volatus nullo caudæ gubernaculo rectus; ut in insectis; Aristot. 4. anim. ex α priv. & ὀρρόπυγον, vide.

'Ανορτηλίζω, incipio in altum ferri; idem quod ὀρτηλίζω; vide. cum ἀνὰ, præf.

'Ανόσιος, & ἀνόσιμος; salubris, non ægrotus, &c. vide ἄνοσος.

'Ανοσιουργός, impius, nefandus, impunus, &c. inde, ἀνοσιουργία, impié ago; & ἀνοσιουργία, impietas; opus impium, &c. ex ἀνόσιος & ἔργον, vide.

'Ανοσμος, ος, ὁ ἡ ἡ, sine odore, inodorus, &c. ex α priv. & ὀσμὴ, vide.

'Ανοσος, ος, ὁ ἡ ἡ, immunis à morbis: ab α, & νόσος.

'Ανόστος, ὁ ἡ ἡ, inossis, sine osse: ex α, & ὀστέον.

'Ανόστιμος, idem quod ἀνόστιμος; reditu caren.

'Ανόστιμος, ος, ὁ ἡ ἡ, reditûs expers: ab α, & νόστος.

'Ανότης, ητος, ἡ, siccus; non humidus; ex α priv. & νοτίζω, vide.

'Ανούατος, ος, ὁ, ἡ, qui est sine auribus. Poët. ὁ ἄνους ἔατος. Th. ἔας.

'Ανυθέτητος, ος, ὁ, ἡ, repudians admonitionem: ex α, & νουθετέω.

'Ανους, amens: ex α, & νόος, νοῦς.

'Ανύπαρκτος, cacens subtantiâ; ex α priv. & ὑπάρχω.

'Ανυσος, pro ἄνοσος.

'Ανύστατος, ος, ὁ ἡ ἡ, non vulneratus.

'Ανυστητί, adv. sine vulnere, Th. ἀνυτάτως.

'Ανύσχιστος, expers coitus; qui non coit; ex α priv. & ὀχεύω.

'Ανοχή, ῆς, ἡ, tolerantia: ab ἀνέχομαι.

'Ανοχλίζω, vecte submoveo, vel elevo; ex ἀνὰ, & ὀχλίζω, idem quod Th. ὀχλεύω, moveo; item, vecte impello, &c.

'Ανοχμώζω, gesto, tollens in altum; sublatum gesto, aut in altum tollo, &c. in Epigr. ex ἀνὰ, & ὀχμάζω, vide.

'Ανυσία, opsonii penuria; ab ἄνυσος, ὁ ἡ ἡ, obsonio carens; elixus, insipidus; ex α priv. & ὄψον, vide.

'Ανυσσεῖν, cæcutire; μὴ βλέπειν; ex α priv. & ὄπτομαι, unde ὄψις, &c. vide.

'Ανωΐ, siquidem, si; ἄνωϊ ἄλλο μὴ; nisi, aliquin, &c.

'Ανωγα, & 'Ανωγδα, Dor. pro ἀνέωγα, surge. a. 2. imp. 'Ανωγε, qui surrexit, Poët. pro ἀνασ-ας, part. ab ἀνίστημι, a. 2. ind. 'Ανῆμμαι, Att. & Dor. pro ἀνασ-ῶμαι, a. 2. inf. act. sic ἀνῆσθαι, pro ἀνασ-ῆσθαι, f. 1. inf. m. 'Ανῆσθον, a. 1. imp. ab ἀνίστημι.

'Ανεστήτων, surrexerunt, pro ἀνεστήτην, aor. 2. ind. dual. ab ἀνίστημι.

'Ανυσφέω, percurrit, pro ἀνασφέω, præs. ind a σφέω.

'Ανυσφέω, pro ἀνασφέω, vide.

'Ανυσθίης, inf. ab ἀνύσθω, Poët. pro ἀνῦσαι, emergo.

'Ανχαω, tolera, Poëtæ pro ἀνάσχου, Ion. pro ἀνάσχε, a. 2. imp. m. ab ἀνέχω.

'Ανωτὸς, Poët. pro ἀναγκαῖος.

'Ανωτέον, tolerandus, pro ἀναγκαστέον, f. 1. inf. m. ab ἀνὰ, & χίω, vel ἴχω.

'Ανωτο, toleraret, pro ἀνέχοιτο. a. 2. opt. m. 3. sing. ἀνεχόμην, a. 2. m. ab ἀνέχω.

'Αντ', pro ἀντὶ, è regione.

'Αντα, coram, è regione; hinc ἀντᾶν, obviam venio: q. ab ἀντὶ, contrà.

'Αντανερώζω, vicissim emo; permuto; ex ἀντὶ, & ἀγορεύω.

'Αντανορύω, adversarium me gero; liti me offero; obloquor, &c. ex ἀντὶ & ἀγορεύω.

'Αντανγίζομαι, decerto, repugno: f. ἰσομαι. P. ἀντηγάπισμαι. a. 1. m. ἀντηγωνισάμην. Ex ἀντὶ, & ἀγωνίζομαι. Hinc 'Αντανγωνιστὴς, οῦ, ὁ, qui cum aliquo certat, acc. pl. ἀντηγωνιστὰς. 'Αντανγώνιστος, ος, ὁ, ἡ, æmulus, certator.

'Αντάδελφος, qui est loco fratris; ex ἀντὶ, & ἀδελφὸς.

'Αντάδικία, injuriam illatam ulciscor; seu vicissim injuria afficio; ex ἀντὶ, & ἀδικία, vide.

'Αντάδω, occino, Liv, occano; Tacit. cantu provoco, &c. ex ἀντὶ, & ἄδω, quod vide.

'Αντάειρε, Ion. pro ἀνταίρει, adversùs aliquem quid tollere, se ei opponere: ex ἀντὶ, & αἴρω.

'Αντάζε, εἶδος, ὁ, Dor. pro ἀντᾶτε, contrarius; inimicus: ab ἀντᾶν, contrà.

'Αντάιρω, Vide ἀνταίρω.

'Αντακοῖοι, ων, οἱ, Ion. πάτυς γλίσ.

'Αντακαλάζω, reclamo; vicissim vel contra clamorem attollo, ex ἀντὶ & ἀλαλάζω, vide.

'Αντάλλαγμα, ατος, τὸ, compensatio: ab ἀντὶ, & ἀλλάσσω.

'Αντεμείσετο, Dor. pro ἀντημείσατο, 3. sing. imp. ab ἀμείσομαι.

'Αντεμυῶμαι, vicissim auxilior; obsisto rursùm; me ulciscor, &c. ex ἀντὶ & ἀμυνω, vide.

'Αντεμφερύω, de duobus dicitur, cum obviam sibi euntes oberrant, &c. ex ἀντὶ, & ἀμφοδὸν, τὸ, via urbis; vel ἀμφοδος, ὁ, bivium, circuitus, &c. vide.

'Αντέν τινὸς τινος, aliquid ab aliquo pati: & ἀντέν τινος, Ion. pro obtinere aliquid: ab ἀντάω.

'Αντεπαγινάσκω, q. d. vicissim lego: unde, ἀντεπαγνώστης, qui vicissim legit; exp. & qui relegit, recognitor, &c. ex ἀντὶ, & ἀναγινώσκω, vide.

'Αντεπάγω, ex adverso produco; obviam prodeo, vel educo, &c. ex ἀντὶ, & ἀνάγω, q. vide.

'Αντεπαιρόμαι, unde ἀντεπαίρεσθαι, vicissim sumere, seu accipere; ex ἀντὶ, & ἀναιρέομαι.

'Αντε-

'Αντεπαίρω, contra attollo, sustollo, erigo: item contrà destruo, &c. ex ἀντὶ, & ἀναίρω.

'Αντεπανελάσθαι, reflecti, refringi, repercuti, &c. unde ἀντεπάνλασις, εως, ἡ, repulsus, repercussio; motio reciproca & refracta: ut in ludo pilæ, quæ expulsim & dotatim rejicitur: Item figura, quæ est ejusdem verbi contraria significatio, apud Quintil. l. 9 c. 3. item, ἀντεπανακλαστικὸν, reciprocus, &c. nam ἀντεπανακλάω, est refringo, reflecto, repercutio: ab ἀντὶ, & ἀνακλάω; idem, ab ἀνὰ, & κλάω.

'Αντεπανοπή, repercussio, reciprocatio: ἀντεπανοπᾶν repercutio, &c. ex ἀντὶ, & ἀνακόπτω.

Αντεπαπλήσω, ῶ, vicissim expleo; f. ἀνσω, p. ἀντεπανπλήσωκα· ab ἀντὶ, ἀνὰ, & πλήθω, impleo.

'Αντεπαρσύνω, contrà excitare, a. 1. inf. ab 'Αντεπίστημι· ab ἀντὶ, ἀνὰ, & ἵστημι.

'Αντεπεισε, in alius viri locum substitutus, succedaneus, &c. ex ἀντὶ, & ἐπὶ.

'Αντεπείμι, ex adverso insurgo, seu contrà surgo: ex ἀντὶ, & ἐπείμι, redeo; item, sursum eo, ascendo, &c.

'Αντεπίσωσις, q. d. adæquamentum, æqualitas, parilis quantitas, paritas, &c. in bello dicitur, cum par numerus militum in cæsorum locum succenturiatur & sufficitur, &c. ex ἀντὶ, & ἐπίσωσις; æquo, adæquo, &c. V.

'Αντεπεῖδον, ὦν, ὁι, Dor. pro 'Αντεπωείδον· ab 'Αντεπίστημι.

'Αντεπιβουλεύω, vicissim vocif.ror, vel strepitum edo: ab ἐπὶ, & αὐέω, clamo.

'Αντεπίκοος, ος, ὁ, ἡ, contra-quæsitor: ab ἐπὶ, & ἐπακούω, ab ἐπὶ, ἐξ, & ἀκούω.

'Αντεπιπλήσσω, ab ἐπὶ, ἐξ, & ἐπλήσσω.

'Αντεπιστήμων, vicissim laudo; Xen. ex ἀντὶ, & ἐπιστήμων, ων; V.

'Αντεπιτρέχω, Att. pro ἀντεπεξέρχομαι, in occursum ierant, 3. pl. pluscp. perf. m. ab ἀντεπίειμι, quod ab ἐπὶ, ἰόν, ἰέναι & εἶμι, eo.

'Αντεπωσύνη, vicissim, seu è contrario introduco; ex ἐπὶ, & εἰσάγω; vide.

'Αντεπαρίημι, vicissim, vel contra immitto: ex ἐπὶ, & ἐπαρίημι; V.

'Αντεπαρίσταμαι, adsto alternus: Plut. de placitis; ἀντεπεισόδιον παρίστ, aditum vicissim præbet: ex ἐπὶ εἴσ, & εἴσοδος; vide.

'Αντεπέρχομαι, ex adverso progredior; vel in occursum; invadecti hostiliter occurro; Thuc. l. 8. ex ἐπὶ, εἰς & ἔρχομαι; V.

'Αντεπεξέρχομαι, ex adverso progredior; vel in occursum progredior, contra equito, &c. ex ἐπὶ, & ἐπεξέρχομαι, progredior, seu provehor equo, &c. ex εἰς & ἐξέρχομαι; V.

'Αντεπεξέρχομαι, contra invado, ad pugnam procedo ex altera parte, obviam prodeo, &c. ex ἐπὶ & ἐπεξέρχομαι; vide.

'Αντεπεραίνω, adversor, contrà ascendo, &c. ex ἐπὶ, & ὑπεραίνω; V.

'Αντεπιβουλία, insidiantibus è diverso insidior, contra insidias tendo; ex ἐπὶ & βουλεύω.

'Αντεπιθυμῶ, contra cupio; ut ἀντεπιθυμῶ σοι τινος, hac in re sum tibi competitor; Unde, ἀντεπιθυμήτης, æmulus, rivalis, &c. ex ἐπὶ & θυμόω; V.

'Αντεπι-

'Αντεπιφέρω, fut. ἀνσω, classe exeu, obviam navigantibus obnato, &c. ex ἐπὶ & ἐπιπλέω, cnavigo; V.

'Αντεπιτίνω, idem quod,

'Αντεπίτιω, vicissim ito, rependo. Hinc 'Αντεπίτισις, εως, ἡ, repensio, mulcta, Th. τίσις, punio.

'Αντεπλήξω, 3. sing. imp. ab ἀντεπλήσσω.

'Αντεπλοκὴ, conversio & replicatio contraria; Ionice est pro ἀντέπλεξις; ex ἐπὶ, & ἕλασω; V.

'Αντεπλοισα, Dor. & per Sync. pro ἀντεπέπλευσα, exoriens, præs. part. à πλέω. Sic ἀντέπλυτη, pro ἀντεπλύνη, oriuntur, 3. pl. præl. act.

'Αντεπλήσσω, novam spem concipio; contra spero: ex ἐπὶ, & ἐλπίζω.

'Αντεπιβιβάζω, substituo, addo supplementum, vicissim impono, &c. ex ἐπὶ & ἐμβιβάζω; V.

'Αντεπιβολὴ, ἧς, ἡ, injectio unius in locum alterius: ab ἀντεπιβάλλομαι.

'Αντεπιπλήσσω, vicissim implere, a. 1. inf. ab ἐπὶ & ἐμπλήθω.

'Αντεπιχαρὴς, ἧς, ἡ, compensatio, & mutua accusatio; quum ἐναγωγὴ sit, authore Suida, ἔγκλησις; ex ἐπὶ & ἐναγω; vide.

'Αντεπίθεσις, mutuæ insidiæ, quibus nimirum ei qui nobis insidiatur, vicissim insidiamur, &c. ex ἐπὶ, & ἐπίθεσις.

'Αντεπιχέω, resisto; ut ἀντεπιχεῖν θανατώμασι, venenis resistere, seu adversari, &c. ex ἐπὶ ἐγχέω; V.

'Αντεπιξέβαινον, invado, repello, &c. ex ἀντὶ, & ἐπιξέβαινον; V.

'Αντεπιξεταστὴς, οῦ, ὁ, contra-quæsitor: ab ἐπὶ, ἐξ, & ἐπίδω.

'Αντεπιστέω, ab ἐπὶ, ἐξ, & ἐπίδω.

'Αντεπιστήμων, vicissim laudo; Xen. ex ἀντὶ, & ἐπιστήμων, ων; V.

'Αντεπιτρέχω, Att. pro ἀντεπεξέρχομαι, in occursum ierant, 3. pl. pluscp. perf. m. ab ἀντεπίειμι, quod ab ἐπὶ, ἰόν, ἰέναι & εἶμι, eo.

'Αντεπωσύνη, vicissim, seu è contrario introduco; ex ἐπὶ, & εἰσάγω; vide.

'Αντεπαρίημι, vicissim, vel contra immitto: ex ἐπὶ, & ἐπαρίημι; V.

'Αντεπαρίσταμαι, adsto alternus: Plut. de placitis; ἀντεπεισόδιον παρίστ, aditum vicissim præbet: ex ἐπὶ εἴσ, & εἴσοδος; vide.

'Αντεπέρχομαι, ex adverso progredior; vel in occursum; invadecti hostiliter occurro; Thuc. l. 8. ex ἐπὶ, εἰς & ἔρχομαι; V.

'Αντεπεξέρχομαι, ex adverso progredior; vel in occursum progredior, contra equito, &c. ex ἐπὶ, & ἐπεξέρχομαι, progredior, seu provehor equo, &c. ex εἰς & ἐξέρχομαι; V.

'Αντεπεξέρχομαι, contra invado, ad pugnam procedo ex altera parte, obviam prodeo, &c. ex ἐπὶ & ἐπεξέρχομαι; vide.

'Αντεπεραίνω, adversor, contrà ascendo, &c. ex ἐπὶ, & ὑπεραίνω; V.

'Αντεπιβουλία, insidiantibus è diverso insidior, contra insidias tendo; ex ἐπὶ & βουλεύω.

'Αντεπιθυμῶ, contra cupio; ut ἀντεπιθυμῶ σοι τινος, hac in re sum tibi competitor; Unde, ἀντεπιθυμήτης, æmulus, rivalis, &c. ex ἐπὶ & θυμόω; V.

'Αντεπι-

'Αντεπικυρῶ, vicissim, vel contrà auxilior, &c. ex ἀντὶ, & ἐπικυρῶ; V.

'Αντεπιλαμβάνομαι, contrà nitens, retineo; ex ἀντὶ, & ἐπιλαμβάνομαι; Vide.

'Αντεπιμελοῦμαι, vicissim curam gero: ex ἀντὶ, & ἐπιμελοῦμαι; V.

'Αντεπιμίλλω, contra cunctor in aliqua re; seu vicissim cunctor, Thuc. l. 3. ex ἀντὶ, & ἐπιμίλλω, cunctor: ex ἐπὶ & μίλλω; vide.

'Αντεπιτείνω, contra tendo, obnato, &c. ex ἀντὶ, ἐπὶ, & πλέω; V.

'Αντεπιτειχίζω, vicissim munitionem excito, adversus eum, qui munimento obstructo me infestat, &c. ex ἀντὶ, & ἐπιτειχίζω; V.

'Αντεπιχείρω, contrà, vel vicissim occurro. insto, aggredior, vel invado, &c. ex ἀντὶ, & ἐπιχείρω· unde ἀντεπιχείρησις, εως, ἡ, ex adverso aggressio, &c. ex ἀντὶ, & ἐπιχείρω; V.

'Αντέπτικεν, contra spirabat, 3. sing. imp. ind. act. verbi ἀντιπνέω, ex ἀντὶ, & πνέω.

'Αντερανίζω, vel ἀντερανίζομαι, compenso, retribuo; ἀντερανιζόμενος, repensus, relatus, &c. ab ἐρανίζω; vide cum ἀντὶ præf.

'Αντερασῆς, οῦ, ὁ, rivalis: ab

'Αντεράω, ῶ, redamo, sum rivalis: part. præs. pass. ἀντερώμενος. Ab ἀντὶ, & ἐράω.

'Αντερράπη, renitor, innitor, inhæreo, resisto, arceo, &c. Unde ἀντέρεισις, εως, ἡ, & ἀντέρεισμα, renitus, luctamen, &c. ex ἀντὶ, & ἐρείδω; V.

'Αντερᾶν, præs. inf. ab ἀντεράω, contradico: ex ἀντὶ, & ἐράω.

'Αντερέσσω, ἄω, ὁ, rivalis: ab

'Αντερέω, ῶ, redamo, sum rivalis: part. m. g. verbi ἀντερείδω, vicissim fremo. Th. ἐρείδω.

'Αντερέτης, cum alio remigare: item, ἀντερέτης, qui juxta alium remigem sedet, & remigat, contendens remigando, &c. ex ἀντὶ, & ἐρετὴς, vide.

'Αντερύσασθαι, rependi, a. 1. inf. m. ex ἀντὶ, & ἐρύω, libero, traho.

'Αντερώμενος, η, ον, qui redamatur, part. præt. pass. ab ἀντεράω.

'Αντεῖν, supplicare, obviam ire: præs. inf. ab ἀντάω.

'Αντέχω, & in 3. pl. ἀντίσχω, a. 2. ind. ab ἀνθίστημι, resisto.

'Αντεχόμενος, η, ον, in contrarium versus, part. præt. pass. verbi ἀντιφέρομαι. Hinc ἀντεχομένως, adv. vice versâ.

'Αντήτεον, Poët. pro ἀνατήτεον, circumjectus est, 3. sing. præt. pass. 'Αντέτευκται, 3. sing. imp. vel a. 1. ab ἀντιτεύω, contrà intendo. Th. τείνω.

'Αντετόρνα, ας, transfixi, a. 1. ind. ab ἀντὶ, & τορέω.

'Αντῆβε, ejusdem anni, Lacon. pro τῷ αὐτῷ ἔτει.

'Αντητύχῃ, similis eras, 2. perf. plusq. p. pass. ex ἀντὶ, æquè, & τίτυμμι, p. à τεύχω, ium.

'Αντιβιοτικὸν ζῶον, zona temperatæ opposita, apud Laert. Ab ἀντὶ, & βίος.

'Αντιβολῶ, vicissim, vel contrà auxilior, &c. ex ἀντὶ, & βοηθῶ; V.

'Αντιβολῶν, ῶσα, ὄν, contrà nitens, retineo; ex ἀντὶ, & βολῶν, quod etiam Thema est præcedentis ἀντιβολέω.

'Αντιβόλως, ως, ὁ, & ἀντιβολία, supplicatio, adhortatio, deprecatio, &c. ab ἀντιβολέω, quod etiam significat, supplicare, orare, obsecrare, &c.

'Αντιβροντῶ, contrà vel vicissim tono, retono: ex ἀντὶ & βροντάω.

'Αντιγαμῶ, reclamo, in Epigr. ab ἀντὶ, & γαμῶ, clare, clamo, &c. V.

'Αντιγηθαλογία, è diverso progeniem recenseo, in repavenda progenie occupor, &c. ex ἀντὶ & γηθαλογία; Vide.

'Αντιγηθίδης, ου, ὁ, Antigenides, nomen propr.

'Αντιγηρύθω, ῶ, vicissim in senectute alo: ab ἀντὶ, & γηρύθω, quod à γῆρας, & τρέφω.

'Αντιγράμμων, qui contrariæ est sententiæ seu opinionis; ejusd. Th. & comp. cum seq.

'Αντιγνωμονία, ῶ, contrà sentio, dissentio, refragor: ab ἀντὶ, & γνώμων. Th. γινώσκω.

'Αντιγραφὴ, ῆς, ἡ, contra-scriptio: Th. γράφω.

'Αντίγραφον ου, τὸ, exemplar, rescriptum, exemplum; item, ἀντίγραφος, ὁ ἡ ἡ, è contrario scriptus; transcriptus, descriptus: ex exemplari scriptus, &c. ἀντιγράφω, rescribo, &c. ex ἀντὶ, & γράφω. Contraria demonstratio, adversa ratio, &c. ex ἀντὶ, & δείξις; V.

'Αντιδεσπόζω, ου, ὁ, alterius loco in cœnâ suffectus: ab ἀντὶ, & δέσπων.

'Αντιδεξιόομαι, vicissim amicè excipio; vicissim dextras porrigo, &c. ex α priv. & δεξιόομαι; V.

'Αντιδημιωγῶ, ῶ, vicissim mihi populum concilio, &c. ex ἀντὶ, & δημιωγῶ; V.

'Αντιδιαβαίνω, contrà vel adversus aliquem trajicio; ex ἀντὶ, & διαβαίνω; vide.

'Αντιδιαιρέομαι, ῶμαι, distinguo, ἀντιδιαίρεσις, adversa divisio, & ἀντιδιαιρῶ, ex opposito divido; in divisione oppono, &c. ex ἀντὶ, & διαιρῶ.

'Αντιδιάκονος, ὁ, vicissim serviens; ex ἀντὶ, & διάκονος; V.

'Αντιδιαπλίκω, contrà involvo; replico, oppono, reclamo, obtexto, & commisceor quod respondeam; ex ἀντὶ, διὰ, & πλέκω; V.

'Αντιδιαστέλλω, contra distinguo; unde, ἀντιδιαστολὴ, discrimen, differentia, distinctio, &c. ex ἀντὶ, & διαστέλλω; V.

'Αντιδιαθρίμβω, ου, ὁ, contrario animo affectus, præs. part. pass. ab ἀντιδιατίθημι. Th. τίθημι.

'Αντιδίδυ, 3. sing. ind. passi. præs. ab

'Αντιδίδωμι, do vicissim, rependo.

'Αντιδικάω, ad causam occurro, judicio me sisto; litem offero, ago adversarium, &c. ἀντιδικία, defensio, utrumque à seq.

'Αντίδικος, ου, ὁ, adversarius: ex ἀντὶ; & δίκη.

'Αντιδοξῶ, qui est contrariæ sectæ vel opinionis, &c. Item, ἀντιδοξῶ σοι, resistens tuæ voluntati, &c. ex ἀντὶ, & δόξα, vide.

'Αντιδοσία, ας, ἡ, in jure disceptatio, & causæ dictio: ex ἀντὶ, & λέγω.

'Αντιδοσιάζομαι, resisto, præs. inf. ἀντιδοσιάζεσθαι. Ex ἀντὶ, κατὰ, & ἵστημι.

'Αντιδρομὸς, ὁ, vicissim invito, f. ἴσω. p. ἀντιδεδρόμηκα. a. 2. ἀντιδράμοσα. Th. καλέω.

'Αντιδυσωπέω, ῶ, retentio: ab ἀντὶ, κατὰ, & ἵστημι. Th. ἴσχω.

'Αντικατατείνω, contrà contendo; ex adverso comparo, &c. ex ἀντὶ & κατατείνω, vide.

'Αντικατηγορῶ, quasi, recriminor; provocatus accuso, &c. Item, ἀντικαταρρεῖδης, vicissim, de se invicem, prædicari; ut proprium & differentia; reciprocari, &c. Und ἀντικατηγορία, mutua vel contraria accusatio, &c. ex ἀντὶ & κατηγορέω.

'Αντίκειμαι, opponor, f. ἀντικείσομαι. præs. part. ἀντικείμενος, η, ὁ, adversarius. Ex ἀντὶ, & κεῖμαι.

'Αντικέλευθος, ὁ ἡ ἡ, obvius, adversus; Nonnus; ex ἀντὶ & κέλευθος, via.

'Αντικερδέω, ῶ, vicissim commodo; ab ἀντὶ & κερδέω· hinc 'Αντίκερσις, εως, ἡ, mutuus usus.

'Αντικλησις, revocamen, revocatio; verbale à verbo ἀντικαλέω, vicissim voco seu invoco; ex ἀντὶ & κλάω, vide.

'Αντικνήμιον, ου, τὸ, pars suræ oppositæ; cruris anterior pars anterior; cui opponitur γαστροκνημία; quidam tamen contra accipiunt. Poll. l. 2. ex ἀντὶ, & κνημὶς, tibia.

'Αντικομπάζω, contrà jactabundè me effero; Plut. in Ant. ex ἀντὶ, & κομπάζω, vide.

'Αντικόντωπος, repulsus, & renixus qui fit conto; h. e. conto inriti & fulcire gradum; quum scil. aliquis loco cruris conto corpus fulcit, &c. ex ἀντὶ & κοντὸς, vide.

'Αντικοπὴ, repulsus, ipse repellendi actus; item, conflictatio, collisio; ab ἀντικόπτω, refundo, referio, repercutio; item, propulso, &c. ex ἀντὶ, & κόπτω.

'Αντίκρυσε, ως, ἡ, recessus, & repulsus; contrarius impetus, &c. ab ἀντικρύω, retundo, repello; item, incurro, offendo, &c. ex ἀντὶ & κρύω.

'Αντικρὺ, ἀντικρὺς, e regione, CONTRA, cum gen. adv. Th. ἀντὶ.

'Αντικτάομαι, emo pecuniâ; vel alteri rei commutatione comparo, &c. ex ἀντὶ, & κτάομαι, vide.

'Αντικτερίζω, f. σω. p. κε. contrà vel vicissim funero: ex ἀντὶ, & κτερίζω, Th. κτέρια, τὰ.

'Αντίκτυπος, obstrepens, contrà sonans; ex ἀντὶ, & κτύπος, vide.

'Αντικυμαίνομαι, undabundus jactor contra aliquid, &c. ex ἀντὶ & κυμαίνω.

'Αντικυρέω, ῶ, potestas opposita, apud Suid. ex ἀντὶ & κῦρος, vide.

'Αντικύρειον, ου, τὸ, helleborus, sic dictus ab urbe Anticyrâ.

'Αντικύρσας, ἀντὶς, ὁ, consequutus (vel nactus) sum, pro ἀντικυρήσας, a. 1. part. act. verbi κυρέω.

'Αντικύρω, incido in aliquem, nanciscor, offendo, &c. ex ἀντὶ & κύρω, vide.

'Αντινύειν, ἡ ἀλώπηξ, vulpes; ex ἀντὶ. & νύειν.

'Αντιπαγχάνω, reforlor, vel, vicissim sortior; ut ἀντιπαγχάνειν δίκῃ; apud Dem. contra Mid. reforti judicium; h. e. ab arbitris ad judices provocatione fact, causam denuo disceptare, &c. ex ἀντὶ, & λαγχάνω.

'Αντιπάζομαι, & ἀντιπύζομαι, pro ἀντιπλαμβάνομαι, apprehendo, vel capesso, suscipio, &c. ex ἀντὶ & πάζομαι, vide.

'Αντιπαθὴς, ῆς, ἡ, apprehensio: ab ἀντιλαμβάνομαι.

'Αντιπάσοις, vicissim accipias, 2. pers. a. 2. opt. act. ab

'Αντιλαμβάνω, vicissim accipio, ἀντιλαμβάνομαι, suscipio, liberoque juvo: cum gen. opitulor. f. λήψομαι. a. 2. m. ἀντιλαβόμην, ου, ετο. Ab ἀντὶ, & λαμβάνω.

'Αντιπάω, contradico f. ξω. p. χα. imperf. ἀντίπαον. p. m. ἀντιπέποσμαι, cum dat. Ex ἀντὶ, & πάω.

'Αντιπεράομαι, controversa; de quibus inter partes non convenit; opponuntur τοῖς ὁμολογουμένοις, Demosth. Item ἀντιπερατικὸν, in contradictione positus, controversus, dubius; & ἀντιπερατικῶς, contradictiò; ejusd. Th. & comp.

'Αντιπιπτέον, suscipiendum, adj. verbale, ab ἀντιλαμβάνω.

'Αντιπιπτικὸς, q. d. susceptivus & apprehensivus; ad percipiendum artus; comprehensibilis; item, ἀντιπίπτωρ, ορος, ὁ, defensor, adjutor, & propugnator, & c. utrumq; ab eod. Th.

'Αντιπλήξις, εως, ἡ, opitulatio, subsidium: à 2. sing. præt. pass. verbi ἀντιλαμβάνομαι.

'Αντιπαρδῶ, vicissim supplico; Plut. ex ἀντὶ, & λιταρδῶ, vide.

'Αντιπλεῖς, ἡ, & ἀντιπλέον, pars auris contraposita lobo; ut περιπλέον, lobi pars eminentior; Pollux. l. 2. ex ἀντὶ, & λοβός.

'Αντιπλοκία, ας, ἡ, contradictio: ex ἀντιπλέκω.

'Αντιπλοκὴ, ita vocata est à Platone in sophista, ars contentiosa & concertatoria sophistarum, quæ & ἐριστικὴ, ἢ σοφιστικὴ λόγων ἀγωνιστικὴ dicitur; item, ἀντιλογικὸς, q. d. contradictorius; refutandi peritus; Aristoph. (argutus; qui & ἀντιλογιστικὸς dicitur, ut ἀντιλέγω, est arguté differo;) & ἀντίλογος, ὁ ἡ ἡ, qui, vel quæ contradicit; omnia ab eod. Th.

'Αντιποιδρέω, ῶ, convitium regero. imp. ἀντεποιδρέων, ων. f. ήσω. p. ἀντιπεποίδρηκα. Th. λοιδορέω.

'Αντίποκος, ὁ, ὁ, Antiochus, nom. pr.

'Αντιπυμπάω, ῶ, vicissim molesto: ex ἀντὶ, & πύμπω. Hinc ἀντιπύμπησις, εως, ἡ, molestia vicissim exhibita.

'Αντίπυρος, lyræ respondens; lyræ consonans; ut αὐλὸς ἀντίπυρος; Soph. ex ἀντὶ, & πύρος, lyra.

'Αντίπυρος, ου, τὸ, redemptionis pretium. Th. πύω.

'Αντιπυρόω, redimo vicissim; item, ἀντιπυρόσεται, vicissim redimere oportet; perfolvendo scil. ἀντίπυρος; i.e. pretium quo redimuntur captivi ab hostibus; aut quum caput capite, seu vita redimitur vita, &c. ex ἀντὶ, & πύω, vide.

'Αντιμαρτυρέω, & ἀντιμαρτύρομαι, reclamo.

clamo, contrarium testor; palam attestor, &c. ex ἀντὶ, & μαρτυρία, vel μαρτύρομαι, &c. vide.

'Ἀντιμαχητής, ὁ, oppugnans, vel qui pugnat contra aliquem: ex ἀντὶ, & μάχομαι.

'Ἀντιμεθίλκω, in contrariam partem traho, &c. ex ἀντὶ, & μεθίλκω, retraho, retrorsum traho, trahendo traduco, &c. ex μετ', & ἕλκω, vide.

'Ἀντιμεθίστημι, in contrariam partem transfero; vel, vicissim loco moveo; & ἀντιμετάστασις, in locum discedentis subeo, &c. Unde ἀντιμετάστασις, in contrariam partem translatio, seu transmutatio, &c. ex ἀντὶ, & μεθίστημι, vide.

'Ἀντιμεμικυόμην, adversus aliquem adolescentis more, aut juveniliter me gero; vel, vicissim juveniliter ago, &c. ex ἀντὶ & μειρακιύομαι, vel μειρακιύομαι, adolescentis more ago; a Th. μείραξ, ακος, ὁ vel ἡ, adolescens; puer vel puella, &c.

'Ἀντιμιλίζω, contrà modulor: ab ἀντὶ, & μέλος.

'Ἀντιμίλλω, contrà cunctor; vel, vicissim cunctor, &c. ex ἀντὶ, & ἰμίλλω, cunctor,

'Ἀντιμετρέω, ῶ, vicissim metior, rependo: f. ήσω. p. ἀντιμεμέτρηκα. a. 1. ἀντιμετρήσα. f. 1. Pass. ἀντιμετρηθήσομαι. Ex ἀντὶ, & μέτρον.

'Αντίμιμος, ου, ὁ, æmulus. Th. μιμέομαι.

'Ἀντιμισθία, ας, ἡ, compensatio, remuneratio: ex ἀντὶ, & μισθός.

'Ἀντηχεῖν, repugnare, Poët. pro ἀντικεῖσθαι. Hinc ἀντήχους, contrarius.

'Αντίον, licitorium. Est & malus, qui similis licitatorio.

'Αντίος, ου, ὁ, adversus: ab ἀντὶ.

'Αντιόᾶσθαι, adversari, i. f. verbi.

'Αντιόομαι, ὄμαι, adversor. a. 1. ind. ἠντιόᾶσάμην. Th. ἀντὶ.

'Αντιόχεια, ας, ἡ, Antiochia, nomen urbis.

'Αντιοχεύς, ῆος, ὁ, Antiochensis.

'Αντρόων, ὦν in f. g. ἀντίοωσα, occurrens, Poët. pro ἀντιὼν, & ἀντίοσα, præf. part. act. contr. ab ἀντιάω. Th. ἀντὶ.

'Ἀντίοωτο, pro ἀντιόοιτο, & ἀντίοιο, pro ἀντιόοιο, præf. opt. pass. ab ἀντιόομαι. Th. ἀντὶ.

'Ἀντιπαγὴς, ὲ contrario compactus; vel ex adverso fixus; unde in neut. ἀντιπαγές, contrario constitutum, &c. ex ἀντὶ, & πήγνυμι, f. ξω; unde πηγὸς, &c. vide.

'Ἀντιπάθεια, naturalis dissidentia, & adversitas; naturalis rerum differentia, repugnantia, & discordia, &c. ut inter aquam & ignem, &c. talis temperatura antipathia dicitur; cui opponitur συμπάθεια, quæ mutuam quandam rerum inter se cognationem significat; item, ἀντιπαθέω, contrario modo afficior; in diversum tendo; dissideo; obsistóque, &c. omnia ab ἀντιπαθὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, contraria passus; resistens; diversæ affectionis, &c. ex ἀντὶ, & πάθος, passio, affectus, &c. vide.

'Ἀντιπαίδα, ας, ἡ, æ as ejus qui pubertati est proximus; item, pubertas, &c. ab ἀντίπαις, δος, ὁ, puer jam adultus; puer, qui pubertati est proximus; Plut. item, egressus puerilem ætatem; puber, pubes, adolescens, ephebus, &c. ex ἀντὶ, & παῖς, vide.

'Ἀντιπαίζω, obludo; ludo contra ludentem, vel vicissim jocor, &c. ex ἀντὶ, & παίζω, vide.

'Ἀντιπαίω, contrà percutio; vicissim percutio, repercutio, &c. ex ἀντὶ, & παίω, vide.

'Ἀντιπαλαιστὴς, qui contra luctatur, adversarius; & ἀντιπαλαίω, reluctor, obluctor, resisto, &c. Utrumque ab ἀντιπαλὲς, vide.

'Ἀντιπάλλω, revibro, remitto, & regero; πάλιν ἀναπέμπω; & ἀντιπάλομαι, resilio, resulto, &c. ex ἀντὶ & πάλλω, vide.

'Ἀντίπαλος, ου, ὁ, adversarius in luctâ, æmulus: ex ἀντὶ & πάλη.

'Ἀντιπάλως, ὴ, ὸν, ἰσοπάλως; æquis viribus in luctâ; & generaliter, æquis viribus, æquo Marte; Thucyd. à præced. ἀντίπαλος.

'Ἀντιπαρεσκευάμεθα, conferemus, 1. plur. f. 2. act. ab ἀντιπαρεσκεύαζω, quod ex ἀντὶ, παρὰ, & σκεύαζω.

'Ἀντιπαρεξελήλυθε, ἄτος, ἡ, comparatio, collatio: ab eodem Th.

'Ἀντιπαρεγγυᾶν, in pandectis Græcis, mulier prægnans post divortium, παρεγγυᾶσθαι τῷ ἀνδρὶ dicitur; cum marito denunciat sese prægnantem esse ex eo; & maritus ἀντιπαρεγγυᾶται; cum agnoscere non vult; sed negat ex se prægnantem esse; quod est quasi obnuntiare, &c. Sed sign. etiam, competitorem esse alicui magistratum petenti: unde, ἀντιπαρεγγυᾶλία, est ipse actus τῶ ἀντιπαρεγγυᾶσθαι; sive de marito dicatur, sive de competitore; contraria petitio magistratus, &c. ex ἀντὶ & παρεγγυάω, vide.

'Ἀντιπαρεγγράφομαι, exceptione utenti occurro; unde ἀντιπαρεγγραφὴ; formula qua quis occurrit ei qui exceptione utitur; replicatio, vulgò dicitur; Bud. ex ἀντὶ & παρεγγράφω, præscribo, excipio, &c. ex παρὰ & γράφω.

'Ἀντιπαρέχω, retribuo, resisto; ἀντιπαρῆγεν αὐτοῖς πάντα τύπον, ἃ ἐν ἱστορίαις; ibat in omnem locum quocunq; ille tendebat; cap. 12. libri Machabæorum; ἀντιπαρέχειν, est hostium exercitum captare, cum exercitu adequitando & circumeundo; copiis hostium suas copias opponere; ut Fabius ille cunctator, qui è superiori loco Annibali semper imminebat; simul cum eo castra metans & movens; exercitum ejus pabulatione prohibendo, & occasiones quascunque eum infestandi captando, &c. ex ἀντὶ & παρέχω, vide.

'Ἀντιπαραδίδωμι, vicissim trado seu reddo, &c. ex ἀντὶ & παραδίδωμι, vide.

'Ἀντιπαρέθετο, oppositio, qua aliquid cum aliquo contendimus, &c. ex ἀντὶ & παρατίθημι, vide.

'Ἀντιπαρεκθεωρῶ, duas res spectato, componendi & conferendi inter se gratia, &c. ex ἀντὶ, παρὰ, & θεωρέω, vide.

'Ἀντιπαρεκκαλῶ, deprecor, in diversum hortor; contra exhortor, dissuadeo, &c. ex ἀντὶ & παρεκκαλέω, vide.

'Ἀντιπαρεκκελεύομαι, è contrario jubeo; vide παρεκκελεύομαι.

'Ἀντιπαρεκλυπέω, invicem ango, &c. ex ἀντὶ, παρὰ, & λυπέω, vide.

'Ἀντιπαρεκπλέω, è regione navigo, obnavigo, &c. Vide παρεκπλέω.

'Ἀντιπαρεκτρέχω, do operam ut par sim; item, ἀντιπαρεκδρομὴ, ῆς, ἡ, ἀνθόπλισις; opposita instructio, apparatus, &c. ex ἀντὶ & παρεκτρέχω, vide.

'Ἀντιπαρέκτασις, apud Rhetoricæ præceptores similis est ἐκτάσει, & quasi ὑπτιασις secundaria; obsistentia vertitur à Trapezuntio; depulsio, verti potest; unde, ἀντιπαρεκτατικὴ κεφάλαιον; quum quid negatur, non simpliciter, sed addita circumstantia, &c. ex ἀντὶ, & παρίστημι, vide.

'Ἀντιπαρεκτείνω, contra castra pono, &c. ex ἀντὶ, παρὰ & στρατοπεδεύω, vide.

'Ἀντιπαρατάξις, εως, ἡ, acies contrà instructa; ab

'Ἀντιπαρατάσσω, contrà colloco in acie, aciem contrà instruo: ab ἀντὶ, παρὰ, & τάσσω.

'Ἀντιπαράτασις, idem quod ἀντιπαράκτασις; idque idem quod ἀντίκτασις; contentio, comparatio; collatio, &c. ab ἀντιπαρατείνω, sive ἀντιπαρατέτακα, contendo; i. e. compono, comparo, prætendo, &c. ex ἀντὶ, & παραυτείνω, vel παρατείνω, &c. vide.

'Ἀντιπαρεῖδημι, contrà pono; oppono, confero, &c. Vide παρεῖδημι.

'Ἀντιπαρεχωρεῖν, dicuntur quæ sibi invicem cedunt, vide παρεχωρέω.

'Ἀντιπαρίκτασις, εως, ἡ, vide ἀντιπαράτασις.

'Ἀντιπαρίξάγω, idem quod παριξάγω, f. ξω; p. χα; contrà duco exercitum in hostes; inscito exercitu eo in hostes, &c. ex ἀντὶ, παρὰ, & ἰξάγω, vide.

'Ἀντιπαρίξειμι, hostium exercitum captans, cum exercitu adequito; Plut. item, ἀντιπαριξίτης, ου; invicem decedere viâ, apud Plut. & ἀντιπαριξίτης, οι; adversantes; & ἀντιπαριξίω, οντος, ὁ, persequens; sese subinde opponens, a latere egressus, &c. ex ἀντὶ & παριξείμι, præterco, præcurro, &c. vide.

'Ἀντιπαρίστημι, contrà disquiro & perscrutor, oppono, &c. Vicissim comparo, vel ex adverso compara, &c. ex ἀντὶ & παρεξετάζω, comparo; ex παρὰ & ἐξετάζω, vide.

'Ἀντιπαρίχνομαι, ex adverso prætereo, f. ἀντιπαρελεύσομαι. a. 2. act. ἀντιπαρῆλθον. Ex ἀντὶ & ἔρχομαι.

'Ἀντιπαρίχω, refero, retribuo; vide παρίχω.

'Ἀντιπαρηγορῶ, consolor, allocutionibus contrariis obsto ad consolandum, &c. vide παρηγορῶ.

'Ἀντιπαρήκω, contrario gradu incedo; contrà venio; me contrà infero, &c. Vide παρήκω.

'Ἀντιπαρρησιάζομαι, vicissim admoneo, & libertatem libertati oppono, &c. Vide παρρησιάζομαι.

'Ἀντίπατρος, ου, ὁ, nomen viri Gr. q. d. Vice omnium.

'Αντι-

'Ἀντιπάσσω, contrà patior; talionem accipio; vicissim, vel mutuo afficior, &c. Vide πάσχω.

'Ἀντιπαταγῶ, ῶ; contrà, vel vicissim strepo, seu fragorem edo, obstrepo, &c. ex ἀντὶ & πατάγος, strepo, fragorem edo, &c. à πάταγος, vide.

'Ἀντιπατέω, vicissim, vel, contrà calco, seu conculco, &c. Vide πατέω.

'Ἀντιπάτρεις, ἰδος, ἡ, nomen urbis, ab Antipatro sic dictæ.

'Ἀντιπάτριος, ου, ὁ, qui patri adversatur: ex ἀντὶ & πατὴρ.

'Ἀντιπελαγία, proverbiali figurâ, est promerentibus gratiam in tempore referre; vicem rependere; à ciconiæ natura sumptum, quæ, pelargos, Græcè dicitur; quæq; eundem nidum repetit, & genetricis senectam educat; Erasm. Chiliad. &c. Unde, etiam, ἀντιπελαργῆσαι, vel γῆναι; idem quod ἀντιπελαργία, &c. Vide in Th. πελαργός.

'Ἀντιπενθὴς, talio, lex talionis; de qua Aristot. Ethic. l 5. Item, ἀντιπενθότως, oppositè; ἀντιπαθῶς; ex ἀντὶ & πένθος, quod vide.

'Ἀντιπέρατος, ex adverso situs. 'Ἀντιπέρατα, loca ex adverso sita. 'Ἀντιπέραν, adv. è regione, cum gen. Omnia ex ἀντὶ, & πέρᾶν.

'Ἀντιπεριάγω, est in diversum circumagere; Synesius; Ἀλλ' ἀνθρώπους ἀντιπεριάγαγε, ἢ μὴ τοῖς ταῖς κοπαῖς συμφορᾶις ἢ νῦν ἔχειν ἐνόησε; cogitationem meam in diversum circumegit & me mihi reddidit; ex ἀντὶ & περιάγω, vide.

'Ἀντιπεριείσημι, comprimo, coarcto, intrò cohibeo; item, ἀντιπεἰρισμὸς, comprimor, cohibeor, coerceor unicque, &c. exp. & resisto contrario modo; item, circumobsisto, &c. Unde ἀντιπεἰρισις, circumobsistentia, cohibitio & compressio undique circumfusa; Aristot. Theophr. &c. ex ἀντὶ, & περιείσημι, &c. vide.

'Ἀντιπεριχωρῶ, contra aliquem circuitu redeo, vel hostiliter moveo, &c. ex ἀντὶ & περιχωρῶ, tandem cedo; item, circuitu redeo, &c. ex περὶ & χωρῶ, vide.

'Ἀντιπεριψύχω, vicissim perfrigero, seu refrigero; Plut. ex ἀντὶ & περιψύχω, perfrigero, refrigero, &c. ex περὶ & ψύχω, frigefacio, &c.

'Ἀντιπεφᾶσ, contrà vel loco alterius occidi, præt. inf. pass. ab ἀντὶ & πέφαμαι, perf. verbi inusit. φάομαι.

'Ἀντλημ, ηγος, ἡ, arca lignea; παρὰ τὸ ἀντλεῖν & τὸ πλοῖον κλέπτος. Hesych. & ἀντλητὴρ, vocavit Euripides, πλοῖ κλέ-πτην; ἦγον ἀζήτητον, &c.

'Ἀντλιπλήσσω, medeor. f. ἀντλιπλάσω. perf. ἀντιπέπληκα. Ex ἀντὶ, & πλήσσω.

'Ἀντίπλαστος, i. e. ἰσόπλαστος; similiter factus; seu è simili materia fictus; vel ad exemplar alterius fictus, &c. Sophoc. ex ἀντὶ & πλασὸς, vide.

'Ἀντιπλεύρως, qui est contra latus; qui adverso est latere; Strabo; ex ἀντὶ, & πλευρὰ, ᾶς, ἡ, latus, costa.

'Ἀντιπλοΐα, ας, ἡ, navigatio quæ fit averso utrinq; remorum actu & impulsu; & Metaph. pro æquabilitate, aut parilitate sumitur, &c. ex ἀντὶ & πλέω, navigo,

'Αντι-

'Ἀντιπλέω, reflare, præs. inf. ex ἀντὶ & πνέω.

'Ἀντίποινον, ου, τὸ, pœna pro delicto; ἐκδίκησις, &c. ex ἀντὶ & ποινὴ pœna.

'Ἀντιποιέμενος, ου, ὁ, contra faciens, præs. part. pass. ab ἀντιποιέω. Th. ποιέω.

'Ἀντιπολέμιος, & ἀντιπόλεμος, hostis, in bello adversarius. Th. πόλεμος.

'Ἀντίπορος, ου, ὁ, oppositus, è regione positus. ἀντιπόρου, gen. Ion. ab ἀντίπορα, P. m. verbi ἀντιπείρημι.

'Ἀντίπους, οδος, ὁ, adversa vestigia figens; nom. pl. ἀντίποδες, ANTIPODES: ab ἀντὶ & πούς.

'Ἀντιπρόσσω, obsisto f. ξω. p. ἀντιπέφραχα. Ex ἀντὶ & φράσσω.

'Ἀντιπροβιύομαι, e contrario legatos mitto; vide πρεσβεύομαι.

'Ἀντιπρόσειν, Ion. pro ἀντιπροσφέρειν, adversari. Th. φέρω.

'Ἀντιπροφίσεσαν, obviam prodierant, Attic. pro ἦσαν. 3. plur. pl. perf. m. ab ἀντιπροΐστημι. Th. εἶμι, seu ἴω, eo.

'Ἀντίρρησις, τὰ, quæ vili pretio venduntur, &c. Item, similia, &c. Vide πρᾶσις.

'Ἀντιπρῶτος, ex adverso situs. 'Ἀντιπρῶια, loca ex adverso sita. 'Ἀντιπρῶν, adv. è regione, cum gen. Omnia ex ἀντὶ, & πρῶρα.

'Ἀντιπρυτανεύω, Hesych. exp. ἀντιδίδωμι, vicissim dare, retribuere, remunerare, &c. ex ἀντὶ & πρυτανεύω, idem quod πρυτανεύω, ante teneo, &c. vide.

'Ἀντιπυνθάνομαι, vicissim propino; & ἀντιπρόποσις, vicissim mihi propinatur, &c. Vide πρόποσις.

'Ἀντιπυρσαμεύομαι, ὄμαι; è contrario aggero; ex ἀντὶ & πυρσαμεύομαι; insuper aggero vel accumulo; ex πυρὸς & ἀμεύω, meto; item, accumulo.

'Ἀντιπροσκυνῶ, vicissim adoro; vide προσκυνέω, ῶ, veneror.

'Ἀντιπρόσωπος, oppositam faciem habens seu obversans; unde, in plur. ἀντιπρόσωποι, οἱ; contrariis frontibus semet aspicientes; qui adversa sunt facie, &c. vide πρόσωπον.

'Ἀντιπροφάτισις, εως, ἡ, oppositæ propositio, &c. ab ἀντιπροτείνω; vicissim seu ex altera parte protendo; item, contra propono, vide προτείνω.

'Ἀντίπροφος, ου, ὁ, ἡ, qui proram habet in aliquem conversam: ex ἀντὶ & πρῶρα.

'Ἀντιπτῶσις, εως, ἡ, ruina, &c. ἀντίπτωσις, autem εως, ἡ, figura est, quum casus pro casu ponitur; Utrumq; ab ἀντιπίπτω, vide.

'Ἀντίπυργος, aversas clunes habens; ut ἀντίπυγος ὀχεύει; aversus coit; & ἀντίπυγοι συμπλέκονται; aversis clunibus copulantur, &c. ex ἀντὶ, & πυγὴ, vide.

'Ἀντίπυλος, ου, ὁ ἡ ἡ, oppositam januam habens, ex ἀντὶ & πύλη, vide.

'Ἀντίπυρος, i. e. ἰσόπυρος; par sublimitas, & æqualis altitudo; Hesych. (ex ἀντὶ & πύργος, vide) propriè qui turri opponi & comparari potest altitudine; ut ἀντίπυρὸς πέτρα, &c.

'Ἀντιρρέπω, in contrariam partem vergo; unde, ἀντίρροπος, in contrarium, seu in contrariam partem vergens; sed fæpiùs, idem quod ἰσόρροπος; æquipollens; æquale pondus seu momentum habens, &c. Item, ἀντιρρόπως, æquipollenter, &c. ex ἀντὶ & ῥέπω, vergo, propendeo. &c.

'Ἀντίῤῥησις, εως, ἡ, contradictio: ab ἀντιῤῥέω, quod ex ἀντὶ & ῥέω.

'Ἀντισάζω, contra æquo; oppono adæquando; ex ἀντὶ & ἰσάζω, vide.

'Ἀντισταθμόομαι, gravitati gravitatem oppono, liberaque contumacia respondeo; vel gravitatem præ se ferenti, pari gravitate occurro, ad frangendum ejus animos & spiritus; vicissim glorior, & me jactito, &c. Aristot. in Polit. ex ἀντὶ & σταθμόομαι, vide.

'Ἀντισκιάω, quasi ad æquilibrium rependo; ex æquo retribuo, &c. Bud. comm. ἀντὶ τοῦ ἴσω, fit ἰσῶ, ἰσώσω, ἰσωκὰ; & mutatione longæ vocalis in longam, ἰσηκὰ; i. e. ἀντιζυγίζω, &c. vel secundum alios, παρὰ τὸ σκιὰ τὸ βοηθεῖ, ἡ ἰσχύω, &c. Inde sequens ἀντισκίωσις, vide.

'Ἀντισκίωσις, εως, ἡ, compensatio. Th. σκιὰς.

'Ἀντισθένης, ους, ὁ, Antisthenes, nom. pr.

'Ἀντισκέρδον, ου, τὸ, allium prægrande, quod & allium vulpicum appellatur; vide Th. σκέρδον.

'Ἀντισόω, æquo, comparo; item, permuto; ex ἀντὶ & ἴσος, vide.

'Ἀντισπεύδω, contrà contendo, contrarium efficere nitor; repugno, obsisto, &c. Th. σπεύδω, vide.

'Ἀντίσποδος, cineris seu spodii vicem præstans; qui est pro cinerula quæ spodium dicitur; antispodon vocant cinerem fici arboris, vel caprifici; quia scil. vice spodii usurpatur, &c. Unde ἀντίσποδος, τὰ; quæ spodii vicem præstant, &c. Th. σποδὸς, cinis, vide.

'Ἀντιστασιάζω, & ἀντιστασιῶ; rependo; vel pari pondere retribuo; item, in æquilibrio pono; vel è contrario pondero, &c. ab ἀντίστασιμος, ου, ὁ ἡ, æquale pondus habens; æqualis ponderis; & Metaphoricè; æquipollens, æquivalens; æqualis seu paris momenti, &c. ex ἀντὶ & στάσιμος, statera &c. vide.

'Ἀντιστὰς, άντος, ὁ, ex adverso stans, a. 2. part. act. ab ἀνθίστημι. Th. ἵστημι.

'Ἀντιστασιάζω, contrariam factionem moveo vel sequor; contrariam partem sequor in seditione; diversas partes sequor, &c. Unde, ἀντιστασιώτης, ου, ὁ, qui sequitur contrariam partem in seditione seu factione; idem quod sequens ἀντιστασιώτης; & omnia ex ἀντὶ & στάσις, εως, ἡ, statio, &c. item factio, &c. Unde, στασιάζω, factionibus contendo; vel seditione dissideo; &c.

'Ἀντιστασιάτης, ου, ὁ, adversæ factionis homo. Hinc ἀντιστατέω, ῶ, adversor. Th. idem.

'Ἀντίστασις, εως, ἡ, resistentia, reluctatio; repugnantia, oppositio, &c. Item, ἀντιστάσιος, adversus; ἀντιστατέον, resistendum est; ἀντιστάσιος, ου, ὁ, reluctator, adversarius; & ἀντιστατικὸς, reluctativus; resistendi vim habens; repugnans, &c. omnia ab ἀνθίστημι, vide.

'Ἀντίστερνον, ου, τὸ, spina dorsi, quæ pectori opponitur; vide Pollucem; lib. 2. νῶτον, &c. ex ἀντὶ & στέρνον, vide.

'Αντίοικος, ου, ὁ ἡ ὁ, è regione oppositus, item æqualis: 'Αντοικία, ας, ἡ, duarum rerum intense oppositæ collocatio: 'Αντοικέω, ῶ, oppositus sum è regione: 'Αντοίκησις, oppositi sedis. Omnia ab ἀντί, & οἶκος. Th. οἰκέω.

'Αντίορμος, ου, ὁ ἡ ὁ, adversam frontem habens: ex ἀντί, & σῖμα.

'Αντιφερτύομαι, repugno, f. θύσομαι. P. pass. ἀντιφερτύομαι. Th. φερτός.

'Αντιφέρω, f. ἤσω; pr. ἀντίφερφα; inverto, obverto; retorqueo; retrorsus vado, vel agor; convertor vice versa; reciprocor, &c. unde ἀντιφορὴ, vicissitudo, conversio, revocatio, reversio, &c. item, figura contraria epanaphoræ; nam prior antistrophen, in membris orationis eadem dictio in fine repetitur; per epanaphoram vero in principiis, &c. Item, ἀντίφορος, ὁ ἡ ὁ, oppositus, è regione situs; obversus; obversim respondens, contrarius, &c. item, ex adverso respondens, i. e. æquipollens, &c. Unde, adv. 'Αντιφόρως, è converso; vice versa; reciprocè, &c. omnia ex ἀντί, & φέρω, vide.

'Αντισυλλογισμὸς, per mutuam stipulationem seu cautionem factus, vel celebratus, &c. ex ἀντὶ & συγγράφω, vide.

'Αντισυλλογίζομαι, contrario syllogismo refuto; syllogismum syllogismo oppono; aliud oppono, &c. Unde, ἀντισυλλογισμὸς, ὁ, confutatus, &c. ex ἀντὶ, & συλλογίζομαι, vide.

'Αντίσχεν, idem quod ἀντέχω. 'Αντάσχου, oppenite, a. 2. m. imp. verbi ἀντέχω.

'Αντιτάσσομαι, ῃ, ται, ordini me opponо, obedire recuso, resisto: f. άξομαι. P. ἀντίτεταγμαι. Ex ἀντὶ, & τάσσω. Inde 'Αντίταξις, εως, ἡ, acies instructio contra hostem, item repugnantia. 'Αντίταγμα, ατος, τὸ, acies sic instructa. 'Αντιτακτικὸς, ἡ, ὸν, vim repugnandi habens, qui aciem contra hostem ordinat.

'Αντιτείνω, præs. inf. contrà tendere: ex ἀντὶ, & τείνω.

'Αντιτεχνάομαι, invicem excogito; è contrario machinor; Unde ἀντιτέχνησις, contraria artis advocatio; artis æmulatio; Thucyd. Utrumque ab ἀντίτεχνος, ου, ὁ, ejusdem artis professor, vel æmulus; qui certat de arte sua cum aliquo, &c. ex ἀντὶ, & τέχνη, vide.

'Αντιτείνειν, præs. inf. ex ἀντὶ, & τίω.

'Αντίτομον φάρμακον est remedium, quod fecatur, & paratur, adversùs morbi dolores, & vim. Ex ἀντὶ, & τίτμω, p. m. verbi τέμνω.

'Αντίτορος, repercutiens, retundens; ex adverso extentus; in Epigr. sic dicitur arcus, qui in utramque partem flectitur; verbale ab ἀντιτείνω, vide.

'Αντιτορίω, idem quod τορίω, perfodio; perforo, &c. i. e. τῷ πέριξ ξύλα τρύπω, &c.

'Αντὶ, pro ἀντίπ, per Sync. vicissim, punctus: ex ἀντὶ, & τίω.

Αντίτεχνος, pars opposita τῷ τέχνῳ in aure; nam, τέχνος, (inter alia sign. dicitur ea pars, quæ sub extremitate temporum, in cavitate auris, superascendit, seu assurgit in interiorem nervum; Poll. lib. 2, &c.

'Αντίτυπον, ου, τὸ, typus alii typo respondens: ex ἀντὶ, & τύπος. Th. τύπω.

'Αντίτυπος, ου, & ἀντιτυπὴς, ἐος, ὁ ἡ ὁ, ictum repellens, repercutiens: vel qui pedum illisui non cedit, nec rumpitur; durus, asper; item, Metaph. de homine, ἀντίτυπος dicitur, qui monentis verba non admittit; sed instar duræ incudis, repercutit; reniti ens, refractarius; & interdum, contrarius, repugnans, &c. Inde, ἀντιτύπως, repercutiendo; cum repercutione & renixu; item, durè, asperè, &c. ἀντιτυπέω, sum ἀντίτυπος, repercutio, relido; renitor, resisto, refragor, &c. ἀντιτυπία, renixus τῷ ἀντίτυπος, duities, asperitas; item diffidentia & contrarietas, &c. (omnia ab ἀντιτύπτω, reverbero, vicissim verbero; repercutio, &c.) Interdum, etiam, ἀντίτυπος dicitur, respondens ex adverso, compar, similis & ejusdem formæ, &c. item, substantivè, idem quod ἀντίτυπον, typus, figura, exemplum; sive, exemplar, ἀντίγραφον, &c.

'Αντιτύχοις, consequaris, a. 2. opt. act. ab ἀντιτυγχάνω, quod ex ἀντὶ, & τυγχάνω.

'Αντιφάρμακον, ου, resistens venenis; antidotum, seu remedium quod venenis resistit, &c. Th. φάρμακον, vide.

'Αντιφείδεσθαι, obviàm se offerre, contendere, præs. inf. act. Ex ἀντὶ, & φείδω.

'Αντιφείδεσα, obviàm se obtulisse, contendisse, poët. & Dor. pro ἀντιφείσασα, a. 1 sf. act. ab ἀντιφείδω.

'Αντιφέρτρα, τὰ, dicuntur esse, quæ vicissim a marito sponsæ dantur, loco dotis; ex ἀντὶ, & φέρνη, vide.

'Αντιφέρομαι, resisto, obviàm me fero, repugno, præs. inf. ἀντιφέρεσθαι. Th. φέρω.

'Αντιφθέγομαι, respondeo, contrà loquor: ex ἀντὶ, & φθέγγομαι.

'Αντιφοβίσιος, ου, ὁ, retonabilis, ex ἀντὶ, & φόβος, vide.

'Αντιφιλῶ, redamo, mutuo diligo, &c. Unde, ἀντιφίλησις, εως, ἡ, mutua dilectio, amor reciprocus, &c. ex ἀντὶ, & φιλέω, vide.

'Αντιφιλοδοξέω, ῶ; gloriæ cupiditate certo cum aliquo; Polybius, in primo; ex ἀντὶ & φιλοδοξία, ἄς gloriæ ium cupidus; item gloriæ servo; à φιλόδοξος, vide.

'Αντιφιλονεικέω, ῶ; ex adverso contendere; pertinaciter, & contentiosè repugnare, &c. ex ἀντὶ, & φιλονεικέω, &c. vide.

'Αντίφιλος, ου, ὁ, Antiphilus, nom. pr.

'Αντιφιλόσοφος, philosophis seu philosophiæ contrarius; unde, ἀντιφιλοσοφία, studium philosophiæ contrarium; à Budæo sic dicta est aulica conversatio, quæ ex diametro opposita est & contraria philosophiæ; in Epist. Post. ex ἀντὶ, & φιλόσοφος, vide.

'Αντιφιλοτιμέομαι, invicem certo seu contendo; Plut. in Pericl. item, ex adverso largior; seu, munificentiâ cum aliquo certo, &c. ex ἀντὶ, & φιλοτιμέομαι, vide.

'Αντιφιλοφρονέομαι, vicissim amanter complector; Plut. ex ἀντὶ, & φιλοφρονέομαι, comitate prosequor, & humanitate; amanter complector, &c. à φιλόφρων, vide.

'Αντιφλέγω, contrà illustro; Find. ex ἀντὶ & φλέγω, vide.

'Αντίφονος, patiens cædem pro illata cæde; cædem compensans, qui pro cæde rependitur; ut ἀντιφόνους δίκης, dixit Sophocles; i. e. pœnas pro cæde admissa, &c. ex ἀντὶ, & φόνος, vide.

'Αντιφορτίζομαι, q. d. vicissim onus asporto, mercium scil. i. e. ex pretio rerum venditarum alias merces emo, & mecum in patriam reporto; Demosth. ex ἀντὶ, & φορτίζω, vide.

'Αντιφράζω, per contrarium loquor; contraria appellatione nomino, &c. Unde, ἀντίφρασις, εως, ἡ, oppositio, objectio; contraria locutio; & sic, est figura Gramm. ut quâ, bellum dicitur, quòd minimè sit bellum, &c. Th. φράζω, vide.

'Αντιφράσσω, vel πω, q. d. contrà obstruo; obstructionem obstructioni oppono; & simpli iter, obstruo; item, opponor; apud Alexand. Aphr. ἐνλείπει, ἢ σκλῆν, διὰ τὸ ἀντιφράττειν τῷ χλῷ ὠτῇ, &c. Inde ἀντίφραγμα, obstaculum, obstructio, &c. Item, ἀντίφραξις, ἡ, d. obstructio quæ fit contra; oppositio alicujus quod obstruat; item, interpositio; ut, ἴκλειψις τῆς σελήνης, dicitur fieri, ὅτ' ἀντίφραξιν ὑπὸ γῆς; Aristot. Post. Anal. l. 1. c. 7. omnia ex ἀντὶ, & φράσσω, vide.

'Αντίφρουρος, qui est loco custodis; vel, contrarium custodiam habens, aut æqualem, &c. ex ἀντὶ, & φρουρὸς, vide.

'Αντιφυτεύω, vicissim gigno, f. εύσω, p. κα. ex ἀντὶ, & φυτεύω. Th. φύω.

'Αντιφωνία, contradico, contrà clamo, proclamo, reclamo, &c. Unde, ἀντιφώνησις, εως, ἡ, contradictio; qua veluti contrarius sonus editur; item, expromissio, apud Justin. item, ἀντίφωνος, contrà sonans, respondens, contrariæ vocis; ἐναντιόφωνος, dissonus, reclamans, contrarius; Plut. Aristot. obsonus, &c. Sic, ἀντιφωνία, cujus oppositum est συμφωνία, vide.

'Αντιφωτισμὸς, ῦ, ὁ, oppositus splendor, vel oppositum lumen, &c. ex ἀντὶ & φωτισμὸς, vide.

'Αντιχαλεπαίνω, obsævio, contra sævio; vicissim succenseo, &c. vide χαλεπαίνω.

'Αντίχαρις, ιτος, ἡ, beneficii remuneratio, &c. Unde, etiam, ἀντιχαρίζομαι, gratiam repono; beneficium reperdo; mutuam gratiam refero, &c. Th. χάρις, vide.

'Αντιχασμώομαι, vicissim oscito; Aristot. Probl. ἀντιχασμῶνται χασμωμένοις; oscitantibus, oscitando respondent, &c. V. χασμάομαι.

'Αντίχειρ, ειρος, ὁ ἡ ὁ, pollex; sic dictus, quòd solus tantum valeat, quantum reliqui quatuor digiti; reste Gal. seu, quod quasi manus altera sit; quippe, quo dempto, manca futura sit manus; & mancus ejus usus, &c vel denique, quod digitis oppositus sit, & ex adverso situs; Th. Χειρ, V.

'Αντιχειροτονία, suffragia ferendo, contraria ferio, seu decerno, refragor; Thuc. l. 2. unde, ἀντιχειροτονία, refragatio, suffragatio contraria, &c. V. χειροτονία.

'Αντίχθων, opposita; edibus nostris terra: Antipodum terra opposita nobis, ἀντίχθονος γῆς; terra Antipodum, &c. ex ἀντὶ, & χθών; V.

'Αντίχορδος, ὁ ἡ ὁ, contrarias chordas habens; vel contrarium sonum chordis emittens, &c. sed exponitur, & ἰσόχορδος, & σύνχορδος, consonus; Helych. à Th. Χορδὴ; V.

'Αντιχόρηγος, antichoragus, æmulus alterius choragi; qui ἐν τῇ χορηγίᾳ, certat cum alio choragо splendore & magnificentia choragi, &c. Item exp. qui contra suppeditat, &c. Unde, ἀντιχορηγία, ᾶς, sum antichoragus, in choragio certo, &c. Vide χορηγέω.

'Αντιχρεία, quod alterius in choro recinitur, sic vero tradit Julius Poll. l. 4. quum chorus dividitur in partes duas, hoc, ὀνχρεία dicitur; & utraque pars ἡμιχρεία, quæ vero acciunt respondentes, ἀντιχρεία, &c. à Th. χρεὼς; V.

'Αντιχρῆν, sufficere, præs. inf. ex ἀντὶ, & χρέω.

'Αντίχρησις, εως, ἡ, mutuus usus; ut cum ei, a quo res aliqua utenda accipitur, alia vicissim utenda datur; v. g. ut donum opi igneramum usurarum vice exhibitor inhabitet, &c. ex ἀντὶ, & χρῆσις, V.

'Αντίχριστος, ου, ὁ, Antichristus, Christi adversarius

'Αντιχρονισμὸς, ὁ, & ἀντιχρόνισμα, τὸ, temporis pro tempore positio; apud Gramm. ut Schol. Eurip. ex ἀντὶ & χρόνος; V.

'Αντιψάλλω, plaudo vicissim, ἀνταχέω, vicissim psallo, alteri in psallendo respondeo, &c. Unde, ἀντίψαλμος ὠδὴ, cantilena quæ vicissim canitur; carmen ex adverso respondens, vel reciprocum; Aristoph. Eurip. &c. Th. ψάλλω.

'Αντιψηφίζομαι, contrà discerno, contrà statuo, seu scisco, &c. vide ψηφίζω.

'Αντίψυχος, ὁ, ὁ ἡ ὁ, vicem animæ præstans, devotus, (ut illi Soldurii apud Cæsarem & Athen.) qui pro altero se devovet, & mori cupit; ut Decii apud Romanos, &c. Talem etiam se præstitit Christus communis salutis author, qui animam pro nobis devovit atque exposuit; & ut est apud Homerum, ἀνὴμὸν ἐὸν πρὸ ψυχῆς. Unde, in neut. gen. τὸ ἀντίψυχον, quod pro anima datur; Chrysost. in Epist. ad Coloss. ex ἀντὶ, & ψυχὴ.

'Αντιψύχω, contrà vel vicissim refrigero; V. Th. ψύχω.

'Αντοδιδόω, a. 1. inf. pass. verbi ἀντίομαι.

'Αντολάω, per Syncopem dicitur pro ἀνατολάω, pexfero, perpetior, &c. ex ἀνὰ & πλάω, per Sync. pro πτλάω, sufferо; V.

'Αντλάω, f. ήσω, exhaurio; idem quod sequens ἀντλέω, sentinam exhaurio; aquam hausiam importo, infundo; Joan. Evangel. c. 2. Inde antlare, exantlare, &c quod vulgo exantlare dicitur, sed perperam. Th. idem, scil. ἄντλος; V.

'Αντλέω, ῶ, haurio, præs. inf. ἀντλεῖν, f. ήσω, p. ἠάντληκα, a. 1. ἠάντλησα. Th. ἄντλος.

'Αντλη, ης, ἡ, Poët. pro ἄντλος.

'Αντλημα, ατος, τὸ, hausirum, vas ad hauriendum. Th. ἄντλος.

'Αντλῆσαι, hausisse, a. 1. inf. & ἄντλησον, ατω, haurito, a. 1. imp. verbi ἀντλέω.

'Αντλητὴς, οῦ, ὁ, hausior; item, ἀντλητὴρ, & ἀντλητήριον, hausirum; ob eadem Th.

'Αντλυστάλλη, idem quod ἄντλιον; q. v. in Th. 'Αντλος.

'ΑΝΤΛΟΣ, ου, ὁ, sentina. Hinc ἀντλίον, ου, τὸ, vas, quo aqua sentinæ exhauritur: ἀντλέω, ῶ, haurio.

'Αντομος, ex adverso habitans: ex ἀντὶ, & οἶκος; V.

'Αντοπίλλω, μ, ῶ, Attic. è diversio vel, vicissim misceor, &c. ex ἀντὶ, & ὀπίζω, quod vide in Th. ὀπίζω.

'Αντοπομπὸς, Hesych. exponit ἀντιπώτης, reademus; tanqua n ab ἀντοίω, insilit. Cujus præs. est ἀντοφέρω; V.

'Αντολὴ, ῆς, ἡ, Poët. pro ἀνατολὴ, ortus.

'Αντομαι, occurro, obvius fio; item supplico: inde ἄντησις, εως, ἡ, supplicatio: ἀντιάω, sup licitet.

'Αντόμνυμι, seu ἀντομόω, contrà, vel vicissim juro, & ἀντώμνυμι; idem, utrumque sign. juramentum calumniæ vicissim præstare, &c. ex ἀντὶ, & ὄμνυμι; V.

'Αντομόω, μ, ὅσω, idem contrà juro; item, adjuro vicissim, adhortor, παρακελεύω, &c. unde ἀντωμασία, dicitur esse jusjurandum de calumnia à parte rei, vel accusati; Plato in apo'og. (at, à parte actoris, διωμασία,) ex ἀντὶ & ὀμόω; V.

'Αντονομάζω, commuto nomen, transnomino; item, contra alium nomino; i. e. ex adverso; ut quum accusator crimen uno nomine appellat; & reus alio; ut crimen extenuet, &c. Unde, ἀντονομασία, ας, ἡ, pronominatio, figura, qua loco proprii nominis aliud ponitur; five epitheton, five patronymicum; ut, ἀηλεΐδης, pro Po'yphemo. & & Πηλείδης, pro Achille, &c. ex ἄηλος, & ὀνομάζω; V.

'Αντορύσσω; vell. πω; contrà fodio; è diverso vel contrario fodio. Gallicè & Italicè, contreminer, Anglicè, to colline termine; i. e. hoft um cuniculos, transversis cuniculis excipio, &c. ex ἀντὶ, & ὀρύσσω; V.

'Αντορχέομαι, ῦμαι, vicissim (vel contrà) salto: part. præs. ἀντορχούμενος. Ab ἀηλὶ, & ὀρχέομαι.

'Αντοφείλω, vicissim debeo, debitor sum alicui ob acceptum aliquod beneficium; unde part. præs. ἀντοφείλων; i. e. ὀπτέχων, cui benefit, qui beneficium accepit, qui gratiam debet, &c. ex ἀντὶ, & ὀφείλω; V.

'Αντοφθάμιος, ῶ, cum dat. obnitor, obluctor, f. ήσω, p. ἀντωφθάληκα. Ex ἀντὶ, & φθάνω, per Sync. pro φθάω, sufferо; V.

'Αντλάω, f. ήσω, exhaurio; idem quod ἀντλέω, sentinam exhauri; aquam hausiam importo, infundo; Joan. Evangel. c. 2. Inde antlare, exantlare, &c quod vulgo exantlare dicitur, sed perperam. Th. idem, scil. ἄντλος; V.

'Αντλέω, ῶ, haurio, præs. inf. ἀντλεῖν, f. ήσω, p. ἠάντληκα, a. 1. ἠάντλησα. Th. ἄντλος.

'Αντλη, ης, ἡ, Poët. pro ἄντλος.

'Αντλημα, ατος, τὸ, hausirum, vas ad hauriendum. Th. ἄντλος.

'Αντλῆσαι, hausisse, a. 1. inf. & ἄντλησον, ατω, haurito, a. 1. imp. verbi ἀντλέω.

'Αντλητὴς, οῦ, ὁ, hausior; item, ἀντλητὴρ, & ἀντλητήριον, hausirum; ob eadem Th.

'Αντλυστάλλη, idem quod ἄντλιον; q. v. in Th. 'Αντλος.

'ΑΝΤΛΟΣ, ου, ὁ, sentina. Hinc ἀντλίον, ου, τὸ, vas, quo aqua sentinæ exhauritur: ἀντλέω, ῶ, haurio.

'Αντομος, ex adverso habitans: ex ἀντὶ, & οἶκος; V.

'Αντοπίλλω, μ, ῶ, Attic. è diversio vel, vicissim misceor, &c. ex ἀντὶ, & ὀπίζω, quod vide in Th. ὀπίζω.

'Αντοπομπὸς, Hesych. exponit ἀντιπώτης, reademus; tanqua n ab ἀντοίω, insilit. Cujus præs. est ἀντοφέρω; V.

'Αντολὴ, ῆς, ἡ, Poët. pro ἀνατολὴ, ortus.

'Αντομαι, occurro, obvius fio; item supplico: inde ἄντησις, εως, ἡ, supplicatio: ἀντιάω, sup licitet.

'Αντόμνυμι, seu ἀντομόω, contrà, vel vicissim juro, & ἀντώμνυμι; idem, utrumque sign. juramentum calumniæ vicissim præstare, &c. ex ἀντὶ, & ὄμνυμι; V.

'Αντομόω, μ, ὅσω, idem contrà juro; item, adjuro vicissim, adhortor, παρακελεύω, &c. unde ἀντωμασία, dicitur esse jusjurandum de calumnia à parte rei, vel accusati; Plato in apo'og. (at, à parte actoris, διωμασία,) ex ἀντὶ & ὀμόω; V.

'Αντονομάζω, commuto nomen, transnomino; item, contra alium nomino; i. e. ex adverso; ut quum accusator crimen uno nomine appellat; & reus alio; ut crimen extenuet, &c. Unde, ἀντονομασία, ας, ἡ, pronominatio, figura, qua loco proprii nominis aliud ponitur; five epitheton, five patronymicum; ut, ἀηλεΐδης, pro Po'yphemo. & & Πηλείδης, pro Achille, &c. ex ἄηλος, & ὀνομάζω; V.

'Αντορύσσω; vell. πω; contrà fodio; è diverso vel contrario fodio. Gallicè & Italicè, contreminer, Anglicè, to colline termine; i. e. hoft um cuniculos, transversis cuniculis excipio, &c. ex ἀντὶ, & ὀρύσσω; V.

'Αντορχέομαι, ῦμαι, vicissim (vel contrà) salto: part. præs. ἀντορχούμενος. Ab ἀηλὶ, & ὀρχέομαι.

'Αντοφείλω, vicissim debeo, debitor sum alicui ob acceptum aliquod beneficium; unde part. præs. ἀντοφείλων; i. e. ὀπτέχων, cui benefit, qui beneficium accepit, qui gratiam debet, &c. ex ἀντὶ, & ὀφείλω; V.

'Αντοφθάμιος, ῶ, cum dat. obnitor, obluctor, f. ήσω, p. ἀντωφθάληκα. Ex ἀντὶ, & φθάνω, per Sync. pro φθάω, sufferо; V.

'Αντοφθαλμέω, adversus oculis intuens, obtuens, oppositus oculis, &c. in Epist. r. unde præcedens, ἀντοφθαλμία, intuentem obtueor, & Metaph. obnitor, reluctor, &c. Polyb. ut navis dicitur ἀντοφθαλμεῖν τῷ ἀνέμῳ, obluctari ventos; Act. cap. 27. &c. ejusd. Th. & comp.

'Αντοχὴ, mutua retentio, συμπλοκὴ, cohærent a, comprehensio, &c. verbale ab ἀντέχω, retinco; ex ἀηλὶ, & ἴχω, &c.

'Αντοχῳεύω, è contrario munio, &c. ex ἀντὶ, & ὀχυρόω; V.

'Αυβάω, cavernosus, & fœm. αὐβαία; item, αὐσεὰς; V. in Th. αὐβὴν.

'Αυβηθὲ, ex antro, Poët. adv. ab

'ΑΝΤΡΟΝ, ου, τὸ ΑΝΤΡΟΜ: in dat. ἄντρῳ, παρὰ τὸ ἄνω τετρῆσθαι, ἤγουν τετυπῶσθαι, qua fui sùm perforatur. Inde αὐτρεὺς, ἀδ, ὁ ἡ ὁ, in antris versans: & αὐβαδὴς, ἐος, ὁ ἡ ὁ, antris plenus, cavernosus.

'Αυβοφὺς, qui in antris nascitur, degit, adhærescit; Oppian. ex ἄυβος, & φύω; vide.

'Αῦλεγε, gen. Dor. pro 'Αυβε.

'Αυτυγας, αι, habenæ, nom. pl. ab

'ΑΝΤΥΞ, υγος, ὁ, ambitus & circumferentia curtis: in dat. pl. ἄντυξι, παρὰ τὸ ἄνω τετύχθαι, qui sursùm extenditur.

'Αντυσσω, ῶ, ejusdem figuræ, fimilis, contrarius; i. e. ἴσος, ὅμοιος, ἢ ἐναντίος, &c est per Syncopen, pro ἀηλίτυπος; q. v.

'Αντωπαρξεῖν, Ion. pro ἀνθυπαρχεῖν, vicissim inservire: ex ἀντὶ, & ὑπάρχω.

'Αντω, idem quod ἀντὰω, occurro, obvius fio; item, supplico, &c. sed magis in usu est ἄντομαι; quod vide. Th. est ἀηλὶ.

'Αντωβέω, ῶ, repello, renitor, obnitor: ἀντωθέῖος, præs. inf. pass. Inde ἄντωσις, εως, ἡ, repulsio, renixus. Ab ἀηλὶ, & ὠθέω.

'Αντωμασία, vide suprà, in ἀηλόμνυμι.

'Αντωνέομαι, vicissim, vel contrà emo, in auctione mercor, liceor, emo loco alterius, &c. ex ἀηλὶ, & ὠνέομαι, V.

'Αντονομασία, ας, ἡ, figura, qua loco proprii nominis ponitur aliud; vide ἀντονομασία.

'Αντωνυμία, ας, ἡ, pronomen; pars orationis, quæ, pro nomine ponitur, &c. Unde, ἀντωνυμικὸς, ad pronomè pertinens, pronominalis, &c. ex ἀηλὶ, & ὄνομα; V.

'Αντωπὸς, adverlis oculis intuens; Non. exponitur etiam λαμπρὸς; Hesych. Item, ἀντωπὸν, adv. coram è regione; ex adverso, &c. ἀντώπτω, obtuens, adversus, &c. ἀντωπάω, ῶ, obtueor, contrà intueor, &c. ex ἀηλὶ, & ὤψ, oculus, &c. V.

'Αντωσις, εως, ἡ, ἀπάντησις, occursus, Plin. à verbo ἄντω, obvio, &c. V. sed ἄντωσις, repulsus, &c. vide suprà, in ἀντωθέω, repello, &c.

'Αντωφθέω, vicissim adjuvo, referre gratiam, beneficium rependere; Xenoph. ὠφθῆναι ἀντωφελῆσαι, utilitatem afferentem, commodum vicissim capere, ἀντωφελῆσαι, &c. ex ἀηλὶ, & ὠφελέω; V.

'Ανώεγες, ου, ὁ, ἡ, ὁ, contumeliæ expers: ex ἄνῳ, & ὕβρις.

'Ανυγείνω, (idem quod ὑγιαίνω; V.) humecto, madefacio, &c.

'Ανυδρηλὸς, non rigatus, contrarium est, ὑδρηλὸς, irriguus, &c. item, ἀνυδρία, ας, ἡ, aquæ inopia, & penuria, ariditas, &c. utrumque; ab ἄνυδρος; q. v.

'Ανυδρίομαι, ex fonte haurio, exhaurio; ex ἀνὰ & ὑδρεῖον; V.

'Ανυδρος,

'Ανυδρ-ος, ε, ὁ, ἡ, aridus, aquâ carens: ex α, & ὕδωρ, v inserto euphoniæ gratiâ.

'Ανυε, perficiebat, 3. sing. imp. Dor. vel Ion. verbi ἀνύω.

'Ανυλ-ος, ὁ ἡ ὄ, carens sylva; non sylvosus seu nemorosus; (& ἀνυλήεις; idem, carens arboribus, &c.) item expers materiæ, incorporeus, &c. ex α priv. & ὕλη, materies, sylva, &c.

'Ανυμέναι-ος, ε, ὁ, (i. e. ἄγαμ-ος.) carens honoribus nuptialibus; ὃ μὴ ἔτυχε ὑμέναιος, hymenæi expers, justos hymenæos non passa, &c. ex α priv. & ὑμέναιος; V.

'Ανυμεν, perficiebamus, Dor. Sync. pro ἀνυόμεν, 1. plur. imperf. act. verbi ἀνύω.

'Ανυμι, idem quod ἀνύω, perficio;

'Ανυμν-έω, celebro, laudo, decanto, &c. idem quod ὑμνέω; V.

'Ανύμφ-ευτ-ος, cælebs, innuba, innupta; ab ἄνυμφ-ος, ε, ὁ, ἡ, i. e. ἄγαμ-ος, ὁ μὴ ἔχων γυναῖκα, expers connubii, qui sponsam non habet; item, ἡ ἄνυμφ-ος, illocabilis, quæ nuptum dari nequit, &c. exponitur & κακόνυμφ-ος; infelix nupta; infausta sponsa: unde ἀνυμφ-γαμ-ία, scelerata nuptiæ, & contra fas contractæ ex α priv. & νύμφη, sponsa; vide.

'Ανύσσω, quæ perficit, præs. part. f. g. ab ἀνύω.

'Ανυστήτ-ος, ὁ ἡ ὄ, insons, innocens, &c. ex α, priv. & ὑστάτ-ος; Vide.

'Ανυστασία, occurro; idem quod ὑστερέω; vide.

'Ανύστερ-ος, non existens, in rerum natura esse non potens, nec in earum numero; unde, τὸ ἀνύπαρκτον, apud Philonem, pro interneccione & interitu; & ἀνυπαρξία, ας, ἡ, interitus, essentiæ privatio, &c. ex α priv. & ὑπάρχω, &c. vide.

'Ανύστευκ-ος, immitis, non cedens, &c. ex α priv. & ὑστείχω, obedio, cedo, &c. vide.

'Ανυπέρβλη-ος, ὁ ἡ ὄ, (idem quod ἀνυπέρβολ-ος, ab ὑπερβαίνω) insuperabilis, incredibilis, eximius, &c. unde adverb.

'Ανυπερβλήτως, magnopere, vehementissime, summopere, &c. ex α priv. & ὑπερβάλλω; vide.

'Ανυπέρθ-ης, qui differri & procrastinari nequit; item, citus, subitus, certus, &c. unde adv. ἀνυπερθέτως, sine mora; absque dilatione & cunctatione, &c. ex α priv. & ὑπέρθεσις, superimpono, & in pass. ὑπέρθεμαι, differo, procrastino, &c.

'Ανυπέρφαν-ος, minimè superbus, &c. ex α priv. & ὑπέρφαν-ος; V.

'Ανυπεύθυν-ος, ε, ὁ ἡ ὄ, innoxius, non mulctandus, insultatus, reddendis rationibus non obnoxius, &c. ex α, priv. & ὑπεύθυν-ος; V.

'Ανυπήκο-ος, non obtemperans; ut ἀνυπήκοος τῷ λόγῳ, non obsequens rationi, &c. ex α priv. & ὑπήκο-ος; vide.

'Ανύτλω-ος, imberbis, ἀγένειος, ex α priv. & ὑπηλὸς, quod vide.

'Ανυπουργήτ-ος, ministris carens, &c ex α priv. & ὑπουργέω, mihi ministratur; vide activ. ὑπουργέω.

'Ανυποδήτ-ος, ε, ὁ, ἡ, Dor. pro ἀνυπόδυτ-ος, discalceatus, sine calceis: ab α, & ὑποδέω. Th. Νόμ.

'Ανύποδες, οἱ, sic appellati sunt philosophi apud Aristoph. quasi, nudipedes, &c. Item ἀνυποδησία, sum sine calceis, sine calceis ingredior, &c. ἀνυποδησία, ας, ἡ, pedum nuditas, &c. omnia, ejusd. Th. & comp. cum præced.

'Ανυποθήτ-ος, ε, ὁ ἡ ὄ, non suggestus, non suppositus, & subditivus; ἀνὺ ὑποθέσεως; sine suppositione; ut apud Plat. in 6. de Repub. γένοιτ᾽ ἂν τοιοῦτο ἀνυπόθετος; h. e. τὴ ἀρχὴν ἀνυπόθετος; i. e. quæ sine suppositionibus ab intellectu apprehenditur, ὁ γὰρ νοῦς illarum non indiget, ut ad apprehensionem, τῷ εἴδη ἢ νοητῷ, &c. ex α priv. & ὑποτίθημι V.

'Ανύποιν-ος, ε, ὁ ἡ ὄ, intolerabilis, non ferendus: ab α, ἄνω, & ὀίσις, ab οἴω, pro φέρω.

'Ανυπόκριθ-ος, ε, ὁ, ἡ, minimè simulatus, non fucatus: ex α, & ὑποκρίνομαι.

'Ανυπομόνη-ος, non sustinendus, intolerabilis, &c. ex α priv. & ὑπομένω; Vide.

'Ανυποστάτ-ος, ε, ὁ ἡ ὄ, non suspicatus seu suspectus, improvisus, quem suspectum non habuissemus; Polyb. & activè, non suspicans; Polyb. lib. 4. τῷ μᾶλλον ἀνυποστάτοις, non suspicantibus quod eventurum erat, &c. Unde, adv. Ἀνυποστάτως, non suspiciosè, vel suspectè, inopinato, & inperato; ita ut non suspiceris, vel suspectus habearis, &c. ex α priv. & ὑποστάω; V.

'Ανυποτίθ-ης, & ἀνυποτίθηλ-ος, ε, ὁ ἡ ὄ, non suspectus, suspicione vacans. Et

'Ανυποτίθως, adv. citra suspicionem. Ex ἀνὰ, ὑπὸ & τίθημι.

'Ανυπόστατ-ος, qui non potest subsistere, subsistentiam non habens; μὴ ἔχων ὑπαρξιν, ὅπου ἐστὶν; ut somnium, & id genus, ἀνύπαρκτ-ος, ἡ ἀνυπαρξία; cui opponitur ἐνυπόστατ-ος, &c. item intolerabilis, cujus impetus sustineri nequit; cui resisti non potest; Polyb. ex α priv. & ὑπόστασις, &c. V.

'Ανυπόστολ-ος, ε, ὁ, interritus, imperterritus, &c. ex α priv. & ὑποστέλλω, unde ὑποστολὴ, &c. V.

'Ανυποτάκτ-ος, ε, ὁ, ἡ, refractarius: ex α & ὑποτάττω.

'Ανυποτίμητ-ος, non census, non æstimatus, & peculiariter. cui lis æstimata non est; unde adv. ἀνυποτιμήτως, impunè. &c. ex α priv & ὑποτίμαω; V.

'Ανύπουλ-ος, non simulatus, sincerus, sine suspicione, &c. propriè est is sub cujus cicatrice nullum vitium latet, &c. ex α priv. & ὄπουλ-ος; V.

'Ανύουσ, qui pedibus celeriter confecit iter; ἀπὸ τῶ τοῖς ποσὶν ἀνύειν; Hesych.

'Ανυσσάμην, Dor. pro ἠνυσάμην, confeci, acquisivi, a. 1. m. verbi ἀνύω.

'Ανύσσας, ὁ, qui perfecit, 1. 1. part. ab ἀνύω.

'Ανυσίπ-ων, ε, ὁ, ἡ, operis conficiendi studiosus, laboriosus: ab ἀνύω, & ἔργον.

'Ανυστρ-ος, ε, ὁ ἡ ὄ, expeditus, efficax ad transigendum, ex pedibus utilis, &c. unde ἀνυσίμως, adv. efficienter, absolutè, perfectè, &c. ἀνῦσιν-ος, ἀνῦσιμ-ος, τελεστικὸς, ab ἀνύομαι; V. Th. ἀνύω.

'Ανυσις, εως, ἡ, effectio ab ἀνύω.

'Ανύσσας, ατος, ὁ, pro ἀνύσας, Poët.

'Ανυστ-ὸς, ὸν, ὁ ἡ ὄν, qui effici potest, item promptum, facile: ὃς ἀνυστὸν ὄν, quoad fieri potest, pro viribus. 'Ανυστικὸς, ὴ, ὸν, ἡ, vel ἀνυτικὸς, efficax. Ab ἀνύομαι.

'Ανυτο, perficiebatur, Dor. pro ἠνύετο, imp. verbi ἄνυμι vel est 3. plusq. perf. pass. ἀνύω.

'Ανύτω, per unicum τ, Attice & ἀνύτω, vel ἀνύσω, pro Th. ἀνύω, perficio, expedio, &c.

'Ανύφαμμ-ος γῆ, non arenosa terra; vel ager minime arenosus, &c. ex α priv. & ὕφαμμ-ος, (idem quod ὑπόψαμμ-ος) arenosus, subtus arenam habens; ex ὑπὸ & ψάμμος, vel, detracta litera ψ. ἄμμ-ος, ου, ἡ, arena, &c. V.

'Ανυψόω, f. ώσω, erigo, sublevo, extollo, exalto, &c. ex ἀνὰ, & ὑψόω; V.

'ΑΝΥ'Ω, perficio, profsum, impleo, consumo, impetro, facilio: f. σω, p. ἤνυκα. Hinc ἀνυστὸς, εως, ἡ, perfectio, item profectus, commodum: ἀνύσιμ-ος, ε, ὁ, ἡ, efficax, utilis: ἀνυσίμως, adv. efficaciter, perfectè.

'Ανω, poëticum est, pro ἀνύω, perficio, &c.

'ΑΝΩ, sursùm, adv. ὁ ἄνω, sc. ὁδὸς, supernus: ἡ ἄνω, sc. ἴστε, supernas τὰ ἄνω, sc. ὄντα, quæ sursùm sunt: comparat. ἀνώτερον, superius, altius. Hinc ἄνωθεν, desuper: ἐπάνω, suprà.

'Ανῶ, deseram, a. 2. sub. act. ab ἀνίημι, a. 2. ἀνῶ.

'Ανωγα, præt. m. Ion. pro ἤνωγα, jussi: ab ἀνώγω, & ἀνωγέω.

'Ανωγε, imp. vel a. 2. Ion. pro ἤνωγε, ἀνώγω, a. 2. sub. ab ἀνώγω.

'Ανώγαιον, ε, τὸ, cœnaculum, & Att. ἀνώγεων, ω, τὸ. Scribitur & ἀνάγαιον, q. d. ἄνω τ᾽ γῆς, supra terram.

'Ανώγεως, ω, ὁ ἡ ὤ, qui supra terram est, ὁ ἄνω τ᾽ γῆς, &c. ex ἄνω, supra & γῆ, terra.

'Ανωγέω, pro Th. ἀνώγω, suadeo, &c.

'Ανωγή, ῆς, ἡ, & ἀνωγὴς, εος, ἡ, jussum, adhortatio, &c. est verbale à Th. ἀνώγω; vide.

'Ανώγηδε, & per Sync. ἄνωγθι, jube, præs. imp. ab

'Ανώγημι, idem quod ἀνώγω.

'Ανώγμαι, ξαι, κται, apertus sum, perfect. pass. verbi ἀνοίγομαι, part. ἀνωγμένος, η, ον. Indè ἄνωγμα, ατ-ος, τὸ, apertio, reseratio: ἀνοιξις, εως, ἡ, idem, item ostium: ἀνοικτὸς, ὴ, ὸν, apertus, apertilis. Th. ὄιγω.

'Ανώγουα, jubebam, pro ἐκέλευον, imp. Ion. ab ἀνώγαλα, seu ἀνώγω.

'ΑΝΩΓΩ, jubeo, hortor: f. ξω, p. ἤνωχα, a. 1. ἤνωξα.

'Ανάδεια, adv. propriè, sine dolore, & quidem peculiariter in par u; item, ἀνωδυσία, ἡ, indolentia; ut, ἀνωδυσίαν ποιεῖ, finit dolorem; Dioscor. i. e. levamentum doloris affert; utrumque, ab ἀνώδυνος, quæ partus dolores non sentit; vel, quæ sine dolore parit, &c. ex α priv. & ὠδὴν; vide.

'Ανωδυσία, ας, ἡ, Poët. pro quo & ἀνωδυσία, indolentia, doloris vacuitas, Indè

Indè Ἀνώδυνος, ε, ὁ, ἡ, dolorem nullum sentiens: & ἀνώδυνον φάρμακον, quod dolorem sedat: ἀνωδύνως, adv. sine dolore. Th. ὀδυνάω.

'Ανωθεν, supernè; vide in ἄνω.

'Ανώθω, ὦ, propulso, repello, sursùm impello: f. ὥσω, & ὄσω. a. 1. inf. act. ἀνῶσαι, med. ἀνάσασθαι, part. ἀνωσάμενος. Indè Ἀνάσπαστος, ατος, ἡ, impulsio sursùm versùs, vel repulsio. Th. ὠθέω.

'Ανώϊστ-ος, ε, ὁ, ἡ, inopinatus, improvisus: hinc ἀνωΐστ, inopinatò. Ex α, & ὄϊδω.

'Ανωϊχθω, resolutâ diphthongo, pro ἀνοίχθω.

'Ανωκισμήν, supernè vel in alto habitans, &c. ex ἄνω, & οἰκίζομαι; vide activ. οἰκίζω.

'Ανῴκ-ϑη, apertus est, 3. sing. perf. pass. ἀνοίγνυμι verbi ἀνοίγω.

'Ανώλεθρ-ος, ε, ὁ, ἡ, interitui non obnoxius: ex α, & ὄλεθρ-ος.

'Ανώμαλον, τὸ, inæquale. Hinc ἀνωμαλία, ας, ἡ, inæqualitas. Ex α, & ὁμαλὸς.

'Ανώμαλ-ος, ε, & ἀνωμάλης, ἐς, ὁ ἡ ὄ, inæqualis, dispar; irregularis, varius; asper, non planus, &c. item, ἀνωμαλότης, τῆτ-ος, ἡ, & ἀνωμαλώτης, ατος, ἡ, inæqualitas, asperitas, &c. omnia ejusd. Th. & comp. cum præced.

'Ανωμ-ος, humero carens: ex α priv. & ὦμ-ος; V.

'Ανωμοσί, sine jurejurando, adv. ex α, & ὄμνυμι.

'Ανώμοτ-ος, ε, ὁ ἡ ὄ, injuratus; non addictus juramento, citra jusjurandum, &c. ut, ἡ γλῶσσ᾽ ὁμώμοχ᾽ ἡδὲ φρὴν ἀνώμοτ᾽, juravi lingua, mentem injuratam gero; Eurip. ejusdem Th. & comp.

'Ανων, ονῆ-ος, ὁ, expediens, præs. part. ab ἄνω pro ἀνύω.

'Ανωνύμαστ-ος, quasi innominabilis, nefandus; vel qui sine nomine, &c. Item ἀνώνυμ-ος, sine nomine, adv. & ἀνώνυμ-ον, ε, ὁ ἡ ὄν, expers nominis, sine nomine; non nominatus, incelebris, &c. ex α priv. comp. cum ὄνομ-α, & ὀνομάζω; q. V.

'Ανωξις, consultatio, &c. Vide in ἀνωγή.

'Ανώπτον, ε, τὸ, locus editior, & à conspectu semotus; τὸ ἄνω ὀπτὸν ἧβῆ ὀπῶν; ex α priv. & ὀπ-ὴ, ὀπὸς, ὁ, oculus; V.

'Ανωρθώθην, ης, η, a. 1. ind. pass. ab ἀνορθόω.

'Ανωρί-α, ας, & Ion. η, ης, ἡ, intempestivitas: ex α, & ὥρα.

'Ανωρ-ος, ε, ὁ ἡ ὄν, intempestivus; item, immaturus, præcox, &c. ejusd. Th. & comp.

'Ανορθρία, ας, ἡ, unda qua ad summam marginem navis tollitur; Poll. l. 2. ex ἄνω, & ῥίβω, undarum strepitus, &c. vide.

'Ανορρέπ-ων, ὁ ἡ ὄν, & ἀνάῤῥοπ-ος, sursum vergens, resupinus; ὁ ἄνω ῥέπων, &c. ut ἀνορρόπῳ ὄμματι, figuræ resupinæ, in sublime erectæ, &c. ex ἄνω, & ῥέπω; unde, ῥοπὴ, inclinatio, &c. V.

'Ανωρύομαι, magno cum ululatu exclamo; item, graviter ejulo, ac lamentor, &c. ex ἄνω, vel ἄνω, & ὠρύω, vel ὠρύομαι; vide.

'Ανωσυρίζω, ὁ, a. 1. part. m. verbi ἀνασυρίζω. Th. σύριγξ.

'Ανώσσαι, repulisse, Ion. pro ἀνῶσαι, vel ἀνωθῆναι, & ἀνωσθῆναι, a. 1. inf. act. verbi ἀνάθεσις. Vel Ἀνώσσαι, repulisse: est a. 1. inf. ab ἀνωθέω.

'Ανώσσασθαι, repulsum fuisse, a. 1. inf. m. verbi ἀνωθέω.

'Ανωτάτω, in supremo loco, & ὁ ἀνωτάτω, summus, supremus, &c. est superlativus gradus, ab ἀνώτερ-ος, in comparativo, superior; Th. ἄνω, supra, &c.

'Ανωτερικὸς, ὴ, ὸν, superior. Ex ἄνω est ἀνώτερ-ος, hinc ἀνωτερικὸς.

'Ανωφελὴς, ἐσ-ος, ὁ, ἡ, inutilis: ex α, & ὄφελ-ος.

'Ανωφέρει-α ascensus, acclivitas: ab ἀνωφερὴς, ἐσ-ος, ὁ ἡ ὄν, ad superna tendens, sublimis, sursùm ferens, &c. ex ἄνω, & φέρω.

'Ανωφιλὴ-ς, ad superna tendens; ut ἀνωφιλὴς θερμότης, calor qui sponte sua in sublime tollitur: ex ἄνω & φοιτάω; vide.

'Ανῷχα, aperui, 1. sing. perf. ind. act. verbi ἀνοίγω.

'Ανῳχθε, ης, η, apertus fui, a. 1. ind. pass. verbi ἀνοίγνυμι.

'Ανωχθι, pro ἄνωγε, aperi, præf. vel a. 2. imp. act. vel ἄνωχθι, jube, est imp. concisus pro ἀνάγνωθι, ab Ἀνάγνυμι.

'Ανώχθω, pro ἀνωγέτω, jubeat, ut etiam ἀνωχθι, pro ἄνωγε, per Metaplasm. ab ἀνώγω.

'Ανωχμον, Hesych. τὸ κεκλιδίστικον, sive παρακεκλιδίστικον, hortatorium, seu adhortatorium, &c. ab ἀνώγω, hortor, &c. Vide.

'Ανώψ-ιον, intutus, indefensus, non munitus, &c. ex α priv. & ὄπ-ωρ-ος; Vide.

'Αξαμι, αις, αι, fregerim, & in 3. pl. ἄξαιεν, a. 1. opt. act. ἄγνυμι, seu ἄγω, f. ἄξω, a. 1. ἦξα.

'Αξας, ducens, a. 1. part. ab ἄγω, fcem. ἄξα.

'Αξε, vel est præf. imp. futuri formam habens, ab ἄξω, quod Poëtæ formant à f. 1. ἄγω, vel dictum est pro ἄξον in a. 1. ut vicissim in a. 2. reperitur λάβον pro λαβέ.

'Αξια, ας, ης, & in 3. plur. ἄξιεαν, a. 1. opt. Æol. ab ἄγνυμι, seu ἄγω.

'Αξεναγώγ-ητ-ος, non ductus ab hospite, vel non susceptus, &c. ex α priv. & ξεναγωγέω; V.

'Αξεν-ος, inhospitalis; idem quod ἄξενος, item, ἀξενία, inhospitalitas; idem, ab ἄξενος.

'Αξεν-ὸς, ὸν, ὁ, Poët. ἄξειν-ος, sine hospite, ex α & ξεῖν-ος.

'Αξυς-ος, ε, ὁ ἡ ὄν, radendo non politus: ab α, & ξύσις. Th. ξύω.

'Αξία, ας, & Ion. η, ης, ἡ dignitas, meritum: ab ἄξι-ος.

'Αξιάζω-ος, ε, ὁ ἡ ὄν, admiratione dignus, admirabilis: ab ἄξι-ος, & ἀγάζομαι.

'Αξιάκου-ος, ε, ὁ ἡ ὄν, auditu dignus, item memorabilis: ab ἄξι-ος, & ἀκούω.

'Αξιακοσίαδ-ος, ε, ὁ, ἡ, ὄν, idem Th. ἀκοσιάδος.

'Αξιαπήλιος, Ion. pro ἀξιαφήλιος, ὁ ἡ ὄν, memorabilis: superlat. Ἀξιαπηνότατος, & ἀξιαφηνότατος, memoratu dignissimus. Ab ἄξι-ος, & ἀφήνος. Th. ἠφάνισμαι.

'Αξιόμμαι, dignum censeo, Dor. pro ἀξιοῦμαι, præs. ind. ab ἀξιόω.

'Αξινάριον, & ἀξινίδιον, ε, τὸ, parva dolaora, dolabella, ascicula, &c. diminut. ab ἀξινὴ.

'ΑΞΙ'ΝΗ, ης, ἡ, Ascia, dolabra: Ang. an Ax. qu. ab ἄγω' vel a Chald. אגרן hatsina, securis.

'Αξιομάνεια, vel ἀξιομανέλεα, ὁ, divinatio per secures; Plin. l. 6. c. 19. ex ἀξινὴ, & μαντέλεα; vide.

'Αξιοβίοτον, ε, τὸ, dignum vita; ex ἄξιος, & βίοτον; V.

'Αξιόζηλ-ος, & ἀξιοζήλωτ-ος, ε, ὁ, dignus quem æmulemur, dignus æmulatione; optabilis, æmulandus, &c. unde ἀξιοζήλως, adv. laudabiliter: ex ἄξιος, & ζῆλ-ος; V.

'Αξιοθήτ-ος, Ion. pro ἀξιοθέλ-ητ-ος, spectatu dignus: ab ἄξιος, & θέλομαι.

'Αξιόπιστ-ος, dignus qui quæratur & posfideatur, digno, vel justo pretio quæsitus, vel quærendus, &c. unde neut. ἀξιόπιστον, dignum quod quæratur & possideatur, &c. ex ἄξιος & κτάομαι; vide.

'Αξιόλεκτ-ος, dictu dignus, laudabilis, &c. ἀξιόλογ-ος; q. d. mentione dignus, memorabilis, laudabilis: item, non aspernandus, magni pretii, &c. unde adv. ἀξιολόγως, egregiè, præstanter; ita ut mentione sit dignum, &c. ex ἄξιος, & λέγω, ac λόγ-ος, &c. V.

'Αξιομακάρισ-τ-ος, dignus quem beatum omnes prædicant; Xen. in Apol. Socr. Vide μακάρισ-τ-ος.

'Αξιόμαχ-ος, ε, ὁ, ἡ, qui alicui resistere potest pugnando: ab ἄξιος, & μάχομαι.

'Αξιόνικ-ος, ε, ὁ, ἡ, victoriâ dignus: ab ἄξιος, & νίκη.

'Αξιόπιστ-ος, ε, ὁ ἡ ὄν, fide dignus, gravis, verisimilis, certus, haud impar fidei, &c. inde, ἀξιοπιστία, ας, ἡ, verisimilitudo, authoritas fide digna, πίστις, &c. item adv. fideliter; ita ut fide sit dignum, &c. vide πίστις.

'Αξιοπούν-ος, ε, ὁ, qui meritas pœnas accipit; V. ποινὴ.

'Αξιοπρέπει-α, dignitas, & ἀξιοπρεπὴς; dignus, decorus, laude dignus; vide Th. πρέπω, &c.

'Αξιοσέβ-ητ-ος, ὁ, ἡ, qui visu vel videri dignus, &c. ex ἄξιος, & σέβω, ῶ; V.

'ΑΞΙΟΣ, ε, ὁ, dignus, cum gen. Hinc ἄξιος, dignè, adverb. ἀξίως, ας, ἡ, dignitas, meritum: ἀξιότης, τῆτ-ος, ἡ, idem, ἀξιόω, ῶ, dignum censeo, puto: ἀξίωσις, εως, ἡ, dignitas, auctoritas; item enunciatum: ἀξιωματικὸς, ὴ, ὸν, ἡ, authoritate præditus, augustus: ἀξίωτος, ατος, ἡ, authoritas, dignitas, amplitudo: ἀνάξιος, ε, ὁ, ἡ, indignus: ἀνταξίως, ε, ὁ, ἡ, æqualis pretii.

'Αξιοσκόπ-ος, dignus consideratione seu animadversione, considerandus, &c. V. Th. Κελεύω.

'Αξιοσπούδ-ος, dignus studiis, dignus quem studiosè sectemur, &c. ex ἄξιος, & σπουδάζω; V.

'Αξιοτέκμαρτ-ος, ὁ, probatus sufficientibus argumentis, &c. à τεκμήριον, V. in Th. τέκμωρ.

'Αξιοτ-ελ-

'Αξιοσέβαστος, imperio dignus, dignus qui imperet, &c. ex ἄξιος, & σεβαστός; V.

'Αξίστης, ητος, ἡ, dignitas, dignatio; ab ἄξιος.

'Αξιότιμος, honore dignus, pretiosus; à τιμή; V.

'Αξίοχρεως, Ion. & Att. qui est solvendo, ac proinde fide dignus: ab ἄξιος, & χρέως.

'Αξίω, ῶ, dignor, cum gen. æquum censeo, censeo, imp. ἠξίουν, ουμι, fut. ἀσω, pr. ἠξίακα, a. 1. ἠξίασα, a. 2. sub. ἀξιώσω, ης, ῃ, a. 1. inf. ἀξιῶσαι, pass. præs.

'Αξιόομαι, ῶμαι, dignus censeor, 3. plur. præs. imp. ἀξιόωντο, digni censentur. p. ἠξίωμαι, a. 1. ἠξιώθην, f. 1. ἀξιωθήσομαι. Th. ἄξιος.

'Αξίως, merito; prout dignum est; ut decet, &c. ab ἄξιος.

'Αξιώσοφα, ας, ἡ, dignatus fuerim, a. 1. opt. Æol. verbi ἀξιόω.

'Αξομαι, abducam, f. 1. verbi ἄγω.

'Αξόανον, sculpturi simulachro carens: ex α priv. & ξόανον, τὸ; politum, sculptum, sculptile, &c. à Th. ξύω, polio, &c. V.

'Αξον, a. 1. imp. act. duc, vel frange: ab ἄγω, vel ἄγνυμι, f. ἄξω.

'Αξονα, acc. sing. ἄξονι, dat. ab ἄξων.

'Αξόνιος, ου, ὁ, ἡ, ad axim pertinens; ut ἀξόνιοις δεσμοῖς, vinculis axis alligatis, in Epigr. ab ἄξων, axis rotæ, &c. V.

'Αξός, idem quod ἄξιος, impolitus; ex α priv. & ξέω. V.

'Αξυγχώνευτος, idem quod ἀσυγκέντητος, qui conflatus, seu coactus non est; seu qui conflari & cogi non potest, &c. ex α priv. & συγκεράννυμι, V.

'Αξυλία, lignorum inopia; item, ἀξύλιος, & ἀξύλωτος, idem quod ἄξυλος, unde vel ex quo nemo ligna petit, &c. ejusd. Th. & comp. cum seq.

'Αξυλος, ου, ὁ, ἡ, ligno carens, vel plenus ligno: ab α, vel priv. vel epitat. & ξύλον.

'Αξύμμικτον, pro ἀσύμμικτον, immensum, immodicum; ex α priv. & σύμμικτος, vide.

'Αξυμφορος, pro ἀσύμφορος, incommodus; ex α priv. & σύμφορος. V.

'Αξυνίστως, pro ἀσυνίστως, ου, ὁ, ἡ, intelligentia carens, stultus, insipiens, &c. ex α priv. & συνίστωρ. V.

'Αξυντάκτως, pro ἀσυντάκτως, inordinatus; ex α priv. & συντάσσω, vel ---πτω. V.

'Αξυρος, seu ἀξυρὴς, retusus, hebes; ex α priv & ξυρὸς. V.

'Αξω, pro ἄγω, formatum è futuro; ut ὄψομαι, pro φέρω, &c.

'Αξω, Dor. ἀζῶ, f. 1. act. ducam, vel frangam: ab ἄγω, vel ἄγνυμι.

'ΑΞΩΝ, ονος, ὁ, axis, asser: qu. ab ἄγω, quia circa axem rota agitur.

----ων, Æ l. & Pœor. in gen. sing. 1. decl. simpl. pro ως ut ut Ἀιδέων pro Ἀιδεῖω. Bst & Ion. & Poët. pro ω in 2. pers. sing. a. 1. med. ut pro ἐτύψω, ἐτύψαο.

'Αοιδᾶν, Dor. pro ἀοιδῶν, gen. pl. ab ἀοιδὸς, vel ἀοιδὴ.

'Αοδμος, odore carens, inodorus; idem quod ἄνοδμος; ex α priv. & ὀδμὴ, odor; V.

'Αοζος, idem quod, ὀζώδης, qui ramosus non est, in nullos dispersus ramos, vel enodis, non nodosus, &c. Item, ramosus, πολύζος, &c. ex α priv. vel intens. & ὄζος. V.

'Αοιδὴ, ῆς, & Dor. ἀοιδᾶ, ᾶς ἡ, cantus, dat. pl. Ion. ἀοιδῇσι pro ἀοιδῆις. A præt. m, ἠοίδα verbi ἀείδω.

'Αοιδάω, ῶ, cano, canto; idem quod Th. ἀείδω; id. vide.

'Αοίδιμος, η, ὁ, ἡ, celebris, decantatus.

'Αοιδὸς, ὁ, cantor, Poëta. Th. ἀείδω.

'Αοιδοσύνη, ης, cantio, cantilena; idem quod ἀοιδὴ, & Th. idem.

'Αοιδοτάτη, ης, ἡ, canendi peritissima, cantu suavissima, superl. ab ἀοιδὸς.

'Αοιδοτάτης, Poëta, qui componit cantilenas, &c. ex ἀοιδὸς, & τύτος; V.

'Αοιδόπολος, idem, Poëta, qui versatur circa carmina, &c. ex ἀοιδὴ, & πολέω, versor, &c. V.

'Αοίκητος, η, ὁ, ἡ, inhabitatus. 'Αοίκητος, η, ὁ, ἡ, domo carens. Ex α, & οἶκος.

'Αοίμητος, invius, vagus, &c. ex α priv. & ὁίμη; V.

'Αοινος, vino carens, abstemius, &c. ex α priv. & οἶνος; V.

'Αοκνος, η, ὁ, ἡ, impiger, item intrepidus: ex α & ὄκνος.

'Αοκνότατα, impigerrime, & sic, ἀόκνως, impigrè, &c. utrumque, adv. ab ἀοκνος.

'Αολλὴς, ἐῖς, ὁι, αι, conserti, nom. pl. ab ἀολλὴς acc. pl. ἀολλέας, ἑῖς. dat. ἀολλέσι.

'Αολλίσθω, confertim simul. 1. adv. Poët. ab 'ΑΟΛΛΗΣ, ἑος, ὁ, ἡ, confertus, congregatus. Hinc ἀολλίζω, & ἀολλίω, congrego.

---ἀόνδι, ῶνδι, terminatio Dor. 3. pers. plur. præs. ind. 2. contract. pro ἀουσι, vel ῶσι ut βοάονδι, pro βοῶσι, βοῶσι.

'Αοξεύω, pro ἀοζεύω, ministro; Hesych. & Suid. Item, ἀόξοι, pro ἀοζοι, à Suida exponitur, πολύοζοι, ramosi, nodosi; item, qui nulla ligna comburunt; i. e. coqui, μαγείροι, vel servi, famuli; ὑπηρέται ἢ θεραπόντες; item, asseclæ, & assectatores ἀκόλυθοι, &c. à Th. ὄζος; V.

'Αοπος, qui vocem nullam edit, mutus; (& ab Hesych. exponitur etiam ἀόρατος, invisibilis; ab ὄπωμαι) ex α priv. & ὀψ, ὠπὸς, ἡ; vox: item, oculus, sed tunc est masc. gen. vide.

'Αοπτος, ου, ὁ, ἡ, idem quod ἄοπτος, non visibilis: ex α priv. & ὄπτομαι.

'Αορ, & ἄωρ, ορος, τὸ, ensis: qu. ab ἀείρω, quia suspenditur.

'Αόρατος, ου, ὁ, ἡ, invisibilis: ἀοράτως, invisibiliter, adv. ἀοράτεια, ας, ἡ, cœcitas. Ex α & ὁράω.

'Αορασία, ας, ἡ, q. d. inirascentia, non irasci, lenitudo: Item, ἀόργητος, & ἄοργος; qui non irascitur, aut irasci solet, &c. Unde, in neut. gen τὸ ἀόργητον; idem quod ἀοργησία, Luc. in Hermog. τὸ ἀόργητον, ἀνδρὸς ὄζι σοφῦ, &c. item, adv. ἀοργήτως, sine ira; ita ut non irascaris, lente, vel leniter, &c. omnia ex α priv. & ὀργὴ, ῆς, ἡ, ira.

'Αόρεις, ου, ὁ, ἡ, infinitus, interminatus. ἀορίστως, infinitè, interminatè: ἀόριστα, ας, ἡ, infinitas: ἀοριστικὸς, ὴ, ὁ, ἡ, indefinitivus: ἀόριστος, ιμαι, ndefinitus sum: ἀοριστάνω, hæsito. Omnia ab α & ὁρίζω.

'Αορνις, ου, ὁ, ἡ, avibus carens. Item nomen fluvii, AVERNUS. Th. ὄρνις.

'ΑΟΡΤΗ, ῆς, ἡ, arteria magna, item arca.

'ΑΟΡΤΗΡ, ῆρος, ὁ, lorum (seu funis) quo ensis, clypeus, aut pera appenditur: dat. pl. ἀορτῆρσιν, Poet. qu. ab ἀείρω, vel quasi ἄορος τηρῶν, ab ἀείρω, & τηρέω.

'Αορτῆσθαι, unde ἀορτηθείς, in Epigr. appensus loro, affixus, pendens, &c. à præced. Th. ἀορτήρ.

'Αορτο, sublatus erat, 3. sing. pluf. perf. pass. ab ἄορμαι, pro ἤορτο, perf. pass. verbi ἀείρω. Quidam tamen ex ἦρτο factum volunt, η in α conversò, & inserto ω, pluſq. perf. pass. ἄρτω, ἄαρτο.

'Αορτὴν, appellatur ab Hippocrate, pars pulmonis utrinque suspensa, & separata; quam & ἀορτικὴν, dictam fuisse discimus ex Dioſc. ab eod. Th.

'Αοσμος, η, ὁ, ἡ, odoris omnis expers: idem quod ἄνοσμος, nihil olens, incodorus, vel odore gravis, & fœtidus; nam ἄοσμον opponitur τῷ δύσοσμος; unde etiam ἀοσμία, ας, ἡ, (pro quo interdum reperitur substantive, ἄοσμος, ου, ὁ,) odoris carentia, odor nullus, vel malus odor, fœtor, &c. ex α priv. & ὀσμὴ; vide.

'Αοσσέω, ῶ, auxilior, opem fero, adjuvo. Hinc ἀοσσητὴρ, ὁ, adjutor: ἄοσσα ἔοικε βοηθῶν, qui non vocatus alteri opitulatur. Ab ὄσσα.

'Αοῦλ, η, ὁ, ἡ, illæsus: ex α, & ἀτύλη.

'Αοχλησία, ας, ἡ, vacuitas à turbis: ἀόχλητος, η, ὁ, ἡ, qui molestiâ vcaat. Ab α, & ὄχλος.

'Αοψ, οπος, ὁ, ἡ, visus expers, cœcus: ab α, & ὄπωμαι.

'Απ', pro ἀπὸ, ab

'Απαγγέλλω, renuntiâsse, a. 1. inf. act. ἀπαγγεῖλαι, ἀπω, renuntiato, & in 2. plur. ἀπαγγείλατε, renuntiate, imp. ἀπαγγείλας, ἀσὶ, ὁ, renuntians, part. Ab ἀπαγγέλλω.

'Απαγγελία, ας, ἡ, narratio: ab

'Απαγγέλλω, renuntio, f. ἀπαγγελῶ, p. ἀπήγγελκα, a. 1. ἀπήγγειλα, a. 1. imp. ἀπάγγειλον, inf. ἀπαγγεῖλαι, præs. part. act. ἀπαγγέλλων, οὐσὶ, ὁ, pass. ἀπαγγελλόμην. Ex ἀπὸ, & ἀγγέλλω.

'Απαγγελτέον, pro---vel renunciandum est; item, ἀπαγγελτὴρ, index, renuntius; & ἀπαγγελτικὸς, re---vel enuntiativus; unde in neut. gen. τὸ ἀπαγγελτικὸν, enunciatio, &c. à præced.

'Απαγε, Apage, apagesis; auser, absit, ne feceris, &c. adverbium est reprobantis, & abominantis, &c. (à verbo ἀπάγω; V.) ut ἀπαγ' ἐς μανίαν; proverbium apud Aristoph. i. e. εἰς ὄλεθρον; nam mortui μανῆναι τε, dicuntur καὶ ἀποφθιμένοι; ne verba innominata sint, &c

'Απαγέλεγε, excito; ex ἀπὸ & ἀγείρω.

'Απαγὴς, ὁ, ἡ, impenetrabilis: ex ἀπὸ pro α, priv. & ἄγω vel, ut alii volunt, ex α intensivo, & ἤπαγον, a. 2. verbi πήγνυμι.

'Απαγλήγη, Ion. pro ἀπάγη, auferre, abducere. Th. ἄγω.

'Απαγκωνίζουσι, cubitos intendo; Hesych. ex ἀπὸ, & ἀγκωνίζομαι, sinuo me, vel sinuor, per sinus quosdam quasi flexus, me verto; de fluvio, dictum, &c. ab ἄγκων, cubitus, seu cubitum, &c.

'Απαγ-

'Απαγλαΐζω, deturpo, dehonesto, &c. ex ἀπὸ & ἀγλαΐζω, illustro, à Th. ἄγλαος, splendidus, &c.

'Απαγξαίμιος, ος, ἡ, me strangularem, a. 1. opt. m. verbi ἀπάγχω.

'Απαγορβίλιε, πλὼ, abductam, acc. sing. præs. part. pass. f. g. ab ἀπάγω.

'Απαγόρμιος, apud Plutarch opponitur τῷ παρεστραγμένῃ, veritum & interdictum magistratus, edictum prohibitorium, &c Item, ἀπαγορευτὸς, prohibitio; & ἀπαγορευτικὸν, prohibitorius; Plin. omnia à sequente verbo ἀπαγορεύω.

'Απαγορεύων, οντος, ὁ, prohibens, præs. part. ab

'Απαγορεύω, prohibeo, interdico, recuso, nego; ex ἀπὸ, & ἀγορεύω.

'Απαγρεύω, spolio; unde ἀπαγρεύθεις, Hesych. exp. ἀφαιρεθεὶς, &c. ex ἀπὸ & ἀγρεύω, venor, capio, &c. V.

'Απαγρεύω, ῶ agreste reddo, effero, exaspero: ex ἀπὸ & ἀγρὸς. Indè 'Απαγρίωσις, εως, ἡ, efferatio, exasperatio.

'Απαγρικίζω, ad mores rusticos redigo, &c. à præced. ἀπαγρεύω.

'Απαγρὸς, infelix & infortunatus venator, ἀπὸ τῆς ἄγρας; infelix circa venationes, &c. ex ἀπὸ & ἄγρα, capitura, venatio, &c.

'Απαιτιχνίζω, idem quod sequens ἀπάτω.

'Απάγχω, strangulo, suffoco, f. ἀπάγξω, p. ἀπῆγχα, præs. pass. ἀπάγχομαι, strangulor, f. 1. m. ἀπάγξομαι, a. 1. ἀπηγξάμην, ω, ατο. Ex ἀπὸ, & ἄγχω.

'Απάγω, abduco, f. ἄξω, p. ἀπῆχα, a. 2. ἀπῆγον, Att. ἀπήγαγον, imp ἀπάγαγε, part. ἀπαγαγὼν, ὄντος, ὁ, pass. f. ἀπαγήσομαι, ἔσι, ται, a. 1. ἀπήχθην, inf. ἀπαχθῆναι. Th. ἄγω.

'Απαγωγὴ, abductio; & peculiariter abductio seu conjectio in carcerem; apud Polyb. & Esaiam, cap. 4. item, reductio; & tributi pensio, &c. Item, ἀπαγωγὸν, vocatur etiam syllogismus apud Aristotelem, in quo de minoris certitudine propositionis dubitatur; quæ tamen æque aut magis credibilis est ipsa conclusione; 1. Anal. lib. 2. c. 18. Itemque dicitur εἰς ἀδύνατον ἀπαγωγὴ, reductio ad impossibile; quam Chrysostom. 1. ad Cor. 15. εἰς ἄτοπον ἀναγωγὴν, vocat, &c. Item, ἀπαγωγὸς, ὄς, ὁ, ἡ, abductor, expultor; expellendi vim habens; cui opponitur ἐπαγωγὸς, &c, utrumque à præcedente verbo, ἀπάγω.

'Απαδέϊν, Ion. & Poët. displicere: ex α, & ἄδω, seu ἀηδέω, placeo.

'Απαδὶς, ίδος, ἡ, cogitatio: in acc. pl. ἀπαδίας, & per crasin ἀπάδις. Dicta qu. ἀπὸδις, ab ἀπὸ pro ἄπωθεν, ἢ πόῤῥωθεν ἰδεῖν, quòd mens & cogitatio reseminis, & antè quam acciderint, videat, & prævidear.

'Απάδω, in cantu discrepo, dissono, sum absonus, & Metaph. discrepo, dissentio, &c. ex ἀπὸ & ἀείδω; V.

'Απαθανατίζω, reddo immortalem; item, macto, &c. ex ἀπὸ & ἀθανατίζω, idem, vide.

'Απαιθρίμιος, ου, ὁ, discedens, præs. part. ex ἀπὸ & αἴθω.

'Απαθὴς, ίος, ὁ, ἡ, impatiens, qui non est passus: ex α, & παθὼν, a 2. verbi πάσχω.

'Απάθεια, ας, ἡ, immobilitas, circa passiones æquanimitas, affectuum vacuitas, indolentia, stupor, &c. Item, ἀπαθὴς, ὄς, ὁ, ἡ, q. d. impatibilis, patiendi necessitati minime obnoxius, & ἀπαθῶς, quietè, æquanimiter; sedato animo, &c. omnia à præcedente ἀπαθὴς, non obnoxius affectionibus animi; carens passionum & affectuum animi perturbatione; rigidus, inflexus. &c.

'Απαὶ, præpos. Poët. pro ἀπὸ ab

'Απαιδαγώγητος, qui regi nequit; indocilis, intractabilis, &c. ex α priv. & παιδαγωγέω; V.

'Απαιδευσία, ας, ἡ, inscitia, imperitia: ex α, & παιδεία. Th. παῖς.

'Απαίδευτος, ου, ὁ, ἡ, ineruditus, illiteratus. Ex α, & παιδεία. Th. παῖς.

'Απαιδία, ας, ἡ; Orbitas liberorum: ab ἄπαις; V.

'Απαιδοίσω, ῶ; q. d. pudenda mutilo; præputium feco, circumcido; Poll. lib. 2. ex ἀπὸ, & αἰδοῖον, inguen, in plur. αἰδοῖα, pudenda, &c. V.

'Απαιδοτριβήθη, ης, ὁ, ἡ, sub magistro non exercitatus; item inexercitatus: ab ἀπὸ, παῖς, & τρίβω.

'Απαιδρύω, terrefacio: ex ἀπὸ, & αἰδυλέω, comburo; vide in Th. αἴθω.

'Απαιθριάζω, sub dio ago, fereno, serenum reddo &c. ex ἀπὸ, & αἴθριος, serenus; vide in Th. αἴθρα, à quo etiam αἰθριάζω, illustro, serenum reddo, &c.

'Απαίνυμαι, aufero; ἀπαίρομαι; ex ἀπὸ, & αἴνυμαι, capio. &c. V.

'Απαιρεβίω, privarer, Ion. pro ἀφαιρεθῶ, a. 1. pass. p. ss. ab ἀφαιρέομαι.

'Απαιρεβίσθαι, Ion. pro ἀφαιρεῖσθαι, privari, spoliari: ex ἀπὸ, & αἱρέω.

'Απαιρεμμένοι, οἱ, fraudati, Ion. redupl. atque Att. pro ἀφῃρημένοι, p. part. pass. ab ἀφαιρέω.

'Απαίρω, tollo, discedo: f. ἀρῶ. p. ἀπάρηκα, a. 1. ἀπῆρα, imp. ἀπάειρον, άτω, inf. ἀπάειραι, p. pass. ἀπῆρμαι, a. 1. ἀπάρθην, sub. ἀπαρῶ, ῆς, ῇ. Ex ἀπὸ, & αἴρω.

'Απαίς, ὁ, liberis carens: ex α, & παῖς.

'Απαίσιος, ος, ὁ, ἡ, infaustus, inauspicatus, mali augurii: ab ἀπὸ, & αἶσα.

'Απάισιος, f. ἰῶ, prosilio, cum impetu abeo, a. 1. part. ἀπάϊξας. Th. ἴαύω.

'Απαΐσσει, repetit, 3. sing. præs. ird. ἀπαΐτ, repetito, 2. sing. imp. act. præs. ἀπαΐσσοντ, 3. pl. a. 1. sub. ab

'Απαΐτέω, ῶ, repeto: ab ἀπὸ, & αἰτέω.

'Απαΐτίζω, f. ἰσω: idem.

'Απαίτησις, εως, ἡ, exactio, repetitio; ἀπαιτητέον, repetendum, efflagitandum: Item, ἀπαιτηλικὸς, ὴ; repetens, & agens repetitorem; & ἀπαιτητὸν χρέος τι, debitæ gratiæ, &c. omnia à præcedente verbo ἀπαιτέω.

'Απαιφόριος, & ἀπαιμερόμιος, ου, ὁ, ἡ; immineo, impendo, attollo, dependeo, &c. ex τῷ αἴφω, per pleonasmum τῷ ω, vel ex ἀπὸ & αἰωρέω; V.

'Απακοντίζω, jaculor; idem quod ἀκοντίζω; V.

'Απακριδόω, elaboro; diligenter aliquid facio, studiosè exquiro; item exactè respondeo; i. e. statutis horis evenio,

&c. ex ἀπὸ, & ἀκριδόω; V.

'Απακτέον, retrahendum est vel abducendum; item, ἀπακτὴρ, ablatus, utrumque ab ἄπαγω. V.

'Απάλη, τὰ, mollia; h. e. juventilia: ἀπάλης, τῆς, teneras, acc. pl. f. g. ab ἀπαλὸς.

'Απάλιστος, η, ὁ, ἡ, qui luctâ est invictus, inluperabilis, Poët. pro ἀπαλάλιστος. Th. πάλη.

'Απάλιστος, η, ὁ, ἡ, palestræ imperitus: ab α, & πάλαιστρα. Th. πάλη.

'Απαλλάκμιν, arcere, repellere, Dor. pro ἀπαλλάκειν, præs. inf. 'Απαλλάκοι, arceat, 3. sing. præs. opt. act. verbi.

'Απαλλάκω, arceo, repello. Th. ἀλκὴ.

'Απάλαμος, pro ἀπάλαμον, η, ὁ, ἡ, consilii inops, industriâ carens, difficilis. Ex α, & πάλαμη.

'Απάλαμον βίον, vita miserrima, cui nullus πάλαμος, i. e. artem (seu auxilium) reperire potest, ut eam liberet. Sic ἀπάλαμον κακὸν, malum unde quis eluctari nequit. Th. πάλαμη.

'Απάλομαι, ῶμαι, deerro, vagor: ab ἀπὸ, & ἀλάομαι.

'Απαλγέω, ῶ, dedoleo, accalesco: fut. ήσω, P. ἀπήλγηκα. Ex ἀπὸ, & ἀλγέω.

'Απάλεγον, dele, a. 1. imperat. act. ab

'Απαλείφω, f. ψω, p. φα. deungo; item deleo Indè ἀπαλοιφὴ, ῆς, ἡ, litura, deletio. Th. ἀλείφω.

'Απαλεξίκακον, ου, τὸ, immedicabile, à quo malum depelli nequit: ab ἀπὸ, ἀλέξω, & κακὸς.

'Απαλέξω, propulso, repello; item, auxilior, &c. ἀπαλέξομαι, idem: ex ἀπὸ, & ἀλέξω, idem.

'Απαλθάνομαι, devito, evito, effugio, &c. ex ἀπὸ, & ἀλέω, vito; V.

'Απαλήθω, negligo; per Syncopen, pro ἀπαλείθω; ex ἀπὸ, & μέλω; V.

'Απαλήθω, f. σω, P. κα, vera prædico: ab ἀπὸ, & ἀληθόω; Th. ἀληθὴς.

'Απαλιμπλήθω, η, ον, obliteratus, part. præt. pass. ab ἀπαλείφομαι.

'Απαλήσιος, vagabitur, f. 1. m. ex ἀπὸ, & ἄλημι, vel ἀλάομαι.

'Απαλθίζομαι, ῦμαι, curo: vide in ἀλθω, ἀλθέω, & ἀλθαίνω.

'Απάλιας, ου, ὁ, hœdus tenellus seu delicatus. Th. ἀπαλὸς.

'Απάλιον δῶμα; Hesych. δῆριον, porcellus; porcus delicatus, teneræ hœdus ætatis, & mollis; ea enim est victima tenerrima & delicatissima, &c. ab eodem. Th.

'Απαλλαγὴ, libertatem consequi; ab ἀπαλλάττομαι, &c. ἀπαλλακτικὸς, ὴ; liberandi vim habens, salutaris. &c. Item ἀπαλλάξ, vicissim, ἀπαλλάξω, liberare cupio; volo discedere, defungi cupio; ἀπαλλάξαι, adjuvando removeo, &c. omnia ab eod. ἀπαλλάττω; ex ἀπὸ, & ἀλλάσσω.

'Απαλλαγὴ, ῆς, ἡ, dimissio: &

'Απαλλαξὶς, ίος, ἡ, discedendi facultas: ab

'Απαλλάσσω, vel Att. ---ττω, dimitto, abire jubeo, libero: f. ἀξω, p. ἀπαλλαχα, a. 1. ἀπαλλαξα, 3 sing. a. 1. sub. ἀπαλλάξῃ, præt. pass. ἀπαλλαγμαι, inf. ἀπαλλάχθαι. Ex ἀπὸ, & ἀλλάσσω.

'Απαλὸς, ὴ, ὸν, alius post alium; Aristot. de An. l. 9. ex ἀπὸ, & ἄλλος.

'Απαλλοτρίωσις, εως, ἡ, alienatio, ἀπαλλοτρίωσις, 3. sing. præf. opt. fut. ὁσω, p. ἀπαλλοτριώσω, p. pass. ἀπαλλοτριωμαι, part. ἀπαλλοτριωμένος, abalienatus. Ex ἀπὸ, & ἀλλοτρίωσις, Th. ἀλλ.

'Απαλύω, ῶ, contero, confringo; item, idem quod simplex. Th. ἀλέω, ῶ, fero, trituro, &c. item ἀπολοιδω, idem: ex ἀπὸ, & ἀλοάω; pro quo interdum etiam est ἀλοιδω, per pleonasmum literæ ι; tundo, percutio, &c.

'Απηγενῶς, ῆς, ἡ, litura: ab ἀπηγενέω; vide.

'Απηδιάω, ῶ, teneri, mollis, gen. Ion. pro ἀπηδῶ, ab

'ΑΠΑΛΟΣ, ὴ, ὸν, tener, mollis, delicatus: qu. ἀφηδὲς, ab ἀφὴ, q. d. tactui cedens. Inde ἀπήνητος, ητος, ἡ, teneritudo, mollities: ἀπηδῶς, molliter. Th. ἀπλυμαι.

'Απηρβιόβιος, ος, ὁ, ἡ, delicatè nutritus, saginatus. Th. τρέφω.

'Απηρόσαρκος, ος, ὁ ἡ, ἡ, carne mollis: ex ἀπηρὸς, & σὰρξ.

'Απηρόχροος, gen. ab ἀπηρόχρως, ος, ὁ, ἡ, qui tenellum seu molle corpus habet. Ex ἀπηρὸς, & χρῶς, Th. χρῶα.

'Απηρόψυχος, qui est animo molli, effœminatus, pusillanimis, &c. ex ἀπηρὸς, ὸς, ὁ, & ψυχὴ; V.

'Απηρόω, tenerum reddo, mollio, emollio: item delicatè attingo: f. ώσω. Th. ἀπηρὸς.

'Απαμβλόω, idem quod ἀμβλάπτω; perdo, corrumpo; præpriè, veluti tenerum quiddam & molle: item, deleo, obtritero; item, demolior, everto, solo æquo, &c. ex ἀπὸ, & ἀμβλόω, idem quod ἀμβλύνω, à Th. ἄμβων, quod vide.

'Απαμβλόω, idem quod ἀμβλόω, hebeto, obtundo. Th. ἀμβλὺς.

'Απαμβόρτω, aberro, decerro: ex ἀπὸ & ἀμβόρτω, idem, aberro, &c quod est, (assumpto μ.) pro ἀβόρτω, ῶ, noctu occurro; à Th. ἀβόρτη, nox; Vide.

'Απαμείσετο, respondebat, 3. imp. ἀπαμείσομαι, præf. part. ab

'Απαμείσομαι, respondeo: ex ἀπὸ, & ἀμείβω.

'Απαμείρω, separo, privo, aufero; παρὰ τὸ μείρω, τὸ μερίζω; ex ἀπὸ, & ἀμείρω, privo.

'Απαμβλύω, negligo; unde ἀπαμβλυμένος; pro derelicto habitus, pro neglecto relictus, &c. ex ἀπὸ & ἀμβλόω; vide.

'Απαμμάρω, decerpo: ex ἀπὸ, & ἀμάρω, eadem, V.

'Απαμμένος, pendens, suspensus, Ion. pro ἀφημμένος, sublatâ aspiratione & augmento: ab ἀφάπτομαι. Th. ἅπτομαι.

'Απαμυία, prorello, arceo: f. υιῶ. Ex ἀπὸ, & ἀμυία.

'Απαμφίζω, ἀπαμφίνυμι, & ἀπαμφίσιω, idem quod ἀφιμαίω, vellimerta detrahо, exuo, nudo, spolio, &c. ex ἀπὸ, & ἀμφίζω, vel ἀμφίνυμι, &c. quæ vide.

'Απαν, τὸ, omne, n. g. adj. ἅπας, ab ἄμα, & πᾶς.

'Απαναβαίνω, idem quod ἀναβαίνω, id. vide.

'Απαναίνημαι, respuit, 3. sing. præs. ind. ex

'Απαναίνομαι, renuo, respuo, recuso, rejicio, cum acc. Ab ἀπὸ, & ἀναίνομαι.

'Απαναιμόνομαι, impudenter attento; sic etiam, ἀπαναιμώτω, ῶ, impudenter me gero; impudentia utor, &c. ex ἀπὸ & ἀναίζωτω, idem quod ex ἀναίζω. V.

'Απαναλίσκω, absumo, detero, erogo, &c. ex ἀπὸ & ἀναλίσκω. V.

'Απανάνατο, respuit, Poët. & Dor. pro ἀπαναίνατο, 3. sing. a. 1. m. ab ἀπαναίνομαι.

'Απανάστασις, migratio, transmigratio, &c. ἀποικία, μετάστασις, &c. verbale, ab ἀπανίσταμαι, discedo, commigro; vide.

'Απανδρόω, virilitatem, seu viriles annos assumo: ex ἀπὸ & ἀνδρόω, virilem reddo; virile robur minuitro, &c. Vide.

'Απανθάδι, scorsùm, adv. ab ὀδὸς, Th. ἀνὰ.

'Απανήνασθαι, recusare, a. 1. inf. m. & a. 1. ind. m. ἀπηνησάμην, recusavi, renui. Ab ἀπαναίνομαι.

'Απανθίω, μ. ἥσω, ω, κα. defloreo, emarcesco, flore exuor; unde, ἀπάνθησις, εως, ἡ, defloreſcendi actio, q. defloratio; florum marcor & fluxus, &c. Item, ἀπανθίζω, idem decerpo, defloro, &c. unde ἀπανθισμὸς, ῦ, ὁ, linea exilis, & visum fugiens, à pictoribus ita dicitur, Galeno teste; ut lineamenta illa Apellis & Protag. apud Plin. lib. 35. ex ἀπὸ, & ἀνθίω, vel ἀνθίζω, V.

'Απανθρακίζω, carbones accendo, torreo, asso, &c. vel, ἐξ ἀνθράκων; i. e. piscis genus comedo; quod nim. illud piscium genus assum comeditur; nam, ἀπανθρακὶς, ἰδος, ἡ, est piscis cui convenit assatio; item, placentæ seu lagani genus; παρὰ τὸ ἐπ' ἀνθράκων γίνεσθαι, &c. sicut etiam ἀπανθράκισμα, τὸ; est in genere, quidvis tostum in pruris, &c. Item, ἀπανθρακόω, ῶ; in carbones verto seu redigo; exuro, &c. omnia à Th. ἄνθραξ, carbo; unde ἀνθρακὶς, ἰδος, ἡ, pruna, ignis ex carbonibus, &c.

'Απάνθρωπος, inhumanus, hominum expers; defectus ab, seu vacuus, hominibus, &c unde ἀπανθρωπία, ας, ἡ, inhumanitas & ἀπανθρώπως, inhumaniter, &c. ex ἀπὸ, & ἄνθρωπος.

'Απανισταμένης, ᾶ, discedentis, gen. sing. part. præs. f. g. ab ἀπανίσταμαι, quod ex ἀπὸ, ἀνὰ, & ἵστημι.

'Απαντα, ᾶ, omnem, acc. sing. ab ἅπας, gen. ἅπαντος, quod ex ἅμα, & πᾶς.

'Απαντανχῆ, & ἀπαντανχῆθι, ubique passim, &c. item, ἀπαντανχόθεν, & ἀπαντανχόσε; undique, undiquaque, quaquaversùm, &c. omnia itidem ab ἅπας.

'Απαντάω, occurrere, præs. inf. & ἀπαντῶντας, τῶν, occurrentes, accus. pl. part. præs. ab

'Απαντάω, ῶ, occurro: ab ἀπὸ, & ἀντάω. Th. ἀνὶ.

'Απανῆη, ubique, adv. Th. πᾶς.

'Απάντημα, ατος, τὸ; idem quod sequens, ἀπάντησις, occursus, casus, eventus, &c. item, ἀπαντητὸν, occurrendum est, &c, ab ἀπαντάω.

'Απάντησις, εως, ἡ, occursus: ab ἀπαντάω.

'Απαύλα, ex adverso; idem quod sequens ἀπαύλιον ex ἀπὸ & αὐλὴ.

'Απαύλιον, Ion. è regione. Th. αὐλὴ.

'Απαυτάω, produco, emitto; idem quod ἀντάω, (cum ἀπὸ præf.) pro ἀντάω, oriri facio, &c. V.

'Απαυλικὸν, contrà, è regione; idem quod αὐλικὸν; V.

'Απαυτάω, exhaurio, &c unde ἀπαύτημα, εως, ἡ, exhaustio, evacuatio, &c. ex ἀπὸ, & ἀντάω; V.

'Απαύτομαι, resisto, ab ἀπαντάω; V.

"ΑΠΑΞ, adv. semel.

'Απαξάπας, ασα, ὁ, universus, cunctus; omnis semel: ex ἅπαξ, & ἅπας.

'Απαξαπλᾶς, universaliter: ex ἅπαξ & ἁπλᾶς. Th. ἁπλόος.

'Απάξιος, ος, ὁ, præter morem; & subinde pro ἄξιος, dignus.

'Απαξία, ας, ἡ, indignitas; item ἀπαξίω, dedignor, indignum reputo, despicio, ruipe duco, &c. unde ἀπαξίωσις, dedignatio, contemptio, desperientia, &c, ab eod. Th.

'Απαπάω, abscindo, amputo; item depello, deturbo &c. ex ἀπὸ & ἀπάω, ῶ. V.

'Απαπάλη, hirsutus, non compta capillis, non vulsus, &c. ex priv. & παπάλλω; V.

'Απαράβατος, execrabilis, execrandus; vel deprecandus; Plut. ex ἀπὸ, & ἀράομαι; V.

'Απαράγκωπος, indeclinatus, vel indeclinabilis, non declinans, nec obliquè faciens, &c. ex α priv. & παρεγκλίνω; V.

'Απαράβλητος, rectâ, nullo diverticulo, &c, à præced.

'Απαρεγκυλάκητος, incautè: ex α, & παρεγκυλάσω. Th. φυλάσσω.

'Απαρέγκλητος, effusione carens; οἶνος ἀπαρέγκλητος, peculiariter dicitur vinum, cui aqua marina non est affusa, seu admixta: quod etiam dicitur ἀθάλασσος οἶνος; ut ejus contrarium, οἶνος θαλάσσιος, ἡ παθαλασσωμένος, vinum salsum, ut Celsus vocat, &c. ex α priv. & παρεγκλύω, idem quod παρεγχέω, effundo; ex παρὲκ & χέω, idem quod Th. χέω, fundo, &c.

'Απαρεγχειρμίνος, ος, ὁ, pertinax, nulli cedens, &c. ex α priv. & παρεγχωρέω; V.

'ΑΠΑΡΓΙ'Α, ας, ἡ, herbæ nomen.

'Απαργμα, ατος, τὸ, primitiæ: ab ἀπὸ, & ἀρχὴ. V. ἀπαρχὴ.

'Απαργυρίζω, ære muto, vendo, &c. Unde ἀπαργύρισμὸς, æstimatio rei in pecunia numerata, &c. item ἀπαργυρέω, ῶ, in argentum verto; h. e. argento muto; &c. ex ἀπὸ, & ἄργυρος; V.

'Απαμμάδιος, ος, ὁ ἡ, ἡ, minimè implicitus; non impeditus, qui impediri non potest, &c. ex α priv. & παρὲκ, & ἰμπαδίζω; V.

'Απαρέμφολος, q. d. minime declarativus; cui nulla subest declaratio, indefinitus; ut ἀπαρέμφολος ἄγγελος, apud Gram. modus infinitivus; quasi, ἀδύνατος παρεμφαίνειν καθ' ἑαυτὸν; nihil per se declarans, &c. unde etiam ἀπαρεμφάτως; absque declaratione, indefinitè, per modum infinitivum, &c. ex α priv. & παρεμφαίνω, præterea vel simul ostendo, ex παρὲκ & ἐμφαίνω; V.

'Απαρεμπόδιστος, non præpeditus; liber ab impedimentis, non intricatus & implicatus, &c. ex α priv. & παραπορδίζω; (idem quod ἰμπορδίζω) pedes implico; impedimento & obstaculo sum, &c. ex παρὰ, & πορδίζω; V.

'Απαραπλήξ, ὸς, ἡ, ἡ, verus, germanus; non adulteratus, &c. ex α priv. & παρεκπλήσσω; V.

'Απαρβένος, ος, ὁ, ἡ, qui, quave non est virgo: ex α & παρθένος.

'Απαρθὲς, ῆς, ἡ, ablatus fuere, 3. 1. sub. pass. ab ἀπαίρω.

'Απαρασάλευτος, inconcussus, immotus, firmus, ex α priv. & παρασαλεύω, concutio; ex παρὰ, & σαλεύω; V.

'Απαρασήμαντος, non designatus, non illustratus; item ἀπαρασημείωτος, non insignitus, non adnotatus, & ἀπαρέσημος; nullo insigni notus, & conspicuus, &c. ex α priv. & παρασημόω, & παρασημαίνω, &c. V.

'Απαρασκεύατος, ος, ὁ, ἡ, imparatus: ex α, & 3. pers. sing. præt. ind. verbi παρασκευάζομαι. Th. σκεύω.

'Απαρέσκεδος, idem quod sequens ἀπαρεσκέδαστος, imparatus, &c. item ἀπαρασκεδίως, immediate, sine præmeditatione, &c, ab eod. Th.

'Απαράσσω, abscindo, amputo; item depello, deturbo &c. ex ἀπὸ & ἀράσσω; V.

'Απαρατήλη, hirsutus, non compta capillis, non vulsus, &c. ex priv. & παρατίλλω; V.

'Απαράλλαξ, injussu; ἀκλιδῶς, Polyb. ex α priv & παραλλάσσω; V.

'Απαρβλήθη, non receptus; qui accipi nequit; aliquando non recipiens, &c. ex α priv. & παραδέχομαι; V.

'Απᾶρεκι, sustulisse, dilatlisse, a. 1. inf. act. verbi ἀπαίρω.

'Απαρεκκρεμὴς, ὸς, ὁ, spoliatus, privatus, Ion. redupl. pro ἀφηρημένος, perf. part. pass. verbi ἀπαιρέομαι, ὕμαι, pro ἀφαιρέομαι.

'Απαρεπλήξ, ὶξ, inexcusabilis, implacabilis, indeprecabilis, inexorabilis, severus; qui nec precibus nec pretio flecti potest; ex α priv. & παραιτέομαι; V. unde παραίτησις, deprecatio, &c.

'Απαρακοίπαος, apertè, adv. ab α, παρὰ, & κόμπος.

'Απαρακλήτος, inconsolabilis, non vocatus se offerens; spontaneus, voluntarius, &c. ex α priv. & παρακαλέω; V.

'Απαρακλίτως, immutabilis, non differens; per omnia similis, &c, ex α priv. & παραφέρω; V.

'Απαραλόγιστος, ος, ον, infallibilis: ex α, & παραλογίζομαι.

'Απαραμυθος, & ἀπαραμύθητος, qui verbis flecti vel persuaderi nequit, ferox; nam & de brutis dicitur: item inconsolabilis, &c, ex α priv. & παραμυθέομαι; V.

'Απαρα-

'Απαραπόδιστος, non præpeditus; liber ab impedimentis, non intricatus & implicatus, &c. ex α priv. & παραποδίζω; (idem quod ἰμποδίζω) pedes implico; impedimento & obstaculo sum, &c. ex παρὰ, & ποδίζω; V.

'Απαραπολὴ, ὸς, ἡ, verus, germanus; non adulteratus, &c. ex α priv. & παρεκπολέω; V.

'Απαρβήγων, ος, ὁ, ἡ, qui, quave non est virgo: ex α & παρθένος.

'Απαρβώθης, ῆς, ἡ, ablatus fuere, 2. 1. sub. pass. ab ἀπαίρω.

'Απαρασάλευτος, inconcussus, immotus, firmus, ex α priv. & παρασαλεύω, concutio; ex παρὰ, & σαλεύω; V.

'Απαρασήμαντος, non designatus, non illustratus; item ἀπαρασημείωτος, non insignitus, non adnotatus, & ἀπαρέσημος; nullo insigni notus, & conspicuus, &c. ex α priv. & παρασημόω, & παρασημαίνω, &c. V.

'Απαρασκεύατος, ος, ὁ, ἡ, imparatus: ex α, & 3. pers. sing. præt. ind. verbi παρασκευάζομαι. Th. σκεύω.

'Απαρέσκεδος, idem quod sequens ἀπαρεσκέδαστος, imparatus, &c. item ἀπαρασκεδίως, immediate, sine præmeditatione, &c, ab eod. Th.

'Απαρέσω, abscindo, amputo; item depello, deturbo &c. ex ἀπὸ & ἀράσσω; V.

'Απαρέτιλλη, hirsutus, non compta capillis, non vulsus, &c. ex priv. & παρατίλλω; V.

'Απαρήγλητος, injussu; ἀκλιδῶς, Polyb. ex α priv & παραγγέλλω; V.

'Απαρέδεκτος, non receptus; qui accipi nequit; aliquando non recipiens, &c. ex α priv. & παραδέχομαι; V.

'Απᾶρεκι, sustulisse, dilatlisse, a. 1. inf. act. verbi ἀπαίρω.

'Απαρεκκρεμὴς, ὸς, ὁ, spoliatus, privatus, Ion. redupl. pro ἀφηρημένος, perf. part. pass. verbi ἀπαιρέομαι, ὕμαι, pro ἀφαιρέομαι.

'Απαρεπλήξ, ὶξ, inexcusabilis, implacabilis, indeprecabilis, inexorabilis, severus; qui nec precibus nec pretio flecti potest; ex α priv. & παραιτέομαι; V. unde παραίτησις, deprecatio, &c.

'Απαρακοίπαος, apertè, adv. ab α, παρὰ, & κόμπος.

'Απαρακλήτος, inconsolabilis, non vocatus se offerens; spontaneus, voluntarius, &c. ex α priv. & παρακαλέω; V.

'Απαραλόγιστος, immutabilis, non differens; per omnia similis, &c, ex α priv. & παραφέρω; V.

'Απαραλόγιστος, ος, ον, infallibilis: ex α, & παραλογίζομαι.

'Απαραμυθος, & ἀπαραμύθητος, qui verbis flecti vel persuaderi nequit, ferox; nam & de brutis dicitur: item inconsolabilis, &c, ex α priv. & παραμυθέομαι; V.

'Απαρεμφόλος, q. d. minime declarativus; cui nulla subest declaratio, indefinitus; ut ἀπαρέμφολος ἄγγελος, apud Gram. modus infinitivus; quasi, ἀδύνατος παρεμφαίνειν καθ' ἑαυτὸν; nihil per se declarans, &c. unde etiam ἀπαρεμφάτως; absque declaratione, indefinitè, per modum infinitivum, &c. ex α priv. & παρεμφαίνω, præterea vel simul ostendo, ex παρὲκ & ἐμφαίνω; V.

'Απαρεμφάτως, non impeditus, non intricatus, &c. ex α priv. & παρεμφατίζω; V. 'Απαρέσκω, minimè perturbatus, &c. ex α, & παρεσχολίω; V. 'Απαρέσκω, duplicco: ex α, & ἀρέσκω; V. ἀπαραβλήτος, inconsolabilis; ex α, & παρηγορέω; V.

'Απαρήγω, fut. ξω, juvo, auxiliando propulso, &c. ex ἀπὸ, & ἀρήγω; V.

'Απαρθένος, ος, ὁ, ἡ, qui, quave non est virgo: ex α & παρθένος.

'Απαρθ

παπᾶ, decipit, 3. sing. in præs. ab
'ΑΠΑΤΑ'Ω, ῶ, decipio, fallo: f. ήσω. p. ἠπάτηκα, a. 1. ἠπάτησα, & Ion. ἀπάτησα, ας, ε, præs. inf. act. ἀπατᾶν, a. 1. ind. pass. ἠπατήθην, part. ἀπατηθείς, εῖσα, ἐν. qu. δότε τῶ πάτερ ἀπάρχω, à viâ abduco. Hinc ἀπάτη, ης, ἡ, fraus: ἀπατεών, ῶνος, ὁ, impostor.
'Απαταγῆ, sine strepitu, sine crepitu, qui πάταγος dicitur, &c. ex α priv. & παταγέω, strepo, à πάταγος, V.
'Απάτηθεν, seorsim, adverb. ab ἄτερθε, seu ἄτερ.
'Απατηὼν, ῶνος, ὁ, deceptor: φώς, impostor, &c. ab ἀπατάω.
'Απάτη, ης, ἡ, Dor. ἀπάτα, fraus: ab ἀπατάω.
'Απατηθῆναι, decip', a. 1. inf. pass. ab ἀπατάω.
'Απατηλός, ή, ὁ, ἡ, fallax: ab ἀπατάω.
'Απατήλιος, idem.
'Απάτημα, ατος, τὸ, fraus, captio; item ἀπατηλικιός, ὁ, ἡ, fraudulentus, captiosus, &c. utrumque à præced. Th. ἀπατάω.
'Απατηλώρ, ορος, virum seu hominem seducens; Nonn. ex ἀπατάω, & ἀνήρ.
'Απατήσω, fallet, 3. pers. f. 1. ind. ἀπατήσει, fefellit, a. 1. Ion. pro ἠπάτησε, ab ἀπατάω.
'Απάτητος, inculcatus; i. e. non conculcatus; q. d. incalcabilis, qui calcari non potest, &c. ex α priv. & πατέω; vide.
'Απατιθέρσην, idem quod δολιόφρων, dolosa cogitans, fraudulentus, &c. ex ἀπατάω, & φρήν.
'Απατμίζω, evaporo, exhalo, emitto vaporem, &c. ex ἀπό & ἀτμίζω; V.
'Απατρίτης, ὁι, fallentes, præs. part. act. plur. ab ἀπατάω.
'Απάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, sine patre: ex α, & πατήρ.
'Απαυγάζω, lucem edo; sp'endorem relido; ut corpus splendidum, &c. ab ἀπαυγή, splendor, lucis effulgentia, &c. ex ἀπό, & αὐγή, splendor, lux; unde αὐγάζω, illustro, &c.
'Απαύγασμα, ατος, τὸ, effulgentia, splendor: a. 1. perf. p.rf. pass. verbi ἀπαυγάζω. Th. αὐγή.
'Απαυγασμός, Plut. idem quod præced. ἀπαύγασμα; item ἀπαύγισε, ε, ὁ ἡ ἡ, fulgidus, lucidus, &c. ab ἀπαυγάζω.
'Απαυγή, ῆς, ἡ, splendor, lucis effulgentia: ab eodem. Th.
'Απαυδᾶν, renunciare. 'Απαυδήσωντες, ὁι, a. 1. part. pl. num. ab 'Απαυδάω, ῶ, renuncio: item veto, intercido, prohibeo: f. ήσω. Ab ἀπό, & αὐδάω. Th. αὐδή.
'Απαυδαδιάζομαι, idem quod ἀυδαδιάζομαι, arroganter me gero, & superbè: pertinaci contumacia utor, &c. ut qui supplicare judicibus non potest; ἀυδαδιάζουσι, idem; ab ἀυδαδής; V.
'Απαυδησείδην, aufurum esse, Att. pro ἀπαυδησέμενον, f. 1. inf. m. ab ἀπαυδάζομαι. Vide in ἀυδάω.
'Απαυδιμιάζω, idem quod ἀυδαμιάζω; eodem ipso die redeo, &c. ex ἀπό & ἀυδημερόν; V.
'Απαυλίζομαι, seorsim stabulor seu pernocto. 'Απαυλίσων, ὁ, ἡ, seorsim stabulans seu pernoctans. Ab ἀπό, & αὐλή.
'Απαυρέω, ῶ, aufero, imp. ἀπούρεον, ἀπούρεσκον. Hinc ἀπαυρε, Ion. pro ἀπόυρε. Ex ἀπό, & αὔρα.
'Απαυσ, ος, ὁ ἡ ἡ, indesinens, non cessans, irrequietus; item sine carens, perpetuus. 'Απαυς δίλα, sitis quæ sedari non potest. 'Απαύστως, & 'Απαυσὶ, indesinenter, incessanter, irrequietè, adv. Ab 'Απαυάω, cessare seu desistere facio; item compesco. præs. pass. 'Απαυόμαι, cesso, desisto, finem facio. Ab ἀπό, & παύω.
'Απαυτομαλίζω, sponte subministro; Philo: ex ἀπό & αὐτόμαλος; V.
'Απαυτομολέω, ῶ, transfugio, fum perfuga: ab ἀπό, & αὐτόμολος. Th. μολέω.
'Απαυτόφιν, per se, sponte tua; idem quod ἀπ' αὐτοῦ; Homer.
'Απαυχενίζω, idem quod ἀυχενίζω, (cum ἀπό præf.) cervicem incido vel frango, &c. unde ἀπαχενίσαι ταῦρον; quidam expon. frænare taurum; item pro contumaciter reluctari, &c. Th. ἀυχήν.
'Απαφελίζω, dispumo. Th. ἀφελής.
'ΑΠΑ'ΦΩ, & ἀπαφῶ, & ἀπαφίσκω, fallo, decipio Poët. idem, quod ἀπατάω. Vox Æolica, dicta παρὰ τὸ ἀφὴς ἀπατᾶσθαι, ἰδιοπαθῶς, idem.
'Απαχθής, ὁ, abacus, a. 1. part. pass. ab ἀπάγομαι, ex ἀπό & ἄγω.
'Απαχθὲς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, gravis, molestus.
'Απαχθίζω, gravo. Th. ἀχθος.
'Απάων, ας, Ion. pro ἀφάας, qui nexuit: a. 1. part. Th. ἄπτω.
'Απέα, Dor. pro ἀπέη, successit, 3. sing. a. 2. act. ab ἀποβαίνω. Th. βαίνω.
'Απέβαρ, ες, ε, abjeci, a. 2. act. ab ἀποβάλλω. Th. βάλλω.
'Απέβλη, ης, ἡ, discessi, a. 1. ind. 'Αποβησόμην, ω, ατο, idem, a. 1. m. ab ἀποβαίνω. Th. βαίνω.
'Απεγδηκτίδιλω, ης, ε, ablactatus sum, a. 1. ind. pass. verbi ἀποχδηκτίζω, quod ex ἀπό, & χδηκτίζω. Th. χδάω.
'Απέγλιος, ος, ὁ, pronepos: ab ἀπό, & ἔγλιος. Th. γείνομαι.
'Απεγλυδίζω, idem quod ἐγλυδίζω, (cum ἀπό præf.) V.
'Απεγκρίνω, idem quod ἀποκρίνω, excutio, &c. ex ἀπό & ἐγκρίνω; pulsando introrsum adigo, infigo, &c. ex ἐν, & κρίνω. V.
'Απελυκήνδην, dulcis evasit, 3. sing. a. 1. ind. pass. ab ἀπολυκαίνομαι. Th. γλυκύς.
'Απελυάδων, ης, ε, rejectus sum, a. 1. pass.
'Απελυακώς, ῶσα, ὸς, rejectus, perf. part. act. ab ἀποχαλάσκω. Indè 'Απελυακότος, desperat. Th. χαλάσκω.
'Απεμανὸς, ὸ, ἡ, claudus, sensibus cantus, infirmus: ab α, & πεμανὸς, quod à πέδον.
'Απεμέλυσε, divisiti, Ion. & Poët. pro ἀπεδάσσε, 2. sing. a. 1. m. verbi ἀποδέζομαι. Th. δάω.
'Απεμέξε, ας, ε, exposui, designavit, a. 1. ind. act. ab ἀποδείκνυμι, a. 1. pass. ἀπεδείχθη. Th. δείκνυμι.
'Απεμεγτόμησε, ας, ε, caput amputâssem, a. 1. ind. act. ab ἀπό, & δειγτομέω. Ex δέρη, seu δειρὴ, & τέσμω, p. in. τέτμημα.
'Απεμέξατ', per Apocopen pro ἀπεμέξατο, recepit, 3. sing. a. 1. m. ab ἀποδέχομαι. Th. δέχομαι. Et 'Απεμέξατο, demonstravit, Ion. pro ἀπεδείξατο, quod à δείκνυμι.
'Απεμίμνοσε, ας, ε, peregrè profectus sum, a. 1. act. ab ἀπεδημέω, ex ἀπό, & δημος.
'Απεμίδε, 2. sing. imperf. pass. ab ἀποδίδωμι, reddo. Th. δίδωμι.
'Απεμίδεν, pro ἀπεδίδοτον, 3. sing. imp. act. ejusdem verbi.
'Απεμίζω, æquo, exæquo, complano, ὁμαλίζω; ab ἀπεμος, V.
'Απεμίλη, ης, ὁ ἡ ἡ, calcei carens, excalceatus. 'Απεμίλλος, ὁ, ἡ, ἡ, idem. Ab α, & πέδιλον.
'Απεμοκίμασσα, ας, ε, reprobavi, a. 1. act. ab ἀποδοκιμάζω, f. άσω, perf. pass. ἀποδεδόκιμασμαι, tx ἀπό, & δοκέω.
'Απεμόμλω, σ, το, vendidi, sursum dedi, a. 2. m. verbi ἀποδίδομι.
'Απεμον, ε, τὸ, Ion. & Poët. pro πέδιον, planities, campus.
'Απέμορτο, vendiderunt, 3. pl. a. 2. m. ab ἀποδίδομι.
'Απέμος, ος, ὁ ἡ ἡ, planus: ut 'Απεμος χώρη, plana regio. Th. πέδον.
'Απέμος, per Apocopen, pro ἀπέμερσα, ας, ε, aufugi, a. 1. Att. ab ἀποδιδράσκω, unde 1. pl. ἀπέμεμεν, & ἀπέμερν, aufugerunt. Alii ἴδερν, seu ἴδρλον, à δρῆμι, ducunt.
'Απεμόνομαι, ω, ατο, exui, a. 1, m ab ἀποδύομαι, ex ἀπό, & δύω.
'Απέμος, ABEDO, a. 1. pass. ἀποδίδομι, ης, ε. Ab ἀπό, & ἴδω.
'Απέμοχ', per Apocopen pro ἀπέμωκε, restituit, a. 1. act. ex ἀπό, & δίδωμι.
'Απέμερν, ες, ε, negabam, imperf. vel, a. 2. Att. per prolthesin Poët. ab ἀπό, & ἦπε.
'Απεζασμέν, ης, ον, exanctoratus, perfect. part. pass. ab ἀποζώννυμι. Th. ζώννυμι.
'Απέλω, Poët. pro ἀπόλλω, aberat, imperf. ab ἄπειμι, quod ex ἀπό, & εἰμι, sum.
'Απέθανον, ες, ε, mortuus est, a. 2. act. ab ἀποθνήσκω, quod ex ἀπό, & θνήσκω.
'Απιθίμιλω, σο, ετο, deposui, dilui, a. 2. ind. m. 'Απιθικόμιλω, ω, ατο, a. 1. ind. m. verbi ἀποτίθημι, Th. τίθημι.
'Απίδηλα, ας, ε, deformi, a. 1. ind. act. verbi ἀποδάλλω. Th. δάλλω.
'Απιδίζω, desuefacio, ab ἀπό, & ἰδίζω. Th. ἴθω.
'Απέ, pro ἄπεστι, AB I, imperf. verbi ἄπειμι, abeo: ex ἀπό, & εἶμι, eo. Item ἀπεῖ, abes, 2. pers. præs. ind. verbi ἄπειμι, absum; ex ἀπό, & εἰμὶ, sum.
'Απείδω, video. f. ἀπείσομαι, a. 2. ἀπεῖδον, ες, ε, a. 2. sub. ἀπίδω, ῃς, ῃ. Ex ἀπό & εἶδω, video.
'Απειθεία, contumacia, inobedientia: ab ἀπειθὴς. Th. πείθω.
'Απειθίω, ῶ, non pareo, incredulus sum: f. ήσω. p. ἠπείθηκα, a. 1. ἠπείθησα, a. 2. ἀπίπιθον. Ex α, & πείθω.
'Απειλίω, ης, ῃ, Ion. pro ἀφειδίω, dimissus sum, a. 1. ind. pass. verbi ἀφίημι. Th. ἵημι, mitto.
'Απειθὴς, ὁ ἡ ἡ, contumax. inobediens: item incredulus: ex α, & πείθω.
'Απειθία, ας, ἡ, idem cum ἀπειθεία, persuasionis obedientiæque contraria contumacia, diffidentia, incredulitas, &c. Paul. ad Colos. 3. ὑὸς ἀπειθίας filii intractabiles, &c. ab ἀπειθὴς; V.

'Απειθίζω,

'Απεικάζω, assimilo, item comparo: f. άσω. Indè 'Απεικασία, ας, ἡ, assimilata & expressa figura: & a. 1. pers. præt. pass. 'Απεικασμαι, ατος, τὸ, simulacrum, imago. Ex ἀπό, & εἰκάζω. Th. εἶκω.
'Απεικνίζω, ad imaginem seu exemplar fingo: à cujus 1. pers. præt. pass. ἀπεικόνισμαι, ατος, τὸ, adumbratio, imago, effigies.
'Απείκως, idem quod ἀποίκως. 'Απεικότως, idem quod ἀποικότως.
'Απείλης, τὸς, m. nas, acc. pl. ab ἀπειλὴ.
'Απείλητος, ὴ, minans, Poët. pro ἀπειλήσας, præt. part. f. g. 'Απείλης, minaris, 2. pers. præs. ind. ab ἀπειλέω, Poët. pro
'ΑΠΕΙΛΕ'Ω, ῶ, Æol. ἀπίλλω, minor, interminor; item glorior. imperf. ἠπείλεον, ῶν. f. ήσω. p. ἠπείληκα. a. 1. ἠπείλησα. a. 1. m. ἠπειλησάμην, ω, ατο. a. 1. m. sub. ἀπειλήσομαι, ῃ, ῃται, cujus 1. plur. ἀπειλησώμεθα. Vel ab ἀπό, & εἰλῶ, quia minæ à delinquendo avertunt: vel παρὰ τὸ ἀποθεῖν τῆ ἐλπίδι, quia minitati à misericord à procul sint.
'Απείλη, ης, ἡ, minæ: ab ἀπείλω.
'Απείλησομαι, ῃ, ῃται, a. 1. m. sub. verbi ἀπειλέω
'Απείλητερα, ας, ἡ, minans, vel minabunda, ut ἀπειλήτερα φαίνη; vox minax. Nonn. ab ἀπειλέω.
'Απειλήτης, per Syne. Ion. pro ἀπειλητούτω, dual. a. 1. act. ab ἀπειλέω.
'Απειλητὴρ, ῆρος, ὁ, minax, jactator; cujus f. ἀπειλήτειρα, minatrix. 'Απειλητήρια λόγοι, minacia verba. Th. ἀπειλέω.
'Απειλητικὸς, minax; ut, ἀπειλητικὰ νόμιμα; apud Plat. de legib. minaces lege: vel plenæ minarum, &c. ἀπειλητικόντι, ἢ χολᾶδες ναυβλήτει, Luc. minaciter, frementi & irato similis apparet, &c. ab eod. Th.
'Απείληφα, ας, ε, recepi, in 3. pers. plur. ἀπείληφαν, præt. act. cujus part. ἀπειληφὼς, ῦσα, ὸς, Att. pro ἀπολήληφα, & ἀπείλημμαι, ab ἀπολαμβάνω. Th. λαμβάνω.
'Απείμι, absum. imperf. ἀπῆλῶν, aberam. f. ἀπείσομαι. præt. inf. ἀπεῖναι. part. ἀπὼν, ὄσα, ὸν, absens. Ex ἀπό, & εἰμὶ, sum.
'Απέμι, vel ἀπίημι, abeo. f. ἀπείσομαι, a. 2. ἄπιον. a. 1. act. ἀπεῖσα, & Att. ἀπῆσα, sic ἀπῆσαν, ab erunt, 3. pl. a. 1. act. vel pluscp. pers. med. Ex ἀπό, & εἶμι, vel ἴημι, eo.
'Απειπάμην, ω, ατο, abdicavi, a. 1. m. & in 1. plur. ἀπειπάμεθα. 'Απείπη, abdicavisse, a. 1. inf. act. 'Απεῖπε, interdixit, 3. sing. a. 1. vel 2. act.
'Απειπεῖν, interdicere, recusare, præs. inf. act. ab
'Απείπω, interdico, recuso, veto; item retracto, denego. Poët. ἀπείπον, quod ex ἀπό, & ἔπω.
'Απειρεκίας, infinities, adv. ab ἄπειρος, infinitus. Th. πέρας.
'Απειράντος, ὸ, ἡ, infinitus, Poët. pro ἄπειρος, quod à περαίνω pro περαίνω. Th. πέρας.
'Απειράχος, ὸ, ἡ, intentatus, qui tentari nequit: ex α & πειράζω. Th. πεῖρα.
'Απείρατος, ὸ, ἡ, inexpertus, Poët. pro ἄπειρος. Ab eodem Th.
'Απειρεχῶς, infinitis modis, adv. ab ἀπό, & πείρω.
'Απείρηγε, idem ferè quod εἴργειν, arcere.
'Απείργων, ὸ, arcens, prohibens, part. præs. ab
'Απείργω, arceo, inh beo, prohibeo: f. ξω. a. 1. ind. act. ἀπείρξα. p. χα, Ab ἀπό & εἴργω.
'Απερίσιος, ὸ, ἡ, minans, Poët. pro ἀπειλήσιος, præt. part. f. g. 'Απερίσεις, minaris, 2. pers. præs. ind. ab ἀπειλέω, Poët. pro
'Απερμακὼς, ῦα, ὸς, fessus, part. ab ἀπείρπκα, præt. ind. act. verbi ἀπειρέω, ab ἀπό, & ἐρέω, quod ab εἴρω, necto, dico.
'Απέρωτος, ὸ, ἡ, inexpertus: ex α & πεῖρα.
'Απειρία, ας, ἡ, imperitia: ab eodem Th.
'Απειρίδιος, interminatus; idem quod sequens,
'Απειρίσιος, infinitus: ex α, & πέρας.
'Απειρόγαμος, ὸ, ἡ, nuptiarum expers, cœlebs: ab ἀπειρος, & γάμος. Th. γαμέω.
'Απείρξα, ας, ε, excluſi, prohibui, in 3. pl. ἀπείρξαν, a. 1. ind. act. ab ἀπείργω.
'Απείρχον, ες, ε, abstinebam, imp. act. ἀπειρχόμην, ῃ, ετο, imp. pass. ab ἀπέρχω.
'Απικάλεα, nominabat, 3. sing. imp. ab ἀπικαλέω, ex ἀπό, & καλέω.
'Απικάλυψα, ας, ε, retexi, revelavi, a. 1. act. ab ἀποκαλύπτω.
'Απίκρον, ος, ὸ, abnepos: ab ἀπό, & ἴκρος. Th. γείνομαι.
'Απικνήσσομαι, exspecto. f. ἀπικνίξομαι, perf. pass. ἀπικνίγμαι. a. 1. m. ἀπεξεδεξάμιλο, ω, ατο. Ex ἀπό, ἐκ, & δέχομαι.
'Απικνδχὴ, expectatio, &c. à præced.
'Απικνδόμαι, exuo. f. ἀπικνύσομαι. a. 1. m. ἀπεξενυσάμιλο, cujus part. ἀπικνυσάμενος, ε, ὸ, exutus. Hinc ἀπίκνυσις, εως, ἡ, executio, ipse exeundi actus. Ab ἀπό, ἐκ, & δύω, induo.
'Απικλαίομλο, ετο, deflebar, & in 3 plur. ἀπεκλαίοντο, imp. pass. ab ἀποκλαίω. Th. κλαίω.
'Απικλαυδάνω, obliviscor. a. 2. m. ἀπεξελαθόμιλο & Poët. per reduplicationem Ion. ἀπεκλελαθόμιλο. Ab ἀπό, ἐκ, & λανθάνω, Th. λήθω.
'Απίκλασα, ας, ε, fregi, a. 1. ind. ab ἀποκλάω, quod ab ἀπό, & κλάω.
'Απικλίγομαι, in electione reprobo, non eligo: ab ἀπό, ἐκ, & λέγομαι.
'Απίκλεισα, ας, ε, occlusi, & in 3. plur. ἀπέκλεισαν, a. 1. ind. act. verbi ἀποκλείω.
'Απικλελαθόμλο, ετο, oblitus sum, Poët. per reduplicationem Ion. pro ἀπεξελαθόμιλο, a. 2. m. verbi ἀπικλανθάνω. Th. λήθω.
'Απικλύω, idem quod ἐκλύω, resolvo, debilito,

debilito,

I i co, exolvo, dissolvo, libero, &c. ex ἀπὸ, ἐκ, & λύω, vide.

'Απόκυλα, ας, ε, amputavi, a. 1. ind. act, verbi ἀποκόπτω.

'Αποκεκόμμαι, ῶ, απο, respondi, a. 1. m, ab ἀποκρίνομαι. Th. κρίνω.

'Απεκρυμμαι, ῶ, απο, occultavi, a. 1. m, ἀπέκρυψα, ας, ε, a. 1. act, ab ἀποκρύπτω, occulto. Th. κρύπτω.

'Απέκτανον, ες, ε, occidi, a. 2. ind. act.

'Απέκτεινα, ας, ε, occidi, a. 1. ind. act.

'Απέκτονα, ας, ε, p. m. ab ἀποκτείνω. Th. κτείνω

'Απεκτεινόμην, idem quod ἐκτείνομαι, extendor, dilatior, prolator, &c. ex ἀπὸ, & ἐκτείνω, vide.

'Απεκτος, ε, ὁ ἡ ἡ, impexus. 'Απέκτενος, ε, ὁ ἡ ἡ, idem. Ab ἀπὸ, & πέκω.

'Απελάζω, concciono; Laconicum est, pro ἐκκλησιάζω, apud Plutar. duplici, λ, scribendum est in Lycurgo, sic, ἀπελλάζειν, &c.

'Απελαμπύμην, ε, ετο, resplendebar, imperf. pass. 'Απελάμπομαι, ας, ε, resplendeo, emicui, a. 1. act. verbi ἀπολάμπω. Th. λάμπω.

'Απελασία, ας, ἡ, abactio: ab ἀπελαύνω.

'Απέλασος, & 'Απέλαστος, ε, ὁ ἡ ἡ, inaccessus, cui appropinquare tutum non est: ab α, & πέλας.

'Απελαύνω, abigo, expello, arceo, f. ἀπελάσω, a. 1. ἀπέλασα, P. ἀπέλακα, &c. Ex ἀπὸ, & ἐλαύνω.

'Απέλαυσα, & Ion. ἀπέλασσα, ας, ε, fructum cepi, a. 1. ab ἀπολαύω. Th. λάω.

'Απελαφρύνω, sublevo, f. νῶ. Ab ἀπὸ, & ἐλαφρύνω. Th. ἐλαφρὸς.

'Απελάω, Poët. pro ἀπελαύνω.

'Απέλεγμος, ατος, τὸ, & ἀπέλεγξις, εως, ἡ, refutatio, confutatio, &c. idem quod sequens

'Απελεγμός, ῦ, ὁ, refutatio, redarguitio, probrum: ab ἀπέλεγμαι, 1. perf. sing præt. pass. ind. verbi.

'Απελέγχω, redarguo, f. γξω, a. 1. ἀπέλεγξα, præt. act. ἀπέλεγχα. præt. pass. ἀπέλεγμαι. a. 1. pass. ἀπελέγχθην, a. 1. m. ἀπελεγξάμην. Ex ἀπὸ & ἐλέγχω.

'Απέλειθρος, ε, ὁ, ἡ, immensus: ex α & πέλεθρον, seu πλέθρον, jugerum.

'Απελείβετ per Apocopen pro ἀπελείβετο, distillabat, 3. sing. imperf. m. ab ἀποδλείβομαι. Th. λείβω.

'Απέλιπτος, ν, ὁ ἡ ἡ, non dedolatus vel securi complanatus: ab α, & πέλεκυς.

'Απέλεθε, abstulisse, Ion. pro ἀφεῖδε, a. 2. inf. m. ab ἀφέλομαι, ῦ, ετο. 4. 2. m. ab ἀφαιρῶ. Th. αἱρέω.

'Απελεύθερος, ε, ὁ, ἡ, libertus: libertate donatus: ex ἀπὸ, & ἐλεύθερος.

'Απελευθερία, ας, ἡ, manumissio, assertio in libertatem; 'Απελευθερικὸς, ἡ, ὁ ἡ ἡ, libertinus; 'Απελευθερόμυθος, manumittens; 'Απελευθερόω; libero, manumitto; unde, 'Απελευθέρωσις, εως, ἡ, manumissio, vindicta, &c. Omnia à præced. ἀπελεύθερος.

'Απελεύσομαι, σῃ, σῇ, recedam, & in 3. plur. ἀπελεύσονται, f. 1. ab ἀπέρχομαι. Th. ἔρχομαι.

'Απέλησον, cessavi, 3. sing. imp. act. ab ἀπολήγω, quod ex ἀπὸ, & λήγω.

'Απελήλεκα, ας, ε, ab gl. Att. pro ἀπέλακα, perf. ind. act. 'Απελήλατο, abactus fuerat, 3. sing. plusq. perf. pass. verbi ἀπελαύνω. Th. ἐλαύνω.

'Απελθὶ, recedito, abito, a. 2. imperat. act. 'Απελθεῖν, abiisse, recessisse, a. 2. inf. ἀπελθὼν, οὖσα, ὸν, qui recessit, a. 2. part. ab ἀπέρχομαι, quod ex ἀπὸ & ἔρχομαι.

'Απέλιπον, ες, ε, reliqui, a. 2. ind. act, ab ἀπολείπω. Th. λείπω.

'ΑΠΕΛΛ.. 'Ι, ῶν, αἱ, fana, conciones, q. ab 'Απέλλω, Æol. p. o ἀπείλω, arceo. Hinc forsan Latino-barbarum Capella pro æde, unde Angl. **Chapels**.

'Απελλάζειν, Laconibus, ἐκκλησιάζειν; concionari; Plut. in Lycurgo. Unde ἀπέλλακες; qui sacrorum participes sunt; Hesych. Utrumq; à præced. Th. ἀπελαὶ, sacraria; catus, &c.

'Απελλῆς, ῆ, ὁ, Apelles, nomen viri, Lat. Apella.

'Απελλίμμοι, Ion pro ἀφελόμμοι, cum eripuissent, nom. plur. a. 2. part. m. verbi ἀφαίρεω. Th. αἱρέω.

'ΑΠΕΛΟΣ, ε, ὁ, ulcus, vulnus. Dicta vel παρὰ τὸ μὴ περαστελλέσθαι σάρκα, quia caro non summet appropinquat: vel ἀπὸ τῆς ἀφελίμμοι, φ Ion. verso in π, quia exterminat aliquid & auferat.

'Απελπίζω, inde spero: item desipero, f. ίσω, P. ἀπέλπικα, a. 1. ἀπέλπισα, part. ἀπελπίσας, αντος, ὁ. Ex ἀπὸ, & ἐλπίζω. Th. ἐλπὶς.

'Απελύθην, ης, ε, absolutus fui, a. 1. pass. ab ἀπολύομαι, ex ἀπὸ, & λύω.

'Απελυμηράμην, ε, ετο, purgatus sum, imp. pass. ab ἀπολυμαίνομαι. Ex ἀπὸ & λύμη, noxa, vel potius, λῦμα, sordes.

'Απέλυσε, ας, ε, dimisi, a. 1. act. ab ἀπολύω, quod ex ἀπὸ, & λύω.

'Απελωλήθην, ης, ε, contumeliam accepi, a. 1. ind. pass. ab ἀπολωβάομαι. Th. λώβη.

'Απέμαθον, ες, ε, didici, a. 2. ind. act, ab ἀπομανθάνω.

'Απεμεφθόμην, ε, ετο, emarcui, a. 1. ind. pass. ab ἀπομαραίνομαι. Th. μαραίνομαι.

'Απέμασε, ας, ε, evomui, a. 1. act. Poët. pro ἀπέμεσα ab ἀσαμίω, quod ex ἀπὸ & ἐμέω.

'Απεμέω, fut. ήσω; revomo, evomo, vomitu rejecto, &c. ex ἀπὸ & ἐμέω, vide.

'Απεμνησάμην, ω, ατο, recordatus sum, a. 1. m. cujus 3. plur. ἀπεμνήσαντο & inf. ἀπεμνήσασθαι. Ab ἀπομιμνήσκομαι, quod ex ἀπὸ & μιμνήσκομαι, vel μάομαι.

'Απεμόργνυν, υς, υ, abstergebam, imperf. act.

'Απεμορξάμην, ω, ατο, abstersi, a. 1. m. & in 3. plur. ἀπεμόρξαντο ab ἀπομόργνυμι. Th. ὀμόργνυμι.

'Απεμπολάω, vendo, divendo, commuto, &c. idem quod loquens ἀπεμπολάω, vide.

'Απεμπολεῖ, venditur, venum datur, 3. sing. præf. pass. 'Απεμπολήθην, a. 1. inf. pass. 'Απεμπολήσας, ὁ, a. 1. part. act. verbi ἀπεμπολάω, ῶ, quod ex ἀπὸ, & ἐμπολάω. Scribitur & ἐμπωλάω, ex ὠ & πωλέω.

'Απεμπολὴ, ῆς, ἡ, mercatus, mercatio, venditio, &c. Item, ἀπεμπόλησις, εως, ἡ, idem; & ἀπεμπολητὴς, ῆ, ὁ, venditor, &c. à præced. ἀπεμπολέω.

'Απεμυθέμην, ε, ετο, dissuasi, imperf. pass. ab ἀπομυθέω. Th. μῦθος.

'Απεμφαίνω, non convenio, dissimilis sum: inde 'Απέμφασις, εως, ἡ, declaratio, expositio, demonstratio, Ab ἀπὸ & ἐμφαίνω.

'Απεμφερὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, dissimilis, absimilis: ab ἀπὸ & ἐμφερὴς. Th. φέρω.

'Απέναντα, & ἀπεναντίον, coram, è regione, cum gen. item contra: ex ἀπὸ & ἐναντα, quo: ex ἐν & ἀντὶ.

'Απενίγκατον, abstulisse, a. 1. inf. m.

'Απενίγκων, ὄντος, ον, qui abstulit, a. 2. part.

'Απενίγκαι, abstulisse, a. 1. inf. act, ab ἀποφέρω. Th. φέρω.

'Απενήνοθεν, ἴτος, ὁ, Ion. pro ἀπενηνόχεις, delatus, a. 1. part. pass. ἀπενείχθην, ης, ἡ, delatus sum, Ion. pro ἀπενήνεγθην, a. 1. ind. pass. ab ἀποφέρω, Th. φέρω.

'Απενίπτω, & 'Απενίπτω, interdico, averso: ab ἀπὸ, ἐν, & ἵπτω.

'Απενθὴς, Dor. pro ἀπενθὴς, a. 2. inf. verbi ἀπέρχομαι. Th. ἔρχομαι.

'Απενθὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, Luctu carens, indefletus. 'Απένθητος, ὁ ἡ ἡ, idem. Ab α, & πένθος.

'Απεναυτίζω, per annum absum vel cesso ab: ex ἀπὸ & ἐναυτὸς.

'Απεναυτισμὸς, ῦ, ὁ, q. d. abannatio; i. e. exilium unius anni seu annuum; abientia in annum, &c. à præced. ἀπεναυτίζω.

'Απενίσφισε, ας, ε, separavi, a. 1. ind. act. ab ἀπονοσφίζω. Th. νόσφι, seorsum, adv.

'Απέντες, qui dimiserunt, Ion. pro ἀφέντες, nom. plur. a. 2 part. act. verbi ἀφίημι. Th. ἵημι, mitto.

'Απεξαμερτάω, deinquo, pecco: ab ἀπὸ ἐξ & ἁμαρτάνω.

'Απεξυδατέμην, ω, ατο, exui, a. 1. m. verbi ἀπεκδύομαι. Th. δύω, induo.

'Απεξελαθόμην, ε, ετο, oblitus sum, & Poët. per reduplicationem Ion. ἀπεκλελαθόμην, a. 2. m. verbi ἀπελανθάνω. Th. λήθω.

'Απεξεμμένος, η, ον, Ion. pro ἀπεξαμμένος, exsiccatus, part. ab ἀπεξήραμμαι, præt. pass. verbi ἀπεξηραίνω, quod ab ἀπὸ & ξηραίνω. Th. ξηρὸς.

'Απεοικὴς, ας, ε, absimilis seu dissimilis sum: præs. act. & 'Απεοικὰ, imperson. dissentaneum est, non decet, non par est. 'Απεοικότως, absimili modo, non verisimiliter, absurdè, immeri ò, adv. ab 'Απεοικὼς, ῦα, ὸς, absimilis, dissentaneus, absurdus, incongruus: part. præt. verbi

verbi ἐοικέω. Th. εἶκω,

'Απέοντος, ἡ, absentem, acc. sing. ἀπέοντος, gen. sing. Ion. vel Poët. pro ἀπόντος, ab ἀπὸν, ἔουσα, ὸν, præs. part. ab ἄπειμι, absum, quod ex ἀπὸ & εἰμὶ, sum.

'Απέπαστος, ε, ὁ ἡ ἡ, ad maturitatem non perductus. 'Απέπειρος, ε, ὁ ἡ ἡ, idem. Ab α, & πέπω.

'Απέπλαγξα, ας, ε, aberrare feci, a. 1. ind. act. 'Απεπλάγχθην, ης, ε, refilii, aberravi, a. 1. ind pass. 'Απεπλαγξάμην, ω, ατο, a 1 m. Ab ἀποπλάζω, aberrare facio, Th. πλάζω.

'Απέπλυσα, ας, ε, navigavi, & in 3. plur. ἀπέπλευσαν, a. 1. act. ab ἀποπλέω. Th. πλέω.

'Απέπλος, ε, ὁ ἡ ἡ, peplo carens: ab α, & πέπλος.

'Απέπνει, reflabat, exspirabat, 3. sing. imperf. act. 'Απέπνευσα, ας, ε, exspiravi, a. 1. ind. 'Απεπνεύσαμεν, α, ατο, a. 1. m. verbi ἀποπνέω. Th. πνέω.

'Απέπνιξα, ας, ε, suffocavi, a. 1. ind. act. ab ἀποπνίγω. Th. πνίγω.

'Απεπόδησα, a. 2. ind. m. avolavi: inf ἀποπόδαι, part. ἀποπόδμενος, & ἀπέπτω, ης, η, a. 2. ind. act in 3. plur. ἀπέπτησαν. Inf. ἀποπτῆναι, part. ἀποπτὰς, ἄσσα, ὰν. Ab ἀφίπτημαι, & ἀφίπταμαι, ex ἀπὸ & ἵπτημι.

'Απεπὸς, ὸν, ὁ ἡ ἡ, non coctus, qui coqui nequit: inde 'Απεπτὸν, οῦ, non coquo, crudus sum. Ab α, & πέπω.

'Απὲρ, pro ἤπερ, quæ.

'Απεραντολόγος, ου, ὁ ἡ ἡ, nullum finem loquendi faciens, verbosus. Inde 'Απεραντολογία, ας, ἡ, verbosa oratio, loquacitas, Ab ἀπέραντος, & λέγος. Th. λέγω.

'Απέραντος, ε, ὁ, ἡ, infinitus. Inde 'Απεράντως adv. Ex α, & πέραντὸς, quod à περάω. Th. πέρας.

'Απέρατος vel ἀπέρασος, ε, ὁ ἡ ἡ, infinitus; non habens exitum; & ἀπεράντως, pro eodem; item, ἀπέρατος; qui transiri & permeari nequit; impervius, &c. priori sensu, est ab ἄπειρος, infinitus, &c. Vide, posteriore vero, est ex α priv. & περάω, vide.

'Απεργάζομαι, η, εται, efficio, operor: 2. ἀσομαι. P. ἀπέργασμαι. inf. ἀπεργάζεσθαι. Ex ἀπὸ & ἐργάζομαι. Th. ἔργον.

'Απερεπία, ας, ἡ, peractio; ut, μῦθος ἀπερεπία, fabulæ peractio; i. e. absolutio. Item, ἀπέρασίν, peragendum est; ἀπερασίος, ῆ, ὁ, peragendus; & ἀπερασικὸς, ὴ; efficiens, &c. Omnia ab ἀπεργάζομαι.

'Απέργω, & ἀπείργω; idem quod ἀπέργω, seu ἀπείργω.

'Απέργειν, Ion, pro ἀπείργειν, disjungere, radere, concludere: ex ἀπὸ & ἔργω.

'Απέργμαι, præclusus sum, perf. pass. hinc ἀπέρμενος, ον, præclusus, Ion pro ἀπείργμενος. ab

'Απέργω, abarceo, excludo, præcludo, prohibeo, pro ἀπείργω, quod ex ἀπὸ & εἴργω.

'Απερείδω, & 'Απερείδομαι, firmiter figo: ἀπερείδοντο, incumbebant, 3. plur. imperf. pass. ἀπερείδεσθαι, effundere, projicere, a. 1. inf. med. Ex ἀπὸ & ἐρείδω,

'Απέρεισε, ας, ε, innixus, actio innitendi: à 2. sing. præt. ind. pass. verbi ἀπερείδω.

'Απρεῖσι, pro ἀπρείᾳ, & per Metathesin ἀπειρσία, infinita: ex α, & πέρας.

'Απερίγαμαι, & ἀπερίγαμαι, idem quod ἀπερύγομαι, eructo, propie, sursum eructo; Metaph. de fluviis, pro emitto, quasi eructando, &c. ex ἀπὸ & ἐρεύγω.

'Απέρισα, ῶ; in fut. 2. act. ἀπέρσω; & præt. act. ἀπέρικα, & pass. ἀπέρισμαι; (quæ sunt tempora præcipue usitata;) denuncio, renuncio, indico; item. interdico, veto, &c. ut τὰ ἀπερρημένα, prohibita, &c. ex ἀπὸ & ἔρω, vide.

'Απερυμέω, ῶ; desolo; idem quod ἐρημόω, vide.

'Απερύτω, reprimo, cohibeo, &c. ex ἀπὸ & ἐρύτω, vide.

'Απερίσκεπτος, non circumspectus, passivè, cujus non facilis circumspectus; & ἀπερίσκεπτον, incogitatum, imperatum, &c. ex α, & περίσκεπτος, quod vide.

'Απερίλιπτος λόγος, i. e. ὁ κεκδυμένος; oratio, cui περιλειπὴ non sunt adhibitæ, (vide περιλειπὴ) i. e. nuda & pura; nec circumvestita, &c. ex α priv. & περιδάλλω, vide.

'Απερίσκεπτος, non circumspectus, incomprehensibilis, &c. ex α priv. & περιγράφω, circumscribo, ex περὶ & γράφω, &c.

'Απερίφρων, non exquisitus; non supervacaneus; minime curiosus, &c. ex α priv. & περίφρων, vide.

'Απερίφραστος, inenarrabilis, inexplicabilis; non præfinitus; vel circumscriptus, &c. ex α priv. & περιφράζομαι, vide.

'Απερίκαθαρτος, non circum mundatus; non emundatus, nec circumquaq; expurgatus, &c. ex α priv. & περικαθαίρω, vide.

'Απερικύκητος, non circumsonus vel obstreperus; qui nullis strepitibus circumsonat, vel circumsonatur, &c. ex α priv. & περικυκέω, circumsono, circumstrepo; ex περὶ & κτυπέω, (factum est τυπέω, idem quod τύπω;) pulso sonum cico; qualis est tympani; strepo, resono, &c. à Th. τύπω.

'Απερίλλητος, i fans, fandi nescius; vel quem non facile verbis compescas; qui blateirandi finem non facit; garrulus, &c. Ut ἄνθρωπον ἀπερίλλητον, i. e. ἰδιώτην λαλέν, &c. ex α priv. & περιλαλέω, garritu circumstrepo; ex περὶ & λαλέω, vide.

'Απερίμετος, ε, ὁ ἡ ἡ, amplissimus, nullo tempore vel loco circumscriptus, nec comprehensus; ut ἀπερίμετος ἀφορεία; libera legatio; nullo tempore nec loco circumscripta; nec rationibus reddendis obnoxia, &c. ex α priv. & περίμετος, vide.

'Απερίμαχητος, expers belli vel pugnæ; non expetitus pugna vel contentione, &c. ex α priv. & περιμάχητος; de quo aliqui inter se pugnant vel certant; qui magna contentione expetitur, &c. ex περὶ & μάχομαι, vide.

'Απερίμεμπτος, qui nullas animo curas vertat; inconsideratus, &c. Item, ἀπερίμεμπτως, adv. inconsiderate; tenere, insciteé, &c. ex α priv. & περίμεμπτος, diligens, sciens; cum cura rem agens, &c. ex περὶ & μέμπτω, vide.

'Απερινόητος, qui mente & cogitatione comprehendi nequit; passivè; Item, activè, ut, ἀπερινόητος ψυχὴ τῶ Θεῶ; mens quæ deum cogitatione complexa non est, &c. ex α priv. & περινοέω, mente complector, & concipio; ex περὶ & νόος, &c. vide.

'Απερίοπτος, qui circumspectus non est; incogitans; negligens, &c. ut ἀπερίοπτος πάντων; omnia curare omittens, &c. ex α priv. & περιόπτομαι, vide.

'Απερίορτος, non circumscriptus, nec definitus; non circumfinitus, &c. ex α priv. & περιορίζω, vide.

'Απερίπατος, qui talis est ut non incidat; cui periculum non est nè incidat, &c. ex α priv. & περιπίπτω, vide.

'Απερισάλπιγκτος, qui tubarum clangore non circumsonatur; seu non circumsonat; & generaliter, quem nihil circumsonat, &c. ex α priv. & περισαλπίζομαι; tubæ sonitu excitor; vel tubam sonantem audio, &c. ex περὶ & σαλπίζω vel σαλπίζω, vide.

'Απερισκόπητος, non circumspectus, inconsideratè; unde, ἀπερισκοπήτως, inconsideratè, imprudenter, &c. ex α priv. et περισκόπτομαι; unde, περισκοπὴς, qui circumcirca oculis lustrari potest, &c. vide.

'Απερισσάτως, absque ulla distractione, adv. ab

'Απερίσσατος, ου, ὁ, ἡ, inconcussus, non distractus: ex α, et περίσσατος, quod à 3. pers. sing. præt. pass. ind. verbi περισσάω. Th. σαίω.

'Απερισσεία, ας, ἡ, natura superfluitatis immunis, et à retrimentis seu recrimentis pura et syncera, &c. ex α priv. et περισσεία, vide.

'Απεριστέχεως, ὁ ἡ ἡ, suppar ætate; qui non excedit alium tempore; qui tempori seu annis impar non est, &c. ex α priv. περιστος et χρόνος, quæ vide.

'Απερίστατος, ε, ὁ, ἡ, quem nihil circumstat: ex α, περὶ et ἵστημι.

'Απερίστροφος, qui non circumvertitur; vel qui circumagi nequit, &c. ex α priv. et περιστρέφω, vide.

'Απερίτμητος, ε, ὁ, ἡ, incircumcisus: ex α, et περιτέμνω. Th. τέμνω.

'Απερίχθιος, non volubilis et versatilis; circumversari ineptus, &c. ex α priv. et περιστρέπω, vide.

'Απερίτροπ ς, idem; vel non revertens, non redux, etc. alii, præfractis et obstinatis moribus; vel incuriosus, etc. ejusd. comp. et Th.

'Απέριτος, ε, ὁ ἡ ἡ, supervacaneum nihil habens, item luxu carens: ex α, et περισσὸς. Th. σφὶ.

'Απερίτωτος, ου, ὁ ἡ ἡ, excrementis carens, Th. idem.

'Απερ-

'Απηρτισμένος, η, ον, perfectus, absolutus, perf. pass. part. ab ἀπαρτίζω.

'Απηρτισμένως, perfectè, absolutè, adv. ab ἀπηρτισμένος.

'Απηρτισμένως ἔχειν, perfectè habere, ab ἀπαρτίζω.

'Απηρτισμένως ἔχειν πρός τι, ad aliquid paratum esse, ab ἀπαρτίζω.

'Απηρτισμένως ἔχειν τινός, aliquid perfectè habere, ab ἀπαρτίζω.

'Απηρτισμένως ἔχειν τινός πρός τι, aliquid ad aliquid paratum habere, ab ἀπαρτίζω.

'Απηρτισμένως ἔχειν τινός πρός τινα, aliquid ad aliquem paratum habere, ab ἀπαρτίζω.

'Απηρτισμένως ἔχειν τινός πρός τινα ἢ τι, aliquid ad aliquem vel aliquid paratum habere, ab ἀπαρτίζω.

'Απηρτισμένως ἔχειν τινός πρός τινα ἢ τι ἢ τινι, aliquid ad aliquem vel aliquid vel aliquo paratum habere, ab ἀπαρτίζω.

'Απηρτισμένως ἔχειν τινός πρός τινα ἢ τι ἢ τινι ἢ τινος, aliquid ad aliquem vel aliquid vel aliquo vel aliquorum paratum habere, ab ἀπαρτίζω.

'Απηρτισμένως ἔχειν τινός πρός τινα ἢ τι ἢ τινι ἢ τινος ἢ τινων, aliquid ad aliquem vel aliquid vel aliquo vel aliquorum vel aliquarum paratum habere, ab ἀπαρτίζω.

'Απηρτισμένως ἔχειν τινός πρός τινα ἢ τι ἢ τινι ἢ τινος ἢ τινων ἢ τινων, aliquid ad aliquem vel aliquid vel aliquo vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum paratum habere, ab ἀπαρτίζω.

'Απηρτισμένως ἔχειν τινός πρός τινα ἢ τι ἢ τινι ἢ τινος ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων, aliquid ad aliquem vel aliquid vel aliquo vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum paratum habere, ab ἀπαρτίζω.

'Απηρτισμένως ἔχειν τινός πρός τινα ἢ τι ἢ τινι ἢ τινος ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων, aliquid ad aliquem vel aliquid vel aliquo vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum paratum habere, ab ἀπαρτίζω.

'Απηρτισμένως ἔχειν τινός πρός τινα ἢ τι ἢ τινι ἢ τινος ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων, aliquid ad aliquem vel aliquid vel aliquo vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum paratum habere, ab ἀπαρτίζω.

'Απηρτισμένως ἔχειν τινός πρός τινα ἢ τι ἢ τινι ἢ τινος ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων, aliquid ad aliquem vel aliquid vel aliquo vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum paratum habere, ab ἀπαρτίζω.

'Απηρτισμένως ἔχειν τινός πρός τινα ἢ τι ἢ τινι ἢ τινος ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων, aliquid ad aliquem vel aliquid vel aliquo vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum paratum habere, ab ἀπαρτίζω.

'Απηρτισμένως ἔχειν τινός πρός τινα ἢ τι ἢ τινι ἢ τινος ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων, aliquid ad aliquem vel aliquid vel aliquo vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum paratum habere, ab ἀπαρτίζω.

'Απηρτισμένως ἔχειν τινός πρός τινα ἢ τι ἢ τινι ἢ τινος ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων, aliquid ad aliquem vel aliquid vel aliquo vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum paratum habere, ab ἀπαρτίζω.

'Απηρτισμένως ἔχειν τινός πρός τινα ἢ τι ἢ τινι ἢ τινος ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων, aliquid ad aliquem vel aliquid vel aliquo vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum paratum habere, ab ἀπαρτίζω.

'Απηρτισμένως ἔχειν τινός πρός τινα ἢ τι ἢ τινι ἢ τινος ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων, aliquid ad aliquem vel aliquid vel aliquo vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum paratum habere, ab ἀπαρτίζω.

'Απηρτισμένως ἔχειν τινός πρός τινα ἢ τι ἢ τινι ἢ τινος ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων, aliquid ad aliquem vel aliquid vel aliquo vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum paratum habere, ab ἀπαρτίζω.

'Απηρτισμένως ἔχειν τινός πρός τινα ἢ τι ἢ τινι ἢ τινος ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων, aliquid ad aliquem vel aliquid vel aliquo vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum paratum habere, ab ἀπαρτίζω.

'Απηρτισμένως ἔχειν τινός πρός τινα ἢ τι ἢ τινι ἢ τινος ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων, aliquid ad aliquem vel aliquid vel aliquo vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum paratum habere, ab ἀπαρτίζω.

'Απηρτισμένως ἔχειν τινός πρός τινα ἢ τι ἢ τινι ἢ τινος ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων, aliquid ad aliquem vel aliquid vel aliquo vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum vel aliquorum vel aliquarum paratum habere, ab ἀπαρτίζω.

'Απηρτισμένως ἔχειν τινός πρός τινα ἢ τι ἢ τινι ἢ τινος ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων ἢ τινων

mulis rhedæ junctis certatur; seu cum certatur vehiculo mulari, &c. à Th. ἀπλωὼν, rheda. vide.

'Απλώδον, abii, Dor. pro ἀπῆλθον, a. 2. verbi ἀπέρχομαι, ex ἀπὸ & ἔρχομαι.

'Απλωτίσω, ας, ε, occurri, a, 1. verbi ἀπαντάω. Th. ἀντί.

'Απόκοφος, & ἀπόκομος, ex alto dependens; item, altus, sublimis, in alto situs, &c. ex ἀπὸ & κέφω, vide.

'Απῆρε, ας, ε, recessi, sustuli, a. 1. ind. act. verbi ἀπαίρω.

'Απαρτεσάμενος, α, ατο, intendi, a, 1. m. ab ἀπαρείδω.

'Απηρὴς, ές, ὁ ἡ ἤ, item, ἄπηρος, & ἀπήρατος; nullo membro mutilatus, nec captus, &c. ex α priv. & πηρὸς, ὅ, ὁ, mutilus.

'Απήρθλω, ης, ν, sublatus fui, a. 1. ind. pass. ἀπαίρημι, ας, ε, sustuli, discessi, perf. ind. act. 'Απῆρμαι, σαι, ται, sublatus sum, perf. ind. pass. verbi ἀπαίρω.

'Απηρὸς, pera carens, sacco destitutus, &c, ex α priv. πήρα, pera, &c. vide.

'Απηρτημαι, σαι, ται, suspensus (vel remotus) sui, perf. ind. pass. cujus part. 'Απηρτημένος, η, ον, suspensus, remotus: ab ἀπαρτάομαι.

'Απήρτισμαι, perfectus reddor, absolutus sum, præt. ind. pass. cujus part. 'Απηρτισμένος, η, ον, perfectus, absolutus: unde adv. 'Απηρτισμένως, perfectè, absolutè. Ab ἀπαρτίζομαι. Th. ἄρτι.

'Απηρυθρίασμένως, & ἀπηρυθριασμένως; impudenter; depositò pudore; perfricta fronte, &c. ab ἀπηρυθρίαν, vide.

'Απήρωτος, non mutilatus. integer, illæsus, &c. Vide supra in ἀπηρὴς.

'Απῆς, abfueris, 2. sing. a. 2. sub. ab ἄπειμι. Th. εἰμί, sum.

'Απήωρ, ωτος, ὁ, Ion. pro ἀφῆωρ, emissurus, part. f. 1. ab ἀφίημι.

'Απηύρα, auferebat, 3. sing. imperf. act. Sic 'Απηύρα, per Sync. pro ἀπηύρησα, a. 1. ind. act. 'Απηῦρον, a. 2. ind. act. 'Απηύρων, 1. sing. vel 3. plur. imperf. act. ab ἀπαυρέω, ex ἀπὸ & ἄυρα.

'Απῆχα, abduxi, duxi, perf. act. verbi ἀπάγω.

'Απήχθεια, odium; ἀντὶ τῦ ἀπέχθεια; Lysias, μῖσος.

'Απηχέω, ῶ, dissono, absono, part. præt. act. ἀπηχῶν, ῶσα, ῶν. Ab ἀπὸ & ἠχέω.

'Απηχήματα, τὰ, resonantia, nom. plur. ab 'Απήχημα, ατος, τό. Th. ἠχέω.

'Απηχὴς, ές, ὁ ἡ ἤ, absonus, item odiosus: ab ἀπὸ & ἠχέω.

'Απήχθητο, invisus erat, imperf. vel a. 2. med. ἀπήχθομαι, perf. pass. ab ἀπέχθομαι, vel, quod fit at. us, ἀποχθάνομαι, odio sum. Th. ἄχθος.

'Απηχθημένος, natus, infestus, &c. à præced ἀπήχθημαι.

'Απήχθην, ης, ν, al ductus fui, a, 1. ind. pass. verbi ἀπάγω.

'Απηχθόμην, odio prosequutus sum, a, 1, ind. act. ab ἀπεχθάίρω. Th. ἄχθος.

'Απηχύμενος, η, ον, resonans, pro ἀπηχούμενος, part. præt. pass. ab ἀπηχέω, ῶ. Th. ἠχέω.

'Απηωρῦντ', pro ἀπηωρῦντο, suspensi erant, 3. plur. imperf. med. Dor. pro ἀπηωρῶντο. 'Απηώρησε, ας, ε, ex sublimi dependi, a. 1. act. 'Απηωρημένος, η, ον, suspensus, part. præt. pass. ab ἀπαωρέομαι, ῶμαι. Th. αἴωρέω, ῶ. Ab ἀπαωρία, ῶ, ex ἀπὸ & αἰώρα, ᾶ.

'Απήωρος, ε, ὁ, idem quod ἀπαωρημένος.

'Απίασι, abeunt, Ion, pro ἄπασι, 3. pl. ind. verbi ἄπειμι. Th εἶμι, eo.

'Απίδω, ης, ν, a. 2. sub. act. ab ἀπείδω, video. Th. εἶδω.

'Απίεμεν, emittimus, 1. plur. præs. ind. & part. m. ἀπιέμενος, η, ον, emittens, Ion. pro ἀφίεμεν, & ἀφιέμενος, ab ἀφίημι.

'Απίεναι, abire, præs. inf. ab ἄπειμι. Th. εἶμι, eo. Et 'Απίναι, emittere, Ion. pro ἀφιέναι, ab ἀφίημι.

'Απίεν, Ion, pro ἀφίεντες, emittunt, 3. pl. præs. ind. pass. ab ἀφίεμαι. Th. ἵημι, mitto.

'Απίεσθε, Ion. pro ἀφίεσθε. Th. idem.

'Απίσσαν, 3. pl. imperf. qu. ab ἀπίω, abeo, pro ἀπίαν, vel ἀπίαν, unde Lat. Abiio, sic ἀπίσσων, Ion, pro ἀφιῶν, emiserint, 3. plur. sub. verbi ἀφίημι.

'Απίης, abeas, a. 2, sub. ab ἄπειμι, quod ab ἀπό & εἶμι, eo, a. 2. ἴον.

'Απίης γαίης, longinquæ terræ, gen. sing. à masc. ἄπιος, ab ἔπι, remotionis vocula.

'Απίθανος, ὁ, ἡ, improbabilis: ex α, & πιθανὸς, quod ab ἴπιθον, a. 2, verbi πείθω.

'Απιθέως, inscitè, absurdè; non probabiliter; &c. à præcedente ἀπίθανος.

'Απιθέειν, inobedientem esse, inf. act. 'Απιθήσω, ας, ε, inobediens fum, a. 1. ind. act, Ion. pro ἀπείθησα, ab

'Απιθέω, ῶ, non obtempero, morem non gero, imperium detrecto: ex α, & πείθω, elisio ι.

'Απιθὴς, difficilis persuasu, vel assensu; non credens; morosus, non parens; refractarius, &c. ejusd. Th. & comp.

'Απίκηται, Ion. pro ἀφίκηται, & hoc pro ἀφιγμένος εἴη, venerunt sis 'Απίκητο, pro ἀφιγμένοι ἦσαν. Illud 3. plur. perf pass. hoc 3. plur. pluſq. perf. ind. pass. verbi ἀφικνέομαι.

'Απίκιν, Ion. pro ἀφίκην, 2. sing. a. 2. sub. med. 'Απικνεῖδ', Ion. pro ἀφικνεῖσθαι, præs. inf. 'Απικόμενος, Ion. pro ἀφικόμενος, progressus, a. 2. part. m. ab ἀφικνέομαι, pervenio: ex ἀπὸ & ἱκνέομαι.

'Απικρὸς, ὁ, ἡ, ὸν, non amarus, amaritudinis expers: ex α, & πικρός.

'Απικρόχολος, non biliosus, &c, ex α priv. πικρὸς, & χολὴ, vide.

'Απλήθλωσε, ν, clausus fum, a. 1. ind. pass. ab ἀπλήω, ῶ. Th. ἴλλω.

'Απλήω, (pro ἀποκλείω;) verbum antiquarum legum; Lysi. excludo, arceo, &c. Th. ἴλλω.

'Απίμβλης, ες, ὁ ἡ ἤ, purus, à sordibus: ex α, & πίμπλη.

'Απινύσσω, desipio, item effluo: à πτῦμι, sapio.

'Απίξε, perveniet, Ion. pro ἀφίξει, 3. sing. f. 1. m. ab ἀφικνέομαι, ex ἀπὸ & ἱκνέομαι.

'Απῖξις, pro ἄφιξις, εως, ἡ, adventus, item incursus: à 2. perf. sing. præt. ind. pass. verbi ἀφικνέομαι.

'Απλάστως, simpliciter, non fictè, non dissimulanter, &c. ab ἄπλαστος, vide.

'Απλατὴς, ὁ, ἡ, latitudine carens: ex α, & πλατύς.

'Απλατος, Dor. pro ἄπλητος, & hoc pro ἄπληστος, magnitudine immensus, inaccessus: per Sync. τῦ σ, à πλήθω, impleo. Th. πλέω. Quidam ἄπλατος idem esse dicunt cum ἄπλαστος, seu ἄπλαστος, à πλάζω.

'Απλατύνω, credo legend. ἀπλάτυνε, 3. sing. imperf. vel a. 1. verbi πλατύνω, dilato, Genes. 26. 22.

'Απλεονεκτικὸς, inexplebilis; Merc. Trism. ex α priv. & πλεονεκτέω, vide.

'Απλεῦναι, discedere, Ion. pro ἀφιεύναι, præs. inf. ab ἀφίημι.

'Απλέω, Ion. pro ἀφίεμαι, deficiunt, 3. pl. præs. pass. Sic 'Απίεται, Ion. pro ἀφίεται, 3. plur. imperf.

'Απλήθω, ῶ, diffido, imp. ἀπίστει, ἔν, f. hom. Hinc 'Απιστέω, præs. part. pass. Ex α, & πίστις, quod à 2. perf. sing. præt. ind. pass. verbi πείθω.

'Απίσημι, Ion. pro ἀφίσημι, discedo.

'Απιστία, ας, ἡ, diffidentia. 'Απιστος, ε, ὁ, infidus: in comp. ἀπιστότερος, f. g. ἀπιστότατος. Ex α, & πίστις, quod à 2. perf. sing. præt. ind. pass. verbi πείθω.

'Απιστοσύνη, perfidia; item, ἀπίστως, fraudulenter, perfidè, incredibiliter, infidelitèr, &c. Utrumque, à præced. ἄπιστος, vide.

'Απισχναίνω, emacio; & in pass. ἀπισχαίνομαι, extenuor, reddor tenuis, &c. ex ἀπὸ & ἰσχνὸς, macer; unde ἰσχναίνω; maciem reddo &c.

'Απισχνείζομαι, obnitor; ad fortitudinem me compono; omni ope resisto, vel conatu efficio, &c. Item, acriter denego, abnuo, pernego, &c. ex ἀπὸ & ἰσχνὸς, unde ἰσχνείζομαι, &c. vide.

'Απίσχω, idem quod ἀπέχω; vide abstineo, &c.

'Απίσωσις, adæquandi actio; ab ἀπισόω, vide.

'Απίτης, ut, ἀπίτης ὄϊνος; vinum ex pyris factum; Diosc. l. 5. c. 32. ab ἄπιος, vide.

'Απίτηστος, ὁ, non piscatus; ut ἀπίτηστα δορία; apud Strab. idem quod ἀπίστωτος, vide.

'Απιχὼς, qui non vescitur piscibus, &c, ex ἀπὸ & ἰχθύς, vide.

'Απλὸν, ης, ἡ, simplicitas, candor: ab ἁπλόος.

'Απλοΐδιος, ἰχθὺς, ὁ ἡ ἤ, qui promissum vel porrectum habet capillum, item qui raro est capillitio: ab ἁπλόος, & θρίξ.

'Απλοια, ας, ἡ, vide in 'Απλοος.

'Απλοίζομαι, simplicitate utor: Them. ἁπλόος.

'Απλοϊκὸς, ἡ, ὁ, simplex, non versutus; ineffectatus, &c. (cui opponitur πανοῦργος, vide) unde adv. ἁπλοϊκῶς, simpliciter, citra dolum, &c. ab ἁπλόος, vide.

'Απλοος, qui non potest navigare; ab ἄπλοος, (à Th. πλέω;) vide quod ex α priv. & πλόος, & contracte, πλοῦς, ὁ, navigatio, cursus, &c.

'Απλοΐς, ίδος, ἡ, vestis simplex: in ace. pl. ἁπλοΐδας, cui opponitur δίπλοΐς. In Homero jungitur substantivo χλαίνα tanquam adject. Th. ἁπλόος.

'Απλοκος, ὁ, ἡ ἤ, non plicatus: ab α, & πτύκος, præt. m. verbi πλέκω.

'Απλοκύων, ὁ, cognomen Antisthenis apud Laërtium, qu. Cynicus simplici veste utens: ab ἁπλόος, & κύων.

'ΑΠΛΟ'ΟΣ, ὸς, ὁ ' ἁπλόη, ὸς, ὴ ' ἁπλέον, ὸν, τό ' simplex: compar. 'Απλούστερος, superl. 'Απλούστατος. Derivatur ab α, unitatem significante, & πίλω, sum, tanquam ἄπιλος, quia unicum est quod simplex est; juxta Eustathium, & Etymol. vel ab α priv. & πολὺς, quia quod simplex est non est è multis. Est &

'Απλόος, ἄπλους, ὁ ἡ ἤ, navigatione carens, impar navigationi, innavigabilis: ab α, & πλόος. Inde 'Απλοια, ας, ἡ, tempus navigationi inopportunum. Th. πλέω.

'Απλότης, ητος, ἡ, simplicitas, candor: ab ἁπλόος.

'Απλότριχες, qui capillo simplici sunt, porrecto, & promisso; a nominativo sing. ἁπλόθριξ, vide.

'Απλοῦς, ὸς, ὁ ἡ ἤ; divitiis carens: ab α, & πλοῦτος.

'Απλόω, ῶ, expando, explico, extendo: f. σω. p. κα. imperf. ind. ἤπλοον, ἤπλουν, a. 1. inf. ἁπλῶσαι. 'Απλόμην, ἁπλώμην, expandor. pr. ἠπλωσάμην, cujus part. ἠπλωσμένος, η, ον, expansus, simplex. Th. ἁπλόος.

'Απλυσία, ας, ἡ, immundities, illotio: in plur. ἁπλυσίαι, αἱ, spongiæ quæ elui nequeunt. 'Απλυτος, ὸς, ὁ ἡ ἤ, illotus, propriè de vestimento. Ex α, & πλυνῶ.

'Απλῶς, simpliciter, benignè, adverb. ab ἁπλόος.

'Απλωτὸς, ὸς, ὁ ἡ ἤ, innavigabilis. Th. πλέω.

'Απνείς, ίος, ὁ ἡ ἤ, valde spirans; ab α epitat. & πνέω vel non spirans, flatu destitutus; ab α priv. & Th. eodem.

'Απνεύμων, ὸς, ὁ ἡ ἤ, à vento non perflatus, 'Απνευστος, ὸς, ὁ ἡ ἤ, qui respirare non potest sine anhelitu, exanimis. Inde 'Απνευστὶ adv. sine respiratione, sine interpellatione, confertim. 'Απνευσία, ας, ἡ, spiritûs repressio. 'Απνευστάζω, spiritum reprimo & contineo. Omnia ex α priv. & præt. ind. pass. verbi πνέω.

'Απνευστάλιος, ab omni flatu penitus silens; Theophr. l. 2. histor. ab ἄπνευστος, præced. vide.

'Απνοος, ἄπνους, ὁ ἡ ἤ, in acc. sing. ἄπνοον, ἄπνουν, flatu seu respiratione carens, flatum non emittens, mortuus, exanimis. Inde 'Απνοια, ας, ἡ, ὁ, d. carentia flatûs, item sedata tempestas, tranquillitas à ventis. Ab α priv. & πνοὴ. Th. πνέω.

'ΑΠΟ', præpositio regit gen. à, ab, post, ante, præ, propter, per, item ex, de, absque. Inde Lat. Ab, & per Metaplasmum Angl. Of. Est autem ab Hebr. אב ab', id est, auctor vel principium cujusvis rei.

'Απο, adv. longè, procul. Et 'Απο pro ἄπεστι, abest, ab ἄπειμι, Th. εἰμὶ, sum. Et 'Απο pro ἀπόδι, abi, apage, ab ἄπειμι, abeo. Th. εἶμι, eo.

'Απὸ ὠνῦ, ab illo tempore.

'Αποαίνυμαι, σαι, ται, idem quod ἀπαίνυμαι, aufero, detraho, adimo: imperf. ind. ἀπαινύμην, Ion. pro ἀπαινύμαν, σο, το, auferebam: ab ἀπὸ & αἴνυμαι.

'Αποαιρεῖδαι, auferri, præs. inf. pass. pro ἀφαιρεῖσθαι, Poët. & Ion. ab ἀπὸ & αἱρέω, capio.

'Αποαίρω, ablatus esto, Ion. pro ἀφαιρῦ, præs. imperat. pass. ab eod. Th. vel

'Αποαίρω, auferas, Ion, pro ἀποαίρῃς, quod pro ἀφαίρῃ præs. imperat verbi ἀφαιρέω, ῶ.

'Αποαιρέομαι, ὄμαι, Ion. & Poët. in Homero & Herodoto pro ἀφαιρέομαι, ῶμαι, quod vide.

'Αποβαδίζω, abeo, discedo: ab ἀπὸ & βαδίζω. Th. βαίνω.

'Αποβάθρα, ας, ἡ, scala, quâ è navi discenditur: ab ἀποβαίνω.

'Αποβαίνω, descendo, cedo, f. ἀποβήσομαι. p. ἀποβέβηκα. part. ἀποβεβηκώς, ῦῖα, ός. a. 2. ἀπέβαν, ης, ν, & in 3. plur. ἀπέβησαν. a. 2. sub. ἀποβῶ, ῇς, ῇ, inf. ἀποβῆναι, part. ἀποβὰς, ἀβᾶσα, ὰν, ὁ. Ab ἀπὸ & βαίνω.

'Αποβαλῆτε, abjeceritis, 2. plur. a. 2. sub. act. 'Αποβεβαλὼν, ὸν, ὁ, qui abjecit, a. 2. part. act. ab

'Αποβάλλω, abjicio, amitto. f. ἀποβαλῶ. p. ἀποβέβληκα. a. 2. ἀπέβαλον, ες, ε, a. 2. sub. ἀποβάλω. præt. pass. ἀποβέβλημαι. a. 1. pass. ind. ἀπεβλήθην, ης, η cujus part. ἀποβληθεὶς, εῖσα, ἐν. p. m. ἀποβέβολα hinc 'Αποβολὴ, ῆς, ἡ, jactura. Th. βάλλω.

'Αποβάπτω, intingo, immergo leniter: ab ἀπὸ & βάπτω.

'Αποβὰς, ἀντος, ὁ, qui descendit vel cessit: nom. plur. 'Αποβάντες, descendentes, egressi: a. 2. part. act. verbi ἀποβαίνω.

'Απόβασις, εως, ἡ, descensus; item eventus, exitus: ab ἀποβαίνω.

'Αποβατὴρ, certaminis equestris genus, qu. descensor, dictum: qui enim certabat dicebatur ἀποβαίνειν. Inde 'Αποβατικὸν ζῷον dicebantur. Ab ἀποβαίνω.

'Αποβατήριος ζεὺς; cognomentum Jovis; quasi, descensor Jupiter, dictus, à præced. ἀποβάτης.

'Αποβέβηκε, descendi, cessi, præt. ind. act. cujus part. ἀποβεβηκὼς, ῦῖα, ὸς, firmatus, constans: à verbo ἀποβαίνω.

'Αποβεβληκὼς, ῦῖα, ὸς, qui abjecit: in gen. pl. ἀποβεβληκότων part. præt. act. ab ἀποβάλλω.

'Αποβεβῶκει, descendere, a. 2. inf. 'Αποβήσομαι, ῃ, ῇ, descendam, f. 1. m. verbi ἀποβαίνω.

'Αποβέησω, & -ήω, extussio, tussiendo ejicio: ab ἀπὸ & βήσσω, seu -ήω. Th. βήξ.

'Αποβιάζομαι, vim affero, vi cogo, item enitor ut mulier in partu; & pass. vi cogor: ex ἀπὸ & βιάζομαι. Th. βία.

'Αποβιβάζω, & 'Αποβιβάζομαι, jubeo vel facio aliquem descendere, item trajicio: præs. inf. act. ἀποβιβάζειν. pass. ἀποβιβάζεσθαι. a. 1. m. ἀπεβιβασάμην, ω, ατο. Ex ἀπὸ & βιβάζω. Th. βαίνω.

'Αποβιόω, ῶ, de vitâ decedo, morior. a. 2. ind. ἀπεβίων, ας, α. præs. inf. ἀποβιῶναι. Ex ἀπὸ & βίος, ὁ. Th. βίος, vita.

'Αποβλωσιμος, ος, ὁ, ἡ, obitus, interitus, mors: ex ἀπὸ & βίωσις, ipsa vivendi actio. Indè 'Αποβιώσιμος adject. ut ἀποβιώσιμος διάταξις, testamentum. Th. βίος, vita.

'Αποβλακόω, lædo, oblædo. 'Αποβλάπτομαι, lædor, privor, jacturam facio. Ex ἀπὸ & βλακόω.

'Αποβλαστάνω, germino, egermino: ex ἀπὸ & βλαστάνω.

'Αποβλάστημα, ατος, τὸ, germen, item proles. 'Αποβλάστησις, εως, ἡ, germinatio. A præt. ind. pass. verbi ἀποβλαστάνω.

'Αποβλαφθείς, είσα, έν, privatus, a. 1. part. pass. verbi ἀποβλάπτω.

'Αποβλεμμα, aspectus; βλέμμα: vel, oculorum contorsio; ut quum quis non irretorto oculo aliquid spectat; ut dixit Horatius; sed detorquet oculorum aciem; quod indignationis, invidentiæ & despicientiæ signum est, &c. Item, ἀποβλεπτός, i.e. ἐνδεής, videndus, venerandus; θεωρητὸς, spectabilis, &c. Utrumq; à sequente,

'Αποβλέπω, intueor, respicio, oculos converto ad: f. ψω. p. ἀποβέβλεφα. a. 1. ἀπέβλεψα. a. 1. imperat. ἀπόβλεψον, άτω. & in 2. pl. ἀποβλέψατε. 3. pl. a. 1. sub. ἀποβλέψωσιν. a. 1. m. ἀποβλεψάμην, ω, ατο.

'Αποβλητὸς, ἐίσα, ὸν, abjectus, a. 1. part. pass. verbi ἀποβάλλω.

'Απόβλητα, per Syncop. pro ἀποβλητὰ, abjicienda, rejicienda, respuenda, nom. neut. plur. ab

'Αποβλητὸς, ὴ, ὸν, abjectus, abjiciendus, rejiciendus, respuendus; ἀπόβλητον, ου, τὸ, abjectum, abjiciendum, rejiciendum, respuendum. Indè 'Αποβλητικὸς, ὴ, ὸν, qui abjecit vel amisit, vel abjiciendo vel amittendo est. Ex ἀπὸ & 3. sing. præt. ind. pass. verbi βάλλω.

'Αποβλίπω, exprimendo aufero, ut è favis mel: ex ἀπὸ & βλίπω.

'Αποβλύζω, scaturio, emitto aquas, item evomo, præs. part. ἀποβλύζων. Ex ἀπὸ & βλίζω.

'Αποβλώσκω, discedo: ex ἀπὸ & βλώσκω.

'Αποβολὴ, ἧς, ἡ, abjectio, amissio, jactura: ab ἀποβέβολα. p. m. verbi ἀποβάλλω.

'Αποβολεὺς, abjector, rejector, ut ἀποβολεὺς ὅπλων, apud Plat. Item; ἀποβολιμαῖος, α, ὸν, ἡ, pro ἀποβολεὺς, &c. Utrumq; ab eod. Th.

'Αποβόσκομαι, depasco: ex ἀπὸ & βόσκω. Th. βόσις.

'Αποβραχιόω, ῶ, abrego, à grege abduco, à grege aberrare facio, item ex alieno grege abduco, in errorem duco, decipio: f. σω. p. κα. a. 1. ἀπεβράχιονα, ας, ε. 'Αποβραχιόομαι, ώμην, abduor à grege, à grege aberro: à cujus 1. sing. præt. ind. fit 'Αποβραχιόμην, ἀπο-

βραχιόω, τὸ, è grege alieno abductio, impostura, deceptio. 'Αποβρακολίζω idem quod ἀποβρακολίω. Omnia ex ἀπὸ, βῦς, & κόλον, cibus.

'Αποβρέζω, 'Αποβρέχω, & 'Αποβρέχω, fervendo seu æstuando exspuo five eructo, per æstum exspuo, item exæstuo, defervesco. 'Αποβρασμὸς, per æstum exspuor aut ejicior: à cujus 1. sing. præt. ind. fit 'Αποβέβρασμαι, ἀπὸ, τὸ, spuma, item furfur tritici. Ex ἀπὸ & βρέζω.

'Αποβρίχω, perfundo, madefacio, intingo: f. ξω. 'Αποβρίχομαι, perfundor, madefio: à cujus 1. sing. præt. ind. fit 'Απέβριγμα, ἀπὸ, τὸ, dilutum, item aqua qua quis perfusum vel prolutum est. Ex ἀπὸ & βρίζω.

'Αποβρίζω, crapulam edormio, dormio: f. ἰσω, & ἴξω. a. 1. ἀπέβριξα, ας, ε. cujus part. ἀποβρίξας, ἀντος, ὁ, in nom. pl. ἀποβρίξαντες. Ex ἀπὸ & βρίζω.

'Αποβρίθω, act. degravo, vel neut. præpondere devergo: ex ἀπὸ & βρίθω.

'Αποβροχὴ, ἧς, ἡ, perfusio, madefactio: ab ἀποβρέχω.

'Αποβροχίζω, forbeo, glutio, voro: ex ἀπὸ & βροχίζω. Th. βρόχος.

'Αποβρόχω, illaqueo, laqueis implico: ex ἀπὸ & βρόχος.

'Αποβρύκω, demordeo, abedo: ex ἀπὸ & βρύκω.

'Αποβρωθεὶς, εἴσα, ἐν, exesus, a. 1. pass. par. ab 'Αποβιβρώσκω, abedo, comedendo consumo: f. σω. p. βέβρωκα. præt. pass. βέβρωμαι. a. 1. ind. pass. ἀπεβρώθην, ης, η. Ex ἀπὸ & βιβρώσκω.

'Αποβύω, obturo, obstruo: f. σω. Ex ἀπὸ & βύω.

'Αποβώμια ἱερὰ, dicuntur sacra, quæ non altari peraguntur, sed in pavimento vel solo, &c. à seq. ἀπόβαμος, ὁ. vide.

'Απόβωμος, ος, ὁ, ἡ, profanus, ab aris alienus: ex ἀπὸ & βωμὸς.

'Απογαίω, ῶ, in terram verto: f. ὑσω. Ex ἀπὸ & γαῖα.

'Απόγαιος, α, ὸν, ἡ, à terrâ remotus; ut & ἀπόγειος. ab eodem Th.

'Απογεία, ας, ἡ, ventus qui è terrâ exortus in mare fertur; cui contrarius est qui dicitur περαία. 'Απόγεια, τὰ, retinacula navium, funes quibus navis alligatur in littore: unde 'Απογεαλύω, oram solvere. 'Απόγειον, ου, τὸ, vox Mathematica quâ dero atur summa Planetæ altitudo: opponitur τὸ ὄρθιον, quod vide. 'Απόγειος, ος, ὁ, ἡ, ὸν, à terrâ remotus, ut & ἀπόγαιος. Omnia ex ἀπὸ & γαῖα.

'Απογαλακτίζω, ablacto, à lacte depello. 'Απογαλακτίζομαι, ablactor, à lacte depellor: à cujus præt. ind. pass. fit 'Απογαλακτισμὸς, ὁ, ablactatio. Ex ἀπὸ & γαλακτίζω. Th. γάλα.

'Απογείω, fundamenta destruo; (ἀπουσιμελῶ) &c. à præced. ἀπόγειος, vide.

'Απογεμάω, ῶ, imbrico, imbricatim (vel syggrundiorum modo) facio vel tego. Ex ἀπὸ & γεμάω, ῶ. Th. γέμω.

'Απογέμω, depleo, demo ei quod plenum est. 'Απογεμίζω, idem quod γεμίζω. Ex ἀπὸ & γέμω.

'Απογεννάω, ῶ, genero, produco: ex ἀπὸ & γεννάω, ῶ. Th. γένομαι.

'Απογεύομαι, degusto: ex ἀπὸ & γεύομαι.

'Απογεφύρω, ῶ, ponte jungo, pontem impono: ex ἀπὸ & γεφύρω, ῶ. Th. γέφυρα.

'Απογεφύσαι, ων, ὁ, conseneſcens in acc. pl. ἀπογεφύσαντας, præs. part. ab

'Απογεφύσκω, conseneſco. f. ἀπογεφύσω. p. ἀπογεγήρακα. a. 1. ind. ἀπεγήρασα. a. 1. sub. ἀπογεφύσω, ης, η. Ab ἀπὸ & γεφύσκω. Th. γῆρας.

'Απογηράω, & 'Απογηρέω, absum, deeedo, item morior. f. ἀποχήσομαι. p. ἀπογεγήρακα. a. 1. pass. ἀπεγηράθην, ης, η. a. 3. m. ἀπεγήρων, ω. a. 2. part. ἀποχηρὼν, ὼν, ὸν. mortuus. Ex ἀπὸ & γηράω, sum.

'Απογινώσκω, rejicio, non agnosco, abnuo; improbo, item absolvo, renuntio, desipero. f. ἀποχνώσομαι. p. ἀπέγνωκα. pluſq. perf. ἀπεγνώκειν. a. 2. ἀπέγνων, ως, ω, qu. à γνόω, ῶ, & in 3. pl. ἀπέγνωσαν. a. 2. in præt. ἀπέγνωσθι. a. 2. sub. ἀπογνῶ, ῷς, ῷ. a. 2. inf. ἀπογνῶναι. a. 2. part. ἀπογνὼς, ὥσα, ὸν. perf. pass. 'Απέγνωσμαι, σαι, ται. a. 1. pass. ἀπεγνώσθην, ης, η. f. 1. pass. ἀποχνωσθήσομαι. A præt. act. 'Απεγνωκὼς, υῖα, ὸς, qui rejecit, part. & 'Απεγνακὼτος, desperaté, adv. A præt. pass. 'Απεγνασμένος, η, ον, rejectus, part. 'Απόγνωσις, εως, ἡ, desperatio. 'Απογνώστης, ου, ὁ, desperator. Omnia ex ἀπὸ & γινώσκω.

'Απογλαυκόω, ῶ, cæsium reddo. 'Απογλαύκωμα, ατος, τὸ, & 'Απογλαύκωσις, εως, ἡ, glaucoma, glaucedo: à præt. ind. pass. Th. γλαυκὸς.

'Απόγλωττοι, οἱ, qui exilibus sunt clunibus, depyges. Th. γλουτὸς.

'Απογλυκαίνω, dulce reddo, edulco: ex ἀπὸ & γλυκαίνω. Th. γλυκὺς.

'Απόγονος, ος, ἡ, desperatio, à pr. m. verbi ἀπογινώσκω.

'Απογνὺς, desperatus: reprobatus calculo; liberatus in judicio, &c. ab eod. Th.

'Απογνῶ, ῷς, ῷ, rejecerim. a. 2. sub. act. 'Απογνὺς, ὥσα, ὸν, qui rejecit, a. 2. part. act. ab ἀπογνώσκω, qu. ab ἀπογνόω, ῶ, vel ἀπόγνημι.

'Απογνόμων, ονος, ὁ, ἡ, ὸν, qui dentes ætatis indices amisit, ὁ μὴ ἔχων ὀδόντα γνώδη. a. 1. sing. præt. pass. verbi ἀπογινώσκω.

'Απόγνωσις, & 'Απολύσις, vide in 'Απογινώσκω.

'Απόγονα, Dor. pro -νὴ, ῆς, ἡ, posteritas. 'Απόγονα, τὰ, fœcunda, orta, oriunda, nom. pl. ab 'Απόγονος, ος, ὁ, ἡ, ὸν, ortus, oriundus; & Subst. nepos, posterus. Ex ἀπὸ & γόνος, præt. m. verbi γείνομαι.

'Απογονὴ, ἧς, ἡ, propago; ab eod. Th.

'Απογραΐζω, senectutem aufero, juvenilem reddo. Th. γραῖα.

'Απογραφὴ, ἧς, ἡ, descriptio, conscriptio, recensio, enumeratio. 'Απόγραφος, ος, ὁ, ἡ, ὸν, ab exemplari vel ad exemplar effictus, 'Απόγραφον, ου, τὸ, exemplum libri vel tabulæ, descriptum, exscriptum, descriptio, imago. Omnia ex

'Απογράφω, in tabulas refero, describo, imperf. ἀπέγραφον. f. ψω. p. ἀπογέγραφα. a. 1. ἀπέγραψα. a. 1. sub. ἀπογράψω, ης, η. 'Απογεγράφομαι, describor, item nomen profiteor perf. p. ἀπογέγραμμαι, conscriptus fui. a. 1. ἀπεγράφθην, ης, η. a. 1. m. ἀπεγραψάμην, ω, ατο. a. 1. inf. m. ἀπογράψασθαι.

'Απογυιόω, ῶ, enervo, membra debilito, debarcuo, delumbo: f. ώσω. p. ἀπογεγύωκα. a. 1. sub. ἀπογυώσω, ης, η. Ex ἀπὸ & γυῖα, ῶ. Th. γύον.

'Απογυμνάζομαι, exerceor, me exerceo: ab ἀπὸ & γυμνάζομαι. Th. γυμνὸς.

'Απογυμνόω, ῶ, nudo, denudo: f. σω. a. 1. part. pass. 'Απογυμνωθεὶς, εἴσα, ἐν, denudatus. Ab ἀπὸ & γυμνόω, ῶ. Th. γυμνὸς.

'Απογύμνωσις, εως, ἡ, denudatio: à 2. sing. præt. pass. verbi ἀπογυμνόω, ῶ.

'Απογωνιάκωτος, ος, ἡ, effœminatio. Th. γυνὴ.

'Απογωνιόομαι, ώμην, in angulum me colligo, inf. præt. ἀπογωνιῶσθαι. ex ἀπὸ & γωνιόομαι, ώμην. Th. γωνία.

'Απόδακ, ὁ, pedibus carentem: acc. sing. ab ἄπους. Th. ποῦς. Est & ἄποδα nom. neut. plur.

'Αποδάζομαι, divido, distribuo, partior, impertio. f. ἰσομαι, & Poët. δάσομαι. f. 1 inf. ἀποδάσασθαι, & ἀποδάσσασθαι, distributurum esse, Th. δαίω, divido.

'Αποδαμεύζω, ab Hesych. exp. furo, insanio, &c. ex ἀπὸ & δαίμων, vide, unde, δαμονίζομαι, vide.

'Αποδαίω, comburo: ex ἀπὸ & δαίω, uro.

'Αποδάκνω, demordeo, præmordeo: ex ἀπὸ & δάκνω.

'Αποδάκρυον, idem quod δάκρυον, lacrymabatur; imperf. ind. ab

'Αποδακρύω, lacrymis prodo, illacrymo; f. ὑσω. p. κα. a. 1. ἀπεδάκρυσα, ας, ε. Hinc 'Αποδακρυντικὸς, τὸ, medicamenta lacrymas moventia. Ex ἀπὸ & δακρύω. Th. δάκρυ.

'Αποδαμεῖν, Dor. pro ἀποδημεῖν, peregrè proficisci: sic 'Αποδαμῶν, Dor. pro ἀποδημῶν, peregrè agens, vide in ἀποδημέω, ῶ.

'Αποδαρθεῖν, idem quod δαρθεῖν vide ἀποδαρθάνω.

'Αποδασμὸς, ὁ, ὴ, ὸν, qui tributum pendit, & tributum cujus sit divisio, item quod pro parte (seu portione) alicui cedit. 'Αποδασμὸς, ὁ, divisio, partitio, pars, portio. à 1. sing. præt. ind. verbi ἀποδατέομαι.

'Αποδασσάσθαι, & ἀποδάσασθαι, distributurum esse, Poët. pro ἀποδάσασθαι, vel ἀποδάσεσθαι, f. 1. inf. verbi ἀποδατέομαι.

'Αποδαυλίζω, titione dedolo vel contundo item contundo: ex ἀπὸ & δαυλὸς, Æol. pro δᾳλὸς. Th. δαίω, uro.

'Αποδαυλίζω ξύλῳ, Eurip. dixit profultò tundo, vel contundo; i. e. percutio, &c.

'Αποδέδειγμαι, exceptus sum, perf. pass. ab ἀποδέχομαι. Th. δέχομαι.

'Αποδεδειγμένος, demonstratus, approbatus sum, perf. pass. & part. ἀποδεδειγμένος, η, ον, demonstratus, approbatus: ab ἀποδείκνυμι.

'Αποδεδιλιακότως, timidè, meticulosè, eorum more qui conciderunt animo, adv. ab 'Αποδεδιλιακὼς, υῖα, ὸς, timidus, part. præt. act. verbi ἀποδειλιάω, ῶ. Th. δειλὸς.

'Αποδείδεται, æstimatur, censetur, 3. sing. præt. ind. verbi ἀποδέχομαι.

'Αποδεδιωγμένοι, ejecti; è Senatu vel ordine moti; præteriti; ἡ ἀμνημόνευτοι, dicuntur, ut præteriti Senatores à censoribus, quorum meminit Festus, &c. ab ἀποδιωκίζω, vide.

'Αποδέδομαι, redditus sum: præt. pass. & 'Αποδέδωκα, reddidi, præt. act. verbi ἀποδίδωμι.

'Αποδεδρόκεσαν, ας, ε, aufugi, & in 3. plur. ἀποδεδρόκεσι, præt. ind. act. verbi ἀποδιδράσκω. Th. δρᾶω, facio.

'Αποδεὴς, εἶος, εῦς, ὁ, ἡ, ὸ, inferior, vacuus, cui aliquid deest, ex ἀποδέω, absum, Th. δέω, egeo.

'Αποδεῖ, deest, deficit, abest, imperf. ab eodem Th.

'Αποδεικνύομαι, ἐοῦμαι, & 'Αποδείκνυμαι, ἐοῦμαι, & Poët. ἐωμαι, præ se ferens, præs. inf. ἀποδεικνύσθαι. a. 1. act. ἀπέδειξα, ας, ε. a. 1. inf. act. ἀποδεῖξαι, Ion. ἀποδέξαι. perf. ind. pass. ἀποδέδειγμαι, cujus part. ἀποδεδειγμένος, η, ον, approbatus. Th. δείκνυμι (vel δέκνυμι) ostendo.

'Αποδεικτικὸς, ὴ, ὸν, demonstrativus. ἀποδεικτικῶς, demonstrativè. 'Αποδεικτὸς, ὴ, ὸν, demonstrabilis, probabilis. Omnia à 3. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποδείκνυμι.

'Αποδειλιάζω, idem quod sequens,

'Αποδειλιάω, ῶ, præ timore refugio, reformido: f. ήσω. p. ἀποδεδείλιακα, cujus part. ἀποδεδειλιακὼς, υῖα, ὸς, unde adv. 'Αποδεδειλιακότως, timidè: & a. 2. sing. præt. ind. pass. 'Αποδειλάπτω, εως, ἡ, ignavia. Ex ἀπὸ & δειλιάω, ῶ. Th. δειλὸς.

'Αποδεῖξαι, a. 1. inf. act. 'Αποδεῖξειν. f. 1. inf. act. ab eodem Th.

'Αποδεῖν; (i. e. ἀπολείπειθαι) deficere, derelinqui, inferiorem esse, &c. ab ἀποδέω, vide.

'Απόδειξις, εως, ἡ, Ion. ἀπόδειξις, demonstratio, declaratio, probatio, item specimen: à 2. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποδείκνυμι.

'Αποδείπνων, ου, ὁ, ἡ, ὸν, qui cœnam finiit, qui cœnatus est, qu. ὁ ἐν ἀπὸ τοῦ δείπνου vel incœnatus, ex ἀπὸ pro α priv. & δείπνον.

'Αποδείρειν, Ion. pro ἀποδέρειν, excoriare, inf. præs. verbi ἀποδέρω.

'Αποδεκτομίω, ῶ, obtrunco, cervicem abscindo, decollo, item abscindo à cervice: f. ήσω. p. κα. a. 1. ἀποδεκτόμησα, ας, ε. f. 1. inf. ἀποδεκτομήσειν. Ab ἀπὸ, δέρη, Ion. pro δέρη, & τέμνω præt. m. verbi τίμνω.

'Αποδεκτὸς, ὴ, ὸν, demonstratus, approbatus, a. 1. part. pass. 'Αποδεχθήσομαι, f. 1. inf. pass. verbi ἀποδείκνυμι.

'Αποδεκατόω, ῶ, decimo, decimas accipio, item decimas do: f. ώσω. perf. ἀποδεδεκάτωκα. Ex ἀπὸ & δεκατόω, ῶ. Th. δέκα.

'Αποδεκάτωσις, εως, ἡ, decimatio, decimarum exactio: à 2. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποδεκατόω, ῶ.

'Αποδέκνυμι, Ion. pro ἀποδείκνυμι, recipere, præs. inf. verbi ἀποδέχομαι.

'Αποδεκτὸς, ὴ, ὸν, ἡ, recipiendus, admittendus. 'Αποδέκτης, ου, ὁ, receptor: in nom. pl. 'Αποδέκται, & 'Αποδεκτῆρες, οἱ, coactores tributorum & vectigalium. 'Αποδεκτὸς, ὴ, ὸν, dignus qui admittatur & recipiatur, acceptus, acceptabilis, gratus, probatus. Omnia à 3. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποδέχομαι.

'Αποδενδρόομαι, ώμην, arboresco; inf. præs. ἀποδενδρόεσθαι. a. 1. ind. ἀποδενδρώθην. a. 1. inf. m. ἀποδενδρώσασθαι. Ex ἀπὸ & δένδρον, ου, τὸ. Th. δένδρον.

'Αποδέρω, Ion. pro ἀποδείρω, edere, demonstrare, a. 1. inf. act. verbi ἀποδείκνυμι. Sic 'Αποδεξάμενος, pro ἀποδειξάμενος, a. 1. part. m. & sic in aliis.

'Απόδηξις, εως, ἡ, Ion, pro ἀπόδειξις, demonstratio: quod vide.

'Αποδήμιος, ος, ὁ, ἡ, religor, illigor, præligor, pass. verbi ἀποδέω. Th. δέω, ligo.

'Αποδὴν βεβηκὼς; paulò minùs; ut in Aristot. de mundo; ᾧ οἰκουμένης πλάτος μὴ ἔτι βεβηκὼς ἀποδὴν τετρακισμυρίων σταδίων; orbis terrarum latitudo paulò minus quadraginta millia stadiorum pateat; ab ἀποδέω, deest, deficit, &c. Vide ἀποδέω.

'Αποδέομαι, Ion. ἀποδέεσθαι, excorio: à cujus 1. sing. præt. ind. pass. fit 'Απόδημα, ατος, τὸ, cutis seu pellis detracta, spolium: & indè 'Αποδερματόω, ῶ, idem quod ἀποδέρω.

'Απόδεσις, εως, ἡ, religatio: à 2. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποδέω, Th. δέω, ligo.

'Αποδεσμὸς, ὁ, ὁ, fasciculus, linteum; item fascia circa caput mulierum, vel earum mammas continens: indè 'Αποδεσμίς, 'Αποδεσμὶς, ίδος, ἡ, 'Αποδεσμίδιον, ου, τὸ, & 'Αποδεσμὶς, ίδος, ἡ, quod à 1. sing. præt. ind. pass. verbi δέω.

'Αποδεχθεὶς, εἴσα, ἐν, exceptus, a. 1. part. pass. ab

'Αποδέχομαι, excipio, recipio, admitto, item probo: f. δέξομαι. p. δέδεγμαι. a. 1. ind. p. ἀπεδεξάμην, ης, η. & in 3. plur. ἀπεδέχαντο. a. 1. m. ἀποδεξάμενος, ω, απ. a. 1. inf. m. ἀποδέξασθαι. Ex ἀπὸ & δέχομαι.

'Αποδεχόμενος, η, ον, acceptus, præs. part. 'Αποδέχθαι, accipe, præs. imperat. pass. ab eodem Th.

'Αποδέω, ῶ, religo, illigo, præligo: in pass. 'Αποδέομαι ώμην unde 'Απόδεσις, εως, ἡ, religatio: Ab ἀπὸ & δέω, ligo. Et 'Αποδέω, ῶ, absum, inferior sum: unde 'Αποδεῖ, abest, deest, deficit: & 'Αποδεὴς, εἶος, εῦς, ὁ, ἡ, ὸ, inferior, cui deest, vacuus: ex ἀπὸ & δέω, egeo.

'Αποδη-

'Αποδήκω, μ. ξω, admordeo, inusitatum est Thema, ex quo ἀποδήκων sua mutuatur tempora.

'Αποδηλόω, -ῶ, manifestum reddo, declaro: ab ἀπό, & δηλόω, ῶ. Th. δῆλ(Ο)-.

'Αποδημέω -ῶ, absum domo seu patriâ, peregrinor, peregrè proficiscor. f. ἐσω. p. ἀποδεδήμηκα, ας, ε, 2, 1. ἀποδήμουτ, ας, ε, a. 1. part. act. ἀποδημήσας, ασα, αν, ὁ, Ex ἀπό, & δῆμ(Ο)-.

'Αποδημία, ας, ἡ, peregrinantis absentia, peregrinatio. 'Αποδημίδης, ου, ὁ, peregrinator. 'Αποδημητικὸς, ὴ, ὸν, ὁ, ἡ, peregrinari solitus. 'Απόδημ(Ο)-ος, ὁ, ἡ, peregrè agens, absens à domo vel patriâ. Omnia ex ἀπό, & δῆμ(Ο)-.

'Αποδημῶν, οῦσα(Ο)-, ὁ, absens: ab ἀποδημία.

'Αποδία, ας, ἡ, pedum carentia: ab ἄ-ους. Th. πῆς.

'Αποδιαιτάω -ῶ, arbitramento absolvere: a. 1. ἀποδιήτησα, ας, ε. Ex ἀπό, & διαιτάω -ῶ. Th. δίαιτα, arbitrium.

'Αποδιατρέχω, dispesco, arceo, interscpio, divido: ex ἀπό, διά, & τρέχω.

'Αποδιατρίβω, immoror, tempus consumo: ex ἀπό, διά, & τρίβω.

'Αποδιδάσκω, dedoceo: ex ἀπό & διδάσκω.

'Αποδιδόειν, ῶων, reddere, præs. inf. pro ἀποδιδόναι, ab ἀποδίδωμι.

'Αποδίδρη, reddor, retribuor, referor: pass. verbi ἀποδίδωμι, quod vide.

'Αποδιδρήσκω, aufugio: vide in ἀπόδρα. Th. διδράσκω.

'Αποδίδωμι, reddo, retribuo, persolvo, do, item interpretor. præs. imperat. ἀποδίδοθι, ὁτω. præs. infin. ἀποδιδόμεν, præs. part. ἀποδιδὲς, ὕσα, ὸν. f. ἀποδώσω, εις, ει. p. ἀποδέδωκα, ας, ε. a. 1. ἀπέδωκα, ας, ε. a. 2. ἀπέδων, ασ, ω, a. 2. imperat. ἀπόδ(Ο)-ον, ἀποδότω, solve. 2. pl. ἀπόδοτε. præs. opt. ἀποδιδοίμι, ις, ι, a. 2. opt. ἀποδοίμι, ις, ι, (At. ἀποδοίην) & in pl. rer Sync. ἀποδοῖμεν, οῖτε, οῖεν. præs. sub. ἀποδιδῶ, ῷς, ῷ. a. 2. sub. ἀποδῶ, ᾷς, ᾷ. præs. inf. ἀποδιδόναι, & ἀποδιδόεν -όων. a. 2. inf. ἀποδοῦναι, & Att. Dor. & Æol. ἀποδόμεναι. præs. part. ἀποδιδὲς, ἄσα, όν. aor. 2. part. ἀποδὸς, ὄ-ασα, όν, præsent. passiv. 'Αποδίδομαι, reddor, retribuor. imperf. ἀπεδιδόμην, ου, το. perf. pass. ἀποδέδομαι. plusqu. perf. ἀπεδεδόμην. a. 1. ἀπεδόθην. f. 1. ἀποδοθήσομαι. paulò-pòst fut. ἀποδοδόσομαι. præs. imperat. ἀποδίδοσο, σθω. præs. opt. ἀποδιδοίμην οῖο, οῖτο. a. 1. ἀποδοθείην, ης, η, præt. opt. ἀποδοθείμην, οῖο, οῖτο. præs. sub. ἀποδιδῶμαι, ῷ, ῶται. perf. sub. ἀποδεδόμαι, ῷ, ῶται. præs. inf. ἀποδίδοσθαι. a. 1. inf. ἀποδοθῆναι. præt. part. ἀποδεδόμ(Ο)-ος, η, ον, a. 1. m. ἀποδομένην. a. 2. med. ἀποδόμην, ου, το. vendidi. a. 2. imperat. m. ἀποδόσο, σθω. a. 2. opt. m. ἀποδοίμην, οῖο, οῖτο. a. 2. sub. m. ἀποδῶμαι, ῷ, ῶται. a. 2. inf. m. ἀποδόσθαι. a. 2. part. m. ἀποδόμ(Ο)-ος, η, ον. Th. δίδωμι, do.

'Αποδίεμαι, separor; idem sign. quod χωρίζομαι, & est pass. ab act. sequente.

'Αποδίημι & 'Αποδιίω, dirimo, distinguo, item intervallo sejungor: ex ἀπό, διά, & ἵημι.

'Αποδικάζω, absolvo: opp. καταδικάζω.

Ab ἀπό, & δικάζω. Th. δίκη.

'Αποδικάω -ῶ, causam meam defendo: ex ἀπό, & δίκη.

'Αποδινέω, ῶ, devolvo: ex ἀπό, & δινέω -ῶ. Th. δίνη.

'Αποδίομαι, idem quod 'Αποδίω.

'Αποδιοπομπέω -ῶ, & 'Αποδιοπομπεύομαι -ῶμαι, ablego, procul amando, depello, expio: præt. inf. ἀποδιοπομπεδῆσθαι' h. e. ἀποβλητεσθαι, διὰ τὸ ἀποδιοπομπὸς Διός. Ex ἀπό, & διοπομπέω -ῶ, quod à Διός, & πομπὴ à πέμπω.

'Αποδιοπόμπιος, sacrum expiabile, piaculare sacrificium, piamentum, &c. Plin. à præced.

'Αποδιορίζω, segrego suis limitibus, finitum separo: f. ἰσω. p. ἀποδιώρικα. Ex ἀπό, διὰ & ὁρίζω. Th. ὅρ(Ο)-ος, terminus.

'Αποδιοσβέω, discum dejicio, in disci morem dejicio: ex ἀπό, & δίσκος.

'Αποδιφθογγέω, ῶ, in diphthongum confio; inde 'Αποδιφθόγγωσις, εως, ἡ, in diphthongum conflatio: ex ἀπό, & δίφθογγος, quod vide. Th. φθόγγος.

'Αποδίω, expello: à δίω, pro διώκω, persequor.

'Αποδιώκω, alicunde expello: inde 'Αποδίωξις, εως, ἡ, expulsio: ab ἀπό, & διώκω.

'Αποδιωθέλλω, ης, η, a. 1. opt. pass. 'Αποδιωθέλλειν, a. 1. inf. pass. 'Αποδιωθείσομαι, f. 1. pass. verbi ἀποδίωμι.

'Αποδοκέω, displicere. 'Αποδοκεῖν, res Herodoto dicitur quæ censetur non faciendæ. Th. δοκέω.

'Αποδοκιμάζω, vel 'Αποδοκιμίω, ῶ, improbo: non approbo, reprobo, rejicio: f. άσω. perf. ἀποδεδοκίμακα. a. 1. ἀπεδοκίμασα. 'Αποδοκιμάζομαι, improbor, rejicior: perf. pass. ἀποδεδοκίμασμαι, a. 1. pass. ἀπεδοκιμάσθην, a. 1. inf. pass. ἀποδοκιμασθῆναι. a. 2. sing. præt. ind. sic 'Αποδοκιμασία, ας, ἡ, improbatio, rejectio. 'Αποδόκιμ(Ο)-ος, ὁ, ἡ, minimè probus, non probandus, adulterinus. Omnia ex ἀπό, & δόκιμ(Ο)-ος. Th. δοκέω.

'Αποδοκιμασμένοι, erant in exercitu quasi rejectanei; Xenoph. l. 6. Pædiæ. Item ἀποδοκιμασίαι(Ο)-, reprobandus, &c. à præced. ἀποδοκιμάζω.

'Αποδόμην, reddere. a. 2. inf. Æol. pro ἀποδοῦναι. 'Αποδόμ(Ο)-ος, η, ον, a. 2. part. m. 'Αποδοῦναι, a. 2. inf. 'Απόδ(Ο)-ον, ἀποδότω, in plur. ἀπόδοτε, a. 2. imperat. act. 'Αποδόντας, a. 2. inf. m. verbi ἀποδίδωμι.

'Αποδόντωσις, εως, ἡ, fordium circa dentes purgatio: ex ἀπό, & ὀδούς.

'Απόδ(Ο)-ον, ἀποδότω, reddito, a. 2. imperat. & in plur. ἀπόδοτε· ab ἀποδίδωμι.

'Απόδ(Ο)-ος, ου, ὁ, Ion. pro ἄφοδ(Ο)-ος, abitus, discessus, digressus, reditus. Th. ὁδὸς, via.

'Απόδ(Ο)-ος, ῦς, pedibus carentis, gen. sing. ab ἄπους. Th. πῆς.

'Αποδόσιμ(Ο)-ος, ὁ, ἡ, ὸν, qui reddi (aut restitui) debet: ab ἀποδίδωμι.

'Αποδόσις, εως, ἡ, redditio, retributio, persolutio: à 2. perf. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποδίδωμι. Th. δίδωμι.

'Αποδοτὴρ, ῆρ(Ο)-, ὁ, redditor. 'Αποδοτικὸς, ὴ, ὸν, retributorius: ab eodem. Th.

'Απόδουλ(Ο)-ος, ου, ὁ, ἡ, ὸν, ex servo genitus: ex ἀπό, & δοῦλ(Ο)-ος.

'Αποδοῦναι, reddidisse, a. 2. inf. act. ab ἀποδίδωμι.

'Αποδοχεῖον, ου, τὸ, receptaculum, receptorium. Et

'Αποδοχὴ, ῆς, ἡ, receptio, admissio, approbatio, commendatio: ab ἀποδέχομαι.

'Αποδρυμόω, ῶ, obliquo, incurvo: a. 1. part. act. ἀποδρυμώσας, ὁ, inflectens, incurvans: a. 2. inf. ἀποδρυμῶσαι, inflexisse, incurvâsse: ex ἀπό, & δρυμός, ῶ. Th. δρυμός.

'Απόδρυμα, ατ(Ο)-, τὸ, quod manu alicunde carpitur: a. 1. perf. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποδρέπτω vel -πω.

'Αποδρυφθῆν, per Metaplasmum pro ἀποδρῦφθῆναι, dormiisse, a. 2. inf. verbi ἀποδαρθάνω.

'Απόδρα, aufuge, a. 2. imperat. act. 'Αποδράιλω, ης, η, aufugerim, a. 2. opt. 'Αποδράς, ᾶσα, ἄν, qui vel quæ aufugit, part. a. 2. act. vel parr. a. 1. ab ἀπέδρᾱν per Sync. pro ἀπέδρασα ab ἀποδρᾶναι.

'Αποδράσα, ας, ε, aufugerim, a. 1. opt. Æol. ab ἀποδιδράσκω.

'Απόδρασις, εως, ἡ, fuga, vitatio, desertio: a. 2. perf. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποδράω.

'Απόδρασις στρατείας, desertio acici, detrectatio militiæ.

'Αποδράω vel -πω, & ἀποδρήσομαι vel -πομαι, decerpo: ab ἀπό, & δρέπω vel πω.

'Αποδρᾶς, ῶ, fugio, effugio, aufugio: f. ἀποδράσω, p. ἀποδέδρακα. a. 1. ἀπέδρασα, & per Sync. ἀπέδρᾱν, unde part. ἀποδρᾶς, ᾶσα, ἄν, qu. ab ἀποδρᾶμι, a. 1. opt. Æol. ἀποδράσαι, ας, ε, a. 2. ind. ἀπέδρᾱν & ἀποδράμην. a. 2. imperat. ἀπόδρᾱθι, a. 2. inf. ἀποδρᾶναι. Ab ἀπό, & δρᾶω.

'Αποδρᾶψις, ecerpe, præs. imperat. act. ab ἀποδρᾶπτω, decerpo, f. ψω. p. φα. præs. pass. 'Αποδρᾶπτομαι. Ex ἀπό, & δρᾶπτω.

'Απόδρεψις, εως, ἡ, decerptio, collectio fructuum: a. 2. perf. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποδρέπτω.

'Αποδρῆναι, Ion. pro ἀποδρᾶναι, aufugisse, a. 2. inf. verbi ἀποδράω.

'Απόδρησις, Ion. pro ἀπόδρασις, εως, ἡ, fuga, quod vide.

'Αποδρέμ(Ο)-ος, ου, ὁ, ἡ, qui recurrit, cursu revertens, item cursu inferior: à præt. m. verbi ἀποδρέχω.

'Αποδρύπτω, abreptum, aut deglutitum perdo: ex ἀπό, & ῥῦπος; V.

'Αποζάω, ῶ, vitam quoquomodo ago, & per inopiam traduco & prorogo; parcè ac tenuiter vivo, &c. ut in Hom. ὅσον ἀποζῶν; quantum victui suppeteret; (dicitur & hoc διαζῆν, apud Platonem) & in Luciano, ἀποζῶντες ἐκ τῆς μισθαρνίας, Mercede viventes, &c. ex ἀπό & ζάω.

'Απόζεμα, τὸ, decoctum; ut apud Dioscoridem, ἀπόζεμα ὀρίγανου, origani decoctum; origani cocti seu fervefacti succus, vel jus, &c. ab ἀποζέω, fervefacio. Th. ζέω.

'Αποζύγνυμι, idem quod ἀποζέω, fervefacio, &c. item ἀποζέομαι, fervefio; unde ἀποζεσθεὶς, fervefactus, &c. ex ἀπό & ζέω.

'Αποζεύγνυμι, μ. ὄψω ἡ ἀποζεύξω, disjungo, sejungo, divido, &c. ex ἀπό & ζεύγνυμι.

'Αποζέω, redoleo, &c. ex ἀπό & ὄζω, vide.

'Αποζωγρέω, effingo, depingo, &c. ex ἀπό & ζωγρέω, vide.

'Αποζωννύω, recinctum esse, i. e. zona privari; exarmatum, exauthoratum esse, &c. aor. 1. infin. pass. ab ἀποζώννυμι, vel ἀποζώνυμι, discingo, zona privo, &c. ex ἀπό & ζώννυμι, vide.

'Αποθάλλω, defloresco, f. 1. ind. act. ἀποθαλῶ. a. 1. ind. ἀπέθηλα, ας, ε, præt. ind. act ἀπέθαλκα. p. pass. ἀπεθάλμην. Ex ἀπό & θάλλω.

'Αποθανεῖν, a. 2. inf. ἀποθάνω, ης, η, a. 2. sub. act. ἀποθανούμ(Ο)-, & in f. g. ἀποθανέομαι, gen. sing. a. 2. part. act. ab ἀποθνήσκω, morior.

'Αποθανέειν, Ion. pro ἀποθανεῖν, vel Att. ἀποθανεῖσθαι, 2. sing. f. 2. m. verbi ἀποθνήσκω.

'Αποθανέοισι, Dor. pro ἀποθανοῦσι, mortua, a. 2. part. act. f. g. vide ἀποθνήσκω.

'Αποθέριον, ου, τὸ, locus ubi vestimenta exuuntur: ab ἀποθύομαι.

'Αποθύω, vel 'Αποθύμαι, exuo, f. ἀποθύσω. p. κα. præs. part. 'Αποθύομαι, plusque perf. ἀποθύνυμαι, & in 3. plur. ἀποθύωνται. Ex ἀπό, & θύω, induo.

'Αποθῶ, ῷς, ῷ, reddidero, a. 2. subj. act. & 'Αποδώσω, εις, ει, reddam, retribuam, in 1. plur. ἀποδώσομεν, fut. 1. ind. & 'Αποθήλω, ῴης, ῴη, reddidero, retribuero, a. 2. opt. Attr. verbi ἀποδίδωμι.

'Αποθέν, ῥῶ, pedibus carentium, gen. plur. ab ἄπους. Th. πῆς.

'Αποιεῖν, pro ἀπέιπεν, a. 2. imperat. act.

'Αποιτεῖν, refutare, a. 2. inf. act. fic 'Αποεῖπον, Poët. a. 2 ind. pro ἀπέιπον. 'Αποείπω, a. 2. sub. act. ab ἀπό, & εἶπον.

'Αποίνυμι, exuo, spolio, ex ἀπό, & ἵνυμι; V.

'Αποῤῥάθω, separo, prohibeo, coerceo; apud Poëtas est pro seq. ἀποείργω, & ἀπέργω.

'Αποείργω, Poët. pro ἀπέργω, ab ἀπείργω, arceo, dirimo. Th. εἴργω.

'Αποέρσας, ας, ε, corrupit, a. 1. Æol. sine augmento, ab 'Απείρσω. Th. ἔρσω, f. 1. Æol. ἔρσω. Hinc 'Αποίρσι, pro ἀπέρσει, f. 1. Æol.

'Αποέρσω, abreptum, aut deglutitum perdo: ex ἀπό, & ἔρσω; V.

'Αποζάω, ῶ, vitam quoquomodo ago, & per inopiam traduco & prorogo; parcè ac tenuiter vivo, &c. ut in Hom. ὅσον ἀποζῶν; quantum victui suppeteret; (dicitur & hoc διαζῆν, apud Platonem) & in Luciano, ἀποζῶντες ἐκ τῆς μισθαρνίας, Mercede viventes, &c. ex ἀπό & ζάω.

'Αποζέμα, τὸ, decoctum; ut apud Dioscoridem, ἀπόζεμα ὀρίγανου, origani decoctum; origani cocti seu fervefacti succus, vel jus, &c. ab ἀποζέω, fervefacio. Th. ζέω.

'Αποζύγνυμι, idem quod ἀποζέω, fervefacio, &c. item ἀποζέομαι, fervefio; unde ἀποζεσθεὶς, fervefactus, &c. ex ἀπό & ζέω.

'Αποζεύγνυμι, μ. ὄψω ἡ ἀποζεύξω, disjungo, sejungo, divido, &c. ex ἀπό & ζεύγνυμι.

'Αποζέω, redoleo, &c. ex ἀπό & ὄζω, vide.

'Αποζωγρέω, effingo, depingo, &c. ex ἀπό & ζωγρέω, vide.

'Αποζωννύω, recinctum esse, i. e. zona privari; exarmatum, exauthoratum esse, &c. aor. 1. infin. pass. ab ἀποζώννυμι, vel ἀποζώνυμι, discingo, zona privo, &c. ex ἀπό & ζώννυμι, vide.

'Αποθάλλω, defloresco, f. 1. ind. act. ἀποθαλῶ. a. 1. ind. ἀπέθηλα, ας, ε, præt. ind. act ἀπέθαλκα. p. pass. ἀπεθάλμην. Ex ἀπό & θάλλω.

'Αποθανεῖν, a. 2. inf. ἀποθάνω, ης, η, a. 2. sub. act. ἀποθανούμ(Ο)-, & in f. g. ἀποθανέομαι, gen. sing. a. 2. part. act. ab ἀποθνήσκω, morior.

'Αποθανέειν, Ion. pro ἀποθανεῖν, vel Att. ἀποθανεῖσθαι, 2. sing. f. 2. m. verbi ἀποθνήσκω.

'Αποθανέοισι, Dor. pro ἀποθανοῦσι, mortua, a. 2. part. act. f. g. vide ἀποθνήσκω.

'Αποθέριον, ου, τὸ, locus ubi vestimenta exuuntur: ab ἀποθύομαι.

'Αποθύω, vel 'Αποθύμαι, exuo, f. ἀποθύσω. p. κα. præs. part. 'Αποθύομαι, plusque perf. ἀποθύνυμαι, & in 3. plur. ἀποθύωνται. Ex ἀπό, & θύω, induo.

'Αποθῶ, ῷς, ῷ, reddidero, a. 2. subj. act. & 'Αποδώσω, εις, ει, reddam, retribuam, in 1. plur. ἀποθώσομεν, fut. 1. ind. & 'Αποθήλω, ῴης, ῴη, reddidero, retribuero, a. 2. opt. Attr. verbi ἀποδίδωμι.

'Αποθέν, ῥῶ, pedibus carentium, gen. plur. ab ἄπους. Th. πῆς.

'Αποιεῖν, pro ἀπέιπεν, a. 2. imperat. act.

'Αποιτεῖν, refutare, a. 2. inf. act. fic 'Αποεῖπον, Poët. a. 2 ind. pro ἀπέιπον. 'Αποείπω, a. 2. sub. act. ab ἀπό, & εἶπον.

'Αποίνυμι, exuo, spolio, ex ἀπό, & ἵνυμι; V.

'Αποῤῥάθω, separo, prohibeo, coerceo; apud Poëtas est pro seq. ἀποείργω, & ἀπέργω.

'Αποείργω, Poët. pro ἀπέργω, ab ἀπείργω, arceo, dirimo. Th. εἴργω.

'Αποέρσας, ας, ε, corrupit, a. 1. Æol. sine augmento, ab 'Απείρσω. Th. ἔρσω, f. 1. Æol. ἔρσω. Hinc 'Αποίρσι, pro ἀπέρσει, f. 1. Æol.

'Αποέρσω, abreptum, aut deglutitum perdo: ex ἀπό, & ἔρσω; V.

'Απόζεμα, τὸ, decoctum; ut apud Dioscoridem, ἀπόζεμα ὀρίγανου, origani decoctum; origani cocti seu fervefacti succus, vel jus, &c. ab ἀποζέω, fervefacio. Th. ζέω.

'Αποζύγνυμι, idem quod ἀποζέω, fervefacio, &c. item ἀποζέομαι, fervefio; unde ἀποζεσθεὶς, fervefactus, &c. ex ἀπό & ζέω.

'Αποζεύγνυμι, μ. ὄψω ἡ ἀποζεύξω, disjungo, sejungo, divido, &c. ex ἀπό & ζεύγνυμι.

'Αποθλίβ(Ο)-ω, ὁ, ἡ, ὸν, idem quod ἀπόθλιβ(Ο)-ω.

'Αποθόρνυμι, μ. ὄρσω ἡ ἀποθορέω, ῶ, cursu discessurus, f. 1. part. m. ex

'Αποθύω, curro, f. θύσομαι' ex ἀπό & θύω.

'Αποθυμαίρω, longè prospecto; speculor, exploro; diligenter animadverto, &c. ex ἀπό & θυμαίρω, vide.

'Αποθῆκαι, ῶν, ἡ, horreum. nom. pl. ἀποθῆκαι, αἱ. ab ἀποτίθημι, in a. 1. act. ἀπέθηκα, depositi: quòd in horreo deponantur fruges.

'Αποθλασμὸς, ὁ, ὁ, exactio, seu fractus, &c. ex ἀπό & θλασμὸς, ὁ, ὁ, lactatio, vel lactis haustus; à θλάζω, quod vide.

'Αποθηλύω, μ. υσω; effœmino, emollio; ex ἀπό & θηλύω, idem; à Th. θῆλυς, vide.

'Αποθησίω, ῶ; effero, efferatum reddo, &c. Item, ad feritatem seu crudelitatem incito, &c. ex ἀπό & θησίω, in ferinam naturam verto; à θησίον, το, vide.

'Αποθησαυρίζω, recondo, congero pro thesauro: f. ἰσω. p. ἀποτεθησαύρικα. A θησαυρίζω, quod à θησαυρὸς.

'Αποθήσομαι, reponam, f. 1. m. ex ἀποτίθημι.

'Αποίδιπτος, ου, ὁ, non concupitus; ὁ μὴ ποθούμ(Ο)-ος, ὴ μὴ φιλούμ(Ο)-ος, &c. ex α priv. & ποθέω, vide.

'Αποθνόω, ῶ, cumulo; seu aggere obstruo; exaggero, &c. ex ἀπό & θὶς, aut θὶς, ινὸς; acervus, cumulus, agger, &c. Unde θνόδευμ, aggere obstrui, &c.

'Αποθλασμὸς, ὁ, ὁ, fractio, defractio, fractura, &c. ex ἀπό & θλάω, vide.

'Αποθλίβω, opprimo, f. ψω. p. ἀποτέθλιφα. Ex ἀπό & θλίβω.

'Αποθνήσκω, 3. sing. opt. præs. 'Αποθνήσκοιτο, τὸν. acc. sing. part. præs. ab

'Αποθνήσκω, morior, f. 2. m. ἀποθανέομαι. p. ἀποτέθνηκα. a. 2. ἀπέθανον. a. 2. sub. ἀποθάνω, ης, η, a. 2. inf. ἀποθανεῖν, a. 2. part. ἀποθανὼν, ὼσα, όν, Th. θνήσκω.

'Αποθρῴσκω, desilire. Th. θρῴσκω.

'Αποθρῴσκ(Ο)-, 3. plur. præs. ind. ab ἀποθλέμεν, ponor.

'Αποθρωίζω, idem quod θρωίζω; folia fici arboris colligo, &c. quod à θρῖον, τὸ, vide.

'Αποθρῴζω, pro ἀποθλίβω, demeto; vide θρῴζω.

'Αποθρῳξ, impubes, ἄπωθ(Ο)-; vel depilis, carens pilis; ἄθρῳξ, &c. Unde ἀπότριχος, αν, οὶ; impuberes; apud Callim. teste Eust. ex ἀπό, priv. & θρῖξ, vide.

'Απόθρον(Ο)-, à throno veniens; ut ἀπόθρονοι δῖοι; apud Nazan. à sedibus gloria emanans, &c. ex ἀπό & θρόν(Ο)-, vide.

'Αποθρῴσκω, desiliant, 3. plur. præs. sub. ab

'Αποθρῴσκω, desilio, resilio, exsilio: ex ἀπό & θρῴσκω.

'Αποθυμίω, ῶ, idem quod ἀθυμίω, id vide.

'Αποθύ-

'Αποθύμι@-, ῳ, ὁ ἡ ἡ, ingratus animo, invisus, ab ἀπὸ & θυμὸς, ῦ, ὁ, mens, qu. diversùm à mente.

'Αποθυνίζω, expungo, repudio, decipio, &c. ex ἀπὸ & θυνίζω, pungo, stimulo; scil. ut piscator thunnum citidentes à θύν@-, vide.

'Απόιητος, sine arte factus, &c. ex α priv. & ποίη, vide.

'Αποικία, ας, ἡ, colonia: indè 'Αποικίω, ῶ, aliunde habitatum venio, migro in coloniam, f. ἧσω. Et 'Αποικίζω, in coloniam deducor: pass. 'Αποικίζομαι, in coloniam deducor: præt. pass. ἀποίκισμαι, à cujus 1. pers. sing. fic 'Αποικισμὸς, ῦ, ὁ, coloniæ deductio. part. præt. pass. 'Απῳκισμέν@-, η, ον, in coloniam deductus. a. 1. ind. pass. 'Απῳκίσθην, ης, η, cujus part. 'Απῳκισθεὶς, είσα, έν. Omnia ab ἀπὸ & οἶκ@-.

'Αποικὶς, ίδος, ἡ, & ἀποικ@-, ὁ, colonus, in coloniam aliquam missus: ex ἀπὸ & οἶκ@-, domus. Hinc 'Αποικίσαι, colonos aliquò mittere, a. 1. inf. verbi ἀποικίζω.

'Αποικοδομέω, devasto, demolior, diruo, &c. ex ἀπὸ & οἰκοδομέω, vide.

'Αποινα, τὰ, pretia loco pœnæ debita, ex α, & ποινὴ, ῆς, ἡ, pœna. Vel ἄποινα, qu. ἄφοινα, munera, quæ dantur ἵνηκα φόνω.

'Αποινᾶν, redimere, præf. inf. ab ἀποινάω, ῶ. Th. ἀποινα.

'Αποιν@-, ος, ὁ, sine qualitate, qualitatis expers, &c. ex α priv. & ποῖ@-, vide.

'Αποίσετον, f. 1. dual. auferant, ab ἀποφέρω, f. ἀποίσω. a. 1. ἀπηύγκα. Th. φέρω.

'Αποισῶ, Dor. pro ἀποίσω, auferam, f. 1. verbi ἀποφέρω. Th. φέρω.

'Αποκάμ@-, η, ον, præt. part. Ex ἀπὸ & κάρμος, labeo.

'Αποκαθεύδω, seorsùm dormio; secubo; ἀποκοιτῶ, item, obdormio, &c. ex ἀπὸ & καθεύδω.

'Αποκαθήλω, refigo; unde, ἀποκαθήλασις, εως, ἡ, quasi refixio; ex ἀπὸ & καθηλόω, vide.

'Αποκαθῆμαι, deses sum, desideo; sum languidus, &c. Unde ἀποκαθήμ@-ίη, mulier menstruata; αἱμορῤῥοῦσα; Levit. c. 15. & Ezech. c. 22. ex ἀπὸ & κάθημαι, vide.

'Αποκαθίζω, sedem repeto; sedeo seorsum, &c. ex ἀπὸ & καθίζω, vide.

'Αποκαθιστᾶ, restituit, 3. sing. ind. act. ab ἀποκαθίστημι, ῶ.

'Αποκαθίστημι, & 'Αποκαθιστάω, ῶ, & ἀποκαθιστάνω, restituo, f. ἀποκατα-ήσω. perf. ἀποκατέστηκα. a. 1. ἀποκατέστησα. a. 1. pass. ἀποκατεάθην, restitutus fui. a. 1. sub. ἀποκατασταθῶ, restituar. Ex ἀπὸ & καθίστημι, quod ex κατ, & ἵστημι.

'Αποκαθίων, 1. vel 3. pl. imperf. act. ex ἀπὸ, κατ, & ἵστημι.

'Αποκαίρι@-, inter pestivus; item, ἄκαιρος; i. e. absurdus; in Epigr. ex ἀπὸ & καιρὸς.

'Αποκαίω, aduro, exuro: ex ἀπὸ & καίω.

'Αποκαλύπτω, detego, revelo: f. ψω. p. ἀποκαλύφα. a. 1. ἀπεκάλυψα. a. 1. inf. ἀποκαλύψαι. perf. pass. ἀποκάλυμμαι, a. 1. pass. ἀπεκαλύφθην. a. 1. sub. ἀποκαλυφθῶ, revelatus fuero. a. 1. inf. pass. ἀποκαλυφθῆναι. f. 1. pass. ἀποκαλυφθήσομαι. Ex ἀπὸ & καλύπτω.

'Αποκάλυψις, εως, ἡ, revelatio: patefactio: à 2. pers. sing. præt. pass. ind. verbi ἀποκαλύπτω.

'Αποκαπύω, effio, exspiro: ab ἀπὸ & καπύω, flo, quod à κάπτω, flo, spiro.

'Αποκαρδοκία, ας, ἡ, attenta exspectatio. Ex ἀπὸ, κάρα, & δοκέω.

'Αποκάρμω, τὸ, quod tondendo resecatur, &c. item, ἀπόκαρσις, tonsura; utrumq; ab ἀποκείρω, qu. vide.

'Αποκαρπολογία, ας, ἡ, paleas, seu festucas alicunde lego, &c. ex ἀπὸ & καρφολογία, ᾶς; paleas seu festucas lego, &c. ex κάρφ@-, palea; & λέγω, lego, i. e. colligo, &c.

'Αποκαταλλάσω, reconcilio, f. ξω. perf. ἀποκατήλλαχα. a. 1. ἀπεκατήλλαξα. Ex ἀπὸ & καταλλάσσω.

'Αποκατάστασις, εως, ἡ, restitutio, ab ἀποκαθίστημι.

'Αποκατίδω, Ion. pro ἀποκαθίω, residens, quod ex κάθημαι, sedeo. Th. ἧμαι.

'Αποκατ-εθέλω, ες, η, restitutus fui, a. 1. ind. pass. ab ἀποκαθίστημι.

'Αποκατίσημι, depono, repono, &c. ex ἀπὸ & καταθίσημι, quod vide.

'Απόκαυλ@-, caule recisò non regerminans; unde, ἀπόκαυλα, τὰ; quæ caule recisò non regerminant; unde ἀποκαυλίω, decaulesco; i. e. caulem amitto, seu deperdo, &c. ἀποκαύλησις, caulis amissio & abjectio; extirpatio (de caule) item, decurtatio, &c. ἀπόκαυλις; idem. ἀποκαυλίζω; decutio, decurto; proprie, revello seu exscindo, unà cum ipso caule, &c. omnia ex ἀπὸ & καυλὸς, vide.

'Απόκειμαι, ευμαι, ται, seponor, reponor. 'Απόκειται, statutum est. præf. part. 'Αποκείμεν@-, η, ον, sepositus, a, um. f. ἀποκείσομαι. imperf. ἀπεκείμην, ου, τo. præf. inf. ἀπόκεισθαι. Ex ἀπὸ & κεῖμαι.

'Αποκείρω, detondeo, incido, item decutio, spolio: f. ἀποκερῶ, & Æol. ἀπόκερσω. a. 1. ἀπέκερσα, & ἀπέκρσα, ας, ε. Ab ἀπὸ & κείρω.

'Αποκεκλυμμένως, apertè, palàm; Isocr. est adv. ab ἀποκαλύπτω, vide.

'Αποκεκλίατο, Ion. pro ἀπεκλίνητο, 3. pl. pluq. perf. pass. verbi ἀποκλίνω.

'Αποκεκλησμέν@-, η, ον, inclusus, part. perf. ab ἀποκλείω. Th. κλείω.

'Αποκεκρυμμέν@-, η, ον, occultatus, perf. part. pass. hinc 'Αποκεκρυμμένως, adv. ab ἀποκρύπτω, occulto, Th. κρύπτω.

'Αποκερματίζω, facultates dissipo; in æris minutulos numos redigo; idem quod κερματίζω, in minutos numulos comminuo; & generaliter in minuta scindo seu comminuo, &c. à κέρμα, τὸ, vide. Unde κερμάτιον, τὸ, numulus minutus, &c.

'Αποκέρσω, Æol. pro ἀποκερῶ, detondeam, f. 1. verbi ἀποκείρω. Th. κείρω.

'Αποκεφαλίζω, amputo caput, decollo: f. ίσω. perf. ἀποκεκεφάλικα. a. 1. ἀπεκεφάλισα. Ex ἀπὸ & κεφαλὴ.

'Αποκνδία, negligo, solicitus non sum; ἀκνδία, ἀφροντίζω; ex ἀπὸ priv. & κῆδ@-; vide. Unde sign. etiam, lugeo.

'Αποκιδάρεω, cidari denudo; ex ἀπὸ & κιδάρις, vide.

'Αποκιονᾶδαι, seu ἀποκιῆδαι, in hederam verti seu abire; in hederam degenerare; & q. d. hederascere, &c. ex ἀπὸ & κισσὸς, vide.

'Αποκινία, ᾶ, amoveo, removeo: ex ἀπὸ & κινέω, ῶ.

'Απόκιν@-, ος, ὁ, recessus, discessus, fuga: ab eodem Th.

'Αποκλαίω, εις, ει, lugeo: f. ἀποκλαύσω. Ex ἀπὸ & κλαίω.

'Αποκλάξε, Dor. pro ἀποκλείσας· vide ἀπόκλαξον.

'Απόκλαξον, exclude, Dor. pro ἀπόκλεισον. a. 1. imperat. à κλείω; claudo, f. κλείσω, & Dor. κλᾶξω, verso ει in α, hinc a. 1. ἔκλαξα. a. 1. imperat. κλᾶξον.

'Απόκλαρ@-, ου, ὁ, Poët. & Dor. pro ἀπόκληρ@-, exsors. Ex ἀπὸ & κλῆρ@-.

'Αποκλινίζω, & 'Αποκλίνω, Ion. & Poët. pro ἀποκλείω, occludo.

'Αποκλείω, occludo, f. ἀποκλείσω. p. ἀποκέκλεικα. a. 1. ἀπέκλεισα. a. 1. sub. ἀποκλείσω, γς, γ. Th. κλείω.

'Αποκλίπτω, furor, furripio, f. 1. ψω. Ex ἀπὸ & κλέπτω.

'Απόκληρ@-, sine sorte; exhæres; vide in ἀπόκλαρ@-; unde ἀποκληρόω; allego; exortem facio; sorte distribuo; exhæredo; ad sortes rem traduco, &c. à quo, ἀποκλήρωσις, attributio munerum sigillatim unicuique facta; vicésq; fungendi officii attributæ, &c. ἀποκληρόσασθε etiam dicuntur fatales hominum sortes, apud Genethliologos.

'Αποκλιθείς, είσα, έν, reclinatus, a. 1. part. pass. Poët. pro ἀποκλιθείς, verbi ἀποκλίνω, Th. κλίνω.

'Αποκλίνω, inclino, vergo, f. νῶ. Ex ἀπὸ & κλίνω.

'Απόκλιμα, ατ@-, τὸ, acclivitas: à 1. pers. sing. præt. pass. verbi ἀποκλίνω.

'Απόκλισις, εως, ἡ, inclinatio, à 2. pers. sing. præt. pass. verbi ἀποκλίνω.

'Αποκναίω, tædio afficio, & molestia; malè habeo, affligo, vexo, &c. Item, obtundo, eneco, loquacitate, scil. Item exhaurio, &c. Denique, abrado, erado, &c. Sed id potiùs sign. ἀποκνάω, ex ἀπὸ & κνάω, quod vide.

'Αποκνίω, torpeo, pigresco; subterfugio; reformido; me piget; rejicio, &c. Unde ἀπόκνησις, εως, ἡ, detrectatio alicujus laboris aut officii, ex pigritia aut metu, &c. Item, ἀποκνησιπόνος, fugiens laboris; piger, ignavus, &c. ex ἀπὸ & ὀκνέω, vide.

'Αποκνίζω, vellico, amputo, evello, decerpo, &c. Unde, ἀπόκνισις, εως, ἡ, amputatio, contortio, &c. ut ἀποκνίσης τῆς ὀσφύος; Theophr. contortiones foliorum vitis, &c. ex ἀπὸ & κνίζω, vide. Unde etiam, ἀπόκνισμα, ατ@-, τὸ, fructum, rei alicujus pro, rité ungue abscissum, seu abruptum.

'Αποκνιχίζω, vel ἀποκνυχίζω; (quod & ἀποκυγχόζειν dicitur). concha aut testâ excipio; aut in ipsâm diffundo ac repono, &c. ex ἀπὸ & κόγχη, vide.

'Αποκοιτίω, foris cubo; secubo; pernocto, &c. Item, ἀπόκοιτις; seorsum cubans; adulter, &c. ex ἀπὸ & κοίτη, vide.

'Αποκολούω, idem quod κολπόω, in sinus contraho; sinuo, &c. à Th. κόλπ@-.

'Αποκολυμβάω, elabor natando; natando aufugio, &c. ex ἀπὸ & κολυμβάω, vide.

'Αποκομάω, ῶ, comis nudo, tondeo, &c. ex ἀπὸ & κομάω, vide.

'Απόκομμα, ατος, τὸ, fructum, fragmentum: à 1. pers. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποκόπτω.

'Αποκοπὴ, ῆς, ἡ, abscissæ, gen. sing. f. g. a. 2. parr. pass. ab ἀποκόπτω.

'Αποκοπὴ, ῆς, ἡ, abscissio. 'Αποκοπὴωσι, a, 2. i. f. pass. ab

'Αποκόπτω, abscindo, f. ψω. p. ἀποκέκοφα. a. 1. ἀπέκοψα. a. 2. pass. ἀπεκόπην. a. 2. parr. pass. κοπεὶς, εἶσα, ἐν. Th. κόπτω.

'Αποκορσόω, detondeo; ex ἀπὸ & κορσόω, tondeo; à κορσὴ, vide.

'Αποκορυθίν π, paucis rem expedire, præf. inf. à κορυθόω, ῶ, impleo. Th. κορυφὴ.

'Απόκ@-, ος, ὁ ἡ ἡ, vellere carens: ab α, & πείκω.

'Αποκοσμέω, ῶ, aufero, amoveo, recondo quæ ordine collocata erant; Od. ν. Item, ornatum adimo, ornatu privo, &c. ἀποκόσμι@-, ε, ὁ ἡ ἡ, qui procul à mundo degit; qui in secessu & monasterio vivit, &c. ex ἀπὸ & κόσμ@-; unde κοσμέω, & κόσμι@-, &c. vide.

'Αποκυιθείς, είσα, έν, reclinatus, a. 1. part. pass. Poët. pro ἀποκλιθείς, verbi ἀποκλίνω, Th. κλίνω.

'Αποκυλίω, est, quod, à potu, in poculo vini relictum est effundere, ut sonitum edat; in κύπελλον effundo, ità ut sonitum reddat, &c. Unde, ἀποκυλισμὸς, dicitur certamen i'lud seu lusus potorum, quo postquam biberunt reliquum sic è poculo ejiciunt ut sonet, &c. Cicero Tuscul. 1. ex Xenoph. ἐλλιωικ. lib. 2. ex ἀπὸ & κυλίζω, cottabo ludo vel certo; item, pro vomere, evomere, &c. à κύπελλ@-, vide.

'Απυκόψιν, abscissurum esse, f. 1. inf. act. ab ἀποκόπτω.

'Αποκρεδίζω, e ramo ficulneo, qui κρέδη dicitur, aufero; seu ramum ficulneum amputo, &c. ex ἀπὸ & Th. κρέδη, vide.

'Αποκρεμπαλίζομαι, & ἀποκρεμπαλάω; crapulam edormio, seu exhalo; vel expergiscor è crapula, &c. Unde ἀποκρεμπαλισμὸς, ῦ, ὁ, crapulæ exhalatio; reditio ad sobrietatem, exhalato veterno & crapula, &c. ex ἀπὸ & κρεμπάλη; unde κρεμπαλάω, ῶ, crapulam sentio; dolore capitis laboro, ex nimio potu; item, desipio; seu deliro per crapulam; vino dementor, &c.

'Αποκρεννίζω, (Poët.) caput amputo, ex ἀπὸ & κρέννω, quod vide.

'Αποκρεπία, cohibeo, compesco; item, retineo, ex ἀπὸ & κρεπτέω, vide.

'Απόκρεως, carnisprivium vocant; i. e. tempus quo à carnibus abstinetur; &c. ex ἀπὸ & κρέας, vide.

'Αποκρημν@-, ος, ὁ, ἡ, præruptus. Th. κρημνὸς.

'Αποκρινδὸν, selectim, separatim, seorsum, &c. est adv. ab ἀποκρίνω, secerno, separo.

'Αποκρεδάω, idem quod ἀποκρεμπαλάω, vide.

'Αποκρεδύω, secerno, excerno, idem quod & ab ἀποκρίνω.

'Απόκρεμα, ατος, τὸ, responsum, decretum: à 1. pers. sing. præt. pass. ind. verbi ἀποκρίνω. Th. κρίνω.

'Αποκρίναδαι, a. 1. inf. m. ab ἀποκρίνομαι, Th. κρίνω.

'Αποκρισίντε, remoti, dual. num, a. 1. part. pass. Poët. ab ἀποκρίνομαι.

'Αποκρίνομαι, respondeo. f. 1. pass. ἀποκριθήσομαι, perf. pass. ἀποκέκριμαι. a. 1. pass. ἀπεκρίθην, ης, η, respondi, a. 1. imperat. p. ss. ἀποκρίθητι, ήτω· & in 2. plur. ἀποκρίνητε, respondete, a. 1. part. pass. ἀποκριθεὶς, είσα, έν. a. 1. m. ἀπεκρινάμην, ω, ατο, respondi. Th. κρίνω.

'Αποκρίνω, secerno, excerno, separo, &c. Item, deligo, eligo, seligo, &c. Item, rejicio, improbo, reprobo, rejicio, abjudico, &c. Cui opponitur ἀγκρίνω, admitto, &c. ex ἀπὸ & κρίνω.

'Απόκρισις, εως, ἡ, responsio, 'Απόκρισιν δίδωμι, responsum dare. In nom. plur. 'Αποκρίσεις, à 2. pers. sing. præt. pass. ind. verbi ἀποκρίνομαι. Th. κρίνω.

'Αποκριτικὸς, ὴ, όν, judicialis, ab eodem Them.

'Απόκριτ@-, selectus; ἔγκριτ@-; sic dicuntur quæ Deo dicata sunt, ut eximia & ἐξαίρετα; ab ἀποκρίνω.

'Αποκροτίω, crepito, plausito; ut ἀποκροτῶ τοῖς δακτύλοις; apud Strabonem. Unde, ἀποκρότημα, τος, τὸ, digitorum concrepatio, seu crepitus; δακτύλων ἀποκρότημα; quod dicitur de re nihili atq; aliernenda, &c. ex ἀπὸ & κροτέω, vide.

'Απόκροτος, ος, ὁ ἡ ἡ, durus, asper, rigidus; τραχὺς, σκληρὸς, &c. ex ἀπὸ & κρότος, vide.

'Αποκρούω, instar salientis aquæ profilio; P. ut. Symp. 7. quæst. 1. &c. ex ἀπὸ & κρηνίζω; in salientis modum effluo; à Th. κρήνη, vide.

'Αποκρούεδαι, propulsare: ab ἀπὸ & κρόω.

'Αποκρύπησκα, vel ἀποκρύπισκα, Ion. pro ἀπέκρυπτε, 3. sing. imperf. act. ab

'Αποκρύπτω, abscondo, f. ψω. p. ἀποκέκρυφα. a. 1. ἀπέκρυψα. a. 2. ἀπέκρυβον. perf. pass. ἀποκέκρυμμαι, ψαι, πται. Th. κρύπτω.

'Αποκρυφὴ, ῆς, ἡ, latebra.

'Απόκρυφ@-, ος, ὁ, ἡ, abscónditus: ab eodem Th.

'Απόκρυψις, εως, ἡ, abscónsio, occultatio: à 2. pers. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποκρύπτω.

'Απκτάομαι, q. d. possessionem amitto rei alicujus; alieno; à dominio meo amitto, emancipo, &c. ex ἀπὸ & κτάομαι, vide.

'Αποκτεμέω, interficere, a. 1. inf. Ion. ut & ἀποκταμέμεναι, a. 1. inf. Dor. pro ἀποκτεῖναι. 'Αποκταμένω, a. 1. inf. pass. 'Αποκτανθῆναι, a. 1. sub. 'Αποκτεῖναι, a. 1. inf. 'Αποκτείνας, ασα, αν, a. 1. parc. act. verbi

'Αποκτείνω, occido, aboleo, f. αποκτενῶ. perf. ἀπέκτακα. a. 1. act. ἀπέκτεινα. a. 1. sub. ἀποκτείνω, γς, γ. a. 1. inf. ἀποκτεῖναι. part. a. 1. ἀποκτείνας, ασα, αν. a. 2. ἀπέκτανον. præt. m. ἀπέκτονα. perf. pass. ἀπέκταμαι & ἀπέκτασμαι, αισαι, αται, tanquam à perf. act. ἀπέκτακα. a. 1. pass. ἀπεκτάνθην, ocesius fui. a. 1. inf. ἀποκταν θῆναι. Th. κλείω.

'Αποκτιέτε, 2. plur. ἀποκτιέτε, 2. sing. f. 1. ut ἀποκτιῆτε, 3. plur. ejuidem temp. ab ἀποκτείνω.

'Αποκτίνω, ἀποκτίνω, & ἀποκτυίω, interficio, occido, &c. idem quod, & ab ἀποκτείνω.

'Αποκτυπέω, idem quod πτυπέω; sonum edo vel cieo; pulsu sonitum excito, &c. vide.

'Αποκλιγύναι, occidere, necem inferre, præf. inf. act. 'Αποκτιγυίτα, occidentem, acc. sing. præf. part. ex ἀπὸ & κτίννυμι. Th. κλείνω.

'Αποκυίω, ῶ, gigno, f. ἧσω. p. ἀποκυίηκα. a. 1. ἀπεκύησα, progenui Ex ἀπὸ & κυέω, ῶ, sum gravida, quod idem cum κύω, prægnans sum, in utero gesto: item oficulor.

'Αποκύησις, εως, ἡ, puerperium, conceptus, conceptio, &c. Verbale à præced. ἀποκυίω; pro quo dicitur etiam ἀποκυίσκω; idem; pario; q. d. defæto; i. e. fœtum depono, &c.

'Αποκυλίζω, & ἀποκυλινδέω; devolvo, seu volvendo amoveo; volvendo amolior, &c. (idem quod sequens ἀποκυλίω) ex ἀπὸ & κυλίζω, κυλίνδω, vel κυλινδέω; idem quod Th. κυλίω, volvo. voluto, &c.

'Αποκυλίω, devolvo, amoveo: f. ἴσω. perf. ἀποκεκύλικα. a. 1. ἀπεκύλισα, perf. pass. ἀποκεκύλισμαι. Th. κυλίω.

'Αποκυματίζω, undis agito; Plut. ex ἀπὸ & κυματίζω, vide.

'Αποκυρόω, abrogo; auctoritate privo; irritum facio, &c. ex ἀπὸ & κυρόω, ῶ; auctoritatem do, &c. Vide.

'Αποκωλύω, idem quod κωλύω, impedio.

'Αποκωρέω, mutum reddo; item, exsurdo, &c. ex ἀπὸ & κωφὸς, vide.

'Απολαγχάνω, idem fere quod λαγχάνω, sortior.

'Απολακίω, idem quod ἀπολακίω, (quod idem sign. cum ἀποκερτίω) crepo, crepito; crepitum do, &c. Unde ἀπόλακημα, crepitus; item, ῥάπισμα; ictus flagelli, colaphus, &c. ex ἀπὸ & λακάω, vide.

'Απολακτίζω, μ, ίσω, p. ικα, calce ferio; recalcitro; resilio, repell. Plautus, ἀπολακτίζω, inimicos meos, &c. ex ἀπὸ & λακτίζω, vide.

'Απολαλέω, garrio, effutio; item, renuo, sermone recuso, &c. ex ἀπὸ & λαλέω.

νισμα, ατ@-, τὸ, fructum, rei alicujus pro, rité ungue abscissum, seu abruptum.

'Αποκοχίζω, vel ἀποκυχύζω; (quod & ἀποκυγχόζειν dicitur). concha aut testâ excipio; aut in ipsâm diffundo ac repono, &c. ex ἀπὸ & κόγχη, vide.

'Αποκοιτίω, foris cubo; secubo; pernocto, &c. Item, ἀπόκοιτις; seorsum cubans; adulter, &c. ex ἀπὸ & κοίτη, vide.

'Αποκολούω, idem quod κολπόω, in sinus contraho; sinuo, &c. à Th. κόλπ@-.

'Αποκολυμβάω, elabor natando; natando aufugio, &c. ex ἀπὸ & κολυμβάω, vide.

'Αποκομάω, ῶ, comis nudo, tondeo, &c. ex ἀπὸ & κομάω, vide.

'Απόκομμα, ατος, τὸ, fructum, fragmentum: à 1. pers. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποκόπτω. Th. κόπτω.

'Αποκοπὴ, ῆς, ἡ, abscissæ, gen. sing. f. g. a. 2. parr. pass. ab ἀποκόπτω.

'Αποκοπὴ, ῆς, ἡ, abscissio. 'Αποκοπὴωσι, a, 2. i. f. pass. ab

'Αποκόπτω, abscindo, f. ψω. p. ἀποκέκοφα. a. 1. ἀπέκοψα. a. 2. pass. ἀπεκόπην. a. 2. parr. pass. κοπεὶς, εἶσα, ἐν. Th. κόπτω.

'Αποκορσόω, detondeo; ex ἀπὸ & κορσόω, tondeo; à κορσὴ, vide.

'Αποκορυθίν π, paucis rem expedire, præf. inf. à κορυθόω, ῶ, impleo. Th. κορυφὴ.

'Απόκ@-, ος, ὁ ἡ ἡ, vellere carens: ab α, & πείκω.

'Αποκοσμέω, ῶ, aufero, amoveo, recondo quæ ordine collocata erant; Od. ν. Item, ornatum adimo, ornatu privo, &c. ἀποκόσμι@-, ε, ὁ ἡ ἡ, qui procul à mundo degit; qui in secessu & monasterio vivit, &c. ex ἀπὸ & κόσμ@-; unde κοσμέω, & κόσμι@-, &c. vide.

'Αποκυθείς, είσα, έν, reclinatus, a. 1. part. pass. Poët. pro ἀποκλιθείς, verbi ἀποκλίνω, Th. κλίνω.

'Αποκυλίω, est, quod, à potu, in poculo vini relictum est effundere, ut sonitum edat; in κύπελλον effundo, ità ut sonitum reddat, &c. Unde, ἀποκυλισμὸς, dicitur certamen i'lud seu lusus potorum, quo postquam biberunt reliquum sic è poculo ejiciunt ut sonet, &c. Cicero Tuscul. 1. ex Xenoph. ἐλλιωικ. lib. 2. ex ἀπὸ & κυλίζω, cottabo ludo vel certo; item, pro vomere, evomere, &c. à κύπελλ@-, vide.

'Απυκόψιν, abscissurum esse, f. 1. inf. act. ab ἀποκόπτω.

'Αποκρεδίζω, e ramo ficulneo, qui κρέδη dicitur, aufero; seu ramum ficulneum amputo, &c. ex ἀπὸ & Th. κρέδη, vide.

'Αποκρεμπαλίζομαι, & ἀποκρεμπαλάω; crapulam edormio, seu exhalo; vel expergiscor è crapula, &c. Unde ἀποκρεμπαλισμὸς, ῦ, ὁ, crapulæ exhalatio; reditio ad sobrietatem, exhalato veterno & crapula, &c. ex ἀπὸ & κρεμπάλη; unde κρεμπαλάω, ῶ, crapulam sentio; dolore capitis laboro, ex nimio potu; item, desipio; seu deliro per crapulam; vino dementor, &c.

'Αποκρεννίζω, (Poët.) caput amputo, ex ἀπὸ & κρέννω, quod vide.

'Αποκρεπία, cohibeo, compesco; item, retineo, ex ἀπὸ & κρεπτέω, vide.

'Απόκρεως, carnisprivium vocant; i. e. tempus quo à carnibus abstinetur; &c. ex ἀπὸ & κρέας, vide.

'Αποκρημν@-, ος, ὁ, ἡ, præruptus. Th. κρημνὸς.

'Αποκρινδὸν, selectim, separatim, seorsum, &c. est adv. ab ἀποκρίνω, secerno, separo.

'Αποκρεδάω, idem quod ἀποκρεμπαλάω, vide.

'Αποκρεδύω, secerno, excerno, idem quod & ab ἀποκρίνω.

'Απόκρεμα, ατος, τὸ, responsum, decretum: à 1. pers. sing. præt. pass. ind. verbi ἀποκρίνω. Th. κρίνω.

'Αποκρίναδαι, a. 1. inf. m. ab ἀποκρίνομαι, Th. κρίνω.

'Αποκρισίντε, remoti, dual. num, a. 1. part. pass. Poët. ab ἀποκρίνομαι.

'Αποκρίνομαι, respondeo. f. 1. pass. ἀποκριθήσομαι, perf. pass. ἀποκέκριμαι. a. 1. pass. ἀπεκρίθην, ης, η, respondi, a. 1. imperat. p. ss. ἀποκρίθητι, ήτω· & in 2. plur. ἀποκρίνητε, respondete, a. 1. part. pass. ἀποκριθεὶς, είσα, έν. a. 1. m. ἀπεκρινάμην, ω, ατο, respondi. Th. κρίνω.

'Αποκρίνω, secerno, excerno, separo, &c. Item, deligo, eligo, seligo, &c. Item, rejicio, improbo, reprobo, rejicio, abjudico, &c. Cui opponitur ἀγκρίνω, admitto, &c. ex ἀπὸ & κρίνω.

'Απόκρισις, εως, ἡ, responsio, 'Απόκρισιν δίδωμι, responsum dare. In nom. plur. 'Αποκρίσεις, à 2. pers. sing. præt. pass. ind. verbi ἀποκρίνομαι. Th. κρίνω.

'Αποκριτικὸς, ὴ, όν, judicialis, ab eodem Them.

'Απόκριτ@-, selectus; ἔγκριτ@-; sic dicuntur quæ Deo dicata sunt, ut eximia & ἐξαίρετα; ab ἀποκρίνω.

'Αποκροτίω, crepito, plausito; ut ἀποκροτῶ τοῖς δακτύλοις; apud Strabonem. Unde, ἀποκρότημα, τος, τὸ, digitorum concrepatio, seu crepitus; δακτύλων ἀποκρότημα; quod dicitur de re nihili atq; aliernenda, &c. ex ἀπὸ & κροτέω, vide.

'Απόκροτος, ος, ὁ ἡ ἡ, durus, asper, rigidus; τραχὺς, σκληρὸς, &c. ex ἀπὸ & κρότος, vide.

'Αποκρούω, instar salientis aquæ profilio; P. ut. Symp. 7. quæst. 1. &c. ex ἀπὸ & κρηνίζω; in salientis modum effluo; à Th. κρήνη, vide.

'Αποκρούεδαι, propulsare: ab ἀπὸ & κρόω.

'Αποκρύπησκα, vel ἀποκρύπισκα, Ion. pro ἀπέκρυπτε, 3. sing. imperf. act. ab

'Αποκρύπτω, abscondo, f. ψω. p. ἀποκέκρυφα. a. 1. ἀπέκρυψα. a. 2. ἀπέκρυβον. perf. pass. ἀποκέκρυμμαι, ψαι, πται. Th. κρύπτω.

'Αποκρυφὴ, ῆς, ἡ, latebra.

'Απόκρυφ@-, ος, ὁ, ἡ, abscónditus: ab eodem Th.

'Απόκρυψις, εως, ἡ, abscónsio, occultatio: à 2. pers. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποκρύπτω.

'Απκτάομαι, q. d. possessionem amitto rei alicujus; alieno; à dominio meo amitto, emancipo, &c. ex ἀπὸ & κτάομαι, vide.

'Αποκτάμω, interficere, a. 1. inf. Ion. ut & ἀποκταμέμεναι, a. 1. inf. Dor. pro ἀποκτεῖναι. 'Αποκταμένω, a. 1. inf. pass. 'Αποκτανθῆναι, a. 1. sub. 'Αποκτεῖναι, a. 1. inf. 'Αποκτείνας, ασα, αν, a. 1. parc. act. verbi

'Αποκτείνω, occido, aboleo, f. αποκτενῶ. perf. ἀπέκτακα. a. 1. act. ἀπέκτεινα. a. 1. sub. ἀποκτείνω, γς, γ. a. 1. inf. ἀποκτεῖναι. part. a. 1. ἀποκτείνας, ασα, αν. a. 2. ἀπέκτανον. præt. m. ἀπέκτονα. perf. pass. ἀπέκταμαι & ἀπέκτασμαι, αισαι, αται, tanquam à perf. act. ἀπέκτακα. a. 1. pass. ἀπεκτάνθην, ocesius fui. a. 1. inf. ἀποκταν θῆναι. Th. κλείω.

'Αποκτιέτε, 2. plur. ἀποκτιέτε, 2. sing. f. 1. ut ἀποκτιῆτε, 3. plur. ejuidem temp. ab ἀποκτείνω.

'Αποκτίνω, ἀποκτίνω, & ἀποκτυίω, interficio, occido, &c. idem quod, & ab ἀποκτείνω.

'Αποκτυπέω, idem quod πτυπέω; sonum edo vel cieo; pulsu sonitum excito, &c. vide.

'Αποκλιγύναι, occidere, necem inferre, præf. inf. act. 'Αποκτιγυίτα, occidentem, acc. sing. præf. part. ex ἀπὸ & κτίννυμι. Th. κλείνω.

'Αποκυίω, ῶ, gigno, f. ἧσω. p. ἀποκυίηκα. a. 1. ἀπεκύησα, progenui Ex ἀπὸ & κυέω, ῶ, sum gravida, quod idem cum κύω, prægnans sum, in utero gesto: item oficulor.

'Αποκύησις, εως, ἡ, puerperium, conceptus, conceptio, &c. Verbale à præced. ἀποκυίω; pro quo dicitur etiam ἀποκυίσκω; idem; pario; q. d. defæto; i. e. fœtum depono, &c.

'Αποκυλίζω, & ἀποκυλινδέω; devolvo, seu volvendo amoveo; volvendo amolior, &c. (idem quod sequens ἀποκυλίω) ex ἀπὸ & κυλίζω, κυλίνδω, vel κυλινδέω; idem quod Th. κυλίω, volvo. voluto, &c.

'Αποκυλίω, devolvo, amoveo: f. ἴσω. perf. ἀποκεκύλικα. a. 1. ἀπεκύλισα, perf. pass. ἀποκεκύλισμαι. Th. κυλίω.

'Αποκυματίζω, undis agito; Plut. ex ἀπὸ & κυματίζω, vide.

'Αποκυρόω, abrogo; auctoritate privo; irritum facio, &c. ex ἀπὸ & κυρόω, ῶ; auctoritatem do, &c. Vide.

'Αποκωλύω, idem quod κωλύω, impedio.

'Αποκωρέω, mutum reddo; item, exsurdo, &c. ex ἀπὸ & κωφὸς, vide.

'Απολαγχάνω, idem fere quod λαγχάνω, sortior.

'Απολακίω, idem quod ἀπολακίω, (quod idem sign. cum ἀποκερτίω) crepo, crepito; crepitum do, &c. Unde ἀπόλακημα, crepitus; item, ῥάπισμα; ictus flagelli, colaphus, &c. ex ἀπὸ & λακάω, vide.

'Απολακτίζω, μ, ίσω, p. ικα, calce ferio; recalcitro; resilio, repell. Plautus, ἀπολακτίζω, inimicos meos, &c. ex ἀπὸ & λακτίζω, vide.

'Απολαλέω, garrio, effutio; item, renuo, sermone recuso, &c. ex ἀπὸ & λαλέω.

'Απολαμβάνω, recipio, f. ἀπολήψομαι, a. 2. ἀπέλαβον, a. 2. sub. ἀποδέξω, ῃς, ῃ. perf. ἀπολέληφα, & Att. ἀπείληφα, cujus part. ἀπολελημώς, ῦῖα, ός, & Att. ἀπειληφώς, a. 2. pl. ἀπελάβομεν, ε, στο, abduxi. Th. λαμβάνω.

'Απολάμπω, emico, effulgeo, refplendeo; item ejaculor, emitto. f. ψω. p. φα. a. 1. ἀπέλαμψα. Ab ἀπὸ & λάμπω.

'Απολαμπρύνω, i lem quod λαμπρύνω, clarum reddo. Th. λάμπω, lucco.

'Απολαμφθίντες, intercluſi, a, ι, part. paſſ. Dor. vel Ion. pro ἀπολαφθέντες. Nam in futuro non dicunt cum aliis λήψω, ſed λάμψω, tanquam à λάμβω. Item ἀπολελαμμένοι dicunt, pro ἀπολελημμένοι, ſeu ἀπείλημμένοι, perf. part. paſſ. Ambo apud Herodotum frequenti in uſu.

'Απολάπτω, lambendo, abſorbeo; vide Th. λάπτω.

'Απόλαυσις, τὸ, oblectamentum; & ἀπόλαυσις, τὰ, ad fruendum idonea, &c. Item,

'Απόλαυσις, ως, ἡ, fruitio. 'Απολαυστὴς, & 'Απολαυστικὸς, ἡ, ὁ, ἡ, in voluptate vivens: omnia ab

'Απολαύω, fruor, cum gen. præt. ἀπολέλαυκα, ἀπόλαυε, præſ. imperat. ἀπολαύσωμεν, ι. plur. a. ι. ſub. ex ἀπὸ & λαύω, pro λάω, video, item fruor.

'Απολαφθίντες, Dor. pro ἀπολαβόντες, non. plur. a. ι. part paſſ. ab ἀπολαμβάνω.

'Απολαχεῖν, a. 2. inf. act. ab ἀπολαγχάνω. Th. λαγχάνω.

'Απολαχνόω, in λαχτειαν abſumo, Heſych. enim, ἀπολελαχνῶσθαι affert, pro εἰς λαχτειαν ἀνηλῶσθαι, &c.

'Απολάω, lap do; ἀπολοῦμαι; ſive, in lapidem verto, ſeu commuto, &c. ex ἀπὸ & λᾶας, λάαος, ὁ, lapis.

'Απολειαίνω, μ, ανῶ; lævigo, complano; item contero, comminuo; &c. ex ἀπὸ & λειαίνω, vide.

'Απολείχω, deligo, ſeligo, item decerpo: f. ξω. p. λέλειχα, a. ι. ἔλειξα, ex ἀπὸ & λείχω, colligo, i. ſt & 'Απολείχω, interdico, veto: ex ἀπὸ & λείχω, dico.

'Απολεῖς, Att. p o ἀπολῇς, peribis, f. 2. m. ἀπολοῦμαι, ῇ, οἴ. Ab ἀπόλλυμι, quod ab ἀπὸ & ὄλλυμι, f. ὀλέσω.

'Απολείζω, & 'Απολεΐζω, diſtillo, fundo: ex ἀπὸ & λείζω.

'Απολείπω, εις, ει, derelinquo, relinquo. præſ. imperat. ἀπόλειπε, præſ. inf. ἀπολείπειν. f. ψω. p. ἀπολέλειφα. a. 2. ἀπέλιπον. a. 2. part. act. ἀπολιπὼν, ὄντος, ὁ, præſ. paſſ. ἀπολείπομαι, ῃ, εται, reliquus ſum, præt. paſſ ἀπολέλειμμαι. præt. m. ἀπολέλοιπα, cujus part. ἀπολελοιπὼς, ῦῖα, ός. Ex ἀπὸ & λείπω, linquo.

'Απολεῖς, perd s, f. 2. act. ἀπολεῖδες, f. 2. inf. m. 'Απολεῖδε, 2. plur. f. 2. m. ut & ἀπολεῖδ. 3. ſing. ejuſdem temp. ἀπολέσω. Ab ἀπόλλυμι.

'Απολειτουργέω, ὦ, ſubminiſtro; Lacet. ex ἀπὸ & λειτουργέω; publicum munus obeo, &c. Vide.

'Απολείχω, lingo, lambendo aufero. imperf. ἀπέλειχον, ες, ε, f. ι. ἀπολείξω. perf. ἀπολέλειχα, a. ι. ἀπέλειξα. Th. λείχω.

'Απόλειψις, εως, ἡ, relictio, derelictio: à 2. perf. ſing. præt. ind. paſſ. verbi ἀπολείπω.

'Απόλειψις τῆς Σελήνης, defectus Lunæ.

'Απόλεκτος, ὁ, ὁ ἡ, ἡ, electus, eximius, &c, ab ἀπολέγω, vide,

'Απολελαμμένος, Dor. pro ἀπολελημμένος, ης, ον, perf. part. paſſ. vide in 'Απολαμβάντες.

'Απολέλαυκα, ες, ε. perf. act, ab ἀπολαύω, fruor: quod vide.

'Απολελοιπότες, nom. plur. perf. part. m. ab ἀπολείπω.

'Απολελυμμένος, liberè, abſolutè, &c. Adv. a. ι. perf. præſ. paſſ. verbi ἀπολύω, vide.

'Απολέμητος, ὁ, ὁ, bello non vexatus, &c. Item, ἀπολέμως, non pugnaciter, & inſtanter, &c. ex α priv. & πόλεμος; vide. Unde, præcedens ἀπόλεμος, eſt imbellis, expers belli; item, idem quod ἀπολέμητος, non laceſſitus bello, &c.

'Απόλεμος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, Poët. pro εἰρηνοποιὸς, ὁ, ἡ, pacificus.

'Απολεύσσω, Ion. pro ἀπολέμβω, periturus. f. 2. m. verbi ἀπόλυμι, quod vide. Sic 'Απολεῦντες pro ἀπολλύντες, perituri, f. act. part.

'Απολεχτίζω, idem quod 'Απολέπω.

'Απολεπτύω, in mucronem colligo; extenuo, &c. ex ἀπὸ & λεπτύω, vide.

'Απολέπω, & 'Απολέπομαι, decortico: ex ἀπὸ & λέπω.

'Απολέσαι, a. ι. inf. act. 'Απολέσαι, 3. ſing. f. ι. 'Απολέσῃ, 3, ſing, a, ι. ſub. act. 'Απολέσθαι, perire, a, 2. inf, m, 'Απόλεσαν, interfecerunt. 3. plur. a ι. act. Ion. & Poët. pro ἀπώλεσαν, ab ἀπόλλυμι.

'Απολέσκω; Poët. dicitur pro ἀπόλλυμι.

'Απολέσσω, vide ἀπόλεσσον.

'Απολθυκαίνω; dealbo, candefacio; vide λθυκαίνω.

'Απολίω, μ. ἰσω; π. ἀπόλικα; & Atticè ἀπολήκα; vel ἀπόλλω; ἀπολῶ; ἀπόλα; & Atticè ἀπόλουα; ſignificat το ἀπολλύω, eneco, perdo, &c. Item, pereo; ut, ἀπολοίμαν κάκιστα, peream peſſimè; genus eſt juſjurandi apud Ariſtoph. ex ἀπὸ & ὀλέω, inuſit. pro quo, ὄλυμι, vide.

'Απολήγοι, 3. ſing. præſ. opt. ab

'Απολήγω, deſino, f. ξω. Th. λήγω, ceſſare facio.

'Απολιθάζεσθαι, per latrociri m eripere quod a λιθάζομαι, fortior. Th. λεία, ας, ἡ, præda.

'Απόλλη, 3. ſing. a. 2. ſub. m. ἀπόλωμαι, ῃ, ᾖ, ab ἀπόλυμι.

'Απολικνίω, ῶ, crepo, &c. Vide ἀπολακίω.

'Απόλλαμψις, Ion. pro ἀπόλειψις; vide.

'Απολληρίω, nugas nugor; deliro, &c. Vide λληίω.

'Απολληθεὶς, ἔῖσα, ὀν, a. ι. part. paſſ. ἀπολήθομαι, f. ι. m. ab ἀπολαμβάνω. Th. λαμβάνω.

'Απόλληψις, retentio, receptio, &c. Verbale ab ἀπολαμβάνω, vide.

'Απολιάζω, celeriter recedo. Th. λείω,

'Απολιθόω, ῶ, in lapidem verto; lapidescere facio; & ἀπολιθόομαι, ῶμαι, in lapidis modum rigeo; ſeu, induror ut lapis, &c. Unde ἀπόλιθωσις, in lapidem mutatio, &c. ex ἀπὸ & λιθόω, lapidem facio; Th. λίθος.

'Απολιμπάνω, idem quod ἀπολείπω, paſſ. 'Απολιμπάνομαι, Th, λείπω.

'Απολινόω, i lem quod λινόω; lino, vincio; & ἀπολίνωσις; idem quod λίνωσις, ligatio, &c. à Th. λίνον; vide.

'Απολις, ιδος, ὁ, ἡ, extorris, patriâ pulſus. Th. πόλις.

'Απολισθαίνω, delabor: ex ἀπὸ & ὀλισθαίνω. Th. ὀλισθος.

'Απολισθάω, ῶ; (idem quod ἀπολισθαίνω) delabor; lapſante greſſu, ut in loco lutoſo, aberro ab eo quod petebam; ideoque e iim exp. non attingo, vel non adhæreſco; labor, &c. in Epigr. ἀπωλίσθησε πίσυρας; lapſum lapſa eſt, ut dicimus, ludo ludum, &c. ex ἀπὸ & ὀλισθάω, idem quod ὀλισθαίνω, labor, prolabor, cado; à Th. ὀλισθος.

'Απολιτεργίζω, celeri gradu à foribus me proripio; celeriter aufugio; ἀποδιδρήσκω; me abripio; item, ἀποσκήπτω; nam λιταρχισμὸς, ſaltationes vocant; quoniam λίτη januam ſign. & ἀργὸς, celer, &c. Vel παρὰ τὸ λίαν, ἢ τὸ ἀργὸν; i. e. ταχὺ; pleonaſmo τῦ τ; Etym. (ex ἀπὸ & λιταρχίζω, feſtino.) dicitur etiam ἀπολιτεργίω, eodem ſenſu.

'Απολίτης, ου, ὁ, requaquam civilis; non urbanus ſine politia, &c. Item, ἀπολιτικὸς, idem; ex α priv. & πολιτεύω, πολιτικὸς, &c. vide.

'Απολίτης, pro ἄπολις; apud Theopompum.

'Απολιχμάω, ῶ, lambendo aufero, f. ήσω. ab ἀπὸ & λιχμάω, ſeu λιχμόζω. Th. λείχω.

'Απολλήω, Poët. pro 'Απολήγω' & 'Απολλήξω, pro 'Απολήξω.

'Απολλόδωρος, ου, ὁ, Apollodorus, nom. propium.

'Απολλοῦ, per Apollinem; juramenti formula.

'Απόλλυμι, ſeu ἀπολύω, ΑΠΟΛΛΩ, perdo, præſ. part. ἀπολλύων, οντος, ὁ, vaſtator. f. ι. ἀπολέσω. f. 2. ἀπολῶ, a. ι. ἀπώλεσα. perf. ἀπόλωκα, & Att. ἀπόλωλεκα, & in inf. ἀπολωλεκέναι, præſ. paſſ. ἀπόλλυμαι, pereo, perdor, f. 2. med. ἀπολοῦμαι, a. 2. m. ἀπωλόμην, ου, ετο, 2. 2. ſub. m. ἀπόλωμαι, ῃ, ηται, a. 2, inf. m. ἀπολέσθαι, a, 2. part. m. ἀπολόμενος. præt. m. ἀπώλα, Att. ἀπόλωλα. & in inf. ἀπολωλέναι, & part. ἀπολωλὼς, ῦῖα, ὸς, Th. ὄλυμι.

'Απόλλυθι, deperit, 3. ſing. præſ. paſſ. ab ἀπόλλυμι.

'Απόλλων, ωνος, ὁ, & in acc. 'Απόλλωνα, ἡ, ΑΠΟΛΛΟ, Jovis & Latonæ filius. Sol eo notatur: cujus calor moderatus fovet corpora terrena, corrumpit nimius; bene igitur ſic dictus ab ἀπολύω, perdo. Alii ducunt à Syr. ܐܦܠܘ perditio. Platoni in Cratylo 'Απόλλων dictus eſt, quia à malis ἀπολύει, vel ἀπολύει vel quia ἁπλῶς in divinando: vel ἀεὶ βάλλων ſemper collimans.

'Απολλωνία, ας, ἡ, Apollonia, nom en urbis.

'Απολλωνιὰς, άδος, ἡ, Apollini ſacra.

'Απολλώνιος, ὁ, 'Ρόδιος, Apollonius Rhodius.

'Απολλωνόβλητος, ου, ὁ, ἡ, lunaticus, lymphatus: ab 'Απόλλων, & βλητὸς, à βάλλω, qu. ab Apolline ictus.

'Απολλὼς, ὠ, ὁ, nomen viri, in acc. τὸν 'Απολλὼ, pro τὸν 'Απολλῶ. Excipitur à regulâ.

'Απολογαρίζω, idem quod ἀπολογίζομαι; rationes reddo, ſeu reſero; item, rationem ineo ſeu computo; hinc ἀπολογαριασμὸς; idem quod ἀπολογισμὸς; rationis redditio, ſeu relatio, &c. Omnia ab ἀπόλογος, vide.

'Απολογεῖ, 3. ſing. præſ. paſſ. ἀπολογεῖται, præſ. inf. ἀπολογεῖσθαι, ου, ὸ, præſ. part. ab

'Απολογέομαι, ῆσμαι, defendo ſermone, loquor pro alicujus defenſione: im erf. ἀπελογούμην, ώμην, ῦ, ῦτο, ῦντο. f. ήσομαι, perf. ἀπολελόγημαι. a. ι. med. ἀπολογησάμην. a. ι. ſub. m. ἀπολογήσωμαι, a. ι. part. m. dar. caſ. ἀπολογησαμένῳ, a. ι ind paſſ. ἀπελογήθην. Ex ἀπὸ & λόγος.

'Απολογησαμένῳ, dat. ſing, a. ι. part. m. ab ἀπολογήσομαι, ῆσμαι.

'Απολόγημα, ατος, τὸ, excuſatio, refutatio; & ἀπολογητικὸς, apologeticus; liber quo quis objecta diluit, &c. ab eod. Th.

'Απολογία, ας, ἡ, defenſio, gen. plur. ἀπολογιῶν. Th. ἀπολογέομαι, ῆσμαι.

'Απολογίζομαι, enarro, percenſeo, commemoro, &c. Item, refero in rationem, ſupputo; rationem ineo, &c. Item, ἀπολελόγισμαι; i.e. perpurgor, &c. ἀπολογισμὸς; enumeratio; rationis redditio, ſeu relatio, &c, Item rationes ipſæ, ſeu rationum codex. Item. ἀπολογία, defenſio, excuſatio, &c. Omnia à ſequente ἀπόλογος; & ab eod. Th.

'Απόλογος, ου, ὁ, narratio longa & verboſa, ſeu fabuloſa, item fabula moralis. Th. idem.

'Απόλοιπ', pro ἀπόλοιπο, 3, ſing. a, 2. opt. m. 'Απολοίμην, f. 2. m. ab ἀπόλλυμι.

'Απολολύζω; clamore & vociferatione lætitiam præ me fero, &c. apud Æſch. ex ἀπὸ & ὀλολύζω, q. vide.

'Απολούω, abluo, f. ἀπολέσω. perf. ἀπολέλουκα. a. ι. ἀπέλουσα. a. ι. m. ἀπελουσάμην, ablutus ſui. ἀπόλουσαι, abluitor, 2, ſing, a, ι, imperat. m. Th. λούω, lavo.

'Απολοφύρομαι, ejulatibus proſequor, deploro: ex ἀπὸ & ὀλοφύρομαι.

'Απολοχμόομαι, ώμαι, frutico fruticor, fruticeſco, denſis fruticibus ſylveſco. Th. λόχος, inſidiæ.

'Απολυμαίνεσθαι, luſtrari, præſ. inf. ab

'Απολυμαίνομαι, purgor: f. ι. m. 'Απολυμανοῦμαι. Ex ἀπὸ & λύμη, ης, ἡ, noxa, vel potiùs à λύμαι, ατος, τὸ, ſordes.

'Απολύσαι, a. ι. inf. act. 'Απολύσασα, 3. plur, a, ι. ſub. act. 'Απολυθεὶς, ἔῖσα, ὀν, a. ι. part. paſſ. ab ἀπολύω.

'Απολύσιμος, ad abſolutionem conducens. & incitans; &c. ἀπόλυσις, εως, ἡ, abſolutio; disjunctio, & diſſolutio; &c. ἀπόλυτος, abſolutus, liber, &c. Omnia ab eod. Th. Unde etiam ἀπολύσως; adv. abſolutè, &c.

'Απολύτρωσις, εως, ἡ, redemptio captivi: ab ἀπολυτρόω, quod à λύτρον, redimo. Th. λύω, ſo. vo.

'Απολύω, ει, itto, abſolvo, libero: imperf. ἀπέλυον, ες, ε. f. ύσω. p. ἀπολέλυκα. a. ι. ἀπέλυσα, ας, ε. a. ι. imperat. ἀπόλυσον. a. ι. ſub. ἀπολύσω, ης, η. a. ι. inf. ἀπολύσαι. a. ι. part. ἀπολύσας, αὖσα, ὀν, ἀπολύοντο, 3. plur. imperf. paſſ. digreſſi ſunt. ἀπολύμην, perf. paſſ. ἀπολύθην, a. ι. paſſ. & in 3. plur. ἀπελύθησαν, a. ι. ſub. ἀπολυθῶ, ῇς, ῇ. & in 2. plur. ἀπολυθῆτε, a. ι. part. paſſ. ἀπολυθεὶς, ἔῖσα, ἐν. Th. λύω.

'Απολωβάω, ῶ, & 'Απολωβόομαι, ώμην, injuriâ (vel contumeliâ) afficio. Ex ἀπὸ & λωβάω, ῶ, Th. λώβη.

'Απόλωλα, ας, ε, perfi, perf. m, & in 1. pl. ἀπολώλαμεν, periimus, 'Απολώλεκεινα, perdiſſe, perf. inf. act. & 'Απολωλέναι, periiſſe, perf. inf. m. 'Απολωλὸς, quod perferat, perf. part. m, n.g. ab ἀπόλλυμι.

'Απολωτίζω, idem quod λωτίζω. Th. λίπτω.

'Απολατίζω, ſeparo, detraho, avello, modorum qui lotum carpunt, &c. ex ἀπὸ & λωτίζω, vide.

'Απολωφὰω, vel ῶω, ῶ. ſedo, ceſſare facio: ex ἀπὸ & λωφάω, ῶ.

'Απομνήσις, doctrinæ oblivio, &c. Vide verbum ἀπομανθάνω.

'Απομακρόθεν, eminus; à longè; ut εἰς ἀπομακρόθεν; ab initio; lib. 4. Reg. c. 19. ex ἀπὸ & μακρόθεν, vide.

'Απομακρύνω; elongo; ſeu longum facio; in Nov. Conſt. ex ἀπὸ & μακρύνω, vide.

'Απομάκτης, ου, ὁ, quaſi abſterſor; ἀποκαθάρτης, purgator, &c.

'Απομαλακίζομαι, effœminatus ſum; ob mollitiem, ad rem quampiam parùm animatus ſum; Plur. Vide μαλακίζω.

'Απομαλθακίζομαι, i lem quod præcedens verbum, ἀπομαλακίζομαι; ob mollitiem parum animor, &c. ex ἀπὸ & μαλθακίζω; emollio, &c. quod à μαλθακὸς, vide.

'Απομαινέσθαι, ῆ, furore incitata, a. 2. part. paſſ. f. g. ab

'Απομαίνομαι, furo, inſanio, vel furere & inſanire deſino: ex ἀπὸ & μαίνομαι.

'Απομανθάνω, dedifco, f. ἀπομαθήσομαι. a. 2. ἀπέμαθον perf. ind. act. ἀπομεμάθηκα. perf. paſſ. ἀπομεμάθημαι, à cujus 2. perf. 'Απομαθὴς, ους, ἡ, eorum quæ dicimus oblivio.

'Απομαντεύομαι, divino, vide μαντεύομαι, &c.

'Απόμαξις, abſterſio; ab ἀπομάσσω, vide.

'Απομαραίνω, vide μαραίνω. ἀπομαρτύρια, vide μαρτύρια.

'Απομάσσω, abſtergo: f. ἀπομάξω. Ex ἀπὸ & μάσσω.

'Απομασταίζειν, crepitum ventris emittere, quod à μασταίζω, ineptio, hoc à μάσταξ, vanus. Th. μάταιος, adv. fruſtrà.

'Απομάχεσθαι, repugnare: ex ἀπὸ & μάχομαι.

'Απόμαχος, ὁ ἐκτὸς πολέμου γεγονὼς; pugnæ expers, &c. Sic vocantur Æliano, qui parte corporis debilitati, rei militaris inutiles facti ſunt, &c. ex ἀπὸ priv. & μαχὴ, vide.

'Απομεθύσκομαι, q. d. exinebrior; i.e. ebrius eſſe deſino; ebrietate liberor; Etym. ex ἀπὸ & μεθύσκω, vide.

'Απομειλίσσω, & 'Απομειλίσσομαι, demulceo, delinio, placo: ex ἀπὸ & μειλίσσω.

'Απομείρεται, ſortitur, 3. præſ. ind. ex ἀπὸ & μείρομαι, ſeu potiùs, μείρομαι, partior. præt. paſſ. μέμαρμαι, & Att. ἔμμαρται. præt. m. ἔμμορα, pro μέμορα.

'Απομείωσις, diminutio in Anth. idem quod μείωσις, vide.

'Απομελαίνω, denigro, nigrum reddo: ex ἀπὸ & μελαίνω. Th. μέλας.

'Απόμελι, eſt idem quod ὀξύγλυκυ; cremor ſcil, & decoctum dulciſſimorum favorum aceto mixtorum, &c. Gal. Item, aqua ea, quæ eloris ſavis paratur & reponitur; quod & ὑδρόμελι dicitur Diosc. ex ἀπὸ & μέλι, vide.

'Απομέμαρμαι, vide in 'Απομείρομαι.

'Απομέμακα, ας, ε, abſterſi: præt. ind. act. verbi 'Απομάσσω.

'Απομένω, remaneo; permaneo; vel, ſimpliciter maneo, &c. ex ἀπὸ & μένω, vide.

'Απομερμηρίζω, depoſiti curis dormio; Ariſtoph. in Veſp. ἀλλ' ὕδατος σμικρὸν ἀπομερμηρίσαι; ex ἀπὸ & μερμηρίζω, vide.

'Απομικκίω, prolongo, f. ίσω. p. ῖκα. Ex ἀπὸ & μίκκω.

'Απομιλάσκω, ασω, αν, iratus, a. ι. part. act. ab

'Απομιλάσσω, iraſcor, f. ἰσω. p. κα. Ex ἀπὸ & μιλάσσω.

'Απομιμεῖσθαι, imitari, præſ. inf. ab ἀπομιμέομαι, ῶμαι. part. præſ. ἀπομιμούμενος. perf. part. paſſ. ἀπομεμιμημένος. Th. μιμέομαι.

'Απόμισθος, mercede aliquid faciens; mercenarius; apud Lyſiam. Interdum, qui non recipit mercedem; (& tunc ἀπὸ eſt priv. ἄμισθος. Dem. vide Th. μισθός.) Unde, ἀπομισθόω, conduco, vel loco mercede, &c. Item, ἀπομισθώματα; αἱ δημόσιαι οὐσίαι; Heſych. reditus annui alicui numini conſecrati.

'Απομνήσομαι, ſeu ἀπομνήσκομαι, recordor: f. ι. ἀπομνήσομαι. a. ι. m. ind ἀπεμνησάμην, ω, ατο, a. ι. inf. ἀπομνήσασθαι. perf. ἀπομέμνημαι. a. ι. paſſ. ἀπεμνήσθην. Ab ἀπὸ & μνάομαι, ſeu μιμνήσκομαι.

'Απομνημόνευμα, ατος, τὸ, dict. m memorabile, gen. pl. ἀπομνημονευμάτων, ῶν, à ι. perſ. ſing. præt. ind. paſſ. verbi ἀπομνημονεύω. Th. μνάομαι.

'Απόμπσαι, repende; a. ι. imperat. ab ἀπομπίσκω.

'Απομνησικακεῖν, memoriam injuriarum acceptarum ſervare: ex ἀπὸ, μνάομαι, & κακὸς.

'Απομνύειν, Poët. pro ἐπομνύειν, interpoſito jurejurando aliquid affirmare. Th. ὄμνυμι.

'Απόμοιρος, ας, ἡ, pars, portio; μέρος, &c. vide μοῖρα.

'Απομολῶ; advenio; Soph. Vide μολέω.

'Απομονόω, derelinquo, deſero; ſolum facio; privo; ſeparo, &c. ex ἀπὸ & μονόω, vide,

'Απομύργνυμι, vel 'Απομύρσνμμι, abstergo: a. 1. m. ἀπεμορξάμην. Ion. quod ex ἀπὸ & μόργνυμι, pro ὁμόργνυμι, hoc autem ab ἀμέργω, premo, exiugo, mutato α in ο.

'Απομῦσαι, a. 1. inf. act. vide ἀπομυῆναι.

'Απόμυσος, à Musis alienus; (ἄμυσ.) ex ἀπὸ & μῦσα.

'Απομυθέω, ῶ, dissuadeo, prohibeo, imperf. pass. 'Απεμυθεόμην. Th. μῦθος.

'Απόμυιος, ὁ, ὁ, apud Paul. in Eliacis; cognominatus ita fuit Jupiter; quasi abactor muscarum; tradunt enim, Herculem in Olympia rem divinam obeuntem, quum Muscarum multitudine infestaretur, Jovi sacrificasse ἀπομύῳ; protinúsq; ultra Alpheum esse Muscas abactas, &c. ex ἀπὸ & μῦα, vide.

'Απομυλλαίνω, intorqueo, incurvo; apud Hippocr. ex ἀπὸ & μυλλὸς, curvus, tortuosus, &c.

'Απομφολύγωτος, bullas non excitans, vel non crumpens in bullas; Dioscor. ex α priv. & πομφολυγόω, vel πομφολυγίω; bullo, bullas emitto: In bullas converto, vel cogo, &c. ἀ πομφόλυξ, υγος, ὁ, vide.

'Απομωραίνω, dementare, sive fatuum reddere; μωρῶσαν inducere, infatuare, &c. ex ἀπὸ & μωρὸς, vide.

'Απόμωσις, εως, ἡ, abjuratio, inficiatio; ἀπομωτικὸς, infacialis; cicer: ἀπόμοτος, abjuratus, fugiendus, &c. Omnia ab ἀπόμνυμι, vide.

'Απονάω, migro, sedem muto; ex ἀπὸ & ναῶ; vide: quædam etiam tempora insunt ab ἀπονάω, ᾶ, ad habitandum me confero, migrare facio, Th. νάω.

'Απονεῖσθαι, redire, præs. inf. ab ἀπονέομαι. Th. νέω.

'Απονηδὴς, probrosus, qui probris & contumeliis afficitur, aut dignus est, &c. ex ἀπὸ & ὀνηδίζω, probrosus; ab ὀνηδίζω, vide.

'Απονήμενος, ωε, ἡ, est κλῆσις, ἡ ἀποκλήρωσις; attributio munerum sigillatim unicuique facta, &c. Unde in plur. ἀπονήμενοι; sunt vices fungendi officii attributæ; descriptæ officiorum ministeriorúmque vices; vocationes vulgò appellant, &c. Item, ἀπονημενικὸν; tribuendum, &c. à sequente.

'Απονίμω, tribuo, f. 1. ἀπονεμῶ. perf. ἀπονενέμηκα. Th. νέμω.

'Απονενοημένος, desperatus, perf. pass. verbi ἀπονοέω. Th. νόος.

'Απονέστερος, α, ὁ, ἡ, Poët. pro ἀπονώτερος, α, ὁ, ἡ, minùs laboriosus: ex α, & πόνος. Th. πένομαι.

'Απονεῦρωμι, nervos incido, abscindo, seu frango, enervo, &c. Unde ἀπονεύρωσις, nervorum abscissio vel incisio; enervatio, &c. & apud Galen. pro coitione multorum nervorum usurpatur; item, pro tendone quo digitus movetur, &c. apud Hippocr. ex ἀπὸ & νεῦρον; nervos adhibeo alicui; i.e. confirmo, roboro, &c. à Th. νεῦρον, vide.

'Απόνημι, fruor, præt. ind. quod ex ἀπὸ & ὄνημι.

'Απόνηρος, non depravatus, minimè malus, noxa carens; ἀνωκος, &c. ex α priv. & πονηρὸς, vide.

'Απονητί, sine labore, hinc superl. ἀπονητότατα, facillimè, adv. ex α, & πόνος. Th. πένομαι.

'Απονήσαι, a. 1. inf. act. verbi ἀπονικάω, ῶ. Th. νίκη.

'Απονίζω, quod ἀ νίζω, linguâ Tarentinorum pro νίπτω, lavo. propriè de manibus.

'Απόνιμμα, ατος, τὸ, & ἀπόνιψις, εως, τὸ, Matluvium; i. e. pelvis in qua manus post cœnam abluebantur, &c. Utrumq; ab ἀπονίπτω, abstergo, abluo, post mensam propriè dicitur, vide νίζω.

'Απονοέμαι, οῦμαι; q. d. mentem & intellectum abjicio; nullam mei rationem habeo, perinde, ac si mentem amiserim; item, insolesco; vesana quadam insolentia efferor, &c. Unde ἀπόνοια, ας, ἡ, amentia, vecordia, cæcitas mentis; item, vesana quædam confidentia, insolentia, & animi elatio, &c. ex ἀπὸ & νοῦς, vide.

'Απονομάζω, denomino, appello, &c. Plut. ex ἀπὸ & ὀνομάζω, vide.

'Απονομὴ, ῆς, ἡ, partitio & distributio; unde ἀπόμοιρος, & ἀπομοιρισμὸς, ab ἀπονέμω.

'Απονος, labore carens; minimè impeditus; lenis, non dolens, facilis, &c. Unde ἀπονία, laboris vel doloris vacuitas; dolorum fuga, inertia, &c. ex α priv. & πόνος, vide. Unde etiam ἀπόνητος, illaboratus; vel idem cum ἄπονος, &c. Item ἀπόνως; sine labore; idem quod ἀπονητί, vide.

'Απονοσφίσας, Dor. pro 'Απονοσήσας, ασσα, ὁ, a 1. part. act. 'Απονοσήσω, f. 1. inf. verbi ἀπονοστέω, redeo alicunde, Th. νοστέω, ῶ.

'Απονόσφι, seorsim ab, adv. unde 'Απονοσφίζω, separo, sejungo, item privo, ἀπενόσφισα, ας, ε, a. 1. ind. act. Ab ἀπὸ & νόσφι, seorsim.

'Απονυκτερεύω, pernocto foris, abnocto; ex ἀπὸ & νυκτερεύω, noctu qui: facio, item pernocto: à νύκτερος, nocturnus; à Th. νὺξ, nox, vide.

'Απόνυμφος, sive, ἀπονύμφιος, ὁ, ὁ, qui à contrahendis sponsalibus, i. e. à ducenda uxore abhorret; vel qui mulieris commercio non delectatur; μισογύνης, ἡ φιλέπαιρος Poll. lib. 3. ex ἀπὸ & νυμφὴ, vide.

'Απονυσ-άζω, obdormisco, dormito; item, negligenter aliquid facio; item, scubo, foris cubo, &c. ex ἀπὸ & νυσ-άζω.

'Απονυχίζω, raplo ungulis; extorqueo, aufero; item, idem quod ὀνυχίζω, vide.

'Απόνως, vide suprà, in ἄπονος.

'Απονωλίζω, idem quod νωλίζω; terga do, seu verto; à tergo relinquo; item, facio ut adversarius terga vertat; aligo, persequor; item, tego, &c. Th. νῶτος, vide.

'Αποξαίνω, cædo flagris; dilanio, discerpo; Joseph. ex ἀπὸ & ξαίνω, vide.

'Απόξενος, ὁ, ὁ ἡ, inhospitalis, inhospitus; ex ἀπὸ & ξένος, Vl. item, ἀποξενόω, peregrè abigo, seu expello; facio exulem, in exilium ablego, &c. Item, alieno, abalieno, &c. Unde, ἀποξένωσις, εως, ἡ, peregrinatio, &c. ex ἀπὸ & ξένος, Vi. in Th. ξένος.

'Αποξυλίζω, lignum, seu quod est ligneum detrahe; ligno spolio, &c. ex ἀπὸ & ξύλον, vide.

'Αποξιφίζω, desino ξιφίζειν: vel idem quod ξιφίζω, manu in altum sublata salte; vel, manibus protensis gladii figuram facio, &c. à ξίφος, vide.

'Αποξύω, acidum reddo; in acorem corrumpo; apud Galen. Item, exacuo, &c. idem quod ὀξύω; Vi. Item, ἀποξυς; acuminatus; mucronatus; in mucronem fastigiatus, &c. ex ἀπὸ & ὀξὺς, vide.

'Αποξύων, ουσα, ὁ, abradens, a. 1. part. verbi

'Αποξύω, abrado, f. ὑσω. Th. ξύω.

'Αποξύσμα, ramentum; id quod abrasum est, &c. Verbale ab ἀποξύω.

'Αποξυσ-χέω, hebeto, propriè aciem auferendo, nè radere possit, &c. Itidem, ab ἀποξύω.

'Αποπαγήσομαι, concrescam, f. 2. pass. ab ἀποπήγνυμι. Th. πήγνυμι.

'Αποπαπαίσμαι, ῦμαι, marcesco lanugine pappo dicta; vel, vertor, seu abeo in pappos; ab activo ἀποπαπαίω, in pappos verto; apud Theophr. ex ἀπὸ & πάππος; lanugo seu flos herbarum lanuginosus; item, lanugo barbæ, quæ inferiori labro adnascitur; ut μύσχος seu μάσχος, ea quæ superiori, &c. Item, ἀποπαπόω, ῶ, ὁ, abavus, &c. ex ἀπὸ & πάππος, avus.

'Αποπαρθενεύω, seu, ἀποπαρθενίω, devirgino; virginitate privo, &c. ex ἀπὸ & παρθενεύω; in virginitate dego; vel custodio; i.e. virginem manere cogo, &c. Th. παρθένος.

'Αποπάστος, (idem quod ἄπαστος) qui non gustavit; jejunus, &c. ex ἀπὸ vel α priv. & πάω, gusto, vescor, &c.

'Αποπατίω, ῶ, à viâ recedo, item ventrem exonero, caco: tum enim à viâ recediturinde 'Αποπάτημα, ατος, τὸ, excrementum, merda. 'Αφέδρων, ὁ, ὁ, idem, ut & secessus ad ventrem levandum petitus, Th. πατέω.

'Αποπαύω, absline, præs. imperat. Ion. pro ἀπόπαυε. 'Αποπαύσεσθαι, f. 1. inf. m. ab ἀποπαύομαι. Th. παύω.

'Αποπάχεσις, ας, ἡ, experientia: hinc 'Αποπάχεσθαι, experiri. Th. πέλεκυς.

'Αποπέκω, detondeo. Vi. πέκω.

'Αποπέμπω, remittere, præt. inf. 'Αποπεμπέμεν, Dor. pro ἀποπέμψαι, remittere, f. 1. verbi ἀποπέμπω. Th. πέμπω.

'Αποπεμπάδιος, quintam partem persolvo; Gen. cap. 47. ex ἀπὸ & πεμπὰς, (scil. μοῖρα) quinta pars; à πέμπτος, vide.

'Αποπέμψις, εως, ἡ, dimissio; à 2. pers. sing. præt. ind. pass. verbi ἀποπέμπω.

'Αποπλάνησα, ας, ε, seduxi, præt. ind. act. 'Αποπεπλάνημαι, σαι, ται, seductus sum, præt. ind. pass. verbi ἀποπλανάω, ῶ.

'Αποπλάνησις, ας, ε, navi discessi, solvi, præt. ind. act. verbi ἀποπλέω.

'Αποπίμπλημι, ασι, ε, ablui, præt. ind. act. verbi ἀποπλύνω.

'Αποπίνιγα, ας, ε, suffocavi, præt. ind. act. 'Αποπέπνιγμαι, ξαι, κται, suffocatus sum, præt. ind. pass. verbi ἀποπνίγω.

'Αποπίπασα, ας, ε, decidi: præt. ind. act. verbi ἀποπίπτω.

'Αποπίτνημι, avolo, revolo, &c. ex ἀπὸ & πέτομαι; V.

'Αποπεφασμένως, palam manifestè, &c. ex ἀπὸ & πεφασμένος, manifestus; V. πέφασμαι.

'Αποπίέζω, expello, exprimo; (ex ἀπὸ & πιέζω.) unde ἀποπίεσμα, ατος, τὸ; quod expressum remanet; ut sunt vinacea, succus expressus, vel post expressionem, strigmenta, & μύσματα, &c.

'Αποπίνω, ebibo, absorbeo; ex ἀπὸ & πίνω; V.

'Αποπινόω, sordibus emaculo; idem quod πινόω, sordibus inquino; à πίνος, ου, ὁ, sordes, squalor, &c.

'Αποπίπλω, decido, f. ἀποπεσοῦμαι, p. ἀποπέπτωκα, a. 2. ἀπέπεσον. Th. πίπτω.

'Αποπλαγήσομαι, concrescam, f. 2. pass. ab ἀποπήγνυμι. Th. πήγνυμι.

'Αποπαπαίσμαι, ῦμαι, marcesco lanugine pappo dicta; vel, vertor, seu abeo in pappos; ab activo ἀποπαπαίω, in pappos verto; apud Theophr. ex ἀπὸ & πάππος; lanugo seu flos herbarum lanuginosus; item, lanugo barbæ, quæ inferiori labro adnascitur; ut μύσχος seu μάσχος, ea quæ superiori, &c. Item, ἀποπαπόω, ῶ, ὁ, abavus, &c. ex ἀπὸ & πάππος, avus.

'Αποπλανάω, ῶ, seduco f. ήσω, p. ἀποπεπλάνημαι, præs. pass. ἀποπλανάομαι, aber. o, pers. pass. ἀποπεπλάνημαι, σαι, ται, a. 1. pass. ἀπεπλανήθην, erravi. Th. πλανὴ.

'Αποπλάνησις, εως, ἡ, aberratio, error, pravicas, &c. item Δοκησκοπεῖον, impetus, præstigiator, γόης, &c. ex ἀπὸ & πλάνη.

'Αποπλεῖειν, remeare, renavigare, præs. infin. Poët. pro ἀποπλεῖν, verbi ἀποπλέω. Th πλέω.

'Αποπλέω, navi discedo, solvo, f. ἀποπλεύσω. perf. ἀποπέπλευκα, a. 1. ἀπέπλευσα. Th πλέω.

'Αποπληκτικὸς, ὴ, ὸν ἡ, attonitus, ad apoplexiam pertinens; ut ἀποπληκτικὴν νόσημα, morbus quo quis fit attonitus, &c. item, idem quod ἀπόπληκτος, ὁ ἡ ἡ, qui apoplexia laborat; stolidus, stupidus, ἀναίσθητος, nihil sentiens; attonitus, insanus, amens; item admirabilis, & interdum qui vehementi admiratione est veluti perculsus, &c. unde adv. ἀποπλήκτως, insanè, stupide, stolide, &c. item ἀποπληξία, ας, ἡ, stupor corporis totius, mentisque languor, apoplexia, stupor attonitus, omnium membrorum resolutio, &c. definitur autem sic, à Galeno, 'Αποπληξία δὲ γκυρὸν, (alibi κατακρωχὴ) διλυσίας μετ' ἀναισθησίας ἢ παραλυσις τῶν σωμάτων. Hieronym. in chronicis Valentinianum subiti sanguinis eruptione mortuum scribit; quæ Græcè inquit apoplexis vocatur, &c. perhibetur autem vulgo

'Απο-

'Αποπλάνησε, ας, ε, seduxi, præt. ind. act. 'Αποπεπλάνημαι, σαι, ται, seductus sum, præt. ind. pass. verbi ἀποπλανάω, ῶ.

'Αποπλάνησις, ας, ε, navi discessi, solvi, præt. ind. act. verbi ἀποπλέω.

'Αποπίμπλησις, ας, ε, ablui, præt. ind. act. verbi ἀποπλύνω.

'Αποπίνιγα, ας, ε, suffocavi, præt. ind. act. 'Αποπέπνιγμαι, ξαι, κται, suffocatus sum, præt. ind. pass. verbi ἀποπνίγω.

'Αποπίπασα, ας, ε, decidi: præt. ind. act. verbi ἀποπίπτω.

'Αποπίτνημι, avolo, revolo, &c. ex ἀπὸ & πέτομαι; V.

'Αποπεφασμένως, palam manifestè, &c. ex ἀπὸ & πεφασμένος, manifestus; V. πέφασμαι.

'Αποπλάνησις, εως, ἡ, aberratio, error, pravicas, &c. item Δοκησκοπεῖον, impetus, præstigiator, γόης, &c. ex ἀπὸ & πλάνη.

'Αποπλεῖειν, remeare, renavigare, præs. infin. Poët. pro ἀποπλεῖν, verbi ἀποπλέω. Th πλέω.

'Αποπλέω, navi discedo, solvo, f. ἀποπλεύσω. perf. ἀποπέπλευκα, a. 1. ἀπέπλευσα. Th πλέω.

'Αποπληκτικὸς, ὴ, ὸν ἡ, attonitus, ad apoplexiam pertinens; ut ἀποπληκτικὴν νόσημα, morbus quo quis fit attonitus, &c. item, idem quod ἀπόπληκτος, ὁ ἡ ἡ, qui apoplexia laborat; stolidus, stupidus, ἀναίσθητος, nihil sentiens; attonitus, insanus, amens; item admirabilis, & interdum qui vehementi admiratione est veluti perculsus, &c. unde adv. ἀποπλήκτως, insanè, stupide, stolide, &c. item ἀποπληξία, ας, ἡ, stupor corporis totius, mentisque languor, apoplexia, stupor attonitus, omnium membrorum resolutio, &c. definitur autem sic, à Galeno, 'Αποπληξία δὲ γκυρὸν, (alibi κατακρωχὴ) διλυσίας μετ' ἀναισθησίας ἢ παραλυσις τῶν σωμάτων. Hieronym. in chronicis Valentinianum subiti sanguinis eruptione mortuum scribit; quæ Græcè inquit apoplexis vocatur, &c. perhibetur autem vulgo est, quum quis repentina morte corruit, evenire id, gutta sanguinis in cor delata; quod quidem Capitolinus in historiis suis, jam tum passim credi demonstrat: (vide παρέλυσις:) omnia ab ἀποπλήσσω, vel --πτω, percutio, vel repercutio, retorqueo, & in pass. ἀποπλήσσομαι, vel --πτομαι, percutior, repercutior, retorqueor, &c. item percerfio, obstupefio, attonitus reddor, &c. ex ἀπὸ & πλήσσω; V.

'Αποπλήρω, ῶ, impleo, compleo: ex ἀπὸ, & πληρόω, ῶ, Th. πλήθω.

'Αποπλησμὸς, ὁ, ὁ, Ion. pro ἀπόπλους, discessus: quod ab ἀποπλέω.

'Αποπλουτία, divitiis amitto, divitias absumo, vel profundo, &c. ex ἀπὸ, & πλουτέω; V.

'Αποπλύνω, abluo, f. υνῶ, perf. ἀποπέπλυκα, a. 1. ἀπέπλυνα. Th. πλύνω.

'Αποπλεῖειν, Ion. pro ἀποπλεῖν, navi discedere, solvere, infin. act. verbi ἀποπλέω.

'Αποπνέουσα, ὴ, efflans, exhalans, exspirans, pro ἀποπνέουσα, præs. part f. g. Poët. ab

'Αποπνέω, & Poët. ἀποπνείω, efflo, exhalo, exspiro, f. 1. ind. ἀποπνεύσω, a. 1. ἀπέπνευσα, a. 1. m. ἀπεπνευσάμην, ω, ανο, pr. ἀποπέπνυκα, præt. pass. ἀποπέπνυμαι, à cujus 2. pers. sing. ind. 'Απέπνυσο, εαι, ὴ, exhalatio, efflatio, exspiratio. Ab ἀπὸ, & πνέω.

'Αποπνιγησόμενος, η, ον, suffocaturus, f. 2. part. pass. ab ἀποπνίγω.

'Αποπνίγω, suffoco, f. ἀποπνίξω, Φρ. ἀποπέπνιγα, a. 1. ἀπέπνιξα, a. 2. ἀπέπνιδον, perf. pass. ἀποπέπνιγμαι, a. 2. pass. ἀπεπνίγην, f. 2. pass. ἀποπνιγήσομαι. Th. πνίγω.

'Αποπνίξας, ασσα, ὁ, qui suffocavit, a. 1. part. act. ab ἀποπνίγω.

'Αποπνοὴ, ῆς, ἡ, exhalatio, efflatio, exspiratio: à præt. m. verbi ἀποπνέω. 'Απόπνοια, ας, ἡ, flatus: ab eodem. Th.

'Αποπολεμῶ, abduco, rejicio, alienum à me facio, improbo, non admitto; item renuntio alicui: amicitiam; Plut. in convivio sep. sap. unde ἀποπολέμησις, ἡ, abdicatio, rejectio, repudiatio; item figuræ genus, species μεταθέσεως, dicitur enim, etiam in activ. ἀποπολεῖν, submoveo, &c. ex ἀπὸ & πολεῖν.

'Αποπομπαῖος, i. e. ἀλεξίκακος, depulsor malorum & aversor, defensorque pestium & calamitatum, ut ἀποπομπαῖοι θεοὶ, qui & ἀλεξίκακοι, & ἀποτρόπαιοι λύσιοι, φύξιοι, &c. Pollux, lib. 5. item, ἀποπομπὸς περίττωμα, Lev. 16. hircus emissarius, &c. sic ἀποπομπεύω, depellere ab ἀποπομπὸς, ὅς, ὁ, ἀποπέμπω, depulsio, profligatio, &c. quod ab ἀποπέμπω; V.

'Αποπονέω, finem laborandi facio, laborare desino, &c. ex ἀπὸ & πονέω.

'Αποπορδὸς, creditus ventris ab ἀποπέρδω, pedo; ex ἀπὸ & πέρδω.

'Αποπορεία, ας, ἡ, abitus, discessus, reditus, reversio, &c. ἀποπορδίομαι, discedo, abscedo, abeo, transeo, &c. & ἀποπορεύτεον, redeundum, &c. ex ἀπὸ, & πορεύομαι.

'Αποπορισβόω, legationem renuntio, legationis absolutæ publicè rationem refero: Plut. V. πρεσβεύω.

'Αποπορίσμαι, idem cum Th. πορίσμαι, i.e. emo quod V.

'Αποπρὸ, procul præpositioni ἀπὸ, apud Poëtas interdum præponitur ἀπὸ (ut etiam δὴν, διὰ, πρὲν) vel divisim, vel conjunctim; ut ἀπὸ πρὸ ὁικιῶν, procul ab ædibus; in Hom. sic ἀποπρὸ νῆϊν, Il n. & νηὸς ἀποπρὸ ἐβάντες, ex nave procul dimittentes, &c. Apollon. 2. Argonaut.

'Απόπροθεν, 'Απόπροθι, & ἀπόπροθεν, adverb. procul. Th. πρὸ.

'Αποπροΐημι, emitto; Od. χ'. ἰὸν ἀποπροΐεις, &c. ex ἀπὸ & προΐημι; V.

'Αποπρολείπω, relinquo longe, &c. ex ἀπὸ & προλείπω; V.

'Αποπροσφίζω, separo à; ut in Eurip. ἀποπροσφισθεῖσας μητρὸς, à matre separans, &c. ex ἀπὸ & προσφίζω; idem quod ex πρὸ & νοσφίζω, separo, sejungo, &c. V.

'Αποπροσωπίζομαι, faciem purgo, sordes faciei abstergo, &c. ex ἀπὸ & προσωπον; V.

'Αποπτάμενος, η, ον, a. 2. part. m. ab ἀφίπταμαι, avolo, quod ex ἀπὸ, & ἵπταμαι.

'Αποπτύσιον, respiciunt ad, 3. plur. præs. ind. ab ἀποπτύω, quod ab ἀπὸ, rursum, & ὀπτάνω. Th. ὄπτομαι.

'Αποπτύζω, calce peto, idem quod πτύζω; quod vide; à Th. πτέρνα, ας, ἡ, calcaneum.

'Αποπτερύσσομαι, alas pando & quatio, &c. ex ἀπὸ & πτερύσσομαι; V.

'Αποπτίω, a. 2. inf. act. ab ἀπέπτην, a. 2. 'Αποπτὰς μὴ, f. 1. m. ab ἀφίπτομαι.

'Αποπτόμενος, despicio, despecto, ex altiore loco aspicio, &c. Unde, ἀποπτὴς, ου, ὁ, spectator; qui ex edi ire loco aliquid spectat, &c. Item ἀποπτῶν, qui spectari ex alto potest, vel simpl. qui videri alicunde potest; vel qui procul, seu eminus conspicitur, &c. (aliquando etiam qui non videtur; & tunc ἀπὸ est priv. Soph. in Ajace) & ἄποψις, εως, ἡ, despectus seu prospectus, &c. ex ἀπὸ & ὄπτομαι.

'Αποπτόω, ῶ, exterrefacio, vel obstupefacio; unde ἀποπτωμὸς; apud Polyb. ex ἀπὸ & πτόος; V.

'Απόπτολις, ιδος, ὁ ἡ ἡ, extorris, exul; (ἰδιωμ. ἄπτολις) ex ἀπὸ & πτολὶς, εως, ἡ, civitas.

'Αποπτόλυκτ, respuunt, 3. plur. præs. ex ἀποπτύω, quod ex ἀπὸ, & πτύω.

'Αποπτύσεις, εως, ἡ, casus, lapsus, prolapsio, &c. ex ἀπὸ & πίπτω, casus, &c. vide.

'Αποπτήσω, εις, ει, decidam, & 1. ind. act. verbi ἀποπίπτω.

'Αποπυρίζω, ex igne edo; seu edo ex igne captum; Hesych. ex ἀπὸ & πῦρ, ignis; V. Item ἀποπυρίας, ὁ, ὁ, qui super carbonibus coquitur; ut ἀποπυρίας ἄρτος; Athen l. 7. Th. idem.

'Απόπυος, ὁ, ὁ ἡ, aspernandus, aversandus, detestandus, &c. item ἀποπύω.

σὴρ, ῆρος, ὁ, aspernator, &c. utrumque ab ἀποπτίω, expuo; à quo etiam est, ἀποπτίζω, spuendo ejicio, vel eructo, &c.

'Απορος, pro ἄπορον, δύναμαι, impossibile: vide in ἀπορέω.

'Απορραφιδώσεις, raphani in podice intrusio; seu raphani per podicem trajectio; pœna erat olim quæ infligebatur mœchis, quibus podex depilatus trajiciebatur raphano; vide Schol. seu interp. Aristoph. in Pluto; ex ἀπὸ & ῥαφανὶς δίδωμι, raphano in anum immisso cruciari, &c. à Th. ῥάφανος; vide.

'Απορρὼξ, iracundus; & ἀπορρίζομαι, irascor, &c. ex ἀπὸ & ὀργὴ, unde ὀργίζω, &c. V.

'Απορεῖ, 3. sing. præs. ab ἀπορίω, dubito, destitutus sum: præs. part. 'Απορῶν, ῶντος, ὁ. Th. πείρω, transeo.

'Απορίομαι, dubito, perplexus sum; f. ἠπορησάμην. p. ἠπόρημαι, à πόρος, quod à πείρω.

'Απόριτος, invius, inaccessus; ex α priv. & πορεύομαι.

'Απόρημα, ατος, τὸ, dubitatio, quæstio, ab eodem. Th.

'Απίρρωτος, ος, ον, inexpugnabilis, incolumis, ex α priv. & πίρνω.

'Απορία, ας, & Ion. ης, ἡ, inopia consilii: ab 'Απορος, quod vide.

'Απορνιθόω, & ἀπορνεόω, in avem transformo; item ἀπορνίθωσις, εως, ἡ, conversio seu transformatio in avem, &c. ex ἀπὸ, & ὄρνις, ιθος, ὁ, ἡ, avis; unde ὄρνιξ, τὸ, idem; à quo ὀρνιθεύω, in avem muto, &c.

'Απορνύμαι, αι, concitatæ, præs. part. pass. f. g. pl. num. in m. g. ἀπορνύμενος. Ex ἀπὸ & ὄρνυμι, seu ὄρνυμαι, pro ὄρομαι.

'Απορος, ος, ὁ ἡ ἡ, invius: item hebes, consilii inops, pauper: ex α priv. & πόρος, meatus.

'Απόρουν, irruit, a. 1. ind. act. ab

'Απορῶ, f. ήσω, p. ἀπόρηκα. Ex ἀπὸ, & ὄρω, cacito.

'Απορρᾶγείην, ης, η, a. 2. opt. pass. verbi ἀπορρήγνυμι, dirumpo.

'Απορραδυμία, pigrescо, desideo, &c. ex ἀπὸ & ῥᾳδυμία; V.

'Απορραίνω, spargo. Th. βαίνω, persuado.

'Απορραίσω, f. σω. inf. act. ab

'Απορραίω, f. σω, p. ηκα. destruo, item careo. Th. ῥαίω, profligo.

'Απορράπτω, sarcio, resuo, hinc a. 1. part. ἀπορράψας. Th. ῥάπτω.

'Απορράσσω, seu ἀπορήσσω, amputo, avello, &c. ex ἀπὸ & ῥάσσω; V.

'Απορραφίνω, metro dico, recito, canto, &c. ex ἀπὸ & ῥαψῳδέω; V.

'Απορρέω, f. ρυήσω, defluo, à ῥέω, fluo.

'Απορρήγνυμι, f. ῥήξω, p. ηχα, dirumpo. Th. ῥήγνυμι, frango.

'Απορρήθην, ve: item, a. 1. part. pass. n. g. ex ἀπὸ & ῥέω, dico.

'Απόρρητον, ου, τὸ, interdictum magistratûs, & 'Απόρρησις, εως, ἡ, defectio, item interdictum magistratûs, (sicut ἀπόρρημα,) abdicatio, ex eod. Th.

'Απορρήξας, & in fœm. g. ἀπορρήξασα, abrumpens, a. 1. part. act. ex ἀπὸ & ῥήγνυμι.

'Απορρήσσω, & ἀπορρήγνυμι, obrumpo, dirumpo, frango, &c. ex ἀπὸ & ῥήσσω; vide.

'Απόρρητος, ου, ὁ ἡ ἡ, arcanus, silentio suppressus. &

'Απόρρητον, arcanum; item 'Απορρήτως, occultè.

'Απόρρητα ποιεῖσθαι, interdicere, silentio supprimere, à ῥέω, dico.

'Απορρίγω, ῶ, exhorreo, extimesco, &c. V. ῥιγῶ.

'Απορρίζόω, ῶ, radicitus evello, &c. V. ῥιζόω.

'Απορρίπτω, flatu discutio, abigo, depello, &c. V. ῥιπίζω.

'Απορρινάω, limâ aufero, limo, &c. ex ἀπὸ & ῥίνη, lima.

'Απορρίπτω, abjicio, f. ψω, p. ἀπέρριφα. a. 1. ἀπέρριψα, a. 2. ἀπέρριπον, a. 1. part. ἀπορρίψας. ex ἀπὸ & ῥίπτω. hinc

'Απόρριψις, εως, ἡ, projectio.

'Απορρὼξ, ῆκος, ἡ, profluvium: item

'Απόρροια, ας, ἡ, & 'Απόρρυξις, fluxus: &

'Απόρρυτος, ος, ὁ, deorsum fluens: ab

'Απορρύω, defluo. Th. ῥύω, idem quod ῥέω fluo.

'Απορροιβδέω, cum sonitu eructo seu emitto; Nonn. ex ἀπὸ, & ῥοιβδέω, stridеo; à ῥοῖβδος, idem quod Th. ῥοῖζος, stridor.

'Απόρρους, ὁ ἡ ἡ; profluens, manans, emanans; à ἀπορρέω, defluo.

'Απορροφέω, vel ἀποῤῥοφάω, absorbeo, exhaurio, vel sorbillo; V. ῥοφέω.

'Απορρύπτω, abluo, sordibus expurgo; V. ῥύπτω.

'Απορρώξ, ῶκος, ὁ, ἡ. Substantivè accipitur pro rivo: item stillâ, propagine. Adjectivè, abruptus, derivatus: ab ἀπορρήγνυμι· alii ab ἀπορρήσσω, erumpo.

'Απορρώσσω, vel ---πτω, defodio; Th. ὀρύσσω.

'Απορφανίζω, orphanum reddo, f. ίσω. p. ἀπορφάνικα, a. 1. ἀπορφάνισα, præt. pass. ἀπορφάνισμαι, a. 1. pass. ἀπορφανίσθην· a. 1. part. pass. ἀπορφανισθείς. Ex ἀπὸ & ὀρφανός.

'Απόρφυρος, nulla purpura insignis; ut ἀπόρφυρος ἱμάτιον; Plaur. toga pura, nulla accessione purpuræ, &c. ex α priv. & πορφύρα; V.

'Απορχέομαι, desalto; i. e. imperite saltando perdo quod affectavi, & pposcisti; ut ἀπορχήσεως ἀ γάμου, desaltasti matrimonium; i. e. saltando excidisti à nuptiis, &c. ex ἀπὸ & ὀρχέομαι; vide.

'Απόρως κεῖσθαι, inopem esse, ab 'Απορος, pauper.

'ΑΠΟΣ, ὁ, τὸ, labor, item altitudo: ab ἄπτω, remotionem notante.

'Αποσαλεύω; (idem quod σαλεύω; sto in salo; fluctito, fluito) in salo, procul à portu; jactis anchoris navem esse; significatur hoc verbo; ut latini dicunt in salo & in anchoris commorari, &c. inde Metaph. me stabilio, anchoris innitor, &c. V. σαλεύω.

'Αποσαίνω, f. άξω, deonero. Them. σώτω.

'Αποσαφέω, declaro, exprimo; ex ἀπὸ & σαφὴς; V.

'Αποσβεννύω, f. ύσω, p. ικα, exstinguo, cessare facio: &

'Αποσβέσωσι, exstinguant, a. 1. sub. act. Poët. ab ἀπὸ & σβέννυμι.

'Αποσεύμενος, & ἀποσσεύασθαι legitur apud Herodot. Sed an non legendum, ἀποσεύμενος, pro ἀφοσιούμενος, sanctè & religiosè perficiens. Sic ἀποσεύσθαι pro ἀφοσιώσασθαι, Ion. quod ab ὅσιος.

'Αποσπάδιμος, spoliatus, a. 1. part. med. ex ἀπὸ & Σείω.

'Αποσείω, excutio, propulso, rejicio, depello, &c. (ejusd. Th. & comp.) unde verbale ἀπόσεισις, excussio; item impudica quædam saltatio; de qua Poll. l. 4. c. 14.

'Αποσημύνω, magnificè celebro, &c. item jacto, vendito, ostento, &c. V. σημύνω.

'Αποσεσημειωμένα, regesta, perf. part. pass. ab ἀποσημειόω, Th. σῆμα.

'Αποσκιάω, in stabulo includo; seu includo tanquam stabulo aut ovili, &c. V. σκιάω.

'Αποσκιμαίνω, f. ανῶ, indico, significo: &

'Αποσκιμαίρομαι, obsigno, designo, Them. σῆμα.

'Αποσκίπτομαι, f. ψομαι, p. ημμαι, &

'Αποσκήπτω, f. ψω, marcesco, putrefacio, Th. σήπω.

'Αποσκορακίζω, f. ίσω, p. ικα, relinquo, increpo, reprobo: &

'Αποσκορακισμός, ῦ, ὁ, contemptio, increpatio: ex ἀπὸ & σκορακίζω, ad corvos abire jubeo, cujus Th. κίραξ.

'Αποσκυβάλίζω, idem quod σκυβαλίζω, rejicio & repudio tanquam σκύβαλον, seu rem contemnendam: vilipendo, aspernor, &c. Th. σκύβαλον.

'Αποσκυλεύω, sign. Scythico more tondere; i. e. turpi & contumeliosa tonsura aliquem illudere; aut alicui crines evellere, &c. Suid. propriè esse dicit, cutem capitis una cum pilis detrahere, &c. ex ἀπὸ & σκυθίζω, Scythas imitor, à σκύθης; V.

'Αποσκυλάω, Poët. idem ac ἀποσυλάω, dispolio,

'Αποσκυλεύω, idem quod præcedens ἀποσκυλάω, deprædor, eripio spoliando.

'Αποσκώμματα, τὰ, dicteria, sannæ; (id est, ἀπομυκτηρίσματα; Hesych.) à sequente.

'Αποσκώπτω, f. ψω. dicteria jacio, derideo. Th. σκώπτω.

'Αποσμάω, ῶ, f. ήσω, &

'Αποσμήχω, f. ήξω, p. ηχα, abstergo, purgo. Th. σμάω, & σμήχω· ἰσοδυναμοῦντα.

'Αποσμίγματα, τὰ, liquor defluens, distillatio, stiria, stilla, &c. verbale ab ἀποσμίχω.

'Αποσμικρύνω, ad parvitatem redigo, vel paucitatem, imminuo; ex ἀπὸ, & μικρύνω vel σμικρύνω, parvum reddo, imminuo; à Th. μικρὸς, vel σμικρὸς, parvus, &c.

'Αποσμιλεύω, idem quod σμιλεύω, scalpello amputo seu reseco, scalpro repurgo, & general. polio, seu expolio, quasi ad vivum resecans scalpello; unde ἀποσμίλευμα, τὸ, segmen scalpello seu scalpro amputatum; id quod scalpello undique reciditur: idem quod σμίλευμα, τὸ à Th. σμίλη, scalper, scalprum, &c.

'Αποσμυγεὶς, ίσα, ὁ, qui exarsit, contabescens. ab

'Αποσμύχω, exuro. Th. σμύχω.

'Αποσπάλεω, f. ήσω, abigo, repello. Them. σπάλεω.

'Αποσπάω, quantitatis expers.

'Αποσπάδιον, decerptum substantivè, &

'Αποσπασμα, ατος, τὸ, pars convulsum quiddam: ab

'Αποσπάω, abstraho, educo, evello. f. άσω. p. ἀπέσπακα. a. 1. ἀπέσπασα, a. 1. part. ἀποσπάσας, perfect. pass. ἀπέσπασμαι, a. 1. pass. ἀπεσπάσθην, a. 1. part. pass. ἀποσπασθείς. Th. σπάω, traho.

'Αποσπάδων, ονος, ὁ, & ἀποσπὰς, άδος; cui testiculi avulsi sunt & excisi; ἀποσπασμάτιον, particula avulsa; ἀποσπασμάτια, reliquiæ item ἀπόσπασις, qui avelli vel abstrahi potest, omnia à præcedente ἀποσπάω.

'Αποσπαραξίω, seu ἀποσπαρτάζω; idem quod σπαράττω, σπαράσσω, & Th. σπαράσσω, palpito, vibro, tremo, &c.

'Αποσπαργανόω, ῶ, fasciis exolvo; fascia qua quis obvolutus erat, exolvo; &c. ex ἀπὸ, & σπαργανόω, fasciis involvo.

'Αποσπείρω, f. ερῶ, p. αρκα. dissemino: à pr. m. ἀπέσπορα.

'Αποσπένδω, dehortor, dissuadeo; destineo, ex ἀπὸ & Th. σπένδω.

'Αποσπογγίζω, sponeia abstergo, seu detergo; idem σπογγίζω, ut etiam ἀποσπογγίσμα, τὸ; idem quod σπόγγισμα, purgamentum, sordes spongiâ detersæ; à Th. σπόγγος, & σπογγίζω, spongia.

'Αποσποδέω, ῶ, idem quod σποδέω, item ici. u decutio; in cinerem redigo, è medio tollo, &c. ex ἀπὸ & σποδέω; Vide.

'Αποσπονδος, alienus & excludendus ἀπὸ τῶν σπονδῶν; qui ad τὰς σπονδὰς non debet admitti, &c. (vide σπονδαὶ) est ab ἀποσπένδω, libo, libamina seu libamenta perago, &c. ex ἀπὸ & σπένδω.

'Αποσπορᾶ, ῆς, ὁ ἡ ἡ, satus ab aliquo, orundus. Th. σπείρω.

'Αποσπουδάζω, desino studium ponere: & part.

'Αποσπουδάζων, negligens: ex ἀπὸ & σπουδὴ, quod à p. m. verbi σπεύδω.

'Αποσπουτᾶν, excitatus; Nonn. fit a verbo ἀποσπουόμαι, erumpo, prosilio, exilio; ex ἀπὸ, & σύμμαι, inusit: idem quod σεύομαι, cieo, concito; Th. σείω.

'Αποστὰς, pro ἀπόστηθι, vel ἀπόστηθι, absiste. a. 2. imper. ab a. 2. ind. ἀπέστην· ab ἀφίστημι. Th. ἵστημι, sto.

'Αποστεγάζω, & ἀποστεγόω; idem quod ἀποστέγω, & Th. στέγω, tego, operio; item adstringo, &c.

'Αποστέλλασα, a. 1. part. act. f. g. verbi ἀποστέλλω.

'Αποστελεγίζω, & ἀποστλεγίζω, destringo, abrado; idem quod στλεγγίζω; quod vide in Th. στλεγίς.

'Αποστείχω, abeo, reverтor: ex ἀπὸ & στείχω.

'Αποστέλλω, ablego, mitto. f. ελῶ. p. ἀπέσταλκα. a. 1. ἀπέστειλα. a. 2. ἀπέστολον. p. pass. ἀπέσταλμαι. a. 2. pass. ἀπεστάλην, a. 2. sub. pass. ἀποσταλῶ. a. 2. part. pass. ἀποσταλείς. p. med. ἀπέσταλμαι, unde ἀποστολὴ, &c. Th. στέλλω.

'Αποστενόω, f. όσω, angustum reddo: à στενὸς. Th. στενὸς.

'Αποστηθίων ᾆσμα, cantilena quæ canebatur, quum corona capiti adimeretur; Etym. ab ἀποστέφω; V.

'Αποστέργω, non amo, odio prosequor; ex ἀπὸ priv. & στέργω.

'Αποστερίσκω, damno afficio, privo, f. ήσω. p. ἀποστέρηκα, a. 1. ἀπεστέρησα, a. 1. sub. ἀποστερήσω, perf. pass. ἀποστέρημαι. part. ἀποστερημένος. Th. στερέω.

'Αποστέφω, coronam aufero; coronam depono, &c. Item ἀποστεφανόω, deponere coronam, corona privare, & ἀποστεφανῶμαι, corona privor, &c. ex ἀπὸ, & στέφω, unde στεφάνη, &c. V.

'Αποστηθίζω, expectoro; i. e. ex pectore depromo, aut eloquor, expromo, &c. ex ἀπὸ & στῆθος; V.

'Απόστημα, τὸ abscessus, apostema; i. e. humor in suppurationem conversus, suppuratio, ulcus; Galen. dicit esse mutationem seu transitum corporis ex inflammatione ad pus, &c. item spatium & intervallum quo absistimus seu abfumus; item locus remotior ac secretior, &c. Inde ἀποστηματίας, ου, ὁ, qui abscessu laborat seu apostemate, ἀποστηματικὸς,

κὸς, separativus; ut ἀποσηματικὸ ῥῆμα, &c. Item ἀποσημαίνω, resisto, seu subsisto, ἀποσημαντικὸν, parvum apostema, modicus abiecssus; & ἀποσημαντόδης, apostematis, seu abscessus naturam habens, &c. omnia ab ἀφίστημι, absistere facio, separo, &c. unde ἀφίσταμαι, absisto, absum, abscedo, secedo, deficio, discedo à fide, &c. V.

'Αποσιλίας, a. 2. inf. act. ab ἀφίστημι, discedo, deficio. Th. ἵστημι.

'Αποσίμωσις, ως, ἡ, ablatio, privatio, à 2. præs. perf. pass. vide ἀποστρέφω.

'Αποστερητὴς, οῦ, ὁ, fraudator. a. 3. perf. ejuldem verbi.

'Αποσηκέζω, confirmo. Th. σηκέζω.

'Αποσῆναι, abdixisse, a. 1. inf. act. ab ἀφίστημι.

'Αποσησομένα, a, 1. pl. f. 1. med. ejusd. verbi.

'Αποσῖδε, ἰδ᾽, ὁ ἡ ἤ, qui abscessit seu discessit; vel qui non eandem viam calcat, &c. ex ἀπὸ & σῖδω, idem quod Th. σείδω; tero, calco; unde σιδίτης, teragro, pervado terram calcando, &c.

'Αποσίλλω, splendeo, f. λω, p. ἀπέσιλφα. Th. σίλλω idem.

'Αποσίτω, abi a. 2. imperat. ab ἀποσείχω, quod à σείχω.

'Αποσκίζω, (vide suprà in ἀπεσχιγκίζω.) Unde ἀποσκίσματα, ἴτrigmenta, ea quæ à ἴτtigilibus abraduntur, dum distringuntur corpora.

'Αποσολεὺς, ἰδ᾽, ὁ, qui classi præest: & 'Αποσολεὶς, rei nauticæ præfecti. Them. στέλλω.

'Αποσολικὸς, ἡ, ὁ, apostolicus: ab 'Αποσολὴ, ἧς, ἡ, apostolatus.

'Απόσολος, ου, ὁ, apostolus, legatus, à p. m. V. ἀποστέλλω.

'Αποσολομιδῶ, missitius, emissitius, &c. ab eod. verbo.

'Απόσολον, ῳ, τὸ, pro navigio, apud Herodot.

'Αποσομίζω, proprie memoriter recito. Item allicio ad loquendum. fut. ἰσω, perf. ἀποσομόκηκα, a. 1. ἀποσομήσω. ex ἀπὸ & σόμα.

'Αποσομίζω, idem quod ἀποσοματίζω, præced. Item, idem quod ἀποσομόω, os obturo; os occludo, & de ferro dictum, aciem ejus hebeto & retundo; (contrar. ipsius σομόω, quod V. à Th. σόμα; V.) item ore facto aperio, unde ἀποσόμωσις, ως, ἡ, apertio facto ostio; apertura, patefactio, &c.

'Απόσορ᾽, ὁ, ὑ, inimicus, amoris expers à præt. m. vide ἀποσίφγω, Th. σφγω.

'Αποσορκίζομαι, reiegor; in eximum mittor, est pass. ab act. seq. ἀποσορκίζω, (V.) idem quod ὀσρακίζω, testuus (scil. vel 'piscium, vel figulinis) in urnam conjectis, damno, relego, &c.

'Αποσορκίζω, f. ἰσω, mitto in exilium: ab ἀπὸ & ὄσρακον, testa: quòd in illis scripta fuerint olim suffragia.

'Αποσορκόω, ῶ; idem quod ὀσρακίω; in testam, seu testaceam duritiem verto; testacea duritie obduro, induro in testæ modum, &c. ab ὄσρακον, testa.

'Αποσορκτίνω, vel 'αποσορκτίνυμι, à militia mittor, vel dimittor, exauctoror, &c. V. σορκτίνω.

'Αποσορκτὸς, ή, ὁ, exauctoratus, imperator s vel ducis loco motus; cui imperium est abrogatum, &c. ex ἀπὸ & σορκτὸς; V.

'Αποσορτοπεδεύω, & --εύομαι; idem quod ἀνασορτοπεδεύω; castra moveo; seu castris motis reveitor; Maccab. l. 2. c. 3. ex ἀπὸ & σορτοπεδεύω; V.

'Αποσορφέλω, νς, ν, ἡ, a. 2. opt. pass. ἀποσορφείς, a. 2. part. pass. ἀποσορφῆς, averteris. a. 2. sub. pass. ab ἀποστρέφω.

'Αποσορφόμην, ης, ἐτο, averti. a. 2. pass. ἀποσορφόμην, ἐσο, ἐτο, in 3. pl. ἀποσορφόμεθ. a. 2. sub. pass. ἀποσορφῶ. Th. σρίφω, verto.

'Αποσρίψας, αἰῆ, ὁ, avertens, a. 1. part. act. ab ἀποσρίφω.

'Αποσροφὴ, ἧς, ἡ, aversio, refugium: ab ἀποσρέφω.

'Απόσροφος, ου, ὁ, apostrophus, nota apud Græcos rejectæ vocalis ob sequentem: & 'Απόσροφος, ὁ ἡ ἤ, aversus: ab eod. ἀποσρέφω.

'Αποσυγίω, ῶ, ἴσω, abhorreo, averser: cum accus. ex ἀπὸ & συγέω.

'Αποσυπάζω, idem quod συπάζω, stipite pello, depello, aut persequor; à Th. σύπη; V.

'Αποσῶ, ᾖς, ᾖ, a. 2. sub. act. ab ἀφίσημι.

'Αποσυκάζω, idem quod συκάζω, ficus colligo, seu decerpo; item exploro, more eorum qui ficus carpunt; sign. etiam ficus decerptas comedo: à Th. σύκη; V.

'Αποσυλᾶσαι, Dor. pro ἀποσυλῆσαι, prædari & auferre ab aliquo quid. a. 1. inf. verbi συλάω. Th. σύλη.

'Αποσυμβολάω, abundante propositione, pontur pro concurro, occurro, συμβάλλω, συμφυτάω, &c.

'Αποσυμβολεύω, dehortor, dissuadeo: ex ἀπὸ & συμβολεύω; V.

'Αποσυκάζω, disgrego, dispello, 4 Reg. 5. ex ἀπὸ & σωκάζω.

'Αποσυνάγωγὸς, ος, ὁ, ἡ, synagogâ motus: ex α priv. & σωναγωγὴ, quod à σωνάγω. Th. ἄγω.

'Αποσύομαι, erumpo, prosilio, exilio, emicco, &c. V. supra ἀπόσαλμαι.

'Αποσυρίζω, in siltulam converto; Hippocr. ex ἀπὸ & συρίζω, in siltulam excavo; unde συρίγδευ, in siltulam excavari, &c. à συρίγξ. V.

'Αποσυρίζω, sibilo, cum sibilo emitto; exibilo; V. συρίζω.

'Αποσυρίπω, idem quod συρίπω, exibilo; sibilis ej cio; V. συρίσσω.

'Αποσύρω, detraho; item retraho, &c. unde verbale, ἀπόσυρμα, τὸ, id quod detractum, seu atrasum est; fructum alicunde abrasum, seu excussum vel evulsum; exponitur etiam locus desquamatus; vel quasi desquamatio; apud Galen. & Diosc. ex ἀπὸ & σύρω.

'Αποσυσσιτέω, desum sodalitati; absum à sodalitio, seu convivio, &c. ex ἀπὸ & συσσιτέω; una cibum capio, convictor sum; item contubernalis sum; in contubernio alicujus sum, &c. ἀσύσσιτος, sodalis, conviva, &c. V.

'Αποσφαγεὶς, ἐῖδ᾽, ὁ, obtruncatus, a. 2. part. pass. ab

'Αποσφάζω, jugulo. Th. σφάζω.

'Αποσφαιρίζω, ejaculor, & relido pilam; pilam repello, seu resilire facio; item retorqueo & relido in modum pilæ, &c. V. Σφαιρίζω.

'Αποσφακηλίζω, putrefacere. Th. σφάκελος, gangræna.

'Αποσφαλὲς, σρε falsus, a. 2. part. pass. ab 'Αποσφάλλω, f. λῶ. p. κα. aberrare facio, subverto, seduco. a. 2. pass. ἐσφάλην. Th. σφάλλω.

'Αποσφέμιλα, idem quod σφάμιλα, τὰ, quod V. collabor, concido; à σφάλλω, τὸ, quod V.

'Αποσφᾶξ, αγ᾽, ὁ, exponitur excelsum præcipitium; præcipitium in rupibus à se divulsis, &c. ab ἀποσφάζω, vel ἀποσφάλλω, quæ vide.

'Αποσφάῖω, f. ξω, p. χα. macto: idem quod ἀποσφάζω suprà.

'Αποσφενδύω, & ἀποσφενδρίω, fundâ torqueo, fundâ rotatum emitto; unde ἀποσφενδύνη, ὁ, ἡ, funda emissus; item funda repulsus; Plut. sic etiam, ἀποσφενδυλίω, fundâ ejaculor; Joseph. V. σφενδόνη & σφενδύζω.

'Αποσφήλαι, aberrare facere, a. 1. opt. Æol. verbi ἀποσφάλλω suprà.

'Αποσφήλωσις, casus, prolapsus, aberratio, verbale ab ἀποσφάλλω.

'Αποσφεχόμην, idem quod ὀσφεχόμην, odoror, olfacio; item passive, naribus admoveor. &c.

'Αποσφάζω, f. σω, diffringo, venam seco: ex ἀπὸ & σάζω.

'Αποσκεδάω, ῶ; idem quod σκελίδω, plagas (seu retia) erigo, & furcis fulcio. Unde ἀποσκελίδωμα, τὸ, idem quod σκελίδωμα, & Th. σκελὸς, Varus, scil. paxillus, seu furcula, qua attolluntur sustentanturque retia.

'Αποσκεδιάζω, ex tempore dico; item temerè & inconsultè facio; V. σκεδιάζω.

'Αποσκεῖν, abstinere. a. 2. inf. act. & 'Αποσκάμλω. a. 2. m. ab ἀπέχω. Th. ἔχω.

'Αποσκε, abstine, Ion pro ἀποχὲ, a. 2. imper. med. ab ἀπέχω.

'Απόσκεσις, εως, ἡ, abstinentia, temperantia. ab eod. Them. &,

'Αποσκήσω, arcebunt, 3. pl. f. 1. ind.

'Αποσκίζω, f. σω. abscindo, separo. a. 1. ἀπέσκισα, ας, ε. &

'Απόσκισις, ἡ, ramus, propago: ab ἀπὸ & σκίζω.

'Αποσκοινίζω, separo tanquam funiculo, privo; Vide σκοινίζω, in Th. σκοῖνος.

'Αποσκολάζω, vacare rei alicui: quod à σχολάζω, otior. Th. σχολή.

'Αποσκολόμην, ῦμαι, occupor, ἀποσκολέμην, occupatus: ex ἀπὸ, ad, & σκολὸς, vaco. Th. σχολή.

'Αποσκόμμα, ατος, τὸ, a. 2. part. m. ἀπόσκομμαι, a. 2. sub. m. ἀποσκὸν, a. 2. part. act. ab ἀπέκω.

'Αποσκώζω, f. ὀσω. p. ωκα. tandem servo sanitati restituo.

'Αποσκώζεσθαι, aufugere, apud Xenoph. &, 'Αποσκωδίω, a. 1. inf. pass. ab ἀποσκώζω, servo. Th. σώζω.

'Αποσκὼν, ἧς, & 'Απόσκεσις, εως, ἡ, renuntiatio: opponitur etiam τῇ συσκέψει ab ἀπὸ, & πάσω vel πάσμι.

'Αποσκὸς, prolixè. &

'Αποσκρεὶς, porrectus a. 1. part. pass. ab ἀπέκρεμα. Th. τείνω.

'Αποσκρεὶς, liquefactus, a. 2. part. pass. ab ἀποσήκω. Th. τήκω.

'Απόσκυλ᾽, ὁ, ἡ, ad certum usum sepositus. Th. πάσω.

'Αποσομαύω, recondo; V. σομαύω, in Th. σαμίας.

'Αποσομόω, idem cum ἀποσέμνω.

'Απόσονος, ους, ὁ, extensio; item intensio, & scopus authoris, ab ἀπέκεινα, verbale; V.

'Αποσοπάσομαι, vel Att. σαπόμαι, propriè dimitto cum mandatis: cum dat. item, valedico, interdum, collocor. f. m. ἀφομαι, p. pass. ἀποσέσαμαι, a. 1. m. ἀποσαξάμην, valedixi, a. 1. inf. m. ἀποσάξασθαι. Th. πάομαι vel πάσμι, ordino: τῇ ἀποσασσομένῃ opponitur, ὁ συσσασσόμενος.

'Αποσοπέω, f. ἀξω, p. αχα. renuntio; item, fecerno, distinguo: ab eod. Them.

'Αποσάτω, longissimè, adv. superl. πῦ ἄπω, procul, adv. Poet.

'Απόσαυρος, ου, ὁ ἡ ἤ, tauro carens; ut ἀποσαυρὸς βος à tauro semota; apud Aristot. Unde ἀποσαυρόω; idem quod σαυρόω, οῦ, taurum facio, in taurum muto, &c. & ἀδοποσαυρόομαι, ῶμαι, taurinas iras concipio, taurinè ac σαρμάσσω, efferor, & exasperor; ex ἀπὸ & σαυρόομαι, ῶμαι, taurus fio, taurinam naturam induo; a Th. σαῦρος; V.

'Απόσαφος, privatus sepulchro; item, feorsim ab aliis sepultus: ex ἀπὸ & σάφος, à θάπω.

'Αποσαφρίω, circundo fossa, muro includo, murum duco, circumvallo, munio, &c. Unde ἀποσαφρίδωμα, τὸ, idem quod σκελίδωμα, & Th. σκελὸς, Varus, scil. paxillus, seu furcula, qua attolluntur sustentanturque retia.

'Αποσεδιάζω, ex tempore dico; item temerè & inconsultè facio; V. σκεδιάζω.

'Αποσεχεῖν, abstinere. a. 2. inf. act. & 'Αποσχάμλω. a. 2. m. ab ἀπέχω. Th. ἔχω.

'Αποσέω, abstine, Ion pro ἀποχὲ, a. 2. imper. med. ab ἀπέχω.

'Απόσεσις, εως, ἡ, abstinentia, temperantia. ab eod. Them. &,

'Αποσήσω, arcebunt, 3. pl. f. 1. ind.

'Αποσίζω, f. σω. abscindo, separo. a. 1. ἀπέσισα, ας, ε. &

'Απόσισις, ἡ, ramus, propago: ab ἀπὸ & σίζω.

'Αποσοινίζω, separo tanquam funiculo, privo; Vide σκοινίζω, in Th. σκοῖνος.

'Αποσολάζω, vacare rei alicui: quod à σχολάζω, otior. Th. σχολή.

'Αποσολόμην, ῦμαι, occupor, ἀποσολέμην, occupatus: ex ἀπὸ, ad, & σχολὸς, vaco. Th. σχολή.

'Αποσόμμα, ατος, τὸ, effectio, effectus, item eventus: nom. pl. 'Αποσελεσματα, τά, effectus stellarum, imagines sub certo sidere factæ ad ejus vim detinendam: unde 'Αποσελεσματικὴ, ἧς, ἡ, scientia harum usus & modum conficiendi docens. 'Αποσελεσματικὸς, ὴ, ὸν, effectivus, effectus præstans. 'Αποσέλεσις, εως, ὁ, effectio, effectus. Omnia a. 1. verf. sing. præt. pass. ind. verbi ἀπέλεσα, ας, ε, Th. τέλος, finis.

'Αποσελεσμὸς, ὁ, ὁ ἡ ἤ, effectivus, effectus præstans: à 3. pers. sing. præt. pass. ind. ejusdem verbi.

'Αποσελεσσόμενος, ἐῖδ᾽, finem facio, desino: à cujus 2. pers. sing. præt. pass. ind. fit.

'Αποσελεύτητος, ος, ἡ, mors. Ab ἀπὸ, & τελευτάω, Th. τέλος, finis.

'Αποσέλεσις, efficio, perficio, præsto: f. ἐσω, & ἡσω. p. ἀποσετέλεκα. pr. pass. ἀποσέλεσμαι, ῦμαι, perficior; item convalesco, perf. pass. ἀποσετέλεσμαι, cujus part. ἀποσελεσμένος, η, ον, a, 1. pass. ἀποσελεσθείς, εῖσα, ἐν, consummatus. Ab ἀπὸ, & τελέω, ῶ. Th. τέλος, finis.

'Αποσελέω, pendo (vel solvo) tributi nomine, item persolvo. Th. τέλος, vectigal.

'Αποσέλεσμένος, η, ον; perfectus, consummatus, absolutus, part. præt. pass. verbi ἀποσέλεσμαι, ῦμαι. Th. τέλος, finis.

'Αποσέμνω, f. ἀξω, p. αχα. renuntio; item, fecerno, distinguo; & 'Αποσημῶ, part. ejusdem futuri. Them. πέμνω.

'Αποσεῖξιος, enixuram esse, f. 1. inf. m. ab ἀποσίκτομαι. Th. τίκτω.

'Αποσέξις, εως, ἡ, partus ab eod. Them.

'Αποσεμάτίζω, determino, definio, item extermino, excludo; unde ἀποσεμάτισμος, definitio, determinatio, delectio; item, ἀποσεμάζω, definio, seu finio, &c. ex ἀπὸ & σεμάτίζω, termino, finio; à Th. σέμα; V.

'Αποσέρ᾽, longinquus: ab ἄπω, procul, adv. Poët.

'Αποσέρεον, longiùs, adv. ab eod.

'Αποσεσαμμένος, dependens, perf. part. pass. ab ἀποσέκρεμαι, ἀποσέκασται, 3. pl. perf. pass. Th. τείνω.

'Αποσέτμητο, detruncatus erat; Poët. pro ἀποσέτμητο, 3. sing. pluſq. perf. pass. ab ἀποσέμνομαι, hinc a. 1. opt. pass. ἀποσμηθείην, Th. τέμνω.

'Αποσόθ, pro ἀφ᾽ δ vel ἀπὸ τῦ, Ion.

'Αποσόθμος, ου, τὸ, damnum; opp. τῷ ὄφελος. &

'Αποσόθεις, εως, ἡ, res malè gesta, sinister successus; à Th. πάσω, paro.

'Αποσραγίζω, appolita patella (quæ Græcis τήγανον, vel πάγανον dicitur) obsonium comedo; e sartagine comedo, &c. ex ἀπὸ & σραγίζω, in sartagine coquo, seu torreo; à τήγανον; V.

'Αποσρὰς; idem quod Th. πᾶς; V. procul à; ut ἀποσρὰς Διὸς, procul à deo, &c. in Epigramm.

'Αποσρέκω, (idem quod Th. τήκω; Vide.) liquo: item macero, tabefacio, consumo, &c. unde ἀπόσηξις, distillatio; quæ fit humore liquefacto, &c.

'Αποσρέφω, depono, expono, differo, confero; f. ψω. p. ἀπόσροφα, Bœot. pro ἀπέσροφα, a. 1. act. ἀπέσραφα, a. 1. pass. ἀπεσράφθην, a. 1. m. ἀποσραφάμην, a. 2. part. m. ἀποσροφόμενος, η, ον, a. 2. inf. ἀποσρέφεσθαι' reliqua tempora vide in Th. πέφραμμαι. Hinc 'Απόσροφος, ου, ὁ, depositio: & 'Αποσρόφη, ης, ἡ, horreum.

'Αποσίκτω, partum emitto, gigno, pario; V. Th. τίκτω.

'Αποσίλλω, f. λῶ, evello, depilo: hinc

'Απόσλημα, ατος, τὸ, laceramentum, fru-

stum. Th. σίλλω.

'Αποσιμόω, f. ὠσω, p. ωκα, æstimo, mulcto. Th. τίω, honoro, punio: hinc

'Αποσίμμος, ου, τὸ, & 'Αποσιμὸν, τὸ, pretium pignus: item

'Απόσιμος, inglorius; interdum, oppigneratus: ab eod. Th.

'Αποσινόω, excuto; f. ώξω, p. ἀποσετίνωχα, a. 1. ἀπεσίνωξα, a. 1. im. er. ἀποσίνωξον, άτω. a. 1. part. ἀποσινώξας, ἀμῖ, ὁ, a. 1. inf. med. ἀποσινώξασθαι. Th. πινάσσω.

'Αποσινύμενος, η, ὁ, ulcifcens præf. part. m. ab ἀποσίνυμαι, vel -σίνυμι, idem quod Thema τίω, punio.

'Απόσινος, dependo, solvo, f. ἀποσίσω, p. ἀποσίτικα, a. 1. ἀπέσισα, a. 2. ἀπέσιπον ex ἀπὸ & τίνω, pro τίω, persolvo.

'Αποσισάμενος, a. 1. part. m. ἀποσίσας, a. 1. part. act. ab ἀπόσιω, remunero. Th. τίω.

'Απόσιστ, luet, f. 1. ind. ἀπόσιση luat, 3. pers. a. 2. sub. act. ἀπόσιομι, 1. pl. f. 1. act. ab eodem verbo ἀπόσιω, & Th. τίω, punio.

'Απόσιθ᾽, à matris uberibus amotus; Plut. de vita m. l. 1. ex ἀπὸ & σῖθος, mamma; V.

'Αποσιμάω, seu ἀποσιμόω, abscindo; fut. ξω, a. 1. part. ἀποσιμάξας, aor. 2. pass. ἀποσιμάγην quod ex ἀπὸ & τμάω, idem cum τμήγω, seco. Th. τέμνω.

'Αποσιμὴς, ῆς, ὁ, ἡ, ἤ, abscissus, abruptus; à præced. ἀποσιμάω.

'Αποσιμὸς, miser; unde ἀποσιμότης, infoelicissimus. ex α pr. & πότμος, πότμος, fors miserrima.

'Αποσολμάω, ῶ, audaciâ utor; fut. ήσω, p. ἀποσετόλμηκα. Th. τόλμα.

'Αποσομὴ, ἧς, ἡ, abscissio: &

'Αποσομία, ας, ἡ, severitas: ab

'Απόσομος, ου, ὁ, ἡ, abruptus: sic πέτρα ἀπόσομος, rupes præcipita: per Metaph. severus: hinc

'Αποσόμως, severè, præcisè: omnia à Th. τέμνω.

'Αποσορνόω, detorno; item expolio, elaboro, exorno; item in orbem redigo, rotundum facio, &c. ex ἀπὸ & τορνόω, idem quod τορόω; V.

'Απνὸς, ὁ, ἡ, qui sine potu vivit: ὕδωρ ἄπνευν, aqua ad potandum minimè bona; ex α pr. & πίνω 'ἄσιτος' ἄνὴρ ἡ ἄπνευς. Soph.

'Απόλεχείν, a. 2. inf. act. ab ἀποσόχω, comedo. Th. τρώγω.

'Απολεχνάω, strangulo, frango collum, &c. ex ἀπὸ, & τραχηλίζω; V.

'Απολεχνόω, idem quod τραχηόω; (V. m. τραχύς) exaspero; item audeo.

'Αποσεπίνος, ὴ, ὸν, dissuaforius: à seq.

'Αποσέπω, averto, dehorto; f. ψω. p. ἀποσέσραφα, a. 1. ἀπέσραφα, a. 2. ἀπέσραπον, in med. ἀποσέπομαι, averfor, repudio, cum accus. Th. τρέπω.

'Αποσέχω, recurro, fugio, Th. πέχω.

'Αποσεδάω, & ἀποσεδίζω, tres ictus infligo. vinco; idem quod πεδάω, supeio, vinco, verbum ab athletis sumptum, apud quos victoria intriplici certamine fixa erat: à Th. τρεῖς, ὅι & ᾱ, tres.

'Αποσελέομαι, f. -ὸμαι, &

'Αποτειλέω, f. ήσω, abstergo: à cujus præt. pass.

'Απότειμμα, ατος, τὸ, res quæ deterendo decidit, ramentum. Th. τείλω.

'Αποτειτίω, ad tertiam partem redigo; ex ἀπὸ, & τειτάω, tertio, facio; item in tres partes divido; à τρίτος, V.

'Απότεκνος, ον, ὁι, impuberes, apud Callim. Teste Eust. ex ἀπὸ priv. & τέκος; vide.

'Αποτεμπάδες, præs. inf. Poët. pro ἀποτεμπάδειν, ab

'Αποτεμπάδειν, averfor, declino: quòd à τεμπάδες, pro τέπω.

'Αποτέμπεσθαι, malorum depulsor: &

'Αποτέμπη, ῆς, ἡ, avocatio; prohibitio, inhibitio, tanctio minax ad avertendum scelcratos, & deterrendum, &c. ab eod. verbo, & Th.

'Αποτέμπασμὸς, ὅ, ὁ, aversatio: ab eod. Them.

'Αποτέμπτος, ὁ, ἡ, aversandus, injucundus, & declinatione dignus; quod ab ἀποτέμπομαι. Th. πρίπω.

'Αποτέμπτος, ὁ, ὁ, qui procul à parentibus nutritus fuit, peregrinus. Th. πρίπω.

'Αποτέμνω, f. τέμω, domo: &

'Αποτένω, labefacto: ἀποτένομαι, lassescor: a Th. πτένω, & inde πτύχω, tero.

'Αποτερίζω, abedo, aveilo seu abscindo merum, dentibus excindo, &c. (vide Th. τερέω') unde ἀπότερτος, abscsus, abrosus, &c.

'Αποτερπάω, ῶ, idem quod ἀποτέπω; vide.

'Αποτευχέμβια, τὰ infortunia: à seq.

'Αποτυγχάνω, aberro, f. τεύξομαι, a. 2. ἔτυχον, inde a. 1. part. ἀποτυχών. Ex ἀπὸ & τυγχάνω, adipiscor: cum genit.

'Αποτύπτιάσθαι, verberandi finem facere. Th. τύπτω.

'Αποτυπόω, ῶ, & -ῦμαι, effingo, exprimo; à τύπος, quod à τύπτω.

'Αποτύπωμα, ατος, τὸ, effigies, ab eod.

'Αποτυχία, ας, ἡ, spei frustratio, repulsa: ab ἀποτυγχάνομαι, frustror. Th. τυγχάνω.

'Αποτύχημα, ατος, τὸ, infortunium; ab eod. Th.

'Αποτυχίζω, unde ἀποτυχίσαι λίθον; Eustathio est, à lapide assultus, & cementa malleo rostrato decutere, ad cum complanandum, &c. ex ἀπὸ & τυχίζω, seu τυκίζω, paro seu polio τὰ τύχη, est enim ἀ τύκη, sive τύχη, ης, ὁ, instrumentum ferreum quo lapicidæ utuntur in poliendis lapidibus, à Th. τύχω, fabricor, struo, paro.

'Αποτυχόντως, i. e. ἀτυχῶς, præter votum; ab eodem verbo.

'Απετυχών, a. 2. part. act. ἀποτυχεῖν, a. 2. inf. act. vide in ἀποτυγχάνω.

'Απελάω, cicatrice obduco; ad cicatricem perduco, &c. unde ἀπέλασις, εως, ἡ; cicatricis inductio; vel cum vulneris cicatrix contrahitur; item ἀπελαστικὸς, cui vis ineft cicatricem inducendi, & ἀπελαστὸς, cicatrice eductus, sanus, &c. ex ἀπὸ, & ἐλάω, ad cicatricem perduco, quod ab ἕλη; V.

'Απεκγείλω, ῶ, idem quod ἐκχείλω, extremum agmen duco; quod ab ἔκχυτος;

'Απεκμὴς, privatus; per Sync. pro ἀπειρισμὸς, a. 1. part. m. ab ἀπερίζω, Ion. pro ἀφορίζω, extermino: a ὄρος.

'Απέκων, auferens, a. 1. part. pro ἀπαγείσιν, per Sync. Æol. ab ἀπειλίζω, pro ἀφερίζω ab eodem Th.

'Απεμτία, ᾶς, urinam reddendo ejicio, in urina dejicio, cum urina excerno, &c ex ἀπὸ & ἰρίω.

'Απερὸς, qui abest à terminis; Soph. ex ἀπὸ & ὅρος; V.

'Απερύω, destituor vento secundo, qui ἴρος nominatur; id V.

'Απερος, ος, ὁ, ἡ, ἡ, pedibus carens: ex α priv. & πῆς.

'Απέσσα, abiens, f. g. ab ἀπεῖν, part. verbi ἄπειμι ἠπείσω, terra peregrina: hinc

'Απεσπία, ας, ἡ, absentia.

'Απεσπάζω, partem substantiæ meæ, seu bonorum do; ut pater filiæ quum nubit, &c. ex ἀπὸ & ἑστία; V.

'Αποφαίνω, ostendo, in lucem profero; hinc ἀποφανίσις, præf. inf. pass. ἀποφανίμην, ης, & in p. n. g. ἀποφανίμβια, part. Th. φαίνω.

'Αποφαϊδρῶμι, 1. pl. f. 1. ind. ab ἀποφαίω.

'Αποφάσις, εως, ἡ, asseverario: cui opponitur, ἐνδείκνυμι: &

'Αποφαντικὸς, enuntians, adject. verb. ab ἀποφαίνω.

'Αποφαντῶς, sententiosè; item ἀποφαντὸν, τὸ, enunciatum; utrumque ab eod. verbo.

'Απόφασθε, renunciate, a. 2. imper. m. ab a. 2. m ἠφάμην verbi φημί.

'Απόφασις, εως, ἡ, dictio, sententia, enuntiatio, in dat. pl. ἀποφάσιν, ab ἀποφαίνω, &

'Απόφημι, idem: ab ἀπίφημι, in comp. ex φάω, dico.

'Αποφάσκω, idem quod ἀπίφημι, nego, inficior; ex ἀπὸ & φάσκω. V.

'Αποφασμῳδίας, palàm, manifestè; ab ἀποφαίνω.

'Αποφατικὸς, ὴ, ὁ, negativus; ut ἀποφατικὸς λόγος, negativa oratio, &c. ab ἀπόφημι, contradico, nego, inficior, &c. ex ἀπὸ & φάμι; V.

'Αποφέρβομαι, pascor, seu alor ex; vel pasco seu alo me ex; Th. φέρβω; V.

'Απεφερέσατο reportent, Ion. pro ἀποφέρωνται, 3. plur. præs. opt. m. ab ἀποφέρω.

'Αποφέρω, abduco, asporto, tollo; f. ἀποίσω, a. 1. ἀπήνεικα, a. 2. ἀπήνεγκον, a. 1. pass. ἀπηνείχθην, a. 1. in f. pass. ἀποτεχθῆναι, asportari; a. 2. inf. act. ἀποσκεῖν, perferre. Th. φέρω.

'Αποφεύγω, effugio; f. ἀποφεύξομαι, a. 2. ἀπέφυγον, a. 2. opt. ἀποφύγοιμι, ις, οι, part. ἀποφυγὼν, inf. ἀφυγεῖν. Th. φεύγω.

'Αποφάξις, effugium, declinatio, &c. item, ἀποφάκτικὸς, effugiendi & vitandi peritus; utrumque ab ἀποφεύγω.

'Αποφλαυλίζω, proprie ficus immaturas decerpo, f. u deligo; item Metaph. vim affero; ex ἀπὸ & φλαῦξ, υκος, ὁ, impostor; (vide in Th. φλαῦς, idem.) Item grossus, seu ficus nondum matura, speciem tamen maturitatis præ se ferens, &c. Aristoph. in pace.

'Απόφημι, ego cui opponitur σύμφημι, concedo. Ex ἀπὸ & φάμι.

'Απόφημος, ος, ὁ, ἡ, infaustus, inominatus; ab ἀπὸ & φήμη.

'Αποφθίνω, a. 1. inf. act. ab ἀποφαίνω. Th. φαίνω.

'Απόφθεγμα, τὸ, Pharmacum abortum faciens: Hip poer. verbale ab ἀποφθέγω, idem quod φθείρω, corrumpo; V.

'Αποφθίγμα, ατος, τὸ, ΑΠΟΤΗΕΩΜΑ, sententia brevis & scitè dicta; ab ἀποφθίγγομαι.

'Αποφθίγγομαι, eloquor, sententiosè dico; f. ξομαι, a. 1. med. ἀπεφθιξάμην, ω, απο. Ex ἀπὸ & φθίγγομαι.

'Αποφθίμβος, peremptus, præf part. per Sync pro ἀποφθιμένος ἀποφθίμην, pro ἀποφθιμήσω εἶμι, perf. & pluſq. perf cpt part. ab ἀποφθίω, perdo. Th. φθίω vel φθίνω, corrumpo.

'Αποφθινύθουσι, dispereunt, 3. pl. ind. act. à φθινύθω. Th. φθίω.

'Αποφθίσῃ, perdideris, 3. sing. a. 1. act. opt. Æol. pro ἀποφθίσοις, à φθίω, seu φθίνω.

'Αποφθίσω, pro ἀποφθίσω, præs. imper. ab ἀποφθίομαι ab eod. Th.

'Αποφθορὸς, ὴ, abortus edit: fœtus in utero corrupti; ab ἀποφθείρω, idem quod φθείρω.

'Αποφλαυρίζω, flocci facio: à φλαυρίζω, Att pro φαυλίζω. Th. φαῦλος.

'Αποφλαυρίσασα, a. 1. part. act. fœm. g. præced. verbi

'Αποφλεγμαίνω, ardere seu æstuare desino; inflammari tumore, seu tumere desino, tumorem depono, &c. item ἀποφλεγμαλίζω, pituitâ purgo, pituitam elicio; unde, ἀποφλεγμασμὸς, purgatio, vel repurgatio à pituita; sed id quod facit ad eliminandum pituitam; & ab ea repurgandum, &c. ex ἀπὸ & & φλεγμαίνω, quod à φλέγμα; Vide.

'Αποφλοίσβω, idem quod φλοίσβω, inflammo; à φλὸξ, γος, ἡ; V.

'Αποφλοιόω, decortico; idem quod φλοίω, à φλοιὸς; V.

'Αποφοιτάω, abeo, discedo, averfor; me subtraho; item morior, &c. Unde, ἀποφοίτησις, discessus, separatio, &c. Th. φοιτάω. V.

'Απόφονος φόνος, injusta cædes, & non conventus; Eur. Orest. ex ἀπὸ & φόνος; V.

'Αποφορὰ, ᾶς, ἡ, vectigal, tributum: item reditus, proventus: &c.

'Αποφορὴ, ῆς, ἡ, idem. Ion. pro ἀποφορά. Th. φέρω.

'Απόφορος, Hesychio & Etymologo, infimior, imbecillior; quasi onere ferendo non sufficiens; idem ἀπόφορος δέρδος dici scribit, τὰ μὴ φέροντα κάρπον; cum ἀπὸ pro ἀ στερητικῷ; item, ἀπόφορος, non ferendus, aversandus; ab ἀποφορά.

'Αποφυλίζομαι, f. ἰσομαι, exonero. 'Απορρητῶ, idem. Th. φόρτος, onus.

'Αποφορτίον, seu ἀποφορτίνιον, idem cum ἀποφορτίω.

'Απόφραξις, obstructio, obturatio; Th. idem.

'Αποφρὰς, άδος, nefandus, inauspicatus, ἀποφράδες ἡμέραι, dies nefasti. Th. φράσσω.

'Αποφράσσω sive -άττω, f. ἄξω, obstruo, obturo: item, abjicio. Th. φράσσω, sive φράττω.

'Αποφυάς, άδος, ἡ, appendix; ramulus adnascens ramis majoribus; & ἀπόφυσις, εως, ἡ, pars ab alia enata & procedens; ob id, processus dicitur; ab ἀποφύω, q. d. adnascor; exponitur tamen adnascor, seu agnascor; item, furculum emitto. Th. φύω, vide.

'Απόφρικτος, exteritus; ex ἀπὸ & φρίσσω, vide.

'Αποφυγεῖν, a. 2. i f. act. ab ἀποφεύγω.

'Αποφυγὴ, ῆς, ἡ, effugium, ab eod.

'Αποφυλὶς, qui nullam habet tribum; advena; ex ἀπὸ, priv. & φυλὴ, vide.

'Αποφυλλίζω, folia seu frondes amputo; unde, ἀποφύλλισις; foliorum amputatio, frondatio, &c. ex ἀπὸ & φύλλον, vide.

'Αποφυσῶ, perflo, flatu dejicio; respuo; ut ventus, nubes; efflo, &c. à φυσῶ, vide.

'Αποφυσία, ἡ, bulla, eminentia; & ἀπόφυσις; pars ossis exuberans; vide suprà in ἀποφυάς.

'Αποφυτεύω, stolonem evulsum sero; transplanto; unde, ἀποφυτεία, ἡ, transplantatio, &c. à φυτεύω, vide.

'Αποφύω; vide suprà in ἀποφυάς.

'Αποφώλιον, ου, τὸ, monstrum abortivum: &

'Αποφαλὸς, ὴ, irritus, vanus, monstrosus: ab ἀπὸ & φωλεὸς, seu φωλεὸς.

'Αποχαλινὸν, f. ανον exuo; ex ἀπὸ & χαλινὸς, vide.

'Αποχαλκίζω, ære spolio, & pecuniâ; ex ἀπὸ & χαλκὸς.

'Αποχαρακόω, ῶ, vallo seu aggere occludo, vel includo; ut, ποταμὸς ἀποχαρακωμένος; apud Plut. ex ἀπὸ & χαράκωμα; vallo communio; circumvallo, &c. a χάραξ; vide.

'Αποχαράσσω, unde, ἀποχαράξει; hyems desistit; quum desævit hyems, &c. Aristot. ex ἀπὸ & χαράσσω, vide.

'Αποχειρίζω, manum amputo; manu privo; unde, pass. apud Suid. ἀποχειρίσθη τὴν δεξίαν; ex ἀπὸ & χείρ, manu tracto; manibus curationem exequor; apud Hippocr. Item, administro, tracto; Polyb. l. 2. à Th. χείρ, manus, vide.

'Αποχειροτονία, χειρόνακτ, ἐγχειρημάτων, &

'Αποχειροτονὸς, ὁ, ὴ, qui manibus propriis victum sibi parat; ex ἀπὸ, χείρ, & βίος.

'Αποχειροτονίω, f. ήσω, improbo, rejicio; &

'Αποχειροτονίσθαι, abdicari, exauthorari, p. elicio absolvi: item

'Αποχειροτονία, ας, ἡ, rejectio à magistratu, abrogatio: ex ἀπὸ, χείρ, & τείνω.

'Αποχετεύω, derivo per illices & aquæ ductus; aquam deduco; per canalem derivo, &c. ex ἀπὸ & ὀχετεύω, vide.

'Αποχὴ, f. ἴσω, εἶμι & ἴσομαι, p. ἀποικήκημα, effundo. Th. χέω.

'Αποχθίσμος, & Αποχύω, idem,

'Αποχὴ, ῆς, ἡ, distantia. Th. ἴσχω.

'Αποχλωρίας, ου, ὁ, cui color faciei mutatur ex pudore aut insania, propriè in pallorem; Hesych, ex ἀπὸ & χλωρὸς, vide.

'Αποχρὴν, Ion. pro ἀποχρῆν, satis esse, ἀποχρήσω, mihi sufficit, ab ἀποχρέω, vide ἀπόχρη.

'Αποχρόμπτω, ὦμαι, f. ήσομαι. p. ἀποκέχρομμαι, abutor, libertinè utor, item utendo consumo. Th. χρέω.

'Αποχρὼ, idem quod χρέω, oraculo edo, &c. Vide.

'Αποχρωμένος, qui nullam habet tribum; contentus: ut & ἀποχρῆσθαι, contentum esse: vide ἀπόχρη.

'Απόχρη, suffici, impers. ab inus. ἀπόχρημι, ης, ητι, & per Apocopen ἀπόχρη, unde inf. ἀποχρῆν, pro ἀποχρῆσθαι, tantis esse. f. ἀποχρήσει, satis erit, part. ἀποχρὼν, & in f. g. ἀποχρῶσα, à χρέω, commodo.

'Απόχρησις, εως, ἡ, propriè consumptio rei per usum, item usus: ab ἀποχρέω, ομαι.

'Αποχρίω, detraho, seu derado quod inunctum fuit; & simpliciter derado; apud Diosc. Th. χρίω, vide.

'Αποχρυσόω, inauro, idem quod χρυσόω; vide in χρυσὸς.

'Αποχρώντως, sufficienter, adv. ab ἀποχρὼν, quod à χρέω.

'Απόχρωσις, idem quod χρῶσις; colorati, ris, ἀκρα; quod à χρὼς, χρωτὸς, & χρόνυμι; coloro, &c. Vide.

'Αποχυθεὶς, effusus, a. 1. part. pass. ab ἀποχέω. Th. χέω.

'Αποχωλάω & ἀποχωλόω; claudum reddo; a χωλὸς, &c. Vide.

'Αποχωρίω, ῶ, discedo: f. ήσω, p. ἀποκεχώρηκα, a. 1. ἀπεχώρησα, part. ἀποχωρήσας: ex ἀπὸ & χωρίω, cedo.

'Αποχώρησις, εως, ἡ, discessus, à 2. pers. præt. pass. præc. verbi.

'Αποχωρίζω, idem quod χωρίζω, separo: f. ίσω. p. ἀποκεχώρικα, a. 1. pass. ἀπεχωρίσθην, discessi, a. 1. inf. ἀποχωρισθῆναι ex ἀπὸ & χωρὶς.

'Αποψάλλω, perstringendo evello; ducta Metaphora à Psallentibus. Th. ψάλλω, vide.

'Αποψάω, f. ήσω, & 'Αποψήσω, abstergo. Th. ψάω.

'Απόψημα, ramentum, strigmentum, purgamentum: ab ἀποψήχω; derado, destringo, detergo; Dioſc. Th. ψήχω.

'Απόψημα, τὸ, quod abstergendo, seu radendo detractum est; ramentum; item, ἀπόψησις, detersus, derasus; Unde, τὸ ἀπόψησον, substantive dicitur, holtiorium; lignum quo mensuræ deraduntur, &c. ab ἀποψάω.

'Αποψηφίζομαι, f. ἰσομαι, p. ἰσμαι, suffragio absolvo, abrogo. Th. ψῆφος.

'Αποψήχω, vide suprà in ἀπόψημα.

'Απόψις, εως, ἡ, aspectus. Th. ὄπωμαι.

'Αποψύχω, exanimor, exspiro, animo concieo; f. ξω. p. ἀπέψυχα. a. 1. ἀπέψυξα. Th. ψύχω.

'Αποψιλόω, ῶ, præputium detraho, glandem nudo; vel. præputium & verpam facio; unde, ἀπεψιλωμένος, cui præputium detractum est; recutitus; Aristoph. in Plut. ex ἀπὸ & ψιλὸς, vide.

'Απόσμυνε, abjurabas, imperf. Poët. pro ἀπόμνυς ab imperf. ἀπόμνυν, verbi ἀπόμνυμι, quod ex ἀπὸ & ὄμνυμι.

'Απραγμάτωπος, ὁ, ἡ, nullo negotio praditus; improvisus, cui labor i penitus non est, &c. ex α priv. & πραγματεύομαι, vi le.

'Απραγόπολις, urbs negotiis vacua; urbs otii altrix; &c. ex α priv. πράττω, facio, ago; (unde πρᾶγμα, negotium, res, opus, &c.) & πόλις, civitas, urbs, &c.

'Απραγμόνως, nullo negotio fieri, adv. &

'Απραγμοσύνη, ης, & ἀπραξία, ας, ἡ, otium, tranquillitas, inertia, incuria. Item

'Απραξίων, ον, ὁ, ἡ, quietus, otiosus, segnis, iners. Et

'Απρηκτέω, ῶ, otior. Nec non

'Απρηκτος, ος, non factus; & activè, nihil agens, inutilis. Unde

'Απρήκτως, re infectâ. Omnia ex α priv. & πράττω.

'Απρηξία, ἡ, emptorum penuria; quum nihil vendere possumus; Item, ἀπρηκτος, ὁ, ἡ, ἡ, qui nondum venditus est; vel qui non venditur; sive non vendibilis; qui vendi non debet, gratuitus, &c. Item, innocens, integer vel testis vel judex, qui conscientiam addicere pecuniæ non didicit; & in neut. plur. ἀπρηκτα, non vendita; τὰ μὴ πιπρασκόμενα Pollux lib. 7. omnia ex α priv. & πράσις, venditio, &c. Vide.

'Απρίπεια, ας, ἡ, indecentia, indecorum. Et

'Απρεπὴς, ὁ, ἡ, ἡ, τὸ ἀπρεπὲς, ἐος, ἔς, indecorus: ex α, & πρέπω, vel πρίπω. Hinc

'Απρεπῶς, indecorè, adv.

'Απρηκτος, pro ἀπρακτος, υ, infectus; ἀπρήκτισεν, dat. pl. Ion. ex α, & πράττω.

'Απταστίως, adv. non redempte, sine pretio, gratis: vel est adject. acc. sing. ab α, & πρίαμαι.

'Απρὶξ, tenaciter, ut velut serrâ defecari nequeat, ab α, & πρίω.

'Απρομηρσία, temeritas, inconsiderantia; Item,

'Απρομήρτος, involuntarius. Et

'Απρομήρτως, non consultò: adv. ex α, πρὸ & αἴρομαι, quod ab αἴρω.

'Απρόβελτος, ος, ὁ, ἀπροβούλευτος, temerarius, inconsultus: &

'Απροβούλευτος, & ἀπροβουλεύτως, inconsultò, adv. Et

'Απροβουλία, ας, ἡ, temeritas. Ex α, πρὸ, & βουλὴ.

'Απροθύμως, sine deliberatione: ἄνευ προθύμου; ex α priv. & προθύμος, vide.

'Απρόθυμος, ὁ, ἡ, non promptus. Ex α, & προθύμος. Th. θυμός. Hinc

'Απροθύμως, invitè adv. ab eod. Th.

'Απρόϊδης, εος, ὁ ἡ, ἡ, improvisus, inopinatus, &c. ex α priv. & προείδω, vi le.

'Απροικος, ος, ὁ, ἡ, dotis expers, indotata: ex α, & προῖξ, & per Synæresin προῖς.

'Απρόϊτος, non prodiens; & ἀπροΐτως, non excellenter, non magnos faciendo progressus, &c. ex α priv. & προέτμι, Vi.

'Απερικαλύπτως, sine velamento & colore quæsito; prætextu nullo; apertè & palam; ex α priv. & περικαλύπτομαι, prætendo ad me legendum; & Metaph. prætendo, obtendo, prætexo, &c. ex περὶ & καλύπτω, tego, &c. Vide.

'Απερισκεψία, ας, ἡ, imprudentia. Et

'Απερίσκεπτος, ος, ὁ, ἡ, inconsultus, temerarius. Et inde

'Απερισκέπτως, inconsultè, improvidè, adv. Ex α, περὶ, & σκέπτω.

'Απερισπάστως, non prædatus; ante non paltus; ex α priv. & περισπάω, vide.

'Απερίσπαστος, ος, & 'Απερίσκεπτος, ος, improvisus. Et exinde

'Απερίσπαστος, & 'Απερισκέπτως, de improviso. Ex α, περὶ, σπάομαι & σκέπω.

'Απεστιν, indecens, absurdum: ab α, & πρέπω.

'Απεσαλύωτος, insalutatus; colloquii expers; ut, ἡ κατάλλαξις ἀπεσαλύωτοι; commercia habent extra colloquii usum, &c. ex α priv. & περισωμαλέω, vide.

'Απεσδεκτέω, qui adnittendus, seu admissibilis non est; ex α priv. & περισδέχομαι, acceptus, gratus; à περισδέχομαι, vide.

'Απεσδόκητον, absurdum, nihil ad rem faciens, ἀπεσδόκητα λέγειν, absurda loqui. Vox manavit ex proverbio, ὀδὸν περὶς Διόνυσον.

'Απεσδόκητος, improvisò, & 'Απεσδόκητος, idem, adv. ab

'Απεσδόκητος, ος, inexspectatus, inopinus: ex α, περὶς, & δοκάζω.

'Απεσσελία, ας, ἡ, negligentia, segnities, &c. ex α priv. & περισχὼς vide; unde, περίσχεσις, attentio, &c.

'Απεσοφρίλ, insalutatus; Cicero ad Atticum de Pompeio fugiente, urbem, omnes nos ἀπεσοφρήσας; expertes sui consilii reliquit, &c. Item, ἀπεσοφρία, silentium, taciturnitas; proprie, in officio salutandi negligendo; q. d. insalutatio, &c. Item, ἀπεσόφρες, quem nemo appellare audet nec salutare ob morum severitatem; vel activè, qui non libenter compellat, seu salutat. Omnia ex α priv. & περισοφρίω, compello, saluto; ex περὶς & ὀφρία, idem quod ὀφρύω, vide.

'Απεσωπία, nil pono; hæreo, dubito, nil definio, &c. ex α priv. περισκίπτω, inusit. à περισδέω, vide.

'Απερίσκητος, inaccessus: ex α, περὶς, & ἵκομαι seu ἱκνέομαι, venio.

'Απερίσπες, ος, ὁ, ἡ, inaccessus: ex α, & περισπὶς, accessu facilis: à περίσμι, quod ex περὶς & εἶμι, eo.

'Απερίσκοπος, ος, ὁ, ἡ, sine offendiculo, inoffensus: ἀπερισκόπως, adv. ex α, & περισκοπὴ, quod à περισκόπτω. Th. κόπτω.

'Απερίσπαστος, & ἀπερίτμητος: intractabilis; qui tangi nequit; vel intactus, &c. Il. τ. ex α priv. & περιμάω, (pro quo poëticè dicitur περιπημάω) attingo; ex περὶς & μάομαι, vitæ.

'Απερίμικτος, qui se cum aliis non miscet, insociabilis: ex α, περὶς, & μίγνυμι.

'Απερισέκτος, ος, aspectu horrendus. Ex α, περὶς & ὄρέω.

'Απεροσφώνητος, non compellatus; qui in colloquium non venit; ex α priv. & περισφωνέω, vide.

'Απεροσωπολήπτως, adv. sine facie, seu personarum respectu: ab α, & περισωπολήπτης, quod à περόσωπον (ex περὶς & ὄπτομαι) & λαμβάνω.

'Απερόσωπος, ος, ὁ, qui faciem pulchram non habet; δυσειδὴς, κακόμορφος, &c. Item, qui personam, i. e. larvam non habet; &c. ex α priv. & περόσωπον, vide.

'Απερόσωπος, adv. sine personâ: ab α, & περόσωπον.

'Απερίτμητος, ος, ὁ, ἡ, intactus, incontaminatus: ex α, & περιτμάω pro περιμάω, tango. Th. ῥέπτω.

'Απερίφραστος, poëticè, pro ἀπερόσωπος; quem aspicere & intueri non licet, invisibilis; Hesych. ex α priv. & περιφράζομαι, aspicio, intueor. Th. ὄπτομαι.

'Απερίφραστος, ος, prætextu carens, inexcusabilis. Et

'Απερίφατος, non prædictus, ex improviso accidens. Ab α, περὶ, & φάω, dico.

'Απλαιστος, ος, ὁ, ἡ, immunis à lapsu, vel peccato, irreprehensibilis: ex α, & πλαυτὸς, quod a πλεύω.

'Απίερος, ος, ὁ ἡ ἡ, implumis, alas non habens, pennis seu pinnis destitutus. 'Απίερες μῦδες, verba quæ non avolant; sed audientis infixa sunt animo.

'Απίλεωτος, & 'Απίλητος, ος, ὁ ἡ ἡ, idem quod ἄπηδος. Omnia ab α, & πίλεω.

'Απίεδον, in dual. præs. imperat. ab ἄπομαι.

'Απίλιὼ, λιῶ, ὁ, ἡ, involucris, implumis: ex α, & πίλιος, quod ab ἵπαμαι.

'Απίλικὸς, ὴ, tangendi vim habens; τὸ ἀπιλικὸν, tangendi facultas; ἀπιλικὴ αἴδησις, ---ὠσὶ αμις, tangendi sensus---potentia: ab ἄπομαι. Th. ἄπτω.

'Απτιλος, ὁ ἡ ἡ, implumis; non volucris; Suid. ex α priv. & πίλος, τὸ, vide.

'Απίσις, qui pinsus & tusus non est; integer, indivisus, &c. ex α priv. & πίλεω, vide.

'Απίσαπτος, ος, ὁ, ἡ, in dicendo intrepidus; vel ἀπίσαπτος, mordax in verbis, audax: ab ἄπομαι & ἵπτω.

'Απίπτης, sive 'Απόλιπτος, ος, intrepidus: ab α, & πίλεω.

'Απόλεμος, ος, ὁ, ἡ, imbellis: ex α, & πόλεμος, idem quod πόλεμος.

'Απόμαι, ῳ, ἐῶ, tango; item invado, capesso: cum genit. & Poët. dat. aliquando appropinquo, adeo. imperf. ἠπόμην, ῳ, ετο. f. ἀφόμαι. a. 1. m. ἡφάμην, ω, ατο. sub. ἀφάμαι, ῃ, ῆ.

'Απὸς, ὕ, ὁ, qui tangi potest; sub tactum cadens; tractabilis, &c. Item, combustus; ut ἀπὸς ἀπὸ τῆς φλογὸς, accensus à flamma; Plato in Timæo; ab ἄπομαι, & ἅπτω.

'ΑΠΤΩ, necto, accendo, cum accuf. f. ἄψω. n. ἧρα. a. 1. ἧψα. part. ἅψας. a. 2. ἆφον. p. pf. ἅπομαι. part. ἀπόμμ@ος, annexus, aptus. præt. paff. ἥμμαι, ψαι, a. 1. ἥφθαι.

'Απὼς, ὥτος, ὁ ἡ ἡ, lapsûs expers, stabilis: ex α, & πίπτω. Th. πίπτω.

'Απτωτος, idem: item ὁ ἀκλίτης indeclinabilis: ad verbum sine casu.

'Απυθμὴν, fundo carens; ex α priv. & πυθμὴν, vide.

'Απύλωτος, nulla porta clausus vel munitus; & qui muniri vel strui nequit, &c. ex α priv. & πυλόω, ῶ, portis munio seu claudo. Th. πύλη.

'Απωυδάκωτος, fundo carens; ex α priv. & πωὺδαξ, vide.

'Απύ@ος, invulneratus; sine vulnere, sine pure, &c. ex α priv. & πύον, vide.

'Απύρικτ@ος, ος ὁ ἡ ἡ, non febricitans; integer; sanus; sic ἀπυρξία, ας, ἡ, spatium quo paroxismus cessat; febris absentia; remissio febris & integritas, &c. Utrumqs à sequente.

'Απύρι@ος, ος, carens febri, non febricitans. Et

'Απυρος, ος, ὁ, ἡ, ignis expers, crudus: item qui igni non admovetur: ex α priv. & πῦρ, πυρὸς.

'Απύρωτος, ος, ὁ, ἡ, igni nunquam admotus, novus.

'Απύρω@ος, & ἀπύρι@ος; enucleatus; carens nucleo; fructus nullo intus ligno, seu osse; item, spinis carens de piscibus dictum, &c. ex α priv. & πυρὸν, vide.

'Απυρος, ος, fando inauditus, famâ ignotus: ab α, & φημὶ, φάω.

'ΑΠΤΩ, Ionо, somnum reddo, item clamo: fut. ὑσω. p. ἤπυκα. ἠπύω, idem: q. ἰπύω, ab ἴπτω vel ab ἀπὸ & ὔω.

'Απρία, ας, ἡ, nomen Hebr. pistrix.

'ΑΠΤΟΣ, vel ἀπτὸς, ὸν, ὁ, pater: q. ab ἄπτω, vide.

'Απτοίησε, remotiùs; ἀπτότατος, remotissimus: ab ἄπο, procul, adv. Poët. sic

'Απωτέρω, remotiùs: & 'Απωτάτω, remotissimè, adv.

'Απωφλέω, idem quod ὀφλέω; juvo, prosum, &c. Vide.

'Απώχετο, 3. pl. imperf. verbi ἀποίχομαι, abeo. Th. οἴχομαι.

'Αρ, per Metathesin pro ῥὰ, particula expletiva, certè, utique.

'Αρ, & ῥὰ, ablato α in fine vel principio, Poët. pro ἄρα.

'Αρα, utique, nempe, igitur; τίς ἄρα; quisnam? τί ἄρα; quidnam? ἐπεὶ ἄρα; aliquin; ἄρα ἦν, aut ἄρα ἦν, igitur, ergo: sæpe etiam redundat.

'Αρα, (interrogativ.) in, utrum? ἆρ' ἔγωγε & ἆρ' ἦν, utrum? ἆρα μὴ, nunquid? ἆρα μὴ ταῦτα, hæccine?

'ΑΡΑ, ᾶς, ἡ, preces, item diræ, noxa, qu. ab ἄομαι vel ἄρομαι: hinc ἀρόμενος, κατάρα, κατάρατος, de quibus in suis locis.

'Αρβδ@ος, seu ἀῤῥαβδ@ος, ὁ ἡ ἡ, qui est sine virga, seu baculo; ex α priv. & ῥάβδ@ος, virga.

'Αρβδύσσω, Dor. pro ἀρβδύσσω, concutientes non sine stridore, præs. part. f. g. plur. num. ab

'Αρβίλα, ας, ἡ, exitium: ab ἀπόλλυμι, quod ex ἀπὸ & ὄλλυμι.

'Απώλευ@ος, non domitus eruditúsque, ut pulli domari & erudiri solent, &c. ex α priv. & πωλεύω, pullos equinos domo, & erudio; à Th. πῶλ@ος, vide.

'Απωλεσα, ας, ε, perdidi, a. 1. act. ab ἀπόλλυμι.

'Απωλήμην, ω, ετο, perii, a. 2. m. ejusdem verbi.

'Απωλώλειν, perieram, plusq. p. m. Att. ab ἀπόλλυμι.

ἀπῶλα, p. m. & Att. ἀπόλωλα. ab eod. Them.

'Απομοσία, & ἀπόμοσις, εως, ἡ, abjuratio inficiatio per jusjurandum; Item, ἀπωμοσικὸς, abjurativus; & ἀπόμοτος, vitandum, lege interdictum; quod quis factum abjuraverit, &c. Omnia ab ἀπόμνυμι; vel ἀπομνύω; abjuro, jure jurando nego, &c. ex ἀπὸ & ὄμνυμι, vide.

'Απὸν, ὀσα, ὸν, absens, Ion. ἀπέων, præs. part. ab ἄπειμι. Th. εἰμὶ.

'Απόρυξ, canalis sub terra fossus, ad ducendam aquam; item, propago in vite, i. e. palmes vitis vetulus, qui in terram defoditur; ultima tantum sui parte extante, ut nova inde vitis pullulet; Ezech. cap. 17. ab Hesychio autem exponitur, scissura, fissura, &c. ab ἀπορύσσω, seu ἀπορύττω, defodio; ex ἀπὸ & ὀρύσσω, vide.

'Απορχήσω, saltando amovisti, 2. sing. a. 1. m. Ion. ω, pro ω, verbi ὀρχέομαι, salto.

'Απωσάμην, ω, ατο, repuli, a. 1. m. ab ἀπωθέομαι.

'Απωσις, εως, ἡ, & 'Απωσμὸς, ὁ, repulsio, rejectio: à præt. paff. πῶ ἀπωθέω suprà.

'Απωσαμίνδα, a. 1. pl. f. 1. m. ἀπώσας, a. 1. part. act. ab ἀπωθέω, suprà.

'Απωστικὸς, ὴ, vim habens expellendi: &

'Απωσὸς, ὸ, qui pulsare potest, expulsus: à præt. paff. ejusdem verbi.

'Απώτερος, remotior; ἀπώτατος, remotissimus: ab ἄπο, procul, adv. Poët. sic

'Απωτέρω, remotiùs: & 'Απωτάτω, remotissimè, adv.

'Απωφλέω, idem quod ὀφλέω; juvo, prosum, &c. Vide.

'Απώχητο, 3. pl. imperf. verbi ἀποίχομαι, abeo. Th. οἴχομαι.

'Αρ, per Metathesin pro ῥὰ, particula expletiva, certè, utique.

'Αρ, & ῥὰ, ablato α in fine vel principio, Poët. pro ἄρα.

'Αρα, utique, nempe, igitur; τίς ἄρα; quisnam? τί ἄρα; quidnam? ἐπεὶ ἄρα; aliquin; ἄρα ἦν, aut ἄρα ἦν, igitur, ergo: sæpe etiam redundat.

'Αρα, (interrogativ.) in, utrum? ἆρ' ἔγωγε & ἆρ' ἦν, utrum? ἆρα μὴ, nunquid? ἆρα μὴ ταῦτα, hæccine?

'ΑΡΑ, ᾶς, ἡ, preces, item diræ, noxa, qu. ab ἄομαι vel ἄρομαι: hinc ἀρόμενος, κατάρα, κατάρατος, de quibus in suis locis.

'Αρβδ@ος, seu ἀῤῥαβδ@ος, ὁ ἡ ἡ, qui est sine virga, seu baculo; ex α priv. & ῥάβδ@ος, virga.

'Αρβδύσσω, Dor. pro ἀρβδύσσω, concutientes non sine stridore, præs. part. f. g. plur. num. ab

'Αρβίλα, ας, ἡ, exitium: ab ἀπόλλυμι, quod ex ἀπὸ & ὄλλυμι.

'Απώλευ@ος, non domitus eruditúsque, ut pulli domari & eruditi solent, &c. ex α priv. & πωλεύω, pullos equinos domo, & erudio; à Th. πῶλ@ος, vide.

'Απωλέσα, ας, ε, perdidi, a. 1. act. ab ἀπόλλυμι.

'Απωλήμην, ω, ετο, perii, a. 2. m. ejusdem verbi.

'Απωλώλειν, perieram, plusq. p. m. Att. ab ἀπόλλυμι.

'Αρα, tempe, forte.

'Αραγμὸς, ὁ, collisio, pulsatio, strepitus. Th. ἀράττω.

'Αραδάω, ῶ, turbo, conturbo; commoveo; Hesych. ab ἄραδ@ος, pulsus cordis, &c.

'ΑΡΑΔΟΣ, ος, ὁ, cordis pulsus post vehementem exercitium.

'Αραι, a. 1. inf. act. ab ἄρομαι, tollo.

'Αραιὰ, ᾶς, ἡ, venter & intestina: ubi est multa ἀραιότης. Hinc μεσόραιον est μεσεντέριον, ex fœm. g. τὸ ἀραιὸς.

'Αραιὸσαρκος, raram seu laxam carnem habens; Athen. l. 7. ex ἀραιὸς, rarus, laxus; & σὰρξ, κὸς, ἡ, caro. Sic, 'Αραιόσυλ@ος, ὁ ἡ ἡ, raros columnos habens; Vitruv. l. 3. c. 2. ex σῦλ@ος, ος, ὁ, columna, &c. & ἀραιὸς. Unde etiam, 'Αραιοσυγκρίτ@ος cui corpus est laxè concretum; & proinde, cui libera corporis transpiratio est; sic dict. à corporis raritate, quæ plurimum valet ad transpirationem; ex ἀραιὸς & συγκρίνομαι, coagmentor, concresco; quod vide.

'Αραιότης, ητος, ἡ, raritas, laxitas spongiosa. à præc. Th.

'Αραιόω, ῶ, f. ώσω, rarefacio: unde ἀραιῶμαι, rarefco: ab eod.

'Αραιὸς, rarè, raris intervallis, leviter; & 'Αραιόμαι, τὸ, interstitium, rima, hiatus, raritas; unde, 'Αραιωτικὸς, rarefaciendi vim habens; omnia ab ἀραιὸς, rarus.

'Αραιώσις, εως, ἡ, laxatio. Th. ἀραιὸς.

'Αραιρημένος, Att. & Ion. simul pro ἠρημένος, sublatus, perf. part. paff. vel pro ἠρημένος, captus, perf. part. ab αἱρέω, sic

'Αραιρητο, captus, delectus erat, pro ἤρητο ab ἀραιρήμην, plusq. p. Att. verbi αἱρέομαι, cum reduplicatione. Alii ab αἴρω, malunt, & pro ἠρημένος, separatus.

'Αραὶς, ιος, ἡ, & ἀραιὸς, ίδ@ος, ἡ, species leguminis; pro quo dicitur etiam ἀρακίων, & ἀρακιὰς@ος, apud Galen. idem quod ἄρακος@ος, legumen.

'ΑΡΑΚΟΣ, ος, ὁ, leguminis species.

'ΑΡΑΚΤΟ'Ν, ος, τὸ, atramentum sutorium.

'Αραμὸς, τὸ, lutum, cœnum; βόρβορος; Hesych.

'Αραμὸς, qui suscipit, a. 1. part. m. ab ἄρομαι.

'Αραὴν, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Hebr. altus.

'Αραξα, a. 1. Ion, pro ἤραξα & ἄραξεν pro ἤραξεν, 3. sing. ejusd. temp. ab ἀράσσω, aimputo: &

'Αραξὲι, Dor. pro ἀράξῃ, 3. sing. fut. 1. ejusd. verbi.

'Αραὸς, 2. sing. imperf. ab ἄραμαι, amo, i uperf. ἠράμην, ἤρασο, & Ion. ἤρεο, & Dor. ἄρεο. Alii formari volunt ab a. 1. med. ἠρασάμην, & per Syncop. ἠράμην.

'Αρασομαι, ῶμαι, f. ἄσομαι, precor, vota facio; item imprecor, maledico: ἀρᾶσθαι ἀρὰς, imprecari diras. Th. ἀρὰ.

'Αρασε, me accommodavi, placui, p. m. Sic ἀραρη, 3. sing. fub. præt. med. verbi ἄρω, apto. p. m. ἄρα. & facta reduplicatione ἀρήρα. Poët. ἄρηρα. Hinc part. p. m. ἀρηρὼς, ἀρηρῦῖα, adoptatus, a.

'Αρασίζειν, seu ἀρᾴζειν, (ut est apud Poll.) latrare; Attice; ἀπὸ τ' φωνῆς; nam propriè dicitur de canibus, quum irritati τὸ ἄρ sonant.

'Αρασίσκε, adoptavit, 3. sing. imperf. Ion. verbi ἀρασίσκω, idem quod ἀράρω, apto: quod à præt. m. verbi ἄρω vide ἄραρα.

'Αρασίατο, Ion. pro ἀρασίαντο, convenisset, 3. pl. a. 2. opt. m. per Att. reduplic. verbi ἄρω.

'Αραρον, per reduplic. pro ἤρον, 2, a. act. sic ἀραρὼν, pro ἀρὼν. a. 2. part. ab ἄρω, apto.

'Αραρὼς, præt. m. part. vide in ἄραρα.

'Αρᾶς, a. 1. part. act. ab ἄρομαι.

'Αρασὴς, solvisse, a. 1. inf. m. ab ἠράμην, a. 1. m. verbi ἄρω.

'Αρασίμος, ος, ὁ, execrandus, detestabilis; κατασίμος, Suidæ; est ab ἀράομαι; precor item imprecor.

'ΑΡΑ'ΣΣΩ, seu ἀράττω, f. ξω. a. 1. ἤραξα. & ἤραξα, amputo, abscindo, proprie ferro; item pulso.

'Αρᾶσθαι, precatur, 3. sing. præs. verbi ἀράομαι.

'Αρατεσφορία, aratrum fero.

'Αράττω, 3. sing. a. 1. imperat. act. ἀράτω, ἀτω· & in pl. ἄρατε. Ab ἄειρω, tollo.

'Αραφὸς, ος, adject. sine sutura; non sutilis; ὑ ἀνδ ῥαφῆς; Joan. cap. 19.

'ΑΡΑ'ΧΙΔΝΑ, ας, ἡ, planta quædam ἀμφίκαυλος, ab ἄρακος; cui similis femine.

'Αραχνιᾶ, ᾶς, ἡ, Att. & Ion. simul pro ἠρμένη, sublatus, perf. part. paff. vel pro ἠρημένη, captus, perf. part. ab αἱρέω, sic

'Αραχνιὰ, ᾶς, ἡ, 'Αραχνιὴ, ᾶς, ἡ, ad araneam pertinens, aut ab araneâ factus. Ab

'ΑΡΑ'ΧΝΗ, ος, ὁ, ARANEUS: & ἀράχνη, ης, ἡ, ARANEA, & araneæ tela: &

'Αράχνιον, ου, τὸ, araneæ tela; item aranea, & vitium olivis & vitibus peculiare quod araneum dicitur.

'Αραχνίσω, fut. ώσω; speciem aranei refero; aranearum telis plenus sum; & ut neut. absol. ἀραχνιᾶσθαι, ex aranea vitiari; aranearî; Gaza. lib. 9. animal. Indè, ἀραχνίδιος, & ἀραχνοειδὴς; araneosus, aranæ speciem apparens, seu speciem ejus præbens; omnia ab ἀράχνης, araneus.

'Αραχνοῦφὴς, ἑσ@ος, ab araneâ textus. Th. ὑφαίνω.

'Αραψ, βος, ὁ, nomen Gentile, q. d. desertum incolens.

'Αρέα, μ ἀσω; juro, item compono, apto, congruo; unde ἄραρα, placui, congrui, &c. Vide suprà.

'ΑΡΒΗΛΟΣ, ος, ὁ, scalprum, culter sutorius.

'ΑΡΒΥ'ΔΗ, ης, ἡ, calceus quidam cavus & profundus, idoneus ad lutum calcandum, πηλοπάτη seu πηλοβάτη.

'Αρβυλὶς, ίδ@ος, in Epigr. calceamenti genus ad venandum; ab ἀρβύλη; indè, ἀρβυλοπήρης, Perseus; inde dictus, quod suis ἀρβύλαις habebat affixas alas. Th. πήρη, ὃ τὸ, ala.

'Αργᾶ@ος

Ἀργαῖος, α, ὁ, Argæus: ab Ἄργος, ους, ἡ, nomen urbis in Peloponneso.
Ἀργαίνω, f. ανῶ, albico; albesco; Eust. ex Eurip. ab ἀργὸς, albus.
Ἀργαλὶ p. o ἀργαλέα. Ab
Ἀργαλέος, α, ον, molestus, difficilis, ξravis, pro ἀλγαλέος, euphoniæ gratiâ, ρ pro λ Attice, ab ἄλγος· vel quasi ἰργαλέος, ab ἔργον.
Ἀργαλέως, difficulter. Th. idem.
Ἀργᾶντες ταῦροι, albicantes tauri; Pind. Th. ἀργὸς, albus.
ΑΡΓΑΣ, άντος, & ἄργης, ἄργις & ἄργας, ᾶ, serpentis species.
Ἀργεῖ, Argis, dat. sing. ab
Ἄργος, εος, τὸ, nomen propr. regionis, Hinc
Ἀργεῖος, Argivus. Et
Ἀργεῖοι, ων, ἡ, Argiva. Ἀργείοιση, dat. pl. m. g. Ἀργεῖον, gen. pl.
Ἀργεῖος, ὁ, albus; λόφος; ab ἀργὸς, idem.
Ἀργέϊται, pretiosi calceamenti mulierebris genus; Hesych. sic dict. quia Argis confici solebant.
Ἀργεϊφόντης, ου, ὁ, Argi occisor, Argicida, epithet. Mercurii: ex Ἄργος, ἐκατόφθαλμος, & φόντης pro φονητὴς, occisor. Th. φένω.
Ἄργεμος, ου, ὁ, ἄργεμον, τὸ, ἡ ἄργεμα, ατος, τὸ, albugo; albor, seu exulceratio alba in oculo nigra parte, & in candida rubescens; Poll. Unde ὑπάργεμος, dicitur, qui eo vitio laborat; dicitur etiam de unguibus, & de iride. ab ἀργὸς, ὸ, ὁ, albus.
Ἀργῆσις seu ἀργῆστις, albus. Th. ἀργὸς, idem.
Ἀργησίς, ῖδος & Æol. αος, ὁ, albus, velox: ab eod. Th.
Ἀργὴς, ἔτος, ἐτη, per μεταβολὴν pro συγχολὴ dicitur pro
Ἀργὴς, ῆτος, ὁ, albus. Th. ἀργὸς, albus.
Ἄργια, ῶν, otior: f. ήσω, p. ἤργηκα, a. 1. ἤργησα· ab ἀργὸς, otiosus.
Ἀργιβόμου, idem quod ἀργίλα; in otio vivo; item, ἀργὸς, ὁ, ἡ, ὸν, otiosus, feriatus; Th. idem.
Ἀργιέης, ἀργιόντος & ἀργιόων, ὁ, candens, luculentus; idem quod ἀργῆς, ῆτος, ὁ, albus; & Th. idem.
Ἄργιλον, acc. sing. ab
Ἄργος, ους, ὁ, nomen propr. Cyclopis.
Ἀργὴς, ῆτος, ὁ, Poët. idem quod ἀργῆς, seu ἀργὸς.
Ἄργια, otium: item festivitas, quâ Deo otiamur: ab ἀργὸς, otiosus: ἀργίαι, αἱ σχολαὶ, feriæ: q. ἀβγία, ex α, & ἔργον.
Ἀργικέραυνος, epith. Jovis; quod albicante fulmine gaudeat; ex ἀργὸς, albus; & κεραυνὸς, fulmen. Hom.
ΑΡΓΙΛΟΣ, seu ἄργιλλος, ου, ὁ, ἡ, ARGILLA, terra alba & pura; q. ab ἀργὸς, albus.
Ἀργίλυψ, idem quod ἀργὸς, candidus. Nicand.
Ἀργιλώδης, ὁ ἡ ἡ, argillosus, argillaceus; Th. idem.
Ἀργινόεις, ντος, albus, splendidus: ab eod. Them.
Ἀργιόδους, οντος, ὁ, albos dentes habens; ab ἀργὸς & ὀδοὺς.
Ἀργίπους, Macedonibus, ὁ αἰτὸς, aquila; teste Hesychio, propriè, celeripes; ab ἀργὸς, idem quod ἀργὸς, albus, λευκὸς; item, ταχὺς, celer, velox; & πῦς, ποδὸς, ὁ, pes. Sic etiam ἀργίπους, οδος, ὁ, albipes; & celer; ejusdem Th. & comp.
Ἀργιόδους; idem quod ἀργιόδους; Apoll.
Ἄργμα, ατος, τὸ, vel potiùs, Ἄργματα, ἄτων, τὰ, primitiæ, sicut ἀπάργμα, vel ἀπάργματα, idem. Th. ἀρχὴ.
Ἀργυβίζω, Ion. pro ἀργυθίζω, qui cepit: perf. part. pass. ab ἀργεμαι.
Ἄργοι, Argivi. Sic Ἄργος, pro Σπάρτη. Et
Ἀργεῖοι pro Σπαρτιᾶται.
Ἀργολογέϊν, verba supervacanea dicere vel scribere; &
Ἀργολογία, ας, ἡ, otiosus sermo.
Ἀργοναύτης, argonauta; qui in navi quæ Ἀργὼ dicitur, jasonem est comitatus; Th. ναῦς, ναὸς, navis.
Ἀργοπιὸς, ᾶ, ὁ, iners; seu potiùs, inertiam ingenerans & afferens; inertem reddens; ex ἀργὸς, otiosus; & ποιέω, facio.
Ἄργος, ους, ὁ, nomen propr. Argus, ἑκατόφθαλμος.
Ἄργος, τὸ, oppidum Thessaliæ: urbs in Peloponneso, item pro totâ Peloponneso, & fæpe pro Græciâ universâ: unde Ἄργοι Argivi.
ΑΡΓΟΣ, ᾶ, ὁ, albus; item, otiosus, piger, q. ab ἀβγὸς, ab α, & ἔργον.
Ἀργυάγχη, ης, ἡ, fictitia vox; q. d. argenti angina; dici solet, ubi quis muneribus corruptus, tacet, & nihil contradicit. Plut. ex ἄργυρος, argentum; & ἄγχω, suffocatio; strangulatio; à Th. ἄγχω, strangulo; suffoco; item, coarceo. &c.
Ἀργυραμοιβὸς, ὁ, ὁ, argentarius, nummularius; τραπεζίτης, κολλυβιστὴς; trapezita, Plaut. mensarius, Cic. Indè, ἀργυραμοιβικῶς; more nummularii; Adverb. ex ἄργυρος, & ἀμείβω, permuto.
Ἀργύραστις, ιδος, ὁ ἡ ἡ, argenteum clypeum gestans; Athen. Unde, ἀργυράσπιδες, dicebatur Macedonica quædam legio à clypeis argenteis; ex ἄργυρος, & ἀσπὶς, ίδος, ἡ, clypeus.
Ἀργυρεῖον, ου, τὸ, officina argentarii. Th. ἄργυρος.
Ἀργυρεῖος, ᾶ, ὁ ἡ Ἀργύρειος, ία, ιον, & contr. ἀργυροῦς, ρᾶ, ροῦν, argenteus: ἀργυρέοις, dat. pl. Ion. p. o ἀργυρίοις· ab ἄργυρος.
Ἀργυρεύω, argentum effodio; μεταλλεύω, Strabo; unde, ἀργυρεῖον, ου, τὸ, argentifodina; ἀργυρίον, ου, ὁ, argenteus; ἀργυρεύομαι, argentum recipio; argento donor; Pind. ἀργυρίζω, flagito, vel aufero argentum; exponitur & concutio; ἀργυρίζομαι, capturas facio, nundinor, lucror; Bud. ex Dem. ἀργυρικὸς, ᾶ, ὁ, argenteus; pecuniarius; ἀργυρισμὸς, ου, ὁ, exactio pecuniæ, capturarum confectatio; Bud. ἀργυρίτης, qui pecunia abundat; ἀργυρῖτις, terra ex qua foditur argentum; ut ἀργυρῖτις ψάμμος, argentea arena; Diofc. ἀργυροειδὴς, ίδος, ὁ ἡ ἡ, & ἀργυρώδης, argenteus, argentosus, &c. Omnia ab ἄργυρος.
Ἀργυροθήκη & ἀργυροθήκη; arcula; arcula; argenti & pecuniæ theca; Poll. ex ἄργυρος, & θήκη, theca, seu repositorium; Th. τίθημι, pono.
Ἀργυρηλάτης, argenti cusor; Hesych. ex ἄργυρος & ἐλαύνω, f. άσω; p. κα; ab ἰλάω; agito; item, pulso, ferio, &c.
Ἀργυρικόπος, idem; argentarius; Regum, l. 4. c. 12. Unde, ἀργυροκοπίω, argenteos nummos cudo, vel argentum signo; ἀργυροκοπεῖον, τὸ, officina argenti excudendi, seu signandi; Athen. à quo, ἀργυροκοπισῆρες λόγων, dicuntur Metaphoricè, qui verba aut orationes cudunt. Poll. ejusdem Thematis & compositionis; viz. Omnia, ex ἄργυρος & κοπὴ, ἡ, sectio, incisio; à κόπτω, scindo, seco.
Ἀργύριον, ου, τὸ, pecunia, nummi argentei: ab ἄργυρος.
Ἀργυρὶς, ίδος, ἡ, Poët. & Att. pro ἄργυρος.
Ἀργυροδίνης, ὁ, ἡ, argenteos habens vortices: ab Ἄργυρος, (Indè omnia quæ nitent ab Homero dicuntur ἀργύρεα) & δίνη vortex.
Ἀργυρίδιον, ου, τὸ, parvum argentum, pecuniola: dim. ab ἀργύριον.
Ἀργυρόηλος, ὁ, ἡ, argenteos habens clavos: ab ἄργυρος, & ἦλος.
Ἀργυροκόπος, ου, ὁ, argentarius, argenti signator: ex ἄργυρος & κόπος.
Ἀργυρομώμων, argenti spectator; argentarius, nummularius; quasi, pecuniæ speculator; qui argentum ad Lydium lapidem probat: ex ἄργυρος, & μώμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, cognitor, ex priorator. Th. γινώσκω, cognosco.
Ἀργυρολόγος, ου, ὁ, qui argentum, i. e. pecuniam, colligit; coactor; quæstor; pecuniæ legendæ destinatus, &c. Indè, ἀργυρολογία, argenti, i. e. pecuniæ exactio, & exactio: ἀργυρολογέω, ῶ; pecunias fosco, & exigo; argentum colligo; &c. Thuc. Polyb. Unde, ἀργυρολόγητος, ad pecuniam colligendam institutus; 2 Mach. 11. ex ἄργυρος, & λέγω, lego, i. colligo.
Ἀργυρομιγὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, argento mixtus. Th. μίγνυμι, misceo.
Ἀργυρομοιβὸς, ὁ, ὁ, argentarius trapezita: παρὰ τὸ ἄργυρον ἀμείβειν.
Ἀργυρόπους, ποδος, ἡ, & ους, argenteos pedes habens, id est, argentei coloris, candidos: ex ἄργυρος & πῆχυς, Dor. πῆς, malleolus pedis: vel à πέζα, fimbria.
Ἀργυρόφατνη, Dor. pro ἀργύφατνη, rigant, 3. pl. fcu.
ΑΡΑΩ, f. σω, irrigo, rotum præbeo: ἄρδομαι, irrigor: ἀρδόμενος, madens.
Ἀρεία, ᾶς, ἡ, minæ: ab ἄρος, imprecatio: quia maledictionis denuntiatio.
Ἀρίδουσα, Dor. pro Ἀρίθουσα, fons Ætheræ, aut Siciliæ, de quo Ovid. Metam. lib. 5. 165.
Ἀρείας πέρος, Areæ trajectus: vide Pind. Nemeor. Od. 9. 412.
Ἀρειμάνιος, ου, ὁ ἡ Ἀρειμανὶς, ίδος, ὁ, ἡ, bellicosus: ad verbum, Marte furens: ab Ἄρης, & μαίνομαι.
Ἄρειον, τὸ, melius, præstantius; est neutrum genus, ab ἄρειος, (pro quo & ἀρείτερος) melior, præstantior, propriè Marte, & armis præstantior; ut ejus superl. ἄριστος, optimus, propriè, Marte, seu armis præstantissimus; seu maximè bellicosus. Nam Th. est Ἄρης, ους, ὁ, Mars.
Ἀρειοπαγίτης, vel Ἀρειοπαγείτης, seu Ἀρειοπαγείτης, ου, ὁ, Areopagita, senator vel judex Atheniensis, qui de rebus capitalibus judicabat: ab
Ἀρειοπάγος, seu Ἄρειος πάγος, curia Atheniensis sic dicta: ad verbum, Martius collis.
Ἄρειος & Ἀρήϊος, ὁ, Martius: ab Ἄρης.
Ἀρείτερος, melior, comp. p. o ἀρείων.
Ἀρείτατος, 3. sing. f. ἀ, m. ab ἀρέομαι, verbi αέω.
Ἀρειτολμος, q. d. à Marte audaciam sumens; i. e. Martius, bellicosus; Epigr. ex Ἄρης, Mars, & τόλμα, ης, ἡ, audacia.
Ἀρειφίλητος, Martius, bellicosus; fortis; Ἀρειφιλικὸς; idem, quod ἀρηΐφατος, Marte, seu in prælio peremptus; quasi ἀρειφάνδλος, unde compositionem infrà, in ἀρηΐφιλος.
Ἀρειῶν, pro ἀσσειῶν, minor; Etym. ab ἀρετὰ, minæ.
Ἀρείων, ον, ὁ, ἡ, & in n. g. ἄρειον, ονος, præstantior, propriè armis: melior, irreg. compar. ab ἀγαθὸς· ab Ἄρης, Mars.
Ἀρεσ, gen. sing. ab Ἄρης.
Ἀρίσαι, a. 1. inf. Æt. ab ἀρέσκω.
Ἀρισαίμαν, Dor. pro ἀρεσαίμην, a. 1. opt. m. verbi ἀρέσκω.
Ἄρίσαντο, Ion. pro ἤρεσαντο, 3. pl. a. 1. m. ab ἀρέσκω.
Ἀρίσαι, ας, ε, a. 1. opt. Æol. ab ἀρέσκω.
Ἀρίσθαι, a. 2. inf. m. ab αέω, tollo.
Ἀρίσκαι, ας, ἡ, placitum. Item facetiæ, lepos in sermone. Ab
Ἄρισκος, ου, blandus, quod ab
ΑΡΕΣΚΩ, placeo, placo: imperf. ἤρεσκον· præf. imperat. ἄρεσκε, ἔτω. f. ἀρέσω. p. ἤρεκα. a. 1. ἤρεσα. infin. ἀρέσαι, part. ἀρέσας. ἀρέσκομαι in media formâ cum dativo, acquiesco, a. 1. m. ἠρεσάμην, & Ion. ἀρεσάμην, ω, απο. præf. inf. pass. ἀρέσκεσθαι. Hinc ἄρεστος, ἀνθρεσπάρεσκος, ἀπάρεσκος, δυσάρεστος, δύσαρις, δυσαρίστως, de quibus in suis locis.
Ἀρίσκημα, τὸ, blanda appellatio, & adulatoria; Plut. & ἀρεσκόμημος, f. εὔσταμος, comiter appellans, vel ago, blandior, &c. Plut. ab ἀρέσκω, placeo; unde etiam ἀρεσκόντως, adv. gratè; Furip. ἀρεσκόντως σε; ex animi tui sententia.
Ἀρίσμος, ου, ὁ, m. ab ἀρέσκω.
Ἀρεσσάμενος, placans, a. 1. part. m. Poët. pro ἀρεσάμενος, ab ἀρέσκω.
Ἀρεσὸν, τὸ; Bud. idem esse alt, quod latinis decretum & placitum; ab ἀρεσὸς, placitus.
Ἀρεσὴρ, ῆρος, ὁ, libum, genus placentæ Diis consecratum, & acceptum; Etym. Eustath. unde etiam ἀρεσήριον, ου, τὸ, sacrificium, gratum, propriè & acceptum.
Ἀρεσὸς, ὴ, όν, gratus, a, um: ἀρεσὸν ὄζειν, æquum est: a. 3. perf. ἤρεσται ab ἀρέσκω. Hinc & ἀρεστὰ, ῶν, τὰ, placita; unde curiæ placita, Angl. Arrells.
Ἀρεσῶς, adverb. gratè: ab ἄρεσὸς & ἀρεσκόντως, idem.
Ἄρεσ' pro Ἄρεσο, ceperat, imperf. Ion. vel ut alii a. 2. m. p. o ἤρετο, verbi αέω, tollo.
Ἀρεῦ, 3. sing. ab ἄρεμαι, aptor. Th. αέω, apto.
Ἀρέων, Dor. pro ἀρετῶν, gen. pl. ab ἀρετὴ, virtus.
Ἀρέτας, α, ὁ, Aretas, æ, nomen viri.
Ἀρετάω, ῶ; & ἀρεταίνω, virtutis felicitatem assequor; i. e. quæ virtutem comitantur; vel ut alii fœliciter procedere, sing. vel rectè succedere; Od. θ'. ἐκ ἀρετᾶ κακὰ ἔργα, non reddunt beatum ab ἀρετὴ, virtus.
ΑΡΕΤΗ', ῆς, ἡ, virtus: q. ab ἀρίσκω, quia per virtutem placemus.
Ἀρετίζω, placo: q. ab ἀρίσκω, idem.
Ἄρευς, Dor. pro Ἄρης, gen. sing. ab Ἄρης, Mars.
Ἀρέων, imprecationum, gen. pl. Ion. pro ἀρῶν, ab ἀρὰ, preces, diræ.
Ἀρὴ pro Ἄρηα, acc. sing. ab Ἄρης, ους, Mars.
Ἄρηαι, aufcras, Ion. pro ἄρῃ, 2. sing. a. 2. sub. m. ἄρομαι, ῃ, ηται· ab αέω.
Ἀρηγμὴν, præt. inf. Ion. pro ἀρήγειν, imperf. Ion. ἄρηγν, pro ἤρηγν, ab ἀρήγω, auxilior.
Ἀρήγισαι, Dor. p. o ἀρήγεσαι, præf. part. f. g. ab ἀρήγω.
Ἀρηγῆς, auxiliatores, pl. num. ab ἀρηγὼν, όνος, ab
ΑΡΗΓΩ, f. ξω, auxilior, opem fero, propriè in bello: nam ab Ἄρης, deducitur.
Ἀρηγὼν, ονος, ὁ ἡ ἡ, defensor, tutor, & turrix: partic. præc. Th.
Ἀρήϊα, pl. Mavortia. Ab
Ἀρήϊος, seu ἄρειος, Martius. Th. Ἄρης.
Ἀρηϊθοος, ου, bellicosus: ab Ἄρης, Mars, & θοὸς, velox. Est & Ἀρηϊθοος, nomen proprium.
Ἀρηϊφίλος, nec non Ἀρείφιλος, ὁ, ἡ, ὸν, in prælio occisus: ab Ἄρης, Mars, & φίλος, occido.
Ἀρηϊφίλος, ου, ὁ, Martì charus, aut cui Mars charus, bellator: ab Ἄρης, & φίλος.
Ἀρηκθὴς, Ion, damnum passus, detentus: ab ἀρέκομαι, quod ab ἀρέχω, damnum.
Ἄρλου, pro Ἄρηα, acc. sing. ab Ἄρης, ηος.
Ἄρλου, ὁ, ἡ, agnus, gen. ἀρίνος, & per Syncop. ἀρνὸς, q. ab ἄρω.
Ἀρλὼ pro ἀέξω, acc. Ion. ab ἀέξω, damnum.
Ἀρῆξαι, a. 1. inf. ἀρήξειν, f. 1. inf. verbi ἀρήγω, auxilior.
Ἄρηξις, εως, ἡ, auxilium, βοήθημα; ab ἀρήγω.
Ἀρηρεκ, Attică reduplicatione pro ἤρεκ, compactus sum, congrui, præt. m. verbi ἄρω, apto. Vel ab αέω, significante substituit: ubi differentiæ causâ ι, subscribitur.
Ἀρήρῃ, ες, ει, compegeram, plusq. p. m. ἀρηρεῖς, p. m. part. V. ἀρηρεκ.
Ἄρης, ους, vel ος, εος, κλεὸς, ὁ, ἡ, ὸν, & voc. Ἄρες, Mars. prælium, vulnus, ferrum: dicitur & Ἄρης, ι. Ion. εω, & propriè est ferrum. Hinc ἀρηΐφατος & ἀρηΐφιλος, ἀρείων, ἄρειος, ἀρειστεύω, ἀρειστεία, & ἀρειστεῖον, de quibus in suis locis.
Ἄρῆς, gen. Ion. ab ἀρὴ, ῆς, diræ.

Ἀρησιφίλα,

'Αρισσάλθα, ſupplicemus, pro ἀρισσόλθα, f. 1. m. ab δέομαι, f. δσομαι, vel ab ἀρίσσω, placo, f. ἴσσω.
'Αρεύ, a. 2. ſub. m. 3. ſing. ab ἄειρω, tollo.
'Αρήτειρ, ας, ἡ, &
'Αρήτηρ, ῆρος, ὁ, ſacerdos, in acc. ἀρητῆρα ' ab ἀεὶ, preces.
'Αρηπάδιος, α, ὁ, nomen patronymic. in acc. 'Αρηπάδιον.
'Αρητὸς, ſanctus, perniciosus, παρὰ τὸν ἀεὶν, id eſt, βλαβερὸν ' vel pro ἄρρητος, inenarrabilis: ab α, & ῥέω, dico.
'Αρηφαίνει, præſ. paſſ. Martem præ ſe ferens: ex 'Αρης, Mars, & φαίνω, appareo.
'Αρθείς, ſublatus, elevatus, evectus: a. 1. part. paſſ. ab αἴρω, tollo, a, 1. paſſ. ἤρθην.
'Αρθεν pro ἄρθησ, 3. pl. Ion. a. 1. paſſ. ab ἤρθλω ' verbi ἄειρω, aptè compono.
'Αρθὶν, ης, ἡ, Ion. pro ἄρθλον, hinc ἀρθλιῶν, a. 1. inf. paſſ. ab αἴρω, tollo.
'Αρθητι, a. 1. imperat. paſſ. ἀρθλιῶν, a. 1. inf. ἀρθῆναι, tolle. ur, 3. ſ. 1. paſſ. ab ἄειρω, apto, vel αἴρω, tollo.
'Αρθμέω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, amo, concordiæ vinculo jungor: &
Αρθμία, ας, ἡ, amicitia, concordia: item
'Αρθμιῶν, ου, amicus, conſœderatus: nec non
'Αρθμὸς, οῦ, ὁ, amicitia, concordia: ab ἄειρω, apto, & θόμὸς, animus.
'Αρθρικὸς, articularis: & idem, quod
'Αρθριτικὸς, ἡ, articulari morbo laborans, podagricus, articularius. Et
'Αρθρῖτις, ιδος, ἡ, morbus articularis, articulorum dolor.
'ΑΡΘΡΟΝ, ου, τὸ artus, articulus, item, vox grammaticorum: q. ab ἄειρω, apto.
'Αρθρόω, ῶ, f. ώσω, p. ωκα, articulo, fingo, formo: ut ἀρθροῦσι τὸν φοινὶξ, vocem articulatam edere.
'Αρθρώδης, ους, ὁ, ἡ, ἡ, articuloſus; unde ἀρθρωδέες, οἱ, articuloſi; Plin. Ariſt. de leone; ἡ ὅλον τὸ σῶμα ἀρθρωδὴς, &c. à præced. Th. ἀρθρόω.
'Αρθρώσιμος, 3. ſing. a. 1. opt. act. præc. verbi.
'API, vocula præfixa vocabulis apud Poëtas, ſignificationem auget, ut in ἀρίδηλος, &c.
'Αρία, ας, ἡ, arbor inter eas quæ maximè. terotino germinatu florent; (Plin. l. 16. c. 25.) apud Theophraſtum, l. 3. c. 6. hiſt. Plant. hiemis initio fructus profert, &c.
'Αριάδνη, ης, ἡ, Ariadne, Minois filia.
'Αριθμὸν, quæ ſtatim gravida eſt facta; ſeu ἀριθμὸν, fœcunda; ex ἄειρ, quod ἀθρικὰς, eſt ἀεὶ; (& nihil niſi in compoſitione ſignificat; ſic autem eſt particula augens dictiones; ut ἀερικρὲς, valde amarus:) & κύω, in utero fero.
'Αριγνώτως, manifeſtis, ab
'Αρίγνωτος, ος, clariſſimus, valdè notus, ἀρίγνωτες, οἱ, Poët. pro ἀρίγνωσοι, valde noti: ex ἄειρ, valde, & γινώσκω, cognoſco.
'Αρίδηλος, idem quod ἀρίγνωτος, & Th. idem. Pind. Nem.
'Αρίλη, ης, ἡ, à frigore tutus; ex α priv. ἐίγος, ους, τὸ, frigus.
'Αρίδακρυν, υος, ὁ ἡ, ἡ,
'Αρίδακρυς, υς, ὁ ἡ, ἡ, multùm lacrymans, ad lacrymas propenſus: ab ἄειρ & δάκρυ, lacryma.
'Αριδακρύτος, ος, ὁ, multùm lachrymabilis; item, idem quod ſequens ἀριδακρὺς, υος, ὁ, multùm lachrymans; & Th. idem.
'Αριδάκρυ pro ἀριδάκρυτε, vocat. ab
'Αριδάκρυτος, υ, præclarus, inclytus: ex ἄειρ, & δάκρυτος, pro δείκτος, ex δείκνυμι, oſtendo.
'Αριδηλος, ος, clarus, præclarus: ex ἄειρ, & δῆλος, manifeſtus.
'Αριδήλως, manifeſtè, adv. φανερῶς, ab ἀριζήλος.
'Αριζήλος, ος, ὁ ἡ, ἡ, multum æmulandus: ex ἄειρ, & ζῆλος, æmulatio. Sunt tamen qui malint pro ἀριδηλος accipere, verſo ρ, in ζ. Hinc
'Αριζήλως, adv. clarè, manifeſtè, ſtudioſè, magnâ cum æmulatione. Et
'Αριζηλωτὸς, ος, valdè æmulandus.
'Αριήκοος, obediens, acutè audiens, ὀξυήκοος, ὄπιθεν, Nonn. valdè attentè audiens, &c. ex ἄειρ, & ἀκοὴ, auditus; vel ex aor. 2. ἤκουν, verbi ἀκούω, audio.
'Αριθμοῦν, Dor. pro ἀριθμεῖν, 3. pl. præſ. paſſ. & ἀριθμοῦντι, pro ἀριθμεῖσι, 3. pl. act. verbi.
'Αριθμίω, ῶ, numero. f. ήσω, p. ηριθμηκα, a. 1. ἠριθμησα, inf. ἀριθμῆσαι, præt. paſſ. ἠριθμημαι, σαι, ται, & in 3. pl. ἠριθμηνται, part. ἠριθμημένος, η, ον, numeratus, a, um; ἀριθμηθησομαι, f. 1. Th. ἀριθμὸς.
'Αριθμηθήμεν, Poët. pro ἀριθμηθῆναι, a. 1. inf. paſſ. ab ἀριθμίω.
'Αριθμητὴς, adnumerator, in Anth. Epigr. Th. idem.
'Αριθμητὸς, ος, ὁ, ἡ, ἡ, numeratus, a, um; ἀριθμητέος, α, ον, f. 1. Th. ἀριθμὸς.
'Αριθμητὸς, ἡ, ὁν, numerabilis. Omnia à præt. paſſ. verbi ἀριθμέω, quod ab
'ΑΡΙΘΜΟ'Σ, ου, ὁ, numerus.
'Αρικύμων, mulier quæ citò fit gravida, ſeu prægnans, Hippocr. exponitur & quæ facilè concipit: Heſych. item, fœcunda; ἡ παχέως ἐγκύμων γενομένη; Galen. ex ἄειρ, & κύω, citò impleta & gravida facta.
'Αριμάζειν, aptare, quadrare; idem quod ἁρμόζειν, Heſych.
'Αριμαθαία, ας, ἡ, nomen urbis, Hebr. leo mortuus.
'Αριμασποὶ, Arimaſpi, homines vocantur Scythicè, qui unicum habent oculum.
'Αρίμοισιν, dat. pl. Ion. ab 'Αρίμοι, nomen loci.
'Αρίν, ινος, ὁ ἡ, ἡ, (pro quo etiam dicitur ἄειρ) & ἄρινος, naſo, aut naribus carens; q. d. malum habens naſum, non ſagax; unde ἄρινες, οἱ, ut ἄρινες κυῶν non ſagaces canes; (cujus contrarium ἴουσιν Pollux,) idem quod ἄῤῥιν, vel ἄῤῥις, ινος, ὁ ἡ, ἡ, ex α priv. & ῥὶν, vel ῥὶς, ῥινὸς ἡ, naſus.
'Αρινὸς, pro ἐαρινὸς, ῆ, ὁ, Vernus; ab ἔαρ, ῥος, τὸ, Ver occurrit in Epigram.
'APIOBAPZA'NIOΣ, ου, ὁ, nomen emplaſtri, ab Ariobarzane.
'Αριπρεπὴς, decori, nom. pl. ab
'Αριπρεπὴς, ἐος, ὁ, ἡ, ἡ. Ex ἄειρ, valdè, & πρέπω, decorus ſum. Unde etiam
'Αριπρέπεια, ας, ἡ, eximium decus, decor. Et
'Αριπρεπίως, & ἀριπρεπῶς, admodum decenter.
'Αρις, vel ἄειρ, ἄρρις, vel ἄῤῥιν, ινος, ὁ ἡ, ἡ, naſo vel naribus carens, non ſagax: ab α & ῥὶς, vel ῥὶν, naſus.
'ΑΡΙΣ, ιδος, ἡ, fabrile inſtrumentum, ſcobina. 'Αρις, Heſych. herba, quæ & ἀρίσαρον.
'Αρίσαμος, Dor pro ἀρίσημος, ου, ὁ, ἡ, bellò clarus: ex ἄειρ, valde & σῆμα, ſignum.
'Αρίσαρον, herba puſilla, ejuſdem ferè generis, cum primitivo nomine, ἄσαρον, ου, τὸ; arum, herba ex racunculi generibus.
'Αριδεδρομὸς, ου, qui præſtantiſſimum currum habet, quod ab ἄριστος, & ἅρμα, currus.
'Αρισκυδὴς, ἐος, ὁ ἡ, ἡ, valdè indignans, vel iracundus, ὁ ἄγαν σκυζόμενος; Etym. σκύζω γὰρ τὸ ὀργίζομαι; ſic Artemidorus.
'Αριστε, optima, pl. num. n. g. ab ἄριστος, η, ον, ſuperl. ab ἀγαθὸς, bonus: comp. ἀρείων, interdum adv. præſtantiſſimè.
'Αριστα̃ρχος, ου, ὁ, Ariſtagoras, nomen viri.
'Αρίσαθλος, optimè decertans, præſtantiſſimus in certaminibus; Epigr. de Hercule; ex ἄριστος, optimus, & ἆθλος, ου, ὁ, idem quod ἄεθλος, certamen.
'Αριστεῖος, ου, ὁ, Ariſtæus, nomen viri.
'Αριστα̃χω, ήσω, optimè impero ſeu magiſtratum gero: ab ἄριστος, & ἀρχὴ, principatus.
'Αριστα̃ρχος, ου, ὁ, Ariſtarchus, nomen viri. Gr. optimus princeps.
'Αρίσαω, ῶ, prandeo, f. ήσω, p. ηρίστηκα, a. 1. ἠρίστησα, a. 1. imperat. ἀρίστησον, ήτω, Th. ἄριστον, prandium.
'Αριστεία, ας, ἡ, fortitudo, ſtrenuitas. Th. 'Αρης.
'Αριστείδης, ου, ὁ, proprium nomen viri.
'Αριστεῖον, ου, τὸ, præmium, propriè fortitudinis ergò. Th. 'Αρης.
'Αριστερὰ, ᾶς, ἡ, ſcil. χεὶρ, ſiniſtra manus: Ab
'ΑΡΙΣΤΕΡΟ'Σ, ᾱ, ὸν, ὕ, ſiniſter, infauſtus: q. ab ἄριστος, per Euphemiſmum.
'Αριστεροστάτης, ου, ὁ, qui à ſiniſtra ſtat; Poll. ex ἀριστερὰ, ſiniſtra, & ἵστημι, ſto; unde στατὸς, ὸν, ὁ, qui ſtetit, aut ſtat, &c. Sic δξιοστάτης, qui ſtat à dextra.
'Αριστερόχειρ, ρος, ὁ, qui tantum ſiniſtram habet, aut ea ſola utitur; quaſi ſiniſtrarius; ex ἀριστερὰ, & χεὶρ.
'Αριστεύσκε, excellebat, imperf. Ion. (Nam Iones in imperf. & a. 1. & 2. formant 3. perſ. ſingularem à 2. remoto augmento, addita ſyllaba κε,) verbi ἀριστεύω, Th. 'Αρης.
'Αριστεύσατε, Dor. pro ἀριστεύσατε, præſ. part. f. g. verbi ἀριστεύω, fortiter me gero.
'Αριστεὺς, ῆος, ὁ, princeps, omnium fortiſſimus:

fortiſſimus: ab ἄριστος, optimus. Th. 'Αρης.
'Αριστεύσασα, antecellens, a. 1. part. act. f. g. ab
'Αριστεύω, f. εύσω, p. ηριστευκα, excello, fortiſſimè me gero. Th. 'Αρης.
'Αριστοτόκος, ος, ὁ, ſtrenuus; qui quaſi ita comparatus eſt à natura, ut omnium fortiſſimè ſe gerat; ab ἀριστεύω.
'Αριστῆες, ἧας, Ion. fortiſſimi: item optimates ſeu proceres: ἀριστῆσσιν, dat. pl. Ion. pro ἀριστεῦσιν, ab ἀριστεὺς, ῆος.
'Αριστικὸς, ἡ, ὁ, ὁ ἐς ἄριστα ἔχων ἀριστέων; conſuetudinem habens convivandi, & prandendi; Etym. Th. ἄριστον, prandium.
'Αριστίζω, f. ίσω, p. ικα, prandium præbeo, prandium excipio. Th. ἄριστον, prandium.
'Αριστότατος, adv. op. imos quoſq; deligendo, ὁ ἐκ τῶν ἀρίστων ἐκλελεγμένος ' de optimis electus Heſyc.
'Αριστόβουλος, ου, ὁ, nomen viri, Gr. optimus conſiliarius.
'Αριστογείτων, ονος, ὁ, nomen propr. viri.
'Αριστοχθόνιος χώρος; locus ubi optimi naſcuntur, ſeu locus qui optimos generat; ex ἄριστος, optimus; & γένομαι, gignor, naſcor; unde, γένος, genus; & χθονία, ortus, origo.
'Αριστογόνος, ου, ὁ, ἡ, parens optimæ prolis: ab ἄριστος & γόνος, ſoboles. Th. γείνομαι.
'Αριστοδείπνον, ου, τὸ, prandium cœnæ conjunctum; Ilæus, ex ἄριστον, ου, τὸ; prandium; & δεῖπνον, ου, τὸ, cœna.
'Αριστοδήμος, ου, ὁ, quaſi populi princeps: ex ἄριστος, & δῆμος.
'Αριστοι, οἱ; optimates, primores, Livio; ſummates Plauto; proceres, viri præcipui; præſtantiſſimi, &c. plur. maſc. à ſing. ἄριστος.
'Αριστοκράτεια, ας, ἡ, ſtatus reip. quæ ab optimatibus gubernatur: cui (pp. δημοκράτεια & ſequentia.
'Αριστοκρατέω, f. ήσω, optimè impero. 'Αριστοκρατῆμαι, ſub optimatum regimine vivo.
'Αριστοκράτης, ους, ὁ, Ariſtocrates, nomen propr.
'Αριστοκρατικὸς, pro ſtatu optimarum. Omnia ab ἄριστος & κρατέω, quod à κράτος.
'Αριστολοχία, ας, ἡ, herba quædam; ſic dicta, ἀπὸ τοῦ δοκεῖν ἀρίστοις βοηθεῖν τοῖς λοχείαις; quòd exiſtimetur optimè puerperis opitulari; Dioſc. Plin. ſcribitur & ἀριστολόχεια, apud Nicand. ex ἄριστος, optimus; & λοχὸς, οῦ, ἡ, gravida; à λέγομαι, cubo; ſeu λέχος, ους, τὸ, lectus.
'Αριστόμαντις, ὁ ἡ, ἡ, optimus, ſeu præſtantiſſimus vates; Soph. ex ἄριστος, optimus; & μάντις, εως, ὁ ἡ, ἡ, vates.
'Αριστόμαχος, ου, ὁ, ὁ ἐν ταῖς μάχαις ἄριστος, in prælis præſtantiſſimus.
'ΑΡΙΣΤΟΝ, ου, τὸ, prandium. Volunt dici, quaſi ἄῤῥιστον, quod tempus ei non eſſet definitum. Alii ab ἦρι, manè: ἄριστον δηλονὸν, merenda.
'Αριστονομία; optimarum regimem, ſeu imperium; Heſych. & Suid. ex ἄριστος, optimus; & νομὸς, ὕ, ὁ, præfectura; à Th. νέμω, rego, regno, &c.
'Αριστόνοος, ου, ὁ, ἡ, benevolus, optimâ mente prædius; ex ἄριστος, & νόος.
'Αριστοποιέω; prandium facio, cibum apparo; unde, ἀριστοποίημα; prandeo; & participium ὁ, paſſ. ἀριστοποιήματα; ea quæ parantur in prandium; ex ἄριστον, prandium, & ποιέω, facio.
'Αριστοπόνος, ου, ὁ, ἡ, optimè laborans: ab ἄριστος, & πόνος, quod à p. m. πέπονα, verbi πένομαι, laboro.
'Αριστος, optimus: ἄριστοι, οἱ, optimates, primores, proceres, ſuperl. ab ἀγαθὸς, bonus, comp. ἀρείων. Th. 'Αρης, Mars.
'Αριστοσάλπιγκτὴς; præſtantiſſimus tubicen; Poll. ex ἄριστος, optimus; & σαλπιγκτὴς, οῦ, ὁ, buccinator, à Th. σάλπιγξ, γγος, ὁ, tuba, buccina.
'Αριστοτέλης, ους, ὁ, Ariſtoteles, princeps philoſophorum.
'Αριστοτέχνης, ου, ὁ, optimus & præſtantiſſimus artifex; ex ἄριστος, & τέχνη.
'Αριστοτόκος, ου, qui optimos parit: ἀριστότοκος, ου optimo partu editus, præſtantiſſimus: & ἀριστοτόκια, quæ &c. ab ἄριστος & τίκτω, pario.
'Αριστοφάνδυς, gen. Æol. & Dor. pro 'Αριστοφάνεος, ab
'Αριστοφάνης, Ariſtophanes, Poëta comicus.
'Αριστόχλη, ους, ὁ ἡ, ἡ, manibus ſtrenuus, fortiſſimus. Ab ἄριστος & χεὶρ.
'Αριστῶν, prandens, ab ἀρίστ-άω, prandeo.
'Αριστωτὸς, ῆ, ὁ, tempus prandii, ἀείστω ἄρκτ. Heſych.
'Αριστωλὴς, valde lubricus, fallax; ἀριστηλεῖς, οἱ, dubii. Et
'Αριστωλεῖς, οἱ, facilè decepti: ab ἄρι & σφαλὸς, quod à σφάλλω.
'Αριφραδὴς, ἐος, ὁ ἡ, ἡ, valde manifeſtus, inſignis. Et
'Αριφραδέως, adv. valdè manifeſtè, ab ἄρι, valde, & φραδὴς, prudens. Th. φράζω.
'Αρίφρων, cui eſt mala mens; malè animatus; ὁ κακῶς φρονῶν; Suid. Heſych.
'Αρκεῖον, ου, nom. viri.
'Αρκαδία, ἡ, Arcadia, nomen regionis.
'Αρκεῖ, ſufficit, impers. ſub ἀρκέω, a. 1. ἤρκεσε, Ion. ἀρκέεσε, contentus eſto. præſ. inf. paſſ. pro imperat.
'Αρκεύη; herba quædam paluſtris; Dioſc. ſcribitur & ἀρίστολόχεια, apud Nicand. ex ἄριστος, optimus; & λοχὸς, οῦ, ἡ, gravida; à λέγομαι, cubo; ſeu λέχος, ους, τὸ, lectus.
'Αρκέω, ῶ, ὁ, idem quod ἄρκτος; ut, ἐκ λείπω ἀρκεῖω, ex adipe urſino.
'Αρκέωντος, Ion. pro ἀρκοῦντος, ſufficienter. Th. ἀρκέω, ſufficio.
'Αρκέσ, arcebit, f. 1. verbi ἀρκέω, propulſo.
'Αρκεσθόμιθε, 1. plur. f. 1. ind. paſſ. ab ἀρκέομαι, vide ἀρκέω.
'Αρκεσίλας, ου, ὁ, Dor. pro
'Αρκεσίλαος, ου, ὁ, Arceſilaus, nomen propr.
'Αρκεσις, εως, ἡ, utilitas, auxilium. Et
'Αρκετὸς, ὴ, όν, ὸν, ſufficiens. Et ἄρκετον, ſufficit, pro ἀρκετόν ἐστι, quod pro ἀρκεῖ. Th. ἀρκέω, ſufficio. Hinc ἀρκετῶς, ſufficienter: ἀρκὸς, idem.
'Αρκευθὶς, ίδος, ἡ, bacca juniperi, quæ maturitate nigreſcit; Et Dioſcor. etiam ipſam arborem ἀρκευθίδα, vocat; unde,
'Αρκεύθινος, juniperus: ab
'ΑΡΚΕΥΘΟΣ, ου, ἡ, juniperus, παρὰ τὸ τὴν ἀρκὴν κεύθειν, id eſt, quod maledictionem arceat. Hjus odorem omnia ſc. reptilia averſantur. Itaque velim ab ἀρκεῖν ἰούθη.
'ΑΡΚΕ'Ω, ſufficio, arceo, opitulor, f. ήσω, p. ήρκηκα, a. 1. ἤρκεσα, & Ion. ἄρκεσα. præſ. paſſ. ἀρκέομαι, perf. paſſ. ἤρκεσμαι, a. 1. paſſ. ἠρκέσθην, f. 1. paſſ. ἀρκεσθήσομαι cum dativ.
'Αρκίλοι, οἱ, urſorum catuli; Euſt. Th. ἄρκτος, vel ἄρκος, urſus.
'Αρκίος, ὁ ἡ, ἡ, & ἀρκιὸς, Poët. pro ἄρκτος, ſufficiens, ſatis dignus.
'Αρκὶς, ῖδος, ὁ, idem quod (& pro) ἄρκισμα, τὸ, & ἄρκισις, auxilium. Th. idem.
'Αρκιώτως, adv. idem quod ἀρκετῶς, ſufficienter, ſatis, abundè, &c. Th. ἀρκέω.
'Αρκίτιον, incipiendum, verbale, ab ἄρχω, ordior.
'Αρκτεύω, in urſæ occiſæ honorem virgines Dianæ conſecro; Suid. Poll. &c. Unde, ἀρκτεία, illa conſecratio virginum Dianæ. 'Αρκτίος, ος, ὁ, Arctos, ſeptentrionalis; Herod. 'Αρκτὴ, ῆς, ἡ, (ſub. ὁδὸς) urſina, ſcil. pellis. Th. ἄρκτος.
'Αρκτεῖος, ου, urſinus: &
'Αρκτικὸς, ὴ, ὸν, ſeptentrionalis. Th. ἄρκτος.
'Αρκτομῖς, ὸς, ὁ, mus urſinus: ſic dictus quòd incedit bipes, & prioribus pedibus tanquam manibus utitur; quod urſorum proprium. Vox Helleniſtica: Ex ἄρκτος & μῦς.
'ΑΡΚΤΟΣ, ου, ὁ, ἡ, urſus, urſa: item ſignum cœleſte. Angl. the ſeven ſtars.
'Αρκτοῦρος, Arcturus: Stella poſt ἄρκτε ἐσχὰν nam ἐσχὰ, ᾶς, ἡ, cauda.
'Αρκτοφύλαξ, ακος, ὁ, cuſtos urſæ; fydus quod & Bootes; aſtrum arctophylax; ex ἄρκτος, urſus; & φύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, cuſtos; Th. φυλάσσω.
'Αρκυοστασία, ας, ἡ, & ἀρκυοστάσιον, τὸ; retium ſtatio, ſeu tenſio; item, locus ubi tenduntur retia; ſeu in quo ſtant, plagæ. Sed dicitur etiam ἀρκυοστάσιον; idem; ſic, ἀρκύστατος, ος, ὁ, retium tenſivus; & ἀρκύστατα, τὰ; loca ubi retia figuntur; item, ipſa retia; omnia ab ἄρκυς, rete; et ἵστημι, ſto; unde στάσις, ſtatio; & στατὸς, qui ſtat, &c.
'ΑΡΚΤΣ, υος, ἡ, rete, reticulum, vitta.
'Αρκυοφὸς, ὁ, cuſtos retis, ſeu retiarius; qui ſtat ad retia & indaginem; indè ἀρκυοφύλαξ; retia cuſtodio; ſto ad retia & indaginem; Euſt. ex ἄρκυς, rete, & ὄυρος, cuſtos; unde, ὀυρέω; & mutato α in ω; ὠρέω; cuſtodio.
'ΑΡΜΑ, ατος, τὸ, currus, vehiculum, à

præt. pass. ἄρσω; apto mutato spiritu; hinc

'Αρμαμαδδών, τὸ ἄλλομ, Hebr. q. d. exercitus maledictus.

'Αρμαλιὰ, acc. sing. Ion. ab

'Αρμαλιὰ, ᾶς, ἡ, cibus, demensum. Th. ἄρσω adapto; παρὰ τὸ ἁρμίζειν καὶ ἐφαρμοτειν τὰ μίλη, Hesych.

'Αρμαμαξὰ ὄχος; vehiculum quod excretitui commeatum circumvehebat; nam ὄχος, ὁ, ἡ, & ος, τὸ; est currus, vehiculum.

'Αρμάμαξα, ης, ἡ, currus, rheda. Th. ἅρμα, idem.

'Αρμαξιτροχία, idem quod ἁρματροχία, & χή, ἡ; curriculi orbita; quod est pro ἁρματροχία; ex ἅρμα, τὸ, currus; & τροχὸς, rota; Th. τρέχω, curro.

'Αρμάτ(ος, & ἁρμάτ(ος, ὁ, ad currum pertinens, curulis; ab eod. Th.

'Αρματεύω, f. σω; aurigo, vel aurigor; Eurip. ab ἅρμα.

'Αρματηλασία, ας, ἡ, agitatio currûs: Et

'Αρματηλάτας, α, ὁ, Dor. pro

'Αρματηλάτης, ου, ὁ, currûs agitator: Ex ἅρμα, currus, & ἐλαύνω, agito.

'Αρματηλατήτη, ἡ, curru seu curribus vehi, seu agitari; ejusdem Th. & comp.

'Αρματνίκη, & Dor. α, ἡ, victoria curulis: ex ἅρμα & νίκη.

'Αρμεῖον, ου, τὸ; curriculum. Th. ἅρμα.

'Αρμεῖτται, οἱ; bigales, bigarii; Th. idem.

'Αρματοδρομία, ας, ἡ, curule certamen: ab ἅρμα & δρόμος, cursus, quod à τρέχω.

'Αρματομαχέω; ex curru pugno; Eust. ex ἅρμα & μαχέω.

'Αρματοπηγὸς, ὁ, ὁ, qui currum fabricatur: ab ἅρμα, currus, & πήγνυμι, fabricor.

'Αρματοπηγία, currus fabricor; ejusdem Th. & comp.

'Αρματοποιὸς, ὁ, idem; carpentarius; is qui currus facit aut fabricatur; unde, ἁρματοποιία, currus facto vel fabricor; ex ἅρμα & ποιέω.

'Αρματροφέω, curules equos alo, seu nutrio; unde ἁρματροφία; curulium equorum nutritio; ex ἅρμα & τροφέω; idem quod τρέφω, alo, nutrio.

'Αρματροχία; vide ἁρμαξιτροχία.

'Αρμῆα, ap. a, congrua, per Syncop. pro ἁρμόμια. pl. ab

'Αρμῆν(ος, pro ἁρμόζ(ος, præf. part. pass. ab ἄρσω, apto. Sic ἐκμῆν(ος, pro ἐκμόζ(ος, ubi est Syncope & spiritûs mutatio Æolica.

'Αρμῆον, ου, τὸ, instrumentum: ut congruum & necessarium opifici: ab ἄρσω, apto.

'Αρμὶν, νος, ἡ, Hippocrati dicitur, πᾶσα σωμοῦ τερμοπὼν; compages, commissura, compago. Galenus exp. sutura in capite; idem quod ἁρμὸς; & Th. idem.

'Αρμηλάτης, & τος; auriga; per quem currus agi potest; unde, ἁρμηλατέω, aurigor; certo aurigatione in curuli certamine, &c. Sunt per Syncopen, pro ἁρματηλάτης, & ἁρματηλατέω.

'Αρμίως, confestim; Hippocr. παρηχημα; dictio Dorica.

'Αρμονὴ, ῆς, ἡ, idem quod ἁρμὸς; apta junctura seu commissura; compages; coagmentatio. Th. idem.

'Αρμόδι(ος, α, ον, ως, congruus, familiaris. Th. ἄρσω, apto. Est & 'Αρμόδι(ος, ου, ὁ, nomen propr.

'Αρμόζουσα, Dor. pro ἁρμόζουσα, ης, ἡ, conveniens, præf. part. f. g. ab

'Αρμίζω, vel ἁρμόπω, aptè connecto, apto, quadro, convenio, & pro ordino: f. ὁσω; p. ἥρμοκα, a. 1. m. ἡρμοσάμην· ab ἄρσω, apto.

'Αρμοζόντως, congruenter, convenienter; ut, ἁρμοζόντως ἔχει; convenienter se habet; ab ἁρμόζω.

'Αρμοῖ, modo, nuper, adv. sed ἁρμοῖ, congruenter: ab ἁρμὸς.

'Αρμολογέω, ῶ; congruenter coagmento, apte concinno, & compingo; ut ἡρμολόγησε τάφον, in Epigr. convenienter composuit sepulchrum: ex ἁρμὸς & λόγος.

'Αρμονίη, ης, ἡ, Ion. pro

'Αρμονία, ας, ἡ, compages; apud Musicos concentus: ab eod. Th.

'Αρμονίδιον, gen. Æol. pro ου, ab 'Αρμονίδης, ου, ὁ, nom. propr. viri.

'Αρμονικὸς, ὴ, ad harmoniam pertinens, harmonia habens: item, musicus. Th. ἄρσω.

'Αρμὸς, ὁ, ὁ, commissura, articulus, compages: à præt. pass. ἄρσω, mutato spiritu.

'Αρμοσία, ας, ἡ, gubernatio; 'Αρμοσὴς, ου, ὁ, ἁρμοστὴρ, & ἁρμιστὴρ; moderator, magistratus, gubernator; item, ἁρμοστὸς, ὴ, ὁ, conveniens, congruens, &c. Omnia ab ἁρμὸς & ἁρμίζω.

'Αρμοσεῖαι, adaptatus est: Ion. pro ἥρμοσται, ab ἡρμοσμαι, perf. pass. verbi ἁρμίζω, apto.

'Αρμόσθησαν, 3. pl. præt. opt. ab

'Αρμόσθω, idem quod ἁρμίζω, in f. ἴσω. p. æl. part. ἁρμόσθεν, ντος & in f. g. ἁρμόσθωσα.

'Αρνεῖ(ος, ου, ὁ, Arnæus, nom propr.

'Αρνεῖος, ίδος, ἡ, pellis agni, pelli ovinæ q. ab ἄρς, ἀρνὸς, agnus.

'Αρνας, acc. plur. ἀρνάσι, dat. & ἄρνες, nom. plur. ab ἄρς, ἀρνὸς, agnus.

'Αρνεῖον, ου, τὸ, locus ubi agninæ carnes venduntur, macellum: ab

'Αρνὸς, ὁ, ὁ, agnus adultus. At

'Αρν, ος, ου, agninus. Th. ἄρς.

'Αρνέομαι, negare, præf. inf. ab

'ΑΡΝΕ'ΟΜΑΙ, recuso, nego, abnego: imperf. ἠρνεόμην, ἐμην, negabam. f. ήσομαι. p. ἤρνημαι, σαι, ται. a. 1. m. ἠρνησάμην, ω, ατο, renui: & in pl. ἠρνησάμεθα, σασθε, αντο, sub. ἀρνήσωμαι, ηται. inf. ἀρνήσασθαι. part. ἀρνησάμενος, η, ον.

'Αρνεσθένης, agnis vescens; Epigr. ex ἄρς, ἀρνὸς, agnus; & θοίνη, convivium; unde θοινάω, epulor.

'Αρνευλήρ, ῆρος, ὁ, urinator: παρὰ τὸ ἄρναις, agnos: qui tolent in caput desilire, vel ut ærem cornibus impetentes, eodem modo urinatores, prono capite se immittunt in aquas.

'Αρνη, ης, ἡ, nomen urbis, item Nymphæ, tutricis Neptuni.

'Αρνήσασθαι, a. 1. inf. m. ab ἀρνέομαι.

'Αρνησί θ(ος, ου, ὁ, deum negans; ὁ τὸν θεὸν ἀρνούμενος; ὁ ἄπι(ος; infidelis; Chrysost. ex ἀρνέομαι, & θεὸς.

'Αρνησις, εως, ἡ, recusatio, negatio: &

'Αρνητικὸς, ὴ, negativus: à præt. pass. ἀρνέομαι.

'Αρὸ, pro ἀρένη, 3. sing. præs. sub. m. ab ἀρόω, aro.

'Αρόεσσα, pl. n. g. ab ἄροσσον, aratrum: ab eod. Th.

'Αροτῆδες, ων, Poët. pro quo & ἀρότης, ου, ὁ, & ἀροτὴρ, ῆρος, ὁ, arator, agricola.

'Αροτεύω, ῶ, & 'Αροτριάζω, aro: f. άσω. p. ἠροτρίωκα. ejusd. Th.

'Αροτρεύς, έως, ὁ, ad aratores pertinens, rusticus, agrestis; ἀροτρεῖα & ἀροτρεῖον; aro, aratro findo; ἀροτρευτὴρ, arator; ἀροτρεῖσις, idem quo ἀροτρείασις & ἀροτρεύσις, aratio, &c. Omnia ab ἀρόω, aro.

'Αροῦν, ου, τὸ, ARATRUM. Th. ἀρόω.

'Αροτροπὸς, ὁ, vomer; ab ἄροῦν & πῶς.

'ΑΡΠΥΜΑΙ, capio, consequor, commuto, comparo: ἁρπυμβίω, nom. dual. ab ἁρπύμβ(ος, præs. part.

'Αρυαδοὶ, οἱ; dicti sic, οἱ ῥαψῳδοὶ; rhapsodi; qui carmina apud antiquos recitabant; utpote, quibus agnus proponeretur pretium recitationis versuum. Eust. ex ἄρς, agnus, & 'Αείδω, cano; unde ἀδὴ, idem; à quo ἄσμα, τὸ; canticum, & ἀοιδὴ, ἡ, idem; item ἀοιδὸς, ὁ, ὁ, cantor, &c.

'Αρνῶν, gen. pl. ab ἄρς, ἀρνὸς.

'Αρξάμ(ος, a. 1. part. ἄρξασθαι, a. 1. inf. m. ab ἄρχω, incipio.

'Αρξεῦμαι, Dor. & Æol. pro ἀρξοῦμαι, & Æol pro ἄρξομαι, f. 1. ab ἄρχομαι, incipio.

'Αρξόμην, ἡ, σται, f. 1. m. ab eod. ἄρχομαι.

'Αρόρει, ῖς, 2. sing. præs. sub. act. ab ἀρόω, aro.

'Αρόῖμεν, Dor. pro ἀρόιμεν, susciperem, perficerem: a. 2. opt. m. verbi ἄρσω, tollo, a. 2. m. ἠράμην.

'Αροίμιδες, rusticissimus, 1. pl. a. 2. opt. m. ejusd. verbi.

'Αρσιν, ἄρσιτο, tolleris, it: 2. & 3. pers. a. 2. opt. ejusd. verbi.

'Αρσύμ(αι, Poët. pro ἀρόμεσθαι, quod Dor. pro ἄρεσθαι, arare, præs. inf. ab ἀρόω, aro.

'Αρσμα, τὸ, aratio; (ἀροτρεύσιμος. Hesych.) est verbale ab ἀρόω, ῶ; aro.

'Αρσμὸς; aptor, adaptor; pass. ab ἄρσω, apto.

'ΑΡΤΟΝ, ου, τὸ, ARUM, herbæ species. Est &

'Αρσν, a. 1. imperat. verbi ἄρσω, tollo.

'Αρστον, pro ἦρστο, Ion. a. 2. ind. m. ejusd. verbi.

'Αρότης, 2. pers. a. 1. sub. act. ἀρόσαι, a. 1. inf. ab ἀρόω, aro.

'Αρότιμος, arabilis; item cultus: &

'Αρότις, vel 'Αρόσις, & 'Αροτρίασις, εως, ἡ, aratio, ag icultura: interdum ager frumentarius: ab ἀρόω, aro.

'Αρὸ, nom. pl. ab ἀρότης.

'Αροτὴρ, ῆρος, ὁ, ARATOR: Epither. bovis; vox poetica: ab ἀρόω.

'Αρότης, ου, ὁ, idem: & ab eod.

'Αρότοιο, genit. Poët. pro ἀρότου, ab

'Αρότος, ου, ὁ, aratio; sed ἀρότος, ὅ, ὁ, tempus arandi; & ἀρότος, τὸν, arabilis. Th. ἀρόω, aro.

'Αροτὴ-

'Αροτήσιμος, ὑ, ὁ ἡ, ἡ, arabilis; ἀροτήσιμ(ος, ὑ, ὁ ἡ; ad arationem pertinens; unde apud Aratum, ἀροτήσιμ(ος ὥρη, est ἀροτὸς, arationis tempus, vel seminandi tempestas; i. e. sementis; ab ἀρόω, aro.

'Αροτὸς, pl. n. g. ab ἄροῦν, aratrum: ab eod. Th.

'Αροτρὶς, ιος, Poët. pro quo & ἀρότης, ου, ὁ, & ἀροτὴρ, ῆρ(ος, ὁ, arator, agricola.

'Αροτρεύω, & 'Αροτριάζω, aro: f. άσω. p. ἠροτρίωκα. ejusd. Th.

'Αροτρεύς, έως, ὁ, ad aratores pertinens, rusticus, agrestis; ἀροτρεῖα & ἀροτρεῖον; aro, aratro findo; ἀροτρευτὴρ, arator; ἀροτρεῖσις, idem quo ἀροτρείασις & ἀροτρεύσις, aratio, &c. Omnia ab ἀρόω, aro.

'Αροῦν, ου, τὸ, ARATRUM. Th. ἀρόω.

'Αροτροπὸς, ὁ, ὁ, vomer; ab ἄροῦν & πῶς.

Αρὴν, nec non ἀρήνη, præf. inf. pro ἀρόειν, ab ἀρόω, aro.

'Αρσενικὸς, ὴ, ὁ, & Ion. ἀρσενικὸς, ὴ, ὁ, & Ion. ἀρσενικὸς, ὴ, ὁ, & Ion. ἀ

Ἄρσας, ασα, ασαν, a. 1. part. act. ab ἄρσω, a. 1. act. ab ἄειρω, quod vide.

Ἄρσην, ενος. sing. ἄρσενι, masculos, in dual. ab ἄρσλω, vel ἄρρλω, mas. Et

Ἀρσενικὸς, masculinus: ab eod. Th.

Ἀρσενικῶς, vel ἀρρενικῶς; masculè; vel masculino genere; Athen. ab ἄρσλω, mas.

Ἀρσενόθηλυς, & ἀρρενόθηλυς; promiscui generis, fœminei numerum & masculi; sic vocantur animalia, quæ ipsa se ineunt; ex ἄρσλω, masculus; & θῆλυς, εως, ὁ vel ἡ, fœmineus.

Ἀρσενοκοίτης, ὁ, ὁ, cinædus: ex ἄρσλω & κοίτη, cubile.

Ἀρσενόπαις; cui est mas filius; Nonn. ex ἄρσλω, mas, & παῖς, puer, &c.

Ἀρσενοπλήθης; virîs plenus; apud Æschyl. ex ἄρσλω & πλῆθος.

Ἄρσλω, ενῶ, ὦ, ἡ, & τὸ ἄρσεν, mas, masculus. Vide Ἀρρλω.

Ἄρσις, ιος, ἡ, elevatio, item ablatio: & apud LXXII. onus. Th. αἴειρω.

Ἄρτι, adapta, a. 1. imperat. a f. Æolico verbi ἄειρω, aptо. Vide ἀρτιμβλος.

Ἄρτω, coaptato, f. 1. Æol. verbi ἄειρω, f. ἐρῶ, & Æol. σω, a. 1. ἦρα, & Æol. ἄρτα.

ΑΡΤΑΒΗ, ης, ἡ, mensura Persica.

Ἄρτεμις, ιδος, ἡ, Dor. pro Ἄρτεμις, Diana.

ΑΡΤΑΜΟΣ, ὁ, ἡ, lanius, coquus; παρὰ τὸ εἰς ἄρτια τίμνειν.

Ἀρτάνη, ης, ἡ, laqueus, item suspendium: ab ἀρτάω.

Ἀρταξέρξης, ου, ὁ, nomen propr. Regis Persarum: magnus bellator.

ΑΡΤΑ'Ω, (& ἀρτάω, Ion.) f. ήσω, p. κα. suspendo, appendo: q. ab αἴειρω, a. tollo. Hinc ἄρτημα, τὸ, suspensum, appensum.

Ἀρτεμᾶς, ᾶ, ὁ, Artemas, nom. propr. viri Gr. incolumis.

Ἀρτεμὶς, acc. sing. ab

ΑΡΤΕΜΗ'Σ, ίος, ὁ, ἡ, integer. incolumis: q. ab ἄρτος, integer. Vel P. consimo τῦ ρ, quasi ἀτίμητος, à τίμνω.

Ἀρτεμία; incolumitas, salus, sanitas; Epigr. & ἀρτεμίω, ῶ; incolumis sum, valeo; sum integris viribus; Nonn. Ut ruma; ab ἄρτεμις.

Ἀρτεμιδόξηλτος; (q. d. à Diana, i. e. Luna percussus; idem quod σεληνόξηλτος:) Lunaticus, Lymphaticus; (nam de mulieribus dicitur σεληνόξηλτοι, & ἀρτεμιδόξηλτοι; ut ἀπολανόξηλτοι & ἡλιόξηλτοι; de viris.) ex ἄρτεμις, Diana; & βλητὸς, ictus; & βάλλω; quod inter alia, sign. figo, ferio, saucio.

Ἄρτεμις, ιδος, ἡ, Diana: acc. ιν & ιδα, vi c. ἄρτεμι· q. ab ἀρτεμὴς, perfectus. Vel ut alii volunt, παρὰ τὸ ἀεὶ εκ τίμνειν. nam venationi præesse fingebant, unde venatrix dicitur.

Ἀρτεμίσια, ας, ἡ, Artemisia, herba.

Ἀρτεμίσιον, Dianæ festum, templum, aut statua: al. Ἄρτεμις.

ΑΡΤΕ'ΜΩΝ, ωνος, ὁ, artemo, velum navis majus, antemna: q. ab ἀρτάω, suspendo.

Ἀρτέμων, ωνος, nomen propr. viri: qui περιόδῳ cognominatus est, quòd ob mollitiem lecticâ circumferretur.

ΑΡΤΕ'ΟΜΑΙ, paro, apparo: quasi ab ἄειρω.

Ἀρτεπίβουλος, ου, nomen muris, ab ἄρτος, panis, & ἐπίβουλος, insidiator: ex ἐπὶ & βουλὴ.

Ἀρτέω, Ion. idem quod ἀρτάω, suspendo.

Ἄρτημα, ατος, τὸ, suspensum, appensum. ἄρτήματα vocantur omnia quæ pendent ex alquo loco: à præt. pass. verbi ἀρτάω.

Ἄρτηρ, ῆρος, ὁ, sonat ad verbum sublator, quasi ab αἴειρω, tollo. Vel humerus, quo onus sublatum fertur: item genus calceamenti. Sed in Nehemiâ sumitur pro instrumento ναυφόρῳ, i. e. bajulatorum Ex ἄρτὴρ, Pleonasmo τῦ ο, fit ἀορτὴρ, ῆρος, ὁ, lorum seu funis, quo ensis appenditur, seu theca in quâ reconditur, quasi ἀόρτηρ τοῦ ξίφους· ab ἀείρω, ensis, & τηρέω, servo.

Ἀρτῆρες; arteres; Massæ lapideæ, vel metallicæ, ansa vel manubrio additò, quo commodè levari possint ab athletis. Artemio lib. 1. (vide ἀλτῆρες, in ἄλλομαι.) ab αἴειρω, tollo.

ΑΡΤΗΡΙ'Α, ας, ἡ, arteriâ, spiritûs receptaculum: παρὰ τὸ αἴειρ τηρεῖν. Unde

Ἀρτηριακὸς, ἡ, ad arteriam pertinens. Et

Ἀρτηριώδης, εως, ὁ, ἡ, arteriosus.

Ἀρτηριοτομία, ας, ἡ, arteriæ dissectio: à τομὴ etiam, quod à τέμνω.

ΑΡΤΙ, modò, nuper, nunc; ἴας ἄρτι, huc usque; ἀπ' ἄρτι, vel ἀπάρτι, ex hoc tempore: & ἀπ' ἄρτι, jam, nunc. Ἄρτι, in compositione interdum significat integritatem seu perfectionem, ex ἄρτος· interdum novitatem.

Ἀρτιάκις, adv. pariter, i. e. pari numero. Et

Ἀρτιάζω, ludo par impar, interdum præparo. Et

Ἀρτιασμὸς, ῦ, ὁ, lusus eorum qui ludunt par impar: ab ἄρτιος, par.

Ἀρτιβλαστὴς, recens germinans. Th βλαστάω.

Ἀρτίγαμος, ου, ὁ, ἡ, qui nuper uxorem duxit, nuper nupta: ab ἄρτι & γάμος, quod à γαμέω.

Ἀρτιγένθλος, idem quod

Ἀρτιγόνος, Poëtic. pro quo

Ἀρτιγόνως, ου, ὁ, ἡ, recens genitus, modo natus: ex ἄρτι & γόνος, quod à γίνομαι, nascor.

Ἀρτιέπεια, veridicæ, nom. pl. ab ἀρτιέπεια, f. g. pro ἀρτιεπὴς.

Ἀρτιεπὴς, ἐος, ὁ, ἡ, loquax, non mutilans verba, verborum concinnator; item veridicus: ab ἄρτος, perfectus, & ἔπος, dico.

Ἀρτίζω, compono, perficio: cujus composita sunt usitatiora. Ab ἄρτος.

Ἀρτιθαλὴς, recens florens. Th θάλλω.

ΑΡΤΙΟΣ, ος, ὁ, ἡ, par, integer, perfectus.

Ἀρτίπους, ὁ, ἡ, Poët. pro ἀρτίπους, pedibus integer, & valens: ab ἄρτος & πούς.

Ἀρτίφαλτος, ου, ὁ ἡ, recens peremptus: ab ἄρτι & φείνω.

Ἀρτίως, adv. nuper, paulò antè. Attici distinguunt: ἀρτίως, ὡς τῦ ὀλίγῳ, & ἄρτι, ἀντὶ τοῦ νυνὶ.

Ἀρτοκόπος, ὁ, ἡ, pistrix & pistor: ex ἄρτος, panis, & κόπτω, scindo.

Ἀρτοξέρξης, idem quod Ἀρταξέρξης.

ΑΡΤΟΣ, ου, ὁ, panis, cibus.

Ἀρτοφάγος, ου, ὁ, panivorus, nomen muris, apud Hom. Ex ἄρτος, & φάγω, comedo.

Ἄρτυμα, ατος, τὸ, condimentum: ab

ΑΡΤΤ'Ω, vel ἀρτύω, Dor. f. σω, p. ῦρτυκα, apparo, instruo, condio: q. ab ἄειρω, a. 1. ἦρτυσα. part. præs. pass. ἀρτυόμενος, η, ον, conditus. præt. pass. ἦρτυμαι, part ἠρτυμένος, conditus: a. 1. passiv. ἠρτύθην, f. 1. ἀρτυθήσομαι.

Ἄρτυσις, εως, ἡ, idem quod ἄρτυμα; condimentum; sive ipsa actio condiendi; Ἀρτυματώδης, ες, vel εως, ὁ ἡ ἢ; in condiendis cibis usum habens; ad condiendos cibos accommodatus; item, ἀρτυτὸς, exp. condimentarius, seu conditaneus; Dioscor. l. 2. Omnia ab ἀρτύω. Unde etiam, ἀρτυτικὸς, τὸ; apud Alex. Trallianum; fructus cinaræ; vulgò; artichaux, vel artichaus; Angl. Artichoke's.

Ἀρτὺς, ύος; exp. amicitia; item, συνθῆκαι, pactum, &c. itidem, ab ἀρτύω, apparo, instruo, &c.

Ἀρυβαλλὸς; Marsupium; ab ἀρύειν, & βάλλειν; sive, παρὰ τὸ ἀρύειν, ἢ βάλλειν εἰς ἀυτὸν; Hesych.

Ἀρυσίμυος, part. a. 1. m. ab ἀρύω, haurio.

Ἀρυσάνη, ης, & ἀρύταινα, ης; cyathus; vel cyathorum aut poculorum genus quoddam. Th. idem.

Ἀρυσὴρ, ῆρος, ὁ, quoddam mensuræ genus, cyathus, haustrum. Ab

ΑΡΥ'Ω, & ἀρύτω, f. σω, p. ῦρυκα, haurio, ex profundo traho: hinc ἀρυτὴρ, ῆρος, ἡ, cochlear, haustrum, q. ab ἄειρω.

Ἀρφαξὰδ, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. lanans vastationem.

Ἀρχάγγελος, ου, ὁ, Archangelus: q. d. ἄρχων ἀγγέλων, princeps angelorum: ἄρχω, verò, impero: ab ἀρχὴ, principatus: ἄγγελος, verò ab ἀγγέλλω, nuntio.

Ἀρχαγέτης, α, ὁ, Dor. pro ἀρχηγέτης, ου, ὁ, dux. Ἀρχαγὸς, Dor. pro ἀρχηγὸς, idem. Ex ἀρχὴ, principatus, & ἠγέομαι, duco.

Ἀρχάδην, Dor. pro ἀρχὴν, adv. ab initio, antiquitus. Th. ἀρχὴ.

Ἀρχαὶ, αἱ, primitiæ, pl. ab ἀρχὴ.

Ἀρχαϊκὸς, ὴ, & Att. Ἀρχαικὸς, vetustus. Et Ἀρχαϊκῶς, adv. prisco more: ab eodem Them.

Ἀρχαῖος, αία, αῖον, antiquus, a, um: & ἀρχαῖνος, Ion. pro ἀρχαῖος· ab ἀρχὴ. ἀρχαῖοι, οἱ, majores, veteres.

Ἀρχαιότερος, compar. & ἀρχαιότατος, superl. antiquior, antiquissimus: ab ἀρχαῖος.

Ἀρχαιότης, ητος, ἡ, vetustas, antiquitas: ab eod. Th.

Ἀρχαιρεσία, ἡ, magistratuum electio: ex ἀρχὴ, imperium, & αἱρέω, eligo. Et

Ἀρχαίρεσια, τὰ, comitia.

Ἀρχαιρετάζω, magistratum creo, aut ambio: ab itidem.

Ἀρχαίζω, antiquos imitor. Et

Ἀρχαϊσμὸς, ῦ, ὁ, priscorum imitatio, maximè in sermone: unde nomen est figuræ apud Gram. ab ἀρχὴ.

Ἀρχαίως, antiquè, adv. ab eod.

Ἀρχέγονος, idem quod Ἀρχεγόνος, primigenus, primigenius & principalis, primitivus, prior natus, author generis; ex quo omnia genita sunt, &c. ut ἀρχέγονον ὕλη; primigenia materia, &c. ex ἀρχὴ, vel ἀρχέω, & γόνος, quæ vide.

Ἀρχέδημος, ου, ὁ, nomen propr. viri Gr. princeps populi.

Ἀρχεδίκης, ου, ὁ, qui justè imperat. ὁ ἄρχων ἐν δίκῃ.

Ἄρχει, 3. sing. ind. præs. ἄρχῃ, præs. inf. act. ἄρχειν, præs. inf. pass. ἄρχεσθαι, 3. sing. ind. pass. ab ἄρχω, vel ἄρχομαι, impero.

Ἀρχεῖον, ου, τὸ, domus principis, aut magistratuum curia: ab ἀρχὴ, principatus.

Ἀρχεῖος, ου, ὁ, idem quod ἀρχεῖος, antiquus.

Ἀρχίκακος, ὁ ἡ, author seu origo malorum: ab ἀρχὴ & κακὸς.

Ἀρχέλαος, ου, ὁ, Archelaus, nom. viri Gr. princeps populi.

Ἀρχίνηος, qui nunc primum navigat; vel qui navi imperat, apud Suid. ex ἀρχὴ, vel ἀρχὸς; quæ vide & ναῦς, navis, unde νέος, navalis, &c.

Ἀρχιέπολις, ιδος, ὁ, ἡ, imperans civitati: ὁ ἄρχων τῆ πόλεως.

Ἄρχεσθ' pro ἄρχεσθαι, incipe, inf. pro imperativo: ab ἄρχομαι. Vide ἄρχω.

Ἀρχεῖθαι, verò infin. sæpe parere, imperium ferre.

Ἀρχιμάγειρος, ου, ὁ, præfectus coquorum: ab ἀρχὴ, imperium, & μάγειρος, coquus.

Ἀρχιοινοχόος, pincerna, poculorum magister. Ex ἄρχω, impero, οἶνος, vinum, & χέω, fundo.

Ἀρχιποίμην, ενος, ὁ, pastorum princeps: ab ἀρχὴ, principatus, & ποιμὴν, pastor.

Ἀρχίππων, ου, ὁ, propr. nom. viri. Gr. magister equorum. Th. ἵππος, equus.

Ἀρχιτεκτονικὸς, ὴ, ad architectum pertinens, peritus architecturæ: & in fœm. gen.

Ἀρχιτεκτονικὴ, (sub. τέχνη) architectura: ab

Ἀρχιτέκτων, ονος, ὁ, ARCHITECTUS, fibrorum princeps: item Metaphor. structor, machinator: ex ἄρχων & τέκτων, faber, quod à τεύχω, fabricor.

Ἀρχιτελώνης, ου, ὁ, q. d. ἄρχων τῶν τελωνῶν, magister publicanorum.

Ἀρχιτρίκλινος, ου, ὁ, architriclinus, sympoſiarcha, qui præest apparando convivio: ex ἀρχὴ, principatus, & τρίκλινον seu τρικλίνος, triclinium; id est, locus tribus constratus lectis ad discumbendum: quod ex τρεῖς & κλίνω, reclino.

Ἀρχίφυλος, ου, præfectus tribûs: ἀρχίφυλοι, οἱ, principes tribuum. Th. φυλὴ, tribus.

Ἄρχμος, per Sync. pro ἀρχόμενος, subditus: præs. part. ab ἄρχομαι, impero. Th ἀρχὴ, imperium. Vel pro ἄρχμενος, ut sit Ionicum præt. translato accentu.

Ἄρχομαι, vide ἄρχω.

Ἄρχος, ου, princeps: hinc adjectiv. Angl. arch.

Ἄρχω, impero, cum genit. f. ξω. p. ῆρχα. a. 1. ἦρξα. a. 1. part. ἄρξας, ασα, αν. præs. pass. ἄρχομαι, incipio, impero: imperf. ἠρχόμην, ου, τὸ. præt. part. ἀρχόμενος· ἀρχθεὶς pro ἀρχασθεὶς, præt. sub. med. f. 1. med. ἀρξομαι, η, εται, a. 1. med ἠρξάμην, ω, ατο, a. 1. med. sub. ἀρξαμαι, η, ηται, a. 1. inf. m. ἀρξασθαι. Th. ἀρχὴ, principium, imperium.

Ἀρχωίδια, ordiamur, Poët. pro ἀοιδὰ, ἀοίδια, præs. sub. m. ab ἄρχω, vel ἄρχομαι.

Ἄρχων, οντος, ὁ, princeps: ἀρχοντικὸς, subditus.

ΑΡΩ, apto, adarto, congruo. f. ἀρῶ. a. 1. ἦρα. & Æol. ἄρσω, & ἤρσα. part. ἄρσας, ασα, αν. p. m. ἦρα, & factâ reduplicatione ἀρηρα, & Poët. ἄρορα. Et ἄρω, poterit etiam esse, a. 1. sub verbi αἴειρω, tollo.

Ἀρωγὴ, ῆς, ἡ, auxilium, remedium: &

Ἀρωγὸς, ὁ, ὁ, ἡ, auxiliator, vindex, defensor: ab ἀρήγω, auxilior, verso α, in ω.

Ἀρωγοναύτης, ου, ὁ, undè ἀρωγοναῦται δαίμονες; Dii nautarum fautores, seu defensores; Dii faventes & propitii nautis; Epigr. ex ἀρωγὸς, auxiliator, & ναῦτης, nauta; à Th. ναῦς, navis.

ΑΡΩΜΑ, ατος, τὸ, aroma, odoramentum ἀρώματα, ων, τὰ, aromata: ab ἄρα & ὄζω, olco. Hinc

Ἀρωματικὸς, ὴ, odoratus: & -τώδης, εως, ὁ, ἡ, aromata redolens.

Ἀρωματίζω, aroma redoleo, aromata respiro, sum odoratus, odorem suavem spiro; item active, aromatis, odoribus seu odoramentis imbuo; Dioscor. undè ἀρωματίσις, ις, ὁ. Aromatires; undè ἀρωματίτης οἶνος; aromatites vinum, i. e. aromatis confectum; Dioscor. Th. ἄρωμα.

Ἀρωματοφόρος, ου, ὁ ἡ, odorifer, aromatarius; qui aromata fert; ex ἄρωμα, & φέρω.

ΑΡΩΝΙ'Α, ας, ἡ, mespilus arbor.

Ἄρως, ωος, ὁ, Dor. pro ἥρως, ὁ, Heros.

Ἄς, adv. usquequò.

Ἄς, acc. pl. ab ἕς, ἥ, ὅ, qui, quæ, quod. Art. subjunct.

Ἀσὶ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Syr. Medicus.

Ἄσαι, Dor. pro ἧσαι, & in 2. singul. ἧσαι, Dor. pro ἧσαι, a. 1. act. verbi ἀείδω, cano, & ἄδω, per contract. ᾄδω, imperf. & Dor. ᾖδον.

Ἄσαι, a. 1. inf. verbi ἄδω, fatio. f. ἄσω. A. ἄδω, ἄσω, i subscripto, cano.

Ἀσάζω, & ἀσαίνω, idem quod ἀσάομαι, (& ex eadem origine derivata; viz. ab ἄση, ἡ, fastidium; Hesych.) tristor, λυπέομαι, sed propriè sign. nauseo, fastidio, laboro; ab ἄδω, fatio; unde ἄ-

ση, ης, ἡ, fastidium, nausea, sæpe scil. consequens satietatem.

*Ασκλητος, ος, ὁ, ἡ, non conculcatus; ut ἄσκλητος γῆ, terra non conculcata & constipata; Xen. ex α priv. & σκέλλω, onero; item conculco.

*Ασκομμίνη, ης, ἡ, expers rei nauticæ; imperitus maris, fuere Salaminii rei nauticæ peritissimi, &c. vel à triremi quadam miræ velocitatis apud Athenienses; quæ Salaminia dicebatur, ὰ, est privativum.

*Ασκύβαλος, ος, ὁ, ἡ, inconcussus, immotus: ex α, & Σκύβαλα, agito. Th. σκύλος, ου, ὁ, salum.

*Ασόφης, ὁ, ὁ, ἡ, tranquillus, curâ vacuus; σαλαχᾷ ἡ φροντὶς Æschyl. indè ἀσάλλη, ἀφεγγησεῖν, apud Hesych. & ἀσφάλεια, ἡ, securitas; ἀμεριμνία; item inconsiderantia, incogitantia, ἀλογισία; Etym.

*Ασάλπιγκτος, seu ἀσάλπικτος, ὁ, ἡ, ἡ, tubâ non proclamatus: ἀσάλπικτ ἀεὶ, μεσονύκτιος, Hesych. quod mane solum & vespere tubâ canere solerent: ab α & σάλπιγξ, tuba.

*Ασάμβων, ας, ὁ, Poët. pro λυπάμβων, dolens, mœstus: ab ἄδω, fatio, vel ἄω, lædo.

*ΑΣΑ'ΜΙΝΘΟΣ, ου, ἡ, pelvis, solium balneatorium: παρὰ τὸ ἀσὰν μινύθειν, à sordibus minuendis, i. e. eluendis.

*Ασάν, fastidio afficere, præs. infer. ab ἀσάω, Th. ἄδω, fatio.

*Ασάνδαλος, ος, sandaliis carens: ab α & σανδάλιον.

*Ασαίνω, non adblandiens ἐ Ζαίνων; Hesych. proprium est canum; qui blandas alioqui caudas movent; ex α priv. idem, quod Ζαίω, quatio, agito; item adulor, blandior; Metaph. à canibus, caudæ agitatione adblandientibus.

*Ασάμενος, ἄμενος, futur. ἀσομαι; nauseo, fastidio, &c. Vide suprà, ἀσάζω.

*Ασαπὴς, ὁ, ἡ, & *Ασηπὴς, ος, ὁ, ἡ, non putrefactus, putredini non obnoxius: ab α & σήπω, putrefacio.

*Ασαρῖτης, οῖνος, Asarites vinum; i. e. ex asaro herba confectum; & conditum; Dioscor. ἄζασαρον.

*Ασαρκος, ος, carnis expers: item, gracilis, macilentus: &

*Ασαρκία, ας, ἡ, gracilitas, macies, carnis privatio: ab α, & σάρξ.

*ΑΣΑΡΟΝ, ου, τὸ As a rum, nardus sylvestris.

*Ασαρος, non ornatus, non versus; unde ἄσαρον, τὸ; scopis non mundatum; seu quod scopis mundari nequit; Hesych ex α priv. & Ζαίρω, scopis purgo.

*Ασαι, Ion. pro ᾄσαι, cecinisti, 2. sing. a. 1. ind. verbi ἄδω, cano.

*Ασάρεια, ας, ἡ, obscuritas. Et

*Ασαφὴς, ὁ, ἐς, ὁ, ἡ, obscurus: ex α, & σαφὴς, manifestus.

*Ασαφῶς, incertis causis; ἀόλλως, ἄνευ αἰτίας; non certò & liquidò, obscurè, adv. ab ἀσαφὴς.

*Ασβεστος, ος, ὁ, ἡ, inextinguibilis; ἀσβέστου in f. gen. pro ἀσβέστου apud Hom. ex α, & σβέστος, quod a σβέννυμι, extinguo.

*ΑΣΒΟ'ΛΗ, ης, & ἄσβολος, ου, ἡ, fuligo macula, favilla, q. ab ἄσις & βάλλω. Est &

*Ασβόλη, ης, ὁ, nom. propr. auguris.

*Ασβολόεις, εσσα, fuliginosus. Poët. &

*Ασβολώδης, ες, ὁ, ἡ, idem, apud Oratores. Item

*Ασβολόω, ῶ, f. ώσω, & *Ασβολόω, fuligine inficio, polluo: à Them. ἀσβόλη.

*Ασδρούβας, Asdrubal, dux Carthaginensis.

*Ασέβεια, ας, ἡ, impietas, ab ἀσεβὴς.

*Ασεβέω, impiè ago. f. ήσω, p. ἠσέβηκα. a. 1. inf. ἀσεβῆσαι ἐκ α, & σέβω, colo.

*Ασεβὴ, impia, nom. pl. neut. gen. ab ἀσεβὴς.

*Ασέβημα, ατος, τὸ; impietas, piaculum: &

*Ασεβὴς, ὁ, ὁ, ἡ, & τὸ ἀσεβὲς, impius, a, um: ex α, & σέβω, colo.

*Ασήρ, ὁ, ὁ, ἡ, & ἀσείρης, habenis carens; absque habens, & generaliter non vinctus; Hesych. seu non alligatus; ex α priv. & σείρη, catena, habena.

*Ασεστὸς, ὁ, ἡ, ἡ, inconcussus, non quassatus, & ἀσείστως, immobiliter, adv. ex α priv. & σείστος, concussus; à Th. σέω, quatio.

*Ασελγία, ας, ἡ, lascivia, obscœnitas, petulantia: &

*Ασελγάω, ῶ, & ἀσελγαίνω, petulanter ago, lascivio: &

*Ασελγῶς, seu Ἀσελγῶς, petulanter, lasciv e, immodicè, insolenter: Omnia ab

*ΑΣΕΛΓΗ'Σ, ὁς, ὁ, ἡ, petulans, protervus, lascivus, impudicus: ex α priv. & Σέλγη, nomen urbis, cujus cives probi erant; Eustath. vel ex α intens. & Σέλγη, quod cives petulantes fuerint; Suidas.

*Ασελγόκερως, ὁ, cornibus lasciviens; ex ἀσελγὴς, & κέρας, ατος, τὸ, Cornu.

*Ασελγομαίνω, per lasciviam insanio, insanâ impudicitiâ teneor, vel prurio; ex ἀσελγὴς, & μαίνομαι, furo, insanio, abjecto, ι. in comp.

*Ασέληνος, ος, obscurus: ex α priv. & σελήνη, Luna, q. sine Lunâ.

*Ασεμνος, ος, ὁ, ἡ, minimè venerandus, inhonestus, incultus, fœdus: ab α, & σεμνὸς.

*Ασεπὴς, ος, ὁ, ἡ, idem quod ἀσηπὴς.

*Ασεπὴς, ὁ, ὁ, ἡ, impius. Gen. 18.25.

*Ασσέμμι, Dor. pro ἄσομαι, f. ι. m. ab ἄδω, cano.

*Αση, ης, ἡ, fastidium, nausea: item, molestia animi: ab ἄδω, fatio.

Ασῆ, cantabis, 2. sing. f. m. Dor. pro ἄσομαι, ῃ. Th. ἄδω.

*Ασηθέλλω, molestiâ afficiar, a. 1. cp. pass. ab a. 1. ind. pass. ἠσήθελλω. Vide ἀσηθὴς.

*Ασηθὴς, mœstus fueris, a. 1. sub. pass. ab ἀσάομαι, ἄσομαι. f. ήσομαι, fastidio laboro. Th. ἄδω, fatio.

*Ασήμαντος, ος, ὁ, ἡ, incustoditus, incertus, non signatus, rectore carens: ut ἀσήμαντα μῆλα, oves carentes signo; i. e. non custoditæ: ab

*Ασημος, ος, ὁ, ἡ, cui signum, seu nota non est impressa: per consequens, obscurus, ignobilis: ex α priv. & σῆμα, signum.

*Ασήμων, idem quod ἄσημος, non signatus; item obscurus; sic ἀσήμως, obscurè: Hesych. item ignobiliter; Herodian. item ἀσημείαστος, non notatus aut insignitus; Philo de vita Mo. l. 2. ejusdem Th. & comp.

*Ασηπὴς, incorruptus: idem quod ἀσαπὴς ab α & σήπω.

*Ασηρὸς, ος, ὁ, ἡ, fastidium afferens, molestus; indè ἀσηρῶς, molestè; ab ἄση, fastidium. Th. ἄδω, fatio.

*Ασήσῃ, 2. person. a. 1. sub. med. verbi ἀσάομαι, V. ἀσηθὴς.

*Ἀσθὲὶς, ἐντος, cantatus, a. 1. part. pass. ex a. 1. ἠσθα, verbi ἄδω, canto.

*Ασθένεια, ας, ἡ, infirmitas, adversa valetudo, inopia: vide ἀσθενὲω.

*Ασθενίστερος, imbecillior, compar. ab ἀσθενὴς.

*Ασθενέω, ῶ, ægroto, langueo, infirmus sum; item infirmor, imperf. ἠσθένουν, ων, f. ήσω. p. ἠσθένηκα. a. 1. ἠσθένησα, præs. part. ἀσθενέων, ῶν, ὁῦσα, ὁῦν, ægrotus, rudis; & in f. gen. ἀσθενέοντος, ὁύσης, infirma, ἀσθένησας, σθῦσα, & in f. g. ἀσθενήσαντος, a. 1. part. act. ex α & σθένος, robur.

*Ασθένημα, ατος, τὸ, imbecillitas, morbus: ex eodem them.

*Ασθενὴς, ὁς, ὁ, ἡ, infirmus, impotens, ægrotus, pauper: ex α & σθένος, robur.

*Ασθενία, pro Ἀσθένεια, Ion.

*Ασθενικὸς, ὴ, imbecillis, valetudinarius, pauper: ab α & σθένος.

*Ασθενόω, μ. ωσω; infirmum reddo, debilito: ἀσθενῶ ποιῶ: ab ἀσθενὴς.

*Ασθενόβριζος, imbecilla radice hærens; ἀσθενὴς, infirmus, & ῥίζα, radix. Sic etiam, ἀσθενόψυχος, debilis animo, infirmus animus; Josephus: ex ἀσθενὴς, & ψυχὴ, anima.

*Ασθι, detrimentum passus est, Ion. pro ἤσθη a. 1. verbi ἄσω vel ἄω, lædo: pro quo tamen potiùs ἀάω dicitur.

*ΑΣΘΜΑ, ατος, τὸ, anhelatio, spirandi difficultas: ab ἄω. Hinc

*Ασθμαίνω, f. ανῶ, p. ἤσθμακα. anhelo, spiritum difficulter traho: ἀσθμάζω, idem.

*Ασθμαίνοντα, anhelantem, acc. sing. præs. part. ab ἀσθμαίνω.

*Ασθματικὸς, ὴ, difficulter spirans. Th. ἄσθμα.

*Ασία, ας, ἡ, Asia, nomen reg. Gr. limosa. Indè

*Ασιανὸς, ὴ, ὸ, Asianus.

*Ασιάρχης, ου, ὁ; Asiæ princeps: q. ἄρχων τῆς Ἀσίας.

*Ασίγητος, ὁ, ἡ, ἡ, non tacens, aut silens; Nonn. ex α priv. & σιγάω, taceo. Sic etiam ἀσιγησία, ἡ, tacendi impotentia, &c.

*Ασίδηρος, ὁ, ἡ, ἡ, qui sine ferro est, ferrum non habens; Epigr. ex α priv. & σίδηρος, ferrum.

*Ασιγμος, ος, ὁ, ἡ, ἡ, carens stridore; item carens litera Sigma; ut ἀσιγμὸν ᾠδὴ, apud Athen. ex α priv. & σῖγμος, stridor, à σίζω, sibilo; V.

*Ασίη, ης, ἡ, limosa, Ion, pro ἀσία, ας, ἡ, ab ἄσις, limus.

*Ασικὴς, ὴς, ὁ, qui non est σικὸς, seu ἀσηὴς; i. e. delicatioris cibi minimè appetens; Plut. item, non injucundus; unde, τὸ ἀσικχότατον, quam minimè noxium; ex α priv. & σικχὸς, ὴ, ὸ, injucundus, injucundus, molestus, ἀσηὴς.

*Ασιμος, ου, ὁ, argentum. Hesych. ἄσημος ἄργυρος.

*ΑΣΙ'ΝΗ, ης, ἡ, herbæ species.

*Ασίνη, est etiam propr. nom. urbis Græciæ. Iliados C.

*Ασινὴς, ὁ, ὁ, ἡ, illæsus, nullo malo affectus, innocuus. Th. σίνω, noceo.

*Ασινῶς, sine noxa, innoxiè, ex α priv. cum eodem Themate.

*Ασιπὴς, ὁ, ὁ, limosus, ἰλυώδης, ut Eust. in Il. β, exponit; ab ἄσις, limus, cænum.

*ΑΣΙ'ΡΑΚΟΣ, ου, ὁ, locustæ genus, pinnis carens, & prælonga habens crura.

*ΑΣΙΣ, ἴσεως, ἡ, limus, sordes, cænum: q. ab ἄσω, sicco. *Ασις, cantio. ab ἄδω.

*Ασῖλα, & *Ασῖλεία, ας, ἡ, inedia, esuries: ab

*Ασῖλος, ος, ὁ, ἡ, jejunus, impastus: ex α & σῖτος, cibus.

*Ασιτέω, cibum non capio; à cibo abstineo; utor inedia; Galen. ab ἄσιτος.

*ΑΣΚΑ'ΛΑΒΟΣ, sive ἀσκιγαλαβώτης, ου, ὁ, stellio, animaluculum simile lacertæ: & per Aphæresin σκιγαλώτης, & κιγαλώτης.

*ΑΣΚΑ'ΛΑΦΟΣ, ου, ὁ, avis nomen. Est & nomen, propr. viri.

*Ασκαδὴς, ος, ὁ, ἡ, inscultus: ex α & σκάλλω, fodio.

*Ασκαλαβῖτης, & ἀσκιγδῖτης, ὁ, ἡ, ἡ, non fossus, aut circumfossus, nec sarritus; Hesych. idem quod ἄσκαδὴς, & ejusdem compositionis.

*ΑΣΚΑΛΩ'ΠΑΣ, gallinago, avis gallinæ magnitudine, rectè scribitur σκολόπας.

*ΑΣΚΑ'ΝΤΗΣ, ου, ὁ, vilis lectus, scamnum, grabatulus: q. ab α priv. & σκίημι.

*Ασκαρδαμυκτὴς, ος, ὁ, inconnivens, non nictans; non claudens oculos, qui fixis est oculis, & non conniventibus; Aristoph. Indè verbum, ἀσκαρδαμυκτέω, ῶ; non nicto, fixis & inconniventibus oculis aspicio; item, adv. ἀσκαρδαμυκτεὶ, ἀσκαρδαμυκτὶ, & ἀσκαρδαμυκτοῦ, oculis inconnive ntibus, fixis & immotis; ita ut non nicteris; Luc. Xen. ex α priv. & σκαρδαμύσσω, vel --ύττω, oculi screbrò salientibus conniveo, seu oculos frequenter claudo, & aperio, &c. quod compositum putatur, ex σκαίρω, salio, & μύω, claudo; item conniveo, nicto.

*Ασκαρὴς, ὁ, ὁ, ἡ, ἀσκαρδμὸς, & ἀσκιδεὴς, non salibus non exultans, non palpitans; ex α priv. & σκαρίζω, (pro quo etiam dicitur ἀσκαρίζω, cum α non privante) idem quod Th. σκαίρω, salio, salcito.

*Ασκαριδώδης, scatens ascaridibus, seu vermibus sic appellatis; ab ἀσκαρὶς.

*Ασκαφὴς, ὁ, ἡ, ἡ, qui fossus non est; ex α priv. & σκάπτω, fodio.

*ΑΣΚΑΡΙ'Σ, ἰδος, ἡ, genus vermis.

*Ασκεδὴς, ὁς, ὁ, ἡ, illæsus, incolumis. Sic ibitur & ἀσκεδὴς & ἀσκηδὴς: ab ἄσκηλος, quem nemo prohibeat ab agendo. Th. ἀσκέω.

*Ασκελῶς, adv. durè, assiduè, graviter: ab α & σκέλλω, exsicco.

*Ασκελὴς, ὁς, ὁ, ἡ, qui non obduruit, nec exaruit; item, qui supra modum exaruit; Odyss. κ. ejusdem Th. & comp.

*Ασκεπὴς, ος, ὁ, ἡ, cruribus carens, immobili; Plato in Timæo: indè etiam ἀσκεπέως, & ἀσκεπῶς, adv. sine cruribus, ἀμπαξάπους; (item, pari mensura; ut α ponatur pro ἴσον) ex α priv. & σκέλος, ους, τὸ; crus.

*Ασκεπάρνητος, ὁ, ὁ, impolitus, non elaboratus, nec exasciatus; à securi intactus, securi non politus; Soph. ex α priv. & σκεπάρνου, τὸ; ascia, seu dolabra, qua materies dedolatur.

*Ασκέπαρος, ἀσκέπαστος, ἀσκεπὴς, & ἄσκεπτος, qui tectus opertusque non est, operimento carens, &c. omnia ex α priv. & σκέπω, tego; unde, σκεπαστὸς, tectus.

*Ασκεπὴς, ος, inconsideratus, non circumspectus. Et

*Ασκεπῶς, adv. temerariè, inconsultò: ab α & σκεπτόμαι.

*Ασκεδὴς, ὁ, ὁ, ἡ, pro quo & ἀσκεδὴς, qui caret intrumentis, imparatus. Th. σκεῦος, vas.

*Ασκεύη, ας, ἡ, Atticis, calceamenti genus; Calceamentum tradunt fuisse h rsutum, utile hiemali tempore; item, ἀσκεφος, calceorum seu sandaliorum genus quoddam; Hesych. aut crepitaculi quoddam genus; Poll unde ἀσκεφοφόρος, qui gestat ἀσκέφους; sed Hesychius exponit φορτηγὸν, bajulum. Thema volunt esse ἀσκὸς, ος, ὁ, uter, uteris.

*Ασκευόφρων, ος, ὁ, ἡ, ἡ, sagaci curiosâque perlcrutatione non excussus, non perscrutatus; ex α priv. & Σκεδαφία, ῶ, perscrutor, & excutio omnia curiosè, proprie, vasa custodio; ex Σκεῦος, vas, & φρὴν, ος, ὁ, custos; vel ex ἄφρων, ονος, ἡ, cura, &c.

*ΑΣΚΕ'Ω, exerceo, doceo, orno: f. ήσω. p. ἤσκηκα. a. 1. ἤσκησα, part. ἀσκήσας, ᾶσα.

*Ασκηδὴς, ὁς, ὁ, ἡ, & ἀσκεδὴς, illæsus, sanus, incolumis, βόλαξης, ὑγὴς; Hom. ex α priv. & σκήδω, idem quod Th. ἤχω, habeo, teneo; item impedio, inhibeo, detineo, reprimo, &c.

*Ασκημα, τὸ, id in quo nos exercemus; Xen. ab ἀσκέω.

*Ασκηνὴ, tentorio, seu tabernaculo carens; ut ἀσκηνὸν ἁμάξης, vira sub dio; item non fictus; unde ἀσκήνως, non fictè, Synes. Ep. 138. ex α priv. Σκηνὴ, ἡ, tabernaculum; unde etiam, Σκηνόω, ὡ, tabernaculum; unde etiam, Σκηνῶ ος, ὁ, ἡ, τὸ, idem.

*Ασκησις, εως, ἡ, exercitatio, studium, assuetudo.

*Ασκητήριον, ου, τὸ, locus exercitationis, gymnasium.

*Ασκητὴς, οῦ, ὁ, exercitator.

*Ασκητὸς, ὴ, ὸν, exercitatus, a, um, elaboratus, ornatus: ab ἀσκέω.

*Ασκητὸς, exercendus; unde ἀσκητέον, exercendum est, item ἀσκητέος, ὰ, ὸν, ad exercitationem compiratus, exercitationi vacans; & specialiter de exercitatione animi, seu meditatione rerum divinarum: ut ἀσκητικὸς βίος; apud Theod. Unde ἀσκήσεως, ἡ, puella, aut quævis mulier quæ meditationi rerum divinarum se dicavit, monialis; omnia ab ἀσκέω; unde pass. ἀσκήσομαι, exerceor; item doceor, studeo, &c.

*Ασκίον, ου, τὸ, utriculus, parvus uter; Plut. & ἀσκίδιον, idem; Aristoph. diminutiva ab ἀσκὸς, οῦ, uter, utris; undè & ἀσκίτης, species aquæ intereutis, cui opponitur τυμπανίτης, nam ἀσκίτης ὑδρωψ, est hydropis species, in quo, humoris aquosi copia, cum pauciffimo spiritu, in membrana abdominis intercore, inter peritonæum & intestina, veluti in utre quodam continetur.

*Ασκιος, ος, ὁ, ἡ, umbrosus, opacus, qui densam habet umbram: ex α intensivâ particulâ, & σκιὰ, umbra; item umbrâ carens: ἄσκιον, μὴ ἔχον σκιάν Hesych. ab α priv. & σκιὰ.

*Ασκίπων, scipione non nitens, qui sine baculo incedit, & per consequens, qui adhuc virili est senectâ; ex α priv. & σκίπων, pro σκίμπων; idem quod σκήπων, ωνος, ὁ, & σκήπτρον, τὸ; baculus, scipio, cui innititur; à Th. σκήπτω, nitor, innitor.

*Ασκλαπιὸς, οῦ, ὁ, Dor. pro *Ασκλήπιος, ου, ὁ, Æsculapius.

*Ασκληπιάδης, ου, ὁ, Asclepiades, nomen proprium.

*Ασκοπιὴς, ας, ἡ, marsupium, ex ἀσκὸς, quod uterus, & πίπτω, quod peram seu facculum; τὸ μαρσύπιον. Suid.

*Ασκοπος, ος, idem ac ἀσκιπὴς, & *Ασκόπιος quod ἀσκιπὴς, suprà: & ab eod. them.

*Ασκορδινᾶς, ος, ὁ, inconcussus, ἀσκιλάτος; sed propriè exponitur, non movens seu pandiculans membra; nam σκορδινᾶσθαι, sign pandiculari, & membra extendere; ut qui à somno excitantur; vide σκορδινάομαι, α est priv.

*ΑΣΚΟ'Σ, ου, ὁ, uter, utris: q. ab α epitatico, & χέω, contineo.

*Ασκύμνη, ης, ἡ, pl. præf. ind. ab ἀσκέω, exercco.

*Ασκυρὴ, dat. sing. Ion. pro *Ασκρᾷ, nomen proprium pagi: ἄσκερα, ας, ἡ, quercus sterilis, apud Hesych.

*Ασκυρὸν, ου, τὸ, sive ἀσκυρωτὸν; hyperici genus est, cauliculis majoribus, & magis rubentibus, &c. de quo vide Dioscor. & Plin. est ipsum thema.

*Ασκυφόρων, ὁ, utres ferens; undè ἀσκοφορεὶν, utres ferre; ex ἀσκὸς uter, & φέρω, fero.

*Ασμα, ατος, τὸ, canticum, cantilena, carmen: ἄδω, idem. Et

*Ασμάτιον, cantilena: ab ἄδω.

*Ασμιαχὶ, vel ut alii leg. ἀβαὶμ, nomen Æthiopic. Græcorum linguâ valet, qui à sinistrâ manu regi adstant.

*Ασμενέστερον, gratiùs, lubentiùs: & ἀσμενέστατα, lubentissimè, adv. ab ἄσμενος.

*Ασμενίσω, ας, ες, a. 1. opt. Æol. ab

*Ασμενίζω, comiter excipio: f. ίσω. ab

*ΑΣΜΕΝΟΣ, gaudens, gratus, libens: ab ἄδω, delecto, perf. pass ᾆσμαι, part. ᾐσμένος, & Ion. ἀσμένος, deinde ἄσμενος, aspiratione mutatâ, itemque translato accentu Æolicè; quod in comparat. habet ἀσμενέστερος, superl. ἀσμενέστατος, pro ἀσμενώτερος, & -ώτατος.

*Ασμένως, adv. libenter, cum gaudio.

*Ασύλοικος, vitio carens, non solæcus, seu non barbarus; ut ἀσύλοικος λόγος, oratio vitio carens; cui oppon tur σύλοικος, cujus plurale σύλοικοι, habitatores

tores in urbe ſolis, barbarè loquentes, unde σολοικίζω, barbarè loquor & vitio é: quæ vide ſuis locis; ſic etiam dicitur adverbialiter, ἀσολοίκως; quod Suid. exp. ἀφιλῶς, ſimpliciter.

'Ασοφία, ας, ἡ, inſipientia, ſtultitia, imperitia: ex α & σοφία.

'Ασοφῶ, ῶς, ὁ, ἡ, inſipiens, inſipiens, inexpertus: ex α priv. & σοφὸς, ſapiens: ἀσόφας, ſtultè, imperitè.

'ΑΣΠΑΖΟΜΑΙ, ſaluto, amplector, oſculor, blandior, amicè & familiariter excipio: imperf. ἠσπαζόμην. f. ἀσομαι. a. 1. m. ἠσπασάμην, ω, ατο. imperat. ἄσπασαι, άσθω. ſub. ἀσπάσασθε, ω, ηται, part. ἀσπασάμενος, η, ον. præt. paſſ. ἠσπασμαι. Ex α, quod eſt ἅμα, ſimul, & σπάω, traho. Hinc

'Ασπάζομαι, & ἀσπαίζω, f. ἀσω, tremo, ſingultio, palpito; Atticè pro σπαίρω, propriè de iis, qui morti obluctando animam efflant: à σπάω, traho. Hinc Angl. ſprawl.

'ΑΣΠΑΛΑΘΟΣ, ου, ὁ, frutex, multis ſpinis horrens.

'Ασπάλαξ, ακος, ὁ, talpa, animal oculis carens: hinc ἀσπάλακος τυφλότερος, prov. talpâ cæcior: q. à σπάω, traho: ὅτι σπαται γῆν τῷ μυΐ.

'Ασπαγίδις, ίδος, piſcator: ab ἄσπαγος, piſcis; quod à σπάω & ἅλς vel λίνον, quia ex mari trahitur lino.

'Ασπαγία, ας, ἡ, piſcatio, & ἀσπαγιδωτὴ ἡ, ὁ, piſcator; ejuſdem Th. & compoſit.

'ΑΣΠΑΡΑΓΟΣ, ου, ὁ, vel ἀσπάραγος Att. aſparagus, planta turionibus nobilis Græci verùm omnes fermè teneros cauliculos, quum augeſcunt ad fructus, & ſeminis emiſſionem, ἀσπαραγίας vocant, ſiqua Galeno fides in lib. 2. de Alimentis.

'Ασπαιρίζω, tremo, &c. vide ἀσπαίρω.

'Ασπαρὴς, ὁ ἡ ἡ, non ſatus, ſeu ſeminatus: item qui non ſeminatur, ſeu cui ſemen non committitur; ut ἄσπαρὴς γῆ; Od. 1. unde ἀσπάρτος, ſemente non facta; citra fationem: ex α priv. & σπαρτὸς, ῆ, ὁ, ſeminatus; à Th. σπείρω, ſemino.

'Ασπασαι, άσθω, a. 1. imperat. m. ab ἀσπάζομαι.

'Ασπασθῆναι, a. 1. inf. m. ἀσπάσθην, 2. pl. a. 1. ſub. m. ab ἀσπάζομαι.

'Ασπάσιος, ον, amplectendus, acceptus. Poët. inde

'Ασπασίως, adv. lubenter. Item

'Ασπασμὸς, ῆ, ὁ, ſaluratio, amplexatio. Et

'Ασπασὸς, ὴ, ον, ῆ, idem quod ἀσπάσιος. Et

'Ασπασῶς, quod ἀσπασίως. Omnia à præt. paſſ. præced. ἀσπάζομαι.

'Ασπασὼς, οῦ, ἡ, ſalutatio, amicitia; apud Callimach. Th. idem.

'Ασπεισὸς, ὴ, ὸν, ῆ, nullas σπονδὰς admittens, irreconciliabilis; Suid. ex α priv. & σπένδω, fut. σπείσω, ut ἀσπείδω, libo; item paciſcor, fœdus ineo; unde σπονδὴ, libatio; item fœdus, &c.

'Ασπερμὸς, ὴ, ὸν, ῆ, ſine ſemine & prole: ab α & σπέρμα, ſemen. Th. σπείρω.

'Ασπερχὲς, adverb ſtudioſè, ſedulò, inceſſanter: ex α epitatico, & σπέρχω, urgeo.

'Ασπὶς, ίδος, ἡ, immenſus, quem aſſequi nequeas: ex α & ἴασμαι, vel ἵπω, ſequor.

'Ασπιδηφόλος, ἥτος, ὁ, qui clypeum abjicit, deſertor militiæ; Ariſtoph. ex ἀσπὶς, ἰδος, ἡ, clypeus, ſcutum: & ἠβόλλω, abjicio.

'Ασπιδὶς, in clypei modum rotundus. Th. ἀσπὶς clypeus.

'Ασπιδηφόρος, & ἀσπιδοφόρος, ὴ, ὸν, ſcutatus, ſcutigerulus; ex ἀσπὶς, & φέρω.

'Ασπίδιον, & ἀσπιδίσκιον, ὴ, τὸ; item ἀσπιδίσκος, ὁ, & ἀσπιδίσκη; parvus clypeus vel umbo; clypeolus, ſcutulum, &c. legitur etiam, οἱ ἀσπιδίσκοι, pro brevibus ſcutis, & ſcutulatis ornamentis, &c. omnia, diminutiva ab ἀσπὶς, clypeus. Indè etiam ἀσπιδεὺς, idem quod ἀσπιδὴς, ſcutatus, vel in clypei formam factus; item ἀσπιδὸν, q. d. clypeatim, teſtudine facta. Ab eodem etiam Themate, ſeu primitivo nomine, compoſito cum aliis, ſunt hæc ſequentia; viz. 'Ασπιδόδακλος, ab aſpide ictus: à Th. δάκνω, (fut. δήξω, ab inuſitato δήκω) mordeo; undè δήκτης, ου, ὁ, mordens, &c. 'Ασπιδοποιὸς, clypeorum compactor, ſeu fabricator; unde ἀσπιδοποίημα, τὸ, locus ubi clypei compinguntur; vel ἀσπιδοποιεῖον, in quo clypeus defigitur; Poll. & Suid. à Th. ποιέω, ῶ, facio, fabrico, &c. Item, 'Ασπιδόζωφος, qui velcitur aſpidibus ſerpentibus; Gal. Th. τρέφω, nutrio; unde τροφὴ, ῆς, ἡ, nutritio, &c. & 'Ασπιδοφόρμων, ων, ὁ ἡ ἡ, qui clypeo ſe alit, & per conſequens qui ex bello vivit, bellicoſus. Eur. Th. φέρω, f. φέω, paſco, nutrio, &c. 'Ασπιδοφόρος, ὴ, ὸν, ſcutatus; vide ἀσπιδηφόρος; ſic etiam, 'Ασπιδόχιτος; idem clypeum tenens, clypeatus; ſcutum habens. Th. ἔχω, habeo.

'Ασπιδώτης, ὰ, ὁ, Dor. pro 'Ασπιδήτης, ὴ, ὁ, ſcutatus clypeum gerens, bellator. Th. ἀσπὶς.

'Ασπιδώτης, ὴ, ὸν, ῆ, qui ſcuto ſtreyitum edit. Ex ἀσπὶς, clypeus, & δῶμι, ſonitus.

'Ασπίζω, f. ίσω, p. ικα, defendo: propriè, clypeo meipſum protego & defendo. Them. ἀσπὶς.

'Ασπιλὸς, ὴ, ὸν, ῆ, immaculatus, intemeratus: ex α & σπίλος, macula.

'Ασπίλωτος, ὴ, ὸν, idem maculæ expers; Th. idem.

'ΑΣΠΙΣ, ίδος, ἡ, clypeus; item aſpis, genus ſerpenti: ἀσπίζω, ὑσπασπίζω, ὑσπασπιστὴς: alibi, ἀσπίδι utebantur Lacedæmonii, πέλτῃ Thraces.

'Ασπισάων, bellicoſorum, gen. pl. Æol. ab

'Ασπιστὴς, οῦ, ὁ, clypeatus, miles. Th. ἀσπὶς.

'Ασπλαγχνος, ὴ, ὸν, ῆ, non habens cor, timidus, immitis, crudelis, inhumanus: ex α priv. & σπλάγχνον, viſcera.

'Ασπλυσὶη, ὴ, τὸ, medicamentum ad curanda lienis vitia: item herba ſic dicta, quòd ſplenetici curandis conducat, Ab α & σπλὴν.

'Ασπονδεὶ, adverb. ſine fœdere aut libatione. Et

'Ασπονδὶ, ων, ὁ, ἡ, implacabilis, infidus, fœdifragus: ex α priv. & σπονδὴ, libatio, fœdus; quod à σπένδω, libo. p. m. ἔσπονδα, unde σπονδὴ.

'Ασπορὸς, ὴ, ὸν, ῆ, idem quod ἄσπερμος: item ſeminis expers: ab α & σπορὸς, quod à σπείρω.

'Ασπὸς, ὴ, ὸν, ῆ, cerrus, ſpecies quercûs; Theophr.

'Ασσ', & ἄσσα, Atticè ἄττα, pro ἄδρ, & ἅπτω, quæcunque, quæ: ex ἅ & σὺ Megarenſium linguâ, ſignificante πᾶς' ἄσσα vel ἄττα ſignificat πᾶς, aliqua, quædam. Ἄττα etiam eſt vox, quâ juniores compellant ſenes.

'Ασσάριον, ὰ, τὸ, aſſarius, quarta pars unciæ: à Latinâ voce, as, aſſis.

'Ασσιστε, pro ἥδιστε, proximè: Heſych. ab

'ΑΣΣΟΝ, adverb. propriè, idem quod ἴσχυς, cum dat. & genit. in compar. ἰσχύων, & ἴσσων, quod etiam dicitur ἄσσων, & in neut. gen. ἴσσον & ἄσσον. Hinc ἀσσοτέρω & ἀσσοτάτω, propius, proximè: ἐπασσύτερος, αν, οι, continuâ ſerie ſequentes.

'Ασσος, ὲος, ἡ, nomen urbis.

'Ασσυρία, ας, ἡ, Aſſyria, quæ & Babylonia & Chaldæa vocabatur.

'Ασσύτερον, propius, Æol. pro ἀσσότερον. Th. ἄσσον.

'Ασσω, pro αἴσσω, irruo. Eurip.

'Αστακὸς, ὸ, ὴ, ὸν, ὲς; idem quod ἄστακτος, non ſtillatus, vel ſtillatitius; non diſtillans, ſed copioſè fluens; Eurip. indè ἀστακτὶ, adverb. non ſtillatim, affatim; Soph. effuſim, &c. Undè etiam ἀσταλικὸν, pro eodem: ex α priv. & σταλικὸς, ſtillatitius, liquidus. Th. σταλάω, ſtillo.

'ΑΣΤΑΚΟΣ, ου, ὁ, altacus, cancer marinus.

'ΑΣΤΑΘΗΣ, ου, ὁ, nuntius: q. ab α priv. & σταθὴς, quod non ſtet, ſed ambulet; Perſicum vocabulum.

'Αστατέω, ῶ, incertis ſedibus vagor: f. ήσω. p. ηφάτηκα. a. 1. ἠστάτησα. Ao

'Αστατὸς, inſtabilis, quod ex α p.iv. & στατὸς, qui ſtat. Th. ἵστημι.

'Αστάχυς, υος, ὁ, ſpica, ariſta, pro στάχυς, ſpica, addito α, quod à στῆξ, ordo, hoc a στέχω, eo.

'Αστεγὸς, ὴ, ὸν, exul, peregrinus; ad verbum, qui eſt ſine tecto: ex α & στέγω, tego.

'Αστεῖος, εία, εῖον, venuſtus, a, um, urbanus: ab ἄστυ, υος, τὸ, urbs.

'Αστείως, adv. urbane, feſtivè; ab eodem Th. ἄστυ.

'Αστεμφὴς, ὲς, ὸν, ῆ, pro ἀστεμβὴς, immotus: ἀστεμφῶς, adv. firmiter: ex α & στέμβω, aſſidue moveo.

'Αστεργὴς, ὲς, ὸν, ἡ, inamabilis; vel inexorabilis; implacidus, &c. ex α priv. & στέργω, vide.

'Αστερίη, ης, ἡ, nomen mulieris, q.d. Stellata.

'Αστερίσκος, ὴ, ὸν, ὁ, ſtellula, aſteriſcus. Th. ἀστὴρ.

'Αστερωπὸς pro ἀστεροπὴ, acc. ſing. ab ἀστεροπὴς, ῆος, ῆι, ῆα, ſtellis plenus. Th. ἀστὴρ.

'Αστεροπὴ, ῆς, ἡ, fulgur, Poëtis idem quod ἀστεραὴ: ab ἀστεροπάω, fulguro.

'Αστεροπητὴς, οῦ, ὁ, fulgurator: ab ἀστεροπὴ, fulgur.

'Αστὴ, ῆς, ἡ, civis, & in m. g. ἀστὸς, οῦ, ὁ, idem: ab ἄστυ, urbs.

'ΑΣΤΗΡ, ῆρος, ὁ, ſtella: hinc ἀστηρίσκος, ἄστερος, &c. Et hinc per Aphæreſin Anglis uſitatiſſimam Star.

'Αστηρικὴν, ὴος, ὁ, ἡ, inſtabilis, infirmus: ex α & στηρίζω. ſtabilio.

'Αστιβὴς, ίβος, ὁ, ἡ, non calcatus, non tritus: ex α & στείβω, calco.

'Αστὶβὴς, ὴς, ὸ, ὴ, idem: & ab eod.

'Αστικὸς, ὴ, & aliquando 'Αστικὸς, urbis incola; & opponitur πρὸς ἀγρικὸν' item urbanus, feſtivus; nec non, prudens. Et.

'Αστικῶς, adv. ſapienter, feſtivè. Th. ἄστυ.

'Αστοῖσιν, civibus, dat. pl. ab ἀστὸς, civis. Th. ἄστυ.

'Αστοργὴ, ὲς, ὸ, ἡ, naturalis amoris expers: in quo στοργὴ, h. e. naturalis amor planè extinctus eſt. Ex α priv. & στέργω, diligo. p. m. ἔστοργα, unde στοργὴ.

'Αστὸς, ὴ, ὸ, & in f. g. ἀστὴ, ἡ, civis popularis. Th. ἄστυ.

'Αστοχάω, ῶ, a ſcopo aberro: f. ήσω. p. ἠστόχηκα. a. 1. ἠστόχησα. Ex α & στοχάζομαι, collimo, ad ſcopum tendo.

'Αστρα, nom. pl. ab ἄστρον.

'ΑΣΤΡΑΒΗ, ἡ, ſella, ephippium ligneum.

'Αστραβὴς, ὸ, ἡ, non detortus: ex α & στρέφομαι, vertor.

'ΑΣΤΡΑΓΑΛΟΣ, ου, ὁ, vertebra, ſpondylus, ἀστράγαλοι, αι, οἱ, tali luſorii; ἀστραγαλιστρόδης, lucidi pedes; ἀστραγαλίζω, talis ludo.

'Αστραῖος, ου, ὁ, nomen propr. viri.

'Αστραπὴ, ῆς, ἡ, fulgur; ἀστεροπὴ, ῆς, ἡ, idem: ab

'ΑΣΤΡΑΠΤΩ, fulguro: f. ψω. p. ἤστραφα. a 2 ἠστράπον. p. m. ἠστράπα. q. ab ἄστρον ἐάπτω.

'Αστρατεία, ας, ἡ, vacatio militiæ, militiæ defectio. Et

'Αστράτηλὸς, ὴ, immunis à militiâ: ab α & στρατὸς.

'Αστρατὸς, ὴ, immunis à militiâ: ab α & στρατὸς.

'Αστραφὴς, ὴ, ὸν, ῆ, qui ſe non convertit, immobilis, non reſpiciens: ex α & στρέφω, verto.

'Αστεγὸς, ὴ, ὸ, exul, peregrinus; ad verbum, qui eſt ſine tecto: ex α & στέγω, tego.

'Αστρεῖος, εία, εῖον, venuſtus, a, um, urbanus: ab ἄστυ, υος, τὸ, urbs.

'Αστρικὸς, ὴ, ὸν, ῆ, ad Aſtrologiam ſeu Aſtrologos pertinens: ab

'Αστρολόγος, ου, antiquioribus idem ac ἀστρονόμος' citerioribus verò, qui effectus ſyderum prædicit; ζωδιακὸς. Ab ἄστρον, cujus Th. ἀστὴρ, & λέγω, quod à λέγω.

'Αστρον, ου, τὸ, aſtrum, ſydus: Signum ſcil. cœleſte e multis ſtellis conſtans; & interdum ſtella. Th. ἀστὴρ.

'Αστρονομία, ας, ἡ, aſtrorum ſcientia, Aſtronomia. Et

'Αστρονομικὸς, ὴ, ad Aſtronomiam pertinens: item idem quod

'Αστρονόμος, ου, aſtrorum ſcientiæ peritus, Aſtronomus: ab ἄστρον, quod ab ἀστὴρ, & νέμω.

'Αστροφεὴς, ſtellis reſplendens; aut in medium ſtellarum, &c. ex ἄστρον & φέω.

'ΑΣΤΥ, ος, τὸ, urbs: q. à στέω. Hinc ἀστῆται, & ἀστήτης, de quibus ſuprà.

'Ασυναγὲς, ὸ, ὴ, ὸν, ῆ, non n. propr. filii Hectoris: ab ἄστυ ἡ ἄναξ, quia Hector pater & princeps civitatis Trojæ fuit.

'Ασυβώτης, ὸ, ὁ, ὁν ἴσχι βιῶν, in urbe clamans: epitheton præconis.

'Ασυγήτονικὸς, ὴ, ὸν, & 'Ασυγητονικὸς, ὴ, ὸν, ῆ, ὸν, ſuburbanus, urbi vicinus: item finitimus, propinquus: ab ἄστυ & γείτων, vicinus.

'Ασυκὸς, ὴ, ὸ, urbanus: ab ἄστυ, urbs. Vide ἀστικὸς.

'Ασυνόμων, ου, ὁ, ἡ, urbanus, civilis: ἀσυνόμαι, οἱ, inferiores magiſtratus: curatores ſc. decoris urbium. Ex τὸ ἄστυ, υος, urbs, & ex verbo νέμομαι, τὸ διάγω ἢ οἰκῶ.

'Ασωὸς, ὴ, ὸ, Aſtynous, nomen proprium.

'Ασύφελὸς, ὴ, ον, minimè durus: ex α, & συφελὲς, durus. Th. σύφω, adſtringo.

'Ασύγκριτὸς, ὴ, ὸ, incomparabilis, diſſimilis; item, qui concreſcere ſeu coaleſcere nequit: item, qui cum alio non habet commercium. Eſt etiam propr. nomen viri. Gr. incomparabilis. Th. κρίνω.

'Ασυλάρχης, ὴ, ὸ, inviolabilis & ſacer magiſtratus; ἄσυλὸς ἄρχων; quem ſpoliare, aut violare nefas eſt; ex ἄσυλὸς, & ἀρχὸς, vide.

'Ασυλεὶ, adv. tutò: &

'Ασυλία, ας, ἡ, ſanctitas loci: item, jus apud aras olim conſequutum; hodie, immunitas. Eccleſiæ. Th. σύλη.

'Ασυλλόγιστος, ὴ, ὸν, non probè colligens, aut collectus, rationis expers, imprudens: &

'Ασυλλογίστως, ſine ratiocinatione: ab α & συλλογίζομαι, quod à σὺν & λέγω.

'Ασυλον, τὸ, Aſylum: ab α & σύλη, ſpolium: &

'Ασυλὸς, ὴ, ὸ, ὴ, & 'Ασύλητος, inviolabilis, inſpoliatus: ab eod. Th.

'Ασύμβολος, ὴ, ὸ, ὴ, immunis, qui nihil ſymboli affert; item, inutilis: ab α & σύμβολον, quod à σὺν & βάλλω.

'Ασύμβολος, expers conſilii, conſultus. Th. βουλὴ.

'Ασυμμετρία, ας, ἡ, proportionis carentia: apud Mathem. chorda. Ab

'Ασύμμετρος, ὴ, ὸ, ὴ, inconcinnus, incongruus, immoderatus: ab α, σὺν, & μέτρον.

'Ασύμφορος, ὴ, ὸ, ὴ, incommodus, noxius: ex α & σύμφορος, commodus. Th. φέρω.

'Ασυμφωνία, ας, ἡ, diſcrepantia: &

'Ασύμφωνος, ὴ, ὸ, ὴ, abſonus, diſcor: ab α, σὺν & φωνὴ.

'Ασωδὴς, ὴ, ὸ, ὴ, irreligatus, ſolutus, diſſociatus, conjunctione carens: ἀσωδητὸν, τὸ, figura quæ diſſolutio dicitur, cui σολυσωδήτον opponitur: ab α & σωδέω, quod à σωδὴ, ex σωὸς & δέω.

'Ασωσία, & 'Ασωτία, ſtultitia: &

'Ασώτος, ὴ, ὸ, ὴ, deliriens, amens: ex α & σωτὸς, intelligens, quod à σωίνημι, intelligo. Th. ἴσημι, ſcio.

'Ασωτήδεια, ας, ἡ, inſolentia: ab

'Ασωτὴς, ίος, ὁ, ὴ, inſuetus, inſolens: ex α, σὺν & ἦθος.

'Ασωτοπάθεια, ας, ἡ, violatio fœderis: &

'Ασωτόβατος, ὴ, ὸ, ὴ, fœdifragus: ex α & σωτὸς, paciſcor. Th. τίθημι.

'Ασωτακὴς, ὴ, ὸ, inordinatus: item immunis à muneribus, in nullum ordinem aſcriptus: ex α, σὺν & τάσσω, ordino.

'Ασωτέλεστος, ὴ, ὸ ἡ ἡ, ad finem non perductus: &

'Ασωτελὴς, ίος, ὁ ἡ ἡ, imperfectus: ex α, Ζὺν & τέλος, perficio. Th. τέλος, finis.

'Ασώτεκτος, ὴ, ὸ, qui conſiſtere nequit, non cohærens, parum ſibi conſtans: ab α & σωίζω. Th. ἴσημι.

'Ασώφελὴς, ὴ, ὸ, ὴ, vilis, abjectus: ab ἄπτω, nocco, & φέλος, impoſtor. Alii i terpretantur etiam, ſtolidus, & derivari poſſe credunt à σοφὸς ſapiens, o in υ verſo: Æol.

'Ασυχα, Dor. pro ἥσυχα, adv. pro ἡσύχως, quiete. Th. ἥσυχος. Hinc

'Ασυχία, Dor. pro ἡσυχία, ας, ἡ, quies.

'Ασυχμὸς, ὴ, ὸ, Dor. pro ἥσυχος, unde ἡσυχὸς, ὴ, ὸ, quietus.

'Ασυχῶ, Dor. pro ἡσυχῶ, i'em.

'Ασφαδὲς, ὸ ἡ ἡ; expers σφαδασμοῦ; qui ſit ſine contractione, convulſione, & jactatione pedum, &c. ἀσκαζόντος; de occiſo dicitur, qui placidè moritur; Soph. Unde adv. ἀσφαδάζως; ſine palpitatione, ita ut non convellaris, nec pedibus terram pulſes: ex α priv. & σφαδάζω: pedes agito, jacio, ſeu jactus; ut in convulſionibus; pedibus terram quatio, ſeu pulſo, &c.

'Ασφαλάξ, ακὸς, pro ἀσπάλαξ, π verſo in φ. ὁ, talpa: à σπάω, traho.

'Ασφάλεια, ας, ἡ, ſecuritas, firmitas, veritas: ab ἀσφαλὴς, quod ab α & σφάλλω.

'Ασφαλὴς, n. g. ἀσφαλὲς. nom. pl. m. g. ἀσφαλέες, Ion. tutò, facilè, pro ἀσφαλῶς, ab ἀσφαλὴς, quod vide.

'Ασφαλέστερος, certiſſimus, ſuperl. ἀσφαλίστερος. compar. ab

'Ασφαλὴς, ἐς, ὁ, ὴ, certus, minimè lubricus, tutus à lapſu: quod &

'Ασφαλῶς, tutò, certè; ex α & σφάλλω, ſupplanto. f. σφαλῶ. p. ἔσφαγκα. p. paſſ ἔσφαλμαι: hinc σφάλμα, ατος, τὸ, lapſus, erratum.

'Ασφαλίζω, munio, ſtabilio, f. ίσω. p. ἠσφάλικα. p. paſſ. ἠσφάλισμαι. a. 1. paſſ. ἠσφαλίσθην. inf. ἀσφαλισθῆναι. a. 1. m. ἠσφαλισάμην, ω, ατο, adſtrinxit: & in 3. pl. ἠσφαλίσαντο. a. 1. imperat.

perat. m. ἀσφάλισαι, ἀδω, & in pl. ἀσφαλίσαθι, munite.

'Ασφαλίζομαι, idem quod act. ἀσφαλίζω; item; affirmo, pro certo affero; & passivè etiam; munior, tutus reddor; item, affirmor, confirmor, &c. hinc; ἀσφάλισις; & ἀσφαλίστης; q. d. tutelaris, aut stabilitor; cognomen Neptuni, apud Plut. quippe quia fundamina terræ inconcussa custodire dicitur à gentibus; teste Oppiano; item, ἀσφάλισμα, τὸ, id quo aliquem securum reddimus, & certum; pignus; Item, tutamen; munimentum; locus quo munimur. Dicitur etiam ἄσφαλος, qui labefactari nequit, immobilis; Hesych. idem quod ἀσφαλὴς; & ἀσφάλιστος; tutò, securè, sine periculo; idem quod ex eo contractum ἀσφαλῶς; & omnia ejusdem Th. & comp.

'Ασφαλτίζω, bitumen redoleo; Dioſc. ſic ſequens.

'Ασφάλτινος, ον, ἡ, bitumen ſundens.

'Ασφάλτινος λίμνη, mare mortuum: ab

'ΑΣΦΑΛΤΟΣ, ὁ, ἡ, bitumen.

'Ασφαλτόω, bitumine illino.

'Ασφάλτωσις, εως, ἡ, quaſi bituminatio; πίσσωσις; picatio; ab eodem themate.

'Ασφαραγεῖν, Poët. valde ſtrepere: ex α, intenſ. & σφαραγέω, quod à σφάραγος, ſonus, qui gutture emittitur.

'Ασφάραγος, ὁ, ὁ, gula, guttur: ὑπὸ σφαραγέω, ſonare. Th. σφάραγος.

'Ασφικτος, ος, ὁ ἡ ὸν vel, ος, ὁ ἡ ὸν, qui difficulter aſtringitur; non conſtrictus: ſed diſſolutus, divulſúſq; ex α priv. & σφιγκτὸς, conſtrictus; à σφίγγω.

'ΑΣΦΟΔΕΛΟΣ, ου, ὁ, aſphodelus, plantæ genus.

'Ασφοδελός, vero, eſt, adject. q. d. aſphodeloſus: idem quod ἀσφοδελώδης, Didym. in Odyſ. A. aſphodelo ſimilis, ſeu qui de aſphodeli genere eſt.

'Ασφράγιστος, ὁ ἡ ὸν, non ſignatus, cui nulla nota impreſſa eſt; item, pictore carens; Etym. & non baptizatus, Nazan. ex α priv. & σφραγίζομαι, ſignor; à σφραγὶς, ſignum.

'Ασφυκτος, non pulſans; pulſu omnino deſtitutus; vel exili præditus; indè, ἀσφυκτίαν; pulſu deſtitutus ſum; venæ mihi conciderunt; Dioſc. & ἀσφυξία, ὴς; privatio ſeu defectio pulſus, in toto animali; Gal. ex α priv. & σφύξις, idem quod σφυγμὸς, ὁ; pulſus; à Th. σφύζω, ſalio, pulſo.

'Ασχαλᾶν, Poët. pro ἀσχαλᾶν, ab ἀσχαλάω, idem quod

'ΑΣΧΑΛΩ, quod & ἀσχαλάω, mœreo, doleo, ſuccenſeo: ἄσχαλλε, præſ. imperat. q. ab ἄσχε, interjecto σ adeo ut ἀσχάλλειν, ſic ἄχος ἄλις ἔχει; affatim doloris habere.

'Ασχαλὴς, ὴς, ὁ, ἡ, intolerabilis, qui cohiberi nequit, dicitur & ἀάσχαλος ex α & σχάω, ſeu ἔχω, coërceo.

'Ασχημάτιστος, ος, ὁ ἡ ὸν, & ἀσχημάτιστος; figura carens; figuras ſeu ſchemata non habens; non figuratus, aut malè ejuſdem Th. & comp. cum ſequentibus.

'Ασχημονέω, indecorè ago. f. ήσω, p. ἠσχήμονηκα. a. 1. ἠσχημόνησα. a. 1. inf. ἀσχημονῆσαι &

'Ασχημόνως, adv. indecorè: item

'Ασχημοσύνη, ης, ἡ, fœda actio, cum turpiſſimis geſtibus:

'Ασχήμων, ον, ὁ, ἡ, indecorus: ex α & σχῆμα. Th. ἴσχω.

'Ασχιδὴς, & ἀσχιζὴς; non fiſſus, fiſſura carens; indiviſus, vel indiviuus; & ἄσχιζος, idem; vel qui ſcindi nequit; Plut. ex α priv. & σχίζω.

'Ασχολέομαι, ἤσομαι, occupor: ἀσχολοίμεθα, 1. pl. præſ. opt. paſſ. hinc

'Ασχολία, ἄς, ἡ, occupatio: ex α & σχολὴ, otium.

'Ασχόλημα, ατος, τὸ; idem; negotium. Th. idem.

'Ασχολος, ος, ὁ, ἡ, qui non habet otium, occupatus: ex α & σχολὴ, otium.

'Ασῶ, contriſteris: ab ἀσάω, ῶ, præſ. imperat. paſſ. (vel Dor. pro ἄσσω, f. 1. ab ἄδω, cano.) ab ἀσάομαι, nauſeo. Th. ἄδω, ſatio.

'Ασώδης, ες, ὁ ἡ ὲς; faſtidio & nauſea laborans; ex repletione cibum faſtidiens; Gal. ab ἄση, ης, ἡ; faſtidium; à Th. ἄδω, ſatio, expleo.

'Ασωτία, ας, ἡ; profuſio, luxus, prodigalitas, luxuria, vita diſſoluta: ab

'Ασωτος, ος, ὁ, ἡ, luxuriotus, perditus: quod ex α & σώζω, conſervo, q. d. non ſervatus. Hinc

'Ασώτως, adv. profuſè, perditè.

'Ασωμος, ὁ ἡ ὸν; & ἀσώματος; incorporeus; ex α priv. & σῶμα. Unde etiam ἀσωμάτως, ſine corporis interventu.

'Αστως, ſeu ἄσωτος, ὁ ἡ ὸν; qui ſervari ſeu ſoſpitari nequit; ex α priv. & σώζω, ſalvo.

'Ασωτοδιδάσκαλος; luxurioſorum magiſter; Athen. ex ἄσωτος & διδάσκαλος.

'Ασωτοποσία, luxurioſorum potatio; vel luxurioſa potatio; ex ἄσωτος & πόσις, εως, ἡ; idem quod πόμα, τὸ; potio; à πίνω, bibo, quod vide.

'Ασωφρόνιστος, ὁ ἡ ὸν; non caſtigatus, & emendatus; et activè, qui non emendat, ſeu corrigit; Gregor. ex α priv. & σωφρονίζω, ad ſanam mentem reduco; quod vide.

'Ατασι, dat. pl. Ion. pro ἄτοις, ab ἄτη, ης, ἡ, damnum: ab ἀτάω, lædo.

'Ατακτέω, ῶ, inordinatè me gero: f. ήσω, p. ἠτάκτηκα. a. 1. ἠτάκτησα. ἀτακτῆσαι, præſ. part. act. n. g. ex α & τάσσω, ordino.

'Ατακτος, ος, ὁ, ἡ, inordinatus, confuſione gaudens: & hinc

'Ατακτως, adv. inordinatè, incompoſitè; ab eod. Th.

'Ατακτοδακρύω; inordinatè, intempeſtivè, ſeu immodicè lacrymor; unde, ἀτακτοδακρύει, exponitur, affatim lacrymatur, &c. ex α priv. cum τάσσω, vel τάττω; ordino; & δακρύω, lacrymor.

'Ατακταίπορος, ος, ὁ, ἡ, moleſtiis carens; item inersitab α & ταλαίπορος, q. πλάνη πόρου, luctum ferens.

'Ατακταιπόρως; facilè, feliciter, citra laborem; adv. ejuſdem Th. & comp

'Ατακτάντη, ης, ἡ, Atalanta, nomen propr. mulier.

'Ατελέκητος, ος, ὁ, ἡ, par, æqualis: quaſi ἀντιτελέθυτος, qui paris eſt ponderis. Th. τελέθυτον, ſtatera.

'Ατελαφρος, ὁ, ἡ, infans, puerilia ſapiens, tenellus: ab α & τελάω, patior, & φρὴν, animus; vel potiùs ab ἀτελὸς, tener.

'Ατελλω, ſeu ἀτέλλω; creſco, adoleſco delicatè more pueri alor, luſito, exulto. Dicitur & ἀπατέλλω: ab

'ΑΤΑΛΟΣ, ὴ, ὁ, tener, mollis, juvenilis; q. ab α & τελάω, perfero, q. nondum potens ferre ullra.

'Ατελήφρων, ον, ὁ ἡ ὸν, impotens, tener, ſimp. ex, ſapiens puerilia; idem cum ἀτηλαίφρων; & ejuſdem comp.

'Ατελόψυχος, ος, ὁ ἡ ὸν, puſilli & angu ſti animi, qui eſt animo mol i, & tenero; qui nondum reliquit nuces; in Epigr. ex ἀτελὴς, mollis; & ψυχὴ, anima.

'Ατεμίβιστος, ὁ ἡ ὸν; qui reconditus non eſt aut non reconditur; Philo; item, qui nihil recondit, non providens res in futurum neceſſarias, &c. Unde, adv. 'Ατεμβίστως, more eorum quæ non reconduntur; ſeu non recondendo; Plut. de leg. ex α priv. & ταμιεύω, condo, recondo; in penuarii cella aſſervo; à Th. ταμίας, Ionicè, ταμίης, ὁ; promus, condus; diſpenſator rerum condendarum & promendarum, &c.

'Ατεξία, ας, ἡ, confuſio; item incontinentia, ordinis deſertio: ab α & τάξις, quod à τάττω, ordino.

'Ατεπείνωτος, ος, ὁ ἡ ὸν, celſus, minimè abjectus, ex α priv. & ταπεινὸς, ὴ, ὸν; humilis; unde, ταπεινόω, humilem reddo, &c.

'Ατέρμων, patior damnum: ab ἀτάω, lædo.

'ΑΤΑΡ, ſed, ut, verùm, cæterùm propterea; Poët. pro quo aliquando ἀτὰρ, ἀτάρ, ὄν, quamobrem.

'Ατερεμίζω, quietus, quieſcens, tranquillus, imperturbatus; Plin. 'Ατερεξία, ας, ἡ; tranquillitas; imperturbatus ſtatus, &c. Item, 'Ατερέχης, ος, ὁ ἡ ὲς; ſedatus, ac deſæcatus; intrepidus, &c. Unde, adv. 'Ατερέχως, ſine moleſtia, ſine vexatione, abiq; perturbatione, &c. Omnia ex α priv. & ταράσσω, fut. ξω; commoveo, perturbo; unde, ταραχὴ, ης, ἡ, perturbatio, tumultus, &c.

'Ατερκτιποποιὴ, ης, ἡ; actio imperturbata; Hippocr. ex ἀτέρκτης & ποιέω.

'Ατέρσαλος, ος, vel ος, ὁ, Doric. pro

'Ατάρσαλος, ſeu ἀτάρβης, ὁ, ἡ, intrepidus, imperterritus: quod ex α & ταρβέω, timeo, Th. ταρβος, terror.

'Ατέρβητα, adv. intrepidè; Sophoc. ejuſdem Th. & comp.

'Ατερίχθατος, non conditus aut maceratus ſale; ex α priv. & τερίχος, ου, ὁ; ſalſamentum; caro ſale condita, & exſiccata; unde, τεριχεύω, ſale condio.

'ΑΤΑΡΜΤΚΤΟΝ, intrepidum: q. ab α & ταρμύσσω, terreo: vel ab ἄταρ & μύειν.

'Ατάρτινον, ου, τὸ, ferrum in mediolo rotæ: ab α priv. & τείρω, tero: τρίβει τὸν ἄξονα.

'Ατάρπτος & ἀτάρπιτος, vide in ἀτέρπτος & ἀτέρπος.

'Ατάρ-

'Ατάρτερος, ος, ὁ, ἡ, noxius, contumelioſus: pro ἀτήρος, ὁ, ὁ, per Pleonaſm. ſyllabæ τερ. Th. ἄτη, damnum, quod ab ἀτάω, lædo.

'Ατάρχυλος, ος, ὁ, ἡ, inſepultus; ex α & ταρχὴ, τὸ, inferiæ, juſta.

'Ατασθαλία, ας, ἡ, improbitas, vecordia, petulantia: ἀτασθαλίη, dat. ſing. Ion. q. ἄτη δαλίας.

'Ατασθάλλω, ſ. ἀλῶ, ᾳ ις, & 'Ατασθαλεύω, ſ. ήσω, inepiè ago, protervè me gero, neut. abl. ab

'ΑΤΑ'ΣΘΑΛΟΣ, ος, ὁ, ἡ, perniciosus, malorum auctor: q. ἄτης θάλλων, à quo quaſi mala germinant.

'Ατενεῖς βόες; boves quædam in Epiro, à mare intactæ, ut incrementum & amplitudinem corporis ingentem acciperent; unde, ἀτενέωντος, ου, ὁ ἡ ὸν, expers conjugii, virgo; quaſi tauri expers; ſed dicitur etiam de puella, virilem ταῦρον nondum experta; Ariſtoph. ex α priv. & ταῦρος, ου, ὁ; taurus; item, membrum virile.

'Ατερία, ας, ἡ; ſepulchri carentia, vel jactura; Plut. ejuſdem Th. & comp. cum ſequente

'Ατάφος, ος, ὁ, ἡ, inſepultus, inhumatus: ex α & τάφος, ſepulchrum; quod à θάπτω.

'Α τάχω, Dor. pro ἦ τάχω, quam celeritate.

'ΑΤΑ'Ω, lædo, noceo. f. ήσω. p. ἤτηκα. hinc ἄτη, ἀτηρὸς, de quibus infra.

'ΑΤΕ, utpote, quippe, quia, quaſi: & Dor. pro ὅτε, quum; ſed ἦτε, Dor. pro ἦτε, ubi.

'Ατειχὴς, ος, ὁ, ἡ, durus, rigidus. Th. τείρω.

'Ατείγκτως, adv. duriter, rigidè; Suid. per Metaph. ſcil. nam propriè, ſign. ita ut humectari, & aquâ molliri nequeat; ex α priv. & τείρω, f. ξω, rigo, humecto, &c.

'Α'τείρ, Ion. pro ἀτρὸν, vide ἀτάω, lædo.

'Ατειρὴς, ὴς, ὁ, ἡ, indomitus: ex α, & τείρω.

'Ατείρης, ος, ὁ, ἡ, indomitus: ex α, & τείρω.

'Ατείχεσος, ος, ὁ, ἡ, ſine muris: ex α & τεῖχος.

'Ατέκμαρτος, ος, ὁ ἡ ὸν, qui ad finem, & exitum perduci nequit; Heſych. & Suid. item, de quo nulla certa conjectura fieri poteſt; Thucid. Plut. item activè, inconſideratus; nullas conjecturas aut ſignæ ſequens in re aliqua; Ariſtoph. Unde, ἀτέκμαρτι & ἀτεκμάρτως; nullam ſequendo conjecturam, abſq; conjectura, &c. ex α priv. & τέκμαρ, τὸ; finis, exitus rei; item, ſignum; unde, τεκμήριον, certis ſignis oſtendo, &c.

'Ατεκνος, ος, ὁ, ἡ, liberis carens, ſive ſterilis, ſive orbus: ex α & τέκνον, proles. Th. τίκτω.

'Ατεκνόω, f. ώσω, liberis orbo. Ab eod. Th.

'Ατέλεια, ας, ἡ, & 'Ατελὴς, Ion. imperfectio; item, immunitas: ab α & τέλος, finis, vectigal.

'Ατελέστως, idem quod ἀτέλειος; & ejuſdem Th. & comp. imperfectus; vel, qui effici nequit; ſed ἀτέλειος eſt etiam, profanus, non initiatus ſacris; ex α priv. & τὸ τέλη, myſteria, ſacra; Plat. quod eſt neut. plur. à ſing τέλος, τὸ; quod vide.

'Ατέλειος, adv. fruſtrà, ſine fine: ab α & τέλος.

'Ατέλειος, ος, ὁ, ἡ, infectus. Th. τέλος, finis.

'Ατελεσίφρητος, ad maturitatem non perductus; Dioſc. ex α priv. & τελεσφορέω, ad finem & maturitatem perduco; ex τέλος, τὸ; finis; & φέρω, fero.

'Ατελεύτητος, ος, ὁ, ἡ, imperfectibilis, interminatus: ex α & τελευτάω, finio. Th. τέλος, finis.

'Ατελὴς, ης, ὁ, ἡ, Ion. pro ἀτέλεια.

'Ατελὴς, ὲς, ὁ, ἡ, irritus, inanis, imperfectus: Sic Pindarus ἀτελὴ νίκην, appellat mentem, quæ nihil eorum perficit, quæ ſibi peragenda propoſuit: ab α & τέλος, finis; item, à pendendo vectigali immunis: ab α & τέλος, vectigal.

'Ατελεύντητος, ος, ὁ, ἡ, ex quo, vel, pro quo, aut cujus nomine, vectigal non penditur; ex α priv. & τελωνέω, vectigal exigo; à τέλαι, tributorum ſeu vectigalium emptor, ſeu redemptor; publicanus; ex τέλος, ους, τὸ, finis; item tributum, vectigal; & ὠνέομαι, emo.

'Ατέμβιος, querulus, miſer; Etym. à ſequente,

'ΑΤΕ'ΜΒΩ, f. ψω, p. φα, contriſto, privo: q. ab ἄτη & ἐμβαίνω, in cladem quaſi incido.

'Ατενὴς, ὲς, ὁ, ἡ, fixus, intentus: ex α intenſ. pro ἀεὶ, valde, & τείνω, tendo. Hinc

'Ατενίζω, oculos in aliquem defigo: f. ίσω. p. ἠτένικα. a. 1. inf. ἀτενίσαι. part. ἀτενίσας, αῖ.

'Ατενὴς & ἀτενὲς, intentis ſeu attentis & defixis oculis; Plut. ejuſdem Th. & comp. cum ἀτενὴς, unde etiam, ἀτενισμὸς, ὦ, ὁ; intuitus continuus & inconnivens; cum defixis oculis aliquid aſpicitur, &c.

'ΑΤΕΡ, ἄτερθε, & ἄτερθεν, ſine, citrà, abſque; cum genit. idem quod ἄνευ, χωρὶς: hinc ἀπάτερθε, ſeorſum.

'Ατεράμων, Dor. pro ἀτερέμνη, ab

'Ατέρεμνος, ος, ὁ, ἡ, durus, incoctilis, infrabilis: ex α & τέρεμνος, coctu facilis. Th. τέρεω, tero.

'Ατερεμνότης, ητος, ἡ, durities: ab eod. Them.

'Ατερόμων, idem quod ἀτέρεμνος, ab α & τεράμων, idem ac τέρεμνος, & ab eod. Them.

'Ατερηδόνητος, ος, ὁ ἡ ὸν; à teredinibus non eroſus; vel teredinum injuriæ non obnoxius; Dioſc. ex α priv. & τερηδονίζομαι, à teredine infeſtor; quod à τερηδὼν, ὀνος, ὁ, teredo; vermis ligna terebrans; a Th. τρίω, ῶ; fut. ίσω, terebro, &c.

'Ατέρθα, Æol. pro ἄτερθεν, ſine. Th. ἄτερ.

'Ατερπιμόπους, ὁ ἡ ὸν; & ἀτέρμων; interminatus, infinitus; item, infirmus, inſtabilis; fundamento carens, &c. ex α priv. & τέρμα, ατος, τὸ; terminus, meta, finis; unde, τερματίζω, termino, finio, &c.

'Ατερος, alter, Atr. pro ὁ ἕτερος, in genit. δωτίρου, & ſic porro ἄτερος, pro οἱ ἕτεροι.

'Ατερπῆ, acc. ſing. ab

'Ατερπὴς, ὲς, ὁ, ἡ, injucundus, ingratus: & 'Ατερπὲς, idem: ex α & τέρπω, delecto.

'Ατερπία, ας, ἡ, & 'Ατερψίη, moleſtia: ab eod. Th.

'Ατευκὴς, ὲς, ὁ ἡ ὲς, qui conſecutus non eſt; unde, ἀτευκτία, non attingo, non aſſequor; aberro; idem quod ἀποτυγχάνω; ex α priv. & τυγχάνω, fut. τύχω; ſum, contingo; item aſſequor, attingo, &c.

'Ατεχνὴς, ὲς, ὁ, ἡ, qui ſine τέχνῃ, id eſt, fraude.

'Ατεχνία, ας, ἡ, imperitia: &

'Ατεχνῶς, ος, ὁ, ἡ, inartificialis: item

'Ατέχνως, vere, certè.

'Ατέχνως, ſine artificio: ab α & τέχνη, ης, ἡ, ars, fraus.

'Ατη, ης, ἡ, damnum, peccatum: dat. pl. Ion. ἄτῃσιν, pro ἄτης. Th. ἀτάω, lædo.

'Ατηκτος; non liquefcens; Ariſtot. Meteor; ex α priv. & τήκτης, ὁ; liquefactus, liquatus; a Th. τήκω, fut. ξω, liquo, liquefacio.

'Ατημελέω, f. ήσω, p. ηκα, negligo.

'Ατημελὴς, 'Ατημελὲς, vel 'Ατημελήτως, adv. negligenter: item

'Ατημελὴς, ος, ὁ, ἡ, neglectus, inornatus; &

'Ατημελεία, ſeu ἀτημελία, ας, ἡ, negligentia: Ab

'Ατημελὴς; non τημελὴς, negligens: quod ex α & τημελῶ, curo. Th. μέλει, curæ eſt, imperf.

'Ατηρὴς, ὲς, ὁ, & 'Ατηρὸς, ός, ὁ, ἡ, noxius, contumelioſus: in acc. pl. f. g. ἀτηρὰς, perverſas: ab ἀτάω, lædo.

'Ατθὶς, ἴδος, Atthæa, Orythia, nom. propr.

'Ατίει, contemnit, 3. ſing. ind. præſ. act. ab ἀτίω, quod ex α & τίω, honoro.

'Αΐτιπος, ὁ ἡ ὸν; qui non ulciſcitur; qui non ſumit pœnas; Æſchyn. ex α priv. & τίω, honoro; item punio.

'Ατίζω, f. ίσω, p. ικα; vilipendo; ex α priv. & τίω, honoro.

'Ατιθάσευτος, ος, ὁ, ἡ, qui manſuefieri nequit; intractabilis, indomitus: ex α priv. & τιθασεύω manſuetus.

'Ατίθασος, ος, ὁ ἡ ὸν; aſper; intractabilis; idem cum præced. & ejuſdem Th. & comp.

'Ατιμαγέλας, Dor. pro ἀτιμαγέλης, qui ſpernit gregem, & abgregat: hinc ἀτιμαγελεῖν, gregem contemnere, & ἀτιμαγελειώτης, pro ὄνης, Dor. ab ἀτιμαγέλειος.

'Ατιμάζεσκε, impeſf. Ion. & Poët. pro ἠτίμαζε, ab

'Ατιμάζω, contumeliâ affici. f. άσω. p. ἠτίμακα. p. paſſ. ἠτίμασμαι. a. 1. paſſ. ἠτιμάσθην. a. 1. inf. ἀτιμασθῆναι. idem quod ἀτιμάω, & ἀτιμόω ex α & τίω, honoro.

'Ατιμαστέον, adject. verbale, quod debet contemni: ab

'Ατιμάω, fut. ήσω, p. ηκα, def. icio, vitupero, dehoneſto: ab ἄτιμος, inglorius, quod à τίω, honoro.

'Ατίμητος, ος, ὁ, ἡ, immunis, contemptus; item, inæſtimabilis: ab eod. Them.

'Ατιμία, ας, ἡ, ignominia, dedecus: & 'Ατιμασμὸς, ος, ὁ, idem. Et

'Ατιμος, ος, ὁ, ἡ, ignominioſus, inhonoratus: unde

'Ατιμότατος, inhonoratiſſimus: ſuperl. ab ἄτιμος, comp. ἀτιμότερος ab α & τίω, honoro.

'Ατιμόω, idem quod ἀτιμάω, & ἀτιμάζω,

ζω, dedecoro: f. ὤσω. p. ἠτίμωκα. perf. pass. ἠτίμωμαι. part. ἠτιμωμένος. ab eod. Th.

'Ατιμώρητος, & 'Ατιμωρητί, adv. impunè: ab α & τιμωρία, quod ab ὀρέω, animadverto.

'Ατίμως; ignominiosè; sine honore; Plat. 'Ατίμωσις, ignominiosa damnatio; Demosth. gravioris supplicii instar erat; Bud. Comm. 'Ατιμωτικός, ignominiosum reddens; unde, ἀτιμωτικῶς; adv. idem quod ἀτίμως, ignominiosè, &c. Omnia ab ἄτιμος, & ἀτιμόω, &c.

"Ατιν pro ἅτινα, nom. pl. ex ὅ & τὶ, quid.

'Ατινακτος, inconcussus, immotus, non agitatus; Nonn. ex α priv. & πτάσσω; fut. ξω; quatio, concutio, &c.

"Ατις pro ἅτις Dor. quæ

'Ατιτασιδρεῖν; Hesych. despicari & fastidire virum; ἀπηχθῆσθαι ἀνδρί; ὑπερηφανεῖν; ex ἀτίζω, contemno, & ἀνὴρ, vir.

'Ατίτηλλ' pro ἀτίτηλε, imperf. Ion. ab ἀποτίλλω, alo.

'Απτιτηλλίμβαι, Dor. pro ἀπτιτήλλειν, pro ἀτιτήλειν, ab

'Απτιτήλλω, idem quod ἀτιτήλλω, per Epenth. τῦ π, delicatè nutrio, curo; vel augeo, Th. ἀτιτηλός, mollis.

"Ατλ©, ος, ὁ, inultus, impunitus: ex α & τίω, punio.

'Ατλαντιάων, gen. pl. ab

'Ατλαντιὰς, ίδ©, ὁ, ἡ, Atlante genitus: ab

'Ατλας, αντος, ὁ, Atlas, & γείνομαι, nascor.

'Ατλαλ©, ω, ὁ, Dor. pro ἄτλη©.

"Ατλαντις, ίδ©, ἡ, filia Atlantis. Th. "Ατλας.

"Ατλητα, nom. pl. n. g. Intolerabilia: ἀτλήτου, dat. sing. ab

"Ατλητ©, & Dor. "Ατλαλ©, ος, ὁ, ἡ, intolerabilis, intolerandus: ab α & τλάω, seu τλῆμι, perfero.

'Ατλητίω, pro quo etiam dicitur ἀτλατίω, μι. ἤσω; tolerare non possum, seu perpeti; item, sum intolerabilis; item, metuo; animo sum abjecto, &c. Sophocl. & Hesych. Item ἀτλησία, impatientia, intolerantia, &c. ab ἄτλητ©.

"ΑΤΜΕΝΟΣ, ῳ, ὁ, & ἀτμιὼ, ἰν©, ὁ, famulus, servus: quia ἄπαμ© præ domino suo: ἀτμεύω, servio.

'Ατμία, servitus, administratio; item,

'Ατμήν©, laboriosus, &c. Utrumq; à præced. ἀτμῶ©.

'Ατμὶ, ῆς, ἡ, vapor.

'Ατμητ©, ὸ, ὁ ἠ ὸν; qui sectus non est; sectionem non passus, nec expertus; ἀμέριστ©; item, non exsectus, seu non castratus, &c. ex α priv. & τμητὸς, sectus; à Th. τέμνω, scindo.

'Ατμιάω, ῶ; idem quod ἀτμίζω; & Th. idem.

'Ατμιδ©χ©; ὁ ἀτμὶδα ἔχων; Hesych.

'Ατμίζω, f. ίσω. p. ικα, vaporo, exhalo. Th. ἀτμὶς.

'Ατμὶς, ίδος, ἡ, vapor. Th. ἀτμέω.

'ΑΤΜΟΣ, ὸ, ὁ, flatus, vapor, halitus; q. ab ἄω, spiro: hinc ἀτμὴ & ἀτμὶς, ἀτμίζω: de quibus suprà.

'Ατμωειδὴς; vaporis speciem gerens; ex ἀτμὶς, vapor, & εἶδ©, ος, τὸ; species.

'Ατμώδης, plenus vaporis; vaporiferus; ab ἀτμὶς.

'Απτιχ©; parietem non habens; Eurip. ex α priv. & τοῖχ©, ος, ὁ; murus, paries.

'Απτικ©, sterilis; aut quæ nondum peperit; indè ἀτίτιον, τὸ; atocium; Plin. medicamen omne quod sterilitatem inducit, & vim concipiendi adimit; ex α priv. & τίκτω, pario; unde, τικ©, ος, ὁ; partus.

'Ατολμ©, ος, ὁ, Dor. pro ἀτόλμ©, ος, ὁ, non audendus. Ex α & τόλμα, audacia.

'Ατολμ©, ος, ὁ ἠ ὸν; idem quod ἀπάτολμ©; inaudax; imbellis; formidolosus, &c. Hinc, ἀτολμία, ας, ἡ; ignavia, formido; ejusdem Th. & comp. cum præced.

'Ατομ©, ος, ὁ, ἡ, insectilis, individuus; ἄτομοι, minuta corpuscula; ἐν ἀτόμῳ, in momento, illicò: ex α & τέμνω, secco, p. m. τέτμηκα: hinc per Metathes. Angl. a mote, recentiùs ex Latino, atomus, an atome.

'Ατονία, ας, ἡ, defectus, infirmitas: ab eod.

'Ατον©, ος, ὁ ἠ ὸν; incontentus; inefficax; infirmus, &c. Unde, ἀτόνως, leviter, remisse, Th. idem.

'Ατοξ©, ος, ὁ; sine arcu; vel arcu uti non valens; Lucian. item, ἀτόξευτ©, ὁ ἠ ὸν; quem sagittâ non possis attingere; qui sagittâ ictus non est; ex α priv. & τοξεύτὸς, sagitta percussus; & Th. τόξον, ου, τὸ; arcus; unde, τοξεύω, ex arcu sagittam emitto; jaculor; item sagittis peto seu impeto, &c.

'Ατιτάζειν, quod conjecturâ non licet assequi; ἀνείκαστον; nam πιπάζειν est εἰκάζειν; Æsch.

'Ατοπία, ας, ἡ, absurditas, inconvenientia, obscuritas: ab

"Ατοπος, ος, ὁ, ἡ, insolens, inconveniens, importunus, absurdus, improbus: ex α & τόπος, locus: hinc

'Ατόπως, adv. absurdè, inconvenienter.

"Ατος, ος, infatiabilis, per crasin pro ἄατος ex α & ἄδω, satio.

'Ατραγῳδία; tragœdiæ non similis; indecens, &c. Item, ἀτραγῳδήτ©; tragico fastu, & ostentatione carens; qui tragicè decantatus aut exaggeratus non est; Luc. ex α priv. & τραγῳδὸς; qui cantando caprum meretur; erat enim tragœdiæ præmium caper, qui τράγος dicitur; usurpatur tam de poëta, quam de actore tragœdiæ; ex τράγ© & ᾠδὴ, cantilena; cantilenam canticum; ab δείδω, cano.

'ΑΤΡΑΚΤΟΣ, ος, ὁ, ἡ, fusus, colus, sagitta.

'Ατρακτυλὶς, & ---λὶς, ίδος, ἡ, spinæ genus: ab ἀτρακτύλ©.

'Ατρακτοφόρος, ίδ©, ὁ ἠ ὸν; fuso similis; ex ἄτρακτος & εἶδος, species.

'Ατρακτ©, qui declaratus non est, nec manifestus; obscurus; Dionys. Areop. Budd. Comm. ex α priv. τρακτὸς, ὴ, ὸν; perspicuus, manifestus; unde, τρακτέω, clarum reddo; declaro, &c.

'Ατραπίζω, eo, vado; viam carpo, seu iter facio; Hesych. à sequente nomine ἀτραπὸς; via, &c.

'Ατράπελ©, idem quod Λυτράπελ©; morosus; qui difficulter moveri & flecti potest, &c. quod vide.

'Ατραπὸς, ὸς, ἡ; vel ἀταπὸς, via trita, callis, semita: legitur & ἀτραπτὸς & ἀταπτὸς, ex α epitar. & τραπέω, calco.

'Ατρωμάχης; invulneratus; qui vulnus non habet; item invulnerabilis; Lucian. ex α priv. & τρωματίζω, vulnero; quod vide.

'ΑΤΡΑΦΑΞΙΣ, ιος, & ἀτρεφαξὶς, υ©, ὁ, atriplex, oleris genus.

'Ατρέιδαι, ῶν, οἱ, Dor. pro Ἀτρείδαι, Atridæ.

'Ατρείδα, dual. num. ab

'Ατρείδης, ου, ὁ, Ἀβίας παῖς, Atrei filius, Atrides, ut Agamemnon, & Menelaus. 'Ατρείδης', dat. plur. Ion.

'Ατρείων, ωνος, ὁ, i. e. Ἀτρείδης, Atrides, nom. propr.

'Ατρεκέω, ας, ἡ, & Ἀτρεκίη, Ion. veritas: ab ἀτρεκὴς.

'Ατρεκέστατα, superl. ab

'ΑΤΡΕΚΗΣ, έ©, ὁ, ἡ, verus, certus: q. ab α & τρέω, quia verax intrepidus esse potest. Hinc adv.

'Ατρεκῶς, & Ion. ἀτρεκέως, verè.

'Ατρέμα, & 'Ατρέμας, adv. quietè, sine aliquo motu: ab ἄτρεμος, intrepidus, quod ab α & τρέω.

'Ατρεμιῶδ©, placidus, remissus; item quietus; Eurip. Plut. Item, ἀτρέμισμον, τὸ; quod immotum manet; Hesych. ejusdem Th. & comp. cum præced.

'Ατρεμίσδειν, præs. inf. pass. ἀτρεμίσαι, 3. pl. sub. act. ab

'Ατρεμίω, immotus maneo, f. ίσω. p. ἠτρέμηκα: ex eod. Th.

'Ατρεμία, ας, ἡ, audacia, quies, q. non trepidatio: ex eod. Th.

'Ατρεμίζω, idem quod ἀτρεμίω.

"Ατρεπτ©, ος, ὁ, ἡ, immotus, immutabilis, rectus. Et

'Ατρίπτως, adv. immutabiliter, rectè. Th. τρέπω.

"Ατρεστος, ος, ὁ ἠ ὸν; intrepidus; & ἀτρέστως; intrepidè; adv. ex α priv. & τρία, tremo.

'Ατρεύς, έως, ὁ; Atreus, propr. nomen.

"Ατρητ©, non cavus, non foratus, non terebratus; nec pertusus; aut perterebratus; Aristot. hist. An. peculiariter dicitur de eo cui meatus ani coalult; sic, ἀτρήτως; adv. sine foramine, more eorum qui foramine carent, &c. ex α priv. & τρητὸς, perforatus: à Th. τιτράω, seu τίτρημι; fut. τρήσω; ut à τράω; perforo, terebro; idem quod τιτράω; perterebro, &c. Sed apud Josephum, occurrit etiam ἀτρήτους; intrepidè; idem quod ἄτρεστος, vel ἀτρέστως, ex α priv. & τρέω, tremo.

'Ατταλ©, invictus; Æschyl. ex α priv. & τελαλ©, devictus, superabilis; à verbo τελάω, f. ξω, vinco, supero; quod vide.

'Ατταξὶς, ίδ©, ὁ, ἡ, non tritus, inusitatus: item exercitatus, imperitus. Th. τελέω.

'Ατταπὸ©, ὸ, ὁ, ἡ, idem ac 'Ατελὴς: item, indomitus, & laboris inexpertus: ab eod. Them.

"Ατταχ©, sine capillis: ἄτριχα, neut. p. ex α & θρὶξ, τριχὸς, pilus.

'Αττημίω, non tremo: &

'Αττημ©, ος, ὁ, intrepidus: ex α & τρεμίω, idem quod τρίμω seu τρίω, trepido.

"Αττηρ©, nom. propr. Parcæ: ex α priv. & τρέπω, verto, quod non possit verti & averti. Sumitur & pro duro, aspero, immutabili.

'Αττηρίω, ῶ, f. ήσω. p. ηκα, tabesco, non nutrior: &

'Αττηρία, ας, ἡ, alimenti defectus: item tabes, morbus: ab

'Αττηρ©, ος, ὁ, ἡ, impastus; item, non aliens: ex α, & τρεφὴ, alimonia. Th. τρέφω, nutrio.

'Αττιγ©, ος, & Ion. ἀττυγήτιος, sterilis, infructuosus: ex α & τρυγὼ.

'Αττυγὶς, ίδ©, ὁ ἠ ὶν, τὸ, ἰος, qui vindemiari non potest, ineptus vindemiæ; Epigr. ex α priv. & τρύγη, triticum, &c. item, vinacemia: sic, ἀτρυγ©, ος, ὁ, ἡ, fœce carens, purus, &c. ex α priv. & τρυξ, υγὸς, ἡ, vinum recens; item fæx vini, &c.

'Αττύπητ©, ος, ὁ ἠ ὸν, non perforatus, nullo foramine pervius, solidus; ex α priv. & τρύπα, ας, ἡ, foramen; (à τρύω, terebro.) Unde τρυπάω, terebro, perforo, &c.

'Αττύπων©, ωπος, (ἀτρύπητος, (inexhaustos) laboresque asserens; item qui multos subit labores, nec iis frangitur; ex ἀτρυτ©, & πόν©, ου, ὁ, labor.

'Αττυτ©, ος, ὁ, ἡ, indefessus, ingens: ex α & τρύω, tero.

'Αττυτώνη, ης, ἡ, Epith. Minervæ, idem quod ἀτειρὴς, ἡ ἀτρυτὸς, indomita: ab eod. Them.

'Αττύφερ©, minimè mollis, non delicatus; item, ἀτρυφήτ©, à deliciis seu delicata vita alienus, & abhorrens: ex α priv. & τρυφὴ, ἡ, deliciæ, mollities; (à Th. θρύπτω, frango, confringo; item frango deliciis aut luxu:) Unde τρυφάω, delicate vivo, & τρυφερὸς, delicatus, &c.

'Αττωτ©, ος, ὁ, ἡ, invulneratus, illæsus, intactus: ex α & πλήσσω, vulnero.

'Αττως, ώτ©, ὁ, idem quod ἀτρωτὸς; unde etiam ἀτρώτου, sine vulnere, vel invictè, adverb. ejusdem Th. & comp. cum præced.

'ΑΤΤΑ, Atticum pro ἄατα, ων, τὰ, vel ἄσπα, aliqua, quædam: ex ἀ & σὰ Megarensium linguâ σπά· vel ab ὅ, π. Nonnulli ἄπλα. Et ἀπὰ pro ποτὶ.

"Ατυ©, ὁ, piter: Est enim vocabulum quo juniores compellant senes.

'ΑΤΤΑΓΗ'Ν, ῶν©, ὁ, & Atticè ἀπάγας seu ἀπαγᾶς, avis picto dorso: interpretatur & gallinago, & rusticula, & coturnix.

'ΑΤΤΑ'ΚΗΣ, υ, ὁ, vel ἀπακὸς, ῦ, ὁ, reptile, quod quatuor ingrediens pedibus saltitat.

'Απαλέαι, ας, ἡ, Attalea, nomen urbis. Heb. tempus Domini.

'Απάλλω, delicatè, nutrio, vide in ἀτιτάλλω· ab ἀτηρὸς, tener.

'Αττιτίμης, υ, ὁ, & ἀπιμίης, & ἄπιθον, υ, τὸ, placenta in sartagine fricta.

'ΑΤΤΑ'ΡΑΓΟΙ, αν, οἱ, pustulæ, fragmenta ex pane cocto decidentia.

'ΑΤΤΑΤΑΙ, atat, interjectio.

'ΑΤΤΕ'ΛΑΒΟΣ, sive ἀπίλεβ©, υ, ὁ, locustæ species.

'Απιλίζω, f. ίσω, partes Athenienses sequor, Atticorum dicendi genus imitor: &

'Απικισμὸς, υ, ὁ, sermo Atticus, Attica dialectus: ab

'Απικὶς, ίδ, Atticus, & in f. g. 'Απικὴ, ῆς, ἡ, Attica, ager Atticus. 'Απικὴ πίστις, proverb. de iis qui inviolatè fidem servant.

'Απικουργὲς, τὸ ad modum Atticorum factum; Bud. in Epist. ex ἀπικὸς, & ἔργον, opus.

'Απιον, Atticè pro ἄσσον, propius, idem quod ἐγγύς.

'ΑΤΤΩ, prosilio: q. ex ἀΐσσω.

'Ατυζηλὸς, ὴ, ὸ, terribilis, terrificus, horribilis, &c. Apollon. Rhod. est à sequente verbo.

'ΑΤΤ'ΖΩ, terreo, perturbo: fut. ύξω. p. χα. præs. pass. ἀτύζομαι, timeo, consterno. part. ἀτυζόμεν©, ος, ὁ, turbatus, timens.

'Αττυκτὸν, υ, τὸ, infectum: ex α, & τεύχω, fabricor, fio: perf. pass. τέτυγμαι, ξαι, κται.

'Ατυμβόλη©, & ἄτυμβ©, ὁ, & ἡ, carens tumulo vel busto; inexpultus, non humatus, &c. ex α priv. & τύμβ©, ος, ὁ, bustum sepulchrum.

'Ατυμνάδης, υ, ὁ, Atumnades, nomen propr.

"Ατυπος, unde ἄτυπα dicuntur, qui non satis expedite lingua utuntur; tanquam aerem non rectè ferientes, non satis verba exprimentes, conformantesque. Item, qui decenti & justâ membrorum formâ destituti, quasi monstrosi sunt; ut Thesites describitur, Il. β. Indè etiam ἀτύπωθ©, non formatus, non effictus seu expressus; rudis, utrumque à τύπος, υ, ὁ, nota percutiendo impressa; (à Th. θρύπτω, frango, confringo; item figura, forma, &c. unde τυπόω, informo, & τυπωτὸς, informatus, effictus, &c.

'Ατυφόμβη©, ὸ, ὁ, ἡ, liber à tyrannis, seu à tyrannico dominatu; Thuc. ex α priv. & τύφομβ©, tyrannus; unde τυφομβέω, sum tyrannus, regno, impero, &c.

'Ατυφὸ©, ὸ ὴ, ὸν, qui in caseum densatus & conglutinatus non est; Dioscor. de mentha, quæ non finit lac coagulari in caseum ex α priv. & τυφὲς, ὸ, ὁ, caseus; unde τυφόω, coagulo, cogo in caseum, &c.

"Ατυφ©, ος, ὁ ἠ ὸν, minime fastuosus; Plut. item, adverb. ἀτύφως, sine fastu, modestè; quasi sine jactantiæ fumo, ex α pr. & τύφ©, fumus; item jactantia; à Th. τύφω, fut. θύψω, fumum excito. Unde etiam, ἀτυφία, humilitas, absque jactantia; Plut.

'Ατυχέστατ©, infelicissimus, superl. in compar. ἀτυχέστερ©, ab ἀτυχὴς· quod ab

'Ατυχέω, ῶ, ήσε, εἶς, miser sum, non assequor, Th. τύχη. Hinc

'Ατύχημα, ατ©, τὸ, miseria, dat. pl. ἀτυχήμασι.

'Ατυχὴς, ές©, ὁ, ἡ, infœlix; item improvoti.

'Ατύχησις, infortunium, voti frustra; idem quod ἀτύχημα, ejusdemque Th. & comp.

'Ατυχία, ας, ἡ, miseria, infortunium: ab ἀτυχὴς, quod à τύχη, fortuna. Th. τυγχάνω.

'Αὐχῆσαι, ης, ἡ, præs. part. f. g. ab αὐτυχέω.

'Ατυχῶς, adverb. infœliciter, præter votum; Th. idem.

"Ατω, & per pleonasmum τυ, α, ἀάτω, idem quod Th. ἀτάω, lædo, noceo.

"ΑΤ, rursum, retrò, vice versâ, αὖτα & αὖτις, idem.

'Αυ. apud Cretenses pro ἀλ' ut ἀωρὲ, pro ἀλλὰ, &c.

'Αυαίνω, sicco: vide in ἀαλόω.

'Αυαλίος, υ, ὁ, siccus, idem quod αὖ©. Th. αὖω, sicco.

'Αυάλόω, arefactus sum, Ion, a. 1. ind. pass. ἀυαλώθεις, a. 1. part. pass. ab ἀυαίνω, arefacio. Th. αὖω, sive ἀΰω, arefacio.

"Αυδησις, ιος, ἡ, ariditas, tabes plantarum: Est in stirpibus, quod in animalibus γῆρας.

'Αυαντικὸς, undè ἀυαντικὴ νόσ©, morbus exsiccans corpus, ut tabes, & phthicis; ab ἀυαίνω, sicco; unde etiam ἀυασμὸς, exsiccatio; item siccitas, &c.

'Αυάτα, ας, ἁ, Dor. & Æol. pro ἄτη, ης, ἡ, damnum, calamitas.

'Αυχάζομαι, f. άσομαι, p. σμαι, respicio, contemplor.

'Αυχάζω, illustro, illucesco: f. άσω. p. ηυχακα. a. 1. ἠΰχασα. præs. part. αὐχάζομεν, illustro. p. pass. ἠΰχασμαι, Hinc

'Αυχασμα, ατ©, τὸ, splendor. Th. ἀυχὴ, idem.

'Αυχασμὸς, ῦ, ὁ, idem: & ab eod. Th.

'Αυχὴς, dat. plur. ab ἀυχὴ.

'Αυχάσθω, Dor. pro ἀυχάζεω, & hoc Ion. pro ἀυχάζυ, inspice, præs. imperat. pass. verbi ἀυχάζομαι, video. Th. ἀυχὴ.

'Αυχάσται, respicies, Ion. pro ἀυχάζῃ, 2. pers. f. 1. m. ab ἀυχάζομαι, video.

'ΑΤΤΗ', ῆς, ἡ, splendor, lux, radius, diliculum: q. ab αὔω, splendeo.

'Αυχένις, εντ©, & ἀυχὴς; itemque ἀυχενίης, ὸ ἠ ὶν, τὸ, ἰς, perspicuus, dilucidus, splendidus; sed ἀυχένις, est potius, perspicax, qui valet acie oculorum; οια ab eod. Th.

'Αυχῦς©, Augustus, Lat. augens. Σεβαστὸς.

'Αυδάξασθαι, Ion. pro ἀυδήσασθαι, a. 1. infin. m. verbi ἀυδάω, loquor. Th. ἀυδὴ, vox.

'Αυδάσομαι, Dor. pro ἀυδήσομαι, fœm. 1. masc. verbi ἀυδάομαι, loquor. Sic ἀυδάσασι, ασαι, Dor. pro ἀυδήσωσι, 3. 1. parr. act. ab.

'Αυδάω,

'Αυδάω, f. ήσω, p. ήυδηκα, loquor; item alloquor. Ab

'ΑΤΑΗ', ῆς, ἡ, vox, oratio: q. ab αὔω, clamo.

'Αυδήεις, εντος, ὁ, loquens, loquax, λάλος; item, ὀνομαστὸς, clarus, celebris, gloriosus, &c. ab eod. Th.

'Αυδήσασκε', pro ἀυδήσασκε, pro ἤυδησκε, voc. ferabatur, a. 1. Ion. per Epenthesin τῦ σκε, ab ἀυδάω.

'Αὐδρία, idem quod ἀνυδρία, aquæ inopia vel penuria; Thuc. & 'Αὔυδρος, ὁ ἡ ἤ, idem quod ἄνυδρος, ὁ ἡ ἤ, carens aqua, aquarum penuria laborans, &c. ex α priv. & ὕδωρ, τὸ; aqua.

Αὗλυ, acc. sing. f. g. ab αὖος, ον, siccus. Th. αὔω, sicco.

Αὖθ', pro αὖθι vel αὖθις, rursus, & pro ὕπατα, de nde, ab αὖ, idem. Atticè scribitur per Θ, Ionicè verò per τ.

Αὐθάδεια, & Αὐθαδία, ας, ἡ, arrogantia, morositas, amor sui, pertinacia Ab

Αὐθάδης, ἐς, ὁ, ἡ, q. d ἤωυτῦ ἁδὺς, sibi placens, qui seipsum admiratur, superbus, contumax: ex ἀυτὸς, ipse, & ἁδὺς, placeo: τ, mutato in Θ, ob sequentem aspiratam.

Αὐθαδιάζω, contumacem reddo; & ἀυθαδιάζομαι, pertinaciter resisto; five, ἀυτοβαδιάζομαι, ὑπερφαδόμαι, depon. absol. pertinaci superbia actor; Plato. Item ἀυθάδημα, ατος, τὸ, procacitas, contumacia, protervia; & ἀυθαδῶς, adverb. contumaciter, pertinaciter, &c. omnia ab ἀυθάδης.

Αὐθαδίζομαι, ιῦμαι, ὁ, contumaci ore & temerario: ex ἀυθάδης, contumax, & ζόμαι, τος, τό.

Αὐθαιμος, & ἀυθαίμων, qui est ejusdem sanguinis: τὰ ἀυτὰ αἵματος ἔν; undè αὐθαιμοι, fratres; Hesychio: ex Epigr. ex αὖτος & αἷμα.

Αὐθαιρέω, ῶ, ὁ, ἡ, voluntarius: ex ἀυτὸς, & αἱρετὸς, quod ab αἱρέομαι, seu αἱρέω, eligo. Hinc

Αὐθαιρέτως, sponte, ultrò.

Αὐθέκης, ους, ὁ, ἡ, justus, severus. Th. ἴκνεομαι.

Αὐθεντέω, ῶ autoritatem usurpo in aliquem, cum genit. autorem me præbeo: f. ήσω, p. ἠυθέντηκα. Ab

'ΑΤΟΘΕΝΤΗΣ, ου, ὁ, qui suâ manu se perimit: q. ἀυτοφόντης, idem quod ἀυτοφόνος, quia suâ manu cædem infert: autor cædis, & autor quilibet: ex ἀυτὸς, ipse, & ἕντης, τὰ, arma: item dominus, ab ἀυτὸς & ἴσθω, q. ἀυτὸν ἔντος, se mittentis, qui seipsum mittit ad negotia, qui liberâ est potestate. Hinc

Αὐθεντία, ας, ἡ, potestas, authoritas; ab ἀυθέντης, author, qui est propriæ potestatis, &c.

Αὐθεντικὸς, ἡ, authenticus: & ἀυθεντικῶς, cum autoritate, adv.

Αὐθημερον, adv. eo ipso die. Ab

Αὐθήμερος, ος, ὁ, ἡ, eodem die factus, qui est ejusdem diei Th. ἡμέρα.

Αὖθι, per Syncop. ab ἀυτόθι, illi, illic, ibi, hîc; item hùc: & interdum pro ἔπειτα, deinde.

Αὐθιγενὴς, ὁ, ἡ, indigena, in aliquo loco natus. Th. γίνομαι, nascor.

Αὐτόμενος, ἐος, ὁ ἡ, ἡ, indigena, nativus; Philo de mundo, ἀυτόμβλητος πόταμος. Th. μάω, maneo.

Αὖτις, Ion. αὖτ ις, & αὖθι, tum αὖτι, rursus, pro αὖ.

Αὐτάδελφος, ου, ὁ, ἡ, consanguineus, frater; ex αὖτος, & ἄμα, ατος, τὸ; sanguis.

Αὐτομολογέομαι, ήσομαι; ultro profiteor, mea sponte significo; ex ἀυτὸς, ipse, & ὁμολογέομαι, confiteor.

Αὐθύπαρκτος, per sese subsistens, ἀυθυπόστατον; ex ἀυτὸς, ipse, & ὑπάρχω, sum, subsisto.

Αὐθυπόστατος, unde ἀυθυπόστατον ῥῆμα; verbum quod per se est subjunctivi modi; unde etiam, ἀυθυποτάκτως, tanquam ἀυθυπόστατον; ex ἀυτὸς, ipse, & ὑποτάσσω, subjicio.

Αὐθωρεὶ, adv. eâdem horâ; eodem momento, ex ἀυτὸς, ipse, idem; & ὥρα, hora.

Αὐΐαχος, ου, ὁ, ἡ, clamosus, vel clamans ut canes latrantes: αὖ, αὖ, & ἰάχω, clamo.

Αὐλαία, ας, ἡ, aulæum, cortina: ab ἀυλὴ, ubi ejus usus.

Αὐλακηράτης, sulcorum efficiens: qui sulcos facit, seu efficit; ex αὖλαξ, ακος, ὁ, sulcus, & ἐράσσω, operarius; ab ἔργον, τὸ, opus.

Αὐλὰν, pro ἀυλῶν. Dor. gen. pl. ab ἀυλὲς, tibia.

'ΑΤΑΑΞ, ακος, ὁ, sulcus, acc. sing. αὖλακ' pro αὖλακα. Hinc αὐλακίζω, sulco.

Αὐλεία, ας, ἡ, aulæ janua. Th. ἀυλὴ, aula.

Αὔλειον, ου, τὸ, & αὐλεῖον, ου, ὁ, ἡ, vestibulum, atrium; item αὐλειος, ου, ὁ ἡ ἤ; ut αὔλειος θύρα, janua vestibularis, & atrialis; seu janua vestibuli & atrii, &c. ex αὐλέτης, ου, ὁ, villicus; omnia ab eodem Th.

Αὐλέω, tibiâ cano: f. ήσω. p. ἠυλημα, Th. ἀυλὲς, ὲς, ὁ, tibia.

Αὔλημα, τὸ, carmen ad tibiarum sonum; Poll. Αὔλησις, ipsa tibiæ inflandi actio; Aristot. Αὐλητὴς, ὁ, theca tibiarum; Αὐλητήριον, q.d. tibicinula; & Αὐλητικῶς, more tibicinum; omnia ab eodem. Th.

Αὐλικὸς, ἡ, ὁ, aulicus, qui est ex principis aulâ. Th. ἀυλὴ.

'ΑΤΑΗ, ῆς, ἡ, Aula, domus regia, locus subdialis, atrium, ſtabulum. Hinc Angl. Hall.

Αὐλησειῶν, Dor. pro ἀυλήσων, tibiâ ludens, 3. pl. f. verbi ἀυλέω.

Αὔλησον, a. 1. imperat. act. ab ἀυλέω.

Αὐλητὴς, ἡ, ὁ, tibicen: ut & ἀυλιστὴρ, ῆρος, ὁ, idem. & in f. gen. ἀυλητὲος, ἰδος, & ἀυλήτης, ιδος, ἡ. Th. ἀυλὲς, tibia.

Αὐλητικὲς, ἡ, tibiarum peritus. Th. ἀυλὲς.

Αὐλίδος, gen. ſing. ab Αὐλὶς, ἡ, regiuncula Bœotiæ.

Αὐλίζομαι, diversor, ſtabulor: imperf. ηὐλιζόμην, ου, το' item perfecto. f. ίσομαι. p. ἤυλισμαι. a. 1. paſſ. ηὐλίσθην. Them. ἀυλὴ, aula, ſtabulum.

Αὐλικὸς, ἡ, ὁ, ſtellularis, tibialis; & in plur. αὐλικὲι, tibicines, citharœdi; ab αὐλὸς, tibia.

Αὖλιν, acc. ſing. ab

Αὐλὶς, ιδος, ἡ, caſtra, tentorium. Them. ἀυλὴ, aula. Eſt &

Αὐλὶς, ἰδος, ἡ, regiuncula Bœotiæ.

Αὔλιον, ου, τὸ, ſtabulum. Th. ἀυλὴ.

Αὐλίων, ωνος, ὁ, qui ad αὔλιον ducit animalia; Veſper. Th. idem: ab ἀυλίζομαι, etiam, eſt αὔλισμος, pernoctatio; Heſych.

Αὐλίσκοιν, dat. pl. Ion. ab

Αὐλίσκος, ου, ὁ, parva tibia: à ſeq.

'ΑΤΑΟΣ, ου, ὁ, tibia fiſtula: item piſcis, qui onax, ſive dactylus dicitur: q. ab αὔω, vel ἄω, flo. Hinc ἀυλέω, ἀυλητὴρ, &c.

Αὐλοποιέω, fiſtulas compingo, ſeu facio; ex ἀυλὸς, tibia, & ποιέω, ου, ὁ, qui aliquid ponit, vel componit; &c. Th. τίθημι; pono: ſic ἀυλοποιὸς, ου, ὁ, ibicen, & qui facit tibias; tibiarum artifex; ex ἀυλὸς, & ποιέω; item ἀυλοποιϊκὴ, tibiæ modulatio; ex ἀυλὸς, & μοῦσικὴ, quod vide.

'Αυλοφαντὴς, ὁ ἡ, ἡ, aulæ conveniens; ex ἀυλὴ, & φαντὸς.

'Αὐλὼν, i. e. ἀσωμάτος, materiæ expers; non materiatus: ex α priv. & ὕλη, ης, ἡ, materia.

Αὐλωδὸς, ου, cantor auletes, tibicem: unde ἀυλῳδία, tibiæ cantus, tibiarum ſonus; & αὐλωδικὸς, tibialis: omnia ex ἀυλὸς, tibia; & ᾠδὴ, cantus. A figura etiam τῦ ἀυλὸς, tibiæ; arcta ſcil. & oblonga, dicitur ἀυλὼν, ῶνος, ὁ, vallis convallis; undè ἀυλανίσκος, parva vallis, & ἀυλωνίζω, in vallo dego: ab ἀυλὸς, i item, eſt ἀυλωτὸς, tibiatus, inſtructus fiſtulis, &c.

Αὐλώπιδι, dat ſing. ab

Αὐλῶπις, ιδος, ἡ, galea: ab ἀυλωπὸς, fiſtulæ inſtar: ex ἀυλὸς, tibia, vel quicquid oblongum eſt, & ὤψ, oculus quod ab ὄπτομαι, video.

Αὐξάνω, augeo, creſco: f. ἀυξήσω. p. ἤυξηκα. a. 2. ἤυξαγον, perf. paſſ. ἤυξημαι. a. 1. paſſ. ἠυξήθην. a. 1. paſſ. ſub. ἀυξηθῶ, ῆς, ῆ, a. 1. inf. paſſ. ἀυξηθῆναι. Th. ἀέξω, augeo.

Αὔξει, adjuva, præſ. imperat. act αὔξει, 3. ſing. præſ. ab αὔξω, augeo: αὐξεῖ, augetur, 3. ſing. præſ. paſſ. ab αὔξομαι, ab eodem Them.

Αὐξηθεὶς, a. 1. part. paſſ. vide in ἀυξήσας.

Αὐξήσας, a. 1. inf. act. ἀυξηθῶ, ῆς, ῆ, a. 1. ſub. paſſ. ἀυξηθέντα, acc. ſing. aor. 1, part. paſſ. ab ἀυξήθην. Them. ἀέξω.

Αὐξήσεις, εως, ἡ, incrementum: in dat. pl. ἀυξήσεσι. ab ἀυξάνω, augeo. Th. ἀέξω.

Αὔξηται, crevit, Ion. pro ἤυξηται, 3. ſing. perf. paſſ. ab ἀυξάνω, creſco.

Αὐξητὴς, ὁ, ἡ, qui augetur; item augens: ab eod. them.

Αὔξις, & αὐξη, ἡ, auctus, incrementum augmentum: item αὔξιμος, ad auctum & incrementum accommodatus; unumque ab ἀυξάνω, augeo, &c.

Αὐξόμενος, creſcens, præſ. part. maſc. ab

Αὔξω, f. ἀυξήσω, p. ἤυξηκα, augeo, amplifico, cumulo: idem quod them. ἀέξω.

Αὐόν, ου, ἡ, clamor: item ſiccitas: ab αὔω, clamo, vel ſicco.

Αὖος, ου, ὁ, aridus: ab αὔω, ſicco.

Αὐστηρὸς, ſiccior, comparativ. ab αὖος.

Αὐότης, ητος, ἡ, ſiccitas, ariditas: ab ἀυὸς, ſiccus.

Αὔπνος, ου, ὁ, ἡ, inſomnis: q. ἄνευ ὕπνου, ex α & ὕπνος, ſomnus.

'ΑΤΡΑ, vel αὔρα, ας, ἡ, ventus levior, aura: dat. plur. ἀυρῆσιν. Hinc ἀπαυράω, eripio, aufero: ἐπαυρίσκω, ἐπαυρέομαι, ἐπαύρομαι, fruor.

Αὐρίζω, ex procraſtinare, in craſtinum diem differre; item algere; Etym. à ſequente ἀυρίον.

'ΑΤΡΙΟΝ, cras, craſtino die, adverb. q. ab ἄυω, lucco. Eſt lux ſequentis diei.

'Αύσαι, a. 1. in fin. act. verbi ἄυω, clamo.

'Αὔσαι, a. 1. Ion. verbi ἀΰω, per Dialyſin pro ἄυω, clamo. Sic ἄϋσαι, pro ἤυσαι, 3. pl. a. 1.

Αὐσηρὸς, ἡς, ſicca, ſqualida: idem quod ἀλμυρὸς, ἡς, ἡ. Th. ἄυω, ſicco.

Αὐσηρὸς, ſiccus, aridus; item ſqualidus, ſqualeus: idem quod ἄνυδρος, & à Th. ἄυω; ſicco, arefacio.

'ΑΤΣΤΗΡΟΣ, ἔ. ὁ, auſterus, ſeverus; in f. g. ὰ, in n. gen. ὸν. q. ab ἄυω, exſicco.

Αὐστηρὸς, auſterè, severè; item tenuiter; Plut. item αὐσηρότης, ητος, ἡ, auſteritas; item, ſeveritas. &c. utrumque ab αὐσηρὸς, auſterus, & ab eodem Th. ἄυω, ſicco; nam auſtera ſolent linguam arefacere, & exſiccare, &c.

Αὖτ' pro ἄυτε, rurſus.

'Αὐτὰ, ᾶς, ἁ, Dor. pro ἀυτὴ, ῆς, ἡ, pugna, quod vide. At Αὐτὰ, tila ipia, pro ἰαυτὰ.

Αὐτάγγελος, ου, ὁ, qui ſibi nuntius: ex ἀυτὸς, & ἄγγελλω.

Αὐτάγγελος, nuntius qui rei interfuit, qui non alio utitur nuntio, &c. ejuſd. Th. & comp.

Αὐτάγρετος, vel ἀυτάγρετος, ου, ſuſtipſius admirator: ſeipſum ἀγάμενος, id eſt, miratus.

Αὐτάγρετος, ου, ὁ, ἡ, à ſeipſo collectus, ſumptus & electus: ἀυτάγρετα, τὰ, ultrò oblata: ἀυθαίρετος, ſponte collectus. Ex ἀυτὸς & ἀγείρω, congrego.

Αὐτάδελφος, ου, ὁ, frater germanus; frater ex utroque parente, &c. ex ἀυτὸς, & ἀδελφὸς.

Αὖται, pl. num. fœm. gen. ab ἕαυτὸς, ἄυτη, τοῦτο.

Αὐτὰν, Dor. pro ἰωτὴν, ipſam.

Αὐτανδρος, ut navis capta ἀυτανδρεὶ; i. e. cum ipſis hominibus; ſic ἀυτανδρεὶ & ἀυτανυδρεὶ, inquit Heſychius; σὺν αὐτοῖς ἀνδράσιν; una cum ipſis viris: ſic ἀυτάνδρας τὰς γυναῖκας, cum viris uxores, &c.

'ΑΤΤΑΡ, ſed, dein, autem, cæterùm: hinc Angl. after manâſſe videatur: q. ἄυτε, ἄρ.

Αὐταρκία, ας, ἡ, ſufficientia, contentatio. Ab

Αὐτάρκης, ἐς, ὁ, ἡ, contentus, ſibi ſufficiens: ἀυτάρκεως, ſatis. Omnia ex ἀυτὸς, ipſe, & ἀρκέω, ſufficio.

Αὐτᾶς, Dor. pro ἀυτὰς.

Αὐτάων, Dor. pro, ἀυτὰν, gen. pl. ab ἀυτὸς, ipſe.

Αὖτε, adv. rurſus, iterum, porro. Th. ἄυ, rurſum.

Αὐτὴν, ἧς, Ion. pro ἰωὴν, ῆς, ipſa: ab ἀυτὸς.

Αὐτηξήσιος, ου, ὁ ἡ, qui ſui juris, vel ſuæ eſt poteſtatis: ex ἀυτὸς, & ἕξις, poteſtas, quod ab ἔχειν, licet. Hinc

Αὐτεξουσιότης, ητος, ἡ, libera poteſtas.

Αὐτεπάγγελος, ου, ὁ, ipſe indicans, ſponte poliicens, non rogatus: ex ἀυτὸς, & ἐπαγγέλλω, annuntio. Them. ἀγγέλλω.

'Αὔτευε, Dor. pro ἤυτευον, relonabant, 3. pl. impeiſ. act. ab

'Αυτέω, clamo: ſœm. ἤσω. p. ἠύτηκα' ab ἄυω, idem.

Αὐτέων, Ion. pro ἀυτῶν, inf. g. pl. num. ab ἀυτὸς.

Αὐτὴρ, pro ἀυτὴ, ipſa: Attic. ab ἀυτὸς.

Αὐτίκα, ſtatim, actutum, adv. ab ἀυτὸς ὁ αὐτίκα, præſens, momentaneus, ſubitus: τὸ αὐτίκα, in præſentia: αὐτίκα νυκτὸς, ſtatim nocte, i. e. quum advesperaſcere: ἐς αὐτίκα; quàm celerrimè: ἀυτίκα δὴ, & αὐτίκα χάτοι, princi io, vel jamprimùm: αὐτίκα μάλα, & δὴ μάλα, quamprimùm, conſeſtim, brevi admodum, propediem.

Αὖτις, Dor. pro ἀυθις, adv. rurſum, pòſt, deinceps. Th. ἄυ, rurſus.

Αὐτίστης δίκης, pro ἀυτοδίκης; Gal. apud Hippocr. vinum hornum, ſeu ejuſdem anni, &c. (ſed à Poll. exp. ὁ σπουδαῖος οἶνος; vinum vernaculum) ab ἀυτὸς, ὁ, ἡ, ἡ; qui unius & ejuſdem eſt anni; in vel ex eodem anno, &c. Vide ἀυτοῦσιεί.

'ΑΤΤΜΗ, ῆς, ἡ, halitus, ſpiritus, vapor: q. ab ἄυω, ſpiro.

'Αὔτμιλῶ, ἐῖς, ὁ, idem.

Αὐτο, τὸ, i. ſum, abſque ν Attic. εἰς τὸ αὐτὸ, in unum, in idem, pariter: κατὰ τὸ αὐτὸ, ſimul: ἐπὶ τὸ αὐτὸ, in eundem, vel in unum locum: ἀυτὸ μόνον, duntaxat: ἡ αὐτὸ τὸ δὴ τῶτο, id ipſum eſt, ſicque res habet.

Αὐτοβοᾶν, teſtari de ſeipſo, ſuâ voce ſeipſum prædicare. Th. βοάω.

Αὐτοβοεὶ, ſtatim ἐν μιᾷς βοῆς, adv.

Αὐτόγε, Dor pro ἀυτὸν, hic profecto, ad eundem locum.

Αὐτογάνβλος, & Αὐτογλῶς, Αὐτογλῶττος, & 'Αυτόγνως, ipſe per ſe genitus, à ſeipſa ortum habens, ingenitus; i. e. æternus. Th. γείνομαι.

Αὐτογνάμων, q. d. qui ſuæ eſt ſententiæ; i. e. qui ſuam duntaxat ſequitur ſententiam; à Bud. exponitur, qui ex ſui animi ſententia judicat; judicator, vel ex ſua conſcientia; ex Ariſtot. Polit. 2. unde ἀυτογνωμοσύνη, ης, ἡ, animi mei ſententia facio, vel judico, &c. ex ἀυτὸς, & γνωμὴ; V.

Αὐτογράφον, ου, τὸ, manu propria ſcriptum. Th. γράφω.

Αὐτόγυιον, ου, τὸ, pars aratri quod dentale vocatur; lignum ſcil. cui vomer includitur. Ex ἀυτὸς & γύα, ſeu γῦα arvum.

'Αὐτοδιάκονος, ſuapſius intervientes. Et

Αὐτοδιακονία, ſuapſius famulitium: ex ἀυτὸς & διάκονος, quod à διὰ & κονέω, teſtino.

'Αυτοδίδακτος, ου, ὁ ἡ, à ſeipſo doctus, ſuâpte naturâ aliquid faciens. Th. δίδασκω.

Αὐτοῖσι, adverb. τῷ αὐτῷ ἔτει, eodem anno.

Αὐτόθι, vel αὐτόθεν, adverb. ex hoc ipſo loco, vel tempore: hinc, indè, illico: ὁι αὐτόθεν, illic habitantes: q. ἐξ αὐτοῦ τόπου, ἡ χρόνου.

Αὐτόθι, ibi, illic, adv. ab ἀυτὸς.

Αὐτοῖο, gen. Ion. pro ἀυτῦ, ab ἀυτὸς.

Αὐτοκασίγνητος, ου, ὁ, frater germanus; i. e. ex utroque parente. Et αὐτοκασιγνήτη, ης, ἡ, ſoror germana. Ab ἀυτὸς, κάσις, & γνητὸς pro γίγνομαι, quod à γίνομαι.

Αὐτοκατάκριτος, ου, ὁ ἡ, ſuopte judicio condemnatus: ex ἀυτὸς & κατακρίνω, condemno. Th. κρίνω.

Αὐτοκλήθων, ωνος, ὁ ἡ, injuſſus, ſuâ ſponte. Et

'Αὐτοκλῆς, ῆος, ὁ, ἡ, qui ſponte ſuâ quid facit: ex ἀυτὸς, & κλέω, ſeu κλέομαι, jubeo.

Αὐτοκράσης, ipſe per ſe mixtus, & temperatus. pro quo dicitur & αὐτόκρας. Th. κεράννυμι.

Αὐτοκρατορικὸς, ὴ, imperialis, Et

Αὐτοκράτωρ, ορος, ὁ, imperator, qui ſui juris eſt, legatus: acc. pl. αὐτοκράτορας. Ex ἀυτὸς, & κράτος, imperium obtinco. Th. κράτος.

Αὐτόκλειστος, adv. ad verbum, de verbo ad verbum.

'ΑΤΤΟΜΑΤΟΣ, η, ον, ſpontaneus, ultroneus: ex ἀυτὸς & μάω, deſidero, vel μάτην, facilè, quod ipſum à ſe temerè ſine conſilio venit. Hinc αὐτομάτη, ſc. ἄμπελος, ſpontaneum arvum, h. e. ager inaratus ferebat fruges: αὐτόματοι, ſponte venientes: αὐτόματα, quæ per ſe moventur, ut horologia: αὐτομάτως, ſponte.

Αὐτοματοποιοὶ, automatorum; i. e. eorum operum quæ ſe movere videntur, artifices, &c. ex ἀυτόματος, & ἔργον; Vide.

Αὐτομέδων, Au omedon, nom. propr.

Αὐτομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, qui vel quæ mores matris refert.

'Αυτομολία, fœm. ἤσω. p. ηκα, transfugio. Hinc

Αὐτόμολος, ου, ὁ, ἡ, tranſfuga; ex ἀυτὸς, & μολέω, vado.

Αὐτόνη, ης, ἡ, propr. nomen mulieris, filia Cadmi: quæ ſcil. ipſa intelligit: à νέος, νέα.

Αὐτονόμιμος, ου, ὁ ἡ, meo jure vivo: αὐτονομία, in libertatem aſſertus. Ab

Αὐτόνομος, ου, ὁ, qui ſui juris eſt, qui nullius imperio ſubeſt: ex ἀυτὸς, & νόμος, lex. Th. νέμω.

Αὐτόπτης, per ſe fidem faciens ſine argumentis: αὐτόπτον, per ſe credibile, per ſe notum. Ex ἀυτὸς & πτος, quod à πέσθω.

Αὐτόπτης, ου, ὁ, spectator, testis oculatus, qui ipse vidit: ἀυτὸς & ὀπτάνω, video. Th. ὀπτήμων, idem.

Αὐτόῤῥυτος, ος, ὁ ὴ, sponte fluens: ex ἀυτὸς & ῥέω, fluo.

ΑΥΤΟΣ, ή, ὁ, ipse, a, um, modò demonstrativum, modò relativum: præpositivo articulo idem, interdum παρέλκει· q. ab ΣΤΕ. Hinc ἀυτόθι, ἀυλίκη, ἑαυτὸς, ἡμαυτῦ, σαυτῦ· ἐξαυτῆς, statim: φίλαυτος, & φιλαυτία.

Αὐτοστασία, ας, ἡ, pugna stataria, statio in proprio loco: ex ἀυτὸς & στάσις, stabilis, ab ἵστημι, sto.

Αὐτόσχολος, ος, ὁ, qui ipse sibi navis est: ex ἀυτὸς & σχέλος, apto.

Αὐτοσχεδιάζω, fœm. άσω, ex tempore facio & tumultuarie, temere seu inconsulte ago.

Αὐτοσχεδὶη μῖξις, cominùs miscere. Ab

Αὐτοσχέδιος, ὁ, ἡ, ex tempore factus, rudis, tumultuarius: quod ab

Αὐτοσχεδὸν, seu -δὲ vel -δίλω, prope, cominus: quod ex ἀυτὸς & σχεδὸν, propè.

Αὐτοτελὴς, ipsissimus: ab ἀυτὸς.

Αὐτοτελὴς, ἴος, ὁ ἡ ὸν, perficiens, & perfectus, absolutus, sufficiens; item qui suis sumptibus aliquid facit, vivit, qui suis utitur vectigalibus: ex ἀυτὸς & τέλος, finis, & sumptus, & vectigal.

Αὐτῦ, ibi, per Syncop. pro ἀυτόθι.

Αὐτῦ, ἀυτοῦ, ἀυτὸν, pro ἑαυτῦ, ἑαυτοῦ, ἑαυτὸν.

Αὐτουργέω, f. ήσω, per me facio. Et

Αὐτουργὸς, ὸυ, ὁ, qui per se operatur; item operarius: ab ἀυτὸς & ἔργον.

Αὐτόφλοιος, ος, ὁ ὴ, una cum cortice: q. σὺν ἀυτῷ τῷ φλοιῷ.

Αὐτοφυὴς, ἴος, ὁ, ἡ, suâ sponte enatus: ut &

Αὐτόφυτος, ος, ὁ ὴ, idem: ex ἀυτὸς & φύω, gigno.

Αὐτοφωνὶ, propria voce utens; unde ἀυτόφωνοι χρησμοὶ; dicebantur oracula, quæ reddebantur non per sacerdotem, sed ab ipso Deo. Th. φατὶ.

Αὐτοφωρον, ου, ipsum furtum, flagrans facinus; item ipsum factum: ex ἀυτὸς & φὼρ, φωρὸς, ὁ, fur: ἐπαυτοφώρῳ pro ἐπ' αὐτοφώρῳ, in ipso facto.

Αὐτόχειρ, ρος, ὁ, ἡ, qui aliquid suâ manu facit: vel se manu suâ interficit: & hinc

Αὐτοχειρὶ, Αὐτοχειρία, manu propriâ: ex ἀυτὸς & χεὶρ.

Αὐτόχθων, ονος, ὁ, ἡ, indigena, vernaculus: ἀυτόχθονες ἄνδρες. Et

Αὐτόχθονες ἔθνεα, gentes indigenæ, quæ in aliqua regione sunt natæ: ex ἀυτὸς & & χθὼν, terra.

Αὐτοχθονεὶ, reipsâ, reverà, planè adv. ex ἀυτὸ & χθὼμα.

Αὐτόχυτος, ος, ὁ, sponte susus: ex ἀυτὸς & χέω, fundo.

Αὐτοχώανον, veluti suâ sponte susus, ingens: ex ἀυτὸς & χώων, fornax susoria, quod ex χέω, fundo.

Αὐτοψεὶ, adv. ipso aspectu. Et

Αὐτοψία, ας, ἡ, proprius aspectus, oculata fides: ex ἀυτὸς & ὄψις, quod ab ὄπωμαι.

Αὔτῳ, dat. sing. ab ἀυτὸς ipse: & in dual. ἀυτὼ, ipse: sed ἀυτῶ, gen. Dor. pro ἀυτοῦ vel ἀυτόθι, illic.

Αὔτως, pro ἑαυτῶς, sibilpsi.

Αὕτως, adv. fruſtrà, item similiter, pro ὡσαύτως. Th. ἀυτὸς.

Αὐφίνα, Æol pro ἀυχένα. Et

Αὐχὶν pro ἀυχένα, acc. sing. ab ἀυχὴν, cervix. Hinc

Αὐχενικὸς, ὴ, ὸν, ὁ, ἡ, cervicalis.

ΑΥΧΕΩ, glorior: f. ήσω. p. ἤυχημαι. q. ab ἀυχὼ. Est enim elatâ cervice me jacto. Hinc.

Αὐχὴ, ης, ἡ, quod à Poët. καύχη, seu καύχα, ας, ἡ, Dor. jactantia, gloriatio: hoc pro καύχησις, idem. Th. καυχάομαι, glorior.

ΑΥΧΗ'Ν, ῆνος, ὁ, cervix, locus anguſtus: acc. sing. ἀυχένα. Indè ἀυχενικὸς, ad cervicem pertinens.

Αὐχμηρὸς, ά, όν, obscurus, squalidus. Ab

ΑΥΧΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, siccitas ex vehementi æstu, squalor: quasi ab ἄυω, sicco, Epenthesi literæ χ.

ΑΥΩ, sicco, arefacio, accendo: In quâ significatione etiam cum aspero, ἅυω. Item clamo, splendeo, flo. Ab ἄω, spiro.

Ἀόω, per dialysin, idem quod Αὔω; Il. β.

Ἀφ' pro ἀπὸ, ab.

Ἀφαγνίζω, idem quod ἁγνίζω purifico; expio, consecro; unde ἀφαγνισμὸς, ου, ὁ, purificatio, expiatio, consecratio; item sanctimonia; idem quod ἁγνισμὸς. Th. ἁγνὸς, castus, purus.

Ἀφαδὴς, & ἀφαδὲς, ῆ, ὁ, inimicus, hostis, ingratus, qui non placet; ἀ'δην γὰρ τὸ ἀρίσκειν, & dicitur etiam ἀφιδὴς. Hesychio; unde Ἀφαδία, Hesychio authore, est ἡ πολεμικὴ ναῦς; dicta, διὰ τὸ ἀφαυδᾶν, à displicendo. Th. Ἄδω, vel ἀνδάνω, placeo.

Ἀφαιμάσσω, f. ξω, sanguinem elicio, sanguinem detracto; ut ἀφαιμάξαι τὸ ζῶον; indè ἀφαίμαξις, sanguinis detractio, in Hippiatria: ex ἀπὸ & αἱμάσσω, cruento, sanguine inficio. Th. αἷμα, sanguis.

Ἀφαίρεμα, ατος, τὸ, ablatio, separatio, detractio; Exod. 35. & ἀφαιρεματικῶς; per detractionem, & oblationem Mathematicam; Aristot. ejusdem Th. & comp. cum sequente ἀφαίρεσις; unde etiam ἀφαιρετὸς, exemptilis, extricabilis, separabilis, &c. ut cortex arboris, &c. Item ἀφαιρεματικὸς & ἀφαιρεματικῶς; q. d. ablativus: apud Philologophos, pro abstracto; q. d. abstractorius: vide Bud. comm. dicitur etiam, denique, ut verbum ἀφαιρεθλὸν, pro ἀφαιρεῖν; omnia ejusdem Th. & comp.

Ἀφαίρεσις, εως, ἡ, exemptio, ablatio. Et

Ἀφαιρετὸς, ἐντὸς, a. 1. parr. pass. ἀφαιρεθῆναι, 3. sing. ind. pass. ἀφαιρεθήσομαι, f. 1. ind. pass. ab

Ἀφαιρῶ, ῶ, aufero, adimo: f. ήσω. p. ἀφῄρηκα. a. 1. ἀφῆρησα. a. 2. ἀφεῖλον, præs. pass. ἀφαιροῦμαι, ῦμαι, auferor. p. pass. ἀφῄρημαι. a. 1. pass. ἀφῃρέθην. f. 1. pass. ἀφαιρεθήσομαι. a. 2. m. ἀφειλόμην, ω, εσο. a. 2. sub. m. ἀφέλωμαι, ῇ, ηται, a. 2. inf. m. ἀφελέσθαι. Ex ἀπὸ & αἱρέω, capio.

Ἀφαιρησόμενος, f. 1. inf. m. præcedentis ἀφαιρέω.

Ἄφαιστος, ου, vel ου, ὁ, Dor. pro Ἥφαιστος, ου, ὁ, Vulcanus.

Ἀφάκη, ης, ἡ, species leguminis; item oppidum Libyæ.

Ἀφάλλομαι, desilio; ex uno loco in alium salio; item resilio; Aristoph. unde ἄφαμπτε, resultatio; Aristot. & ἀφάλτο, resiliens; Hesych. ex ἀπὸ, & ἅλλομαι, salio, falco.

Ἄφαλος, ος, ὁ, ἡ, sine cono, aut cristâ: ex α & φάλος, splendidus, conus galeæ.

Ἀφαμαρτάνω, aberro, privor: ex ἀπὸ & ἁμαρτάνω, pecco: f. ήσω. p. ἡμάρτηκα. a. 2. ἥμαρτον.

Ἀφάμαρτε, aberravit, a. 2. act. Ion. pro ἀφήμαρτε.

Ἀφαμαρτίνος, ίου, ὁ, ἡ, errans in verbis, futilis: ex ἀφαμαρτάνω, erro, & ἔπος, ους, τὸ, verbum. Th. ἔπω, dico.

Ἀφανδάνω, displiceo: ex ἀπὸ, & ἀνδάνω, placeo.

Ἀφάνεια, ας, ἡ, obscuritas, incertitudo. Et

Ἀφανὴς, ὁ ἡ ὸν, τὸ ἀφανὲς, ους, obscurus, non manifestus, incertus: unde ἀφανῶς, adv. ex α & φαίνω, ostendo.

Ἀφάνη, idem quod ἀφάνεια, obscuritas, &c. Th. idem.

Ἀφανίζω, ab aspectu removeo, tollo, aufero, aboleo, obscuro, depravo: f. ίσω. p. ἠφάνικα. præt. pass. ἀφανίζομαι evanesco. p. pass. ἠφάνισμαι, a. 1. pass. ἠφανίσθην· ἀφανισθήσομαι, f. 1. ind. pass. Ex α & φαίνω, ostendo.

Ἀφανισμὸς, ὸυ, ὁ, evanescentia, interitus: ἀφάνισις, ἡ, abolitio: ab ἀφανίζω. Th. φαίνω.

Ἀφανιστὴς, οῦ, ὁ, destructor, depopulator; exterminator, &c. Item ἀφανιστὴς, ου, ὁ, disperdendus, tollendus è medio; & ἀφανιστικὸς, deletilis; Var. abolens, obscurans; Nazianz. ἀφανιστικὴ δυνάμις; exitiosa potentia: omnia ejusdem Th. & comp

Ἀφαντασίας, ου, ὁ ὴ, qui phantasia & imaginatione comprehendi non potest; Merc. Trism. item, ἀφάντας, visionibus, & imaginationibus carens; Plut. ex ἀφαντασία, qui visiones non concipit, &c. ex α priv. & φαντάζομαι, seu φαντασιόομαι, imaginor, visiones concipio, &c. Th. φαίνω, ostendo.

Ἄφαρ, ος, ὁ ὴ, non conspicuus, non apparens. Et hinc

Ἀφάρατος, & ἄφαατος, obscurè, clanculum: ἀφανὴς, idem. Ex α pr. v. & φαίνω, ostendo.

Ἀφάσσω, suspendo: unde ἀπαμμὸς, suspensus; item applico, admoveo: ab ἀπὸ & ἅπτω, necto.

Ἄφαρ, statim, citò, facilè: q. ab ἀφὴ, id est, ipso tactu: vel ab α, simul, & φάω, dico: hinc ἀφαῖος, celerior.

Ἀφαρεῖ, pro ἄφαρ, Ion.

Ἀφαρῆα, acc. sing. Ion, ab Ἀφαρεὺς, ῆος, Ion. ὁ, Aphareus, nomen propr. viri.

Ἀφαρπάδαι, Poët. pro Ἀφαρέδαι, ῶν, οἱ τ' Ἀφαρῆος παῖδες, filii Apharei.

ΑΦΑ'ΡΚΗ, ης, ἡ, arbor semper virens.

Ἀφάρμακος, non venenatus, non infectus; item ἀφάρμακτος, veneficio non infectus; ex α priv. & φάρμακον, τὸ medicina; item venenum.

Ἀφαυρίζω, vel ἀφαρμόττω; non convenio, dissonus sum; cui opponitur ἁρμόζω; Basil. exponitur & accommodo, apud Luc. ex α priv. & ἁρμόζω; quadro, congruo, convenio; ab ἁρμὸς, apta commissura, coagmentatio, compages; à Th. ἄρω, apto, adapto.

Ἀφαυρόζωμος, jusculum ex tempore, vel citò factum; Eust. ex ἄφαρ, citò; & ζωμὸς, jus esculentum.

Ἀφαυρὸς, ὸ ὴ ὸν; & ἀφαυρὸτος; item, ἀφαυρὸστος; investis; item, inaratus, incultus; ut ἄφαυρος γῆ; apud Suid. ex α priv. & φαῦρος, ου, τὸ; vel φάος; pallium; exterior vestis, &c.

Ἀφαυρόω, idem quod Th. ἀφαυρὸω.

Ἀφαυρπάζω, surripio, abripio; ex ἀπὸ & ἁρπάζω, rapio.

Ἀφαυρτὴρ, ῆρος, ὁ, celerior, compar. ab ἄφαρ citò.

Ἀφασία, ας, ἡ, loquendi impotentia, obmutescentia, stupor: ex α, & φημὶ, seu φάω, dico. Poëtæ dicunt ἀίφασίην, metri gratiâ.

Ἀφάσσω, idem quod ἀφάω; quod vide.

Ἄφαστος, ος, ὁ ἡ, ineffabilis, non dicendus; item inclebris. Et

Ἄφατος, pl. num. non clari: ex α priv. & φατὸς, dicendus, quod à φημὶ, seu φάω, dico.

Ἀφάτως, AFFATIM, abundè, adv. ab ἄφαστος.

Ἀφαυαίνω, arefacio, exsicco, &c. (idem quod ἀφαύω) ex ἀπὸ & αὐαίνω; idem quod Th. ἄυω, sicco, &c.

Ἀφαυρὸς, ΑΦΑΤΡΟ'Σ, ὁ, imbecillis, debilis: in comp. ἀφαυρότερος, superl. ἀφαυρότατος, imbecillimus: q. ex α intens. & φαῦρος, Dor. pro φαῦλος, vilis. Alii à παῦρος, paucus, π in φ mutato, quasi robore paucus.

Ἀφαύω, sicco, uro, inediâ exarefco. Th. ἄυω, sicco.

Ἀφάω, f. άσω, palpo, contrecto, tango; ἀφάσσω, Poët. pro ἀάπτω, ab ἀφὴ, tactus: quod ab ἅπτομαι.

Ἀφεγγὴς, ὸς, ὁ ὴ, cæcus, obscurus, lumine carens ex α priv. & φέγγος, ους, τὸ; splendor, lux, lumen.

Ἀφεδρεών, ῶνος, ὁ, latrina: ex ἀπὸ & ἵδρα, sella. ἀφεδρὸς, ου, menstrua mulierum purgatio. Sunt qui per ἀφεδρῶνα intelligunt rectum intestinum.

Ἄφεικα, dimiseritis. Ion. pro ἀφῆτε, 2. pl. a. 2. sub. act. ab ἀφίημι.

Ἀφειθεὶς, dimissus, a. 1. part. pass. ἀφεθὲω, ῆς, ῆ, relictus sum, a. 1. ind. pass. ἀφεθῆν, 3. sing. a. 1. sub. pass. ἀφειθεῖμεν, a. 1. inf. pass. ἀφειθῆσομαι, & in 3. pl. ἀφεθήσονται, f. 1. pass. ex ἀφίημι, quod ab ἀπὸ & ἵημι, mitto.

Ἀφειδὴς, Ion. pro ἀφειδὼς, adv. non parcè, liberaliter. Ab

Ἀφειδὼς, ὸς, ὁ ὴ ὸν, non parcens, profusus Et

Ἀφειδόσπλαγχνος, securum, acc. sing. a. 1. part. act. ab ἀφείδω, non parco: ex α priv. & φείδομαι, parco.

Ἀφειδία, ας, ἡ, non parcere, crudelitas; q. imparsimonia: ab ἀφειδὴς, non parcens: ex eod. Them.

Ἀφείδλιμος, & in 3. pl. ἀφείδιστον, dimissi sunt, a. 1. ind. pass. verbi ἀφίημι. Th. ἵημι, mitto.

Ἀφεῖλε, abstulit, 3 sing. a. 2. act. ἀφείλετο, 3. sing. a. 2. m. ab ἀφαιρέω, aufero. Th. αἴρω, capio.

Ἀφεῖμαι, dimissus sum, perf. pass. ab ἀφίημι. perf. part. ἀφεῖμένος, Them. ἵημι, mitto.

Ἀφείμην, omisimus: volunt esse 1. pl. a. 2. pro ἀφέμεν, ab ἄφω, verbi ἀφίημι· sed ibi scribendum ἀφεῖμεν, Mallem ergo dici in a. 2. opt. pro ἀφείημεν, ut εἴμην pro εἰημεν, per Syncop. vel ἀφίμεν, Ion. & Poët. dicitur in a. 2. inf. pro ἀφεῖναι. Ex ἀπὸ & ἵημι, mitto.

Ἀφεῖναι, dimisisse, a. 2. inf. act. ab ἀφίημι.

Ἀφείς, ἐντὸς, & in f. g. ἀφέσσα, derelinquens, a. 2. part. act. ab ἀφίημι.

Ἀφεκτέον, abstinendum est: ab ἀπέχομαι, abstineo. Th. ἔχω.

Ἀφεκτὸς, lædo: ab ἀφελεῖν γένε.

Ἀφελλία, ας, ἡ, simplicitas: ab ἀφελὴς.

Ἀφελεῖν, a. 2. inf. ab ἀφαιρέω.

Ἀφιλῶ, 3. sing. f. 2. m. &

Ἀφελέσθαι, a. 2. inf. m. ἀφέλεσθε, aufertis, Ion. pro ἀφελεῖσθε, 2. pl. a. 2. m. ἀφελόμην, ω, εσο, verbi ἀφαιρέω, aufero. Th. αἴρω.

Ἀφέλης, a. 2. sing. sub. act. verbi ἀφαιρέω.

Ἀφελὴς, ὴς, ὁ, ἡ, simplex, tenuis.

Ἀφελκόω, ῶ; exulcero, vulnero; idem quod ἑλκόω; & ἀφέλκωσις, exulceratio; (idem quod ἕλκωσις) item, exemptio corticis, seu libri; Bud. Th. ἕλκος, ους, τὸ, ulcus, vulnus.

Ἀφέλκω & ἀφέλκω; abstraho, retraho, avoco, abduco, &c. ex ἀπὸ & ἑλκύω, idem quod Th. ἕλκω, traho.

Ἀφελόμην, Ion. pro ἀφελόμαν, a. 2. ind. m. ab ἀφαιρέομαι. Vide ἀφαιρέω.

Ἀφελότης, ητος, ἡ, simplicitas, idem quod ἀφέλεια. Th. ἀφελὴς.

Ἀφέλωμαι, ῃ, ηται, a. 2. sub. m. ab ἀφαιρέω, aufero.

Ἀφελὼν, auferens, a. 2. part. act. ab eod. them.

Ἀφελῶς, simpliciter, nudè, adv. ab ἀφελὴς.

Ἄφεμα, τὸ; id ipsum quod demittitur; ab ἀφίεμαι, demittor, absolvor; ex ἀπὸ & ἵημι, mitto.

Ἀφέμεν, derelinquens, dimittens, a. 2. m. vide ἀφίημι. Th. ἵημι, mitto.

ΑΦΕΝΟΣ, ου, ὁ, vel τὸ, & per Syncop. ἄφος, ους, vel εος, τὸ, divitiæ, opes, reditus, propriè unius anni; q. ἀφ' ἑνὸς, ἑνὶ, uno anno collectum.

Ἀφέντι, derelinquenti, dat. sing. a. 2. part. act. ab ἀφείς, verbi ἀφίημι.

Ἀφέξω, εις, ει, abstinebo, f. 1. act. ab ἀπέχω. f. ξω. Th. ἔχω.

Ἀφεπτὸς, conclusus; inclusus velut carcere; Æschyl. ex ἀπὸ & ἕρτομαι, includor; Th. εἴργω, f. ξω; concludo; carcere includo, &c.

Ἀφερμήνευμα, enarro; explico, &c. ex ἀπὸ & ἑρμήνευω, interpretor. Th. ἑρμήνευς, ῆος, ὁ, interpres.

Ἀφέρπω, subrepo, serpendo abeo: serpentis proprium. Th. ἕρπω, serpo.

Ἀφερπύζω, idem; abeo quasi reptando, &c. & Th. idem.

Ἀφερτὸς, non ferendus, non tolerabilis, vel minimè tolerandus, &c. Unde ἀφέρτερος & ἀφέρταλος, comp. & superl. irregulariter ex eo formantur; apud Greg. in Tragœdiis. Unde etiam ἀφέρτεροι, inferiores, & oneri ferendo, impares. Hesych. ex α priv. & φέρτος, tolerabilis. Th. φέρω, fero.

Ἀφέρτω, Dor. pro ἀφέρτω, f. 1. verbi ἀφέρπω.

Ἄφες, ἅτω, sine, remitte; & in pl. ἄφετε, a. 2. imperat. act. ab ἀφίημι, sino.

Ἀφέσιος Ζεὺς; Jupiter qui in Argo colitur; q. d. dimissor, seu liberator; Etym. ab ἀφίεμαι, dimittor, &c.

Ἄφεσις, εως, ἡ, remissio, dimissio: ab ἀφίημι.

Ἀφεσμὸς, οῦ, ὁ; idem quod ἑσμὸς (comp. cum ἀπὸ) examen; i. e. apum congregatio; seu agmen, &c. Th. ἵημι, mitto, &c.

Ἀφεσσάμην, novo & Poëtico more, pro ἀπεσσάμην, a. 2. opt. act. ab ἀφίσσημι pro ἀφίσσημι, discedo.

Ἀφεστάλλω, dimitterem, Poët. pro ἀφιστάλλω, a. 2. opt. act. ab ἀφίσσημι.

Ἀφεστᾶσι, cessant, 3. pl. præs. pro ἑστᾶσι, ab ἵστημι: nam aliquando per s reduplicatur, unde est ἵσταμαι, & opt. ἱσταίμην, &c. Vel ἀφίστᾶσι, pro ἀφεστήκασι, 3. pl. perf. act. Th. ἵστημι, sto.

Ἀφίστατο, per Syncop. pro ἀφεστήκατο, perf. act. 2. pl. ab ἀφίσσημι.

Ἀφεστήκεω, absisto, absum; idem quod & ponitur pro ἀφίστεμαι; ex ἀπὸ & ἵστημι, sto, &c. Vel, ἑστήκεω, idem quæ vide.

Ἀφέστιος; absens; qui à domo abest; extra domum; non domesticus, &c. ex ἀπὸ & ἑστία, ας, ἡ; focus, lar; & interdum pro tota domo, &c.

Ἀφέται, ῶν, αἱ, locus ita dictus, q. d. dimissæ. Sunt qui τὸ ἀφέτερα vertant in altum vela dare. Stephan. Ἀφεταὶ, dicit esse πόλιν τῆ Μαγνησίας.

Ἄφετε, dimittite, 2. pl. a. 2. imperat. verbi ἀφίημι.

Ἀφέτερον, dimittendum est, adv. positivum: ab ἀφίημι.

Ἀφετὸς, ὸν, ὁ ὴ ὸν, dimissus, liber, absolutus; item facer; item oppositus, & rejectaneus: ab ἀφίημι, quod ex ἀπὸ & ἵημι.

Ἀφέτης, omittendus, dimittendus; Ἀφέτης, ητος, ὁ; dimissor, qui dimittit; Ἀφετὴς, ῆρος, ὁ, ἡ, missilis; qui mittere seu dimittere potest; missorius, seu immissorius, &c. Ἀφετηρία, ας, ἡ, (sub. γραμμὴ, aut δίφρος, aut tale aliquid) carceres, unde equi cursu certaturi dimittuntur; item, principium ineundæ viæ aut profectionis; vel, quodlibet principium, &c. Ἀφέτης, ου, ὁ; emissor; item, manumissus, è servitute dimissus; libertus, &c. Ἀφετικὸς, ὴ, ὸν, emissorius, &c. Deniq; ἀφέτωρ, ορος, ὁ; emissor; sic dicebatur

tur Apollo. ab edendis oraculis; teste Cælio Rhod. Omnia ab eodem Th. ἀφίημι; & ejusdem comp. cum præced.

'Αφύλλας; idem quod ἀφύλλους, absq; ullo effugio; & inevitabili lege; ex α priv. & φεύγω.

'Αφεύω, accendo, inflammo; Aristoph. ex ἀπὸ & ἴουρ, uro.

'Αφ-έψω, vel ἑω, f. ἀφεψήσω, decoquo: indè ἀφέψημα, decoctum, & ἄφεψις, decoctio: ex ἀπὸ & ἕψω, coquo.

'Αφῆκα, Attic. pro ἀφῆκε; perf. act.. &

'Αφίκνεῖ, 3. pl. perf. pass. Attic. pro ἀφίκνηται, ab ἀφίημι, remitto.

'Αφιόμην, pro ἀφικόμην, 3. sing. imperf. act. ab ἀφοράω. Th. ὁράω, video.

'Αφὴ, ἡ; ἡ, commissura, item tactus: à præt. m. ἧφα, verbi ἅπτομαι, tango.

'Αφηβ-ος, ου, ὁ; qui pubertatem excessit; inde, verbum ἀφηβάω; q. d. depubescо, ex pubertate egredior; unde, ἀφηβικὸς, ἐτος, ὁ; vergens ad senectutem, &c. ex ἀπὸ & ἥβη, ης, ἡ; pubes.

'Αφηγέομαι, ἤσομαι, f. ἠσάμην. p. ημαι, duco, impero; partic. ἀφηγούμενος, ducens, dux, princeps; item narro, commemoro: ex ἀπὸ & ἡγέομαι.

'Αφηγήμων & ἀφηγητὴς; dux viæ; ἀφηγηματικὸν, narrativum, &c. ejusdem Th. & comp.

'Αφήγησις, εως, ἡ, memoria; idem quod ἀφήγημα, ατος, τὸ, narratio: à præt. pass. præced. verbi.

'Αφηδυώω, μ. ωῶ; π. υγκα; jucundum reddo; ex ἀπὸ & ἡδυόω; suave reddo; Th. ἡνὺς, ύος, ὁ; suavis, jucundus.

'Αφῆκα, a. 1. ind. act. ἀφίημι, ἧς, ἧ, a. 2. ind. ἀφῆτε, 2. pl. a. 2. sub. act. ab ἀφίημι, remitto.

'Αφῆκε, a. 1. ind. act. ἀφικνέω, pervenio; ex ἀπὸ & ἵκω; f. ξω; venio.

'Αφήλατο, desiit, 3. sing. a. 1. m. ab ἀφάλλομαι. Th. ἅλλομαι, salio.

'Αφηλιξ, ικος, ὁ; adolescens; unde, ἀφηλικία; adolescentia; ætas minor annis 25. ex ἀπὸ & ἡλικία; statura, ætas, juventus.

'Αφήμαρτον, ες, ε, aberravi, a. 2. ind. ab ἁμαρτάνω. Th. ἁμαρτάω, pecco.

'Αφημμένος, η, ὁ, suspensus, pendens: perf. pass. ab ἁφάπτω. p. pass. ἧμμαι. Th. ἅπτω, tango.

'Αφήμενος, η, ὁ; sedens procul ab Hesych. πόῤῥω καθήμενος; sedens seorsum ab, &c. ex ἀπὸ & ἧμαι; sedeo.

'Αφημερεύω; interdiu absum; vel, diem absum; Demosth. ex ἀπὸ & ἡμερεύω; diem transigo; Th. ἡμέρα; dies.

'Αφημος & ἄφημος; qui famâ celebris non est; non nominatus; immemoratus, &c. Item ἄφημος; adv. tacitè, decorè; Thuc. ex α priv. & φημὶς, ὑος, ἡ; idem quod fama, rumor. à Th. φάω, dico.

'Αφημόω vel ἀφλωδίζω; habenas detrecto, vel excutio; vel frænos respuo, vel emordeo; hinc ἀφημιασμὸς, ὦ, ὁ; habenarum excussio, ferocia habenas non admittens; item, contumacia, rebellio, &c. & ἀφλωσιασὴς, ὦ, ὁ; habenarum excussor; ferox, &c. ex ἀπὸ & ἡνία, ας, ἡ; habena; lorum; unde, ἡνιάζω, fræno, &c.

'Αφημίλων, ὤμην, ὦν, ὦντο, ῶντο, auferebam, imperf. ind. m. verbi ἀφαμίσκομαι, ῶμην. Th. ἀίρω, ῶ, capio.

'Αφηρέθλω, a. 1. ind. pass. ab ἀφαιρέω, aufero.

'Αφήτορες, gen. sing. ab

'Αφήτωρ, ορος, ὁ, emissor, jaculator: ab ἀφίημι, emitto. Th. ἵημι.

'Αφητορεία, ἡ; vaticinatio; Hesych. & ἀφητόρευσις; qui Apollinis ἀφήτορες est; ut aphetoriæ apes, &c. Utrumq; ex ἀφήτωρ Apollinis epitheton; videatur supra polt ἀφίτης.

'ΑΦΘΑΙ, ῶν, αἱ, ulcera maligna in oris superficie. q. παρὰ τὸ ἅπτω, accendo.

'Αφθαρσία, ας, ἡ, immortalitas, incorruptibilitas: ex α negat. & φθορὰ, corruptio. Th. φθείρω, corrumpo.

'Αφθαρτος, ος, ὁ, ἡ, incorruptibilis, immortalis: ab α negat. quod ex ἀνὰ vel ἄτερ, sine, & φθαρτὸς, quod à φθείρω, corrumpo.

'Αφθαρτίζω; incorruptibilem reddo; vel immortalem; ab ἄφθαρτος.

'Αφθάω, ῶς; aphthis laboro; Hippocr. ab ἄφθαι.

'Αφθεγκτος; non vocalis; ex α priv. & φθεγκτὸς, vocalis; à Th. φθέγγομαι, f. γξομαι. p. ἔφθεγμαι; edo vocem seu sonum; loquor, &c.

'Αφθεῖε, a. 1, part. pass. ab ἄφθω, verbi ἅπτομαι, tango. Th. ἅπτω, necto.

'Αφθη, Dor. vel Ion. neglecto augmento pro ἤφθη, conflagravit, 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi ἅπτω, accendo.

'Αφθιτόμυπις; qui consilium habet incorruptum; ex sequente ἄφθιτος; incorruptus; & μῦπις, ιδος, ἡ; consilium.

'Αφθίτος, ος, ὁ, ἡ, incorruptibilis, idem quod ἄφθαρτος. Th. φθίω, idem quod φθίνω, corrumpo.

'Αφθιφόων; (idem quod ἀφθῶν, part. verbi ἀφθίω quod vide) aphthis laborans, &c. Th. ἄφθαι.

'Αφθόγγεσσι, dat. pl. Ion. ab

'Αφθογγος, ος, ὁ, ἡ, mutus: ex α & φθόγγος, sonus. Th. φθέγγομαι, loquor: p. m. ἐφθόγξα, unde φθόγγος.

'Αφθονέω, ῶ, ὁ, Dor. pro

'Αφθονίω, ος, ὁ, ἡ, invidiæ non obnoxius: ex α & φθονίω, invidia. Hinc

'Αφθονίστερος, ος, ὁ, Poët. pro ἀφθονίτερος, ος, ὁ, invidiæ minus obnoxius.

'Αφθονίτως; invidiæ non obnoxius; qui talis est, ut non ei invideatur. &c ex α priv. & φθόνος; invidia; unde φθονέω, invideo, &c.

'Αφθονία, ας, ἡ, abundantia; item invidiæ carentia.

'Αφθονος, ος, ὁ, invidiâ carens, copiosus: hinc ἀφθόνως, adv. sine invidiâ. ex α priv. & φθόνος, ος, ὁ, invidia.

'Αφθορος, ὁ ἡ ὁ; incorruptus, vel ----pta; ut ἄφθορος κύρη: Epigr. l. 2. Unde, ἀφθορία, ἡ; incorrupta cordi io; ex α priv. & φθορὰ; corruptio; à φθείρω; idem quod Th. φθίω, corrumpo.

'Αφθώδης, aphthis laborans; Th. ἄφθαι.

'ΑΦΙ'Α, ας, ἡ, genus plantæ.

'Αφιᾶσι, dimittunt, absolvunt judicio, 3. pl. præs. pro ἀφιέῖσι, & Ion. ἀφιᾶσι, verbi ἀφίημι.

'Αφῖλμαι, perf. pass. verbi ἀφικνέομαι, pervenio.

'Αφιδρόω, ῶ; desudo, exudo, sudorem emitto; Aristot. Unde, ἀφίδρωσις, desudatio, sudatio; item, sudoris evocatio; ex ἀπὸ & ἱδρόω, sudo, sudore diffluo; ab ἱδρὼς, ῶτος, ὁ; idem ἱδρ,ώς, τος, τὸ; sudor.

'Αφιδρύω & ἀφιδρυόω; statuo, colloco, firmum stare facio; unde ἀφίδρυμα, τὸ; statua; simulachrum; Plut. & ἀφίδρυσις, collocatio, dedicatio, &c. Plut. ex ἀπὸ & ἱδρύω, vel ἱδρυόω; sedere facio, vel jubeo, &c.

'Αφιεῖσ, ἐτω, remitte, præs. imperat. ab ἀφίημι.

'Αφίες, dimittebat, 3. pers. imperf. pro ἀφίη, quasi ab ἀφίεω. Et

'Αφιεὶς, ἐντ-ος, præs. part. ἀφίημι, præs. inf. act. ab ἀφίημι, remitto.

'Αφιέναι, pro ἀφίεσθω, infin. pro imperat. 1 Cor. 7. 11. Hellen.

'Αφιερόω; sacrum & sanctum reddo, seu purifico; Hesych. Item, ἀφιερῶ, ῶ, consecro, dedico; unde ἀφίερωμα, τὸ; donarium; & ἀφιέρωσις, consecratio, dedicatio, &c. ex ἀπὸ & ἱερὸς, sanctus; sacer; unde ἱερῶ, sacro, dedico, &c.

'Αφίζω & ἀφιζάνω; è sede surgo aut descendo; ex ἀπὸ & ἵζω; sedere facio; item sedeo.

'Αφίημι, remitto, sino, dimitto, relinquo, permitto, omitto, emitto; ἀφίετε, 2. pl. præs. imperat. act. ἀφίεναι, præs. inf. f. ἀφήσω. a. 1. ἀφῆκα. a. 2. ἀφεῖν, ἧς, ἧ, a. 2. imperat. ἄφες, ἐτω, & in 2. pl. ἄφετε, a. 2. sub. ἀφῶ, ᾖς, ᾖ. a. 2. part. ἀφεὶς, ἐῖσ-ος. præs. pass. ἀφίεμαι, σαι, ᾶ, relinquor, p. pass. ἀφεῖμαι, & in 3. pl. ἀφέῖνται & Att. ἀφίενται. a. 1. pass. ἀφείθην, ης, η. a. 2. 1. sub. pass. ἀφεθῶ, ῆς, ῆ. f. 1. pass. ἀφεθήσομαι. Ex ἀπὸ & ἰημι, mitto.

'Αφικάνω, advenio, pervenio; Od. ξ. ex α & ἱκάνω, idem quod Th. ἵκω. f. ξω; venio.

'Αφίκετο, rediit, 3. sing. a. 2. m. ἀφικνέομαι, a. 2. inf. m. ab ἀφικνέομαι.

'Αφίκνεῖθ, 2. pl. a. 2. ind. m. ejusd. verbi.

'Αφίκθο, Dor. pro ἀφίκου, 2. sing. a. 2. ind. m. vel a. 2. imperat. m. Æol. & Dor. verbi ἀφικνέομαι, pervenio. Sic ἀφικνεῦ, Dor. & Æol. pro ἀφικνοῦ, præs. imperat. pass.

'Αφίκνια, adversaris, Ion. Paragoge pro ἀφίκνι, 2. sing. a. 2. sub. m. ab

'Αφικνέομαι, ἤσομαι, pervenio, advenio, assequor: indè gen. pl. præs. part. ἀφικνευμένων, inf. ἀφικνεῖσθαι, f. ἀφίξομαι. p. ἀφῖγμαι. a. 2. m. ἀφικόμην, ου, ετο. a. 2. sub. m. ἀφίκωμαι, ῃ, ηται. a. 2. inf. ἀφικέσθαι. Th. ἱκνέομαι, venio.

'Αφίκτωρ; supplex; Eust. ab ἀφικνέομαι.

'Αφικω-

'Αφίκωμαι, ῃ, ηται, a. 2. sub. m. ἀφικνέομαι, a. 2. part. m. ab ἀφικνέομαι.

'Αφιλάγαθος, ος, ὁ, ἡ, minime amans bonos: ex α, φίλος & ἀγαθὸς.

'Αφιλάνθρωπος, ος, inhumanus; -πία, -ιτας; -ώπως, -ιτερ: ab α, φίλος & ἄνθρωπος.

'Αφιλανθρωπία, inhumanitas; & ἀφιλάνθρωπος; inhumanè, vel inhumaniter; ejusdem Th. & comp.

'Αφιλάργυρος, ος, ὁ, ἡ, alienus ab avaritiâ: ex α, φίλος & ἄργυρος.

'Αφιλος, ος, ὁ, ἡ, alienus ab amicitia, amicis carens: ab α & φίλος.

'Αφιλία, ας, ἡ; amicorum defectus; & penuria; item, inimicitiæ; ejusdem Th. & comp. Unde etiam, ἀφίλητος, qui amabilis non est; quem amare non possumus; item, ἀφιλίωτος; qui conciliari nequit; cum quo amicitia & familiaritas initi non potest, &c.

'Αφιλοικτίρμων; immisericors, immitis; Hesych. ex α priv. φίλος & οἰκτίρμων; misericors; à Th. ὄῖκτος, ου, ὁ; misericordia, commiseratio, &c. Unde οἰκτέρμων, miseror, commiseror, &c.

'Αφιλόστοργος; destitutus φιλοστοργίᾳ; & generaliter, non amans; ex α priv. & φιλόστοργος; propensus ad amorem; ex φίλος & στοργὴ, ῆς, ἡ; amor; à Th. στέργω, amo, diligo, &c.

'Αφιλότιμος, ος, ὁ, ἡ, minimè ambitiosus, cùm meliori tum deteriori sensu: ab α & φιλότιμος, quod à φίλος & τιμὴ; quod à τίω, honoro.

'Αφιλοτιμία; appetendi honoris vacuitas; animus ab honorum cupiditate alienus; à præced. ἀφιλότιμος.

'Αφιματόω; vestes exuo; veste exuo; i, e, veste, seu vestimentis spolio; suid. ex ἀπὸ & ἱμάτιον, ου, τὸ; vestis; unde ἱματίζω, vestio; Th. ἵω, induo.

'Αφιξις, εως, ἡ, discessus, perfectio: ab ἀφικνέομαι.

'Αφίξομαι, f. 1. m. verbi ἀφικνέομαι.

'Αφίππαμαι, avolo: f. ἠσομαι. a. 2. ἀπέπτην, a. 2. m. ἀπεπτάμην, vel ὁμὴν, a. 2. part. m. ἀποπτάμενος. Th. ἵπταμαι seu πέτομαι, volo, as.

'Αφικάνω, advenio, pervenio; Od. ξ. ex α & ἱκάνω, idem quod Th. ἵκω. f. ξω; venio.

'Αφίστημι, discedo, deficio, abduco, deduco; item abesse, distare: in pass. voce, disjungi, avelli: f. στήσω. p. ἀφίστημαι. a. 2. ἀπέστην. a. 2. imperat. ἀπόστηθι, ήτω. & in 2. pl. ἀπόστητε. a. 2. sub. στῶ, ῆς, ῇ. a. 2. inf. στῆναι. a. 2. part. στὰς, ἀπ-ος. præs. m. ἀφίστεμαι, σαι & in 3. pl. ἀφίστανται, deficiunt. præs. imperat. ἀφίστασο. f. 1. m. ἀποστήσομαι, deficiam. Ex ἀπὸ & ἵστημι, sto.

'Αφίχθαι, devenisse, perf. inf. pass. à perf. ind. ἀφῖγμαι, ab ἀφικνέομαι.

'Αφλαστον, ου, τὸ, summa pars puppis: ex α & φλαστὸς, id est θλαστὸς, quod non facilè contundetur.

'Αφλεγ-ὴς, venis carens seu privatus; ex α priv. & φλὴψ, βὸς, ἡ; vena.

'Αφλογιστία, ας, ἡ, inflammabilitatis ineptitudo. Et

'Αφλόγιστος, ος, ὁ, ἡ, non ustulatus, qui inflammari nequit. Ab α & φλογιστὸς, quod à 3. pers. sing. perf. pass. ind. verbi φλογίζω. Th. φλέγω.

'Αφλοιος; cortice carens, vel privatus; ex α priv. & φλοιὸς, ὦ, ὁ; cortex; quod deducunt à φλάω, contundo.

'Αφλοισμὸς, ὦ, ὁ, idem quod ἀφρὸς, ὦ, ὁ, spuma; muta: o in λ, & Pleonasm. τῦ σ.

'Αφλυκταίνωτος, ος, ὁ ἡ ὁ; pustulas non sentiens; ex quo pustulæ non erumpunt; ex α priv. & φλυκταινόομαι, ώμην; in pustulas erumpo; à φλύω, idem quod Th. φλέω, nugor; item ferveo; ebullio, &c. Unde φλυκταίνη, ἡ; pustula, ex adustione orta.

'Αφνειὸς, ὸ, ὁ, ἡ, dives, Poët. pro ἀφνιός. Th. ἀφνὸς, div. tiæ.

'Αφνεῶ, Dor. pro ἀφνειῶ, gen. sing. ab ἀφνειός.

'Αφνὸς, ὸ, τὸ; idem cum ἄφνω & ex eo, per Sync. devitiæ opes; unde ἀφνείομαι; ditesco; pro quo etiam dicitur ἀφνίω seu ἀφνῶ; idem. Item, ἀφνύω, dito.

'Αφνω, adv. repentè, per Syncop. τῦ α & Apoc. τῦ σ, pro ἀφανῶς. Ex α & φαίνω, ostendo.

'Αφόβητος, metu non perculsus; non metuens; ex α priv. & φοβέομαι, metuo; idem quod Th. φόβομαι, timeo; unde φόβος, timor, &c.

'Αφοβία, ας, ἡ, securitas: &

'Αφοβος, ος, ὁ, ἡ, intrepidus. Et indè

'Αφόβως, intrepidè, sine metu: ex α & φόβος, metus, quod à p. m. πέφοβα, verbi φέομαι, metuo.

'Αφοβόσπλαγχνος, ὁ ἡ ὁ, q. d. intrepida habens viscera; fortis, audax, cordatus; ex ἄφοβος & σπλάγχνον, viscus.

'Αφοδος, ος, ὁ, discessus, digressus, reditus; item latrina, stercus, excrementum: ab ἀπὸ & ὁδὸς. Indè ἀφόδιον, ου, τὸ; Poët. ἀφόρδιον; idem. ἀφοδεύω, excerno, alvum exonero: ἀφόδευμα, τὸ; excrementum: ἀφοδευτήριον, latrina: φαρμακοφόδιον, alvi proluvium projicio.

'Αφολτητος, qui frequentari non potest; inaccessibilis; ex α priv. & φοιτάω, venio, accedo, ito, ventito, &c.

'Αφόμοιος, absimilis, dissimilis; fictè similis; item ἀφομοίωμα, τὸ; similitudo rei alicujus ficta; item simulacrum; & ἀφομοίωσις, assimilatio, &c. ex ἀπὸ & ὅμοιος.

'Αφομοιόω, ῶ, similem reddo, assimilo: f. ώσω. p. ἀφομοίωκα. p. pass. ἀφομοίωμαι. part. ἀφομοιούμενος, assimilatus: ab ὅμοιος, similis. Th. ὁμὸς, idem.

'Αφοπλίζω, armis spolio; item arma exuo, neutr. absolut. Hinc ἀφοπλίζοντο, exuerunt, 3. pl. imperf. pass. Ion. Ex ἀπὸ & ὅπλον, arma.

'Αφορέω, ῶ, intueor, respicio: f. ἀσω. p. ἀφόρακα, & Attice ἀφεώρακα. Ex ἀπὸ & ὁράω, video.

'Αφόρδιον, Nicandro pro ἀφόδιον, ρ inserto metri ergo, excrementum: ex ἀπὸ & ὀδὸς.

'Αφόρητος, ος, ὁ, ἡ, intolerabilis, molestus, verbale, ex α & φέρω.

'Αφορία, ἡ; infœcunditas, sterilitas; proprie frugum; sterilitas agrorum, quum agri non sunt frugiferi, &c. ab

'Αφορος, minimè ferax; ex α priv. & φορὸς, ὁ; ferens; à Th. φέρω, fero.

'Αφορεῖ, 3. sing. f. 1. Att. ab

'Αφορίζω, separo, segrego, distinguo, diligo, designo: imperf. ἀφώριζον. f. ἀφορίσω, & Att. ἀφορῶ, εῖς, εῖ. p. ἀφώρικα. a. 1. ἀφόρισα. imperat. ἀφόρισον, άτω. 2. 1. sub. ἀφορίζω, ῃς, ῃ. part. ἀφορίσας, άντ-ος. perf. pass. ἀφώρισμαι, part. ἀφωρισμένος, η, ον. separatus. a. 1. pass. ἀφορισθῆναι, ης, η. a. 1. imperat. ἀφορίσθητι. ex ἀπὸ & ὁρίζω, definio. Th. ὅρος, terminus.

'Αφορισμένος, perf. part. pass. Ion. ab ἀφορίζω.

'Αφόρισμα, ατ-ος, τὸ, suis terminis descriptum, & ab aliis separatum. Et

'Αφορισμὸς, ῦ, ὁ, determinatio, distinctio, separatio: ἀφορισμοὶ, breves sententiæ: à 1. perf. præt. pass. verbi ἀφορίζω.

'Αφορμέω, ῶ, è statione navium discedo, solvo, enavigo; Polyb. ex ἀπὸ & ὁρμέω, ῶ, stationem habeo; Thuc. item, appello, &c. à Th. ὅρμος, ου, ὁ; monile, &c. Item, statio navium, &c.

'Αφόρμιγκτος, qui caret cithara; Æschyl. ex α priv. & φόρμιγξ, ιγγ-ος, ἡ; idem quod κιθάρα, cithara; unde φορμίζω, citharam pulso, &c.

'Αφορολόγητος, ex quo non colligitur; seu exigitur tributum; ex α priv. & φορολόγος, qui tributum colligit; tributorum exactor; unde φορολογία, ῶ; tributum colligo; ex φόρος, ου, ὁ; tributum, & λέγω, colligo.

'Αφορος, sterilis, &c. Vide suprà, in ἀφορία.

'Αφόρυκτος, impollutus, non inquinatus; Epigr. ex α priv. & φορύσσω, φορύω vel φορύνω; pinso, item, misceo; & fœdo, polluo, &c.

'Αφορμὴ, ῆς, ἡ, occasio, opportunitas: ex ἀπὸ & ὁρμὴ, impetus.

'Αφορμηθεῖεν, pro ἀφορμηθείησαν, 3. pl. a. 1. opt. pass. ab ἀφορμάω, ex aliquo loco me proripio: ex ἀπὸ & ὁρμάω, quod ab ὁρμὴ impetus.

'Αφορπάω, f. άσω. p. ωκα, eripio; item facto, devoveo, devoto: ab ἀπὸ & ὄρπη.

'Αφορπαμα, ατος, τὸ, piaculum, Et

'Αφορπισμὸς, ῦ, ὁ, explatio: à præt. pass. præced. verbi.

'Αφ' ἧ τότε, pro ἀπὸ τῆ τότε χρόνε, ab eo tempore.

'Αφυ, pro ἄφερο, libera, a. 2. imperat m. ab ἀφίημι. a. 2. m. ab ἀφίημι.

'Αφὼ, pro ἀφέρω, libera, a. 2. imperat m. ab ἀφίημι. a. 2. m. ab ἀφίημι.

'Αφὼ, pro ἀπόῤῥηθι, ἀφίστασο, ἀπόπαυσαι.

'Αφύσσετο, pro ἀφύσσοντο, accus. sing. part. præs. ab ἀφύω, palpo, contrecto, quod ab ἁφὴ, tactus. Th. ἅπτομαι.

'Αφραδέοντι, inscienti, dat. sing. præs. part. ab

'Αφραδέω, f. ήσω. p. ηκα, inconsultè ago, vel stultè loquor, insanio: quod ex α & φραδέω. Th. φράζω.

'Αφραδῶς, stultè, temerè, inscitè; adv. à præced. verbo.

'Αφραδὴς, ἐσ-ος, ὁ, ἡ, temerarius, inconsultus. Et indè

'Αφραδία, ας, ἡ, & Ion. ἀφρηδίη, imprudentia, inopia consilii; ἀφραδίηπιν, dat. pl. Ion. pro ἀφραδίαις. à φράζω.

'Αφραδμων, ονος, ὁ, ἡ, (idem quod ἀφρὴς,

φρων, inconsultus; & ejusdem Th. & comp.) unde Ἀφρονίμως, inconsultè. temere, &c.
Ἀφρύζω, delipio; ex α priv. & φρύζω, unde φρύζομαι, in pass. dico; item, consilium ineo, &c.
Ἀφρώνη, f. ατος, desipio, amens sum. præs. part. ἀφρώνων. Ex α & φρήν.
Ἄφρακτος, ὁ ἡ ὄ; non septus; non munitus; ex α priv. & φρακτός, septus; munitus; Th. φράσσω, vel πῶ; sepio, munio, &c.
Ἀφρόμων, idem quod ἀφρήμων & ἀφρονής, (& ejusdem Th. & comp.) inconsultus, &c.
Ἄφρος, ὁ, ἡ, non dictus, vel non dicendus; item improvisus: Ion. & Poët. pro κρυπτὸς, occultus: ἐς τὸ ἄφρος ὀπαπεῖν, subaudi χωρίον, in occultissimo loco: ex α & φράζω, dico, pro occulto, fortè an à φράσσω, sepio.
Ἀφροσύνη, ης, ἡ; idem quod ἀφροσύλη; (& Th. idem) imprudentia, &c. Item ἀφροσύνως, præter spem; inconsideratè; ab ἄφρων.
Ἀφρύω, spumo, spumesco, neutrum est; & idem quod sequens ἀφρίζω; ejusdémque Thematis.
Ἀφυλητήρ, ῆρος, qui est extra tribum; item olim civilis societatis: ex α & φυλή, contribulis, quod à φυλέται, tribus: ἀπὸ τῆ φρατρῶ, quod communi puteo utcrentur.
Ἀφρίζω, spumo, spumam excito: f. ἰσω. p. ἤφρικα. Th. ἀφρός, spuma.
Ἀφροδίτη, ης, ἡ, Aphrica
Ἀφρογένεια, ας, ἡ, & Ἀφρογένης, ex spuma prognata, Veneris epitheton. Ex ἀφρός, spuma, & γίνομαι, quod à γένομαι, nascor.
Ἀφροδισιαστής, οῦ, venereus. Et
Ἀφροδίσιος, ᾱ, ον, ὁ, ἡ, venereus. Ab
Ἀφροδίτη, ης, ἡ, Venus: quia ex ἀφρῶ, i. e. spumâ dicitur genita.
Ἀφρόκομος, ᾱ, ὁ, ἡ, spumicoma: ex ἀφρὸς & κόμη, coma.
Ἀφρονέω, non sapio, amens sum; ἀφρονέοντας, acc. pl. part. præs. ex α & φρόνω, mens.
Ἄφρουρος, ὁν; securus; otiosus; negligens; non anxius; &c. Unde, ἀφρουρίζω, neglige; non curo; ex α priv. & φρουρὶς, ἰδος, ἡ; cogitatio, cura, &c.
Ἀφρουρησία, ῶ, negligo: &
Ἀφρουρησία, ας, ἡ, negligentia: &
Ἀφρούρητος, ᾱ, ὁ, ἡ, curis liber, securus: ab α & φρουρὶς.
Ἀφρουρήτως, negligenter, incuriosè, &c. adv. a præced.
Ἀφρόνως, insipienter, imdrudenter; adv. ab ἄφρων.
Ἄφρος, ῶ, ὁ, spuma, saliva.
Ἄφρων, dat. pl. ab ἄφρον, insipiens. Th. φρόω.
Ἀφροσώνη, ης, ἡ, dementia, imprudentia: ex α & φρήν.
Ἀφρώρητος & ἄφρουρος, ὁ ἡ ὄ; incustoditus, &c. ex α priv. & φρουρὸς; idem quod Th. θυρωρὸς, ὁ, ὁ; custos; unde φρουρῶ, custodio; &c.
Ἄφρων, ονος, ὁ, ἡ, insipiens, imprudens: ab eod. Them.
Ἀφυσγίζω, desevio; petulantiam meam compesco; injuriâ vel contumelia afficere desino, &c. ex ἀπὸ & ὑσγίζω, injurius sum, insolesco; à Th. ὕσγις, εως, ἡ; injuria, &c.
Ἄφυη, ης, ἡ, pilcis, qui ex ἀφρῶ nascitur.
Ἀφυής, ὁ, ἡ, hebes, ineptus, rudis. Et
Ἀφυΐα, ας, ἡ, hebes ingenium, inepta natura: ab α & φυὴ, quod à φύω.
Ἄφυκτος, ὁ ἡ ὄ, Poët. pro ἄφυκτος, qui vitari nequit, inevitabilis: ex α & φύζω, fugio. Hinc adv. ἀφύκτως, sine fugæ spe.
Ἀφυλάκτος, ὁ ἡ ὄ, non observans, incautus; item non observatus, incustoditus. Et
Ἀφυλάκτως, incautè, incustodite, adv. ab α, & 3. perf. pract. pass. verbi φυλάσσω vel ἀφύω.
Ἀφυλίζω, defæco; idem quod ὑλίζω; fæcibus expurgo; (ab ὕλις, εως, ἡ; idem quod Th. ὕλη, ης, ἡ; materia, seu materies; item, sordes fæcesque, &c.) unde etiam, ἀφύλισμα, τος, τὸ; sedimentum; crassamentum, &c.
Ἀφύξιμος, qui hauritur; idem quod ἀφυσητὸς; exhaustus; utrumq; ab ἀφύσσω; idem quod ἀφύω.
Ἀφυξῶ, Dor. pro ἀφύξω, hauriam: f. 1. ab ἀφύσσω, Th. ἀφύω.
Ἀφυπτίζω, expergefacio, è somno excito; ejusdem Th. & comp. cum sequente
Ἀφυπτόω, sopior, obdormisco: f. ώσω. p. ἀφύπτωκα. a. 1. ἀφύπτωσα, neutr. ex ἀπὸ & ὕπτος, somnus.
Ἀφυσγμός, οῦ, ὁ, hausius, depromptus: ab ἀφύω.
Ἄφυσος, sive ἄφυστος; expers flatuum; non inflans, &c. ex α priv. & φύσα, vel φύσος; follis; item flatus; à φυσάω, suffio, insto, &c.
Ἀφύσαι, pro ἀφύσαι, a. 1. inf. act. ab
Ἀφύσσω, haurio, hauriendo promo: f. ξω. f. 1. inf. ἀφύξειν.
Ἀφτ'ῶ, f. ύσω, haurio, hauriendo promo, exhaurio. Ἀφύσαι, vide.
Ἀφ' ὧ, Dor. pro ἀφ' ὅ, subaudi χρόνῳ, ex quo, scil. tempore.
Ἀφ' ἄν ἰδωσῖτο, pro viribus.
Ἀφ' ὅτε, scil. χρόνου, Dor. pro ἄφ' ὅ χρόνου, ex quo.
Ἀφομοιομβρίω, assimilatus, perf. part. pass. ab ἀφομοιόω, ῶ, assimilo: ex ἀπὸ & ὁμοιόω, cujus them. ὁμός.
Ἀφάνη, ης, ἡ, Poët. pro
Ἄφωνος, ᾱ, ὁ, ἡ, mutus: ex α & φωνή.
Ἀφώρακτος, non deprehensus, propriè in furto; ex α priv. & φωρῶ, in furto deprehendo; furtum invento; à Th. φώρ, ωρὸς, ὁ; fur, &c.
Ἀφαιρέων, ες, ε, imperf. ἀφαίρεισα, ας, ε, a. 1. ind. act. ab ἀφαιρέω, separo: ex ἀπὸ & αἱρῶ.
Ἀφῶσιν, dimiserint, 3. pl. a. 2. sub. act. ab ἀφίημι.
Ἀχαΐδ, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον.
Ἀχαΐα, ας, ἡ, nomen reg. Gr. ab ἄχος.
Ἀχαΐδα, acc. sing. ab Ἀχαΐς, ἰδος, ἡ, Achaia: hinc Ἀχαϊκὸς, ὸν, ὁ, Achaicus, Græcus.
Ἀχαιΐας, ᾶδος, nom. propr.
Ἀχαΐδες, ἴδων, ἡ, mulier Græc. in pl. ἀχαιΐδες.
Ἀχαιοὶ, Achivi, in acc. pl. ἀχαιοὺς, ab Ἀχαΐα, Græcia.
Ἀχαΐνη, οἱ, αἱ, servi, ab Acainea urbe Orpian.
Ἀχάλινος, ὁ, ἡ, effrænatus: ex α & χαλινὸς, frænum.
Ἀχάλινατος, idem; fræno carens, &c. & Th. idem.
Ἀχαλκὴς & ἄχαλκος; ære carens; item, non habens pecunias; carens æreis nummis; unde, Ἀχαλκία, sum sine ære; pecunias non habeo; & ἀχάλκοπος, qui non est ex ære aut ferro fabricatus. Plut. ex α priv. & χαλκὸς, ῶς; unde, χαλκεύω, ex ære fabrico, &c.
Ἀχανὴς, ἐος, ὁ, ἡ, vastus, immensus: ex α epitatico, & χαίνω, hisco.
Ἀχάραγτος, non impressus, non insculptus; ineffigiatus & informis, &c. Sic, ἀχαράκωτος τόπος; Polyb. locus sine munimento, vel munitionibus, & vallo; utrumq; ex α priv. & χαράσσω vel χαράκωμα, fut. ξω; sculpo; unde, χάραξ, ακος, ὁ; sulcus, fossa, &c.
Ἀχαρὲι, injucundum, n. g. ab
Ἄχαρις, ιτος, ὁ ἡ ὄ, injucundus, insultus, molestus, ex α & χάρις.
Ἀχαριτία, ας, ἡ, ingratitudo. Et
Ἀχάριτος, ᾱ, ὁ, ἡ, ingratus, ab α, & à 3. pers. præt. pass. verbi χαρίζομαι, quod à χάρις.
Ἀχαρίτως, ingratè, adv. ab ἀχάριτος.
Ἀχαριτόω, ῶ; non gratificor; non indulgeo; non obsequor, &c. & in pass.
Ἀχαριτόομαι, ῶμαι; non accipio debitam gratiam, &c. ab ἀχάριτος, & ejusdem Th. & comp. Item, ἀχαριτῶ, ᾱ, ὁ; non gratiosus; inofficiosus; nihil gratiæ habens: insuavis in amænus; injucundus, &c. & ἀχαείτως, illepidè, &c. ab ἀχαείς, idem.
Ἀχάτης, ᾱ, ὁ, gemma quædam, ab Achate fluvio Siciliæ sic dicta: quin & propr. nomen viri Æneæ socii.
Ἄχει, prima longa, Dor. pro ἤχει resonabat. imperf. act. ab ἤχων, ουσα, ουσ, ουσι' ab ἠχέω. Th. ἄχος, sonus: led
Ἀχεῖ, Dor. pro ἠχεῖ, 3. sing. præs. ind. act.
Ἀχείμ, vel Ἀκείμ, nomen viri, ἄκλιτον.
Ἀχείμαστος & ἀχείμαντος, tranquillus, nullis tempestatibus agitatus; sine tempestate, &c. ex α priv. & χείμα, ατος, τὸ; hyems; unde, χειμάζω, hyemem traduco, &c.
Ἀχείρες, sine manibus, nom. pl. ab
Ἄχειρις, ιρος, ὁ, ἡ, manu seu manibus carens: mancus: ἄχερ, idem, ut & ἄχειρ. Th. χείρ.
Ἀχειροποίητος, ᾱ, ὁ, ἡ, non manu vel manibus factus non humano structus artificio: ex α, χείρ, & ποιητὸς. Th. ποιέω.
Ἀχειροτονητὸς, qui nullis electus est nec creatus suffragiis; ex α priv. & χειροτονητὸς, suffragiis creatus; quod à χειροτονία, manum protendo & attollo; Spectatim, ad eligendum suffragio ad unum aliquod cbrundum; ex χείρ, manus, & τείνω, tendo, &c.
Ἀχείρωτος, ὁ ἡ ὄ, qui subigi non potest; insuperabilis; item manu non factus; Poll. ex Soph. ex α priv. & χειρόω, qui manuum viribus superari potest; à χείρων, manuum viribus supero, subigo, &c. à Th. χείρ, manus.
Ἀχέωσι, Dor. pro ἀχέουσι, vide ἀχέω.
Ἀχελάϊος, ᾱ, ὁ, nomen fluvii.
Ἀχίεσ' pro ἀχίεσαι, dolens, præs. part. f. g. ab ἀχίω. Th. ἄχος.
Ἀχερδος, ᾱ, ὁ, spina quædam.
Ἀχερωΐς, ίδος, ἡ, populus alba, q. ab Ἀχίερον, quod Hercules ex Acheronte eam detulerit.
Ἀχέρων, Acheron, fluvius Epiri: item infernus: & hic est ἄχος, ἔος, doloris fluvius.
Ἀχέων, Æol. & Dor. pro ἠχῶσιν, resonant, modulantur, 3. pl. præs. ab ἀχέω, Dor. pro ἠχέω, quod ab ἦχος.
Ἀχθέω, idem quod
Ἀχέω, f. ήσω, doleo, ægrè fero. Th. Ἄχος. Elique
Ἀχέων, Dor. pro ἠχέων, resono. Th. ἦχος.
Ἀχέων, præs. part. ab ἀχέω.
Ἀχέω, pauper, mendicus, ex α & ἔχω, quod nihil habet. Vel quod hiscere non audeat, ex α & χαίνω, hisco.
Ἀχέωια, ας, ἡ, pauperies, paupertas, &c. à præced. ἀχέω, pauper.
Ἀχθης, ὁ ἡ ὄ, dolorificus, molestus; Suid. ab ἄχος, ους, τὸ, dolor, mæror, tristitia, &c.
Ἄχθος, pauper, ponitur pro ἀχέω; quod vide.
Ἀχθίδιος, ῦ, ὁ, pondere pressus, laboriosus, molestus, gravis, invisus, &c. ab ἄχθος; quod vide.
Ἀχθεὶς, ductus: a. 1. part. pass. ἀχθήσθω, 2. pl. f. 1. pass. ἀχθείω, a. 1. inf. ab ἄγω, duco.
Ἀχθηδὼν, όνος, ἡ, dolor, tristitia; item contumelia; item Ἀχθηδὼς, τὸ; molestum grave; & Ἀχθηδὼς, gravatè, vel gravatim; graviter, dolenter, &c. omnia ab ἄχθος, ους, τὸ; dolor, &c.
Ἀχθίοι, feres molestè, Att. pro ἀχθίοιν, 2. sing. f. 1. m. ab
Ἀχθόμην, ingemo sub pondere, gravor, ægrè fero, f. ἰσομαι & ήσομαι' ἀχθομένην, præs. part. f. g. Th. ἄχθος.
Ἀχθόμβα, 1. pl. præt. ind. & ἀχθοντας, 3. pl. præs. præc. verbi ἄχθομαι, quod ab
Ἀχθος, ἐος, τὸ, pondus, onus, farcina, dolor gravis: hinc ἀχθομαι, gravor, ἐπαχθὴς, onerosus, &c.
Ἀχθοφορέω, f. ήσω, onera fero, onus fultineo: &
Ἀχθοφόρος, ᾱ, ὁ, qui farcinas, & onera fert, bajulus, farcinarius: ab ἄχθος, ους, τὸ, onus, & φέρω, fero.
Ἀχὶ vel Ἄχι, facile, adv.
Ἄχι; ubi Dor. pro ὅτι vel ἧχι.
Ἀχιλλῆα, pro Ἀχιλλέα, Poët. ab Ἀχιλλεὺς, ῆος, ὁ, Achilles.
Ἀχιλλεὺς, ῆος & ῆως, Att. ῆως, Ion. ὁ Achilles: hinc Ἀχιλλῆος.
Ἀχίλος, sine succo, aut nutrimento, ἄχυλος, propriè, pabulo destitutus, &c. Item è diverso, pabulo abundans, πολύχυλος; est enim à χύλος, ὕ, ὁ, pabulum; cum α, existente, vel στερητικῷ, seu privativo; vel θετατικῷ, seu intensivo.
Ἀχλυὼν, ὁ, qui est sine lanâ, vel vestite: ὁ ἀνὺ χλαίνης ἐών.
Ἀχλυόεις, εσσα, caliginosus: ab
Ἀχλύς, ύος, ἡ, caligo: hinc ἀχλύω, obtenebror: unde nonnullis verisimile est manâsse nostr. Angl. A cloud.
Ἀχνὰ, sive ἄχνη, ης, ἡ, gluma, acus: & pro fumo seu fuligine.
Ἀχνός, seu ἄχνος, lanugine carens, impubis, imberbis, &c. Epigr. ex α priv. & χνόος, contracte, χνῶς, rasio, obrasio; item primi pili, qui in gena erumpentes, radi possunt; à Th. χνύω, carpo, vellico.
Ἄχνυμαι, doleo, f. ύσομαι, p. pass. ἤχυσμαι. Th. ἄχος.
Ἀχνύμενος, præs. part. ejusd.
Ἄχνυς, ύος, ἡ, mœror, ab ἄχνυμαι.
Ἀχοῖ, voc. Dor. pro ἠχοῖ (ut Λαοῖ pro Λαοῖ) ab ἠχὼ, όος, ὦ, in Echo. Th. ἦχος.
Ἀχολὸς, ὸ, felle carens: item bilem abigens: ab α, & χολὴ, bilis.
Ἀχορδὸς, sine fidibus: ex α priv. & χορδὴ, ης, ἡ, intestinum; idem chorda, fides.
Ἀχόρδιτος, ᾱ, ὁ, ἡ, sine choreis: ex α & χορὸς.
Ἄχορος, ὁ ἡ ὄν, chororum expers; qui sine choreis est, vel sit; Plut. ab hoc nomine, formatur præcedens ἀχορδίτος; quod proprie sign. non celebratus choreis: item alicnus à chorea; chorea nunquam usus: utrumque ex α, & χορὸς, chorus chorea.
Ἀχόρτας, ὁ ἡ ὄν, insatiatus, inexplctus, vel inexplebilis; Hesych. ex α priv. & χορτάζω, gramine pasco: item satio, exsaturo; Marci 8. χορτάσαι ἄρτων, panibus saturari; à Th. χόρτος, ὁ, fœnum & interdum, herba adhuc virens; item quilibet cibus, &c.
Ἄχος, ους, τὸ, dolor, mœror, inde, ἀχίω, doleo, ἄχυμαι, idem, & Angl. ache, & inde ake.
Ἀχραντος, ἀχράαντος, & ἀχραάντος, incontaminatus, &c. idem, quod sequens ἄχραντος, & ejusdem Th. & comp.
Ἀχραὴς, ὁ, ἡ, impollutus, immaculatus, intactus: ex α & χραίνω, coloro. Th. χρόω, idem.
Ἄχρας, ᾶδος, ἡ, pyrus sylvestris.
Ἀχρειολόγος, ου, ὁ, temerè, vel sine causa ridens; qui ob inutila, & minime serio ridet atque gaudet; quod vitium stultitiæ esse solet, vel dementiæ; unde accipitur pro inepto & stulto; Erasm. Chil. ex ἀχρεῖος, inutilis; & λόγος, ου, ὁ, risus; à Th. γελάω, rideo.
Ἀχρεῖος, εία, εῖον, inutilis, ineptus, & hinc ἀχρεῖος, turpiter: ex α & χρεία, utilitas.
Ἀχρειόω, & inutilem reddo, f. ώσω. p. ἠχρείωκα. præt. part. ἀχρειώσιμος, inutilis fio: p. pass. ἠχρειώμην. a. 1. pass. ἠχρειώθην, & in 3. pl. ἠχρειώθησ, ab eod. Th.
Ἀχρεῖος pro ἀχρεῖος, Poëticè factâ Diæresi.
Ἀχρεῖος, idem quod ἄχρηστος, quod vide.
Ἀχρήμων, ὁ, ἡ, qui est sine pecuniis, inops: ex α & χρῆμα.
Ἄχρηστος, ὁ, ἡ, inutilis, dat. pl. ἀχρήστοισιν, Ion. ex ος, & χρηστὸς, ὴ, όν, utilis, e. Th. χράομαι, utor.
Ἄχρι vel ἄχρις, adv. usque, donec. cum gen. item intra, quoad. Th. μέχρι, idem.
Ἀχρονητεὶ, nihil morans; celer, propriè, in quo tempus tritum non est; idcoque celeriter; seu subitò factus; aut qui tempus non terit; Hesych. ex α priv. & χρονητὸς, tempus tero: ex χρόνος, ου, ὁ, tempus; & τρίβω, tero.
Ἀχρυσόπαλλος, carens veste aurea; Plut. ex α priv. & χρυσόπαλλος, aurea veste indutus; ex χρυσὸς, οῦ, ὁ, aurum, & πάλλος, ου, ὁ, peplum, vestis, &c.
Ἀχρωμος, ἀχρωμόπους, & ἄχρως; omnia ab (& idem quod) ἄχρως, nullo imbutus colore; coloris expers; ex α priv. & χρόα, ας, ἡ, color; unde χροΐζω, & per crasin, χρώζω; item χρόος, & χρωματίζω, color, colore imbuo, &c. Præterea vero, ἄχρωμος exponitur etiam, impudens, invercundus, &c.
Ἄχυλος, ὁ ἡ ὄν, exuccus, vel insipidus, accipitur etiam pro fatuo; ex α priv. & χυλὸς, οῦ, ὁ, succus, humor succosus, chybus, &c. propriè fusibilis è corpore aliquo; à χύω, fundo.
Ἄχυμος, ὁ ἡ ὄν, exuccus, succo destitutus; item insipidus; ex α priv. & χυμὸς, οῦ, ὁ, succus plantarum, aut corporum humidorum; item sapor, à χύω, idem quod Th. χέω, fundo;
Ἀχυώδης, longè lateque & in multas partes fusus, copiosè fluens, &c. ex χύω, vel χυόω, fundo; unde χυτὸς, ὴ, όν, fusus, &c. ὰ, est θετατικὸν, seu intensivum; intendens seu augens significationem.
Ἄχυρμιὰ, ᾶς, ἡ, acervus palearum; Ab
Ἄκτρον, ου, τὸ, palea, acus, stramentum: q. ex α, & ἴκτρον, firmum: hinc
Ἀχυρέω, paleis sterno.
Ἀχυρὼν, ῶνος, acervus palearum.
Ἀχύρωσις, q. d. paleatio; constructio quæ fit paleis; vel palcata constructio; Aristot. de nido hirundinis; ab eod. Th. ἄχυρον, palea; à quo etiam est, ἀχυρμὸς, paleis abundans; item ἀχυρὼν, adj. ut ἀχυρίνη φλὸξ, flamma quæ ex paleis fit; Plut. & ἀχυρίδες, paleolæ, &c. Itemque ex ἄχυρον, palea, composito cum δέχομαι accipio; formatur, ἀχυροδόκη, locus ubi palcæ volitantes coguntur; q. d. paleārum receptaculum, palearium, &c. quod etiam sign. ἀχυρμιὰ, quasi ἀχυρεία, & ἀχύρειον, palearium, &c. Itidemque componitur cum πέλω, tero; sic, ἀχυροβρὺς, βρὺς, ὁ ἡ ὄ, paleam terens,

rens, &c. In Epigramm.
Ἀχὼ, ἀχῶς, ἡ, Dor. pro ἠχὼ, Echo.
Ἀχώνευτος, non conflatus, qui conflari nequit; ex α priv. & χωνεύτης, conflatilis, à fusore fabricatus; à Th. χέω, liquefaciendo diffundo; unde χώνη, fornax fusoria, & inde χωνεῖον, conflo, in fornace conflatoria fabrico, &c.
ΑΧΩΡ, ᾰχῶρ, ορος, ὁ, manans capitis ulcus, sordes capitis; q. ἀχαῖρ, ab ἄχη.
Ἀχώρητος, ος, ον, ὁ, ἡ, qui capi non potest, immensus: ex α priv. & χωρητός, ὴ, ὁ, qui capi, seu percipi, aut intelligi, vel comprehendi non potest, &c. ex α priv. & χωρέω, accedo, proficiscor; item capio, capax sum, &c.
Ἀχωρος, ὁ, ἡ, ὴ, q. d. qui sine loco est aut regione, cui interdictum est igni & aqua, extorris; Hesych. ex α priv. & χῶρος, ου, ὁ, locus, &c.
Ἄψ, adv. retrò, retrorsum, rursus, statim.
Ἄωλος, Ion pro ἄϝλος, & hoc Dor. pro ἄλως, 2. sing. a. 1. m. ἄϝλαρ, a, 2. opt. m. verbi ἄπτομαι, tango, f. ϝάψομαι, a, 1. m. ἠϝάμην, ατο.
Ἀλαδαί, ά, ῖ. inf. m. ejusd. verbi.
Ἄλαφος, ος, ὁ, ἡ, Ion. & Poët. intactus, illibatus: ex α, & ϝαφύω, tango. Th. ϝαφ.
Ἀλαμπής, ὁ, ἡ, irreprehensus: ex α & λαμπω, vitupero.
Ἀλαθὴς, ὁ, ἡ, ἐς, ὁ, ἡ, mentiri nesciens, verus, in acc. ἀλαθῆα· hinc ἀλαθέως, Ion. pro ἀληθῶς, verè: ex α & ϝλάθω.
Ἄλαθος, ος, non mentitus, minimè fallax: ab eod. Th.
Ἀλαπὴς, ὁ, ἡ, ὴ, non rasus aut detersus; item durus, non mollitus; à Th. ϝλαπ.
Ἀλάφιος, ος, ὁ, qui non tulit sententiam, vel suffragium, &c. Item ἀλαφος, suffragio carens; utrumque ex α priv. & λάφος. V.
Ἀλάτης, vide in ἀλής, connexio.
Ἀλάτης, ου, fallidiosus: qui ἄλαται, satietatem seu nausea habet, quod à κορέω, satio.
Ἀλαπάζω, q. d. pugnam leviter attingens; item veles, conferens cum hoste, &c. ἀλαπαζία, velitaris pugna, velitatio: item quælibet rixa, &c. ἀλαπάζω, pugnâ velitari, velicando, & ἀλαπαχέω, velitor, præludo ad pugnam; item prælium confero, &c. ex ἄλης, tactus, & ἀχή.
Ἄλαρ, acc. sing. ab ἄλης, ους, ὁ, tactus. Sed ἀλὶς ίδος, ἡ, curvatura in rotâ, in nom. pl. ἀλίδες. dat. ἀλῖσι· ex ἄπτω, connecto.
ΑΨΙΝΘΙΟΝ, ου, τὸ, absinthium.
Ἄλαφθος, ος, ὁ, idem.
Ἄλης, ους, ὁ, connexio, tactus: ex ἅπτω, ἀλὶς, ίδος, ἡ, testudo
Ἀλάστης, ου, ὁ, reciprocus, reflexus: ex ἀλὶ, retrò, & στάω, fluxus, quod à ϝέω, fluo, p. m. ἐϝϝύην.
Ἄψυχος, ος, ὁ, ἡ, animâ carens, inanimus, ex α & ψυχὴ.
Ἄω, & ἄημι, flo, spiro, f. ἠσω. hinc ἄημα, flatus, spiritus, ἀήτης, ventus.
Ἄοδμος, ὁ, ἡ, ὴ, odore carens, inodorus; idem quod ἄνοσμος, sive ἀόσμος, odoris expers, &c. ex α priv & ὀζω, f. ὀζήσω; præt. ᾤζηκα, præt. med. ᾤδμαι, oleo; odorem emitto, &c.
Ἀῶθεν, Dor. pro ἠῶθεν, manè, adv. Th. ἠὼς, aurora, Dor. ἀώ.
Ἀών, ῶνος, Dor. pro ἠὼν, quod pro ἠϝών, ὄνος, ἡ, littus.
Ἀωρία, ας, ἡ, intempestivitas, immaturitas: ab
Ἄωρος, ος, ὁ, ἡ, intempestivus, indecens: ἀωρεὶ, intempestivè: ex α, & ὥρα, ας, ἡ, cura; unde ὠρίων, curo, &c. & sic ἀωρος, sign. curam non gerens, negligens, & ἀωρία, non curo, negligo, &c.
Ἀωρότοκος, intempestivo, seu immaturo partu editus: ex ἄωρος, intempestivus, & τόκος, ὁ, partus; à Th. τίκτω, pario, &c.
Ἄωρτο, pependerat, per Sync. Ion. pro αἰώρατο, pl. perf. verbi αἰωρέω, sursum tollo. Vel dicitur Poët. pro ἦρτο, pl. perf. verbi ἄειρω vel αἴειρω, α, pro η, & pleonasmo τῶν ω.
Ἀὼς, ἀόος, ὦς, ἀ, Dor. pro ἠὼς, ἡ, aurora.
Ἀοσφόω, idem cum sequente ἀωτίαι, ῶν, flores carpo, seu decerpo &c. Sicut utrumque etiam à Themate sequente ἄδλον.
Ἄωτος, ου, ὁ, & ὤωτον, ου, τὸ, flos, præstantissimus in omni re, lana. Hinc ἀωτέω, carpo. Est &
Ἀῶτος, auribus carens: ex α & ὦς, ὠτὸς, auris.

B.

B Secunda litera & dicitur Beta. In numeris est binarius, Delphi β pro π utuntur, ut βικὸς pro πικὸς· Macedones β pro φ, ut βρενίκη pro φρενίκη· aliquando otiosè præponitur, ut βοῦδυ pro ὖδυ.
Βᾶ, vocula eorum, qui se mutuo inclamant: ut & vocula risûs, q. à βάω,
Βᾶ & βάδι, incede, pro βῆθι, a. 2. imperat. ab ἔβαν, a. 2. verbi βαίνω.
Βάαλ, ὁ, nomen idoli ἄκλιτον, dominus: apud Sidonios primitûs. Pœni contractiùs Bal, Chaldæi Bel, idem enuntiant.
ΒΑΑ'ΡΑΣ, radix herbæ cujusdam mirabilis.
Βάβα, vox inarticulata.
Βαβάζω, inarticulatam vocem edo, vagio: à βάζω.
BABAI', papæ, admirantis, adv. vel nomen. Hinc Angl. Babe & baby.
Βαβάκτης, ὁ; idem quod βαβαξ, loquax; item nugator, garrulus; Eust. item insanus; Etym. Hesych. Th. βάζω, loquor, dico; unde βαβάζω, vociferor, vagio, loquor inarticulatè, &c.
Βαβάλιον, cunabulum.
Βαβαισηθεα, cunæ: in illis enim infantes βαβάζουσι.
Βάβδιον, αἰδίον, foramen, porta.
Βαβαξ, ὁ, garrulus, vanus, impudens. Th. βαζω.
Βαβάξαι, contentè clamare, ut cicadæ cantant: q. à βάζω.
Βάβεκξ, βαβεκίς, ἡ, gingivæ.
Βαβυλὼν, ῶνος, ἡ, nomen urbis, Hebr. confusio.
Βαγάεος, ὁ, Persicâ linguâ, eunuchus; Plut.
Βάγμα, idem quod βάξις, sermo, oratio; item rumor, fama; item vaticinium, &c. Æsch. Soph.
Βαδλὸν, lina, vestes lineæ sacerdotales: à ברו plur. בד linum.
Βάδλω, pedetentim, gradatim, lento gradu, adv. à βαίνω.
Βαδίζω, eo, f. ἴσω. Att. βαδιῶ. p. βεβάδικα. ab eod. Th.
Βαδίξα, Dor. pro βαδίσω, f. à βαδίζω.
Βαδίσμα, Att. pro βαδίξομαι, f. 1. m. verbi βαδίζω, à quo.
Βάδισις, εως, ἡ, ambulatio, ingressio.
Βάδισμα, ατος, τὸ, gressus, incessus: &
Βαδισμὸς, ὁ, idem.
Βαδιστέα, Att. pro βαδιστέον, eundum est.
Βαδιστὴς, ὁ, qui ambulare potest: &
Βαδιστικὸς, ὁ, ἡ, ὸν. Omnia à Th. βαίνω.
BA'ZΩ, loquor, f. σω, & ξω. p. βέβαχα, Poët. verb.
Βαθέλιον, pro βαθεῖαν, Ion. acc. sing. à βαθὺς, εῖα, ύ.
Βαθεῖ, dat. sing. à βαθὺς· βαθείᾳ & Ion. εῖῃ, dat. sing. f. g. à βαθεῖα, ας, & Ion. ης· hinc
Βάθηθ, ου, profundus: inde
Βαθέως, profundè, altè, graviter.
Βάθιον, compar. pro βαθύτερον· profundius: &
Βάθιστος, superlat. pro βαθύτατος, profundissimus, τῶ βαθὺς, profundus.
Βαθμηδὸν, gradatim: adv. &
Βαθμὶς, ίδος, ἡ, gradus, basis, &c
Βαθμὸς, ὁ, gradus, ordo: à Th. βαίνω.
BA'ΘΟΣ, ους, τὸ, profunditas: hinc βαθὺς, βαθύτης, βαθυῶλις, ἀβαθὴς· de quibus in suis locis.
Βαθρὸν, ου, τὸ, gradus, subsellium: à βαίνω, eo.
Βάθρον, ὁ, idem quod βάθρον, τὸ; scala, gradus: item sedes, scamnum: item fundamentum, basis, solum, &c. Th. idem.
Βαθυαγκὴς, ὁ, ἡ, ὴ, imas & depressas valles habens; Alpium Epith. in Epigram. ex βαθὺς, profundus, & ἄγκος, ους, τὸ, vallis.
Βαθυβελὴς, ὁ, ἡ, ὴ, prudentissimus, profundi consilii; ex βαθὺς, & βελὴ,
Βαθυβλὴς, & βαθύμαλος, ὁ, ἡ, ὴ, cujus solum profundum est, altus, profundus: ex βαθὺς, & μάλα, ἡ, terra; item ipsum terræ solum, quod à nobis calcatur; seu superficies ejus, &c.
Βαθυβρίθης, ὁ, ἡ, ὴ, q. d. profundam barbam habens, egregiè barbatus; (ὀβριθὴς) ex βαθὺς & βρίθειον, ου, τὸ; idem quod Th. γένυς, υος, ἡ; mentum: item barba.
Βαθυγένειος, ος, ὁ, ἡ, ὴ; profundam senectutem agens, decrepitus; valdè senex: ex βαθὺς, & γένεια, ἀος, τὸ; senectus, &c.

Βαθύ-

Βαθυλλαιος, ος, ὁ, ἡ, eloquens: ex βαθὺς, & γλῶσσα.
Βαθυφράμων, qui consilia sua alto pectore abstrusa habet, abstrusi ingenii, & secreti, cordatus, consultus, taciturnus, &c. ex βαθὺς, & γνώμη, ης, ἡ, sententia; Th. γιγνώσκω.
Βαθυδίνης, ης, ὁ, vortices profundos habens: ex βαθὺς, & γλῶσσα, (quod à βάθος) & δίνη, aquarum vortex.
Βαθυδόξης, ης, ὁ, gloriosissimus, celeberrimus: q. βαθεῖαν, ἤγουν μεγίστην, δόξην ἔχων.
Βαθυζώνος, ος, ὁ, ἡ, profundè cinctus: ex βαθὺς, & ζώνη.
Βαθυκαμπὴς, longè latèque curvaturam habens; Suid. valdè inflexus, aut curvus, &c. ex βαθὺς, & κάμπη, idem quod κάμψις, inflexio, curvatio, curvatura; Th κάμπτω, f. ζω, flecto, inflecto, incurvo, &c.
Βαθυκήτης, ὁ, ὴ, ὴ, piscosus, profundus, altus; ut βαθυκήτης πόντος, apud Lucianum, dicitur, vel quòd in profundus suis recessibus, cetos habeat; vel quòd habeat cete ingenia: ex βαθὺς, & κῆτος, εος, τὸ; cetus, piscium maximus.
Βαθύκληρος, ος, ὁ, opulentus, qui profundas hæreditates habet: ex βαθὺς, & κλῆρος.
Βαθύκολπος, ος, ὁ, ἡ, profundum sinum habens: q. βαθεῖ κόλπον ἔχων.
Βαθυκρημὴς, ὁ, ἡ, ὴ, qui profunda præcipitia habet: ὁ βαθεῖς κρημνὸς ἔχων. Th. κρημνός.
Βαθυκρήπις, ίδος, ἡ, profundum fundamentum habens: ex βαθὺς & κρηπὶς.
Βαθυκτίδων, profundas possidens opes; i. e. magnas, ideóque prædives; in Epigr. ex βαθὺς & κτέανον, ου, τὸ; idem quod κτῆμα, possessio, opes; à Th. κτάομαι, acquiro, comparo.
Βαθυκύμων, ονος, ὁ, ἡ, habens undas profundas: ex βαθὺς, & κῦμα.
Βαθυλείμων, ονος, ὁ, ἡ, & βαθυλείμειων, ονος, ὁ, ἡ, læta pascua habens: ex βαθὺς & λειμών.
Βαθυλήϊος, ferax, fertilis; q. d. profundas ferens segetes; ex βαθὺς, & λήϊον, ίου, τὸ, seges, fruges. Sic alia varia componuntur cum βαθὺς, profundus; ut βαθύξυλος, opacus, arboribus q. profundis; i. e. magnis & altis frequens; Th. ξύλον, ύλης, τὸ, lignum; βαθύπικρος, ος, ὁ, ἡ, ὸν, qui amaritudine sua in ima penetrat; i. e. summopere & profunde amarus; Th. πικρὸς, amarus βαθύπλεκτος, profundi nexûs; Oppian. & βαθυπλόκαμος, comam densis cincinnis nexam habens; valde capillatus Th. πλέκω, plecto, necto, connecto, &c. Unde πλοκὴ, ῆς, ἡ, nexus, &c. βαθυπυθμὴν, profundum fundum habens; Etym. Th. πύθω, putrefacio; Unde πυθμὴν, ένος, ὁ; fundum, ima pars: βαθυπόλιος, infelix, in Epigr. profundi quasi fati; Th. πότμος, sors, fatum. Ac denique, βαθυῤῥείτης, idem quod βαθυῤῥείτης, profundè fluens, & ejusdem Thematis.
Βαθύμηδος, ος, ὁ, qui profundam, densámque lanam habet, villosus. Th. μῆλος.
Βαθυμήτης, nom. Æol. pro βαθυμήστης, ου, ὁ, qui profundum habet consilium, prudentissimus, ὁ βαθεῖαν μῆτιν, τυτέστι βαλὼ ἔχων.
Βαθυνὴς, profundè: &
Βάθυνος, ος, ὁ, fovea: item
Βάθυνσις, εως, ἡ, exaltatio, &
Βαθυώδης, excavo: f. ώσω. p. γκε. p. pass. βεβάθυσμαι, & Att. βεβάθυσμαι. Omnia à Th. βάθος.
Βαθυπέδιος, ία, ον, qui profundum campum seu planitiem habet. Ac proinde Strax: ὁ βαθὺ πεδίον ἔχων.
Βαθυπέτης, ος, ὁ, & βαθύπτηλος, prædives, opulentus: Th. πλάτος.
Βαθυπόλεμος, ος, ὁ, qui magnum & grave bellum movet: ὁ βαθεῖ πόλεμον ἐγείρων.
Βαθυῤῥείταο, genit. Æol. pro βαθυῤῥείτης, ου
Βαθυῤῥείτης, ης, profundè fluens: ex βάθος, & ῥέω.
Βαθυῤῥίζια, ας, ἡ, radicis profunditas: &
Βαθυῤῥίζος, ος, altè radicatus: ex βαθὺς, & ῥίζα.
Βαθύς, εῖα, ύ, profundus, a, um; in gen. Βαθέος, είης, έϊ, dat. Βαθέϊ, εῖ· in comp. βαθύτερος, βαθύτατος & βάσσων; superl. βαθύτατος & βάθιστος. Th. βάθος.
Βαθυσκαφὴς, ὁ, ἡ, ὴ; profundè fossus; ex βαθὺς, & σκάπτω, fodio; unde σκαφὴ, ῆς, ἡ; fossio, &c.
Βαθυσκιὸς, ὁ, ἡ umbrosus: ex βαθὺς, & σκιὰ.
Βαθύσμα, ατος, τὸ, profunditas, altitudo, à βαθὺς.
Βαθύστορος, qui profunde seritur; item in quo profundæ sationes fieri possunt: ex βαθὺς, & στείρω, semino; unde στορὴ, ῆς, ἡ; satio, satus. Sic varia alia; ut βαθυστοιχέω, fulcimentum profundum habens: profundè defixus; Epigr. Th. στοιχέω, fut. ήσω. figo; unde στοιχὸς, fulcrum, &c. βαθύστοιχος, vilosus; Hom. Th. στοῖχος, τοίχος, ὁ, pilus, capillus, βαθύφυλλος, profunda folia habens; Th. φύλλον, τὸ; solium: βαθύφρων, profundam vocem habens: cui vox est gravis; Th. φρὴν, ῆνος, ἡ; vox βαθύχειος, qui profundo, vel denso est colore: ex βαθὺς, profundus, & χρὼς, ῶτος, ὁ; color, &c.
Βαθύστερνος, ος, ὁ, ἡ, profundum habens pectus: ὁ βαθὺ στέρνον, εἴτε στῆθος ἔχων.
Βαθυστεφὴς, ὁ, ἡ, ὴς, profundè fluctuans: ex βαθὺς, & στρέφω.
Βαθυσφὴς, ὁ, ἡ, ὴς, profundos habens juncos, à βαθὺς & σχοῖνος; laus fluviorum.
Βαθύτης, ητος, ἡ; profunditas. Th. βάθος.
Βαθύφρων, ονος, ὁ; callidus, profundâ mente præditus, ὁ βαθεῖαν φρένα ἔχων.
Βαθυχαίτης, ος, ὁ, qui densam habet cæsariem: ex βαθὺς & χαίτη.
Βαθύχλωρος, ος, ὁ, ἡ, ὸν; profunda habens labia: ex βαθὺς & χεῖλος.
Βαΐες, per contr. pro βαίηθ, iverint. 3. plur. a. 2. opt. act. βαίω· à βαίνω.
Βαΐνε, imperf. Ion. ibat: à βαίνω.
BAI'NΩ, eo, incedo; f. βήσομαι. p. βέβηκα· & Ion. βέβαα, a. 2. ἔβην. a. 2. imper. βῆθι, pro quo βᾶ, & βάδι, a. 2. opt. βαίην. a. 2. par. βάς. part. pass. βέβημαι, βέβαμαι, & βέβασμαι. Hinc βῆμα, βάσις, βάδην, βαδίζω, βαθμὸς· de quibus alibi.
Βαΐον, vide in βαῖς.
Βαΐον, paulisper, parum: adv. à
BAIO'Σ, ὰ, ὸν, parvus, modicus, unus.
Βαϊσφόρος, ος, ὁ, solennitas olivarum.
BAI'Σ, ΐδος, ἡ, seu βαΐον, ου, τὸ; ramus propriè palmæ, παρὰ τὸ βία τίθεσθαι.
BAI'TA, seu βαΐτη, ης, ἡ; indumentum ex pellibus consutis, vestis pellicea, & pastoralis: & βαίτη, Dor. pro διφθέρα.
BAIΩ'N, ῶνος, ὁ; piscis quidam gobio similis: quod à βαιὸς· quia parvi pretii: item mensura apud Alexandrinos. Hesych.
BA'KANON, ου, τὸ, semen raphani, id est, brassicæ.
BA'KHAOΣ, ου, ὁ; magnus quidem, sed fluctuus, & mulierosus: item eunuchus.
BA'KKAPIΣ, vel βάκχαρις, εως, ἡ, baccar, herba odorata.
Βακκάρεον, sive βακχάρεον ἔλαιον; oleum seu unguentum ex baccari; Hippocr. à βάκκαρις.
BAKTHPI'A, ας, ἡ; bacculus, scipio: item
Βακτήριον, ου, τὸ· &
Βάκτρον, ου, τὸ· idem q. à βάω.
Βακτρίδιον, & βακτριδίον, baculo innixi; scipione se fulcire: unde βακτρίδιμος, τὸ, nixus ille in baculum; item baculus, ipse quo fulcimus nos; Eurip. à Th. βακτηρία; idem.
Βακχεῖον, ου, τὸ; templum Bacchi: &
Βακχεῖος, ος, ὁ, pes ex brevi & duabus longis: sic dictus quod hymnis in Bacchum sit frequentissimus: item
Βακχεύματα, ων, τὰ; bacchanalia: &
Βακχεύω, & Βακχέω, Orgia celebro, debacchor: necnon
Βακχεύμων, furiosus sum: &
Βακχία, ας, ἡ; debacchatio, insania: omnia à seq. Th.
Βακχίαν, bacchor; seu bacchantium more, ex hedera coronam gesto: βακχεία, ἡ; bacchatio: Plut. βάκχευμα, τὸ; idem βακχεῖος ῥυθμὸς, Bacchicus rythmus: βακχευτικὸς; q. d. baccativus; ad bacchationem, seu bacchantes, pertinens; βακχεύτωρ, Bacchi seu Dionysii Epitheton in Epigr. βάκχη, ης, furore percita: βακχεῖος, vel βάκχος, ου. Bacchi sacerdotes, quæ furore ab illo immisso agitabantur: βακχικὸς, κὴ, κὸν; Bacchicus, omnia etiam à sequente Themate, βάκχος; sicut etiam βακχίβακχος, acclamatio quæ fiebat Dionysio, seu Baccho, in sacrificiis: V. Eustath.
BA'KKOΣ, ου, ὁ; furore percitus: Bacchus: βάκχη, ης, ἡ; furore percita: q. à βάζω, loquor: quia loquax ebrietas: vel ἀπὸ τοῦ βαχεῖν; Eustath.
Βάκχων, ονος, Bacchulus, dimin. à
Βάκχος.
Βαμακὰ, ὁ; nomen arioli, Hebr. verustas populi.
Βάμαχ, ὁ; nomen regis, ἄκλιτον. Hebr. exinanientis.
Βαμβάλεος, ας, & Ion. ίη, ης, ἡ; clavis:

ex

ex βάλανος, pessulus, & ἄγχω, captura.

BAΛΑΝΕΙΟΝ, ου, τὸ; BALNEUM.

Βαλανεὺς, έως, ὁ, & βαλανιάτης, ου, ὁ; balneator.

Βαλανεῖα, propriè, aquam in balneo administro; deinde in genere, servio, ministro; nam de quovis ministerio dicitur. Th. βαλανεύω.

Βαλανεῖα, τὰ; quæ in glandiario genere comprehenduntur; Theoph. hist. Plaut. à Th. βάλανος.

Βαλανηφάγος, ου, ὁ; qui glandes edit & vescitur, ex βάλανος, glans, & φάγω, comedo.

Βαλανηφόρος, ου, ὁ, ἡ; palmulas ferens, glandifer: ex βάλανος, & φέρω.

Βαλανίζω, glandes excutio. f. ίσω, p. ικα. Th. βάλανος.

Βαλανὶς, ίδος, ἡ; balneatrix: &

Βαλανίσια, idem. Th. βαλανεῖον.

Βάλανος, ου, qui è glande unguentaria fit; ut βαλάνινον ἔλαιον, &c. Item βαλανίτης, balanum, seu glandem referens; ut βαλανίτης λίθος; apud Plin. utrumque à βάλανος, ου, ὁ, ἡ; glans: à quo etiam βαλανώδης, ους, ὁ, ἡ; glandibus plenus: item qui glandis est figurâ, &c.

BA'ΛΑΝΟΣ, ου, ὁ, ἡ; glans, est etiam obex, q. à βάλλω, immitto.

Βαλανόω, ῶ; obice seu pessulo trajecto obsero; Aristoph. à Th. βάλανος, glans; obex, pessulus: ferrum scil. quod init μοχλοῖ, & à clavo ducitur ac reducitur: unde clavis dicitur βαλανάγχη, ἡ; παρὰ τὸ ἀγχόειν & vel τὸν βάλανον.

BΑΛΑ'ΝΤΙΟΝ, seu βαλάντιον, ου, τὸ; crumena, marsupium, sacculus, quasi à βάλλειν ἐντός.

Βαλαντίδιον, ου, τὸ; crumenula; dimin. à βαλάντιον; à quo etiam βαλαντοκόπος, ου, ὁ; crumenas incidere; ut sequens βαλαντοτόμος.

Βαλαντοτόμος, ου, ὁ, fur zonarum: item sacculariusː ex βαλάντιον, & τέμνω, seco.

BΑΛΑΤ'ΣΤΙΟΝ, ου, τὸ; flos mali sylvestris Punici.

BΑΛΒΙ'Σ, ίδος, ἡ; repagulum, locus unde ii qui cursu certant, emittuntur: carceres, initium.

Βάλε & Βάλον, dimisit projecit, Ion. pro ἔβαλε, 3. sing. a. 2. act. βαλεῖν, a. 2. inf. βαλεῖδε, a. 2. inf. m. verbi βάλλω.

Βαλεῖν, Ion. & Poët. pro βαλεῖν, a. 2. inf. ab eod. Th.

Βάλετ' pro ἐβάλετο, 3. sing. a. 2. m. βάλλω' in dual. Ion. a. 2. act. ejusd. Th.

Βάλλ, Dor. pro βάλ, a. 2. imperat. m. à βάλλω, jacio.

Βάλης, 2. sing. a. 2. sub. act. βάλλω, 3. sing. a. 2. sub. m. ab eod. Th.

Βαλιός, ὁ; varius, maculosus: q. φαλιός' item celer, à βάλλω. Est & βάλιος, celer: orbus oculis.

Βάλλ' & βάλλε, jaciebat, imperf. Ion. pro ἔβαλλε' à βάλλω.

Βάλλεα, inducis, pro βάλλη, 2. sing. præs. sub. pass. &

Βάλλεο pro βάλλῃ, Ion. præs. imperat. pass. ej. sd. Th.

Βαλίσκετο, Ion & Poët. pro ἐβάλλετο' & hoc pro ἔβαλλε, jaciebat, 3. sing. imperf. verbi βάλλω, jacio.

Βάλλετο, imperf. pass. Ion. pro ἐβάλλετο' βάλλον, præs. part. n. g. verbi βάλλω.

Βάλλησε, a. 1. Poët. pro ἐβάλησε. q. à βλήθω pro βάλλω.

Βαλλίζω, tripudio. q. à βάω, eo, & ἅλλομαι, salio.

Βαλλισμὸς, οῦ, ὁ, tripudium, saltatio, cujusmodi olim χορεῖα, Th. βάλλω.

BA'ΛΛΩ, jacio, jaculor, immitto, attingo, ferio, imperf. ἔβαλλον. f. βαλῶ, & in 3. pl. βαλέουσι, perf. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, a. 2. imperat. βάλε, a. 2. sub βάλλω, ης, ῃ, præs. pass. βάλλομαι, abjicior. perf. βέβλημαι. pluſq. perf. ἐβεβλήμην, ο, το. a. 1. pass. ἐβλήθην. a. 1. imperat. βλήθητι. p. m. βέβολα. Hinc βολὴ, βόλος, βολὶς' hinc compositæ, ἀμφίβολος, διάβολὸς, διάβολος, παρέβλημα, συμβολὴ, ἀσύμβολος, σύμβολον, ὑπόβλητος, &c. de quibus luis in locis. Hinc Angl. Ball, blow.

BΑΛΑΩΤΗ, ῆς, ἡ, marrubium nigrum.

Βάλος, 3. sing. a. 2. opt. act. Βάλοιμι, 2. sing. a. 2. opt. m.

Βάλον pro ἔβαλον, a. 2. ind. verbi βάλλω.

Βαλοῦσαι, Dor. pro βαλοῦσαι, nom. pl. f. g. a. 2. part. act. verbi βάλλω.

BA'ΛΣΑΜΟΝ, ου, τὸ; BALSAMUM.

Βαλσαμίνη, à quibusdam dicitur τὸ βάφθαμον; Dioſc. & βαλσαμώδης, appellata est κασσία, cassia quædam; ab odore simile balsami odori. Th. βάλσαμον. Unde etiam βαλσαμίλαιον, est balsami succus, seu liquor; balsaminum oleum; Plinio: quod dicitur etiam ὀποβάλσαμον.

Βάλωμὶν, dejiciamus, 1. pl. a. 2. sub. act. Et

Βάλων, a. 2. part. act. à βάλλω.

Βάλωμαι, a. 2. sub. med. ejusd. verbi.

Βᾶμα, τος, τὸ; Dor. pro βῆμα, gressus. Th. βαίνω' eo,

Βάμβα, Dor. pro βάμμα. Dor. ex βάπτω' hinc βαμβακιδίζω, mangonizare cibos.

BAMBAI'NO, inarticulatè loquor: balbutio; item dentes quatio præ metu: q. à βᾶ, hinc

Βαμβαίζω, f. ίσω, p. ικα, tremo.

Βαμβακίζω, frigore tremo: idem quod præced. βαμβαίζω.

Βαμβακοειδὴς, ους, ὁ, ἡ; bombicibus similis; Dioſc. ex βάμβαξ, pro βόμβαξ, & εἶδος.

Βάμβυκα, eamus, Dor. pro βῶμεν' a. 2. sub. a. 2. ἶκω, verbi βῆμι, pro βαίνω, quod vide.

Βάμμα, ατος, τὸ; tinctura, acetum, salsamentum: à præt. pass verbi βάπτω.

Βᾶν, pro ἴσαν, 3. pl. a. 2. ἶκω' verbi βαίνω.

Βαναυσία, ας, ἡ; ars fabrilis, & illiberalis.

Βαναυσικὸς, ὴ, ὸν; mechanicus: ex seq. Th.

BA'ΝΑΥΣΟΣ, ου, ὁ, ἡ; artifex mechanicus & illiberalis, præcipuè de iis dicitur, qui igne opus faciunt: q. ex βαύων αὖος, qui fornacem incendit.

Βαναυσοεργὸς, οῦ, ὁ, ἡ; qui opus ad camirum seu fornacem conficit; item qui artem exercet sed eutariam & illiberalem; undè βαναυσοεργία, opus quod ad caminum seu fornacem conficitur; opus mechanicum; seu opus ejus qui artem mechanicam profitetur: Poll. ex

βάλανος, (quod componitur ex nomine βαύω, caminus, fornax; & verbo ἄνω, incendo; quasi βάυναυσος) & ἔργον.

Βάντες, conscendentes, pl. num. a. 2. part. m. g. βᾶς' ab a. 2. ἶκω' verbi βαίνω.

Βᾶξις, ιος, ἡ, fama, sermo, à βάζω, loquor.

Βαπτίζωδω, &c. V. in βαπτίζω.

Βαπτίζω, baptizo, bapizo, mergo, lavo: f. ίσω. p. βεβάπτικα. a. 1. ἐβάπτισα, imperf. pass. ἐβαπτιζόμην, ου, ετο. perf. pass. βεβάπτισμαι. a. 1. pass. ἐβαπτίσθην. fut. 1. pass. βαπτισθήσομαι. a. 1. m. ἐβαπτισάμην, ω, ατο. a. 1. m. imperat. βάπτισαι, a. 1. m. sub. βαπτίσομαι, lotus fuero. Th. βάπτω, mergo. Hinc Angl. Baptise.

Βαπτικὸς, ὴ, ὸν; tingendo aptus, tinctilis; item βάπτισις, εως, ἡ, lavacrum; Th. idem.

Βάπτισμα, ατος, τὸ; baptisma: Angl. Baptism: &

Βαπτισμὸς, οῦ, ὁ, lotio: &

Βαπτιστὴς, οῦ, ὁ, baptista: &

Βαπτιστήριον, ου, τὸ; lavacrum: à βαπτίζω, quod à βάπτω.

Βαρναβᾶς, ᾶ, ὁ, nomen viri. Hebr. filius consolationis.

BA'ΡΟΣ, ους, τὸ, pondus, onus, molestia: q. βία αἴρεται. Hinc βαρέω & βαρυόω, βαρὺς, βαρίως, βαρύτης. Hinc to bear, & burden.

Βαρσαβᾶς, ᾶ, ὁ, nomen viri, Syr. filius quietis.

Βαρτίμαιος, ου, ὁ, nomen viri, qui filius Timæi.

Βαρυάγχης & βαρυάλγητος; gravi dolore percitus; qui graviter dolet; item, interdum dicitur βαρυάλγητος; quod gravem dolorem affert; Soph. ex βαρὺς & ἄλγος, ους, τὸ; dolor, &c.

Βαρυαχὴς; Dor. pro βαρυηχὴς; gravisonus, gravem sonum edens; ex βαρὺς & ἠχὼ, sonus.

Βαρυβόας, gravi clamore boans; Pind. apud Plut. ex βαρὺς & βοάω, boo, clamo, unde βοὴς, ὁ; clamosus, &c.

Βαρυβρεμὴς, ὁ, ἡ, perstrepens, horrisonus: ex βαρὺς & βρέμω, strepitus.

Βαρυδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, Ion. & Poët. pro βαρυδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, infelix, adversa fortunâ laborans; ἀνυχὴς; ut βαρυδαίμων ψυχὴ; in Epigr. infelix anima, &c. Unde βαρυδαιμονίω, ῶ, f. ήσω. Aristoph. ἀδλίως εἶμι, miser sum & infelix; & βαρυδαιμονία; gravis fortuna; grave infortunium; apud Lyſ. ex βαρὺς & δαίμων, vide.

Βαρυδάκρυς, υος, & Βαρυδάκρυος, ου, ὁ, ἡ, luctuosus; ex βαρὺς & δάκρυ, lacryma.

Βαρυζηλὴς, æmulus, invidus; vel invidiosus; infestus, &c. ex βαρὺς & ζῆλος, vide.

Βαρύθυμος, gravatur, 3. sing. præs. à βαρύθω, idem quod βαρυόθυμος, gravor: à βαρὺς, Th. βάρος.

Βαρυθυμία, ας, ἡ, ἡσω. p. ικα, iracor.

Βαρυθυμία, ας, ἡ, acerbitas animi. Item

Βαρυθυμος, ου, ὁ, ἡ, animo ferox. Et

Βαρυθύμως, gravato animo: adv. Omni ex βαρὺς & θυμὸς.

Βαρύκομπος, ου, ὁ, ἡ, gravem strepitum edens; ex βαρὺς & κόμπος sonitus.

Βαρύκτυπος, ου, ὁ, graviſtrepus, graviter fremens; ex βαρὺς & κτυπέω, factum ex τύπος, resono. Th. τύπτω.

Βαρυλόγος, ου, ὁ, qui gravem ac odiosam orationem habet, maledicus. Ex βαρὺς & λέγω. Th. λέγω.

Βαρυμειγὴς, ους, ὁ, Dor. pro βαρυμιγὴς, iracundus: ex βαρὺς & μανία; furor. Th. μαίνομαι, insanio.

Βαρυωθεῖ, Bœot. pro ἐβαρυώθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. sequentis.

Βαρυόω, gravo, premo: imperf. βάρυον, Ion. f. ώσω. p. βεβάρυκα. a. 1. pass. ἐβαρυώθην. a. 1. sub. βαρυωθῶ' à βαρὺς, quod à βάρος.

Βαρύστας, ω, ὁ, Dor. pro βαρύτης, υ, gravisonus, gravem vocem habens: Jovis Epith. à βαρὺς & ὄψ, ὠπὸς, vox.

Βαρυστενάζοντας, graviter flantes, acc. pl. part. præs. à βαρυστενέω. Ex βαρὺς, quod à βάρος, onus, & στενέω, Poët. pro στένω, spiro.

Βαρὺς, εῖα, ὺ, gravis, et in acc. βαρυὺ. comp. βαρύτερος, superl. βαρύτατος. Th. βάρος.

Βαρύστεμος, υ, ὁ; graviter ponderans; gravis; unde βαρυστεμῶπαι & βαρυστεμίζειν; pondus & gravitatem addere vel adjicere. Vi. στεμίς.

Βαρυστενάχω, graviter gemo: Poët. pro στενάζω, f. ξω, à στένος, ους, angustus.

Βαρύστονος, υ, ὁ, ἡ, graviter suspirans, infelix, luctuosus: à sed. them.

Βαρυσυμφορὸς, υ, ὁ, ἡ, Ion. & Poët. pro δυσυχὴς, infelix, qui graves calamitates fert: ex συμφορὰ, calamitas, quod ex σὺν & φέρω.

Βαρυσφάκελος, υ, ὁ, qui gravem edit strepitum, graviſtrepus: ex βαρὺς & σφάκελος sonus.

Βαρύτεροι, οι, moroſiores: compar. à βαρὺς.

Βαρύτης, ητος, ἡ, gravitas. Th. βάρος.

Βαρύτιμος, υ, ὁ, ἡ, pretioſus, q. gravis pretii, quòd olim æs appenderetur: ex βαρὺς & τιμὴ, pretium, quod à τίω, honoro.

Βαρυτονέω, ῶ, f. ήσω. p. ηκα, gravi tono proſero. Item

Βαρύτονος, υ, ὁ, ἡ, gravitonus. Et

Βαρυτόνως, gravi tono, adv. ex βαρὺς & τόνος, quod à τείνω.

Βαρύφρων, q. d. cui mens est gravis, & curis onusta; qui mente graviter est affectus; unde βαρυφρωσύνη, ἡ; status mentis graviter affectæ; & curis ac molestiis velut gravatæ, &c. Item βαρυφρονέω; graviter mente sum affectus, &c. ex βαρὺς & φρὴν; vide.

Βαρύφρων, ονος, ὁ, ἡ, qui gravem sonum habet, gravisonus: ex βαρὺς & φθόγγος, sonus. Th. φθόγγομαι, loquor.

Βαρύφρων, ονος, ὁ, ἡ, gravis, onustus: ex βαρὺς & φέρτος.

Βᾶς, ᾶσα, ingressus, in nom. pl. βάντες, a. 2. part. act. à βαίνω, eo.

Βᾶσσον, insistentem, a. 2. part. f. g. in masc. βᾶς' ab eod. them.

Βασανίζω, exploro, torqueo, excrucio: f. ίσω. p. βεβασάνικα. a. 1. ἐβασάνισα. a. 1. sub. βασανίσω, ης, ῃ. a. 1. inf. βασανίσαι, pr. pass. βεβασάνισμαι. a. 1. pass. ἐβασανίσθην. f. 1. pass. βασανισθήσομαι. Th βάσανος.

Βασανιστὴς, οῦ, ὁ, explorator, tortor. Et

Βασανισμὸς, οῦ, ὁ, cruciatus: à pr. pass. verbi βασανίζω, quod à seq. them.

Βασανιστήριον, locus in quo homines torquentur; item, cruciandi genus; tormentum, cruciatus; & βασανιστρία, ας, ἡ; quæ torquet, examinat, vel explorat, &c. Utrumq; ititdem à βασανίζω & à seq. Them.

BA'ΣΑΝΟΣ, ου, ἡ, lapis quo probatur aurum, lapis Lydius, probatio, inquisitio per tormentum. Hinc βασανίζω, βασανιστὴς & βασανισμὸς' de quibus suprà.

Βασσεύμαι, Dor. & Æol. pro βάσσομαι, f. ι, m, verbi βαίνω, eo.

Βασσεῦδ, Dor. pro βάσσον, progredientur, 3. pl. f. ι. m. à βαίνω, f. βάσομαι.

Βασίλεια, ας, ἡ; Regina, regia uxor; Od. 4. & βασιλειάδε, ῶ; regnum affecto; est ἐφετικὸν ῥῆμα; i. e. desiderativum verbum; item,

Βασίλεια, ας, ἡ, regnum. Et

Βασίλειον, ου, τὸ, sc. δῶμα, regia: pl. βασίλεια, ων, τὰ, sc. δώματα, regum palatia. Et

Βασίλειος, ου, ὁ, ἡ, regalis.

Βασιλείδης; Regis filius; Suid. & βασιλείδιον, regulus. Plut.

Βασιλεύδι, regna, præs imperat. βασιλεύδμεν præs inf. Ion. pro βασιλεύειν, à βασιλεύω, à seq. them.

BΑΣΙΛΕΥ'Σ, έως, Attic. έως, Poët. & Ion. ῆος, ὁ, rex: q. βάσις λεώ, id est, λαῶν populi; βασίλεσσι, ης, ῃ, regina. Hinc βασιλεία, βασιλεύω, &c.

Βασιλεύτερος, ου, ὁ, comp. angustior: & in superl. βασιλεύτατος, regno dignissimus: à βασιλεύς.

Βασιλεύω, regno, impero, sum rex, regnum adipiscor: f. εύσω. p. βεβασίλευκα. a. 1. ἐβασίλευσα. a. 1. inf. βασιλεύσαι. Ab eod. them.

Βασιλὴ, ἡς; regnum; βασιλεία. Soph. item, βασιλὴν, ἡς; regnum; regia aula Herodotus; βασιλεῖον, τὸ, palatium, regia; & βασιλῆϊος, ὁ, ἡ; regius; regalis, &c. ab eod. Th.

Βασιλῆϊ, Ion. pro βασιλεῖ, dat. sing. Sic

BA'ΡΒΙΤΟΣ, ου, ὁ, ἡ, vel βάρβιτος, υ, τὸ, barbitus vel barbitum, instrumentum musicum. multar. chordar.

Βαρβιτῳδὸς, qui lyrâ vel barbito canit; Lucian. ex βάρβιτον & ᾠδὸς; idem quod ἀοιδὸς, οῦ, ὁς cantor; Th. ἀείδω & ᾄδω, per crasin, canto.

Βάρδιστος, tardissimus. superl. pro βεβράδιστος vel βεβραδύτατος, comp. βεβράσσων, ὁ, ἡ, Poët. pro βεβράδιων, & βεβραδύτερος, à βεβρᾳδὺς, tardus.

Βαρέα, gravitèr, adv. vel Ion. pro βαρεῖα, à βαρὺς.

Βαρεῖα, ας, ἡ; f. g. βαρέᾶν, Dor. pro βαρεῖαν' à βαρὺς, εῖα, ὺ, gravis, e. Them. βάρος.

Βαρείδω, gravetur, præs. imperat. pass. a

Βαρίω, gravo, onero: f. ήσω, p. βεβάρηκα. a. 1. ἐβάρησα. p. pass. βεβάρημαι. part. βεβαρημένος. a. 1. ind. pass. ἐβαρήθην. Th. βάρος.

Βαρὺς, adv. graviter, molestè: ab eod. Th.

Βάρημα, τος, τὸ; gravitas; à βαρίω.

Βαρθολομαῖος, ου, ὁ, nomen Apostoli. Heb. filius haurientis aquas.

Βαρνησᾶς, έω, ὁ, nomen viri. Hebr. filius Iesu.

BA'ΡΙΣ, ίδος vel ίδος, ἡ; navis, turris, domus turrita & regia. Angl. Barge.

Βαριωνᾶς, ᾶ, ὁ, nomen viri, Hebr. filius Jonæ.

Βαρνάβας, α, ὁ, nomen viri, Syr. filius consolationis.

BA'ΡΟΣ, ους, τὸ, pondus, onus, molestia: q. βία αἴρεται. Hinc βαρέω & βαρυόω, βαρὺς, βαρίως, βαρύτης. Hinc to bear, & burden.

Βαρσαβᾶς, ᾶ, ὁ, nomen viri, Syr. filius quietis.

Βαρτίμαιος, ου, ὁ, nomen viri, qui filius Timæi.

Βαρυάγχης & βαρυάλγητος; gravi dolore percitus; qui graviter dolet; item, interdum dicitur βαρυάλγητος; quod gravem dolorem affert; Soph. ex βαρὺς & ἄλγος, ους, τὸ; dolor, &c.

Βαρυαχὴς; Dor. pro βαρυηχὴς; gravisonus, gravem sonum edens; ex βαρὺς & ἠχὼ, sonus.

Βαρυβόας, gravi clamore boans; Pind. apud Plut. ex βαρὺς & βοάω, boo, clamo, unde βοὴς, ὁ; clamosus, &c.

Βαρυβρεμὴς, ὁ, ἡ, perstrepens, horrisonus: ex βαρὺς & βρέμω, strepitus.

Βαρυδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, Ion. & Poët. pro βαρυδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, infelix, adversa fortunâ laborans; ἀνυχὴς; ut βαρυδαίμων ψυχὴ; in Epigr. infelix anima, &c. Unde βαρυδαιμονίω, ῶ, f. ήσω. Aristoph. ἀδλίως εἶμι, miser sum & infelix; & βαρυδαιμονία; gravis fortuna; grave infortunium; apud Lyſ. ex βαρὺς & δαίμων, vide.

Βαρύδακρυς, υος, & Βαρυδάκρυος, ου, ὁ, ἡ, luctuosus; ex βαρὺς & δάκρυ, lacryma.

Βαρύζηλος, æmulus, invidus; vel invidiosus; infestus, &c. ex βαρὺς & ζῆλος, vide.

Βαρύθυμος, gravatur, 3. sing. præs. à βαρύθω, idem quod βαρυόθυμος, gravor: à βαρὺς, Th. βάρος.

Βαρυθυμία, ας, ἡ, ἡσω. p. ικα, iracor.

Βαρυθυμία, ας, ἡ, acerbitas animi. Item

Βαρύθυμος, ου, ὁ, ἡ, animo ferox. Et

Βαρυθύμως, gravato animo: adv. Omni ex βαρὺς & θυμὸς.

Βαρύκομπος, ου, ὁ, ἡ, gravem strepitum edens; ex βαρὺς & κόμπος sonitus.

Βαρύκτυπος, ου, ὁ, graviſtrepus, graviter fremens; ex βαρὺς & κτυπέω, factum ex τύπος, resono. Th. τύπτω.

Βαρυλόγος, ου, ὁ, qui gravem ac odiosam orationem habet, maledicus. Ex βαρὺς & λέγω. Th. λέγω.

Βαρυμειγὴς, ους, ὁ, Dor. pro βαρυμιγὴς, iracundus: ex βαρὺς & μανία; furor. Th. μαίνομαι, insanio.

Βαρυωθεῖ, Bœot. pro ἐβαρυώθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. sequentis.

Βαρυόω, gravo, premo: imperf. βάρυον, Ion. f. ώσω. p. βεβάρυκα. a. 1. pass. ἐβαρυώθην. a. 1. sub. βαρυωθῶ' à βαρὺς, quod à βάρος.

Βαρύστας, ω, ὁ, Dor. pro βαρύτης, υ, gravisonus, gravem vocem habens: Jovis Epith. à βαρὺς & ὄψ, ὠπὸς, vox.

Βαρυστενάζοντας, graviter flantes, acc. pl. part. præs. à βαρυστενέω. Ex βαρὺς, quod à βάρος, onus, & στενέω, Poët. pro στένω, spiro.

Βαρὺς, εῖα, ὺ, gravis, et in acc. βαρυὺ. comp. βαρύτερος, superl. βαρύτατος. Th. βάρος.

Βαρύστεμος, υ, ὁ; graviter ponderans; gravis; unde βαρυστεμῶπαι & βαρυστεμίζειν; pondus & gravitatem addere vel adjicere. Vi. στεμίς.

Βαρυστενάχω, graviter gemo: Poët. pro στενάζω, f. ξω, à στένος, ους, angustus.

Βαρύστονος, υ, ὁ, ἡ, graviter suspirans, infelix, luctuosus: à sed. them.

Βαρυσυμφορὸς, υ, ὁ, ἡ, Ion. & Poët. pro δυσυχὴς, infelix, qui graves calamitates fert: ex συμφορὰ, calamitas, quod ex σὺν & φέρω.

Βαρυσφάκελος, υ, ὁ, qui gravem edit strepitum, graviſtrepus: ex βαρὺς & σφάκελος sonus.

Βαρύτεροι, οι, moroſiores: compar. à βαρὺς.

Βαρύτης, ητος, ἡ, gravitas. Th. βάρος.

Βαρύτιμος, υ, ὁ, ἡ, pretioſus, q. gravis pretii, quòd olim æs appenderetur: ex βαρὺς & τιμὴ, pretium, quod à τίω, honoro.

Βαρυτονέω, ῶ, f. ήσω. p. ηκα, gravi tono proſero. Item

Βαρύτονος, υ, ὁ, ἡ, gravitonus. Et

Βαρυτόνως, gravi tono, adv. ex βαρὺς & τόνος, quod à τείνω.

Βαρύφρων, q. d. cui mens est gravis, & curis onusta; qui mente graviter est affectus; unde βαρυφρωσύνη, ἡ; status mentis graviter affectæ; & curis ac molestiis velut gravatæ, &c. Item βαρυφρονέω; graviter mente sum affectus, &c. ex βαρὺς & φρὴν; vide.

Βαρύφρων, ονος, ὁ, ἡ, qui gravem sonum habet, gravisonus: ex βαρὺς & φθόγγος, sonus. Th. φθόγγομαι, loquor.

Βαρύφρων, ονος, ὁ, ἡ, gravis, onustus: ex βαρὺς & φέρτος.

Βᾶς, ᾶσα, ingressus, in nom. pl. βάντες, a. 2. part. act. à βαίνω, eo.

Βᾶσσον, insistentem, a. 2. part. f. g. in masc. βᾶς' ab eod. them.

Βασανίζω, exploro, torqueo, excrucio: f. ίσω. p. βεβασάνικα. a. 1. ἐβασάνισα. a. 1. sub. βασανίσω, ης, ῃ. a. 1. inf. βασανίσαι, pr. pass. βεβάσανισμαι. a. 1. pass. ἐβασανίσθην. f. 1. pass. βασανισθήσομαι. Th βάσανος.

Βασανιστὴς, οῦ, ὁ, explorator, tortor. Et

Βασανισμὸς, οῦ, ὁ, cruciatus: à pr. pass. verbi βασανίζω, quod à seq. them.

Βασανιστήριον, locus in quo homines torquentur; item, cruciandi genus; tormentum, cruciatus; & βασανιστρία, ας, ἡ; quæ torquet, examinat, vel explorat, &c. Utrumq; ititdem à βασανίζω & à seq. Them.

BA'ΣΑΝΟΣ, ου, ἡ, lapis quo probatur aurum, lapis Lydius, probatio, inquisitio per tormentum. Hinc βασανίζω, βασανιστὴς & βασανισμὸς' de quibus suprà.

Βασσεύμαι, Dor. & Æol. pro βάσσομαι, f. ι, m, verbi βαίνω, eo.

Βασσεῦδ, Dor. pro βάσσον, progredientur, 3. pl. f. ι. m. à βαίνω, f. βάσομαι.

Βασίλεια, ας, ἡ; Regina, regia uxor; Od. 4. & βασιλειάδε, ῶ; regnum affecto; est ἐφετικὸν ῥῆμα; i. e. desiderativum verbum; item,

Βασίλεια, ας, ἡ, regnum. Et

Βασίλειον, ου, τὸ, sc. δῶμα, regia: pl. βασίλεια, ων, τὰ, sc. δώματα, regum palatia. Et

Βασίλειος, ου, ὁ, ἡ, regalis.

Βασιλείδης; Regis filius; Suid. & βασιλείδιον, regulus. Plut.

Βασιλεύδι, regna, præs imperat. βασιλεύδμεν præs inf. Ion. pro βασιλεύειν, à βασιλεύω, à seq. them.

BΑΣΙΛΕΥ'Σ, έως, Attic. έως, Poët. & Ion. ῆος, ὁ, rex: q. βάσις λεώ, id est, λαῶν populi; βασίλεσσι, ης, ῃ, regina. Hinc βασιλεία, βασιλεύω, &c.

Βασιλεύτερος, ου, ὁ, comp. angustior: & in superl. βασιλεύτατος, regno dignissimus: à βασιλεύς.

Βασιλεύω, regno, impero, sum rex, regnum adipiscor: f. εύσω. p. βεβασίλευκα. a. 1. ἐβασίλευσα. a. 1. inf. βασιλεύσαι. Ab eod. them.

Βασιλὴ, ἡς; regnum; βασιλεία. Soph. item, βασιλὴν, ἡς; regnum; regia aula Herodotus; βασιλεῖον, τὸ, palatium, regia; & βασιλῆϊος, ὁ, ἡ; regius; regalis, &c. ab eod. Th.

Βασιλῆϊ, Ion. pro βασιλεῖ, dat. sing. Sic

βασιλῶ, gen. Ion, & Poët. pro ῶ· à βασιλεύς.

Βασιλήϊος, α, ον, regale, pro βασίλειον, Poëtica Dialysi: ab eod. them.

Βασιλὴς, ῆδος, ἡ, regia, quod à βασιλεὺς ῶ, per Dialysin, Ion. βασιλήϊος. Ab eod. them.

Βασιλίζω, μ. ἴσω; π. ικα; regiæ parti faveo; vel Regis more ago; regiam speciem præfero; App. in Mithrid. ab eod. Th. βασιλὴς; à quo etiam est βασιλικὴ, ἡ; basilica, domus regia; vel ampla & spatiosa, in qua agebantur causæ & conciones, &c.

Βασιλικὸς, ἡ, όν, regius, a, um: à βασιλεύς. Hinc

Βασιλικῶς, regaliter: unde βασιλικώτερον, augustius: & βασιλικώτατα, augustissimè.

Βασίλισκος, ου, ὁ, regulus; item serpens sic dictus. Th. βασιλὴς.

Βασιλίσδα, luci genus est, in quo qui sorte rex factus est, facienda imperat; cui vero servum esse obvenit sorte, imperata facit; Poll.

Βασιλὶς, ίδος & Βασίλισσα, ης, ἡ, regina: ab eod. them.

Βάσιμος, ε, ὁ ἡ ὀ, pervius; Gal. πορίσιμος; qui accessui expositus est; accessus, passivè; qui potest adiri; Nazianz. ejusdem Th. cum seq. βάσις.

Βάσις, εως, ἡ, basis, fulcimentum, gressus, planta pedis, pes, rhythmus: à βαίνω, eo. p. pass. βέβημαι, σαι, murato η in α breve. Hinc Angl. Base.

Βάσκ', pro ϑι, vade, accelera; præs. imperat. à βάσκω, Poët. pro βαίνω, ab inusitat. βάω.

ΒΑΣΚΑΙ'ΝΩ, FASCINO, invideo, criminor: f. ανῶ, p. γκα. a. 1. ἐβάσκηνα. a. 2. ἐβάσκανον. q. à φάσκω αἰνῶ, dico horrenda: vel q. φασκαίνω, i. e. φάσει καίνω, h. e. oculis interficio.

Βασκανία, ας, ἡ, invidia, fascinatio, calumnia. Et

Βάσκανος, ε, ὁ, ἡ, invidus, malignus, fascinans: & inde

Βασκάνως, invidè: à Βασκαίνω.

Βασκάνιον, ου, τὸ; fascinum; odium; Poll. βασκανιτικὸς, fascinatorius; Plut. βασκανωσύνη, ἡ; fascinatio, fascinum; ab eod. Th.

Βάσκω, apud Poët. pro βαίνω, vado.

Βασμὸς, ῦ, ὁ; gradus; Atticè, pro βαθμὸς à βαίνω, gradior.

Βασσὰν, pro βήσσαν, gradientur, 3. pl. f. 1. Æol. à βασσέμεν, f. 1. Æol. vel Dor. verbi βαίνω.

Βάσσα, ας, ά, Dor. pro βῆσσα, ης, ἡ, concavitas.

ΒΑΣΣΑ'ΡΑ, ας, ἡ, sive βασσάρη, ης, ἡ, calcearnenti genus, item meretrix, & vulpes.

Βάσσων; profundior; irregularis comparativus est à βαθὺς, profundus; unde comp. βαθύτερος & βαθύων; item; βάσσων; profundior, &c.

Βαστακτὸν, ἡ & βάστεγμα, τὸ, onus; quod scil. portatur; à βαστάζω.

ΒΑΣΤΑ'ΖΩ, porto, bajulo, libro, sustineo: f. σω, & Dor. βασξῶ. p. βεβάχα. a. 1. ἐβάστασα. a. 1. inf. βαστάσαι. a. 1. part. βαστάσας, ασα, quasi à βάλω & σάω.

Βάσωμαι, Dor. pro βήσομαι, 1. pl. præs. sub. βάσω, quod à fut. formatum est. Th. βαίνω, eo.

Βατταλίζεσθαι, turpiter & effœminatè vivere. Prov. à seq.

ΒΑ'ΤΤΑΛΟΣ, ε, ὁ, mulierosus, effœminatus, à Battalo quodam Ephesio tibicine.

Βατύλιον, patella, πατάνα, patina. Delphorum est β pro π.

Βατάνιον, ε, τὸ; apud Siculos, patella dicitur, & πατάνιον, pro eodem; β, etiam pro π.

Βᾶτε, Dor. pro βῆτε, ite, 2. pl. a. 2. imperat. à βῆν, quod ab ἴκω, a. 2. verbi βαίνω, eo.

Βατίδια, ων, τὰ; Δίσως; coeo, de animalium coitu venereo dicitur: unde βατίδιαι; maribus; & βατίδιαδες; fœminiris tribuitur: per Sync. βατεῖν & βατεῖδες & βατίω, pro βατίδιαται, q. à βατίω inus. Th. βαίνω.

Βάτλω, iverunt; Dor. pro ἴκτλω, dual. a. 2. ἴκλω. & Βάτω pro ἴκτην, iverunt. in pl. à βαίνω.

Βατὴρ, ῆρος, ὁ, qui incedit; item: meta: & limen: unde

Βατηρὸς, ὸν, scansorius: à βαίνω.

Βατία, ας, ἡ, idem ac βάτος, rubus.

Βατίδιον, ου, τὸ, poculi genus.

Βατὶς, herbæ nomen, à rubi similitudine aliqua; Plin. item, piscis quidam, qui & βάτος, dicitur, apud Athen. Βάτιον, ε, τὸ; parvus cadus; per diminutionem, pro βάτος, dicitur; apud Aristoph. Βάτινος, adject. rubens; i. e. qui est è rubo; item, βατίεις, ερις, ὁ; idem; qui est ex rubo, vel rubo assimilis; Theocr. & βατώδης, ίδος, ὁ ἡ ὀ; idem; apud Athen. Omnia à βάτος, rubus; item, mensuræ genus; & piscis nomen, qui & βατὶς, dicitur; ut dictum est; à quo pisce scil. sic vocato βατὶς, composito cum σκοπὶς, ῦ, ὁ ἡ ὀ; speculator, explorator (à Th. σκέπτομαι, circumspicio;) dicebantur Gallo-Græci; qui avidius inhiantes ταῖς βατίσι, eas in foro piscario, intentiore oculo persequuntur, circumquaq; respectantes, &c. Aristoph.

Βατοδέφτος; rubos decerpens, &c. ex βάτος, rubus; & δέπτω, seu δρέπτω, decerpo, &c.

ΒΑ'ΤΟΣ, ε, ἡ, rubus, sentis; q. ἄβατος, inaccessus: vel à βία & ἄτος, quòd violenter lædat.

Βάτος, ε, ὁ, batus, nomen mensuræ liquidorum, ab Hebr. בת· batos verò pervius: est à βαίνω, eo.

Βατραχὸς, ε, ὁ ἡ ὀ; q. d. rana'is; ut βατραχὸς μοῖρα, apud Suid. Βατραχὶς, ίδος, ἡ; vestis, ad ranarum colorem accedens; Aristoph. Schol. Βατράχιον, ε, τὸ; ranunculus; genus herbæ; Dioic. item, coloris species erat, quo, ante inventas personas, faciem obungebant; Aristoph. Βατραχίων, ονος, ὁ; pars quædam in cithara; Hesych. item, Βατραχίτης λίθος; batrachites lapis; Plin. & Βατραχίζω, in morem ranæ nato, &c. Omnia, à sequente Th. βάτραχος, ε, ὁ; rana.

Βατραχομυομαχία, ας, ἡ, ranarum & murium pugna: à βάτραχος, μῦς, & μάχη, quod à μάχομαι.

ΒΑ'ΤΡΑΧΟΣ, ε, ὁ, rana, Ion. βίτραχος. q. à βοᾶν τραχέως. Est & tumor sub lingua maximè pueros infestans.

Βαττάρισμὸς, ε, ὁ; titubantia & hæsitantia; linguæ impedimentum & offensio in loquendo: unde, plur. βαττάρισμοὶ, οἱ; nugæ (φλυαρίαι) item, βαττάριστὴς, ε, ὁ; titubator, hæsitator; qui impedite loquitur; vel etiam nugator, blatero, &c. Utrumq; à βαττάρίζω, balbutio, &c. vide Th. βάττω.

Βαττολογία, loquax, verbosus sum, deblatteto, nugor: f. ήσω. p. βεβαττολόγηκα. a. 1. ἐβαττολόγησα. 2. pl. a. 1. sub. βαττολογίσωτε· &

Βαττολογία, ας, ἡ, inanis eorundem repetitio, cui opp. λακωνισμὸς· item, titubatio in loquendo: à λόγος & seq. Th.

ΒΑ'ΤΤΟΣ, ε, ὁ, Battus, nomen cujusdam Cyrenæorum principis, qui balbus fuit; item Poëta garrulus & inceptus, qui eadem crebriùs iterabat. Hinc βαττολογίζω, balbutio, item garrio, idem ac βαττολογέω.

ΒΑΤΤΑ'ΡΗ, ης, ἡ, nana, fœmina pusilla, quia βαιὰ.

Βάτω, veniat, a. 2. imperat. βάθι, βάτω· ab ἴκλω. a. 2. ind. verbi βαίνω.

Βατώδης, rubens; aut rubo similis, &c. Vide supra, in βατὶς.

ΒΑΤΒΑ'Ω, ῶ, dormio, item sopio.

ΒΑΤ'ΖΩ, ῶ, ξω. p. χα, latro, as, fictum à canum latratu: βαῦ, βαῦ.

Βαυκαλάω & βαυκαλίζω; sopio cantu, nutricis modo; Hesych. Suid. à Th. βαυκάω, sopio; unde, βαυκὼ, fuit dicta nutrix Cereris, quod eam infantem adhuc sopierit.

Βαυκαλία, ας, ἡ, patera: ex Italico boccale.

Βαυκάλιον, ου, τὸ, vas angustioris, quia βαύζῃ, cum ei aqua infunditur.

Βαυκαλὶς, in Eligr. baucalis, vas ad refrigerandum; à βαυκαλία.

Βαυκίζομαι, delicior, lascivio; Hesych. Etym. item, βαυκισματα; deliciæ; & βαυκισμὸς, species lascivæ saltationis, &c. a Th. βαυκὸς.

ΒΑΥΚΟ'ΣΣ, ῦ, ὁ, jucundus, delicatus: βαύκαλος, idem.

ΒΑΥ'ΝΟΣ, ε, ὁ, fornax, caminus: q. ab ἄνω, uro.

Βαύσδην, Dor. pro βαύζειν, latrare. vide βαύζω.

Βαφὶς, ίδος, ὁ, tinctor, &

Βαφὴ, ῆς, ἡ, immersio: item, tinctura, color: à βάπτω.

Βαφικὸς, ή, όν; tinctorius, unde, βαφικὴ, scil. τέχνη, tinctoria ars, &c. Th. βάπτω, tingo.

Βαφὰς, ατος, ὁ, a. 1. part. & βάφη, 3. sing. a. 1. sub. à βάπτω, intingo.

Βάψις, εως, ἡ; q. d. tinctio: ipse tingendi, aut mergendi actus; Poll. ab eod. Th.

Βάω, inus. unde ἔβην, ἔβαίνω, eo.

ΒΔΑ'ΔΑΩ, mulgeo, fugo, f. αλῶ. p. ἐβδηλκα. Dicitur & βδίσκω, unde

Βδέλλα, ης, ἡ, hirundo, sanguisuga.

Βδέλλιον, arbor quædam Arabica; & lacryma ejus.

Βδέλλος, fœtor extinctæ lucernæ, crepitus ventris; βδελυγία, ἡ; summa & perdita impudentia; ingens protervia, Plut. impura vita; &c. Item, βδελυρὸς; flagitiose; impurè; & βδελυγμία, ἡ; execratio, abominatio; item, nausea, & fœtor, &c. Omnia à βδέω, pedo, &c.

Βδέλυσμα, ατος, τὸ, & βδελυσμὸς, ε, ὁ, abominatio, res execranda, item, fœtor: à βδελύσσομαι, execror. Th. βδέω, pedo.

Βδελυκτὸς, ὴ, όν, abominabilis, &c. ut &

Βδελυρὸς, impurus, sceleratus, ab eodem them.

Βδελύσσομαι, & ---ύττομαι, abominor, execror, fastidio. f. ξομαι. p. ἐβδέλυγμαι. a. 1. m. ἐβδελυξάμην, ω, απο. à seq. Th.

ΒΔΕ'Ω, f. έσω & ήσω, PEDO, flatum ventris emitto.

Βδόλος, ε, ὁ, flatus ventris: item, crepitus; & fœtor extinctæ lucernæ. Th. βδέω.

Βδύλλω, idem quod Th. βδέω; pedo: item, timeo, tremo, &c. apud Arist. in Equit.

Βέαα, ιvi, perf. Ion. pro βέβηκα, detracto κ, & η in α mutato, & in 3. pl. βεβάασι, pro βεβήκασι, à βαίνω, eo. Alii volunt esse perf. med.

ΒΕ'ΒΑΙΟΣ, ε, ὁ, ἡ, stabilis, firmus: q. à βέβαα. comparat. βεβαίτερος, & in f. g. βεβαιότερος. adv. βεβαίως. Hinc

Βεβαιότης, ητος, ἡ, stabilitas, firmitas.

Βεβαιόω, confirmo, stabilio, rutum reddo. f. ώσω. p. βεβεβαίωκα. a. 1. ἐβεβαίωσα. præs. inf. pass. βεβαιώσθαι, ῶσθαι. perf. pass. βεβεβαίωμαι. a. 1. pass. ἐβεβαιώθην. Th. βέβαιος. firmus.

Βεβαιόμαι; fidem facio, pro comperto habeo; affirmo, confirmo; item, stabilio, &c. Thucid. Unde, βεβαιωτὴς, ε, ὁ; confirmator, fancitor; Plur. & βεβαιωτικὸς; confirmativus, &c. Eustath. à præced. βεβαιόω, confirmo, &c.

Βεβαίως, adv. firmè, rutò, exploratò:

Βεβαίωσις, εως, ἡ, confirmatio, corroboratio: Ab eodem Th.

Βέβαμμαι, ivimus, per Sync. pro βεβήκαμεν, 1. pl. perf act. verbi βαίνω, eo. At βεβάασι, est perf. inf. Poët. pro βεβηκέναι.

Βεβηκὼς, Dor. pro βεβηκὼς, perf. part. act. à βαίνω.

Βέβηλος, ε, ὁ, Dor. pro βέβηλος, quod vide.

Βεβηλωμένος, η, ον, gravatus, a, um. perf. part. pass. à βαρέω, gravo. Th. βάρος, onus.

Βεβηκὼς, Ion. pro βεβηκὼς, exempto κ, perf. part. act. ab eod. verbo, & th.

Βέβηκα, ingressi erant, per Sync. pro ἐβεβήκεσαν, & hoc pro ἐβεβήκεσαν, pluſq. p. ind. act. à βαίνω, eo. perf. βέβηκα, & Ion. βέβαα.

Βέβαφα, tinxi, perf. act. à βάπτω, intingo.

Βεβαὼς, ῶτος, ὁ, stans, perf. part. per Crasin pro βεβηκὼς, à βαίνω, eo.

Βέβηκα, ivi, perf. act. βεβήκω, pl. perf. Ion. pro ἐβεβήκειν, ejusd. Th.

Βέβηλα, sacra, ad quæ profanis accessio erat; (à seq. βέβηλος, q. d. cujus limen ingredi cuilibet fas est, & ex consequenti, profanus;) quibus opponuntur, ἀβέβηλα.

Βέβηλος, ε, ὁ, ἡ, profanus: Th. βηλὸς, limen domûs.

Βεβηλόω, profano, contamino: f. ώσω. p. βεβεβήλωκα. a. 1. ἐβεβήλωσα. ab eod. Th.

Βεβήλωσις, profanatio; Lev. 21. verbale a. 2. perf. præt. pass. verbi præced. βεβηλόω.

Βεβήκα, vim intuli, perf. act. à βιάω, & perf. part. pass. βεβιημένος, vi tractus. Th. βία, vis.

Βεβίωμαι, perf. pass. & in 3. sing. βεβίωται, vita peracta est, imperf. βεβιώμην, vivendo peractus, perf. part. a βίοω, vivo. Th. βίος, vita.

Βεβλάβα, nocui, præt. m. verbi βλάπτω.

Βεβλάμμαι, offensus sum; perf. pass. βεβλαμμένος, perf. part. ejusd. Th.

Βεβλάστηκα, pullulavi, perf. act. à βλαστάνω.

Βέβλαφα, perf. act. à βλάπτω, noceo.

Βέβλησαι, vulneratus es: Ion. pro βέβλησαι, à perf. pass. βέβλημαι, verbi βάλλω, jacio.

Βεβλήαται, Ion. pro βέβληνται, 3. pl. perf. Βεβλήατο, Ion. pro ἐβέβλητο, pluſ. perf. ejusd. Th.

Βέβληκα, jaculatus sum, perf. act. βεβλήκει, Ion. pro ἐβεβλήκει, pluſ. perf. &

Βέβλημαι, σαι, ται, perf. pass. unde βεβλημένος, part. βεβλῆσθαι, inf. à βάλλω, jacio.

Βεβόηνται, Ion. pro βεβόηται, 3. pl. perf. pass. à βοάω, clamo.

Βεβολήαται, 3. pl. perf. pass. Ion. pro βέβληνται. Sed

Βεβολήατο, ejecti erant, pluſq. perf. pro ἐβεβλήντο, ab ἐβλήμην, verbi βάλλομαι, unde βέβλητο, & interjecto ο, βεβόλητο, & Ion. βεβολήατο. Alii à βολέω inusitato derivare malunt.

Βεβομβημένος, agitatus, pro βεβλημένος, perf. part. pass. verbi βάλλω, jacio. est perf. inf. Poët. pro βεβηκέναι.

Βεβουλα, volui, præt. m. verbi βούλομαι.

Βεβούλημαι, deliberavi: perf. pass. βεβουλεῦσθαι, perf. inf. pass. verbi βουλεύω, consulto. Th. βουλὴ, consilium.

ΒΕΒΡΑ'Σ & βεμβεκὶς, Att. pro μεμβερὶς, quæ species aquæ, piscis, in pl. βεβρασὶς, ας, οἱ.

Βέβρεγμαι, irrigatus sum, perf. pass. & part. βεβρεγμένος, madidus: à βρέχω, rigo.

Βεβρίμημαι, strepui, perf. act. à βρίμω, fremo.

Βέβρωκα, pars illa, quæ inter maxillas est.

Βέβρυδα, gravis fui, præt. med. verbi βρύω. perf. part. βεβρυδὼς, & in f. g. βεβρυθώς.

Βεβρυμένος, oblutus: perf. part. pass. à βρύω, fum gravis.

Βέβρυχα, Att. pro βέβρυκα, perf. ind. act. à βρύχω, irrigo.

Βέβρυχα, fremui, perf. act. verbi βρύχω, stridio.

Βεβρώθοις, comederes, 2. sing. opt præt. m. à βρώδω, inusit. per reduplicat. Att. Alii dicunt esse positum pro βεβρώκοις.

Βεβρώδω & βεβρώδω; item, βεβρώσκω; idem quod, & pro βεβρώκω, comedo, depasco.

Βέβρωχα, comedi, perf act. βεβρώκη, pluſq. perf. Ion. pro ἐβεβρώκην, verbi βρώσκω; comedo, fut. βεβρώσω.

Βεβρὼς, per sync. pro βεβρωκὼς, perf. part. ejusdem th. Nisi malit esse præt. m. ut sit ex βεβρώχα, sicut ἐχώ, ex ἔχω.

Βέβυκα, pavi: mutuatitium, perf. act. verbi βόσκω, ab inusit. βόω.

Βεβωμβήκων, Ion. & Dor. pro βεβομβηκὼς, celebris, clarus: perf. part. pass. à βόμβω. Ionic. contractione βεβωμβήκων. Alii à βόω, pro βόσκω, pasco, formant. Sed diverso sensu.

Βεβὼς, ῶτος, Att. pro βεβηκὼς, progressus. Unde βεβακὼς, & sublato κ, βεβαὼς, contractè βεβὼς, perf. part. verbi βαίνω, eo.

Βέβυ, aqua, Phrygibus.

Βεβύζιος, ὁ, pro Βεβύζιος, nomen idoli, ἄκλητον. Hebr. Dominus muscarum: Metaphoricè Satanæ tribuitur.

Βέβυσσον, per Syncopen dicitur, teste Etym. pro βίβυσσον, τὸ; & hoc, Atticè, pro βάραθρον, profunditas; barathrum; fossa profunda, &c.

Βέη, iret, Ion. pro βῇ, 3. sing. a. 2. sub. à βαίνω.

Βείνω, idem quod βίνλω, ῶ; ineo, coeo, &c. Hesych. βείνειν, apud Solonem esse dicit, τὸ βίᾳ μίγνυσθαι, per vim coire.

Βειπτάω, unde, βειπτᾶν, afferrur pro βιπτᾶν, Venerem appetere; vide βιπτάω.

Βεῖομαι, vivam, pro βείσομαι, Poët. f. 1. m. quasi à βείω, rejecto σ, vel potiùs à βιόσομαι, f. 1. med. vocis, verbi βίω, vivo.

Βείω, Ioni: a epenthesi dicitur pro βίω; βίω, autem, Ionica diæresi, seu dialysi vocalis circumflexæ factum est ex βῶ, à βάω; idem significante quod βαίνω; ut Iliad. ζ. ὁφρ' ἂν βίω ἐγὼ ποτὶ Ἴλιον; i. e. πορεύσωμαι.

Βείω, ivero, Poët. pro βῶ. a. 2. sub. pro βῶ enim Iones dicunt βέω, indè, inserto βείω· sic βείομεν pro βῶμεν· à βαίνω, eo.

Βέκκις, Phryges panem vocant hec & beccum.

Βεκκοσίλλων, ου, ὁ, delirus, stupidus: item, antiquus, quasi ante βέκκον & σκιλλίω.

ΒΕ'ΚΚΟΣ, seu βέκκος, ε, ὁ, panis, phrygum lingua: item amens.

Βέλεα, tela, acc. pl. &

Βέλεσσι, & βέλεσσιν, Ion. & Poët. dat. pl. à βέλος.

Βέλεμνον, ε, τὸ, idem quod βέλος, telum.

Βέλεμνον, piscis quidam, apud Athen. l. 7. & Βελονίτης, ου, ὁ; lapis, qui sagittæ effigiem repræsentat; ex ampla scil. radice, in tenuissimam aciem. Utrumq; sicut præcedens βέλεμνον, à βέλος, ους, τὸ; telum, jaculum, sagitta, &c.

Βέλεσιν, dat. pl. à βέλος.

Βελεσιχμής, telis vel sagittis gaudens; Epitheton Apollinis, in Epigrammatibus; ex præced. βέλεσι, & χαίρω, gaudeo; unde, χαρὲ, ας, ἡ; gaudium, &c.

Βελιάλ, ὁ, Belial, nomen origine Hebr. Lat. sine jugo, vel nequam.

ΒΕ'ΛΕΡΑ, ων, τὰ, mala: Etymol. à βδλλω.

Βελλεροφόντης, Dor. Βελλεροφόντας, α, ὁ, fuit Glauci regis Ephyræ filius.

Βήδεμεν, ι, τὸ; q. d. telorum remedium; sic à quibusdam dicitur, ὁ δίκταμος, ut habetur apud Dioscor. ex βέλος, τὸ telum; & ἀκέομαι, ἤσομαι; sano, medicor, medeor; unde ἄκος, ους, τὸ; medela, remedium. Sic varia alia themata componuntur cum nomine βέλος, jaculum, sagitta, &c. ut βελοθήκη, ης, ἡ; pharetra, theca sagittarum; cum θήκη, repositorium, à Th. τίθημι, pono, &c. βελομαντία, genus quoddam vaticinationis; quum scil. mittuntur sagittæ in pharetram, & commiscentur; inscriptæ sive signatæ nominibus singulorum; ut videatur cujus sagitta exeat, & quæ priùs civitas debeat oppugnari; inquit Hieron. in Ezechielem; ex βέλος, cum μαντεία, ας, ἡ; vaticinatio; a Th. μάντις, εως, ὁ; &c.

Βελόνη, ης, ἡ, acus: item nomen piscis: à seq. Th.

Βελονὶς, ἰδος, ἡ; acicula; itidem; à seq. Th. viz. βέλος, ους, τὸ; sagitta.

Βελονοειδὴς, ἐς, ὁ, ἡ; acûs formam habens; à præcedente βελόνη, acus; & εἶδος, ους, τὸ; species, forma, &c. Sic, βελονοποικίλτης, ου, ὁ; qui acu vestes variegat; Phrygio; Hesych. ex βελόνη, acus; & ποικίλος, varius; unde ποικίλω, variego; ποικίλμα, variegor; variegatio; à quo ποικιλτὴς, οῦ, ὁ; qui versicolor ribus variat vestes, &c. Item, βελονοπώλης, ου, ὁ; qui, & βελονοπῶλις, ιδος, ἡ; quæ, acus vendit; ex βελόνη, acus; & πωλὴς, οῦ, ὁ; venditor; à πωλέω, vendo.

ΒΕ'ΛΟΣ, ους, τὸ, telum, jaculum, sagitta, ictus; dat. pl. βελέεσιν, Ion. & Poët. q. à βάλλω, jacio.

Βελοποιὸς, telorum fabricator; & βελοποιία; telorum fabricatio; Poll. ex βέλος, τὸ; telum; & ποιέω, facio.

Βέλος, locus ad tela constitutus, vallum: item, machina bellica, aries: q. à βελῶν στάσις.

Βελοστάσιον, à quibusdam dicitur ὁ δίκταμος; seu, pulegium sylvestre; apud Dioscor. quòd & sagittarum, & partum ejiciendorum remedium sit; ex βέλος, sagitta; & τίθημι, ὁ; partus.

Βελελαία, ας, ἡ; teli infixio, extractio; βελελαικὸς, ὴ, ὸν; ad telorum extractionem pertinens; βελευλκὸν; ferramentum chirurgi; & βελελαὶς, ὶ, ὁ; tela nisi filia extrahens; unde etiam βουλαὶς, ῶς; tela extrahe; Homer. Ægin. &c. Omnia ex βέλος, τὸ; telum; & ἕλκω, trahoj unde ὁλκὴ & ὁλκὸς, tractio, tractus, &c.

ΒΕ'ΛΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, melior, Poët. pro ΒΕ'ΛΤΙΟΝ, ονος, ὁ, ἡ, compar. ab ἀγαθὸς, bonus, superl. βέλτιστος; unde Ἠλιτ-α, adverbialiter, optimè: hinc βελτόω, melioremreddo.

Βελτία, nom. vel acc. pl. à βελτίονα, εα, ως; compar. ab ἀγαθὸς, bonus.

Βελτίωσις, εως, ἡ; in meliorem statum reductio; emendatio; profectus; Chrysost. Suid. Verbale à βελτόω, melius reddo.

Ἐμβέλιε, ῶς; βεμβέλιον & βεμβικιόω; idem, quod sequens βεμβεκίζω; circumago, volvo, in gyrum circumagito, &c. & Th. idem.

Γεμβεκίζω, in gyrum ago; à seq.

ΒΕ'ΜΒΗΞ, ηκος, ὁ, turbo, trochus. Scribitur & βέμβιξ.

Βεμβεκὶς & βεμβρὶς, idem quod βεμβέλιον & βεμβέλιον, circumago, &c. Hesych.

Ἐβεμβεῖξ; idem quod βέμβηξ & βέμβιξ.

Βένδεα, nom. pl. à

ΒΕΝΔΟΣ, ους, τὸ, profunditas, fundum, dat. pl. Ion. βένδεσσι. Th. βάθος. idem.

Βενιαμὶν, ὁ, nomen viri, ἀκλιτον. Hebr. filius dextræ.

Βέντιος, Dor. pro βέλτιος, optimus, superl. ab ἀγαθὸς.

Βέομαι & βείομαι, vivam, gradiar, Illud à βίος, vita: hoc à βάω.

ΒΕ'ΡΒΕΡΙ, Indica lingua, concha, quæ unciones continet.

Βέρεθρον, Att. & per Syne. βέθρον pro βάραθρον, οῦ, τὸ, fossa, profunditas: παρὰ τὸ βαθὺς, profundus.

Βερένικη, ης, ἡ, nomen mulieris, per Apocopen pro Βερενίκη, Gr. afferens victoriam.

Βέρεσιν, ας, ἡ, Berœa, nomen urbis. q. βαρεῖα, ponderosa. Hinc

Βερεσιεῖος, αῖα, αῖον, & Βερρεσιεῖος, Berocensis.

Βερενίκα, ας, ἐ, Dor. alii legunt Βρυνίκα. Βρυνίκη autem Macedonicè dictum pro φερενίκη, propr. nomen mulieris, q. d. ferens victoriam.

ΒΕ'ΤΙΟΝ, ου, τὸ, betium, herba: aliter dictamnus.

ΒΕΤ'ΤΑΟΣ, ου, τὸ, vestis genus, varium aut purpureum.

ΒΗ', imitatio vocis ovium; unde βήζειν, exp. φωνεῖν.

Ἰῆ, ivit, pro ἦλθε, Ion. a. 2 ab ἔρχω, βῆς, iveris, a. 2. sub. à βαίνω, eo.

Βηβὼ, ovis, Hesych. βῆκη, capra.

Βῆγμα, τὸ; id quod tussiendo expuitur; à Th. βήξ, χος, ἡ, tussis; unde βήσσω, vel πτω, tussio.

Ἐνδιβαθρα, ας, ἡ, nomen loci, Hebr. domus transitus.

Βηθανία, ας, ἡ, nomen villæ. Hebr. domus afflictionis.

Βηθσαϊδὰ, ἡ, nomen piscinæ, domus beneficentiæ.

Βῆθι, vade. pro quo βᾶς & βάθι, a. 2. imperat. à βαίνω.

Βηθλὲμ, ἡ, nomen urbis, ἀκλιτον. Hebr. domus panis: vocatur & urbs Davidis.

Βηθσαϊδὰ & Βηθσαϊδὰν, ὁ, nomen urbis ἀκλιτον. Hebr. domus piscationis.

Βηθφαγὴ, ης, ἡ, nomen villulæ. Hebr. domus ficuum præcocium.

Βῆκα, τὰ; ita dicta sunt παρὰ βάσβατα, oves; teste Hesychio; παρὰ τὸ βῆ, βῆ; i. e. ab imitatione vocis eorum; teste eodem.

Ἐβήλου, ου, ὁ, propr. nomen viri; necnon fluvii.

ΒΗ'ΛΟΣ, ους, ὁ, limen domûs, q. à βάω & λίαν, quod per limina sæpius eatur.

Βῆμα, ατος, τὸ; gressus, vestigium: item tribunal, suggestus: a. 1. perf. præt. pass. verbi βαίνω, ascendo.

Βηματίζω, f. ίσω; exponitur, τὸ, τοῖς ποσὶ μετρέω; pedibus metiri; sed, Budæo, est per passus metiri; ut quum millia passuum Romani distinguebant per octona stadia; ut inquit Polyb. lib. 3. Indè, βηματιστὴς, οῦ, ὁ; qui per passus metitur; Athen. Item qui sedet pro tribunali; judex. Utrumq; à βῆμα, gressus, passus; item tribunal

Βήμβηκα, Dor. & Poët. pro βέβαα, a. 2. inf. à βαίνω, eo.

Βλὼ, βῆς, βῆ, Poët. sine augmento pro ἔβλω, &c. βλῶμεν, a. 2. inf. act. ejusd. them.

ΒΗ'Σ, βηκὸς, ἡ, tussis. Hinc βήσσω vel βήττω, tussio.

Βήσσα, Hesychio, est μάζα μεγάλη; & βῆσσαι; sive, βήσσιαι, sunt Mazæ factæ è fariis percolatis; Poll. & Athen. Item, gladii, seu recti gladii; Hesychio.

ΒΗ'ΤΡΟΣ, birrus, vestis genus.

Βηρύλλιον λίθος; i. e. βήρυλλος; beryllus, lapis pretiosus; Hzech. cap. 28. dicitur & βηρύλλιον, pro eodem; à seq.

ΒΗ'ΡΥΛΛΟΣ, ου, ὁ, ἡ, beryllus, gemma.

Βησσάζω, a. 1. part. m. qui ascendit, à βαίνω, a. 1. m. ἐβησσάμην.

Ἔβησαν, iverunt, 3. pl. Ion. a. 2. pro ἔβησαν, ab ἔβην, ejusd. Th.

Ἔβησε, imposuit, pro ἔβησεν, a. 1. Ion. ab inus. βάω. Th. βαίνω, ascendere facio.

Βήσσατο, f. 1. inf. m. ab eod. Th.

Ἔβησσετο, ascendebat, imperf. Ion. m. pro ἐβήσατο, verbi βήσσομαι, quod à f. 1. verbi βαίνω, transformatur in præsens, unde ἐβησσόμην, imperf.

Βήσομαι, progrediar, f. 1. m. verbi βαίνω, eo.

Βησσόμεθα, f. 1. pl. f. 1. vel per Systolen pro βησώμεθα, 1. pl. a. 1. sub. act. à βαίνω, seu βάω. f. βήσω. a. 1. ἔβησα.

Ἔβησσε, ου, ὁ, ad vim inferendum aptus, violentus; ut βησσικὸς νόμος, lex quæ cogit; Plato de legib. ejusdem, itidem, thematis.

Βησσὰς, ὰ, ὁ; Dor. pro βησσὴς, ῆ, ὁ; idem, & ab eod. Th.

Βήσσω, ῶ; Poëticum, idem ac βήξω. f. ήσω. p. αχα, & ηκα, & ωχα, Ion. & Poët. hinc perf. pass βεβήσσμαι, & part. βεβησσμένος, coactus.

Βησσάζω, f. σω. p. αχα, venire facio, admitto, ineo. Th. βαίνω, eo.

Βησσὶς, ίδος, ἡ, gradiens, ascendens; præf. part. à βήσσω, loco, βῆμι, vel a. 2. pro βᾶς à βαίνω, eo.

Βησσόω, μ. όσω, π. αχα. vado, transeo, amoulo; neutrum absolutum: pro βαίνω, Poëtice.

Βήσσησις, ιος, ἡ; genus erat saltationis apud Lacedæmonios, de qua Poll. lib. 4. item βησσῆτις, ιος, ὁ, admissarius; utrumque à βήσσω; admissario admoveo, admitto animalia ad coitum; Aristot. item ineo, &c. unde βησσάζομαι, pass. admissario admoveor, ineor.

Βήσσω, & βήσσομι, Poëtica: pro βαίνω; f. όσω, in compol. βήσω, & όσομαι. a. 1. ἐβήσασα. part. pr. βησῶν, βήσασ, βήσας, & βήσᾶς. pr. pas. βησόμενος, ineor. a. 1. ἐβησόθην. f. 1. m. βησάζομαι; a. 1. ἐβησησάμην.

Βησσαρίσκιον, & βησκίδιον, ου, τὸ; libellulus. Th. βίβλος, liber.

Βησσάριον, ου, τὸ; codicillus: idem quod præced.

Βησσαρὶς, ῖδος, ὁ; librarius. adject. & multæ lectionis vir, tritusque in authoribus legendis. Th. idem.

Βησσία, ας, τὰ; Biblia, iorum: à

Βησσίον, ου, τὸ; liber, scheda. Th. βίβλος, liber.

Βησσῖνος, ίνη, ῖνον; vinum Biblinum: à vite Thraciæ, quæ dicta fuit Βησσία.

Βησσιοσοφία, ας, ἡ; librorum scriptio. Et

Βησσιοσόφος, ου, ὁ; librarius: à βησσίον, quod à βίβλος & σοφὸς, quod à σοφέω.

Βησσιοθήκη, ης, ἡ; bibliotheca: ex βησσίον & θήκη, quod à τίθημι.

Βησσιοκάπηλος, idem quod βησσιοπώλης, venditor librorum, qui libros venales habet: nam κάπηλος, ου, ὁ; est institor, venditor, pro πῶλος, &c.

Βησσιοπώλης, ου, ὁ, voc. βησσιόπωλα, bibliopola. Th. πωλέω, vendo.

Βησσιοτάφος, ου, ὁ, ἡ, ον; qui libros sepelit; i. e. in tenebris tanquam sepultos relinquit, lucem illis invidens: ex βίβλος, & τάφος, ου, ὁ; sepulchrum, à θάπτω, sepelio, &c. Sic etiam talia quædam alia veniunt composita; ut βησσιοφόρος, libellio, ferens librum: item γραμματοφόρος; qui fert literas, tabellarius: scribitur etiam in Polybio, βησσιοφόρος; à Th. φέρω, fero: unde φόρος, ου, ὁ; qui fert, &c. Itidemque βησσιοφυλάκιον, bibliotheca; à Th. φυλάσσω, custodio; unde φυλακὴ, custodia, &c.

ΒΙΒΛΟΣ, ου, ἡ; liber.

Βιβρώσκω, idem ac βρώσκω.

Βιωσίτες, Dor pro βιωτὴς, viventes, præf. part. plur. num. à βιόω, vivo: f. όσω. Th. βίος, ου, ὁ, vita.

Βιω, Ion. pro βία, ας, ἡ; vis fortitudo.

Βίησατο, cogebat, a. 1. m. Ion. pro ἐβιάσατο; à βιάω. Th. βία, vis.

Βίηφι, pro βίη, dat. vi. violenter: φι, est Paragoge Poëtica, & reddit vocem ἀκλιτον. à βίη, vis Ion. pro βία.

Βίοτος, dat. pl. Ion. à βῶτος, saltus.

Βίπτω, tussio, q. à βία, V. βήξ.

Βιταρμὸς, οῦ, ὁ; saltatio concinno gressu; & inde

Βιτάρμων, ονος; hujusmodi saltator: q. à βάω & ἄρω.

Βίτλω, iverunt, Poët. Ion. pro ἐβίτλω, dual. a. 2. ἴτλω, à βαίνω eo.

Βίττω, μ. βήξω, π. ηχα; tussio, neutrum absol. unde βηχικὸς, ὴ, ὸν; tussiens, tussi laborans, &c. Item ad tussim pertinens, tussicularis; ut βηχικὰ φάρμακα, & βηχικαὶ σωδμαὶ; Dioscor. & βήχιον, ου, τὸ; tussilago; herba ita dicta, & tussicularis: quod tussientibus utile sit; Hesych. omnia à Th. βήξ, χος, ἡ; tussis.

ΒΙ'Α, ας, ἡ; vis, robur, violentia, μὴ βίας, vi. Hinc βιάω, βιάω, βιάζω & βιάζομαι, de quibus infrà.

Βιάζω, urge, Ion. pro βιάζω, præs. imperat. &

Βιάζῃ, Dor. pro βιάζῃ, à

Βιάζομαι, f. σομαι. a. 1. ἐβιασάμην. in media forma, idem ac βιάω & βιάζω. at frequentius apud Oratores, vim affero: cogo; iisque nitor; & stupror: passivè, opprimor, nitor, cogor: &

Βιάζω, vim affero, urgeo, f. σω, p. βιάσιμος, Th. βία, vis.

Βιαιοπράγας, violentus pugnator, strenuus bellator; propriè, qui vi ac robore corporis in pugna certat, non dolis, &c. Unde βιαιοπραγέω, ῶ; vi roboreque cor, oris pugno; non arte, dolisque, &c. Polyb. ex sequente βίαιος, α, ὁ, & πράγος, pugna; à πράσσω, pugno, &c.

Βιαιότης, violentia, & injuria; in nov. const. à βίαιος, violentus.

Βίαιος, αία, αιον, & βίαιος, α, ὁ, ἡ; violentus, a, um; item injurius, & coactus; & βιαιότερος, comparat. ab eod. Th.

Βιαίως, adv. & βία adverbialiter, violenter, violenter, vi. à βίαιος, quod à βία, vis.

Βιάομαι, μ. άσομαι, π. άσμαι; cogo, violo, vim infero, &c. idem quod βιάζομαι.

Βιαρχὴς, sufficiens victus, sufficiens ad vitam; ex βίος, ου, ὁ; vita, & ἀρκέω, sufficio.

Βιάρχων, commeatui præfectus; ex βίος, vita: item victus, & ἀρχὴ, ῆς, ἡ; principium: unde ἄρχομαι, & ἄρχω; incipio, impero, &c.

Βιάσθαι, cogere, vim afferre, præs. inf. à βιάζομαι. Th. βία, vis.

Βιάσθω, urgeat, vim inferat, præs. imperat.

Βιάσω, ῶ, βιάσθω, ἀσθω, à βιάζομαι quod à βία, vis.

Βιασμὸς, ῦ, ὁ, violatio; vis adhibita, seu illata; Dioscor. à βιάζω, vim affero.

Βιαστὴς, ῆ, ὁ, qui vim infert, violator, ejusd. Them.

Βιαστικὸς, ὴ, ὸν, ad vim inferendum aptus, violentus; ut βιαστικὸς νόμος, lex quæ cogit; Plato de legib. ejusdem, itidem, thematis.

Βιατὰς, ὰ, ὁ; Dor. pro βιαστὴς, ῆ, ὁ; idem, & ab eod. Th.

Βιάω, ῶ; Poëticum, idem ac βιάζω. f. άσω. p. αχα, & ήσω, & ηκα, Ion. & Poët. hinc perf. pass βεβίημαι, & part. βεβιημένος, coactus.

Βιβάζω, f. σω. p. αχα, venire facio, admitto, ineo. Th. βαίνω, eo.

Βιβὰς, άντος, ὁ, ἡ, gradiens, ascendens; præf. part. à βίβημι, loco, βῆμι, vel a. 2. pro βὰς à βαίνω, eo.

Βιβάσθω, μ. άσω, π. αχα. vado, transeo, amoulo; neutrum absolutum: pro βαίνω, Poëtice.

Βίβασις, ιος, ἡ; genus erat saltationis apud Lacedæmonios, de qua Poll. lib. 4. item βιβασῆς, ου, ὁ, admissarius; utrumque à βιβάζω; admissario admoveo, admitto animalia ad coitum; Aristot. item ineo, &c. unde βιβάζομαι, pass. admissario admoveor, ineor.

Βιβάω, & βίβημι, Poëtica: pro βαίνω; f. άσω, in compol. βιβῶ, & άσομαι. a. 1. ἐβίβασα. part. pr. βιβῶν, βιβᾶσ, βιβὰς, & βιβᾶς. pr. pas. βιβάζομαι, ineor. a. 1. ἐβιβάσθην. f. 1. m. βιβάζομαι; a. 1. ἐβιβασάμην.

Βιβλαρίδιον, & βιβλίδιον, ου, τὸ; libellulus. Th. βίβλος, liber.

Βιβλάριον, ου, τὸ; codicillus: idem quod præced.

Βιβλαρὶς, ῖδος, ὁ; librarius. adject. & multæ lectionis vir, tritusque in authoribus legendis. Th. idem.

Βιβλία, ων, τὰ; Biblia, iorum: à

Βιβλίον, ου, τὸ; liber, scheda. Th. βίβλος, liber.

Βίβλινον οἶνον; vinum Biblinum: à vite Thraciæ, quæ dicta fuit Βίβλια.

Βιβλιογραφία, ας, ἡ; librorum scriptio. Et

Βιβλιογράφος, ου, ὁ; librarius: à βιβλίον, quod à βίβλος & γράφω, quod à γράφω.

Βιβλιοθήκη, ης, ἡ; bibliotheca: ex βιβλίον & θήκη, quod à τίθημι.

Βιβλιοκάπηλος, idem quod βιβλιοπώλης, venditor librorum, qui libros venales habet: nam κάπηλος, ου, ὁ; est institor, venditor, pro πῶλος, &c.

Βιβλιοπώλης, ου, ὁ, voc. βιβλιόπωλα, bibliopola. Th. πωλέω, vendo.

Βιβλιοτάφος, ου, ὁ, ἡ, ον; qui libros sepelit; i. e. in tenebris tanquam sepultos relinquit, lucem illis invidens: ex βίβλος, & τάφος, ου, ὁ; sepulchrum, à θάπτω, sepelio, &c. Sic etiam talia quædam alia veniunt composita; ut βιβλιοφόρος, libellio, ferens librum: item γραμματοφόρος; qui fert literas, tabellarius: scribitur etiam in Polybio, βιβλιοφόρος; à Th. φέρω, fero: unde φόρος, ου, ὁ; qui fert, &c. Itidemque βιβλιοφυλάκιον, bibliotheca; à Th. φυλάσσω, custodio; unde φυλακὴ, custodia, &c.

Βιβρώσκω; vi & robore, non arte, pugnans; in hpigr. ex βία, ας, ἡ; vis, robur; & μάχομαι, pugno; unde μάχη, pugna, &c.

Βιβωνία, ας, ἡ; nom. provinciæ Asiæ minoris, Gr. q. d. Βαθωνία, à βάθων, fovea, quad à βάθω.

ΒΙ'ΚΟΣ, ου, ὁ, urna ansata, urceus. Βικίον, urceolus. Et etiam vicia.

Βικρὸς, amarus; pro πικρὸς; delphicâ linguâ.

ΒΙΝΕ'Ω, ἰνέω, coëo: f. ήσω. p. βιβίνηκα. q. à βαίνω, vel à βία.

Βιπτάω, ῶ; coire cupio; libidinor. Lucian. Suet. à præced. βιπτῶ.

Βιοδότης, βιοδώτης, & βιοδώτωρ; vitæ dator; Non. Plat. ex βίος, vita; & δίδωμι, do; unde δότηρ, ῆρος, ὁ; dator, &c.

Βιοθρέμμων, ονος, ὁ, ἡ; & βιοτρόφος, ὴ, ὸν; victum largiens, altrix; victum suppeditans, terræ epitheton, &c. ex βίος, vita; & θρέμμα, ατος, τὸ; donum.

Βιοθρέμων ἀνὴρ; diuturnæ vitæ vir; Homer. in Hymn. 9. βίοτε, ἄλις ζῶν; ex βίος, ου, ὁ; vita; vel βιόω, ῶ, ὁ; idem, & ἄλις; satis; vel ex βίος, & θάλλω, vireo, virescо, pullulo.

Βιοθρέμμων, ονος, ὁ, ἡ; vitam alens & sustentans, Epith. Ætheris apud Aristoph. Gaza ex Aristot. alibi vertit, pollens ingenio, atque industria, in vitæ muneribus; ex βίος, & τρέφω, in fut. θρέψω; alo, nutrio, educo. Unde θρέμμα, τὸ; alumnus; omne illud quod nutritur & alitur, &c.

Βιοῖ, vivit, 3. sing. præs. à βιόω. Hinc βιωμένω, opt. vivo: à βίος, vita.

Βιομηχανία, industria in vita sustentanda, & victu comparando; Poll. & βιομήχανος, ὁ; docilis, & ad vitæ numera ingeniosus; qui ad vitam sustentandam nihil non machinatur, &c. ex βίος, & μηχανὴ, ῆς, ἡ; ars, artificium, ad aliquod efficiendum Unde μηχανάω, machinor, molior, excogito, &c.

Βιοπλανὴς, qui victus querendi causa, huc illuc vagatur, mendicus; apud Nonn. βιοπλανὲς ὄθος, exponun. mores lubrici & inconstantes: ex βίος, & πλάνης, ου, ὁ; erro, vagus; Th. πλάνη, ης, ἡ; error, erratio, &c.

Βιοπορίστικὸς, victum parans, & suppeditans; apud Eusеb. ex βίος, & πορίζω, ου, ὁ; industrius conquisitor; à verbo πορίζω, paro, suppeditо.

ΒΙ'ΟΣ, ου, ὁ; vita, victus, facultates: At

Βίος, ους, ὁ; arcus, nervus arcus; q. βία, id est, vi tenditur.

Βιοσώτης, ὁ, ἡ; vitam servans; ut βιοσωτὴρ ἦμαρ, salutifera hora; Nonn. & Ἰησοῦς βιοσωτὴρ, Jesus vitæ servator; ex βίος, & σῴζω, servo, salvo, &c.

Βιοτερὴς, ῆος, ὁ, ἡ; cui victus, & vitæ necessaria non suppetunt; Soph. ex βίος, & στερέω, privo, orbo, &c.

Βιοτεία, vitæ institutum; Xen à βιοτὴ, vel βιόω, idem quod βίος, vita.

Βιοτεύω, vivo: f. σω. βιοτεύσομαι, a. perf. a. 1. sub. act. à βίος, vita.

Βιοτὴ, ῆς, ἡ; vita. Et

Βιότης, ητος, ἡ; idem: ab eod. Them.

Βιοτήσιος, vitalis; ut βιοτήσιον ὕδωρ, vitalis & alma aqua; Nonn.

Βιθιτιω, τό; (diminutivum, à nomine βίθι-ος) parvus victus; Aristoph. in Plut.

Βιοτεύω, victus, gen. Ion. po βιόω, à

Βίθι-ος, ου, ὁ; idem Poëtis ac βί-ος.

Βιὰς, qui vixit, a. 2. part. ex ἐβίων, ut ἐδὰς, ex ἔδων· quod ἐβίων, est a. 2. à βιόω; inusit. quod à βάω, vivo. Th. βί-ος, vita.

Βιῶδης, Ion. & Poët. pro βιῶν, præs. inf. verbi βιόω, vivo. Th. βί-ος.

Βιοφθό-ος, ου, ὁ, ἡ; vitam corrumpens, vitæ corruptela: & in voc. βιοφθόρος. Ex βίο-ς & φθείρω, corrumpo.

Βιόχρησ-ος, ὁ, ἡ; vitæ utilis; ex βί-ος, & χρησ-ὸς, ὴ, ὸν; utilis: à χράομαι, utor, &c.

Βιόω, vivo: f. ώσω & ώσομαι, p. βεβίωκα, a. 2. ἐβίων, (à βίωμι, inus.) unde opt. βιώην. inf. βιῶναι. part. βιούς. perf. pass. βεβίωμαι, a. 1. m. ἐβιωσάμην. Th. βί-ος, vita.

Βίσων vel Βίζων, bos quidam sylvestris.

Βίττυα, ης, ἡ; idem quod βίκ-ος, urna.

Βιῶμι, viverem. Att. pro βιοίμι, a. 2. opt. ἀβίων. Th. βί-ος, vita.

Βίων, ὁ; Bion, Philosophus.

Βιώναι, vixisse, a. 2. inf. ab inus. βίωμι, quod à βίω, quod à βί-ος, vita.

Βιώτης, qui victum, seu ad victum necessaria emit; Suid. ex βί-ος, & ὠνέομαι, emo.

Βιῶσαι, a. 1. inf. act. à βιόω, vivo.

Βιωτὴ-ρ, ῆρος, ἡ f vitæ habens, vitalis; Plin. Unde βιωτήμως, vitaliter; Lucr. ut βιωτήμως ἔχω, sum vitalis; Nazianz. à βιόω, vivo.

Βίωσις, εως, ἡ f vita anteacta, ipsa vivendi actio.

Βιώσιμος, vivisco, apud Aristot. in Meteorolog.

Βιωτικὸς, ὴ, ὸν; vitalis, ad vitam sustentandam pertinens, secularis: à βί-ος, vita.

Βιωτικῶς; ut fit in communi vita; item popularitèr, &c. adverb. à præced. βιωτικὸ-ς.

Βιωτὸν, in n. g. vivendum: à

Βιωτὸς, ὴ, ὸν; vitalis: ab eod. Them.

Βιῶτω, 3. sing. a. 2. imperat. à βιῶθι; q. à βίωμι, V. βιόω.

Βιωφελὴς, ἐ-ος, ὁ, ἡ; vitæ utilis: ex βί-ος, vita, & ὠφέλεω, prosum.

Βλάζω, priscum & Poët. verbum pro βλάπτω, noxere. Hinc a. 2. ἔβλαζον.

Βλαβεὶς, læsus: & in f. g. βλαβέεσα; a. 2. part. pass. à βλάπτω, lædo.

Βλαβερὸς, ὲ, ὸν; noxius, a, um: & indè

Βλαβερῶς, perperam; adv. à βλάπτω, noceo.

Βλάβη, ης, ἡ; noxa, damnum, detrimentum: à prat. m. βέβλαβα, verbi βλάπτω.

Βλαβῆναι, læsum esse, a. 2. infinit. pass. &

Βλαβήσομαι, fœm. 1. ind. pass. à βλάπτω

Βλάβ-ος, ου, τό; idem quod βλάβη.

Βλαβὼ, f. 2. à βλάπτω, quod vide.

Βλάβω, μ. ψω; ατ. φα· noceo, injuriam infero vel facio, &c. Item βλαβύνω, idem; utrumque vero idem cum Themate, βλάπτω, lædo.

Βλαδὲ, ων, τὰ; immatura: à βλάζω, seu βλαστὸς, germen.

Βλαδαρὸς, flaccidus, dissolutus; βλαδαίνω, adv. tardè, sequiter, &c. Utrumque ab eod. Th. cum præced.

Βλάζω, stultus sum: q. βλαξ, inutilis.

Βλαῖνα, & βλαινάδης; reperiuntur pro βλίνα, & βλενάδης.

Βλαῖπα, in apibus; Aristoph. sunt eadem quæ βλαπτὰ, τά; blesa: hist. an. à Th. seq.

ΒΛΑΙΣΟ'Σ, ᾶ, ὁ; valgus, cui distorta sunt crura: dicitur & βλαισὸς, gen. ar. Poët. q. à βλάπτω.

Βλαισόπους, οδ-ος; pedibus mancus, vel oblæsus; ex βλαισὸς, (comp. cum πῆς, ποδὸς, pes) blæsus, varus, transversus: sit à plerisque vocatur, cui membra soluta sunt; i. e. παρελυτικὸς· item qui literam aliquam exprimere non potest; ut Demosthenes, qui ῥ, literam eloqui non potuit: sed refertur etiam ad alia membra, ut ad manus, pes, brachia, &c. ut sit, qui gressum habet mancum vel oblæsum, &c.

Βλαισότης, ητ-ος, ἡ; distortio: natura vergendi, blæsitas, & βλαίσωσις; idem: item βλαισόω, ῶ; distorqueo: Aristot. Omnia ab eod. Th. βλαισὸς.

Βλάν-ρ, lippus, cæcutiens: q. βλίπτω ἀνδρ.

Βλακία, ας, ἡ; socordia:

Βλάκυμα, τ-ος, τὸ; id quod per socordiam fit: item contemptus, despectus, &c. βλακώδης, ες, ὁ, ἡ, & βλακωδὴς· idem quod βλακικὸς, & βλακικῶς; & omnia ab eod. Th. scilicet. βλαξ; à quo etiam est βλακὸς, ὴ, ὸν; mollis, inutilis; stultus, stupidus: & nomen piscis etiam; idem quod Th. βλάξ.

Βλακὼ, f. δίσω. p. δωκα, socordiæ me dedo, torpeo: huic opp. σωφρονίζω. Item

Βλακικὸς, ὴ; ignavus: & exindè

Βλακικῶς, ignavè, tardè. Omnia à βλαξ, iners.

Βλάμμα, τ-ος, τὸ; detrimentum, damnum; verbale à pers. prat. pass. verbi βλάπτω, lædo.

ΒΛΑΞ, κὸς, ὁ; piscis quidam inutilis, siluro similis: item ignavus, iners: q. à βάλλω, abjici dignus.

Βλαπτικὸς, ὴ, ὸν; noxius, lædens, nocuus; à seq. Th. βλάπτω.

Βλάπτη, 3. sing. præs. sub. act. βλάπτυ· pro βλάπτοι, præs. part. act. fœmin. gen. ἁ

ΒΛΑ'ΠΤΩ, lædo, noceo: cum acc. f. ψω. p. βέβλαφα, a. 1. ἔβλαψα. a. 2. ἔβλαβον, f. 2. βλαβῶ. prat. pass. βέβλαμμαι. a. 1. pass. ἐβλάφθην. a. 2. pass. ἐβλάβην. a. 2. part. βλαβεὶς, & in f. g. βλαβέεσα. a. 2. inf. pass. βλαβῆναι. f. 2. pass. βλαβήσομαι. prat. m. βέβλαβα. Hinc Angl. to blast.

Βλασταίζω, Siculis idem est quod βλαστάζω; & ab eodem Themate; quod vide.

ΒΛΑΣΤΑ'ΝΩ, germino, frutieor: fœm. βλαστάζω. p. βέβλαστηκα. a. 2. ἔβλαστον.

Βλαστὸς, & βλαστὸ-ν, οῦ; μ. ὁσω; idem quod βλαστάνω; germino, pullulo, suppullulo, &c. Item generaliter, prono nascor; originem duco, &c. Item produco.

Βλαστὸ-ν, υ, τὸ; & βλαστὴ, ὁ· idem quod βλάστημα; germen, propago: id ipsum quod germinando prodit, &c. à Th. βλαστὸς, vel βλαστάνω.

Βλάστημα, ατ-ος, τὸ; germen: a. 1. perf. prat. pass. vide βλαστάνω, Angl. a blossom.

Βλάστησις, εως, ἡ; germinatio: item fructuum inchoatio, &c. verbale a. 2. pers. prat. pass. verbi βλαστὸς, vel βλαστάνω.

Βλαστήσομαι, a. 1. imperat. act. verbi βλαστάνω.

Βλαστήσω, germinabo: f. 1. verbi βλαστάνω.

Βλαστικὸς, & βλαστικὸ-ν, ὸν; germinandi vim habens; vel ad germinandum propensus, &c. utrumque ab eod. Th. βλαστάνω.

Βλαστοκοπῶ, ῶ; germina detrabo, frango germina & corrumpo; Theoph. ex βλαστὸς, ὁ; germen: & κοπὴ, ἡ; sectio: à prat. med. verbi κόπτω, scindo.

Βλαστολογέω, ῶ; q. d. lego; (i. e. colligo) germina, &c. carpendo, pampino; Theophr. à quo est, βλαστολογία; germinum collectio, pampinatio; à legendis pampinis vel herbis: ex βλαστὸς, germen; & λεγω; id est, colligo.

Βλαστὸ-ς, υ, ὁ; nomen viri: sed βλαστὸς, ὁ; germen.

Βλασφημέω, impiè loquor, maledictis incesso: imperf. ἐβλασφήμουν, ων; f. ήσω. p. κα. prat. pass. βλασφήμεμαι; malè audio, tanquam blasphemus accusor: perf. pass. ἐβλασφήμημαι, f. 1. βλασφημηθήσομαι. Et

Βλασφημία, ας, ἡ; blasphemia, maledicentia: à

Βλάσφημ-ος, ου, ὁ, ἡ; blasphemus, maledicus: q. à βλάπτω φήμην.

ΒΛΑ'ΤΤΙΟΝ, Βυζάντιον, ου, τὸ; os anterius narium purpuræ. Matthiolus dicit esse onychem, vel conchulam Indicam.

ΒΛΑΥ'ΤΑΙ, αἱ; genus calceamenti.

Βλαυτίον, υ, τὸ; solea, ὑπόδημα; Epigr. & Aristoph. vel crepidula, seu sandaliolum; Athen. à præced. Βλαῦτα; unde etiam verbum, βλαυτῶν; induere, aut nectere calceos; vel verberare sandalio: Hesych.

Βλαφθεὶς, læsus: a. 1. part. pass. βλαφθῆναι, a. 1. infin. pass. à βλάπτω, lædo.

Βλεμιάζειν, & βλιμιάζω; Hesych. exp. ἁπαλίζειν τοὺ μαστούς; mammas contrectare, & opprimere; sunt qui annotent, proprie de avibus dici, quum illas emturi tractarent: Aristoph. in avibus. Th. θλίβω, premo, & μαζὸς, ὁ, ἡ, mamma.

Βλέμμ-ρ, ictus, per Sync. pro βεβλημμένος. perf. part. pass. à βάλλω. perf. pass. βέβλημαι. Alii volunt à βλῆμι formare.

Βλῆδαι, jactum esse, abjecto augmento pro ἐβεβλῆδαι, pers. inf. pass. à βάλλω.

Βλήστριζε, sunt qui accipi putant, pro βιπιδίζειν; i. e. jactare, apud Hippocr. Unde βλητρισμὸς, ὁ, ὁ; jactatio apud eundem. Th. βάλλομαι.

Βλῆτο, Poët. pro ἐβέβλητο, plusq. p. pass. ejuld. verbi.

Βλητὸς, ὴ, ὸν; vel βλῆτ-ος, ictus: item attonitus, apoplecticus; Hippocr. & Hesych. Item βλητικὸς, ictibus, seu vulneribus patens; utrumque à βάλλομαι.

Βλήχρων, dat. pl. Ion. à

Βλῆχ-ων, ωνος, τὸ; clavus ferreus, pessulus. Th. βάλλω.

ΒΛΗΧΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι; f. ήσομαι. p. ημαι, balo, de ovibus.

Βληχάδης, Poët. pro βληχᾶδης, balare: à βληχάομαι.

Βληχὴ, ῆς, ἡ; balatus: unde forte Angl. To leak. Et

Βλήχμων, ονος, τὸ; idem. Th. βληχάομαι.

Βληχητὸς, balativus, qui balat: undè τὸ βληχητὸ, animalia quæ balant; apud Suid. Sic etiam βληχώδης, ες, ὁ, ἡ; q. d. balativus, aut balatorius; mente similis ovibus; Suidas. Them. idem.

ΒΛΗΧΡΟ'Σ, ᾶ; debilis, imbecillis; ut & ἀβλήχρὸς. Hinc βληχρῶς.

Βλὶξ, continenter, assiduè, adv. q. à βάλλω, ictus.

ΒΛΙ'ΤΟΝ, υ, τὸ; blitum, olus insipidum.

ΒΛΙ'ΤΤΩ, f. βλίσω, exprimendo aufero: ut è favis mel. q. à μήλιττα, à μέλιττα, apis.

Βλοσυρῶπις, ιδ-ος, ἡ; habens oculos truces. Et

Βλοσυρὸς, ὲ, ὸν; terribilis aspectu, torvus, truculentus: à βλίμμα σύριγξ; visum trahere & torquere.

Βλοσυρῶπις, ιδ-ος, ἡ; habens oculos truces. Et

Βλοσυρὸς, ὲ; terribilis aspectu: ab ὀφ- & βλοσυρὸς, truculentus.

ΒΛΥ'ΖΩ, & βλύω; f. βλύσω, scaturio, effundo, mano. Sic dictum à murmure aquarum.

Βλωθρὸς, ὲ; celsus, procerus: à βλόω, ascendo.

Βλωμίδιον, parva buccella, frustulum, offella, &c. Eust. diminutivum à seq. βλωμὸς.

ΒΛΩΜΟ'Σ, ῶ, ὁ; buccella, fragmentum, panis portio: q. à βάλλω.

Βλῶσις, εως, ἡ; adventus: à seq.

ΒΛΩ'ΣΚΩ, f. δσω; advenio, ascendo, cresco.

Βοᾷ, reboat, 3. sing. præs. à βοάω.

Βοᾶα, Poët. pro βοᾷς. Pleonasmo literæ α, 3. sing. ind. præs. à βοάω.

Βοάασκον, imperf. Poët. act. pro ἐβόων, verbi βοάω, clamo.

Βοάγειον, ου, τὸ; scurum ex boum, agrestium pelle: à βοῦς & ἀγείρω, rus, ager.

Βοάγειο-ς, ου; Boagrius, Locrensium amnis.

Βοαδρόμ-ος, ὁ; auxiliator, Doricè, pro βοηδρόμ-ος; quod vide.

Βοαθὸ-ς, ου, ὁ; Dor. pro βοηδό-ς; Poët. pro quo frequentiùs βοηδὸς; auxiliator, bellator, in prælio velox. Th. βοηθέω.

Βοαθρηλὶ, Syriac. Gr. ἀβοὴ βροντῆς, filii tonitrui, Marc. 3. 17.

Βοάμενον, ου, τὸ; quod ad boves pertinet, boarium. Th. βοῦς.

Βοάσαι, Dor. pro βοᾶαι, 2. sing. præs. ind. pass. verbi βοάω.

Βοάσαι, απ-ος, Dor. pro βοήσαις, a. 1. part. verbi βοάω.

Βοᾶτις, clamant, Dor. pro βοῶσι, 3. pl. præs. ind. act. à βοάω.

Βοαύλιον, υ, τὸ; & βέαυλο-ν· boum stabulum, bubile: ex βοῦς, & αὐλὴ.

Βοᾶτις, fœm. gen. clamatoria, vociferatoria; Æ ch. in Persis, à seq. Th. βοάω.

ΒΟΑ'Ω, Boo, clamo, voce feror, celebro: f. ήσω. imperf. ἐβόων, ων. p. βέβοηκα, a. 1. ἐβόησα, a. 2. imperat. βόησον, άτω. Hinc βοὴ, & βοητὸς, &c.

Βοείκ-ες, ας, ὲ; sub. δορὰ, bubula pellis. Th. βοῦς.

Βοεικὲς, & βοεικὸς, ῆ, ὸν; item βοΐνεος è bubula pelle factus; item bubulus, &c. sic βοεικὸν; τὸ τῆς βοὸς κρέας; caro bubula: ut ὑείκὸν, suilla. Bud. item βοδίος, ία, ὸν; lorum è bubulo corio factum: Od. ζ. omnia à Th. βοῦς.

Βόειο-ς, ου; bovinus, bubulus: & βόε-ος, idem; à βοῦς, bos.

Βόες, pl. à βοῦς.

Βοὴ, ῆς, ἡ; clamor, item pugna: à βοάω, clamo.

Βοῆ, Dor. pro βοᾷ, 3. sing. præs. sub.

Βοηβώδης, bove natus; epitheton apum, in Epigramm. βοηβώδων μελισσάων; i. e. bove natis: ex βοῦς, & γείνομαι.

Βοηδρόμ-ος, & Doricè βοαδρόμ-ος; q. d. ad clamorem alicujus accurrens auxiliator, opitulator; Eurip. Indè βοηδρομία, auxilior, & βοηδρόμ-ος, ὁ; auxiliaris, &c. ex βοάω, & δρόμος.

Βοηδρία, ας, ἡ; adjumentum, auxilium: à

ΒΟΗΘΕ'Ω, ῶ, auxilior, succurro: q. εἰς τὴν βοὴν βοηθῶ; ad clamorem occurro, f. ήσω. p. βεβοήθηκα. a. 1. ἐβοήθησα. a. 1. imperat. βοήθησον, άτω. 2. sing. præs. imperat. βοήθη, contractè pro βοήθει.

Βοηθητικὸς, ὴ, ὸν; vim habens auxiliandi, auxiliator; à Th. βοηθὸς· Undè etiam βοηθητέον, succurrendum est; Demosth.

Βοήθημα, ατ-ος, τὸ; auxilium, remedium, adminiculum. Et

Βοηθητικὸς, ὴ; auxiliaris. Item

Βοηθὸς, ὴ, ὸν; & βοηθὸ-ρ, Poët. auxiliator: à βοὴ & θέω.

Βοηλασία, ας, ἡ; boum abactio, præda: à βοῦς & ἐλάυνω, ab go.

Βοηλατέω, f. ήσω. p. κα. boves agito, vel abigo: à

Βοηλάτης, ου, ὁ; bubulcus, boum agitator, vel abactor. Et

Βοηλάτις, ιδ-ος, ἡ; boum agitatrix vel abactrix: à βοῦς & ἐλάυνω.

Βόημα, & Doricè, βόαμα; idem quod βοὴ, clamor. Th. βοάω.

Βόλιδ, Dor. pro βοῦν, præs. inf. act. à βούω· & βοῆς, Dor. pro βοᾷς, præs. sub. act.

Βονόμ-ος, ου, ὁ; boum pastor: παρὰ τὸ βοῦς νέμω, id est, boves pascere.

Βόης, ου, ὁ; clamosus, vociferator; à βοὴ.

Βοηνὺς, ὁ-ος, ὴ; idem ac βοὴ, clamor. Th. βοάω.

Βοηλέζω,

Βοθρεύω, obruo; ſonat, q. d. in foveam implicitum traho; à Th. βόθρος.

Βόθριον, ν, τὸ; parva ſcrobs: à

ΒΟΘΡΟ'Σ, ν, ὁ; fovea, ſcrobs: q. βάθρος, à Cabo.

Βόθων, ν; idem, ſed Aeoliſtagis; q. à Καθαίω, excavo in profundum.

Βοθρὺς ὄγκος, tumor dicitur, apud Galen. quum, preſſus digito, in modum ſcrobis, foſſulam, veſtigiumque relinquit cavum, & lacunoſum, &c. à Th. βόθρος.

Βοΐκος, ῦ, ὁ; bubulus: ut Coetelc. Item Colbeion, vel Coίδιον; & per ſyncreſim, Cώδιον, & Coιδάριον, τὸ; bucula, buculus: Athen. in Epigramm. item Cόϊδης, ν, ὁ; σφᾶς, ὄϋδος; Euſtath. ex Menand. omnia à Th. Cῶς.

Βοϊκλιψ, idem quod Cώκλιψ, boum fur; apud Athen. ex Cῶς, & κλέπω; furor.

Βοιωτίζ, ας, ἡ; Bœotia: hinc Βοιωτὸς, ῆ, ὁ; Bœotus, Βοιωτάρχης, fur. ξα, impero Bœotiis.

Βολάιον, ictuum, gen. pl. Æol. à Colή. Th. Cάλλω.

Βολαῖος, impetuoſus, irretitus: à Colὴ, ἡ; vel Cόλλω, ὁ: jactus. Th. Cάλλω.

Βολβάριον, & Cολβίον, ν, τὸ; bulbulus: parvus bulbus, à bolbus: undè etiam, Colβοειδὴς, ἐς, ὁ, ἡ, ὀν; bulboſus, bulbum referens; comp. εἶδος, ſpecies, &c.

Βόλβιτον, ν; quod & Cόλιτον: ſtercus, ſimus, à Colὴ, quia ejicitur.

ΒΟΛΒΟ'Σ, ῦ, ὁ; Bulbus, radix quævis rotunda. Hinc

Βολβώδης, ἐς, ὁ, ἡ; bulboſus.

Βολίω, ῶ; jacio: à Colὴ, jactus. Indè etiam Colαφὴ, ἧνος, ὁ; ſimetum, ſterquilinium, &c. Euſtathius dicit, Atticum eſſe.

Βολὴ, ῆς, ἡ; jactus: item ictus, plaga: gen. pl. Æol. Colάων: à p. m. Cίβολα, verbi Cάλλω.

Βολίζω, bolidem demitto: ſ. ἴσω, p. Cεβόλικα. a. 1. ἐβόλισα. a. 1. part. Cολίας, ασα: a

Βολὶς, ίδος, ἡ; jaculum, ſagitta; item funis alligato plumbo: quo nautæ profunditatem aquarum explorant. Th. Cάλλω, jacio.

Βολίτης, ου, ὁ; ſtercorcus: Ariſtoph. idem quod Cόλιτον, ſeu Cόλιτον, quod vide.

Βόλος, ου, ὁ; jactus: Ion. & Poët. fundæ verriculum. Th. Cάλλω, jacio.

Βολοσία, dicebatur Lucina; quoniam partus dolores, qui Colαὶ, nominantur, amoliri, & ὠθεῖν credebatur, teſte Etym.

Βομβέω, videtur eſſe, ſonum bombo ſimilem, edo; à Th. Cομβέω.

Βομβάζω, irridere, cavillari; Suid. Th. idem.

Βομβάυλης, tibicen; qui novit Cομβεῖν αὐλὸν. Heſych.

Βομβεῖν, εῖ, ὁ; & Cομβητὴς: bombum edens: Cόμβησις, bombizatio; & Cομβηδὸν, adverb. edendo bombum cum bombo, omnia à Cομβέω.

Βομβίωσι Dor. pro Cομβῶσι. Βομβέουσι, Dor. & Æol. pro βομβοῦσι, ſuſurrans: pexf. part. f. g. à

Βομβέω, ῶ; f. ήσω. p. ήκα. bombum edo vel facio, ſuſurro, reſono: à ſeq. Them.

Βόμβος, ν, ὁ; bombus, ſonus quem edunt apes, ſtrepitus. Hinc

Βομβύλη, ης, ἡ; genus apis. Et

Βομβύλιος, ν, ὁ; idem: eſt & genus poculi, βομβεῖν ἐν τῇ πόσει. Et

Βόμβυξ, υκος, ὁ; bombyx, vermis: à βόμβος.

Βομβυλίζω, ventris murmur edo; Ariſtot. ab eodem Themate.

BO'ΝΑΣΟΣ, vel βίναυος, ν, ὁ; animal ſylvaticum; aliter monops.

Βουβοστὸς, ν, ὁ; boum paſtor, bubulcus: ex βοῦς, & βόσκω; V. ſic Coζύγιον, τὸ; boum jugum; V. ζυγὸς vel Cυγὸν. βουγάλιον, i. e. οὐόφθαλμον; Nonn. ὄμμα βουγλώσσοιο θεριστῆος; faciei bovis & pulchris oculis prædita, &c. propriè namque ſonat; q. d. bubulas papillas habens; i. e. pulchras bubuli enim oculi pulchri cenſentur, &c. V. γλαυκὸν βλεπτικὸν, boum cædes, ſeu mactio; ex βοῦς, & 2. perf. præt. paſſ. ἔκτασμαι, verti ἐκτέθνα; V. Item βοοθόστης, & Cοθύτης; qui boves mactat: unde βυθυτέω, ῶ; boves macto, & immolo, &c. ex à βοῦς; & tertia perſ. præt. paſſ. verb θύομαι; V. Sic βουθύφος, vel βυθύφος; qui boves alit, & paſcit, bubulcus; ex βοῦς, & τίθημι, præt. med. verbi τρέφω; alio, nutrio, &c. & βουσφαγία, idem quod βοσφαγία; boum mactatio; à βουσφαγέω, boves macto: ex βοῦς, & σφάζω, vel σφάττω; V.

Βοῦς, ὁ; nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. in quo robur.

BOΡΑ' ᾶς, ἡ; pabulum, eſca, propriè brutorum: q. à βόω, ſeu βόσκω, alo.

Βορεοκεκλιτης, ν, ὁ; qui cubat in luto: nomen Ranæ: ex βόρβορος & κοίτη cubile.

Β'ΟΡΒΟΡΟΣ, ν, ὁ; cœnum, limus, propriè ἐκ τῆ βοῆς. Hinc

Βορβορεύω, cœno contamino.

Βορβοροτριβεκίς, ιδος; apud Ariſtoph. in equit. dicitur turbulentus; cœno & tumultu implens omnia: qui fœdum & turbulentum civitatis ſtatum reddit: q. βορβοροταραικτης; ex βόρβορος, & ταράσσω; V.

ΒΟΡΙΟΡΤ'ΖΩ, ſtrepo, propriè de inteſtinis crepitantibus.

Βορβοροφόπος, qui cœni ſpeciem refert; fœdus, turpis, fœtorem inferens, &c. ex βόρβορος, & ὤψ, oculus V.

Βορέαο, gen. Æol. pro βορέω, ut & βορέαο, gen. Ion. à

ΒΟΡΕ'ΑΣ, & Ion. Βορέης, ου, ὁ; Boreas, aquilo: q. ἀπὸ τῆ βορᾶν, κρέιν, quod ventus ſit ſonorus & violentus: vel à βορὰ, quod edacitatem afferat. Hinc

Βορεάδιος, adv. Poët. à ſeptentrionali plaga: &

Βορεάς, & Βορηὶς, Poët. ου. Borealis. ὑπερβόρεος, qui ex remotiſſima regione venit.

Βορὴ, acc. Ion pro βορὰν, à βορὰ, pabulum.

Βόρμαξ & βύρμαξ, formica, quia diligenter ἐφορᾶ μόχθους, id eſt, cibum quærit: vel à φορμὸς, & cerè μ & β cognata ſunt.

Βορρᾶς, ᾶ, ὁ; Boreas: ſic & βορρῆς, nom. ſing. Ion, Βόρρηθεν, à Borea.

Βόρυς, vel βορὸς; edax, vorax; Lucian. Unde βορότατος, edaciſſimus, è βορὰ, pabulum, eſca, &c. à quo etiam eſt in uſu, βίρω, idem quod βορὸς; edax, &c.

Βόσις, εως, ἡ; paſtus, cibus. Th. βόω inuſ. paſco.

Βόσκημα, ατος, τὸ; pecus animal; item paſcua: à βόσκω. Th. βόω, paſco.

Βοσκησίδης, paſcemini, Dor. pro βοσκησιάδι, 2. pl. f. t. m. verbi βόσκω, paſco: f. ήσω. Th. βόω; idem.

Βόσκησις, εως, ἡ; paſtio: ab eod. Them.

Βόσκονται, Dor. pro βόσκωνται, paſcuntur, 3. pl. præſ. à

Βόσκω, Pasco: f. βοσκήσω, p. βεβόσκηκα. a. 1. ἐβόσκησα. à βόω, paſco, inuſ.

Βοσὸρ, prepr. nom. ſparſor. Hebr. qui etiam dicitur Βλαὰμ, pater Balaami.

Βόσπορος, ν, ὁ; Boſporus vel Boſphorus; q. d. bovis trajectus, mare anguſtum ſignificat: dicitur enim à bovis tranſitu, propter freti anguſtias; ſunt autem duo Boſphori, alter juxta Byzantium, qui Boſphorus Thracius appellatur; alter in introitu Mæotidis paludis; de quibus conſule chorographos: ex βοῦς, & πόρος; V.

ΒΟ'ΣΤΡΥΧΟΣ, ν, ὁ; & βόστρυξ, χος, ὁ; cincinnus, capillus, cæſaries: q. quod uvæ inſtar pili cohæreant.

Βοτὲ, V. in βοτὸν.

Βοτάνη, ης, ἡ; herba, gramen: à βοτὸς, eſca: quod à βόω, paſco. Hinc

Βοτανίζω, herbas carpo ſeu vello; quod Columnella dicit exherbare, & runcare. Unde Βοτανισμὸς, ῦ, ὁ; runcatio: ſeu evulſio herbarum inutilium, &c. Item,

Βοτανικὸς, ῆ; herbarius: &

Βοτάνιον, ν, τὸ; herbula: ab eodem Them.

Βοτανολογία, ας, herbas carpo, & colligo: ex βοτάνη, & λογέω; inuſitato pro λέγω; i. e. colligo.

Βοτὴρ, ῆρος, ὁ; Poët. paſtor: à βόω, inuſ.

Βοτὸν, ῦ, τὸ; pecus, armentum. Th. βόω, paſco.

Βοτὸς, ῆ, ὁ; alimentum: ab eodem Them.

Βοτρύδιον, ν, τὸ; racemulus: &

Βοτρυδὸν, adv. racematim, in modum racemi. Th. βότρυς.

Βοτρυόεσσα, ας, ἡ; curſus citus, ſeu incitatus; acceleratio; interpr. Demoſth. ex βῦ particula intenſiva; & δρόμος; vide. Unde etiam βουδρομεῖν; accelerare, curſu incitato ferre, &c.

Βουθρὲς, ὁ, ἡ; qui à bobus depaſcitur; ὑπὸ βοῶν διεξιόμενος τοῖς ὀδοῦσιν; h. e. βῦ πρέφων; ſeu à particula βῦ, epitactica; πολυφόρος, ἡ πολυθρὲς; h. e. πολλαχὸς διεξιόμενος, &c. Vide διέρχομαι, & διεξέρχω, &c.

Βουθυσία, ας, ἡ, immolatio boum: ex βοῦς & θύω, macto.

Βοκόλος, ut & βῶκόλος, & βῶκος Dor. ν. buculus; & bubulcus, meſſor: idem quod βότης, ου, ὁ. Th. βόω.

Βούλευτηρ, ν, τὸ, ſtimulus boum: τοῦ βίου. Hinc βουτυρίεις, εττος, racemoſus.

Βοῦφθος, vide in βουπόλιμος. Βουπαθὴς, ῆ, ὁ, ἡ; racematus, racematim cohærens, acinoſus; ut βοτρυώδης δένδρα, arbores racematim fructificantes, &c. ab eod. Th. βότρυς.

Βῦ, eſt particula augendi: à βοῦς, id eſt, bos, quia magnum animal.

Βῦ, etiam pro βόδε, Poët.

Βυάγωρ, ορος, ὁ; paſtor, armenti ductor; item, βυαγωτὸν, ν, τὸ; ὑπὸ βοῶν εἰλκυσμένον ξύλον; ut tradit Heſych. dicens, Laconica eſſe hæc duo vocabula; ex βοῦς & ἄγω, vide.

Βύδομις, ιδος, ἡ, &

Βύδης, ου, ὁ, bubulus, ſylveſtris bos: à βοῦς, bos.

Βυβότης, α, ὁ, Dor. pro βυβότης, ν, ὁ, boum paſtor, bubulcus: à βοῦς & βόω inuſ. paſco.

Βύβρωσις, vel Βύβρωστις, ἡ, magna fames: à βῦ, particula augente, & βρῶσις, cibus, quod à βιβρώσκω, comedo.

ΒΟΤΒΩ'Ν, ῶνος, ὁ, inguen. Sic & tumor dicitur circa inguina.

Βωβάω, laboro ex inguine, intumeo; ut Ariſt. Ran. ὑπὸ τῆ κόπου γὰρ, τῆ νεκρῶ βωβάω; i. e. præ laboribus enim, renes doleo; hoc eſt, φλεγμαίνω τὸν βουβῶνας, &c. à βουβὼν.

Βωβᾶς, ᾶ, qui valde ſe jactat: à γαῖω, glorior.

Βώγδυνος, ίος, ὁ, ἡ; bove genitus; epitheton apis, quod ex boum oſſibus naſcatur; vel eo modo, quo docet Virgil. 4. Georgic. Varro de Re ruſt. lib. 2. c. 4. de bobus loquens; denique ex hoc putrefacto naſci dulciſſimas apes, molles matres; à quo eas Græci βυγόνας appellant, &c. ex βοῦς & γίγνομαι, &c. Vide.

Βύγλωσσος, & ——ον, lingua bubula, herba: &

Βύγλωσσος, ſolea piſcis; Angl. Sole: ex βοῦς & γλῶσσα.

Βυδίνιον, ν, τὸ, bovinum corium; ex βοῦς; & δέρω, f. δήσω: excorio, pelle nudo; unde δέλω, ῶ; f. ήσω: ſubigo, & emollio, coriatiorum more, &c.

Βύδορος, ν, ὁ, ἡ, boves excorians: à βοῦς & δορὰ, quod à δέρω. Th. δέρις, pellis.

Βουδρομία, ας, ἡ; curſus citus, ſeu incitatus; acceleratio; interpr. Demoſth. ex βῦ particula intenſiva; & δρόμος; vide. Unde etiam βουδρομεῖν; accelerare, curſu incitato ferre, &c.

Βουδύσιον, ν, τὸ; racemulus: &

Βουδυσὸν, adv. racematim, in modum racemi, Th. βότρυς.

Βοτρυόω, ῶ, ὁ, ἡ; racemos elargiens, dans uvas; botrionum largitor; Ariſtoph. in pace; ὦ πότνια βοτρυόδρα; pacis epitheton à ruſticis ei impoſitum, quod ea vigente vineæ colantur, &c. ex ſeq. βότρυς, & δῶσιν; V.

Βοτρυόμορος, ον, racemor, eſt paſſ. ab activ. βοτρύομαι, racemo, &c. à Th. βότρυς.

Βοτρυπης, ὁ, ἡ; vitis, quæ botros, ut liberos fert: ex βότρυς & πᾶς.

Βοτρυοστεγὴς, ὁ, ἡ; ab uvis diſtillans, &c. ex βότρυς, & στάζω, &c. ſic Cοτρυοστραίω, ῶ, ὁ, ἡ; botryonum ſertis redimitus, &c. V. στέφανος.

ΒΟ'ΤΡΥΣ, υος, ὁ; botrus, uva, racemus: voc. ὦ βότρυ. acc. pl. Βότρυας, quæ

βῶς τίμιον, boves carpunt.
Βουτύρινος, ε, ὁ; butyrinus; à sequente
Βούτυρον, ου, τὸ, BUTYRUM, lactis spuma, Gen. c. 18, ver. 8. à βοῦς, vacca & τυρὸς caseus, quod à bubulo lacte plurimum fiat. Angl. Butter.
Βυφανία, boves macto: & Hinc
Βυβών, boum interfector, à βοῦς & φένω, occido, p. m. πέφονα.
ΒΟ'Ω, ſ. ὁσω & ώσω, p. κα, pasco, thema inusit. pro quo in usu est βόσκω, idem. Hinc βοτὴρ, βοτὸν, βοτάνη, ἱπποβότης, μηλοβότης, &c.
Βοάω, clamarem, Atticè pro βοάσομι, βοήσομι.
Βοάμβος, celebratus, à βοάω.
Βόων, clamabant, pro ἐβόων, 3. pl. imperf. act. à βοάω, βοάομαι, gen. sing. part. præſ.
Βοῶντι, boum emptor; (Vi. Th. ἀνὸμαμ) item, βοώνητος, bove emptus, &c. abeod. Th.
Βοῶντι, Dor. pro βοῶσι, 3. pl. præſ. act. à βοάω.
Βοῶπις, ιδ'ος, ἡ, cui bovini sunt oculi, magni & venusti: ex βοῦς, & ὤψ, ὠπὸς, oculus, quod à p. m. ὦπα ab ἔπωμαι.
Βωσις, vociferantis, gen. sing. præſ. part. act. f. g. verbi βοάω.
Γεκτέα, l. ἠσω, p. κκ. αιο, præſ. inf. βοᾶλειν ex βοῦς & ἀλίω, pello.
Βοώτης, ου, ὁ, Bootes. Nomen signi cælestis, quod Aſtrophylax dicitur: ex βοῦς & ἀλίω, trudo. Est enim boum agitator: item, bubulcus.
Γεκτείας, ὁ, moderatio certaminis, & decod. dijudicatio: &
Βεκτεῖον, ου, τὸ, præmium victoriæ, à seq. tnem. Hinc Ang. Byave.
ΒΡΑΒΕΤΣ, ευς, ὁ, qui dat præmium certaminis, certaminis moderator & arbiter: à βάβδος, virga, quam βεκβύτας, gestare soleb.nt: vel quod virga palmea designabantur victores.
Βεκβύτης, ου, ὁ, idem.
Βεκβύω, præmium do certaminis, de victoria decerno: item impero, moderor, βεκβύσω, 3. sing. præſ. imperat. act. f. ὐσω, p. βεβέβυκα, a. 1. ἐβεβύσθην. Th. βεκβύω.
ΒΡΑ'ΙΤΑΑ, τὰ, pruna Damaſcena.
ΒΡΑ'ΤΧΟΣ, ου, ὁ, vel ὁ, τὸ, raucedo, à βρέχω, quia gutturi accidit.
Βραδέως, tardè; item segniter & cunctanter, βραδύτερον, tardius, segnius, βραδύτατα, tardissimè: adv. à βραδύς.
Βραδινὸς, ὴ, ὸν, Æol. pro ῥαδινὸς, gracilis, quod vide.
Βράδιον, tardius, compar. & in ſuperl. βράδιστος. à βραδὺς, tardus.
Βραδυδινὴς, ἴος, ὁ, ἡ, ἡ, qui tardo vortice circumagitur; tardus ad motum; ex βραδὺς & δίνη, vide.
Βραδυπόδεσσι, tardantibus, dat. pl. præſ part. t. g. à
Βραδύω, tardo, cunctor. f. υνῶ. a. 1 ἐβράδυνα. Th. βραδὺς, tardus.
Βραδυπέπτω, tardè coquo; unde, βραδυπεψία, tarditas concoctionis; difficilis corcoctio; &c. Dioſc. ex βραδὺς & πέπτω, vide.
Βραδυπλοέω, ῶ, tardè navigo. f. ήσω, p. βεβραδυπλόηκα· ex βραδὺς & πλόος, navigatio: quod à πλέω.
Βραδύπους, tardipes; tardigradus; Th. πῶς.
ΒΡΑΔΥ'Σ, εῖα, ὺ, tardus, a, um; in compar. βραδίων, & βράσσων, vel βράσσιτερος, ſuperl. βράδιστος, vel βραδύτατος. Hinc
Βραδύσκελος, ου, ὁ, & ---λὶς, ίδος, ὁ, ἡ, ἡ, tardigradus, tardè incedens, &c. ex βραδὺς & σκέλος; vide.
Βραδύτης, ητος, ἡ, tarditas, segnities.
ΒΡΑ'ΖΩ, & Βρέκω, f. σω, ferveo, bullio.
ΒΡΑ'ΘΥ, ſive βρέθυς, herba, quæ Latinis dicitur ſabina.
Βρέγμα, ατος, τὸ, agreſte olus.
Βρέκος, ους, τὸ, idem ac βρέκας, ος, ὁ, ἡ, velum ſeu tegmen pudendorum, bracca jam dicta.
Βραδὲς, fervefactus, a. 1. part. paſſ. ab ἐβράδθην, a. 1. verbi βράζω, ferveo.
Βρέσμα, ατος, τὸ, & βρασμὸς, ὁ, ebullitio, fervor. Th. βράζω.
Βρέκω, idem quod βράζω.
Βρέκω, imperf. vel a. 2. ἐον, à βρέκω, ſtrepitum edo.
Βραχέα, ἐων, τὰ, brevia. Vada, quæ propter aquarum brevitatem brevia vocantur.
Βραχὴν, Ion pro βραχεῖα, fœm. gen. à βραχὺς.
Βρεχεῖς, & in f. g. βραχεῖσα, perfuſus, a, 2. part. paſſ. à βρέχομαι, ſeu βρέχω, madefacio. a. 2. paſſ. ἐβράχην, a. 2. inf. βραχῆναι.
Βραχέως, adv. breviter, paucis.
ΒΡΑΧΙ'ΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, BRACHIUM, q. comp. à βραχὺς quod lacertus brevior ſit ulna.
Βραχίων, etiam brevior, compar. ut & βράσσων, breviſſimus: ſuperl. à
ΒΡΑΧΥ'Σ, εῖα, χὺ, ἐος, brevis, e. μὴ βραχὺ, paulò poſt: βραχύτερον, paululum: διὰ βραχέων, paucis. Hinc forsan Angl. to break.
Βραχυσίδερος, ου, ὁ, Dor. pro βραχυσίδηρος, qui breve ferrum ſeu cuſpidem habet: ex βραχὺς & σίδηρος, ferrum.
Βραχυτελὴς, brevem finem habens; item, compendiarius; brevis, &c. ex βραχὺς & τέλος, vide.
Βραχύτης, ητος, ἡ, brevitas: à βραχὺς.
ΒΡΑ'Χω, f. ξω, ſono, ſtrepo: præcipuè de iis quæ franguntur. Hinc Angl. to break.
Βρέγμα, ατος, τὸ, & βρεγμὸς, ὁ, ſinciput, à βρέχω, madefacio.
Βρεκεκὲξ, vox ranarum.
Βρέμω, Poët. idem ac τὸ βρέμειν, à
ΒΡΕ'ΜΩ, FREMO, murmuro: f. μῶ, p. m. βέβρεμα, indè βρέμω, fremitus.
Βρένθυ, cervus, Meſſapiis.
Βρένθις, & βρένθυς, lactuca.
ΒΡΕ'ΝΘΟΣ, ου, ὁ, avis quædam; item faſtus: inde βρενθύεσθαι, arrogantem esse.
Βρέντιον, caput cervi. Meſſapiis: à βρένθυ, cervus.
Βρέξει, pluere, a. 1. inf. à βρέξω, f. ι. act. a βρέχω, pluo.
ΒΡΕ'ΤΑΣ, τὸ, ſimulachrum, ſtatua, idolum.
ΒΡΕ'ΦΟΣ, ους, τὸ, infans. Hinc
Βρεφύλλιον, τὸ, infantulus.
Βρέχμα, ατος, τὸ, &
Βρεχμὸς, ὁ, ſinciput, caput: à βρέχω.
ΒΡΕ'Χω, madefacio, irrigo, bibo, pluo: f. ξω, p. κα. a. 2. βράχην. a. 2. paſſ. ἐβράχθην. præt. m. βέβρεχα. perf. paſſ. βέβρεγμαι, Hinc Angl. derivatum videtur Brook.
Βρῆγμα; idem quod βῆγμα; id quod tuſſiendo expuitur; a præced. Th. ῥήσσω, inſerto ρ; idem quod βήσσω, vel βήττω, tuſſio; Th. βῆξ, γὸς, ὁ; tuſſis.
Βρήσσω, tuſſiendo exſpuo: q. à βήσσω. Unde forsan Angl. Breſt, utpote inde exſpuimus.
ΒΡΙ', particula epitatica, ſignificans ἄγαν, valde.
Βρίαει, 3. ſing. ind. à βριάω, quod v. de.
Βριάρεων, acc. ſing. à Βριάρεως, ω, ὁ, Att. pro
Βριάρεω, ου, ὁ, Briareus, centimanus, nomen Gigantis: ex βρὶ particula intenſ. & Ἄρης, Mars: vel à
Βριαρὸς, ὰ, ὸν, robuſtus, validus: à ſeq.
ΒΡΙΑ'Ω, ῶ, f. άσω, robuſtum reddo, robuſtus ſum; vel potentem reddo, potens ſum: extollo, tumeſco.
Βριαρόχειρ, fortis, vel robuſtus manibus; ex βριαρὸς & χὲιρ.
ΒΡΙ'ΘΩ, f. ίσω, & ξω, poſt ſumptum cibum paululum dormio: q. βριζάω.
Βριθοσύνη, ἡ, Heſych. ἐνυπνιασμὸς; qui vel quæ ex ſomniorum interpretatione aut viſione futura prædicit; ex βρίζω & μάντις.
Βριμηπάρμων, ὁ, ἡ, ἡ, vehementer clamans, Martis Epith. ex βρὶ & ἠπύω, clamo, pro ἠπύω, idem.
Βρίμη, ης, ἡ, idem quod βρυγμὸς; tonitru.
Βριμηπάρμων, ὁ, ἡ, ἡ; tonans & fulminans; ut βριμηπάρμων πρηὶλαι, Ariſtoph. q. d. cum tonitru fulminantes nubes; epitheton nutium, quod earum concurſu & colliſione edantur fulgura & tonitrua; ex βριμὴ, & κεραυνὸς, ου, ὁ; fulmen, &c. Sic, ex βριμὴ, comp. cum ποιέω, facio; est βριμηποιὸς, ὸ, ὁ; tonitrus author.
Βριμὼ, Dor. pro βριμὼν, gen. pl. à
Βρίτις, & βρίτις, ος, ὁ, ἡ, mortalis, humanus: quod à βροτὸς.
Βρίθη, ης, ὁ, Poët. idem ac βροτὸς, mortalis.
Βριτοκάμων, ονος, Dor. pro
Βροτοκάμων, ονος, calcator hominum: ex βροτὸς, homo, & κάπτω, greſſus: quod à βαίνω, eo.
Βροτόφθογγος, voce humana loquens; epitheton pſittaci in Epigram. ex βροτὸς, humanus, & φθόγγος, ους, ὁ, ἡ; vox. Item, βροτοειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ, ἡ; humanus, homini ſimilis, ex βροτὸς, homo; & εἶδος, ους, τὸ, ſpecies, forma, &c.
Βροτοκτόνος, homicida; Th. πέλανος, occido, &c. Βροτοσυγὴς, ἐος, ὁ, ἡ, ἡ; hominibus invisus; Æſchyl. in Prometh. Th. συγέω, σύξω, odio perſequor, &c.
Βρυκόες, ους, ὁ, ſanioſus, cruore reſperſus: in acc. βρυκόεντα, à βρύκω, cruor.
Βρυκόλακες, ὦ, ὁ, homicida: ex βροτὸς & λοιγὸς, pernicies.
Βροτοῖσιν, mortalibus: dat. pl. à
Βροτὸς, ὴ, ὸν, mortalis, homo: q. βοητὸς, id est, ὁ ἐν βοῇ ὤν, quod nihil sit magis fluxum quam homo. Vel à μέβρομαι, divido, p. m. μίμβρομαι, fit μβροτὸς· ἢ καὶ ὑπὸ ῥιθμὸν, ἢ τέβρηται μέλος, βροτὸς ὁ μὴ μεμετρημένως ἔχων τὴν φωνήν. Hinc ἀμβρόσιος & ἄβροτος immortalis.
Βρότος, ου, ὁ, (παρὰ βύτειν) ſanies, cruor.
Βρότω, f. ώσω, cruore inficio, cruento: à βρότος· item hominem facio: βροτοῦσθαι mortalem fieri: à βροτὸς.
ΒΡΟΤΤ'ΚΟΣ, ου, ὁ, ſpecies locuſtarum: q. à βρύχω.
Βρόχη, ῆς, ἡ, pluvia vehemens, nimbus. Th. βρέχω, humecto.
Βρόχθίζω, ſorbeo, glutior; voro, helluor, &c. Ut inquit Budæus ex Ariſtot. idem quod βρογχάζω, & Th. idem.
Βρόχθος, ου, ὁ, guttur: βρόχθος, ου, ὁ, idem, q. à βρόχω, ſorbeo.
Βρόδον, roſa: Æol. pro ῥόδον.
Βρομέω, idem quod βρὶμω, fremo; unde, Βρόμιος, Bacchus; Dionyſius; vel Bacchicus, Dionyſiacus, &c. à quo βρομιάζομαι, bacchor; ex Epigr.
Βρόμος, ου, ὁ, fremitus, fragor, item avena, à βρὶμω, fremo: hinc βρομία φρυμνή.
Βρονταῖος, ᾶ, ſ. ήσω, p. κκα. tono, à
ΒΡΟΝΤΗ', ῆς, ἡ, tonitru: q. βρομτὴ, à βρὶμω, fremo.
Βροντᾶω Ζεὺς; q. d. tonitrualis Jupiter; tonitruum author; item, βροντεῖον, τὸ; tonitrus officina; machina in ſcena tonitrum edens; Utrumq; à præced. Th. βροντὴ.
Βρόντημα, τος; idem quod βροντὴ; tonitru.
Βροντησικέραυνος, ὁ, ἡ, ἡ; tonans & fulminans; ut βροντησικέραυνε νεφέλαι, Ariſtoph. q. d. cum tonitru fulminantes nubes; epitheton nutium, quod earum concurſu & colliſione edantur fulgura & tonitrua; ex βροντὴ, & κεραυνὸς, ου, ὁ; fulmen, &c. Sic, ex βροντὴ, comp. cum ποιέω, facio; est βροντοποιὸς, ὸ, ὁ; tonitrus author.
Βροτὼν, Dor. pro βροτῶν, gen. pl. à
Βρότις, & βρότις, ος, ὁ, ἡ, mortalis, humanus: quod à βροτὸς.
Βροτοφόρος, q. d. muſcifer; i. e. muſci fertilis; Theophraſt. de cauſ. Plant. ex βρύον, & φέρω.
ΒΡΥ'ΟΝ, ου, τὸ, muſcus, alga: Est & herbæ genus.
Βρυάεις, εντος, ὁ, & Βρυάδης, ἐος, ὁ, ἡ, ἡ; muſcoſus; item, mollis, friabilis, fluxus, &c. Item, βρυόω, ῶ; q. muſco oppleo; unde, βρυωθείς; i. e. muſco oppletus, vel obſitus; Ariſtot. de color. βρυώνια, & βρυωνίς; bryonia; i. e. vitis alba, &c. Omnia à præced. βρύον, τὸ, muſcus.
Βρύτις, q. d. ſcaturitio, apud Euſt. à Th. βρύω, ſcaturio.
Βρυτὴρ, Æoles dicunt pro ῥυτὴρ, i.e. habena
ΒΡΥ'ΤΟΝ, ου, τὸ, & βρύτος, ου, ὁ, cereviſia: vinum hordeaceum, q. à βρύω, hinc forsan Angl. to brue. vel brew.
Βρύπω, idem quod βρύχω, edo, devoro.

ΒΡ ΒΡ ΒΥ

Βρυχάομαι, ῶμαι; rugio; propriè de leonibus; βρυχαλὸς, rugiens; βρυχανάομαι, ῶμαι; apud Nic. Schol. exp. ὀμύω, &c. βρυχὴ, βρύγμα; & βρυχηδὼν, rugitus; βρυχηδὼν, cum rugitu, vel fremitu; omnia à ſeq. Th. βρύχω: unde etiam βρύχος, ου, ὁ, ἡ; frendens, fremens, &c. Item, ſubmerſus, ſubmerſorius; q. à βρύχω, madefacio; pluo, &c.
Βρυχμὸς, pro βρυγμὸς; morſus, roſio; à βρύκω.
ΒΡΥ'Χω, f. ξω, p. κα, frendo, ſtrideo. perf. paſſ. βέβρυγμαι· indè βρυγμὸς.
ΒΡΥ'Ω, ſ. σω, p. βέβρυκα, ſcateo, fundo, is, germino, pullulo: indè ἔμβρυον, ὁ, τὸ, infans utero conclusus.
Βρυώδης, & βρυωπὸς, vide ſupra in βρυόεις, &c. poſt Th. βρύον, τὸ; muſcus.
Βρωθείς, εἶ, ὁ, rosus. a. 1. part. paſſ. à βρώσκω.
Βρῶμα, ατος, τὸ, eſca: à βιβρώσκω, comedo.
Βρωμιτίζω, cibum do; Greg. βρωμιδιάω, ῶμαι; eſcam appeto; aut præ fame rudo; de aſinis enim propriè dicitur; aſſertur & pro fœteo; de leonibus ſcil. & Hircis, & ſimilibus malè olentibus; à βρώσκω, comedo; depaſco; unde βρῶμα, cibus; vel, à βρῶμος, graveolentia, &c. Unde etiam, βρωμικτώδης, graveolens, &c.
Βρῶμη, & βρωμὶς; cibus, edulium, eſca, &c. à βρώσκω, comedo, &c. at βεβρώμηται, eſt ruditus; & βεβρωμένες, ντες, ὁ, item, βεβρωμήτωρ, & βεβρωμητὴς; qu. d. ruditor; rudens, &c. à βεβρωμαι, rudo, &c.
Βρωμίω, ῶ, fœteo: à
ΒΡΩ'ΜΟΣ, ου, ὁ, graveolentia, fœtor: & hinc
Βρωμώδης, ἐος, ὁ, ἡ, fœtidus. q. à βαρὺ & ὀδμὴ.
Βρωσείω, eſurio, edere cupio; à βρῶσις, cibus.
Βρώσιμος, ου, eſculentus: βρώσιμον, edulium: à βρώσκω.
Βρῶσις, ἐος & εως, ἡ, cibus, edulium: & ipſa comedendi actio: item roſio, à ſeq. th.
ΒΡΩ'ΣΚΩ, comedo, depaſco, f. βρώσω, p. βέβρωκα p. paſſ. βέβρωμαι, σαι, ται, a. 1. paſſ. ἐβρώθην. Angl. to brouze.
Βρωτὸς, ὴ, qui comedi potest, eſculentus: unde forsitan Germ. broat. Angl. bread.
Βρωτὴρ, ῆρος, ὁ, q. d. comeſtor, qui comedit; βρωτικὸς; ὴ, ὸν; edax, cibi avidus; βρωτὺς, ὑος, ἡ, cibus, eſca; & βρωτίμη, apud Athen. pro pane furfuraceo, &c. Omnia à βρώσκω, comedo.
ΒΥ'ΑΣ, ου, ὁ, bubo, avis nocturna.
Βυβλάριον, diminut. chartula ex papyro; in Epigram. item, βυβλίον, ου, τὸ; papyracea charta; in qua nihil ſcriptum eſt; & funiculus etiam nauticus, non tamen ex byblo, (i. e. papyro Ægyptica) confectus; ſed ex herba ei ſimili, &c. Sic etiam βύβλινος, η, ὁ, papyraceus; ſed, exp. & canabeus; item, ſcirpeus; ut βύβλινα ὅπλα; apud Herodot. & βύβλινος δίνος; vinum ex Byblo civitate. O-

mnia à sequente Th. βύελος; papyrus; item, herba quædam similis papyro; Eust. Suid. quoniam autem charta ex byblo fieri solebat, ideo βίβλος, pro libro accipitur.

ΒΥ'ΒΛΟΣ, ου, ἡ, papyrus Ægyptia: Scribitur & βίβλος.

Βύζω, confertim impleo: indè βύζλω, dense. Th βύω, obturo. Est & βύζω, vagio, à βῦ, voce infantili: vel τῷ βύω, est, bubulo.

Βυθίζω, mergo. f. ίσω. p. βεβύθικα. a. 1. ἐβύθισα. à

ΒΥΘΟ'Σ, οῦ, ὁ, fundum, imus, gurges, profundum. q. à βάθος.

Βύθιος, qui est in profundo; profundus; Luc. & βύθιν ναυμαχίαν in Epigram. quæ fit in fluctibus; & τὰ βύθια, aquatilia; unde, βυθίοις; sub fluctibus, &c. à præced. Th. βυθός.

Βυθοτρεφὴς, in profundo nutritus; in lib. Macc. ἐν βυθοτρεφεῖς κήτεσι, exp. in profundo utero nutriens; ex βυθὸς, & τρέφω, alo, nutrio.

ΒΥ'ΚΑΝΗ, ης, ἡ, BUCCINA. Indè Βυκανίζω, buccino: &

Βυκανιστὴς, οῦ, ὁ, buccinator.

Βυκανιστήριον, buccina; idem. quod Th. βυκάνη; & dicitur etiam βυκανίτης, apud Polybium; pro βυκανιστὴς; buccinator.

Βύκτης, ὁ, sonans, spirans, venti epithet. à βύζω, confertim impleo.

Βυλλὸς, ὁ, confertus: à βύω obturo.

Βυλλόω, ῶ, oppleo, obstruo; Hesych. & βυὰ, dicitur etiam pro Th. βύω, confercio, operio, &c.

ΒΥ'ΝΗ, ης, ἡ, hordeum madefactum, quod coctores cerevisiarii maltam vocant.

Βυνᾶν, mergo, Hesyc. βυνᾶν βαπτίζειν Æol. est à βάπτω.

ΒΥ'ΡΣΑ, ης, ἡ, corium, pellis; indè Angl. purse. &

Βυρσεὺς, έως, & Att. εως, coriarius.

Βυρσίδιον, corium concinno; seu apparo; βύρσινος, η, ον, coriaceus; & apud Aristoph. βυρσίνων ἴχνη, exp. flagellum; βυρσὶς, ίδος, diminut. corium pellis; & βυρσόω, ῶ; corio contego, &c. Omnia à Th. βύρσα.

Βυρσοδέψης, ου, ὁ, cerdo, coriarius: ex βύρσα, & δέφω, excorio.

Βυσσύχιον, ου, τὸ, qui scapulis sursum adductis; & attractis, cervicem contrahit; quales in judicio naturarum Aristoteles insidiosos esse ait; ex βύω, obturo, & ἰσχὺς, ύος, ὁ, cervix.

Βύσσος, Byssus; mensis quidam apud Delphos; sic dictus, quasi φύσσος; quoniam, eo mense, multa φύεσθαι; h. e. producuntur & germinant.

Βύσμα, ατος, τὸ, obturamentum: à 1. perf. præt. pass. verbi βύω.

Βύσσινος, η, BYSSINUS; Metaph. βύσσινα ῥήματα, ornata verba. Th. βύσσος.

Βυσσοδομῶ, profundè cogito, machinor: item fundamenta probè jacio: à βυσσὸς. Ion. pro βυθὸς, fundum, & δομῶ, pro δομέω, ædifico. Th. δέμω, struo.

Βυσσόθεν, ex imo, adv. à

Βυσσὸς, οῦ, ὁ, fundum, profunditas. Ion. pro βυθὸς, indè ἄζυσσος.

Βύσσωμα, τὸ, idem; profunditas, à βυσσὸς, &c.

ΒΥ'ΣΣΟΣ, ου, ἡ, byssus, lini pretiosissimi genus: hinc βύσσινος.

Βύσσος, idem quod βύσμα; obturamentum; & pro genere warsupii, seu peræ; Poll. βυσσικὸς, pro βυσσομβὸς, oppletus, refertus; ex Aristoph. Utrum; ab eodem Th. βύω, vel βύζω, obturo.

Βυσσόφρων, in profundo cogitans, pectore, viz. Hesych. ex βυσσὸς & φρὴν; mens.

Βύσσω & βύζω, est τῷ βύω; i. e. bubonis; quem quæri & gemere ferali carmine dicunt Latini poëtæ; bubulare. Th. βύας, ου, ὁ, bubo.

ΒΥ'Ω, f. σω. p. βέβυκα, obturo, obstruo; item, impleo, tego: βύζω, idem.

Βῶ, βᾷς, & βέω, βέῃς, Ion. a. 2. sub. à βαίνω, εο.

Βοᾶθεν, τὸ, bucula, buculus; vide supra, βοίδιον.

Βωᾶθεν, per contract. Ion. pro βοηθεῖν.

Βωκολιαξεῖς, Dor. pro βουκολιάσῃς, bucolicum carmen cantabis: &

Βωκολιάσδω, Dor. pro βουκολιάζω, pastorali more cano: βωκολιάσδω, Dor. imperat. pro βουκολιάζω. Hinc &

Βωκολιαστὴς, οῦ, ὁ, Dor. pro βουκολιαστὴς, οῦ, ὁ, bucolici carminis cantor: ex βοῦς, κόλον, cibus, & ἄδω, cano.

Βωκολικὸς, Dor. pro βουκολικὸς, pastoralis, &

Βωκόλος, Dor. pro βουκόλος, bubulcus: à βοῦς & κόλον, cibus.

Βῶν, ῶνος, ὁ, Dor. pro βοῦς, ου, ὁ, idem quod βουκάλος, bubulcus, messor: Them. βοῦς.

Βωλὰ, consilium, Dor. p. o βουλή.

Βωλάκιον, & Βωλάριον, ου, τὸ, item, βώλιον, ου, τὸ, gleba; βωλιδίον, glebæ modo; Omnia à βῶλος, gleba.

Βῶλαξ, ακος, ὁ, Poët. idem quod βῶλος.

Βωλίτης, ου, ὁ, boletus, fungi genus: à

ΒΩ'ΛΟΣ, ου, ἡ, gleba, ager, massa: item, bolus, Angl. bole. Hinc

Βωλώδης, ους, ὁ, ἡ, gleboſus.

Βωλοκοπέω, glebas scindo, vel frango; occo; unde, βωλοκοπία, ἡ; glebarum fractio, &c. ex βῶλος, ου, ἡ; & κοπὴ, sectio; Th. κόπτω. Sic, βωλοσφοία, ἡ; glebarum inversio, & repastinatio; Th. στρέφω, verto, verso; unde στροφὴ, ῆς, ἡ, versio, versura, &c. Item, βωλοτόμος, glebas secans; Epigr. Th. τέμνω, scindo; unde τομὸς, ὁ, secans, &c.

Βωμάκιδμα, τὸ, scurrile factum aut dictum; Hesych. βώμακξ, ακος, ὁ, ἡ; idem quod βωμολόχος, sacrilegus; item, pro parva ara capitur, &c. Βώμβυσις, εως, ἡ, aræ extructio; Hesych. βώμις, q. d. altareus; unde, βώμιος θησεύς; aræ præfecti, &c. βωμὶς, ίδος, ἡ, diminut. q. d. arula; Herod. & βωμίσκιον, ου, quæ ad aras sacra peragit, sacerdos, seu sacerdotissa. Omnia à βωμὸς, ara, &c.

Βωμολόχος, ου, ὁ, ἡ, scurrilis; scurra, assentator; item, sacrilegus; Indè sequentia; βωμολόχως, scurriliter, βωμολοχία, ας, ἡ, scurrilitas; altera extremitas τῆς εὐτραπελίας; apud Aristot. 2. Ethic. βωμολοχία, & βωμολοχθόμωρ, scurram, vel sacrilegum ago; & βωμολόχθωμα, ατος, τὸ, scurrile factum aut dictum; sacrilegium, &c. Athen. Omnia ex βωμὸς, altare; & λόχος, insidiæ, &c.

Βωμονεύω, ου, ὁ, qui ad aram convenit, &c. ex βωμὸς, ara; & νεύω; rixor; à Th. νέω, εῦμαι, τὸ, rixa, &c.

ΒΩΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, basis, item ara. q. à βάω, seu βαίνω, Eustath. nam ab Hebr. במה βωμὸς & ara diis & deabus; δυσταχήριον & altare Deo vero.

Βῶν, Ion. & Dor. pro βοῦν. vel acc. sing. à βοῦς, ὁ, ἡ, Dor. pro βῆς, ὁός, bos & in acc. pl. τοὺς βῶς. & in dat. pl. βωσί.

Βωτὴς, οῦ, ὁ, idem quod βότης, ου, ὁ, bubulcus; Th. βῆς, bos.

Βῶξ, piscis, à clamore dictus: nempe à βοᾶω, Dor. βωᾶξ.

Βῶρος, ου, Borus, nom. propr. viri. item urbis Lydiæ, quæ nunc Sardia.

Βῶς, acc. pl. Dor. vide in Βῶν.

Βῶς, ὁ ϰ ἡ, Dorice, pro βοῦς, bos, vacca.

Βῶσαι, vocare; Ion. & Dor. pro βοῆσαι, a. 1. inf. verbi βοάω.

Βώσασ, αντος, & βώσομαι, ac βώσεσθαι, apud Poëtas sæpe reperiuntur, pro βοήσας, a. 1. part. & βοήσομαι, & βοήσεσθαι, per contract. à βοάω, clamo.

Βωστρόμενος, Dor. & Poët. pro βωστρούμενος, 1. pl. præs. sub. act. à

Βωστρέω, Dor. verb. pro βοάω, voco. Hinc

Βωστρόσμενος, Dor. pro βωστρησόμενος, 1. pl. a. 1. sub. act. à

Βώτας, α, ὁ, Dor. pro βότης, ου, ὁ, pastor.

Βωτεσμείρω, populosæ, dat. sing. f. g. à

Βωτιάνειρα, ης, ὁ, ἡ, alens viros: à βῶτις, ἡ, & ὁ βώτης, pastor, quod à βόω, inus. pasco: & ἀνὴρ, vir.

Βωτὸς, idem quod βοτὸς; seu βοτῶ; clamo; facto, scil. βωτῶ, à βοάω, deinde per contractionem, βωτῶ; unde βώτωρ, apud Herod. inquit Eustathius.

Βώτωρ, ορος, ὁ, idem quod βοτὴρ, pastor; à βόω, inus. pasco.

Γ.

ΓΤenuis apud Græcos litera, ternarium numerum denotans. Γ, interdum pro δ, ponitur. Et γ', pro γε, quidem, certè.

Γαῖηθεν, adv. à terra: &

Γαιήϊος, γαίϊνος, & γάϊος, ου, ὁ, ἡ; item,

Γαιώδης, ους, ὁ, ἡ; terrenus, terrestris, Th. γῆ.

Γαιοῦχος, & γαιήοχος, ου, ὁ, ἡ; terram cingens & continens: Dicitur & pro eod. contracte γαῦχος, & γαῦος: ex γῆ & ἔχω, continco.

Γαιοφάγος, idem quod γηφάγος, (quod vide) qui terra vescitur, &c.

Γαιογενὴς, qui terram describit, &c. idem quod γεωγράφος; quod vide.

Γαιοδότης, terræ dator; Suid. ex γῆ, & δότης, ου, ὁ; dator. Th. δίδωμι.

Γαῖος, ὁ δήμιος ἄνεμος, & γάϊος βᾶς; ὁ ἐργαστικός. Eust.

Γάϊος, ου, ὁ; Gaius, vel Caius, nomen viri.

ΓΑΙΣΟ'Σ, vel γάϊσος, ου, ὁ; gæsum, contus, armaturæ genus: ἀπὸ ὀλοιθρεύω. Pollux.

ΓΑΙ'Ω, glorior, superbio: præs. part. γαίων: unde Angl. gay.

ΓΑ'ΑΛ, αάλ, (tanquam à γάλακτ') τὸ LAC, à gr. ut casus ejus secundus & tertius demonstrant.

Γαλαθηνὸς, ου, ὁ; hinnulus qui non ablactatur: à γάλα, lac.

Γαλακτικὸς, γαλακτώδης, ους, & γαλακτώδης, ες, ὁ, ἡ; lacteus: ab eod. Th.

Γαλακτίω, lac habeo, lacte abundo, Plut. Sic γαλακτιάω, idem lacte plenus, vel plena sum; Hesych. γαλακτίζω, candorem lactis imitor; cantore lac refero; γαλακτόομαι, ώμαι; lacteſco, in lac verter; ad lactis naturam aut colorem transeo; seu degenero in naturam lactis; Theophr. Unde γαλακτώσις, εως, ἡ; degeneratio illa, & γαλακτώδης, ες, ὁ, ἡ, lacteus: sed apud Dioſc. τὸ γαλακτῶδες, exp. lac. Item γαλακτικὸς, lac referens, ut γαλακτικὸν αἷμα, Dioſc. & γαλακτικὸς, ου, ὁ, ἡ; unde τὰ γαλακτικὰ, lacticinia, &c. Sed γαλακτίτης, est lapis quidam, ita dictus, quod lacteum quendam succum emittat; Dioſc. omnia; à Th. γάλα.

Γαλακτοπότης, ου, ὁ; qui lac potat: ex γάλα, & πίνω, bibo.

Γάλα, etiam cum variis aliis componitur thematibus, quæ sequuntur, γαλακτοειδὴς, ὁ, ἡ; lacteus, vel lac referens, comp. cum εἶδος, forma, species: γαλακτοκόμος, pastor, lactis exportator, &c. ἀπὸ τοῦ κομέω τὸ γάλα; Hesych. Th. κομίω, ῶ, curo, curam gero: item nutrio, alo, &c. γαλακτοποσία, lac bibo; Athen. Th. πίνω, bibo; unde πότης, ου, ὁ; potor, potator, & ποτὸς, ὴ, ὸν; & πόσιμος, τὸ; potus, potio, &c. γαλακτοτρόφος, lacte alo. Th. τρέφω, nutrio, unde τροφὴ, ῆς, ἡ; cibus, &c. γαλακτοτροφὸς, ὁ, ἡ; lacticiniorum confector, seu dulciariorum; ut alii vocant. Th. ἔργον, τὸ; opus, &c. γαλακτοῦχος; lac habens; & ex conseq. lactans, lacte nutriens: unde etiam, verbum, γαλακτοῦχέω, ῶ; lacto: Poll. pro quo dicitur etiam γαλαχέω, ῶ; per Syncopen; à Th. ἴσχω, habeo; quod in comp. sæpe mutat σ. in χ. Item γαλακτοφάγος, lacte victitans, seu lac comedens. Th. φάγω, edo: γαλακτόχροος, ου, ὁ; lacteo coloris, Th. χρόα, ας, ἡ; color, &c. denique γαλακτοῶρος; pro γαλακτόρρος; lactarius pistor, dulciarius, & Athen.

Γαλάνα, ας, ἁ; Dor. pro γαλήνη, serenitas.

Γαλαξαύρη, ης, ὁ; nomen propr. mul.

Γαλαξία, sectum, in quo pultem hordeaceum coquunt in lacte; Hesych.

Γαλαξίας κύκλος, lacteus circulus in cœlo.

Γαλάτης, ου, ὁ; nomen gentilium, Galata.

Γαλατία, ας, ἡ; nomen regionis in Asia minori, Galatia, & Gallogræcia. Gr. lactea.

Γαλατικὸς, ὴ, όν; Galaticus.

Γαλαύη, Suid. idem quod γάλως, ω, ὁ; glos, furor mariti, vel uxor fratris, &c.

Γαλεάγχη, ἡ; accipitur pro decipula; vel potius pro cavea ferrea, & quodam carceris genere; apud Athen. Pollux. lib. 10. numerat inter σκεύη: est à Th. ἄγχω, ας, ἡ; captura.

ΓΑΛΕ'Η, ης; & in prosa γαλῆ, ἡ; musteta, catus, nam felis est proprie αἴλουρος. Hinc

Γαλέης, ου, ὁ; mustellus, piscis genus: &

Γαλεὺς, έως, ὁ; catulus, felis: γαλεώτης, ου, ὁ; stellio.

Γαλεμυῖα χία, prælium inter felem & mures; poemation aliquod ita inscriptum; ex γαλὴ, felis, μῦς, mus, & μαχὴ, pugna, &c.

Γαληνὸς, & γαλεὸς, ὰ, όν; tranquillus, serenus, hilaris. Th. γαλάω.

Γαληψώτος, ου, ὁ; oculis lætus, & hilaris; ex γαλεὸς, lætus, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ; oculus.

Γαλεοειδὴς, & γαλεώδης, έος, ὁ, ἡ; mustellini generis; nam γαλεώδη, πᾶσ ἰχθύων Aristot. vocat, inter pisces, mustellinum genus. Th. γαλὴ.

Γαλεώτης, ου, ὁ; stellio ut interpr. Donat. Th. idem.

Γαλὴ, ῆς, ἡ; f. lis, mustela: vide γαλῆ.

Γαλιμαία, Poëtic. pro

ΓΑΛΗ'ΝΗ, ης, ἡ; serennitas, tranquillitas maris. μαλακία; q. γαλακτώδης γλάω. Est & nomen propr. mulieris, Hinc

Γαλιώω, ου; serenus: γαλιώδης, ες; idem.

Γαλιωᾶσι, acc. sing. part. præs. f. g. à γαλιωάω, tranquillus fum. Them. Γαλιώη.

Γαλιωᾶω, serenus, idem quod γαλιώω, à quo etiam est γαλιωίζω; q. d. serenesco, serenus fio, tranquillor, &c. Undè γαλιωισμὸς, ὁ, ὁ; serenitas, &c. γαλιώδης, ες, ὁ, ἡ; sereno, tranquillo; undè γαλιωότης, ητος, ἡ; serenitas. Luc. γαλιωᾶς, tranquillè, tranquillo animo; Eust. omnia à γαλιώη, ης, ἡ.

Γαληγενὴς, idem quod γαλερὸς, oculus jucundus, &c. & ejusdem Th. & comp.

Γαλιάγκων, qui est brevibus lacertis, qui justo breviorem habet cubitum; sive ὁ τὴν γαλῆν; i. e. à felibus; sive alii unde ducto nomine, inquit Gal. Them. ἀγκὼν, ῶνος, ὁ; cubitus.

Γάλιον, genus herbæ; quod lac coaguli modo cogat; Dioſc. nam Th. est γάλα τὸ; lac.

Γαλιαία, ας, ἡ; nomen regionis. Hebr. limes.

Γαλιλαῖος, αῖα, αῖον, ου; Galilæus.

ΓΑΛΙ'ΟΨΙΣ, εως, ἡ; frutex: urticæ similis: urtica mortua: q. à γαλέας ὄψις.

Γάλιον,

Γᾶμον, ωνος, ὁ; nomen viri, Gallio.

ΓΑ'ΛΛΟΣ, ου, ὁ; seu γαλλὸς, evirratus, spado: q. ἀφ' ὗς, qui naturam suam mutavit. Vel a Gallo, Phrygiæ fl. ubi initiabantur.

Γᾶμυκία, per Syncopen, pro γαλακτυκία, lacte abundo, &c. Vide suo loco.

ΓΑ'ΛΟΣ, ω, vel ους & γάλους, ως, ὁ, GLOS, soror mariti: vel uxor fratris: q. à γάλα, lac, quod sint quasi ὁμογάλακτοι.

Γᾶμυ, nupsisse. Dor. pro γῆμαι, a. 1. inf. à γαμέω: quod vide.

Γαμώλη, apud Chaldæos dicitur ὁ κάμηλος, camelus; Hesych. viz. ab Hebr. גמל gamal.

Γαμηλίδης, ὁ; nomen viri ἅπαξ λεγ. Hebr. retributio Dei.

Γαμβρεύω, f. εύσω. p. κα, connubio jungo vel socio: à seq. Th.

ΓΑΜΒΡΟ'Σ, ῦ, ὁ; gener, socer: item frater uxoris: in dat. pl. γαμβροῖσι, Ionic.

Γάμβρια, τὰ; munus aut convivium à genero. à præced. Th.

Γαμείτωσαν, matrimonio jungantur, 3. pl. præs. imperat. act. à γαμέω.

Γᾶμι, Dor. & Ion. pro ἴημι, 3. sing. a. 1. ind. à γαμέω, quod vide.

Γαμίσσαι, gem. ar. pro γαμίσαι, f. 1. m. verbi γαμίω, uxorem duco.

Γαμετεῖν, verbale a γαμέω.

Γαμετὴ, ῆς, ἡ; & γαμέτις, uxor, &

Γαμέτης, ου, ὁ; maritus: à seq. Th.

ΓΑΜΕ'Ω, uxorem duco, nubo: f. ήσω. p. γεγάμηκα; a. 1. ἐγάμησα· & per Syncop. & Metath. ἔγημα: unde a. 1. sub. γήμω, inf. γῆμαι, & part. γήμας, a. 1. m. ἐγημάμην, a. 1. pass. ἐγαμήθην. Plurimum, sponsus γαμεῖν, sponsa γαμέσθαι dicitur: q. a. γάω, unde γόναι oriundus sum; vel q. a. γαίω, glorior. Hinc

Γαμήλιος, α, ον; munus nuptiale: &

Γαμήλιος, α, ὁ, ἡ; nuptialis, conjugalis.

Γαμηλιών, ῶνος, ὁ; October, aut Januarius: à celebratione nuptiarum sic dictus.

Γαμησέω, nupturio, nuptias desidero: à γαμέω.

Γαμίζω, f. ίσω, p. γεγάμικα, nuptum do: γαμίζομαι, nuptui collocor, elocor: τὸ γαμίζειν, est parentum. Sponsus dicitur γαμήσας· Sponsa verò γαμηθεῖσα. Th. γαμέω.

Γαμικὸς, ἡ; nuptialis: &

Γάμος, Poët. idem: à γαμέω, quod à γαμίω.

Γαμίσκω, idem quod γαμίζω, & γαμίσκομαι, quod γαμίζομαι.

Γάμιος, gen. Ion. pro γάμου, à γάμος.

Γαμεῖσθαι, nubari, præs. opt. pass. à γαμέω.

Γαμοκλοπίαι, furtivas nuptias quæro: ex γάμος, & κλέπτω, furor, p. m. κέκλοπα.

Γαμοκλόπος, ου, ὁ; nuptiarum fur; adulter: Epigram. ejusdem Them. & comp.

Γαμόρος, ου, ὁ; Ion. pro γεωμόρος, agricola: ex γῆ, terra, & μείρω, divido: præt. m. ἔμμορα.

Γάμος, ου, & Ion. γάμεος, ὁ, vel ἐγάμιος, nuptiæ; item conjugium, matrimonium: q. δάμος, à δαμάω, quòd domentur virgines nuptæ: vel à γαμίω; quod vide.

Γαμοστόλος, ου, ὁ; nuptias ornans: γαμοστόλος νύξ pronuba nox: à γάμος & στέλλω, orno: hinc γαμοστολία, nuptias paro.

Γαμηθῆναι, dat. sing. præs. part. pass. f. g. à γαμέω, nubo.

Γαμοτελῶ, nuptias, seu nuptiarum solennia celebro; nam γαμοτελεῖν, est γάμους, ὀπτελεῖν; Hesych. ex γάμος, nuptiæ; & τέλω, perficio; Th. τέλος, ους, τὸ; finis.

Γαμφαὶ, maxillæ; idem quod sequens.

Γαμφηλαί, αἱ; malæ, maxillæ: à

Γαμφὸς, ἡ, ὁ; incurvus, inflexus, aduncus: idem quod καμπὺς, quod à κάμπτω, flecto.

Γαμψότης, ητος, ἡ; curvitas: curvatura, flexura, &c. Th. idem.

Γαμψωλὴ, vel γαμψώλα, ἡ; inflexio, curvatio, curvatura, &c. Suid. Hesych. aliis significat etiam summitatem, vel circumferentiam; ejusdem etiam. Them.

Γαμψώνυξ, υχος, cui curvæ sunt ungues: à γαμψὸς, & ὄνυξ, unguis.

Γαμψώνυχος, ου, ἡ; idem, & ab iisd.

ΓΑ'ΝΟΣ, ους, τὸ; lætitia, voluptas; item splendor.

Γανάω, f. ώσω, p. ωκα, lætitia afficio, item splendeo: &

Γάνυμαι, seu γάνυμαι, & γανύομαι, unde γανύσσομαι, gaudeo, lætor. Th. γάνος, lætitia.

Γανυμήδης, ους, ὁ; Ganymedes, nom. prop.

Γανυπλεῖν, epiparè apparare; Hesych. qui etiam exp. γανοποιεῖν, ἡδύσματα ποιεῖν; lætitiam efficere: jucunditatem afferre, &c. ex γάνος, & πλέω, &c.

Γάνωμα, ατος, τὸ; lætitia splendor: & Γάνωσις, εως, ἡ; idem Th. γάνος, idem.

ΓΑΡ, enim, nam, conjunctio causalis.

ΓΑΡΓΑΙ'ΡΕΙΝ, splendere: q. ex μαρμαίρειν· tum vibrare, palpitare; item multiplicare: indè γαρδαρὰ, multitudo.

ΓΑΡΓΑΛΙ'ΖΩ, titillo, lætitia afficio: idem cum γαργαλίζω· q. γάω γέλων, gigno risum. Hinc

Γαργαλισμὸς, ἑῦ, ὁ; titillatio: &

Γαργαλιστὴς, ἑῦ, ὁ, idem.

ΓΑΡΓΑΡΕΩ'Ν, ῶνος, ὁ; gurgulio, guttur, à sono fictum. Hinc

Γαργαρίζω, os aquâ, sive alio aliquo liquore colluo, gargarizo.

Γαργαρισμὸς, ἑῦ, ὁ; ipsa gargarizandi actio, gargarizatus, &c. verbale à præced. γαργαρίζω.

ΓΑ'ΡΟΝ, ου, τὸ; garum, liquamen piscium sale conditorum: à pisce γάρος. Hinc ἐξύδρων, ου, τὸ; garum, acetо conditum.

Γαρύεμβε, Dor. pro γηρύειν· & ἀρύετον, dual. præs. ind. Dor. pro γηρύετον· & Γαρύει, Dor. pro γηρύει, a ἀρύω, Dor. pro γηρύω, sono loquor.

Γαρύομαι, Dor. & f. ἀρύσομαι, pro γηρύομαι, γηρύσομαι, & ἀρύσαιντο, Dor. pro γηρύσαιντο, 3. pl. a. 1. opt. m.

ΓΑΣΤΗ'Ρ, ῆρος, ἔρος, ὁς, ἡ; venter, ventriculus, uterus: ἐν γαστρὶ ἔχειν, vel φέρειν, gravidam esse.

Γάστρη, & γάστρα, ας, ἡ; fundum vasis, vel navis: à γαστὴρ, venter.

Γαστρίδιον, ου, τὸ; parvus venter; Aristot. diminut. à γαστὴρ.

Γαστρίζω, f. ίσω, p. ικα; ventrem expleo, sagino: à γαστὴρ.

Γαστρισμὸς, ventris imperium, ingluvies; verbale à præced. γαστρίζω.

Γαστριμαργία, ας, ἡ; gula, ingluvies, helluatio; à sequente.

Γαστρίμαργος, ου, ὁ; gulosus, cibi avidus: ex γαστὴρ & μάργος, ου, ὁ; insanus.

Γάστρις, & γάστρα, item γάστρον, gulosus, ventri deditus.

Γαστροειδὴς, formam ventris habens; ventrosus, ventriosus: ex γαστὴρ, & εἶδος. Sic à γαστὴρ, componitur etiam cum variis aliis, quæ sequuntur; Γαστρονομία, seu γαστρονόμος, tibiæ pars posterior, sura; Aristot. pulpa cruris; caro est nervosa, vonosaque; Th. κνήμη, ης, ἡ; tibia, crus, sura: γαστροκόλος, qui de rebus ventri gratis dissert, & eas exponit; cujus deus venter est; unde γαστρολογία, liber quo hæc exponuntur; verbositas illorum quorum deus venter est. Th. λέγω, dico; unde λόγος, sermo: γαστρομαντόμος; q. d. ventre divino; Alciphr. vide μαντόμος, vaticinor: γαστρομία, ventris lex; vide νόμος, lex: γαστροειδὴς, sive γαστροίδης, qui ventre tumido est; Eustath. Th. οἰδέω, tumeo; undè διδος, ους, τὸ; tumor: γαστρορραφία, ventris vulnerati connexio. Th. ῥάπτω, suo, consuo; undè ραφὴ, & ραφία, sutura, &c. γαστρόφιλος, ventri amicus, ventri deditus, ventrem amans, &c. Th. φίλος, amicus: denique γαστρόχειρ, ex manibus vivens; i. e. manuum labore vivens, &c. ex γαστὴρ, & χείρ.

Γαστροειδὴς, ους, ὁ; ventrosus, ventriosus, à γαστὴρ.

ΓΑΤΑΟ'Σ, ᾶ, ὁ; mulctra: à γάλα, quod recipit.

Γαῦλος, ου, ὁ; navigii genus: sentina.

Γαυλὰς, Dor. pro γαυλὸς, acc. pl. à γαυλός.

Γαυλιαμὸς, gloriatio, exultatio; à sequente.

Γαυλιάω, f. άσω. p. ακα, superbio, glorior, exulto. Unde

Γαυλιώτης, Poët. pro γαυλιῶν, nom. plur. part. præs. à

ΓΑΥΡΟ'Σ, ᾶ; superbus, arrogans, ferox: q. à γαῖω, superbio. Hinc

Γαυρότης, ητος, ἡ; superbia, alacritas.

Γαυρόω, elatus, superbiens; præs. part. à γαυρόομαι, -όμην, superbio. Hinc γαυροῦ, efferaris, præs. imperat. Th. γαῦρος, superbus.

Γαῦρος, & γαύρης; Hesych. idem quod Th. γαῦρος, superbus, &c.

Γαυρικὸς, ᾶ, ὁ; elatus, superbus; à Th. γαῦρος, idem.

Γαυρότης, ητος, ἡ; superbia, elatio, gloriatio; ab eodem Them.

Γαυρῶ, ᾶς; idem quod γαυριάω· & ab eod. Them.

Γάυσμα, gloriatio, elatio, jactatio, exultatio; Eurip. verbale à præced. verbo, γαυρῶ, superbio, glorior, &c.

ΓΑΥΣΟ'Ν, ῦ, τὸ; curvum, tortuosum.

Γαυσῶ, reddo γαυσόν.

ΓΑ'Ω,

ΓΑ'Ω, genero, nascor, capio, patio, lætor, inuf.

ΓΕ, Dorice γὲ quidem certè. Et nè idem esse puto. Aliquando γὲ est syllabica adjectio; separatim rarò legitur, sed aliis dictionibus postponitur, ubi sæpe vocat, præsertim articulo ὅς adjuncta: frequentiùs sine accentu pingitur. ὁτιδήτε, utinam sane: κεἰγε, & quidem: ἀλλάγε, tamen: καίτοιγε, etsi: μᾶλλόνγε· imò verò.

Γέα, ας; & contractè, γῆ, ἡ; terra.

Γεάοχος, ου, ὁ; & γεώχος, & Ion. γαιήοχος, Neptuni Epith. παρὰ τὸν γέαν εἶτα γῆν ἔχειν. V. in γαιήοχος.

Γέγαα, genitus sum, præt. m. Poët. verbi γάω inus. pro γένομαι, nascor. Alii volunt esse perf. act. pro γέγηκα, unde γεγαὼς pro γεγηκὼς.

Γεγάασι, & γεγάᾶσι, pro quo γεγάασιν; Hom. 2. & 3. pl. ejusd. γέγαα.

Γεγαὼς, ῶτος, Dor. pro γεγηὼς, gaudens. V. γάνυμαι.

Γεγάκω, εις, ει; Poët. pro γέγονα, natus sum: à γάω.

Γεγάμβη, Poët. pro γεγάμβει, Dor. pro γεγαμβεῖ, inf. præt. m. à γέγαα, à γάω, pro γένομαι, nascor.

Γεγανυμβῆν, perf. part. à γάνυμαι, quod à γάνος.

Γεγαὼς, ῶτος; natus. V. in γέγαα.

Γέγηθος, ους; antiquus: q. à γέα & γάω.

Γεγθαμβῶν, Dor. pro γεγηθηκὼς, genitus: à

Γεγθύμην, σαι, ται; natus fui, præt. pass. γεγθύνθαι, perf. inf. pass. verbi γίνομαι, fio, fum.

Γεγθυίμην, & γεγθυίμεθα, 1. sing. & pl. a. 2. opt. m. Poët. & Ion. pro γθοίμην & γθοίμεθα, verbi γίνομαι, fum, q.v.

Γέγθυδα, lætatus sum, perf. act. per Sync. pro γεγήθηκα, & indè γεγθὼς, alacer, lætus: à γηθέω, quod vide.

Γεγιδύτως, adverb. cum gaudio, læto animo & gestiente; à præcedente, γέγθυδα.

Γεγήρακα, seu γεγήρεκα, senui, perf. act. verbi γηράω, seu γηράσκω, senesco. Th. γῆρας.

Γέγονα, p. m. natus sum, & in 3. pl. γεγόνασι. Hinc p. m. inf. γεγονέναι, & in part. γεγονὼς, υῖα, ὸς· à γίνομαι, fum.

Γεγὼς, natus fuerit, 3. sing. plusq. p. m. Ion. pro ἐγεγόνει, à p. m. γέγονα.

Γεγραμμένος, ου, ὁ; perf. part. pass. &

Γεγραφὼς, perf. inf. pass. &

Γεγραφὼς, ότος; perf. part. act. à γράφω, scribo.

Γεγυμνασιαρχηκὼς, ότος; perf. part. act. à γυμνασιάρχω, gymnasiò præfectus fum: ab ἀρχὴ, principatus, & γυμνάσιον, locus exercitii, quod à γυμνὸς.

Γεγυμνασμένος, perf. part. pass. à γυμνάζω, exercco. Th. γυμνὸς.

ΓΕ'ΓΩΝΑ, clare clamo: p. m. verbi γηθέω inus. per Metathesin pro γέγηνα. Hinc γεγώνω pro γέγονα, præt. med. in præsens transeunte: vel est p. m. à γεγωνέω.

Γεγωνέμεν, Dor. pro γεγωνεῖν, præs. infin. & γεγώνειν, Dor. pro ἐγεγώνουν, imperf. à

Γεγωνία, ας; f. ήσω, p. ηκα, clarè vociferor: quod ex præt. med. γεγώνα.

Γεγώνησε, vociferatio, altùs clamor; Plut. item γεγωνίσκω; idem quod γεγονία, & γεγωνὸς ὕ, ὁ; alto clamore enunciatus, ita pronunciatus, ut distinctè audiri & intelligi possit; ut γεγωνὸς λόγος, apud Ph. lonem; omnia a γέγωνα.

Γεγωνησίαν, celebrandum est.

Γεγὼς, ῶτος, natus, pro γεγαὼς, à γέγαα, quod vide: perf. med. verbi γάω inus. pro γένομαι.

Γεδεὰν, ὁ; nomen heroïs ἅπαξ λεγ. Hebr. evulsor.

ΓΕΕ'ΝΝΑ, ης, ἡ; gehenna, locus supplitiorum æternorum: originè Hebr. vallis Hinnomi.

Γεθσημανῆ, nomen loci Hebr. vallis pinguissima, fertilissima.

Γειτάμην, ασο, ατο; natus sum, vel genui, a. 1. m. Ion. p. o ἐγειτάμην, ω, ατο· à γείνομαι, quod vide.

Γειτάμενος, η, ον; a. 1. m. part. ab eod. verbo: idem ac γενθεὶς.

Γειτάθεν, a. 1. inf. m. ejusd. verbi.

Γείνη· pro ἐγείνατο, & γείνατο· pro ἐγείνατο, 3. sing. & 1. pl. imperf. verbi γείνομαι. Vel ut alii volunt γίνομαι, Poët. dici pro ἐγενόμην, abjecto augmento, & ι, metri causa inserto. Sic γείνατο pro ἐγένετο, &c.

Γείνη, Ion. pro γένη, 2. sing. præs. à

ΓΕΙ'ΝΟΜΑΙ, Poëticum, gignor; sed apud oratores etiam a. 1. m. ἐγεινάμην, frequens in activa significatione: & de utrovis, & utroque parente dicitur; de matre, peperi: a. 1. m. inf. γείνασθαι, & part. γεινάμενος. Vide γίνομαι.

Γειόκομος, agricola; Hesych. q. d. terram curans; ex γῆ, terra, & κομέω, curo. Sic γεωμόροι, οἱ, coloni; proprie, qui agrum inter se dividunt: ex γῆ, & μόρος, ου, ὁ; portio. Th. μείρομαι, divido. Item γέωμορος, qui terram scindit, agricola; ex γῆ, & τέμνω, scindo; undè τομὸς, ὁ, ὁ; scindens: unde etiam γέωμορον, τὸ; aratrum: à scindendo terram ità dictum: denique γεώσσιν; idem agricola, agricultor: ex γῆ, & πόος, ου, ὁ; labor; undè ποέω, laboro, &c.

Γείσιον, ου, τὸ; Suid. septum, lorica; suggrundium; idem quod sequens Th. γείσον.

ΓΕΊΣΟΝ, vel γέσσον, ου, τὸ; suggrunda seu suggrundium: id est, pars tecti prominens: q. pluvias à parietibus εἰς γῆν σεῖ, in terram amovet.

Γεισόομαι, ώμην; in suggrundæ morem confirmor; grundis imbricor, &c. à γεῖσον.

Γεισοποδίζω, protegere, loricare; suggrundis munire, &c. Unde γεισοπόδισις, & γεισοπόδισμα, suggrundatio; lignum quod suggrundas sustinet; prominentia superioris ædificii, qua inferior pars ab imbre tegitur: Pollux. ex γεῖσον, & ποδίζω, pede metior. Th. πούς, pes.

Γέσσον, ους, τὸ; vel γῆσσον, est κεφαλὶς, capitellum.

Γεῖσσα, τὸ; & γεῖσωσις, suggrundatio, imbricatio; suggrundamentum, imbricamentum, &c. à Th. γεῖσον.

Γειτόνια, ὴς; vicina: à γείτων, vicinus; ut à τέκτων, τεκτάινα, &c.

Γειτονία, ας, & Γειτνίασις, εως, ἡ; vicinitas: &

Γειτνιάω, & -άζω, f. άσω, p. ακα, vicinus sum: part. præs. γειτνιῶν, ῶσα, ῶν. Th. γείτων, vicinus.

Γειτονεύω, & γειτνεύομαι; vicinus sum: itemque γειτνεύομαι; vicinus; utrumque a γείτων.

Γειτονέω, ῶ; part. γειτονέων, ῶσα, ῶν, idem, & ab eod. Th.

Γειτόνημα, ατος, τὸ; item

Γειτόνησις, εως, ἡ; &

Γειτονία, & Γειλνία, ας, ἡ; vicinitas: à seq. Them.

ΓΕΙ'ΤΩΝ, ονος, ὁ, ἡ; vicinus: q. à γέα, q. γείτων, quia ejusdem terræ.

Γείτεχος, ους, ὁ; advena: opponitur ἀυτόχθων· ut advena, indigenæ.

Γῆθ, 3. sing. præs. ind. à γήθω, rideo. Eft &

Γήλα, splendor Solis, q. à γήθω, splendeo.

Γῆᾶν, ridere, Æol. pro γηθῆν· &

Γῆαις, Æol. pro γῆθις, à γήθω, rideo.

Γῆᾶν, Dor. pro γῆεν, præs. part. ejusd. verbi, γῆων, verò iota subscripto, est præs. inf. unde nonnullis per Metaph. Angl. to laugh.

Γῆανος, ου, ὁ; hilaris, Poët. pro ἱλαρὸς.

Γῆαξᾶ, Dor. pro γῆάσω, f. 1. verbi γηλάω, rideo.

Γῆάσιμα, Dor. pro γῆάσεται, præs. part. f. g. verbi γῆάω.

Γηλάσπαμος, ου, ὁ; rilieulus: ab eod. Th.

Γηλαστὴς, ᾶ; idem: & ab eod. Th.

Γηλάσωμεν, rideamus, 1. pl. a. 1. sub. act. à

ΓΕΛΑ'Ω, rideo, item irrideo: f. άσω, & άσομαι, p. γεγέλακα, a. 1. ἐγέλασα, perf. pass. γεγέλασμαι, a. 1. pass. ἐγελάσθην.

Γέλασμα, τὸ; γελασὺς, ύος, ἡ; & γέλως, ὠτος, ὁ; vel γέλας, ω; (unde acculat. γέλαν, & dat. γέλῳ, quem tamen aliqui volunt per apocopen esse è γέλαεν) risus; & Metaph. pro maris serenitate, &c. ab ἴλη deducunt; i. e. calor: sic & Hom. è caloris copia risum profluere judicare videtur; ubi dicit γέλασε ἄσπετον; i. e. risum majorem quam qui exsingui possit; sumpta Metaph. ab igne. Odyss. θ. Ἄσβεστος δ' ἀρ' ἐνάρτο γέλως μακέρεσσι θεοῖσι. Item, γελαστικὸς, κὴ, κὸν; risibilis, ridendi facultate præditus: Sic dicitur homo, ζῶν γελαστικὸν, &c. γελάσω, ridere cupio; γελοῖος, ridiculè: γελοισμὸς, jocatio, & γελοιασὶς, jocator; item facetus; ac denique γελῶς, affertur, pro scurra, ex Epigram. omnia ex præced. Th. γελάω, rideo: unde etiam γελόπνοι dicuntur dentes qui risu nudantur; quasi renidentes; Poll. l. 2. Item rugæ & veluti sulculi, qui à ridentibus in ore fiunt.

ΓΕ'ΛΓΗ, ης, ἡ; omnis generis merces: color, tinctura.

Γελγηθεύω, decipere, ἀπατεύω; à præced. Th. γέλγη, farcina variarum mercium.

ΓΕ'ΛΓΙΣ, ιος, & γελγὶς, ίδος, ἡ; aliis caput, seu nucleus.

Γελγιδεύω, in γέλγιδας evadere: seu in nucleos, seu spicas dividi & discerni; à γέλγις.

Γέλγω, tingo, coloro: à γέλα, splendor solis.

Γέλγω-

Γελγοπώλης, ſcrutorum venditor; & γελγοπῶλις, ιδ☉, ſcrutorum venditrix; unde γελγοπωλία, ſcruta vendo: ex γέλγη, & πωλέω.

Γελδῶσα, Dor. pro γελᾶσα, præſ. part. f. g. à γελάω, Ion. pro γελάω, rideo. Nam Dor. & Ion. verba in ἀω, per ἐω efferunt.

Γελέω, ſplendeo: à γέλα.

Γλεῖς, rides, Dor. pro γελᾷς· à γελάω· vox etiam Atticis uſitata.

Γελοῖα, ridenda; item, jocoſa, nom. pl. n. g. a. γελοῖ☉.

Γελοιάζω, f. άσω, ridicula ſeu jocoſa dico, jocor: à

Γελοῖ☉, α, ridiculus, γελοῖον, ſubſtantive pro joco: γελοῖ☉, Poët. hinc γελοιάω, pro γελάω, rideo: at

Γέλως, ω, qui riſum movet, jocoſus, facetus.

Γελοίωντες & γελόωντες, Poët. pro γελῶντες, à γελάω.

Γελῶν, ridens, & in pl. γελῶντες· præſ. part. à γελάω· & in 3. pl. præſ. ind. γελῶσιν.

Γελῶντι, Dor. pro γελῶσι, ridebunt.

Γελωτοποιός, q. d. riſus artifex; qui riſum cit; unde γελωτοποιῶ, riſum cieo: & γελωτοποία, excitatio riſus: ex γελῶ, & ποιέω.

Γεμίζω, impleo, f. ίσω, p. γεγέμικα, a. 1. ἐγέμισα, perf. paſſ. γεγέμισμαι, a. 1. ἐγεμίσθην. Th. γέμω, plenus ſum.

Γεμίσας, a. 1. part. γεμίσατε, a. 1. imperat. 2. pl. 1. γέμισον, άτω, verbi γεμίσω, impleo. Th γέμω, plenus ſum.

Γεμιῶῦ, 3. ſing. a. 1. ſub. paſſ. à γεμίζω, impleo.

Γέμωμι, τό; q. d. impletio, vel implementum, &c. Item γέμ☉, plenitudo; Heſych.

Γέμωμι, pleni ſumus, 1. pl. ind. præſ. γεμόωμες, dat. pl. part. præſ. f. g. à

ΓΕ'ΜΩ, plenus ſum, vel onuſtus. præſ. part. γέμων, ουσα, ον; præt. m. γέγομα, unde γόμ☉, ω, ό; onus navis. inde Lat. Gemo.

Γενάρχης, ου, ὁ; generis princeps; gentis & familiæ autor; à quo genus, & familia aliqua, originem & initium ſumpſit; ex γέν☉, & ἀρχή.

Γενεά, ᾶς; & Ion. γενεή, ῆς, ἡ; generatio: progenies, ætas: εἰς γενεὰς γενεᾶν; in omnes ætates. Th. γίνομαι, naſcor.

Γενεθλέω, natales progenitorum inveſtigo, f. ήσω. p. γεγενεθλίκημα γενεαλογέομαι, annumeror in proſapia aliqua: γενεθλογούμ☉, præſ. part. &

Γενεαλογία, ας, ἡ; genealogia, generis recenſio: ex γέν☉, genus, quod à γίνομαι, & λόγ☉, quod à λέγω.

Γενεθλιακός, ad generis recenſionem pertinens; ut γενεθλιακοὶ ὕμνοι· qui cantant alicujus genealogiam, &c. ejuſdem Th. & comp.

Γένη, ἡ; idem quod γενεά, & γενεαλογέω· genus recenſeo; idem quod γενεθλογέω.

Γενέθλη, generatione, dat. ſing. Ion. φιν additur per Peragogen à γενεή, Ion. pro γενεά,

Γενέθλη, ης, ἡ; origo, generatio: à γενεά· hinc.

Γενεθλιος, τό; natalitia: item

Γενεθλιακὸς, ή; natalitius, ſubſtantivé aſtrologus: &

Γενέθλιος, ή; natalis, author generationis, à Th. γίνομαι, naſcor.

Γενεθλίας, ου☉, ὁ, ἡ; & γενεθλίδι☉, ε, ὁ; natalitius; Nonn. Epigram. idem cum præced. & ejuſd. Th. à quo etiam comp. cum λόγ☉, eſt γενεθλιαλόγ☉· qui ſic dicitur quem vulgus Mathematicum vocat; inquit Hieron. in 2. Dan. qui notationes, & prædictiones, facit ex natali die; Cic. unde γενεθλιαλογία, ας, ἡ; divinatio ex hominis nativitate. Ab eod. etiam Th. eſt γενέθλιον, ε, τό; natalitium, natalis dies, nativitas, &c. item γενέθλιον, ε, τό; genus, filius, ſeu filia, proles, &c. Soph. in Electra.

Γένι, dat. ſing. à γέν☉, genus: ab eod. Th.

Γενίζειν, barbatum eſſe, præſ. inf. à γενειάω, quod vide.

Γενειάδων, Dor. pro γενειάζων, pubeſcens: à

Γενειάζω, f. άσω· &

Γενειάω, barbam geſto, f. ήσω, a. 1. part. act. γενειήσας, αὐ☉, à γένειον· barba. Th. γένυς, mentum.

Γενειάσκω, barbam emittere incipio; à nomine γενειάς, αδ☉, ἡ; lanugo prima qua genæ veſtiuntur; interdum & generaliter pro barba; item ipſum mentum: Sed γενειαχὴν, exp. locum circa mentum æquorum: ex Poll.

Γενειήτας, αι; ὁ; Dor. & Poët. pro γενειήτης, ε, ὁ; progenitor, & hoc pro γενήτης, quod à γέν☉, genus. Th. γίνομαι, naſcor.

Γένεον, ε, τό; mentum, barba. Th γένυς, mentum.

Γένες, Ion. pro γένυς, & hoc pro ἐγένυς, fuiſti, a. 2. m. ab ἐγενύμην, ε, ετο. Th. γίνομαι, ſum.

Γενέσσαι, a. 2. inf. med. γένεσθε, 2. pl. a. 2. imperat. m. ut γένεσθε, 3. ſing. ejuſd. temporis, ab eod. Them.

Γενέσια, ων, τά; natalitia: à γένεσις, generatio, quod à γίνομαι, naſcor, perf. γεγένημαι, εσμαι.

Γενεσιάρχης originis autor & princeps; Sapienc. 3. ex γένεσις, & ἀρχή.

Γενέσιος, genitalis, genitabilis; generare faciens; Plut item γενεσιακὸς ε, ὁ; idem quod γενεθλιακὸς, ad natalem diem pertinens; à γένεσις, &c.

Γενεσιουργός, ortus & originis cauſa; à γένεσις, & ἔργον.

Γένεσις, εως, ἡ; generatio, nativitas, ortus: ab eod. Th.

Γένετ' pro ἐγένετο, a. 2. m. Ion. à γίνομαι.

Γενέτη, ῆς, ἡ; nativitas, ortus: &

Γενέτηρ, ῆρ☉, ὁ; genitor, & γενέτειρα, ας, ἡ; genetrix: a. 3. perf. præt. paſſ. verbi γίνομαι.

Γενέτης, ε, ὁ; genitor, & γενετυλλὶς, ίδ☉, ἡ; ortus & generationis antiſtes Ariſtoph. utrumque ab eodem Them. γένομαι.

Γένετο, fuerit, a. 2. ind. m, pro ἐγένετο. Th. γίνομαι.

Γενέτωρ, ορ☉, ὁ; Ion. & Poët. pro γονεὺς, έ; GENITOR, parens.

Γένυδ, Poët. & Dor. pro ἐγένυς, 2. ſing. a. 2. m. verbi γίνομαι, naſcor.

Γένη, 2. ſing. a. 2. ſub. m. à γίνομαι.

Γενηεὶς, ήν☉· natus, factus, a. 1. part. paſſ. ejuſdem verbi.

Γενήσπι, ήτω; fias, a. 1. paſſ. imperat. ejuſd. Them.

Γένοδε, 2. pl. a. 2. ſub. m. ſic. γένοῦ, 3. ſing. ejuſd. temp. & verbi.

Γενόμενος, η, ον; f. 1. m. ejuſd. verbi: vel f. 2. paſſ. ut aliqui reſolvunt, ab a. 2. act. ἔγνων, à γείνω, inuſ. unde a. 2. paſſ. ἐγνόμην, ης, ἡ; & hinc γνήσιος.

Γενῆς, ῆ, ὁ; qui ortum habet; qui gignitur, aut genitus eſt; Plat. in Tim. Item γνήσιος, ὁ; qui ejuſdem generis aut familiæ ſunt, gentiles: ex Iſæo, qui ejuſdem γένους ſunt, &c. à γένο. Unde etiam γνησιώς, generaliter, &c.

Γενικὸς, ή; generalis, item genitivus, ut γενικὴ πτῶσις, apud Grammaticos. Ab eod. Them.

Γενεὰ, ᾶς; genus, progenies; unde γενεάδες, ε, ὁ; generoſus: item ingenuus; Ariſtot. Ariſtoph. à Th. γείνομαι; unde etiam γενεαίως, generoſe, fortiter: & γενναιότης, ητ☉, ἡ; generoſitas: item γένναι, ε, ὁ; avunculus, frater matris, &c.

Γενναῖ☉, α, ον; cognatus, ingenuus, nobilis, validus, à γένναι. Th. γίνομαι.

Γέννατο pro ἐγένετο, Æol. a. 1. m. ejuſd. verbi. Vel ex ἐγεννήσατο, per Sync. & Aphær. à γεννάω.

Γεννάω, GIGNO, GENERO, pario, f. ήσω. p. γεγέννηκα, a. 1. ἐγέννησα, perf. paſſ. γεγέννημαι, natus ſum, a. 1. paſſ. ἐγεννήθην. Th. γίνομαι. Inde Angl. to gender.

Γέννημα, ατ☉, τό; progenies, fructus, à 1. perf. præt. paſſ. præc. γεννάω.

Γεννῆσαι, a. 1. inf. act. verbi γεννάω, gigno.

Γεννησαρέτ, ἡ; nomen regionis in Galilæa, ἀκάλυπτον. Syr. & Hebr. hortus principis.

Γέννησις, εως, ἡ; nativitas, generatio, a. 2. perf. præt. paſſ. verbi γεννάω, quod à γίνομαι, ſum.

Γεννήσω, a. 2. inf. med. γένεσθε, 2. pl. a. 2. imperat. m. ut γένεσθε, 3. ſing. ejuſd. temporis, ab eod. Them.

Γεννήτης, ου, ὁ; generator: &

Γεννητὸς, ή; genitus, natus; item mortalis: &

Γεννήτωρ, ορ☉, ὁ, genitor, parens: Γεννήτειρα, ης, ἡ; genetrix: à 3. perf. præt. paſſ. verbi γεννάω, quod à γίνομαι.

Γεννικὸς, ή, όν; generoſus; Plato in Phædro, & γενναιοκαρδιακὸς ε, ὁ; idem quod γενναῖος, ad natalem diem pertinens; à γένεσις, &c.

Γενοίατο, Ion. pro γένοιντο, & γένοιτο; 3. pl. & ſing. a. 2. opt. m. a γίνομαι, naſcor.

Γενοίμαν, Dor. pro γενοίμην, ſim, eſſem. a. 2. opt. m. à γίνομαι.

Γεδόμην, η, ον; factus, a. 2. part. m. γενόμην, pro ἐγενόμην, a. 2. m. Ion. à γίνομαι, naſcor.

Γένος, ε☉, τό; GENUS, progenies, familia, natio, ſpecies: in dat. pl. γένεσι, ab eod. verbo. Hinc Ang. apud Gram. gender.

Γεῦ, ἑῶ; eſto, a. 2. imperat. m. ejuſd. verbi.

Γευνότης, ε, ὁ; idem quod γενέτης, σύγκλινος, ἔγκλιν☉; Suidæ. Plato in Philebo,

ΓΕ'ΝΤΑ, αν, τά; carnes, viſcera:

ΓΕΝΤΙΑΝΗ', ῆς, ἡ; Gentiana, herbæ genus.

Γέντο, Poët. pro ἐγένετο, fuit: ab ἐγενόμην, a. 2. m. verbi γίνομαι.

ΓΕ'ΝΤΣ, ν☉, ὁ, ἡ; mentum. maxilla, acies: hinc γένειον, ε, τό; barba, mentum.

Γίνομαι,

Γίνομαι, a. 2. ſub. m. & in 3. pl. γίνονῦ· à γίνομαι, naſcor.

Γείῆς & γηΐῆς; terram continens; qui terram ſuo ambitu complectitur; Od. α eſt contractum pro γαιήοχ☉; quod vide.

Γεραιὸν, dat. pl. Ion. & Poët. à γέρας, munus.

Γεράζω, præmio dono vel honoro; à γέρας, præmium.

Γερμαιάδ, ἡ, matrona, anus, à

Γεραιὸς, ά, ὸν, ſenex, item ſervilis, comp. γερείτερος, ſuperl. γερεῖτατ☉· γερεία, anus: à γέρων.

Γέρεικε, venerare, præſ. imperat. act. γερέιρω, Dor. pro γερείρετε, honorare: à

Γερεῖον, muneror honoris cauſſa, orno. Th. γέρας, munus.

Γερείτερ☉, α, ον, Poët. per Sync. pro γερειότερ☉. compar. à γερεῖος, ſenex.

Γερέδρυον, arbor annoſa; ut in proverbio γερέδρυον μεταφυτευόμενον, &c. ex γέρων, ſenex; & δρῦς, υός, ἡ; quercus, vel arbor.

Γερανοβοτία, grex gruum paſcentium; ex γέρανος, grus; & βόσω, paſco; unde βοτὸς, alimentum, cibus, &c.

Γερανίτης λίθ☉; geranites lapis; à gruis collo dictus; Plin. lib. 37. cap. 11. Th. γέρων.

ΓΕ'ΡΑΝΟΣ, ε, ὁ, grus, avis vigilans, γερανίων, ε, ὁν, idem, & pro herba. An. a crane.

Γεραὸς, ή, ὸν, ſenex, honoratus; ex Epigr. à γέρων, ſenex.

Γερέσσαι, a. 1. inf. act. à γερείρω, Poët. pro πιμῶ, honoro, &

Γερεσσε, ῦ, honorandus, auguſtus: comp. γερεσσότερ☉, honorabilior, auguſtior: ſuperl. γερεσσότατ☉. à ſeq. them.

ΓΕ'ΡΑΣ, ατος, ους, ως, τό, præmium, munus: hinc

Γερασμιὸς, ή, όν, ἡ, honoratus.

Γερασφόρος & γερασφόρος; præmium vel præmia ferens vel capiens; Heſych. ex γέρας, præmium; & φέρω, fero; unde φορὸς, ferens, &c.

Γέρασν, gen. pl. à γέρας, munus.

Γεργεσιῶς, ῦ, ὁ, nomen gentile, Hebr. vicinus peregrinationi.

Γέρια, Ion. pro γέρατα, nom. pl. à γέρας, præmium.

Γέρυνδες, plebs, δημῶ, apud Mileſios.

Γέρδι☉, ε, ὁ, textor. Suid. γερδία, textrix.

Γεριόω. ω, honoratus. Th. γέρας, præmium.

Γέρων, voc. ſing. γέροντος, γέροντα, gen. & acc. ſing. à γέρων, ſenex

Γεροντογενῆν, ſenem inſtituere; mores ſeniles formare; Plut. à γεροντογωγὸς; qui ſenem inſtituit, ſeu erudit, &c. ex γέρων, ſenex, & ἀγωγὴ, ductus; vel ἀγωγὸς, dux. Th. ἄγω, duco.

Γεροντεῖ☉, Poët. pro

Γερόντειος, Γερόντικος, ſenilis, à γέρων, ſenex.

Γεροντεῖ☉, Poët. idem quod ſequens,

Γερόντικος, ſeniliter; γερόντιας, patruus, apud Laced. Vide inſt. γερόντιον, ῶ; ſenium, & delirium reſipio; vel ſenile delirium reſipio; Laërt. in Plat. Omnia à γέρων, ſenex.

Γερόντιον, vetulus, ſenecio, dim. à γέρων.

Γεροντοδιδάσκαλ☉; apud Plat. qui ſenis, atq; adeo, parum docilis præceptor eſt; & γέρων & διδάσκαλ☉.

Γεροντοκομεῖον, ε, τό; locus ubi ſenes curantur & tractantur; ex γέρων, ſenex; & κομέω, curo, curam gero, &c.

Γερουσία, ας, ἡ, ſenatus: à

Γερούσι☉, α, ον, ad ſenes pertinens. Th. γέρων, ſenex.

Γέρουσι, dat. pl. à γέρων, ſenex.

Γερουσιαστὴς, ſenator; à γερουσία, ſenatus.

Γερρεῖα, Suidæ & Heſychio ſunt ſtoreæ ex vimine aut junco; à ſequente Th. γέρρον, ſcutum Perſicum vimine textum.

ΓΕ'Ρ'Ρ'ΟΝ, ε, τό, ſcutum Perſicum.

Γέρρω☉, parva rana.

ΓΕ'ΡΩΝ, οντος, ὁ, ſenex, voc. ὦ γέρον, q. γέρων ἱερῶν. Vel à γέρας, quia ſenectus honorabilis.

Γεῦθμός, ῦ, &

Γεῦμα, ατος, τό, guſtus: à γεύω.

Γευμωνίζω, guſto; à Th. γεύω.

Γεύμωσι, Ion. & Dor. per Aphær. pro γεγεύμεθα, guſtavimus, 1. pl. perf. paſſ. verbi γεύω.

Γευσεμβρ☉, α, ι. part. m. γευσεμβρ. α, ι. inf. m. γευσωμεν, & in 3. pl. γεύσωνῦ, a. 1. ſub. m. a. 1. inf γεῦσαι· à γεύω.

Γεῦσις, εως, ἡ, guſtus: &

Γευστήριον, guſtandi inſtrumentum; item, poculum quo vinum guſtatur; &

Γευστικὸς, ή, guſtatorius: item

Γευστὸς, ή, guſtabilis: à ſeq.

ΓΕΥ'Ω, guſtare facio, guſtum præbeo: Item, GUSTO, f. γεύσω. p. γέγευκα, γεύομαι, guſto, f. γεύσομαι, a. 1. m. ἐγευσάμην, ω, ατο. a. 1. inf. γεύσασθαι. part. γευσάμενος.

ΓΕ'ΦΥΡΑ, ας, ἡ, pons: quia εἰς γῆν φέρῃ, in terram defert: hinc

Γεφύριον, ponticulus; & γεφυρίδιον dicitur ποτωὸς, qui ponte jungitur ſeu cui pons imponitur; γεφυρίζω, proprie, è ponte ſcommata in aliquem jacio; & generaliter, pro, deridco; γεφυρισμὸς, actio illa deridendi; γεφυριστὴς, ε, ὁ; irriſor; omnia à γέφυρα; à quo etiam

Γεφυρόω, f. ώσω. p. ωκα. ponte jungo, pontem impono; γεφυρῶν pontem ferre, conſtituo; Strabo, liv. 1. Omnia verbal. à γεφύρα.

Γεφυροποιὸς, pontifex; pontem faciens; Plut. in Numa; ex γέφυρα & ποιέω.

Γεωγραφία, f. ήσω. p. ηκα, terrarum orbem deſcribo: &

Γεωγραφία, ας, ἡ, terræ deſcriptio: tanquam à γεγράφω, pro γαῖα, terra, & γραφὴ, quod à γράφω, ſcribo.

Γεωγράφ☉, ε, ὁ; qui terram, ſeu terræ ſitum deſcribit; & γεωγραφικὸς, ή, ὸ; ad terræ deſcriptionem pertinens; terræ deſcriptionis peritus; atq; τὰ γεωγραφικὰ; apud Cicero. in epiſt. ad Att. de terrarum deſcriptione commentarii &c. Omnia ejuſd. Th. & comp.

Γεωδαισία, ας, ἡ, terræ diſtributio, partitio ſeu diviſio. Th. δαίω; divido.

Γεώδης, έ☉, ὁ, ἡ, ὸ, terreus, terrenus Plat. à γαῖα, vel γῆ; terra.

Γεωλοφία, ας, ἡ; tumulus; & γεώλοφον, ε, τό; collis; item, γεώλοφ☉, craſſus & iners homo; telluris inutile pondus; Suid. Omnia ejuſd. Th. & comp. cum ſequente

Γεώλοφ☉, ε, ὁ, tumulus. Ex γῆ, ἡ, λόφ☉, jumenti cervix: item conus in galea & criſta: λόφοι etiam dicuntur colles & tumuli: qui & γήλοφοι ἡ γεώλοφοι.

Γεωμετρέω, terram metior: &

Γεωμέτρης, ε, ὁ, geometra, agri menſor: &

Γεωμετρία, ας, ἡ, Geometria, ex γῆ, terra & μέτρον, menſura.

Γεωμετρικὸς, ή, geometricus, peritus artis Geometricæ: ab iiſd.

Γεωμετρικῶς; pro proportione; (ut ἀριθμητικῶς; æquali numero;) ejuſd. Th. & comp.

Γεωμιγὴς, terræ mixtus; terrenus; ex γῆ, terra, & μίγνυμι, miſceo; unde μίξις, εως, ἡ; mixtio, &c.

Γεωμορία, ας, ἡ, agricultura; γεωμόριον, ε, τό; terræ portio; Heſych. & γεωμόρ☉, ε, ὁ; agricola; γεωμόρ☉, item, ſocius diſtributionis; unde plur. γεώμοροι; coloni; proprié, qui agrum inter ſe dividunt, plebes, ſocii diſtributionis, &c. ex γῆ, terra; & μείρω, divido; unde μόρσε, ῦ, ὁ; μορία & μόριον, ε, τό; pars, portio, &c.

Γεωνόμ☉, ε, ὁ; qui terram diſtribuit; in agricultura verſans; agri finitor, aut diſtributor, &c. ex γῆ, terra; & νέμω, tribuo, diſtribuo; unde νομὸς, ῦ, ὁ; diſtributio, &c.

Γεωπένης, ε, ὁ, q. d. qui terræ fame laborat, qui parum terræ poſſidet, famelicus: ex γῆ, terra; & πενία, fames. Th. πένομαι, laboro.

Γεωπονία, ας, ἡ, agricultura, à γῆ, terra, & πόν☉, labor, quod à πένομαι, laboro. p. m. πεπονα.

Γεωπονικὸς, ad agriculturam ſpectans; item, γεωπονέω, terram colo; & γεωπόν☉, agri ola; pro quibus etiam dicitur, γεωπονία, γεωπονέω & γεωπόνος; & Omnia ejuſd Th. & comp. cum præcedente γεωπονία.

Γεώπας, οδος, ὁ, agricola, qui in agro colendo pedum opera utitur.

Γεωργέω, terram colo, agriculturam exerceo, f. ήσω, præt. γεγεώργηκα· ex γῆ, terra, & ἐργάζομαι, operor, quod ex ἔργον, opus: hinc

Γεώργημα, ατος, τό; & γεώργιον, ε, τό; agricolatio; P. at. γεωργήσιμ☉, ε, ὁ; terræ cultus, &c. Inde etiam

Γεωργία, ας, ἡ, agricultura; &

Γεωργικὸς, ή, ruſticus: &

Γεώργιον, ε, τό, arvum, ager aratus: &

Γεωργὸς, ῦ, ὁ, agricola, vinitor, colonus.

Γεωρίτης, Hesych. idem quod γεωργός; & γεωρχάδης, ὁ, ὁ ἡ, rudicus; unde γῆ τὸ γεωρχάδες; agricolarum more, ἔς, ejusd. etiam Th. & comp. cum præcedentibus.

Γέωρις, ὁ, ἡ & γεῦρις, ὁ, ἡ; qui terram cultendium; terræ seu agrorum custodes; Hesych. Suid. ex γῆ, terra; & ὄυρ⊙, custos; inspector, &c.

Γεωρυχεῖν, terram fodere: ex γῆ, terra, & ὀρύσσω, fodio.

Γεώρυχος, ου, ὁ; qui terram fodit, suffossor; q. alis ἀποτάλξ; talpa; ejusd. Th. & comp. cum præced.

Γεωτόμ⊙, qui terram scindit; item agricola; dicitur etiam γεωτόμ⊙, pro eodem; unde, γεωτομία; terram scindo, seu findo. &c. ex γῆ, terra; & τέμνω; f. co, scindo; unde τομός, ὴ, ὸν; scindens, secans, &c.

Γεωφάνιον, locus in quo metallum; Suid. ex γῆ & φαίνω.

Γῆ, gen. γῆς, ἡ, terra, regio: q. ex inus. γέα, in præta pro γαῖα, idem.

Γηγενέων, terrigenûm gen. pl. à

Γηγενὴς, ἐ⊙, ὁ, ἡ, terrigena, indigena: γηγενεῖς, gigantes: ex γῆ, terra, & γένω, genus, quod à γίνομαι, nascor.

Γηγενίτης, ου, ὁ, idem, & ab iisd.

Γήδιον, ου, τὸ, agellus: &

Γήϊος, ε terra: à γῆ.

Γηθέω, γήθω & γήθεμαι; triumpho, capio voluptatem, &c. idem quod sequens Th. γηθέω.

ΓΗΘΕΩ, ῶ, gaudeo, lætor. f. ἤσω, p. γεγήθηκα. & per Syncop γέγηθα, unde & part. γεγηθὼς· γήθων pro ἐγήθειν, imperf. Ion. hinc γήθ⊙, ε⊙, & ἀ γηθοσύνη, gaudium.

Γήθησιν, lætari sunt, pro ἐγήθησαν, 3. pl. a. 1. pass. γηθήσεις, a. 1. part. act. γήθησιν, 3. a. 1. ind. act. Ion. à γηθέω, gaudeo.

Γηθήσῃς, a. 1. opt. Æol. ejusd. verbi.

Γῆθος, ε⊙, τὸ, &

Γηθοσύνη, ης, ἡ, gaudium, lætitia: &

Γηθόσυνος, η, ον, lætus, a, um; à γηθέω.

ΓΗΊΟΤΟΝ, vel γήϊον, ὁ, τὸ, genus capræ, q. è γῆ ὗες.

Γηϑυλλὶς, ίδος, ἡ; idem cum Th. γήθυον, Athen.

Γήϊνος, η, ὸν, ἡ, &

Γήϊος, terrenus, à γῆ, terra.

Γήϊτης, ου, ὁ & per contract. γήτης; agricola, rusticus; Hesych. & Soph. &c. à γῆ, terra.

Γήϊκτ⊙, & Dor. γάϊκτ⊙; qui terram quatit; ex γῆ terra; & κινέω, moveo.

Γηλεχὴς, humi cubans; cui humi lectus est, Callim. ex γῆ, terra; & λέχ⊙, ε⊙, τὸ; lectus; à λέχομαι, cubo; Th. λέχω; cubare facio.

Γήλεφ⊙; tumulus è terra exurgens; collectus, idem quod γιήλεφ⊙; & ejusd. comp. quod vide.

Γῆμαι, a. 1 inf. γήμας, a. 1. part. γῆμα, Ion. & Poët. ab a. 1. ἔγημα, ας, ε. per Sync pro ἐγάμεσα, ας, ε. verbi γαμέω, uxorem duco, nubo, matrimonium contraho, tanquam à γάμω, inus. formata. Vide γαμέω.

Γηπεῖον, quasi γῆν ἔχειν; terram habere, aut agrum possidere. Et de Neptuno dici potest, qui terram ambit & continet, & propterea, γεώχ⊙, γαιόχ⊙, & passim γαιήοχ⊙ appellatur.

Γηπέπαλ⊙, paxillus terræ; Lucian. ex γῆ, terra, & πάσσαλ⊙, & Attice πάτταλ⊙, ου, ὁ; clavus ligneus, paxillus.

Γηπεῖν, ου, τὸ; ager, fundus, solum; Aristot. Pol. 2. ab Eust. exp. solum quod adjacet prædiis urbanis; ut sunt hortuli; (q. d κηπίδιον) ex γῆ, terra, & πέδον, ου, τὸ; solum.

Γηπτὴς; & Dor. pro γαπτὴς; inter ram delapsus, seu cadens. ex γῆ, terra; & inusitato verbo πίπτω, p. o quo in usu, πίπτω, cado.

Γηπόν⊙, γηπονίω & γηπονία; videantur supra in γαπονικὸς, &c.

Γῆρες, dat. sing. à γῆρας, quod vide.

Γηρᾳὸς, ἕ, senex, senilis, antiquus, grandævus, senio confectus: γεραιὸς, vetulæ. Th. γῆρας, senectus.

Γηρελέ⊙, ου, ὁ, Poët. idem quod γηρεύς.

Γήρεμα, τὸ; q. d. senescentia; à γῆρας, αος, τὸ; senectus. Nota; pro præcedente γηρελέ⊙, reperitur etiam γηρελὲ⊙, ου, ὁ; senex, senilis, &c.

Γηρέντιον, dat. plur. Poët. vel Ion. pro γήρᾳσι, a. 1. part. act. à γηράω, ᾰσ⊙, senescens, pro γηράσας. a γηρέω, senesco: unde a. 1. ἐγήρεσα, & per Sync. ἔγηρα. Th. γῆρας.

ΓΗΡΑΣ, τὸ, αος, ⊙, ως, dat. γήρᾳ, ᾳῖ, ᾳ, senectus.

Γηράσκω, ἡ, a. 1. sub. act. à γηρέω, senesco: γηρέσω, a. 1. i. f. act.

Γηρέσκω, senesco, consenesco, f. έσω. p. γεγήρηκα. a. 1. ἐγήρεσα, a. 1. sub γηρέσω, ῃς, ῃ, acc. pl. part. pras. γηρέσκοντας. Th. γῆρας, senectus.

Γηρέω, ῶ; idem, f. έσω, a. 1. ἐγήρεσα & per Sync. ἔγηρα, unde part. γήρεις, perf. γεγήρεκα, & part. γεγηρακὼς, senio affectus.

Γήρεως, τὸ; idem quod γήρεμα; præterea. τὰ γηρέματα; vocantur flo. ci vanescentium florum; i. e. πάππου; & γήρεως; est carduorum flos; pappus, &c. Utrumq; ab eod. Th. γῆρας, senectus.

Γηρεβοτρόφος, ου, ὁ; senectute alo: &

Γηρεβοτροφία, ας, ἡ, senilis educatio: à γῆρας & βόσκω, pasco.

Γηρεβοσκὸς, senum nutritor, qui aliquem in senectute alit, ab iisd.

Γηροτομία, ας, ἡ, nutritio & cura circa senes. &

Γηροκόμος, ου, qui curam habet senum: à γῆρας & κομέω, curam gero.

Γηροκομία, ας, ἡ; alicujus curam in senectute gero; unde γηροκομεῖν, ῶ, τὸ; idem quod γηροτροφεῖν; locus in quo curantur senes; & alunturs & γηροκομὸς, ὁ, ὁ; ad curam alendi aliquem in senectute pertinens, &c. omnia ejusdem Th. & comp. cum præced.

Γηροτροφέω, f. ήσω, in senectute alo: ex γῆρας & τρέφω, alo, præ. m. τέτροφα.

Γηροτροφία, actio & cura alendi senes; Plut. & γηροτρεφεῖν, locus in quo cura alendi senes fit; utrumq; ejusd. Th. & comp.

Γηροτρόφ⊙, ου, ὁ, ἡ, senes nutriens: al iisd.

Γηρύετ', conqueritur, p. o γηρύω, 3. sing p æs γηρύομαι. Th. γῆρυς, vox.

Γήρυμα, τὸ; vox; idem quod Th. γῆρυς.

Γηρύνα, ας, & γαρύνα, ᾶ, Dor. pro γηρύνη, ης, ἡ, voca is, garrula, quasi γηρύοντα. Th. γῆρυς, vox.

Γηρυόνας, ᾶ, ὁ, Dor. pro Γηρυόνης, ου, ὁ, Geryones.

Γηρυονῆα, acc. sing. à Γηρυονεὺς, ῆ⊙, ὁ, nomen viri, Geryon.

ΓΗΡΥΣ, υ⊙, ὁ, ἡ, vox. hinc

Γηρύω, loquor, sono: & γηρύομαι, idem.

Γήρως, gen. sing. à γῆρας, αος, α⊙, & contracte, γήρους, senectus.

Γήτευε, ῃ, τὸ; idem quod Th. γήδευε; quod vide.

Γήτης, vide suprà, in γήϊτης.

Γητόμ⊙ & γητομία; vide suprà in γεωτόμ⊙.

Γηφάγ⊙, qui terra vescitur; pauper, qui è terræ oleribus vescitur; ex γῆ, terra, & φάγω, edo.

Γίγνυ, exterior pars terræ mollis, & minimè lapidosa; ex γῆ, terra, & χυτὸς, fusilis, à χέω; idem quod Th. χάω, fundo.

Γιγαντᾶ⊙ & γιγάντ⊙, ου, gigantæus, vel eus, à γίγας, gigas.

Γίγαντες, nom. pl. γίγαντων, genit. pl. à γίγας, αντ⊙, gigas.

Γιγαντιάει gigantes imitor, gigantum similis sum, ab eod.

Γιγαντολέτης & γιγαντολέτειρα; gigantum perditor & extinctor; Epitheta Jovis; item, γιγαντολέτης, gigantum perditrix; & γιγαντολέτειρα; dicitur pro eodem; epitheta Minervæ; ex γίγας, gigas; & ὄλλυμι, fut. ὀλέσω; perdo; unde ὀλετὴρ, perditor, & ὀλέτειρα; perditrix, &c.

Γιγαντομαχία, ας, ἡ, pugna seu bellum gigantum: ex γίγας & μάχη, pugna, quod à μάχομαι, pugno.

Γιγαντοφόν⊙; qui gigantes interficit, aut interfecit; Eur. in Herc. fur. δόρυ γιγαντοφόνον; ex γίγας, gigas; & φένω, occido; unde φόν⊙, cædes, &c.

Γιγαντώδης; gigantum similis; qualis est gigantum, &c. Philo de vita Mos. l. 1. à Th. γίγας, gigas.

ΓΙΓΑΡΤΟΝ, ου, τὸ, quod in acino vinaceo osseum aut lapidosum est.

Γιγαρτώδης, plenus γιγάρτων; multa habens γίγαρτα; vel similis γιγάρτοις; &c. à Th. γίγαρτον.

ΓΙΓΑΣ, άντος, ὁ, gigas, q. d γῆ & γάω, natus terræ filii dicuntur.

ΓΙΓΓΙΑΙΟΝ, ου, τὸ, herbula, pastinatæ sylvestri similis.

ΓΙΓΓΙΑΣΜΟΣ, υ, ὁ, titillatio, q. à γιγγαλίζω· quod idem est cum γαργαλίζω.

ΓΙΓΓΑΤΜΟΣ, ῦ, ὁ, cardo portæ, qui cum ipsa porta vertitur.

Γιγλυμώδης, structuram habere gingli mo similem; vel, per ginglymum (seu, cardinem portæ) jungi; Hippocr. de artic. Item, γιγλυμώδης; figuram habens ginglymi; similis τοῖς γιγλύμοις; reperitur & γιγλυμώδης, apud Aristot. & γίγλυμ⊙, apud Suid.

Γιγγαίνω, tibiâ illâ, quæ gingras dicitur, cano; Athen. Unde, γιγγαστὰ μέλη; carmina quæ ad gingras cantantur. Athen. à Th. Seq. γίγγρας.

ΓΙΓΓΡΑΣ, ου, ὁ, parvula tibia, ad flebiles sonos.

Γιγγρασμὸς, cantus seu sonus τῶ γίγγρᾳ; ab Hesych. exp. sonus; à Th. præced. γίγγρας.

Γίδυμος, vide γίνομαι.

Γίδυο, has, præt. imperat. pass. à γίδνομαι.

Γιδύσκω, εις, ει, & γιδνάσκοντα, acc. sing. part. præs. vide in γνάσκω, cognosco.

Γίν⊙, idem quod ἰνὸς, quod vide: vel idem quod ὄνν⊙; equuleus; equus parvulus; veluti nanus & pumilio in equino genere. A Latinis ejusmodi equulei dicuntur manni, & mannuli, hinni & hinnuli, &c.

Γίνατ', pro ἐγένετο, imperf. Ion. γίνεσκ, præs. inf. à

ΓΙ'ΝΟΜΑΙ vel γίγνομαι, sum, fio, nascor, gignor. f. ι. m. γενήσομαι. præt. pass. γεγένημαι. a. 1. pass. ἐγενήθην. f. ι. pass. γενηθήσομαι, a. 1. m. ἐγενοπέμην, a. 2. m. ἐγενόμην, ου, ετο, factus sum. a. 2. imperat. γένου, έσθω, a. 2. opt. m. γενοίμην, οιο, οιτο, ut μὴ γένοιτο, absit, a. 2. sub. m. γένωμαι, ῃ, ηται, a. 2. inf. m. γενέσθαι, a. 2. part. γενόμενος. præt. m. γέγονα, à γάνω, inus. & γέγαα à γάω inus. pl. perf. m. ἐγεγόνεσαν præt. m. inf. γεγονέναι & γεγάναι, part. præt. m. γεγονὼς & γεγαὼς, ῶτα, ὸς. Hinc γένεσις, γενετὴρ, γένος, γενεὰ, γενέθλη, γενέθλιος, &c. de quibus in suis locis.

Γινάσκειν, Dor. pro γινώσκειν, præs. inf. &

Γινάσκεντι, cognoscunt, Dor. pro γινώσκουσι, 3. pl. præs. à

ΓΙΝΩ'ΣΚΩ, vel γιγνώσκω, COGNOSCO, Angl. know, exinde etiam. f. γνώσομαι, a. 1. ἔγνωσα. p. ἔγνωκα. plusq. p. ἐγνώκειν. a. 2. ἔγνων, ας, ω, 3. pl. ἔγνωσαν. a. 2. imperat. γνῶθι. a. 2. opt. γνοίην. a. 2. sub. γνῶ, ῷς, ῷ. a. 2. inf. γνῶναι. a. 2. part. γνοὺς, ῦσα, ὸν. perf. pass. ἔγνωσμαι. a. 1. pass. ἐγνώσθην, f. ι. pass. γνωσθήσομαι, perf. m. γέγνωκα, pro γέγνωα. part. γεγνὼς. hinc γνῶσις, γνωστὸς, γνωτὸς, γνώμη, &c. de quibus in suis locis.

Γλάγ⊙, ε⊙, τὸ, lac. Poët. pro γάλα.

Γλαγάεις & γλαγεὸς; lacteus; item, γλαγάων, lactescens; & nondum satis adultus; in Epigr. de femine à præced. γλάγ⊙.

Γλάζω, exprano alas, clamo: item, pronum expando me. f. σω. a. 2. ἔγλαδον, ες, ε.

Γλαικτφαγρε, ου, ὁ, ἡ, pro γαλακτοφάγ⊙, per Sync. lacte victitans; à γάλα, lac, & φάγω, edo.

Γλαμύω & γλαμάω, idem quod λαμύω, gramiâ labore, hippio. à

Γλάμη & γλάμα, Dor. pro them. λάμη, Pleonasmo τῦ γ, gramia, lippitudo, oculorum sordes.

Γλαμυξ⊙; ut, γλάμυξα ὄμματα; apud Etym. oculi quorum anguli scabri sunt; seu scabra lippitudine laborant, indè, γλαμυξάω, i. e. id quod γλαμύω; vel λημάω; quæ vide.

Γλαμυρὸς, γλαμώδης, & γλάμων & γλαμώδης; gramiosus; lippus; à nomine γλάμη, quod vide.

ΓΛΑ'ΝΙΣ, ίδος, ἡ, piscis genus. Legitur & γλανὶς. Nomen ei dedit, Glanis fluv. Curiæ.

Γλανὶς, ab Hesych. expon. inutilis; est etiam Hyæna; teste Aristot. Hist. an. l. 8. c. 5. à Th. γλάνις.

Γλαξ, per Sync. q. γάλαξ, quæ & γλαυξ dicitur, herba γαλακτοποιητική.

Γλυφὶς, γλυφίδος, architecti instrumenta. Th. γλάφω.

Γλαῦκ & γλαῦκας, acc. sing & pl. à Γλαυξ noctua. Th. γλανὸς, cæsius.

Γλαῦκα, voc. à Γλαῦκος, ου, ὁ, Glaucus, nomen propr.

Γλαύκη, ης, ἡ, nomen propr. mulieris, sed

Γλαυκὴ, ῆς, ἡ, f. g. à γλαυκὸς, glaucus.

Γλαυκιάω, ῶ, glaucis oculis terribiliter intueor: &

Γλαυκιόων, Poët. pro γλαυκιῶν, præs. part. Th. γλανὸς.

Γλαυκίζω; ad glaucum colorem accedo; in glaucum vergo; ab Etym. exp. obtusè video: γλαυκινὸν, γλαυκικ⊙, idem quod Th. γλανὸς, glaucus, cæsius, cæruleus, &c. à quo etiam Th. est γλαυκίσι, avis à glaucis oculis nominata; Eust. item herba quædam; item γλαυκίσκ⊙, piscis quidam; apud Athen. & Plin. &c.

Γλαυκονέμη, ης, ἡ, nomen propr. mulieris.

ΓΛΑΥΚΟ'Σ, ῆ, GLAUCUS, cæsius, q. à Γλαύσσω, splendeo.

Γλαυκόφθαλμος, idem quod γλαυκόμματος, qui cæsiis est oculis; ex γλαυκὸς & ὀφθαλμ⊙; quod vide.

Γλαυκοχαίτης, cæsiam jubam vel comam habens; Eust. ex γλαυκὸς & χαίτη, ης, ἡ; juba propriè, equi.

Γλαυκότης, ητ⊙, ἡ, color cæruleus: &

Γλαυκόχρως, ο⊙, ὁ, ὴ, Poët. ὁ γλαυκὸν χρῶα ἔχων, qui glaucum colorem habet.

Γλαυκώδης, ες, ὁ, ἡ, ὸν; noctuæ speciem gerens; Gaza interp. à γλανὸς.

Γλαυκῶπις, ιδ⊙, ἡ, & γλαυκώπις, cæsios habens oculos: in acc. γλαυκῶπιν & ιδα. Sic γλαυκωψ, ὁ, qui cæsios oculos habet, hinc γλαυκῶπες· ex γλαυξ, noctua, (hoc à γλαυκὸς, glaucus.) & ὤψ, ὁ, oculus. Th. ἔπομαι, video.

Γλαύκωμα, ατος, τὸ, seu

Γλαύκωσις, εως, ἡ, vitium in oculo vulgò dictum, glaucedo. Th. γλαυκὸς.

Γλαυκωτὸς, vide γλαυκῶπις.

Γλαυξ, κὸς, ἡ, seu γλαῦξ, ulula, noctua, Th. γλαυκὸς, cæsius.

Γλαύσσω, splendeo cerno.

Γλάφω, τὸ, &

Γλαφυρὸς & γλαφυρὴς, dat. pl. Ion. f. g. à γλαφυρὸς, ὰ, ὸν, concinnus, à

ΓΛΑ'ΦΩ, v. l γλύφω, cavo, fodio, sculpo. f. ψω, p. φα. Hinc γλάφος, τὸ, antrum, spelunca: γλαφυρὸς, ὴ, cavus, elegans; scitus, festivus: à γλύφω, γλύπτης, ου, ὁ, sculptor.

Γλαφυρῶς, scitè, eleganter, venustè; unde γλαφυρωτέρως; Arist. de animal. l. 1. γλαφυρότης, ητ⊙, ἡ, elegantia, venustas, concinnitas; & γλαφυρότης, idem; omnia à γλαφυρὸς, & Th. γλάφω.

Γλάχων, ωνος, ὁ, Dor. pro γλήχων, ῶνος, ὁ, pulegium.

Γλεῖν⊙, vide γλίν⊙.

Γλήνικτρωδὸς βύρσος; apud Poll. l. 7. pro utre coriaceo, in quo vehitur mustum; ex γλῆνικ⊙; mustum; & ἄγω, duco; unde ἀγωγὸν, ductus; & ἀγωγὸς, qui ducit, vel affert, &c.

ΓΛΕΥ'ΚΟΣ, ε⊙, τὸ, mustum, succus dulcis. q. à γλυκὺς, dulcis.

Γλεῦξις, mustum decoctum, defructum apud Eustath. item, γλεύκινον μύρον; q. d. musteum unguentum; de quo Diosc. item γλεύκινον ἔλαιον; q. d. musteum oleum, &c. Th. γλεῦκ⊙.

Γλήμη, ης, ἡ, lippitudo: idem quod λήμη.

Γλημώδης, videatur in γλαμώδης.

Γλήνεα, τὰ, preciosa, spectaculo digna: à

ΓΛΗ'ΝΗ, ης, ἡ, pupilla oculi, oculus, pupa. q. αἴλινη, ab αἴλη, splendor, vel potius Sync. ἀπὸ τῦ γλαλίειν, quia serenitas mentis in oculis maxime conspicitur. Hinc γαλήνη, res ornatæ.

Γλήν⊙, ε⊙, τὸ, stella, lumen.

ΓΛΗ'ΧΩΝ, item βλήκων & γλάκων, Dor. ωνος, ὁ, pulegium, herba.

Γληχωνίτης οἶνος; vinum à pulegio confectum, seu pulegio conditum, Diosc. à Th. γλήχων.

Γλία, ας, ἡ, gluten, affine est κόλλα. An glue.

ΓΛΙΝΟ'Σ, seu γλέν⊙, ου, ὁ, genus aceris campestre.

Γλισχραίνω; γλίσχρον reddo; unde passivum; γλισχραίνομαι, γλίσχρος, seu glutinosum fieri; lentescere, & tenaciorem reddi, &c. γλίσχρωμα; idem quod γλισχρότης, lentor, tenacitásque glutinosa; item lubricitas; item, tenacitas, parcitas; Athen. Plur. γλισχρώδιμα, pareus & restrictus sum; tenax sum, &c. γλίσχρων, ονος, ὁ; exp. ὀδυσμυτὴς, cupitor; ἀπὸ τῦ γλίχεσθαι; Aristoph. vel, ut alii; infælix, infortunatus; miser, & æruminosus; & sic γλισχρία, ὰς; exp. miseria; ἀτυχία; omnia à Th. γλίσχρος.

ΓΛΙ'ΣΧΡΟΣ, ὸς, ὸν, lentus, viscosus, lubricus, tenax, parcus, sordidus. Reperitur etiam γλιχρὸς, unde γλιχρὸν. q. à γλία, gluten, hinc

Γλιχρότης, ητ⊙, ἡ, viscositas: &

Γλιχρώδης, lentus.

ΓΛΙ'ΧΟΜΑΙ, cupio, affecto, appeto, GLISCO, q. à γλυκὺς.

Γλυκὺς, ητ⊙, ὁ; idem quod γλυκὸς, adject. Etym. & Hesych. & γλυκὲ à Sophocle dicitur equa maligno ingenio

nio, & prava indole; Item, γλισχίζω, Gal. in lex. Hippocr. exp. connivendo oculos obvolvo; & γλιττᾶσθαι, est lentescere ac viscosum reddi in medium strigmenti; Dioscor. γλοιῶδες, τὸ; strigmentum; & γλισκώδης; ab Hesych. exp. More eorum qui nunt capite inter dormiendum; item conniventer, &c. Omnia à γλισίς.

ΓΛΟΙΩ'Σ, ᾶ, invalidus, sordidus; Item subst. adjectivè, strigmentum, ei sordes, hinc

Γλοιώδης, strigmentosus, glutinosus.

Γλῶπα, naticulæ; dicuntur corpora duo dura, in cerebro eminentia, ad latera meatus illius sita; nam perinde ac nates prominent, sesequ; contingunt: à Th. γλουτός.

ΓΛΟΥΤΟ'Σ, ᾶ, ός, nates, clunes, coxa, q. à γλοιός.

Γλυκάζω, dulcesco: &

Γλυκαίνω, edulco: Th. γλυκὺς, dulcis.

Γλύκασις; q. d. dulcificatio; item, γλύκασμα; sive γλυκασμός, dulcedo; legitur etiam γλυκισμός, apud Athen. γλυκάδιον, secundum Schol. Nicandri, dicitur τὸ ἕψημα; κατ' ἀφαίρεσιν. Th. idem.

Γλυκερόω, gen. Ion. & γλυκεῶ, Dor. pro γλυκίζω, à

Γλυκερός, ή, όν, Poëticum idem ac Th. γλυκύς.

Γλυκίαν, comparat. à γλυκὺς, quod vide.

Γλυκίζειν, επτες, ός; dulciusculus, subdulcis, vel dulcis; &c. Th. idem.

Γλυκύπικρος, ος, ός, ή, qui dulcem fructum fert. Virgil. epither. ex γλυκὺς, dulcis, & πικρὸς, fructus.

ΓΛΥΚΥΣ, έα, ύ, dulcis, e. jucundus, gen. γλυκέος, fem. είας. item

Γλυκὺ, passum, i. e. vini dulci genus, in compar. γλυκίων, γλύκιστος, & γλυκύτερος· in superl. γλύκιστος & γλυκύτατος, hinc

Γλυκύτης, ητος, ἡ, dulcedo.

Γλύμμα, τὸ; sculptura, cælatura; vel quod sculptum est; Poll. Verbale à γλύφω. Unde etiam γλύπτης, ου, ὁ; sive γλυπτὴρ, ῆρος, ὁ; sculptor; Epigr. & γλυπτὲς, qui sculpi potest; item, pro sculptor; apud 70. interpr. quum de idolis dicitur; item, γλυφὴ, ἡ; idem quod γλύμμα, τὸ, &c.

Γλυφάνειος, gen. Ion. à

Γλύφανον, sculptorius. Th. γλάφω, sculpo.

Γλυφὶς, ίδος, ἡ, crena, sagittæ incisura in quam nervus inseritur; à γλύφω seu γλάφω, sculpo.

Γλύφω; sculpo, sculpo; Aristoph. à γλάφω.

ΓΛΩ'ΣΣΑ, & Attic. γλῶττα, ης, ἡ, lingua, sermo. Hinc comp. ὀπτογλωττία, ἀλλογλωσσος, ἀλλογλωσσος, πολύγλωσσος, &c. & Angl. to glitze.

Γλωσσαγχία, ας, ἡ, linguæ dolor: ex γλῶσσα & ἄγχω, duleo.

Γλωσσάριον, ου, τὸ, lingula, dim. à γλῶσσα.

Γλώσση, Ion. pro γλῶσσα· γλώσσῃσι, pro γλώσσαις, dat. pl. Ion.

Γλωσσημικὸν; vocabulum; peregrinum vocabulum, vel obsoletum, &c. Vocabulum alicujus gentis seu populi proprium, quod alii usurpando ad se transferunt, &c. quod ipsum etiam Th. γλῶσσα, sæpe significat; unde Galenus interpretationem vocum obscuriorum Hippocratis, γλωσσῶν ἐξήγησιν inscribit.

Γλωσσόκομον, ου, τὸ, theca lingulis tibiarum recondendis idonea: item marsupium: ex γλῶσσα & κομέω, servo.

Γλωσσὶς, seu γλωττὶς, ίδος, ἡ; lingua, seu lingula avis; dux cotturnicum; l. 6. animal. γλωσσώδης, ίδος, ὁ ἡ ἡ; lingulatus; Vitr. linguæ speciè & forma; item linguax; & loquutuleius; linguax. Bud. ex Eccles. c. 8. Omnia à Th. γλῶσσα.

Γλωττικὸς, ἡ, ὸν, ad linguam pertinens, à γλῶττα. At. pro γλῶσσα.

Γλωττισμὸς, ᾶ, ὁ; osculum, quo linguæ basiantium se contingunt mutuò; ex Epigramm. à Th. γλῶσσα, Atticè pro γλῶσσα.

Γλῶχες, ἰρικ vel aristæ, à seq. Th.

ΓΛΩΧΙΣ vel γλωχὶν, ῖνος, ἡ, cuspis teli angulus, acies, q. αἱ ἠβὼ ἀκίδων ἐξέχουσαι.

Γναθμὸς, ᾶ, ὁ, idem quod

ΓΝΑ'ΘΟΣ, ου, ἡ, maxilla, dentes, bucca, q. à γνάπτω pro γνάμπτω, flecto. Hinc

Γναθὼν, cædo in malas. &

Γνάθων, ωνος, ὁ, parasitus: item propr. nom. Gnatho.

Γναμπτὸν, dat. pl. Ion. à

Γναμπτὸς, ή, incurvus, item flexilibus: à

Γνάμπτω, f. ψω, p φα. (vide κνάπτω) inflecto, quod à κάμπτω, idem.

Γνάπτω, vel κνάπτω, sive γνάφω, carpendo, vel vellicando, pol. o. unde Ang nap. panni, & fortasse etiam somni.

Γναφὶς, ίδος, ὁ, fullo, à γνάπτω.

Γναφὶον, seu κναφὶον; fullonicam exerceo; sum fullo; carduis pannos pecto vel expolio; Aristoph. indè γναφικὸς, fullonicus; γναφεῖον, ου, τὸ; flocculus fullonico cardino detractus e panno inter pectendum, &c. γναφεῖδὶς, qui sibi it. est τῷ γναφεῖῳ; mollis & lanuginosus instar τῶ γναφάλου; γναφάλιον; herba quædam; cujus foliis pro gnaphalio utuntur, utpote albis mollibusque; Dioscor. & γναφάλος, avis, de qua Aristot. hist. an. 9. 16. γνάφος, cardinus fullonis; & γναφὶς, pollino illa quæ sic à fullonibus, carpendo & vellicando, &c. Omnia à γνάπτω.

Γνήσιος, ᾶ, ὸν, ἡ, legitimè genitus, germanus, genuinus: in compar. γνησιώτερος, γνησίως, adv. gen. ic. Dicitur, q. γενήσιος, vel γλήσιος, à γίνομαι, dalcor.

Γνησιότης, id quod est legitimum; Aristot. Rhet. l. b. 1. à γνήσιος, genuinus, &c.

Γνοίλω, ως; ω, novero, a. 2, cpt. act. à γινώσκω, cognosco, a. 2. ἔγνων.

Γνὺς, γνῦτος, sciens, a. 2. part. ejusd.

ΓΝΟ'ΦΟΣ, ου, ὁ, caligo, tenebræ, item turbo, ου, ὁ νίφος· hinc

Γνοφὶω, & γνοφέω, obtenebro: &

Γνοφερὸς, tenebrosus; idem quod sequens,

Γνοφώδης, caliginosus.

Γνόω, noto, inus. à νόος, mens,

Γνὼξ, adv. genu flexo: per Sync. dictum, q. γονύξ, à γόνυ, genu.

Γνῶ, Ion, & Poet. pro ἔγνω, cognovit. 3 sing. a. 2. act. ἔγνων, ως, ω, at

Γνῶ, est 1. sing. a. 2. ind. γνῶθι, a. 2. imperat. γνῶναι, a. 2. inf. à γινώσκω, cognosco, quod vide.

Γνώμη, ης, ἡ, Dor. pro γνάμη, ἡ, mens, &c Sed γνῶμα, ατος, τὸ, Ion. & Poët. notitia, experientia. Th. γινώσκω.

Γνωματίδιον, apud Eust. sententiam eloquor, seu loquor; sententiosum dictum profero; item, dignosco, judico; unde, γνωμάτιδμα, τὸ; dictum sententiosum; Eust. Item, γνωμίδιον, ου, τὸ; sententiola; item, ratiuncula; γνωμιδὸν, per sententias, &c. Omnia à γνώμη.

Γνώμη, ης, ἡ, sententia: unde

Γνωμικὸς, ἡ, όν, sententiosus: &

Γνωμολογικῶς, sententiosè, à γινώσκω,

Γνώμφαμι, Dor. & Att. pro γνῶναι, a. 2. inf. act. à γινώσκω, cognosco.

Γνωμοδοτέω, ῶ; consilium, seu sententiam do; ex γνώμη & δίδωμι, do; unde, δότης, ου, ὁ; dator, &c. Sic, γνωμολόγος, q. d. sententiæ seu sententiarum proloquutor; unde γνωμολογία, sententiarum proloquutio; aut sententia quam quis loquitur; Plut. & γνωμολογικὸς, gnomologiæ conveniens, seu ad γνωμολογίαν, pertinens; itemq; γνωμολογίω; sententiam eloquor, vel sententias; sententiosè loquor; ex γνώμη & λέγω. Itidemq; γνωμοτύπος; q. d. sententiarum excussor, seu fabricator, & effictor, &c. Aristo. h. & Aristot. Unde, γνωμοτυπικὸς, qualis est ὁ ἦθος γνωμοτύπων. & γνωμοτυπικῶς; idem exp. quod γνωμολογικῶς; ac deniq; γνωματυπία exp. γνωμολογία ἀκριβὴς, &c. Hesych. ex γνώμη & τύπος, ου, ὁ; quod vide.

Γνωμονικὸς, ἡ, ὸν, peritus, sciens, doctus; ab eod. Th.

Γνώμων, gen. sing. à

Γνώμων, ονος, ὁ, vel ἡ, cognitor, index, Gnomon, stylus horas indicans. Th. γινώσκω.

Γνῶναι, vide in γνῶ.

Γνωρίζω, notum facio, nosceto. f. ίσω, & Att. γνωριῶ. p. ἐγνώρικα. a. 1. ἐγνώρισα. a. 1. inf. act. γνωρίσαι. a. 1. part. γνωρίσας, αντος, part. pass. γνωρίζομαι, innotesco, patefio: hinc γνωρισθήσω 3. sing. præl. imperat. innotescat. perf. pass. ἐγνώρισμαι, a. 1. p. ss. ἐγνωρίσθην, a. 1. sub. γνωρισθῶ, ῆς, ῆ. Them. γινώσκω, cognosco: hinc

Γνώριμος, ος, ὁ, ἡ, notus, item familiaris, in compar. γνωριμώτερος, notior, superl. γνωριμώτατος, notissimus: &

Γνώρισις, εως, ἡ, agri cognitio, actio reddendi quempiam notum alii; item, γνωριστικὸς, notitiam præbens; & q. d. notificatorius; & γνωρίμως, familiariter; more eorum qui sunt familiares, &c. exponitur. etiam, planè, liquidò, &c. Itemque, sequens,

Γνώρισμα, ατος, τὸ, indicium.

Γνωριστὶ, ίς, ί, Att. verbi γνωρίζω, notum facio, quod vide.

Γνῶσαι pro γνῶσον, 2. sin. f. ι. m. Io. à γινώσκω.

Γνῶσις,

Γνῶσις, cognosces. f. a. m. verbi γινώσκω, f γνώσομαι, ῃ, ῃ.

Γνωθεὶς, cognitus a, u. part. pass. à γινώσκω, a. 1. pass. ἐγνώσθην, infin. γνωσθῆναι.

Γνωμιμαχίη, mutatâ sententia, suarum virium imbecilitate magnescere.

Γνῶσις, εως, ἡ, cognitio, à γινώσκω.

Γνώσομαι, f. 1. m. à γινώσκω, quod vide.

Γοητὴρ, ῆρος, ὁ, cognitor, explorator, &c. Item γοητικὸς, ἡ, ὸν, cognoscendi facultate præditus; unde γνωστικοὶ, hæretici quidam, sic dicti, ob insignem eruditionem quam sibi vendicabant: γνωστικῶς, cum cognoscendi facultate, &c. omnia ab eod. Th.

Γοήσης, ου, ὁ, gnarus: item ariolus.

Γναῶς, ὼ, ὸν, notus a, um; ut &

Γνῶτος, ου, ὁ, item frater, à γινώσκω.

Γνῶτω, 3. sing. a. 2. imperat. à γνῶθι, nosce verbi γινώσκω.

Γνώωσι, Poet. pro γνῶσι, agnoscant. a. 2. sub. 3. pl. tanquam à γνάω, ejusd. verbi: vel γνάω, Poët. pro γνῶ. a. 2. sub. ab ἔγνων, a. 2. verbi γινώσκω.

Γοάουσι, Dor. pro γοῶσι, γοῶσι, 3. pl. præs. ind à

ΓΟΑ'Ω, f. άσω, gemo, deploro, lugeo. Poëticum, à sono fictum. Reperitur & γοήμυγμι, Dor. inf. q. à γόημι, & γοηδὼ, deflctus. a, u. part. pass.

ΓΟΓΓΡΟ'Σ, ου, ὁ, CONGRUS, piscis,

ΓΟΓΓΥ'ΖΩ, murmuro f. σω. p. γεγόγγυκα. a. 1. ἐγόγγυσα, perf. pass. γεγόγγυσμαι, inde γογγυσμὸς.

Γογγύλη vel γογγύλις, ου, idem quod σφογγύλη, rotundus, atque inde ducunt, γογγύλη, & γόγγυλις, substantive, rapum, quod rotundum.

Γογγύλη, substantive, vocatur maza rotunda; seu quæ inter subigendum rotundata est; Aristoph. quidam exponunt etiam, rapum, &c. Item γογγυλίδιον, τὸ, rapulum; apud Gal. in lex. Hippocr. γογγυλίδια, exp. μικροκεφάλια, pilulæ minutæ; γογγυλίζω, γογγυλίω, & γογγυλεύω, idem quod σφογγυλίζω, rotundo, ro undum efficio, &c. & γογγύλωμα, idem quod σφογγύλωμα, coagmentum rotundum, opus teres, orbis, Reg. 1. cap. 19. &c. omnia, ejusd. Th.

Γογγυλόσκιλλα, ου, ὁ ἡ ἡ; tabernaculum, seu domicilium habens rotundum; Hesych. ex γόγγυλα, rotundus, & σκιλὶν, tabernaculum, &c. Item γογγυλωπὸς, ου, ὁ, qui rotunda cit facie; rotundus visu seu aspectu; Hesych. ex γόγγυλον, rotundus. & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus; Th. ὄπωμαι, video, &c.

Γογγυσμὸς, ου, ὁ, murmur, mussitatio: &

Γογγυστὴς, οῦ, ὁ; murmurator: à γογγύζω.

Γογγυστικὸς, murmuratorius, ad murmurationem propensus; Nazianz. ab eod. Th.

Γόη, ης, ἡ; pro γοητεία, ας, ἡ; præstigiæ. V. γοὴς.

Γοήτης, & γόμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, idem quod γοάδης, ης, ὁ ἡ ἡ, gemibundus, flebilis, lugubris, lamentabilis &c. à Th. γοάω, gemo, deflco, &c.

Γοήμυγμα, præl. inf. Dor. ex γοείνω, vel γόημι. Th. γοάω, gemo.

Γοητιανὸς, q. luctivagus; Noun. ex γοάω, lugeo; & πλάνη, ης, ἡ; error, &c.

ΓΟ'ΗΤΣ, ήτος, ὁ, incantator, præstigiator, impostor: quasi à γοάω, gemo: hinc

Γοητεία, ας, ἡ, præstigiæ, incantatio: &

Γοήτευμα, ατος, τὸ, præstigiæ, incantamentum: &

Γοητεύω, f. εύσω, p. ευκα, incanto, fascino, præstigiis decipio: item

Γοητικὸς, ἡ, incantatorius.

Γολγοθὰ, nomen loci ἄκλιτον, Syr. locus calvariæ.

Γόμορρα, ας, ἡ, nomen urbis. Syr. habitatio.

Γόμος, ου, ὁ, onus navis, merces: à præt. m. γέγομα, verbi γέμω, plenus sum.

Γομόω, ῶ, onero; à præced. γόμος.

Γομφιάζω, dentibus stupeo: &

Γομφίασις, morbus dentium, vel gingivarum molarium, vel secundum alios, maxillarum, à dentitione dolor; sunt & qui γομφίασιν, de mobilitate dentium interpretentur; apud Dioscor. itemque,

Γομφιασμὸς, ᾶ, ὁ; confractio vel stupor dentium: à

Γομφίος, dens, molaris: quod à

ΓΟ'ΜΦΟΣ, ου, ὁ; cuneus, clavus, dat. pl. Ion. γόμφοισιν: hinc ortum aliquibus videtur Angl. gumms.

Γομφόω, clavis compingo, &

Γόμφωμα, idem quod γόμφωσις, coagmentum, coagmentatio; Bud. ex Plut. exp. & compages, & conrabulatio, &c. Item apud medicos, γόμφωσις, ut sequitur.

Γόμφωσις, cum os offi clavi modo infigitur.

Γομφωτὴρ, coagmentator, qui compingit; & γομφωτὸς, coagmentatus, compactus: item γομφωτήριον, ου, τὸ; q. d. coagmentatorium; i. e. id quo fit coagmentatio, clavus, &c. omnia à γομφόω.

Γομφοειδῆ κοιλὰ, circa molares dentes strepentia frena; Epigr. ex γομφίος, dens molaris & Th. εἶδος, ους, ὁ, fonitus.

Γομφοπαγὴς, cuneis seu clavis, compactus, &c. Metaphoricè, apud Aristoph. γομφοπαγῆ ῥήματα, &c. ex γόμφος, clavus, cuneus, & aoristo 2. ἔπαγον, verbi, πήγνυμι, & πάσσω, fut. ξω, compingo, &c.

Γονάτιον, diminut. à γόνυ, geniculum: item γονατίζω, ingeniculo, genicula flecto; apud Poll. γονατόομαι, ῶμαι, geniculor, in genicvlum nodor; Theoph. hist. Plant. lib. 8. c. & inde, γονατώδης, ώδη, ὁ ἡ ἡ, geniculatus, geniculis cinctus, nodis geniculatus; Theoph. hist. Plant. l. 4. c. 12. omnia à Th. γόνυ, genu.

Γονεῖς, nom. pl. à

Γονεὺς, έως, ὁ, parens: gen. pl. γονέων. acc. pl. γονέας, dat. pl. γονεῦσι, à præt. m. γέγονα, verbi γίνομαι.

Γονὴ, ῆς, ἡ, gen tura, semen, fœtus, soboles: hinc γονὴ Ἡρακλέους, semen Herculeum: ab eod. Th.

Γόνιμος, ος, ὁ, ἡ; genitalis, prolificus, item fœcundus: à γίνομαι.

Γονόεις, εσσα, όεν, fœcundus, fertilis, &c. γονίμως, fœcundè, &c. γονεία, ἡ, fœtificatio; omnia ab eodem. Th. γίνομαι.

Γονυπλὴξ, q. luctivagus; Noun. ex γόος, lugeo; & πλάσσω, ης, ἡ; error, &c.

Γονυπλὴς, ἡ, ὲς, genibus advolvor; ad genua accido, accusativo jungitur; Gaza, lib. 4. Gramm. Th. γόνυ, genu.

Γονυποία, fœtura; fœtificatio; ex γονὴ, vel γόνος, aut γονὸς, & ποιέω.

Γονόῤῥοια vel -ὺα, ἡ, genturæ profluvium: &

Γονορρυὴς, ῶ, fluxum seminis patior: a

Γονόῤῥυης vel γονόῤῥοος, cui γονὴ ῥέῖ, id est, genitura fluit.

Γόνος, ου, ὁ, soboles, generatio, à γίνομαι, natcor, p. m. γέγονα: at

Γονὸς, (ὀξύνεται) ου, pro quo γονέος, Poëticum. Ionicè Epenthesi factum, fœcundus, γόνιμος· item substantive, locus vel humus fertile: compar. γονιώτερος, fertilior: ab eod. Th.

ΓΟ'ΝΥ, τὸ, GENU, gen. γόνυος, γόνατος, γούνὸς & γούνατος, dat. pl. γόνασι, γένυσι, & γούνασι· γούξ, adv. in genua, per Sync. q. γόνυξ & σφόρυξ, idem. Inde Ang. gown: quia tegit genua.

Γονυκλινὴς, genu flectens; in Eccles. hist. τῶν ἐν ταῖς ὀκτακλίναις γονυκλινὴς, &c. Inde γονυκλινία, ᾶς, genu flecto; Eust. ex γονυκλισία, ἡ, genu flexio, supplicatio quæ fit genibus flexis, &c. ex γόνυ, genu: & κλίνω, reclino, acclino, &c

Γονύσσειν, ab antiquis dicti sunt ὁι ὀλισθοὶ, & apud Anacreontem, ὁι ἐσελεὶ; teste Eust. Aristoteli in Physi g γονύσσειν sunt impuri, quibus genua tre. idant; ex γόνυ, & κρύπτω pulsus; ut æris remorum, manuum, pedum, &c.

Γονυπετέω, ad genua accido, procido, f. ήσω, p. κεγονυπέτηκα, a. 1. ἐγονυπέτησα· ex γόνυ, & πίπτω, cado.

Γονυπετὴς, qui genu succidio procumbit; vel accidens & procumbens ad genua alicujus: ejusd. Th. & comp.

Γόος, ου, ὁ, luctus, acc. γόον nom. pl. γόοι, à γόω, lugeo.

Γοργεόκεφαλη, Gorgonium caput, à γοργὸς, vide in γοργόνης.

Γόργιος, & Γοργόνειος, ου, Gorgonius: si

Γοργόνες, dictæ sunt Phorci filiæ, Meduſa; Sthenyo & Euryale, à γοργὸς, ὀνος, ὁ, nomen animalis noxii in Africa.

Γοργόω, gradum cito; velocius gradior, festino. Hesych. Item γοργόομαι, fio γοργὸς; seu agiliorem & vivaciorem me præbeo, &c. Item ferocio, efferor; utrumque à sequente Themate.

ΓΟΡΓΟ'Σ, ή, velox, vividus, terribilis: quasi γαῖαν ἔργω, ῃς. Hinc

Γοργότης, ητος, ἡ, celeritas.

Γοργὼ, οῦς, ἡ, idem quod γοργότης; Hesych. Item γοργῶς, velociter, agiliter, &c. à Th. γοργὸς; quod etiam componitur cum quibusdam aliis Th. ut γοργολόφα, ἡ, Epitheton est Palladis; ut quæ figuratur ex capite Gorgonis habuisse galeam: vel caput Gorgonis in cono; sic γοργολόφας, ὁ, Epitheton est Lamachi; utrumq; apud Aristoph. Comicum. Th. λόφος, crista, seu conus in galea: γοργωπὸς, in tergore Gorgonis caput pictum habens; Aristo. h. Th. ὠπὸς, dorsum: Item γοργωπὶς, ίδος, ἡ, sp. ctu horrenda; & μεγαιρὸς, aspectu horrendus, ut Gorgo. Th. ὄπωμαι, unde ὤψ, ὠπὸς.

Γοργῶς,

Γοργώς, gen. sing. ἀ γοργὼ, gen. οῦ, ἡ; nomen mulieris. Alias γοργὸς, elt ac c. plur. ἀ γοργὸς, velox.

Γοργοσυνὴ, ἡ; Gorgûs interfectrix; epitheton Pallad is: ex Γοργὼ, & φένω.

ΓΟΡΓΥΡΑ, vel γόργυρα, ας, ἡ; canalis sul terraneus per quem aqua effluit: à γῆ & ὀρύσσω, fodio.

Γορτυὶ, ὑνος; γ tiose præpositio.

Γόν pro γ'ὄιν, igi ur certè; saltem, ex γὲ & ὄιν.

Γενάζομαι, genua amp'ectens oro: fœm. ἀσομαι' a. 1. m. ἐγενασάμην. Th. γόνυ, genu.

Γένοθ' pro γένατε, acc. pl. γόνασι, dat. pl. ἀ γόνυ, genu; g n. γενεῦος, &c.

Γενὶς, ἰδ⊙, ἡ; idem quod γόνυ; ex Arato.

Γενῖσιν, dat. pl. Ion, ἀ γενὶς, pro γόν⊙, quod vide.

Γενύσσω, ῦσσω; genua amplector, supplex, hinc γενύμ⊙, præs. part. Th. γόνυ, genu.

Γενύχης, ἐ⊙, ὁ, ἡ; genua pinguis. cradia habens genua: ex γόνυ, genu, & πηχὺς, crassus.

Γεώδης, ες; fertilis, item solum ferax: vide γόν⊙.

Γερὶ, fer i i, ejusd. dat. sing.

Γέτιον pro γονέων, genuum, gen. pl. ἀ γόνυ; quod vide.

Γεώδνις, lugubris, &c. vide suprà, in γόερ⊙. Th. γοάω.

Γεῶσα, gemens, præs. part. f. g. ἀ γοάω gemo.

Γεχδὸν, adv. expressè, quasi depictim. Th. γεφω, scribo.

ΓΡΑ'ΒΙΟΝ, ε, τὸ; tædæ genus, nempe lignum inpicatum pro face: quasi à γεφὰ, id est ξέω.

ΓΡΑΙΑ, ας, ἡ; anus, vetula: à γεκιὸ, per sync. γεαῖα, Dor. pro γεαιὰ, gen. pl. Hinc fortassis Angl. gray.

Γεκίδιον, ε, τὸ; vetula, anicula: &

Γεκικὸς, ὴ; & γηϊ⊙, ε, anilis, ἀ γεαῖα' at

Γεκικὸς, ὴ; gentilitium est, Græcus.

Γεκίνα, comedo: q. ἀ γεκάω.

Γεκιόμορμ, ὄρμην; anus fio. senesco: item γεκίζ, ἰδ⊙, ἡ; anus: utrumque à Th γεκία.

Γεμμὰ, ἄτ⊙, τὸ; littera, scriptum, tabulæ seu chirographum: in pl. γεμμαῖα, scripta, liber, epistola, literæ; i. e. eruditio. Th. γεφω. Hinc

Γεμμαδίον, ε, τὸ; tabella, libellus, codicillus, album; apud Dem. quodcunque volumen; inquit Bud. & testamenti exemplum; unde etiam Γεμμαλεῖα, significant & acta publica, & documenta literaria, &c. Apud Suidam etiam, γεμμαδεῖον est ludus literarius. At γεμματεὶς, ἡ; est literatura, ἐξεθέμησε; Suid. Item γεμμαδίζω, scribam ago; item γεμματοθόμαι, grammaticum, seu literatorem ago; Epigram. à sequente γεμμαδὶς.

Γεμμαδὶς, ἰδ⊙, ὁ; scriba: & in N. T. legis interpres, præco verbi divini: &

Γεμματεὶς, in N. T. dicuntur legis interpretes, quòd sint scribæ publicarum tabularum custodes erant; sic penes istos, tanquam sequestres, libri legis, essent velut depositi, &c. Indè etiam, γεμματίδιον, ε, τὸ; & γεμματεῖδιον, epistolium; & schedula testificantis; Bud. Item tabella, libellus; apud Plut. &c. γεμμάτιον, ε, τὸ; literula; Suid. item epistolium, &c.

Γεμματικὸς, ὴ; literarius: item grammaticus: &

Γεμματικὴ (sub. τέχνη) grammatica: item

Γεμματίζω, unde γεγεμματισμὲν⊙ δακὸς, literatus servus; B. ex Pand. unde etiam,

Γεμματιστὴς, ῆ, ὁ; grammaticæ præceptor; ludi literarii magister, γεμματοδιδάσκ⊙' item literator, librarius: omnia à γεφω.

Γεμμάτιον, ε, τὸ; scrupulum, seu scrupulus; i. e. 24 unciæ pars; ab eod. Th.

Γεμμὴ, ἧς, ἡ; linea: item carceres seu initium curriculi, quòd olim ducta linea notaretur, &

Γεμμικὸς, ὴ, linearis ab eod. Th.

Γεμμισμὸς, tanquam à γεμμίζω, ludus qui γεμμὶς, de quo vide Poll. l. 9. Item γεμμάδης, ἐ⊙, ὁ, ἡ; lineæ similis. Theophr. ab eod. etiam Th.

Γεφὶς, ἰδ⊙, ἡ; senecta, exuvium serpentis, &c. à γεφιὸν, ut senecta, à sene.

Γεφτέον, scribendum: adject. verbale à γεφω, scribo, perf. pass. γέγεμμμαι, ψαι, πται' hinc etiam

Γεφτὸς, ὴ; scriptus.

Γεφτὴρ, ῆρ⊙, ὁ; scriptor: in Epigram. Item γεφτῆς, οῦ⊙, ἡ; inscriptio; (eo scil. sensu, quo dicit Plautus, corpus vulneribus inscribere) vel laniatio, sacrificatio, &c. Od. ω. ab eod. item Th.

ΓΡΑ'ΣΣΟΣ, ε, ὁ; sordes, quæ in ovium lanis colliguntur: alarum fœtor. Dicitur & γεάσσ⊙, γεάω & γεφίς.

ΓΡΑ'ΣΣΟΣ, clamor militum in congressu acierum: Puto à γῆρυς, vox clamor.

Γεάστις, ιος, ἡ; gramen: q. à γεφω, quia pabulum pecorum. Hinc Angl. grass.

Γεάων ἄνθρωπ⊙, hircosus; cui fœtent alæ; ut τῷ γεάοντι, μὴ ὀργίζου, apud Suid. ab Hesych exp. & fatuus, demens, &c. à Th. γεάω.

Γεᾶς, γεάδ⊙, ἡ; anus Ion. γενὶς & per dialysin γηῦς, à γεαῖα, idem.

Γεαφεῖον, & γραφεῖον, ε, τὸ; stylus, pencillus; Plut. à sequente γεαφὶς.

Γεαφὺς, ῆος, ὁ; pictor: à

Γεαφὴ, ῆς, ἡ; scriptura, scriptio: γεαφαὶ, ῶν, αἱ; divinæ literæ: à γεάφω; inde Angl. a grave.

Γεαφῆτε, 3. pl. a. 2. imperat. pass. γεάφητε' à γεάφω, scribo: à 2. part. γεαφὲς.

Γεαφικὸς, ὴ; scriptorius: item pingendi peritus: undè.

Γεαφικῶς, graphicè, expressè: ab eod.

Γεαφὶς, ἰδ⊙, ἡ; stylus: item lineamentorum ductus: γεαφίον, idem à γεαφὴ etiam, cujus Th. γεάφω.

ΓΡΑ'ΦΩ, scribo, pingo: olim insculpo. f. γράψω, p. γέγεαφα, a. 1. ἔγεαφα, perf. pass. γέγεαμμαι, ψαι, πται. Hinc Angl. to grave, graff, &c.

Γεάψης, imprimas; à 1. sub. act. ejusden γεαφω.

ΓΡΑ'Ω, f. σω, comedo: a. 1. ἔγρασα' unde Persian Angl. to graze: herbas depascere.

Γεκώδης, εως, ὁ, ἡ; anilis: à γεαῦς, anus.

Γρηγορέω, ῶ; vigilo: f. ήσω. p. ἐγρηγόρηκα. a. 1. ἐγρηγόρησα. præt. med. ἐγρήγορα. Dicitur γρηγορέω, per aphæresin pro ἐγρηγορέω. Derivatur ab ἐγείρω, excito, quod vide.

Γρηγόρησις, vigilantia; γρηγορικὸς, dicitur, ποιμὴν; ut ἐγρηγορικὸς; à γρηγορέω.

Γρηγορὼς, qui vigilavit, item vigilans: præt. m. part. carens augmento, ab ἐγρήγορα, verbi γρηγορέω.

Γρηΐ⊙, anilis, ant. quus; Etym. & Hesych. à γεαῦς, idem quod Th. γεᾶια; anus, vetula: pro quo etiam reperitur, γεῦς, γεηῖς, γεῆ' item γεῦϊς, γεῦ⊙, &c. idem.

Γρηϊδὶς, ἰδ⊙, ὁ; piscator: à

ΓΡΙ'ΓΟΣ, ε, ὁ; rete: & γεῖγ⊙, ε, ὁ, & τὸ; idem. Item ænigma quo irretiri solent: Hinc forsan Angl. gripe, nisi more γεωτὶς.

Γρηπὶς, piscor; idem quod sequens, γρηπίζω, à Th. γεῖγ⊙; rete: à quo etiam est γρηπὶς, scil. τέχνη; piscatoria ars: in Epigr.

Γρηπίζω, piscor: γρήπισμα, lucrum; &

Γρῖπον, idem quod γρηπὶς, piscator; item qui consuit & sarcit retia, &c. ab eod. Th. γεῖγ⊙.

Γρηφάσμω, scribo: à γεάφω.

Γρηφάω, griphos, seu ænigmata dissolvo; Athen. Item γρηφάδης, ambagiosus, & obscurus, more gryphorum; item intricatus; à γεῖφ⊙, idem quod γρηπ⊙.

Γρομφὰς, άδ⊙, ἡ; vetula porca. Hesych.

Γρομφεῖς, ὁι ζωγράφοι, pictores: à γεάφω.

ΓΡΟ'ΝΘΩΝ, Hesych. & Poll. l. 4. c. 10. primum rudimentum Tibicinum; modulus, quem primùm decentur qui tibias inflare discunt.

Γρόσφομξ⊙, qui γρόσφοις, pugnat; i. e. eo teli genere, quod γρόσφ⊙ dicitur.

ΓΡΟ'ΣΦΟΣ, ε, ὁ; pilum, teli genus: vel hastæ culpis quam terræ infigimus.

ΓΡΥ vel γρύ, quicquid minimum est, fordes unguium; Hesych. Hinc

Γρύζω, f. ύξω. p. υχα, grunnio, mutio, item hisco.

Γρύλλη, grunnitus; unde sequens γρυλλίζω; à Th. γρύζω' unde etiam γευκτὸν; ut γευκτὸν ὄζειν ὑμῖν' hiscere audetis, apud Suid. & γρύλ⊙, ac γρυλλίον, porcus; Hesych.

Γρυλλίζω, grunnio: unde.

Γρυλλισμὸς, ὁ, ὁ & γρύλλη, ης, ἡ; grunnitus.

Γρυμεία, ας, ἡ, peræ quoddam genus,

Γρυμφικοπάλης, scrutorum venditor; vilia scruta vendens: ex γρυμφία, & πωλέω.

Γρυνὶ, ὁι; trunci querni; seu vetustarum quercuum, aliarumque arborum veterum ligna, pro δρυμὶ, καὶ' ὑσμίνην, ἢ δρυμὸν ὑσσαν, ex γρῦν, & πίδη, pedica.

Γυατικὸς, & γυαφάγ⊙; vide post γαφέρ⊙.

Γυάχιγκ⊙, ε, qui membra ærea habet, robustissimus: ex γρῦν, membrum, & ἀγκὼν, aquila.

Γυπόω, & γυπόομαι, ῶμαι, incurvor, &c. Item γυπώθην, & γυπάνην, senecio; Hesych. Suid. γυπότης, ητ⊙, ἡ; incurvitas, aduncitas, & peculiariter, nasi, vel rostri; γυπώσω, ῶ; aduncum, incurvum, vel inflexum reddo: unde γύπωσις, incurvatio, inflexio, &c. Omnia à γυπὸς, & Th. γρύζ.

Γρυσμὸς, ὁ; grunnitus: à γρύζω.

Γρύτη, ῆς, ἡ, & γρυτεία, ας, τὰ; scruta, frivola: à γρύ.

Γρυτοπώλης ε, ὁ; scrutorum venditor: à γρύτη & πωλέω vendo.

ΓΡΥ'Ψ, υπὸς, ὁ, Gryps, Gryphus: Angl. gryffen, indè etiam gripe; & γρυπὸς, ῆ; incurvus, inflexus: item, qui nasò est aduncò.

ΓΡΩ'ΝΗ, ης, ἡ; caverna, saxum excisum: q. à γεφω, excido. Hinc

Γρῶν, ῶ; cavus, profundus,

ΓΥ'Α, seu γύη, Ion. & γῆα, ας, ἡ; arvum, jugerum, via, fossa: q. à γῆα, terra.

Γύαια, τὰ; funes, quibus quitus puppis terræ alligatur; in Epigr. Item vela antemnæ: Hesych. à γύα.

Γυάλα, procula Megarens.

Γυάθὸς, ἰδ⊙, ὁ, ἡ; membra sanans; membris sanitatem afferens; ex γῦν, membrum, & ἀλθω, sano.

Γυάκης, ut γυάλκης παλαισιοσυάκης; lucta requirens membrorum robur, seu quæ nititur membrorum robore, &c. ex γῦν, & ἀλκὴ, robur.

Γυάλοις, gen. Ion. γυάλοιϊς, dat. pl. à.

ΓΥ'ΑΛΟΝ, ε, τὸ; cavitas, vola: hinc ἐγυάλιζω, fut. ίσω, vel ίξω, in manum do: &

Γυάλις, ῖδ⊙, ἡ; qui manu comprehendi potest.

Γυαφεῖς, ὁι ζωγράφοι, pictores: à γεάφω.

ΓΡΟ'ΝΩΝ, Hesych. & Poll. l. 4. c. 10. primum rudimentum Tibicinum; modulus, quem primùm decentur qui tibias inflare discunt.

Γρόσφομξ⊙, qui γρόσφοις, pugnat; i. e. eo teli genere, quod γρόσφ⊙ dicitur.

ΓΡΟ'ΣΦΟΣ, ε, ὁ; pilum, teli genus: vel hastæ culpis quam terræ infigimus.

ΓΡΥ vel γρύ, quicquid minimum est, fordes unguium; Hesych. Hinc

Γρύζω, f. ύξω. p. υχα, grunnio, mutio, item hisco.

Γρύλλη, grunnitus; unde sequens γρυλλίζω; à Th. γρύζω' unde etiam γευκτὸν; ut γευκτὸν ὄζειν ὑμῖν' hiscere audetis, apud Suid. & γρύλ⊙, ac γρυλλίον, porcus; Hesych.

Γρυλλίζω, grunnio: unde.

Γρυλλισμὸς, ὁ, ὁ & γρύλλη, ης, ἡ; grunnitus.

Γρυμεία, ας, ἡ, peræ quoddam genus,

Γρυμφικοπάλης, scrutorum venditor; vilia scruta vendens: ex γρυμφία, & πωλέω.

Γρωνὶ, ὁι; trunci querni; seu vetustarum quercuum, aliarumque arborum veterum ligna, pro δρυμὶ, καὶ' ὑσμίνην, ἢ δρυμὸν ὑσσαν, ex γρῦν, & πίδη, pedica.

Γυατικὸς, & γυαφάγ⊙; vide post γαφέρ⊙.

Γυάχιγκ⊙, ε, qui membra ærea habet, robustissimus: ex γρῦν, membrum, & ἀγκὼν, aquila, æs.

Γυβὶς, mutilatus, a. 1. part. pass. ἀ γύω, claudum reddo. Th. γῦν, membrum.

Γυλιαυχὶω, cervicem prælongam habens; Aristoph. ex γυλιὸς, & ἀυχὶω, cervix.

ΓΥΛΙΟ'Σ, ε, ὁ; vasculum militare: à γύδην, quia cavum.

Γυμνάζω, exercen, f. άσω, p. γεγύμνακα, a. 1. ἐγύμνασα, perf. pass. γεγύμνασμαι ἀ γυμνὸς, nudus.

Γυμνὰς, άδ⊙, ἡ; exercitationi dedita; qualis est palestrica: Luc. ab eodem Th.

Γυμνασία, ας, ἡ, & γύμνασις, εως, ἡ; exercitatio: γύμνασμα, ατ⊙, τὸ; idem: à γυμνὸς, nudus.

Γυμνασιαρχὲω, ῶ, f. ήσω, exercitationibus præsum, gymnasio præfectus sum: &

Γυμνασιάρχης, ε, ὁ, vel γυμνασίαρχ⊙, ε, ὁ, gymnasii præfectus, ludimagister: &

Γυμνασιαρχία, ας, ἡ; gymnasii præfectura. Th. ἀρχὴ, principatus.

Γυμνάσιον, ε, τὸ; exercitatio: item locus ubi olim nudi se exercebant, & jam pro Schola. Th. γυμνὸς.

Γυμναστὴς, ῆ, ὁ; præfectus pueris exercendis: &

Γυμναστικὸς, ὴ; exercitatorius, ab eodem Them.

Γυμνήλὸς, inops; Hesych. ab eodem Th.

Γυμνὴς, ῆτ⊙, vel γυμνῆτης, ε, ὁ, miles levis armaturæ, Veles, itis: Inermes enim illi cum armatis prælium faciebant: à γυμνὸς, inermis.

Γυμνητεύω, nudus sum, præpriè, sum miles levis armaturæ: f. εύσω, p. γεγυμνήτευκα, à γυμνὸς, vel γυμνήτης, ab eodem Th.

Γυμνησία, ἡ; levis armatura; id est, miles levis armaturæ; Thuc. l. 7. à γυμνήτης. Inde etiam, γυμνησία, & γυμνήτιδες νῆσοι; insulæ, quæ & Balcares, & Callarides; ex Diosc. Item, γυμνητικὸς, levis armaturæ, qui nudus degit; & γυμνικὸς, ὴ, ὁ; gymnicus: ut γυμνικοὶ ἀγῶντες, Aristoph. & Thuc. & γυμνικὰ ὅπλα. Xen. omnia ab eod. Th. γυμνὸς.

Γυμνοδέρκομαι, nudus conspicior: ex γυμνὸς nudus, & δέρκομαι, videor, aspicior; Th. δέρκω, video, aspicio. Sic γυμνόκαρπ⊙, cujus fructus nudi sunt; qui non habet fructus involucro aliquo tectos: ex γυμνὸς, & καρπὸς, fructus.

Γυμνοπαιδία, ας, ἡ, puerorum nudorum exercitatio: ex γυμνὸς, nudus: & παῖς, puer.

Γυμνόπους, & γυμνοπόδης; qui rudis pedibus est. Item qui nudis pedibus incedit, &c. Unde γυμνοποδία, nudis pedibus incedere: item saltationis genus; Nudipedalia, apud Laced. in qua nudis pedibus saltabant, apud Luc in qua significatione, dicitur & γυμνοπέδων;

quod etiam sutt calceamenti muliebris genus; teste Pollu. l. 7. c. 22. Inde etiam γυμνοποδέω, nudis pedibus incedo; Suid. exponitur & rudipedalia exerceo, &c. ex γυμνὸς, & πούς.

ΓΥΜΝΟ'Σ, ὴ, nudus, inermis, qui γῦα μόνα habet, & Poët pro γυμνικὸς, gymnicus.

Γυμνοσοφιστὴς, Indorum sapientes, sic dicti quòd nudi vitam voluptatis expertem agerent. Ex γυμνὸς & σοφιστὴς, sapiens, quòd à σοφὸς idem.

Γυμνόσπερμ⊙, seu γυμνοσπέρμ⊙; cujus semen nudum est. Theophr. Plin. Pl nt. l. 7. c. 3 ex γυμνὸς, nudus, & σπέρμα, τὸ; semen: Th. σπείρω, semino.

Γυμνότης, ητ⊙, ἡ; nuditas: &

Γυμνόω, ῶ, f. ώσω, p. ωκα, nudo, spolio: &

Γύμνωσις, εως, ἡ, nudatio: omnia à γυμνὸς.

Γυμνωθέντα, acc. sing à 1. part. pass. à γυμνόω, denudo: γυμνώσω, a. 1. inf act. ἐγυμνώθην, ῶ, a. 1. pass. Th. γυμνὸς, nudus.

Γυμνώσας, ασα, αν, nudus, nudatus, part. a. 1. act. verbi γυμνόω.

Γυνὰ, Dor. pro γυνὴ mulier.

Γυναῖ, voc. sing. à γυνὴ, mulier, in acc. γυναῖκα.

Γυναικίζ⊙, mollis, effeminatus; Eustath. ex γυνὴ, γυναικὸς, mulier; & ἀνὴρ, vir.

Γυναικεῖον, ε, τὸ; muliercula: ejusdem Th.

Γυναικεῖ⊙, ε, muliebris, hinc γυναικεῖον, ε, τὸ; scil. δῶμα, Gynaeceum, conclave mulierum, & γυναικεῖα, τὰ, menstrua.

Γυναικηΐη, ης, ἡ, idem quod γυναικεῖος.

Γυναικηΐ⊙, Ion pro γυναικεῖ⊙.

Γυναικομανὴς, ἐ⊙, ὁ, ἡ, mulierum amore insanus, γυναικομανὴς, idem, ex γυνὴ & μαίνομαι, insanio.

Γυναικὸς, γυναικὶ, gen. & dat. à γυνὴ: quod vide.

Γυναικοφύλαξ, ακ⊙, ὁ, Dor. pro

Γυναικοφύλης, mulierum amator, effœminatus, ex γυνὴ, mulier, & φίλ⊙, amicus,

Γυναικώδης, ὁ, ἡ, effœminatus.

Γυναικῶν, ῶτ⊙, ὁ, &

Γυναικωνίτης, ε, ὁ, item

Γυναικωνῖτις, ἰδ⊙, ἡ, mulierum conclave: à γυνὴ,

Γυναικωνὺς, pro γυναικομανὴς, quod vide suprà.

Γυὶκιον, ε, τὸ muliercula: dim. à γυνὴ.

Γυὶξὶν, dat. plur. à

ΓΥΝΗ, ἡ, mulier, uxor, q. à γένομαι, pario, genit. γυναικὸς, dat. κὶ, acc. γυναῖκα, Dor. γυνὰ, voc. ῶ γυναῖ, dat. pl. γυναιξὶ. Hinc γυναικεῖ⊙, ε, muliebris' γυναικῶν, ῶ, τὸ, Gynaeceum: γυναικοκρατέω, ας, ἡ, muliebre imperium: ἀνδρόγυν⊙, ε, vir pariter & fœmina.

Γυὶος, ἰδ⊙, ὁ, Poët. pro γυὶς, mollis, effœminatus: à γυὴ.

Γυπαιέτ⊙, aquila vulturis speciem referens: Aristot. de animal. 9. 32. ex γυὴ πὸς, ὁ; vultur, & ἀετὸς, vel αἰετὸς, aquila.

Γύπαιον, Gazæ lib. 3. Gramm. exponitur, tugurium; vide num rectius, spelunca, & caverna. Item γυπάετον, ου, τὸ, avis nidus; & γυπὸς, sive γύπα, ᾶς; vulturis nidus; Hesych. At γύπαι, sunt cellæ in tuguria, lustra, domicilia subterranea, speluncæ, quas & γυπώρυγα nominari ait, apud Aristoph. Itemque γύπιος, α, ὁ, vulturinus, qui è vulture est; cujus item, γυπίνη, vulturina; omnia à Th. γὺψ.

Γυπὸς, μακρὸς, Hesych. altus.

Γυρδὸς, ὁ, idem quod Th. γυρὸς, incurvus, inflexus.

ΓΥΡΓΑΘΟΣ, ου, ὁ, canistrum è vimine.

Γυρεία, ας, ἡ, scrobs; i. e. fossio in vitibus, repastinatio, ambitus, à γυρεύω, idem quod γυρόω, in orbem verto, &c. à Th. γυρὸς, incurvus, rotundus, &c. vel γῦρος, gyrus, circulus, &c. Unde etiam γύρειος, orbicularis, & in gyrum se revolvens; ῥεμφὰς; apud Suid. Item γυρῖνος, ranæ rotundæ species, cui viz. nonnum sunt pedes; inquit Eustath. ab eo l. Th.

Γυρήτου, in orbem scissus; ut γυρήτομος αὔλαξ, sulcus proscissus in gyrum, vel orbiculatim; quoniam, aratrum, ad extremum agrum perveniens, in orbem vertitur: ex γῦρος, gyrus, orbis; & τέμνω, scindo; unde à præt. med. τέτομα, est verbale τομὸς, ὰ, scindens, &c.

ΓΥΡΙΣ, εως, ἡ, pollen, an quia fit gyro molæ?

Γυρόδρομος, in orbem currens, aut motus, ut γυρόδρομος πίτυος, lapis in orbem motus; ut mola: ex γῦρος, gyrus; & δρόμος, ου, ὁ, cursus; ab inusitato verbo, δρίμω, pro πέτχω, curro.

Γυρόομαι, ῶμαι; unde γυρώδης, apud Greg. exponitur volvi; ab act. γυρόω.

ΓΥΡΟΣ, ου, curvus, scrobs.

Γῦρος, autem GYRUS, circulus vel ambitus.

Γυρόω, ῶ, incurvo, item in gyrum colligo.

Γύρωμα, τος, τὸ, &

Γύρωσις, εως, ἡ, circumactio in orbem, circus. Th. γυρόω.

ΓΥΨ, γυπὸς, ὁ, vultur: hinc γύπιος, vulturinus.

ΓΥΨΟΣ, ου, ἡ, GYPSUM, q. à γῦν & ἴλλω, q. cocta terra: hinc

Γυψόω, gypso illino,

Γῶ, contract. ex γάω, inus. capio, gigno, pario, lætor, glorior: &

Γῶ, etiam pro ἑαυτὸ, ἰδίῳ, ᾗ Cæt. sibi ipsi, privatim, tuo. Hesych.

Γωὶ, ὁ, nomen regis & gentis, vulgò tectum interpretantur.

ΓΩΛΕΑ τὰ, speluncæ & lustra ferarum.

Γῶν, Ion. pro γῶν, saltem, igitur.

Γόνατα, genua. Dor. pro γόνατα, nom. vel acc. pl. à γόνυ, quod vide.

ΓΩΝΙΑ, ας, ἡ, angulus, item locus abditus: hinc γωνιαῖος, α, & γωνιώδης, ὁ, ἡ, angularis: ἀκρογωνιαῖος, α, ὁ, ἡ, in extremo positus: ἀμβλυγώνιος, obtusum angulum habens: ἑξαγώνιος, & ἑξάγωνος, sexangulus: ὀρθογώνιος, rectangulus: τριγώνος, triangulus: τετράγωνος, quadratus.

Γωνιακὸς, angulas concurren ium parietum; apud Suid. à γωνία, angulus.

Γωνίδιον, ου, τὸ, parvus angulus; item locus angustus vel abditus: dim. à γωνία.

Γωνιόομαι, ώμην, angularis: unde γεγωνιωμένος, apud Dioscor. l. 3. c. 9. q. d. angularis; vel angulosus; à γωνία.

Γωνιόφυλλος, angulosa folia habens; ex γωνία, angulus; & φύλλον, τὸ, folium.

Γωνιωδῶς, in formam anguli; Eust. est adv. à γωνιώδης, angulosus.

ΓΩΡΙΑΩ, si blanno; verbum Laconium.

ΓΩΡΤΤΟΣ vel γωρυτὸς, ῦ, ὁ; pharetra: à χώρυτος τὸ ὄυτὸ, id est, τὸ ὅλον, quòd capiat jacula.

Δ.

Δ Est quarta litera, & quaternarium numerum designat. Ion. & Dor. pro σ. sic δὸμι pro ὄσμὴ, odor: & subindè pro γ, ut δῦ, δῦς, Dor. pro γῆ, γῆς. Tum etiam pro θ & τ.

Δα, particula per se nihil significans; sed quæ in compositione auget: ut δαφοινὸς, &c.

Δᾶ, verò & δᾶς, Dor. pro γᾶ, & hoc pro γῆ.

Δαεῖδ, nomen regis, ἄλλιτον. Hebr. dilectus.

ΔΑΙΤΣ, δός, ἡ, crystallus, glacies.

Δαΐδιον, ὰ, τὸ; facula. Th. δαίω, uro.

ΔΑΪΣ, κός, ἡ, mensuræ genus.

Δαΐζω, ἴσω, facem teneo, præluceo: & Δαΐκω, ἰῶ, facem teneo, præluceo: & Δαΐκω, ἰῶ, facis gestatio: ex δᾷς, fax, & ἴκω, teneo.

Δαΐδιον, tædarum gen. pl. à δᾷς, δᾴδος, ex δᾳΐς per contract. Th. δαίω, uro.

Δαδάδιος, ία, ον, ἡ, & δαδίδεος, tædaceus; tædæ similis: item tæda abundans; & δαδίδωτος, ους, ἡ; in tædam mutatio; Theoph. verbalia à δαδίδω, ῶ, f. άσω; in tædam convertor; & active etiam, in tædam converto; Theophr. hist. pl. & omnia à Th. δαίω, uro, comburo, incendo.

Δαδοκοπία, tædam excudo; δαδοκοπεῖν, est tædam detrahere, faces conficere, seu ex arbore faces eximere; Theophr. ex δᾷς, δαδὸς, ἡ, tæda: (à Th. δαίω, uro;) & κόπτω, scindo, seco; unde κοπὴ, ἡ, sectio, &c. Sic à δᾷς, tæda, &c. cum aliis Th. veniunt sequentia; δαδουχὸς, ὕ, ὁ, qui tædas conficit; unde δαδουχία, ὰς, tædas conficio; Theophr. ex Th. ἔργον, τὸ, opus, &c. δαδοῦχος, gestans tædam; unde δαδουχέω, &c. ut suprà: Item δαδοφόρος, idem; qui tædam seu faciem gestat; Plut. unde δαδοφορέω, tædam fero; Theophr. ex δᾷς, seu δᾳΐς, tæda, & φέρω, fero; unde φορὸς, ferens, & φορὰ, gestio, fero, &c.

Δαεὶς, doctus, a. 2. part. pass. à δαῶ, disco, a. 2. pass. ἐδάην.

Δαεῖν pro δαῶ, disco hinc δαείης, in subj.

Δαερὸς, ὰ, ὸν, niger, ra, rum, à δαῶ, uro.

Δαίω, δαίσω, f. ἤσω, p. δεδάηκα, & perf. pass. δεδάημαι, inf. δεδάασθαι, part. δεδαημένος, a. 2. ἐδάλιον, inf. δαλῶσαι, f. 1. m. δαῆσαι, perf. δέδηα, part. δεδηώς. Th. δαΐς, idem; quod vide.

Δαίζομαι, f. δάσομαι, p. ασμαι, divido, 3 sing. perf. δέδαισται· à δαίω, idem.

Δάη, ης, ἡ, & δαΐς, ΐδος, ἡ, pugna, fax, lumen: à δαίω, incendo.

Δαηθμὸς, incendium; Hesych. à δαίω, uro, &c.

Δαήμεναι, didicisse, a. 2. inf. pass. Dor. pro δαῆναι, f. 2. δαήσομαι, & in. 2. pers. δαήσεαι, Ion. pro δαήσῃ, a. 2. pass. ἐδάην, p. m. δέδημαι, à δαίω inus. quod vide suprà.

Δαήμων, ονος, ὁ, ἡ, doctus, gnarus, peritus. Th. δαῶ, doceor, comp. δαημονέστερος, superl. δαημονέστατος.

Δαημοσύνη, ης, ἡ, peritia, scientia; à δαήμων.

ΔΑΗΡ, ῆρος, ὁ, ὁ ἀνδρόγυνος, LEVIR, mariti frater.

Δαηρὸς, ὲρ, ρὸν, lucidus, a, um, à δαίω, uro.

Δαὶ pro δή, autem, significat discretionem: à δαίω, divido.

Δαὶ verò per Apoc. pro δαΐδι, dat. sing. à δαΐς, ΐδος, ἡ, fax, pugna ardens, à δαίω, uro.

Δαιδαλόεις, gen. Ion. δαιδαλόιο, dat. pl. à

Δαιδάλεος, vel ——έος, ——λος, ου, artificiosus, varius. Th. δαίδαλος.

Δαιδάλλω & δαιδαλόω, artificiosè facio, item vario, f. αλῶ, & ώσω, p. άγκα, & ωκα· ab eodem Th. Δαίδαλος, Dædalus.

Δαίδαλμα, ατος, τὸ opus egregium: à δαιδάλλω, unde quod à

ΔΑΪΔΑΛΟΣ, ου, ὁ, DÆDALUS, ingeniosus artifex Cretensis: q. à δαίω, δ interposito.

Δαιδαλόχειρ, artificiosas manus habens, & fecerens, in Epigram. ex Δαίδαλος, & χεὶρ. Sic δαιδαλόφωνος; Bud. in Epist. ut ἀδὴ δαιδαλόφωνος· cantus argutus, ingeniosè resonans; ex Δαίδαλος & φωνὴ.

Δαίδων, gen. pl. à δαΐς, ΐδος, ἡ, fax, Th. δαίω, uro.

Δαῖδι & Δαΐδιν, lucebat, imperf. Ion. à δαίω.

Δαίετο, imperf. pass. Ion. à δαίομαι, divido, a. 2. pass. ἐδάλην.

Δαίζω, f. ίξω, a. 1. ἐδάϊξα, præs. pass. δαίζομαι, perf. δεδάϊγμαι, part. δεδαϊγμένος. Omnia poëtica, divido, decerpo, cædo, à δαίω, divido. Hinc Angl. DOUSE seu DOZE, quòd sit flos multifidus.

Δαίμονες, DÆMONES, κατοχθόνιοι, manes: καταιβάδιοι, lares, nom. pl. à δαίμων, ονος.

Δαίμενι pro δαιμόνιε, vocat. à δαιμόνιος, unde

Δαιμονιάζω, f. ίσω, p. ικα, insanio, sum dæmoniacus: &

Δαιμονιακὸς, ὴ, à dæmone obsessus aut afflatus. Th. δαίμων.

Δαιμονίζομαι, à dæmonio vexor. præs. δαιμονίζεβίβλος, ου, dæmoniacus, perf pass. δεδαιμόνισμαι, a. 1. pass. ἐδαιμονίσθην. Th δαίμων.

Δαιμονίη, Ion. pro δαιμονία ας, ἡ; divina, item miseria, in dat. plur. δαιμονίῃσι pro δαιμονίαις, Ion. à δαίμων.

Δαιμονικὸς, Dæmonicus, qui est dæmonis; Th. idem.

Δαιμόνιον, ου, τὸ, DÆMONIUM, i. spiritus impurus, seu diabolus, in N. T. Apud prophanos scriptores, numen: item, larva, dirus, à δαίμων, quod vide. δαιμόνια, τὰ, Dii, & Deæ.

Δαιμόνιος, α, ὸν, ἡ, divinus, fælix, augustus; item in malam partem, miser, miserandus, ab eod. th.

Δαιμονιώδης, ίος, ὁ, ἡ, dæmoniacus, à

Δαιμονιῶν, ῶνος, dæmoniacus, præs. part. à δαιμονιάω, cujus th. est.

ΔΑΪΜΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, Deus, genius, DÆMON: apud sacros scriptores, etiamsi in malam partem accipitur, pro spiritu impuro: q. δαήμων, sciens: ex δαίω, scio.

Δαιμονίως, mirabiliter, mirum in modum; apud Aristoph. à δαιμόνιος, divinus, &c.

Δαιμονολάτρης, Dæmonum cultor; ex δαίμων, dæmon, & λάτρις, ιδος, ὁ vel ἡ, servus, famulus; vel, famula, serva, &c. Item, δαιμονομανία, insanus dæmonum amor: (i. e. quo quis prosequitur dæmonum cultum;) inf. na quædam idololatria; ex δαίμων, & μανία, furor, insania; à μαίνομαι, insanio; & δαιμονιόφρηπος, qui à dæmone agitatur; dæmoniacus; ex δαίμων, & φρηπὸς, à φρίσω, dem quod Th. φέρω, fero.

Δαίνυ pro δαίνυθι, per Apocop. præbe convivium, præs. imperat. à δαίνυμι. Th. δαίω, epulum præbeo.

Δαίνυμαι, convivor, epulor: unde

Δαίνυθ' & δαίνυτ' pro ἐδαίνυτο, convivati sunt, imperf. Ion. ejusd. &

Δαίνυθ' pro δαίνυδι, epulari, commessari, præs. inf. ejusd. Th. δαίω, epulum præbeo.

Δαίνυμι, palas do, seu tribuo; à Th. δαίω, id.

Δαΐξαι, a. 1. inf. à δαΐζω, quod vide.

Δαίομαι, divido, & dividor: item incendor: à δαίω, divido, uro.

Δαΐος, α, ον, hostilis, vel prudens, δαΐοι, in pl. hostes: à δαίω, uro, vel disco.

Δαίρω, flagello, verbero, cædo; τύπτω; à δέρω, idem; Th. δέρκω, τὸ, pellis, corium.

Δαὶς, δαῖτος, ἡ, & δᾶις, δᾶιτος, epulum, DAPES, ut & δαῖτα, Poët. à δαίω, epulum præbeo, Angl. DAINTIES.

Δαΐς, ΐδος, ἡ, acc. δᾷδα, TÆDA; item, pugna: à δαίω, uro.

Δαΐσιον γάμον, celebrare nuptiale convivium: quod a δαὶς, epulum. Th. δαίω, epulum præbeo.

Δαϊσταμένου, a. 1. part. m. δαΐσαι; comedas, 2. sing. a. 1. sub. m. à δαίω, epulor.

Δαίσασθαι, τὸ, edule; vescum; & δαίσιον, τὸ, esui aptum; utrumq; à δαίω, epulor.

Δαῖτα, acc. sing. δαῖτας, acc. pl. à δαὶς, δαῖτος, ἡ, cibus. Th. δαίω, epulum præbeo.

Δαίτη, ἡ, epulum, epulæ; idem quod δαὶς, & Th. idem.

Δαιτυλὶς, ίος, ὁ, conviva; epulo; & δαιτυλίω; epulor, convivor; ab eod. etia n Th.

Δαιτυλωρχία, ἡ, coquendi ars; ex δαίω, & ἴργον, τὸ.

Δαίτυθεν, Poët. adv. q. ex τ' δαίτυος, ex convivio. Th. δαίω.

Δαΐτης, ἰδος, ἡ, fax accensa, seu ardens, & magna; à δαίω, uro.

Δαιτρεῖα, ἡ, δίων, divido cultro: à

Δαιτρὸς, ὸ, ὁ, coquus, qui carnes δαίζ, id est, dividit. Aliquando δαιτρεῦν, adverb. divisim.

Δαιτροσύνη, Hesychio, est σιτοπόνος, vel σιτοποιὸς; qui in cibo parando occupatur; pistor, coquus in actu; & δαιτρεύω, laboro, &c.

Δαιτροσύνη, ἡ, scientia ministrandi more δαιτρῶ; Od. π. à δαιτρὸς, coquus.

Δαιτυμὼν, όνος, epulo, conviva, & qui δαῖτα instruit.

Δαιτὸς, ίος, ἡ, idem ac δαὶς.

Δαίφρων, ονος, ὁ, ἡ, bellicosus, in bello prudens, in dat. δαίφρονι· ex δαίω, disco; vel à δαὶς, pugna, & φρὴν, mens.

Δαϊχθεὶς, ίσσης, a. 1. part. pass. à δαΐζω, interficio, sauc'o, Th. δαίω.

ΔΑΪΩ, f. δαΐσω & δαΐσω, p. δέδαγκα, disco: item epulum præbeo; item divido: nec non incendo. Δαΐω, pro disco, seu doceor inusitatum est, sed tempora indè formata sunt in usu; pro uro format perf. πρ. δέδηα, & pl. perf. ἐδεδήειν, quod ad ipsum pro divido quoque spectat. Vide δαίω.

ΔΑΪΚΑΡ, genus quoddam cassiæ.

Δαΐκε, 3. sing. Ion. a. 2. act. pro ἔδακον, ες, ε, momordi, à δάκνω, quod vide.

Δακεῖν, pro δακεῖν, a. 2. inf. act. ab eod. them.

Δακέδυμος, ου, mordens animum, gravis, molestus. Ex δάκνω, mordeo, & θυμὸς, animus.

Δάκεπον, τὸ, idem quod δάκος; animal venenosum; θήριον ἰοβόλον: Diosc. Theophr. item, δακεπάζω & δακεπάζομαι; idem quod sequens thema, δάκνω, & δάκνυμαι; mordeo, mordeor.

ΔΑΚΝΩ, mordeo, pungo: format tempora q. à δήκω, ut f. 1. act. δήξω, f. 2. δακὼ. a. 1. ἐδηξα. a. 2. ἔδακον. inf. δακεῖν, p. δέδηχα. perf. pass. δέδηγμαι, ξαι, κται. a. 1. ἐδήχθην, & part. δηχθεὶς, ῖσσα, ἐν. a. 2. ἐδάκην. f. 1. m. δηχθήσομαι. a. 1. m. ἐδηξάμην. a. 2. m. ἐδακόμην.

Δακνόδης, ίος, ὁ, ἡ, mordax; item, δακνώδης πυρετὸς dicitur, à calore mordace, & acrimonia sua pungente atq; rodente; à Th. δάκνω.

Δακτύλη, & δακτύλης, gen. sing. masc. & f. q. a. 2. part. à δάκνω, mordeo.

Δάκος, ους, τὸ, morsus. Poët. pro δῆξις, ἡ, proprie, animal morsu hominem nocens, ἑρπετὸν, Hesych. de aliis etiam belluis ac feris dicitur. Th. δάκνω, mordeo.

ΔΑΚΡΥ, υος, τὸ, lacryma, in pl. δάκρυα pro δάκρυσι, dat. pl. δάκρυσιν. q. à δάκνω, quia salsa & mordax.

Δακρυόλαλας; fletu misto ridens; Stat. ex δάκρυ, lacryma; & γέλως, ωτος, ὁ, risus; à Th. γελάω, rideo.

Δακρύδιον, ου, τὸ, lacrymula; diminut. à δάκρυ, lacryma.

Δάκρυμα, ατος, τὸ, LACRYMA: idem quod δάκρυον, & Th. δάκρυ.

Δακρυόεις, εσσα, ὁ, ἡ, lacrymosus. in acc. δακρυόεντ' pro δακρυόεντα. Th. δάκρυ.

Δακρύεσσι, adv. lacrymis effusis. ab eod.

Δάκρυον, ου, τὸ, idem quod δάκρυ.

Δακρυπλώω, lacrymis exundo; Od. τ. ex δάκρυ, lacryma, & πλώω, poëticè, idem quod Th. πλέω, navigo; item, nato, fluito, &c. Sic etiam; δακρυῤῥοίω, lacrymis fluo; lacrymor; & δακρυῤῥοος, lacrymis fluens; lacrymas fundens; ex δάκρυ & ῥέω; fluo; unde ῥοὴ, & ῥόος; &c. Item, δακρυσταγὴς, lacrymosus; lacrymas stillans; Æsch. ex δάκρυ, in dat. plur. δάκρυσι; & στακτὸς, stillatitius, liquidus; à Th. στάζω, stillo.

Δάκρυσι, dat. pl. à δάκρυ, υος, τὸ, lacryma.

Δακρύσας, a. 1. part. act. à δακρύω, lacrymor.

Δακρύσει, paragoge poëtica; pro δακρύοις; tribuitur etiam plantis (ut & lacryma apud Latinos) significans humorem illum, qui interdum ex iis crumpit; vel, quem ex radicibus earum vulnerati fundere solent, &c. Item, δακρυώσσειν; lacrymis, & fletu dignissimum, Hesych. Utrumq; à Th. δάκρυ.

Δακρυχέων, lacrymas fundens, præt. part. à δάκρυ, lacryma, & χέω, fundo.

Δακρύω, f. ύσω, p. υκα, lacrymor. Them. δάκρυ.

Δακρυώδης, ίος, ὁ, ἡ, lacrymosus: ab eod. them.

Δακτυλήθρα, ἡ, digitale, digitorum involucrum; item, tormentum, quæstionibus adhiberi solitum; forsitan, quòd digitis pedum manibúsque injiceretur; item, & annuli pala, &c. Δακτυλιαῖος, α, ὁ, δακτυλικὸς; & δακτυλὶς, ίδος, ἡ, (adject. f. g.) digitalis; unde, δακτυλίδιος, uvæ digitali gracilitate; δακτυλίδιον, ου, τὸ, annellus; & δακτυλίτης, ἴπδος, dactylitis; sic dicitur longa aristo ochia herba; Dioscor. item δακτυλιώτης, ου, ὁ, digitus annularis minimo proximus. Omnia à sequente themate δάκτυλος; digitus, &c. à quo etiam composito cum aliis th. formantur sequentia, viz. δακτυλογλύφος, vel δακτυλιογλύφος; qui annulos sculpit, aut cælat; unde δακτυλογλυφία; annulorum sculptura, cælatura; Plato à Th. γλύφω, sculpo; unde γλυφὴ, sculptura, &c. δακτυλιοθήκη, annulorum theca, seu repositorium; Plin. Vide θήκη. Item, δακτυλομαγρὸς, qui annulos elaborat; ex ἔργον, τὸ, &c. quod vide. δακτυλοδεικνὶς, qui digito monstrat; Poll. δακτυλοδείκτης, qui digito monstratur; seu indicatur; Hesych. Unde δακτυλοδεικτέω, ῶ; digito monstro; Dem. à Th. δείκνυμι, seu δεικνύω, fut. δείξω, monstro, ostendo; unde δεικτὴς, ὰ, ὁ, ostensor, demonstrator, &c. Item, δακτυλοδοχμὶς; palmus minor; à δοχμὴ, palmus, Th. δίχομαι, capio.

Δακτύλιος, ου, ὁ, annellus, annulus: à

ΔΑΚΤΥΛΟΣ, ου, ὁ, q. à δείκω, inus. digitus, pes metricus, palmæ fructus, unde Gall. date, & Angl. a date.

Δακτυλωτὸς, ῆ, ὸ, digitatus; vel annularius; unde, Δακτυλωτὸν, poculum; vel poculi genus; apud Athen. à Th. Δάκτυλος.

Δακὼ, mordebo, pungam, f. 2. à Δάκνω.

Δακὼν, όντος, qui momordit, vel pupugit, a. 2. part. à Δάκνω.

Δᾶλε, Dor. pro Δῆλε, vocat. sing. à Δῆλος, Delius.

Δαλεῖτο, Dor. & Ion. pro ἐδηλεῖτο, lædebat, 3. sing. imperf. m. verbi δηλέω, lædo. sic Δαλήσατο, pro ἐδηλήσατο, 2. 1. m.

Δάλιος, ξίου, ὁ Ἀπόλλων, Poët. & Dor. pro Δήλιος, Delius Apollo.

Δᾱηρὸς, torridus, calidus; Plut. a Δαλός.

Δᾱμαγεδὼ, ἡ, nomen regionis in Judæa, ἄκλητον. Hebr. pauperis hæreditas.

Δᾱμαδία, ας, ἡ, nomen regionis ad mare Adriaticum sitæ.

Δαλὸς, & Δηλὸς, ῆ, ὸ, titio, torris, à Δαίω, uro.

Δᾶλος, etiam Dor. pro Δῆλος, Delus.

Δαμᾶ, domat, 3. sing. ind. à Δαμάω.

Δαμάζω, domo f. σω, p. Δέδᾰμακα, a. 1. ἐδάμασα, 1. 1. inf. Δαμάσαι, perf. pass. Δεδάμασμαι, præs. part. pass. Δαμαζόμενος. Th. Δαμάω.

Δαμάω, domo f. σω, p. Δέδᾰμακα, a. 1. ἐδάμασα, 1. 1. inf. Δαμάσαι, perf. pass. Δεδάμασμαι, præs. part. pass. Δαμαζόμενος. Th. Δαμάω.

Δαμᾷος, Poët. pro Δαμαστικὸς, vel Δαμάζων, domans, domitor. Th. Δαμάω, domo.

Δαμάλη, Dor. pro

Δάμαλις, ιδος, ἡ, juvenca: à Δαμάω, quòd dometur ad laborem.

Δαμαλίζομαι, depastus à buculis vel juvencis; in Epigram. ex Δαμάλη, vel Δάμαλις; juvenca; & βόω, pasco; unde βοῦς, cibus, &c. Sic Δαμαλιφάγος, bucularum seu vacarum esor; epitheton Herculis, in Epigr. (qui etiam πυριφάγος dicitur; ibidem) ex Δαμάλη & φάγω, vorax, edax; à Th. φάγω, edo.

Δαμαλίζω, domo, Poët. pro Δαμάζω, quod vide: Δαμαλίζεσθαι, juvencæ more lascivire.

Δάμαρ, vel Δάμαρτος, ατος, ἡ, uxor: à Δαμάω, quia domatur jugo matrimonii.

Δάμαρις, ιδος, ἡ, nomen mulieris, Gr. idem quod Δάμαρ, uxor.

Δαμάσαι, a. 1. inf. act. Δάμασα, a. 1. Ion. pro ἐδάμασα: Δάμασσα, mitiga, a. 1. imperat. à Δαμάω, domo.

Δαμάσθαι, Dor. pro Δαμάζειν, præs. inf. à Δαμάζω, domo: quod vide.

Δαμασίμβροτος, ου, ὁ, domitor, mortalium: παρὰ τὸ Δαμάσαι & βροτούς.

Δάμασος, ου, ἡ, domitio; Cic. domitura; Plin. colum. Verbale à Δαμάζω.

Δαμασίφρων, ονος, ὁ, ἡ, qui domat mentem: ex Δαμάω, domo, & φρὴν, mens.

Δαμασίφως, hominum domitor; epitheton somni; apud Sᵗ monidem: ex Δαμάω, domo; & φὼς, φωτὸς, ὁ, viz. homo: sic dictus, quoniam μόνῳ φωτὶ ἔχει τὸν ἀδιαλυῆ τοῦ λόγου: tolle Etym. à φάος, scil. significante vel luceo; vel dico, &c.

Δαμασκηνὸς, ἡ, ὸν, nomen urbis in Asia, Syriæ μητροπόλεως unde Damask, rosæ, item panno adjicitur, primùm ejusmodi pannus eâ in urbe inventus.

Δαμασκηνὸς, ῆ, damascenus. Hinc Damson per contract. à Damascene, de arbore & fructu, quòd citra hanc urbem primò creverint.

Δάμασσα, Ion, & Poët. pro ἐδάμασε, a. 1. act. Δαμάσσατο, pro ἐδαμάσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi Δαμάω.

Δαμαστήριον, ου, τὸ, tormentum, quo quis subigitur fateri aut facere quod nolit, aff. ex Eccles. hist. à Th. Δαμάω, subigo, &c.

Δαμασώνιον, ου, τὸ, herba quædam.

Δαμάτηρ, Dor. pro Δημήτηρ, Ceres.

ΔΑΜΑΩ, DOMO, subigo, affligo, occido, f. δσω, p. κα, a. 2. ἔδαμον. Hinc δμῆσε, & δῖμω; unde a. 2. pass. ἐδάμην. perf. act. Δέδμηκα. perf. pass. Δέδμημαι, σαι,). unde Δμῆτος, domitio: Δμητὴρ, domitor; Δμητὸς, domitus: ἀδάμας, indomitus; ἀδάμας, adamas, &c.

Δαμεὶς, 3. sing. a. 2. opr. pass. vide in Δῖμω.

Δάμην, Poët. & Bœot. pro ἐδάμησαν, 3. pl. a. 2. pass. à Δῖμω, quod vide.

Δαμῆτε, a. 2. part. pass. dual. num. Δαμῆτα, acc. sing. à Δῖμω vel Δάμνω, interficio.

Δαμήμεναι, Dor. pro Δαμῆναι, a. 2. inf. pass. v. de Δῖμω.

Δαμηναίμαν, Dor. pro Δαμναίμην, præs. opt. pass. à Δάμνημι, domo: quod à

Δαμνάω, idem ac them. Δαμάω, unde Lat. Damno: vide Δῖμω.

Δάμνημι pro Δάμνημι, νης, νησι, domo: &

Δάμνησι, reprimit, 3. sing. præs. à Δάμνημι, quod à Δαμνάω.

Δαμοῖτας, α, ὁ, Dor. pro Δημοῖτης, propr. viri nomen, q. Δήμοτος, popularis.

Δᾶμος, ου, ὁ, Dor. pro Δῆμος, ου, ὁ, populus. hinc

Δαμότας, α, ὁ, & Δαμότης, Dor. pro Δημότης, ου, ὁ, popularis: &

Δαμότις, ιδος, ἡ, Dor. pro Δημότις, popularis, fœm. Th. Δῆμος, populus.

Δαμόχοι, Dor. pro Δημόχοι: οἱ τὸν δῆμον ἔχοντες; Hesych.

Δάμων, ωνος, ὁ, Damon.

Δαμωσάμιδαι, 1. pl. a 1. sub. m. Dor. verbi Δημόομαι, aliqui ad populum effero. Ett & Δημῶδαι, ὠφραίνεσθαι, εὐδοκιμεῖσθαι.

Δανάας παῖς, Danaæ filius.

ΔΑΝΑΗ, ης, ἡ, laurus Alexandrina: item Danaë, nomen mulieris.

Δαναΐδαι, Argivi: à

Δαναΐδης, filius Danai: à Δαναὸς, Danaus.

Δανάκη, ης, ἡ, nummus quidam barbaricus: item obolus Charonti solutus. Plut.

Δανοὶ, οἱ; defuncti; παρὰ τὸ δανὰ, τὸ ξύνες; utpote ξυνοὶ; Etym. (antoqui, sunt Graci) Unde præcedens δανάκη, nummisma, paulo plus obolo valens, quod defunctis in os ponebatur, & Charonti persolvebatur, pro Stygiæ paludis transmissione; sic dictum, quasi τῶν δανοῖς ἐμβαλλόμενον.

Δανειακὸς, adject. Unde Δανειακὸν γέγραμμένον, cautio mutui; B. à Δάνειον, mutuum.

Δανείζω, mutuum do, fœneror, f. σω, & Att. δανῶ, p. δεδάνικα, a. 1. ἐδάνισα, præs. m, Δανείζομαι, mutuum accipio, fœneror. a. 1. m. ἐδανεισάμην, ω, ατο, a. 1. inf. m. Δανείσασθαι. a. 1. part. m. Δανεισάμενος. Th. Δάνος, donum.

Δάνειον, ου, τὸ, fœnus, mutuum, æs alienum, debitum, ab eod. th.

Δανείσασθαι, a. 1. inf. m. Δανεισάμενος, a. 1. part. m. à Δανείζω.

Δάνεισμα, ατος, τὸ, pecunia fœneratitia: item ipsa fœneratio: &

Δανεισμὸς, ῆ, ὸ, fœneratio, mutuatio: &

Δανεισὴς, ῆ, ὸ, creditor, fœnerator, acc. pl. Δανειστὰς. Omnia à perf. pass. verbi Δανείζω, cujus Th. Δάνος, donum.

Δανειστικὸς, fœneratorius, seu fœneratitius; à Δανείζω, &c.

Δανιὴλ, ὸ, nomen prophetæ. Hebr. judex Dei.

ΔΑ'ΝΟΣ, ου, τὸ, donum, mutuum. Hinc Δάνειον, Δανείζω, &c. de quibus dictum suprà.

Δανὸς, ῆ, aridus, à Δαίνω, uro: vel à Δίω, quia vetusta arida.

Δάος, ου, ὸ, vel Δᾶος, ῆ, ὸ, exp. lumen, ignis, lampas: à Δάω, φῶς, titio, fax; Th. Δαίω, uro.

Δαπαιὼν, præs. inf. act. à

ΔΑΠΑΝΑ'Ω, ῶ, consumo, impendo, sumptus facio, f. ήσω, p. δεδαπάνηκα, a. 1. ἐδαπάνησα. a. 1. imperat. Δαπάνησον, ήτω. hinc

Δαπάνη, ης, ἡ, sumptus: &

Δαπάνημα, ατος, τὸ, idem.

Δαπανήσαμι, a. 1. opt. act. Δαπανήσωσι, 3. pl. a. 1. sub. à Δαπανάω, consumo.

Δαπανηρὸς, ῆ, sumptuosus: &

Δαπανητικὸς, consumptorius, consumendi vim habens; Greg. item, Δαπανηρὸς, sumptuosè; magnis sumptibus, &c. &

Δάπανος, ου, ὸ, ὴ, consumptor: à Δαπανάω, consumo.

ΔΑ'ΠΕΔΟΝ, ου, τὸ, pavimentum, solum, q. à Δᾶ & πέδον, solum. Hinc ἀλλοδαπὸς, peregrinus: παντοδαπὸς, omnigenus: παντοδαπῶς, adv. omnifariam, πανδαπὸς, cujas.

Δάπτης, ιδος, ἡ, idem quod πάπτης, ιδος, ἡ, & thema πάπτης, ητος, ὁ, tapes, tapetium, tapetum, &c. Sed Eustathius, hoc Δάπτης, derivari posse scribit à præced. Th. Δάπεδον; ἀπὸ τῶν ἐν δαπέδῳ στρωνυμένων, &c.

Δαπτὸς, & Δαπτὸς, lacerater, edax, vorax; ex Epigramm. à præced. Th. Δάπτω, dilaniando voro.

ΔΑ'ΠΤΩ, f. ψω, p. αφα, voro, dilanio: q. à Δαίω, divido.

Δάρδανον, ου, ὸ, DARDANUS, Trojæ conditor. Δαρδανίδων, gen. pl. Æol. pro Δαρδανιῶν, Δαρδανίδαι, gen. Ion. à

Δαρδανίδης, ου, ὸ, Dardanides, Priamus.

Δαρδάπτω, idem quod them. Δάπτω, per reduplic. factum.

Δαρεῖος, ου, ὸ, DARIUS, Rex Persarum.

Δάρης, Dares, nom. propr.

Δαρθομαι, ῆ, ηται, vapulabo, f. 2. p. ll 2. pl. Δαρθησθε, & in 3. p. Δαρθησονται: à Δέρω, excorio, verbero, quod vide.

ΔΑΡΘΑ'ΝΩ, dormio: f. 1. m. Δαρθήσομαι, perf. act. Δεδάρθηκα, & part. Δεδαρθηκὼς, f. 2. Δέδαθον, a. 2. ἔδαρθον, pro quo ἔδεδον, inf. Δαρθεῖν, & part. Δαρθὼν: q. à Δάρθω, inus. in pellibus cubo: q. à Δέρμα, seu Δέρις, pellis.

Δαρθεῖν, a. 2. inf. à Δαρθάνω.

Δαρὲν, Dor. pro δηρὸν, adverbialiter, diu: à

Δαρὲς, ῆ, Dor. pro δηρὸς, diuturnus. Th. δῆω, diu.

Δαρδὴς, longævus; apud Æschyl. ex præced. Δαρὲς, seu δηρὸς, diuturnus; & βίος, vita.

Δάρτις, excoriatio; verbale a 2. pers. præt. pass. verbi Δέρω, excorio.

Δαρτὸς, & Δερτὸς, ῆ, excoriatus; item carnosa testium tunica: à Δέρω, excorio.

Δᾶς, Δᾶδὸς, ἡ, in gen. pl. Δάδων, tæda, fax, per contract. ex Δάϊς, quod à Δάω, uro.

Δάσαντο, Ion. pro ἐδάσαντο, 3. pl. a. 1. m. Unde Δάσασθαι, a. 1. inf. m. à Δάζομαι, idem quod Δαΐζω, divido, ex quo fit, abjecto ι, Th. Δάω, idem.

Δάσας, Dor. pro δήσας, a. 1. part. act. à Δέω, ligo.

Δασάσκετο, distribuebat, Poët. & Ion. pro ἐδάσκετο, a. 1. m. interposito σκ' nisi à Δασάσκω, derivare malis.

Δασεῖα, ας, ἡ, vide in Δασὺς· item signum vocalis aspiratæ.

Δασεῖ), Dor. pro Δάσει· circumflectunt enim Dores futura sua: à Δάζω, divido. Th. Δάω.

Δασέως, aspiratè. Th. Δασὺς.

ΔΑ'ΣΚΙΑΛΟΣ, ου, ὸ, DASCILLUS, piscis qui cœno & stercore vescitur: q. à Δάσκιος.

Δάσκιος, ου, ὸ, ὴ, per Sync. pro Δασύσκιος, umbrosus, densam & spissam umbram faciens: à Δασὺς & σκιὰ, umbra: aut à Δᾶ, idem quod ζα in compositione. Angl. Dusky.

Δάσμα, τὸ, & Δάσμυσις; partitio; utrumq; à Δάζομαι, divido; partior; Th. Δάω, idem.

Δασμολογία, ᾶς, ἡ, ἴσως, p. ηκα. tributum colligo: Δασμολογοῦμαι, tributum pensito: &

Δασμολογία, ας, ἡ, tributi collectio: &

Δασμολόγος, ου, ὸ, tributorum collector, quæstor: à Δασμὸς, tributum, & Λέγω, colligo,

Δασμὸς, ῆ, ὸ, divisio, portio; item tributum, vectigal: à Δάζομαι, quod à Δάω, divido.

Δασποφορέω, ῶς tributum solvo, seu pendo; à sequente.

Δασποφόρος, ὸ, ὴ, qui tributum pendet, tributarius, stipendarius: à Δασμὸς & φέρω, fero.

Δάσσω, ττω, τὸ, locus arboribus densus; sylvosus locus; exp. & fruticetum; à Δασὺς, ῆος, ὸ, densus.

ΔΑΣΠΙΛΗ'Σ, ῆτος, ὸ, ὴ, magnorum malorum plenus, atrox; q. à Δᾶ & πλάω, impleo.

Δασπλῆτις, ἡ, δυσπροσπέλαστος, accessu difficilis: vel ἡ ἄγαν πλήθουσα. Th. Δασπλὴς, quod vide.

Δάσσαντο, diviserunt, Ion. & Poët. gem. ας, pro ἐδάσαντο, 3. pl. a. 1. m. Hinc Δασσάμενος & Δάσασθαι, a. 1. part. m. & inf. verbi Δάζομαι, quod à Δάω, divido.

Δασύθριξ, qui denso pilo est; pilosus; ut Δασύτριχος τέκνα; pilosi seu hispidi hirci; Theocr. Idyll. 7. Item Δασύτριχος, υ, ὸ, ὴ, idem; ut Δασύτριχα μῆλα; in Epigram. ex Δασὺς, densus, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, pilus, capillus.

Δασυκέρκιος, ου, ὸ, ὴ, cui villosa est cauda: ex Δασὺς, densus, & κέρκος, cauda.

Δασυμάλλος, υ, ὸ, ὴ, lanosus; ex Δασὺς, & μαλλὸς, ῆ, ὸ, lana, vellus.

Δασύπεος, ου, ὸ, ὴ, leporinus; à sequente,

Δασύπους, οδος, ὸ, cuniculus, lepus: ab hirtis pedibus.

Δασυπώλων; densam & hispidam seu hirsutam habens barbam; Aristoph. ex Δασὺς, & πώγων, ωνος, ὸ, barba.

ΔΑΣΥ'Σ, ία, ὸ, Δασεῖα, ας, Δασὺς, ία, ὸ, DENSUS, pilosus, hirsutus.

Δασύσκιος, densam seu spissam umbram faciens: vide, suprà, Δάσκιος.

Δασυσμὸς, ῆ, ὸ, densatio, densitas; Dioscor. à Δασὺς, densus.

Δασυστέρναι, gen. pl. à

Δασύστερνος, ου, ὸ, ὴ, hirsutum pectus habens: ex Δασὺς & στέρνον, pectus.

Δασύτης, ητος, ἡ, densitas; item pilositas, hirsutia: & apud Gram. aspiratio vocum. Th. Δασὺς.

Δασύφλοιος, densum; vel hirsutum, & asperum habens corticem; epitheton castanex apud Nic. ex Δασὺς & φλοιὸς, ῆ, ὸ, cortex.

Δατέασθαι, præs. inf. pass. pro Δατίεσθαι, α pro ε à

Δατίομαι, ῦμαι, f. ήσομαι, p. ημαι, divido, partior. Th. Δάω, idem.

Δατίοντο, dividebant, ejusdem imperf. Ion.

Δατοῦντο, pro ἐδατοῦντο, 3. pl. imperf. Ion. ab eod. verbo & them.

Δατεόμεθα, diviserimus, præs. sub. 1. pl. à Δατέομαι, ab eod. them.

Δάτης, Hesych. divisio, partitio; &c. Δατητὴς, ου, ὸ, & Δατήριος, divisor, distributor; verbalia à Δατέομαι.

Δάτις, ιδος, ὸ, Datis, Persarum satrapa.

ΔΑΤΙΣΜΟ'Σ, ῆ, ὸ, Datidis imitatio, id est, odiosa ejusdem repetitio.

Δαυάων, voro, helluor: à Δαίω, epulum præbeo.

Δαυκίτης οἶνος, vinum ex dauci radice contusa, & in mustum injecta, confectum; vinum dauco conditum; quod etiam dicitur Δαυκῖτις, à Nic. Item Δαῦκον; à Th. Δαῦκος.

ΔΑΥ'ΚΟΣ, ῆ, audax; item herba quædam Cretica, quæ & Δαῦκον, appellatur.

Δαυλὸς, ῆ, densus: à Δᾶ & ὕλη.

Δαυλὸς, ῆ, ὸ, pro Δᾳὸς, Pleonasmo Æol. titio, torris: à Δαίω, uro.

Δαφνάων, ῶ, Apollinis epith. à Δάφνη, quam adamavit.

Δαφνέλαιον, τὸ, laurinum oleum; Δάφνινον ἔλαιον; Dioscorides, lib. 1. ca. 50.

ΔΑ'ΦΝΗ, ης, ἡ, laurus, quia resonat dum uritur: à Δαίω & φαίνω. Item nom. propr. mulieris. Hinc,

Δαφνίας, ου, & per contract. Δαφνῆς, ῶτος, laureus.

Δαφνηφάγος, υ, ὸ, ὴ, lauri comestor, epith. victimantium: à Δάφνη & φάγω, comedo.

Δαφνηφόρος, lauriger, &c. Vide Δαφνοφόρος, idem.

Δαφνικὸς, ῆ· item

Δαφνικὸς, ῆ, & Δάφνινος, υ, laureus, laurinus. Them. Δάφνη, laurus.

Δαφνίδες, αἱ, fructus lauri; laurinæ baccæ; ab eod. Th.

Δαφνὶς, ίδος, ἡ, laurea; item laurina bacca.

Δαφνίτης, υ, ὸ, idem quod Δαφναῖος; Apollinis cognomentum, quoniam laurum peramat; sic dicitur etiam qui laurum similitudine aliqua refert; ut etiam, in fœm. gen. Δαφνῖτις, vocatur planta quædam, quoniam figuram aliquam laurinæ arboris præfert, Th. Δάφνη.

Δαφνογλῶσσος, (vel in Constantino, Δαφνογλῶσσ) ος, ὁ ἡ ὸ, vel, ut Const. ῆ, ὸ, lauro gaudens; ut Δαφνογλῶσσος (vel, τὸς; Const.) Ἀπόλλων; in Epigramm. ex Δαφνὴ, laurus; & γλῶσσα; gaudeo, lætor, &c. Sic etiam, ex Δαφνὴ, comp. cum aliis Th. Oriuntur sequentia; Δαφνηφάγοι; dicuntur vaticinantes; ad quod alludit juvenalis; laurumq; momordit; perfusadentes, Scil. comesta lauro haurire se numen. Th. φάγω, edo, comedo, &c. Δαφνοειδὴς, ἐς, ὁ, ἡ, ὸ; lauri speciem gerens; unde, τὸ Δαφνοειδὲς, dicitur herba, quæ alias χαμαιδάφνη dicitur apud Dioscoridem; l. 3 c. 84. ex Δαφνὴ, & εἶδος species. Item, Δαφνοκόμης τροχίας; dixit Lascaris in Epigramm. laurigeras vias, vias vel laureatas, &c. Ex Δαφνὴ, laurus, & κομέω, curam gero, &c. sic, Δαφνόσκιος, lauris umbrosus, & opacus; apud Athen. ex Th. σκιὰ, umbra, &c. Δαφνοφόρος, lauriger, laureatus; unde Δαφνοφόρος, cum lauro, seu laurea; & Δαφνοφορίαι, laurum fero; sum laureatus, &c. ex Th. φέρω, fero; unde, φορὸς; idem.

Δαφνὼν, ῶνος, ὁ, lauretum, locus consitus lauris; à Th. Δαφνὴ, laurus.

Δαφοινὸς, ἡ, ὸν, cædis avidus: ex Δᾶ, particulâ augente, & φόνος, occido: p. m. πέφονα, Indè φόνος, cædes.

Δαψίλεια, ας, ἡ, copia, abundantia; item liberalitas: &

Δαψιλόδομος, abundanter subministro; liberalitate utor: à

ΔΑΨΙΛΗ'Σ, ίος, ὸ, ἡ, DAPSILIS, largus, copiosus; q. à Δάπτω seu Δατέομαι. Hinc

Δαψιλῶς, largè, lautè, opiparè; & Δαψιλέως, Poët.

Δάωμεν, a. 2. sub. à Δαίω, vel Δαίω· at Δαῶμεν, a. 2. sub. pass. 1. pl. ab Δάω. Possit tamen Δαῶμεν, esse præs. sub. act. à Δαίω.

Δ', vel δὲ, conjunctio discretiva, verò, at, tamen, autem, igitur, sed, sanè, quin, porrò,

rò, &c. respondet enim ad μήν interdum verò μήν non præcedente. Aliquando in compositione est ut syllabica adjectio; ut ὄδη, ἥδη· ᾗ sæpe pro γάρ. Sæpe Poët. pro εἰς, ut δῶμ' ἔδ.

Δέαδ, pro δέδηαδ. Ion. ligati sunt, & hoc pro δέδηνται, detracto augmento: a δέομαι.

Δέγδ-ων, accipiens, Æol. pro δεξάμενος, perf. pass. verbi δέχομαι, capio. Alii pro δεγμέν-ων, factâ Syncope, & χ in γ mutato, euphoniæ gratiâ.

Δέδα, novi, perf. m. part. δεδαώς· &

Δεδάηκα, didici, novi, perf. act. à δαίω, disco: f. δαήσω, vel δαώσω, a. 2. ἐδάην, perf. pass. δεδαημέν-ος, doctus, peritus. Alii pro δέδαυκα, accipiunt, à δαίω.

Δεδάασται, divisi sunt, pro δεδάανται, Ion. item δεδάαται, pro ἐδεδάαντο, verbi δαίω.

Δεδάϊλή-θω, η, ω, perf part. pass. à δαΐζω, ξω, divido, vulnero, cædo. Th. δαίω, divido.

Δεδάμασμαι, σται, σθαι, perf. pass. à δαμάζω, domo, vel δαμάω.

Δέδαον, per reduplic. Poët. pro ἔδαον, a. a. verbi δαίω, seu δαίω,

Δέδαρμαι, excoriatus sum, perf. pass. à δέρω, perf. δέδαρκα. Th. δίεχε, pellis.

Δέδασται, distributum est, 3. sing. perf. pass. δέδασμαι, a δάζω, vel δαίω, divido.

Δεδαώς, ότος, doctus, part. præt. m. à δέδαα, præt. m. à δάαλω.

Δεδέημαι, rogavi, seu indigui, perf. pass. à δέομαι, f. δεήσομαι, tanq. à δέω, egeo.

Δεδειπνήμεθ-α, ι. pl. præt. ind. per reduplic. Ion. à δείπνημι. Vel ut alii præt. m. à δειπνέω, cœno. Th. δείπνον, cœna.

Δεδίεσαν, Ion. reduplic. pro δείεσαν, a. 1. inf. verbi δείδω, timeo.

Δέδιηχα, Ion. δέδιγκα, perf. act. verbi δείνυμι, ostendo, i. q.

Δέδικ', 3. sing. perf. pass. δέδικτο, pro ἐδεδίκτο, exceperat, 3. sing. pluq. p. ab ἐδεδίγμην, verbi δέχομαι, capio; quod vide.

Δεδίεται, & δεδίεται, ligatus eram, pro ἐδεδίμην, & in 3. pl. δέδιντο, perf. & pluq. p. pass. verbi δέω, sine σ, contra aliorum formam: irregulariter etiam pro δέδημαι & δεδέμην· nam facit fut. δήσω.

Δεδρι-μέν-ος, η, vinctus, ligatus: part. præced. δέδημαι.

Δεδύμεκα, exiturui, perf. act. verbi δύμω, exeruo.

Δέδυντο, 3. pl. pluq. p. pass. vide in δέδημαι.

Δεδώσ-ει, 3. sing. paulo post fut. à δέχομαι, capio. Vel Ion. reduplic. pro δώσει, f. 1.

Δέδυξο, excipe, perf. imperat. pass. à δέχομαι.

Δεδώδαμεν, perf. inf. vide δέδημαι.

Δέδυτο, pro ἐδέδυτο, 3. sing. pl. perf. pass. Ion ligatus erat: à δέω.

Δεδύχαται, Ion. pro δεδύφθαι εἰσί. Item δεδίχατο, pro ἐδεδύφθαι ἦσαν, 3. pl. perf. & pluq. p. ind. pass. à δίχομαι, capio, quod vide.

Δέδηα, ας, ε, combusti: p. m. δεδήειν, εις, ει, pluq. p. med. Ion. pro ἐδεδήειν, verbi δαίω, uro.

Δέδηγμαι, ξαι, κται, morsus vel punctus sum, & loco præsentis metaphoricè, tristor, angor, perf. pass. verbi δάκνομαι.

Δεδηλώκαμεν, 1. pl. perf. act. à δηλόω, declaro. Th. δῆλος, manifestus.

Δεδημιούργη-ν, 3. sing. perf. pass. δεδημιουργήμεθα, perf. part. f. g. pl. num. à δημιουργέω, fabricor. Th. δῆμος, populus, & ἔργον, opus.

Δεδηοῦτε, pro δεδηώθητε εἴητε, 2. pl. præt. perf. opt. pass. à δήω, ligo: perf. pass. δέδημαι.

Δεδήπομαι, vinciam, paulo post f. ejusd. verbi.

Δέδηχα, momordi, pupugi, perf. act. verbi δήκνω.

Δεδήϊσμαι, σαι, ται, spoliatus sum, perf. pass. verbi δηΐω, seu δαΐω, hostiliter depopulor: &

Δεδηωμέν-ος, η, part. cæsus, spoliatus, depopulatus, vastatus. Th. δαΐω, uro.

Δέδι' pro δέδοικα, præt. m. verbi δείδω, timeo, quod vide.

Δεδιδαγμέν-ος, η, doctus, part. perf. pass. à δέδαγκα, docceo, quod vide.

Δεδικαιωμέν-ος, η, justificatus, part. perf. pass. à δικαιόω, justifico: ut inibi est videri.

Δεδοκιμασμέν-ος, η, probatus, part. præt. pass. à δοκιμάζω, probo. Inde

Δεδοκιμασμένως, adv. opinatè.

Δεδοικότικα, perf. act. verbi δοκοτέω, ministro.

Δεδόκητκε, arbitratus sum, pro δεδοίκητκε, perf. act. verbi δοκάω, arbitror, quod vide.

Δέδοκται, time & Poët. δεδόασι, præs. imperat. pro δείδοτε, quasi à δείδομι, verbi δείδω.

Δέδομεν & δέδοτε, veremur, veremini, per Syncop. pro δείδομεν & δείδατε, 1. & 2. pl. p. m. verbi δείδω· quod vide.

Δεδοικόμεν-ος, terreo, seu territo; Hesych. & Eust. à Th. δείδω, timeo, metuo. Item, δεδιξάμενος, i. e. φοβηθέντες; & δεδοίξεσθαι, est, ἐκφοβεῖσθαι, apud Suid. Sed, δεδίσκομαι, significat etiam, δεξιοῦμαι; φιλοφρονοῦμαι; δέδομαι; Hom. Odyss ό; δεδοικέμενός τε, περσπόδα; benevolentia proleques conveniebat; i. e. humaniter, & placidè; significat etiam amanter præbere, benevolo animo porrigere, &c. Unde Hesych. quoq; δεδίσκεται exponit δέδωται.

Δεδόρτα, seu ομαι, terreo: f. ἑξομαι, p. ε γμαι, à δείδω, timeo.

Δεδοῦκνη, perf. præs duplici augmento pro δοῦκνη, verbi δοικέω, administro. Th. δῶκ-ος, domus.

Δεδυίας, ῖος, part. perf. m. sæpe pro præsente, timens: à δέδια· vide δείδω.

Δέδυμεν, Dor. pro δέδομεν, 3. pl. pert. pass. verbi δίδω, stratus: quod vide.

Δεδύμηντο, domiti sunt, pro ἐδεδίμηντο, à δίμνω inus. pro δαμάω, cujus præt. contract. δέδμημαι, & pluq. p. ἐδεδμήμην, ἐδέδμητο, & Ion. δεδμήατο, à tertia ἐδέδμητο, sublato augmento, & interposito α.

Δεδόμηκα, ædificavi, pro δεδέμηκα, per Syncop. perf. act. unde

Δεδμημαι, σαι, ται, extructus est, à δέμω, extruo: item

Δέδμημαι, domitus sum, per Syncop. pro δεδέμημαι, perf. pass. unde part. δεδμημένος, à δίμνω, inus. pro δαμάω, domo, vide δέμω.

Δέδμητο, extructus erat, 3. sing. pro ἐδεδίμητο, ab ἐδεδίμην, pluq. p. verbi δέμω, ædifico.

Δέδομαι, institutus sum, perf. pass. à δοκέω, quod vide.

Δέδοται, dono: quod vide.

Δέδρ-ομαι, manifestus.

Δέη, 3. sing. præs. sub. à δεῖ, oportet: &

Δέη, egeas, vel egeas; à δέομαι, indigeo.

Δεήθητι, orare: 2. pl. a. 1. imperat. à δέομαι, oro.

Δέημα, ατ-ος, τό, precatio, apud Suid. idem quod δέησις, & ab eod. Th.

Δέησαν, a. 1. part. n. g. δέησε, f. 1. impersonal. δέησον, f. 1. part. n. g. impersonal. à δεῖ, oportet, tanquam à δέω.

Δέησις, εως, ἡ, deprecatio; etiam simpliciter supplicatio: δέησις, preces. Th. δέομαι, oro.

Δέησομαι, rogabo, seu egebo, f. 1. m. à δέομαι, q. à δέομαι.

Δεηκτικός, ή, ὸν, precatorius: item supplex: ab eod. Th.

Δεῖ, oportet, convenit: imperf. cum accus. in sub. δῆν, imperf. ἔδη, f. δήσει, a. 1. ἐδέησα, præt. inf. δεῖν, part. δέον. Th. δέω, ligo.

Δεία, ας, ἡ, idem quod ἔνδεια, penuria, indigentia; & ab eod. Th. viz. δέω, aut δέομαι, egeo.

Δείγμα, ατ-ος, τό, exemplum: à δείκνυμι, monstro, præt. pass. δέδειγμαι· inde

Δειγματίζω, palam traduco; propriè, aliquem in exemplum spectandum propono: fœm. ίσω, perf. δεδειγμάτικα, a. 1. ἐδειγμάτισα. Th. δείκνυμι.

Δειδήει pro ἐδείδειτο, exceperat, pluq. p. Ion. & Poët. ectasi primæ syllabæ pro ἐδεδήειν. Sic in perf inf. δεδήεχθαι pro δεδέχθαι, verbi δίχομαι, capio.

Δειδήκτο, 3. sing. perf. pass. à δείδημι, do.

Δειδιλώκει, servivi, perf. à δουλεύω, quod vide. i

Δειδίσκεται, Ion. pro δεδίσκονται εἰσί, 3. pl. pers. ind. pass. Sic δειδίσκανο, excepérant, pro ἐδεδίσκοντο ἦσαν, Ion. & per ectasin Poët. verbi δίχομαι.

Δειδίσσομαι, ου-ῦμαι, ὁ, ἡ, ή; timidus, meticulosus; Il. γ. τρῶες δειδίσσομοι, &c. Item δείδια, vel δειδία, ή; nox obscura: Suid. ἡ σκοτία νύξ; nox, quæ obscuritate, seu terrorem facile incutit. Suid. & Eustath. utrumque à Them. δείδω, timeo.

Δειδίσσεται, per metathes. pro δίδυμαι, 3. sing. perf. pass. verbi δίρω, excorio, de quo sua in serie vide.

Δείδεχα, vidi, pro δίδορκα, per metathes. præt. m. verbi δέρκω.

Δέδεγμαι, cucurri, p. m. verbi τρέχω· quod vide.

Δεδερσωμέν-ος, aspersus, roscidus, paulo post fut. à δερσόω. Th. δέρσος, ros.

Δεδύκησι, subii, ingressus sum; item demersus sum; perf. act. δεδύκειν pro ἐδεδύκειν, Poët.

Poët. vel Dor. perf. inf. à δύω vel δύνω, subeo.

Δεδύκη, Ion. pro ἐδεδύκη, 3. sing. pluqu. p. ejusd. hinc

Δεδύκω, Poëticum verbum à perfecto formatum.

Δεδύνημαι, σαι, ται, perf. pass. verbi δύναμαι, possum.

Δεδυσώχησε, infeli x fui, perf. act. à δυσωχέω, ex δύς, & τύχη, fortuna: Th. τυγχάνω, sum.

Δέδυσκε, & in 3. pl. δεδύσκασιν, perf. act. à δύσκω, do.

Δεδώρη-ῦ, 3. sing. perf. pass. verbi δωρέομαι, dono: quod vide.

Δεζῶ-ν, Poët. pro δήλ-ων, manifestus.

Δέη, 3. sing. præs. sub. à δεῖ, oportet: &

Δέη, egeas, vel egeas; à δέομαι, indigeo.

Δεήσατο, orare: 2. pl. a. 1. imperat. à δέομαι, oro.

Δέημα, ατ-ος, τό, precatio, apud Suid. idem quod δέησις, & ab eod. Th.

Δέησαν, a. 1. part. n. g. δέησε, f. 1. impersonal. δέησον, f. 1. part. n. g. impersonal. à δεῖ, oportet, tanquam à δέω.

Δέησις, εως, ἡ, deprecatio; etiam simpliciter supplicatio: δέησις, preces. Th. δέομαι, oro.

Δέησομαι, rogabo, seu egebo, f. 1. m. à δέομαι, q. à δέομαι.

Δεηκτικός, ή, ὸν, precatorius: item supplex: ab eod. Th.

Δεῖ, oportet, convenit: imperf. cum accus. in sub. δῆν, imperf. ἔδη, f. δήσει, a. 1. ἐδέησα, præt. inf. δεῖν, part. δέον. Th. δέω, ligo.

Δεία, ας, ἡ, idem quod ἔνδεια, penuria, indigentia; & ab eod. Th. viz. δέω, aut δέομαι, egeo.

Δείγμα, ατ-ος, τό, exemplum: à δείκνυμι, monstro, præt. pass. δέδειγμαι· inde

Δειγματίζω, palam traduco; propriè, aliquem in exemplum spectandum propono: fœm. ίσω, perf. δεδειγμάτικα, a. 1. ἐδειγμάτισα. Th. δείκνυμι.

Δειδήει pro ἐδείδειτο, exceperat, pluq. p. Ion. & Poët. ectasi primæ syllabæ pro ἐδεδήειν. Sic in perf inf. δεδήεχθαι pro δεδέχθαι, verbi δίχομαι, capio.

Δειδήκτο, 3. sing. perf. pass. à δείδημι, do.

Δειδιλώκει, servivi, perf. à δουλεύω, quod vide. i

Δειδίσκεται, Ion. pro ἐδεδίσκονται εἰσί, 3. pl. pers. ind. pass. Sic δειδίσκανο, excepérant, pro ἐδεδίσκοντο ἦσαν, Ion. & per ectasin Poët. verbi δίχομαι.

Δειδίσσομαι, ου-ῦμαι, ὁ, ἡ, ή; timidus, meticulosus; Il. γ. τρῶες δειδίσσομοι, &c. Item δείδια, vel δειδία, ή; nox obscura: Suid. ἡ σκοτία νύξ; nox, quæ obscuritate, seu terrorem facile incutit. Suid. & Eustath. utrumque à Them. δείδω, timeo.

Δειδίσσεται, per metathes. pro δίδυμαι, 3. sing. perf. pass. verbi δίρω, excorio, de quo sua in serie vide.

Δείδεχα, vidi, pro δίδορκα, per metathes. præt. m. verbi δέρκω.

Δέδεγμαι, cucurri, p. m. verbi τρέχω· quod vide.

Δεδερσωμέν-ος, aspersus, roscidus, paulo post fut. à δερσόω. Th. δέρσος, ros.

Δεδύκησι, subii, ingressus sum; item demersus sum; perf. act. δεδύκειν pro ἐδεδύκειν, Poët. vel Dor. perf. inf. à δύω vel δύνω, subeo.

Δεδύκη, Ion. pro ἐδεδύκη, 3. sing. pluqu. p. ejusd. hinc

Δεδύκω, Poëticum verbum à perfecto formatum.

Δεδύνημαι, σαι, ται, perf. pass. verbi δύναμαι, possum.

Δεδυσώχησε, infeli x fui, perf. act. à δυσωχέω, ex δύς, & τύχη, fortuna: Th. τυγχάνω, sum.

Δέδωκε, & in 3. pl. δεδώκασιν, perf. act. à δίδωμι, do.

Δεδώρη-ῦ, 3. sing. perf. pass. verbi δωρέομαι, dono: quod vide.

Δεζῶ-ν, Poët. pro δήλ-ων, manifestus.

Δέη, 3. sing. præs. sub. à δεῖ, oportet: &

Δέη, egeas, vel egeas; à δέομαι, indigeo.

Δεήθητι, orare: 2. pl. a. 1. imperat. à δέομαι, oro.

Δέημα, ατ-ος, τό, precatio, apud Suid. idem quod δέησις, & ab eod. Th.

Δέησαν, a. 1. part. n. g. δέησε, f. 1. impersonal. δέησον, f. 1. part. n. g. impersonal. à δεῖ, oportet, tanquam à δέω.

Δέησις, εως, ἡ, deprecatio; etiam simpliciter supplicatio: δέησις, preces. Th. δέομαι, oro.

Δέησομαι, rogabo, seu egebo, f. 1. m. à δέομαι, q. à δέομαι.

Δεηκτικός, ή, ὸν, precatorius: item supplex: ab eod. Th.

Δεῖ, oportet, convenit: imperf. cum accus. in sub. δῆν, imperf. ἔδη, f. δήσει, a. 1. ἐδέησα, præt. inf. δεῖν, part. δέον. Th. δέω, ligo.

Δεία, ας, ἡ, idem quod ἔνδεια, penuria, indigentia; & ab eod. Th. viz. δέω, aut δέομαι, egeo.

Δείγμα, ατ-ος, τό, exemplum: à δείκνυμι, monstro, præt. pass. δέδειγμαι· inde

Δειγματίζω, palam traduco; propriè, aliquem in exemplum spectandum propono: fœm. ίσω, perf. δεδειγμάτικα, a. 1. ἐδειγμάτισα. Th. δείκνυμι.

Δειδήει pro ἐδείδειτο, exceperat, pluq. p. Ion. & Poët. ectasi primæ syllabæ pro ἐδεδήειν. Sic in perf inf. δεδήεχθαι pro δεδέχθαι, verbi δίχομαι, capio.

Δειδήκτο, 3. sing. perf. pass. à δείδημι, do.

Δειδιλώκει, servivi, perf. à δουλεύω, quod vide. i

Δειδίσκεται, Ion. pro ἐδεδίσκονται εἰσί, 3. pl. pers. ind. pass. Sic δειδίσκανο, excepérant, pro ἐδεδίσκοντο ἦσαν, Ion. & per ectasin Poët. verbi δίχομαι.

Δειδίσσομαι, ου-ῦμαι, ὁ, ἡ, ή; timidus, meticulosus; Il. γ. τρῶες δειδίσσομοι, &c. Item δείδια, vel δειδία, ή; nox obscura: Suid. ἡ σκοτία νύξ; nox, quæ obscuritate, seu terrorem facile incutit. Suid. & Eustath. utrumque à Them. δείδω, timeo.

Δειδίσσεται, per metathes. pro δίδυμαι, 3. sing. perf. pass. verbi δίρω, excorio, de quo sua in serie vide.

Δείδεχα, vidi, pro δίδορκα, per metathes. præt. m. verbi δέρκω.

Δέδεγμαι, cucurri, p. m. verbi τρέχω· quod vide.

Δεδερσωμέν-ος, aspersus, roscidus, paulo post fut. à δερσόω. Th. δέρσος, ros.

Δεδύκησι, subii, ingressus sum; item demersus sum; perf. act. δεδύκειν pro ἐδεδύκειν, Poët. vel Dor. perf. inf. à δύω vel δύνω, subeo.

Δεδύκη, Ion. pro ἐδεδύκη, 3. sing. pluqu. p. ejusd. hinc

Δεδύκω, Poëticum verbum à perfecto formatum.

Δεδύνημαι, σαι, ται, perf. pass. verbi δύναμαι, possum.

Δεδυσώχησε, infeli x fui, perf. act. à δυσωχέω, ex δύς, & τύχη, fortuna: Th. τυγχάνω, sum.

Δέδωκε, & in 3. pl. δεδώκασιν, perf. act. à δίδωμι, do.

Δεδώρη-ῦ, 3. sing. perf. pass. verbi δωρέομαι, dono: quod vide.

Δεζῶ-ν, Poët. pro δήλ-ων, manifestus.

Δέη, 3. sing. præs. sub. à δεῖ, oportet: &

Δέη, egeas, vel egeas; à δέομαι, indigeo.

Δεήθητι, orare: 2. pl. a. 1. imperat. à δέομαι, oro.

Δέημα, ατ-ος, τό, precatio, apud Suid. idem quod δέησις, & ab eod. Th.

Δέησαν, a. 1. part. n. g. δέησε, f. 1. impersonal. δέησον, f. 1. part. n. g. impersonal. à δεῖ, oportet, tanquam à δέω.

Δέησις, εως, ἡ, deprecatio; etiam simpliciter supplicatio: δέησις, preces. Th. δέομαι, oro.

Δέησομαι, rogabo, seu egebo, f. 1. m. à δέομαι, q. à δέομαι.

Δεηκτικός, ή, ὸν, precatorius: item supplex: ab eod. Th.

Δεῖ, oportet, convenit: imperf. cum accus. in sub. δῆν, imperf. ἔδη, f. δήσει, a. 1. ἐδέησα, præt. inf. δεῖν, part. δέον. Th. δέω, ligo.

Δεία, ας, ἡ, idem quod ἔνδεια, penuria, indigentia; & ab eod. Th. viz. δέω, aut δέομαι, egeo.

Δείγμα, ατ-ος, τό, exemplum: à δείκνυμι, monstro, præt. pass. δέδειγμαι· inde

Δειγματίζω, palam traduco; propriè, aliquem in exemplum spectandum propono: fœm. ίσω, perf. δεδειγμάτικα, a. 1. ἐδειγμάτισα. Th. δείκνυμι.

Δειδήει pro ἐδείδειτο, exceperat, pluq. p. Ion. & Poët. ectasi primæ syllabæ pro ἐδεδήειν. Sic in perf inf. δεδήεχθαι pro δεδέχθαι, verbi δίχομαι, capio.

Δειδήκτο, 3. sing. perf. pass. à δείδημι, do.

Δειδιλώκει, servivi, perf. à δουλεύω, quod vide. i

Δειδίσκεται, Ion. pro ἐδεδίσκονται εἰσί, 3. pl. pers. ind. pass. Sic δειδίσκανο, excepérant, pro ἐδεδίσκοντο ἦσαν, Ion. & per ectasin Poët. verbi δίχομαι.

Δειδίσσομαι, ου-ῦμαι, ὁ, ἡ, ή; timidus, meticulosus; Il. γ. τρῶες δειδίσσομοι, &c. Item δείδια, vel δειδία, ή; nox obscura: Suid. ἡ σκοτία νύξ; nox, quæ obscuritate, seu terrorem facile incutit. Suid. & Eustath. utrumque à Them. δείδω, timeo.

Δειδίσσεται, per metathes. pro δίδυμαι, 3. sing. perf. pass. verbi δίρω, excorio, de quo sua in serie vide.

Δείδεχα, vidi, pro δίδορκα, per metathes. præt. m. verbi δέρκω.

Δέδεγμαι, cucurri, p. m. verbi τρέχω· quod vide.

Δεδερσωμέν-ος, aspersus, roscidus, paulo post fut. à δερσόω. Th. δέρσος, ros.

Δεδύκησι, subii, ingressus sum; item demersus sum; perf. act. δεδύκειν pro ἐδεδύκειν, Poët.

re:) & δμώμῡ, a. 1. inf. & part. m. verbi δίμω, ītruo.

Δμωτός, οῦ, ὁ, timidus, pavidus; Epigr. & δμωτώδης, ες, ὁ, ἡ, terribilis, terrificus, à sequente.

Δμωτόω, ῶ, pro φοβέω, imperf. ἐδμώτουν, terrefaciebar. Th. δείδω.

Δμώω, ædifico, extruo; idem quod Th. δέμω.

Δμώς, ῶος, ὁ; Idem ac δέῖμα, metus, terror: à δείδω, timeo: at

Δεῖμᾱς, υ, ὁ, nomen viri, à δείδω quoque.

Δειμαλέος, terribilis; idem quod δῖμᾱτώδης, & utrumque à Th. δείδω, timeo.

Δεῖν, præf. inf. à δέω, oportet, quod vide.

ΔΕΙ᾽ΝΑ, ὁ, ἡ, τὸ, gen. δείνᾱς, dat. δείνᾳ, acc. δείνα; quiddam. Vocabulum eſt infinitum. Et δεῖνα, adv. pro δεινῶς, vehementer: à δῆος, terribilis, quod in pl. n. g. habet δῆνά.

Δενδζω, ægrè fero, indignor Bud. ex Macrob. l. 2. c. 13. ex δενὸς, terribilis: item gravis, &c.

Δεινᾰπερ, pro δῆος ἄπερ, ſummoperè acutus; Bud.

Δεινδῆτης, α, Dor. pro

Δεινοθέτης, ου; graviter homines tractans: Amoris Epithet. ex δῆος, gravis, & τίθημι, impono.

Δεινοῖο, gen. Ion. pro δῆτι, dat. pl. Ion. δεινοῖσι: à δῆος; quod vide.

Δεινολογέομαι, graviter conqueri: ex δεινὸς, & λέγω, dico.

Δεινολογία, oratio amplificans & exaggerans rei indignitatem; unde præcedens δεινολογέομαι, &c.

Δεινομβρίη, πόλις, ὁ τῆς Δεινομβρίης υἱὸς Ἰλλεύς: Pindar.

Δεινολᾱΐα, ας, ἡ; querela: &

Δεινοπαθέω, ῆσω, graviter afficior, ægrè fero: &

Δεινοπαθής, ἐς, ὁ, ἡ; gravi affectus injuriâ, graviter ferens: quod à δῆος, & πάθω, quod à πάσχω, patior.

Δεινοποιέω, & δεινὰ ποιέω; eſt, augere crimen, amplificaréque dicendo, &c. δῆος, & ποιέω.

Δεινοπρόσωπος, terribili viſu ſeu aſpectu ſum; ex δῆος, & πρόσωπον, τὸ, vultus, facies, &c.

Δεινότης, ητος, ἡ; vis ſolertia, attrocitas, gravitas, dicendi facultas: à

ΔΕΙΝΟΣ, ὰ, όν; Dirus, vehemens, gravis, ſolers, peritus, validus, magnus: q. à δίος vel δείδω in comp. δρώτερος, ſuperl. δρώτᾰτος.

Δεί᾽νος, ου, ὁ; idem quod δῖνος; & Th. δῖνη; turbo, gyrus; vortex, gurges, &c. Item poculi cujuſdam, & ſaltationis genus, apud Athen.

Δεῖνω, & δεῖνέω; contorqueo, in orbem circumago; undè δείνωσις, & δείνησις, exp. converſio; Heſych. & Suid. & δεινωτὸς, ῆ, όν; tornatus: Heſych. item dicitur δεινέω, idem quod δινέω, & δινεύω, inſtar vorticis circumago, gyro, verſo, &c. Omnia à præcedente δῖνος, & Th. δῖνη; vortex, &c.

Δεῖνω, ῶ; ſicuti δεινόω, exaggero: à δῆος.

Δεῖνὼ, terribiles, nom. dual. à δῆος.

Δεινωπὲς, graves aſpectu, nom. pl. ex

Δεινωπὸς, ῆ, ὁ, ἡ; idem ac δρινὸψ, torvus, gravis, à δῆος & ὤψ, ὠπὸς, facies. Th. ὁπόμαι, video.

Δεῖος, adv. vehementer, terribiliter, miré, accuratè, à δῆος.

Δείνωσις, εως, ἡ; gravitas, item exaggeratio & amplificatio, apud Orat. quæ & δεινολογία dicitur. Th. δῆος.

Δεινωτικῶς, exaggeratoriè cum exaggeratione; adverb. à δεινόω; & Th. δῆος.

Δείξειε, monſtraveres, 2. ſing. a. 1. opt. act. δείξω, a. 1. inf. act. δείξας, αῖ, ὰ, a. 1. part. à δείκνυμι, oſtendo: ſ. δείξω.

Δείξῃ, vel δείξῃσι, oſtendit. pro ἔδειξε, a. 1. Ion. ſic δείξῃς, 2. ſing. a. 1. ſub. ab eod. Them.

Δείξις, ως, ἡ; oſtenſio, oſtentatio: item indicium, argumentum. Them. δείκνυμι, oſtendo.

Δείξον, oſtende, a. 1. imperat. ejuſd.

Δείξω, εις, ῐ, oſtendam, ſ. 1. act. à δείκνυμι.

Δεῖος, τος, τὸ; (Poëticè inſerto ι, propter metrum) idem quod δῖος, τὸ, metus; (Th. δείδω) apud Dem. Olymp. 1. δῖος μὴ, exp. periculum eſt ne, &c.

Δειπνήειον, ου, τὸ; cœnula, Epigr. & Athen. l. 4. item δειπνίδιον, τὸ; idem diminutiva, à δεῖπνον.

Δειπνίωντες, Ion. Æol. Dor. pro δειπνοῦντες, cœnantes, præſ. part. nom. pl. à

Δειπνέω, cœno; item ſimpliciter comedo: ſ. ήσω, p. δεδείπνηκα, a. 1. ἐδείπνησα, σα, a. 1. inf. δειπνῆσαι, Th. δεῖπνον, cœna.

Δειπνημα, idem quod δειπνέω, cœno. Unde

Δειπνητικὸς, ῆ, ad cœnam pertinens,

Δείπνιος, ῖ, idem ac δεῖπνον: at

Δειπνίτη, ῆ, &

Δειπνίσις, ῐ, cœnæ tempus: à δεῖπνον, cœna.

Δειπνίζω, ſ. ίσω, cœnam præbeo. Th. δεῖπνον, cœna.

Δειπνολόχη, ου, ὁ, ἡ; qui ad cœnam convivas vocat, vocator; ex δεῖπνον, & λελάθω, qui vocat, à Th. καλέω, voco. Sic δειπνολόχος, qui de cœnis loquitur; undè δειπνολογία, cœnandi ratio: ὁι περὶ δείπνου λόγοι: poema ab Ariſtarcho ita inſcriptum.

Δειπνολόχις, comeſſatricis, gen. ſing. f. g. pro δειπνολόχος: à

Δειπνολόχος, ου, ὁ, ἡ; propriè qui conviviis inſidiatur, & accurate illa obſervat: ex δεῖπνον, cœna, & λόχος, inſidiæ.

Δειπνομανὶς, qui in ſano cœnarum convivialium amore ducitur; Athen. lib. 4. ex δεῖπνον, & μαίνομαι, furo.

ΔΕΙ᾽ΠΝΟΝ, ου, τὸ; cœna, cibus, παρὰ τὸ δεῖν πᾶσιν ἢ πᾶσιν, quia tum homines à labore ceſſant.

Δειπνοποιὸς, qui cœnam parat, aut convivia; unde δειπνοποιέω, paro cœnam; ejus ſcil. eſt, qui cœnam condixit allis apud ſe; Alciphr. Item δειπνοποίημα, cœnam mihi apparo, epulor in mea cœna: cœno apud me, &c. Thuc. l. 8. ex δεῖπνον, & ποιέω, &c.

Δειπνοσοφιστὴς, qui inter cœnandum philoſophatur; Athen. ex δεῖπνον, & σοφίζω, & σοφιστὴς, &c. quæ vide.

Δείπνυμαι, ῆ; cœna: Athen. Item δειπνητήριον, υ, τὸ; cœnaculum, &c. Utrumque à Th. δεῖπνον.

Δειπνώσω, acc. ſing. part. præſ. verbi δειπνέω. Th. δεῖπνον.

Δειποφόρος, cœnam ferens, aut ad cœnam ferendam comparatus; Suid. undè δειποφορία, cœnæ portatio, &c. ex δεῖπνον, & φέρω.

Δείρας, αῖ, ὰ, a. 1. part. act. à δέρω, excorio: ſ. ξω. a. 1. δῆρον, Th. δέρας, corium. Sed

Δέρας, ᾶος, ὁ, ἡ; jugum montis: à δέρη, cervix.

Δερεχθὶς, collo oneroſus; apud Soph. ex δέρη, collum; & ἄχθος, τὸ, onus.

Δείρω, Ion. pro δέρω, excoriare.

Δέρη, ης, ἡ, cervix, collum: idem quod δέρη: at

Δείρη, ης, ἡ; urbs Æthiopiæ.

Δειρᾶω, probris ſcindo: à δαίρω, verbero. Th. δέρας, pellis.

Δερκυλλυλον, poculum collo oblongo; Luc. in Lexiph. ex δέρη, collum; & κύπελλον, τὸ, poculi genus.

Δερμάτη, ης, ἡ; monile, torques, collare; Greg. ex δέρη, collum, & πέδη, ἡ; pedica, compoſ. &c.

Δέρης, ου, ὁ, collis, Th. δέρη, collum.

Δερτομία, fut. ήσω, p. ηκα, decollo: à δέρη, collum, & τομὸς quod à τέμνω, ſeco.

ΔΕΙ᾽ΣΑ, vel δείσης, ης, ἡ; humor, ſtercus, fœtor: à δεύω, irrigo: indè probabile Angl. to dash.

Δεισαλέος, υ, ὁ; ſtercoreus; Suid. à δεῖσα.

Δείσαντι, territi, nom. dual. à

Δείσας, αῖ, ὰ, veritus, a. 1. part. verbi δείδω, quod vide.

Δείσε, veritus eſt Ion. pro ἔδῖσε, 2. 1. ind. act. à δείδω, timeo.

Δείδη, præſ. inf. à δίομαι, precor: & à δείδομαι, vereor.

Δεισιδαιμονία, ας, ἡ; ſuperſtitio, metus deorum; item religio: à

Δεισιδαίμων, ονος, ὁ, ἡ; ſuperſtitioſus: ex δείδω; perf. paſſ. δέδῖμαι, σαι. Hinc δεῖσις, metus, & δαίμων, numen, dæmon: in compar. δεισιδαιμονέστερος, α, ον, religioſior.

ΔΕ᾽ΚΑ, Decem, pl. num. quaſi δῖχα, à δίχομαι, quia omnes numeros capit denarius.

Δεκάδιον, υ, τὸ; genus monetæ & ſacrificii; à decem bubus ſic dictum; i. e. nummis Atticis, in quibus bovis effigiem incidit Theſeus. Plut. atque indè ſequens,

Δεκάδιος, υ, ὁ, decem boum; (i. e. ejus nominis numm ûm) pretio eſtimabilis; Plut in Theſeo: ex δέκα, decem; & βοῦς, βοὸς, ὁ, ἡ, bos. Item nummiſma Atticum, bovis nota percuſſum, &c. Sic δεκαγονία, ἡ; generatio, ad decimum uſque gradum; Luc. ex δέκα, & γονὴ, ἡ; generatio, &c. quod vide. Item δεκαδόγραμμα, decem literis conſtans; Athen. l. 10. ex δέκα, & γράμμα; quod vide.

Δεκαδίδω, decimo, decimas excipio: à δεκάτη, idem.

Δεκαδαρχία, ας, ἡ; decemviratus: à δεκαδάρχης, decuriæ: &

Δεκαδάρχης, ου, ὁ; decurio; à δέκα & ἀρχὴ, principatus.

Δεκαδύω, omn. gen. duodena, duodecim, δώδεκα: dicitur etiam δυωκαίδεκα, δύω καὶ δέκα, decem, & duo, vel Att. δύω.

Δεκάδωρος, υ, ὁ, ἡ, longus decem palmis: ex δέκα, decem, & δῶρον, palmus, donum.

Δεκαέξ, ſedecim.

Δεκαετὴς, ὁ, ἡ; decennis, decennalis: à

Δεκαετία, ας, ἡ, decennium: ex δέκα, & ἔτος, annus.

Δεκάζω, ſ. άσω, p. ακα, do decimam; item munere corrumpo: & δεκάζεσθαι, muneribus corruptum eſſe: q. à δίκη, accipere facio.

Δεκάκις, decies, adv. à δέκα, decem.

Δεκακυμία, ας, ἡ, decumanus fluctus, i.e. magnus. Th. κῦμα, fluctus.

Δεκαπλήθης, υ, ὁ, ἡ, qui decem plethrorum ſeu jugerum eſt: ex δέκα & πλέθρον, Poët. πλεθρον.

Δεκάλογος, υ, ὁ, Decalogus, Angl. & Gall. the Decalogue: à δέκα, & λόγος.

Δεκάμηνος, υ, ὁ, ἡ, decumeſtris, decem menſium: ex δέκα, decem, & μὴν, μηνὸς, menſis.

Δεκανδρομία, humaniter excipio: à δέκομαι pro δίχομαι.

Δεκαοκτὼ, octodecim, ἕκκαιδεκα, omn. g. uti: ἕκκαιδεκα: ex πέντε, quinq; & δέκα, decem.

Δεκαπέντε, quindecim, omn. gen. ἑκκαίδεκα: ex πέντε, quinq; & δέκα, decem.

Δεκαπλῆς, decuplex.

Δεκάπολις, εως, ἡ, nomen regionis trans Jordanem, Gr. decem urbium.

Δεκάρχης, υ, ὁ, decurio: &

Δεκαρχία, ας, ἡ; decurionatus: &

Δεκαρχικὸς, decurionalis: ex δέκα & ἀρχὴ, principatus.

Δέκας, δέκᾰδος, ἡ, Decas, numerus denarius: Angl. a Decade: item decuria.

Δεκασμὸς, ὁ, decimatio, decimæ: item corruptio munerum largitione: à δεκάζω, ſupra.

Δεκάτη, ης, αἱ, decimæ: à δεκάτος, ης, ὁ, ἡ decima. Th. δέκα, decem.

Δεκατέσσαρες, ων, οι, ας, & δεκατέσσαρα, ων, τὰ, quatuordecim: à τέσσαρες, quatuor, & δέκα.

Δεκατευτὴς, οῦ, ὁ, decimator, qui decimam colligit: à

Δεκατεύω, decimo, decimas do: à δεκάτη.

Δέκατος, η, ον, decimus, a, um.

Δεκατόω, decimas accipio: ſ. ώσω, p. δεδεκάτωκα, ωκειν, ῶμαι, decimor. perf. δεδεκάτωμαι: à δέκα, decem.

Δεκάχιλοι, decem millia, Poët. ex δέκα, decem & χίλιοι, mille.

Δεκλῆν, Ion. pro Δεκλία, ἡ. De qua Stephanus, Δεκλία, δῆμος, τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς, &c.

Δεῦδι, Ion. & Dor. pro δῖχα, accipe. præſ. imperat. à δίκομαι pro δίχομαι.

Δίκομαι, Ion. pro δίχομαι, capio. Sic δικέρδια pro δικέρδια.

Δεκτὸς, accipiendus, excipiendus, recipiendus, &c. Item δέκτης, mendicus; ab accipiendo, quòd undique accipiat. Utrumque ab eod. Th.

Δεκτικὸς, ῆ; capax: ab eod. Them.

Δέκτο, exceperat, 3. ſing. plaſq. p. pro ἐδέκτο, ab ἐδεκόμην, ξαι, κτο, verbi δίχομαι.

Δεκτὸς, ἡ, όν; acceptus, a, um. Th. δίχομαι, capio.

Δέκτωρ, ſuſceptor; item δέκτρια, acceptrix, exceptrix, receptrix; i. e. quæ accipere, ſeu excipere & recipere ſolet; in Epigr. & apud Athen. l. 13. à præced. δέκτης, & ab eod. Th.

Δεκτὸς, ἡ, όν, longus decem palmis: ex δέκα, decem, & δόρυ, palmus, donum.

Δεκὼξ, ſedecim.

Δεκατὴς, ὁ, ἡ; decennis, decennalis: à

Δεκατία, ας, ἡ, decennium: ex δέκα, & ἔτος, annus.

Δεκάζω, ſ. άσω, p. ακα, do decimam; item munere corrumpo: & δεκάζεσθαι, muneribus corruptum eſſe: q. à δίκη, accipere facio.

Δεκάκις, decies, adv. à δέκα, decem.

Δεκακυμία, ας, ἡ, decumanus fluctus, i.e. magnus. Th. κῦμα, fluctus.

Δεκαπλήθης, υ, ὁ, ἡ, qui decem plethrorum ſeu jugerum eſt: ex δέκα & πλέθρον, Poët. πλεθρον.

Δεκάλογος, υ, ὁ, Decalogus, Angl. & Gall. the Decalogue: à δέκα, & λόγος.

Δεκάμηνος, υ, ὁ, ἡ, decumeſtris, decem menſium: ex δέκα, decem, & μὴν, μηνὸς, menſis.

Δεκανδρομία, humaniter excipio: à δέκομαι pro δίχομαι.

Δεκαοκτὼ, octodecim, ἕκκαιδεκα, omn. g. uti: ἕκκαιδεκα: ex πέντε, quinq; & δέκα, decem.

Δεκαπέντε, quindecim, omn. gen. ἑκκαίδεκα: ex πέντε, quinq; & δέκα, decem.

Δεκαπλῆς, decuplex.

Δεκάπολις, εως, ἡ, nomen regionis trans Jordanem, Gr. decem urbium.

Δεκάρχης, υ, ὁ, decurio: &

Δεκαρχία, ας, ἡ; decurionatus: &

Δεκαρχικὸς, decurionalis: ex δέκα & ἀρχὴ, principatus.

Δέκας, δέκᾰδος, ἡ, Decas, numerus denarius: Angl. a Decade: item decuria.

Δεκασμὸς, ὁ, decimatio, decimæ: item corruptio munerum largitione: à δεκάζω, ſupra.

Δεκάτη, ης, αἱ, decimæ: à δεκάτος, ης, ὁ, ἡ decima. Th. δέκα, decem.

Δεκατέσσαρες, ων, οι, ας, & δεκατέσσαρα, ων, τὰ, quatuordecim: à τέσσαρες, quatuor, & δέκα.

Δεκατευτὴς, οῦ, ὁ, decimator, qui decimam colligit: à

Δεκατεύω, decimo, decimas do: à δεκάτη.

Δέκατος, η, ον, decimus, a, um.

Δεκατόω, decimas accipio: ſ. ώσω, p. δεδεκάτωκα, ωκειν, ῶμαι, decimor. perf. δεδεκάτωμαι: à δέκα, decem.

Δεκάχιλοι, decem millia, Poët. ex δέκα, decem & χίλιοι, mille.

Δεκλῆν, Ion. pro Δεκλία, ἡ. De qua Stephanus, Δεκλία, δῆμος, τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς, &c.

Δεῦδι, Ion. & Dor. pro δῖχα, accipe. præſ. imperat. à δίκομαι pro δίχομαι.

Δίκομαι, Ion. pro δίχομαι, capio. Sic δικέρδια pro δικέρδια.

Δεκτὸς, accipiendus, excipiendus, recipiendus, &c. Item δέκτης, mendicus; ab accipiendo, quòd undique accipiat. Utrumque ab eod. Th.

Δεκτικὸς, ῆ; capax: ab eod. Them.

Δέκτο, exceperat, 3. ſing. plaſq. p. pro ἐδέκτο, ab ἐδεκόμην, ξαι, κτο, verbi δίχομαι.

Δεκτὸς, ἡ, όν; acceptus, a, um. Th. δίχομαι, capio.

Δέκτωρ, ſuſceptor; item δέκτρια, acceptrix, exceptrix, receptrix; i. e. quæ accipere, ſeu excipere & recipere ſolet; in Epigr. & apud Athen. l. 13. à præced. δέκτης, & ab eod. Th.

Δελεάζω, ineſco: ſ. ώσω. p. δεδέλεακα, a. 1. ἐδέλεασα: à

ΔΕ᾽ΛΕΑΡ, ατος, τὸ, eſca: hinc

Δέλεασμα, ατος, τὸ, & δέλεασμὸς, ῦ, ὁ; illicium, illectamentum.

Δελεασμάτιον, υ, τὸ, diminutivum à δέλεασμα; q. d. ineſcamentum: i.e. quod eſcæ loco imponitur hamo aut laqueis, illectamentum, &c. Item δέλεαστρον, ου, ὁ; & per Syncopen, δέλεαρος, ου, ὁ; & per Syncopen, δέλεαρος; q. d. ineſcator, qui eſca decipit; piſcatoris epith. ut qui ſoleat, δελεάζειν τοὺς ἰχθύας; Nicand. omnia à δέλεαρ, eſca, qua animalia capiuntur.

ΔΕ᾽ΛΕΤΡΟΝ, υ, τὸ; laterna, fax.

Δελήτιον, & δελητήριον, υ, τὸ; idem quod Th. δέλεαρ.

Δελλίδες, vel δελλίδες, αἱ, veſparum cellæ.

ΔΕ᾽ΛΤΑ, quarta littera Græcorum, Delta.

Δελτάριον, tabella; Plut. Item δελτίον, parvi pugillares, tabellulæ, libellus: utrumque à ſequente δέλτος; unde etiam δελτόω, in formam literæ Δ effingo, &c. Th. δέλτος.

Δέλτοι, υ, ὑ; pugillares, quia formâ literæ Δ plicabantur.

Δέλτιον, libellis, dat. pl. Ion. à

Δέλτος, υ, ὑ; liber. Th. δέλτος.

Δελτωτὸς, ad formam triangularem literæ Δ effectus, formam literæ Δ habens, &c. Item peculiariter, δελτωτὸν dictum fuit ſignum quoddam cæleſte ab hac figura; at δελτωτοὶ, libri qui in formam literæ Δ complicabantur; Buſt. à δελτόω.

Δελφάκιον, porcellus lactens: item pudendum muliebre, diminut. à ſequente.

ΔΕ᾽ΛΦΑΞ, κος, ὁ, ἡ; porcellus: à fœcunda δελφύς.

ΔΕΛΦΙ᾽Ν, ſeu δελφὶς, ῖνος, ὁ; Delphin, piſcis: in pl. δελφῖνες: à δελφύς, eſt enim piſcis viviparus, δελφὶς, μελίωνος. Pind Angl. a Dolphin.

Δελφίνιον, dicta herba quædam, quòd habeat folia δελφινοειδῆ; teſte Dioſc. l. 3. c. 84. Sic dictum fuit etiam ſanum quoddam Apollinis Athenis, &c. Item

Δελφινίσκος, υ, ὁ; delphinulus, parvulus Delphin; utrumque à δελφὶν.

Δελφινοειδὴς, ἐς, ὁ, ἡ; delphini ſpeciem gerens, Dioſ. l. 3. c. 84. ex δελφὶν & εἶδος.

Δελφὸς, ὁ, ἡ; civis Delphicus.

ΔΕΛΦΥ᾽Σ, ύος, ὁ, & Æol. βελφὺς, Vulva, uterus: unde ἀδελφὸς, uterini fratres.

Δέλω, ineſco, q. à δαίω, epulor.

Δέμα, ατος, τὸ; pro δεσμὸς, vinculum: item faſciculus, &c. Unde δεμάτιον τὸ; parvus faſciculus. Th. δέω, ligo.

ΔΕ᾽ΜΑΣ, τὸ; indeclinabile, corpus: q. à δέμω, ſtruo, vel δέμω, vinculum. Eſt etiam δέμας, ſicut adv. ſimilitud.

Δέμυν, Ion. pro ὀπιοδόμειν.

ΔΕ᾽ΜΝΙΟΝ, υ, τὸ; ſtratum, lectus: ubi δέμνια νύξ, corpus inclinatur ad quietem: δέμνια, τὰ, cubilia maritorum.

Δεμνιοῦχος, qui ſtrata cuſtodit; Heſych. ex δέμνιον, & τηρέω, ſervo, cuſtodio; unde τηρὸς, qui cuſtodit, &c.

ΔΕ᾽ΜΩ, ſtruo, ædifico, a. 1. ἔδεμα. part. a. 1. δέμας, p. m. δέδμα, inde δόμος, ædificium, δῶμα, δῶμος, idem: οἰκοδόμεω, ædifico.

Δέμω, item; vel δέμνω, inuſ. pro δαμάω, domo, interficio, ſ. 1 δέμω. perfectum, δέδμηκα, per Syncop. pro δεδάμηκα, ſ. 2. δαμῶ, a. 2. ἔδαμον, a. 2. paſſ. ἐδάμην, inf. δαμῆναι, & δαμῆμεναι, part. δαμεὶς, ἐντ. perf. paſſ. δέδμημαι, part. δεδμημένος.

ΔΕΝΔΑΛΙΔΕΣ, panes: à τένδω, edo.

Δενδίλλω, verbum Ion. oculos huc illuc verto ſ. λῶ. ab ἕλλω, oculus, & δινέω, volvo.

Δένδρεον, υ, τὸ; arbor, lignum, Poët. pro δένδρον, idem.

Δενδρήεις, ήεσσα, ῆεν; nemoroſus, arboribus abundans. Th. δένδρον, arbor.

Δένδριον, Poët. diminut. à

ΔΕ᾽ΝΔΡΟΝ, υ, τὸ; & δένδρος, ου, τὸ, arbor: unde

Δενδρικὸς, ῆ, ὁ; arboreus, Theophr. & τὰ δενδρικά; quæ arborei ſunt generis, &c.

Δενδρίτης λίθος, dendritis gemma, Plin. 36. 11. hinc ſ. δενδρίτης, arborea: ut δενδρίτης ἄμπελος, Strabo l. 3. Item δενδρώτης, ητος, ἡ; arborum incrementum, Suid.

Δενδρόω, arboreſco, arboris figura ſum, &c. δενδρώω; inter arbores me abſcondo, in arbuſtis latito. Heſyc. & Buſt. & δενδρόομαι, ῶμαι, arboreſco, Non. undè δένδρωσις, q. d. arboreſcentia, &c. item δένδρων, ωνος, ὁ, arbuſtum, arboretum, i. e. locus arboribus conſitus, &c. δενδρώδης, ἐς, ὁ, ἡ, arboreus arborarius: ut δενδρώδη νύμφαι, in Epigr. item arboreus, i.e. ad arboris naturam aut magnitudinem accedens, &c. δενδρώεις, arboribus abundans. Nonn. omnia à Th. δένδρον, a quo etiam eſt δενδρύδιον, & δενδρύριον, υ, τὸ, idem quod δένδρεον, arbuſcula, parva arbos, &c. Athen. l. 16.

Δενεσόν, convitiis & maledictis obnoxius; qui probris inceſſi ſolet vel debet, &c. à δενεύζω, convitiis inceſſo: quaſi δῆνεύζω, à δῆνος. Etym. Item δενόν, Heſych. exp. κακολόγον, maledicum; à ſequente δῆνος.

ΔΕ᾽ΝΝΟΣ, ου, ὁ; probrum, contumelia. Hinc δενεύζω, maledico.

Δέξαι, ſuſcipe, a. 1. imperat. m. à δέχομαι, quod vide vel Ion. pro δείξαι, oſtendere, a. 1. inf. à δείκνυμι.

Δεξαμενὴ, ῆς, ἡ; receptaculum vulgò aquarum ciſterna, lacus: à

Δεξάμενος, η, ον; a. 1. part. m. δέξασθαι, a. 1. inf. m, verbi δίχομαι.

Δέξασθε, 2. pl. a. 1. imp. m. ejuſdem verbi.

Δέξατο, exceperat. 3. ſing. a. 1. m. Ion. pro ἐδέξατο, à δίχομαι capio.

Δέξομαι, ſ. 1. m. δέξομαι, a. 1. ſub. m. ejuſd. verbi.

Δεξιὰ, ᾶς, ἡ; & Poët. δεξιτερὴ, (ſub. χεὶρ) Dextra, ſub. manus, item fides per dextram data, q. à δίχομαι, capio

Δεξιάζω, à dextra; Heſych. & δεξιόομαι, idem quod δεξιόομαι; dextram prehendo, &c. à δεξιὰ.

Δεξιόω, ῶ, ὁ, ἡ, Poët. ὁ δεξιὸς ὤμοι ἔχων. Qui dextera & agilia membra habet.

Δεξιδίωροι, qui munera accipiunt; idem quod δωροδόκοι: Suid. ex δίχομαι & δῶρον. Sic δεξιόμηλος, ου, ὁ, ἡ; ovem excipiens, vel ſuſcipiens; ex δέχομαι, & μῆλον, υ, τὸ; ovis, pecus, &c.

Δεξιόβολος, qui dextra manu jacit telum; ex δεξιὰ, dextra, & βάλλω, jacio: unde βολὴ, & βολὸς, jactus; & βολέω,

βολίω, jacio, &c.
Δεξιολάβος, ου, ὁ; facelles, stipator, lancearius, jaculator: παρὰ τὸ λαβεῖν τὸν τῦ βασιλέως δεξιόν.
Δεξιόομαι, ῶμαι; f. ώσομαι, p. ωμαι, dextram jungo, dextrâ apprehendo: item humaniter excipio: à δεξιὰ.
Δεξιός, ᾶ; dexter, faustus, solers, urbanus; ἀμφιδέξιος, ος, ambidexter: & Δεξιοστερῶπος, exp. ὁ κατὰ τὸ δεξιὸν φερόμενος, κριὸς, Epith. Martis; quod in dextrum cornu inclinat: ex δεξία, & Ὤψ, catena.
Δεξιοστάτης, qui à dextra stat.; sic dicebatur, qui in dextra chori parte præsidebat, &c. ex δεξιὰ, & ἵστημι, sto; unde στατὸς, qui stat, &c.
Δεξιότης, ητος, ἡ; dexteritas, solertia: ab eod. Th.
Δεξιότροχος, in dextra navis parte remigans; ex δεξιὸς, dexter, & τέλχω, ω, ὁ, paries: murus, lateralis, aut transversus, &c. Itemque in navi, latera appellantur τὰ τροχοί.
Δεξιόχειρ, manibus dexter, & agilis, ambidexter, &c. ex δεξιὸς, & χεὶρ.
Δεξιόωντο, pro ἐδεξιοῦντο, imperfect. m. verbi δεξιόομαι, dextram jungo. Them. δεξιὰ, dextra.
Δεξίπορος, ignem suscipiens, vel excipiens: ex δέξομαι, & πῦρ, υρος, τὸ; ignis, &c.
Δεξιτερὸς, ὰ, ὸν, idem ac δεξιὸς· δεξιτερᾷ, dat. sing. Ion. f. g. à δεξιὰ, dextra.
Δεξίωμα, τὸ; id quod comiter accipimus, & amplectimur; q. d. dexteritas, res dextera & auspicata, &c. Verbale à δεξιόομαι; quod vide.
Δεξίως, adv. propere, item solerter, ab eod. Th.
Δεξίωσις, εως, ἡ; susceptio per dextram, gratulatio: ab eod. Th.
Δεξιώτερος, dexterior, comp. & δεξιώτατος, superl. à δεξιὸς.
Δεξιώτερον, adverbialiter, dextrorsum: & δεξιώτατα, commodissimè.
Δέος, ους, τὸ; Poët. pro δῆος, ους, τὸ; metus: à δείδω, timeo.
Δέομαι, (& interdum δεῖμαι) ligor, vincior: item media voce idem quod Th. δέω, ligo.
Δέομαι, οροῦμαι, rogo: item indigeo; cum genit: imperf. ἐδεόμην, ου, ετο, f. 1. δεήσομαι, perf. δεδέημαι, tanq. ab inus. δέομαι, a. 1. pass. ἐδεήθην, a. 1. impersat δεήσεται, & in 2. pl. δεήσεσθε, orate, præs. part. δεόμενος, à δεῖ opus est. Th. δέω.
Δέον, ligabant; pro ἔδεον, Ion. 3. pl. imp. act. à δέω, vincio: &,
Δέον, οντος, decens, æquum, commodum: item deficiens: præs. part. n. g. ut δέον ἐστὶ, necessarium est, in pl. δέοντα· ab impers. δεῖ, oportet: hinc
Δέοντως, adv. commodè.
Δῆος, ους, & Poët. δείους, τὸ metus. Th. δείδω, timeo.
Δεπάεσσιν, poculis dat pl. Ion. à
ΔΕΠΑΣ, αος, & ατος, τὸ; poculum: Item patera, quia πρὸς δεῦσιν potu irrigatur. Hinc δεπάζω, bibo.
Δέπασγον, ου, τὸ; poculum, & δεπάστριον, potus è poculo hausti; Eust. Od. φ. utrumque à δέπας.
Δεραγὴς, ῆος, ὁ, ἡ; collum constringens & suffocans; ex δέρη, collum; & ἄγχω, strangulo, &c.
Δερεικὸν, ῦ, τὸ; collarium: à δέρη, collum, &c.
Δερεικοπίδη, laqueus quo aves capiuntur, laqueus aucuparius; quòd gulam premat, &c. ex δερεικὸν, τὸ; torques, circa collum, & πέδη, ἡ; pedica, compes, &c.
ΔΕ'ΡΑΣ, αος, τὸ; pellis, corium. Hinc δέρμα, idem: δέρεο, excorio, &c.
Δέρη, ης, ἡ; nomen urbis. Hebr. Rimulus. Hinc Δρεαῖος, ου, ὁ, Derbensis.
Δερῆς-ῆρ, Suidæ, per pleonasmum τῦ β, pro δρεῖς-ῆρ, id est, δέρμα; idem quod Th. δέρεις; pellis, corium.
Δέρμα, ατος, τὸ; aspectus, à δέρκω, video.
Δρμὸς, οῦ, ὁ; idem quod δέρμα, aspectus; & Th. idem.
ΔΕ'ΡΗ, ης, ἡ, & δέρη, ῆς, ἡ; cervix, collum: hinc δέρεις, ας, ἡ, jugum montis. Hesych. quâ significat. δείρας, dicitur.
Δέρθριον, ου, τὸ; rostrum avis, tanquam instrumentum excoriandi.
Δέρις, Hesych. est idem quod Th. δέρη, collum.
Δρκιώνης, ου, ὁ; interdormiendum videns; Nic. est Epitheton leporis, quòd oculis apertis videatur dormire; ex δέρκω video, & ὑπνὸς, cubile; unde ὑπνέω, sopio, &c.
Δρκιάνται, Poët. pro δρκιῶνται, à δρκιάομαι, video. Th. δέρκω idem.
Δρκίσκω, seu --ομαι, idem quod δέρκω, & --ομαι.
Δρκομήνιον, Æol. pro δερκομηνῶν, gen. pl. f. g. à δερκομὴν· à δέρκω, seu δέρκομαι, video.
Δρκομήσιο, intuentis, gen. Ion. part. præs. δερκομήσιος, nom. & acc. dual. ejusdem verbi.
ΔΕΡΚΩ, & δέρκομαι, video, aspicio, f. ξω. p. χα. f. 2. δέρκω. a. 2. ἔδερκον. a. 2. inf. δρκεῖν. part. m. δέρκας, pro quo & δέδορκα. per Metath. perf. pass. δέδρκμαι, a. 1. pass. ἐδρκήθην, part. δρκηθείς. Hinc quidam ducunt per Antiphr. Angl. Dark; vel per Aphær. à composito ἀδερκὴς, obscurus.
Δέρμα, ατος, τὸ; idem ac Them. δέρεις; item cutis, à δέρω, excorio; quod à δέρεις.
Δερματικὸν ἀργύριον; Lyc. argentum quod ex pellium venditione provenit: Item δερμάτιον, τὸ; diminut. pellicula, & δερματόδης, coriaceus, cuteus; omnia à δέρμα.
Δερμάτινος, η, ον, coriaceus: &
Δερμάτιον, ου, τὸ, coriaceus: & Δερμύλλα, excorio, detego, à δέρμα. Th. δέρεις.
Δερματοφορῶ, pellem seu pelles gesto; pellibus amictus sum; ex δέρμα, & φορέω.
Δερμηστὴς, animalculum quoddam, à consumendis pellibus, ita dictum; Suid. Etym. Hesych. à δέρμα.
Δερμόπτερος, membranis volans; cui membranaceæ pinnæ sunt, vel alæ ex cute, quales vespertilionum; Aristot. hist. an. l. 1. c. 5. ex δέρμα, cutis; & πτερὸν, τὸ; ala.
Δέρσις, εως, ἡ; visio, actio ipsa videndi; Plut. de def. orac. est verbale à δέρκομαι, videor: à Th. δέρκω.
Δέρτρον, ου, τὸ; idem ac δέρεις. Ion.
Δερτρίδιον, apud Suid. umbraculum coriaceum, à sequente δέρτρις; à quo etiam est δέρτριον, cilicium.
Δέρτρις, εως, ἡ, pellis, cilicium: à δέρεις, corium.
Δερτρὶς-ῆρ, Hesych. ἀφειδέρειον ἵππου, monile equi; à præcedente δέρτρις.
Δέρτρον, ου, τὸ; membrana, omentum; item rostrum: ab eod. Th.
Δερχθεὶς, ῆσα, ὲν, obtuitus, a. 1. part. pass. ab ἐδρκθὸν, verbi δέρκω, video.
Δέρω, excorio: item verbero, cædo, f. 1. δερῶ. f. 2. δαρῶ. p. δέδαρκα. a. 1. ἔδειρα. a. 2. ἔδαρον. perf. pass. δέδαρμαι, & per Metaph. δέδαρμαι, σαι, ται, a. 2. pass. ἐδάρθην. f. 2. pass. δαρήσομαι. Th. δέρεις, pellis.
ΔΕ'ΣΙΟΣ, ου, ὁ; mensis Junius apud Macedonas.
Δέσις, εως, ἡ; ligatio, nodus, junctura: &
Δέσμα, ατος, τὸ; idem ac δεσμὸς, vinculum.
Δεσμόπικὸς, aptus ad ligandum; à sequente δεσμόω.
Δεσμόω, ligo, vincio, colligo, f. δέσω. p. δεδέσμυκα. a. 1. ἐδεσμώθην. à δεσμὸς, ῦ, ὁ; vinculum. Th. δέω, ligo.
Δεσμῶ, f. ήσω. p. δεδέσμηκα. imperf. pass. ἐδεσμέμην, εῦμαι, ῖο, ατο, ῖτο, ῶντο, idem, & ab eod. Th.
Δέσμη, ης, ἡ; fasciculus. Th. δέω, ligo.
Δέσμιος, υος, ὁ; vinctus: ab eod. Th.
Δεσμὸς, (diminut. à δέσμη) q. d. fasciculus; sed ponitur & pro δέσμη.
Δεσμὸς, ου, ὁ; vinculum, in pl. οἱ δεσμοὶ, & τὰ δεσμὰ, compedes, ejusd. Th.
Δεσμοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ; pro δεσμοφύλαξ, commentariensis, vinctorum custos; à φυλάσσω, custodio, & δέσμιος, vinctus. Th. δέω, ligo.
Δεσμόω, in carcerem conjicio; item vincio, ligo, f. ώσω. p. pass. δεδέσμωμαι· &
Δέσμωμα, idem quod δεσμὸς, vinculum; Æschyl. in Persis; verbale à δεσμόω, ligo.
Δεσμωτήριον, ου, τὸ; carcer: &
Δεσμώτης, ου, ὁ; vinctus, cap. ivus. Th. δέω, ligo.
Δεσπόζεσθαι, dominio alterius parere: item acquiri; Bud. à sequente Th. δεσπόζω.
ΔΕΣΠΟ'ΖΩ, f. όσω, dominor, dominium obtineo, à δέω, & πόσις, ligat, q. pedes.
Δέσποινα, ης, ἡ, domina, à δεσπόζω, dominor: δεσπόνης, idem.
Δεσπόσιος, ὁ; idem qui δεσποτικὸς; Eust.
Δεσποσυνάωται, apud Lacones, dicebantur liberti, qui classes conscendebant; Eustath. ex δεσπόζω, & ναῦτης, ου, ὁ, nauta. Th. ναῦς, navis.
Δεσποσύνη, ης, ἡ, herilis filia, fœm. à δεσπόσυνος, item Ion. & Poët. pro δεσπότης, dominatus, imperium. Th. δεσπόζω, dominor.
Δεσπόσυνος, η, ον; Poët. idem ac δεσποτικὸς, ad dominum pertinens: item ὁ δεσπόσυνος, substantivè, herilis filius: ab eod. Them.
Δεσποτείας ὄγκος, secundarium vinum; i. e. lora; quum expressâ acinorum folliculi in dolia conjiciuntur, eoque aqua additur: ut tradit Varro. denique, δεσπότειον, ου, τὸ; secunda: i. e. partus involucrum, & velum, secundarius partus; apud Paul. Ægin. 6. 75. in qua signif. dicitur potiùs, τὰ δεύτερα. Affertur etiam, δευτεῖον, pro secundarius; omnia a δεύτερος.
Δευτερεδεκάτη, secundaria decima, a Levitis lege Mosaica sacerdotibus solvenda.
Δευτερολογία, ας, ἡ; secunda actio, secundæ dicendi vel agendi vices: ex δεύτερος, & λέγω dico, præt. m. λέλογα.
Δεύτερον, adverbialiter, secundò, neut. g. a δεύτερος.
Δευτερονόμιον, ου, τὸ; repetitio legis: ita inscribitur quintus liber Mosis, Angl. **Deuteronomy.** a
Δευτερονόμος, ου, ὁ; secunda aut posterior lex: ex δεύτερος, & νόμος, lex.
Δευτεροπρωτίζω, a secundo primus: ex δεύτερος & πρῶτος, primus.
ΔΕΥΤΕΡΟΣ, α, ον; secundus, a, um; posterior, alter, δεύτερον, postpositum, posthabitum, apud Demosth. item adverbialiter secundò: ἐκ δευτέρου, secunda vice: a δύο, q. δύστερος. Hinc
Δευτερόω, f. ώσω secundo facio, itero: item Δευτέρωμα, ατος, τὸ, &
Δευτέρωσις, εως, ἡ; secundus actus, aut ordo, iteratio.
Δευτεροδίδης, ου, ὁ; traditionum ductor: Hieron. in cap. 2. Abac. omnia verbalia a δευτερόω.
ΔΕΥ'Ω, rigo, f. δεύσω, p. δέδευκα. a. 1. ἔδευσα· a. 1. sub. δεύσω, ης, η, unde Angl. **Dew.**
ΔΕ'ΦΩ, excorio, f. ψω, p. δέδεφα.
Δεκάμματος, decem ἄμματα, nodos seu nexus & vincula habens; Xen. ex δέκα, decem, & ἄμμα, τὸ, nodus, nexus, &c. ab ἀνάπτω, necto, &c.
Δέχεται, pro δεδέχεται, Ion. perf. pass. 3. pl. pro δεδεγμένοι εἰσὶ, a δέχομαι, capio.
Δέχεσθε, 2. pl. præs. imperat. a δέχομαι, ῶμαι, ασθε.
Δεχήμερος, ος; decem dies durans: ex δέκα & ἡμέρα, dies.
Δέχθαι, suscepisse, perf. inf. Ion. & Poët. pro δεδέχθαι· λοχεὰς, a. 1. part. pass. ab eod. Th.
Δέχνυμαι, idem quod
ΔΕ'ΧΟΜΑΙ, capio, percipio, suscipio, admitto, sustineo, exspecto: f. δέξομαι, p. δεδεγμαι, ξαι, ται· a. 1. m. ἐδεξάμην, ω, ατο, a. 1. imperat. m. δέξαι, a. 1. sub. m. δέξωμαι, ῃ, ηται, & in pl. δεξόμεθα, σθε, ωνται; a. 1. m. inf. δέξασθαι, a. 1. part. m. δεξάμενος, η, ον, præt. m. δέδεγμαι. Hinc δεκτὸς, δεκτικὸς, ἀνεδέκτως, &c.
Δέψω, Depso, subigo & mollio, coriariorum more f. ήσω, a. 1. ἔδεψησα, part. δεψήσας, a δέψω, excorio.
Δέω, ligo, vincio, necesse habeo, f. δήσω, p. δέδεκα, a. 1. ἔδησα, a. 1. imperat. δῆσον, ατω, & in pl. δήσατε, ligate, a. 1. sub. δήσω, ης, η; a. 1. part. δήσας, ασα, αντος, perf. pass. δέδεμαι, perf. inf. δεδέσθαι, perf. part. δεδεμένος, η, ον, virgatus, a. 1. p. ff. ἐδέθην, ης, η, a. 1. inf. pass. δεθῆναι, f. 1. pass. δεθήσομαι. Hinc δεῖ, oportet, imperf. δεσμὸς, vinculum, ὑποδέω, subligo, ὑπόδεσμα, calceamentum, δέον, decens, δέομαι, indigeo; item τοῦ, ὅπου, indigus, &c. suis in locis.
Δή, sanè profectò, equidem, verò, proinde, demum: est etiam repetentis, ut inquam: quasi a δαίω, scio. Pro eodem dicitur & δήπου, & δήπουθεν· in carmine verò δή ῥα. In carmine modo postponitur, modo præponitur: at in soluta oratione postponitur tantum. Sæpe etiam est expletiva particula: ut in ὅς δή, ὁ δή, &c. & ἔπειδή pro δή· δήπου, utique; δῆθεν, καπείτα, huc atque illuc; τί δή· qui? ita? ὡς δή, ceu planè; δὴ ἔπειτα, longè optimè; δήποτε, tandem; σὺ δή; tu ne? μὴ δή; quare ne?
Δῆ, pro δῆν, oporteat.
Δῆγμα, ατος, τὸ; morsus, a. 1. perf. pass. verbi δάκνω, mordeo.
Δῆγμὸς, οῦ, ὁ; idem & ab eod. Th.
Δηγῶν, impleo. Hesych.
Δηεπὴ, invenietis, 2. pl. præs. ind. verbi δήω, invenio, quod significationem futuri obtinet.
Δήθ' pro δηθὲ, diu, item δηθὰ vel δηθάκις, crebrò, adv. a δηὼ, diu.
Δηθαρρόης, ου, loquax, qui diu loquitur: ex δηθὲ, diu, & ἀγορεύω, loquor.
Δηθαίαν, ονος, ὁ, ἡ; longævus, annosus; Hesych. ex δηθὲ, diu, & αἰὼν, ῶνος, ὁ; ævum.
Δῆθεν, videlicet, adv. a δή, sane.
Δηθεύω, tardo, moror, præs. part. δηθεύων, ουσα, & in acc. δηθεύοντα, a δηθὲ, quod a δηὼ, diu.
Δηϊάλωτος, bello captus; Eurip. ex δηΐος, hostis, & ἁλίσκω, fut. ἁλώσω, capio: unde ἁλωτὸς, captus, &c.
Δηΐδεω, comburo, ut & δηΐοω & δηΐόω· a δαίω, uro.
Δηϊκόεντα, acc. sing. à Δηϊκόεις, Dr I-COON, nomen propr.
Δηΐος, ου, ὁ, ἡ; Ion. pro δῃΐος, ου, hostis, bellicosus ardens, gen. Ion. δηΐοιο, pro ου, dat. pl. Ion. δηΐοισι· a δαίω, uro.
Δηΐόλης, ητος, ἡ; pugna: a δηΐος, hostilis; quod a δαίω, uro.
Δηΐόω, & per Sync. δηόω, vasto, uro: a δαίω, idem.
Δηΐπυλος, ου, ὁ; Deïpulus, nomen pr.
Δηΐπυρος, ου, ὁ; Deïpyrus, nomen propr. viri.
Δηΐς, ίδος, ἡ; Ionicè, pro δαΐς, pugna; a δαίω, uro, comburo, incendo, &c.
Δηΐων, gen. pl. a δηΐος, hostilis.
ΔΗ'ΚΟΚΤΑ, scil. ὕδατα, decocta, sc. aqua: a Lat. fit. Græc.
Δηλήμων, ονος, ὁ, ἡ; mordax, unde fortèan Lat. Dicterium. Th. δάκνω, mordeo.
Δήλησις, εως, & Δηλητὸς, ῆος, ἡ idem & ab eod. Th.
Δήκω, f. ήξω, p. ηχα, inusit. mordeo, quasi ἐδήκω, ab ἔδω. Vide Δάκνω.
Δήκωσις, male legitur, pro δήκησις,

contignatio, à δηλέω, contigno.
Δηλαδή, videlicet, q. à δῆλα δή, manifesta certè. Th. δή, certè.
Δηλαδήφ-ω, Dor. pro δηλέμφω, præs. part. pass. à
Δηλαίνω, Hesych. idem quod sequens Th. δηλέω.
ΔΗΛΕ'Ω, LAEDO, corrumpo, decipio. f. ήσω, p. δεδήληκα. Hinc
Δήλημα, ατος, τό; nocumentum.
Δηλήμων, ονος, ὁ, ἡ; nocivus: à δηλέω, lædo.
Δήλησις, εως, ἡ; læsio: &
Δηλητήρ, ῆρος, noxius ab eod. Th.
Δηλήτηριον, ου, τό; nocivum, sc. pharmacum, venenum.
Δηλητήριος, etiam adjectivè dicitur, nocivus, lethalis, &c. & δηλητηριώδης, ὁ, ἡ; idem: ut δηλητηρίων φάρμακον, pro δηλήτηριον. Eust. omnia à Th. δηλέω.
Δήλια, τά; Apollinis festa in Delo: à Δῆλος, insula sic dicta.
Δήλιον, ου; urbs Bœotiæ.
Δήλιος, Delius, item Apollo: à Delo insula sic dictus.
Δηλίφιον, & Doricè δαλίφιον, cui mens oblæsa est, stolidus; ut δηλίφρονες ἀσωτίας; apud Naumach. (nam ἄσωτος Athamanum lingua, est piscis; unde ἀσωτιάλια, piscatio, & ἀσωτιαλεῖς, piscator, &c.) ex δηλέω, lædo, & φρήν, mens.
Δῆλομαι, volo, Dor. δηλῆς, ῆς, ἡ; voluntas, q. à δέλω.
Δῆλος, τό; Apollinis templum; item neut. g. a δῆλος manifestus.
Δηλονότι, nimirum, omnino, profectò, quippe. adv. q. à δῆλον ὅτι, manifestum est.
Δηλοποιέω, manifestum reddo, manifesto; ex δῆλος, & ποιέω.
ΔΗ'ΛΟΣ, ος, manifestus notus, certus, perspicuus: hinc δηλόω, f. ώσω, manifesto, declaro: δήλωσις, manifestatio: ἄδηλος, ος, ὁ, ἡ; occultus, obscurus: &
ΔΗ'ΛΟΣ, DELUS, nomen Insulæ, sic dictæ, quod repentè enata apparuerit: ut Arist. vel ob ejus celebritatem: sive quod exinde δῆλα seu oracula.
Δηλόω, declaro, manifesto, notum facio, imperf. ἐδήλουν, ουμεν, ουτε, ουν, ουσα: f. ώσω, p. δεδήλωκα, a. 1. pass. ἐδηλώθην. Them. δῆλος, manifestus.
Δήλωμα, ατος, τό; quod declarat, indicium: &
Δήλωσις, εως, ἡ; significatio, enunciatio: ab eod. Th.
Δηλωτικός, declarativus, ad declarandum aptus; vel declarandi vim habens, &c. ab eod. Th.
Δημαγωγέω, populum duco quo volo: f. ήσω hinc
Δημαγωγία, ας, ἡ; populi ductus, & regimen, concio; administratio reipublicæ, &c. Item,
Δημαγωγός, ὁ, populi ductor, popularis: ex δῆμος, populus, & ἄγω, duco.
Δημάδιον, & δημίδιον, popellus, plebecula, parvus populus; Aristoph. diminut. à δῆμος, populus.
Δημάδης, seu δημάρης, ου, ὁ, ὁ, ἡ; populi votis expetitus; Herodot. ex δῆμος, populus; & ἀράομαι, precibus expetitus; ab ἀράομαι, precor. Th. ἀρά, ἡ, preces.
Δημαρχέω, sum tribunus plebis, Gaza de senect. Item,
Δημαρχία, ας, ἡ; tribunatus plebis: & Δήμαρχος, ου, ὁ; tribunus plebis: ex δῆμος, populus, & ἀρχή, principatus.
Δημαρχίς, idem quod δήμαρχος, tribuum magister, &c. & ejusd. Th. & comp.
Δημερασ-τής, populi amator, vel amans, popularis: item δημερασία, populi amor, popularitas, &c. ex δῆμος, populus, & ἐράσσης, amator: à Th. ἐράω, amo: & ἐράσμιος, amor, &c.
Δημέρατος, proscriptio; idem quod sequens.
Δημέρτης, ας, ἡ; proscriptio: à Δημέρτω, fœm. εύσω, proscribo. Th. δῆμος.
Δημεύς, έως, ὁ; nomen viri, Græc. popularis.
Δημηγορέω, concionor, orationem ad populum habeo: imperf. ἐδημηγόρουν, ουμεν, f. ήσω. p. δεδημηγόρηκα: à δημηγόρος, orator: ex δῆμος, populus, & ἀγορέω, idem quod ἀγορεύω, concionor quod ab ἀγορά, forum.
Δημηγορία, ας, ἡ; concio, oratio, deliberatio: &
Δημηγορικός, ἡ, όν; orationem habens: à δημηγορέω, quod vide.
Δημηγόρος, ου, ὁ; concionator: ab eod. Th.
Δημήτηρ, ερος, vel τηρος, ἡ; Ceres, dea frugum, q. d. γημήτηρ, à γῆ, terra, & μήτηρ, mater, vel per Syn. q. δημομήτηρ, alma populorum: vel à δῆμος, μήτηρ, altrix populorum: vel à δέω, quæro.
Δήμητρα, ας, ἡ; Ceres: idem quod præcedens δημήτηρ atque indè, δημητρεακός, & δημήτρειος. Cerealis: ut δημητρειακοὶ καρποί; cereales fruges: & δημητρεῖον ἄρουρα, &c.
Δημήτριος, ου, ὁ; nomen viri. Gr. Cerealis: à Δημήτηρ, Ceres.
Δημήτρεια, Cerealia, ὑφὸν Δήμητρος.
Δημιεῦσιν, ούσιν, ὁ; appellatus ἀπὸ τῆ Δήμητρος, quia Cereri faver, qui & Δήμητερ vocabatur.
Δήμιος, res à populo donatæ: item adverbialiter, publicè; à δῆμος, quod à δῆμος.
Δημίδιον, ου, τό; plebecula, popellus, dim. à δῆμος.
Δημίζω, f. ίσω; populum decipio; Aristoph. in Vesp. à Th. δῆμος.
Δήμιος, ου, ὁ, ἡ; publicus, plebeius: item substantivè pro ministro publico, lictor, carnifex. Th. δῆμος, populus.
Δημιουργεῖον, ου, τό; officina: &
Δημιούργικος, ἡ; fabrilis: à
Δημιουργός, & Poët. δημιοργός, οῦ, ὁ, ἡ; conditor, opifex, qui δήμιον ἐργάζεται, publicum operatur: à δῆμος, quod à δῆμος, & ἔργον, opus.
Δημοβόρος, ου; qui bona populi devorat: ex δῆμος, populus, & βορά, pabulum.
Δημογέροντες, senatores, nom. pl. à
Δημογέρων, οντος, ὁ; senator: ex δῆμος, populus, & γέρων, senex.
Δημόθεν, adv. à populo, ex plebe: à δῆμος.
Δημόκλης, Democles: nomen propr.
Δημοκρατούμενος, ου, ον; sub populi regimine vivo: &
Δημοκρατία, ας, ἡ; popularis status, Angl. Dimocracy: ex δῆμος, populus, & κρατία, regno, à κρατέω, potentia.
Δημοκρατικός, ὴ, όν; qui fovet principatum popularem; populari instituto vivens; qui dignitatem in libertate constituit. Unde δημοκρατικοὶ νόμοι; leges populares; i. e. quæ à populo feruntur; Platol. 1. de Repub. & δημοκρατικὴ πολιτεία, populi potestas; idem de legibus, &c. ejusd. Th. & comp.
Δημόκριτος, ου, ὁ; Democritus, Philosophus, q. δήμου κρίσις.
Δημότικος, ὴ, όν; Demonicus, voc. ὦ Δημόνικε: nomen propr.
Δημόμορος, ου, ὁ; populum lenociniis capto; S. id. à Th. δῆμος.
ΔΗ'ΜΟΣ, ου, ὁ; populus, plebs, vulgus: q. à δέω, ligo: hinc comp. ἐνδημῶ, peregrè agens: ἀπδημία, absentia: ἀπδημέω, absum domo seu patria.
Δημός, οῦ, ὁ; pinguedo, fortè quòd uri possit, vel in sacrificiis soleret: a δαίω, uro, vel sub Th. δῆμος.
Δημοσθένης, Demosthenes, orator Atheniensis celeberrimus: q. δήμου σθένος, robur seu potentia populi: hinc Δημοσθενικός, ὴ, όν.
Δημοσίᾳ, adverbialiter, publicè, cui opp. ἰδίᾳ, privatim: dat. fœm. a δημόσιος.
Δημοσιακός, ὴ, όν; publicus: idem quod δημόσιος; quod vide.
Δημοσιεύω, activè, divulgo: item neutraliter publica civitatis negotia gero, cui opp. ἰδιεύω.
Δημόσιος, α, ον; publicus, a, um; cui opp ἴδιος: item τὸ δημόσιον, a rarium: a δῆμος.
Δημοσίων, ῶ; publico, idem quod δημοσιεύω, & ab eod. Th.
Δημόσιος publicè, a δῆμος.
Δημοτίδομαι, f. δύσομαι, popularis sum; municeps sum; apud Hesych. & Suid. a sequente δημότης, homo plebeius; item municeps, tribulis, &c. Item δημότεροι, plebei populares; unde apud Apoll. δημότερα γωνάκια, &c. itidem a δημότης.
Δημότης, ου, ὁ; popularis: &
Δημότις, ιδος, in fœm. idem.
Δημοτικός, ὴ, όν; popularis, a δῆμος, plebs.
Δημοτικῶς, popularitèr; more popularium, seu plebeiorum; item humaniter, &c. a præced. δημότης.
Δημοφάγος, ου, ὁ; plebivorus: a δῆμος, ου, ὁ; plebs, & φάγω, comedo.
Δημώδης, ίος, ὁ, ἡ; popularis, in acc. pl. n. g. δημώδη: a δῆμος, populus.
ΔΗ'Ν, & δηδέ, adv. diù: hinc δήωσις, diuturnus: δήθεν, idem.
Δήωσιν, adverb. idem quod δήν; diù.
ΔΗΝΑ'ΡΙΟΝ, ου, τό; denarius Rom. a denis æris.
Δῆλα, pro Δήωσα, consilia: nom. pl. a δηλέομαι, ῶμαι, τό, consilium.

ΔΗ'ΝΟΣ,

ΔΗ'ΝΟΣ, ου, τό; consilium, ars, vas, frumentum: a δήω diu enim deliberatur.
Δηξ, κός, ἡ; teredo, vermis qui lignum corrumpit: a δάκνω,
Δηξίθυμος, animum mordens, seu remordens, molestus: ex δάκνω, mordeo; unde δῆξις, morsus; & θυμός, animus, mens.
Δῆξις, εως, ἡ; morsus; ab eod. Th.
Δῆξω, mordebo, pugnam, f. 1. verbi δάκνω, q. a δήκω.
Δήοιμι, comburebant, 3. pl. imperf. & ὄφελλον, vastare, præs. inf. seq. verbi.
Δήόω, f. ώσω, vasto, δεδηωθείς, a. 1. part. pass. per Syne. pro δηϊόω, a δηΐς, pugna, quod a δαίω, uro.
Δῆπου, saltem, adv. ex δή, sane: sic
Δήπουθεν, undecunque.
Δήποτε, cumque.
Δῆπου, δήπουθεν, nimirum, certè utique, profectò, ex πού, ubi: Th. ὅς, & δή, sane.
Δήρις, pugna, contentio; Hesych. idem quod Th. δῆρις.
Δηρομάχεω, ῶ; Poët. pro ἐριζω καὶ μάχομαι, contendo, pugno. Th. δῆρις, pugna.
Δηρομάχουν, contendebant, 3. dual. 1. pass. Ion. a
Δηρόω, idem quod δηριάω, pugno. Th. δῆρις, pugna.
Δηρόομαι, pugno, certo: a
ΔΗ'ΡΙΣ, ιος, ἡ; contentio, rixa, pugna: in acc. δῆριν q. δάϊριν, ex δαΐς, partic. intens. & ἔρις, contentio.
Δηριστήτον, certantibus, gen. & dat. dual. a. 1. part. act. a δηρίσας, δηρίω, a δηρόω, idem quod δηριάω, pugno. Th. δῆρις, contentio.
Δηρόω, seu δηρόομαι, f. ήσομαι, contendo, certo. Th. δῆρις.
Δηρῦν, adv. pro δήω, a
Δηρύς, ῦ; diuturnus, quod a δήω.
Δῆσαι, pro ἔδησαν, 3. pl. a. 1. act. δήσασθαι, 1. pl. a. 1. part. δήσαντε, ligate, 2. pl. a. 1. imperat. act. a δήσαν, άτω, δήσασθαι, a. 1. inf. m. a δέω, ligo.
Δησάσκετο, alligabat, imperf. verbi Poët. δησάσκομαι: vel potius pro ἐδήσατο, a. 1. m. a. δέω, ligo.
Δῆσε, pro ἔδησεν, Ion. a. 1. δήσην, ης, & in 2. pl. δήσητε, a. 1. sub. act. a δήσω, f. 1. verbi δέω, ligo.
Δῆτε, igitur, certè, tandem, demum, adv. a δή, sane.
Δητὸς, postremus. Hesych. a δήτιλος: ex δέω, relinquo,
Δηχθείς, έσα, έν, demorsus: part. a. 1. pass. a δάκνω, mordeo: quod vide.
ΔΗ'Ω, invenio. Sed crebrius futuri habet significationem.
Δηώ, όος, ῦς, ἡ; Poët. pro Δημήτηρ, Ceres.
Δηώσην, intercesturus, f. 1. inf. act. a δηόω: quod vide.
Δί, pro Δία, Jovem, acc. sing. a Ζεύς, διός, Διΐ: voc. ὦ Ζεῦ, Jupiter.
Δία, & Ion. Δίη, divina, dia, egregia: f. g. a Δῖος, contractè pro Δίϊος, Δία γυναικῶν, Helena dicitur apud Hom. a Δίης, gen. a Ζεύς.
ΔΙΑ', præposit. cum genit; per item, ex, cum, post, propter, in, pro, ad, inter; cum acc. propter. Vel pro κατὰ, per; item, contra, inter. In compositione plurimùm notat separationem, vel intendit significationem, di, vel dis, per, trans, de, circum, ex vel post. ob vel contra, more; interdum verò minuit, ut διαμέδιμνος, subrideo.
Διαβαδίζω, pertranseo; ex διὰ, & βαδίζω.
Διαβάθρα, ας, ἡ; scala nauticæ, pons: Item, scala qua scanditur in muros; Strabo.
Διαβαίνω, permeo, transeo; propriè flumen trajicio, &c. V.
Διαβαίνω, transeo, trajicio; item divarico, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβἠσα, a. 2. inf. βῆναι, part. a. 2. βάς, βάσα, βάν. Th. βαίνω, eo.
Διαβάλλω, trajicio, transfero: item calumnior, defero, criminor, odiosum reddo: f. βαλῶ, p. βέβληκα, a. 2. ἔβλην, a. 1. pass. διαβλήθην, p. m. βέβλημαι.
Διαβᾶς, emensus, a. 2. part. act. a διαβαίνω, transeo; quod vide.
Διαβασιλίζομαι, idem quod βασιλίζομαι, regis more ago; regiam speciem præfero; regnum mihi vindico, regem ago, &c. a Th. βασιλεύς.
Διαβασταίνω, invideo: V. Th. βασκαίνω.
Διαβαστάζω, circumeo, Poet. pro διαβαίνω, ut βάσκω. Poët. pro βαίνω.
Διαβαστάζω, idem quod Th. βαστάζω, porto.
Διαβαστάσιμος, ejusd. a. 1. inf. act.
Διαβαθήρια, ων, τά; sacrificia pro transitu: &
Διαβατήριος Ζεύς, qui felicem transitum dat illis quibus favet: a διαβαίνω, transeo.
Διαβάτης, ου, ὁ; trajector, transilis; Plin. ab eod verbo.
Διαβατός, ὴ, όν; de loco dicitur qui transiri potest: ejusd. verbi.
Διαβεβαιόομαι, ώμην; assevero: f. ώσομαι, p. διαβεβαίωμαι: &
Διαβεβαιόω, ώσω; confirmo, certiorem reddo: a διὰ, per, intens. & βεβαιόω, stabilio. Th. βέβαιος, stabilis.
Διαβεβλημένος, ου; traductus, part. perf. pass. a διαβάλλω.
Διαβῆ, transierit, 3. sing. a. 2. sub. act. διαβῶ, ῆς, ῇ. Ex διὰ & βαίνω, eo.
Διάβημα, ατος, τό; transitus, gressus: a διαβαίνω, transeo.
Διαβιοτεύω; q. d. transiturio, transire cupio; itidem a διαβαίνω, a quo etiam est, διαβάτης, ου, ὁ; perpendiculum: item circinus, a divaricatis cruribus, &c.
Διαβιβάζω, trajicio; item peragro, perambulo: f. άσω. p. ακα. a βιβάζω. Th. βαίνω, eo.
Διαβιβρώσκω, idem quod διαβεβρώσκω, peredo, exedo, corrodo; unde διαβιβρώσκομαι, peredor, &c. ex διὰ & βιβρώσκω idem quod Th. βρώσκω; V.
Διαβιόω, f. ώσω, & -βιώμαι -ώσομαι, vitam transigo seu traduco: a βίος, vivo, quod a βιόω, vita.
Διαβλήδην, delatus: a. 1. part. pass. a διαβάλλω quod vide.
Διαβόητος, ὴ, όν; celebris, insignis: item in malam partem famosus: ab eodem
Διαβολὴ, ῆς, ἡ; calumnia, obtrectatio: à διαβάλλω, traduco, p. m. διαβέβολα.
Διαβολίς, ας, ἡ; idem & ab eod.
Διαβολίνη, ejusd. dat. sing. Ion.
Διαβολικός, ὴ; DIABOLICUS, calumniatorius: &
Διάβολος, ου, ὁ; calumniator, DIABOLUS, Satan. ab eod. Th.
Διαβόλως, adv. invidiosè; i. e. ὀπὶ διαβολῆς; Thucyd. ab eod. Th.
Διάβορος, absumptus, exesus: item exedens, à βορὰ, pabulum.
Διαβοσκολάω, permulceo, delinio, decipio; Lucian. de captatoribus; διαβοσκολεῖ ἀυτὸν, ἡ ἀπάτη; lactat ipsos, & vana spe pascit, sic Terentius, amantem lactare dixit, &c. ex διὰ, & βοσκολέω, pasco boves, alo: item demulceo, decipio, &c. V.
Διαβουλεύομαι, delibero; item,
Διαβουλία, ας, ἡ; &
Διαβούλιον, ου, τό; consilium, deliberatio: à βουλὴ.
Διαβρέχω, dubius; vel consilii duplicis. Hesych. pro δίβουλος, idem; ex δὶς, & βουλὴ.
Διαβρίχω, perfundo, aspergo, humecto, irroro, &c. unde διαβρεχὴ, ῆς; perfusio, infusio; à Th. βρέχω.
Διαβρίθω, gravo: à Th. βρίθω.
Διαβωβιεῖς, εἶδες, trajicere, alii leg. διαβωβιεῖδες.
Διαβὼς, vide in διαβῆ.
Διαγγέλλω, annuntio, f. ελῶ, p. διήγγελκα: a. 1. διήγγειλα, διαγγείλαισα, Dor. pro ασα, f. g. præt. part. act. ex διὰ, & ἀγγέλλω.
Διάγγελος, annuntius, f. ελῶ, p. διήγγελκα: a. 1. διήγγειλα, διαγγείλαισα, Dor. pro ασα, f. g. præt. part. act. ex διὰ, & ἀγγέλλω.
Διάγγελος, adv. invidiosè; i. e. ὀπὶ διαβολῆς; Thucyd. ab eod. Th.
Διάγδην, tamen, propter, ex διὰ, per & γε.
Διαγείρω, idem quod ἀγείρω, colligo, congrego.
Διαγελάω, ῶ; derideo, arrideo: à γελάω.
Διαγλυφόμενος, exactus: a. 2. part. m. a.
Διαγίνομαι, interfum, absolvor; item permaneo, perenno. f. διαγενήσομαι. p. διαγεγένημαι. a. 2. m. διαγενόμην. a. 2. part διαγενόμενος: ex διὰ & γίνομαι, fum.
Διαγινώσκω, pernosco, plenè cognosco: f. διαγνώσομαι, p. διέγνωκα. a. 2. διέγνων, perf. pass. διέγνωσμαι: ex διὰ & γινώσκω, cognosco.
Διαγλύπω, διαγλύφω, & διαγλύφω, idem significant; ab διάγλυπτος quod est λαξὸ ἀκρόλιθος, ansa jaculi; lorum in media hasta, quo jacitur; Porro dicitur διαγλυπτὸς, teste Hesych. digitos amento jaculi interiusse; & generaliùs paratum esse; more jaculatorum, qui immissis in amentum jaculi digitis, jaculari parati sunt, &c. Xenoph. Herod. & alii utuntur.
Διαγκωνίζομαι, cubito immitor, vel in cubitum reclinatus & recumbens sedeo, &c. Unde etiam διαγκωνισμὸς, reclinatio in cubitum: ex διὰ & ἀγκωνίζομαι, sinuo me, vel sinuor, per sinus quosdam quasi flexus me verto; de fluvio dictum, ab Eust. in Dionys. de situ orbis: à Th. ἀγκὼν; V.

Διαγνοέω, ignoro; idem quod ἀγνοέω. Item, idem quod διανοέω, cogito, &c.

Διαγνώμων, ονος, ὁ, ἡ; statutum, decretum, scitum, plebiscitum, consilium; item consultatio; & idem quod διάγνωσις, discretio, & ab eod. Th. Unde etiam, διαγνώμων, ονος, ὁ, ἡ; idem quod διαγνώστης, dijudicator, qui dijudicat; & διαγνωστικὸς, qui est dijudicandi, & dignoscendi peritus, &c.

Διαγνωρίζω, divulgo, f. ίσω, p. διεγνώρικα, a. 1. διεγνώρισα, γνωρίζω, quod a γνάσκω.

Διάγνωσις, εως, ἡ; cognitio, plenior dijudicatio: a διαγινώσκω, quod vide.

Διαγνώσμων, ονος, ὁ, ἡ, a διαγινώσκω, quod vide

Διαγογγύζω, obmurmuro, imperf. διεγόγγυζον, f. ύσω, p. διαγεγόγγυκα, a. 1. διεγόγγυσα. Th. γογγύζω, murmuro.

Διαγορεύω, publico, differo, concionor; item sancio, jubeo, veto, ab ἀγορεύω, quod ab ἀγορὰ, oratio.

Διάγραμμα ατος, τὸ; titulus, breviarium; item decretum: item descripta tabella, seu figura geometrica: διαγράμματα, theoremata geometrica: &

Διαγράφω, f. ψω, p. αφα, describo, item conscribo, deligo; item deleo, abrogo: διαγράψασθαι τὴν κατηγορίαν, non instare accusationi instituta. Th. γράφω, scribo.

Διαγρηγορέω, ῶ; evigilo, f. ήσω, p. διεγρηγόρηκα, a. 1. διεγρήγορσα. Th. ἐγρηγορέω, vigilo.

Διαγρυπνέω, idem, ab ἀγρυπνέω, quod ab α priv. & ὕπνος, dormio, quod ab ὕπνος, somnus.

Διάγω, dego, f. διάξω, p. δῆχα, a. 2. διᾶγον, Att. διήγαγον· ex διὰ & ἄγω, ago.

Διαγωγὴ, ῆς, ἡ, deductio, productio: item statio, ab eod.

Διαγωνιάω, vel de anxius sum; citatur ex lib. 2. Macch. cap. 3. διαγωνιῶντες, (vel, ut ab aliis, ejus simplex, ἀγωνιῶντες) pro trepidantes, &c. Item διαγωνιάω μὴ, vereor, ne, apud Suid. ex διὰ, & ἀγωνιάω, certo; item anxius sum, &c. a Th. ἀγών.

Διαγώνιος, ου, ὁ, ἡ; ut διαγώνιος γεγραμμὴ, linea ab angulo ad angulum perducta: Vitr. l. 9. c. 1. quæ & diagonalis, diagonica, & angularis dicitur, &c. ex διὰ, & γωνία,

Διαδιοικέω, a. 1. inf. m. a διΐζομαι, divido: quod a διΐω, idem.

Διαδεκάμην, a. 1. part. m. a διαδέχομαι, accipio per alium: quod vide.

Διαδέξιος, ου, dexter, faustus. Th. δέξιος.

Διαδέρκω, perspicio, a. 2. ἐδέρκον. Th. δέρκω; quod vide.

ΔΙΑ'ΔΕΣΜΑ, ατος, τὸ; dicitur ita malva hortensis; apud Dioscor. & alios.

Διαδέχομαι, accipio per alium, q. per manus traditum, succedo, f. δέξομαι, p. δεδέγμαι, a. 1. m. διεδεξάμην, ω, ατο, a. 1. part. m. διαδεξάμενος. Th. δέχομαι, capio,

Διαδέω, f. δέσω, p. κα. corono, cingo; item connecto, intertexo: a δέω, ligo.

Διαδηλέω, oblido, lædo, premo; Od. ξ. à Th. δηλέω.

Διάδημα, ατος, τὸ; DIADEMA, candida fascia, quâ regum frons præcingebatur: Angl. a Diadem: Item corona: à διαδέω, revincio: Th. δέω, ligo.

Διαδιδράσκω, vel διαδιδράω, diffugio; idem, quod διδράσκω, aufugio, evito, effugio, &c. à Th. δράω, facio; item fugio, &c.

Διαδίδωμι, trado per manus; item distribuo: f. διαδώσω, & διαδιδόσω, quod in 3. pl. διαδιδῶσι, q. à διαδίδω. q. διαδίδω· διδόων, a. 2. imper. διάδοσο, ότω, distribue: imperf. pass. διεδιδόμην, σο, το. Th. δίδωμι, do.

Διαδικάζομαι, judicio contendo, propriè actoris est qui reum in judicium vocat: hinc

Διαδικαστὴς ήρίου, litigator, cùm actoris, tum rei: &

Διαδικάζω, dijudico, judicium fero, quod judicis est. Th. δίκη, jus.

Διαδικασία, ας, ἡ, disceptatio: &

Διαδικαστὴς, οῦ, ὁ, idem: ab eod. Th.

Διαδικάω, ῶ; idem quod διαδικάζομαι, discepto, litigo, &c. Th. idem.

Διαδολυχλίζω, est lascivire, & indecenter saltare; Hesych. ex διὰ, & Th. δόλυξ, υκος, ὁ; pistillum mortarii.

Διαδοκὶς, ἡ; fulcimentum trabium obliquum, cui reliquæ incumbunt; ex διὰ & δοκὶς, ίδος, ἡ; trabecula; item, idem quod Th. δοκὶς, οῦ, ἡ; trabs, trabes, lignum, &c.

Διαδορατίζομαι, lancino, lanceâ vel hastâ dimico, vel pugno, &c. ex διὰ, & Th. δόρυ; V.

Διάδοχος, ου, ὁ, ἡ; successor, a, p, m. διαδέδοχα, verbi διαδέχομαι, quod vide.

Διαδοχὴ, ῆς, ἡ; successio: &

Διάδοχος, ου, ὁ, ἡ; successor, a, p, m. διαδέδοχα, verbi διαδέχομαι, quod vide.

Διαδρακεῖν, 3. sing. a. 2. opt. à διαδράκω· vide in διδράσκω, a. 2. ἐδρακον.

Διαδραμάτιζω, idem quod διαμυθίζω, fabulam, vel aliquod poëma ago; comœdiarum, tragœdiarum, aut alterius poematis author sum: à διάδραμα: V.

Διάδραμεῖν, percurrisse, a. 2. inf. act. & Διαδεδραμέναι, a. 2. part. f. g. à διατρέχω, percurro, Th. τρέχω· a. 2. ἐδράμον, part. διαδραμών.

Διαδρᾶναι, aufugisse, a. 2. inf. à διδράσκω; a. 2. ind. ab inus. verbo διαδράμω, pro quo διαδιδράσκω. a. 2. part. διαδρᾶς. a. 2. inf. διαδρᾶναι. a. 2. opt. διαδραίην. Th. δράω, fugio: item,

Διαδρασιπολίται, qui reipublicæ administrationem fugiunt, miseri, timidi; ὀλίγοι, οἱ ὑποδιδράσκοντες τὴν πολιτείαν, fugitivi; Aristoph. ex διαδράω, & πολίτης, &c. V.

Διαδρᾶσαι, a. 2. part. f. g. à διαδρᾶς, a. 2. m. g. &

Διαδρήσομαι, Ion. pro διαδράσομαι, diffugiat, 3. sing. a. 1. sub. m. ejusdem verbi.

Διασεσμὸς, ῆς, ἡ; discursitatio, à perf. m. V. διαθέω.

Διασεσυφὴς, concisus, lacer atus; Nicand. in Ther. ex διὰ, & σεσύφω, lacero; unde σεσυφὴ, lacer atio, &c.

Διασθύμος, subeo per medium, evado: &

Διασθύω, vel -ύω; item διασθύμι, idem: unde,

Διασθὺς, ύος, ὁ; subiens, a. 2. part. ejusd. Th. σθύω, seu σθύω vel σθῦμι subeo, a. 2. ἔσθυν.

Διάδω, dissono, cui opponitur συμφάω; Aristot. de mundo, συμφερόμενον καὶ διαφερόμενον, συμφῶν καὶ διάδον, dissonans & consonans. V. φάω.

Διαείμην, trajectus pro διεμήν, perf. part. pass. ex διὰ & ἵημι, mitto. perf. εἷμαι. Th. ἵω mitto.

Διείσομαι, f. 1. m. verbi διαείδω, seu διείδω, perspicio, cognosco. Th. εἶδω, scio.

Διαέριος, idem quod διέριος, aerius.

Διαζεύγνυμι, vel --υμι, f. ύξω, disjungo, abgrego, repudio: &

Διαζευκτικὸς, ὴ; disjunctivus: item

Διαζύξις, εως, ἡ, &

Διαζυγία, ας, ἡ; separatio: &

Διάζυγιον, ου, τὸ; divortium: à διὰ & ζεύγνυμι, jungo.

ΔΙΑ'ΖΩΜΑΙ, stamini addo quod deest; διάζεται, orditur: q. ex διὰ & ΐζω, colloco.

Διάζωμα, ατος, τὸ; sive διάζωσμα, τὸ; septum transversum, cinctus intermedius, cingulum, cinctus, zona, &c. διάζωμα τῶν θώρηκος, sive τῶν σώματος, pectoris seu corporis septum transversum, proprio nomine, διάφραγμα appellatur. Vitr. l. 5. διαζώματα, & alibi, præcinctiones in extructionibus Theatricis vocat, quasi transversa cingula & interjectas gradibus areolas, &c. Alii intelligunt coronides quibus constignationes discernuntur, aut quæ ornamenti magis, quam necessitatis gratiâ adduntur, &c. Item subligaculum, bracca, apud Thucid. est verbale à seq. διαζώννυμι.

Διαζώννυμι, præcingo, succingo: cum acc. f. διαζώσω, p. διέζωκα, a. 1. διέζωσα, perf. pass. διέζωσμαι, a. 1. m. διεζωσάμην, ω, ατο. Th. ζωννύω, vel ζώνυμι, cingo.

Διαζώω idem quod διαζάω, ῶ, ad extremum vivo, διαζῶσι, vitam transeo, vivo, vitam ago: ut διαζῶ ἀ βίον ὀρθῶς vitam rectè transigere, &c. Item vitam tolero, victito, &c. ex διὰ & ζάω, vivo.

Διαήσι, Poët. pro διήσει, 3. sing. f. 1. verbi διαίημι, pro διήσω, transmitto. Th. ἵημι, mitto.

Διαήσι, perflat, 3. sing. ind. ex διάημι. Th. ἄω, vel ἄημι, flo.

Διαθέω, ῶ; idem quod θέω, (Ionicè pro eodem, θείω, & θιῶ) sulphure perfumo vel expio; à θεῖον τὸ, sulphur; quod vide.

Διάθεσις, εως, ἡ; dispositio: item affectio, affectus; acc. διάθεσιν· à διατίθημι, dispono.

Διαθέτης, ου, ὁ; dispositor, dispensator, ab eod. Th.

Διαθέω,

Διαθέω, percurro, discurso, à θέω, curro.

Διαθήκη, ης, ἡ, fœdus, testamentum, dispositio, à διατίθημι, dispono. Th. τίθημι, pono.

Διαθῆς, 2. sing. a. 2. sub. act. διαθήσω, 3. sing. f. 1. m. διαθησόμενος, 1. pl. διαθώμεν, 1. pl. a. 2. sub. à διατίθημι, dispono.

Διαθρέω, dispicio; observo; ex διὰ & ἀθρέω.

Διαθρύλλω, a. 1. inf. act. à διατρέω. Vide διατρέφω.

Διαθρύπτομαι, gestibus ad cantandum se præparare: à

Διαθρύπτω, dissolvo, frango luxu, f. ύψω· διατεθρυμμένος, adv. delicatè, molliter. Th. θρύπτω, frango.

Διαθύω, vide in αἰθύσσω. Th. αἴθω, uro.

ΔΙΑΙ'ΝΩ, humecto, mad. facio. f. ανῶ, hinc διηρὸς, ὁ, humidus, & ἀδίηντον, ου, τὸ, herba perpetuò virens.

Διαιρέειν, εἶν, dijimere, & διαιρεῖν, dividere, differere.

Διαίρεσις, εως, ἡ, divisio, discrimen: apud Gram. συναιρέσεως oppon. à διαιρέω. Th. αἱρέω, capio.

Διαιρέω, divido, distribuo, f. ήσω, p. διήρηκα, a. 2. διῆλον, præs. part. διαιρέων, ῶν, ἴουσα, ἴον, ῶν, ejusd. th.

Διαιτάομαι, vivam dego: & pass. alor, certâ victûs ratione utor: &

Διαιτᾶμαι, ῶμαι, vivam dego: & pass. alor, certâ victûs ratione utor: &

Διαιτάω, ῶ, alo, seu nutrio medicè: item rego, arbitror, discepto, f. ήσω, p. ηκα, & διδιήτημαι pro --αίτημαι, perf. pass. διδιήτημαι, à δίαιτα, victus, arbitrium.

Διαΐτασαν, Poët. & Dor. pro διήτησαν, peregit, 3. sing. a. 1. act. à διαιτάω, à δίαιτα.

Διαιτομβύη, præs. part. f. g. à διαιτόμαι, ῶμαι, vitam dego. Th. δίαιτα.

Διαιτητὴς, οῦ, ὁ, arbiter: &

Διαιτητικὴ, sc. τέχνη, pars medicinæ quæ de victûs ratione agit: à διαιτάω, quod à δίαιτα.

Διαιτητήριον, τὸ, locus in quo judicant arbitri; item, διαιτητήρια τοῖς ἀνθρώποις: ex partes domus ubi agunt homines & morantur; cænacula; diversoria, &c. ab eod. Th.

Διακοῖλος, idem quod Th. κοῖλος, cavus, concavus, &c.

Διακολυμβάω, tranino, Th. κολυμβάω, nato.

Διακολυμβώντων, ejusd. gen. pl. part. præs.

Διακομίζω, f. ίσω, transveho, perfero: ex διακομίζω, porto. Th. κομίω, curo.

Διακονάω, acuo, exacuo; ab ἀκονάω, idem; vide.

Διακονέω, ῶ; ministro, famulor, inservio: cum dat. imperf. διακόνεον, εων, p. διακόνηκα. a. 1. διακόνησα. præf. pass. διακονέομαι, alii mihi inserviunt. perf. διακόνημαι, a. 1. pass. διακονήθην. Hinc διακονήθεσα, a. 1. part. pass. f. g. ex διὰ & κονέω, festino.

Διακονηθέσα, ejusd. a. 1. part. pass. f. g.

Διακονία, ας, ἡ, ministerium, officium, functio: ab eod. them.

Διακονίζω, ministrum me præbeo; idem quod διακονέω.

Διάκονος, ου, ὁ vel ἡ, minister, qui in administranda rep. vel familiâ, vel ecclesiâ versatur: specialiter DIACONUS, præfectus ærarii ecclesiastici, Angl. a Deacon; compar. διακονίτερος, expeditior: ejusd. them.

Διακοντίζω, jaculum emitto, jaculor; idem quod ἀκοντίζω; sed potest etiam διὰ esse ὀπτατικὸν, seu intensivum; ut, ex, in ἐξακοντίζω; jaculum emitto, &c. Th. ἄκων, & ἄκμη, ονος, ὁ, jaculum.

Διακοπὴ, ῆς, ἡ, intercisio; separatio; præcisio, &c. Verbale à sequente.

Διάκοπρος, stercoratus, stercorosus; ut διάκοπρος τόπος, locus stercorosus, aut stercore medicatus. Theophr. l. 4. c. 13. de caulis Plant. Th. κόπρος, vide.

Διακόπτω, amputo, disseco, intercido: a διὰ & κόπτω, scindo.

Διάκορος, ου, ὁ, ἡ, satiatus, repletus. Th. κορέω, satio.

Διακόσιοι, αι, α, ducenti, æ, a: ex δὶς, bis, & ἑκατὸν, centum. Hinc

Διακοσιοστὸς, ὴ, ducentesimus.

Διακοσμέω, distribuo, ordino, dispono, exorno: à κόσμος.

Διακοσμηθέμην, per Sync. pro διακοσμηθείμην, ejusd. a. 1. opt. pass. 1. pl.

Διακόσμος, planè audio: f. ήσω, m. διακόσμημαι, a. 1. m. διηκουσάμην, ω, ατο. Th. ἀκούω, audio.

Διακούω, f. ύσω, audio, propriè ut discipulus præceptorem; item simpliciter audio, prout them. ἀκούω.

Διακοφεῖν, aperire, q. caput aperire: à

Διακοφέω, f. έσω, per Sync. pro διακοφεῶ. Th. κόφινον, caput.

Διακρατέω, ῶ; pertinaciter obtineo; item, conservo in rerum natura; item, manum injicio, & retineo, &c. (vide κρατέω) unde διακράτησις, εως, ἡ, detentio, retentio, &c.

Διακριβολογέομαι, exactè & enucleatè differo, exquisitè disputo; ex διὰ & ἀκριβολογέομαι, vide.

Διακριβόω, ῶ, ἀκριβέω, & ἀπακριβόω, pro eodem ponuntur; h. e. exacte discutio; exactè compono & absolvo; exprimo syncerè; exequor diligenter; omni ope & exacta diligentia efficio, &c. Item diligenter caveo, & exactè stipulor; item, exactè respondeo, i. e. ultatis horis evenio, &c. Vide ἀκριβόω.

Διακριδὸν, adv. discretè, eximiè: à διακρίνω, discerno. Th. κρίνω, judico.

Διακριδὸν, Poët. Syncop. pro διακεκριδότα, a. pl. a. 1. opt. pass. ejusdem verbi.

Διακριδώσασθαι, Dor. pro διακριδώσεσθαι, a. 1. inf. pass. ab eod. verbo.

Διακρῖναι, 2. pl. a. 1. sub. pass. à διακρίνω, discerno: quod vide.

Διακρι-

Διακεχυμένος, pro ή, Ion. dissolut. 3. sing. f. 1. &
Διακεχυθότως, discreti, Poët. pro διακεχυμένως, a. 1. part. pass. à
Διακείνω, DISCERNO, dijudico, dirimo, discepto, perficio: imperf. διέκρινον, f. νῶ, p. διακέκρικα. a. 1. διέκρινα. præt. pass. διακέκριμαι, sæpe ambigo, dubito. διακρινόμενος, 1. pl. præs. sub. pass. imperf. διεκρινόμην, ου, ετο. perf. διακέκριμαι. a. 1. pass. διεκρίθην. a. 1. sub. διακριθῶ, ῇς, ῇ. part. διακριθείς. Th. κρίνω, judico.
Διάκρισις, εως, ἡ, discretio, examinatio, dijudicatio, certamen: à διακρίνω.
Διακριτικὸς, ἡ, ὸν, discernendi vim habens, perspicax, item segregativus ab eodem verbo.
Διακριτὸς, ὸν, ὁ, ἡ. discretus, eximius: ab eod. them.
Διακρίτως, adv. Poët. pro διακρίτους, a. 1. part. pass. à
Διακρίνω, DISCERNO, dijudico, dirimo, discepto, perficio: imperf. διέκρινον, f. νῶ, p. διακέκρικα. a. 1. διέκρινα. præt. pass. διακέκριμαι, sæpe ambigo, dubito. διακρινόμενος, 1. pl. præs. sub. pass. imperf. διεκρινόμην, ου, ετο. perf. διακέκριμαι. a. 1. pass. διεκρίθην. a. 1. sub. διακριθῶ, ῇς, ῇ. part. διακριθείς. Th. κρίνω, judico.
Διάκρισις, εως, ἡ, discretio, examinatio, dijudicatio, certamen: à διακρίνω.
Διακριτικὸς, ἡ, ὸν, discernendi vim habens, perspicax, item segregativus ab eodem verbo.
Διακριτὸς, ὸν, ὁ, ἡ. discretus, eximius: ab eod. them.
Διακρίτως, adv. Poët. pro διακρίτους, a. 1. part. pass. à
Διακρούω, f. ὑσω, p. διακέκρουκα. a. 1. διέκρουσα. Th. κρούω, impedio.
Διακωμῳδέω, idem quod κωμῳδέω, comice decanto, dico, vel taxo; traduco, exaggero, amplifico, &c. a κωμῳδὸς, qu. vide.
Διακωχὴ, ῆς, ἡ, Suidæ, est διάκενσις, intermissio; aliis, cessatio, inducia; ἀνοκωχή; verbale a διέχω, qu. vide.
Διαλαγχάνω, f. λήξομαι. a. 2. διέλαχον, sortior, sorte divido. Th. λαγχάνω.
Διαλακτίω, discrumpor; item, cum sonitu, seu crepitu desilio; crepo; ex διὰ & λακτίω, ῶ; sono, sonitum edo, &c.
Διαλαμβάνειν, dividere, distinguere, differere de re aliqua, comprehendere, tractare. Th. λαμβάνω, capio: ubi flexionem videas.
Διαλαφύσσω, f. ήσω, perlateo, delitesco: a λαφύσσω, lateo, quod vide. Them. λάθω, idem.
Διάλαυρος, ὁ, ἡ, ον, domus ampla, nullis aliis conjuncta; Latini insulam vocant; Bud. Comment. & Eustathius, διάλαυρον, a λαῦρα, deducit, quæ vox vicum significat; & interpretatur, cujus janua, ex opposita vici ædificiorum serie, nostræ è regione est, &c. Th. λαῦρος, latus, amplus.
Διαλαχεῖν, a. 2. inf. διαλαχὼν, a. 2. part. à διαλαγχάνω, sortito dividi: ex διὰ & λαγχάνω, sortior.
Διαλγὴς, dolore affectus, unde διαλγέω, ῶ; perdoleo, vel idem quod simplex ἀλγέω, doleo. Th. ἄλγος.
Διαλεγδὸν, eximiè, præcipuè, insigniter; à διαλέγω, deligo, discerno. Th. λέγω.
Διαλέγομαι, differo, colloquor: cum dativ. imperf. διελεγόμην, ου, ετο. p. διείλεγμαι, a. 1. διελέχθη. Ex διὰ & λέγω, dico.
Διαλείβομαι, restagno: a Th. λείβω.
Διαλείπω, f. είψω, p. είφα, intermitto, interjicio. Th λείπω, linquo.
Διαλείφω, dileo; item, perungo, perlino; ex διὰ & ἀλείφω, ungo.
Διάλειψις, εως, ἡ, intermissio, interceptio, remissio, &c. Verbale a 2. perf. præt. pass. verbi διαλίπω, qu. vide.
Διαλεκτικὴ, (sub. τέχνη) DIALECTICA, ars disserendi: fœm. g. a
Διαλεκτικὸς, ἡ, ὸν, DIALECTICUS: a διαλέγομαι, differo. Th. λέγω, dico.
Διαλεκτὸς, ου, ἡ, modus loquendi peculiaris, idioma linguæ; item lingua: ab eodem them.
Διαλελαμμένος, Ion. pro διειλημμένος, distinctus, distributus, captus, comprehensus: perf. part. pass. ex διὰ & λαμβάνω, capio.
Διάλεψις, sermocinatio; dissertatio; disceptatio, disputatio, &c. Verbale a 2. perf. præt. pass. verbi διαλέγομαι, qu. vide.
Διαλεπολογέομαι, idem quod λεπολογέω, & λεπολογέομαι, ῆσω; argutè discepto, subtiliter differo; propriè, de rebus parvis subtiliter disputo, &c. a λεπολόγος, argutus, qui subtiliter & minutatim differit de re aliqua; ex λεπὸς, & λόγος; quæ vide.
Διάλεπτος, percennis, perexilis; a λεπὸς, qu. vide.
Διαλιχθῆναι, a. 1. inf. pass. a διαλέγομαι, colloquor: διαλέχθησαν, 3. pl. a. 1. pass. Th. λέγω.
Διάλειξις, εως, ἡ, divisio, seu partitio per sortem; verbale a 2. perf. præt. pass. verbi διαλαγχάνω, qu. vide.
Διάλησις, 2. sing. f. 1. m. διάλησομαι, à διαλανθάνω, prorsus lateo. Th. λήθω.
Διάληψις, ἡ, interceptio, intercapedo; item, propositum, id quod quis faciendum instituit; item, di ceptatio, ratiocinatio; & explicatio rei quæ tractatur; apud Polyb. Verbale a 2. perf. præt. pass. verbi διαλαμβάνω, vide.
Διαλιθὸς, distinctus gemmis; gemmatus; ex διὰ & λίθος, vide.
Διαμαρτέω, idem quod διαίτημαι; q. d. interrelinquo; relinquo temporis spatium in medio, &c. ex διὰ & λιμπάνω, pro λείπω.
Διαμάρτυρος, ὁ, ἡ, de retibus evado, seu effugio; ex διὰ & λίνον, τὸ, linum: item, rete; propriè quod ex lino est; unde λίνος, lineus; & λινόω, lino, vincio, &c.
Διαμαρτὴν, a. 2. inf. act. διαλιπὼν; 2. sing. a. 2. sub. a διαλείπω, abstineo. Th. λείπω, linquo.
Διαμαχὴ, ῆς, ἡ, differentia; item reconciliatio: ex διὰ & ἀλάομαι, muto.
Διαμαχὴς, ὁ, ἡ, & διαμαχέτης, reconciliator, pacificator: &
Διαλλάκτωρ, ορος, ὁ, reconciliator, a. 2. impera. pass. a
Διαλλάσσω, & Att. ττω, reconcilio, permitto, differo: f. διαλλάξω. p. διήλλαχα. a. 1. ἠλλαξα. a. 2. διῆλλαγον. διαλάττομαι. perf. pass. διήλλαγμαι. a. 1. pass. διηλλάχθην. a. 2. pass. διαλλάγην. a. 2. imperat. pass. διαλλάγηθι, ήτω. Th. ἀλλάσσω, muto.
Διάλλομαι, transilio; ex διὰ & ἄλλομαι, vide.
Διάλογη, idem quod διαλογισμὸς.
Διαλογίζομαι, colloquor, cogito, ratiocinor, disceptо. imperf. διελογιζόμην, ου, ετο. a. 1. med. διελογισάμην, ατο. perf. pass. διαλελόγισμαι. Hinc
Διαλογισμὸς, ὁ, cogitatio, dubitatio, disceptatio: ex διὰ & λόγος, dico.
Διάλογος, ὁ, DIALOGUS, colloquium, sermocinatio: a διαλογίζομαι.
Διαλυμαίνεσθαι, dilaniare, excarnificare: quod a λυμαίνω, vasto. Th. λύμη, exitium.
Διάλυσις, εως, ἡ, dissolutio; item decisio, pacificatio, fœdus: a
Διαλύω, DI SOLVO, DILUO, item litem compono: f. ὑσω. p διέλυκα. a 1. διέλυσα. perf. pass. διάλελυμαι. a. 1. pass. διελύθην, dispersus fui: ex διὰ & λύω, solvo.
Διαλυτὸς, ὸν, ὁ, quasi dissolutor; διαλυτικὸς, ὸν, ὁ, discussoriam vim habens; Plin. discutiens; dissolutioni habilis; dissolubilis, &c. Item, διαλύσιμος, ου, ὁ, dissolutus; unde τὸ διάλυσιμον, dissolutio; dissolutum; inconnexio; genus figuræ; omnia a præced. διαλύω.
Διάμυτον, farina consi ergo; ex διὰ & ἄλφιτον, τὸ, farina: Vi.
Διαμᾶσθαι, demeto, idem quod act. διαμάω, Vi.
Διαμαρτία, ας, ἡ, aberratio; item, error, vitium; erratio, &c. à seq. διαμαρτάνω.
Διαμαρτάνοι, 3. sing. præf. opt. act. ex
Διαμαρτάνω, idem quod ἁμαρτάνω, pecco, aberro, fallor: f. διαμαρτήσω. p. ἡμάρτηκα. a. 2. ἡμάρτον.
Διαμαρτυρεμένος, a. 1. part. m. διαμαρτύρασθαι, a. 1. inf. m. à
Διαμαρτύρομαι, etiam atque etiam obtestor; item contestor, testificor. f. διαμαρτυρήσομαι. a. 1. m. διεμαρτυρεμένος, ου, ατο, a. 1. sub. m. διεμαρτυρόμην, ου, ἡ, a. 1. inf. m. διαμαρτύρασθαι. Ex διὰ & μάρτυρ, testis.
Διαμαρτύρια, ὰ, contestatio; apud Demosth. est genus exceptionis, h. e. παρεγγραφῆς, nimirum, instantia litis, summotrix petitionis hæreditatis aut bonorum possessionis, agnitæ à propinquis; Bud. comment. ex διὰ & μαρτύρια, vide.
Διαμάχομαι, DIMICO, depugno, acriter pugno, imperf. διεμαχόμην, ου, ετο. f. διαμαχοῦμαι, -ουμαι, vel -ῶμαι. p. διαμεμάχημαι, Th. μάχομαι, pugno.
Διαμάω, demeto, abscindo. Th. ἀμάω, meto: f. ήσω.
Διαμείβομαι, f. είψομαι, p. εἰμμαι, commuto, permuto: unde
Διαμειβόμενος, commutabimus: f. ι. m. 1. pl. ex διὰ & ἀμείβω, muto.
Διαμειψις, εως, ἡ, permutatio: ab eodem them.
Διαμεμαθυῖα, idem quod μεμαθυῖα, q. d. adolescentiorem, vel adolescentior; i. e. adolescentis more ago; ludo, exulco, &c. à μίσγω, q. Vi.
Διαμελεῖσι, adv. membratim: pro quo διαμελεϊστὶ, apud Hom. per Epenth. Poët. Th. μέλος, membrum.
Διαμέλλησις, εως, ἡ, mora, cunctatio, Thucyd. & διαμελλητὴς; cunctator, cessator, &c. Utrumq; a seq. διαμέλλω.
Διαμέλλω, f. ήσω, procrastino. Th. μέλλω.
Διαμεμψιμοιρίαι, nom. pl. præt. perf. part. act. ex διαμένω, permaneo, quod vide.
Διαμένω, incuso: ex διὰ & μέμφομαι, conque or, accuso: f. ψομαι. p. μεμέμφημαι.
Διαμένω, permaneo, perduro: f. μενῶ. p. διαμεμένηκα. a. 1. διέμεινα. a. 1. sub. διαμείνω, ῃς, ῃ. imperf. διέμενον. Ex διὰ & μένω, maneo.
Διαμερίζω, partior, distribuo, discrepo: imperf. διεμέριζον, f. ίσω. p. διαμεμέρικα, a. 1. διεμέρισα. a. 1. imperat. διαμέρισον, ατω. perf. pass. διαμεμέρισμαι. a. 1. pass. διεμερίσθην, dispersi fui: f. 1. pass. διαμερισθήσομαι, a. 1. m. διεμερισάμην, ω, ατο. ex διὰ & μερίζω, separo. Them. μείρω, divido.
Διαμερισμὸς, ὁ, distributio, dissidium: à διαμερίζω, quod vide.
Διάμετρος, q. d. intermedius; & peculiari significatione, qui est mediocris fortunæ; Hesych. Th. μέσος.
Διαμετρία, dimetior, f. ήσω. p. διαμεμέτρηκα. ex διὰ & μέτρον, mensura.
Διαμετροειδὴς, metiri, ejusd. a. 1. nt m.
Διαμέτρησις, εως, ἡ, dimensio: &
Διαμέτρησις, ἡ, dimensus, mensuratus: ab eod.
Διάμετρος, ὁ, ἡ, sub. (γραμμὴ) DIAMETER, linea recta figuram, quà longissimè pater, ex æquo secans. Th. μέτρον.
Διαμηρίζω, femora diduco; dicitur que & de fœminis & de maribus; teste Hesych. Item femoribus diductis ineo; Aristoph. Unde, διαμηρισμὸς, fœmorum diductio; & coitio; quæ sit diductis femoribus; quidam exp. interfœmineus, seu interfemoralis congressus; Plut. Syp. 3. probl. 7. ex διὰ & μηρὸς, ὁ, τὸ, idem quod Th. μηρὸς, ὁ, femur, femen, &c.
Διαμικρολογέομαι, ῆσομαι; parùm sum solicitus; parvi facio; vel, admodùm μικρολογοῦμαι; ex διὰ & μικρολογέομαι; rei parvæ rationem habeo; item, anxiè, & scrupulosè, circa vilia & spernenda occupor, &c. à μικρολόγος, qui rei parvæ rationem habet, vel qui rem parvam in pretio habet, &c. Vi.
Διαμιλλάομαι, decerto & contendo cum; Plut. in Themistocle: ex διὰ & ἀμιλλάομαι, certo, contendo; a Th. ἄμιλλα, ης certamen, contentio.
Διαμιμνήσκω, in memoriam revoco, commoro: à μιμνήσκω, memor fum. Th. μιμνήσκομαι, memoro.
Διαμοιρέομαι, dispartior, divido: à μοῖρα, pars, quod à μείρομαι, divido.
Διαμονὴ, ῆς, ἡ, permanio, stabilitas, perennitas, à διαμένω, quod vide.
Διαμορφοσκοπεῖν, formas specto inter aliquos; de forma aliquorum, ex diligenti inspectione, judex sedeo; Athen. l. 5. ex διὰ & μορφοσκοπέω, ῶ; formas specto, &c. ex μορφὴ, forma; & σκοπὸς, inspector, &c. vide.
Διαμορφὼ, f. ώσω, deformo: à μορφόω, FORMO. Th. μορφὴ, FORMA.
ΔΙΑΜΠΑΞ, in totum, utrinque: διὰ παντὸς.
Διαμπερὲς, perforo; vide sequentem vocem διαμπερής.
Διαμπερὴς & διαμπερίας, adv. prorsus, in totum, perpetuò, exactè, utrinq; perforatum: ex διὰ & ἀμπερὲς, per Tmesin, pro διαπαμπερὲς, à διὰ, ἀνὰ, & πείρω, transfodigo.
Διαμπερὲς, a. 2. inf. a διαπείρω, devasto. Nisi sit Poët. pro διαπαρεῖν, metri causa. a πέρθω, vasto. f. 2. πραθῶ. a. 2. ἔπραθον, a. 2. inf. πραθεῖν, Ion. & Poët. πραθέειν.
Διαμυθέομαι, q. dissoquor; loquor aliter atq; res est, seu ignarus, seu ignarus; unde διαμύθιος; Hesych. sermo fallens; deceptio, παραλογισμὸς: ex διὰ & μυθέομαι, vide.
Διαμυλαίω, rictu os distraho, torquis labris illudo & irrideo; item, pastoritia fistula proseqor. Th. μυλὸς, curvus.
Διαμυσσάω, in minima frusta dissecare. Vide μυσσάω.
Διαμοιρὸς, q. d. seorsim positus; separatus; diversus, alienus; Hesych. a διαμοῖρις; utrinq; item, seorsim, ab ἀμφὶς; idem, utrinque, &c. Vi.
Διαμφοδίσαι, deviare, seu in biviis ab invicem divelli; Eust. ex διὰ & ἀμφὸδος, ὁ, bivium, vide.
Δίαν, acc. sing. a Διὸς, ος, ον, divinus, a, um. Th. Ζεὺς, Διὸς, Jupiter.
Διάνεμ, a. 1. inf. act. a διάνω, humecto, madefacio.
Διανάω, perfluo; Plut. in Æmil. Th νάω, vide.
Διαναπαύω, recreo, interquiescere facio; ex διὰ, ἀνὰ, & παύω.
Διανανμαχεῖν, navali prælio dimicare. Vide ναυμαχία.
Διάνδιχα, bifariam, adv. Poët. ex διὰ & ἄνδιχα, contracte ex ἀνάδιχα, idem: uti etiam simplex δίχα, per τρῆσιν, διὰ δ' ἄνδιχα, &c. Hesiod. Th. δὶς, bis.
Διανέγη, vide in νέω.
Διανέομαι, a. 1. inf. act. &
Διανεμῆσθαι, serpat, 3. sing. a. 1. sub. pass. &
Διανενίμημαι, perf. pass. a
Διανέμω, divido, administro, rego. f. μῶ. præt. διανενέμηκα. præs. pass. διανέμομαι, serpo, divulgor, distribuor. perf. pass. διανενέμημαι. a. 1. pass. διενεμήθην. a. 1. sub. pass. διανεμηθῶ, ῇς, ῇ, ex διὰ & νέμω, tribuo.
Διανεμόω, vento exponо; idem quod ἀνεμόω, ῶ; ventilo, vento agitari facio; Luc. a Th. ἄνεμος.
Διανέω, innuo, f. δύσω. p. διανένευκα. a. 1. διένευσα: ex διὰ & νέω, annuo.
Διανέω, trano, transnato, enato; Th. νέω.
Διανηστίζω, jentos; unde διανηστισμὸς, ὁ, jentaculum; seu jentaculi sumptio; Th. νῆστις, vide.
Διανήχομαι, trano, transnato, trajicio; pernato, &c. Ex διὰ & νήχω, nato, vide.
Διανθέω, perfloreo; item, διανθίζω; floridis coloribus pingo; inquit Bud. elegantèr & variè concinno, &c. Vide ἄνθος, & ἀνθίζω.
Διανῆς, duplicem florem habens; ut apud Theophr. Ἄνθη διανῆ; (hist. Plant. l. 1. c. 21.) ut in rosa & lilio; quæ in flore medium locum occupant; a Th. ἄνθος, qu. Vi.
Διανοέομαι, ῆσομαι, ratiocinor, mente agito, sentio: ex διὰ & νοέω, cogito. Th. νόος, vel νοῦς, mens.
Διανοητὸς, ejusd. a. 1. part. pass.
Διανόημα, ατος, τὸ, cogitatum, cogitatio, a. 1. perf. pass. ejusd. verbi.
Διανοῆσθαι, 2. pl. sub. præs. pass. ab eod. verbo.
Διανοητικὸς, ὴ, ad cogitationem pertinens, intellectualis: a, 3. perf. pass. ejusd. ver.
Διάνοια, ας, ἡ, agitatio mentis, cogitatio, ratiocinatio, animus, sensus: ab eod. Th.

Διανοί-

Διανοίγω, adaperio. præs. part. διανοίγων, ύσα, οίγον. imperf. διέωιγον. f. διανοίξω, a. 1. διέωιξα, a. 1. pass. διεωίχθην, ης, η. & in 3. pl. διεωιχθησαν, a. 1. imperat. pass. διανοίχθητι, aperitor: ex διὰ & ἀνοίγω, quod ex ἀνὰ & οἴγω, aperio.

Διανομεύς, έως, ὁ, distributor; dispensator; verbale a διανέμω.

Διανομή, ῆς, ἡ, distributio, divisio; largitio ad populum: a præt. m. verbi διανέμω, distribuo.

Διανυξίμερος, præs. part. pass. a διανύσσω, ὕμερος, mente agito.

Διανυκτερεύω, pernocto, f. εύσω. p. διανενυκτέρευκα, a. 1. διενυκτέρευσα, ex διὰ & νυκτερεύω, noctem transigo, quod a νύκτερος, nocturnus. Th. νυξ, νυκτος, nox.

Διάνυσμα, ατος, τὸ, iter, itineris perfectio, progressus; seu iter uno die absolutum, ut mansio unâ nocte: a

Διανύω, propriè, iter absolvo, expedio, perficio. f. ύσω. p. διήνυκα. a. 1. διήνυσα: ex διὰ & ἀνύω, perficio.

Διάξεις, f. 1. act. sed διαξεῖς, Dor. f. 1. a διάγω, dego. f. ξω, p. δίηχα. a. 2. δίηγον. Th. ἄγω, duco.

Διαπαγκρατίζω, pancratio certo cum; ex διὰ & παγκρατίζω, certo pancratio: item in omnibus certaminibus victor fum; a παγκράτιον, qu. vide.

Διαπαντὸς, semper. Legitur ut vox una: & διὰ παντὸς, sc. χρόνε, adv. per omne tempus, sempiternum.

Διαπαραβαίνω, obliquè aspicio per; At pro eo quod septuaginta intro. Reg. 1. 3. c. 6. dicunt, ἐποίησε τὴν ἔκθυρίδας διαπαραχωρούμενας; Hebraici textus versio habet, fecit templo feneſtras obliquas: Complut. διθύκτυαμβίγας; reticulatas; cancellatas: vide παραβαίνω.

Διαπαραθλέω, virginem vitiare. Th. παρθένος, virgo.

Διάπασμα, ατος, τὸ, medicamentum corpori vel potui inſperſum: a

Διαπάσσω & Att. -άττω, inſpergo. Th. πάσσω, idem.

Διάπειρα, ας, ἡ, Ion. experientia, periculum, experimentum; hinc

Διαπειράω, -ῶ, & άζω, experior, exploro: a πείρω, vel άζω, tento. Th. πεῖρα, conatus, experientia.

Διαπέμπω, dimitto, transmitto. Th. πέμπω, mitto.

Διαπεραίνω, f. ανῶ, ad finem perduco, abſolvo, efficio. Th. πέρας, finis.

Διαπερήνας, ejuſd. a. 1. inf.

Διαπερήσας, ασα, ν, a. 1. part. a ſeq.

Διαπερῶ, ῶ, trajicio, pertranſeo. f. ήσω & ήσομαι. p. διαπεπέρηκα. a. 1. διέπερασα. Pro διαπερῶ, per Syncop. etiam dicimus διαπρῶ: hinc f. διαπρήσω, & Poët. διαπρήσομαι. Th. περάω, tranſeo.

Διαπεριζέω, idem quod ἐκπεριζέω, decipio, effugio. Th. πέρδιξ, perdix.

Διαπέρσω, f. έρσω, idem quod Th. πέρθω, devaſto, depopulor.

Διαπέρσωλε, deſtruxerimus, ejuſd. 1. pl. f. 1. act.

Διαπεσείδυμι, f. 2. inf. m. διαπεσεῖν, a. 2. inf. act. a διαπίπτω, intercido. Th. πίπτω, cado. f. πεσοῦμαι. a. 2. ἔπεσον.

Διαπεσσεύω, idem quod πεσσεύω, ſive, πεσσόω, calculis ludo; a πέσσος, ſeu πεσὸς, calculus.

Διάπεσσα, τὰ, intercolumnia, parvæ columnæ, quæ inter majores διαπήγνυνται).

Διαπαιγνίζω, vel διαπαιωνίζω, fucum facio; deludo, impono, &c. a πλωίνη, vide.

Διαπαικτίσω, colludere, ludere inter ſe; Metaphora a ſimiis, quæ animalia ſunt φιλοπαγμονέςατον; ex διὰ & πίθηκος, qu. Vi.

Διαπαίπω, f. πεσοῦμαι, intercido, interlabor, diffluo. Th. πίπτω, cado.

Διαπιςεύω, f. εύσω, credo, concredo, ſeu fidei committo: a πιςεύω, idem. Th. πείθω.

Διαπίτνω, f. πετῶμαι, prorſus diffido: ab ἀπίτνω, non credo, ab eod. Th.

Διάπλασμα, ατος, τὸ, unctio, fomentum: a

Διαπλάσσω, & Att. -άττω, fingo, formo; item, illino: a πλάσσω, vel ἀπλάσσω, idem.

Διαπλεῖν τὸν βίον, vitam traducere: vide διαπλέω.

Διαπλέξασα, contexens: Æol. pro διαπλέξασα, a. 1. part. act. f. g. a πλέκω, necto.

Διαπλόσιωνες, nom. pl. a. 1. part. act. a ſeq.

Διαπλόω, transnavigo, pernavigo. f. πλεύσω. p. διαπέπλευκα, a. 1. διέπλευσα. Th. πλέω, navigo.

Διαπλήσσω, diſcedo, dehiſco, diſſilio; ex διὰ & πλήσσω, vide.

Διαπλοκή, ῆς, ἡ, ſimultas; apud Plut. διαπλοκὴ τῆς ὑγιείας; occulta quædam ſimultas; item, διάπλοκος, ε, ὁ, ἡ, implicitus; & διαπλόκιον, textilis; unde neutr. διαπλόκιον, textile, Strabo. Omnia a διαπλέκω, intertexo; perplexo, contexo, &c. Th. πλέκω.

Διάπλοος, ε, ὁ, & διαπλόη; trajectus, vel trajectio; tranſmiſſio; iter emenſum tranſnando ſeu tranſnatando, &c. A διαπλέω, quod vide.

Διαπλώω, f. άσω, Poët. idem quod διαπλέω.

Διαπνέω, & -είω, Poët. perſpiro, perflo, diffio. Th. πνέω, ſpiro.

Διαπνοή, ῆς, ἡ, expiratio, aura, perflatus; exhalatio, &c. Verbale a διαπνέω.

Διαπολεμέω, debello, decerto. Th. πόλεμος, bellum.

Διαπολιτεύομαι, concerto, vel decerto de rebus ad reipublicæ adminiſtrationem pertinentibus; nam, διαπολιτεύεσθαι dicuntur propriè cives quando inter ſe dimicant, ac bellum agunt inteſtinum; item, verſari in reipublicæ adminiſtratione, &c. Unde, διαπολιτεία, ας, ἡ, reipublicæ concertatio; ſeu concertatio de rebus ad rempublicam pertinentibus, &c. ex διὰ & πολιτεύομαι, vide.

Διαπομπή, ῆς, ἡ, dimiſſio, vel tranſmiſſio; &c. Verbale a διαπέμπω, tranſmitto, &c. Th. πέμπω.

Διαπονέω & διαπονεύμαι, elaboro, operam do, exerceo, ægrè fero. a. 1. paſſ. διεπονήθην, a. 1. part. paſſ. διαπονηθεὶς, ex διὰ & πονέω, laboro. Th. πένομαι, ago, p. m. πέπονα.

Διάπονος, ατος, τὸ, exercitatio; & διαπόνησις, εως, ἡ, idem, labor, &c. Item, διάπονος, laboris patiens, induſtrius, &c. Omnia, a verbo διαπονέω, qu. Vi.

Διαπόντιος, ε, ὁ, ἡ, ὁ διὰ πόντε πλέων, qui per mare navigat, tranſmarinus; item mari imus.

Διαπορθμεύω, præterео, pertranſeo, perambulo, imperf. διεπορθμεύμην, perf. paſſ. διαπεπόρθμευμαι, a. 1. διεπορθμεύθην. Th. πείρω, tranſeo, p. m. πέπορα.

Διαπορέω, hæſito, ambigo, addubitans quæro, imperf. διεπόρεον, ες, εν, ες, f. ήσω. p. διαπεπόρηκα. Th. πείρω, tranſadigo. p. m. πέπορα, unde πόρος, ἄπορος, ἀπορία, dubito.

Διαπόρησις, εως, ἡ, dubitatio: a 3. perſ. perf. paſſ. ejuſd. verbi.

Διαπορθμεύω, trajicere, a πορθμὸς, fretum, quod a πείρω, tranſeo.

Διαπορία; dubitatio, hæſitatio; (ἀμφιβολία; ἀπορία) idem quod διαπόρησις; & ab eod. Th.

Διαπραγματεύομαι, negotior. f. εύσομαι. a. 1. m. διεπραγματευσάμην, ω, ατο. ex διὰ & πραγματεύομαι, negotior: a πρᾶγμα, negotium. Th. πράσσω, vel πάω, facio.

Διαπραθεῖν, devaſtare, a. 2. inf. Ion. pro διαπρᾶσθαι: ex διὰ & πέρθω, vaſto. a. 2. ἔπραθον.

Διαπραθόμην, deſtruximus, 1. pl. a. 2. ind. act. Ion. ab ἔπραθον, pro ἐπράσθην, verbi πέρθω, vaſto.

Διαπραθόμενος, η, ον, a. 1. part. m. διαπραθέσθαι, a. 1. inf. m. a

Διάπρασις, εως, ἡ, confectio, executio negotii; &c. Verbale a διαπράσσω.

Διάπρασις, εως, ἡ, venditio; verbale a verbo διαπράσσω, divendo; vide πραθέω.

Διαπρήσσω, & Att. -άττω, perficio, peragо, impetro. Th. πράσσω vel -άττω, facio.

Διαπρήξαθαι, Ion. pro διαπράξασθαι, a. 1. inf. m. ejuſd. verbi.

Διαπρήσσω, f. ήσω, ν, elatio; item, trajectus; διάρσις, elatio, ſublatio; peculiariter de ſublatione enſis ad ictum; a διαείρω, tollo, attollo, erigo, &c. Th. αἴρω, vide.

Διαπτάζω, diripio, f. άσω. p. διήρπακα. a. 1. inf. διαπτάσαι: ex διὰ & ἁρπάζω, rapio.

Διαρρήγνυμι, f. 2. opt. paſſ. à διαρρήγνυμι quod vide.

Διαραίσομαι, vaſtabit, f. 1. ind. à διαρραίω, deſtruo. f. σω. ex διὰ & ῥαίω, f. σω, profligo, vaſto.

Διαρρέω, perfluo, diffluo: à ῥέω, fluo.

Διαρρήγνυμι, vel διαρρήσσω, dirumpo, diffringo. f. διαρρήξω, p. διέρρηχα. a. 1. διέρρηξα, a. 1. part. διαρρήξας, διάλ, imperf. paſſ. διερρήγνυμην, σο, το. Th. ῥήσσω, vel ῥήγνυμι, frango.

Διαρρήδην; explicatè; clarè, manifeſtè; ſic etiam, διάρρησις, explicatio; Th. ῥέω, dico.

Διαρρήξας, ασα, ν, & in f. g. διαρρήξασα, a. 1. part. à διαρρήγνυμι.

Διασαφέω, ſignifico, planum facio, f. ήσω, p. διεσάφηκα. a. 1. διεσάφησα. ex διὰ & σαφὴς, declaro. Th. σαφὴς, perſpicuus.

Διασάφησις, εως, ἡ, interpretatio, declaratio, præfactio: à διασαφέω.

Διασείω, concutio, f. σείσω. p. διασέσηκα, a. 1. διέσεισα, a. 1. ſub. διασείσω, ης, η, & in 2. pl. διασείσατε, concutite: Ex διὰ & σείω, moveo.

Διασημαίνω, f. ανῶ, ſignum do, manu ſignifico: a

Διάσημος, ε, ὁ, ἡ, illuſtris: quod à σῆμα, ſignum.

Διάσια, ἰων, τὰ, Jovialia; feſtum in honorem Jovis; quod etiam Πάνδια, & Διϊπόλια, vocatur; à Δίϊος, ε, ὁ, Jovialis; quod à Ζεὺς; Διός; Διΐ; Δία, &c. Jupiter, Jovis, Jovi, Jovem, &c.

Διασκήπομαι, recicebo, Dor. pro διασχήσομαι, f. ι. m. à σχάω, ſileo.

Διασκιλλαίνω, & διασκιλλόω; illudo, cavillo, &c. ex διὰ & σκίλλω, qu. Vi.

Διασκεδάω, ſeu -άζω, diſſipo, disjicio: à σκεδάω, vel άζω, diſſipo.

Διασκευάζω, apparo, inſtruo, adorno: & indè

Διασκευή, ῆς, ἡ, apparatus, adornatio, ornamentum: à them. σκεύ-, vas.

Διασκευαρία, ᾶ, captiosè machinor; inſidioſè fabrico, & architector; doloſè tracto, &c. Plat. in epiſt. Item, διασκευαρεύομαι; apud eundem in 7. de repub. exponitur conſervare & tueri, &c. Vi. σκευαρία.

Διάσκεψις, εως, ἡ, conſideratio, conſultatio: à σκέπτομαι, idem, quod à σκοπέω, circumſpicio.

Διασκιωπάω, idem quod διασκοπτίζω, diſſipo: quod vide. & σκιωπάω.

Διασκιδνᾶμι, diſſipant, 3. pl. præſ. act. à

Διασκίδνημι, f. ήσω, p. ηκα, diſſipo, diffundo. Th. Σκεδάω, diſpergo.

Διασκοπτίζω, diſpergo, disjicio. f. ίσω. p. διεσκόπτικα. perf. paſſ. διεσκόπτισμαι. a. 1. paſſ. διεσκοπτίσθην. f. 1. paſſ. διασκοπτισθήσομαι ex διὰ & σκοπτίζω, diſſipo.

Διάσμα, ατος, τὸ, licium: à διάζομαι, telam perficio.

Διασμᾶν, abſtergere. Th. Σμάω, idem.

Διασοφίζομαι, aſtu utor; Ariſtoph. ſophiſticè agо; ex διὰ & σοφίζομαι, vide in σοφίζω.

Διασπαρέντες, nom. pl. a. 2. part. paſſ. διασπαρείσαι, a. 2. inf. paſſ. à διασπείρω, diſpergo, quod vide.

Διάσπασις, εως, ἡ, &

Διάσπασμα, ατος, τὸ, nec non

Διασπασμός, ῦ, ὁ, diſſipatio, divulſio: à perf. paſſ. ſeq.

Διασπάω, diſcerpo, divello, diſtraho, f. άσω. p. διέσπακα. a. 1. διέσπασα. perf. paſſ. διέσπασμαι. inf. διεσπάσθαι. a. 1. paſſ. διεσπάσθην. a. 1. ſub. paſſ. διασπασθῶ ex διὰ & σπάω, traho.

Διασπείρω, diſſemino, diſpergo. f. ι. διασπερῶ. f. 2. διασπαρῶ. p. διέσπαρκα. a. 1. διέσπειρα. a. 2 διέσπαρον. a. 2. paſſ. διεσπάρην, διήρθην. f. διασπαρήσομαι. a. 2. paſſ. διεσπάρην, diſperſus fui. a. 2. part. διασπαρείς, ἐντος. f. διασπαρεῖσθαι ex διὰ & σπείρω, ſemino.

perversus. perf. m. διέστροφα. ex διὰ & στρέφω, verto.

Διαστροφὴ, ῆς, ἡ, perversio, distortio: & Διάστροφος, ος, ὁ, ἡ, perversus, distortus, qui à mente est alienatus: à perf. m. v. διαστρέφω.

Διασυρμὸς, οῦ, ὁ, detractio, obtrectatio: &

Διασύρω, εις, ει, distraho, lacero, detraho, obtrecto. Th. σύρω, f. σῶ, traho. p. σίσυρκα. perf. pass. σίσυρμαι.

Διασφάζω, sive, διασφάπω; jugulum alicui disseco, seu aperio; unde, διασφακτὴρ, ῆρος, ὁ, jugulum alicui resolvens, seu aptus ad aperiendum jugulum; ut διασφακτῆρες σιδήρου; in Epigr. item, διασφαγὴ, ἡ, hiatus ille qui cernitur in jugulo seu gutture dissecto; & generaliter, quivis hiatus, quodlibet interstitium; ut de hiatibus in muro dissupto; Esdræ lib. 2. Th. σφάζω.

Διασφαλίζω, & διασφαγίζομαι, idem quod ἀσφαλίζω, & ἀσφαγίζομαι; munio, tutum reddo; (&c. Vi.) Polyb. lib. 5.

Διασφὰξ, ἀγγος, ἡ, loci distantia, intervallum, divortium: ex διὰ & σφάζω, jugulo.

Διασφενδονάω, διασφενδονίω, & διασφενδονίζω, fundæ rotatu dissipo; fundâ dissicio; impropriè apud Plutarch. Alexander dicitur, Bessum (qui Darium interfecerat) διασφενδονῆσαι, i.e. duabus arboribus in terram flexis corpus ejus alligasse, quæ deinde, in altum redeuntes, secum id rapiebant, & discerpebant, &c. ex διὰ & σφενδονάω, qu Vi.

Διασφηνόω, ῶ; discuneo; i. e. adacto, impactóque cuneo, dirimo, & dissindo, &c. Ex διὰ & σφηνῶ, cuneus, vide.

Διασχολὴ, negotiis distineo; occupo, intentus sum, unde pass. διασχολέμενος, occupatus; intentus; Vi. ἀσχολέομαι.

Διασχὼν, ὰ.2. part. act. à διέχω, q. à διαχέω, pencto, trajicio. Them. ἴσχω, habeo, a. 2. ἔσχον.

Διασῴζω, servo, conservo, f. σω, p. διασέσωκα, a. 1. διέσωσα. a. 1. sub. διασώσω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. διασῶσαι, a. 1. pass. διεσώθην, ης, η, sanatus fui, 2. 1. part. pass. διασωθεὶς, a. 1. inf. pass. διεσωθῆναι à σάω, servo. Th. σῶ, salvus.

Διασῴσω, 3. sing. a. 1. opt. Æol. præc. verbi.

Διασώσῃ, 3. sing. a. 1. sub. act. & in 3. pl. διασώσωσι à διασῴζω.

Διαταγὴ, ῆς, ἡ, ordinatio, dispositio, ab a. 2. pass. διετάγην, ης, η, vel à perf. m. v. διατάσσω, quod vide.

Διάταγμα, ατος, τὸ, edictum, à perf. pass. ejusd. verbi.

Διατάξις, εως. ἡ, constitutio: ab eod. verbo, in eod. temp.

Διατάκτης, ου, ὁ, i. e. ἡγεμών, dux, ordinator, &c. Item, διατάκτα, i. e. δεσπότης, dominus, herus. Utrumq; ab eod. ver. & temp.

Διατελαιπωρέω, ῶ, ærumnis & laboribus usq; premor; labores & ærumnas perfero; Vi. τελαιπωρέω.

Διατέμνω, idem quod διατέμω; disseco; Th. τέμνω, seco.

Διατένεια, ας, ἡ, extensio, contentio: à διατείνω, quod vide.

Διατερέω, vel -πάω, perturbo, conturbo, f. ξω, p. διατέτρηχα. a. 1. διετάραξα, perf. pass. διατέτρηγμαι. a. 1. pass. διετράχθην. ex διὰ & ταράσσω vel -πάω, commoveo.

Διατέτακα, seu πάω, præcipio, ordino, dispono: f. ξω, p. διατέταχα. a. 1. διέταξα. a. 2. διέτακον, f. 1. m. διατάξομαι. perf. pass. διατέταγμαι, edidi: perf. part. pass. διατεταγμένος, η, ον, a. 1. pass. διετάχθην, hinc τὰ διαταχθέντα, demandata, a. 1. part. pass. a. 2. pass. διατακέντα, & part. διατακεὶς. a. 1. med. διεταξάμην, ω, απο, perf. m. διατέτακα. Th. τάσσω vel πάω, ordino.

Διατεφρόω, fossam duco ad dirimendum; fossâ dirimo, seu separo, &c. à ταφρόω, fodio, vel fossam duco; quod à τάφρος, fossa, qu. Vi.

Διατεχέως, celerimè, repentè; seu seorsim διὰ ταχέως, item διατάχους, seu διὰ τάχους, & διατάχους, nec non διατάχως. Th. ταχὺς, celer.

Διατήκω, irrigo, Eurip. ex διὰ & τήκω, vide.

Διατηρυμμένως, delicatè, & molliter; dissolutè, &c. Vide διαθρύπτω.

Διατιθέϊν, per syncop. pro διατιθέεσθαι, plur. a. 1. opt. pass. à διατίθημι, dispono. Th. τίθημι, pono: fut. θήσω. a. 1. pass. ἐτέθην, hinc a. 2. inf. pass. διατεθῆναι.

Διατρυλλίζω, divulgata, perf. part. pass. à διατρυλλέω, divulgo: f. ήσω. p. κα. ex διὰ & τρύλλος, susurrus, murmur.

Διατείνας, a. 1. part. act. à

Διατείνω, extendo, distendo, f. νῶ. a. 1. διέτεινα. Th. τείνω, tendo.

Διατελῶ, ῶ, ἐῖς, εῖ, &c. permaneo, neutr. absol. item activè, peragro, traduco, conficio: f. ἐσω, p. διατετέλεκα, à τελέω, quod à τέλος, finis.

Διατέλως, & διὰ τέλως, continenter, assidvè.

Διατίμω, f. μῶ, disseco, separo, divello: à τέμνω, seco.

Διατιτὴς, ῆτος, ὁ ϰ ἡ, intentus, qui contendit; in neut. διατιτὲς ϖερὸς τὸν τελείαν; quod ad rei perfectionem spectatissimum est, &c. à διατείνω.

Διατραμφόω, ῶ, distentus: part. perf. pass. à διατείνω, distendo. Inde

Διατετραμφώς, adv. obnixè.

Διατετυχέναι, perf. inf. act. à διατεύκω, quod vide.

Διατετυπάχθαι, perf. inf. pass. à διατυπάσσω, concutio: f. ξω. p. κα. Th. πτάσσω, quatio.

Διατετραίνω, Ion. & Poët. pro διατρέω, perforare: διατετρηότες pro διατετραότες, perforabis: vide πτραίνω. Th. πλήσσω, percuto.

Διατηρέω, conservo: imperf. διετήρεον, ες, εις, ει, ες, ει. f. ήσω. p. διατετήρηκα. Th. τηρέω, servo.

Διατί, quare? adv. interrogandi: ex διὰ propter, & τί, quid?

Διαΐδιμαι, dispono: f. διαδήσομαι. p. διατέθειμαι, præs. pass. διατίθεμαι, paciscor, & in 3 pl. διατίδανται. f. 1. m. διαθήσομαι. a. 2. m. διαθέμην. a. 2. m. διαθείμην, οο, το. Th. τίθημι, pono.

Διαπλάω, idem quod πλάω; caco; excerno; stercus edo, &c. A πίλος. merda.

Διαπυθόω, servidus, ignitus; idem quod Th. πυθόω.

Διατμήγω, & διατμήσω; idem quod διατέμνω, (a quo derivantur;) divido, discindo; sulco, &c. Th. τέμνω, seco, scindo.

Διατμίζω, in vaporem converto; ex διὰ, & ἀτμίζω, vide.

Διατονίχω, idem sign. cum ἀναπεχίω, ῶ; modo in hoc, modo in illud latus jacter; ut fit in tempestate; ex διὰ & πῖχος, ους, ὁ, paries, murus, &c. Unde etiam διάπτιχες, Hesych. sunt οἱ vel αἱ ὑπὸ πίχου ϖλήτοντες; a pariete ad parietem pertinentes, &c.

Διάτομος, dissectus, discissus; item, æqua portione civilis, seu dissectus; ut διάτομος σελήνη; id est, διχόμηνος, dividua, sive æqua portione divisa; quum scil. abest partes 90. quadrangulâmq; cum sole figuram efficit; a διατέμνω.

Διατὸς, ὸς, ὁ, vehemens, extentus, intentus, &c. Verbale a διατείνω.

Διατορέω, & διατρέω; idem quod τορέω, τορόω, & Th. τρέω, terebro, perforo, penetro, &c. Item, διατόρευμα, idem quod τόρευμα, opus tornatile, item, tornatura; ut lib. 3. Reg. c. 7. ab eod. Th. τρέω, torno, &c.

Διατροπόω, idem quod τροπόω, vel τροπάω, explano, declaro, &c. Vide in τρόπις.

Διατρέπω, distorqueo, diverto; item, averto, avoco, abstraho; pudore injecto deterreo; item, confundo, perterreo, &c. (Th. τρέπω, verto,) Unde διαβρεπτικὸς, dissuasivus; avocativus, vim avertendi seu abstrahendi habens, &c.

Διατρεφὰς, dat. pl. à

Διατρεφὴ, ῆς, ἡ, mora, commoratio, conversatio: item, exercitatio, institutum vitæ, collatio, congressus: a

Διατρέφω, commoror, versor, dego, neutr. item activè attero, consumo, procrastino, imperf. διέτρεφον. f. ψω. p. διατέτροφα. a. 2. διέτρεφον. a. 2. διέτρεφον, idem cum imperf. contrivi: præs. part. pass. διατρεφόμενος, attritus: διατρεφόντως, acc. pl. part. act. Th. τρέφω, tero.

Διάτρεχα, trifariam: a τρεῖς, Do. ις, τρέχω. Th. τρεῖς, tres.

Διατρεπὴ, pudor, confusa facies; confusio, perturbatio; Polyb. Item, διάτρεπτος; pudefactus, perturbatus; item mutabilis, &c. a διατρέπω.

Διαΐτη, ῆς, ἡ, alimentum: a διατίτω, nutrio, p. m. διαΐτημαι. ex διὰ & ἀομι, alo.

Διατρεχάζω, Xen. idem quod ἐγκάω, vel τρεχάζω; idem quod Th. τρέχω, curro; citato gradu feror; propero.

Διατρύζω, ut διατρύζω ὄρνις; Od. ω. Locus inter vitium ordinis, consitus frumento, aliove Cerealium frugum genere; exponitur etiam διατρύζων, frugifer; ἢ ἀπὸ βρύω ἴσχων; τρυφήσιμος, ὑγκρατὴς, &c. Ex διὰ & τρύγη, frumentum, &c. Vide.

Διατρυφὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, part. pass. à διαθρύπτω, dissringo, contero: quod ex διὰ & θρύπτω, frango: quod vide.

ΔΙΑΤΤΑΩ, ῶ, perceibro: q. à διατάω· à σῶ, concutio: unde σείω.

Διαττάω, ruo; cum impetu percurro; prosilio, huc illúc; dissilio, & emico, &c. Th. ἄττω, vide.

Διατυπόω, f. ώσω, conformo, informo, fingo, describo: & exinde.

Διατύπωσις, εως, ἡ, delineatio, descriptio, informatio. Th. τύπος, percutio.

Διαυαδίω, a. 1, inf. pass. ex διαυαίνω, deficco, Th. αὖω, aresacio, accendo.

Διαυγάω, & ἀζω, illucesco: f. άσω. p. διαύγακα, a. 1. διήυγασα. a. 1. sub. διαυγάσω, ῃς, ῃ, ab αὐγάζω, illustro. Th. αὐγὴ, splendor, lux.

Διαυλακίζω, peraro, persulco, &c. Ex διὰ & αὐλακίζω, sulco; qu. Vi. in Th. αὖλαξ.

Διαυλοδρομέω, ῶ, Diauli cursor: à διαυλὸς, & δρόμος, à τρέχω, curro: Legitur & διαυλοδρομῶν, gen. plur. Dor. pro διαυλοδρόμων. Vel est à διαυλοδρόμος, ου, ὁ.

Δίαυλος, ου, ὁ, cursus reciprocus seu duplicatus, obeundi scil. stadium, ac mox redeundi: consule Suid. & Etymol. mag. a δὶς & αὐλίζεσθαι, quòd bis in eodem stadet.

Διαυχενίζομαι, cervicem attollo seu erigo; quod de equis primùm, deinde, per metaphoram, de superbis dicitur, vide Poll. Item, διαυχένιος, ad cervicem pertinens; ut διαυχένιος μυελὸς, medulla cervicis, Plato in Timæo; q. d. cervicalis medulla, &c. ex διὰ & αὐχὴν, vide.

Διαφὰν, comedat, devoret, 3. sing. subj. act. à διαφάγω, quod à διὰ & φάγω.

Διαφάγων, ωσα, ον, comedens, exedens, part. præs. indic. ejusd. verbi.

Διαφαίνειν, interlucere, diluculum esse: à φάος, luceo.

Διαφάνεια, ας, ἡ, perspicuitas: &

Διαφανὴς, ἐος, ὁ, ἡ, perlucidus, qui transparet; à διαφαίνω, ostendo; p. m. διαπέφανα. Th. φαίνω, splendeo.

Διαφαυλίζω, idem quod φαυλίζω; pervipendo, &c. Vide in Th. φαῦλος.

Διάτρεικα, trifariam: a τρεῖς, Do. ις, τρέχω. Th. τρεῖς, tres.

Διαφεγγὴς, transparens, translucens, pellucidus; Lucian. ex διὰ & φέγγος, lux; Vi.

Διαφειμένος, dimissus, apud Phil. in vita Mos. a verbo διαφίημι, dimitto; Xen. Hell. 4. ὕπω διαφῆκε τὸ στράτευμα; ex διὰ & ἵημι, quod vide.

Διαφέρεντα, τὰ, discrepantia, præstantia, potiora: part. præs. a

Διαφέρω, DIFFERO, antecello, deporto: f. διοίσω. a. 1. διήνεγκα. a. 2. διήνεγκον. a. 2. sub. διενέγκω, ῃς, ῃ. præs. pass. διαφέρομαι, differor: item hinc indè jactor. Th. φέρω, fero.

Διαφεύγω, effugio: f. 1. m. διαφεύξομαι. a. 2. act. διέφυγον. a. 2. opt. διαφύγοιμι, p. m. διαπέφυγα, pro διαπέφυκα. Th. φεύγω, fugio.

Διαφημὶς, ἴδος, ἡ, a. 2. part. pass. à διαθρύπτω, diffringo, contero: quod ex διὰ & θρύπτω, frango: quod vide.

Διαφημίζω, divulgo, dissemino: f. ίσω. p. διαπεφήμικα. a. 1. pass. διεφημίσθην. ab eod. th: m.

Διαφθαρῇ, 3. sing. a. 2. sub. pass. a

Διαφθείρω, corrumpo, stupro, interficio: f. 1. διαφθερῶ. f. 2. διαφθαρῶ. p. διέφθορκα. a. 1. διέφθειρα. a. 1. inf. act. διαφθεῖραι. a. 2. act. διέφθορον. perf pass. διέφθαρμαι, part. διεφθαρμένος, corruptus. a. 2. pass. διεφθάρην. p. m. διέφθορα. a φθείρω, corrumpo, quod a φθίω, idem.

Διαφθονέομαι, idem quod φθονέομαι, invidiosus sum, invidetur mihi, invidiam habeo, &c. a φθονέω, qu. Vi.

Διαφθορὰς, ἄς, ἡ, corruptio, corruptela, stupratio, interitus, pernicies: a p. m. διέφθορα, ve. bi διαφθείρω, corrumpo.

Διαφθορεῖν, Ion. pro διαφθείρειν, deripere, vastare: a φθείρω.

Διαφίημι, vide in διαφιέω.

Διαφορὰ, ᾶς, ἡ, differentia, dissidium: a διαφέρω, differo.

Διαφορέω, idem ac διαφέρω, item duripio, dissipo: διαφορῆσαι, a. 1. inf. act. Th. φέρω, fero.

Διαφορητικὸς, ὴ, discussorius; ut διαφορητικὰ φάρμακα, a 3. pers. perf. pass. præc. verbi.

Διάφορος, ου, ὁ, ἡ, diversus, excellens: comp. διαφορώτερος, α, ον, excellentior: a διαφέρω, differo.

Διάφραγμα, ατος, τὸ, interstitium: a 1. perf. pass. seq.

Διαφράσω, seu άττω, f. άξω. p. κα, intertepio, obstruo. Th. φράσσω, sepio.

Διάφρυκτος, fors; κλῆρος; nam φρυκτὸς, fabam, & φρυκτὴ, fabas significat, quibus in sortibus & suffragiis, judices antiquitùs utebantur; (vide φρυκτός.) Unde etiam διαφρυκτῶν; sign. sortiri, suffragia ferre, &c. Suid.

Διαφυγγάνω, effugio; evado, &c. Idem quod διαφεύγω; unde etiam διαφυγὴ, effugium.

Διαφύγες, 3. sing. a. 2. opt. act. verbi διαφεύγω, effugio: a. 2. διέφυγον. Th. φεύγω, fugio.

Διαφυὴ, ῆς, interstitium inter artus, intervallum; Plut. Item, διάφυσις, idem; sed exponitur etiam, fissura, rima, res intercurrens, discriminans, &c. a διαφύω, internascor; unde particip. διαπεφυκὸς, quod natum est inter; Theophr. in pass. διαφύομαι, enascor, orior; apud eundem; de causis Plant. l. 3. Th φύω, vide.

Διαφυλάξαι, a. 1. inf. act. a

Διαφυλάσσω, vel πάω, custodio, conservo. Th. φυλάσσω, idem.

Διάφυσις, & διαφύω, vide in διαφυὴ.

Διαφωνέω, f. ήσω, discrepo, dissentio; item dissono; a φωνέω, voco, quod a φάω, vox.

Διαφώτισις, deelamatio; διαφανία, αος, ἡ, dissent.o, dissonantia; discordia, discrepantia, &c. Item, διαφωνητικὸς, discordialis; qui est ingenio ad dissidendum propenso; & διαφωνῶν, ῶσα, ὸν, dissentiens; dissidens, discors, dissonus, &c. omnia ab eod. Th. Vi.

Διαφωσφορῆσαι, illucescere, diluculum fieri. Th. φάος, lucco.

Διαχάω, a. 1. inf. act. a

Διαχέω, diffundo. Th. χέω, fundo. Th. χύσω & χεύσω. a. 1. ἔχυσα, ἔχευα, & ἔχεα.

Διαχειρίσομαι, f ίσομαι, violentis manibus occido, interficio; item administro: a

Διαχειρίζω, idem. f. ίσω. p. διακεχείρικα. a. 1. διεχείρισα. a. 1. m. διαχειρισάμην, ω, απο, a, 1. inf. m. διαχειρίσασθαι, a χείρες, manu tracto. Th. χεὶρ, manus.

Διαχειροτεῖν, dijudicare, vel decretum facere, proprie per manuum elevationem, διαχειρίζειν verò calculis: &

Διαχειροτονέω, ῶ, dijudicatio, q. suffragiorum divisio: a διὰ, χεὶρ, & τείνω, extendo.

Διαχέω, διαχωνύω, & διαχώννυμι; idem quod χόω, χωνύω, & χώννυμι; aggerem duco, aggerem perduco; a Th. χέω, vide.

Διαχεῶδυ μαι, se ipsum interficere: hinc διαχεῶσθαι, Dor. pro διαχεῖσθαι, interficiet: a

Διαχέομαι, ἄρομαι, f. ήσομαι. p. κομαι, interficio, supplicii afficio: item ut simplex χέομαι, utor. Th. χρέω.

Διαχηλόω, inf. a διαχέω vel διάχημι. Vel legend. διαχεῆν pro διαχεῖν, aliquid distinctè dicere.

Διαχηνᾶσι, idem quod simplex χηνᾶσι.

Διαχόω, διαχωννύω, & διαχώννυμι; idem quod simplicia, χόω, χωνύω, & χώννυμι; tingo, intingo, coloro, &c. Vi. in Th. χρόα.

Διάχρυσος, ὁ ϰ ἡ, deauratus, inauratus; a Th χρυσὸς.

Διαχωρίω, ῶ, pervado, peregrinor. Th. χῶρος, locus.

Διαχώρημα, ατος, τὸ, intercapedo, excrementum; retrimentum, seu recrementum, &c. ut διαχωρήματα αἱματώδη, excrementa cruenta; Dioscor. lib. 8. cruenta alvi dejectio, &c. Item, διαχώρησις, εως, ἡ, idem; transitus, egestio, excrementum; alvi dejectio, &c. Omnia a præced. διαχωρῶ.

Διαχωρίζω, separo, disjungo. f. ίσω. p. διακεχώρικα. a. 1. διεχώρισα. præt. m. διαχωρίζομαι, discedo: διαχωρίσθητι, a. 1. imperat. ex διὰ & χωρίζω. Th χωρὶς, seorsim.

Διαχώρησις, εως, ἡ, separatio; alvi egestio; item, διαχωρισμὸς, ῦ, ὁ, idem; separatio; & διαχωριστικὸς, separandi vim habens; qui secernit ac dirimit; omnia a διαχωρίζω.

Διαψαίρω, perflo; item, distraho; dissolutus sum, diffluo; item, quietus sum; apud Eurip. ex διὰ & ψαίρω, vide.

Διαψαλίζω, forsice discindo; idem quod ψαλίζω; quod vide in Th. ψαλὶς, forceps.

Διάψαλμα, vocis inter canendum mura-

tio, rychmi commutatio, vicissitudo canendi; alii pausam; alii alterius sensûs exordium; & alii cujusd. musicæ varietatis silentium, dixerunt: a διαψάλλω, idem quod ψάλλω, psallo, tango.

Διαψάω, radendo, seu tergendo penetro; & simpliciter perforo, perfodio, &c. a Th. ψάω, tergo, abstergo; vel radendo detergeo, & complano; item, mulceo, &c. Vi.

Διαψεύδομαι, frustror, fallor; item activè idem ac Th. ψεύδω, fallo, decipio.

Δίδαμος, idem quod διάνημι, perflo, perspiro, &c. Ex διὰ & ἄνεμος, idem quod Th. ἄημι, flo, spiro, &c.

Δίβαμος, ὁ ἡ ὄν, qui duobus pedibus incedit; bipes. Eurip. ex δὶς bis, & βαίνω, gradior.

Δίβαφος, & δίβαφος, ος, ὁ, ἡ, purpura bis tincta: a δὶς, bis, & βάπτω, tingo.

Δίβολος, ος, ὁ ἡ ὄν, ut δίβολος ἄνεμος; apud Eurip. alii exp. telum anceps; al. i, tela bina; sic, δίβολον γλαῖνα; duplex lana; ex δὶς, bis; & βάλλω, jacio; unde, βολὴ, & βόλος, jactus, &c.

Δίβολος, qui duplicis est consilii; Hesych. ex δὶς, bis; & βολὴ, consilium.

Δίβεγος, bis madefactus; bis intinctus & immersus; ex δὶς, bis; & βρέχω, madefacio, intingo; und βρεχὴ, ἡ, madefactio, &c.

Δίγαμία, ἡ, secundæ, seu iteratæ nuptiæ, δίγαμοι, veteres Latini dici putarunt eum, qui prima uxore mortua, alteram duxerit; aut contrà; quidam autem recentiores δίγαμος dici viros censent, qui vivente uxore, eaque vel adhuc legitime conjuncta, vel injusto divortio separata, alteram superinducunt; mulieres vero δίγαμοι quæ à viris meritò repudiatæ, aliis postea nuberent; &c. ex δὶς, bis; & γαμία, uxorem duco; unde γάμος, nuptiæ, &c.

Δίγαμμα, duplex gamma, sc. P quod & digamma Æolicum appellatur.

Δίγναθος, qui mento est bipartito; Bud. ex Gaza; ex δὶς, bis; & γνάθος, idem quod Th. γνὺς, υος, ἡ, mentum.

Δίγενὴς, qui duorum est generum; item, qui duplicis est sexus; Theophr. Epist. 43. τὸ δίγενὲς ἠμιάνδρων; ex δὶς, bis; & γένος, genus; quod vide.

Δίγλωσσος, ος, ὁ, ἡ, qui geminas oculorum pupillas habet: ex δὶς & γλωσσα, oculi pupilla.

Δίγλυφος, ος, ὁ ἡ ὄν, bis incisus; vel gemina sculptura incisus; persculptus, &c. à Th. γλύφω, idem quod Th. γλάφω, sculpo, &c. Sic, δίγλωσσος, bilinguis; duarum linguarum gnarus; Thuc. l. 8. & Plut. in Alex. Item interpres; Bud. ex Plut. à Th. γλῶσσα, ἡ, lingua; δίγαμος, ος, ὁ ἡ ὄν, qui duplicis seu dubiæ est sententiæ; anceps; ut δίγνωμος λόγος, &c. Vel, de homine dictum, cui nondum stat sententia, sed alternat. à γνώμη sententia; Th. γνώσκω, f. γνάσομαι, tanquam à γνόω, ῶ; cognosco: δηγονόεις, duplici geniculorum nodo cinctus, &c. Th. γόνυ, (gen. γόνυος, & γόνατος) genu, &c. δίγονος; geminus, seu bis genitus; Bacchi epith. in Epigr. quod bis sit genitus; unde, δίγονία, partus geminus, seu partus geminatio vel iteratio, &c. à γίνομαι, genero, gigno; unde, γονὴ, & γόνος, generatio, genitura, fœtus, &c. Th. γείνομαι, nascor, gignor, &c. Item, δίγυος, vel δίγυος, qui duorum est jugerum; Th. ζύα, & ζυία, ἡ, arvum; item, arvi spatium, seu jugerum, &c. Quæ omnia themata sic componuntur cum δὶ, pro δὶς, bis; &c.

Δίδαγμα, ατος, τὸ, documentum: à διδάσκω, doceo: præt. pass. διδίδαγμαι.

Δίδακτα ἀριτὰ, virtutes doctrinâ comparatæ: διδακτὸς, scil. πεφυτευμένα.

Διδακτήριον, ου, τὸ, idem quod δίδαγμα: documentum; Hippoc. Item, διδακτὸν, τὸ, quod doceri vel disci potest; item, docendum: i. e. quod docere licet, &c. Th. διδάσκω.

Διδακτικὸς, ὴ, ὸν, aptus ad docendum: &

Διδακτὸς, ὴ, ὸν, doctus, a, um: item quod διδίδαγμένος, & de rebus quæ doceri discive possunt. Th. διδάσκω, docen.

Δίδακτρον, ου, τὸ, minerval: ab eod. Th.

Διδάκτυλος, ου, ὁ ἡ ὄν, qui duorum est digitorum; item, διδακτυλιαῖος; idem; à Th. δάκτυλος, digitus, & δὶς, bis.

Διδάξαι, a. 1. inf. act. δίδαξις, a. 1. Ion. pro ἐδίδαξις, verbi διδάσκω, doceo. f. διδάξω.

Διδάξεις, 2. pers. a. 1. sub. διδάξω, f. 1. vel a. 1. sub. à διδάσκω, doceo: quod vide.

Δίδαξις, εως, ἡ, doctrina, præceptio: ab eod. Th.

Δίδασκ' pro δίδασκε, doce, præs. imperat. act. à διδάσκω.

Διδασκαλεῖον, ου, τὸ, locus docendi, schola: &

Διδασκαλία, ας, ἡ, doctrina, docendi munus: διδασκαλίαν, τὲ, pro documentis, rebúsq; quas quis aliquem docet: minerval, ab eod. Th.

Διδασκαλικὸς, q. d. magistralis, aut doctorius; ut διδασκαλικοὶ λόγοι, apud Xenoph. Item, docendi artifex, & peritus; ut, διδάσκαλος ῥήτωρ; &c. Item, τὸ διδασκαλικὸν, docendi modus, seu ratio, &c. & διδασκαλικῶς; modo doctorio; more eorum qui docent in scholis; Polyb. in fragm. ab eod. Th.

Διδάσκαλος, ου, ὁ, magister, præceptor: ab eod. etiam them.

Διδασκίμην & διδασκίμην, præs. inf. Ion. & Dor. pro διδάσκειν, à διδάσκω, doceo.

Δίδασκοι, disce, Dor. præs. imperat. pass. pro διδάσκου, ejusd. verbi.

Διδασκεῖα, Att. pro διδάσκω, doceo.

Διδασκῆσαι, a. 1. inf. act. verbi διδάσκω, idem quod διδάσκω, doceo.

ΔΙΔΑΣΚΩ doceo, imperf. ἐδίδασκον. f. διδάξω. p. δεδίδαχα. a. 1. ἐδίδαξα, ας, ε, a. 1. imperat. δίδαξον, a. 1. sub. δίδαξε, ης, η, a. 1. inf. διδάξαι. præt. pass. δεδίδασκμαι, dilco: p. δεδιδάξμαι. a. 1. pass. ἐδιδάχθην, ης, η, & in 2. pl. ἐδιδάχθητε, dicitis. Hinc compos. ἀυτοδίδακτος, ος, ὁ, ἡ, qui sua industria aliquid didicit: ἑτεροδιδασκαλέω, nova seu allena doceo: ψευδοδιδασκαλος, ος, ὁ, ἡ, falsus doctor.

Διδαχὴ, ῆς, ἡ, doctrina: à διδάσκω.

Διδαχὸς, ὸς, docearis, a. 1. sub. pass. ejusd. verbi.

Διδίασαι, Poët. pro διδίεσαι, seu διδίῃσι, à δίδημι, idem quod δέω, ligo.

Δίδη, Ion. & Poët. pro ἐδίδη, 3. sing. imperf. à δίδημι, quod à δέω.

Διδιαμβῳ pro δίδημεν, 1. pl. præs. ind. pleonasmo literæ α, à δίδωμι, do.

Διδοῖ, 3. sing. præs. διδοῖσι pro διδοῖς, 2. sing. per paragog. Æol. syllabæ σι, à διδόω pro δίδωμι, do: Sic & δίδοι, Dor. pro δίδοῖς, das, præs. imperat. à δίδοι, ε, pro δίδοῦ.

Διδόμεν, Ion. Dor. & Æol. pro διδόναι, præs. inf. hinc διδόναι φόβῳ θῆρας, feras injicere metum: Pind.

Δίδοντ, Dor. pro δίδωσι, dat. 3. sing. præs. ind. act. δίδοντο, Dor. pro διδῶσι, 3. pl. præs. vel dat. plu. part. præs. act. à δίδωμι, do.

Διδόντω, 3. sing. præs. imperat. act. à δίδοῦτι, & in 2. pl. δίδοντε, date: à δίδωμι.

Δίδορ, imperf. Ion. pro ἐδίδου, dabat; à δίδω· potest etiam esse imperat. præs. pass. δίδου ῳ δίδοσο, da: δίδωμι, Poët. Epenth. pro δίδοναι, præs. inf. act. δίδους. præs. part. act. δίδοῦσιν, 3. pl. præs. ind. à δίδωμι.

Δίδου, Ion. & Poët. pro δίδοναι, dare: præs. inf. à δίδωμι· vel inf. à

Δίδοιο, ῶ, f. δώσω, idem quod δίδωμι.

Διδοκάσκω, fugio: f. δράσκω, p. δέδρακα. a. 2. ἔδρακον, ας, &c. a. 2. opt. δρακίην & δρᾴην inf. δρᾶναι. part. δρὰς, q. a δράσκω, pro fugio inus.

Δίδραχμον, ου, τὸ, (sub. νόμισμα) DIDRACHMUM, nummus duas drachmas valens, neut. g. à

Δίδραχμος, ος, ὁ, ἡ, qui duarum drachmarum pretii est: ex δὶς, bis, & δραχμὴ, drachma.

Δίδυμα, τὰ, dicitur in neutro gen. plur. à sing. δίδυμος) de gemino partu; (à gemina vero ut partu edita, &c. Plur. Item, δίδυμοι, geminos seu gemellos habeo; geminam habeo prolem ut in Cantic. c. 4. ab eod. Th. δίδυμος.

Δίδυμοι, gemini & -os, nom. & acc. dual. à δίδυμος, ον, quod à δίδυμος, geminus.

Δίδυμόθεν, ἠχώ; apud Nonn. duplex sonus & sententia; utpote duplici voce resonans, &c. ex δίδυμος, & θρόος; vel potius θρόμην, clamo, loquor; unde θρόος, ος, ὁ, clamor, vox, sonus, &c.

Διδυμοτόκος, ος, ὁ, ἡ, gemellipara: à δίδυμος, geminus: & τίκτω, pario: p. m. τέτοκα.

ΔΙΔΥΜΟΣ, ος, ὁ, ἡ, geminus, duplex: δίδυμοι, gemelli, διδυμόεις, idem, & etiam bini: q. à δύω.

Διδυμότης, ητος, ἡ; duplicitas: gemina natura, seu geminitas: item geminatio; à διδύμος.

Διδυματόκος, geminos pariens; geminam prolem uno partu edens; unde διδυματοκία, geminos partio & unde διδυματοκίμφυοι, qui gemini uno partu eduntur, & διδυματοκία geminorum partus, &c. vide compositionem, suprà: in διδυματόκος.

Δίδυμόχρους, bicolor: ex δίδυμος, duplex, & χρόα, color.

Δίδω, ῄς, ῴ; præs. sub. &

Δίδωθι, pro δίδοθι, Poët. & Æol. præs. imperat. act. à

ΔΙΔΩΜΙ, Do, dono, constituo: imperf. ἐδίδουν, ας, α, vel ἐδίδων, ως, ως; q. à δίδουω, f. δώσω, a, 1. sub. δῶσω, ῃς, ῃ, p. δέδωκα. pluſq. p. ἐδεδώκην, & δεδάκην. Joh. 11. 57. a. 1. ἔδωκα, ας, ε, a. 2. ἔδων, ως, ω, a. 2. imperat. δός, & in pl. δότε, date: a. 2. sub. δῶ, ῷς, ῷ, a. 2. opt. δοίην, δοίης, δοίη, ης, ῃ, a. 2. inf. δοῦναι, a. 2. part. δοὺς, δόντος, qui dedit: imperf. pass. ἐδιδόμην, σο, το, perf. pass. δέδομαι, σαι, ται, a. 1. pass. ἐδόθην, ης, η, a. 1. opt. pass. δοθείην, ης, η, a. 1. sub. pass. δοθῶ, ῇς, ῇ; a. 1. inf. δοθῆναι, a. 1. part. pass. δοθεὶς, εῖσα, ἐν, gen. ος, ης, ος. f. 1. pass. δοτέος, α, ον, part. pass. δοθήσομαι, ῃ, εται.

Δίδων, Dor. pro δίδωσι, quod vide.

Δίδωρος, qui duorum palmorum est; Plin. ex δὶς, bis; & δῶρον, ου, τὸ; donum: item palmus.

Δὶς, pro ἔδεισε, timebat, imperf. Ion. à δίω, pro δείδω. Alii volunt esse a. 2. verbi δέομαι, pro δεείδω, cujus a. 2. sit ἔδιον, ες, ε.

Δισβαίνει, 3. sing. imperf. verbi διαβαίνω, transvado. Th. βαίνω, eo.

Δισβίβασσε, a. 1. ind. act. verbi διαβιβάζω, transeo.

Δισβλήθη, delatus fui, a. 1. ind. pass. à διαβάλλω, traj cio, calumnior. Th. βάλλω, jacio.

Δισγυιὰ, ἡ; fidejussio; unde διεγυιάω, ῶ, iponsione facta recipio & liberor, quod sit in assertione. Thuc. q. d. pergam esse, constanter ero, &c. ex διὰ, & εἰμὶ, sum.

Δίειμι, transeo, permeo, transmitto, penetro διέξειμι, prolequor; διέρχομαι, percurro, &c. (item transibo, nam præsens hujus verbi accipitur in significatione futuri) ut δίειτι εἰς ἀθῶ, altè descendit; δίειτι ὕδωρ, erumpit, δίειτι πὼ ἔφθω, transmittit alimentum, &c. Item percurro oratione, narro, percenseo, &c. ex διὰ, & εἶμι, eo. Th. ἴω, quod cum aspero, est induo, colloco, mitto; sed cum tenui, ἴω, εἰμὶ, sum.

Διείπω, enuncio, expono; unde διέπτην, enunciare, exponere; ut apud Hom. διέπτμοι, expone & enarra mihi: item administrare; idem quod δίεπω; ex διὰ, & ἔπω, dico, in qua signif. usitatissimus est aor. post ἔειπον, qui & per cæteros modos inflectitur.

Διείρομαι, interroga, præs. imperat. Ion. pro δίειρε· a

Διείρομαι, inquiro, interrogo: ex διὰ & ἔρομαι, dico.

Διεγρηγορέω, vigilo, expergiscor; idem quod Th. ἐγρηγορέω.

Διεδύκατον, distribuit, 3. sing. a. 1. m. Poët. sic διεδύκατο, 2. sing. ejusdem temp. pro διεδάσσω, Ion. ω mutatur in ω· à διαδάζω. Th. δαίω, divido.

Διέδρᾳξ, & διέδρᾳξαν Ion. pro διέδρᾳξε, & διέδρᾳξαν, a. 1. ind. act. verbi διέκνυμι, obtendo.

Διείδιν, adv. διὰ τύλης. Hesych. à διέπω, trajicio, aut transeo.

Διεδίδομαι, σο, το, imperf. pass. à διαδίδωμι, trado per manus. Th. δίδωμι, do.

Διέδρᾳξε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi διαδύνω, videor, f. -δύσω.

Διέδρᾳξ, effugit, Dor. pro διέδρᾳ, 3. sing. a. 2. act. q. à δρᾴμι inus. pro quo διέρχομαι usurpatur: quod adj.

Διέδωκα, a. 1. ind. act. verbi διαδίδωμι, per manus trado.

Διέζασαν, 3. sing. a. 1. act. à διαζάννυμι, præcingo, f. ζώσω. Th. ζώννυμι, vel ζώνυμι, cingo.

Διέβητο, pepigit, 3. sing. a. 2. m. à διαβαίνω. a. 2. ἔβαν. a. 2. m. ἐβάμην & ἐβήμην

Διέθηκα, ας, ε, a. 1. ind. act. à διατίθημι, dispono: ex διὰ & τίθημι, pono.

Διέϊ, 3. sing. imperf. tanq. a διΐω, verbi διΐημι, transmitto, trajicio. Potest etiam esse 3. sing. præs. verbi δίω, pro δείδω, timeo. Tum δίει, trajice, est præs. imperat. ut δῖσι, vel δῖ, ἴτω, ab inusit: ἴω verbi εἶμι, eo.

Διειδὴς, ἐς & τὸ διειδὲς, conspicuus, clarus, a, um. Th. εἶδω, video.

Διείδω, & διαείδω, dignoſco, perspicio. Th. εἶδω, icio.

Διείλε, a. 2. ind. 3. sing. verbi διαιρέω, divido: f. ἑσω, p. ἦρκα. a. 2. εἶλον, ες, ε. Th. αἱρέω, capio.

Διειλημμένος, ος; intercceptus, distinctus, part. perf. pass. à διαλαμβάνω, quod adi sis.

Διείλυφα, ejusd. verbi perf. activ.

Διείλυσις, turbo, convolutio; ex διὰ, & εἰλύω; V.

Διείμι, usque sum, pergo esse, constanter sum, &c. Unde διίσομαι, usque ero, pergam esse, constanter ero, &c. ex διὰ, & εἰμὶ, sum.

Διείμι, transeo, permeo, transmitto, penetro διέξειμι, prolequor; διέρχομαι, percurro, &c. (item transibo, nam præsens hujus verbi accipitur in significatione futuri) ut δίειτι εἰς ἀθῶ, altè descendit; δίειτι ὕδωρ, erumpit, δίειτι πὼ ἔφθω, transmittit alimentum, &c. Item percurro oratione, narro, percenseo, &c. ex διὰ, & εἶμι, eo. Th. ἴω, quod cum aspero, est induo, colloco, mitto; sed cum tenui, ἴω, εἰμὶ, sum.

Διείπω, enuncio, expono; unde διέπτην, enunciare, exponere; ut apud Hom. διέπτμοι, expone & enarra mihi: item administrare; idem quod δίεπω; ex διὰ, & ἔπω, dico, in qua signif. usitatissimus est aor. post ἔειπον, qui & per cæteros modos inflectitur.

Διείρομαι, interroga, præs. imperat. Ion. pro δίειρε· a

Διείρομαι, inquiro, interrogo: ex διὰ & ἔρομαι, dico.

Διείρω, trajicio, insero, innecto, insuo, insubulo, &c. ex διὰ, & εἴρω necto.

Διεξενόξεον, ος, ὁ ἡ ὄν; subleſtè hospitalis, simulate hospitalitatem exercens; per simulationes & ironias fallens hospitem, &c. ex διὰ, ξεξενεία, & ξένος; quæ vide.

Διεσσυόμην, idem quod εἰσσυόμην, subeo, intro: ex διὰ, εἰς & σεύω; V.

Διεσφάλλω, per medium emitto, trajicio; (ex διὰ, & ἐκσφάλλω; qu. Vi.) Unde διεσφολὴ, trajectio; item eruptio, & exitus per locum angustum, & interceptum.

Διέτετο, constitutum erat imperf. m. a διάκειμαι. Th. κείμαι, f. κείσομαι, jaceo.

Διετρέχω, discurro, excurro; ex διὰ, & ἐκθέω, excurro; ex ἐκ, & θέω.

Διετόπτω, ας, ἡ, a. 2. ind. pass. verbi διατυπόω. Th. κόπτω, scindo.

Διετράφω, idem quod ἐκτράφω, cum impetu egredior; ab ἐκ, & πρὸς; V.

Διετρεχίνε, absolvo, & ad finem perduco rem institutam; item excurro: ex διὰ & ἐκπερίνω, idem quod διαπερίνω, & ἐκπερίνω, ad finem perduco, ellicio, perago: ab ἐκ & περίνω, idem quod πέρατος, finio, termino; ad finem perduco, ad exitum deduco, &c. a Th. πέρας, ατος, τὸ; finis, terminus, &c.

Διεπερήω, q. d. ex loco aliquo per alium transeo; item exco, transeo, trajicio: item transigo; ex διὰ & ἐκπερήω, transeo; quod ab ἐκ, & περάω, transeo, &c. V.

Διεπίπτω, per medium, seu medio, elabor & evado; per rimam & foramen, evado; item intercido: ex διὰ, & ἐκπίπτω, excido, decido ex, &c. Th. πίπτω.

Διεπλίω, per mediam hostium classem erumpo, enavigo, elabor, &c. διὰ & ἐκπλίω, enavigo, è portu exeo, solvo; a Th. πλέω.

Διέπλοος, ος, ὁ; transitus, eductio, enavigatio: ex διὰ & ἐκπλίω, enavigo. Th. πλέω, navigo.

Διεπλώσειν, Ion. & Poët. pro διεπλεῖν navigio trajicere: ab eod. verbo & Them.

Διέπρεθεν, pro διεπρέθησαν, a. 1. pass. a διαπρέπω, discerno, quod adeas.

Διεπτὸς, ὴ, ὸν; idem quod ἐκπτὸς, exhalatio, expiratio, spiraculum, &c. Verbale διεπτίω, idem quod ἐκπτίω; vide.

Διέπτασις, σεως, ἡ; elapsus, effugium; verbale, a διεπτάω; quod vide.

Διέπτω, ος, ὁ; Ion. fluxus aquarum per aliquem locum: ex διὰ & ἐκπτὸς, quod ab ἐκπίω, effluo. Th. πίω, fluo.

Διεπτίω, (idem quod διαπτάω, quod idem quod τρέχω, seu τροχάζω, & Th. πτέχω) curro, citato gradu feror; propero, festino, &c. ex διὰ, ἐκ, & πτέχω.

Διεπολλύην, ες, ε, imperf. act. a διαπολλύω, obnixè prohibeo. Th. πολλύω, impedio.

Διέπλαδον, ες, ε, a. 2. ind. act. a διεπλώδεω, latè, f. πλήσομαι. P. πέπλησμαι. Th. πλατύνω, idem.

Διεπλάσιον, imperf. act. a διαπλάσιος, di-

vulgo. Th. λαγίω, loquor.

Διαλαύνω, percquito; i, e, equitando iter perago; item decurro in armis: item transfigo, trajicio, &c. inde διάλασις, & διαλασία, decursio militaris; Xen. ex διὰ, & ἐλαύνω; V.

Διαλεημοσύνη, misericordiam oratione capto; misericordiam verbis captare pergo, &c. ex διὰ, & ἐλεημοσύνη, ῆς; miserabiliter loquor; miserabilem sermonem habeo ad miserationem, &c. ex ἐλεήμων, & λέγω; V.

Διαλέγετο, 3. sing. imperf. pass. à διαλέγομαι, colloquor. Th. λέγω, dico.

Διαλέξω, f. ξω, p. χα, redarguo, refello: præt. pass. διαλέλεγμαι, redarguor, reus fio, p. διαλήλεγμαι, ξαι, κται, part. διαλεγμένος, acculatus. Th. ἐλέγχω, arguo.

Διαλεῖν, a. 2. inf. διελὸν, a. 2. part. act. à διαίρω, divido. Th. αἱρέω, a. 2. ἕλον: inde Angl. to deal, a deal, &c.

Διαλελυθὼς, transivi, perf. m. &

Διελθυσόμβθα, 1. pl. f. 1. m. verbi διέρχομαι, transeo: f. διελθύσομαι.

Διαλέξθαι, & in 3. pl. διαλέχθησαν, a. 1. ind. pass. à διαλέγομαι, differo, colloquor. Th. λέγω, dico.

Διαλειτο, 3. pl. a. 2. m. pro διείλοντο, a διαιρέω, divido. a. 2. διέλον. Them. αἱρέω, eligo.

Δίαμαι, voce passiva significationem habet sui activi, δίημι, (perfundo, madefacio;) item, passive, perfundor, madefio; unde δίασις, perfusio, madefactio, percolatio: item transmissio; (at sic est comp. ex διὰ, & ἵημι.) Item δίεις, humidus, madidus; cui humiditas inest, &c. omnia à Th. διαίνω, humecto, &c. V.

Διαμαρτυρέμαι, ω, ασο; a. 1. m. a διαμαρτύρομαι, etiam atque etiam obtestor: f. διαμαρτυρέμαι. Th. μάρτυς, testis.

Διαμάχετο, 3. sing. imperf. m. a διαμάχομαι, oppugno. Th. μάχομαι, pugno: f. μαχήσομαι.

Διαμερίσθαι, ης, ηι; a. 1. ind. pass. a διαμερίζω, partior, distribuo: ex διὰ & μέρος, divido.

Διανίκησε, & διενείκων, præstans, eximius. part. a. 1. & 2. a διαφέρω, quod vide sis.

Διανίκω, χε, ηι; a. 1. vel 2. sub. act. a διαφέρω, differo, deporto; quod vide.

Διανίκησι, conficere, a. 1. inf. act. verbi διαφέρω. V. in ἤνεγκα.

Διαπηνύτο, Ion. pro διανεύσυτο, 3. pl. plusq. p. pass. verbi διανύομαι, ῦμαι, cogito: ex διὰ & νέω. Them. νοέω, mens.

Διαπλώσα, ας, ε; 3. sing. præt. m. a διαφέρω, differo: f. οἴσω, p. m. λώσας, & Acc. ενλώσαν.

Διαπλήσιζε, totum annum in aliquo loco transigere, vel alicui rei incumbere: ex διὰ & ἐνιαυτὸς, annus.

Διαπλήσμαι, refragor differendo; Basil. Item oblisito, insto, inficior, contradico, &c. ex διὰ & ἐπίημι, quod vide.

Διαπλοθη, doluit in corde, 3. sing. a. 1. pass. à διανοέομαι.

Διανοέομαι, idem quod ἐννοέομαι, οῦμαι, & ἐντέομαι; q. v.

Δίενε, idem ac διετὴς, biennis, binus; qui est duorum annorum: ex δὶ pro δὶς, bis, & ἔτος, annus; V.

Διαντελίζω, contemno, vilipendo; ex διὰ, & πλοῦς, impensa, sumptus, &c. vide.

Διαντρόμμα, τὸ; commentatio quædam, vel quæstio περὶ τῶ ἐντέρου, de intestino, seu solutio; Aristoph. in Nub. ex διὰ & ἐντερον, ου, τὸ, intestinum; ab ἐντὸς, intus.

Διεξάγω, traduco, transigo, litem dirimo: ex διὰ, ἐξ, & ἄγω, duco.

Διεξαγωγὴ, ῆς, ἡ; traductio, transactio, compositio: ab eod.

Διεξήϊξε, Dor. pro διεξήϊξε, cum impetu transiit, 3. sing. a 1. ind. act. ex διὰ, ἐξ & αἴσσω, irruo, f. ξω, a. 1. ἤϊξα, ας, ε.

Διεξέπτω, erumpo, prosilio, raptim emico: ex διὰ, & ἐξαπτω, exilio, subsilio; ab ἐξ & ἅπτω, idem subsilio, subsulto, &c.

Διέξιμι, narro, edisscro, mente revolvo, recito; item transeo: ex διὰ ἐξ & εἶμι, eo.

Διέξιτον, ejusd. 3. pl. præs. ind.

Διεξιτὸν, seu διεξελαύνω, transire. Th. ἐλαύνω, agito, f. ἐλάσω.

Διεξιτὸς, ὸν, ὸς, ἡ, ὸν, & Διεξελθυσόμβθα, 1. pl. f. 1. m. &

Διεξελήλυθα, ας, ε; præt. m. verbi διεξέρχομαι, transeo; quod vide.

Διεξελθεῖν, a. 2. inf. act. ab eod.

Διεξελίασιν, explicare quod est implicitum, dissolvere: ex διὰ & ἐλίσσω, circumvolvo. Th. ἑλίω, volvo.

Διεξέρπτζω, & διεξέρπτω; idem quod ἐξέρπω, erepo, prorepo. Th. ἕρπω, serpo, repo.

Διεξέρχομαι, pertranseo, digredior, enarro; item lego: a διὰ, ἐξ & ἔρχομαι, venio, eo.

Διεξέρχονται, ejusd. 3. pl. præs. ind. & Διεξερχόμενος, η, ον, præs. part.

Διεξείμμαι, Dor. pro διεξεῖναι, præs. inf. a διέξειμι, enarro, transeo; quod ab ἔξειμι, exeo. Th. εἶμι, eo.

Διεξείναι, pro διελθεῖν, traducere: vide in διεξείμμαι.

Διεξίημι dimitto, vel emitto, aut emitto per; ex διὰ, & ἐξίημι, emitto; ab ἐξ & ἵημι; V.

Διέξοδος, ου, ὁ, ἡ; compitum, digressus, decursus, exitus: ex διὰ & ἔξοδος, via quâ exitur. Th. ὁδὸς, via.

Διεορτάζω, celebro festum; idem cum ἑορτάζω; V.

Διεπέρασε, as, ε; a. 1. ind. a

Διαπεράω, trajicio. Th. περάω, transeo, f. άσω, p. πεπέρακα: quod a πέρας, terminus, vel πέρα, ultrà.

Διέπεσον, ες, ε; a. 2. ind. διαπίπτω, intercido, elabor. Th. πίπτω, cido, f. πεσοῦμαι, p. πέπτωκα, a. 2. ἔπεσον.

Διεπφέρε, 3. sing. a. 2. act. pro διέφερε δν, ες, ε, differui. Poët. anadiplosi: ex διὰ & φέρω, dico, f. σω. p. πέφερκα. a. 2. ἤνεγκον, p. m. πέφασμαι.

Διέπουτ, gubernant, Dor. pro

Διέπουσι, 3. pl. ind. præs. a διέπω, rego.

Διεπορθμεύμβν, 1. pl. a. 2. act. verbi διαπέρθω, vasto. Th. πέρθω, idem a. 2. ἔπραθον.

Διέπρησσον, exegi, imperf. Ion. a

Διαπράσσω, Ion. pro διαπράσσω, efficio. Th. πράσσω, vel -πρήσσω, facio. Fit &

Διαπρέσσω, pertranseo, factum per Sync. ex fut. πρήσω, a πράσω, transeo, & διά.

Δίεπω, administro, rego: ex διὰ & ἵπω, curo, operor.

Διερράζεσθαι, conficere, interficere: V. ῥάζομαι.

Διερράνασε, ω; ησω, indago, devestigo, perscrutor: a ἐρεύνασε, indago.

Διερεύνᾶν, ejusd. part. præs.

Διερὸς, acc. sing. f. g. a διερὸς, ὸν, humidus, madidus. Th. διαίνω, humecto.

Διεξέω, contendo, certo; idem quod ἐρίζω; V.

Διερμηνεύτης, ῆ, ὁ; Interpres: a

Διερμηνεύω, interpretor: imperf. διερμήνευον, ες, ε; præs. imperat. διερμήνευε, έτω, f. εύσω. p. διερμήνευκα. Ex διὰ & ἑρμηνεύω, interpretor, quod ab ἑρμηνεὺς, interpres;

Διερὸς, humidus, madidus, recens, &c. ut διερὰ γῆ, humida terra; apud Theophr. derivatur a διαίνω, humecto.

Διερπύζω, & διέρπω, penetro reptando; apud Nonn. ex διὰ & ἕρπω, serpo, repo, repto, &c.

Διέρρηξε μὲν, σο, το; imperf. pass. verbi διαῤῥήγνυμι, dirumpo. Th. ῥήγνυμι, frango, f. ῥήξω, p. ἔῤῥηγα.

Διέρρηλα, ας, ε; ejusd. a. 1. act.

Διέῤῥηλα, ας, ε; a. 1. act. à διαῤῥίπτω, dijicio: ex διὰ & ῥίπτω, f. ψω, projicio, p. ἔῤῥιφα.

Διέρχομαι, transeo, prætereo, progredior, perago, obambulo: imperf. διήρχόμην, η, ετο. f. διελεύσομαι. a. 2. ἐλήλυθον, ες, ε; a. 2. sub. διέλθω, ῃς, ῃ; a. 2. inf. διελθεῖν, a. 2. part. διελθὼν, ὸντος. præt. m. διελήλυθα. Th. ἔρχομαι, venio.

Διεσὸ, disseram; sed magis est usitatum præt. διείρηκα; (tanquam à δίειρω) discerni; item enarravi, distincte commemoravi, &c. Plat. ex διὰ & ἔρω; vide.

Διεσσεύοντο, percontor, interrogo: fut. ήσω, præt. διεσσήκησα. a. 1. διεσσήκησα. a. 1. pass. διεσσεύθην, ήθης, ήθη; a. 2. part. διεσσεύμενος, ου. Them. ἐρωτάω, quæro.

Διεσσήκησα, as, ε; & in 3. pl. διεσσήκασι, a. 1. ind. act. à διασσαίνω, significo. p. διασσήκηκα. Ex διὰ & σαίνω, perspicuus.

Δίεσσι, εσσι, ἡ; divisio: item tonus musicus: à δίημι, quod ex διὰ & ἵημι. Est & δίεσις, perfusio: à δίημι, perfundo, quod à διαίνω.

Διεσκίδασε, as, ε; a. 1. ind. act. verbi διασκεδάω. Th. σκεδάω, dispergo.

Διεσκεμμένως, deliberanter, 3. pl. a. 1. m. à διασκεμμένος, certis signis probo, verbo διασκέπομαι, despicio, considero mecum, perpendo, contemplor, &c. ex διὰ & σκέπομαι.

Διεσπέρασε, as, ε; a. 1. ind. act. διασπερῶ, a. 1. ind. pass. à διασπείρω, dispergo, f. ερῶ. Th. σπείρω, spargo.

Διεσταμένας, ας, ε; a. 1. ind. act. ex διὰ & ἀπεχέω vel -πῶ, disserpo, lacero, f. ξω, p. ἀπέσεχα, a. 1. part. ἀπεσεχέας.

Διεστάμεν, & in 3. pl. διεστάμεν, a. 2. ind. pass. sic διέστασαν, ες, ε, a. 2. ind. act. a διαστέλλω, dispergo, f. λῶ, a. 1. διέστειλα. Th. στέλλω, semino.

Διεστάσθαι, præt. part. inf. pass. à διαστάω, dilacerpo, f. άσω. p. διέστακα. a. 1. pass. διεστάθην. Th. m. ἀστάω, traho.

Διεστεῖς, ας, ε; a. 1. ind. act. à διαστέλλω. V. διέστειλα.

Διέσυτο, transiit, trajecit: plusq. p. pass. pro διέστυτο, à perf. ἵστυμαι, per Metathesin pro σίστυμαι, vel ab inus. σύω, vel pro σίστυμαι, à ζέω, agito, quod à ζέω, idem.

Διεσφάλμαι, ω, ατο, & in pl. διεσφάλμεθα, a. 1. ind. m. à διασφάλλω, mando, f. ελῶ. p. διέσφαλκα. a. 2. διέσφαλον. p. m. διέσφαλα. Th. σφάλλω, mitto.

Διέσχισε, ης, η; disjunctus fui, a. 2. ind. act. à διΐσχημι, disto, f. διαστήσω. p. διέστηκα, as, ε. a. 1. διέστησα. Them. ἵστημι, sto.

Διέσχε, discessit, 3. sing. a. 2. act. verbi διαστέχω. Th. στείχω, vado.

Διεσφαμμένος, η, ον; perversus, a, um: perf. part. pass. à διασφάω, perverto, f. ψω. p. διέσφαφα. Ex διὰ & σφάω, verto.

Διεσφέφλω, ις, η; a. 2. ind. pass. ejusd. verbi.

Διεσῶς, & in f. g. διεσῶσα, & in acc. pl. διεσῶσας, difficilis, perf. part. act. per Crasin pro διεσεκώς, ισακυῖα, & Ion. ἐσεώς, & per Crasin ἐσῶς, -ῶτος, & in f. g. ἐσῶσα, & n. g. ἐσῶς. Th. ἴστημι, sto.

Δίεφε, divisit, 3. sing. a. 2. act. à δίεχω. Th. ἔχω, habeo; quod vide.

Διεσώθην, ης, η; & in 3. pl. διεσώθησαν, a. 1. ind. pass. Hinc a. 1. opt. pass. διασωθείλω, verbi διασώζω, servo. Th. σώζω, servo.

Διεσῶσα, as, ε; a. 1. ind. act. verbi διασώζω. Th. σώζω, servo.

Διεταιέρεια mulieres fricatrices, & velabadis, quæ prurientibus aliis homi is vicem suppleant; Hesych. ex διὰ, & ἑταῖρος, sodalis, seu fœm. ἑταίρα, amica; Item meretrix; ut amica apud poetas, etiam usurpatur: unde ἑταιρίζομαι, associo mihi, foclum adjutorem mihi assumo, &c. à quo ἑταιρισὴς, ὸ, ὁ; qui meretricari solet, & ἑταιρίστρια, ἡ; meretrix, &c. Luc. & Plat. in Symp.

Διέτακε, disposuit, 3. sing. a. 1. act. verbi διατάσσω, vel -τάω, ordino: f. ξω. p. τέταχα. Th. τάσσω, idem.

Διεταράχθη, ης, η; perturbatus fui, a. 1. ind. pass. a. διαταράσσω, vel -τάω, perturbo: fœm. ξα. p. χα. Th. ταράσσω, turbo.

Διετησίμενοι, destinarunt, 3. pl. a. 1. m. à διατιμάομαι, certis signis probo, f. ασῶ. a. 1. διετίμησα. Th. τίμαω, signum.

Διετὴς, 3. sing. imperf. act. verbi διατελῶ, permaneo, f. ἰσω, a. 1. διετέλεσα. Th. τέλος, finis.

Διέτριβ, 3. sing. imperf. act. διετρίβομεν, ες, εις, εις, verbi διατρίβω, conservo, f. ήσω, p. κα. a. 1. pass. διετρίβθεν, ης, η. Th. τρίβω, servo.

Διετρὶς, ίδος, idem ac διετὴς, & ab iidd.

Διετὸς, ὴ, ὸν; bimulus, biennis: ex δὶ pro δὶς, bis, & ἔτος, annus.

Διετὸς, ὴ, ὸν; per totum annum durans, aniversarius, anno durans, &c. Item διελίζω, totum annum duco, annum compleo; item binatum compleo, &c. à præcedente διετὴς; quod vide.

Διεττάκατο, Ion. pro διατεταγμένοι ἦσαν, instructi fuerant, 3. pl. plusq. p. pass. verbi διατάσσω; quod vide.

Διέτιλα, as, ὴ; biennium: ex δὶς, bis, & ἔτος, annus.

Διέτμαγεν, divisi sunt, pro διετμήγησαν, 3. pl. a. 2. pass. Bœot. Sync. à διαιτμάγω, vel -τμήσω, f. 2. ετμαγον, a. 2. ἔτμαγον. Th. τέμνω, seco.

Διέτμαξεν, Dor. pro διέτμηξεν, discidit, a. 1. act. ejusd. verbi.

Διέτριζον, es, ε, imperf. verbi διατρίβω, commoror. Th. τρίβω, tero, f. ψω. p. τέτριφα.

Διέτρεψεν, dilapidavit, 3. sing. a. 1. ind. act. ejusd. verbi.

Διδυκρινῶ, -ῶς, ἑ, ἦσω, idem acc. διακρίνω, discerno, discutio, dijudico: &

Διδυκρίνησις, εως, ἡ, discretio, discussio: ex διὰ, δὶ & κρίνω, judico.

Διδυκρίπτω, idem quod ἀναπτύσσω; huc & illuc vagor, proprie, Euripi modo huc illuc agitor, & reciprocor; ut ἀναπτύσσει ὁ ἀὴρ; aer ventilatur ac reciprocatur; Gaza; à Th. Εὔριπος, Euripus; quod vide.

Διδυτέω, idem quod ἀνανεόω; Validus fum, Valeo viribus, & cum infinit. possum, potis sum, &c. ab ἀνὴρ; quod vide.

Διέφαυσεν, illuxit, 3. sing. a. 1. verbi διαφαύσκω, fœm. αύσω, à Them. φάω, luceo.

Διεφθάρλυ, ης, η; a. 2. ind. pass. à διαφθείρω, corrumpo, f. ερῶ. p. διέφθαρκα, a. 1. διέφθερα, a. 1. inf. διαφθεῖραι, p. m. διέφθαρμαι, à φθείρω, corrumpo. Th. φθίω, idem.

Διεφθαρμένη, perf. pass. διαφθαρμένος, part. perf. ejusd. verbi.

Διεφθορὼς, ὼ, ὸς, ὴ, ὸν; decoctus, concoctus, discoctus, &c. ab ἐφθὸς; quod vide.

Διέφθυ, interjectum est, 3. sing. a. 2. ex διὰ, & φθω, vel φύω, nascor. a. 2. ἔφυν, ες, ε.

Διεχείσαθε, interfecistis, 2. pl. a. 1. m. à διεχείσαμεν, ω, ατο, verbi διαχείζω, interficio, f. ίσω. p. διακεχείσκα. a. 1. διεχείσα. Th. χείρ, ὸς, ἡ, manus.

Διεχήσατο, 3. sing. a. 1. m. διεχήσαμεν, ω, ατο; à διαχέομαι, idem quod χέομαι, utor, quod à χέω, commodo.

Διέχης, ὸς, ὸ, ἡ; disjunctus, discretus; cui opp. συνεχὴς: a

Δίεχω, discedo, penetro, disto: ex διὰ & ἔχω, habeo.

Διεχθρόω, idem quod ἐχθρόω, inimicus sum; inimicitias gero, simultatem exercco, &c. ab ἐχθρὸς, q. v.

Διέψα σεν, 3 sing. perf. pass. διέψυσμαι, σαι, verbi διαψύχομαι, mentior. Them. ψεύδω, fallo.

Δίζεω, quære, præs. imperat. Ion. pro δίζε, δίζεσθαι, præs. inf. &

Δίζεαι, Poëtica ectasi, pro δίζεαι, Ion. pro δίζῃ, 2. sing. à

Δίζημαι, item δίζεμαι, & δίζημι, quæro: f. διζήσομαι. Th. δίζω, idem.

Διζήσθαι, 1. pl. præs. ind. διζήμενοι, perquirens, præs. part. ab eod. verbo & Th.

Δίζυγες, nom. pl. à

Δίζυξ, υγος, bijugis, duplex: ex δὶς, bis, & ζυγὸς, jugum, quod à ζεύγνυμι, jungo: inventur & δίζυγος, idem, ex antec. gen. factum.

ΔΙΖΩ, quæro, f. σω, p. κα. Hinc δίζομαι, idem: de quo suprà: & Angl. Dize, teaze.

Δίζυς, Dor. pro δίζους, geminum, n. g. à δίζυγος, ως, & δίζως, duplicis vitæ: ex δὶς, bis, & ζάω, vivo.

Δίζυγος, ος; qui geminam habet vitam: ex δὶς & ζάω, vivo.

Δῖν, divina, pro δῖα Ion. f. g. à δῖος, q. δῖϊος, divinus: à gen. Διὸς, à Ζεὺς, Jupiter.

Διήγλεκε, as, ε, & in 3. pl. διήγλεκαν, a. 1. ind. verbi διηγείρω, excito: f. ερῶ. p. διήγερκα. a. 1. pass. διηγέρθην, Ex διὰ & ἐγείρω, excito.

Διηγέομαι, ῦμαι, narro, commemoro: διηγήσ, ῆ, narra, præs. imperat. f. διηγήσομαι, præt. pass. διήγημαι, a. 1. m. διηγησάμην, ω, ατο, a. 1. sub. m, διηγήσομαι, ῃ, ηται. Ex διὰ & ἡγέομαι, duco.

Διήγημα, ατος, τὸ, &

Διήγησις, εως, ἡ; narratio: a perf. pass. præc. verbi.

Διηγηματικὸς, qui narrationibus delectatur; q. d. narrativus; unde διηγηματικῶς, quasi narrativè, &c. ab eodem verbo.

Διήϊν, plusq. p. m. & in 3. pl. διήϊσαν, Att. a δίημι, transeo: ex διὰ & εἶμι, eo.

Διηερίω, & διαερίω, idem quod διερίω, vel αἰερίω, aërius, per aërem gradiens, vel potius volans; qui est in aëre, ad aërem pertinens, &c. a Th. ἀὴρ, aër; V.

Διηθέω, & διήθω, percolo, eluo: f. ήσω. ex διὰ, per & ἠθὸς, colo, f. ἠθήσω.

Διηκόνεον, ουν, ες, εις, ε, ει, imperf. act. a διακονέω, ministro: f. ήσω, p. διηκόνηκα. Th. κονέω, festino.

Διηκονίω, ministro: & διήκονος, ε, ὁ, ἡ; minister: Ion. pro διακονέω, & διάκονος.

Διηκόσιοι, ducenti, pro διακόσιοι ex δὶς, bis, & ἑκατὸν, centum.

Δεῖκω, pervado, perfranseo, pertineo, f. ἥξω, ab ἵκω, venio.

Διήλθον, 3. sing. a. 2. act. a. διέρχομαι, transeo. Th. ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, p. ἐλήλυθα, a. 2. ἦλθον, ες, ε.

Διηλίω, idem quod ἠλίω, insolo, sole peruro: unde διηλιωθεὶς, apud Theophr. insolatus,

insolatus, sole perustus, &c. a Th. ἥλιος.

Διιλλαττον, ες, ε, imperf. verbi διαλλάττω, item dirimo, muto: Th. ἀμείβω, muto, f. ξω, p. χα.

Διήλυσις, transitus, excursus; item separatio, &c. verbale, a verbo διέρχομαι; qu. vi.

Διημαρτήκασι, 3. pl. perf. act. a διαμαρτάνω, aberro Th. ἁμαρτάνω, pecco: f. ἁμαρτήσω. p. ἡμάρτηκα. a. 2. ἥμαρτον.

Δίημι, idem quod Th. διαίνω, perfundo, madefacio, diluo, &c. Unde δίεμαι, idem; V.

Διϊλύσθης, ας, ε. a. 1. act. a διαφέρω, differo: f. διοίσω, a. 2. ἐδιϊλύσθην. Th. φέρω, fero.

Διϊλυσθεσσιν, dat. pl. Poët. a

Διϊλυσις, ὁ, ἡ; & τὸ διϊλυσίς, ὑος, perpetuus, perennis, continuus: ex διὰ & ἰλύσκω, continuus: διϊλυσὺς, adverbialiter, &

Διϊλυσὺς, & Διϊλυσίως apud Poët. adv. assiduè, perpetuò.

Διϊλύω, υ, ὁ; locus venti flatibus expositus; ἀϊ ἔ ὁ ἄνεμος πεῖ. Vel qui à vento fertur, vel instar venti velox. Th. ἄνεμος, ventus.

Διιπέτθω, dissensi. a. 1. pass. à διαφέρω, quod V.

Διϊλυξα, ας, ε. a. 1. act. διϊλυίζω, ις, ι; apertus fui, a. 1. pass. à διϊνίζω, adapertio, quod ex ἀνοίγω comp. ex ἀνὰ & ὄιγω, aperio.

Διῆξε, per crasin Ionic. pro διήιξε, 3. sing. a. 1. verbi διαίσσω, trasseo per aliquem locum. Th. δίεσω, ruo.

Διηπερόφευσ, ῶς; in continentem redigo, continenti adjungo; ut in Epigr. διηπείρωσε θαλασσαν; ex mari continentem fecit, &c. ex διὰ, & ἤπειρος, idem, continentem facio, &c. à Th. ἤπειρος; V.

Διηπορῆ, 3. sing. imperf. act. διηπόρεον, ων, à διαπορέω, amligo: f. ήσω. p. διηπόρηκα. ex διὰ & πείρω, transadigo. p. m. πέπορα.

Διήρισα, trajeci. a. 1. ind. irregulariter, à διαρίσσω. Them. ἰρίσσω, vel πω, remigo.

Διηρημμένος, distinctus, divisus, separatus; ut διηρημένος ἀπ' ἀλλήλων; i. e. partiti hereditatem: unde διηρημένως, divisim, distinctè, &c. à verbo διαιρέω, q. v.

Διήρης, ους, ες; (sub. ναῦς, vel δίκροτος πλοῖον) biremis: ex δίς, bis, & ἐρέσσω, remigo.

Διήρθη, 3. sing. perf pass. διηρθρόω, ῶ, pass. part. à διαιρέω, distinguo. Th. αἴρω, capio.

Διηρμήνευσεν, ες, ε; imperf. act. à διερμηνεύω, interpretor, f. εὐσω, p. διηρμήνευκα. Th. ἐρμηνεὺς, interpres.

Διήρπασα, ες, ε; a. 1. ind. act. verbi διαρπάζω, diripio: quod vide.

Διήρχθη, a. 1. ind. pass. q. à διέρχομαι, diremo. Th. ἔρχω, includo.

Διηρχμένων, ες, ετο, imperf. verbi διέρχομαι, transeo. Th. ἔρχομαι, f. ἐλεύσομαι.

Διῆσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. à δίημι, transmitto, f. δήσω, q. à δίδω. Th. ἵημι, mitto.

Διηυτάω, 3. sing. imperf. m. à διαυτάομαι, vitam dego. Them. δίαιτα, vivendi mos.

Διήτησα, arbitratus sum, pro διαίτησα, a. 1. verb. διαιτάω. Th. δίαιτα, arbitrium.

Διήχεν, ἠχήσω, ὦ; personò. Th. ἦχος, sonus.

Διθάλασσος, vel -ασσα, ος, ὁ, ἡ, bimaris: à δίς, bis, & θάλασσα, mare. Est ergò locus, qui utrinque mari alluitur.

Διϊθεία, ας, ἡ; duplex numen, duo dii, &c. Item διϊθείτης, αι; qui duos deos, aut duplex numen statuunt, aut colunt: qui duplex numen asserunt in divinitate; sicut τριθείτης, qui ternionem in eadem adstruunt; Nazan. à δίς, bis, & θεός, deus; unde θεῖον, τὸ; numen divinum, &c.

Διθήκη, utrinque acutus; ex δί; i. e. δίς, bis, & ὀκτὶς, acutus; à Th. ὀκέω, acuo, &c.

Διθυμία, ας, ἡ; dissidium animorum dissensio, discordia, &c. à Them. θυμός.

Διθυρεκμέσιος, in Epigram. quasi duabus januis in lucem editus; à seq. διθυρεκμός, & γένομαι, undè γόος, &c., vide Epitheton Bacchi; quod (ut quidam volunt) in dithyro antro τὸν νόσσιν nutritus sit.

Διθύραμβος, ου, ὁ; DITHYRAMBUS: species carminis, in honorem Bacchi: cujus quoque cognomen est: quòd bis natus duas q. januas penetrarit: ex δίς, bis, & θύρα, janua.

Δίθυρος, ου, ὁ, ἡ; biforis, bivalvis: abiisu.

Διΐ, Jovi, dat. sing. à Ζεὺς, Διὸς, Jupiter.

Δίιημι, transmitto, trajicio, dimitto: unde διεμέμφθη, part. perf. pass. dimissus: ab ἵημι, mitto.

Διίθρος, perfudans: undè διΐθρεος, perfudo; ex διὰ & ἴδρεος, (unde ἰδρόω, fudo) ὄτος, ὁ; idem quod Th. ἰδός, ὁῦ, τὸ; Sudor.

Διΐδυνε, dirigo, rego; idem quod ἰδύνω; V.

Διϊκνούμην, ῦμην; pertingo: διϊκνέμενος, præs. part. f. διίξομαι, p. δίϊγμαι, a. 2. m. δικόμην, ὸ, ετο. Th. ἱκνέομαι, venio.

Διίξομαι, permanebo, ejusd. f. 1. m.

Διΐος, Jovialis; ut διΐος ὀρνὶς, vel βωμὸς, &c. à Ζεὺς, Διὸς, &c.

Διϊπετὴς, vel Διοπετὴς, ὲς, ὁ, ἡ; à Jove delapsus, qui cœlitùs decidit: ut pluvia, &c. unde fluvios διϊπετέας, appellat Hom. à dar, & gen. à Ζεὺς, Jupiter, & πίπτω, cado.

Διϊπέφραδον, præs. part. à διϊπέφραμαι, pervolo. Th. ἵπταμαι, volo. f. πτήσομαι.

Διϊστέραι, dirimere, præs. 1 f. act. à

Διΐσχημι, distinguo, separo, disto: fœm. διεσχήκω. p. διΐσχηκα. a. 1. διΐσχησα. a. 1. part διαστήσας, ασα. a. 2. διέστην, ας, ε; disjunctus fui: ex διὰ & ἵστημι, statuo.

Διϊσχυρίζομαι, affirmo, assevero: imperf. διϊσχυριζόμην, ου, ετο. ex διὰ & ἰσχυρίζομαι, i. em; quod ab ἰσχυρὸς, robustus. Th. ἰσχὺς, robur.

Διΐσχω, idem quod, & Poëticè pro δίεμαι; quod vide.

Διϊχθῆναι, perf. inf. pass. à δίϊκνέομαι, pervenio; quod vide.

Δίκας, ας, ά; Dor. pro δίκη, mos, consuetudo.

Δικαζέμεν, decernere, præs. inf. Ion. pro δικάζειν, à

Δικάζω, judico; item litigo: part. δικάζων, ουσα, præs. part. pass. δικαζόμενος. Th. δίκη, jus.

Δικαιοπόλος, ου, ὁ, judex qui versatur circà jus, rex: à δίκη, jus, & πολέω, verso.

Δικάσσαι, Poët. pro δικάσαι, a. 1. infinitiv. act. sic δικάσσετε, 3. singular. fœm. 1. act. à δικάζω, jus dico: Th. δίκη, jus.

Δικαστήριον, ου, τὸ, forum judiciale, judicium: &

Δικαστὴς, οῦ, ὁ, judex: à δικάζω, perf pass. δεδίκασμαι. Th. δίκη.

Δικαστικὸς, ὴ, judiciarius: ab eod. verbo & Th.

Δικαστόκλητος, dupliciter desinens: ex δίς, bis, & κατόκλητος, desinens, à καταλέω, idem quod Th. λήγω desino.

ΔΙΚΕΛΛΑ, ης, ἡ, lipo bifidus, bidens: q. à δὶς & κέλλω, moveo.

Δικέρκης, ου, ὁ, ἡ, item δικέρκος, δίκερκος, δίκερκα, δίκερκον, δίκερος, bicornis: ex δὶς & κέρας, cornu.

Δικέφαλος, ου, ὁ, ἡ, biceps: ex δὶς & κεφαλὴ, caput.

ΔΙΚΗ, ης, ἡ, jus, justitia, DICA, causa, judicatio, pœna, vindicta: item mos jure receptus. Hinc δίκαιος, &c. de quibus supra dictum: item compos. ἀδικος, ου, ὁ, ἡ, injustus: ἀδικία, injustitia: ἀδικέω, ῶ, injustè ago, injuriâ afficio: ἀντιδικος, ου, ὁ, adversarius in lite: ἐκδικέω, ῶ, ulciscor: ἔκδικος, ου, ὁ, ultor.

Δίκελον, imago; idem quod Th. δέλεκλον; V. Propriè, est Jovis statua quasi Διὸς ἔκελον, sed καταχρηστικῶς, de aliis, ἀπὸ ὁμοιώσεως.

Δίκελυ, (sub. χρὴ) more, à δίκη, mos.

Δίκεστε, ατε, ἡ, vindicta. leg. Sirac. cap. 47. & ult. sed restitue ἐκδίκησις.

Δικλίδιον, ου, τὸ, liticula, controversiola; apud Aristoph. πρ diminutivè à δίκη.

Δίκλιδος, utrinque clausus, &c. ejusdem Them. & comp. cum seq. δικλὶς; vide.

Δικλὶς, ίδος, ἡ, fores geminæ, valvæ bifores: ex δὶς, bis, & κλεὶω, claudo: vel à κλεὶς, clavis.

Δικοχαρία, ας, ἡ; scriptio causarum, Them. γράφω.

Δικοδοσία, ας, ἡ; causæ dictio, δικολογία: Polyb. ex δίκη, & δόσις; quæ vide.

Δικολάκτης, & δικολόγος, ου, ὁ, orator, in causa advocatus; undè δικολογέω, ῶ, judicales præceptiones trado; Aristot. in Rhet. omnia ex δίκη, λέγω; quæ vide.

Δικολογοῦσ, ὁῦ, ὸ, ὴ, ὸν; duos sinus habens, de utero muliebri; ex δὶς, bis, & κόλπος; V.

Δικόνυξ, ὺξ, ὸ, ὴ, ὸν, duos nodos habens: qui binis nodis adducitur; ut sunt digiti præter pollicem; à Th. κόνυλος; Vide.

Δικόω, ῶ, idem quod δικάζω, id est, supplicio afficio κολάζω; à Them. δίκη.

Δίκρανος, ου, ὁ, biceps, cui duo κράνα.

Δικρατὴς, q. d. bipotens; ut δικρατὲες Ἀτρεΐδαι; apud Soph. in Aia; i. e. οἱ δύο ἄρχοντες; duo principes, Menelaus & Agamemnon; divisum inter se imperium habentes Atridæ; ex δὶς, & κράτος.

Δικροτος, ου, ὁ, ὴ, bis pulsans, pulsus, hoc nomine apud medicos, à percussu gemino sic dictus est, &c. Item τὰ δίκροτα πλοῖα; naves biremes; apud Polyb. ex δὶς, & κρότος, pulsus.

Δίκρουν, duos habens κρουνὸς, i. e. fontes aquæ salientis, seu scaturigines habens duas, &c. ex δὶς bis, & κρουνὸς, scaturigo saliens.

ΔΙΚΤΑΜΝΟΝ, seu δίκταμον, ου, τὸ, & δίκταμνος, ου, ἡ, DICTAMUM, herba sic dicta: à

Δίκτη, mons in Creta.

ΔΙΚΤΥΟΝ, ου, τὸ, rete, q. à δίκω, jacio.

Δικτύω, ῶ, ad retis formam compono aut fabricor; undè διδικτυωμένον ἔργον, opus reticulatum; ex lib. Reg. Unde etiam sequens.

Δικτυωτὸς, ad formam retis factus, reticulatus: à δίκτυον.

ΔΙΚΩ, jacio, dejicio: δίκην, pro βάλλω.

Δίλημμα, ατος, τὸ, syllogismus utrinque contringens: ex δὶς & λῆμμα, quod à λαμβάνω.

Διλογεῖν, est παυτολογεῖν, bis idem dicere, &c. Item, διλογία, sermonis ambiguitas, & figura, quando anceps est significatio in utramque partem, &c. Utrumque ejusd. Th. & comp. cum seq. δίλογος.

Δίλογος, ου, ὁ, ὴ, bilinguis, ex δὶς, bis, & λόγος, sermo, quod à λέγω, dico, p. m. λέλογα.

Δίλοφος, ου, ὁ, ὴ, duplicem cristam habens: ex δὶς & λόφος.

Διμάχαι, ῶν; q. d. duplicem pugnam committentes; ita dict: sunt, qui pro loci opportunitate, peditum vel equitum munere fungebantur; vide Poll. l. 1. & Suid. ex δὶς, & μάχη.

Διμέδιμνον, Hesych. μέτρον χωρὲν δύο μεδίμνους, mensura capiens duos modios; ex δὶς & μεδίμνος.

Διμερὴς, ὲς, ὁ, ἡ, bipartitus, bimembris: & indè

Διμερῶς, adverb. bipartitò: ex δὶς & μέρος, pars: quod à μείρομαι, divido.

Δίμετρος, tanquam mensuris seu dimensionibus binis constat; ex δὶς & μέτρον; vide.

Διμυλάνω, labra moveo, distorqueo: à διὰ & μύλαι, labra.

Διμυὴς, qui duarum minarum est, duarum minarum pretium æquans, &c. Aristot. Oecon. l. 2. dicitur etiam δίμνους; (ut δυσμενὴς, & δικέμβολος) ex δὶς, & μνᾶ; V.

Δίμοιρος, adv. Ion. duabus minis.

Δίμοιρος, duæ partes totius in tres divisi, duplum respectu tertiæ partis, &c. ex δὶς & μοῖρα, V.

Δίμορφος, ου, ὁ, biformis, bifrons; ex δὶς & μορφὴ.

Δίνασε, Dor. pro ἴδρυσε, a. 1. ind. act. verbi δίνέω, moveo. Th. δῖνη, vortex.

Δινήεις, Æol. pro δινεὶς, à δινέω, moveo. Th. δῖνη, vortex.

Δινήθησαν pro δινήθησε, volutabat se, imperf Ion. pro ἐδινεῦτο, à

Δινεύω, f. δίνευσω, obtorto, Æol. pro

Δινέω, moveo, verto, circumago, f. ήσω, p. δεδίνηκα. à

ΔΙΝΗ, ης, ἡ, vortex, gurges: δῖνος, dat. pl. Ion. pro δίνασι· δίνω, torno: hinc δινωτὸς, volubilis.

Δινήεσσα, εσσα, εν, εντ, vorticosus, a, um; Th. δῖνη vortex.

Δινηθείς, ας, ἡ; violentus vortex: q. δίνη βαία.

Δίνος, ου, ὁ, idem ac δῖνη, turbo, gyrus: item vertigo, tornus, poculum: at

Δινὸς, ὴ, vorticosus: & δινώδης, idem à δῖνη, vortex.

Δινόω & δίνω, torno, ab eodem Themate.

Δινωτὸς, ὴ, rotundus, versatilis, torno factus: à δινόω, torno. Them. δῖνη.

Δίξυξ, ὑξ, ὺξ, geminus, Ion. pro διχὺς· vide in διχα, duæ.

Διὸ, ideo propterea, ideireo, proindè, quapropter, quamobrem: ex διὰ ὁ, propter quod.

Διόβλητος, à Jove ictus: i. e. fulmine tactus; Eust. ex Ζεὺς, Διὸς, Jupiter; & βλητὸς, ictus, verbale à βάλλω; jacio, item ferio, &c. Item διόβλοσ, à Jove missus; ut exp. apud Eurip. vel idem quod διόβλητος, & ejusd. Th. & comp. nam à βάλλω, sunt βολὴ, & βέλος. V.

Διογενὴς, ὲς, ὁ, ἡ, Jove editus, generosus: voc. ἃ διογένες· ex Ζεὺς, Διὸς, Jupiter, & γίνομαι, nascor.

Διογένης, ους, ὁ, DIOGENES, nomen propr. Philosophi Sinopensis, Stoici.

Διογλύφει, idem quod διγλύφω) tumefacio, tumidum reddo, inflo, &c. Undè διόγκωσις, εως, ἡ, tumefactio, &c. ex διὰ, & ὄγκος, tumor.

Διογενὴς, ὲς, ὁ, à Jove generatus, generosus: ex Διὸς, quod à Ζεὺς, & γενὴς, per Sync. pro γόνος, Th. γίνομαι, nascor.

Διοδεύω, iter facio, transeo, commeo, imperf. διώδευον, fœ. εὐσω, p. διώδευκα, a. 1. διώδευσα· ex διὰ & ὁδὸς, via.

Διοδοιπορεῖν, permeare: ex δίοδος, transitus, & πορεύω, transeo.

Δίοδος, ου, ἡ, transitus, à διοδεύω, transeo.

Διόθεν, adv. è loco, à Jove, Th. Ζεὺς, Διὸς, Jupiter.

Διοιδάνω; intumesco; item διοιδὴς, intumescens, turgidus, &c. ex διὰ, & οἰδάνω,

δίω, tumeo.

Διοικέω, seorsim habeo; item activè ordino, rego, administro, præsimperat. διοίκει, f. ήσω, p. διώκηκα, 3. sing. præs. pass. διοικείται, f. 1. med. διοικήσομαι ab οἰκέω. Them. ἴκω, domus.

Διοικῆσαι, ejusd. a. 1. inf. act.

Διοίκησις, εως, ἡ; administratio, moderatio, à perfect. pass. ejusdem verbi.

Διοικητήριον, accus. pl. præs. part. à διοικέω.

Διοινόω, vino refertio; unde διοινωμένος, vino refertus; ex διὰ & οἶνος.

Διοίσω, differam, f. 1. verbi διαφέρω, differo, quod vide.

Διοκλῆς, ῆος, ὁ, DIOCLES, acc. Διοκλῆα, nomen propr.

Διοκλῆς, ίους, contract. pro Διοκλέης, DIOCLES, nom. prop. acc. sing. Διοκλέα.

Διολιδάω, ῶ; five διολισθάνω, labor per, dilabor; item elabor è manibus; vide ὀλισθάω.

Διολκή, ἡ, distractio, vel tractio per; item, διολκός, ὸς, ὁ, tractus per spatium inter duo littora; ut Isthmo, utrumque à διολκόω traho per: ex διὰ & ἕλκω.

Διομήδης, ους, ὁ, Diomedes, nomen prop.

Διομήδη, ης, ἡ, Diomedea, nomen propr. mulieris.

Διόμνυμι, σαι, ται, f. διομοῦμαι vel διόμνυμαι, dejero, juro: ex διὰ & ὄμνυμι, juro, f. ὀμόσω, p. ὤμοκα. Att. ὀμώμοκα.

Δίον, & δῖα, pro ἤθμον, & ἤθμα, imperf. verbi δίω, expello, timeo, pro δείδω, quod vide.

Δῖος, acc. à δῖος, δῖα, divus, a, um. Th. Ζεὺς, Jupiter, gen. διέος.

Διονύσια, ίων, τὰ, Bacchanalia, sacra Bacchi: &

Διονύσιον, τὸ, ædes Bacchi: à Διόνυσος, Bacchus.

Διονύσιος, ου, ὁ, Dionysius, nomen viri.

ΔΙΟ'ΝΤΟΣ, ου, ὁ, Bacchus, quia quum nascerentur, femur Διὸς ἐνύσσε. Hinc compos. ἀφροδισιόνυσος, ου, ὁ, ἡ, qui nihil ad rem facit: ἀφροδισιόνυσος, αν, τὸ, absurda.

Διόσδε, quipropter, ideirco, quocirca, proinde, quare: ex διὰ propter, & ὅσδε, quod.

Διοσκής, ὁ, ἡ, & τὸ διοσκὲς, calitùs delapsum: sc. ἄγαλμα, simulacrum Dianæ è cælo delapsum: à Ζεὺς, Διὸς, Jupiter, & πίπτω, cado.

Διοτρεπτέω, & ἀποδιοτρεπέω, vel potius ἀποδιοτρεμπέω; ablego, procul amoveo seu amando, invocando scil. Διὸς ἀλεξίκακον, & quasi illius invocationis præsidio, à me depello; item rejicio, vel neglectùs transmitto, &c. Item διοτρεπέσθαι, significat, purgari, lustravi, &c. ex διὸς, à Ζεὺς, & πέμπω; unde πομπὴ, & πομπεῖον, πομπὸς, &c. Vide.

Διοστήρ, ῆρος, ὁ, rector, administrator, dispensator, præfectus, &c. Verbale à διΐστημι, administro, rego; ex διὰ, & ἵστημι. Vide. Item διόστορ, ορος, qui habet duo foramina; ex δίς, bis, & ὀπὸ, ος, ἡ, foramen. Item διόστωρ, est, curator navis, navis inspector custosque, ἐνὶ πᾶσι τ' ἐπὶ νηὸς; νηὸς, seu νηὸς φύλαξ· unde Æschylus in Persis indicat reges & principes rectè hoc nomine appellari, ab ὄπω, τὸ βλέπω. Unde διόπομαι, pervideo, perspicio; à quo διόπτης. Sicut etiam ab eo derivatur διοπτήρ, ῆρος, ὁ, & διόπτης, ου, ὁ; speculator œconomus; qui pervidet & perspicit, &c. Item διοπτικὸς, perspectivus, ad artem perspiciendi pertinens, &c.

Διοπτάω, &

Διόπτομαι, pervideo, perspicio. Th. ὄπτομαι, video.

Διόπτρα, ας, ἡ, instrumentum geometricum, quo ex intervallo turris vel ilicis cujusvis altitudo exploratur. Th. ὄπτομαι, video.

Διοράω, perspicio. Th. ὁράω, f. ὄψω, video, p. ἑώρακα, Att. ἑόρακα.

Διορᾶνσις, εως, ἡ, partium instrumentalium coagmentatio in corpore animantium; ex διὰ & ὄργανον.

Διόρυγον, duas ulnas longus; ex δίς, & ὄργυια; quod vide.

Διορθόομαι, &

Διορθόω, corrigo, emendo, f. ώσω, p. διώρθωκα· pers. pass. διώρθωμαι, σαι, Th. ὀρθὸς, rectus.

Διορθωτὴν, ejusd. part. præs.

Διόρθωσις, εως, ἡ; emendatio, directio: &

Διορθωτὴς, ῆ, ὁ, corrector, accusativ. plur. διορθωτὰς à perf. pass. ejusd. verbi.

Διορίζω, præfinita seu præscripta dies; item crimen; à ὅρος, diremptor, disterminator, &c. ex διὰ, & ὅρος, terminus; unde etiam sequ. διορίζω.

Διορίζω, f. ίσω, p. ικα, distermino, distinguo, definio, constituo. Th. ὅρος, terminus, limes.

Διόρισμα, &

Διορισμὸς, ῦ, ὁ, distinctio, definitio, à perf. pass. ver. διορίζω.

Διορύσσω, vide in διόρυχος.

Διορύσσω, & διορύττω; idem quod ὀρύσσω, & ὀρύττω, in serum converto, in serosam qualitatem muto; unde pass. ὀρύσσεσθαι, & διορύσσεσθαι, serescere; i. e. in serum abire; apud Aristot. liquescere, &c. Unde διόρυσις, est, cum lac serescit, seu abit in serum, in serum conversio seu mutatio, &c.

Διορυχὴ, ῆς, ἡ, fossa, pers. fio:

Διορυχίαι, a. 2. inf. pass. à

Διορύσσω, a. 1. διόρυξα, a. 2. διώρυχον, Att. --ύττω, perfodio, f. διορύξω. p. διώρυχα, a. 1. διώρυξα, a. 2. διώρυγμαι, pers. pass. διώρυγμαι, a. 2. pass. διωρύχθω, ης, ης, ῆ, a. 2. inf. pass. διορυχθῆναι. Th. ὀρυσσω, fodio.

Διὸς, Jovis, gen. sing. à Ζεὺς, Jupiter: dat. Διΐ, acc. Δία. Sed

Δῖος, ῖα, ῖον, pro διΐος, Jove oriundus, DIUS, divinus, præstantissimus: à gen. Διός.

Διόσδοτος, ου, à Jove datus: à δίδωμι, do, & Ζεὺς, Διὸς, Jupiter.

Διοσημεία, seu διοσημία, signum à Jove, prodigiosa tempestas; vel simpliciter portentum: item prodigium, ostensum, &c. ex Ζεὺς, Διὸς, & σημεῖον. vide.

Διόσκουρος, vel --ορος, αν, ὁι, Jovis filii, Castor, sc. & Pollux. ex Διὸς, Jovis, quod à Ζεὺς & κοῦρος pro κόρος, juvenculus. Th. κορέω, verro.

Διόσμος, est vis illa quæ odorum sensum ad odoratum transmittit, &c. apud Theophr. ex διὰ, & ὀσμὸς. V.

Διόστερος, gemino constans esse; ex δίς, & ὄστεον. V.

Διότι, quoniam, & interrogativè, quamobrem? conjunct. ex διὰ propter, & ὅ, τι, quod.

Διοτρεφέων, dat. pl. Ion. & διοτρεφῶν, gen. sing. à

Διοτρεφὴς, ἐος, ὁ, ἡ, à Jove nutritus, Jovis alumnus. Epith. regum apud Hom. item nom. propr. à Διός, Jovis, quod à Ζεὺς, & τρέφω, alo, fœm. ᾱα, p. τέτροφα.

Διπάρυπτικὸς, ἡ, urinam ciendi vim habens: à διυρέω, permeio. Th. ἔρση, urina.

Δίπαυ, ὁ, dispensator οἰκόνομος, præfectus, &c. Item διόψις, transpectus, perspectio, dignotio; Plut. utrumque à διόπτομαι.

Διπάλαιος, ου, ὁ, duorum palmorum, bipalmaris, &c. ex δὶ pro δὶς, bis; & παλαιὸν. V.

Δίπαλλος, ου, ὁ, ἡ, qui utrinque vibratur, seu vibrari potest; item utrinque telum vibrans, tenens bina tela, & vibrans, ambidexter, &c. Unde διπάλτως, adv. utrinque movendo, utrinque vibrando telum, ambabus manibus, tot is viribus, &c. ex δὶ, pro δὶς, bis, & πάλλω, vibro; unde πάλτης, vibratus, &c. Διπυχεῖδης, &

Δίπηχυς, εως, ὁ, ἡ; bicubitalis: à δὶς & πῆχυς, cubitus.

Διπλάζω, fœmin. άσω, p. ακα, geminus fam, duplico, a διπλόος, ῆς, duplus.

Διπλᾶς, DUPLEX, duas crustas habens, duplicata vestis, a δὶς, bis, & πλάξ, crusta, vel à διπλάζω, duplico. Th. διπλόος, duplus.

Διπλασιάζω, fut. άσω, duplico, itero: à

Διπλάσιος, ου, & διπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, duplo major; item duplex, Them διπλόος, duplus.

Δίπλεθρον, spatium duorum jugerum, duo jugera, &c. ex δὶς, & πλέθρον, τὸ; jugerum.

Διπλοῦς, ῆ, ὁ, duplicatus, bis plenus; ex δὶς & πλόος.

Διπλόϊσιν, Ion. pro διπλάσιον.

Διπλόϊς, ΐδος, ἡ, læna duplicata, item tunica, pallium, chlamys, apud LXX. à

ΔΙΠΛΟ'ΟΣ, ῆ, ὁ, DUPLUS, in f. g διπλόν, ῆ, ὅν, οῦ. Hinc διπλῇ, dupliciter.

Διπλοσιμείδης, duas habens significationes; Aristot. ex διπλόος, & σημεῖον. V.

Διπλόω, duplico, f. όσω, a. 1. imperat. δίπλωσον, άτω, & in 2. pl. διπλώσατε, pert. διδίπλωκα, præt. pass. διδίπλωμαι. Th. διπλόος, ῆ, ὅν.

Δίπλωμα, ατος, τὸ, DIPLOMA, literæ principum, vulgo patentes; item vas duplex: ab eod.

Δίποδος, & δίπους, ποδὸς, bipedaneus, bipedalis; à seq. δίπους. V.

Δίπους, BIPES, à δὶς & πούς.

Δίπτυος, bis versus seu aratus; ut δίπτυος γῆ, terra bis aratro proscissa; seu quæ bis aratur; Hesiod. ut τρίπτολεμον dixit Hom. ex δὶς, bis, & πτολίω, verto, versio; unde πτύος, scil. γῆ, terra aratro versa, &c.

Δίπορος, duas vias, seu duos meatus habens; Epigr. in Troad. ex δὶς, & πόρος; quod vide.

Διπροσωπος, biceps, bifrons, anceps; duplicem quasi faciem habens, &c. ut, διπροσωπος εἰκὼν, imago ancipitis aspectus; Lucian. ex δὶς, & προσωπος; vide.

Δίπτερος, ου, ὁ, bipennis, binis pennis præditus; unde τὰ δίπτερα, bipennia; quibus sunt duæ pennæ seu alæ, &c. Item ædificii genus; ex δὶς, & πτερὸν. Unde etiam, διπτέρυξ, υγος, ὁ, idem duplices alas habens, in Epigram.

Δίπτυξ, υχος, duplex: &

Δίπτυχα, adv. dupliciter: item

Δίπτυχος, ου, duplex, geminus: à δὶς, bis, & πτύξ, plica, quod à πτύσσω, plico.

Δίπυρος, qui recoquitur, & secundos experitur ignes; ut δίπυρος ἄρτος, panis bis coctus, &c. ex δὶς, & πῦρ, ignis.

Δίρκαια, vel κιρκαία, ας, ἡ; herbæ nomen.

Δίρρυμος, duos temones habens; ex δὶς, & ῥυμὸς.

ΔΙ'Σ, adv BIS, per Sync. pro δυοῖν à δύο in compos. plerumque retinet σ seq. vocali vel diphongo: seq. autem consonante, interdum retinet, interdum amittit. Hinc διωδὸς & διῳδὸς, ὸν, duplex, δίχα, dupliciter, διάδιχα, idem.

Δὶς, Jupiter, inusit. nominativus, pro quo Ζεὺς. Est & aër, à διὰ, quia omnia transit.

Δίσημος, Dor pro δίζημος.

Δίσκελος, bissextus; ita dicitur ἡ ἐμβολιμαία ἡμέρα; intercalaris dies, qui singulis quadriennis intercalatur, post 6. Cal. Martii; ex δὶς, & ἴσκελος; vide.

Δίσσυος, υ, ὁ, qui duas uxores habet: ex δὶς, & ὄσυη, cubile.

Δισσὰς, cometa quidam à disci figura.

Δισκεύω, f. εύσω, &

Δισκίω, f. ήσω, disco ludo, discum jacio. Th. δίσκος.

Δισκήσαμι, Æol. pro δισκῆσαι, discum jaculatus, ejusd. a. 1. part. act.

Δισκοβολία, ας, ἡ; disci jactus: &

Δισκοβόλος, ου, disci jaculator: à δίσκος, & βάλ ceu βόλος, quod à βάλλω, jacio.

ΔΙ'ΣΚΟΣ, ου, ὁ, DISCUS, orbis ferreus, plumbeus, saxeus, aut ligneus quem exercendi corporis ergò jaculari solebant Græci; (apud quos frequens hujusmodi lusus:) item orbis sōlis; numeratur etiam inter vasa in quibus cibaria apponuntur: hinc Angl. Dish; q. à δίκω, jacio.

Δίσμος, terminus, qui disci jactu comprehenditur: δίσμος, ὄρος vel ὅρος.

Διπόδης, & διποδιστὴς, bipedaneus, bipedalis; à seq. δίπους. V.

Δίπους, BIPES, à δὶς & πούς.

Δισσάνθης, geminus vel duplex sponda us; post quatuor longis syllabis constans; ut ἠφαιστιάδης· ex δὶς, & σανθὴ, ὁ, qui libationibus adhiberi solet; ut σανθεῖον μέλος, &c. Item σανθὴ πούς, sponda pes; duabus longis constans syllabis: sic dictus, quòd in libationibus, metro, ex tali pede constante uti solerent; à Th. σαίνω, libo; unde σανθὴ, libatio, &c.

Δισσοὶ, duæ, nom. pl. f. g. à

Δισσὸς, ὴ, Att. δισσὸς, & Ion. δίξὸς, duplex, geminus. Th. δὶς, bis.

Δισσύω, f. ύσω, duplex sum; Eust. à præced. δισσὸς.

Δισσολογία, ας, five διπλολογία, & δίλογία, geminato verbo loquor; item bis dico; & διπλολογέμφυτα, dicuntur etiam quæ duobus modis efferuntur, &c. à δισσὸς, & λέγω.

Δισύλλαβος, duabus constans syllabis; idem quo δισύλλαβος; ex δὶς, vel δὶς, & συλλαβὴ. V.

Δισυμφωνεῖν, duarum esse consonantium, apud Gramm. Item, δισυμφωνὸς, qui duarum est consonantium. &c. ex δὶς & σύμφωνος. V.

Δισχυρὶς, ῖδος, ἡ, dubitatio, ambiguitas: à

ΔΙΣΤΑ'ΖΩ, dubito, f. άσω, vel άξω, p. δεδίσταχα, vel κα, q. à δὶς, & στάω.

Δίστασις, εως, ἡ; dubitatio: à δίστάζω.

Δισταστικὸς, & --ατικὸς, ὴ, dubitativus: ab eod. Th.

Δισταφὴς, bis sepultus; unde in plur. δίσταφίες, bis sepulti; ex δὶς, & θάπτω, sepelio; unde ταφὴ, sepultura; & τάφος, sepulchrum, &c.

Δίστιχος, & δίστιχος, ου, duobus versibus constans: à δὶς, bis, & στίχος, seu στοῖχος, ordo, versus, quod à στείχω, vado.

Δίστοκος, quæ bis peperit; item δίστοκος; idem, unde δίτοκω, bis pario, seu gemellos pario; ex δὶς, bis, & τίκτω, pario; à cujus præt. med. τέτοκα, est τοκὰς, άδος, ἡ, quæ peperit; & τόκος, ὁ, partus, &c.

Δίστομος, ου, ὁ, ἡ, anceps, utrinque acutus: ex δὶ pro δὶς, bis, & στόμα, os.

Δισχίλιοι, αι, α, bis mille: ex δὶς, bis, & χίλιοι, mille.

Δίσχολος, utroque claudicans pede. Th. χωλὸς.

Δίσπτον, vide supra, in δίστομος.

Δισσὸς, ὴ, duplex, Att. pro διττὸς, Th. δὶς, bis.

Διττάκχῶς, dupliciter; à præced. διττὸς.

Διυλίζω, percolo, per colum transfundo: ex διὰ & ὑλίζω, defæco, fut. διυλίσω, p διύλικα. Th. ὕλη, materia, fæces.

Διϋπτίζω, (idem quod ἀϋπτίζω) ex-pergefacio; è somno excito; ex διὰ & ὕπνος, somnus.

Διυφαίνω, intertexto; ex διὰ, & ὑφαίνω; quod vide.

Διφθαγγάρχης, seu διφθογγάρχος; præfectus duarum phalangum; unde διφθαγγαρχία; ejusmodi præfectura; ex δὶς, bis; & φαλαγγάρχης, præfectus phalangis, qui præest phalangi; unde φαλαγγαρχία, tale imperium: ex φάλαγξ, & ἀρχὴ q. v.

Διφάσιος, α, ον, Ion. pro quo Poëtæ δύδε, & in pl. δύες, communiter verò δυοῖν, ὴ, ὸν, duplex. Th. δὶς, bis.

Διφασία, ας, ἡ; duobus modis dici. δηλογία; ἐν τῷ μὴ συμφωνεῖν τὰ λεχθέντα; à præced. διφάσιος, bifarius, qui duobus modis dicitur, geminus, &c. (Sed experitur etiam διφασία, justitia, δικαιολογία; Suid.) ex δὶς, bis, & φάω, dico, unde φάσις, dictio, &c. Item διφασίως, idem quod διφάσιος, qui duobus modis dicitur, &c. ex δὶς, & φατὸς, dicendus; ab eod. Th.

ΔΙΦΑ'Ω, f. άσω, quæro, q. δ'ω ἀφῶ, persequor tactu.

ΔΙΦΘΕ'ΡΑ, ας, ἡ; pellis, exuvium, vestis coriacea; membranæ in quibus scribitur, q. à δέφω, excorio.

Διφθερόω, corio obtego; Plut. in sympos. pro quo etiam dicitur, καταδιφθερῶ; idem à præced. διφθέρα; à quo etiam derivatur διφθερίας, ου, ὁ, & διφθείτης, ου, ὁ, qui gestat ejusmodi pelliceam seu coriaceam tunicam; Luc.

Δίφθογγος, ου, ὁ, ἡ; DIPTHONGUS, geminus vocalis: à δὶς, bis, & φθόγγος, sonus, quod à φθέγομαι, sono.

Διφόρος biferus; i. e. bis anno fructum ferens; ut διφόρον συκῆ, bifera ficus; sed Lev. 19. τὰ ἀγεῖρα ζῶα ἐ κατασπορεῖς διφορεῖν; latine redditur; agrum tuum non feres diverso semine, &c. Inde διφορέω, biferus sum; bis fructum fero; & διφορεῖσθαι, dicitur λέξις aliqua, apud Grammaticos; i. e. duobus modis efferri, vel scribi, &c. ex δὶς, bis, & φέρω, fero.

Δίφρος, τὸ; vide in δίφρος.

Δίφρος, ακος, ἡ, sella. Th. δίφρος, quod vide.

Διφρὰς, άδος, ἡ, idem quod δίφρος.

Διφρεύω, curru aut bigis vehor; insideo, aurigor, moderor currum, &c. Unde, διφρευτὴς, ῆ, ὁ, auriga; currus seu bigarum agitator, rector plaustri, &c. Item διφρεία, aurigatio, currus agitatio, vel circumagatio, &c. omnia à δίφρος.

Διφρηλασία, ας, ἡ; currûs agitatio, aurigatio: &

Διφρηλάτης, α, ὁ, Dor. pro

Διφρηλάτης, ου, ὁ, currûs agitator, auriga: ex δίφρος, & ἐλαύνω, agito.

Διφρὶς, ὁ, iners, otiosus, deses; q. d. Sellularius; qui ita effœminatus est, ut lecticariæ sellæ gestari semper velit, &c. Item διφρίσκος, ου, ὁ, curriculum, &c. Utrumque à seq. δίφρος.

ΔΙ'ΦΡΟΣ, ου, & Ion. δίφριον, ὁ, locus in curru, in quo parabates & auriga sedebant, unde dictus, q. δίφρος. Synech. verò currus, biga, sella. in pl. ὁι δίφροι, & τὰ δίφρα. præsertim apud Poet.

Διαρρηλλόω, ῶ, currum traho, in Epigram. ex διέρρω, currus, & ὁλκή, ἡ, tractio, tractus; verbale ab ἕλκω, traho.

Διαρτημάτια, ας, ἡ, vectabulorum fabrica; bigarum, seu sellarum fabricatio; ex διέρρω, & πάτημα, pract. med. verbi πατέω, seu πάτνυμι, sive πίτνω, & πήτω, f. ξω, compingo, &c.

Διαρρεμπεύειν, curru vehere: ex διέρρω, currus, & φέρω, fero.

Διφρυγής, ((Ω, ὁ, ἡ, ή; bis tostus; seu qui bis torretur, &c. ex δίς, & φρύγω, torreo, &c.

Διφυής, ((Ω, ὁ, ἡ, duas habens naturas: ex δίς, bis, & φύη, natura, quod à φύω, nascor.

Διφῶσα, ihquirens, præs. part. f. g. à διφάω, quæro.

Δίχ' pro δίχα, bifariam, divisim; item sine, absque, cum gen. q. d. seorsim à Th. δίς, bis.

Διχάζω, & διχάω, dissidere facio, f. άσω, a. 1. inf. διχάσαι, perf. δεδίχακα, a δίχα, quod à δίς.

Διχασῆρ, unde διχασῆρες, ὀδόντες; vocantur quatuor dentes anteriores in meditullio constituti, sic dicti ἀπὸ τῆ διχάζειν; quod cibum dividant, comminuantque, unde & τομεῖς, dicuntur.

Διχῆ, div. fim, bifariam, dupliciter; idem cum seq. διχθᾶ, & ab eodem Them.

Δίχηλος, ε, ὁ ἡ, ὸν, in duas chelas fissus, habens ungulam scissam; bisulcus, bifidus, &c. Unde διχηλία, & διχηλίω, ungulam scissam, seu bisulcam habeo; Lev. cap. 11. ex δίς & χηλή.

Διχθᾶ, Poët. adv. idem quod δίχα, dupliciter: & ab eod. Th.

Διχθαδίας, acc. pl. f. g. à

Διχθάδιος, α, ον, idem quod δίμοιρος, duplex. Th. δίς, bis.

Διχάς, άδος, ἡ, duplex: ab eodem Them.

Διχόθλος, η, ὁ, ἡ; discors, dissentiens, q. d. ὁ τῶν θελῶν δίχα. Th. δίς, bis, & βούλη.

Διχογνώμων, ων, ancipiti tractus sententia; Hesych. διχογνωμία, & διχογνωμοσύνη, ῆς, dissentio animo, duplici sententia distrahor: ex δίχα, & γνώμη, quod vide

Διχόθεν, adv. à duabus partibus: à δίχα, cujus Th. δίς.

Διχόθυμος, dubius animi, qui animum in duas partes scissum habet, &c. ex δίχα, & θυμός.

Διχοίνικος, ὁ, ἡ, ὸν, duas capiens chœnicas; unde διχοίνικον, subint. μέτρον, dicitur mensura continens duas chœnicas: ex δίς, & χοῖνιξ; V.

Διχόλαος ἀναγκὴ exponitur necessitas duplicis iræ, in Epigr. ex δίς & χόλος, iracundus, à χολάω, irascor. Th. χολή, bilis.

Διχόμηνος, in duas partes mensem secans. Inde διχομηνίαι, dimidia mensis pars, dimidiatus mensis; Plut. in Dion. ἡ δὲ σελήνη, διχομηνίαν ἦγεν; luna dimidiatum mensem efficiebat; i. e. pleno orbe fulgebat, &c. Sic etiam διχομηνία, sub. ἡμέρα, dies quæ mensem in duas partes æquales secat, &c. omnia ejusd. Th. & comp. cum seq.

Διχόμοιρος, ὁν, Poët. Luna plena & Soli adversa: &

Διχόμουνος, ος, ὁ, Luna semiplena, ἡ ἀπὸ τριῶν εἰς δύο ἴσα μέρη διαιρεθεῖσα, μοῖρῶν, ἤγουν σελήνη. Id est, Luna duas æquales partes divisa, quod fit cum est semiplena.

Διχόμυθος, qui ambigue loquitur; unde, τὸ διχόμυθον, ambigua; Eurip. in Oreste; ex δίχα, dupliciter, & μῦθος, verbum, oratio.

Διχόνοια, ας, ἡ, dissentio, propriè, duplex seu bifaria sententia mentis. &c. Item διχονοέω, ῶ dissentio, diffidio, &c. ex δίχα, & νοῦς, unde νοέω; quæ vide.

Διχόρειος, dichoreus, pes constans ex duabus choreis; ex δίς, bis, & χορεῖος, unde χορεῖος; quæ vide.

Διχορεία, divisio chori in duas partes; vel chorus in duas partes divisus; unde διχορεύειν, in duabus choris canere; ex δίς & χορεύς; V.

Διχόρρωγος, dupliciter ruptus, seu fissus; duplicem rupturam habens; Eurip. ex δίχα, dupliciter, & ῥήσσω, seu ῥήγνυμι, frango, rumpo.

Διχοστασία, ας, ἡ, dissentio, seditio, secessio, in dat. διχοστασίῃ. Ion. à δίχα, divisim, quod à δίς, bis, & στάσις, quod ab ἵστημι, sto.

Διχοστατέω, ῶ, dissideo, dissentio, discordo, dissentionem facio, &c. q. d. divisus sto; contendo: Eurip. διχοστατῶ φρενὸς σε; item ambigo, dubito, &c. ex δίχα, divisim, & στάτος, qui stat; à Th. ἵστημι, st, &c. V.

Διχοτμέω, in duas partes seco, dissecco, separo, f. ήσω, p. διαδιχοτόμηκα, a. 1. ἐδιχοτόμησα; ex δίχα, dupliciter, quod à δίς, bis, & τέμνω, tecco, prat. m. τέτμημα.

Διχοτόμημα, ατος, τὸ, cadaver, frustum: &

Διχοτομία, ας, ἡ, divisio in duas partes, bipartita sectio: à præced. διχοτομέω.

Διχοτόμος, ος, ὁ, dissectus, in duo divisus; ut διχότομος σελήνη, luna dimidia orbe cata, vel dividua; luna semiplena, &c. Item activè, in duo dividens, &c. ab eod. Th.

Διχόφρων, discors, dissentiens; item διχόφρονος νόσος, discordia, inimicitiæ, seditio, factio, &c. ex διχὰ, à δίς, & φρὴν; quod vide.

Διχοφρονέω, ῶ, duorum sum temporum, item διχόφρων λέξις; dictio duorum temporum, anceps; Gaza lib. 4. ex δίς, & χρόνος; V.

Διχοφρονοκατάληκτος, in ancipitem desinens; i. e. terminans seu desinens in διχρονεῖον, & ancipitem vocalem; ex δίχρονος, anceps, & καταλήγω, desino, terminor, &c. ex κτ, & λήγω, cesso.

Δίχρους, & δίχροος, qui geminî coloris est, bicolor; item δίχροια, ἡ, geminus color; ex δίς, & χρόος, V.

Διχῶς, dupliciter, adv. à δίς, bis.

Δι'Ψᾶ, ῆς, ἡ, sitis; inde

Δι'ψαλέος, ος, ον, sitibundus: &

Διψάς, άδος, ἡ, DIPSAS, q. d. siticulosa, viperæ genus, à quo morsi nimium quantum sitiunt: item adjective, siticulosa, tibula, arida.

Διψάω, f. ήσω, sitio, & Metaphor. vehementer expeto: p. δεδίψηκα, a. 1. ἐδίψησα. Th. δίψα, sitis.

Δίψη, Dor. pro δίψᾶ, δίψῆς, pro δίψᾶς, sitis, 2. sing. præs. ind. Att. vel Dor. sic δίψῆν, pro δίψᾶν, à δίψα, sitio. Th. δίψα, sitis.

Δίψιος, id est, κατάξηρος, siticulosus, aridus, & δίψητικὸς, sitim afferens, seu augens; item δίψώδης, idem; sitim movens seu gignens, & siticulosus, omnia, à δίψα; q. v.

Διψίασις, 3. sing. a. 1. sub. act. à διψάω, sitio.

Δίψιος, ος, ὁ, ἡ, siticulosus; Att. in f. g. δίψια, à δίψα, sitis.

Δίψος, ους, τὸ, sitis, idem cum δίψα.

Δίψυχος, ος, ὁ, ἡ, animo duplex, hypocrita, cor habens divisum: ex δίς, bis, & ψυχὴ, anima.

Διψώδης, vide in διψίος.

Διψῶντες, præs. part. pl. num. à διψάω, sitio.

Δι'Ω, f. σω, p. κα, expello, abigo; item timeo, celeriter curro.

Διώβολον, & διωβόλιον, ου, τὸ, duo oboli: ex δίς & ὀβολός.

Δίωγμα, id quod persequitur, à Xenoph. ita vocatur præda quam canis insequitur, &c. Item mysticum quoddam sacrum, quod solæ mulieres in Thesmophoriis celebrabant; ita dictum quòd viros indè arcerent, ἀδιάκω.

Διωγμός, οῦ, ὁ, persecutio: à διώκω, persequor.

Διωδύσει, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi διοδύω, quod vide.

Διωθέειν, εῖν, & διωθεῖσθαι, dispellere, propulsare Th. ὠθέω, pello.

Διωθίζω, idem quod διωθέω, & διωκάζω cum διάκω.

Διαιτᾶν ὕμνῳ ἀρετὰς, celebrare virtutes, id est, laude persequi.

Διωκάμινος, & διωκάμινος, insequi; præs. inf. Ion. pro διώκειν, verbi διώκω, quod vide.

Δ ἄκων, Dor. pro διώκειν, insectari: à διώκω.

Διώκησις, εως, ἡ, persecutio: &

Διώκτης, ου, ὁ, persecutor, διωκτικὸς, persequendus: à

ΔΙΩ'ΚΩ, persequor, insequor, consector, persecutio, ferio: item fugo: imperf. ἐδίωκον, ες, ε. f. διώξω. p. δεδίωχα. a. 1. ἐδίωξα, a. 1. imperat. δίωξον, άτω. a. 1. sub. δίωξα, ης, & in 2. pl. δίωκτε, præs. pass. διώκομαι, persecutione premor. præter. pass. δεδίωγμαι, a. 1. pass. ἐδιώχθην, fœm. 1. passiv. διωχθήσομαι, quod à δίω. ὦκα, celeriter expello.

Διωλένιος, duobus cubitis, seu duabus ulnis constans, &c. ex δίς, & ὠλένη; vide.

ΔΙΩΛΥ'ΓΙΟΣ, α, ὁ, ἡ; magnus, vehemens, latè se extendens: q. ex διὰ & ὠλύω, obscurum, magnum malum.

Διωμοσία, dejeratio, de eo qui aliquid jurejurando affirmat in judicio; item peculiarius, jusjurandum de calumnia, idque à parte actoris; nam à parte rei, est ἀντωμοσία, &c. ex διὰ, & ὄμνυμι; vide.

Δίων,

Δίων, ονος, ὁ, Dion; cujus nomine in exemplis allegandis utuntur Philosophi, ut nomine Titii Jurisconf.

Διώνα, Dor. pro

Διώνη, ης, ἡ, nomen Idoli Ethnici; q. d. Διὸς ἄνασσα, Jovis regina, Dea maris, & mater Veneris.

Διωνυμάσθη, ης, perf. pass. pret. à διονομάζω, f. άσω, denomino; Th. ὄνομα, nomen.

Διώνυμος, binominis, duo habens nomina; item, celebris, pervulgatus; Plut. Unde etiam, διωνυμία, q. d. binominitas; duo habere nomina, &c. ex δίς, & ὄνομα.

Διώνυσος, ου, ὁ, Bacchus: quià quum nasceretur, femur Διὸς ἔτυξεν, pro Δίνυσος, metri gratiâ ευ, & ο mutato in ω.

Διώξιππος, ε, ὁ, equorum agitator, equester: à διώκω, & ἵππος, equus.

Διοσκικλήθρα, unde, διοσκικλήθρα κίνητρα; calcaria viatoria; in Epigramm. quæ velut persequuntur viam; i. e. urgent. ex διώκω, fut. ξω, persequor; & κίκλησκος, via.

Δίωξις, εως, ἡ, persecutio: à διώκω, persequor.

Διωλία, ας, ἡ, intercapedo, spatium: fc. δι' ὤρας, per tempus.

Διωρίσατο, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi διορίζω, quod vide.

Διωρίσθην, ης, ἡ, terminus.

Διωρισμένως; definitè; seu seorsim, particulatim, &c. adv. à διορίζομαι, distinguor, &c.

Διώρυξ, seu διόρυχος, ος, ὁ, duplici recto & concamerationis; ex δίς, bis, & ὀρύσσω, tego.

Διωρυχὴ, fossa; & διώρυγμα, τὸ, fossa per aliquem locum ducta, &c. Item, διορυχὴ, perfossio, propriè parietum; & διωρυκτὴς, οῦ, ὁ, qui parietes perfodit, &c. Omnia à sequente, διώρυξ.

Διώρυξ, υχος, ὁ, fossa: à διορύσσω, perfodio.

Διώρυχον, perfodit; 3. perf. act. ejusd. verbi.

Διωσάμην, a. 1. part. m. verbi διωθέω, dispello. Th. ὠθέω, pello: f. ώσω.

Δίωσις, protrusio, propulsio; dilatatio; Aristot. probl. est verbale à verbo διωθέω, perpello, &c. Vide.

Διωστὴρ, ῆρος, ὁ, instrumentum chirurg. quo aliquid διωθεῖ: item vectis, apud LXXII.

Δίωτος, duas aures seu ansas habens; item, διώτη, ης, ἡ, genus vasis, diota; à duabus auribus, hoc est, ansis sic appellatum, &c. ex δίς & δύω, δύατος, τὸ, auris.

Δμῆθεν, domiti fuerunt, 3. pl. a. 1. ind. pass. Dor. & Boeot. pro ἐδμήθησαν, unde Boeot. ἔδμηθεν, & δμήθεν, Dor. δμᾶθεν à

Δμάω, per Sync. pro δαμάω. DOMO: f. ήσω. p. δέδμηκα.

Δμηθεῖσα, domita, a. 1. part. pass. f. g. à δμάω, seu δέμω, pro δαμάω, domo: præt. pass. δέδμημαι, σαι, ται. a. 1. pass. ἐδμήθην. part. δμηθεὶς, εῖσα. Sed a. 2. part. pass. δαμείς. Th. δαμάω, domo; quod adeas.

Δμηθήτω, dometur, a. 1. imperat. pass. à δμάω vel δέμω, pro δαμάω, domo. Vide δμηθεῖσα.

Δμῆτις, ιος, ἡ, domitio: &

Δμήτειρα, domitrix; &

Δμητὴρ, ῆρος, ὁ, domitor: Poët. pro δαμαστὴς: a δμάω, domo.

Δμητὸς, ή, domitus: ab eod. them.

Δμῶας, servos, acc. pl. à δμώς, quod vide.

Δμωὰς, famulas, acc. pl. & in dat. pl. δμωῇσι: à

Δμωὴ, ῆς, ἡ, serva, ancilla: &

Δμωὸς, ἰδος, ἡ, idem; sed

Δμωὸς, οῦ, ὁ, &

Δμώς, ῶος, ὁ, servus: omnia à δαμάω, domo: o, servitute domiti.

Δμῳϊκὸς, servilis; Epigr. l. 1. δμῳϊκὸν βρίφος; infans ex serva natus, &c. à δμῶς, servus.

Δμῶσιν & δμωῆσιν, dat. pl. à δμώς.

ΔΝΟΠΑΛΙ'ΖΩ, ferio, quatio, & agito manibus: q. δμῶ seu δμῶ παλάμας.

Δνοπαλιξις, ἡ, motus & excussio quæ fit manibus; Sic id. Verbale à δνοπαλίζω; q. d. δονεῖν ταῖς παλάμαις; vel δονεῖν ἢ πάλλειν; agitare & excutere manibus; vel, manibus percutere, &c. apud Hom. Il. δ. & Od. ξ. exponitur. Qua expositione magis compositum esse, vel ex δονῶν & παλάμη; vel ex δονῶν & πάλλειν; quæ vide.

Δνοφερῇσι, dat. pl. Ion. f. g. à

Δνοφερὸς; ὄν, obscurus, tenebrosus: &

Δνοφὸς, ου, idem: à

ΝΟ'ΦΟΣ, ους, ὁ, tenebræ, caligo: idem quod γνόφος, ejusdemque formationis, scil. à νέφος, unde νόφος, & accessione δ, δνόφος.

Δνόφεος; idem quod δνοφερὸς, ater; caliginosus; & ab eod. Them. δνόφος.

Δοάσατο, secundum quosdam pro δοάσσατο, detracto σ, & geminato σ, est 3. sing. a. 1. m. à δοάζω, dubito, consulto: secundum alios, pro ἐδοξάσατο, ξ exempto, & Æolicè σ, geminato: à δοξάζω, existimo.

Δόγμα, ατος, τὸ, edictum, placitum, DOGMA: δόγματος, ων, τὸ, ritus, institutæ, traditiones, à δοκέω, censeo.

Δογματίζω, dogma aliquod introduco, dogmata trado, ritibus onero, consulto, censeo. f. σω. p. δεδογμάτικα: δογματίζομαι, ritibus oneror, ab eod. Th.

Δογματικὸς, DOGMATICUS, qui certa dogmata in aliquâ scientiâ persequitur.

Δογματοσὸς, qui dogmatis alicujus, seu aliquorum dogmatum est autor, vel defensor. Greg. Verbale à δογματίζω.

Δογματοποιῶ, decretum facio; Polyb. ex δόγμα & ποιέω.

ΔΟ'ΔΡΑ, ας, ἡ, potio, seu jusculum, ex eo dictum quod è novem speciebus fierer.

Δοθείς, εῖσα, έν, a. 1. part. pass. à δίδωμι, do a. 1. opt. pass. δοθείην, &c.

Δοθήσω, a. 1. inf. pass. δοθήσομαι, f. 1. pass. ab eod. Th.

ΔΟΘΙΗ'Ν, ῶνος, ὁ, furunculus, tumor in carnosis corporis partibus.

Δοιὰ, n. g. pl. Poët. & δοιαὶ, f. g. pro δύο, duo.

Δοιάζω, dubito, διστάζω; Hesych. Item, consulto, delibero; Hesych. Th. δύο, duo; nam, qui dubitat, duabus mentibus opposita vitis, nescit utram sequi debeat.

ΔΟΙΑΤ'Σ, υκος, ὁ, pistillum mortarii; cochlear quo contula eximuntur, q. à δαΐσσω.

Δοῖεν, darent, pro δοίησαν, Boeot. & Æol. 3. pl. a. 2. opt. act. à δίδωμι, verbi δίδωμι, do.

Δοῖη, daret, ejusd. 3 sing. a. 2. opt.

Δοιὸ, ῆς, ἡ, dubium. Th. δύο, duo

Δοιοὶ, pl. & δοιὼ, dual. Poet. pro δύο, duo. in dat. pl. δοιοῖσιν, duobus.

Δοιὼ, dual. & δοιοὶ, pl. Poët. pro δύο.

ΔΟΚΑ'ΖΩ, observo, expecto, arbitror, f. άσω. p. δεδόκηκα.

Δοκησίες, Dor pro δοκήσεις, f. 1. à δοκέω, f. ήσω, arbitror.

Δοκήσω, f. ήσω, p. κα, idem ac δοκάζω, παρεδόκησε, sollicitè expecto; προσδοκήσω, expecto, spero: προσδοκία, ας, ἡ, expectatio: ἀπροσδόκητος, inexpectatus.

Δοκεῖ, videtur, imperson. δόκει, præs. imperat. à δοκέω.

Δοκεῖς, δοκεῖ, contractè, in 2. & 3. sing. verbi δοκέω, quod vide.

Δοκέω, f. έσω, idem quod δοκάζω· item insidior.

Δοκθέντων, insidiatus, exspectatus, ejusd. part. præt.

ΔΟΚΕ'Ω, videor, censeo, existimo, in aliquâ existimatione sum, probo: imperf. ἐδόκουν, ες, f. δόξω, rarò δοκήσω. p. δέδοκα & δεδόκηκα, quæ sunt inus. a. 1. ἔδοξα. a. 1. sub. δόξω, ης, ης, perf. pass. δέδομαι. δόκιον, ου, præt. part. n. g. κτ. δόκιν, prout ipsis videbatur: οἱ δοκοῦντες, qui censentur: item, qui sunt in aliquâ existimatione: hinc δόγμα, δόκιμος, δόξα, cum suâ prole: & compos. εὐδόκιμος, bene alicui cupio, aliquo obtecto: εὐδοκία, benevolentia gratuita: εὔδοκιμος, probatus, insignis: ἀδόκιμος, minimè probus, adulterinus: ἀμφίδοξος, anceps, dubius: ἄνδοξος, celeris, ταχύδοξος, diversæ opinionis vel sectæ: κενόδοξος, inanis gloriæ cupidus, ὀρθόδοξος, rectè sentiens, &c. de quibus in suis locis.

Δοκικὸν, pro δοκὸν, apud Hermipp. comicum.

Δόκιμος, idem quod δόκιμος.

Δοκιμοδέξιος, qui siti acutus & dexter, seu fautus & prospèr videtur; ex δοκέω, videor, censeo &c. & δέξιος, dexter, faustus; acutus, &c. à Th. δέξιος, dextra. Sic, δοκιμόσοφος, qui sibi videtur sapiens esse, quum non sit: Poll. & Hesych. ex δοκέω, & σοφός. Unde etiam, δοκιμοσοφία; opinio quam quis de sua sapientia falsò concipit; Plat.

Δόκιμος, ιμος, ὁ, opinio: à δοκέω.

Δοκίδιον, ου, τὸ, idem quod δοκὶς; trabecula, parva trabs, &c. Th. δοκὶς, ὶδος, ἡ, trabs.

Δοκιμάζω, probo, exploro, existimo, examino.

nmino, f. *δσω*. p. *δεδοκίμακα*. perf. pass. *δεδοκίμασμαι*. & in 3. pl. præs. imperat. *δοκιμαζέτωσαν*. ἀ *δόκιμος*. Th. *δοκίω*.

Δοκιμασία, ας, ἡ, probatio, exploratio, experimentum, ἀ *δοκιμάζω*.

Δοκιμαστὴς, οῦ, ὁ, explorator, examinator, æstimator, &c. item, *δοκιμαστικὴ*; exploratoria seu examinatoria ars. Th. idem.

Δοκιμὴ, ῆς, ἡ, experientia: &

Δοκίμιον, ου, τὸ, exploratio: &

Δόκιμος, ου, ὁ, ἡ, probus, probatus, acceptus: ἀ *δοκίω*.

Δοκὶς, ἰδ⊙, ἡ, trabecula; parva trabs; seu parvæ trabes: item, simpliciter, idem quod ejus thema, *δοκὸς*, οῦ, ἡ, trabs, seu trabes. Item, *δοκίδες*, Suidæ sunt stellarum genus; & Hesychio sunt etiam numeri quidam.

Δόκ⊙, ου, Poëticum, idem ac *δόκωσις*, & ab eod. them. at

ΔΟΚΟΣ, οῦ, ἡ, trabs, tignum: q. ἀ *δέχομαι*, quia excipitur à finibus, quibus immittitur: & pro hasta vel lancea: *δοκὶς*, ἰδ⊙, ἡ, parva trabs.

Δοκόω, contigno,

Δόκωσις, contignatio. Eccl. 10. 18. malè *δόκοσις*.

Δολερὸς, ὸν, idem quod *δολόεις*, dolosus. Th. *δόλ⊙*, fraus.

Δολερῶς, adv. dolose: ab eod.

Δολιδίομαι, fraudulenter ago; & *δολίζω*, adultero; Dioſc. Utrumq; à Th. *δόλ⊙*.

Δολίαιον, dat. pl. Ion. f. g. à

Δόλιος, ία, ιον, dolosus: in acc. sing. f. g. Ion. *δολίαν*. Th. *δόλ⊙*, dolus.

Δολιότης, fraudulentia; à præced. *δόλιος*.

Δολιόφρων, dolosa cogitans, fraudulentus Eurip. ex *δόλιος*, dolosus; & *φρὴν*, mens.

Δολιόω, ῶ, dolo utor, decipio. f. *ώσω*. p. *δεδολίωκα*. *ἐδολίωσαν*, pro *ἐδόλιον*, 3. p. imperf. act. Bœot. ἀ *δόλιος*, quod à *δόλ⊙*.

Δολίχ' pro *δολιχὰ*, acc. pl. n. g. à *δολιχὸς*, longus.

Δολιχαύλος, ὁ ἡ, longas tibias, seu fistulas habens; Eust. ex *δολιχὸς*, longus, & *αὐλὸς*, tibia.

Δολιχαύχην, cervicem prælongam habens; Eurip. in Iphig. Aul. ex *δολιχὸς*, longus, & *αὐχὴν*, ἐν⊙, ἡ, cervix.

Δολιχόδρομος, dolichum (i. e. curriculum sic appellatum) curro, seu decurro; Epigr. l. 2. Item, simpliciter curſitare, &c. ἀ *δολιχὸς*.

Δολιχήρετμος, ου, ὁ, ἡ, quæ longis remis utebatur: à *δολιχὸς*, longus, & *ἐρετμὸς*, remus, quod ab *ἐρέσσω*, remigo.

Δολιχήρης, longus; idem quod Th. *δολιχὸς*.

Δολιχοδρομία, ας, ἡ, scriptorum prolixitas; Epigr. ex *δολιχὸς*, & *δρομὴ*.

Δολιχόδρομος, seu *δολιχόδρ⊙*, (metri gratia inserto υ,) ου. ὁ, ἡ, collum longum habens: à *δολιχὸς*, longus, & *δρὴν*, cervix.

Δολιχοδρόμος, qui sexies (ut quidam putant) stadium curriculo obibant; Plat. de leg. Xen. in Symp. Unde *δολιχοδρομέω*, dolichum (i. e. longissimum cursum) curro, seu decurro; Æschin. contra Ctes. ex *δολιχὸς*, longus; *δρόμ⊙*, cursus; ab inusitato themate *δρέμω*, pro *τρέχω*, curro.

Δολιχόκαυλος, longum caulem habens; item, longum hastile habens; pro quo *δολιχαυλος*; ex *δολιχὸς*, & *καυλὸς*, caulis; item, in hasta, ligni extremitas, quæ cuſpidi immittitur, &c.

Δολιχόπους, seu *δολιχόπους*, longos pedes habens; ex *δολιχὸς* & *πούς*.

ΔΟΛΙΧΟΣ, ου, ὁ, longus, prolixus. Substantivè sumitur pro curriculi spatio 12 aut 24 stadiorum: in quâ signif. etiam *δόλιχ⊙*, retracto accentu invenitur.

Δολιχόσκιος, ου, longam faciens umbram, itaq; longus: ex *δόλιχ⊙*, & *σκιὰ*, umbra.

Δολόεις, όεσσα, όεν, dolosus, dolosè factus, à *δόλ⊙*, dolus.

Δολομήχανος, ου, ὁ, dolorum machinator; Poët. & Dor. pro *δολομήχαν⊙*, ex *δόλ⊙*, dolus, & *μηχανὴ*, machina.

Δολομήδης, qui dolos meditatur; dolosus, &c. ex *δόλ⊙*, dolus; & *μήδ⊙μαι⊙*, τὸ, consilium.

Δολομῆτα, vocat. à

Δολομήτης, ου, ὁ, vafer, dolosus: quod & Δολόμητις, ιδ⊙, ὁ, ἡ, idem: à *δόλ⊙*, dolus, & *μῆτις*, consilium.

Δολομήχανος, idem quod *δολομήχαν⊙*, quod vide.

Δολόπεσσιν, dat. pl. Ion. & Poët. à Δόλοψ, nom. propr.

Δολοπεύω, fraudem meditor, insidior; à Th. *δόλ⊙*.

Δολοπεύων, ονος, ὁ, Dolopion, nomen propr.

Δολοπλοκία, ας, ἡ, dolus: ex *δόλ⊙*, dolus, & *πλέκω*, necto, præt. m. *πέπλοκα*.

Δολοπλόκος, ου, ὁ, ἡ, dolos nectens, versutus, dolosus: ab iisd.

Δολόπους, dolosò pede gradiens; ex *δόλ⊙*, & *πούς*.

Δολορράφης, ου, ὁ, ἡ, ex dolis consutus, dolosus: ex *δόλ⊙*, dolus: & *ῥάπτω*, suo.

Δολορραφία, & Ion. *--ίη* vafrities: ab iisd.

ΔΟ'ΛΟΣ, ου, ὁ, DOLUS, fraus.

Δολοῦντες, nom. pl. parr. præf. act. à *δολόω*, quod vide: *δολῶν*, præf. inf.

Δολοφονία, dolo, & ex insidiis occido; Plut. in Per. item, *δολοφονία*, cædes dolo perpetrata & insidiis, &c. ex *δόλ⊙* & *φένω*, occido; unde *φόν⊙*, cædes, & *φονδίω*, interficio, &c.

Δολοφρονέω, ῶ, ὁ, ὦ, ἡ, qui dolum cogitat: ex *δόλ⊙*, dolus, & *φρονέω*, di o

Δολοφρονέω, fraudes cogito: f. *ήσω*. ἀ *δόλ⊙* & *φρονέω* quod à *φρὴν*, mens.

Δολοφρονίων, doli meditatio, dolus, fraudes; ab iisdem.

Δόλοψ, speculator, explorator, insidiator, ἀ *δόλ⊙* & *ὄψις*, quod astuto vultu.

Δολόω, ῶ, falsò, dolosè ago, dolis capio, decipio, adultero, depravo: f. *ώσω*. p. *δεδόλωκα*. Th. *δόλ⊙*.

Δόλω, dat. sing. *δόλος*, acc. pl. à *δόλ⊙*, ου, ὁ, dolus.

Δολωθείς, ἐθήν⊙, a. 1. part. pass. à *δολόω*, dolos machinor, circumvenio: ab eodem them.

Δόλων, ωνος, ὁ, sica, gladiolus seu pugio occulcus, quo dolosè aliquem perimus: item minimum in navi velum. Th. *δόλ⊙*, dolus: est &

Δόλων, ωνος, ὁ, nom. propr. DOLON, Eumedis filius apud Hom. ab eodem them.

Δολῶν, decipiens, part. præs. à *δολόω*.

Δόμα, ατ⊙, τὸ, donum, quocunque modo datum; *δῶρον* verò donum gratuitum. Th. *δίδωμι*. perf. pass. *δέδομαι*.

Δομικὸς, ου, ὁ, ad structuram pertinens; à *δομὴ*, ædificium.

Δόμμη, Ion. & *δόμμαι*, Dor. & Æol. pro *δῶμαι*, a. 2. inf. act. veri à *δίδωμι*, do, f. *δώσω*. a. 2. *ἔδων*.

Δομέω, f. *ήσω*, p. *ηκα*, ædifico: à

Δομὴ, ῆς, ἡ, ædificium, murus, structura corporis. Th. *δέμω*, extruo.

Δόμησις, structura; verbale à *δεμέω*.

Δόμνα, ου, ὁ, dominus: *δόμνα*, ης, ἡ, domina, id est, *δέσποινα*. Posteriores Græci à Latinis sumpserunt.

Δόμος, ου, ὁ, DOMUS. gen. pl. *δόμων*, *δομένδε*, domum versus. Th. *δέμω*, ædifico: p. m. *δέδομα*.

Δονάβεσσι, commot., concitata, Dor. pro *δονηθέσσι*, a. 1. part. pass. f. g. à *δονέω*, quod vide.

Δονακεῖον, ου, τὸ, arundinetum; à *δόναξ*.

Δονακῆα, acc. Ion. pro *έα*, à

Δονακὼν, ῶνος, ὁ, ἡ, arundinosus: à *δόναξ*, arundo.

Δονακοτόφ⊙, ου, ὁ, ἡ, arundinifer: ex *δόναξ*, arundo: & *τρέφω*, alo; p. m. *τέτροφα*.

Δονακόχλους, arundinibus virens; ex *δόναξ*, arundo; & *χλόη*, viride germen, viriditas.

Δονακώδης, ἐσ⊙, ὁ ἡ ἡ, arundinosus; idem quod *δονακὼν*; & Th. idem.

ΔΟ'ΝΑΞ, ακ⊙, ὁ, arundo, sagitta, utpote, ex arundine, ut Lat. arundo pro telo; itémq; calamus Scriptorius: q. à *δονέω*, agito, quod facilè à ventis agitetur.

Δονδίων, agito; idem quod sequens Th. *δονέω*.

ΔΟΝΕ'Ω, agito: f. *ήσω*. præs. part. f. g. *δονέουσα*.

Δόνημα, ατ⊙, τὸ, motus (pass. signif.) &

Δόνησις, εως, ἡ, agitatio: à perf. pass. v. *δονέω*.

Δόντες, nom. pl. a. 2. pirt. act. à *δίδω*, *δόντ⊙*· verbi *δίδωμι*, do: a. 2. *ἔδων*.

Δόξα, ης, ἡ, opinio, fama: in N.T. gloria: *δόξαι*, ων, αἱ, dignitates: à *δοκίω*, puto, in existimatione sum.

Δοξάζω, glorifico: imperf. *ἐδόξαζον*, f. *άσω*. a. 1. *ἐδόξασα*, ad gloriam evexi: *δόξασον*, ατω, 2. 1. imper. act. *δόξασα*, ης, ἡ. a. 1. sub. *δοξάσω*, a. 1. inf. *δεδόξακα*, perf. act. *δοξάζομαι*, glorificor, præt. pass. *δεδόξασμαι*. perf. pass. *ἐδοξάσθην*, a. 1. pass. *δοξασθῶ*, ῆς, ῇ, a. 1. sub.

1. sub. pass. ἀ *δόξα*, cujus Th. *δοκίω*.

Δοξασθῶσι, 3. pl. a. 1. sub. pass. ejusd. verbi.

Δοξάριον, ου, τὸ, gloriola; Luc. *δόξαρίσκος*, ὁ, ὀρίνατio, opinio; Suid. *δόξασμα*, τὸ, quod faciendum videtur; Plat. *δοξαστὴς*, opinator; *δοξαστικὸς*, qui vi opinandi præditus est; Aristot. in Eth. *δοξαστὸς*, opinabilis; apud Plat. ac denique, *δόξαστον*, opinabile, &c. Omnia à *δόξα*, & *δοξάζω*, &c.

Δόξατε, 2. pl. a. 1. sub. act. à *δοκίω*· quod adi.

Δοξικὸς, ὴ, ὸν, gloriosus: à *δόξα*, gloria.

Δόξις, ιος, ἡ, visio: à *δοκίω*, video.

Δοξοκολία, ἡ, opinio pulchritudinis suæ; Plat. in Phil. ex *δόξα* & *κολὸς*.

Δοξοκοπία, ostentatio, jactantia; item, auræ popularis captatio; Plut. in Pericle; ex *δόξα*, opinio, gloria, & *κοπὴ*, sectio; à *κόπτω*, scindo, &c.

Δοξολογία, ῶ, laudibus cumulo, gloriosâ celebratione colo: &

Δοξολογία, ας, ἡ, collaudatio, celebratio quæ fit recensendis iis quæ ad gloriam alicujus pertinent. Angl. DOXOLOGIE, à *δόξα*, gloria, & *λόγ⊙*; quod à *λέγω*, dico.

Δοξομανὴς, qui insano gloriæ amore tenetur; unde, *δοξομανία*, vel *δοξομανέια*, insanus gloriæ amor; ex *δόξα*, gloria, & *μαίνομαι*, furo, insanio; unde *μανία*, ἡ, furor, insania, &c.

Δοξόσοφος, & *δοξοσοφία*; (ex *δόξα*, & *σοφία*, vel *σόφ⊙* idem quod *δοκησίσοφ⊙*, & *δοκησισοφία*; quæ vide.

Δοξῦδαι, pro *δοκεῖν*, videri, haberi: verbi *δοξέω*. a. 1. pass. *ἐδοξώθην*.

Δόξω, videbor, f. 1. *ἔδοξα*. a. 1. V. *δοκίω*, q. à *δόκω* inus.

Δορὰ, ᾶς, ἡ, pellis detracta, excoriatio: q. à *δέρω*, excorio. Th. *δέρας*, pellis.

Δόρας, ατος, τὸ, Ion. & Poët. pro eo & *δέρας*, ατος, lancea: hinc

Δορατὸν, ου, τὸ, hastile.

Δορατώδης, q. d. hastilis; hastæ magnitudinem æquans, &c. Item, *δορατίζομαι*, f. 1. *ίσομαι*; hastis pugno; unde, *δορατισμὸς*, οῦ, ὁ, pugna quæ hastis fit; Hesych. Omnia à Th. *δόρυ*, *δόρατος*, τὸ, hasta.

Δορατοθήκη, locus in quo hastæ reponuntur; qui etiam dicitur *δορυδόκη*; ex *δόρυ*, *δόρατος*, & *δοχὴ*, τὸ, hasta; & *θήκη*; hecа; quod vide.

Δορατόξοος, & *δορύξοος*, ου, ὁ, qui hastas radit aut polit; item, hastarum artifex; ex *δόρυ*, *δόρατος*, τὸ, hasta; & *ξέω*, f. *ξόω*; rado; polio; scalpo; unde *ξυτὸς*, ἰδ⊙, ἡ, instrumentum ad radendum, seu scalpendum; scalprum, &c.

Δορατοπάχης, qui hastæ crassitudine est; Xen. ex *δόρυ*, *δόρατος*, hasta; & *παχὺς*, ἰδ⊙, crassus.

Δορεῖ⊙, *δόρυ⊙*, & per metath. *δουρὸς*, gen. sing. à *δέρω*, hasta: in pl. τὰ *δόρατα*.

Δορυφόρ⊙, idem quod *δορυφόρ⊙*, hastatus fatelles, &c. quod vide.

Δορικτύπ⊙, ου, ὁ, ἡ, Poët. hastifremus, bellicosus: ex *δόρυ*, lancea, & *κτύπ⊙*, strepitus. Th. *τύπτω*, pulso.

Δορὶς, ἰδ⊙, ἡ, culter, quo fit *δορὰ*, excoriatio. Th. *δέρας*, pellis.

Δορίπλημος, hastâ audax; Epigr. ex *δόρυ*, hasta, & *πάλαμη*, audacia.

Δορκάδειος, ου, ὁ, qui dorcadis est, seu è dorcade; à *δορκὰς*, *άδ⊙*, ἡ, caprea.

Δορκαλίδες, flagra ex loris è pelle dorcadis; Suid. ab eod. themate, viz. *δόρξ*, κὸς, ἡ, caprea; unde *δορκὰς*, *άδ⊙*, ἡ, idem.

Δορκάδιον, ου, τὸ, parva caprea, damula: pim. à

Δορκὰς, *άδ⊙*, ἡ, caprea, dama, capra sylvestris; item propr. nom. mulieris, quæ & Syr. Ταβιθὰ dicta, Act. 9. 36. &

Δόρκων, ωνος, ὁ, idem. à

ΔΟ'ΡΞ, κὸς, ἡ, capra, dama: q. à *δέρκω*, video, quia acuto visu præditа.

Δέρκ⊙, ου, ὁ, idem; Dioſc.

Δορὸς, οῦ, ὁ, lacus, uter, culeus, è corio factus. Th. *δέρας*, pellis.

Δορὸς, etiam gen. Poet. à *δόρυ*, hasta.

Δόρπα, nom. & acc. pl. à *δόρπον*, cœna.

Δορπέω, f. *ήσω*, cœno: à *δόρπον*, cœna.

Δορπίον, idem quod *δόρπον*, cœna; item, *δόρπης⊙*, ου, ὁ, hora cœnæ; Xen. Sed, scribitur etiam *δόρπις⊙*, pro eodem; & Th. idem, *δόρπον*.

Δορπὶς, ιος, ἡ, Ion. pro *δόρπ⊙*, cœna.

ΔΟ'ΡΥ, τὸ, hasta, lancea, pilum, lignum oblongum, navis: gen. *δόρεί⊙*, & *δουρὸς*, (per Metath. pro *δόρυος*) & Poët. *δυρὸς*, dat. *δόρει*, & *δουρὶ*, & *δορὶ*, Poët.

Δορυάλωτ⊙, ου, ὁ, ἡ, bello captus, captivus, mancipium: ex *δόρυ*, lancea: & *ἁλίσκω*, capio.

Δορυαντ⊙, ου, ὁ, ἡ, hastâ impetuosus, bellicosus: à *δόρυ* & *σεύω*, impetus, quod à *σείω*, agito.

Δορύσσω, f. *ξω*, p. *υχα*, hastâ pugno; à *δόρυ*.

Δορυφορέω, f. *ήσω*, lanceam fero, stipo, munus satellitis obeo: *δορυφορέμενος*, stipatus: &

Δορυφόρ⊙, ου, ὁ, satelles: ex *δόρυ*, hasta, & *φέρω*, fero.

Δὸς & *δόσι*, da, cedò, a. 2. imperat. act. à *δίδωμι*, do: f. *δώσω*, a. 2. *ἔδων*.

Δόσων, dederunt, Ion. pro *ἔδωσαν*, 3. pl. a. 2. act. ab *ἔδων*, verbi *δίδωμι*, do.

Δόσις, dona, nom. pl. à *δόσις*, ιος, ἡ, donum, quod à *δίδωμι*.

Δοσίδικ⊙, ὁ, ἡ, qui alicujus peccati dat pœnas: ex *δόσις* & *δίκη*, pœna.

Δόσις, ιος, ἡ, donum, donatio, quod à 2. sing. perf. pass. *δέδοσαι*, verbi *δίδωμι*, do.

Δόσκον, τς, τ, imperf. Poët. (q. à *δόσκω*,) pro *ἐδίδουν*, ας, ω· verbi *δίδωμι*, do.

Δότε, 2. pl. a. 2. imperat. à *δίδωμι*, do.

Δότειρα, ας, ἡ, datrix: à

Δοτὴρ, ῆρος, ὁ, DATOR, quod &

Δότης, ου, ὁ, idem; à *δίδω*, 3. sing. perf. pass. verbi *δίδωμι*.

Δοτικὸς, ὴ, όν, ad dandum propensus: ab eodem.

Δοτὸς, ὴ, όν, qui dari potest; ab eod. themate.

Δότω, 3. sing. a. 2. imperat. act. à *δίδωμι*.

Δοῦ, pro *δόσο*, a. 2. imperat. m. ejusd. verbi.

Δουλαγωγία, in servitutem redigo: cum accus. à

Δουλαγωγὸς, ου, ὁ, ἡ, servorum ductor: quod ex *δοῦλ⊙*, servus, & *ἀγωγὸς*, dux viæ: quod ab *ἄγω*, duco.

Δουλαπατία, ἡ, servorum seductio; ex *δοῦλ⊙*, servus; & *ἀπατάω*, *ῶ*; fallo, decipio.

Δουλάριον, ου, τὸ, servulus: dim. à *δοῦλ⊙*, servus.

Δουλεία, ας, ἡ, servitus, &

Δούλειος, ου, ὁ, ἡ, servilis, à *δοῦλ⊙*, servus.

Δουλόομαι, (poëticè pro) & *δουλεύσ⊙*; servitium, servitus; à *δοῦλος*.

Δουλεύσειαν, pro *ἐδουλεύσειν*, 3. p. a. 1. act. Ion. &

Δουλευσάτωσαν, 3. pl. a. 1. imperat. act. à

Δουλόω, servio, in servio, sum servus: f. *ώσω*. a. 1. part. *δουλώσας*, p. *δεδούλωκα*. à *δοῦλ⊙*, servus.

Δοῦλ⊙, ης, ἡ, ancilla: ab eod. them.

Δουλοσύνη, ης, ἡ, Ion. p. o *δουλεία*, ας, ἡ, servitus: hinc

Δουλήϊ⊙, Ion, pro *δούλ⊙*, servilis: &

Δουλικὸς, ὴ, όν, &

Δούλι⊙, ου, ὁ, ἡ, servilis: à *δοῦλ⊙*, servus.

Δοῦλις, ἰδ⊙, ἡ, serva; Poll. ab eod. Th.

Δουλιχόδρομ⊙, ου, ὁ, ἡ, longam habens cervicem: à *δουλιχὸς*, Ion. pro *δολιχὸς*, & *δρὴν*, cervix.

Δουλογενέστερον, ου, τὸ, in Pand. Videtur esse assertio in servitutem; Bud. ex *δοῦλ⊙*, & *γενεὰ*; quod vide.

Δουλοκρατία; servorum imperium seu potestas; Suid. ex *δοῦλ⊙*, servus; & *κρατέ⊙*, ῶ, τὸ, robur, potentia; unde *κρατέω*, *ῶ*; imperium obtineo; imperio, &c.

Δουλοπρεπὴς, ἰδ⊙, ὁ, ἡ, servo convenions, servilis, illiberalis: ὁ πρὸ *δούλου πρέπον*

ΔΟ'ΥΛΟΣ, ου, ὁ, servus: hinc compos. *ὀφθαλμοδούλεια*, ας, ἡ, servitus ad oculum præsente hero.

Δουλοσύνη, ης, ἡ, servitus. Th. *δοῦλος*, servus.

Δουλόω⊙, ῶ, ὁ ἡ ἡ, servilis; Eurip. ab eod. Th.

Δουλοσύμπτα, mancipia; famuli, seu servi; Poll. ex *δοῦλ⊙* & *σῶμα*.

Δουλότερ⊙, η, ον, qui servitutis jugo magis premitur: compar. à *δοῦλος*.

Δουλοφανὴς, qui servus esse videtur; & *τὸ δουλοφανὲς*; forma servilis; ex *δοῦλ⊙* & *φαίνω*.

Δουλόφρ⊙, præf. part. pass. à

Δουλόω, in servitutem redigo, servum facio: f. *ώσω*. p. *δεδούλωκα*. præf. pass. *δουλόομαι*, servus fio: perf. pass. *δεδούλωμαι*. part.

Δουλωθείς, manciparus: a. 1. pass. ἐδουλώθην. part. δουλωθείς, ῆντος. Th. δοῦλος, servus.

Δούλωσις, subjugatio; in servitutem redactio; Thuc. 3. Verbale à δουλόω.

Δουλωσύνη, servitus. Ion. pro δουλοσύνη, vel δουλεία.

Δοῦμος, metri causa, inserto υ, pro δόμος, ου, ὁ, domus; quod vide.

Δοῦναι, a. 2. inf. act. δῦς, δύντος, & in f. g. δόσις, a. 2. part. verbi δίδωμι, do: f. δώσω, a. 2. ἔδων.

Δοῦπον, sonuit, 3. sing. a. 1. Ion. à

Δουπέω, sonitum edo: cadendo sono, f. ήσω, p. ηκα. a. 2. ἔδουπον, perf. m. δέδουπα, eccidi: part. δεδουπώς, mortuus; apud Hom. quod à

ΔΟΥΠΟΣ, υ, ὁ, sonitus, propriè ad terram allisorum.

Δοῦρα, ligna, trabes, hastæ: nom. & acc. pl. à gen δορός vel à δοῦρον, antiq. lignum: alii pro δόρατα, per apoc. & hoc Poët. Epenth. pro δόρατα, à δόρυ, δορός, & δουρός, τος, hasta, lignum: δοῦρε, τος, τὸ, idem. Ion.

Δοῦρα τος, τὸ, Poët. pro δόρυ navis.

Δοῦρ' pro δόρατα, vide δοῦρα.

Δουράτος, & Δούρειος, item δούρεος, ligneus: unde Lat. duratæus & durius: ab antiq. δοῦρον in pl. δοῦρα, ligna. Th. δόρυ.

Δουρίκλυστος, ος, ὁ, ἡ, tantum intervallum continens, quantum hastæ jactus: ex δόρυ, hasta, & κλυστός, longus.

Δουρί, dat. sing. pro δόρατι, vel δόρυ, à δόρυ, δόρατος, τὸ, hasta.

Δουρικλυτός, ὁ, hastâ clarus, præclarus bellator: à δόρυ & κλυτός, inclytus, quod à κλύω, celebro.

Δουρίκλυτος, ον, & δουρικλυτός, idem, sed ex δόρυ & κλυτός, clarus: quod à κλύω, audio.

Δουρίκτητος, ος, ὁ, ἡ, pro δορύκτητος, Poët. hastâ acquisitus, captivus, captiva, à δόρυ, hasta: & κτάομαι, possideo.

Δούρειος, ligneus; vide δούρεος.

Δουρὸς, gen. (per Metath. pro δόρυος) dat. δουρὶ, à δόρυ, hasta.

Δοχαῖος, idem quod δοχὸς, ὁ, ἡ, ἡ, capax, Theophr. de caus. Pl. l. 2. c. 6. à δέχομαι.

Δοχεῖον, ου, τὸ, vas: à δέχομαι.

Δοχήιον, receptaculum, conceptaculum; resolutione Ionica, idem cum præced. δοχεῖον, & ab eod. Th.

Δοχὴ, ῆς, ἡ, epulum, convivium: à δέχομαι, excipio. Est & δοχὸς, ὁ, ἡ, capax: ab eod. them.

Δοχμὴ, ῆς, ἡ, & δόχμη palmus: à δέχομαι, capio.

Δοχμόκερσοι; qui coma sunt obliqua seu tortuosa; Hesych. ex δοχμὸς, obliquus; & κέρσω, crinis; à Th. κείρω, tondeo.

ΔΟΧΜΟΣ, & δαχμὸς, ὴ, ὸν, item δέχμος, ὁ, ἡ, obliquus: inde

Δοχμόω, incurvo, flecto, f. ώσω. a. 1. part. pass. δοχμωθείς, sese obliquans.

Δοχμωθείς, ejusd. a. 1. pass.

Δόω, DO, inus. pro δίδωμι.

ΔΡΑΒΗ, ης, ἡ, herbæ nomen.

Δράγμα, ατος, τὸ, manipulus: à δράξ, ακὸς, ἡ, pugillus. Th. δράσσω seu δράττω, f. ξω, prehendo.

Δραγματολήχτης, qui manipulos colligit; ex δράγμα & λήγω, lego; i. e. colligo.

Δραγμίδιον seu δραγματίδιον, f. δίσω, manipulos colligo: à δράγμα, ατος, τὸ, quod vide.

Δραγμὶς, ἡ, Etym. est multitudo stipis, & parvæ pecuniæ; à δράγμα, & Th. δράσσω.

Δραδεῖν, a. 2. inf. act. à δραθίσκω, dormio: f. δραθήσομαι, q. à δραθίω, f. 2. δραθὼν, per Metath. a. 2. ἐδράδον.

Δράιλον, fugere, a. 2. opt. act. ab δρήλω, verbi inus. δρῆμι, quod à δίδρασκω. Th. δράω, fugio.

Δραίνω, idem quod δράω, fugio.

Δράκων, pugillum, acc. sing. à δράξ, ακὸς, ὁ, pugillus: à δράσσω, prehendo.

Δράκαινα, ἡ, dracæna; item, δρακουνίδες, dracunculi pisces, qui similes sunt graculi pisci. Utrumq; à Th. δράκων, draco.

Δρακεὶς, εῖσα, ὲν, a. 2. part. pass. &

Δράκον, aspiciebant, pro ἐδρακον, 3. pl. a. 2. act. à δέρκω, video. a. 2. ἐδράκον. p. m. δέδρακα. a. 2. pass. ἐδράκην.

Δράκοντε, dual. num. δράκοντος, gen. sing. à

ΔΡΑΚΩΝ, οντος, ὁ, DRACO, item propr. nom. legislatoris Athenien sis, dat. pl. δράκουσι in f. g. δράκαινα, dracæna. q. à δέρκω, video: a. 2. ἔδρακον. part. δρακών.

Δρακοντεῖος, ου, ὁ, & δρακοντίας, ου, ὁ, anguinus; ut δρακοντίας πυρὸς, apud Theophr. l. 3. c. 26. triticum quod dracontias dicitur; & δρακοντίας λίθος, draconites Plinio; gemma quæ fit è cerebro draconum; de qua agit, l. 37. c. 10. Item, δρακοντώδης, ες, ὁ, ἡ, ἡ, draconibus seu anguibus plenus; Eurip. in Oreste. Omnia à Th. δράκων.

Δράκος, ους, τὸ, oculus; visus; Nic. in Alexip. à Th. δέρκω, video; quod in fut. secundo est δρακῶ, in aorist. secundo. ἔδρακον, &c.

Δρᾶμα, ατος, τὸ, DRAMA, fabula. Th. δράω, ago: quomodo & partes fabulæ dicuntur actus.

Δραματίζω, & διαδραματίζω, ago fabulam; Bud. ex Laert. & δραματικὸς μῦθος; exp. poëtica fabula; Item, τὸ δραματικὸν, opus vel poema, in quo solæ personæ agunt, ab q; poëtæ interlocutione, &c. Omnia à δράμα, & Th. δράω.

Δραματικὸς, ὴ, activus, poëticus, fabulosus: à δράμα.

Δραματοποιὸς, dramatum, seu dramatis scriptor; Plut. exponitur & actor fabularum; Luc. Unde δραματοποία, dramatum scriptio; & δραματοποιῶ, in modum dramatis concinebo; comicum seu dramaticum opus edo vel scribo; doceo fabulam, &c. Sic, eodem sensu, dicuntur, δραματουργὸς, δραματεργία, & δραματεργέω, ῶ; ex δράω, drama, fabula, composito cum ποιέω, facio, & ἔργον, τὸ, opus, &c.

Δραμεῖν, a. 2. inf. δραμοῦν, οῦσα, currens, a. 2. part. act. δραμὼν, f. 2. m. à τρέχω, curro: f. δρᾶξω, p. δεδράμηκα, a. 2. ἔδραμον, p. m. δεδράμημαι.

Δράμημα, ατος, τὸ, Ion. pro δρόμος, cursus: quod vide.

Δραμοῦμαι, cucurrisse, Dor. pro δραμεῖν, quod vide.

Δραμοῦσα, a. 2. part. f. g. vide δραμεῖν.

Δράμω, facere, a. 2. inf. Dor. pro δρᾶσαι, à δράω, vel δράσκω, idem quod δράω, facio: vel δρᾶναι, fugere, est a. 1. inf. à δρήμι, vel δίδρασκω, fugio: f. δράσω, a. 2. ἔδρᾱν, ας, a. 2. opt. δραίην. inf. δρᾶναι. part. a. 2. δράς.

Δρᾶξ, ακος, ὁ, pugillus: à δράσσω, prehendo.

Δραξάμενος, arripiens, a. 1. part. m. vide δράσσομαι.

Δραπετίδιον, f. δίσω, p. δυκα, fugio: à

Δραπέτης, ου, ὁ, servus fugitivus: à δράω, fugio.

Δραπετίδης, α, ὁ, Dor. pro

Δραπέτης, ου, ὁ, idem quod δραπέτης.

Δραπετικὸς, ad fugitivum pertinens; Plur. in Pomp. Item, δραπετικὸν, servulus fugitivus; utrumq. à δραπέτης, quod vide.

Δρασεῖν, ῶσα, ὰν, a. 2. part. act. à δρέπω, decerpo. f. ψω, a. 2. ἔδρεπον.

Δρασείω, q. d. factusio: facere seu patrare cupio; Soph. in Ajace. Item, δρᾶπτρον, idem quod δραστικὸς; efficax; & δράσης, actio, &c. Omnia à δράω, facio, ago, &c. à quo etiam est δρασκάω, fugio.

Δρασμὸς, ὁ, fuga, à δράω, fugio.

Δράσσομαι, vide in δράσσω.

ΔΡΑΣΣΩ, seu πω, f. ξω, prehendo, manu arripio: δράσσομαι, seu πομαι, carpo. f. δρᾰξόμομαι, a. 1. m. ἐδρᾰξάμην, ω, απο, a. 1. imperat. δρᾰξω, & in pl. δρᾰξάσθω, perf. pass. δέδραγμαι, unde δράγμα, ατος, manipulus: & Angl. to drag.

Δράστας, α, ὁ, Poët. & Dor. pro δράστης, ου, ὁ, servus: &

Δραστὴρ, ῆρος, ὁ, pro quo δρηστὴρ, Ion. famulus, minister. Th. δράω, famu.or: vel à δράσω pro δράω. Item

Δραστὴρ, ῆρος, &

Δραστήριος, ος, ὁ, ἡ, strenuus, industrius, promptus, impiger: à δράω, facio.

Δραστικὸς, ὴ, ὸν, efficax; ut apud Ægin. δραστικὰ φάρμακα; præsentissima medicamenta; ab eod. Th.

Δραστὸς pro δραπτὸς, excoriatus, à δέρω, excorio. Th. δίρας, pellis.

ΔΡΑΧΜΗ, ῆς, ἡ, DRACHMA, moneta, & ponderis nomen: q. à δρᾰκτὸν: indè δίδραχμον, ου, ὁ, ἡ, qui duarum drachmarum pretii est.

Δραχμιαῖος, ου, ὁ, item, δραχμίδιον, & δραχμιδοῦν; drachmæ pretium, pondus, aut mensuram æquans; δραχμὴς ἄξιος; Plut. Nicand. & Poll. &c. Omnia à δραχμὴ.

ΔΡΑΩ, f. δσω, facio, ministro, fugio.

Δρεπάνη, ης, ἡ, falx: acc. pl. δρεπάνας &

Δρέπανον, ου, τὸ, idem, à

ΔΡΕΠΩ, f. ψω, decerpo, carpo, colligo: δρέπομαι, idem: hinc verisimile Angl. to reap.

Δρεπανηφόρος, falcium artifex; Athen. ὁ, ex δρέπανον, falx, & φέρω, opus.

Δρεπανοειδῶν, idem quod δρεπαίους, curriculo, cursim. Item, δρεπανοειδῶς λαγωὸς, lepus, inter currendum captus. Hesych. δρεμάσσω, idem cum τρέχω, curro; δρεμὺς, ύος, ὁ, cursor; & δρεμικὸς, qui curiu valet; aptus & habilis ad cursum; Aristot. Eth. 1. c. 1. Omnia à δίδρεμαι, præt. med. inusitati verbi δρέμω, pro τρέχω, curro.

Δρεμικὸς, ὴ, cursilis, velox: &

Δρέμος, δρόμος, ὁ, ἡ, cursitans, cursitorius: &

Δρόμας, δος, ὁ, ἡ, DROMAS piscis; item DROMEDA camelus, vulgò DROMEDARIUS; item vaga, scortum: &

Δρόμας, ὰ, ὁ, cursus: omnia à p. m. δίδρεμαι, verbi τρέχω, curro.

ΔΡΟΜΩΝ, ωνος, ὁ, DROMO, parvuscancer, creditur esse qui Aristoteli δρομὰς ab eod. them.

Δρομιχαίτης, setas inter currendum agitans; Eust. ex δρέμω, inusit. pro τρέχω, curro, & χαίτη, ης, ἡ, juba, seta, &c. Sic etiam, δρεμοκήρυξ, υκος, ὁ, præco, seu nuntius percursorius; ex δρέμω, & κήρυξ.

Δρεπὰ, ex Æschyli Palamede affert pro δρεπάνη; & δέλτος, eidem Hesych. est vindemia; utrumq; à Th. δρέπω, colligo, &c.

Δρεστὴς, ῆ, ὁ, item, δρέπτωρ, & δρεστὴρ, ῆρος, ὁ, roscidus, rorulentus; Plut. Aristoph. &c. Omnia à seq. Th. δέρω, ros; sicut etiam ab eo est verbum δρεσίζω, rore aspergo, irroro, &c.

Δρεσσοβόλος, rorem jaciens, vel spargens; ut δρεσσοβόλα ἀὴρ, apud Theophr. aër roscidus aut rorulentus, sic, δρεσσοβόλα χῶρα; apud eundem: ex δρέσσω, ros, & βολὴ, aut βόλος, jactus, unde βολίς, jacio, à Th. βάλλω, idem. Sic alia etiam componuntur cum hoc Themate δρέσσω; ut δρεσσόμολι, roscidum mel; Theophr. cum μόλις, ιτος, τὸ, mel. Item, δρεσσοπάχνη, ης, ros semiconcretus, quasi ros pruinosus; Aristot. de mundo; cum πάχνη, pruina, ros glaciatus, &c.

ΔΡΟΣΟΣ, ου, ἡ, Ros, δρόσου, lacrymæ: q. ῥόος, a ῥέω, fluo. Hinc δροσερὸς, & δροσώδης, ους, ὁ, ἡ, roscidus.

Δροσοφόρος, roriferus; ex δρόσος, ros; & φέρω, fero, &c.

Δρῦς, υος, ὁ, cohors & globus militum, drungus: vide Latin. Etymol.

Δρύαλλα, ης, ἡ, nomen mulieris, à Druso.

Δρυάδες, & Ἁμαδρυάδες, ων, αἱ, Nymphæ. Th. δρῦς, quercus.

Δρύαλος, ου, ὁ, nomen viri, qui quercuum satis habet.

Δρύαντα, acc. sing. à Δρύας, αντος, ὁ, propr. nom. patris Lycurgi: q. à δρῦς, quercus.

Δρύϊνος, υ, quernus. Th. δρῦς.

Δρυΐτης λίθος, dryites lapis seu gemma est, è truncis arborum, ligni modo aidens; Plin. l. 37. c. 11. ab eod. Th.

Δρυμὸς, ὔ, ὁ, sylva querna, quercetum, nemus: item δρυμὼν, ὼν, τὸ, idem. Them. δρῦς.

Δρυμώδης, ες, ὁ, ἡ, sylvosus; & δρυμὼν, ωνος, ὁ, pro δρυμὸς affertur; à Budæo tamen dumus, & dumetum ponitur; ab eodem itidem Th. δρῦς.

Δρυμοὺς, Dor. pro δρυμὸς, ejusd. acc. pl.

Δρύον, υ, τὸ, nemus: à δρῦς.

Δρύος (& δρυὸς) sylva, saltus, nemus; sed à Bud. exp. senticetum, fruticetum. Th. idem.

Δρύοχος, υ, carina, alveus navis: παρὰ τὸ τὴν δρυὸ ἔχειν.

Δρύοψ, nomen avis, apud Aristoph. in avibus. Th. δρῦς.

Δρυπητὸς, ὸν, ὁ, ἡ, oliva, DRUPPA, fructus maturus: à δρῦς & πίπτω, quæ in arbore cocta fuit, & ad maturitatem perducta.

Δρύπτω, πτος, ὁ, ἡ, idem, & ab iisd.

Δρυπτὸς, ὸν, ὁ, ἡ, idem, sed à πίπτω, cado: fructus q. d. jamjam casurus.

Δρυπὸς, à Theophr. hist. Pl. l. 1. c. 16. numeratur inter frutices qui pro foliis spinas habent, ut ἄκανθα, & ἄκανθος. Thema est δρύπτω, lacero, lanio.

ΔΡΥΠΤΩ, f. ψω, lacero, lanio: perf. δέδρυφα: indè δρυφὴ, ῆς, ἡ, laceratio, quæ fit unguibus.

ΔΡΥΣ, υὸς, ἡ, quercus, robur, quercûs species; item quævis arbor: in acc. δρυῦν. Hinc compos. χαμαίδρυς, υος, & χαμαιδρυφ, πος, ὁ, quercus humilis.

Δρυτόμος, ου, ὁ, ἡ, per Apoc. pro δρυοτόμος, quercuum, vel arborum incisor, faber lignarius: à δρῦς, quercus vel arbor, & τέμνω, feco.

Δρυφὰξ, ακτος, ὁ, unguis vel laniatus; Hesych. Item, δρυφὴ, ἡ, Hesych. carpio & laceratio quæ unguibus fit, Th. δρύπτω.

Δρυώδης, ες, ὁ, ἡ, roboreus, quernus, &c. à Th. δρῦς, robur, quercus.

Δρώομαι, pro δράομαι seu δράσομαι, præs. crpt. verbi δράω, facio.

Δρώπτων, Att. pro δρέπτων, ex δρέπω, facio, vel fugio. Solent enim Attici gen. pl. part. quorund. usurpare pro tertiis person. imperat. præs. temp. pl. numeri.

ΔΡΩΠΑΞ, ακος, ὁ, DROPAX, medicamenti species, ad evellendos pilos, q. à δρέπω, carpo.

Δρωπακίζειν, idem quod πτῆν; i. e. agglutinatione picis calidæ evellere pilos, & deglabrare cutem; & indè δρωπακισμὸς, οῦ, ὁ, dropacis applicatio; Diosc. l. 7. c. 4. Utrumq; à præced. Th. δρώπαξ.

Δῦ, pro ἔδυ, ab ἔδω, ις, υ, a. 2. ind. act. & pro δῦθι, a. 2. imperat. à δύω, subeo.

Δύ', pro δύο, duo.

Δυαδικὸς, ad binarium pertinens numerum; duali: Plutarch. à δύο, duo.

Δουλαγώγος, manicipatus: a. 1. pass. δουλόω, δουλωθείς, ὑπὸ Th. δοῦλος, servus.

Δούλωσις, subjugatio; in servitutem redactio; Thuc. 3. Verbale à δουλόω.

Δουλοσύνη, servitus, Ion. pro δουλοσύνη, vel δουλεία.

Δοῦπος, metri causa, inserto υ, pro δόμος, ου, ὁ, domus; quod vide.

Δοῦπος, sonitum edo: cadendo sono, f. ήσω, p. ηκα. a. 2. ἔδυπον, perf. m. δέδουπα, ceci i: part. δεδουπὼς, mortuus; apud Hom. quod à

ΔΟΥΠΟΣ, ου, ὁ, sonitus, propriè ad terram allisorum.

Δοῦρα, ligna, trabes, hastæ: nom. & acc. pl. à gen δορός vel à δοῦρον, antiq. lignum: alii pro δόρατα, per apoc. & hoc Poët. Epenth. pro δόρατα, à δόρυ, δορός, & δορὸς, τὸ, hasta, lignum: δοῦρε, τος, τὸ, idem. Ion.

Δοῦρας τος, τὸ, Poët. pro δόρυ navis.

Δοῦρ' pro δόρατα, vide δοῦρα.

Δουρήτος, &

Δούρειος, item δόρειος, ligneus: unde Lat. curateus & durius: ab antiq. δοῦρον in pl. δοῦρα, ligna. Th. δόρυ.

Δουρίκλητος, ος, ὁ, ἡ, tantum inter vallum continens, quantum hastæ jactus: ex δόρυ, hasta, & κλητὸς, longus.

Δορὶ, dat. sing. pro δόρατι, vel δόρυ, à δόρυ, δόρατος, τὸ, hasta.

Δορίκλητος, ος, hastâ clarus, præclarus bellator: à δόρυ & κλητὸς, inclytus, quod à κλέος, celebro.

Δορίκλυτος, ος, & δορίκλυτος, idem, sed ex δόρυ & κλυτὸς, clarus: quod à κλύω, audio.

Δορίκτητος, ος, ὁ, ἡ, pro δορύκτητος, Poet. hastâ acquisitus, captivus, capriva, à δόρυ, hasta: & κτάομαι, possideo.

Δόρειος, ligneus; vide δούρειος.

Δορὸς, gen. (per Metath. pro δόρυος) dat. δορὶ, à δόρυ, hasta.

Δορὸς, idem quod δοχὸς, ὁς, ὁ ἡ, ἡ, cipax, Theophr. de caus. Pl. l. 2. c. 6. à δέχομαι.

Δοχεῖον, ου, τὸ, vas: à δέχομαι.

Δοχεῖον, receptaculum, conceptaculum; resolutione Ionica, idem cum præced. δοχεῖον, & ab eod. Th.

Δοχὴ, ῆς, ἡ, epulum, convivium: à δέχομαι, excipio. Est & δοχὸς, ὴ, όν, capax: ab eod. them.

Δοχμὴ, ῆς, ἡ, & δόχμη palmus: à δέχομαι, capio.

Δοχμόκερσι; qui coma sunt obliqua seu tortuosa; Hesych. ex δοχμὸς, obliquus; & κέρση, crinis; à Th. κείρω, tondeo.

ΔΟΧΜΟΣ, & δοχμὸς, ὴ, όν, item δέχμος, ὁ, ἡ, obliquus: inde

Δοχμόω, incurvo, flecto, f. ώσω, a. 1. part. pass. δοχμωθεὶς, sese obliquans.

Δοχμωθεὶς, ejusd. a. 1. pass.

Δόω, DO, inus. pro δίδωμι.

ΔΡΑ'ΒΗ, ης, ἡ, herbæ nomen.

Δράγμα, ατος, τὸ, manipulus: δρέσσω, f. ξω, pugillus. Th. δρέπω seu δρέσσω, f. ξω, prehendo.

Δραγματολόγος, qui manipulos colligit; ex δράγμα & λέγω, lego; i. e. colligo.

Δραγμίδιον seu δραγματίδιον, f. δίσω, manipulos colligo: à δράγμα, ατος, τὸ, quod vide.

Δραγμὶς, ὴ, Etym. est multitudo stipis, & parvæ pecuniæ; à δράγμα, & Th. δρέπω.

Δραθεῖν, a. 2. inf. act. à δραθάνω, dormio: f. δαρθήσομαι, q. à δαρθῶ, f. 2. δρέκτον. per Metath.

Δραίλιν, fugere, a. 2. opt. act. ab δράω, verbi inus. δρῆμι, quod à δίδρεσκον. Th. δρέπω, fugio.

Δραίνω, idem quod δρέπω, fugio.

Δράκαμα, pugillum, acc. sing. à δράξ, ακὸς, ὁ, pugillus: à δράσσω, prehendo.

Δρακαινα, ὴ, dracæna; item, δρακοντίδες, dracunculi pisces, qui similes sunt graculi pisci. Utrumq; à Th. δράκων, uraco.

Δρακεὶς, εῖσα, ὲν, a. 2. part. pass. &

Δράκων, aspiciebant, pro ἐδράκων, 3. pl. a. 2. act. à δέρκω, video. a. 2. ἐδράκον. p. m. δέδρακα. a. 2. pass. ἐδράκην.

Δράκοντε, dual. num. δράκων, gen. ling. à

ΔΡΑ'ΚΩΝ, οντος, ὁ, DRACO, item propr. nom. legislatoris Athenien sis, dat. pl. δράκουσι in f. g. δράκαινα, dracæna, q. à δέρκω, video: a. 2. ἔδρακον, part. δρακών.

Δρακόντειος, ος, ὁ, & δρακοντίας, ου, ὁ, anguinus; ut δρακοντίας πυρὸς, apud Theophr. l. 3. c. 26. triticum quod dracontias dicitur; & δρακοντίας λίθος, draconites Plinio; gemma quæ fit è cerebro draconum; de qua agit, l. 37. c. 10. Item, δρακοντώδης, ους, ὁ, ἡ, draconibus seu anguibus plenus; Eurip. in Oreste. Omnia à Th. δράκων.

Δράκος, ους, τὸ, oculus; visus; Nic. in Alexipl. à Th. δέρκω, video; quod in fut. secundo est δράκω, in aorist. secundo, ἔδρακον, &c.

Δρᾶμα, ατος, τὸ, DRAMA, fabula. Th. δράω, ago: quomodo & partes fabulæ dicuntur actus.

Δραματίζω, & διαδραματίζω, ago fabulam; Bud. ex Laërt. & δραματικὸς μῦθος; exp. poëtica fabula; Item, τὸ δραματικὸν, opus vel poema, in quo solæ personæ agunt, absq; poëtæ interlocutione, &c. Omnia à δράμα, & Th. δράω.

Δραματικὸς, ὴ, activus, poëticus, fabulosus: à δράμα.

Δραματοποιὸς, dramatum, seu dramatis scriptor; Plut. exponitur &, actor fabularum; Luc. Unde δραματοποιία, dramatum scriptio; & δραματοποιῶ, in modum dramatis conscribo; comicum seu dramaticum opus edo vel scribo; doceo fabulam, &c. Sic, eodem sensu, dicuntur, δραματουργὸς, δραματουργία, & δραματεργὸς, ὦ; ex δράω, drama, fabula, composito cum ποιέω, facio, & ἔργον, τὸ, opus, &c.

Δραμεῖν, a. 2. inf. δραμοῦμαι, ῆσται, currens, a. 2. part. act. δραμοῦμαι, f. 2. m. à τρέχω, curro: f. δρέξομαι, p. δεδράμηκα, a. 2. ἔδραμον, p. m. δίδρομα.

Δράμημα, ατος, τὸ, Ion. pro δρόμος, cursus: quod vide.

Δράμιμι, cucurrisse, Dor. pro δραμεῖν, quod vide.

Δραμοῦμαι, a. 2. part. f. g. vide δραμεῖν.

Δράνai, facere, a. 2. inf. Dor. pro δρᾶσθαι, à δρῆμι, vel δράσσω, idem quod δράω, facio: vel δρᾶναι, tugere, est a. 1. inf. à δράμι, vel δίδρακον, fugio: f. δράσω, a. 2. ἔδρακον, ας, a. 2. opt. δράιλιν, inf. δράναι. part. a. 2. δράς.

Δρᾶξ, ακος, ὁ, pugillus: à δράσσω, prehendo.

Δραξάμενος, arripiens, a. 1. part. m. vide δράσσομαι.

Δραπετδία, f. δίσω, p. δικα, fugio: à

Δραπέτης, ου, ὁ, servus fugitivus: à δράω, fugio.

Δραπετίδες, α, ὁ, Dor. pro

Δραπετίδης, ου, ὁ, idem quod δραπέτης.

Δραπετικὸς, ad fugitivum pertinens; Plut. in Pomp. Item, δραπετικὸν, servulus fugitivus; utrumq. à δραπέτης, quod vide.

Δραπὸν, ῶτος, ὸν, a. 2. part. act. à δρέπω, decerpo, f. ψω, a. 2. ἔδραπον

Δρασείω, q. d. factito; facere seu parrare cupio; Soph. in Ajace. Item, δρασμὸν, idem quod δρασικὸς; efficax; & δράσις, actio, &c. Omnia à δράω, facio, ago, &c. à quo etiam est δρασκάζω, fugio.

Δρασμὸς, οῦ, ὁ, fuga, à δράω, fugio.

Δράσσομαι, vide in δράσσω.

ΔΡΑ'ΣΣΩ, seu πω, f. ξω, prehendo, manu arripio: δράσσομαι, seu πομαι, carpo. f. δράξομαι, a. 1. m. ἐδραξάμην, ω, ατο, a. 1. imperat. δραξαι, & in pl. δράξασθε, perf. pass. δίδραγμαι, unde δράγμα, ατος, manipulus: & Angl. to drag.

Δράσσω, q. d. acriusculus; aliquantum acris seu acerbus; ut δρασσὰ ὄμματα, in Epigr. Item, δρασσόσωμος, acri as mordaci humore afficio; ut Bud. Interpr. apud Gregor. Utrumque à Th. δριμὺς; acrem habens saporem seu pungentem, &c.

Δρασυφάγος, qui acribus vescitur; vel, qui acrium esu delectatur; unde, δρασυφαγία, acrium ciborum esus; item, vomitus esu acrium provocatus; Dioscor. l. 2. c. 33. & δριμυφαγία, acribus vescor; &c. Omnia ex δριμὺς, asper; & φάγω, edo, comedo.

Δρέος, ους, τὸ, locus arboribus consitus: à δρῦς, arbor.

Δρεῖος, ος, τὸ, idem quod δρέος, sylva, & ab eod. them.

Δρείτη, ης, ἡ, solium, alveus balneatorius: à δρῦς, quod ex quercino ligno fiat.

Δρείτη, urna mortui, apud Eust. ex δρῦς, δούος, ἡ, quercus; & δίτος, ου, ὁ, struma; calamitas, miseria; item exitium; interitus, &c. Etymologo est, ἡ ἐν δρυὸς εἰς ὕστερ πεπονημένη, &c.

Δρεπανηγὸς, falcium artifex; Athen. 6. ex δρέπανον, falx, & ἔργον, opus.

Δρεπὴς, ῆς, ὁ, exp. qui percipi potest; quo quis frui potest; vindemialis; Hesych. Item, δρεπῆες, eidem Hesych. sunt vindemiatores; νυμφαὶ. Utrumq; à præced. Th. δρέπω.

Δρεπόμενοι, Æol. pro δρεψάμενοι, Dor. pro δρεπόμενοι, nom. pl. f. 1. part. m. f. g. verbi δρέπω, f. ψω, decerpo.

Δρῆμι, affertur ut inusitatum verbum, pro δράω; cujus composita quædam tempora sunt in usu; viz. ὑποδράμω, διαδράμω, & particip. ὑποδρὰς, διαδρὰς, &c. quæ vide.

Δρηστὴρ, ῆρος, ὁ, Ion. pro δραστὴρ, fugitivus: quod vide.

Δρήστης, faciens, a. 1. part. act. Ion. à δράω, facio. f. δρέω.

Δρησμὸς, οῦ, ὁ, Ion. pro δρασμὸς, fuga. Th. δράω, fugio.

Δρησμοσύνη, ης, ἡ, pro δρασμοσύνη; ministerium; vel potius, strenuitas & sedulitas in ministrando, ut δρησμοσύνη Hesych. & Etym. Item, δρησὴρ, Ionice δρηξὴρ, minister, famulus, δρήσσειρα, ἡ, famula; Od. κ. & δρησσήιον ἔργον, servile opus, &c. Omnia à δράω, vel à δρήσσω, posito pro δράω, famulor.

Δρησσύνη, ης, ἡ, strenuitas, sedulitas: à δράω.

Δρυάδες, αὶ, ὁ, arborosus, virens; & δρυάω, ῶ; arboribus & herbis vireo; Hesych. à δρῦς, sylva; fruticetum; à Th. δρῦς, arbor.

ΔΡΙΑΟΣ, ου, ὁ, lumbricus.

Δριμέα, ας, ἡ, acris gustu, gravis, molesta, à

ΔΡΙΜΥ'Σ, εῖα, ὺ, acri gustu vel sapore asper: hinc δριμύτης, acrimonia.

Δριμὺ, (neutr. à δριμὺς, ος, ὸν,) interdum ponitur adverbialiter, pro δριμέως, acriter, vehementer, &c. Ut δριμὺ βλέπων, apud Aristoph. torve intuens, &c.

Δριμύλος, q. d. acriusculus; aliquantum acris seu acerbus; ut δριμύλα ὄμματα, in Epigr. Item, δριμύσσω, acri as mordaci humore afficio; ut Bud. Interpr. apud Gregor. Utrumque à Th. δριμὺς; acrem habens saporem seu pungentem, &c.

ΔΡΟ'ΣΟΣ, ου, ἡ, Ros, δρόσου, lacrymæ: q. ῥόσος, à ῥέω, fluo. Hinc δροσηρὸς, & δροσίζω, &

Δροσώδης, ος, ὁ, ἡ, roscidus.

Δροσοφόρος, roriferus; ex δρόσος, ros; & φέρω, fero, &c.

Δρῦγξ, υγος, ὁ, cohors & globus militum, drungus: vide Latin. Etymol.

Δρύσιλλα, ης, ἡ, nomen mulieris, à Druso.

Δρυάδες, & Ἀμαδρυάδες, ων, αἱ, Nymphæ. Th. δρῦς, quercus.

Δρύαλος, ου, ὁ, nomen viri, qui quercuum satis habet.

Δρύαντα, acc. sing. à Δρύας, αντος, ὁ, propr. nom. patris Lycurgi: q. à δρῦς, quercus.

Δρύινος, ου, quercus. Th. δρῦς.

Δρυΐτης λίθος, dryites lapis seu gemma est, è truncis arborum, ligni modo ardens; Plin. l. 37. c. 11. ab eod. Th.

Δρυμὸς, οῦ, ὁ, sylva querna, quercetum, nemus: item δρυμὼν, ῶνος, τὸ, idem. Them. δρῦς.

Δρυμώδης, ους, ὁ, ἡ, sylvosus; & δρυμὼν, ῶνος, ὁ, pro δρυμὸς affertur; à Budæo tamen dumus, & dumetum ponitur; ab eodem itidem Th. δρῦς.

Δρυμὸς, Dor. pro δρυμὸς, ejusd. acc. pl.

Δρύον, ου, τὸ, nemus: à δρῦς.

Δρυὸς (& δρῦος) sylva, saltus, nemus; sed à Bud. exp. senticetum, fruticetum. Th. idem.

Δρυόχος, ου, carina, alveus navis: παρὰ τὸ τὴν δρυῦν ἔχειν.

Δρυοψὼ, nomen avis, apud Aristoph. in avibus. Th. δρῦς.

Δρυπεπὴς, ους, ὁ, ἡ, oliva, DRUPPA, fructus maturus: à δρῦς & πέπτω, quæ in arbore cocta fuit, & ad maturitatem perducta.

Δρύπτω, πτος, ὁ, ἡ, idem, & ab iisd.

Δρυπτὴς, ους, ὁ, ἡ, idem, sed à πέπτω, cado: fructus q. d. jamjam casurus.

Δρυπὶς, à Theophr. hist. Pl. l. 1. c. 16. numeratur inter frutices qui pro foliis spinas habent, ut ἄκορνα, & ἄκανθος. Thema est δρύπτω, lacero, lanio.

ΔΡΥ'ΠΤΩ, f. ψω, lacero, lanio: perf. δέδρυφα: inde δρυφὴς, ῆς, ἡ, laceratio, quæ fit unguibus.

ΔΡΥ'Σ, υὸς, ἡ, quercus, robur, quercus species; item quævis arbor: in acc. δρυῦ. Hinc compos. χαμαίδρυς, υος, & χαμαιδρυὸς, πος, ἡ, quercus humilis.

Δρυτόμος, ου, ὁ, ἡ, per Apoc. pro δρυοτόμος, quercuum, vel arborum incisor, faber lignarius: à δρῦς, quercus vel arbor, & τέμνω, seco.

Δρυφὰς, άδος, ἡ, unguis vel laniatus; Hesych. Item, δρυφὴ, ἡ, Hesych. carpio & laceratio quæ unguibus fit. Th. δρύπτω.

Δρυώδης, ους, ὁ ἡ ὴ, roboreus, querneus, &c. à Th. δρῦς, robur, quercus.

Δρῴομι, pro δραίμι seu δρέψομι, præs. opt. verbi δρέπω, facio.

Δρῶντων, Act. pro δράντων, ex δράω, facio, vel fugio. Solent enim Attici gen. pl. part. quorund. usurpare pro tertiis person. imperat. præs. temp. pl. numeri.

ΔΡΩ'ΠΑΞ, ακος, ὁ, DROPAX, medicamenti species, ad evellendos pilos, q. à δρέπω, carpo.

Δρωπακίζειν, idem quod πτῶν; i. e. agglutinatione picis calidæ evellere pilos, & deglabrare cutem; & indè δρωπακισμὸς, οῦ, ὁ, dropacis applicatio; Dioscor. l. 7. c. 4. Utrumq; à præced. Th. δρέπω.

Δῦ, pro δῦν, ab δύω, υς, υ, a. 2. ind. act. & pro δῦθι, a. 2. imperat. à δύω, subeo.

Δύ', pro δύο, duo.

Δυάδικὸς, ad binarium pertinens numerum; duali; Plutarch. à δύο, duo.

Δυάς, άδος, ἡ, q. dualitas, binarius. Hinc Angl. Dewce.

Δυάω, in miserias & calamitates conjicio: infortuniis & ærumnis implico; Od. υ. Item, nugor, ineptio; Hesych. Suid. Item, λυπέω, laboriosus, ærumnosus, calamitosus; Suid. & Hesych. Utrumque à Th. δύη, infortunium, &c.

Δύε, 3. sing. ind. pass. à δύομαι, & δύω, subeo

ΔΥΗ, ης, ἡ, infortunium, labores, strages, ærumna: q. à δύω, occido.

Δυηπαθέω, laborum ærumnarumq; patiens; in Epigr. Item, δυηπαθής, ὁ ἡ ἡ; idem. Unde δυηπάθεια, laborum & ærumnarum perpessio; Etym. & δυηπαθία, dolor, cruciatus; Epigr. Omnia, à δύη, ærumna, calamitas, & πάσχω, patior; f. πημοσύνη, tanquam à πάθω; & in aor. 2. ἔπαθον; unde παθητός, ὁ, ἡ, quod quis patitur, seu passus est, &c.

Δύης, 2. sing. præs. sub. verbi δύω.

Δῦθι, a. 2. imperat. act. &

Δυϊκός, ἡ, dualis: à δύο.

Δυϊκῶς, dualiter; numero duali; à δυϊκός.

Δύμεν, Dor. pro δῦναι, 1. 2. inf. à

Δῦν, subeo: vide δύω.

Δυῶ, p. o δύω, Ion. pro δύω, imperf. verbi δύω, subeo.

Δυώ, Dor. per Apoc. pro δύασαι, vel pro δύῃ, potes; 2. sing. præs. verbi δύαμαι, possum.

Δυώατ', pro δύωαιτο, 3. sing. præs. opt. δυωαίμην, οιο, ατο· à δύωαμαι, quod vide.

Δυώμαι, pro δύαμαι, possum.

ΔΥ'ΝΑΜΑΙ, σαι, ται, possum, valeo, æstimor: in sub. præt. δυώμην, ῃ, ῃ). imperf. ἐδυνάμην, ω, ατο. Att. pro ἐδυνάμην. f. δυνήσομαι. a. 1. pass. ἐδυνήθην, ης, ῃ, Att. pro ἐδυνήθην, a. 1. sub. δυνηθῶ, ῆς, ῇ, legitur etiam a. 1. pass. ἐδυνάσθην & ἠδυνάσθην, & a. 1. m. ἐδυνησάμην, tanq. à δυνάζομαι. Hinc compos. ἀδυναμία, imbecillitas: ἀδυνάτος, impossibilis: καθυδυνάμην, p. o κῆ δυνάμην, pro viribus.

Δυνάμει, dat. sing. & δυνάμεις, nom. pl. à δύναμις.

Δυναμβήν, ης, ἡ, f. g. part præs. à δυναμβέω, quod à δύναμαι· item nom. propr. mulieris: q. d. potens.

Δυναμένδε pro δυνάμενόν δε, Poët. 1. pl. præs. δύναμαι.

Δυναμικός, ἡ, ὁ, valens, efficax; & δυναμικώτερος, valentior, efficacior; apud Plut. & Dioſc. eſt adject. à ſeq. ſubſtant. δύναμις.

Δύναμις, εως, ἡ, potentia, vis, virtus. ai δυνάμεις, miracula, virtutes, poteſtates: ἐξουσία, moralis facultas, naturalis verò δύναμις à δύναμαι.

Δυναμόω, confirmo, roboro: f. ὁσω. p. δεδυνάμωκα. præs. paſſ. δυναμόμαι, ῶμαι· unde

Δυναμούμενος, ώμενος, corroboratus, ejuſd. part. præs. paſſ.

Δυώσω, 2. ſing. præſ. à δύναμαι, quod vide.

Δυωδεκάπηχυ, potuiſſ. ης, ει. inf. ejuſd. verbi.

Δυωδεκαπλάσιος, ἡ, ον, duodecuplus, duodecies tantus.

Δυωδεκαπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, idem.

Δυωδεκαπλασιονταπλάσιος, ἡ, ον, centies quadragies octies duodecuplus.

Δυωδεκαπλασιονταπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, idem.

Δυωδεκαπλασιοντάκις, centies quadragies octies duodecies.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκαπλάσιος, centies quadragies octies duodecies decuplus.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκαπλασίων, idem.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις, centies quadragies octies duodecies decies.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκαπλάσιος, centies quadragies octies duodecies decies decuplus.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκαπλασίων, idem.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις, centies quadragies octies duodecies decies decies.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκαπλάσιος, centies quadragies octies duodecies decies decies decuplus.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκαπλασίων, idem.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις, centies quadragies octies duodecies decies decies decies.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκαπλάσιος, centies quadragies octies duodecies decies decies decies decuplus.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκαπλασίων, idem.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις, centies quadragies octies duodecies decies decies decies decies.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκαπλάσιος, centies quadragies octies duodecies decies decies decies decies decuplus.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκαπλασίων, idem.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις, centies quadragies octies duodecies decies decies decies decies decies.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκαπλάσιος, centies quadragies octies duodecies decies decies decies decies decies decuplus.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκαπλασίων, idem.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις, centies quadragies octies duodecies decies decies decies decies decies decies.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκαπλάσιος, centies quadragies octies duodecies decies decies decies decies decies decies decuplus.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκαπλασίων, idem.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις, centies quadragies octies duodecies decies decies decies decies decies decies decies.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκαπλάσιος, centies quadragies octies duodecies decies decies decies decies decies decies decies decuplus.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκαπλασίων, idem.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις, centies quadragies octies duodecies decies decies decies decies decies decies decies decies.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκαπλάσιος, centies quadragies octies duodecies decies decies decies decies decies decies decies decies decuplus.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκαπλασίων, idem.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις, centies quadragies octies duodecies decies decies decies decies decies decies decies decies decies.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκαπλάσιος, centies quadragies octies duodecies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decuplus.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκαπλασίων, idem.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις, centies quadragies octies duodecies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκαπλάσιος, centies quadragies octies duodecies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decuplus.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκαπλασίων, idem.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις, centies quadragies octies duodecies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκαπλάσιος, centies quadragies octies duodecies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decuplus.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκαπλασίων, idem.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις, centies quadragies octies duodecies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκαπλάσιος, centies quadragies octies duodecies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decuplus.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκαπλασίων, idem.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις, centies quadragies octies duodecies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκαπλάσιος, centies quadragies octies duodecies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decuplus.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκαπλασίων, idem.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις, centies quadragies octies duodecies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκαπλάσιος, centies quadragies octies duodecies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decuplus.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκαπλασίων, idem.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις, centies quadragies octies duodecies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκαπλάσιος, centies quadragies octies duodecies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decuplus.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκαπλασίων, idem.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις, centies quadragies octies duodecies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies decies.

Δυωδεκαπλασιοντάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκάκις δεκαπλάσιος, centies quadragies octies duodecies dec

Δισιλλὴς, ὁ, cujus difficulter curantur vulnera; (cui contrarium εὐλκὴς) à Th. ἕλκος, v. de.

Δυσίλιπος, ος, ὁ, ἡ, difficilis spei: cui oppon. εὐλιπὴς· ex δὺς & ἐλπὶς, f. es.

Δυσιμετεῖν, ægrè vomere; item, Δυσιμεῖς, ῖος, ὁ ἢ ἡ, & Δυσίμετος, qui ægrè vomit; (contrarium εὐιμὴς, &c. à Th. ἐμέω, vide.

Δυσίμφατος, malæ vel molestæ significationis; Damasc. ex δὺς & ἐμφαίνω, vide.

Δυσιντερία, ας, ἡ, DYSENTERIA, morbus viscerum tormina dictus: ex δὺς & ἔντερον, intestinum; quod ab ἐντὸς, intus. Hinc

Δυσιντερικὸς, ὴ, torminosus.

Δυσίντυκτος, qui sui convenientiâ copiam non facit; non affabilis, &c. ex δὺς & ἐντυγχάνω, vide.

Δυσιξήμερος, ος, ὁ, ἡ, difficilis ad cicurandum; qui difficulter cicurari potest, seu manuefieri, &c. Ex δὺς & ἡμερόω; idem quod ἀμερόω; cicuro, manuefacio; à Th. ἥμερος, manuetus, cicur, mitis, &c.

Δυσιξήνητος, ος, ὁ ἢ ἡ, vix enodabilis; inenodabilis; (ut, Δυσξήνητος διαμὸς, nexus explicatu difficilis; Eurip.) effectu difficilis, &c. ex δὺς & ἐξαίνω, quod vide.

Δυσίξοις, elatu, seu expositu, vel incerpellatu difficilis, &c. ex δὺς & ἐκφέρω, qu. Vi.

Δυσιστωτὸς, ὴ, ὸν, vix emendabilis: ex δὺς, ἐπὶ, ἀνὰ, & ὀρθία, erigo. Th. ὀρθὸς, rectus.

Δυσιπέκτατος, qui difficulter extenditur; ex δὺς & ἰπέκτεινα, extendo; unde ἰπέκτασις, extensio, &c. Vide.

Δυσιστήλωτος, conjectu difficilis; quem contingere & assequi difficile est; Vi. ἐπήλωτος.

Δυσιπεκλάπτος, cui non facile fiunt insidiæ; cui difficile imponitur, &c. ab ἐπεκλάπτω, qu. Vi.

Δυσιπικούρητος, ὁ ἢ ἡ, cui vix auxilium afferri potest; (ut, Δυσπικούρητος ἀπορία; penuria non facilè suppeditanda) ab ἐπικουρία, quod vide.

Δυσιπίκλατος, idem quod Δυσιπήλατος, qu. Vi.

Δύσεργος, ος, ὁ, ἡ, piger, ad opus faciendum lentus. Th. ἔργον, opus.

Δυσερεύνητος, ος, ὁ, ἡ, inscrutabilis. Th. ἐρευνάω, scrutor.

Δύσερις, ιδος, ὁ, ἡ, pertinax, morosus, rixosus; ex δὺς & ἔρις, lis.

Δυσέριζος, de quo, vel cum quo contendere difficile est; in infelici contentione positus, &c. ex δὺς & ἐρίζω, de quo contenditur, aut contendere licet, &c. ab ἐρίζω.

Δυσερμήνευτος, ος, ὁ, ἡ, explicatu difficilis: ex δὺς & ἑρμηνεύω, interpretor; quod ab ἑρμηνεὺς, interpres.

Δυσερμὴς, ὶος, ὁ ἢ ἡ, vel δύσερμος, infelix; utpote, cui non favet Mercurius, mercatorum & furum deus, &c. Unde, Δυσερμία, infelicitas, infortunium, &c. ex δὺς & Ἑρμῆς, vide.

Δύσερως, ωτος, ὁ, ἡ, infelix in amore: ex δὺς & ἔρως, ωτος, ὁ, amor. Them. ἐράω, amo.

Δυσίσβολος, Attice, pro Δυσείσβολος, inaccessus; in quem erumpi ægre potest; invasu difficilis; ut regio inaccessa exercitui; Plut. ex δὺς & εἰσβολὴ, vide.

Δύσιτ, 3. condit, 3. sing. præs. verbi Poët. δύσομαι, à ἴ. t. m. δύσομαι, verbi δύω.

Δυσιτηρία, sterilitas anni; vel, malus annus; ex δὺς & ἔτος, annus, vide.

Δύσετο, & δύσατο, imperf. Ion. à δύσομαι, Poët. ve bo. Th. δύω, subeo.

Δυσευκτικὸς, infeliciter cubans; ex δὺς & εὐνὴ, cubile; unde, εὐνάω, fopio; à quo εὐνήτης & εὐνατὴρ, concubitor, maritus, &c.

Δυσεύρετος, inventu difficilis: ab εὑρετὸς, inventus, ab εὑρίσκω, invenio.

Δύσεχθρος, ος, ὁ, suspiciosus, invidiosus; in neut. τὸ δύσεχθρον, degener affectatio, &c. Unde Δυσεχθρία, pro zelotypia, in malam partem æmulatio, Th. ζῆλος, vide.

Δύσζωος, cujus misera est vita; ut in Epigramm. δύσζωος βίος, vita difficilis, seu cum difficultate acta, & quæ miserè vivitur, &c. ex δὺς, & ζωὴ, vide.

Δυσήκοος, ος, difficulter audiens, immorigerus. Th. ἀκούω, audio.

Δυσήλατος, ὁ ἢ ἡ, vix equitabilis, inequitabilis; locus dicitur per quem difficulter agitari possunt equi; locus equitatu difficilis, &c. ex δὺς & tertia pers. præt. pass. à Th. ἐλαύνω, agito, &c. Vide.

Δυσηλεγὴς, molesti, æ, nom. pl. à

Δυσηλεγὴς, ἐος, ὁ, ἡ, molestus, gravis: quod ex δὺς & ἀλέγω, curo: q. Δυσαλεγὴς· vel ut alii volunt, à λέγω, cubare facio.

Δυσήλιος, ος, ad quem ægrè sol pervenit; soli minùs bene expositus; carens sole, opacus, &c. Th. ἥλιος.

Δυσημερία, ας, ἡ, fuga infelix, adversa fortuna utor; res mihi infeliciter cedunt, &c. Unde Δυσημερίαι; infestus dies, infortunium; fortuna adversa; &c. Ex δὺς & ἡμέρα, &c. Vide.

Δυσημὴς, ἐος, ὁ ἢ ἡ, idem quod Δυσημὲς, ægrè vomens; item, Δυσημὲω, ῶ; idem quod Δυσεμέω, & Δυσιμετέω, ægrè vomo; Th. ἐμέω.

Δυσθύμερος, ος, ὁ ἢ ἡ, gravi vento agitatus; ventis vexatus; ut Δυσθύμερος χθὼν, regio ventis vexata; Dionys. de situ orbis; ex δὺς & ἄνεμος, vide.

Δυσθυμὶς, & Δυσθυμία, qui frænis & habenis contineri & refrænari difficulter potest; morosus; (item, doloris impatiens; quasi ab ἀνία;) item, Δυσθυμία & Δυσθυμίασις, effrænatè; ità ut habenis difficulter retineri possit, &c. ex δὺς & ἡνία, habena, &c.

Δυσθυμόχειρ, ος, ὁ ἢ ἡ, idem; gubernatu difficilis; qui habenis retineri difficulter potest, &c. ex δὺς, ἡνία, & χεὶρ.

Δυσθύτης, effectu difficilis, inextricabilis; ex δὺς, & ἀνύω, vide.

Δυσιπίσχυε, imperf. verbi Δυσαπιστέω, f. ήσω, ex δὺς & ἀπιστέω, non credo: quod à πίστις, εως, ἡ, fides. Th. πείθω, persuadeo.

Δυσιφεὴς, ος, ὁ ἢ ἡ, aratu difficilis; Th. ἀρόω, vide.

Δυσήφατος, ορος, ὁ, tristis, qui est animo molestiis affecto; Hesych. ex δὺς, & ἦτορ, cor, animus, &c. Vide.

Δυσηχὴς, ἐος, ὁ, ἡ, horrisonus: ex δὺς ægrè, malè, & ἠχὴ, sonus

Δυθαλὴς, infeliciter aut sero germinans; difficulter aut malè virescens; &c. à Th. θάλλω, vide.

Δυθαλπὴς, ἐος, ὁ, ἡ, calefactu difficilis, frigidus: ex δὺς & θάλπω, foveo, calefacio.

Δυθανατίαι, ῶν, injuqo animo mortem ferre: ex δὺς & θάνατος, mors. Th. θνήσκω, morior.

Δυθανατὼν, difficulter moriens; vel difficilem aut infelicem mortem inferens; mortifer; ut Δυθάνατον δίμμα; ὁ dirum spectaculum, &c. à Th. θεάομαι, spectro.

Δύθεος, ος, ὁ ἢ ἡ, exponitur, ἀσεβὴς, impius; apud Soph. in El. odiosus deo, &c. Nisi fortassis à θέα derivari putandum sit; ut sit idem quod præced. Δυθέατος.

Δυθερὴς, ἐος, ὁ ἢ ἡ, calefactu difficilis. Th. θέρω.

Δυθρύπτω, & Δυθρυπτόομαι, malè affectus sum; sum animo malè affecto, & alienato; unde, apud Polyb. Δυθρυπτόμενος, exp. animi anxius, perplexus, &c. ex δὺς & θρὶξ, positus, &c. Vide.

Δυθήρατος, difficilis venatu & capiu; item, difficilis intellectu; Basil. de Parabol. salomonis loquens; Δυθήρατον ὁ τῆς λέξεως τούτοις ὁ νοῦς, &c. Item, Δυθήρατος, ὁ ἢ ἡ, cui parum succedit venatio, &c. ex δὺς & θήρα, quod vide.

Δυθυμεῖν, Ion. pro ἀθυμεῖν, animum despondere, ex δὺς & θυμὸς, animus.

Δύθυμος, ος, tristis, anxius, remissus: al insd.

Δυσὶ, duobus, dat. pl à δύο, duo.

Δυσίατος, ος, ὁ ἢ ἡ, incurabilis, seu curatu difficilis; difficulter curabilis, &c. Th. ἰάομαι, vide.

Δύσιδρος, cui difficulter elicitur sudor; qui ægrè sudat; Theophr. ex δὺς & ἱδρὼς, qu. Vi.

Δυσιερία, malè sacrificio; Plutarchus in Phocione; οἱ Δυσιερῆται; quibus sacrificia dira portendunt, &c. Ex δὺς & ἱερὸς, unde ἱερδὸς, & ἱερδία, &c. Vide.

Δυσιθέλασος, vel Δυσιθηλαπὴς; mare subiens, seu ingrediens; ex δύω, vel δῦω, mergo, & θάλασσα, &c. Vide.

Δυσίμερος, ægre amabilis, vel ægre cupidus; item improbus & protervus amator; Nonn. ingratus, insuavis, &c. ex δὺς, & ἵμερος, unde ἵμερος, &c. Vide.

Δύσλοφον, onerosum cervici: ex δὺς & λόφος, cervix in jumentis.

Δύσλυτος, ὁ, ος, ὁ, ἡ; nodosus, solutu difficilis: a λύω, solvo.

Δυσμαθὴς, ἐος, ὁ, ἡ; indocilis, hebes. Th. μανθάνω, disco.

Δυσμάχητος, ος, ὁ, ἡ; & Δυσμαχὴς, ὰς, ὁ, ἡ; vix expugnabilis. Th. μάχομαι, pugno.

Δυσμένειον, inimicis, dat. pl. a

Δυσμενὴς, ἐος, ὁ, ἡ; infestus hostis, acc. δυσμενῆ, malevolum hinc adv. δυσμενῶς· ex δὺς & μένος, animus, ira.

Δυσμενία, ας, ἡ; animus male erga aliquem affectus, odium, inimicitia, &c. Item δυσμενοῦν, inimicor, &c, a præced. δυσμενὴς.

Δυσμεταχείριστος, ὁ, ἡ; tractatu difficilis: ex δὺς & μεταχείζομαι, administro. Th. χεὶρ, ἡ, manus.

Δυσμὴ, ῆς, ἡ; occasus propriè Solis. Th. δύω, subeo.

Δυσμήτηρ, ερος, ἡ, infesta mater: a μήτηρ.

Δυσμνημόνευτον, ου, τὸ; memoratu difficile: ex δὺς & μνημονεύω, memor sum. Th. μνάομαι, recordor.

Δύσμορε, infelix, voc. sing. a

Δύσμορος, ος, ὁ, ἡ; cui difficile fatum obtigit: a δὺς & μῖρος, fatum: quod a μείρω, divido. p. m. ἔμμορε.

Δυσμορφία, Ion. pro

Δυσμορφία, ας, ἡ; deformitas. Th. μορφὴ, forma.

Δύσμορφος, ος, ὁ, ἡ; deformis: ab eod. Th

Δυσνόητος, ος, ὁ, ἡ; difficilis intellectu: ex δὺς & νοητὸς, intelligibilis, quod a νοέω, cogito.

Δυσνομία, ας, ἡ; & Δυστομὶη, ης, ἡ; Ion. mala legum institutio, licentia: ex δὺς & νόμος, lex, quod a νέμω, tribuo: præc. m. νέτομαι.

Δύστοκος, & Δύσνους, qui mala est mente adversus aliquem, malevolus; Thuc. l. 2. Δύσνοι τῇ πόλει, &c. Indè Δύσνοια, malevolentia; & Δύσνοΐα, malevolentia prosequor, infensus sum, &c. ex δὺς & νοῦς, unde νοΐω, &c. quæ vide.

Δύσνυμφος, qui inauspicatas contraxit nuptias, infelix sponsus; Eurip. Item Δυσνύμφιος, idem; ut Δυσνύμφιος χθὼν, terra gravis nuptiis; i. e. sponsis, &c. ex δὺς, & νυμφὴ, sponsa, &c. vide.

Δυσξύμβολος, ος, ὁ ἢ ἡ; morosus in convictu, cum quo nec facile, nec commode pacta ineuntur: ex δὺς & σύμβολον, τὸ; quod vide.

Δύσπλοος, malè seu valdè gravis & onerosus, vel onustus, &c. a Th. ὄγκος; vide.

Δυσοδέω, ῶ; ægre iter facio: seu malam & difficilem viam nactus sum, &c. Item Δυσοδία, ας, ἡ, s. iter invium, anceps via, &c. Utrumque à sequente,

(contrarium scil. εὐώμων) ex δὺς, & κυμαίνω; V.

Δυσοκωφος, ου, ὁ, ἡ; surdaster, laborans aurium gravitate, &c. a Th. κωφὸς; vide.

Δυσολπὲς, difficili cortice tectus; castaneæ epith. apud Nicand. ex δὺς, & λέπω; V.

Δύσολοφον, onerosum cervici: ex δὺς & λόφος, cervix in jumentis.

Δύσολυτος, ὁ, ος, ὁ, ἡ; nodosus, solutu difficilis: a λύω, solvo.

Δυσμαθὴς, ἐος, ὁ, ἡ; indocilis, hebes. Th. μανθάνω, disco.

Δυσμεμάχητος, ος, ὁ, ἡ; & Δυσμαχὴς, ὰς, ὁ, ἡ; vix expugnabilis. Th. μάχομαι, pugno.

Δυσμενίεσσιν, inimicis, dat. pl. a

Δυσμενὴς, ἐος, ὁ, ἡ; infestus hostis, acc. δυσμενῆ, malevolum hinc adv. δυσμενῶς· ex δὺς & μένος, animus, ira.

Δυσμενία, ας, ἡ; animus male erga aliquem affectus, odium, inimicitia, &c. Item δυσμενοῦν, inimicor, &c, a præced. δυσμενὴς.

Δυσμετάχειρος, ος, ὁ, ἡ; tractatu difficilis: ex δὺς & μεταχείζομαι, administro. Th. χεὶρ, ἡ, manus.

Δυσμὴ, ῆς, ἡ; occasus propriè Solis. Th. δύω, subeo.

Δυσμήτηρ, ερος, ἡ, infesta mater: a μήτηρ.

Δυσμνημόνευτον, ου, τὸ; memoratu difficile: ex δὺς & μνημονεύω, memor sum. Th. μνάομαι, recordor.

Δύσμορε, infelix, voc. sing. a

Δύσμορος, ος, ὁ, ἡ; cui difficile fatum obtigit: a δὺς & μῖρος, fatum: quod a μείρω, divido. p. m. ἔμμορε.

Δυσμορφία, Ion. pro

Δυσμορφία, ας, ἡ; deformitas. Th. μορφὴ, forma.

Δύσμορφος, ος, ὁ, ἡ; deformis: ab eod. Th

Δυσνόητος, ος, ὁ, ἡ; difficilis intellectu: ex δὺς & νοητὸς, intelligibilis, quod a νοέω, cogito.

Δυσνομία, ας, ἡ; & Δυστομὶη, ης, ἡ; Ion. mala legum institutio, licentia: ex δὺς & νόμος, lex, quod a νέμω, tribuo: præc. m. νέτομαι.

Δύστοκος, & Δύσνους, qui mala est mente adversus aliquem, malevolus; Thuc. l. 2. Δύσνοι τῇ πόλει, &c. Indè Δύσνοια, malevolentia; & Δύσνοΐα, malevolentia prosequor, infensus sum, &c. ex δὺς & νοῦς, unde νοΐω, &c. quæ vide.

Δύσνυμφος, qui inauspicatas contraxit nuptias, infelix sponsus; Eurip. Item Δυσνύμφιος, idem; ut Δυσνύμφιος χθὼν, terra gravis nuptiis; i. e. sponsis, &c. ex δὺς, & νυμφὴ, sponsa, &c. vide.

Δυσξύμβολος, ος, ὁ ἢ ἡ; morosus in convictu, cum quo nec facile, nec commode pacta ineuntur: ex δὺς & σύμβολον, τὸ; quod vide.

Δύσπλοος, malè seu valdè gravis & onerosus, vel onustus, &c. a Th. ὄγκος; vide.

Δυσοδέω, ῶ; ægre iter facio: seu malam & difficilem viam nactus sum, &c. Item Δυσοδία, ας, ἡ, s. iter invium, anceps via, &c. Utrumque à sequente,

Δύσοδμος; item Δυσοδμῶντες, ægre facientes iter, &c. à Δυσοδέω.

Δύσοδμος, & Δύσοσμος; item Δυσώδης, malam odorem spirans; olidus, fœtidus, &c. Thuc. l. 2. Unde Δυσοσμία, & Δυσωδία, malus odor; Plut. de Virt. Mor. à Them. ὄζω, unde ὀδμὴ, & ὀσμὴ, &c. V.

Δύσοδος, ος, ὁ, ἡ; invius: item subst. via difficilis Th. ἔδος, via.

Δύσπμος, malam habens viam; malè veniens, &c. idem quod Δύσοδος, &c. à Th. ὄιμη, via, semita; V.

Δύσοιν, apud Poll. significare videtur, malum vinum producens, vel parum ferax vini; Th. οἶνος.

Δύσπις, ος, ὁ, toleratu difficili, intolerabilis; quem difficulter ferre queas, &c. ab ὀίσσω, qui ferri potest, tolerabilis, &c. ab ὄΐω, pro φέρω.

Δυσπιώνιος, inauspicatus; qui sinistri auspicii est; infausti occursus, inauspicati augurii, &c. ab οἰανίζομαι; vide.

Δύσποκος, qui non facile aliquid aggreditur, sed aggredi metuit, & semper cunctatur, piger, segnis, &c. Unde adv. δυσπόκως pigrè, segniter; item ægrè, gravatim, &c. Th. ὄκος.

Δυσόμιλος, cum quo consuetudinem habere, & colloqui difficulter possumus; ægre affabilis; Plut. Th. ὁμιλος, unde ὁμιλέω, &c. V.

Δυσόμοιος, dissimilis, inæqualis, &c. ab ὅμοιος, similis, &c. V.

Δυσόνειρος ὕπνος, somnus somniis interpellatus.

Δυσόρατος, ος, ὁ, ἡ; vix visibilis. Th. ὁράω, video.

Δύσοργος, ος, ὁ, ἡ; iracundus. Th. ὀργὴ, ira.

Δυσόρεις, ος, ὁ, ἡ; difficilis definitu, ab ὁρίζω, definio, quod ab ὅρος, terminus.

Δύσορμος, per quem difficulter fit impetus, vel transitus, & eruptio; item stationem navium difficilem & incommodam habens; locus difficilis stationis; ut Δύσορμος αἰγιαλὸς; i. e; litus importuosum & inhospitale, &c. ab ὅρμος; quod vide.

Δύσορνις, qui adversa ave fit; ut in Eurip. Δύσορνις ὀιωνὸς, infelix auspicium seu augurium, &c. Th ὄρνις.

Δυσόρφνης, niger, obscurus; unde plur. neut. Δυσόρφνια, nigra, obscura, tenebricosa; Th. ὄρφνη; V.

Δύσοσμος, vide supra, in Δύσοσμος.

Δυσουρία, & Δυσουρέω, ῶ, urinæ difficultate laboro, ægrè, lotium seu urinam reddo, difficile meio, &c. Item δυσουρία, ας, ἡ, urinæ difficilis excretio: item urinæ suppressio, & δυσουρικὸς, urinæ difficultati obnoxius; unde τὰ δυσουρικὰ, sub. πάθη, pro δυσουρίαι, &c. à Th. οὖρον, τὸ; urina.

Δυσοφὴς, ος, ὁ ἢ ἡ; infelix, qui vento secundo non provehitur; ab οὖρος, qui vento secundo proficiscitur, vel qui vento secundo sit; à Th. ὄρος, ος, ὁ; ventus secundus. Item Δύσουρος, difficilis custoditu; ab οὖρος, custos, &c.

Δυσπαθεία, ας, ἡ; propriè, cui is habitus, quo fit, ut quis non facile aliquid mali,

mali, damni, seu injuriæ patiatur; item simpliciter, firmitas, & robur: item interdum, ægritudo, nimia anxietas, &c. Sic δυσπαθέω, ῶ, propriè, non facilè patior seu afficior ob firmitatem; item ægrè fero; ut δυσπαθοῦντες τὰ γενόμενα: rem indigne ferentes; Plut. in Pericl. δυσπαθῶ ὅλη ᾗ συμφορᾷς, calamitates ægrè ferò, &c. item δυσπαθεῖν, est ægrè affici dolore & labore; h. e. κοπιᾶν; Nazan. Utrumque à δυσπαθὴς, ές; qui non facile afficitur; qui durus est contra medicamenta, inoffensus, vitiis non obnoxius, aut injuriæ; præter modum affectus, &c. Plutarch. opponit, πρὸς ἀπαθῆ. Aliquando tamen, significat eum qui ægrè fert: ex δύς, & πάθος; vide.

Δυσπαίπαλος, ον, ὁ, ἡ; ascensu difficilis: ex δύς & παίπαλα, loca prærupta.

Δυσπάλαιστος, ον, ὁ; Vix eluctabilis, superatu difficilis, ineluctabilis; ut δυσπάλαιστος τύχη; apud Eurip. difficulter eluctabilis; i. e. ineluctabilis, &c. ex δύς, & παλὴ, lucta; undè παλαιστὴς, luctator &c.

Δυσπάλαμος, dolosus; & malis instructus artibus, &c. (i. e. κακότεχνος, &c.

Δυσπαλὴς, ές, ὁ, ἡ: difficilis, qui luctâ difficulter superari potest. Ex δύς & πάλη, lucta.

Δυσπαραμύθητος, qui verbis flecti vix potest; seu qui hortamenta & suasiones vix admittit; Plat. in Tim. Item irremediabilis, inexpi bilis; Plut. ex δύς, & παραμυθέομαι, hortor, adhortor, consolor; item medeor, sarcio, &c. Vide.

Δυσπάρθενος, virgo misera; in Epigr. Th. παρθένος.

Δύσπαρις, infaustus, & infelix Paris; seu inauspicato nomine dictus Paris; Il. γ. δύς enim miseriam & incommoditatem ii ferens, cum propriis nominibus etiam conponitur; sic Δύσελιν, de Helena, &c.

Δυσπείθεια, progressu vel transitu difficilis, à πάρειμι, progredior, transeo, &c.

Δυσπειθὴς, ές, ὁ, ἡ, difficilis persuasu: &

Δύσπιστος, ον, ὁ, ἡ; incredulus: item creditu difficilis: à πείθω, persuadeo.

Δυσπεμφὴς, ές, ὁ, ἡ; trajectu difficilis: ex δύς & πέμπω, mitto, p. πέπεμφα.

Δυσπενθὴς, graviter lugens; undè δυσπενθέω, graviter seu vehementer lugeo; Plut. à Th. πένθος, undè πενθία, &c. quæ vide.

Δυσπετὴς, ῆ, difficultèr concoquo: item δύσπεπτος, ον, ὁ, ἡ; difficilis concoctu; Diosc. Th. πέπτω.

Δυσπεφρικτὸς, qui difficulter perfrigerari potest; vix perfrigescens; à περιψύχω, perfrigero, refrigero; undè περιψυκτὸς, perfrigeratus, perfrigidus; vel qui perfrigerari potest, &c. ex περὶ & ψύχω, frigefacio, refrigero, &c.

Δυσπετέω, ῶ; res mihi malè cadunt, adversis calibus agor: item difficulter & ægrè fero, &c. unde sequens.

Δυσπέτημα, ατος, τὸ, casus adversus, adversitas: ex δύς & πίπτω, cado pro πίπτω.

Δυσπλὴς, ές, ὁ, ἡ; malè cadens; difficilis: ab ἧμι.

Δυσπλία, ας, ἡ; difficilis vel mala concoctio, &c. à δυσπέπω; quod vide.

Δυσπνὸς, ός, ὁ, ἡ; fordibus ac illuvie fœdus: Aristoph. fordidus, &c. πῖτος enim sordes significat.

Δυσπλέω, ῶ, infeliciter navigo, jactor in mari; item δύσπλοος, difficilis navigatu, &c. à πλέω, & πλόος; q. v.

Δυσπνέω, ῶ; ægrè respiro: &

Δυσπνοια, ας, ἡ; spirandi difficultas, suspirium: &

Δυσπνοϊκὸς, ὴ, ὸν; suspiriosus: à δύς & πνοὴ, quod à πνέω, spiro.

Δύσποτμος, ον, ὁ, ἡ; infœlix: ex δύς & πότμος, sors.

Δυσπότος, non potabilis, ægrè potabilis, potu ingratus seu insuavis; à πότος, ὁ, potatio, quod verbale à πίνω. V.

Δυσπραξία, ας, ἡ; res adversæ: ex δύς & πράσσω, f. ξω, ficio.

Δύσπρηξ, ῆκος, ὁ, ἡ; serrâ ægrè secabilis, vel sectu difficilis: Vide πρηΰς.

Δυσπροπόρητος, non facilè procidens, difficulter labens & cadens, &c. à verbo προπίπτω; q. v.

Δυσπροσήγητος, qui difficilè adiri seu accedi potest; qui affabilis non est: Poll. à προσήγορος, ὁ; qui adiri & accedi potest, accessu facilis; Greg. à προέρχομαι, adeo, accedo, &c. V.

Δυσπροσώπητος, deformis, qui deformi facie est, turpis aspectu, &c. à προσωπον; V.

Δυσρηγὴς, difficilis ruptu; Luc. ex δύς, & ῥήγνυμι, seu ῥήσσω; q. v.

Δύσρησις, ῆ, ὁ, ἡ; frigoris impatiens ex δύς & ῥῖγος, ους, τὸ; frigus.

Δυσσεβὴς, ές, ὁ, ἡ; ago impiè; idem quod ἀσεβὴς, irreligiosus & impius sum, &c. Item δυσσεβὴς, ὁ, ἡ; impius, idem quod ἀσεβὴς, & δυσσέβεια, impietas; idem quod δεισιδαιμονία, contemptus venerationis & cultus divini, &c. ut etiam δυσσέβημα, idem quod ἀσέβημα, facinus irreligiosum, impium & nefarium, &c. omnia ex δύς & σέβω, veneror, adoro, colo, &c.

Δύσσετος, induet, Poët. pro δύσει, Ion. pro δύσει, ἐδύω, præs. imperat. m. verbi δύσομαι, ῃ, εται, & Poët. δύσεαι, imperf. ἐδυσόμην, ου, ετο, quod præsens formatum est à fut. 1. m. verbi δύω, induo.

Δύσσηπτος, qui difficulter putrescit; Plut. à σήπομαι; V.

Δυσσομβρίων, gen. pl. Æol. f. ῶν, pro δυσομβρίων, præt. part. verbi δύσομαι, mergor. Th. δύω, subeo.

Δύσσος, ου, ὁ; insœlix, æger. Them. σύς, salvus.

Δυσσυμβόλητος, ægrè coiens, seu conveniens, ægrè sociabilis; Plut. à συμβάλλω; V.

Δυσσυλλόγιστος, qui difficulter colligi potest; à συλλέγω.

Δύσταλτος, ordinatu difficilis, &c. à Th. τάλλω, vel τάλω.

Δυστάκτον, i. e. κακοδιάκριτον, malè lachrymas fundens: à Th. τάζω; Vide.

Δυστλὴς, ῆ, ὁ; miser, tristibus fatis natus, æruma sus, gravibus miseriis afflictus; Soph. ex δύς, & τάλας, αν, ὁ; idem quod ταλαὸς, ὁ, mitter; crumosus, cui multæ æruminæ sunt tolerandæ; à Th. ταλάω ῶ; fut. άσω, sufficero, perpetior, &c.

Δυστατέω, idem quod ἀστατέω, titubo, vacillo: instabilis & inconstans sum, &c. ex δύς, & στατὸς; V.

Δύστεκνος, liberis infelix; undè δυστεκνία, liberis infelicem esse, orbitas, &c. ex δύς, & τέκνον; V.

Δυστερπὴς, idem quod ἀτερπὴς; injucundus, molestus, minimè delectans, &c. à Th. τέρπω, delecto.

Δύστηνος, Dor. pro

Δύσλιος, ος, ὁ, ἡ; infœlix, miser: ex δύς & στένω, gemo, aut secundum alios: ex δύς & σ-ῶος, quod malè ster. Th. ἵστημι, sto.

Δυστήρητος, ος, ὁ, ἡ; observatu difficilis: ex δύς & τηρέω, servo.

Δυστίθητος, qui vestigiis difficulter indagatur; investigatu difficilis; Plut. in caus. nat. vel ut alii, indagati nisi ve indagini minùs idoneus, &c. ex στοχάζομαι; q. v.

Δυστιθασεύτος, qui difficulter, & vix cicurari potest; ex δύς & πιθασεύτος, cicuratus; à πιθασεύω; q. v.

Δυστλήμων, ærumnosus; idem quod δυστλὰς; & ejusd. comp. & Th. Item δύστλητος, toleratu difficilis: ab eod. etiam Th.

Δυστοκίσασα, a. 1. part. act. à

Δυστοκέω, difficulter pario, f. έσω & έσω: ex δύς & τόκος, partus. Th. τίκτω, pario, p. m. τέτοκα.

Δυστοκία, difficultas pariendi, difficilis partus, &c. Item δύστοκος, difficulter parturiens, vel partu infœlix, &c. ejusd. Th. & comp. cum δυστοκέω.

Δύστομος, qui difficili seu malo ore est: ut δύστομος γλῶς; i. e. maxil'a malioris in Epigram. ex δύς & στόμα, os, oris, &c. Item δύστομος, casu difficilis; ex δύς & τομὴ, sectio, &c. Vide.

Δύστομος, difficilis, absurdus; undè adv. δυστόμως, ex quo superl. δυστομώτατα, exponitur difficillimè; item absurdissimè; Suid. ex δύς, & τύφω; nam δύστομος, idem est quod ἄτυφος; q.d. locum non habens, & nulli loco conveniens; i. e. absurdus, inconveniens, rationi minimè consentaneus, &c.

Δυστοπάζω, difficulter conjicio; unde δυστόπαστος, quem conjecturâ assequi difficulter possis, &c. Ut δυστόπαστ' ἀτίμαστα, apud Eurip. (ubi tamen legitur, δυστάχαστα) ex δύς & τοπάζω; q. v. vide.

Δυστόχαστος, ον, ὁ, ἡ; qui non facili conjectura colligitur, à στοχάζομαι; quod vide.

Δυστραπὴς, qui mensa utitur malè instructa; seu infelix propter mensam; Furip ex δύς & τράπεζα; V.

Δυστρεπὴς, morosus; qui difficulter moveri & flecti potest: cujus animus placari & mutari nequit, &c. ex δύς, & τρέπελος; q. v.

Δυστρεπτία, perversitas & malignitas morum; item molestia aliquid ægrè efficiendi; quum quis facile explicare se non potest; apud Diod. Sic. adverb. δυστρεπτίως, implacidè, contumaciter; item incontinuè, incondite; à δυστρεπὴς; V.

Δύστρις, ῖδος, ὁ, ἡ; mensis sextus, apud Syromacedonas: qui alioqui ἑλαφηβολιών.

Δυστρόπητος, terebratu difficilis; Theophr. à verbo τρυπάω; q. v.

Δυστυχέστατος, η, ον; infelicissimus, superl. à δυστυχὴς, ές, ὁ, ἡ; infœlix: quod ex δύς & τύχη, fortuna. Them. τυγχάνω, sum.

Δυστυχέω, infœlix sum, f. ήσω. p. κα. a. 1. part. δυστυχήσας, ὁ δὲ δυστυχήσεται, adversa, a. 1. part. p. ff. ex δύς & τύχη, fortuna: quod à τυγχάνω, sum.

Δυστύχημα, ατος, τὸ; afflictio, infortunium, da. plur. δυστυχήματα, à δυστυχέω, quod vide.

Δυστυχία, ας, ἡ; adversitas: ex eodem Th.

Δυστυχοῦντας, acc. pl. part. præs. δυστυχοῦσι, 3. pl. ind. præs. a δυστυχέω, quod vide.

Δυσύπτιος, idem quod δυσύπτιος, bis consul: ab ὑπτιος; V.

Δυσυποβίαστος, subductu difficilis, dicitur de cibo qui ægrè per alvum subduci potest: ab ὑποβιβάζω, subduco; ex ὑπὸ, & βιβάζω; V.

Δυσύποιστος, qui ægrè sufferri potest, ægrè tolerabilis; V. ὑποιστὸν.

Δυσυπόστατος, insuperabilis; cujus impetus vix sustineri potest, &c. ab ὑπόστασις, tolerabilis, ferendus; verbale ab ὑφίσταμαι; q. v.

Δύσφαμον, ου, τὸ; Poët & Dor. pro δύσφημον, πυπτεῖν ἢ δίσφημα, infamia, dedecus Th. φάω, dico.

Δυσφάντατος, non facilè visiones concipiens; ad visionum informationem difficilis; Plut. ex δύς, & φαντάζω; vide.

Δύσφατος, tacendus, non dicendus, nefandus, &c. ex δύς, & φατὸς; V

Δυσφημία, ας, ἡ, ἡσω. p. κα. maledico, infamo, impiè loquor, malè ominor: &

Δυσφημία, ας, ἡ; infamia, convitium: probrum: a

Δύσφημος, ος, ὁ, ἡ; maledicus, infaustus: ex δύς & φήμη, fama quod à φημὶ, dico. Th. φάω, idem.

Δυσφήμως, ominosè, ejusdem gen. singul. Ion.

Δυσφιλὴς, inimicus, ingratus; à Th. φίλος; Vide.

Δυσφορέω, f. ήσω. p. κα. ægrè fero: &

Δυσφορὴς, ές, ὁ, ἡ; item.

Δυσφόρη, ης, ὁ, ἡ; &

Δύσφορος, ος, ὁ, ἡ; difficilis latu, gravis, molestus: ex δύς & φέρω, fero.

Δυσφράμων ξ, infelicem habens citharam; apud Eurip. in Iphig. Taur. Δυσφράμων ἄτην, ex eo n, luctuosam calamitatem; quasi quæ lamentabili & insuavi citharæ sono sit commemoranda, &c. ex δύς, & φράμυξ; q. v.

Δύσφραξ, ῶ, ὁ, ἡ; vix explicabilis; qui vix explicari potest, &c. ex δύς, & φράζω, V.

Δύσφρασις, εως, τὸ; molestæ curæ: quas Hesiod. δυσφροσύνας vocat. Th. φρὴν, mens.

Δυσφρονέω, animum adjicio, ægrè fero: ex δύς & φρὴν, mens.

Δυσφρονέων, ejusd. part. præs.

Δυσφροσυνάων, gen. pl. Æol. à

Δυσφροσύνη, ης, ἡ; animi ægritudo: ex δύς & φρὴν, mens.

Δυσφυὴς, ές, ὁ, ἡ; proventu difficilis, difficilè nascens; undè in neut. τὸ δυσφυὲς, substantivè, idem quod δυσφύα, nascendi difficultas; quod opponitur τῇ ταχυλασίᾳ; Theophr. ex δύς, & φύω, vel φυὴ, q. v.

Δύσφυτος, mala natura; ingenium pravum κακὴ φύσις, &c. ejusdem comp. & Th.

Δυσφωνία, ας, ἡ; asperitas vocis seu soni: &

Δύσφωνος, ον, ὁ, ἡ; dissonus: ex δύς & φωνὴ, vox, sonus.

Δυσχείμερος, ος, ὁ, ἡ; frigidus, hybernalis: ex δύς & χεῖμα, hyems.

Δύσχειρ, ῶ, ὁ, ἡ; idem & ab iisd.

Δυσχειρωτὸς, ὸν, ὁ, ἡ; qui difficulter subigitur & capitur. In superl. δυσχειρώτατος. Th. χεὶρ, manus.

Δυσχεραίνω, cum indignatione, & stomacho; Aristot. Item δυσχεραίνομαι, molestus sum, odiosus, invisus, &c. Unde δυσχέασμα, morositas; idem quod δυσχέρεια, & ejusd. comp. & Th.

Δυσχεραίνω, molestè fero, gravor, indignor, hæsito, f. ανῶ, in 3. pl. præs. ind. δυσχεραίνουσι, acc. pl. part. p. æf. δυσχεράναντας: &

Δυσχέρεια, ας, ἡ; difficultas, molestia: à

Δυσχερὴς, ὴς, ὁ, ἡ; difficilis, molestus, odiosus: in compar. δυσχερέστερος, ὁ ex δύς & χεὶρ, manus.

Δυσχερῶς, adv difficulter, molestè: à δυσχερὴς.

Δυσχρωμάτιστος, qui difficulter formatur: ex δύς, & χρωματίζω, formo, &c.

Δύσχρως, ῶ, ὁ, ἡ; scissu difficilis; Th. χρίζω.

Δύσχλωρος, attrita & lacera læna indutus; unde δυσχλωρία, mala & detrita læna: item quævis vestis squalida & pannosa; Eurip. in Helena, &c. ex δύς, & χλωρὸς, ἡ; læna; Vestis quæ tunicæ exteriori superindui solebat, ut frigus à corpore arceret; Sed dicitur etiam de crassitoribus illis tegminibus, in quibus dormimus aut cubamus, &c.

Δύσχλοος, graminis seu fœni non ferax: graminis penuriâ laborans; ex quo intelligitur, locus inculsus, desertus, & inamœnus, &c. Eurip. Iph. Taur. Δυσχόρτου ὄντος, ex eo n, luctuosam calamitatem; quasi quæ lamentabili & insuavi citharæ sono sit commemoranda, &c. ex δύς, & τραπεζὰ; q. v.

Δυσχρηστέομαι, ῆσομαι, usu rei cujuspiam offendor, incommodè & impeditè versor: a δυσχρηστὸς quod infra videas.

Δυσχρήστημα, ατος, τὸ; incommodum: at ejusd. pecl. pass. cui oppon δυσχρήστημα sicuti

Δυσχρηστία, ας, ἡ; incommoditas, difficultas, oppon. δυσχρηστία: à

Δύσχρηστος, ον, ὁ, ἡ; cujus usus difficilis est; ex δύς & χρηστὸς, utilis quod à χρήσομαι, utor, à χράω, commodo.

Δύσχροος, & δύσχρως, male coloratus: undè in compar. δυσχρέστερος, minus coloratus; magis decolor, vel decoloratus, &c. à Th. χρόα, ἡ; color, &c.

Δύσχυλος, difficilem habens saporem; i. e. ingratum, & insuavem; undè δυσχυλία, saporis injucunditas, ingratus sapor, &c. Theophr. Th. χυλὸς; Vide.

Δύσχυμος, difficilem & molestum succum habens seu saporem; ex δύς & χυμὸς; à Them. χέω, undè χύω; quæ vide.

Δύσχωλος, graviter claudicans; Them. χωλὸς; V.

Δυσχωρία, ας, ἡ; difficultas regionis seu locorum; loca difficila; Xenoph. Pæd. 1. 4 χώρα, idem quod Them. χῶρος; vide.

Δυσχωρίζω, qui difficile separatur; ex δύς, & χωρίζομαι; q. v.

Δυσώδης, ες, ὁ, ἡ, & τὸ δυσῶδες, fœtidus: & inde

Δυσωδία, ας, ἡ; malus odor, fœtor, ex δύς & ὀζω, oleo. p. m. ὄδα.

Δυσωνεῖν, morosum esse in emendo, & nolle tantum dare quantum petitur: sed ad alios venditores subinde se conferre; ut vilius ematur, &c. in Epigr. in pass. δυσωνούμην, ῦμαι, tenaciter mercor illiberali adjectione pretii, &c. Item δυσώνης, ὁ, difficilis emptor; i. e. qui morosus est in emendo; & plus semper de pretio indicato detrahere vult, quam æquum sit; Poll. l. 3 & Athen. l. 6. &c. ex δύς & ὠνέομαι, emo, mercor.

Δυσώνυμος, ον, ὁ, ἡ, infaustus, inauspicatus, ex δύς & ὄνυμα, ατος, τὸ, nomen. Æol. ὄννυμα, Poët. ἄνυμα.

Δυσωπέω, f. ήσω, pudore afficio: unde Metaph. exoro, persuadeo: δυσωπέομαι, erubesco, flector:

Δυσώπησις, ipsa actio afficiendi aliquem pudore; item exoratio, &c. Verbale à præced. δυσωπέω: item,

Δυσωπία, ας, ἡ; pudor: ex δύς & ὤψ, ὠπὸς, vultus: quod ab ὄπωμαι, video.

Δύτης, ου, ὁ; urinator, qui aquas subit. Th. δύω vel δῦσις, subeo.

Δυτικὸς, qui solet, seu amat subire aquas; ut δυτικὸς ἵππος; apud Aristot. animantia quæ sese demergunt in aquas; ut ὁ δυτικὸς ἰξίας; apud Alex. Aphr. Th. idem; scil. δύω.

Δύω, Poët. pro δύο, ὕων gen. dual. δυοῖν, & in f. δυεῖν. dat. δυοῖ. Est & δῦμι, mergo;

mergo: vide δύω.

Δυοκαίδεκα, δυώδεκα, & δώδεκα, οἱ, αἱ, τά, DUODECIM, ἄκλιτα &

Δυωδεκάδεκαμος, η, ὁ; qui duodecies currit, vel curtum conficit.

Δυωδεκάμηνος, duodecim mensium, δυωδεκάμηνον τὸν πρᾶγμα, id est, annuum magistratum transigere ex δυώδεκα, duodecim, & μὴν, μῆνος, mensis.

Δυωδεκαπαίς, αἰδος, ὁ, ἡ; qui habet duodecim filios: in Epigram. ex δύω, (Pret. pro δίω) duo, δέκα, decem; & παῖς, παιδὸς, ὁ, ἡ, puer, filius, &c. Sic,

Δυωδεκάπηχυς, εος, duodecim cubitorum; a Th. πῆχυς, εως, ὁ, cubitus, &c. V. Δυωδέκατος, duodecimus, propriè in numero, duodecimus; à Th. δεκάς, numerus, &c. Δυωδεκὰς, άδος, ἡ, numerus duodenarius; ex δύο, καὶ δέκα, &c.

Δυωδεκαέτης, ου, η, duodecim annorum: ex δυώδεκα & ἔτος, annus.

Δυωδέκατος, άτη, ατον, duodecimus: ex δύο & δέκα, decem.

Δυώδεκα, Att. & Ion. pro δώδεκα, duorum, gen. dual. à δύο.

Δῶ, pr: Apoc. pro δῶμα, & δόματα, domus, à δέμω, struo.

Δοῦ, δῷς, δῷ, a. 2. sub. act. à δίδωμι, do.

Δώδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, duodecim, ἄκλιτον & Δωδέκατος, duodecies, ex δύο & δέκα.

Δωδεκάεις, υ, ὁ; duodecim bonum pretium valens: ex δώδεκα, & βῦς, &c. Vide.

Δωδεκάδακτυλος, υ, ὁ, ἡ; qui duodecim flexus habet. Ex δώδεκα & κάμπτω, flecto.

Δωδεκαδάκτυλος, duodecim digitos habens; qui est duodecim digitorum, &c. ex δώδεκα, & δάκτυλος; V.

Δωδεκαδάρχης, ου, qui duodecim præfectus est, duodecimarius præfectus, &c. Unde in plur. δωδεκάδαρχοι, duodenarii, qui duodecim præsunt; Xenoph. dicitur etiam, δωδεκάδαρχος, idem, dux duodecim virûm; ex δώδεκα, duodecim, & ἀρχὴ, principatus, &c. Vide.

Δωδεκάδες θυσίαι, sacrificia quæ duodecim animalibus constabant, sic ut πεντάδες, quæ tribus; Hesych.

Δωδεκάδελτος νόμος, lex duodecim (ut δωδεκάδελτος νόμος, lex decem) tabularum, &c. ex δώδεκα, & δέλτος; vide. Unde δέλτοι, vocabantur tabellæ judicum Romæ; & δέκα δέλτοι, decem illæ tabulæ, &c.

Δωδεκάδωρος, duodecim palmorum; nam δῶρον, idem est quod παλαιστὴ, palmus, &c. V.

Δωδεκάδραχμος, υ, ὁ, ἡ; duodenus in fitus sestilis; Plutarch. de placit. Phil. l. 2. c. 2. ἐκ τῶν δωδεκαέδρων, ait Pythagoram sensisse mundum factum, &c. ex δώδεκα, & ἕδρα, ἡ, sella, sedes; ab ἕζομαι, f. ἑδοῦμαι, sedeo, &c. V.

Δωδεκάζωνος, υ, ὁ; idem quod δωδεκατεύς; i. e. δωδεκα ἔτη γεγονὼς, duodecim annos natus; qui duodecim est annorum, &c. ex δώδεκα, & ἔτος, &c. Vide.

Δωδεκάθεος, herba quædam à duodecim diis majoribus ita dicta quod omnium deorum majestatem comprehendat, &c. Unde neuteral. δωδεκάθεον, medicamentum, cujus meminit Ægineta inter antidota, compositum ex duodecim rebus, &c. Item, Δωδεκάθεοι, dii majores dicuntur; nempe Jupiter, Juno, Neptunus, Ceres, Mercurius, Vulcanus, Minerva, Apollo, Diana, Vesta, Mars, Venus; qui & dii majorum gentium vocantur, &c. ex δώδεκα, & Θεὸς, &c. V.

Δωδεκάκις, duodecies, &c. adv. à δώδεκα.

Δωδεκάκρουνος, fons habens duodecim fistulas & scaturigines, &c. à Them. κρουνὸς; V.

Δωδεκάμηνος, duodecim mensium; ut δωδεκάμηνος χρόνος; i. e. annus: à Th. μὴν, μῆνος, mensis.

Δωδεκάμηχανος, υ, ὁ, ἡ; duodecim instructus machinis, duodecim artium versutus, &c. δωδεκαμήχανος πόρπη, dicta fuit Cyrene, famosum scortum; διὰ τὸ ποσῶτα σήματα ἐν τῇ σωματίᾳ φορεῖν; Suid. δωδεκαμήχανος, dictum ait, ἐπὶ τοῖς παντοδαποῖς, καὶ ποικίλοις ἤθεσι χαρακτῆρι; scil. ab utendo variis & omnis generis moribus, &c. Th. μηχανὴ; vide.

Δωδεκάμοιρος, in duodecim partes divisus; in Epigr. ex δώδεκα, & μοῖρα; vide.

Δωδεκάπαιχυς, idem quod δωδεκάπηχυς; quod vide.

Δωδεκάπους, duodecim pedum; Th. πῦς, pes, &c. V.

Δωδεκάσκαλμος, decem scalmis instructus, ut δωδεκάσκαλμος ναῦς, duodecim scalmis instructa navis; sic in neutgen. δωδεκάσκαλμον πλοῖον, navigium duodecim scalmos habens, &c. Vide Cyprium.

Δωδεκάσκυτος, duodecim habens pelles; ut δωδεκάσκυτος σφαῖρα, sphæra è duodecim coriis confecta; ex δώδεκα, duodecim, & σκύτος, εος, τὸ, corium, pellis, &c.

Δωδεκαταῖος, qui per duodecim dies, alicubi manet vel abest: &

Δωδέκατος, η, ον, duodecimus: ex δύο & δέκα, decem.

Δωδεκατημόριον, duodecima pars; Plut. de leg. (Sic δεκατημόριον decima pars; ἑνδεκατημόριον, undecima pars: ἑκτημόριον, sexta pars, sextarius, &c.) ex δωδέκατος, μόριον; q.v.

Δωδεκατύλιος, duodecim folia habens: ut δωδεκάφυλλα ῥόδα; rosæ quibus duodena folia insunt; apud Theoph. hist. pl. l. 6. c. 6. ex δώδεκα, duodecim, & φύλλον, folium.

Δωδεκάφυλον, υ, τὸ, duodecim tribus: q. δώδεκα φυλαί.

Δωδεκάχειρον, adv. Dor. pro Δωδέκαθεν, q. ἐκ & Δωδέκατος.

Δωδωναῖος, υ, DODONÆUS: à Δωδώνη, ης, ἡ, DODONA, sylva Epiri, & urbs: vide Steph.

Δώῃν, ης, ῃ, Att. pro δοίην, ης, η. a. 2. opt. act. à δίδωμι, do. a. 2. ἔδων.

Δώσει, dederit, 3. sing. a. 2. opt. à δώῃν, & Ion. additur σι. Sin vero sit δώσῃ, & Ion. δώσῃσι, erit, 3. sing. sub. à δώω, δώῃς, δώῃ, & Ion. δώσῃ, pro δῷς, δώῃς, δώῃ. à δίδωμι.

Δῶτ', vel δῶτα, dedit, pro ἔδωκε, per Apoc. Poët. 2. 1. Sic δῶκεν, pro ἔδωκεν, 3. pl. a. 1. verbi δίδωμι, do.

Δῶλος, ου, ὁ, Dor. pro δοῦλος, υ, servus.

Δῶμα, ατος, τὸ, domus, tectum, pl. δώματα, & in dat. pl. δώμασι: à δέμω, extruo. p. m. δέδμα.

Δωμάτιον, υ, τὸ, domuncula, cubiculum, tectum: à δῶμα.

Δωμήσω, f. ήσω, extruo: à δέμω.

Δώμησις, εως, ἡ, structura, ædificatio, οἰκοδόμη; Hesych. Item δωμήτωρ, ορος, ὁ, ædificator, conditor, & δωμητὴς, οῦ, ἡ, apparatus structuræ, κατασκευὴ, Hesych. omnia à præced. verbo δωμῶ.

Δώνακι, ακος, ὁ, Dor. & Poët. pro δόναξ, arundo: quod vide.

Δώορδε, per Systolen pro δίδωμεν, Poët. pro δίδομεν, 1. pl. a. 2. sub. act. à δίδωμι, do.

Δῶρ pro δῶρα, acc. pl. a. δῶρον, υ, τὸ, donum.

Δώρα, ας, ἡ, donum, donatio, &

Δωρεὰν, adv. (sub. χρὴ) gratis, immeritò, fruftra. Th. δῶρον, donum.

Δωρέομαι, -ούμην, & Poët. δωρίω, -ῶ, dono, largior. f. ήσομαι. perf. pass. δεδώρημαι, σαι, ται, &c. 1. m. ἐδωρησάμην. ab eod. Th.

Δώρημα, ατος, τὸ, donum, beneficium: &

Δωρητὸς, ὴ, ὸν, muneribus placabilis, seu corruptus, item donatus: à perf. pass. verbi δωρέομαι.

Δωρημονικὸς, & δωρητικὸς, munificus, liberalis; Plut. in Exot. ex δώρημα, & δωρητὸς, &c.

Δωριάζω, Doricè loqui, Poët. pro Δωριζω, quod à

Δωριεὺς, έως, ον, Poët. pro Δωριακὸς, ὴ, όν, Doricus, a, um. Dicitur & Δωριδὶς, ίδος, ὁ, idem. Δωριῆς, Att. pro Δωριεὶς & Δωρὶς, ίδος, ἡ, pro Δωρικὴ.

Δωρὶς, ίδος, ἡ, Doris regio; item nomen Nymphæ.

Δωριὸν, Dor. δωριζὸν, loqui Doricè.

Δωρὶς, adv. Doricè.

Δωρίτης, ου, ὁ; munerarius, muneralis; Plut. in polit. præc. à Th. δῶρον.

Δωροβόρος, qui dona quasi vorat, donivorus; Hesiod. ex δῶρον, τὸ, donum, & βόρος, edax; à Them. βορὸς, cibus.

Δωροδέκτης, qui dona accipit; ejusd. Th. & comp. cum sequentibus.

Δωροδοκία, f. ήσω, donis inhio, munera capio; item muneribus corrumpo. acc. pl. part. pret. δεδωροδοκιῶτας: ex δῶρον, donum: & δέχομαι, capio.

Δωροδόκημα, ατος, τὸ, munus per corruptionem acceptum: à præced. perf. pass.

Δωροδοκία, ας, ἡ, munerum acceptio, sordes: &

Δωροδόκος, υ, ὁ, ἡ; munerum acceptor, donis inhians, à δέχομαι & δέκομαι, capio.

Δωροκλέπτης, υ, ὁ, qui munera accipit; Prov. 15. ex δῶρον, & κλέπτης, υ, ὁ; qui capit vel prehendit; à Th. κλαπεῖν, capio; quod vide.

ΔΩΡΟΝ, υ, τὸ, donum, item palmus minor, hinc compos. δίδωρος, υ, ὁ, ἡ; donorum expers: item qui non donat: ἀνδίδωρος, υ, τὸ, donum, dono relatum: unde forte manavit etiam Angl. Dowry.

Δωροξενία, ας, ἡ, quum quis peregrinitatis accusatus, dona offerens, calumnias effugit: Aristot. de Athen. republ. ex δῶρον, & ξενία, peregrinitas; à Them. ξένος, peregrinus.

Δωροφάγος, υ, ὁ; qui devorat dona, donivorus, ex δῶρον, donum, & φάγω, edo.

Δωροφόρος, υ, ὁ; Poët. qui dona fert alicui danda. Ex δῶρον & φέρω, fero.

Δωροφορέω, largiri, donum conferre; Nazianz. Item δωροφορία, ας, ἡ, munerum oblatio; utrumque ejusd. Th. & comp. cum præced.

Δωρύπομαι, Dor. pro δωρέομαι.

Δως, ὴ, Dos, donum, indeclinabile Poët. idem quod δόσις. Th. δίδωμι, do.

Δωσίμοιρος, Dor. pro δώσιμος, f. 1. inf. act. à δίδωμι, do.

Δῶρ pro δῶσε, acc. pl. a. δῶρον, υ, τὸ, donum.

Δώσις, tradat, 3. sing. a. 1. sub. act. Poët. pro δώῃ, ab a. 1. ἔδωσα pro ἔδωκα, verbi. δίδωμι, do.

Δῶσι, Ion. pro δῶσῃ, 3. sing. a. 2. sub. Sin absque ι, est, 3. pl. ejusd. tempotis verbi δίδωμι.

Δωσιπάρη, infausta, κακὴ δίδωσι; malorum, seu dirorum datrix, & in plur. δωσιπάραι, ὁι, mala seu dira dantes; Hesych. ex δῶς, ἡ, datio, & ἀρὰ, preces; item diræ, &c.

Δωσίπλουτος, qui dat pœnas; vel potius qui judicio se permittit; item is à quo pœna exigitur: ex δῶς, & πλοῦτος, jus, &c.

Δωσιτέτι, Dor. pro δώσουσι, 3. pl. f. 1. verbi δίδωμι.

Δωσῶ, Dor. pro δώσω, f. 1. act. ejusdem verbi.

Δώσω, f. 1. act. à δίδωμι, do. Sic δώσουσ' pro δώσουσι, 3. pl. f. 1.

Δώσων, qui quum semper polliceatur se daturum, dicens δώσω, δώσω, (in fut. verbi δίδωμι) nunquam dat: Ita Antigonus rex dictus fuit Δόσων, quasi, daturus; Plut. vide Erasm. in Prov. Dosones.

Δώτης, datori, dat. sing. à δώτωρ, ορος, ὁ, dator: sed usitatius δότης. Th. δίδωμι.

Δωτὴρ, ῆρος, ὁ, Poët. pro δοτὴρ, donator: ab eod. Th.

Δωτίνη, dona colligere & accipere: à δωτὸς, donum: quod vide.

Δωτίνα, Dor. pro δωτίνη, acc. sing. à

Δωτίνη, ης, ἡ, munus, propriè quod consumitur, ut vinum, vestis: à δωτὸς, gen. inusit. τῦ δόσις. Th. δίδωμι, do.

Δωτίνησι, donis: ejusd. dat. pl. Ion.

Δώτορε, nom. pl. à δότωρ, q. v.

Δωτὼ, οῦς, ἡ, nomen mulieris.

Δώτωρ, ορος, ὁ, DATOR, donator: à δίδωμι, do.

Δώωσι pro δῶσαν, dedissent, per Epenth. Ion. & Poët. pro δῶσι, 3. pl. a. 2. sub. à δίδωμι, do.

Ε, E.

Ε Nota quintæ apud Græcos literæ, signum etiam numeri quinarii. Tum & ε, Æol. in multis pro ο.

Ε, Hu dolentis particula, quæ geminari solet. Item

Ε, Su, pronomen acc. casus, ab ἕ, οῦ, sui, sibi: indè ἑός, ἑή, suus: σφέτερος, σφωίτερος, & σφώτερος, α, ον, idem.

Εα, Ah, vah, adv. querentis, vel admirantis ab

Ἔα, fine, præs. imperat. pro ἴσθι, vel imperf. verbi εἰμὶ, sum.

Ἔα, Ion. & Poët. Eâsi ἦα, pro ἤμην, imperf. verbi εἰμὶ, sum.

Ἑὰ & ἃ, sua, bona, peculium: ex ἑός, suus; vide ἦ, sc.

Ἔᾶ, concedit, 3. sing. præs. ab ἐάω, sino: f. ἐάσω, a. 1. sub. ἐάσω, ῃς, ῃ, p. ἐάσας.

Ἐᾶσι, finit, Poët. pro ἐᾷ, per Pleon. σι.

Ἔαγα, ας, ε, fregi, p. m. Att. pro ἔηγα, per resolutionem augmenti η in εα (quod frequens etiam in aliis tempor.) ab ἄγνυμι, seu ἄγω, frango: f. ἄξω, p. ἦχα, & ἔαξα, p. m. part. ἐαγὼς, α, ὸς. 1. ἦξα, & ἔαξα &

Ἐάγλω, fractus sum, Att. eod. modo pro ἤγλω, ejusd. a. 2. pass. Hinc a. 2. part. pass. ἐαγὲς, inf. ἐαγλῆναι.

Ἔαδε, ας, ε, demulsi, pro ἥδε, præt. m. Att. resolutione augmenti η in εα, pro quo ἴσαδε Poët. ab ἀνδάνω, vel ἄδω, placeo. præt. m. part. ἐαδὼς pro ἡδὼς: sic in a. 2. ἴσαδον pro ἥδον Æol. ἴυαδον.

Ἐαδότα, placentem, pro ἡδότα, ejusd. p. m. part. acc. sing.

Ἔαγε, permisi, pro εἶαγε, perf. act. verbi ἐάω, sino: f. σω.

Ἐάλη, convolutus est, involvit se, occultavit se, Att. resolutione augmenti η in εα, pro ἤλη, a. 2. pass. Ion. ἄλλω: unde part. ἀλεὶς, ἰσῦ. Aut ab ἀλέω, declino, vito: aut ἐάλη per Metaplasm. pro ἑάλω, quod est Att. pro ἥλω, ab ἥλωρ, a. 2. verbi ἁλίσκω, capio. Alii legunt ἐάλη, Att. seu Ion. pro ἥλη, a. 2. verbi ἁλάομαι, declino, a. 2. part. ἀλεὶς.

Ἑάλωκε, captus fuit, Att. eod. modo pro ἥλωκε, perf. act. verbi ἁλίσκω, capio, f. ἁλώσω, a. 2. ἥλων, a. 2. part. ἁλὼς, inf. ἁλῶναι, & pass. ἁλῶσομαι.

Ἐάλων, captus fui, Att. similiter pro ἥλων, a. 2. ejusd. verbi. Præt. autem & a. 2. passivè sumuntur.

Ἐᾶν, si, conjunct. connexiv. construitur cum subj. & opt. Et ἄν, pro ἐὰν, quæ sæpe sunt μόρια δυνητικὰ, particulæ potentiales, & sæpe postponuntur, ut εἰ-πὼν ἄν, dixissem, quandoque deest ἄν: sed rarius præponuntur; ut ὅς ἐὰν, quicunque ἐὰν τις, si quis: ἐὰν μὴ, nisi: ἐὰν ᾗ μὴ, sin aliter, alioqui: ἐάντε, sive.

Ἐᾶσαον, placebam, imperf. Att. & Ion. pro ἤνδανον, ια pro augmento ν, verbi ἀνδάνω, placeo.

Ἑανὸς, ὁ, indutu pulcher, tenuis, subtilis, adjectiv. propriè peplus: ab ἕω, induo. Aliquando de stanno dicitur, & tum est fusilis, quasi ῥευτὸς, à ῥέω, fluo. Tum etiam substantivè usurpatur. & Epitheton adjungitur, ἑανὸς πκτομένη, vestis nectarea, &c. Et tunc ponitur pro ἑανὸς πέπλος, seu pro ἱμάτιον: sæpe enim Epitheta ponuntur pro suis substantivis.

Ἐάνπερ, si, item licet, cum subjunct. apud Plat. Item ἐάν, pro ἄν, particula potentiali, sæpè in Novo Test. ut Matth. 8. ἀκολουθήσω σοι ὅπου ἐὰν ἀπέρχῃ, & 12. Sic & Act. c. 2.

Ἔαπτ', Att. vel Ion. pro ἦπτ', & ἔδυπτ pro ἤπτ' ab ἦμαι, sedeo.

Ἐαῤῥέω, fregi, a. 1. Att. resolutione augmenti pro ἐῤῥέω, verbi ῥήγνυμι, vel ἄγνυμι. Vide ἔαγα.

Ἔαρ, ῥος, τὸ, & contract. Poët. pro ἦρ, ῆρος, & Ion. ῥος, Vere,

Ἔαρ, sumitur etiam pro sanguine & pinguedine.

Ἐαρίζω, f. ίσω; vernum tempus dego: Item verno; i. Vernam temperiem seu amœnitatem refero: à Themate, ἔαρ, Ver.

Ἐαρινὸς, ὴ, όν, f. g. ab

Ἐαρίσιος, ος, vernus: & per Epenth. ελαρινὸς. Th. ἔαρ, ver.

Ἐαροτρόφος, ὁ, ἡ, vere nutritus, vernus: ex ἔαρ, ver, & τρέφω, alo. p. m. τέτροφα.

Ἔᾶς, sinis, 2. sing. ind. præs. verbi ἐάω. Tum ἔασ' pro ἔασα permisit, a. 1. Ion. ejusd. verbi.

Ἑᾶς, suas, pro ἄς.

Ἔασα, Att. pro ἦσα, a. 1. act. verbi ἀνδάνω, placeo. V. ἴαδε.

Ἐάσαμεν, sivimus, 1. pl. a. 1. Ion. sed ἐάσαμεν, 1. pl. a. 1. opt. ἐάσαιμι, 2. 1. inf. act. verbi ἐάω, sino, f. ἐάσω. p. εἴασα. a. 1. εἴασα.

Ἐάσατε, 2. pl. 1. act. ἐάσης, sinas, 2. sing. a. 1. sub. ab eod. Th.

Ἔασαν, dimittebat, imperf. Ion. pro. εἴα, verbi ἐάω, sino.

Ἔασαν, Ion, & ἔασι, Poët. p. o εἰσὶ, sunt, (ut πίθασι, Ion. pro πίθασι.) ab εἰμὶ, sum.

Ἐάσαμεν, 1. pl. f. 1. act. verbi ἐάω, sino, f. ἐάσω, p. εἴασα.

Ἔασασε, Dor. pro ἦσαν, ας, præf. part. f. g. ab εἰμὶ. sum.

Ἔασ' & ἔασο, Ion. pro ἦσ' & ἦσο, ab ἦμαι, sedeo, quod formam præteriti, præsentis autem habet significationem. Ab inus. ἴω.

Ἔασιν, Ion. pro ἦσι, 2. pl. imperf. verbi εἰμὶ, sum.

Ἐασίν, finendum: verbale ab ἐάω, sino.

Ἑαυτῦ, ῆς, οῦ, & contracte αὐτῦ, ῆς, οῦ, dat. ἑαυτῷ, &c. sui ipsius, &c. caret nominativo. Ex ἕο, pro οῦ, ἑοῦ, & ἑοῖ, in sing. rum. est tertiæ personæ, nec non secundæ σφ ἑαυτῦ, à te, &c. In pl. est trium personarum, ἑωυτῶν, nostri, vestri & sui ipsorum.

Ἐαφθῶ, accensus sum, Att. pro ἁφθῶ, a. 1. pass. ab ἅπτομαι. Vel ἐάφθω, Ion. Dialysi pro ἐάφθω, a. 1. pass. ab ἅπτομαι, sequor.

Ἐᾶῶ, sino permitto, imperf. ἔων, ων, ας, ᾳς, ων, α, f. ἐάσω, a. 1. εἴασα, a. 1. imperat. ἔασον, άτω, a. 1. part. ἐάσας

ωλ⊙, perf. εἴωκα· recipit ε post ι pro augmento.

*Ἐϊάων, honorum, gen. pl. Æol. pro ἐῶν· ab ἐός, ἡ, ὸν, suus, a, um. Alii legendum censent ἑάων, & derivant ab ἑός, ἁ, όν, idem quod ἑὸς vel ἕὸς, bonus.

*Ἔϊα, Dor. pro ἴϑι, veni, ab ἴϑλω, a, 2. veni i βαίνω, eo, f. βήσομαι. Item Laconice pro ἴα, sine, interposito β, ab ἰάω, sino.

*Ἐϊάδ' ον, 3. singul. a. 1. act. à βαδίζω, vado, f. ἰσω, & Dor. ἰξω. Th. βαίνω, eo.

*Ἔϊαιτ, ibat, imperf. act. à βαίνω, eo, f. βήσομαι, a. 2. ἴϑλω.

*Ἐϊδην, ες, ε, feci, a. 2. act. verbi βάλλω jacio, f. βέβλη. p. βέβλημαι, a. 1. pass. inusit. p. m. βέβλα.

*Ἔϊδη, per Syne Poët. pro ἴϑησ, 3. pl. a. 2 act. Sic ἴβα pro ἴϑι, ab ἴϑλω, verbi βαίνω, eo, f. βήσομαι.

*Ἐϊδάπτετο, tingebatur, 3. singul. imperf. p. ss. a βάπτω, intingo, mergo, f. ψω, p. φα.

*Ἐϊαφώπησ, caligarunt, 3. pl. a. 2. pass. cum duplici augmento, verbi βαυϑόπομαι· quod ex βαυὸς, gravis, & ὄπτομαι, video. Alii volunt esse a. 1. verbi βαρυόπτω, visu sum gravato; ab iiid. Th.

*Ἔϊδασον pro ἴασον, sine a, 1. imperat. act. interposito β, Laconicè, ab ἰάω, sino. Lacones & Syracusii dicunt ἰβάω.

*Ἐϊάστισα, ας, ά, portavi, a, 1. ind. act. à βαστίζω, f. σω.

*Ἔϊδηλω, tinctus sum, a. 2. pass. ἴδαφον, tinxi, a. 2. ind. act. pro ἴϑαπον, Euphoniæ gratia, verbi βάπτω, tingo, mergo, f. ψω, p. βέφαφα.

*Ἐϊδιλυμί⊙, ω, ον, perf. parr. pass. &

*Ἐϊδιλυξάμενα, 1. pl. a. 1. m. verbi βδελύσσομαι, abominor. Th. βδέω, pedo.

*Ἐϊδδομά⊙, ὰ, qui septima die aliquid facit, septimanus: &

*Ἐϊδδομαδίς, septenarius, septimanus; item ἑϊδδομάκις, septies, Callim. &,

*Ἐϊδδόμας, άδ⊙, ἡ, Hebdomada, septimana, numerus septinarius, septima dies, seu septima quæque dies: ab ἑπτὰ, septem.

*Ἐϊδδόμάσι, ης, (sub. ἡμέρα) septima dies, f. r. ab

*Ἐϊδδόμάδι⊙, ω, Poët. pro ἑϊδδομο⊙, septimus: ab ἑπτὰ, septem.

*Ἐϊδδομήκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, septuaginta, ἄκλ πν, ab eod. Th.

*Ἐϊδδομηκοντάκις, septuaginta sex, legitur tanquam vox composita ex ἑϊξ, sex, & ἑϊδδομήκοντα.

*Ἐϊδδομηκοντάκις, adv. septuagies: &

*Ἐϊδδομηκοστὸς, ὴ, septuagesimus: ab ἑπτὰ, septem.

*Ἐϊδδομηκοντούτης, & ἑϊδδομηκοντώτης, septuagenarius, qui septuaginta annorum est: ex ἑϊδδομήκοντα, septuaginta, & ἔτ⊙, ους, τὸ, annus.

*Ἐϊδδομο⊙, ὴ, ον, septimus, a, um; τῇ ἑϊδδόμῃ, (sub. ἡμέρᾳ) die septimo. Th. ἑπτὰ, septem.

*Ἐϊδεβαίωσα, 3. sing. a. 1. act. à βεβαίω, confirmo, f. ώσω, p. βεβέβαικα. Th. βέβαι⊙, firmus.

*Ἐϊδελήλυ, σο, το, ἰδιus eram, pluſq p. ſſ. à βάλλω, jacio, f. λῶ. perf. p. ſſ. βέβλημαι.

*Ἐϐϐελος, ſive ἴϐελ⊙, ου, ὁ, Ebenus, lignum graviſſimum.

*Ἔϐεινο⊙, ου, ὁ, Ebeninus: ex ebeno factus; à præced. Th. ἴϐελ⊙, ſeu, ἴϐεν⊙.

*Ἔϐίρ, ὁ, vel ſeni ſpiritu, Ἔϐερ nomen viri, ἀπλῶς, tranſiens. Hinc Ἑϐραῖ⊙, &c. de quibus infrà.

*Ἔϐλω, ης, ῃ, veni, a, 2. ind. act. à βαίνω, venio, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. part. βάς.

*Ἔϐησα, ας, ε, a. 1. ind. act. tanq. à βάω, verbi βαίνω, venio, ἴϐησ, 3. pl. a. 1. vel 3. ejuſdem verbi.

*Ἐβήσετο, imperf. verbi βήσομαι, quod Poëtæ more ex fut. in præſens tralatum eſt. Th. βαίνω, eo.

*Ἐβίησατο & ἰβιήσατο, per vim ademit, 3. ſing. a. 1. m. à βιάω f. ήσω. Th. βία, vis.

*Ἔβλη, 3. ſing. imperf. act. à βιόω, vivo, f. ώσω, p. βεβίωκα. a. 2. ἐβίων. Th. βίος, vita.

*Ἐβῖ'ΣΚΟΣ, ου, ὁ, ſeu ἰβίσκ⊙ herba quæ & ἀλθαία vocatur, Hibiscus, Althaea, malva ſylveſtris.

*Ἔβίων, vixi, a, 2. ind. à βιόω, vide ἐβίω.

*Ἐβλαβεν, nocui, a, 2. ind. act. ἐβλάβλω, a. 2. paſſ. à βλάπτω, noceo, f. ψω, p. φα.

*Ἐβλάϐόμην, diſſolutus, ſum, Att. pro βεβλαϐόμην, perf. paſſ. verbi βλακεύω, incoreiæ me cedo. Th. βλαξ, ακὸς, ὁ, piſcis quidam omnino inutilis.

*Ἐβλομην, Att. pro βεβλαμμην, perf. paſſ. verbi βλάπτω, noceo. f. ψω. p. φα.

*Ἐβλαστηκῖτε, Att. pro βεβλαστηκῖτε, perf. part. ſ. pl. num. verbi βλαστάνω, germino, f. ήσω.

*Ἐβλάστησα, ας, ε, a. 1. &

*Ἔβλαστον, germinavi, a, 2. ind. ſ. ejuſd. verbi: q. à βλαστέω· ut ἤμαρτον, ab ἁμαρτάνω, ſeu ἐμμαρτέω.

*Ἐβλαφήμησα, ας, ε, a. 1. ind. act. à βλασφημία, impie loquor: ex βλάπτω, lædo, & φήμη, fama.

*Ἔβλωλα, ας, ε, & in 3. pl. ἴβλασαν, a. 1. ind. act. verbi βλάπτω, noceo. f. ψω.

*Ἔβλιπον, ες, ε, imperf. act. verbi βλέπω, video. f. ψω.

*Ἔβλυσε, per Syne pro ἰβλύσθη, pluſq. q. paſſ. verbi βλύω, jacio quaſi à βλέω. Niſi quis eſſe velit imperf. a βλύσμαι.

*Ἐβόα, clamabat, 3. ſing. imperf. verbi βοάω, clamo, f. ήσω. p. βεβόηκα. a. 1. ἐβόησα, ας, ε.

*Ἐβοηθησάμην, ω, ατο, a. 1. m. verbi βοηθέω, ſuccurro, auxilior f. ήσω.

*Ἔβοσκον, ες, ε, imperf. verbi βόσκω, paſco. f. ήσω.

*Ἐβούλατο & ἰβούλοντο, Ion. pro ἐβούλοντο, 3. pl. imperf. verbi βούλομαι, volo.

*Ἐβούλθησ, Att. pro βεβούλθησ, perf. act. verbi βουλεύω, conſulto. f. σω. Th. βουλή, conſilium.

*Ἐβούλ.σσε, ας, ε, a. 1. ind. act. ἰβουλευσάμην, ω, ατο, a. 1. m. ejuſd. verbi.

*Ἐβούλθλω, volui, a. 1. ind. paſſ. à βούλομαι, volo. f. βουλήσομαι. q. à βουλέω. Th. βούλομαι volo.

*Ἔβούλ.ν, 2. ſing. ἰβούλετο, 3. ſing. imperf. verbi βούλομαι, volo.

*Ἑϐραΐζω, f. ίσω, Hebræorum more loquor, ſeu vivo: &

*Ἑϐραῖδε, ῆ, Hebraicus, &

*Ἑϐραῖ⊙, αια, αῖον, Hebraeus, a, um; ab Ἴϐηρ, ὁ, Parens Hebræorum, ut Gen. 10. 21. Num. 24. 24. alii aliter ἐτυμολογίζουσι, ut videre eſt apud Voſſ. in Etymol. ad verbum, Supra.

*Ἑϐραΐς, ίδ⊙, ἡ, Hebræa: & *Ἑϐραϊ⊙, lingua Hebræa: &

*Ἑϐραϊσὶ, adv. Hebraicè: ab eod. Th.

*Ἐβρίσθλω, ebullitus ſum a. 1. paſſ. verbi βρύζω vel βρύκω, ſerveo, bullio, &

*Ἔβρυχ pro ἴβρυχε, &

*Ἔβρυχον, ες, ε, madeſeci, a. 2. ind. act. à βρέχω, madefacio, unde a. 2. paſſ. ἰβρύχην, part. βρυχὶς. Alii volunt eſſe imperf. à βρέχω, crepitum do, ſono.

*Ἔβρυξα, ας, ε, a. 1. ind. act. à βρύχω, pluo.

*Ἐβρόντησα, a. 1. ind. act. à βροντάω, tono. f. ήσω. Th. βροντὴ, tonitru.

*Ἔβυ⊙, propr. nomen fluvii in Thracia.

*Ἐβυσσάτο, 3. ſing. imperf. paſſ. à βυσσόμαι, rugio. Them. βρύω, f. ξω, frendo.

*Ἔβω, a. 2. verbi βοάω, ut ἴδω, ex εἶδον. Exponitur apud Heſych. pro ἰδάκην, ἰφαγὸν.

*Ἐβώσατο, Dor. pro ἐβόησατο, vocavit, a, 1. m. &

*Ἔβωσεν, pro ἰβόησεν, 3. ſing. a. 1. ind. act. verbi βοάω, clamo. V. Heſych.

*Ἐβώσηθ, Ion. pro ἰβοήθησ, celebres faci ſunt, 3. pl. a. 1. ind. paſſ. Sic ἐβώθησεν, per Crasin pro ἰβοήθησε, 2. pl. a. 1. paſſ. verbi βοάω, clamo.

*Ἐγαῦλω, gavilus ſum, a. 1. ind. paſſ. à γαύω· voluptate afficio, f. αύσω. Th. γαῦ⊙, lætitia.

*Γαγάτης πέτρ, eadem gemma quæ γαγάτης· ab ὁ & γάγης, quia in Gange naſcitur.

*Ἔγγα⊙, ης, ὁ ἡ, qui in terra, ſeu in ipſo ſolo eſt; Plut. (ex ἐν, in: & γᾶ, terra:) idem quod ἔγγειο⊙.

*Γαγάγων, πεῖσατον, ovis quæ lac habet, pro ἐγγαλακτὴ; Heſych. ex ἐν, in, & γάλα, κ⊙, τὸ, lac.

*Ἐγγαλακτόμην, ὔμην; idem quod, & pro γαλακτόμην, lactiſco, in lac vertor, &c. Th. γάλα.

*Ἐγγιγλυκίζω idem quod γαλυκίζω: q. d. ſereneſco, ſerenus fio, tranquillor, &c. Th. γαλήνη, ſerenitas.

*Ἐγγαμίζω, idem quod γαμίζω, nupui colloco, jungo matrimonio; à γάμ⊙, nuptiæ.

*Ἔγγαστρίμυθες, vaticinatrix; Pythoniſſa ex ἐν, γαστὴρ, & μάντις.

*Ἐγγαστριμυθεῖν, appellavit Hipponax, Hippomeconem quendam vorantem ὑπὲρ πέσσων; ex ἐν, γαστὴρ, & μάντεις; quæ vide.

*Ἔγγαστρίμυθες, qui πνευμάντης, quæ à μάντις, vates: &

*Ἐγγαστρίμυθ⊙, ου, ὁ, ventri'oquus, cui habet dæmonem, q. d. ἐν γαστρὶ μυθόμενος; item magus, ariolus apud I. XXII.

*Ἐγγίγαα, 3. pl. m. verbi ἐγγίνομαι, tanq ex ἐγγίω, & in 2. dual. p. m. ἐγγίατον, ſi metri cauſa per Syncop. ἐγγᾶτον· ſic ἐγγιάμβη pro ἐγγιάδαμβη, & part. ἐγγιάσ⊙, ᾶσα, &c. ſ. ἐγγίνομαι, naſcor.

*Ἐγγίγνηκα, pollicitus ſum, pro ἐγγύησα, perf. (augmento ſyllabico intrinſecus aſſumpto) verbi ἐγγύαω, ſpondeo. f. ήσω, Th. ἐγγύη, ſponſio.

*Ἐγγιγμασμένη⊙, perfect. part. paſſ. ab ἐγγυμνάζομαι, exerceor. Th. γυμνὸς, nudus.

*Ἐγγείδατον, ου, τὸ, hydraulicum inſtrumentum, humano more perambulans: quaſi ab ἐγγέειν βαίνειν. Vitruv. engibata dicit.

*Ἔγγει⊙, ου, ὁ, ἡ, qui in terra, ſeu in ipſo ſolo eſt.

*Ἐγγείτη⊙, ου, vicinus: à γείτων, ον⊙, ὁ, ἡ, idem.

*Ἐγγείτη⊙, qui in ipſa terra naſcitur: ex ἐν, γῆ, & τόν⊙; quæ vide.

*Ἐγγείγαλλ⊙, humi habens ſerpentia folia; Theophr. hiſt. pl. l. 6. c. 6. ex ὲν, γῆ, & φύλλον.

*Ἐγγίλάω, f. άσω, irrideo: ἐγγιλᾶν τινὶ, alicui illudere: ex ἐν & γελάω, rideo.

*Ἐγγενίης, vel ἐγγενήτης, indigena, &c. idem quod ſequens ἐγγενὴς, & Them. idem.

*Ἐγγενὴς, ἐσ⊙, ὁ, ἡ, indigena, ingenitus, conſanguineus: ex ἐν & γίνομαι, naſcor.

*Ἐγγεγρὼν, 3. ſing. a. 2. ſub. m. ἐγγράφω⊙, ω, a. 2. part. m. ab ἐγγίνομαι, inſum, innaſcor. Th. γίνομαι, naſcor, f. 2. γράσομαι, a. 2. m. ἐγράμην, a. 2. ſub. m. γράμομαι, η, ηται.

*Ἐγγηράσκω, ſeu ἐγγηράω, ῶ; q. d. inſeneſco; Hippocr. Aphor. l. 2. Unde ἐγγήρασμα; id cui inſeneſcimus; Plut. in Catone: ex ἐν, & γηράσκω, ſeneſco. Th. γῆρας, ως⊙, τὸ, ſenectus.

*Ἐγγίγνομαι, inſum, vel innaſcor; Plato de Repub. item interſum, interjicior; de tempore dictum; & ἐγγίγνετ, cum infinit. licet, facultas eſt: ex ἐν, & γίγνομαι.

*Ἐγγίζω, appropinquo, immineo, accedo, inſto, cum dat. item acc. ſequente εἰς, ὅπ⊙ εω⊙· imperf. ἤγγιζον, ες, ε, f. 1. ἐγγίσω, Att. ἐγγιῶ, p. ἤγγικα· ἐγγίσας, a, 1. part. act. Th. ἐγγὺς, prope.

*Ἐγγλίνδαν, Ion. pro ἐξελίναι, licere: ut & pro συμβαίνειν, accidere, contingere: ab

*Ἐγγίνομαι, ſeu γίγνομαι, inſum vel innaſcor:) interſum, interjicior, (de tempore:) & cum infinit. licet. Th. γίνομαι.

*Ἐγγίων, adv. propius compar. ab ἐγγὺς, prope.

*Ἐγγισάτωσαν, 3. pl. a. 1. imperat. act. verbi ἐγγίζω, quod vide.

*Ἔγγιστα, adv. proximè: ſuperl. ab ἐγγὺς, prope. Comp. ἐγγίων & ἐγγύτερον, ἐγγύτατα & ἐγγύτατον.

*Ἐγγίνωμα, ατ⊙, τὸ, cranii: fiſſura in quam os fractum ad ſubjectam membranam ἐγγίζῃ, id eſt, appropinquat.

*Ἐγλάφω, inſculpo, ex ἐν, & γλάφω, cavo, ſculpo.

*Ἐγλάγγ⊙, ὁ ἡ; letus, tenax, viſcolius, glutinoſus; idem quod Them. γλιχρὸς: ſive cui ineſt τὸ γλίχρον.

*Ἔγλυκυ⊙, cui aliqua dulcedo ineſt; ut ἔγκρυ⊙, ἔγλυκυ⊙; Dioſc. ex ἐν, & γλυκὺς, dulcis; unde,

*Ἐγλυκάζω, Heſych. & ἐγλυκαίνω, Gloſſ. &

*Ἐγλύκαν, dulcedinem affero, q. indulco:

*Ἐγλύκανα, eſt dulcior, pro γλυκίων, à γλυκὺς, dulcis.

*Ἐγλύφίν, inſculpere: à γλύφω, vel γλάφω, ſculpo.

*Ἐγλωττοτυπῶ, ſeu ἐγλωττοτυπέω; q. d. linguâ crepo: in ore ſemper habeo, & jacto, ſeu prædico: ex ἐν, γλῶσσα, & τυπῶ, idem quod Th. τύπτω.

*Ἐγλωττοδάστωρ, ſeu ἐγλωττοδάκτωρ, idem quod γλωττοδάκτωρ, ſeu γλωττοκόπος, qui lingua victum quærit; qui linguæ miniſterio ventrem alit, &c. Ariſtoph. in à Vib. ex ἐν, γλῶσσα, & δάκτω.

*Ἐγλωμφωσις, εως, ἡ, compages dentium: quæ & γομφίασις, Gal. & Dioſc. l. 2. ex ἐν & γόμφιασις, à γομφὸς, & Them. γόμφ⊙; quæ vide.

*Ἐγγένατον, ου, τὸ, ſpecies horologii, apud Vitruv. lib. 9. 9. q. in genu plicatum: aut angulatum, ſic ἐγγένατον.

*Ἔγγονη, ης, ἡ, neptis: &

*Ἔγγον⊙, ου, ὁ, nepos: & ἔγγονον, fœtus: q. ab ἐν & γίν⊙, proles, à γίνομαι, naſcor.

*Ἐγγεγραμμέν⊙, & ἐγγεγραπτὸς, ſcriptus, inſcriptus, utrumque a ſeq. ἐγγράφω.

*Ἐγγραυλὶς, piſcis ex apuarum genere.

*Ἐγγραφὴ, ῆς, ἡ, inſcriptio, &

*Ἐγγραφ⊙, ὸς, ὁ, ἡ, ſcriptus: cui oppon. ἀγγραφ⊙· ab

*Ἐγγράφω, inſcribo, inſculpo, f. ψω. p. ἐγγέγραφα. a. 1. ἐγγεγράφθλα. part. paſſ. ἐγγεγραμμένος. part. ἐγγεγραμμέν⊙. Them. γράφω, ſcribo. Inde Angl. to ingrave, & ingraft.

*Ἐγγυαλίζω, f. ίσω, & ξω· in manus porrigo, intero; præbeo: ab ἐγγύη, ſponſio. vel à γύαλον, manus cavitas.

*Ἐγγυαλίξαι, tradere ejuſd. a, 1. inf. act. & ἐγγυάλιξα, ας, ε, a. 1. ind. act.

*Ἐγγυάσομαι, Dor. pro ἐγγυήσομαι, f. 1. m. ab

*Ἐγγυάω, f. ήσω, ſpondeo, permitto, deſpondeo: ab ἐγγύη, præs, quod ab

*ΕΓΓΥΗ, ης, ἡ, ſponſio, fidejuſſio: q. ἐν γυίοις in manibus deponit.

*Ἐγγυήσιν, & ἐγγυήσιν, idem quod ἐγγυοδόκιν, quod vide.

*Ἐγγύησα, ας, ε, ſpoſpondi, pro ἐγγύησα, a. 1. Ion. pro ἐγγύαω ſ. quod vide.

*Ἐγγύησις, εως, ἡ, fidejuſſio, vadimonium: &

*Ἐγγυητὴς, ῆ, ὁ, ſponſor, fidejuſſor. Them. ἐγγύη, ſponſio.

*Ἐγγυητικὸς, ad fidejuſſionem pertinens, fidejuſſorius, &c. ab eod. Th.

*Ἐγγυητὸς ῆ, promiſſus: ἐγγυητὴ, ſponſa, deſponſata: ab eod. Th.

*Ἐγγύθεν, cominus, propè: &

*Ἐγγύθι, Poët. pro ἐγγύς, propè, cum genit.

*Ἐγγυμνάζομαι, exerceor: hinc præſ. part. paſſ. ἐγγυμναζόμεν⊙, a. 1. part. m. ἐγγυμνασάμην· verbi γυμνάζω, exerceo. f. άσω. Th. γυμνὸς, nudus.

*Ἐγγυοδόκιν, proprie dicitur eſſe ſcrinium, in quo velut in fidejuſſione nummi deponuntur, & pretioſa ſupellex. Luc. in Lexiph. ex ἐγγύη, & δόκη; quæ vide.

*Ἐγγύω, ῶ, in γᾶ⊙; i. e. manus do; Heſych. ex ἐν, in, & γύη, ὸν, τὸ, membrum, pes, manus, &c.

*Ἐγγυμνάζω, exerceo; idem quod γυμνάζω; quod vide.

*Ἐγγύ⊙, ῆ, ὸν, præs: idem quod.

*Ἐγγύ⊙, ου, ὁ, ſponſor: ex ἐν & γύη, manus. Th. ἐγγύη, ſponſio.

*ΕΓΓΥΣ, adv. propè; cum genit: ſæpè abſolutè, & pro ἐγγύθεν.

*Ἐγγύτατ⊙, & ἐγγύτ⊙, proximus: &

*Ἐγγυτάτω, ἐγγύτατα, & ἐγγύτατα, adv. proximè; ſuperl. &

*Ἐγγύτερ⊙, & ἐγγύτερον, propior, pro; inquior: ſimilior: &

*Ἐγγυτέρω, & ἐγγύτερον, adv. propiùs: comparat. ab ἐγγὺς, propè.

*Ἐγγύτης, ητ⊙, ἡ, propinquitas, vicinitas; ab eod. Th.

*Ἐγγώνι⊙, angulos habens; ex ἐν, & γωνία, angulus.

*Ἐγλεκάμην, ſcripſeram, pluſq. p. act. verbi γλέφω, Att. pro γλάφω, ſcribo, f. ψω.

*Ἐγλύπτω, genuiſti, Ion. pro ἐγλύφω, 2. ſing. a. 1. m. ἐγλυπάμην, ω, ατο, verbi γίνομαι, naſcor. a. 2. m. ἐγλυφόμην, ω, ετο, p. m. γίγνομαι. a. 1. m. ἐγλυπσάμην & ἐγλυψάμην.

*Ἐγλύφεν, a. 1. inf. act. ἔγλεφ, ſurge: a. 1. imperat. m. ab ἐγλύφεσθ, ſuſcito: ἐγλύφθ ἀγλαΐαν πνὰ τοῖς νικηφόρ⊙, id eſt, victores aliquo ſplendido carminis ornamento decorare.

*Ἔγλυφε, ſuſcitavit, a, 1. Ion. ἐγλύφε, ſuſcitet, 3. ſing. præſ. vel a. 1. ſub. ab eod. Them.

Ἐγλύφε, τινὶ λιγυὸ ὑπέρ δίμεν, Pindar: Excitare alicui canoram carminum viam; id eſt, Præclarum carmen in alicujus laudem ſcribere ſeu canere.

*ΕΓΕΙ'ΡΩ, excito, expergefacio, f. ἐγερῶ. p. ἐγήγερκα, Att. ἐγήγερμαι. a. 1. ἤγερα. præſ. paſſ. ἐγείρομαι, reſurgo, excitor: perf. paſſ. ἐγήγερμαι, Att. ἐγήγερμαι, σαι, ται, a. 1. paſſ. ἠγέρθλω, ης, η, a. 1. imperat. paſſ. ἐγέρθητι, a. 1. inf. paſſ. ἐγερθῆναι, a. 1. part. paſſ. ἐγερθεὶς f. 1. paſſ. ἐγερθήσομαι, ſuligam. a. 1. m. ἐγέρσιμ⊙, α, ατ⊙. a. 1. imperat. m ἔγερσαι. præt. m. ἤγρερσε. Att. ἐγήγερσε, & cum Epenthesi literæ ρ, ἐγείγερσε, unde part. præt. m. ἐγεγερσὼς, ότ⊙, vigilans: unde ἐγείγερσις, vigil. & ἐγεγερσία, & per Aphær. γεγερσία, vi, ilo.

*Ἐγεγερμένο⊙, gen. Dor. pro ῃ, præſ. part. paſſ. verbi ἐγείρω, excito.

*Ἐγέλασσε, ας, ε, Dor. pro ἐγέλασα, a. 1. verbi γελάω, rideo.

*Ἐγέλασσι, riſit, a. 1. Poët. gem. σσ, à γελάω, rideo, f. άσω.

*Ἔγεμεν, imperf. verbi γέμω, onuſtus ſum.

*Ἐγένθλιον, a. 1. ind. paſſ. ἐγένθησα, ας, ε, a. 1. ind. act. à γένθλα, gigno, ſ. ήσω. Th. γίνομαι, naſcor.

*Ἐγένησα, ας, ε, a. 1. verbi γένθλα, gigno; quod vide.

*Ἐγένθλιμεν, ε, ετ⊙, & in 3. pl. ἐγένθλιντ⊙, a. 2. m. verbi γίνομαι, ſum, fio.

*Ἔγενθλ⊙, factus eſt, Dor. vel per Syne. pro ἐγένθλετ⊙, 3. ſing. a. 2. med. ab eodem verbo.

*Ἐγήγερθλ, ſum experrectus, a. 1. ind. paſſ. hinc Ion. ἠγήγερθεν, Dor. ſeu Bœot. pro ἐγήγερσαν, 3. pl. a. 1. paſſ. ind. ἐγήγερθεὶς, a. 1. part. ἐγήγερθλτε, a. 1. ind. ἐγήγερθητε, 2. pl. a. 1. imperat. paſſ. ab ἐγείρω, ſuſcito.

*Ἐγηρυόβίλ⊙, ita dictus eſt ἀλεκτὴρ, gallus gallinaceus; q. d. voce excitans:

ex ἐγείρω, & βοάω.

'Εγερβόλιος, ita dicitur Bacchus; q. d. risum excitans; in Epigr. ex ἐγείρω, & γελάω.

'Εγερτικός, ή, όν, excitabilis: ab ἐγείρω, excito.

'Εγερτικός, mentem excitans; Nonn. ex ἐγείρω, & νόος, νοῦς.

'Εγερσις, εως, ἡ, resurrectio, excitatio, exstructio: à 2. perf. perf. pass. ἤγερμαι, ab ἐγείρω, resurgo.

'Εγερσιφανὸς πέτρος, lapis ignitarius; q. d. lucis excitatorius; Epigr. ex ἐγείρω, & φαίνω.

'Εγερτήριος, idem quod ἐγερτικός; excitativus: excitandi vim habens, seu provocandi: item, ἐγερτί, vigilanter; Euripides, omnia ab ἐγείρω.

'Εγκάκετο, Ion. & Att. pro ἐγκεκράδιτο ἦν σου, 3. pl. pluſq. p. pass. ab ἐγείρω, excito, quod vide.

'Εγκάμνω, σω, τω, excitatus ſum, Att. pro ἤγειμαι, perf. ind. pass. & part. ἐγκεκράδιτο, ejuſd. verbi.

'Εγκάθω, lætatus ſum, a. 1. ind. paſſ. à γηθέω, gaudeo, f. ήσω.

'Εγκαι, ας, ε, matrimonium contraxi: a. 1. ind. act. verbi γαμέω, tanquam à γάμω. Alii tamen per Syncop. ex ἐγάμεσα, factum aiunt. α, in η, converſo: unde part. γήμας: V. γῆμαι.

'Εγὼ ἐκ pro ἐγὼν' ut ἤβα pro ἤβη, à γήρημι, inuſitat. Poteſt tamen & à γηράω, deduci, ſeneſco. Th. γήρας, ſenectus.

'Εγκαέειν, Ion. & Att. pro ἐγκαίειν, incendere, Th. καίω, uro.

'Εγκαγχάζω, illudo, cachinnor; id eſt, effuſe rideo, riſum effundo, &c. præpoſitione ἐν, augente ſignificationem ſimplicis καχάζω; ut etiam fit in variis ſimilibus.

'Εγκαθέτωρ, ορος, ὁ, insidiator, q. immiſſus: ab ἐγκαθίημι immitto: ab ἐν, κατὰ & ἵημι, mitto.

'Εγκαθίλω, unde ἐγκαθίλωμαι; à quo, ἐγκαθιλόμενος, incoctus; qui iro-quitur: ex ἐν, & καθίλω, ſeu καθίλλω, decoquo; Dioſc. l. 2. c. 129. ex κατὰ, & ἵλω, coquo.

'Εγκαθήδω, idem quod καθήδω, pubeſco; (ex κατὰ & ἥδω, idem adoleſco, &c. à Th. ἥβη, ης, ἡ, pubes, pubertas, &c.) Vel pubeſco in, juveneſco in; pubertatem conſumo in, pubertatem tranſigo, &c.

'Εγκαθέζομαι Ζεφύρῳ, in ſolio ſedere, pro ἐγκαθέζεσθαι· V. καθέζω.

'Εγκαθίστημι, inſtituo, conſtituo, interpono: ἐγκαθιστὼς, interpoſitus: ab ἵστημι.

'Εγκαίνια, ων, τὰ, ENCAENIA, feſtus dies novi operis memoriæ dicatus, ab ἐν & καινὸς, novus.

'Εγκαινίζω, dedico: fœm. ίσω. p. ἐγκεκαίνικα. a. 1. ἐνεκαίνισα. perfectiv. paſſiv. ἐγκαινίσομαι, ab ἐγκαίνια quod vide.

'Εγκαινισμὸς, οῦ, ὁ, dedicatio: à præc. perf. 1 paſſ.

'Εγκαίριος, ία, innovo; item initio, dedico; ab ἐγκαίρια.

'Εγκαιρία, opportunitas; Plato enim in Politico, ἐγκαιρίαν τῇ δικαιοσύνῃ oppo-nit:) à ſeq.

'Εγκαιρος, opportunus, tempeſtivus: & 'Εγκαίρως, adverb. opportunè: à καιρὸς, occaſio.

'Εγκαίω, inuro; item exuro; unde apud Gal. ἐν ἐγκαυθέντες, à ſole exuſti, qui æſtuarunt, &c. Item encauſtica pingo; ſic ἐγκεκαυμβίσθαι, inuſtus, inuſtione & encauſti pictus: ex ἐν & καίω, uro.

'Εγκαλέω, faſtidio, malè in aliquid affectus ſum: Heſych. ἐγκεκοτμῆν, ὑφοδμῆν.

'Εγκαλέω, in jus voco, accuſo: cum dativ. imperfect. ἐνεκάλεον, εων, fœm. έουν. a. 1. ἐνεκάλεσα. perf. act. ἐγκέκληκα. perf. paſſ. ἐγκέκλημαι, σαι, ται, part. ἐγκεκλημένος, reus: ex ἐν & καλέω, voco.

'Εγκαλινδέω, involvo, obvolvo, operio: ex ἐν, & καλινδέω, volvo.

'Εγκαλοσκελὴς, qui habet crura in ligno: τὰ σκέλη ἐν κάλῳ, vincta numellis.

'Εγκάλυμμα, ατος, τὸ, velamentum: à perf. paſſ. ſeq.

'Εγκαλύπτω, ψω, ψα, intego, obvelo: Th. καλύπτω, tego.

'Εγκάλυψις, εως, ἡ, velatio: à præc. perf. paſſ.

'Εγκαναχάομαι, f. ήσομαι, cachinnum emitto: à καναχάω reſono.

'Εγκαναχέω, cum ſonitu infundo: ἐγκανάχων, a. 1. activ. ἐγκαναχήσαντες, a. 1. inf. m. Th. ἠχέω, ſonus.

'Εγκανθίδες, & ἐγκανθίδες, canthorum radices; Pollux. lib. 2. Gall. 4. Eſt etiam ἐγκανθὶς, morbi nomen naſcentis in illa parte; nam annotatur ex Ægineta, ἐγκανθίδα eſſe, quum majoris ſeu canthi (in utrolibet oculo) exruncula excreſcit juſto amplius, & adnares protuberat. Unde etiam ἐγκανθώσας, qui eſt in oculi angulo. Galen. ex ἐν, & κανθὸς, oculi angulus.

'Εγκαρα, ατος, ὁ, cerebrum: ab ἐν & κάρη, pro κάρα, per apoc. ἐγκαρον, ου, idem. Th. κάρηνον, caput.

'Εγκαρπος, ου, ὁ, ἡ, fructum in ſe habens, fœcundus, item gravida. Th. καρπὸς, fructus.

'Εγκαρσία, ας, ἡ, obliquitas, ab 'Εγκάρσιος, ου, ὁ, ἡ, obliquus. Th. κάρσιος, idem.

'Εγκαρσίκολος, ου, ὁ, ἡ, iracundus, amarus, injucundus: ab ἐν, κόλος, pro κόλπωμα, caput, & χόλη, bilis.

'Εγκάτα, in profundo: &

'Εγκάτα, dat. ſ. per Apoc. pro ἐγκάτοισι, ab

'Εγκατα, ων, τὰ, inteſtina, viſcera: Sic & ἐγκαὶ' pro ἐγκατα.

'Εγκατατρίβω, vitam conſumo; Plut. ex ἐν & καταζάω, ῶ; vitam tranſigo, vel etiam ad exitum perduco; quod vide.

'Εγκαταδαρθάνω, indormio; Plut. ex ἐν, κατὰ & δαρθάνω, dormio.

'Εγκαταζεύγνυμι, adjungo, adapto, accommodo, Soph. ex ἐν, & καταζεύγνυμι, conjungo; quod ex κατὰ & ζεύγνυμι.

'Εγκαταθῇς, repoſueris, 2. perſonæ. a. ſub. act. ex ἐν, κατὰ & τίθημι, pono.

'Εγκατακαθῆσθαι, inſidere, accumbere: præſ. act. ex ἐν κατὰ & κεῖμαι, jaceo.

'Εγκατακεκλίνομαι, immiſceo: ex ἐν, & κατακεκλίνομαι, commiſceo, permiſceo; quod ex κατὰ & κεκλίνομαι, miſceo.

'Εγκατάλειμμα, reliquiæ, monumentum; à ſeq.

'Εγκαταλείπω, derelinquo, deſero in diſcrimine: f. ψω. p. ἐγκαταλέλοιφα. a. 2. ἐγκατέλιπον, ες, ε, ſuperſtitem reliqui: a. 2. ſub.

'Εγκατάλιπος, ους, ους, ab ἐν κατὰ & λείπω, linquo.

'Εγκατάμιγνύω, εις, ε, infero, immiſceo: ab ἐν, κατὰ & μιγνύω, vel μίγνυμι, miſceo, f. μίξω. p. χα.

'Εγκατασπαίζω, illudo; Job 40. ex ἐν, κατὰ, & παίζω, ludo pueriliter.

'Εγκαταῤῥάπτω, inſuo, vel deſuo in; ex ἐν & καταῤῥάπτω, conſuo, quod ex κατὰ, & ῥάπτω, ſuo, ſarcino.

'Εγκαταστιβάζω, intus concio, condo, & perficio, &c. Unde, ἐγκατάστιβος, ὁ ἠ ὄν; concinnus, locuples, inſtructus; ut ἐγκατάστιβος φιλοσοφία; abſoluta quædam, & completa philoſophia, &c. ex ἐν, & κατασκευάζω, ſ; quod vide.

'Εγκαταπήγνυμι, defigo, ſeu depango in; Od. λ. ex ἐν, & καταπήγνυμι, defigo, depango: ex κατὰ, & πηγνυμι V.

'Εγκαταστράπτω, extingui in; Them. σβέννυμι.

'Εγκατασκιῤῥόω, in Scirrhum: (i. e. tumorem induratum, induro; inveterо, &c. ex ἐν, κατὰ & σκιῤῥόω, tumefactum induro; à Th. σκίῤῥος, ſeu σκίῤῥις; vide.

'Εγκαταφυτεύω, una cum primis elementis & rudimentis indo; imprimo & infigo quaſi prima elementa & rudimenta; Plut. in Lycurg. ex ἐν, κατὰ, & φυτεύω, elementa doceo; erudio principiis, & rudimentis artis alicu-&c. à φυτὸς, q. v.

'Εγκατασκάζω, idem quod κατασκάζω; atque id idem quod σκάζω, & Them. σκάω; quod vide.

'Εγκατατίθημι, q. d. colloco inter alios; & velut interjecto iis quos collocavi, adſcribo, adjudico, &c. ex ἐν, & κατατίθημι, colloco, &c. V.

'Εγκατατίθημι, & Poët. ἐνκατατίθημι, depono in, repono ſeu co do in, &c. ex ἐν, & κατατίθημι; q. v.

'Εγκατάτμα, Poët. & Dor. pro ἐγκατέτμα, intravit, a. 2. ind act. ab ἐγκατεβαίνω. Th. βαίνω, eo.

'Εγκατειλίω, idem quod κατειλέω, involvo, implico, &c. ex κατὰ & εἰλέω; vide.

'Εγκατέλιπον, ες, ε, a. 2. ind. act. ab ἐγκαταλείπω, q. v.

'Εγκατέχω, inſiſto; ex ἐν, & κατέχω; vide.

'Εγκάτθετο, concidit, per Syn. pro ἐγκαθέθετο, 3. ſing. a. 2. m. ab ἐγκατίθημι, condo: ex ἐν, κατὰ & τίθημι, pono.

'Εγκατίζεσθαι, Ion. pro ἐγκαθέζεσθαι, ſedere in aliquo loco. Th. ἵζω, ſedeo.

'Εγκατιλλάπτω, irrideo; idem quod κατιλλάπτω, atque id idem quod ἰλλάπτω; ſtrabis oculis ſeu contortis intueor; ab ἴλλω, oculis conniveo; item, volvo, convolvo; &c. à Th. ἴλλω, oculus, &c. Vide.

'Εγκατοικέω, habito, incola ſum; f. ήσω. p. ἐγκατῴκηκα· ex ἐν & κατοικέω, incola: ex κατὰ & οἶκος, domus.

'Εγκατοικίζω, introduco, colloco in, vel intus; Plut. ex ἐν & κατοικίζω, in domo colloco, &c. Vide.

'Εγκάτος, interior: ab ἐν & κεῖμαι, jaceo: hinc ἐγκατα, ων, τὰ, inteſtina.

'Εγκαυλίω, cauleſco; caulem emitto ſeu gigno; erumpo in caulem; Theophr. Ariſtot. idem quod καυλίω, ῶ; cauleſco, &c. à Th. καυλὸς, caulis, &c. Vide.

'Εγκαυμα, nota inuſta; Plat. in Tim. item, inuſtio; puſtula ex uſtione contracta; item, materia quæ ejus ignem concipit, &c. Poll. Sic, ἐγκαυσις, exuſtio, æſtus, ardor; ἐγκαυσὶς, ῦ, ὁ, inuſtor, pictor, qui ἐγκαύσει aliquid pingit; ἐγκαυτὸς, inuſtus, item, ἐγκαύσει, pictus; ἐγκαυτὸν, genus picturæ quod inurendo fit; & materia etiam inuſta ad pingendum apta; Plin. l. 35. c. 11. ἐγκαυστικὸς, ad encauſin pertinens; vel encauſi pictus; & ἐγκαυστικὴ, ſcil. τέχνη, ars inurendi ſive encauſtica pingendi; Plin. ibid. Omnia ab ἐγκαίω, inuro, exuro; item encauſtica pingo, &c. ex ἐν & καίω, uro, &c.

'Εγκαυσὼν, buccella, bolus: ab ἐγκάπτω, devoro. Th. κάπτω, comedo.

'Εγκεῖ, 3. ſing. præſ. ab

'Εγκεῖμαι, q. d. jaceo in, inſum, inhæreo, invado, incumbo, inſto: ἐγκειμένῳ, inſi us. Th. κεῖμαι, jaceo.

'Εγκεκαλίνται, 3. ſing. perf. paſſ. ἐγκεκαλισμένη ται· verbi ἐγκαλίζω, dedico: quod adeas.

'Εγκεκαλυμμένος, occultus, velatus, perf. part. paſſ. ab ἐγκαλύπτω, f. ψω. Th. καλύπτω, tego.

'Εγκέκλαδες, ων, ὁ, ἡ, cui inſeſt κλαδὸς, ſtrepbus: τὰ ἐγκέκλαδα, animalcula de genere inſectorum: &

'Εγκέκλαδες, ων, ὁ, Enceladus, nom. propr. Gigantis.

'Εγκελεύω, f. εύσω, hortor, incito: à κέλλω, idem. Th. κέλω, jubeo.

'Εγκέλλω, inſiſto, incumbo; ex ἐν & κέλλω, vide.

'Εγκεντρίζω, inſero: f. ίσω. p. ἐγκεκέντρικα. a. ἐνεκέντρισα. a. 1. inf. ἐνκεντρίσαι. a. 1. ind. paſſ. ἐνεκεντρίσθην, inſitus ſum: f. 1. paſſ. ἐγκεντρισθήσομαι· ex ἐν & κεντρίζω, pungo, hoc à κέντρον, ſtimulus. Th. κέντρα, pungo.

'Εγκεντρὶς, ίδος, ἡ, aculeus, calcar, ſtylus: a κέντρον, quod à κεντέω, ſtimulo.

'Εγκεντρος, aculeatus; unde ἐγκεντρόω, aculeum infigo, &c. Utrumq; ab eodem Themate.

'Εγκερᾶν, immiſcere, perturbare, præſ. inf. activ. à κεράω, ſeu κεράννυμι, miſceo.

'Εγκερτομία, convitia ingero; probris inceſſo; item, illudo; Eurip. ex ἐν & κερτομία, qu. Vi.

'Εγκέφαλος, ου, ὁ, cerebrum: ex ἐν & κεφαλὴ, caput.

'Εγκεχόδα, p. m. verbi ἐγχέζω, incaco: ex ἐν & χέζω, f. ίσω, caco, ventris onus depono.

'Εγκηδεύω, ſepelio, inhumo; ex ἐν & κηδεύω, qu. Vi.

'Εγκηρὸς, ὁ, ἡ, incero; ex ἐν & κηρὸς, qu. Vi.

'Εγκεχειρημένος, η, ον, qui eſt in uſu, quo quis utitur: perf. part. paſſ. verbi χειρίζομαι, utor, f. χειρήσομαι. Th. χείρ, commodo.

'Εγκεχριμφάμην, perf. part. paſſ. verbi ἐγχρίζομαι, idem quod ἐπιχρίζομαι, oppigneror: hinc ἐπιχρεσμφάμην· ab ὄγχρος, pignus. Th. ἐγχρὸς, munitus, tutus.

'Εγκιρνᾶ, immiſceo; idem quod ἐγκιρνάνυμι, ut κιρνᾶ; idem quod Th. κεράω vel κεράννυμι.

'Εγκλιλίζω, ſive ἐγκλικλίομαι, & ἐγκλιλίζομαι; exponitur κακοηθεύομαι, moroſus ſum; moribus ſiculum utor, &c. ex ἐν & κιλικίζω, ſeu κιλικλίω; vel κιλικίζομαι, & κιλικλίομαι; i. e. κακοηθεύομαι; malis moribus utor; mores ſiculorum imitor, &c. à κίλιξ cilicia oriundus, &c.

'Εγκιμάμβων, turbans, impediens; Etym. ex Ariſtoph. eſt ab inuſit. verbo ἐγκιμάμβω, quod ex ἐν & κιμάμβω; moveor; à Th. κινέω, moveo, &c.

'Εγκιρρὸς, ſulveſcens: Dioſc. Th. κιρρὸς, vide.

'ΕΓΚΙΣΣΑ'Ω, coitum appeto, concipio: ἐγκισσήσαι, a, ι, inf. q. ab ἐν & κίσσα, pica.

'Εγκισσία, hederæ modo convolvor atq; pl cor: à κισσὸς, hedera.

'Εγκισσήσωσι, 3. pl. a. 1. ſub. verbi ἐγκισσάω, quod vide,

'Εγκλάω, infringo; ex ἐν & κλάω, frango, &c.

'Εγκλείω, f. είσω, p. ἐγκεκλεικα, includo: perf. paſſ ἐγκέκλεισμαι, perf. inf. ἐγκεκλεῖσθαι, part. ἐγκεκλεισμένος, incluſus. Th. κλείω, claudo.

'Εγκλεβὴς, ὁ, ἡ, accuſatus: a. 1. part. paſſ. &

'Εγκλημα, ατος, τὸ, crimen, id de quo quis accuſatur: ab ἐγκαλέω, accuſo. Th. καλέω, voco.

'Εγκληματικὸς, litigioſus: ab eod.

'Εγκληματοῦσθαι, ſarmentis ſylveſcere; Theophr. ex ἐν & κληματόομαι, quod vide, in κλῆμα.

'Εγκληρος, conſors, particeps; hæreditarius, dives, &c. Unde, ἐγκληρόω, apud Eurip. exp. thalamus dotis & hæreditatis non expers, ſive, lectus habentis dotem præcipuam, &c. Unde ἐγκληρόομαι, idem quod κληρόω; forte vel caſu evenio, contingo, &c. Th. κλῆρος, vide.

'Εγκλησις, criminatio, accuſatio, expoſtulatio, &c. Item, ἐγκλητὸν δίκη, cauſa de qua provocatio eſt; vel de qua eſt provocatum, &c. Sic, ἐγκλητὸν δικαστήριον; quod appellatur in provocatione; apud Suid. & ἐγκλητὸς; reprehenſione dignus, &c. Omnia ab ἐγκαλέω, vide,

'Εγκλίνω, f. νῶ, INCLINO. Th. κλίνω, reclino.

'Εγκλισις, εως, ἡ, inclinatio; apud Gram. modus: &

'Εγκλιτικὸς, ὴ, Grammaticum, de vocabulis dictum quæ ἐγκλίνονται, à perf. paſſ. verbi ἐγκλίνω.

'Εγκλοιὸν, circumdo, Prov. 6. 27. alligo, à κλοιὸς, vinculum, quod collo circumdatur: Item κλοιὰ, manicæ, pedicæ. Th. κλεῖω, claudo, obſero.

'Εγκλυδάζομαι, intus fluctuo; unde, ἐγκλυδαζικὸς, ſolitus fluctuare, vel æſtuare intus, &c. ex ἐν & κλυδάζομαι, pro κλυδωνίζομαι, qu. Vi.

'Εγκλύζω, per clyſterem indo; infundo; Dioſc. Unde ἐγκλυσμὸς, quod clyſterem inditur, ſeu infundi tur; infuſus, vel infuſio, &c. ex ἐν & κλύζω, vide.

'Εγκνήδω, vel ἐγκνήθω, intero; (radendo nimirum) ungue vel radu à cartum intero, &c. apud Nic. in Ther. ex ἐν & κνήθω, Vi.

'Εγκοιλία, qui in ventre eſt; & τὰ ἐγκοίλια, inteſtina; interanea; Poll. l. 2. Item, ἐγκοιλία, dicuntur etiam navium coſtæ, ligna tranſverſaria in ipſa navis κοίλῃ, &c. ex τὸν & κοιλία, ἡ, venter, alvus, &c.

'Εγκοιλος, introrſum cavus; apud Hippocr. ὀφθαλμοὶ ἐγκοιλοὶ ἐγγεγὸς γλαύμενοι, oculi qui vehementer ſubtiledunt; unde, ἐγκοιλαίνω, incavo, cavo, excavo; & ἐγκοίλωσις, excavatio, &c. ex ἐν & κοῖλος, Vi.

'Εγκοισυρᾶδαι, Cæſyræ moribus imbui; Cæſyram imitari; luxuriosa nimirum & & voluptuoſa vita; exquiſitiori cultu ornari, &c. Ariſtoph. in Nub. ex ἐν & κοισυρᾶδαι, idem; τὰ τῆς κοισύρας φρονεῖν, luxu diffluere; nimium ornatui tribuere; &c. à Κοισύρα, ἡ, qu. Vi.

'Εγκολάπτειν, inſculpere. Them. κολάπτω, tundo.

'Εγκολλαΐζω, inſtar κολλάβου, diglutio, ſeu in os ingero; Euſt. ex ἐν & κόλλαβος, panis genus; quod vide in Th. κόλλυβος.

'Εγκολπίας, ου, ὁ, dicitur ventus qui è ſinu maris proſilit; Ariſtot. de mundo. Item, ἐγκολπόω, in ſinus colligo, vel conſtringo; in ſinuoſis receptibus coarcto; & ἐγκολπίζω, in ſinum recipio; vel in ſinu teneo, vel condo, &c. ex ἐν & κόλπος, Vi.

'Εγκομβόομαι, ώμαι, intus me veſtio: f. ώσομαι. a. 1. m. ἐνεκομβωσάμην, ω, ατο, a. 1. imperat. m. ἐγκόμβωσαι, άσθω. 2. plur. ἐγκομβώσασθε. a. 1. part. paſſ. ἐγκομβωθείς. Ex ἐν & κομβόω, orno. Th. κόμβος, nodus, (ad ornatum:) hinc κόμβωμα, veſtitus elegans.

'Εγκόμμια, τὰ, impedimentum, offendiculum, obſtaculum, &c. Heſych. Item, ἐγκοπὴ, ἡ, inciſio, inciſura, inciſus; apud Suid. & apud medicos, idem quod διακοπὴ. Item, præpeditio, intercisio itineris ſeu curſus, &c.

Heſych.

Hesych. & ἰγκυπδὸς, ὁ, cœlum; instrumentum quo marmorarii marmor incidunt; Luc. in Somn. Omnia verbalia ab ἰγκύπτω, qu. Vi.

'Εγκονέουσι, festinans in, præs. part. f. g. ab

'Εγκονέω, accelero: f. ήσω. Ex ἐν & κονέω, festino.

'Εγκονητί, adv. Poët. laboriosè, cum labore: ab ἐν & κόνις, pulvis.

'Εγκόνιος, qui in pulvere est seu versatur; pulvereus, &c. ut ἐγκόνιοι γραμμαὶ, descriptæ in pulvere lineæ, &c. Item, ἐγκονίομαι; pulvere perfundor, ut luctatores & athletæ, &c. Xenoph. in Symp. ex ἐν & κόνις, unde κονίω, &c. quæ vide.

'Εγκονὶς, ίδος, ἡ, famula, ministra; item, ἐγκόνες, properanter, Hesych. ex ἐν & κονίω, qu. Vi.

'Εγκοπὴ, ῆς, ἡ, obstaculum, offendiculum, incisio: ex ἐν & κοπὴ, sectio. Th. κόπτω, seco.

'Εγκόπτεσε, εως, ἡ, offensio; Hyeron. in Oseam adnotat, eam nos iracundiam vel memoriam doloris Latinè posse dicere; à præced. ἐγκοπὴ.

'Εγκοπος, ε, ὁ, ἡ, in quo est labor, laboriosus: ex ἐν & κόπος, labor, quod à κόπτω, vel κόπτομαι, laboribus & molestiis premor. p. m. κέκοπα.

'Εγκόπτω, incido, interpello, impedio: f. ψω. a. 1. ἐνέκοψα. p. ἐγκέκοφα. imperf. pass. ἐνεκοπτόμην· præt. m. ἐγκέκοπα. Them. κόπτω, icindo.

'Εγκοσμέω, ordine colloco. Th. κόσμος.

'Εγκοτέω, ῶ, idem ac simplex κοτέω, irascor. Th. κότος, ira.

'Εγκότημα, ατος, τὸ, & 'Εγκότησις, εως, ἡ, idem ac them. κότος, ira vetus: & perf. pass. verbi ἐγκοτέω.

'Εγκοτὴς, ὴς, ὁ, ἡ, iratus, in quo est κότος, ira vetus: & substantive pro ira.

'Εγκραιάλαω, idem quod ἐγκεκλάω; & Th. idem.

'Εγκρέζω, f. κράξω, p. κέκραγα, inclamo: à κρέκω, clamo.

'Εγκρεκοπολος, piscis ex apuis: sed rejici videtur, quia κρὶ γελῶ ἴχθ.

'Εγκρατέια, ας, ἡ, continentia, temperantia, moderatio: ab ἐγκρατὴς, compos, qui potitur, superior: quod ab ἐν & κράτος, robur.

'Εγκρατείως, nom. pl. ab ἐγκρατὴς, quod vide.

'Εγκρατεύομαι, contineo me, sum continens: f. εύσομαι. p. ἐγκεκράτευμαι, ab

'Εγκρατὴς, ἐος, ὁ, ἡ, continens, sum superior, nom. pl. ἐγκρατεῖς. Hinc adv. ἐγκρατέως, firmiter. Th. κράτος, robur.

'Εγκρίνω, admitto, adopto, adjungo: f. ἐγκρινῶ, p. ἐγκέκρικα. a. 1. ἐκρινα. a. 1. inf. ἐγκρίναι. Th. κρίνω, judico, decerno.

'ΕΓΚΡΙΣ, ίδος, ἡ, opus dulciarium ex simila & oleo.

'Εγκρισις, εως, ἡ, admissio; eo sensu quo aliquid dicitur admitti & approbari; item, approbatio; & decuriatio, &c. Sic, ἐγκρὶς, admissus, approbatus; vel qui est ex approbatorum numero; item, probus, &c. ἐγκρὶς, vero; electus; præcipuus, eximius, primarius, &c. Utrumq; verbale ab ἐγκρίνω, vide.

'Εγκροτέοντες, Dor. pro ἐγκροτέουσι, ουσαι, pultantes, nom. pl. part. præs. f. g. à κροτέω, pulso. Th. κρότος, ὁ, pulsus.

'Εγκρύπτω, pulsando introrsum adigo, infigo, appingo; item, ad numeros incedo; Aristoph. ex ἐν & κρύπτω, Vi.

'Εγκρυπτὸς, τὸ, idem quod λόχος, seu εἵδος; i. e. milites, qui aliquo in loco occoluntur, ad circumveniendos hostes incautos, &c. Verbale ab ἐγκρύπτω, seq.

'Εγκρύπτω, condo, intego: f. ψω. p. ἐγκέκρυφα. a. 1. ἐκρυφα. Th. κρύπτω, occulto.

'Εγκρυφίας, ου, ὁ, genus panis, qui coquitur ἐγκρυφὴ, occultatus in cinere; panis subcinericius.

'Εγκτάομαι, q. d. intus acquiro, vel intus possideo, &c. Unde ἔγκτησις, & ἔγκτητος, possessio, acquisitio; ex ἐν & κτάομαι, Vi.

'Εγκτὴτος, ου, acquisitus, comparatus, possessus. Th. κτάομαι, acquiro.

'Εγκλίζειν, in aliquo loco condere. Th. κλίζω, condo.

'Εγκυδὲν, τὸ, magna gloria prædituus, clarum, &c. ex ἐν & κῦδος, gloria.

'Εγκύκλιος, ε, ὁ, ἡ, circularis, rotundus: τὰ ἐγκύκλια, vulgaria, obvia, vulgò fieri solita: ab ἐν & κύκλος, orbis, circus.

'Εγκυκλοπαιδεία, ας, ἡ, ENCYCLOPÆDIA, orbiculata disciplinarum series: à παιδεία, disciplina.

'Εγκύκλιος, ὁ, ἡ, idem quod ἐγκύκλιος.

'Εγκυκλόω, f. ώσω, circumago. Th. κύκλος, circulus.

'Εγκύμων, ονος, ὁ, ἡ, gravida, prægnans; plenus, refertus: ab ἐν & κύω, f. σω, uterum fero, sum gravida.

'Εγκυος, ου, ἡ, gravida, prægnans: ab eod. them.

'Εγκυρέμβω, præs. part. ab ἐγκυρέομαι, in utero gestor: ex ἐν & κυέω, idem quod κύω, uterum fero.

'Εγκύπτω, pronus incumbo; propendens incumbo; intueor capite inclinato; unde apud Thucyd. ἐγκυψάτε; proni, incurvi, &c. ex ἐν & κύπτω, vide.

'Εγκύρσας, σὰν, illapsus, a. 1. part. act. ἐγκύρσω, a. 1. inf. ἐγκύρσαι, 3. sing. a. 1. ind. act. ab

'Εγκυρέω, incido, obvio: f. ρσω. a. 1. act. ἐνέκυρσα. Th. κύρω, f. Æol. κύρσω, incido.

'Εγκυσος, εος, ἡ, partus; ab ἐγκύω.

'Εγκυτὶ, ad cutem usque; significat, τὸ ἐν χρῶ; πρὸς τὸ κύτος, quod pro σωμάτι dicitur; Etym.

'Εγκυτον, τὸ, interaneum, intestinum; τὸ ἐν τῷ κύτει τῦ σώματος; Hesych. ex ἐν & κύτος, vide.

'Εγκύω, idem quod κύω; sum prægnans, seu gravida, in utero gesto, &c. Unde & ἐγκύσσα apud Aristot. quæ & ἔγκυος, gravida, &c.

'Εγκωπον, ε, τὸ, ea pars navis in qua remi sunt collocati; apud Athen. ex ἐν & κωπὴ, vide.

'Εγκωμιάζω, εις, ει, laudo: f. άσω. p. ἐγκεκωμίακα. part. præs. pass. ἐγκωμιαζόμενος. a. 1. ἐγκωμιάσθεὶς. Th. ἐγκώμιον, laus.

'Εγκωμιαστέον, verbale, quod laudandum est: ab eodem: &

'Εγκωμιαστὴς, ῆ, ὁ, laudator: &

'Εγκωμιαστικὸς, ἡ, όν, & Poët. ἐγκώμιος, ία, ον, laudatorius, a, um: ab eod. verbo, quod ab

'ΕΓΚΩΜΙΟΝ, ου, τὸ, præconium, laus: hinc ἐγκωμιάζω, laudo, &c.

'Εγλυκάνθιλω, νς, ν, a. 1. ind. pass. verbi γλυκαίνω, dulcoro, as. Th. γλυκὺς, dulcis.

'Εγμὴν, per Syncop. ex ἐχέμην, Dor. inf. præs. verbi ἔχω, habeo: f. ξω, & χήσω.

'Εγνα, 3. sing. ab ἔγναν, novi, sapui, sensi, a. 2. ind. act. tarq. à γνῶμι, verbi γιγνώσκω, f. 1. γνώσομαι, cognosco.

'Εγνακε, ας, ε, perf. act. ind. ἐγνακίνι, perf. inf. ἔγνακα, ας, ε, a. 1. ejusdem verbi.

'Εγναν, a. 2. ind. act. & in 3. pl. ἔγνασαν & ἔγνον, Poët. vide ἔγνω.

'Εγναρίζετο, 3. sing. imperf. pass. & 'Εγναρίσεται, a. 1. ind. pass. à γναρίζω, notum facio: f. 1. γναρίσω. p. ἐγνάρικα. à γνάρμος, notus, pro γνάσιμος. Th. γιγνώσκω, cognosco: f. γνώσομαι.

'Εγνασαν, vide ἔγναν.

'Εγνεσμαι, σαι, ται, perf. pass. ἐγνώσθαι, νς, ν, a. 1. ind. pass. verbi γιγνώσκω, cognosco, quod adeas.

'Εγξέα, ας, ἡ, seu ἐγξέη, hasta, seu peritia hastâ certandi: gen. pl. Æol. ἐγξέων, Th. ἔγχος, hasta.

'Εγξεόβρομος, ε, ὁ, ἡ, bellicosus, qui hasta fremit ac strepitum edit: ab ἔγχος, hasta, & βρέμω, fremo. Hinc & Παλλὰς dicta à πάλλω.

'Εγξεσιέχων, ε, ὁ, Jovis Epithet. qui fulmine tanquam glacio solet uti: ab ἔγχος, hasta, & σιέχω, fulmen.

'Εγχεμάχης, & ἐγχεσμάχης; hastâ furens; i. e. bellicosus; ex ἔγχος, & μάχη, quæ vide.

'Εγχείρα, aggredior, tracto: f. ήσω. p. κα. ἐγχείρηται. præs. part. pl. num. ab ἐν & χεὶρ, manus.

'Εγχείρημα, ατος, τὸ, id quod aliquis aggreditur, conatus: ab ἐγχείρω, quod vide.

'Εγχείρησις, εως, ἡ, tractatio: ab eod. ἐγχείρω.

'Εγχειρίδιον, ε, τὸ, ENCHIRIDIUM, libellulus, gladiolus, pugio, manubrium: ab ἐν & χεὶρ, manus.

'Εγχειρίζω, in manus trado, porrigo: f. ίσω. p. κα. Ἐγχειρίσμαι, in manus lumo, commissum habeo. Th. χεὶρ, manus.

'Εγχειρίστης, ου, ὁ, ἡ, in alicujus manu positus: ab eodem them.

'Εγχείστοντες, inter alios creo; Poll. ex ἐν & χέω, vide.

'Εγχέλειος, ου, ὁ, ἡ, ὁ, q. d. anguillaris; seu anguillarius; ut ἐγχέλειον κρέας, anguillæ caro, in Aristoph. Item, ἐγχελειὰν, ῶνος, ὁ, vivarium anguillarium, apud Aristot. de hist. an. l. 8. ἐγχέλιον, diminut. parva anguilla; Plat. Omnia seq. Th. ἔγχελυς.

'Εγχελυοτρόφος, & ἐγχελυοτρόφος, anguillarum nutritor; qui habet vivarium ubi aluntur anguillæ; Athen. l. 5. Aristot. ex ἔγχελυς, & τροφὸς, à τρέφω, quæ vide.

'ΕΓΧΕΛΥΣ, υος, ἡ, ANGUILLA: q. ἐν ἰλὺϊ χεόμαι, quod in limo fundatur.

'Εγχελὺς, ὺος, ἡ, idem.

'Εχειν, Poët. & Ion. pro ἐνίχειν, ejusd. imperf. ab ἐν & χέω, f. χεύσω, fundo.

'Εγχεσίμορος, ου, ὁ, ἡ, & ἐγχεσίμορος, bellicosus, qui fato quondam hastæ studio est addictus; ab ἔγχος, hasta, & μόρος, fatum, verso o in ω. Th. μείρω, divido.

'Εγχεσπαλὸς, ὁ, ἡ, qui hastam vibrat, bellicosus: ab ἔγχος, hasta, & πάλλω, vibro.

'Εγχεύτατε, infundentem, crasi Dor. pro ἐγχέοντα, acc. sing. præs. part. act. ab

'Εγχέω, f. εύσω, infundo: &

'Εγχόω, ώ, τὸ, hasta, ENSIS, dat. sing. ἐγχεῖ, dat. pl. ἔγχεσι.

'Εγχαύξη, infigere, quod à χαύω, leviter laucio. Th. χέω, coloro.

'Εγχειμπίδαι νιν, Ion. in aliquem incidere: ab

'Εγχείμπω, idem quod χείμπω, admoveo: f. ψω.

'Εγχεμοθέοντε, ης, propinqua, ejusd. a. 1. part. pass. f. g.

'Εγχεσον, ἔπω, inunge, a. 1. imperat. act. ab

'Εγχέλω, f. ίσω. p. ἐγκέκικα. a. 1. ἔκεχεισα. Th. χείω, ungo.

'Εγχεῖαι, forte ἐγχείμαι, scribendum, a. 1. part. verbi ἐγχείμπω, idem quod χείμπω, admoveo.

'Εγχεγείζα, immoror, tardor: f. ίσω. p. κα. ab ἐν & χρονίζω, idem. Th. χρόνος, tempus.

'Εγχρονος, ου, temporarius: ab eod. them.

'Εγχεσσας, a. 1. part. act. ab ἐγχρίπτω, q. ab ἐγχρὶς, colore imbuo: ab ἐν & χρὼς, color.

'Εγχύω, f. ύσω; idem ac ἐγχέω, infundo.

'Εγχωρὶω, concedo, admitto: unde ἐγχωρὶει, imperf. licet, locus vel facultas est. Th. χωρὶος, eo.

'Εγχωρὶος, ου, ὁ, ἡ, domesticus, patrius; & τὸ ἐγχώριον, subst. in eo loco ubi habitas; pignus: ab ἐν & χώρος, locus.

'ΕΓΩ, ἐμοῦ, &c. EGO, Att. ἔγωγε, Dor. ἐγών, & ἐγώνγα. Æol. ἐγὰν & ἐγὼνγα. Hinc ἐμὸς, ὴ, meus: ὑμέτερος, α, noster duorum. ἡμέτερος, α, noster.

'Εδαον, docui, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi δαίω, disco: hinc

'Εδάλλω, novi, seu divisus sum, a. 2. ind. pass. à δαίω, disco, scio. perf. δέδηκα, q. à δαίω, part. perf. pass. δεδαημένος. perf. m. δέδαα, pro δέδηκα, novi, a. 2. inf. pass. δαῆναι, Dor. δαᾶμεν.

'Εδαίζετο, dividebatur, imperf. pass. verbi δαίζω, divido. Th. δαίω, idem.

'Εδαίσατο, epulatus est, 3. sing. a. 1. m. verbi δαίσομαι, epulo. Th. δαίω, epulum præbeo.

'Εδακ' pro ἔδακε, momerdit, pupugit, 3. sing. a. 2. act. ἔδακον, ες, ε, &

'Εδάκλω, morsus vel punctus fui, a. 2. pass. verbi δάκνω, mordeo, pungo.

'Εδάμασσε, ας, ε, domui, a. 1. act. gem. ον, Poët. verbi δαμάω, domo: f. σω. p. κα.

'Εδάμη, νς, ν, domitus sum, a. 2. ind. pass. à δαμάω, seu δάμνω, vel δάμημι. f. 2. δαμῶ. a. 2. ἐδάμην. Vel ut alii volunt à δέμω. perf. δέδμηκα. perf. pass. δέδμημαι. a. 2. ἐδάμην.

'Εδάμνα, domabat, 3. sing. imperf. à δαμνάω pro δαμάω, domo.

'Εδανὸς, ὴ, ὸν, suavis: ab ἥδυς, idem per Syncopem literæ ν.

'Εδαρ & ἔδαρ, ατος, τὸ, esca: ab ἔδω, edo.

'Εδαρθον, dormivi, a. 2. verbi δαρθάνω, seu δαρθάνε, f. 1. δαρθήσομαι. a. 2. ind. pass. ἐδαρθήν, νς, ν.

'Εδαρσαν, per Metath. pro ἔδρασαν, vide: a. 2. act. verbi δέρκω. Sic p. m. δέδορκα, pro δέδρακα.

'Εδασσάμην, ω, ατο, & Poët. δασάσκετο, ας, ε. m. Hinc δάσασθαι, a. 1. inf. m. à δάζω, idem quod δαίω, divido.

'Εδασσάμιθ', divisimus, 1. plur. a. 1. m. pro ἐδασσάμεθα, & in 2. sing. ἐδάσσατο, ejusd. verbi.

'Εδαφὲς, 3. sing. & in 3. pl. ἐδαφίεσι, f. 1. Act. ab

'Εδαφίζω, solo æquo, solo allido, pavio: f. ἐδαφίσω. & Act. ἐδαφιῶ. p. ἐδάφικα, quod ab ἔδαφος, solum. Th. ἕζομαι, sedeo: f. ἑδέσμαι.

'Εδαφος, ους, τὸ, solum, pavimentum: ab ἕζομαι, sedeo.

'Εδαφὰν, dilaceravit, 3. sing. 2. 1. act. à δάπτω, dilanio: f. ψω. p. φα.

'Εδδεισεν, timuit, Poët. pro ἔδεισε, a. 1. verbi δείδω, timeo: f. δείσω. p. δέδοικα. p. m. δέδοικα, δείδια, & δέδια.

'Εδὲ pro εἰδέ.

'Εδεαι, Ion. pro ἔδῃ, 2. sing. verbi ἔδομαι. Th. ἔδω, edo.

'Εδέαζε, ε, ὁ, prægustator: ab ἔδω, quia edit ante alium, præfectus epularum.

'Εδέγμενος, per Sync. Poët. pro ἐδέξαμενος, pluſq. p. pass. verbi δέχομαι, capio: f. δέξομαι. p. δέδεγμαι. a. 1. ἐδεξάμην.

'Εδέδατο, Ion. pro ἐδέδυτο, ligati fuerunt, 3. pl. pluſq. p. pass. verbi δέω, ligo.

'Εδέδηει, 3. sing. pluſq. p. m. à p. m. δέδηα, verbi δαίω, divido.

'Εδέδιειν, timueram, pluſq. p. m. verbi δείδω, timeo: f. δείσω. p. m. δέδια.

'Εδεδμήατο, Ion. pro ἐδεδμήωτο, pluſq. p. pass. verbi δέμω, struo: f. δεμῶ. p. δέδμημαι, & per Sync. δέδμημαι. perf. pass. δέδμημαι.

'Εδεδοίκει, 3. sing. pluſq. p. m. verbi δείδω.

δω, timeo: f. δείσω. p. m. δίδοικα, pro δίδοιδα, & δείδια.
"Εδει, Ion. pro ἴδει, oportebat, imperf. δεῖ, oportet, quod à δέω, ligo.
"Εδηλον, & Ἔδηλιον, ου, τὸ, idem quod ἔδαφος; firmamentum, fundamentum; item, ἔδαφος, solum, pavimentum, &c. à Th. ἵζομαι, sedeo.
"Εδηλόω, indigui, seu oravi, 2. s. ind. pass. verbi δέομαι, tanq. à δήομαι, f. δηόσομαι, oro, & indigeo. Th. δέω, ligo.
"Εδησεν, opus fuit, 2. s. ind. verbi δεῖ, opus est. imperf.
"Εδήσω, ligatus sum, 2. s. ind. pass. verbi δέω, ligo, perf. pass. δέδημαι.
"Εδῆ, oportebat, imperf. verbi imperf. δεῖ, oportet, & interdum pro δεῖ usurpatur ut ἐχρῆν pro χρὴ, & περσῆκεν pro περσηκεῖ, item
"Εδῆ, comeder, Att. pro ἔδῃ, 2. sing. f. 1. m. ἤδομαι, verbi ἔδω. Item
"Εδῆ, ligabat, imperf. verbi δέω, ligo.
"Εδήσαμεν pro ἐδήσαμεν, timueramus, 1. pl. &
"Εδείδισαν, timuerant, per Sync. pro ἐδεδίεσαν, 3. pl. plusq. p. m. verbi δείδω, timeo. p. m. δείδια, plusq. p. ἐδεδίειν. vide δείδω.
"Εδμηκα, ας, ε, exstruxi, a. 1. ind. act. ἐδείμαντο, 3. pl. a. 1. m. ἐδεμόμην, ω, ατο. verbi δέμω, struo.
"Εδηξα, ας, ε, oltendi, a. 1. ind. act. verbi δείκνυμι, oltendo. f. δείξω. p. δέδειχα, 2. 1. part. δείξας, a. 1. pass. ἐδείχθην.
"Εδειρα, ας, ε, excoriavi, 2. 1. ind. act. & in 3. pl. ἔδειραν, verbi δείρω, excorio. f. δερῶ. p. δέδαρκα. 2. 2. pass. ἐδάρην, f. 2. pass. δαρήσομαι.
"Εδεκτο, susceperat, Dor. Sync. pro ἐδέδεκτο, 3. sing. pluſq. p. verbi δέδεγμαι, capio. f. δέξομαι. perf. pass. δέδεγμαι.
"Εδεμ', regio Babyloniæ.
"Εδήμην, & per Sync. ἐδέμην, comedere, Dor. pro ἔδην, præt. int. ab ἔδω· quod vide.
"Εδέζατο, 3. sing. a. 1. m. verbi δέχομαι, capio.
"Εδέρρην, obtuitus sum, 2. 1. pass. verbi δέρκω, video. 2. 2. ἔδρακον. p. m. δέδορκα.
"Εδεσμα, ατος, τὸ, cibus. Th. ἔδω.
"Εδέσματα, cibis, ejusd. dat. pl.
"Εδεσματοθήκη, penaria cella; locus ubi edulia reponuntur, &c. ex ἔδεσμα & θήκη, quæ vide.
"Εδεστὴς, οῦ, ὁ, esor, qui edit. Th. ἔδω, edo.
"Εδεστὸς, ή, ὸν, edulus, esculentus; B d. ex Aristot. & ἐδετὸς, pl. n. edulia, esculenta, &c. ab eod. Th.
"Εδέετο, indigebat, imperf. verbi δέομαι, Poët. pro δέομαι, egeo, oro.
"Εδέκατο, Poët. pro ἐδέκτο, seu ἔδεκτο, 3. sing. a. 1. act. verbi δέχομαι, pro δέομαι, oro, opus habeo.
"Εδέων, sedibus, gen. pl. ab ἕδος, ους, τὸ, sedes.
"Εδῆ, sedebis, 2. sing. fut. 2. ἐδοῦμαι, verbi ἧμαι, sedeo.
"Εδηδα, præt. m. Att. reduplicatione ex ἔδα. præt. part. ἐδηδώς, verbi ἔδω, edo: &
"Εδηδώτες & ἐδηδότες, Ion. pro ἐδηδοτότες, ὅσι, & ἐδηδοτώς ὦσι, perf. & pluſq. p. pass. verbi ἔδω, edo. f. 1. act. ἐδήσω. p. ἔδηκα Att. ἐδήδεκα. unde perf pass. ἐδήδεσμαι, cujus tertia pers. ἐδήδεσται, abjecto σ, ἐδήδεται) & Ion. ἐδήδηται).
"Εδήδοκα, edi, perf. pro ἔηκα seu ἔδωκα, ab ἔδω, vel q. ab ἐδέω, facit fut. 1, ἐδήσω, unde perf. ἔδηκα, & Att. reduplicatis initialibus literis, & ε in ο, converso, ἐδήδοκα. & in pluſq. p. ἐδηδόκειν, part. ἐδηδοκώς. præt. pass. ἐδήδομαι, σαι, ται.
"Εδηδών, ονος, ὁ, serpigo, phagedæna; sic dicta ab exedenda carne. à Th. ἔδω, comedo.
"Εδηδώς, vide in ἔδηκα.
"Εδηκα, edi, perf. Att. pro ἔηκα, ab ἔδω, quod & interjecta syllaba, δη, ἐδήδηκα dicitur; unde perf. pass. ἐδήδεσμαι.
"Εδηλήσαντο pro ἐδηλήσαντο, læserunt, 3. pl. a. 1. m. verbi δηλέω, lædo. f. ήσω, à δηλὸς, titio, quod à δαίω, uro.
"Εδήλεν, 3. pl. imperf. act. ἐδήλεσε, 3. sing. imperf. pass. à δηλόω, manifesto, declaro. Th. δῆλον, manifestus.
"Εδηξα, momordi, a. 1. à δάκνω, (q. à δήκω) mordeo.
"Εδησαν, ligaverunt, 3. pl. a. 1. act. verbi δέω, ligo, f. δήσω, præt. δέδηκα. pass. δέδεμαι.
"Εδητὸς, οῦ, ὁ, ἡ, cibus, ab ἔδω, edo.
"Εδήχθη, ης, ἡ, morsus vel punctus sum, a. 1. pass. verbi δάκνω.
"Εδιδάξατο, ας, ε, a. 1. ind. act. à διδάσκω, docco, ἐδιδάχθη, ης, ἡ, doctus est. perf. pass. δεδίδαγμαι, ξαι, ται.
"Εδίδυν, ες, υ, pro ἐδίδουν, ας, α, imperf. act. verbi δίδωμι, do. q. à δίδυω. Sic & ἐδίδυε, dabaris, pro ἐδίδοσο, 2. sing. imperf. pass.
"Εδίζευο, quærebat, imperf. pass. verbi δίζημαι, idem quod ζητέω, quæro.
"Εδίηνα, ας, ε, a. 1. ind. act. à δαίνω, irrigo. f. αὐῶ.
"Εδίστασα, ας, ε, a. 1. ind. act. à δισταζω, dubito. f. άσω, vel άξω. p. ἐδίσταχα vel ἔκα. Th. δὶς, bis.
"Εδίπα, τὰ, convivia publica; Plut. in Lycurgo; à Th. ἔδω, edo.
"Εδίψησα, a. 1. ind. act. verbi διψάω sitio, vehementer expeto. f. ήσω. p. ἐδίδυψηκα. Th. δίψα, sitis.
"Εδίωκον, ες, ε, imperf. ἐδίωξα, ας, ε, a. 1. verb. διώκω, persequor. f. ξω.
"Εδμῆναι, Att. & per Sync. pro ἐδέμῆναι. Dor. & Poët. pro ἔδειν, verbi ἔδω, comedo.
"ΕΔΝΑ, seu potius ἔδνα, & ἕδνα, & ἔδνια, (Pleonasm. νη ς,) τὰ dos, munera, quæ sponsæ sponsus dat, q. ἡδυνα, jucunda; hinc ἀνάεδνος, dote carens, indotata.
"Εδνὰς, epulum, quod acceptis muneribus sponsalibus paratur; Hesych. à præced. Th.
"Εδνὸς, sponsalis: ab eod.
"Εδνόω, ῶ, f. ώσω, despondeo. Them. ἔδνα, τὰ, dos.
"Εδνωτὴς, & ἐεδνωτὴς, οῦ, ὁ, socer, qui filiam dat, addita dote: ab ἔδνα, dos.
"Εδνωτὴ, Hesych. quæ sponso jam nupta est, vel desponsata; nimirum, donata ab illo τοῖς ἕδνοις, & donis jugalibus, &c. ab eod. Th.
"Εδοις, 2. sing. præs. opt. ab ἔδω, edo.
"Εδόκει, videbatur, 3. sing. ab ἐδόκεον, ων, ουσι, ουσι. verbi δοκέω, videor. f. ήσω, & ξω.
"Εδοκάομεν, arbitrabamur, Dor. pro ἐδοκῶμεν, ι, p', imperf. act. verbi δοκέω, videor.
"Εδολίσσαν, Bœot. pro ἐδόλιον, 3. pl. imperf. act. verbi δολίω, dolo utor, f. ώσω. p. δεδολίωκα. Th. δόλος, dolus.
"Εδομαι, comedam, Att. pro ἐδήσομαι, ut φέρομαι pro φερήσομαι. fut. 2. m. verbi ἔδω, edo.
"Εδομαι, edor, comedor; Od. χ. Item, in voce media, edo, comedo; velcor: ab activa voce ἔδω, edo.
"Εδοντο, dederunt, Dor. & Bœot. pro ἔδοσαν, ab ἔδωκα, a. 2. verbi δίδωμι.
"Εδονέοντο, agitabantur, 3. sing. imperf. pass. verbi δονέω, agito. f. ήσω. p. ηκα.
"Εδυντι, comedunt, Dor. seu Æol. pro ἔδωσι, 3. pl. præs. verbi ἔδω.
"Εδοξα, putavi, a. 1. ind. act. à δοκέω, puto, videor. f. ώσω, & δόξω. præt. pass. δέδογμαι.
"Εδος, ους, τὸ, SEDES, item delubrum, cunctatio, q. d. desidia. Th. ἵζομαι, f. ἐδήσομαι, sedeo.
"Εδοσαν, 3. pl. a. 2. act. ἔδων, verbi δίδωμι, do.
"Εδυ, pro ἔδοσο, 2. sing. a. 2. m. verbi δίδωμι, do.
"Εδυλώσαν, 3. pl. a. 1. act. verbi δουλόω, servio. f. ώσω. p. δεδούλωκα. Th. δοῦλος, servus.
"Εδραμον, f. 2. m. verbi ἕζω, sedeo.
"Εδραμες, verò f. 2. m. ab ἔδω, edo.
"Εδρεπον, 2. 2. ind. act. verbi δρέπω, sonitum edo. f. 2. δρεπῶ. Th. δόρυβος, ου, ὁ, sonitus.
"Εδρω, pro ἔδρων, edunt, 3. pl. præs. ind. ab ἔδω, edo. p. ἐδήδοκα, cætera tempora non ita usitata.
"Εδρακε, cucurri, per Sync. pro ἐδράκει, a. 1. ind. act. verbi διδράσκω, q. a δρέμω. f. δράσομαι, & Ion. δρήσω, indè f. 1. m. διαδρήσομαι, a. 1. m. διεδρησάμην. Sunt qui velint esse a. 2. ἔδρᾱν, ας, α, verbi δίρημι, seu δίδρημι. Alioquin posset esse & in perf. verbi δέρκω, contractum ex ἐδέρκει.
"Εδρα, ας, ἡ, sella, sedes, basis: ab ἕζομαι, f. 2. ἐδοῦμαι, unde ἔδος, sedes. &
"Εδρεζα, f. άσω, colloco, stabilio.
"Εδρακον, do. mivi, pro ἐδάρθην, a. 2. per Metath. literar. verbi δαρθάνω, dormio. Sunt qui tamen à δήρομαι, formari malint.
"Εδραῖος, αία, αῖον, stabilis, firmus, sedentarius: ab ἔδρα, sella, basis. Th. ἕζω, colloco.
"Εδραιόω, ῶ, f. ώσω, p. ἐδραίωκα. perf. pass. ἐδραίωμαι, ab iiid. th.
"Εδραίωμα, ατος, τὸ, stabilimentum, fundamentum, à 1. perf. perf. pass. præc. verbi.
"Εδραίως, q. d sessim; apud Hippocr. Item stabiliter, firmiter; Herodian. l. 3.
"Εδρεκον, per Metath. pro ἐδάρκον, vidi, a. 2. act. verbi δέρκω, video. f. ξω. p. χα.
"Εδρεμ', pro ἔδρεμα. vide ἵζομαι.
"Εδρεμεν, fugimus, 1. pl. a. 2. ἔδραν, ας, α, verbi διδράσκω, vide ἐδρακε.
"Εδρεσαν, ες, ε, cucurri, a. 2. verbi δραμῶ, curro. f. δραμοῦμαι, p. δεδράμηκα. p. m. δεδράμημαι. vide τρέχω.
"Εδρὴν, fugerunt, per Syncop. pro ἔδρασαν, 3. pl. a. 1. verbi διδράσκω, f. δράσω. Alii volunt esse a. 2. pl. numeri pro ἔδρασαν, ut ἔζαν, pro ἔζοσαν, verbi δρῆμι, seu δίδρημι.
"Εδρεσαν, ausugi, a. 1. act. verbi διδράσκω q. à δρέμω.
"Εδρεσμα, firmamentum, fundamentum, &c. ab ἐδρέζω, quod vide.
"Εδρη, Ion. pro ἔδρα, ἡ, sella. Them. ἕζομαι, sedeo.
"Εδρηες, εσσι, ὁ, sessilis, stabilis; item, ἐδρηκὲς, ὅ, ὁ, ad sedem pertinens. ab eod. Th.
"Εδρησ', pro ἔδρασα, feci, a. 1. Ion. pro ἔδρεξα, à δρέζω, facio, f. δρέξω.
"Εδρεζέλω, f. σω, colloco, firmo, quod ab ἔδρα, sella, quod vide.
"Εδρεώω, sedeo. ab eod. th.
"Εδρανον, υ, τὸ, consessus; Hesych. ab eod. Th.
"Εδρώοντ, sedem habent, 3. pl. ind. pass. pro ἐδρεῖάντ, ab ἐδρεῖάω, ῶ, Poët. ἐδρεάω. Sic in imperf. ἐδρεώοιτο, pro ἐδρειῶντο, ejusd. verbi. Them. ἵζομαι. f. ἐδήσομαι, sedeo.
"Εδρεφαγλίδες, instrumentum medicorum, quo anum compressum, sede ita inflammata & angustata, ut per ipsam non transmittantur alvi recrementa, diducunt, &c. ab ἔδρα, sella, sedes; & διαγλὶς, ίδος, ὁ, hujusmodi etiam instrumenti chirurgici nomen quod à διαγλὴ, quod vide.
"Εδρεσεῖος, ου, luctatoris Epithet. qui inter luctandum, sedem partesq; quibus sedemus agitat ac versat. ab ἔδρα, sella, (quod vide) & σείω, verto, p. m. ἴσσεμαι.
"Εδυσε, occidebat, imperf. verbi δύομαι. Th. δύω.
"Εδυω, υς, υ, subii, a. 2. verbi δύω· interdum ἔδυω est 3. pl. more Bœotico pro ἔδυσαν. Th. δύω, subeo.
"Εδυνάδιω, Dor. pro ἐδυνήθην, potui, quod vide.
"Εδυναίατο, Ion. pro ἐδυνήαντο, nisi legend. ἐδυνᾶτο, 3. pl. imperf. verbi δύναμαι, possum.
"Εδυνάντο, poterant, & in 3. sing. ἐδυνᾶτο, imperf. verbi δύναμαι, possum.
"Εδυνάδιω, & Att. ἠδυνάδιω, potui, a. 1. pass. verbi δυνάζω, valeo. Th. δύναμαι, possum.
"Εδυνατο, apud Herodot. sumi videtur pro ἐδύνατον ἦν, possibile erat.
"Εδυω, induit, imperf. act. verbi δύω, induo.
"Εδυσατο, Ion. pro ἐδύσαντο, vide ἐδυσάμην.
"Εδυνήθην, & Att. ἠδυνήθην, potui, a. 1. verbi δύναμαι, possum. f. δυνήσομαι. p. δεδύνημαι.
"Τδυσε, subii, a. 1. verbi δύω vel δύνω.
"Εδύσαντο, pro ἐδύσαντο, 3. sing. a. 1. m. Poët. ejusd. verbi.
"Εδυσόκησε, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi δυσοκέω, difficulter pario. f. ήσω· ex δύς & τίκτω, pario. p. m. τέτοκα.
"Εδυσφόρει, 3. sing. imperf. verbi δυσφορέω, ægrè fero: ex δύς & φέρω, fero.
"ΕΔΩ, EDO, præt. ἐδήδοκα. (pro ἔδηκα ab ἔηκα inus.) part. ἐδηδοκώς. perf. pass. ἐδήδομαι & ἠδήδεσμαι, part. ἐδηδεσμένος, a. 1. pass. ἠδέσθην, part. ἐδεσθείς. præs. m. ἴδομαι quod frequens pro f. 2. ἐδήσομαι, perf. ἠδηδε, part. ἐδηδώς. Hinc ἔδεσμα, edulium, cibus: ἔδαρ, ατος, idem &.
"Εδωδὰ, άς, ἡ, Dor. pro
"Εδωδὴ, ῆς, ἡ, cibus, esus. Th. ἔδω.
"Εδώδιμος, ου, ὁ, ἡ, esculentus: ab eod. Th.
"Εδωδὸς, edax; Hippocr. de Vuln. in cap. ab eod. Th. ἔδω, edo.
"Εδωκα, ας, ε, dedi: a. 1. verbi δίδωμι, do: f. δώσω. p. δέδωκα. a. 2. ἔδων, ας, ε.
"Ελαιον, ου, τὸ, sedes: καθέδρα, ἵδρυσις, &c. Ejus neutrum plurale ἐδώλια, sequitur; à quo etiam est ἐδωλιάζω, sedeo; Suid. Poll. l. 4.
"Ελαία, ας, τὸ, navium transtra, fori, sedes: ab ἕδος, sedes. Th. ἵζομαι, sedeo.
"Εδωνῆ, vescantur, 3. pl. sub. m. ab ἔδω, edo.
"Εδώρησαν, 3. pl. a. 1. ind. verbi δωρέω, dono: f. ήσω. Th. δῶρον, ου, τὸ, donum.
"Εδωσαν, scribendum credo, ἔδοσαν, 3. pl. a. 2. ind. act. ab ἔδων, vel est 3. pl. ab inus. a. 1. ἔδωσα, pro ἔδωκα, verbi δίδωμι, do.
"Εεδνα, vel ἔεδνα, per Pleonasm. Poët. pro ἔδνα, dos, sponsalia: quod videas.
"Εεδνώσατο, pro ἐδνώσατο; dote data elocare; ut Od. β. Item, ἐεδνωταὶ, pro ἔδνωνται; ut II. V. ab eod. Th. ἔδνα.
"Εείδατο, poetico Pleonasmo dicitur, pro εἶδον, quod vide.
"Εεικοσάδιος, idem cum εἰκοσάδιος; quod vide.
"Εείκοσι, viginti, per Prosth. pro εἴκοσι.
"Εεικόσορος, idem cum εἰκόσορος, quod vide.
"Εεικοσὸς, ὅν, similiter pro εἰκοσὸς, vigesimus.
"Εεικὼ, similis est, Poët. Pleonasm. pro εἰκὼ, 3. sing. perf. pass. ab εἴκω, similis sum.
"Εείκω, idem cum εἴκω, quod vide.
"Εειπα, ας, ε, dixi, Att. pro εἶπα, a. 1. ab ἔπω, dico.
"Εειπον, ες, ε, dixi, vel Attic. vel Poët. Pleonasm. pro εἶπον, a. 2, ejusd. verbi.
"Εείρω; idem cum εἴρω, necto; quod vide.
"Εεις pro εἷς, unus, per Prosth. Poët. f. μία. n. ἕν.
"Εἶς, Ion. pro ἧς, eras, imperf. ab εἰμὶ.
"Εεισαμένος pro εἰσαμένος, assimilatus, a. 1. part. m. ab
"Εεισάμην, assimilatus sum, pro εἰσάμην, a. 1. m. ab εἴδω, videor. Sed
"Εεισάμην, indui, pro εἰσάμην, a. 1. m. verbi ἕω, induo.
"Εείσατο, pro εἴσω, 2. sing. a. 1. m. εεισάμην, εείσω, pro εἴσω, verbi εἴδω.
"Εεισάτην, duo illi iverunt, 3. dual. a. 1. εεισα, Att. pro εἶσα, verbi εἶμι, eo.
"Ελάδμην, idem cum ἐλάμην, quod vide.
"Ελάδ', appetit, 3. sing. præs. ind. Poët. verbi ἐλάδομαι, cupio: sic
"Ελάδαρ, ορος, τὸ, Pleonasm. Poët. pro ἔλαρ, τὸ, desiderium. Th. ἐλάδομαι, desidero.
"Ελάσαι, abegisse, per Pleonasm. pro ἔλασαι, quod per Sync. dicitur pro ἐλάσσαι, a. 1. inf. verbi ἐλαύνω, abigo: f. ἐλάσσω. a. 1. ἤλασσα.
"Ελμαι, obvolutus sum; perf. pass. pro εἴλημαι, verbi εἴλω, seu εἰλέω, volvo: &
"Ελλαβόμοι, dissolutâ diphthongo ει, in ες, alii ab ἐλαύνω, compello, deducunt; nam ex ἐλάσσαι fit ἔλασαι, per Syncop. & Prothesin τε ες, ἐέλασαι· hinc ἔελμαι, alii ab εἴλω, congrego: perf. part. εἰλημένος, & per Syncop. ἐλαμένος. Poët. ἐελμένος.
"Ελπετο, similiter pro ἤλπετο, seu ἤλπετο, imperf. pass. & ἐέλπομαι, pro ἐλπομαι, opt. Poët. verbi ἔλπω, iperare facio: præt. m. ἔολπα, Att. seu Ion. pro ἤλπα. Th. ἐλπὶς, spes.
"Ελπομαι, idem quod ἔλπομαι; quod vide.
"Ελυδωσιν, eodem modo pro ἐνδυσιν, sive ἐέδυσιν, 3. sing. imperf. verbi ἐέδυσα, induo. Th. δύω, subeo.
"Εεργ' pro ἔεργε, cohibe; præs. imperat. ab
"Εέργω, pro ἔργω, seu εἴργω, f. ξω, arceo, prohibeo, includo.
"Εέργαθε, disjunxit, 3. sing. imperf. Poët. verbi ἐργάθω, distraho: imperf. εἴργαθον, & per diſſol. Poët. vel per Pleonasm. ἐέργαθον. Th. εἴργω, arceo.
"Εεργε, quoq; pro ἔργε seu εἴργε, averte: Sic & εἴργε, continet, 3. sing. præs. ab ἐέργω, quod suprà videas.
"Εεργμένοι, muniti, pro εἰργμένοι, perf. part. ut ἔργμενοι, pro εἴργμενοι, verbi εἴργω, arceo.
"Εέργνυδε, eâdem ratione pro εἴργνυδε, ab ἐέργνυμι, idem quod εἴργνυμι, seu εἴργω, arceo.
"Εέρσαι, ης, ἡ, per Pleonasm. Poët. pro ἕρσαι, ros: &
"Εερσήεις, εντος, similiter pro ἑρσήεις, roscidus.
"Εερτο, arcuit, pro ἔερκτο, seu εἴρκτο, 3. sing. pluſq. p. pass. verbi εἴργω, arceo; perf. pass. εἴργμαι.
"Εέρχατο, pro ἔρχατο, seu εἴρχατο, pluſq. p. Ion. pro εἰργμένοι ἦσαν.

verbi ἕργω, seu εἴργω, arceo.
*Ἕης, pro ἧς, eras, imperf. Poët. ab εἰμὶ, sum.
*Ἑῆσθω, pro ἴσθω, 3. pers. a. 2. pass. imperat. verbi ἵνυμι, seu ἵω, induo.
*Ἑέσατο, pro ἕσατο, a. 1. m. Poët. gem. σ' ab ἵω, seu ἵνυμι, induo.
*Ἑεσμένος, indutus est, pro ἕσσο, plusq. p. pass. ejusd. verbi.
*Ἑθὺς, idem cum Βὺς, bonus; quod vide.
*Ἔζεε, fervebat, 3. sing. imperf. act. à ζέω, ferveo: f. ζέσω.
*Ἑζεκίας, ου, ὁ, nomen regis. Heb. fortitudo mea, dominus.
*Ἔζετ' & ἧζετο, Poët. pro εἵζετο, sedebat, imperf. Ion. ab ἵζομαι, f. 2. m. ἰδῆμαι, ver. ab ἵζω.
*Ἑῆ, Dor. pro ἧς, 3. sing. imperf. verbi ἐάω, vivo.
*Ἐζήλωσας, ε, a. 1. ind. act. verbi ζηλόω, quod vide.
*Ἐζημίωμαι, mulctatus sum, perf. pass. verbi ζημιόω, damnum affero. Th. ζημία, damnum.
*Ἐζημιωμένοι, in ærarium relati; qui ignominiâ interim notati erant, quoad judicatum facerent; hoc est, omnia ex sententia persolverent, &c. à præced. ἐζημίωμαι.
*Ἐζήμωσε, 3. sing. imperf. act. verbi ζημόω, quæro, studeo: imperf. ἐζήτουν, ων, ες, ει, ε, ει, f. ήσω, p. ἐζήτηκα· imperf. pass. ἐζητούμην, ὑμην, ῦ, ῆτο, εῖτο.
*ἽZOMAI, f. ἵσομαι, f. 2. ἱδόμην, SEDEO: Hinc ἕδος, ἕδη, sedes, ἑδραῖος, stabilis, ἑδραῖον, stabilimentum, solum, καθίζομαι, sedeo, καθέδρα, sedes, ἐπίεδος, insidiæ: ἑδρᾶται, insultor: συνέδριον, consessus, consilium.
*Ἐζύγην, junctus sum, a. 2. ind. pass. verbi ζεύγνυμι, f. 2. ζευχῶ. a. 2. ἐζύγην.
*Ἵζω, collòco, sedere facio: imperf. ἐκάθιζον, (nam pro augmento post ε adsciscit ι.) f. ἵσω, a. 1. ἕσσα, a. 2. ἕσσον, f. 2 ἑδῶ, perf. pass. ἔσσμαι, a. 1. pass. ἐσθῆν, ab ἕω, pono, unde ἵημι, ἵζομαι, sedeo.
*Ἐζωγρημένος, captivus factus, perf. part. pass. verbi ζωγρέω, vivum capio: f. ήσω, p. ἐζώγρηκα. perf. pass. ἐζώγρημαι· quasi ζωὸν ἀγρίᾳ, seu ἀγρίᾳδι, venor. Th. ἄγρα, captura.
*. Ἔζων, vivebant, 3. pl. imperf. act. pro ἔζων, verbi ζάω, vivo: f. ζήσω. p. ἐζηκα.
*Ἑῆσα, ας, ε, a. 1. ind. act. &
*Ἑῆμαι, cinctus sum, perf. ind. pass. ἐζώσμην, perf. part. pass. à ζώννυμι vel ζωννύω, cingo: f. ζώσω. p. ἐζωκα. 1. m. ἐζωσάμην, ω, ατο.
*Ἔη, sit, Poët. pro ᾖ, 3. sing. sub. ab ὦ, ᾖς, verbi εἰμὶ, sum: Sed
Ἔῃ, ῃσι, dat. sing. Poët. f. g. ab ἑός, ἑή, ἑόν, suus, a, um: ab ἕθεν, f. 1.
*Ἔηκε, ας, ε, misit: pro ἧκε, Att. a. 1. verbi ἵημι, mitto.
*Ἦεν, eram, erat: Ion. & Poët. pro ἦν, ην, 1, & 3. sing. imperf. verbi εἰμὶ, sum.
*Ἑῆμενον, pro ἵᾶ ἦμενον, placebam, imperf. Poët. verbi ἀνδάνω.
*Ἐῆν, boni, gen. sing. pro ἑοῦ, sed per Poëtic. Ecl. a sin ἑός, & Metathes. ἐῆος, ab ἐός, bonus, gen. ἑοῦ. Sed
*Ἑῆν, suis, gen. sing. ab ἑός, suus.
*Ἔηνδε, eras, Poët. pro ἧδε, & hoc pro ἧς, 2. sing. imperf. verbi εἰμὶ, Æol. enim personis in σ, addunt δε. Alii volunt esse a. 2. sub. pro ἧς, & Poët. ἴης, & per paragog. Æol. ἰήνδε.
*Ἔῃσι, sit, Ion. pro ᾖ, 3. sing. præs. sub. verbi εἰμὶ, sum.
*Ἔνσαν, idem quod ἔασαν, a. 1. imperat. Ion. verbi ἐάω, sino: f. άσω.
*Ἔπτε, Poët. ἔτε, miseritis, 2. pl. a. 2. sub. verbi ἵημι, mitto: a. 2. ind. ἧκα.
*Ἐθ', pro ἔτι, adhuc; adv.
*Ἐθανάκεε, Dor. pro ἐθήκεε, reddidisti. Vide ἐθήκεε.
*Ἐθαλλον, vigui, a. 2. act. verbi θάλλω, vireo: f. θήσ. p. τέθαλκα.
*Ἴ θανεν, mortuus fuit: a. 2. verbi θνήσκω, morior, f. 2. m. θανοῦμαι. præt. act. τέθνηκα. p. m. τέθνημα.
*Ἑθεὸς, δόν, ὁ ἡ ἡ, assuetus, amicus; συνήθης, φίλος, ἠθισμός, &c. ab ἔθω, vide.
*Ἐθαύμαζε, 3. sing. imperf. verbi θαυμάζω, admiror: f. άσω. perf. pass. πεθαύμασμαι. a. 1. pass. ἐθαυμάσθην.
*Ἔθαλλα, sepelii, & in 3. pl. ἔθαψαν. a. 1. ind. act. verbi θάπτω, sepelio: f. θάψω. p. τέθαφα. a. 2. act. ἐτάφην. a. 2. pass. ἐτάφην, p. m. τέθαπτα.
*Ἐθεᾶτο, ω, ατο, a. 1. ind. m. verbi θεάομαι, si cetio: f. ήσομαι. perf. pass. τεθέαμαι.
*Ἔθεεν, currebat, imperf. act. verbi θέω, curro: f. θεύσομαι, seu θεύσσομαι.
*Ἑθειρ, ρος, ἡ, idem quod sequens. Th. ἔθειρα, capillus comptus, &c. παρὰ τὸ ἐῦ ἔθειν ὑπὸ τριχείας ἀξιωμένη, &c. Vide Etymolog.
*ΕΘΕΙΡΑ, ας, ἡ, coma, cæsaries; hinc
*Ἐθειράζω, comam alo: f. άσω. p. ακα.
*Ἐθέλεσε, δόν, ἡ, idem ac ἑθέλεα.
*Ἐθείσμαι, idem quod ἐθείζω, comam comptam habeo; &c. Item, ἐθείσω, ex consuetudine curo capillos, & comam; παρὰ τὸ ἔθω; Etymolog. ἐθείρω. Hesych. expon. ἐπιμελείας ἀξιώσας; alii ferens & ἐθεράμενον, pro κοσμούμενον, ἀλλοιλέμενον, &c.
*Ἐθεὶς, missus, a. 1. part. pass. ab ἔθω, quod & ἐάθω, a. 1. verbi ἵημι, mitto.
*Ἴ θέλε, 3. sing. ind. præs. ἐθέλη, 3. sing. sub. ἐθέλησα, a. 1. inf. ab ἐθέλω, volo, so eo.
*Ἐθέλεσκε, volebat, pro ἤθελε, 3. sing. perf. (per Epenth. τὸ σκ.) ejusd. verbi.
*Ἐθέλαχθος, ε, ὁ, avidus exercendæ sin ultionis & inimicitiæ; appetens inimicitias, &c. ut, μὴ ἴχε ἔπι πρὸς ἐπιμᾶς ἐθελάχθεος; ne ita cupide nostras inimicitias appetas; Demosthen. ὁ τῆς πρὸς Βοιωτὸν, ex ἐθέλω & ἴχθος idem quod ἐχθρὸς, vide.
*Ἐθελήμιος, ε, voluntarius: ab ἐθέλω, volo.
*Ἐθελήμως, promptè, voluntariè, προθύμως, &c. ab ἐθέλω.
*Ἐθέλησθα, velis, Poët. Parag. pro ἐθέλεις, 2. sing. præs. sub. verbi ἐθέλω, seu ἔθλω, volo: f. ήσω.
*Ἐθέλησεν, voluerit, pro ἐθέλη, 3. sing. sub. ἐθέλητον, dual. subjunct. verbi ἐθέλω.
*Ἐθελήσω, f. 1. ind. vel a. 1. sub. ejusd. verbi.
*Ἐθελόδουλος, voluntarius servus; ex ἐθέλω & δοῦλος, quæ vide. Unde etiam ἐθελοδουλία, voluntaria servitus, &c.
*Ἐθελοθρησκεία, ας, ἡ, cultus sponte electus, superstitio: ab ἐθέλω, volo, & θρησκεία, superstitiosus Deorum cultus. Th. θρησκεύω, superstitiosis cæremoniis Deum colo.
*Ἐθέλει, 3. sing. & ἐθέλομεν, 1. pl. præs. opt. verbi ἐθέλω, volo.
*Ἐθελοκακεῖν, rem ultrò ignaviter gerere: ab ἐθέλω, & κακὸς.
*Ἐθελοκακία, seu ἐθελοκάκησις, dicitur, quum milites imperatori insecti, vincere nolunt, ob indignationem, vel proditionem; malevolentia, &c. Item, ἐθελόκακος, malevolus; & ἐθελοκάκως; de industria perperam & ignaviter, &c. Omnia ejusd. Th. & comp.
*Ἐθελοκλινὴς, qui sua sponte se periculis objicit; temerarius, audax, &c. ex ἐθέλω & κλίνω, quæ vide.
*Ἐθελοκωφία, sum ἐθελόντως κωφὸς, sponte surdus, audire nolo.
*Ἐθελόκωφος, qui sponte surdus est; qui consultò non audit; ut qui simulat se non audire, &c. ex ἐθέλω & κωφὸς, vide.
*Ἐθέλοντ' pro ἐθέλοντα, acc. sing. part. act. & ἐθέλοντ, Dor. pro ἐθέλων, volunt: 3. pl. præs. ab ἐθέλω volo.
*Ἐθελοντὶ, & *Ἐθελοντηδὲν, ultrò, suâ sponte, adv. ab ἐθέλω, volo.
*Ἐθελοντὴρ, ῆρος, idem quod sequens.
*Ἐθελοντὴς, οῦ, ἐθελοντὲς, οῦ, & ἐθελόντος, ου, voluntarius; ejusd. th.
*Ἐθελοντὶ, adv. voluntariè, ultrò: ab ἐθέλω.
*Ἐθελόξενος, qui voluntariè peregrinatur; ut qui legatione libera olim apud Romanos regiones exteras invisebant apud Thucyd. ex ἐθέλω & ξένος, vide.
*Ἐθελόπονος, laboris cupidus; de officioso milite & impigro; Xenoph. ex ἐθέλω & πόνος, vide.
*Ἐθελοπορία, ας, ἡ, qui sponte sua corpus suum prostituit; & quæstui habet, &c. Ex ἐθέλω & πορνὸς, vide.
*Ἐθελοπροξένος, ου, ὁ, voluntarius hospes; qui ultrò non jussus hospites excipit, &c. προξένοι enim sunt, qui è republica ad hoc munus destinati sunt administrandum, &c. ex ἐθέλω & πρόξενος, vide.
*Ἐθελοντήσατο, cujus voluntas mutabilis est; Damasceo, ex ἐθέλω & τητὸς, mutabilis, qui verti potest, & mutari à Th. πρίπω.
*Ἐθελόντος, ου, ὁ, voluntarius; ut ἐθελόντος ἕπομαι; ultrò & volens sequor, &c. Unde, ἐθελοντάζω, ultrò, libenter, sponte, &c. Utrumq; à seq. Th.
*ΕΘΕΛΩ, vel ἔθλω, volo: imperf. ἤθελον, ες, ε, f. θελήσω, p. πεθέληκα. perf. pass. πεθέλημαι, unde θέλημα, voluntas.
*Ἔθεν, per Sync. Ion. pro ἑαυτὸν, & hoc pro ἑ, sui: Iones enim pro οὗ dicunt ἕο, Attici addunt θεν· ita etiam ἐμοῦ & σοῦ se habent. Est & ἕθεν, pro ἑ, se.
*Ἐθεράπτευε, 3. pl. a. 2. m. ἐθέμην, σο, τὸ, posui, verbi τίθημι, pono: f. θήσω. p. τέθηκα, a. 2. ἔθην.
*Ἐθεράπευε, 3. sing. imperf. act. verbi θεραπεύω, medeor, famulor. Th. θεράπων, minister.
*Ἔθεσθεν, 3. plur. a. 2. ind. act. verbi τίθημι.
*Ἔθεν, Dor. pro ἔθη, 2. sing. a. 2. m. pro ἧσθα, ἦθα & ἦθα, verbi τίθημι, pono.
*Ἐθηθόμεθα, & ἐθηθόμην, Ion. pro ἐθηεώμεθα, & ἐθηεύμην, ἐθήετο, a θήομαι, quo Iones utuntur, pro θεάομαι, specto.
*Ἔθηξεν, 3. sing. imperf. à θήγω, acuo: f. ξω.
*Ἐθηήσαντο, inspexerunt, 3. pl. a. 1. m. Ion. pro ἐθεάσαντο, verbi θεάομαι, specto.
*Ἐθήπετο, inspiciebat, Ion. pro ἐθάπτετο, 3. sing. imperf. verbi θεάομαι.
*Ἔθηκας, ες, posui: & in 3. pl. ἔθηκαν, a. 1. act. verbi τίθημι, pono; f. θήσω. a. 1. ἔθηκα.
*Ἐθήκετο, Ion. pro ἐθήκατο, 2. sing. a. 1. m. sic ἐθήκατο, 2. sing. ejusd. temp. verbi τίθημι, pono: a. 2. ἔθην.
*Ἐθηλάς, άς, ὁ, florui, a. 1. ind. act. verbi θάλλω, vireo: f. θήσω.
*Ἐθήμων, ονος, ὁ, ἡ, consuetus. Th. ἔθος, mos.
*Ἐθημοσυνὴν, consuetudo, assuetudo; συνήθεια, ἠθισμὸς, &c. ab eod. Th. ἔθος.
*Ἐθθλον, pro ἐθέλω, missus sum, a. 1. ind. pass. ab ἵημι, mitto.
*Ἐθίζει, assuesce, præs. imperat. act. ἐθίζω, Ion. pro ἐθίζε, præs. imperat. pass. ab ἐθίζω, quod vide.
*Ἐθίζω, assuefacio, instituo: (quod pro augmento ι post ε adsciscit.) f. ίσω· præt. εἴθικα. a. 1. εἴθισα. præs. pass. ἐθίζομαι, assuefio: præt. pass. εἴθισμαι. perf. part. εἰθισμένος. a. 1. inf. pass. ἰθισθῆναι. Th. ἔθος, consuetudo.
*Ἔθιμος, ε, ὁ, consuetus, assuetus, &c. Item, Ἔθιμοσύνη, ης, ἡ, ἔθισμα, ατος, τὸ, & ἠθισμὸς, οῦ, ὁ, consuetudo; institutum, recepti mores, &c. Itemque, ἐθίσιον, assuescere oportet; & ἐθισὸς, assuetus, qui assuetudini acquiri potest, seu cui assuevimus, &c. Omnia à præced. ἐθίζω.
*Ἔθλασεν, comminuit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi θλάω, frango: f. άσω.
*Ἐθνάρχης, ου, ὁ, gentis præfectus: ex ἔθνος, gens, & ἄρχος, vel ἄρχων, princeps. Th. ἄρχω, impero.
*Ἐθναρχία, præfectura gentis; in lib. Maccab. (idem quod πιτραρχία, &c.) ejusd. Th. & comp.
*Ἐθνικὸς, ὴ, όν, gentilis, ETHNICUS: hinc
*Ἐθνικῶς, adv. ETHNICE, gentiliter. ab
*ΕΘΝΟΣ, ους, τὸ, gens, natio, populus, sexus.
*Ἐθνικὴς, ὴ, ὁ, & ἐθνίτης; Suid. gentilis, ejusdem gentis, &c. a præced. Th.
*Ἐδοινέτο, 3. sing. imperf. pass. q. à δοινέομαι, devoreo: a. 1. m. ἐδοινησάμην, ω, ατο· à δοινάω, epulor, Th. δοῖνη, epulum.
*Ἐδοίνων, depascebant, 3. pl. imperf. à δοινάω, epulor: f. ήσω. p. τεδοίνηκα. Th. δοῖνη, epulum.
*ΕΘΟΣ, ους, τὸ, ritus, mos, consuetudo. Hinc ἔθω, p.m. εἴωθα, consuevi: ἐθίζω, assuefacio.
*Ἐθὼ, 2. sing. a. 2. m. pro ἔθεσο, & Ion. ἔσο, & per Crasin Att. ἐῶ, verbi τίθημι, pono: a. 2. ἔθην. a. 2. m. ἐθέμην, σο.
*Ἐθώσατο, excitavi, a. 1. ind. act. ab inus. them. θόω, acuo: vel pro θόασα, à θοάζω, celeriter moveor. Th. θοὸς, celer.
*Ἐθορύξη, conturbavit, per Syncop. pro ἐτεθορύξη, a. 1. ind. act. à ταράσσω, turbo: f. ξω.
*Ἐθρίξα, cucurri, a. 1. ind. act. à τρέχω, curro: f. θρίξω, p. δεδράμηκα, a. 2. ἐδραμον, p. m. δεδράμα. vide τρέχω.
*Ἐθρίφθη, innutrita sum, a. 1. pass. pro ἐτρέφθη, verbi τρέφω, alo: f. θρέψω. p. τέτροφα. a. 1. ἐθρέφθη. præt. pass. τέθραμμαι. a. 1. ἐτράφην. p. m. τέθρομμα.
*Ἔθρεψα, alui. a. 1. ind. act. verbi τρέφω. Vide ἐθρίφθη.
*Ἐθρήνεον, Æol. & Dor. pro ἐθρήνουν, lugebant, 3. pl. imperf. act. verbi θρηνέω, lamentor. Th. θρῆνος, luctus.
*Ἐθύθη, νε, ν, sacrificatus fui, a. 1. ind. pass. à θύω, macto: f. θύσω. p. τέθυκα.
*Ἐθυμώθη, ης, η, excandui, a. 1. ind. pass. à θυμόω, irrito: f. ώσω. p. τεθύμωκα. Th. θυμὸς, animus, ira.
*Ἐθύνεον, furebant, 3. pl. imperf. verbi θυνέω, idem quod θυνὸς, seu θύω, cum impetu ruo: f. θύσω.
*Ἔθυσε, 3. sing. a. 1. ind. act. à θύω, sacrifico, macto: f. θύσω. p. τέθυκα. perf. pass. τέθυμαι. a. 1. pass. ἐθύθη.
*Ἔθω, ex consuetudine facio, consuesco: p. m. εἴωθα. Th. ἔθος, mos.
*Ἐθῶσι, mittantur, 3. pl. a. 1. sub. pass. ab ἔθλω, seu ἐθῶ, a. 1. ind. pass. verbi ἵημι, mitto.
*Ἐι, ΣΙ, conjunct. connexiva, cum indicat. construitur: significat etiam, an, utrum, num: hinc εἴθε, utinam, pro quo Poët. εἰ, εἴτε; sive.
Εἰ, es, 1. sing. præs. εἰμὶ, sum.
Εἶ, vel εἴς, vadis, 2. sing. ab εἶμι, eo: & im. pert. εἶν, ἔς, ἑ, ibat: &
Εἶ, i, pro ἴθι, ejusd. præs. imperat. & in compos. ἴσι, ἴξει.
Εἰ ὄ μὴ, alloquin: εἰ ἄρα, si forte: εἰ γὰ pro εἴθε γὰ, utinam enim: εἴγε, εἴπερ, εἰ δὴ, si quidem, si modo: εἰγοῦν, si saltem: εἰ δ' ἄγε, agedum: εἰ κὴ, etsi: εἰ μὴ, εἰ δὲ, si, sin: εἰ μὴ, nisi: εἴ τις, si quis: εἴ τευ, si cui.
Εἶα, EJA, adv. hortantis. Scribitur etiam ἔα.
Εἶα, εἷας, εἵτ, ivi, ivisti, præt. m. verbi εἶμι, eo, pro quo etiam Attici dicunt ἦα, &c.
Εἶα, sinebat: 3. sing. imperf. act. verbi ἐάω, sino, imperf. εἴασον. Est &
Εἶα, ας, ἡ, herba, gramen. Angl. Hay.
Εἰ'ΑΜΕΝΗ', ης, ἡ, locus humectus, irriguus, herbosus; pratum.
Εἰαινὸς, ὴ, subtilis, λεπτὸς· pro ἑανὸς, Poëticè.
Εἴαπτο, Poët, metri causâ pro ἵαπτο, quod Ion. dicitur pro ἵπτο, imperf. verbi ἵημι, jacio.
Εἴαον, imperf. act. verbi ἐάω, sino, (quod pro augmento recipit ι post ε.) a. 1. εἴασα, p. εἰακα.
Εἴαρ, εἴαρος, τὸ, pro ἦαρ, æstas, ver; ab ἠὼ: 1. c. ἐκπέπτωκε· πτερὰ γὰ ἐκπίπτουσι οἱ καιροὶ, &c. Est etiam sanguis, παρὰ τὸ εἴω τὸ προβλῆσθαι: Etymolog. At interpr. Nicandri; ἔαρ; ait, τὸ αἷμα; παρὰ τὸ ἐν ἔαρι πλημμυρεῖν, ἡ πλεονάζειν, &c. Item, εἶαρ, pro pinguedine, interdum; & pro ipsa anima, &c.
Εἴαρι, dat. sing. Poët. pro ἔαρι, ab ἔαρ, ρος, τὸ, ver.
Εἰαρινὸς, ὴ, όν, vernus, a, um, dat. pl. εἰαρινοῖσι, ab ἔαρ, ver.
Εἰαρίτης λίθος, idem quod αἱματίτης; ut Nicand. Schol. docet.
Εἰαρόμυκος, ὁ ἡ ἡ, vernantibus mammis prædituS; in Epigram. ab ἔαρ, & μυκὸς, vide.
Εἰαροπότης, ὁ, sanguipota; sanguinem bibens, &c. (αἱματοπότης, vel ψυχοπότης, &c.) ex εἶαρ & ποτὴς; potor, &c. Vide.
Εἶας, sinebas, 2. sing. imperf. verbi ἐάω, sino, (quod aliud non vendicat augmentum quam ι post ε.) imperf. εἴασον, ων, ασς, ας, ασ, α, perf. εἰακα.
Εἴασε, & Poët. εἴασκε, reliquit, 3. sing. a. 1. act. ab ἐάω, sino: f. ἐάσω, a. 1. εἴασα.
Εἴασκε, Ion. Paragog. τὸ σκε, pro εἶε, 3. sing. imperf. verbi ἐάω.
Εἰαχ', ob sequentem aspirat. pro εἴασκε, quod vide.
Εἴαζ', & εἴασε, Poët. pro ἴαζ', & ἴαπτο, quæ Ion. dicuntur pro ἵαπτο, & ἵαπτο, quorum illud est 3. pl. ind. præs. verbi ἵημι, jacio: hoc 3. imperf. ἥμην, ἧσο.
*Ἐἰάω, pro ἐάω; i. e. συγχωρῶ; sino.
Εἴβεζ', distillat, 3. sing. ind. Ion. & Poët. pro λείβει· sic εἴβειν pro λείβειν, εἰβόμην pro λιβόμην. Th. λείβω, f. ψω. libo, fundo.
Εἰβίμιος, ὁ, ὁ ἡ ἡ, stillatitius; stillans; à seq.
Εἴβω, pro λείβω; libo, perfundo; unde εἴβομαι, distillo, distillo: lacrymor, &c. ut, Hesiod. ὅσσε βλεφάρων ἔερσε εἴβετο; amor ex oculis fluebat, & Hom. δάκρυον εἶβε; flebat, in Odyss.

Εἰγε, si quidem, si modo: conjunct. cum indic.
Εἴγυμα, ατος, τὸ, IMAGO: ab εἴκω, similis sum.
Εἴδ', eja, adv. hortantis.
Εἰδαίνομαι & εἰδαλομαι, assimilor, similis fio: &
Εἰδάλιμος, ος, ον, speciosus, formosus: ab εἶδος, species, quod ab εἴδω, video.
Εἶδαρ, ατος, τὸ, pro ἔδαρ, esca, dapes: ab ἔδω, edo.
Εἶδι, scito, a. 2. imperat. & in aliâ significat. pro εἴδησις, per Syncop. dici possit, ab εἰδέω, scio.
Εἰδέα, seu εἴδεα, ας, ἡ, IDEA, forma, species: ab εἴδω, video.
Ἐιδείλω, viderem, præs. opt. verbi εἴδομαι, f. εἰδήσω. Hinc præsens inf. εἰδείναι: ut πιθείω & πιθοίμι, ex πίθομαι. Alii malunt Syncopen esse pro εἰδεῖναι, verbi εἰδέω, Sunt qui pro οἰδέναι, ponant, à præt. m. ϝοίδα, verbi εἴδω.
Εἶδον, 3. sing. a. 2. act. ἴδες, ες, ε, vidi: ab εἴδω, video. a. 2. εἶδον, & ἴδον. f. εἰσομαι.
Εἰδέναι, vel est præsens inf. ab εἴδομι, vel perf. inf. act. per Sync. pro εἰδηκέναι, ab εἰδέω, scio.
Ἰλιὰς ἰπαμιφίου πεῖδες, pueri egregiâ formâ præditi.
Εἰδάδεα, Ion. & Poët. pro ἰδιώτην, similem esse: & pro δοκεῖν, videri.
Εἴδεται, videtur, 3. sing. præs. ab εἴδομαι
Εἰδεχθέστατος, η, ὁ, maximè deformis, à seq.
Εἰδεχθὴς, ὁ, ἡ, aspectu deformis, qui odioso aspectu: ab εἶδος, aspectus, quod ab εἴδω, video: & ἐχθὸς, odium.
Εἶδέω, scio: f. εἰδήσω, p. εἰδήκειν, & per Sync. εἶδα & εἰδεῖν, Att. verò ᾔδειν, εις, ει, & ᾔδειν· & in 3. pl. ᾔδεισαν· pro quo Poët. ἴσιδεν, & Ion. ᾔδεα, ας, εε, contractè ᾔδη, ης, η. perf. inf. εἰδηκέναι, & per Sync. εἰδέναι. perf. part. εἰδηκώς, & per Sync. εἰδώς, ότος, &c. & in f. g. εἰδῦῖα, ας, & in n. g. εἰδός. præt. m. ἴδιδα· ab εἴδομαι inus. idem quod εἰδέω, est εἰδέλω. Th. εἴδω, idem.
Εἰδῆ, sinul, adv. Alii volunt esse ἐπιξῆ. Alii εἰ δῆ, scribunt. Homer. Iliad. α.
Εἰδήμων, ονος, sciens, peritus. Ἐιδημόνας, peritè: Poëtica, ab εἰδέω, scio.
Εἰδῆς, noveris, 2. sing. præs. sub. ab εἰδέω, scio: f. ήσω.
Εἰδήσας, ας, ἡ, scientia, peritia: ab εἰδέω, scio.
Εἰδήσω, f. 1. ind. εἰδήσεν, f. 1. inf. ejusd. verbi.
Εἰδῆτε, 2. pl. præs. sub. act. verbi εἰδέω, quod vide.
Ἐιδικὸς, ἡ, ὁ, specialis, formalis, &c. Ut εἰδικὸν αἴτιον, causa formalis, &c. Unde εἰδικῶς; specialiter, speciatim, &c. Ab εἶδος; dicitur etiam, εἰδικὸς & εἰδικῶς; specialis, specialiter, &c. Cui opponitur γενικὸς; i. e. generalis, &c.
Ἐιδότ, pro εἰδότα, peritum, acc. sing. pert. part. per Syn. pro εἰδηκότα, verbi εἰδέω, scio: f. ήσω.
Εἰδύλαι, idus: vox Latina, ab iduo, quod Thusci est, divido.
Εἴδυμαι, & ἴδυμαι, Poët. assimulor: perf. εἴδημαι· ab εἴδω, video, quod vide.
Ἐιδύμην, idem quod εἴδω, scio, &c.
Εἰδώλιος, & ἐιδώλιος, Poët. similis, ejusd. part. præs.
Εἴδομες, videmus, Dor. pro εἴδομεν, 1. pl. verbi εἴδω, video.
Εἶδον, & ἴδον, a. 2. ind. act. verbi εἴδω, video.
Ἐιδοποιὸς, speciei efficiens; formam constituens; specificus, &c. Unde εἰδοποιέω, formo; speciem constituo, &c. Unde ὑπόστασις εἰδοποιὸς, vocatur, quæ in formam & speciem aliquam πρὸ ὄντων producta est; ea autem quæ γεννητὰ sunt, non sunt εἰδοποιὰ, &c. ex εἶδος & ποιέω.
Εἶδος, ους, τὸ, species, præstans forma. facies: dat. sing. εἴδεϊ, εἴδῃ: dat. pl. εἴδεσι, Th. εἴδω, video.
Εἰδόσιν, noverunt, Bœot. pro εἴδον, 3. pl. a. 2. act. verbi εἴδω.
Εἰδότι, dual. & εἰδότες, perf. part. act. pl. num. ab εἰδὼς, ότος, pro εἰδηκώς, per Crasin, verbi εἰδέω, vel εἴδομαι, scio: f. εἰδήσω. perf. εἰδήκα.
Ἐιδότως, scienter; ab εἰδέω, scio.
Εἰδοφορέω, speciem gero; repræsento, refero, &c. Ab εἶδος & φορέω, vide.
Εἰδῦῖα, ας, & dat. Ion. εἰδῦῖῃ, pro εἰδυῖα, perf. part. act. f. g. εἰδῦῖσα, pro εἰδυῖας, dat. pl. Ion. verbi εἰδέω, quod vide.
Εἰδύλλιον, ου, τὸ. IDYLLIUM, parvum poëma. εἰδύλλια, qualia Theocriti, varia sunt poematum genera: ab εἶδος, quod ab
ΕΙ'ΔΩ, video: f εἴσομαι, & ἴσταμαι Poët. a. 2. εἶδον, & ἴδον, ες, ε· (in indic. apud Pœtas ἴδον, in reliquis modis apud Oratores.) a. 2. imperat. ἴδε, vel Att. ἰδέ. a. 2. sub. ἴδω, ῃς, ῃ, a. 2. inf. ἰδεῖν. a. 2. part. ἰδὼν, ὄσα, ὸν, a. 1. m. εἰσάμενος, & ἐισάμενος, simulavi. opt. εἰσαίμεν. inf. εἰσάσθαι. part. εἰσάμενος, a. 2. m. εἰσάμενος, vidi. imperat. ἰδοῦ, &c. Hinc compos. ἀείδης, ές, obscurus. ἀΐδης, ές, idem. ἀεϊδέλος, & ἀΐδελος, ὁ, ἡ, idem. εἰδέω, scio. Unde συνείδησις, mihi conscius sum. συνείδησις, εως, ἡ, conscientia.
Εἰδῶ, præs. sub. verbi εἴδομι, vel εἰδέω, contractè, ut πθῶ, à πίθομι· sic præs. opt. εἰδείην, præs. inf. εἰδέμεν. Alii Syncopen aiunt esse ῶ εἰδέω, perf. sub. ab εἰδέω.
Εἰδωλεῖον, ου, τὸ, IDOLEIUM, delubrum: ab εἴδωλον, idolum: ab εἶδος, species. Th. εἴδω.
Εἰδώλιον, ου, τὸ, effigies idoli; ab εἴδωλον.
Ἐιδωλόθυτον, ου, τὸ, quod idolo immolatur: ab εἴδωλον & θύω, macto, immolo.
Εἰδωλολατρεία, ας, ἡ, IDOLOLATRIA, idoli cultus: &
Ἐιδωλολάτρης, ου, ὁ, IDOLOLATRA: ex εἴδωλον & λάτρις, ιδος, ὁ, ἡ, servus, a.
Εἰδωλομάνεια, sive εἰδωλομανία, ἡ, insanus idolorum cultus; apud Areop. & Basil. &c. ex εἴδωλον, & μανία; vide.
Εἴδωλον, ου, τὸ, IDOLUM, simulachrum: ab εἶδος, species. Th. εἴδω.
Εἰδωλοποιΐα, ας, ἡ, fictio idoli: ex εἴδωλον & ποιέω, facio.
Εἰδωλοφανὴς, simulachri speciem habens; vide in plur. εἰδωλοφανεῖς; item, εἰδωλοφανεύτως, idoli speciem habentes, &c. ex εἴδωλον, & φαίνω.
Εἰδὼς, qui novit, perf. part. act. per Syn. pro εἰδηκὼς, ότος· verbi εἰδέω, vel εἴδομι, scio: f. ήσω.
Εἶεν, essent, 3. pl. præs. opt. per Sync. Att. pro εἴησαν, ab εἶμι, verbi εἰμὶ, sum.
Εἶεν, etiam, age verò, ello, adv. concedentis: ab εἶ, cod. verbo.
Εἴεω, ης, ῃ, a. 2. opt. act. verbi ἵημι, mitto, f. ήσω.
Εἶεσαν, miserunt, 3. pl. perf. verbi ἵημι, mitto, perf. part. εἰκώς. Sed
Εἶεσαν, videntur: p. m. ab εἴκω.
Εἰκασία, ας, ἡ, similitudo, representatio imaginis, assimilatio: item, comparatio, conjectura, imaginatio, & simulachri effictio, &c. ab εἰκάζω; V.
Εἴκασμα, ατος, simulachrum: ab εἴκω, similis sum.
Εἰκαστὴς, similis; εἰκαστὴς, ου, ὁ, conjectura, eventus, conjectatio; Plin. εἰκαστὴς, ου, ὁ, conjector, & εἰκαστικὸς, ὴ, ὸν, conjecturalis, dubitativus; unde dicitur εἰκαστικὴ τυχὴ, (quæ pars ἀμηχανικῆς) Plin. statuaria; nam εἰκαστικὸς, sonat, q. d. assimilatorius: item, conjecturalis; unde εἰκαστικὴ, dicuntur: adverbia quæ dubitativa seu dubitandi vocantur; ut ἴσως: omnia ab εἰκάζω; vide.
Εἰκάσειας, conjectare poteris, 2. sing. a. 1. opt. act. Poët. pro εἰκάσοις, verbi εἰκάζω, conjicio: f. άσω, a. 1. inf. εἰκάσαι. Th. εἴκω, similis sum.
Εἴκατι, Dor. pro εἴκοσι, viginti: quod vide.
Εἴκ' pro εἴκα, vel εἴκαν, siquidem. Th. εἰ, si, & κα vel κεν, particula Poëtica.
Εἶκα, ας, ε, missi, perf. ind. act. verbi ἵημι, mitto: f. ήσω. a. 1. ἦκα.
Εἰκαδάρχης, viginti virorum ordinis præfectus, &c. ex εἴκατι, ἀδος, ἡ, vicenarius numerus; ab εἴκοσι, viginti; & ἀρχὴ, principatus, &c.
Εἰκάδι, dat. singul. ab εἰκὰς, άδος, ἡ, numerus vicenarius: ab εἴκοσι, viginti.
Εἰκελος, η, similis. Th. εἴκω.
Ἐικῆ, adv. frustrà, temerè, sine consilio, casu: indè εἰκαῖος, α, ὁ; temerarius: q. ab εἴκω, cedo.
Εἰκοβολέω, Etymol. Athenienses esse dicit conjectari, παρὰ τὸ εἰκαίως, ἢ ὡς ἔτυχε, βάλλειν, Metaph. ab iis qui temerè & prout casus fert tela conjiciunt. Item assimilare, representare, &c.
Εἰκαμμα, idem quod εἴκω, similis sum, &c.
Εἰκονίζω, assimilo, exprimo: ab εἰκὼν, imago. Th. εἴκω, similis sum.
Εἰκονικὸς, ὴ, ὸν, iconicus; omnibus lineamentis ad exemplar expressus, similis, imaginarius; graphicè pictus & effictus, &c. Item εἰκονικὸν, exigua statua, parvum signum; imagunecula, icuncula, &c. & εἰκονισμὸς, ου, ὁ, effictio; iconica representatio, effigies, imago, &c. est & figura orationis, quæ authori Rhetor. ad Heren. effictio dicitur; Cum scil. effingitur & exprimitur verbis, corporis alicujus forma, quoad intelligendum satis sit, &c. omnia ab εἰκονίζω; vide.

Εἰκαῖος, α, ὁ; temerarius, qui temerè aliquid facit: undè τὸ εἰκαῖον, temeritas; item, id quod εἰκῆ, & temerè factum est, vel fit: item, qui temerè, & fortuitò se effert: εἰκαῖος ἀναπήδησε, exp. lector vulgaris, & trivialis doctrinæ; exponitur etiam, vanus, futilis, &c. à Th. εἰκῆ; V. Undè etiam εἰκαιοσύνη, ης, ἡ, temeritas; vel futilitas, vanitas; item εἰκαίστης, ου, ὁ, ἡ, idem.
Εἰκὰς, άδος, ἡ, numerus vicenus; viginti: item, vigesima mensis dies, &c. ab εἴκοσι, viginti.
Εἶκαν, miserunt, 3. pl. perf. verbi ἵημι, mitto, perf. part. εἰκὼς. Sed
Εἶκαν, videntur: p. m. ab εἴκω.
Εἰκασία, ας, ἡ; similitudo, representatio imaginis, assimilatio: item, comparatio, conjectura, imaginatio, & simulachri effictio, &c. ab εἰκάζω; V.
Εἴκασμα, ατος, simulachrum: ab εἴκω, similis sum.
Εἰκασμὸς, ὁ, similis; εἰκασμὸς, ου, ὁ, conjectura, eventus, conjectatio; Plin. εἰκαστὴς, ου, ὁ, conjector, & εἰκαστικὸς, ὴ, ὸν, conjecturalis, dubitativus; unde dicitur εἰκαστικὴ τυχὴ, (quæ pars ἀμηχανικῆς) Plin. statuaria; nam εἰκαστικὸς, sonat, q. d. assimilatorius: item, conjecturalis; unde εἰκαστικὴ, dicuntur: adverbia quæ dubitativa seu dubitandi vocantur; ut ἴσως: omnia ab εἰκάζω; vide.
Εἰκάσσας, conjectare poteris, 2. sing. a. 1. opt. act. Poët. pro εἰκάσοις, verbi εἰκάζω, conjicio: f. άσω, a. 1. inf. εἰκάσαι. Th. εἴκω, similis sum.
Εἴκατι, Dor. pro εἴκοσι, viginti: quod vide.
Εἴκ' pro εἴκα, vel εἴκαν, siquidem. Th. εἰ, si, & κα vel κεν, particula Poëtica.
Εἶκα, ας, ε, missi, perf. ind. act. verbi ἵημι, mitto: f. ήσω. a. 1. ἦκα.
Εἰκάδαρχος, viginti virorum ordinis præfectus, &c. ex εἴκατι, ἀδος, ἡ, vicenarius numerus; ab εἴκοσι, viginti; & ἀρχὴ, principatus, &c.
Εἰκάδι, dat. singul. ab εἰκὰς, άδος, ἡ, numerus vicenarius: ab εἴκοσι, viginti.
Εἰκελος, η, similis. Th. εἴκω.
Ἐικῆ, adv. frustrà, temerè, sine consilio, casu: indè εἰκαῖος, α, ὁ; temerarius: q. ab εἴκω, cedo.
Εἰκοβολέω, Etymol. Athenienses esse dicit conjectari, παρὰ τὸ εἰκαίως, ἢ ὡς ἔτυχε, βάλλειν, Metaph. ab iis qui temerè & prout casus fert tela conjiciunt. Item assimilare, representare, &c.
Εἰκαμμα, idem quod εἴκω, similis sum, &c.
Εἰκονίζω, assimilo, exprimo: ab εἰκὼν, imago. Th. εἴκω, similis sum.
Εἰκονικὸς, ὴ, ὸν, iconicus; omnibus lineamentis ad exemplar expressus, similis, imaginarius; graphicè pictus & effictus, &c. Item εἰκονικὸν, exigua statua, parvum signum; imagunecula, icuncula, &c. & εἰκονισμὸς, ου, ὁ, effictio; iconica representatio, effigies, imago, &c. est & figura orationis, quæ authori Rhetor. ad Heren. effictio dicitur; Cum scil. effingitur & exprimitur verbis, corporis alicujus forma, quoad intelligendum satis sit, &c. omnia ab εἰκονίζω; vide.
Εἰκονογραφία, ας, ἡ, rerum personarumve imaginem orationi describo; verbum est Rhet. ex εἰκὼν & γράφω.
Εἰκονομαχία, imaginum oppugnatio, quas qui è templis deturbant, aut deturbandas censent, εἰκονομάχοι, dicuntur; ex εἰκὼν, & μάχη.
Εἰκὼς, οῦς, ἡ, imago, εἰκὼν; Aristoph. Item, εἰκὸς, ότος, τὸ, par, decens, consentaneum, verisimile, probabile, vero proximum, &c. ὡς, vel ὥσπερ εἰκὸς; ut verisimile, credibile, æquum, vel par est, ut decet, &c. pro quo dicitur etiam, κατὰ τὸ εἰκὸς, & ἐν τῷ εἰκότι, cui opponitur παρὰ τὸ εἰκὸς, &c. Them. εἴκω.
Εἰκοσάδειον, τὸ, quod boum viginti pretium valet: ex εἴκοσι, & βοῦς, βοὸς, &c. vide.
Εἰκοσάδρος, qui vicenorum sessuum est; unde in neut. εἰκοσάδρον, vicenis constans basibus, sive sedibus superficiebusque: ex quâ forma Pythagoras factam aquam censebat; Plut. de placitis, &c. ex εἴκοσι, & ἕδρα: V. Sic, εἰκοσαετὴς, viginti annorum, natus viginti annos; εἰκοσαετὴς ἱπποφορία, viginti annorum amicitia, εἰκοσαετὴς χρόνος, tempus viginti annorum; εἰκοσαετία, vicennium; ut δεκαετία, decennium, &c. ex ἔτος, ους, & ἐτῶ; V.
Εἰκοσάκις, adv. vicies: ab εἴκοσι.
Εἰκοσάκωπος, viginti remos habens; ut εἰκοσάκωπος ναῦς, navis quæ viginti remis impellitur; ex εἴκοσι, & κώπη; vide.
Εἰκοσαμήνιος, in Epigr. viginti mensium. Th. μὴν; V.
Εἰκοσαπλάσιος, vigecuplus, vicies auctus; Plac. in Tim. ab εἴκοσι, viginti.
Εἰκοσάπρωτοι, viginti primi; item, εἰκοσαπρωτεῖα τὰ, viginti primatus, &c. ex εἴκοσι & πρῶτος; V.
Εἰκοσάφυλλος, viginti habens folia; ut εἰκοσάφυλλα ῥόδα, rosæ quibus insunt vicena folia. Thoph. lib. 6. ex εἴκοσι & φύλλον, τὸ; V.
Εἰκοσέτης, ὁ, qui, & εἰκοσαετὴς, ἐσ, quæ est viginti annorum. Th. εἶκος; Vide.
Εἰκοσήρμου ναῦς; navis habens viginti remos; à Th. ἐρέτμος; V.
Εἰκοσήρης, subaudi ναῦς; viginti ordinum navis; (sic, πεντηκοντήρης, πεντεκαιδεκαλίρης, &c. navis triginta, & quadraginta ordinum, &c.) ab εἴκοσι, & ἐρέσσω, remigo.
Ἔικοσι, & Poët. εἰκοσι, οἱ, αἱ, τὰ, viginti: pl. tantum & ἄκλιτον. Dor. ἔικατι. Hinc ἑκὰς vicenarius numerus: εἰκοστὸς, vigesimus.
Εἰκοσίβοιος, viginti boum (seu ejus nominis nummûm) pretio æstimabilis, &c. à Th. βοῦς, bos.
Εἰκοσίμοιρος, viginti mensuras capiens: ab εἴκοσι, viginti, & μοῖρα.
Εἰκόσμυος, viginti minarum; à Them. μνᾶ; V.
Εἰκοσιπήχης, de quo viginti contendunt: ab εἴκοσι, viginti, & πῆχυς, cubitus.
Εἰκοσιπόδης, viginti octo. εἰκοσιπόντιος, viginti quinque; εἰκοσιβᾶ, viginti sex; εἰκοσιτέσσαρες, viginti quatuor; ex εἴκοσι, cum ὀκτὼ, πεντὲ, ἓξ, & τέσσαρες, &c. Sic, εἰκοσιτρεῖς, viginti tria; ex εἴκοσι, & τρεῖς, &c.
Εἰκοσόργυιος, qui est viginti ulnarum. Th. ὄργυια; V.
Εἰκοσόρος ναῦς, navis quæ viginti remis agitur: sic πεντηκόντορος, quæ triginta, & πεντηκοντόρος, quæ quinquaginta, &c. à Th. ἐρέσσω, cum εἴκοσι, &c.
Εἰκοστὸς, η, ὸν, vigesimo die proveniens; ab εἰκόσ ρος.
Εἰκοστολόγος, qui vigesimam partem colligit; ex εἰκοστὸς, & λέγω, colligo.
Εἰκοστὸς, vigesimus, & in f. g. εἰκοστὴ, n. g. ὸν· ab εἴκοσι.
Εἰκοτολογέω, ῶ, similitudinem veri consequor, in iis quæ dico; undè, εἰκοτολογίαι; ex conjecturis dicere, ἰσχυρισμῷ εἰκότι; ex seq. εἰκότως, & λέγω, dico.
Εἰκτικὸς, ad cedendum facile aptus, facile cedens; à seq. εἴκω, cedo.
Εἰκότως, adv. similiter: ab εἰκὼς, ότος, similis. Th. εἴκω.
Εἴκοισι, cedunt, 3. pl. ab εἴκω, cedo.
Ἔικτεν, similes erant, pro εἰκότεν, 3. dual. imperf. per Syne. & solutâ diphthongo ἴικτεν, verbi εἴκω. Vel ut alii volunt; est pluſq. p. med. εἴκμι, & in dual. ἐκέατον, & Syncope ἔικτον, & per Dialysin ἴικτεν.
Ἔικτο pro ἔκατο, assimilatus erat, 3. sing. imperf. pass. ab εἴκω, similis sum. Vel pluſq. p. ab εἴλμαι, ξω, κτο.
Εἰκύῖαν, decorum, aptam, acc. sing. perf. part. m. f. g. ab εἴκα, p. m, pro ἐοικὼς, verbi εἴκω, similis sum.
Ἔικω, similis sum; item cedo, non repugno: f. ξω, præt. m. ἐοικα. Hinc εἰκὴς, ότος, τὸ, verisimile: εἰκότως, ut par est: ὀπωπικὸς, ὴ, ὸν, decens, consentaneus; idem æqui boni amans: ὀπωπεικεία, ας, ἡ; æquitas: ὀφρυτεικα, assimilis sum: videor, διεικαλῶ & διοικαλῶ, ῶ, ὁ, ἡ; Deo similis.
Εἰκὼ, ὁ, ὦς, ἡ, Poët. pro εἰκὼν, ὁ, ὸν, imago, effigies.
Εἴκων, cedens, præs. part. ab εἴκω.
Εἰκὼν, ὁ, ὸν, imago: ab εἴκω.
Εἴκως, decens, præt. part. med. ab εἴκα.
Εἰλαδὸν, in gyrum, simul, universim, turmatim, &c. pro ἰλαδὸν; quod vide.
Εἰλαμὶς, ὶδ ος, ἡ, membrana cerebrum ambiens: ab εἰλέω, involvo.
Εἰλαπινάζω, f. άσω, Poët. epulor: &
Εἰλαπιναστὴς, ὦ, ὁ, conviva: ab
Ἐιλαπί'νη, ης, ἡ, EPULUM: dat. pl. εἰλαπίνῃσι, q. ab εἴλη, congregatio, agmen, & πίνω, bibo.
Εἴλαρ, ατος, τὸ (quod & εἴλαρ) propugnaculum: ab εἰλέω, coarcto.
Εἰλάρχης, præfectus agminis equitum 64. idem quod & pro ἰλάρχης, &c. unde in plur. εἰλάρχαι, ordinum præfecti, &c. ab ἰλὴ, & εἴλη, agmen; à Th. εἰλέω, congrego, & ἀρχὴ, principatus, &c.
Εἰλάτινος, pro ἐλάτινος, Poët. abiegnus: ab ἐλάτη, abies.
Εἶλε, cepit: a. 2. act. ab αἱρέω, capio.
Εἴλεγμαι, dictus sum, Att. pro λέλεγμαι, perf. pass. verbi λέγω, dico.
Ἐιλείθυια, ας, ἡ, Lucina, parturs: quod parturientibus opituletur: ab ἰλάσκω, unde & Ἐλεώω, dicta.

Εἰλέπω, 3. sing. præs. pass. ab εἰλέω.
Εἰλίομαι, ῶμαι, concludor, coarctor; pass. ab εἰλέω, coarcto: at εἰλόμαι, ῶμαι, circumplicatus sum, & involutus; ut terra circum axin mundi; Plac. in Tim. ab εἰλέω, verso.
Εἰλεός, οῦ, ὁ, Ileus, volvulus, morbus intestinorum; item vitis: ab εἰλέω.
Εἰλίσσων, civitas Bœotiæ.
Εἵλσ', & εἵλατο, elegit, 3. sing. a. 2. m. vide αἱρέω, ab αἱρέω, eligo.
Εἷλα, cepisti, eripuisti, Dor. pro εἷλες, 2. sing. a. 2. m. verbi αἱρέω.
Εἵλεντο, pro εἵλοντο, seu εἵλοιντο, Dor. 3. pl. imperf. pass. verbi εἰλέω, verso.
ΕΙΛΕ'Ω, cogo, coarcto, concludo, congrego: εἰλέω verò, verso, circumago, involvo: f. ἑλῶ. p. ᾕκα· undè
Εἰλεώδης, ες, ὁ, ἡ, ὸν, sole calefactus: ab εἶλη, splendor, & δέγω, calefacio.
Εἰλιθβάω, ῶ, ad solem calesco, insolor, apricor, pro quo etiam dicitur, εἰλιθβάω, idem; ab εἰλιθβὴς; q. v.
Εἰλίκιον, τὸ, in sole calefactum; item εἵλκυσις, εως, ἡ; æstus, &c. utrumque ab εἰλέω, insolo; (item verso, de qua significatione vide suprà:) à Th. ἕλκω, & εἶλη, ης, ἡ, calor ex sole prodiens, calor solaris; item solis splendor, &c.
Εἰλίλυδα, ας, ὁ; veni, Poët. pro εἰλύδω, præt. m. Att. verbi ἔρχομαι, venio: p. m. ἐλήλυθα, & Att. εἰλήλυθα.
Εἰλιλύθη, ejusd. 3. sing. plusq. p. m.
Εἰλιλυθμὸν, per Sync. pro εἰλιλύθαμὸν, venimus, 1. pl. ab εἰλιλύθα, p. m.
Εἴλημα, τὸ, involucrum, integumentum, Athen. verbale, ab εἰλέω, & εἰλίομαι, verso.
Εἵλημαι, perf. Att. pro λέλημμαι· & Εἰλημμένος, pro λελημμένος, perf. part. pass. verbi λαμβάνω.
Εἵλητο, assumptus est, 3. sing. perf. ἕλημαι, verbi λαμβάνω, accipio.
Εἵλικτις, εως, ἡ, idem quod σύσειρσις, convolutio, circumvolutio; (item æstus: vide suprà, in εἰλίσσω·) Sic, εἰλικτικὸς, qui sese εἰλεῖ; ut, εἰλικτικὰ ζῶα· animantia quæ tractim ambulant; i. e. quæ sese volvunt & trahunt inter incedendum, &c. Item, εἰλικτὸς, ὴ, ὸν, convolutus, vel convolubilis, &c. omnia, ab εἰλέω, verso, &c.
Εἵλκαρα, sumpsi, perf. Att. pro λέλημμαι· hinc εἱλκαρὼς, ότος, perf. part. act. ejusdem verbi.
Εἵλκηκα, fortitus sum, perf. Att. verbi, λαγχάνω, fortior.
Εἰλκύσθη, quod & εἱλκύσθη; tentor vertigine; à seq. εἱλκύω; V.
Εἵλκυσμὸς, ὁ, vortex, gyrus, tormen intestinorum, ab εἵλκω, verso: Εἱλιγγὸς, vertigo capitis, σκότωσις.
Εἵλιγμα, ατος, τὸ, involutio: ab εἰλίσσω, q. v.

Εἵλισμαι, circumvolutus sum, perf. pass. & part. εἱλισμένος· ab εἰλίσσω. Th. εἰλέω, verso.
Εἱλίσσω, ττω, ὁ, ἡ, ὸν, tortuosus; flexuosus, intortus: (dicitur & εἱλίσσω ὁδὸν) ab εἵλισμα; quod V.
Εἱλίσσων, ονος, ὁ, ἡ, qui flexuosis orbibus, est convolutus: part. perf. pass. præced. εἵλισμαι; quod vide.
Εἱλισμὸς, οῦ, ὁ, vortex, gyrus: ab εἰλίσσω.
Εἱλιδὸν, quasi plexim, & implicatim, flexuosè; in Epigram. à Th. εἰλέω, verso, volvo, &c.
Εἵλικες βόες, dicuntur apud Poëtas, vel nigri, vel flexiles: vel à retortis cornibus: ab εἵλιξ, quod vide.
Εἱλικηδὲς, & εἱλικοειδὲς, σπ, ὁ, ἡ, tortuosus, voluminibus tortus, & sinuosus, &c. (ab εἱλίσσω, circumvolvo;) pro quo dicitur etiam, εἱλικώδης: idem, flexuosus, anfractus.
Εἱλικρίνεια, ας, ἡ; sinceritas: ab
Εἱλικρινὴς, ὲς, ὁ, ἡ, distinctus, syncerus, clarus: in nom. pl. εἱλικρινεῖς· ab εἵλη, splendor Solis, vel potius ἵλη & κρίνω, secerno.
Εἱλικρινὼ, syncerum reddo. Aristot. de mundo: ab εἱλικρινὴς.
Εἱλυνδόμαι, ύμαι, idem quod Th. εἱλέω, verso, involvo, involvor, &c.
Εἵλιξ vel ἵλιξ, ικος, ἡ, involucrum, gyrus; item species hederæ: sumitur etiam adjectè pro implicito: ab εἱλίσσω, idem, ac Them. εἱλέω, verso.
Εἱλίποδες, curvipedes, vel curvè gradientes: dat. pl. Ion. εἱλιπόδηισι, ab
Εἱλίπους, οδος, ὁ, ἡ, flexipes: ex ἵλαω pro quo usitatum, αἱρέω, flecto, & πούς, pes.
Εἱλινοσότωσις, vertigo. Hesych. propriè, vertigo conjuncta cum oculorum offuscatione; ab εἱλίσσω, & σκοτόω; quod vide.
Εἱλισσόμβη, ης, ον, convolutus, a, um; præs. part. pass. ab
Εἱλίσσω, vel ττω, circumvolvo: pro quo etiam dicitur εἱλίπω· f. ἑξω. p. εἵλιχα. præt. pass. εἵλισμαι. Them. εἱλέω, verso.
Εἱλιστὴς, οῦ, ὁ, ὴ, convolutus, qui volutatim in altum extenditur. Theocr. Idyll. 13. ex εἱλίω, & τείνω; quod vide.
Εἱλίχατο, pro εἱλίσσοιο ἴσκω, 3. pl. plusq. p. pass. verbi εἱλίσσω, volvo. Th. εἱλέω, verso.
Εἵλκων, imperf. act. ab ἵλκω, traho: &
Εἵλκυσα, traxit, a. 1. imperf. εἵλκων· ab ἵλκω, quod perinde ac Th. ἵλκω, σ post ε pro augmento adscisci.
Εἵλλω, vel εἵλω; idem quod Th. εἱλέω, in angustum cogo; i. e. coarcto: item στρέφω, verso, & εἴργω, vel κωλύω, arceo, prohibeo, &c.
Εἱλόμενος, ου, ὁ; præs. part. pass. ab εἵλομαι, verbi εἱλέω, arcto, includo.
Εἵλυμαι, elegi, a. 2. m. verbi αἱρέω.
Εἷλον, ες, ε, accepi, a. 2. ind. ἑλοῦσα, 3. pl. a. 2. m. ab αἱρέω, eligo.
Εἷλον, 2. sing. a. 2. m. ejusd. verbi.
Εἵλυχα, Att. pro λέλεχα, perf. à λέχω.
Εἱλύπεδον, ου, τὸ, campus apricus, locus calori solis expositus, & ad insolandum aptus; i. e. πίδον εἵλῃ παρακεκομένον;

Εὐσὶ, pro eodem etiam dicitur ἡλόπεδον, articulo τὸ, cum εἱλύπεδον, per crasin coalescente. Odyss. ν; & Dioscor. l. 1. c. 38. ex εἵλω, seu ἵλαω, & πίδον, quod vide.
Εἱλύσαι, Ion. pro εἱλυμένοι εἶσι perf. pass. verbi εἱλύω, seu εἵλυμι, verso, volvo. Th. εἱλέω, idem.
Εἱλυθμὸς, ὁ, latibulum, εἵλυμα, τὸ, involucrum, integumentum: item, vestis, indumentum, &c. εἱλυὸς, ὁ, ἡ, idem, latibulum, lustrum; ἡ κατάδυσις τῆς ἡσυχῆς, &c. Item, εἵλυσις, εως, ἡ; idem quod πορεία; ut Soph. Schol. Annot. & εἱλύσασα, intego, involvo, implico, &c. omnia à præced. verbo εἱλύω.
Εἱλὺς, ύος, ἡ, limus, cœnum; idem quod, & pro Th. ἰλὺς; ab εἱλύω, pro quo & ἰλύω, involvo; quod pedes involvat, &c.
Εἱλυσπόμομαι, volvendo trahor; compositum enim est, ex εἱλύω, & σπόμομαι, propriè, dicuntur vermes & serpentes εἱλυσπᾶσθαι, qui se in arctum colligentes, & posteriora attrahentes, progrediuntur, &c. scribitur & ἰλυσπόμομαι; quod exp. ἐν τῇ ἰλύϊ σπόμομαι, τοῦ ὄζειν ἐν τῇ γῇ κυλίομαι; in limo trahor: h. e. humi volvor; seu per humum repo, serpentium more, &c. Sed transfertur & ad animum; apud Gregor. ὡδὲ τὰ κάτω, ἢ πλὴ αἰσθησιν, ἰλυσπώμενος; terrena tantum & humilia sapiens, &c. Indè, nomen verbale, εἱλύσπωμα, τὸ; ejusmodi tractim repentium motus, &c. Eust.
Εἱλύφαζε, resplendebat, imperfect. verbi
Εἱλυφάζω, vel άω· f. άσω, torqueo. Th. εἱλέω, verso.
Εἱλυφάντης, Poët. pro εἱλυφῶντες, ab εἱλυφάω, verso. Th. εἱλέω, idem.
Εἵλυσα, seu εἵλυμα, f. ύσω, verso, volvo: ab eod. Th.
Εἵλω, seu εἵλαω, idem quod εἱλέω, & εἱλίσσω.
ΕΙΛΩΣ, ῶτος, ὁ, vel εἱλώτης, ου, ὁ; Helos, vel Helota, servus apud Lacedæmonas, ex Helotis captis.
Εἱλωσεία, ας, ἡ; servitus: &
Εἱλωδία, f. ώσω, servio: &
Εἵλωτις, ιδος, ἡ, serva: ab εἵλως.
Εἱλώτης, ου, ὁ, ἡ, famulitium Spartanorum: item, εἱλωτικὸς, ὴ, ὸν, Heloticus; qui vel qualis Helotum est: ad Helotas pertinens, servilis; ut, εἱλωτικὸν πλῆθος, multitudo Helotarum: i. e. servorum, εἱλωτικὸς πόλεμος, servile bellum. Plut. ab eod. Th.
Εἶμ' pro εἶμι, eo, vado.
Εἵμα, ατος, τὸ, vestis. Æol. ἕσσα, ab ἵω, induo, vel ἵννυμι.
Εἵμην, ἕσσο, sedi, sedisti, seu indutus sum, perf. pass. verbi ἵω, induo. a. 1. ἔσσα· plusq. p. pass. ἕσσο· part. perf. εἱμένος. Est &
Εἷμι, missus sum, perf. pass. verbi ἵημι, mitto.
Εἱμαρμένη, ης, ἡ, fatum, divinitùs decretum, à μείρω, divido: quia suum cuique divisum est.

Εἵμαρ-

Εἵμαρτο, fato decretum erat, 3. pers. plusq. p. pass. ejusd. verbi.
Εἱμάρ, Poët. Dor. & Æol. pro ἱσμάρ, 1. pl. verbi εἰμὶ, sum.
Ἴμαρ, sumus, per Syncop. pro ἔσμαρ, præs. opt. 1. pl. ejusd. verbi.
Εἱμάρη, Poët. & Dor. pro ῆ, esse, Att. ἰσμάρη, Æol. ἔμμεναι, præs. inf. verbi εἰμὶ, sum.
Εἱμάρ, indutus, part. ab ἕσμαι, perf. pass. ab ἵω, induo.
Εἰμὶς, Dor. εἱμᾶς, Poët. pro ἰσμᾶς, 1. pl. præs. ind. verbi εἰμὶ, sum.
Ἰμὴ, nisi, conjunct. idem pro ἀλλὰ, sed
Εἰμὶ, ἐσὶ vel ἔσσι, ἐσὶ, SUM, ES, EST, imperf. ἦα, ἦς & Æol. ἤσθα, ἦ & Att. in N. Test. ἦσ, fui, ὦ, fuero, a. 2. sub. ὦμαι, ὦσο, ὦτο, fuceram, pluſp. p. f. ἴσομαι, ῃ, ῆται, & per Sync. ἶσαι, præſ. imperat. ἴσθι vel ἔσθι vel ἔστω, ἔστω, Att. ἦτω· præſ. opt. εἴην, ης, η, præt. ſub. ὦ, ᾖς, ᾖ, fin. fut. ſub. ἔσομαι, ῃ, ηται, præt. inf. εἶ· f. 1. inf. ἔσεσθαι· part. præſ. ὤν, ὄντος, ὄντι. Th. ἴω, inuſ. idem.
Εἶμι, eo, & in dual. ἴτον, 3. pl. ἴσι· imperf. ἤϊν, dual. ἴτον, 2. pl. ἴσαν· a. 2. in, ἴων, ἴης, ἴοι, pl. imperat. ἴθι, ἴτω· a. 2. imperat. ἰὼ· præt. m. ἔϊα, (ab ἔω) Att. ἧα, & ſolutione facta ἴϊα, ας, ε; pluſq. p. ᾔϊμεν, 3. pl. ᾔεισαν, Att. ᾖσαν, Th. ἴω inuſ. pro Eo.
Εἶν, in pro ἐν, Poët. cum dat. Eſt &
Εἶν, iam: imperf. verbi ἔμι, eo: &
Ἴν Poët. pro ἴσθι, imperf. verbi εἰμὶ, ſum.
Εἰνάετες, & ἐνιαύσιος, adv. per novem annos, ab ἐνιαυτὸς, novennis: ab ἐννέα, novem, & ἔτος, annus.
Εἶναι, eſſe, præſ. infin. ab εἰμὶ, ſum. Eſt &
Ἶναι, per Metathesin pro ἶμεναι, inf. ab εἶμι, eo: indè ἀπεῖναι, abire: at
Ἶναι, miſiſſe: a. 2. inf. ab ἵημι, mitto.
Εἰνάκις, pro ἐνάκις, vel ἐννάκις, novies; ut, εἰνάκις, ἀνδρῶν ἤρξε in Odyſſ. ab ἐννέα, novem.
Εἰναλίη, ης, ἡ, & εἰναλίος, ου, maritimus, pro ἐναλ- ab ἐν & ἅλς, ἁλὸς, ὁ, mare.
Εἰναλίφοιτος, per mare vagans; ut εἰναλίφοιτα λίνα, retia marivaga; in Epigramm. ab εἰναλίος, & φοιτάω; vide.
Εἰνάνυχες, per novem noctes, adverb. pro ἐννάνυχες· ab ἐννέα, novem, & νύξ, nox.
Εἰνὰς, άδος, ἡ, pro ἐννὰς, nonarius numerus: Heſiodo eſt, nona dies menſis. Th. ἐννέα novem.
ΕΙΝΑ'ΤΕΙΡ, vel εἰνάτωρ, ορος, ὁ, fratria, id eſt, uxor fratris: dicitur παρὰ ἀνδράζειν, cubare: ut ſit q. ἀνδρὸς, cohabitatione juncta.
Εἰνατὸς, η, nonus, pro ἔνατος, ab ἐννέα, novem.
Εἰνατίζομαι, novennis ſum, Callim. à præced. εἰνάτος.
Εἰνεκήατο, Ion. & Poët. pro ἠνείκατο, & ἐνεκήατο, detulerunt, 3. pl. a. 1. m. vide in ἤνεικα, verbi φέρω.
Εἵνικα, per Ecatalin Poët. pro ἕνεκα, propter, causâ: regit. gen. Et ἐνίκην Ionic.
Εἰνετὸς, novennis, Callim. hymn. in Dianam; ab ἐννέα, novem, & ἔτος, annus.

Εἶνι, Poët. pro ἐν in.
Εἰνόδιος, ου, in viâ ſitus, in viâ habitans: ab ἐν, in & ὁδὸς, via.
Εἰνοσίγαιος, ου, ὁ, Enoſigæus, movens terram; Neptuni Epitheton; idem cum ἐνοσίγαιος; quod vide.
Εἴνοσις, motus (κίνησις) idem cum ἴνωσις; quod vide.
Εἰνοσίφυλλος, ου, ὁ, ἡ, quatiens frondes, frondoſus: à φύλλον, folium: & ἔνωσις pro ἴνωσις, motus, ab ἐνόω, impello, agito.
Εἷντο, ſederunt, 3. pl. perf. pass. ἕμαι· & in pluſq. p. 3. plur. εἵντο, ſederant, ab inuſ. ἵω.
Εἵνυο, & εἱνύω, idem quod, & ab ἵω, induo: item, κοσμέω, tego, &c. V.
Εἶξα, ſimilis ſum, & in 1. pl. εἴξαμεν, a. 1. ind. act. verbi εἴκω· εἴξας, cedens, a. 1. part. εἶξαν, cesserunt: 3. pl. a. 1. act. ejusd. verbi.
Εἶο pro ἕ, Poët. genit. ſing. μῦ εἷο, ſecum.
Εἶπα, ας, ε, dixi, & in 3. pl. εἶπαν, a. 1. ind. act εἶπαι, a. 1. inf. a. 2. εἶπον, ες, ε. Et εἴπατε, 2. pl. a. 1. imperat. ab ἔπω, dico: quod eſt ε, pro augmento adſciſcit ῐ, idemque omnibus in modis ſervat.
Εἶπαὺ pro εἶπατε, 2. pl. a. 1. imperat. &
Εἰπὶ, dic. Att. pro εἶπε, a. 2. imperat. & εἰπεῖν, dixiſſe, a. 2. inf. ejuſdem verbi.
Εἰπέμεν, inf. Ion. pro εἰπεῖν, ejuſd. a. 2. inf.
Εἴπερ, ſiquidem, ſi, εἰπερ ἄρα, ſi quidem. Th. ει, ſi.
Εἴπησκε, dixit. Ion. pro εἶπε, 3. ſing. a. 2. εἶπον, verbi ἔπω, dico.
Εἴπη, ſicubi, ſiqua, ſiquo: ab ει, ſi.
Εἴπης, dicas, a. 2. ſub. hinc Æol. εἴπηθα, 2. ſing. ejuſd. temporis, verbi ἔπω.
Εἴποθεν, ſiquo ex loco: &.
Εἴποῖ, ſi aliquo. Th. ει, ſi.
Εἱπόμην, ſequebar, & in 3. pl. εἵποντο, imperf. vel a. 2. verbi ἵπομαι, ſequor: f. ἑψομαι. p. ἕμαι.
Εἶπον, ες, ε, a. 2. ind. & Dor. εἶπὸν, pro εἶπε, a. 1. imperat. verbi ἔπω, dico.
Εἴποτε, ſi quando, adv. ex ει, ſi, & πότε, quando: quod ab ὅτε, idem. Sic
Εἴπου, adv. ſicubi: ex ει, ſi, & ποῦ; ubi? ab ὅς, qui.
Εἴπω, dixero, a. 2. ſub. εἴπῶν, ῶσα, ὸν, a. 2. part. verbi ἔπω, dico.
Εἴπως, adv. ſi quo modo, ſi quâ ratione, ſi forte, ex ει ſi, & πῶς, quo modo?
Εἰρένα, ας, ἡ, Dor. pro εἰρήνη, ἡ, pax.
Εἰρεσιώνης, ου, Bacchi epitheton. Dici volunt παρὰ τὸ ἐρρέφθαι, quia inſutus fuit, femori ſcil. Jovis: undè & μηροῤῥαφὴς.
Εἰρήδω, prohibeo, diſtraho, imperf. εἴρηδον, & diſſolut. Poëticâ ἴρηδον, ab ἴργω, vel εἴργω, idem.
Εἰρηδαμέω, ω, ησω, exercui: a. 1. m. ἰρηδάμην, ω, ησο, imperf. verbi ἰρηδάζομαι, operor, laboro. Th. ἔργον, opus.
Εἰρήδην, confeci, a. 1. ind. paſſ. & Εἰρασμένος, σμένη, σμένον, confectus ſum, perf. ind. paſſ. & part. εἰρασμένος· ab ἰρηδάζομαι, ab eod. Th.
Εἶργ' cohibet. 3. ſing. præſ. act. εἴργαδεν, dimoveri, præſ. inf. paſſ. ab εἴργω, arceo.
Εἴρμαι, vinctus ſum, perf. inf. paſſ. & part. εἱρμένος, ab eod. verbo.
Εἱρμὸς, ὁ, incluſio: ab eod.
Εἱρμοφύλαξ, carceris cuſtos. Xen. Hellen. 5. ex εἱρμὸς, prohibitio: item carcer, ergaſtulum, &c. & φύλαξ, cuſtos, &c.
Εἴργνυμι, μι. εἴρξω, π. εἶρχα; idem quod εἴργω, coerceo, carcere detineo, &c. à quo etiam eſt, in paſſ. εἴρομαι, includor, in carcerem conjicior, &c.
Εἴργων, coërcens præſ. part. n. g. εἴργω, abſtine, præſ. imperat. paſſ. εἴργεσο, 3. pl. ind. act. ab εἴργω, arceo, f. ξω.
ΕΙΡΓΩ, includo, in carcerem conjicio: f. ξω· p. χα. εἴργω, arceo, prohibeo, veto: indè πολιορκέω, urbem obſideo.
Εἰρία, ας, vel Ion. εἰρίη, ης, ἡ, concio, cœtus: ab εἴρω, dico.
Εἴρια, Ion. pro εἴρη, interrogas, 2. ſing. verbi εἴρομαι pro ἔρομαι. Them. εἴρω, dico.
Εἰρίζω, Ion. pro εἴρω, 3. pl. perf. paſſ. à εἴρω, dico: vide εἰρηκὼς.
Εἰρίσσεσθαι, εἴσθαι, Ion. & Poët. pro ἔρεσθαι, interrogare, inquirere.
Εἰρίω, Ion. pro εἴρω, interroga, præſ. imperat. verbi εἴρομαι· poteſt eſſe & imperf. ab ἔρομαι. Th. εἴρω.
Εἴρων, ουσα, ον, & εἰρέων; idem quod ſequens.
Εἰρεσία, ας, ἡ; remigatio, remigium; idem ſignifi-are & εἴρεσον, quidam putant.
Εἴρυρ, υος, ὁ, captivitas, ſervitus: ab εἴρω, necto.
Εἰρώδω, Ion. pro ἔρεσθαι, quærere, interrogare.
Εἰρωσία, ας, ἡ; remigatio, remigium, κωπλασία, ab εἰρέσσω.
Εἰρεσιώνη, ης, ἡ, ramus oleaginus, lanâ obvolutus, quam circumpendentibus arborum fructibus ante januas ædium ſuſpendere ſolebant, ad famem arcendam: ab εἶρος, lana.
Εἰρεσσόμενοι, enumerantes, Dor. pro ἐρεσσόμενοι, præſ. part. pl. num. f. g. ab ἰρέω, dico, Poët. εἰρίω. Th. ἴεσθαι.
Εἰρέω, dico, interrogo; idem quod εἴρω; quod vide.
Ἐρρηκα, perf. Attic. à ῥέω, dico: f. ῥήσω, perf. ἔῤῥηκα· perf. part. Attic. εἰρηκὼς· &
Εἰρημένος, ου, ὁ, dictus, part. ab εἴρημαι· Att. pro ἔῤῥημαι, perf. paſſ. à ῥέω. Alii ab ἰρέω derivari malunt.
Εἰρηνάω, ῶ, pacificus: ab εἰρήνη, pax.
Εἰρηνάρχης, ου, ὁ, Irenarcha, magiſtratus quidam apud juriſconſ. ab eod. Th. & ἀρχὴ, principatus.
Εἰρηνεύω, pacem colo, in pace vivo: f. εύσω, perf. εἰρήνευκα· ab
ΕΙΡΗ'ΝΗ, ης, ἡ, pax: (à connectendo.) Hinc
Εἰρηνικὸς, ὴ, pacificus: &
Εἰρηνικῶς, pacificè, citra pugnam; adv. item.
Εἰρηνοποιέω, ῶ, reconcilio: f. ήσω, præt. εἰρηνοποίηκα, & indè
Εἰρηνοποιὸς, ὸν, pacis ſtudioſus, pacificus: ex εἰρήνη, pax, & ποιέω, facio.
Εἰρηνοφύλαξ, ακος, ὁ, pacificator, pacis cuſtos, &c. ex εἰρήνη, & φύλαξ, V.

Εἰρκτὴ,

Εἰρκτὴ, ἡ, carcer; ab εἴργω, carcere includo.

Εἱρμὸς, ὁ, nexus, series; ab εἴρω, necto.

Εἰρεσιὸς, ᾶ, laneus: & pro eod. ἠείνεος. Th. εἴριος, lana.

Εἴρειον, idem ac ἔριον, vide εἴριος.

Εἱρεπτόμος, ὁ, ἡ; lanas carpens, vel tractans, ab ἔριον, quod ab εἴριος, lana, & τέμνω, curo.

Εἴρεμαι, vide in εἴρω.

Εἱρεννὸς, ὁ, ἡ; laniger: à πείκω, vel πήκω, pecto: f. ξω, p. m. πέπεκα: hinc πόκος, vellus, & εἴριος, lana.

Εἱρεπόκος, qui lanis excolendis, aut lanificio laborem impendit, &c. ex ἔριος, & πόνος; quod vide.

ΕΙΡΟΣ, ους, τὸ, lana: ἔριον, ου, τὸ, idem. q. ab εἴρω, necto, quia nexilis.

Εἶρπομες, Dor. pro εἴρπομεν, ibamus: 1. pl. imperf. ab ἕρπω, repo: quod vide.

Εἰρύαι, Ion. pro εἴρυσο, 3. pers. pl. num. perf. pass. Iones enim & perfecti & pluſq. p. tertiam pl. à tertiâ ſing. formant, ante ται, vel το, α breve inſerentes. Sic εἰρύατο, Ion. pro εἰρυσθαι ἦσαν, 3. pl. pluſq. p. verbi εἰρύω, quod Poët. pro ἐρύω, cuſtodio: q. v.

Εἴρυκα, ſuſtuli: perf. activ. ejuſdem verbi.

Εἰρύμεναι, præſ. inf. Dor. pro εἰρύεσθαι: ab εἰρύω, pro ἐρύω, traho.

Εἰρύομαι, Poët. pro ἐρύομαι, cuſtodio, ſervo, &c.

Εἴρυντο, 3. pl. imperf. verbi ἐρύομαι, per Syncop. pro ἐρύοντο, cuſtodio, ſervo: ſic ἴρυσθαι, pro ἐρύεσθαι, præſ. inf.

Εἰρύσσεσθαι, cuſtodire, a. 1. inf. m. Poët. pro ἐρύεσθαι, verbi ἐρύω.

Εἴρυτο, 3. ſing. pluſq. p. paſſ. ab eodem Them.

Εἰρύω, Poët. pro ἐρύω, f. σω, traho.

Εἴρχαθ', & εἴρχατο, Ion. pro εἱρχθῆναι εἰσὶ, & εἱρχθῆναι ἦσαν, perf. & pluſq. p. verbi εἴργνυμι, ſeu εἴρω, includo.

Εἶρλα, erupi, a. 1. verbi ἴρπω, ſerpo: f. ψω, p. φα.

ΕΙΡΩ, necto: item dico, interrogo, nuntio, in quâ ſignif. præſ. eſt inuſ. (ἴρλω, & εἰρίω, Poët.) f. ἐρῶ, & in 2. pl. ἐρεῖτε, dicetis, præt. εἴρηκα tanq. ab ἐρίω, (quod ε poſt ι pro augmento aſciſcit:) perf. paſſ. εἴρημαι, paulo poſt, f. εἰρήσομαι, præſ. m. ἔρομαι (ἐρέομαι & εἴρομαι, Poët.) interrogo: f. ἐρήσομαι. a. 1. εἰρησάμην & ἠρόμην. a. 2. ἠρόμην & Poët. εἰρόμην.

ΕΙΡΩΝ, ωνος, ὁ, diſſimulatè loquens.

Εἰρωνεία, IRONIA, diſſimulatio in oratione: &

Εἰρωνικὸς, ὴ, qui diſſimulatione in loquendo gaudet: & indè

Εἰρωνικῶς, IRONICE, ficè, adv. ab εἴρων, ωνος, ὁ.

Εἰρωνεύομαι, utor diſſimulatione in loquendo; Plat. in Apol. undè εἰρώνευμα, diſſimulatio, & εἰρωνευτὴς; idem qui ἔρων, diſſimulator, in oratione diſſimulatè loquens; qui aliter loquitur ac ſentit, &c.

Εἶρος, 3. ſing. ind. εἰρόσω, & εἰρόωντο, 3. ſing. & pl. imperf. ab

Εἰρόωσα, Ion. & Poët. pro ἐρόωσα, f. ὁσω, rego, imperf. ἠρόωσαν, ων, ασε, ας, &c.

Εἰρυτὴν, Ion. pro ἐρυτὴν, ejuſd. præſ. inf.

ΕΙΣ, vel ἐς, ad, in; item erga, contra, ſuper, poſt, propter, apud, per, inter, de, præ, accuſ. ſoli jungitur: in compoſ. in, ad, intra, ex, εἰς π: quorſum? Hinc εἴσω, in, intra.

Εἴς, ες, Poët. pro ἧς, 2. ſing. imperfect. verbi εἰμὶ, ſum, pro quo etiam ἔησθα dicitur.

Εἶς, vel εἶ, vadis, 2. ſing. præſ vel imperf. ſed ἔσ' pro ἔεσι, vadit, 3. ſing. præſ. verbi εἶμι, eo.

Εἷς, ἑῖσα, qui miſit, a. 2. part. ab ἵω, a. 2. verbi ἵημι, mitto.

ΕΙΣ, μία, ἕν, unus, a, um; item quidam: gen. ἑνὸς, μιᾶς, ἑνὸς. Hinc ἑνόω, unio, aduno: μηδεὶς & οὐδεὶς, οὐδὲ, nullus: ἐξενίζω, pro nihilo duco.

Εἶσα, a. 1. act. vel verbi εἴδω, ſcio: vel εἶμι, eo: pro quo ἴσα etiam dicitur, a. 1. med. εἰσάμην.

Εἷσα, ſedi, a. 1. ind. ab ἵημι, ſeu ἵω, ſedeo: f. ἵσω.

Εἰσαγάγη, 3. ſing. a. 2. ſub. act. Attic. verbi εἰσάγω, introduco: f. ξω, Th. ἄγω.

Εἰσαγγιλία, ας, ἡ; delatio, accuſatio: &

Εἰσαγγέλλω, f. ελῶ, p. ελκα, renuntio, refero; item defero, accuſo. Th. ἀγγέλλω, nuntio.

Εἰσαγγελὶς, ίδος, ὁ, qui nunciat adventum alicujus; peculiariter dicitur de eo qui apud regem aut principem hoc munere fungitur, nuntiandi ei alicujus adventum; & illum ad eum admittendi; Bud. admiſſionalem vocat: Item, εἰσαγγελὶς, eſt delator, accuſator in ſenatu, &c. Undè, εἰσαγγελθητικὸς, ad εἰσαγγελίαν pertinens, &c. Poll. à verbo præced. εἰσαγγέλλω.

Εἰσαγὼγ, ingreditor, præſ. vel, a. 2. imper. ab εἰσέρχομαι, quod vide.

Εἰσαγωγεὺς, vel εἰσαγγεὺς; idem quod ἀγγεὺς, colligo, congrego, &c.

Εἰσάγω, εις, ει, introduco: f. ξω, p. εἰσῆχα: a. 2. εἰσῆγον, & Att. εἰσἤγαγον. a. 2. imperat. εἰσάγαγε, ἐτω. a. 2. ſub. εἰσαγάγω, ῃς, ῃ. a. 2. inf. εἰσαγαγεῖν. præſ. part. paſſ. εἰσαγόμενος, η, ον, initiatus: ex εἰς, in & ἄγω, duco.

Εἰσαγωγὴ, ῆς, ἡ, introductio: &

Εἰσαγωγικὸς, ὴ, introductorius: &

Εἰσαγώγιμος, ος, importatus: ab εἰσάγω.

Εἰσαεὶ, adv. ſemper: ὁ εἰσαεὶ, ſempiternus: ab ἀεὶ, ſemper.

Εἰσαὶ, pro εἰσατο, ſtatuâ honoravit, 3. ſing. a. 1. med. verbi ἴω, ſtatuo: f. ἴσω, a. 1. ἔσα.

Εἰσαθρία, idem quod ἰσιαθρία, ᾶ, conſpicio, conſpicior, inſpicio, &c. ex εἰς, & ἀθρέω. V.

Εἰσαΐσσω, infero; ut, εἰσαΐσσω ἡ τράπεζα, apponitur menſa, &c. Cam. ex εἰς, & αἴσσω.

Εἰσαΐσσω, μ, ξω: irruo aliquò, irrumpo, pro quo etiam ἰσαΐσσω affertur ex Ariſtoph. in Nub. ex εἰς, & ἴασσω ruo, &c. V.

Εἰσάω, idem quod Poët. ἀΐω, audio; quod vide.

Εἰσακοντίζω, jaculor in aliquem locum; jaculis inceſſo, miſſilia ingero, &c. ex εἰς, & ἀκοντίζω; quod vide.

Εἰσακούω, exaudio, f. ὑσω. p. εἰσήκοα. a. 1. paſſ. εἰσακουσθῆναι ἦσαν. Th. ἀκούω, audio.

Εἰσδεδρομὼς, introcurrens: a. 2. part. act. f. g. à τρέχω, curro: vide εἰσδεδραμὼν.

Εἰσδεδραμὼν, incurſus, impreſſio; dicitur etiam, ἰσοδραμὼν, idem: invaſio, irruptio, &c. ab εἰσδρέχω. V.

Εἰσδύνω, vel εἰσδύω, ſubeo, ingredior, penetro; item εἰσδύομαι, idem; undè εἴσδυσις, introitus, ingreſſus, os ſpelunc æ, &c. ex εἰς, & δύνω, δύω. V.

Εἶσε, a. 1. ind. act. verbi ἵω, colloco, induo: f. ἵσομαι. a. 1. m. εἰσάμην, p. ἔσμαι.

Εἶσαι, ſcies, pro ἔσῃ, Ion. 2. ſing. f. 1. m. verbi εἴδω, ſcio: f. εἰσομαι.

Εἰσαγείρω, vel εἰσαγέρω; q. d. incito, ſeu incitando compello intrò. Th. ἐγείρω; vide.

Εἰσάδρομεν, introcucurri, a. 2 ind. act. ab εἰσέρχω: f. δράξω. p. εἰσδράκα. a. 2. part. εἰσδραμὼν, ὖσα, ὸν: ex εἰς & τρέχω, curro: f. ξω. p. δεδράμηκα, & τέτρεχα.

Εἰσβὰς, ingreſſus eſt, 3. ſing. a. 2. ἐσβὰς μι: ex εἰς & βάς μι, vel βαίνω, ſubeo: f. βήσω.

Εἰσβαλέω, concludo, cogo in angultum, redigo in, &c. Th. ελέω. V.

Εἶσβαν, omnino, prorſus; Phil. ex εἰς, & ἄπας. V.

Εἰσβαπὲξ, adv. ſemel: ex εἰς & ἅπαξ, ſemel.

Εἶσβας, acc. pl. f. g. ἴσας, gen. ab ἶσος, η, ον, æqualis, e, idem quod ἴσος.

Εἴσβατο, videbatur, a. 1. m. ab εἴδω, video. f. ἐσομαι, a. 2. εἶδον & Εἶσατο, penetravit, a. 1. m. verbi εἴω, eo.

Εἰσβάτω, inſilio; ex εἰς, & ἅπω. V.

Εἰσβιὸς, & εἰσβίης, ου, ὁ, qui in poſtremum, poſthac: ab αὖθις & αὖτις rurſus. Th. αὖ, idem.

Εἰσβόειον, ſive ἰσοβόειον; quod & diſjunctim, εἰς αὔριον, cras, vel in poſterum diem, poſtridie, &c. Th. αὔριον; vide.

Εἰσαφίημι, jacio intrò, ſeu projicio; aut etiam jaculor intrò; item exponitur, introduco; V. ἀφίημι.

Εἰσαφίκνεται, reverſus eſt, 3. ſing. imperf. act. ab

Εἰσαφικνέω, accedo, redeo, ex εἰς, ἐκ & ἱκνέω, venio. Th. ἱκνοῦμαι, idem ſut. ἱξοῦμαι. p. ἶγμαι. a. 2. m. ἐκόμην.

Εἰσαφίκνεο, venias, 2. ſing. a. 2. ſub. med. Ion. pro εἰσαφίκνη: ab

Εἰσαφικνέομαι, f. ἱξοῦμαι, p. ἶγμαι, accedo, advenio: ab eod. Th.

Εἰσβαίνω, vel ἰσβαίνω, ingredior; item activè, (ex εἰς & βαίνω) impono, &c.

Εἰσβάλλω, f. βαλῶ, p. κα, injicio, ingredior, invado. Th. βάλλω, jacio.

Εἴσβασις, εως, ἡ, aſcenſus, ingreſſus; item εἰσβατὸν, τὸ; quod adiri poteſt, &c. Verbalia, ab εἰσβαίνω.

Εἰσβιβάζομαι, vim infero, vi ingredior: à βιάζομαι, idem. Th. βία, vis.

Εἰσβιβάζω, f. άσω, aſcendere facio: à βιβάζω, ineo, quod à βαίνω, incedo.

Εἰσβολὴ, ῆς, ἡ, ingreſſus, incurſus, expeditio militaris: ab εἰσβάλλω; quod vide.

Εἰσδέχομαι, introì admitto: f. ξομαι. med. εἰσδέξομαι: ex εἰς & δέχομαι, accipio, p. δέδεγμαι. a. 1. paſſ. ἐδέχθην.

Εἰσδεχόμενος, introcurrens: a. 2. part. act. f. g. à τρέχω, curro: vide εἰσδραμὼν.

Εἰσδρομὴ, incurſus, impreſſio; dicitur etiam, ἰσοδρομὴ, idem: invaſio, irruptio, &c. ab εἰσδρέχω. V.

Εἰσδύω, vel εἰσδύνω, ſubeo, ingredior, penetro; item εἰσδύομαι, idem; undè εἴσδυσις, introitus, ingreſſus, os ſpelunc æ, &c. ex εἰς, & δύω, δύνω. V.

Εἶσι, a. 1. ind. act. verbi ἴω, colloco, induo: f. ἴσομαι. a. 1. m. εἰσάμην, p. ἔσμαι.

Εἶσιμι, ſcies, pro εἶσῃ, Ion. 2. ſing. f. 1. m. verbi εἴδω, ſcio: f. εἰσομαι.

Εἰσιγείρω, vel εἰσαγείρω; q. d. incito, ſeu incitando compello intrò. Th. ἐγείρω; vide.

Εἰσίδρεμεν, introcucurri, a. 2 ind. act. ab εἰσέρχω: f. δράξω. p. εἰσδράκα. a. 2. part. εἰσδραμὼν, ὖσα, ὸν: ex εἰς & τρέχω, curro: f. ξω. p. δεδράμηκα, & τέτρεχα.

Εἰσίδυ, ingreſſus eſt, 3. ſing. a. 2. εἰσδύμι: ex εἰς & δύμι, vel δύω, ſubeo: f. δύσω.

Εἰσκλείω, concludo, cogo in angultum, redigo in, &c. Th. ελέω. V.

Εἶσμι, vel εἰσίημι, intro ingredior: in 3. pl. ind. præſ. εἰσίασιν, Ion. pro εἰσέασι: ex εἰς, in, & εἶμι, vel ἴημι, eo.

Εἰσέαται, pro εἰσήσεται, Ion. pro εἰσήσαται, immittunt, 3. pl. præſ. ab εἰσίημι: vide ἴημι.

Εἰσελαύνω, f. άσω, p. κα, invehor, ingredior, irrumpo: ab ἐλαύνω, agito.

Εἰσέλθησις, ingreſſus, introitus; ab εἰσέρχομαι; q. v.

Εἰσελθόσιμος, ὴ, ον, f. 1. m. ab εἰσέρχομαι, ingredior: a. 2. εἰσῆλθον. p. m. εἰσελήλυθα. Th. ἔρχομαι, venio.

Εἶσελθε, άτω, a. 2. imperat. εἰσελθεῖν, a. 2. inf. εἰσέλθης, 2. ſing. a. 2. ſub. εἰσελθὼν, ὄσα, όν, a. 2. part. verbi εἰσέρχομαι, ingredior: ex εἰς & ἔρχομαι.

Εἰσεμπορεύομαι, importandarum mercium cauſâ, me confero aliquò; Heſych. exp. mercaturæ causâ, in militiam profiſciſcor, &c. ex εἰς, & ἐμπορεύομαι; vide.

Εἶσεν, ſedere fecit, 3. ſing. a. 1. act. verbi ἵω, ſtatuo, f. ἵσω. a. 1. ἔσα.

Εἰσενίσσης, 2. ſing. a. 2. ſub. act. & in 3. pl. εἰσενίσσωσιν, verbi εἰσφέρω, ingero, f. εἰσοίσω. a. 1. εἰσώϊσσα. a. 2. εἰσώϊσχον: ex εἰς & φέρω, fero.

Εἰσένδυμις, Dor. pro εἰσήνδυσις, ingrediamur. 1. pl. a. 2. ſub. verbi εἰσέρχομαι; q. v.

Εἰσέπεσε, ſeu ἰσέπεσε, ſunt qui in una voce ſcribunt, pro εἰς ἔπεσε, & ἰσέπεσε.

Εἰσεπίρασα, tranſivi, a. 1. ind. act. ab εἰσπεράω, compoſit. ex εἰς & περάω, tranſeo: f. ήσω, & άσω.

Εἰσεπήδησα, inſilii, a. 1. ind. act. verbi εἰσπηδάω, inſilio: f. ήσω. p. εἰσπεπήδηκα: compoſ. ex εἰς & πηδάω, ſalio.

Εἰσεπήμολε, peregrè veniens, aliquò diverto; Plat. de leg. 12. ex εἰς, & ἐπήμολε. V.

Εἰσέρπω, irrepo; Æl. Var. hiſt. Th. ἕρπω, repo. Vide.

Εἰσέρχομαι, ingredior, in 3. pl. præſ. imperat. εἰσερχόσθω: f. εἰσελθέομαι. a. 2. εἰσῆλθον, ες, ε, a. 2. imperat. εἰσελθὲ. perf. m. Act. εἰσελήλυθα. Th. ἔρχομαι, venio.

Εἰσεσάσσατο, 3. pl. a. 1. m. verbi εἰσσάω, Th. σάω, traho.

Εἴσεται, ſciet, 3. ſing. f. 1. m. verbi εἴδω, ſcio: f. ἐσομαι. a. 2. ἔδον & ἴδον.

Εἰσεῦσι, vel εἰσεύω, ſubeo, ingredior. penetro; item εἰσδύομαι, idem; undè εἴσδυσις, introitus, ingreſſus, os ſpelunc æ, &c. ex εἰς, & σεύω, σύω. V.

Εἰσέω, 'Εσάω, pertineo, pertingo, pervado; Herodot. Item evado, exeo, erumpo, &c. Th. ἴκω. V.

Εἰσηγέσατο, 3. ſing. ind. ab

Εἰσηγέομαι, adduco, ſuadeo, ex εἰς & ἡγέομαι, duco: f. ήσομαι. p. ἧγημαι.

Εἰσηγήσεως, εως, ἡ, ſuaſio, arbitrium. dat. pl. εἰσηγήσεσι: &

Εἰσηγητέον, ſuadendum, verbale: &

Εἰσηγητὴς, ᾶ, ὁ, ſuaſor, monitor, author: ab εἰσηγέομαι: quod videas.

Εἰσηγορία, ας, ἡ; accuſatio, querimonia; (κατηγορία) &c. ex εἰς, & ἀγορὰ, vel ἀγορεύω, &c. q. v.

Εἰσήει, introivit, 3. ſing. pluſq. p. m. verbi εἴσειμι, ingredior: ex εἰς & εἶμι, eo. p. m. εἶα. pluſq. p. m. ἤειν.

Εἰσηθέω, & εἰσηθίζω, vel ἰσηθέω, & ἰσηθίζω; colo, ſeu decolo in: colando infundo, per colum inſtillo, &c. ex εἰς, & ἠθέω, colo; i. e. per colum mitto, &c.

Εἰσηκόδιον, exauditus fui a. 2. ind. paſſ. ab εἰσακούω, exaudio: f. σω, p. εἰσήκουκα. f. 1. paſſ. εἰσακουσθήσομαι. Th. ἀκούω, audio.

Εἰσήλατο, 3. ſing. a. 1. m. εἰσηλάμην, ω, ατο, ab εἰσάλλομαι, inſilio. Th. ἅλλομαι, ſalio.

Εἰσῆλθον, a. 2. ind. act. verbi εἰσέρχομαι, ingredior: ex εἰς & ἔρχομαι, venio. f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλθον,

Εἰσήνικα, intuli: a. 1. &

Εἰσηνείκαμεν, ω, ατο, a. 1. m. verbi εἰσφέρω, adfero. f. οἴσω, a, 1. ἤνεικα. Th. φέρω.

Εἴσης, gen. ſing. f. g. ab ἶσος, η, ον, idem quod ἴσος, æqualis.

Εἶσθε, is, Æolic. Paragoge pro εἶς, 2. ſing. præſ. ind. verbi εἶμι, eo.

Εἶσθαι, miſſum eſſe: perf. inf. verbi ἵημι, mitto: perf. paſſ. εἷμαι: Vel ab ἵνυμι, ſeu ἵω, induo.

Εἰσθορέω, ſive ἰσθορέω, inſilio; undè εἴσθορον, inſiliit, &c. ex εἰς, & θρέω, ſeu θορέω.

Εἶσι, vadit, 3. ſing. præſ. εἶμι, vado. Sed εἰσὶ, ſunt, 3. pl. verbi εἰμὶ, ſum.

Εἰσήλατο, & Doricè, εἰσάλατο, immitto. Th. ἐλάω.

Εἰσιέναι, intrare, præſ. inf. verbi εἶσμι, vel εἰσίημι, intro. Th. εἶμι, eo.

Εἰσίασι, ingrediuntur. Ion. pro εἰσίᾶσι, 3. pl. ab εἴσμι, quod vide: εἰσὶν, ὄντος, a. 2. part.

Εἰσίημι, ſive εἰσίᾱμαι, involo: Ariſtoph. Th. ἵᾱμαι. Vide.

Εἰσιτήριος, Calendæ Januarii, vel primus anni dies, quo totus magiſtratus apparebat; item ſacra quæ initio anni fiebant, ut fælix totius anni auſpicium foret; Dem. de fals. legat. Item, ſacra quæ Jovi Βουλαίῳ, fierent, quam ſenatores judicium ingreſſuri eſſent, &c. Sic, εἰσιτήριος λόγος; oratio quæ habetur in alicujus ingreſſu, & qua ille velut accipitur & ſalutatur, &c. Item εἰσιτητὸς, ad quem ingreſſus pateat, acceſſibilis, &c. omnia ab εἴσιμι, intro, ingredior, &c.

Εἰσκαλέω & εἰσκαλέομαι, intrò voco, advoco, a. 1. m. εἰσκαλεσάμην, ω, ατο, part. εἰσκαλεσάμενος: ex εἰς, in, & καλέω, voco: f. έσω. p. κέκληκα.

Εἰσκεκλημένος, invitatus, part. perf. paſſ. ejuſd. verbi.

Εἴσκειμαι, ſum impoſitus, ἰμεάλλομαι; vide κείμαι.

Εἰσκηρύσσω, voce præconis evoco; ut ἐσὶ εἰσκηρύξαι τινα, in concionem vocatur, &c. à κηρύσσω. V.

Εἰσκλύζω, eluo, alluo, intrà eluo, &c. Th. κλύζω.

Εἰσκομιδὴ, ῆς, ἡ, invectio: &

Εἰσκομιδεὶς, εῖσα, ἐν, allatus, illatus, part. a. 1. paſſ. ab

Εἰσκομίζω, f. ίσω, importo, introduco: à κομίζω, porto, quod à κομέω, curo.

Εἰσκρίνω, intromitto, ingredi facio; undè εἰσκρίνομαι; ingredior, inſinuo me: & εἰσκρισις, inſinuatio. Them. κρίνω.

Εἰσκυκλέω, ῶ, advolvo, volvendo, & rotando introduco, introveho, infero, &c. à verbo κυκλέω. V.

Εἰσκυλίω, involvo, advolvo, à κυλίω; vide.

Εἰσκύπτω, intueor; exerto capite introſpicio. Th. κύπτω. V.

Εἴσκω, aſſimilo, Poët, pro ἴσκω, quod ab ἔικω, ſimilis ſum, præſ. inf. ἴσκειν.

Εἰσκωμάζω, & εἰσκωμῳδέω; commeſſabundè, & temulenter me infero, cum impudentia & temulentia, &c. à κωμάζω. V.

Εἰσλάμπω, illuceo, de ſole irradiante. Theophr. Th. λάμπω.

Εἰσμάασω, vel ἰσμάτω, imprimo, à Th. μάσσω. V.

Εἰσμίγνυμι, immiſceo; Th. μίγνυμι.

Εἰσνέω, innato, adnato, commeo, &c. Th. νέω.

Εἰσνοέω, animadverto; undè εἰσνόησα, animadverti, vide; apud Poëtas; ex εἰς, & νοέω. V.

Εἰσοδία, reditus, ſumptus, &c. i. e. πρόσοδοι, ἀναλώματα, &c. à neut. ſing. εἰσόδιον, τὸ, honorarius reditus, penſio honoraria; Heſych. à maſc. εἰσόδιος, ὁ; ut εἰσόδιος λόγος, quæ in introitu alicujus habetur oratio; & εἰσόδιον ἄνθος, flos qui ſpargitur ingredienti, &c. Item,

Εἰσοδιάζομαι, redeo, inferor: &

Εἴσοδος, ου, ὁ; introitus, adventus: ut & ars, ſtudium, diſciplina: ex εἰς & ὁδὸς, via.

Εἰσοικείω, concilio, amicè jungo, familiarem & amicum reddo; ex εἰς, & οἰκείος, idem; concilio, familiarem reddo, &c. ab οἰκεῖος. V.

Εἰσοικίω, sive ἐσοικίω; habitatum alio quò migro; ab οἰκίω. V.
Εἰσοικίζω, domum introduco. Th. οἶκος.
Εἰσοίσω, 2. sing. f. 1. act. verbi εἰσφέρω, quod vide.
Εἰοῦκις, Dor. & εἰσόκις, donec, adv. ex εἰς, vel ες, ad, & ὅκις.
Εἴσομαι, sciam, f. 1. m. verbi εἶδω, scio: item.
Εἴσομαι, ibo, f. 1. m. verbi ἴω, eo.
Εἰσόμοσε, statuam, f. 1. m. verbi ἴω vel εἶμι, inusit.
Εἰσοπτόμομαι, sive ἐσοπτόμομαι, inspicio; undè εἰσοπτός, qui inspectus est, vel indè inspici potest: sic ἐσοπτός, idem; & εἰσοπτρον, sive ἔσοπτρον, speculum, &c. ex εἰς, & ὄπτομαι. V.
Εἰσπίσω, postea; Homer. ex εἰς & ὀπίσω. V.
Εἰσορέω, intueor, aspicio, ex εἰς & ὁράω, video: f. ὄψομαι, perf. ἐώρακα.
Εἰστρέων, videns, Poët. pro εἰσορῶν, ejusd. præs. part. sic εἰσορέασαι, pro εἰσορᾶσαι, f. g. pl. num. part. præs.
Ἴσος, ᾱ, ον, idem quod ἴσος, æqualis.
Εἰσαΐω, feriens insilio, irrumpo, impetum facio, &c. Item ingredior, ceu substantes propulsans; ex εἰς, & σαίω, ferio, percutio, pulso.
Εἰσπέμπω, f. ψω immitto, importo, Th. πέμπω, mitto.
Εἰσπεράω, transeo, seu trajicio, adeo, &c. ex εἰς, & περάω.
Εἰσπεριπορθόμομαι, (idem quod περιεισπορθόμομαι) juxta, vel clàm ingredior, &c. ex εἰς, & περιπορθόμομαι, circumeo, in orbem eo, & lustro; ex περὶ, & πορθόμομαι. V.
Εἰσπετάμομαι, εἰσπταμομαι, & εἰσπτομομαι, involo, volando intro eo, revolo, redeo, &c. ex εἰς, & πετάμομαι, πέτομαι, vel πέτομαι, volo, involo, &c.
Εἰσπηδάω, insilio, irrumpo; f. ήσω. a. 1. εἰσπήδησα, a. 1. part. εἰσπηδήσας, ασα, αν: gen. εἰσπηδήσαντος· præt. εἰσπεπήδηκα· ex εἰς, in, & πηδάω, salio.
Εἰσπίνω, imbibo, haurio; (ut ἐκπίνω, ebibo, epoto) Th. πίνω.
Εἰσπίπτω, incido in, irruo, à πίπτω, quod adeas.
Εἰσπλέω, f. πλεύσω, adnavigo. Th. πλέω, navigo.
Εἰσπλεῖν, εἰσπλυσ, adnavigatio, ab eod. Them.
Εἰσπνέω, seu εἰσπτέω, inspiro, afflo, spiritum duco, attraho spiritum, εἰσπνοὴ, inspiror, aspiror, afflor; ut, ὁ εἰσπνεόμενος ἀὴρ, aer qui attrahitur, &c. unde εἰσπνεῖν, est, amare, apud Lacones, quòd inspiretur amor; Etym. à Th. πνέω. V.
Εἰσπνήλης, ου, & εἰσπνηλός, ου, ὁ; seu Εἰσπνιλός, ου, ὁ, linguâ Laconicâ amator.
Εἰσπνοὴ, inspiratio; verbale ab εἰσπνέω. Vide.
Εἰσποιέω, adsciscо, adopto: &
Εἰσποίησις, εως, ἡ; adoptatio, adoptio: &
Εἰσποιητὸς, ή, adoptatus: omnia à ποιέω.
Εἰσπορεύομαι, ἡ, intromissio; verbale ab εἰσπορεύομαι; q. v.
Εἰσπορεύομαι, ingredior, imperf. εἰσπορεύομην, ου, ὁ ἔσω, interior, Th. εἰς vel ες, ad.
Εἰσπορθέω, μ. ήσω, π. ηκα; intrudo, intropello: ex εἰς, & πορθέω. V
Ἐισωπὸς, ή, ὁ, ante conspectum aliquid habens: ex εἰς & ὤψ, oculus, quod ab ὄπομαι, video.
Εἶτ', pro
Εἶτα, adv. postea, deindè, tum, annè? itane vero? ἔπειτα, idem.
Εἴτε, seu εἴθ', (per Apostroph. seq. aspiratâ:) sive, Conjunct. ex εἰ, si, & τε, que.
Εἶτε, si.is, præs. opt. per Syne. pro εἴητε, 2. pl. verbi εἰμὶ, sum.
Εἶτεν, & ἔπειτεν, Ionica esse, & ab Herodot. usurpari, pro εἶτα, & εἴπειτα, &c. Vide.
Εἶτι, siquid, num?
Εἶσω, eat, 3. sing. imperat. præs. ab εἶμι, eo, imperat. ἴτω, ἴτω.
Εἰχάνω, perf. act. inf. verbi ἔκω, cedo, f. εἴξω. P. εἶκα.
Εἶχον, tenebas, Ion. pro εἶχες, 2. sing. imperf. pass. ab ἴχω, habeo.
Εἶχες, ες, ε, imperf. verbi ἴχω, habeo, (i post ε, pro augmento recipiens:) f. ξω & σχήσω. p. ἔσχηκα. a. 2. ἔσχον.
Εἶω & ἴω, vado, Poëtica. f. εἴσω. p. εἶκα. imperf. ἴον, ἴου, & ἴειν, imperat. ἴτω, ἰέτω. a. 1. ἔσσα ἧσσα & ἧσα. plusq. p. ἤκειν & εἶκειν. fut. 1. m. εἴσομαι. a. 1. m. εἰσάμην. perfect. εἶα, ἧα, & ἧκα. plusq. p. εἴειν & ἤειν. ἴτην, (ἐπιτὴν & ἴτην Poët. in comp.) eundem est, ab ἔτην, inusi.
Εἶις, γς, ή, pro ἕς, ἥς, ἥ; præs. sub. ab εἶμι, ium.
Εἶοι, εἴης, ή, missem, a. 2. sub. pro ἕς, ἥς, ἥ, ab εἶμι, mitto.
Εἶος, Ion. pro ἕως.
Εἴωθα, consuevi, perf. m. (pro εἴθω per Plona m. ω) infin. εἰωθέναι, in 1. pl. εἰώθαμεν, & in 3. pl. εἰώθασι, εἰώθᾶσι, soliti, præt. m. part. ab εἰώθως, ότος, ab ἴσθω, soleo.
Εἶων, sinebam, 1. sing. imperf. contract. ex ἔεων, ων, verbi ἐάω, sino: quod non aliud quam ι pro ε vendicat augmentum: sic perf. εἴακα.
Εἶας, Poët. & ἔας, ας, dum, interim, idem ac ἄς· ex quo fiunt per Prosthes. Att. Εἴασα, Poët. pro ἔασα, 3. pl. præs. ind. vel sub. ab ἐάσω, sino, f. άσω. a. 1. ἔασα, i recipiens pro augmento.
ΕΚ vel ἐξ, E, EX, à vel ab, à vel ad, de, pro, propter, per, in: regit. gen. ἐκ ante consonantes, ἐξ ante vocales ponitur: pro παρὰ vel ὑπὸ, cum accusativo: ad præstantiam indicandam: & pro μετ. In compositione, plerùnque significat, ex, extrà; item ab, in, re, abs, seorsum, augmentum, ornatum, contrarium. Hinc ἐκτὸς, extrà: ἔξω, extrà, foras, vel foris: ἐξωτικὸς, ή, externus.
Ἑκάβη, ης, ἡ, HECUBA, Priami uxor.
Ἑκάδδυον, Dor. pro ἐκάδυον, imperf. act. verbi κάδδω, curam alicujus rei gero, Th. κῆδος, cura.
Ἑκάεργος, ὁ, ἡ, ὁ; longè jacens: ex ἑκὰς, procul, & ἔργω, arceo.
Ἑκάεργος, procul arcens; seu expellens, aut abigens; Apollinis epitheton, qui

qui sic dictus putatur, παρὰ τὸ ἑκὰς, seu ἕκαθεν ἐρράζειν, Il. α. ex ἑκὰς, & ἔργω, undè ἐρράζομαι, &c. Vide. Vel, ut dictum; ex ἑκὰς, & ἔργω; quasi ἑκὰς, seu ἑκαθενέργων; quod suis telis seu sagittis procul arceat, &c.
Ἑκάλυ, a. 2. ind. pass. à καλύω uro, f. καύσω, a. 2. act. ἔκαυν.
Ἑκαθίζόμην, ου, ετο, imperf. à καθίζομαι, sedeo. Them. ἵζομαι, idem: fut. 2. ἑδοῦμαι.
Ἔκαθεν, adv. procul, eminens: idem quod ἑκάς.
Ἐκάθῦδον, dormiebam, imperf. act. à καθεύδω, dormio: ex κατ & εὕδω, f. ευδήσω. p. κε. idem.
Ἑκάθηντο, sedebant, Ion. pro ἐκάθηατο, 3. pl. imperf. verbi κάθημαι, quod vide.
Ἑκάθημην, sedebam, imperf. à κάθημαι. Th. ἧμαι, sedeo.
Ἐκάθησεν, a. 1. ind. act. verbi καθαίρω, purgo, f. αρῶ. p. ηρκα. Et Dor. pro ἐμάσσησεν.
Ἐκάθισα, imperf. act. verbi καθίζω, sedeo. a. 1. ἐκάθισσα, ας, ε. perf. κεκάθικα· ex κατ & ἵζω, seu ἵζομαι, idem quod ἵζομαι, sedere facio.
Ἐκάθιζε, Dor. pro ἐκάθιζα, a. 1. ind. act. vide ἐκάθισεν.
Ἐκάθυτο, vincebat, imperf. 3. sing. ab ἐκαυνόμην, verbi καύνυμαι, supero. Th. καίνω. perimo.
Ἐκάκωσα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi κακόω; quod vide.
Ἐκάλεν, 3. sing. imperf. ab ἐκάλουν, verbi κάλεω, ῶ, voco.
Ἐκάλεσε, Poët. pro ἐκάλεσεν, 3. sing. a. 1. act. à κάλεω, voco. f. έσω, p. κέκληκα.
Ἐκάλυμμεν, Æol. pro ἐκαλύπτομεν, imperf. pass. ejusd. verbi.
Ἐκάμπτησαν, 3. sing. a. 1. m. verbi κάμπτω, propriè, pulchros oculos facio; quod vide.
Ἑκάν, ας, ή, HECATA, Luna, tanq. soror Ἑκάτη, longè jaculantis Apollinis.
Ἑκάνετο, gen. Ion. vel Æol. pro ου, ab Ἑκατηβελέτης, ου, ὁ, longe jaculans, ab ἑκὰς, procul, & βολὴ, jactus, quod à βάλλω, jacio. Alii à βέλος, ους, τὸ, telum, derivari malunt.
Ἑκατηβολέτης, ου, &
Ἑκατηβόλος, ου, ὁ, longè jaculans, Apollinis epith. ab ἑκὰς, procul, & βάλλω, jacio, p. m. βέβολα.
Ἑκατηγόρησε, ας, ε, accusavi, a. 1. ind. act. à κατηγορία, accuso. f. ήσω. Th. ἀγορὰ, forum.
Ἑκατι, Dor. pro ἕνεκα, causâ, gratiâ, propter, voluntate. Th. ἑκὼν, όντος, voluntarius.
Ἑκατοκέφαλος, ᾱ, ὁ, Dor. pro ἑκατογκέφαλος, ου, ὁ, qui centum capita habet, centiceps: ab ἑκατὸν, centum, & κεφάλη, caput.
Ἑκατόχειρ, ειρος, &
Ἑκατόχειρος, ου, ὁ, centum manus habens, centimanus: ex ἑκατὸν, centum, & χεὶρ, ὀός, manus.
Ἑκάτοιο, gen. Ion. ab Ἑκάτος, longè jaciens. Th. ἑκὰς, longè.
Ἑκατόμβη, ης, ἡ, centum boum, i. e. solenne sacrificium: & indè
Ἑκατόμβοιος, valens centum boves; vel constans centum nummis, bovis notâ apud Athenienses percussis: ex ἑκατὸν, centum, & βοῦς, bos.
Ἑκατόμπεδοι κλῆδοι, viæ centum pedum, id est latæ: ab ἑκατὸν, & ποῦς, pes.
Ἑκατομπλάσιον, ου, ἡ, centuplus, centuplicatus, &c. à Th. ἑκατὸν, centum; vide.
Ἑκατόμμωος, qui habet centum pedes, vel centum pedes patens, pro quo & dicitur ἑκατόμποδος; Il. ψ. Item ἑκατόμπολις, ου, τὸ, Templum Athenis, ab omni latere centum pedes patens, &c. ab ἑκατὸν, & ποῦς, &c. V.
Ἑκατόμπολις, εως, ἡ, habens centum (i.e. multas & præclaras) civitates, Cretæ Epith. ex ἑκατὸν & πόλις.
Ἑκατόμπυλος, ου, ὁ, ἡ, centum, i. e. multas portas habens, Θῆβαι ἑκατόμπυλοι, Thebæ centiportæ: ex ἑκατὸν & πύλη, porta.
ΕΚΑΤΟΝ, όν, ου, τὰ, CENTUM, sumitur etiam indefinitè pro multis & magnis: hinc ἑκατοστὸς, ή, centesimus: ἑκατοστύς, ύος, ἡ, idem.
Ἑκατόντοροος, navis centiremis, &c.
Ἑκατονταέτης, ους, & ἑκατονταετὴς, ές, ὁ, ἡ, centenarius, qui vixit centum annos: ex ἑκατὸν, centum, & ἔτος, ους, τὸ annus.
Ἑκατονταπήχεος, ου, ὁ, ἡ, Poët. & Dor. pro
Ἑκατοντάπηχυς, υ, ὁ, ἡ; qui centum cubita habet: ab ἑκατὸν, centum, & πῆχυς, ὑος, cubitus.
Ἑκατοντάπυλος, centum lectis instructus. Athen. ex ἑκατὸν, & πύλη. V.
Ἑκατοντορύχου, ου, ὁ, ἡ, centum cubitorum, vel qui centum ulnarum est, &c. ex ἑκατὸν, & ὀργυιὰ, ας, ἡ; V.
Ἑκατοστάς, centies: &
Ἑκατοντοπλάσιος, ου, &
Ἑκατονταπλάσιος, ου, ὁ, ἡ, centuplus. Th. ἑκατὸν, centum.
Ἑκατοντάρχης, ου, ὁ, & ἑκατόνταρχος, ου, ὁ, centurio, ex ἑκατὸν & ἀρχὸς, vel ἄρχων, princeps, præfectus, q. d. ἄρχων τῶν ἑκατὸν.
Ἑκατοντὰς, άδος, ἡ, centuria, Th. ἑκατὸν, centum.
Ἑκατοντορύχης, propriè significat, cum centesimo fundens; i. e. centies auctum se in horreum refundens; Theophr. & Plin. ex ἑκατὸν, & χέω.
Ἑκάτος, Apollinis cognomentum, quod longè jaculetur. Ἑκάτη, fœm. pro Dianâ: ab ἑκὰς, procul.
Ἑκατοστόμοι κριθαὶ, centuplicatum hordeum, Gen. 26. 12. Them. ἑκατὸν, centum.
Ἑκατόστομος, centum ora vel ostia habens; ut ἑκατόστομοι ῥοαὶ; Eurip. in Bacch. ex ἑκατὸν & στόμα. V.
Ἑκατοστόστοι κριθαὶ, centuplicatum hordeum; ἑκατοστεία, ας, ἡ, centuria: Plut. in Romulo. Utrumque à sequente ἑκατοστὸς; quod vide.
Ἑκατοστὸς, ή, όν, centesimus: ab ἑκατὸν.
Ἑκατοστύς, ύος, ἡ, centuria: ab eodem.
Ἐκαυδίλω, succensus sum, a. 1. ind pass. ἐκαυσα & ἔκηα, inflammavi, a. 1. ind. act. verbi καίω, uro: f. καύσω.
Ἐκβαίνω, egredior: f. 1. m. ἐκβήσομαι. Th. βαίνω, eo: ἐκβαίνειν, evenire, accidere.

'Εκβάλλω, pro ἐξέβαλον, ejecit, 3. sing. a. 2. ind. act. ἐκβάλετε, 2. pl. a. 2. imperat. ἐκβάλοι, 3. sing. a. 2. opt. act. ἐκβάλῃ, 3. sing. a. 2. sub. act. ab

'Εκβάλλω, ejicio: f. ἐκβαλῶ. p. ἐκβέβληκα, pluſq. p. ἐκβεβλήκειν, pro ἐξεβεβλήκειν. a. 2. imperat. ἔκβαλε, dimitte: a. 2. part. act. f. g. ἐκβαλόντα. perf. paſſ. ἐκβέβλημαι. a. 1. paſſ. ἐξεβλήθην. f. 1. paſſ. ἐκβληθήσομαι, ejiciar, perf. m. ἐκβέβλα. Th. βάλλω, jacio.

'Εκβάλλω, ῆς, ῆ, 2. 2. ſub. act. ejuſd. verbi.

'Εκβαρβαρόω, ῶ. f. ώσω, barbarum reddo: Th. βάρβαρος.

'Εκβασις, εως, ἡ, exitus, evaſio: ab ἐκβαίνω, evado: ab ἐξ & βαίνω, eo.

'Εκβέβληκα, ας, ε, perf. act. ind. verbi ἐκβάλλω: quod vide.

'Εκβοή, εις, ἡ, ſing. f. ι. m. ab ἐκβοάω, exco: f. ἐκβοήσομαι. a. 3. ἐξέβλω, ab ἐκ & βοάω, eo.

'Εκβοή, extuſſio; Gal. à βήσσω, & Th. βήξ, V.

'Εκβοιδάζω, educo, & emitto, è navi educo vel emitto, exire facio, &c. Unde ἐκβοιδασμός, exactio, in Nov. Conſt. & ἐκβοιδαστής, ου, ὁ, exactor rei judicatæ, exequutor ſententiæ, apparitor, viator qui in jus vocat, &c. à βοιδάζω: vide.

'Εκβλήδησομαι, & in 3. pl. ἐκβλήδησονται, f. ι. paſſ. verbi ἐκβάλλω, ejicio: quod vide.

'Εκβλητέος, ejiciendus, rejiciendus, rejectandus, dignus qui rejiciatur; item ejectitius; ut βρέφος ἐκβλητον, infans expoſitus, vel expoſititius: ut expoſititiam puellam dixit Plautus; & ἐκβλητον, apud Eurip. eſt maris ejectamentum, &c. verbale ab ἐκβάλλω.

'Εκβοηθεῖν, ἴες πινα τόπον, cum copiis in aliquem locum ad opem ei ferendam alicunde proficiſci. Th. βοηθέω, ῶ, auxilior.

'Εκβολή, ῆς, ἡ, ejectio, jactura: alicujus loci, ut & fluminis exitus: ab ἐκβάλλω, ejicio. Th. βάλλω, jacio. p. m. βέβολα.

'Εκβολάς, άδος, ἡ, abortus; item purgamentum argenti, &c. ἐκβόλιμος, ος, ὁ ἡ, ejectitius; ut ἐκβόλιμον, & ἐκβολιμαῖον βρέφος; expoſitus infans, &c. Item ἐκβόλιον, ου, τὸ; q. d. ejectorium, medicamentum ejiciens ſeu abigens ex utero fœtus enectos; Dioſc. lib. 2. 'Εκβόλιος οἶνος, vinum quo partus ejicitur, &c. omnia ab ἐκβολή, & ἐκβάλλω. V.

'Εκβόσκω, depaſco, abſumo. Them. βόσκω.

'Εκβρασμα, τὸ, quod erumpit, quaſi bulliendo; (undè ἐκβράσματα, papulæ ardentes; ex Gal.) item naufragium: reliquiæ navis in littus ejectæ. Sic θαλάσσης ἐκβράσματα, maris ejectamenta, &c. Item, idem quod ἐκβρασμός, ὁ, ebullitio, ejectio, &c. à ἐκβράσσω.

'Εκβρασσειν, ejicere, expellere: de mari dicitur: quod à βράσσω, idem quod βράζω, f. σω, ferveo.

'Εκβριθής, ponderoſus, gravis; Plut. in quæſt. Plat. ab ἐκ, & βρίθω, gravis ſum.

'Εκβροντάω, ῶ, & ἐκβρονταομαι, tonitru emitto; à βροντάω. V.

'Εκβρυχόομαι, ώμαι, vehementer ruglo; vel idem quod βρυχάομαι, rugio, propriè, de leonibus; ſed dicitur & de aliis feris; à Th. βρύχω. V.

'Εκβρωμα, edulium, quod editur; à Soph. in Trach. Scobs, ſeu Scobes, metaphoricè dicitur σοφιστῶν ἐκβρώματα, q. d. edulium, vel cibi ferræ, ſeu quod ſerra comedit, &c. ab ἐκ & βρῶμα. V.

'Εκγαμίζω, nuptui colloco, imperf. ἐξεγάμιζον. f ἐκγαμίζω, a. 1. ἐξεγάμισα. perf. ἐκγεγάμικα.

'Εκγαμίζομαι, & 'Εκγαμίσκομαι, nuptui collocor: ab ἐκ & γαμίζω, nuptui colloco. Th. γαμέω, uxorem duco.

'Εκγαυσόομαι, idem quod γαυσόομαι, ſuperbio, V. γαῦρος.

'Εκγεγάμθαι, natum eſſe, perf. inf. m. Poët. Sync. pro ἐκγεγάμῆθαι, Dor. pro ἐκγεγάμῆναι, verbi, γίνομαι, naſcor: m. p. γέγαα, ind. inf. γεγάαται, Dor. pro γεγάμῆται, & per Sync. γεγάμθαι.

'Εκγεγαώς, ῶτος, & in f. g. γεγαῦα, ας, prognata, p. m. part. ab ἐκγέγαα, p. m. verbi ἐκγάω, pro ἐκγίνομαι, enaſcor: f. 2. ἐκγάσομαι. a. 1. m. ἐγενόμην. a. 2. m. ἐγώνομαι. Th. γίνομαι, naſcor.

'Εκγελάω, riſum effundo, ſeu emitto, effute rideo; undè ἐκγελασ, riſus effuſus; à Th. γελάω.

'Εκγενής, ἡς, ortus, oriundus: ab eodem Them.

'Εκγεγώσθαι, nati ſumus, Ion. & Poët. pro ἐξεγεγώσθαι, f. pl. a. 2. m. ab eodem Them.

'Εκγεγράπται, nucleum eximo, vinacea eximo, &c. ut, ἐκγεγράπται τὸν σταφίδος; uvæ paſſæ eximo vinacea vel nucleos: ſic ἐκγεγραπσμένα σταφίδες; uvæ paſſæ quibus exempta ſunt vinacea, ſeu acinis ſuis purgatæ, &c. ab ἐκ, & γράφτω; qu. vide.

'Εκγένεσθαι, ἐκγένεσθαι, Ion. pro comm. ἐξέναι, licere: ἐκγένεσθαί μοι, licet mihi: ab

'Εκγίνομαι, vel ἐγγίνομαι, enaſcor, oriundus ſum: ἐκγινοῦ, cum inf. licet. Th. γίνομαι, naſcor.

'Εκγονα, ων, τὰ, poſteri, nepotes: pl. ab

'Εκγονος, ου, ὁ, ſoboles, progenies: quod &

'Εκγονος, ου, ὁ, filius nepos: item adject. ortus, oriundus; ab ἐκ & γονὴ, proles: Th. γίνομαι, naſcor.

'Εκγρυτᾶσθαι, ſcrutor; Heſych. ἐξερεύνω, à ζητῶ. V.

'Εκδαίομαι, inuſtr. ediſco; undè aor. 1. ἐξεδάϊσα; Apoll. 4. Argonaut. ab ἐκ, & δαίομαι. V.

'Εκδάκρυον, ου, τὸ, lacryma ſtillans; gutta inter lachrymandum cadens, &c. Undè ἐκδακρύω, illachrymor, à δακρύω. V.

'Εκδανείζω, f. ίσω, idem ac δανείζω, fœnero. Th. δάνος, mutuum.

'Εκδαπανάω, expendo: f. ήσω. p. ἐκδεδαπάνηκα. f. 1. paſſ. ἐκδαπανᾶθήσομαι, expendar. Th. δαπάνη, ſumptus.

'Εκδεδαρμένος, perf. part. paſſ. ab ἐκδέρω, excorio: ab ἐκ & δέρω, f. ρῶ. a. 2. ἔδαρον. Th. Νέκυς, cadaver.

'Εκδεδίκηται, ultio dabitur, 3. ſing. perf. paſſ. verbi ἐκδικάω, ulciſcor, quod ab ἐκ & δίκη, jus, pœna.

'Εκδεής, ἐος, ὁ ἡ ὄν, cui aliquid deeſt, imperfectus; undè, ἐκδεία, inopia, penuria, &c. ab ἐκ & δέω, ſeu δέομαι, egeo.

'Εκδεύεσθαι, Ion. pro ἐκδέχεσθαι, excipere.

'Εκδεδαειῶσι, Dorienſes effecti ſunt, 3. pl. perf. paſſ. verbi ἐκδαειόω, f. ώσω. Dorienſem facio. Th. Δωριεύς, Dorienſis.

'Εκδεξις, exceptio, ſuſceptio, ſucceſſio, &c. Ut, ἐκδεξις βασιλείης; apud Herodot. ſucceſſio regni; item, pro ἀποδοχὴ, acceptio, &c. Sic ἐκδεκτικὸς, ex Ulpiano, exponitur exceptorius, &c. ab ἐκδέχομαι, vide.

'Εκδεσμάω, idem quod ἐκδέω, religo; Vi. δεσμάω.

'Εκδέχομαι, exſpecto, excipio, ſuccedo: imperf. ἐξεδεχόμην, ου, στο. f. ἐκδέξομαι. p. ἐκδέδεγμαι· ab ἐκ & δέχομαι, accipio.

'Εκδηλος, ος, ὁ, ἡ, evidens: ab ἐκ & δῆλος, manifeſtus.

'Εκδηλόω, ῶ, idem quod δηλόω, explico, manifeſto: ab eod. Th.

'Εκδημία, peregrè abſum, peregrinor: f. ήσω. p. ἐκδεδήμηκα· ab ἐκ & δῆμος, populus.

'Εκδημία, ας, ἡ, peregrinatio, diſceſſus; &

'Εκδημος, ος, ὁ, ἡ, peregrè agens, peregrinus, longinquus: ab iiſd.

'Εκδιαδοχὴ, ſucceſſio; ab ἐκ & διαδέχομαι, vide.

'Εκδιαιτάομαι & ἐκδιαιτάω, luxuriosè vivo, & licentioſè; ordinario victu non utor, malè adminiſtro, &c. Unde, ἐκδιαίτησις, propriè eſt diſceſſio à dieta, mutatio inſtituti vitæ in pejus; apud Phil. ἐκδιαίτησις ἀβίου πατρίου; defectio à diſciplina patria; item, vita, in luctum effuſa; victus licentioſus, &c. Ab ἐκ & διαιτάομαι, qu. Vi.

'Εκδιδάσκω, f. ώσομαι. a. 2. ἐξεδιδάμην, σο, το, eloco; in media formâ; ab ἐκδίδωμι, quod adeas.

'Εκδιδύναι, exonerare ſe, dedere: præſ. inf. ab ἐκδίδωμι.

'Εκδίδου, Ion, & Poët. pro ἐκδιδόναι, præſ. inf. act.

'Εκδιδρήσκειν, Ion. pro ἐκδιδρασκειν, effugere. Th. δρᾶω, fugio.

'Εκδίδωμι, edo, i. e. extra do, dedo; item eloco: f. ώσω. p. ωκα. ἐκδέδομαι, eloco, f. ἐκδόσομαι. a. 2. m. ἐξεδόμην, σο, το, elocavi. Th. δίδωμι, do.

'Εκδικαιτάω, efferor more draconis; ab ἐκ & δράκων, Vi.

'Εκδρᾶν, ἐκδρᾶναι, ἐκδρᾶναι, effugere. Th. δρᾶω, fugio.

'Εκδραχμος, qui ſex drachmarum eſt; & neut. gen. ἐκδραχμόν; ſex drachmæ, ſeu ſex drachmarum; (ἐξδράχμιον;) ab ἐκ. pro ἕξ, ſex; & δραχμὴ, ῆς, ἡ, drachma, &c.

'Εκδρέπω, & ἐκδρέπομαι; idem quod δρέπω, decerpo, &c. Vi.

'Εκδρομὴ, excurſio, ſeu excurſus; item, ἐκδρομὸς, idem; Poll. l. 1. exponitur & excurſor; item pervius; utrumq; ab ἐκπορεύομαι, excurro, &c. Vi.

'Εκδυμα, exuvium, ſeu exuviæ; quod quis exuit; item, ἔκδυσις, exutio, vel emerſio, &c. ab ἐκδύω.

'Εκδυῆναι, emergere, a. 2. inf. act. ab ἐκ & δῦμι, vel δύω, ſubeo: f. δύσω. a. 2. ἔδυν.

'Εκδυομάβης, dat. ſing. præſ. part. paſſ. ab ἐκδύω.

'Εκδυσις, εως, ἡ, exitus: ab ἐκδύω, quod vide.

'Εκδύω, exuo: f. ἐκδύσω. p. ἐκδέδυκα. a. 1. ἐξέδυσα. a. 1. m. ἐξεδυσάμην, ω, ατο, exutus ſui, a. 1. m, inf. ἐκδύσασθαι· ab ἐκδύω vel δύω, ſubeo.

'Εκδώσομαι, η, εῖ, f. 1. m. verbi ἐκδίδωμι, eloco. Th. δίδωμι, do.

'Εκδύσατο, diſſipavit, a. 1. act. gem. ας, Poët. verbi κεδάω, idem quod σκεδάω, diſpergo.

'Εκεῖ, illic, illuc, eò, adv. loci: &

'Εκεῖθεν, illinc, adv. è loco: ab ἐκεῖνος.

'Εκεῖδε, illic, ibi, &c. idem quod ἐκεῖ, vide.

'Εκεῖν, cedere, Poët. pro εἶκειν.

'Εκείνα, Doric. pro ἐκεῖνη, illa. Vide ἐκεῖνος.

'Εκείνιον, Ion. pro ἐκεῖναν, illorum: gen. pl. ab

'ΕΚΕΙΝΟΣ, η, ο, ille, a, ud. Dicitur & κεῖνος, Poët. & τῆλος, Dor. pro ἐκεῖνος.

'Εκεινοσί, & ἐκεινοσι, pro ἐκεῖνος, & ἐκεῖνον, Atticè, Ariſtoph. Item, ἐκείνας, illo modo, &c.

'Εκείσε, illic, illuc, eò, adv. Th. ἐκεῖνος, ille.

'Εκειτο, jacebat, 3. ſing. imperf. ἐκείμην, σο, verbi κεῖμαι, jaceo: f. κείσομαι.

'Εκκαθαίρω, & in 3. ſing. ἐκκαθαιρει, inſtructus erat, pluſq. p. verbi κοσμέω, f. ήσω, orno: prær. paſſ. κέκασμαι.

'Εκκαλεῖτο, acclamabat, jubebat, imperf. verbi κικλήσκω, Poët. pro κλάω, per Epenthef. τὸ κ. Th. κέλω ſeu κέλομαι, jubeo, hortor.

'Εκκλιτο, declinatus erat, 3. ſing. pluſq. p. paſſ. verbi κλίνω, inclino: f. νῶ. p. κέκλικα. a. 1. ἔκλινα. perf. p. paſſ. κέκλιμαι, σαι, ται, unde κλίμα, ατος, τὸ, regio.

'Εκκλιθέν, pluſq. p. a. act. Attr. verbi κλήπτω, furor: f. ψω. p. κέκλεφα. p. m. κέκλοπα.

'Εκκοσμέατο, Ion. pro ἐκεκόσμητο, 3. pl. pluſq. p. paſſ. verbi κοσμέω, orno.

'Εκκλιπτωτο, 3. pl. pluſq. p. paſſ. verbi κτάομαι, poſſideo: f. κέκτημαι. p. κέκτημαι.

'Εκκλιπτωτο, 2. ſing. pl. pluſq. p. paſſ. verbi κτάομαι, poſſideo: f. κέκτημαι. perf. paſſ. κέκτημαι.

'Εκλυδ, Dor. pro ἐκέλευ, jubebas: 2. ſing. imperf. à κέλομαι.

'Εκελεύσθημεν, 1. pl. a. 1. ind. paſſ. ἐκελεύθην, ης, η, verbi κελεύω, jubeo. Th. κέλω, idem.

'Εκέλευσα, ας, ε, a. 1. ind. & in 3. pl. ἐκέλευσαν, verbi κελεύω, jubeo: ab eod. them.

'Εκέρδαινον, a. 2. act. à κερδαίνω, lucror: f. ανῶ. Th. κέρδος, lucrum.

'Εκπρῆσαι, ας, ε, a. 1. act. verbi κρεμάω, lucror: f. κρεμάσω & κρεμόσω. p. κεκρεμάκα. a. 2. ἐκρεμάκην. Th. κέρδος, lucrum.

'Εκπυρσε, rotondi, a. 1. Æol. pro ἔκπερσε, verbi κείρω, tondeo: f. κερῶ. p. κέκαρκα.

'Εκκαιρεία, ας, ἡ, inducias: ab ἔχω χεῖρας, id eſt, cohibere manus.

'Εκκαχήν, laveram, Atticè pro ἐκεχύμην, pluſq. p. m. ſic & in tertiâ. perf. pro ἐκεχύμην, Att. ἐκκεχύμην, verbi χεύω, hiſco: f. εὐσω. p. m. κέχυμαι.

'Εκκαυσις, ἔκζεσμα, τὸ, & ἔκζεσις; fervida eruptio; item, ἔκζεμα, quod cum fervore erumpit; undè ἐκζέω τὸ, apud Dioſc. puſtulæ ardentes & fervidæ; dolorem cientes citra ſaniem; ingens enim fervor omnem materiam abſumit, &c. ἔκζεσις ἕλκων; ulcerum eruptio, &c. Omnia ab ἐκζέω, effervéo, effervéſco; ferveo; item, ſcateo; (ſicut Th. ζέω;) ut, ἐκζέουσι σκώληκες vermibus computruit, &c.

'Εκζητήσω, requiro, exquiro: f. ήσω; a. 1. ἐξεζήτησα. a. 1. ſub. ἐκζητήσω, ης, η. perf. ἐξεζήτηκα. perf. paſſ. ἐξεζήτημαι. a. 1. ind. paſſ. ἐξεζητήθην, ης, η. ab ἐκ & ζητέω, quæro.

'Εκζητηθῇ, reponſcatur, 3. ſing. a. 1. ſub. paſſ. ejuſd. verbi.

'Εκζώσομαι, ώμαι, animal fio: idem quod ζώσομαι, ώμαι; undè ἐκζωσθῆναι, & ζωσθῆναι, dicuntur, quæ animalia, h. e. vermiculos procreant; Theophr. à Th. ζάω, Vi.

'Εκζωπυρέω, excito, exſuſcito; propriè de igne ſopito; Metaph. de aliis rebus; ut, ἐκζωπυρεῖν πόλεμον; apud Plut. ſuſcitare bellum; & ἐκζωπυρῆσαι συγχύσεων, renovare neceſſitudinem; idem, in Romulo. Vide ζωπυρέω.

'Εκηα, combuſſi, a. 1. act. à f. κήσω, (ſublatâ futuri conſonante.) verbi καίω, uro: f. καύσω, κήσω, & καύσω, a. 2. ἔκαυσα.

'Εκηβόλια, ας, ἡ, peritia jaculandi eminus: ab

'Εκηβόλος, ος, ὁ, longè jaculator: quod ab ἑκὼν, procul, & βάλλω, jacio. p. m. βέβολα.

'Εκηδε, affligebat, imperf. à κήδω, mœrore afficio. Th. κῆδος, cura, mœror.

'Εκήκοον, ες, ε, exibam, imperf. act. à κικλήσκω, quod per reduplicationem dicitur eſt, à κλύω, eo.

'Εκηλα, quietè; ἐκηλία, quies, benigna tractatio, &c. Utrumq; à ſequente Th. ἔκηλος, unde etiam, adv. ἐκήλως, quietè, &c.

'ΕΚΗΛΟΣ, η, ὁ, ἡ, quietus, mitis, pacificus: a. ab ἕκω, cedo.

'Εκηρύξω, ης, η, prædicatus ſui: a. 1. ind. paſſ. à κηρύσσω, prædico: f. ὑξω. p. χα. Th. κήρυξ, υκος, ὁ, præco.

'Εκηται, dat. Poët. cauſâ: ponitur adverbialiter, pro ἑκοντι, ab ἑκὼν, ὁντος, voluntaries.

'Εκθαμβέω, f. ήσω, p. ηκα, &

'Εκθαμβόομαι, ώμαι, expaveſco, attonitus ſum

sum. a. 1. pass. ἐξενδαιμόνιζω· ab ἐκ & δαιμόνιον, τὸ, pavor.

Ἐκδαιμόνιος, ος, ὁ, ἡ, expavefactus, attonitus: ab eod. verbo & them.

Ἐκδαμάζω, extirpo; apud Æschyl. à Th. δαμάω, Vi.

Ἐκδαρθάνω, vel ἐκδαρσάνω, valde confido, idem quod θαρρέω, vel θαρσέω; quæ vide.

Ἐκδεδίζω, Deo dedico; consecro; item, in numerum deorum refero; colo ut Deum; divinum existimo; item, in religionem vetro seu traho, &c. ab ἐκ & δεδίζω; divinum quendam instinctum immitto, &c. à θεῖον, τὸ, numen divinum, &c. Vi.

Ἔκθεμα, ατος, τὸ, aliquid expositum, publicum programma: ab ἐκτίθημι, expono. Th. τίθημι, pono.

Ἐκθέμεν, Dor. pro ἐκθεῖν, excurrere, præs. inf. ab ἐκ & θέω, curro: f. θεύσομαι. Vel etiam dici posset pro ἐκθεῖναι, a. 2. inf. act. verbi ἐκτίθημι, expono. Th. τίθημι.

Ἐκθεόω, ῶ, deifico, Deum efficio; idem quod θεόω, Deum facio; unde in pass. θεόμαι, qui Deus fit; qui ex humana natura in divinam abiit. Naz.

Th. Θεός.

Ἐκθιασάδιος, cultu vel observantia concilio, vel demereor; Plut. Item, sano, persano, &c. Vi. θεραπεύω.

Ἔκθερμάνσις, excalefactio: ἐκθερμαίνομαι, decalesco: ab ἐκ & θερμαίνω, f. ανῶ, idem quod θέρω, ῶ, calefacio.

Ἐκθερμάνσασα, ejusd. a. 1. part. f g.

Ἔκθεσις, εως, ἡ, expositio, acc. sing. ἔκθεσιν· ab ἐκτίθημι, expono.

Ἐκθέσθαι, a. 2. inf. m. ἐκθέμενος, a. 2. part. m. ab eod. verbo.

Ἔκθεσμος, exlex; vel lege vetitus; illicitus, iniquus, nefandus, nefarius, &c. Unde adv. ἐκθέσμως, legitimè, &c. à Th. θεσμὸς, lex, &c. Vi.

Ἐκθέσφατος, oracula, nom. pl. ab

Ἐκθέσφατον, ου, τὸ, scientia divina: ab ἐκ & θέσφατος, ου, ὁ, ἡ, fatalis, divino ore pronuntiatus: quod à θεὸς & φατὸς, quod à φημὶ, dico.

Ἐκθετικὸς, ὴ, ὸν, expositivus, a, um: ab ἐκτίθημι, expono. Th. τίθημι, pono.

Ἔκθετος, ὁ, ἡ, ὸν, expositus, ποιεῖν ἔκθετα τὰ βρέφη, exponere infantes: ab eod. verbo & them.

Ἐκθέω, excurro, propero; à Th. θέω, vide.

Ἐκθεωτικὸς, deificus; ut ἐκθεωτικὴ δύναμις, deifica vis, &c. ab ἐκθεόω, deifico; unde ἐκθεῶσθαι, Deum fieri, &c. Areop.

Ἐκθηλάζω, exugo; à θηλάζω, vide.

Ἐκθηλύω, idem quod θηλύνω; effæmino, emollio; mollem facio, enervo, &c. à Th. θῆλυς, Vi.

Ἐκθηρίω, effero, as; mitem naturam in bellinam muro; idem quod θηρίω, ῶ; in ferinam naturam verto; à θηρίον, τὸ, fera, &c. Vi.

Ἐκθλίβω, f. ψω, p. φα, exprimo, elido: unde ἐκτέθλιμμένος, qui elisis est testiculis, apud LXII. Th. θλίβω, premo.

Ἔκθλιψις, εως, ἡ, elisio: item figura quâ littera aliqua eliditur; à præc. verbo.

Ἐκθορίω, exilio; ut, ἐκθορεῖν ὑπὸ τῶν ὄπνου Luc. è somno exilire, &c. ab ἐκ & θορίω, vide.

Ἐκθρομβόω, ῶ; in grumos cogo; congelo, & concrescere facio, &c. Unde, ἐκθρόμβωσις, εως, ἡ, concretio; ut ἐκθρόμβωσις αἵματος; sanguis in grumas concretus; Diosc. lib. 1. Vi. θρομβόομαι.

Ἐκθύειν, ἐκθύσθαι, sacrificiis expiare. Th. θύω, sacrifico, macto.

Ἐκθύζω, efferveſco, evomo, ebullio, &c. Item, ἴκθυμα, quod per cutem quasi erumpit, aut efferveſcit; pustula, papula; apud Hippocr. Utrumque ab ἐκθύω, erumpo, viz. cum impetu, &c. Ab ἐκ & θύω, i. e. ὁρμῶ.

Ἔκθυμος, qui animo prompto est; alacer; vel, ex animi affectu proficiscens, &c. Indè, ἐκθύμως; ex animo, promptè, alacriter: Phil. de vita Mos. l. 1. Herodian. lib. 4. & alibi passim; item, irato & infenso animo, apud eundem, lib. 3. Indè etiam, ἐκθυμία, animi promptitudo; ὠκυθυμία, &c. ab ἐκ & θυμὸς, animus, &c. Vide.

Ἐκθυμιάω, ῶ, fustitu egero, fuffio, accendo, uro; Aristot. in pass. ἐκθυμιῶμαι, adoleor, accendor; vel, ad bonos odores ciendos accendor, aut uror; Diosc. l. 1. c. 130. ab ἐκ & θυμιάω, Vi.

Ἐκθύω, perdo, & quasi macto; Eurip. in Oreſt. efferveo, sacrifico, &c. Item, ἐκθύομαι, placo, expio, &c. ἐκθύσασθαι, vaticinari, quasi inspectis extis; ἐκθύσιμος, expiandus. Th. θύω, Vi.

Ἐκθύω, crumpo, &c. Unde ἴκθυμα, Vi. in ἐκθύζω.

Ἐκκεχύζω, effusim rideo; Th. κεχύζω, Vi.

Ἐκλίσσω, as, ε, a. 1. ind. act. verbi κινέω, moveo, quod vide.

Ἔκμυον, imperf. à κλύω, εο, accurro: ex ἴκω, per Metath.

Ἐκλρν, Dor. pro ἐκίρνας, 3. sing. imperf. verbi κιρνάω, misceo. Them. κεράννυμι, idem.

Ἐκμαχεῖν, imperf. ἐκμάχε, a. 2. verbi μάχομαι, vel μιχέω, invenio, assequor.

Ἐκμαιδεύω, expurgo: f. ἐκμαιδεύσω. a. 1. ἐξεκμαίδευσα a. 1 imperat. ἐκμαίδευσον, άτω, & in 2. pl. ἐκμαιδεύσατε, expurgate. a. 1. sub. ἐκμαιδεύω, ης, η, ab ἐκ & καθαίρω, purgo.

Ἐκμαιδεύσατε, expurgate, ejusd. 2. pl. a. 1. imperat. act.

Ἐκκαίδεκα, sedecim; ab ἓξ pro ἑξ, καὶ, ac δέκα, &c. Vi.

Ἐκκαιδεκάβωρος, sedecim palmos longus; Il. δ. ab ἐκκαίδεκα, & δῶρον, vide.

Ἐκκαιδεκαετηρὶς, ίδος, ἡ, sedecim annorum circulus; (ut, ἐνιαυσιοκαιδεκαετηρὶς; decem & novem annorum, &c.) ab ἐκκαίδεκα, Vi.

Ἐκκαιδεκαέτης, ου, sedecim annorum; dicitur etiam ἐκκαιδεκέτης; ab ἐκκαίδεκα, & ἔτος, vide.

Ἐκκαιδεκήρης; lub. νεῦς, navis sexdecim ordinum, &c. ab ἐκκαίδεκα; & ἐρέσσω; unde varia composita sunt, in ήρης, desinentia.

Ἔκκαιρος, intempestivus; (ab ἐκ & καιρὸς, Vi.) Unde, neut. ἔκκαιρον, τὸ, exoletum; in Epigramm.

Ἐκκαίω, exuro, accendo: f. ἐκκαύσω. a. 1. ἐξέκαυσα. p. ἐκκέκαυκα. p. pass. ἐκκέκαυμαι. a. 1. pass. ἐξεκαύθην, ης, η, exarsi: ab ἐκ & καίω, uro: f. καύσω, κάσω, & καύσω. a. 2. ἔκαον.

Ἐκκαλία, segnesco, malis succumbo, deficio: f. ήσω. p. ἐκκεκάληκα. a. 1. ἐξεκάλησα. 2. plur. a. 1. sub. act. ἐκκαλήσατε, ne segnes sitis: ab ἐκ & κακὸς, malus, ignavus.

Ἐκκαλαμάομαι, ῶμαι; specilegium facio; & Metaph. avello, &c. quidam exp. tanquam arundine expiscor; extraho; spolio fortunis, &c. ab ἐκ & καλαμάομαι, quod vide.

Ἐκκαθίσασθαι a. 1. inf. m. ab

Ἐκκαλέω, evoco: ab ἐκ & καλέω, voco: f. έσω. p. κέκληκα.

Ἐκκαλύπτω, & ἐκκαλύπτομαι, detego, revelo; (φανεροποιῶ; huic contrarium est ἐγκαλύπτω, intego, obvelo) unde ἐκκάλυμμα, detectio, revelatio; Plut. ab ἐκ & καλύπτω.

Ἐκκαπὼν, a. 2. part. act. ab ἐξ & καλέω, consilicor: quod ex κὰ & εἴδω, video. a. 2. εἶδον & ἴδον.

Ἐκκαυλίω, idem quod ἐγκαυλίω, caulesco; caulem emitto seu gigno; erumpo in caulem; Theophr. & è contrà; dicuntur etiam ἐκκαυλεῖν, quorum caules marcescunt, &c. Unde, ἐκκαύλημα, id quod caulis instar erumpit; caulis, scapus; ut, ἐκκαύλημα τῦ σκέλους; caulis porri; Aristoph. Item, ἐκκαύλισις, caulis emissio; & ἐκκαυλίζω, caulem evello; item, caulem emitto; Aristoph. ab ἐκ & καυλὸς, caulesco, à Th. καυλὸς, Vi.

Ἐκκαυμα, ατος, τὸ, & ἐκκαυσις, ardor, exustio, æstus; ut ἐκκαυσις ἡλίου; fervor solis, &c. Item, ἐκκαυστικὸς, accendendi, & inflammandi vim habens; & excitandi, &c. Omnia à verbo ἐκκαίω & ἐκκάω, exuro, extorreo; item, accendo, inflammo, excito; Metaph. ut ἐκκαίειν πόλεμον; excitare bellum; Polyb. Th. καίω, uro, &c.

Ἐκκάμμυς, expositus sum. Th. κείμαι, jaceo.

Ἐκκέλθρος, devius; Lycoph. ab ἐκ & κέλθος, Vi.

Ἐκκενοῦν δυμὸν, animo vacuum reddere, sc. corpus: hoc est animam efflare, præs. inf. verbi.

Ἐκκενόω, ῶ, f. ώσω, evacuo, exinanio, exhaurio. Th. κενὸς, vacuus.

Ἐκκαιτίω, seu -άω, (vel ἴζω) transfigo, transverbero: f. ήσω. p. ἐκκεκέντρωκα. a. 1. ἐξεκέντρησα. ab ἐξ & κέντρον, pungo.

Ἐκκεντίζω, idem quod ἐκκεντέω, pungo, stimulo, &c.

Ἐκκένωσις, εως, ἡ, declinatio: a. 2. perf. pass. anteced. verbi.

Ἐκκένωσις, εως, ἡ, egestio; exinanitio; evacuatio, &c. Verbale, à verbo ἐκκενόω, Vi.

Ἐκκερίζω, deripio, populor; ex Epigramm. ab ἐκ & κερίζω, quod vide.

Ἐκκεχύμενος, & ἐκκεκεχυνδως, effundendo misceo; Athen. lib. 2. ab ἐκ & κεχύνομι, Vi.

Ἐκκίκτανται, 3. sing. perf. pass. ab ἐκκιχόω vel ἐκχιόω, effundo: f. χύσω. præt. ἐκκίχυκα. Th. χίω. f. χύσω, fundo.

Ἐκκηρυκῶ, ῶς, ὁ ἢ ἤ, propriè, voce præconis exterminatus, publicè expulsus & exactus, &c. Item, simpliciter, expulsus, ejectus; ὑποζηλῶ, verbale à 3. perf. præt. pass. verbi ἐκκηρύττω.

Ἐκκηρύττω, edicere: à κηρύσσω, edico. Th. κήρυξ, ὁ, præco.

Ἐκκινέω, exagito; Plut. Th. κινέω, vide.

Ἐκκλάω, defringo: f. άσω. p. ἐκκέκλακα. perf. pass. ἐκκέκλασμαι. a. 1. pass. ἐξεκλάσθην, ab ἐκ & κλάω, frango.

Ἐκκλείω, excludo: f. κλείσω. p. ἐκκέκλεικα. a. 1. ἐξέκλεισα. a. 1. inf. ἐκκλεῖσαι. perf. pass. ἐκκέκλεισμαι. a. 1. pass. ἐξεκλείσθην, exclusus sum: ab ἐκ & κλείω, claudo.

Ἐκκλιζίεδι, Ion. pro ἐκκλείεδι, excludi: ejusd. inf. pass.

Ἐκκλησία, ας, ἡ, concio, cœtus convocatus, ECCLESIA; conventus populi ordinatus, perque suos ordines distinctus; ἀγορὰ verò, confusa promiscuáq; congregatio: ab ἐκκαλῶ, evoco. perf. pass. ἐκκέκλημαι, σαι. Th. καλέω, voco.

Ἐκκλησιάζω, concionor, conventum celebro, ad concionem voco: in 3. pl. ἐκκλησιάζουσιν, sut, σω. p. κα. ab ἐκκλησία, quod vide.

Ἐκκλησιαστὴς, ᾶ, ὁ, concionator: &

Ἐκκλησιαστικὸς, ὴ, ὸν, ECCLESIASTICUS, ad ecclesiam pertinens; item concionalis. à 3. perf. perf. pass. verbi ἐκκλησιάζω.

Ἐκκλητικὸς, evocativus, sive evocatorius; evocandi vim habens; ut, ἐκκλητικὸς ὁρμῆσαι; aptus ad provocandam appetentiam; Diosc. l. 2. Unde adv. ἐκκλητικῶς; evocatoriè, tanquam evocando; vel, cum efficacia provocandi; Suid. Item, ἐκκλητόβιον, denuntio testimonium, adjecta mulcta ni pareatur; & ἐκκλητόβιόμην, pro κλητύομαι, testimonium mihi denuntiatur; item, ob testimonium non dictum mulctor, &c. Omnia ab ἔκκλητος, q. d. evocatus, ad quem provocetur, is qui appellatur; Plut. & de quo provocatio est; sic dicuntur ipsæ lites ἔκκλητοι; apud Poll. Item, ἔκκλητοι dicebantur etiam, quidam ad certas consultationes deſtinati, &c. à præt. pass. 3. perf. Verbi ἐκκαλῶ, vide.

Ἔκκλινον, deflecto: f. νῶ. p. ἐκκέκλικα. a. 1. ἐξέκλινα. a. 1. imperat. ἔκκλινον, άτω, 2. plur. ἐκκλίνατε. ab ἐκ & κλίνω, inclino.

Ἐκκλισις, εως, ἡ, declinatio: a. 2. perf. perf. pass. anteced. verbi.

Ἐκκλύζω, eluo, abluo: ab ἐκ & κλύζω; idem.

Ἐκκλάζω, exibilare, explodere; est enim κλαγμὸς, strepitus, & sibilus oris; à Th. κλάζω, Vi.

Ἐκκναισσῶσι, Æol. & Dor. pro ἐκκναισῶσι, odiose stridunt: 3. pl. præs. ind. ἐκκναισάω, quod à κναίω. Th. κνάω, rado, &c.

Ἔκκναψ, eradere, præs. inf. Them. κνάω, rado.

Ἐκκνίζω, excido, expungo, excerpo, evello; Herodot. in Polymn. à κνίζω, Vi.

Ἐκκοβαλικεύομαι, fraudulentis adulationibus circumvenio; Aristoph. ab ἐκ & κοβαλικεύω, pro κοβαλεύω, sum κόβαλος, decipio; à Th. κόβαλος, vide.

Ἐκκοιμάομαι, ῶμαι; somno exciror; edormio; ut, ἐκκοιμηθεὶς, apud Plat. exp. somno excitatus; qui edormivit, &c. à κοιμάομαι, Vi. Th. κοιμάω.

Ἐκκοκκίζω, cortice ablato, granum eximo; (idem quod κοκκίζω; grana seu acinos eximo;) Item, Metaphoricè, spolio, viduo; Aristoph. in pace; τὰς πόλεις ἐκκοκκίσας; Schol. exp. ἐρημώσας; Th. κόκκος, vide.

Ἐκκολάπτω, exsculpo; tundendo eximo; ut avis rostro; excido; i. e. quod insculptum seu incisum est eximo; Plut. erado, &c. Sic, & apud Thuc. & Dem. Item, dicitur etiam gallina ἐκκολάπτειν, quum, maturo fœtu, rostro ova pertundit & frangit; aut quum pullos pertusis rostro ovis eximit; Latinis, excudere seu excludere; Aristot. Hist. an l. 9. c. 29. Unde, ἐκκόλαψις, excisio quæ tundendo fit; item, de exclusione ovorum & pullorum; ἐκκόλαψις τῶν ὠῶν; exclusio ovorum; ἐκκόλαψις τῦ νοσήσαντος; pulli exclusio; idem σ. anim. à Th. κολάπτω, vide.

Ἐκκολυμβάω, enato: f. ήσω, p. ἐκκεκολύμβηκα. a. 1. ἐξεκολύμβησα. a. 1. part. ἐκκολυμβήσας, αντ. ab ἐκ & κολυμβάω, f. ήσω, nato.

Ἐκκομιδὴ, ῆς, ἡ, exportatio, elatio: ἐκκομιδὴ νεκρῦ, funus, exequiæ: ab

Ἐκκομίζω, effero, exporto: f. ίσω. p. ἐκκεκόμικα. a. 1. ἐξεκόμισα. imperf. pass. ἐξεκομιζόμην, ου, στο, ab ἐκ & κομίζω, porto. Th. κομέω, curo.

Ἐκκόμισαι, exporta, ejusd. a. 1. imperat. m.

Ἐκκομπάζω, efferor, insolesco; Soph. à κομπάζω, Vi.

Ἐκκοπὴ, ῆς, ἡ, excisio: ab

Ἐκκόπτω, εις, ει, excido, excindo: f. ψω. p. ἐκκέκοφα. a. 1. ἐξέκοψα. a. 1. imperat. ἔκκοψον, άτω, a. 1. sub. ἐκκόψω, ης, η, a. 2. ἐξέκοπον. perf. pass. ἐκκέκομμαι. a. 2. pass. ἐξεκόπην. f. 2. pass. ἐκκοπήσομαι, ῆ, σται, præt. m. ἐκκέκοπα. ab ἐκ & κόπτω, scindo.

Ἐκκοπὼς, fessus, lassatus; vel lassitudine enervatus, &c. apud Suid. à κόπος, Vi.

Ἐκκορακίζω, aliis est abigere; aliis, ejicere, & jubere facessere εἰς κόρακας; ab ἐκ & Th. κόραξ, ακος, ὁ, corvus, &c.

Ἐκκορέω, everro; verrendo expurgo; item, excutio, &c. à Th. κορέω, vide.

Ἔκκορυφον, summatim dico: f. ώσω. Th. κορυφὴ, vertex.

Ἐκκρέμαμαι, σαι, ται, pendeo ab aliquo, dependeo, cum genit. ἐξεκρέματο, 3. sing. imperf. Th. κρεμάω, suspendo.

Ἐκκρίνω, f. νῶ, EXCERNO, expello, exino, rejicio: à κρίνω, secerno.

Ἔκκριτος, ος, ὁ, excretio: a. 2. perf. perf. pass. præced. verbi.

Ἐκκρίτος, selectus, eximius: a. 3. perf. ejusd. ten p.

Ἐκκριτικὸς, excernens, excretorius, &c. ab ἔκκριτος.

Ἐκκρόω, f. σω, expello, excutio, dimoveo: à κρόω, pulso.

Ἐκκυλίω, evolvo, devolvo: ab ἐκ & κυλίω, volvo: f. ίσω. p. κεκύλικα. a. 1. ἐκύλισα. perf. pass. κεκύλισμαι.

Ἐκκύπτω, prospicio; item, prominco; foris appareo; à Th. κύπτω, vide.

Ἐκλαγξαν, 3. pl. a. 1. act. verbi κλάζω, clango, strido, sono: f. 1. κλάγξω. a. 1. ἐκλαγξάμενος, η, perf. act. κέκλαγγα. p. m. κέκληγα.

Ἔκλαγον, clamavi, vel clamarunt: a. 2. act. ejusd. verbi.

Ἐκλαθέσθαι, a. 2. part. m. ab ἐκλανθάνω, obliviscor, quod vide.

Ἐκκωμάζω, procax excedo; Eurip. à κωμάζω, vide.

Ἐκλακτίζω, calces in sublime jacto; calcibus auram verbero; (q. d. excalcitro) ut in saltationibus tragicis, quæ ἐκλακτίσματα dicuntur; item, rejicere, calcibus impetendo, &c. Unde, ἐκλακτισμὸς, ᾶ, ὁ, & ἐκλάκτισμα, τος, τὸ, saltationis genus, quod fiebat, calcibus in altum, etiam ultra humerum jactatis; Poll. lib. 5. 14. à λακτίζω, Vi.

Ἐκλαλήσω, effutio: f. ήσω. p. ἐκλελάληκα. a. 1. ἐξελάλησα, a. 1. inf. ἐκλαλῆσαι. Th. λαλέω, loquor.

Ἐκλαμβάνω, excipio, percipio. Th. λαμβάνω, f. m. λήψομαι, capio.

Ἐκλάμπω εις, ει, effulgeo: f. ἐκλάμψω. a. 1. ἐξέλαμψα, ab ἐκ & λάμπω, splendeo.

Ἐκλανθάνω, oblivionem induco: f. ἐκλήσω. a. 2. ἐξέλαθον. præs. m. ἐκλανθάνομαι, obliviscor: f. m. ἐκλήσομαι, perf. m. ἐκλέλησμαι, perf. pass. ἐκλέλησμαι. ab ἐκ & λανθάνω, lateo.

Ἐκλαξεύω, μ. εύσω; expolio, exsculpo, scalpenco, viz. & radendo, more lapicidarum; ut, ἐξελάξευσα πλάκας λιθίνας; dolavi tabulas lapideas; Deut. cap. 10.

Ἐκλαπὼν, ης, η, furto sum subtractus, a. 2. ind. pass. ἔκλαπον, furatus sum: a. 2. act. ab ἐκ & κλέπτω, furor: f. ψω. p. κέκλοφα. præt. m. κέκλοπα.

Ἐκλαπτω, lambendo ebibo, seu exorbeo:

beo; lambendo exhaurio, ut canes & animalia serratos dentes habentia; Aristoph. in pace. à Th. λάπω, vide.

*Ἐκλασα, fregi, a. 1. ind. act. verbi κλάω, frango: f. κλάσω. a. 1. pass. ἐκλάσθην, ης, η.

*Ἐκλατομέω, f. ήσω, lapides excido, lapidibus construo: ab ἐκ & λατομέω, quod à λᾶς, lapis, & τέμνω, seco: p. m. τέτομα.

*Ἐκλαυσα, flevi, a. 1. ind. verbi κλαίω, fleo: f. κλαύσω.

*Ἐκλαχαίνω, effodio; à λαχαίνω, fodio.

*Ἐκλαχανίζω, olus decerpo; unde ἐκλαχανίσασθαι, olus decerpere; Theophr. ab ἐκ & λαχανίζομαι, olera lego; à λάχανον, τό, vide.

*Ἐκλέγω, f. ξω, p. χα, ELIGO: &

Ἐκλέγομαι, (in media forma,) eligo: imperf. ἐξελεγόμην, ου, ετο. f. ἐκλέξομαι. a. 1. m. ἐξελεξάμην, ω, απο. p. m. ἐκλέλογα. pass. eligor: præt. pass. ἐκλέλεγμαι. Th. λέγω, idem.

*Ἔκλειγμα, & ἔκλεικτον, ecligma; medicamentum quod delingitur; vel medicamentum, quod ori inditum, sensim liquescit, & deglutitur; vulgò, talia medicamenta, electuaria vocant, ab ἐκλείχω, delingo, delambo, vel lambendo, & lingendo evacuo; item, ecligma ligurio; in ecligmate sumo, &c. Diosc. à Th. λείχω, lingo.

*Ἐκλεπτυνίζω, tero minutissimè; contero & contundo; ità, ut, levissimum evadat; unde, ἐκλεπτυνισθείς, minutissimè tritus, &c. ab ἐκ & λεπτύνω, contero, seu contundo & comminuo, ità ut levigetur, &c. à λεπτύς, qui ità tritus & tusus est, ut sit λεῖος, tritu levigatus; minutim tusus seu contritus, &c. à λεῖος, & τείνω, Vi.

*Ἐκλειπτικός, ή, defectivus: τὰ ἐκλειπτικὰ ECLIPTICA: ab

*Ἐκλείπω, deficio, derelinquo: ἐκλείπει, 3. sing. præs. sub. f. ἐκλείψω. p. ἐκλέλειφα. a. 2. ἐξέλιπον. 2. pl. a. 2. sub. act. ἐκλίπητε. Th. λείπω, linquo.

*Ἐκλείσθην, incluſus sum, & in 3. pl. ἐκλείσθησαν, a. 1. ind. pass. verbi κλείω, claudo.

*Ἐκλείχω, delingo, &c. Vide in ἔκλειγμα.

*Ἔκλειψις, εως, ἡ, defectio, defectus, ECLIPSIS; multis etiam perperam figura in oratione, quæ ellipsis dicitur: à perf. pass. v. ἐκλείπω.

*Ἐκλεκτός, ἡ, όν, electus: à 3. perf. perf. pass. verbi ἐκλέγω, eligo: Th. λέγω, lego, f. ξω.

*Ἐκλελάθειν, Poët. pro ἐξελαθεῖν. a. 2. ind. act. ab ἐκλανθάνω quod vide.

*Ἐκλελάθων, οντος, præs. part. verbi λελάθω, quod à præt. m. λέλαθα, Dor. pro λέλησθα, formatum est, verbi λανθάνω, lateo.

*Ἐκλελεγμένος, selectus; ἐκλεκτος, egregius, &c. part. præt. pass. verbi ἐκλέγω, vide.

*Ἐκλελοιθεν, 2. pl. perf. pass. ἐκλελησμαι verbi ἐκλανθάνω, oblivionem induco: f. ἐκλήσομαι. a. 2. ἐξελαθον. Th. λήθω, lateo.

*Ἐκλελοιπὸς, qui defecit, qui evanuit; intermissus, &c. part. præt. med. verbi ἐκλείπω, Vi.

*Ἐκλελοχισμένος, selectus, part. perf. pass. ab ἐκλοχίζω, seligo. Th. λόχος, cohors.

*Ἐκλελυμμένως, adv. solutè: ab ἐκλύω, dissolvo, quod vide.

*Ἐκλέξασθαι, a. 1. inf. med. ab ἐκλέγομαι, eligo, quod vide.

*Ἐκλεπίζω, & ἐκλεπίζω, ex cortice & putamine eximo; excludo, excudo; ut ἐκλέπει τὰ ὠά, ova excludit; sic, in pass. ἐκλέπομαι, decorticor; excudor, &c. Aristot. de animal. lib. 5. ἐκλέπειν τὰ ὠά; ova excludunter, &c. Sed ἐκλέπειν, propriè, est, dempto cortice expolire, &c. Sic, ab ἐκλεπίζω est, ἐκλέπισις, corticis, seu putaminis detractio; item, pullorum exclusio; pullatio, &c. à Th. λέπω, Vi.

*Ἐκλευκος, valde vel intensè albus; candidissimus; Aristot. de mundo; ἐρυθρίζει ἢ κοσμεῖ τὸ ἀφεῆδες ἢ ἔλευκον; efficit contusio spumæ speciem, exactúmq; candorem, &c. ab ἐκ, quod interdum est intensivum, in compositione; & λευκὸς, albus, &c. Vi.

*Ἐκλεψ, pro ἐκλειψ, surripuit, a. 1. ind. act. verbi κλέπτω, furor: f. ψω. p. κέκλεφα, p. m. κέκλοπα.

*Ἐκλήδω, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi κωλέω, voco, quod vide.

Ἐκλήθω, idem quod ἐκλανθάνω quod vide.

*Ἐκλήθομαι, & ἐκλανθάνομαι; obliviscor; item, ἐκλανθάνει, oblivisci facio; facio ut memor à excidat; Od. c. o. Unde ἔκληστος, oblivio, &c. à λανθάνω, Vi.

*Ἐκλίσσαν, incluserunt, Ion. pro ἔκλεισαν, 3. pl. a. 1. act. verbi κλείω, claudo: f. σω.

*Ἐκλήπτωρ, exceptor, susceptor; in Anth. item, ἔκλημψις, εως, ἡ, exceptio, susceptio, collectio, &c. Verbalia à 2. & 3. pers. præt. pass. verbi ἐκλαμβάνω, percipio, item, excipio, &c. Th. λαμβάνω.

*Ἐκλιθολογέω, ῶ, lapides eligo; i. e. legendo eximo; elapido; ab ἐκ & λιθολογέω, ῶ; lapides lego, seu seligo operi idoneos; à λιθόλογος, qui lapides legit, seu colligit, aut seligit operi idoneos; ex λίθος, & λέγω, colligo, &c. Vi.

*Ἐκλιμία, ας, ἡ, vehemens fames. Th. λιμὸς, esuries.

*Ἔκλιμος, fame confectus; item, macilentus; jejunus; præjejunus, &c. ab eod. Th.

*Ἐκλιμπάνω, derelinquo; pro ἐκλείπω; ut λιμπάνω, pro λείπω.

*Ἔκλιναν, in fugam verterunt, 3. pl. a. 1. act. verbi κλίνω, inclino: f. νῶ.

Ἐκλινέω, idem quod διαλινέω, ῶ; de retibus evado seu effugio; Th. λίνον, linum; item rete, ex lino scil. factum.

*Ἐκλίνθημεν, recubuimus, Dor. pro ἐκλίνθημεν, 1. pl. a. 1. ind. pass. &

*Ἐκλίνθην, ης, η, inclinatus sum, Potet. pro ἐκλίσθην, a. 1. ind. pass. verbi κλίνω, inclino: f. νῶ, p. κέκλικα. a. 1. act. ἔκλινα. p. m. κέκλιμαι.

*Ἐκλιπεῖν, a. 2. inf. act. ἐκλιπὼν, a. 2. part. act. ἐκλίπητε, defeceritis; 2. pl. a. 2. sub. verbi ἐκλείπω, deficio: a. 1. ἐξέλιπον. Th. λείπω, linquo.

*Ἐκλιπὴς, ής, ὁ, ἡ, deficiens, prætermissus: ab eod. verbo, & Th.

*Ἐκλιχάζω, ejicio; à λιχάζω; per prærupta dejicio; à Th. λιχανὸς, vide.

*Ἐκλογεῖν, seligere; (ab ἐκ & λέγω, deligo, seligo, &c.) Unde etiam, ἐκλογεὺς, έως, ὁ, exactor vectigalium, vel coactor; & ἐκλόγισις, idem quod sequens ἐκλογὴ, electio.

*Ἐκλογὴ, ῆς, ἡ, electio, ἐκλογαὶ, in pl. ECLOGÆ, quales Maronis, &c. ab ἐκλέγομαι, eligo, f. ξομαι. p. m. λέλογα. Th. λέγω.

*Ἐκλογίομαι, excuso. Th. λέγω, dico.

*Ἐκλογίζομαι, numero, reputo, perpendo, æstimo. Vide in λογίζομαι.

*Ἐκλογισμὸς, ὁ, computatio, æstimatio: ab eodem.

*Ἐκλογιστία, ας, ἡ, enumeratio; computatio; numeratio facta posito calculo; ab eodem.

*Ἐκλονέοντο, imperf. pass. à κλονέω, commoveo. f. ήσω. Th. κλόνος, motus.

*Ἔκλοπες, pisces ἄλοπες; q. ἄλοπες vel desquamati; quive desquamari possunt; quales sunt λεπιδωτοί: Athen. lib. 7. a verbo ἐκλέπω, qu. Vi.

*Ἐκλοποφορήσας, ας, ς, a. 1. ind. act. verbi κλοποφορέω, furto abduco. f. ήσω, quod ex κλοπὴ, furtum, (hoc a κλέπτω, furor,) & φέρω, fero.

*Ἐκλοῦσα, cluo, abluo; à Th. λόω.

*Ἐκλοχεύω, partu edo; enitor; Poll. à λοχεύω; parturio, pario; quod à λοχὸς, ὅς, ἡ, gravida; (unde, ἡ λοχεύουσα, parturiens; apud Diosc.) & hoc, à λέγομαι, significante cubo; seu à λέχος, lectus.

*Ἐκλοχίζω, è cohorte seligo, in Cantic. 5 ἐκλοχισμένος ἀπὸ μυριάδων, electus ex millibus, &c. Item, in cohortes distribuo; idem quo λοχίζω, Vi.

*Ἐκλοχμόομαι, idem quod ὑπολοχμόομαι, sylveico densis fruticibus; fruticor, fruticesco, &c. à λόχμη, ἡ, insidiæ; sed frequentiùs, locus insidiis aptus, arboribus scil. & fruticibus seu virgultis densus; à Th. λόχος, insidiæ.

*Ἐκλύετο, mergeretur, imperf. pass. à κλύζω, f. σω, abluo. p. κέκλυκα.

*Ἐκλυθῶσιν, 3. pl. a. 1. pass. verbi ἐκλύω, ciffipo, quod vide.

*Ἐκμεμυθῆ, 3. sing. perf. pass. verbi ἐκμυθέομαι, edico. f. ήσομαι. ab ἐκ & μῦθος, ὁ, verbum, oratio.

*Ἔκμετρος, ὁ, ὁ, ἡ, mensuram & modum excedens; ἐκμέτρως, modum excedendo; adv. ἐκμετρέω; & ἐκμετρόομαι, emetior, dimensione exquiro, dimetior, &c. Poll. apud Eurip. ἐκμετρῆσαι σόλον, exp. classem traiicere, &c. ab ἐκ & μέτρον, μετρέω, &c. Vi.

*Ἐκμιμῶ, qui ex mensium est; idem cum ἐξάμηνος, & ἑξάμηνος, ὁ, ἡ, (sub. ὥρα τῶν ἐνιαυτῶν) semestre spatium; semestre tempus, &c. ab ἑξ, pro ἑξὶ, & μὴν, luna, ὁ, mensis.

*Ἐκμηρύομαι, evolvo, vel explico; & Metaph. extraho, seu edico, &c. à Th. μηρύω, Vi.

*Ἐκμισθος, cui merces non datur; Hesych. Th. μισθὸς.

*Ἔκμολε, Ion. pro ἐξέμολε, exivit, 3. sing. a. 2. act. verbi ἐκμολέω, exeo. Th. μολέω, seu μόλω, venio, advenio.

*Ἐκμόργνυμι, vel -μυμι; & ἐξομόργνυμι, & -μυμι; imprimo, exprimo, item abstergo; ab ἐκ & μοργνύω, pro ὁμοργνύω, Vi.

*Ἐκμορφόω, formam exprimo, seu effingo; à μορφόω, Vi.

*Ἐκμυσσῶ, idem cum μυσσόω, ῶ; numeris, modulisq; musicis exorno; unde phrasis elegans, dicitur, μεμυσσωμένη, &c. Th. μῦσος.

*Ἐκμωχθέω, exantlo; à μοχθέω, labore, vide.

*Ἐκμοχλεύω, vectibus emoveo, vel excutio; à μοχλεύω, Vi.

*Ἐκμοχλέω, vel -λεύω, exfugo, fugo. Th. μοχλὸς, musso, item fugo.

*Ἐκμυζήσης, εως, ἡ, exuctio, suctio; à præcedente.

*Ἐκμυκτηρίζω, irrideo, fannis excipio, imperf. ἐξεμυκτήριζον, ες, ε, f. ίσω. & Att. ιῶ, ιεῖς, ιεῖ, (ut ψαλμ. 2, 4.) perf. ἐκμεμυκτήρικα· ab ἐκ & μυκτηρίζω, subtanno, naso suspendo. Th. μυκτὴρ, naris.

*Ἐκμυζίζω, uno haustu & spiritu ebibere; idem quod ἀμυζὶ ἐκπίνω, &c. Quidam exp. libris aliquantum compressis ebibo, &c. ab ἐκ & μύω, Vi.

*Ἐκναυλόω, cum navi portum exeo; item, ἐκναυδλέω, naulo accepto exporto; impropriè aliquis dicitur ἐκναυδλῆσθαι, a fluctibus; apud Lycophr. ab ἐκ & ναυλόω, seu ναυδλέω, naulo navim loco; vel, vehendum naulo, suscipio, &c. à ναῦδλον, idem quod ναῦλον, Vi.

*Ἐκνεάζω, q. d. juveniliter excrescо; Luc. à νεάζω, Vi.

*Ἐκνέμομαι, unde ἐκνεμεσᾶν; depasci; ab ex & νέμομαι, pascor; à Th. νέμω, pasco.

*Ἐκνεοπλόω, idem quod νεοπλόω; nidulor, nidifico, cunabula facio; enutrio in nido, &c. à νεοπὸς, vel νεοσὸς, Vi.

*Ἐκνευρίζω, enervo; nervos incido; à Th. νεῦρον, Vi.

*Ἐκνευροκαυλὴς, cui nervosus cauliculus est; nervicaulis; idem quod νευροκαυλὼν, ex νεῦρον & καυλὸς, Vi.

*Ἐκνεύσαι, a. 1. inf. act. ab ἐκνέω, enato, natando effugio. f. ἐκνεύσω, Th. νέω, no.

*Ἔκνευστος, εως, ἡ, declinatio, viz. ut, quum, inclinato cuspite, aliquis ictum devitat; Plat. ἐκνεύσεις τῶν ἐθῶν, defectus, vel, diverticula viarum, &c. Verbale à seq. ἐκνεύω, evado, &c.

*Ἐκνεύω, nutu emisso jubeo. Th. νεύω, innuo. Est &

*Ἐκνέω, pro ἐκνήω, enato, clam evado, subduco, diverto, f. ἐκνεύσω. p. ἐκνένευκα. a. 1. ἐξένευσα. q. a νέω, nato. Gl. Cyr. ἐκνεύω, diverto: ἔκνευσις, diverticulum.

*Ἐκνεφάζω, è nube prorumpens; Theophr. ut, ἐκνεφάζων ἥλιος διαπαύσας; sol è nube interimit, &c. Hist. Plant. l. 3. c. 10. à νεφέλη, Vi.

*Ἐκνεφίας, ου, ὁ, idem; è nube erumpens; ut ἐκνεφίας ἄνεμος; nube erupta exoriens ventus, &c. ab ἐκ & νέφος, nubes, &c. Vi.

*Ἐκνέω, (enato; (ab ἐκ & νέω, Vi.) & Metaph. expedio me à re aliqua difficili. Eurip. in Hippolito; πῶς ἂν ἐκνεύσαι δυσοῖς, &c.

*Ἐκνηπίομος, ου, ὁ, infans reddor; ad infantiam redigor, &c. ab ἐκ & νήπιος, infans, &c. Vi.

*Ἐκνήφω, q. d. sobrius fio, ex, evigilo, f. ψω. a. 1. ἐξένηψα. a. 1. imperat. ἔκνηψον, ἄτω. perf. ἐκνένηφα. à νήφω, sobrius sum.

*Ἔκνηψις, εως, ἡ, vigilia, requies: ab eod.

*Ἐκνικάω, f. ήσω, p. ηκα, supero, evinco. Th. νικάω, vinco.

*Ἔκνυξε, Dor. pro ἔκνισε, pupugit, punxit, a. 1. ind. act. à κνίζω, f. ίσω. Dor. ξω. Th. κνάω, rado.

*Ἐκνίπω, f. ψω, eluo, expio, abstergo, à νίπτω, lavo.

*Ἐκνίσθω, ησιν, a. 1. ind. pass. à κνίζω, fcco. Th. κνάω, rado.

*Ἐκνιτρόω, ῶ, lavo, nitro; nitro perfrico; nitro perfrictum expurgo, &c. ab ἐκ & νίτρον, Vi.

*Ἔκνιψις, εως, ἡ, elutio, ablutio, absterlio, &c. Verbale ab ἐκνίπτω, vide.

*Ἐκνίμος, ον, ὁ, ἡ, Poët. idem ac ἔκνομος, inusitatus, insolens: ab ἐκ & νόμος, lex. Th. νέμω. Hinc

*Ἐκνομίως, adv. inusitatè. ab iisd.

*Ἔκνως, & ἔκνεως; excors; demens, amens; stultus; ut ἔκνως δίπαιδίης; animo seductus ab affectione, &c. ab ἐκ & νόος, Vi.

*Ἐκνοστάντα, redeuntes, dual. num. a. 1. part. act. à νοστέω, redeo. f. ήσω.

*Ἐκνοσφίζω, separo ex, alieno, rejicio, &c. ab ἐκ & νοσφίζω, vide in Th. νόσφι.

*Ἐκξυλόω, ex alia materia in lignum verto; ex tenero & molli lignosum reddo; in pass. ἐκξυλοῦμαι; lignum fio; in lignum mutor, &c. Theophr. Hist. Plant. ab ἐκ & ξύλον; in lignum verto, seu muto; & ξυλόομαι, in lignum mutari; item, materiatura mihi imponitur; Hierem. c. 2. à ξύλον.

*Ἐκοίλαναν, 3. pl. a. 1. act. à κοιλαίνω, cavo, concavum reddo. f. ανῶ. a. 1. ἐκοίλανα. Th. κοῖλος, cavus.

*Ἐκοιμήσαντο, cubuerunt, 3. pl. a. 1. m. verbi κοιμάω, f. ήσω, cubare facio: ἐκοιμήθην, ης, η, a. 1. pass.

*Ἐκοίμισας ας, ς, a. 1. act. verbi κοιμίζω, a. 1. pass. ἐκοιμίσθην, idem quod κοιμάω, facio dormire.

*Ἐκόλαζον, ες, ε, imperf. verbi κολάζω, punio. f. σω. a. 1. ἐκόλασα, ας, ε, perf. κεκόλακα.

*Ἐκολάφισα, ας, ε, & in 3. pl. ἐκολάφισαν

φισαν, a. 1. ind. act. verbi κολαφίζω, alapum infringo. f. ίσω. p. κεκολάφικα, à κόλαφος, colaphus. Th. κολάπτω, tundo.

'Εκολοβίθλιν, ης, ή, & in 3. pl. ἐκολοβίθησαν, a. 1. ind. pass. verbi κολοβόω, contraho, decurto, amputo. f. ώσω. p. κεκολόβωκα. a. 1. ἐκολόβωσα. f. 1. pass. κολοβωθήσομαι, ή, οῦ, quod à κολοβὸς, mancus, mutilus. Th. κολόω, f. ώσω, amputo, decurto.

'Εκόμισεν, ες, ε, duxi, imperf. act. ἐκομιζόμιν, ε, εν, ferebatur, imperf. pass. verbi κομίζω, fero: &

'Εκόμισαν, Dor. pro ἐκόμισαν, reportarunt, ejusd. 3. pl. a. 1. ind. act. Th. κομέω, curo.

'Εκομίσαντο, obtinuerunt, 3. pl. a. 1. m. ἐκομισάμιλν, ω, ατο, verbi κομίζω, fero. f. ίσω. p. κεκόμικα. Th. κομέω, curo.

'Εκομίσθιν, gem. ον, a. 1. Poët. verbi κονίζω, pulvere fœdo. f. ίσω. Them. κόνις, pulvis.

'Εκόντι, & ἑκοντὶ, sponte, ultrò, adv. ab ἑκὼν, όντος, voluntarius.

'Εκόπασα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi κοπάζω, quiesco, sedor. f. άσω. p. κεκόπακα. Th. κόπω, seco.

'Εκόπιν, ες, ε, incidebar, imperf. ejusdem verbi.

'Εκοπίθλιν, ης, ή, defatigatus fui, a. 1. ind. pass. verbi κοπόομαι, fatigor. Th. κόπω, seco. f. ψω.

'Εκορίθλιν, ης, ή, a. 1. ind. pass. verbi κορίννυμι. f. κορέσω. Th. κορέω, satio.

'Εκορίσαντο, pro ἐκορίσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi κορέω, satio, verro.

'Εκόρυσσεν, imperf. act. 3. sing. verbi κορύσσω, armo. Th. κόρυς, υθος, ἡ, galea.

'Εκόσμηθεν, ornati sunt, Bœot. pro ἐκοσμήθησαν, 3. pl. a. 1. pass. verbi κοσμέω, orno. a. 1. ἐκόσμησα, ας, ε. Th. κόσμος, ordo.

'Εκῦσα, ης, volens, f. g. ab ἑκὼν, όντος, voluntarius, quod vide.

'Εκών, ούσα, ός, ὁ, ἡ, spontaneus, voluntarius. τὸ ἑκὸν subst. voluntas, libérum arbitrium. Th. ἑκὼν, όντος, idem.

'Εκπετίζομαι, sponte offero. &

'Εκουσιασμός, ὁ, spontanea oblatio &

'Εκουσίως, adv. ultrò, sponte: ab ἑκούσιος, quod vide.

'Εκπαγλ' pro ἐκπαλαι, & ἐκπαλιν, adverbialiter pro ἐκπάγλως, vehementissimè: quod ab

'Εκπαγλόομαι, ῶμαι, Ion. & Poët. pro ἐκπλήσσομαι, terreor, stupeo: ab

'Εκπαγλος, ε, ὁ, ἡ, horribilis, stupendus, vehemens, per Poët. Metathes. pro ἔπλαγος, idem: ab ἐκπλήσσω, percello, perterrefacio: ab ἐκ & πλήσσω, f. ξω, percutio. a. 2. ἔπλαγον.

'Εκπαγλότατ' pro ἐκπαγλότατα, terribilissime, voc. sing. superl. grad. ab ἔκπαγλος, quod vide.

'Εκπάγλως adv. Poëticum, ab ἔκπαγλος, quod vide.

'Εκπαθὴς, ές, ὁ, ἡ, illæsus, sanus; item immodicè affectus: ab ἐκ & πάθος, quod à πάσχω, patior.

'Εκπαθῶς, cum immodico affectu, &c. ab ἐκπαθὴς; (quasi, ὁ ἐκτὸς πάθους,) qui nihil est passus, &c. Vide.

'Εκπαιδεύω, f. εύσω, instituo, erudio, Th. παῖς.

'Εκπαιφάσσω, insanio; seu fanatico more irruo: ab ἐκ & παιφάσσω, oculos undiq; verto, & per reduplicat. ex φάω dictum volunt: alii q. πάντα τὰ φαινόμενα, Th. φάω, luceo.

'Εκπαίω, cum impetu egredior; vel simpliciter, pro ferio; Hermes Trismeg. apud Lactant. lib. ult. instit. cap. 18. ὑπὸ λοιμοῦ ἐκπαίσας; morbis pestilentibus feriens; ut legendum apud Apuleium ejus interpret. ab ἐκ & παίω, ferio, Vi.

'Εκπαλαι, adv, jam olim. Th. πάλαι, olim.

'Εκπάλαιος, imbellis; propriè, qui se in luctu expugnari sinit; Hesych. Item, gravis, superbus; unde τὰ ἐκπάλαια, eidem, sunt gravia & superba, &c. Item, ἐκπαλαίν, eluctor; item, præter gymnasticas leges ago, &c. ab ἐκ & παλαίω, &c. Vi.

'Εκπαλὴς, unde, τὸ ἐκπαλὲς; exp. ex articul. suis, seu è compage sua, emotum, seu excussum, (ι. ε. ἐξαρθρον.) παρὰ τὸ ἐκπάλλεσθαι, quod est, ἐκπιπτειν; Hesych. Sic, ἐκπάλης, fortis vel hæreditatis expers, &c. Idem, ab ἐκ & πάλλω, vibro, agito; quatio, commoveo, &c. Unde, ις, ὁ, vibratio, concussio, &c. Item, sors, tortitio, &c. Apoll. Argon. 1. & Herodor. πάλης, est κλῆρος: unde ἐκπάλιον, exp. κλήρωσιν.

'Εκπαλιν κοτεῖν; apud Hesych. exp. contradicere, ex adversum irasci, &c. ab ἐκ & πάλιν, Vi.

'Εκπαλλακίδιοι, nothi, spurii; nati, viz. ἐκ παλλακίδος, ab ἐκ & παλλακὶς, ίδος, ἡ, idem quod παλλακὴ, concubina, &c. Vi.

'Εκπαντὸς, omnino, prorsus; ὅλως, Suid. in totum; & divisim, ἐκ παντὸς; (sub. χερῶ vel χωρῆ) ab ἐκ, & πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omne, &c.

'Εκπαπαυδᾷ, in papposabire; unde ὁ ἐκπαπαυμὸς, papporum lanuginem emittens; in pappos evanescens; Dioscor. l. 3. c. 13. ab ἐκ & πάππος, Vi.

'Ικπαρίσημι, & ἐκπαρίσαμαι; prope adsto, assilio; ut, ἐκπαρὶς ιῶσαι ἀπὸ τῆς γναμῆς; exp. ad animum ejus subire; Demosth. ab ἐκ & παρίσημι, Vi.

'Εκπαστίω, q. d. extra viam tritam grad. or; evagor, spatior; inambulo; Lært. in Epimenide; χρῆναι πρὸ ἐκπατῆσαι, &c. à Th. πατέω, vide.

'Εκπάτριος, non patrius; unde, in neut. ἐκπάτριον, dissimile, non paternum, &c. ab ἐκ & πατρὶς, Vi.

'Εκπεζὸς, vel ἐκπεδὸς, tento, experior, ἐκπέζαμεν, 1. pl. p. æol. sub. f. άσω. p. ἐκπεπείρακα. a. 1. ἐξεπείρασα. Th. πεῖρα, conatus.

'Εκπεικτίω, idem quod πικτίω, pecto, carpo, vello, &c. à Th. πείκω vel πίκω, vide.

'Εκπεμμαπάσαι, supplantare, aut plantas ædis atterere, &c. ab ἐκ & πέμπω, vi.

'Εκπέμπω, exeo; Hom. ἐκπέλει, pro ἔξεισι, licet, Hesych. ab ἐκ & πέλω, vel πέλομαι, sum.

'Εκπέμπω, emitto, f. ψω. a. 1. ἐξέπεμψα. p. ἐκπέπεμφα. perf. pass. ἐκπέπεμμαι, ψαι, πται. a. 1. pass. ἐξεπέμφθιν. a. 1. part. pass. ἐκπεμφθείς, & in pl. ἐκπεμθίντες: ab ἐκ & πέμπω, mitto. f. ψω.

'Εκπεμψις, εως, ἡ, emissio, dimissio; legatio; missio, &c. ἀποστολὴ; verbale à 2. perf. præt. pass. præced. verbi ἐκπέμπω.

'Εκπεπαίνω, idem quod ἐκπέπω, maturo, percoquo; ad maturitatem perduco; excoquo, &c. ab ἐκ & πεπαίνω, idem quod πέπω, Vi.

'Εκπεπόρνικε, ας, ε, perf. act. verbi ἐκπορνεύω, quod aci.

'Εκπεπότασαι; evolasti, Dor. pro ἐκπέπτησαι, 2. sing. perf. pass. verbi ἐκποτάομαι, ῶ, evolo. f. ήσομαι. p. πεπότημαι; quod ab ἐκ & πέτομαι, volo, as.

'Εκπέφυκα, exitus, transitus, &c. à verbo, ἐκπεφύω, transeo, trajicio; & transitive; traduco, trajicio, transporto; Num. 11. ab ἐκ & πεφύω, vide.

'Εκπεφυδιάσαι, elabi astutè, & periculum declinare; ductum à perdicibus, quas mirè calliditatis esse, ut manes aucupum effugiant, scribit Plut. Cæl. &c. ab ἐκ & πέρδιξ; Vi. Unde etiam sequens πεφυδιάζω.

'Εκπεφυδιάζω, decipio, effugio, callidè, seu πέρδιξ, aucupem.

'Εκπέφυκα, everto, devasto, ſ. ἐκπέπερσα, ἐκπέπερσαι, in 3. pl. Sic ἐκπέπερσαν, 3. pl. a. 1. sub. ab ἐκ & πέρθω, vasto, f. 2. πεπέδω, & per Metathes. πεφεδῶ. a. 2. ἔπραθον. p. m. πέπερθαι.

'Εκπερείσιμι, circumago, peragro, lustro; idem quod περείμι; in Plut. & Thuc. hinc, particip. περιὼν, circumiens, circumerrans; apud Plat. de rep. l. 1. sequente εἰς, signif. pervenio, seu devenio; Herodot. ex περὶ & εἶμι, i. e. eo.

'Εκπερικτίω, peragro, lustro; à περικτίω, ῶ; circumeo, & oberro; propriè dicitur de iis, qui ut domum redeant; omnia loca pererrant, & qua sibi via domum redeundum sit, explorant. Th. γνῶ, Vi.

'Εκπέρσαι, a. 1. inf. act. ἐκπέρσαν; p. o ἐκπέπερκαν, dat. sing. a. 1. part. ab ἐκπέρθω.

'Εκπιον, pro ἔξέπιον, 3. sing. a. 2. ind. act. Ion. ἐκπιέειν, a. 2. inf. ἐκπιὼν, ὕσα, όν, a. 2. part. act. ab ἐκπίνω, excido, quod vide.

'Εκπίσαιτ, vide in ἐκπίνω.

'Εκπίτνω, amplus, passusque in modum fodit; ut, ἐκπίτνεια ποτῆχα; latera pocula; Athen. l. 11. & ἐκπίτνα κέρατα; cornua lata in modum foliij, vel bracteæ; idem, lib. 9. à πίτνημι, Vi.

'Εκπιτνάμαι, ἐκπίτναμαι, & ἐκπίτνομαι; evolo; à πίτνημι, Vi.

'Εκπιτάνυμι, expando. f. ἐκπετάσω. a. 1. ἐξεπέτασα. cum acc. ab ἐκ & πετάω, f. άσω, expando, aperio.

'Εκπίτνω, ἐκπίσω, idem, ἐκπίπω, excoquo, &c. à Th. πέπτω, pro quo πέσω, vel πίτνω, &c. Vi.

'Εκπλανόομαι, idem quod πλανάομαι, ῶμαι, erro, vagor, vagabundus obeo; Th. πλανὴ, qu. Vi.

'Εκπλεθρεῖ, ε, τὸ, plethri seu jugeri mensuram excedens: & inde

'Εκπλεθρίζειν, plethrum seu jugerum curtu metiri; exercitii genus. Ab ἐκ & πλέθρον, Poët. πίλεθρον, jugerum.

'Εκπλείς, gen. sing. ab ἔκπλεως, pro ἔκπλεως, ω, expletus. Th. πλίω, plenus.

'Εκπλευρος, sex latera habens; ab ἕξ & πλευρὰ.

'Εκπλεύσαι, a. 1. inf. act. ab

'Εκπλέω, envigo. imperf. ἐξέπλεον, ων, ες, εις. f. ἐκπλεύσω. a. 1. ἐξέπλευσα. a. 1. inf. ἐκπλεῦσαι. Them. πλέω, navigo. f. πλεύσω.

'Εκπλήθω, expleo, suppleo, compleo; item, ἐκπληθύω; idem; à πλήθω, Vi.

'Εκπληκτικὸς, ὴ, όν, terrorem adferens, horribilis. &

'Εκπληκτὸς, ὴ, ὸ, ὁ, ἡ, attonitus: ab ἐκπλήττομαι, attonitus reddor. f. ξομαι. perf. pass. ἐκπέπληγμαι, ξαι, κται. Th. πλήσσω, percutio.

'Εκπληξις, εως, ἡ, stupor, perterrefactio, consternatio; & mentis abalietio, ex repentina perturbatione proveniens, &c. Dicitur etiam de sideratione, & arborum tabe, &c. Item, ἐκπληκτικῶς; & ἐκπληγῶ; cum stupore vel terrore, terribiliter, &c. Th. idem.

'Εκπλημμυρίω, idem quod πλημμύρω; vel, πλημμυρίω, æstu inundo, restagno; à πλημμυρὶς; inundans, plenus, &c. à πλημμύρα, Vi.

'Εκπλησέω, impleo. i. άσω. p. ἐκπεπλήσωκα. a. 1. ἐξεπλήσωσα. perf. pass. ἐκπεπλήσωμαι; ab ἐκ & πλησέω, repleo. Th. πλίω, plenus.

'Εκπλησμὸς, εως, ἡ, explotio; ab ἐκπλησέω, quod vide.

'Εκπλήσσω, perturbare, præs. imperat. Ion. pro ἐκπλῆσον, verbi ἐκπλήσσομαι, perturbor. Th. πλήσσω, f. ξω, percutio.

'Εκπλήσσω, vel Att. πττω, percello, perterrefacio, stupefacio. f. ξω. p. ἐκπέπληχα. a. 2. ἐξέπλαγον. imperf. pass. ἐξεπλησσόμιν, ε, ετο, & in 3. pl. ἐξεπλήσσοντο. a. 2. pass. ἐξεπλάγην, ης, η, perculsus fui, ab eod. them.

'Εκπλὼ, vel ἔκπλους; enavigatio: eruptio navium ex portu, &c. Plat. & Thuc. ab ἐκπλέω, qu. Vi.

'Εκπλυσις, ablutio; ipsa eluendi actio, &c. ἔκπλυσις, vel ἐκπλυντὸς, elutus, elotus, &c. à seq. ἐκπλύω.

'Εκπλύω, eluo, abluo: ab ἐκ & πλύω, f. υνῶ, lavo.

'Εκπλοΐην πρὸ φρενῶν, q. d. extra mentem navigare, h. e. de sano mentis statu deturbare, quod à πλόος, seu πλοῦς, Poët. pro πλέω, navigo.

'Εκπνεύμονίσον, in spiritum verto; item, flatibus effero, seu extollo; unde, ἐκπνεύμόνωσις, exspiratio; efflatio, &c. à πνευμονόω, flatu, seu spiritu impleo; flatus excito; à πνεύμων.

'Εκπνευσις, εως, ἡ, exspiratio. ab

'Εκπνέω, exspiro, efflo, f. ἐκπνεύσω. p. ἐκπέπνευκα. a. 1. ἐξέπνευσα. ab ἐκ & πνέω, spiro.

'Εκπνοὴ, exspiratio, cum efflatur spiritus, &c. Item, exhalatio; Aristot. de mundo; verbale ab ἐκπνέω.

'Εκποδὼν, eminus, procul. adv. q. ἐκ ποδῶν, ex pedibus.

'Εκποιέω, subduco, do adoptandum, alieno, efficio: à ποιέω.

'Εκποίνης, ὴ, seminis emissio; alienatio, &

'Εκποίητος, η, adoptatus: à perf. pass. ἐκποίημαι.

'Εκποικίλλω, e vario, variè distinguo, &c. à ποικίλλω, Vi.

'Εκποκίζω, & ἐκποκόω, vello crines; vellus adimo, evello, &c. à ποκίζω, qu. Vi.

'Εκπολεμέω, debello, expugno. &

'Εκπολεμόω, idem ac πολεμέω, ad bellum excito. Th. πόλεμος, bellum.

'Εκπολίζω, urbem extruo, vel urbem efficio; idem quod πολίζω; urbem condo, seu statuo; à πόλις, Vi.

'Εκπολιορκέω, ῶ; obsidione capio & expugno; Thuc. lib. 1. à πολιορκέω, qu. Vi.

'Εκπομπεύω, pompatice me effero, pompatice, & cum fastu incedo; item, effero, evulgo, pando secreta; à πομπεύω, transmitto, &c. Item, cum pompa incedo; & transitive, ostento in pompa & triumpho, &c. Vi.

'Εκπομπὴ, ἧς, ἡ, emissio; (cui opponitur εἰσπομπὴ, intromissio) ut, ἐκπομπὴ ἀποικίων, emissio, vel deductio coloniarum; & apud Thuc. ἐκπομπαὶ λῃσῶν; excursiones latronum, &c. exponitur etiam, religatio, repudium, &c. à πομπὴ, Vi.

'Εκπονέω, elaboro, excolo, exerceo, conficio; labores perfero: à πόνος, labor, quod à πένομαι, facio.

'Εκπονηρόω, pravum & vitiosum reddo; vitio; à πονηρὸς, Vi.

'Εκπονίζω, emittor, seu trajicio mare; à πόντος, in pontum mergo; Th. πόντος, Vi.

'Εκπορεύομαι, egredior. imperf. ἐξεπορευόμιν, ε, ετο. f. ἐκπορεύσομαι, præt. ἐκπεπόρευμαι. 3. sing. præt. imperat. ἐκπορευέσθω· ab ἐκ & πορεύομαι, eo, quod à πόρος, transitus, Th. πείρω, f. ρῶ, transfodigo. præt. m. πέπορα.

'Εκπορευσις, εως, ἡ, profectio; progressus, processus; egressus, &c. ἐκπορευτὸς, procedens, egrediens, &c. Unde, ἐκπορευτὸς; more eorum qui egrediuntur, seu pregrediuntur alicurde; ut ἐκπορευτῶς περιέναι; proficisci de, procedere, &c. Nazanz. de sancto spiritu; ἐκπορευτὸς περιὼν ἐκ πατρὸς,

πάλεως, procedens ex patre, &c. Omnia à præced. ἐκπορεύομαι.

'Εκπορθέω, depopulor; devasto; (à πορθέω, Vi.) Unde ἐκπορθητωρ, ορος, ὁ, depopulator, everſor, &c.

'Εκπορθμεύομαι, per fretum exporto, abduco; à πορθμεῖον, quod vide.

'Εκπορία, ας, ἡ, quæſtus negotiatio, &c. à ſequente verbo ἐκπορίζω, vide.

'Εκπορίζω, f. ίσω, p. κα, excogito, quæro, com. aro, ſuppedito: à πόρος. Th. πείρω, transfodigo.

'Εκπορνεύω, effusè ſcortor. f. εύσω. p. ἐκπεπόρνευκα, a. 1. ἐξεπόρνευσα. a. 1. part. ἐκπορνεύσας, ασα, αν· ab ἐκ & πορνεύω, ſcortor. quod à πόρνη, meretrix. Them. πέρνημι, vendo.

'Εκποτίομαι, idem quod ἐκποτέομαι, & hoc pro ἐκπέτομαι, evolo. Th. πέτομαι, volo.

'Εκποιέω, ſeu οτω, f. ήσω, perficio, exigo; à ποιέω, facio.

'Εκπρεσβύω, demulceo, permulceo; idem cum πρεσβύω, leni.o, manſuefacio, &c. Vide.

'Εκπρεμνίζω, extirpo; radicitùs evello; idem quod πρεμνίζω, vide.

'Εκπρεπής, ίος, ὁ, ἡ, eximius, elegans: ab ἐκ & πρέπω, decorus ſum.

'Εκπρέπω, decorus ſum, &c. Item, ἐκπρεπῶς; decorè, &c. ab eod. Th.

'Εκπρήθω, incendo, inflammo, uro, efflo, exuſto, &c. Unde, ἐκπρησις, ἡ, exuſtio, incenſio, &c. Th. πρήθω.

'Εκπρήσας, operatus, a. 1. part. Ion. ab ἐκ & πρήθω, Ion. πρήπω, facio. f. ξω.

'Εκπριάμην, eximo, pecunia corrumpo. Th. πρίαμαι, emo.

'Εκπρίασθαι, antiquitus; ἐκ παλαιοῦ: ab ἐκ & πρίω, &c.

'Εκπροθυμία, diem præſtitutum excedo; in mora ſum; item, ἐκπροθυμῶν, qui præſtitutum diem exceſſit; (cui opponitur ἐμπροθυμῶν, qui intra præſtitutum tempus præſtat quod promiſit;) & adv. ἐκπροθύμως; poſt diem præſtitutum; conditio die jam elapſo, &c. (ab ἐκ & προθυμῶν Vi.) Sic, ἐκπροθυμήσας ἤκειν, venire ultra diem præfixum, conditumve, &c.

'Εκπροικίζω, doto, ſeu dote data eloco; ab ἐκ & προῖξ, donum, dos; vide.

'Εκπροκαλοῦμαι, οῦμαι, evoco, accerſo; à προκαλέομαι, vide.

'Εκπρολείπω, relinquo: & indè

'Εκπρολιπών, dimittas, 2. ſing. a. 2. opt. act. ἐκπρολιπόντες, nom. pl. a. 2. part. act. ab ἐκ προ & λείπω, linquo, f. λιπῶ, a. 2. ἔλιπον.

'Εκπροφοβέω, egredior, extra progredior; à προφοβέω, Vi.

'Εκπροφεύγω, unde, παρεκπεφόβγω, effugio; à προφεύγω, profugio, item, effugio, &c. Th. φεύγω.

'Εκπτήσσομαι, alas pando, & quatio; alas ex paſſas concutio; Luc. in Enc. muſcæ; à πτήσσομαι, alis latera ſerio; item, geſtio; paſſis ſcil. alis, &c. Vide.

'Εκπτύω, expavefacio; ſeu exterrefacio; Eurip. in Hecuba; ab ἐκ & πτύσσω, Vi.

'Εκπτύω, reſpuo, abhorreo, ύσω. p. ἐκπέπτυκα. a. 1. ἐξέπτυσα· ab ἐκ & πτύω, ſpuo.

'Εκπτωμα, τὸ, prolapſio; item, luxatio; i.e. oſſium e propria ſede exceſſus, ſive fractiones, Gal. Item,

'Εκπτωσις, εως, ἡ, delapſio, calamitas: &

'Εκπτωτός, ὴ, όν, delapſus: à perf. paſſ. verbi ἐκπίπτω.

'Εκπτωτός, ſine caſu; aliquando enim in ἐκ, privationis ſignum, &c. ab eod.

'Εκπυέω, & ἐκπυόω; ſuppuro; ad ſuppurationem perduco, &c. Dioſc. l. 2. ἐκπύημα, univerſi puris collectio, tumore aliquo qui præter naturam eſt, concocto; Hippocr. ἐκπύησις, ἡ. ſuppuratio; ἐκπυητικὸς, vim habens ſuppurandi, ſeu pus movendi; Gal. & Hippocr. Item, ἐκπυόσκω, idem quod ἐκπυέω; & omnia ab ἐκ, & πύον, ὴ, τὸ, pus, ſeu ſanguis & putrefactus, &c. Vi.

'Εκπυνθάνομαι, audio, ſciſcitor. Th. πυνθάνομαι, idem, quod adi.

'Εκπυος, exaudius, cognitus: à 3. perf. perf. paſſ. præc. verbi.

'Εκπυρηνίζω, enucleo, ſeu educo veluti nucleum; extraho, &c. ab ἐκ & πυρήν, Vi.

'Εκπυρος, ὴ, ὁ, fervidus, æſtuoſus, ardens; qui igni ſupra modum efferbuit, &c. Inde, ἐκπυρόω, incendo, accendo, inflammo; excandefacio, &c. ἐκπυρόομαι, inflammor, exardeſco; à quo ἐκπύρωσις, ἡ, incenſio, inflammatio; item, ardor quo aliqua inflammantur, & exardeſcunt, &c. à πῦρ, & πυρόω, &c. Vi.

'Εκπώγων, cui barba excrevit, barbatus, &c. Ab ἐκ & πώγων, vide.

'Εκπωμα, ατος, τὸ, poculum: ab ἐκπίνω, ebibo. Th. πίνω, bibo.

'Εκπωτάομαι & ἐκποτέομαι, & ἐκποτάομαι idem quod ἐκπέτομαι, evolo; ab ἐκ & πέτομαι, volo, &c. Vi.

'Εκραδαίην, Boeot. pro ἐκρεκάνθη, 3. pl. a. 1. paſſ. vide in ἐκρεκάνω.

'Εκραγα, clamavi. p. m. ἐκεκράγειν. p.m. inf. pro κεκεκράγειν· verbi κράζω, clamo: f. 2. κεκρᾶγῶ. a. 2. ἐκέκραγον. a. 1. ἐκέκραξα.

'Εκραξις, idem quod ἔκρηξις, ἡ, diruptio, effractura, &c. Item, vociferatio, &c. ab ἐκρήγνυμι, Vi.

'Εκραγίσαι, erumpere: ἐκεκρηγὼς, εῖσα, ὸν, qui erupit; verbi ἐκρήγνυμι, quod vide.

'Εκραίλωα, Dor. pro ἐκρήλωα, a. 1. verbi κραιαίνω, pro κραίνω, vide in ἐκραίαινον.

'Εκρεκάνθην, mixtus ſum, per Sync. pro ἐκεκράσθην, a. 1. paſſ. verbi κεκέρασμαι, f. άσω, miſceo.

'Εκραίαινον, implebam, exſequebar, imperf. act. verbi κραιαίνω, pro κραίνω, perfic. f. κρανῶ. a. 1. paſſ. ἐκεκράνθην, & per Epenth. ἐκρανέσθην.

'Εκραίνω, q. d. ſpargo ex; diſpergendo effundo, &c. ab ἐκ & ῥαίνω, perfundo, inſpergo, &c.

'Εκραξα, clamavi; & in 3. pl. ἔκραξαν, a. 1. ind. act. verbi κεκράζω, clamo. f. ξω.

'Εκραύγασα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi κραυγάζω, vociferor. f. άσω. p. κεκραύγακα· à κραυγὴ, clamor. Th. κεκράζω, f. ξω, clamo.

'Εκρεμαι, pendebat, 3. ſing. imperf. ἐκρέμαμεν, verbi κρέμαμαι, ſeu κρεμάω, ſuſpendo.

'Εκρεμες, pendebar, 2. ſing. imperf. ab ἐκρεμάμην, ἐκρέμασο, & Ion. ἐκρέω, deinde Attica contractione ἐκρέμω, imperf. verbi κρέμαμαι, a. 1. paſſ. ἐκρεμάσθην.

'Εκρηγμα, ατος, τὸ, abruptum, ſalebra, eruptio aquarum, à ſeq.

'Εκρήγνυμι, vel --ύω, effringo, erumpo. Th. ῥήσσω, frango.

'Εκρέω, effluo, excido: Th. ῥέω, fluo.

'Εκρήνηα, pro ἐκρηνα, implevi, a. 1. ind. act. à κραιαίνω, pro κραίνω, perficio; item in pro: f. κρανῶ. a. 1. ἐκρανα. Attic. ἐκρηνα, & P. conaſin. Poët. ἐκρήνα. Linc κρήνιον, ἄτω, a. 1. imperat.

'Εκρηξις, εως, ἡ, vide ſuprà, in ἐκραγὴ, &c. Vi.

'Εκριζόω, eradico, extirpo: f. ώσω. perf. ἐξερρίζακα. a. 1. ἐξερρίζωσα. a. 1. ſub. ἐκριζώσω, ης, ῃ. a. 1. paſſ. ἐξερριζώθην. a. 1. imperat. paſſ. ἐκριζάθητι, ήτω, a. 1. part. paſſ. ἐκριζωθεὶς, ῆντος, f. 1. paſſ. ἐκριζωθήσομαι, ab ἐκ & ῥίζα, radix.

'Εκριζωτὴς, qui eradicat, & extirpat; quaſi extirpator; ut ἐκριζώσεις, extirpatio, &c. à præced.

'Εκρίθω ἄπο, Poët. pro ἀπεκρίθω, reſpondi, a. 1. paſſ. quod vide.

'Εκριμα, ατος, τὸ, purgamentum; id quo ejicitur, vel ejectum eſt, &c. Verbale, ab ἐκρίπτω, Vi.

'Εκρίνατ', pro ἐκρίνατο, 3. ſing. a. 1. m. interpretatus eſt: ἐκρίνω, elegit; imperf. act. ἐκρίνοντο, litigabant; imperf. paſſ. verbi κρίνω, ſecerno, judico.

'Εκρινίζω, naſo ſuſpendo, ſubſanno; μυκτηρίζω, irrideo, &c. Lucian. ab ἐκ & ῥὶς, νὸς, idem quod Th. ῥὶς, νὸς, ἡ, naſus.

'Εκρίπτω, projicio: & indè

'Εκριπτὸς, ἡ, projectio: à ῥίπτω, projicio.

'Εκρὴ, ῆς, ἡ, & ἔκρυσις, εως, ἡ, & 'Εκρὸς, ὸ, ὁ, effluxus: ab ἐκ & ῥέω, fluo.

'Εκρόθιον, expulſus ſum, a. 1. ind paſſ. verbi κρώω, pulſo.

'Εκρύσσω, 2. ſing. a. 1. m. ἐκρυσάμην, ο, ατο, ab eod. verbo.

'Εκρύπτω, ſo, ſ, imperf. act. verbi κρύπτω, abſcondo: f. 2. κρύψω.

'Εκρυσις, εως, ἡ, effluvio, effluxus, profluvium, profuſio, &c. Ariſtot. lib. 7. de Hiſt. Animal. tradit, vocari τὰς ἐκρύσεις, conceptus corruptiones, quæ intra ſeptimum diem fiunt; (abortiones vero, ἐκβρασμὸς, usque ad quadrageſimum vocitari, &c.) verbale à verbo ἐκρέω: V.

'Εκρυφα, perf. act. Att. pro κέκρυφα, occultavi, &

'Εκρυβα, ας, ε, abſcondi, a. 1. ind. act. ejuſd. verbi.

'Εκρυγλώθω, è ſagena ſeu reti explico; Plut. à σαγλώθω, V.

'Εκσαρκίζω, excarnifico, carnem ſeparo; Ezech. c. 29. ἐκσαρκισμὸς, ὁ, ἀπὸ πᾶν ὀστῶν, ſeparatus carnes ab oſſibus; item ἐκσαρκόω, carnem excreſcere facio, carnem ingenero, &c. Unde ἐκσάρκωμα, ατος, τὸ, carnis excreſcentia, &c ab ἐκ, σαρκίζω, & σαρκόω; à Th. σὰρξ, &c. Vide.

'Εκσεία, excutio, ſeu quaſſando emoveo aut expello; à Th. σείω. V.

'Εκσημήνω, declaro, aperio, à συμαίνω; vide.

'Εκσιφονίζω, per ſiphonem evacuo. Th. σίφων, tubus, & canalis.

'Εκσκυβάζομαι, vaſa ſummora alicunde exporto, vel ſimpliciter exporto, &c. à σκύζω. V.

'Εκσκορπισμὸς, diſſipatio, expulſio; à σκορπίζω. V.

'Εκσπερματίζω, f. ίσω, ſemen emitto: à σπέρμα, ſemen, quod à σπείρω, ſero.

'Εκσπενδω, libo, libamina effundo; à Th. σπένδω. V.

'Εκσπερμαῦμαι, ad ſemen pervenio, vel ſemen reddo, &c. à σπερματέω, ῶ, ſemino, confero; quod à σπέρμα, τὸ; Vide.

'Εκσπογγίζω, ſpongiâ abſtergo, ſeu detergo, à σπογγίζω, idem: à Th. σπόγγος. V.

'Εκσπονδος, ὸ, ὁ, ἡ; excluſus vel immunis à fœdere; fœdifragus. Th. σπένδω, paciſcor.

'Εκσπονδυλίζω, ſpondylos ſeu vertebras loco moveo; à Th. σπόνδυλος. V.

'Εκστάδιος, ὸ, ὁ, ἡ, ſex ſtadiorum: à στάδιον, vel --ος ſtadium, quod ab ἵστημι, ſtatuo.

'Εκστασις, εως, ἡ, ECSTASIS, ſtupor, admiratio: item exceſſus mentis, ab ἐξίστημι, de ſtatu mentis deſicio, mente alieno, ab ἐκ & ἵστημι, ſto: f. στήσω. p. paſſ. ἕστημαι, σαι.

'Εκστατικὸς, ὴ, attonitus, mente alienatus, furioſus; item dementans: ab iiſd.

'Εκστέλλω, emitto, extra mitto; (à Th. στέλλω. V.) item exorno, &c.

'Εκστέφω, idem quod ὑποστέφω, coronam aufero, coronam depono; item inanio, evacuo; item corona exorno, ſeu generaliter, exorno, & ἐκστέφομαι, exornor, &c. Th. στέφω.

'Εκστηθίζω, Buſt. exp. ἀπὸ στήθος λέγω; ex pectore loquor: non ex membrana aut libro recito; ab ἐκ, & στῆθος; vide.

'Εκστραγγίζω, excolo, ſtillatim exhaurio; extillo, idem quod στραγγίζω, V.

'Εκστρατία, & ἐκστρατόομαι, exercitum in expeditionem educo, infeſto agmine exeo, &c. Unde verbalia, ἐκστράτευμα, ἐκστράτευσις, & ἐκστρατεία, expeditio, eductio exercitus in expeditionem; &c. à στρατόω. Vide.

'Εκστρεπτόβλον, & --βόμον, caſtra loco extrà; à στρεπτόβλον, vide in στρεπτόβλον.

'Εκστρέφω, inverto, immuto: f. ψω. p. ἐξέστροφα. p. paſſ. ἐξέστραμμαι, ψαι, πται. ab ἐκ & τρέφω, verto, p. m. ἐστρεφα,

'Εκσύομαι, erumpo; unde apud Hom. Il. β. ἐκ δ' ἔσυτο νήδυμος ὕπνος; exiliens abiit à me ſuavis ſomnus, &c. (ab ἐκ & σύομαι, inuſitat. à Th. σέω. V.) Sic etiam ἐξεσύθη; Hom. i. e. ἐξέρμοσε, diſſilit, &c. cujus activum eſſet ἐκσύω, emoveo, &c.

'Εκσυρίσσω, aperio, & pervium reddo, velut fiſtulam; Hippocr. à συρίσσω, in fiſtulam excavo; unde συρίσσεσθαι, in fiſtulam excavari, &c. (Unde ἐκσυρίσσεται, eſt, quum oſtula vaſorum & canalium referantur & dehiſcant; i. e. διανοιγεται, propriè, ſign. aperio, ut dictum eſt; vel pervium reddo: ut fiſtulam, cujus extrema reſerata ſunt, &c. à σύριγξ, ιγγος, fiſtula, &c. V. in Th. συρίσσω, vel --πω.

'Εκσυρίσσω, vel --σσω, exibilo, explodo; Dem. ab eod. Vi.

'Εκσφενδονάω, & ἐκσφενδάω, fundâ ejaculor; item funditoris more ejaculor, ſeu veluti fundâ tortum emitto, &c. à σφενδονάω. V.

'Εκσφραγίζω, exſigno alicunde, exemplari ſumpto ſigno, ad exemplar ſigno, exprimere, effingere, ἐκσφράγισις, &c. à σφραγίζω, &c. V.

'Εκσχίζω, ſcindo ex, exſcindo, &c. Ariſtot. de mundo; à Th. χίζω, V.

'Εκσώζω, è periculo ereptum incolumem ſervo, libero, ſeu tueor è periculis; ut Soph. in Ajace Θεὸς γὰρ ἐκσώζει μέ; Deus me è periculis liberat & tuetur, &c. à σώζω, V.

'Εκσωρεύω, accumulo, acervatim aggero, &c. apud Eurip. in Phæn. à σωρεύω; vide.

'Εκτὸ, 3. ſing. Dor. pro ἔκτη· ab ἕκτος, ης, ον. Dor. ἕκτυς, ας, α, a. 2. verbi κτίνω, ι. κτάω. p. ἔκτονα. p. paſſ. ἔκτασμαι. Th. κτείνω; occido: f. κτενῶ; p. ἔκτακα, a. 2. ἔκτυον, & per Apocopen ἔκτον, & in 3. ſing. ἔκτυτο, & per Apoc. ἔκτο.

'Εκτανὴ, vide infrà, poſt ἐκτακεῖς.

'Εκτανίσκε, Poët. pro ἔκτανε, perf. act. verbi κτείνω, occido.

'Εκτανύσθω, & ἐκτανῦν, adverb. porrectim: &

'Εκτανύσιος, ὸ, extenſus; item amplus. Th. τείνω, tendo.

'Εκταθεὶς, ῖσα, ὲν, part. paſſ. ἐκτανύσθω, a. 1. inf. paſſ. ab ἐκτείνω, extendo: ab ἐκ & τείνω, tendo.

'Εκτανον, Boeot. pro ἐκτάνθησαν, occiſi ſunt, 3. pl. a. 1. paſſ. ἐκτάνθην, verbi κτείνω, interficio.

'Εκτεῖος, idem quod ἕκτος, ης, ον, ſextus; (quod vide) ſextanus: ut ἐκτεῖος βλαστάνει, die ſexto germinat.

'Εκτεκα, perf. ind. act. verbi τίκτω, occido.

'Εκτηκεὶς, ῖσα, liquefactus; (à verbo ἐκτήκω, idem quod Th. τήκω. V.) ut ἐκτηκεὶς τῶν δακρύων; lachrymis colliquefactus, qui intabuit lachrymando, &c.

'Εκταγὴ, pro delegatione, in Pand: item ἐκτακτος, extraordinarius; unde plur. ἔκτακτοι, extraordinarii, Æliarus; Utrumque verbale ab ἐκτάσσω, ſeu -τάττω; compono ordines, & agmen, &c. Vide.

'Εκτακὼς, ὁτος, qui occidit; à κτείνω. Vide.

'Εκτασις, ὁτος, τὸ, extenſio, productio; vel id quod eſt extentum & productum, &c. Item ἐκτεταμένως, extenſè; more eorum quæ extenſa & porrecta ſunt, &c. Utrumque à verbo ἐκτείνω; quod vide.

'Εκτεμῶ, & Poët. κλάμβω, retracto accentu, Æol. perf. part. paſſ. verbi κλείνω, perf. paſſ. ἔκτεμμαι.

'Εκτέμνω, Ion. paraguge pro ἐκτέμω, 3. ſing. a. 2. ſub. ab ἐκτέμαμαι, excido: quod ab ἐκ & τέμνω, ſeco, ſcindo; f. 2. τεμῶ. à 2. ἔτεμον. p. τέτμηκα. p. m. τέτμημαι.

'Εκτεμμαι, perf. ind. paſſ. ἐκτάμμην, perf. part. paſſ. verbi κλείω, occido: f. 2. κλαῦσ. p. ἔκτακα.

'Εκτέμνη, Ion. pro ἐκτέμνει, 3. ſing. ſub. act. verbi τέμνω, ſcindo, Ion. & Dor. pro τέμω, idem. Vel pro ἐκτέμη, Poët. inſerto ν, & Ion. addito σι, 3. ſing. a. 2. ſub. verbi ἐκτέμνω, excido: ab ἐκ & τέμνω, ſeco: a. 2. ἔτεμον.

'Εκτέμνω, exſicco, excido; idem cum ἐκτέμνω; quod vide.

'Εκτεν, 3. pl. a. 2. Bœot. pro ἔκτασαν, ab ἐκτείνω, verbi κτίνω, interficio. Vel pro ἐκτείναν, & per Sync. ἔκτασαν, 3. pl. a. 1. act. à κτείνω. Sic à κτίνω, τὸ κτέομαι, poſſideo: a. 2. ἔκτην, 3. pl. ἔκτασαν, per Sync. ἔκτασαν.

'Εκτανεν, 3. ſing. a. 2. act ἔκτανον, verbi κτείνω, occido: f. 2. κτανῶ. p. ἔκτακα.

'Εκτετάθαι, perf. inf. paſſ. ἐκτάθθω, interfectus ſum, a. 1. ind. paſſ. a κτείνω, perf. paſſ ἔκτασμαι.

'Εκτετον, ες, ε, a. 2. ind. act. ejuſd. verbi.

'Εκτανύω, f. ύσω, idem quod ἐκτείνω, extendo, Th. τείνω, tendo.

'Εκτανύω, produco; i. e. longe extendo; idem cum ἐκτείνω; ut τανύω, idem cum τείνω; quod vide.

'Εκπαιδεύσις, εως, ἡ, ordinatio, inſtructio acierei, ab ἐκτείνω; quod vide.

'Εκπαπεινόω, ῶ, deprimo, humilem facio, ſervituti aſtringo, &c. idem quod ταπεινόω; (qu. vi.) niſi quod plus aliquid ſignificet.

'Εκτάραξις, εως, ἡ, perturbatio: ab

'Εκτάρασσω, vel ἀτάω, perturbo: f. ξω. p. ἐκτέτραχα. a. 1. ἐξετάραξα· ab ἐκ & ταράσσω, commoveo.

'Εκτάρβω, extimeſco, expaveſco, vel exterreo, expavefacio; unde ἐκτάρβημι; Heſych. exp. ἐκτρομῶν, attonitus; à ταρβέω, &c. V.

'Εκτας, per Sync. pro ἔκτεινας, occidiſti: ἔκτας, pro ἐκτείνῃς, a. 1. verbi κτείνω, vide in ἔκτα.

'Εκτασις, εως, ἡ, extenſio: item figuræ nomen quâ ſyllaba brevis producitur; ab ἐκτείνω, extendo: quod videas.

'Εκτάσσω, vel -τάω, inſtruo aciem; item, profero, delego. Th. τάσσω. vel πάω, ordino.

'Εκτάσσω.

Ἐκτάσω, Dor. pro ἐκτήσω, 2. sing. a. 1. m. verbi κτάομαι, possideo: f. κτήσομαι. p. κέκτημαι, a. 1. m. ἐκτησάμην, ω, ατο.

Ἔκτατο, interfectus fuerat, 3. sing. pluſq. p. ab ἐκτείνω, σο· verbi κτείνω, p. ἔκτακα. perf. paſſ. ἐκτάμαι.

Ἔκτατος, vel ἐκτάδην, exporrectus, extenſus; Plat. verbale, ab ἐκτείνομαι, extendor; ab activ. ἐκτείνω; q. v.

Ἐκταφρεύω, effodio; à τάφρος, V.

Ἔκτατο, Ion. pro ἔκτητο, ſeu ἐκέκτητο, 3. pl. pluſq. p. paſſ. Sic ἐκτάατο, Ion. pro ἔκτηντο, 3. pl. perf. Nota verò & ἔκτημαι, pro κέκτημαι, Ion. vel Att. dici, ut & ἐκτήδην, pro κεκτήδην, perf. inf. verbi κτάομαι, poſſideo.

Ἐκτιθέσθαι, a. 1. part. paſſ. acc. ſing. verbi ἐκτίθημι, expono.

Ἐκπαφαγμένας, acc. pl. perf. part. paſſ. verbi ἐκτέφω, enutrio: ab ἐκ & τρέφω, alo: f. ψω. p. φα, a. 2. ἔτραγον.

Ἐκτείνας, ΕΧΤΕΝDΟ, a. 2. part. act. ἐκτείνων, ἄτω, a. 1. part. act. ἐκτείνας, αῖ, ὰ, ab ἐκ & τείνω, tendo.

Ἐκτειχίζω, muris cingo, & communio; vel munis, quod ducere inceperam, ad finem perductis, munio; à τειχίζω; vide.

Ἔκτεκεν, ὄν, qui fœtum edit in lucem, qui deponit partum, &c. ab ἐκτίκτω; vide.

Ἐκτελεῖν, perficio, conſummo, perfectum reddo, &c. à τελείω, idem; vide.

Ἐκτελεῖτ' pro ἐκτελεῖτε, 2. pl. præſ. opt. act. ab ἐκτελέω; quod vide.

Ἐκτελέσσας, Æol. pro ἐκτελέσαι, quum compleviſſet, a. 1. part. act. m. g. ab ἐκτελέω; quod vide.

Ἐκτελεστάς, Dor. pro ἐκτελεστής, efficiet, f. 1. act. à τελεστάω, ad finem perduco. Th. τέλος, ους, το, finis.

Ἐκτελέω, perficio: ἐκτελέειν, præſ. inf. f. ήσω. p. ἐκτέλεκα. a. 1. ἐξετέλεσα. a. 1. ſub. ἐκτελέσω, ῆς, ῆ, a. 1. inf. ἐκτελέσαι, ab ἐκ & τέλος, finis.

Ἐκτελής, ής, ές, perfectus: ab ἐκ & τέλος, finis.

Ἐκτέμνα, f. ἐκτεμῶ. p. ἐκτέτμηκα. a. 2. ἐξέταμον, a. 2. inf. ἐκταμεῖν, excido, amputo, caſtro. Th. τέμνω, ſcindo.

Ἐκτέτατα, ας, ὰ; perpetuitas: ἐν ἐκτετάτᾳ, perpetuò pro ἐκτετῶς· ab ἐκ & τείνω, tendo.

Ἐκτετιγμένον, adverbialiter, intentiùs, enixius: compar. ab

Ἐκτετής, ῆος, ὁ, ἡ, intentus, aſſiduus: & hinc ἐκτετίως, Ion. pro

Ἐκτετῶς, vehementer, impenſe, prolixè: ab ἐκτείνω; quod videas.

Ἐκτεῦξ, fut. ind. act. verbi ἐκτεύω, extendo.

Ἐκτέον, habendum, adv. poſitionis ab ἔχω, habeo.

Ἐκτεταμμένας, explicatè, ἐκλαδὸν, &c. Vide ſupra in ἐκλαμα.

Ἐκτετμημένος, ἐν, caſtrati, ſpadones; ab ἐκτέμνω. V.

Ἐκτεθραμμένος, educatus; Polyb. lib. 1. ſed Herodian. dixit, ἐκτεθραμμένον; ut Budeus notat; à verbo ἐκτρέφω; qu. vide.

Ἐκτέος, ἐος, ὁ, vel ἑός, ὁ; triens, ſextarius, eſt autem octo chœnicum; ab eo dictus, quod ſit ſextarius medimni; h. e. modii: ſeu triens ſemimedimni, &c. ab ἑξ. V.

Ἐκτιτρέω, idem quod τρέω; quod vide.

Ἐκτυχάομαι, contechnor, comminiſcor, machinor, &c. à τυχάομαι. V.

Ἐκλήκω, eliquo, exprimo liquefactum: item emacero, extabefacio, &c. à Th. τήκω. V.

Ἕκτη, SEXTA, ab ἕξ, SEXTUS, Th. ἕξ, SEX.

Ἔκτημαι, pro κέκτημαι obtinui, Ion. vel Att. perf. &

Ἐκτημβός, ή, όν, qui poſſidet aliquid, perf. part. verbi κτάομαι, poſſideo.

Ἐκτημόριον, ſextans, ſexta pars, ſextarius; undè Athenis, ἐκτημόριον dicebantur οἱ πλαιῆται: Poll. quoniam plebeii ſextam fructuum partem divitibus ſolverent, ex agris ſcil. quos colebant. Plut. ſcribitur & ἑκτήμορος, per Syncop. ab ἕκτος, & μέρος; quæ vide.

Ἔκτιλον, pro κέκτηνται, poſſident, 3. pl. perf. ejuſd. verbi.

Ἐκτιλώσω, ſcil. χρόνῳ, Dor. pro ἐξ ἐκείνου χρόνου, ex illo tempore.

Ἐκτισσάμενος, ω, ατο, in 3. pl. ἐκτίσαντο, a. 1. m. verbi κτάομαι, poſſideo: f. κτήσομαι, p. κέκτημαι.

Ἐκτῆσθαι, per Aphær. Ion. vel Att. pro κεκτῆσθαι, perfect. infin. paſſ. ab ἔκτημαι, pro κέκτημαι, perf. verbi κτάομαι, acquiro.

Ἐκτιθέμαι, expono: & 1. pl. ἐκτιθέμεθα. imperf. ἐξετιθέμην, σο, το, & in 3. pl. ἐξετίθεντο· ab ἐκ & τίθημι, poro.

Ἐκτιθάω, enutrio, educo; à τιθάω; vide.

Ἐκτίθημι, expono velut puerum; Lucian, ζῶες, οἷς τὸν κτηνῶν ἐκτιθεῖς, &c. Jupiter, in Cretam expoſitus, &c. Item, pro exponere in terram; i. e. navi educere in littus: item, depono, colloco, deſigno, & ἐκτίθημι αἰτίαν, expono cauſam; cauſam dico, ἀπολογέομαι, Ariſtot. Th. τίθημι.

Ἐκτιθλώσω, & ἐκτιθηλώω, ῶ, idem cum ἐκτιθάω. V.

Ἐκτικὴ, HECTICA febris: fœm. ab

Ἐκτικὸς, ή, in habitu poſitus: item qui hectica febri laborat. Them. ἔχω, habeo.

Ἐκπίκτω, partu edo & enitor, partu emitto; vel partum depono, unà cum partu edo, edo in lucem, fœtum edo, ova excludo, &c. à Th. πίκτω.

Ἐκπικῶς, q. d. habitualiter; Plut. pro habitudine, in modum affectus, &c. ut ἐκπικῶς ἔφερε ἀριστὼ διάκειμαι, ad habitum uſque in virtute profeci; Baſil. in epiſt. &c. eſt adv. ab ἐκπικὸς; vide.

Ἐκπίλνω, evello, expilo, &c. à Th. πίλνω. V.

Ἐκτιμάω, f. ήσω, valdè honoro, colo, æſtimo: &

Ἔκτιμος, ου, ὁ, ἡ; expers honoris: ab ἐκ & τιμὴ, quod à τίω, honoro.

Ἐκτινάγμος, ου, ὁ, excuſſio: &

Ἐκτινάξατε, a. 1. imperat. ab

Ἐκτινάσσω, excutio: f. ξω. a. 1. ἐξετίναξα. a. 1. imperat. ἐκτίναξον, άτω, & in 2. pl. ἐκτινάξατε. a. 1. m. ἐκτινάξάμην. a. 1. part. m. ἐκτινάξαμένος· ab ἐκ & πάσσω, quatio.

Ἐκτίνω, f. ίσω, exolvo, luo: &

Ἐκτινύω, idem. Th. τίω, punio, ſolvo.

Ἔκτισε, creavit, a. 1. ind. act. verbi κτίζω. f. σω, condo: p. ἔκτικα. a. 1. part. κτίσας.

Ἔκτισις, ιος, ἡ; perſolutio: &

Ἔκτισμα, ατος, τὸ, multa, judicatum: à τίω, ſolvo, punio.

Ἔκτιστος, 3. ſing. perf. paſſ. ἔκτισμαι, σαι. verbi κτίζω, creo: a. 1. paſſ. ἐκτίσθην.

Ἐκτίστης, ου, ὁ, qui ſolvit; item exactor, vindex; Th. idem.

Ἐκτιτρώσκω, abortum facio; abortum infero, parto abortum, abortio, &c. ut τὸν ἐν βρέφει ἐκτιτρώσκῃ; id etiam abortum facit, vel fœtus immaturos emittit, &c. Dioſc. lib. 5.

Ἐκτίω, f. ίσω; punio, luo, ſolvo, rependo. Th. τίω, idem.

Ἔκτμημα, fruſtum exectione extractum, &c. Ut apud Ariſtot. in Meteor. ἐκτμήματα τῆς γῆς, ſegmenta terræ, zonæ. Item ἔκτμησις, exciſio, caſtratio; verbalia, à 1. & 2. perf. præt. paſſ. verbi ἐκτέμνω. V.

Ἔκτοθεν & ἔκτοθι, pro ἔκτοσθεν & ἔκτοσθι, extrà, regit genit: ab ἐκτὸς, extra. Th. ἐκ ex.

Ἐκτονίω, ex quo tempore.

Ἐκτοκίζω, f. ίσω & Att. ιῶ, ιεῖς, ιεῖ, ſænori do: à τόκος, uſura, quod à τίκτω pario: p. m. τέτοκα.

Ἐκτολμήσας, a. 1. part. act. ab ἐκ & τολμάω, audeo. Th. τόλμα, audacia.

Ἐκτελυπόθησας, a. 1. part. act. verbi

Ἐκτολυπόθω, perficio: f. ήσω· ab ἐκ & τολυπόθω, glomero. Th. πόλυμι, lana carpta & operi parata.

Ἐκτορνός, ῆος, ὁ, ſculptor, exciſor, ſcalper exciſorius, ſector; item, ἐκτομὶς, ίδος, ἡ, ſectrix, &c. Sic etiam ſequentia,

Ἐκτομὴ, ῆς, ἡ, exciſio: &

Ἐκτομίας, ου, ὁ, & ἔκτομος, exſectus, caſtratus: ab ἐκ & τέμνω, ſeco: Dicitur & Ion. ἐκτομίης, ου.

Ἐκτοξεύω, f. εύσω· exhaurio, propriè pharetram. Th. τόξον, arcus.

Ἔκτονα, præt. m. verbi κτείνω, occido: f. κτενῶ. perf. ἔκτακα. a. 1. ἔκτεινα.

Ἐκτοπίζω, è loco moveo, peregrè abeo: ab ἐκ & τόπος, locus.

Ἐκτόπιος, peregrinus: &

Ἔκτοπος, loco ſuo emotus; inuſitatus: ab iiſd.

Ἐκτοπισμὸς, ῦ, ὁ, diſceſſus, ſedis vel loci mutatio, & ἐκτοπιστικὸς, ῆ, ὁ, qui loca mutare ſolet, &c. Utrumque ab iiſdem; i em ἐκτοπῶς, mirum in modum, modo inſolito, & inuſitato, indecenter, incepte; ſupra vel extra modum, &c. adverb. ab ἔκτοπος; q. d. qui eſt extra locum; item, idem quod ἄτοπος, inſolens, inuſitatus, &c.

Ἔκτορ' pro Ἔκτορος, accuſ. ſing. ab Ἕκτωρ;

τωρ; quod vide.

Ἐκτορέω, tornando ejicio; à τορέω, idem quod Th. τορέω; quod vide.

Ἐκτορμάω, excurro præſcriptum terminum, vel extra metas; conſtitutum curſum egredior, &c. à Them. τόρμος; q. v.

Ἐκτός, ή, όν, SEXTUS, A, UM. Th. ἕξ, SEX.

Ἐκτὸς, adv. extrà cum genit. Th. ἐκ vel ἐξ, ex, è, á.

Ἔκτοσθεν, extrà cum genit: ab ἐκτὸς, idem. Th. ἐκ.

Ἔκτοσε, ſeu ἔκτοσι, extrà, ab ἐκτὸς, idem: quod ab ἐκ.

Ἐκτραγῳδέω, idem quod τραγῳδέω, tragœdia decanto; vel tragicè decanto & exaggero, vel narro aliquid; cum ingenti commiſeratione narro; vel ita narro, ut in admirationem rem evadere velim, tragicè augeo & amplifico, &c. à τραγῳδὸς. V.

Ἐκτρεπτὸς, ὸν, ὁ ἡ ὸν, extra menſam conſtitutus, qui menſa non infertur; Lucian. à Th. τράπεζα. V.

Ἐκ' ἐκπάλοιτο, dat. pl. Ion. ab

Ἐκτρεπλὸν, averſandus: ab ἐκ & τρέπω, verto.

Ἐκτρεχηλίζω, excutio, excido, præcipito, cervicem, ſeu collum frango; Plut. Item metaphoricè, ἐκτρεχηλίζειν τὴν νεότητα, perdere juventutem; item in ſuperbiam ago, effero, extollo, &c. à τραχηλίζω; quod vide.

Ἐκτρεχιῶν, exacerbo, &c. idem quod, τραχιῶν; quod vide in Them. τραχύς.

Ἐκτρέπομαι, deflectar, 3. ſing. a. 2. ſub. paſſ. ἐκτραπόμην. f. 2. paſſ. ab

Ἐκτρέπομαι, diverto, deflecto, averſor, cum acc. a. 2. paſſ. ἐξετράπην, ης, η, defluxi: f. 2. paſſ. ἐκτραπήσομαι· ab ἐκ & τρέπω, verto.

Ἐκτρέπω, deflecto. Th. τρέπω, f. ψω. verto.

Ἐκτρέφω, enutrio. Th. τρέφω. f. θρέψω, nutrio.

Ἐκτρέχω, excurro. Th. τρέχω, curro, quod videlis.

Ἐκτριαινόω, tridente emoveo; à τριαινόω, tridente moveo, &c. quod à τριαίνη, ἡ, tridens; V.

Ἐκτριβήσομαι, fut. 2. paſſ. ab ἐκτρίβω, perdo. Th. τρίβω, tero.

Ἐκτρίβω, f. ψω. p. φα, extero. Th. τρίβω, tero.

Ἔκτριμμα, ατος, τὸ; id quo aliquid exterginus; item mantile, quo manus ablutæ exterguntur, &c. ab eodem Them.

Ἐκτρέφω, abſumere: ejuſdem à 1. infin. ſct.

Ἐκτροπὴ, deflexio, digreſſio, diverticulum: &

Ἐκτρόπιος, deflexus, malè moratus, diſſentaneus: ab ἐκτρέπω. Th. τρέπω, verto: p. m. τέτροπα.

Ἐκτρόφη, ῆς, ἡ, enutritio, educatio. Them. τρέφω, nutrio: præt. m. τέθροφα.

Ἐκτροχάζω, excurro, vel procurro, percurro, &c. à τροχάω, vel τροχάζω, idem quod Th. τρέχω. V.

Ἐκτρυγάω, vindemio: à τρυγάω, idem: quod à τρύγη, triticum, vindemia.

Ἐκτυπάω, terebrando egero; item, veluti terebrando erumpo, &c. Undè ἐκτρύπημα, terebramentum, ramenta quæ terebra educit; ſive id quod terebrando egeritur, &c. à τυπάω. V.

Ἐκτυχόω, ſeu ἐκτύχω; idem quod ἐκτρύχω, ſeu ἐκτρύω, detero, attero, conſumo, exhaurio; à τρυχόω, vel τρύχω, idem quod τρύω. V.

Ἔκτομα, ατος, τὸ, abortus: ab ἐκτιτρώσκω, f. ἐκτρώσω. perf. paſſ. ἐκτέτρωμαι· ab ἐκ & τιτρώσκω, vulnero.

Ἐκτρωματίδιον, ου, ὁ, abortivus; ἔκτρωσις, abortus; ἐκτρωσμὸς, abortio, &c. omnia ab eod. Th.

Ἐκτυχάνω, aſſequor; undè partic. ἐκτυχὼν, aſſequutus; Greg. Naz. à Th. τυγχάνω. V.

Ἔκτυπε, intonuit, 3. ſing. a. 2. act. verbi κτυπέω, reſono. Them. τύπτω, verbero: f. ψω.

Ἔκτυπος, υ, ὁ, ἡ, expreſſus ex archetypo: &

Ἐκτυπόω, ῶ, exprimo, effingo, informo: ab ἐκ & τυπόω, idem; quod à τύπος. Th. τύπτω.

Ἐκτύπωμα, ατος, τὸ, effigies, expreſſio: &

Ἐκτύπωσις, εως, ἡ, idem; à perf. paſſ. anteced. verbi.

Ἐκτυφλόω, ῶ, excæco: & indè

Ἐκτύφλωσις, εως, ἡ; excæcatio: à Them. τυφλὸς, cæcus.

Ἐκτυφῶ, & ἐκτύφω, in fumum redigo: Item, in paſſ. ἐκτυφόομαι, & ἐκτύφομαι, in fumum evaneſco. Dioſc. lib. 1. à τυφόω; q. v.

Ἕκτωρ, ορος, ὁ, HECTOR, Trojanorum dux. Priami filius.

Ἐκυδάνωσα, 2. ſing. a. 1. med. Ion. & Poët. pro ἐκυδάνωσω, verbi κυδάζω, convitior. Th. κύδος, ους, ὁ, convitium.

Ἐκύκλασσε, ας, ὲ, α, 1. ind. act. verbi κυκλάω, cingo; quod vide.

Ἑκτρὸς, ὸς, ὁ, SOCER, vel SOCERUS, mariti pater. Et ἑκυρὸς, Ion. ἑκυρὸς, ſocrus, mariti mater: ut πενθερὸς, & --ερὰ, ſocer, & ſocrus, uxoris pater, & mater.

Ἔκυρσε, incidi: & in 3. pl. ἔκυρσε, a. 1. ind. act. verbi κίρω, incido: f. σω, & Æol. κίρσω.

Ἐκυφόθην, ης, η, a. 1. ind. paſſ. verbi κυφόω, ſancio. Th. κῦφος, ους, τὸ, authoritas.

Ἔκυφα, 3. ſing. a. 1. ind act. verbi κύπτω, incurvo me: f. ψω.

Ἐκφάζω, edendo conſumo; undè ἐξέφαγον, apud Poll. l. 6. c. 7. à Th. φάγω. Vide.

Ἐκφαιδρύω, idem cum φαιδρύω, nitidum ac terſum reddo, &c. V.

Ἐκφαδὸν, aperte, manifeſtè, φανερῶς, à ſequente,

Ἐκφαίνω, profero, evulgo: ab ἐκ & φαίνω, in lucem edo: f. φανῶ. p. πέφαγκα. a. 1. ἔφηνα.

Ἔκφανον, pro ἐξεφάνησε, Poët. & Ecor. 3. pl. a. 2. paſſ. ejuſd. verbi.

Ἐκφανὴς, ὴς, ὁ, ἡ, manifeſtus, illuſtris: ab eod. verbo.

Ἐκφανίζω, indico, manifeſtum reddo, aperio, &c. ἐκφανῶ, attono, percello; undè ἐκπεφάνω· ab Heſych. exponitur, ἐκπεπληγὼς γέγονα, & ἐκπεφανημένος, ἐκπεπληγὼς, &c. ἐκφανὴς, patefactus, evulgatus: Item, ἐκφάντωρ ορος, ὁ, enunciator, enarrator, interpres; qui arcanum aliquid patefacit; ut, ἀληθείας ἐκφάντωρ, &c. Sic ἐκφάνας, palàm, apertè, & ἔκφασις, εως, ἡ, edictum, φαντασία, &c. omnia à præcedente verbo ἐκφαίνω; q. v.

Ἐκφαλίζω, è præſepi ejicio: Item Metaph. excutio, expello; ut ἐκφαλίζει ὀδόντας, excudit dentes; ſeu è præſepibus ſuis in quibus ſunt collocati ejicit, &c. in paſſ. ἐκφαλίζομαι, è præſepi ejicior, evertor, &c. Undè ἐκφαλίσματα, τὰ, præſepium purgamenta; fordes quæ è præſepibus ejiciuntur, quum purgantur; Heſych. Sic dicuntur etiam reliquiæ menſarum, quæ excutiuntur pro canibus. Athen. l. 6. à Th. φάτνη, præſepe, &c. V.

Ἐκφερεμύω, Ion. pro ἐκφέρειν, efferre, præſ. inf. ab

Ἐκφέρεσε, εις, ει, EFFERO, promo, profero: f. ἐξοίσω. a. 1. ἐξήνεγκα. a. 1. imperat. ἐξένεγκον ἄτω. a. 1. part. ἐξενείκας, άσῆ. a. 2. ind. act. ἐξήνεικεν. a. 2. infin. ἐξενείκειν· ab ἐκ & φέρω, fero.

Ἐκφερεμύω, effero in vulgus, vulgo, divulgo, prodo, pervulgo, &c. à præced. ἐκφέρω, & μύθος. V.

Ἐκφεύγω, EFFUGIO, f. ἐκφεύξομαι, η, ει, ῃ, & ἐκφεύξεμαι. a. 2. ἐξέφυγον. a. 2. ſub. ἐκφύγω, ῃς, ῃ, p. m. ἐκπέφυγα. Th. φεύγω, fugio.

Ἐκφεύξη, 2. ſing. & ἐκφυξέσθαι, 1. pl. f. 1. ἐκφεύξομαι, η, σται, verbi ἐκφεύγω, quod vide.

Ἔκφημι, eloquor; undè ἔκφασις, edictum: ab ἐκ & φήμι. V.

Ἐκφθείρω, fut. ἐκφθερῶ, deſtruo, &c. Undè in paſſ. ἐκφθείρομαι, inauſpicato, & in perniciem, ac in malam rem exeo, &c. Suid. (à φθείρομαι, corrumpor; undè φθέρμα, apud Ariſtoph. exp. in malam rem, ſcil. abi, &c.) Sic ἐκφθαρεὶς, partic. ejectus; ὁ ὅτι ἐκκλῆ ἐξῆγεν, à φθείρω. V.

Ἐκφθάνω, apparuiſſe, ab ἐκφαίνω. V.

Ἐκφλαυρίζω, idem quod ἐκφαυλίζω, & hoc idem quod φλαυρίζω, & φαυλίζω. V. flocci facio, vili pendo, pro vili habeo, &c.

Ἐκφλέγω, exuro; (à Th. φλέγω. V.) Item, ἐκφλεγμαίνω, in phlegmata converti, &c. à φλέγμα, τὸ; V.

Ἐκφλογόω, inflammor, flammam ejaculor, &c. Undè ἐκφλογούμενος, inflammatus, flagrans, &c. à φλογόω; idem, incendo, inflammo, quod à φλόξ, γὸς, ἡ, flamma, &c. V.

Ἐκφλύζω, ebullio, à φλύζω, vel φλύω, &c. V.

Ἐκφλυόω, erumpo, quod etiam à φλύω. V.

Ἐκφλύω, idem quod ἐκφλύζω. V.

Ἐκφοβέομαι, -οῦμαι, pertimeſco: &

Ἐκφοβία, terrefactio: f. ήσω. perf. ἐκπεφόβηκα.

φόβηκα, a. 1. ἐξεφόβησα· ab ἐκ & φοβέω, terrefacio, quod à φόβος, timor. Th. φίσομαι, fugio, timeo: p. m. πέφοβα.

Ἐκφόβητρον, τό, terriculamentum, spectrum; ab ἐκφοβέω.

Ἔκφοβος, ος, ὁ, ἡ, exterritus, consternatus: ab eod. Th.

Ἐκφοινίσσω, vel --πόω, rubefacio, cruento; à φοινίσσω, &c. V.

Ἐκφοιτάω, exeo, egredior, prodeo, excedo: undè ἐκφοίτησις, egressio, &c. à φοιτάω. V.

Ἐκφορά, ᾶς, ἡ; exportatio, elatio funeris, divulgatio: ab ἐκφέρω.

Ἐκφορέω, effero, exporto, Th. φίρω.

Ἐκφόρημα, quod exportatum est, seu egestum: item ἐκφόρησις, exportatio, egestio, &c. utrumque à præcedente ἐκφορέω.

Ἐκφορία, ας, ἡ, idem quod ἐκφόριον, fructus quem terra edit: item census; quod pro solo pensitatur, &c. ab ἐκφορέω. V.

Ἐκφορικὸς, (idem quod ἔκφορος) vulgatus, &c.

Ἐκφόριον, ου, τὸ, terræ proventus: &

Ἔκφορος, ος, ὁ, ἡ, exportatitius, divulgatus, percitus: ab ἐκφέρω, effero, Th. φίρω, fero.

Ἐκφορτίζομαι, idem quod ἐκπορτίζομαι; onus abjicio, vel excutio, exonero: item, excutio velut onus; ab ἐκ & φορτίζω. V.

Ἐκφράζω, eloquor, enarro, edisserere: part. præs. ἐκφράζων, οντος, part. præs. pass. ἐκφραζόμενος, η, ον· ab ἐκ & φράζω, dico: f. σω. p. κα. a. 2. ἔφρασον. p. m. πέφρασμαι.

Ἐκφρακτὸς, undè ἐκφρακτὰ φάρμακα, medicamenta quibus vis inest expediendi meatus obstructos: apud Gal. ab ἐκφράσσω, vel --πόω. V.

Ἔκφρασις, εως, ἡ, descriptio: acc. ἔκφρασιν· gen. plur. ἐκφράσεων· ab ἐκφράζω, quod vide.

Ἐκφράσσω, vel ἐκφράττω, obstructione libero, obstructiones amoveo; Dioscor. l. 3. à φράσσω, vel φράττω. V.

Ἐκφραστέον, adjectiv. verbale, ab ἐκφράζω.

Ἐκφραστικὸς, eloquendi facultate præditus, & describendi; undè τὸ ἐκφραστικὸν, vis exprimendi conceptus mentis; ab eodem verbo.

Ἐκφρενίζω, excogito, non curo, Th. φρονίς, cogitatio.

Ἐκφρένως, citra mentem, stultè, ἀνοήτως, amenter, &c. adv. ab ἔκφρων, ονος, ὁ ἡ ὄ, qui est extra mentem, ἐξεστηκὼς, amens, insanus, &c. ab ἐκ, & φρὴν. V.

Ἔκφυσις, ἄδος, ἡ, res quæ alii adnata est, ut sit velut appendix; ab ἐκφύω. Vide.

Ἔκφυγα, pro ἐξέφυγα, a. 2. ind. act. verbi ἐκφεύγω, effugio: ab ἐκ & φεύγω, fugio: f. φεύξομαι. a. 2. ἔφυγον. Hinc ἐκφύγωσιν, 3. pl. a. 2. sub. πέφυγα, præt. m.

Ἔκφυγή, ῆς, ἡ, effugium, fuga, evitatio, &c. verbale ab ἐκφεύγω. V.

Ἔκφυης, ίον, ὁ ἡ ὄ; præstans ingenio; q. d. qui extra naturam est: i. e. qui tanto ingenio est, ut id consuetum naturæ modum velut egrediatur, &c. ab ἐκ, & φύη. V.

Ἐκφυλλοφορέω, senatu vel ordine aliquem moveo & ejicio; ducta significatione ex eo, quoniam frondibus, suffragiorum loco utebantur: undè ἐκφυλλοφορία, illa ejectio è tribu, senatu, seu populo; Etym. & in plur. ἐκφυλλοφορίαι, αἱ, remotiones, ejectiones è tribu, senatu, seu populo, &c. quæ frondium suffragiis fiebant, &c. ab ἐκ, φυλλὸν, & φέρω; vide φυλλίφορος.

Ἔκφυλος, externus, peregrinus: item, à moribus gentis abhorrens, inusitatus, diversi generis, alienus, barbarus, &c. ut ἔκφυλον σῶμα; Plut. & ἔκφυλος πόλεμος, &c. ab ἐκ, & φυλή. V.

Ἐκφύσα, idem quod Th. φύσα, inquino, fœdo, &c. V. Undè ἐκφυρμα, recrementum, σύζυγον, πάπειον, &c.

Ἐκφυσᾶν, efflare. Th. φυσάω, inflo.

Ἐκφύσημα, & ἐκφύσησις; efflatio, exufflatio: item, inflatio morbus. Poll. exponi etiam potest ἐκφύσημα; id quod efflatur, &c. verbalia ab ἐκφυσάω.

Ἔκφυσις, q. d. enascentia; exortus, ortus germinatio: item, eruptio germinantium post sementem; item, generatio, procreatio, &c. verbale ab ἐκφύω; vide.

Ἐκφύσσω, translatum seu exemptum alicundè semino seu planto; Aristot. in Probl. infero; ut ἐκφύσσω εἰς συκῆν; in ficum infero, &c. ab ἐκ, & φύσσω; vide.

Ἐκφύω, enascor, germino: f. ύσω. p. ἐκπέφυκα. a. 2. ἐξέφυν, υς, υ. Th. φύω, nascor.

Ἐκφωνέω, f. ήσω, exclamo evoco, pronuntio: Th. φωνὴ, vox.

Ἐκφώνησις, εως, ἡ; exclamatio, pronuntiatio, evocatio: à perf. pass. præc. verbi.

Ἐκφωτίζω, idem quod φωτίζω, illumino, illustro, &c. Plut. Vide φωτίζω.

Ἐκχαλάω, seu ἐκχαλάζω; demitto, seu laxando emitto; exponitur etiam, dejicio, à χαλάω. V.

Ἐκχαραδεύω, idem quod χαραδεύω; in torrentis altrum excavo, cavernosum & salebrosum reddo; Polyb. l. 4. torrentibus impetuosis excavo, &c. à χαράδρα; quod vide.

Ἐκχαυνόω, laxiorem reddo, emollio, à χαυνόω, laxum fungosumque reddo, laxo, aperio, &c. à Th. χαύνος. V.

Ἐκχαράσσω, fabricare; nam χαραγμα, apud Plut. in Politico, est opificium, seu artificium manus; vide χαραγμα.

Ἐκχέω, effundo, exhaurio: f. ἐκχέσω. f. 2. ἐκχεῶ. a. 1. act. ἐξέχυσα, ἐξέχυσα, ἐξέχεα, ας, ε. a. 1. imperat. act. ἔκχεον, άτω. 2. pl. ἐκχέατε, effundite. a. 1. inf. act. ἐκχύσαι. imperf. pass. ἐξεχυμην, ύμην, ύ, ύ, ύτο, ύντο. Th. χύω, fundo.

Ἐκχηλόω, undè passivum ἐκχηλοῦσθαι, ex quo partic. præt. ἐκκεχλασμένος, locus aliquis dicitur, qui vel neglectu cultorum, vel frigoris vi gramine nudatur, ac sylvestrem naturam induit; vel, in quo nihil nascitur nisi χηλὸς; h. e. pabulum jumentorum, &c à χηλόω, pabulum prebeo, &c. V.

Ἐκχῆτίζω, fodio, σκάπτω; humum egero, &c. à χῆτος; undè χωνύω, & χώνυμι; q. v.

Ἐκχολάω, in bilem verto; undè pass. ἐκχολοῦσθαι, bile impleri, & in bilem converti, &c. à χολὴ, bile inflammo, ad iram concito, &c. à Th. χολὴ; vide.

Ἐκχορεβόμενος, è choro excludo, è choro ejicio; à χορεύω. V.

Ἐκχωρῶ, sufficit; ut apud Herodot. οὐκ ἐξίκνεσθαι σφι ἡ ἡμέρη; non sufficeic eis dies, &c. Vide sequens ἐκχέω.

Ἐκχωρέω, sufficere, latis esse, præs. inf. à χωρέω, do mutuo.

Ἐκχρηματίζομαι, i. e. ἀποπράσσομαι ἀργύριον, exigo pecuniam. Thucid. l. 8. à Th. χρῆμα; vide.

Ἐκχρήστος, utile erit: q. d. οὐ χρήσιμος ἔσται.

Ἐκχρόζω, coloro, inficio; idem quod χρόζω; vide.

Ἐκχυθεὶς, ἐίσης, effusus, a. 1. part. pass. &

Ἐκχυθήσομαι, f. 1. ind. pass. &

Ἐκχυνται, effundebantur, pro ἐξεχέοντο, 3. pl. pluscq. p. pass. ab

Ἐκχυμα, vel ἐκχεῖν, effundo: f. ἐκχύσω. p. ἐκκέχυκα. a. 1. ἐξέχυσα. præt. pass. ἐκχεύσομαι. perf. pass. ἐκκέχυμαι. a. 1. pass. ἐξεχύθην, ης, η. f. 1 pass. ἐκχυθήσομαι, ῆ, ῆ· ab ἐκ & κέω, seu κεύω, idem ac Them. χέω, fundo.

Ἐκχυλίζω, exugo, eliquo; idem quod ἐχυλίζω, in succum redigo, succum elicio, &c. à χυλίζω. V.

Ἐκχυμίζω, evaporo, exugo, saporibus privo; item ἐκχυμίσω, undè ἐκχυμίσθαι aliquid dicitur, quod succos & humores extra vasa sua effundit, &c. Undè ἐκχύμωμα, & ἐκχύμωσις; sanguinis sub cutem per grumos effusio; sive humorum effusio sub contusum locum: fit autem contusione & rupitione; aliquando etiam juxta oculorum apertionem, &c. à χυμὸς; vide.

Ἔκχυσις, εως, ἡ, effusio, fluxus, profusio, &c. ab ἐκχέω.

Ἐκχύτης, ου, ὁ, effusor, profusor, & ἐκχυτὸν, ὁ ἡ ὄν, effusus, profusus, &c. Utrumque etiam ab eodem verbo ἐκχέω; vide.

Ἐκχυτρίζω, propriè, ex olla effundo, vel eximo, vel simpliciter effundo, &c. à χυτρίζω, in olla pono seu expono, &c. à Th. χύτρος; vide.

Ἐκχωρίω, excedo, discedo: ἐκχωρείτωσαν, 3. pl. præs. imperat. act. excedant: f. ήσω. p. ἐκκεχώρηκα. a. 1. ἐξεχώρησα. Th. χωρέω, proficiscor.

Ἐκψύχω, animam efflo, exspiro: f. ξω. p. ἐξέψυχα. a. 1. ἐξέψυξα· ab ἐκ & ψύχω, spiro.

Ἐκωλυσε, prohibuit, a. 1. ind. act. à κωλύω, impedio, veto: f. σω. p. κα.

ΕΚΩΝ, ουσα, ον, voluntarius: & in f. g. ἑκοῦσα, ης, volens. Hinc ἑκὼν, ουσα, ον, spontaneus: ἑκούσιος, adverb. ultrò, sponte: ἑκίων, & ἀέκων, ἄκων & ἀέκητι, non voluntarius, invitus.

Ἐλάα, ας, ἡ; OLIVA, fructus oleæ. Th. ἐλαία, olea arbor.

Ἐλάαν, incitare, Poët. pro ἐλάειν, ἐλᾶν, præs. inf. ab ἐλάω, sic in 3. sing. præs. ind. ἐλάει, ἐλᾷ, & Poët. ἐλάᾳ, cursum init: verbi ἐλάω, pro ἐλαύνω, agito: f. ἐλάσω.

Ἐλάασκεν, ες, ε, ducebam, imperf. Ion. pro ἤλαυν vel ἤλαυνεν, ες, ε, ab ἐλάω vel ἐλαύνω. a. 1. ἤλασα.

Ἔλαβεν, ες, ε, & Dor. ἐλάβον, sumpsi, a. 2. verbi λαμβάνω, capio: f. λήψομαι.

Ἐλάδιον, parum vel pruxillum olei; apud Athen. l. 7. diminut. ab ἐλάδα, vel ἐλαία.

Ἐλασίεις, transfixus, a. 1. part. pass. ab ἐλάσσω, verbi ἐλαύνω. agito: f. ἐλάσω. perf. pass. ἐλήλαμαι.

Ἐλαῦνν, ες, ε, latus: a, a. act. ἐλαδήμην, a, 2. ind. m. verbi λανθάνω, lateo: f. λήσω. p. m. λέληθα.

ΕΛΑΪ'Α, ας, ἡ; OLEA, OLIVA, arbor: hinc ἀγριέλαιος, ου, agrestis oliva.

Ἐλαιάγνος, ου, ὁ, oleagnus; agni seu viticis speciebus similis Planta, in Orchomenio lacu nascens; cujus descriptio habetur, apud Theophrast. de hist. pl. l. 4. c. 11. ab ἐλαία, & ἄγνος, ου, ὁ, vide: & oleæ amerinæque speciem refert, &c.

Ἐλαιάειος, εἷος, ὁ, oleosus, oleaceus; idem quod ἐλαιήρης, ab ἐλαία.

Ἐλαιαλογεῖν, olivarum fructus colligere; idem quod ἐλαιολογεῖν· ab ἐλαία, & λέγω, colligo, &c. vide.

Ἐλαιέμπορος, qui olearium mercaturam exercet, ab ἐλαία, & ἔμπορος; vide.

Ἐλαϊζᾶν, oleas colere. Etym. circa oleas laborare, &c. Item ἐλαΐζω, fum colore oleæ, ἐλαϊχρους, &c.

Ἐλαΐνος, (& ἐλαΐνεος, Poët. Epenth. ᾱ ε,) ου, ὁ, ἡ; oleaginus: ab ἐλαία.

Ἐλαιόβρεχος, ου, ὁ ἡ, oleo tinctus; seu imbutus, oleo irrigatus. Athen. ab ἐλαία, & βρέχω, vide.

Ἐλαιόβολος, oleo imbutus, seu rigatus; à Th. δόλιος V. Ἐλαιοδόκος, vel ἐλαιοδόχος, oleum continens, &c. à Th. δόχομαι; vide ἐλαιοχόμος, olearum cultor, & ἐλαιοκομέω, oleas curo; à Th. κομέω; V. ἐλαιολογεῖν, &c. ἐλαιόμελι, eleomeli; q. d. oleum melleum, quod in Syriæ Maritimis, seu in Palmyris Syriæ, ex caudice, seu arboris trunco quodam, melle crassius, sponte manat, sapore dulci. Dioscor. l. 1. à Th. μέλι; vide. Omnia composita cum ἐλαία,

Ἔλαιον, ου, τὸ, OLEUM. Th ἐλαία.

Ἐλαίου, Dor. pro ἐλαίς, ab ἔλαιον.

Ἐλαιοπώλης, olei venditor. Poll. l. 7. c. 39. Undè etiam ἐλαιοπωλεῖον; locus ubi oleum venditur: dicitur etiam ἐλαιοπώλιον, ab ἔλαιον, & πωλέω.

Ἐλαιος, masculæ & agrestis oliva; apud Ionas; ut Annotat. Eustathius, ab ἐλαία.

Ἐλαιοτρεφεῖον, locus ubi olivæ teruntur, & oleum exprimitur, &c. ab ἔλαιον, & Th. τείω; vide.

Ἐλαιόβυγον, ου, τὸ, olei fæx, amurca; ab ἔλαιον, oleum, & πρυξ, υγὸς, ἡ, vinum recens; item fæx vini, &c. V.

Ἐλαιουργία, olei confectio; & indè ἐλαιουργεῖον, locus ubi oleum conficitur, &c. ab ἔλαιον, & ἔργον. V.

Ἐλαιοφόρος, ου, τὸ, omne vas olearium; & ἐλαιοφόρος, ου, ὁ ἡ ὄ; ferens oleas, olivifer; ut ἐλαιοφόρος χώρα, regio fertilis oleis. Theophr. à Th. φίρω.

Ἐλαιοφυὴς, oleis consitus, in quo oleæ natæ sunt; ut ἐλαιοφυὴς πάγος. Eurip. à φυὴ, & Th. φύω, V.

Ἐλαιόφυτος, oleis consitus; undè neut. τὸ ἐλαιόφυτον, locus olivis consitus, olivetum, oletum, &c. ab ἔλαιον, & 3. perf. sing. pass. verbi φύω, V.

Ἐλαιοχειρία, unctio olei, Laert. à Them. χείω. V.

Ἐλαΐς, ίδος, ἡ, oliva, olea arbor; à Th. ἐλαία; item, ἐλαΐσης, ου, ὁ, qui oleas colligit, &c. ab ἐλαΐσσω; quod vide.

Ἐλαίσω, olivo; i. e. olivas colligo. Poll. Item, oleo perungo, &c. Undè ἐλαιωτὴρ, ῆρος, ὁ; qui olivas colligit, qui olivat, &c. & ἐλαιωτὸς, oleo perunctus, seu imbutus, &c. Item, ἐλαιώδης, ἑος, ὁ ἡ, oleosus, oleaceus, pinguis, &c. omnia à Th. ἐλαία· à quo etiam est, ἐλαιήρης, εἷος, ὁ, oleosus, oleaceus, & ἐλαιηρὸς, ου, ὁ, olearis, olearius, &c.

Ἐλαιών, ῶνος, ὁ, olivetum, ἐλαιὼν, idem Th. ἐλαία, olea.

Ἔλακον, ες, ε, a. 2. verbi λακέω, sonitum do: præt. m. λέλακα.

Ἐλαμίτης, ου, ὁ, nomen gentile. Hebr. latitans.

Ἔλαμψα, ας, ε, splenduit, a. 1. act. verbi λάμπω, lucco.

Ἔλαν, ἡ, fax. Athen. lib. 15. à Th. ἔλη; vide.

Ἔλασ· pro ἤλασε, 3. sing. a. 1. act. Ion. verbi ἐλαύνω, vide ἐλάσσω.

Ἔλασαν, compulisse: a. 1. inf. act. verbi ἐλαύνω, agito: f. ἐλάσω.

Ἔλασε, Ion. pro ἤλασε, 3. pl. a. 1. ind. act. ab ἐλαύνω, a, ε. part. ἐλάσας, αντος, & Poët. ἐλάσσας.

Ἐλάσσασα, Poët. & Ion, pro ἤλασε, a. 1. act. verbi ἐλαύνω, impello.

Ἐλάσσα, ας, ε. a. 1. opt. Æol. pro ἐλάσαιμι, αις, verbi ἐλαύνω.

Ἐλασσείω, expeditionem affecto, & apparo, cupio equitare seu incurrere, &c. à Th. ἐλαύνω. V. pro quo ἐλάω, apud Poëtas dicitur, fut. ἐλάσω, &c.

Ἐλασσέρχηλος, ου, ὁ; à tonitru agitatus: impetu quodam agitatus, qualis est tonitrus: ut, ἐλασσέρχηλα ἔπη, magnifica verba, Aristoph. ὑπὸ βρεγίης ἐλαυνόμενα, &c. ex ἐλαύνω, & βρεγίη; vide.

Ἐλάσσιππος, ου, ὁ; equorum agitator, ἐλαύνων ἵππους.

Ἔλασις, εως, ἡ, & Ἐλασία, ας, ἡ, agitatio, militaris expeditio: ab ἐλαύνω, agito.

Ἔλασκε, Ion. & Poët. pro ἤλα, seu ἤλαυνε, imperf. verbi ἐλάω seu ἐλαύνω, f. ἐλάσω.

Ἔλασμα ἄλος, τὸ lamina ductilis: ab ἐλαύνω, agito.

Ἔλασμός, οῦ, ὁ, idem quod ἔλασμα.

Ἐλασσάμην, Poët. a. 1. part. m. ἤλασσα, ας, ε, a. 1. ind. Poët. ab eodem verbo.

Ἔλασσε, trajecit, 3. sing. a. 1. Poët. ut & ἐλάσσε, abigat, 3. sing. a. 1. sub. ejusd. verbi.

Ἐλασσάω, seu ἐλαττόω, diminuo, imminuo; undè verbale, ἐλάσσωμα, ἄλος, τὸ, diminutio, imminutio, deterior, seu inferior conditio, &c. ab ἐλάσσων; V.

Ἐλάσσω, accus. contr. pro ἐλάσσονα, ος, ω ab

Ἐλάσσων, vel Att. ἐλάττων, (& ἐλαχίων,) ονος, ὁ, ἡ, minor: ἐλάττονες, pauciores: comptr. à positivo ἐλαχὺς, parvus: in superl. ἐλάχιστος.

Ἐλαστὴς, ῆρος, ὁ, impulsor, agitator. Etym. ἔλασμα, id quod impellit; seu quo impellitur aliquid, &c. ab ἐλαύνω seu ἐλάω; vide.

Ἐλαστρίω, agito, impello: ab ἐλαστὴς, ῆρος, ὁ, impulsor. Th. ἐλαύνω, f. έσω, agi o.

Ἐλάσω, aliquem, f. 1. verbi ἐλαύνω, f. άσω.

Ἐλάτη, ας, ἡ, Elatia, nomen propr.

Ἐλατὴρ, ἥρος, ὁ; agitator; item, placentæ, latæ genus, &c. ab ἐλαύνω; undè ἐλατὴρ, &c. V.

ΕΛΑ'ΤΗ, ης, ἡ, abies: at ἐλάτης & ἐλάτη, pro ἐλάτας, dat. pl. Ion. inde ἐλάτησι, abiegnus.

Ἐλάτης, ητος, ὁ, agitator, auriga. Them. ἐλαύνω, agito: f. ἐλάσω, perf. pass. ἤλαμαι, σαι, ται.

Ἐλατήριον, τὸ, quicquid deorsum ventrem purgat; apud Hippocr. teste Gal. Item, succus ex fructu cucumeris agrestis expressus, & in orbiculis coactus. Theophr. & ipsum cucumerem ita dictum tradit Dioscor. à Th. ἐλαύνω; vide.

Ἐλατίνη, herbæ nomen: &

Ἐλάτινος, η, & Poët. ελάτεος, abiegnus: ab ἐλάτη, abies.

Ἐλατόμησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi λατομέω, excindo: f. ήσω. à λατόμος, ου, ὁ, lapicida: quod ex λᾶς, λαὸς, ὁ, lapis, & τόμος, fructum: exp. m. τάτομα, verbi τέμνω, scindo.

Ἐλατὸς, ductilis; ut νῶι ἐλατὰ νοήματα, sensus mente tractandi & capessendi, obscuri, in Epigram. à Th. ἐλαύνω, seu ἐλάω, V.

Ἔλαττον, adverbialiter, pro ἐλαττόνως, minùs parum: &

Ἐλαττόνιος, minùs rariùs: &

Ἐλαττοῦσθαι, minus habeo: f. ήσω. a. 1. ἠλαττώθησα· à Them. ἐλαχὺς, parvus.

Ἐλαττώνθωσιν, an ἐλαττωνθῶσιν, legend. 3. pl. a. 1. sub. pass. ejusd. verbi.

Ἐλαττῶω, vel -σόω, minuo, diminuo: f. ώσω, a. 1. ἐλάττωσα, perfect. ἠλάττωκα, præt. inf. pass. ἐλαττῶσθαι. Th. ἐλαχὺς, parvus: ἐλάσσων vel -ττων, minor.

Ἐλάττωμα vel -ωσμα, ἄλος, τὸ, vitium, defectus: à præc. verbo.

Ἐλάττων, vide ἐλάσσων.

Ἐλάττωσις, εως, ἡ, diminutio: ab ἐλαττῶω· vide.

Ἐλαυνίμην, præs. inf. Ion. pro ἐλαύνειν· ἐλαυνὴν σκῆπτρον, scopum attingere: ἐλαυνε, præs. imperat. verbi ἐλαύνω, agito: f. ἐλάσω.

Ἐλαύνοι, 3. sing. præs. opt. act. &

Ἐλαύνονθ' pro ἐλαύνοντα, impellentes nom. dual. part. præs. ad

ΕΛΑΥ'ΝΩ, Dor. ἐλαύω, agito proveho, duco: f. άσω, q. ab ἐλάω, p. ἤλακα, & Attic. ἐλήλακα. Hinc perf. part. act. ἐληλακὼς, ότος. imperf. pass. ἐλαυνόμην, ῃ, ητο. perf. pass. ἤλαμαι, σαι, ται.

Ἐλάφειος, ος, ὁ, ἡ, cervinus: &

Ἐλάφιος, gen. Ion. ab

ΕΛΑΦΟΣ, ου, ὁ, ἡ, cervus, cerva: ora-

si ἐλάφ ὄφις, quod serpentes e cavernis trahat.
'Ελαφίω, fugito, & pavito more cervi, ab ἔλαφος: vide.
'Ελάφιον, ου, τό, cornu vel caro cervi, ab ἐλάφος; vide à quo etiam, ἐλάφος ἀνήρ, dicitur, metaphorâ à cervis sumptâ, δειλὸς, meticulosus; quasi cervinus, &c.
'Ελαφηβόλος, qui cervos jaculis figit; (ut ἐλαφηβόλος Ἄρτεμις, apud Plut.) Venator cervorum, & generaliter, pro quovis ferarum agrestium venatore; ut Eust. annot. Il. ϛ. (ab ἔλαφος, & βάλλω. V.) undè ἐλαφηβολία, cervorum jaculatio, seu venatio: item ἐλαφηβόλια, τὰ, f. stum in honorem Dianæ venatricis, Plut. Sicut etiam ἐλαφηβολιών, ῶνος, ὁ; Februarius mensis, quem à figendis cervis dictum volunt, qui illo mense Dianæ ἐλαφηβόλα, immolarentur; alii sic dictum volunt mensem Decembrem: dicitur autem Poëticè, ἐλαφήβ, pro ἐλαφήβ. Verso ο, in ι; metri causâ; ut Eust. annot.
'Ελαφίνος, ου, ὁ; hinnulus cervinus, νεβρὸς, diminut. ab ἔλαφος.
'Ελαφοβόσκιον, ου, τό, elaphoboscon; herba, quam cervæ monstravere, valens, contra serpentum, omniúmque aculeatorum ictus; quippe fama est, hoc pabulo cervos resistere serpentibus; ut Plin. tradit: vide & Dioſc. l. 3. c. 8. ab ἐλαφος, & βόσκω, vide.
'Ελαφοκτόνος, cervos occidens; Dianæ epith. apud Eurip. in Iphig. Taur. ab ἐλαφος, & κτείνω, prær. med. verbi κτείνω, vide.
'Ελαφρία, ας, ἡ, levitas: ab
'ΕΛΑΦΡΟΣ, ᾶ, ὁ, ἡ, levis & celer, instar cervi, (dictum enim volunt q. ἐλαφηρὸς, ab ἐλαφος) item levis: hinc
'Ελαφρότερος, α, levior: compar. &
'Ελαφρῶς, leviter, celeriter: ab ἐλαφρὸς, levis.
'Ελαφρίζω, elevo, allevo, &c. ab ἐλαφρὸς: Item ἐλαφρύνω, idem allevo, & ab eod.
'Ελαχεν, fortitus est 3. sing. a. 2. verbi λαγχάνω, fortior: f. λήξομαι, λάξομαι, & πλησάσμαι, perf. Att. εἴληχα. a. 2. ἔλαχον, ες, ε, p. m. λήλαχα.
'Ελάχητε, a. 1. act. verbi λαχαίνω, fodio.
'Ελάχιστα, adverbialiter, minimè, ὀλίγα ἐλάχιστα, imprimis: ab
'Ελαχύς, ύ, minimus, paucissimus, brevissimus: superl. & compar. ἐλάσσων, minor, à μικρὸς, vel Them. ἐλαχὺς, parvus: exinde novus comparat.
'Ελαχιστότατος minimo minor; Ephes. 3. 8.
'Ελαχίων, ὁ ἡ ὐ, minor, pauperior, vilior, &c. Etym. ab ἐλαχὺς.
'Ελαχον, ες, ε, a. 2. vide ἔλαχον.
'Ελαχυπτέρυξ, γος, qui alas vel pinnas parvas habet: μικροπτέρυξ, ab ἐλαχὺς, parvus, & πτέρυξ, γος, ἡ, ala.
'ΕΛΑΧΥΣ, έα, ύ, parvus, ut μικρὸς, comp. ἐλάσσων, superl. ἐλάχιστος, minimus.
'Ελάω, agito, arceo: Poët. pro Th. ἐλαύνω.
'Ελαών, ῶνος, ὁ, olivetum, pro ἐλαιών: v. dc.
'Ἔλβη, Ion. pro ἴλδη, 2. sing. præs. ab
'ΕΛΔΟΜΑΙ, ῃ, εται, & per prosth. Poët, ἐλδομαι, desidero, cupio, appeto: hinc
'Ἔλδωρ, & ἴλδωρ, ορος, τό, desiderium.
'Ἔλε, & ἔλ' interfecit, rapuit, 3. sing. a. 2. (Ion. dempto augmento) εἷλον, ες, ε, verbi αἱρέω, capio: f. ἥσω, p. ἧρηκα. a. 2. inf. ἑλεῖν.
'Ελεάζαρ, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. Dei auxilium.
'Ελεαίρω, f. ᾰσῶ, misereor, idem quod ἐλεέω, Poët. Th. ἔλεος, misericordia.
'Ελεακείμ, ὁ, nomen viri: ἄκλιτον. Hebr. Deus restituet.
'ΕΛΕΑΓΣ, aris nomen; vel ἐλία, quia paludes inficiebat; quæ ἕλη.
'Ελεατοί, οἱ, qui ad cœnam invitant convivas principum; Hesych. qui ad cœnam invitant convivas principum: apud Athen. lib. 4. scribitur cum ρ, sic ἐλεάτρους; idemque tradit suo tempore, ἐλεάζειν, vocari, totius epuli administrandi, seu apparandi præfectum, &c. Etym. ἐλεάζειν, dici aic coquum, παρὰ τὸν ἑλεὸς; nam Th. est ἐλεὶς, ὁ, mensa coquinaria, &c. V.
'Ελαιαπίρες, olivantes; Plin. ἐλαιολήρους, qui strangunt oleas: Poll. lib. 7. ab ἐλαία. V.
'Ελεάρχης, œconomiæ totius præfectus, vulgò (seu gallicè) maistre d' hostel, ὅλης διακονίας ὑπεράτης; Athen. lib. 5. apud quem etiam, ἐλεάρχοι vocantur, οἱ δὴ πῶν βασιλικῶν κηδεῦται τεταγμένοι, παρὰ τὸ ἑλεὸν, Artemidorus, ὀψεποκλήτορας; i. e. vocatores appellat. vide ἐλεάρχων; apud Hesych. mendosè legitur ἐλαιάρχων à Them. ἐλεὶς. Vide.
'Ελεγεῖον ν, τὸ, ELEGIACUM carmen: ab ἔλεγος, idem.
'Ελεγεῖος, ὁ, maxtus, lugubris, ab ἔλεγος; vide.
'Ελεγειοποιός, οῦ, ὁ, confictor elegiarum, ab ἔλεγος, & ποιέω.
'Ελεγεῖος, ὁ, versus ad mœstitiam, ab ἔλεγος; vide quod ab ἰάλεμος, vel ab ἰή, quod in luctu dici solet, & λίγος, vel ab δή, & λίγος, quod mortuis benè precari soleant.
'ΕΛΕΓΙΝΟΙ, οἱ, elegini, pisces gregales, apud Aristot. hist. Animal. lib. 9.
'Ελεήμων, ονος, ὁ, ἡ, misericors: ab ἐλεέω.
'Ελεημοσύνη, ης, ἡ, misericordia, ELEEMOSYNA: donum quod in pauperes erogatur. Angl. contractiùs, Alms, & indè an Almonet: ut Lat. Elemosynarius: ab ἐλεήμων, quod vide.
'Ελεησε, misertus fuit: 3. sing. a. 1. ἐλεήσαι, a. 1. inf. verbi ἐλεέω.
'Ελέησον, άτω, a. 1. imperat. act. ejusdem verbi.
'Ελεητικὸς; Bud. in Epist. ad misericordiam propensus, misericors, &c. ab ἐλεέω; vide.
'Ελεητὸς, ὁ, ἡ, commiseratio: Poët. Th. ἔλεος, idem.
'Ελεΐας, nomen avis, quæ à Callim. ita dicitur, pro ἐλεᾶς: q. v.
'Ελείθυια, ας, ἡ, idem quod Εἰλείθυια, Lucina, quod vide.
'Ελεῖν, interficere, a. 2. inf. act. verbi αἱρέω, interficio, capio: f. ἥσω, p. ἧρηκα, a. 2. ἕλον.
'Ελειοδάτης, vel ἐλειβάτης; quæ per paludes graditur; Suid. Æschyl. ab ἕλος, ους, τὸ, palus, & βαίνω, gradior, &c. vide.
'Ελειόχθη, 3. sing. a. 1. subj. pass. ab ἐλίσσω, quod vide.
'Ελειος, ους, τὸ, probrum, dedecus: & in pl. ἐλίγεα.
'Ελεγος, ους, ὁ, ELENCHUS, argumentum, probatio: ab
'ΕΛΕΓΧΩ, f. ξω, arguo, argumentis (vel exemplis) demonstro, convinco, refuto. a. 1. ἤλεγξα, a. 1. imperat. ἔλεγξον, ἀτω. perf. ἤλεγχα, ἐλήλεγμαι, redarguor, reprehendor. perf. pass. ἤλεγμαι, ξαι, κται, a. 1. pass. ἠλέγχθην. a. 1. sub. pass. ἐλεγχθῶ, ῇς, ῇ.
'Ελεδανὸν, vinculum, &c. vide in ἐλεδανός.
'ΕΛΕΔΩ'ΝΗ, ης, ἡ, ELEDONA, species quædam polypi.
'Ελεῖν, capere, Dialys. Ion. pro ἑλεῖν, a. 2. inf. act. verbi αἱρέω, capio: f. ἥσω, p. ἧρηκα, a. 2. ἕλον, ες, ε.
'Ελεινὰ, miserabiliter; idem quod ἐλεεινῶς. V.
'Ελεινολογέω, ῶ, miserati iter loquor; miserabilem sermonem habeo, ad miserationem, &c. undè ἐλεινολογία, oratio lugubris & miserabilis, ad commiserationem excitandam; Plat. in Phædro, &c. ab ἐλεεινὸς, & λόγος, &c. vide.
'Ελεινὸς, ὴ, ὸν, miserabilis: ab ἔλεος, ους, ὁ, misericordia.
'Ελεινῶς, miserabiliter, ὀικτρῶς, &c. ab ἐλεεινὸς vide.
'Ελείσθαι, præs. inf. ab
'Ιλέομαι, consequor misericordiam: vide seq.
'Ελείω, ῶ, misereor: cum accus. f. ήσω, a. 1. ἠλίησα, a. 1. imperat. ἐλίησον, ήσατω. a. 1. sub. ἐλήσω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. ἐλιῆσαι, perf. act. ἐλήληκα, præs. pass. ἐλέομαι, misericordiam consequor, perf. ἐλήλημαι, part. ἐλεημένος, a. 1. ἠλεήθην, a. 1. sub. ἐλεηθῶ, ῇς, part. ἐλεηθεὶς, ἐντος, f. 1. ἐλεηθήσομαι. Th. ἔλεος, ους, ὁ, misericordia.
'Ελεηθῶσιν, misericordiam consequantur, 3. pl. a. 1. sub. pass. ejusd. verbi.
'Ελεήμων, ονος, ὁ, ἡ, misericors: ab ἐλεέω.
'Ελεημοσύνη, ης, ἡ, misericordia, ELEEMOSYNA: donum quod in pauperes erogatur. Angl. contractiùs, Alms, & indè an Almonet: ut Lat. Elemosynarius: ab ἐλεήμων, quod vide.
'Ελήσει, misertus fuit: 3. sing. a. 1. ἐλήσαι, a. 1. inf. verbi ἐλεέω.
'Ελέησον, άτω, a. 1. imperat. act. ejusdem verbi.
'Ελεητικὸς; Bud. in Epist. ad misericordiam propensus, misericors, &c. ab ἐλεέω; vide.
'Ελεητὸς, ὁ, ἡ, commiseratio: Poët. Th. ἔλεος, idem.
'Ελεΐας, nomen avis, quæ à Callim. ita dicitur, pro ἐλεᾶς: q. v.
'Ελείθυια, ας, ἡ, idem quod Εἰλείθυια, Lucina, quod vide.
'Ελεῖν, interficere, a. 2. inf. act. verbi αἱρέω, interficio, capio: f. ἥσω, p. ἧρηκα, a. 2. ἕλον.
'Ελειοδάτης, vel ἐλειβάτης; quæ per paludes graditur; Suid. Æschyl. ab ἕλος, ους, τὸ, palus, & βαίνω, gradior, &c. vide.
'Ελειόχθη, 3. sing. a. 1. subj. pass. ab ἐλίσσω, quod vide.
'Ελειος, ους, τὸ, probrum, dedecus: & in pl. ἐλίγεα.
'Ελεγος, ους, ὁ, ELENCHUS, argumentum, probatio: ab
'ΕΛΕΓΧΩ, f. ξω, arguo, argumentis (vel exemplis) demonstro, convinco, refuto. a. 1. ἤλεγξα, a. 1. imperat. ἔλεγξον, ἀτω. perf. ἤλεγχα, ἐλήλεγμαι, redarguor, reprehendor. perf. pass. ἤλεγμαι, ξαι, κται, a. 1. pass. ἠλέγχθην. a. 1. sub. pass. ἐλεγχθῶ, ῇς, ῇ.
'Ελεδανὸν, vinculum, &c. vide in ἐλεδανός.
'ΕΛΕΔΩ'ΝΗ, ης, ἡ, ELEDONA, species quædam polypi.
'Ελεῖν, capere, Dialys. Ion. pro ἑλεῖν, a. 2. inf. act. verbi αἱρέω, capio: f. ἥσω, p. ἧρηκα, a. 2. ἕλον, ες, ε.
'Ελεινὰ, miserabiliter; idem quod ἐλεεινῶς. V.
'Ελεινολογέω, ῶ, miserati iter loquor; miserabilem sermonem habeo, ad miserationem, &c. undè ἐλεινολογία, oratio lugubris & miserabilis, ad commiserationem excitandam; Plat. in Phædro, &c. ab ἐλεεινὸς, & λόγος, &c. vide.
'Ελεινὸς, ὴ, ὸν, miserabilis: ab ἔλεος, ους, ὁ, misericordia.
'Ελεινῶς, miserabiliter, ὀικτρῶς, &c. ab ἐλεεινὸς vide.
'Ελείσθαι, præs. inf. ab
'Ιλέομαι, consequor misericordiam: vide seq.
'Ελείω, ῶ, misereor: cum accus. f. ήσω, a. 1. ἠλίησα, a. 1. imperat. ἐλίησον, ήσατω. a. 1. sub. ἐλήσω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. ἐλιῆσαι, perf. act. ἐλήληκα, præs. pass. ἐλέομαι, misericordiam consequor, perf. ἐλήλημαι, part. ἐλεημένος, a. 1. ἠλεήθην, a. 1. sub. ἐλεηθῶ, ῇς, part. ἐλεηθεὶς, ἐντος, f. 1. ἐλεηθήσομαι. Th. ἔλεος, ους, ὁ, misericordia.
'Ελεηθῶσιν, misericordiam consequantur, 3. pl. a. 1. sub. pass. ejusd. verbi.
'Ελεήμων, ονος, ὁ, ἡ, misericors: ab ἐλεέω.
'Ελεημοσύνη, ης, ἡ, misericordia, ELEEMOSYNA: donum quod in pauperes erogatur. Angl. contractiùs, Alms, & indè an Almonet: ut Lat. Elemosynarius: ab ἐλεήμων, quod vide.
'Ελήσει, misertus fuit: 3. sing. a. 1. ἐλήσαι, a. 1. inf. verbi ἐλεέω.
'Ελέησον, άτω, a. 1. imperat. act. ejusdem verbi.
'Ελεητικὸς; Bud. in Epist. ad misericordiam propensus, misericors, &c. ab ἐλεέω; vide.
'Ελεητὸς, ὁ, ἡ, commiseratio: Poët. Th. ἔλεος, idem.
'Ελεΐας, nomen avis, quæ à Callim. ita dicitur, pro ἐλεᾶς: q. v.
'Ελείθυια, ας, ἡ, idem quod Εἰλείθυια, Lucina, quod vide.
'Ελεῖν, interficere, a. 2. inf. act. verbi αἱρέω

vel ducit. Poll. l. 1. ab ἐλίφας, & ἄγω; undè ἀγωγός, &c. V.

'Ελεφαντάρχης, dux eorum qui pugnant ex elephante, elephantorum præfectus, qui scil. sexdecim præerat elephantis. Poll. l. 1. Undè ἐλεφαντάρχια, ας, ἡ, præfectura elephanti imperium in bellua, &c. ab ἐλέφας, & ἀρχὴ; vide.

'Ελεφάντινος, η, ον, ELEPHANTINUS, eburneus: ab

'ΕΛΕΦΑΣ, αντος, ὁ, ELEPHAS; item ebur, dens elephantis, hinc, ἐλεφαντίασις, εως, ἡ, lepra.

'Ελεφαντίασις, morbus, qui & ἐλέφας dicitur, existimatur hoc nomine vocata lepra, cum ob alia quæ cum elephante, communia habet, tum quod eumdem reddat elephanti corio similem; vide Aretæum, appellatur & ἐλεφαντίασμὸς, &c. est ab ἐλεφαντιάω, ῶ, elephantes; i. e. morbo ita dicto, laboro; item, ἐλεφαντιῶντα ἕλκη, apud Dioscor. ulcera, quæ ad elephantem accedunt, &c. Item ἐλεφαντίσις, elephantorum magister, & domitor, rector elephanti, &c. omnia à præcedente Th. ἐλέφας.

'Ελεφαντόδετος, ος, ὁ, ἡ, ebore revinctus. Th. δέω; vide. Item ἐλεφαντόκωφος, ος, ὁ, ἡ; eburneum capitum habens: ut ἐλεφαντόκωφον ξίφος, &c. à Th. κώπη, &c. V. ἐλεφαντόπους, ποδος, ὁ, ἡ, ebureis pedibus, mensas pedibus eburneis, à Th. ἐλεφαντόπους; à Th. πούς, &c. V.

'Ελέφω, ις, ι, dictus sum, 1. ind. pass. à λέγω, dico: f. ξω. p. λέλεγμαι. a. 1. ἐλέχθην.

'Ελεψα, decorticavit, 3. sing. a. 1. act. à λέπω, f. ψω. a. 2. ἔλεπον.

"ΕΛΗ, & εἴλη, ης, ἡ, calor Solaris: hinc εἴλησις, εως, ἡ, æstus. Sed

"Ελη, a. 2. sub. act. q. ab ἕλω' inus. pro quo αἱρέω, capio. a. 2. εἷλον, & dempto ι, (quod pro augmento accipit ἕλω,) in sub. ἕλω, ης, η.

"Ελης, pro ἕλησθα, Poët. à λάω, λῶ, volo, pro θέλω, per Aphæresin syllabæ initialis.

"Ελης, ceperis, a. 2. sub. m. Ion. pro ἕλῃ, ab αἱρέω, cap. io. f. ἥσω. p. ἥρημαι. a. 2. εἷλον' & sub. ἕλωμαι, tanquam ab ἕλω, inus. expuncto ι, quod pro augmento ἕλω, recipit, ut in ἔλη dictum.

'Ελήθετο, obitus est, Ion. pro ἐλάθετο, 3. sing. a. 2. m. verbi λανθάνω, f. λήσομαι, a. 2. ἔλαθον.

'Ελήλακας, abegi, perf. Att. pro ἤλακα, verbi ἐλαύνω, agito. f. ἐλάσω.

'Εληλάκεσαν, ejecerant, Att. pro ἠληλάκεσαν, 3. pl. plusq. p. ejusd. verbi.

'Εληλακότες, provecti sunt, perf. part. act. Att. pro ἠληκότες, ejusd. verbi.

'Ελήλαμαι, & ἐληλάμεθα, perf. & plusq. p. pass. abactus sum: &

'Ελημμύρω, summotus, pro ἠλαμύρω, perf. part. Att. ab ἐλαύνω, abigo.

'Ελήλατε, Att. pro ἤλασθε, ejusd. perf. 3. pers. & ἐλήλατο, immissus erat, Att. pro ἤλατο, plusq. p.

'Ελήλεγμαι, redargutus est, perf. Att. pass. pro ἐλήγμαι, verbi ἐλέγχω, redarguo.

'Ελήλεγμαι, convictus sum, pro ἐλέλεγμαι, perf. 3rd. pass. Att. ab eod. Th.

'Ελήλιδται, Ion. pro ἐλήλασται, seu ἐλελάσμβιοί εἰσι, 3. pl. perf. pass. verbi ἐλαύνω.

'Ελήλυθώς, perf. part. m. Att. & Æol. pro ἐληλυθώς, veni; ἥρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι. præt. m. ἤλυθα' &

'Ελήλυθα, Att. & Æol. ἠλήλεθα, pro ἤλυθα veni, perf. m. ejusd. verbi.

'Ελήλυθγν, veneram, & in 3. pl. ἐληλύθεσαν. Att. pro ἐληλυθήειν, pluq. p. m. ejusd. verbi.

'Ελήλυθῶα, adveniens, præt. part. m. f. g. à masculi. ἐληλυθώς, quod à præt. m. ἐλήλυθα, verbi ἔρχομαι.

'Ελήξω, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi λήγω, cesso. f. ξω.

'Ελήφθης, sumptus es, 2. sing. a. 1. ind. pass. verbi λαμβάνω, sumo. f. λήψομαι, a. 2. ἔλαβον.

'Ελθὲ, Att. pro ἔλθε, veni, a. 2. imperat. &

'Ελθεῖν, 2. 2. inf. ἔλθοι, a. 2. opt. ἔλθῃς, a. 2. sub. verbi ἔρχομαι, venio.

'Ελθέμεν, Ion. & ἐλθέμεναι, Dor. pro ἐλθεῖν, a. 2. inf. act. sub. verbi.

'Ελθὲν, etiam &

'Ελθέμεν, Dores dicunt pro ἐλθεῖν, venire vel venisse, a. 2. inf. act. ab a. 2. ἦλθον, verbi ἔρχομαι.

'Ελθὴς, ἔλθῃ, 2. & 3. sing. a. 2. sub. act. sic & ἐλθῇσι pro ἐλθῇσι, quod ejusdem verbi Ion. pro ἔλθῃ, a. 2. sub. σι, Paragog.

'Ελθοι, venerit, 3. sing. a. 2 opt. act. ἐλθοίμεν, οιο, a. 2. opt. m. ejusd. verbi.

'Ελθὼν, a. 2. part. n. g. ἐλθόντ' pro ἐλθόντι, nom. dual. ἐλθόντα, acc. sing. m. g. ab ἐλθὼν, a. 2. part. act. verbi ἔρχομαι, venio.

'Ελίσσω, volutim, convolutim, volubiliter, adv. à verbo ἑλίσσω, vel --πω; qu. vide.

'Ελισσόμην, complicabar, f. 2. ind. pass. verbi ἑλίσσω vel --πω, a. 2. ἠλίσθην, a. 2. pass. ἑλίσσω. Th. ελίσσω, verso.

'Ελίσμα, vel ἕλισμα, τὸ, volutatio, involutio: Item, ἑλισματώδης, ἴος, ὁ, ἡ, ἤ, tortuosus, flexuosus, intortus, dicitur & ἑλισματιώδης, & ἑλισμὸς, ὁ, vertex, seu vortex, gyrus, Xen. pæd. 1. &c. omnia, à verbo ἑλίσσω, seu εἱλίσσω. V.

'Ελίτζδ, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. Deus restituens.

'Ελισσόλεκον, ων, imperf. ἐλισσόλοκον, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi λαοτόλλω, lapillibus ferio: à λίθος, lapis, & βάλλω, jacio. p. m. βέβολα.

"Ελικας, acc. pl. curvas: ἕλικαστν, dat. pl. ab ἕλιξ, ικος, ἡ, volumen, & adject. sumitur pro intortus. Th. ελίσσω, verso.

'Ελίκη, ης, ἡ, nomen urbis in Achaiâ, terræ motu sublatæ: item ursa major, inter astra: item ab Arcad. Salix, quòd tortilis sit.

'Ελικηδὸν, adverb. voluratim, in orbem. Nonn. ut ἑλικηδὸν ἀφειελείτην, volutatim circumvolvitur, &c. idem quod ἑλιγδὸν, & ab eod. Th.

'Ελικοβλέφαρος, ος, ὁ, ἡ, cui palpebræ sunt volubiles, tortiles, aut nigræ: Veneris Epith. ab

'Ελικὸς, ὄς, volubilis, niger: ab ἑλίσσω, volvo. Th. ελίσσω, idem.

'Ελικτὴρ, ῆρος, ὁ, armilla; Polluci, ἑλικτῆρες sunt inaures, &c. ab eodem, Them.

'Ελικτὸς, ὴ, ὸν, involutus, intortus, curvus: quod ab ἑλίσσω, circumvolvo. Th. ελίσσω, volvo.

'Ελικὼν, ῶνος, ὁ, nomen montis, nomen habens ab anfractuosis viis. Hinc

'Ελικωνιάδες, Musæ, dat. pl. 'Ελικωνιάδεσσι' &

'Ελικωνίαι παρθένοι, pro Musis.

'Ελίκωπες, nom. pl. ab ἑλίκωψ, cui oculi versatiles, nigri, vel rotundi: ab ἑλικὸς, volubilis, niger quod ab ἑλίσσω, volvo. (Th. εἰλέω, verso.) & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus. Th. ὄπωμαι, video.

'Ελίκωπις, etiam Græci dicebantur, ὅτι τὴν ἑλίσσειν τὰς κώπας, à remis circumvertendis.

'Ελκώπιδα, acc. sing. limis oculis contuentem: ab

'Ελικῶπις, δος, ἡ. Dicitur de puellâ, quæ amantium oculos ad se trahit: vel, quæ nigros oculis est decora: vel, cui oculi sunt volubiles, & rotundi: ab iisd. ac ἑλίκωψ, suprà.

'ΕΛΙΝΝΤΩ, & ἑλινύω, quiesco, otior, sedo, q. ab εἰλέω, concludo: ut sit conclusum velut vivere.

"ΕΛΙΝΟΣ, ου, ὁ, ramus: q. ab εἰλεῖδω, circumago: agitatur in arbore.

'Ελιξ & εἵλιξ, ικος, ἡ, volumen, involucrum, gyrus, clavicula, armilla, annulus, item species hederæ. Adjectivè etiam, pro intorto & implicito, volubili. Ab ἑλίσσω. Th. εἰλέω, volvo.

'Ελιξίκερως, ωτος, ὁ, ἡ, ἤ, tortuosa seu retorta cornua habens, &c. ab ἕλιξ, & κέρας. V.

'Ελισσὸς, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. laus Dei.

'Ελίπανα, ας, ε, a. 1. act. à λιπαίνω, pinguefacio, f. ανῶ.

'Ελιπον, ες, ε, reliqui: & in 3. pl. ἔλιπον, a. 2. act. verbi λείπω, linquo: f. ψω. p. φα. n. m. λέλοιπα.

'Ελισσάβη, nomen mulieris, ἄκλιτον. Hebr. Deus juravit.

'Ελισσαῖος, ου, ὁ, nomen Prophetæ. Hebr. à Deo salus.

'Ελισσάμβα & ἑλισσάμβας, Dor. pro ἑλίσσω, præs. inf. verbi ἑλίσσω, circumvolvo. Th. εἰλέω, volvo.

'Ελίσσιτο, 3. sing. & ἑλίσσοθ' pro ἑλίσσετο, 3. pl. impers. pass. verbi λίσσομαι, supplico.

'Ελισσομβίν, præs. part. pass. fœm. gen. ab

'Ελίσσω, vel --πω, & εἱλίσσω, seu --πω, volvo, circumvolvo, complico. f. ξω, p. εἵλιγμαι' (pro augmento enim ἑλίσσω, past. assici cit ι.) perf. pass. εἵλιγμαι, ξαι, ξθαι. Th. εἰλέω, verso.

"Ελιφθεν, reliqui sunt, Bœor. seu Æol. Syncop. pro ἐλείφθησαν, 3. pl. a. 1. pass. verbi λείπω, linquo: f. ψω. a. 2. ἔλιπον.

'Ελίχρυσος, vel ἑλιόχρυσος, ου, ὁ, plantam agrestis, florem aurei coloris habens. εἶδος φυτοῦ, ὅ τὸ ἄνθος ὅμοιον κέρμασι, ἢ ὅσον χρυσοκόλλης. Interp. Theocr. in Idyl. 1.

"Ελκε, trahebat, imperf. Ion. pro εἷλκον, es, e. εἷλκω. Ion. pro εἷλκε, præs. imperat. pass. verbi εἵλκω, traho, f. ἕλξω. quod vide.

"Ελκει, ulceri, dat. sing. ab ἕλκος, ulcus.

'Ελκέμεν, præs. inf. Ion. pro ἕλκειν, ab ἕλκω, traho.

"Ελκει, vide in ἕλκω.

'Ελκεσιπαπλος, ου, ὁ, ἡ, longâ veste induta, ab ἕλκω, traho, & πέπλος, ου, ὁ, vestimentum muliebre.

"Ελκετο, traxit, imperf. pass. Ion. pro εἵλκετο' ab εἵλκω, traho, quod vide.

'Ελκηχέτην, αν, ὁ, ἡ, cui longa est tunica; ab ἕλκω, traho, & χιτὼν, tunica.

'Ελκίω, ῶ, f. ἰσω, idem quod Th. ἕλκω, traho; item dilacero, violo.

'Ελκηδὸν, adv. tractim, luctando, attrahendo ut supplantetur. Th. ἕλκω.

'Ελκηθμὸς, οῦ, ὁ, violenta tractio: ab ἑλκέω, traho.

'Ελκηθρον, ου, τὸ, traha; buris aratri; Theoph. Plant. l. 5. c. 8. ab eod. Th.

'Ελκίζω, f. ἰσω, idem acc. Them. ἕλκω, traho.

'Ελκοποιὸς, ὸν, ὁ, ἡ, ἤ, vulnificus; vulnus inferens; unde, ἑλκοποιὸν, Hesych. est cantharis, quia caustica vi prædita est, & exulcerat; tette Plin. ab ἕλκος, εος, τὸ, ulcus, &c. & ποιέω, vide.

'Ελκοπόω, ῶ, exulcero; (idem quod ἑλκόω) &c. ejusd. Th. & com.

'ΕΛΚΟΣ, εος, τὸ, ULCUS: dat. sing. ἑλκεῖ, ἕλκῃ, q. ab ἕλκω, traho; ob distractionem cutis, & continui divulsionem: vel quòd vitiosos attrahat humores.

'Ελκόω, exulcero, f. ώσω, p. ἤλκωκα, perf. pass. ἤλκωμαι, unde part. ἑλκωμένος, Th. ἕλκος, ulcus.

'Ελκτικὲ, ῆ, tractatorius, attractivus: &

'Ελκτὸς, ὴ, tractus, ductilis: à Th. ἕλκω, traho.

'Ελκύδειον, ου, τὸ, ulcusculum; parvum ulcus; pro quo dicitur etiam ἑλκύδιον; sine ρ. diminut. ab ἕλκος.

'Ελκωδὲς, ῆ, ὸ, tractio, laceratio, &c. ab ἑλκόω; item, ἕλκωσμα, τὸ, scoria, seu recrementum argenti ab eod. Th.

'Ελκωσμὸς, οῦ, ὁ, &

'Ελκωσις, εως, ἡ, tractio: &

'Ελκυστίζω, trahendo rapto: item

'Ελκυστικὸς, ὴ, ὸ, vim habens trahendi; tractorius; Dioscor. Item, ἑλκυστὴρ, ῆρος, ὁ, tractor, hausforius, capistrum; est & instrumentum quo fœtus ex utero trahitur, &c. Omnia à seq. Them.

'Ελκύω, trahe, f. ύσω. a. 1. εἵλκυσα. (per ε enim ἑλκύω facit incrementum.) a. 1. inf. act. ἑλκύσαι, a. 1. part. ἑλκύσας, ὁ, ἡ, ab

"ΕΛΚΩ, traho. & Metaph. vivo cum aliquo, imperf. εἷλκον. (augetur enim ἕλκω, ε post ε recipiendo.) f. ξω. p. κα. hinc ἕλκις, εως, ἡ, tractio: ὁλκὴ, ῆς, ἡ, idem. ὁλκὸς, ὸν, ὁ, tractus. ἑλκέω, & ἑλκύω, traho. ἑλκυστικὸς, attractivus.

'Ελκώδης, ος, ὁ, ἡ, ulcerosus: &

'Ελκωμα, ατος, τὸ, ulceratum: &

'Ελκωματικὸς, ὴ, ulcerativus: &

'Ελκωσις, εως, ἡ, ulceratio: omnia à Th. ἕλκος, ulcus.

'Ελλαβε, lumpsit, Poët. pro ἔλαβε, a. 2. ind. act. verbi λαμβάνω, capio. f. λήψομαι. p. λέληφα, & Att. εἴληφα. a. 2. ἔλαβον.

'Ελλάδ', gen. sing. ab Ἑλλὰς, quod vide.

'Ελλαμβανόμην, ης, ον, captus, apprehensus, pro ἐλαμβανόμην. Th. λαμβάνω.

'Ελλαμπρύνομαι, splendesco, clarescо; item, magnificentiam ostento, largitionis splendore me illustro; item splendida & magnifica oratione utor, &c. ab ἐν & λαμπρύνω, &c. vide.

'Ελλαμπήκης, illuminose; item, ἐλλάμψις, εως, ἡ, splendor, fulgor, claritas; item, illuminatio, seu doctrina divina & inspirata, qua, discussis humanæ ignorantiæ tenebris, mens divinitus splendore quodam illuminatur & illustratur, &c. à seq. verbo.

'Ελλάμπω, illustro: &

'Ελλάμψαθεν, Ion. & Poët. f. 1. m. pro λαμπρὸν γλυκύτητα, clarum ac illustrem fore: ἐκ ἐν & λάμπω, splendeo.

'Ελλαν, ἀνος, ὁ, Dor. pro Ἕλλην, Atticè etiam pro Ἑλληνικὸς ponitur. hinc

'Ελλάνιον πατὴρ, pro Ἑλλήνιον.

'Ελλανοδίκης, ὁ, Dor. pro Ἑλλανοδίκης, ου, ὁ, idem valet, ac si dicas, Ἑλλήνων δικαστὴς, Græcorum judex.

'Ελλανοδικῶ, fut. ήσω; judex sum sacrorum certaminum inter Græcos; à præced.

'Ελλανοδικὸς, Græcanicus; à seq. 'Ελλὰς.

'Ελλὰς, άδος, ἡ, Græcia, dat. 'Ελλάδι, acc. Ἑλλάδα. Interdum adjectivè pro ἑλληνικὴ. Th. Ἕλλην, quod videas.

'Ελλάσαι, Poët. pro ἐλάσαι, abegisse, a. 1. inf. verbi ἐλαύνω, agito. f. ἐλάσω.

'Ελλάσσοπες, ος, ὁ, Dor. pro Ἑλλάσσονες, ου, ὁ, HELLESPONTUS.

'Ελλαχὲ, Poët. pro ἔλαχε, sortitus sum, a. 2. ind. act, verbi λαγχάνω, sortior. a. 2. sub. λάχω, ης, η, præt. m. λέλογχα.

'ΕΛΛΕΒΟΡΟΣ, seu ἑλλέβορος, ου, ὁ, HELLEBORUS, veratrum: παρὰ τὸ ἐλεῖν βορᾶ; quod capiat seu suffocet esu.

'Ελλεδανοῖσιν, dat. pl. Ion. ab

'Ελλεδανὸς, ὄς, ὁ, vinculum rectis: ab ἕλλω, stringo. Th. ελέω, coarcto.

"Ελλειμμα, ατος, τὸ, defectio, delictum, erratum; item, ἐλλείματα, reliqua; h. e. quod reliquum est pensionis non persolutæ, &c. Item, ἐλλεῖπον, ἐντος, τὸ, participium neutrum præsentis ten poris, ab ἐλλείπω; (a cujus itidem 1. pers. præt. pass. deriratur præcedens ἔλλειμμα.) deficiens, pro ἀδύνατα accipitur; ut τὸ ἐλλεῖπον τῆς ὄπης ἡμισυ, peritiæ seu scientiæ defectus, &c.

'Ελλειπὴς, ἐος, ὁ, ἡ, idem ac ἐλλιπὴς, quod adeas: ab

'Ελλείπω, εις, ει, relinquo, prætermitto, deficio: à λείπω, linquo. f. ψω. p. φα, a. 2. ἔλιπον.

'Ελλείχω, linctu ingero, lingendo assumo, &c. ab ἐν & λείχω, Vi.

"Ελλεκα, mala: quasi ab ὀλλύω, perdo.

"Ελλεκ, ὁ, ἡ, vulgarus, qui est in omnium ore & sermone: ab ἐν & λέγω, ης, η, sermocinatio.

"ΕΛΛΗΝ, λωος, ὁ, HELLEN, filius Deucalionis: a quo autore Ἕλλας, dicitur Græcus.

'Ελλωΐζω, cum Græcis facio, Græcos imitor, Græcè loquor. f. ίσω. p. ἐλλώϊκα. perf. pass. ἐλλωΐσμαι, unde est ἐλλωϊσμὸς, ὃς ὁ, Græcismus. Them. Ἕλλως, Græcus.

'Ελλωικὸς, ὴ, ὸν, Græcus, a, um, item Græcanicus. &

'Ελλωικῶς, adv. Græcè. &

'Ελλωϊσμὸς, ὁ, idem ac Ἑλλωικὸς, quod vide suprà. &

'Ελλωὶς, ίδος, ἡ, Græca. Th. Ἕλλως.

'Ελλωισμὸς, οῦ, ὁ, Græcismus, proprietas Græcæ linguæ: &

'Ελλωιστὴς, οῦ, ὁ, Græcanicus: &

'Ελλωιστὶ, adv. Græcè. à perf. pass. verbi ἐλλωΐζω. Th. Ἕλλως.

'Ελλωοδικία, ας, οἱ, præsides ac judices certaminum Græcorum, qui & ἀγωνοθέται, vocabantur. Th. δίκη, jus.

'Ελλωοταμίαι, quæstores Græciæ: erarii Græcanici præfecti; Thuc. l. 1. Poll. l. 8. ab ἐλλωὶς, & ταμίας, vide.

"Ελλυξα, Poët. pro ἤλυξα, a. 1. ind. act. à λύγξω, cessi. f. ξω.

'Ελλήσποντος, ου, ὁ, HELLESPONTUS.

'Ελμινθίζω, in portu sum, seu in portu versor; item, in portum venio, vel portum capio; seu navem applico & appello in portum; item, portorium exigo; Poll. ex Aristoph. Unde, ἑλμινθισὴς, ὴς, ὁ, portorii exactor; portitor; publicanus, vel decumanus, &c. Demosth. ad Phorm. & ἐλμινθίων, portorium; Aristot. œconom. 2. ab ἐν, & λιμενίζω, in portu sum; & λιμὴν, Vi.

'Ελμινθίζω, idem quod λιμενίζω, stagno, restagno, &c. à Th. λίμνη, Vi.

'Ελλιπὴς, ἐος, ὁ, ἡ, & ἐλλιπὲς, τὸ, cui deest aliquid, imperfectus: ab ἐλλείπω, deficio.

'Ελλόβιον, ου, τὸ, inauris; i. e. ornamentum, quod inseritur, τοῖς λοβοῖς τῶν ὤτων; Luc. in Lexiph. Item, ἐλλοβὸς; in folliculis clausus; ut, ἐλλοβὸς

καρπός; fructus qui in folliculis, seu in siliqua continetur, & claudicur; fructus siliquatus, &c. Utrumq; ab ἐν & λοβός, una pars auris & carnosa, &c. Item, siliqua, seu folliculus, quo semen velut vagina claudiatur, &c.

'Ελλοβοανθής, florem in siliqua edens; in folliculo florens, &c. ab ἔλλοβος, & ἄνθος, Vi.

'Ελλοβοσπέρματος, cui semina sunt in folliculo, vel siliqua inclusa, &c. Unde neut. plur. ἐλλοβοσπέρματα, τὰ, semina ejusmodi; ab ἔλλοβος, & σπέρμα. Vi.

'Ελλοβώδη, τὰ, quæ sunt ex genere τῶν ἐλλοβῶν; i.e. quæ siliquantur; siliquata, vel siliquas ferentia, &c. ab ἔλλοβος, vide.

"Ελλογα ζῶα ἢ λογικὰ, opponi Aristot. πρὸς ἀλόγους; vide ἄλογος, in sequente ἐλλογέω.

'Ελλογέω, imputo, cum dat. ἐλλόγῃ, præs. imperat. f. ἐλλογήσω. a. 1. ἐλελόγησα. ab ἔλλογος, rationis particeps: ex ἐν & λόγος, ratio: quod à λογίζομαι, reputo. Th. λέγω, dico.

'Ελλόγιμος, ὁ, ἡ, idem quod λόγιμος, celebris, nobilis. Th. λέγω, dico.

"Ελλοπες, mutus, acc. pl. ab ἔλλοψ, quod vide.

'Ελλοπία, & ἐλλοπίη, piscor, ab ἔλλοψ, epithet. n piscium: quod vide.

'ΕΛΛΟΣ, ου, hinnulus, veretur etiam, mutus. q. ab ἄλλω, contineo.

'Ελλοφίων, hinnulorum, seu catulorum cervinorum peremptor; epitheton Dianæ, ab occidendis cervis, &c. Ab ἐλλὸς, cervus; & φόνος, cædes, &c. Vi.

'Ελλοχάω, & ἐλλοχεύω, in insidiis lateo; insidior, delitesco; item in insidiis collocho. vel, insidiis latens peto, &c. Vide λοχάω & λοχεύω.

"Ελλοψ, οπος, ὁ, mutus piscis, acipenser: ab ὄψ, ὄπος, ἡ, vox, & λείπω, linquo.

"Ελυπος; (contrarium τῷ ἀλύπῳ) qui molestiis & curis expers non est; Plut. ab ἐν & λύπη, Vi.

'Ελύχνιον, ου, τὸ, ellychnium; lucernæ funiculus, papyraceus, aut stuppeus, qui, stans in oleo, sive fistulæ in Lychno erectæ immissus, peruritur; ab ἐν & λύχνιον; seu Th. λύχνος, quæ vide.

"Ελλω, contineo. q. ab εἰλέω, coacto.

'Ελλώπα, ων, τὰ, dies festus, de quo consule Pindari Scholiasten, Olymp. Od. 13.

'ΕΛΜΙΝΣ, ιθος, ὁ, lumbricus, tinea: ab εἰλέω, qui se volvit repens.

'Ελμωθάμ, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον, Hebr. Deus mensuravit eos.

'Ελξίνη, ἡ, Helxine, herba ità dicta, quod prætereuntium vestes attrahat, nam vestibus semina adhærescunt; vide Dioscor. l. 4. cap. 84. & 29. ab ἕλκω.

"Ελξις, εως, ἡ, tractio, attractus: ab ἕλκω, traho.

'Ελογεύω, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi λογίζομαι, quo l vide.

'Ελοίων, lavabam, Dor. pro ἐλοῦν, verbi λόω, lavo, vel à verbo Poët. λοίω, imperf. ἐλοίων, ἐλοῦν, & Dor. ἐλοίων.

'Ελοιδορῆ, 3. sing. imperf. act. verbi λοιδορέω, convitior, maledico. Th. λοίδορος, ου, ὁ, convitiator.

'Ελοίμην, ου, οιτο, a. 2. opt. m. verbi αἱρέω, capio. f. ἑσω. p. ᾕρημαι. a. 2. εἵλον.

"Ελοιτο, ις, ῖλοτ, a. 2. opt. act. &

'Ελοῖτο, ας, ᾶ, Dor. pro ἑλοῦτο, a. 2. part. f. g. &

'Ελόμην, Ion. pro εἱλόμην, a. 2. m. ab eod. ver.

"Ελον, Ion. pro εἷλον, cepi, a. 2. ind. act. ἕλοντ, pro ἕλοντο, dual. a. 2. part. ἕλοντε, acc. sing. ejusd. temporis. ἕλοντο, sumpserunt, 3. pl. a. 2. m. Ion. ab ἕλω, imus. pro quo αἱρέω, capio.

"ΕΛΟΣ, εος, τὸ, palus, indè ἑλώδης, ους, ὁ, ἡ, palustris: an ἕλω, à malè, niger, quia luculenta paludis aqua?

'Ελοῦ, elige, a. 2. imperat. m. ab αἱρέω.

'Ελοῦμεν, lavabamus, per Syncop. pro ἐλοιμεν, ab ἔλουν, imperf. verbi λόω, lavo. f. σω.

'Ελοῦντες, nom. pl. f. 2. part. verbi αἱρέω, f. 2. ἑλῶ, εἷς, εἵ.

'Ελοῦσ' pro ἑλοῦσα, a. 2. part. f. g. ἑλῶ, a. 2. imperat. m. ejusd. verbi.

'Ελοχοδήθωμος, η, a. 1. ind. pass. verbi λοχεύω, patio. f. δήσω. a. 1. ἐλόχευσα, ας, ε, peperi. Th. λοχός, οῦ, ὁ, ἡ, gravida. in λόχος, cohors.

'Ελῶσι, Poët. pro ἑλῶσι, vel ἐλάσι, 3. pl. præs. pro fut. ab ἐλάω, quo Poëtæ pro ἐλαύνω, utuntur.

"Ελπεαι, speras, pro ἔλπῃ, 2. sing. præs. ὑπίσθιον, præs. inf. ab ἔλπομαι, ῃ, ετμ, Poët. pro ἐλπίζω, spero. Th. ἐλπίς, spes.

"Ελπεο, sperabam, Ion. pro ἔλπου, præs. imperat. vel 2. sing. imperf. Ion. pro ἔλπου, verbi ἔλπομαι, Poët. pro ἐλπίζω, spero. Th. ἐλπίς, spes.

'Ελπίζω, spero, imperf. ἤλπιζον. f. ι. ἰσω. Act. ἐλπίσ. p. ἤλπικα. perf. part. ἠλπικὼς, ότος. a. 1. act. ἤλπισα. a. 1. part. pass. ἐλπισθεὶς. ab

'ΕΛΠΙΣ, ίδος, ἡ, spes. dat. pl. ἐλπίσι.

'Ελπισθείς, a. 1. part. pass. ἐλπίσασα, a. 1. part. act. f. g. ab ἐλπίζω, spero, quod vide. Th. ἐλπὶς, spes.

'Ελπιστέον, sperandum, nomen verbale ab ἐλπίζω, spero.

'Ελπτὸν, ὸν, τὸ, quod spe præsumi potest; sperabile, quod sperare licet; item, ἔλπομαι, τὸ, id quod speratur; spes, &c. Item, ἐλπιστικός; adjectur, ἐλπιστικοὶ φιλόσοφοι, qui vitam maxime ex spe consistere arbitrabant; omniaque ad spem illam referebant, &c. Plut. Symp. 4. Omnia ab eod. verbo.

'Ελπῶ, sperabo, pro ἐλπίσω, f. ι. Att. verbi ἐλπίζω, quod vide.

"Ελπομαι, Poët. pro ἐλπίζω. Th. ἐλπὶς, ἐλπώμενος, speraus, ejusd. præs. part.

"Ελπω, sperare facio, præs. m. ἴολπα, Att. & Ion. pro ἤλπα. sæpe pro præs. ulurpatur.

"Ελσαι, immittere, per Sync. pro ἐλάσαι, a. 1. inf. act. sic & ἕλσω, pro ἐλάσω, 3. pl. Ion. a. 1. ind. ἔλσας, pro ἐλάσας, a. 1. part. verbi ἐλαύνω, agito. f. ἐλάσω.

"Ελσω, verò est, a. 1. inf. act. per Sync. pro ἐλκύσαι, ab ἑλκύω, traho, quod vide.

"Ελυμα & ἔλυμα, ατος, τὸ, parsaratri in medio, temo, buris. ab ἕλω, traho. Th. εἴλω, verso.

'Ελύμας, α, ὁ, nomen magi, Arab.

'Ελυμήνατο, 3. sing. a. 1. m. ab ἐλυμαίνομαι, ω, ατο. verbi λυμαίνω, vasto. f. 2. m. λυμανέμην. Th. λύμη, exitium.

"Ελυμνα, theca citharæ, tibiæ genus è buxo; arcus: ab ἑλύω, intego. Est & ἴλυμνα, panicum. Etymol. ab ἴλυς.

'Ελύπει, 3. sing. imperf. act. ἐλύπουν, ας, ε, a. 1. ind. act. ἐλυπήθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi λυπέω, f. ήσω, dolco. p. λελύπηκα. Th. λύπη, dolor.

"Ελυσε, ας, ε, solvi, a. 1. ind. act. ἐλυσάμην, ω, ατο, a. 1. m. verbi λύω, solvo, f. σω. p. λέλυκα.

'Ελύτην, idem quod sequens ἕλυτρον, vide.

'Ελυτρον, ου, τὸ, involucrum alicujus rei, theca, alveus aquarum. ab εἰλέω, involvo: ἐλυτρόω, tegmine involvo.

'Ελυτρώσω, liberasti, 2. sing. a. 1. m. verbi λυτρόω libero. a λύτρον, pretium redemptionis. Th. λύω, solvo, f. σω. p. λέλυκα.

'Ελύω, sive, ἑλύω; involvo, implico; unde, ἐλυδεὶς; Hesid. ω. item, incago, κελύπτω; apud Gramm. ab εἰλέω, Vi.

"ΕΛΦΟΣ, βutyrum, Cypriis.

"Ελω, capiam, a. 2. sub. act. at ἑλῶ, f. 2. verbi αἱρέω, capio. f. ἑσω. p. ᾕρηκα. a. 2. ἕλον. ab ἕλω, inus.

'Ελώδης, ους, ὁ, ἡ, palustris: ab ἕλος, pl. lus.

'Ελωΐ, Syriacè, Hebr ηλι, hoc est, θεί μου, Deus mi.

"Ελωμαι, auferam. a. 2. sub. m. verbi αἱρέω, capio. a. 2. εἷλον.

'Ελών, capiens, a. 2. part. act. ejusdem verbi.

'ΕΛΩΡ, ρος, τὸ, captura: pl. ἕλωρα. &

'Ελώρειον, ου, τὸ, idem: q. ab ἕλως, capio, inus. pro αἱρέω.

"Ελωρος, ου, ὁ, fluvii Siculi nomen.

'Εμ', pro ἐμὲ, acc. sing. ab ἐγώ, ego.

'Ἐμάθετε, 2. pl. a. 2. ind. &

'Ἔμαθον, ες, ε, didici, a. 2. verbi μανθάνω. f. μαθήσομαι. p. μεμάθηκα. a. 2. part. μαθών.

'Ἐμάθοσαν, dedicerunt, 3. pl. a. 2. Ecoic. pro ἔμαθον, quod vide.

'Ἐμαίμαξαν, desideravit, 3. sing. a. 1. act. Poët. gem. ar. verbi μαιμάω. Th. μάω, vehementer capio.

'Ἐμαιμήριον, 3. sing. a. 1. act. verbi μαιμήρίζω, beatum prædico: f. ίσω. p. μεμαιμήρικα. Th. μάω, beatus.

'Ἐμαλάχθη, emollitus sum, a. 1. pass. verbi μαλάσσω, seu πω, mollio: f. ξω. p. μεμάλαχα.

'Ἐμαλε-

'Ἐμαλεφόρει, Dor. pro ἐμηλοφόρει, 3. sing. imperf. act. verbi μηλοφορέω, poma fero: ex μῆλον, pomum, & φέρω, fero.

'Ἐμάνην, insanivi, a. 2. ind. pass. verbi μαίνομαι, insanio: f. μανοῦμαι.

'Ἐμάξατο, exterfit, 3. sing. a. 1. m. verbi μάσσω, vel -πω, abstergo: f. ξω. a. 1. ἔμαξα. perf. pass. μεμαγμαι.

'Ἐμάρανθη, tabefcit, 3. sing. a. 1. act. à μαραίνω. Vide ἐμαράνθη.

'Ἐμαράνθησαν, extincti sum: & in 3. plur. ἐμαράνθησαν. a. 1. pass. à μαραίνω, marcescere facio: f. μαρανῶ. p. μεμάρανκα. perf. pass. μεμάρασμαι.

'Ἐμαργήνατο, 3. pl. a. 1. m. verbi μαργαίνω, insanio. Th. μάργος, insanus.

'Ἐμαρτύραθον, 3. dual. imperf. verbi μάρτυμαι, fugno.

'Ἐμάς, acc. pl. f. g. ab ἐμὸς, ἡ, όν, meus, a, um. Th. ἐγὼ, ego.

'Ἐμαυτῆ, mei ipsius: dat ἐμαυτοῦ caret nom. sing. dual. nec non plur. Quoties verò pluraliter effertur, id fit devisè; ἡμεῖς αὐτοὶ, nos ipsi: ὑμεῖς αὐτοὶ, vos ipsi. Sic ἐγὼ αὐτὸς, ego ipse: σὺ αὐτὸς, tu ipse: ἀπ' ἐμαυτοῦ, sponte meâ.

'Ἐμβασταμίων, ω, ατος, ὁ, a. 1. m. à μάσσομαι, pugno: 3. pl. imperf. ἐμβάσταζον. f. μασχήσομαι, & -ἰσομαι, perf. pass. μεμάσχημαι. a. 1. ἐμασχήθην.

'Ἔμβα pro ἔμβαθι, a. 2. imperat. verbi ἐμβαίνω, progredior. a. 2. ἐβέβαν. Ex ἐν & βαίνω, eo: f. βήσομαι.

'Ἐμβαδηδὸν, adv. terrestri itinere: ab ἐμβαίνω, eo, progredior, quod vide.

'Ἐμβαδωδὸς, sapiens, prudens; à cogitationum & consiliorum profunditate; sapientes enim profundas habere solent cogitationes, & res quasi altè introspicere: ab ἐν & βάθος, unde βαθὺς & βαθύνω, &c. Vi.

'Ἐμβαθμος, ut ἐμβαθμος δικαστὴς, in Pand. ordinarius judex: Bud. ab ἐμβαίνω, quod ex ἐν & βαίνω, unde βαθμὸς, &c. quæ vide.

'Ἐμβαινον, imperf. Ion. pro ἐνέβαινον. ab

'Ἐμβαίνω, ingredior: f. ἐμβήσομαι. p. ἐμβέβηκα. a. 2. ἐνέβην. a. 2. part. ἐμβὰς, άντος. Th. βαίνω, eo.

'Ἐμβαλεῖν, a. 2. inf. act. vide ἐμβάλλω.

'Ἐμβαλεῖν κώπαισι, Poëtic. incumbere remis.

'Ἐμβάλλε, conjicit, 3. sing. imperf. pro ἐνέβαλλε, irruebat: &

'Ἐμβάλλω, præs. imperat. pass. Ion. ab

'Ἐμβάλλω, injicio, impello, infero ingredior, irruo pro: f. ἐμβαλῶ. p. ἐμβέβληκα. a. 2. ἐνέβαλον. inf. ἐμβαλεῖν. ab ἐν & βάλλω, jacio.

'Ἐμβάλοι, conjiceret, 3. sing. a. 2. opt. act. ἐμβάλοιτε, a. 2. part. f. g. &

'Ἐμβάλον, pro ἐνέβαλον, a. 2. per Syncop. ab ἐμβάλλω, quod vide.

'Ἐμβαμμα, ατος, τὸ, embamma; liquamen; intinctus; quando intinguimus vel panem vel opsonium in vascula re liquida impleta; jurulentum, quod ad intinctus paratur, &c. Verbale ab ἐμβάπτω, Vi.

'Ἐμβαπτίζω, f. ίσω. &

'Ἐμβάπτω, intingo, immergo: f. ἐμβάψω. p. ἐμβέβαφα. a. 1. ἐνέβαψα. a. 1. part. act. ἐμβάψας, αντος. Ex ἐν & βάπτω, tingo.

'Ἐμβαρύνω, ingr.vo; gravo; Nic. in Ther. ab ἐν & βαρύνω, idem quod βαρυόμαι, gravor; qu. Vi.

'Ἐμβάς, άντος, a. 2. part. act. ab ἐμβαίνω, ingredior, quod vide.

'Ἐμβασίλευεν, es, ε, imperf. Ion. pro ἐνεβασίλευον. ab

'Ἐμβασιλεύω, regno in: f. εύσω. p. ἐμβεβασίλευκα. a. 1. ἐνεβασίλευσα. Th βασιλεύς, rex.

'Ἐμβασίλιος, ut ἐμβάσιος. Ἀπόλλων; Apollo cognomento Imbasius; in lictore consecratus, qui coleretur ab iis qui navem conscenderent; Apoll. Rhod. &c. Verba e ab ἐμβαίνω.

'Ἐμβασις, εως, ἡ, ingressus; solium, in quo lavamus: ab ἐμβαίνω, quod videas.

'Ἐμβασίχυλος, ου, ὁ, nomen propr. muris: ab ἐμβαίνω, ingredior, (Th. βαίνω, eo) & χύλος, olla.

'Ἐμβαύθω, fattuose incedo, invado, ingero me: f. δήσω. p. ἐμβεβάυθηκα. a. 1. ἐνεβαύθησα, ab ἐν & βαυθύω, ineo. Th. βαίνω, eo.

'Ἐμβατὴ, idem quod ἔμβασις, solium; πύελος; labrum; vel vas quo in balneo ad lavandum utuntur, &c. ἐμβατὴρ, pro balistæ foramine, citatur ex Vitruv. ἐμβατήριον, ου, τὸ, genus cantus ad tibiam; item ingressus; ut apud Philostrat. ἐμβατήρια τῶν λόγων; ingressus orationis, &c. ἐμβατηρὸς, ου, ὁ, quasi ingressivus: non saltans, ut ἐμβατήριοι ῥυθμοὶ; sensim procedentes numeri, &c. ἐμβάτης, ου, ὁ, sessor, equitator, miles classiarius, &c. Item, ἐμβάδ', calcei quidam vel cothurni; ut ἐμβὰδ' χρυσοῦ, aurei calcei, cothurni, &c. ἐμβατὸς, qui ascendi potest; pervius, &c. Item, ἐμβατευτικὸς, possessorius, ut jus ἐμβατευτικὸν, i. e. jus propria authoritate retinendæ alicujus rei, (ab ἐμβατεύω) & ἐμβατέως idem quod ἐμβατεύω, Vi. Omnia ab ἐμβαίνω.

'Ἐμβαστάζω, importo, inveho; ab ἐν & βαστάζω, Vi.

'Ἐμβάφιον, τὸ, acetabulum, vas quod lucernæ usum præstat: &

'Ἐμβάψας, αντος, a. 1. part. act. ab ἐμβάπτω, intingo, quod vide.

'Ἐμβεβαιώσω, & ἐμβεβαιώσομαι, ῶμαι; constabilio, confirmo; ut ἐμβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα; confirmare victoriam; Plut. in Lycurgo; vide βεβαιόω.

'Ἐμβεβακεῖν, Dor. & Poët. pro ἐμβεβηκέναι, insistere fecit, perf. act. &

'Ἐμβεβάσειν, per Sync. Poët. pro ἐνεβεβήκειν, 3. pl. pluſq. p. act. ἐνεβεβήκειν, ab ἐμβαίνω, ingredior. Th. βαίνω, gradior, eo: f. βήσομαι. p. βέβηκα. Ion. βέβαα & in 3. pl. pluſq. act. Ion. ἐβεβάεισαν, per Syncop. βέβασαν, ingressi erant.

'Ἐμβεβαὼς, -ῶτα, ingressus, insistens: & ἐμβεβηκὼς, perf. part. ejusd. verbi.

'Ἐμβεβρίθω, premo, contamino, Levit. 21. idem quod βεβρίθω, quod vide.

'Ἐμβελὲς διάστημα, intercapedo, & interstitium quod est intra teli jactum; i. e. quod teli jactum non excedit; Polyb. ab ἐν & βέλος, τὸ, telum, &c. Vide.

'Ἐμβλὴν, Ion. pro ἐμβὰν, 3. sing. a. 2. sub. ab ἐμβαίνω, ingredior: ex ἐν & βαίνω, eo: f. βήσομαι. a. 2. ἐβλην. a. 2. sub. βᾶς, βᾶσε, βᾶν, & Ion. βλὰς, βλῆς, βλὴν, & Poët. βεὶς, βείης, &c.

"Εμβεν, Ion. & Poët. pro ἐνέβην, 3. sing. a. 2. ind. act. &

'Ἐμβήν, Poët. pro ἐμβὰν, 3. sing. a. 2. opt. act. (ut σχῆν, pro σχαίη,) ejusd. verbi.

'Ἐμβήναι, inscende, a. 2. imperat. &

'Ἐμβήσεαι, a. 2. inf. verbi ἐμβαίνω.

'Ἐμβηβάζω, facio ut inscendat, impono, impello: f. άσω. a. 1. ἐνεβήβασα. Ex ἐν & βηβάζω, ineo. Th. βαίνω, eo.

'Ἐμβιβάσαι, ascendere facio, &c. ab eod. Th.

'Ἔμβιος, ος, ὁ, vitalis, vivus, animatus; propriè, cui vita, seu vitalis aliqua vis inest; qui vitam insitam habet; vividus; vivax, &c. Unde, ἐμβιόω; q. d. invivisco; Theophr. vivo, convalesco, adolesco; &c. ut, ἐμβιώσομαι τῇ γῇ, in terra vivam; diuturnitatem temporis significat ex vi præpositionis, ἐν, compos. cum βίος, &c. Indè etiam ἐμβίωσις, q. d. invivificentia, vita, victus, &c.

'Ἐμβλάπτω, impedio; Hom. ex ἐν & βλάπτω, Vi.

'Ἐμβλέμμα, ατος, τὸ, intuitus, rectus aspectus; Xen. est verbale à sequente,

'Ἐμβλέπω, intueor, cum dat. imperf. ἐνέβλεπον. f. ψομαι. a. 1. ἐνέβλεψα, ας, ε. ab ἐν & βλέπω, video.

'Ἐμβλημα, ατος, τὸ, EMBLEMA, operi alteri insertum: &

'Ἐμβολὴ, ης, ἡ, injectio, irruptio, fluminis ostium: ab ἐμβάλλω, immitto. Th. βάλλω, jacio.

'Ἐμβοάω, ῶ: inclamo, clamorem tollo; Thuc. lib. 4. ex ἐν & βοάω, vide.

'Ἐμβοηθέω, auxilium fero; opem affero, &c. Th. βοηθέω, Vi.

'Ἐμβοθρος, foveam in se habens; vel qui in fovea est; unde ἐμβοθρόω; fieri ἐμβοθρον; incavari in terobem, seu foveam; Hippocr. ex ἐν & βόθρος, unde βοθρόω, &c. Vi.

'Ἐμβολὰς, άδος, ἡ, arbor insita, quæ poma fert insitiva; fructus insitus, &c. ut, ἐμβολάδες ἄπιοι; Aristoph. pira insititia, vel insitiva, &c. Ἐμβολάδις, ιος, ὁ, aggressor, & invasor; in Epigramm. q. d. injector, &c. ab eod. Th.

'Ἐμβολιμαῖος, ου, insertus: sic.

'Ἐμβολίμιος, ου, intercalaris: ab eod. verbo & them.

'Ἔμβολα, τὰ, in mediâ fabulâ à mimis interposita: &

"Εμβολον, ου, τὸ, q. d. interjectorium, paxillus, vectis, promontorium: &

'Ἔμβολος, ου, ὁ, navis rostrum, acies cuneata:

cuneata & Loci nomen. Pind. ab iisd.

'Εμβολίσματα, diversi panni, hinc indè consuti, q. d. injectamenta pannorum, &c. Item, ἐμβολισμός, emboliſmus, intercalatio, &c. Itidem, ab iisdem.

'Εμβομβέω, ῶ; bombos edo in; resono in, &c. ab ἐν & βομβέω, vide.

'Εμβοσκέω, fut. ήσω; immoror, moror in; ut ἐμβοσκεῖσθαι τῇ παιδιᾷ; ab ἐν & βοσκέω, qu. vi.

"Εμβοσκμος, fato deſtinatus ſum, pro εἱμαρμένη Laconicè, adjecto β, Euphoniæ gratiâ, & ſublato ι, perf. ind. paſſ. & indè

'Εμβοσκῶν, pro εἱμαρμένον, fatum: à μείω, divido, ſortior: p. m. ἔμμορος, pro μίμορος.

"Εμβοσχυ, parvum, minimum; Suid. Item, perſus; ut uno verbo dicam; breviter; συντόμως; ἐν βραχεῖ ἁπλῶς; ἐκ κεφαλαίου, &c. ab ἐν & βραχύς, qu. vi.

"Εμβρεγμα, ατος, τὸ, liquor, ſuccus; id in quo aliquid tingitur, & madefit; vel etiam, quod in liquore aliquo madefactum, parti affectæ applicatur, &c. ab ἐμβρέχω; q. d. immadefactio; immergo; profundo, &c. apud Dioſc. ἐμβρεχόμενα μέρη, exp. inſperſa unguenta, &c. Unde etiam, eſt ἐμβροχὴ, irrigatio, quæ viz. fit intingendo linum vel Xylum in aliquem liquorem. Item, ſimpliciter, pro irrigatione ſeu perfuſione, &c. Th. βρέχω, Vi.

'Εμβρίμω, & ἐμβριμόμαι, infremo, fremo; ab ἐν & βρίμω, vi.

'Εμβρίχω, vide in ἐμβρεγμα.

'Εμβριθεία, ας, ἡ, gravitas; & ἐμβριθὲς, τὸ, libramentum; item, adjectivè, robuſtum, grave, &c. Utrumq; ab ἐμβριθὴς; quod vide; à quo etiam eſt, ἐμβριθῶς, duriter, ferociter, aſperè, &c.

'Εμβριθὴς, ἐος, ὁ, ἡ, gravis, conſtans: ab ἐν & βρίθω, ingraveſco.

'Εμβριμάομαι, ῶμαι; fremo, graviter interminor, cum dat. imperf. ἐνεβριμώμην, ώμεν, f. ήσομαι, a. 1. m. ἐνεβρισάμην, ώμεν, απ. ab ἐν & βρίμω, fremo.

'Εμβρίμημα, μικρὸν ἀπὸ δυσφόρου ἐμπόνου Ἰατρικὸν. q. ab ἐν & βρέχω, ut in eo ejus capi poſſit.

'Εμβρεγτάω, ῶ, f. ήσω, attonitum reddo; &, indè

'Εμβρεγτισία, ας, ἡ, ſtupor, veſania: &

'Εμβρεγτικὸς, ὴ, attonitus, veſanus: ab ἐν & βρεγτάω, tono. Th. βρεγτὴ, tonitru.

'Εμβρεχὴ, vide ſuprà, in "Εμβρεγμα.

"Εμβρεχοι, illaqueati, laqueis implicati, &c. ab ἐν & βρέχω, vi.

'Εμβρυουλκὸν, receptor aût ἐμβρύου; Luc. in Lexiph. ab ἔμβρυον, & ἕλκω.

'Εμβρυουλάγης, uncus, ſeu ſpiculum ad educendos fœtus; ſic dictum à contundendo; eſt enim ab ἔμβρυον, τὸ, & θλάω, ῶ; unde θλάσμα, & θλασὸς, &c. quæ vide.

"Εμβρυον, υ, τὸ, (q. d. ἐντὸς τῆς γαστρὸς βρύον, EMBRYON, infans uſque conceptus; fœtus. Th. βρύω, ſcateo, pullulo.

"Εμβρυος, ος, prægnans, genitalis: ab eod. them.

"Εμβρυοτομία, ἡ, umbilici ſectio, in fœtu recens in lucem edito; Poll. ex ἔμβρυον τίμνω; unde præt. med. τέτμημαι, &c. Vi.

'Εμβρύχω, ſtrideo dentibus, &c. Idem quod βρύχω, Vi.

"Εμβεσμα, ατος, τὸ, eroſio, ſeu id ipſum quod eroſum eſt; ut ἐμβεβρώματα ὀδόντων; apud Dioſc. cavernæ dentium; dentes cavi & eroſi; item, ἔμβεσμα, auth. Euſt. Il. 2. eſt jentaculum; τὸ περὶτὸν ἄεισον, &c. Unde ἐμβεσματίζω, cibum edo, idem quod ἐγκρατίζω; à βεσμα, Vi.

'Εμβύθιος, idem quod βύθιος; qui eſt in profundo; profundus, immerſus, &c. à Th. βυθὸς, Vi.

'Εμβύω, idem quod Th. βύω, obturo, obſtruo; item, impleo; item tego, &c. Vide.

'Εμχάλωμα, ας, ς, a. 1. ind. act. verbi μαχαλόω, prædico, quod vide.

'Εμύγεσε, invidi, a. 1. ind. act. verbi μαχάρομαι, invideo: f. αρῶ.

"Ημαθα, 1. pl. a. 2. m. ἦμεν, ἦσο, verbi ἦμι, mitto: f. ἥσω, p. εἶκα. a. 1. ἧκα. a. 2. ῶ.

'Εμέθην, Att. pro ἐμέθεν, Ion. pro ἐμεῦθεν, gen. ſi g. ab ἐγὼ, ego.

'Εμεθύθλω, ης, η, a. 1. paſſ. &

'Εμεθύθησαν, 3. pl. a. 1. ind. paſſ. verbi μεθύω, inebrio. Th. μέθυ, vinum.

"Εμεθα, ας, ς, manſi, a. 1. act. verbi μένω, maneo: f. μενῶ. p. μεμένηκα. a. 1. inf. μεῖναι.

'Εμεῖο, gen. Ion. & Poët. pro ἐμοῦ, ab ἐγὼ, ego.

"Εμεθλε, curæ erat. imperf. imperf. verbi μέλω, f. μελήσω. p. μεμέληκα.

'Εμέλησε, cura fuit, a. 1. ind. verbi μέλω, curæ eſt, imperf.

"Εμελλε, imperf. verbi μέλλω, futurus ſum.

'Εμμανὼς, perf. part. act. ab ἐμάω, vomo; quod intra videas.

'Εμμάγνυμι, ξω, κτο, pluſq. p. verbi μίγνυμι, miſceo: f. μίξω. p. μέμιχα.

'Εμέμφετο, 3. ſing. imperf. verbi μέμφομαι, incuſo: f. ψομαι.

'Εμφὶ, fumus, Poët. pro ἰσμφὶ, 1. pl. præſ. ab εἰμὶ, ſum.

"Εμφι, eſſe, Ion. pro εἶναι, ab eod.

"Εμφι, & ἔμφυαι, Dor. pro εἶναι, a, 2. inf. verbi ἵημι, mitto. Poteſt & ἔμφι, eſſe 1. pl. a. 2. act. ῶ, ῆς. in plur. ἦμφι & ἔμφι.

'Εμφύτινα, 3. ſing. imperf. verbi μφυτεύω, curo. Th. μῦτο-, ος, τὸ, animus.

"Εμφυον, imperf. act. verbi μφύω, maneo: f. μενῶ. a. 1. ἔμεινα.

"Εμφυτος, a. 2. part. m. verbi ἵημι, mitto: f. ἥσω. a. 2. ῶ. a. 2. m. ἷμαν.

'Εμίσαν, a. 1. part. act. verbi ἐμάω, vomo.

'Εμισία, ἡ, vomitus; Hippocrat. de morb. l. 2. Item, ἐμιτήρια, τὰ, quæ ad vomitum ciendum induntur, Pharmaca vomitoria; Plin. ab ἐμάω, vide.

'Εμιτάω, vomiturio: &

'Εμιτικὸς, ὴ, vomitorius: &

'Εμιτὸς, ὸν, ὁ, vomitus: item adject. vomitu ejectus: ab ἐμάω, vomo.

'Εμιτεῖθη, dimiſſus fui, Ion. pro μεθείθη, a. 1. paſſ. à μείθημι.

'Εμετοποιὸς, ὸς, ὁ, vomitiones movens; vomitorius, &c. ab ἐμετὸς, & ποιέω, &c. Vi.

'Εμεῦ, mei, gen. Dor. & Æol. pro ἐμοῦ, ab ἐγὼ, ego.

'ΕΜΕ'Ω, ῶ, VOMO: f. ήσω, p. ήμικα, & Att. redup. lic. ἐμέμικα. a. 1. ἦμισα. a. 1. imperat. act. ἦμσον, ἄτω. a. 1. inf. ἐμῖσαι.

'Εμεαῦτῆς, Ion. pro ἐμαυτῆς, mei ipſius. Sic in acc. ἐμεαύτὸν.

'Εμέω, acc. ſing. f. g. ab ἐμὸς, ἡ, όν, meus, a, um. Th. ἐγὼ, ego.

"Εμεν, n iſi, a. 2. m. verbi ἵημι, mitto, a. 2. act. ῶ.

"Εμηνε, a. 1. ind. act. ἐμηνάμην, a. 1. m. verbi μήνομαι, inſanio: f. 2. m. μανέμαι. p. m. μέμηνα.

'Εμαίνεν, 3. ſing. imperf. act. verbi μαίνω, f. ἰσω, quod vide.

'Εμιλύθην, Boëotic. pro ἐμαλύνθησαν, 3. pl. a. 1. ind. paſſ. verbi μαλύω, lenio. f. ύσω, p. μεμαλύγκα. a. 1. ind. paſſ. ἐμαλύνθην, ης, η. a. 1. part. paſſ. μαλυνθεὶς, εῖσα, έν.

'Εμαλύσαν, 3. ſing. a. 1. act. ejuſd. verbi.

'Εμήσατο, excogitavit, paravit, 3. ſing. a. 1. m. verbi μήδομαι, delibero, cogito; cum ſolertiâ quid facio; f. ήσομαι. Th. μῆδος, ος, τὸ, cura.

'Εμηχανήσατο, Ion. pro ἐμηχανῶντο, moliebantur, 3. pl. imperf. verbi μηχανόομαι, ῶμαι. Th. μηχανὴ, machina.

'Εμίαινε, polluebat, 3. ſing. imperf. verbi μιαίνω, polluo, quod vide.

"Εμιγεν, miſcui, a. 2. ind. act. ἐμίγλην, a. 1. paſſ. verbi μίγνυμι, miſceo: f. μίξω. p. μέμιχα.

'Εμίνυε, maculavi a. 1. ind. act. verbi μιαίνω, f. ανῶ, inquino, fœdo.

"Εμικτο Ion. pro ἐμέμικτο, 3. ſing. pluſq. p. paſſ. verbi μίγνυμι, miſceo: f. ξω. f. χθω.

'Εμιμήσω, 2. ſing. a. 1. m. verbi μιμέομαι, imitor: f. ήσομαι.

"Εμμυε, exſpectabat, 3. ſing. imperf. verbi μένω, maneo. Th. μῆνις, f. νῶ, maneo: a. 1. ἔμεινα.

'Εμεὶν, & ἐμίνη, mihi, Dor. pro ἐμοὶ, dat. ſing. ab ἐγὼ, ego.

"Εμυξε, a. 1. ind. act. verbi μίγνυμι, miſceo: f. μίξω. a. 2. ἔμιγον.

'Εμίσγετο, imperf. paſſ. verbi μίσγομαι, idem quod μίγνυμαι, miſceor: f. 1. paſſ. μιχθήσομαι. p. μέμιγμαι. a. 1. paſſ. ἐμίχθην. a. 2. ἐμίγην.

'Εμίσησαν, oderunt, 3. pl. a. 1. act. verbi μισέω, odi: f. ήσω. Th. μῖσος, ος, τὸ, odium.

'Εμισθώσατο, 3. ſing. a. 1. m. verbi μισθόω, mercede loco. Th. μισθὸς, merces.

'Εμμεθη,

"Εμμεθη, Ion. ſeu Æol. Syne. pro ἐμίχθην, 3. pl. a. 1. paſſ. verbi μίγνυμι, miſceo: f. ξω.

'Εμίχθην, a. 1. ind. paſſ. ejuſd. verbi.

"Εμμα, Æol. pro ἕμα, ατος, τὸ, veſtis: ab ἕω, induo.

"Εμμαθε, Poët. pro ἔμαθε, a. 2. ind. act. verbi μανθάνω, diſco: f. μαθήσομαι, a. 2. ἔμαθον.

'Εμμανὴς, ής, ὁ, ἡ, furens: ab

'Εμμανόμαι, adverſus aliquem inſanio: f. ἐμμανέμαι. Th. μαίνομαι, inſanio.

'Εμμανῶς, furibundè, furenter; ab ἐμμανὴς.

'Ἐμμάω, lanatus; lanam promiſſam habens; Lucian. ab ἐν & μαλὸς, villus, lana, lana promiſſa, &c. Vide.

'Εμμανουὴλ, ὁ, nomen Servatoris, ἄλλιτον, Θεὸς μεθ' ἡμῶν. Hebr. nobiſcum Deus.

'Εμμανὲς, ὴ, nomen vici, ἄκλιτον. Hebr. propugnaculum.

'Ἐμμανῆναι, dicto citius aliquid facere, item;

'Εμμανὲς, adv. dicto citius: q. ἄμα τῷ ἔπει· ab ἔπος, verbum. Th. ἔπω, dico.

'Εμμάσσω, attrecto, palpo, expon. ἐμμάττειν, ergo ab ἐμμάσσω, q. intus tango. Th. μάσσω, abſtergo.

'Εμμεθοδὴς, idem quod μεθοδικὸς; in quo methodus eſt; compendioſus, artificioſus. Philo de mundo; λογικὴ φύσις τὸ ἐμμεθοδὴν οἰκεῖον; quod artificio conſtat, ratio alimoniæ accommodatum eſt, &c. Item, ἐμμεθόδως, artificialiter, methodicè, &c. ab ἐν & μέθοδος, vide.

'Εμμεθύσκομαι, ebrius ſum; ſeu inebrior in vel inter; ab ἐν & μεθύσκομαι, vide.

'Εμμεδιάω, ῶ; ſubrideo in, vel propter, &c. ex ἐν & μειδιάω, & poëticè μεδιάω, idem quod Th. μειδιάω, vide.

'Εμμένω, a. 1. inf. act. verbi ἐμμένω, permaneo, quod vide.

'Εμμεριτάω, f. ήσω, meditor: quod à μέριτος, curam gero. Th. μέλω, curæ eſt.

'Εμμεριτὸν, ejuſd. adject. verbale.

'Εμμέλεια, modulatio, ſeu apta modulatio, &c. Sic dicta fuit etiam quædam ſaltatio, à concinnitate, ſeu à concinno & decenti corporis motu; de qua Plato & Poll. exponitur & generaliter, concinnitas, elegantia, &c. à ſequente ἐμμελὴς.

'Εμμελὴς, ὲς, ὁ, ἡ, aptus, concinnus: ab ἐν & μέλος, carmen: indè,

'Εμμελῶς, & ἐμμέλως, concinnè, aptè, adv.

'Εμμελῳδέω, ῶ; modulando pronuntio; modis muſicis mando, &c. ab ἐν & μελῳδὸς, ὦ; modulor, cano cum modulatione, qualis eſt carminum quæ μέλη, vocantur; Athen. à μελῳδία, vide.

'Εμμενεῖα, præt. act. part. Ion. f. g. verbi μένω, cupio: f. μενῶ. p. μέμηκα. perf. part. μεμηκὼς, ῦῖα, ὸς, & per craſin μεμακὼς, ῦῖα, ὸς.

'Εμμορφος, formâ indutus, informatus; formæ ſpeciem habens; ut, ἔμμορφον, ἄγαλμα; ſimulacrum corporeum, &c.

'Εμμελὴς, incitatus, gen. ὸτος, & per Ectaſin Poët. μεμαῶτος, accuſ. ſing. ἐμμεμαῶτα, præt. part. act. m. g. vide ἐμμεμαίω.

'Εμμεμηνὼς, præt. m. verbi ἐμμαίνομαι, inſanio: ab ἐν & μαίνομαι, Idem f. μανῶμαι.

"Εμμορε, ἐμμόρει, & ἔμμορε, Poët. Æol. & Dor. pro ἦν, eſſe: ab εἰμὶ, ſum.

'Εμμόρλας, Poët. & ἐμμόρως, adv. conſtanter: ab

'Εμμόρλης, ος, ὁ, ἡ, permanens: ab

'Εμμόρω, permaneo, perſevero: præſ. inf. ἐμμορῆν. f. ἐμμορῶ. p. ἐμμεμόρηκα. a. 1. ἐνέμορα. ex ἐν & μόρος, manco.

'Ἔμμυσος, ος, ὁ, ἡ, intermedius, qui medium haber. Th. μέσος, medius.

'Ἔμμυος, plenus, impletus, refertus, &c. ab ἐν & μυος, Vi.

'Ἔμμετρος, ος, ὁ, ἡ, ſervans modum: ab ἐν & μέτρον, menſura.

'Ἐμμέτρως λέγειν, carminibus loqui; nam ἐμμέτρως, adv. eſt carmine, verbis numero adſtrictis, &c. ab ἔμμετρος.

'Ἐμμήνιος, ος, ὁ, ἡ, &

'Ἐμμήνιος, ος, ὁ, ἡ, menſtruus, a, um. τὰ ἐμμήνια, vel -ια, menſtrua mulierum. Ex ἐν & μὴν, μῆνος, ὁ, menſis.

'Ἐμμήτρος, ος, ὁ ἡ, medullam in ſe habens; cui medulla ineſt; ut ἔμμητρα ξύλα; ligna quæ viduata non ſunt medulla; vel quæ non ſunt emedullata; ut Plin. loquitur; ab ἐν & μήτρα, matrix, uterus; item, in arboribus, medulla, ſeu, vitalis anima, &c. Vi.

'Ἐμμὶ, ſum, Dor. & Æol. pro εἰμὶ, exiſto.

'Ἐμμίγνυμι, fut. ίξω, immiſceo; unde ἐμμιγής, ὲς, commixtus, concretus, &c. Th. μίγνυμι.

'Ἐμμιλὴς, ος, ὁ ἡ, imbutus ſeu infectus rubrica; rubrico colore rubens; Dioſc. lib. 5.

'Ἐμμισθος, mercenarius; mercede aliquid faciens; Thuc. lib. 6. Item, qui emolumentum, & veluti ſvorum laborum & induſtriæ mercedem accipit; Plut. in Pericle; ab ἐν & μισθὸς, vide.

'Ἐμμονίαι, αἱ, ſunt fœdera, pacta; i. e. συνθῆκαι; παρὰ τὸ ἐμμένειν; quibus utraque pars ἐμμένει, permanet, & perſeverare debet, &c. Eſt ab ἐμμένω, ſtabilis, permanens, conſtanter perſeverans, &c. Verbale ab ἐμμένω, vide.

'Ἔμμορε, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Hebr. lutulentus.

'Ἐμμοσὲ, ας, ς, ſortitus ſum, per Metath. pro ἐμμερσε, præt. m. verbi μείρομαι, divido, ſortior.

'Ἐμμορον, ς, τὸ, fatum, item, ἔμμορος, ος, ὁ ἡ, oppoſitum τῷ ἄμμορος; non particeps, &c. Od. 9. Heſych. exp. ἔμμορον, εἱμαρμένον; quod in fatis eſt, &c. ab ἐν & μόρος, ſortio; plerumq; portio fatalis, ſeu fatum, &c. Vi.

'Ἐμμορφος, formâ indutus, informatus; formæ ſpeciem habens; ut, ἔμμορφον, ἄγαλμα; ſimulacrum corporeum, &c.

ab ἐν & μορφὴ, vide.

'Ἔμμυον, ſub. φάρμακον; medicamentum liquidum, quod linteolis concerptis, (men loſe, in Conſtantino, conceptis) exceptum, (itera, malè in Scapula, excerptum) intra ulcera ejiſque ſinus reconditur; ab hoc genere medicamentorum, ἔμμυστοι, dicuntur, apud Hippocr. lib. περὶ ἄδενων, qui ulcere cavo laborant; quod curationem διὰ τῆς μυτῆς deſiderent; ut annotat Galen. comm. 3. ſicut ab aliis ἔμμυστοι dicuntur, quibus μυτοὶ, & penicilli indui ſunt, &c. ab ἐν & μυστὸς, linamentum ſeu linteum carptum, quod vulneribus inditur, &c.

'Ἐμμουσος, muſicus; & τὸ ἔμμουσον, ex muſica compoſitum, ſeu muſicos modulos in ſe habens, &c. Unde, ἐμμούσως; muſicè, vel muſarum inſtinctu, &c. Euſtath. ab ἐν & μοῦσα, Vi.

'Ἐμμοχθος, laborum & ærumnarum plenus, vel qui in laboribus & ærumnis verſatur; Eurip. ab ἐν & μόχθος, vide.

'Ἐμυήλων, ανος, ὁ, mola: Num. 11. 8. ἐν τῷ ἐμυήλωνι· ſed rectius: ἐν τῷ μύλωνι. Th. μύλη, mola.

'Ἐμνάσατο, Dor. pro ἐμνήσατο, 3. ſing. a. 1. m. vide in ἔμνασα. Sic ἔμνασεν pro ἔμνησεν, memoriam renovavit.

'Ἐμνήμωκε, pro ἔμνικε, perf. Att. per reduplic. & Pleonaſm. τῶν. ab ἠμάω, incino, cado.

'Ἔμνησε, memini, a. 1. ind. act. verbi μιμνήσκω, in memoriam revoco: f. μνήσω. p. μέμνημαι. præſ. paſſ. μέμνημαι· &

'Ἐμνήθθω, ης, η, memini, a. 1. ind. paſſ. ejuſd. verbi. Th. μνάομαι, recordor.

'Ἐμνώοντο, pro ἐμνῶντο memores erant, Poët. 3. pl. imperf. verbi μνάομαι.

'Ἐμόγησα, ας, ς, laboravi, defeſſus fui, a. 1. ind. act. verbi μογέω, f. ήσω, tolero, laboro: Th. μόγος, labor.

'Ἔμοιγε, mihi, dat. ſing. ab ἐγὼ, ego: γε, adjectio Att.

'Ἐμοῖο, Att. pro ἐμοῦ, gen. ab ἐγὼ· & Ion. pro ἐμοῦ, gen. ab ἐμὸς.

'Ἔμολε, venit, a. 2. act. verbi μολέω, ſive μόλω, advenio.

'Ἐμόλυνα, ας, ς, a. 1. ind. verbi μολύνω, inquino.

'ΕΜΟ'Σ, ὴ, ὸν, MEUS, A, UM: ab ἐμεῦ, mei: gen. ἐγὼ, ego.

'Ἐμπαγὴς, ὲς, ὁ, ἡ, affectibus deditus: ex ἐν & πάθος, ος, τὸ, morbus,

bus, affectus. Th. πάσχω, patior: a. 2. ἔπαθον.
Ἐμπαθές, ejusd. gen. sing.
Ἐμπαθῶς, cum affectu, seu cum affectibus; cum perturbationibus; Plut. in Coriol. ἐμπαθῶς ἔχω; affectibus moveor seu afficior; Hermog. & ἐμπαθῶς ἔχειν; maximo cum affectu; Paul. Symp. lib. 4. &c. ab ἐμπαθής.
Ἔμπαιγμα, ατος, τὸ, & ἐμπαιγμὸς, οῦ, ὁ, illusio; idem quod sequens ἐμπαιγμός, οῦ, ὁ, Vi.
Ἐμπαιγμὸς, οῦ, ὁ, ludibrium: ab
Ἐμπαίζω, illudo: cum dativ. imperf. ἐνέπαιζον, f. ἐμπαίξω, p. ἐμπέπαιχα. a. 1. part. ἐμπαίξας, a. 2. perf. pass. ἐμπέπαιγμαι, a. 1. pass. ἐνεπαίχθην, f. 1. pass. ἐμπαιχθήσομαι. Th. παίζω, ludo: f. σω. & ξω.
Ἐμπαίκτης, ου, ὁ, irrisor: ab ἐμπαίζω,
Ἐμπαίξομαι, f. pl. f. 1. act. verbi ἐμπαίζω, illudo, quod vide.
Ἔμπειρος; Suid. Ἔμπειρος; peritus, expertus; ut κακῶν δ' ἔμπειρος ἀλήτης; Etym. deducit παρὰ τὸ ἐμπάζεσθαι; τὸ φροντίζειν.
Ἔμπαις, ιδος, ἡ, quæ infantem utero gestat, gravida, prægnans, &c. ἐγκύμων; Hesych. ab ἐν & παῖς.
Ἐμπαίω, imprimo, seu incudo, i. e. percussu imprimo; Eust. Indè, ἐμπαίσματα, τὰ, ei lem sunt imagines picturæve incisæ seu impressæ; item, ἐμπαιστὸς, ἡ, ὁ, cui ejusmodi δυσθέλκματα, incisa sunt & impressa; & ἐμπαιστικὴ, scil. τεχνὴ; ars excudendi seu imprimendi; Athen. &c. Ab ἐν & παίω, quod vide.
Ἔμπαλιν, retro, contrà, è contrario: adv. ἐμπαλιν γνώμης, præter sententiam: sic ἐμπαλιν τρέπω, in contrarium delectationis. Th. πάλιν, rursus.
Ἐμπαλλάσσω, Ion. pro ἐμπλίκειν, involvere, illaqueare. Alii per simplex λ, scribunt: vide in παλλάσω, inquino.
Ἐμπάλλω, vibro ir, vibro ad, &c. ab ἐν & πάλλω, Vi.
Ἐμπαλύω, inspergo; unde, in Gal. apud Hippocr. ἐμπαλυῶν; i. e. ἐμπάσων, insp rgens, &c. ab ἐν & παλύω, conspergo, &c. Vi.
Ἔμπαν, tamen, omnino; ab ἐν & πᾶν, vide.
Ἐμπανηγυρίζω, publicos, festosq; conventus celebro; exp. &, concelebro; ab ἐν & πανηγυρίζω, idem quod πανήγυριν ἄγω; sive σωτίλω; festum panegyrin agito; festum, udósve panegyricos celebro; ferior; item, panegyr cas orationes habeo; Poll. transitivè quoque usurpavit Greg. pro panegyrica oratione laudo, in celebri cœtu prædico, &c. à πανήγυρις, εως, ἡ, conventus universalis, &c. Vide.
Ἔμπαρ, ατος, ὁ, curator, tutor; educator; παρὰ τὸ ἐμπάζεσθαι; Soph. in Ajac.
Ἐμπαρεκβάλλομαι, irJicio, irdo; Phalar. in epist. ab ἐν & παρεκβάλλω, vide.
Ἐμπαρασκευὴ, præparatus, instructus, apparatus, &c. à παρασκευὴ, vide.
Ἐμπαρέχω, præbeo, permitto, concedo, quasi imponendo manibus; accommodo, &c. Item, expono, &c. ab ἐν & παρέχω, Vi.
Ἐμπαρίημι, remitto, laxo; & ἐμπαρεῖμαι remissus ac languidus reddor; frangumur vires meæ, &c. ab ἐν & παρίημι, Vi.
Ἐμπαροινέω, temulentus injuriam seu contumeliam alicui infero; insulto, ludibrio habeo; per vinum, aliquem probris afficio, &c. ab ἐν & παροινέω, Vi.
ΕΜΠΑΣ, & Ion. ἔμπης, & Att. vel Dor. ἴμπα & ἴμπαν, tamen, omnino, prorsus; q. ab ἐν & πᾶς, omnis.
Ἐμπάσσω, f. άσω, inspergo, intexo. Th. πάσσω vel πω, conspergo, variego.
Ἔμπαστα, nom. pl. n. g. ab ἔμπαστον, firmum, tutum, & constans: ab ἐν & πίστον, solum.
Ἐμπέδα, ᾶ, vel ἐμπέδια, Ion. compedibus constringo: ex ἐν & πέδα. Th. πέδη, pedica.
Ἐμπέδως, Poët. adv. ab ἐμπέδος, firmiter, constanter, assiduè: quod vide.
Ἐμπεδόνικον χρόνον, tempus quod firmis jugibúsq; orbibus volvitur, &c. ab ἔμπεδος & νίκη, quæ Vi.
Ἐμπεδόμικτος ἀνάγκη, necessitas solidi consilii, & stabilis; ab ἔμπεδος & μῆτις, quæ Vi.
Ἐμπεδόμοχθος, ου, Poët. laboriosus, ærumnolus: ab ἐμπέδος, firmus, (quod à πέδον, solum,) & μόχθος, labor.
Ἐμπεδόνοος, qui firmi & constantis est sermonis; Nonn. ab ἔμπεδος & νοῦς, quæ vide.
Ἔμπεδον, Poët. adv. quod & ἐμπέδως, firmiter, tutò, perpetuò: ab ἔμπεδος.
Ἐμπεδορκίειν, εῖν, fœdus servare: ab ἔμπεδος, firmus, & ὅρκος, jusjurandum.
Ἔμπεδος, ου, ὁ, ἡ, stabilis, firmus; ab ἐν & πέδον, solum.
Ἐμπεδόφρων, ονος, ὁ, ἡ, qui firmum robur habet: ὁ ἐμπεδον φρένος ἔχων.
Ἐμπεδόφρων, qui mente firma præditus est; qui merte captus non est; Phaleris in Epist. ab ἔμπεδος & φρὴν, vide.
Ἐμπεδόφυλλος, cui folia firmiter manent; folia non amittens; epithetor palmæ, perpetuo virentis frondibus; ab ἔμπεδος, & φύλλον, vide.
Ἐμπεδῶ, f. ήσω, stabilio; firmiter & constanter servo, seu observo: &
Ἐμπέδως, adv. firmiter, certò: ab ἔμπεδος, stabilis. Th. πέδον.
Ἐμπεδῶς, idem, per crasin, pro ἐμπεδίως, quod vide: ab ἔμπεδος.
Ἐμπείρημος, pro ἔμπειρος; expertus, &c. Vide, item, ἐμπειρία, expertus sum, &c. ab eod.
Ἐμπειρία, ας, ἡ, peritia, experientia: & indè
Ἐμπειρικὸς, ἡ, EMPERICUS: medicus qui ex experimentis solum medicinam novit & tractat. Angl. an Emptrick: utrumq; ab
Ἔμπειρος, peritus: unde ἐμπείρως, peritè, adv. Th. πεῖρα, conatus.
Ἐμπείρω, infigo, trajicio; Il. 2. & Dion. &c. Item, ἐμπείρομαι, infigor, &c. ab ἐν & πείρω, Vi.
Ἐμπίλνα, præs. imperat. ab
Ἐμπιλάω, idem quod πιλάζω, appropinquo, Th. πίλας, adv. propè.
Ἐμπίλαδον, & δίως propè, juxta, adv. ab eodem.
Ἐμπίλνα, placentæ latæ, tenues, & orbiculares; πόπανα; Hesych. a Th. πίλαρ, Vi.
Ἐμπλέκομαι, inter se committentes, a. 1. part. pl. num. ab
Ἐμπλάζω, & -άω, idem quod πλάζω, & άω, appropinquo, admoveo. Th. πέλας, propè.
Ἐμπλαστέον, ἡ, meretrix; sic dicta, quòd corpus corpori admoveat; seu, quòd omnibus appropinquet; Etym. ex Callim. à præced. ἐμπλάζω.
Ἐμπλιὸς, ὰ, ὁ, intùs lividus; seu in quo livor est; Nicand. ab ἐν & πέλος, vide.
Ἐμπεπαρμένος, perf. part. pass. verbi ἐμπείρω, infigo: f. εῶ. p. ἐμπέπαρκα: ab ἐν & πείρω, transfigo.
Ἐμπεπισθμένος πῶν φυλακὴν, custodia ejus fidei commissa: perf. part. pass. ex ἐν & πίσθιον, credo. Th. πείθω, persuadeo.
Ἐμπεπραφμένος, perf. part. pass. ab ἐμπιπράσκω, vendo. Th. πιπράσκω, vendo. f. πρᾶσω. p. pass. πέπρασμαι. Th. πρᾶσις, idem.
Ἐμπερασμένος, pro ἐμπείρημος, peritus, &c. Vi. Item, qui transit seu trajicit in; vector; ἔμπορος, &c. ab ἐν & περάω, Vi.
Ἐμπερήμης, idem quod ἐμπείρως; scitè, perite; ab ἐμπέρημος, in prima significatione, Vi.
Ἐμπερόω, trajicio, vel transveho in, &c. ab ἐν & περάω, Vi.
Ἐμπέρης, idem cum ἔμπειρος, quod vide.
Ἐμπερίαζω, circundo; ex ἐν & περιάζω, Vi.
Ἐμπερίεργος λόγος, ut ἐγκατάσκοπος, ἐνδιάσκευος, oratio elegans; ornata, & artificiosa, &c. ab ἐν & περιβάλλω, Vi.
Ἐμπεριγράφω, scripto comprehendo; ex ἐν & περιγράφω, circumscribo, definio, delineo, &c. ex περὶ & γράφω, vide.
Ἐμπερικὴς, continens, capax, qui ambitu & complexu suo multa in se continere & comprehendere potest, &c. Est ab ἐμπερίεχω, contineo in; complector & comprehendo in; ex ἐν & περίεχω, contineo, &c. Vi.
Ἐμπεριλαμβάνω, q. d. intus comprehendo; (item, pro περιλαμβάνω; quod vide.) Unde ἐμπεριλῆψις, complexus quo aliquid intra nos continemus, &c. ab ἐν & περιλαμβάνω, quod vide.
Ἐμπερισταθῶ, ῶ; q. d. instomachor, indoleo, stomachor in, &c. Ex ἐν & περιστάθω, ῶ; vehementi affectu commoveor; à περιστάθης, vehementer affectus, affectus; item, affectitus obnoxius; ex περὶ & στάω, Vi.
Ἐμπεριστάω, inambulo, incedo; & Metaph. apud Aristoph. ἐμπεριστᾶσαι περὶ πᾶν, disceptare de re aliqua; Philosophorum more, qui deambulantes disputabant; ex ἐν & περιστάω, Vi.
Ἐμπερόνημα, ατος, τὸ, vestis fibulis adfixa. Dor. pro ἐμπερώνημα, quod à perf. pass. verbi περονάω. Th. περόνη, fibula.
Ἐμπερονάω, infibulo, fibulâ infigo; ab ἐν & περονάω, Vi.
Ἐμπερώνημα, vestis fibulis infixas habens; seu perforando, & fibulas trajiciendo confecta, &c. Verbale ab ἐμπερονάω.
Ἔμπεσε, inciderat, pro ἐνέπεσε, 3. sing. a. 2. ind. act. ἐμπίπτω, 3. sing. a. 2. sub. & in 3. pl. ἐμπέσωσι, ἐμπεσεῖν, a. 2. inf. verbi ἐμπίπτω, incido, quod vide.
Ἐμπεσοῦν, 3. pl. a. 2. sub. ejusd. verbi
Ἐμπεταλὶς, ιδος, ἡ, edulium ex caseo paratum; ἔδεσμα διὰ τοῦ τυρὸς σκευαζόμενον, sic dictum putatur quoniam foliis obductum coqui solebat, &c. ab ἐν & πέταλον, folium, &c. Vi.
Ἐμπετανάω, explico, extendo; ab ἐν & πετάω, seu πετάννυμι, &c. Vide.
Ἔμπετες, Dor. per Sync. & conversione σ, in τ, pro ἐνέπεσε, 2. sing. a. 2. act. ab ἐμπίπτω, incido. Vel est imperf. ab ἐμπέτω, pro ἐμπίπτω, neglecto augmento. Th. πίπτω, cado. a. 2. ἔπεσον, & Dor. ἔπετον.
Ἐμπετόμενος, expansus, explicatus; à πέτομαι, vel πετάννυμι, Vi.
Ἔμπετρος, ὁ, ἡ, ἡ, qui in petris & locis saxosis provenit, &c. Item, ἔμπετρον, τὸ, nomen est herbæ, quæ Romanis saxifraga dicitur, de qua in appendice Dioscoridis & alia etiam ejusdem nominis, quam Latini Calcifragam appellant; de qua Dioscor. l. 4 c. 181. ab ἐν & πέτρος, lapis, &c. Vi.
Ἐμπεύκης, ου, ὁ, ἡ, amarus; ex ἐν & πεύκη, Vi. amaritudinis quandam significationem habet.
Ἔμπεφυῖα, implexa, perf. part. f. g. à φύω, perf. πέφυκα, & in m. voce πέφυα, perf. part. πεφυὼς, πεφυῖα, & per Sync. πεφῦα.
Ἐμπεφυὸν, innata est, 3. sing. a. 2. ind. pass. cum præt. augmento, pro ἐνεφύη, ab ἐμφύω, innascor. Alii dicunt esse 3. sing. perf. sub. act. πεφύω, ῃς, ῃ, pro πέφυκα, per Sync. ut πεφυᾶς, pro πεφυκὰς, sed tunc ι, subscribi deberet. Th. φύω, nascor. f. φύσω. p. πέφυκα. a. 2. ἔφυν.
Ἐμπεφυκὼς, & ἐμπεφυκὼς, υῖα, ὸς, implexus, affixus, part. ab ἐμπέφυκα, & in m. voce. ἐμπέφυα, perf. act. verbi ἐμφύω. Th. φύω.
Ἐμπήγνυμι, compactum & coagmentatum infero, infigo; depango, &c. Item, concrescere facio, unde, ἐμπάγνυμαι, congelor, &c. ab ἐν & πήγνυμι, Vi.
Ἐμπηδάω, insilio; apud Luc. de Hist. scrib. dicitur de eo, qui velut insiliens, manum patinæ infert, &c. ab ἐν & πηδάω, Vi.
Ἐμπήκτης, ὁ, minister, qui, forenses legales tabulas, à legislatore acci, iens, in libellos compingit, &c. Item, ἔμπηξις, εως, ἡ, infictio, &c. Utrumq; ab ἐμπήγνυμι, Vi.
Ἔμπηγμα, ατος, τὸ, vestis fibulis adfixa. Dor. pro ἐμπάγημα, quod à perf. pass. verbi πεγνάω. Th. πεγών, fibula.
Ἐμπηρὸς, ὸ, ἡ, ὸν, mutilatus, mutilus, &c. Idem qu d Th. πηρὸς, Vi.
Ἔμπης, Ion. pro ἔμπας, quod vide.
Ἐμπίδυγος, in quo pinguedo est, pinguis; perpinguis, &c. ab ἐν & πιμπλὴ, Vi.
Ἐμπιδύω, vel ύνω, seu ἐμπίδυμι, impleo, farcio: f. ύσω, p. ἐμπέπλυκα, ex ἐν & πίμπλημι, quod cum πλήθω, ejusd. est originis & significationis. Th. πλέω, plenus.
Ἐμπίλνᾶσι, 3. pl. præs. ind. pass. & ἐμπίλνασθαι, præs. inf. verbi ἐμπιλάω, &
Ἐμπίπλη, impleto. Att. pro ἐμπίπλησι, seu ἐμπίπλασι, præs. imperat. verbi ἐμπίπλημι, ab end. Th.
Ἐμπιπραπώλης, ου, præs. part. ab ἐν & πιπράσκω, vendo. perf. pass. πέπρασμαι, a. 1. ἐπράσθην. Th. πρᾶσις, vendo.
Ἐμπίπτω, incido; invado; obvius fio; f. ἐμπέσω. p. ἐμπέπτωκα. a. 1. ἐνέπεσα. a. 2. ἐνέπεσον. f. m. ἐμπεσοῦμαι: ab ἐν & πίπτω, cado. p. πέπτωκα.
ΕΜΠΙΣ, ιδος, ἡ, culicis genus: q. ab ἐμπίνω, quia forbet sanguinem ex cute.
Ἐμπιστεύω, f. εύσω, fido, concredo, fidei committo: à πιστεύω, idem quod à πίστις, fides. Th. πείθω, persuadeo.
Ἔμπιστος, cui fides inest, &c. ab ἐν & πιστὸς, Vi.
Ἐμπιτνάω, irruo, aggredior, adorior; (idem quod, & pro ἐμπίπτω) aliquando sepiratur præpositio; ut, ἐν πείμασι πιτνᾶν, pro ἐμπιτνᾶν, &c. ab ἐν & πιτνάω, idem quod, & pro πίπτω.
Ἐμπλάζω, idem quod ἐμπιλάζω, appropinquo, &c. Vide. Item, ἐμπλάζω, & ἐμπλάζομαι, vagor in, vagor per, &c. ab ἐν & πλάζω, vide.
Ἐμπλακεὶς, ἐντος, implicatus, a. 2. part. pass. ab ἐμπλέκω, implico, quod vide.
Ἐμπλάσω vel πω, f. άσω, illino, inspergo, obtruo, in massam formo. Th. πλάσω, fingo.
Ἐμπλαστὸς, & -αστικὸς, ἡ, ad illinendum aptus: &
Ἔμπλαστρον, (sub. φαρμακεία.) vel ἔμπλαστρος, (sc. φάρμακος,) EMPLASTRUM, compositio ex emplastricis: ἔμπλαστρον, compositionem, ἔμπλαστὸς materiam respiciens. Angl. a plaister: ab ἐμπλάσσω.
Ἐμπλαστρώδης, ους, ὁ, ἡ, ὸν, emplastrum referens, similis emplastro, ut, ἐμπλαστρώδης κατὰ πλάσμα γίνῃ, illinitur ex plastri modo. &c. Dioscor. l. 1. c. 189. ab ἔμπλαστρον, & εἶδος, species, &c. Vi.
Ἐμπλεῖν, ης, ἡ, plena: Ion. ab ἔμπλεος, quod ab ἔμπλεως, idem quod simplex Th. πλέος, plenus.
Ἐμπλείμβω, a. 2. opt. m. verbi ἐμπίμπλημι, seu ἐμπίμπλνω, imp'eo: ut δείμβω ex δέδημι. Th. πλέος, plenus.
Ἐμπλέκω, IMPLICO, irretio, intexo: f. ἐμπλέξω. p. ἐμπέπλεχα. a. 1. ἐνέπλεξα. a. 2. ἐπέπλακον. præt. pass. ἐμπλέκομαι, cum dativ. perf. pass. ἐμπέπλεγμαι. a. 2. pass. ἐνεπλάκην. a. 2. part. pass. ἐμπλακεὶς, ἐντος, p. m. ἐμπέπλεκτο: unde ἐμπλοκὴ, nodus: ab ἐν & πλέκω, necto.
Ἔμπλεος, idem quod πλέος, plenus.
Ἐμπλείω, & ; impleo, farcio, refercio; à præced. ἔμπλεος; pro quo etiam dici ur ἐμπλεῖς, idem.
Ἔμπλευρος, latera plena habens; unde ἐμπλευρέω, in latus alicujus insilio; indè, in pass. ἐμπλευρέομαι, unde, ἐμπλεύρη; insili in latus, &c. ab ἐν & πλευρὸν seu πλευρὰ, Vi.
Ἔμπλοιος, innavigo, innato. Th. πλέω, f. εύσω, navigo.
Ἐμπληδῶ, stupidè, attonitè, temerè; sine judicio, &c. idem quod ἐμπλήκτως, & utrumque ab ἐμπλήσσω, Vi.
Ἐμπλὶδὸν, confertim, adv. ab
Ἐμπλήθω, impleo, expleo: f. ἐμπλήσω. p. ἐμπέπλησμαι. a. 1. ἐνέπλησα. perf pass ἐμπέπλησμαι, impletus fui: a. 1. pass. ἐνεπλήσθην. a. 1. sub. pass. ἐμπλησθῶ: ab ἐν & πλήθω, Th. πλέος, plenus.
Ἐμπληκτος, ὁ, ἡ, attonitus, stupidus, vecors: ab ἐμπλήσσω, quod vide.
Ἐμπλήμβρος, per Sync. pro ἐμπλησύμβρος, a. 1. part. m. verbi ἐμπίμπλημι, impleo. Sunt qui velint esse præt. part. verbi πλῆμι, à πλήθω. Sed apud Suid. scribitur ἐμπλυμβρος, qui præterium esse innuit, augmento carens. Th. πλέος, plenus.
Ἔμπλω, propè, adv. ab ἐμπλέω, vel ἐμπλάζω, per Sync pro ἐμπελάζω, appropinquo. Th. πέλας, propè.
Ἐμπληξία, ἡ, stupor, stupiditas; vecordia; item, pavor, &c. ic, ἐμπληκτικὸς, stupefaciens, &c. Utrumq; ab eodem verbo; ἐμπλήσσω, Vi.
Ἐμπλήσατο, Ion. pro ἐνεπλήσατο, 3. sing. a. 1. m. verb ἐμπλήθω, impleo: f ἐμπλήσω. Th. πλέος, plenus,
Ἐμπλησθεὶς, ἐντος, a. 1. part. pass. ἐμπλησθῆναι. a. 1. inf. ejusd. verbi.
Ἐμπλήσσω, vel -πτω, feriendo irruo, ingruo; obstupefacio. Th. πλήσσω, percutio.
Ἔμπλοκὴ, ῆς, ἡ, nodus, implicatio: ab ἐμπλέκω, implico. Th. πλέκω, necto.
Ἐμπλυνὸς, fut. υνῶ, eluo, lavo in, &c. Th. πλυνὸς, Vi.
Ἐμπλὸς, pro ἐμπλέος, innavigo; ut πλὸς, poëtice, pro Th. πλέω, navigo.
Ἐμπνευματόω, spiritus flatúsque ingenero, insto, item, flatu, seu vi ventorum incito, &c. Unde, ἐμπνευματώσις, inflatio, flatuum ingeneratio; ἐμπνευματώδης, ους, ὁ, ἡ, ὸν, flatu movens; & ἐμπνευματωτικὸς, inflandi vi præditus, inflan, &c. ab ἐν & πνεῦμα.

πνευματόω, ῶ; flatu seu spiritu impleo; flatus excito, &c. ἀ πνεῦμα, vide.

'Εμπνεύσας, Æol. pro

'Εμπνεύσαι, ατος, a. 1. part. act. &

'Εμπνευσις, εως, ἡ, inspiratio: &

'Εμπνευστος, ὅ, inspiratus: ab

'Εμπνέω, & -είω, Poët. inspiro, spiro, eum gen. f. ἐμπνεύσω. p. ἐμπέπνευκα. a. 1. ἐνέπνευσα. Th. πνέω, spiro.

'Εμπνοος & ἔμπνους, ὁ, ἡ, spirans, vivus: acc. ἔμπνουν ab ἐμπνέω, inspiro. Th. πνέω.

'Εμπνύσω, respiravit, pro ἐνέπνευσα, 3. sing. a. 1. pass. à πνέω, spiro, inspiro: perf. πέπνυμαι, perf. part. πεπνυμένος, sapiens. Th. πνέω, spiro. f. πνεύσω.

'Εμπνυτος, respiro, ad me redeo; revivisco, &c. ab ἐν & πνέω, Vi.

'Εμποδίζω, f. ίσω, pedes implico, impedimento ium: &

'Εμπόδιος, ὁ, ἡ, ὁν, obvius; qui est impedimento, &c. Item,

'Εμπόδιον, ου, τὸ, in pedimentum, ex ἐν & πούς, pes.

'Εμπόδισμα, ατος, τὸ, & -μὸς, οῦ, ὁ, idem, & ablatio.

'Εμποδιστικὸς, ὴ, ὸν, idem quod ἐμποδίζω, qui est impedimento & obstaculo; (ab ἐμποδίζω, quod Vi) Item, ἐμποδιζόμενος: idem; à quo sequens,

'Εμποδιστέω, impedio; f. ήσω. p. ἐμπεποδιστέηκα. à seq. ἐμποδών, & ἵστημι, sto.

'Εμποδὼν, adv. ante pedes, impedimento: ὁ ἐμποδὼν, obvius: τὰ ἐμποδὼν, præsentia: ab ἐν & πούς, pes.

'Εμπροσθεν, coram. Dor. ex ἐμπροσθιν, in coni. ecto: ab ἐν & πρὸ, ante. Alii pro ποδίν.

'Εμπυίσω, f. ήσω, efficio in, aut extrà, insero, induco. Th. ποιέω, facio.

'Εμπυήσωσι, fecerunt, pro ἐνεποίησαν, Ion. 3. pl. a. 1. ejusd. veroi.

'Εμπυκίλιος sut. ιλῶ, intertexto; Vi. ποικίλλω.

'Εμπυισμον ὄμμα; lyncæus, ὅτι ἐν πυμάτῃ; Suid. significat tamen potius, vestis quæ in grege gestatur; ἐμπυισμον, autem foret quod ex pecoribus gregis conficitur; ab ἐν & ποιμὴν, Vide.

'Εμπύσιος, & ἐμπύσιμος, puniendus, pœnâ dignus, &c. ab ἐν & πείνυμι, ῦμι, ὁ, ἡ, pœnalis, pœnas infligens, ultor, vindex, &c. ut in Epigramm. πύσιμος λιθοκτονία, pœnalis lapidatio, qua pœnas quis luit scelerum, &c. Th. πείνη, Vi.

'Εμπολεῦμαι, ῶμαι, ὁ, forensis negotiator; ità dicitur Mercurius; præses negotiationis, &c. à sequente,

'Εμπολὰ, ᾶς, ἁ, Dor. pro ἐμπολὴ, ἡ, mercatura, negotiatio. Th. πωλέω, vendo.

'Εμπολάω, & έω, f. ήσω, vendo, comparo: vide ἐμπολέοντο.

'Εμπολέμιος, pro ἐμπόλεμος, & πολεμικὸς, bellicus, ad bellum pertinens. Th. πόλεμος, bellum.

'Εμπολεύς, έως, ὁ, mercator, negotiator, in Epigramm. ab ἐμπολὰ, seu ἐμπολὴ, Vi.

'Εμπολία, (idem quod -άω, seu ἐμπωλάω) f. ήσω, vendo, comparo, emo. Th. πωλέω, vendo.

'Εμπολὴ, ῆς, ἡ, &

'Εμπόλημα, ατος, τὸ, emptum, comparatum: à præc. verbo.

'Εμπολὶς, ιδος, cui patria est, & certa civitas in qua habitat; cum dat. significat, eandem civitatem incolens, &c. ex ἐν & πόλις, Vi.

'Εμπολίδια, & ὁμωμ, versor in republicâ; administro rempubli.cam; item versor in: ab ἐν & πολιδία, idem. Th. πόλις, civitas.

'Εμπολέοντο, sibi comparabant, pro ἐνεπολῶντο, Ion. 3 pl. imp. f. pass. verbi ἐμπολάω. Th. πωλέω, vendo.

'Εμπομπεύω, pompatice jacto & ostento me aliqua re, &c. ab ἐν & πομπεύω, vide.

'Εμπονος, laborum patiens; qui est in labore, &c. Unde, ἐμπονία, ᾶς; operam alicui rei impendo; sum in labore, &c. à quo, ἐμπόνημα, τὸ, labor alicui rei impensus; exercitamentum, &c. ab ἐν & πόνος, & πονέω, &c. Vi.

'Εμπορεύομαι, nundinor, mercor, f. εύσομαι, a. 1. m. ἐνεπορευσάμην, ω, ατο. quod ab ἔμπορος, mercator: ab ἐν & πόρος, transitus. Th. πείρω, transeo, p. m. πέπερα.

'Εμπορεύσασθε, ejusd. 3. pl. imperat. præt. pass.

'Εμπορέω, lucror, negotior, mercor; (ab ἔμπορος, qu. Vi.) Unde, ἐμπορήσιος, ος, ὁ, pertinens ad mercatores, &c.

'Εμπορία, ας, ἡ, mercatura, negotiatio: acc. sing. Ion. ἐμπορίην, ab i. itd. Th.

'Εμπορικὸς, ὴ, mercatorius, negotiatorius: &

'Εμπόριον, ου, τὸ, EMPORIUM, forum nundinarium, mercatus: ab

'Εμπορος, ου, ὁ, ἡ, vector, mercator, viator; ab ἐν & πόρος, transitus. Th. πείρω, transeo, p. m. πέπερα.

'Εμπορπίς, sive ἐμπορπύη, infibulo, fibulâ alligo, seu subnecto, &c. ab ἐν & πορπὴ, Vi.

'Εμπόρφυρος, indutus purpurâ; vel imbutus purpureo colore; item, in purpuram vergens, &c. ab ἐν & πορφύρα, Vi.

'ΕΜΠΟΥΣΑ, ης, ἡ, EMPUSA, spectrum.

'Εμπρακτικὸν, ικὸς, ὁ, ἡ, dicitur de re, quæ fieri conficique potest: ab ἐν & πράσσω, facio.

'Εμπρηστὴν ἐν ἀνθρώποις, inter homines conspicuum esse, decus inter homines obtinere; à πρίπω, decorus sum.

Εμπρεπὼν, decorus, conveniens, &c. ab ἐμπρέπω, decorus & præstans sum inter; sum decori & ornamento, &c. Ab ἐν & πρέπω, vide.

'Εμπρήθω, incendo: f. ήσω. p. ἐμπέπρηκα. a. 1. ἐνέπρησα. perf. pass. ἐμπέπρησμαι, a. 1. pass. ἐνεπρήσθην. Th. πρήθω, uro.

'Εμπρῆσαι, incendisse, a. 1, inf. act. &

'Εμπρήσεις, 2. sing. f. 1. act. ἐμπρήσειν, f. 1. inf. &

'Εμπρησθεὶς, incensus, a. 1. part. pass. ejusd. verbi.

'Εμπρηστὴς, οῦ, ἡ, & ἐμπρησμὸς, ὁ, incensio, incendium: &

'Εμπρηστὴς, οῦ, ὁ, incendiarius: à perf. pass. verbi ἐμπρήθω, quod adeas.

'Εμπρεσθεὶς, sectus, a. 1. part. pass. ab

'Εμπρίω, serrâ incido, f. ίσω, p. κα. a. 1. pass. ἐνεπρίσθην, ab ἐν & πρίω, serrâ seco.

'Εμπρόθεσμος, qui intra præstitutum diem aliquid facit; (ei opponitur ἐκπρόθεσμος, qui præstitutum diem excessit, &c.) Item, ἐμπρόθεσμος, intra præstitutum tempus, &c. ab ἐν & πρόθεσμος, Vi.

'Εμπροσθιν, coram, ante: πρόσθιν, idem cum gen. Th. πρὸ, ante, coram.

'Εμπρόσθιος, ία, anterior: ab ἐμπροσθιν, quod vide.

'Εμπροσθόκινητος, ὁ, cui est aculeus in ore, proprie; aculeum in anteriore parte habens; epitheton insectorum; Aristot. Hist. an. l. 4. c. 7. ab ἐμπρόσθιος, & κίνησις, quæ vide.

'Εμπροσθότονος, in anteriora tendens; morbi cujusdem nomen; & species τῦ ἀσθματος; apud Cæl. Aurel. l. 3. c. 6. in pectus rigens; (ut ὀπισθότονος, in scapulas rigens;) indè, ἐμπροσθοτονία, inclinatio colli in anteriores partes involuntaria, ob vehementem tumorem seu strictura, &c. Item, ἐμπροσθοτονικὸς, qui laborat ἐμπροσθοτονίᾳ; apud eundem, ibidem; ab ἐμπροσθότονος & τείνω; Vi.

'Εμπροσθοτρητικὸς, ex anteriori parte, seu ex adverso mingens; ut, ἐμπροσθοτρητικὴ ζῶια; animalia ex anteriori parte urinam emittentia, ut homo, & mascula quadrupeda; (sicut, ὀπισθουρητικὸς, qui in aversum, seu retrorsum mingit, & urinam emittit; ut fœmina quadrupeda; Aristot.) ab ἐμπροσθιν, seu ἐμπροσθίος; & οὐρητικὸς, Vi.

'Εμπροσθουρητικὸς, ὁ, propriè, quem in oculis gerimus; item, ἐμπροσθουρητὸν ἄλλοις; qui aliis est exemplo & spectaculo; Phalaris; ab ἐν & πρόσωπον, ου, Vi.

'Εμπρωρος, qui est in prora; in prora inclinatus; Polyb. lib. 16. ut, ἐμπρωρος τὸ σκάφη; naves inclinatæ in proram; Baisius: ab ἐν & πρῶρα, vid.

'Εμπωλέω, idem cum ἐμπολάω, & ἐμπολάω, vendo in aliquo loco, mercaturam alicubi exerceo: Item comparo mihi, alicunde emo, scil. ad revendendum; item comparo, acquiro, lucror, &c. ab ἐν, & πωλέω.

'Εμπωλημα, idem quod πώλημα, τὸ, id quod venditur, se venum exponitur, res venalis, &c. Item ἐμπώλησις, & ἐμπωλὴ, ἡ, venditio, &c. verbalia ab ἐμπωλέω.

'Εμυθολόγησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi μυθολογέω, fabulas narro: f. ήσω, ex μῦθος, fabula, & λέγω, dico.

'Εμυκιν, mugivi, a. 2. act. verbi μυκάω, mugio: f. ήσω.

'Εμφάω, ori inditum dictio, comedo; ab ἐν, & φάω: vide.

'Εμφανύμματα, quæ in speculo apparent, quasi repræsentata, simulata; Bud. ab ἐμφαίνομαι.

'Εμφάνισον, 3. pl. præt. ind. ab

'Εμφαίνω, repræsento, illustro: ex ἐν & φαίνω, ostendo, f. φανῶ, a. 1. ἔφηνα, a. 2. ἔφυον. p. πέφαγκα. p. act. m. πεφάνημαι.

'Εμφανὴς, ὁ, ἡ, conspicuus, manifestus: & hinc ἐμφανίας, Ion. pro

'Εμφανῶς, aperte, ab ἐμφαίνω, quod vide.

'Εμφανίζω, indico, as, patefacio, ante oculos pono. f. ίσω, a. 1. ἐνεφάνισα, a. 1. imperat. ἐμφάνισον, ἄτω· ἐμφανίσατε, a. pl. præt. pass. ἐμφανίζομαι, apparco, ἐνεφανίσθην, a. 1. ind. pass. ἐμφανισθῆναι, a. 1. inf. ab ἐμφανὴς, quod ab ἐν & φαίνω, ostendo.

'Εμφασισμὸς, patefactio, declaratio, indicium, insinuatio forensis; in Anthol. ἐμφασισμὸν, insinuativus, ibid. ἐμφασιστέον, declarandum, aprriendum, &c. ἐμφασιστικὸς, quod facit ad patefactionem, seu ad declarationem; item insinuativus; ibid. omnia verbalia à præced. ἐμφανίζω.

'Εμφαρυγξάμενος, qui in guttur immittit, seu deglutivit, & devoravit; ex ἐν & φάρυγξ. Vide.

'Εμφασις, εως, ἡ, repræsentatio, species expressa; simulatio: Lat. & Angli quoque emphasis: &

'Εμφατικὸς, seu -αντικὸς, ὴ, significativus cum emphasi, Angl. Emphatical; undè

'Εμφατικῶς, & -αντικῶς, adv. significanter: &

'Εμφατικώτερον, & -αντικώτερον, compar. significantius: ab ἐμφαίνω. Th. φαίνω, ostendo.

'Εμφαυλίσματα, τὰ, dicuntur tabulæ, quæ colliuntur è præsepi, ad expurgandas pabuli reliquias; sed videtur legendum ἐκφαλίσματα,) ex ἐν, & φαλὸς, vide.

'Εμφανον, τὸ, per emphasin dictum; i. e. διὰ πλειόνων εἰρημένον; Hesych. ex ἐν & φάω, seu φημι, dico; unde φάσις, dictio, φατὸς, dictum, & φατὸν dicendum, &c.

'Εμφερὴς, ὁ, ἡ, ὲς, similis, quod refert aliquid: ab ἐμφέρομαι· quod ex ἐν & φέρω, fero.

'Εμφέρομαι, feror in, & simpliciter, feror, vel deferor; ut ἐμφερόμενον ἐν πλοίῳ; per mare delatus, Philostratus in Heroicis, &c. ex ἐν, & φέρομαι; feror, à Th. φέρω, fero. Item ἐμφορὰ, ἡ, similitudo; ab ἐμφερὴς, vide.

'Εμφθίζομαι, vocem edo; Lucian. ab ἐν & φθίζομαι, vide.

'Εμφθορὴς, ὁ, ἡ, ὲς; qui periit. Nic. in Ther. ex ἐν, & φθορὰ, unde φθορὸς, &c. V.

'Εμφιλοκαλῶ, in studio rei honestæ immoror, & verser; studio honesto sum deditus, &c. Plut. ex ἐν & φιλοκαλῶ, ῶ, pulchritudinem amo, res pulchras & honestas amo, honestatis & rerum honestarum sum studiosus, &c. à φιλόκαλος, vide.

'Εμφιλοπονία, ᾶς, laborem studiumque in re aliqua pono; ut ἐμφιλοπονῶ τοῖς καλοῖσις; Bud. in epist. ex ἐν & φιλοπονία; vide.

'Εμφιλόσοφος, philosophiæ conveniens, ad philosophum pertinens, Laert. Unde ἐμφιλοσοφία, philosophor in, philosophicè commentor, disputo in, &c. Item, studium & operam meam colloco in, &c. à quo verbale, ἐμφιλοσόφημα, τὸ, in quo philosophamur, philosophica disputatio, philosophicum studium, &c. ex ἐν & φιλοσοφία, &c. V.

'Εμφιλοχωρίτης, libenter habito in, libenter commorar in, &c. Metaph. apud Synes. de insom. ἐμφιλοχωρήσας, τῷ ἀεὶ ἀυτῷ σκήμματι, commorari in illa commentatione, tanquam in loco quo delectamur, nam verbum significat, τῷ χώρῳ ἀχθῆναι, ᾗ οἰκεῖ; undè ὁ ἐμφιλοχωρῶν, amans loci seu regionis, &c. ab ἐν & φιλοχωρία, libenter in loco versor, aut habito; vel simpliciter, libenter versor aut habito, &c. ut apud Phil. de mundo, παντελὴς φιλοχωρίτης, &c. ἀ φιλόχωρος, qui locum amat, &c. ex φίλος & χώρος, &c. V.

'Εμφλέγω, inflammo, comburo, &c. ab ἐν & φλέγω.

'Εμφλοιος, corticem habens, cui cortex inest, &c. ab ἐν & φλοιὸς, vide.

'Εμφλοιοσπερμος, cujus semina cortice obducta sunt, & ἐμφλοιοσπέρματα, τὰ, semina quæ in cortice sunt, ab ἔμφλοιος, & σπέρμα, V.

'Εμφλυς, inflammatus, ignitus, in Epigr. ab ἐμφλέγω, vide.

'Εμφοβέομαι, ῆμαι, timeo, metuo; ut ἐμφοβέσαντες ἀεὶ ἀυτὸν, de his timebunt; Plut. in Othone, à sequente ἔμφοβος. V.

'Εμφοβος, ου, ὁ, ἡ, perterritus, metu percussus: ab ἐν & φόβος, metus: à φέβομαι, timeo. p. m. πέφοβα.

'Εμφόρβιον, quod depascitur, quod absumit; ut ἐμφόρβια κακῆς ἰόης, malignum morbum depascentia, & absumentia, &c. Nicand. in Theriac. &c. Item, ἐμφορβίδιον, & ἐμφορβειδιον, capistro, capistrum injicio; undè particip. ἐμπεφορβιομένος, vel ἐμπεφορβειομένος, de tibicine, qui corio, quod φορβεὰ, seu φόρβειον nominant, instructus est, labiis circumpositio, apud Aristoph. in Avib. ex ἐν & φέρβω, pasco, alo, nutrio; undè φορβεὰ, subst. cibus, esca; item capistrum, &c. & metaphoricè, seu translatè, φορβειὰ & φόρβιον, dicitur de corio, veluteque capistro, quo tibicines ora sua muniebant; ut ne nimio flatu labia scinderentur: aut ut expirati aëris moderatione, inflatus lenior esset, sonusque gratior auribus accederet; Aristoph. in vesp.

'Εμφορέομαι, ῆμαι, f. ήσομαι. p. ημαι, repleor, satior, fruor: ab

'Εμφορία, ῶ, imporro, infligo. Th. φέρω, fero.

'Εμφορὴς, ὁ, ἡ, ὲς, oneratus, onustus; Oppian. ab ἐν & φόρος, vide.

'Εμφραγμὸς, & ἐμφρηξμὸς, obturamentum, septum, obex, &c. ἐμφρακτὸς, obturatio, obstructio, peculiariter, obstructio aurium, seu morbus aurium obstructarum, &c. ἐμφρακτὸς, obstructus, obturatus, septus, munitus; & ἐμφρακτικὸς, obstruendi facultate præditus, &c. ut ἐμφρακτικὰ φάρμακα, medicamenta quæ facultatem habent obturendi cutis meatus (quæ & ἐμπλαστὰ, ἢ ἐμπλαστικὰ dicuntur, quibus oppo-

nuntur

nuntur ἐμφερικῶς, ἢ ἐνεργαφικῶς πρὸ τούτων, passim apud Galen.) omnia, verbalia à sequente verbo, ἐμφέρωσι, vide.

'Εμφερέσως, vel -σπῶς, f. ξω, p. χα, obturo, obstruo, infercio: ἐμφερέξηται, a. 1. sub. m. à φερέσπω, sepio; quod videas.

'Εμφερῶς, adv. prudenter; ab ἔμφερων; quod vide.

'Εμφρυρ⊙, ὁ ἡ ἡ, custodius, præsidiarius; cui præsidia in posita sunt, præsidiis munitus: item, in custodiam conditus seu inclusus, & qui præsidio est, qui custodit; Demosth. Xen. &c. Undè verbum, ἐμφρυρέω, ῶ, inter custodias ago, &c. à φρυρός, undè φρυρῶ, & φρυρέω, &c. quæ vide.

'Εμφρων, ονος, ὁ, ἡ, mentis compos, prudens, sapiens: ab ἐν & φρὴν, mens.

'Εμφυής, ⊙, ὁ, ἡ, Poët. naturâ insitus & ingenitus, naturalis: idem quod ἔμφυτ⊙, hoc vide.

'Εμφυλ⊙, ᾱ, & ἐμφύλι⊙, ᾱ, ὁ, ἡ, tribulis, intestinus: ex ἐν & φυλὴ, tribus.

'Εμφύομαι, ingeneror, innascor; item, amplexus adhæreo, vel inhæreo, ità ut avelli nequeam, & veluti ingenerer ei cui adhæreo; Od. α, ἐν χείρεσσι φύοντο, pro ἐπεφύοντο, per Tmesin: hinc part. præt. med. ἐμπεφυᾶς, amplexus, adhærens; undè fœm. ἐμπεφυῖα, Iliad. ι. Item, ἔμφυμι, undè aor 2. ἐπέφυν, idem quod ἐμφύομαι, in secunda significatione, inhæreo, &c. Undè etiam formari potest præcedens ἐμπεφῦα, i. e. ἐμπλέξασα, &c. Item, particip. ἐμφὺς, quod sequitur; omnia à verbo ἐμφύω.

'Εμφυρέω, immisceo, commisceo, misceo, &c. ab ἐν & φυρέω, idem quod Th. φύρω, quæ vide.

'Εμφυὴς, σσα, ὼς, ωΐτ⊙, inhærens. a. 2. part. ab ἐπέφυν, υς, υ, ab ἔμφυμι, innascor: vide in φύς.

'Εμφυσάω, aflo, inspiro, f. ήσω, a. 1. ἐνεφύσησα, ας, ε. Th φυσάω, sustio.

'Εμφύσημα, ἀτ⊙, τὸ, inflatio: item inflatum: à perf. pass. anteced. verbi.

'Εμφυσις, εως, ἡ; exortus, propriè, ingeneratio, ipsa actio generandi, &c. Vel. bale ab ἐμφύω, ; quod vide. Undè etiam est ἐμφυτος, id quod generatur, &c.

'Εμφυτεύω, insero, planto in, sæpe apud Theoph. undè ἐμφυτεθεὶς, insitius; non suâ, sed alienæ originis, &c. Undè ἐμφυτεία, & ἐνφύτευσις; plantatio, insitio, &c. Undè prædia quædam dari in ἐμφύτευσιν, dicuntur; ut scribit Bud. in a. not. in Pand. Item ἐμφύτευμα, res quæ in emphyteusin ducta est; in Anth. & ἐμφυτευτικὸς, ad emphyteusin pertinens, &c. ex ἐν & φυτεύω, V.

'Εμφυὴς, ⊙, ά, ὸν, insitus, innatus: ab 'Εμφύω, f. σω, p. ἐμπέφυκα, ingenero: ab ἐν & φύω, gigno.

'Εμφωλεύω, lateo in, seu tenebras quæro in, lat to, &c. ab ἐν & φωλεύω. V.

'Ε φατ⊙, vocem in se habens, canorus, vocalis, &c. ex ἐν & φατὴ. V.

'Εμφάτ⊙, splendidus; ut ἐμφάτ⊙ ἰδὼς, splendida vestis; Græg. Naz. de veste quæ sumebatur ab eo qui baptizabatur; (nam baptisma etiam dicebatur φώτισμα;) ex ἐν & φᾶς, φωτὸς, τὸ, lux; unde φαῖδρὸς, ᾶ, ὸ; lucidus, &c.

'Εμφορ⊙, cui sonitus inest, sonitus non expers, &c. Undè in neut. ἐμφορον, ᾱ, τὸ; cum sonitu factum, &c. ab ἐν & φορὸς, ὸ, ὁ, strepitus, fragor, sonus, &c.

'Εμψυξις, εως, ἡ, refrigeratio; verbale ab ἐμψύχω, refrigero, frigus ingenero, &c. ab ἐν & ψύχω, V.

'Εμψυχ⊙, ᾱ, ὸ, ἡ, animatus, spirans, vivus: ab ἐν & ψυχὴ, anima, vita.

'Εμψύχως, vivè, vivaciter, animatè; item, ἐμψυχία, animatio, vivificatio, &c. Plut. & ἐμψυχόω, ῶ, animam indo, seu inspiro, animo, vivifico, in Epigram. &c. omnia à præced. ἔμψυχ⊙, in quo anima est, anima vitali præditus, &c. V.

'EN, (pro quo ἐπὶ & ἐν Poët. IN, regit dat. & significat quietem. Vertitur etiam per, cum, ut ἐν φόβῳ & inter, ut ἐν ὑμῖν & propter, ad, apud, de, pro ergà, pro διὰ: intra, etiam, & contra, penes, propè, coram: imò verò in sacris literis per Hebraïsmum vim omnium præpositionum obtinet. Et ἐν, cum accus. pro εἰς. In compositione plerumque significat in; interdum ad, contra, inter; augmentum quoque, & defectum.

'Εν pro ἔνδα, ibi: & ἵν' pro ἵνεκα, licet.

'Εν, unum, nom. sing. n. g. ab εἷς μία, ἕν, unus, a, um.

Ἐν ἀμείβοντ, scil. χρόνῳ, id est, alternatim, alternis vicibus.

'Ενα, ας, ᾱ, Dor. pro ἔτη, ης, ὁ, vel peri, sero. Th. ἐτ⊙, ους, ὁ, annus.

'Ενᾰερωμένα, idem quod ἀερωμένα, splendidum reddo: sic etiam ἐναερώσομαι, idem quod ἀερώσομαι, ornor, nitesco: item insolesco, glorior, &c. V.

'Εναερεισκατρμ⊙, idem quod ἀερεισκατρμ⊙, vel etiam ἀερεισκατρμ⊙, ὁ ἡ ἡ, vasculo, sive vasculis semen includens habens Theoph. Undè ἐναερεισκατρματα, τὰ, quæ semen habent in vasculo contentum; quæ in vasculis fructificant, qualia in arborum genere non esse dicuntur. Theoph. hist. lib. 1. c. 18. ex ἐν, ἀέρειον, & κατρμα; quæ vide.

'Εναγὴς, τὸ, purum, honorandum, ἅγνον, σεβάσμιον, nam ἅγ⊙, τὸ ἱερὸν, σέβας; licet καὶ ἀφημισμένον, etiam piacula, καὶ τὰ μιάσματα, ἅγη dicantur; undè οἱ μιαφοὶ dicuntur ἐναέες; Suid. est neut. ab ἐναγὴς, impurus, detestandus, pollutus, &c. Item, pro pio, sancto & puro; ut ἁγὴς, &c. ex ἐν & ἁγὴς, ⊙, ὁ, ἡ, idem quod & inusitatum ἐναγὴς; à Them. ἅγ⊙, ⊙, τὸ, veneratio, res sacra, & quam veneramur; item scelus; (per antiphrasin, vel potiùs per emphemismum) piaculum, vel piaculare crimen, &c. in qua signif. reperitur etiam scriptum ἄγ⊙, cum tenui, &c. deducitur autem ab ἄζω, veneror, &c.

'Εναγὴς, ὁ, ἡ, execrabilis, piaculo obstrictus: ἐν τῷ ἄγει ἐπέχεθαι.

'Εναγίζω, justa persolvere, parentare. Th. ἅγ⊙, ⊙, τὸ, veneratio.

'Εναγικὸς, piacularis, de re dicitur; ut ἐναγὴς, de persona; Plut. in Poll. præc. Item, ἐναγισμὸς, ῦ, ὁ, parentatio; Plut. πολέσθαι ἐναγισμὸς τοῖς τυθνήκασι, parentare mortuis, &c. pro eodem dicitur & ἐνάγισμα, vel pro libamine, quod parentationis gratia offertur: undè ἐναγίσματα, exponuntur, inferiæ, exequiæ, justa; vel libamina quæ manibus offeruntur ὁλοκαυτώματα; Hesych. &c. omnia ab ἐναγὴς, & ἐναγίζω. V.

'Εναγκυλίζομαι, in ulnas recipio, amplector sk. ἰσομαι, a. 1. m. ἐνηγκυλισάμην, α, ατο, a. 1. part. m. ἐναγκυλισάμενος, ου, ex ἀγκάλη, ulna. Th. ἀγκαὶ, ulnæ.

'Εναγκυλόομαι, idem quod ἀγκυλόομαι, (& quidem frequentius) ἀγκυλῶ vibro, jaculor, &c. V. Th. ἀγκυλὴ.

'Εναγκωνίεις, Acc. pro ἐναγκωνίσεις, f. 1. ab 'Εναγκωνίζω, cubito incumbo, inclino: ex ἐν & ἀγκὼν, ῶνος, ὁ, cubitus.

'Εναγ⊙, super: ab ἐν & ἄγχι, propè.

'Ενάγω, f. ξω, p. χα, induco, incito. Th. ἄγω, duco.

'Εναγωγὴ, ης, ἡ, accusatio, delatio, ἔγκλησις, &c. Suid. à præced. ἐνάγω.

'Εναγωνίζεσθαί τινι, adversari, seu resistere alicui: quod ab ἀγωνίζομαι, certo. Th. ἀγὼν, certamen.

'Εναγών⊙, ᾱ, ὸ, qui in certaminibus versatur, certaminum studiosus. Th. ἀγὼν, certamen.

'Εναγὼς, πιὸ, sanctè, Philo de vita Mos. lib. 3. est adv. ab ἐναγὴς; vide quod non tantum significat scelestum, impurum, profanum, &c. Sed etiam, pium, purum, sanctum, &c. Vide ἐναγὴς.

'Εναδιαφορία, ῶ; i. e. ἀδιαφορῶ εἰ; vide ἀδιαφορῶ.

'Ενάεσ⊙, anniculus, qui unius est anni; ut ἐνάετα ἀστρμπα; apud Theophr. Hist. pl. l. 8. ab εἷς, μία, ἕν; unus, una, unum; & ἔν⊙, vel ἐν⊙, annus.

'Εναε, habitabar, 3. sing. imperf. verbi ναίω, habi o, f. σω. p. νένασμαι.

'Εναέρια, τὰ quæ sunt aëre, aëria; undè etiam, ἐναειζάω, in aërem subvehere; Hesychio, est μετεωρίζειν, &c. ab ἐν & ἀέρι⊙, V.

'Ενάζω, & ἐνιζω, Etymologo, & Hesychio est, λιπαρῶ παρὰ τοῖς ναοῖς; i. e. in templis vota facio, supplico, precor, dona offero, &c. ab ἐν & ναὸς; vide.

'Εναθρέω, est ἀνατίζω; i. e. fixis oculis intueor, &c. ab ἐν & ἀθρέω. V.

'Εναι⊙, qui est sub dio, apricus; ut ἐναίθριοι τύποι, loca sudà, & subdialia &c. ab ἐν & αἴθρι⊙; quod vide in Th. αἴθρα.

'Εναιμ⊙, sanguine præditus, vivus; item, sanguinolentus, cruentus, sanguine adhuc stillans, &c. Item in neut. ἔναιμον φάρμακον; medicamentum, quod adhuc cruento vulneri injicitur, & sistendo sanguini aptum, &c. & ἐναιμα τὰ, emplastra, quæ cruentis vulneribus in ponuntur, &c. ab ἐν & αἷμα. V.

'Ενείρω, præs. inf. act. ab 'ΕΝΑΊΡΩ, occido, interficio, spolio: f. αρῶ, a. 1. ἦρρε. a. 1. m. ἐνηράμην.

'Εναισμία, ostentum, prodigium; Hesych. Item ἐναίσιμον, adverbialiter posium pro ἐναίσιμως, decenter, commodè, &c. à seq. ἐναίσιμ⊙. V.

'Εναίσιμ⊙, ᾱ, ὸ, ἡ; fatalis, aliquid portendens, idoneus, decens, &c. ab ἐν & αἶσα, ης, ἡ; fatum, parca, pars.

'Εναιωρίομαι, ῖμαι, suspensus agitor; ut apud Hippocr. ἐναιωρίμενοι ὀφθαλμοὶ, exp. oculi instabiles, & qui perpetuo moventur, &c. Indè, ἐναιώρημα, ατ⊙, τὸ, apud Alex. Aphrod. l. 2. problem. 20. exp. quod in urina sublime supernatat, specie aranearum; in urina inquit. Bud. nubecula, quæ non subsidet: nam ubi subsedit, vocatur ὑπόστασις, &c, est ex ἐν & αἰωρῶμαι, sursum, vel in sublime attollor, evehor, subvehor, &c. ab αἰωρέω, V.

'Ενακμὴς, ⊙, ὁ ἡ ἡ, & ἔνακμ⊙, ᾱ, ὸ, robustus, vigens, vegetus, &c. Undè ἐνακμάζω, vigorem accipio, vegetus reddor, invalesco, ἐνισχύω, Suid. &c. ex ἐν & ἀκμὴ, undè ἀκμάζω, &c. V.

'Ενακολαίνειν τινὶ, petulantia uti in, petulantiam aut libidinem suam exercere in. &c. Athen. lib. 12. al ἐν & ἀκολαστίνω; vide in ἀκολάστως, &c.

'Ενακούω, q. d. inaudio, audio; ab ἀκούω.

'Ενάλθω, q. d. intrinsecus augeo; ab ἀλθέω. V.

'Ενάλειμμα, τὸ, id quod illinitur, seu, id quo illinimur, &c. est verbale à verbo ἐναλείφω, inungo, illino; Ammonius vult dici de oculis, &c. ab ἀλείφω. V.

'Εναλίγκι⊙, ᾱ, ὸ, ἡ; similis: ab ἐν & ἀλίγκιος, ⊙, ὸ, ἡ, idem.

'Ενάλι⊙, ᾱ, ὸ, ἡ; marinus, maritimus: q. d. ἐν ἁλὶ, scil. ὄν ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ, mare.

'Εναλινδέω, involvo; ab ἐν & ἀλινδέω, volvo, voluto; idem quod Th. ἀλίω, & ab eo formatum; ut κυλινδέω, ex κυλίω, &c.

'Ενάλλαξ, vicissim, implicitè, &c. idem quod ἐνάλλαξ, & ab eod. Th. verbo, vide: à quo etiam est, ἐνάλλαγή, & ἐνάλλειξ, immutatio, commutatio, permutatio ordinis, &c.

'Ενάλλαγμα, ατ⊙, τὸ, permutatio, pretium: &

'Εναλλὰξ, alternatim, vice versâ, adverb. ab

'Εναλλάσσω, permuto, alterno, in 1. pl. ἐναλλάσσομεν, f. ξω, p. χα ab ἐν & ἀλλάσσω, vel πω, muto.

'Ενάλλομαι, insilio; ab ἐν & ἅλλομαι. V.

'Ενάλλ⊙, ᾱ, ὸ, ἡ; varius, diversus: ἔναλλα, propriè dicuntur ea, quæ vicissim altera in alterorum naturam migrant. Th. ἄλλ⊙, alius.

'Εναλίντες, nom. pl. a. 2. part. act. ab ἐναλίσκω ab ἐν & ἁλίσκω, capio: f. ἁλώσω, p. ἑάλωκα & ἐάλωκα. a. 2. ἥλων. a. 2. inf. ἁλῶναι. a. 2. part. ἁλὺς, ἁλόν⊙, q. ab ἅλμη,

'Ενάλσιος, pulchros habens saltus, Strabo, l. b. 3. ab ἐν & ἄλσ⊙, ⊙, τὸ, lucus, &c. Vide.

'Εναμβλύνω, hebeto & abtundo in, hebetem & languidum reddo in, &c. vide ἀμβλύνω, in Th. ἀμβλὺς.

'Ενάμιλλ⊙, ᾱ, ὸ ἡ ἡ, certans & contendens cum, non cedens, par, respondens ex æquo, seu contendendus, comparandus, æmulus, &c. ab ἐν & ἅμιλλα, certamen, contentio, &c.

'Ενημμα, ατ⊙, τὸ, vinculum; ut ἐναμματα τῆς ἀγκύλης; Plut. in Philop. amentum jaculi, vel nodus amenti jacuti, &c. est verbale ab ἐνάπτω, vide.

'Εναμοιβαδὶς, permutatis vicibus, vicissim; vide ἀμοιβαδὶς.

'Εναναπαύομαι, in re aliqua conquiesco, lum contentus, acquiesco, &c. ut τοῖς δεδικασμένοις ἐναναπαύεσθαι, acquiescere rebus judicatis, &c. ab ἐν & ἀναπαύω; quod vide.

'Εναντδραπίω, ῶ; fut. ήσω, & ἐναντδραπίζω, fut. ίσω, inter homines versor, & ago, &c. peculiariter hoc verbo utebantur Veteres Theologi, de Christi inter homines conversatione loquentes; undè ἐνανθρώπησις, apud Dionys. & Greg. dicta est, conversatio, vitaque Domini nostri inter homines, Dei incolatus inter homines, sub integumento & persona justæ humanitatis, &c. Porro, Greg. etiam ἐνανθρωπῆσαι, pro humanam naturam assumere, posuit; in epistola priori Cledonii: ab ἐν & ἄνθρωπ⊙; undè ἀνθρωπίζω, &c. Vide in ἀνθρώπη, &c.

'Εναντα, contrà, vel pro ἐναντίον ab ἐν & ἄντα, coram, apertè, Th. ἀντὶ, pro, &c.

'Εναντι, coram, ante, cum genit. ex ἐν & ἀντὶ, pro contra, &c.

'Εναντία, ας, contraria: ὀξὺ ἐναντίας, adverbialiter, è regione: f. g. ab ἐναντί⊙, quod vide.

'Ενάντιον, adverb. adversus, contrà: ab

'Εναντίος, ᾱ, ὸ, ἡ; adversarius: a. vim contrariam habens: q. ἐναντίον, βίαν ἔχων, ex ἀντὶ, contrà, & βία, vis.

'Εναντιόομαι, seu ἐναντιοῦμαι; idem quod ἀντιγράμμων; quod vide.

'Εναντιολόγ⊙, contraria loquens; undè ἐναντιολογία, contradictio, & ἐναντιολογίω, contraria loquor, &c. ab ἐναντί⊙, & λόγ⊙. V.

'Εναντιοπατὴς, in contrariam partem lapsus; qui in adversum cecidit: ex ἐναντί⊙, & inusitato πάτω, pro πίπτω, cado.

'Εναντίομαι, ῶμαι, f. ώσομαι, adversor: ab ἐναντί⊙, q. v.

'Εναντίον, adverbialiter idem cum ἐναντ⊙ ab

'Εναντί⊙, ία, ον, contrarius, a, um: ab ἐν & ἀντὶ⊙, adversus. Th. ἀντὶ, pro.

'Εναντιῶσαι, ἡ, conversio contraria, ab ἐναντί⊙, & τρέπω; quæ vide.

'Εναντιόφων⊙, contrariam vocem habens, ab ἐναντί⊙, & φωνὴ; V.

'Εναντιπάσχω, Aristoteles de iis dixisse traditur, qui mutuis inter se beneficiis certant; alter alterum afficientes, donisque remunerantes, &c. ab ἐν & ἀντιπάσχω. V.

'Εναντιότης, ητ⊙, ἡ, contrarietas: &

'Εναντίωμα, ατ⊙, τὸ, adversatio: ab ἐναντιόομαι, quod vide.

'Εναντίως, adv. contrariè; ab ἐναντί⊙, quod videas.

'Εναντίωσις, εως, ἡ, repugnantia: ab ἐναντιόω, quod videas.

'Εναύω, a. 1. ind. act. vetbi ναίω, æquo ac complano: f. ξω.

'Εναπεδεικνύατο, Ion. pro ἐναπεδείκνυντο se ostentabant, 3. pl. imperf. pass. ex ἐν, ἀπὸ, & δείκνυμι, ostendo.

'Εναπόγραφ⊙, adscriptitius, adscriptitia conditionis, &c. ab ἐν & ἀπὸ γράφω, vide.

'Εναποθνήσκω, morior: ex ἐν, ἀπὸ & θνήσκω, morior: f. θανέομαι.

'Εναποθωπεύω, blanditus delinio in, &c. ex ἐν, ἀπὸ, & θωπεύω, adulor, blanditiis capto, &c. V.

'Εναποκάμνω, deficio, & frangor animo in, &c. ex ἐν & ἀποκάμνω, defatigor, deficio, &c. idem quod Th. κάμνω; V.

'Εναποκείμαι, repositus sum in, insum; ut ἐναποκειμένην πυθμὴν ἐν τῇ ἐντέρῳ; spiritus inclusus intestinis; Alex. Aphr. Probl. l. 1. Vide ἀποκειμαι.

'Εναποκλάω, seu ἐναποκλάζω, intùs, seu ab interiori parte defringo, effringo, &c. ab ἐν & ἀποκλάω, defringo; ex ἀπὸ & κλάω. V.

'Εναπομφίω, persisto, immineo, insideo, inhabito; vi le ἀπομφίω.

'Εναποσφιγγίζω, intus obsigno, &c. ab ἐν, ἀπὸ, & σφιγγίζω.

'Εναποτίθημι, depono in, ibi depono, relinquo, & ab ἐν, & ἀποτίθημι. V.

'Εναποψύχω, exlpiro & efflo animam in, immorior, &c. Item, flatum & crepitum ventris emitto in; vel exer mentra ventris ejicio in, &c. ab ἐν & ἀποψύχω. Vide.

'Εναπτω, alligo, adalligo; item, illigo, innecto, committo, adjungo, &c. ab ἐν & ἅπτω, necto, &c. Item ἐνάπτω, incendo, accendo; (idem quod ἀνάπτω) ex ἐν & ἅπτω, accendo, &c. V.

'Εναπτομαι, adligor, alligor, annector; (ab ἅπτω, necto,) Item, idem quod ἅπτομαι, tango, attingo, &c. V.

'Εναρὲς, τὰ, spolia, arma, quia interfectis detrahuntur: ab ἐναίρω, occido, spolio.

'Εναρέσσω, seu ἐναρέπτω, illido, Pausan. ex & ἐν, & ἀρέσσω, vide.

'Ενάρη, Dor. pro ἐνήρη, 3. sing. imperf. act. ab ἐνήρω, operor: quod vide.

'Ενάρηλα, ας, ἡ, evidentia, illustratio, &c. Item ἐνάργεια, res evidens, res manifesta, &c. utrumque à sequente ἐναργὴς; vide à quo etiam est adv. ἐνάργως, evidenter, perspicuè, &c.

'Εναργέως, apertè, adv. ab

'ΕΝΑΡΓΗ'Σ, ⊙, ὁ, ἡ; clarus, evidens: q. ab ἐν & ἀργὸς, albus.

'Ενάρετ⊙, ᾱ, ὸ ἡ ἡ, virtutis particeps, vel virtute, præditus, &c. Herodian. l. 2. ἐνάρετον ἀρχὴν dixit, imperium commendabile virtutis ergò, ex ἐν & ἀρετὴ, vide.

'Εναρὴς, ⊙, ὁ, ἡ, execrandus. Ex ἐν. & ἀρὴ, ας, ἡ; diræ, preces. Sic ἐναρέσις, dici videntur, qui ἐναρέσι vocantur.

'Εναρπόρ⊙, spolia gerens, συλοφόρ⊙, &c. ab ἔναρα; vide & φορὸς, ferens, à φέρω. V.

'Εναρθρ⊙, articulatus, perfectus, ἐναρμος⊙; Athen. lib. 8. Item ἐνάρθρως, adv. articulatè, seu articulatim, &c. ab ἐν & ἄρθρον, ου, τὸ; artus, articulus, &c.

'Εναρίζω, f. ίξω, p. χα, interficio, spolio: ab ἐνάρω, idem: quod vide.

'Εναρίθμι⊙, & --ίθμιο⊙, aunumeratus. Th. ἀριθμὸς, numerus.

'Εναρίμβρο⊙, ᾱ, ὸ, qui cædit mortales, homicida:

homicida: ab ἐναίω, interficio, & βροτὸς, mortalis.
'Ἐναίζω, a. 1. ind. act. Poët. & Dor. pro ἐνάω, ἐναΐξαι, 3. sing. f. 1. opt. act. veroi ἐναΐζω, interficio; quod vide.
'Εναρκεῖ, sufficiens, vel idoneum est, fieri potest, &c. i. e. ἐνδέχεται, ab ἐν & ἀρκέω; vide.
'Ἐνάρμοσε, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ναρκάω, torpeo. Th. νάρκη, ης, ἡ, torpedo. Alii leg. ἐνήρμοσε, ας, ε.
'Εναρμόξαι, Dor. pro ἐναρμόσαι, aptare, a. 1. inf. act. ab ἐναρμόζω, f. σω. Them. ἄρω, ap-o.
'Ἐναρξάμην, a. 1. part. m. ab ἐνάρχομαι, incipio; quod vide.
'Ἔναρσεν, interfecerunt, 3. pl. a. 2. act. pro ἔνασσεν vel ἔνασεν, ας, ε, verbi ἐναίω, occido.
'Ἐναρπάκτης, spoliator, pro ἐναρπάστης, ab ἐνάρω, τω, spolia, & φέρω, fero.
'Ἐνάρχομαι, incipio, auspicor, f. ἐνάρξομαι, a. 1. m. ἠνηξάμην, ω, ατο, cepi, a. 1. m. part. ἀνηξάμενος, ab ἐν & ἄρχομαι, incipio. Th. ἀρχὴ, initium.
'Ἐναρμόνιος, ος, ὁ, ἡ, harmoniæ musicæ modulis inclusus, ἐμμελὴς, transfertur etiam ad alia, & significat, concinnus, aptè compositus, &c. Unde adverb. ἐναρμονίως, compositè, ad musicæ melodiæ modulos; ut ἐναρμονίως ἄδων, melodicè, seu musicè canens, &c. Indè etiam, ἐναρμονικὸς, ὴ, ὸν, ad harmoniæ musicæ modulos compositus, &c. omnia à verbo ἐναρμόζω, vel ἐναρμόττω, concinno, coapto, adapto, accommodo, &c. à quo etiam, est ἐνάρμοστος, concinnus, aptus, &c.
'Ἐνάς, ἀδος, ἡ, unitas, μονὰς, ab εἷς, μία, ἕν; vide.
'Ἐνὰς, & ἐνεὰς, pro ἐννὰς, & ἐννεὰς, nonarius numerus, &c. ab ἐννέα, novem, V.
'Ἐναυάω, debilis & infirmus sum in; vide ἀδυνάω.
'Ἐναυάω, habitavi, a. 1. pass. verbi ναίω, inus. pro ναίω, habito.
'Ἐναυμβρίζω, delector aliqua re, acquiesco; ab ἀσμβρίζω, vide.
'Ἐναυσπάδων, clypeo armo; apud Phavor, est ab ἐν, & ἀσπὶς, ἰδος, ἡ, clypeus, &c. Vide.
'Ἔναυσι, habitandi caussâ collocavi, a. 1. ind. act. Poët. ἐναυσάμην, ω, ατο, a. 1. m. Poët. à ναίω, pro ναίω, habito.
'Ἐναφίζομαι, inhabito; Hesych. ab ἐν & ἄφω, ἄσται, τὸ, urbs; vide.
'Ἐναστράπτω, q. d. infulguro, exp. interno splendore radio, &c. ab ἐν, & ἀστράπτω, vide.
'Ἐναχμοσύνη, indecorè, & contumeliosè aliquid ago; Luc. ab ἐν, & ἀχμοσύνη; vide.
'Ἔναυρον, ὁ, ἡ, ἦ, astris apertus; ut γῆ ἔναυρος. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 18. ab ἐν & ἄστρον, vide.
'Ἐνασχολοῦμαι, ἐσομαι, occupatus sum in; ab ἐν, & ἀσχολέομαι, vide.
'Ἐνατενίζω, oculos defigo in, intentis oculis inspicio, &c. ab ἐν & ἀτενίζω, vide.
'Ἐνάτη, nona, Poët. pro ἐνάτη ab ἐννέα, novem.
'Ἐναῖος, & ἔννατος, nonus; undè τὸ ἔνατον, vel τὸ ἔννατον, novendiale sacrum: Indè ἐναλεῖος, seu ἐναλεῖος, q. d. nonanus; cui transacti sunt novem dies; nonum diem agens; intra nonum diem: vel nono die adveniens, &c. Ut ἐναῖος, πυρετὸς, febris cujus jam est nonus dies; Gal. ab ἐννέα, novem.
'Ἐναυλὶς, & ἐναυλὸς, voce præditus, vocalis, φατὴς: item vivus, spirans, ἔμπνους, &c. ab αὐλὴ, vox, &c. Vide.
'Ἐναυθεντέω, ῶ, authoritatem obtineo inter, authoritate valeo in, &c. vide αὐθεντέω.
'Ἔναυλα, τὰ, quæ sunt in vestibulo, & ante oculos; τὰ ἔντὸς τ' αὐλῆς, &c. Item ἐναύλιμος, domicilium, ὄικησις, &c. Utrumque ab ἐν & αὐλὴ; vide.
'Ἐναυλίζομαι, f. ίσομαι, diversor. Them. αὐλὴ, stabulum, aula.
'Ἐναυλοδυλιδρὸς, moratus, ejusdem a. 1. part. m.
'Ἔναυλον, τὸ, & ἐναύλισμα, τὸ, domicilium, ἐνοίκισμα, &c. Item ἐναυλισθεὶς ἀνὴρ; stabulare antrum, i. e. lustrum, &c. à seq. ἔναυλος, stabulum, &c.
'Ἔναυλος, ου, ὁ, ἡ, tibiis personans: ab ἐν & αὐλὸς, tibia: &
'Ἔναυλος, ου, ὁ, stabulum, Them. αὐλὴ, aula, atrium, stabulum.
'Ἔναυτος, in quo auræ sunt, auris apertus, seu pervius. Theoph. Hist. pl. l. 8. c. 11. χώρειον ὕφυσον, ἢ ἔναυρον ἀεὶ, &c. ab ἐν, & αὔω, aura, ventus levior, &c. vide.
'Ἔναυσμα, τὸ, id quo ignis accenditur, igniarium; item fulcibulum, & Metaph. fomes, fax, incitamentum; Herodian. est verbale ab ἐναύω, vide.
'Ἐναυχένιος, ad cervicem pertinens, qui in collo est, collo injectus, vel infertus, &c. ut ἐναυχένιος βρόχος, in Epigram. ab ἐν & αὐχὴν cervix, &c. Vide.
'Ἐναύω, accendo. Th. αὔω, idem.
'Ἐναφίημι, & ἐναφίω, incoquo; ut ἐναφήσας, qui incoxit, ἐναφεψήσεις, cum aliquo coctus, &c. ab ἐν, & ἀφίημι; V.
'Ἐναφίημι, infero, immitto, injicio; ut ἐναφίησι γόνον, instillat fœturam, &c. ab ἐν & ἀφίημι; vide.
'Ἐνγόναπι, (aut disjunctim) ἐν γόναπι q. d. in genibus; ita dici annotatur stella quam Jul. firm. ingeniculum vocat; vide Arat. in Phœnom.
'Ἐνδαδῶν, ῶσα, ὸν, ἠδαμ habens, vel in se gerens, ἠδαμ referens, &c. (ex ἐν & δᾶς, δαδὸς; vide.) Undè verbum ἐνδαδάω, idem quod δαδάω, in ἠδαμ converto, vel convertor, ἐνδαδῶν, reddo, vel ἐνδαδῶμαι, reddor, &c.
'Ἐνδαὶς, ἰδος, ἡ, Dor. pro Ἐνδὶς, nomen. prop.
'Ἐνδαιτύσομαι, ὔσομαι, fut. ήσομαι; depon. epulor, convivor, &c. ab ἐν & δαὶς, δαιτὸς, &c.
'Ἐνδαίω, idem quod δαίω, incendo, uro, &c. V.
'Ἐνδάκνω, morsus infero; ab ἐν & δάκνω. V.
'Ἐνδάκρυος, ὁ, ἡ, ὸν; q. d. qui in lachrymis est, vel cui lachrymæ oberiuntur, lachrymosus, &c. ab ἐν & δάκρυ. V.
'Ἐνδαλάω, (tanquam, ἐνδαλπόω) indigena, Poll. l. 3. Poëticum esse dicit, cui Synonymum, ἐγχώριος, ἐπιχώριος, &c. ab ἐν & δαλπόω; V.
'Ἔνδασυς, pilosus, hirsutus; Dioscor. Th. δασὺς. V.
'Ἐνδατέομαι, idem quod διαδατέομαι, dispertior; vide διατέμνω. V.
'Ἐνδεδυμμένως, remissè, parcè, laxatis habenis, &c. est adv. ab ἐνδέδυμα. V.
'Ἐν ᾗ, Poët. pro ἐνῇσι ᾗ, vel ἐνῇσαν ᾗ, inerat, verò, vel inerant. Tum ἐν ᾗ, Ion. pro ἐνῇσι ᾗ.
'Ἐνδεδυμένος, induti, perf. part. pass. ab ἐνδύω, induo, f. ύσω. p. ἐνδέδυκα. a. 1. ἐνέδυσα: ab ἐν & δύω, induo.
'Ἐνδεής, imperf. deest, opus est: &
'Ἐνδεὴς, ές, ὁ, ἡ, indigus, egenus: ab ἐν & δέω, opus habeo.
'Ἐνδεία, ας, ἡ, INDIA, inopia: ab ἐνδεὴς; quod vide.
'Ἔνδειγμα, ατος, τὸ, manifestum indicium: ab
'Ἐνδείκνυμι, indico, præs. pass. ἐνδείκνυμαι, σαι, ται, ostendo. & in 3. Pl. ἐνδεικνυνται. præt. inf. ἐνδεικνυσθαι. f. m. ἐνδείξομαι. præt. pass. ἐνδέδειγμαι. a. 1. m. ἐνεδειξάμην, ω, ατο. a. 1. imperat. m. ἐνδείξαι, άσθω, a. 1. sub. m. ἐνδείξωμαι, ηται ab ἐν & δείκνυμι, ostendo.
'Ἐνδείκτο, pro ἐνδέδεικτο, ostensus erat, 3. sing. pluſq. p. pass. ejusd. verbi.
'Ἔνδειξις, εως, ἡ, demonstratio, indicium: à perf. pass. ejusd. verbi.
'Ἐνδείκτης, delator, quadruplator, syccophant, &c. Item ἐνδεικτικὸς, q. d. ostentatorius, ostentator; unde adv. ἐνδεικτικῶς, ostentatorie, ostentabundè, cum ostentatione, &c. apud Gal. exp. per ostentationem, omnia ab eod. verbo.
'Ἐνδεινὸν, idem quod Th. δεινὸς. V.
'Ἔνδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, undecim, ἄλλπν ἐν, unum, & δέκα, decem.
'Ἐνδεκαετὴς, qui undecim annorum est; ab ἔνδεκα, & ἔτος, τὸ; V.
'Ἐνδεκάκις, adv. undecies: &
'Ἐνδέκατος, ἄτη, ατον, undecimus: ab ἔνδεκα; quod vide.
'Ἐνδεκὰς, numerus undenarius, &c. ἐνδεκατὴς, qui undecima die aliquid facit, & qui undecimum agit diem, &c. ab ἔνδεκα, & ἐνδέκατος, &c.
'Ἐνδεκάπλιν, undecim lectis instructus; item ἐνδεκάπλινον κεφαλὴν; caput undecies inclinatum; Plut. ab ἔνδεκα, & πλινὴ; V.
'Ἐνδεκάπηχυς, εως, undecim cubitorum; ut ἐνδεκάπηχυ ἔγχος; Hom. Il. Σ. ab ἔνδεκα, & πῆχυς. V.
'Ἐνδεκατημόριον, undecima pars; ab ἔνδεκα, undecim, & μόριον, τὸ, pars. V.
'Ἐνδέκνυμαι, Ion. pro ἐνδείκνυμαι, admittere, probare. Th. δέχομαι.
'Ἐνδεκόρης, undecim ordinum navis; vel undecimis, &c. ab ἔνδεκα, & ἐρίσσω, remigo, &c. V.
'Ἐνδελέχεια, Att. pro ἐνδέλιχεια, ας, ἡ; perfectio, assiduitas. ab
'Ἐνδελεχὴς, pro ἐνδέλιχὴς, perfectus, ab ἐντελὴς, perfectus, integer: (ab ἐν & τέλος, finis:) & ἔχω, habeo.
'Ἐνδελεχίζω, f. ίσω, ium assiduus, continuo: &
'Ἐνδελεχισμὸς, ὦ, ὁ, assiduitas, continuatio: &
'Ἐνδελιχῶς, adv. assiduè, ab ἐνδελεχὴς, q. v.
'Ἐνδέμεσε, το, id quod illigatur, gestamen collo appensum; Dioscordi idem quod περίαπτον, &c. verbale ab ἐνδέω. V.
'Ἐνδέμω, obturo, edificiis munio, aut muris; Herod. ab ἐν & δέμω. V.
'Ἐνδέξια, adverb. aptè, dextrè: ab
'Ἐνδέξιος, α, ον, qui est ad dextram, prosper, faustus. Th. δεξιὰ, dextra.
'Ἐνδεξιόομαι, ώσομαι, dextera manu teneo, vel amplector, &c. à præced. ἐνδέξιος, Vi. à quo etiam est, ἐνδεξίως, à dextera parte, &c.
'Ἐνδεσμὸς, ὁ, τὸ, vinculum. &
'Ἐνδεσμέω, ῶ, illigo, implico: &
'Ἐνδεσμὸς, ὸς, ὁ, illigatio, amen, atum, vinculum, fasciculus; ab ἐν & δεσμὸς, vinculum, quod à δέω, ligo.
'Ἐνδεύω, irrigo; à Th. δεύω, rigo, &c. Vide.
'Ἐνδεῦ, licet, fieri potest, impers. ab
'Ἐνδέχομαι, ῃ, εται, admitto, recipio, f. ἐνδέξομαι, p. ἐνδέδεγμαι. Them. δέχομαι, capio.
'Ἐνδεχόμενος, possibilis, licitum: ab ἐνδέχομαι.
'Ἐνδέω, f. ήσω, illigo, implico, astringo: item, desum, opus habeo; ab ἐν & δέω, ligo, egeo.
'Ἐνδεῶς, indigenter, non sufficienter; ut ἐνδεῶς ἔχειν τινὸς, indigum esse re aliqua, &c. μὴ ἐνδεῶς, planè; ἐνδεῶς ἐσθίειν, tenuiter agens; pauper; sic, ἐνδεῶς ἔχω, indigeo; ἐλλιπῶμαι, &c. ab ἐνδέω, vi.
'Ἔνδηλος, manifestus, evidens, insignis, &c. à δῆλος. Vi.
'Ἐνδημέω, incolo. f. ήσω, p. ἐνδεδήμηκα, ab ἔνδημος, manens cum populo suo. ex ἐν & δῆμος, populus.
'Ἐνδημία, præsentia; παρουσία; quum quis intra populi seu domi sui fines est, nec peregrè abest, &c. ab illo dem.
'Ἐνδημιουργὸς, morbus cuidam populo peculiaris ab eod. Th.
'Ἐνδήμιοιτ, dat. pl. Ion. ἐνδήμων, gen. pl. ab
'Ἔνδημος, ου, qui in civitate vel domi est, domesticus. Th. δῆμος, populus.
'Ἐνδιάσκων, Ion. pro ἐνδίαζον, 3. pl. imperf. act. verbi ἐνδιάω, meridior, in loca umbrosa deduco. Th. ἔνδιος, meridianus.
'Ἐνδιαβάλλω, criminor, calumnior, &c. sed plus est quam διαβάλλω; quod vide.
'Ἐνδιάζω, agito, seu dego in; vescor in, &c. ab ἐν & δίαιτα, Vi.
'Ἐνδιαίθιος, ος, ὁ, ἡ, internus: ab ἐν & διαπνέω, quod adeas.
'Ἐνδιαθέτως λέγειν, è sententia animi loqui; ità animo affectum esse, ut verba pronuntiata significant, &c. Item, ἐνδιάθετος λόγος, oratio scripto constans, Hesych. ab ἐν & διατίθημι, &c. Vide.
'Ἐνδιαιδρύσασθαι, ludificari: ab
'Ἐνδιαθρύπτω, per delicias illudo: ex ἐν, διὰ & θρύπτω, frango, quod vide.
'Ἐνδιαιτάομαι, insum, inhabito, versor, hospitor; διατελέω, &c. Unde, ἐνδιαίτημα, ατος, τὸ, locus qui habitatur; habitatio, mansio, hospitium, &c. ab ἐν & διαιτάω, Vi.
'Ἐνδιαιτάπλιν, immuto; ex ἐν & διαλάττω, idem quod Th. ἀμείβω, vel ἀλλάττω, permuto.
'Ἐνδιάσκιος, f. e. περίσκιος διηγησις, modus narrationis; quo διασκιὴν, adhibita facit ut oratio invalescat, &c. ex ἐν & διασκιὴ, quod vide.
'Ἐνδιασπείρω, differo & dissemino in; vel, interfero, interspergo, &c. ex ἐν & διασπείρω, Vi.
'Ἐνδιατάττω, ordino, & digero in, seu intus, &c. ab ἐν & διατάττω, vide.
'Ἐνδιατρίβω, immoror: ex ἐν, διὰ & τρίβω, tero. f. ψω.
'Ἐνδιατρέπειν, immorandum: ejusdem verbale.
'Ἐνδιαχρίω, illino, oblino, &c. ab ἐν & διαχρίω; perungo, perlino; ex διὰ & χρίω.
'Ἐνδιάω, seu ἐνδιάομαι, meridior; dicitur etiam ἐνδιάζω, tranquillus sum; dormio in meridie, &c. ab ἔνδιος.
'Ἐνδιδάσκω, doctrina imbuo. Th. διδάσκω.
'Ἐνδιδόναι, cedere, remittere, præs. inf. ex ἐν & δίδωμι, do.
'Ἐνδιδύσκομαι, induor, cum accus. imperf. ἐνεδυδυσκόμην, ου, ατο. est verbum frequentativ. verbi ἐνδύομαι, induor: ab ἐν & δύω.
'Ἐνδίδωμι, f. ἴσω, in manus trado, præbeo; cedo, remitto. Th. δίδωμι, do.
'Ἐνδίεσαν, incitabant; pro ἐνδίεσαν, 3. pl. imperf. ab ἐνδίω, verbi ἐνδίημι, immitto. Alii volunt esse a. 2. act. 3. pl. ex ἐνδίεμεν & ἵημι, mitto. Alii imperf. pro ἐνδίεσαν, ab ἐνδίημι, (ut ἐπίθεσαν, à πίθημι,) pro ἐνδίεσκον, ut fit intecuti sunt. Th. δίω.
'Ἐνδικάζομαι, judicio contendo; seu disceptio; Poll. est pass. ab activo, ἐνδικάζω, judicia exerceo; ulciscor; ab ἐν & δικάζω, Vi.
'Ἔνδικος, ου, ὁ, ἡ, Poët. pro δίκαιος, justus, ab ἐν & δίκη, jus.
'Ἔνδινα, τὰ, intestina: ab ἔνδον, intus.
'Ἐνδινέω, ῶ; instar verticis, aut turbinis circumago, &c. ab ἐν & δινέω, vide.
'ΕΝΔΙΟΣ, α, meridianus. Et ἔνδιον substantivè ponitur pro διατειχὸς, hinc ἐνδίαλα, meridior.
'Ἐνδιοχλέω, qui in curru est; sessor; ab ἐν & δίφρος, Vi.
'Ἐνδοβρίνης, ου, ὁ, ἡ, intus genitus; domi natus, &c. ab ἔνδον & γίνομαι, unde γηθὼν, &c. Vi.
'Ἔνδοθεν, adv. ex interiori loco: &
'Ἔνδοθι, Poët. intus, in, ab ἔνδον, idem.
'Ἔνδοθί, INDU. Dor. pro ἔνδον, intus.
'Ἐνδοιάζω, f. άσω, dubito: & indè
'Ἐνδοιασμὸς, ὦ, ὁ, ἡ, & ἐνδοιαστὸς, dubius, incertus: &
'Ἐνδοιασμὸς, ὦ, ὁ, & ἐνδοιαστὸς, dubitatio; ab ἐν & δοιάζω, dubito, à δοὶ, dubium. Th. δύο.
'Ἐνδοιαστὸς, ambigendo, dubiè; non constanter, &c. ab eod. Th.
'Ἔνδομα, ατος, τὸ, remissio, laxatio: q. d. laxamentum; indulgentia, &c. Verbale ab ἐνδέδομαι, Vi.
'Ἐνδομάχας, α, ὁ, Poët. & Dor. pro
'Ἐνδομάχος, ου, ὁ, ntus vel domi pugnans; ab ἔνδον, intus, & μάχομαι, pugno.
'Ἐνδομυὶς, ίδος, ἡ, pilæ, moles erecta ad mœnia fulcienda, ab inusit. ἐνδομέω. Th. δέμω, struo.
'Ἐνδόμυχος, ου, ὁ, ἡ, intestinus; ex ἔνδον, intus, & μυχὸς, penetrale.
'ΕΝΔΟΝ, intus, adv. & pro ἐν. hinc ἔνδοθεν, ex interiori loco: ἔνδοθι, intus.
'Ἐνδοξάζω, glorifico. f. άσω. p. ἐνδεδόξακα. perf. pass. ἐνδεδόξασμαι. a. 1. pass. ἐνδοξάσθην, ης, η, a. 1. sub pass. ἐνδοξασθῶ. a. 1. inf. ἐνδοξασθῆναι ab ἐν & δόξα, gloria. Th. δοκέω, videor.
'Ἐνδοξάσθη, 3. sing. a. 1. sub. pass. e just. verbi.
'Ἐνδοξολογέω, ῶ, gloriam in sermone aucupor; Laërtius in Diogene, vocat ῥήτορας ἐνδοξολογίτας; gloriam in sermone aucupantes, &c. ab ἔνδοξος & λόγος.
'Ἐνδοξόπωλος, equorum pullis inclytus; celebris equorum pullitie, &c. ab ἔνδοξος & πῶλος, Vi.
'Ἔνδοξος, ου, ὁ, ἡ, nobilis, gloriosus, or inabilis: ἔνδοξα τά, res gloriosæ, in comparat. ἐνδοξότερος. in superl. ἐνδοξότατος. ab isd.
'Ἐνδόξως, honorificè; & ἐνδοξότατα, gloriosissimè; ab ἔνδοξος.
'Ἔνδοσιμον, ου, τὸ, carminis, orationis, vel cantionis exordium; incitatio, occasio: &
'Ἐνδόσιμος, ου, ὁ, ἡ, gratuitus: &
'Ἔνδοσις, εως, ἡ, remissio: ab ἐνδίδομι, Th. δίδωμι, do.
'Ἐνδότατος, α, intimus: &
'Ἐνδοτάτω, adv. intimè. Superl. ut
'Ἐνδότερος, α, interior: &
'Ἐνδοτέρω, adv. interius: compar. ab ἔνδον, intus.
'Ἐνδοτόνως, ῶς; insono, sonum edo; ab ἐν & δοτὸς, Vi.
'Ἐνδοχμὸς, efficax; i. e. habilis ad faciendum, &c. ab ἐν & δρώω, idem quod δράω, facio.
'Ἐνδρομὴ, ῆς, ἡ, incursus, insultus; certaminis quoddam genus; apud Plut. de musica. Item, ἐνδρομὶς, ίδος, ἡ, calceamenti genus, quo utebantur cursores in certamine; item, vinculum; unde, in plur. ἐνδρομίδες, ων; vincula, &c. ab ἐντρέχω, Vi.
'Ἐνδρόσυρος, roremhabens; roscidus; rorulentus, &c. Ab ἐν & δρόσος, vide.
'Ἐνδρυον, ου, τὸ, cor & medulla arboris: &
'Ἔνδρυον, seu -ος, temo, arratrum: ex ἐν & δρῦς, υός, ἡ, quercus.
'Ἐνδρυόδης, ους, ὁ, ἡ, nemorosus: ab ἐν & δρυόδης, quernus. Th. δρῦς, quercus.
'Ἐνδυάζω, dubito, ambigo; hæsito, &c. Unde, ἐνδυασμὸς; dubitatio, hæsitatio, &c. Item quod ἐνδυάζω, & ἐνδυασμὸς; & ejusd Th. & comp. Vi.
'ΕΝΑΤΚΕΩΣ, prompto animo, diligenter, Poët. adv. φιλοτίμως, ἀζήλως.
'Ἔνδυμα, ατος, τὸ, INDUMENTUM, vestimentum: ab ἐνδύω, induo; quo vide.
'Ἐνδυμάπα, q. d. indumentula; leges musicæ apud Argos; seu genus quod-

dam modorum musicorum, vel etiam saltationis, Argis introductum; (ut author est Plutarch. in lib. de musica) Argolica celebritas & saltatio, &c. Item, ἐνδυμάτια, ας, ἡ, vestitus, amictus; ex Polyb. Utrumque ab ἐνδύω, Vi.

'Ενδυναμόω, corroboro. f. ώσω. p. ἐνδεδυνάμωκα. a. 1. ἐνεδυνάμωσα. p. pf. ἐνδυνάμωμαι, invalesco, imperf. pass. ἐνεδυναμούμην, ώμην, ου, ώτο, ῶντο. a. 1. pass. ἐνεδυναμώθην. ex ἐν & δυναμόω, roboro. Th. δυναμῶ, possum.

'Ενδυναστεύω, authoritate valeo; primas partes obtineo, &c. ab ἐν & δυναστεύω, Vi.

'Ενδυσίνην, induunt; Herodot. pro ἐνδύνουσιν, ab ἐνδύω, idem quod ἐνδύω, vide.

'Ενδυτοί, nom. pl. præf. part. ab ἴνδυμι, vel a. 2. part. ab ἐνίδω, verbi ἐνδυνάω, quod vide.

'Ενδύω, intrepo. f. ἐνδύσω. a. 2. ἐδυσάμην, ας, ατο, ab ἐν & δύω, δυάω & δῦμι, subeo.

'ΕΝΔΥΟ, celeriter, ocyùs. q. duobus momentis.

'Ενδύσω, induta, a 2. part. f. g. ab ἐνδύω, ώτης, verbi ἴνδυμι. Th. δῦμι, vel δύω, subeo.

'Ενδυσωμένω, ης, ῃ, ον, a. 1. part. m. & f. ἐνδυσαμένη, a. 1. part. m. & f. pl. a. 1. imperat. m. ἐνδύσασθε, 2. pl. a. 1. imperat. act. ab ἐνδύω, induo, quod vide.

'Ενδυσις, ἡ, ingressus, introitus; ab ἐνδύω, ingredio, subeo, &c.

'Ενδυτος, ος, ὴ, amictus: ab

'Ἐνδύω, (ut & ἐνδυάω & ἐνδύομαι.) INDUO, cum dupl. acc. f. ύσω. a. 1. ἐδυσα. a 1. imperat. ὔδυσον, άτω. perf. ἐνδέδυκα. perf. pass. ἐνδέδυμαι part. ἐνδεδυμένος, indutus. a. 1. m. ἐνεδυσάμην, ω, ατο. imperat. m. a. 1. ἐνδυσάμην, άσθω. a. 1. sub. m. ἐνδύσομαι, ῃ, ῇ). & in 2. pl. ἐνδύσεσθε. a. 1. m. inf. ἐνδύσασθαι, & part. ἐνδυσάμενος. ab ἐν & δύω, seu δυάω, subeo, induo.

'Ενδυσχεραίνω, rebus & mihi sum injucundus. Vide δυσχεραίνω.

'Ενδυτά, pro ἐνδύματα, indumenta; ex Epigr. à sing. ἴνδυμα, Vi.

'Ενηαρίζω, vernum tempus dego in; ver illic transigo, &c. ab ἐν & ἠαρίζω, vernum tempus dego; ab ἦαρ, ρος, τό, ver.

'Ενήδεγεν, es, ε, 2. 2. ind. act. verbi ἐμβάλλω.

'Ενηβίσσειν, a. 1. ind. act. verbi ἐμηβάζω, impono. f. άσω. ab ἐν & βιβάζω. Th. βαίνω, incedo.

'Ενηβεμιαμάμην, ω, στο. graviter interminatus sum. a. 1. m. verb. ἐμβεμιάομαι, f. ήσομαι. Th. βρέμω, idem.

'Ενηγυάα, ῶ, ηο. odeo, ab ἐν & ἐγγύη, spondeo.

'Ενηγύησε, spospondi, ejusd. a. 1. Ion. pro ἐνηγύησα.

'Ἐνηγύς, idem quod Th. ἐγγύς, prope.

'Ενήγκαμ, tulisse, a. 1. inf. act. ἐνήγκας. a. 1. part. ab ἤνεγκα. a. 1. act. ἐνήγκατο, 3. pl. a. 1. m. Ion. ἐνήγκαθε. a. 1. inf. m. ἐνήγκατο, 3. sing. a. 1. imperat. act. verbi φέρω, fero. f. ὤσω.

'Ενηγκεῖν, a. 2. inf. act. ab

'Ἐνεγκεῖν, a. 2. ind. ἐνεγκών, ὄντα, ὄν, ὄντος, a. 2 part. ab inusit. ἐνήγκω, pro φέρω, fero. f. ὤσω.

'Ενηθικμάζω, laudibus effero; idem quod ἐγκωμιάζω, qu. Vi.

'Ενηΐδιν, 3. sing. imperf. act. quasi à δίδω. vide ἐδίδην.

'Ενήϊ ἐς, ἡ, insidiæ: & in dè

'Ενηδρεύω, insidior, cum acc. f. εύσω. p. ἐνήδρευκα. a. 1. ἐνήδρευσα. imperat. ἐνήδρυσον, άτω, ab ἐνίδρα, quod ex ἐν & ἵδρα, sedes. Th. ἵζομαι. f. ἰδῆσομαι, sedeo.

'Ενηδρεύων, ονος, ejusd. præs part.

'Ενήδρων, ου, τό, idem ac ἐνίδρα, quod vide.

'Ενηδρος, ου, ὁ, ἡ, incola; irq illius, &c. Item, in plur. ἴνηδροι Scythæ dicuntur, ut, ἴνιπποι, apud Homer. qui firmiter equis insident. (quidam tamen legunt ἴνειδροι) ab ἐν & ἵδρα, vide.

'Ενηδρευτικὸς, qui insidiatur, insidiosus, &c. ab ἐνηδρεύω, Vi.

'Ενήδυσεν, ας, ε, & in 3. pl. ἐνήδυσαν, a. 1. verbi ἐνδύω, induo, quod vide.

'Ενήζομαι, insideo; Æsch. in Persis; ab ἐν & ἵζομαι, sedeo.

'Ενηθίζω, assuefacio, consuesco; ab ἐν & ἠθίζω, Vi.

'Ενηΐδω, insit. unde aor. 2. ἐνήϊδον, intuitus sum; & infinit. ἐνηΐδειν; intueri, inspicere; videre in, &c. Plat. ἀλλοτρεπέστατα ἐνήϊδε ἐν ἐμοὶ ποιεῖσθαι; in me videris, &c. Th. εἴδω, video.

'Ενήϊκε, ας, ε, pro ἤνεγκε, sive ἴωσε. a. 1. ind. act. verbi ἐνείκω, pro ἐνήγκω, insit. Th. φέρω, fero.

'Ενήνεκεν, Poët. & Ion. pro ἐνῆκεν, a. 1. vel perf. act. verbi ἐνίημι, immitto: ab ἐν & ἵημι, mitto. Th. ἴω, mitto, statuo, induo.

'Ενηνεῖς, ἴντος, dilutus, infusus: a. 1. part. pass. ἐνηνίσθαι, a. 1. inf. pass. ab ἐνίημι. Vide ἐνίημι.

'Ενήνιμα, ας, ε, a. 1. act. verbi ἐνήνιδμι, impono: f. δήσω. p. πένηχα. a. 2. ἐνῆνον.

'Ενηνυθόδη, pœnituit, 3. sing. a. 1. ind. pass. ab ἐνηνυθόμενος, quod vide.

'Ενήνυε, præs. opt. ab ἐνίημι, insum: quod ab ἐν & εἰμὶ, sum: vel a. 2. opt. act. ab ἐνίημι, immitto: facit enim ἴημι, in a. 2. opt. act. εἶον, ut πίθημι, θείην.

'Ἐνεκα, Poët. pro ἕνεκα, propter, quod vide.

'Ενήκα, ας, ε, attuli, a. 1. Poët. pro ἐνήνεγκα. ἐνέηκα, a. 1. inf. act. sed ἐνῆκαι, 3. sing. a 1. opt. act. ἐνείκατο, a. 1. part. act. ἐνεικάμενος, 3. sing. a. 1. m. verbi ἐνείκω, inus. pro φέρω, f. ὤσω. a. 1. ἤνεγκα.

'Ενήκης, intuliste, 3. sing. a. 1. opt. Æol. ἐνείκη, ferat, 3. sing. a. 1. sub. ab eod. them.

'Ενεικονίζω, specto, vel comparo imagine; Plut. vide εἰκονίζω.

'Ενήλιε, ῶ, INVOLVO: f. ήσω. a. 1. ἐνείλησα. præt. ἐνείληκα. Ex ἐν & εἴλω, VOLVO.

'Ενήμω, ας, ε, & in 3. pl. ἐνεμαν, distribuerunt, a. 1. ind. act. verbi νέμω, tribuo: f. νεμῶ. p. νενέμηκα. p. m. νένομα.

'Ενημμαι, 1. p'. præs. Poët. pro ἴνεσμαι, ab

'Ἐνῆμι, insum, ἴνεσι, & per Apocop. Ion. ἴν, pro ἔσῖ, est. τὰ ἐόντα, præs. part. n g. pl num. quæ penes vos sunt: ab ἐν & εἰμὶ, sum.

'Ενηνεγκεῖν, sive ἐνεγκεῖν, & ἐνέγκαι, includo; item, prohibeo; ab ἔργω, vide.

'Ενήνεγκε, innecto, insero, infibulo; implico; item, consero, apto, &c. ab ἐν & ἔγκω, necto.

'Ενῆνις, ιτος, qui misit, & inf. g. ἐνείσαι, & in n. g. ἐνῆναι, a. 2. part. verbi ἐνίημι, quod ab ἐν & ἵημι, mitto: f. ἥσω. p ἕωκα. a. 2. ἐῶν.

'Ενῆσαι, perf. inf. pass. ab ἐνίημι, immitto: interdum ab ἐνῶ, seu ἐνίνημι. Th. ἴω. perf. pass. εἷμαι.

'Ενῆσαν, insunt, 3. pl. præs. ind. ab ἴνεμι, insum. Th. εἰμὶ, sum.

'Ενήσχε, Ion. pro ἐνέῖχε, 3. sing. imperf. ab ἐνέχω, in animo habeo.

'Ενηΐδιν, latus sum, Ion. pro ἰωΐζθην a. 1. pass. unde part. a. 1. ἐνεῒς, verbi ἐνείκω, Ion. pro φέρω, f. ὤσω, fero.

'ΕΝΕΚΑ, & ἕνεκεν, & Poët. ἕνικα, & ἐνεκεν, propter, causâ, adv. regit genit. ἐνεκά σε, tuâ causâ, interdum subauditur: ut τῆς ἀρετῆς, pro ἕνεκα τῆς ἀρετῆς, & ἕνεκα finem significat, ex quibus ἕνεκεν, quia: ut τούτου, ex τῷ ἕνεκα, hujus rei causâ, quapropter.

'Ενίκεισο, inerat, 3. sing. imperf. ab ἴνεσμαι, quod ab ἐν & κεῖμαι, jacco: f. κείσομαι.

'Ενεκκολαπτο, 3. sing. pluso. p. pass. verbi ἐγκολάπτω, inculpo. Th. κολάπτω, tundo: f. ψω. perf. pass. κεκόλαμμαι, ψαι, πται.

'Ενεκκινδύνω, ης, ῃ, insitus fui, a. 1. ind. pass. ab ἐγκεντρίζω, insero: f. ίσω. p. ἐγκεκέντρικα. ab ἐν & κέντρον, stimulus. Th. κεντέω, pungo.

'Ενεκλοτων, 3. pl. imperf. act. verbi ἐγκλοτάω, concipio.

'Ενέκλωθον, illudebam, imperf. act. & 'Ενέπαιξα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐμπαίζω, illudo: f. ξω. p. ἐμπέπαιχα. ab ἐν & παίζω, ludo.

'Ενεπαίχθη, a. 1. pass. ejusd. verbi.

'Ενέπαξεν, infixit, Dor. pro ἐνέπηξεν, 3. sing. a. 1. ind. act. ab ἐμπήγνυμι, fut. ξω.

'Ενεπεπορπίατο, Ion. pro ἐνεπεπόρπωτο, 3. pl. pluſq. p. pass. verbi πορπάω, vel πορπόω, fibulis altringo. Th. πόρπη, fibula.

'Ενέπεσον, ceciderunt, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi ἐμπίπτω. Vide πίπτω, cado.

'Ενεπήγνυο, 3. sing. imperf. verbi ἐμπήγνυμι, infigo: ab ἐν & πήγνυμι, f. ξω, compingo. Desinentium in γνύω, vel γνύμι, tempora formantur à tribus in γω.

'Ενεπιδημίεο, ῶ, peregrinor in; seu, ut peregrinus commoror in, &c. Vide ἐπιδημέω.

'Ενεπιπάλλε, incumbo, propriè, inclinato capite incumbo, vel intueor, &c.

'Ενεπικόπω τοῖς λόγοις; do operam literis; Bud. in Epist. ab ἐν & ἐπικόπτω, pronus, vel, propendens incumbo, &c. ab ἐπὶ & κόπτω, Vi.

'Ενεπιπρήθω, pejero; idem quod ἐπιορκέω, vide.

'Ενεπισκήπτομαι, incumbo; peculiariter, dicebantur creditores ἐνεπισκήπτεσθαι, qui, publicatis bonis alicujus, experiebantur contra populum, actione pignoratitia in pignora incumbentes; Dem. in Timoth. Unde etiam verbale ἐνεπίσκημμα, τὸ, talis actio creditorum, &c. ex ἐν & ἐπισκήπτειν, vide.

'Ενεπλήδησαν, 3. pl. a. 1. pass. ἐνεπλήδω, verbi ἐμπλήθω, impleo: f. σω. p. ἐμπέπληκα. a. 1. ἐνέπλησα. ab ἐν & πλήθω, repleo. Th. πλῆ, plenus.

'Ενέπνευσαν, 3. plur. a. 1. act. ab ἐμπνέω, inspiro: ab ἐν & πνέω, spiro. f. πνεύσω.

'Ενεπνεύθλω, ης, ῃ, a. 1. ind. pass. ab ἐμπνευμι, respiro, reviviſco: ab ἐν & πνέω, f. πνεύσω, flo, spiro.

'Ενεποίησάντο, duxerunt, 3. plur. a. 1. m. verbi ἐμποιέω, facio in. Them. ποιέω, facio.

'Ενέποισιν, Dor. pro ἐνέπουσιν, dicunt, vocant, 3. plur. præs. ind. ab ἐνέπω, pro καλῶ.

'Ενέπρησαν, incendebant, 3. pl. imperf. & 'Ενέπρησα, ας, ε, incendi, a. 1. ind act. verbi ἐμπρήθω, incendo: f. ήσω. p. ἐμπέπρηκα. Th. πρήθω, uro.

'Ενέπτυσα, ας, ε, inspui, a. 1. ind. act. ἐνέπτύσθην, a. 1. ind. pass. ab ἐμπτύω, inspuo; f. ύσω. p ἐμπέπτυκα. Ex ἐν & πτύω, spuo.

'Ενέπω, insequor, ab ἕπω, sequor: &

'Ενίπω, (& Poët. ἐνίπτω) dico, cano; item calumnior: &

'Ενίπων, alloquens, ejusd. præs. part. ab ἐν & ἔπω, dico: a. 1. εἶπα.

'Ενεργάζομαι, facio in, ingenero: ab ἐργάζομαι, operor. Th. ἔργον.

'Ενέργεια, ας, ἡ, actio, efficacia: &

'Ενεργέω, ῶ, operor, intus efficio, ago: f. ήσω. p. ἐνήργηκα. præt. pass. ἐνήργημαι. a. 1. ἐνηργήθην. imperf. pass. ἐνεργούμην, ήμην, ἔο, οῦ, ἔτο, εῖτο. ab ἐνεργὴς, efficax. Th. ἔργον, opus.

'Ενεργὴ, acc. sing. ab ἐνεργὴς, quod vide.

'Ενέργημα, ατ, τὸ, effectus, operatio, facultas: à 1. pers. perf. pass. verbi ἐνεργέω, operor, quod vide.

'Ενεργὴς, ὲς, ὁ, ἡ, efficax. Th. ἔργον, opus.

'Ἐνεργητικὸς, ἡ, ὸν, activus, a, um: ab ἐνεργὴς, quod ab ἔργον.

'Ενεργμοὶ, & ἐνέρξις, pulsus citharæ: Etym. aut clavus in medio citharæ, unde chorda alligatur, &c. Verbale ab ἐνείργω, includo, Vi.

'Ενεργολαβέω, ῶ; idem quod ἐγκολαβῶ ἐν τινι; &, quæstum in aliqua re fac.o, &c. Vi. ἐργολαβέω.

'Ενεργὸς, ὴ, ὸν, ἡ, operator, efficax: q. ἐν ἔργῳ ὤν.

'Ενεργῶς, efficaciter, adv. ab ἐνεργὴς, quod vide.

'Ενεργύμενοι, οἱ, obsessi à dæmonibus; ab ἐνεργολογέω, seu ἐνεργέω, quod vide.

'Ενερείδω, impingo, illido; inhæreo, &c. Ut, ἐνερείσατο γαίῃ, terræ illisus est; Apoll. apud Diosc. lib. 3. c. 26. ἐνερείσατε στομάχῳ; quæ stomacho inhærent, &c. ab ἐν & ἐρείδω, figo, firmo, Vi.

'Ενερύζω, eructo in, irructo, &c. Th. ἐρεύγω, Vi.

'Ενερυθρὸς, ία, ὸν, ὁ, ἡ, ruber, rubicundus; idem quod ἐρυθρὸς; ab ἐν & ἐρυθρὸς, τὸ, rubor, &c. Vi. Item, ἐνερευθῶ; rubeo; ab eod.

'Ενερῦθε, & ἐνερῦσι, infrà, adv. ab ἐν & ἔρα, ας, ἡ, terra.

'Ενέρες, mortui, manes: dat. pl. Ion. ἐνέρεσσι: ab iisd. &

'Ενέρτερος, inferior, per Sync. pro ἐνερώτερος, compar. ab ἔνερθε. inferus.

'Ενερύχοντες, mortuorum colorem habentes; luridi, &c. ab ἔνερθε, inferus, mortuus; quasi ἐν ἐρᾷ; i. e. in terra positus; & χρόα, ἡ, color; unde χρείζω, & χρόζω, coloro, &c. Vi.

'Ενέρξις, videatur suprà, in ἐνέργμοὶ.

'Ενέρσις, innexio; Thuc. religatio, &c. ab ἐνείρω, innecto, consero, apto, &c. Vide.

'Ενέρχομαι, Poët. pro ἐσέρχομαι, intrare, ingredi. Th. ἔρχομαι, venio.

'Ενέσαν, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi ἐνίημι. ab ἐν & ἵημι, mitto, a. 2. ἐῶν. Alii volunt esse imperf. ab ἴνεμι, & per Systo. eu dici pro ἐνῆσαν.

'Ενεσία, ας, ἡ, consilium: ab

'Ενεσις, εως, ἡ, immissio: ab ἐνίημι, immitto: quod ex ἐν & ἵημι, mitto.

'Ενέσπετο, per Sync. pro ἐνέσεπετο, f. ι. ab ἕπω, sum.

'Ενέστακτο, 3. sing. pluſq. p. pass. verbi ἐνστάζω, instillo: f. ξω. Th. στάζω, stillo.

'Ενεστεῶτος, Ion. pro ἐνεστῶτος, gen. sing. ab ἐνεστὼς, quod vide.

'Ενεστηκέναι, a. 1. m. verbi ἐνίστημι. ab ἐν & ἵστημι, sto: f. στήσω. a. 2. ἔστην.

'Ενεστί, & ἔξεστι, licet, inest. Th. εἰμὶ.

'Ενεστιάω, convivio excipio in; convivii celebro in, &c. Lucian in Amor. Item, ἐνέστιος, qui intra lares est, domesticus, &c. ab ἐν & ἑστία, & Th. ἑστία, ἡ, Vi

'Ενεστὼς, ῶτος, ὁ, ἡ, τὸ, præsens: dat. sing. ἐνεστῶτι, perf. part. per Crasin pro ἐνεστηκώς. ab ἐν & ἵστημι, sto; f. στήσω. p. ἑστηκα. a 2. ἔστην.

'Ενεστηλάμην, ω, ατο, a. 1. ind. m. verbi ἐνστέλλομαι, mando, jubeo: cum dat. f. ενστελῶμαι. p. m. ἐνέσταλμαι. ab ἐν & στέλλω, præcipio. ἐνστολὴ, ἡ, mandatum.

'Ενέτη, ης, ἡ, fibula: ab ἐνίημι, injicio: ab ἐν & ἵημι, mitto.

'Ενετήριον, ἡ, ὁ, instrumentum medicinale, quo ἴνεμαι, i. e. infusus perficitur, quod & κλυστὴρ, dicitur; clyster; atque his vocibus non solum τὸ ὄργανον significatur, sed etiam τὸ ἐγκλυσμα; ἡ ἔνεμα; est verbale ab ἐνίημι, Vi.

'Ενετία, ας, ἡ propr. nom. urbis, VENETIA: &

'Ενετὸς, ἡ, ὸν, VENETUS.

'Ενετύγχανεν, ες, ε, imperf. verbi ἐντυγχάνω, adipiscor: ab ἐν & τυγχάνω.

χάνω, f. πεδήξομαι, sum: a. 2. ἐπύχην.

'Επιτύλιξις, 3. sing. a. 1. act. verbi ἐντυλίσσω, involvo: f. ξω. p. ἐντετύλιχα. ab ἐν & τυλίσσω, in modum culcitræ convolvo, quod à τύλη, culcitra. Th. τύλος, callus.

'Επιτυχεῖν, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi ἐντυγχάνω, occurro alicui; interpello: f. ἐντεύξομαι. Th. τυγχάνω, fum.

'Επιτυχία, & ἐπιτυθημονία, felicitas: felicem vitam dego; felix vivo, felixque morior; Thuc. l. 2. Item inclarefco in aliqua re, laudem mihi vendico, &c. Alicubi etiam apud Lucian. pro laudibus profequor, &c. Ab ἐν & δίδημονίη, vide.

'Επιδόδην, Dor. pro ἐνδιδύν, in aliquo loco dormire, præf. inf. ab ἐν & δύδω, f. δίδησω, dormio.

'Επιδιάτη, tranquillus, quietus, &c. ab ἐν & δίδια, vide. Unde δίδιαῶ, ῶ, tranquillus fum; tranquillitate fruor, &c.

'Επιθλίομαι, -bundo; ut ἐπιθλιβεῖς φυτῶν; affluere feu abundare plantis, &c. V. δίθλιβω.

'Επιμερία, unde ἐπιμερίμνω τῆς ὑδνοις, excelli it in reddenda tuberum causa; Plut. Symp. 4. ab ἐν & δίμερία, ᾶ, q. d. diem feu dies feliciter tranfigo; i. e. vitam felicem dego, &c. à nomine δίμερος, ὁ, q. d. diei felicitas, &c. ex δί & ἡμέρα, ας, ἡ, dies, lux dicti, &c. Unde ἡμερδύω, diem traduco, feu tranfigo, &c.

'Επιυλογέω, ῶ, benedi-or: f. ήσω. p. ἐπευλόγηκα. f. 1. paff. ἐπευλογηθήσομαι. Ex ἐν & δίλογέω. Th. λέγω, dico.

'Επίκλινος, & ἐπικλινής; in lecto pofitus; qui eft in lecto, &c. Ut ἐπίκλινον δίφρον; i. e. ἐγκείμενον; pellis quæ fternitur in cubi'i; Hom. Od. ξ. Apud eundem vero, Od. σ. κατὰ ἐπικλινὰν; pro incubantium, &c. ab ἐν & δίκλη, cubile; Vi.

'Επικλύσσειν, nataruns, 3. pl. a. 1. act. verbi κλύω, f. κλύσω.

'Επικοσμία, ῶ, decenter me gero in, &c. ab ἐν & δίκοσμος, ος, honeftè me conineo; decenti corporis habitu affectúque fum, &c. δίκοσμον, Vi.

'Επικουκάω, concinna fuaviquc melodia cantillo, feu perftrepo; ab ἐν & δίκουμα; fuavem & concinnum ore canum modulor; item, ore rotundo loquor; vel ore faveo; bona verba dico, &c. ab δίκουος, Vi.

'Επικωλία, otium & operam pono in; ab ἐν & δίκολος; otio abundo, feu affluo; vacuus fum negotio & opere, &c. Ab δίκολος qui abundat otio, &c. ex δί & κολὴ, ἡ, otium, &c. Vi.

'Επιτυχῶ, felix fum in, feliciter ago & vivo in re quapiam, &c. ab ἐν & δίτυχος, Vi.

'Επιφερείτω, & ἐπιφερίτω; idem quod δίφερείτω, & δίφερίτω, quæ vide.

'Επόχομαι, precor in vel inter, &c. Vide ἔυχομαι.

'Επευναχεῖδαι; convivari, convivii indulgere, &c. Vi. δίναχέω.

'Επιφάνισα, ας, ε, a. 1. ind. act. & 'Επιφανίδην, & in 3. pl. ἐπεφανίδησαν, a. 1. ind. paff. verbi ἐμφανίζω, confpicuum me exhibeo, indico, oftendo: f. ίσω. a. 1. ἐνεφάνισα. a. 1. imperat. ἐμφάνισον, άτω. a. 2. inf. paff. ἐμφανιδῆναι.

'Επιφρέτο, latiebatur, 3. fing. imperf. verbi ἐμφορέομαι, repleor: quod ab ἐμφορέω, importo. Th. φέρω, fero.

'Επίφεκτον, obftructum, 3. p. a. 1. ind. act. a φέκτω, obturo: f. ξω.

'Επίφυν, ες, υ, a. 2. & part. ἐμφὺς, inhærens: ab ἔμφυμι, adhæreo. Th. φύω.

'Επφύσησα, ας, ε, a. 1. verbi ἐμφυσάω; afflo: f. ήσω. p. ἐμπεφύσηκα. ab ἐν & φυσάω, flo.

'Ενιχ', pro ἔνικα, ob fequentem afpirat. propter, gratiâ.

'Ενεχάκτιον, ες, ε, infculpebam, imp. ind. act. verbi ἐγκεκάπτω. Th. χεκάτω, vel χεκάπω, fculpo.

'Ενίχρα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐγχέω, infundo: ex ἐν & χέω, fundo: f. χέσω, & χεύσω, a. 1. ἔχευσα, & ἔχεα.

'Ενίχειν, 3. fing. a. 1. vel imperf. ejufd. verbi.

'Ενχείρει, 3. fing. imperf. act. verbi ἐγχείρω, molior: f. ήσω. a. 1. ἐνεχείρησα, ας, ε. ab ἐν & χείρ, manus.

'Ενίχεδαι, detineri, implicari: ab ἐν & ἴχω, teneo.

'Ενιχθέσα, a. 1. part. paff. f. g. verbi φέρω, fero: f. ὐσω. a. 1. ἠνείχθη. a. 1. paff. ἐνίχθην, a. 1. imperat. ἐνίχθητι, in optat. ἐνιχθείην. & in fub. ἐνίχθῶ, & a. 1. int. paff. ἐνεχθῆναι.

'Ενιχθῆναι, ejufd. a. 1. inf. paff.

'Ενίχησι, 3. fing. a. 2. verbi ἐγχέω, vel ἐγχείω, inftigo: ab ἐν & χείω, commodo.

'Ενιχυράζω, f. άσω, pignoror, pignora capio, loco pignoris accipio, vel aufero; oppignoro: ab ἐνίχυρον, pignus, quod vide.

'Ενιχύρασμα, ατος, τὸ, pignus, oppignoratum: &

'Ενιχυρασμὸς, ὁ, pignoratio, pignus: à perf. paff. anteced. verbi.

'Ενίχυρον, ου, τὸ, pignus, arrhabo: q. d. quo aliquid tutum redditur: ab ἐγγυῆς, tutus.

'Ενίχω, immineo, inftо, cum dat. f. ἐνίξω, imperf. ἐνίσχον, ες, ε, præf. paff. σίχομαι, teneor, implicor, obftringor, obnoxius fum: ab ἐν & ἴχω, habeo.

'Ενοπτέω, incoquo, coquo in; ab ἐν & ὀπτέω, Vi.

'Ενιαυτὸς, ὁ, novilunium. Th. ἐνιαύω, ω, ὁ, feu ἐνιαύω, vel ἐνιαύω, ῶ, ὁ, annus.

'Ενιαυτήια, τὰ, loca amæna, in quibus juvenes voluptatibus indulgent. Ex ἐν & ἐαυτὴ, locus amœnus. Th. ἥβη, pubes.

'Ενιαύσιος, qui in pubertate eft, puberi; qui decimum quintum annum egreffus eft; ab ἐν & ἔτος, Vi.

'Ενίδυμος, delector in; Vi. ἤδομαι: Item, ἐνήδυος, ὁ ἠδὺς, qui in voluptate eft; voluptuarius, &c. ab ἐν & ἡδονὴ, Vi. Sic etiam ἐνηδύω, exhilaro in, illætifico, &c. ex ἐν & ἡδύω, Vi.

'Ενήδρευον, infidiis collocabam, imperf. verbi ἐνεδρεύω, infidior, quod videas.

'Ενηδυπαθῶ, fuavitate & voluptate fruor in re aliqua; oblector; item, acquiefco; ab ἐν & ἡδυπαθέω, voluptate fruor; cuticulam curo; delicatè & molliter vivo, &c. ab ἡδὺς παθὴς, voluptati deditus; voluptuarius, &c. Ex ἡδὺς & πάθος, quæ vide.

'Ενήετα, ας, ἡ, benignitas, manfuetudo: ab ἤνεος, quod adi.

'Ενῆν, Poët. pro ἐνῆεν, imperf. ab ἔνειμι, infum. Th. εἰμὶ, fum.

'Ενηὸς, placidæ, gen. fing. ab

'Ενηὸς, ὁ, ἡ, benignus, placidus, mitis: à Th. ἴης, ἰηὸς, bonus.

'Ενηλίαν, immiffum eſſe, a. 1. inf. paff. ab ἐνήθω, a. 1. paff. verbi ἴνημι, immitto: ab ἐν & ἴημι, mitto.

'Ενῆκα, ας, ε, immifi, a. 1. ind. act. ejufd. verbi.

'Ενήκοος, qui audiendi facultate præditus eft; Poll. ab ἐνήκοον; q. d. inaudito: audio, vel, auſculto, &c. ex ἐν & ἀκούω, Vi.

'Ενήλατα, ligna recta, in quæ defiguntur & adiguntur gradus fcalæ: ab ἐν & ἐλαύνω, agito.

'Ενήλιξ, ικος, ὁ ἡ ἡ, puber; qui ad pubertatis annos pervenit; adoleſcens, adultus, &c. Ab ἐν & ἡλικία, vide.

'Ενηλλαγμένως; ordine permutato, ſeu commutato; ordine inverſo; viciſſim, &c. Eſt adv. ab ἐναλλάσσομαι, immutor, permutor; unde, particip. ἠλλαγμένος; permutatus, inverſus; cujus ordo permutatus eſt, &c. ab ἐναλλάττω, Vi.

'Ενῆμαι, infideo; ab ἐν & ἧμαι, ſedeo.

'Ενήμαρ, vel ἐννήμαρ, novem dies; Hom. Il. d. ab ἐννέα, novem, & ἡμέρα, dies, Vi.

'Ενήμενος, ος, infidens. Poët. pro ἐγκαθίζομενος; quod ex ἐν & ἧμαι, ſedeo.

'Ενημμένος, η, ον, alligatus, annexus, item indutus; part. perf. paſſ. ab ἐνάπτω. Th. ἅπτω, necto.

'Ενθεῖν, imperf. verbi ἔνειμι, infum, ab ἐν & εἰμὶ, fum.

'Ενθηλήσα, florui, perf. m. verbi ἐνθάλλω ex ἐν & ἀνθέω, floreo, f. ήσω. p. m. ἐνθήλα, & inferto o, ἐνθόθαλα. Them. ἀνθέω, ήσω, ἔπι, ήθος.

'Ενθιάσα, culi, præt. m. Att. verbi θίασο, fero. f. ὐσω. a. 1. ἐνθίασα. p. m. ἐνθιόχα, & Att. ἐνθιάκα.

'Ενθίσετο, interfecit, 3. fing. a. 1. m. verbi ἐναίσσω, occido. f. αἔσω. a. 1. ἔνησα. ab ἐν & αἴσσω, tollo.

'Ενηρεμία, ᾶ, quiefco in; ab ἐν & ἠρεμία, vide.

'Ενήρης, navis remigio inſtructa; Plut. in Bruto; ab ἐν & ἐρέσσω, remigo; unde, ἐρεσία, remigatio, &c Vel, ἐνήρης, navicula quaſi uni-remis, μίαν ἐρεσίαν ἔχουσα; ab ἴη, neut. ab εἷς, unus, & ἐρέσσω, &c.

'Ενηρέμω, ῶ, ατος, incepi, inchoavi. a. 1. m. ab ἐνάρχομαι, incipio. Them. ἀρχὴ, initium.

'Ενηχέω, ῶ, infono, inculco: & paſſ. ἐνηχοῦμαι, doceor: ab

'Ενηχὴς, ὁ, ἡ, ὁ, ſonans, ſonorus: ab ἐν & ἠχὴ, ſonus.

'Ενθα, neui, a. 1. ind. act. à νέω, neo, f. νήσω. p. νένηκα.

'Ενθασαν, inerant, 3. pl. imperfect. verbi ἔνειμι, infum, imperfect. ἐνῆν. Th. εἰμὶ fum.

'Ενθαδὴ, jaculatum eſſe, f. 1. inf. ab ἐνίημι, f. ἐνήσω, ab ἐν & ἵημι, mitto.

'Ενθ' pro ἔνθα, hic, illic. & Dor. ἐνθὲ pro ἐλθὲ, veni.

'ΕΝΘΑ, adverb. hic, ibi, illic, ubi, tum: ἐνθαῦτα, idem: ἔνθα μὲ, ἔνθα δὴ, hic, illic.

'Ενθαδὶ, & Att. ἐνθαδὶ, hic, huc, illic.

'Ενθένεν, tunc, ibi: &

'Ενθενδὲ, ubi: ab ἔνθα.

'Ενθεσάω, infideo; undè ἐνθάκησις, q. d. inſeſſio: Soph. in Philoctet. ab ἐν & θάκω; vide.

'Ενθουσιάω, idem quod θουσιάω; vel θουσιάω, in mari verſor, vel in mari ut plurimum verſor, mare frequento, in mari navigo, &c, à θάλασσα; vide.

'Ενθυσὶ τε, Ion. pro ἐνταῦθα, hic, tunc: quod vide.

'Ενθουσιάζω, divino ſpiritu afflatum eſſe: ab ἐνθεὸς, in quo Deus eſt. Them. Θεὸς, Deus.

'Ενθουσιὴς, qui fanatico furore agitur, fanaticus; numine afflatus, vel qui fanatico furore agi, aut numine afflari ſolet: Plat. de leg. 3. eſt verbale à præcedente verbo, ἐνθουάζω.

'Ενθρεμμα, τὸ, dicitur id, quod inditum & inſertum eſt, inſitum peculiariter, furculus, qui inſeritur & inditur arbori, vel cortici, &c. Item ἐνθρεμμον, ος, τὸ, interior pars puppis; Poll. l. 1. utraque ſunt verbalia à verbo ἐνίθρεμμι; quod vide.

'Ενθρέμμι, vel ἐνθρεμμαι, Ion. & Dor. pro ἐνθρέψαι, inſerere, a. 2, inf. act. ἐνθρέμμεν, a. 2. part. m. ab ἐν & τίθημι, pono, f. θήσω. a. 2. ἔθηκα.

'Ενθρονιζόμενος; quod ex ἐν & θρόνος, ſedeo.

'Ενθρυμμένος, η, ον, alligatus, annexus, item indutus; part. perf. paſſ. ab ἐνθρύπτω. Th. ἅπτω, necto.

'Ενθυὸ, imperf. verbi ἔνειμι, infum, ab ἐν & εἰμὶ, fum.

'Ενθυλίσθαι, florui, perf. m. verbi ἐνθυλέω ex ἐν & ἀνθέω, floreo, f. ήσω. p. m. ἐνθύθαι, & inferto o, ἐνθόθαλα. Them. ἀνθέω, ήσω, ἔπι, ήθος.

'Ενθυμιάω, a. 1. inf. paff. ἐνθυμιάθῆναι. Ex ἐν & θυμιάω, fuffio incenſus; Th. θυμιάω: vide.

'Ενθυσιάζω, & ἐνθύω, ſacrifico in; Them. θύω.

'Ενθω, veniam, Dor. pro ἔλθω, a. 2. ſub. Sic ἐνθὼν, veniens, Dor. pro ἐλθὼν, profectus, a. 2. part. verbi ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι.

'Ενι, per Apocop. Ion. pro ἔνεισι, licet, vel pro ἔνεισι, infunt, ab ἔνειμι, infum. Th. εἰμὶ, fum.

'Ενὶ, in, Poët. pro ἐν.

'Ενὶ, uni, dat. fing. ab εἷς, μία, ἕν, unus, a, um.

'Ενιαύσια, adverbialiter, pro quotannis: n. g. pl. num. ab

'Ενιαύσιος, ος, ὁ, ἡ, annuus, anniverſarius: ab

'ΕΝΙΑΥΤΟΣ, ὁ, annus: q. d. ἀπὸ τῶ ἐν ἑαυτῷ ἴδιαι· undè ἐνιαυτίζω, annum alicubi ago.

'Ενιαυτοφόρος, unius anni fructum ferens; undè, 'Ενιαυτοφορία, unius anni fructum fero; vel fructum annuum fero: aut anno fructum reddo, &c. Theophr. Hiſt. 3. c. 16. ἐνιαυτοφορεῖν ait juniperum; ab ἐνιαυτὸς, & φέρω.

'Ενιαύω, immoror, vel indormio: Them. ἰαύω.

'Ενιαχῆ, nonnullis in locis, aut partibus: idem quod.

'Ενιαχοῦ, alicubi. Th. ἔνιοι aliqui.

'Ενίγυιος, uno membro ſeu pede manens aut mutilus, claudus, &c. ab εἷς, μία, ἕν, unus, a, um, & γυῖον, undè γυῖα, & γυῖς, &c. quæ vide.

'Ενιδρύω, infundo; ab ἐν, & ἱδρύω, V.

'Ενιδρύω, & ἐνιδρύω, colloco in, &c. Plut. Item, fundo, firmo, &c. Item ἐνίδρυμμι, infi leo, irfixus fum, intùs maneo, & collocatus fum, &c. Item, tranſitivè, infero, indo, infigo, &c. ab ἱδρύω, ἵδρυμι, undè ἱδρυτὸς, &c. vide.

'Ενιδρυε, υος, ἡ, lutra, credo le rend. ἔνυδρος, διὰ τὸ ἐν τῷ ὕδατι ζῆν, quod in aquâ vivat.

'Ενιδεῖν, a. 2. infinit. &

'Ενιδὼν, a. 2. part. verbi ἐνείδω. Th. εἴδω, video.

'Ενίει, 3. fing. imperf. verbi ἐνίημι, tanq. ab ἐνίω. Th. ἵημι mitto, vel ἔω.

'Ενιεν, iiir, 3. fing. ab ἵημι, ες, ε, a. 2 verbi ἐνίημι ab ἐν & εἶμι, eo.

'Ενίενμι, præſ. infin. & ἐνιεὶς, præſ. part. &

'Ενίεντε, imm'ttite, 2. pl. imperat. præſ. ab ἐνίημι, ἐίτω ab

'Ενίημι, immitto, injicio. Th. ἵημι, vel ἔω, mitto imperf. ἴεν. a. 2. ἔω.

'Ενιζ άνω, & ἐνίζω, infideo; ab ἐν & ἵζω, vide. Undè ἵζομαι, idem quod ἕζομαι, ſedeo.

'Ενίζω, unum, ſeu unitarem pono, aduno, &c. eſt derivatum ab εἷς, μία, ἕν, unus, a, um, &c.

'Ενίκησε, vincebat. 3 fing. imperf. ut & in 3. pl. ἐνίκων, verbi νικάω, vinco. f. ήσω. p. νενίκηκα.

'Ενικαταθέμαι, Poët. pro ἐγκαταθέμαι, depono in, repono, ſeu condo in, &c. ab ἐν, vel ἐνὶ, & κατατίθημι.

'Ενικατθέτο, repone, pro ἐγκατέθετο, vel ἐνκατέθη, Poët. & Ion. a. 2 m. imperat. verbi ἐγκατατίθημι, quod ex ἐν κατὰ & τίθημι, pono.

'Ενικλάω, infring: ab ἐνὶ, Poët. pro ἐν, & κλάω, frango.

'Ενικμος, ου, humidus. Th. ἰκμὰς, humor.

'Ενικνέομαι, -έμαι, intro, penetro: ab ἐνίκνεμαι, venio.

'Ενικὸς, ὁ, ſingularis: &

'Ενικῶς, adv. ſingulariter. Th. εἷς, unus.

'Ενίκωμι, geſticulor, irrideo o ris, & Item ἐνικλέπτω, idem quod ἐκκλέπτω, furtim

ſtrab-

strabo, strabis, seu contortis oculis intueor, &c. exponitur etiam ab Hesychio, derideo: Sic etiam ἐνιλλαπίζω, ὦ, oculos contorqueo seu distorqueo, &c. omnia ab ἐν & ἴλλω, V. in Them. ἰλλω.

'Ενιελλία, ᾶς, idem quod ἰαβολία, ᾶς; sagittas jacio, seu emitto: ab ἰαβόλος, qui sagittas ejaculatur; item venenum ejaculans, venenatus; ut ἰοβόλα δηρία, apud Herodian. ab ἰός, ᾶ, ὁ, & βάλλω; unde βολὴ, &c. V.

'Ενιοι, ων, οἱ, aliqui: ἕτερα, aliqua, &c. The phr. l. b. de sensu; Item,

'Ενιοι, αν, οἱ, aliqui, nonnulli: quasi ἕνι, οἱ, sunt qui. Hinc

'Ενίοτε, interdum, & ἐνιαχοῦ, alicubi, ab eod.

'Ενιπὲ, ἒς, ἀ, Dor pro

'Ενιπὴ, ῆς, ἡ, increpatio: ab ἐνίπτω, objurgo: quod ab ἐν & ἔπω, dico.

'Ενιππάζομαι, & ἐνιππάομαι, equo invehor, equito, seu equito in, &c. ab ἐν, & ἵππος; unde ἱππάζομαι, & ἱππάομαι, eques sum, equito, &c. V.

'Ενιπτήθω, Poët. pro ἐμφυσήθω. Th. φυσήω, uro.

'Ενιπτάζω, idem quod ἐνίπτω; i. e. κακολογῶ, ἢ μεμφομαι, increpo, &c. Vide ἐνίπτω.

'Ενιπτύω, Poët. pro ἐμπτύω, Insputo, &c. Vide.

'Ενίπτω, f. ψω, dico, objurgo: ab ἐν & ἔπω, dico: & pro ἐνίπτω, indico, declaro.

'Ενισκήπτω, inni or, incumbo, pro ἐνισκήπτω, Poët. Th. σκήπτω, nitor, incumbo.

'Ενισσε, dixit, a. 1. verbi ἐνισσέω. Vel ἐνίσσειν, præs. inf. pro ἐνίπτειν. Them ἔπω, dico.

'Ενιστερῦν, terrere, inf Dor. pro ἐνίσσειν, verbi ἐνίσσω, quod ab ἔπω, dico.

'Ενίσω, idem cum ἐνίπτω; id vide.

'Ενίσχειν, sustineant, 3. pl. ind. pass. ab

'Ενίσχω, insto, impendeo, immineo. f. ἐνισχύσω. p. ἐνέσχηκα, perf. part. ἐνεσχηκὼς, ότος, & per Crasin ἐνεσχὼς, ῶτος. & in f. g. ἐνεστώσα, & in pl. n. g. τὰ ἐνεστῶτα, præsentia. a. 2. act. ἐνίσχω, f. 1. m. ἐνισχήσομαι. ab ἐν & ἴσχημι, sto.

'Ενίσχω, Ion. pro κατέχω, impedire: ex ἴσχω, pro ἔχω, teneo

'Ενισχύω, corroboro f. ύσω, p. ἐνίσχυκα, a. 1. ἐνίσχυσα. ab ἐν & ἰσχὺς, pass. um. 1 h. ἰσχὺς, ύος, ἡ, robur.

'Ενναέτης & ἐνναέτης, adv. per novem annos: ab ἐννασπὸς, quod vide.

'Ενναέτηρ, ερος, (ἐννασπέρων, dual. num.) novennis: &

'Ενναετὴς, ίος, ὁ, ἡ, novennis: ab ἐννέα, novem, & ἔτος, εος, τὸ, annus.

'Ενναέτης, ου, ὁ, inhabitator, incola, &c. pro eodem dicitur & ἐννατὴρ, habitator, & in fœminino, ἐννάτης, & ἐννατέτειρα, habitatrix, &c. omnia ab ἐννάω, inusit. inhabito, pro ἐναίω, ab ἐν & ναίω; vide.

'Εννεω, ita dictum fuit olim ὁ ναὸς, templum διὰ τὸ ἐννάϊν ἐν αὐτῷ τὸν θεὸν; at ait Clinias, apud Schol. Apoll. Rhod. ab ἐννάω, vel ἐν & ναὸς, &c. V.

'Ενναίεσκε, præs. inf. Poët. pro ἐναίεσκον, verbi ἐναίεσκω, occido.

'Εννάω, inhabito, Th. ναίω.

'Εννακόσιοι, αι, α, nongenti: &

'Εννακοσιοστὸς, ὴ, nongentesimus: ab ἐννέα, & κόσιοι, numerorum terminatio: vide infrà ἐνιακόσιοι.

'Εννάλιος, seu ἐνυάλιος, q. d. Nonanus, cui transfacti sunt novem dies; ut ἐννάλιος πορτὶς, nonana febris, cujus jam est nonus dies; Gal. ab ἔννατος; vide.

'Ενναῖος, nonæ, dat. sing. f. g. ab

'Ενναῖος, ου, ον, nonus, a, um; ab

'ΕΝΝΕΆ, οἱ, αἱ, τὰ, Novem, ἄκλιτον.

'Εννασσάλω, navem frango, naufragium facio, vel patior; idem quod ναυαγέω, id vide.

'Εννασμαχέω, pugna navali dimico in, &c. ab ἐν, ναῦς, & μάχομαι, undè μαχὴ, &c. quæ vide.

'Εννάω, inusit. pro ἐνναίω, V.

'Εννεάβοιον, ου, ὁ, ἡ, novem boum, seu ejus nominis nummûm pretium valens: à βοῦς, bos, & ἐννέα, novem.

'Εννεάγηρος, novem senectutes; i. e. ætates vivens: Cornicis epith. apud Arat. ab ἐννέα, & γῆρας; V.

'Εννεάδεσμον, qui novem vinculis seu junctûris continetur, &c. exponitur etiam πολύδεσμον, multis ligatus vinculis, &c. ab ἐννέα, (vel πολὺς) & δεσμὸς; quæ vide.

'Εννεαδικὸς, novenarius; (ob ἐννεὰς, άδος, ἡ, nonarius numerus) seu nonarius; Th. ἐννέα, novem. V.

'Εννεάζω, juventutem seu adolescentiam tero in, adolesco, seu juveniliter excresco in aliquo studio, &c. ab ἐν, & νεάζω, quod vide.

'Εννεακαιδεκάδιος, decimo nono die proveniens; item, ἐννεακαιδεκαδικὸς, nonus decimus; ab ἐννέα, καὶ, & δέκα, &c. vi le.

'Εννεάκεντρος, novem habens stimulos, seu aculeos, apud Nic. ab ἐννέα, & κέντρον; vide.

'Εννεάκις, novies; ab ἐννέα; V.

'Εννεάκορυμβος, novem; Hesych. i. e. πολλοὶ κορυφὰς ἔχων, &c. ab ἐννέα, & κορυφὰς; V.

'Εννεάκρηνος, proprium fontis Atheniis, indito nomine à novem fistulis fundentibus aquam; V. κρηνὸς;

'Εννεάκλινος, novemplici lino plexus, &c. V. κλίνω.

'Εννεάμηνος, qui novem mensium est, veluti partus; V. μὴν.

'Εννεάμυκλος, ab Hesych. exp. qui est novem annorum, robustus, & validus, &c. ab ἐννέα & μύκλαι, seu μύκλοι nigræ lineæ quæ in asinorum collibus aut pedibus sunt; Etym. μύκλον, esse dicit rugas, & plicas in asinorum collis. quibus nimirum pellis rugitur, & veluti duplicatur; quibus & ætatis anni solent numerari, &c.

'Εννεάνυχος & ἐνάνυχος, adv. per novem noctes: ab ἐννέα, novem, & νὺξ, nox.

'Εννεάδομος, à novem viis dicta sic olim Amphibolis; ab ἐννέα, & ὁδὸς. V.

'Εννεάπηχυς, longitudinem novem cubitorum æquans; ab ἐννέα, & πῆχυς; vide.

'Εννεαπλάσιος, novenario numero auctus, novies auctus, &c. ab ἐννέα, novem. V.

'Εννεάπους, novem pedes habens, qui est novem pedum; ab ἐννέα, & πούς. V.

'Ἐννεὰς, άδος, ἡ, nonarius numerus; al ἐννέα.

'Εννεάφθογγος, novem sonos reddens; vide φθόγγος.

'Εννεάφωνος, ὁ, ἡ, novem voces habens. Epithet. fistulæ: ex ἐννέα, novem, & φωνὴ, vox.

'Εννεάχιλοι, novem millia: ab ἐννέα, & χίλιοι, mille.

'Εννεάχορδος, ὁ, ἡ, ὸν, novem chordas habens; novem intentus fidibus, &c. V. χορδὴ.

'Εννεκέρω, eneco; ab ἐν, & νεκρὸς. V.

'Εννέμομαι, pascor in, &c. ab ἐν & νέμω, vide.

'Εννεσις, cum duplici ν pro ἔνησις, εως, ἡ, quod exponitur κίνησις, motio, agitatio; ve bale scil. ab ἐνάω; quod asser ur ex Cyrillo, pro quatio, concutio, moveo, &c. Vide ἐνασίμαχος.

'Εννεσίφυλλος, quatiens, seu agitans frondes; viz. Vento flante: Item, in quo frondes agitantur; ut ὄρος ἐννεσίφυλλον, (nam scribitur etiam cum ει, pro geminor;) Il. β. mons frondosas arbores habens; vel vento expositus, utpote celsus, &c. à præced. ἔνησις, & ἐνάω, comp cum φύλλον; v.de.

'Ἐννυκτερεύω, pernocto in, nocte m transfigo; Diodc. l. 2. c. 91. ἐννυκτερεύσας ἀφεὶς, pernoctare sinens, per noctem quiescere sinens, &c. ab ἐν, & νυκτερεύω; noctu aliquid facio: item noctem transigo, seu pernocto; & Attici usurpant pro ἀζημίως, insomnem ducere noctem, seu vigilare; teste Hesych. est à νύκτερος, ου, ὁ ἢ ἡ, nocturnus, noctivagus; quod à Th. νύξ, νυκτὸς, ἡ nox, &c.

'Ἐννύες, ῶν, ἡ, (idem quod νύες, ων, ἡ,) rurus, νυμφὴ, filii uxor; item sponsa, &c. Vide.

'Ἔννυτο, 3. sing. imperf. ab ἔννυμαι· vide in ἐννύω, induo.

'Ἔννυχον, vel -ύχιον, adverb. nocte, multâ nocte: ab

'Ἔννυχος, η, ον, seu ἐννύχιος, ου, n cturnus, a, um; ab ἐν & νύξ, νυκτὸς, ἡ, nox.

'Ἐννυχώτερον, maturius, comparat. ab ἔννυχον, noctu; quod vide.

'Ἐννύω, INNuo, nutu significo, imperf. ἐνέννυον, f. ἐννεύσω, p. ἐννένευκα. a. 1. ἐνένευσα. Th. νεύω, innuo.

'Ἐνναέρος, ου, ὁ, ἡ, novennis: ab ἐννέα, novem. & ἄωρα, ας, ἡ, annus, hora.

'Ἐννῆμαρ, adv. per novem dies: ab ἐννέα, novem & ἦμαρ, τὸ, dies, Poët. pro ἡμέρα.

'Ἔννη, seu ἔνη, pro ἔνη, vetus, scil. ἡμέρα, dies. Th ἔνος, seu ἐνιαυτὸς, annus.

'Ἔνηφιν, perendinum: ab ἔνη, φι est Paragoge Poët.

'Ἐνοάω, -ῶ, f. ήσω, mente concipio, cogito, recordor: ab ἔννοος, q. v.

'Ἐνόησα, ας, ε, Poët. pro ἐνόησε, 3rsfi, a. 1. ind. act. verbi νοέω, cogito. Th. νόος, mens.

'Ἔννοια, ας, ἡ, cogitatio, ab ἔννοος, cordatus, quod ab ἐν & νόος, mens.

'Ἔννομα, legitime, adverb. vide ἔννομος.

'Ἐννομολέσχης, qui de legibus confabulatur; Lacrt. ab ἐν, νόμος, (vel ἔννομος) & λέσχη. V.

'Ἔννομος, ου, ὁ, ἡ, legitimus, subjectus legi: ab ἐν & νόμος, Ion. Th. νέμω, tribuo, p. m. νένομα.

'Ἔννοος, & ἔννους, ου, ὁ, ἡ, mentis compos, sapiens, prudens: ab ἐν & νόος, νοὸς, mens.

'Ἐννοσίγαιος, ὁ, ἡ, novem voces habens. Epithet. fistulæ: ex ἐννέα, novem, & φωνὴ, vox.

'Ἐννοσίγαιος, ου, ὁ, Neptuni Epith. terræ quassator: ab ἐνάω, moveo, (quod ab εἶς, ἑνὸς, unus.) & γαῖα, terra.

'Ἐννοσίδας, α, ὁ, Poët. & Dor. ab ἐνόθω, pro κινῶ, moveo, & τὼ δᾶν, pro γῆ, terram.

'Ἐνοικέω, eneco; ab ἐν, & νεκρὸς. V.

'Ἐνοίκησις, ἐως, ἡ, quod exponitur κίνησις, motio, agitatio; ve bale scil. ab ἐνάω; quod asser ur ex Cyrillo, pro quatio, concutio, moveo, &c. Vide ἐννοσίγαιος.

'Ἐνοσίφυλλος, quatiens, seu agitans frondes; viz. Vento flante: Item, in quo frondes agitantur; ut ὄρος ἐνοσίφυλλον, (nam scribitur etiam cum ει, pro geminor;) Il. β. mons frondosas arbores habens; vel vento expositus, utpote celsus, &c. à præced. ἔνησις, & ἐνάω, comp cum φύλλον; v.de.

'Ἐνυκτερεύω, pernocto in, nocte m transfigo; Diodc. l. 2. c. 91. ἐνυκτερεύσας ἀφεὶς, pernoctare sinens, per noctem quiescere sinens, &c. ab ἐν, & νυκτερεύω; noctu aliquid facio: item noctem transigo, seu pernocto; & Attici usurpant pro ἀζημίως, insomnem ducere noctem, seu vigilare; teste Hesych. est à νύκτερος, ου, ὁ ἢ ἡ, nocturnus, noctivagus; quod à Th. νύξ, νυκτὸς, ἡ nox, &c.

'Ἐνοσίχθων, terræ quassator, Neptuni Epith. quod ab ἐνάω, quatio: (ab εἶς unus,) & χθὼν, terra.

'Ἐνόσσαν, 1. sing. vel 3 pl. imperf. act. verbi νοσέω, a groto. Them. νόσος, morbus.

'Ἐνοσφίσθησ, separati sunt, 3. pl. a. 1. ind. pass. ἐνοσφίσατο, 3. sing. a. 1. m. à ἐνοσφίζω, f. ίσω, p. νενόσφικα. Th. νόσφι, seorsim.

'Ἑνότης, ητος, ἡ; unitas: ab εἷς, ἑνὸς, unus.

'Ἔνουλα, gingivæ interiores, carnes dentium in eriores; Poll. l. 2 ab ἐν, & οὖλον, τὸ, s, gingiva; caro dentes continens, præsertim exterior, &c. Vide.

'Ἐνοχέω, qui in cœlis est, cœlestis; V. οὐρανὸς.

'Ἐνσεῖαι, immeio, meio in; urinam mitto in eo, &c. Undè, ἐνσῆρες, ας, ἡ, macula, maccila, dicitur in quod immeiitur; vas urinarium, &c. Item, ἐνσῆρ ὄχλος, molestia in urina, &c. ab σεῖος, meio, &c. V.

'Ἐνσώματος, q. d. substantialis, cum omnibus substantiæ propriis consistens, substantiæ inhærens, vel conjunctus, &c. Item inatus; item opulentus, &c. proprie exponitur à Bud. ἐνυπόστατος, essentiâ subsistens (cui oppo itur ἀνυ-

πος.

'Ἐνοῦ, sive ἕνυ, cum duplici ν, pro ἑνὸς, vel ἐνὸς, annus; (unde δίενος, πέλενος, &c.) & interdum adjective, pro annuus, anniculus, annotinus, &c. Item, apud Atticos, vetus, παλαιὸς, &c.

'Ἐνυσάμην, Dor. pro ἐνύσαμ, a. 1. 1. f. verbi ἐνύσσω, habente ν, gemin. metri gratia: vide ἐνόθω.

'Ἐνυοσίγαιος, ου, ὁ, Neptuni Epith. terræ quassator: ab ἐνάω, moveo, (quod ab εἶς, ἑνὸς, unus.) & γαῖα, terra.

'Ἐνυσσάδας, α, ὁ, Poët. & Dor. ab ἐνόθω, pro κινῶ, moveo, & τὼ δᾶν, pro γῆ, terram.

'Ἐνυσσε, cum duplici ν pro ἔνησις, εως, ἡ, quod exponitur κίνησις, motio, agitatio; ve bale scil. ab ἐνάω; quod asser ur ex Cyrillo, pro quatio, concutio, moveo, &c. Vide ἐννοσίγαιος.

'Ἐνυσσόφυλλος, quatiens, seu agitans frondes; viz. Vento flante: Item, in quo frondes agitantur; ut ὄρος ἐνυσσόφυλλον, (nam scribitur etiam cum ει, pro geminor;) Il. β. mons frondosas arbores habens; vel vento expositus, utpote celsus, &c. à præced. ἔνησις, & ἐνάω, comp cum φύλλον; v.de.

'Ἐνυσσώμενος, nongesimus; ab ἐννέα.

'Ἐνυσὸς, ὸν, attonitus, mutus q. ἐννωδὸς, ex ἐν & ἀύω, clamo: in quo vox præ metu & stupore suppressa.

'Ἐνυσσόθω, nidifico in; item, in nido nutrio; Plut. l. 12. leg. ab ἐν & νεοσσόθω. vide.

'Ἔνυσπε, dixi-, a. 2. Poët. & Ion. pro εἶπα. Sic ἐνέσπετε, dicite, Poet. pro ἐνίσπετε, præs. imperat. ab ἐνίσπω· ab ἐν & ἔπω, dico: a. 1. ἔσπα, a. 2. εἶπον.

'Ἐνυπόστασις, ας, ἡ, Dor. & Poët. pro ἐνύπστασις, ης, ἡ, locuta, ejusd. part.

'Ἐνυπτία, ας, ἡ; consilium: ab ἔνυπτος, immissio, quod ab ἐνίημι, immitto. Them. ἵημι, mitto.

'Ἐνυπτίησι, ejusd. dat. pl. Ion. & Poët. pro ἐνυπτίαις.

'Ἐνυσθίω, INNuo, nutu significo, imperf. ἐνέννυον, f. ἐννεύσω, p. ἐννένευκα. a. 1. ἐνένευσα. Th. νεύω, innuo.

'Ἐνυπτίος, ου, ὁ, ἡ, novennis: ab ἐννέα, novem. & ὥρα, ας, ἡ, annus, hora.

'Ἐννῆμαρ, adv. per novem dies: ab ἐννέα, novem & ἦμαρ, τὸ, dies, Poët. pro ἡμέρα.

'Ἐνναδρὸς, in quo torpor est; torpidus, torpens, &c. ab ἐν, & νάρθη; q. v.

'Ἐνόδια, τὰ, casses: δίκτυα ἐνόδια, i. e. τὰ ἐν τοῖς ὁδοῖς, &c. Item ἐνόδιος, ου, ὁ ἡ ἡ, in via positus, & neut. τὸ ἐνόδιον, quod incidit, seu offertur in via; ut, ὀφθαλμὰ ἐνόδιον, divinatio, de eo quod in itinere observatur, & sed ἐνόδιοι, lemures virales; Plauto, ab ἐν & ὁδὸς, ὦ, ἡ, via, &c.

'Ἐνοδμὸς, in quo odor est, odorus; ab ἐν, & ὀδμὴ; V.

'Ἐνοδμὸς, idem quod ὀδώδης; intumescens, turgidus, tumidus, &c. ab ἐν, & ὀδὼ, οῶ, τὸ, tumor; à Them. οἰδέω; vide.

'Ἐνοέσατε, Ion. pro ἐνοήσατε, a. 1. part. verbi ἐνοέω, mente concipio: ab ἐν & νόος, νοῦ, ὁ, mens.

'Ἐνόμιμος, ου, ὁ, ἡ, legitimus, subjectus legi: ab ἐν & νόμος, Ion. Th. νέμω, tribuo, p. m. νένομα.

'Ἐνόνδω, Grammaticis dicitur thema nominis ἔνησις, id est, motio, agitatio. Hesych. ἐννοσίμῳ, ὀπτηλήτην.

'Ἐνοικειῶσαι, a. 1. inf act. ab ἐνοικειόω, similiarem reddo: ad ἐν & οἶκος, domus.

'Ἐνοικέω, inhabito: f. ήσω, p. ἐνῴκηκα, a. 1. ἐνῴκησα, præs. part. ἐνοικέων, οῦν, ἐοῦσα, οῦσα, ἐον, εοῦν, ab ἐν & οἰκέω, habito. Th. οἶκος, domus.

'Ἐνοίκησις, εως, ἡ, inhabitatio: à perf. pass. supinatoris verbi.

'Ἐνοικίζω, f. ίσω, a. 1. ἐνῴκισα, a. 1. imperat. ἐνοίκισον, in ædibus collocio, in domum introduco, domo excipio: ab ἐν & οἰκίζω. Th. οἶκος.

'Ἐνοίκιον, ου, τὸ, pretium conductæ domus; item, merces quæ hospiti datur ad quem divertimus; Demosth. Poll. &c. est ab ἔνοικος; vide. Item, ἐνοικισμὸς, proprie ipsa actio collocandi aliquem in ædibus; vel introductio in ædes; i. e. εἰσοικισμὸς; item, inquilinatus, &c. ab ἐνοικίζω. V.

'Ἐνοικοδομία, ᾶς, inædificio; vide: οἰκοδομία. Sic, ἐνοικυρία, domum custodio, domi maneo; vide: οἰκυρία.

'Ἔνοικος, ου, ὁ, ἡ; incola; inquilinus; domesticus: ab ἐν & οἶκος.

'Ἐνοκλάζω, genibus nflexis, & incurvatis subsido, de cane, dicitur ad epulantes intento; apud Philostr. Vide ἀνακλάζω.

'Ἐνολβὸς, dives, fœlix; Lucian. ab ὄλβος.

'Ἐνολισθαίνω, Labor, seu lapso in, nuto &c. ab ἐν, & ὀλισθαίνω; idem quod ὀλισθάω, ῶ; V.

'Ἐνόλισθος, ου, ὁ, Divinus vates; apud Apollon. So, hocles Apollinem ita cognominavit, quod in ὄλμαις, scisciantibus responsa daret; ab ἐν & ὄλμος, mortarium, &c. V.

'Ἐνομίζοντο, 3. pl. imperf. pass. verbi νομίζω, existimo: f. ίσω. p. νενόμικα. a. 2. ἐνόμισθν· quod à νόμος, lex.

'Ἐνομλόω, ῶ, f. ώσω, in consuetudine sum alicujus, conversor: ab ἐν & ὅμιλος, cætus, turba.

'Ἐνομίλησε, usus consuetudine, ejusd. a. 1. ind. act.

'Ἐνομόργνυμι, abstergo seu detergo in; V. ὀμόργνυμι.

'Ἐνὸν, quum liceat, quod ineft, &

'Ἐνόντα, τὰ, quæ penes vos sunt, ubi Ellipsis Præ. of. κεῖ, præs. part. ab ἔνειμι, insum; o. v.

'Ἔνοπη, ης, ἡ; Enope, nomen. propr.

'Ἐνοπὴ, ῆς, ἡ, clamor: ab ἐνίπτω, dico. Th. ἔπω, idem.

'Ἐνόπλιοι, αν, οἱ, armati ab ἐν & ὅπλον, arma.

'Ἐνοπλιόωμαι, 1. pl. a. 1. sub. pass. ab ἐνοπλίζομαι, armis ornor: ab ἐν & ὅπλον, arma.

'Ἔνοπλος, seu ἐνόπλιος, qui in armis est, armatus, &c. ab ἐν & ὅπλον, τὸ; vide.

'Ἐνόπτευσε, inspicio, seu video in, &c. ab ὀπτεύω.

'Ἐνοπτρόομαι, intuor in speculum: Item, ἐνοπτεύζω, speculi in modum illumino, & ἐνοπτεύομαι, intueor vel in speculo; Cyrill. οἱ βεβυπτισμένοι ἢ τοῖς, ἐνοπτεύοντες ἢ ὁλόλυκον, &c. utrumque ab

'Ἐνοπτῆρες, ων, τὸ, speculum; item, quicquid vilum reflectit, ut nubes iridem faciens; Aristot. in Meteorol. ab ἐνόπτομαι, inspicio, &c. V.

'Ἐνορᾶν, inspicere, animadvertere. Ex ἐν & ὁράω, video.

'Ἐνόρειος, qui intra terminos nostros est, ut ἐνόρειος χώρος; Pollux, lib. 9 cap. 3. ab ἐν, & ὄρος, terminalis; vide.

'Ἐνόρκιος λόγος, verbum jurejurando firmatum, ἐνόρκιος, Poët. pro

'Ἔνορκος, ου, ὁ, ἡ, juratus, jurejurando obstructus, vel comprobatus: ab ἐν & ὅρκος· jusjurandum.

'Ἐνορμίζω, navem in stationem appello, applico, portum teneo vel capio, &c. Undè ἐνορμίσης, ου, ὁ, qui in portu statienem habet, &c. Vide ὁρμίζω.

'Ἐνορούω, irruo, insilio; ab ὀρούω; idem vide.

'Ἐνόρχας, ω, ὁ, Dor. pro ἐνόρχης, idem quod ἔνορχος, quod V.

'Ἐνορχέων, gen. pl. Ion. pro ἐνορχῶν· ab

'Ἔνορχις, idem quod.

'Ἔνορχος, & ἔνορχης, testiculos habens, mas: ab ἐν & ὄρχις, εως, ὁ, testiculus.

'Ἐνόρνυμι, excito in; à Them. ὄρνυ· vide.

'ΕΝΟΣ, & ἔνος, vel ἔννος, seu ἔννος, ου, ὁ, Annus, hinc

'Ἔνος, η, ον, annuus: ἔνη ἢ νέα, ultima dies lunaris mensis, quasi vetus & nova.

'Ἐνόσει, 3. sing. imperf. act. à νοσέω, ægroto: f. ήσω, p. νενόσηκα. Them. νόσος, morbus.

'Ἔνοσις, εως, ἡ, motus: ab ἐνάω, moveo. Th. εἶς, ἑνὸς, unus.

'Ἐνοσίγαιος, ου, ὁ, Neptuni epitheton, ab ἔνοσις; i. e. κίνησις, & γαῖα, quod terram quatiat, &c. V. seq.

'Ἐνοσίχθων, terræ quassator, Neptuni Epith. quod ab ἐνάω, quatio: (ab εἷς unus,) & χθὼν, terra.

'Ἐνόσσαν, 1. sing. vel 3 pl. imperf. act. verbi νοσέω, a groto. Them. νόσος, morbus.

'Ἐνοσφίσθησ, separati sunt, 3. pl. a. 1. ind. pass. ἐνοσφίσατο, 3. sing. a. 1. m. à ἐνοσφίζω, f. ίσω, p. νενόσφικα. Th. νόσφι, seorsim.

'Ἑνότης, ητος, ἡ; unitas: ab εἷς, ἑνὸς, unus.

'Ἔνουλα, gingivæ interiores, carnes dentium in eriores; Poll. l. 2 ab ἐν, & οὖλον, τὸ, s, gingiva; caro dentes continens, præsertim exterior, &c. Vide.

'Ἐνουράνιος, qui in cœlis est, cœlestis; V. οὐρανὸς.

'Ἐνσεῖαι, immeio, meio in; urinam mitto in eo, &c. Undè, ἐνσῆρες, ας, ἡ, macula, maccila, dicitur in quod immeiitur; vas urinarium, &c. Item, ἐνσῆρ ὄχλος, molestia in urina, &c. ab σεῖος, meio, &c. V.

'Ἐνσώματος, q. d. substantialis, cum omnibus substantiæ propriis consistens, substantiæ inhærens, vel conjunctus, &c. Item inatus; item opulentus, &c. proprie exponitur à Bud. ἐνυπόστατος, essentiâ subsistens (cui oppo itur ἀνυ-

πος.

σι⊙, essentia carens, &c. ab ἐν & ὄντα. Vide.

'Ενοφείλομαι, debeor in; undè, ἐνοφειλόμενον ἀργύριον; apud Dem. dicitur pecunia, quæ alicui, in ignorantione seu opignoratione, tacta in agro vel aliis bonis, simul debetur; vel quam is, qui contraxit, pignus, ab aliquo sibi obnoxium habet, ab ὀφείλομαι; V. ὀφείλω; V.

'Ενόφθαλμίζω, oculos alicui rei adjicio, vel in aliquam rem conjicio, frui ea desiderans; undè pass. ἐνοφθαλμίζομαι, oculi in me conjiciuntur, appetor, &c. Item, ἐνοφθαλμίζω, inoculo, gemmam cum exiguo cortice in delibratam arboris partem infero; vel, aperto in arborem oculo, semen includo, &c. Unde, ἐνοφθαλμισμὸς, inoculatio, &c. Item ἐνόφθαλμος, ου, ὁ, oculus, qui in cortice depingitur, &c. omnia ab ἐν, & ὀφθαλμὸς, oculus, &c. V.

'Ενοχὴ, ἡ, obligatio, nexus, noxa, &c. Item, ἐνόχιον, ου, τὸ; pretium pensionis, &c. ἔνοχος, ος, ὁ ἡ, ὸν, qui tenetur quasi vinctus, & obstrictus: item, obnoxius, reus, &c. ut, ἔνοχος τοῖς νόμοις, obnoxius legibus, &c. Omnia ab ἐνέχω, & ἐνίσχομαι; quæ vide.

'Ενοχλέω, -ῶ, turbo, molestus sum. I. ὑσω. p. ἐνώχληκα ' ab ἐν & ὀχλέω, idem, Th. ἔχλ⊙, turba.

'Ενοχλοῦσι, ejusd. 3. pl. præs. ind. act.

'Ενοχος, ος, ὁ, ἡ, obstrictus, obnoxius, reus: ab ἐνίσχομαι, obstringor: ab ἐν & ἴσχω, habeo.

'Ενόω, ῶ, fut. ὁσω, unio, aduno, seu coaduno; undè, ἑνάμ⊙, continuus, &c. ab εἷς, ἑνὸς, ὁ, unus, &c. Item, ἑνόω, cum tenui, affertur ex Cyrillo, pro quatio, concutio; undè ἔνοσις, & ἔνωσις, quæ vide sis supra.

'Ενσείω, insuo, includo; vide εἴσπω.

'Ενσείσασα, irruo, impressionem facio, &c. V. εἴσασα.

'Ενσήμαια, τὰ; quæ ratione certa ordinem servant: Item, ἔνρυθμ⊙, particeps rythmi, & numerorum; Plat. de leg. (videtur tamen legendum ἐυρυθμ⊙) ab ἐν, & ῥύθμ⊙; vide.

'Ενσβέννυμι, extinguo in; undè ἐνσβεσθείς, extinctus in, &c. V. σβέννυμι.

'Ενσείω, incutio, infligo; ab ἐν, & Them. σείω.

'Ενσημήνω, f. ἠνῶ, significo, exprimo, imprimo: ab ἐν & σημήνω. Them. σῆμα, signum.

'Ενσιαλίζω, insipuo; ab ἐν & σίαλον, saliva; vide.

'Ενσιν⊙, sinus, qui pressis est naribus. Th. σιμὸς; idem.

'Ενσκευάζω, instruo, induo, orno, &c. V. σκευάζω.

'Ενσκιωκατίω, ῶ, & pass. ἐνσκιωκατίομαι, ώμην; in proscenium produco; à σκηνοκατία, ᾶ, in theatrum produco, Bud. exponi, pervulgo, traduco, omnium oculis, expono; dicens tractum esse ab antiqua comediæ licentia: quæ flagitia privata sic traducebat, &c. à σκηνὴ, & βαίνω, undè βατῶ, calco, &c. V. Baldin.

'Ενσκήπτω, ingruo, irruo, de fulmine præcipitè. Th. σκήπτω, cado, ruo.

'Ενσκευάζω, in loculo condo, sepelio, sepulturæ trado, &c. à Th. σκεῦος; vide. Undè σκευάσια, cadavera in loculo condo, &c.

'Ενσπαργάνω, fasciis involvo; idem, quod σπαργανόω, & σπαργανίζω; quæ vide.

'Ενσπείρω, infero, inseminо; undè pass. ἐνσπείρομαι, disseminor, spargor in, vel per, &c. Item, ἔνσπερμ⊙, in quo semen est, seu semen producens; qui copioso est semine, &c. ab ἐν, σπεῖρω, & σπέρμα, &c. V.

'Ενσποδ⊙, cinericeus, pulverulentus, &c. Th. σποδὸς.

'Ενσπονδ⊙, fœdere junctus, fœderi inclusus, confœderatus, &c. propriè, ἔνσπονδοι dicuntur, qui à bello sunt amici; teste Schol. Thucid. & Suid. Undè etiam adverb. ἐνσπόνδως, more confœderatorum, seu more eorum qui fœderis participes sunt, &c. ab ἐν, & σπονδὼ; undè σπονδὴ, &c. V.

'Ενστάζω, instillo; undè præt. pass. ἐνέσταγμαι, instillatum est, Od. β. ἐνσταλάζω, idem; ab ἐν, & Them. στάζω, stillo; unde σταλάζω, idem, &c. V.

'Ενστασις, εως, ἡ, exordium, & auspicatio rei instituæ, instantia litis & causæ, institutum; item figura Oratoria: &

'Ενστάτης, ε, ὁ, qui in viâ obsistit, adversarius: &

'Ενστατικὸς, ὴ, instans & urgens: ab ἐνίστημι, insto: ab ἵστημι.

'Ενστατικῶς, instanter & pugnaciter, pervicaciter insiciando, &c. adv. ab ἐνστατικὸς, pervicax, &c. V.

'Ενστέλλω, Ion. pro ἐνδύω, induere, vestire. Th. στέλλω, amicio, orno.

'Ενστερίζομαι, in pectoris sinum recipio, amplector, complector, &c. ab ἐν, & στέρνον, τὸ, pectus, &c. V.

'Ενστερνιστὴς, ὁ, vel ἐνστερνιμένης; ex cujus pectore dæmon sua responsa dat; idem quod στερόμαντις; i. e. ἐνθουσιαστὴς, qui vel quæ dæmonem in præcordiis habens, futura prædicit, &c. ex ἐν, στέρνον, & μάντις, &c. V.

'Ενστῆσαι, sub, ἐνῆν, vel πῶ διάνοιαν, adhibere mentem, advertere animum, insistere mente & animo; Aristot. Ethic. 7. cap ult. est aor. 1. infin. verbi ἐνίσημι; V.

'Ενστομ⊙, seu ἐνστόμ⊙, qui in ore est: ut ἐνστόμια ἕλκη, ulcera oris; Dioscor. l. 1. c. 126. Undè deriv. ἐνστομίζω, frœnum injicio; ut ἐνστομισθέντων, apud Suid. quibus frœnum injectum erat, &c. à quo etiam est, ἐνστόμισμα, τὸ, frœnum; quod nim. injicitur ad coercendum & regendum jumentum, &c. ab ἐν, & στόμα; vide.

'Ενστρατοπεδεύω, castra metor, seu pono in, &c. ab ἐν, & στρατοπεδεία, quod vide in στρατοπέδ⊙.

'Ενστρέφομαι, ῆ, ιται, invertor, f. ψομαι. ab ἐν & στρέφω, verto. f. ψω. a. 2. ἐστράφον.

'Ενστροβίλιε, exp. contero, nam Suid. ἐνστροβίλησας, affert pro ἐντρίψας, &c. ab ἐν & στροβίλιε, idem quod στρόβιλε, turbineo vertice circumago, &c. V.

'Ενσφηνόω, cuneum inculco, vel intrudo: item, impingo veluti cuneum, obstruo, inspisso, velut adacto cuneo, &c. ab ἐν, & σφηνόω, ῶ, cuneo findo: Th. σφὴν; vide.

'Ενσχερῶ, vide σχερὸ, Poët. adv. pro ἐφεξῆς, deinceps, ordine, prorsè.

'Εντακεῖς, α, ὲν, part. pass. ab ἐντήκω, liquefactum instillo: ab ἐν & τήκω, Dor. τάκω, liquefacio. f. ξω.

'Εντάλαις, ε, ⊙, ὁ, ἡ, perfectus, assiduus, vide in ἐνδελήχια.

'Εντέλλομαι, mando, jubeo, cum dat. f. ι. m. ἐντελοῦμαι. perf. pass. ἐντέτυγμαι, σαι, ται, p. a. 1. m. ἐντετελάμην, ω, ατο, p. m. ἐντέτολα. ab ἐν & τέλλω, fum, fio.

'Εντεμάχω, intro latum recondo; in thesaurum refero; vide ταμιεύω.

'Εντέμνω, idem cum ἐντάμνω, incido; ab ἐν & τέμνω; vide.

'Εντανύειν, intendere. Ex ἐν & τανύω, idem quod Th. τείνω, tendo.

'Εντάσσω, seu ἐντάττω, inter ordinandum interjicio, & general. interjicio, interpono, &c. Undè ἐντεταγμένος, in ordinem numerumque redacti, &c. Item verbale, ἔνταξις, interpositio, insertio, &c. ab ἐν & τάσσω; vide.

'Εντασις, εως, ἡ, intentio, contentio, productio: &

'Ενταστὸς, ὴ, intentus: &

'Εντατικὸς, ὴ, intendendi vim habens: omnia ab ἐντείνω, intendo. Th. τείνω, tendo.

'Ενταῦθα, & ἐνταυθοῖ, hîc, illic, huc, eo, Th. ἔνθα, hîc, ibi.

'Εντεθειὸς, ἐνῖ⊙, sepultus: a. 2. pass. ab ἐνθάπτω, idem quod.

'Εντεφιάζω, funero, ad sepulturam corpus compono. f. άσω. p. ἐντετάφιασμαι. perf. pass. ἐντεταφίασμαι ab ἐν & ταφὴ, sepultura, Th. θάπτω, sepelio.

'Εντεφιασμὸς, ejusd. a. 1. inf. act.

'Εντεφιασμὸς, ε, ὁ, funeratio: &

'Εντεφιαστὴς, ε, ὁ; funerator. à perf. pass. verbi ἐνταφιάζω.

'Εντάφιον, ε, τὸ, sepultorium linteum, exequiæ: ab

'Εντάφι⊙, ε, ὁ, ἡ, sepulchralis, funebris: ab ἐν & ταφὴ, sepultura, quod à θάπτω, sepelio.

'Εντεφιοπώλης, qui vendit quæ ad sepulturam seu sepulturæ ornatum pertinent, libitinarius, &c. ab ἐντάφι⊙, vide.

'Εντὲ pro ἔντεα, arma, quod vide.

'Εντεα τὰ, & per contract. ἐντη, arma, vasa convivalia: deducitur, ὅσσ' ἔστ' ἐντὴ ἐν σκήπτῳ τὸ σῶμα.

'Ἐντελαμί⊙, a. 1. p. rt. mascul. verbi ἐντέλλομαι, mando, jubeo; quod vide.

'Εντέτα⊙, 3. sing. perf. pass. verbi ἐντείνω, quod vide.

'Εντετύγμαι, perf. act. verbi ἐντυγχάνω, adiisci, or, invenio, ab ἐν & τυγχάνω, sum, f. τεύξομαι. a. 2. ἔτυχον.

'Εντεῦθεν, hinc, illinc, adv. loci. Th. ἐνθα, hîc, illîc.

'Εντευξις, εως, ἡ, interpellatio, preces, in nom. pl. ἐντεύξεις, ab ἐντυγχάνω, intercedo. Th. τυγχάνω, sum.

'Εντευκτικὸς, ὸ, qui conveniri, & compellari facile potest; affabilis, comis, humanus, &c. Plut. de educ. lib. ad eod. Th.

'Εντῆθεν, in quo cinis est; item, cinereus; q. cinerulentus; referens id in quo cinis est, &c. à τηφὸς, Vi.

'Εντηκτὸς, ὴ, ὸ, ἡ, peritus, artificialis. Th. τέχνη, ars.

'Εντὴν, arma; vide in ἔντεα.

'Εντήκω, f. ξω, illiquefacio, instillo; imprimo. Th. τήκω, liquefacio.

'Εντὶ, sunt, Dor. pro εἰσὶ, & ὄν, ab εἰμὶ, sum.

'Εντίθημι, & ἐντίθεμαι, impono, infero, recondo. Th. τίθημι.

'Εντίκτω, intùs pario, ingenero, pario in; &c. Th. τίκτω.

'Εντιλάω, (idem quod ἐμπιλάω) incaco, caco in, ad; stercore seu merdâ inquino, &c. ab ἐν & πιλάω, caco, stercus edo, &c. Th. πίλ⊙, Vi.

'Εντιμ⊙, ε, ὁ, ἡ, pretiosus, honoratus, compar. ἐντιμότερ⊙, dignior, ab ἐν & τιμὴ, honor, pretium. Th. τίω, honoro.

'Εντιμῶς, honorificè, à præced. ἔντιμ⊙, Vi.

'Εντιτάσω, incutio; undè ἐντιτασμὸς; incussio; Th. πιτάσσω, Vi.

'Εντμημα, incisura; verbale, ab ἐντέμνω, vi.

'Ἔντμησαν, 3. pl. ab ἔμπλω, a. 2. m. verbi ἔντμι, mitto, f. ἴσσω, a. 2. ὖδ.

'Εντολὴ, ῆς, ἡ, mandatum; ab ἐντέλλομαι, mandatum impono. p. m. ἐντέτολα. ab ἐν & τέλλω, mando.

'Εντομὶς, ὰν, τὸ, insecta: tum incisiones, victimæ. Ex ἐν & τέμνω, seco. præt. m. τέτμημα.

'Εντομὴ, incisio; ejusd. Th. & comp.

'Εντομίας, ε, ὁ, Eunuchus, exectus, castratus, &c. & ἐντομὶς, ἰδ⊙, ἡ, incisio; sectio; laceratio corporis, quæ ab Ethnicis in luctu fiebat, &c. Utrumque ab eod. Th.

'Ἔντομος, ὁ, ἡ, exsectus, castratus: ab eod. Them.

'Εντον⊙, ὁ, ἡ, intentus, acer, vehemens. Ex ἐν & τείνω, tendo. p. m. τέτονα.

'Εντόνως, acriter, enixè, intentè, &c. ab ἐντον⊙.

'Ἐντοπίζω, in loco & sede mea me contineo; sedem non muto, &c. Est à seq. ἐντόπ⊙, Vi.

'Ἔντόπ⊙, ε, ὁ, ἡ, inquilinus, ejus loci incola, q. d. ὁ ἐν τόπῳ ὤν.

'Εντορόω, idem cum τορόω, τορίω, & Th. τρίω; perforo, ferro trajicio; penetro; item, torno insculpo, vel torno imprimo, &c. Apud Athen. & Plut.

'Εντορν⊙, ε, ὁ, ἡ, tornatus; torno confectus; Vi. τορν⊙.

'ENTO'Σ, INTUS, intra, adv. hinc

'Εντοῦθα & ἐντοῦτι, pro eod.

'Εντόσθια τὰ, & ἐντοσθίδια; intestina, interiora, sive exta, viscera, &c. ab ἐντὸς, vel ἐντοῦτι, Vi.

'Ἐντοσθιδίη⊙, qui intra pectus est, & τὰ ἐντοσθίδια; penetralia pectoris; interanea; ab ἐντὸς & σθῆ⊙, Vi.

'Εντραπελία, parasitus, mensæ assecla; & item, -ης, ἡ τραπεζα, Vi.

'Εντραπελ⊙, ε, ὁ, liberalis, turpis, quod quilibet avertari debet. Vide τραπελός. Th. τρέπω, verto.

'Ἐντραπείλω, a. 2. opt. pass. ab ἐντρέπομαι, quod adi.

'Εντραπῶ, erubescat, 3. sing. a. 2. sub. pass. ἐντραπῆτι. a. 2. imperat. ἐντράπομαι, ῆ, οῦ, f. 2. pass. ejusd. verbi.

'Εντρεχὴς, in quo asperitas est; id est asper; scaber, &c. Idem quod Th. τραχὺς, Vi.

'Ἔντρεπε, reverte, præs. imperat. act. vide ἐντρέπω.

'Ἐντρέπομαι, revereor, erubesco; curo. verb. med. f. ἐνήσομαι. p ἐντέτραπα. imperf. ἐντρεπόμην, ῃ, ῃ, ετο. a. 2. pass. ἐντράπω, erubui, a 2. sub. ἐντραπῶ, ᾖς, ᾖ, f. 2. pass. ἐντρεπήσομαι ' passive mutor, flector: ab

'Ἐντρέπω, pudore afficio; quasi facio: ut quis faciem avertat f. ἐντρέψω p. ἐντέτροφα. a. 2. ἐνέτραπον ' ab ἐν & τρέπω, verto.

'Ἐντρεπτικὸς, pudore afficiens; ut ἐντρεπτικὸς λόγ⊙, pudore reprehensum afficiens oratio; (i, e. ὀνειδιστικὸς, ὀλοφυρτικὸς, &c.) a præcedente verbo.

'Ἐντρέφω, innutrio: f. ἐνθρέψω. p. ἐντέτροφα, præs. pass. ἐντρέφομαι. ab ἐν & τρέφω, alo; f. ψω, a. 2. ἐνέτραφον. p. m. τέτροφα.

'Ἐντρέχεια, ας, ἡ, discursus, diligentia, industria. &c. ab ἐντρέχω, velox; item, diligens & acer, &c. (à quo, κατεντρεχὴς, versutus, volubilis, ingenio dexter, &c. Plat. Polit. ζ) Unde compar. ἐντρεχέστερ⊙, ε, τὸ, solertius; & superl. ἐντρεχέστατ⊙, solertissimus, &c. Omnia à sequente verbo ἐντρέχω.

'Ἐντρεχὴς, ἐ⊙, ὁ, ἡ, solers, diligens: ab

'Ἐντρέχω, incurro, convenio, quadro, inhæreo: ab ἐν & τρέχω, curro, f. θρέξω. p. δεδράμηκα. a. 2. ἔδραμον. p. m. δεδράμημαι.

'Ἐντρεχαίνας, cum tridente incedens; Neptuni epithet. Pind. ab ἐν & τρέχω, ῶ, Vi.

'Ἐντρέχω, f. ξω, p. ωκα, intero, infrico: & Metaph. infligo, incutio, impingo. Th. τρέχω, tero.

'Ἐντριμμα, τὸ, id quod infricatur faciei; ut fucus, cerussa; Poll. l. 5. Item, ἐντριβὴς, ἐ⊙, ὁ ἡ, qui in diu in aliqua re versatus est; alicui rei insuetus, seu assuetus, &c. Plat. de leg. l. 6.) &c. Item, ἐντριμις, ἡ, infricatio; Xen. Pæd. 1. &c. Verbalia à præced. ἐντρίω.

'Ἐντριτος & ον, triplex: ab ἐν & τρίτ⊙, tertius: &

'Ἐντρὸπ⊙, subst. ant. mediator inter duos: Gl. Phil. sequester, μεσίτης.

'Ἐντριχον, ε, τὸ, coma oppositia; galericulum, &c. Item, ἔντριχ⊙, ε, ὁ ἡ, ὸν, qui ob capillorum penuriam, ad supplendam comam, galericulum, i. e. πῶ πιλήκιον seu περικόμιον assumit; Poll. Item, ἐντρίχωμα, pars sub oculis seu extima palpebra, qua velut fimbriola enascuntur pili longiusculi; Poll. & ἐντριχωτὸς, palpebræ; Hesych. &c. Omnia ab ἐν & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, Vi.

'Ἔντριχις, vide paulò antè, in ἔντριμμα.

'Ἔντρομος, ὁ, ἡ, tremefactus: ex ἐν & τρόμος, tremor: à τρέμω, p. m. τέτρομα. Th. τρέω, tremo.

'Ἐντροπαδὸν, alterna manuum commutatione; adv. à verbo ἐντρέπομαι; quod inter alia, signif. mutor; Od. ὁ. &c.

Ἐντερπαλίζω, respecto reflectens inter eundum: à τερπαλίζω, idem quod βίπω, verto.

Ἐντροπὴ, ῆς, ἡ, verecundia, pudor: à p. m. ἐντέτροπα, verbi ἐντρέπομαι, quod vide.

Ἐνῦφάω, ῶ, oblecto me, luxuriosè utor; Judificor. f. ἐσω, p. ἐντετρύφηκα· ab ἐν & τρυφὴ, mollities: Th. θρύπτω, frango.

Ἐντρύφημα, oblectamentum; deliciæ; verbaie ab ἐντρυφάω.

Ἐντρέφω, comedens ingero in ventriculum; vel simpliciter, comedo; Athen. Item, fecundariam cœnam perago; apud eundem, lib. 14. Th. τρέφω.

Ἐντυγχάνω, occurro alicui, adeo aliquem precandi causâ, interpello, nancisco: f. ἐνδέξομαι. a. 2. ἐνέτυχον· ab ἐν & τυγχάνω, ium.

Ἐντυε, parabat, Ion. pro ἤντυε, verbi ἐντύω, armo, instruo: ab ἔντεα, τὰ, arma.

Ἐντυλίσσω, involvo: f. ἕξω, p. ἐντέτυλιχα, a. 1. ἐντύλιξα. perf. pass. ἐντετύλισμαι, quod ab ἐν & πυλίσσω, in modum culcitræ involvo: quod à τύλη, culcitra, strangulum.

Ἐντυλόω, callum obduco; idem quod τυλόω, Vi.

Ἐντυμπάνισις, cum venter, aut aliquid aliud, seu tympanum, intumescit; seu in modum tympani; Strabo. ab ἐν & τυμπανίζω, Vi.

Ἐντυώσθαι, a. 1. inf. m. &

Ἔντυσον, para, a. 1. imperat. act. ab

Ἐντυόω, f. ωσω, apparo, instruo. Th. ἔντεα, τὰ, arma.

Ἐντύπως, adv. impresso corporis vestigio, obvolutim: ab

Ἔντυπος, impressus: quod &

Ἐντυπόω, imprimo, informo, insculpo: f. ώσω. p. ἐντετύπωκα. p. pass. ἐντέτυπωμαι· ab ἐν & τύπη, vestigium, nota, ab ἐν & Th. τύπτω, verbero.

Ἐντύπωσις, εως, ἡ, dicitur humeri acetabulum; ubi humerus cum brachio coalescit & committitur; Poll. lib. 2. Item, ἐντυπωτὴς, impressor, &c. Utrumque verbale, ab ἐντυπόω; vide. quod ab ἔντυπος; Vi. Unde, in neut. gen. impressum, legitimum, de numismate.

Ἐντυραννεύσθαι, tyranno subjectum esse; ab ἐν & τυραννὶς, idem quod τυραννέω. Vi. Unde τυραννόομαι, & τυραννεύομαι; tyranno subjectus sum, &c. Vi.

Ἐντύφω, idem quod τύφω; incendo; foveo; intus foveo, &c. ab ἐν & τύφω, Vi.

Ἔντυχα, ἡ, congressus, colloquium, compellatio; Plut. de Deo Socr. est verbale ab ἐντυγχάνω, Vi.

Ἐντύω & ἐντυόω, instruo, apparo. Th. ἔντεα, τὰ, arma.

Ἐνυαλίου, gen. Ion. ab

Ἐνυάλιος, ου, Mars, Martius. Th. Ἐνυώ, ἡ, Bellona.

Ἐνυβρίζω, contumeliâ afficio. f. ίσω. p. ἐνύβρικα. a. 1. ἐνύβρισα. a. 1. part. act. ἐνυβρίσας, αντος, ab ἐν & ὕβρις, εως, ἡ, contumelia.

Ἐνύβρισμα, ludibrium, contumelia; à præced.

Ἐνυγρευτὴς, ità dicitur piscator; apud Plat. de leg. quoniam, ὑγρὰ τὰ ἐνύγρια· (vide sequens ἔνυγρος, item, pro eodem dicitur ἐνυδρευτὴς, ab ἔνυδρος; quod etiam vide; & ὑγρευτὴς, Vi.

Ἔνυγρος, (idem quod ὑγρὸς, Vi.) humidus, madens; ut, ἐνύγρα τόποι; apud Dioscor. Item, in humido degens; aquatilis, &c. ab ἐν & ὑγρὸς, vide.

Ἐνυδρία, ας, ἡ, aquæ copia, aquatio; Plin. Item, ἐνυδρὶς, seu ἔνυδρος, lutra, animal simile fibro; nunc in terra, nunc in aquis agitans; Aristot. Hist. an. lib. 8. cap. 5. Item, ἔνυδρος, aquas in se habens; aquis abundans, aquis irriguus, &c. Item, in aquis degens, aquaticus; ut ἐνυδρα ζῶα; apud Aristot. dicitur & gemma quædam ἔνυδρος; apud Plin. lib. 17. c. 11. &c. Unde ἐνυδρόω, reddo, ἐνύδρευν: Hesych: ab ἐν & ὕδωρ, τὸ, unde etiam ὕδος, τὸ, aqua, &c. Vi.

Ἔνυδρίβιος, in aqua vivens, aquatilis, &c. ab ἔνυδρος, & βίος, vide.

Ἐνυέιον, τὸ, templum Bellonæ, vel etiam Martis, qui Enyalius cognominatur; vide ἐνυαλίου.

Ἐνυδὶς, ίδος, ἡ, ENYEUS, nomen propr. viri.

Ἐνύδριος, ος, ὁ, ἡ, aquatilis, irriguus aquis. Th. ὕδωρ, aqua.

Ἔνυλος, cui ineft materia; materiæ constans; materialis; Themift. Phyf. l. 2. ab ἐν & ὕλη, ἡ, Vi.

Ἐνυμόσπερμος, semen habens membranis inclusum seu inclusum, &c. ab ἐν, ὑμὸς, ἐνός, ὁ, & σπέρμα, Vi.

Ἐνυμφοκόμησε, sponsum ornavit, a. 1. act. 3. singul. verbi νυμφοκομέω· ex νύμφη, sponsa, & κομέω, orno.

Ἔνυξα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi νύσσω, vel ασω, fodio, punctim cædo. f. ξω. p. νένυχα.

Ἐνυπάρχω, insum, contineor, adsum, sum insitus, &c. Item, antecedo, &c. Vide ὑπάρχω.

Ἐνυπνιάζω, somnio, f. άσω p. ἐνυπνίακα. f. pass. ἐνυπνιασθήσομαι· ἐνυπνιάσθην. a. 1. & inde à perf. pass.

Ἐνυπνιαστὴς, οῦ, ὁ, insomniator: &

Ἐνύπνιον, ου, τὸ, insomnium. Accipitur etiam adverb. per somnum: ab ἐν & ὕπνος, somnus.

Ἐνυπόστατος, qui subsistit, reveráque in rerum natura existit; ut substantia; cui contrarium; ἀνυπόστατος, &c. ab ἐν & ὑφίστημι, unde, ὑπόστασις, &c. Vi.

Ἐνύσσεσθαι, ες, ε, a. 1. ind. act. à νυσσάζω, nicto, præsomno capite nuto: f. ξω. præt. νενύσταζα. Dicitur νυσσάζω, pro νυσσάζω, à νῦσις, nuo.

Ἔνυστρον, ου, τὸ, magnum intestinum, quia ἐν ὑστέρῳ, in postremo corporis. Th. ἀνύω, perficio.

Ἐνυφαίνω, intexo: &

Ἐνυφαντὸς, ὴ, intextus: ex ἐν, in, & ὑφαίνω, texo. Th. ὑφάω, idem.

Ἐνυὼ, οῦς, ἡ, Bellona, Dea bellica. Hinc Ἐνυάλιος, ου, ὁ, Mars.

Ἐνύω, perimo, quod & ἔνω· Etym. pro φένω, & ex eo fit per Aphæresin.

Ἐνῳκερὸς, Poët. perpetuâ serie. Simpliciter dicitur ἀκερὸς, quod vide.

Ἐνώμα, quatiebat, 3. sing. imperf. verbi νωμάω. Th. νέμω, distribuo.

Ἔνωμος, ὁ ἡ ἡ, cui cruditatis aliquid adhuc ineft; crudiusculus, acerbus; ut ἔνωμος καρπὸς; acerbus fructus; Dioscor. l. 1. ab ἐν & ὦμος, Vi.

Ἐνώμοτος, ου, ὁ, qui juravit, jurejurando obstrictus; jurans; obnoxius juramento; ut ἐνώματος δίκη; qui deos juravit; item, jurejurando confirmatus, ut ἐνώματος ὁμολογία; in Pand. Indè, adv. ἐνωμότως, cum jurejurando; Plut. ab ἐν & ὄμνυμι, fut. ὀμόσω, Vi.

Ἐνών, ἐνοῦσα, contentus, insitus; inditus, inclusus, qui ineft, in fam. ἡ ἐνοῦσα, & in neut. τὸ ἐνὸν, &c. ut τὸν ἐνόντα τρόπον; quam fieri poteft maximè, &c. Eft part. præs. ab εἰνάω, Vi.

Ἐναπαδὶς, coram; & ἐναπαδίως; clarè; ab ἐναπὴς, Vi. à quo etiam eft ἐναπαδὴς, pronus in faciem, &c.

Ἐναπὴς, manifeftè, coram. Dativus adverbaliter ufurpatus: ab

Ἐναπὴς, ῆς, ὁ, aspectus: ab ἐν & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus. Th. ὄπωμαι, video.

Ἐναπτον, ου, τὸ, paries juxta viam, locus primus occurrens in domo, &c. unde sequens,

Ἐναπτα, τὰ, parietes domûs qui sunt è regione januæ: &

Ἐνώπιον adv. in conspectu, coram: ab

Ἐνώπιος, ου, qui in alicujus præsentiâ quid dicit aut facit, adversus: q. d. ἐν ὠπὶ, (Hinc ἐναπὴς, perspicué.) ab ἐναπὴς, aspectus. id vide.

Ἐνωπὶς, famula; quasi, in vel sub oculo heræ suæ; ab ἐν & ὤψ, ὠπὸς, oculus, vide.

Ἐνωπῶς, manifeftè; ἐμφανῶς; Hesych. ab ἐναπὴς, Vi.

Ἐνεαχίζομαι, idem quod ἐγκολλαπίζομαι; placeo mihi, & oblecto me in; Luc. ab ἐν & ἀεκὶζομαι, excolo, seu exorno me; vel exornor; decore conspicuus fio; ab ἀεκὶζω, idem quod ἀρμόω, ῶ, decoro, venusto, venustatem concilio, &c. ab ἀεκὼν, Vi.

Ἐνῆρσα, a. 1. ind. Æol. &

Ἐνήρτο, irruerat, 3. sing. pluſq. p. ἐνήρμαι, σο, το, verbi ἐνήρω· ab ἐν & ἄρω, excito: f. ἀρῶ, & Æol. ὄρσω. p. ὦρκα. perf. pass. ἄρμαι.

Ἐνὼς, ὁ, nomen viri. ἄνλιπν. Hebr. homo.

Ἐνωσάμην, ωμαι, ατο, cogitavi; per Crasin pro ἐνοησάμην, a. 1. m. verbi νέω, cogito. Th. νόος, νοῦς, ὁ, mens.

Ἐνῶσι, insint, 3. pl. præs. sub. verbi εἰνάω, insum. Th. εἰμὶ, sum.

Ἑνωσις, εως, ἡ, unitas, unitio: ab ἑνόω, unio. Th. εἷς, unus.

Ἑνώτη, ης, ἡ, idem ac ἐνώτιον, & ab iisd.

Ἐνωτίζομαι, auribus percipio: f. ἰσθήσομαι, & Att. -ἶμαι. a. 1. m. ἐνωτισάμην, f. 1. pass. ἐνωτισθήσομαι, ab ἐν & οὖς, ὠτὸς, τὸ, auris. Th. ὠσ, ατος, τὸ, idem.

Ἐνώτιον, τὸ, inauris: ab iisd.

Ἐνωτὶς, ligna quæ ex utraq; parte proræ velut aures prominent; Thuc. lib. 7. ab ἐνωτὴ, inauris, Vi.

Ἐνωτικὸς, q. d. unitivus; adunativus; vim uniendi seu adunandi habens, &c. ab ἑνόω, unio, aduno, Vi.

Ἐνώτισμα, ὁ ἡ ἡ, cui cruditatis aliquid adhuc ineft; crudiusculus, acerbus; ut ἐνώτισμα καρπὸς; acerbus fructus; Dioscor. l. 1. ab ἐν & ὦμος, Vi.

Ἐνωτίσθην, auribus percipite, 2. pl. a. 1. imperat. m. verbi ἐνωτίζομαι, quod vide.

Ἐνωτόκοιτοι, populi, quibus aures in tantum magnitudinis crescunt, ut totum corpus iis contegatur; ab ἐνωτὴ, vel ἐνώτιον; & κοιτὴ, vel κοῖτος, &c. Vi.

Ἐνώχ, ὁ, nomen viri ἄνλιπν. Hebr. consecratus.

Ἐνωχλήθω, molest à sum affectus, a. 1. ind. pass. verbi ἐνωχλέω, molestiam exhibeo: ab ἐν & ὀχλος, ου, ὁ, turba, molestia.

Ἐνωχρὸς, ὁ ἡ ἡ, in quo pallor eft; pallidum colorem in se habens, &c. ab ἐν & ὠχρὸς, pallidus, &c. Vi.

Ἐξ, ΕΧ, præpofit. regit gen. scribitur, ἐκ, sequente consonâ, quod vide: sed

Ἓξ, SEX, adjectivum numerale, ἕκτιν Hinc ἑξάκις, sexies: ἕκτος, sextus.

Ἑξάγ' pro ἐξάδε, eduxit, quod ex ὀξήγω, 3. sing. imperf. vel a. 2. Tum ἐξάγε, educ, præs. imperat. &

Ἐξάγαγε, έτω, & in 3. pl. ἐξαγαγέτωσαν, a. 2. imperat. act. Att. verb. ἐξάγω, educo: quod vide.

Ἐξαγαγεῖν, a. 2. inf. act. ἐξαγαγὼν, a. 2. part. ejusd. verbi.

Ἐξάγαστος, admiratione dignus, admirabilis; idem quod ἄγαστος, Vi.

Ἐξάγαγε, a. 2. imperat. vel Dor. & Ion. 3. sing. imperf. vel a. 2. vide ἐξάγ'.

Ἐξαγγελία, ἡ, nuntiatio, vel nuntio; item, evulgatio; enunciatio; annuntiatio, &c. ἐξάγγελος, ου, ὁ ἡ ἡ, propriè, qui vel quæ nuntiat, iis, qui foris sunt, ea quæ intus sunt, &c. Item, index, qui in fabulis eft, nuntius, aliquid de scena afferens, &c. ἐξαγγελικὸς, ὴ, ὁ, ut ἐξαγγελικὸς τῇ διανοίᾳ, qui ad intelligentiam referri poteft; Aristot. in probl. ἐξάγγελτος, ου, ὁ ἡ ἡ, de quo nuncius allatus eft; ἄδηλος, palam factus, de quo nuncius allatus eft; κατάδηλος, detectus, patefactus per nuncium, &c. Thucyd. Omnia à seq. verbo ἐξαγγέλλω, vide.

Ἐξαγγέλλω, prædico, annuntio: f. ἐξαγγελῶ. p. ἐξήγγελκα. a. 1. ἐξήγγειλα. a. 1. sub. ἐξαγγείλαιμι, ης, η. Th. ἀγγέλλω, nuntio.

Ἐξαγγέω, evacuo è vase; ab ἐξ & ἄγγος, ους, τὸ, vas, &c. Vi.

Ἐξαγνίειν, εἶν, Ion. pro ἐξάγειν, educere: vide ἐξάγω.

Ἐξάγιον, ου, τὸ, sextula, pondus, pendens quatuor scrupula. Th. ἕξ, sex, & ἄγω, pendo.

Ἐξάγιος, ου, ὁ, ἡ, scelestissimus: ab ἐξ & ἄγος, vel ἄγω; ους, τὸ, scelus.

Ἐξαγωνίζω, manus lateribus insero, ut cubiti eminent; Aristoph. à Th. ἀγκὼν, ῶνος, ὁ, cubitus; unde ἀγκωνίζομαι, sinuo me, vel sinuor, per sinus quosdam quasi flexus me verto, &c. de fluvio dictum.

Ἐξάγνυμι, frango, rumpo: ab ἐξ & ἄγω, idem. f. ἄξω.

Ἐξαγορεύω, redimo: f. ἐσω. p. ἐξηγόρευκα. a. 1. ἐξηγόρευσα. a. 1. sub. ἐξαγορεύσαιμι, ης, η, ab ἐξ & ἀγορεύω, emo: Th. ἀγορὰ, forum.

Ἐξαγορεύσιος, εως, ἡ, indicatio rei arcanæ, confessio: ab

Ἐξαγορεύω, f. εύσω, effu io, enarro, confiteor: ab ἀγορεύω. Th. ἀγορὰ, forum.

Ἐξαγρεύω, idem quod ἀγρεύω; Vi. Unde, ἐξαγρείωσις, idem quod ἀπαγρίωσις, mutatio in sylvestrem naturam; item efferatio, exasperatio, &c.

Ἐξάγω, educo: f. ἐξάξω, p. ἐξῆχα. a. 2. act. ἐξῆγον, & Att. ἐξήγαγον. Sic a. 2. inf. ἐξαγεῖν & ἐξαγαγεῖν, a. 2. part. ἐξαγὼν & ἐξαγαγὼν, ὄντος. Th. ἄγω, duco.

Ἐξαγωγὴ, ῆς, ἡ, eductio; exportatio: &

Ἐξαγώγιμος, ος, ὁ, ἡ, & τὰ ἐξαγώγιμα, merces, quæ exportantur: ab ἐξάγω, educo. Th. ἄγω.

Ἐξαγώνιος, ος, ad certamen non pertinens; qui eft extra certamen; i. e. ἔξω τῶν ἀγώνων, unde, metaphoricè, ἐξαγώνια, τὰ, vocantur, quæ ad causam non pertinent; nec ad rem de qua agitur; i. e. πάρεργα; ab ἐξ & ἀγών, ad certamen pertinens; ab ἀγωνία, ἡ, Vi.

Ἐξάγωνος, & ἐξάγωνος, sexangulus, seu sex angulos habens, &c. ab ἕξ, sex, & γωνία, ἡ, Vi.

Ἐξαδάκτυλος, qui sex digitos habet; Th. δάκτυλος.

Ἐξάδαρχος, ου, ὁ, sex virûm præfectus; ab ἐξ & ἀρχὴ.

Ἐξάδειν, excantare, carmine obligatum alio carmine liberare & solvere; vel ægrum carmine sanare, &c. (contrarium eft πρὸ ἐπάδειν) ab ἐξ & ᾄδω, eano.

Ἐξάδελφος, ου, ὁ, qui natus eft ex ἀδελφοῦ vel ἀδελφῆ.

Ἐξάδιος, ος, ὁ, nomen proprium viri.

Ἐξάδραχμος, idem quod ἑξάδραχμος, qui sex drachmarum eft; vel qui sex drachmis venditur; Th. δραχμὴ.

Ἐξαδυατία, ας, idem quod ἀσθματία, languco, deficio, debilitor; non possum, &c. Vi.

Ἐξάδω, excanto; i. e. incantatione libero, &c. Vi. in ἐξᾴδω; item, percanto, decanto, &c.

Ἐξαείρω, extollo, elevo; ab ἐξ & ἀείρω.

Ἐξαείρω, in aërem converto; extenuo; unde ἐξαερῶδες, in aërem converti in aërem abire, evanescere, &c. ab ἐξ & ἀὴρ, ἀέρος, ὁ, aër, &c. Vide.

Ἐξαείτης, ου, & ἐξαίτης, pro quo & ἐξέτης, ου, sexennis: &

Ἑξαέτης, ίδος, ἡ, Poët. sexennis. Ex ἕξ, sex, & ἔτος, ους, τὸ, annus.

Ἐξαήμερος, ος, ὁ ἡ ἡ, sex dies habens, vel durans, unde τὸ ἐξαήμερον; spatium illud sex dierum quo conditus fuit mundus; Basil. ab ἕξ, sex; & ἡμέρα.

Ἐξαθυμέω, ῶ, penitus deficior animo; exanimor; unde, ὁ ἐξαθυμῶν; exanimatus; ab ἀθυμέω, Vi.

Ἐξαιθρίω, in aërem converto; ab αἰθὴρ, ερος, ὁ, unde, αἰθέριος, &c. Vide.

Ἐξαιθρίζω, sereno cœlo expono; item, in sereno habeo; sub dio teneo, &c. Item, ad solem expono, insolo, &c. Vide αἰθρίζω.

Ἐξαιμάτω, in sanguinem verto; unde ἐξαιμάτωσις, ipsa actio vertendi in sanguinem; sanguinis effectio, vel generatio, &c. Vi. αἱματόω.

Ἔξαιμος, sanguine destitutus; qui multum sanguinis effudit; exanguis, &c. Plut. ab ἐξ & αἷμα, Vi.

Ἐξαίνυτο, attulerat, 3. sing. imperf. verbi ἐξαίνυμαι, eximo: ab ἐξ & αἴνυμαι, capio.

Ἐξαιρέθησαν, expugnati sunt, 3. pl. a. 1. ind. pass. Ion. verbi ἐξαιρέω, quod vide.

Ἐξαιρεῖσθαι, præs. pass. inf. ἐξαιρεῖται, 3. sing. præs. ind. pass. ab ἐξαιρίω, tollo, quod vide.

Ἐξαίρετον, Poët. eximiè, suprà modum, vehementer: ab

Ἐξαίρετος, ος, ὁ, ἡ, eximius, selectus: ab ἐξαιρέω eximo.

Ἐξαιρεύμην, Dor. & Ion. pro ἐξαιρούμην, 1. sing. imperf. pass. ab

Ἐξαιρέω, eruo, tollo, evello, seligo, everto. f. ἐξαρέσω. p. ἐξήρηκα. a. 2. act. ἐξεῖλον. a. 2. imperat. ἔξελε. a. 2. m. ἐξελόμην, ου, ετο, eripui. a. 2. sub. m. ἐξέλωμαι. a. 2. inf. m. ἐξελέσθαι. Th. αἱρέω, capio.

Ἐξαίρω, tollo, effero: f. ἐξαερῶ, & in 2. pl. ἐξαρεῖτε. p. ἐξῆρκα. præt. pass. ἐξῆρμαι. a. 1. pass. ἐξηρθέην. a. 1. sub. pass. ἐξαρθῶ, ῇς, ῇ, tollatur: ab ἐξ & αἴρω, tollo.

Ἐξαιρούμην, ἔμην, in solium vertor, seu tranieo; Theophr. ab ἐξ & αἶρα, ἡ, solium, &c. Vi.

Ἐξαίσιος, ος, ὁ, ἡ, iniquus, indecens: ab ἐξ & αἶσα, sors.

Ἐξαίσιόω, idem quod αἰσόω, memoriam alicujus aboleo; facio ut de aliquo nec sciri quippiam nec cognosci poteft; deleo, extinguo, &c. ab αἴσιος, Vi.

Ἐξαίσσω, vel ἐξαΐσσω, prosilio alicundè, cum impetu prodeo, &c. Vi. Th. αἴσσω.

Ἐξαιτήσομαι, ἔμην, expeto, postulo: & passivè expoícor ad pœnam; f. ήσομαι. a. 1. m. ἐξητησάμην, ω, ατο· ab

Ἐξαιτέω, depoíco, expoíco ad quæstionem: ab ἐξ & αἰτέω peto.

Ἐξαίτησις, εως, ἡ, postulatio ad quæstionem, vel pœnam; deprecatio pro reo: à perf. pass. superioris verbi.

Ἐξαίφνης, Dor. pro

Ἐξαίφνης, repentè, adv. & Poët. ἐξαπίνης, ab ἐξ & αἴφνης, subitò: quod ab ἄφνω, per Sync. pro ἀφανῶς, fubitò:

bi ó: abjecto σ, quod ex α, priv. & φαίνω, ostendo.
'Εξαφριδιός, ά, όν, repentinus: ab ἐξαίφνης, quod vide.
'Εξαχίσαι, a. 1. part. act. ab
'Εξακέω, (quod & ἐξακέομαι,) medeor: f. ἠσω. p. ηκα. ab ἐξ & ἀκέομαι, iano.
'Εξάχις, sexies. Th. ἐξ, sex.
'Εξακιοδίζω, q. d. exipino; spinis privo; spinas evello, &c. ab ἐξ & ἀκιοδίζω, Vi. Item, ἐξακιστόω, ῶ; idem ἀκιοδίζω, vide in Th. ἀκιστόω.
'Εξακισμύριοι, sexagies mille, sexaginta millia; sic, ἑξακισχίλιοι, sexies mille; ut ἑξακισχιλίων ταλάντων, sex millium talentorum; Thucid. ἑξακισχιλίων ἀνδρῶν πάντων: Legio; Gloss. Unde etiam, ἑξακισχίλιος, sexies millesimus, &c. ab ἑξάκις μυριάς, & χιλιοί, quæ vide.
'Εξάκλινος, sex lectis instructus; seu sex lectulos habens; ἑξάκλινον, subst. Hexaclinon; Stibadium, torus, cœnaculum, sex lectulos epulatorios capiens; ab ἐξ, sex, & κλίνη, ἡ, lectus, &c. Vi.
'Εξαμβλόω, vigere desino; idem quod παραμβλόω, vigorem amitto; flaccesco, &c. Vi. ἀκμάζω.
'Εξακολουθέω, ῶ, sequor, cum dat. f. ἠσω. p. ἐξηκολούθηκα· ab ἐξ & ἀκόλουθος, ὁ, ἡ, pedissequus, comes.
'Εξακόσιοι, αι, α, sexcenti. Th. ἐξ, sex.
'Εξακοστός, ή, sexcentesimus: ab eod. Th.
'Εξακοστός, sexagesimus; ab eod. Th.
'Εξακούω, exaudio; unde, ἑξάκουστος, q. d. audibilis; celebris; ut ἑξάκουστος φωνή, vox quæ possit audiri; Plut. in Numa. Th. ἀκούω, Vi.
'Εξακριβάζω, & ἐξακριβόω, idem quod ἀκριβάζω, & ἀκριβόω; diligenter, & ad amussim aliquid facio, &c. ab ἀκριβής, Vi.
'Εξακρίζω, ad verticem pertingo; in cacumen evado, &c. Idem quod ἀκρίζω, id vide.
'Εξαλάω, excæco; idem quod ἀλαόω; Vi. in Themate ἀλαής.
'Εξαπαλύω, diripio, populor: f. ἐξαπαλύσω, ες, ει, ab ἐκ & λαπάζω, seu λαπάσσω, f. ξω, evacuo.
'Εξαπάξαι, vastare, ejusd. a. 1. inf. act.
'Εξάλατο, Dor. pro ἐξήλατο, exiluit: a. 1. m. 3. sing. verbi ἐξάλλομαι, quod vide.
'Εξαυδαίνω, germino; vide ἀλδαίνω.
'Εξαγλαδάω, evitare, a. 1. inf. m. pro ἐξαγλαδῆσαι, per Sync. ab ἐξ & ἀλδάω, idem ac Th. ἀλέω, vito: f. ἠσω, p. ἤληκα.
'Εξάλειπτρον, ου, τό, unguentarium vas: ab ἐξαλείφω, ungo, deleo: quod vide.
'Εξαλειφθῆναι, a. 1. inf. pass. ab
'Εξαλείφω, unguentum abstergo, deleo, obliteroj interdum, ungo: f. ψω. p. ἐξήλιφα, a. 1. pass. ἐξηλείφθην· ab ἐξ & ἀλείφω, ungo.
'Εξαλείφεια, ας, ε, ejusd. a. 1. opt. Æol.
'Εξάγιομαι, & ἐξαλθόμαι; idem quod ἀλιόομαι, (à Th. ἀλάω; quod vide) effugio, evito.
'Εξάλειψις, εως, ἡ, obliteratio, deletio, &c. verbale ab ἐξαλείφω, Vi.
'Εξαλιπαίης, vel ἐξαλιπάης, i, e, nondantes, χρηστής; qui calce, vel alio tectorio illinit, &c. Itidem verbale ab eod. verbo.
'Εξάλιτρον, idem quod ἄλιτρον, ἡ, volutabrum, locus ubi se volutant animalia; Poll. ab ἁλίω, Vi.
'Εξάλιτρος, qui sex est librarum; Aristot. ab ἐξ, sex, & λίτρα, Vi.
'Εξαλλαγή, ἡ, i. e. μεταβολή, immutatio; varietas, discrimen, &c. Item, ἐξάλλαξις, εως, ἡ, deflexio, alternatio, diversitas, &c. Utrumq; à seq. verbo, ἐξαλλάττω.
'Εξάλλαξεν, Poët. 3. sing. a. 1. act. Ion. vel Dor. pro ἐξήλλαξεν, ab
'Εξαλλάττω, f. ξω, p. χα, immuto, differo, Th. ἀλλάσσω, muto.
'Εξάλλομαι, ῆμαι, exilio: f. ἐξαλοῦμαι. a. 1. m. ἐξηλάμην, ω, απ. Th. ἄλλομαι, salio.
'Εξαλμός, ab aliis diversus; insuitatus, egregius; item, ἐξάλμων, peregrinum ex lib. 2. Reg. c. 6. &c. Unde adv. ἐξάλμως, alio modo & planè insuitato; insuitatè; item mirum in modum, vel supra modum. Suid. ex Polyb. &c. ab ἐξ & ἅλς, Vi.
'Εξαλμα, ατος, τό, & ἔξαλσις; q. d. exultio, sive desultio; eruptio; impetus; exultus, saltus, &c. Utrumq; à præcedente verbo ἐξάλλομαι, Vi.
'Εξαλός, ά, όν, ἡ, mari exemptus; extra mare positus; extans mari; (cui opponitur ὑφαλός, qui est sub mari, &c. Item è mari exiliens, &c. ab ἐξ & ἅλς, ἁλός, Vi.
'Εξάλφω, idem quod ἄλφω invenio; (ἀλίσκω) ab ἄλφα.
'Εξαμαίνω, convicior, maledico; quasi de plaustro convitia fundo, &c. ab ἐξ & ἅμαξα, Vi.
'Εξαμήσω, & ἐξημέω, demeto, abscindo; ab ἐξ, & ἀμάω, Vi.
'Εξαμαρτάνω, pecco, aberro; peccare facio: a. 2. inf. ἐξαμαρτεῖν· ab ἐξ & ἁμαρτάνω, f. ἠσω. p. ἡμάρτηκα. a. 2. ἥμαρτον.
'Εξαμαυρόω, obscuro, obliterc; ab ἐξ & ἀμαυρόω, Vi.
'Εξαμβλίσκω, abortio, abortum facio; &c. Item, ἐξαμβλόω, abortivum pario; abortio; conceptum abigo, &c. à Th. ἀμβλύς, unde ἀμβλίσκω, & ἀμβλόω, &c. Vi.
'Εξαμείετο, imperf. Ion. ab
'Εξαμείβομαι, immuto: ab ἐξ & ἀμείβω, commuto: f. ψω. p. ἠμειφα.
'Εξαμίλγω, emulgeo, & mammam sugo. &c. ab ἀμίλγω, Vi.
'Εξαμόλω, idem quod ἀμόλω, negligo; quod vide.
'Εξάμετρος, HEXAMETER, versus sex pedum: ab ἐξ, sex & μέτρον, mensura.
'Εξαμηνόζων, ουσα, ον, qui sex menses vivit; qui semestrem vitam agit, &c. ut Plin. de lacertis; à seq. ἑξάμηνος & βίω.
'Εξάμηνος, semestris; τὸ ἑξάμηνον, semestre; ἐπὶ ἑξαμήνου; intra sex menses, &c. Ab ἐξ, sex, & μήν, vide.
'Εξαμιλλάομαι, ῶμαι, per contentionem exigo, vel exagito; seu ejicio; vel in certamine expello; insequor, vexo, &c. Vi. ἀμιλλάομαι.
'Εξαμνάς, & ἑξαμνᾶς, qui sex minarum est; ab ἐξ, sex, & μνᾶς, ᾶος, ἡ, mina; unde μνᾶς, ᾶ, ὁ, minæ pondus, vel pretium æquans, &c.
'Εξάμυνον, seu ἑξάμυνεν; sexta pars; ab ἐξ & μύρος, Vi.
'Εξαμφιτρέζω, utraque re excido; item, in dubium pono, dubium facio, &c. ab ἀμφιτρέζω, Vi. in ἀμφίτρομος.
'Εξαναγινώσκω, perlego, legendo evolvo; Plut. in Catone Uticensi; ἐξαναγνὺς τὸ βιβλίον; ab ἐξ & ἀναγινώσκω, agnosco, dignosco, & simpliciter γινώσκω, item lego librum, &c. Vi.
'Εξαναδύω, f. ύσω, emergo, detrecto; quod ab ἐξ, ἀνὰ & δύω, vel δῦμι, subeo.
'Εξαναζέω, ebullio; Æschyl. in Prometh. ab ἐξ & ἀναζέω, referveo, vel efferveo, &c. a Th. ζέω, Vi.
'Εξανακυλινδάω, emergo; ab ἀνακυλινδάω, emergo, vel supernato; item, transitivè, emergens affero, &c. Th. κυλινδάω, Vi.
'Εξανακρέω, retraho; Vi. ἀνακρέω.
'Εξανασῴω, resipisco, ad me redeo; Vi. ἀνασῴω.
'Εξανάσιμος, consumo: ab ἐξ & ἀνάλισκω, absumo, quod ab ἀνὰ & ἁλίσκω, capio: f. ἁλόσω. p. ἅλωκα, & Att. ἐάλωκα, a. 2. ἥλων.
'Εξαναλωθείς, ejusd. a. 1. part. pass.
'Εξαναπάλλω, abripio; Vi. ἀναπάλλω.
'Εξανάπτω, appendo, aut suspendo ad vel ex; ab ἀνάπτω, adalligo, religo; item, appendo, suspendo ad; ex ἀνὰ & ἅπτω, Vi.
'Εξανάπτω, evello, demolior, amolior, ab ἀνακαπτω; sursum traho, seu retraho; item, erigo, in altum tollo, sustollo; item, revello, evello, &c. Th. κάπτω, Vi.
'Εξανάστασις, εως, ἡ, resurrectio: ab ἐξανίστημι, excito: quod vide.
'Εξανάστεφε, denuo redimic; ab ἀνασέφω, idem quod στέφω.
'Εξανάστησον, a. 2. inf. act. ἐξαναστεῖς, a. 2. part. act. ab eod. verbo.
'Εξανάστηση, 3. sing. a. 1. sub. act. ἐξαναστῇσω, a. 1. inf. verbi ἐξανίστημι, quod vide.
'Εξανατέλλω, exorior, f. ἐξανατελῶ· ab ἐξ, ἀνὰ & τέλλω, orior, sum.
'Εξανασῴζω, reficio, & reparo me; convalesco; item, suffero, sustineo, &c. ab ἀνασῴζω, Vi. quod inter alia significat reficio, me reficio, &c. Vi.
'Εξαναχωρίω, recedo e; vide ἀναχωρέω.
'Εξανδρεκποδίσμυσε, Ion. & Att. pro ἐξανδρεκποδισμήσει, in servitutem abstrahi, f. ι. parr. m. ab
'Εξανδρεκποδίζομαι, f. ἰσομαι, mancipo, expugno: quod &
'Εξανδρεκπόδισις, εως, ἡ, direptio in servitutem seu ἀπαφή, decipio: Poët. pro ἀπάτη.
'Εξαπατίσκω, Poëtic. idem quod ἐξαπατάω.
'Εξαπαισκων, fallens, ejusd. præs. part.
'Εξαπίσταμαι, ασ, ε, a. 1. ind. verbi ἐξαποστέλλω. vide ἀπίσταμαι.
'Εξαπίλαινε, cui sex fecures & fasces præferuntur; Polyb. quales apud Romanos fuere summi post consules magistratus, &c. Alii tribunum, alii quæstorem, interpretantur; ab ἐξ, sex, & πέλεκυς, Vi.
'Εξάπινα, repentè, adv. Dicitur etiam ἐξαπίνης, Poët. pro ἐξαίφνης, quod vide.
'Εξαπιναίος, repentè, adv. à super. voce.
'Εξάπινος, Dor. pro
'Εξαπίνης, ex improviso, Poët. pro ἐξαίφνης, ἐκ α priv. & φαίνω, in lucem profero.
'Εξαπλήσιος, α, ον, Ion. pro ἑξαπλάσιος, sescuplo major: Th. ἐξ, sex.
'Εξαπλόος, & per contractionem ἐξαπλοῦς; sextuplex. Unde & ἐξαπλῶς adv. sextupliciter, &c.
'Εξαπλόω, expando, explico, explano, &c. Vi. ἁπλόω.
'Εξαποδαίνω, descendo; ex Od. μ. Vi. ἀποδαίνω.
'Εξάποδος, ε, ὁ, & ἑξάπους, ὁ ἡ ἡ, qui ingreditur sex pedibus; vel senos pedes longus; idem quod ἑξαπῆς, & utrumq; ab ἐξ, & πούς, ποδός, pes, &c.
'Εξαποδίσομαι, expellam, præs. sub. ab ἐξαποδίσομαι, quod ab ἐκ, ἀπό, & δίω, expello, abigo.
'Εξαποδύω, exuo; Od. ε. ἕματα σῆ· ἐξαπόδυσε, ab ἐξ & ἀποδύω, idem quod ἀποδύω, Vi.
'Εξαπόλλυμι, funditus perdo: & ἐξαπόλλυμαι, emorior, pereo: ab ἐξ, ἀπό, & ὄλλυμι, perdo: f. ὀλέσω. p. ὄλωκα. præt. m. ὄλα.
'Εξαπολοῖατ', Ion. pro ἐξαπόλοιντο, 3. pl. a. 2. opt. m. ab a. 2. m. ἐξαπωλόμην, ejusd. verbi.
'Εξαπονίζω, eluo, abluo ex; Od. τ. πὴ πόδας ἐξαπένιζεν, &c. Vel idem est quod ἀπονίζω; & hoc idem cum ἀποντίπτω, qu. Vi.
'Εξαποξύω, exacuo, &c. Idem quod ἀποξύω, Vi.
'Εξαπορέομαι, ῦμαι, prorsus hæreo, & quo me vertam nescio: f. ήσομαι. a. 1. pass. ἐξηπορήθην. a. 1. inf. ἐξαπορηθῆναι, ab ἐξ; α, & πείρω, transfo.
'Εξαποστέλλω, ablego: f. λῶ. p. ἐξαπέσταλκα. a. 1. ἐξαπέστειλα: ab ἐξ, ἀπό, & στέλλω, mitto.
'Εξάπους, οδος, ὁ ἡ ἡ, sex pedes habens; ab ἐξ & πούς, Vi.
'Εξαποφθείρω, idem cum ἀποφθείρω; & hoc cum simplice φθείρω, & Themate φθίω, corrumpo, &c. Vi.
'Εξαπτέρυγος, sex alas habens; senis alis volans, &c. ab ἐξ, sex, & πτέρυξ, υγος, ἡ, ala, &c. Vi.
'Εξάπτω, adnecto, apprendo: ab ἐξ & ἅπτω, necto: f. ψω. p. ἧφα.
'Εξάπτω, accendo, succendo; unde ἐξαφθείς, εσα, ἡ, accensio, inflammatio, &c. ab ἐξ & ἅπτω, accendo.
'Εξάπωλος, sex pullos, seu æquales os habens; ut, ἐξάπωλον ἄρσεν, currus quem sex æquales conjugati trahunt; Herod. l. 4. ab ἐξ, sex, & πῶλος, Vi.
'Εξάρθρωμα, ατος, τό, fractura, σώματος; ut Gal. apud Hippocr. exponit; est verbale, ab ἐξαρθρόω, exturbo, effringo, &c. Metaphoricè etiam; ἐξαρθρόω λόγους τινί; dicitur, pro, verbis probrosis lacessere; Th. ἀρθρόω, vel ἅπτω.
'Εξαρμυρμύζω, Ion. & Att. pro ἐξηρμυκίω. exemptus, eximiè selectus, perf. part. pass. ab ἐξαίρω, quod vide.
'Εξαρείμενος, Ion. pro ἐξῃρημένος, 3. sing. perf. pass. ejusd. verbi.
'Εξασόμην, vo: a per solvo; ab ἐξ & ἀείρω, Vi.
'Ἐξάσατο, 3. sing. a. 1. m. Dor. vel Ion. pro ἐξήσατο, verbi ἐξαίρω, tollo, suscipio: f. ἀρῶ. a. 1. ἦρα. Th. αἴρω.
'Εξάρχματα, τά, primitiæ; item, sic dicuntur exteriora membra quæ prima amputantur in truncatione corporis alicujus, &c. Item, ἐξάρχων, inceptor; princeps alicujus rei conficiendæ, &c. Utrumque ab ἐξάρχω, incipio, auspicor; idem quod ἄρχω, Vi.
'Εξαργυρίζομαι, pecuniâ vendo, vel permuto: ab ἐξ & ἄργυρος, argentum.
'Εξαργυροτοπαμίης, ejusd. a. 1. part. m.
'Εξάργυρος, redigere in pecuniam signatam, præt. inf. ab
'Εξαργυρόω, ære æstimo. Th. ἄργυρος, argentum.
'Εξαρθρόω, ex articulis suis emotus; Suid. Item, cui articuli naturaliter extant, & prominent; unde, ἐξαρθρίω, ῶ; articulis seu artubus emotus sum; item, ἐξάρθρημα, τό, luxatio, in qua totus articulus è loco suo recessit; & ἐξάρθρωσις, idem; item, ἐξαρθρίω; artus suis locis emoveo; Aristot. Unde ἐξάρθρημα, & ἐξάρθρωσις; dicitur quum os, citra fracturam, è loco suo movetur, &c. Omnia, ab ἐξ & Th. ἄρθρον, ου, τό, artus, articulus; unde ἀρθρόω, articulo, &c. Vi.
'Εξαριθμέω, enumero, supputo: f. ήσω. a. 1. part. m. ἐξαριθμησάμενος; ab ἐξ & ἀριθμός, numerus.
'Εξαριθμησις, εως, ἡ, enumeratio; à præced. verbo.
'Εξαρκεῖν πλάτανον, sufficienter abundare fortunis: id est, tantum possessionum habere, quantum ad vitam sustentandam nobis sufficit. Ἐξαρκεῖν τοῖς φίλοις; amicis subvenire. Th. ἀρκέω, sufficio.
'Εξαρκέντως, sufficienter, satis: ab ἐξ & ἀρκέω, sufficio.
'Εξαρκής, ές, ὁ ἡ ἡ, sufficiens; ejusd. Th. & comp.
'Εξαρμα, τό, sublatio; & peculiariter pedis subitus sive elatio, cui opponitur ἔγκλισις, inclinatio, &c. Item,

tem, Ἁρπαγὴ, sublatio; i. e. ipse extollendi actus; item, ablatio, exemptio, &c. Utrumq; à verbo Ἁρπάζω, quod vide.

Ἐναρμόζω, vel Ἐναρμόττω; harmonico concentui non ium consonus; item, avello, disjungo, &c. ab ἁρμόζω, Vi.

Ἐναρνέομαι, idem quod ἀρνέομαι, nego.

Ἐναρνοδμῶς, ejusd. a. 1. part. m.

Ἐναρτικὸς, inficiatio; item, Ἐναρνητικὸς, inficiator; ἀρνήσεως ὀνομάζουσι, &c. ab eod. verbo.

Ἔναρσις, εως, ἡ, ademptio, evulsio, elatio, &c. Vide in Ἐξαίρω.

Ἐναρτάομαι, dependeo: ab

Ἐναρτάω ῶ, f. ήσω, suspendo, annecto, devincio, attollo. Th. ἀρτάω, appendo.

Ἔναρτημα, ατος, τὸ, appendix; item, Ἐνάρτησις, εως, ἡ, suspensio; ut Ἐναρτημένη ἴχῆ; dependet, &c. a præced. verbo.

Ἐναρτίζω, absolvo, præparo: f. ίσω, p. Ἐνήρτικα. a. 1. Ἐνήρτισα, a. 1. inf. Ἐναρτίσαι. perf. pass. Ἐνήρτισμαι, & part. Ἐνηρτισμένος, perfecte instructus: ab Ἐν & ἀρτίζω, perficio. Th. ἄρτιος, perfectus, integer.

Ἐναρτυμάριοι, instructi, Ion. pro Ἐνηρτυμένοι, perf. part. pass. ab

Ἐναρτύω, idem quod Th. ἀρτύω, instruo, adorno: f. ύσω. p. κα.

Ἐναρτυσις, εως, ἡ, apparatus, instructio; ἡ παρασκευὴ) à præced. verbo.

Ἔναρχῆς, pro Ἐξ ἀρχῆς, ab initio.

Ἔναρχὴς, ὁ, inceptor, princeps, præcentor: &

Ἐνάρχω, idem ac simplex ἄρχω, incipio, auspicor: ab Ἐν & ἀρχὴ, initium, principatus.

Ἑξὰς, ἀδος, ἡ, numerus senarius. Th. Ἐξ, sex.

Ἐξασθενίω, ῶ, ad languorem usq; debilitor; viribus deficior, &c. Item, Ἐξασθενίζω, debilito, &c. Utrumq; ab ἀσθενὴς, & ἀσθενίω, &c. Vi.

Ἐξασκέω, ῶ, f. ήσω, exerceo, exorno, perpolio. Th. ἀσκέω, exerceo.

Ἐξάστερες, Pleiades; à sex stellis, licet septem videantur; Eust. ex Arato; ab Ἐξ, sex, & ἀστὴρ, ἐρος, ὁ, stella, Vi.

Ἐξάστιχα, villos vocant pannorum textilium: forte ab Ἐξάστιχος, à ἕξω, rado, carmino.

Ἐξάστιχος, senis constans ordinibus seu versibus; unde, hexastichum hordeum dicitur, apud Columnellam, lib. 2. c. 9. ab Ἐξ, sex, & στίχος, Vi.

Ἐξαστράπτω, emico, refulgeo: f. ψω. p. Ἐξήστραφα; ab Ἐξ & ἀστράπτω, fulguro.

Ἐξαστυλος, ὁ, ἡ, ὁν, sex columnas habens; Vitruv. lib. 3. c. 1. ab Ἐξ, sex, & στύλος, ὁ, columna, Vi.

Ἔξατος, indemnis; quasi Ἔξω ἄτης, qui incolumis evasit; qui defunctus est malo, item sanus, &c.

Ἐξατροπεία, exauthoratio; Suid. ἐλευθερία ὑπὸ στρατείας; vox ex Lat. no facta.

Ἐξαυαίνω, idem quod ἀναίνω, arefacio. Th. αὔω, idem.

Ἐξαυγὴς, splendens, candens; Eurip. ab Ἐξ & αὐγὴ, Vi.

Ἐξαύδα, dic, præs. imperat. ab

Ἐξαυδάω, eloquor: Th. ἀυδὴ, vox.

Ἐξαύδησις, idem cum sequente Ἐξαῦσις, vide.

Ἐξαυλίω, ῶ, propriè, extibio; unde, Ἐξαυλημένος, q. d. extibiatus; Metaphoricè de invegeratis rebus dicitur; ut docet Etym. Item, Ἐξαυλος, cui tibia exempta aut effracta est; qui tibiæ sonum amplius non edit, &c. ab Ἐξ, priv. & ἀυλὸς, tibia, Vi.

Ἐξαυξάω, sive Ἐξαυξάνω, exaugeo; auctius reddo; seu supra modum augeo, &c. ab αὔξω, & ἀυξάνω, quæ vide.

Ἐξαυτῆς, eodem momento, continuò: q. ab Ἐξ & αὐτῆς, (sc. ὥρας.) Th. αὐτὸς, ipse.

Ἐξαῦτις, pro quo αὖτις, rursus, denuò, adv. Th. est ἄυ, rursus.

Ἐξαυχενίζομαι, unde, Ἐξαυχενισμὸς, excervicatio, & contumacia cervicax; ex Hieron. in cap. 3. Nah. Proph. ab Ἐξ & αὐχενίζω, cervicem incido, vel frango, &c. ab αὐχὴν, ἵνος, ὁ, cervix, &c.

Ἐξαυχμόω, ῶ, idem quod αὐχμόω, & αὐχμάω, arco pro æstu; item, squalleo, &c. Sic, Ἐξαυχμῶσαι; squallescere, exarescere; & Ἐξαυχμῶσαι, exsiccatur, &c. quasi ab Ἐξαυχμόω, à Th. αὐχμὸς, Vi.

Ἐξαύω, accendo, torreo, ab ἄυω, idem.

Ἐξαφίσγει, qui seni aliquod onus gestant; Vitruv. l. 10. 8. Item, Ἐξάφισγον; dicitur lectica quæ à sex servis gestatur, &c. ab Ἐξ, sex; & φέρω, fero; unde φορὸς, ferens; & φορὰ, latio, &c. Vi.

Ἐξαφύω, exhaurio. Th. ἀφύω, haurio.

Ἐξάχερο, qui sex manus habet; ut Ἐξάχερο ἀνδρόπτω; Lucian. ab Ἐξ, sex, & χεὶρ.

Ἐξαχῆ, sexies; sex modis, seu in sex partes; ab Ἐξ, sex. Unde etiam, Ἐξαχὼς, sexies divisus, &c.

Ἐξάχης, ὁ, ἡ, ν, sex congiorum capax; ut Ἐξάχης ὑδρία, &c. ab Ἐξ, sex; & χοὺς, χὸς, congius; mensura liquidorum, continens sextarios sex, seu libras novem, &c.

Ἔξαψις, inflammatio, &c. Vide in Ἐξάπτω, incendo.

Ἐξεδίωξα, ες, ε, profligavi, a. 2, ind. verbi ἐκδιώκω, ejicio, quod vide.

Ἐξείδαν, per Sync. pro Ἐξέδυσαν, exierunt, 3. pl. a. 2. act. Ἐξείδω, verbi ἐκδύω, ab ἐκ & βαίνω, eo: f. βήσομαι. a. 2 ἔβην.

Ἐξεβιάζοντο, 3. pl. imperf. ab ἐκβιάζομαι, vi adigo. Th. βία, vis.

Ἐξεγγύαω, ῶ, sponsione & fidejussione aliquem inter custodias existentem, vel futurum libero; unde in voce media, Ἐξεγγυάομαι, expromitto; & Ἐξεγγυάμενος, expromissor, fidejussor; item, Ἐξεγγύησις, vadimonium, fidejussio, sponsio, &c. ab ἐγγυάω, Vi.

Ἐξεγείρομαι, exurgo: &

Ἐξεγείρω, excito, suscito: f. Ἐξεγερῶ, p. Ἐξήγερκα. a. 1. Ἐξήγειρα, ex. ito.

Ἐξεγένοντο, procreati sunt, 3. pl. ab

Ἐξεγίνομαι, a. 2. m. verbi ἐκγίνομαι; ab ἐκ & γίνομαι, nascor, quod vide.

Ἐξέγεντο, Ion. & Poët. pro Ἐξήγερντο, 3. pl. imperf. per Sync. pro Ἐξηγείροντο, ab Ἐξεγείρομαι, per Sync. pro Ἐξεγερέσθαι, excito. Th. ἐγείρω, excito.

Ἐξεδιδάμην, ν, ετο, exspectabam, imperf. m. verbi ἐκδέχομαι. f. ἐκδέξομαι. p. ἐκδέδεγμαι; ab ἐκ & δέχομαι, capio, accipio.

Ἐξεδίκησε, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐκδικάω, vindico: f. ήσω. p. ἐκδεδίκηκα. a. 1. Ἐξεδίκησα. a. 1. imperat. ἐκδίκησον, άτω. a. 1. inf. ἐκδικῆσαι; ab ἐκ & δίκη, jus.

Ἐξέδυσα, 3. sing. a. 2. m. Ἐξεδύμην, σο, το, elocavi: verbi ἐκδύομαι, f. ἐκδύσω. Th. δύομαι, do: a. 2. ἔδυν.

Ἐξέδρα, ας, ς, EXEDRA: ab Ἐξ & ἕδρα, sella. Th. ἵζομαι, sedeo.

Ἔξεδρος, ος, ὁ, ἡ, loco suo emotus, expulsus: ab iisd.

Ἐξεδύσαν, exuerunt, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ἐκδύω, exuo: f. ἐκδύσω. a. 1. m. Ἐξεδυσάμην, ω, ατο, a. 1. inf. m. ἐκδύσασθαι, ab ἐκ & δύω, vel δῦμι, fube: a. 2. ἔδυν.

Ἐξέδω, EXEDO. Th. ἔδω,

Ἔξεεν, radebat, 3. sing. imperf. verbi ξέω, rado: f. ξέσω.

Ἐξεθαμβήθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi ἐκθαμβέομαι, -ῆμαι, expavesco, attonitus sum: ab ἐκ & θαμβέω, stupor, pavor.

Ἐξέθεντο, exposuerunt, 3. pl. a. 2. ind. m. ab Ἐξεθέμην, σο, το, verbi ἐκτίθημι. Th. τίθημι, pono.

Ἐξεθλάσθη, expressi, a. 1. ind. act. verbi ἐκθλίβω. Th. θλίβω, tero.

Ἐξέθορε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ἐκθορόω prosilio: & ab ἐκ & θόρε, seu θρῶ, salio.

Ἐξεθρέψατο, eduxit, 3. sing. a. 1. m. verbi ἐκθρέφω: ab ἐκ & τρέφω, f. θρέψω, alo, nutrio.

Ἔξει, pro Ἔξιθι, Att. EXI, præs. imperat. ab Ἔξειμι, q. ab Ἰέναι, EXEO, ab Ἐξ & εἶμι, eo.

Ἔξει, habebit, 3. sing. f. 1. verbi ἴχω, habeo, f. Ἔξω, & χήσω. p. ἴσχηκα. a. 2. ἔσχον. a. 2. sub. χῶ.

Ἐξεδίνευ, pernoscere; probe cognitum habere & perspectum, &c. ab Ἐξ & εἰδίνευ, Vi.

Ἐξειδίων, sive Ἐξείδιον, ν, τὸ, q. d. habitunculus; Etym. est diminutivum; ab Ἐξις, habitus, &c. Vi.

Ἐξείης, Poët. pro Ἐξῆς, deinceps, ordine; adv. q. ab ἔχω.

Ἐξεικάζω, effingo, effigiem alicujus exprimo; item, assimilo; ad similitudinem alicujus facio, &c. Sed Ἐξεικάζομαι, accipitur interdum pro similis sum; Xen. Pæd. 1. ab Ἐξ & εἰκάζω, Vi.

Ἐξεικονίζω, ex exemplari Iconice exprimo seu effingo; omnibus lineamentis ad exemplar effingo; Vi. εἰκονίζω.

Ἐξείλε, 3. sing. a. 2. act. Ἐξείλετο, 3. sing. a. 2. m. ab Ἐξαιρέω; vide Ἐξελόμην.

Ἐξειλίσσω, explico, evolvo; ut Ἐξειλεῖν βιβλίον, revolvere librum, &c. Item apud Alexandrinos dicitur Ἐξειλεῖσαι, pro ἐκφυγεῖν, effugere, &c. Etym. ab Ἐξ & εἰλέω vide. Unde etiam est Ἐξειλύω, idem quod εἰλύω; V.

Ἐξείλκυσε, ας, ε, a. 1. ind. act. ab Ἐξέλκω, extraho. Th. ἕλκω, traho.

Ἐξείλω, exponitur, possessione ejicio, ex Dem. ab Ἐξ & εἴλω, five εἶλω, idem cum Th. εἰλέω; i. e. in angustum cogo, coarcto, &c. V.

Ἐξειλόμην, ν, ετο, exemi, a. 2. ind. m. verbi Ἐξαιρέω, eximo. f. ήσω. ab ἐκ & αἱρέω, capio. f. ήσω. p. ᾕρηκα, a. 2. ἕλον.

Ἔξειμι, vel Ἐξίειμι, exeo, egredior, præs. inf. Ἐξιέναι. a 2. act. Ἐξιον, ες, ε, a. 2. part. Ἐξιὼν, ὄντος, a. 1. Att. Ἐξιόντος, egressus sum: ab Ἐξ & εἶμι, vel ἴημι, eo.

Ἐξεῖναι, licere, fas esse, præs. inf. ab Ἐξεστι, licet, impersonal. ab Ἐξ & εἰμὶ, sum.

Ἐξεϊνίσατο, hospitio excepi, a. 1. ind. verbi ξεινίζω, pro ξενίζω, f. σω, p. Ἐξείνικα. Them. ξείνος, & Poët. ξεῖνος, hospes.

Ἐξεῖπε, dixi, a. 1. act. &

Ἐξεῖπον, Ἐξεῖπα, Ἐξείπω, Ἐξειπεῖν, Ἐξειπὼν, a. 2. act. &

Ἐξείπω, dicam, a. 1. sub. act. ab Ἐξείπω ab Ἐξ & ἔπω, dico. a. 1. εἶπα.

Ἐξειπτεῖν, est, loqui, proloqui: item, renunciare, efferre, evulgare, prodere, &c. ab Ἐξ & εἰπτεῖν; V.

Ἐξειργασμένος, η, ον, perf. part. pass. ab Ἐξεργάζομαι, elaboro. f. άσομαι. p. εἴργασμαι. Th. ἔργον, opus.

Ἐξείργεσθαι, vel Ἐξειργέσθην, cohiberi: ab

Ἐξείργω, f. ξω. p. χα, cohibeo, excludo. Th. εἴργω, arceo.

Ἐξειρόμην, Ionice, pro Ἐξειρόμην, interrogo; idem quod ἐρώμην; vide.

Ἐξειρύσω, Ion & Poet. pro Ἐξερύσω, a. 1, inf. ab ἐρύω, traho. f. σω.

Ἐξειρύω, unus, inserto, pro Ἐξρύω, (sicut, εἰρύω, etiam dicitur pro ἐρύω, vide:) extraho.

Ἐξείρω, f. Ἐξερῶ. Exsero. Th. εἴρω, necto.

Ἐξεῖς, qui emisit, a. 2. part. act. ab Ἐξίημι, emitto, a. 2. Ἔξεν· ab Ἐξ & ἵημι, mitto. f. 1. ἥσω.

Ἔξῃς, habebis, Dor. Ἐξῆις, 2. sing. f. 1. verbi ἴχω, habeo. f. Ἔξω, imperfect. ἄσχι.

Ἐξέσσατο, prodit, 3. sing. præs. ab Ἐξεσμι. Th. εἶμι, eo, a. 2. ἶον.

Ἐξεκωφώθη, 3. pl. a. 1. pass. Ἐξεκωφώθην, exarsi. verbi ἐκκωφάω, exuro. f. ἐκκωφώσω, a. 1. Ἐξέκωσα. ab ἐκ & κωφὸς, uro. a. 2. ἔκωον.

Ἐξελίνησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐκκυκλίνω, exinanio. Th. κενὸς, vacuus.

Ἐξεκλησίαζε, f. άσω, concionem advoco, congrego. ab Ἐξ & ἐκκλησιάζω. Them. καλέω voco.

Ἐξεκλάσθησαν, 3. pl. Ἐξεκλάσθη, a. 1. ind. pass. verbi ἐκκλάω, defringo. f. άσω. p. ἐκκέκλασμαι. perf. pass. ἐκκλασμαι· ab ἐκ & κλάω, frango.

Ἐξεκλείσθη, ης, ἡ, exclusus sum, a. 1. ind. pass. verbi ἐκκλείω, excludo. f. είσω. p. ἐκκέκλεικα, a. 1. Ἐξέκλεισα. perf. pass. ἐκκέκλεισμαι, σαι, σται, ab ἐκ & κλείω, claudo.

Ἐξείλκυσε, furatus est, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐκκλέπτω. ab ἐκ & κλέπτω, furor. f. ψω. p. φα. p. m. κέκλοπα.

Ἐξεκλίνατε, 2. pl. a. 1. ind. act. verbi ἐκκλίνω, deflecto, quod vide. & Ἐξέκλινεν. 3. pl. a. 1.

Ἐξεκόλουν, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐκκολάπτω, excolpe, tundendo eximo. ab ἐκ & κολάπτω, tundo, excavo. f. ψω. p. κεκόλαφα.

Ἐξελάθου, Poët. ῶ α Epenthesi, pro Ἐξελοῦ, præs. inf. verbi Ἐξελάω, expello: quod vide. hinc 3. pl. præs. Ἐξελάουσι· ab Ἐξ & ἐλάω, Poët. pro ἐλαύνω, agito.

Ἐξέλαθον, & Poët. ἐκλέλαθον, a. 2. verbi ἐκλήθω vel ἐκλανθάνω, oblivisci facio. Th. λήθω, lateo, f. λήσω.

Ἐξελαύω, ῶ, oleo perungo, & imbuo: Item, in oleum, verto; Theophr. de cauf. Plant. l. 6. ab Ἐξ & ἐλαία, olea, oliva; unde ἐλαῖος, olivo, olivas colligo.

Ἐξεβάμβωσε, 3. sing. imperf. verbi ἐκλαμβάνω. Th. λαμβάνω, capio.

Ἐξεβάοισι, expellunt, 3. pl. Ind. præs. verbi Ἐξελάω quod vide.

Ἐξελάσαι, a. 1. inf. Ἐξελάσσαι, qui abegit, a. 1. part. Ἐξελάσσι, 3. sing. a. 1. ind. verbi Ἐξελαύνω, quod adeas.

Ἐξέλασις, εως, ἡ, expeditio, profectio: &

Ἐξέλασις, ος, ἡ, expulsio, discessus. Th. ἐλαύνω, agito. f. ἐλάσω.

Ἐξέλασιν, Poët. & Ion. pro Ἐξέλασιν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi Ἐξελαύνω, expello. ejusd. verbi.

Ἐξελαύνουσι, 3. pl. ind. præs. ab

Ἐξελαύνω, expello, conflo, facio. Th. ἐλαύνω, agito, f. ἐλάσω.

Ἐξέλαχε, f. άσω, & Att. Ἐξήλᾳ, p. Ἐξήλακα, & Att. Ἐξελήλακα, Poët. pro Ἐξελαύνω, expello, abigo. Them. ἐλαύνω, agito.

Ἔξελθε, erue, a. 2. imperat. act. ab Ἐξέλκω, ις, ε, a. 2. ind. act. verbi Ἐξαιρέω. Dicimus & Ἐξέλε pro Ἐξέλε, Ion. & Ἐξέλον, pro Ἐξεῖλον, a. 2. ind. hinc Ἐξελεῖν, a. 2. inf. Ἐξελὼν, a. 2. part. ab Ἐξ & αἱρέω, capio.

Ἐξελιχόμην, 1. pl. præs. ind. act. & Ἐξελασσίζω, 3. sing. imperat. pass. ab

Ἐξελίσσω, redarguo, convinco, f. ξω. p. Ἐξήλεγχα. a. 1. Ἐξήλεγξα. a. 1. inf. Ἐξελέγξαι· ab Ἐξ & ἐλέγχω, arguo. f. ξω.

Ἐξελέγεθ', delegit, 3. sing. a. 2. m. Ion. pro Ἐξελέγετο, verbi Ἐξαιρέω· vide Ἐξελόμην.

Ἐξελέξω, elegeris, 2. sing. a. 1. m. verbi ἐκλέγω. Them. λέγω, dico, eligo. f. λέξω. p. λέλεχα.

Ἐξελεύθη, cripere. a. 2. inf. m. ab Ἐξαιρέω, eximo, tollo, a. 2. Ἐξέλον· ab Ἐξ & ἵημι, mitto.

Ἐξέμεν, servare. f. 1. inf. Ion. pro Ἔξειν, verbi ἔχω, teneo. f. Ἔξω, p. ἴσχηκα. a. 2. ἔσχον.

Ἐξεμέω, evomo, reddo vomitione, &c. ab Ἐξ & ἐμέω; vide.

Ἐξεμπεδόω, libertum facio; liberaliter dono, manumitto, &c ab Ἐξ, & ἐμπεδόω; vide.

Ἐξέμβασις, εως, ἡ, exitus; (& Ἐξέμβασις, idem) ab Ἐξέρχομαι; quod vide.

Ἐξεμβήσομαι, f. 1. m. verbi Ἐξέρχομαι, egredior: ab Ἐξ & ἔρχομαι, venio. f. ἐλάσομαι. a. 2. ἦλυθον, & per Syncop. ἦλθον, a. 2. inf. ἐλθεῖν, p. m. ἦλυθα, & Att. ἐλήλυθα.

Ἐξεμπεπλήκασι, expulerunt, Ion. & Att. pro Ἐξεμπεπλήκεσι, 3. pl. pluſq. p. pass. verbi Ἐξελάω, quod videas. Them. ἐλαύνω, agito.

Ἐξεμπλυθῆναι, exii, præt. m. Att. inf. Ἐξεμπλυθήναι. & part. Ἐξεμπλυθεὶς· ab Ἐξέρχομαι· vide Ἐξεμβήσομαι.

Ἐξεμπεῖν, exire, a. 2. inf. act. verbi Ἐξέρχομαι· ab Ἐξ & ἔρχομαι, venio.

Ἐξεμπὸν, a. 2. part. act. n. g. Ἐξεμβῆσσα, f. g. ab eod. verbo & Th.

Ἐξέμπω, a. 2. sub. & 1. pl. Ἐξεμπωμεν, Ἐξεμπωσι, 3. pl. Ἐξεμπωσι, a. 2. part. conjusd. verbi.

Ἐξέμπων, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi ἐκλείπω, derelinquo: ab Ἐξ & λείπω, linquo. f. ψω. a. 2. ἔλιπον.

Ἐξελίσσω, vel Ἐξελίττω, evolvo, explico: undè etiam verbale, Ἐξελιγμὸς; item, Ἐξελισμὸς, & Ἐξελίξις, evolutio, explicatio; vocabula sunt militaria de acie explicata in orbem, &c. Vide ἐλίσσω.

Ἐξελκάω, exulcero, & Ἐξέλκωσις, exulceratio, &c. à Th. ἕλκος, undè ἑλκόω, &c. V.

Ἐξελκυσμὸς, idem quod Ἐξολκὴ, extractio, &c. Verbalia ab Ἐξελκύω, & Ἐξέλκω, quæ sequuntur.

Ἐξελκύω, f. ύσω, &

Ἐξέλκω, abstraho, exstraho: imperf. Ἐξέλκον, f. Ἐξέλξω, præs. part. pass. Ἐξελκόμενος, abstractus: ab Ἐξ & ἕλκω, traho.

Ἐξελληΐζω, Græcum facio; vel etiam à Græcis derivo, à Græco duco, &c. Plut. in Numa; Bud. interpr. ad Græcorum ritum formamque instituo; ad Græcam facundiam exacte enuntio, &c. ab Ἐξ & ἑλληΐζω; vide.

Ἐξελίμω, deripui, pro Ἐξειλόμην, ν, ετο, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi Ἐξαιρέω, ab Ἐξ & αἱρέω, capio. f. ήσω, a. 2. ἕλον.

Ἐξέλον, pro Ἐξεῖλον, eripui, a. 2. ind. Ion. ejusdem verbi Ἐξελοῦ, a. 2. imperat. m.

Ἐξελῶ, eximam. f. 2. act. verbi Ἐξαιρέω. Ἐξελόμην, a. 2. sub. m. Th. αἱρέω, capio, a. 2. ἕλον.

Ἐξελῶσι, expellent, est f. 1. Att. pro Ἐξελάσουσι, verbi Ἐξελάω vel Ἐξελαύνω, abigo. Th. ἐλαύνω, agito, f. ἐλάσω.

Ἐξέμαξα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐκμάσσω, abstergo, imperf. Ἐξέμασσον, f. ἐκμάξω, a. 1. part. act. ἐκμάξας, ασα, αν, Th. μάσσω, idem.

Ἐξέμπω, & Ἐξέμψω, emisisse, Ion. & Dor. pro Ἐξέπεμψα. a. 2. inf. verbi Ἐξίημι vel Ἐξείμι. a. 2. Ἔξεν· ab Ἐξ & ἵημι, mitto.

Ἐξέμψω, servare. f. 1. inf. Ion. pro Ἔξειν, verbi ἔχω, teneo. f. Ἔξω, p. ἴσχηκα. a. 2. ἔσχον.

Ἐξεμπεδόω,

'Εξεμπολάω, constanter observo & faucio; Xen. ab ἐμπολάω, V.
'Εξεμπολάω, divendo, negotior in alia loca, transigo mercem alio, &c. ab ἐμπολάω, negotior, &c. V.
'Εξεμπολημένος, η, ον, venditus, Ion. pro ἐξεμπεπολημένος, perf. part. pass. verbi ἐξεμπολάω. Th. πολέω, vendo.
'Εξενείκω, f. ἀεχθῶ, idem ac Th. ἐνείκω, interficio.
'Εξεναντίας, adverb. & divisim ἐξ ἐναντίας, ex adverso, adversùm: ab ἐναντίος, idem ac ἀντίος, adversus, quod ab ἀντί, pro.
'Εξενάριξε, f. ιξω, idem ac simplex ἐνάριξω, & Th. ἐνέω, interficio.
'Εξενάριξε, interfecit, ejusdem a. 1. ind.
'Εξείγκατε, 2. pl. a. 1. imperat. act. ἐξενείκαι, a. 2. inf. act. verbi ἐνέφερω, efero, promo, f. 1. ἐξοίσω, a. 1. ἐξήνεγκα, a. 1. imperat. ἐξένεγκον, ἄτω, a. 1. part. ἐξενέγκας, ἄντος, a. 2. ind. act. ἐξένεγκαν, ας, ε ab ἐκ & φέρω, f. ἐνέω.
'Εξερείνω, Poët. pro ἐξενέγκω, a. 1. inf. Sic ἐξερείκης, pro ἐξενέγκας, a. 1. part. ejusd. verbi.
'Εξερέπω, edico, eloquor; ut ἐξαίπομι, eloquar; Dyonysius de situ orbis: ab ἐνέπω; vide.
'Εξένδυσα, subduxit, a. 1. act. ab ἐκνδύω, f. δύσω enato, elabor. Them. νδύω, innuo.
'Εξενηχθείς, ένος, & Ion. ἐξενεχθείς, εῖσα, ά, 1. part. pass. ἐξενεχθήσομαι, ή, ῆναι, f. 1. ind. pass. ab ἐκφέρω vide ἐξενέγκατε.
'Εξενεχυρεάζω, pigneror; pignora capio, &c. idem quod ἐνεχυρεάζω; V.
'Εξενίωτηρίω, ή, ον, Ion. pro ἐξενιωτηρίω, exportatus, perf. part. pass. verbi ἐκφέρω, effero. Th. φέρω.
'Εξενίωχε, ας, ε, & in 1. pl. ἐξενιώχαμεν, perf. m. ejusd. verbi.
'Εξίντλα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐκνίφω, evigilo; quod vide.
'Εξένδοις, Dor. pro ἐξήνδοις, exeas, 2. sing. a. 2. opt. ἐξήνδοτον, Dor. pro ἐξελθοῦσα, a. 2. part. f. g. verbi ἔρχομαι, Th. ἐρχμαι, venio. Sic ἐξένδων, pro ἐξελθών.
'Εξένισε, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ξενίζω, hospitio recipio, f. ἰσω. P. ἐξένικα, Th. ξένος, hospes.
'Εξέννυμι, & ἐξεύνυμαι, exuo, depono, &c. ab ἐξ, & ἔννυμι, V.
'Εξεντρίζω, exentero, eximo intestina, &c. Item, medullam eximo; ut ἐξελλεβορίζω, ὁ ἐλλέβορος; ex helleboro medulla eximitur, veratrum emedullatur, &c. Dioscor. l. 4. cap. 242. & ἐξ, & ἔντερον, intestinum; undè ἐνερθίω, exentero, &c. V.
'Εξέντο, exemerunt, 3. pl. a. 2. m. verbi ἐξαίνυμι, a. 2. m. ἐξέμνω. Them. ἔνυμι, mitto.
'Εξεπάδω, verbum ἐξεπάδην, seu ἐξεπᾴδης, significat, excantare vel excantari; seu incantationibus permulcere & deliniri, seu permulcere, & deliniri, &c. ab ἐξ & ἐπάδω vide.
'Εξεπεύρεσε, idem fere quod ἐπεύρεσε, extollo, effero, subveho in altum: item, effero animo, &c. Item impello, induco, incito, accendo, stimulo, &c. Vide ἐπεύρεσε.
'Εξεπερσον, & per Metath. ἐξέπρασσον, a. 2. ind. act. verbi ἐκπέρθω, devasto, f. ἐκπέρσω ab ἐκ & πέρθω, vasto.
'Εξέπεσον, a. 2. ind. act. verbi ἐκπίπτω, excido, f. ἐκπεσοῦμαι, p. ἐκπέπτωκα. a. 1. ἐξέπτοσα, a. 2. sub. ἐκπέσω, ης, ῃ, & in 3. pl. ἐκπέσοσι, a. 2. inf. ἐκπεσεῖν. Them. πίπτω, cado.
'Εξεπίτασα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐκπετάννυμι, expando. f. ἐκπετάσω ab ἐκ & πετάω, seu πετάννυμι, f. άσω, pando, explico.
'Εξέπιπτε, 3. sing. imperf. verbi ἐκπίπτω, excido. Th. πίπτω, cado. f. πεσοῦμαι, p. πέπτωκα, a. 2. ἔπεσον.
'Εξεπίσεμαι, σεαι, σται, probè novi, calleo, præs. ind. ab ἐξ & ὀπίσεμαι, scio. f. ὀπίσομαι, quod ab ὀπί & ἴσημι, scio.
'Εξεπίστεο, Ion. pro ἐξεπίσεσο, vel ἐξεπίσῃ, scis, 2. sing. præs. ejusdem verbi.
'Εξεπιτρὲς, consultò, datâ operâ, adv. ab ἐξ & ὀπιτρὲς, ὁς, ὁ, ἡ, idoneus, aptus.
'Εξεπίτρεχα, excurro in alios; Arat. ab ἐξ, & ὀπίτρεχω, percurro, incurro, incido, incurso, &c. ex ὀπί, & τρέχω; vide.
'Εξεπλάγλη, ης, ἡ, & in 3. pl. ἐξεπλάγησαν, a. 2. ind. pass. ab ἐκπλήσσω, percello. f. ξω. ab ἐκ & πλήσσω, vel -πτω, percutio. f. ξω.
'Εξέπλη, 3. sing. imperf. verbi ἐκπλέω, enavigo. f. ἐκπλεῦσω ab ἐκ & πλέω, navigo, a. 1. m. ἐκπλυσάμην.
'Εξεπλήσσοντο, percellebantur, 3. pl. imperf. pass. verbi ἐκπλήσσω, percello; quod vide.
'Εξεπόνησα, Dor. pro ἐξεπόνησε, elaboravi, a. 1. ind. act. verbi πονέω, laboro. Th. πένομαι.
'Εξεπορθάμεν, deprædati sumus, 1. pl. a. 2. act. ἐξεπορθάμην, per Metathes. pro ἐξεπραθόμην, a. 2. ind. verbi ἐκπέρθω. Th. πέρθω vasto, f. 2. πορθῶ.
'Εξέπτατο, evolavit, a. 2. ind. act. verbi ἐκπέτομαι, f. ἐκπτήσω, a. 2. ἐξέπτην, ab ἐξ & ἵπταμαι, volo, as.
'Εξεπτοήθην, exponitur, impotem animi esse; à Th. πτοέω, vide. Undè ἐκπτοέω, exterreo, obstupefacio, &c.
'Εξέραμα, ατος, τὸ, vomitus: ab 'Εξέρεμα, evacuo, expromo, f. δσω, p. ἐξέρεκα. Them. ἔρεκ, ας, ὴ; terra.
'Εξέρεσμα, ατος, τὸ; (idem quod ἐξέρεμα) id quod evacuatum seu ejectum est: item, vomitus, i. e. cibus, qui vomitu rejectus & evacuatus est; 2 Per. c. 2. est verbale ab ἐξερέω, quod ab ἐρέω; undè ἐρέσσω, inanire, deplere, &c. ab eod. Th.
'Εξερδάξομαι, absolvo, perficio; item everto, occido. f. άσομαι, p. ἐξείργασμαι ab ἐξ & ἐργάσομαι, operor. Th. ἔργον, opus.
'Εξέρδασθε, ejusd. a. 1. part. pass. n. g.
'Εξέρδασμένος, Ion. pro ἐξειργασμένος, f. ειος, ejusd. perf. part.
'Εξέργασία, ας, ἡ, elaboratio, absolutio: & 'Εξεργαστικὸς, ὴ, ad perficiendum idoneus: ab ἐργάσομαι, quod vide.
'Εξερεύετο, interrogabat, 3. sing. imperf. ab 'Εξερεύνα, idem quod ἐξείρω, eloquor, perquiro: item interrogo. Them. ἔρεω, dico.
'Εξερείπω, prosterno, everto. Them. ἐρείπω, everto.
'Εξερείψας, 3. sing. a. 1. ejusd. verbi.
'Εξερίομαι, & ἐξέρομαι, pro quo ἐξείρομαι, etiam Ion. interrogo, scisciror: ab ἐξ & ἐρέω, dico. Th. ἔρεω, idem.
'Εξερόοντο, interrogabant, ejusd. 3. pl. imperf.
'Εξέρρυγκα, νῖ, id quod ructu ejectum est, quod eructatum est, &c. ab ἐξερεύγω, & ἐξερυθρόομαι, eructo, prorumpo, effundo; à Th. ἐρεύγω, V.
'Εξερυθριάω, penitus scrutor. f. ἀσω. p. ἐξηρεύνηκα. a. 1. ἐξηρεύνησα ab ἐξ & ἐρευνάω, f. ἀσω, indago, vestigo.
'Εξερεύνησις, εως, investigatio, indagatio; item, ἐξερευνητὴς, οῦ, ὁ, indagator, investigator, scrutator, &c. Utrumque verbale à præced. verbo.
'Εξερέω, dico, vel eloquar per fur. item perquiro: ab ἐξ & ἐρέω, idem quod Th. ἔρεω, dico.
'Εξερίζομαι, Suid. exponit, redimo, autoro; item, mercede allicio, &c. ab ἐρωδιὸς, V.
'Εξερπόντες, a. 2. part. act. ab ἐξέρπω, idem quod Th. ἕρπω, cado, everto. f. ψω. a. 2. ἧρπον.
'Εξέρρομαι, idem quod ἐξέρομαι, interrogo. V.
'Εξέρπω, erepo, prorepo; à Th. ἕρπω, vide. Undè etiam ἐξερπύζω, idem; vide ἑρπύζω.
'Εξέρρηγε, erupit, 3. sing. a. 2. ind. pass. ab ἐκ & ῥήσσω, seu ῥήγνυμι, frango, f. ξω. a. 2. ἔρραγον.
'Εξέρρεξε, exeo in malam rem; ut ἐξέρρεξε γαίας, exi de terra, abi in malam rem; Eurip. à Th. ῥέζω, V.
'Εξερυθρὸς, valdè ruber, erubescens, ruber admodum, &c. ab ἐξ, intens. & ἐρυθρὸς; vide.
'Εξέρυσα, pro ἐξέρυσα, extraxi, a. 1. ind. act. ἐξερύσσω, a. 1. inf. ἐξερύσσας, a. 1. part. ab
'Εξερύω, extraho. Them. ἐρύω, fœm. ἐρύσω, traho.
'Εξέρχομαι, exeo, egredior; imperf. ἐξηρχόμην, ης, ατο, f. ἐξελεύσομαι, a. 2. act. ἐξῆλθον, ες, ε, a. 2. imperat. ἔξελθε, έτω. a. 2. sub. ἐξέλθω, ης, η, a. 2. inf. ἐξελθεῖν, a. 2. part. ἐξελθὼν, οῦσα, ὸν. part. m. ἐξελυθὼν, & Att. ἐξελήλυθα, plusq. p. ἐξεληλύθην, εις, ει, Th. ἔρχομαι, venio.
'Εξερῶ, deflecto; Theocr. Idyll. 26. Th. ἐρύω. V.
'Εξεσθίω, exedo, erodo, &c. ab ἐσθίω; vide.
'Εξέτις, 3. sing. a. 1. verbi ξέω, rado, f. ξέσω. p. ἔξεκα.
'Εξεσία, ας, ἡ, &
'Εξεσίη, ης, ἡ, Ion. pro ἐξεσία, legatio, ab ἐξ & ἵημι, mitto.
'Εξεσίης, ου, ὁ, Ion. & Poët. pro ἐξέσης, expulsio: παρὰ τὸ ἐξείναι, τὸ ἐκβάλλειν, ejicere.
'Εξεσκλήκα, perf. act. verbi ἐκσκλέω, exarefacio: quod ab ἐκ & σκλέω pro σκελέω, per Sync. idem quod σκέλλω, exicco, arefacio.
'Εξέσμαν, 1. sing. vel 3. pl. imperf. ἐξέσμων, ων verbi ἐκσμάω, extergo: ab ἐκ & σμάω, seu σμάω, abstergo.
'Εξέσσασα, retraxi, 3. sing. a. 1. ind. ab ἐκσαύω, quod ab ἐκ & σαύω, traho, f. σάω, a. 1. ἔσσασα.
'Εξεστηκὼς, υῖα, ὸς, mente commotus, pavens, mutatus; part. perf. act. ab ἐξίσταμαι, quod videas.
'Εξέστυξα, νς, νι, perculsus fui, a. 2. ind. act. verbi ἐξίστημι & ἐξιστάω, obstupefacio: f. ἐκστήσω quod ab ἐξ & ἵστημι, sto.
'Εξέσυρα, pro ἐξέσσυρα, f. 1. verbi ἐξέσυρι, licet, quod vide.
'Εξεστὶ licet, imperf. ab ἔξεμι, inus. quod est ab ἐξ & εἰμὶ, sum: f. ἐξέσυρα, pro ἐξέσσυρα. ἐξὸν, part. n. g.
'Εξέστραμμαι, ψαι, πται, eversus fui. perf. pass. ab ἐκστρέφω, everto. f. ψω. p. ἐξέστροφα. Th. στρέφω, verto.
'Εξεστραμμένως, ex transverso; more eorum quæ inversa sunt, &c. adv. à præced. ἐξεστραμμένος.
'Εξετάζω, exquiro, examino, exploro, æstimo, comparo. f. άσω, & Dor. ξῶ. p. ἐξήτακα, a. 1. ἐξήτασα, a. 1. imperat. ἐξέτασον. Th. ἑτάζω, inquiro.
'Εξέταμον, secuerant, 3. pl. a. 2. verbi ἐκτάμνω, f. μῶ, p. ἐκτέτμηκα, ab ἐκ & τάμνω, seco. p. m. τέτομα.
'Εξετανύθη, extensus est, 3. sing. a. 1. pass. ab ἐκ & τανύω, idem quod πλαίνω, tendo. Th. τείνω, idem.
'Εξέτασσε, a. 1. inf. act. ἐξέτασον, άτω, a. 1. imperat. ab ἐξετάζω, exquiro. Th. ἑτάζω, idem.
'Εξέτασις, σεως, ἡ, exquisitio: ab ἐξετάζω, exquiro; quod vide.
'Εξετασμὸς, inquisitio, disquisitio, &c. idem cum præced. & ab eod. à quo etiam est 'Εξετασὴς, οῦ, ὁ, examinator, inquisitor; Aristot. sicut etiam, ἐξετάστικὸς, ὴ, όν, qui multus est in indagatione veritatis, vel cujuscunque rei quam perquirere vult: Item, inquirendi peritus, &c. Undè etiam est adverb. ἐξετασικῶς, accuratè, sedulò, exquisitè, &c.
'Εξεταστὴς, ejusd. a. 2. part. act. pl. num. vide ἐξετάζω.
'Εξετείνα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐκτείνω, extendo: quod vide.
'Εξετίλεισαν, perfecerunt, 3. pl. imperf. p. o ἐξετέλεσαν, Poët. ἐξετελέσθη, 3. sing. imperf. pass. &
'Εξετελέσθη, ης, ην, a. 1. ind. pass. ab ἐκτελέω, perficio. Th. τέλω, finis.
'Εξετίλεσε, pro ἐξετέλεσε, Poët. pro ἐξετέλεσε, 3. sing. a. 1. ind. act. ejusdem verbi.
'Εξέτμεν, i. e. ἔτμεν, alii, Nic. in Ther. Vide sing. ἔτμω.
'Εξέτνις, ὁ, ἡ; sexennis, pro ἑξέτης: ab ἕξ, sex, & ἔτος, annus.
'Εξέτριον, hornus, anniculus, annum durans; idem quod ἐντέτριον, i. e. ἐν τούτῳ τῷ ἔτει; Hesych. ab ἐξ, & ἔτος, i. e. ἐτήσιος, annuus; ab ἔτος, τὸ; vide.
'Εξ ἐτοῦ, ab illo tempore.
'Εξέτρις, ιδος, ἡ, sex annos nata; Plato: ab ἕξ ἔτος.
'Εξέτυμπλαν, ης, ν, a. 1. ind. pass. ab ἐκτύπτω, excido: ab ἐκ & τύπτω, sco. f. πτύμῶ, p. τέτμηκα, a. 2. ἔταμον.
'Εξεύλεσε, 3. pl. a. 2. pass. ab ἐκσύρω, averior, f. 2. pass. ἐκλεκπήσομαι, deflectam, a. 2. pass. ἐκλεκτῶ, ης, ῃ, a. 2. sub. pass. ἐκλεκπῶ, ῆς, ῆ ab ἐκ & τρέπω, verto.
'Εξέτρεχε, vulnerabatur, 3. sing. imperf. ab ἐκ & τρέμω, imperf. ἔτρεκε, ἔτρεσε, ἔτρεκον. Th. τίρεσσω, f. τρήσω, vulnero.
'Εξέτρεσσα, 3. sing. a. 1. verbi ἐκτίρεσσω, abortum facio. Th. πρᾶσκω, vulnero.
'Εξετύφλα, excæcavit, 3. sing. imperf. ab ἐκτυφλόω, f. ώσω. Them. τυφλὸς, cæcus.
'Εξευμαρίζω, paro, παρασκευάζω; rem facilem reddo: item, felicem reddo: ab εὐμαρὴς, facilis, quod vide. Undè εὐμαρίζω, allevo, &c.
'Εξευμενίζω, propitium reddo, placo; & sic, in pass. ἐξευμενίζεσθαι, benevolum fieri, placari, &c. ab εὐμενίζω, benevolum reddo, quod ab εὐμενὴς, benevolus, &c. vide.
'Εξευνηχίζω, Eunuchum facio; ab εὐνηχίζω, vide. Undè, ἐξευνηχίζεσθαι, eleganti meta, hora, dicitur vinum, quando percolatur, saccoque frangitur, sive, ut Plinius ait, castratur; tunc enim, genuinus restinguitur calor: atque sic etiam dicitur, ἐκπαλινδῆσθαι, i. e. effœminatum reddi, &c.
'Εξεύπορίω, ῶ; (idem quod εὐπορίω, vide:) habeo, suppetit mihi, & interdum activè, suggero, suppedito, &c. item, consequor, comparo mihi, &c.
'Εξευρεῖν, invenire, a. 2. inf. act. ἐξεύρον, ες, ε. a. 2. ind. act. verbi ἐξεύρισκω, adinvenio: quod adeas.
'Εξεύρισκε, ἐσκε, ἡ, inventio: ab eodem verbo.
'Εξευρησιθύνων, gen. pl. ab
'Εξευρησικὼν, ὼντος, qui invenit, part. perf. ejusd. verbi.
'Εξεύρημα, ατος, τὸ, inventum: à perf. pass. subiecq. verbi.
'Εξεύρεσκω, excogito, comperio: ab ἐξ & εὑρίσκω, idem, f. ήσω. p. εὕρηκα, a. 2. εὗρον.
'Εξευρήσεις, ejusd. a. 2. part. act. pl. num. vide ἐξεύρεσκω.
'Εξευτελίζω, idem quod εὐτελίζω, contemno aliquid tanquam εὐτελὲς; i. e. vile, vilipendo, floccifacio, &c. ab εὐτελὲς, vilis, &c. V.
'Εξεύτριπίζω, idem quod εὐτριπίζω, paro, apparo, instruo, &c. vide.
'Εξευχάμην, exopto; maximoperè precor; ab ἐξ & εὐχόμαι precor, &c. vide.
'Εξεφαδύνω, ης, η, emersi, a. 1. ind. pass. pro ἐξεφάνθην, per Epenth. τῶ α, verbi ἐκφαίνω, emergo. Th. φαίνω, ostendo, f. νῶ, ν. ἀπέφηνα, a. 1. ἔφανα.
'Εξέφανδοι, exortæ sunt, Att. act. a. 1. pro pass. a 2. ἐξεφάνησ. Them. φαίνω, apparco.
'Εξέφερεσ exportabant, 3. pl. imperf. verbi ἐκφέρω. Th. φέρω, fero. f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα.
'Εξέφηκ, qui pubertatem excessit; V. ἔφηβος.
'Εξεφίημι, idem quod ἐφίημι. V. Item, ἐξεφίεμαι; idem quod ἐφίεμαι; mando præcipio, &c. vide.
'Εξεφιόμην, Ion. pro ἐξεφιέμην, 1. pl. præs. ind. act. ab ἐκφρέω pro ἐκφέρω.
'Εξέφυν, υς, υ, natus sum, cum gen. a. 2. ab ἐκ & inus. φύμι, (idem ac Th. φύω, nascor,) unde a. 2. ἔφυν.
'Εξέχεα, 3. sing. imperfect. vel a. 1. act. verbi ἐκχέω, effundo, fut. 1. ἐκχεῶ. fut. 2. ἐκχεῶ, a. 1. ἐξέχυσα, ἐξέχεα & ἐξέχεα, ας, ε, a. 1. in perat. ἔκχεον, άτω, 2. pl. ἐκχάτε, imperf. pass. ἐξεχύμην, ύμην ab ἐκ & χέω, fundo, f. χεῦσω.
'Εξέχενσε, suffecit, a. 1. Vide in ἐκχεῦν, pro ἐξαρκεῖν, sufficere.
'Εξεχώθην, ης, η, exii, penetravi, a. 1. pass. verbi ἐκχώω, seu ἐκχώω, effundo, f. ύσω, p. ἐκκέχυκα ab ἐκ & χύω, fundo. Th. χέω, χεῦσω, idem.
'Εξέχω, f. ἐξω, p. ἐξέσχηκα, emineo, exto, exortior: ab ἐξ & ἔχω.
'Εξέψυξε, animam efflavit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐκψύχω, animam effio, f. ξω, ab ἐκ & ψύχω, f. ξω, frigefacio.
'Εξέψω, excoquo; à Th. ἕψω, coquo; vide.
'Εξέωκε, Att. pro ἐξᾶκε, 3. pl. a. 1. act. verbi ἐξάω, expello: ab ἐκ & ἀθέω, f. άσω, pello.
'Εξήβ, qui pubertatem excessit, jam grandis & adultus; Ἴζε τ' ἤβης, τελέσσαντα πάντε ἐτῶ; ab ἐξ, & ἥβη; Vide.
'Εξήγαγε, eduxit. 3. sing. a. 2. ind. Att. verbi ἐξάγω, educo; quod vide.
'Εξήγγειλα, ας, ε, indicassem, a. 1. ind. act. verbi ἐξαγγέλλω, nuntio, f. λῶ, p. ἐξήγγελκα, a. 1. ἐξήγειλα.
'Εξήγειρε, ας, ε, a. 1. ind. act. ab ἐξεγείρω, excito, suscito, f. ἐξεγερῶ, p. ἐξήγερκα. Th. ἐγείρω, idem.
'Εξηγέομαι, ούμαι, expono, enarro; præsum, rego; censeo, differo: imperfect. ἐξηγεόμην, ούμην, ῆν, οῦ, ἔητο, ἕατο. f. ἐξηγήσομαι, a. 1. m. ἐξηγησάμην, ω, ατο, a. 1. part. ἐξηγησάμενος ab ἐξ & ἡγέομαι, duco.
'Εξηγέρθην, ης, η, a. 1. ind. pass. ab ἐξεγείρω; quod vide.
'Εξηγέομαι, ή, ον, præs. part. ἐξηγεῦντος, 3. pl. præs. verbi ἐξηγέομαι; quod vide.
'Εξήγημα, ατος, τὸ, enarratio, quod narratur: &
'Εξήγησις, εως, ἡ, enarratio, expositio, propriè divinorum & excellentium. ut ἐρμηνεία, vulgarium: &
'Εξηγητὴς, οῦ, ὁ, interpres, magus, conjector: ἐξηγηταὶ, Athenis, Sacrorum interpretes: &
'Εξηγητικὸς, enarrativus: τὸ ἐξηγητικὸ, libri Pontificiales. Omnia à perf. pass. verbi ἐξηγέομαι, expono: quod vide.
'Εξηγόρασα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐξαγοράζω, redimo, f. άσω, p. ἐξηγόρακα, a. 1. sub. act. ἐξαγοράσω, ης, ῃ, ab ἐξ & ἀγοράζω, emo. Th. ἀγορὰ, forum.
'Εξηγερμένω, per Sync. pro ἐξηγερμένῳ, exli. rrexi, expergefactus sum, imperf pass. ab ἐξ & ἐγείρω, pro ἐγείρομαι. Th. ἐγείρω, expergefacio.
'Εξήκεσ, egressi sunt, 3. pl. a. 1. Att. ἐξέστα, verbi ἵστημι, exeo: vel ἐξίημι ab ἐξ & εἶμι, eo: a. 2. ἐξῆα, ῆεις, ῆει, præs. ind. ἐξίεις,

'Εξάκτηρ, exire, exitum habere: ab ἐξ & ἥκω, venio.
'Εξήκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, sexaginta. Th. ἑξ, sex.
'Εξηκοντατρίτης, sexagenarius; qui sexaginta annorum est; ab ἑξήκοντα, & ἔτος; vide. Item, ἑξηκοντατρίτης, sexaginta quinque, cum πεντε, quinque; & ἑξηκοντατέσσερες, sexaginta quatuor; cum τέσσερες; quatuor, vide. Comp. cum ἑξήκοντα.
'Εξηκοστός, sexagesimus: Thucyd. ab ἑξ, sex; vide.
'Εξηκοστεύω, idem quod ἐκκλεισμίας; vide: diligentissimè, ad amussim, accuratè, &c.
'Εξήκω, discedo, prætereo, vel prætexii, egressus sum, &c. ut apud Herod. ἐξῆκε τὸ ὑπὸ χεῖρον ἢ ξυμπίνειν, tempus cohibendi ac exactum est: sic, apud Xen. ἐξῆκεν ὁδὸν δεκα πέρσας, egressus est in Persas, &c. ab ἐξ, & ἥκω, venio, accedo, &c. Vide.
'Εξῆλαι, 3. pl. a. 1. m. ind. act. verbi ἐξελαύνω, exagito, expello. Th. ἐλαύνω, ago: f. ἐλάσω, a. 1. ἤλασα, p. ἐλήλακα.
'Εξήλασε, 3. sing. a. 1. m. verbi ἐξελαύνω, exilio. Th. ἀμύμων, silio: a, 1. m, ἠλάμην, ω, το, & per Sync. ἅλτο.
'Εξηλάσθη, ης, ε, extortus, extirpatus, obductus: ab ἐλαύνω, ductile opus facio.
'Εξήλειψε, 3. sing. a. 1 ind. act. verbi ἐξαλείφω, deleo; quod vide.
'Εξηλείφθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. vide ἐξήλιψε.
'Εξήλθετε, 2. pl. a. 2. ἐξῆλθον, ες, ε, verbi ἐξέρχομαι, exeo: quod vide.
'Εξῆλθον, per Syncop. pro ἐξήλυθον, a. 2. ejusd. verbi.
'Εξήλιασε, crucifixi, a. 1. ind. verbi ἐξηλιάζω, crucifigo, sole admoto: ab ἐξ & ἡλιάζω, soli expono. Th. ἥλιος, Sol.
'Εξηλλαγμένος, perf. part. pass. ab ἐξαλλάττω, immuto. Th. ἀγάομαι, vel ἄομαι, f. ἄξω, p. ἤλαγμαι, muto.
'Εξήλυσις, Ion. & Poët. pro ἔξοδος, exitus: ab ἐξέρχομαι. Th. ἴτχομαι, venio.
'Εξήμαρ, per sex dies: Od. ξ.
'Εξημερωμένας, fallo, mendose, perperam: Plut. de legib. adv. à particip. præt. pass. ἐξημερωμένος, mendosu, seu in quo erratum seu peccatum sit; Aristot. Pol. 4. à verbo ἐξαμαρτάνω; idem quod ἁμαρτάνω, erro, pecco: aberro, &c. vide.
'Εξημερόω, ῶ, cicuro, mansuefacio; unde ἐξημέρωσε, ως, ἡ, mansuefactio, cicuratio, &c. ab ἐξ, & ἡμερόω; vide.
'Εξήμησε, e omuit, a. 1. ind. ab ἐξαμάω' quod ab ἀμάω, f. ἀσω, vomo.
'Εξημοιβίς, ίδος, ὁ, & ἐξαμοιβάς, permutatorius; ut ῥήματα ἐξημοιβά, quæ permutatis vicibus inaunntur, modò hæc, modo illa, &c. est à verbo ἐξαμείβω, idem quod ἀμείβω, vide.
'Εξημυκήσατο, a. 1. ind. act. ab ἐκμυκάομαι, idem ac simplex μυκάομαι, subtanno, irrideo Th. μυκάομαι, naris.
'Εξήνεγκα, 3. sing. a. 1. act. verbi ἐκφέρω, effero: f. ἐξοίσω. Th. φέρω, fero, a. 1. ἤνεγκα, a. 2. ἤνεγκον.
'Εξήνεν, effræna; ἀνυπόταχτος, ἄζευκτος, &c. ab ἐξ, & ἡνία, ἡ, habena; unde ἠνίον, τὸ; vide.
'Εξηπάτησε, ας, ε, decepi, frustratus sum, deduxi, a. 1. ind. verbi ἐξαπατάω, idem quod Th. ἀπατάω, decipio.
'Εξηπάφησα, idem quod ἀφροντίζω; (id vide) decipio, circumvenio; & quidem vanis verbis, ac fallacibus persuasionibus; Hom. Il. 5.
'Εξήπλατο, 3. sing. pluſq. p. verbi ἐξαπλόω, expando, explico: ab ἐξ & ἁπλόω, idem. Th. ἁπλός, & contracte ἁπλῆς, simplex.
'Εξῆρα, sustuli, a. 1. act. verbi ἐξαίρω, aufero, Th. αἴρω, tollo: p. ἐστόρω. Th. ἀείρω' fœm. ἀερῆ, tollo: p. ἤορκα.
'Εξήρασμαι, seu ἐξήρασμαι, perf. pass. verbi ἐξηραίνω, sicco: f. ανῶ, p. ἐξήρανται. Th. ξηρός, aridus.
'Εξήρεσα, arefeci, a. 1. act. ejusd.
'Εξηρόν, exarui, a. 1. ind. pass. ejusd. verbi.
'Εξῆρες, 2 sing. imperf. vel a. 2. verbi ἐξαίρω, aufero, Th. αἴρω, tollo.
'Εξῆρτο, 3. sing. imperf. verbi ἐξείρομαι, interrogo. Th. ἔρω, dico: hinc εἴρομαι & ἔρομαι, idem.
'Εξηρθμησε, ας, ε, & in 3. pl. ἐξηρθμησε, a. 1. ind. act. verbi ἐξερτιωδω, penitus scrutor, f. ἡσω, quod vide.
'Εξηρθρίσατο, 3 sing. ab ἐξηρθρίζομαι, a. 1. m. ab ἐξηθρίω, f. ὀξω, cructo, ructu effundo. Th. ῥόζω, ructo.
'Εξῆρις, εως, ἡ, navis sex ordinum; vel navis sex remorum, hexeres à Livio etiam dicitur; ab ἐξ, sex, & ἐρέσσω, unde ἐρετὴς, &c. quæ vide.
'Εξηρτισμένος, perfectè instructus, perf. part. pass. verbi ἐξαρτίζω, planè perficio; quod vide.
'Εξηρτυμένος, instruct, munitus, perfect. participi. pass. ab ἐξ & ἀρτύω, instruo.
'Εξῆρχον, incipiebant. duces erant. 3. pl. imperf. act. ab ἐξάρχω' ab ἐξ & ἄρχω, incipio. Th. ἀρχὴ, initium, imperium.
'Εξηφίσι, Poët. est 3. sing. a. 1. act. verbi ἐξίεμαι, cum impetu feror, celeri cursu cedo. Th. ἐφέω, eo, fluo.
ΕΞΗΣ, adv. deinceps, consequenter: ἐξῆξις, idem: ὁ ἐξῆς, ordine sequens: ἡ ἐξῆς, scil. ἡμέρα, sequens dies. Poët. ἐξείης, q. ab ἴσω.
'Εξήστᾶμαι, Dor. pro ἐξήπασμαι, a. 1. act. verbi ἐξίστᾶμι, examino, exploro: f. ασω, & Dor. ξω.
'Εξηστᾶμαι, idem quod ἠπάομαι, ᾶμαι, vincor, &c. V.
'Εξηχόμην, ῆμην, persono: fœm. ἠσομαι, f. pass. ἐξηχήσομαι, σαι, ται' ab ἐξ & ἠχέω, sono. Th. ἠχὼ, sonus.
'Εξιδιάζομαι, proprium mihi facio, & peculiare mihi usu po, vendico, & occupo, &c. (ab ἐξ & ἰδιάζω, quod vide.) Unde ἐξιδιασμὸς, actio illa τῶν ἐξιδιάζεσθαι, Strabo, lib. ult. &c.
'Εξίδιον, ου, τὸ, habitulus, &c. Vide ἐξείδιον.
'Εξιδιόομαι, ώμην, idem quod ἰδιόομαι, ώμην; mihi vendico, occupo, &c. ab ἴδιος; vide.
'Εξιδιοποιέομαι, idem quod ἰδιοποιέομαι, ώμην, proprium facio, mihi vendico; Regum lib. 2. c. 15. I em, concilio mihi, adjungo mihi, &c. ex ἴδιος, & ποιέομαι.
'Εξίδιος, exudo; ab ἐξ, & ἱδρὼς, vide. Item, ἐξιδρόω, idem, ab ἱδρὼς; vide.
'Εξιέναι, Ion. pro ἐξιέναι, exire: & projicere sumitur: vel ab ἐξ & ἴημι, mitto: vel ἵημι, pro ἵω, εἶμι, vado.
'Εξιερόω, consecro, dedico; ab ἱερόω, V. in ἱερὸς.
'Εξίεσα, seu ἐξίημι, expando. Pind.
'Εξιθύνω, dirigo, rego; idem quod ἰθύνω; V.
'Εξικνέομαι, precor; idem quod ἱκνέομαι; vide.
'Εξικμάζω, exsicco, arescere facio, exugo; excoquo, exhalo, &c. Dioſc. & Aristot. ab ἐξ priv. & ἰκμάζω; V.
'Εξικνέοντο, Dor. pro ἐξικνέοντο, 3. dual a. 2. m. pro pl. ἐξίκοντο' &
'Εξικνέομαι pervenio, 3. sing. a. 2. m. ἐξικνέμην, ου, το' ab
'Εξικνούμαι, pervenio: ab ἐξ & ἱκνέομαι, venio: f. ἐξέομαι, p. ἵγμαι, a. 2. m. ἐκνέμην.
'Εξικνῶδες, ejusd. præs. inf.
'Εξικνέμην, ου, ετο, perveni, ejusdem a. 2. med.
'Εξίκω, evenio; ut apud Sophoclen, in Oedip. Tyr. τὰ παρ' ἐμὲ ἐξίκει σαφῆ, &c. Th. ἵκω.
'Εξικνέομαι, & -άσκομαι, placo. Th. ἱλάω, propitius sum.
'Εξίλασις, εως, ἡ, placatio: &
'Εξίλασμα, ατος, τὸ, placamen: &
'Εξιλασμὸς, ὁ, placatio: à perf. pass. verbi ἐξιλάσκομαι, quod vide.
'Εξικλάσκομαι, placabo, ejusdem verbi f. 1. m.
'Εξιλογία, vel ἐξιλογίη, habituum historia methodica; disciplina internarum artium præcognita generalia tradens, &c. ab ἐξις, & λόγος; V.
'Εξίμεναι, exire, Dor. pro ἐξέναι, vel ἐξιέναι, præsent. infin. ab ἐξ & εἶμι, eo.
'Εξινόω, ῶ, evacuo, vacuo, seu purgationibus, evacuo; Poll. lib. 4. (ab ἐξ, & Them. ἰνίον; V.) Unde ἐξινωμένος, expurgatus, purgationibus evacuatus, &c.
'Εξίοντων, genit. pl. part. a. 2. verbi ἐξέρχομαι, exeo. Th. εἶμι, eo: a. 2. ἦον, part. a. 2. ἰὼν, ὀῦσα.
'Εξιόω, ῶ, exprimo; Dioſc. lib. 5. ἐξιόωσι τὸ ὕδωρ; aquam exprimito, &c. medicamenta autem aliqua dicuntur ἐξιόειν; quæ malos humores extrahunt & expurgant, &c. Unde in pass.
'Εξιόομαι, ώμην, exprimor, expurgor, &c. ab ἰόω; V.
'Εξιππάζομαι, equo evehor, seu equo exeo, &c. Plut. ab ἵππάζω, equito; unde ἐπιππάζομαι, equo feror seu vehor, &c. Vide ἐπιππάζεσθαι.
'Εξιππον, scil. ἅρμα, currus in quo sunt sex equi; ab ἕξ, sex, & ἵππος; Vide.
'Εξιππωτὴς, ῆ, ὁ, cui exprimendi, vis in est: Item, extrahendi, & expurgandi vi præditus; ut ἐξιππωτικὰ φάρμακα; Gal. est verbale a verbo ἐξιππόω; V.
'Εξις, εως, ἡ, habitus in acc. ἕξιν. Th. ἴσχω, habeo.

'Εξίσης,

'Εξίσης, & ἐξίσου, æqualiter, æque ac, vel perinde, &c. sæpe & disjunctim scriptum invenitur: ab ἐξ, & ἴσος; vide.
'Εξιστάδην, præs. inf. pass. ab
'Εξιστάω, adæquo: ab ἐξ & ἰσόω, æquo: fœm. ἀόω, Them. ἴσος vel ἰσόω, par, æqualis.
'Εξιστορία, æqualitas, seu exæquatio bonorum: ab ἐξ, & ἱστορία, vide. Unde τὸ ἰστορικὸν, quod prætio par est, tantidem æstimandum, &c. Item, ἱστορία, par honor & dignitas, &c.
'Εξιστόρατο, percellebantur, 3. pl. imperf. m, ab
'Εξίστημι, obstupefco, cedo; ab
'Εξίστημι & ἐξιστάω, obstupefacio, immuto: f. ἐκστήσω, a. 1. ἐξέστησα, a. 2. ἐξέστην, ης, η, perculsus fui: imperfect. masc. ἐξιστάμην, σο, το; ab ἐξ & ἵστημι, sto.
'Εξιστορεῖν τι, exquirere quid, Ion. & Poët. pro ἐπιζητεῖν· quod ex ἱστορέω, cognosco. Th. ἴστωρ, sciens.
'Εξισόω, valeo, possum: f. ἰσόω, p. ἐξίσωκα, a. 1. ἐξίσωσα, a. 1. sub. ἐξισόω, ῶ, ῇ· ab ἐξ & ἰσχὺς, robur, vires.
'Εξίσχω, idem quod, & pro ἐξέχω, emineo, promineo, &c. vide.
'Εξίτηλος, ος, ὁ, ἡ, evanidus, seu evanescens, exolescens, fugiens; vel etiam qui evanuit & exolevit; ut ἐξίτηλον ποιεῖν, abolere, delere; evanidum & exoletum reddere, &c. est à verbo ἐξείμι; quod vide.
'Εξιτητὸν, exeundum, prodeundum, &c. ut ex Xenoph. ἐξιτητὸν ἐς ἀνθρώπους; prodeundum est in hominum cœtum, &c. Item, ἐξιτήριος, ut apud Basil. ἐξιτήριος λόγος; Basil. oratio, quæ habetur in digressu alicujus, &c. Item, ἐξιτήλιος, egrediens, discedens, fugiens, evanidus, &c. omnia ab eod. verbo, viz. ἐξίεναι, exire, evanescere, &c. ab ἐξείμι. Vide.
'Εξιτὸν, verbale, οἷς οὐκ ἐξιτόν ἐστι, quibus non exire licet: ab ἐξείμι, exeo. Th. εἶμι, eo.
'Εξιχνεύω, & ἐξιχνιάζω; idem quod ἰχνεύω, investigo, vestigiis consequor, &c. vide. Inde, ἐξιχνιασμὸς, ὁ, ἡ, investigatio, indagatio, &c.
'Εξιχνοσκοπέω, ῶ, & ἐξιχνοσκοπάω; idem quod ἰχνοσκοπέω· alicujus vestigia lustro, investigo, seu, quæso per vestigia, &c. ab ἴχνος, & σκοπέω; vide.
'Εξιχωλεύω, humorem serosum, aut saniem exprimo; apud Suid. ab ἐξ, & ἰχὼρ; vide.
'Εξίωμαι, idem quod ἰδρόομαι, vel ἰδάομαι, sano; vel potius persano, &c. Item, sarcio; apud Plat.
'Εξοδιάρχης, Attice, pro ἐξαρχὸς, sex lectis instructus; ab ἕξ, lex, & ἀρχὴ; vide.
'Εξοιδάνω, idem quod ἰσχνόω; tumidum reddo, tumefacio, &c. Unde pass. ἐξοιδάνομαι, ώμην; idem quod ὀγκόομαι, tumidus reddor, tumeo, turgesco, &c. à Them. ὄγκος, ου, ὁ, tumor, &c. Vide.
'Εξοιδάω, iter facio ex aliquo loco; ex eo, procedo, produco me, &c. Item, excedo ex hac vita; recedo ex corpore & vita; Concil. Niceni Canon. 13. Item, ἐξοιδάω, & ἐξοδίω, dicuntur pro ἐξοδεύω, & præterea, significant, vendere; Eurip. in Cyclop. &c. Inde, nomen ἐξοδεία, ἡ, exitus, &c. ab ἐξ, & ὁδεύω; vide.
'Εξοδία, ας, ἡ; egressio, expeditio: & inde
'Εξοδιάζω, exire facio, expendo: ab ἔξοδος, exitus: quod ab ἐξ & ὁδὸς, via.
'Εξοδιασθεὶς, ἐντος, ab cunte illatus: ejusd. a. 1. part. pass.
'Εξοδίασις, εως, ἡ, ipsa actio expendendi seu impendendi, &c. Hiſtor. Eccleſ. 22. à præced. verbo.
'Εξοδικὸς, ad exitum pertinens, ut ἐξοδικὰ μέλη; Schol. Aristoph. Inde ἐξοδικὸς, obiter; Laert. ut sic in enumeratione perorationis oratoriæ, &c. Item ἐξόδιον, τὸ; carmen quod in exitu fabulæ canitur; item, exitus, finis, &c. atque sic appellatur festum quoddam celebratum in memoriam exitus ex Ægypto, &c. Sic etiam ἐξόδιος, ut ἐξόδιοι νόμοι; modi qui in exitum alicujus canuntur, & ἐξόδια ῥήματα; ultima morientis verba; apud Greg. omnia à sequente ἔξοδος.
'Εξόδιον, ου, τὸ, EXODIUM, exitus: &
'Εξοδος, ου, ὁ, ἡ, exitus; item, mors: ab ἐξ & ὁδὸς, via.
'Εξοδοιπορέω, proficiscor ex aliquo loco, exeo foras, egredior, &c. Vide ὁδοιπορέω.
'Εξοδοίσκω, tumefacio, idem quod ὀιδίσκω, & hoc idem quod ὀιδάω, & ab eod. Th. V.
'Εξοικιόω, idem quod εἰσοικίζω; concilio, amicè conjungo, familiarem & amicum reddo: ab οἰκιόω, idem; id vide.
'Εξοίκισις, emigratio ex ædibus aut urbe; & 'Εξοικισμὸς, inhabitabilis, qui habitari desiit, &c. utrumque à sequente verbo ἐξοικίζω, vide.
'Εξοικίζω, f. ἰσω, emigro: &
'Εξοικίζω, fœm. ἰσω, domo ejicio, expello: ab
'Εξοικος, ου, ὁ, ἡ, exul: ab ἐξ & οἶκος, domus.
'Εξοίκισις, ἡ, & ἐξοικισμὸς, ου, ὁ, expulsio, seu ejectio è domo, incolarum expulsio, &c. ab ἐξοικίζω.
'Εξοικοδόμω, exædifico, inceptum ædificium perficio; exponitur & destruo, domum dejicio, &c. ab ἐξ & οἰκοδομέω; V.
'Εξοινος, qui vineum saporem perdidit: item, vino expletus, ebrius, &c. ab ἐξ, vel priv. vel intens. & οἶνος.
'Εξοίσομεν, efferemus, 1. pl. & ἐξοίσουσι, 3. pl. f. 1. act. verbi ἐκφέρω, effero: f. ἐξοίσω. Th. φέρω, fero: a. 1. ἤνεγκα, a. 2. ἤνεγκον.
'Εξοίσεσθαι, vel ἐξοίσεσθαι; æstro exagitor, vel furore agitor, furo: item, transitive, furore exagito, &c. Unde in pass. ἐξοιστρώμην, æstro immisso exercor, in furorem agor, &c. ab οἶστρος; vide.
Dor. & Ion. 3. pl. præs. ind. verbi ὀτρύνω, idem quod ὄτρυμος, abeo: f. οἰχήσομαι, p. ὤχημαι.
'Εξοιχόμην, & ἐξοιχοίμην; idem, cum ὀτρύνω, & ὀτρύω, excedo, exeo, abeo, discedo, proficiscor, &c. vide.
'Εξολλύω, f. ολῶ, a. 1. ἐξόλεσα, delabor, impingo: item averto: ab ὀλλύω. Th. κλύω, appello.
'Εξολίσθω, perdar, 3. sing. a. 1. opt. act. Æol. ab ἐξ & ὄλνυμι, perdo: f. ὀλέσω, p. ὄλωκα, p. m. ὄλλα.
'Εξολισθαίνω, deperdamus, a. 1. sub. act. ejusd. verbi.
'Εξολισθάνω, & ἐξολισθαίω; elabor, effugio, evado: item, delabor, prolabor, incido, &c. ab ἐξ, & ὀλισθάνω, seu ὀλισθαίω; quæ vide.
'Εξολκὴ, ῆς, ἡ, extractio; verbale ab ἐξέλκω; qu. vide.
'Εξολλύω, prorsus everto, penitus extinguo, &c. ab ἐξ, intens. & ὀλλύω, sive ὄλνυμι. V.
'Εξολοφύδω, funditùs perdo: f. δίσω, p. ἐξωλόφυδωκα, præs. pass. ἐξολοφύδομαι, cilpereo; perf. pass. ἐξωλόφυδόμενος, a. 1. pass. ἐξωλοφυδώθην, f. 1. pass. ἐξολοφυδηθήσομαι' ab ἐξ & ὀλοφυδνὸς, exitium, ἡ ὄλνυμι, perdo.
'Εξολογία, idem cum ἐξιλογία; quod vide.
'Εξολολύξω, ας, ε, a. 1. ind. act. ab ἐξολολύζω, ululatus edo. Th. ὀλολύζω, ululo, f. ξω. p. χα.
'Εξόμαι, f. 1. m. verbi ἴχω, habeo.
'Εξόμνυμι, & frequentius -μαι, abjuro, ejuro: ab ἐξ & ὄμνυμι, fœmin. ὀμόνω, juro.
'Εξομπρεύω, obsides posco, & exigo, acceptilque corporibus fidem obstringo; Plut. infertor. Item, obsidibus datis emercor, & assequor, &c. Unde est, ἐξομήρευσις, illa actio poscendi obsides; vel obstringendi aliquem, tanquam obsidibus datis, &c. ab ἐξ, & ὁμηρεύω, sum obses, &c. ab ὅμηρος, obses, &c. vide.
'Εξομιλέω, ῶ, consuetudinem habeo; ab ἐξ, & ὁμιλέω, in cœtu aliquorum versor, converior, &c. V.
'Εξόμνυμι, alienus; seu abhorrens à consuetudine; Soph. in Trach. ab ἐξ, priv. ὄμιλος; V.
'Εξομματόω, oculatum reddo; visum restituo, oculos illumino, &c. Item, exoculo, i. e. oculos effudio; arceps enim est verbum: nam præpositio ἐξ aliquando intendit, aliquando privat significationem. Unde ἐξομμάτωσις, εως, ἡ; q. d. exoculatio: item, abstersio sordium in oculis; item, ἐξομματώδης dicitur, qui ex cæco oculatus evadit, &c. ab ἐξ, & ὄμματόω, oculatum reddo, &c. ab ὄμμα, τος; V.
'Εξόμνυμι, pro quo usitatius est, pass. ἐξόμνυμαι; abjuro, cum ju ejurando inficior; item, ejuro, cum jurejurando aliquid excuso, detrecto, aut recuso; ut abjuro debitum, & similia: sic, ἐξόμνυμι τὴν στρατιήν; ejuro legationis munus, &c. ab ἐξ & ὄμνυμι. Vide.
'Εξομολογέομαι, ώμην, confiteor, gratias ago, celebro, glorifico: cum dat. f. ήσομαι,

σομαι, a. 1. m. Ἐξομολογησάμην, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐξ, ὑμὰς, similis & λόγος, quod a λέγω, dico: p. m. λόγος.

Ἐξομολόγησις, εως, ἡ, confessio, prædicatio, gratiarum actio: à perf. pass. super. verbi.

Ἐξόμφαλος, cui prominet seu procidit umbilicus: item, vitium illud, quum prominet umbilicus & amplius more solito extat; ab ἐξ intens. & ὀμφαλός; vide.

Ἐξὸν, præs. part. n. g. ab Ἔξεστι, licet, quod vide.

Ἐξονειρόμενος, seminis, in somnis, emissio, & Ἐξονειροκρίτης, cui semen, in somnis, profluere solet: Aristot. in Probl. utrumque ab Ἐξονειρόω; in somnis semen emitto, &c. ab ἐξ, & ὄνειρος, somnio: peculiariter, de iis in somniis, dixerunt medici ὀνειρώδη, quæ conjunctas sibi veneris & libidinis imagines habent: & aliquando, pro ejaculam per somnum emittere, &c. Unde ὀνειρομὲς, ου, ὁ, insomnium; ut plurimum, de libidinis imaginatione in somnis; Dosc. lib. 3. c. 148 &c. ab ὄνειρος; V.

Ἐξονομάζω, nomine vel eo, i. voco, loquor: &

Ἐξονομάνω, f. ανῶ, nuncupo. Th. ὄνομα, nomen.

Ἐξονομαστὶ, nominatim: Iliad. 1. ab ἐξ, ὄνομα, & κλητὸς; quæ vide.

Ἐξονυχίζω, idem quod ὀνυχίζω; ungues excindo, seu eximo: ungues præcido, seu reseco, metaphoricè exarmo: item, exquisite extendo, & ad unguem exigo, &c. ab ὄνυξ, υχος, ὁ, unguis, &c.

Ἔξοπίσω, Poet. pro Ἐξόπισθεν, adverb. à tergo; in posterum: &

Ἐξοπίσω, retro, in posterum, posthæc; adverb. Them. ὀπίσω, retrorsum.

Ἐξοπλος, armatus; Polyb. lib 3. Unde Ἐξοπλίζω, penitus armis instruo; & simpl. armo: item exarmo; App. in 2. Civ. b. II. atque indè, Ἐξοπλισμὸς, ὁ, instructio, qua armis aliquem instruimus; item, supellex, &c. Item, Ἐξόπλισε, εως, ἡ, & Ἐξοπλισία, ας, ἡ, quum aliquis ie instruit armis, aut instruitur: item, exercitatio militaris, &c. ab ὅπλον, & ἱπλίσω, &c. Vide.

Ἐξοπλὼν, excoquere. Them. ὀπτὰω, assо: f. ὀπτήσω.

Ἐξορκίζω, ad sacra suscipienda præparo; ad sacrorum cultum expio, & idoneum reddo; Aristot. polit. 8. ab ὁρκίζω; V.

Ἐξορία, ας, ἡ, exterminatio, exilium: ab ἐξ & ὅρος, terminus.

Ἐξορίζω, exterminare: ab iisd.

Ἐξορος, & Ἔξορος, qui extra seu ultra nostros terminos est: item, qui exterminatus est è regione aut urbe aliqua, &c. ab iisdem: item, Ἐξορισμὸς, exterminatio, expulsio extra terminos; seu interdictio finium, & Ἐξόριστος, qui exterminatus est, exul, &c. a præced. verbo, Ἐξορίζω.

Ἐξορκίζω, adjuro: f. ἰσω, & Att. ιῶ. p. Ἐξώρκικα, a. 1. Ἐξόρκισα, perfect pass. Ἐξώρκισμαι. 1. fb. ὅρκος, jusjurandum.

Ἐξορκισμὸς, ὁ, adjuratio: à 1. perf. &

Ἐξορκιστὴς, ὁ, ὁ, EXORCISTA: à 3. perf. perf. pass. superioris verbi.

Ἐξορκιῶ, f. Att. verbi Ἐξορκίζω.

Ἔξορκος, ος, ὁ, eximium jusjurandum. Vel jusjurandum contrarium aliorum verbis. Th. ὅρκος, jusjurandum.

Ἐξορκὼν, præs. inf. ab Ἐξορκίζω, jureiurando, obstringo. Th. ὅρκος, jusjurandum.

Ἐξορκῶσω, ῶ, f. ώσω, idem ac Ἐξορκίζω, jureiurando, obstringo. Th. ὅρκος, jusjurandum.

Ἐξόρκωσις, εως, ἡ, jusjurandum: à 2. perf. pass. superioris verbi.

Ἐξορμὰω, f. ήσω, erumpo; proficiscor: impello: ab ἐξ & ὁρμάω, impetu feror. Th. ὁρμὴ, impetus.

Ἐξόρμησις, εως, ἡ, eruptio: à 2. perf. præt. pass. superioris verbi.

Ἐξορμῶ, qui è statione solvit: unde Ἐξορμία, (idem quod ἀφορμία) & Ἐξορμίζω; è statione navium discedo enavigo; è statione deduco navem, solvo, &c. ab ἐξ ὁρμὸς, & ὁρμίζω, &c. V.

Ἐξόρπαξ, ακος, ὁ, Dor. pro Ἐξόρπηξ, ramus. Th. ὄρπηξ, idem.

Ἐξορρίζω, serum lactis excolo: vel, serum à caseo exprimo, &c. ab ἐξ & ὀρὸς, serum lactis.

Ἐξόρυξις, εως, ἡ, effossio: ab

Ἐξορύσσω, effodio, perfodio: f. ὀξω, a. 1. Ἐξόρυξα, a. 1. part. Ἐξορύξας, ασα. Th. ὀρύσσω, vel πω, fodio, p. ὤρυχα, & Att. ὀρώρυχα.

Ἐξόσσης, Dor. pro Ὀξύσης, oles. Th. ὄζω, oleo: f. ὀζήσω.

Ἐξοστίζω, exossio: ossa eximo, luxo, ossibus exuo: ab ἐξ & ὀστέον; vide.

Ἐξοστέωμα, exossatus; & Ἐξόστωσις, ossis eminentia & extuberatio; à præced.

Ἐξοστρίζω, f. ίσω; in exilium mitto, testarum suffragiis: ab ἐξ & ὀστρακίζω, idem. Th. ὄστρακον, testa.

Ἐξοστρισμὸς, ὁ, ὁ, EXOSTRACISMUS, relegatio per testarum suffragia, exilium; à 1. perf. perf. pass. superioris verbi.

Ἔξοτε, & Ὁξότε, pro Ἐξὸ, ex quo, scil. tempore.

Ἐξουδένω, ῶ, idem cum Ἐξουδενόω: ab ἐξ & οὐδεὶς.

Ἐξουδένωσις, εως, ἡ, contemptus: &

Ἐξουδενωτὴς, ὁ, ὁ, contemptor: à perf. pass. verbi Ἐξουδενῶ.

Ἐξουδενόω, ῶ, nihili facio, pro nihilo habeo: fœm. ώσω, p. Ἐξουδένωκα, perf. pass. Ἐξουδένωμαι, a. 1. pass. Ἐξουδενώθην, a. 1. part. pass. Ἐξουδενωθεὶς, ῆσα. ab ἐξ & οὐδενὸς, quod ab οὐδεὶς, ενὸς, quod ex οὐδὲ, & εἷς, οὐδεὶς; vero ex οὔτε, neque, (ubi τ, propter sequentem aspiratam mutatur in θ.) & εἷς, unus.

Ἐξουδενῶ, sperno: Dor. est pro Ἐξουδενόω: ab Ἐξουδενὸς, quod vide.

Ἐξουδενωμὸς, τὸ, quod nihili ducitur; seu neglectus, contemptus, &c. Item, Ἐξουδενωτὸς, qui nihili facit; Laert. in Zenone. Verbalia, à præcedente Ἐξουδενὸς.

Ἐξουδενίζω, pro nihilo duco; in nihilum redigo; unde Ἐξουδενισμὸς, ὁ, ὁ, extenuatio, figura est, qua rem aliquam contemptam facimus, &c. ejusdem Themate & comp. cum Ἐξουδενὸς, quod vide.

Ἐξουρὼ, cum urina ejicio, in urina excerno, &c. ab ἐξ, & οὐρὼ; Vide.

Ἐξουσωμα ὠὰ, ova ventosa, spiritu ventoso repleta: ut sunt quæ jam putruerunt, &c. ab ἐξ, & ὤον, ventus secundus; unde ὠὰ ἐξὸν; vento secundo proveho, &c.

Ἐξουσία, ας, ἡ, licentia, potestas, autoritas, dignitas: est jus sive facultas moralis; at δύναμις, vis activa, seu facultas naturalis Ἐξουσία, ῶν, ὰ, potestates magistratus: ab Ἔξεστι, licet.

Ἐξουσιάζω, potestatem habeo, dominor, in potestate habeo: cum genit. sed cum dat. potestatem do: f. άσω, p. Ἐξουσίακα, f. 1. pass. Ἐξουσιάσθησομαι ab Ἐξουσία; quod vide.

Ἐξουσιαστὴς, ὁ, dominus: à perf. pass. super. verbi.

Ἐξουσιαστικὸς, ex autoritate procedens, seu ex potestate, autoritatem præ se ferens; ut Ἐξουσιαστικὸς λόγος: sic, liber qui autoritate valet, principalis, &c. Unde Ἐξουσιαστικῶς, cum potestate, imperiosè: item, licenter, &c. Unde Ἐξουσιαστικώτερον, licentius: vel majore cum licentia; ex Polybio. à præced. verbo & nomine.

Ἐξόφθαλμος, qui oculis est prominentibus, seu cui oculi quasi extant; (ejus contrarium, κοιλόφθαλμος, concavos habens oculos;) exoritur & inconsideratus; apud Polyb. lib. 1. ab ἐξ, & ὀφθαλμὸς; vide.

Ἐξοφρύωμαι, ῦμαι; supercilium tollo seu allevo, &c. ab ὀφρυόομαι, idem quod ὀφρυάζω, grande supercilium ostento; ab ὀφρὺς, & ὀφρὺν, ὑος; idem quod ὀφρὺς; vide.

Ἔχοχ' pro Ἔχω, & Poët. Ἐχέω, pro Ἐχέχυν, eximie, præter alia, excellenter, adverb. ab Ἐξέχω, excello. Th. ἔχω, habeo.

Ἐξοχαὶ, in corpore dicuntur extuberationes, excrescentiæ; (à sing. Ἐξοχὴ, prominentia) sicut etiam, Ἐξοχάδες, sunt peculiariter, sedis tumores quasi quæ excrescentiæ, ani extuberationes; Plin. à singular. Ἐξοχὰς, άδος, ἡ, in ano genitum tuberculum, quod callum non dum contraxit, &c. ab eodem Them. Ἐξέχω, emineo, prominco, &c.

Ἐξοχὴ, ης, ἡ, eminentia, καθ' Ὑπερβολὴν, per excellentiam, egregiè: &

Ἐξοχὸν, & Ἐξοχα, adverbialiter, eximiè: neut. g. ab

Ἔξοχος,

Ἔξοχος, ος, ὁ, ἡ, eminens, excellens: ab Ἐξέχω, excello. Th. ἔχω.

Ἐξοχρόδιλω, derivo e; unde Ἐξοχρόδιλωσις, effluentia; Hesych. ab ἐξ & ὀχρόδιλω, vi.

Ἐξοχώτατος, excellentissimus, superl. ab Ἔξοχος.

Ἐξυγιάνω, fut. ανῶ; sano, sanitati restituo; Vi. ὑγιαίνω.

Ἐξυδρεύω, & Ἐξυδατίζω, in aquam, vel aqueam naturam converto; in aquam resolvo, &c. Unde pass. Ἐξυδατεύομαι; in aquam verti; ut, apud Aiex. Aphr. Ἐξυδατωμὸς ὀίνου; vinum in aquam conversum, &c. Sed, Gaza, Ἐξυδατοδιλῶσαι, est tabescere, &c. Sic etiam, pass. Ἐξυδατοῦσθαι; aquescere, liquescere, &c. Apud Dioscor. & Æginar. Unde Ἐξυδάτωσις τῦ αἵματος, est corruptio sanguinis in substantiam aqueam; quando, læsâ qualitate sanguificâ, (quæ est Ἐξαιμάτωσις) loco sanguinis generatur aqua, &c. ὑδατώδης, & ὑδατώδη, reddo aquosum, seu aquosum & dilutum; à Th. ὕδωρ, Vi.

Ἐξυδρίζω ἄνεμος, ventus cum aquis pluviis erumpens; Aristot. de mundo; ab ἐξ & ὕδωρ, τὸ, Vi.

Ἐξυδρωπία, hydrope corripior; aquâ intercute laboro; &c. ab ὑδρωπιάω; hydrope laboro, hydropicus sum, &c. ab ὕδερωψ, quod vide.

Ἐξυλακτίω, ῶ, latratum emitto; vel in latratum erumpo; Plut. de aud. Vi. ὑλακτέω.

Ἐξυλαμφὶς, ος, ὁ, ἡ, ligno stratus: apud 72. Th. ὕλη, sylva.

Ἐξυμφιλίζω, eximo membranulam, membranas demo, &c. Unde, Ἐξυμφίλισμα, ατος, τὸ, cuticellus, quo in dissectione membranæ disparantur, &c. ab ἐξ & ὑμὴν, ένος, ὁ, membrana, pellicula, &c. Vi.

Ἐξυπνίω, vel ξυνίσω, ας, ς, a. 1. ind. Att. cum duplici augmento: à συνίημι, intelligo: Th. ἵημι, mitto, a. 1. ἧκα, Att. ἦκα, & ξυνῆκα.

Ἐξυπνίζω, è somno excito: f. ίσω, p. Ἐξύπνικα, a. 1. Ἐξύπνισα, a. 1. sub. Ἐξυπνίσω, ης, ἡ, ab ἐξ & ὕπνος, somnus.

Ἔξυπνος, ος, ὁ, ἡ, expergefactus, qui evigilavit: ab eod. Them.

Ἐξύεστο, 3. sing. a. 1. med. Ἐξυέσμην, ω, ατο, verbi ξυρὼ, abrado, quod à ξυρὸς, acutus. Th. ξέω, rado.

Ἐξύρωσαν, 3. pl. a. 1. act. verbi ξυρὼ, rado: f. ήσω. Th. ξέω, idem.

Ἐξυφαίνω, f. ανῶ, texo, telam absolvo: ab ἐξ & ὑφαίνω, idem ac Th. ὑφὰω, texo.

Ἐξύφηνα, ας, ε, texui, ejusd. a. 1. ind.

Ἔξω, adv. foras, foris: Ἔξω τ' πόλεως, extra civitatem; ὁ ἔξω scil. ἀν, exterior. Th. ἐκ, vel ἐξ, ex.

Ἕξω, habeo, f. 1. act. verbi ἴσχω, habeo.

Ἐξώδησε, perf. act. verbi Ἐξοιδέω, extumesco. Th. ὀιδέω, vel ὀιδάω, f. ήσω, tumeo, inflatus sum.

Ἔξωθεν, adv. extrinsecus, foris: cum genit. ab Ἔξω. Th. ἐκ vel ἐξ, ex.

Ἐξωθέω, ῶ, expello, extrudo: f. Ἐξώσω, p. Ἐξώκα, a. 1. Ἐξῶσα, a. 1. inf. Ἐξῶσαι, Th. ὠθέω, pello.

Ἐξώθησις, εως, ἡ, ejectio, expulsio, &c. Verbale à præced. verbo.

Ἐξωκεανιδιλῶσαι, in Oceanum egressum fuisse, &c. Unde, Ἐξωκεανισμὸς, ὁ, ὁ, egressio in Oceanum, &c. ab ἐξ & ὠκεανὸς, Vi.

Ἐξωκέλης, equus ephippio non instratus; item, celox, seu navis pyratica; Suid. ab Ἔξω & κέλης, Vi.

Ἐξώκισται, domo ejecti, a. 1. ind. act. verbi Ἐξοικίζω, f. ίσω. p. Ἐξώκικα, ab ἐξ & ὀικος, domus.

Ἐξώκοιτος, qui foris cubat; Hesych. est & piscis, qui etiam adonis dicitur; exocœtus apud Plin. quasi Ἔξω κοιτασόμενος; quod scil. in siccum, somni causâ exeat, &c. ab Ἔξω & κεῖμαι, vide.

Ἐξωλέκην, ης, ες, plusq. p. act. verbi Ἐξόλλυμι, luendiùs perdo. Th. ὄλλυμι, perdo: f. ὀλέσω. p. ὄλεκα. p. m. ὤλα, Att. ὄλωλα.

Ἐξωλείς, ας, ἡ, internecio; pernicies, exitium, &c. à seq. Ἐξώλης, Vi.

Ἐξώλης, ες, ὁ, ἡ, perditus, deploratus; perni iosus: ab iisd.

Ἐξωλίστερος, pestilentius, perniciosius, &c. à præced. Ἐξώλης, Vi.

Ἐξώλισθον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi Ἐξολισθάνω seu Ἐξολισθαίνω, illabor, incido: ab ἐξ & ὀλισθος, lapsus: hinc ὀλισθία, labor.

Ἐξωλοθρώσω, ας, ε, a. 1. act. ab Ἐξολοθρεύω, funditus perdo; quod adi.

Ἐξωμοιωμὴν, ος, ον, assimulatus, part. ab Ἐξομοιόομαι, p. act. ind. verbi Ἐξομοίω, assimulo.

Ἔξωμος, scil. χιτὼν, Hesychio est tunica servilis; alias, Ἐξωμὶς, ίδος, ἡ, expeditus; humeros nullo indutu adstrictus, &c. Unde etiam, est Ἐξωμὶς, ίδος, ἡ, brevis & absque manicis substricta tunica, circa humerum definens; Xen. & Aristoph. in Vesp. Item, Ἐξωμίας, ου, ὁ, qui est humeris altis; Luc. in vitarum venditione seu auctione, &c. Exponitur &, exertus; Bud. comm. Unde, Ἐξωμίδιος, ου, ὁ, superhumeralis, vel, ex humeris dependens, &c. (nam, Ἐξωμὶς, ίδος, ἡ, de quo suprà, fuit tale amiculum, quasi penula, & servilis tunica) item, Ἐξωμίζω, humero tenus nudo, &c. Omnia ab ἐξ & ὦμος, humerus; unde, ὠμίας, ου, ὁ, qui repandus & amplis est humeris, ideoq; robustis; Hesych. Item, ὠμος, humerulus, &c.

Ἐξωμοῦσαι, exomidi, vel exomidum, i. e. talium tunicarum confector, &c. Unde, Ἐξωμιδωτὸς, opificium conficiendi exomidas; Poll. lib. 7. c. 30. (est autem exomis tunica non manuleata) ab Ἐξωμὶς, talis tunica, Vi. & ποιῶ, facio, &c.

Ἐξωμοσία, abjuratio; inficiatio, cum ju ejurando, &c. Verbale à verbo Ἐξόμνυμι, Vi.

Ἐξωνέομαι, redimo; & passivè, redimor; unde verbale, Ἐξώνησις, redemptio, Vi. ὠνέομαι.

Ἐξώπιος, ου, ὁ, ἡ, extra conspectum positus, ab ὤψ, oculus, vel aspectus Th. ὄπωπα.

Ἐξώπλισα, instruxit, a. 1. ind. act. ab Ἐξοπλίζω, armo: ab ἐξ & ἱπλίζω, idem Th. ὅπλον, arma.

Ἐξώπτερνα, τὰ, parapherna dona; quæ sponta ultra sortem constituta fert secum; in Pand. ab Ἔξω & πέρνημι, vel, per Synæresin, περῶ, νᾶς, ἡ, donum, & peculiariter, dos; id sci, quod pater dat, quum filiam elocat, Demosth. in Near.

Ἐξωραΐζομαι, exorno me, & venustorem reddo; Helych. ab ἐξ & ὡραΐζομαι, excolo, seu adorno me; vel, exornor, decore conspicuus fio, &c. ab activ. ὡραΐζω, idem quod ὡραίζω, ῶ, decoro, venusto; venustatem concilio, ab ὡραῖος, Vi.

Ἐξώργισμαι, perf. pass. iratus vel iratus sum: ab ἐξ & ὀργίζω, irascor. Th. ὀργὴ, ira.

Ἐξωρκίζω, imperf. act. ab Ἐξορκίζω, idem quod ὁρκίζω, jurejurando obstringo. Th. ὅρκος, ju jurandum.

Ἐξωρμήθω, a. 1. ind. pass. ab Ἐξορμάομαι, cum impetu feror, erumpo: ab ἐξ & ὁρμὴ, impetus.

Ἔξωρος, ος, ὁ, ἡ, intempestivus, exoletus. Th. ὥρα, tempus, vigor ætatis.

Ἐξώστο, exiluit, 3. sing. pluſq. p. pass. Ἐξόρμω, σω verbi Ἐξίεμι, excito. Th. ὄρω, excito, f. ὀρῶ, & ὄρσω, p. ὄρωκα.

Ἐξῶσαι, expellere, a. 1. inf. Ἔξωσεν, ἄτω. a. 1. imperat. Ἐξώσας, ᾶσα, a. 1. part. verbi Ἐξωθέω. Th. ὠθέω, pello: f. ὤσω. a. 1. ὦσα.

Ἐξῶσεις, projectiones, mæniana; ἀπὸ τῦ Ἐξωθέω τος; expellere & projicere, &c. Item, verbale Ἐξωσὴρ, ῆρος, ὁ, expultor, &c. Idem quod sequens Ἐξώστης; & ab eod. Th. id vide.

Ἐξώστης, ου, ὁ, expultor, violentus: quod ab Ἐξωθέω, quod vide.

Ἐξώστιον, ου, τὸ, expulsio; idem quod Ἐξώστης, & ab eod. id vide.

Ἐξώστρα, ας, ἡ, machina quædam lignea, quâ circumactâ, & foràs impulsu conversâ, ostendebatur spectatoribus, quid in scenæ penetralibus, secretò pararetur; Poll. & Hesych. ab eod. verbo.

Ἐξωστρισμὸς, ὁ, per Ostracismum ex aliquo loco pulsus, perf. part. pass. verbi Ἐξωστρίζω, vide in Ὀστρακον, testa.

Ἐξωτάτω, adv. extimè: utrumq; cum

Ἐξωτερικὸς, ὴ, externus, trivialis: &

Ἐξώτερος, α, exterior, extimus: ab Ἔξω, foras, quod vide.

Ἐξωτέρω, adv. exteriùs: &

Ἐξωτικὸς, ὴ, EXOTICUS, peregrinus: ab eod. Them.

Ἐξώτικνον, 3. pl. imperf. verbi Ἐξοίχομαι, exeo. Th. οἴχομαι, eo: f. οἰχήσομαι. p. ᾠχωμαι.

Ἐξωχρὸς, valde pallidus. Th. ὠχρὸς, pallidus.

Ἑο pro ἕ, sui, aliq. ἐαυτὸ, Proxoneon: à quo

Ἑὸ, εῖ, Poët. pro ὁὸς, seu ἰδιος, ipsi.

Ἕοι, sit, 3. sing. præs. opt. ab εἰμὶ, εἶναι,

ῥοι, Poët. pro εἶλω, ης, η, canq. ab εἶω, verbi εἰμι, sum.
οἶσμεν, videbamur per Synec. pro ἐοίκαμεν
οἶσθα, videbamur per Synec. pro ἐοίκαμεν
1. pl. f. m. Act. viz.
'Ἔοικα, ας, ε, assimulatus sum, virtus sum, præ. m. Act. pro ἔδικα, ab εἴκω, sim ilis sum: unde
'Ἔοικε, decet, p. m. Act. pro ἔδικα, &
'Ἐοίκασιν, similè, facilè erant, Act. pro ἐοίκεσαν, 3. pl. pluſq. p. m. verbi εἴκω, similis sum.
'Ἐοικέτω, sin ilem. acc. sing. &
'Ἐοικότες, similes, nom. pl. ab ἐοικὼς, quod vide.
'Ἐοικότως, eodem modo, adv. ab
'Ἐοικὼς, ὀτος, similis, perf. part. m. ab ἔοικα, Th. εἴκω, sin illis sum.
'Ἐοικω, immitterem, Poët. pro ἐείλω, præt. opr. verbi ἐάω, mitto, quasi ab εἶω.
'Ἑοῖς, genit. Ion. pro οἷ, ab ἑός, suus, Poët. pro οἷς.
'Ἑοῖς, & ἑοῖσι, suis, dat. pl. ab ἑός, ἡ, ὁν, Poet. pro οἷς, ῇ, ῷ, suus, A, UM. Sed ἑοῖσι, vide in ἑοῖ.
'Ἑοῖσιν, Dor. pro ἔασιν, præſ. part. f. g. ab εἰμὶ, sum.
'Ἔολπα, speravi, præt. m. pro ἤλπα, Act. seu Ion. verbi ἄλπω. Th. ἐλπὶς, spes.
'Ἔον, eram, imperf. Poët. pro ἦ. Alii volunt esse a. 2. Poët. pro ἦν, verbi εἰμὶ, sum.
'Ἐὸν, ἐόντ-ος, præſ. part. Ion. n. g. pro ὄν. Sic ἐὼν pro ὤν, ἐόντ-ος pro ὄντ-ος, ἐόντι, & in pl. ἐόντες, ab εἰμὶ, sum.
'Ἐόντ' pro ἐόντα, acc. sing. part. præſ. pro ὄντα, Poët. ab ὤν, verbi εἰμὶ, sum.
'Ἐόντι, dual. rum. ἐόντες, pl. præſ. part. Ion. pro ὄντε & ὄντες, ab εἰμὶ.
'Ἔοργα, feci, præt. m. Att. ἐώργη, pluſq. p. m. verbi ῥίζω, f. ῥίξω, & per Metath. ἐρῶ, tanq. ab ἔργω, p. m. ἔρροκα & ἔοργα, & per Metath. ἐόργα. Hinc ἐοργὼς, part. præt. m.
'Ἔοργαν, fecerunt, 3. pl. præt. m. pro ἐόργασι. Attic. enim 3. pl. in σι, tam in perf. quam med. mutatur Chalcidicè & Bœoticè in ν, ut τέτυφαν pro τετύφασι, vide in ἔοργα.
'Ἐόργει, Ion. & Poët. pro ἐώργει, 3. sing. pluſq. p. m. vide ἔοργα.
'Ἐόργης, ης, ἡ, tudicula, cochlear: ab ὀργάω, appeto impatienter.
'Ἐοργίζω, & ἐοργιζομαι; cochleari agito; tunicula commoveo & subigo, &c. a præced. ἐόργη.
'Ἑορτάζω, f. άσω, festum celebro; &
'Ἑορτάσιμ-ος, ου, ὁ, ἡ, solemnis, festus: unà cum
'Ἑορτάσιμ-ος, festus: ab
'ΕΟΡΤΗ, ῆς, ἡ, festum.
'Ἑορτασ-τὸν, feriandum est, agenda est solennitas, &c. Verbale ab ἑορτάζω, quod vide; item, ἑόρτ-ος, ου, ὁ, festivus, solennis; ut ἑόρτιον δῶρον; donum solenne, & festivum, &c. Et adject. à subst. Th. præced. ἑορτὴ, Vi.
'Ἑορτολόγιον, codicillus festorum, fastii, i.e. liber, in quo festa solennia signata sunt, &c. ab ἑορτὴ & λόγ-ος, à λέγω, &c. quæ Vi.
'Ἑὸς, ἁ, ἑὸν, Poët. pro πὸς, πὰ, πὸν: communiter σὸς, σὴ, σὸν, tuus, a, um.
'Ἑὸς, ἡ, ἑὸν, Poët. pro ὅς, ἥ, ὅ, suus, A, UM.
'Ἔοσα, pro ἔουσα, & ἐὸν pro ὄν, præſ. part. Ion. verbi εἰμὶ, sum; ἐὼν pro ὤν.
'Ἐπ' pro ἐπὶ, in &c. quod vide.
'Ἐπάελ-ος, ὁ, compos, Dor. pro ἐπίβολ-ος, quod vide: ab ἐπιβάλλω, π pro β, licentiâ Poëticâ.
'Ἐπαγαγεῖν, a. 2. inf. &
'Ἐπάγαγες, Dor. pro ἐπήγαγες, adduxisti, a. 2. ind. act. verbi ἐπάγω, induco, per Attic. reduplicat. Th. ἄγω.
'Ἐπαγάλλει, exsulta, præſ. imperat. pass. Ion. pro ἐπαγάλλε. Ex ἐπὶ & ἀγάλλομαι, ornor, glorior. Th. ἀγάλλω, orno.
'Ἐπαγάλλομαι, exulto, efferor: ab eod.
'Ἐπάγαμαι, admiror, affecto: ex ἐπὶ & ἄγαμαι, admiror: ab inusitat. ἀγάω, idem.
'Ἐπαγανακτίω, indignor: ab ἀγανακτέω, idem.
'Ἐπαγγελμάτ-ων, ος, ὁ, part. m. quod eod.
'Ἐπαγγελία, ας, ἡ, promissio: &
'Ἐπαγγέλλει, 3. sing. præſ. pass. &
'Ἐπαγγελλόμεν-ος, η, ον, præſ. part. pass. ab ἐπαγγέλλομαι, denuntior: simul cum
'Ἐπαγγέλλονται, promittunt, Dor. pro ἐπαγγέλλουσι ab
'Ἐπαγγέλλω, indico, denuntio: f. ἐπαγγελῶ, p. ἐπάγγελκα. a. 1. ἐπήγγειλα. præſ. m. ἐπαγγέλλομαι, pollicitor, profiteor, spondeo: præt. pass. ἐπήγγελμαι, promissi: a. 1. m. ἐπηγγελάμην, ω, ατο, ab ἐπὶ & ἀγγέλλω, nuntio: f. λῶ. p. ἤγγελκα.
'Ἐπαγγελτικὸς, ἀῖ-ον, τὸ, promissum: ab ἐπαγγέλλομαι, perf. pass. verbi ἐπαγγέλλω.
'Ἐπαγγελτικὸς, ad promissionem pertinens, &c. Unde adv. ἐπαγγελτικῶς, per promissionem, &c. ab eod. verbo.
'Ἐπαγάγ-ειν, inducere, inf. act. verbi ἐπάγω, induco.
'Ἐπαγείρεσθε, congrego: quod ex ἐπὶ & ἀγείρω, idem. f. ἀγερῶ. p. ἠγερκα. Att. ἀγήγερμα. a. 1. ἠγέρθην.
'Ἐπαγερσις, εως, ἡ, collectio: à superl.
'Ἐπαγήναι, induci, inf. pass. verbi ἐπάγω.
'Ἐπαγὼν, concretus sum, a. 2. pass. ab a. 2. act. ἔπαγον, fixi: verbi πήγνυμι, seu πηγνύω, compingo: f. πήξω. f. 2. παγῶ.
'Ἐπαγωγέτην, adducere, Ion. & Poët. pro ἐπαγωγὴν, &
'Ἐπαγωγὸς, alliciens, Ion. pro ἐπαγωγὸν, ab ἐπάγω.
'Ἐπαγλαϊεῖ, &c. f. dictum pro ἐπαγλαΐσει, 3. sing. f. 1. verbi ἀγλαΐζω, illustro. Th. ἀγλαὸς, splendidus.
'Ἐπαγλαΐζων, Ion. illustrare, celebrare: ab eod. verbo & Th.
'Ἐπαγλαΐζομαι, exul o ob aliquid: ab eod. cum super.
'Ἐπάγλομαι, adduco, allicio; item cito authorem: ab ἐπάγω, adduco. Th. ἄγω.
'Ἔπαγον, vide in ἐπάγω.
'Ἐπαγορθόω, dictis adjicere: ab ἀγορθόω, oratione habeo. Th. ἀγορὰ, forum.
'Ἐπάγριος, agrestis, ferox: ex ἐπὶ & ἄγριος, agrestis. Th. ἀγρὸς, ager.
'Ἐπαγρεύω, agreste reddo, effero: ab eod.
'Ἐπαγχειτίω, ῶ, f. ήσω, præt. -κκα, invigilo: ab ἐπὶ & ὀρτίω, dormio, per Pleonasm. literar. χ. Th. ὄρτ-ος, somnus.
'Γπάγω, adduco: f. ἐπάξω. p. ἐπῆχα. a. 1. ἐπῆξα, a. 1. part. ἐπάξας, αὖς, a. 2. ἐπῆγον, Attic. ἐπήγαγον. Hinc a. 2. inf. ἐπαγαγεῖν. Ex ἐπὶ & ἄγω, duco, quod vide.
'Ἐπαγωγὴ, ῆς, ἡ, ingressus, inductio, subvectio: &
'Ἐπαγωγὸς, ὸ, blandus, ad persuadendum aptus: & inde superlat.
'Ἐπαγωγότατα, quæ maximam vim habent persuadendi: ab ἐπάγω, induco. Th. ἄγω.
'Ἐπαγωνίζομαι, decerto: f. ἰσομαι. p. ἐπαγώνισμαι. Ex ἐπὶ & ἀγὼν, certamen.
'Ἐπᾴδω, f. άσω, accin, incanto: ex ἐπὶ & ἄδω, contract. ex ἀείδω, cano.
'Ἐπαείδω, Poët. pro ἐπᾴδω, accinere: ex eod.
'Ἐπαείρας, elevans, a. 1. part. act. verbi ἐπαείρω, attollo, incito. Th. ἀείρω, tollo: f. ἀρῶ.
'Ἐπαείρετ', ext. l'unt, Dor. pro ἐπαείρει, ab ἐπαείρω. Th. ἀείρω, tollo.
'Ἐπαείρω, tolicito, erigo: ex ἐπὶ & ἀείρω, tollo.
'Ἐπαθλον, ου, τὸ, idem quod ἄθλον; præmium certa rinis; & generaliter pro quovis præmio & mercede; Herod. lib. 1. ex ἐπὶ & ἆθλον, Vi.
'Ἔπαθον, passus sum, a. 2. ind. act. verbi πάσχω, patior: f. πείσομαι, a. 2. inf. παθεῖν. p. m. πέπονθα.
'Ἐπαθροίζω, congrego: f. ἰσω, p. ἐπήθροικα. præſ. pass. ἐπαθροίζομαι. Ex ἐπὶ & ἀθροίζω, cogo. Th. ἀθρόος, confertus.
'Ἐπαΐζω, illacrymor: ab αἰάζω, lamentor.
'Ἐπαΐξαι, adv. cum impetu, impetuosè; item in superficie, leviter. Th. ἴσημι.
'Ἐπαΐσσω, irruo, impetuosè spiro: ab ἐπὶ & αἴσσω, procella, quod ab ἄϊημι, irruo, impetu feror.
'Ἐπαϊστόομαι, erubesco: unde
'Ἐπαϊστωθεὶς, reverens. part. a. 1. præcedentis verbi. Th. αἰδὼς, ὁ, ὦς, ἡ, pudor.
'Ἐπαϊσθάλλω, ης, η, a. 1. ind. pass. à παϊθάλλομαι, eructor, castigor. Th. παῖς, παῖδος, ὁ, puer.
'Ἐπαΐω, audire, percipere. Th. ἀΐω, audio.
'Ἐπαίκλια, & ἐπαίκνια, quæ post cœnâ apponuntur, bellaria: ab ἐπὶ, pòst, & ἄκνον vel ἄκνον, cibus, cœna. Th. ἄκν-ος, vespertinus.
'Ἐπαινεῖ, 3. sing. præſ. ind. ab ἐπαινέω, laudo, quod vide.
'Ἐπαινέτην, laudant, Dor. pro ἐπαινοῦσι, 3. pl. præſ. ind. ab eodem: ut &
'Ἐπαινέτας, a. 1. inf. act. &
'Ἐπαινέτοις, 3. sing. a. 1. opt. Æol. &
'Ἐπαινέτασις, probaverit, a. 1. optat. Æol. &
'Ἐπαινέτεσσι, ης, η, a. 1. sub. act. Poët. gem. σσ, ab ἐπαινέω, laudo: f. ἐσω, quod vide.

'Ἐπαινητὸς, laudandus, adject. verb. &
'Ἐπαινήτης, ου, ὁ, laudator: &
'Ἐπαινητὸς, ὴ, laudabilis: &
'Ἐπαίνη, ου, ὁ, nomen viri. Gr. laudabilis: ab
'Ἐπαινέω, ῶ, laudo: f. ἐσω. & Poët. ήσω. p. ἐπαίνηκα. & -ηκα. a. 1. ἐπήνεσα. a. 1. imper. act. ἐπαίνεσον, άτω, & in 2. pl. ἐπαίνεστε. Ex ἐπὶ & αἰνέω, idem. Th. αἶνος, laus.
'Ἐπαινὴ, dura: ab ἐπὶ & αἰνὸς, ὴ, gravis, horrendus.
'Ἐπαίνησας, Æol. pro ἐπαίνησας, a. 1. part. act. &
'Ἐπαίνησον, laudaverit, 3. sing. a. 1. sub. act. &
'Ἐπαινῆται, laudetur, 3. sing. præſ. sub. pass. ab ἐπαινέω, quod vide.
'Ἔπαινος, ου, ὁ, laus: ex ἐπὶ & αἶνος, laus.
'Ἐπαινύμεν, laudamus, 1. pl. ἐπαινῦσι, 3. pl. præt. i d. act. &
'Ἐπαινύμεν-ος, laudatus, præſ. part. pass. ab ἐπαινέω, laudo, quod vide.
'Ἐπαΐξαι, irruere, a. 1. inf. act. &
'Ἐπαΐξας, irruens, a. 1. part. act. ab ἐπὶ & ἀΐσσω, ruo: f. ξω.
'Ἐπαιρόμεν, ῶμεν, persundo, irrigo: ex ἐπὶ, & αἰνύω, Vi. Item, ἐπαινύσθαι, in licore lavari; ἐπ' ὑδρ-ος λέβητα; inquit Schol. Nic. ut sic co p. ex ἐπὶ & ὑδρ-ος; Vi. Item, simpliciter, pro lavari, ablu, &c.
'Ἐπαίρεμεν, attollo; &
'Ἐπαίρω, attollo, erigo: ex ἐπὶ & ἀείρω, tollo: f. ἀρῶ. p. ἦρκα. a. 1. ἦρα. a. 1. part. ἄρας, αὖς.
'Ἔπαισα, percussit, 3. sing. a. 1. act. à παίω, percutio: f. σω.
'Ἐπαισθάνομαι, sentio: &
'Ἐπαίσθημα, sensus: ab αἰσθάνομαι, sentio.
'Ἐπαίσθησις, sensus, sensatio; ab eod. Th.
'Ἐπαίσσω, irruo: item,
'Ἐπαίσσοντα, irruentem, accus. sing. part. præſ. ab
'Ἐπαίσσω, irruo, cum dat. aliquando accurro, & cum gen. item insequor; impero, percutio, invado: cum acc. aliquando insurgo: ex ἐπὶ & ἀΐσσω, ruo.
'Ἐπαῖτ-ος, ου, ὁ ἡ, ὸ, is de quo auditum est; qui innotuit; manifestus, &c. Herod. in Euterpe; ὡς ἐπαῖστ-ον ἐχένετο τοῦτο ἐλεγομένοισι; quod ubi reticitum est eum fecisse, &c. Item, apud eundem, ἐπαῖστ-ον ἐχένετο, exp. fuerunt deprehensi, &c. Verbale est, ab ἐπαΐω, idem quod ἀΐω, audio; item, exaudio; intelligo, sentio, &c. Vi.
'Ἐπαίσχε, ὸν, ὁ ἡ, ὸ, cum turpitudine conjunctus; turpis; pudendus, infamis, &c. Ab ἐπὶ & αἶσχ-ος, τὸ, vide.
'Ἐπαισχυνθήτω, erubescam, f. 1. pass. ab
'Ἐπαισχύνομαι, pudet me, erubesco: cum acc. a. 1. pass. ἐπῃσχύνθην. Th. αἶσχ-ος, ους, τὸ, turpitudo.
'Ἐπαισχύνω, mendico: f. ήσω. p. ἐπῄσχυκα. Th. αἰτέω, peto.
'Ἐπαίτης, ου, ὁ, mendicus: à præced.
'Ἐπαίτησις, mendicitas, vel potiùs, mendicatio; ab eod.
'Ἐπαιτήσομαι, ώμαι, causam, seu causas assigno; Plat. in Phædro; ex ἐπὶ & αἰτέομαι, idem; vide ab αἰτία, ἡ, causa; Vi. Item, culpa crimen; à qua significatione, sequitur,
'Ἐπαιτιάομαι, conqueror, &c. vide αἰτιάομαι.
'Ἐπαίτιος, α, ὁ, ἡ, cujus facinora inultum erunt: vide αἴτ-ος.
'Ἐπαίτι-ος, ου, ὁ, ἡ, qui vel quæ est in culpâ. Th. αἰτία, culpa.
'Ἐπαίχθη, lusus est, 3. sing. a. 1. pass. verbi παίζω, ludo: f. ξω, & σω.
'Ἐπαίω, exaudio: ab ἀΐω, audio.
'Ἐπαιωρίω, elevo, suspendo: &
'Ἐπαιωρέμεν, efferor: &
'Ἐπαιωρέμεν-ος, α, erectus: ab αἰωρέω, elevo.
'Ἐπακαντίζω, q. d. exspino; spinis privo; spinas evello, &c. Item, intransitivè, sum aculeatus, spinis horreo; unde, ἐπακαντίζων, leviter aculeatus, spinis subhorrens; unde, neut. ἐπακαντίζον, leniter aculeatum; apud Theophr. Hist. l. 4. c. 10. Item, lib. 6. c. 3. ἐν ᾗ χαυλῶν ἀκανθὰς ἴσχοντα, ἢ φύλλον ἐπακαντίζον, i. e. spinas caulibus enascentes habentia, foliúmque insuper (hoc enim ἐπὶ significat) aculeatum, &c. Ut Capparis Ægyptia; ex ἐπὶ & ἀκαντίζω, quod vide.
'Ἐπακήκοα, ας, ε, vide in ἐπακούω.
'Ἐπακμάζω, vigeo: ex ἐπὶ & ἀκμάζω, vigeo. Th. ἀκμὴ, flos ætatis.
'Ἐπακμαστικὸς, sensim invalescens, paulatim efferveſcens, &c. Gal. Celsus morbum increscentem vocat τὸν ἐπακμάζοντα; cui contrar. παρακμαστικὸς, qui sensim decrescit, leviórque fit & languidior, &c. a præced. verbo; & ab eod. Th. Unde etiam est, ἐπακμὴ, ὁ ἡ ὸ ἡ, idem quod ἡλικιώτ-ης, vel ἀκμαῖος, vegetus, robustus; Dioſc. Sed, ἐπακμὴν, Bud. esse dicit, quod est acie exacutum; vel quod aciem seu cuspidem habet, &c. Item, ἐπακμὴ exponitur; non integer, fractus; ut ἐπακμὴν ἄκοντα, Marcell. vertit, non penitus integram spinam; i. e. aculeum, &c.
'Ἐπακολυθία, subsequor: f. ήσω. p. ἐπακολύθηκα. a. 1. act. ἐπακολυθήσα. a. 1. sub. ἐπακολυθήσω. Ex ἐπὶ & ἀκόλουθος, ου, ὁ, ἡ, pedissequus.
'Ἐπακολύθημα, τὸ, appendix; quod consequitur ex alio, &c. Item,
'Ἐπακολυθησις, ως, ἡ, consequentia: à perf. pass. præced. verbi.
'Ἐπακολυθητικὸς, q. d. consequutivus; qui consequitur; qui respondet & refertur. Unde neutr. τὸ ἐπακολυθητικὸν, consectarium, &c. ab eod.
'Ἐπακροατὴς, ὁ, ὴ, Dor. pro ἐπηκοος, auditor. Th. ἀκούω, audio.
'Ἐπάκτιος, animum adjice, præſ. imperat. &
'Ἐπακτίσω, a. 1. inf act. ab
'Ἐπακτέω, exaudio, obtempero: f. ήσω. p. ἐπήκτηκα. a. 1. ἐπήκτησα. Hinc a. 1. sub ἐπακτήσω, ης, ῃ, pers. pass. ἐπακτήσομαι. p. m. ἐπήκοα, & Att. ἐπακήκοα. Th. ἀκούω, audio.
'Ἐπακτὴς, idem quod ἐπήκοος, auditor; item, ἐπακτῆρος, vel ἐπάκτορος, qui auditur, vel audiri potest; q. d. auscultabilis, &c. à præced. verbo, & Th.
'Ἐπακτρίζω, ad summum perduco, finem impono; item, ἔπακτρος, in summitate angustus, in acutum, seu angustum desinens; & ἐπάκρατος, q. d. excuminatus, epitheton Jovis; quòd in montium cacuminibus dicatæ ei fuissent aræ. Hes. & Bust. Omnia ab ἐπὶ & ἄκρος, unde ἀκρίζω, &c. Vi.
'Ἐπακροδόμεν, -ῶμεν, exaudio: imperf. ἐπακροώμην, ώμεν, &c. Ex ἐπὶ & ἀκροάομαι, audio: f. άσομαι.
'Ἐπακροάσατο, ους, ἡ, auscultatio: à superiori.
'Ἐπακτὴρ, ῆρος, ὁ, venator: &
'Ἐπακτικὸς, ἡ, illex, advena: ab ἐπάγω, induco, impello.
'Ἐπάκτι-ος, ου, ὁ, ἡ, littoralis: ab ἀκτὴ, littus.
'Ἐπακτικῶς, per inductionem, ut: do inductione; singula æstimando, percurrendóque; Aristot. adv. ab ἐπακτικὸς, illecebrosus; item, aliunde acitus, advectitius, translatitius; ab ἐπάγω; pro impello, inveho; unde ὅρκ-ος ἐπακτὸς; jusjurandum delatum; i. e. non sponte susceptum, sed ab alio impactum, &c. Item, ἐπακτικὴ λόγῳ; habentes ἐπαγωγὴν, i. e. inductionem, &c.
'Ἐπακτὸς ἦ, adscititius, peregrinus; ἐπακτὸς ὄμβρ-ος; impetuosus imber: ab ἐπάγω. Th. ἄγω, impello.
'Ἐπακτρὸς, venator, quia cantu in feras impellit: &
'Ἐπακτρὶς, id-ος, ἡ, navigiolum: &
'Ἐπακτὸν, ὸ, τὸ, navigium piscatorium: ab ἐπάγω, impello.
'Ἐπακτοκύκλης, ητ-ος, ὁ, navigium prædatorium; πλοῖον λῃστρικὸν; sic dictum, quod sit inter ἐπακτρίδα & κύκλα medium; teste Eustathio; ab ἐπακτὸς, navigium piscatorium; & κύκλος, celox, &c. Vi.
'Ἐπάλαιον, luctabatur, 3. sing imperf. act. verbi παλαίω, luctor; quod vide.
'Ἐπαλαλάζω, ἐπάλαξα, p. αχα, acclamo lætus: ex ἐπὶ & ἀλαλάζω, acclamo, Th. ἀλάλη, clamor militum.
'Ἐπαλάομαι, pervagor: ab ἀλάομαι, vagor.
'Ἐπαλαστέω, graviter affi ior ob mala: ex ἐπὶ & ἀλαστέω, idem: quod ab ἄλαστος. Dor pro ἄλητος, cujus oblivisci non pos sumus. Th. λήθω, lateo.
'Ἐπαλαστοσύνη, miserata, ejusdem a. 1. part. f. g.
'Ἐπάλειμμα, ατ-ος, τὸ, unctio, illitio; à sequente verbo.
'Ἐπαλείφω, super illino: ab ἀλείφω, ungo.
'Ἐπαλεξήκασι, auxiliatur, 3. pl. part. act. f. g. ex ἐπὶ & ἀλέξω vel ἀλεξήσω, arceo: f. ήσω.
'Ἐπαλιτεύω; idem quod ἀλιτεύω; & & hoc idem quod Th. ἀλέω, molo, &c. Vi.
'Ἐπαλήθεύω, verum reddo; βεβαιῶ, πυκῶ; verum est: declaro, confirmo, &c. ab ἐπὶ & ἀληθεύω, Vi.
'Ἐπαλήγ-ης, ῆς, ἡ, permutatio: &
'Ἐπαλήγίζω, f. ξω permuto: ab ἀλλάσσω, vel

vel -πω, muto: f. ξω.
Ἐπδρᾰξ, permutatio seu inversio ordine, variatis vicibus; vice versa, &c. (idem quod, & pro ἀναλλᾰξ, qu. vi) Item, ἐπάλλᾰξις; permutatio, alternatio, vicissitudo; mutatæ vices, &c. ab ecd.
Ἐπάλλετο, 3. sing. imperf. pass. à πάλλω, vibro, agito. Alii ponunt pro ἐφάλλετο. imperf. ab ἐφάλλομαι, insilio.
Ἐπάλμη, q. d. alternitas; item, series continua & sine intercessione, vicissitudo perpetua, &c. Item, ἐπάλληλα, τά, alia aliis superposita, sine intercessione, aut interstitio & intercapedine, &c. (atque sic opponuntur πρὸς ὑπόθηλυς) utrumque à sequente ἐπάλληλος; alius vel alter, super, vel post altum vel alterum; creber, continuus, &c. Unde etiam, adv. ἐπαλλήλως, serie continua & sine intercessione, &c.
Ἐπάλληλος, ὁ, ἡ, alternus: ex ἐπὶ & ἄλληλων, mutuò, quod ab ἄλλος, alius.
Ἐπάμηκρα, apud Theophr. esse dicunt, quæ aliarum plantarum sulta sustentaculo quasi fructificant, &c. ab ἐπὶ, ἄλμη, & καρπὸς, &c. Vi. Sic etiam, ἐπάμηκαυλος, cujus caulis alii innititur; a Th. καυλός.
Ἐπάλμενος, insiliens, per Sync. pro ἐφαλμενος, Æol. mutato etiam spiritu aspero in tenuem; ab ἐφάλλομαι, quod ab ἐπὶ & ἅλλομαι, salio. f. ἀλῶμαι, a. 1. m. ἠλάμην.
Ἐπάλξεις, ων, ἡ, propugnaculum muri: ex ἐπὶ & ἄλκη, robur.
Ἔπαλτος, ὁ, apud Pindarum hoc vocabulum tantum reperitur; & dici puto de vento secundo nautisque grato. q. per Sync. pro ἐπίδαλτος, ex ἐπὶ & δαλτὸς, splendidus, & per Metaph. lucis instar gratus: à δάλλω, calefacio, foveo.
Ἔπαλτο, insiliebat, imperf. Æol. pro ἐφάλλετο, vel plusq. p. pass. pro ἐφάλτο: ab ἐφάλλομαι: vide ἐπάλμενος.
Ἐπᾰλφίτιος, farinâ conspergo, &c. (idem quod διάχυτος) ab ἐπὶ & ἄλφιτον, τὸ, vide.
Ἐπᾰλύσις, qui bobus terentibus seu tritu rantibus moderatur; ab ἐπὶ & ἀλοάω, vide.
Ἐπαμᾶν, & ἐπαμᾶσθαι, accumulare: ab ἀμάω, meto.
Ἐπαμαυρόω, obscuro; oblitero; & tantum non extinguo, &c. Ab ἐπὶ & ἀμαυρόω, idem; à Th. ἀμαυρὸς, vide.
Ἐπαμβλιδῶ, cum tergiversatione; procraftinando; differendo; tergiversando, &c. adv. à ἐπαμβάλλομαι, differo, procraftino, &c. Vi.
Ἐπαμβλίσκω τὸν καρπὸν, excutio immaturos fructus; reddo præcoces fructus, &c. ab ἐπὶ & ἀμβλίσκω, idem quod ἀμβλόω, & ἀμβλύνω, Vi.
Ἐπαμείβω vel ἐπαμείβομαι, permuto, alterno: f. ψομαι· ab ἐπὶ & ἀμείβω, muto. f. ψω. p. ἤμειφα.
Ἐπαμεινώνδας, ου, ὁ, EPAMINONDAS, Thebanorum dux.
Ἐπάμειπον, respondebat, Ion. pro ἐπήμειπον, 3. sing. plusq. p. pass. verbi ἐπαμείβω, quod vide.
Ἐπαμφίω, idem quod, & pro, ἐπαναμένω expecto, maneo, &c. Vi.
Ἐπάμυρον, ου, ὁ, ἡ, Pœt. Æol. ac Ion. pro ἐφήμερος, unius diei: qui durat unum diem: ab ἐπὶ & ἡμέρα, dies.
Ἐπαμυσσάδης, obtutus, a. 1. part. m. verbi ἐπαμύσσω, coace: vo, quod ex ἐπὶ & ἀμάω, meto.
Ἐπαμοιβαδὶς vel ἐπαμοιβαδὸν, adv. vicissim: ab ἐπαμείβω, alterno, quod vide.
Ἐπαμφοῖν, alternus: ab eod.
Ἐπαμπίσχω, superinduo; ab ἐπὶ & ἀμπίσχω; (quod est pro ἀμφὶ ἔχω) circumdo, circumplector, &c. Item, induo, amicio, &c.
Ἐπαμυντωρ, ορος, ὁ, adjutor; à sequente verbo;
Ἐπαμύνω, f. υνῶ, auxilior. vide ἐπαμύνομαι.
Ἐπαμύνω, propugnare, a. 1. inf. act. ἐπάμυναι, ἀντ. a. 1. imperat. verbi ἐπαμύνω, defendo. Th. ἀμύνω, auxilior.
Ἐπαμφέρω, poëticâ Syncope pro ἐπαναφέρω, acceptum fero, refero, seu transfero, &c. ab ἐπὶ & ἀναφέρω, sursum fero, &c. Vi.
Ἐπαμφιέζω, ἐπαυχενίζω, & ἐπαμφίσκω, idem quod, ἀμφιέζω, ἀμφιένυμι, & ἀμφίσκω, induo, vestio, &c. Vi.
Ἐπαμφοτερίζω, in utramq; partem vergo, in ancipiti sum, ex ἀμφότερος, uterque. Th. ἄμφω, ambo.
Ἐπᾶν, pro quam. Conjunct. ex ἐπὶ & ἄν. vide ἐάν.
Ἐπαναβαίνω, ascendo super. ab ἐπὶ, ἀνὰ & βαίνω, eo.
Ἐπαναβάλλεσθαι, differre. vide ἀναβάλλω.
Ἐπαναβλησθὶ, adv. quasi injectim. Th. βάλλω, jacio.
Ἐπαναβοάω, f. ήσω, acclamo: ex ἐπὶ, ἀνὰ & βοάω, clamo.
Ἐπαναγαγεῖν, a. 2. inf. act. ab ἐπανάγω, quod vide.
Ἐπαναγινώσκω, relego, is: ex ἐπὶ & ἀναγινώσκω, lego. Th. γινώσκω, cognoico.
Ἐπαναγκάζω, urgeo, ex ἀναγκάζω, cogo. Th. ἀνάγκη, necessitas.
Ἐπάναγκες, adv. necessariò. τὰ ἐπάναγκες, sc. ὄντα, necessaria. Th. ἀνάγκη, necessitas.
Ἐπαναδάω, redeo, commoveo. f. ἄδω. a. 2. ἐπανήγαγον. a. 2. imperat. act. ἐπανάγαγε, provehe. ex ἐπὶ & ἄγω, duco.
Ἐπαναδιπλάζω, & ἐπαναδιπλόω, reduplico, replico, &c. Unde ἐπαναδίπλωμα, ἀδος, τὸ, id quod reduplicatum seu replicatum est; q. d. replicamentum, &c. Item,
Ἐπαναδίπλωσις, εως, ἡ, repetitio verbi: ex ἐπὶ & ἀναδίπλωσις, reduplicatio. Them. διπλόος, ῦς, duplex.
Ἐπαναδρομὴ, idem quod ἀναδρομὴ, recurfio, recursus; reditus, &c. Verbale ab ἐπαναδρέχω, recurro; ab ἐπὶ & ἀναδρέχω, qu. vi.
Ἐπαναθεάομαι, spectо; ab ἐπὶ, ἀνὰ, & θεάομαι, idem, vi.
Ἐπαναιρίομαι, suscipio: ex ἐπὶ, ἀνὰ, & αἴρω, capio.
Ἐπαναίρεσις, εως, ἡ, occisio: ab ἀναιρέω, occido. vide præced.
Ἐπαναίρω, f. ἀρῶ, elevo: ex ἐπὶ, ἀνὰ, & αἴρω, tollo.
Ἐπαναγενίζω, rursus renovo; Job. 10. ab ἐπὶ & ἀνακαινίζω, Vi.
Ἐπανάκειμαι, repositus sum, ex ἐπὶ, ἀνὰ & κεῖμαι, jacco.
Ἐπανακλησις, εως, ἡ, revocatio; ex ἐπὶ, ἀνὰ, & κλῆσις, vox.
Ἐπανάκλισις, reclinatio, aciei inclinatio in simitra n, &c. ex ἐπὶ & ἀνάκλισις, Vi.
Ἐπαναλαμβάνω, repeto. Th. λαμβάνω, capio.
Ἐπανάληψις, εως, ἡ, repetitio; à superiori verbo.
Ἐπαναλογεῖν, altiùs repetendo aperire: ex ἐπὶ, ἀνὰ & λέγω, dico.
Ἐπαναμένω, expecto: ex ἐπὶ, ἀνὰ & μένω, maneo.
Ἐπαναμιμνήσκω, commonefacio: cum acc. f. ήσω. p. ἐπαναμέμνηκα. ex ἐπὶ, ἀνὰ & μιμνήσκω, in memoriam revoco. Th. μνάομαι, recordor. f. μνήσομαι. p. μέμνημαι.
Ἐπανανέω, renovo. f. όσω. p. ωκα. ex ἐπὶ, ἀνὰ & νέος, idem. Th. νέος, novus.
Ἐπαναπαύομαι, acquiesco; cum dat. f. αὐσομαι p. ἐπαναπέπαυμαι. a. 1. m. ἐπαναπαυσάμην, ωμαι, ασο, adv. ἐπὶ, ἀνὰ & παύω, cesso, a. 2. ἐπαυν.
Ἐπαναπηδάω, insilio, insurgo, &c. ab ἐπὶ & ἀναπηδάω, subsilio, sursum salio, &c. ab ἀνὰ & πηδάω, Vi.
Ἐπαναπλέιν, crebrò navigare. Th. πλέω, navigo.
Ἐπαναπνέω, insuper respiro; apud Herodot. ἐπαναπνεῖν τὰ ἕπτα; effundere verba, &c. ab ἐπὶ & ἀναπνέω, Vi.
Ἐπαναπολέω, iterum revolvo; iterum in memoriam revoco; ab ἐπὶ & ἀναπολέω, revolvo; iterum volvo, vel verso, &c. & Metaphoricè revoco in cogitationem, animo revolvo, &c. ab ἀνὰ & πολέω, verso, &c. Vi.
Ἐπαναστασία, concurio, moveo, sursum versus; ab ἐπὶ & ἀναστάσιος, concutio, quasso, exagito; ab ἀνὰ & σαλεύω, Vi.
Ἐπανάστασις, concutio, vibrando adversus aliquem; in pass. ἐπανάστασμαι, adversus aliquem concutior; unde, ἐπανάστατος, contra aliquem vibratus, &c. Item, nomen ἐπανάστασις, concussio; ut ἐπανάστασις ὅπλων, concussio armorum; ab ἀνάστασις, Vi.
Ἐπαναστρέφω, & ἐπαναστρωφῶ; (ab ἐπὶ, ἀνὰ & στρέφω) idem quod διαστρέφω, & διαστρωφῶ, quæ vide.
Ἐπανάστασις, εως, ἡ, rebellio: ex ἐπὶ, ἀνὰ & στάσις. Th. ἵστημι, sto.
Ἐπανασχέλλω, cohibeo. Th. σχέλλω, inhibeo.
Ἐπανατείνω, prominentia: &
Ἐπανατόνημα, ῆ, τὸ, n. m. ab ἐπανίστημι, insurgo; ex ἐπὶ, ἀνὰ & ἵστημι, sto.
Ἐπανατρέχω, revertor: ex ἐπὶ ἀνὰ & τρέχω, verto.
Ἐπαναστροφὴ, ῆς, ἡ, reversio, reflexio, à præceden. præt. m.
Ἐπανάτασις, εως, ἡ, extensio, intensio, seu intentatio; item, sublatio, erectio, &c. Est verbale ab ἐπανατείνω, intendo; sublatum intento alicui; vibro in aliquem, &c. ab ἐπὶ & ἀνατείνω, Vi.
Ἐπαναπίθεσις, præs. inf. pass. ab ἐπαναπίθημι, insuper impono, acceptum fero: ex ἐπὶ, ἀνὰ & τίθημι, pono.
Ἐπανατρυγάω, post vendemiam quæ supersunt colligo: ex ἐπὶ, ἀνὰ & τρυγάω, vindemio. Them. τρύγη vindemia.
Ἐπανατρέχω, crimen in alium rejicio: &
Ἐπανατροχὸς, ἄς, ἡ, repetitio: à φέρω, fero.
Ἐπανδρος, ου, ὁ ἡ ἡ; virilis, virilitatem pre se ferens, &c. ab ἀνὴρ, & ἀνὴρ ἀνδρὸς, vir, &c. V.
Ἐπανεγείρω, idem quod ἀνεγείρω, & Th. ἐγείρω, excito, suscito, &c.
Ἐπανειδόμην, fœm. 1. ind. pass. verbi ἐπανίημι, redeo, remitto. Them. ἰημι, mitto.
Ἐπανειμι, redeo: ex ἐπὶ, ἀνὰ & εἶμι, ab ἰω, eo.
Ἐπανειπεῖν, polliceri publico præconio, seu præconis voce declarare denuntiare, &c. Ut, ἐπανείπεν ἀργύριον τῷ σκοπεύσαντι; mercedem proposuerunt præconis voce ei qui occideret, &c. Thucyd. ab ἐπὶ, & ἀνειπεῖν; quod vide.
Ἐπανείρεσθαι, deuuo interrogare ab εἴρομαι, interrogo. Them. ἔρω, necto, interrogo.
Ἐπανεῖς, qui dimisit, a. 2. part. act. ab ἐπανίημι, a. 2. ind. verbi ἐπανίημι, quod ex ἐπὶ, ἀνὰ & ἵημι.
Ἐπανελθεῖν, a. 2. inf. act. &
Ἐπανελθὼν, in f. g. ἐπανελθοῦσα, a. 2. part. act. ab
Ἐπανέρχομαι, redeo, accedo: f. ἐπανελεύσομαι. a. 2. ἐπανῆλθον· quod ex ἐπὶ, ἀνὰ & ἔρχομαι, venio.
Ἐπανελκύω, attraho; ab ἐπὶ, & ἀνελκύω, qu. Vi.
Ἐπανέρομαι, & (Ionica, seu Poëticâ epenthesi, ἐπανείρομαι) ἐπανερέομαι, rursus interrogo, vel simpliciter interrogo; Aristoph. μηδ' ἐπανέρῃ μι; neque interrogas me, &c. ex ἐπὶ & ἀνέρομαι, interrogo, rogo; ex ἀνὰ, & ἔρομαι, pro ἔρομαι, interrogo, scisciror; à Them. ἔρω; vide.
Ἐπανερωτάω, interrogo: f. ήσω. ex ἐπὶ, ἀνὰ & ἐρωτάω, rogo.
Ἐπανεστηκὼς, ejusdem 3. sing. fœm. 1. act.
Ἐπανέχω, antecello, innitor: ex ἐπὶ, ἀνὰ & ἔχω, habeo: f. ἕξω & ἐχήσω, a. 2. ἔσχον.
Ἐπανήκω, redeo: ex ἐπὶ, ἀνὰ & ἥκω, f. ξω. venio.
Ἐπανήρετο, percunctabatur, 3. sing. imperfect. verbi ἐπανέρομαι, quod ex ἐπὶ, ἀνὰ & ἔρομαι, interrogo. Them. ἔρω, dico.
Ἐπανθέω, f. perfloreo: f. ήσω. p. ἐπανθήκω, p. m. ἐπανθοῦσα, & per Epenth. Ϝ ο, ἐπανθώουσα, & redupl. Att. ἐπανηνθοῦσα· ex ἐπὶ & ἀνθέω, floreo. Th. ἄνθος, εος, τὸ, flos.
Ἐπανθησις, q. d. superflorescentia; à præced. verbo.
Ἐπανθίσω, refloreo; item, floridis coloribus illustro, exorno, &c. Item, floribus spargo, floridum reddo; i. e. colorem hilariorem illino, &c. Unde, verbale ἐπανθισμὸς, exornatio, seu illustratio quæ fit adhibendo floridos colores, &c. citatur etiam ex Dioscor. pro flore; q. d. efflorescentia: ut ἐπανθισμὸς πορφύρας, flos purpuræ, &c. ab ἐπὶ & ἀνθίζω. V.
Ἐπανιᾶσι, remittunt, 3. pl. præs. ind. Attic. ab
Ἐπανίημι, remitto, ab ἐπὶ, ἀνὰ & ἵημι, mitto, in 3. pl. ἰᾶσι, Ion. ἰάσι, & per Crasin Att. ἰᾶσι.
Ἐπανισχάτησαν, Ion. pro ἐπανίσχανται, insurrexerunt. 3. pl. præf. opt. pass. ex ἐπὶ, ἀνὰ & ἵσταμαι· vel scribendum ἐπανιστάτο, 3. pl. imperf. ind. pro ἐπανίσταντο. Th. ἵστημι, sto.
Ἐπανίστεμαι, insurgo, ab eod.
Ἐπανιστᾶτο, Ion. pro ἐπανίσταντο, 3. pl. præf. pass. ab
Ἐπανίστημι, insurgo: f. ἐπαναστήσω, p. ἐπανέστηκα, f. 1. m. ἐπαναστήσομαι. Them. ἵστημι, sto.
Ἐπανιστέον, redeundum, adverb. thetieum, ab ἐπάνειμι, redeo: ex ἐπὶ, ἀνὰ & εἶμι, eo.
Ἐπανιστήρ, idem, & ab eodem.
Ἐπανιών, regressus, a. 2. part. ab eodem verbo.
Ἐπάνοδος, ου, ἡ, reditus: ex ἐπὶ & ἄνοδος, ascensus. Th. ὁδὸς, via.
Ἐπανοιδέω, intumesco; ab ἐπὶ, & ἀνοιδέω, v.
Ἐπανοίσω, sursum feram; efferam, referam, &c. est fut. ab ἐπαναφέρω, sursum fero: ex ἐπὶ, ἀνὰ, & φέρω, &c.
Ἐπανορθόμενος, præs. part pass. &
Ἐπανορθούμενος, præs. inf. pass. ab
Ἐπανορθόω, ῶ, corrigo: ex ἐπὶ, ἀνὰ & ὀρθὸς, rectus.
Ἐπανόρθωμα, ατος, τὸ, &
Ἐπανόρθωσις, εως, ἡ, correctio: &
Ἐπανορθωτέος, corrigendus, &
Ἐπανορθωτὴς, ου, ὁ, corrector: à perf. pass. verbi ἐπανορθόω, corrigo.
Ἐπανύτω, per Sync. pro ἐπανυτήσω· a. 1. ἐπηνύτησα· ex ἐπὶ & ἀνύτω, occurro. Th. ἀνὰ, contra.
Ἐπανυτίλλεσθαι, orieris: præs. part. fœm. gen. ab
Ἐπαντίλλω, per Sync. pro ἐπανατίλλω, exorior: ex ἐπὶ, ἀνὰ & τίλλω, orior.
Ἐπαντλέω, ῶ, infundo, scil. hauftam aquam aut alium liquorem infundo; (contrarium, ἐξαντλῶ hauftam aquam aut aliud effundo, &c.) & sic, metaphoricè, pro impleo, &c. (ex ἐπὶ, & ἀντλέω, vide.) Item, apud medicos, ἐπαντλεῖν, ut καταντλεῖν, est, irfundere ad fovendum; vel infusione fovere, &c. Unde verbalia, ἐπάντλημα, & ἐπάντλησις; infusio aquæ vel alicujus liquoris, fovendi potissimùm gratiâ; vel ipsa actio perfundendi quempiam aqua, vel alio liquore, fovendi gratiâ; unde etiam, fotus seu fomentum redditur, &c.
Ἐπάνω, suprà, adv. cum gen. ex ἐπὶ & ἄνω, suprà.
Ἐπανωθεν, desuper, & ἐπανωδὶ, suprà; ab iisdem.
Ἐπάξας, αγ, a. 1. part. act. &
Ἐπάξᾱς, ᾱ, ν. f. 1. inf. ab ἐπάγω, induco: f. ξω. p. ἐπῆχα. Th. ἄγω, duco.
Ἔπαξε, Dor. pro ἔπηξε, fixisset, 3. sing. a. 1. act. à πήγνυμι, figo: f. ξω.
Ἐπάξιος, dignus: Poët. pro ἀνταξιος, æquiparandus: ex ἐπὶ & ἄξιος, idem.
Ἐπαξίω, ῶ, postulo, rogo, precor, &c. Item, ἐπάξιος, digne, pro dignitate & merito, &c. ab ἐπάξιος.
Ἐπαπείλιος, ου, qui circum axem volvitur: epith. curûs. Th. ἄξων, ονος, ὁ, axis.
Ἐπάξω, Dor. pro ἐπήξω, compegisti, a 2. m. 2. sing. verbi πήγνυμι, compingo: f. πήξω.
Ἐπαοιδὴ, ῆς, ἡ, Ion. pro ἐπωδὴ, incantatio: &
Ἐπαοιδὸς, οῦ, ὁ, Ion. pro Ἐπῳδὸς, incantator. Th. ἀείδω, cano.
Ἔπαον, sedavi, a. 2. ind. act. Hinc in a. 2. pass. ἐπάλην, verbi παύω, cesso: f. παύσω. p πέπαυκα.
Ἐπαπειλέω, minor, aris: f. ήσω. p. ηκα. Ex ἐπὶ & ἀπειλέω, idem.
Ἐπαπέρχομαι, discedo post, subsequor, &c. ex ἐπὶ, & ἀπέρχομαι· vide.
Ἐπαποδύομαι, suscipio: ex ἐπὶ & ἀποδύομαι, i: em. Them. δύω vel δύνω, subeo.
Ἐπαποθνήσκω, super morior; vel morior post aliquem, & quasi ejus mortem morte mea subsequor, aut etiam morior post rem aliquam peractam; Plat. in Symp. Apud Philostrat. ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ, &c. ex ἐπὶ & ἀποθνήσκω; Vide.
Ἐπαπόλλυμι, adhuc perdo, peffundo porrò; Lucian. ab ἐπὶ & ἀπόλλυμι, perdo, &c. V.
Ἐπαπορέω, ῶ, 1. pl. præf. fub. ab ἐπαπορία, addubito: quod ex ἐπὶ & ἀπορέω, dubito: hoc ex α priv. & πόρος, transeo: p. m. πέπορα.
Ἐπαπόρησις, ἡ, dubitatio; item, ἐπαπορία, idem, (& utrumque ab iisdem:) addubitatio, & quæstio super aliqua re, &c. Item, ἐπαπορηματικὸς λόγος, & ἐπαπορητικὸς, oratio qua addubitantes quæritmus, &c. omnia à præced. verbo, & eod. Th.
Ἐπαποστέλλω, insuper mitto: ex ἐπὶ, ἀπὸ & στέλλω, mitto.
Ἐπαπτήνα, a. 1. ind. act. verbi παπταίνω, circumspicio: f. ἀνῶ, a. 1. part. παπτήνας.
Ἐπαρὰ, ᾶς, ἡ, imprecatio: ex ἐπὶ & ἀρὰ, preces.
Ἐπαράομαι, f. άσομαι & ήσομαι, imprecor: ab ἀρέομαι, precor. Them. ἀρὰ, preces.
Ἐπάρεχε, attollens: &
Ἐπάρεχεσα, in f. gen. a. 1. part. act. verbi ἐπαίρω, attollo: f. ἐπαρῶ, p. ἐπῆρκα, a. 1. ἐπῆρα, a. 1. imperat. ἐπᾶρον, ἄτω, a. 1. pass. ἐπήρθην· ab ἐπὶ & ἀείρω, tollo.
Ἐπαρκέμεν, ῶ, ὁ, ἡ, excrabilis: ex ἐπὶ & ἀρκέω, equo.
Ἐπαρκὴς, ὁ, ἡ, inargentatus, argento tectus. Th ἄργυρος, argentum.
Ἐπάρδυσις, irrigatio, adaquatio, idem quod ἄρδυσις; verbale ab ἀρδύω, idem quod Th. ἀρδω.

Ἐπάρη, transfixus est, 3. sing. a. 2. pass. verbi πείρω, transeo. Att. ἐπάρην, sustulerit, est a. 1. sub. act. ab ἐπαίρω, attollo: vide ἐπαείρω.

Ἐπαρήγω, adjuvo: f. ήξω, p. ηχα. Th. ἀρήγω, idem.

Ἐπαρήρη, pluſq. p. m. verbi ἐπάρω, apto: quod ex ὅπλ & ἄρω, apto: p. m. ἤρα, & Att. ἀρηρώς.

Ἐπαρησιμόλυ, Ion. pro ἐπαρασιμόλυ, a. 1. part. m. ab ἐπαρόμαι, imprecor. Th. ἀρά, diræ.

Ἐπαρθείς, a. 1. part. pass. verbi ἐπαίρω, efferri: &

Ἐπάρθην, -ήτω, in 2. pl. ἐπάρθητε, a. 1. imperat. ab ἐπαίρω, attollo: quod adi sis.

Ἔπαρον, & per Metath. ἔφαρον, diripui, a. 2. ind. act. verbi πέρθω, vasto: f. 2. ἀφαρώ.

Ἐπαριστερός, sinister, ineptus; undè ἐπαριστερότης, q. d. sinisteritas, ineptia, insulsitas, &c. Item, adv. ἐπαριστερῶς, sinistrè, ineptè, Plut. ab ὅπλ, & ἀριστερός; vide.

Ἐπάρκιος, ας, ὁ, auxilium: &

Ἐπάρκιος, prælitit, 3. sing. a. 1. act. Ion. vel Dor. pro ἐπήρκιος: &

Ἐπαρκίοι, 3. sing. f. 1. ab

Ἐπαρκία, subvenio, cum dat. item propulso: f. ἐπαρκίσω, p. ἐπήρκικα, a. 1. ἐπήρκισα. Ex ὅπλ & ἀρκίω, propulso.

Ἐπαρκτής, ου, ὁ, auxiliator: item, adject. Ἔπαρχος, & ἐπάρκιος, sufficiens, idoneus: ab eod. Th.

Ἔπαρμα, elatio, sublatio in altum, &c. idem quod ἴπαρσις, id vide, &c. ab eod. Them.

Ἐπάρμιον, sufficientem, aptum, præſ. part. pro ἐπαρήμιον. Th. ἄρω, apto: vide ἄρμιον.

Ἐπαρξάμενος, a. 1. part. m. ab ἐπάρχομαι, auſpicor: ex ὅπλ & ἀρχή, initium.

Ἐπάρουρος, qui circa arvum opus facit, agricola: Hom. exponitur etiam, hortulanus, mercenarius, &c. ex Heſychio: ab ὅπλ & ἄρουρα: Vide.

Ἔπαρσις, εως ἡ, elevatio: ab ἐπαίρω, elevo. Th. αἴρω, tollo.

Ἐπάρσω, f. 1. act. Æol. pro ἐπαρῶ: ab ἐπάρω, idem quod ἄρω, apto: a. 1. ἐπῆρσα.

Ἐπαρτάω, impendeo, Th. ἀρτάω, ſuſpendo.

Ἔπαρτις, ιος, ὁ ἡ ἐ, paratus, qui eſt in promptu; Od. Φ. Undè ἀπαρτία, ἡ, apparatus, παρασκευὴ, &c. ex ὅπλ, & ἄρτομαι, paro, &c. vide.

Ἔπαρτος, apto, adapto: ex ὅπλ & ἀρτύω: vide; item, ἐπαρτίω, idem quod ἀρτίω, ſtruo, paro, &c. vide in Them. ἀρτύω.

Ἔπαρχα, ας, ἡ, provincia: &

Ἔπαρχος, præfectus: & ὅπλ & ἀρχὴ, principatus.

Ἐπάρχομαι, auſpicor, cœpi: Il. ά. ex ὅπλ, & ἄρχομαι, incipio, &c. Item, ἐπάρχω, impero, imperito, dominor, præſum, præfectus ſum, &c. ab ὅπλ & ἄρχω, incipio; item, impero; vide. Itidè etiam, ἐπαρχόω, idem quod ἐπαρχία, præfectura, provincia, &c. Item, ἐπαρχαῖος, provincialis, & ἐπαρχώτης, idem qui eſt in provincia, &c. Sic, ἐπαρχώνη, ἡ, provincialis mulier, &c. omnia ejuſd. Th. & comp.

Ἐπαρωγεύς, έως, ὁ, auxiliator, & ἡ, auxiliatrix: ab ἐπαρήγω. Them. ἀρήγω, f. ξω, auxilior.

Ἐπᾶσαι, a. 1. inf. act. ab ἐπᾴδω, inculco. Th. ᾄδω, pro δείδω, cano.

Ἐπάσαντο, & gem. ασ, ἐπάσαντο, guſtarunt, 3. pl. a. 1. m. à πάω, vel πάομαι, poſſideo, veſcor, perfect. paſſ. πέπαμαι.

Ἐπασσύω, Poët. pro κομίω, exorno. Th. ἀσσύω, orno, exerceo.

Ἔπασμα, ατος, τὸ, incantamentum; (ab ἐπᾴδω, pro ἐπαείδω; quæ vide.) vocantur item ἐπάσματα, cantilenæ, quales puerinutrices canunt; ut vulgò annotatur.

Ἔπαυστῆρι, frequentes: ab ὅπλ & ἄστυ, propè, ſeu ἀναστέρω, propius: ἐπαυστῆρι, dicuntur facere, qui aliquid faciunt continuâ ſerie ſequentes.

Ἔπαφον, paſſus ſui, imperf. à πάσχω, patior: f. πείσομαι, a. 2. ἔπαδον, p. m. πέπονθα.

Ἐπαΐλαξε, percuſſit, 3. ſing. a. 1. ind. act. verbi παταίσσω, f. ξω, ferio: p. πατάταχα, a. 1. part. πατάξας.

Ἐπαταγίω, ης, ἡ, calcatus ſum, a. 1. paſſ. verbi πατέω, f. ήσω, calco: a. 1. ἐπάτησα.

Ἐπάτησε, 3. ſing. a. 1. act. ejuſdem verbi.

Ἐπαυθαδίζομαι, idem quod ἀυθαδίζομαι; pertinaciter reſiſto, & quod ἀυθαδιάζομαι; id vide.

Ἐπαυλέω, f. ήσω, p. ηκα, præcino, accino: ex ὅπλ & ἀυλέω, cano tibiâ, ab ἀυλὸς, tibia.

Ἐπαυλίζομαι, ſtabulor, in loco immoror: ab ἀυλίζομαι, ſtabulor. Them. ἀυλὴ, aula, atrium.

Ἔπαυλις, ιος, ἡ, commoratio, villa: ab eod. Them.

Ἐπαυξάνω vel ἐπαυξέω, f. ἐπαυξήσω, a. 1. ἐπηύξησα, p. ηκα, adaugeo, amplifico: ex ὅπλ & ἀυξάνω vel αὐξέω, augeo. Th. ἀέξω, idem.

Ἐπαύξησις, & ἐπαυξὴ, accretio, incrementum; à præced. verbo.

Ἔπαυρεῖ, fruitur, 3. ſing. &

Ἔπαυρείμι, ſeu ἐπαυρίμενται, Dor. pro ἐπαυρεῖν, præſ. inf. &

Ἔπαυρες, 2. ſing. a. 2. m. Ion. vel Dor. pro ἐπηύρης, adeptus es: ab ἐπαυρίω, ῶ, f. ήσω, a. 2. m. ἐπηυρέμην, ου, ετο. Dor. ἐπαυρέμαν. Alii volunt eſſe imperf. verbi ἐπαυρίω, quod vide.

Ἐπαυρίω, ἐπαυρέσκω, & ἐπαύρομαι, fruor, conſequor; item pœnas luo; Th. αὔω, aura.

Ἐπαύρια, fruaris; Ion. pro ἐπαύρη, 2. ſing. ſub. præſ. verbi ἐπαύρομαι, idem quod ἐπαυρίω: quod vide.

Ἐπαύρισις, & ἐπαύρισις, εως, ἡ, fruitio, voluptas, gaudium; verbale à præced. verbo.

Ἐπαύριον, cras, adv. ἡ ἐπαύριον, ſc. ἡμέρα, craſtinus dies. Th. αὔριον, cras.

Ἐπαυρίσκω, 3. pl. ind. act. verbi ἐπαυρίσκω, idem quod ἐπαυρίω; quod vide.

Ἐπαύρετο, 3. ſing. a. 2. opt. m. &

Ἔπαυρον, Dor. pro ἐπηύρον, a. 2. ind. act. verbi ἐπαυρίω; quod vide.

Ἐπαύρονται, fruantur, 3. pl. præſ. ſub. verbi ἐπαύρομαι, fruor: vide ἐπαυρίω.

Ἐπαυτοσίμλυ, ἐπαυδοὼ, ἐπαύσατο, a. 1. m. verbi παύω, ceſſo: fœm. σω, a. 2. ἔπαυον.

Ἔπαυσαν, 3. pl. a. 1. ind. ſub eodem verbo.

Ἐπαύσου, acclama, a. 1. imperat. act. ex ὅπλ & αὔω, clamo.

Ἐπαύσω, 2. ſing. a. 1. m. vide ἐπαυσάμλυ.

Ἐπαυτίν, acclamare, ἐπαύτινον, acclamabant, Ion. pro ἐπηύτων, 3. pl. imperf. act. ex ὅπλ & αὐτέω, Poët. pro αὔω, clamo.

Ἔπαυτοφάρω, in flagranti delicto, inſpo facto: ex ὅπλ in, & αὐτόφωρ, quod ex αὐτὸς, ipſe, & φαὲρ, furtum. Th. φὰρ, φορὸς, ὁ, fur.

Ἐπαυχένιος, ε, ν, Poët. qui ſupra cervicem fertur, ὁ ὅπλ πρ ἀυχένι φερόμλυ. Th. ἀυχὴν.

Ἐπαυχέω, ῶ, f. ήσω, glorior eb. Th. ἀυχέω, glorior.

Ἐπαφαιρέω, ῶ, inſi per demo, ſeu detracho; ab ὅπλ, & ἀφαιρέω; vide.

Ἐπαφάσμος, ὦμος, contrecto, demulceo: vide in ἀφάω, palpo. Them. ἅπτομαι, tango.

Ἐπαφαυάνθη, a. 1. ind. paſſ. ab ἐπαφαυαίνω, exſicco: quod ex ὅπλ, ἀπὸ, & αὐαίνω, arefacio. Them. αὖος, ſicco, accendo.

Ἐπαφὴ, ἡ, attactus, contactus, contrectatio; Plat. in Tim. Undè ἐπαφάομαι, & ἐπαφάω, contrecto, tango; item, demulceo, &c. ab ὅπλ, & ἀφάω; idem, tracto, tango, &c. V.

Ἐπάφησιν, a. 1. ind. act. ab

Ἐπαφίημι, immitto: p. ἐπαφεῖκα, a. 2. ſub. ἐπαφῶ. Ex ὅπλ, ἀπὸ, & ἵημι, mitto.

Ἔπαφος, ἄ, ὁ, nomen viri. Gr. ſpumoſus.

Ἐπαφρίζω, deſpumo: f. ίσω, p. ἐπήφρικα. Ex ὅπλ & ἀφρὸς, ſpuma.

Ἐπαφροδισία, ἡ, venuſtas, lepus, elegantia; item ἐπαφροδίτη, & ἐπαφρόδιτη, venuſtus, jucundus, &c. ex ὅπλ, & ἀφροδίτη, Venus, item, Venuſtus, &c. V.

Ἐπαφρόδιτος, ε, ὁ, nomen viri, Gr. venuſtus.

Ἔπαφρος, ſuper quo ſpuma eſt; ab ὅπλ, & ἀφρὸς.

Ἐπαφὼ, immiſero: a. 2. ſub. ab ἐπάφλω, a. 2. ind. verbi ἐπαφίημι; quod vide.

Ἐπαχθὴς, ἐος, ὁ, ἡ; gravis, moleſtus. Th. ἄχθος, pondus.

Ἐπαχθηδὼν, ὁνος, ἡ, moleſtia, offenſa; ἐπαχθήζω, onero, & ἐπαχθόω, moleſto, &c. à præced. ἐπαχθής.

Ἐπαχλύω, idem quod ἀχλύω, caligo, obtenebror, obſuſcor, & activè etiam, obtenebro, obſuſco caligine nebuloſa; ſic etiam, ἐπαχλύομαι, obtenebro; apud Arrat. Sic ex ὅπλ & ἀχλὺς, undè ἀχλύω, &c. V.

Ἐπάχησαν, vexavit, conſtrinxit, a. 1. ind. verbi πάχνη, f. ώσω. Them. πάχνη, pruina.

Ἐπαχνώθη, ης, ἡ; a. 1. ind. paſſ. verbi παχνόω, craſſum reddo, pinguefacio. Th. πάχος, ἐος, craſſus.

Ἔπε pro ἔπεα, nom. vel acc. pl. ab ἔπος, ἐος, τὸ, verbum. Th. ἔπω, dico.

Ἔπεαν, Ion. pro ἔπειν, poſteaquam: vel pro ἐπεὶ vel ὅτε, quando.

Ἐπέβω, Dor. pro ἐπίβω, 3. ſing. a. 2. ind. & ἐπίβαν pro ἐπίβησαν, 3. pl. a. 2. ἐπίβλω, q. v.

Ἐπέβαινον, ες, ε, imperf. act. verbi ἐπιβαίνω, accedo. Th. βαίνω, eo: f. βήσομαι, a. 2. ἔβλν.

Ἐπέβησεν, imperf. act. ab ἐπιβάλλω, injicio: ex ὅπλ & βάλλω, jacio: f. βάλῶ, p. βέβληκα, a. 2. ἔβλν.

Ἐπέβομεν, a. 2. vide in ἐπίβομεν.

Ἐπέβρεσαν, Dor. pro ἐπέβροσαν, 3. ſingul. a. 1. act. Poët. pro ἐπιβέβρεσαν, aſcendere fecit, impoſuit, reſtituit in. Th. βαίνω, eo.

Ἐπέβριθε, ν, ἡ, peragravi, a. 2 ind. ab ἐπιβαίνω, ex ὅπλ & βαίνω, eo: f. βήσομαι, a. 2. ἔβλν.

Ἐπέβροσε, ας, ε, ligavi, a. 2. ind. act. verbi πέδη, ligo: f. ήσω. Them. πέδη, pedica.

Ἐπεδίδυ pro ἐπεδίδω, 3. ſing. imperf. act. tanq. ab ἐπιδίδυθι, verbi ἐπιδίδωμι, inſuper do: f. δώσω. Th. δίδωμι, do.

Ἐπέδραμε, accurrit, 3. ſing. a. verbi ἐπιτρέχω. Ex ὅπλ & τρέχω, curro: f. δραμοῦμαι, p. δεδράμηκα, a. 2. ἐδράμον. p. m. δεδράμε.

Ἐπέδρη, ης, ἡ; Ion. pro ἐφέδρα, mora, obſidio: vide ἔδρη, ſella.

Ἐπείδω, exortus ſum, a. 2. vel imperfect. verbi ἐπείδομαι, exorior: ex ὅπλ & δύω, vel δυῶ. fœm. δύσω. p. δέδυκα, ſubeo.

Ἐπείδυκα, ας, ε, a. 1. ind. act. ex ὅπλ & δύνω, do: f. δώσω. p. δέδωκα. a. 2. ἔδυν.

Ἐπείσσι, dat. pl. Ion. & Poët. pro ἵπποι ab ἵππος, ου, τὸ, verbum. Them. ἵπω, dico.

Ἐπείγνυθι, indui, præſ. inf. verbi ἐπέλυμι, quod ex ὅπλ & ἕω, induo: hinc Ion. ἐνύω.

Ἔπειξις, ιος, ἡ, feſtinatio. Th. ἐπείγω, impello, feſtino.

Ἐπείπερ, quandoquidem, conjunct. cum indic. ab ἐπεί.

Ἐπείποιν, aor. 2. parr. ἐπειπεῖν, inſuper dicere, a. 2. inf. ab ὅπλ & ἔπω, dico: a. 1. εἶπα, a. 2. εἶπον.

Ἔπειρε, ας, ε, & in 3. pl. ἔπειρεν, a. 1. ind. act. verbi πείρω, transfigo: f. πάσω, part. πέπαρκα, a. 2. ἔπαρον. perfect. paſſiv. πέπαρμαι, a. 1. paſſ. ἐπάρθην.

Ἐπειρεκέδω, ης, ἡ, & in 1. pl. ἐπειρεκέδαμεν, a. 1. ind. paſſ. &

Ἐπειρεκάω, tentaſti, 2. ſing. a. 1. m. ἐπειρεκατάμλυ, ω, ατο; à πειρέκω, f. έσω, & ήσω, conor, tento. Th. πείρω, conatus, experientia.

Ἐπειρέκτο, 3. ſing. imperf. verbi πειρέκομαι, tento: ab eod. Th.

Ἐπείρεσθαι, interrogare, præſ. inf. m. ab εἴρω, dico.

Ἐπείρη, Ion. pro ἐπείρα, 3. ſing. imperf. verbi πειρέκω, conor: Vide ἐπειρεκάω.

Ἐπειρύσσαι, attrahere: quod ab εἰρύω, Poët. pro ἑρύω, traho.

Ἐπειρώατο, Ion. pro

Ἐπειρώντο, periculum faciebant, 3. pl. imperf. paſſ. verbi πειρόομαι. Them. πείρω.

Ἐπειρωνεύω, & -νεύομαι, Ironicè loquor ſuper aliqua re, derideo; Ironia & ſimulatione; vel ironica oratione

utor, &c. ab ὅδι, & ἐισρυδίομαι, utor dissimulatione in loquendo; a Th. εἴρων, ωνος, ὁ, dissimulator.

'Επειρεῖδν, præs. inf. Ion. pro ἐπειρεῖν, verbi εἰσρέω, Ion. & Poët. pro ἐισρεῖν, f. ἐσω, r. go.

'Επείρεσσον, Ion. pro ἐπειρώτων, imperf. act. &

'Επειρεσίτησις, ιος, ἡ. Ion. pro ἐπερώτησις, interrogatio: ab eod. Th.

"Επειτα, ας, ὁ, ἁ, ι. verbi ἴστημι, adeo: ex εἶμι, eo: a. 1. inusit. ἔστα. Potest etiam formari à πείθω, persuadeo: f. πείστω: unde a. 1. ἔπειστα.

'Επεισαγω, superinduco, &

'Επεισαγωγὴ, ῆς, ἡ, superinductio: ex ὅδι, εἰς & ἄγω, duco.

'Επεισαίνω, etiam ipse ingredior; sæpe etiam pro εἰσβαίνω, vel ἐσβαίνω, ingredior, &c. ab εἰς, & βαίνω; vide.

'Επεισδέχομαι, insuper admittere & recipere intro, &c. ab ὅδι, & εἰσδέχομαι; vide.

'Επείσδυμι, q. d. superingredior, invado; (pro seq. ἐπεισέρχομαι) ab ὅδι, & εἴδυμι; q. v.

'Επεισέρχομαι, subit, 3. sing. præs. ab ἐπεισέρχομαι, ingredior: quod ex ὅδι, εἰς, & ἔρχομαι, venio: f. ἐλεύσομαι, a. 1. ἦλθον.

'Επεισηγέομαι, ἔσομαι, insuper introduco; item, orno, celebro, &c. ab ὅδι, & εἰσηγέομαι; Vide.

'Επείσθω, ης, ῃ, a. 1. ind. pass. à πείθομαι, obedio: vid. πείθω, persuadeo.

"Επεισον, adeat, 3. sing. præs. ab ἔπειμι, addito ν finali: ex ὅδι & εἶμι, eo: a. 2. ἦον.

'ΕΠΕΙΣΙΟΝ, ου, τὸ; aqualiculus, ima ventris pars: τὸ αἰδοῖον: an ab ὅδι & σείω, moveo? an ab ἐπεισίναι?

'Επεισπερέομαι, idem quod εἰσκυέομαι, ingredior, insinuo me; (undè ἐσκυεσις, insinuatio) ab activo, εἰσκυέω, intromitto, ingredi facio, &c. ab εἰς, & κυέομαι; vide.

'Επεισπυκλόω advolvo; item, attexo, annexo; undè ἐπεισπύκλωσις; (idem quod ἀνακύκλωσις) revolutio, circumvolutio, iteratio, &c. ab εἰσκυκλόω, ῶ, adverso, volvendo & rotando introduco, &c. ab εἰς, & κυκλόω; vid. pro ἐπεισκύκλῃ, dicitur etiam, ἐπεισκυκλεῖν, idem; quasi à κυκλόω, pro κυκλόω; vide.

'Επεισκαμάζω impudenter & velut temulenter me infero in alicujus societatem: ex ὅδι, εἰς & κωμάζω comessor. Th. κῶμος, comessatio.

'Επεισόδιον, ου, τὸ, pars fabulæ quasi adventitia. Th. ὁδὸς, via.

'Επεισόδιος, superinductus, adventitius: &

'Επεισοδιώδης, idem: ab eod. Th.

'Επείσοδος, ου, ἡ, ingressio, & aggressio, invasio, &c. ab ὅδι, & ἔσοδος, &c. vide.

'Επεισπαία, idem quod εἰσπαία, irrumpo, &c. V.

'Επεισπαίω, superinsilio: f. ἦσω, p. κα: ex ὅδι, εἰς & πηδάω salio.

'Επεισπνέω, insuper spiro; ut ἐπεισπνέω, geminationem spiritus significat, spiritum & trahentis, & retrahentis, &c. ab ὅδι, & εἰσπνέω, inspiro, ab εἰς, & πνέω; vide.

'Επεισρέω, q. d. superinfluo; ab ὅδι, & εἰσρέω, influo, illabor; ab εἰς, & ῥέω; vide.

'Επεισφέρεμαι, ι. pl. præs. ind. ab

'Επεισφέρω, adfero: ex ὅδι, εἰς & φέρω, f. οἴσω, a. 2. ἤνεγκα.

'Επεισφρέω, insuper intrò fero, & neut. superintro, &c. est, per metathesin, pro præced. ἐπεισεφέρω: vide εἰσφρέω, vel ab εἰς, & ῥέω; V.

"Επειτα, deindè, adverb. Them. εἶτα, postea.

'Επειγέλλω, properavi, a. 1. ind. pass. ἐπείχθην, a. 1. imperat, ab ἐπείγομαι, quod ab ἐπείγω.

'Επέχω, ες, ε, imperf. verbi ἐπίσχω, inhibeo, attendo; quod vide.

'Επικαθίσω, ας, ε, & in 3. pl. ἐπικαθίσουν, a. 1. ind. verbi, ὀλικαθίζω; qu. vide.

'Επικαλέω, 3. sing. imperf. pass. ab

'Επικαλία, advoco. Th. καλέω, voco: f. ἐσω, p. κέκληκα.

'Επεκαλίζθησ, clausi sunt, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi κεκλύσθαι: q. v.

'Επικαθίσθησω, amplius doceo, & demonstro, &c. ab ὅδι, & ἐκδιδάσκω, edoceo; Th. διδάσκω. V.

'Επεκδιηγέομαι, οῦμαι, insuper commemoro, vel enarro, insuper explico, amplinsque edisſero, &c. (ex ὅδι, & ἐκδιηγέομαι, qu. vide.) Undè etiam, 'Επεκδίηγησις, geminata narratio, &c.

'Επεκδίδωμι, insuper elargior; undè ἐπεκδόσεις, insuper elargiri, &c. ab ὅδι, & ἐκδίδωμι, q. d. exerado, edo; ut Diosc. l. 5. ἐκδίδωσι ὁ καρπὸς: edit fructum, seu profert, &c. Item, dedo, loco docendum; item, pro ἀποδίδωμι, reddo, &c. Th. δίδωμι; V.

'Επεκδρομία, idem quod ἐπεκδρόμησις, excurro adversum, vel excursionibus & latrociniis infesto, &c. vide.

'Επεκδρομὴ, excursio ejusmodi; verbale ab ἐπεκδρέχω? Vide Them. τρέχω.

'Επεκλατο, Ion. pro ἐπέκειντο, instabant, urgebant, 3. pl. imperf. verbi ὀλίκειμαι, urgeo: quod vide.

'Επέκεινα, trans, adv. cum gen. pro ὅδι ἐκεῖνα, ad illa usque.

'Επέκειντο, ἐπέκειντο, 3. sing. & pl. imperf. verbi ὀλίκειμαι, jaceo super, impositus sum. Th. κεῖμαι, jaceo.

'Επεκλήθ', pro ἐπεκλήκτο, invocabat, 3. sing. pluſq. p. pass. ab ὅδι & κικλήσκω, voco: f. ἐσω, p. κέκλημαι, perf. pass. κέκλημαι.

'Επικθέω, adversus aliquem excurro; ab ὅδι, & ἐκθέω, excurro; ab ἐκ, & θέω, curro.

'Επικλήζομαι, percenseo, perlego; ab ὅδι, & ἐκλήζομαι; vide.

'Επικλάσσατο, destinarunt, 3. pl. a. 1. m. verbi ὀλικλάζω, fatalia stamina duco: quod ex ὅδι & κλάζω, neo.

'Επεκπίνω, insuper ebibo; ab ὅδι, & ἐκπίνω; V.

'Επέκπλησ, & ἐπέκπλες, ὁ, enavigatio adversus aliquem, &c. ab ὅδι; & ἐκπλέω, seu ἔκπλεσ, enavigatio, eruptio, &c. ab ἐκπλέω, enavigo, &c. vide.

'Επικρέτ', 3. singular. imperfect. ab ὀλικρατέω, prævaleo. Them. κράτος, robur.

'Επικρίμασα, ας, ε; appendi, aor. 1. ind. act. ab ὀλικρεμάζω, quod ab ὅδι & κρίμνω, suspendo: f. άσω, a. 2. ἐκρέμασθν, q. à κρεμάζω.

'Επίκτασις, εως, ἡ, extensio: &

'Επικτείνομαι, ύμαι, ταμαι, contendo, nitor, extendor: f. ἐπικτενοῦμαι, a. 1. m. ἐπεκτεινάμην, ω, ασθαι ab

'Επικτείνω, extendo: quod ab ὅδι, ἐκ & τείνω, tendo: fœm. τινᾶ, p. τέτακα.

'Επικτήσω, 2. sing. a. 1. m. verbi ὀλικτάομαι, insuper acquiro. Th. κτάομαι, acquiro: q. v.

'Επικύβιζω, excurro adversum; vel excursionibus & latrociniis infesto; cursu invado, &c. ex ὅδι, & ἐκβίζω; id vide.

'Επικωμὴ, elatio; i. e. pronuntiatio; ab ὅδι, & ἐκφορὰ, quod vide.

'Επιλάθετο, 3. singul. a. 2. m. verbi ὀλιλαμβάνω, apprehendo: fœm. λήψομαι, a. 2. ἐλαβόμαν, ex ὅδι & λαμβάνω, capio.

'Επιλάθετο, 3. sing. a. 2. m. verbi ὀλιλανθάνομαι, obliviscor: f. λήσομαι, a. 2. ἐλαθόμαν: ex ὅδι & λανθάνω, seu λήθω, lateo: f. λήσω.

'Επίλασις, invasio, impetus, expeditio adversus aliquem, &c. ex ὅδι, & ἴλασις; quod vide.

'Επιλαύω, invado: ex ὅδι & ἐλαύνω, agito, f. άσω, p. ἤλακα.

'Επελαφείζω, sursum tollo, elevo, sublevo, &c. ex ὅδι, & ἐλαφρίζω, elevo; ab ἐλαφρὸς, levis; q. v.

'Εσελιγχω, sequens elenchus; seu, ἔλεγχω ἐλέγχω, additus, vel superadditus; ut ὀπίσχωσις, ambo rhetorum verba sunt; Plat. in Phæd. ab ὅδι & ἐλεγχω. V.

'Επιλθεῖν, idem quod ἐλθεῖν, adventus, &c. item,

'Επίλθυσις, εως, ἡ, invasio: impetus. Them. ἐρχομαι: fœm. ἐλεύσομαι, venio.

'Επιλθυσικὸς, ὁ, ἡ, superveniens, adventitius; subitò superveniens, &c. ab eod. Th.

'Επιλθεῖν, a. 2. inf. act. verbi ἐπέρχομαι, supervenio: quod ex ὅδι & ἔρχομαι, venio: f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλυθον, & per Sync. ἦλθον.

'Επιλθὼν, ὄσα, ὁν, a. 2. part. act. gen. ἐπιλθόντ; vide ἐπιλθεῖν.

'Επιλθὼν, retraho; ex ὅδι, & ἵλαω; V.

'Επιλπίζω, in spem erigo: ex ὅδι & ἐλπίζω, spero. Th. ἐλπὶς, spes.

'Επίλυον, ες, ε, a. 2. vel imperf. act. verbi ὀλιλύω, explico: f. λύσω, p. ὀλιλέλυκα. a. 1. pass. ἐπελύθω. Th. λύω, solvo.

'Επεμφεῖ pro ἐπεμφέτο, insistabat, 3. sing. imperf. m. verbi ὀλιμένομαι, incito: quod ex ὅδι & μάω, vehementer cupio.

'Επεμέξατο, 3. sing. a. 1. m. verbi μάσσω abstergo: f. ξω.

'Επεμεσάθη, ascendendo, in Epigr. adv. à seq. verbo.

'Επεμβαίνω, ingredior: ex ὅδι, ἐν & βαίνω eo f. βήσομαι, a. 2. ἔβην.

'Επιμέδησ, injecit, 3. sing. a. 2. ; ct pro ἐπιτέδησ,

ἐπιτίθημι, verbi ἐπεμβάλλω superinjicio. Th. βάλλω, jacio: f. βαλῶ. p. βέβληκα. a. 2. ἔβαλον. p. m. βέβολα.

'Επεμβάλλεσθαι, præs. inf. pass. verbi ἐπεμβάλλομαι, inferor: ab eod. Th.

'Επεμβασις, ἡ, incursus; item,

'Επεμβατης, ου, ὁ, sessor, qui equo insidet: &

'Επεμβεβαὼς, conscendens, perf. part. act. Ion. pro ἐπεμβεβηκὼς, ότος, ab ἐπεμβαίνω, ingredior: ex ὅδι, ἐν & βαίνω, eo: f. βήσομαι. p. βέβηκα. a. 2. ἔβαν.

'Επεμβοάω, idem quod ἐμβοάω, inclamo, clamorem tollo, &c. ex ὅδι, ἐν, & βοάω, &c. Vi.

'Επεμβολὴ, figura est oratoria, non admodùm absimilis παρενθέσει, de qua Hermog. & Bud. in Comm. ab ὅδι & ἐμβολὴ, id Vi.

'Επεμένω, ας, ε, & in 1. pl. ὀλιμείνομεν, a. 1. ind. act. verbi ὀλιμένω, permaneo: f. ὀλιμενῶ. p. ὀλιμεμένηκα. quod ex ὅδι & μένω, maneo.

'Επεμελήθων, ης, ῃ, curavi, a. 1. ind. pass. verbi ὀπιμελέομαι, curam gero: f. ἠσομαι. Th. μέλει, cui? est.

'Επιμίμεισο, 3. sing. imperf. pass. ex ὅδι & μίμεμαι, accuso: f. ψομαι. p. μίμεμμαι.

'Επίμπρι, 3. sing. imperf. act. verbi ὀλιμένω, permaneo: vide ἐπίμενα.

'Επιμνάμαν, ω, ατο, insanivi, a. 1. m. verbi ὀλιμαίνομαι. Th. μαίνομαι, insanio. f. 2. m. μανοῦμαι. p. m. μέμηνα.

'Επιμπε, imperf. act. verbi πίμπω, mitto: f. ψω.

'Επιμπισθέω, ῶ, insuper insulto calcibus; insilio; super aliquem ingredior; ut fluvius in alium fluvium influens; dicitur ἐις ὃν λοξὸ ἐπεμπισθέω, &c. ab ὅδι, & ἐμπισθέω, insilio; ab ἐν & πισθέω.

'Επεμπίπτω, irruo, invado; ab ἐπὶ & ἐμπίπτω, Vi.

'Επίμυξε, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ὀλιμύσσω, subsanno: ex ὅδι & μύσσω, vel ατω, mungo, emungo. Th. μύζω, clausis labris quendam ex naribus sonum emitto.

'Επιμολε, ας, ε, misi, a. 1. ind. act. verbi πίμπω, mitto: f. ψω, p. πέπομφα. a. 1. imperat. πέμψον.

'Επιναντίωσις, contrarietas, contrarium; idem quod ἐναντίωσις, id vide.

'Επινέχετο, Dor. pro ἐπενήχετο, supernatabat, 3. sing. imperf. verbi νήχομαι. Th. νέω, nato.

'Επινήνυμι, superior tunica; superindumentum, &c. Vi.

'Επινδύομαι, superinduo vel superinduor, p. ἐπενδέδυμαι, indutus sum, unde part. ἐπενδεδυμένος, indutus: &

'Επενδύτης, ου, ὁ, amiculum, indusium: ab

'Επενδύω, superinduo: f. ύσω, p. ἐπενδέδυκα, a. 1. m. ἐπενδυσάμην, ω, ατο, a. 1. inf. m. ἐπενδύσασθ: ex ὅδι, ἐν & δύω, induo.

'Επενεικεῖν, a. 2. inf. act. &

'Επενήνοχ, 3. sing. a. 1. vel 2. sub. & 'Επενηνοχὼν, a. 2. part. ab ὀλενέφερω, infero, objicio: f. ἐποίσω, a. 2. ἐπενήνεκον: ex ὅδι & φέρω, fero.

'Επίνυξις, illatio, à præced. verbo, ἐπένεγκω, Vi.

'Επιείκασπις, num. plur. part. a. 1. act. ab ὅδι & ἴσκω, quod vide, Poët. pro ἰώσκω, a. 1. ind. act. ab eod. verbo.

'Επένεμε, κε, ε, distribui, a. 1. ind. act. verbi ὀνίνημι, quod à νέμω, tribuo: f. μῶ. a. 1. ἔνειμα.

'Επενίμετο, 3. sing. imperf. ab ὀνίνημαι, depascor: ab eod. Th.

'Επενίωσεν, accumulabam, imperf. act. verbi ὀνίνημι, vel ὀνίνωμι, accumulo: ex ὅδι, ἐν & νέω, glomero: imperf. ἔνευν & ἔνιν, unde ἐνίωσεν & ἐπενίωσεν.

'Επενιώδα, florui super: præt. m. pro ἐπενίωδα, hpenth. νῦ, ος & redupl. Att. ab ἐπανθέω, superfloreo: ex ὅδι & ἀνθέω, floreo. Th. ἄνθος, flos.

'Επενήχετο, innatabat, 3. imperf. m. ab ὀπενήχω, f. ξω. Th. νέω, nato.

'Επένθι, 3. sing. imperf. verbi πενθέω, lugeo.

'Επενθορίω, idem quod ἐνθορίω, (id vide) insilio, &c.

'Επενθρέσκω, insilio, irruo; ab ὅδι, ἐν & θρώσκω.

'Επενδυμέϊδες, vocat Hermogenes. cum enthymema enthymemati superadditur; undè, ἐπενθύμιμα & ἐπενθύμησις est ἐνθύμημα ἐνθυμήματι περιτεθέν; enthymema enthymemati additum, &c. ab ὅδι & ἐνθυμέομαι, undè ἐνθύμημα, &c. quæ vide.

'Επεύδων, Dor. pro ἐπηύδων, a. 2. part. verbi ἐπέρχομαι, supervenio. Th. ἔρχομαι.

'Επευτανύω, insuper intendo; vel idem quod ἐπαναύω, intendo, extendo; vel quod ταύω, & Th. τείνω, tendo, &c.

'Επευτρυφάω, idem quod ἐπατρυφάω, luxuriosè, insolenter, & abundanter re aliqua utor, &c. Vi.

'Επευτυάω, & ἐπευτύω, apparo, instruo, &c. ab ὅδι & εὐτυάω, vel εὐτύω, &c Vi.

'Επεφύκω, Thucyd. educo exercitum; dicitur scilicet, peditatus ἐπεξάγειν; quum progreditur; (ut ἐπβαίνειν, equitatus) inquit Bud. idem dicit, de exercitu dici viam facientè composito agmine, &c. Unde ἐπεξαγωγὴ, progressio exercitus composito agmine, vel eductio exercitus; Bud. ab ὅδι & ἐξάγω, &c. Vide.

'Επέχεμι, crumpo, egredior adversus: ex ὅδι, ἐξ & εἶμι, eo.

'Επεξελαύνω, progredior, seu provehor equo; item, immitto, erumpere jubeo, &c. ab ὅδι & ἐξελαύνω, Vi.

'Επεξέλθησις, vindicta, ultio; ἐκδίκησις; pœna, executio, &c. Verbale ab ἐπεξέρχομαι, incurso, invado: item, ulciscor; item, in jus rapio, &c. Vide.

'Επεξῆθυσόμισθε, 1. plur. f. 1. m. ab ἐπεξέρχομαι, procedo: quod ex ὅδι, ἐξ & ἔρχομαι, venio: f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἦλθον.

'Επεξῆθεῖν, a. 2. inf. act. ex iisdem.

'Επεξῆράζομαι, elaboro: ex ὅδι, ἐξ & ἐραζόμαι, laboro; f. σομαι. p. εἴργασμαι. Th. ἔργον, opus.

'Επεξέρχομαι, vid. ἐπεξῆθυσόμισθε.

'Επεξέσερμαι, 1. plur. a. 2. act. verbi ἐπεξεύρισκω, invenio: ex ὅδι, ἐξ & εὑρίσκω, idem. f. ἐσω. a. 2. εὗρον.

'Επεξήγησις, narrationi juncta narratio; vel, enarratio; item, figura etiam est, quæ idem variis verbis explicat, aut ornandi aut dilucidius explicandi gratiâ; ab ὅδι & ἐξήγησις; quod vide.

'Επεξῆς, Ion. pro ἐφεξῆς, deinceps; idem quod ἐξῆς.

'Επεξείνα, cum dat. reum peragere & convincere: item erumpere, vel edifferere: &

'Επέξεισι, persequere, percense, præs. imperat. ab ὅδι, ἐξ & εἶμι, eo.

'Επέξοδος, ου, ἡ, eruptio, exitus adversus aliquem, &c. ab ὅδι & ἔξοδος, vide.

'Επόπτευε, videor, visus sum, &c. ex ὅδι & ὄπτευε, quod vide.

'Επόπτευσε, converit, p. m. ex ὅδι & ἐλκω, similis sum: vide ὄπτευε.

'Επεπείθυ, pro ἐπεπείθετο, obedivit, 3. sing. imperf. pass. &

'Επεπείθατον, per Syst. pro ἐπεπείθεσαν, 3. pl. a. 1. pass. fortè legend. ἐπεποίθεσαν, quod pro ἐπεποίθεσαν, Att. & Ion. 3. pl. pluſq. p. m. ab ὅδι & πείθω, persuadeo: f. πείσω. a. 2. ἔπιθον, p. m. πέποιθα.

'Επέπτεν, Ion. pro ἐφέπτω, insequi: ex ὅδι & ἕπω, sequor.

'Επεπτερέατο, Ion. pro ἐπετέρωντο, 3. pl. pluſq. p. pass. verbi πετάω, conor: f. άσω, & Ion. ήσω. p. pass. πεπέρημαι. Th. πέτομαι, conatus.

'Επέπτυν, ες, ε, incidi, a. 2. ind. act. verbi ὀπιπτέω, irruo. cum dat. f. ἐπιπεσοῦμαι, p. ὀπιπέπτωκα. ex ὅδι & πίπτω, cado.

'Επεπτῆτ, 3. sing. pluſq. p. m. quod ex ὅδι & πίτνημι, seu πίτνω, figo: f. ξω. p. πέπηχα. p. m. πέπηγα.

'Επέπυθμεν, persuasimus, per Sync. Æol. pro ἐπεπείθομεν, 1. pl. a. 2. ind. act. ἐπέπιθον, Ionicè reduplicatis primis duabus literis, à πείθω, a. 2. ἔπιθον. Alii volunt esse 1. pl. pluſq. p. m. pro ἐπεποίθεμεν, à p. m. πέποιθα.

'Επέπλεον, adnavigabant, 3. pl. imperf. verbi ὀπιπλέω. Them. πλέω, navigo: f. πλεῦσω.

'Επέπληγον, percussi, per redupl. pro ἔπληγον, a. 2. ind. act. verbi πλήσσω, percutio: f. ξω. a. 2. ἔπληγον & ἐπλαγον: vel est, a. 2. verbi compos. ὀπιπλήσσω, idem.

'Επέπλεξα, ας, ε, 3. sing. a. 1. act. verbi ὀπιπλέκω, vel -πλω, f. ξω, increpo: ex ὅδι & πλέκω, percutio.

'Επέπλων, adnavigabam, imperf. vel a. 2. act. ab ὀπιπλέω, ut ἐδίδων, vel ἴδων, ας, ω. Th. πλέω, f. πλεῦσα, navigo.

'Επεποίθεα, confisus fueram, pluſq. p. m. ex ὅδι & πείθω, persuadeo: f. πείσομαι. p. m. πέποιθα.

'Επεποίθεσαν, Att. vel Ion. pro ἐπεπόνθην, ut ᾔδη, pro ᾔδειν, pluſq. p. m. verbi πάσχω

patior: f. πείσομαι. a. 2. ἔπαθον. p. m. πέπονθα.
'Επαφυσιοῦσι, egerant, pro ἐπαφυσήσαν, Att. & Ion. 3. pl. pluiq. p. m. ab ἐπαφυσάω, verbi ἀφάω, vel ἄπω. f. ἄξω. p. m. ἦφαγμαι.
'Επέπληξεν, es, e, a. 2. act. verbi ἐπιπλήσσω, insuper sternuto: ex ἐπὶ & πλήσσω, f. πλήξω, sternuto.
'Επέπτατο, advolavit, vide ἐπιπέμπω.
'Επεπλάμην, excideram, pluſq. p. verbi πίπτω, cado: f. πεσοῦμαι. p. πέπτωκα. a. 2. ἔπεσον.
'Επέπυστο, 3. sing. pluſq. p. pass. verbi πυνθάνομαι, audio, interrogo: f. πεύσομαι. p. pass. πέπυσμαι. a. 2. m. ἐπυθόμην.
'Επερασάμενος, transgressus sum, a. 1. ind. pass. verbi ἐφαίνω, transveho. Th. πέρα, ultra.
'Εφαρμόζομεν, colo, aro, subigo: ex ἐπὶ & ἁρμόζομαι, f. ὁσομαι. p. ασμαι, operor. Th. ἔργον, opus.
'Εφαρματὰ, jus arandi inter se; (ut, ἐπινομία, pascendi) communio culturæ inter duos populos; item, aratio quæ fit ultra terminos; & simpliciter, pro aratione & cultura; ut apud Thucyd. lib. 1. ἐπικαλοῦντες ἐφαρμασίην Μεγαρέων τῆς γῆς τῆς ἱερῆς; objicientes Megarensibus culturam agri sacri, &c. Est verbale à præced. verbo.
'Εφαρσῶ, fulcio, firmo, &
'Επέρεισα, adegi, 3. sing. a. 1. ind. act. ex ἐπὶ & ἐρείδω, f. σω, figo, firmo.
'Επέρεισις, affirmatio, innixus; allisus, illisus, &c. Ut ὀδόντων ἐπέρεισις; dentium illisus; Dioscor. Item, pro applicatione intellectus, & incubitu in rem intelligibilem, & quasi impressione, &c. Item, ἐπερεισμὸς, infixio, &c. Utrumque verbale ab ἐπερείδω.
'Εφαρίζω, irrito, prorito, idem quod ἐρεθίζω, & Th. ἐρίσω, Vi.
'Επερεύδαι, scisciteri: f. ἐφήσομαι· vide ἐπερέσθαι.
'Εφαρεῖς, & ἐπαρεὺς, tectus, coopertus, opacus, &c. ab ἐφέρω, tego, tectum impono; Th. ἐρέφω, idem.
'Εφαρέθημαι, perf. pass. verbi ἐφαρέθω, per redupl. Att. vide in ἐπέρεισε.
'Επέρησα, es, s. transivi, trajeci, a. 1. ind. act. verbi ἐφαράω. f. ήσω & άσω, transeo. p. πεπέρακα.
'Επέρησεν, interrogo; pro quo, magis in usu sunt ἐφορμαι, & ἐπέρομαι, quæ vide.
'Επερράγλω, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi ἐπιῤῥήγνυμι. Th. ῥάω, frango: f. ξω.
'Επερρίφλω, ης, η, a. 2. ind. pass. tanquam ab ἐπιῤῥίπτω pro ἐπιῤῥίπτω, injicio: ex ἐπὶ & ῥίπτω, projicio: f. ψω. p. ἔῤῥιφα.
'Επέρρασαν, 3. pl. a. 1. act. &
'Επερράσαντο, 3. pl. a. 1. m. verbi ἐπιῤῥάνυμι, confi. mo, imp: llo, fortiter moveo: ex ἐπὶ & ῥάνυμι, f. ῥάσω. p. ἔῤῥακα, a. 1. pass. ἐῤῥάδην.
'Εφρύω, attrahoj (& ἐπειρύω, pro eodem, interjecto, ει, ut εἰρύω, etiam pro ἐρύω) ab ἐπὶ & ἐρύω, Vi.
'Επέρχομαι, supervenio, f. ἐπελεύσομαι. a. 2. ἐπῆλθον· ex ἐπὶ & ἔρχομαι, venio:

p. m. ἦλυθα, Att. ἐλήλυθα.
'Επέρτοι', pro ἐπέρχεται, 3. plur. præs. ejusd.
'Εφωτάω, ῶ, interrogo: imperf. ἐπηρώτων, ας, ατες, ας, ατ, α. f. ήσω, p. ἐπηρώτηκα. a. 1. ἐπηρώτησα. a 1. imperat. ἐπερώτησον, άτω; ex ἐπὶ & ἐρωτάω, rogo, scisciteor.
'Επερώτημα, ατος, τὸ, interrogatio: &
'Επερώτησις, εως, ἡ, interrogatio: ab eod.
'Επέσαλξιν, 3. sing. a. 1. verbi ἐπισάλλω, sterno: f. ξω. Th. σάλλω, onero.
'Επεσβαίνω, ingredior, conscendo; pro ἐπιεσβαίνω, ab ἐπὶ, εἰς & βαίνω, vide.
'Επισβολία, ας, ἡ, convitium, &
'Επισβόλος, ὁ, ἡ, verba probrosa in aliquem jaciens: ex ἐπὶ, εἰς Att. ις & βάλλω, jacio: p. m. βέβολα· vel qu. ἔπισιν ἀς βέλεσι βάλλων, verbis tanquam telis impetens.
'Επεσεν, cecidit, 3. sing. a. 2. act. verbi πίπτω, cado: f. πεσοῦμαι. p. πέπτωκα. a. 2. ἔπεσον.
'Επεσδία, insuper edo, post aliud edo: ex ἐπὶ & ἐδίω, edo. Th. ἴδω, idem.
'Επέσθω, sequatur, 3. sing. præs. imperat. &
'Επέσθων, 3. dual. præs. imperat. verbi ἕπομαι, sequor: præs. inf. ἔπεσθαι.
'Επεσιν, dat. pl. ab ἐπὸς, ός, τὸ, verbum. Th. ἔπω, dico: a. 2. εἶπον.
'Επέσκεζον, es, e, imperf. verbi σκάζω, claudico: f. σω.
'Επέσκιπεν, tegebat, 3. imperf. verbi ἐπισκίπτω, ί. ψω. Th. σκέπω, tego.
'Επεσκίλασθε, 2. pl. a. 1. m. ἐπεσκέλμην, ω, ατο. verbi ἐπισκέλλομαι, invisо, visito: f. ελοῦμαι. p. pass. ἐπέσκαλμαι· ex ἐπὶ & σκέλλομαι, circumspicio.
'Επεσκίασα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐπισκιάζω, inumbro: cum dat. f. άσω. p. ἐπεσκίακα. a. 1. sub. ἐπεσκίασα, ης, η, ex ἐπὶ & Σκιὰ, umbra.
'Επεσκίρτησε, insiluit, 3. sing. a. 1. ind. act. ex ἐπὶ & Σκιρτάω, salto. Th. σκελεῖν, salio.
'Επεσκίτησε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐπισκοτέω, obtenebro: f. ήσω. p. ἐπεσκότηκα. ex ἐπὶ & σκότος, tenebræ.
'Επεσον, es, e, a. 2. ind. act. verbi πίπτω, cado: f. 2. m. πεσοῦμαι. p. πέπτωκα.
'Επέσσευδεν, Ion. & Poët, pro ἐφέσσευε, sequi: &
'Επέσσυο, a. 2. ind. act. hinc a. 2. inf. ἐπέσσυτεῖν, a. 2. part. ἐπέσσυτο, ab inusitato ἐπάσσυω, assequor: ex ἐπὶ & ἀσσύω, fact. ex ἄπω per transp. osit. & Pleonasmum τὸ σ, Th. ἔπω, sequor.
'Επέσσυται, gem. ον, pro ἐπέσσυται, Poët. 3. sing. f. ἐσοῦμαι, verbi εἶμι, sum.
'Επέσσυμαι, pro ἐπέσσυμαι, superero; sic, ἐπασσύμενος, pro ἐπεσσύμενος, futurus, consequens, &c. ab ἔπειμι.

'Επεσκεμμένως, consideratè; (i. e. συνετῶς) est adv. à perf. pass. 1. perf. verbi ἐπισκοπέομαι, id Vi.
'Επέσσυται, impetum fecit, per Metath. pro ἐπέσσυται, 3. sing. perf. pass. &
'Επέσυτο, pro ἐπέσσυτο, 3. sing. pluſq. p. pass. ex ἐπὶ & σύομαι, concito, verb. inusit. pro σεύομαι, idem, Th. σείω, quatio.
'Επέστελμεν, missus sum, perf. pass. verbi ἐπιστέλλω, mitto: quod vide.
'Επίστειλα, ας, ε, misi, a. 1. ind. act. ejusd. verbi.
'Επιστενάχξε, 3. sing. imperf. act. verbi ἐπιστενάχξω, ingemisco: ex ἐπὶ & στενάχξω, f. ξω, gemo. Th. στυὸς, angustus.
'Επίστενε, ingemiscebat, 3. sing. imperf. ex ἐπὶ & στένω, gemo: ab eod. Th.
'Επιστέφανται, coronaverunt, 3. pl. a. 1. m. ab ἐπιστέφω. Th. στέφω, corono: f. ψω. p. ἔστρα.
'Επιστεὼς, ῶτος, per Crasin. Ion. pro ἐφιστεὼς, & ἐφιστεὼς, perf. part. act. &
'Επίστεως, ως, ων, superveni, a. 2. ind. act. ab ἐφίστημι, initio: f. ἐπιστήσω, p. ἐφίστηκα· ex ἐπὶ & ἵστημι, sto.
'Επιστήριχτο, 3. sing. pluſq. p. pass. vide ἐστήριχτο: & στηρίζω, firmiter statuo: f. ξω.
'Επιστηρίξα, ις, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐπιστηρίζω, confirmo: ab eod. Th.
'Επιστησαν, 3. pl. a. 2. ind. act. ἐπίστημι, quod vide.
'Επιστί, imminet, aliquando licet, 3. sing. præs. verbi ἔπειμι, supersto, immineo. Th. εἰμὶ, sum.
'Επίστιος, Ionice; domesticus, familiaris, &c. pro ἐφέστιος, id vide.
'Επιστοιάζεν, idem quod ἐπιστενάχξε, quod vide: ex ἐπὶ & στενάχξω, gemo. Th. στυὸς, angustus.
'Επιστρεμμφία, perversa & asperiora verba, perf. part. pass. n. g. Item,
'Επιστραμμένως, & ἐπιστρεφῶς; (adv. ab eod.) contortè, obtortè, perversè, &c. Vide seq.
'Επιστρέφεται, converto: f. ψω. Th. στρέφω, verto. a. 2. ἔστροφον.
'Επίστρεψα, ας, ε, a. 1. act. ejusd. verbi.
'Επισυφλίζεν, verberabant 3. pl. imperf. ex ἐπὶ & συφελίζω, duriter tracto. Th. σύω, adsti ngo: fut. ψω.
'Επισχε, 3. sing. a. 2. act. ἐπισχὸν, verbi ἐπίσχω, quod vide.
'Επίσχετο, 3. sing. a. 2. m. ejusd. verbi.
'Επεῖ, sequitur, 3. sing. ind. præs. ab ἕπομαι, sequor: a. 1. m. ἐσπάμην. Th. ἔπω, sequor.
'Επίτας, ας, ὁ, Poët. & Dor. pro ἐπὶτης, ης, ὁ, affecta, comes, famulus: ab eod. Th.
'Επιτελῶ, a. 1. ind. pass. à πιτέλλω, seu πιτέζω, f. άσω, pando, velo. Th. πιτὰω, idem.
'Επιτείλα, ας, ε, jussi, a. 1. ind. act. ab ἐπιτέλλω· ex ἐπὶ & τέλλω, inusit.
'Επίτ(ο)ς, ος, ὁ, ἡ, anniversarius. Th. ἔτος, annus.
'Επιτειόκερπος, ὁ, ἡ, uno anno fructificans; Theophr. lib. 1. à præced. ἐπίτ(ο)ς & καρπὸς, Vi. Sic, ἐπιτέλκεφαλος, singulis annis caulem mutans, &c. à Th. κεφαλὸς.
'Επιτηφορεῖν, annuatim ferre, i. e. fructificare; & ἐπιτηφόρος, ὁ, ἡ, ἄ, annuatim ferens; singulis annis fructum ferens, &c. Unde τὸ ἐπιτηφόρεμα, quæ singulis annis fructum ferunt; (ut contrà, περιτειωτοφέρεα, quæ alternis fructum ferunt, &c.) ab ἐπίτ(ο)ς & φέρω, fero.
'Επιτήφυλος, singulis annis folia mutans; Theophr. l. 7. ab ἐπίτ(ο)ς & φύλλον, τὸ, Vi.
'Επίτελλε, imperabat, 3. sing. imperf. act. &
'Επιτέλλ', pro ἐπιτέλλετο, 3. sing. imperf. pass. vide ἐπίτελλα.
'Επιτέρπετο, 3. sing. imperf. m. verbi ἐπιτέρπομαι, delector. Th. τέρπω, delecto: f. ψω.
'Επιτήδιος, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐπιτηδεύω, fector studiosè, operam do: f. εύσω. Th. ἐπιτηδὴς, idoneus.
'Επίτης, ου, ὁ, pedissequus, famulus; item, ἐπίτις, ἡ, pedissequa, famula; & ἐπίτικος, qui sequitur, qui paret, seu obsequitur, &c. Omnia ab ἕπομαι, id vide.
'Επίτικτον, 3. sing. pluſq. p. pass. vide ἐστίκτω: & στιλβω, firmiter statuo: f. ξω.
'Επιτληκτὸς, ὴ, ὸν, annuus, totum annum durans. Th. ἔτος, annus.
'Επιτῆθεν, 1. sing. vel 3. pl. imperf. act. quasi ab ἐπιτηθέω verbi ἐπιτήθημι, i: pono: quod vide.
'Επίτιμε, 3. sing. imperf. act. ab
'Επιτιμάω, objurgo: f. ήσω. p. ἐπιτετίμηκα· ex ἐπὶ & τίω, punio.
'Επιτίμησα, ας, ε, a. 1. ind. act. ejusd. verbi.
'Επιτίμων, 1. sing. vel 3. pl. imperf. act. ἐπιτίμασον, ων, verbi ἐπιτιμάω. objurgo, quod vide.
'Επίτονε, as, ε, incidi in, offendi, nactus sum: a. 1. Poët. pro ἐπίτυσα, verbi πιτνάω, ᾶς, f. άσω. q. à prisco verbo πίτω. Th. πίπτω, cado.
'Επίτρεπλον, ης, η, a. 2. ind. pass. verbi ἐπιτρέπω, permitto: f. ψω. p. ἐπιτέτροφα. a. 1. ἐπέτραφα. p. m. ἐπιτέτραμμαι· ex ἐπὶ & τρέπω, verto.
'Επίτραπτο, 3. sing. ind. præs. ab ἐπιτρέφω, converto: f. ψω. Th. στρέφω, verto. a. 2. ἔτραπον.
'Επίτρεφα, ας, ε, a. 1. act. ab eod. verbo.
'Επίτυχον, es, e, a. 2. verbi ἐπιτυγχάνω, assequor: ex ἐπὶ & τυγχάνω, fum: f. τεύξομαι.
'Επιφάδην, imperf. vel a. 2. Æol. Pleonast. τῆν υ proinde ἐπάδην, ab ἤαδον, resolutione Ion. pro ἦδον, mutato φ in π, ab ἀείδω, vel ἄδω, placeo: f. ἀδήσω.
'Επιφέρομαι, intellexi in us, 1. pl. imperf. ex ἐπὶ & πείθομαι, f. πείσομαι, p. pass. πέπυσμαι. a. 2. m. ἐπυθόμην.
'Επιφθόνως, ὦ, bono, seu æquo sum animo, in, vel, ob, &c. ab ἐπὶ & φθόνος, Vi.
'Επιφθονῶ, dirigo, constituo, rego, &c. Ex ἐπὶ & φθονῶ, id vide.
'Επιφθόνοι, optabilis: &
'Επιφθόμενος, a. 1. part. m. ab ἐπιφθόμην, apprecor. Th. ἔυχομαι, precor: f. εὔξομαι. p. εὖγμαι.

'Επιφθόμισε, as, ε, laudavi, & in 3. pl. ἐπιφθόμισαν, a. 1. ind. act. verbi ἐπιφημίζω, f. ίσω· ex ἐπὶ & εὔφημος, laudatus, quod ab ἔυ, benè, & φημὶ, dico. Th. φάω, dico.
'Επιφύλω, Ion. pro ἐπιφύω, præs. imperat. ab
'Επιφύσομαι, ω, οῦ, glorior, vide ἐπιφυδάλλω.
'Επιφυσίζω, f. ίσω, p. ικα, vilis pretii facio, Th. ἀνίομαι, emo.
'Επιφαινο, apparebant, 3. pl. pluſq. p. Poët. pro πεφασμένοι ἦσαν, à verbo φαίνομαι, appareo: f. α. φανήσομαι. p. pass. πέφασμαι, & Att. πέφασμαι. a. 2. pass. ἐφάνην. Th. φαίνω, ostendo.
'Επίφερον, es, e, imperf. act. verbi ἐπιφέρω, infero: f. ἐποίσω. a. 2. ἐπήνεγκον. Th. φέρω, fero.
'Επιφθιν, occidit, 3. sing. imperf. verbi πίφθω, idem quod φίτω, occido: p. m. πίφθα. Alii esse volunt ab ἐπιφθίνω, quod in a. 2. ἐπίφθορον, & per Syncop. ἔπιφθον, occidi. Alii à φίτω, deducunt, & per redupl. πεφίτω, per Syncop. πέφθω· unde a. 2. ἔπιφθον. Aut à φίνω, a. 2. ἔφινον, per redupl. Syracus. ἐπίφινον, per Sync. ἔπιφθον.
'Επίφερεθον, es, e, a. 2. ind. act. verbi ἐπιφέρζω, induco, indico: f. σω, a. 2. θν. p. ἐπιτέφερκα, p. m. πέφερσμαι. Alii volunt ἐπίφερθον. Syracusii à reduplicatione dicti pro ἔφερθον, ut in voce superiori: vel poterit esse imperf. facto præsenti πέφερθω, ex p. m. πέφερσμαι. Th. φέρζω, dico.
'Επιφέρσατο', pro ἐπιφέρσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ἐπιφέρσομαι, excogito: ab eod. Them.
'Επιφέρσατο, Poët. pro ἐπιφέρσατο, vid. præced.
'Επιφύτευ, vid. ἐπιφύομαι.
'Επίφυκον, es, e, enatus vel enata erat, 1. sing. vel 3. pl. imperf. act. verbi πιφύκω, idem quod φύω, nascor: f. σω. p. πέφυκα. a. 2. ἔφυν.
'Επιφυόμην, ω, ετο, adnascebatur: imperf. Ind. pass. verbi ἐπιφύομαι. Th. φύω, gigno.
'Επιφάνες, 3. sing. imperf. ἐπιφάνεν, ην, σες, ες· verbi ἐπιφανίω, acclamo: f. ήσω. p. ἐπιπεφάνηκα. p. pass. ἐπιπεφάνημαι. Th. φανὴ, vox.
'Επίχαιν, 3. sing. imperf. vel a. 2. verbi ἐπίχαω, infundo: vide ἐκχέω.
'Επίχθν, abstinere, occupare, præt. inf. ἐπίχθν σκιαγὸ τύξεν, arcum intendere in scopum: ab ἐπίχω, quod vide.
'Επιχειρησαν, 3. plur. a. 1. act. verbi ἐπιχείρω, aggredior: imperf. ἐπιχείρεον, ων, f. ήσω. p. ἐπιχειρήκα. a. 1. ἐπεχείρησα. ex ἐπὶ & χεὶρ, manus.
'Επιχεῖτο, infundebat, 3. sing. imperf. ex ἐπὶ & χέομαι. Th. χέω, fundo: f. χεύσω.
'Επίχλω, ης, η, a. 1. pass. verbi πίκνω, idem quod πείκω, pecto, tondeo: f. πίξω.
'Επίχεκεν, imperf. vel a. 2. verbi ἐπιχέκω, seu ἐπιχεκέω, invado. Th. χέκω, invado furiosè.
'Επίχευσι, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi χεύω, illino: f. ίσω, p. ἐπικέχευκα. Th. χέλα, ungo.
'Επίχω, inhibeo; item, attendo: imperf. ἐπίεχον, es, e. cum dat. f. ἐφίξω, vel ἐπιχήσω. p. ἐπίσχηκα. a. 2. ἐπίσχον· ex ἐπὶ & ἔχω, habeo.
'Επκλα, as, ε, a. 1. ind. act. verbi πίκλω, coquo.
'Επλαν, gen. pl. &
'Επλων, carmina, nom. pl. ab ἔπος, ους, τὸ, carmen. Th. ἔπω, dico, a. 2. εἶπον.
'Επῆν, ineſt, 3. sing. præſ. sub. ab ἔπειμι, insum: ex ἐπὶ & εἰμὶ, sum.
'Επήσολος, Poët. pro ἐπίσολος, compos, qui aliquid adeptus est: ab ἐπισέλλω, injicio: quod vide.
'Επήχησε, a. 1. ind. act. verbi ἐπηχέω, excito: f. ήσω. p. ἐπήχηκα· ex ἐπὶ & ἠχέω.
'Επηχανίδες, αἱ, tabulæ navium à prorâ ad puppim extensæ, dictæ quasi ἐπηνεκίδες. Th. φέρω, fero: f. ὁίσω, a. 2. ἤνεγκον.
'Επηγορεύειν, Ion. pro κατηγορεῖν, incusare, quod vide.
'Επηορία, accuso, incuso; item, querror, seu conqueror, &c. Item, ἐπηορία, accusatio, querimonia, &c. Ex ἐπὶ, & ἀγορεύω; unde inusit. ἀγορέω, & usitatum ἀγορεύω, loquor, &c. Vi.
'Επῆον, pro ἐπιῆν, inerat, 3. sing. imperf. ex ἐπὶ & εἰμὶ, sum.
'Επήτεον, ἦες, plusq. p. m. verbi ἐπέτμω, accedo, adeo. Th. εἶμι, eo.
'Επιστατὸς, ὄ, annuus: ex ἐπὶ & ἔτ(ο)ς, annus.
'Επιθρηκία, perf. part. f. g. ab ἐπιθρέω· quod ex ἐπὶ & ἀθρέω, video: f. ήσω.
'Επῆκαν, Ion. pro ἐφῆκαν, immiserunt: ab ἐφίημι, quod ab ἵημι, mitto. Sic
'Επῆκα, Ion. pro ἐφῆκα, ab eod.
'Επικολέσατο, as, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐπικολέθω, subsequor: f. ήσω. p. ἐπικολήθηκα. a. 1. sub. act. ἐπακολυθήσω, ης, η, ex ἐπὶ & ἀκόλυθ(ο)ς, pedissequus.
'Επήκο(ο)ς, ος, ὁ, ἡ, propitius, qui rem aliquam audivit. Th. ἀκούω, audio.
'Επήκοος, a. 1. act. verbi ἐπακούω, exaudio. f. όσω. p. ἐπήκοως. p. m. ἐπήκοα; ex ἐπὶ & ἀκούω, audio.
'Επηκεφάτο, 3. pl. imperf. m. ἐπηκεφάμην, ώμην, ῶ, ᾶτο, ἄτο, ab ἐπακεφάομαι, ῶμαι, exaudio: ex ἐπὶ & ἀκεφάομαι, audio.
'Επηλατ, 3. pl. a. 1. act. verbi πέλλω, vibro: f. ελῶ. a. 1. ἔπηλα.
'Επῆλθον, es, e, a. 2. ind. act. verbi ἐπέρχομαι, accedo: f. ἐπελεύσομαι. Th. ἔρχομαι, venio.
'Επηλὶς, operculum arcæ, vel ciſtæ; item, pro macula à sole; (idem quod ἔφηλις, id vide) ex ἐπὶ & ἥλ(ο)ς, vide.

'Επηλ-

'Επιλυμάζω, vel -ίζω, obumbro, velut umbraculo tego: ex ἐπὶ & ἀλυσμάζω, vel ἴζω, idem. Th. λύχη, tenebræ.

'Επίλυσις, εἰς, αἱ, advenæ, nom. pl. ab ἔπιλυς, υδος· ab ἐπήλυσμαι, vid. ἐπήλυδες.

'Επήλυθε, 3. sing. p. m. vel a. 2. & per Sync. ἐπῆλθε, ab eod. verbo.

'Επιλυς, ὁ, ἡ, advena, vid. ἐπήλυδες.

'Επιλυσία, & ἐπιλυσίη, ἡ, Ion. adventus, item, incantatio, quæ fit veneficiis. Th. ἵργομαι, venio: f. ἐλεύσομαι.

'Επιλύτης, ου, & 'Επιλύ⊙, ου, ὁ, advena: ab eod. Th.

'Επήμυναν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ἐπημύνω, noceo, damnum do: f. ανῶ. Th. πῆμα, damnum.

'Επιμοιδὸς, ὅ, alternans, ab ἀμείβω, alterno.

'Επὶῶ, aderat, 3. sing. imperf. verbi ἐπίειμι. Th. εἶμι, sum. at

'Επὶὼ, quandoquidem, Ion. pro ἐπεὶ, ab ἐπεί, postquam, & ἄν, si.

'Επλωίμο⊙, ventosus, vanus, evanidus; talis qui in ventos abiturus sit, &c. Ex ἐπὶ & ἀείμι⊙, id vide in Th. ἄνιμο⊙.

'Επήνεν, laudabam, & contracte ἐπῆνον, impert. act. verbi ἐπαινέω, laudo: f. ήσω, & έσω. a. 1. ἐπήνεσα, a. 1. pass. ἐπηνέθην, ex ἐπὶ & αἴν⊙, laus.

'Επήνεσαν, approbarunt, 3. pl. a. 1. Poët. gem. ar. pro ἐπῆνεσαν, vide ἐπήνεν.

'Επλωσε, p. m. verbi ἐπανθέω, superfloreo: ex ἐπὶ & ἀνθ⊙. flos: vide ἐπανθώδης.

'Επήνεσαν, laudarunt, 3. pl. a. 1. act. Poët. pro ἐπῆνεσαν, ab ἐπαινέω, vel etiam regulariter, à f. ήσω.

'Επλωσαν, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐπαναδέω, occurro: f. ήσω, p. ἐπλώτηκα· ex ἐπὶ & ἀντάω. Th. ἀντὶ, contra.

'Επλωύθη, completa erat, a. 1. ind. pass. verbi ἐπαυέω, expedio. Th. ἀνύω, perficio.

'Επῆξαν, 3. sing. a. 1. m. verbi πήγνυμι, f. ξω, compingo, figo. p. m. πέπηγα.

'Επῆξεν, 3. sing. a. 1. act. ejusd. verbi.

'Επήρ⊙, sublimis; in alto situs; μετέωρ⊙, &c. Ex ἐπὶ & ἀείρω, tollo, &c. Vi.

'Επηπείλησε, minatus fuerat, 3. sing. a. 1. act. verbi ἐπαπειλέω. Th. ἀπειλὴ, f. ήσω, minitor.

'Επῆρε, sustuli, a. 1. act. verbi ἐπαείρω, a. 1. m. ἐπηειράμην. Vide ἐπῆρεν.

'Επήρει⊙, ου, ὁ, ἡ, amabilis: ex ἐπὶ & ἠέρω, f. έσω, amo.

'ΕΠΗΡΈΑ'ΖΩ, damno afficio, infesto, vexo, calumnior: f. άσω. p. ἐπηρέακα, quasi ex ἐπὶ & 'Αρης, Mars.

'Επηρεασμὸς, ὅ, ὁ, vexatio, malevolentia, contumelia: &

'Επηρεαστικὸς, ὅ, injuriosus, infestus: &

'Επήρεια, ας, ἡ, damnum, injuria: ab ἐπηρεάζω, quod vide.

'Επῆρεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐπαείρω, attollo: f. ἐπαρῶ, præt. ἐπῆρκα. a. 1. part. ἐπάρας, αντος, a. 1. pass. ἐπῆρθην. Ex ἐπὶ & αἴρω, tollo.

'Επήρετμο⊙, ου, ὁ, ἡ, ad remigationem accinctus: remis instructus: ab ἐρετμὸς, remus. Th. ἐράσσω, -πω, remigo.

'Επήρετο, 3. sing. imperf. verbi ἐπήρομαι, interrogo; ex ἐπὶ & ἴρομαι, dico. At ἐπήρετο, cum ε subscr. est imperf. pass. verbi ἐπαείρομαι, attollor. Them. αἴρω, tollo.

'Επηρεῖας, acc. pl. ab ἐπηρεὶς, tectus, cooperturus: quod ex ἐπὶ & ἐρέω, tego: f. ψω.

'Επήρης, ⊙ ὁ, ἡ, paratus & instructus; proprie ad remigationem; unde, navigium dicitur ἐπῆρες: apud Suidam; est ab ἐπὶ & ἐρέσσω; remigo & ἐρετία, remigatio; à quo quædam composita fiunt in ηρης desinentia.

'Επήρθην, a. 1. ind. pass. ab ἐπαείρω, attollo: vide in ἐπῆρεν.

'Επήρε⊙, pro ἐπήρεα⊙, exp. de quo contenditur, seu, ob quem contenditur; item, æmulatione dignus, &c. ab ἐπὶ & ἐρίζω, contendo, concerto; unde, ἐρισθε, de quo contenditur, &c. à Th. ἔρις, Vi.

'Επήρκει, 3. sing. imperf. ab ἐπαρκέω, sufficio, subvenio: f. έσω. p. ἐπήρκηκα. Th. ἀρκέω, propulso.

'Επήρκεσεν, 3. sing. a. 1. verbi ejusd.

'Επήρμενος, 3. sing. perf. pass. ab ἐπαείρομαι, elatus, part. præt. pass. ab ἐπαείρομαι. Vide ἐπῆρτο.

'Επῆρσε, ας, ε, a. 1. Æol. ab ἐπάειρω, quod ab ἐπὶ & ἄειρω, apio: f. Æol. ἄρσω, unde inf. ἄρσαι, &c.

'Επηρτήμην, perf. part. pass. ab ἐπιαρτάω, imminco: quod ab ἐπὶ & ἀρτάω, suspendo: f. ήσω.

'Επηρτο, 3. sing. imperf. ab ἐπηρόμην, interrogo: f. ήσομαι, p. ἐπηρώτημαι, a. 1. ἐπηρωτήσατο, ας, ε. Th. ἐρωτάω.

'Επηρώτησαν, 3. pl. a. 1. ind. act. ejusd. verbi.

'Επῆσαν, insuper erant, 3. pl. imperf. verbi ἐπειμι, quod ab εἰμὶ, sum.

'Επιδεῖαι, Ion. pro ἐφιδεῖαι, per Sync. pro ἐφιδέησαι, 3. pl. a. 1. opt. pass. verbi ἐφίδομαι, delector super aliquâ re: quod ex ἐπὶ & ἥδω, delecto: f. ήσω. Th. ἡδὺς, suavis.

'Επήφθιτο, 3. sing. a. 2. m. verbi ἐπιφθίνομαι, sentio: ex ἐπὶ & αἰσθάνομαι, id m: f. αἰσθήσομαι. p. ἔφθημαι. a. 2. m. ἠσθόμην, ν, ετο.

'Επησύστατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ἐπισυέω, exerceo. Th. ἀσύλη f. ήσω, idem.

'Επὶ, præf. sub. 3. sing. ab ἔπομαι, sequor: a. 1. m. ἐσπάμην.

'Επήτης, ας, vel ἐπάλης, ου, ὁ, ἡ, facundus. Th. ἔπω, dico.

'Επήτορμο⊙, ου, ὁ, ἡ, densus: ab ἐπὶ & ἤτορον, stamen.

'Επήτυος, υο⊙, ἡ, facundia; aut etiam ἐπαίτησις, apud Hom. Od. φ. ab ἐπητής.

'Επηχέω, ῶ, obstrepo, insono: ex ἐπὶ & ἠχέω, sono. Th. ἦχ⊙. sonus.

'Επηχθεσμὸ⊙, perf. pass. part. ab ἐπάχθομαι, ingenio sub pondere: quod ex ἐπὶ & ἄχθομαι, idem: f. ἠσομαι, & ἐσομαι, a. 1. pass. ἠχθέσθην. Th. ἀχθὸς, pondus.

'Επήω⊙, impendens, sublimis; pro ἐπήρ⊙, id Vi.

'ΕΠΙ, præpositio, cum gen. in, ad, supra, super, coram: cum dat. in, propter, coram: cum accus. super, adversus, per, ἐπὶ μᾶλλον, multo magis: in compositione significat, in, super, contra, ad, post, præ, prope, sub, augmentum, diminutionem.

'Επι, pro ἔπεστι, inest, adest: ponitur etiam pro ἔπεισιν, insunt: ab ἔπειμι. Th. εἰμὶ, sum.

'Επιαγαπητὸς, charissimus; perquàm charus; ab ἐπὶ intensivo, seu augmentativo; & ἀγαπητὸς, Vi.

'Επιάλλω, immitto: ab ἰάλλω, mitto: f. αλῶ.

'Επιάλμη⊙, per Sync. pro ἐπιηλμέν⊙, Poët. pro ἐφηλμέν⊙, præf. part. ex ἐπὶ & ἅλλομαι, salto: a. 2. med. ἐπιάλμην, ν, ετο.

'Επιάλτης, idem quod ἐφιάλτης. q. d. insultor, seu insultator; incubum nonnulli vocant, & incubonem; malum est, quo correpti, invadi se ab aliquo, & magno pondere opprimi, atque adeo suffocari imaginantur, &c. Vide Macrob. l. 2. in somn. Scip. ab ἐπὶ & ἅλλομαι, salio, salto, &c. Vi.

'Επιαυδάω, complacco gratus sum; Il. ν, & Od. σ. ab ἀνδάνω, Vi.

'Επίασα, ας, ε, & in 2. pl. ἐπίασατε, a. 1. ind. act. verbi πάζω, capio, prehendo: f. άσω. p. πέπᾶκα, a. 1. pass. ἐπάσθην. f. 1. pass. παθήσομαι. Th. πάζω, premo, crucio: Dor. πάζω.

'Επιάσθω, a. 1. ind. pass. Vide in ἐπίασα.

'Επαῦλα, dormio inter vel apud: ab ἰαύω, f. σω, commoror, dormio.

'Επιαυσμὸ⊙, f. 1. m. part. verbi ἐπιαίνω, concendo, quod vide.

'Επίαχον, clamabam, vel clamabant, 1. sing. vel 3. plur. imperf. act. verbi ἰάχω, clamo.

'Επίβα, insulta, per Apoc. Poët. pro ἐπίηνδε, a. 2. imperat. act verbi ἐπιβαίνω, quod vide.

'Επίβαθρον, ου, τὸ, naulum: ab ἐπιβαίνω, conscendo. Th. βαίνω, eo.

'Επιβαίλλω, ας, η, conscendam, a. 2. opt. act. ab eod. verbo.

'Επιβαυκμὸ⊙, ascendere, Ion. pro ἐπιβαίνειν, præf. inf. act. ab

'Επιβαίνω, conscendo: f. ἐπιβήσομαι, p. ἐπιβέβηκα, a. 2. ἐπέβην, a. 2. part. ἐπιβάς, ἀντ⊙. Ex ἐπὶ & βαίνω, eo.

'Επιβάλλε, 2. sing. a. 2. sub. act. verbi ἐπιβάλλω, injicio, quod vide.

'Επιβάλλο, Dor. pro ἐπιβάλλω, præs. imperat. pass. ab

'Επιβάλλω, injicio, immitto: imperf. ἐπίβαλλον, erumpebam, f. ἐπιβαλῶ. p. ἐπιβέβληκα. a. 2 ἐπέβαλον. a. 2. part. act ἐπιβαλὼν, ὁύσα, perf. pass. ἐπιβέβλημαι. Th. βάλλω, jacio.

'Επιβαλόντος, a. 2. part. act. f. g. verbi ἐπιβάλλω quod vide.

'Επιβαλὼν, 3. pl. f. 2. act. &

'Επιβαὼν, a. 2. part. Vide ἐπιβαίνω, injicio.

'Επιβαπτίζω, & ἐπιβάπτω; idem quod βαπτίζω, & Th. βάπτω, immergo, intingo, &c. Vi.

'Επιβαρεῖα, aggravo: f. ήσω, p. ἐπιβεβάρηκα. a. 1. ἐπεβάρησα. a. 1. inf. ἐπιβαρῆσαι. Ex ἐπὶ & βαρέω, idem. Th. βάρος, pondus.

'Επιβας, div⊙, conscendens, a. 2 part. act. & in fœm. g. ἐπιβᾶσα, ab ἐπιβαίνω; quod vide.

'Επίβασις, εως, ἡ, invasio, basis: ab eodem.

'Επιβαλλόμην, occupare, usurpare: ab ἐπιβαίνω. Th. βαίνω, eo.

'Επιβαλήρια, ἰων, τὰ, machinæ ad invadendos muros: &

'Επιβαλήρι⊙, υ, ὁ, ἡ, scansorius: & ι πλάτης, ου, ὁ, EPIBATA, vector: ab eod. verbo & Th.

'Επιβατὸς, ὴ, ὸν, de loco dicitur, ad quem pater accessus: ab ἐπιβαίνω, conscendo. Th. βαίνω, eo.

'Επίβδα, festum Apaturiorum Athenis, dierum quatuor. In nuptiarum festo, primus dies vocabatur γάμοι, secundus ἐπίβδα, tempus, scil. sequens vel futurum. Scap. dicit, quartam & ultimam diem festi cujusdam apud Athenienses, quod ἀπὸ ἕρια, vocabant, sic dici, cujus prima victa est δόρπια, secunda ἀνάρρυσις, tertia κωμᾶται.

'Επιβεβαιόω, ῶ; item ἐπιβεβαιόομαι, confirmationem addo: q. d. post confirmo, à βεβαιόω; V.

'Επιβεβηκὼς, ότ⊙, perf. part. act. verbi ἐπιβαίνω, conscendo; quod vide.

'Επιβήμεν, Æol. Dor. pro ἐπιβῆναι, a. 2. inf. act. &

'Επιβησόμην, Ion. pro ἐπιβήσομαι, f. 1. inf. act. ejusd. verbi.

'Επιβήσο, ascende, præs. imperat. Ion. pro ἐπιβῆσον, ab ἐπιβήσομαι, quod à fut. formatum contra regulam. Them. βαίνω, eo.

'Επιβήσομαι, f. 1. m. part. verbi ἐπιβαίνω, conscendo, quod vide.

'Επιβήτωρ, ορ⊙, ὁ, Ion. pro ἐπιβάτης, υ, ὁ, inscensor: & Epithet. maris fœminam ascendentis.

'Επιβήσων, ονος, ὁ, impono, facio ascendere: f. άσω, p. ἐπιβεβίβακα, a. 1. ἐπεβίβασα. Ex ἐπὶ & βαίνω, eo.

'Επιβόα, ἐν τῷ βοᾶς δυσὶν, &c.

'Επιβόκπισις, depastio, & ἐπιβοσκὶς, promuscis; à seq.

'Επιβόσκω, pasco: f. βοσκήσω. Th. βόω, ῶ, f. ήσω & ώσω, idem.

'Επιβωλίον, ου, τὸ, idem quod simplex βωλίον, υ, τὸ, bovum armentum. Sic ἐπιβωλὸ⊙, idem quod βωλὸ⊙, bubulcus, quou vide.

'Επιβώλιμε, idem quod ἐπιβωλὸ, quod vide.

'Επιβωλεύω, insidias struo, animo agito: f. εύσω. &

'Επιβωλὴ, ῆς, ἡ, insidiæ: Poët. ἐπιβωλίαι, &

'Επιβωλὸς, υ, ὁ, insidiator: ex ἐπὶ, adversus, & βωλὴ, consilium.

'Επιβωμεύω, cunctor, immoror: ex ἐπὶ & βρεκεύω, tardo. Them. βρεκὺς, tardus.

'Επιβρεχὺ, ad breve tempus. Th. βρεχὺς, brevis.

'Επιβρίμω, adfremo: ex ἐπὶ & βρίμω, f. μῶ, fremo.

'Επιβρίχω, perfundo, irroro. Th. βρίχω, madefacio: f. ξω.

'Επιβρόθω, &

'Επιβρίσω, ingruerit, 3. sing. a. 1. sub. act. ab ἐπιβρίθω, impressionem facio. Them. βρίθω, sum gravis.

'Επιβρομέω, idem quod ἐπιβρόμω; utrumque activè sumitur de flamma quam ventus cum fremitu sufflat, vel quam sufflando fremere seu stridere facit, &c. ex ἐπὶ & βρομέω, idem quod βρέμω; vide.

'Επιβρυχηθ⊙, υ, attonitus, vesanus, cui tonitrua mentem perculêre. Th. βρυχὼ, tonitru.

'Επιβρυχὴ, ῆς, ἡ, perfusio; ab ἐπιβρέχω.

'Επιβρύχω, infremo, fremo; ut ἐπιβρύχω ὀδοντὶ, fremo dente; in Epigram. Th. βρύχω; vide.

'Επιβρύω, scateo, plenus sum; à Them. βρύω; vide.

'Επιβρώσκω, insuper comedo; unde ἐπιβεβρωθεὶς, postea in cibo sumptus, &c. a Th. βεβρώσκω; vide.

'Επιβύστρα, obturamentum, vel obturatrix, obstructrix; Luc. in Lexiph. est à seq. ἐπιβύω; vide.

'Επιβύω, obturo: à βύω, fœm in, σω, idem.

'Επιβώμια, ων, sacrificia. Them. βωμὸς, ara.

'Επιβωμίζω, ad aras sacrifico: item, ἐπιβωμιῶ, ῶς, ὁ ἡ, altari impositus, ut, ἐπιβώμιον πῦρ ἀνάπτειν, ignem super ara accendens; & ἐπιβώμιος μίλ⊙, carmen ad aras, &c. ab ἐπὶ & βωμὸς; vide.

'Επιβώσασθαι, Ion. & Poët. pro ἐπιβοήσασθαι, invocasse, a. 1. inf. m. verbi βοάω, clamo. Sic ἐπιβώσωνται, pro ἐπιβοήσωνται, vocaverint, 3. pl. a. 1. sub. masc.

'Επιβωσόμεθα, invocabimus, contract. pro ἐπιβοησόμεθα, 1. pl. f. 1. m. à βοάω, clamo: sic βώσωσιν, pro βοήσωσιν.

'Επιβωτᾶν, Dor. pro ἐπιβοᾶν, invocare: ab eod. Th.

'Επιβώτωρ, ορ⊙, ὁ, pastor: ab ἐπιβόσκω, pasco, quod a Them. inus. βόω, idem.

'Επίγαγ⊙, υ, ὁ ἡ ἡ, qui super terram est humi repens, &c. ab ἐπὶ, & γαῖα; vide.

'Επιγαμβρεύω, affinitatis jure duco: fœm. εύσω, præt. ἐπιγεγάμβρευκα, a. 1. ἐπεγάμβρευσα· ex ἐπὶ & γαμβρὸς, gener.

'Επιγαμβρεία, affinitas quæ est ex juncto matrimonio; item, ἐπιγάμβρια, τὰ, idem, connubiorum junctio, &c. a præced. ἐπιγαμβρεύω.

'Επιγαμίω, ῶ, q. d. super induco uxorem; vel, insuper duco uxorem; vel superduco virum: ut, ἐπὶ τῷ ἐπιγαμιῶ ἐλευθέρους γνησίους; ex secunda uxore natos, &c. Item, ἐπείγνυμι τῇ συγατρὶ τὸν μητρὸς, &c. à Th. γαμέω, vide.

'Επιγαμία, ας, ἡ, affinitas, jus connubiale: &

'Επίγαμ⊙, υ, ὁ, ἡ; nubilis: à γαμ⊙, nuptiæ. Th. γαμέω.

'Επιγάνυμαι, vel ἐπιγανύμαι, insulto, alienis malis insulto: item, simpliciter, χαίρω, gaudeo, lætor, &c. à γάνυμαι, vel γανύμαι. V.

'Επιγάστειον, ου, τὸ, EPIGASTRIUM, venter exterior. Th. γαστὴρ, venter.

'Επιγαυρόομαι, ώμαι, exulto, lætor, efferor animo, & ferocior reddor ob, &c. (vide γαυρόω) insolesco, superbio, &c. Item, activè, effero, jacto, &c. Unde ἐπιγαυρωθεὶς, exp. lætior factus, &c. Item, ἐπιγαυρ⊙, jactabundus, fortis; nam Hesych. affert. ἐπίγαυρον, pro ἰσχυρὸν.

'Επιγενὴς, ὁ, ἡ, perf. part. m. verbi ἐπιγίνομαι, supervenio; quod vide.
'Επιγήλοφος, humicaulis; i. e. cujus caulis humilis est, & in terra veluti serpit; herba quæ caulem rectum non habet, sed humi stratum, quæ ob id ἀπεδηκόκαυλος dicitur; i. e. μὴ ὀρθοκαυλος, quasi sessilis; ut ἐπιγήλοκαυλος Διόσκορ. frutex terrenus, Theophr. lib. 9. de caus. plant. ab ἐπὶ, γῆ, & καυλὸς, &c. quæ vide.
'Επίγειον, ὑ, τὸ, apud Mathemat. apsis ima planetarum, vulgò auge; ἀπογείῳ opponitur, quod &
'Επίγεια, τὰ, funes quibus navis littori alligatur; &c.
'Επίγειος, ὑ, ία, ὶ, & ἐπίγαιος, terrestris: τὸ ἐπίγειον, terrena: ex ἐπὶ & γῆ, ᾶς, ἡ, & contract. γῆ, idem ac γαῖα, terra.
'Επιγήφυλλος, ab radice tantum foliatus. Sparsa humi folia habens; herba sessilis & humilis, &c. ab ἐπὶ, γῆ, & φύλλον, τὸ; Vide.
'Επιγηλάω, ῶ; f. ἄσω, arrideo, illudo, insulto. Th. γηλάω, rideo.
'Επιγήνημα, τὸ, id quod ad aliquam rem quasi superaccedit; sic, in morbo, dicitur affectus ille, qui ex primario affectu consequitur, ἐπιγίνημα νόσου, agnatus consectariusque affectus morbi, &c. Item, ἐπιγενὴς, ους, ὁ, indigena: item, natus post; adnatus, seu insuper natus, &c. Unde ἐπιγηνάω, & ἐπιγηνόω, adgenero, insuper genero, à quo ἐπιγέννημα, ατος, vel ἐπιγεννηματικὸς, ἡ, ὸν, adnatus, seu agnatus; i. e. ἐπιγενὴς, posteà natus, &c. ex ἐπὶ & γίγνομαι, &c. V.
'Επιγηράσκω, ὑ, a. 2. part. m. verbi ἐπιγίνομαι, supervenio; quod vide.
'Επιγήρειον, insuper muneror, vel honore & præmio afficio, &c. ab ἐπὶ, & γεραίρω; V.
'Επιγεύομαι, gusto, degusto; idem quod γεύομαι, à Th. γεύω; V.
'Επιγήθια, gaudeo, lætor; (χαίρω) ut ἐπιγηθήσας νίκῃ; lætatus super his, vel de his; Th. γηθέω.
'Επιγήτης, ου, epigetis herbæ quæ & κλημαὶς, Dioscor. lib. 4. sic dicta, quod humilis sit, & per terram spargatur, &c. ab ἐπὶ & γῆ; V.
'Επίγια, funes, quibus puppis à terrâ religatur: ab ἐπὶ & γῆ, vel γύω: melius igitur ἐπίγεια.
'Επιγίγνομαι, præs. ind. hinc ἐπιγινόμενος, præs. part. idem quod.
'Επιγένομαι, ὴ, ευμαι, supervenio, supernascor, succedo: f. ἐπιγενήσομαι, a. 2. m. ἐπιγενόμην, p. m. ἐπιγέγονα ex ἐπὶ & γίνομαι, nascor.
'Επιγενέμενοι, οἱ, posteri ejusdem part. præs.
'Επιγιγνώσκω, idem quod sequens ἐπιγινώσκω.
'Επιγινώσκω, agnosco: f. ἐπιγνώσομαι. p. ἐπέγνωκα, a. 1. ἐπέγνων, ας, α, a. 2. imperat. ἐπίγνωθι. a. 2. opt. ἐπιγνοίμην, a. 2. sub. ἐπιγνῶ, ῷς, ῷ. a. 2. inf. ἐπιγνῶναι, a. 2. part. ἐπιγνούς, ὁντος, perf. pass ἐπέγνωσμαι, a. 1 pass. ἐπεγνώσθην· quod ex ἐπὶ & γινώσκω, cognosco.
'Επιγλυκαίνω, dulce reddo, condulco, seu indulco: item, dulcesco, &c. est ab ἐπίγλυκυς, dulcis, vel subdulcis, &c. ab ἐπὶ, γλυκὺς, & γλυκαίνω; vide.
'Επιγλωσσάομαι, ῶμαι, linguâ effero, deblatero, &c. Item, ἐπιγλωττίζομαι, convitium facio; λοιδορῶ ἢ βλασφημῶ, &c. Utrumque à seq. ἐπίγλωσσος q. d. minor lingua, &c. V.
'Επίγλωσσος, seu ωττὶς, ἰδος, ἡ, lingula; apud Medic. caruncula palato annexa. Th. γλῶσσα, lingua.
'Επιγναμπτω, inflecto, ἐπίγναμψα, a. 1. Th. κάμπτω, flecto.
'Επίγναμψας, ασα, ejusdem a. 1. part. act.
'Επίγναφος, interpolitus, innovatus &c. ab ἐπὶ, & γνάπτω, seu γνάφω; vide.
'Επίγνοιν, 3. sing. a. 2. opt. verbi ἐπιγιγνώσκω, agnosco, quod vide.
'Επίγνους, nom. p. ab
'Επίγνους, ὀνῆ, ὸν, a. 2. part. act. ab ἐπιγινώσκω, agnosco; quod vide.
'Επίγνωθι, a. 2. imperat. act. ejusdem verbi.
'Επιγνώμη, ab Hesychio exponitur, διάγνωσις; item, συγνώμη, cognitio, venia, &c. item:
'Επιγνωμοσύνη, ης, ἡ, arbitrium, cognitio: &
'Επιγνώμων, ονος, ὁ, ἡ, arbiter, judex, intercessor. Th. γινώσκω, cognosco.
'Επιγνῶται, cognoscere, a. 2. inf. &
'Επιγνὼς, 2. sing. a. 2. sub. ἐπιγνοῖς, ῷς, ῷ· ἐπιγνωσθήσομαι, ἡ, ησαι, fœm. 1. passiv. &
'Επιγνώσθη, 2. pl. f. ἐπιγνώσομαι· ab ἐπιγινώσκω; quod vide.
'Επίγνωστος, ως, ἡ, agnitio: &
'Επίγνωτος, cognitus: ab eod. verbo.
'Επιγονὴ, ης, ἡ, instauratio vel subsidium generis; fœtus, fœtura; Lucian de diluvio & arca, &c. Item, ἐπίγονος, ὑ, ὁ, post natus, fœtus succidanens: Item, secundis nuptiis natus, &c. Unde plur. seq.
'Επίγονοι, ων, οἱ, posteri filii, Th. γίνομαι, sum, fio, p. m. γέγονα.
'Επιγονίδιον, gemibus impositus: ab
'Επιγονὶς, ἰδος, ἡ, femur, genu musculus, os quo tegitur genu: ex ἐπὶ, super, & γόνυ, τὸ, genu.
'Επιγονατὶς, & ἐπιγονατὶς, ἰδος, ἡ, os tori genu superjectum; Latinè, mola & patella dicitur, &c. idem, quod præcedens ἐπιγονὶς, & abiisd.
'Επιγόνδην, strictim, adv. ab ἐπιγέφω, quod vide.
'Επίγραμμα, ατος, τὸ, EPIGRAMMA, inscriptio: &
'Επιγραφὴς, quæstor: &
'Επιγραφὴ, ἧς, ἡ, inscriptio, titulus; indictio; descriptio censûs: omnia ab
'Επιγράφω, inscribo: f. ψω, p. ἐπιγέγραφα, a. 1. ἐπίγραψα, perf. pass. ἐπιγέγραμμαι, pluscp. ἐπιγεγράμμην, ψο, τὸ; quod ex ἐπὶ & γράφω, scribo.
'Επίγυπος, ὑ, ὁ, aduncus, vel nasum habens aliquantulum aduncum, rictu leniter adunco, &c. ab ἐπὶ, & γυπὸς; qu. vide in Th. γύψ.
'Επίγυα, ὐ ἐπίγια, rudentes, funes; idem quod ἐπίγεια; id vide.
'Επαίσιμος, cognosco; Hom' (à δαίω, discо;) Item, convivor, &c. (à δαίς, epulum præbeo,)
'Επδαίσιος, ὑ, ὁ, ἡ, communis: ab ἐπὶ & δαίω, partior.
'Επδαιτὼν, ὼμος, epulor, convivor; ab ἐπὶ & δαίω, epulum præbeo, &c.
'Επίδαιτον, ὑ, τὸ, opsonium; ab ἐπὶ & δαίς; vide.
'Επδαψιλεύω, & δίω, liberaliter exhibere. Th. δαψιλὴς, ἐος, ὁ, ἡ, largus, copiosus; quod vide.
'Επδέ, respice, a. 2. imperat. verbi ἐπείδω, respicio, intueor: f. ἐφέσομαι, a. 2. ἔδον, & ἴδον. Th. εἶδα, video.
'Επδεδακότα, acc. sing. perf. part. act. ἐπιδεδακὼς· ab ἐπιδάομαι, insuper do, cresco: ex ἐπὶ & δάομαι: f. δάσω, p. δέδακα: a. 2. ἔδαν.
'Επδεὴς, ἐος, ὁ, ἡ; idem quod ἐπιδεὴς, ἐος, ὁ, ἡ, indigens; quod vide.
'Επδεῖλα, adverbialiter, post meridiem, malim ἐπὶ δείλα, circa pomerid. tempus: ab
'Επδείλη, ὑ, ὁ, ἡ; pomeridianus. Th. δείλη, tempus pomeridianum: q. à δύω & ἴλη, quum Solis splendor deficere incipit.
'Επείδγμα, ατος, τὸ, indicium, specimen: ab
'Επδείκνυμι, vel ἐπιδεικνύω, ostendo, demonstro: præt. part. ἐπιδεικνὺς, ῦσα, ὸν, f. ἐπιδείξω, p. ἐπιδέδειχα, a. 1. ἐπέδειξα, a. 1. imperat. ἐπίδειξον, ἀτω, & 2. pl. ἐπιδείξατε, a. 1. inf. ἐπιδεῖξαι, part. m. ἐπιδειξάμενος, ex ἐπὶ & δείκνυμι, monstro.
'Επιδείκνυμαι, ὕμαι, ostendere, vel ostentare me cupio; ostento, καυχοδοξῶ, &c. à præced. verbo.
'Επιδεικτικὸς, ἡ, demonstrativus, ostentans: à super. verbo.
'Επιδεικτικῶς cum ostentatione, ostentatorie, apertè, in propatulo, &c. adv. à præced.
'Επιδείξαι, a. 1. inf. act. ἐπιδείξασθαι, a. 1. inf. m. ἐπιδείξατε, 2. pl. a. 1. imperat. act. ἐπιδείξασα, 3. sing. a. 1. m. ab ἐπιδείκνυμι, ostendo: q. v.
'Επιδείξις, ως, ἡ, demonstratio, ostentatio, specimen: acc. sing. ἐπιδείξιν, à verbo ἐπιδείκνυμι.
'Επιδεισιὸς, ἰδος, ἡ, & ἐπιδέσμιος, ὑ, ὸν, q. d. posticœnium; seu secundaria cœna, &c. Item, ἐπιδεισιὸν ἄλφι; cœna jam peracta venit, &c. Unde verbum ἐπιδειπνίω, ῶ, secundariam cœnam perago, &c. ab ἐπὶ & δεῖπνον, unde δεῖπνίω, vide.
'Επιδεκάς, ἀδος, ἡ, decimus; τὸ ἐπιδέκατον, decima pars, Th. δέκα, decem.
'Επιδεξιὸς, ὑ, sincerus, elegans, dexter, ἐπιδέξια χεῖρ, Poët. pro πρὸς τὰ δεξιὰ μέρη χεῖρος, ad dextras partes manûs, dextrâ manu: ab ἐπὶ & δεξιὰ, dextera.
'Επιδέμνιος, ὑ, ὁ, ἡ, in strato positus; Eurip. qui in strato aut super strato est, &c. Th. δέμνιον, τὸ, vide.
'Επιδεξιολαβίσεως, q. d. dextrè & ingenuè, &c. ab ἐπὶ δεξία, & λαβίσεως; quæ vide.
'Επιδίομαι, insuper egeo; indigeo. Th. δέω, idem.

'Επιδεξία, ἐπιδεξίως, dextrè, ingeniosè, ad manum dextram, &c. Scite, convenienter, &c. (cui opponitur, ἀπαρίστως.) Item, ἐπιδεξίότης, dexteritas, &c. Plut. omnia ab ἐπιδέξιος, vide.
'Επίδεξις, caruncula illa, quæ in media muliebris pudendi fissura subsultat; Poll. lib. 2. ab ἐπὶ, & δέχομαι, ὁ, τὸ; pellis, corium, &c.
'Επιδέρκεται, inspicit, 3. singul. præs. m. ab
'Επιδέρκω, inspicio: ex ἐπὶ & δέρκω, video, f. 2. δέρξω, a. 2 ἔδρακον.
'Επιδέρμιος, & ἐπιδερμὶς, ἰδος, ἡ; sic dicitur pellis quæ est inter digitos anserum, cygnorum, & hujusmodi avium; item cuticula, sensu destituta, & tori veræ cuti supertensa, &c. ab ἐπὶ, & δέρμα, pellis.
'Επίδεσις, obligatio, verbale, ab ἐπιδέω, obligo; ut ἐπιδεδεμένος, (malè ἐπιδεδέμενος, in Scap.) τὰ τραύματα, obligatus vulnera; i. e. vulnera habens obligata, &c. Item, ἐπίδεσμος, ligamen, fascia: id quo vulnus obligatur, &c. Unde ἐπιδεσμέω, & ἐπιδεσμεύω, obligo; omnia ab ἐπὶ, & δέω, ligo.
'Επιδέσιος, Ion. pro ἐπιδέσμιος, absis, 2. sing. præs. sub. m. verbi ἐπιδέσμομαι, egeo: ex ἐπὶ & δέω, pro δέω, egeo.
'Επιδεὴς, egeas, 2. sing. præs. sub. act. ejusd. verbi.
'Επιδεὴς, ἐος, ὁ, ἡ, & ἐπιδεὴς, indigens: nom. pl. ἐπιδεεῖς, ab ἐπιδέομαι, indigeo: quod b
'Επιδέομαι, idem quod ἐπιδέομαι, indigeo: ab ἐπὶ & δέω, pro δέω, egeo.
'Επιδεύδμενος, ejusdem, prætenr. part. masc.
'Επιδέχομαι, excipio, imperf. ἐπιδεχόμην, ὑ, ετο, f. ξομαι, p. ἐπιδέδεγμαι. Th. δέχομαι, capio.
'Επιδέω, obligo; à Th. δέω.
'Επιδέησις, supplicatio; ex ἐπὶ, & δέησις, vide.
'Επιδεὴς, q. d. indigenter; non satis, nec sufficienter, &c. adverb. ab ἐπιδεὴς; id vide.
'Επιδηλος, ὑ, ὁ, ἡ, manifestus: ex ἐπὶ & δῆλος, perspicuus.
'Επιδήλως, manifestè, & ἐπιδηλοτέρως, magis manifestè, &c. à præced.
'Επιδημέω, apud Poët. pro
'Επιδημέω, advena sum, advenio peregrè domum, domi sum, in urbe versor: f. ήσω. p. ἐπιδεδήμηκα, a. 1. ἐπεδήμησα, a. 1. part. ἐπιδημήσας, ασα, ος, & in acc. ἐπιδημήσαντα· ab
'Επίδημος, & ἐπιδήμιος, ὑ, ὁ, ἡ; versans in populo, civilis, domesticus: ex ἐπὶ & δῆμος, populus.
'Επιδήμησις, adventus, peregrè profectio, &c. Item, ἐπιδημητικὸς, domi, & quasi intra populi sui fines manere solitus, &c. Item, ἐπιδημία, adventus; à præced. ἐπιδημέω: vide.
'Επιδιαβαίνω, post alium qui transit, etiam ipse transeo, pertranseo, &c. à διαβαίνω; V.
'Επιδιαγινώσκω, iterum decerno, recognosco; à διαγινώσκω.
'Επιδιαθήκη, ης, ἡ, posterius testamentum; ab ἐπιδιατίθημι, insuper paciscor; à διατίθημι, & διαθήκη, &c. quæ vide.
'Επιδιάκτωσις, ως, ἡ, dispensatio, victus ratio, seu ordinatio, &c. ab ἐπὶ & διατύπωσις, pro διοτύπωσις; id vide.
'Επιδιάκτωσις, recognosco, retracto: unde, ἐπιδιακτώσεσθαι dicitur liber aliquis, in quo, quæ prius scripta erant, emendantur, &c. Unde ἐπιδιακτώσεως, ἡ, recognitio, retractatio, &c. ab ἐπὶ, & διακτώζω; id vide.
'Επιδιανέμω, insuper mando vel constituo, item insuper addo: f. ξομαι, a. 1. m. ἐπιδιενειμάμην, ω, ατο· ex ἐπὶ, διὰ & νέμω, vel νίμω, ordino.
'Επιδιανίημι, insuper paciscor; (à διανίημι, id vide) depono; ut qui contendentes pecuniam apud aliquem deponunt, quam posteà victor accipiat, &c.
'Επιδιπλὶς, ἡ, est propria & intima testium tunica, & illis omni ex parte contigua, dura, crassa, & admodum valida; sic dicta, quod testiculo, quem duplicat, vocant, superinducta sit; Gal.
'Επιδίδωμι, insuper do; cresco: ἐπιδίδω, 3. sing. imperf. pro ἐπεδίδου, f. ἐπιδώσω. p. ἐπιδέδωκα, a. 2. ἐπέδων, a. 1 ἐπέδωσα, a. 1. pass. ἐπιδόθην, ης, η, Th. δίδωμι, do.
'Επιδεὴς, qui biennium excessit, qui supra biennium est; dicitur ἐπιδεὴς ἐνιαυτῷ, apud Dem. pro Coron. qui jam supra duos annos puber est; i. e. qui decimum sextum ætatis annum, vel agit vel exegit, &c. ab ἐπὶ, & δεὴς, vide.
'Επιδιήγησις, ἡ, repetita narratio; ab ἐπὶ, & διήγησις; vide.
'Επιδιζήσθαι, inquirere. Them. δίζω, quæro.
'Επιδικάζομαι, hæreditatem peto, vel jure obtineo; adjudico: ab ἐπὶ & δικάζω, Th. δίκη, jus.
'Επιδικασία, legis actio de hæreditate controversa; item, ἐπιδικαστὴς, ὑ, ὁ, auxilians in judiciis, &c. Utrumque à præced. verbo.
'Επιδίκος, ὑ, ὁ, ἡ, litigiosus, controversus: ab eod. Th.
'Επιδινέω, in orbem ago, verso: ex ἐπὶ & δινέω, idem. Th. δῖνη, vortex.
'Επιδινήσας, ejusd. a. 1. part. act.
'Επιδιορθόω, ῶ, corrigo: f. ώσω, p. ἐπιδιώρθωκα, a. 1. act. ἐπιδιώρθωσα, a. 1. sub. act. ἐπιδιορθώσω, ης, η, a. 1. sub. m. ἐπιδιορθώσωμαι, η, ηται· ex ἐπὶ, διὰ & ὀρθὸς, rectus.
'Επιδιφριὰς, άδος, ἡ, locus quidam in curru, pars currûs: &
'Επιδιφριὸν, ὑ, ὁ, ἡ, qui sedet aut ponitur in curru: aliquando, otiosus: ex ἐπὶ & δίφρος, currus.
'Επίδιχα, seorsim, separatim; Poët. adverb. pro χωρὶς, Th. δὶς, bis: hinc δίχα, seorsim.
'Επιδίω, undè ἀνεπιδίω, resudo, sudorem refundo.
'Επιδίωξον, a. 1. imperat act. verbi διώκω, insequor.
'Επίδομα, ατος, τὸ, adjectio quæ supra justam mensuram datur emptori; (i. e. ἐπιμέτρον) ab ἐπιδίδωμι.
'Επιδόντες, nom. pl. a. 2. part. act. ab ἐπιδίδω· vide ἐπιδίδωμι.

'Επίδοξος, ὁ, ἡ, de quo est opinio, futurum: ut ἐπίδοξος ὢν βασιλεύειν, de eo erat opinio, fore ut regnaret: & ἐπίδοξος, pro ἔνδοξος, celebris, gloriosus: a δόξα, opinio, gloria. Th. δοκέω, videor.
'Επιδοχὶς, ἰδος, ἡ, ferrum lanceæ, cuspis hastæ; ab ἐπὶ, & δόρυ, δόρατος, τὸ; vide.
'Επιδόρπιον ὕδωρ, aqua ad cœnam. Ex ἐπὶ & δόρπον, cœna.
'Επιδόρπιος, ὑ, ὁ, ἡ, ad cœnam utilis; item, q. d. poscœnius; ut ἐπιδόρπιος ὤρη; apud Nonn. & ἐπιδόρπιος τράπεζα, apud Athen. Item, ἐπιδορπὶς, ἰδος, ἡ; q. d. posticœnium, cœna secundaria: unde, ἐπιδορπίζομαι, secundariam cœnam sumo, à quo ἐπιδόρπισμα, τὸ; quod in secundis mensis appenitur, & ἐπιδορπισμὸς, cœnæ secundariæ sumptio, item, ἐπιδορπίω, ῶ; q. d. supercœno, secundariam cœnam sumo, &c. omnia ab iisd.
'Επιδὸς, a. 2. imperat. act. verbi ἐπιδίδωμι.
'Επίδοσις, ως, ἡ, accessio, incrementum: ab eod. verbo.
'Επιδότης, ex adjectione seu accessione accrescens, &c. Item, ἐπιδοτὴς, munificus, & ἐπιδοτικὸς, ad superaddendum seu supererogandum popensus, &c. omnia ab eod. verbo.
'Επιδύεται, a. 2. inf. act. ἐπιδὺς, a. 2. part. ejusd. verbi.
'Επιδοχὴ, receptio, susceptio, succesio; ab ἐπιδέχομαι.
'Επιδεδυκὸς, genit. sing. a. 2. part. ἐπιδεδυκὸς, a. 2. part. f. g. ab ἐπιδύω, percurro. Th. πρίχω, f. δρίξω, a. 2. act. ἐπέδρικον.
'Επιδρομὴ, ης, ἡ, incursus, irruptio: &
'Επίδρομος, ὑ, ὁ, accessu facilis, planus: ab ἐπιδρέχω, percurro. Th. πρίχω, curro: f. ξω, p. ἐπιδέδρομα, p. m. ἐπέδραμον.
'Επιδύω, occido: fœmin. ὑσα, ἐπιδύσω, 3. sing. præs. imperat. Th. δύω, subeo.
'Επιδῶμεν, 1. plur. a. 1. sub. verbi ἐπιδίδωμι.
'Επείδαμεν, 1. pl. a. 2. sub. act. ἐπιδώμεν, a. 2. sub. m. 1. pl. ab ἐπείδω, pro ἐφέψω, inspicio.
'Επιδὼν, ejusd. a. 2. part. act.
'Επιδῶσι, εις, ει, f. 1. ind. act. verbi ἐπιδίδωμι, quod vide.
'Επιείκεια, ας, ἡ; æquitas, moderatio, clementia, lenitas: ab ἐπιεικὴς, æquus; quod vide.
'Επιεικὴς, ἐος, ὁ, ἡ, similis: ab ἔοικα, idem. Th. εἴκω, similis sum.
'Επιεικὴς, ἐος, ὁ, ἡ, æquus; qui æquitatem stricto juri præfert, clemens, mansuetus: ἐπιεικὲς, ος, ὄζῃ, conscientiam est, decet: &
'Επιεικῶς, adverb. æquè, moderatè, clementer: ex ἐπὶ & εἴκω, cedo, similis sum.
'Επιείκτης, ως, ἡ; pietas; Hieron. in cap. 5. Amos. propheta: item, ἐπιεικίζω, ex æquo & bono ago, mitis sum; & ἐπιεικίζω, ex fide bona, seu ex æquo & bono statuo, arbitror, &c. omnia ab iisd.

'Επεικτὸς, tolerabilis, facilè cedens: ab ὄπι & εἴκω, cedo.

'Επειμὶ, indutus: pro ἐφειμένος, perf. part. pass. Poët. & in voc. ἐπείμενε ex ὄπι & ἷω, vel ἵννυμι, induo: f. ἴσω, a. 1. εἶσα.

'Εαείειν, Ion. pro ἐφίην, & ἐμεῖναι, vide ὄπιμι.

'Επίελπτος, spera, præs. imperat. Ion. ab

'Επίελπομαι, quod & simplex ἔλπομαι, Poët. pro ἐλπίζω, spero: f. σω, P. ἤλπικα. Th. ἐλπὶς, spes.

'Επίειμι, prænent. infin. ab ἴημι, accedo, vel ὄπιμι, admitto: vel Ion. proiμεναι ab ὄπι & εἶμι, eo, vel ἵημι, mitto.

'Επίεπω, & ὀπίεπομαι, Poëticè, pro ἑφέπω, & ἑφέπομαι, persequor, &c. ex ὄπι, & ἕπω, vel ἕπομαι, sequor.

'Επίεσσαδαι, gem. ασ, pro ὀπίεσσαδαι, Poët. pro ἐφίεσσαδαι, a. 1. infinitiv. med. ὀπιεσσάμην, a. 1. part. masc. ab ὄπινυμι, fœm. ὀπίεσα, quod ab ὄπι & ἵνυμι, seu ἷω, induo: f. ἴσω, a. 1. m. εἱσάμην.

'Εαείεσαι, 3. perf. pass. ab ὄπιδω, induo: f. ὄπίεσω, a. 1. εἶσα. perf. pass. ἔσμαι. & assumpto σ, sit ἔσσομαι, σαι, ται' hinc ὀπίεσται.

'Επίεφὴς, ες, vehemens: & indè

'Επίεφῶς, adv. graviter: ex ὄπι & ζαφελὲς, vehemens, agrestis.

'Επίζαω, ῶ, supervivo; i. e. ultrà vivo, superstes sum; Plut. ex ὄπι & ζάω; vide.

'Επίζεμαι, q. d. infervefactio, verbale à verbo ὀπιζέω, q. d. infervesco: item attollor, augeor; Etym. ex ὄπι, & ζέω, ferveo.

'Επίζευγνύω, vel υμι, conjungo. Th. ζεύγνυω, vel -υμι, jungo: f. ξω.

'Επιζήβεξις, ιως, ἡ, conjunctio; Epizeuxis, figura, cùm dictio in versu, aliis non interjectis, geminatur: à perf. pass. superioris verbi.

'Επίζηλος, æmulandus, invidendus. Th. ζῆλος, vide.

'Επιζηλοτυπία, zelotypia laboro; vide ζηλοτυπέω.

'Επίζημιος, ος, ὁ, ἡ; damnosus, noxius: ex ὄπι & ζημία, damnum.

'Επιζῆν, ὀπιζήσει, supervivere: vide ζῆν.

'Επιζητέω, requiro, efflagito: f. ήσω, p. ἐπιζήτηκα, a. 1. ἐπιζήτησα· ex ὄπι & ζητέω, quæro.

'Επιζητητὴς, ου, ὁ, qui requiri potest aut solet, &c. Item, ὀπιζήτησις, inquisitio, requisitio, desiderium, &c. utrumque ab ὀπιζητέω.

'Επιζυγόω, ῶ, idem quod ζυγόω, claudo; ut ὀπιζυγώσω θύρετρα, munire fores, &c. est ab ὀπιζύγνυμι, vide.

'Επιζώστρα, balteus; ex Soph. vide Poll. ab ὄπι, & ζωστὴρ, cingulum; vide.

'Εαήλη, 3. singular. a. 2. sub. ab ἐφίημι, emitto: fœmin. ἐφέσω, Ion. ἐπέσω a. 2. ἐφεῖσι, & Ion. ἐπεσ· hinc a. 2. sub. ὀπέσε.

'Εαήλατο, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ὀπιάλλω, immitto: quod ex ὄπι & ἰάλλω, f. ἰδῶ· mitto: a. 1. ἔηλα.

'Εαιάνεσε, amabilia, vide ὀπήκοος.

'Επήκοος, quasi ὀπήκοστος, τ in υ mutato, & per Syncop. ὑπηκοῦς, & ὀπήκους, amabilis: ab ἐφίημι, amo, verso ι in η.

'Επηδιόντες, Ion. vel Poët. pro ἐπιόντες, nom. pl. a. 1. part. verbi ἐφήδομαι, gaudeo super aliquâre: ex ὄπι & ἥδομαι, delector. Th. ἡδὺς, suavis.

'Επιθαλάμιος, ου, ὁ, ἡ, nuptialis: τὸ ὀπιθαλάμιον, Epithalamium, carmen nuptiale. Them. θάλαμος, thalamus.

'Επιθαλπὴς, calidus, jucundus, delectabilis, &c. ab ὄπι, & θάλπω, foveo, calefacio, &c. Vide.

'Επιθανάτιος, ου, ὁ, ἡ, morti destinatus: ex ὄπι & θάνατος, mors. Them. θνήσκω, morior: f. θανοῦμαι, a. 2. ἔθανον.

'Επιθανατόω, mortem accersens, seu asferens, lethifer, &c. Item, morti vicinus, qui in ipso mortis limine jam est, &c. Undè, ὀπιθανάτως, ἔχειν; apud Poll. in limine mortis esse, in mortis periculo versari, morti vicinum esse, &c. Sic etiam, ὀπιθανὴς, ὁ, ἡ, idem, morti propinquus; (ὑπέζειν τοῦ θανάτου, &c.) q. d. qui ad mortem est; i. e. prope mortem, &c. ab iisdem.

'Επιθαυμάζω, donis honoro; Suid. ex Aristoph. ex ὄπι, & θαυμάζω; vide.

'Επιθεάζω, Deorum opem contra aliquem imploro; deorum iram alicui imprecor, &c. Plato in Phædro: item, ὀπιθεάζω, numine divino afflor, instinctu divino corripior, &c. Item, vaticinor; item, Deos precor & obtestor, &c. Undè ὀπιθεάσασθε, & ὀπιθεασμὸς, obtestatio quæ fit per Deum, seu Deos; Thucyd. lib. 7. Item, precatio qua Dei opem imploramus, &c. i. e. θεῶν ὀπίκλησις; undè, οἱ ὀπιθεάσασθαι, supplicationes; περὶς θεῶν ἱκέτευε; vel θεῶν ὀπικλήσεσθε, obtestationes, &c. à θεάζω, divinus sum; proximè ad Deum accedo, &c. & θεάζω, divinum quendam instinctum immitto, incito ad aliquid tanquam divino numine afflatum, &c. à θεὸς, & θεῖος, divinus, &c. quæ vide.

'Επιθεῖναι, inducere, a. 2. inf. act. ὀπιθὲς, ὑπ', a. 2. part. ὀπιθεῖσα, per Syncop. pro ὀπιθέσασα, 2. pl. a. 2. opt. act. ex ὄπι & τίθημι, pono: f. θήσω, a. 2. ἔθηκα.

'Επίθεμα, al. τὸ, additamentum; τὸ ὀπιτίθεμον, appositio; quod supponitur, ut in columna, tegmen, coronis, &c. item.

'Επιθεσπίζω, oraculum reddo; ut θεσπίζω, sed exponitur etiam, author rei sum, approbo, &c. Undè etiam, ὀπιθέσπισμὸς, oraculum, vel potiùs, oraculi redditio, &c. Them. θέσπις; vide.

'Επίθεσις, εως, ἡ, impositio, invasio: ab ὀπιτίθημι, impono; quod vide.

'Επίθετος, adjectitiè, seu adjectivè; item, fictè, simulatè, &c. Item, ὀπιθέτως, ὑποκρίνεσθαι, adjectitiè, seu adjectivè; item, fictè, simulatè, &c. Item, ὀπιθέτως, ὑποκρίνεσθαι, pro simulato & importuno, accipi videtur, præcipuè mendico, apud Chrysostom. sæpe, præsertim in epist. ad Hebr. ubi ὀπιθέτως ἀναίτων, & ἔλεγεν, pro Synonymis poni videntur: Item, ὀπιθετικὸς, ὴ, ὸν; aptus ad invadendum; seu, cui non deest animus ad invadendum seu aggrediendum; ut κυνὸς ὀπιθετικοῦ, apud Xen. Item, audax ad res novandas, ad aggrediendam rerum summam, & tentandam tyrannidem, &c. Aristot. 5. Ethic. omnia ab eod. verbo, & ab ὀπιθέτης.

'Επίθετος, ου, ὁ, ἡ; adjectitius, accessorius, impolititius: ὀπίθετον, sc. ὄνομα, apud Gram. Epithetum, adjectivum: ab eod. verbo.

'Επιθέω, accurro, incurro, irruo, invado, &c. ab ὄπι & θέω; vide.

'Επιθῆ, ῇς, 3. & 2. sing. a. 2. sub. act. ἐπιθῶ, ab ὀπιτίθημι.

'Επίθημα, ατος, τὸ, accessio, additio: &

'Επίθημα, ατος, τὸ, operculum, tegmen: ab ὀπιτίθημι, impono, Th. τίθημι, pono.

'Επιθήσεται, 3. singular. fœmin. 1. m. ὀπιθήσομαι· ab ὀπιτίθημι, impono, quod vide.

'Επιθὶ, invade, præs. imperat. ab ἔαειμι, quod ab εἶμι, eo, præs. imperat. ἴθι, ἴτω, a. 2. ἦα.

'Επιθιεραρχὸς, qui aliis θιεράρχοις, præest; à Gaza exponitur dupliaris ferarius; vel, ut alii: qui quatuor elephantis dominatur, &c. Undè, ὀπιθιεραρχία, dupliaris feraria, &c. ab ὄπι, & θιεραρχὸς, qui præfectus est feris seu belluis, rector ferarum seu belluarum, & peculiariter, rector elephantorum, seu qui præsit elephantis, &c. Undè θιεραρχία, imperium ejus qui præsit belluis, imperium in belluas, &c. à θὴρ, ὅος, ὁ, fera, bellua, & ἀρχὴ; vide.

'Επιθιήγανο, idem quod ὀπιθίγω, attingo, à θίγω; vide.

'Επιθὴμψ, per Sync. pro ὀπιθήσομψ, 1. pl. a. 2. ind. act. verbi πείθω, persuadeo: f. πείσομαι· &

'Επιθὴν, 2. 2 ind. act. ὀπίθοντο, 3. pl. a. 2. m. verbi πείθω, persuadeo, p. m. πέποιθα, perf. pass. πέπεισμαι, f. 1. pass. πεισθήσομαι.

'Επιθοδόζω, insideo, vel sedeo apud, assideo, καθίσμαι, incumbo, &c. à θοδὸς, & θεῖος, sedeo, propriè celeriter in sedile insilio, &c. V.

'Επιθόρνυμαι, ineo, ea significatione quam mas inire fœminam dicitur: Luc. in Erot. ab ὀπιθορὼ, assilio, insilio, vel superfilio; à Them. θορὼ, seu θορὴ; vide.

'Επιθοσιαστὴς, gen. sing. a. 1. part. act. ejusd. verbi.

'Επιθυμίζω, renovo; à ἀναίζω, idem, vide.

'Επικαίριος, & ὀπίκαιρος, tempestivus, opportunus; commodus; item, præcipuus, primarius, &c. Unde, ὀπικαίρως, opportunè, commodè, &c. ab ὄπι & καιρὸς, Vi.

'Επικαλαμόομαι, ῶμαι, post alios spicilegium facio; item, Metaphoricè, post allum vel alios spolio bonis quæ ab aliis relicta sunt, &c. Vide καλαμόομαι.

'Επικαλέομαι, ἐῦμαι, invoco; appello: item, cognominor. f. ἐσομαι. p. ἐπικέκλημαι. plusq. p. ἐπικεκλήμην, σο, το. 2. 1. m. ἐπικαλεσάμην, ω, ατο, a. 1. sub. m. ἐπικαλέσομαι, ῇ, ῆται, a. 1. pass. ἐπικληθῶ. a. 1. part. pass. ἐπικληθεὶς, εῖσα, ὲν· ex ὄπι & καλέω, voco.

'Επικάλυμμα, χρήματα, pecuniæ, quas quis alicui eripuit, & propter quas earum dominus conqueritur: ex ἐπικαλύπτω, quod vide.

'Επικάλυμμα, ατος, τὸ, velamen: ab

'Επικαλύπτω, contego; obscuro: ab ὄπι & καλύπτω, tego, f. ψω. p. φα. perf. pass. κεκάλυμμαι. a. 1. pass. ἐκαλύφθην.

'Επικάμπτω, seu ἐπιγκάμπτω, inflecto, perfundeo. f. ψω. Th. κάμπτω, flecto.

'Επικαυλίδες, idem quod ἐγκαυλίδες; canthorum radices; Poll. lib. 2. ab ὄπι & καυλὸς, & φύλλον, quæ vide.

'Επίκαυμα, adustio; vel, id ipsum quod adustum est; item, specialiter, oculorum adustio, apud Plin. & medicos, &c. Ut etiam, ὀπίκαυσις, eodem modo sumitur; utrumque verbale est ab ἐπικαίω, aduro. Th. καίω.

'Επίκαυσις, ὁ, ἡ, præustus. Th. καίω, uro, f. καύσω.

'Επικαυχάομαι, ῶμαι, q. d. glorior adversus aliquem; insulto alicui, &c. Unde ἐπικαύχησις εως, ἡ, insultatio, &c. ab ὄπι & καυχάομαι, Vi.

'Επικαχλάζω, superne strepito; ut strepitat unda spumam simul emittens, &c. Vi. καχλάζω.

'Επικάω, idem quod ἐπικαίω, aduro; à Th. καίω, uro; unde etiam κάω; idem.

'Επίκειμαι, incumbo, insto, urgeo, & in 3. pl. ὀπίκεινται, imperf. ἐπικείμην, σο, το, præs. inf. ἐπικεῖσθαι, præs. part. ἐπικείμενος, f. ἐπικείσομαι. Th. κεῖμαι, jaceo.

'Επικεῖσθαι, præs. inf. ἐπικείσθω, 3. sing. præs. imperat. ὀπίκεισο, verbi ὀπίκειμαι, quod vide.

'Επικεκλημένος, perf. part. pass. verbi ἐπικαλέομαι, invoco, quod vide.

'Επικεράννυμι, sive, ἐπικεράω, admisceo, attempero; unde, ἐπικερασικὸς, & ὀπικερασὶς, contemperandi vim habens; cui attemperandi vis inest; unde, τὸ ἐπικερασικὸν, propriè dicitur medicamentum obtundens & temperans malignitatem vel morsum in aliqua parte contentorum humorum; apud Gal. lib. 2. de alim. &c. Th. κεράννυμι, Vi.

'Επίκερος, vel ἐπίκερος, fenogræcum, seu fœnum græcum; sic dictum quoniam corniculis semen est simile; Plin. ab ὄπι & κέρας, cornu, &c. Vi.

'Επικερασικὸς, & ἐπικεράω, vide in ἐπικεράννυμι.

'Επικερδὴς, ὲς, ὁ, ἡ, quæstuosus. Th. κέρδος, ους, τὸ, lucrum.

'Επικερτομέω, Dor. pro ἐπικερτομήσω, ὥσω, præs. part. f. g. ab eod. verbo.

'Επικλείω, celato, f. 1. verbi ἐπικλείω, quod ex ὄπι & κλείω, occulo. f. κλείσω, p. κέκλυκα.

'Επικεφάλαιον, ου, τὸ, capitatio; i. e. tributum quasi pars jam emersura, &c. Item ἐπικατάφορος, proclivis, pronus, &c. à κατατέρω, Vi.

'Επικατεχωνύω, adoruo; à κατεχωνύω, vel κατεχώννυμι, idem quod κατεχόω, terra aggestâ obruo; vel defodio, &c. Vide κατεχώσω, & χώσαι, &c.

'Επικατερέω, defusum, transfusum, seu decapitatum & elutriatum superponere & indere compositioni; Gal. ex ὄπι & κατερέω, defundo, &c. Vi.

'Επικαυλίειν, & ἐπικαυλίσαι, est veteramentarii sutoris artem exercere, seu coria, quæ inveterave unt & detrita sunt, concinnare & consuere; Vi. Th. κασύω.

'Επικαυλόφυλλος, à caule tantum foliatus; Theoph. Hist. Plant. lib. 8. c. 9. ab ὄπι, καυλὸς, & φύλλον, quæ vide.

'Επίκαυμα, adustio; vel, id ipsum quod adustum est; item, specialiter, oculorum adustio, apud Plin. & medicos, &c. Ut etiam, ὀπίκαυσις, eodem modo sumitur; utrumque verbale est ab ἐπικαίω, aduro. Th. καίω.

'Επικαυχάομαι, ῶμαι, q. d. glorior adversus aliquem; insulto alicui, &c. Unde ἐπικαύχησις εως, ἡ, insultatio, &c. ab ὄπι & καυχάομαι, Vi.

'Επικαχλάζω, superne strepito; ut strepitat unda spumam simul emittens, &c. Vi. καχλάζω.

'Επικάω, idem quod ἐπικαίω, aduro; à Th. καίω, uro; unde etiam κάω; idem.

'Επίκειμαι, incumbo, insto, urgeo, & in 3. pl. ὀπίκεινται, imperf. ἐπικείμην, σο, το, præs. inf. ἐπικεῖσθαι, præs. part. ἐπικείμενος, f. ἐπικείσομαι. Th. κεῖμαι, jaceo.

'Επικεῖσθαι, præs. inf. ἐπικείσθω, 3. sing. præs. imperat. ὀπίκεισο, verbi ὀπίκειμαι, quod vide.

'Επικεκλημένος, perf. part. pass. verbi ἐπικαλέομαι, invoco, quod vide.

'Επικεράννυμι, sive, ἐπικεράω, admisceo, attempero; unde, ἐπικερασικὸς, & ὀπικερασὶς, contemperandi vim habens; cui attemperandi vis inest; unde, τὸ ἐπικερασικὸν, propriè dicitur medicamentum obtundens & temperans malignitatem vel morsum in aliqua parte contentorum humorum; apud Gal. lib. 2. de alim. &c. Th. κεράννυμι, Vi.

'Επίκερος, vel ἐπίκερος, fenogræcum, seu fœnum græcum; sic dictum quoniam corniculis semen est simile; Plin. ab ὄπι & κέρας, cornu, &c. Vi.

'Επικερασικὸς, & ἐπικεράω, vide in ἐπικεράννυμι.

'Επικερδὴς, ὲς, ὁ, ἡ, quæstuosus. Th. κέρδος, ους, τὸ, lucrum.

'Επικερτομέω, verba profero mordacia, ac quasi cor proscindentia: vide in κέρτομος.

'Επικερτομέστα, Dor. pro ἐπικερτομέσαι, ὥσαι, præs. part. f. g. ab eod. verbo.

'Επικλείω, celato, f. 1. verbi ἐπικλείω, quod ex ὄπι & κλείω, occulo. f. κλείσω, p. κέκλυκα.

'Επικεφάλαιον, ου, τὸ, capitatio; i. e. tributum

butum seu pensio quæ colligitur capitatim seu viritim; sive id quod in capita penditur, &c. ab ἐπὶ & κεφαλὴ, vide.

'Επικήδειον, ε, τὸ, EPICEDIUM: ab

'Επικήδ(ος, ε, ὁ, ἡ, funebris: ab ἐπὶ & κῆδ(ος, cura, funus.

'Επικήλας(, ιδιculus, infamis, &c. ab ἐπὶ & κηκάζω, convitiis & maledictis insector; à κηκαὶ, ἀδ(ος, ὁ ἡ, maledicus, convitiator, &c. à Th. κακὸς, Vi.

'Επικήπ(ος, hortensis; ut ἐπικήπ(ος, hortensis; ut, ἐπικήπ(ος ἄυρη, hortensis aura, &c. à Th. κῆπ(ος, vide.

'Επίκηρ(ος, & ἐπικήρ(ος, ε, ὁ, ἡ, fato lethifero obnoxius, & fatalibus morbis; item, caducus, fluxus; debilis, fragilis, &c. Unde etiam adv. ἐπικήρ(ως, more eorum qui fato lethifero & fatalibus morbis obnoxii sunt, &c. ab ἐπὶ & κὴρ, κηρὸς, fors, fatum, &c. Vi.

'Επικηρύσσειν ἀργύριον τινι, caput alicujus pecunia licitari: ab

'Επικηρύττειν, vel -πτω, per præconem denuntio, edicto pronuntio; ex ἐπὶ & κηρύσσω, vel πτω, promulgo. Th. κήρυξ, υκ(ος, ὁ, præco.

'Επικηρυκεύειν, per præconem aliquid agere. Th. κήρυξ, præco.

'Επικηρυκεῖα, ipse actus mittendi caduceatores, seu legatos de pace & fœdere; item, ἐπικηρύκευμα, legatio, præconium, &c. à præced.

'Επικίδνημι, diffundo super: quod à κίδνημι, seu κιδνάω, hoc autem à σκεδάω, dispergo.

'Επικίνδυν(ος, υνὸς, ὁ, ἡ, periculosus. Th. κίνδυν(ος, periculum.

'Επίκλαυτ(ος, tristis, lamentabilis, flebilis; Aristoph. in Ranis; est verbale ab ἐπικλαίω, desleo; à Th. κλαίω, lugeo.

'Επικίρναδαι, misceri: à κιρνάω, vel κίρνημι, idem quod κεκίνυμαι, misceo.

'Επικλεὴς, glorioſus, celeber; ab ἐπὶ & κλέος, τὸ, gloria, &c. Vi.

'Επικλείω, occludo; item, celebro; ut & Th. κλείω, id Vi.

'Επίκλεπτ(ος, furor, f. ψω, hinc ἐπίκλοπ(ος, furax; item subdolus. Th. κλέπτω, furor. f. ψω. p. m. κέκλοπα.

'Επικλη(θεὶς, έσα, έν, a. 1. part. pass. ab ἐπικλήομαι, invoco, quod vide.

'Επίκλημα, criminis objectio; accusatio; criminatio, vel crimen quod objicitur; item, ἐπίκλησις, cognominatio; item, invocatio; & interdum, pro ignominia, &c. Sic, ἐπικλῶ, adverbialiter, cognomento; item prænomine, &c. Item, ἐπίκλη(ος, advocatus, evocatus, accitus; adscititius, &c. Omnia à præcedente verbo.

'Επίκληρ(ος, ε, ἡ, ad quam universa hæreditas pertinet; ex ἐπὶ & κλῆρος, sors.

'Επίκληρ, ejusd. dat. sing.

'Επικληρόω, sorte distribuo; ab ἐπὶ & κλῆρος, Vi.

'Επίκλης, ((ος, ὁ ἡ ἡ, cognominatus; vide ἐπίκλην.

'Επικλῆσαι, a. 1, inf. act. ἐπικλήσω, a. 1. part. per Sync. ab ἐπικαλέω, appello, f. έσω, p. ἐπικέκλημαι ex ἐπὶ & κοέω, voco.

'Επίκλησις, ιος, ἡ, cognominatio, invocatio, ab eod. verbo. Them. κοέω, voco. perf. pass. κέκλημαι, σαι.

'Επίκλη(ος, ε, ὁ, ἡ, accersitus: ex ἐπὶ & κοέω, voco.

'Επίκλινον, a. 1. imperat. act. vide κλίνω.

'Επικλίνω, acclino, inclino; & neutraliter, declino ad, &c. In pass. ἐπικλίνομαι, inclinor, Thuc. lib. 7. Item, jacio super, &c. Unde ἐπίκλισις, inclinatio, seu acclinatio; ἐπικλινὴς, declinans, deorsum vergens; item, declivis, devexus; item, ἐπίκλιντος, ε, ὁ, inclinans; i. e. faciens ut inclinet; item, ἐπίκλιντα, dicuntur terræ motus quidam; Aristot. de mundo; item, ἐπίκλινθρον, sella, vel lectus in quo acclinare nos, aut decumbere possumus; Poll. Item, ἐπικλὶς, τὸ, inclinatio, propensio animi in malum, &c. Omnia à Th. κλίνω, & ἐπικλίνω.

'Επίκλοπ(ος, ε, ὁ, ἡ, furax; item subdolus: ab ἐπὶ & κλέπτω, f. ψω, furor. p. m. κέκλοπα.

'Επικλύζω, proluo, inundo: quod ex ἐπὶ & κλύζω, f. σω, abluo, a. 1. ἔκλυσα. p. κέκλυκα.

'Επικλύσασα, a. 1. part. f. g. ejusdem verbi.

'Επίκλυσις, influxus, inundatio, alluvio; (ἐπῤῥοὴ) &c. Verbale à præced. verbo.

'Επίκλυτ(ος, celebris, inclytus, &c. à verbo ἐπικλύω, idem quod Th. κλύω, audio; unde κλυτὸς, ὴ, ὸ, cujus vox audiri seu exaudiri potest; item, clarus, celeber; cujus passim fama auditur; inclytus, &c. Vi.

'Επικλώθω, neo, fatalia stamina duco: ex ἐπὶ & κλώθω, neo. f. κλώσω. p. m. κέκλωκα.

'Επικνάμπτω, & ἐπιγνάμπτω, inflecto; item, intorqueo, &c. Ex ἐπὶ & γνάμπτω, seu κνάμπτω, idem quod Th. κάμπτω, flecto, curvo, &c. Vi.

'Επικνάω, insuper scindo; insuper rado, &c. Th. κνάω.

'Επικνίζω, in superficie scalpo, vel, per summa incido; unde, ἐπίκνισις, scarificatio, scalptura; incisio, quæ per summas partes fit, &c. à verbo κνίζω, quod vide.

'Επικοιλί(ος, ἰδ(ος, ἡ, superior palpebra, cilium; à κοιλὶς, ἰδ(ος, ἡ, idem; à Th. κοιλὸς, Vi.

'Επικοιμήσομαι, ῦμαι; indormio, incubo; à κοιμήσομαι, Vi.

'Επίκοινον, (scil. ῥῆμ(ον) EPICOENUM apud Grammat. item adverbialiter, in commune, n. g. ab

'Επίκοιν(ος, ε, ὁ, ἡ, communis, promiscuus. Th. κοινὸς, communis.

'Επικοιτάζομαι, cubile habeo, vel constituo mihi in, &c. à κοιτάζομαι, sum in cubili, decumbo; ab activo, κοιτάζω, cubare facio, in cubili colloco, &c. Th. κοίτη, Vi.

'Επικοιτίδι(ος, qui in sinu gestatur; ut ἐπικολπίδιον βρέφ(ος, infans, qui in sinu gestatur, vel in gremio tenetur, &c. (à κολπίζω, sinuo; Th. κόλπ(ος, Vi.) sic, ἐπικολπίδιον παιδίον, infans qui adhuc à nutrice gestatur, &c.

'Επικόπανον, mensa coquinaria, supra quam carnes secari solent; item, ἐπικοπὴ, ἡ, incisio, accisio, præcisio, quâ, scilicet, arborum extremæ partes deputantur; item incisio in corpore, i. e. vulnus, &c. ἐπίκοπ(ος, incisus, accisus, præcisus; decacuminatus, seu brevis, &c. Item, substantive, lignum quod supponitur rei quæ secatur, &c. Sic etiam dicitur character, qui initio malè impressus; denuo imprimitur, &c. Item, ἐπικόπτης, reprehensor, castigator; &c. Omnia a verbo ἐπικόπτω, incido, præcido; i. e. in superficie & cacumine cædo, aut decido; item, cædo, ferio, cudo; reprehendo, &c. Th. κόπτω, Vi.

'Επικορέζω, sperno, & rejicio; subigo, constupro, contumeliosè tracto, &c. à κορέζομαι, quod vide.

'Επίκορσ(ος, qui supra tempora seu maxillas est; nam, ἐπίκορσα, τὰ, partes supra maxillas Attici vocant: ab ἐπὶ κορσὴ, Vi. à quo κόρσαι plerumq; dicuntur tempora, seu ossa duo cranii, utrinque singula ad aures sita, &c. Th. κείρω, unde, ἐπικείρω, attondeo, præcido, &c.

'Επικοτπαδίζειν, idem quod ὀπικοπαδίζειν, id vide.

'Επίκοτ(ος, iratus; item, culpandus; unde, ἐπίκοτα, τὰ, culpanda, & ob quæ meritò quis irascatur, &c. Item, ἐπικότως, irate, iracunde, &c. Th. κότ(ος, Vi.

'Επικουρέω, ε, EPICUREUS, nomen Sectæ; ab Epicuro, philosopho infami, ab ἐπίκουρ(ος, auxiliator.

'Επικουρία, auxilior, auxilio venio: f. ήσω. Th. ἐπίκουρ(ος, auxiliator.

'Επικουρῆσαι, auxilium præbere, ejusd. a. 1. inf. act. & ἐπικουρήσαντα, auxiliantem, acc. sing. a. 1. part. act.

'Επικουρία, ας, ἡ, auxilium, remedium: ab

'ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, ε, ὁ, ἡ, auxiliator, auxiliatrix: ab ἐπὶ & κῦρ(ος, quòd juvenum sit belligerare.

'Επικρεμάζω, suspensus tum super; impendeo, seu immineo; ut ἐπικρεμάζω κίνδυνον, impendens periculum; apud Thucyd. lib. 7. Unde ἐπικρεμὴς, ἐ(ος, ὁ ἡ ἡ, suspensus super, impendens, in ripâ ge. Item, ἐπικρεμάω, ἐπικρεμανύω, sive ἐπικρεμαννύμι, suspendo super; eminere facio, &c. Omnia ex ἐπὶ & κρεμάω, vide.

'Επικρήγνυ, pro ἐπίκρηνον, perfice, a. 1. imperat. act. per Epenth. νῦ ν, verbi ἐπικράαίνω, quod ex ἐπὶ & κράαίνω, efficio: f. ανῶ, a. 1. ήκρηνα.

'Επίκρημν(ος, præceps, in præcipitium vergens; ut, ἐπίκρημν(ος ὁδὸς, via præruptа, &c. Ab ἐπὶ & κρημνὸς, vide.

'Επικρήνωμαι, 1. pl. a. 1. sub. act. ab eod. verbo.

'Επικρῆσαι, a. 1. inf. Ion. pro ἐπικρέσαι, verbi ἐπικρεμάννυμι, admisceo: ex ἐπὶ & κεράννυμι, misceo: f. 1. κρήσω, quod videas.

'Επικρητηρίδιον, exponitur operculum οὗ κρητηρίδιον, &c. Ex ἐπὶ & κρητηρίδιον; idem quod κρητῆριον, τὸ, parva cratera, seu parvus crater, &c. à κρᾶτὴρ, Ionicè pro κρατὴρ, Vi.

'Επικρίνω, f. νῶ, decerno, approbo. Th. κρίνω, judico.

'Επικρίνων, ε, τὸ, antenna navis; & ἐπίκρηνα, τὰ, d cuntur navis tabulata, &c. ab ἐπὶ & ἱκρίον, Vi.

'Επίκρισις, ἡ, adjudicatio; judicium, discretio; censura, dignoscio, &c. Item, ἐπικριτὴς, ἑ, arbiter; consultor; & ἐπίκριτ(ος, lectus, delectus; approbatus, &c. Omnia ab ἐπικρίνω, vide.

'Επίκρυπτ(ος, pulsatus, pavitus, propulsatus, proculcatus, &c. Unde, ἐπικρυπτίω, applaudo; plaudo super aliqua re; item, crepito, &c. Ab ἐπὶ, & κρύπτ(ος, unde κρυπτίω, &c. quæ vide.

'Επίκρυμα, ictus, pulsus, &c. Item, ἐπίκρυσις, certa quædam erat percussio cum levibus ferulis, &c. Utrumque verbale ab ἐπικρύω, impello, incito, &c. à Th. κρούω, vide.

'Επικρύπτω, f. ψω, idem ac Them. κρύπτω, abscondo, celo, dissimulo.

'Επίκρυφ(ος, ε, Poët. pro quo & κρύφ(ος, ία, ον, & κρυπτὸς, occultus. Th. κρύπτω, occulto.

'Επικτένιον, locus supra pubem; Gal. ab ἐπὶ & κτένιον, pectuncu us, parvus pecten; à Th. κτεὶς, τένος, ὁ, pecten; item, pubes, quæ pecten, Juvenal.

'Επίκτητ(ος, ε, ὁ, ἡ, acquisitivus; ex ἐπὶ & κτάομαι, acqu.ro: f. κτήσομαι. p. κέκτημαι.

'Επικτίζω, superædifico, superstruo; vel insuper ædifico, &c. ab ἐπὶ & κτίζω, vide.

'Επικυδὴς, ἴ(ος, ὁ ἡ ἡ, glorioſus; potens; victor honoratus; unde compar. ἐπικυδέστερ(ος, honoratior; item, uberior, majore fiduciâ præditus, & adv. ἐπικυδέστερον; glorioſius, honoratius; meliore fortuna & successu, &c. Polyb. ab ἐπὶ & κῦδ(ος, τὸ, vide.

'Επικοίω, ῶ, f. ήσω, &

'Επικυίσκω, & -ομαι, superfœto: ex ἐπὶ & κύω, in utero gesto.

'Επικυλίδει, idem quod κυλίδει; superiores palpebræ; à κυλίω, Vi.

'Επικυλίω, involvo, impello; ab eod.

'Επικυλινδέω, ῶ, cylindris in superficie super involutis æquo & complano, &c. à κυλινδέω, ῶ; idem, cylindro superinvoluto, æquo vel calco, &c. à κύλινδος, Vi.

'Επικυλίνδ(ω, idem quod κυλίνδ(ω, ε, ὁ ἡ ἡ, inter pocula dictus vel factus; à κύλιξ, ικ(ος, ἡ, calix, &c. Vi.

'Επικύπτω, pronus vel, propendens incumbo; unde, ἐπικυπτὴς, incumbens, inclinatus; item, ἐπίκυφ(ος, incurvus, &c. Ab ἐπὶ & Th. κύπτω, vide.

'Επικύρσαι, a. 1. inf. act. ἐπικύρσας, a. 1. part. ἐπικυρσάτω, 3. pl. a. 1. opt. act. ab ἐπικύρω, incido: vide κύρσαι.

'Επικυρτοῦντα, attollentes, dual. num. part. præs. Poët. ab ἐπικυρτόω, incurvo. Th. κυρτὸς, curvus.

'Επίκυφ(ος, videtur in ἐπικύπτω.

'Επικώμιον, ε, τὸ, Poët. pro ἐγκώμιον, ε, τὸ, encomium, laus: & hinc

'Επικωμιάζ(ω, ία, εν, pro ἐγκωμιάζ(ω, vel ἐγκωμιαστικὸς, ὴ, ὸν, laudatorius, a, um; laudator. Th. ἐγκώμιον, laus.

'Επικωμάζω, ῶ, idem quod κωμάζω, ῶ; mordacibus dictis incesso; mordeo, noto, taxo; subsanno, irrideo; ut viz. in veteri comœdia fiebat, &c. à κωμῳδὸς, id vide.

'Επίκωπ(ος, remo admotam habens manum; remigationi accinctus; qui est in procinctu navigationis; idem quod ἐπήρετμ(ος; vel ὁ κωπηλάτης, remex; remigio instructus, &c. Ex ἐπὶ & κωπὴ, remus, &c. Vi.

'Επιλαθίδι, a. 2. inf. m. ἐπιλαθέμεν(ος, α, 2 part. m. ἐπιλάθων, 3. pl. a. 2 sub. m. ab ἐπιλαμβάνομαι, prehendo, quod vide.

'Επιλαγχάνω, super alio, seu post alium sorte obtineo; post alium mihi sorte obtingit, &c. Hinc, ἐπιλαγχάνοντες, appellantur, qui sortitò sufficiuntur & subleguntur, &c. à Th. λαγχάνω.

'Επιλαδὸν, catervatim, &c. ex ἐπὶ & ἴλαδὸν, idem; id vide.

'Επιλάζομαι, vel ἐπιλάζυμαι; prehendo, comprehendo; retineo, inhibeo, &c. Ut, ἐπιλάζυμαι γόμφ(ος, os contineo; ex Eurip. a λάζυμαι, idem quod Th. λάζομαι, id vide.

'Επιλαθίδι, a. 2. inf. m. ab ἐπιλανθάνομαι, obliviscor, quod vide.

'Επιλάθ(ου, 3. sing. a. 2. sub. m. ejusd. verbi.

'Επιλαμβάνομαι, apprehendo, carpo, assumo, cum gen. nanciscor: f. 1. m. ἐπιλήψομαι, a. 2. m. ἐπιλαβέσθαι, ε, ευ, a. 2. imperat. m. ἐπιλαβέ. a. 2. sub. m. ἐπιλάβωμαι, ῆ, ῆ, a. 2. inf. ἐπιλαβέσθαι, a. 2. part. m. ἐπιλαβόμεν(ος, & ἐπιλαμβάνω, insuper accipio, corripio, occupo, retineo: ex ἐπὶ & λαμβάνω, capio: perf. λέληφα, Att. εἴληφα, a. 2. ἔλαβον.

'Επίλαμπ(ος, υ, ὁ, ἡ, manifestus: ex ἐπὶ & λάμπω, luceo: hinc ἐπιλάμπων ἡμέρ(ων, affulgente vere, a. 1. part. act. gen. sing.

'Επιλανθάνεσθαι, 3. sing. imperat. pass. ab

'Επιλανθάνομαι, obliviscor: f. ἐπιλήσομαι. perf. pass. ἐπιλέλησμαι. a. 2. m. ἐπιλαθόμην, ε, ευ, a. 2. inf. m. ἐπιλαθέσθαι, cum genit. ex ἐπὶ & λανθάνω, idem quod Them. λήθω, lateo: f. λήσω. a. 2. ἔλαθον. p. m. λέληθα.

'Επιλαφὰς, ας, ἡ, turba duplaris; duæ turmæ; seu, agmen militum 128. ut in ord. mil. annotatur, &c. Ex ἐπὶ, ἐλάρχης; præfectus agminis equitum 64. Unde, ἐλαρχία, functio illa, &c. Ab ἴλη, turma, agmen; & ἀρχὴ, Vi.

'Επίλαπ(ος, ιος, ὁ, Dor. pro ἐπίλησις, oblivio; ab ἐπιλανθάνομαι, quod vide.

'Επιλειαίνω, lævigare, polire: à λειαίνω, idem. Th. λεῖ(ος, lævis.

'Επιλέγομαι, nominor, dicor, subjicior, eligo, ratiocinor: præs. pass. ab

'Επιλέγω,

'Επλίζω, dictis addo, concludo; item eligo: f. ι. m. ἐπλιξόμαι, a. ι. m. ἐπλιξάμην, ω, ατο, allegi: ex ὅλη & λίζω, dico, deligo: f. ξω. p. λέλεχα.

'Επλείπω, deficio: & in 3. pl. λείπουσι. f. ψω. p. ἐπλέλειφα. a. 2. ἐπλίπον. p.m. ἐπλέλοιπα. Th. λείπω, linquo.

'Επλειψις, defectio; verbale ab ἐπλείπω.

'Επίλεκτος, electus, selectus, delectus; ἐξαίρετος, eximius, &c. Item, ἐπίλεξις, delectus, &c. Utrumq; ab ἐπλέγομαι, id Vi.

'Επλήλαθε, Dor. pro ἐπλήλυθε, oblitus sum, præt. m. &

'Επλελήσμαι, perf. inf. pass. & ἐπλελησμένος, η, ον, perf. part. pass. ab ἐπλησιάνομαι, obliviscor, quod vide.

'Επλήσατο, prospicio, præs. ind. ex ὅλη & λήσατο, video. Poëticum est.

'Επλήσιο, obliviscere, Ion. pro ἐπλήθι, præs. imperat. ab

'Επλήσμαι, idem quod ἐπλανθάνομαι, obliviscor. Th. λήθω, f. σω, lateo: a. 2. ἔλαθον. p. m. λέληθα.

'Επλώσιοι ὕμνοι, Hymni, qui ad vindemiæ torcularia canuntur. Th. λῶσις, quod vide.

'Επλωπικὸς, & ὀπλωπικὸς, ή, comitialis, comitiali morbo laborans: ab ἐπλαμβάνω, quod vide.

'Επλωπίζω, & ὀπλωμαι, morbo comitiali laboro: a super. ὀπλωπὸς.

'Επλησμὴ, & ἐπλησμοσυνὴ, idem quod sequens ἐπλησμονὴ, oblivio; & ab eodem; item, ἐπλήσμων, obliviosus; itidem ab eodem.

'Επλησμονὴ, ῆς, ἡ, oblivio: quod ab ἐπλανθάνομαι, obliviscor: perf. pass. ἐπλησμαι.

'Επλήσμαι, f. ι. m. ab ἐπλανθάνομαι, vel ἐπλήθομαι, obliviscor: utrumlibet videas.

'Επληψία, ας, ἡ, invasio, EPILEPSIA, morbus comitialis: ab ἐπλαμβάνω, corripio, quod adeas.

'Επλίγδην, idem quod Th. λιγδὴν, stricim, leviter, adv.

'Επλιμνάζω, superstagno, restagno, redundo; ex ὅλη & λιμνάζω, idem; à Th. λιμνὴ, Vi.

'Επλιπαίνω, pinguedine illino; à λιπαίνω, vide.

'Επλίξ, f. ἰσω, oculis innuo. Th. ἴλω, oculus.

'Επλὸς, ὁ, ἡ, ὀ, exponitur πεζὸς ἐρπετὸς, Strabus, distortos habens oculos, &c. ab ὅλη & ἴλω, oculus; à quo ἰλλὸς, est Strabo.

'Επλοὶς, ἰδὸς, ἡ, jecinoris fibræ; apud Hesych. (corruptè autem legitur ἐπιλοίδι) ab ὅλη & λοὶς, ima pars auris, &c. Vi. item, extrema pars hepatis, &c.

'Επλογὴ, delectus, electio, &c. Verbale ab ἐπλέγω, eligo, seligo, deligo, &c. Vi.

'Επλογίζομαι, computo, supputo, &c. Item, excogito, recogito, reputo, &c. Unde, ἐπλογισμὸς, ὁ, computatio, enumeratio; item, cogitatio, reputatio, &c. à λογίζομαι, id vide.

'Επίλογος, ὁ, ὁ, EPILOGUS, conclusio: ab ἐπλέγω, concludo. Th. λέγω, dico.

'Επλοίμιος, ut ἐπλοίμια ἄπη; carmina quæ canebantur post pestem, i. e. de peste sedata, seu post liberationem à peste, &c. à Th. λοιμὸς, pestis, Vi.

'Επίλοιπος, ος, ὁ, reliquus: ab ἐπλείπω, deficio. Th. λείπω, linquo.

'Επίλυσις, merces pro lotura; vel merces quam balneantes solvunt; merces balneatoris, &c. à λυτρεύω, ῦ, τὸ, balneum, &c. Vi.

'Επίλυπος, valde mœstus, admodùm tristis, &c. Unde, ἐπλυπέω, insuper molestiam affero; vel simpliciter, contristo, &c. à Th. λυπὴ; unde λυπέω, &c. Vi.

'Επίλυσις, εως, ἡ, explicatio; item impetus, egressio, ἐρεθισμὸς, quo sensu usurpatur 2 Pet. ι, 20. ab

'Επλύω, explico, solvo: f. ὑσω. p. ἐπλέλυκα. a. ι. ἐπέλυσα. a. 2. ἐπέλυν. perf. pass. ἐπλέλυμαι. a. ι. pass. ἐπελύθην, f. ι. pass. ἐπλυθήσομαι. Ex ὅλη & λύω, solvo.

'Επλυτικὸς, explicandi & solvendi nodosas quæstiones peritus, &c. à præced. verbo.

'Επλωβὴς, idem quod λωβὴς, ἐος, ὁ, ἡ, ἠ, noxius, damnosus, &c. à Th. λώβη, ἡ, Vi.

'Επμάζιος, mammillaris; à Th. μαζὸς, Vi.

'Επμαίνομαι, insanio: Meraph. furiosè amo: ab ὅλη & μαίνομαι, f. ι. m. μανοῦμαι a. ι. m. ἐμάνην, Att. ἐμάνημεν.

'Επμαίομαι, attrecto, instigo, cupio, inquiro: ab ὅλη & μαίομαι, idem cum μάω, cupio, & quæro.

'Επμάλων, promptùs, propensiùs, vehementiùs, &c. à μᾶλον, magis, id vide.

'Επμανθάνω, disco seu doceor pòst, seu postea, &c. à Th. μανθάνω, Vi.

'Επμάρτυρ, ορος, ὁ, ἡ, testis. Th. μάρτυρ, ορος, ὁ, ἡ, idem.

'Επμάρτυρες, testem, ejusd. acc. sing.

'Επμαρτυρίω, testificor: f. ἡσω. p. ἐπμεμαρτύρηκα. Th. μάρτυρ, testis.

'Επμαρτύρομαι, testes appello, attestor: ab eod. Th.

'Επμάρτυρος, ος, ὁ, ἡ, testis: ab eod. Them.

'Επμώασαδε, gemin. αν, pro ἐπμώσασδε, a. ι. inf. m. Poët. ab

'Επμώομαι, tactu exploro, prehendo, abstergo: a μάω seu -μῶ, tango.

'Επμοσίδιος, & ἐπμόσιος, ος, ὁ, ἡ, ἠ, mammæ admotus, lacteus; subrumus, &c. ab ὅλη & μαστὸς, idem quod Th. μαζὸς, mamma, &c. Vi.

'Επμαστὸς, qui cibum quærit; qui quærit unde vivat, mendicus; Od. υ. ab ἐπὶ & μαστὸς, quæro, &c. Vi.

'Επμάχομαι, oppugnabilis; expugnatu facilis; idem quod ἐπμαχὸς; Vi. quod etiam interdum active sumitur pro eo qui auxiliatur in pugna, &c. à quo, (in hac significatione) est etiam ἐπμαχία, societas belli in propulsanda injuria, non item, inferenda; Thucyd. societas subsidiaria, & supperiarum causâ instituta, &c. Unde, ἐπμαχέω, fero auxilium, &c.

'Επμαχὸς, ὁ, ἡ, ὀ, expugnabilis. Th. μάχομαι, pugno: hinc superl. ἐπμαχώτατος.

'Επμηθὴς, ὁ, ὁ, an 'Επμηθὲς scribendum, EPIMETHEUS, nomen viri.

'Επμηδήσας, ασα, ας, a. ι. part. m. g. verbi ἐπμηδάω, subrideo. Th. μηδάω, f. ἡσω, rideo molliter.

'Επμηδάω, subrideo, idem quod sequens ἐπμηδέω, Vi.

'Επμηλα, τὰ, munera quibus aliquem demulcemus: aut illa dos quæ sponso datur: quod à μηλόω, mellitum reddo, vel à μέλι, curæ est.

'Επμέλας, nigricans; à μέλας, niger, vide.

'Επμέλεια, ας, ἡ, cura, diligentia, studium: ab ἐπμελὴς, ἐος, ὁ, ἡ, diligens. Th. μέλι, curæ est.

'Επμελέομαι, ῶμαι, curam gero, curo: cum genit. f. ἡσομαι. p. ἐπιμεμέλημαι. a. ι. pass. ἐπμελήθην, ης, η, a. ι. imperat. pass. ἐπμελήθητι, ab ἐπμελὴς. Th. μέλει, curæ est.

'Επμελέστατα, nom. pl. n. g. superlat. grad. adverbialiter, diligentissimè: ab ἐπμελὴς, diligens: comparat ἐπμελέστερος, ab eod. Them

'Επμελήθητι, a. ι. imperat. pass. ab ἐπμελέομαι, quod vide.

'Επμελὴς, ἐος, ὁ, ἡ, sedulus, diligens, solicitus; item quod curæ est; τὸ ἐπμελὲς, interdum substantivè pro diligentiâ: ab ἐπὶ & μέλει, curæ est.

'Επμελητὸν, adject. verbale ab ἐπμελέομαι, quo vide.

'Επμελητὴς, οῦ, ὁ, curator, acc. pl. ἐπμελητὰς, ab eod. verbo.

'Επμέλιος, ος, ἡ, Ion. pro ἐπμέλεια, diligentia.

'Επμέλομαι, idem cum ἐπμελέομαι, curo, quod vide.

'Επμελῶς, præs. imperat. pass. ab ἐπμελέομαι.

'Επμέλπω, accino; à Th. μέλπω, canto.

'Επμελῶς, adv. accuratè, sollicitè: ab ἐπμελὴς, diligens. Th. μέλει, curæ est.

'Επίμεμπτος, nom. pl. n. g. ab

'Επίμεμπτος, ος, ὁ, ἡ, culpandus, accusabilis: ab ἐπμέμφομαι, quod vide.

'Επιμέφνας, Ion. pro ἐπιμένων, 2. sing. sub. m. ab

'Επιμένω, incuso, reprehendo: ex ἐπὶ & μέμφομαι, conqueror, accuso, f. ψομαι, p. μεμέμφομαι, ψαι, πται.

'Επιμένω, permaneo, persevero, præs. imperat. ἐπίμενε, imperf. ἐπέμενον, f. ἐπιμενῶ. a. ι. ἐπίμεινα. a. ι. imperat. ἐπίμεινον, perge, a. ι. sub. act. ἐπιμείνω, ης, η, a. ι. inf. act. ἐπιμεῖναι, perf. act. ἐπιμεμένηκα. Th. μένω, maneo.

'Επιμερὴς, q. d. superparticularis; ut, ἐπιμερὴς ἀριθμὸς; numerus superparticularis; i. e. cùm major minorem aliqua ex parte excedit, &c. Hesych. (vide

(vide infrà, ὀπιμόρος, idem) ex ἐπὶ & μέρος, τὸ, pars, Vi.

'Επμερίζω, impertio, vel impertior; distribuo, &c. à μερίζω, partior, &c. Vide.

'Εσίμερος, unde, ἐσίμερα ῥήματα, verba deponentia vocantur à Grammaticis; à Th. μέρος, Vi.

'Εσίμερος, q. d. superplenus; i.e. redundans; ex ἐσὶ intensivo, seu augmentativo; & μερὸς, lenus, Vi.

'Επμεταπίπτομαι, iterum accerso; à μεταπίπτομαι, Vi.

'Επμετρέω, f. ἡσω, in mensurâ addo, certâ mensurâ mutuum do: &

'Επίμετρον, ου, τὸ, auctarium, additamentum; ab ἐπὶ & μέτρον, mensura.

'Επμηδεία, ας, ἡ, consilium quod initur re peractâ; cui ἀφομηδία, opponitur, &

'Επιμηδὴς, ἐος, ὁ, ἡ, serò sapiens: &

'Επιμηδὴς, ὁ, ὁ, ἡ, prudens: ab ἐπὶ & μῆδος, εος, τὸ, cura.

'Επιμηδήσασθαι, consilium capere re peractâ; ab ἐπιμηδὴς, Vi.

'Επιμήνια, menstrua sacra: ab

'Επιμήνιος, ος, ὁ, ἡ, menstruus: à μὴν, mensis, ὁ, mensis.

'Επιμικὴς, permixtus: ex ἐπὶ & μίγνυμι, misceo. f. ξω. p. μέμιχα. perf. pass. μέμιγμαι, ξαι, κται.

'Επιμιμνω, persto, permaneo, &c. Idem quod & pro ὀπιμένω; id Vi. ut μίμνω, Vi. pro μένω, maneo.

'Επιμίξ, promiscuè, mixtè. &

'Επιμιξία, commercium, ab iisd.

'Επιμίξαις, Æol. pro ὀπιμίξας, a. ι. part. act. m. g. ab ἐπιμίγνυμι. Th. μίγνυμι, misceo. f. ξω.

'Επίμιξις, εως, ἡ, congressus; ab eod. Th.

'Επιμίσγεται, commiscetur, 3. sing. præs. ind. ab

'Επιμίσγομαι, in consortium venio, aut sum; accedo. præs. part. ἐπιμισγόμενος. Th. μίγνυμι, misceo. f. ξω.

'Επιμνάομαι, recordor, mentionem facio. f. ἐπιμνήσομαι. p. ἐπιμέμνημαι. a. ι. ἐπιμνήσθην. Th. μνάομαι, idem.

'Επιμνηθεὶς, εἶσα, recordatus: a. ι. part. pass. ejusd. verbi.

'Επιμοιρέομαι, impertior: ex ἐπὶ & μοιρέω, partior, quod à μοῖρα, pars. Th. μείρω, divido, præt. m. ἔμμορα.

'Επιμοιρᾶδὴ, ejusd. præs. inf. pass.

'Επιμοίρομαι, idem quod præced. ἐπιμοιρέομαι; & ab eod.

'Επιμόλος, adveniens; (ἐπιλοὼν) à Th. μολέω, venio, advenio; vide.

'Επιμομφὴς, ἄες, ἀ, Poët. & Dor. pro

'Επιμομφὴ, ῆς, ἡ, objurgatio, reprehensio: ab ἐπιμέμφομαι, quod vide.

'Επιμονὴ, ῆς, ἡ, permansio, perdurantia, perduratrix firmitas, perseverantia; item, in malam partem, interdum, pro mora, & cunctatione, &c. Sic, ἐπίμονος, constanter permanens, perdurans; ut ἐπίμονος ἐχεγγυὸς, cui post annum successor non mittitur; Polyb. & ἐπιμόνως, constanter permanendo, perseveranter, &c. Omnia ab ἐπιμένω, Vi.

'Επιμονόω, ῶ, desolo; i. e. solum reddo; solicitudinem affero; item, desero, destituo, &c. Unde, ἐπιμονωθεὶς, destitutus, desertus, &c. à verbo μονόω, Vi.

'Επίμοιρος, unde, ἐπίμοιρα ῥήματα, verba deponentia vocantur à Grammaticis; à Th. μέρος, Vi.

'Επιμυδέω, q. d. superparticularis; sic dicitur numerus, qui ad alium relatus, ipsum semel continet, & aliquam præterea ejus partem, tertiam, puta vel quartam, aut deinceps; ut ternarius est ἐπιμύδιος binarii, &c. à nomine μύδιον, τὸ, id vide.

'Επιμπλάτο, Ion. pro ἐπιμπλᾶτο, ᾶτο, & hoc pro ἐπίμπλατο, 3. sing. imperf. &

'Επίμπλω, impletus eras, pro ἐπίμπλασο, Ion. ἐπίμπλαο, & contractè ἐπίμπλω, 2. sing. imperf. à πίμπλαμαι, impleor, quod à πίμπλημι, f. πλήσω. Them. πλίος, plenus.

'Επίμπρασε, urebat, 3. sing. imperf. pro ἐπίμπρη, à πίμπρημι, quasi à πιμπράω, comburo. imperf. ἐπίμπρασον, ας, ασε, ας, αν, α. Th. πρήθω, incendo.

'Επιμυζω, summisse suspiro: à μύζω, gemo.

'Επιμυθίω, & ἐπιμυθέομαι, affabulor; ex ἐπὶ & μυθέομαι, pro εομαι; id vide; ut & sequens, ἐπιμύθιον.

'Επιμύθιον, ου, τὸ, affabulatio, quod fabulæ annectitur: ex ἐπὶ & μῦθος, fabula, verbum, &c.

'Επιμύλιον, ου, τὸ, superior mola: &

'Επιμύλιος, ος, ὁ, ἡ, molaris cantilena: ex ἐπὶ & μύλη, mola.

'Επίμυξις, εως, ἡ, suspirium summissum, seu gemitus talis qui fit compressis labris, ità ut vix audiri possit, &c. Verbale ab ἐπιμύζω, sic susurro & gemo, &c. Vi.

'Επιμύσαν, vel -ησαν, subsanno. Th. μύω, vel -πω, mungo.

'Επιμομφὸς, ὴ, όν, vituperabilis: ex ἐπὶ & μῶμος, dedecus.

'Επινήσιος, ος, ὁ, ἡ, suspirium summissum, seu gemitus talis qui fit compressis labris, ità ut vix audiri possit, &c. Verbale ab ἐπινήσω, sic susurro & gemo, &c. Vi.

'Επινίσσω, vel -ήω, subsanno. Th. νίσσω, vel -πω, mungo.

'Επινωμητὸς, ὴ, όν, vituperabilis: ex ἐπὶ & νώμων

eodem regionis tractu & pascuis versatur; vide νόμος.

'Επομοδυτέω, insuper sancio; ad leges latas aliam vel alias addo; Plat. de legib. vide νομοδετέω.

'Επον, imperf. act. verbi πίνω, bibo. f. πιόσω. p. πέπωκα. a. 2. ἔπιον.

'Επίνοσος, morbis obnoxius; ægrotus; (ab ἐπὶ & νόσος, Vi.) Unde adv. ἐπινόσως; more eorum qui morbis tentantur, &c.

'Επινυκτὶς, ίδος, ἡ, q. d. nocturna; pustula est pessima in partibus eminentibus corporis, noctu fere erumpens; & noctu etiam maximè crucians; de qua vide Dioscor. l. 2. de porro: sic etiam dicitur nocturna hominis custodia; ab Hesych. est & commentarium nocturnum, apud Synes. Ab ἐπὶ & νύξ, νυκτὸς, ἡ, nox.

'Επινυκτερεύω, pernocto; ἀ νυκτερεύω; noctu aliquid facio; item pernocto, &c. Vi.

'Επινεύσω, admoveo, impello, idem quod νύσσω, seu -πτω, f. ξω.

'Επινώτιος, qui super dorsum situs est; Poll. lib. 2. Item, ἐπινωτίδιον, ου, τὸ, in Epigr. mantica quæ tergo imponitur; vel, saccus, aut pera hybernæ; χλαίσιον, &c. ab ἐπὶ & νῶτος, tergum, dorsum, &c.

'Επιξαίνω, exulcero; à Th. ξαίνω, cædo, percutio, &c. Vi.

'Επίξανθος, ου, ὁ, aliquantum flavus, subflavus; Poll. l. 2. Th. ξάνθος, flavus, &c. Vi.

'Επιξυάομαι, -ῶμαι, hospitio excipior, hospitor; peregrinor, peregrè advenio: à ξυῶμαι, hospitio conjungor. Th. ξένος, hospes.

'Επιξιφίζω, protensis ensibus salto; à ξιφίζω; quod vide.

'Επιξυωδίω, Ion. & Att. pro ἐπισωδίω, acrius alligo, &c. ab ἐπὶ & ξυωδίω, pro σωδίω, id vide.

'Επίξυος, ου, ὁ, ἡ, communis, promiscuus: à ξυὸς, ἕ, communis, idem quod κοινός.

'Επιξύω, idem quod ἐπιξέω; in superficie rado, &c. ab ἐπὶ & ξύω, idem quod ξέω, rado, &c. Vi.

'Επιξυθὸς, seu ἐπιόθος; sesquioctavus; Plat. in Tim. ab ὄγδοος, Vi.

'Επιοινος, an legend. ἐπίοινος, vinosus: ex ἐπὶ & οἶνος, ου, ὁ, vinum.

'Επιον, bibi vel biberunt, 1. sing. vel 3. pl. a. 2. act. verbi πίνω, bibo. f. πιόσω. p. πέπωκα.

'Επιον, Ion. pro ἔφην, a. 2. ab ἐφίημι, immitto. Vide ἐπίη.

'Επιὸν, τὸ, accedens: irruens: τὰ ἐπιόντα, futura: &

'Επιὼν, accedentem, contra venientem, acc. sing. a. 2. part. ab ἔπειμι, accedo. Th. εἶμι, eo. a. 2. Ion.

'Επιόπομαι, sive ἐποπτεύω, inspicio: ex ἐπὶ & ὄπομαι, video. f. ὀψομαι. p. ἔωμαι.

'Επιορκίω, pejero. f. ήσω. p. ἐπιώρκημα. præf. inf. ἐπιορκεῖν. præf. part. act. pl. num. ἐπιορκοῦντες. præf. part. pass. ἐπιορκούμενος: ex ἐπὶ, contra, & ὄρκος, jusjurandum.

'Επιορκήσας, 2. sing. a. 1. sub. act. ejusd. verbi.

'Επιορκητὴς, idem quod ἐπιορκὸς; perjurus; ab eod. Item, ἐπιορκία, ας, ἡ, & ἐπίορκον, τὸ, perjuria, &c. Item, ἐπίορκον, adverbialiter, idem quod ἐπιόρκως; perjurè, perfidè, &c. Item, sequens,

'Επίορκον, ου, τὸ, perjurium: &

'Επιορκος, ου, perjurus: ab ἐπὶ & ὅρκος, juramentum.

'Επιόρομαι, idem quod ἐφορῶμαι; inspicio, custodio; Od. ξ.

'Επίσχεσις, τὸ, intervallo, Ion. pro ἐπίσχεσ' ab ἔχω, ω, ὁ, terminus.

'Επίσχια, τὰ, termini, fines, limites; Ionice pro ἐπιόρκια; ut præced.

'Επίσχοπος, custos: ab ἐπὶ & ὄρος, ου, ὁ idem.

'Επιοῦσα, sequens, & in dat. sing. ἐπιούσῃ, a. 2. part. f. g. ab ἔπειμι. Th. εἶμι, eo.

'Επιούσιος, de die, in diem sufficiens, quotidianus, nobis sustentandis idoneus: ab a. 2. part. ἐπιὼν, ἐπιοῦσα, verbi ἔπειμι, succedo, sequor. Th. εἶμι, eo.

'Επιόψομαι, videbo, f. 1. m. verbi ἐπιόπτομαι, quod vide.

'Επίπαγος, ὁ, glacies superficiaria; humor in summa parte concretus, &c. Apud Dioscor. lib. 1. c. 182. Sic dicitur succus, qui inciso arboris cortice emanans, concrescit & congelat, &c. Est à verbo ἐπιπήγνυμι, & ἐπίπηξον, in summa parte seu superficie congelo; in pass. ἐπιπήγνυμαι, & ἐπιπάσσομαι, in summa parte concrescor, & coeo, &c. à Th. πήγνυμι, Vi.

'Επιπάλλω, prorsus, adv. ex ἐπὶ & πάλλω, pro πάνυ, valdè.

'Επιπαίζω, deludo; à Th. παίζω, ludo; item, illudo, &c.

'Επιπαίω, impingo, offendo; unde, ἐπίπαισμα, τὸ, offendiculum, offensio; Hesych. ab ἐπὶ & Th. παίω, vide.

'Επιπακτία, (unde, ἐπιπακτῶν θύρας; obserare seu claudere fores, Poll. l. 10. c. 4.) idem quod πακτόω, compingo, coagmento; item, obsero, claudo, &c. Vi. in πακτὸς.

'Επιπαλαμάομαι, admachinor, contechnor; astute applaudo; dolosè ago, &c. à παλαμάομαι, Vi. in Th. παλαμὰω.

'Επιπαμφάω, pro μὴ ἀδυνατῶμαι ἐμβλέπω; attonitus inspicio, &c. Idem quod παμφάω; attonitus, & veluti numine afflatus aspicio, vel circumspicio, &c. Factum videri potest hoc verbum, ex παμφαάω, ῶ, in λ, mutato; ac proprie esse, omnia collustro oculis, omnia adspicio, &c.

'Επίπαν, in torum, omnino, adv. ab ἐπὶ & πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e.

'Επιπάσσω, proavus, vel, attavus; Poll. à πάππος, avus; id vide.

'Επιπαραίω, sive, ἐπιπαρθῶ, insuper accumulo; insuper extruo, & exaggero, &c. Thuc. l. 2. ab ἐπὶ & παραίω, vel παρθῶ, seu παρειμὶ, juxta aggero & acervo; ad latus accumulo, &c. ex παρὰ & εἶμι, sive γίνομαι, glomero, acervo, cumulo, &c. Unde εἶμι, sive γίνομαι idem.

'Επιπαρέξειμι, sensim exeo; unde, participio. ἐπιπαρελθὼν, paulatim evadens, excedens, &c. Gaza à παρίξειμι, prætereo, præcurro; ex παρὰ & ἔξειμι, exeo, &c. Vi.

'Επιπάροδος, repetita & secunda parados; Poll. l. 4. Vide πάροδος.

'Επιπαρορμάω, exhortor; à παρορμάω; incito, concito, stimulo; item, hortor, ex παρὰ & ὁρμάω, Vi.

'Επίπας, qui inspergitur, qui inspargendo adhibetur; est à verbo ἐπιπάσσω, vel -πάω; insuper spargo, inspergo; à Th. πάσσω, id vide.

'Επιπατταλύω, q. d. superstrepo; à πατταλύω, ῶ, strepo, strepito; à πάταγος, id vide.

'Επιπάτιμ, vitricus; Poll. l. 3. ab ἐπὶ & πατὴρ, Vi.

'Επίπεδος, qui est in superficie solis, & ex eo non eminet; planus; latus, campestris, &c. Ut, ἐπίπεδος οἶκος; domus ima, & in solo posita; ἐπίπεδον σχῆμα, plana figura; & ἐπίπεδος ἀριθμὸς; ut bis bina, &c. Item, τὸ ἐπίπεδον; exponitur superficies, &c. & ἐπίπεδοι, αἱ, planæ figuræ, quæ longitudinem modo & latitudinem, nullam vero profunditatem habent, &c. ab ἐπὶ & πέδον, τὸ, solum, terra, &c.

'Επιπείθω, pro ἐπιπείθομαι, obtempero, præf. imperat. pass. Ion. ἐπιπείθεσθε, 3. sing. sub. præs. ἐπιπειθόμην, nom. pl. præs. part. pass. f. g. ab

'Επιπειθόμην, pareo; puto, credo, f. πείσομαι. Them. πείθω, persuadeo. f. σω. a. 2. ἔπιθον.

'Επιπειθὴς, ἐς, ἐς, ἡ, obediens, morem gerens, obsequens; ut, ἐπιπειθὴς τῷ λόγῳ; obsequens rationi; Aristot. Eth. 1. c. 7. est à præced. verbo.

'Επιπερκάω, ῶ, & ἐπιπερκόμομαι, οὔμαι; tento, periculum facio, &c. à πείρω, tento, &c. Vi.

'Επιπέλομαι, accido, ingruo; ut Od. ν. δὴ ἀνθρώποισι πέλονται; ingruunt hominibus, &c. à πέλομαι, vide.

'Επιπεμπῶν, sesquiquintus; Lev. 27. à πέμπτος, Vi.

'Επιπεμπτημόριος, quintarius alter; à πεμπτημόριος; quintarius; quinq; habens partes, &c. ex πέντε & μέρος, vide.

'Επιπέμπω, insuper mitto; immitto; relaxo, remitto, &c. (ab ἐπὶ & πέμπω a Vi.) Unde, ἐπίπεμψις, missio in aliquem locum; Thuc. lib. 2.

'Επιπεπλικὼς, perf. part. act. n. g. ab ἐπιπέπλω, inc. do. Th. πίπτω, cado. f. 2. m. πεσοῦμαι. p. πέπτωκα. a. 2. ἔπεσον.

'Επίπερθρος, nigricans, subniger; vel nigris maculis aliquantulùm distinctus, &c. à Th. πέρκη, Vi.

'Επιπεσὼν, ὄντος, a. 2. part. act. verbi ἐπιπίπτω, irruo; quod vide.

'Επιπεταμαι, ἐπιπέτομαι, & ἐπιπετάομαι, advolo, involo, evolo, &c. à Th. πέτομαι, Vi.

'Επιπέρωσις, ἀς, ὁ, insuper produxi, seu edidi, præt. ind. act. verbi ἐπιπρόω. Them. φύω, nascor.

'Επιπήχυμος, & ὑπηχύμος, &c. Vi. in ὑπέπαχυ. Item, ὑπήκοος; videatur, ibidem.

'Επίπηχυς, qui supra cubitum est; unde, τὸ ὑπήκοον, scil. μέρος, laterum pars superior, locus ad mammillas, sub alis; Hesych. Item, ὑπήλυθρον, latera magna habens; Pind. ab ὑπὸ & πλευρὰ, vel πλευρὸν, quæ vide.

'Επίπλευσις, ἰσως, ἡ, ingressus navis, vel classis, ut, ὑπέπλευσαν ἔχειν; ingressum tenere; Thucyd. est verbale ab ὑπέπλω, supernavigo; navigo in, id est adversus; classe invado; navigando oppugno, &c. Item, applico, appello; navi advenio, &c. Item, innato, fluito; unde ὑπέπλεον ἰλαῖοι; innatans oleum, &c. Apud Dioscor. lib. 1. c. 38. ab ὑπὸ & πλέω, navigo.

'Επίπλεως, idem quod ὑπέπλεος, plenus, refertus, &c.

'Επιπλῆξαι, a. 1. inf. act. ὑπεπλήξαμεν, gen. sing. a. 1. part. f. g. ὑπεπλήξας, 2. sing. a. 1. sub. ab ὑπεπλήσσω, vel -πτω, increpo, quod vide.

'Επίπληξις, εως, ἡ, increpatio, objurgatio, reprehensio, &c. ab eod.

'Επιπλήσσω, increpare, præf. imperat. pass. Ion. ab

'Επιπλήσσω, vel -πτω, increpo, cum dat. f. ξω, p. ὑπεπίπληχα. a. 1. ἐπέπληξα. a. 1. sub. act. ὑπεπλήξω, ῃς, ῃ: ex ὑπὸ & πλήσσω, vel -πτω, percutio.

'Επιπλοΐτις, vide in ὑπεπλόησα.

'Επίπλοκα, Ion. pro ἔμπλεα, supellex. q. ab ὑπέπλοος, superficiarius; τὰ ἐμπόλαια, hinc per gem. Sync. ὑπέπλα, & ἔμπλα. Th. ἐμπολῆς, quod vide.

'Επιπλοκὰς, ἀδος, ἡ, amplexus, connexio; item, ἐπιπλοκή; implicatio, implexus; item, nexus amicitiæ, seu familiaritas & affinitas; Polyb. βεβαιοῖ τὴν πρὸς αὐτὸν ἐπιπλοκὴν φησὶν ἀλλήλοις; parva familiaritas & necessitudo interceserat, &c. Est verbale ab ἐμπλέκω, id Vi.

'Επιπλομύοιο, volvente, gen. Ion. ab

'Επιπλόμυος, præf. part. pro ἐπιπελόμενος. Th. πέλομαι, sum.

'Επίπλον, implebam, vel implebant. 1. sing. vel 3. pl. a. 2. act. qu. à πίμπλαω, pro πίμπλαον, seu πίμπλημι, implco: ut à πρήθω, ἔπρηθον. Th. πλέω, plenus.

'Επίπλον, vel ὑπέπλεον, dicitur etiam in sing. i. e. τὸ ἔμπλα, quæ ὑπέπλοα, Herodot. supellex, quæ μὴ ἐφέρετο κτῆνος; sed quæ ut ruta cæsa auferri poterit, &c. Vide suprà, ἔμπλα, τὰ, vide etiam ὑπέπλοα. Item, ἐπίπλοον, vel ὑπέπλεον, in neutro gen. sicut etiam masc. ὑπέπλοος, & ἐπίπλεος; (id vide, paulò ante.) apud medicos dicitur omentum; quòd duodeno intestino adhæreat, reliquis autem intestinis prætendatur & quodam modo innatet; Poll. l. b. 2.

'Επίπλοος, & ἐπίπλους, ὁν, ῆ, navigatio adversus aliquem, conflictus: ab ἐπίπλω, classe invado. Th. πλέω, navigo.

'Επιπλόοντι, Dor. pro Poët. ἐπιπλώοντι, & hoc pro ἐπιπλέοντι, innavigant, 3. pl. præs. ind. act. ab ἐπιπλέω. Th. πλέω, navigo. f. πλεύσω: vid. ἐπιπλώω.

'Επιπλώς, navigans, per Sync. pro ἐπιπλώσας, a. 1. part. ab ἐπιπλώω, à πλώω, Poët. pro πλέω, navigo: f. πλεύσω. Alii deducunt à præt. πέπλευκα. p m. πέπλυκα, unde πεπλυκὼς. & per Aphæres. & Sync. πλὰς, in compos. ἐπιπλὰς, ab ἐπιπλία, classe invado. Th. πλέω, navigo.

'Επιπλώσας, ασῆ, ὼς, navigans, a. 1. part. ab ἐπιπλώω, vide ἐπιπλὰς.

'Επιπλώω, q. d. supernavigo; ut, ἐπιπλώειν πόντον; navigare super mare, navigare mare; Iliad. β. Interdum etiam, navigo adversus, &c. Idem quod ἐμπλέω, à quo derivatur; ut simplex πλώω, id vide, à Th. πλέω.

'Επιπνείσας, ης, ὴ, respirans, præs. part. f. g. ab

'Επιπνέω, inspiro: ex ἐπὶ & πνέω, Poët. pro πνέω, spiro: f. πνεύσω.

'Επίπνευσις, afflatus, inspiratio, &c. Verbale ab ἐπιπνέω, aspiro, afflo; item, flo super, &c. Th. πνέω, Vi.

'Επιπνίζω, suffoco: f. ἴξω. p. ἐπιπέπνιγα. a. 1. ἐπέπνιξα: ex ἐπὶ & πνίγω, strangulo.

'Επίπνοια, ας, ἡ, afflatus instinctúsque divinus: ab ἐπιπνέω, afflo. Th. πνέω, flo.

'Επίπνοος, & ἐπίπνους, ου, ὁ, afflatus, &c. à præced.

'Επιποθέω, expeto, desidero, intimè amo: f. ήσω. p ἐπιπεπόθηκα. a. 1. ἐπεπόθησα: ex ἐπὶ & ποθέω. Th. πόθος, desiderium.

'Επιπόθησις, ἰσως, ἡ, desiderium: &

'Επιπόθητος, ου, ὁ, ἡ, exoptatus: &

'Επιποθία, ας, ἡ, desiderium: ab ἐπιποθέω, quod vide.

'Επιποίω, attingo, unde, ἐπιποίητος, fictus, commentitius, &c. Philostr. in Epist. & Synes. Th. ποίω.

'Επίποκος, lanatus, vellere intectus; ut ἐπίποκοι κριοὶ, arietes cum velleribus; Reg. l. 4. c. 3. à πόκος, Vi.

'Επιπολάζω, f. άσω. p. ακα, innato, in superficie sum: &

'Επιπολαῖος, ου, ὁ, ἡ, superficiarius: &

'Επιπολαίως, superficialiter: ab

'ΕΠΙΠΟΛΗ Σ, in superficie, in summitate; τὸ ἐπιπολῆς, ipsa superficies: q. ab ἐπὶ, suprà, & πέλω, sum.

'Επιπολαὶ, Syracusiis dicebatur pars civitatis eminentior, & editior; Thucyd. Item, ἐπιπολασμὸς, innatatio cibi in ventriculo; ἐπιπολαστικὸς, fluitans, innatans, redundans; seu qui fluitare, innatare & redundare suapte natura solet; unde adv. ἐπιπολαστικῶς, redundanter, supra modum, nimiùm, &c. omnia à præced. Th. & ab ἐπιπολάζω.

'Επιπολαυρίζω, cujus radices per superficiem tantum terræ sparsæ sunt, & non imam terram penetrant; (ei opponitur βαθυῤῥιζῶ) radices habens summæ terræ adhærentes, &c. ab ἐπιπολαῖος, & ῥίζα, qu. Vi.

'Επιπολαῖος, ου, ὁ, supernus, levis; quasi superficialis, non habens profundum; qui non intus latet, sed per summa apparet, &c. Idem quod, & ab, ἐπιπολάω; (id vide) qui in

superficie tantum corporis extat, non autem in ipsius corporis profundum penetrat; levis, non profundus; ut ἐπιπόλαιος ὕπνος; (cui opponitur βαθὺς, altus) &c. Item, extans, non intus latens; & Metaph. evidens, perspicuus, non obscurus, &c.

'Επιπολόμαι, superne caneſco; vel simpliciter, ut, πολιόομαι, ἔμαι, caneſco, canus fio; ab activo, πολιόω, canum facio; à Th. πολιὸς, canus, &c. Vi.

'Επιπολύς, magni vel magno: &

'Επιπολύ, adv. magnâ ex parte, multum; ὡς ἐπιπολύ, plerumque. Th. πολὺς, multus.

'Επιπομπεύω, triumpho, pompam duco: ex ἐπὶ & πομπεύω, idem. Th. πέμπω, f. ψω. mitto.

'Επιπονέω, laboro, labores tolero; ab ἐπίπονος, ieq.

'Επίπονος, ος, ὁ, ἡ, laboriosus: & hinc

'Επιπόνως, laboriosè: à πόνος, labor. Th. πίνομαι, laboro: p. m. πέπονα.

'Επίποντία, q. d. supermarina; Veneris cognomentum; ἀφροδίτη; Venus; Hesych. à Th. πόντος, pontus.

'Επιποροῦμαι, proficiſcor, perago: f. ὁδοῦμαι, p. ἐπιπεπόρωμαι ex ἐπὶ & πορεύομαι, quod à πείρω, transeo. p. m. πέπορα.

'Επιπόρπιμα, ἐπιπόρπιος & ἐπιπορπὶς; id quod supra fibulam eſt; & profibula ipſa, vel ornamento quod fibulæ imponitur in veſte, &c. à πόρπη, fibula; unde πόρπιμα, indumentum fibulatum, &c.

'Επιπορφυρίζω, ad purpuram inclino; in purpuram candico; accedo ad purpuram, &c. ab ἐπιπόρφυρος; accedens, vel inclinans ad purpuram, &c. Th. πορφύρα, Vi.

'Επὶ ποσὸν, aliquantulum; à ποσὸν, τὸ, vide.

'Επιποτάομαι, involo, &c. Vide in ἐπιπταμαι.

'Επιποτάομαι, imperf. act. verbi πιποτάομαι, quod vide.

'Επιπροέηκεν, addo, insuper facio; ab ἐπὶ & πρόειμι, ago; ab activo, πρόειμι; idem; facio, ago.

'Επιπρεπείας ας, ἡ, decus: &

'Επιπρεπὴς, ἐὸς, ὁ, ἡ, decorus. Th. πρέπω, decorus ſum.

'Επιπρέπω, decorus ſum in, vel ſuper; ab eod. Th.

'Επιπρεσβεύω, legatus mittor, ſeu eo ad; Poll. l. 8. & ἐπιπρεσβεύομαι, legatum ſeu legationem mitto ad; idem, ibidem; à πρεσβεύω, Vi.

'Επιπρὸς, in ſuperficie ſerro; item, dentibus ſuper aliqua re freſis, &c. à Th. πρὸς, Vi.

'Επιπροθέω, apud Apoll. Argonaut. cujus Schol. ait eſſe, εἰς τὸ ἐμπροσθεν, ſive εἰς τὸ ἔμπροσθεν, &c. ſed expor itur &, longo tractu, &c. ab ἐπὶ & πρὸ.

'Επιπροσκάλλω, ſuperinjicio; Plut. in Rom. à προσκάλλω, Vi.

'Επιπροσπίπτω, inſuper miſit, 3. ſing. a. 1. act. Att. ab ἐπιπροσπίπτομαι, quod ex ἐπὶ, προ & ἵημι, mitto: f. ἴσω. p. εἶκα. a. 1. εἶκα, & Att. ἧκα. a. 2. ἐῶ. a. 2. inf. εἶναι.

'Επιπροσρίπτω, Ion. pro ἐπιπροσπίπτω, a. 2. inf. act. ab eod. verbo.

'Επιπροτείλλω, protendo, foras emitto: ex ἐπὶ, προ & τείλω, mitto: a. 1. ἔτειλα.

'Επιπροσπέμπω, inſuper mitto: vide ἐπιπροσπίπτω.

'Επίπροσις, quod doti additur, accedit, vel adjicitur, &c. Item, ἐπίπροικος, dotata; quæ cum dote locata fuit ſeu locatur, &c. à Th. προῖξ, κος, ἡ, donum, dos, &c.

'Επιπρορέομαι, contrà progredior; à προρέομαι, prodeo, progredior; ex προ & ῥέομαι, idem quod ῥέω, eo, redeo, &c. Vi.

'Επιπροσπίπτω, procido ſuper; Vi. προπίπτω.

'Επιπροσθεν, adv. ante: ex προ & θεν, idem. Th. προ, ante.

'Επιπροσθόπις, εως, ἡ, & ἐπιπροσθόπισις; idem quod προσθόπις, & προσθόπις; appoſitio, adjectio, &c. Vi.

'Επιπροσθὸς, ὁ, objicio, obtendo; obſcuro, officio luminibus, obtenebro; obumbro, &c. Ut ἐπιπροσθὲν ὄρος; mons urbem occultans, &c. Item, interjectus ſum, &c. Unde, ἐπιπροσθόπις, ἡ, obumbratio, obtentus, &c. ab ἐπιπροσθὸς idem quod ἔμπροσθεν; quæ vide.

'Επιπροσπλὼ, idem quod προσπλέω, adnavigo, Th. πλέω, Vi.

'Επιπροτιέρωσις, ulteriùs; idem quod προθέρωσις; à προτέρω; quod vide.

'Επιπροφαίνομαι, ſupra aliquam rem appareo; à προφαίνω, Vi.

'Επιπρὸς αἴρω, ſternuto ſuper; ſternuto aliquam ob rem, vel, ſternuto adverſus, &c. à πρὸς αἴρω, Vi.

'Επιπρὸς πάρυμαι, i lem quod ἐπιπρὸς αἴρω (id vide) item, revoco, derineo, &c.

'Επιπρὸς σω, ſupervolo, advoloj à πρὸς ω, vel, πρὸς μι, volo; id vide in πρὸς μι.

'Επιπρὸς ρομαι, a. 2. inf. m. ex ἐφίπτημι, advolo: ex ἐπὶ & ἵπταμαι, volo, as. f. πτήσομαι. a. 2. m. ἐπτόμην.

'Επιπτὰν, ας, ε, imperf. act. verbi πίπτω, cado: f. 2. πεσοῦμαι. p. πέπτωκα. a. 2. ἔπεσον.

'Επίπτυγμα, τὸ, operculum, applicamen; Item, ἐπίπτυξις, applicatio operculi; ab ἐπιπτύσσω, complico, complicando claudo, &c. à Th. πτύσσω, Vi.

'Επίπτυχὴ, ῆς, ἡ, plicatura. Th. πτύσσω, plico: f. ξω.

'Επιπτύω, inſpuo, inſputo, &c. Unde ἐπίπτυος, dignus qui inſputetur, &c. à πτύω, ſpuo, &c. Vi.

'Επιπυῤῥὸς, ſubrufus; ad rufum colorem inclinans, &c. à πυῤῥὸς, id vide.

'Επίπτασις, invaſio; vervale ab ἐπιπτάω, id vide.

'Επιπολόμαι, obambulo, luſtro: ex ἐπὶ & πολέω, idem cum πολέω, verto.

'Επιπωμωτίζω, idem quod πωμάζω, operculo claudo, & obturo; à Th. πῶμα, operculum, &c. Vi. Unde πωμάζω, & πωμωτίζω, obturo vas aliquod, &c.

'Επιπωρόω, inſuper obduro; præterea induro; unde, ἐπιπώρωσις, obſtinatio, induratio; item, cæcitas, &c. à πωρόω, id vide.

'Επιρραβδοφορεῖν τὸν ἵππον; eſt equum virga incitare ad curſum; à ῥαβδοφορέω, virgas geſto ſeu baculum; à ῥαβδοφόρος, virgas geſtans, &c. Vi.

'Επιῤῥαίνω, inſpergo. Th. ῥαίνω, f. αῶ, idem.

'Επιῤῥαπὶς, ὁ, ut ἐπιῤῥαπὶς δύσις; apud Plut. porta pendula & recidens, quæ dejiciendo vel ſuſpendendo claudi poteſt; porta cataracta; verbale ab ἐπιῤῥάπτω, incumbo, &c. Vi.

'Επιῤῥάμμα, aſſumentum, quod aſſutum eſt; à ſeq. ἐπιῤῥάπτω.

'Επιῤῥαπίζω, taxo, refello, reprehendo, &c. (item, ἐπιῤῥισμὸς, ὦ, ὁ, pro murmure; apud Polyb.) dicitur etiam ἐπιῤῥίπτειν τὸ πῦρ; pro obruere ignem, &c. à ῥαπίζω; id vide.

'Επιῤῥάπτω, inſuo: f. ψω. p. ἐπιῤῥαφα: ex ἐπὶ & ῥάπτω, ſuo.

'Επιῤῥέω, irruo, illidor: ex ἐπὶ & ῥέω, allido, dejicio: f. ξω.

'Επιῤῥέειν, influere. Th. ῥέω, fluo: f. ῥύσω.

'Επιῤῥηκὴς, ἐος, ὁ, ἡ, propenſus: ab

'Επιῤῥίπτω, vergo, propendeo: ex ἐπὶ & ῥίπτω, f. ψω, idem.

'Επιῤῥίω, vide ἐπιῤῥέειν.

'Επιῤῥόδιον, palàm; pertè, manifeſtè; Apoll. Arg. 2. Euſt. ex Arat. exponit, ῥητῶς ἢ ὀνομαστικῶς; nominatim, &c. ab ἐπὶ & ῥέω, dico, loquor, &c.

'Επιῤῥῆμα, ἐος, τὸ, adverbium, pars orationis apud gram. Th. ῥέω, dico.

'Επιῤῥηματικὸς, ἡ, ὸν, adverbialis; adverbii formam habens; unde, adv. ἐπιῤῥηματικῶς; adverbialiter, &c. ab ἐπιῤῥῆμα.

'Επιῤῥοια, influxio, &c. Vide in ἐπιῤῥοὴ.

'Επιῤῥοὴ, ἧς, ἡ, influxio: Item, acceſſio qua aliquid ſenſim augetur, &c. Item ἐπιῤῥοὴ, ὁ, ἡ, qui influit; i. e. adventitius: ut ὄμβρος ἐπιῤῥοὴ; Plat. de rep. lib. 7. Item, is in quem influit humor, & irfunditur; ut ἐπιῤῥοὴ σῶμα; idem in Tim. exponitur etiam affluens irrigatus, irriguus, &c. Verbalia ſunt ab ἐπιῤῥέω, idem cum ἐπιῤῥέω, influo, inſtillo, &c.

'Επιῤῥώννυμι, & ἐπιῤῥώννυμι, corroboro. Th. ῥώννυμι, idem.

'Επιῤῥωσθεὶς, εἰσα, ὸν, confirmatus, corroboratus: a. 1. part. paſſ. ex ἐπιῤῥώννυμι, confirmor: ab eod. Th.

'Επιῤῥώσις, confirmatio virium, corroborandi actio, &c. Item, ἐπιῤῥωστικὸς, ad roborandas corporis vires aptus, &c. ab eod. verbo.

'Επίσαγμα, ατος, τὸ, centones qui ſuponuntur clitellis, & ipſæ clitellæ: item, ſarcina quæ præter legitimum onus imponitur, &c. Item, ἐπίσαξις, accumulatio, aggeſtio, &c. Ut ἐπίσαξις τῆς γῆς, accumulatio terræ, &c. Theoph. Utrumque verbale ab ἐπισάττω, impono clitellas ſeu ſtragula, aut quicquid equo imponi ſolet; & ſimpliciter, impono, inſterno: item, accumulo, &c. Vide

'Επισάζω, complano, æquo, adæquo; ex Ariſtot. ab ἐπὶ, & verbo, ἰσάζω, æquo, adæquo, ab ἴσος, æqualis, &c. V.

'Επισάθη, ὁ ex σάλλω, qui eſt in jactatione, mobilis, inſtabilis, qui agitatur, &c. Unde ἐπισάθεια, concutior, agitor, aberro, &c. Vide σάθεια, & Th. σαλὸς, &c.

'Επίσαξις, vide ſuprà, in ἐπίσαγμα.

'Επισάττω, inſterno. Th. σάττω, f. ξω. onero.

'Επισείω, incutio. Th. σείω, f. σω, p. εικα, quatio.

'Επίσειον, vel ἐπίσιον, ου, τὸ, pubes, imus venter, &c. Utrumque ſic dicitur, pro Them. ἐπισείριον, aqualiculus, &c. id vide

'Επίσειος, ita dicebatur perſona ſcenica; vide Pollucem: κόμη ἐπίσειος, coma ventilans; quæ facilè movetur & concutitur, & minimo motu, flatu, vel incurſu agitatur & ventilatur, &c. ab ἐπὶ, & σείω, qui concuti ſeu quaſſari poteſt, &c. à σείω; V.

'Επισήλωμα, τὸ, placentæ lunatæ; i. e. in lunæ formam factæ, &c. ab ἐπὶ, & σελήνη, luna, &c. V.

'Επισημαίνόμην, 1. plur. præſ. ind. paſſ. ab

'Επισημαίνω, indico: f. ανῶ, p. γκα. Th. σῆμα, nota.

'Επίσημος, ε, ὁ, ἡ, inſignis, illuſtris, inſignatus: ἐπίσημον τῆς νεὸς, navis inſigne: ab eod. Th.

'Επίσης, adv. æquè ac, perinde: ex ἐπὶ & ἴσος, æqualis, par.

'Επισίζω, canes inſtigo, ſeu incito, ſibilo cuiusdam, &c. Unde ἐπίσιγμα, canum inſtigatio; & ἐπίσιγξις, canum in venatione incitamentum, &c. à verbo σίζω, id vide.

'Επίσκυνις, cui noceri poteſt, detrimento obnoxius; ſed in neut. τὸ ἐπίσκυνες, noxium, damnoſum, &c. Unde etiam, ἐπίσκυος, inſidiator, clam lædere alios ſtudens; ab ἐπὶ, & σίνω, noceo: unde σῖνος, ου, τὸ, noxa, damnum, &c. Vide.

'Επισυμφυὴς, ἐὸς, ὁ, ἡ, adverbialis, communiter, ἐπισυμφυῶς, hinc f. part. ἐπισυμφυὴς, Att. ἐπισυμφὺς, Ion. verſâ dipthongo υ in ῦ, fit, ἐπισυμφυμὸς, ab

'Επισυρίσομαι, cibaria ſumo: ab

'Επισυρίζω, cibaria præbeo: f. ίσω. p. ἐπισυρίσμαι, perf paſſ. ἐπισυρίσμαι ex ἐπὶ & σῦρ, frumentum.

'Επισυρισμὸς, ὦ, ὁ, cibaria, cibus, victus: à perf. paſſ. ſuper. verbi.

'Εαίσιος, qui victus causâ alicui operam ſuam locavit; item ἐπισίτης, idem; unde τὰ ἐπισίτια, cibaria, commeatus: item, viatica, viaticum; Suid. à quo, ἐπισιτίζω, viaticum ſumo, ſeu viaticor, &c. ab ἐπὶ, & σῖτος; V.

'Επισπλέϊν, apud Heſych. exponitur inclinare venatorum more, &c. ex ἐπὶ, & σπέω; id vide.

'Επισπίλιον, irriſione dignum, deforme, turpe, &c. à Them. σφῆλις, deformis: unde σφαλὲς, idem; id vide.

'Επισπάζω, claudico. Them. σπάζω, idem.

'Επισπίλησις, ἡ, dicitur in re equeſtri, prima equi inceptio ad greſſus glomerandos; quum ſcil. pedes movere incipit, &c. à Th. σπίλος, ος, τὸ, crus, &c. V.

'Επισπινὴς, ἐὸς, ὁ, ἡ, ſupernè tectus, locus opacus vel conjectus, & à vento remotus, &c. ab ἐπὶ, & σκέπω, tego; unde σκέπη, ἡ, tegumentum, &c. V.

'Επισπέπομαι, inviſo, viſito: f. ψομαι, p. paſſ ἐπίσκεμμαι, recenſitus ſum: a. 2. ἐπισκάπην, πες, ἡ, luſtratus ſui: a. 1. m. ἐπισκήψαμην, ω, ατο, a. 1. imperat. m. ἐπίσκησαι, άσθω, 2. pl. ἐπίσκησθε, delligite, deſpicite, a. 1. m. ſub. ἐπισκήψαμαι, ώμεθα, ex ἐπὶ & σκέπομαι, circumſpicio, viſo.

'Επισκέπω, ſupernè intego, & operio, intego, &c. à Th. σκέπω; id vide.

'Επισκάλλω, f. άσω, p. ακα, ſarcio, inſtauro, inſterno: ex ἐπὶ & σκαλλω inſtruo. Th. σκάλος, vas.

'Επισκαὴ, ῆς, ἡ, inſtauratio, refectio: ab eod. Th.

'Επισκαφεὺς, ῆως, ὁ, inſtaurator; & ἐπισκαφεὺς, ὁ, inſtauratitius; redivivus, &c. ab ἐπισκαφὴς, vide.

'Επίσκηψις, εως, ἡ, viſicati, &c. ἐπίσκεψις. ab ἐπισκέπομαι, quod vide.

'Επισκηνὼω, in tabernaculo habito: f. ώσω, p. ἐπισκήνωκα. a. 1. ἐπεσκήνωσα. a. 1. ſub. ἐπισκηνώσω, γς, γ; ex ὅτι & σκηνὴ, tabernaculum.

'Επίσκηνος, qui ſuper ſcena eſt aut ſit; item, ſub pellibus & in tentoriis habitans, &c. Item, ſubſtantivè, idem quod ἐπισκήνιον, τὸ, domicilium ſuper ſcena: item, ſuperior ſcenæ pars, &c. ab iiſdem.

'Επισκήπτω, cum impetu deferri, accuſare, obtestari. Th. σκήπτω, cum impetu cado.

'Επισκήπτω, & ἐπισκηρίπτω; idem quod ἐπισκήπτω, innitor, incumbo, fulcio me, &c. à σκήπτω, nitor, innitor, &c. Unde σκηρίπτω, idem; formatur enim ab eo, epenthesi ſyllabæ, ερ; quamvis, Euſt. σκήπτω, ex σκηρίπτω, per ſyncopen dicitradat.

'Επίσκηψις, ἡ, ipſa ingruendi & incumbendi actio; item, actio judiciaria, qua injuriarum aliquem accuſamus, &c. Sic dicitur etiam eloquium morientis: h, e, oratio qua aliquid à circumſtantibus petit aut mandat poſt mortem ſuam fieri, &c. Verbale à præced.

'Επισκιάζω, obumbrare. Th. σκιὰ, umbra.

'Επίσκιασμὸς, obumbratio; tegumentum, velamentum, &c. à præced. verbo. Item, ἐπίσκιος, quem umbra protegit, umbrâ obtectus, umbroſus: unde dicuntur loca ἐπίσκια, umbroſa, & in quibus, æſtate latent feræ, umbram captantes, &c. Item, ἐπίσκιος βίος, vita umbratilis, ſeu, quæ ſub umbraculis agitatur, &c. ab ἐπὶ, & σκιὰ, umbra.

'Επίσκοπα, ut ſcopum aſſequaris: adv. quod à σκοπὸς, ſcopus. Th. σκέπτομαι, circumſpicio.

'Επισκόπει, conſidera, præſ. imperat. act. ab

'Επισκοπέω, viſitationi vaco, proſpicio: f. ήσω. p. ἐπεσκόπηκα. ex ἐπὶ & σκοπέω, contemplor, video. Them. σκέπτομαι, f. ψομαι, circumſpicio, video: p. ἐσκεμμαι.

'Επισκοπὴ, ῆς, ἡ, viſitatio: ab eodem Them.

'Επίσκοπος, ε, ὁ, Episcopus, inſpector, præſes: ab ἐπίσκοπα, præt. m. verbi ἐπισκέπτομαι, circumſpicio; quod vide.

'Επισκοπὼω, gero epiſcopatum, epiſcopus ſum; epiſcopi munere fungor, &c. Item, ἐπισκοπεῖον, τὸ; habitatio epiſcopi, &c. à præced. ἐπισκοπὴ, & ἐπίσκοπος.

'Επισκοτία, obtenebro. Th. σκότος, tenebræ.

'Επισκότησις, εως, ἡ, obſcuratio, offuſio tenebrarum; item, caligo, &c. à præced. verbo.

'Επισκύζονται, indignentur, 3. pl. ſub. m. verbi ἐπισκύζομαι, ex ἐπὶ & σκύζομαι,

ζομαι, irritor: quod à κωη, κωδε, canis.

'Επισκυδίζω, Scytharum more largiùs potare: a. 1. imperat. act. ἐπισκύδισον. a. 1. inf. act. ἐπισκυδίσαι. Th. Σκύθης, υ, ὁ, Scytha.

'Επισκυδρωπάζω, frontem contraho & σκυθρωπάζω; id vide.

'Επισκυώιον, υ, τὸ, supercilium: ex ἐπὶ & σκυώιον, iamma palpebra, cilium.

'Επισκώπτω, irrideo dicteriis. Th. σκώπτω, dicteriis utor: f. ψω.

'Επομαι, Ion. pro ἕπομαι, ab ἐπομέω, idem quod σμέω, abstergo, detergo.

'Επομυγμή, ῆς, ἡ, æramnosa: ab ἐπὶ & μύγμα, f. ξω, vasto, corrumpo.

'Επόσ, æqualis; ab ἐπὶ, & ἴσ, idem.

'Επίσης, adverb. æque ac, vel perinde; ab ἴσος.

'Επαπειρέω, subsulto, velut ab animi deliquio palpitabundus, &c. nam Them. ἀπαίρω, propriè, est palpitare, & tremere, more eorum qui morti obluctando animam efflant, &c. vide.

'Επαπόμαι, ᾶμαι, attraho: ἐπαπάω, 3. sing. præs. imperat. ω. f. ἀπομαι, a. 1. m. ἐπαπασάμην, ω, ατο: ex ἐπὶ & ἀπάω, traho.

'Επαπτήρες, ων, οἱ cardines ostii: à præced.

'Επάπυσγον, υ, τὸ, laqueus, funis: tentorium velum quo aliquid ἐπαπᾶται, id est, attrahitur: ab ἐπαπόμαι, quod vide.

'Επαπωσις, ἡ, attractio, adductio, &c. Item, ἐπαπωτὴρ, ῆρος, ὁ, attractor, seu instrumentum quo aliquid attrahimus, & adducimus, &c. ἐπαπωτὶς, ὁ; quem quis ipse sibi accersivit, & attraxit; ut, ἐπαπωτὸν κακὸν; Odyss. ω. &c. Sic, ἐπαπωτικὸς, attrahendi vim habens, &c. omnia ab ἐπαπάω, attraho, & pass. ἐπαπόμαι, attrahor, &c. Vide præcedens, ἐπαπόμαι, in media voce.

'Επαπείρω, insuper sero, seu denuo semino: item, insero, insemino, seu, in in aliquo sero, &c. Unde ἐπαπορά, ἡ, & ἐπαπορία, ἡ, satio iterata; seu qua satis prioribus novum semen superinducitur, seu superseritur, &c. Item, insitio, satio alicujus in alio, &c. Sic, ἐπίσπορος, qui inseritur vel referitur, &c. à Th. σπείρω; id vide.

'Επιαίσιος, ιας, ἡ, libatio. Them. σπένδω, libo: f. σπείσω.

'Επασπένδω, infundere, libare: ab eodem Them.

'Επασπρήσσω, festinus. Them. σπέρχω, urgeo

'Επασπέρχω, urgeo: ab eod. Th.

'Επασπεύδω, propero, urgeo. Th. σπεύδω, festino: f. σω.

'Επίσσυτο, 3. singul. a. 2. sub. ab ἐπασσύω, abeo: ab ἐπὶ & σσύ, verbo Poët. pro ἕπω, sequor.

'Επίσσυτο, comitetur, 3. sing. a. 2. opt. m. à verbo Poët. σσύμαι, pro ἕπομαι: vide σσύο, sequere: hinc ἐπασσύμενος, part.

'Επασσυδή, fœdus, inducia; Thucyd. l. 5. a σσυδή; id vide.

'Επίσσυρα, ἐπισσυρία, & ἐπίσσυρος; vide in ἐπασσύρω.

'Επασσυρίη, ης, ἡ, iterata satio: ab ἐπὶ & σσύρω, sero: fœm. ερῶ, p. m. ἔσσυρα.

'Επασσυρίζω, festino, incito, instigo, &c. Unde ἐπασσυρισής, ἔος, ὁ, accelerator, &c. à σσυρίζω; id vide.

'Επασσύμενος, η, ον, attractus, præs. part. m. ab ἐπασσύομαι, attraho. Th. σσύω, traho.

'Επίσυρτος, impetuosus, ingruens, incumbens, &c. est verbale ab ἐπασσύω, insit. pro quo usit. ἐπισσύω, & ἐπισσύω, & ἐπασσύω; idem quod σσύω, & σύω, insit. quæ vide.

'Επισταλάω, ῶ, ὁ, instillatio; ab ἐπισταλάζω, instillo, seu super instillo; unde particip. ἐπισταγὴς, infusus; ut, in Diosc. lib. 1. ἐπισταγὲὶς γάλακτι, lacti instillatus, &c. à Th. σταλάω, stillo; unde σταλμα, τὸ, gutta, stilla; item, liquor qui stillatur, &c. vide.

'Επαλασσῶδα, nom. plur. ab ἐπαλασσῶδης, ους, τὸ, canthus, ferramentum illud curvum, quod ligno orbiculari rotæ affigitur, ne continua agitatione conteratur: ex ἐπὶ & σάλος, lignum orbiculare rotæ, quod à σείω, agito.

'Επίστα, Poët. & Dor. pro ἐπίσασαι, scis, nôti, 2. sing. præs. ab ἐπίσταμαι, quod vide.

'Επισταδὸν, constanter, instanter, vel stando; (adv. ab ἐφίσταμαι, insto, &c. vide.) Item, scite, scienter, peritè; ab ἐπίσταμαι, scio, &c. V.

'Επίσταθμος, τὰ, mansiones, stativa, &c. item,

'Επίσταθμος, ου, ὁ, mansionum curator: ex σταθμὸς, stabulum, statio. Th. ἵστημι, sto.

'Επισταθμεύω, stativa habeo, diversor: à præced.

'Επισταθμεία, ας, ἡ, diversatio: à priori.

'Επισταλάω, & ἐπισταλάζω, instillo; idem quod & pro ἐπισταλάω, id vide.

'Επίσταλμα, ατος, τὸ, mandatum, quod fit per epistolam; vulgo, commissio dicitur; item, ἐπισταλικὸς, qui scribendis epistolis operam dat, &c. Utrumque ab ἐπιστέλλω, id V.

'Επίσταμαι, σαι, ται, peritus sum, scio, & in 1. plur. ἐπισταμέθα, præs. part. ἐπισταμένος, η, ον, sciens: imperf. ἠπιστάμην, σο, ατο, ἠ. ἐπιστάμεθα, ἐπίστασθον, ἐπιστάσθην, vel ἐπίσταντο, scio, fut. ἐπιστήσομαι ex ἐπὶ & ἵστημι, vel ἐπίσω, scio, fut. à Epenthes. lit. τα

'Επισταμένως, sciens, part. superioris, item superstans: vide ὀπίσταθεν.

'Επιστημόνως, scienter, adv. ab ὀπίστημος, quod vide.

'Επιστάντες, insistentes, nom. pl. a. 2. part. act. ab ἐπιστὰς, ἀντος, verbi ἐφίσταμαι, insto, f. ἐπιστήσω, p. ἐφίστηκα, a. 2. ἐπέστην, a. 2. sub. ἐπιστῶ ex ἐπὶ & ἵστημι, sto.

'Επιστὰς, ἀντος, a. 2. part. vide ἐπιστάντες.

'Επίστασαι, 2. sing. præs. verbi ὀπίσταμαι, quod vide.

'Επίστεσθαι, Ion. pro ἐφίστασθαι, suprà stare. vi. ὀπισθάμπτω, Ion. pro ἐφίσταμπτω, præt. part. pass. verbi ἐφίστημι, insto, quod vide, vel part. a. 2. m.

'Επίστασις, ας, ἡ, inspectio, animadversio, curatio: &

'Επίστασις, εως, ἡ, idem. Th. ἵστημι, sto.

'Επιστάσιος Ζεὺς, Jupiter stator; quod eum sublatis ad cœlum manibus Romulus orabat ut sisteret exercitum fugientem; Plut. in Rom. ab eod. Th.

'Επίστατέω, fœmin. ἑσω, p. ησα, præsum: ab

'Επιστάτης, ου, ὁ, magister, præfectus: ab ἐφίστημι, præficio. Th. ἵστημι, sto.

'Επιστάτις, ιδος, ἡ, quæ curandis & administrandis negotiis præst, &c. Item, ἐπιστατικὸς, ἡ, ὁ; ad curatorem & præfectum pertinens, &c. Synes. de insomn. & ὑπιστάλλω, idem quod ὑπιστατέω, ῶ, præfectus sum, epistatam ago: Unde, ὑπιστασία, ἡ, functio ὑπιστάτου, curatio, præfectura, &c. omnia ejusdem. Th. & comp. ab ἐφίστημι, id vide; quod ex ὑπὶ, & ἵστημι.

'Επίστασο, noverat, 3. sing. imperf. verbi ὀπίσταμαι, quod vide.

'Επιστατοῦντες, nom. pl. part. præs. verbi ὑπιστατέω, præsum, præfectus sum: ab ὑπὶ & ἵστημι, sto.

'Επισταχόω, augeo vel augeor, in modum planitatarum spicarum, &c. ab ὑπὶ, & & στάχυς, υος, ὁ, spica: unde σταχύομαι, ὑμαι, spicor; i. e. spicam produco; vel in spicam evado, &c.

'Επιστάται, Ion. pro ὑπίσχυται, 3. pl. ab ὑπίσχομαι quod vide.

'Επιστέλλει, scribere, a. 1. inf. act. ab

'Επιστέλλω, mitto: f. ὑπιστελῶ, p. ἐπίσταλκα. a. 1. ἐπέστειλα, p. m. ἐπίσταλα. ex ὑπὶ & στέλλω, mitto.

'Επιστέλλετο, 3. sing. imperf. pass. verbi ἐπιστεύω, credo: f. ἐυσω. quod à πίστις, fides. Th. πείθω, persuadeo.

'Επιστεύθη, commissum erat, 3. sing. a. 1. pass. ab eod. verbo.

'Επιστεφὴς, ἐος, ἐος, ὁ, ἡ, coronatus: ab

'Επιστέφω, corono. Them. στέφω, corono: f. ψω.

'Επιστέωσαι, sciant, Ion. pro ὑπίστασθαι vide ὑπίσταμαι.

'Επίστη, scis, Att. pro ὑπίστασαι, 2. sing. præs. ind. ab ὑπίσταμαι, quod vide.

'Επίστηθι, ίτω, insta, a. 2. imperat. ab ἐφίστημι, insto, quod vide, vel ὑπίστασο.

'Επίστημα, τὸ, columna quæ erigi defunctis solet, stola sepulchralis, &c. Item ὑπίστημος, cunctatrix, cogitabunda, hæsitans, &c. Utrumque ab ἐφίστημι; V.

'Επιστήμης, dat. pl. ab

'Επιστήμη, ης, ἡ, scientia, peritia, ars: ab ὑπίσταμαι, scio. Th. ἵστημι, idem.

'Επιστήμων, ον, ὁ, ἡ, scientiâ præditus: ab eod. verbo, & Th.

'Επιστημόνως, scienter, peritè, scitè, & in superlativo gradu, ὑπιστημονέστατα, doctissimè, &c. Item, ὑπιστημοσύνη scientia, peritia; ὑπιστημονικὸς, cui scientia inest, scientia præditus, &c. Item, apud Arist. in Poster. Anal. dicitur scientiæ cujusq; proprius, & scientiæ efficiens, &c. Unde adv. ὑπιστημονικῶς, peritè; (cui oppon. ἀμαθῶς,) scienter, &c. omnia ab eod. etiam verbo & Th.

'Επιστημοσύνη, ης, peritia, scientia, &c. ejusdem itidem Th. & comp.

'Επιστῆσαι, instare, a. 2. inf. ab ἐφίστημι, superstò, incumbo. Th. ἵστημι, sto.

'Επιστρέφω, confirmo: f. ἑξω, & ψω, Att. p. ἐπιστροφα, a. 1. ἐπιστρεξα ex ὑπὶ & στρέφω, verto.

'Επιστρὶς, a. 1. inf. act. ab ἐπιστρέφω, converto; quod vide.

'Επιστρὶς, advertentem, acc. sing. a. 1. part. act. ejusd. verbi.

'Επιστρόβιλος, in rotundum inclinatus; subrotundus seu turbinatus, &c. Item, ἐπιστροβίλλω, in globum vel turbinem rotundo, &c. à Them. στροβύλω, rotundus.

'Επιστροφάδὶν, adv. huc illuc se convertendo, fortiter: &

'Επιστροφὴ, ῆς, ἡ, conversio: à præt. m. ἐπέστροφα, verbi ἐπιστρέφω, quod vide.

'Επιστρόφιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, qui versatur inter; item flexuosus: à præced.

'Επιστρωτὸν, insternò: ex ἐπὶ & στρωτὸν, sternò: f. στρώσω, a. 1. ἔστρωσα. Th. στρία, sterno.

'Επιστροφάω, versor in, oberro, obeo; Od. ρ. ab ἐπὶ, & στροφάω: V.

'Επίστυλον, τὸ, trabs aut lapis qui supra columnas ponitur; Plut. in Pericle; ab ἐπὶ & στύλος, columna, &c. V.

'Επίσω, sciebas: per contract. pro ἐπίσασο, Ion. ex ἐπίσασο, 2. sing. imperf. ἐπισάμην, σο ab ἐπίσαμαι, scio. Th. ἵστημι, scio.

'Επισώσαντο, pacti sunt, 3. pl. a. 1. m. verbi σῴζω, fidem exigo, quod à πίστις, fides. Th. πείθω, persuadeo.

'Επισυλλογὴ, superfœtatio; ab ἐπὶ, & σύλλογὴ, ἡ, comprehensio, complexio, &c. vi, est verbale, à συλλαμβάνω; quod vide.

'Επισυμβαίνω, q. d. super accido, insuper accido, insuper accedo, postea accido, &c. Ut qualitas substantiæ, &c. (ab ἐπὶ, & συμβαίνω; id vide.) Unde ἐπισυμβαίνων, τὸ, quod contigit, &c.

'Επισυμμαχία, jus contrahendi societatem mutuo, &c. ab ἐπὶ, & συμμαχία; id vide.

'Επισυμμαχεῖν, a. 2. inf. act. ab

'Επισυναγάγω, congrego, cogo: f. ἐπισυναξω, p. ἐπισυνῆχα. a. 1. ἐπισυνήξα. a. 1. inf. ἐπισυναξαι. a. 2. act. Att. ἐπισυνήγαγον, a. 2. inf. ἐπισυναγαγεῖν, pert. pass. ἐπισυνῆγμαι, perf. part. p. ἐπισυνηγμένος, η, ον, a. 1. pass. ἐπισυνήχθην. a. 1. part. pass. ἐπισυναχθεὶς, ἔσσα, ἐν. Ex ἐπὶ, συὶ & ἄγω, ago.

'Επισυναγωγὴ, ῆς, ἡ, congregatio: à præc.

'Επισυνάπτω, coagmento, conjungo: ex ἐπὶ & συνάπτω, idem. Them. ἅπτω, necto.

'Επισυναχθεισῶν, gen. pl. f. g. ab ἐπισυναχθεὶσα, ης, ἡ, a. 1. part. pass. f. g. ab ἐπισυνάγω, cogo; quod vide.

'Επισυναύξομαι, invalesco, accresco, &c. à συναύξομαι, q. d. simul do; do unum in locum: item, congrego, &c. à δίδυμος, &c.

'Επισυνέμιμι, insuper convenio in unum: unde ἐπισυνιόντες, supervenientes, &c. à συνέιμι, convertor, unà sum, &c. id vide; item, coëo, congredior, concurro, &c. à σὺν, & ἔἶμι, eo, &c. V.

'Επισυνεσπόμην, perf. part. pass. f. g. ab eod. Th.

'Επισυνίσταμαι, conspiro, insurgo in aliquem: Vide ἐπισύστασις.

'Επισυντρέχω, simul occurro: ex ἐπὶ, συὶ & τρέχω, curro: f. δραμοῦμαι. a. 2. ἐδράμον, p. m. δεδράμηκα.

'Επισύομαι, (idem quod ἐπισεύομαι) incitor, impellor: Hom. Il. ά; item, cum impetu supervenio, irruo, &c. Il. φ. à σύομαι, insisi, pro σεύομαι, à σεύω, & σύω, &c. quæ vide.

'Επίσυρμα, τὸ, id ipsum quod aliquis post se trahit; seu vestigium corporis tractim se agentis, h. e. reptantis: Item, ἐπισυρμάδια τὰ ποιεῖν; quasi, tractim, & languidè, item, dissolutè, incunditè, incompositè, remissè, sensim aliquid facere, &c. Utrumque à sequente.

'Επισύρω, traho post me; item ambage verborum, rem de quâ agitur, implicare, neque cardinem exitûsve attingere. Them σύρω, traho.

'Επισύστασις, εως, ἡ, coitio, agmen: ex ἐπὶ & συνίστημι, conflo, ad defectionem sollicito. Th. ἵστημι, sto.

'Επισφαγιάζομαι, immolo seu macto super, immolo post, &c. Item, ἐπισφάζω, vel ἐπισφάττω; idem, jugulo seu macto super, vel simpliciter, jugulo, macto, trucido, &c. Plut. in fab. Unde ἐπισφαγιὸς, jugulator, mactator, &c. à σφάζω, seu σφάττω; V.

'Επισφαλὴς, ἐος, ὁ, ἡ, periculosus, lubricus: ex ὑπὶ & σφάλλω, supplanto.

'Επισφαλῶς, periculosè, exitialis, &c. Item, exponitur, culpandus, abjectus, &c. est, per pleonasmum νῦ, σ, ab ὑπὶ & φάω, occido: unde φανὸς, occisus, mortuus, &c. Vel, à φάω, dico; unde φατὸς: vide.

'Επισφάπτω, vide in ὑπισφαγιάζομαι.

'Επισφῆτης, ου, ὁ; remex, &c. ab ὑπὶ, & σφὰς, τὸ, scabellum: item, sedes remigum in navi, &c. vide.

'Επισφράγισις, obsignatio: item, ὑπισφραγὶς, qui sigillum imprimit, obsignator, &c. Utrumque verbale, ab ὑπισφραγίζω, idem quod σφραγίζω; id vide.

'Επισφύριον, υ, τὸ, fibula ocreæ: ex ὑπὶ, suprà, & σφυρὸν, malleolus pedis. Th. σφύρα, malleus.

'Επισφύρω, ocreatus; ejusd. Th. & comp.

'Επιτράζω, in superiore parte sacrificio; seu cultro aperio; à Th. τράζω; id vide.

'Επίτηδ, cohibe, præs. imperat. act. ab ἐπίτηδω, quod ab ἴαδω, pro ἴαω. habeo.

'Επιτηδὸν, prope, &c. idem quod τηδὸν, continuò, &c. id vide.

'Επιτήδειον, Ion. ab ὑπιτήδειος, a. 2. inf. vide in ὑπιτήδω.

'Επιτηδῶω, idem quod τηδάω, habeo: à Th. ἴαδω, idem; quod vide.

'Επίτηθι, Ion. pro ὑπίστηθι, a. 2. imperat. me ὑπίστηθι, a. 2. imperat. act. ὑπιστάμενος, a. 2. part. m. ὑπιστὰς, ἀντος, a. 2. part. act. ὑπιστῆναι, a. 2. inf. act. ab eod. verbo & Them.

'Επιτηδὸν, adv. deinceps, ordine: q. ab ὑπίτηδω, idem quod ἐπιτάω, inhibeo. Th. ἴαδω, habeo.

'Επίτασις, retentio, inhibitio, repressio, remora, &c. Idem quod ἐπιτοὴ; ut, ἐπιτάμενος ὑπὸ ὑπίτασις, spiritus retentio, &c. Item, pro mora; Item, ὑπιτεία, ἡ, prætextus; Od. φ. Item, occasio, mora, &c. Item, ὑπιτατικὸς; (idem quod ἐφετικὸς) inhibendi & reprimendi vim habens, &c. omnia ab ὑπιτάω,

id vi. & hoc ab ἐπίχω; cohibeo, reprimo, inhibeo, &c. ab ἐπί, χάω; vel ἰχω, &c. quæ vide.

'Επιχάζω, in superficie scindo, vel infindo, incido, &c. Item, ἐπιχάδες dicuntur cunei quibus immissis aliquid finditur aut distinetur, ne fissura coeat, &c. Sic, ἐπιχάδιον, idem, cuneus, &c. à Th. χάζω; id vide.

'Επιχαίνω, arefacio, extenuo, &c. Unde, ἐπιχαντέον, arefacere oportet, seu extenuare, &c. ab ἰχαίνω, idem, Th. ἰχαίς.

'Επιχολᾶς, otiosè, ἀνεσχολινως, Suidas; sed legendum potius videtur separatim, ἐπὶ χολᾶς; vide χολή.

'Επιχρώμενος, tenens, 2, 2. part. m. vide ἐπίχρω.

'Επιχω, invalesco, magis ac magis urgeo: imperf. ἐπίχων, ες, ε, f. ύσω, p. ἐπίχωκα, 2. 1. ἐπίχωσα. Ex ἐπὶ & ἰχάω, valeo. Th. ἰχὰς, robur.

'Επιχων, adhibens, 2. 2. part. act. ab ἐπίχω. Th. ἴχω, habeo: f. ἕξω, p. ἐχήκα, 2. 2. ἔχον, imperf. εἶχον.

'Επίσαρκος, corpulentus, torosus, &c. Unde, ἐπισωματόω, idem quod σωματόω, ῶ, corpus esse facio; corporeâ naturâ induo, &c. Unde, ἐπισωμάτωσθαι, in corpus coalescere, incorporari, &c. (Th. σῶμα, vide.) Item, ἐπισωμότερον, corpulentius, crassius, &c. compar. ab ἐπίσωμος.

'Ι πίχω, cohibeo, reprimo, inhibeo; (idem quod, & prior, ἐπίχω) ab ἐπί, & ἴχω; quod vide.

'Εσωσωρεύω, coacervo: f. εύσω, p. ἐπισεσώρευκα. Ex ἐπὶ & σωρεύω, cumulo. Them. σωρὸς, acervus.

'Επίσωστρα, τὰ dicuntur ferramenta curva, quæ extrinsecùs ligno illi quod σῶς dicitur, imponuntur ne ipsum ligneum decteratur continua agitatione; i. e. κερδοῦ, τὸ σῶς ἢ ἀνῦσαι σώζεσθαι; Poll. lib. 2. c. 14. pro eo, Poëtice, dicitur ἐπισωστρα; ut Il. ε', & ψ'. Vide. σῶζειν.

'Επιτᾰγή, ῆς, ἡ, imperium, præceptum: ab ἐπιτάσσω, impero; quod vide.

'Επίτᾰγμα, ἀτος, τὸ, subsidiaria cohors; item mandatum: ab eod.

'Επιτᾰδές, Ion. pro ἐπιτηδές, adv. ab ἐπιτηδὲς, idoneus.

'Επιτακτὴρ, ῆρος, ὁ, præses, præfectus, &c. Item, ἐπιτακτικὸς, ὴ, ὸν, imperatorius, imperiosus, ad imperium pertinens, &c. Unde, ἐπιτακτικὴ, scil. ἐπιστήμη, scientia imperandi, &c. & ἐπιτακτικῶς, imperiosè, seu pro imperio, &c. omnia à seq. nomine, & verbo: undè etiam, ἐπίτακτοι, dicuntur triarii & subsidiarii milites, qui collocati sunt, ut laboranti parti in acie succurrant, &c. à sequit. ἐπιτασσὶς, &c. V.

'Επιτακτὸς, imperatus: ab ἐπιτάσσω, quod vide.

'Επιτάμνειν, Ion. pro ἐπιτέμνειν, incidere. Th. τέμνω, seco.

'Επιτᾰχὲ, adv exponitur, breviter, compendiarì: ab ἐπιτάσσω: id vide.

'Επίτᾰξις, εως, ἡ, imperatum, jussum: ab ἐπιτάσσω; quod vide.

'Επιταράσσω, interturbo, interpello. Th. ταράσσω, -ττω, turbo: f. ξω.

'Επιτάρροθος, ὁ, ἡ, adjutor, pro ἐπίρροθος, idem: ex ἐπὶ & ῥέω, undarum strepitus.

'Επιτάσσω, vel -τω, colloco, impero: fœmin. ξω. præterf. part. ἐπιτέταγον, ουτος· ex ἐπὶ & τάσσω, ordino: fœmin, ξω. p. τέταχα· a. 1. ἔταξα, p. m. τάταγα, undè ἐπίταγὴ, supra.

'Επίτασις, intensio, seu, intentio, &c. (hinc opponitur ἄνεσις; ut, ἐν τῇ ἐπιτάσει ἢ ἀνέσει τῆς χορδῆς, in fidium extensionem & remissionem: item, ἐπίτασις ὠφελιμίας, libidinis intemperantia, &c. Item, Metaphoricè, exaggeratio, amplificatio, vehementia, &c. est etiam pars quædam fabularum, &c. Si: etiam, ἐπιτατικὸς, intendendi, & augendi, vim habens; quasi intensivus, &c. Utrumque, ab ἐπιτείνω; id V.

'Επιτάφιος, ς, ὁ, ἡ, funebris: ex ἐπὶ & θάπτω, sepelio: 2. 2. ἔταφον.

'Επιτάφιος λόγος; q. d. superfe-pulchralis: i. e. funebris oratio, &c. Sic, ἐπιτάφια ἄγων, certamen munusque editum in alicujus funere; ludus sepulchralis, &c. ἐπιτάφιον δεῖπνον, funebre epulum, &c. ἐπιτάφιον ἐπος, carmen funerale, &c. Vide sequens ἐπιτάφιος.

'Επιταχύνω, accelero: à ταχύνω, idem: fœminin. υνῶ. Them. ταχὺς, celer.

'Επιτέγγω, restinguo; ut, ἀνθρακιὰν ἐπιτέγγων, aridum fqualorem restinguens, &c. à Th. τέγω; V.

'Επιτεθραμμένος, afflatu, seu cum afflatu numinis, &c. est adverb. à participio pret. perf. pass. verbi ἐπιτεθράζω; quod vide.

'Επιτείλαι, a. 1. inf. act. &

'Επιτείλας, qui jussit, a. 1. part. act. &

'Επίτειλον, a. 1. imperativ. act. ab ἐπιτέλλω, mando, jubeo. Them. τέλλω, inus.

'Επιτείνω, intendo: ex ἐπὶ & τείνω, tendo: f. νῶ, p. τέτακα.

'Επιτειχίζω, muro cingo, excitato muro oppugno: ex ἐπὶ & τειχίζω, murum struo: f. ίσω. Th. τεῖχος, murus.

'Επιτείχισμα, ἀτος, τὸ, propugnaculum adversus aliquem: à præced.

'Επιτειχισμὸς, idem quod ἐπιτείχισις, εως, ἡ, muri extructio: item, idem quod ἐπιτείχισμα, præced. Vallum murale, &c. V.

'Επίτεκνος, fœcundus, &c. ἐπίτεκνοι γυναῖκες, mulieres quæ tandem pariunt, &c. à τέκνον; id vide.

'Επιτελεσθέντα, acc. fing. a. 1. part. pass. à perf. pass. ἐπιτετέλεσμαι, a. 1. pass. ἐπετελέσθην· ab

'Επιτελέω, ῶ, ῆς, ῆσε, perago, exsequor: f. έσω, a. 1. ἐπέτέλεσα, absolvi: ex ἐπὶ & τέλος, finis.

'Επίτελὴς, ἐως, ἐς, ὁ, ἡ; absolutus, perfectus: Vide ἐπιτέλεια.

'Επιτέλλω, Ion. pro ἐπιτέλλω, præf. imperat. pass. ab

'Επιτέλλομαι, η, εται, pro ἐντέλλομαι, impero: hinc ἐπιτελλόμενοι, exorientium, gen pl. Æol. part. præf. f. g. pro ἐπιτελλομένων. Th. τέλλω, inus.

'Επιτέμνω, incido, concido, peculiariter id quod in nimiam excreturum erat longitudinem, brevius reddo, abbrevio, &c. à Th. τέμνω; V.

'Επίτηδ, κὸν, ὴ, pro ἐπίτηδὲς, partui vicina: ex ἐπὶ & τίκτω pario: f. τέξομαι, p. m. τέτοκα.

'Επιτεχνοδόμος; prodigiosè affingo, & effabulor; Paus. in Arcad. à τεχνοδόμος; V. in Th. τέχνη.

'Επιτέρμιος, qui terminis seu limitibus præest; ut, ἐπιτέρμιος ἱρμὶς; Hesych. dicitur ἀπὸ τῆς τέρμα, i. e. à limite, undè etiam, limitaneus: vide Th. τέρμα, à quo, τέρμιος, extremus, ultimus, & τερμὼν, terminalis, &c.

'Επιτερπίστερον, jucundius, comparativ. ab

'Επίτερπὴς, ὲς, ὸν, ὴ, jucundus. Th. τέρπω, delecto: f. ψω.

'Επιτέρπομαι, oblector: ex ἐπὶ & τέρπω, delecto: f. ψω.

'Επιτερπόμενος, præsent. præcedentis part.

'Επιτερπὼς, jucundè, suavi er, ita ut delectationi sit, alac i er, &c. ut ἐπιτερπῶς ψάλας, qui suaviter cecinit, &c. ab ἐπιτέρπω; V. & ἐπιτέρπω oblecto, &c.

'Επιτεταμένως, intensè, vehementer; validè, est adv. à particip. perf. pass. verbi ἐπιτείνω; id vide.

'Επιτέτᾰμαι, 3. pl. præf. ind. act. &

'Επιτέτᾰσθε, Ion. pro ἐπιτείνεσθε, 3. pl. præf. ind. act. &

'Επιτέτᾰσθω, pro ἐπιτάθητι, præf. imperat. à seq.

'Επιτέτᾰται, impono; ἐπιτάθη, præf. imperat. act. pro ἐπιτάθητι, quasi ab ἐπιτάθω, f. ἐπιτάθησω. p. ἐπιτέτᾰφα. a. 1. ἐπέθηκα, a. 2. ἐπέτᾰθλν. a. 2. imperat ἐπίθὲς, έτω, a. 1. pass. ἐπετάθην, a. 1. sub. pass. ἐπιτᾰθῶ, ῆς, ῆ, f. m. ἐπιθήσομαι, η, εῖ, a, 2, m. ἐπεθέμην, σο, το. Th. τίθημι, pono.

'Επιτεθῆς, ῆς, 2 & 3, sing. præf. f. b. act. vide ἐπιτίθημι.

'Επιτέτᾰται 3. sing. perf. pass. ab ἐπιτείνω, intendo, contendo: f. νῶ, p. ἐπιτέτᾰκα. Th. τείνω, tendo.

'Επιτέτᾰμαι, commissum est, 3. sing. perf. pass. &

'Επιτέτρᾰφαται, Ion. pro ἐπιτέτραμμέναι εἰσὶ, 3. pl. perf. pass. ἐπιτέτραμμαι, verbi ἐπιτρέπω, committo curæ alicujus. Th. τρέπω, verto: f. ψω. p. φα. p. m. τέτραπα.

'Επιτεχνόομαι, machinor, excogito, comminiscor, molior, &c. Unde ἐπιτέχνησις, ἡ, machinatio, adinventio, commentum, inventum, solertia, &c. Item, ἐπιτεχνητὸς, artefactus, artificialis, &c. à τεχνόομαι; id vide.

'Επιτεχνολογέω, ῶ, arte & methodo trado aliquid adjungo, artificioseque differendo; à verbo τεχνολογία, de arte disfero; quod à τεχνολόγος, qui de arte, vel artificiosè loquitur, à τέχνη, & λέγω, &c. hæc vide.

'Επιτήδεια, & Ion. ἐπιτήδεα, apta, nom. pl. n. g. Item,

'Επιτηδειότης, ὀτητος, ἡ, opportunitas, & habilitas; item, promptitudo, convenientia, accommodatio, &c. à sequente.

'Επιτήδειος,

'Επιτήδειος, α, idoneus, commodus, oppo tunus. Th. ἐπιτηδὲς, idem.

'Επιτήδειος, idoneus, &c. pro præced.

'Επιτήδες, Ion. adv. de industriâ: ab ἐπιτηδὲς, aptus.

'Επιτήδευμα, ἀτος, τὸ, studium, institutum: item,

'Επιτήδευσις, industria, artificium, &c. Idem quod præcedens ἐπιτήδευμα; item, ἐπιτηδευτὴς, executor, artificialis, &c. Omnia tria, à seq. & ejusd. Th.

'Επιτηδεύω, εις, ει, datâ operâ aliquid facio: operam do: f. εύσω. a. 1. ἐπιτήδευσα· quod &

'Επιτηδείως, accuratè, Ion. pro ἐπιτηδείως· ex ἐπιτήδειος, aptus: ab

'ΕΠΙΤΗΔΗΣ, ίος, ὁ, ἡ, idoneus, aptus.

'Επιτήθη, ης, ἡ, abavia; patris aut matris avia, seu matertera; à τήθη, ἡ, id vide.

'Επιτήκειν, liquefactum infundere. Th. τήκω, liquefacio.

'Επιτηρέω, conservo. Th. τηρέω, servo, f. ήσω.

'Επιτήρησις, εως, ἡ, animadversio; observatio, &c. Item, ἐπιτηρητικὸς, qui observat; item, insidiosus, vel, insidiator, &c. Utrumq; à verbo præced.

'Επιτηρητὴς, ου, ὁ, animadversor, observator, &c. ab ἐπιτηρεῖν, 3. pl. præf. ind. act. &

'Επιτηρήσας, a. 1. part. act. superioris verbi.

'Επιτήρησις, εως, ἡ, animadversio; observatio, &c. Item, ἐπιτηρητικὸς, qui observat; item, insidiosus, vel, insidiator, &c. Utrumq; à verbo præced.

'Επιτηρητὴς, ου, ὁ, animadversor, observator, &c. ab ἐπιτηρεῖν, 3. pl. præf. ind. act. &

'Επιτήρησον, pro ἐπιτήρει, præf. imperat. à seq.

Ο, ὃν τε ἐπιτεμεσήρωσιν, &c.
Ἐπίτεμμα, ατος, τὸ, id quod ἐπιτείθει, atteritur seu affricatur, &c. Item, ἐπίτριμμα, ὁ & ἡ, contritus; seu, dignus qui conteratur; perditus, scelleratus, &c. (Utrumq. verbale ab ἐπιτείθω) Item, indè superl. ἐπιτεμπάτατος, η, ὁ, perditissimus; i. e. ἀξιος ἐπιτείθης; nam ἐπιτείθη, idem significat quod sequens ἐπίτειψις; ipsa scil. actio τῦ ἐπιτείβειν; conterendi; i.e. contritio; active sumpta, &c. Vi.
Ἐπιτείς, idem quod τείς; ter; Dioſc. Item, ἐπίτριτος; ſeſquitertius; ut ὀπίτριτος πυθμὴν, ſeſquitertium fundum; Ariſtot. 5. Politic. eſt autem ſeſquitertius, quum de duobus numeris major habet totum minorem, & inſuper ejus tertiam partem; ut ſunt quatuor ad tria; nam in quatuor ſunt tria, & tertia pars trium; i. e. unum; & is numerus vocatur epitritus, deq; eo naſcitur Symphonia, quæ appellatur διὰ τεσσάρων. Item, ὀπίτριτος πὲς, pes eſt metricus, tres habens longas ſyllabas, cum una brevi, omnimodis; ut adeo quatuor ſint epitriti; nam ejus quantitas quatuor modis variatur; 1. ⏑ – Iamb. – – Spond. deinde, 2. – – ⏑ Troch. – Spond. 3. – – Spond. ⏑ – – Iamb. 4. – – Spond. ⏑ – – Troch. Vide Fr. Port. &c. ab ὀπί τεις & τείτος; quæ vide.
Ἐπίτριψις, ως, ἡ, expon. fictus. Pſa. 92. ab ἐπιτρίβω.
Ἐπιτρόπαλιν, ex commiſſo, non ſponte, &c. Heſych. ab ἐπιτροπὴ, Vi.
Ἐπίτροπαῖος, commiſſus, conceſſus; alicujus curæ traditus, &c. Unde, fæm. ſul ſt. ἐπιτροπαία, ας, ἡ, tutela; procuratio; item ſequens fæm. adject.
Ἐπιτροπὰ βασιλῆι, regnum alicui commiſſum, ut ab eo adminiſtretur, quamdiu quis in ejus tute à manet; ab ἐπίτροπος, quod vide.
Ἐπιτροπεύω, idem quod ab ἐπιτρέπω, id vide.
Ἐπιτροπεία, ἡ, ditio; vicaria opera; tutela; procuratio; præfectura, &c. Idem quod & à ſequente ἐπιτροπὴ, id Vi.
Ἐπιτροπεύω, ſum adminiſtrator, & præfectus; procuro, adminiſtro; præſideo, præſum; in tutela habeo mea; tutor ſum, &c. & in paſſ. ἐπιτροπεύομαι, ſum ſub tutoribus, &c. Unde, ἐπιτροπευτικὸς, peritus τῦ ἐπιτροπεύειν; i. e. qui peritiam habet negotia pro alio obeundi, &c. Cui aliquid ἐπιτρέπειν poſſumus, tanquam honeſti periti, &c. Ab ἐπίτροπος, cui cura alicujus rei commiſſa eſt; vicarius, &c. Vi. à quo etiam eſt ἐπιτροπικὸς, ad tutelam pertinens; tutelaris, &c.
Ἐπίτροπή, ῆς, ἡ, procuratio, tutela: à p. m. verbi ἐπιτρέπω.
Ἐπίτροπος, ου, ὁ, procurator, tutor, ab eod.
Ἐπιτροχάδην, adv. ſuccincte, maturè: à τροχάζω, curro, feſtino. Th. τρέχω, curro.
Ἐπιτροχαλὸς, idem cum, & ab ὀπίτροχος, velox, volubilis, &c. & ſic, ἐπιτρεχέως, idem cum ἐπιτρόχως; cito, velociter; modo eorum qui currunt, &c. Atq; omnia ab ἐπιτρέχω, percurro, &c. Vi. à quo etiam eſt ἐπιτροχάζω, percurro; & ἐπιτροχασμὸς, percurſio; item, figura verborum, ſuprà ſe invicem effuſio; quæ fit, adverſarii turbandi causâ. Vide etiam, τροχαλὸς, & τροχάζω, &c.
Ἐπιτυγχάνω, a, ſing. præſ. opt. act. ab
Ἐπιτυγχάνω, aſſequor, a. 2. ἐπίτυχον, ες, ε, ex ὀπὶ & τυγχάνω, adipiſcor. f. τόξομαι. p. τέτυχα.
Ἐπιτυμβίδιος, ου, ὁ, ἡ, criſtatus. Epithet. quod alaudis criſtatis tribuitur; ex ὀπὶ & τύμος, tumulus: vel quod ut plurimùm circa buſta verſantur, vel quod veluti τύμβον, in capite, ferant.
Ἐπιτύμβιος, ſeu ἐπιτυμβίδιος; ſuper ſepulchro poſitus; ſepulchralis, ad ſepulchrum, ſeu, ad ſepulchri honorem pertinens, &c. Ut, ἐπιτύμβιος, vel ἐπιτυμβίδιος λόγος; oratio quæ ad ornandum ſepulchrum habetur; ſic, ἐπιτύμβιοι ὕμνοι; apud Nonn. hora funeſta; ſepulturæ tempus; & ἐπιτύμβια θεσμὸς; leges ad ſepulturam pertinentes, &c. Ab ὀπὶ & τύμβος, ſepulchrum, &c. Vi.
Ἐπιτύφω, accendo in, inflammo adverſus, &c. à Th. τύφω, Vi.
Ἐπιτυχεῖν τινι, incidere in aliquid. & invenire, a. 2. inf. verbi ἐπιτυγχάνω, quod vide.
Ἐπιτυχὴς, ὁος, ὁ ἡ, qui voti ſui compos fit; optatum aſſequens; ut ἐπιτυχὲς βέλος; telum non inane, ſed deſtinatum ſcopum feriens, &c. Item, ἐπιτυχία, adeptio, proſper ſucceſſus, &c. Ab eodem verbo.
Ἐπιτυχὴς, ίδης, quilibet, vilis, a. 2. part. act. ab eod.
Ἐπιφάγω, poſt aliquid edo; ſuperedo; item, una cum pane veſcor; ſeu panem edendo opſonium ſumo, &c. à Th. φάγω, Vi.
Ἐπιφαίνω, & -ομαι, appareo, præſ. imperat. ὀπίφαιν. f. ἐπιφάνω. p. ἐπιπέφαγκα. a. 1. ἐπίφηνα. perf. paſſ. ἐπιπέφασμαι, & Att. ἐπιπέφαγμαι. a. 2. paſſ. ἐπιφάνω, ης, η, ex ὀπὶ & φαίνω, oſtendo.
Ἐπιφάνα, a. 1. inf. præced. verbi.
Ἐπιφάνεια, ας, ἡ, apparentia, ſuperficies: ab ἐπιφανὴς, ὁος, ὁ, ἡ, illuſtris, quod &
Ἐπιφανὴς, a. 2. part. paſſ. ab ἐπιφαίνω, appareo, quod vide.
Ἐπιφανὴς, illuſtris, vide ἐπιφάνεια.
Ἐπιφάνια, τὰ, ſeu ἐπιφάνεια, τὰ, ità dictus fuit dies, in quo celebrabatur memoria baptiſmi Chriſti, & quo catechumeni quoq; baptizabantur; vel, dies, quo Chriſtus manifeſtari cepit gentibus, quum ad cum adorandum Magi ab Oriente venerunt; Epiphanius, lib. adverſus hæreſes, vult eſſe diem quo natus eſt Chriſtus in carne; ſicut etiam in ſing. ἐπιφάνεια, ἡ, dicebatur apparitio Chriſti ſervatoris noſtri in carne, &c. Item, ἐπιφανῶς, adv. inſigniter, inſignem in modum, ſplendidè, magnificè, &c. & ὀπίφασις, idem quod ἐπιφάνεια, ἡ, q. d. ſuperapparentia; apparentia quæ eſt ſuperne, & in ſummo; ſummum; ſuperficies, &c. à verbo ἐπιφαίνω, q. d. ſuperoſtendo; & neutraliter illuceſco; & in paſſ. ἐπιφαίνομαι, q. d. ſuperapareo, appareo ſuper aliqua re, i.e. dum res aliqua geritur; intervenio, ſupervenio, &c. Th. φαίνω.
Ἐπιφανιδὸν, præſepialis; à Th. φατνὴ, vide.
Ἐπίφαλος, ὁ, qui malè audit; ἐπὶ enim aliquando contrarietatem notat quandam; à φατὶς, id vide.
Ἐπιφαύσκω, orior, luceo; ut, σελὴνη ἐπιφαύσκει; luna ſplendet; cap. 23. Job. Item, ἐπιφαύσκομαι; in lucem profero, oſtendo, communiſtro, &c. Sic, ἐπιφάσκω, idem; illuceo, illuceſco, &c. Idem ſignificant, quæ φαύω, φαύσκω, & φάσκω; quæ vide.
Ἐπιφαύω, illuceſco. f. ἐπιφαύσω, & -ομαι; à φαὸς, Æol. pro φάος, luceo.
Ἐπιφέβομαι, idem quod φέβομαι, paſco, &c. Vi.
Ἐπιφερεισία, afferens, Dor. pro ἐπιφέρουσα, præſ. part. f. g. ab
Ἐπιφέρω, εις, ει, infero, objicio imperf. ἐπίφερον, ες, ε. f. ἐποίσω. a. 2. ἐπήνεικον. a. 2. inf. ἐπενεγκεῖν. Th. φέρω, fero.
Ἐπιφευδὴς, fugiendus; ut, ἐπίφευκτον μοὶ τῦτο, id mihi fugiendum eſt, &c. a Th. φεύγω, Vi.
Ἐπιφημίζω, malè ominari; quod à ἔφημος, divulgo. Th. φάω, dico.
Ἐπιφήμισμα, τὸ, omen; Thuc. lib. 7. Item, favor, cautio, ſonus, &c. Item, ἐπιφημισμὸς, prolocutio, verbi prolatio, &c. Utrumq; ab ἐπιφημίζω; famæ, ſeu nomini alicujus adſcribo; vel ſimpliciter, adſcribo, attribuo, aſſigno; laudo, illuſtro, celebro; conſecro, &c. Item, pervulgo, rumorem diſſemino, &c. Vide in præced.
Ἐπιφθάσε, præveniens, a. 2. part. act. ex ἐπὶ & φθάνω. f. φθάσω, prævenio. p. ἐφθακα. a. 2. ἐφθὸν.
Ἐπιφθέγξομαι, adſono, acclamo; reſpondeo, eloquor, &c. Unde, ἐπίφθεμα, ατος, τὸ, acclamatio, vox, &c. à Th. φθέγξομαι, Vi.
Ἐπιφθονέω, ῶ, q. d. invideo ob, vel ſuper; invideo propter aliquid, &c. à ſeq. ἐπίφθονος, Vi. Unde etiam, ἐπιφθόνως; invidioſè; ut ἐπιφθόνως ἔχω; invideo; & ἐπιφθόνως διακεῖμαι, ſum invidioſus, &c. Ab ἐπὶ & φθόνος, id vide.
Ἐπίφθονος, ου, ὁ, ἡ, invidioſus.
Ἐπίφθορος, exitialis, lethalis, &c. Ut ἐπίφθορον φάρμακον; exitiale medicamentum, ſeu lethale; Poll. ab ἐπὶ & φθείρω, unde, ἐφθορὲς, & φθορὲς, &c. quæ vide.
Ἐπιφθόσδιος, Dor. pro ἐπιφθόνιος; præſ. part. f. g. ab ἐπιφθύζω, idem quod ἐπιπτύω, inſpuo veneficarum more. Th. πτύω, ſpuo.
Ἐπιφλὲς, venæ applicatus; Gaza; ab ἐπὶ & φλὲψ, βός, ἡ, Vi.
Ἐπιφλέγω, ſplendeo, reſulgeo: idem quod φλέγω, incendo; ſed Metaphoricè, illuſtro.
Ἐπιφλογὶς, flammeus, incendens; item, ὀπιφλόγισμα, inflammatio, incendium, &c. Utrumq; ab ὀπιφλέγω.
Ἐπίφοβος, metu perculſus, perterritus, &c. à φὸβος, timor, id Vi.
Ἐπιφυκιάζω, q. d. ſuperpuraſco: in ſuperficie ad colorem purpureum ſeu puniceum vergo, &c. à verbo φοινικίζω, purpuraſco; à φοινιξ, id vide.
Ἐπιφορὰ, ᾶς, ἡ, impetus, impreſſio. Th. φέρω, fero.
Ἐπιφορβάω, ῶ, paſco in, vel, ſuper; à φορβὴ, id vide.
Ἐπιφορὸς, η, ὸν, commodus, pronus; item, uterum ferens. Th. φέρω, fero.
Ἐπιφράζομαι, intelligo, conſidero; ab ὀπιφρεάζω, indico, moneo, diſſero, declaro. Th. φρεάζω, dico. a. 2. ἐπεφραδὸν.
Ἐπιφρασσω, vel, ὀπιφράπω; obſtruo, obſtauro; inde, ὀπίφραγμα, obturamentum; quidam frænu reddunt; (Heſych. ὀπιφράγματα reddit, τὰ ὑπὸ τὸ χῶμα, &c.) Item, ὀπιφραξὶς, obturatio; Plut. à Th. φράσσω, Vi.
Ἐπιφραδὲως, prudenter, conſultò; item, in compar. ὀπιφραδέστερον; brevius, diſertiùs, &c. Utrumq; ab ἐπιφράζω, intelligo, diſſero; item, dico, indico; ut ὀπιφραδὲς μῦθος; indixit honores; apud Heſiod. Item, admoneo, ſuggero; vide ὀπιφράζομαι.
Ἐπίφρενα, τὰ, præcordia; à φρὴν, vide.
Ἐπιφρὶξ, ικὸς, ἡ, motus ſuperficialis maris tempeſtate futura; & ſpuma quando incipit flare ventus, &c. Idem quod Th. φρὶξ, vacante præpoſitione; indè, ὀπιφρίπω; inhorreo, &c. à φρίσσω, id vide.
Ἐπιφρονα, acc. ſing. ab ὀπίφρων, ονος, ὁ, ἡ, prudens: ab ὀπὶ & φρὴν, mens.
Ἐπιφροσυνὴν, ης, ἡ, prudentia: ab eod. Th.
Ἐπιφροσύνη, ejuſd. dat. pl. Ion.
Ἐπιφυὰς, άδος, ἡ, propago: in pl. ὀπιφυάδες, &
Ἐπιφυιδῶ, accreſcat, adhærear, 3. ſing. imperat. præſ. ab
Ἐπιφύομαι, adnaſcor, accreſco. Them. φύω, gigno.
Ἐπιφυὴς, ῦσα, ὠν, part. præſ. act. ab ὀπιφύομαι, adnaſcor, ab eod. Th.
Ἐπιφυλάσσω, vel -πω; obſervo; à Th. φυλάσσω, Vi.
Ἐπιφυλὶς, ίδος, ἡ, racemulus; qui magno racemo ſuperjacet; vel racemus per ſe parvus; ità dictus quod tegatur foliis, &c. Exponitur &, pampinus racemarius, qui exilis rames profert, & in cacumine, ſupra folia; unde & nomen, &c. Metaphoricè etiam, apud Ariſto. h. in Rau. ὀπιφυλίδες, dicuntur mali poëtæ; quoniam parvi pretii ſunt ejuſmodi racemi, & à vindemiatoribus ſolent præteriri, &c. Item, ὀπιφυλὶς, racematio; apud Obad. Proph. Item, racemus poſt vindemiam relictus; Damaſc. &c. Indè etiam verbum, ὀπιφυλλίζω, racemationem facio, racemor; & Metaphoricè, accuratè exquiro; à Th. φύλλον, τὸ, Vi.
Ἐπιφυλλόκαρπος, q. d. ſuper folia fructum habens; qui in folii dorſo fructum gerit, &c. Ab ὀπὶ, φύλλον, & κάρπος; quæ vide.
Ἐπίφυσις, accretio, accrementum, Theoph. Hiſt. Plant. lib. 1. c. 1. Apud Anatomicos, eſt, unitio oſſis cum altero oſſe; quaſi os unum alteri innatum; non eſt autem pars oſſis, ſed quiddam oſſi adnatum; Gal. lib. de oſſibus, &c. Eſt ab ὀπιφύω, inſuper produco, ſeu edo; item, aquatus ſum, vel innatus. Th. φύω.
Ἐπιφυτεύω, ſuperſero; Plat. à φυτεύω, vide.
Ἐπιφύω, vide in ἐπίφυσις.
Ἐπιφωνέω, acclamo. imperf. ἐπεφώνουν, ες, εις, ει, ε, ῆσω. p. ὀπιπεφώνηκα. p. paſſ. ὀπιπεφώνημαι. Th. φωνὴ, vox.
Ἐπιφώνημα, ατος, τὸ, exclamatio; à præced. verbo.
Ἐπιφωνηματικὸς, q. d. acclamatorie, theatrice; exclamatorie, &c. à præced. ἐπιφώνημα.
Ἐπιφώσκω, illuceſco, imperf. ἐπίφωσκον, ες, ε. Th. φάω, luceo, unde φάος & contracte φῶς, lux.
Ἐπιχαίνω, inhio, in qua ſignificatione uſurpatur præt. ὀπικέχηνα; Luc. ὁἰωνῶν πάντες οἱ θεοὶ, ὀπικεχήνασι τῇ κεφαλῇ, &c. exponitur & irrideo; ut ſit idem quod ἐγχαίνω; à Th. χαίνω, vide.
Ἐπιχαιρέκακος, qui honeſtis delectatur ſtudiis & virtutem amplectitur, &c. Ab ὀπιχαίρω & κακὸς, vide.
Ἐπιχαιρεκακικὸς, idem quod χαιρέκακος, qui gaudet malis alienis; item, qui malis artibus oblectatur, &c. Ab ὀπιχαίρω & κακὸς, quæ vide.
Ἐπιχαίρω, gaudeo item inſulto. Th. χαίρω, gaudeo. f. χαρήσομαι. a. 2. paſſ. ἐχάρην.
Ἐπιχαλάζω, ſeu ὀπιχαλάζομαι; grandine impeto, ſeu verbero, &c. à χαλάζα; grandine laboro, &c. Th. χαλάζω, Vi.
Ἐπιχαλάω, laxo. Th. χαλάω, idem: f. άσω.
Ἐπιχάλινος, qui ſuper frænum eſt; vel ad frænum pertinens, &c. Th. χαλινὸς, Vi.
Ἐπιχαλκεύω, fabricor, ſeu cudo ſuper; inſuper fabrico, ſeu cudo; ferramentum ferramento agglutino; item, expolio, &c. Item, ὀπιχαλκεύομαι, armati, &c. Utrumq; à ſeq. ὀπίχαλκος, Vi.
Ἐπίχαλκος, ὁ, ἡ, æreus, æratus. Th. χάλκος, æs.
Ἐπιχαράσσω, inſculpo. Th. χαράσσω vel ττω, idem. f. ξω.
Ἐπιχαρὴς, ὁος, ὁ ἡ, lætitiam & voluptatem aliqua ex re capiens; apud Job. ὀπιχαρὴς ἐγένετο πᾶσιν ἧ ἐχθροῖς μοῦ, &c. Item, ὀπιχαρὲς, ους, ὁ ἡ, ὸν, & in accuſ. ὀπίχαρον; gratus, gratioſus; amabilis, jucundus, venuſtus; cui gratia ineſt, &c. Unde ὀπιχαρίτως; gratioſè, cum gratia, quaſi planiſib.iter; venuſtè, lepidè, ad gratiam, &c. Omnia ab ὀπιχαίρω, id vide.
Ἐπίχαρμα, ατος, τὸ, ludibrium, irriſio, a χάρμα, gaudium. Th. χαίρω, gaudeo.
Ἐπίχαρπος, ος, ὁ, ἡ, gaudium, & lætitia ob aliquam rem; inſultatio; ipſa actio τῦ ὀπιχαίρειν, &c. Item, ὀπίχαρτος, ος, ὁ ἡ, ὸν, ob quem, vel apud quem, lætamur; lætitiam nobis & gaudium afferens, &c. Item, cujus infortuniis & malis lætamur. & gaudemus, &c. Plat. Epiſt. 8. βαρέως ὀπίχαρτος χυμὸς; inſultans, &c. Utrumq; ab ὀπιχαίρω, id vide.
Ἐπιχατὴς, & ὀπιχαὴς, ὁος, ὁ, qui indiget, egenus, inops; à Th. χατέω, vide.
Ἐπιχαύω, caco ſuper; unde participi. ὀπικεχαδὼς, præteriti, ὀπικέχαδα; Ariſtoph. in Avib. à Th. χέζω, id vide.
Ἐπιχείλης, ὁος, ὁ, ἡ, labra attingens, labris vicinus, &c. Ut ὀπιχείλης μέθυ; dicitur de menſura non plena, quaſi infra labra conſiſtente, & deficiente, &c. Item, qui ſuper labro ſeu crepidine eſt, vel apparet, &c. Th. χείλος, τὸ, Vi.
Ἐπίχειρ, qui eſt ad manum, qui præſtò eſt; Poll. à Th. χεὶρ, Vi.
Ἐπιχείρει, aggredere, præſ. imperat. ab
Ἐπιχειρέω, -ῶ, aggredior. imperf. ἐπεχείρουν, ες; conabar. f. ήσω. p. ὀπικεχείρηκα. a. 1. ἐπεχείρησα. ex ὀπὶ & χεὶρ, manus.
Ἐπιχείρημα, ατος, τὸ, argumentum: item,
Ἐπιχειρηματικὸς, exercitatus in argumentationibus; ſolers argumentator, &c. Item, qui novit petitiones athleticas, & gladiatorias; ſolers in rebus & hominibus aggrediendis, &c. Item,
Ἐπιχείρησις, εως, ἡ, idem: & aggreſſio, conatus, conſpiratio: ab eod. verbo, & Th.
Ἐπιχρηπίον, & in plurali; ὀπιχρηπίδες; aggrediendum; ut; ὀπιχρηπίδιόνει; incumbendum videbatur; Thucyd. Sic, ὀπιχρηπίον μοι, mihi tentandum eſt, &c. Xenoph. pro quo etiam dicitur ὀπιχρηπὶν, apud Thucyd. Item, ὀπιχρηπὶς, ίδος, ὁ, tentator; aggreſſor, molitor; promptus ad res aggrediendas; manu promptus, &c. ab eod. verbo & Th.
Ἐπιχρήζω, enitor, conor; à χρήζω; manu tracto, &c. Vi.
Ἐπιχρηστηρίω, ſciſcor, decerno, ſuffragia fero: ex ὀπὶ & χρηστήριον, idem. f. ήσω quod à χεὶρ, manus, & Th. τείνω, tendo: f. τενῶ. p ακα.
Ἐπιχύδην, idem quod ſequens, ὀπιχύω, id vide.
Ἐπιχύω, infundo: vide ſuprà ἐπιχέω.

'Επιχθόνιος, terrestres, in terris versantes: gen. pl. ὀπιχθονίων· dat. pl. Ion. ὀπιχθονίοισι, & in f. p. ὀπιχθονίηισι, pro ὀπιχθονίαις· ex ὀπὶ & χθὼν, terra.

'Επιχιλλάδιον, τὸ, i. e. χιλιοστόν, milleſimum, &c. à χιλιὰς, ἀδὸς, ἡ, vide.

'Επιχνάω, ῶ, ſum ὀπιχνοῦς; (id vide) i. e. lanugine obtectus, &c. à Th. χνάω; Vi. Unde χνόω: lanugine obtectus ſum; à χνὼς, χνοῦς, lanugo, &c. Vide.

'Επίχνοος, & ὀπιχνοῦς; lanugine tectus; ſuper quo lanugo eſt, ſeu conſpicitur, &c. à χνὼς, & χνοῦς: id vide.

'Επιχολος, iracundus; ab ὀπὶ & χολὴ, vel χόλος; quæ vide.

'Επιχολώτατος, η, ον, amariſſimus, a, um: à χολὴ, bilis.

'Επιχρὼς, corpus membranoſum, in medio inteſtinorum ſitum; (idem quod μεσεντήριον) ab ὀπὶ & χρὼς, inteſtinum, vide.

'Επιχρησάτω, ſuppedito, ſubminiſtro: f. ήσω. p. ὀπιχρήσω. a. 1. ἐπιχρήσησα, ex ὀπὶ & χρησὶς, dux chori: quod à χρείς, catus ſaltantium, & ἄγω, duco.

'Επιχρήσιμος, τὸ, quod inſuper ſuppeditatur; additamentum ad priorem vel legitimam ſuppeditationem; ſup. editation's corollarium; ut, corollarium legitimi & conſtituti cibi; unde, ἐπιχρήσιμα vocantur ea quæ poſtremo loco apponuntur ſodalibus; ut τὰ ὀπιδιόρθωμα, quæ ultimo loco edurtur, ejuſd. Th. & comp.

'Επιχρησία, ας, ἡ, ſuppeditatio: ab iiſdem.

'Επιχρέμομαι, ſæpe utor; abutor; familiariſſimum alicui: ut ὀπιχρέωμαι χρεοῖ, utor terrâ, i. e. converſor in ea, &c. à χρέμομαι, id vide.

'Επιχρίμπτω, vehementi cum impetu adorior; ex ὀπὶ & χρίμπτω, f. ήσω. p. ικα. commodo, invado fur osé.

'Επιχρεώμενος, Ion. pro ὀπιχρεόμενος, familiaris, neceſſarius: ex ὀπὶ & χρέομαι, utor. Th. χρέω, idem.

'Επίχρισμα, id quod illinitur; id quo inunguimur; unguentum, &c. Item, ὀπίχρεος, ὁ ϗ ἡ, illitus; qui illinitur; vel qui inungi ſolet, aut poteſt; unde, τὰ ὀπίχρισα; medicamenta quæ illinuntur, unguenta; ut ἀρχὴ ὀπιχρίσων ὀπόθεσις, impoſitio unguentorum, &c. Omnia à ſeq. ὀπιχρίω.

'Επιχρίω, illino: f. ίσω. p. ὀπικέχρικα. a. 1. ἐπίχρισα· ex ὀπὶ & χρίω, ungo.

'Επίχρυσος, ος, ὁ, ἡ, inauratus. Th. χρυσὸς, a, um.

'Επιχωρίω, concedo, permitto; Plut. in paſſ. ὀπιχωρέομαι; concedi, permitti; Maccab. lib 2, c. 4. Unde, ὀπιχώρησις, conceſſio, permiſſio; item, cellio, &c. à Th. χωρέω; id vide.

'Επιχώρια, familiaria, nem. pl. n. ſc. ab

'Επιχώριος, ος, ὁ, ἡ, indigena, patrius: ab ab ὀπὶ & χῶρος, locus.

'Επιχωρίως, more regionis, more patrio, &c. à præced. ὀπιχώριος; unde etiam, ὀπιχωριάζω; ſum indigena, ſum vernaculus; item, ad locum aliquem ventito; frequenter verſor apud, &c. ὀπιχωριάζωσις, conſuetum eſſe & patrium, &c.

'Επιψαύω, ita ut ſummis tantum digitis attingas, & leviter; ſtrictim, tactim, &c. à ſequente ὀπιψαύω, attingo, attrecto; in ſuperficie & leviter tango, &c. Vi.

'Επιψαύω, præſ. part. ab ὀπιψαύω, contingo: quod à ψαύω idem quod ψάω, tango.

'Επιψεκάζω, irroro, inſtillo: ex ὀπὶ & ψεκάζω, to. o. ſtillo, quod à ψεκὰς, idem quod Th. ψακὰς, ἡ, ros.

'Επιψηφίζειν τινὶ, alicui ſuffragari, à ψηφίζω, Th. ψῆφος, ου, ὁ, calculus.

'Επίψογος, qui reprehenſionem meretur; in vituperium incurrens; à ψόγος, id vide.

'Επιψύχω, idem quod ἐμψύχω; & Th. ψύχω; Vi. Item, perflo, perſpiro, &c.

'Επιψωμίζω, inſuper cibo, inſuper ingero bolos in buccam, &c. à ψωμίζω, Vi.

'Επίωγαὶ, loca in quibus ſtantes naves; à ventorum injuria tutæ eſſe poſſunt; ubi ἰαὴ, i. e. πνὶ ἄγνυται; quod ventus non poſſit illuc pervenire; inquit Euſtath. Od. ε. ab ὀπὶ, ἰαὴ, & ἄγω, frango, &c. Vi. Vel, ab ὀπὶ & ἰαγὴ, ῆς, ἡ, tegmen, &c. Vi.

'Επίων, ὀντος, inſtans, inſequens, a. 2. part. ab ἔπειμι, aggredior. Th. εἶμι, eo.

'Επλάγην, ſtupui, de animi conſternatione: ſed de ictu corporis dicitur, ἐπλήγην, a. 2. ind. paſſ. verbi πλήσσω, vel πω, ferio. f. ξω. a. 2. ἔπληγον.

'Επλαγχθην, aberravi, pro ἐπλάγην, ut quidam volunt, a 1. ind. paſſ. verbi πλάζω, errare facio: f. πλάγξω. a. 1. ἐπλαγξα.

'Επλανᾶτε, 3. ſing imperf. verbi πλανάομαι, erro. Th. πλάνη, error.

'Επλαξε, finxit, Dor. pro ἔπλασε, 3. ſing. a. 1. verbi πλάσσω, fingo: f. πλάσω.

'Επλασ', pro ἔπλασε, 3. ſing. a. 1. ind. act. &

'Επλάσθην, a. 1. ind. paſſ. à πλάσσω, vel πω, fingo, formo. f. πλάσω. p. πέπλασμαι.

'Επλει, navigaret, 3. ſing. imperf. verbi πλέω, navigo, f. πλεύσω.

'Επλεν, per Sync. pro ἔπλεε, 3. ſing. imperf. verbi πλέω, ſum.

'Επλεο, eras, 2. ſing. imperf. ab ἐπλεόμην, ἐπλεν, Ion. ἐπλεο, & per Sync. ἔπλευ, & ἔπλω, Dor. ἐπλῶ. à πίλομαι, ſum. Th. πέλω, ſum.

'Επλεον, imperf. act. à πλέω, navigo: f. πλεύσω.

'Επλείονσα, ας, ῆς, a. 1. ind. act. verbi πλεονάζω, plus habeo, abundo: f. άσω. Th. πλοῦς, multus: comp. πλείων & πλέων, amplior.

'Επλεῦ', pro ἔπλευσε, & hoc per Sync. pro ἔπλεσε, 3. ſing. imperf. à πίλομαι, ſum, vide ἔπλεο.

'Επλῶ, Dor. Sync. pro ἐπλέω, vide ἔπλεο.

'Επλώσαμεν, 1. pl. a. 1. act. navigavimus, à πλέω, navigo: f. πλεύσω.

'Επλήγην, cæſus ſum, a. 2. paſſ. ind. verbi πλήσσω, vel πω, ferio: f. ξω. a. 2. ἔπλαγον, vide ἐπλάγην.

'Επλήθην, a. 1. ind. paſſ. à πίμπλημι, impleo: f. πλήσω, perf. paſſ. πέπλησμαι. Th. πλῆ, plenus.

'Επλησθεν, crevi, a. 1. ind. paſſ. à πλησθαίω, multiplico, creſco: f. υνῶ. p. πεπλήσυγκα. a. 1. ἐπλήθυνα. perf. paſſ. πεπλήσυσμαι, a. 1. opt. paſſ. πλησυσθείην; à πλήθω, impleo: ab eod. Th.

'Επλωτο, impleverant, pro ἐπέπλωτο, 3 pl. pluſq. p. paſſ. verbi πίμπλημι, impleo: f. πλήσω. Alii πλῶτο: eſſe imperf. paſſ. verbi πλῶμι, impleo, imperf. ἐπλήμην, σο, το, implebar. Th. πλῆ, plenus.

'Επλῆξε, ſtupefecit, a. 1 ind. act. à πλήττω, vel σσω. f. ξω. a. 2. ἔπλαγον. a. 1. ἔπληξα.

'Επληρώθησαν, 3. pl. a. 1. paſſ. verbi πληρόω, impleo: &

'Επλησαν, 3. pl. a. 1. act. verbi πλήθω, impleo: f. ήσω. p. πέπληκα. a. 1. ἔπλησα, ας, ε. Th. πλῆ, plenus.

'Επλήσθην, ης, ης, a. 1. ind. paſſ. ab eod. verbo & Th.

'Επλητο, implebatur, 3. ſing. imperf. paſſ. verbi πλήμι· vel pluſq. p. per Syn. pro ἐπέπλητο, à πλήθω, impleo. Th. πλῆ, plenus.

'Επλούτησα, ας, ε, dives evaſi, a. 1. ind. act. à πλοῦτος. f. ήσω. p. πεπλούτηκα. Th. πλοῦτος, divitiæ.

'Επλώσατε, ſpiravi, a. 1. ind. act. à πνέω, ſpiro: f. πνεύσω.

'Επλώσατο, vide in πολέομαι.

'Επολεύετο, 3. pl. imperf. paſſ. à πολιτεύομαι, adminiſtro, f. εύσομαι. Th. πόλις, urbs.

'Επομβρία, ας, ἡ, imbrium copia. Th. ὄμβρος, imber.

'Επομβρον, imbrem habens ſeu pluviam, aut imbre abundans; Theophraſt. lib. 8. pro eodem etiam legitur ἐπόμβριον, apud eundem: Indè etiam verbum ἐπομβρίω, imbre, ſeu imbribus rigo, irrigo, &c. in paſſ. ἐπομβρέομαι, imbribus rigor; Epigram. lib. 2. Unde ἐπομβρησις, irrigatio quæ fit imbre, &c. ab ὀπὶ, & eod. Th.

'Επόνεον, plenus moleſtiæ & laboris; ab ὀπὶ & ὀνέω, Vi.

'Επονδύεσμαι, deſico: ab ὀνδύεσμαι. f. ήσω. ploro.

'Επόθεσα, ας, ε, deſideravi, dicitur & ἐπόθησα, ας, &

'Επόθησεν, 3. ſing. a. 1. act. à πόθω, deſidero, amo: f. ήσω. Th. πόθος, deſiderium.

'Εποιδέω, & ἐποιδαίνω, intumeſco, vel in ſuperficie tumeo; item ἐποιδάσκω, tumefacio, vel in ſuperficie tumefacio; & in paſſ. ἐποιδίσκομαι, tumefio, tumeſco, &c. Ab οἰδέω, tumeo; unde, οἰδαίνω vel οἰδίσκω, tumefacio, &c.

'Εποίει, 3, ſing. imperf. &

'Εποίησε, ας, ε, a. 1. ind. act. à ποιέω, facio: f. ήσω.

'Επομφάλιον, ου, τὸ, umbo clypei: ex ὀπὶ & ὀμφὸς, umbilicus.

'Επομφάλιος, umbilicatus; ut, ἐπομφάλιον σῶμα, in Epigr. ficus umbelico

'Εποικεδομέω, ædifico, ſuperſtruo: & inde

'Εποικοδομηθέντες, ædificati, nom. pl. a. 1. part. paſſ. ab ὀπὶ & οἰκοδομέω, ædifico: f. ήσω, p. οἰκοδόμηκα, a. 1. paſſ. ᾠκοδομήθην, ab οἶκος, domus, & δέμω, ſtruo, præt. m. δέδμημαι.

'Εποικος, ου, ὁ, ἡ, advena. Th. οἶκος, domus.

'Επόιμεν, a. 1. ind. act. verbi ποιμαίνω, paſco; quod vide.

'Εποῖνος, vinoſus; q. d. ἐπ' οἴνῳ ὤν, viro deditus, &c. At 'Εποίνιον ἄθλον; Theog. præmium quod datur in vino; vel nomine vini, &c. ab ὀπὶ, & οἶνος; id vide.

'Εποῖσαι, intuliſſe: a. 1. infinitiv. act. &

'Επόισ', inſerer, a. 1. act. &

'Εποιτιδίσεται, 3. ſing. fœmin. 1. paſſiv. &

'Εποιστέον, verbale, inferendum: ab ἐποίσω, infero: f. ἐποίσω, ab inuſit. ἐποίω. Th. φέρω, fero.

'Εποίχομαι, accedo, Ion. pro ἐπέρχομαι, præſ. imperat. m. ab

'Εποίχομαι, eo adverſum, adeo, irruo: imperf. ἐπῳχόμην, ου, ετο, fœmin. ἠόμην, p. ἐπῴχωμαι· ex ὀπὶ & οἴχομαι, abeo.

'Εποιχόμενον, præſ. participp. præced. verbi.

'Επόκλασε, impingo, il ido: f. ἐποκλάσω, a. 1. ἐπόκλασα, p. ἐπόκλακα· ex ὀπὶ & ὀκλάσω, idem quod κλάω, appello, applico.

'Επόκλεσε, vide in ποκλέω.

'Επολεύετο, ſequuntur, 3. pl. præſ. ἔποιτο, ſequebantur, pro ἐπέπετο, Ion. 3. p. imperf. ab ἕπομαι, ſequor. Th. ἕπω.

'Επορέξαι, coacerſo, & ἐποχεύω, exacuo; item, accelero, i. e. facio ut quis properet, &c. ab ὀπὶ, & ὀξίζω, acco, acidus ſum, &c. ab ὀξὺς, acutus; unde, ὀξεύω, acuo, &c. V.

'Επόπιζε, revereor, caveo, obſervo, &c. ab ὀπὶ & ὀπίζομαι, curo, revereor, à Th. ὄπις; quod vide.

'Επόπισθεν, a tergo, poné; ab ὀπὶ, & ὄπισθεν, idem; à Them. ὀπίζω· id vide.

'Επποσύνα, verſificatio, ſcriptio verſuum heroicorum; item, ἐπποσύνικὸς, ad ἐπποσύναν, ſeu verſificationem, pertinens, & ἐπποσύνης, heroic rum carminum ſcriptor, &c. ab ὀπὶ, & ποιέω, ῶ, facio, &c. Item. verſus ſeu carmina facio, Poëticè ſcribo, &c.

'Επόπτεία, ας, ἡ; inſpectio, præcipuè, ſecretiorum ſacrorum inſpectio, ad quam ſolicet, initiati admittebantur anno uno ab initiatione: Plut. de def. Orat. Item, ἐποπτεύω, inſpicio, inſpecto: unde, ἐποπτεύων, dicitur qui alicujus rei tranſigendæ ſuprema habet inſpectionem & poteſtatem, &c. Item, ἐποπτεύειν dicebantur, quibus, anno poſtquam initiati fuerant, inſpicere ſecretiores ſacrorum ritus & ceremonias concedebatur; Plut. in Demetr. ſed exponitur etiam ἐορτάζειν; apud Ariſtoph. in Ran. Item, ἐποπτὴρ, & ἐποπτὴς; inſpector, ſpeculator, ſpectator, &c. Plerumque ὀπάπαι, & ἔφοροι dicuntur, qui aliquid inſpiciunt & cenſura ſua notant; unde ἐποπτὶς, ſing. fœm. à quo ἐποπτίδες, αἱ; plur. fœmin. ſpectacula; quo nomine & titulo ſuos libros inſignivit Valer. Soranus, ineſte Plin. in fine præfat. Item, ἐποπτικὸς, ad ἐποπτὰς pertinens; & ἐποπτικὰ ſacra dicebantur, ad quæ admittebantur οἱ ἐπόπται; nam ultimæ initiatorum ceremoniæ ita vocabantur: neque etiam, ſimul ut initiati erant, ſpectatum admittebantur. Omnia ab ἐπόπτομαι, (idem quod ἐπόπτομαι, ab ὀπὶ & ὄπτομαι; vide) aſpicio, inſpicio, viſo, &c. a quo etiam eſt ἔποπτος, conſpicuus, aſpectabilis; &c.

'Επόπτιδα, inſpecto. f. ίσω. p. ἐποπτίδηκα. a. 1. ἐποπτίδησα· quod ex ὀπὶ & ὄπτομαι, video: fœmin. ὀφομαι, p. ὄψομαι.

'Επόπτης, ου, ὁ, teſtis oculatus, inſpector, præſes: ab eod. Th.

'Επόπτομαι, inſpicio, viſo. f. ὀψομαι. Them. ὄπτομαι, video.

'Επορᾶν, Ion. pro ἐφορᾶν, inſpicere, præſ. inf. ab ὁράω, video.

'Επορέω, impetu feror & concitor; libidinis eſt, propriè: ab ὀπὶ & ὀρμάω; vide.

'Επορμάζω, orgia, ſeu ſacra parago: item ſacris initio, &c. V.

'Επορίσμην, portenta manu capto: ex ὀπὶ & ὁρίσμην, ſeu ὁρίνυμι, porrigo, extendo f. ὄρσω.

'Επορξάμην, porrectus, ejuſdem, a. 1. part. m.

'Επορθέτο, 3. ſing. & ἐπορθέτεον, 1. plur. imperf. verbi πορθέομαι, proficiſcor: ἐπορθήσησαν, 3. pl. a. 1. paſſ. Them. πείρω, tranſeo. p. m. πέπορα, indè πόρος, tranſitus, &c.

'Επορθήσαν, vide ἐπορθέτο.

'Επορθιάζω, unà erigo; ab ὀπὶ & ὀρθιάζω, erigo, arrigo, ab ὄρθιος; id vide.

'Επόρθυν, imperf. act. verbi πορθέω, vaſto, imperf. ἐπόρθεον, εῶν, f. ήσω. p. πεπόρθηκα, quod à πέρθω, diruo. fœm. πέρσω. a. 2. ἔπραθον, præt. m. πέπορθα.

'Επορθρίω, ſive ἐπορθρόμην, & ἐπορθρίζω, diluculo ſurgo; unde ἐπορθρισμὸς, ὁ; id quod fit matutino tempore: ab ὀρθρίω & ὀρθρίζω, quæ vide.

'Επορέγνω, concito; idem quod ὀρίνω; vide.

'Επορέσατο, 3. pl. a. 1. m. verbi πορεύζω, præbeo, viam apetio, paro. f. ίσω. Th. πόρος, tranſeo.

'Επορκίζω, adjuro; ex Canon. 27. Concil. Laod. Item, ἐπόρκιον, idem quod ἐπορκία, perjurium, & ἐπορκισὶς, ῆ, ὁ, exorciſta, adjurator; ex Can 10. Concil. Antioch. ab ὀπὶ & ὁρκίζω; V.

'Επορμάθη, ἔν, Ion. pro ἐφορμὸν, in ſtatione ſtare. Them. ὄρμος, ſtatio navium.

'Επορνύμενος, irruens, præſ. part. ab ἐπόρνυμι· ex ὀπὶ & ὄρνυμι, idem cum ὄρομαι, excito. f. ῥσ. p. ὄρωρα.

'Επόρνυσι, irruit, 3. ſing. a. 1. ind. act. ab

'Επορόω, irruo, f. σω. Th. ὄρω, concito, f. ὀρῶ.

ſ. ὀρῶ, & Æol. ὄρσω.

'Επορσον, iucita, a. 1. imperativ. activ. ab

'Επόρω, concito adverſus. Th. ὄρω, concito. f. ὀρῶ. Æol. ὄρσω.

'Επορχόομαι, ῶμαι, inſulto; ab ὄρχι & ὀρχόομαι; id vde.

'Επορχόομαι, vide ἐπωορχίατο.

"Επος, ους, τὸ, verbum, carmen, oraculum; ab ἔπω, dico.

'Επος-σκυλίζω concham mitto per ſuperficiem aquæ; Suid. Unde, ἐποσσκυλμὸς, ludus quo conchæ per ſuperficiem aquæ mittuntur; Poll. l. 9. ab ὄστρ, & ὄστρακον, teſta, &c. V.

'Επότατο, volabat, 3. ſing. imperf. m. verbi ποτάομαι, à ποτὴ, ῆς, ἡ, volatus. Th. πέτομαι, volo, as.

'Επότισσε, 2. pl. a. 1. act. verbi ποτίζω, potum do, rigo. f. ἰσω. p. πεπότικα. a. 1. paſſ. ἐποτίσθην. Th. πίνω, bibo, ā, ἄ, ῖν. p. πέπωκα.

'Εποτπύζω, deſleo, deploro, ſuper aliquem lugeo; idem quod ὀποτύζω, ſeu ὀποτύζω, dico ὀπτοῖ, ſive fleo, propter aliquem; Vide Them. ὀποτοῖ, ſeu ὀποπτοῖ.

'Επποζώω, inſtigo: ab ὄπτι & ὀρζώω, incito. f. ωῶ. p. ὄρτυγκα.

'Επυλὶς, vitium gingivarum, quo tuberculum in iis, & carnis excreſcentia provenit, ad intimos molares dentes pertinens, &c. ab ὄπτι, & ὕλη, τὸ, gingiva; caro dentes continens, præſertim exterior, ob teneritatem ac mollitiem ſic dicta; ab ὅλω, tener, &c. vide.

'Επυλόω, ἐπύλωσα, & ἐπυλωπὸς; idem quod ἀπυλόω, ἀπύλωσις, & ἀπυλωπὸς; quæ vide.

'Επυρεῖος, qui in cauda eſt; ſive, cui cauda eſt, caudatus, &c. ab ὄπτι & ὑρεῖος, idem, &c. V.

'Επυρήνιος, ὑ, ὁ, ἡ, cœleſtis: ἐπυρήνια, ων, τὰ, ſcil. δῶματα, cœlum: ex ὄπτι & οὐρανὸς, cœlum.

'Επυρία, meio ſuper; vel ſimpl. meio, mingo, urinam reddo, &c. ab ὄπτι & οὐρία, idem, &c. V.

"Επυρος, vento ſecundo impellens, &c. Unde ἐπυρίζω, & ἐπυρεύζω, vento ſecundo impello, & Metaphoricè, ſecundo & perficio, veluti proſperâ aurâ promovens, &c. ab ὄπτι, & ὕρος, ου, ὁ; qui à vento ſecundo proficiſcitur, vel qui vento ſecundo fit; unde ὑρίζω, vento ſecundo proveho, ſecundo, &c. à Th. ὄρος, &c. vide.

'Επυσπόδης, ad ſubſtantiam accedens, ſubſtantiæ adjunctus, &c. ab ὄπτι & ὑπία; vide.

'Επυφελω, inſuper debeo. 1. pl. ἐποφείλομεν ex ὄπτι & ὀφείλω, debeo. f. ὀφειλήσω.

'Επυφίλλω, adaugeo, amplifico, accumulo, &c. ab ὄπτι, & ὀφίλλω, augeo, &c. vide.

'Επωφθάλμιον, oculo impoſitus, ſupra oculum ſitus, &c. Item, ἐποφθάλμιόν, oculos injicio, i. e. concupiſco, adnitor. & ἐποφθάλμια, idem; ab ὄπτι & ὀφθαλμὸς; V.

'Επωφλω, debitor ſum, debeo; ab ὄπτι & ὄφλω, idem quod Th. ὀφείλω; V.

'Επορχέω, ῶ, veho in, ἐπορχέομαι, ἐμαι, vehor in; item, Metaph. inni or; ἐπορχὼν, ὁ, qui vehitur curru ſeu equo; vel qui firmiter inſidet ad vehendum, nec ſe excuti ſinit: item, ἔπορχον, id cui vector ſeu eques inſidet; Hippium, &c. ab ὄπτι & ὀρχέω, &c. V.

'Επορχίδίω, per canalem deduco ad, derivo ad; Suid. ἐποχλίδιον, exp. irrigare, influere, &c. ἐποχλεύομαι, derivor, &c. Unde ἐποχλεία, ἡ, derivatio, vel, irrigatio, &c. ab ὀχλεύω; id vide.

'Επορχεύω, iterum ineo, ſecundò inſcendo; item, ſimpl. ineo, coeo, &c. ab ὄπτι & ὀχεύω; id V.

'Επορχὴ, ῆς, ἡ, retenſio, remora; Epinoeia, ſtatus cœli poſituſque ſiderum, apud Math. item, retenſio aſſenſus, apud Philoſ. ab ἐπίχω, inhibeo. Th. ἔχω, habeo.

'Επορχὴν, & ἔπορχος; vide ſuprà, in ἐποχέω.

'Επορχώτερος, ſtabilior, propriè, firmiùs inſidens, &c. ab ἔπορχος, vide in ἐποχέομαι, inequito, inſideo, invehor, &c. Vide ἐποχέω.

"Εποψ, οπος, τὸ, upupa, ἀλεκτρυὼν ἄγριος; Hieron. in cap. 5. Zachar. propheræ; Upupam, inquit, nos de Græci nominis ſimilitudine traximus: nam & ipſi Græci ἔποπα appellant, ab eo quod ſtercora humana conſideret; nam avem dicunt eſſe ſpurciſſimam ſemper in humano ſtercore commorantem; denique, & ridum: ex eo facere dicitur, & pullos de vermiculis ſtercoris alere putreſcentis, &c. eſt ab ὄπτι, & ὄψις: id vide.

'Επουλόμαι, ῶμαι, facio opſonium. jus ſumo, veſcor jure, &c. (idem quod ὀψάομαι) Veſcor cum pane, opſonium comedo, &c. Unde etiam verbalia ἐπούλωσις, & ἐπούλησις; idem cum ἔψημα, τὸ, opſonium; id quo cum pane veſcimur; ab ὀψάομαι, & Th. ὄψον, opſonium, &c. V.

'Επόψιος, ὑ, ὁ, ἡ, ſpectabilis: &

'Επόψις, εως, ἡ, aſpectus: ab ὄπτομαι, video, f. ὀψόμαι.

'Επόψιμος, idem quod ἐπόψιος, aſpectabilis, vel qui cernitur; viſibilis, viſendus, Zεὺς ἐπόψιος, eſt inſpector Jupiter, &c.

'Επρεσβὺν, Ion. pro ἐπεπρέσβυν, plusq. p. m. verbi πρέσβω, peſſo. f. 2. πεπρέσβω, a. 2. ἐπεπρόβον, f. 2. paſſ. πεπρέσβυμαι, p. m. πεπρόβα, pepedi.

'Επρεσβύθη, venditus ſum, a. 1. ind. paſſ. à πρεσβεύω, vendo, factum, à πρέσβω, per Syncop. pro πέπρακα, f. πρέσβω, p. πέπρεσβα, perf. paſſ. πέπρεσβμαι, a. 1. ἐπρεσβύθην. Them. πέπρακα, venuo.

'Επρεσβον, ες, ε, per Poët. Metaph. pro ἔπραβον, populatus ſum, a. 2. ind. act. verbi πίπρω, vaſto, f. 2. πρεσβῶ, p. m. πέπρωθα, a. 2. m. ἐπρεσβόμην, pro ἐπραβόμην.

'Επρεσξα, ας, ε, a. 1 ind. act. ἐπρεσξάμην, a. 1. m. verbi πρέσσω, vel πάω, facio. f. ξω. p. χα.

"Επρεσσα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi πρέσσω, vendo: vide ἐπρέσθην.

'Επρεσθὴν, ης, ἡ, a. 1. ind. paſſ. à πρέσσω, facio, fœminin. ξω.

'Επρεσε, pro ἔπρησε, 3. ſing. a. 1. ind. act. verbi πρήθω, incendo, f. σω.

'Επρηξα, feci, a. 1. Ion. pro ἔπρεξα, quod vide.

'Επρησε, incendit, a. 1. ind. act. verbi πρήθω, f. σω, incendo.

'Επρήσθην, concrematus ſum, a. 1. paſſ. à πρήθω, incendo, f. πρήσω, p. πέπρηκα, perf. paſſ. πέπρησμαι.

'Επρωκύμην, conicichar, Ion. pro ἐπρωκασόμην, imperf. paſſ. verbi πρώσσω, tacio, f. ξω.

'Επρώχθην, Ion. pro ἐπρώχθω, factus ſum, a. 1. paſſ. ejuſd. verbi.

'Επτεμάμην, emi, imperf. verbi πρίαμαι, emo: vel eſt a. 1. m. ἐπτεκασάμην, & per Sync. ἐπρεμάμην.

'Επτελίσθη, 3. pl. a. 1. ind. paſſ. verbi πτέλω vel πτελίζω, diffeco: f. πτείσω, p. πέπτεικα, a. 1. ἔπτεισα, perf. paſſ. πέπτεισμαι, a. 1. paſſ. ἐπτείσθην.

'Επτεία, emiſti, 2. ſing. imperf. pro ἐπτέασο, Ion. ἐπτέαο, & Craſi ἐπτεῖο, ab ἐπτεάμην, quod vide.

"Επτεσαν, pro ἐπτέπτασαν, 3. ſing. a. 1. act. per Syncop. ut πτωσσμῦν, per Sync. pro πτωσκαζμῦν, tanq. ex πτάζω, pro πτοκτάζω, finio, termino. Th. πτέρας, ατος, τὸ, terminus.

'ΕΠΤΑ, οἱ, αἱ, τὰ, SEPTEM: indè ἑπτάκις, ſepties, ἑβδομος, η, ſeptimus: ἑβδομὰς, άδος, ἡ, numerus ſeptenarius, HEBDOMADA.

'Επταβύειος, ᾱ, ὁ, ἡ, ex ſeptem bubulis pellibus factus: ex ἑπτὰ, ſeptem, & βῦς, bos.

'Επτάγλωσσος, ᾱ, ὁ, ἡ, ſeptilinguis. Sic Pindi Apollinis citharam vocat, ob ſeptem chordarum ſonos: nam ſingulæ proprium edunt ſonum: ab ἑπτὰ, & γλῶσσα, lingua.

'Επταγεμμαλὲς, qui ſeptem literarum eſt; ab ἑπτὰ, & γεμμὰ.

'Επτάγωνα, heptagona, muſica quædam inſtrumenta, q. d. ſeptangula; ab ἑπτὰ, & γωνία; vide.

'Επτάδακτος, & -ατὸς, ὁ, ἡ, ſeptennis: ἑπτάετες, adv. ſeptennium: ab ἑπτὰ, ſeptem, & ἔτος, annus.

'Επτάετία, ας, ἡ; ſeptennium.

'Επτάημαρ, ᾱ, ὁ ἡ, ſeptendierum. Th. ἡμέρα.

'Επτακαιδέκις, ſeptendecim; ἑπτακαιδέκατος ſeptimus decimus; ut, ἑπτακαιδεκάτη ἡμέρα, decimus ſeptimus dies; ab ἑπτὰ & δέκα; item, ἑπτακαιδεκέτης, ſeptendecim annorum, &c. ab ἑπτὰ, δεκὰς, & ἔτος; quæ vide.

'Επτακαιεικοσιπλάσιος, ſeptem & viginti partibus major; ab ἑπτὰ, & εἰκοσιπλάσιος, vigecuplus, vicies auctus; quod ab εἴκοσι, viginti.

'Επτάκαυλος, ſeptem caules habens; ut ἑπτάκαυλος λυχνία, candelabrum ſeptem haſtillum; à Th. καυλὸς; vide.

'Επτάκις, ſepties, adverb. ab ἑπτὰ, ſeptem.

'Επτάκλινος, ſeptem lectis inſtructus; ab ἑπτὰ, & κλινὴ.

'Επτακισμύριοι, οἱ, ſeptuaginta millia, ſeptuagies mille; ut ἑπτακισμυρίας ὁπλίτας, ſeptuaginta millia paſſuum, à μυρίας, vide. Sic ἑπτακισχίλιοι, οἱ, ſepties mille; ut, ἑπτακισχίλιαι ἐφέχυσαι, ſepties

ſepties mille nummi, &c. ab ἑπτάκις, & χίλιοι.

'Επτακόσιος, ſeptingenti; ab ἑπτάκις, & ἑκατὸν; vide.

'Επτάκτυπος, ὑ, ὁ, ἡ, ſeptiſonus: Epith. citharæ ſeptem ſonos edentis: ab ἑπτὰ & κλύπω, ſonitus. Them. τύπω, pulſo.

'Επτάλοφος, ita dicta eſt Roma; q. d. ſepticollis; à Th. λόφος: unde λόφοι, colles, tumuli, &c. Vide.

'Επτάλυχνος λυχνία, ſeptem lucernas habens candelabrum; à λύχνος, & λυχνία; quæ vide.

'Επτάμυλ, & in 3 ſing. ἑπτατο, a. 2. m. verbi ἵπταμαι, volo, as: f. πτήσομαι, a. 2. ἔπτην, a. 2. part. m. πτάμενος, a. 2. inf. πτάδναι. Alii per Sync. dici volunt pro ἐπτοπτάμυλ, a. 1. m. Suntqui volunt eſſe imperf paſſ. ἐπτάμυλ, verbi πτάμαι, quod à πτάμαι, a. 2. ἔπτην, unde a. 2. inf. πτῆναι, part. πτάς.

'Επταμυλιάδης, ſeptimum menſem agens; vel qui in ſeptimo menſe in lucem eſt editus: Item,

'Επτάμυλος, ᾱ, ὁ, ἡ; ſeptimeſtris; τὸ ἑπτάμυλον, (ſc. ἡμέρων) partus ſeptimeſtris. Th. μὴν, -ινὸς, menſis.

'Επταμήτωρ, ſeptem filiorum mater; Joſeph ſed rectiùs ſcribendum videtur, ἑπτάμητωρ; à Th. μήτηρ. V.

'Επτάμυλος, ſeptem habens chordas; à Th. μύω, liciam, &c. vide. Unde μίτος, licium etiam citharæ fides, &c.

'Επταμέριον, ſeptima pars; à μέρος, ου; vide.

'Επτάμυχος, ſeptem habens receſſus; i. e multos; à Th. μυχὸς; vide.

'Επτάξαν, Dor. pro ἔπηξαν, 3. pl. a. 1. act. à πήσσω, f. ξω, præ metu trepido. Th. πτοέω, terrefacio.

'Επτάπους, qui ſepties, vel multoties tonderi poteſt; à Th. πέκω, vel πέκω, pecto; unde πικτὸς, pexus, tonſus, &c.

'Επτάπηχυς, ſeptem cubitorum; à Th. πῆχυς.

'Επταπλασιάζω, reddo ſeptuplo majorem, vel majus, aut ſepties tantum; à ſeq.

'Επταπλάσιος, & 'Επταπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, ſeptuplus: & 'Επταπλασίως, adv. ſeptuplò: ab ἑπτὰ, ſeptem, & πλάσιος, terminatio numeralis.

'Επτάπλευρος, qui ſeptem latera habet; item, cui ſeptem coſtæ ſunt, &c. Item, ἑπτάπλευρον, à quibuſdam dicta fuit plantago major; Dioſc. à πλευρὰ, vel πλεῦρον; vide.

'Επτάπλους & ἑπτάπλοῦς, ſeptuplex; ab ἑπτὰ.

'Επτάπους, ſeptempedalem, accuſ. ſing. ab

'Επτάπους, ὁδος, ὁ, ἡ; ſeptempedalis: ex ἑπτὰ, ſeptem, & πούς, ποδὸς, pes.

'Επτάπορος, propr. nom. fluvii: q. habens ſeptem vias: à πόρος, tranſitus, quod à πείρω, tranſeo.

'Επτάπως, pedum eſt ſeptem pedum; à Th. πους; V.

'Επτάπυλος, ᾱ, & Ion. -οος, ὁ, ἡ, ſeptem portas habens, Thebarum epith. ex ἑπτὰ, ſeptem, & πύλη, porta.

'Επτάπυργος, ſeptem turribus ornatus à πύργος; vide.

"Επτασεν, ᾱ, 2. ind. act. verbi πτάσσω, f. αξῶ, ſternuto.

'Επτατόνος, ſeptenſluus; item, ſeptem oſtia habens; ab ἑπτὰ, & τόνος.

'Επτεὰς, άδος, ἡ, numerus ſeptenarius; al ἑπτάς.

'Επτάσκευος, ſeptem modis inſtructus, ſeu exornatus; ab ἑπτὰ, & σκευὴ; id vide.

'Επτάσπορος, ſeptem ora ſeu oſtia habens; ſeptenis oſtiis, ſua fluenta in mare fundens, à σπορὰ; V.

'Επτάτευν, ſeptem τόνους habens; ſeu ſeptem nervis aut fidibus intentus, à τόνος; Vide.

'Επτάφθογγος, ſeptem voces ſeu ſonos edens; ab ἑπτὰ, & φθόγγος. V.

'Επτάφωνος, ſeptem voces ſeu ſonos habens; ut ἑπτάφωνος χορὸς, peculiariter erat nomen cujuſdam porticus, in Olympia, quòd echo ſepties, ibi vocem eandem redderet; Plin. à φωνὴ; V.

"Επτεκες, & -κῆ, adv. ſeptempliciter. Th. ἑπτὰ, ſeptem.

'Επτάχορδος, ſeptem habens chordas; ut ἑπτάχορδος ἁρμονία, ſeptem fidibus ſeu nervis conſtantes; à Th. χορδὴ; V.

'Επτέρυγα, ας, ἡ, perf. act. ſupplantavi: verbi πτέρνα vel legend. ἐπτέρνικα, perf. à πτερνίζω, ſupplanto. Them. πτέρνα, calx. Gen. 27. 36.

'Επτίβυλος, ος, ἡ, ᾱ. 2. ind. paſſ. verbi πταρύσσομαι, f. ξομαι, alis latera ferio. Th. πτερὸν, ὑ, τὸ, ala.

'Επτίτης, ὁ, ſeptem annorum, pro ἑπτάτης, id vide; item, ἑπτίτης, ἡ, ſeptem annos nata; utrumque ab ἑπτὰ & ἔτος; V.

"Επτλω, ες, η, volavi, in 3. pl. ἔπτλησ, a. 2. verbi πτῆμι, ſeu ἵπτημι. Vide ἐπτάμυλο.

'Επτῆρες, ες, ὑ, ſubaudi νῆες, navis ſeptem remigum, ex ἑπτὰ, & ἐρέσσω, vide. Undè ἐρεσία, remigatio, &c.

'Επτῆνε, ſeptem cubitorum; à Th. πῆχυς.

'Επτόηνε, ſeptem ordines habens, ſeptenis ordinibus ſua fluenta in mare fundens, à πόντος; V.

'Επτοίησ, 3. ſingul. perfect. paſſ. verbi πτοέω, Poët. pro πτοέω, terrefacio, attonitum reddo: item animo ſpecto attento.

'Επτόλεμος, quidam dici tradunt pro ἑπτάμυλο, a. 2. m. quod vide. Alii per Sync. dici volunt pro ἐπτόλεμος, imperf. verbi πτόλεμος, volo, as.

'Επτωκὸς, Ion. pro πεπτωκὸς, perf. part. act. verbi πίπτω, cado, f. πεσοῦμαι, p. πέπτωκα, a. 2. ἔπεσον.

'Επυδρος, ᾱ, ὁ, ἡ, Ion, pro ὕδωρ, udus, Th. ὕδωρ, aqua.

'Επυθόμην, ὑ, ντο, & in 3. pl. ἐπύθοντο, a. 2. m. verbi πυνθάνομαι, interrogo, f. πεύσομαι, perf. paſſ. πέπυσμαι.

'Επύλλιον, ᾱ, τὸ, verſiculus; item verbulum, eſt enim diminutivum ab ἔπος, τὸ, verbum; V.

'Επυνθάνετο, 3. ſing. imperf. verbi πυνθάνομαι, interrogo.

'Επύργωσε, 3. ſing. a. 1. ind. act. verbi πυργόω, turri munio: f. ώσω. Th. πύργος, turris.

"ΕΠΩ, dico: inuſ. in præſ. (pro augmento poſt ε adſciſcit ε, idemque per omnes modos ſervat:) a. 1. εἶπα, ας, ε, a. 2, εἶπον, ες, ε, Poët. ἔειπα, & ἔειπον, ᾱ. 1. imperat. εἶπον, άτω, & ιο 3. pl. ἐπόντων, a. 2. imperativ. εἶπε. a. 2. optat. εἴποιμι, οις, οι. a. 2. ſub. εἴπω, ῃς, ῃ. a. 2. infin. εἰπεῖν. a. 2. particip. εἰπὼν, ὀύσης, & in fœm. gen. εἰπούσε, ης. Hinc ἔπος, εος, τὸ verbum, carmen: ἔπος, ίου, ὁ, ἡ, facundus, diſertus: ἐυέπεια, & ἐυεπία, ας, ἡ; facundia.

"ΕΠΩ, & ἵπομαι, opetor, ſequor: indè ἐπίπνις, ᾱ, ὁ, pediſſequus.

'Επωάζω, ovis incubo; indè ἐπώασις, & ἐπωασμὸς, incubatio, incenitus, &c. Item, ἐπωαστὴς qui incubare ſolet ovis, &c. eſt ab ὄπτι & ὠὸν, ὦ, τὸ ovum, &c. vide.

'Επωδὴ, ῆς, ἡ, & Poët. ἐπαοιδὴ, & -ία, EPODA, incantamentum: &

'Επῳδὸν, ὁ, τὸ, quod odæ accinitur, verſiculum: &

'Επῳδὸς, ὁ, Ion. ἐπαοιδὸς, incantator. Ab ὄπτι, & ᾠδὴ, carmen: quod à præt. m. verbi ἀείδω, cano.

'Επῳδῶν, librum Veteres Grammatici ab Horatio appellatum putant, quòd ſingulis longioribus verſibus ſinguli breviores accinantur, qui ἐπῳδοὶ, vocantur; docent enim carminis unum genus eſſe, in quo verſus iràm inter ſe connexi ſunt, ut alter ſine altero audiri non poſſit, quorum prior φερωνικὸς; i. e. præcinens, poſterior ἐπῳδικὸς, quaſi ſuccinens vocatur; ut in elegiis, hexameter eſt φερωνικὸς, pentameter, ἐπωδικὸς, &c. ejuſd. Th. & comp.

'Επώδυνος, dolorem inferens, vel afferens, &c. Item, ἐπωδυνία, parturio; Homer. ab ὄπτι, & ὀδυνὴ, dolor: undè ὀδυνάω, ῶ, dolore afficio, &c. vide.

'Επώδυς, olidus, male olens, fœtidus, &c. eſt ab ἐπόζω, oleo, ſuboleo, à ὄπτι, & ὄζω, idem.

'Επώθω, & ἐπωθίζω, impello: item, ἔπωσις, impulſio: ab ὄπτι & ὠθίω, pello.

'Επώκειλαν, illiſerunt 3. pl. a. 1. act. ab ἐπωκείλω. Th. κίλλω, appello, moveo, ὀκείλω, idem.

'Επωλίσθη, qui in ulnis, vel, inter ulnas fertur; quem ulnis impoſitum geſtamus, &c. ab ὄπτι, & ὠλένη; cubitus, brachium, ulna.

'Επώλεσαν, vendiderunt, 3. plural. imperfectiv. verbi πωλέω, vendo: fœm. ἔσω.

'Επωμὶς, ίδος, ἡ, ſuperhumerale; i. e. ſumma humeri pars, quæ & ἀκρωμία dicitur; i. e. ſummitas humeri, ſive pars humeri prominens, & brachio hærens, &c. Item, ſimpliciter, humerus, &c. Unde, ἐπωμίδιον, parva epomis: item, ἐπωμαδὸν, ſuper humeros, & ἐπωμίδιος, ſuperhumeralis, humeris ſuperimpoſitus, &c. ab ὄπτι, & ὦμος, humerus.

'Επωμοσία, juſjurandum, quod additur ad confirmationem alicujus rei, &c. Item, ἐπώμοσις; qui juravit, adſtrictus jurejurando; item, generaliter obſtrictus, &c. apud Soph. Zεὺς dicitur ἐπώμοτος, i. e. τῶν ὅρκων ἐφεστὼς; ut expon. Suid. &c. ab ἐπόμνυμι; q. Superjuro, de re aliqua juro, &c. ab

ὄλλ, & ὄμυμμ; Vide.
'Επών, ὀνῖ©, qui inest, qui est super, &c. particip. præs. ab ἔιμι, insum; Vide.
'Επόνιον, τὸ, tributum, quod pro aliqua re empta penditur; Poll. lib. 7. ab ὠνῖ, & ἀνίομαι, ἤμαι, emo, mercor, &c. V.
'Επωνύμασα, ας, ε; a. 1. ind. act. vide ἀνόμασα.
'Επωνυμία, ας, ἡ, cognomentum: genitiv. pl. ἐπωνυμιῶν ab ὠνῖ & ὄνομα, nomen.
'Επανύμ©, α, ον, Poët. pro ἐπώνυμ©, cognominis: quod vide.
'Επώνυμ©, ε, ὁ, & ἐπώνυμον, ε, τὸ, nomen ei re impositum: ex ὠνῖ & ὄνομα, nomen.
'Επωνυμώμαι, de nomine, à præced.
'Επώπτης, ὁ, inspector; item, ἐπώπτιδες, αἱ, inspectrices, & ἐπωπτεύω, vel ἐπωπτάζω, inspicio, &c. ab ὄπτ, & ὄψ, ὀπὸς, oculus; vide.
'Επώπτε, inspiciebat, Ion. pro ἐφώρα, 3. sing. imperf. verbi ἐφορέω. Them. ὀράω, video.
'Επωρρώξατο, Ionicè pro ἐπορωρυγμένος ἦσαν, 3. plur. plusquam perfecti passiv. facta ex tertiâ singular. ἐπορώρυκτο, inserto α, ante τὸ, verbi ὀρύσσω, porrigo, extendo: f. ξω, p. ὄρυχα, & Att. ὀρώρυχα.
'Επῶρτ, concitavit, 3. singular. a. 1. act. sic ἐπῶρσαν, 3. pl. ab ἐπόρω. Them. ὄρω, excito: f. Æol. ὄρσω, a. 1. ἄρσα, p. ὦρκα.
'Επωρύω & ἐπωρύομαι; ululo, infremo; ab ὠνῖ & ὠρύω, ululo, &c. vide.
'Επωσε, vide suprà, in ἐπωθέω.
'Επωτίδες, αἱ, inaures; item, ligna ex utraque parte proræ prominentia, velut aures ab ὠνῖ & ὦς, ὠτ©, νὸ, auris.
'Επαφελία, insuper juvo, seu prosum; undè ἐπαφέλεια, & ἐπαφέλημα, utilitas: item, ἐφαφὴς, utilis; idem quod sequens nomen ἐπαφελιμ©, & ejusd. Th. & comp.
'Επαφελιμ©, ε, utilis, dat. plur. ἐπαφελίμοισι ab ὠνῖ & ὀφέλω, juvo, prosum.
'Επέφατο, inclusi erant 3. plural. plusquam perfect. passiv. Ionicè pro ἐπεφυλάχατο, facta ex tertiâ sing. ἐπέφυτο, inserto α, ante τὸ, & tenui versâ in aspiratam ab ἔτυμ, aperio: f. ξω. p. ὄτυχα, perf. pass. ὦγμαι, plusq. p. φάγμαι, ξω, &c.
'Επέφυτο, 3. sing. imperf. vel ut alii volunt, a. 2. m. verbi ἐποίχομαι, irruo, adeo. Th. εἴχομαι, abeo: f. οἰχήσομαι. p. ὄιχημαι.
'ΕΡΑ, ας, ἡ, TERRA, & Angl. Earth; indè ἔνερθε, mortui: ὑπὸ, infra, infernus.
'Εχ', pro ἔχεται, adv. ad locum, in terram, humi: in prosâ χαμαί. Th. ἔχω, terra.
'Εχίμαρ, Dorice pro ἐκείμην, optarim, 1. singul. opt. ab ἔκειμαι, amo; quod vide.
'Εχίδη, tertii singular. aoristi primi pass. à ἐχίω, prostigo, corrumpo, fœm. part. ἐχίσασα.
'Εχμεῖ, σαι, ται, amo, cupio, gestio, Poët. pro ἐκέω, f. ἐσω.
'Εχθῆν, amare, præs. inf. ab ἐκέω, ῶ, desi, ᾶς, amo: f. ἐκέσω.
'Εχεγχὴς, ὑς, ὁ, qui stipibus erogandis præest; vel, qui est caput collectæ, &c. ab ἔκεχ© & ἀρχή.
'Εχεμπολ©, ὁ, ἐξ ἐκεχὼν ἐμπολῶν; qui circum ἐκάτας mercaturam exercet, &c. ab ἔκεχ©, & ἐμπολέω; id vide.
'Εκείζω, fœmin. ἐσω, collationem obtineo seu impetro, emendico, colligo; confero symbolum, contribuo. Th. ἔκεχ©, collecta.
'Εκεινὶς, ὔδ, ὁ, pertinens ad ἐκεῦς; sed dicitur etiam aliquod ἐκεινὶν, cujus nomine conferuntur & contribuuntur ἔκατοι, sive quod fit ad corrogandam stipem; Athen. lib. 5. Item, ἐκεῖνον, ε, τὸ; q.d. parva symbola, aut exigua stips; fructus, collatio publica, collecta: symbolum, beneficium, gratia, &c. Undè ἐκεινὶν τὸ αὖτο ἀποδοῦναι, est, parem gratiam referre, &c. à Th. ἔκεχ©; vide.
'Εκεινὶς, ὔ, ὁ, qui est ex eorum numero qui ἔκατον in cœnam aut convivium dederunt; unus ex iis quibus structa est cœna collatitia, sodalis, socius convivii, &c. Verbale ab ἐκεινίζω; vide.
'Εκεινὶς, amœnæ, genitiv. sing. fœm. gen. ab
'Εκεινὸς, ὔ, amabilis, jucundus: ab ἐκέω, amo.
'ΕΡΑΝΟΣ, υ, ὁ, collecta, collatitia cœna: collatio, beneficium, gratia. Est verò etiam, ἔκεχ©, pecunia, quâ erogatâ, pauper amicus sublevatur.
'Εκόμαι, amor, diligor: item, amore captus sum; undè ἐκάδεὶς cum Genit. amore captus, &c. est pass. ab act. ἐκέω; id vide.
'Εκαδὴ, Dor. pro ἔκεχὲ, adverb. quod vide.
'Εκάδλω, amatus sum, pro ἐκάδλω, Ionicè, aoristus primus passivus, ἐκάδθαι, Ion. pro ἐκᾶν' ab ἐκέω, amo: f. δσω.
'Εκαίμολπ©, ε, ὁ, ἡ, amans, carminis, cantus: ab ἐκέω, amo, & μολπὴ, cantilena. Th. μέλπω, cano.
'Εκάσιμ©, ε, amabilis: ab ἐκέω, amo.
'Εκασπλόκαμ©, ε, ὁ, ἡ; studiosus capillitii: ab ἐκέω, amo, & πλόκαμ©, circinni. Th. πλέκω, necto.
'Εκάσις, ὁ©, ἡ, amatio, μίξις; undè, ἤκασις, ut scribit Homer, interpres; ab ἐκέω, & ἀκέομαι; V.
'Εκάσιμ©, (idem quod ἐκάσιμ©) amabilis, atticizans in sui amorem, &c. ab ἐκέω.
'Εμασιχάνδ©, ε, ὁ, pecuniæ desiderio flagrans, pecuniæ amans & avidus; ab ἔμασις & χάνδμαι: vide.
'Εμασσαν, ema, Poët. pro ἤμασαν, 2. sing. ab ἤμασας, σαι; quod vide.
'Εμάσατο, amavit, 3. singular aoristi primi m. gen. ατ, ut & ἐμασάμ©, aoristus primus part. m. ab ἐμάω, amo.
'Εμασὴς, ᾶ, ὁ, amator: ab eodem Them.
'Εμασὸς, ε, ὁ, nomen viri, Gr. amabilis.
'Εμασὸς, ᾶ, amabilis; &
'Εματεινὸς, ᾶ, amabilis: ab ἐκέω, amo.
'Εματὴ, ἦς, amata: ab
'Εματὸς, ᾶ, amabilis: ab eodem Them. mat.
'Εματίζω, amo, cupio: f. ἰσω. Th. ἐμάω, idem.
'Εματόχερ©, ὁ, ἡ, ἅ, amabili colore præditus; in Epigr. ab ἐμάτ©, & χρὼς; quæ vide
'Εματῶπις, ἡ, amabiles oculos habens; Epith. Junonis; apud Hom. hymno ult. ab ἐματὸς, & ὤψ; V.
'Εματὼ, ὁ©, ὦς, ἡ, ERATO, nomen mul. vel Musæ, ab ἐκέω.
'Εματὸς, genitiv. plur. ab ἐματὸς, amabilis.
'ΕΡΑ'Ω, amo, appeto: f. δσω. p. κα. ἤραμαι, Poët. idem. Hinc ἐκάσιμ©, ἐματὸς, & ἐματὸς, amabilis: ἔκως, amor: ἐκωτικὸς, amatorius. Est & ἐράω, depleo, evicuo.
'Εράω, inanio; undè ἐράσαι, inanire, depilere, & compostca, ἐξεράσαι, mitigare, &c. Vis in hac significatione videtur, & solet ab ἦρα, terra, deduci.
'Εργ', pro ἔργα, opera, nom. pl. ab ἔργον, ε, τὸ, opus.
'Εργᾶ, Poët. pro ἐράσῃ, 2. singular. fœm. masc. nam sublato σ, ἐρᾷῃ, unde per Crasin ἐρᾷ, verbi ἐράζομαι; quod vide.
'Εργάδω, pro ἐράζω, Dor. præs. imperat. ab
'Εράζομαι, operor, laboro, lucror: ἐράζοιτο, tertii singularis, præsent. optativ. passiv. imperfecti, ἐραζόμην, ε, ετο' fœm. ἐράζομαι, aoristus primus medius ἐρασάμην, ω, ατο, (augetur enim recipiendo α post ε,) perfectum passiv. ἐρασμαι. Them. ἔργον, opus.
'Εργαδεν, Poët. pro ἤραδεν, imperfect. Ionicè ab ἐράδω, idem quod εἶρω, arceo.
'Εργαλήϊον, Ionicè pro ἐργαλεῖον, ε, τὸ, instrumentum: ab ἔργον, opus.
'Εργάλλιον, vel ἐργοπιστάτης, qui operi seu operibus præest; operum reficiendorum curator, &c. Ab ἔργον & ἵστημι, Vi.
'Εργάν©, ος, ἡ, Minervæ cognomentum; ut in Atticis scribit Pausanias; à Them. ἔργον.
'Εργανον, idem quod ἐργαλεῖον, instrumentum, quo Viz. ad opus faciendum utimur; ut ἔργανα vel ἐργαλεῖα γεωργικὰ, instrumenta rustica; Poll. ab eod. Them.
'Εργαξῇ, operaberis, Dor. pro ἐράσῃ, 2. sing. f. 1. m. verbi ἐράζομαι; quod vide.
'Εργασαιο, 2. sing. a. 1. m. opt. verbi ἐράζομαι; quod vide.
'Εργαδῆς, 3. sing. a. 1. sub. pass. ejusdem verbi.
'Εργασία, ας, & Ion. ι, ης, ἡ, opera, operatio, cultura, lucrum, quæstus: ab ἔργον, ε, τὸ, opus.
'Εργαστ©, ε, confectus, elaboratus, cultus: ab ἐράζομαι, operor.
'Εργαστὴς, ὔ, ὁ, facturio, i. e. facere cupio; item, ἐργασίαν, ων©, ὁ, γεωργὸς, agricola; ab ἐράζομαι, & ἐργασία, Vi.
'Εργασμαι, Ion. pro ἔργασμαι, perf. pass. Hinc ἐργασμὸς©, Ion. pro ἐργασμὸς©, verbi ἐράζομαι, quod vide.
'Εργαστὴν, opera danda est, agendum, opus obeundum, &c. Item, ἐργαστὴρ, ῆρ©, ὁ, operarius, &c. Ab eod. verbo.
'Εργαστήριον, ε, τὸ, officina; fornix. Th. ἔργον, opus.
'Εργαστικὸς, ὔ, ὁ, operarius; operosus; i. e. efficax; in opere sollicitus; opere & labore præditus, &c. Unde, superlat. ἐργαστικώτατ©, admodum operosus; officiosissimus, &c. Ab ἐράζομαι.
'Εργάτης, ε, ὁ, operarius, acc. pl. ἐργάτας, ab eod. Them.
'Εργατὴν©, idem quod ἐργάσιμ©, qui coli & elaborari potest; Plut. in Catone; ab ἐράτης.
'Εργατὴς, ε, ὁ, Poët. pro ἐράτης, quod vide.
'Εράτης, ιδ©, ἡ, operatrix, mercenaria; ab ἔργον, opus.
'Εργαστειδρχης, manceps officinæ; Bud. ab ἐργαστήριον, & ἀρχὴ, Vi.
'Εραπικὸς, ὴ, ὁ, operarius, operosus; in activa signif. ut ζῶον ἐραπικὸν ὁ ταῦρ©; animal operosum est taurus, &c. Unde, ἐραπικῶς, adv. operosè; artificiosè, &c. Plut. in Cam. ab ἐράτης, Vi.
'Εράτειος, & ἐράσιος; loci seu tuguria in agris ubi servi cubant & quiescunt; item, apud Cretenses, ἐργατῶνες sunt ii quibus sepulturæ mortuorum cura demandata est, &c. Item, ἐργάτιται; sunt servi quorum opera in agris utimur ὁ δὴ ἀργῶν οἰκεῖ, inquit Hesych. ab ἔργον, & ἐράζω, &c. Vi.
'Εργαζ-ὦ, &c. -όμεν, -ῶμεν, idem quod ἐράζομαι, operor. Th. ἔργον, opus.
'Εργὴ, arcet, 3. sing. præs. ab ἔργω, Ion. idem quod εἴργω, arceo, repello.
'Εργατικτὴς, ὴ, ὁ, q. d. ἔργα ἐπείκτης; i. e. ἔργον ἐπείγων, qui urget opus, &c. ab ἔργον & ἐπείκτης, Vi.
'Εργαστάτης, vel ἐργοστάτης, qui operi seu operibus præest; operum reficiendorum curator, &c. Ab ἔργον & ἵστημι, Vi.
'Εργὸ©, septum, sepimentum, &c. Idem quod ἔρυμα, τὸ, claustrum, &c. Ab ἔργω, idem quod εἴργω, Vi.
'Εργανον, idem quod ἐργαλεῖον, instrumentum, quo Viz. ad opus faciendum utimur; ut ἔργανα vel ἐργαλεῖα γεωργικὰ, instrumenta rustica; Poll. ab eod. Them.
'Εργμαι, operi, facinori, dat. sing. per Metath. pro ῥίγμαι' sic in dat. plur. ἔργμαι à ῥίζω, f. ξω, facio; & per Metath. ἐρξω.
'Εργνύω, & ἴργνυμι; arceo, includo, abscondo; ab ἔργω, idem quod εἴργω, Vi.
'Εργοδιώκτης, ου, ὁ, qui urget opus; exactor operis, monitor, &c. Unde, ἐργοδιώκτεω, ῶ, urgeo opus; exigo opera, &c. Ab ἔργον & διώκτης, vide.
'Εργοδότης, ου, ὁ, qui opera distribuit, qui pensum dat, operis locator; qui opus, pensúmq; præscribit, &c. Unde, ἐργοδοτέω, opus locare faciendum; (ei opponitur sequens ἐργολαβέω) ab ἔργον & δίδωμι, Vi.
'Εργολαβέω, q. d. facturio, i. e. facere cupio; item, ἐργολαβία, ας©, ὁ, γεωργὸς, agricola; ab ἐργάζομαι, & ἐργασία, Vi.
'Εργολαβέω, præs. inf. ab
'Εργολαβία, ἡ, ἕω, opus faciendum suscipio, quæstum facio: ab ἔργον, opus, & λαμβάνω, capio.
'Εργολάβ©, qui opus faciendum suscipit seu conducit; redemptor, manceps; operarum conductor, &c. Unde, ἐργολαβία, ἡ, operis faciundi susceptio, redemptura, vel conductio, &c. Ab iisdem; unde etiam ipsum verbum ἐργολαμβάνω, opus assumo; negotium mihi assumo, sollicitus sum, &c. Acq; indè etiam, ἐργολήπτης, idem quod ἐργολάβ©, apud Poll. l. 7. &c. Vi.
'Εργόμενον, prohibitus: vide ἔργω.
'Εργόμυκτ©, ε, ὁ, illusor, qui ἔργα μωκᾶται. Bit & adulator: indè & ἐργομωκία, adulatio.
'Εργομωκῶν, illudens, irridens; Hesych. ab ἔργον & μωκάω, quæ vide.
'ΕΡΓΟΝ, ε, τὸ, opus: hinc ἐράζομαι, operor: ἐράστης, operatio: ἐράτης, operarius, ἀργαλέ©, difficilis: ἀεργὸς, ὴ, & ἄργὸς, ὸ©, ὸ, ἡ, & ἀργὸς, ὴ, ὸ, ἡ, iners, piger: γεωργὸς, ὔ, ὁ, agricola: δημιοργὸς, ὸ, ὁ, ἡ, publicus opifex: ἀρχὴς, ὸ©, ὸ, ὴ, efficax: ἐνέργεια, ας, ἡ, efficacia: εὐεργέτης, beneficus: εὐεργεσία, beneficentia: λειτουργὸς, minister publicus: λειτουργία, munus publicum obeo: λειτουργία, ministerium publicum: παυέργ©, vafer: πρόεργ©, quod operæ pretium est.
'Εργοπόν©, laboriosus; ab ἔργον & πόν©, seu πονέω; quæ vide; item, ἐργάτης; inspector operum, qui urget operas, &c. Th. ὀρτώω, incito, urgeo, &c. Sic, ἐργόμερον, opus manus seu manuum, &c. à Th. χεῖρ.
'Ερχω, cum tenui, idem quod εἴργω, cum tenui; arceo, prohibeo, veto, &c. ab ἔργω, cum aspero, idem quod εἴργω, cum aspero; includo carcere, conjicio in carcerem, &c. Vi.
'Ερχάδης, ὸ©, ὸ, ἡ, ὴ, operosus, difficilis; laboriosus, molestus, &c. Unde, adv. ἐρχαδῶς, difficulter; operosè, &c. Item, ἐρχαδία, difficultas, molestia, negotium, &c. Omnia ab ἔργον, τὸ, opus, &c. Vi.
'Ερχάμομαι, idem quod ἐράζομαι; vide ἐράω.
'Ερδ'ω, facere, præs. inf. ab ἔρδω, idem quod ῥίζω, facio.
'Ερδίσκω, perpetrabat, pro ἔρδε, Ion. addito σκε, 3. sing. imperf. ab ἔρδω, pro ῥίζω, facio.
'Ερδον, imperf. Ion. ἔρδοντας, facientes, acc. pl. part. præf. ἔρδοντ, dat. sing. ab ἔρδων, οντ©, præs. part. ab
'Ερδω, pro ῥίζω, facio.
'Ερία, ας, ἡ, lana; dicitur pro ἔριον, & hinc pro εἶμα, τὸ, idem quod Th. εἵρ©, τὸ, Vi.
'Ερεβεννὺς, obscura nox: ab
'Ερεβεννὸς, ὴ, obscurus, Th. ἔρεβ©, ος©, τὸ, ERBEUS.
'Ερεβευσφὶν, pro ἐρεβουσφὶν, gen. sing. per Paragog. Poët. ab ἔρεβ©, Erebus.
'Ερεβινθ©, & ἐρεβινθὰς, cicernus; ut ἐρεβινθάων μίγαδ©; ciceris magnitudo, &c. Item,
'Ερεβίνθιν©, ε, cicerinus: ab
'ΕΡΕ'ΒΙΝΘΟΣ, ε, ὁ, cicer.
'Ερεβινθώδης, ὸ©, cicernus vel cicerinus; ut ἐρεβινθώδες φύλλον, folium ciceris; à Th. præced.
'Ερεβοδιφῶ, orci tenebris abscondita scrutor, item, subterranea scrutor, &c. Ab ἔρεβ© & διφάω, Vi.
'ΕΡΕΒΟΣ, ε©, τὸ, EREBUS, orcus, inferi: q. ab ἔρεχ, ut à subterraneus, vel ab ἐρέβω, tego: ἐρεβέβιν, ex Erebo: ἐρεβεννὶς, obscurus.
'Ερεγμὰ, & ἐρεγμὸς, pro quibus etiam dicuntur ἔρεγμα, τὸ, & ἐρεγμὸς, ὔ, ὁ, faba freta fractaque, molam tamen nondum experta, nec in farinam redacta, sed cruda adhuc & incocta; sed & de aliis etiam leguminibus, item; radicibus eodem modo factis, dicitur, eorum nomine apposito; ut κολλῆς ἐρεγμὸς; & ῥάπυ, & πλουσίνης, aut ὀρόβου, &c. Apud Erotianum dicitur ἐρεγμὸς, propriè significare in duas partes divisum fabam, &c. Item, ἐρίγμη, seu ἐρίγμα, pro pulmento quodam ex legu minibus confractis, &c. Ut & ἐρίγμ©, fabaceus; ut, ἐρίγμινον ἄλδον; farina ex fabis fractis; vel fabæ lomentum; Dioscor. Omnia à Th. ἐρείκω, f. ξω, frango, contundo, &c. Vi
'Ερείνω, interrogo, imperf. ἤρειναν, ες, ε, quod ab ἐρέω, seu εἶρω, dico.
'Ερεθίσσω, irritat, 3. sing. præs. sub. per Paragog. Ion. pro ἐρεθῇ' ab ἐρέθω, lacesso, irrito.
'Ερεθίζῃς, irrites, præs. imperat. ἐρεθίζειν, Dor. pro ἐρεθίζειν, præs. inf. ἐρεθίζων, imperf. Ion. ab
'Ερεθίζω, idem quod ἐρέθω, irrito.
'Ερεθισθύν, irritare, Dor. pro ἐρεθίζειν, vide in ἐρεθίζω.
'Ερεθισμὸς, ὁ©, ὁ, irritatio, pruritus, libido, &c. Item, ἐρεθιστέον, irritandum est; & ἐρεθιστικὸς, ὴ, ὁ, irritans, irritabilis, &c. Omnia ab ἐρεθίζω, Vi.
'Ερεθιστὴς, ὔ, ὁ, protervus, irritator: ab
'ΕΡΕ'Θω, irrito, lacesso: hinc ἐρεθίζω idem; ἐρέθισμα, τὸ, irritamentum: q. ab ἔρις, lis.
'Ερεῖ, dicit, 3. sing. præs. ind. ab ἐρέω, dico, Th. ἔρω, idem. &
'Ερεῖ, dicer, 3. f. ab ἔρω, f. ἐρῶ. dico.
'ΕΡΕΙ'ΔΩ, figo, firmiter fulcio, innitor: & pro ἀντερείδω, resisto, f. ἐρείσω, p. ἤρεικα, a. 1. ἤρεισα, a. 1. part. ἐρείσας, ασα, αν, perf. pass. ἤρεισμαι, hinc ἔρεισμα, ατ©, τὸ, fulcimentum.
'Ερείκη, erice; arbor fruticosa; de qua Dioscor. l. 4. c. 18. scribitur & ἐρίκη; cujus & meminit Plut. in libro de Iside & Osiride; Eust. ab ἐρείκω, deducit; indè etiam, ἐρεικώδης μέλι, mel sylvestre, ex arboris illius floribus collectum, &c. Item, ἐρεικώδης, ὸ©, ὁ, ἡ, ὴ erica arbore abundans; & ἐρεικώδες; Hippocrati sunt ordea crassiusdivisa; ut Gal. exponit; scribitur etiam ἐρίκινος. Item, ἐρέκινον, Gal. ait esse dictum τὸ ἐπείον, quod sit εὐθρυπτον; i. e. facile frangibile seu friabile.

δλη, & ὄμνυμι; Vide.
'Επών, δλ©-, qui inest, qui est super, &c. particip. præs. ab ἔπειμι, insum; Vide.
'Επώνιον, τὸ, tributum, quod pro aliqua re empta penditur; Poll. lib. 7. ab ὠνή, & ἀνίομαι, ὦμαι, emo, mercor, &c. V.
'Επωνυμάσω, ας, ε; a. 1. ind. act. vide ἀνόμασε.
'Επωνυμία, ας, ἡ, cognomentum: genitiv. pl. ἐπωνυμίων· ab ὀνή & ὄνομα, nomen.
'Επανύμ©-, α, ον, Poët. pro ἐπώνυμ©-, cognominis: quod vide.
'Επώνυμ©-, υ, ὁ, & ἐπάνυμον, ε, τὸ, nomen è re impositum: ex ὀνή & ὄνομα, nomen.
'Επωνύμως, de nomine, à præced.
'Επόπτης, ὁ, inspector; item, ἐπώπτ©-, ες, inspectrices, & ἐποπτάω, vel ἐποπτάζω, inspicio, &c. ab ὀνή, & ὄπ, ὀπός, oculus; vide.
'Επόπτεν, inspiciebar, Ion. pro ἐφόρεν, 3. sing. imperf. verbi ἐφορέω. Them. ὁράω, video.
'Επωρρύχατο, Ionicè pro ἐπορεγμένοι ἦσαν, 3. plur. plusquam perfecti passiv. facta ex tertiâ singular. ἐπορέχετο, inserto α, ante τὸ, verbi ὀρίγω, porrigo, extendo: f. ξω, p. ὄρεξα, & Att. ὠρέγμαι.
'Επώρυε, concitavit, 3. singular. a. 1. act. sic ἐπώρυσαν, 3. pl. ab ἐπόρυ. Them. ὄρω, excito: f. Æol. ὄρσω, a. 1. ἄρσα, p. ὦρκα.
'Επωρύω & ἐπωρύομαι; ululo, infremo; ab ὀνή & ὠρύω, ululo, &c. vide.
'Επωσις, vide suprà, in ἐπωθέω.
'Επωτίδες, αἱ, inaures; item, ligna ex utraque parte proræ prominentia, velut aures ab ὀνή & ὠτα, ὠτ©-, τὸ, auris.
'Επωφελέω, insuper juvo, seu prosum; undè ἐπωφέλεια, & ἐπωφέλημα, utilitas: item, ἐφωφῆς, utilis; idem quod sequens romen ἐπωφελιμ©-, & ejusd. Th. & comp.
'Επωφελιμ©-, ε, utilis, dat. plur. ἐπωφελίμοισι· ab ὀνή & ὠφ[illegible]έω, juvo, prosum.
'Επώχατο, inclusi erant 3. plural. pluſquam perfect. passiv. Ionicè pro ἐπωχυρώμενοι ἦσαν, facta ex tertiâ sing. ἐπώκτο, inserto α, ante τὸ, & tenui versâ in aspiratam ab ἔπχω, aperio: f. ξω. p. ὦχα, perf. pass. ὦγμαι, pluſq. p. ὠγμην, ξω, κλο.
'Επώχθη, 3. sing. imperf. vel ut alii volunt, a. 2. m. verbi ἐποίχομαι, irruo, adeo. Th. ἔχομαι, abeo: f. οἰχήσομαι. p. ὦχμαι.
'ΕΡΑ, ας, ἡ, TERRA, & Angl. Earth: inde ἔναρα, mortui: ἤρθε, infera, inferus.
'Ερᾶ', pro ἔρᾳζε, adv. ad locum, in terram, humi: in prosâ χαμαί. Th. ἔρα, terra.
'Ερείμαν, Dorice pro ἐρίμην, optarim, 1. singul. opt. ab ἔρεμαι, amo; quod vide.
'Ερείδη, tertii singular. aoristi primi pass. à ἐρείω, prosligo, corrumpo. fœm. part. ἐρέσσα.
'Ερεμνή, σαι, ται, amo, cupio, gestio, Poët. pro ἐράω, f. άσω.
'Ερᾶν, amare, præs. inf. ab ἐράω, ᾶς, ᾶσι, ᾶς, amo: f. ἐράσω.
'Εραναρχὴς, ου, ὁ, qui stipibus erogandis præest; vel, qui est caput collectæ, &c. ab ἔρανος, & ἀρχή.
'Εραπόπολος, ὁ, i. e. ὁ ἐξ ἐρανῶν ἐμπολῶν; qui circum ἐρανίστας mercaturam exercet, &c. ab ἔρανος, & ἐμπολέω; id vide.
'Ερανίζω, fœmin. ἴσω, collationem obtineo seu impetro, emendico, colligo; confero symbolum, contribuo. Th. ἔρανος, collecta.
'Ερανιστὴς, οῦ, ὁ, pertinens ad ἔρανον; sed dicitur etiam aliquod ἐρανικὸν, cujus nomine conferuntur & contribuuntur ἔρανοι, sive quod sit ad corrogandam stipem; Athen. lib. 5. Item, ἐρανικὸν, ου, τὸ; q. d. parva symbola, aut exigua stips; fructus, collatio publica, collecta: symbolum, beneficium, gratia, &c. Undè ἐρανίζειν τὸ αὐτὸ δυνάσθαι, est, parem gratiam referre, &c. à Th. ἔρανος; vide.
'Ερανιστὴς, οῦ, ὁ, qui est ex eorum numero qui ἔρανον in cœnam aut convivium dederunt; unus ex iis quibus structa est cœna collatitia, sodalis, socius convivii, &c. Verbale ab ἐρανίζω; vide.
'Ερανὴς, amœnæ, genitiv. sing. fœm. gen. ab
'Ερανὸς, ὸν, amabilis, jucundus: ab ἐράω, amo.
'ΕΡΑΝΟΣ, ου, ὁ, collecta, col'atitia cœna: collatio, beneficium, gratia. Est verò etiam, ἔρανος, pecunia, quâ erogatâ, pauper amicus sublevatur.
'Εράομαι, amor, diligor: item, amore captus sum; undè ἐραάδεις cum Genit. amore captus, &c. est pass. ab act. ἐράω; id vide.
'Ερασσὸ, Dor. pro ἔρᾳζε, adverb. quod vide.
'Εράσθην, amatus sum, pro ἠράσθην, Ionicè, aoristus primus passivus, ἐρᾶσθαι, Ion. pro ἐρᾶν· ab ἐράω, amo: f. άσω.
'Ερασμολόπ©-, υ, ὁ, ἡ, amans, carminis, cantus: ab ἐράω, amo, & μολπὴ, cantilena. Th. μέλπω, cano.
'Ερασιμ©-, ε, amabilis: ab ἐράω, amo.
'Εραστιπλόκαμ©-, ε, ὁ, ἡ; studiosus capillitii: ab ἐράω, amo, & πλόκαμ©-, cincinni. Th. πλέκω, necto.
'Εραστὴς, ᾶ©-, ὁ, amatio, μέτρε; undè, ἤορτο, ut scribit Homer. interpres; ab ἐράω, & ἀέρομαι; V.
'Εράσμι©-, (idem quod ἐράσιμ©-) amabilis, amicitiis in sui amorem, &c. ab ἐράω.
'Εραστοχήνυσ©-, υ, ὁ, pecuniæ desiderio flagrans, pecuniæ amans & avidus; ab ἔραστ© & χρήματα; vide.
'Ερασσαι, ama-, Poët. pro ἐράσαι, 2. sing. ab ἐράομαι, ομαι; quod vide.
'Εραστεν, amavit, 3. singular aoristi primi m. gem. ον, ut & ἐρασσάμην©-, aoristus primus part. m. ab ἐράω, amo.
'Εραστὴς, οῦ, ὁ, amator: ab eodem Them.
'Ερωτὸς, ὸν, ὁ, nomen viri. Gr. amabilis.
'Εραστὸς, ὸν, amabilis; &
'Ερατεινὸς, ὸν, amabilis: ab ἐράω, amo.
'Ερανὴ, ἧς, amata: ab
'Ερατὸς, ὸν, amabilis: ab eodem Themat.
'Ερατίζω, amo, cupio: f. ίσω. Th. ἐράω, idem.
'Ερατόχροος, ὁ ἡ ὸν, amabili colore præditus; in Epigr. ab ἐρατὸ©-, & χροὴ; quæ vide
'Ερατῶπις, ὶν, amabiles oculos habens; Epith. Junonis; apud Hom. hymno ult. ab ἐρατὸς, & ὤψ; V.
'Ερατὼ, ὁ©-, ὅς, ἡ, ERATO, nomen mul. vel Musæ, ab ἐράω.
'Ερατῶν, genitiv. plur. ab ἐρατὸς, amabilis.
'ΕΡΑ'Ω, amo, appeto: f. άσω. p. κα. ἔραμαι, Poët. idem. Hinc ἐράσμι©-, ἐρασσὸς, & ἐρατὸς, amabilis: ἔρως, amor: ἐρωτικὸς, amatorius. Est & ἐράω, depleo, evacuo.
'Εράω, inanio; undè ἐράσαι, inanire, deplere, & composita, ἐξέρασαι, μιτρεράσαι, &c. Vis in hac significatione videtur, & solet ab ἦρα, terra, deduci.
'Εργ', pro ἔργα, opera, nom. pl. ab ἔργον, ου, τὸ, opus.
'Εργᾷ, Poët. pro ἐργάσῃ, 2. singular. fœm. masc. nam sublato σ, ἐργάῃ, unde per Crasin ἐργᾷ, verbi ἐργάζομαι; quod vide.
'Εργάζω, pro ἐργάζω, Dor. præs. imperat. ab
'Εργάζομαι, operor, laboro, lucror: ἐργάζοιτο, tertii singularis, præsent. optativ. passiv. imperfecti, ἐλργαζόμην, ου, ετο· fœm. ἐργάζομαι, aoristus primus medius ἐργασάμην, ω, ατο. (augetur enim recipiendo α post ε,) perfectum passiv. ἐίργασμαι. Them. ἔργον, opus.
'Εργαδεν, Poët. pro ἤργαδεν, imperfect. Ionicè ab ἐργάδω, idem quod ἔργω, arceo.
'Εργαλήιον, Ionicè pro ἐργαλεῖον, ου, τὸ, instrumentum: ab ἔργον, opus.
'Εργάνη, ης, ἡ, Minervæ cognomentum; ut in Atticis scribit Pausanias; à Them. ἔργον.
'Εργανον, idem quod ἐργαλεῖον, instrumentum, quo Viz. ad opus faciendum utimur; ut ἔργανα vel ἐργαλεῖα γεωργικὰ, instrumenta rustica; Poll. ab eod. Them.
'Εργαξῇ, operaberis, Dor. pro ἐργάσῃ, 2. sing. f. ι. m. verbi ἐργάζομαι; quod vide.
'Εργάσαιμι, 2. sing. a. 1. m. opt. verbi ἐργάζομαι; quod vide.
'Εργαδῇ, 3. sing. a. 1. sub. pass. ejusdem ve bi.
'Εργασία, ας, & Ion. α, ης, ἡ, opera, operatio, cultura, lucrum, quæstus: ab ἔργον, ου, τὸ, opus.
'Εργασμ©-, ε, confectus, elaboratus, cultus: ab ἐργάζομαι, operor.
'Εργαστὴς, ου, ὁ, operarius; operosus; i. e. efficax; in opere sollicitus; opere & labore præstans, &c. Unde, superlat. ἐργαστικώτατ©-, admodum operosus; officiosissimus, &c. Ab ἐργάζομαι.
'Εργάτης, ου, ὁ, operarius, acc. pl. ἐργάτας, ab eod. Them.
'Εργατῆσι©-, idem quod ἐργάσιμ©-, qui coli & elaborari potest; Plut. in Catone; ab ἐργάτης.
'Εργατίνις, ι, ὁ, Poët. pro ἐργάτης, quod vide.
'Εργάτις, ιδ©-, ὁ, ἡ, operatrix, mercenaria; ab ἔργον, opus.
'Εργασιαρχὴς, manceps officinæ; Bud. ab ἐργαστήριον, & ἀρχὴ, Vi.
'Εργατικὸς, ὴ, ὸν, operarius, operosus; in activa signif. ut ζῶον ἐργατικὸν ὁ ταῦρ©-; animal operosum est taurus, &c. Unde, ἐργατικῶς, adv. operosè; artificiosè, &c. Plut. in Cam. ab ἐργάτης, Vi.
'Εργαστῖνες, & ἐργάνες; loci seu tuguria in agris ubi servi cubant & quiescunt; item, apud Cretenses, ἐργαστῖνες sunt ii quibus sepulturæ mortuorum extra demandata est, &c. Item, ἐργάτται; sunt servi quorum opera in agris utimur ὁἱ δὴ ἀγρῶν οἰκεῦ, inquit Hesych. ab ἔργον, & ἐράω, &c. Vi.
'Εργάω, -ῶ, &-όομαι, -ῶμαι, idem quod ἐράζομαι, operor. Th. ἔργον, opus.
'Εργὴ, arcet, 3. sing. præs. ab ἔργω, Ion. idem quod εἴργω, arceo, repello.
'Εργατείκτης, ου, ὁ, q. d. ἔργα ἐπείκτης; i. e. ἔργον ἐπείκων, qui urget opus, &c. ab ἔργον & ἐπείκτης, Vi.
'Εργατιστάτης, vel ἐργοστατέτης, qui operi seu operibus præest; operum reficiendorum curator, &c. Ab ἔργον & ἵστημι, Vi.
'Εργάτη, ης, ἡ, Minerva, &c. Idem quod ἔργαστος, τὸ, claustrum, &c. Ab ἔργω, idem quod εἴργω, Vi.
'Εργαστὸν, idem quod ἐργαλεῖον, instrumentum, quo Viz. ad opus faciendum utimur; ut ἔργανα vel ἐργαλεῖα γεωργικὰ, instrumenta rustica; Poll. ab eod. Them.
'Εργάω, & ἔργνυμι; arceo, includo, abscondo; ab ἔργω, idem quod εἴργω, Vi.
'Εργοδιώκτης, ου, ὁ, qui urget opus; exactor operis, monitor, &c. Unde, ἐργοδιωκτία, ας, urgeo opus; exigo opera, &c. Ab ἔργον & διώκτης, vide.
'Εργοδότης, ου, ὁ, qui opera distribuit, qui pensum dat, operis locator; qui opus, pensúmq; præscribit, &c. Unde, ἐργοδοτέω, opus locare faciendum; (ei opponitur sequens ἐργολαβεῖν) ab ἔργον & δότης, Vi.
'Εργοστάτης, vide suprà ἐργατιστάτης.
'Εργολαβεῖν, præs. inf. ab
'Εργολαβέω, ῶ, ήσω, opus faciendum suscipio, quæstum facio: ab ἔργον, opus, & λαμβάνω, capio.
'Εργολάβ©-, qui opus faciendum suscipit seu conducit; redemptor, manceps; operarum conductor, &c. Unde, ἐργολαβία, ἡ, operis faciundi susceptio, redemptura, vel conductio, &c. Ab iisdem; unde etiam ipsum verbum ἐργολαμβάνω, opus assumo; negotium mihi assumo, sollicitus sum, &c. Atq; indè etiam, ἐργολήπτης, idem quod ἐργολάβ©-, apud Poll. l. 7. &c. Vi.
'Εργόμβ©-, prohibitus: vide ἔργ.
'Εργόμωκ©-, ος, ὁ, illusor, qui ἔργα μωκᾶται. Est & adulator: indè & ἐργομωκία, adulatio.
'Εργομωκῶν, illudens, irridens; Hesych. ab ἔργον & μωκάω, quæ vide.
'ΕΡΓΟΝ, ου, τὸ, opus: hinc ἐργάζομαι, operor: ἐργασία, operatio: ἐργάτης, operarius, ἀργαλέ©-, difficilis: ἀεργὸς, ὴ, & ἀργὸς, ὴ, ὸν, ὁ, ἡ, & ἄργος, ος, ὁ, ἡ, iners, piger: γεωργὸς, ὴ, ὸν, agricola: δημιοργὸς, ὸν, ὁ, ἡ, publicus opifex: ἀρχὴς, ὴ©-, ὁ, ἡ, efficax: ἐνέργεια, ας, ἡ, efficacia: εὐεργέτης, beneficus: εὐεργεσία, beneficentia: λειτουργὸς, ministri publicus: λειτουργία, ministerium publicum: πανέργ©-, vafer: πρόεργ©-, quod operæ pretium est.
'Εργοπόν©-, laboriosus; ab ἔργον & πόν©-, seu πονέω; quæ vide; item, ἐργόπους; inspector operum, qui urget operas, &c. Th. ὀρτώω, incito, urgeo, &c. Sic, ἐργόχειρον, opus manus seu manuum, &c. à Th. χεῖρ.
'Εργω, cum tenui, idem quod εἴργω, cum tenui; arceo, prohibeo, veto, &c. ab ἔργω, cum aspero, idem quod εἴργω, cum aspero; includo carcere, conjicio in carcerem, &c. Vi.
'Εργώδης, ες, ὁ ἡ, operosus, difficilis; laboriosus, molestus, &c. Unde, adv. ἐργωδῶς, difficulter; operosè, &c. Item, ἐργωδία, difficultas, molestia, negotium, &c. Omnia ab ἔργον, τὸ, opus, &c. Vi.
'Εργᾶμαι, idem quod ἐράζομαι; vide ἐράω.
'Ερδέν, facere, præs. inf. ab ἔρδω, idem quod ῥίζω, facio.
'Ερδικὰ, perpetrabat, pro ἔρδε, Ion. addito κὰ, 3. sing. imperf. ab ἔρδω, pro ῥίζω, facio.
'Ερδον, imperf. Ion. ἔρδοντας, facientes, acc. pl. part. præs. ἔρδων, dat. sing. ab ἔρδων, οὖσ©-, præs. part. ab
'Ερδω, pro ῥίζω, facio.
'Ερία, ας, ἡ, lana; dicitur pro ἔριον, & hoc pro εἶρον, τὸ, idem quod Th. εἴρ©-, τὸ, Vi.
'Ερεβεννύξ, obscura nox: ab
'Ερεβεννὸς, ὸν, obscurus. Th. ἔρεβ©-, εσ©-, τὸ, EREBUS.
'Ερεβεσφιν, pro ἐρεβεσφιν, gen. sing. per Paragog. Poët. ab ἔρεβ©-, Erebus.
'Ερεβινθ©-, & ἐρεβινθὰς©-, cicernus; ut ἐρεβινθάδες μέγας©-; ciceris magnitudo, &c. Item,
'Ερεβίνθ©-, υ, cicerinus: ab
'ΕΡΕΒΙΝΘΟΣ, υ, ὁ, cicer.
'Ερεβινθώδης, ες©-, cicernus vel cicerinus; ut ἐρεβινθώδες φύλλον, folium ciceris; à Th. præced.
'Ερεβοδιφῶ, orci tenebris abscondita scrutor; item, subterranea scrutor, &c. Ab ἔρεβ©- & διφάω, Vi.
'ΕΡΕΒΟΣ, ες©-, τὸ, EREBUS, orcus, inferi: q. ab ἔρω, una subterraneus, vel ab ἐρίφω, tego: ἐρεβόθεν, ex Erebo: ἐρεβεννὸς, obscurus.
'Ερεγμὸς, & ἐρεισμὸς, pro quibus etiam dicuntur ἔρεγμα, τὸ, & ἔρεισμὸς, ὅ, ὁ, faba freta fractaque, modò tamen nondum experta, nec in farinam redacta, sed cruda adhuc & incocta; sed & de aliis etiam legominibus, item; radicibus eodem modo fractis, dicitur, eorum nomine apposito; ut κράμβης ἐρεισμὸς; & ἔρευς, & πιτυΐνης, aut ὀρόβου, &c. Apud Erotianum dicitur ἐρεισμὸς, propriè significare in duas partes aliquem fabam, &c. Item, ἐρίγμη, seu ἐρείγμη, pro pulmento quodam ex legu minibus confractis, &c. Ut & ἐρίγμιν©-, fabaceus; ut, ἐρίγμινον ἄλευρον; farina ex fabis fractis; vel fabæ lomentum; Dioſc. Omnia à Th. ἐρείκω, f. ξω, frango, contundo, &c. Vi
'Ερείνω, interrogo, imperf. ἐρείνεον, ες, ε, quod ab ἐρέω, seu εἴρω, dico.
'Ερίθηνε, irritat, 3. sing. præs. sub. per Paragog. Ion. pro ἐρίθῃ· ab ἐρίθω, lacesso, irrito.
'Ερίθιζε, irrites, præs. imperat. ἐρίθιζεν, Dor. pro ἐρεθίζειν, præs. inf. ἐρέθιζον, imperf. Ion. ab
'Ερεθίζω, idem quod ἐρίθω, irrito.
'Ερεθισθήν, irritare, Dor. pro ἐρεθίζειν, vide in ἐρέθιζε.
'Ερεθισμὸς, ὁ, τὸ, & ἐρεθισμὸς, ὅ, ὁ, irritatio, pruritus, libido, &c. Item, ἐρεθιστέον, irritandum est; & ἐρεθιστικὸς, ὴ, ὸν, irritans, irritabilis, &c. Omnia ab ἐρεθίζω, Vi.
'Ερεθιστὴς, ὅ, ὁ, protervus, irritator: ab
'ΕΡΕΘΩ, irrito, lacesso: hinc ἐρεθίζω idem; ἐρεθισμὸς, τὸ, irritamentum: q. ab ἔρις, lis.
'Ερεῖ, dicit, 3. sing. præs. ind. ab ἐρέω, dico. Th. εἶπον, idem, &
'Ερεῖ, dicet, 3. f. ab εἶπον, f. ἐρῶ, dico.
'ΕΡΕΙ'ΔΩ, figo, firmiter fulcio, innitor: & pro ἀντερείδω, resisto, f. ἐρείσω. p. ἤρεικα, a. 1. ἤρεισα, a. 1. part. ἐρείσας, ασα, ὰν, perf. pass. ἤρεισμαι, hinc ἔρεισμα, ατ©-, τὸ, fulcimentum.
'Ερείκη, erice; arbor fruticosa; de qua Dioſc. l. 4. c. 18. scribitur & ἐρείκη; cujus & meminit Plut. in libro de Iside & Osiride; Eust. ab ἐρείκω, deducit; indè etiam, ἐρεικῶδες μέλι, mel sylvestre, ex arboris illius floribus collectum, &c. Item, ἐρεικώδης, ες©-, ὁ ἡ ὲν, erica arbore abundans; & ἐρεικτὸς; Hippocrati sunt ordea crassius divisa; ut Gal. exponit; scribitur etiam ἐρεικτὸς. Item, ἐρεικτὸν, Gal. ait esse dictum τὸ ἐπείκον, quod sit εὔθρυπτον; i. e. facile frangibile seu friabile,

friabile, &c. Omnia ab ἰρείκω, & Th. ἰρείκω.

'Ερικτός, ἐρικτός, & ἰρικτός, ή, contractus, ἰρεῖος, vel fissus: ab

'ΕΡΕΙ'ΚΩ, (& ἰρίκω,) frango, contundo. f. ξω.

'Ερικτίς, ιδος, vel ιδ-, ἡ, fractio, vel fissio; fissura, sectio, &c. à præced. Th.

'Ερειο, interroga, præs. imperat. Ion. & Poët. pro ἴρε, & adscito ι, metri gratiâ verbi ἔρομαι, imperf. ἠρόμην, Th. εἶπον, dico.

'Ερείμμι, rogamus, Poët. ectasi pro ἰρίομεν, verbi ἰρέω, Th. εἶπον, dico.

'Ερειός, ά, Dor. pro ἰερικός, contentiosus, Th. ἴρις, lis.

'Ρείπιον, ου, τὸ, rudus, in pl. rudera, παρεμπίπλαται τῇ δίκῃ, ab ἰρείπω, everto.

'Ρειποδρόμης, gen. sing. part. præs. f. g. ab

'ΕΡΕΙ'ΠΩ, everto, diruo, f. ψω, p. φα, a. 2, ἤριπον; hinc ἰρίπνη, ης, ἡ, rupes.

'Ερεῖς, ἰρεῖ, 2. & 3. sing. f. 1. verbi εἴρω necto, & dico f. ἐρῶ.

'Ερείσατο, hæsit, 3. sing. a. 1. m. ἤρεισα, 3. sing. a. 1. act. Ion. verbi ἐρείδω, quod vide.

'Ερίσμα, αἶος, τὸ, firmamentum, fulcimentum, columen, à perf. pass. verbi ἐρείδω, figo.

'Ερείτω, dicat, 3. sing. Imperat. præs. verbi ἰρέω, dico. perf. εἴρηκα.

'Ερείψιμος, ος, ὁ ἡ ὄν, cadivus, ruinosus; q. d. labilis; ex Eurip. ἐρείψιμον στέγος, &c. Est verbale à Th. ἐρείπω, id vide.

'Ερείω, est τὸ ἔρομαι, interrogo; ab εἶπον, dico, &c. Vi

'Ερεμνός, gen. sing. ab

'Ερεμνός, ή, όν, tenebricosus, obscurus, niger: p. o ἐρεβεννός. Th. ἠρεβέννη, Erebus, inferi.

'Ερέομαι, idem quod ἐρέω, & ἰρείω, interrogo, dico, &c. a Th. εἶπον, dico.

'Ερέπτω, a, ες, ξω, & in 3. pl. ῥεῖξαν, a. 1. ind. act. verbi ῥίζω, fabricio, f. ξω, & per Metath. ἐρέξω. perf. ἔρρεχα.

'Ερέσθην, interrogabant, 3. pl. imperf. Ion. vel per Epenth. σθ ε, pro ν. ἔσταν, Poët. verbi ἔρομαι. Th. εἶπον, dico.

'Ερέτης, adject. laneus; ut ἐρέτην ὕφος, laneum textum, lanea vestis; Dioscl. l. 1. c. 18. pro eodem etiam est ἰρεοῖς, Levit. 13. à Th. ἔρ-ος, τὸ, lana.

'Ερέτμον, dictura, f. 1. part. f. g. ab ἰρέω, dicam, per Dialysin pro ἰερῶ. Th. εἶπον, dico. Alii dicunt volunt in præs. part. f. g. al ἰρέω, dico.

'ΕΡΕ'ΤΠΩ, edo. Poët. tego, verno, corono, f. ψω. p. φα, hinc ἐρίπτόμενος, præs. part. med.

'Ερέτμω, projectus erat, 3. sing. plusq. p. pass. pro ἤρέπτο, per reduplic. Att. verbi ῥίπτω, projicio, f. ψω, p. ἔρριφα, Poët. ῥέριμμαι, sic perf. pass. ἐρέριμμαι, Poët. ῥέριμμαι. f. s. p. ἐρεριμμαι, ψω. Sunt qui ἐρέπτο, dici velint pro ἐρέριπτο, per reduplic. etiam Atticam, verbi ἐρείπω, everto.

'Ερετμός, ου, ὁ, remigatio; κωπηλασία; dicitur tamen potius, ἐρεσία; apud Hom. & Polyb. & Metaph. apud Luc. ἐρεσία πλοίων; remigium alarum, &c. à Th. ἐρέσσω, Vi.

'Ερετμοτέχνα, ης, ἡ, geometria; τῆς γῆς μέτρησις; Hesych. i. e. γεωμετρία, mensuratio terræ; ab ἔρα & μέτρον, &c. Vi.

'Ερετμόω, remigare, Dor. pro ἐρέσσειν, præs. inf. ab

'ΕΡΕ'ΣΣΩ, vel -πτω, remigo; & Metaph. impello, f. ξω. p. χα. hinc ἐρέτης, remex: ὑπηρέτης, minister, famulus: ὑπηρετέω, & ὑπηρετίω, ministro, inservio: ὑπηρέτημα, & ὑπηρέτησις, ministerium: ὑπηρετικός, servilis, ministerialis: ὑπηρέτης, triremis.

'Ερέτης, ου, ὁ, remex, acc. pl. ἐρέτας ab ἐρέσσω, remigo.

'ΕΡΕΣΧΕΛΕ'Ω, cavillor, rixor. f. ἠσω, p. κα.

'Ερεσχελία, ας, ἡ, nugamentum, nugæ; irritatio; irritamen, contentiosa disputatio, &c. Item, ἐρεσχελίζω, contendo, &c. Utrumque à Th. ἐρεσχελία, vel ἐρεσκελία, nugor, decipio, provoco, &c. Vi.

'Ερετικός, ad remos pertinens; ἡ ἐρετική, ars remigandi; & in neut. τὸ ἐρετικόν, 1. κωπή, & membrum virile, τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον; Hesych. &c. Item, ἐρετμή, ἡ, idem quod seq. ἐρετμός, id vide.

'Ερετμός, remis, dat. pl. ab

'Ερετμός, οῦ, ὁ, & ἐρετμόν, ου, τὸ, REMUS: ab

'Ερέτω, reni.go, idem cum ἐρέσσω, inibi videas.

'Ερετμόω, ῶ, remis instruo; item, remigo; ab ἐρετμός, Vi.

'Ερεθεμβώδης, ους, ὁ ἡ ὄν, ructus movens; ut ἐρεθεμβώδης ῥοιζήν, ructatrix herba; & πνεῦμα ἐρεθεμβῶδες; spiritus ructuosus, &c. ab ἐρεύγομαι, eructatio, vi. Th. sequens.

'Ερεύγομαι, eructo, dico. f. ἐρεύξομαι. p. ἤρευγμαι. Th. ἐρεύγω, ructo.

'ΕΡΕΥ'ΓΩ, ERUCTO. f. ἐρεύξω. p. ἤρευχα. a. 2. ἤρυγον: hinc ἐρευγμός, & ἐρυγμός, ῦ, ὁ, ructatio.

'Ερευθής, ους, ὁ ἡ ὄν, & ἐρευθήεις, εσσα, ruber, rubicundus, &c. Item, ἐρευθέω, ῶ, idem quod ἐρεύθομαι, rubesio, rubesco, rubeo, ruber fum, &c. à Th. seq. ἐρυθρός, Vi.

'ΕΡΕΥΘΟΣ, ους, τὸ, rubor. Hinc ἐρυθρός, ruber, ἐρυθράω, idem.

'Ερεύθω, rubefacio. Th. ἐρυθρός.

'Ερευκτικός, ructus movens; unde in neut. ἐρευκτικόν, quod ructum movet; Dioscl. Verbale ab ἐρεύγω, Vi.

'Ερεύμβων, per Sync. pro ἐρευγόμβριον, vel potius pro ἐρευβόμβριον, ab ἐρεύβω, investigo: alii vero ἐρεύμβων, dici volunt pro ἐρεύμβων, Dor. ab ἔρομαι, seu ἐρέω, dico.

'Ερευνα, ης, ἡ, indagatio, scrutinium: &

'Ερεύνα, quære, præs. imperat. ab

'ΕΡΕΥΝΑ'Ω, ῶ, indago, investigo. f. ἠσω. p. ἠρεύνηκα, a. 1. ἠρεύνησα. a. 1. imperat. ἐρεύνησον, Dor.

'Ερευνῆ, Dor. pro ἐρευνᾷ, 3. sing. præs. ἐρευνάω.

'Ερευνητήρ, ῆρος, ὁ, & ἐρευνητής, ου, ὁ, scrutator; ab eod. Th.

'Ερευνῶν, præs. part. act. ab ἐρευνάω, investigo, quod vide.

'ΕΡΕΦΩ, tego, f. ψω, p. φα, hinc ἐρεφών, contignatio, tectum: ὄροφος, tectum.

'Ερεχθεύς, gen. Ion. ab ἠρεχθεύς, ERECHTHEUS.

'Ερεχθόμενος, jactatus, molestiâ affectus: præs. part. ab ἠρέχομαι, quod ab ἐρείχω, vel ἐρίχω, scindo.

'Ερικα, coronavi, a. 1. ind. act. ab ἐρίφω, corono. f. ψω.

'Ερίκμων, ος, ὁ ἡ ὄν, tectis idoneus; ut, ἐρίκμων ὕλη; materies tectis conficiendis idonea; item,

'Ερικτός, ἐρεικτός, & ἰρικτός, ή, contractus, ἰρεῖος, vel fissus: ab

'ΕΡΕΙ'ΚΩ, (& ἰρίκω,) frango, contundo. f. ξω.

'Ερικτύς, ύος, ἡ, tectura, tectum: à perf. pass. verbi ἐρίφω, tego.

'Ερίμβω, dico, interrogo, nuntio; præs. ind. vel per Dialysin pro ἰερῶ, dicam, &c. f. verbi ἔρω, imperf. ἤριον, (ι post ρ pro augmento recipiens,) præt. m. ἠρόμην, interrogo, f. 1. ἠρησόμην; ab ἔρω, necto, dico, (quod vide si à serie,) vel ῥέω, dico.

'Ερέω, dicam; pro ἰερῶ; fut. indic. ab εἶπον, dico, &c.

'Ερᾶ, Dor. pro ἰρᾷ, amat, 3. sing. præs. ἐράω, amo.

'Ερμάζεσκον, imperf. Ion. pro ὡρμάζον, ab

'Ερμάζω, in solitudine vagor, Th. ἔρημος, delertus.

'Ερημάω, Poët. idem cum ἔρημ-ος.

'Ερήματα, τὰ, pecora; Suid. τὰ θρέμματα; forsan, quia in solis & desertis locis pascuntur, &c. Ab ἔρημ-ος, &c. Vi.

'Ερημία, ας, ἡ, desertum, solitudo, penuria: ab ἔρημ-ος, quod vide.

'Ερημάς, άδ-ος, ἡ, idem ac ἐρημάς, άδ-ος, ἡ, deserta, sc. i. aria, Th. ἔρημ-ος.

'Ερημίκες, ῶν, solitarius: &

'Ερημίτης, ου, solitarius, EREMITA; Angl. hermite, unde etiam hermitage: unde

'ΕΡΗΜΟΣ, Ion, & Att. ἐρῆμ-ος, ου, desertus, solitarius, destitutus: ἔρημ-ος, ου, ἡ, sc. χώρα, EREMUS, desertum, solitudo.

'Ερημοδῶκος, qui solus causam suam agit; ab ἔρημ-ος; solus, solitarius; & δῶκ-ος, sedile, solium, &c. Vi.

'Ερημόομαι, in deserto pastus; ab ἔρημ-ος, desertum, & νέμω, pasco; unde νομός, pascuum, &c. Vi.

'Ερημοποιός, qui desertum redd.t; qui vastat; ab ἔρημ-ος, & ποιέω.

'Ερημοῦται, vastatur, 3. sing. præs. pass. ab

'Ερημόω, vasto, desertum reddo, derelinquo, f. ώσω. p. ἠρήμωκα. a. 1. ἠρήμωσα. præs. pass. ἐρημόομαι, & in pl. ἐρημοῦμαι. perf. pass. ἠρήμωμαι. perf. part. pass. ἠρημωμένος, ον, vastatus, a, um. a. 1. pass. ἠρημώθην, ης, ην. præt. inf. ἐρημωθῆναι. Th. ἔρημ-ος.

'Ερήμωσις, εως, ἡ, vastatio, desolatio, destitutio: &

'Ερημωτής, οῦ, ὁ, vastator, desertor: à perf. pass. super. verbi.

'Ερηρεδώς, nixi sunt, Ion. pro ἐρηρεισμένοι εἰσί, 3. pl. perf. pass. verbi ἐρείδω, figo, f. σω. p. κα. perf. pass. ἤρεισμαι, & Att. redu-

reduplic. ἐρήρεισμαι. p. m. ἤρειδα, & Att. ἠρήρεικα.

'Ερήρεικα, firmavi, perf. act. Att. ἐρήρεισμαι, fixus sum, & obfirmatus, perf. pass. ἠρήρεισμαι, perf. Att. m. ab ἐρείδω, firmo.

'Ερηρίμεσθον, contenditis, dual. num. præs. ind. ab

'Ερηρίμεσθον, firmatus, part. perf. pass. ejusd. verbi vide ἐρήρεικα.

'Ερήρεσο, 3. sing. pluiq. p. Att. vide ἐρηρέδαται.

'Ερήρικα, contendi, perf. Att. per reduplic. pro ἤερικα, verbi ἐερίζω, contendo. f. ἴσω. perf. pass. ἐρήριμαι, Them. ἴερις, contentio.

'Ρήρεμμαι, dirutus sum, perf. pass. Att. reduplic. pro ἤρμμαι, pl. perf. ἐρηρείμμεθα, ab ἐρείπω, everto.

'Ερήρεψα, dirui, perf. Att. pro ἤρεφα, ab eod. Them.

'Ερησόμενος, interrogavi, Att. reduplic. pro ἠρόμην. perf. act. verbi ἐρωτάω, interrogo.

'Ερήσομαι, interrogabo, f. 1. m. verbi ἔρομαι, vel ἐρέομαι. Th. εἶπον, dico.

'Ερητύθην, renuerunt, Bœot Syncop. pro ἐρητύθησαν, 3. pl. a. 1. pass. ἐρητύω & ἐρητύομαι, Ion. pro ἐρήτυσα, inhibui, 3. sing. a. 1. ind. verbi ἐρητύω.

'Ερητύσασκε, compescerer, 3. sing. a. 1. opt. Æol. pro ἐρητύσειε. ab

'Ερητύω, inhibeo, f. ύσω. a. 1. ῦσ-ον. Æol. ἐρητύσα, ας, ε.

'EPI, nihil per se significat, sed est particula augens significationem in compositione.

'Ερια, τὰ, lana: ab ἔριον, ου, τὸ, idem quod εἶδ-ος, ε-ος, τὸ, lana.

'Εριαύχην, cervicem elatam habens: ab ἔρι, & αὐχήν, ένος, ὁ, cervix.

'Εριβόας, ου, ὁ, clamosus: ex ἔρις, valde, & βοάω, clamo.

'Εριδρεμετᾶν, Dor. pro ἐερίδρεμεν, gen. pl. ab

'Ερίδρεμέτης, ου, ὁ, ἡ, graviter fremens, grandifremus: ex ἔρι, & βρέμω, fremo.

'Εριζέομεν, ου, ὁ, ἡ, idem, & ab iisd. Th.

'Ερίζρύχων, gen. Ion. pro ἐριβρύχων, ab

'Εριβρύχης, ου, ὁ, ἡ, valde mugiens: ex ἔρι, valde, & βρύχω, stridco, f. ξω.

'Εριβώλακος, acc. sing. ab

'Εριβώλαξ, ακ-ος, ὁ, ἡ, valde glebosus, fertilis: ab ἔρι, valde, & βῶλ-ος, ου, ἡ, gleba.

'Εριγαστρος, ὁρος, ὁ, ventrosus: ab ἔρι, & γαστήρ, venter.

'Εριγδούπου, gen. sing. Ion. ab

'Εριγδουπ-ος, ου, ὁ, ἡ, Poët. pro ἐριδουπ-ος, (γ interpositio,) valde sonans: ex ἔρι, valde, & δοῦπ-ος, sonitus.

'Εριγμώδης, ους, ἡ, vastatio, desolatio, destitutio: &

'Εριγμώδης, ους, ὁ, vastator, desertor: à perf. pass. super. verbi.

'Εριγνάζω, magnas pupillas habens, i. e. pulchras; bubuli enim oculi pulchri censentur; Nonn. ab ἐερί & γλήνη, Vi.

'Εριγμός, genus pulmenti ex leguminibus confractis confectum; à Th. ἰρείκω, unde ἰρισμός, &c. Vi.

'Εριδαίνετον, contenditis, dual. num. præs. ind. ab

'Εριδαίνω, certo, contendo. f. ανῶ a. 1. ἐερίδηνα. Th. ἴρις, ιδ-ος, ἡ, contentio.

'Εριδδίσασθαι, a. 1. inf. m. ab

'Εριδδίω, contendo, Poët. pro ἐριδίω, quod ex fut. 2. ἐριδῶ, verbi ἐερίζω. Th. ἴρις, lis.

'Εριδδίω, f. ίσω, idem quod ἐερίζω, contendo. Th. ἴρις, lis.

'Εριδμός, valde manifestus; Nonn. Joh. c. 8. ab ἐερί & δῆλ-ος, Vi.

'Εριδουπέσθην, Poët. more pro ἐερίδουπον, ejusd. a. 1. inf. m.

'Εριδρι, dat. sing. ab ἴρις, ιδ-ος, ἡ, lis, contentio.

'Εριδύνις, ίδ-ος, ὁ ἡ ὄν, valde vorticosus; ab ἐερί & δίνη, unde δινός, &c. Vide.

'Εριδίον, est diminutivum ab ἔριον, τὸ, id vide.

'Εριδμοίνω, Poët. Pleonasmo τῶ μ, pro ἐριδαίνω, contendo, quod videas suâ serie. Th. ἴρις, contentio.

'Εριδμοίγνωτι, Dor. pro ἐριδμοίνωσι, vide ἐριδμοίνω.

'Ερίκωσα, compescerer, 3. sing. a. 1. opt. Æol. pro ἐρητύσειε. ab

'Ερικτύω, inhibeo, f. ύσω. a. 1. ῦσ-ον. Æol. ἐρητύσα, ας, ε.

'EPI, nihil per se significat, sed est particula augens significationem in compositione.

'Ερια, τὰ, lana: ab ἔριον, ου, τὸ, idem quod εἶδ-ος, ε-ος, τὸ, lana.

'Εριαύχην, cervicem elatam habens: ab ἔρι, & αὐχήν, ένος, ὁ, cervix.

'Εριβόας, ου, ὁ, clamosus: ex ἔρις, valde, & βοάω, clamo.

'Εριβρεμετᾶν, Dor. pro ἐερίβρεμεν, gen. pl. ab

'Εριβρεμέτης, ου, ὁ, ἡ, graviter fremens, grandifremus: ex ἔρι, & βρέμω, fremo.

'Εριζέομεν, ου, ὁ, ἡ, idem, & ab iisd. Th.

'Εριβρύχων, gen. Ion. pro ἐριβρύχων, ab

'Εριβρύχης, ου, ὁ, ἡ, valde mugiens: ex ἔρι, valde, & βρύχω, stridco, f. ξω.

'Εριβώλακος, acc. sing. ab

'Εριβώλαξ, ακ-ος, ὁ, ἡ, valde glebosus, fertilis: ab ἔρι, valde, & βῶλ-ος, ου, ἡ, gleba.

'Εριγαστρος, ὁρος, ὁ, ventrosus: ab ἔρι, & γαστήρ, venter.

'Εριγδούπου, gen. sing. Ion. ab

'Εριγδουπ-ος, ου, ὁ, ἡ, Poët. pro ἐριδουπ-ος, (γ interpositio,) valde sonans: ex ἔρι, valde, & δοῦπ-ος, sonitus.

'Εριγμώδης, ους, ἡ, vastatio, desolatio, destitutio: &

'Εριγμώδης, ους, ὁ, vastator, desertor: à perf. pass. super. verbi.

'Εριγνάζω, magnas pupillas habens, i. e. pulchras; bubuli enim oculi pulchri censentur; Nonn. ab ἐερί & γλήνη, Vi.

'Εριγμός, genus pulmenti ex leguminibus confractis confectum; à Th. ἰρείκω, unde ἰρισμός, &c. Vi.

'Εριδαίνετον, contenditis, dual. num. præs. ind. ab

'Εριδαίνω, certo, contendo. f. ανῶ a. 1. ἐερίδηνα. Th. ἴρις, ιδ-ος, ἡ, contentio.

'Εριδδίσασθαι, a. 1. inf. m. ab

'Εριδδίω, contendo, Poët. pro ἐριδίω, quod ex fut. 2. ἐριδῶ, verbi ἐερίζω. Th. ἴρις, lis.

'Εριδίον, est diminutivum ab ἔριον, τὸ, id vide.

'Εριδμοίνω, Poët. Pleonasmo τῶ μ, pro ἐριδαίνω, contendo, quod videas suâ serie. Th. ἴρις, contentio.

'Εριδμοίγνωτι, Dor. pro ἐριδμοίνωσι, vide ἐριδμοίνω.

'Ερίζω, ἐρίσω, & ἐριζήσω, contendere, præs. inf. Dor. pro ἐερίζειν, verbi ἐερίζω. ab eod. Them. ἐερίζασαι, nom. pl. præs. part. f. gen.

'Εριζήλ-ος, idem quod ἀερίζηλ-ος, id vide.

'Ερίζουσι, contendunt, certant, Dor. pro ἐερίζουσι, 3. pl. præs. ind. ab

'Ερίζω, f. ίσω, p. ικα, contendo, certo: item exaspero. Th. ἴρις, ιδ-ος, ἡ, contentio.

'Εριζώς, vivax; ab ἐερί & ζωή, vel ζωός, quæ vide.

'Εριήρεις, Ion. pro ἐερίνεις, ab ἐερίνω, amabilis: hinc ἐρίηρος, peramabilis: ab ἔρι & ἐράω, amo; alii deducunt ab ἄρω, adapto.

'Ερικτύς, ύος, ἡ, Poët. pro ἐερίδυπος, (γ interpositio,) valde sonans: ex ἔρι, valde, & δοῦπ-ος, sonitus.

'Εριμύκης, arguius, sonorus, &c. ἐριγλήσεις, Hesych. exponit, μεγαλοφώνοις, &c. Ab ἐερί, valde, & γῆρυς, ος, ὁ, vox.

'Εριγλήνω, magnas pupillas habens, i. e. pulchras; bubuli enim oculi pulchri censentur; Nonn. ab ἐερί & γλήνη, Vi.

'Εριδ

'Ερίξυλον, ου, τό, lana seu lanugo τῶν ξύλων, xyli; i. e. gossipii fruticis; lignea lana, vulgò, (Italicè, scil.) bombax, coton, &c. Ab ἔριον, lana; & ξύλον, lignum; item fruticis nomen, de quo vide Poll. l. 7. c. 12. & Plin. l. 19. c. 1.

'Εριοπλύντης, qui lanam, seu lanas lavat; f. llo; Diosc. l. 2. 193. ab ἔριον, & πλύτης, ου, ὁ, idem quod πλυντής, Vi. in Th. πλυνῶ.

'Εριοπώλης, lanæ seu lanarum venditor; Poll. l. 7. c. 9. Unde, ἐριοπώλιον, locus in quo lana venditur; emporium lanæ; item, ἐριοπωλία, lanam vendo, sum lanæ venditor, &c. Unde etiam, ἐριοπωλικῶς; adv. more eorum qui lanam vendunt; i. e. dolosè; quoniam falsarii nonnulli eam humectant, & arenâ asperguut, ut pondus augeant, &c. Omnia ab ἔριον & πωλέω, Vi.

'Ερίπνης, seu ἐρινύς, υος, valde utilis. Epithet. Mercurii, sic dict, quasi ἔρις ἀφέλιμος ab ὄνημι, prosum.

'Εριεργός, qui vel quæ lanificium exercet, &c. Unde sequens verbum,

'Εριεργέω, lanificium exerceo: ab ἔριον, lana, quod vide & ἔργον, opus.

'Εριοφίρος, lanifer, seu lanifera; ut ἐριοφόρος Νύμφη; apud Theoph. ab ἔριον, & φορέω, id vide.

'Ερίσω, laboro circa lanificium; ab ἔριον, vide.

"Εριτ', pro ἔριπε, cecidit, interfectus est, 3. sing. a. 2. Ion. pro ἤριπε, ἐριπεῖν, a. 2. inf. ἐριπών, ῶσα, a. 2. part. act. ab ἐρείπω, ever o. f. ψω.

'Ερίπνη, ης, ἡ, cacumen: ab ἐριπνίζω, quia valde perflatur.

'Εριπόω, everto, disturbo; idem quod Th. ἐρείπω, Vi.

"ΕΡΙΣ, ιδος, ἡ, lis; contentio; acc. sing. πρὸς ἔριδα & ἔριν· hinc ἐρίζω, contendo: ἐριστής, litigator: ἐριστικός, contentiosus.

'Ερίσαντες, contendentes; nom. dual. ab ἐρίσας, αντος, a. 1. part. act. ab ἐρίζω, f. ἴσω, contendo. Th. ἔρις, lis.

'Ερίσαι, pro ἐρίζειν.

'Ερίσσων, Dor. pro ἐρίζων, præs. part. vide ἐρίσσειτε.

'Εριώνης, ου, ὁ, ἡ, valde potens: ab ἔρις, valde, & ὄνιν, ος, τό, robur. Th. ὄνινα, valeo, possum.

"Ερισμα, ατος, τό, contentio, certamen: à perf. pass. verbi ἐρίζω, quod vide.

'Ερισμαράγιον, gen. Ion. ab

'Ερισμάραγος, ου, valde tonans: ab ἔρις, & ϛμαραγέω, magnos strepitus edo.

'Ερίσπορος, ὁ, ἡ, ad semen eum recipiendam apta terra; Oppian. ab ἐρέω & σπορά, seu σπόρος, Vi.

'Εριστρεφέδιον, gen. Ion. ab

'Εριστρεφής, ους, ὁ, ἡ, grandifremus. Th. ἀρεμδος, strepitus, seu cordis pulsus vehemens post exercitium.

'Εριστάφυλος, magnas ferens uvas, vel egregias & generosas; in Epigram. ab ἔρις & σταφυλή, Vi.

'Ερισταί, ῶν, ὁ, litigator. &

'Ερίστικος, ὴ, ὸν, contentiosus: à 3. perf. perf. pass. verbi ἐρίζω. Th. ἔρις, lis.

'Ερισθενής, ους, ὁ, ἡ, litigiosus, contentiosus, &c. ab εὖ.

'Ερισφάραγος, gravistrepus; item, qui magno & elato est collo; Hesych. ab ἔρις & σφάραγος, Vi.

'Ερισφύρω, fulcio, saburro. Th. ἔρμα, fulcrum.

'Ερμαίζομαι, Mercurio utor; item, ἑρμαϊκός, idem quod ἔρμαιος, Vi.

'Ερμαιον, ου, τό, lucrum insperatum: ab

'Ερμαῖος & ἔρμαιος, Mercurialis. Th. 'Ερμῆς, ου, ὁ, Mercurius.

'Ερμᾶς, ᾶ, ὁ, nomen viri, Dor. pro 'Ερμῆς· sed

'Ερμός, scopulus in mari occultus: ab ἔρμα, idem,

"Ερμαπις, εως, ἡ, & ἑρμάζω, ὦ, τό, idem quod Th. ἔρμα, saburra; vel quod, saburræ loco, carinæ ad stabiliendam navem, ejusq; pondus æquandum imponitur, &c. ab ἑρμάζω, id vide.

'Ερμαπίζω, saburro, idem quod ἑρμάζω, id Vi.

'Ερμαφρόδιτος, hermaphroditus; ità dicitur, qui utriusq; sexus membrum habet, & virile & muliebre; quasi dicas mixtum genus è Mercurio & Venere, &c. Ab ἔρμις, & ἀφροδίτη, vide

'Ερμάων, άωνος, Poët. pro 'Ερμῆς, ῆ, ὁ, Mercurius.

'Ερμείας, & 'Ερμέας, ου, ὁ, Poët. pro 'Ερμῆς, ῆ, ὁ, Mercurius. Hinc 'Ερμείλω, acc. sing. Ion. pro 'Ερμέαν.

'Ερμῆς, Mercurius; unde accus. ἑρμέα; Hom. ab ἑρμῆς, Vi.

'Ερμῆ, dat. sing. ab 'Ερμῆς, ῆ, ὁ, Mercurius.

'Ερμήδιον, q. d. Mercuriolus; Luc. diminut. ab ἑρμῆς, Vi.

'Ερμηνεία, ας, ἡ, interpretatio, eloquutio: ab

'ΕΡΜΗΝΕΥΣ, έως, & Att. έως, ὁ, interpres, q. ab 'Ερμῆς, Mercurius.

'Ερμηνεύσω, a. 1. inf. act. ab

'Ερμηνεύω, interpretor, explico. f. εύσω. p. ἡρμήνευκα. Th. ἑρμηνεύς, interpres.

'Ερμήνευμα, interpretamentum, interpretatio, &c. Item, ἑρμηνευτής, interpres; &, ἑρμηνευτικός, q. d. interpretatorius; ad interpretationem pertinens; ut Lucianus, δύναμιν ἑρμηνευτικὴν, vocavit facultatem eloquendi, vel q. d. eloquutoriam, &c. Omnia, à præced. verbo & Th.

'ΕΡΜΗΣ, ου, ὁ, Mercurius, & Poët, 'Ερμείας & -είας, idem. Hinc ἑρμαῖος, seu ἑρμαϊκός, Mercurialis. q. ab ἔρμα, vel ἐρέω, dico; vel ab חרם sermo dixit.

'Ερμίν, vel ἑρμίς, ῖνος, ὁ, fulcrum tori; ab ἔρμα, quod vide.

'Ερμογλύφος, ου, ὁ, nomen viri. Gr. ex Mercurio geniis.

'Ερμογλυφεύς, έως, ὁ, & ἑρμογλύφος; Mercurii sculptor: i. e. qui Mercurii statuas sculpit; statuarius; qui lapideas statuas conficit, &c. Unde, ἑρμογλυφία, sculptura; ἑρμογλυφεῖον, statuarii officina; & ἑρμογλυφικὴ τέχνη, ars statuaria, seu statuariorum &c.

'Ερμαγόρας, ου, ὁ, HERMAGORAS, nomen propr.

'Ερμάδιον, Mercuriale; Suid. ab ἑρμῆς, Vi.

'Ερμάζω, f. άσω, fulcio, saburro. Th. ἔρμα, fulcrum.

'Ερμαΐζομαι, Mercurio utor; item, ἑρμαϊκός, idem quod ἔρμαιος, Vi.

'Ερμαιον, ου, τό, lucrum insperatum: ab

'Ερμαῖος & ἔρμαιος, Mercurialis. Th. 'Ερμῆς, ου, ὁ, Mercurius.

'Ερμᾶς, ᾶ, ὁ, nomen viri, Dor. pro 'Ερμῆς· sed

'Ερμός, scopulus in mari occultus: ab ἔρμα, idem,

"Ερμαπις, εως, ἡ, & ἑρμάζω, ὦ, τό, idem quod Th. ἔρμα, saburra; vel quod, saburræ loco, carinæ ad stabiliendam navem, ejusq; pondus æquandum imponitur, &c. ab ἑρμάζω, id vide.

'Ερμαπίζω, saburro, idem quod ἑρμάζω, id Vi.

'Ερμαφρόδιτος, hermaphroditus; ità dicitur, qui utriusq; sexus membrum habet, & virile & muliebre; quasi dicas mixtum genus è Mercurio & Venere, &c. Ab ἔρμις, & ἀφροδίτη, vide

'Ερμάων, άωνος, Poët. pro 'Ερμῆς, ῆ, ὁ, Mercurius.

'Ερμείας, & 'Ερμέας, ου, ὁ, Poët. pro 'Ερμῆς, ῆ, ὁ, Mercurius. Hinc 'Ερμείλω, acc. sing. Ion. pro 'Ερμέαν.

'Ερμῆς, Mercurius; unde accus. ἑρμέα; Hom. ab ἑρμῆς, Vi.

'Ερμῆ, dat. sing. ab 'Ερμῆς, ῆ, ὁ, Mercurius.

'Ερμήδιον, q. d. Mercuriolus; Luc. diminut. ab ἑρμῆς, Vi.

'Ερμηνεία, ας, ἡ, interpretatio, eloquutio: ab

'ΕΡΜΗΝΕΥΣ, έως, & Att. έως, ὁ, interpres, q. ab 'Ερμῆς, Mercurius.

'Ερμηνεύσω, a. 1. inf. act. ab

'Ερμηνεύω, interpretor, explico. f. εύσω. p. ἡρμήνευκα. Th. ἑρμηνεύς, interpres.

'Ερμήνευμα, interpretamentum, interpretatio, &c. Item, ἑρμηνευτής, interpres; &, ἑρμηνευτικός, q. d. interpretatorius; ad interpretationem pertinens; ut Lucianus, δύναμιν ἑρμηνευτικὴν, vocavit facultatem eloquendi, vel q. d. eloquutoriam, &c. Omnia, à præced. verbo & Th.

'ΕΡΜΗΣ, ου, ὁ, Mercurius, & Poët, 'Ερμείας & -είας, idem. Hinc ἑρμαῖος, seu ἑρμαϊκός, Mercurialis. q. ab ἔρμα, vel ἐρέω, dico; vel ab חרם sermo dixit.

'Ερμίν, vel ἑρμίς, ῖνος, ὁ, fulcrum tori; ab ἔρμα, quod vide.

'Ερμογλύφος, ου, ὁ, nomen viri. Gr. ex Mercurio geniis.

'Ερμογλυφεύς, έως, ὁ, & ἑρμογλύφος; Mercurii sculptor: i. e. qui Mercurii statuas sculpit; statuarius; qui lapideas statuas conficit, &c. Unde, ἑρμογλυφία, sculptura; ἑρμογλυφεῖον, statuarii officina; & ἑρμογλυφικὴ τέχνη, ars statuaria, seu statuariorum &c.

&c. Omnia ab ἑρμῆς, & γλυφή, à γλύφω, & γλάφω, &c. Vi.

'Ερμοκοπίδης, sic dictus Alcibiades, & ejus consortes, Athenis falso crimine accusati, quod mutilassent statuas Mercurii; Plut. in Alcibiade; ab ἑρμῆς, & κόπη, ῆς, ἡ, seu κόπις, ίδος, ἡ, à Th. κόπτω, &c, hæc vide.

'Ερμώπαν, Pan; quòd ex Mercurio natus sit, &c.

'Ερποκόμος, qui plantas educat, & curat, hortulanus; Hesych. ab ἕρπω, & κομέω, &c. vide.

"ΕΡΠΟΣ, ους, τό, planta, germen: ramus.

"Ερξαι, facere, a. 1. inf. act. &

'Ερραδής, ής, ὁ, ἡ, similis ἔρρει; item, ramosus; à Th. "Ερπω; vide.

"Ερξαν, fecerunt, Ion. pro ἔρξαν, 3. pl. a. 1. act. ab. ἔρδω, pro ῥέζω, facio, per Metath. f. ῥέξα, εις, ε, & per Metath. ἔρξω, ἔρξον, fac, a. 1. imperat. ἔρξας, αντος, a. 1. part. ἔρξης, a. 1. sub. 2. sing. ἔρξει, pro ῥέξαι, a. 1. inf.

"Ερξει, 3. sing. f. a. act. ab ἔργω, pro ῥέζω, facio: vide ἔρξαν.

'Ερξεινής, ους, ὁ, coercitor; ex Herodot. ab ἔργω, &c. V.

"Ερξε, εις, ει, f. 1. ejusd. verbi.

"Εργα, per Metath. pro ἔοργα, p. m. verbi ῥέζω, facio: f. ῥέξω, & per Metath. ἔργω.

'Ερέες, έωσι, ον, οῦς, amabilis: ab ἔρως, amor. Th. ἐράω, amo.

'Ερείλω, Att. pro ἐρέσσω, ut ποιείλω, pro ποιέω· ab ἐρέω, aico, interrogo. Th. εἶπον, loquor.

"Ερεσσε, interrogo, a. 2. m. ἐρέμλω. Th. εἶπον, loquor: vide etiam ἐρέω.

"Ερεσσ, acc. sing. ab

"Ερως, ου, ὁ, amor. Æol. pro ἔρος, οῦς, ὁ, idem. Th. ἐράω, amo.

'Ερεύθω, 1. pl. f. 2. act. verbi εἶπον, dico, f. ἐρέω.

'Ερεῦσιν, dicent, 3. pl. f. ἐρῶ, ab εἶπον, vel ἐρέω, dico.

'Ερπάκανθα, ἡ, herpacantha; genus herbæ, quæ & ἄκανθος dicitur; Diosc. l. 3. c. 19. & putatur sic dicta, quòd foliis suis longius serpat, hæreat, & nitatur, &c. ab ἕρπω, & ἄκανθα.

'Ερπετώδης, morsus, seu ictus à reptilibus, seu serpentibus; Diosc. ab ἑρπετόν, serpens, reptilis; & tertia pers. præt. pass. verbi δάκνω, &c. V.

'Ερπετόν, ῦ, reptilis: ἑρπετά, τά, reptilia, serpentes, &c. ab ἕρπω, repo: f. ἕρψω, a. 1. εἵρπα, ας, ε.

'Ερπετόεις, & ἑρπετόεσσα, qui est naturæ reptilis, ab ἑρπετόν: V.

'Ερπυλλόνιον, ὁ, idem. quod ἕρπυλλος, ου: Vide,

'Ερπυλλος, serpere, Doricè pro ἕρπυλλος· ab ἕρπω.

'Ερπυς, υλλος, ὁ, morbus, à serpendo sic dictus, quod per corpus serpat. Them. ἕρπω, serpo.

'Ερπυστής, οῦ, ὁ, reptator: &

'Ερπυστικός, ὴ, reptilis, à 3. perf. perf. pass. verbi ἕρπω, serpo.

'Ερπυσώδης, ους, ὁ, ἡ, repens, serpens; i. e. serpendi vim habens, ad serpendum aptus: ut ἑρπυσώδης νόσημα, serpens & glisceus morbus. Philo de mundo; ab ἕρπω; vide.

"Ερπυς, vinum, Ægyptiorum linguâ, ab ἕρπω, repit enim vitis, nisi pedamentis regatur.

'Ερπύζω, idem quod ἕρπω, repo.

"Ερπυλλος, ου, ὁ, seu ἕρπυλλον, ου, τό, SERPILLUM; ab

"ΕΡΠΩ, f. ὕσω, SERPO, REPO, vado: imperf. εἷρπον, a. 1. εἵρπυσα, (nam à loco augmenti, poit a adfcifcit:) indè ἑρπετόν, reptilis.

'Ερπυσμός, ῦ, ὁ, reptatio; ἑρπυστήρ, ῆρος, & ἑρπυστής, οῦ, ὁ, reptator, repilis; item, ἑρπυστικός; idem, seu serpendi vim habens, ad rependum aptus; ut ζῶα ἑρπυστικὰ ἕλκη, serpentia ulcera vel manantia, &c. Omnia ab ἑρπύζω, & Them. ἕρπω.

'Ερπτὸν, pro ἑρπετὸν; ab ἑρπτὸς; V.

"Ερπαμμι, eamus, Dor. pro ἴρπωμεν, 1. pl. sub. act. ab ἕρπω.

'Ερραδάδωλοι, ης, ης, a. 1. ind. pass. à ῥαδάδιζω, virgis cædo: f. ίσω, Th. ῥάδδος, virga.

'Ερράγλω, rupi, & in 3. pl. ἐρράγησ, a. 2. ind. pass. ab

"Ερραγον, rupi, a. 2. ind. act. à ῥήγνυμι, seu ῥήσσω, frango, rumpo: f. ξω, p. ἔρρηχα, a. 1. ἐρράγξα, a. 1. Part. act. ῥήξας.

'Ερράδαται, asperfi sunt, 3. pl. Ion. perf. pass. pro ἐρράσμενοί εἰσι. Sic ἐρράδατο, pro ἐρράσμενοι ἦσαν, 3. plur. pluſq. p. pass. factum ex 3. singul. ἔρρασται, correptâ penultimâ, deindè ante ται & το, inferto σα. Sunt qui ex p. m. ἔρραδα, formant, abjecto ται & το, verbi ῥάζω, idem quod ῥαίνω, perfundo, aſpergo: f. άσω.

'Ερράμβησ, consitus, perf. part. pass. à ῥάμβω, consuo: f. ψω, p. φα, perf. pass. ἔρραμμαι.

'Ερραντισμένος, conspersus, perf. part. pass. à ῥαντίζω, aspergo: f. ίσω. Th. ῥαίνω, perfundo.

"Ερραν, ἐρράτας, & ἄρρεξ, ARIES.

'Ερράπτω, 3. pl. a. 1. act. verbi ῥαπίζω, bacillo cædo, percutio: f. ίσω, p. ἐρράπικα. Th. ῥαπὶς, virga.

'Ερράδωλαι, insperſus ſum, a. 1. ind. pass. verbi ῥάζω, perfundo.

'Ερραγκυλμένως, adv. per inertiam, segniter; à ῥαγκυλόω, langueo otio, inertiæ indulgeo; quod à ῥαγκύνη; id V.

'Ερράφθαι, ης, ης, a. 2. ind. pass. verbi ῥάπτω.

"Ερραφαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ῥάπτω, suo: f. ψω, p. ἔρραφα.

"Ερρει, ἐρρέτω, peri, præt. imperat. act. verbi ῥέω, dolens eo: f. σω.

'Ερρεῖ, fluebat, 3. sing. imperf. à ῥέω, fluo: f. ῥεύσω.

'Ερρέησαν, sive ἐρρύησαν, dictus sum, a. 1. ind. pass. verbi ῥέω, dico: perf. pass. ἐρρύημαι, quod & εἴρημαι, a. 1. part. pass. ῥηθείς.

"Ερρεξεν, fecit, sacrificavit, 3. sing. a. 1. act. verbi ῥέζω, facio: f. ῥέξω.

'Ερρέτω, abeat in malam crucem, præſ. imperat. ab ἔρρω. Vide ἴρρω.

"Ερρεων, Ion. & Dor. pro ἔρρουν, ex ἔρρεον, fluebant, 3. pl. imperf. veroi ῥέω, fluo: f. ῥεύσω.

"Ερρυσι, 3. sing. a. 1. act. à ῥέω, fluo: f. ῥεύσω.

'Ερρήθη, declaratus est, 3. sing. a. 1. pass. vide ἐρρέθην· à ῥέω, dico.

"Ερρηξαν, fregerunt, 3. plur. a. 1. ind. act. verbi ῥήγνυμι, seu ῥήσσω, frango: f. ξω, a. 1. ἐρρήξα, ας, ε, a. 2. ἔρραγον, p. m. ἔρρηγα.

'Ερρίζα, præt. m. verbi ῥιζόω, horreo: f. ώσω, p. ἐρρίζωκα, a. 2. ἔρριζον. Th. ῥίγος, ους, τό, rigor, frigus.

'Ερρίγησι, Ion. Paragoge, pro ἐρρίγη, 3. sing. præſ. ſub. act. &

'Ερρίγοιτι, formidanti, dat. sing. præſ. part. act. ab

'Ερρίγα, horreo factum ex præt. m ἔρριγα, verbi ῥιγόω, exhorreo. Th. ῥῖγος, ους, τό, horror.

'Ερρίζωσα, pro ἐριζόω, inalgeo; undè ἐρρίζωσαι, apud Aristoph. in Pluto: ab ἐρ, & ῥιζόω; vide.

'Ερρίζωμαι, radicatus sum, perf. pass. ἐρριζόω, ἐνη, ον, ſtabilitus, perf. part. verbi ῥιζόω, radico: a. 1. pass. ἐρριζώθην. Th. ῥίζα, radix.

"Ερρμαι, projectus sum, perf. ind. pass. ἐρρίμμαι, perf. part. verbi ῥίπτω, projicio: f. ψω, p. ἔρριφα, a. 2. ἔρριφον.

'Ερρίνον, ου, τό, medicamentum purgando capiti naribus infusum: à ῥίν, nasus.

'Ερρίπτον, projiciebam, imperf. act. verbi ῥίπτω.

'Ερρίφθων, projiciantur illi duo: a. dual. perf. imperat. pass. ἐρρίφθω, φθω, verbi ῥίπτω, f. ψω, projicio.

"Ερρῖψε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ῥίπτω, abjicio: f. ψω, a. 1. ἔρριψα, ας, ε, a. 1. part. ῥίψας, ασα, a. 2. part. ἐρρίφθω.

'Ερρῖψις, εως, ἡ, exponitur, prostratio & ejectio corporis, &c. ab ἐκ & ῥίψις, εως, ἡ, projectio: à verbo, ῥίπτω; V.

'Ερρύηκα, fluxi, perf. act. q. à ῥύω, pro ῥέω, fluo; a. 2. pass. ἐρρύην, unde inf. ῥυῆναι, part. ῥυείς, à Th. ῥέω, fluo: f. ῥεύσω.

'Ερρυθμισμένος, emodulatus; Herodian. l. 4. est à ῥυθμίζω, ad numeros aptos redigo, modulationem tribuo, &c. à Th. ῥυθμὸς; V.

'Ερρύπωται, aor. 1. ind. act. verbi ῥυπάω, sordidum reddo, maculo: infamem reddo. Th. ῥύπος, sordes.

'Ερρυσάμην, ω, ατο, eripui, a. 1. m. verbi ῥύω, traho: f. ῥύσω, p. ἔρρυκα, a. 1. pass. ἐρρύσθην.

'Ερρυσθώλω, vide in ἐρρυσάμην.

'Ερρυσπώθμενος, rugatus; à ῥυσπόω; vide.

'Ε'Ρ'ΡΩ, f. σω, ægrè eo, dolens & afflictus eo; pereo: dicuntque Æolicè dici pro εἶμι, idem quod φθείρω, pro quo & φθίρρω, Æol. Vel ut alii ab ἔρχ & ῥέω, ut fi, ad terram fluo.

"Ερρωγα, ας, ε, Att. pro ἔρρηγα, ruptus sum, p. m. a. ῥήγνυμι, vel ῥήσσω, frango: f. ξω, a. 2. ἔρραγον.

'Ερρωμένος, confirmatus sum, perfect. pass. verbi ῥώννυμι, seu ῥωνύω, f. ῥώσω, f. ἔρρωκα.

'Ερρωμένστερος, fortius, robustiùs, adverb. ab ἐρρωμενίστερος, vehementior, comp. ab

'Ερρωμένως, robustè, adv. à præt. perf. part. pass. ἐρρωμένος, qui animo est fortis; item validus: comp. ἐρρωμενίστερον.

ῥῶ· superl. ἐῤῥωμενέστατος. Th. ῥωννύω, seu ῥώννυμι, corroboro: f. ῥώσω, p. ἐῤῥώκειν.

*Ἐῤῥων, præs. part. verbi ἐῤῥω, ægrè eo: quod vide.

Ἐῤῥόοντο, ruebant, 3. pl. imperf. pass. à ῥόω, vel ῥώομαι. Th. ῥωννύω, roboro: vel est 3. plusq. p. passiv. Poët. pro ἐῤῥωντο, ejusd. verbi ῥώννυμι, f. ῥώσω.

Ἔ'Ρ'ΡΩ'Σ, ῦ, ὁ, aper, vel aries: q. ab ἔρε, valdè, & ῥόω, roboro.

Ἐῤῥώσαντο, 3. pl. a. 1. m. verbi ῥώννυμι, corroboro: f. ῥώσω, a. 1. ἐῤῥωσα, tanquàm à ῥάω.

Ἐῤῥᾶσθαι, perf. inf. pass. ἐῤῥάδθαι, convalui, a. 1. ind. pass. ἐῤῥάδη, 2. pl. perf. imperat. pass. ejusd. verbi.

*Ἔῤῥωσο, ώσθω, vale: & in pl. ἔῤῥασθε, valete, perfect. imperat. pass. ejusdem verbi.

*Ἐρσε, a. 1. Ion. ab ἔῤῥω, f. σω, ægrè dolens eo: quod vide.

*Ἔρσευ, ως, agni recens nati, & teneri hædi; ut Od. 1. v. 220. παρὲξ τὸ ἄρδδν, ἄρσευ, quasi ἄρσην, in sing. inquit Etym. Hesychio etiam est plur. fœm. à seq. sing. ἔρση.

*ΕΡΣΗ, sive, ἔρση, ης, ἡ, ros: q. à ῥέω, fluo: hinc ἐρσήεις, εἴδος, & ἐρσῆ, ῆ, ὁ, roscidus.

*Ἐρσὸν, Ion. pro ἄρσλον, mas.

*Ἔρσις, εως, ἡ, vel ἔρσις, nexus plexus, religatio, &c. verbale ab εἴρω, necto.

*Ἔρσυ, f. ι. Æol. verbi ἔῤῥω, afflictus eo: quod vide.

Ἐρσώδης, ες, ὁ ἡ ὄ, rorulentus, rore imbutus: idem quod ἐρσήεις: vide in Th. ἔρση.

Ἐρυσίνω, eructo; idem quod Th. ἐρεύγω, vel ἐρεύγομαι, ructo, &c. Vi. Ustitatius tamen, ἐρυσίνω de jejunis dicitur, ἐρεύγεδαι vero, de saturis: item, prius, est oratorum, posterius vero poëtarum, ait Phrynicius; sed sumitur & pro laudare, ὡς ἐκκωμιάζων: Suid.

Ἐρυγέϊν, a. 2. vel fut. 2. inf. act. verbi ἐρεύγω, ructo, f. ξω, a. 2. ἤρυγον.

Ἐρυγὴ, ῆς, ἡ, ructus, eructatio, &c. idem quod ἐρεύγμὸς: id vide. Item ἐρυγηλὴ, Epitheton est raphani, teste Hesychio, quod ructus cieat, &c. ἐρυσμῶν, eructo, ἐρυγματώδης, ίδος, ὁ ἡ ὄ, ructus movens; ἐρυγματώδης νόσος, morbus ructuum effectivus, & flatuosus, & ἐρυγμὸς, ructatio, &c. omnia à Th. ἐρεύγω. Vide.

*Ἐρύγμηλος, pro ἐρύγηλος, graviter boans: vel eructans cibos: ab ἐρεύγω, ructo.

Ἐρύδδαι, liberare, præs. inf. ab ἐρύομαι. Th ἐρύω, custodio.

Ἐρυθαίνετο, rubebat, 3. sing. imperf. pass. ab

Ἐρυθαίνω, rubefacio, f. ανῶ, a. 1. ἠρύθηνα. Th. ἐρυθρὸς, ός, όν, rubor: hinc ἐρυδάω, rubefacio.

*Ἐρυθέϊα, ας, & dat. Ion. ᾳ, ἡ, HYTHEA, insula: nomen propr. loci.

Ἐρύθημα, ατος, τὸ, Thuc. l. 2. τῶν ὀφθαλμῶν ἐρυθήματα: item, verecundia, &c. Item radix, quæ ἐρυθρόδανον, & ἐρυθρόδανον etiam dicitur; qua radice mulieres ficiem pingunt, &c. dicitur aurem nomen ἐρύθημα, amisso, s, pro ἐρεύθημα: ab ἐρυδάω: id V.

Ἐρυθήνας, a. 1. part. act. verbi ἐρυθαίνω: quod vide.

Ἐρυθράω, rubefio. Th. ἐρυθρὸς, ός, όν, rubor.

Ἐρυθήσσω, rubefactum, ejusd. præs. part. f. g. Poët. pro ἐρυθράσσω.

Ἐρυθράινω, rubefacio, ab eod. Th.

Ἐρυθραῖος, gen. pl. ab ἐρυθραῖοι, incolæ urbis, cui nomen ἐρυθρὰ, ᾶς, ἡ. Portè scribendum Ἐρυθρίαν, genit. Ion. pro Ἐρυθρᾶς, ab Ἐρυθρὰ.

Ἐρυθρᾶΐος, ᾳ, ERYTHRÆUS, ruber: ab

Ἐρυθρὸς, ὸν, RUBER, & in f. g. ός. ab ἐρυδὸς, rubor.

Ἐρυθρὸχρὰς, rubicundus, ruber, &c. Item, ἐρυθρόχρόα, neutr. erubesco, rubore suffundor, &c. à præced. ἐρυθρὸς. V.

Ἐρυθρόγεμμος, rubeis lineis interstinctus, &c. ab ἐρυθρὸς, & γεμμὰ, &c. V.

Ἐρυθροδάκτυλος, rubros habens digitos: ut, ἐρυθροδάκτυλοι ἠὼς, aurora rubea: apud Aristot. Rhet. lib. 3. ab ἐρυθρὸς, & δάκτυλος, &c. V.

Ἐρυθρόδανον, herba quæ & ἐρυθρόδανον; q. d. rubia: hac tinguntur lanæ, pelles quæ perficiuntur, &c. Undè q. nomen participiale, ἐρυθροδανωμένος, vel potius ipsum participium, ἐρυθροδανωμένος, rubefactus, & quasi rubia, seu rubiæ radice tinctus, &c. est ab ἐρυθρὸς: vide.

Ἐρυθροειδὲς, & ἐρυθροῖς, tunica testium & vasorum spermaticorum, ubi extra ventrem processere, quia ruber, seu rubens, &c. ab ἐρυθρὸς, & εἶδος: vide.

Ἐρυθροκάρδιον, rubro corde; h. e. medulla; item, ἐρυθροκάρδιος, ος, ὁ ἡ ὄ, rubro corde præditus; ab ἐρυθρὸς, & καρδία, vide.

Ἐρυθρόκομος, qui rubeis est comis, &c. ab ἐρυθρὸς, & κόμη: vide.

Ἐρυθρόπους, cui pedes rubent; est & nomen avis, rubeos pedes habentis; apud Aristoph. in Avib. ab ἐρυθρὸς & πῦς, &c. vide.

Ἐρυθροστικὲς, rubeis distinctus maculis, &c. ab ἐρυθρὸς, & στικτὸς, &c. vide.

Ἐρυκακέϊν, cercercere, præs. inf. ab

Ἐρυκακέω & ἐρυκάκω, idem quod Th. ἐρύκω, inhibeo: f. ξω.

Ἐρυκάνω, detineo, arceo, prohibeo; itidem, idem quod Th. ἐρύκω, vide.

Ἐρυκάμὴν & ἐρυκάμμαν, Dor. pro ἐρύκην, præt. inf. &

Ἐρύκει, 3. sing. præs. opt. ab

ΗΡΤΚΩ, inhibeo, contineo, impedio, f. ξω, p. κα.

*Ἔρυμα, pro ἔρυμα, ἄτος, τὸ, tutamen, præsidium, munitio: ab ἐρύω, servo, traho.

Ἐρυμνὸς, ὴ, ὸν, munitus, tutus; ut πόλις ἐρυμνὴ, tutissima urbs: Plut. in Camillo: Indè, ἐρυμνότης, ητος, ἡ, munitio; qua viz. aliquid est munitum, &c. Item, ἐρυμνόω, ῶ, munio, &c. omnia à præced. nomine & verbo.

Ἐρυμνόχαλος, dorsum habens munitum, seu loricatum; in Epigr. ab ἐρυμνὸς & νῶτον; vide.

*Ἔρυμος, per Syncop. pro

Ἐρύσμη, custodio, servo: f. ὑσσμω, p. ὑσμωμαι.

Ἐρύσσω, a. 1. infin. act. ab ἐρύω, custodio.

Ἐρυσσάατο, eriperet, pro ἐρύσατο, Ion. inserto σ 3. sing. a. 1. opt. m. verbi ἐρύω, traho.

Ἐρύσσιο, 2. sing. a. 1. m. opt. ab eod. verbo.

Ἐρύσσης, Æol. pro ἐρύσας, a. 1. part. m. g. ab ἐρύω, traho.

*Ἔρυσσαν, Ion. pro ἤρυσαν, 3. pl. a. 1. act. sic & ἐρύσαντο, traxerunt, 3. pl. a. 1. m. verbi ἐρύω.

Ἐρυσσάμενος, per Metaplasm. pro ἐρυσάμενος, currum trahentes: ab

Ἐρυσσάμην, currum trahens: ab ἐρύω, traho, & ἅρμα, ατος, τὸ, currus.

Ἐρύσσατ', pro ἐρύσατο, a. 1. part. f. g. ab ἐρύω, traho.

Ἐρύσσης, 2. sing. a. 1. sub. act. ejusdem verbi.

Ἐρυσσὰν, pro ἐρύσαν, vide ἔρυμος.

Ἐρυσσάζω, idem quod ῥυσάζω; (ut, ἐρύω, idem quod ῥύω; Eustath.) viz. ἐπίχρωσι λαμβάνω, pignoris loco capio, &c. à ῥύσιον, τὸ: id vide.

Ἐρυσίδη, ης, ἡ, rubigo; item vitium segetis, quo ἰτέαι fiunt marcidæ, & in fœtidum pulverem friabiles. Them. ἐρυσδὸν, ῶν, τὸ, rubor.

Ἐρυσίδωδης, ίδος, ὁ ἡ ὄ; rubiginosus, eruginosus, rubigini similis vel obnoxius, rubigine infectatus, &c. Item, ἐρυσιδόω, ῶ, rubigini obnoxius fum, vel rubigine laboro, &c. Utrumque à præced.

Ἐρυσίπελας, ατος, ὁ ἡ ὄ, cui rufi sunt capilli; & sic est ab ἐρυδρὸς, & πῖλος; item, qui capillos distrahit; ut, ἐρυσίπεπλα ψήκτρα, strigilem ad trahendos; i. e. radendos pilos, &c. in Epigr. atque sic est ab ἐρύω, traho, & πῖλος, &c. vide.

Ἐρύσπιμον, ου, τὸ, herbæ & seminis genus: ab ἐρύω, traho.

Ἐρυσίπελας, ατος, τὸ, Hippocrati, πῦρ ἄγριον, tumor est ex ferventi tenuique sanguine ortus & conflatus; vel, est ex sanguine & flava bile, calidioribus justa temperatione mixta fluxio, Latinè, ignis sacer. & vulgo ignis S. Antonii, vide Celsum, lib. 5. cap. 26. Etymol. Sic nominari scribit, παρὰ τὸ ἐρύεδαι τὰ ἄκρα, ὅτι τὸ πέλας, &c. Indè ἐρυσιπελατώδης, ίδος, ὁ ἡ ὄν, in erysipelas, seu ad ignem sacrum vergens; vel, erysipelatis speciem gerens, &c. ut ἐρυσιπελατώδεις φλεγμοναὶ, ignis sacri inflammationes, seu vergentes ad ignem sacrum inflammationes, &c.

Ἐρυσίπολις, ίδος, ὁ, ἡ, custos urbis: ab ἐρύω, custodio, & πόλις, Poët. pro πόλις, urbs. Potest etiam exponi, quæ urbes vastat, nam ἐρύω tam significat ἀνκύω, quam φυλάττω.

Ἐρυσίχειον, idem quod χεῖον, τὸ; (comp. scil. cum ἐρύω, traho, seu custodio, &c.) pedum, baculum pastorale, &c.

Ἐρυσσάμην, extrahens: a. 1. part. m. gem. σσ. sic ἔρυσσαν, pro ἤρυσαν, traxerunt, 3. pl. a. 1. act. Ion. ab ἐρύω, traho.

Ἐρύσσομεν, trahemus, 1. pl. f. 1. act. vel per Syncop. pro ἐρύσομεν, 1. pl. a. 1. sub. ab eod. verbo.

Ἐρυστὸς, ὴ, ὸν, tractilis, tractus, strictus, &c. ut ἐρυστὸς ξίφη, districti gladii, &c.

est verbale ab ἐρύομαι, idem quod ἐρύω, traho, &c.

*Ἐρύτ', pro ἤρυτο, eripuit, quod pro ἐῤῥυτο, 3. sing. imperfect. verbi ἔρυμαι, Poët. Sync. pro ἐρύομαι, custodio. Th. ἐρύω, traho. Sunt qui velint esse a. 1. m. per Sync. pro ἐρύσατο, ejusd. verbi.

Ἐρύτης, qui salvum & incolumem reddit, &c. ab ἐρύω, custodio, servo, &c.

*Ἐρυσσαν, Ion. pro ἤρυσαν, 3. pl. a. 1. act. sic & ἐρύσαντο, traxerunt, 3. pl. a. 1. m. verbi ἐρύω.

ΕΡΥ'Ω, traho, custodio, servo: imperf. εἴρυον, (pro augmento ε post ρ recipiens.) f. ύσω, a. 1. εἵρυσα, p. εἴρυκα, perf. pass. εἴρυμαι, a. 1. pass. εἰρύδην, a. 1. m. ἐρυσάμὴν, inf. εἰρύσασθαι, Poët. pro ἐρύσασθαι.

*Ἐρῳ, pro ἔρπω, veni, præs. imperat. ab ἔρπω, fervo.

*Ἔρως, ωτος, ὁ, amor. Th. ἐράω, amo.

Ἐρωτάριον, parvus amor, parvus cupido, &c. est diminutivum ab ἔρως, ωτος, ὁ, amor, cupido, &c. V.

ΕΡΩΤΑ'Ω, interrogo, oro: f. ήσω, p. ἠρώτηκα, a. 1. ἠρώτησα, perf. pass. ἠρώτημαι. Hinc ἐρώτημα, ατος, τὸ, interrogatio, quæstio, ἐρώτησις, εως, ἡ, idem.

*Ἐρῳδὸν, interrogare, Ion. pro ἐρωτᾶν, ab ἐρωτάω.

Ἐρωτηθεὶς, ῆσα, ὲν, interrogatus, a. 1. part. pass. & in f. g. ἐρωτηθέσα. Sic ἐρωτήσας, ήσασα, ήσαν, a. 1. part. act. verbi ἐρωτάω, quod vide.

Ἐρώτημα, ατος, τὸ, interrogatio, quæstio: indè,

Ἐρωτημάτίζω, idem quod Th. ἐρωτάω, interrogo, & c. Item,

Ἐρωτηματικὸς, ὴ, interrogativus: & indè

Ἐρωτηματικῶς, interrogativè, adverb. &

Ἐρώτησις, εως, ἡ, idem quod ἐρώτημα, item ipsa interrogandi actio: omnia à perf. pass. verbi ἐρωτάω, interrogo.

Ἐρωτιδεὺς, Anacreon vocat parvos Amoris pullos: ab ἔρως, ωτος, ὁ, amor. Th. ἐράω, amo.

Ἐρωτίδια, τὰ, festa Amoris; Athen. lib. 17. ab eodem nomine & Themate.

Ἐρωτικὸς, ὴ, amatorius: &

Ἐρωτικῶς, adv. amatorié: Item,

Ἐρώτιον, arvus Cupido, imaguncula Cupidinis, &c. Item, nomen proprium meretricis, in Epigr. &,

Ἐρωτὶς, ίδος, ἡ, amicula, scortillum: ab ἔρως, ωτος, ὁ, amor. Them. ἐράω, amo

Ἐρωτοδιδάσκαλος, amoris præcepta, seu artem amandi tradens, amandi præceptor, &c. ab ἔρως, ωτος, ὁ, & διδάσκαλος; V.

Ἐρωτολήπτος, qui amore captus est; cujus auctus est amor, perdito amore captus, &c. Undè ἐρωτολημψία, libido, perditus amor quo quis captus est, &c. ab ἔρως, ωτος, ὁ, amor, & λαμβάνω, capio; undè λημπτὸς, ὴ, ὸν, captus, & λῆψις, acceptio, captus, &c.

Ἐρωτομανὴς, ἐμανὴν, amatorius: ab ἔρως, amor: quod ab ἐράω, amo, & μανία, ας, ἡ, furor. Th. μαίνομαι, insanio: p. m. μεμηνα.

Ἐρωμανία, ας, ἡ, amoris insania, perditus, insanans, seu lascivus amor, &c. Item, ἐρωμανὴς, insano amore, & furioso, &c. Utrumque à præced. ἐρωμανὴς, id vide.

Ἐρώμενος, ου, ὁ, qui amatur, amicus, amatius, & in bonam & in malam partem, &c. Item, in fœm. ἐρωμένη, quæ amatur, amica, amasia, & interdum, meretrix; ut & ἐρωμένην, τὸ, scortum, &c. est ab ἐράομαι, seu ἐράω; V.

Ἴ ἐῶν, ῶσῖ, & in pl. ἐῶντες, præs. part. ab ἐάω, ano.

*Ἔρως, ῶτος, ὁ, amor. Th. ἐράω, amo.

Ἐρωτάριον, parvus amor, parvus cupido, &c. est diminutivum ab ἔρως, ῶτος, ὁ, amor, cupido, &c. V.

ΕΡΩΤΑ'Ω, interrogo, oro: f. ήσω, p. ἠρώτηκα, a. 1. ἠρώτησα, perf. pass. ἠρώτημαι. Hinc ἐρώτημα, ατος, τὸ, interrogatio, quæstio, ἐρώτησις, εως, ἡ, idem.

*Ἔρχαθον, interrogare, Ion. pro ἐρωτᾶν, ab ἐρωτάω.

Ἐρωτηθεὶς, ῆσα, ὲν, interrogatus, a. 1. part. pass. & in f. g. ἐρωτηθέσα. Sic ἐρωτήσας, ήσασα, ήσαν, a. 1. part. act. verbi ἐρωτάω, quod vide.

Ἐρώτημα, ατος, τὸ, interrogatio, quæstio: indè,

Ἐρωτηματίζω, idem quod Th. ἐρωτάω, interrogo, & c. Item,

Ἐρωτηματικὸς, ὴ, interrogativus: & indè

Ἐρωτηματικῶς, interrogativè, adverb. &

Ἐρώτησις, εως, ἡ, idem quod ἐρώτημα, item ipsa interrogandi actio: omnia à perf. pass. verbi ἐρωτάω, interrogo.

Ἐρωτιδεὺς, Anacreon vocat parvos Amoris pullos: ab ἔρως, ωτος, ὁ, amor. Th. ἐράω, amo.

Ἐρωτίδια, τὰ, festa Amoris; Athen. lib. 17. ab eodem nomine & Themate.

Ἐρωτικὸς, ὴ, amatorius: &

Ἐρωτικῶς, adv. amatorié: Item,

Ἐρώτιον, arvus Cupido, imaguncula Cupidinis, &c. Item, nomen proprium meretricis, in Epigr. &,

Ἐρωτὶς, ίδος, ἡ, amicula, scortillum: ab ἔρως, ωτος, ὁ, amor. Them. ἐράω, amo

Ἐρωτοδιδάσκαλος, amoris præcepta, seu artem amandi tradens, amandi præceptor, &c. ab ἔρως, ωτος, ὁ, & διδάσκαλος; V.

Ἐρωτολήπτος, qui amore captus est; cujus auctus est amor, perdito amore captus, &c. Undè ἐρωτολημψία, libido, perditus amor quo quis captus est, &c. ab ἔρως, ωτος, ὁ, amor, & λαμβάνω, capio; undè λημπτὸς, ὴ, ὸν, captus, & λῆψις, acceptio, captus, &c.

Ἐρωτομανὴς, ἐμανὴν, amatorius: ab ἔρως, amor: quod ab ἐράω, amo, & μανία, ας, ἡ, furor. Th. μαίνομαι, insanio: p. m. μεμηνα.

Ἐρωμανία, ας, ἡ, amoris insania, perditus, insanans, seu lascivus amor, &c. Item, ἐρωμανὴς, insano amore, & furioso, &c. Utrumque à præced. ἐρωμανὴς, id vide.

Ἐρώμενος, ου, ὁ, qui amatur, amicus, amatius, & in bonam & in malam partem, &c. Item, in fœm. ἐρωμένη, quæ amatur, amica, amasia, & interdum, meretrix; ut & ἐρωμένην, τὸ, scortum, &c. est ab ἐράομαι, seu ἐράω; V.

Ἴ ἐῶν, ῶσῖ, & in pl. ἐῶντες, præs. part. ab ἐάω, ano.

*Ἔρως, ῶτος, ὁ, amor. Th. ἐράω, amo.

Ἐρωτάριον, parvus amor, parvus cupido, &c. est diminutivum ab ἔρως, ῶτος, ὁ, amor, cupido, &c. V.

ΕΡΩΤΑ'Ω, interrogo, oro: f. ήσω, p. ἠρώτηκα, a. 1. ἠρώτησα, perf. pass. ἠρώτημαι. Hinc ἐρώτημα, ατος, τὸ, interrogatio, quæstio, ἐρώτησις, εως, ἡ, idem.

*Ἔρχαθον, interrogare, Ion. pro ἐρωτᾶν, ab ἐρωτάω.

Ἐρωτηθεὶς, ῆσα, ὲν, interrogatus, a. 1. part. pass. & in f. g. ἐρωτηθέσα. Sic ἐρωτήσας, ήσασα, ήσαν, a. 1. part. act. verbi ἐρωτάω, quod vide.

Ἐρώτημα, ατος, τὸ, interrogatio, quæstio: indè,

Ἐρωτηματίζω, idem quod Th. ἐρωτάω, interrogo, & c. Item,

Ἐρωτηματικὸς, ὴ, interrogativus: & indè

Ἐρωτηματικῶς, interrogativè, adverb. &

Ἐρώτησις, εως, ἡ, idem quod ἐρώτημα, item ipsa interrogandi actio: omnia à perf. pass. verbi ἐρωτάω, interrogo.

Ἐρωτιδεὺς, Anacreon vocat parvos Amoris pullos: ab ἔρως, ωτος, ὁ, amor. Th. ἐράω, amo.

Ἐρωτίδια, τὰ, festa Amoris; Athen. lib. 17. ab eodem nomine & Themate.

Ἐρωτικὸς, ὴ, amatorius: &

Ἐρωτικῶς, adv. amatorié: Item,

Ἐρώτιον, arvus Cupido, imaguncula Cupidinis, &c. Item, nomen proprium meretricis, in Epigr. &,

Ἐρωτὶς, ίδος, ἡ, amicula, scortillum: ab ἔρως, ωτος, ὁ, amor. Them. ἐράω, amo

Ἐρωτοδιδάσκαλος, amoris præcepta, seu artem amandi tradens, amandi præceptor, &c. ab ἔρως, ωτος, ὁ, & διδάσκαλος; V.

Ἐρωτολήπτος, qui amore captus est; cujus auctus est amor, perdito amore captus, &c. Undè ἐρωτολημψία, libido, perditus amor quo quis captus est, &c. ab ἔρως, ωτος, ὁ, amor, & λαμβάνω, capio; undè λημπτὸς, ὴ, ὸν, captus, & λῆψις, acceptio, captus, &c.

Ἐρωτομανὴς, ἐμανὴν, amatorius: ab ἔρως, amor: quod ab ἐράω, amo, & μανία, ας, ἡ, furor. Th. μαίνομαι, insanio: p. m. μεμηνα.

Ἐρωμανία, ας, ἡ, amoris insania, perditus, insanans, seu lascivus amor, &c. Item, ἐρωμανὴς, insano amore, & furioso, &c. Utrumque à præced. ἐρωμανὴς, id vide.

Ἐρώμενος, ου, ὁ, qui amatur, amicus, amatius, & in bonam & in malam partem, &c. Item, in fœm. ἐρωμένη, quæ amatur, amica, amasia, & interdum, meretrix; ut & ἐρωμένην, τὸ, scortum, &c. est ab ἐράομαι, seu ἐράω; V.

Ἴ ἐῶν, ῶσῖ, & in pl. ἐῶντες, præs. part. ab ἐάω, ano.

Ἐρωτοπλαγὴς, in amore navigare; Epigr. ab ἔρως, ωτος, ὁ, amor, & πλέω, navigo, undè πλώς, & per contractionem πλῶς, navigatio. &c.

Ἐρωτοτόκιστ, dat. pl. Ion. ab

Ἐρωτοτόκος, ος, amorem pariens: ab ἔρως, ωτος, ὁ, amor, (quod ab ἐράω, amo,) & τίκτω, pario: p. m. τέτοκα.

Ἐρωτοτρόφος, amoris nutrix; i. e. mater amoris, veneris epithetum; ab ἔρως, ωτος, & τρέφω, &c. vide.

Ἐρωτύλος, ος, amatorculus, parvus amator; amatorius. Th. ἐράω.

Ἐρωτύλλοι, ῶν, & in pl. ἐρωτύλλοντες, ἐρωτύλλοντων, præs. part. act. verbi ἐρωτύλλω, quod vide.

Ἐρωτῶν, interrogeris, 2. sing. præs. opt. pass. ἐρωτασοίμὴν, ώμὴν, ἐρωτοῖο, ῶο, verbi ἐρωτάω.

*Ἐς, mitto, a. 2. imperat. verbi ἵημι, mitto: f. ἥσω, p. εἶκα, a. 1. ἦκα, a. 2. ὦν.

*Ἐς, Poët. & Att. pro εἰς, in, quod vide.

ἐς φάος, in lucem: ἐς πλέον ἀρχέδαι, navigationem auspicari.

Ἐσαγγέλεύς, έως, ὁ, internuntius: ab ἐς & ἀγγέλλω, nuntio.

Ἐσαγγέλλω, renuntio, refero; item, defero, postulo, accuso, &c. idem quod, & pro εἰσαγγέλλω; ab εἰς, vel ἐς, & ἀγγέλλω, &c. V.

Ἐσάγω, introduco, pro εἰσάγω, vel deduco in, &c. (Item, interdum, neutraliter, pro introeo, ingredior; ut alia ab ἄγω, composita:) ab ἐς, vel εἰς, & ἄγω; V.

Ἐσαεὶ, semper, in perpetuum; ab ἐς, vel εἰς, & ἀεί.

Ἐσαειρόμὴν, tollens, a. 1. pirt. m. ab ἐσαείρω, quod ab ἐς pro εἰς, & ἀείρω, ἀερῶ, a. 1. ἦειρα, indè ἀειρόμὴν. Them. ἀέρω, tollo.

Ἐσαθρέω, -ῶ, f. ήσω, conspicio: ex ἐς & Them. ἀθρέω, f. ήσω, video.

Ἐσαθρήσειεν, videret, ejusd. 3. sing. a. 1. opt. Æol.

Ἐσακοντίζω, jacula in aliquem jaculor: quod ab ἀκοντίζω, jaculor. Them. ἄκων, οντὸς, ὁ, jaculum.

Ἐσακούειν, morem gerere, obtemperare. Th. ἀκούω, audio.

Ἐσάλλομαι, insilio, Th ἄλλομαι, salio: f. ἀλέομαι, a. 1. m. ἠλάμὴν.

Ἐσαλπίζων, clangebant, 3. pl. imperf. verbi σαλπίζω, tubâ cano: f. σω. Them. σάλπιγξ, ιγγὸς, ἡ, tuba.

Ἐσβάλτο, insiliebat, Dor. pro ἐσήλτο, 3. sing. plusq. p. pass. vel ut alii per Sync. pro ἐσήλατο, imperfect. aut ἐσήλατο, a. 1. m. verbi ἐσάλλομαι carentis augmento.

Ἔσαν, per Systolen pro ἦσαν, erant, 3. pl. imperf. ἦμὴ, verbi εἰμὶ, sum.

Ἔσαν, miserunt, 3. pl. a. 2. ἦμὴ, verbi ἵημι, mitto: vide ἵς.

Ἐσανδρόω, ῶ, viris impleo, virili prole habitum reddo; ab ἐς, vel εἰς, & ἀνδρόω, ῶ, virilem reddo, virile robur ministro, in pass. ἀνδρόομαι, ώμὴν, ad virilem ætatem, vel virile robur pervenio, &c. ab ἀνὴρ, ἀνδρός.

Ἔσανω, 3. sing. a. 1. act. ἀ σαίνω, f. ανῶ, idem quod σείω, moveo.

*Ἔσαντο, Ion. pro ἔσατο, 3. pl. a. 1. m. verbi ἵννυμι, seu ἔω, induo: a. 1. ἔσσα.

'Εσυντο, impleverunt; Hesiod. οἱ δ' ἐφίνας ἐπ' ἀρ' ἔσυντο ἀμφὶ Θ, &c. Ille autem postquam præcordia sanguine impleverant, & satiarant, à verbo ἴω; i. e. πλησῶ, in fut. ἴσω, in aor. 2, ἅσα, & κατασυρλῶ, ἴσα; undè ἰφάμλιν, in aoristo verbi meuli; sic interpres, legendum tamen videtur ἔσυντο; vide ἀσάμλιν, suo loco.

'Εσάπλω, putrefactus sum, a. 2. pass. à σήπω, putrefacio: f. σήψω, a. 2. ἔσαπον, & ἔσηπον, p. m. σέσηπα.

'Εσαφάσσειν, impressionem in aliquem facere. Th. ἀφάσσω, pulso.

'Εσαωσηζω, inspicio; in Epigr. ab is pro εἰς, & ἀωτάζω, illustro: item video, aspicio, &c. vide.

'Εσαύριον, ad diem crastinum, pro εἰς αὔριον; vide.

'Εσαῦτις, & ἐσαῦπις, in posterum, pro εἰς αὖθις; vide.

'Εσαφικνέομαι, pro εἰσαφικνέομαι, ἵκομαι, advenio, accedo, &c. ab is, vel εἰς, & ἀφικνέομαι; vide.

'Εσβαλόεσσα, Bœot. Sync. pro ἐσιαλόεσσ', 3. pl. 2. 1. pass. ἐσιάλλω, verbi σιάλλω, idem quod σιάω, quod à σάω, servo. Them. σῴζω, salvus.

'Εσβασασε, servavi, a. 1. ind. act. ejusd. verbi.

'Εσβαίνω, pro εἰσβαίνω, ingredior; ab is, vel εἰς, & βαίνω; vide.

'Εσβάλλω, immittere, irrumpere. Them. βάλλω.

'Εσβάντες, pro εἰσβάντες, a. 2. part. act. pl. num. ab εἰσβαίνω, ingredior. Them. βαίνω, eo: f. βήσομαι, a. 2, ἔβην, a. 2. part. βάς.

'Εσβισεν, extinxit, 3. sing. a. 1. act. & ἐσβίσθω, extinctus sum, a. 1. pass. verbi σβίννυμι, extinguo: f. σβίσω, p. ἔσβικα & "ἔσβλω, incendi, a. 2. act. à σβῆμι, quod ad σβίννυμι refertur. Alii dicunt a. 2. act. esse ἔσβην, verbi σβίω. Th. σβίννυμι, extinguo: f. σβίσω, p. ἔσβικα, a. 1. ἐσβέσαι, a. 1. pass. ἐσβέσθην, f. 1. pass. σβεσθήσομαι.

'Εσβιάζω, interponere in, introducere, quod à βιάζω, admitto. Th. βαίνω, eo.

'Εσβολὴ, ῆς, ἡ, ingressus. Th. βάλλω, jacio, p. βέβολα.

'Εσδύδην, Ion. & Poët. pro ἐσδύδναι, influere. Th. δύνω, do.

'Εσδύχομαι, excipio, &c. Ionicè, pro εἰσδέχομαι, recipio intrò, &c. ab is vel εἰς, & δέχομαι; vide.

'Εσδύμενοι, sedentes, Dor. pro ἰζόμενοι, præs. part. ab ἵζομαι.

'Εσδύσθαι, sedeamus, Dor. pro ἰζώμεθα, 1. pl. præs. sub. m. ab ἵζομαι, sedeo: Dor. ἴσδομαι, f. 2. m. ἐδύσομαι.

'Εσδύνω, vel ἰσδύω, & ἰσδύομαι, &c. penetro, ineo, ingredior, immigro, &c. pro εἰσδύνω, vel εἰσδύω, idem; ab is vel εἰς, & δύω, vel δύω, subeo, &c. vide.

'Εσέδυσα, pro εἰσέδυσα, ingressus sum, &c. ab is, vel εἰς, & ἔδυσα; id vide.

'Εσεαι, eris, Ion. pro ἔσῃ, 3. sing. f. 1. verbi εἰμὶ, sum: fœmin. ἔσομαι, ῃ, ετ.

'Εσεβάδησ, 3. pl. aor. 1. pass. ἰσεβάδην, colui: verbi σεβάζομαι, colo: fœm. ἀσομαι, p. σεσέβασμαι. Th. σέβω, colo.

'Εσῆ, eris, Att. pro ἔσῃ, 2. sing. f. 1. verbi εἰμὶ, sum.

'Εσῆμι, ingredior, præs. ind. ab is, pro εἰς, & εἶμι, eo.

'Εσείσατο, excussit, 3. sing. a. 1. m. à σείω, quatio: f. σείσω, p. σέσεικα, a. 1. ἔσεισα.

'Εσειδῆω, ις, ι, ι, aoristus primus ind. passiv. à perf. passiv. σέσεισμαι, ab eodem Th.

'Εσείτας, Doricè pro ἔσηται, tertius singularis fœmin. 1. verbi εἰμὶ, sum. Dores enim circumflectunt futur. activ. & m. ut ἰσεῦμαι, vel ἰσοῦμαι, ἰσῇ, ἰσεῖται.

'Εσελθεῖν, subire in mentem venire, aoristus secundus infinitiv. ex εἶς Atticè is, & Them. ἔρχομαι, venio: a. 2. ἦλθον.

'Εσελκύω, Atticè, & Ionicè, pro εἰσελκύω, pertraho in, &c. ab is, vel εἰς, & ἑλκύω; vide.

'Εσενεχθεὶς, εῖσα, ὲν, illatus, a, um, aoristus primus participii passivi, & 'Εσενηνεῖχθαι, perfectiv. infin. passiv. ab is & ἐνέγκω, Ionicè pro ἐνήνεγκα, verbo inus. tero: fœm. ξω, p. ἠνεῖχα, præt. pass. ἠνεγμαι, Attice ἐνήνειγμαι, in infin. ἐνηνεῖχθαι. Vide ἐνείκω, a. 1. passiv. à φέρω, f. οἴσω, fero: a. 1. act. ἤνεγκα.

'Εσέπτατο, advolavit, tertii singularii, aoristi secundi med. Vide ἐπέπτατο, ω, απο.

'Εσερηνιώαι, includere: ab is & ἐρηνύμι, idem quod ἔρχω, seu εἴργω, arceo.

'Εσερπύζω, pro εἰσερπύζω, irrepo; ab is, vel εἰς, & ἑρπύζω, V.

'Εσέρχομαι, pro εἰσέρχομαι, ingredior: item eo ad, accedo, &c. ab is, vel εἰς, & ἔρχομαι: vide.

'Εσεσάχατο, tertius plural. pluſq. part. passiv. verbi σάττω, onero: fœmin. ξω. p. χα. fit enim Ionicè, ex tertio sing. ἐσέσαχτο, inferto α ante τ, & tenui, quæ præcedit, conversâ in aspiratam.

'Εσεσφάλ, tertius singularis pluſquam p. m. à σφάλλω, præt. m. sum apertus, hio, video. Them. σαίρω, ἴκορις purgo: f. αρῶ.

'Εσεσθαι, f. 1. inf. &

'Εσεσθε, secund. plural. f. 1. verbi εἰμὶ, sum.

'Εσέτιος φωσίν Θ ἄνω, redeunte donec anno. Forte legend. ἴσ' ἔτιος, q. ἴσε ἄνω ἔτιος donec alio anno. Vel leg. ἐς ἔτ Θ, q. d. ἐς γλατια, ἀντὶ τῦ, ἐς νέον ἔτ Θ, in sequentem ac novum annum.

'Εσθυε, concitavi, a. 1. ind. pro ἔσθυσα, à σθύω, moveo, agito. Th. σείω, quatio: f. σείσω.

'Εσίεμαι, ero, Dor. pro ἔσομαι, f. 1. verb. εἰμὶ, sum.

'Εσίφηλω, a. 1. ind. pass. à σίφωμι, seu σίφω, colo.

'Εσίχω, ere, ferre, exire, ingredi. Th. ἴσχω, habeo; item tendo.

'Εσίχωτο, Ionicè pro ἰσιχώτο, tertius pl. pluſq. p. pass. ex εἰς, vel is, & χέω, fœm. χώσω, fundo, tanquam à χώω.

'Εσίχω, pro εἰσίχω, pertineo, pertingo, pervado; apud Herodot. item, evado, exeo, erumpo; apud eundem: ab is, vel εἰς, & ἵχω, &c. vide.

'Εσῳ, eris, 2. sing. f. 1. ἔσομαι, verbi εἰμὶ, sum.

'Εσηγέομαι, refero, induco, suadeo, sum author; item, ἰσήγησις, εως, ἡ, inductio, ἰσηγητὴς, οῦ, ὁ, dux, &c. pro εἰσηγέομαι, εἰσήγησις, & εἰσηγητὴς, quæ vide.

'Εσηθέω, pro εἰσηθέω, colo, seu decolo in; item, infero, infarcio, &c. ab is, vel εἰς, & ἠθέω, idem quod Them. ἤθω; vide.

'Εσήκασθεν, Bœot. Sync. pro ἐσηκάσθησ, 3. pl. a. 1. pass. à σηκάζω, stabulo includo. Th. σηκὸς, stabulum.

'Εσῆκα, immisit, 3. sing. a. 1. m. ab ἰσήημι, pro εἰσήημι, immitto, ab ἵημι, mitto: f. ἥσω, a. 1. ἧκα.

'Εσῆλατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ἰσάλλομαι, insilio: ab is & ἅλλομαι, salio: f. ἀλοῦμαι, a. 1. m ἠλάμην.

'Εσηλυσόν, in Epigr. idem quod εἰσήλυσις, introitus, ingressus; verbale ab εἰσέρχομαι; id vide.

'Εσήμηνα, ας, ε, indicavi, a. 1. ind. act. à σημαίνω, significo: f. ἀνῶ, p. γκα, a. 1. ἐσήμανα, & σήμηνα. Them. σῆμα, signum.

'Εσὸν, pro ὅτι, ob sequent. aspirat. ab εἰμὶ, sum.

"Εσθαι, misisse, a. 2. inf m. ab ἵημι, mitto: a. 2. ἧν, a. 2. m. ἵμεν, ἵτον.

'Εσθὴς, ἄτ Θ, ᾶ, Dor. pro ἐσθὴς, ῆτ Θ, ῆ, vestis. Th. ἕω, induo.

"Εσθιν, præs. inf. ab ἔδω, comedo.

'Εσθεὶς, imponens, qui imposuit, prebens, ponens, &c. ab ἴσθημι; undè aor. 2. ἐσθὼν, & in particip. ἐσθεὶς; ut, ἐσθεὶς ἐς τὰς χεῖρας τῷ παιδὶ κρῖσον, in sibi manus prebens Cræsum; Herodot.

"Εσθημα, ἄτ Θ, τὸ, vestimentum; idem quod seq. & ab eod.

'Εσθημένος, indutus, perf. part. tanquam ab ἐσθέομαι, quod ab ἐσθὴς, vestis. Them. ἕω, induo.

'Εσθὴς, ῆτ Θ, ἡ, vestis: in acc. ἐσθῆτα' & "Εσθητα, εως, ἡ, vestitus: ab eod. Th.

"Εσθε, ete, præs. imperat. act. &

'Εσθίειν, edere: præs. inf. ab 'Εσθίω, edo: præs. sub. ἐσθίω, ῃς, ῃ, 3. pl. ἐσθίωσι, imperf. ἤσθιον, ες, ε, ς. ἐσθίον, p. ἤσθηκα. Th. ἔδω, idem.

'ΕΣΘΛΟΣ, ὴ, ὸν, bonus, a, um: dat. pl. Ion. ἐσθλοῖσι.

'Εσθλότης, ητ Θ, ἡ, bonitas: à præced.

'Εσθλωμα, ατ Θ, τὸ, factum strenuum, & opus præclarum; Eurip. in Andromache, κυρυσσόμβια ἐσθλώματα, præclara, & ab omnibus decantata facinora, &c. est itidem ab eod. præced.

'Εσθορε, Poëticè & Ionicè pro ἐσέθορε, insiluit, tertii singul. a. 2. act. verbi ἐσθορίω, insilio. Them. θέομαι, seu ἴω, salio.

'Εσθ Θ, ῶ Θ, τὸ, vel ὁ, apud poetas, idem quod ἐσθὴς, vestimentum, vestis, &c. id vide.

'Εσθοτε, pro ὅτε, est quando.

"ΕΣΘΩ, ve. ἐδίω, comedo: f. ἰσω. p. ικα.

"Ι, ἔσω, ι. 2, imperat. m. ab ἵημι, mitto, a. 2. ἐσῶ, a. 2, m. ἵμεν.

'Εσηγάδη, Dor. pro ἐσηγάθη, 3. sing. a. 1, ind. pass. à σηγάω, sileo, taceo: f. ἥσω.

'Εσείδω, inspicio: ab is & εἴδω, video: f. εἴσω. 2. 2. ἔιδον & ἴδην.

'Εσκλισιον, 3. sing. a. 1. ind. act. à σκηνέω, commoror, habito. Th. σκηνὴ, tabernaculum.

'Εσκίδναντο, dispergebantur, 3. pl. imperf. pass. à σκίδνημι, in pass. σκίδναμαι, imperf. ἐσκιδνάμην. Th. σκεδάω, dissipo.

'Εσκίρτα, 3. sing. imperf. act. &

'Εσκίρτων, 3. pl. imperf. act. à σκιρτάω, salio. Th. σκαίρω, idem.

'Εσκλείσε, pro εἰσκλείσε, includo, induco, &c. Ab is vel εἰς, & κλείω, claudo, &c. Vide

'Εσκλῆ, ης, η, exarui, mortuus fui, a. 2. ind. verbi σκλῆμι, quod à σκλάω, per Sync. pro σκλήω, p. ἐσκληκα. part. ἐσκληκὼς, & ἐσκληὼς, aridus. Th. σκέλλω, exsicco, exarefacio.

'Εσκομίσαι, importare, a. 1, inf. act. ab is in pro εἰς & κομίζω, porto: f. ἰσω. Th. κομέω, curo.

'Εσκον, ες, imperf. Ion. pro ἐῶν, eram: verbi εἰμὶ, sum.

'Εσκορδόρκε με, me irritâsti, veluti comesto allio; vel ad lacrymas coegisti, tanquam intrito, à σκορδίζω, allio pasco. Th. σκορδὸν, allium.

'Εσκοτόδνη, ης, η, a. 1. ind. pass. à σκοτόζω, f. ἰσω. p. ικότικα, perf. pass. ἐσκότωμαι. Th. σκότ Θ, tenebræ.

'Εσκύπτω, intueor, in rem aliquam propendo. Th. κύπτω, inclino caput, f. ψω.

"Εσκω, Poët. pro εἰμὶ, sum.

'Εσκωπτον, 3. sing. imperf. verbi σκώπτω, cavillor: f. ψω. p. ἐσκωφα. a. 1. ἐσκώψα.

'Εσκωμμένα, τὰ, i. e. τὸ σκῶμμα; ὅρ Θ τῶ πόδηματ Θ; scamma limesque & saltus terminus; qui scil. in pentathlo, sive quinquertio præsertim τῷ πηδητικῷ καὶ ἁλτικῷ ἀγῶνι; fiebat ducto sulco; vel, longurio lineâq; apposita terminabatur saltus; hinc ὑπὲρ τὰ ἐσκωμμένα πηδᾶν; transilire limitem; ἡ περιμπακῆς; cujusvis rei positos fines excedere, &c. Est à præced. ἔσκαμμαι; vide σκάμμα.

'Εσκῦθτο, condidit, pro εἰσκυβτίθτο, 3. sing. a. 2. m. verbi εἰσκυβτάζω ex εἰς, κυ & πτάζω, pono: f. ξω. a. 2. m. ἐβτάμην, σο, το.

'Εσκωρ, fodi: perf. act. &

'Εσκῶφθαι, a. 2. pass. à σκάπτω, fodio: vide ἔσκομμαι.

'Εσκι, erat, 3. sing. imperf. Ion. pro ἦν, ab εἰμὶ, sum.

'Εσκίδυσ' pro ἐσκίδυσο, dispersit, 3. sing. a. 1. ind. act. à σκίδνω, dissipo, f. σω.

'Εσκιμμαι, consideravi, perf. pass. verbi σκέπτομαι.

'Εσκιμμένως, adv. considerate, circumspecte, a præced.

'Εσκευάδατ, instructi sunt, Ion pro ἐσκευασμένοι εἰσὶ. 3. pl. perf. &

'Εσκευάδατο, Ion. pro ἐσκευασμένοι ἦσαν, 3. pluſq. p. pass. verbi σκευάζω, paro, instruo. Th. σκεῦ Θ, vas.

'Εσκευασμέν Θ, paratus, perf. part. pass. ab eod. verbo & Them.

'Εσκευώρημαι, perf. pass. à σκευωρέομαι, varia custodio; item struo, molior: à σκεῦ Θ, vas, & ὤρ Θ, custos, inspector.

'Εσκλίσασαν, 3. sing. a. 1. ind. act. à σκηνέω, commoror, habito. Th. σκηνὴ, tabernaculum.

'Εσκίδναντο, dispergebantur, 3. pl. imperf. pass. à σκίδνημι, in pass. σκίδναμαι, imperf. ἐσκιδνάμην. Th. σκεδάω, dissipo.

'Εσκίρτα, 3. sing. imperf. act. &

'Εσκίρτων, 3. pl. imperf. act. à σκιρτάω, salio. Th. σκαίρω, idem.

'Εσκλείσε, pro εἰσκλείσε, includo, induco, &c. Ab is vel εἰς, & κλείω, claudo, &c. Vide

'Εσκλῆ, ης, η, exarui, mortuus fui, a. 2. ind. verbi σκλῆμι, quod à σκλάω, per Sync. pro σκλήω, p. ἐσκληκα. part. ἐσκληκὼς, & ἐσκληὼς, aridus. Th. σκέλλω, exsicco, exarefacio.

'Εσκομίσαι, importare, a. 1, inf. act. ab is in pro εἰς & κομίζω, porto: f. ἰσω. Th. κομέω, curo.

'Εσκον, ες, imperf. Ion. pro ἐῶν, eram: verbi εἰμὶ, sum.

'Εσκορδόρκε με, me irritâsti, veluti comesto allio; vel ad lacrymas coegisti, tanquam intrito, à σκορδίζω, allio pasco. Th. σκορδὸν, allium.

'Εσκοτόδνη, ης, η, a. 1. ind. pass. à σκοτόζω, f. ἰσω. p. ικότικα, perf. pass. ἐσκότωμαι. Th. σκότ Θ, tenebræ.

'Εσκύπτω, intueor, in rem aliquam propendo. Th. κύπτω, inclino caput, f. ψω.

"Εσκω, Poët. pro εἰμὶ, sum.

'Εσκωπτον, 3. sing. imperf. verbi σκώπτω, cavillor: f. ψω. p. ἐσκωφα. a. 1. ἐσκώψα.

'Εσκωμμένα, τὰ, i. e. τὸ σκῶμμα; ὅρ Θ τῶ πόδηματ Θ; scamma limesque & saltus terminus; qui scil. in pentathlo, sive quinquertio præsertim τῷ πηδητικῷ καὶ ἁλτικῷ ἀγῶνι; fiebat ducto sulco; vel, longurio lineâq; apposita terminabatur saltus; hinc ὑπὲρ τὰ ἐσκωμμένα πηδᾶν; transilire limitem; ἡ περιμπακῆς; cujusvis rei positos fines excedere, &c. Est à præced. ἔσκαμμαι; vide σκάμμα.

'Εσκῦφθαι, condidit, pro εἰσκυβτίθτο, 3. sing. a. 2. m. verbi εἰσκυβτάζω ex εἰς, κυ & πτάζω, pono: f. ξω. a. 2. m. ἐβτάμην, σο, το.

'Εσκωρ, fodi: perf. act. &

'Εσκῶφθαι, a. 2. pass. à σκάπτω, fodio: vide ἔσκομμαι.

'Εσμι, erat, 3. sing. imperf. Ion. pro ἦν, ab εἰμὶ, sum.

'Εσμιμένος, consideravi, perf. pass. verbi σκέπτομαι.

'Εσμι

ἰσπειμῤία, τὰ, ἃ ἀσπάζομαι, dicuntur τὰ ἀσπασμοσύνια; ὁμολογημένα, pacta, & conventa, &c. Vide Th. ἀσπάζω.

ἴσπεμπω, mitto; & ἰσπέμπομαι, accerso, & accersor, &c. Ab is pro eis, & πέμπω, Vi.

Ἐσπεπομμένος, ὁ, ascitus; vel ascitius; participp. præt. pass. ab ἰσποιέω, pro εἰσποιέω, Vi.

Ἑσπέρα, ας, ἡ, VESPERA. Th. ἕσπερος, vesper.

Ἑσπέρας, adverbialiter, vesperi, à præced.

Ἑσπέριος, vespertinus, occidentalis: item,

Ἑσπερικὸς, idem quod ἑσπέριος, vesperi adv niens; &c. sicut etiam ἑσπερίς, ίδος, ἡ, occidua, occidentalis; ut ἑσπερὶς νῆσος, occidentalis insula, &c. Item, herba generis violarum, quæ nocte fragrantius, quam interdiu spirare dicitur; unde illi nomen esse Hesperidum putatur; nam, in plur. ἑσπερίδες, Hesperides, nocte dicebantur filiæ, quibus cura custodiendi m la aurea tradita fuit; Hesiod. Item, ἑσπερίζομαι, unde verba ἑσπερισμὸς, τὸ, vespertinus esus; cibus qui vesperi sumitur, &c. Omnia à sequente Th. ἕσπερος, id vide.

ΕΣΠΕΡΟΣ, ου, ὁ, VESPER: quasi ἓω πέρας, dici finis.

Ἑσπεσθαι, sequi, Poët. pro ἕπεσθαι, præs. inf. verbi ἕπω, sequor.

Ἔσπετε, dicite, 2. pl. imperat. præs. ab ἔσπω, dico, Poët. pro ἔπω, a. 1. εἶπα.

Ἕσπετο, sequebatur, Poët. pro εἵπετο, 3. sing. imperf. verbi ἵσπομαι, pro ἵπομαι, sequor.

Ἑσπεύδον, festinabant. 3. pl. impe f. act. à σπεύδω, festino: f. σω, a. 1. ind. act. ἔσπευσα, ας, ε.

Ἐσπιλωμένος, η, ον, perf. part. pass. à σπιλόω, maculo: f. ώσω: p. ἐσπίλωκα. Th. σπίλος, macula.

Ἔσπιπτε, incido, irrumpo, prorumpo, &c. Idem quod, & pro εἰσπίπτω, id vide.

Ἐσπλαγχνίδωσε, ης, ἡ, misericordiâ tactus fui, a. 1. ind. pass. verbi σπλαγχνίζομαι, misericordiâ moveor: f. ίσομαι. p. ἐσπλάγχνισμαι. Th. σπλάγχνον, viscus, commiseratio.

Ἐσπλέω, adnavigo; & ἐσπλὸς, ὁ, adnavigatio; ἔσπλους τῶν λιμένων, fauces portus; introitus, aditus, ingressus, &c. Thucyd. idem cum εἴσπλοια, & εἴσπλους, quæ vide.

Ἐσποίεσο, idem quod εἰσποιοῦ, ascisco, adopto, Th. ποιέω, facio: f. ήσω. p. ηκα.

Ἐσπόμεθ', pro ἐσπόμεθα, consequimur, 1. pl. præf. ind. Poet. ab

Ἕσπομαι, sequor, pro ἵπομαι, in opt. ἑσποίμην, part. ἑσπόμενος. Th. ἕπω, sequor.

Ἔσπον, ες, ε, evulsi, 2. 2. verbi σπάω, traho, hinc a 2. inf. σπεῖν, parr. σπών, & in a. 1. m. ἑσπάμην, a. 2. 11. f. σπάσθαι, part. σπάμενος.

Ἐσπουδε, præt. m. à σπεύδω, festino: quod vide.

Ἐσπούδασα, a. 1. act. verbi σπουδάζω, studeo: f. άσω, ab col. Th.

Ἐσπουδασμένως, bona fide; Bud. usurpat hæc Plauti; bonan' fi le tu mihi illhæc verba dixilli; sic Græcè reddens, ἆρα γέ σου ἐσπουδασμένως τὸν ὃ τιν λόγον ἔλεξας, &c. Est adv. à præt. pass. verbi σπουδάζω, id vide.

Ἐσπουσμένως, exactio; ab ἐσπουσμένος, exigo; idem cum, & pro εἰσπραξις, & εἰσπράττω, quæ vide.

Ἔσπω, loquor, Poët. oro ἔπω.

Ἐσρεμὸ, nomen viri indeclinabile. Hebr. fugitca exultationis.

Ἔσσα, ας, ἡ, indui, sedere feci, a 1. Poet. pro εἵσα, ab ἕω, vel ἵνυμι, induo. Vel ab ἕω, seu ἵζω, sevum, induo. Vel ab ἕω, seu ἵζω, sedere facio.

Ἔσσαι, pro ἵσαι, a. 1. inf. act. Poët. ab ἕω, vel ἵζω, sedere facio: vel 2. sing. perf. pro εἵσαι, ab εἶμαι, perf. pass. verbi ἕω, induo, vel sedeo. Sunt qui velint ἔσσαι, pro ἧσαι, indutus es, poni. q. ab ἧσμαι, perf. pass. eiusdem verbi.

Ἐσσαμμένη, involuta, a. 1. part. f. g. pro ἐσσαμμένη, Poët. verbi ἕω, seu ἵννυμι, induo.

Ἔσσαν, Poët. Systole, pro ἦσαν, erant, 3. pl. imperf. verbi εἰμὶ, sum.

Ἔσσας, a. 1. part. act. Poët. pro ἕσας & Ἑσσάσθαι, pro ἵσασθαι, a. 1. inf. m. ab ἕω, induo, vel sedeo.

Ἔσσαι, 3. sing. a. 1. ind. act. vide ἵσαι.

Ἔσσαι, eris, Ion. & Poët. pro ἴσῃ, 2. sing f. verbi εἰμὶ, sum.

Ἔσσαισι, sedilti, seu indutus es, Poët. pro ἔσσαι, 2. sing. perf. pass. εἶμαι, ab ἕω, sedeo, induo.

Ἔσσεῖ, Poët. & Dor. pro ἔσῃ, 3. sing. f. ἔσομαι, verbi εἰμὶ, sum.

Ἔσσεῖ, erit, 3. sing. f. pro ἔσῃ, ejusd. verbi.

Ἐσσεῖται, Poët. pro ἔσονται, a. 1. ind. act. in 3. pl. ἔσαν & ἔσσαν.

Ἐσσεύαντο, pro ἐσθύσαντο, 3. pl. a. 1. m. a Σεύω, idem quod Σείω, agito, cico.

Ἔσσυμαι, p. f. pass. pro ἵσυμαι, Ion. pro σίσυμαι &

Ἐσσθύνντο, excivernnt, pro ἐσθύνντο, 3. pl. imperf. à Σθύνμαι. Th. Σείω, agito.

Ἔσσιν, -ιῶν, ὁ, rex, præcipuè apum. παρὰ τὸ ἵσταμι, id est, stabilire, scil. subditos.

Ἔσσι, es, Poët. pro εἶ, seu εἶς, 2. sing. &

Ἔσσο, esto tu, Poët. pro ἴσο, præs. imperat. ab εἰμὶ, sum.

Ἔσσο, gem. ας, pro ἴσο, quod Ion. pro εἶσο. 2. sing. plusq. p. pass. verbi ἕω, seu ἵννυμι, induo: f. ἴσω. p. ἔσσκα, perf. pass. εἶμαι, plusq. p. εἵμην.

Ἐσσόμενα, futura: f. 1. m. part. pl. ab

Ἐσσόμενος, η, ον, futurus, a, um, pro ἐσόμενος, in dat. pl. Ion. ἐσσομένοισι, ab εἰμὶ, sum.

Ἔσσον, pro ἴσον, indue, a. 1. imperat. act. verbi ἕω, induo.

Ἔσσον, τὸ, vestis, indumentum; ἱμάτιον, Hesych. ab eod. Th.

Ἐσσόμην, vincor, Ion. pro ἡσσώμην, al ἡττώμην, -ώμην. Th. ἧττων, minor, inferior.

Ἔσσον, Ion. pro ἧσσον, sed usitatius ἧττον, præf. inf. ab eod. Th.

Ἔσσυεν, ere perunt, Bœot. & gem. σσ, pro ἐσύθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. ab ἐσύθην, verbi σύω pro σθύω, agito. Th. Σείω, idem.

Ἔσσυμαι, sai, tai, Poët. & per Metathes. pro σίσυμαι, perf. pass. &

Ἐσσυμένος, pro σισυμένος, perf. part. pass. a Σύω, pro Σθύω. Th. Σείω, agito.

Ἐσσυμένως, adv. incita è: à præced.

Ἔσσυτ', pro ἴσυτ), & hoc pro σίσυθ), fruit, 3. sing. perf. p ss. &

Ἔσσυτο, pro σίσυτο, 3 sing. plusq. p. pass. à σύω, quod pro Σθύω, agito. Th. Σείω, idem.

Ἔσσω, Poët. pro ἴσω, f. 1. act. verbi ἕω, sedere facio: a. 1. εἶσα.

Ἔσσωμαι, Ion. pro ἥσσωμαι, victus sum, perf. verbi ἐσσόομαι, Ion pro ἡσσάομαι, vincor. Th. ἧττων, minor.

Ἔσσων, ονος, ὁ, ἡ, Ion. pro ἧττων, inferior.

Ἔστ, pro ὄστι, est, 3. sing, ab εἰμὶ, sum.

Ἔστεαι, steti, Ion. Sync. pro ἕστηκε, perf. verbi ἵστημι, sto.

Ἑστεῶθεν, steterunt, Bœot. Sync. pro ἑστᾶσι, 3. pl. sequentis.

Ἑστήδειν, ftatutus sum, a. 1. ind. pass. Ion. & Æol. pro ἐστάθην, ab ἵστημι, sto.

Ἔστηκε, ftillabat, 3. sing. imperf. verbi στάζω: f. ξω, ftillo.

Ἔστηκεν, erit, per Sync. pro ἔσται, 3. sing f. 1. verbi εἰμὶ, sum.

Ἑστήκοιμι, præf. opt. act. verbi ἵστημι, pro ἵστημι, sto: unde imperat. ἕστηθι. inf. ἑστάναι, part. ἑστὰς.

Ἔστηκα, steti, pro ἕστηκα, perf. act. verbi ἵστημι, sto: a. 2. ἔστην.

Ἔστηκτο, ftillabatur. Ion. pro ἔσταπτο, 3. sing. pluso. p. p ss. ἱσταγμένη à στάζω, ftillo: f. ξω. ἔστηχα.

Ἐστηλίδατο, Ion. per anasmo syllabæ δα, pro ἐστάλατο. quod pro ἐστελμένοι ἦσαν, 3. pl. plusq. p. pass. veri ἐστέλλω, orno, instruo: f. λῶ. a. 1. ἔστειλα, p. m. ἐστολα.

Ἑστάλαται, succinctas habebant pro ἐστάλατο, quod Ion. pro ἐστελμένοι εἰσὶ, 3. pl. perf. &

Ἐστάλατο, Ion. pro ἐστελμένοι ἦσαν, 3. pl. plusq. p. pass. verbi στέλλω, orno.

Ἔστελλε, missus fum, a. 2. pass. ab ἐστάλην, a. 2. act. &

Ἔστελκε, perf. act. à στέλλω, mitto, orno: f. 2. στελῶ. perf. pass. ἔσταλμαι. a. 1. pass. ἐστάλθην.

Ἔστημεν, ftamus, pro ἔσταμεν, 1. pl. præf. verbi ἵστημι, Poët. pro ἵσταμεν, sto: unde & ἔστατε, ἐστᾶσι, ἐστάτην, inf. ἑστάμεν & ἔστατε, opt. Sunt qui velint ἔστεμεν, per Sync. dici pro ἐστήκαμεν, perf. act. verbi ἵστημι.

Ἔστασαν, Ion. pro ἔστησαν, quod pro ἐστάσαν, præf. inf. act. verbi ἵστημι, sto.

Ἔστην, steterunt, Bœot. Sync. pro ἔστησαν, 3. pl. a. 2. act. ἵστημι, sto.

Ἔστησε, verbi ἵστημι. præt. m. εἵστηκα. pluſq. p. εἱστήκειν, & in 3. pl. ἑστήκεσαν, Att.

Ἑστηκὼς, ότος, part. perf. ab ἵστημι, sto. f. ήκω. p. ἕστηκα.

Ἑστήμεσθ', interim, ut sit, in tunc; Homerus eo utitur annexa etiam particula ὄ, sic ἑστημέσθ'; usque in illud tempus; Od. ν. ab ἐς, in; pro εἰς, & πῆμος, vel πημόσθ'; tum, &c. Vi.

Ἔστην, a. 2. ind. act. vide ἵστημι.

Ἑστήξει, & ἑστήξεται, 3. sing. f. 1. act. & m. verbi ἵστημι, sto, facta more Sy. acusano ex perf. ἕστηκα, verbi ἵστημι.

Ἑστηριγμένος, perf. part. &

Ἐστήρικται, 3. sing. perf. pass. à στηρίζω, ftatuo. f. ξω. p. χα. perf. pass. ἑστήριγμαι, ξαι, pluſq. p. ἑστηρίγμην, ξο, κτο.

Ἔστησε, ας, ε, a. 1. ind. act. &

Ἐστησάμην, ω, ατο, a. 1. m. &

Ἔστησαν, 3. pl. a. 2. ἵστημι, ab ἵστημι, sto.

Ἑστηκὼς, qui ftetit, per Sync. pro ἑστηκὼς, ότος, perf. part. ejusd. verbi.

Ἔστι, est, 3. sing. præf. ab εἰμὶ, sum.

ΕΣΤΙΑ, ας, ἡ, focus, lar, domus; item VESTA.

Ἑστιάδιον, Ion. pro εἰστιάδιον, ης, ἡ, a. 1. ind. pass. ab ἑστιάω, domo excipio, quod vide. à præced.

Ἑστίαμα, τὸ, epulum, epulatio; item, δεῖπνον, pater familias, & domus dominus; Poll. lib. 10. libro vero primo, tradit dominum familiæ, ὀψιτάμενα, appellari, &c. δεῖπνον, excipior convivio, epulor, &c. Omnia à præced. verbo, & Themate.

Ἑστιάρχων, custos domus; Jupiter; unde, ἑστιάρχια, editui; Polluci lib. 8. à Th. ἑστία, & ἀρχὴ, &c. Vi.

Ἑστιάς, άδος, ἡ, veltali; &

Ἑστίασις, ίσεως, ἡ, epulatio, epulum, convivium, &c. Item,

Ἑστιατὴν, ῆ, part. act. verbi ἑστιάω, convivio excipio; ab ἑστία, domus, lar.

Ἑστιατήρ, ορος, ὁ, convivator; qui convivium & epulum præbet; Plat. in Tim. item,

Ἑστιατικὸς, ὴ, ὸν, epulatio: &

Ἑστιατόριον, ου, τὸ, cœnaculum: &

Ἑστιάω, convivio excipio f. άσω. p. ἑστίακα. Sumit enim ε post ς loco augmenti: ab ἑστία, lar.

Ἔστεκεν, 3. sing. a. 2. verbi στέγω, calco. f. ψω.

Ἐστίθημι, pro εἰστίθημι, impono; pono in, seu intra; indo; condo intrà, &c. Unde, εἰς χέρας ἑστίθεναι; est, tradere in manus, vel præbere, &c. In hoc loco Herodoti, ἑστὶς εἰς τὰς χέρας παῖδι Κυρίου; tradens, vel præbens in manus filii Cræsum, &c. Ab ἐς vel εἰς & τίθημι, Vi.

Ἐστιοπάμων, ονος, ὁ, domus dominus; pater familias, &c. Ab ὀστία, domus; & πάω, πάομαι, πῶμαι; possideo, &c. Cujus verbi in usu est præcipuè; præt. pass. πέπαμαι; unde, duplicato, μ. πάπαμμα, τὸ, possessio, &c.

Ἐστιχέτην, 3. dual. a. 2. act. à στείχω, ordine eo. f. ξω. a. 2. ἔστιχον.

Ἐστιχόωντο, ordine ibant, 3. pl. imperf. pass. Poët. pro ὀστιχῶντο, verbi στιχάω, ab eod. Them.

Ἕσυ, federat, seu indutus erat, Poët. seu Ion. pro εἷσο, vel εἶτο, 3. sing. pluſq. p. εἵμαι, verbi ἕω, seu ἵννυμι, sedeo, induo, f. ἕσω. perf. pass. εἶμαι.

Ἐσβόων, imperf. act. verbi σοβέω, maledico, Æol. pro σομέω. Th. σόμα, os.

Ἐσωμώθη, apertus sum, a. 1. pass. verbi σωμόω, f. ώσω, adaperio. Th σόμα, os.

Ἔσων, sunt illi duo, dual. num. præf. εἰμὶ, sed

Ἔστιν, est 2. dual. imperat. ἴσον, ἴσω. Peniur & pro ἦσον, dual. num. imperf. ejusd. verbi.

Ἐσυνάχιζεν, suspirabat, 3. sing. imperf. verbi συναχίζω, f. ίσω, p. ἐσυνάχικα. Th. πνεῦ, anguſtus.

Ἔσυρχα, amavi, perf. m. verbi σύρω, f. ξω, amo, acquiesco.

Ἐσφηνώς, ότος, part. præt. m. superioris verbi.

Ἐσφόρισα, stravi. a. 1. ind. act. verbi σφορέω, sterno, f. ήσω, a. 1. pass. ἐσφορέθην.

Ἐσφόρτας, an ἐσφόρτας, stratus est. Dor. pro ἐσφόρτης, 3. sing, perf. pass. à σφορέω, sterno. Alii volunt ἐσφόρ), Dor. loci pro ἔσφορ), 3. perf. à σφορόω. f. σφορώσω. idem quod σφορέω.

Ἔσφραμμαι, μαι, versus sum, perf. pass. verbi σφράω, verto. f. ψω.

Ἐσφυπόδευσα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi σφυπόδεω, castra metor, quod à σφυτὸς, exercitus & πόδη, solum.

Ἔσφυντο, Poët. pro ἐσφύθησαν, 3. pl. imperf. verbi σφυθομαι, castra pono. Th. σφυτὸς, exercitus.

Ἐσφώατο, averti erant, 3. pl. pluſq. p. pass. Ion. pro ἐσφεμμένοι ἦσαν, verbi σφέω, verto, f. ψω. p. φα. perf. pass. ἔσφεμμαι.

Ἐσφόθλω, a. 2. ind. pass. ejusd. verbi.

Ἐσφίφθλω, versus sum, a. 1. pass. &

Ἔσφιφεν, ες, ε, imperf. act. à σφίφω, verto, f. ψω.

Ἐσφλωίσσα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi σφλωίζω, dissolutè vivo. f. άσω. p. ἐσφλωίκα. Th. σφλιβὸς, luxus.

Ἔσφφα, verti, præt. m. verbi σφίφω.

Ἔσφομαι, constratus sum, perf. pass. &

Ἐσφορμένος, perf. part. pass. verbi σφόρνυμι, f. σφορῶ, idem quod σφρίω, sterno.

Ἔσφοσα, a. 1. act. &

Ἔσφοτο, 3. sing. pluſq. p. pass. à σφόρνυμι, sterno, f. σω, quod vide.

Ἔσχυγον, a. 2. ind. act. verbi σχυέω, vel inusit. σύγω, odio profequor. f. σύξω.

Ἔσχ: ἐλίξει, difficulit, 3. sing. a. 1. ind. act. a σχολίζω, f. ξω, duriter tracto. Th. σχόλη, adstringo. f. λω.

Ἔσω, ESTO, 3. sing. imperat. verbi εἰμὶ, sum.

Ἐσωμυλέμην, ω, ατο, a. 1. m. verbi σωμυλέω,

μύλλειν, idem quod σφυρηλάτειν, loquax sum. Th. σφύζω, os.

Ἔσφω, 3. dual. imperat. verbi εἰμί, sum.

Ἔσφων, ονος, ὁ, clavus temonis: ab ἴημι, mitto: melius ἵκτωρ, ab ἵκω, quia continet.

Ἑστὼς, ῶτος, stans, in f. g. ἑστῶσα, perf. part. act. p. o ἑστακώς, per Syncop. ἑστὰς & per Crasin ἑστὼς ὥτος, in gen. pl. ἑστώτων. ab ἵστημι, to.

Ἔστωσαν, sint, 3. pl. imperat. præs. ab εἰμί, sum.

Ἑστῶτες, nom. pl. ab ἑστὼς, quod vide.

Βούβλιον, commotus sum, a. 1. pass. à σύω, pro σείω, moveo. Th. ζείω, agito.

Ἐσύλα, spoliavit, 3. sing. imperf. verbi συλάω, f. ήσω. Th. σύλη, præda.

Ἐσύλευν, prædati sunt, imperf. act. verbi συλάω, spolio, ab eod. Th.

Ἐσωσθήκα, ας, ε, intellexi, a. 1. ind. act. Att. pro σωῆκα; verbi σωίημι, intelligo, f. σωιήσω ex σωὸ, & ἵω, mitto, &c.

Ἔσωτερον, posteà: ex ἐς & ὕστερος, posterior.

Ἐσφάγη, jugulabatur, 3. sing. imperf. pass. ab ἔσφαγμαι, ης, ε, a. 2. ind. & verbi σφάπτω, seu σφάζω, f. ξω, jugulo, perf. pass. ἔσφαγμαι.

Ἐσφαγμένος, ejusd. perf. part. pass.

Ἔσφαζον, macta bant, 3. pl. imperf. act. verbi σφάζω, macto, f. ξω.

Ἐσφαίρωτο, 3. sing. pluſq. p. pass. verbi σφαιρόω, in globi modum rotundum facio, f. ώσω. Th. σφαῖρα, globus.

Ἐσφάλην, ης, η, deceptus sum, a. 2. ind. pass. ab ἔσφαλμαι, σαι, ται, a. 2. ind. act. verbi σφάλλω, decipio, f. αλῶ. p. ἔσφαλκα.

Ἔσφαλμαι perf. pass. ab ἔσφαλκα, perf. act. ejusd. verbi.

Ἐσφάξαν, trucidarunt, 3. pl. a. 1. act. verbi σφάζω, jugulo, f. ξω. p. m. ἔσφαγα.

Ἐσφεδόνιζον, sonum excitabant, imperf. verbi σφενδονίζω. Them. σφενδονάω, sonus.

Ἔσφερον, infero, ut, ἐσφέρειν γνώμην; sententiam dico; item, ἐσφέρειν τὰς βυλάς; ad consilia retulerunt; Thucyd. &c. Est idem quod & pro εἰσφέρω, ab ἐς vel εἰς & φέρω, &c. Hæc vide.

Ἔσφιγκωβία, constrictus; unde in neutr. plur. ἐσφιγκωβία, constricta; in arctum seu angustum contracta, &c. Est part. perf. pass. verbi σφιγκόω, Vi.

Ἔσφιγξα, adstrinxi, 3. sing. a. 1. act. verbi σφίγγω, stringo, f. γξω.

Ἐσφοιτάων, ῶν, sæpiùs adeo; sæpiùs intro, vel ingredior, &c. Est pro εἰσφοιτάων, idem; ab ἐς vel εἰς & φοιτάω, vide.

Ἐσφορέας, ὁ, collatio, &c. Idem cum εἰσφορὰ, id vide.

Ἐσφράγισεν, obsignavit, 3. sing. 9. 1. act. verbi σφραγίζω, obsigno, f. ίσω, p. ἐσφράγικα, a. 1. pass. ἐσφραγίσθην. Th. σφραγὶς, sigillum.

Ἐσφραγίσθητε, 2. pl. a. 1. ind. pass. & verbo & Th.

Ἐσφραγισμένος, perf. part. pass. ab eod. verbo & Th.

ΕΣΧΑΡΑ, ας, ἡ, focus, ara, crusta ex adustione vulneri adhærens, unde Angl. a scar.

Ἐσχαρίς, ίδος, vel ίδος, ὁ, qui foco præest, (præcipuè in navi) Poll. l. 1. à præced. Th.

Ἐσχαρών, ῶνος, ὁ, Poët. idem.

Ἐσχάριον, τὸ, foculus; item, acerra, thuribulum; Συμμαθηταὶ; item, machina, qua naves in mare trahuntur; ut annotat Euſt. à Bud. autem exponitur basis; & fulcimentum navis, quum eam fabricantur, vel ſtat in navali, &c. Item, compactio; vel transtrorum etiam planities, &c. Itidem, à præced. Th.

Ἐσχαρίς, ίδος, ἡ, focus, eraticula. Th. ἐσχάριον, focus.

Ἐσχάρων, ὁ, ὦνος, ad focum pertinens, & q. d. focalis; ut ἐσχάριον πῦρ, foci ignis; in Epigramm. Sic, ἐσχάρινος, q. d. focalis; ut ἐσχάρινος ἄρτος, coctus in foco, &c. Item, ἐσχάρων, ῶ, crustas obduco; in crustas ἐσχάρωσα, erumpere facio, q. d. incrusto; unde, ἐσχαρώθη ἕλκη, Dioſcor. 4. ulcera quæ crustas contraxerunt, &c. Indè, ἐσχαρώδης, cruſtoſus, cruſtaceus; Gal. & ἐσχάρωσις, q. d. incruſtatio; item, ἐσχαρωτικὸν, medicamentum, q. d. incruſtativum; i. e. cruſtas inducens; unde, in neut. pl. ἐσχαρωτικὰ, medicamenta dicuntur apud Galen. lib. δ. περὶ τόπων, quæ cruſtas ulceribus tanquam igne aduſtis inducunt, &c. Omnia à præced. Th. ἐσχάρα, Vi.

Ἔσχατόων, extremus ſum; vel, in extremis oris & finibus ſitus ſum; ut ἐσχατόωντα τῆς Λιβύης, Theophr. Item, ἐσχατόωντα τῆς Ἀχαΐας; Polyb. in extremis Achaiæ finibus ſita, &c. Eſt à ſeq. Th. ἔσχατος, id vide.

Ἔσχατα, ας, ἡ, extremitas: &

Ἔσχατη, ης, ἡ, Ion. pro eod. Item,

Ἔσχατόω, ſum in extrema parte; & ἐσχατόω, extremus ſeu poſtremus ſum, ἐσχάτωμαι, tardo; Machab. l. 1. c. 5. ἔσχατος, ultimus; unde; ἐσχατὴς μοίρης, in Epigr. ſic, ἐσχατοιὴς, ιητ. ὁ, poëtic. ultimus; extremus; in ultimis finibus ſitus, &c. Omnia, itidem à ſeq. Th. ἔσχατος, Vi. Unde etiam, ἐσχατιὴ, finis; ultimus terminus, &c. In Eccleſ. cap. 7.

Ἐσχατογήρως, extremam ſenectutem agens; decrepitus; Plutarch. in Pompeio; (idem quod βαθύγηρως; id vide) legitur etiam cap. 41. Eccleſiaſtici, Ἐσχατογηρὸς, defecta ætate, &c. Ab ἔσχατος, & γῆρας, τὸ, quæ vide.

Ἔσχατον, ου, τὸ, extremitas, item adv. ultimè, item,

Ἔσχατος, ατη, ατον, ultimus; à ſeq. Th.

ΕΣΧΑΤΟΣ, η, ον, extremus, ultimus: &

Ἐσχατόσατο, pro ἐχατίσατο, f. g. ab ἐχατὴς, extremus; &

Ἐσχάτως, adv. extremè, ad extremum, Th. ἔσχατος, extremus.

Ἔσχε, 3. ſing. a. 2. act. verbi ἴσχω, habeo, f. ξω. p. ἔσχηκα. a. 2. ἐσχον. ω. 2. ſub. χῶ. perf. paſſ. ἔσχεμαι.

Ἐσχέθην, ης, η, a. 1. ind. paſſ. &

Ἔσχηκα, perf. act. ab ἴσχω, vide ἴσχε.

Ἐσχημάτιζετο, 3. ſing. imperf. paſſ. verbi σχηματίζω, effingo, à σχῆμα habitus. Th. ἴσχω, habeo.

Ἔσχηκα, perf. act. verbi χίζω, findo, f. ίσω, perf. paſſ. ἔσχισμαι.

Ἐσχίσθησαν, ης, η, & in 3. pl. ἐσχίσθησαν, a. 1. ind. paſſ. ejuſd. verbi.

Ἔσχόμην, a. 2. m. &

Ἔσχον, ες, ε, a. 2. in', act. verbi ἴσχω, habeo. imperf. εἶχον, vide ἴσχε.

Ἔσω, f. 1. verbi ἴζω, f. ίσω, re facio, vel ἵω, induo.

Ἔσω, intrà, adv. cum gen. &

Ἔσωθεν, intrinſecus: ab εἴς; in.

Ἐσώθησαν, ſervatus ſum, a. 1. ind. paſſ. verbi σώζω, ſervo, f. σω, perf. paſſ. σέσωσμαι.

Ἔσωσα, a. 1. act. ejuſd. verbi.

Ἐσώτατος, intimus, penitiſſimus; ſuperl. ab ἔσω.

Ἐσωφρόνισθα, ης, η, a. 1. paſſ. verbi σωφρονίζω, ſapere docco, f. ίσω, p. σεσωφρόνικα, à σώφρων, temperans: ex σῶς, ſeu σάος, contracte σᾶς, ſanus, & φρὴν, mens.

Ἔτ' pro ἴτι, adhuc, etiam.

Ἐτὸς, vera, bona; ἀληθὴς Heſych. eſt neut. plur. ab ἐτὸς, verus, Vi.

Ἐτάθην, conſtitutus ſum, a. 1. ind. paſſ. à τάσσω, vel -πω, ordino, f. ξω, p. χα. a. 2. ἔταγον.

ΕΤΑΖΩ, examino, inquiro, ſcrutor, f. άσω, & Dor. ξω.

Ἐτάθην, extentus ſum, a. 1. ind. paſſ. verbi τείνω, tendo, f. τενῶ. p. τέτακα. perf. paſſ. τέταμαι.

Ἔταγον, άτω, a. 1. imperat. act. præced. verbi τάζω.

Ἐτάφην, ſepultus ſum, a. 2. ind. paſſ. verbi θάπτω, ſepelio: f. ψω.

Ἔταιρε, ας, ἡ, amica, meretrix: &

Ἑταιρεία, ας, ἡ, ſocietas: item ἑταιρία, ſocietatem ago; in ſocietate verſor, &c. Sicut etiam, ſequens,

Ἑταιρέω, proſtituo me: f. ήσω, ab ἑταῖρος, ſodalis.

Ἑταίρη, ἡ, eſt Ion. pro ἑταίρα; ſodalis, amica; item, meretrix; ſpecioſo nomine rem odioſam denotante; ut & Latinè, amica, meretricem, apud poëtas ſignificat; ab eod. Th.

Ἑταιρίη, ης, ἡ, Ion. pro ἑταιρεία, ſodalitium: &

Ἑταιρικὸς, Ion. pro ἑταιρεῖος, Jovis epith. qui ſodalitiis præeſt: ab eod. Th.

Ἑταιρισμὸς, οῦ, ὁ, impudicitia: ab ἑταιρίζω, quod vide.

Ἑταιρία, ας, ἡ, ſodalitium: unde,

Ἑταιρίδια, τὰ, feſtum in honorem Jovis ſodalitii celebrari ſolitum, &c. Item, ἑταιρίδες, meretricula; Plur. in Polit. præc. Item,

Ἑταίρισα, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi τίλλω, pecſicio, facio, a. 1. ἵστλα.

Ἔτειρα, extendi, a. 1. act. verbi τείνω, tendo: f. τενῶ, p. τέτακα.

Ἑτεῖος, εία, εῖον, annuus, a, um. Th. ἔτος, τὸ, annus.

Ἐτείρετο, affligebar, vide ἐτείρετο.

Ἐτείρετο, confectus erat, 3. ſing. imperf. paſſ. à τείρω, affligo, vexo, f. τερῶ. p. τέτρυκα, a. 1. ἔτρυσα.

Ἔτεκε, pro ἔτεκεν, peperit, 3. ſing. a. 2. ἔτεκον, ες, ε, verbi τίκτω, pario, f. τέξομαι, p. m. τέτοκα.

Ἐτεκνοποιήσατο, 3. ſing. a. 1. m. verbi τεκνοποιέω, liberos procreo: ἐτεκνοποίει, 3. imperf. act. à τέκνον, fœtus, (quod à τίκτω, pario,) & ποιέω, facio.

Ἐτέκνωθεν, Bœot. pro ἐτεκνώθησαν, 3. pl. a. 1. ind. paſſ. à τεκνόω, liberos procreo, gigno.

Ἐτελάντιζεν, 3. ſing imperf. act verbi ταλαντίζω, miſerum & ærumnoſum voco: f. ώω; à τάλας, αντος, miſer. Th. ταλάω, f. άσω, ſuffero.

Ἔτετμον, ſcidi, a. 2. act. verbi τίμνω, ſcindo: f. 2. τεμῶ.

Ἐτανύθη, 3. ſing. a. 1. ind. paſſ. verbi τανύω, tendo. Th. τείνω, idem.

Ἔτευξα, ας, ε, a. 1. ind. act. &

Ἐτεύξαμεν, ω, ατο, a. 1. m. à τεύχω, vel πω, ordino: f. ξω, p. χα.

Ἐτεύχεσα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi τευχέω, conturbo: f. ξω, p. τετεύχεκα, præ. paſſ. paſſ. τετεύχεσμαι. a. 1. paſſ. ἐτευχέσθη.

Ἐτεύχησαν, 3. pl. a. 1. ind. paſſ. præced. verbi.

Ἐτεῦχε, amicitia, &c. Idem quod ἑταιρεία; ut ἑταῖρος, ος, ὁ, pro ſocio, amico, &c. Poëtæ dicunt, metri cauſa, pro Th. ἑταῖρος, &c. Hæc vide.

Ἐτεύχεα, Poët. pro ἑταιρεῖα, quod vide.

Ἐτεύχετο, 3 ſing. a. 1. m. gem. ου Poët. à præced.

Ἑτέρη, ης, ὁ, Poët. pro ἑταίρη, ſodalis, gen. pl. ἑτέρων.

Ἔτεσις, examen, inquiſitio, &c. Idem quod ſequens,

Ἔτασμὸς, οῦ, ὁ, inquiſitio, tormentum: ab ἐτάζω, inquiro: f. άσω.

Ἐτάσθη, ης, η, a. 1. impetrat. act. præced. verbi ἐτάζω.

Ἐτάφην, ſepultus ſum, a. 2. ind. paſſ. verbi θάπτω, ſepelio: f. ψω.

Ἔτεφρα, ας, ἡ, ſtupui, admiratus ſum, a. 2. & τέτηφα, p. m. idem, vel ſtupeo, admiror: ab eod. verbo. Vide ἐτήφατο.

Ἐτάχυνον, ες, ε, imperf. verbi ταχύνω, accelero. Th. ταχὺς, celer.

Ἔτεα, nom. vel acc. pl. ab ἔτος, ους, τὸ, annus.

Ἐτεθάλει, 3. ſing. pluſq. p. m. verbi θάλλω, vireo: f. θήσω. p. m. τέθηλα.

Ἐτέθην, poſitus ſum, a. 1. ind. paſſ. verbi τίθημι, pono: f. θήσω. a. 2. ἔθην.

Ἐτέθητο, Ion. pro ἐτέθητο, 3. ſing. pluſq. p. m. verbi θάπτω, ſepelio. Alii à θήπτω, ſtupeo, vel θήτω, f. ψω, p. τέθηπα. p. m. τέθητο.

Ἐτεθνήκη, obieram, 1. ſing. pluſq. p. ind. act. verbi θνήσκω, morior: f. a. m. θανοῦμαι, p. τέθνηκα. a. 2. ἔθανον, p. m. τέθναα, hinc inf. τεθνάτω.

Ἐτείλαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi τέλλω, perficio, facio, a. 1. ἔτειλα.

Ἔτειρα, extendi, a. 1. act. verbi τείνω, tendo: f. τενῶ, p. τέτακα.

Ἑταιρίζω, f. ίσω, ſodalis fio, opitulor: &

Ἑταιρικὸς, ὴ, ſodalitius, meretricius: ab

ΕΤΑΙΡΟΣ, ου, ὁ, ſodalis.

Ἑταιρόω, ῶ, ὁ, idem quod ἑταιρικὸς, ſodalem decens, amatorius, &c. Sic ἑταιρὶς, ἰδος, ἡ, ſcortum; ἑταιρισμὸς, οῦ, ὁ, ſcortatio, vita meretricia & meretricia; ἑταιρισὴς, οῦ, ὁ, ſcortator, qui meretricari ſolet; & ἑταιρισεία, ἡ, meretrix, &c. Omnia à præced. Th. ἑταῖρος, id vide.

Ἐτεκόθ', Dor. pro ἐτέκνωσε, tabeſcebas, 2. ſing. imperf. à τήκομαι, liqueſco: &

Ἔτηκτο, liquefactus ſum, a. 2. ind. paſſ. verbi τήκω, & Dor. τάκω, liquefacio: f. ξω, a. 2. ἔτακον.

Ἐτικτόθην, Bœot. pro ἐτεκνώθησαν, 3. pl. a. 1. ind. paſſ. à τεκνόω, liberos procreo, gigno.

Ἐτιλείετο, perficiebatur, 3. ſing. imperf. paſſ. Ion. & Poët. pro ἐτέλειτο, per Pleonaſm. τὸ, ι, verbi τελέω, perficio. Them τέλος, finis.

Ἐτέλεσεν, perfecerunt, pro ἐτέλεων, imperf. act. ab eod. verbo & Th.

Ἐτελέωσα, ας, ε, conſummavi, a. 1. ind. act. verbi τελεόω, perficio, f. ώσω, ejuſd. Them.

Ἐτέλεσε, ας, ε, perfeci, a. 1. ind. act. verbi τελέω. Th. τέλος, finis.

Ἐτελέσθην, ης, η, a. 1. ind. paſſ. ab eod. verbo & Th.

Ἐτελείωσε, ας, ε, conſummavi, a. 1. ind. act. verbi τελειόω, perficio, f. ώσω, ejuſd. Them.

Ἐτέλεσε, Poët. pro ἐτέλεσε, quod vide.

Ἐτελεύτα, 3. ſing. imperf. act. à τελεύτάω, ad finem perduco, defino, f. ήσω, a. 1. ἐτελεύτησε, ας, ε. Th. τέλος, finis.

Ἔτελλε, imperf. act. à τέλλω, mando, a. 1. ἔτειλα.

Ἔτεμον, incidi, a. 2. verbi τέμνω, vel τάμνω, ſeco, f. τεμῶ & ταμῶ. p. τέτμηκα. a. 2. ἔτμαγον & ἔτμαγον, p. m. τέτμαγα.

Ἑτεοδμῶες, οἱ, fideliter ſervientes; genuini & veri ſervi; qui ità, ut veri ſervi, ſervire ſe dedunt, &c. Ab ἐτὸς, verus; & δμὼς, ſervus, &c. Vi.

Ἐτεόκλειοι χάλκιτες, ſic appellatæ ab Eteoclo Cephiſi filio, qui primus Gratiis ſacrificium feciſſe fertur.

Ἐτεόκρητες, οἱ, à prima origine in Creta nati, veri Cretenſes; Etymologus; ab ἐτὸς, & κρῆτες, quæ vide.

Ἔτερ, adverbialiter, verùm, veré: n. g. ab

Ἔτερος, ου, ὁ, Poët. idem quod ἑτὸς, verus, unde etiam formatur per interpoſit. ῆϝ, Th. εἰμὶ, ſum.

Ἐτέρμεδον, q. d. genuinum hordeum; hordei genus, quod nunquam vitiatur, quoniam incurvum naſcitur; Theophr. lib. 3. de cauſ. Plant. ab ἐτὸς, idem quod ἑτὸς, verus: & κριθὴ, hordeum.

Ἐτερεκίης, altera vice; ab ἕτερος, Vi.

Ἐτερεκλίης, ancipite Marte; ut apud Herod ἐτερεκλίας ἀγωνιζόμενοι, ancipite Marte pugnantes; à ſequente,

Ἐτερεκλὴς, ὁ, ἡ, dubius, quaſi anceps robur. Et ſic dicitur victoria, quia alteri ſemper tribuit ἀλκὴ, ab ἕτερος, alter, & ἀλκὴ, robur.

Ἑτέρη, aliâ viâ, aliâ ratione; alio modo; & pro eodem eſt ſequens ἑτέρηφι, Paragoge poëtica; ſeu ἑτέρως; Euſtath. ex Heſiod.

Ἑτερήμερος, alternis diebus durans; ut, ζώειν ἑτερήμερος, dicuntur Tindaridæ, apud Hom. Od. λ. vivere alternis diebus, &c. Item, ἑτερήμεροι, viciſſim & mutuas ſortes habentes, per dies, variatas, &c. Ab ἕτερος & ἡμέρα, Vi.

Ἑτέρηφι, aliter, Poët. adv. pro nomine ἑτέρα. Th. ἕτερος, alter.

Ἑτερογενὴς, alienigena; alterius & diverſi generis, (ei contr. ουοιογενὴς, apud Ariſtot.) ex ἕτερος & γένος, Vi.

Ἑτερόγλαυκος, altero oculo cæſus; ab ἕτερος & γλαυκὸς, Vi.

Ἑτερόγλωσσος, ου, qui diverſæ linguæ eſt: ab ἕτερος, alter, & γλῶσσα, ης, ἡ, lingua.

Ἑτερόγναθος, ου, ὁ, ἡ, edax; utriſq; mandibulis avidè comedens; duro ore; Etymolog. ἀπὸ τῆς, contumax; σκληρότροπος. De equo dictum, qui non ſimiles habet γνάθους, ſive, diſſimiles habente malas ſeu maxillas; ſic enim appellantur equi, qui, ob oris contumaciam, in alterum tantum latus flectuntur. Xenophonti (inquit Camer.) ἑτερόγναθος, eſt equus oris contumacis, is plerumq; qui habet μὴ ὁμοίας τὰς γνάθους, &c. Ab ἕτερος & γνάθος, Vi.

Ἑτερογνώμων, qui alterius ſeu diverſæ eſt ſententiæ; diverſa ſentiens, &c. Unde, ἑτερογνωμοσύνη, diverſa ſententia, &c. Ab ἕτερος & γνώμων, vide.

Ἑτερόγονος, ex vario genere natus; ut, in neut. gen. ἑτερόγονον ζῶον, dicitur mulus, quod ſit è diverſo ſemine prognatum animal, equino videlicet & aſinino; item, de lupo cervario dici poteſt, qui Græcis θώς, eſt, &c. Ab ἕτερος & γονὴ, ſeu γόνος, quæ, à γίγνομαι, &c. Hæc vide.

Ἑτεροδιδασκαλία, -ῶ, diverſam doctrinam docco, f. ήσω ab ἕτερος, alius, & διδάσκω, doceo.

Ἑτεροδοξία, ῶ, alterius ſum opinionis, orthodoxis non aſſentior: &

Ἑτεροδοξία, ας, ἡ, opinio diverſa, vel prava: &

Ἑτεροδόξος, ου, ὁ, ἡ, qui alterius eſt opinionis, vel ſectæ: Angl. heterodox. Omnia ab ἕτερος, alter, & δόξα, opinio; quod à δοκέω, cenſeo.

Ἑτερογενὴς, ὁ, ἡ, ἡ, qui, vel quæ eſt alius ſeu alterius, i. e. diverſæ ſpeciei; ab ἕτερος & εἶδος, τὸ, vide.

Ἑτεροδὴς, ὁ, ἡ, ἡ, qui vel quæ eſt diverſæ gentis, &c. Ab ἕτερος & ἴθνος, τὸ, vide.

Ἑτεροζύλως, adv. iniquè: ab ἑτεροζυλὸς, qui alio zelo ducitur: ab ἕτερος, alius: & ζῆλος, æmulatio.

Ἑτεροζύγιον, ῶ, alteram jugi partem traho: à ſeq.

Ἑτεροζυγὴς, q. d. alterjugis; ut, ταῦροι ἑτεροζυγεῖς, rutin. in alteram partem propendens, &c. Sic, apud Phocyl. σταθμὸν μὴ κρῖνε ἑτεροζυγῆ; lancem nè ferias alterjugem, i. e. in alteram partem; nam ἑτεροζυγὸν, ſive, ἑτεροζύγιον, eſt, ὁ μὴ ζυζυγῶν; Heſych. ab ἕτερος & ζυγὸς, quæ vide.

Ἑτεροζυλὴς, ὁ, ἡ, ἡ, qui alterâ tantum ex parte, vel, virer, vel altero ramo, &c. Metaphoricè, ità dici poteſt, cujas pater tantùm, vel mater tantùm vivit, &c. Euſtath. vult, ἑτεροδυκὸς

ἐθελεῖς παῖδας dici, qui alterius tantum parentis ἔθλ(ος), (seu germen & propago) sunt. Ab ἕτερ(ος) & θάλλω, unde θαλλὸς & θάλ(ος), &c. Quæ vide.

'Ετεροβόος, q. d. alterisonus; qui est alterius seu diversæ linguæ, ac proinde, alienigena; a liter sonans, alterius, seu diversæ vocis, &c. Ab ἕτερ(ος), alter, & βοή(ος), clamor, vox, sonus. &c. Vi.

'Ετεροθελὴς, aliud volens; ab ἕτερ(ος) & θέλω, Vi.

'Ετερόθεν, diversè; idem quod ἑτερόϊος, alio & diverso modo, &c. adv. à sequente,

'Ετεροῖ(ος), diversus à reliquis, & indè

'Ετεροίω, ῶ, f. ώσω, altero, immuto, ἑτεροιωθήσει, 2, 1. inf. p. ss. ab ἕτερ(ος), alter.

'Ετερόϊωσις, alteratio; i.e. ut Bud. exponit, quum rerum qualitates alteræ acq; alteræ fiunt, seu transmutantur, &c. ex Aristot. est verbale à præcedente verbo.

'Ετερόκλινὴς, ἐ(ος), ὁ ἡ ἤ, versatilis, declivis, in alteram partem inclinans, vergens, &c. ex ἕτερ(ος) & κλίνω, unde κλινὴ, ἡ, &c. Vi.

'Ετερόκλιτ(ος), aliter declinatus; -κλιτον, sc. ὄνομα, HETEROCLITON. Th. κλίνω, inflecto.

'Ετεροκλονία, in diversa, seu in diversum moveo, vel quati, &c. Oppian. 4. de Venat. ab ἕτερ(ος) & κλονέω, Vi.

'Ετεροκεφαλία κεφαλαία; seu, ἑτεροκεφαλία, absolutè; Cephalæa, seu dolor alteram cranii seu capitis partem tentans, dextram scil. vel sinistram; qui, proinde, & ἡμικρανία dicitur à Galeno; ab ἕτερ(ος) & κεφάλη, τὴ, vide.

'Ετεροκωφῶ, alii surdus sum. Syrach. 19. 23. Sed rectiùs opinor; ἰδιολωφῶ.

'Ετερομαλλ(ος), altera parte villosus; (cui opponitur ἀμφίμαλλ(ος)) ab ἕτερ(ος) & μάλλος, Vi.

'Ετερομάσχαλ(ος), alterâ tantum parte manuleatus; ut ἑτεροκάσχαλος χιτὼν; alterâ tantùm parte manuleata tunica; vestis fuit servorum, & servitiis dicata; cui opponitur ἀμφιμάσχαλος; ab axillis sic dicta, quas μασχάλας vocant, &c. Nam compositio est ex ἕτερ(ος), vel ἀμφὶ & μασχάλη, vide.

'Ετερομεγεθεῖν, inæqualiter crescere, &c. Ab ἕτερ(ος) & μέγεθ(ος), τὸ, Vi.

'Ετερομερὴς, qui est alterius partis; vel, in alteram partem inclinans, &c. Perpetuum, ferè, pugnæ & victoriæ epitheta; ab ἕτερ(ος) & μέρ(ος), Vi.

'Ετερομήκης, altera parte longior; ab ἕτερ(ος) & μῆκ(ος), Vi.

'Ετερομήτωρ, frater ex diversa matre; ab ἕτερ(ος) & μήτηρ, Vi.

'Ετερομιλὴς, ές, ὁ ἡ ἤ, quò, vel ad quem alter, vel, altera tantummodo pars, venit, seu accedit; ut, ἑτερομίλη δίκη, causa dicitur, quæ ab altera duntaxat parte agitur; scil. εἰς ἐκείνου ἀντίδικ(ον) ἐκ ἥλθεν; Suid. ab ἕτερ(ος) & μολέω, Vi. Sic, varia componuntur alia, cum ἕτερ(ος); ut, ἑτερόμφαλ(ος), ὁ ἡ ἤ, qui formâ diversâ & varia est, sive, qui alterius est formæ, &c. à μορφὴ, Vi. ἑτεροπάθεια; alterius partis vexatio; Diosc. lib. 2. & medicis sic dicitur illud curandi genus, cùm dolor in alteram partem evocatur, &c. à πάθ(ος), Vi. ἑτερόπλους & ἑτεροπλόος; ab altera tantum parte navigationem præbens; ut, contrà, ἀμφοτεριόπλους γῆ, terra utrinque navigationem præbens; seu ad quam ab utraque parte navigari potest, &c. Item, ἑτερόπλων δάνειον, vel ἀργύριον; quod in unum duntaxat commeatum est trajectitium; nam fœnus nauticum duplex est, viz. ἑτερόπλων, quum commeatus, tantùm, periculum, fœnerator suscipit; & ἀμφοτερόπλων, quum remeatus quoque; Vi. πλοῦς, vel πλό(ος), &c. Item, ἑτερόπτυ(ος), aliud, vel diversum spirans; à nomine πτυὸ, id Vi. ἑτεροῤῥοθωσ(ος); &, ἑτεροσωματικὸς, qui alius, seu diversæ personæ est; unde est adv. ἑτεροσωματικῶς; in alia persona; & verbum etiam, ἑτεροσωματέω, personâ differo, &c. Omnia à σῶμα, τὸ, Vi. Sic, ἑτεροῤῥέπτης, & ἑτεροῤῥοπ(ος); in alteram partem vergens seu inclinans; unde, ἑτεροῤῥοπέω, & ἑτεροῤῥοπεῖν; in alteram partem vergere seu propensum esse, &c. Item vergere seu propensum esse, &c. à ῥέπω, unde ῥοπὴ, &c. Quæ vide. ἑτεροῤῥύθμιος, ὁ ἡ ἤ, alterius rythmi, &c. à Th. seq. ἕτερ(ος) & ῥυθμὸς, Vi.

'ΕΤΕΡΟΣ, α, ον, alter, alius, ἀμφότερ(ος), & ὁδότερ(ος), neuter: ἐν ἑτέρῳ, sc. τόπῳ, alibi.

'Ετερόσκιον, quorum alterum latus umbram facit; quorum scil. umbra, aut ad septentrionem, aut ad meridiem spectat; Strab. 1. 2. à præced. ἕτερ(ος) & σκιὰ, Vi. Ita, varia, præterea, alia, cum ἕτερ(ος), sequuntur composita; ut, ἑτεροστιχὲς, qui alterius est ordinis, & diversæ seriei; à στοῖχος, Vi. ἑτερόστομ(ος); alterâ tantùm parte aciem habens; seu, ex altera tantum parte acutus; à στόμα, Vi. ἑτερόσγεφ(ος) ὠδὴ; Ode, quæ composita est ex diversis generibus carminum, (cui contrarium est μονόσγεφ(ος), &c.) à σγεδὴ, Vi. Item, ἑτεροσχήμων; qui alterius seu diversæ figuræ est; figura diversus, &c. à σχῆμα; id vide.

'Ετεροτης, ητ(ος), ἡ, diversitas: &

'Ετερόφυ, altero: ab ἕτερ(ος).

'Ετεροφυὴς, aliusmodi, diversus; alius; dissimilis, &c. Ab ἕτερ(ος) & τροπ(ος), Vi. Sic, ἑτερόσ(ος), alterius seu diversæ essentiæ; alius, diversus; (cui opponitur ὁμόσ(ος)) ab οὐσία, Vi. ἑτεροφθαλμ(ος); qui alterum tantum ex duobus oculis habet, i. e orbus altero, &c. Sic etiam dicuntur equi, qui varios oculos habent; quod vitium dicitur ἑτεροφθαλμία; ab ὄφθαλμ(ος); id vide: ἑτερόφρων; aliter sentiens; à nomine φρὴν; V. ἑτεροφυὴς; diversæ naturæ; item, alibi enatus; à φύω, aut φυὴ; Vi. ἑτερόφυλ(ος), qui est ex alia tribu; item qui diversæ gentis est, alienigena; & Metaph. qui diversi generis est, aut diversæ naturæ; à φῦλον, vel φυλὴ; quæ Vi. Item, ἑτερόφωνος, aliam & diversam edens vocem; unde, ἑτεροφωνία, diversitas, & differentia vocis, &c. à φωνὴ, Vi. & ἑτερόχρο(ος), ἑτεροχροΐς; sic, ἑτεροχροΐ(ος), & ἑτεροχρὼς, diverso prætextus colore; alterius coloris, &c. (Ut &, ἑτεροχρωμ(ος); idem, versicolor, &c.) Unde, ἑτεροχροΐστης, & ἑτεροχροΐα, diversitas coloris, coloris mutatio, &c. Item, verbum ἑτεροχροΐω; alio & diverso sum colore, &c. ex ἕτερος & χρὼς vel χροιὰ.

'Ετερῳθεν, altera ex parte, vel aliâ; contrà, ex adverso; in alteram partem, &c. Item, ἑτερῳθι, alibi, alio ix loco; interdum cum gen. ut ἑτερῳθι γῆς; alibi terrarum, &c. à Th. ἕτερ(ος), vide.

'Ετεροώνυμ(ος), diversum nomen habens; item, diversitatem nominis habens, quæ est contra analogiam; item, ἑτερωνυμία dicuntur, quæ in uno eodémque subjecto diversum nomen habent; ut in scala, ascensus & descensus, &c. Ammonius, &c. Indè, adv. ἑτερωνύμως; diverso nomine; item, non ἀναλόγως; & ἑτερωνυμία, ἡ, diversitas nominis, &c. Ab ἕτερ(ος) & ὄνυμα, Vi.

'Ετέρως, alio modo; aliter, secus, &c. Item, ἑτέρως; alteram in partem; a. liò; Hom. Thucyd. & aliis; utrumque, ab ἕτερ(ος), id vide.

'Ετεσιασμὸς, ὁ, alteratio: à præced. verbo.

'Ετερτεν, delectabat, 3. sing. imperf. à τέρπω, delecto. f. ψω.

'Ετερσε, a. 1. act. Æol. à τέρω, affligo, vexo. Vel ut alii volunt à τέρσω, exsicco unde τερσαίνω, idem.

'Ετέρωθε, & θεν, adv. ex alterâ parte. Th. ἕτερ(ος), alter.

'Ετέρως, adv. aliter, ab eod. Th.

'Ετετιλμην, σο, το, justus eram, pluſq. p. pass. verbi τίλλω, mar.do, perf. τέτιλμαι.

'Ετεταπείνατο, 3. sing. pluſq. p. pass. verbi ταπεινόω, humilio. f. ώσω, perf. τεταπείνωκα. Th. ταπεινὸς, humilis.

'Ετετάχατο, Ion. pro ἐτετάγμεθα ἦσαν, 3. pl. pluſq. p. pass. fit ex 3. sing. ἐτέτακτο, inserto α, ante τὸ, & κ, verso in aspirat. χ, verbi τάσσω, ordino. f. ξω, p. τέταχα, perf. pass. τέταγμαι.

'Ετετεύχατο, Ion. pro ἐτετεύγμεθα ἦσαν, 3. pl. pluſq. p. pass. verbi τεύχω, fabr cor. f. ξω, p. τέτευχα, perf. pass. τέτευγμαι & τέτυγμαι.

'Ετέτυκτο, Ion. pro ἐτέτευγμο ἦσαν, 3. pl. pluſq. p. pass. fit ex 3. sing. ἐτέτακτο, inserto α, ante τὸ, & κ, verso in aspirat. χ, verbi πάσσω, ordino. f. ξω, p. τέτακα, perf. pass. τέταγμαι.

'Ετέτυκτο, Ion. pro ἐτετεύγμεθα ἦσαν, 3. pl. pluſq. p. pass. verbi τεύχω, fabr cor. f. ξω, p. τέτευχα, perf. pass. τέτευγμαι & τέτυγμαι.

'Ετέτυμμαι, 3. sing. imperf. act. verbi τίτυμι, invenio, quod derivatur à τίκτω, feco, scindo. f. τεμῶ, p. τέτμηκα. 2. 2. ἔτεμον, ες, ε, & hinc per Pleonasm. literæ τ, ἐτέτμον, ες, ε, ut quidam volunt.

'Ετετρήχει, ες, ει, pluſq. p. verbi τρήχω, asper & salebrosus sum. f. ξω. p. τέθηχα. Th. τραχὺς, ί(ος), asper, scaber.

'Ετετύχοντο, 3. pl. a. 2. m. verbi τυγχάνω, assequor. f. τεύξομαι, a. 2. ἔτυχον, a. 2. m. ἐτυχόμην, & per reduplic. Ion. & conversionem aspiratæ in tenuem, ἐτετυχόμην, ε, ετο.

'Ετέτυκτο, factus erat, 3. sing. pluſq. p. pass. ἐτετύγμην, ξω, κτο, verbi τεύχω, fabricor, quod vide.

'Ετετύφετο, Ion, pro ἐτετύφη, & ἐτετύφει, pro ἐτετύφει, pluſq. p. act. a τύπτω, verbero, f. ψω.

'Ετεχ', pro ἔτεκε, ob sequent. aspirat. 3. sing. a 2. act. verbi τίκτω, pario, f. τέξομαι, a, 2, ἔτεκον.

'Ετέχθη, natus sum, a. 1. ind. pass. à τίκτω, pario.

'Ετεώσειν, vera loqui; & ἐτεάζειν, verum; Hesych. Utrumque ab ἐτεὸς, verus, &c. Vi.

'Ετη, nom. & accus. pl. contractè ab ἔτος, ε(ος), τὸ, annus.

'Ετήκετο, liquefiebat, imperf. m. verbi τήκω, & Dor. τάκω, liquefacio, f. ξω; p. m. τέτηκα.

'Ετήρουν, servabam, imperf. act. à τηρέω, servo, imperf. ἐτήρουν, ες. f. ήσω, p. τετήρηκα.

'ΕΤΗΣ, ας, ὁ, socius, amicus; ὦ ἔτᾶν, pro ὦ ἑταῖν, ὁ amice, vel amici. q. ab ἕπ(ος), cum quo nobis vitæ consuetudo; vel ἔτος, ut sit coætaneus, vel ἐτεὸς, ut sit verus amicus.

'Ετησίαι, Etesiæ venti, qui certo anni tempore flant; venti anniversarii; (ab ἔτ(ος), annus; unde sequens ἐτήσι(ος), Vi.) flare solent post solstitium æstivum; circa decimum scil. vel duodecimum diem à canicularæ ortu flare incipiunt, usque ad Arcturi exortum, &c. Tempestates ut ab ἔπ(ος), Etesiæ, scribitur apud Columnellam sæpiùs, ut lib. 2. c. 22. &c.

'Ετήσι(ος), ὁ, ἡ, annuus, anniversarius: ab ἔτ(ος), annus.

'Ετητύμησε, & ἐτητύμησε, perf. Att. pro ἐτοίμασε, præparavi; verbi ἑτοιμάζω, paro. Th. ἑτοιμ(ος), promptus & paratus.

'Ετήτυμος, per Anadipl. seu Epenth. Poët. pro ἔτυμ(ος), ὁ, ὴ, ὸν, verus: ἔτυμον, & ἐτήτυμον, adv. vere.

'Ετητυμία, ἡ, veritas; in Epigr. Item, ἐτητύμως, verè; Eurip. Utrumq; à præced. ἐτήτυμ(ος), id vide.

'ΕΤΙ, adhuc, insuper, amplius, posthæc.

'Ετίθη, ponebat, 3. sing. imperf. act. q. à τίθω, imperf. ἐτίθουν, ες, εις, εις. Th. τίθημι, pono, f. θήσω. p. τέθεικα, a. 2. ἔθην, a. 2, opt. θείην, a. 2. ind. m. ἐθέμην, σο, το, a. 2. inf. m. θέσθαι.

'Ετίθη, Dor. pro

'Ετίθη, ponebaris, 2 sing. imperf. pass. Ion. pro ἐτίθησο ab ἐπιθέμην, σο, imperf. ejusd. verbi.

Ετικτον, ες, ε, imperf. act. verbi τίκτω, pario, f. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον, a. 2, ub. τίκω, a. 1. pass. ἐτίχθην, præt. m. τέτοκα.

'Ετίμησα, ας, ε, a. 1. ind. 1. act. ἐτιμησάμην, ω, ατο, & in 3. pl. ἐτιμήσαντο, a. 1. m. vide τιμάω, honoro. Th. τίω, idem.

'Ετιναξάμην, 1. pl. imperf. act. à τίω.

'Ετπσα, ας, ε, colui, a. 1 ind. act. verbi τίω, honoro, f. τίσω, p. τέτικα.

'Ετπτάνετο, extendebatur, 3. sing. imperf. pass. à πετάννυμι, quod à πέτω, tendo. f. πετῶ. p. πέπτακα.

'Ετλῆν, ης, η, sustinui, a. 2. ind. act. à τλάω, tolero, f. τλήσω, p. τέτληκα. Them. παλαὸν, idem; hinc per Syncop. τλῆναι, & τλῆμι.

'Ετμήχθη, dissecti sunt, Bœot. Syne. pro ἐτμάγησαν, 3. pl. a. 2. ind. pass. ἐτμάγην, verbi τμήγω, vel τμήσσω, f. 2. τμαγῶ. a. 2. ἔτμαγον. Th. τέμνω, seco.

'Ετμημεν, a. 2. ut & ἔτμαγον, ejusdem verbi.

'Ετμήθλω, excisus sum, a. 1. ind. pass. verbi τέμνω, seco, f. μῶ. p. τέτμηκα.

'Ετμηξα, scidi, a. 1. ind. act. verbi τμήσσω, seco, f. ξω. Th. τέμνω, idem.

'Ετνηρὸς, ᾶ, ὁ, idem quod, pro, & ab præced. Th. ἔτης; pulmentarium scil. ex legúminibus frelis elixisque confectum, &c. Item, ἑτνήριον ἔνημα; dicitur pro ἔτης; seu simile τῷ ἔτει, aut quod est ex ἔτνος, Athen.

'Ετνήρυσις, dicitur tudicula seu cochlear, quo τὸ ἔτνος ἀρύομεν, sive ἀρύτομεν, i. e. quo pultem ex olla hauri mus, &c. Ab ἔτης & ἀρύω, seu ἀρύτω, quæ vide.

'Ετνοθήκη πρωϊὴν, tudicula seu cochlear quo, τὸ ἔτης διχόμυδα; sive, quo ex olla deprowimus pultem; in Epigramm. ab ἔτης, & δέχομαι, vide.

'ΕΤΝΟΣ, ε(ος), τὸ, puls ex leguminibus, q. ab ἔδω, edo.

'Ετοίμα, parata, nom. pl. n. g. vide ἕτοιμ(ος).

'Ετοιμάζω, paro, f. άσω, p. ἡτοίμακα, a. 1. inf. act. ἑτοιμάσαι, a. 1. imperat. act. ἑτοίμασον, άτω, & in pl. ἑτοιμάσατε, perf. pass. ἡτοίμασμαι, σαι, & indè

'Ετοιμασία, ας, ἡ, præparatio: ab

'ΕΤΟΙΜΟΣ, ε, ὁ, ἡ, sive ἑτοῖμ(ος). Atr. promptus, paratus: hinc

'Ετοιμότης, ητ(ος), ἡ, promptitudo; alacritas; propensio, &c. ἑτοιμότης ἐστὶ τὸ χέρειον; celeritas, seu alacritas & & promptitudo ad malum deterius, &c. Item,

'Ετοίμως, promptè, adv.

'Ετόλμα, 3. sing. imperf. verbi τολμάω, audeo, imperf. ἐτόλμων, ων, ας, ας. f. ήσω, p. τετόλμηκα, a. 1. ἐτόλμησα. Dor. ἐτόλμασα. Th. τόλμα, ης, ἡ, audacia.

'Ετον, ἔτω, dual. a. 2. act. verbi ἵημι, mitto, a. 2. ἧν.

'ΕΤΟΣ, ε(ος), τὸ, annus; hinc ἐτήσι(ος), annuus: δεκαετὴς, decennis; διετὴς, bimus.

'Ετὸς, ὄ, & ἐτεὸς, ᾶ, verus, bonus; &

'ἐτῶς, adv. frustrà, temerè: ab εἰμὶ, sum.

'Ετραγον, a. 2. ind act. verbi τρώγω, rodo. f. τρώξομαι.

'Ετραπ', pro ἔτραπε, evertit, 3. sing. ab ἔτρεπον, a. 2. act. verb τρέπω, verto. f. ψω, p. φα, a. 2. pass. ἐτράφθην, p. m τέθραμμαι, a. 2. m. ἐτραπόμην, & in 3. pl. ἐτράποντο.

'Ετρέπεν, uvas calcabant, 3. pl. imperf act. verbi τρέπω, factum ex fut. 2. τρεπῶ; verbi τρέπω, verto.

'Ετρέπετ', pro ἐτρέπετο, 3. sing. a. 2. m. vide ἔτραπ'.

'Ετρέφθην, ης, η, a. 2. pass. à τρέπω, verto, vide ἔτραπ'.

'Ετρεφόμην, σ, ετο, a. 2. m. ab ἔτραπον, a. 2. act. verbi τρέπω, vide ἔτραγον.

'Ετρεφόμην, educatus sum, & in 3. pl. ἐτράφησαν, a. 2. ind. pass. verbi τρέφω, alo. f. ψω. a. 2. ἔτραφον.

'Ετρεφον, ες, ε, ejusd. a. 2. act. vide ἐτρέφθην.

'Ετρεμε, tremit. 3. sing. imperf. act. à τρέμω, idem quod τρέω, tremo.

'Ετρεσσα, ας, ε, tremui, a. 1. ind. act. verbi τρέω, tremo, trepido. f. τρέσω.

'Ετρέφετ', pro ἐτρέφετο, 3. sing. imperf. pass. &

'Ετρεφον, ες, ε, imperf. act. verbi τρέφω, alo, f. θρέψω. p. τέτροφα. a. 2. ἔτραφον. p. m. τέτροφα.

'Ετρησε, patefecit, 3. sing. a. 1. act. verbi τετρήνω, seu τάρνω, tereb. o. f. τρήσω, tanq. à τερέω.

'Ετρηχον, a. 2. ind. act. verbi τρέχω, strido. p. m. τέτροχα.

'Ετρύχων, vindemiebam, 3. pl. imperf. act. ἐτρύγων, ων, verbi τρυγάω, Them. τρύγη, vindemia.

'Ετρύπα, Dor. pro ἐτρύπα, & hoc Ion. pro ἐτρύπας, 3. sing. imperf. verbi τρυπάω, perforo. Th. τρύπα, foramen.

'Ετρύφλωσ, ης, η, a. 1. ind pass. verbi θρύπτω, frango, frango luxu. f. ψω. p. φα. perf. pass. τέθρυμμαι.

'Ετρυφήσατε, 2. pl. a. 1. act. verbi τρυφάω, in delitiis vivo f. ήσω. p. τετρύφηκα. Th. θρύπτω, frango luxu.

'Ετρωσα, vulneravi, a. 1. ind. act. verbi τιτρώσκω, vulnero, lædo. f. τρώσω tanq. à τρόω.

'Ετύθλω, immolatus sum, euphoniæ gratiâ, pro ἐθύθλω, a. 1. ind. pass. à θύω, f. θύσω macto, sacrifico.

'Ετυλίχθω, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi τυλίσσω, pericrutor. f. ξω. Them. τύλ(ος), callus.

'Ετυμε, vera, nom. pl. n. g. ab ἔτυμ(ος), verus.

'Ετυμηγόρ(ος), veri icus; ὁ ἔτυμα ἀγορεύων; nam est, ab ἔτυμ(ος); & ἀγορέω seu ἀγορεύω, Vi.

'Ετυμόδρυς, q. d. veriquercus; quercus proprie dicta, primâque species, quæ dulcem fert glandem; (ut esculus, sive quercus latifolia, i. e. πλατύφυλ(ος), amuram; fagus, tertiem, &c.) ab ἔτυμ(ος) & δρῦς, Vi.

'Ετυμόθε(ος), q. d. verisonus; verum sonans, veriloquus, &c. Ab ἔτυμ(ος) & θέ(ος), Vi.

'Ετυμολογία, ας, ἡ, ETYMOLOGIA, origin s verborum indicatio: ab ἔτυμ(ος), & λόγ(ος), sermo, quod à λέγω, dico.

'Ετυμολογικὸς, etymologicus, peritus etymologiarum explicandarum: i em, ἐτυμολογία, ᾶς, origines verborum indi co, &c. Omnia ab ἐτυμολόγ(ος), qui e- rigit e-

rigines verborum indicat, seu explicat, &c. ejusd. Th. & comp.

Ἔτυμον, ε, τὸ, ETYMUM, vera origo alicujus vocabuli, ejusque originis ratio; item,

Ἔτυμον nec non ἐτήτυμον, adverbialiter, verè; n. g. ab

Ἔτυμος, ος, ὁ, ἡ, verus, dat. pl. Ion. ἐτύμοισιν, ἐτητυμος, ος, ὁ, ἡ, per Epenth. item ἐτύμως, verè, adv.

Ἐτυμότης, ητος, ἡ, ὀνομάτων, q. d. veritas nominum; i. e. vera nominum explicatio, &c. (ab ἔτυμος) idem quod ἐτυμολογία, id vide.

Ἐτυμώνιος, vel ἐτυμώνυμος, verus; idem quod ἔτυμος.

Ἐτυμπανίδωσιν, 3. pl. a. 1. ind. pass. à τυμπανίζω, distendo, f. ἰσω, p. τετυμπάνικα, a τύμπανον, seu τύμπανος, instrumentum, quo pulsato sonus cietur.

Ἐτύπαν, Dor. pro ἐτύπλω, fauciatus sum, a. 2. ind. pass. à τύπω; ἐτυπην, pro ἐτύπησαν, Bœot.

Ἐτύφθεν, Bœot. pro ἐτύφθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. à τύπω, verbero.

Ἔτυχε, 3. sing. a. 2. ἔτυχον, ες, ε, verbi τυγχάνω, nanciscor, f. τεύξομαι, perf. pass. τέτυγμαι.

Ἐτύχθω, νες, με, a. 1. ind. pass. pro ἐτύφθω; à perf. pass. τέτυμμαι, pro τέτυσμαι, verbi τεύχω, fabricor.

Ἔτυχεν, ες, ε, vide ἔτυχε.

Ἔτῶν, gen. pl. ab ἔτος, εος, τὸ, annus.

Ἑτώσια, inania, acc. pl. item adverbialiter, frustrà; ab

Ἑτώσιος, ος, ιον, iners, varius: ab ἑτὸς, adv. frustrà. Th. εἰμὶ, sum.

Ἑτωσιοεργὸς, qui incassum laborat ab ἑτώσιος, inanis, & ἔργον, opus.

Εὖ, bene, belle, feliciter, adv. in compos. plerumque facilè; item bene, feliciter, valde. Th. εὖς, bonus.

Ἑῦ, Æol. & ᾧ, Dor. pro ἕ, sui.

Εὕα, ας, ἡ, EVA, nomen primæ matris. Hebr. vivificans.

Εὐαγγελία, ας, ἡ, nuntiatio: vide θεαγγελιον.

Εὐαγγελίζω, EVANGELIZO, lætà annuntio, f. ἰσω, & Att. εὐαγγελιῶ, p. εὐηγγελικα, a. 1. εὐηγγέλισα, a. 1. inf. εὐαγγελίσαι, perf. pass. εὐηγγέλισμαι, a. 1. pass. εὐηγγελίσθην, ης, η, a. 1. part. pass. εὐαγγελισθείς, imperf. pass. εὐηγγελιζόμην, ου, ετο, f. ι. m. εὐηγγελισομαι, a. 1. m. εὐηγγελισάμην, ω, ατο, a. 1. inf. m. εὐηγγελίσασθαι; ex εὖ & ἀγγέλλω, nuntio.

Εὐαγγελικὸς, ὴ, ὸν, EVANGELICUS: & Εὐαγγέλιον, ου, τὸ, EVANGELIUM, fausti ac lætus nuntius: ab εὖ & ἀγγελία, nuntius. Th. ἀγγέλλω, nuntio.

Εὐαγγελιστὴς, οῦ, ὁ, EVANGELISTA, Evangelii præco; à perf. pass. verbi εὐαγγελίζω, quòd vide.

Εὐαγγέλιστος, η, ὁ, ἡ, qui fausta nuntiat; ab εὖ & ἀγγέλλω, nuntius.

Εὐαγὴς, sanctè, purè, & ritè; ut, Apollon. secundo, εὐαγέως καὶεν, rite adolere, &c. Item,

εὖ ἀγέω, ῶ, sanctè ago, purus sum: ab εὖ, ἁγὴς, ὁ, ἡ, sanctus, purus: ab ἄζομαι, veneratio: item agilis, prout

Εὐάγητος, ος, ὁ, ἡ, mobilis: ab ἄγω, duco.

Εὐάγνιστος, ος, ὁ, ἡ, purus, splendidus, &c. Ab ἁγνὸς, sanctus, &c. Vi.

Εὐάγκαλος, ος, ὁ, ἡ, quem facile complecti possumus; facilis complexu; aut facilis portatu; i. e. ἐυφορητος Poll. lib. 2. ab εὖ & ἀγκάλη, vel ἀγκαλὶς; vide in Th. ἀγκαί.

Εὐαγλὶς, ι. e. καλὰς ἀγλίδας ἔχων; bonas nas, seu pulchras habens spicas, seu nucleos; de capite allii; nam, ἀγλίδες, sunt spicæ & nuclei quibus constant alliorum capita, &c. Ex εὖ & ἀγλὶς, vide.

Εὐαγρέω, ῶ, in captura felix sum; præda copiam habeo; Athen. & Plut. ἐυαγρεία, ας, ἡ, felicitas, & bonus successus in captura; prospera captura; optima præda, &c. Vide ἀγρεύω, & Th. ἄγρα, &c.

Εὐαγόρη, ης, ἡ, nomen mulieris.

Εὐαγωγὸς, ὸν, ὁ, ductilis; qui facilè duci potest; unde, Metaph. tractabilis, docilis, &c. Vide ἀγωγὴ, & ἀγωγὸς, &c.

Εὐάγων τιμὴ, honor qui sequitur aliquem ob certamina præclarè certata. Ex εὖ & ἄγων, ὁνος, quod ab ἄγω, ξω. Alii rectius putant hoc ἐυάγων, esse gen. pl. qui cum ματρόων, jungendus, & duct. ab ἐυαγὴς, ὸς, ὁ, ἡ, pro rectè instituto in re aliquâ; hinc ἐυαγωγία, recta educatio & institutio: παρὰ τὸ εὖ ἄγειν, τὸ καλῶς παιδεύειν.

Εὐαδὲ, placuit, 3. sing. a. 2. pro ἤαδε. Pleonasm Æol. ἐυ, & mutato simul spiritu. ἤαδε verò per resolutionem Ion. pro ἤδε, a. 2. verbi ἀνδάνω, vel ἄδω, placeo. Alii volunt esse præt. m. verbi ἄδω, placeo. p. m. ἄδα, & solutione ἤαδα. Part. med. ἀαδὲς.

Εὐαδὴς, placidus, tranquillus; ab εὖ & ἄδω, vel ἄδω, placeo.

Εὐαδικὸς, qui facile injuriâ affici potest; injuriæ opportunus, vel obnoxius; imbellis, &c. Ab εὖ & ἀδικέω, unde ἀδικητικὸς, &c. Vi.

Εὐαὲς, dat. sing. ab

Εὐαὴς, ὲος, ὁ, ἡ, salubriter spirans, qui bene à ventis perflatur; ex εὖ, bene & ἄημι, vel ἀήμι, spiro.

Εὐαιελία, ας, ἡ, tranquillitas cœli; Bud. ab ἀὴρ, ἀέρος, ὁ, aër.

Εὐάζω, cuan clamo, euo; ut, in Epigramm. ἐυάζειν Βακχῆ; Orgya Bacchi celebrare; item, generaliùs, celebro, oro; unde, ἐυάζειν πάσας; Nonn. celebrare pascha, &c. Sic Virgil. Euantes Orgya circum, &c. Ab ἰυοῖ, σύϊος, vel ἰυὰν, &c. Hæc vide.

Εὐαθὴς, ὲος, ὁ, ἡ, strenuè cernans; Pind. ab ἔθλω, id vide.

Εὐαισθησία, ας, ἡ, sensu valens, sensum acrem habens; facile sentiens; & in neut. τὸ ἐυαισθησιον, sentiendi facultas; sensus acumen & vigor; sic dicitur ἀνθρωπος ἐυαισθησιότατον πᾶσι ἄλλων ζώων, &c. Ejusdem Th. & comp.

Εὐαμοιβίδης, EUÆMONIDES, nomen pro. r.

Εὐαίνητος, η, Poët. bene vel valde laudatus: ex εὖ bene & αἰ ἴω, laudo.

Εὐαίρητος, ος, ὁ, ἡ, qui facilè capi potest: ex εὖ & αἱρέω, capio.

Εὐαισθησία, ας, ἡ, sensuum vigor; ex εὖ, bene, & αἰσθάνομαι, sentio. p. ἤσθημαι.

Εὐαίων, ωνος, ὁ, beatus, felicis ævi, EUÆON, accus. sing. Εὐαίωνα; a. αἰὼν, Vi.

Εὐάκης, medicatu, curatu; facilis; ab εὖ & ἄκος, Vi.

Εὐακὴς, i. e. ἐυήκης; valde vel bene acutus, &c. Ab ἀκαχέω, exacuo; à Th. ἀκὴ, &c. Vi.

Εὐάκτιν, pulchros habens radios; Th. ἀκτὶς.

Εὐαλαζόνευτος, facilis ad ostentationem; ab ἀλαζονεύομαι, me ostento; à Th. ἀλαζὼν. Vi.

Εὐαλδὴς, Dor. pro ἐυηλδὴς, ὸς, ὁ, ἡ, qui bonam vel pulchram colum habet: ex εὖ & ἠλακάτη, colus.

Εὐάλθης, bene & feliciter crescens; bonum incrementum accipiens, &c. Ab εὖ, bene, feliciter; & Th. ἀλθέω, vide.

Εὐάλις, sanatu facilis; Th. ἄλθω, vide.

Εὐάλις, Doricè, pro ἐυήλιος; apricus, &c. Vi.

Εὐαλλοίωτος, qui facile mutari potest; ab εὖ & ἀλλοιωτὸς, mutabilis, mutationis pax vel mutari aptus, &c. Ab ἀλλοίω, immuto, quod ab ἄλλοῖος; id vide.

Εὐάλωσις, Hesychio teste, Ceres sic dicitur, quoniam, μεγάλας τὰς ἅλως ποιεῖ, καὶ πλησίον; areas frugum copiâ implet, &c. Ab εὖ & ἅλως, ω, ἡ, area, &c. Vi.

Εὐάλωτος, ος, ὁ, ἡ, captu facilis: ab εὖ & ἁλίσκομαι, capio.

Εὐαμερία, ας, ἡ, Dor. pro ἐυημερία, ας, ἡ, dierum bonitas & serenitas. At pro secundarum rerum statu & tranquillitate; ex εὖ, & ἡμέρα, dies.

Εὐάμπελος, pulchrè vitibus consitus; bonas habens vites, &c. Ab εὖ & ἄμπελος, vitis, &c. Vi.

Εὐάν, Euan; vox erat mulierum bacchantium, quam Baccho acclamabant; unde, apud Latinos poëtas, Euan est Bacchi cognomen, &c. Ab ἰυοῖ, quod vide.

Εὐάνδρητος, lectu facilis; ut ἐυανάγνωστος βιβλος; liber lectu facilis, &c. Ab εὖ & ἀναγινώσκω, Vi.

Εὐανάγωγος, qui facilè rejicitur, seu excreatur; Dioscor. ab εὖ & ἀναγωγὴ, subductio, subjectio, &c. Item, rejectio, emissio, &c. Ab ἀνάγω, subduco; item, rejicio, emitto, &c.

Εὐανάδοτος, ος, ὁ, ἡ, qui facile digeritur, & in membra distribuitur; Dioscor. & Athen. &c. Nam quia cibus & potio in omnes membrorum partes digerumtur; ut Celsus loquitur; ea quæ digestionem habent facilem, ἐυανάδοτα dicuntur; ut quæ difficilem ἀνωμάλως, &c. Sic, apud Dioscor. ἐυανάδοτος ὀρῦζα, & ἐυανάδοτος ὄινος, &c. Ab ἀνάδοσις, & ἀναδίδωμι, &c. Vi.

Εὐανάκλητος, revocatu facilis, facilè revocabilis; item, qui facilè flecti potest, & ab ira revocari; unde, adv. ἐυανακλήτως, expon. συμπαθῶς; Suid. ab εὖ & ἀνακαλέω, revocatus; ab ἀνακαλέω, &c vide.

Εὐανακόμιστος, qui facile recuperari potest, aut revocari; Plut. ab ἀνακομίζομαι, Vi.

Εὐανάπτης, qui facilè resocillari potest; ab ἀνάπαμαι, vide.

Εὐανάπνοος, facilè respirans, faciem habens respirationem; ab εὖ, & ἀναπνέω, vide.

Εὐανάπτυκτος, facilè revalescens; ab εὖ & ἀνασφάλλω, vide.

Εὐανάτρεπτος, subversu, seu eversu facilis; ab εὖ, facilè, & ἀνάτρεπτος, prostratus; ab ἀνατρέπω, id vide.

Εὐάνδρος, strenuos seu fortes & bonos viros habens; ut ἐυανδρος πόλις, civitas quæ à strenuis viris incolitur, &c. Unde ἐυανδρεία, abundantia & copia virorum fortium & præstantium; item, virilitas, &c. Sic etiam ἐυανδρέω, ῶ, bonis viris, & acribus abundo: item, vigeo, & viri is sum, viribus valeo, &c. ab εὖ, & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, &c. Vide.

Εὐάνεμος, Poët. & Dor. pro ἐυάνεμος, ος, ὁ, ἡ, secundus ventus: ex εὖ & ἄνεμος, ventus.

Εὐάνη, remissu facilis: item, dissolutu & diluto facilis, facilè liquescens, &c. ab ἀνὴ, vile.

Εὐανθὴς, florentes, nom. pl. ab ἄνθος, ος, ὁ, ἡ, pro ἐυάνθης, florens, & τὸ ἐυανθὲς ab εὖ, & ἄνθος, ὲος, τὸ, flos.

Εὐάνθεμος, ος, floridus: vide ἐυανθὴς

Εὐανθῶς, bene & feliciter seu pulchrè floreo; ab ἐυανθὴς; V.

Εὐάνιον, qui moderatè dolores fert, mitis, lenis, &c. ab εὖ, & ἀνία, tristitia, &c. V.

Εὐάνοιγτος, apertu facilis, qui facilè reseratur; ex εὖ, & ἀνοιγτὸς; id V.

Εὐαπερία, ας, ἡ, Dor. pro Ion. ἐυηπερία, ας, ἡ, fitmitas, fortitudo: & Εὐάπτωρ, ορος, ὁ, Poët. & Dor. pro Ion. ἐυήωρ: ex εὖ bonè, & ἀνὴρ, ὁ, vir.

Εὐάντητος, ος, ὁ, ἡ, obvius, expositus; cui facilè est occurrere: item, propitius; cui occurrere bonum est & faustum; vel cujus bonus est occursus, &c. Nam opponitur τῷ δυσαντήτῳ; i. e. infausto & infelici augurio, &c. ab εὖ, & ἀντάω; V.

Εὐανύπευκτος, cui facile contradici potest; qui facilè refelli potest, &c. ab ἀνήνευκτος, id V.

Εὐάνυξ, υχος, ὁ, ἡ, pulchram circumferentiam aut orbem habens; seu, pulchros axes habens; ab ἄνυξ, V.

Εὐαπέλευκτος, ὁ, ἡ, quo facile liberari possumus; Arstot. in Probl. ἐυαπαλλάκτως ὕπνος, vocat, ex quibus facilè expurgescimus; ab ἀπαλλάσσω, V.

Εὐαπαντησία, ας, ἡ, comitas; & ἐυαπάντητος, ὁ, ἡ, obvius; comis eo, scil. comitatis genere, quæ obviis exhibetur; ab ἀπαντάω; V.

Εὐαπάτητος, qui facilè decipiuntur: ex εὖ, & ἀπατάω, f. ἠσω, decipio.

Εὐαπήγητος, ὁ, ἡ, Ion. pro ἐυαφήγητος, facilis narratu: ex εὖ, ἀπὸ & ἡγέομαι, duco, narro.

Εὐαπόκιτος, facilem habens descensum; ab ἀποκίνω; V.

Εὐαπόδεικτος, ος, ὁ, demonstratu facilis; vide ἀποδείκνυμι.

Εὐαπόδεκτος, maximè acceptabilis, gratissimus, & dignissimè accipiendus, &c. ab εὖ, & ἀποδέκομαι; V.

Εὐαπόδοτος, redditu facilis; item, qui facilè egeritur seu excernitur; (ficur, ἐυανάδοτος, dicitur, qui facilè digeritur in stomacho) ab εὖ, & ἀποδίδωμι.

Εὐαποκείτως ἔχοντα; quæ sunt ad respondendum facilia; seu, ad quæ respondere facilè est; adv. ab ἀποκείνομαι; V.

Εὐαπολύτως, quod facile excusari potest; ab εὖ & ἀπολογέομαι; V.

Εὐαπόλυτος, qui facilè absolvi potest, facile dissolubilis, &c. ab εὖ, & ἀπολυτὸς; V.

Εὐαπόρρυτος, facilè defluens; ab εὖ & ἀπόρρυτος; effluens, defluens; ut, ἐυαπόρρυτον σῶμα, corpus effluens; i. e. quod decrescit; Plut. in Tim. ab ἀπορρύω, vel ἀπορρέω; quæ V.

Εὐαπόσπαστος, qui facilè avelli vel abstrahi potest; ut, ἐυαπόσπαστος ὑμῆλαι, quorum alterum ab altero detrahi potest, &c. ab εὖ, & ἀποσπαστὸς, qui abstrahi potest, &c. ab ἀποσπάω; id vide.

Εὐαποτείχιστος, qui circumvallari, & munitri facile potest, &c. ab ἀποτειχίζω; id vide.

Εὐαρὲς, florentes, nom. pl. ab ἄναρθος, ος, ὁ, ἡ, pro ἐυάρθης, florens, & τὸ ἐυαρθὲς ab εὖ, & ἄνθος, ὲος, τὸ, flos.

Εὐάρθμιος, ος, floridus: vide ἐυανθὴς

Εὐαρθῶς, bene & feliciter seu pulchrè floreo; ab ἐυανθὴς; V.

Εὐάνιον, qui moderatè dolores fert, mitis, lenis, &c. ab εὖ, & ἀνία, tristitia, &c. V.

Εὐάρμοστος, ος, ὁ, ἡ, aptus, habilis, dexter, quadratus, quadrans, commodus; qui harmonicè compositus est, &c. Ut παῖδον πρὸς πάντα ἐυάρμοστον, &c. Unde ἐυαρμοστία, aptè, concinnè, congruentissimè, &c. Item, ἐυαρμοσία, ας, ἡ, aptitudo, dexteritas, concinnitas, apta compositio, &c. (ejus oppositum, ἀναρμοσία) ut & verbum, ἐυαρμοσέω, ῶ, sum ἐυάρμος, ος, & concinnus, &c. ab εὖ & ἁρμὸς, &c. Vi.

Εὐάρμοστος, aratu facilis; vel, bene aratus, &c. ut, ἐυάρμοστον πεδίον, campus aratu facilis; Apoll. Arg. lib. 2. ab εὖ, & ἀρόω, arabilis; V.

Εὐαρχὴς, bonus ductor, & imperator,

Εὐάρτητος, ος, ὁ, ἡ, bene aptus: ex εὖ & ἄρτος.

Εὐαρχὴς, ὲος, ὁ, ἡ, bene præsidens; ab εὖ & ἀρχὴ, principatusque probus, &c. ab εὖ, & ἀρχὴ, unde ἀρχὲς, &c. vide.

Εὐασμα, τος, τὸ, & ἐυασμὸς, ὲος, ὁ, ovatio, vociferatio bacchantium; interdum tamen & ad alias vociferationes transfertur; Plut. in Ant. ἐυὰ ὄχλω, μετ' ἐυασμοῦ καὶ πανήγυριν σατυρικὴν, &c. Item, ἐυασμὸς & ἐυαγὴς; ovator, celebratio Bacchanalium, &c. In Epigram. ἐυασταὶ, pro sacerdotibus Bacchi, & ipse Bacchus, ἐυαστὴρ, in iisdem appellatur, &c. omnia ab ἐυάζω; id vide.

Εὐάστηρ, splendidè lucidus, lucidissimè fulgens, &c. ab εὖ, & ἀστὴρ, ἠρος, ὁ, stella, &c. vide.

Εὐαυξὴς, ὲος, ὁ, ἡ, auctu perfacilis, auctu insignis, &c. ab αὔξω; vide.

Εὐαφὴς, ὲος, ὁ, ἡ, qui facilè tangi potest; ab ἁφὴ, V.

Εὐάφορμος, opportunus; Item excusatu factus, excusatione dignus, &c. ab ἀφορμὴ, vide.

Εὐαφὲς, decenti tactu, appositissimè, &c. ab ἁφὴς; vide.

Εὐαχὴς, ὲος, ὁ, ἡ, Poëticè & Dor. pro ἠχὴς, qui bonum habet onum, canorus.

Εὐάχεστος, ὁ, ἡ, facilis gestatu, facilis ad ferendum, &c. à Them. βαστάζω; vide.

Εὐβατὸς, qui facilè aditi, aut transiri potest, pervius, à βατὸς, pervius, &c. vide.

Εὐβίη, & Εὐβίοτος, benè & commodè vivens, compos vitæ facilioris, cui victus facilis, &c. legitur & cum ω; ut, εὐβίοτῳ φίλῳ δόμησαν, cui ingenium sagax est, in vitæ officiis probè vivens, &c. Unde superl. εὐβιώτατος, qui abunde vivit, &c. ab εὖ, & βίος; vide.

Εὐβλαπὴς, ὲς, offensioni expositus, qui facilè lædi potest; ab εὖ, & βλάπτω; vide.

Εὐβλαστὴς, & ἐυβλαστὸς, benè germinans; unde, εὐβλάστεια, & εὐβλαστία, copiosa germinatio: item, εὐβλαστέω, ῶ, bene germino, &c. à βλαστὸς, & βλαστὸς, quod vide.

Εὐβοήθητος, cui facilè est opitulari, facilè medicabilis, qui facile juvatur, &c. à βοηθέω, vide.

Εὐβοια, ας, ἡ, EUBOEA, est nomen loci: ex εὖ & βόω, pasco.

Εὐβολὸς, felix jactus; unde εὐβολέω, felicem aleæ jactum fortior; feliciter aleam jacio, &c. à βολὴ, βόλος, & βολίω, &c. V.

Εὐβοσία, ἡ, pabuli bonitas, seu ubertas, bonum nutrimentum, fertilitas, pabuli copia, &c. Item, ἐυβοτὸς, pascuus; i. e. pascuis abundans, pascendis pecoribus aptus, &c. V.

Εὐβόστρυχος, ος, ὁ, ἡ, pulchros habens cincinnos seu cirros, &c. à Th. βόστρυχος, &c. V.

Εὐβοτὸς, ος, ὁ, ἡ, benè pastus: ex εὖ & βόω.

Εὐβότρυος, & ἐυβοτρυς, pulchros racemos habens, pulchrè racematus, &c. ab εὖ, & βότρυς, vide.

Εὐβουλία, ας, ἡ, bonum consilium: ex εὖ, benè & βουλὴ, consilium.

Εὔβουλος, ου, ὁ, ἡ, consultus, prudens; qui bene consulit alteri, item propr. nomen Eubulus, ex iisd. Th.

Εὐβούλως, prudenter; à præced. εὐβουλος; V.

Εὐβρόχος, benè madefactus, dilutus; à βρέχω, vide.

Εὐβρόχος, multos habens laqueos; ut εὐβρόχου ἄμμα; nexus multos habens laqueos, in Epigram. pro laqueo; (V. ἄμμα.) ab εὖ & βρόχος; V.

Εὐβοσίων, qui comedi facilè potest, vescus, edulis, à βοσκὸς, vide.

Εὐγάλακτος, benè lactati; ab εὖ, & γάλα, κτὸς, τὸ, vide.

Εὐγάθητος, Doricè pro εὐγήθητος, delectabilis, jucundus; ab εὖ, & γηθέω; vide.

Εὔγαμος, felix in nuptiis, cui prosperum evenit connubium, &c. ab εὖ, & γάμος; V.

Εὖγε, Lat. Euge: laudantis & exultantis adv.

Εὔγεως, cujus solum bonum est, fertilis, &c. idem cum εὐγαιος, α, ὸν ἡ, &c. Vide.

Εὐγένεια, & Ion. εὐγενίη, ας, ἡ, nobilitas: &

Εὐγενὴς, ἐος, ὁ, ἡ, nobili genere ortus, generosus: ab εὖ, benè, & γένος, ἐος, τὸ, genus. Th. γείνομαι, nascor.

Εὐγένειος, pulchram barbam habens, & simpliciter barbatus; item, villosus; (nam villos, nonnunquam, γένεια vocant) ab εὖ, & γένειον, τὸ, barba, &c. vide. Item nobilis, generosus; ab εὖ, & γένος, τὸ; V.

Εὐγενίστης, præstanti genere ortus, generosus, &c. in Epigr. ab εὖ, & γένος, vide.

Εὔγεως, ω, ὁ, ἡ, Atticè: &

Εὔγαιος, α, ον, τὸ, pro εὔγεως, fertilis. Them. γῆ, terra.

Εὔφημος, vocalis; ut ὄμφωνα εὐφημα, vocalis cantus; apud Aristoph. ab εὖ, & φήμη, vox; V.

Εὐγήρως, senio felix; seu, cui commoda & beata senectus obtingit; Aristot. & Plut. (d.ci putatur & ὑγιὴς, undè superl. γηραιέστατος, venerabilis senex, &c.) Item εὐγηρία, ἡ, felix senium, commoda & beata senectus; ab εὖ, & γῆρας; V.

Εὐγλαγὴς, lacte abundans & plenus; Athen. l. 11. ab εὖ, & γλάγος; V.

Εὐγλαύσσων, pulchras in oculis pupillas habens, & bonas, acutum cernens, &c. ab εὖ, & γλαυκὸς; V.

Εὔγλυπτος, & ἐύγλυφὶς, ίδος, ὁ, ἡ, benè insculptus, benè cavatus, &c. in Epigr. ab εὖ, & γλύφω; V.

Εὐγλώχὶν, pulchras aut bonas cuspides habens; à Them. γλωχὶς, vel γλωχὶν; vide.

Εὔγλωσσος, seu εὐγλωττος, disertus, facundus; undè εὐγλωσσία, recte loquendi facilitas, facundia, suavitas sermonis, &c. Item, εὐγλωσσος, ὁ, facundus, seu disertus sum, &c. ab εὖ, & γλῶσσα, seu γλῶττα.

Εὐγμα, ατος, τὸ, votum, precatio; item gloriatio, &c. Verbale à seq. εὔχομαι; vide.

Εὔγμων, perfect. passiv. ab εὔχομαι, precor: f. εὐξόμην.

Εὐδαμπὴς, flexibilis, qui facilè flecti potest, &c. à γναμπτὸς; V.

Εὐγνάμων, ονος, ὁ, ἡ, æquus, candidus: ex εὖ, & γνάμων, ονος, ὁ, ἡ, cognitor: quod à γνάμη, sententia. Th. γινώσκω, cognosco.

Εὐγνωμονικὸς, æquus, ac bonus; undè τὸ εὐγνωμονικὸν, æquitas, seu candor, &c. Item, εὐγνωμοσύνη, æquitas animi, & probitas, bona mens: item, virtus ea quæ beneficium & fidem bonam agnoscit: item, æquanimitas & candor, &c. Sic εὐγνωμονῶ, fidem bonam agnosco, & æquo animo sum, &c. Ut etiam adv. εὐγνωμόνως; ita ut ex æquo & bono agatur, bona fide, &c. εὐγνωμονως φέρειν, æquo animo ferre, &c. omnia à præced. εὐγνώμων; V.

Εὐγνώριστος, agnitu facilis, qui facile agnosci potest, &c. ab εὖ & γνωρίζω; vide. Item εὐγνωστος, cognitu facilis; item, benè notus; ab εὖ & γνωστὸς; vide.

Εὐγόνατος, pulchra genicula seu internodia habens, pulchrè, seu benè geniculatus; &c. ab εὖ & γόνυ, γόνατος, & γόνατος, tanquam à γόνας, genu.

Εὔγονος, ε, ὁ ἡ ἡ, fœcundus, ad generandum & procreandum habilis, &c. Undè εὐγονία, fœcunditas; εὐγονέω, fœtifico, &c. ex εὖ & γονὴ, aut γόνος, à γένομαι, &c. V.

Εὐγραμμος, ε, ὁ ἡ ἡ, bene delineatus, lineamentis benè distinctus, &c. Undè εὐγραμμία, ας, ἡ, exquisita, seu accurata delineatio, seu descriptio, &c. ab εὖ & γραμμὴ; V.

Εὐγραφὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, benè seu pulchris literis scriptus: item, benè scribens, seu pingens, &c. ab εὖ & γράφω, seu γράφω, &c. V.

Εὐγώνιος, rectè angulatus, in quo recti anguli constant, angulos bonos, & rectos habens, &c. à Th. γωνία; V.

Εὐδαιμονίστατα, adverbialiter, felicissimè. n. g. ab

Εὐδαιμονίστατος, felicissimus, superlativ. &

Εὐδαιμονέστερος, ε, felicior, compar. ab εὐδαίμων, felix; quod vide.

Εὐδαιμονέω, beatus sum, beatè vivo: f. ήσω: &

Εὐδαιμονίζω, f. ίσω, beatum judico: ab εὐδαίμων, quod ex εὖ & δαίμων deus, fortuna.

Εὐδαιμονικὸς, ῆ, ad felicitatem idoneus, vel pertinens; beatus: &

Εὐδαιμονικῶς, adv. beatè: ab iisd.

Εὐδαιμόνιμος, ος, τὸ, felicitas: &

Εὐδαιμονισμὸς, ῆ, ὁ; beatitudinis existimatio, vel prædicatio: à perf. pass. ver. εὐδαιμονίζομαι, quod vide.

Εὐδαιμονιστὴς, ε, ὁ, fortunatus seu felix existimandus, &c. ab eodem verbo.

Εὐδαιμόνως, adverb. fortunatè, felicitèr: ab

Εὐδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, beatus: ab εὖ & δαίμων, deus, fortuna: hinc

Εὐδαιμονία, felicitas: ex iisd. Them.

Εὐδάκρυτος, pulchrè lachrymans; ab εὖ & δάκρυ, undè δακρύω, &c. V.

Εὐδάπανος, qui ampliter sumptus facit, sumptuosus, largus & liberalis in faciendis sumptibus, &c. Plut. Symp. à δαπάνη; V.

Εὐδερκὴς, benè videns, acutè oculatus, &c. ab εὖ, & δέρκω; V.

Εὖδε, 3. sing. imperf. Ion. pro ἤυδε, ες, ε· ἤυδε, 3. sing. præs. ind. ἤυδω, præs. inf. ab εὕδω, f. εὑδήσω, dormio.

Εὐδελὴς, ε, ὁ ἡ ἡ, benè ad meridiem, vel ad solis occasum situs; i. e. ἐν ᾗ ἥλιος μεσημβρῶ, ad ἑσπέριον clima situs; indè clarus, tranquillus, &c. vide δελὴς.

Εὔδειπνος, bonis epulis instructus; ut, δαῖτες εὔδειπνοι δαῖτας, lautis epulis instructa convivia; Eurip. Th. δεῖπνον; V.

Εὔδενδρος, arboribus benè consitus; ut εὔδενδρος παράδεισος; Nonn. & ὄρη εὔδενδρα; Herodian. Them. δένδρον; vide.

Εὐδιάβατος, subactu facilis & emollita, &c. ab εὖ & δίφω, f. ψω, excorio; item, emollio: undè διαβία, &c. V.

Εὔδησα, cessar, Ion. pro εὕδησα, 3. sing. præs. sub. act. ab εὕδω, dormio.

ΕΥ'ΔΙ'Α, ας, ἡ, serenitas: ex εὖ & δία, quod aërem significat: à Ζεὺς, Jupiter, aër: genit. διός.

Εὐδιάζων, qui facile transiri potest, vadosus, &c. Plur. ab εὖ & διαβατὸς, vide.

Εὐδιάβολος, & εὐδιάβολος, quem facilè calumniari possumus, qui calumniæ patet, calumniæ & invidiæ obnoxius: item, dignus calumnia, &c. à verbo διαβάλλω, undè διαβολὴ, & διάβολος, &c. V.

Εὐδιάγωγος, lætus, hilaris; qui est lætitiæ, seu jucundi convictus, &c. Undè εὐδιάγωγον, τὸ, quod oblectat vitam, & tædium adimit, &c. ab εὖ & διάγω, ης; quod inter alia est institutum vitæ; item, oblectamentum quo tædium vitatur, &c. vide.

Εὐδιάζομαι, & εὐδιάω, tranquillus sum, tranquillè vivo, tranquillitate seu serenitate fruor, &c. Polyb. Item, εὐδιάζηφος, tranquillus, serenus, clemens, & tepidus, &c. ab εὐδία, quod vide.

Εὐδιάθετος, bene seu pulchrè dispositus; undè etiam adv. εὐδιαθέτως, ei ponitur, interpositis spatiis, &c. ab εὖ & διατίθημι; V.

Εὐδιάκτος, paxillus, seu clavus ligneus, sub carina, in foramine quodam fixus, quo exempto defluit aqua in sentina collecta; idem quod χείμαφος, ut Hesiod. Scholiastæ annotant; Suidæ est fenestra in navi è qua egeritur sentina; Plut. Symp. 7. Probl. &c. Th. διάω; vide.

Εὐδιαίρετος qui facilè dividi potest, facilè scissilis, &c. ab εὖ & διαιρετὸς, divisibilis, &c. à διαιρέω; V.

Εὐδιαίτητος, ad bitratu facilis, de quo arbitrari facile est, &c. ex εὖ & διαιτάω, undè διαιτάω, &c. vide.

Εὐδιάκλητος, qui victu parabili est contentus, homo frugi; ab εὖ & διαιτα; V.

Εὐδιακείμενος; q. d. benè dispositus, seu benè constitutus: i. e. benevolus, &c. vide διακείμενος, in διάκειμαι.

Εὐδιάνδε, ὰ, ὸν, Dor. pro

Εὐδιανὸς, ε, ὸν, ἡ, idem quod

Εὐδία, ε, ὸν, ἡ, serenus, tranquillus, tepidus: ab εὐδία, serenitas.

Εὐδιάπνους, & εὐδιάπνοος, perflabilis, perflatum, facile capiens; item, qui per spiritales meatus facilè transmittitur, &c. à verbo διαπνέω, id vide.

Εὐδιαφόρητος, cui facilè succi perspirabili cute digeruntur; & in genere, qui facilè digeritur, &c. (cui opponitur, δυσδιαφόρητος, qui ægrè digeritur, & in specie, cui difficulter succi perspirabili cute digeruntur, &c.) à διαφορέω, id vide.

Εὐδιαχώρητον, quod facilè egeritur; ab εὖ, & verbo διαχωρέω, pervado; item, excerno, onus ventris pono, &c. V.

Εὐδιδόν, vide in διδάξομαι.

Εὐδιεινὸς, cum serenitate, tranquillè, &c. ab εὐδιεινὸς.

Εὐδιήγητος, narratu facilis; Isocr. à διηγέομαι; V.

Εὐδικία, bonum jus, seu, judicium sincerum, &c. (ei opponitur κακοδικία; Hom. Plur.) ab εὖ & δίκη; V.

Εὐδίνιος, tranquillo, sereno; ab εὐδία, vide.

Εὐδμοῦν, ε, Dor. pro εὐδμητὸν, quod vide.

Εὐδμητὸν, ε, ὸν, ἡ, benè ædificatus: ex εὖ, benè, & δέμω, struo: f. μῶ, p. δέδμηκα.

Εὐδοκέω, ῶ, acquiesco, oblector, volo, bonâ existimatione fum: f. ήσω, p. εὐδόκηκα, a. 1. εὐδόκησα, & Att. ἠυδόκησα. Th. δοκέω, videor, f. δόξω. Hinc εὐδοκία,

Εὐδοκία, ας, ἡ, benevolentia, favor, beneplacitum, decretum: ab εὐδοκέω.

Εὐδοκιμάζω, benè exploro, f. άσω, a. 1. part. εὐδοκιμάσας· ex εὖ & δοκιμάζω, exploro. Th. δοκέω, video.

Εὐδοκιμέω, benè audio; clarus sum: f. ήσω· ex εὖ & δοκίμος, probatus: quod à δοκέω, videor.

Εὐδοκιμητὸν, pl. num. perf. part. act. εὐδοκιμήκασι, a. 1. inf. act. ab εὐδοκιμέω, quod vide.

Εὐδοκιμήσις, εως, ἡ, gloriæ adeptio, honor, nominis splendor: Item, approbatio, &c. ab εὐδοκιμέω, &c. V.

Εὐδόκιμος, ε, probatus & laudatus: ab eod. Th.

Εὐδόν, pro εὕδοντα, dormientem, acc. sing part. præs. ab εὕδω, dormio, f. εὑδήσω.

Εὐδοξία, ας, ἡ, celebritas: ab εὖ & δόξα, gloria. Th. δοκέω, videor.

Εὔδοξος, (idem quod ἐνδοξος) celeber, illustris, gloriosus, honorificus, &c. Item, εὐδοξέω, ῶ, celebror sermone hominum; sum clarus & illustris, &c. ab iisdem.

Εὔδουλος, bonus seu frugi servus, &c. Item, χρηστὸς ἐς τοὺς δόλους, servis benignus, aut benevolus, &c. ab εὖ, & δοῦλος.

Εὐδρεξὶς, est τὸ ὑποτείνειν, beneficere, beneficiis afficere, &c. ab εὖ & δρέπω, vide.

Εὐδρεπὴς, efficax; undè εὐδρεπεία, & εὐδρεπία, potentia & efficacia, vires, robur, seu habilitas ad res agendas, &c. ab εὖ & δρέπω; V.

Εὐδρομος, qui benè currit, celer, Metaphori, apud Gregor. εὐδρομος λόγος, oratio benè procedens & inoffensa, &c. (Item, εὐδρομὰς, ὰς, ὁ, idem, Plut.) Undè εὐδρομέω, benè curro, agilis & pernix sum cursu; item, inoffenso cursu progredior, &c. omnia ab εὖ & δρόμος, cursus, &c. V.

Εὐδροσος, pulchrè roscidus, &c. ab εὖ, & δρόσος; V.

Εὐδυσωπὴτος, qui facilè pudore afficitur; item, facilè exorabilis; undè, adv. εὐδυσωπήτως, facilè erubescendo, flexibiliter, &c. à εὐδυσωπία; V.

Εὔδωρος, bona largiens, munificus, &c. à δῶρον.

Ἔτ'ΑΩ, dormio, f. εὑδήσω, p. κα, hinc κατεύδω, idem.

Εὐδώρη, ης, ἡ, nomen mulieris.

Εὐείδὴς, ες, ὁ, ἡ, decenter velatus: ex εὖ & εἶδος, quod vide.

Εὐεδρος, tutus, firmus, propriè, cui facilè insidetur; ut ἵππος εὔεδρος ἵππου, cui facilè, ἱππεύσιμος ὁ ἵππος, infidet equites; undè Scythæ, ἵππεῖς εὔεδροι dicuntur; quod in equis firmiter sedeant, &c. ab εὖ & ἕδος; V.

Εὔει, torret, 3. sing. præs. ind. verbi ἴω, vel ἰάω, uro, f. σω.

Εὐειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ, speciosus: ex εὖ & εἶδος, ἐος, τὸ, forma. Them. εἶδω, video.

Εὐεδμὴτὸν, ε, ὸν, ἡ, benè ædificatus: ex εὖ, benè, & δέμω, struo: f. μῶ, p. δέδμηκα.

Εὐείκασος, conjectu, seu ad conjecturam, facilis, &c. ab εὖ, & εἰκάζω, assimilo; item, conjicio, conjecto, &c. V.

Εὐεικὴς, ε, ὁ ἡ ἡ, facilè cedens, obsequens, morigerus, &c. undè adv. εὐεικτως, cum prompto obsequio, prompte, facilè, &c. ab εὖ & εἴκω, cedo, &c. Vide.

Εὐειλὴς, apricus, ad apricandum aptus; ut εὐειλον χώριον; (idem quod ἠλιῶν) &c. Th. ἥλιος, vel εἴλη; V.

Εὐείμων, benè, & eleganter vestitus; item, εὐειμοσύνη, ης, ἡ, idem; undè εὐειματέω, benè & eleganter sum indutus, &c. ab εὖ & ἕννυμι; V.

Εὔειρος, ε, ὁ ἡ ἡ, bonam habens lanam; à Th. ἔρος, τὸς; V.

Εὐείσβολος, ingressu facilis, aggressum facilem habens; ab εἰσβολὴ; V.

Εὐεκβολος, facilis egressu; ab εὖ & ἐκβαίνω; V.

Εὐεκκριτὸς, excretu facilis, qui facilè excernitur, facilis ejici, &c. ab ἐκκρίνω; V.

Εὐεκπλυτὸς, qui facilè eluitur; ab ἐκπλύω; V.

Εὐεκτης, ε, ὁ, & ἐυεκτὸς, ε, ὸς; qui est bona corporis habitudine, benè habitus, &c. Item, εὐεκτικὸς, idem, qui bona est habitudine, &c. Item, bonæ habitudinis in corpore, vel bonæ valetudinis efficiens; undè adv. εὐεκτικῶς, corpore benè habito, firmo corporis habitu, &c. Ut & verbum, εὐεκτέω, ῶ, sum corpore benè habito, seu bona corporis habitudine sum, &c. omnia ab εὖξις, & ἕκτησις, &c. vide.

Εὐεκτὴρ, ε, ὁ ἡ ἡ, fertilis; item, εὐέκφορ dicitur mulier, ῥᾳδίως κυοφοροῦσα, ἡ τελεσφόρος, fœcunda, & facile uterum proferens, seu quæ uterum ad exactos menses perfert, & naturalem prolem parit, &c. V. ἔκφορ.

Εὐέλαιος, olei ferax; ab εὖ & ἐλαία; vide.

Εὐέλικτος, qui facilè reprehendi potest; item, qui facilè refelli potest; ab ἔλεγχος; V.

Εὐέμβολος, facilè sanatu ulcus habens; ab ἕλκος; V.

Εὐενδύτος, benè scientis, genit. sing. perf. part. ab

Εὐενδύω, ὁτος, per Crasin, pro εὐενδυκώς· ab εὖ & ἐνδύω, scio, f. ύσω.

Εὐέρπης, ιδος, ὁ, ἡ, & εὐέλπις, benè sperans: &

Εὐέρπτως, adverbium, cum bona spe; item,

Εὐέρπτία, ας, ἡ, bona spes: ab εὖ, & ἐλπὶς, spes.

Εὐέμβολος, ingressu facilis; ab εὖ & ἐμβαίνω; V.

Εὐέμβολος, invasu facilis; ut εὐέμβολον χώρας; i. e. εὐπορόστος· terra in quam hostes facilè irrumpere possunt; (ei opponitur, δυσέμβολος, ἡ δύσπορος) ab εὖ, & ἐμβάλλω, unde ἐμβολὴ, &c. V.

Εὐεμὴς, & ἐυεμὴς, facilè vomens, propensus ad vomendum; (ei opponitur δυσεμὴς) undè εὐεμία, facilè vomeo, & εὐεμέω, facilè vomitum præbens seu ciens, &c. ab εὖ & ἐμέω, undè ἐμετὸς, &c. V.

Εὐεμπτωσία, facile lapsus, proclivitas; item, εὐεμπτωτος, qui facile incidit, seu labitur, &c. Unde adverb. εὐεμπτώτως, prochiviter, facilè incidendo, & labendo, labili gradu, &c. ab εὖ & ἐμπίπτω, vide. Undè ἐμπτωσις, ἡ, ipsa actio incidendi, prolapsio, casus, lapsus, &c.

Εὐένδυτος, qui facile cedit, &c. ενδίδωμι, dedo, præbeo; item, cedo, &c. V.

Εὐεξέλεικτος, delebilis, qui facilè deletur, (ei opponitur δυσεξάλειπτος, difficulter delebilis, &c.) ab ἐξαλείφω; id vide.

Εὐέξαπτος, accensu facilis; ab ἐξάπτω, accendo, succendo; undè ἐξαψις, εως, ἡ, accensio, inflammatio, ab ἐξ & ἅπτω, accendo.

Εὐεξελεγκτος, qui facilè argumentis probari potest, certus, explorat.is, bene discussus; item qui facilè refelli potest, ab ἐξελέγχω; vide.

Εὐεξία, ας, ἡ, bona corporis habitudo: ab εὖ & ἔχω, habeo.

Εὐέξοδος, ὁ ἡ ἡ, facilem exitum habens, facilis ad egressum; unde facile est exire, &c. ab ἔξοδος; vide.

Εὐεξὸς, industrius, ingeniosus, qui est corpore bene habito, seu qui bona corporis est valitudine; ab εὐεξία, vide.

Εὐεπανόρθωτος, correctu, & emendatu facilis; ab εὖ & ἐπανορθόομαι, ώμαι; idem quod ἐπανορθὸς, emendo, corrigo; ab ἐπὶ & ἀνορθόω; id vide.

Εὐεπίκολος, idem quod ἐπίκολος, & id idem cum ἐπίκολος; id vide: ὁ κελὰς ἐπίκολος, &c.

Εὐεπήρεαστος, cui facile noceri potest, damnis seu injuriis obnoxius; ut εὐεπήρεαστον ὑπὸ τῆς ἐμπειρίας, causarum externarum injuriis obnoxius; Gal. Sic Chrysostomus σῶμα εὐεπήρεαστον appellavit corpus humanum; utpote tot injuriis, morbisque obnoxium, &c. ab ἐπηρεάζω; quod vide, cum derivatis ejus.

Εὐεπὴς, ἐος, ὁ, ἡ, facundus: &

Εὐέπεια, & εὐέπια, ας, ἡ; facundia: ab εὖ & ἔπος, verbum, quod ab ἔπω, dico.

Εὐέπειλος, facundiam: ejusd. acc. sing. Ion.

Εὐεπίσκεπτος, qui facile conscenci potest; vide ἐπίσκεπτε.

Εὐεπίβουλος, cui facilè strui possunt insidiæ, facilis ad insidias patiendum, &c. ab ἐπίβουλη, unde ἐπιβουλεύω, &c. V.

Εὐεπίγνωστος, facilis cognitu; ab ἐπίγνωσις, vide.

Εὐεπίθετος, aggressu, vel invasu facilis vide ἐπίθεσις.

Εὐεπίλητος, obliviosus, facilè obliviscens, &c. ab ἐπιλανθάνομαι; qu. vi, cum der. ab eo.

Εὐεπίμικτος, facilis ad conversandum, ad congressum, ad consortium sociabilis; vide ἐπιμικτος, unde etiam adv. ἐπιμίκτως, facilè admittendo congressum & consortium, &c.

Εὐεπίφορος, idem quod ἐπίφορος, pronus, seu proclivis ad aliquid, &c. vide. Unde εὐεπιφόρως ἔχειν πρός τι; pronum esse ad aliquid, facile ad aliquid ferri, &c.

Εὐεπιχείρητος, quem facilè adoriri licet; facilis aggressu, seu invasu; unde εὐεπιχείρητα προβλήματα, problemata quæ facilè adstruuntur, &c. ab ἐπιχείρω; V. cum der. ab eo.

Εὐζύγης, ας, ὁ, Dor. pro ἄζυγης, ες, quod vide.

Εὐζώνε, fabrefactum, n. g. ab ἄζωνος, q. v.

Εὐεργασία, ας, ἡ, beneficentia: ab εὖ & ἔργον, opus.

Εὐεργασίαν, ejusd. gen. pl. Æol. pro ἐυεργεσιῶν.

Εὐεργετέω, f. ήσω, benefacio. Th. ἔργον, h ὑπεργατέεις, ejusd. a. 1. part. pass. & ἐυεργατίτας, 3. sing. præs. sub. pass.

Εὐεργέτημα, ατος, τὸ, beneficium: à perf. pass. verb. ἐυεργέτεω.

Εὐεργέτης, ου, ὁ, beneficus, gen. pl. ἐυεργετέων, acc. pl. ἐυεργέτας, ab εὖ, & ἔργον, opus.

Εὐεργετητέον, benefaciendum est; item ἐυεργετικὸς, ὴ, ὸν, beneficus; (dicitur autem pro ἐυεργετικὸς, ut φιλικὸς pro φιλητικὸς, &c.) ad benefaciendum proclivis; unde neut. τὸ ἐυεργετικὸν, beneficientia, ad benefaciendum proclivitas, &c. Item ἐυεργέτις, ιδος, beneficia; Plato de legib. &c. à præcedente.

Εὐεργὴς, ὁ, ἡ, ὸν, benè fabricatus: & Εὐεργὸς, ὴ, ὸν, ἡ, Poët. pro τὸ εἰργασμένον, benè factus: ab iisd.

Εὐερθία, felix rerum successus, ἐυτυχία, (cui opponitur δυσερθία; i. e. κακὴ ἐυπραγία) ab ἐυερθὴς, vide.

Εὐερίθιστος, facilè irritabilis, iracundus; ab ἐριθίζω; id vide.

Εὐερίζητος, credo scribend. ἐυερίστως, quod vide.

Εὐέριον, & ἔυριον, bene lanatus, bona seu pulchra vellitus lana, &c. Idem quod ἐυειρον, bonam habens lanam; ab εὖ & εἶρος, τὸ, lana.

Εὐερκὴς, ὁ, ἡ, benè septus, benè munitus: ab εὖ, benè & ἕρκος, ους, τὸ, septum. Th. εἴργω, includo.

Εὐερκῶς, munitè, bono septo; adv. ab iisd.

Εὐέρμιος, ὁ, ἡ, ὸν, fortunatus; ab εὖ & ἑρμῆς, qui est Mercurius, mercimoniorum præses, &c. Unde etiam ἐυερμία, ας, ἡ, fortunæ successus, prosperitas, ἐυτυχία, felicitas, bona fortuna, prosperi successus, &c. ei opponitur δυσερμία, i. e. ἀτυχία.

Εὐερπὴς, ὁ, ἡ, ὸν, exponitur ἐυθρεπὴς, virens, lætus germinibus; item, pulchros habens stipites seu truncos, densus arboribus, dumosus, &c. Item ἐυερπέστης, ου, ὁ, ἡ, fruticosus, ramosus, &c. ab εὖ & ἕρπω, τὸ; unde ἐρπέστης, &c. V.

Εὔερτος, vide suprà in ἐυέρκης.

Εὐέστιος, bonam domum habens, vel bonum focum, &c. al εὖ & ἑστία; V.

Εὐεστὼ, ὁ, ἡ, felicitas, animi tranquillitas, bonus, & tranquillus status; ab εὖ & ἵστημι, unde ἑστὼς, &c. V.

Εὐετηρία, ας, ἡ, annorum proventuum felicitas copiosa anniversariorum redituum exuberantia, fertilitas, &c. ab εὖ & ἔτος, ους, τὸ, annus, &c.

Εὐεύρετος, (vel εὑρετὸς) promptus, expeditus, &c. ab εὖ & ἐυρετὸς, inventus, vel qui inveniri potest, ut ἐυρετὴς, inventor, &c. id V.

Εὐεφόδευτος, ad quem facil: patet aditus, accessu facilis, ut εὐεφοδος πόλις, urbs ad aggrediendum facilis, &c. ab ἔφοδος; id vide.

Εὐέψητος, bene coctus, vel coctu, seu concoctu facilis: ab ἑψητὸς; V.

Εὐζηλος, qui bono zelo ducitur, æmulator in bonam partem; item, bonus & felix æmulator seu imitator, &c. undè adv. εὐζήλως, bono zelo: item, feliciter, & ἐυζηλία, bona æmulatio, æmulatio in bonam partem; Th. ζῆλος; V.

Εὐζυγος, bene copulatus, vel junctus; ut ἐυζυγος ναῦς, vel ἐυζυγος νηὸς; navis bona transtra habens; item, intelligendo ex parte totum, navis bene jugata seu compacta, à ζυγὸς; V.

Εὐζωὰ, ας, ἡ, Dor. pro ἐυζωὴ, ἡ, bona & beata vita: ex εὖ & ζωὴ, vita. Th. ζάω, vivo.

Εὐζωΐα, ας, ἡ, beatus vitæ status, &c. idem cum præcedente, ἐυζωὰ, & ab eod.

Εὔζωμος, ος, ὁ, ἡ, ον, in jure, seu condiendis opsoniis gratiam habens, &c. Item, ἐυζωμον, vocatur etiam eruca herba; quæ in condiendis opsoniis maximam habet suavitatem; Dioscor. lib. 2. 7. & Plin. lib. 20. c. 13. ab εὖ & ζωμὸς, jus, esculentum, &c. V.

Εὐζώνατος, gen. Ion. ab Εὔζωνος, ος, ὁ, ἡ, benè cinctus, formosa expeditus: ex εὖ & ζωννύω, cingo: f. ζάω: hinc ζώνη, zona.

Εὔζωος, cujus beata est vita; item vivax: vide ζωὸς.

Εὐζωρος, ος, ὁ, ἡ, bene merus, benè meracus, item, idem quod Th. ζωρὸς, ὸς, ὁ, merus, meracus, &c. V.

Εὐηγγέλιον, nuntiatus sum, a. 2. ind. pass. verbi ἐυαγγέλλω ex εὖ, benè, & ἀγγέλλω, nuntio, f. λῶ, a. 1. ἠγγειλα.

Εὐηγγελίζετο, 3. sing. imperf. pass. verbi ἐυαγγελίζω, læta annuntio, quod V.

Εὐηγελιστάμην, ω, απο, a. 1. m. ejusdem verbi.

Εὐηγλώς, ος, ὁ, ὸν, per Pleonasm. ὦν, pro ἐυγλώς, generosus: ex εὖ & γλωμὸς, nascor.

Εὐηγεσία, ας, ἡ, bonus ductus, bonum imperium, bonus principatus, bona administratio, &c. ab εὖ & ἡγεσία, præitio principatus, &c. ab ἡγέομαι; V.

Εὐηγὴς, benè peritus fori, Jurisconsultus, facundus, &c. ad verbum; q. d. benedicus, & ἐυηγορία, benedicentia, sermonis elegantia, facultas ornatè loquendi, &c. Item, ἐυηγορέω, laudo, benedico, &c. ab εὖ & ἀγορὰ, forum, concio, &c. V.

Εὐήθεια, ας, ἡ, innocentia, Rusticitas: &

Εὐήθης, ες, ὁ, ἡ, bonis moribus præditus, simplex; item, stultus: ex εὖ & ἦθος, ους, τὸ, indoles.

Εὐηθία, ας, ἡ, bonus mos; i. e. morum probitas: item, incauta probitas; i. e. simplicitas, imperitia, &c. idem quod, & pro ἐυηθεία, id vide. Item, ἐυηθίζομαι, &c. ἐυηθίζω, simpliciter ago: item, inlusè ago vel loquor, ineptus sum, insanio, &c. Unde ἐυηθικὸς, simplex, ineptus, stolidus, & ἐυηθικῶς, simpliciter, fatuè, &c. ab iisdem, ut etiam sequens.

Εὐήθως, simpliciter, adv. ab iisd.

Εὐήκης, ες, ὁ, ἡ, valdè acutus: ex εὖ & ἀκὴ, mucro.

Εὐήκοος, facilè audiens, auditu valens; ut apud Hipp. Aphorism. lib. 3. aquilones faciunt σώματα ἐυηκέστερα, &c. Item, qui facilè audi ur, examinabilis: sic ἐυήκοος νὺξ dicitur, quia strepitus vocesque facilè percipiuntur noctu, &c. Sed accipitur etiam pro morigero, obsequente, pro attento, & orationem accipiente; item, Metaphoricè, ἐυηκέστερος μεταβολὴ, facillime mutationem acc piens; Theophr. de causis Plant. lib. 1. c. 19. &c. Indè ἐυηκοΐη, facilè audire, morigerum esse, & ἐυηκοΐα, facilitas audiendi; (quibus contraria sunt δυσηκοΐη, difficulter audire, immorigerum esse, & nomen, δυσηκοΐα, difficultas auditus, aurium tarditas; item, inobsequentia, &c.) ab ἀκοὴ, auditus, auditio, facultas audiendi, &c. ab ἀκούω, audio; undè, aor. 2. ἤκουσα, &c.

Εὐήκτει, imperf. act. verbi ἐυεκτέω, sum corpore benè habito: ab ἐυέκτης ex εὖ & ἕχω, habeo.

Εὐηλακάτη, pulchram colum habens; vel, colus tractandæ perita: item pulchras habens sagittas, seu sagittariæ artis peritas, &c. ab εὖ & ἠλακάτη, colus, &c. V.

Εὐηλάσιος τροισβύτης, apud Pausan. in Attic. l. 1. exponitur, affabre elaborata annus, &c. Ab εὖ & ἄγω, apte, adapto, &c. Vi.

Εὐήλατος, aratu facilis: vel bene aratus; pro quo etiam dicitur ἐυέλατος, idem ab εὖ & ἐλάω, Vi.

Εὐηλικίων, ου, ὁ, animum oblectans; ab εὖ & ἦτορ, τὸ, cor.

Εὐήλικτος, bene textus; ut ἐυήλικτος χιτὼν, bene elegantèque texta vestis, &c. Ab εὖ & ἤτειον, τὸ, stamen, &c. Vi.

Εὔηχος, ἐυηχὴς, & ἐυήχητος, bene sonans, sonorus, canorus; bonam vocem edens, seu habens, &c. Ab εὖ & ἦχος, sonus, Vi.

Εὐθαλέω, ῶ, bene vireo, seu pullulo; prosperè & commodè germino & cresco; item, εὐθαλεία, vigor, &c. à seq.

Εὐθαλὴς, ὲς, ὁ, ἡ, Poët. pro τῷ θαλλὼν, bene florens, floridus. Th. θαλλὸς, vireo.

Εὐθανασία, ας, ἡ, bona & facilis mors: ex εὖ, bene, & θάνατος, mors. Th. θνήσκω, morior.

Εὐθανὴς, bene & honestè moriens; vel bonam honestámque mortem afferens; ut ἐυθανὴς θάνατος, bona beatáque mors; unde, adv. ἐυθανέντες; bona & felici morte; vel, facili morte; & verbum, ἐυθανατέω, ῶ, felici vel honesta morte morior, &c. Omnia ab iisd.

Εὐθαρσὴς, fiducia præditus; qui fidenti est animo; vel præsenti animo, &c. Unde, ἐυθαρσία, ἡ, fiducia, animi præsentia, &c. Item, adv. εὐθαρσῶς, cum fiducia, audacter, &c. Ab εὖ & θάρσος, ους, τὸ, fiducia.

Εὐθεῖν, dat. sing. Ion. f. g. ab ἐυθεῖα, ας, recta: ab ἐυθὺς, rectus.

Εὐθενίω, vide ἐυθλία.

Εὐθενία, vide ἐυθλία, id vide.

Εὐθερμαλὴς, bene calefactus, vel bene calicicens; à θερμαντὸς, ἡ, ὸ, calefactus; verbale à θερμαίνω, Vi.

Εὐθεσία, bene constituta corporis habitudo; firma corporis constitutio, &c. Ab εὖ & θέσις, Vi.

Εὐθετίω, ῶ, aptus sum: & idem quod Εὐθετίζω, f. ίσω, concinnè dispono: ex εὖ & τίθημι, pono.

Εὐθετίσαι, ωτ, ejusd. a. 1. part. act.

Εὐθετος, ος, ὁ, ἡ, appositus, aptus: ex εὖ, bene, & θέτος, positus. Th. τίθημι, pono.

Εὐθεώρητος, spectatu facilis; à θεωρητὸς, spectabilis; à θεωρέω, id Vi.

Εὐθὺς, adv. statim. Th. ἐυθὺς, rectus.

Εὐθυβόλος, & εὐθυβόλος, bene acutus; ut εὐθύβολον ξίφος, &c. Ab εὖ & θάλλω, acuo; unde, θύκτος, acutus, &c.

Εὔθηλος, mammosus, vel bene distentas mammas habens; ab εὖ & θηλὴ, papilla, &c. Vi.

Εὐθημοσύνη, ης, ἡ, concinna rerum dispositio: ab

Εὐθήμων, ων, ὁ, ὁ, ἡ, concinnus, quod à τίθημι, pono.

Εὐθηνέω, & ἐυθηνομέω, aptè, & concinnè digero & dispono; ab ἐυθήμων, qui est corpore benè constitutus, & habilis; item, aptè, seu pulchrè compositus, &c. Vi.

Εὐθηνίω, ῶ, prospero successu utor: ab εὖ & θὼ, idem quod θὶν, θινὸς, cumulus, acervus.

Εὐθηνία, ας, ἡ, prosper successus: ab iisd.

Εὐθηνέων, ω, τὸ, animum oblectans; ab εὖ & ἦτορ, τὸ, cor.

Εὐθηρὴς, bene textus; ut, ἐυθηρὲς χιτὼν, bene elegantèque texta vestis, &c. Ab εὖ & ἤτειον, τὸ, stamen, &c. Vi.

Εὔθηχος, ἐυηχὴς, & ἐυθηχητος, bene sonans, sonorus, canorus; bonam vocem edens, seu habens, &c. Ab εὖ & ἦχος, sonus, Vi.

Εὐθαλέω, ῶ, bene vireo, seu pullulo; prosperè & commodè germino & cresco; item, εὐθαλεία, vigor, &c. à

Εὐθιλὴς, ὲς, ὁ, ἡ, Poët. pro τῷ θαλλὼν, bene florens, floridus. Th. θαλλὸς, vireo.

Εὐθανασία, ας, ἡ, bona & facilis mors: ex εὖ, bene, & θάνατος, mors. Th. θνήσκω, morior.

Εὐθαλὴς, bene & honestè moriens; vel bonam honestámque mortem afferens; ut ἐυθανὴς θάνατος, bona beatáque mors; unde, adv. ἐυθανέντες; bona & felici morte; vel, facili morte; & verbum, ἐυθανατέω, ῶ, felici vel honesta morte morior, &c. Omnia ab iisd.

Εὐθαρσὴς, fiducia præditus; qui fidenti est animo; vel præsenti animo, &c. Unde, ἐυθαρσία, ἡ, fiducia, animi præsentia, &c. Item, adv. εὐθαρσῶς, cum fiducia, audacter, &c. Ab εὖ & θάρσος, ους, τὸ, fiducia.

Εὐθεῖν, dat. sing. Ion. f. g. ab ἐυθεῖα, ας, recta: ab ἐυθὺς, rectus.

Εὐθενίω, vide ἐυθλία.

Εὐθενία, vide ἐυθλία, id vide.

Εὐθερμαλὴς, bene calefactus, vel bene calicicens; à θερμαντὸς, ἡ, ὸ, calefactus; verbale à θερμαίνω, Vi.

Εὐθεσία, bene constituta corporis habitudo; firma corporis constitutio, &c. Ab εὖ & θέσις, Vi.

Εὐθετίω, ῶ, aptus sum: & idem quod Εὐθετίζω, f. ίσω, concinnè dispono: ex εὖ & τίθημι, pono.

Εὐθετίσαι, ωτ, ejusd. a. 1. part. act.

Εὐθετος, ος, ὁ, ἡ, appositus, aptus: ex εὖ, bene, & θέτος, positus. Th. τίθημι, pono.

Εὐθεώρητος, spectatu facilis; à θεωρητὸς, spectabilis; à θεωρέω, id Vi.

Εὐθὺς, adv. statim. Th. ἐυθὺς, rectus.

Εὐθυβόλος, & εὐθυβόλος, bene acutus; ut εὐθύβολον ξίφος, &c. Ab εὖ & θάλλω, acuo; unde, θύκτος, acutus, &c.

Εὔθυλος, mammosus, vel bene distentas mammas habens; ab εὖ & θηλὴ, papilla, &c. Vi.

Εὐθυμοσύνη, ης, ἡ, concinna rerum dispositio: ab

Εὐθύμων, ων, ὁ, ὁ, ἡ, concinnus, quod à τίθημι, pono.

Εὐθυμοσύνη, & ἐυθυμονόμη, aptè, & concinnè digero & dispono; ab ἐυθύμων, qui est corpore benè constitutus, & habilis; item, aptè, seu pulchrè compositus, &c. Vi.

Εὐθυλώτω, ῶ, prospero successu utor: ab εὖ & θὼ, idem quod θὶν, θινὸς, cumulus, acervus.

Εὐθυλία, ας, ἡ, prosper successus: ab iisd.

Εὐθλωῶντα, affluentem, acc. sing. part. præs. ab ἐυθλώω, quod vide.

Εὐθλεκὴς, ὲς, ὁ, ἡ, facilis venatu; cui facile capi potest venando, &c. Ab ἐυθηρὸς, felix in venando; ut ἐυθηρὸν ἄγρη, præda ex felici venatu proventens, &c. Ab εὖ & θήρα, vide.

Εὐθησαυρὸς, felix propter thesauros; habens egregios thesauros, &c. In Epigramm. dici videtur ἐυθησαυρὸν ἐπαλαον; quod bene recondi & custodiri solet, &c. Ab εὖ & θησαυρὸς, vide.

Εὐθιμωῶν, ῶ, ὸ, ἡ, tactu facilis; item facetus, dicax, à θίγω, tango.

Εὐθίκτως, aptè, congruè; ab ἐυθικτὸς, vide.

Εὔθυνος, ος, ὁ, ἡ, splendidâ cœnâ; seu splendido epulo instructus; lautus; ut ἐυθεινατος; ab εὖ & θοίνη, id Vi.

Εὐθορύβητος, qui facile perturbatur, & tumultuans de gradu dejicitur; à θορυβέω, Vi.

Εὔθρεπτος, fractu vel contusu facilis, &c. Apud Plut. Εὔθρεπτος ἦλος; exponitur, aptus ad vulnera imprimenda clavus, &c. à θρέπτος, Vi. in θραύω.

Εὐθρὶξ, ιχος, ὁ, ἡ, bonos pilos habens; benè capillatus, bene conatus, &c. (ἐυτριχος; idem) ab εὖ & θρὶξ, Vi.

Εὔθρονος, ος, ὁ, ἡ, pulchrum thronum habens: ex εὖ & θρόνος, thronus, Th. θρόνω, fedeo: f. θρόνω.

Εὐθρόος, q. d. pulchrisonus; pulchrè sonans; sonorus, canorus; in Epigr. à θρόος, clamor, vox, sonus, &c. vide.

Εὐθρυπὴς, fragilis, qui facile frangi potest; item, fractus deliciis, seu solutus; mollis, &c. Item, ἐυθρυθὴς, fragilis; item, friabilis, &c. à Th. θρύπτω, Vi.

Εὐθὺ, adv. rectè; vel pro ἐυθὺς, statim, ab ἐυθὺς, quod vide.

Εὐθύβολος, appositus; (q. d.) rectè jactus) Metaphora sumpta ab arte jaculandi, recta ad scopum, ad quem ictus dirigitur tendens, &c. Unde, Εὐθυβόλως; recto & destinato jactu, rectè, &c. Item, ἐυθυβολία, rectus jactus, recta conjectura; & ἐυθυβολίαι, directè conjicio, &c. Ab ἐυθὺς & βάλλω, unde βολὴ, & βόλος, &c. Vi.

Εὐθυβόλος, qui rectum mentum habet, vel ipsam barbam rectam; ab ἐυθὺς & γόμφιον, Vi.

Εὐθύγλωσσος, ος, Poët. qui veridicam linguam habet, veridicus, sincerus, probus: ab ἐυθὺς, & γλῶσσα, lingua.

Εὐθυγράμμος, rectis lineis distinctus; directis constans lineis; quasi, rectilineus, &c. Ut, ἐυθύγραμμον σχῆμα; Aristot. Plut. ipsa.

Εὐθυδικία, recta intentionis depulsio; justa recusatio; item judicium rectum & incorruptum; unde, ἐυθυδικὸς, ὴ, quasi pede collato, & recto certamine confligo; recta caput causæ peto; vulgò, ad principem causam aggredi dicimus, &c. Item, ἐυθύδικος, de judice dicitur, qui in neutram partem muneribus illectus; inclinat, &c. Ab ἐυθὺς & δίκη, Vi.

Εὐθυδρεμία, ῶ, rectum cursum teneo: f. ήσω. p. ἐυθυδρόμηκα. ab ἐυθύδρομος, qui recto cursu pergit, quod ex εὖ & δρόμος, cursus. Th. τρέχω, curro, a. 2. ἔδραμον. præt. m. δέδρομα.

Εὐθύδρομος, qui recto cursu pergit; ab iisd.

Εὐθυέντερος, cui recta sunt intestina; τὰ ἐυθύτερα, quæ intestina directa habent; quibus intestina sunt recta, &c. Ab ἐυθὺς & ἔντερον, τὸ, vide.

Εὐθυενὴς, qui rectè, & non obliquè loquitur; unde etiam, ἐυθυενία, rectum minimèque obliquum dicendi genus; ab ἐυθὺς & ἔπος, τὸ, vide.

Εὐθυ-

Εὐθυδίκης, ου, ὁ, Eudicus, nomen viri.

Εὐθυδικία, ας, ἡ, justitia, æquitas: ab εὐθύδικος, justus, æquus: ab εὖ & δίκη, jus.

Εὐθυδρομέω, ῶ, rectè & directè navigare: ab εὐθύδρομος, rectè & directè navigans: ab εὐθύς & δρόμος, cursus.

Εὐθυδρομία, ας, ἡ, rectus & directus navigandi cursus: ab εὐθύδρομος, rectè & directè navigans: ab εὐθύς & δρόμος, cursus.

Εὐθυδρόμος, ον, rectè & directè navigans: ab εὐθύς & δρόμος, cursus.

Εὐθυδρομῶ, ῶ, rectè & directè navigo: ab εὐθύς & δρόμος, cursus.

Εὐθυεργός, ὁ, ἡ, qui rectè operatur: ab εὐθύς & ἔργον, opus.

Εὐθυεργῶ, ῶ, rectè operor: ab εὐθύς & ἔργον, opus.

Εὐθυηγορία, ας, ἡ, rectè & directè loquendi ratio: ab εὐθηγόρος, rectè & directè loquens: ab εὐθύς & ἀγορεύω, loquor.

Εὐθυηγορῶ, ῶ, rectè & directè loquor: ab εὐθύς & ἀγορεύω, loquor.

Εὐθυθέμις, ιος, ὁ, ἡ, qui rectè & directè cum justitia agit: ab εὐθύς & θέμις, justitia.

Εὐθυθέμιστος, ον, rectè & directè cum justitia agens: ab εὐθύς & θέμις, justitia.

Εὐθυθέμων, ονος, ὁ, ἡ, rectè & directè cum justitia agens: ab εὐθύς & θέμις, justitia.

Εὐθυκαρδία, ας, ἡ, rectitudo animi: ab εὐθυκάρδιος, rectus animi: ab εὐθύς & καρδία, cor.

Εὐθυκάρδιος, ον, rectus animi: ab εὐθύς & καρδία, cor.

Εὐθυκερής, ές, rectè & directè cornutus: ab εὐθύς & κέρας, cornu.

Εὐθυκερῶ, ῶ, rectè & directè cornua habeo: ab εὐθύς & κέρας, cornu.

Εὐθυκέρως, ωτος, ὁ, ἡ, rectè & directè cornutus: ab εὐθύς & κέρας, cornu.

Εὐθυκλεής, ές, rectè & directè gloriosus: ab εὐθύς & κλέος, gloria.

Εὐθυκλείης, ου, ὁ, rectè & directè gloriosus: ab εὐθύς & κλέος, gloria.

Εὐθυκλής, ῆος, ὁ, ἡ, rectè & directè gloriosus: ab εὐθύς & κλέος, gloria.

Εὐθυκλῶν, ῶνος, ὁ, ἡ, rectè & directè gloriosus: ab εὐθύς & κλέος, gloria.

Εὐθυκράδαινος, ον, rectè & directè ramosus: ab εὐθύς & κράδη, ramus.

Εὐθυκράδης, ες, rectè & directè ramosus: ab εὐθύς & κράδη, ramus.

Εὐθυκρήδεμνος, ον, rectè & directè velatus: ab εὐθύς & κρήδεμνον, velum.

Εὐθυκρήδεμνος, ον, rectè & directè velatus: ab εὐθύς & κρήδεμνον, velum.

Εὐθυκρήμνιος, ον, rectè & directè præruptus: ab εὐθύς & κρημνός, præruptum.

Εὐθυκρήπις, ιδος, ὁ, ἡ, rectè & directè radicatus: ab εὐθύς & κρηπίς, radix.

Εὐθυκρηπίς, ιδος, ὁ, ἡ, rectè & directè radicatus: ab εὐθύς & κρηπίς, radix.

Εὐθυκρηπῖς, ῖδος, ὁ, ἡ, rectè & directè radicatus: ab εὐθύς & κρηπίς, radix.

Εὐθυκρηπίων, ονος, ὁ, ἡ, rectè & directè radicatus: ab εὐθύς & κρηπίς, radix.

Εὐθυκρηπτήρ, ῆρος, ὁ, ἡ, rectè & directè radicatus: ab εὐθύς & κρηπίς, radix.

Εὐθυκρηπτός, ή, όν, rectè & directè radicatus: ab εὐθύς & κρηπίς, radix.

Εὐθυκρηπτόω, ῶ, rectè & directè radicor: ab εὐθύς & κρηπίς, radix.

Εὐθυκρηπτῶ, ῶ, rectè & directè radicor: ab εὐθύς & κρηπίς, radix.

Εὐθυκρηπῶ, ῶ, rectè & directè radicor: ab εὐθύς & κρηπίς, radix.

Εὐθυκρίνω, ῶ, rectè & directè judico: ab εὐθύς & κρίνω, judico.

Εὐθυκρίτης, ου, ὁ, rectè & directè judicans: ab εὐθύς & κρίνω, judico.

Εὐθυκρότητος, ον, rectè & directè plaudens: ab εὐθύς & κρότος, plausus

λαξία, ας, ἡ, Vide ἐυλάβεια.
Εὐλαβέ, præt. imperat m. ab ἐυλαβέομαι, quod vide.
Εὐλαβῆς, adv. timidè, cautè, religiosè: ab ἐυλαβὴς, quod ab εὖ & λαμβάνω, capio.
Εὐλάζω, putrefco, vermes produco; vermiculor, &c. à Th. seq. ἐυλαὶ, vide.
ΕΥ'ΛΑΙ, ῶν, αἱ, vermes, propriè qui in corpore nascuntur.
Εὐλαίγξ, ιγος, ex bonis pulchrisque structus lapidibus, &c. Ab εὖ & λάϊγξ, ιγος, ἡ, lapillus, calculus; à λᾶας, λάος, ὁ, vel contracè, λᾶς, λᾶος, ὁ, lapis, &c. Vi.
ΕΥ'ΛΑ'ΚΑ, ας, ἡ, vomer, bidens; ligo: q. ab εὖ & λαχαίνω, fodio: vel potius ab αὐλαξ, ακος, ἡ, sulcus.
Εὔλαλος, bene loquens, facundus; disertus, vel etiam loquaculus; Epigr. l. 2. ab εὖ & λάλος, &c. Vi.
Εὐλαμπὴς, bene seu pulchrè splendens; ab εὖ & λάμπω, Vi.
Εὐλεάων, qui facile levigatur, aut complanatur; item, qui facile conteritur, &c. Scribitur & ἐυλεαίνων, fine, ι; ab εὖ & λειαίνω, vel λεαίνω, levigo; item, contero; à Th. λεῖος, vide.
Εὔλεμος, & εὐλείμων; bona præta halens; pratis ornatus, &c. Ab εὖ & λείμων, Vi.
Εὐλεπὴς, pulchrum & bene instructum lectum habens; ab εὖ & λέκτος, vide.
Εὐλεξὴς, bonas habens dictiones; ut ἐυλεξὴς λέγω; i. e. ἐυόνυμος; oratio habens bona vocabula, &c. Ab εὖ & λέξις, Vi.
Εὐλέπης, desquamatu facilis; item qui facile delibratur, & cortice spoliatur, &c. à λεπίζω, id Vi.
Εὐλθινείνω, valde, seu pulchrè dealbo, Vi. λθινείνω.
Εὐληθάργης, qui facile labitur in Lethargum; ab εὖ & λήθαργος, Vi.
Εὔληθ, bene definens, facile cessans; non diuturnus, &c. Ut ἰόεις εὔληθ, Lucian. Th. λήγω, Vi.
Εὐλημασὴς, animolum esse; forti esse animo, seu, animoso pectore, &c. Ab εὖ & λῆμα, præsens animus, &c. Vi.
Εὔληπτος, qui facile capi potest; captu facilis; locus prædæ expositus; i. e. non munitus, &c. Ab εὖ & λαπτὸς, ἡ, ὁ, captus, vel perceptus; aut qui capi percipive potest, &c. Verbale à λαμβάνω, id Vi.
Εὐλήπτως, ita, ut facile capi queat, adv. à præced. ἐυληπτὸς, id Vi.
ΕΥ'ΛΗΡΑ, τά, lora, habenæ.
Εὔλιθος, pulchros habens lapides; Th. λίθος, Vi.
Εὐλιμφὴς, ης, ἡ, nomen mulier. q. bonus portus.
Εὐλίμφος, bene instructus portu; bonum portum habens; vel, opportunus portu, &c. à λιμὴν, ἕνος, ὁ, portus, &c. Vi. Item, εὐλίμενος, ἕνος, ὁ, idem; & ab eodem.
Εὐλιπὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, valde pinguis, præpinguis, &c. à Th. λίπος, Vi.
Εὐλογία, benedico: cum acc. felicia precor, præsto; item celebro, laudo, gratias ago: f. ήσω. p. εὐλόγηκα. a. 1. Attic. ηὐλόγησα. perf. pass. εὐλόγημαι. part. pert. pass. εὐλογημένος, η, ον, benedictus: ex εὖ & λόγος, sermo. Th. λέγω, dico: f. ξω. p. m. λέλεγμαι.
Εὐλογηθήσομαι, 3. pl. f. 1. pass. &
Εὐλόγημαι, perf. pass. εὐλογημένος, perf. part. ab εὐλογέω.
Εὐλογητὸς, ἡ, ὸν, benedictus, a, um; à 3. pers. perf. pass. verbi εὐλογέω.
Εὐλογία, ας, ἡ, benedictio, gratiarum actio, laus: ἐπ' ὀνείαις, benignè: &
Εὐλογος, ος, ὁ, blandus sermo; item rationabilis: ab εὖ & λόγος, sermo, ratio; à λέγω, præt. m. λέλεγα.
Εὐλογίζω, quem facile ratiocinari, reputare, & perpendere licet; item, activè; qui rectè ratiocinatur, prudens, moderatus, &c. Unde nomen, εὐλογιστία, ratio bene subducta; vel consilium & ratio bene inita, &c. Ut verbum, εὐλογίσω, rectè ratiocinor; & apud Plut. εὐλογίσθαι πρὸς τὰ παρόντα, exponitur, æquo animo ferre eventa, &c. Ab εὖ & λογίζομαι, vide.
Εὐλουσία, mundities qua quis bene lotus est; item, εὐλουσία κοιλίας, purgatio ventris, &c. & λόω, lavo; in pass. λούομαι, lavor, &c. Unde à 2. pers. præt. pass. λέλουσαι, est λοῦσαι, & λουσία; licèt non sint in usu.
Εὔλοφος, fortem cervicem habens; bona cervice præditus; strenuus; sumpta metaphora à jumentis, quæ λόφῳ impositum jugum fortiter patiuntur, &c. Item, morigerus; item, bene cristatus seu pulchram cristam habens, &c. Unde εὐλόφως, adv. forti & firma cervice; strenuè; item, facili & prompta cervice, &c. à Th. λόφος, Vi.
Εὔλοχος, dicitur ἄρτεμις, Diana, apud Eurip. quoniam parturientibus opem ferre credebatur; ideoq; in partu invocabatur, &c. Ab εὖ & λοχὸς, gravida, &c. Vi.
Εὐλύγιος, flexilis, qui facile flecti & torqueri potest; ut εὐλύγιος τερένων, Eustath. à λυγίζω, Vi.
Εὐλύρας, & ἐυλυρὴς, ες, ὁ, bonam lyram habens; bene lyra canens; canorus; lyræ peritus, &c. Th. λύρα, Vi.
Εὔλυτος, qui facilè solvi potest; à λυτὸς, ἡ, ὁ, solubilis; verbale à λύω, vide.
Εὐμαθία, docilitas, & celeritas ad discendum; & εὐμαθίη, idem; acumen ingenii, &c. Item εὐμαθῶς; ità, ut quis facilè discat seu intelligat; aut facile discendo, seu inteligendo cum docilitate, &c. Omnia à sequente εὐμαθὴς, id vide.
Εὐμαθὴς, ἐος, ὁ, ἡ, docilis, ingeniosus; item intellectu facilis; ab εὖ & μανθάνω, disco.
Εὐμάχης, ἐος, ὁ, ἡ, Dor. pro εὐμήκης, longus, &c. quod vide.
Εὐμάλακτος, qui facilè mollitur, seu emollitur; facilè emollescens, &c. à μάλακτος, ἡ, ὁ, qui molliri potest; à μαλάσσω, vi.
Εὔμηλος, Dor. pro ἐυμηλος, ου, ὁ, ἡ, pecorosus, bonas habens oves; ex εὖ, bene, & μῆλα, oves. Th. μηλέα, ας, ἡ, malus arbor.
Εὐμήρεια, seu -ίη, ας, ἡ, facilitas: &
Εὐμηρίως, & -ίως, adv. facilè: ab
Εὐμηρὴς, ἐος, ὁ, ἡ, facilis; ab εὖ & μῆρ, manus: q. tractabilis.
Εὐμαρίη, pro secessu, quo itur, ut alvus exoneretur; q. d. Commoditates: vide in ὐμαρὴς.
Εὐμαρίζω, allevo; ab ὐμαρὴς & ὐμαρία, &c.
Εὐμεγέθης, ἐος, ὁ ἡ ἡ, ingens, procerus, &c. Ut φύλλον ὐμεγέθες; i.e. folium prægrande, vel notabilis magnitudinis, &c. Ab εὖ & μέγεθος, Vi.
Εὐμέθοδος, idem quod μεθοδικὸς, i. e. in quo methodus est; compendiosus, artificiosus, &c. Item,
Εὐμεθόδως, & ὐμεθοδικῶς; compendiosè: ex εὖ & μέθοδος, ου, ἡ, via, compendium: quod ex μετὰ & ὁδὸς, ου, ἡ, via.
Εὐμειδὴς, hilaris, lætus; ab εὖ & μειδάω, Vi.
Εὐμείλικτος, qui facile mulceri potest, seu leniri aut placari, ab εὖ & μειλικτὸς; qui lenitus est, aut qui leniri seu mulceri potest, &c. Verbale à μειλίσσω, vide præced.
Εὐμείλιχοι, Hesychio sunt, ὐμειλικτοι, vide præced.
Εὐμελὴς, cui bona modulatio inest, canorus, &c. Unde, ὐμέλεια, apta modulatio, &c. Plut. ab εὖ & μέλος, τὸ, carmen, &c. Vi.
Εὐμελίσσω, ῶ, apes meæ bene mellificant, &c. Sive, ὐμελίσσειν, est feliciter mellificare, &c. Ab εὖ & μέλισσα, &c. Vi.
Εὐμένεια, ας, ἡ, benevolentia: vide ὐμενὴς.
Εὐμενέστερος, benignius, adv. compar. ab ὐμενὴς, quod adi.
Εὐμενὴς, benevolus sum; ὐμενὴς, gen. sing. part. præs. ab εὖ & μένος, ους, τὸ, animus.
Εὐμενίζω, benevolus, benignus: compar. ὐμενίστερος; ab εὖ & μένος, ους, τὸ, animus.
Εὐμενίστης, ὁ, ἡ, qui est animo bene erga aliquem affecto; benevolus; amicus; Od. ζ. Item, ὐμενίζω, benevolum reddo, placo; ὐμενίζομαι, idem; unde etiam ὐμενίδης, dicuntur, fariæ κατ' ὀλιγομισίαν, ἡ ἀπόφασιν; quum finitimites teste Servio, & Eust. Item, ὐμενίδαι, benignè; omnia ab iisdem.
Εὐμετάβλητος, ος, ὁ, ἡ, &
Εὐμετάβολος, ος, ὁ, ἡ, facilè mutabilis; ex εὖ, bene, μετὰ & βάλλω, jacio: f. λῶ. p. m. βέβολα.
Εὐμετάθετος, ος, ὁ, ἡ, penitur pro μεταθετὸς, & vertitur facilis: d impertiendum: ex εὖ & μεταθέσθαι, impertior. Th. θέσθαι, do.
Εὐμετάθετος, qui facile transponitur & mutatur: transpositu facilis, &c. (ut ἀνεμετάθετος, est è contra; transpositu & mutatu difficilis, &c.) à μετατίθεμι, & μετάθεμαι, unde μεταθέσιος, &c. Vi.

Εὐμετακίνητος, qui facilè transmoveri potest, & mutari: (cui contrarium, ἀνεμετακίνητος, qui non facilè transmoveri potest, seu mutari) à μετακινητὸς, transmutabilis; seu qui transmoveri potest, &c. à μετακινέω, vide.
Εὐμετακόμιστος, transportatu, traductuque facilis; Schol. Thucyd. à μετακομίζω, transvcho, seu transporto, & μετακομίζομαι, transvehor, &c. ex μετὰ, & κομίζω; vide.
Εὐμετάπειστος, cui facile aliud persuadetur; seu qui facilè dissuaderi potest; (ei opponitur ἀνεμετάπειστος; qui de sententia dimoveri ægre potest, &c.) à μεταπείθω, qui potest à sententia dimoveri, &c. à μεταπειθόμην; id vide.
Εὐμετάπτωτος, qui facile mutatur, mutationi obnoxius, &c. à μεταπίπτω, recido, dilabor, mutor, &c. Vide; unde μετάπτωσις, dilapsio, mutatio, & μεταπτωτικὸς, mutabilis, &c.
Εὐμετάστατος, facilè mutabilis, seu instabilis, inconstans, &c. Plut. ab ἐυ & μέθιστημι, statuor pro alio, mutor, &c. Item, transferor, traducor, amoveor, &c. à μέθιστημι, unde μετάστασις, &c. vide.
Εὐμετάχειρος, ος, ὁ ἡ ἡ, commodè tractabilis, nullo negotio subactus; qui facilè capi potest: undè adv. ἐυμετακείρως; ità ut facile tractari queat, &c. (iis opponuntur, ἀνεμετάχειρος, difficulter tractabilis, & qui capi aut teneri facile nequit, & ἀνεμετακείρως; ità ut vix tractari queat, &c.) μετακείρω, tracto; unde μετακείριον, id vide.
Εὐμήκης, moderatus, modum servans, &c. ab εὖ & μέτρον, vide.
Εὐμήκη, nom. plur. ab
Εὐμήκης, ἐος, ὁ, ἡ, bene longus: ex ἐυ & μῆκος, ους, τὸ, longitudo.
Εὔμηλος, ος, ὁ, ἡ, ovibus abundans, pecorosus: à μῆλον, ovis.
Εὔμμορος, qui bona seu firma femora habet; aut etiam crassa, vel pulchra, &c. ab ἐυ, & μηρὸς, ου, ὁ, femur, &c. vide.
Εὐμήρως, ad nendum facilis; ut ἐυμήρετα ἔργα, lanæ ad nendum faciles, &c. Luc. ab ἐυ & μήρυμαι, revolvor, glomeror: Item filum diduco & agglomero, &c. à μήρυω; id vide.
Εὐμήτης, ος, ὁ, & ἐυμητὴς, οῦ, ὁ, ἡ; prudens, bono consilio instructus; vel instructa, &c. ab εὖ & μῆτις, ιος, ἡ, &c. vide.
Εὐμήχανος, ad machinandum promptus, industrius, ingeniosus, &c. Unde adv. ἐυμηχάνως, ingeniosè, artificiosè, affabrè, &c. & ἐυμηχανία, industria solertia, &c. ab ἐυ & μηχανὴ, ῆς, ἡ, artificium; aut adminiculum quodvis ad aliquid efficiendum: item ars, solertia, &c.
Εὐμισὴς, cui facilè conciliatur odium, odiosus, odio expositus, &c. ab ἐυ & μῖσος; id V.
Εὐμίτης, benè cinctus, ab ἐυ & μίτος; vide.
Εὐμνημοσύνη, memoratu facilis, adject. verbale ab ἐυ, benè, & μνημονευτὸς, qui memoriâ tenetur: quod à μνημονεύω, memoriâ teneo. Th. μιμέομαι, recordor, f. μνήσομαι, p. μέμνημαι.
Εὐμνηστος, seu ἐυμνάστος, Dor. cujus facile recordamur; cujus memoria semper nobis obversatur, &c. ex εὖ & μνάομαι, unde μνῆστις, &c. V.
Εὐμοιρία, bona portio, vel bonam portionem fortitum esse, felicitas, integritas, &c. Unde Lucian. ἐυμοιρέω τῷ σώματι vocat, cum omnes corporis partes integræ constant, &c. Unde adv. ἐυμοίρως, bona & felici portione; seu fato bonam tributente portionem; i. e. feliciter, &c. Item ἐυμοιρῶ, unde ἐυμοίρησεν, prospera fortuna usus est, &c. Hesych. ab ἐυ & μοῖρα; V.
Εὐμολπία, ἡ, elegans cantus, elegantia cantus, &c. Item ἐυμολπίη, ῆ, eleganter cano, egregiè canto, &c. ab ἐυ & μέλπω, unde μολπὴ, &c. V.
Εὐμνήμων, qui bona memoria præditus est, & memoratu facilis; seu qui facilè memoria concipi potest, &c. ab ἐυ & μνήμων; V.
Εὔμολπος, musica elegantia, musicus lepor, &c. Item dicitur lepos, & gratia, &c. Unde ἐυμόλπως, eleganter, erudite, &c. Plut. ab ἐυ & μῶσα; V.
Εὐμοχθοι, honesti labores; seu qui in res honestas conferuntur, &c. ab ἐυ & μόχθος;
Εὐναζω, præs. imperat. sct. ἐυνάζη, cubitum ieris, 2. sing. præs. sub. pass. ab
Εὐνάζω, scpio, dormio, f. άσω. Th. ἐυνὴ, cubile.
Εὐναὶ, nom. pl. ab ἐυνὴ, ῆς, ἡ, cubile.
Εὐναιόμβιος, η, ον, bene habitatus, a, um; præs. part. pass. ab ἐυ, benè, & ναίω, habito.
Εὐναῖον, τὸ, stratum lecti, stragulum; ab ἐυνὴ; V. Item,
Εὐναῖος, ος, ὁ, qui procumbere amat, ut cubitor bos, &c. Columel. 1. ἐυνὴς βοῦς, ex cubili proveniens, & ἐυναῖος λαγὼς, lepus qui in cubili suo est, &c. ab eod. Th.
Εὐνάσιμος, ος, ὁ, ἡ, ad cubandum, seu cubile stratuendum opportunus, &c. ab ἐυνάζω; id vide.
Εὐνασήριον, ος, τὸ cubiculum, cubile, seu dormitorium, cubicularis lectus, &c. Idem quod ἐυνατήριον, &c. Vi. Item, ἐυνασὴρ, & ἐυνάστωρ, ορος, ὁ, maritus, concubitor, &c. Sicut etiam, ἐυνασὴς, ος, ὁ, cubicularius, &c. omnia ab ἐυνάζω; V.
Εὐνάτειρα, ας, ἡ, Dor. pro ἐυνήτειρα, ας, ἡ, conjux: ab ἐυνὴ, ῆς, ἡ, cubile.
Εὐνατὴρ, concubitor, maritus, & ἐυνατήριον, cubile, seu dormitorium, &c. à seq. ἐυνάω; V.
Εὐνάω, -ῶ, f. ήσω, sopio. Them. ἐυνὴ, cubile.
Εὐνείκη, ης, ἡ, nomen mulieris, bene litigans.
Εὐνέτης, ου, ὁ, maritus, concubitor, (scribitur etiam ἐυνήτης, pro ἐυνέτης) & ἐυνέτις, ιδος, ἡ, uxor in Epigr. &c. ab ἐυνάω, V.
ΕΥ'ΝΗ, ης, ἡ, cubile.

Εὐνηθέσιος, concumbens, a, ον. part. pass. fœm. gen. ab ἐυνάω, σω, ιο, f. ήσω. Th. ἐυνὴ.
Εὐνῆθες, ex lecto; ab ἐυνὴ, vi. Item ἐυνηθέω, cubare, sopiri, concumbere, &c. Ut Il. β. ἐνὰ βουτὴ ἐυνηθέοντ, dea cum mortali concumbens, &c. (est pass. ab ἐυνάω.) Unde ἐυνήτης, concubitor, maritus; & ἐυνήτρια, ης; q. d. concubitrix, &c. omnia ab ἐυνὴ, & ἐυνάω, &c. Vide.
Εὔνηλος, seu ἐύνηλος, bene textus; ut ἐυνήλ χιτὼν; bene filata, seu bene texta tunica, &c. ab ἐυ, & νηὸς, ὁ, ὁ colu ductus, textus, &c. Verbale à νέω, neo, &c. V.
Εὐνῆφιν, cum ὀξ. signif. idem quod ἐυνῆσι; V.
Εὔνεια, τὰ, exp. στρώματα, strata, apud Suid. ab ἐυνὴ; V.
Εὐνήτερος, Ion. pro ἐυνέτερος, benevolentior, comparat. Vide in ἐυνέτατος.
Εὐνίκη, ης, ἡ, & Dor. Εὐνίκα, nomen mul. Gr. boni victoria.
Εὔνις, masc. & fœm. Maritus vel uxor, &c. ab ἐυνὴ, &c. At,
Εὔνις, ιος, ὁ, ἡ, orbus, privatus: accus. ἔυνιν, abesse, unus.
Εὐνόητος, facilis intellectu, & ἐυνοήτως, ita ut facile intelligi queat, &c. ab ἐυνέω; V.
Εὐνοέω, benevolus, vel bene affectus sum, f. ήσω, p. ἐυνόηκα: &
Εὔνοια, ας, ἡ, benevolentia: ab ἔυνος, ου, ὁ, ἡ, benevolus: ex ἐυ & νόος, νοῦς, ὁ, mens, animus,
Εὐνοϊκὸς, η, benevolus: &c.
Εὐνοϊκῶς, adv. benevolè: comparativ. ἐυνοϊκώτερον, superl. ἐυνοϊκώτατα: ab iisd.
Εὐνομεῖν, bonis legibus instituere: hinc ἐυνομέεσθαι, bonis legibus uti: ἐυνομήθη, 3. pl. a, ι. pass. &
Εὔνομος, qui bonis legibus utitur: ex ἐυ & νόμος, lex.
Εὐνομία, ας, ἡ, bonarum legum constitutio; bonæ leges, bona legum constitutio; aut status sub bonis legibus, &c. Item, æquitas, æquum, &c. pro ἐυνόμια, apud Sophoclen. à præced. ἐυνομέω.
Εὐνομίλω, accus. sing. ab Εὐνομὶς, ις, ἡ, nomen mulieris, legitima: ex ἐυ & νόμος, lex.
Εὔνομος, ος, ὁ, pascuus, pabulosus, &c. apud Sophoc. ab ἐυ, & νέμω, vel νομὸς, &c. V.
Εὔνος, & ἔυνους, benevolus, ἐυνότερος, compar. & ἐυνότατος, superl. &
Εὔνυν, amicum, acc. sing. ab ἔυνος, ου, benevolus: ex ἐυ & νόος, mens.
Εὔνος νόος; q. d. reditus facilis & faustus; deus, scil. deave, vel dei simulachrum, quod molendinis appositum, farinæ mensuram inspicere, ac velut ei præesse credebatur, &c. apud Eust. ex Rhetorum lex. & Athen. lib. 14. ab ἐυ & νόος. Vide.
Εὐνότατος, benevolentissimus, superl. ab ἔυνος, benevolus, ἐυνότερος, benevolentior: ab eod. Th.
Εὐνυχίη, ης, τὸ, herba ex lactucarum genere, ut quæ maxime refragetur veneri: Plin. lib. 19. c. 8. Item,

Εὐνεχάης, ου, ὁ, spado: &
Εὐνεχέω, castro: fut. ήσω, p. εὐνέχκα, pert. pass. εὐνέχσομαι, a. 1. pass. εὐνεχθῆναι· ab
Εὐνήχω, ου, ὁ, EUNUCHUS; item dynastarum gynæceis custodiendis sic dictus, ab εὐνή, cubile, lectus, & ἔχω, habeo, servo.
Εὐνοϊκὸς, & ἤνιος, benevolè; ab εὔνοος; vide.
Εὔοντα, Dor. & per Crasin pro ἐόντα sive ὄντα, acc. sing. part. præs. ab εἰμί, verbi εἶμι, sum.
Εὔοπλος, bonum habens dorsum & validum; bonos & latos habens humeros, &c Aristot. de leone; ab εὖ & κῶπος. Vide.
Εὔοχθος, 2. sing. a. 1. opt. m. verbi εὐοχθέομαι, oro, f. εὐξομαι, a. 1. m. εὐξάμενος, ω, ατο.
Εὐοχθέομαι, ου, a. 1. part. m. ab εὐοχθέομαι, precor.
Εὔξεινος, vel ενος, ου, hospitalis: &
Εὐξείνως, adv. hospitaliter, amicè: ab εὖ & ξεῖνος, hospes.
Εὔξεστος, ου, ὁ, ἡ, bene rasus, politus. Th. ξέω, rado.
Εὐξῆ, oraveris, 2. sing. a. 1. m. sub εὐξάμενος, ου, ατο· ab εὐοχθέομαι, precor.
Εὐξήραντος, ου, qui facilè desiccatur, exsiccatu facilis. facilè siccescens; (ei opponitur δυσξήραντος, qui difficulter inarescit, difficilis siccatu, &c.) à ξηραίνω; unde ξήρανσις; V.
Εὔξοον, bene ratum, politum, acc. sing. ab
Εὔξοος, idem quod εὐξεστος. Th. ξέω, f. ξέσω, polio.
Εὐξυλίνης, ου, ὁ, ἡ, qui est probæ materiæ, & εὐξυλος, cujus laudata probaque materies, &c. ab εὖ, & ξύλον, τὸ; vide.
Εὐξύμβολος, ου, ὁ, cum quo facile paciscimur, facilis ad pacisendum, seu in commercio, stans conventis, &c. Item, εὐξύμβολον σημεῖον, signum fausti ominis, signum faustum, &c. ab εὖ, & σύμβολος, vel σύμβολον; id vide. Sed Atticè, ξυ, est pro συ, positum;
Εὐξυνίτης, Atticè, pro εὐσυνίτης, Eurip. qui facile intelligitur, &c. (nam Atticè, sepè ξυ, est pro συ) ab εὖ, & συνίτης, vide.
Εὔοργκος, ου, ὁ, amplæ molis & compagis; vel justæ molis: item, εὐοργκα dicuntur, qui admittunt & requirunt ornatum, &c. Item, portatu facilis, & minimè gravis, Suidæ dicitur εὐοργκος, &c. ab εὖ, & ὄργκος, vide.
Εὐοδέω, f. ήσω, prosperè progredior; & prosperum iter præbeo: &
Εὐοδία, ας, ἡ, prosperum iter: item propr. nomen mulier. Gr. prosperè agens: ab εὖ & ὁδός, via.
Εὐοδμάζω, odoratum reddo, sum boni odoris, ab εὐωδία; vide.
Εὔοδμος, ας, ὁ, ἡ, idem quod εὐοσμος; bonus odor, fr. grantia, ab εὐοδμος, vel ἔυοσμος, bei è cidens, &c. vide.
Εὐόδμος, ου, ὁ, Poët. Ion. & Dor. pro εὔοσμος, odoratus: ex εὖ & ὄζω, oleo.
Εὔοδμος, seu ἔυοσμος, ου, ὁ, ἡ, bene olens: ex εὖ & ὀδμή, odor. Th. ὄζω, oleo. f. ὀζέσω, & ἴσω.
Εὐοδος, ου, ὁ, ἡ, per quem facilè iter patet, pervius; item, iter expeditum habens, & generaliter ac Metaphoricè, qui prospero successu utitur, &c. Unde adv. εὐόδως, facili via, expeditè; itinere prospero, & generaliter prospero successu, prosperè; item, rectè, &c. ab εὖ & ὁδός, via.
Εὐοδόω, ῶ, prosperum iter præbeo, f. ώσω, p. εὐοδωκα, præs. pass. εὐοδοῦμαι, οῦμαι, prosperum iter habeo, prosperor: pert. pass. εὐοδώμαμαι, a. 1. pass. εὐοδώθην, ης, ῆ, f. 1. pass. εὐοδωθήσομαι, ab εὔοδος, ου, ὁ, ἡ, iter expeditum habens: ex εὖ & ὁδός, ὅ, ἡ, via.
Εὐοδωθήσομαι, cui omnia prospere succedunt; qui tenorem institutum asservat, &c. part. præs. ab εὐοδόομαι, vide.
Εὐόδωκα, ας, ε, ejusd. pers. act. Ion, pro εὐοδωκε.
Εὐόδωσον, a. 1. imperat. act. verbi εὐοδόω, quod vide.
ΕΥΟΙ, EUOE, vox, quâ Baccho acclamabatur: inde Εὐοῖος, ου, Bacchi cognomen.
Εὐοικονόμητος, dispensatu & distributu facilis: item, apud medicos, digestu facilis; ab εὖ & οἰκονομέω, vide.
Εὔοικος, bonam domum habens; seu bonus, & commodus ad habitandum, &c. ab εὖ, & οἶκος, vide.
Εὔοινος, bonum vinum ferens; vel, vino abundans, vini ferax, &c. Inde nomen, εὐοινία, vini abundantia & bonitas; vel, annus vini bonitate & copiâ insignis, & verbum εὐοινέω, vino abundo; vinum bonum fero, &c. ab εὖ & οἶνος· vide.
Εὐοίνωτος, valde lubricus; ab εὖ, & ὀλισθαίνω, vide.
Εὔομβρος, imbribus abundans; ab εὖ, & ὄμβρος, vide.
Εὐόμματος, assari, præs. part. pass. verbi ὄπτω, seu ὀπτάω, f. ησω, uro.
Εὐόμματος, ου, ὁ, ἡ, qui bene, & cum dexteritate quadam scit conversari; i. e. ὁμιλητικὸς; ab εὖ & ὁμιλος; unde ὁμιλία, &c. Vide.
Εὐομολόγητος, clarum & concessu facile; Plato: ab ὁμολογέομαι; V.
Εὐόνειρος, dicuntur κεῖθε ὑγκεκοιμήμενοι, qui cubantes bona somnia vident; ab εὖ & ὄνειρος; V.
Εὔοπλος, bene armatus; armis bene instructus & munitus, seu felix in armis, pulchris armis præditus, &c. ab εὖ & ὅπλον, τὸ, arma, &c. V.
Εὐόπτης, conspicuus, aspectabilis, &c. ab εὖ & ὄπτομαι; V.
Εὐόρατος, quem facile videre licet; qui facile cerni potest, &c. (ei opponitur δυσόρατος, qui vix visui est obvius, &c.) ab ὁράω. V.
Εὐορκος, qui facile irascitur; sed præcipuè, qui non irascitur nec succenset rebus quibus oporter, & interdum, in bonam partem pro eo qui justè succenset, & quum res postulat, &c. Inde, εὐορκησία, promptitudo, seu facilitas ad irascendum, &c. Item, εὐόργητος, qui facile seu levi de causa ira accenditur, iracundus: item, in bonam partem, qui moderate irascitur, seu qui moderatur iram, &c. Unde adv. εὐοργήτως, sic iracundè, ut animus moderetur iram, &c. omnia, ab εὖ, & ὀργή, V.
Εὐόρεκτος, qui bene appetit cibos, res autem, aut medicamentum aliquod εὐόρεκτον, dicitur, quod stomacho appetitum cibi conciliat, &c. ab εὖ & ὀρεκτός, ὁ, ὁ, qui appetitur, seu qui appetit sibi, &c. Verbale ab ὀρέγομαι, cupio, appeto, pass. ab ὀρέγω; V.
Εὐόρκος, qui suis finibus facile continetur; seu quem definire, & suis terminis destribere facilè est: Aristot. Meteor. lib. 4. ab εὖ & ὅρκος, seu ὁρίζω, ὁρίζομαι, V.
Εὐορκία, religiosè juro, f. ήσω, præs. inf. εὐορκεῖν. Vide ἐυορκος.
Εὐορκοσία, ας, ἡ, sanctum jusjurandum; à præced.
Εὐορκία, ας, ἡ, jurisjurandi fides:
Εὔορκος, ου, ὁ, ἡ, qui jusjurandum religiosè colit: ab εὖ & ὅρκος, jusjurandum.
Εὔορμος, ου, ὁ, ἡ, tutus: ab εὖ, benè & ὅρμος, ου, statio navium: q. ab ἔρω, figo.
Εὔορτις, qui bonis & lætis auspiciis sit: ut εὐόρτιος ἀναχορίσης, liquida auspicia, i. e. lætas & procludubio secunda; Bud. in Epist. ab εὖ & ὄρνις, ιθος, ὁ, ἡ, avis, ales, &c.
Εὐοσμος, ου, ὁ, ἡ, suavè olens, fragrans, bene odoratus. &c. Inde nomen, εὐοσμία, ας, ἡ, gratus odor; odoris præstantia, & verbum, εὐοσμέω, ῶ, bene oleo, odoratus sum; ab εὖ & ὀσμὴ, V.
Εὐόσφρης, sagax; q. d. bene olfacientes, seu olfactu pollens, &c. ab εὖ & ὀσφραίνομαι, idem quod Th. ὀσφρέντομαι; id vide: εὐόσφρης κύων, canis sagax, &c.
Εὐόφθαλμος, ου, ὁ, ἡ, pulchros oculos habens, oculis & aspectu gratus, &c. Epitheton auti & argenti, unde adv. εὐοφθάλμως, decenter, decorè, εὐοφθάλμως ἔχειν τῷ ἀργύρῳ, &c. est neut. à seq. εὐοφθάλμως; i. l. vide.
Εὐοφθάλμως, ου, ὁ, ἡ, pulchra habens supercilia, ab ὀφρὺς; V.
Εὐοχέω, lætus, ut δαῖτες εὐοχέουσι, opipara seu læta convivia; Athen. lib. 4. Unde εὐοχέω lætor, feliciter ago ex labore; ab εὖ & ὄχθος; id vide in Th. ὄχθη.
Εὐοψία, facies pulchra, pulcher aspectus. venustas, &c. ab εὖ & ὄψις, vultus, facies, &c. V.
Εὐοψία, bonitas & abundantia opsoniorum; vel, bona opsonia, &c. ab εὖ, & ὄψον, τὸ, opsonium, &c. Vi. Unde etiam, εὐόψος, ου, ὁ, ἡ, opsoniis probè instructus; vel opsoniis abundans, &c. Plut. Symp. 4. Probl. 4.
Εὐπαγὴς, ὁ, ὁ, ἡ, bene compactus: ex εὖ, & πήγνυμι, seu πηγνύω, compingo.
Εὐπαθία, & Διὰ, ας, ἡ, pro quo Ion. δείη & δίη, natura quæ facilè affici potest, voluntas, beneficium: &
Εὐπαθέω, -ῶ, indulgeo voluptatibus, facilè afficior, seu beneficio afficior. Th. πάσχω, patior, f. πείσομαι, a. 2. παθεῖν.
Εὐπαθὴς, ὁ, ὁ, ἡ, qui facilè afficitur, injuriæ obnoxius: ab eod. Th.
Εὐπαιδευσία, recta institutio liberorum; item, talis disciplinarum notitia, quæ illi ineat, qui est eruditus, seu benè institutus; Eurip. Item, ἐυπαίδευτος, benè institutus valdè eruditus, &c. Unde adv. ἐυπαιδεύτως; eruditè, doctè, & perite, &c. ab εὖ, & παιδεύω, unde παίδευσις, quæ vide: item παιδευτὸς, doctus, e ut ens, &c.
Εὐπαιδία, ας, ἡ, felicitas quam boni liberi adferunt: &
Εὔπαις, αιδος, ὁ, ἡ, felix multâ prole, vel bonos habens liberos. Th. παῖς, puer.
Εὐπακτὸς, ου, ὁ, Dor. pro ἐυπικτὸς, quod vide.
Εὐπάλαμος, manu peritia seu industria structus, artificiosus; bene constructus, dexter, agilis, validus, &c. ab Epigr. ab εὖ, & παλάμη, palma, manus, &c. vide.
Εὐπαλὴς, ἐος, ὁ, ἡ, luctam facilem habens, facile eluctabilis; Apol. 2. Arg. ἀέθλως ἐυπαλίας τελεσθῆς; obiti expedita certamina & absque magna lucta, &c. ab εὖ, & πάλη, lucta, &c. V.
Εὐπαραγωγὸς, qui vel quæ facile decipitur; cui verba dare facile est, & pro ἐυπειθὴς, cui facile persuadetur, &c. ab εὖ, & παραγωγὴ, productio, deductio, derivatio, &c. Item deceptio, &c. Verbale à παράγω; id vide.
Εὐπαραδεκτὸς, acceptu, (seu, q. d. acceptatu) facilis; ab εὖ, & παραδέχομαι, vide. Sic, ἐυπαραίτητος, facile exorabilis, placabilis, non durus deprecantibus, &c. à παραιτέομαι, deprecor, &c. Vi. ἐυπαρακλητος, qui facilè advocatur, vel allicitur seu invitatur, propensus ad recipiendum, &c. à παρακαλέομαι, vi. Εὐπαρακολούθητος, ου, τὸ, quod facile intellectu assequimur; ut Halicar. in Isocr. τῶν δὲ ἐυπαρακολουθήτων μοι μᾶλλον τὰ περὶ τὸν εἰρημένα; ut quæ dixi facilius intelligantur, &c. Sic Aristot. 2. Ethic. σαφήνειας ἕνεκα καὶ τῶ ἐυπαρακολούθητον, &c. est neut. à seq. ἐυπαρακολούθητος; i. l. vide.
Εὐπαρακολούθητος, ου, ὁ, ἡ, intellectu facilis; item perspicax: ab εὖ, & παρακολουθέω, assequor, Them. ἀκολουθος, pedissequus.
Εὐπαρακόμιστος, advectu seu comportatu facilis ab εὖ, & παρακομίζω, præterveho, deduco, deporto, importo, conveho, &c. à παρὰ & κομίζω; id vide, Sic, παρακόμιστος; qui facile verbis flecti & placari potest, facile exorabilis, &c. à παρακόμιζομαι; V.
Εὐπάρεξος, ου, ὁ, ἡ, Poët. & Dor. pro ἐυπάρειος, habens pulchras genas: ex ἐυ & παρειὰ, ἡ, gena.
Εὐπαράπλους, seu ἐυπαράπλους, qui commodè præternavigari potest, &c. ab εὖ, & παράπλους, & παράπλους, præternavigatio, trajectus, &c. à παραπλέω, vide. Sic, ἐυπαράπειστος, qui facilè persuadetur, ab εὖ, & παραπείθω, persuadeo, à παρὰ & πείθω; vide.
Εὐπαρεμφόρητος, qui facilè in malam partem detorquetur: item qui facilè in mentis errorem, seu insaniam incidere potest; mente facilè alienatus, &c. ab εὖ, & παρέμφορος, insanus, cujus mens à ratione aberrat; à παραφορὰ, error mentis, &c. quod est verbale à παραφέρω, profero; item, depravo, detorqueo, transversum fero, rapio, abripio, &c. V.
Εὐπαρίστατος, qui constanter assidet; item, qui assiduus est in aliquo negotio, κοπίδι παραμένων, ἢ ἐπιμένων; Hesych. & Suid. ab εὖ, & πάρειμι; vide.
Εὐπάρειος, pulchras genas habens; ab εὖ, & παρειὰ; vide.
Εὐπάρθενος, felix virgo; Eurip. in Bacch. ab εὖ, & παρθένος; vide.
Εὐπαρήγορος, q. d. facilem se præbens consolantibus; seu, facile consolationem admittens; id est, æquus animo, &c. Unde adv. ἐυπαρηγόρως, æquo animo; q. d. facilem se præbendo consolantibus, &c. ab εὖ, & παρήγορος; id vide.
Εὐπαρόρμητος, qui facile commovetur; Aristot. Rhet. lib. 2. ab εὖ & παρορμάω, incito, concito, &c.
Εὐπάρτεχος, facilem se præbens, in Hippiatr. ab εὖ, & πάρεχος, q. d. præbitor, à παρέχω, præbitio; quod à πάρειμι; id vide.
Εὐπαρυφὴς, cujus vestis insignem pulchrumque limbum habet attextum; item, vestis dicitur ἐυπάρυφος, eleganti limbo prætexta; apud Herodian. lib. 1. nam ὑφαίνειν, texere est, & παρυφαίνειν dicuntur vestium contextus; seu vestium ora, & limbi attexti; unde ἐυπάρυφον nomine apud Græcos, honoribus præditos intelligi, eo modo quo apud Latinos prætextatorum appellatione; quasi purpuratis & ingeniosè textis non pullatis aut humilibus vestibus induti, &c. Bud. ab εὖ, & παρυφὴ; id V.
Εὐπάσχω, beneficio afficior, pro quo sepius disjunctim scribitur, ἐυ πάσχω, qu. vide.
Εὐπάτωρ, & ἐυπάτωρ, qui bono est patre natus, paterno genere clarus, nobilis, &c. ab εὖ, & πατὴρ; vide.
Εὐπατρεία, εἰα, εἰ, claro patre natus, generosus: ab ἐυπάτωρ, vel ἐυπάτωρ, nobilis. Th. πατὴρ, ῆρος, ὁ, pater.
Εὐπατρίδαι, & ἐυπατρείδης, ου, ὁ, item, ἐυπατρεῖς, ἰδος, ὁ, ἡ; idem quod & ἐυπάτωρ, & ἐυπάτωρ, ingenuus, generosus, &c.
Εὐπατὴς, qui facilè calcari potest, &c. ab εὖ, & πατέω; vide.
ΕΥΠΑΤΟΡΙΟΝ, ου, τὸ, EUPATORIUM, herba quædam: ab Εὐπάτωρ. Vel potius ab ἥπωρ, dicitur enim & ἡπατώριον.
Εὐπέδιλος, pulchris indutus calceis seu talaribus: ut ἐυπέδιλος, ἴρεις; iris induta, &c. ab εὖ, & πέδιλον, vide.
Εὐπείθεια, ας, ἡ, obedientia, persuasio, observantia, &c. Item,
Εὐπειθεῖν, obtemperare: &
Εὐπειθὴς, ἐος, ὁ, ἡ, obsequens: ex ἐυ & πείθω, persuadeo.
Εὐπειθῶς, adv. obsequiosè: &
Εὐπειθὼς, ους, ὁ, ἡ, facilè credens, morigер: ab eod. Th.
Εὐπλεκὴς, bene pexus; ab ἐυ, & πλέκω, pexus, comptus, &c. verbale à πέλεκω, seu πέκω, &c. Vide.
Εὐπλεκτὸς, secari facilis, dolatu facilis. à πελεκάω, vide.
Εὐπλόκαμος, qui nobilem socerum habet, Th. πλόκαμος, ου, ὁ, socer.
Εὔπλοκος, seu ἐυπλὴς, ου, ὁ, ἡ, pulchrum habens peplum: ab ἐυ & πέπλος, peplum.
Εὐπλοκὸς, conductu facilis; item, ἐυπλοία, ἡ, facilis conductio; facilè vel bene conequere cibum, &c. ab ἐυ, & πέπτω, coctus, coctilis, vel πέψις, εως, ἡ, coctio, concoctio, coctura, &c. a πέπτω; Vide.
Εὐπεριάγωγος, ου, ὁ, ἡ, circumactu facilis, versatilis, &c. ab ἐυ, & περιάγω, id vide.
Εὐπεριαίρετος, ὁ, ἡ, qui facile detrahitur; ut ἐυπεριαίρετος φλοιὸς, extricatu facilis cortex, extricabilis, &c. ab ἐυ, & περιαίρω, id vide.
Εὐπεριγεφὴς, ου, ὁ, ἡ, congruenti modo circumscriptus, &c. ab ἐυ, & περιγεφόω, circumscribo, à περὶ & γεφόω; vide.
Εὐπεριλυπὴς, qui facile celari & occultari potest; à περιλύπω; V.
Εὐπερίοπτος, valde aspectabilis; item, qui facile despici potest, contemptibi is; à περίοπτος, circumcirca conspicuus, &c. quod à περιόπτομαι, id vide.
Εὐπερίπατος, bene ambulare seu incedere faciens; qui non impedit iter facere seu ambulare; à περίπατος, id V.
Εὐπερίορος, qui facile terminari seu circumscribi potest; à περιορίζω, limitibus & terminis suis circumscriptus, &c. à περιορίζω; id V.
Εὐπερίστατος, ου, ὁ, ἡ, ad circumcingendum proclivis: ex ἐυ & περίστημι, circumsto, tango: quod ex περὶ & ἵστημι, sto. Inde,
Εὐπερίστατος ἁμαρτία, cap. 12. ad Hebr. peccatum quod facile circumstat, hæret, & amplectatur; quasi nolens abjici, proinde verti potest, tenaciter inhærens peccatum; Hæc Erasm. Sed translatio videtur à plagis & retibus deduci, quæ scil. levi attactu circumdant atque implicant; atque sic erit, peccatum ex facili homines circumdans atque circumstitens, &c.
Εὐπερίσπαστος, circumactu facilis, versatilis; item, subvertì facilis; ut ἐυπερίσπαστον λόγοις, Lucianus vocat argumentum, quod ita subverti potest, ut ineum qui refutatur, retorqueatur: quasi εἰς ἐυθὺ ἢ τρεπόμενον, &c. à περισπάω; vide.
Εὐπερίφορος, qui facile fieri potest, manifestus, deprehensu facilis, & generaliter pro eo in quo aliquid facile ani nadvertitur, &c. Plur. in inflit. Lacon. à περιφορὰ, manifestus: item, deprehensus, &c. à περὶ & φωρέω; quod vide in Th. φώρ.
Εὐπερίχυτος, qui facile circumfunditur; Plut. de primo frig. à περιχέω, idem quod περιχέω, circumfundo, à χέω, vel χόω; V.
Εὐπέτηλος, bene foliatus, foliis decorus, pulchra habens folia; à πέτηλον; vide.
Εὐπέτασος, pansu, expansu, seu, explicatu facilis, à πετάζω; quod vide.
Εὐπέτεια, ας, ἡ, &
Εὐπέτειη, ης, ἡ, Ion. facilitas: &
Εὐπετὴς, ἐος, ὁ, ἡ, facilis: comp. ἐυπετέστερος, ficilius, adv. ab ἐυπετέστερος: ex ἐυ & πέτω, cado.
Εὐπετῶς, & -ίως, adv. facilè: ab eod.
Εὐπέτων, vide supra ἐυπετὴς.

Εὐπηκτος, ε, ὁ, ἡ, bene ædificatus: ex εὖ bene, & πήγνυμι, compingo, ædifico.

Εὐπλόκ, pulchra ornatus galea; à πλακ vide.

Εὔπλωτος, pretiosè textus; ut ἔνπλωτος ὑφὴ, telum è pulchro stamine, &c. ab εὖ, & πλῶσος, seu πλοῦς, textum, tela, &c. vide.

Εὔπηχυς, εος, ὁ ἡ ἡ, pulchros cubitos habens; ut Εὐπήχεις χέιρες, manus pulchris annexæ cubitis; Eurip. à πῆχυς; vide.

Εὐπιδάκ, fontibus scatebrisque ornatus, pulchros fontes habens, &c. à Th. πιδάκ; V.

Εὐπικὴς, æqualibus, cujus oratio veritatem quandam redolet; Cicer. ad Attic. à Th. πίνε, vide.

Εὔπιστος, qui facile credit, credulus; item, fidelis, credibilis, qui facile creditur, &c. à πίστις, seu πίστε; V.

Εὐπλαγὴς, qui feliciter errat & vagatur; Oppian. lib. 4. de venat. ab εὖ, & πλαγὴς; V.

Εὔπλασος, qui facile fingi potest, qui facile formam induit; ab εὖ, & πλασὸς; id vide.

Εὐπλατὴς, valde latus, perampius; ab εὖ & πλατὺς; V.

Εὐπλεκάν, genit. pl. ab

Εὐπλεκὴς, ές, ὁ, ἡ, bene junctus, flexibilis, nexilis; ex εὖ & πλέκω, plecto, necto: f. ξω.

Εὔπλεκτος, ὁ ἡ ἡ, bene plexus, bene plicatus, eleganter nexus seu contextus, &c. Ut ἐυπλεκτὸν λίνον, linum seu rete artificiosè textum, &c. ab εὖ, & πλεκτὸς; id vide.

Εὔπλεος, bene costatus; qui bonis firmisque lateribus est, lateribus valens seu decorus, &c. ab εὖ, & πλευρὰ, seu πλευρὸν; V.

Εὔπλεκτος, qui facile pulsatur, seu feritur; Plut. ab εὖ, & πλικτὸς, percussus, ictus; à Th. πλήσσω; V.

Εὐπλεροτὴς, bene repletus, vel qui facile impletur; ab εὖ, & πλεράω; vide.

Εὐπλοεῖν, Ion. pro εὐπλεῖν, uti prosperâ navigatione. Th. πλέω, navigo.

Εὐπλοία, ας, ἡ, &

Εὔπλοιν, ος, ὁ, bona navigatio: ex εὖ & πλέω, navigo. f. πλόϊσω.

Εὐπλοκαμὶς, ίδ, ἡ, &

Εὐπλόκαμος, ε, ὁ, ἡ, pulchros cincinnos, vel citros habens: ex εὖ, bene, & πλόκαμος, cincinni: quod à πλοκὴ, implicatio. Th. πλέκω, plecto. f. ξω. p. m. πέπλοκα.

Εὔπλοκος, ε, ὁ ἡ ἡ; bene textus; ab εὖ & πλοκὴ; vide.

Εὔπλοος, & εὔπλους, navigatu facilis, navigationem prosperam præbens, &c. ab εὖ & πλέω, vide.

Εὐπλόω, f. όσω, præt. ωκα, vel potius ἔπλεῦκα, prosperè navigo, navigatione prosperâ vel secunda utor, &c. à præced. εὔπλοος, vide.

Εὔπλουτος, grandibus divitiis auctus, valde dives, &c. ab εὖ & πλοῦτος, vide.

Εὐπλυνὴς, ές, ὁ, ἡ, bene lotus, mundus: ab εὖ & πλυνω, lavo.

Εὔπνοος, bene spirans, cujus spiracula bene aperta sunt; item, perflabilis, & bonum odorem spirans, &c. Unde εὐπνοΐα, commoda spiratio, spiritus facilitas, facilis flatus, &c. ab εὖ & πνέω, vide.

Εὔπνοος, & εὔπνους, bene spirans, perflabilis. Th. πνέω, spiro.

Εὐπνοΐα, ὴ, pedum integritas, & virtus, boni pedes, &c. ab εὔπνους, id vide.

Εὐποιέω, ῶ, f. ήσω, benefacio: &

Εὐποιῶ, 3. sing. præs. ind. verbi εὐποιέω, bene facio. Th. ποιέω, facio.

Εὐποιητὸς, beneficio afficiendus; Xenoph. Item, εὐποιητικὸς, prepensus ad beneficiendum, beneficus, & τὸ εὐποιητικὸν, scil. ἔργον, beneficientia; Aristot. in Rhet. &c. Item,

Εὐπόλητος, ε, ὁ, ἡ, bene factus, elegans: ab εὖ & ποιέω, facio.

Εὐποΐα, ας, ἡ, beneficentia, ; ab εὖ & ποιέω, facio.

Εὔποιος, beneficus, idem quod εὐποιητικὸς, & ab iisdem.

Εὔποκος, vellere abundans, bonum vellus habens, &c. ab εὖ & πόκος; Vide.

Εὐπολέμειος, & εὐπόλεμος, habilis ad bellum, bellicosus, strenuus & fortis in bello, &c. At ἀπολέμητος, est qui facilè debellari potest, facilis expugnatu, &c. Omnia ab εὖ & πόλεμος; vide.

Εὐπολιόρκητος, obsessu facilis, qui obsidione facilè capi potest, &c. à πολιορκέω; vide.

Εὔπολις, ὁ, Eupolis: nomen propr.

Εὐπόμπη, ης, ἡ, nomen mulieris.

Εὔπομπος, bonus dux, à πομπὸς, ὁ; id vide.

Εὐπόρατος, ε, ὁ ἡ ἡ, facilè pervius, permeabilis, &c. ab εὖ & πορεύω, vel πορεύομαι, quæ vide.

Εὐπορέω, ῶ, abundè possum, est mihi facultas; item, simpl. possum. f. ήσω, p. εὐπόρηκα, & in 3. sing. imperfect. pass. Att. ἠυπορέετο for ἐυ, bene, & πορὸς, transitus. Th. πείρω, transeo. p. m. πέπορα.

Εὐπόρητος, cujus copia facilè nobis fit, abunde suppetens, &c. Verbale à præced. verbo εὐπορέω.

Εὐπορία, ας, ἡ, facultas, copia: ab eodem.

Εὐπόριστος, acquisitu & paratu facilis, facilè parabilis, qui facilè suppeditatur, &c. à πορίζω, id V.

Εὔπορος, ε, ὁ, ἡ, expeditus: Item,

Εὐπορὸς, facilè, unde compar. εὐπορέστερον, faciliùs, expeditius, &c. Plat. in Symp. à præced. εὔπορος; cujus meatus bene aperti sunt, pervius: item expeditus, facilis; item abundans, &c. vide.

Εὔπολμος, felix, fortunatus, unde, adv. εὐπόλμως, fortunatè, feliciter, & εὐπόλμια, bona fortuna, felicitas, &c. Lucian. ab εὖ & πότμος, sors, fatum, casus seu fortuna, fatali sorte obveniens, &c. vide.

Εὔποτος, potatu seu bibitu facilis, potui aptus: Item, è quo bibere aut potare facile est & jucundum; Athen. lib. 11. ab εὖ, & ποτὸν, τὸ, seu πότος, ὁ, &c. vide.

Εὔπους, bonis pedibus præditus, seu validis & solidis, ab εὖ & πῦς; vide.

Εὐπρακτὴς, felix, & in compar. εὐπρακτέστερος, felicior, &c. Item, εὐπραξία, idem quod εὐπραξία, felicitas in rebus gerendis, sors prospera, res secundæ, &c. Unde etiam verbum, εὐπραγέω, feliciter res gero; felix sum in rebus gerendis, &c. apud Thuc. Plat. Herodian. &c. omnia ab εὖ & πράσσω, vide. Unde πράγος, ος, τὸ, negotium; quod est à præced. med. πέπραγα, prædicti verbi.

Εὔπρακτος, factu facilis; unde neut. εὔπρακτον, ου, τὸ, facilè factu, &c. ab εὖ, & πρακτὸς, ὁ, qui agi potest, sub actionem cadens, in actione versans, &c. Verbale à 3. pers. præt. pass. verbi πράσσω, quod vide.

Εὐπραξία, ας, ἡ, res secundæ, prosperitas, pulchrum facinus. Th. πράσσω, facio. f. ξω, p. χα.

Εὐπρεπέω, vel εὐπρεπῶ; (est ἐυπρεπὴς) felix sum, secundis rebus utor, &c. ut εὐπρεπῶ ἐν τῇ μάχῃ, prælio superior discedo; Thucyd. & εὐπρεπῶν εἰς χρημάτων λόγον, pro divite & pecuniosi, &c. ab εὖ, & πρέπω.

Εὔπρεπὴς, pulchrum habens stipitem, seu pulchros habens ramos, &c. Sed dicitur & Poëticè, resoluta diphthongo, εὐπρεμὴς, ab εὖ, & πρέμνον; vide.

Εὐπρέπεια, ας, ἡ, decor eximius, ornatus: ab

Εὐπρεπὴς, ές, ὁ, ἡ, decore eximius, excellens: ex εὖ & πρέπω, decorus sum.

Εὐπρεπῶς, adverb. decorè, eleganter: ab eod.

Εὐπρηξίη, ης, ἡ, Ion. pro εὐπραξία, quod vide.

Εὐπρηγὴς, ές, ὁ, ἡ, pulchras turres habens. Th. πύργος, turris.

Εὐπρηγὴς, qui facile ignescit, & excandescit facilè; ab εὖ & πυρὸς, ignitus; à πυρέω, Vi.

Εὔπρηκτος, ε, ὁ, ἡ, producens bonos equos: ex εὖ & πῶλος, pullus.

Εὔπρηλος, ὁ ἡ ἡ, terra quæ aratro facilè vertitur; ab εὖ & πρηλέω, significante idem quod πρηθέω, verso; verso, Vi.

Εὐπρηστος, ε, ὁ ἡ ἡ, serra eleganter sectus aut dissectus; vel qui serra facilè secari seu dissecari potest, &c. ab ἐυ & πρηστὴς, vide.

Εὐπρηστόδωρ, qui prior beneficio est affectus, &c. ab ἐυ, & πρηστάω; vide.

Εὐπρόδεκτος, ε, ὁ, ἡ, acceptus: à προδέχομαι, suscipio, probo: ex πρὸς, & δέχομαι, capio. f. δέξομαι.

Εὐπροσήνης, ε, ὁ, ἡ, aptè adhærescens, & assiduus in aliquo negotio: ex εὖ & προσήνης, assiduè occupatus; item, assessor, quod ex πρὸς & ἧσθαι, ας, ἡ, sella. Th. ἵζομαι. f. ἰσθήσομαι, sedeo.

Εὐπροσηγορία, ας, ἡ, affabilitas: ex εὖ, & προσηγορία, compello: quod ex πρὸς & ἀγορία. Them. ἀγορὰ, forum.

Εὐπροσήγορος, ε, affabilis: ab iisdem.

Εὐπρόσηπτα, accessu facilia, ab

Εὐπρόσηπτος, ε, ὁ, ἡ, accessibilis: ex ἐυ, πρὸς & ἅπτω, eo.

Εὐπροσόδως, ε, ὁ, ἡ, idem, Them. ὁδὸς, via.

Εὐπρόσοιστος, allatu facilis: item, accessibilis, pervius, expositus, &c. ab εὖ, & προσφέρω, fut. προσοίσω: vide προσοίσιν.

Εὐπρόσφορος, ut, διαφόρος, ὁ λόγος; facundus, disertus; Herod. lib. 8. nam προσφέρειν λόγον; est inferre sermonem; Herodot. in Thalia; Thuc. l. 3. ὀνομάζειν, &c. Ab εὖ & προσφέρω, unde προσφορὰ, & προσφορὸς, &c. Quæ vide.

Εὐπρόσφυτος, facile coiens & coalescens; Theophr. de causis Plant. lib. 1. à προσφύω, Vi.

Εὐπροσωπέω, ῶ, f. ήσω, speciosus appareo: &

Εὐπροσωπία, bonus aspectus, &c. Item,

Εὐπροσωπος, ε, ὁ, ἡ, speciosus, pulchras ex εὖ & πρόσωπον, ου, τὸ, facies, Th. ὄπωπα, video. p. m. ὄπτομαι, videor. p. m. ὄπτω.

Εὐπροσώπων, ejusd. genit. plur.

Εὐπροσχιστος, prætextu facilis; vel speciosum habens prætextum; excusatione dignus, &c. Ut apud Thuc. lib. 6. ἐυπροφάσιστος αἰτία; idonea excusatio, vel occasio, vel prætextus, &c. Ab εὖ & περιχαίζομαι, vide.

Εὔπρυμνος, ε, ὁ, ἡ, pulcram puppim habens; ex εὖ & πρύμνα, ης, ἡ, puppis. Th. πρυμνὸς, extremus.

Εὔπτερος, bene alatus, seu pennatus; pennis plurimùm potens, &c. Ab εὖ & πτερὸν, ὁ, τὸ, Vi.

Εὔπτιλος, cui bonæ seu pulchræ nates sunt; Poll. Unde, εὐπυγία, ας, ἡ, pulchræ clunes, seu pingues; ab εὖ & πυγὴ, Vi.

Εὔπυργος, ε, ὁ, ἡ, pulchras turres habens. Th. πύργος, turris.

Εὐπυρέω, ῶ, qui facile igneſcit, & excandescit facilè; ab εὖ & πυρὸς, ignitus; à πυρέω, Vi.

Εὔπυρος, Dor. pro ἐυρὸς, quod vide.

Εὐπυρὴν, Dor. pro ἐυρὺν, quod vide.

Εὐπωλος, ε, ὁ ἡ ἡ, producens bonos equos: ex εὖ & πῶλος, pullus.

Εὔπωλος, ὁ ἡ ἡ, terra quæ aratro facilè vertitur; ab εὖ & πωλέω, significante idem quod πωλῶ, verso; verso, Vi.

Εὐραδάμιγξ, pulchris irrorans guttis; Nonn. ab εὖ & ῥαδάμιγξ, γγος, ἡ, Poët. gutta, &c. Vi.

Εὐρεῖ, ferramenta axi infixa, ideo ut à 10. à non atteratur. Th. ἄρω, latus.

Εὐρεῖλω, inveni, per Syn. pro ἐυρησιλόμην, ω, απο, α, 1. m. verbi ἐυρίσκω, invenio, f. ἐυρήσω.

Εὐρεῖς, ex obliquo: positâ re in εὖρος, ους, id est, latitudinem. Alii volunt Ion. dici pro πλευρὲς, per Aphæresin, à πλευρὸς, latus, costa.

Εὐρεκὴς, vel εὐρέαρὴς, ος, ὁ ἡ ἡ, pulchrè seu bene consitus; vel pulchram seu elegantem suturam habens; ab εὖ & ῥαφὴ, Vi.

Εὐρεσιγηρία, ας, ἡ, affabilitas: ex ἐυ, & περσηγορία, compello: quod ex πρὸς & ἀγορὰ. Them. ἀγορὰ, forum.

Εὐρεσίγορος, ε, affabilis: ab iisdem.

Εὐρεσίπτα, accessu facilia, ab

Εὐρεσίπτης, ε, ὁ, ἡ, accessibilis: ex ἐυ, πρὸς & ἅπτω, eo.

Εὐρεσόδος, ε, ὁ, ἡ, idem, Them. ὁδὸς, via.

Εὐρέσσιος, allatu facilis: item, accessibilis, pervius, expositus, &c. ab εὖ, & προσφέρω, fut. προσοίσω: vide προσοίσιν.

Εὐρεῖν, a. 2. inf. act. ab ἐυρίσκω, quod vide.

Εὐρέϊα, lata, f. g. ab εὐρὺς, ὁ, latus, quod vide.

Εὔρεμα, τὸ, inventum, idem quod εὕρημα, Vi.

Εὐρεσιπὴς, verborum inventor; seu excogitator; ab ἐυρίσκω; (unde, εὕρεσις, & εὑρετὴς, quæ vide) & ἔπος, τὸ, Vi.

Εὐρεσιλόγος, solers in inveniendis verbis; facundus, disertus; item, nugator, & verborum fundator; ab ἐυρίσκω, unde, εὕρεσις, &c. Vi. & ἔπος, τὸ, Vi.

Εὕρεσις, εως, ἡ, inventio: &

Εὑρετὴς, ὕ, ὁ, inventor: ab εὑρίσκω, invenio, quod vide.

Εὑρετὸς, inveniendus; q. d. investigabilis; ab εὑρίσκω, Vi.

Εὑρετὴς, ὕ, ὁ, inventor; εὑρετικὸς, ὴ, ὸ, qui vim inveniendi sibi acquisivit; inventor; εὑρετὶς, ίδ, ἡ, inventrix; & εὑρετὸς, ὴ, ὸ, inventus; item, qui inveniri potest, &c. Omnia ab εὑρίσκω, Vi. à quo etiam, εὕρεμα, ατ, τὸ, præmium quod inventori pro re amissa (male in Constant. amicæ) restitutione datur, &c.

Εὗρετο, 3. sing. a. 2. m. &

Εὑρηκα, perf. act. ἐυρήκειν, perf. inf. act. ab ἐυρίσκω, invenio, quod vide.

Εὕρημα, ατος, τὸ, inventum: ab eod.

Εὑρήμων, (contrarium ἀβρήμων, tacitus, vel etiam mutus, &c.) facundus; ab εὖ & ῥῆμα, Vi. Unde etiam, substant. εὐρημοσύνη, facundia, &c.

Εὐρήν, Dor. pro ἐυρὺν, quod vide.

Εὐρὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, bene fluens; ab εὖ & ῥέω, Vi.

Εὐρίσος, 2. sing. ἐυρίσσεο, 2. pl. f. 1. act. ἐυρήσω; ab ἐυρίσκω, invenio, quod vide.

Εὑρησιπὴς, ὲος, ὁ, ἡ, Poët. pro ἐυρησιπὴς, verborum inventor: ab ἐυρίσκω, invenio, & ἔπος, τὸ, verbum: ab ἔπω, dico.

Εὕρητα, 2. pl. a. 2. sub. act. ab ἐυρίσκω, invenio, quod vide.

Εὑρητὴς, inveniendus; idem quod εὑρετὸς; id vide; item, εὑρήτωρ, ορος, ὁ, inventor; idem quod εὑρέτης, vide.

Εὐρὶς, bene radicatus; firmis nitens radicibus; item radice exuberans, &c. Unde etiam verbum εὐριζόω; bene radicatus sum; vel, radicibus exubero, &c. Ab εὖ & ῥίζα, vide.

Εὐριν, -ινος, ὁ, ἡ, sagax; ex εὖ, bene, & ῥὶς, natus.

Εὐρινὸν, (idem quod ἔυρις; q. d. cui bonus est nasus) sagacitate præstans, &c. Unde etiam superl. εὐρινώτατος; & εὐρινοτάτης, apud Hesych. Item, dicitur, cum duplici ῥ εὐῤῥὶν, apud Apoll. Arg. lib. 2. ab iisd.

Εὐριπιδικῶς, more Euripidis; Aristoph. i. e. δεινῶς, περιττῶς, &c. Item, εὐριπίζειν & διαριπίζειν; Buripi modo huc & illuc reciprocari, & agitari, &c. Unde etiam εὐρίπος, ε, ὁ, qui facilè ῥιπίζεται; vel, instabilis ut Euripus, incerta fide; qui velut flabello quodam ventilatus facilè movetur atque incitatur, &c. Unde εὐρίπεια, omnia dixit Cicero ad Attic. Epist. lib. 14. De his quæ ad tumultuandum quasi minima venti incitatione impelli queunt, &c. Omnia à sequente Εὐριπος, Vi.

Εὔ ΡΙΠΟΣ, ε, ὁ, EURIPUS, fretum reciprocum; i. e. sæpe undas absorbens & removens: quasi ab εὖ & ῥίπτω, quia facile projici ur. Hinc ἔυριπος, ε, ὁ, ἡ, proverbialiter ponitur, ut ἔυριπος ἀνθρώπων, ἔυριπος τυχὴ, ob inconstantiam.

Εὐριπώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, Euripo similis; reciprocos æstus habens, in modum Euripi; Euripicus, reciproco mari similis, &c. à præced. Εὔριπος, vide.

ΕΥ ΡΙΣΚΩ, invenio, deprehendo: f. ἐυρήσω, p. ἤυρηκα, a. 1. ἤυρησα, a. 2. ἤυρον, a. 2. οιτ, ἐυρεῖμι, οις, οι, a. 2. sub. ἔυρω, ης, η. a. 2. inf. ἐυρεῖν. a. 2. part. ἐυρὼν, ὼσὴ. perf. pass. ἤυρημαι. a. 1. pass. ἐυρεθῆναι, ας, η, inventus sum: f. 1. pass. ἐυρεθήσομαι. a. 1. m. ἐυρέμην, ω, ατο, per Syn. pro ἐυρησάμην, acquisivi.

Εὐρὶς, ος, ἡ, facilis fluxus, Metaph. affluentia, prosperitas. Th. ῥέω, fluo.

Εὐρὸς & ἔυρος, & dialysi; ἐὑῤῥὸς, bene fluens, facilem cursum habens; meatum facilè præbens, &c. Ut ἐὑῤῥὸς ποταμὸς; Il. φ. & apud Theophrast. ἔυρος φορὰ, exponitur facilis meatus, &c. Unde verbum Εὐρόω, bene fluo; facilem cursum habeo; & Metaph. feliciter ago, prosperâ utor fortuna, &c. Ab εὖ & ῥὸη, vide.

Εὐρὶζητος, bene stridens; ut ἐυρὶζητος ἰὸς; bene stridens sagitta; i. e. celeriter volans cum stridore; in Epigr. Ab εὖ & ῥοῖζος, unde ῥοιζέω, Vi.

Εὐρεύμενω, invenero, a. 2. opt. m. &

Εὕρεις, 2. sing. a. 2. opt. act. &

Εὑρήσω, ας, ας, Dor. pro ἐυρήσω, ης, ῃ, a. 2. part. act. f. g. ab ἐυρίσκω, invenio, quod vide.

Εὐρυκλύδων, ωνος, ὁ, Euroaquilo: ex εὖρος, Eurus, & κλύδων, fluctus. Th. κλύζω, lavo.

Εὕρεμες, Dor. pro ἤυρομεν, 1. pl. a. 1. ind. act. ab ἐυρίσκω, invenio, quod vide.

Εὕρεν, ες, ε, a. 2. ind. act. ἐυρὼν, ὸντος, a. 2. part. ab eod.

Εὐρόνοτος, Euronotus; ventus ab oriente hyberno spirans, Euro scil. & noto intermedius; seu, inter Vulturnum & Austrum; ὁ φοινικίας, flans à Phœnicia; Thraciæ vento oppositus, &c. Aristot. de mundo, &c. Ab Εὖρος & Νότος, Vi.

Εὔρος, vide suprà.

Εὖρος, ε, ὁ, EURUS. Th. ῥέω, fluo.

Εὕρσας, a. 2. part. act. f. g. ab ἐυρίσκω, invenio, quod vide.

Ἐὐῤῥάφης, vide suprà, ἄραφὴς.

Ἐὐῤῥείτης, ε, ὁ, ἡ, pulchrè fluens; ἐὐῤῥειτὰν, gen. Æol. pro ἐὐῤῥείτου. Ex εὖ & ῥέω, fluo: f. ῥύσω.

Ἐὐῤῥλω,

Εὐῤῥίω-ν, pulchras habens agnas seu oves; dicitur etiam ἐὐῤῥιν, ιν-ος; idem; ab εὖ & ἄρς, ἀρνὸς, ὁ ϰ᾽ ἡ, agnus vel agna; pro quo Eust. tradit ἄρνες, in plur. non habere nominativum sing. Monasyllabum, sed ἀρίων, ιν-ος, & per Syn. ἀρνὸς, unde ἰυρλιων-ος, &c.

Εὐῤῥής, q. d. pulchrifluus; unde, ἐὐῤῥεῖ-ος ποταμοῖο, Iliad. ϕ. idem quod, & pro, ἐυῤῥεήτης, id vide.

Εὔῤῥιν, sagicis natis; epithetum canum; vide ἐυρν.

Εὔῤῥο-ος, nimis affluens, &c. Vide ἐυρεε-ος.

Εὐρὺ, adv. (idem quod & pro ἄρτιως, id vide) latè, ut, in Il. β. ἀυρὺ ῥίαν; latè fluens, &c. Ab ἄυρὺς, Vi.

Εὐρυάγυια, ας, ἡ, latas vias habens; ab ἄυρὺς, latus, & ἀγυιὰ, via.

Εὐρυάλμις, vel ἄυρυάλμις; Doricè; latam & amplam culpidem habens; bene armatus, hastatus; &c. Ab ἐυρὺς & αἰχμὴ, id vide.

Εὐρυάλη, ης, ἡ, EURYALE, nomen mulieris.

Εὐρύαλ-ος, ε, ὁ ϰ᾽ ἡ, latam seu amplam aream habens; latus, amplus, &c. Idem quod sequens ἄυρύαλος, id vide.

Εὐρύαλος, ω-ος, ὁ, ἡ, latus, amplus; ex ἄυρὺς, latus, & ἄλως, area.

Εὐρυβάτης, ε, ὁ, EURYBATES, nomen propr.

Εὐρυβίης, Ion. pro ἄυρυβίας, ε, ὁ, cujus vis se latè extendit, latè potens; ex ἄυρὺς, latus, & βία, vis.

Εὐρυγενέ-ος, latas generationes habens; ut ἄυρυγενέ-ος αἰὼν, seculum seu ætas latæ generationis; Nonn. ab ἄυρὺς & γένο-ος, Vi.

Εὐρυδίνη-ς, ε, ὁ, & ἄυρυδίνης, latos vertices habens; ab ἄυρὺς & δῖνη, Vi.

Εὐρυδάμας, αντ-ος, ὁ, EURYDAMAS, nomen propr.

Εὐρυθμία, concinnitas quam afferunt numeri; & generaliter, concinnitas; à seq.

Εὔρυθμ-ος, ε, ὁ, ἡ, numerosus, concinnus; ex εὖ & ῥυθμὸς, rythmus, concinnitas.

Εὐρυϰρείων, latè dominans; ab ἄυρὺς, latus, & ϰρείων, οντ-ος, ὁ, regnator. Th. ϰραίνω, impero.

Εὐρυλείμων, ων-ος, ὁ, ἡ, qui lata prata habet, spatiosus, amplus; ab ἄυρὺς, latus, & λειμὼν, pratum.

Εὐρυμέδων, latè regnans; latè rex; Hom. ab ἄυρὺς & μέδω, Vi.

Εὐρυμέτωπ-ος, ε, ὁ, ἡ, latam frontem habens; ab ἄυρὺς, latus, & μέτωπον, frons. Th. ὄπ-ομαι, video.

Εὐρυνόμη, ης, ἡ, EURYNOME, nomen mulieris.

Εὔρωντο, 3. pl. a. 1. act. ἐυρωα, ας, α, &

Εὐρώωντο, dilatant, Dor. pro ἀυρώυσι, 3. pl. prat. ind. ab

Εὐρώω, dilato: f. νῶ. Th. ἄυρὺς, latus

Εὐρυοδείης, gen. Icn. ab ἐυρ:οδεία, ας, ἡ, spatiosa: &

Εὐρυόδη-ς, ε, ὁ, ἡ, habens latas vias: ab ἄυρὺς, latus, & ὁδὸς, ἡ, via.

Εὐρυόπα, vocat. sing. ab ἄυρυόπης, ε, ὁ, latè sonans, vel latè perspicuus, ab ἄυρὺς, latus, & Th. ὀ ψ, vox. Vel ut alii volunt ab ὤψ, vultus, quod ab ὄπ-ομαι, video. Tum etiam ἄυρὺοπα, potest esse acc. casus ab ἄυρὺωψ, οπ-ος, & ωπ-ος, latum habens oculum: ab εὐ, bene, ὤψ, oculus.

Εὐρύχλο-ος, latus seu amplus turba & multitudine; numerosus; populosus, &c. Ab ἐυρὺς & ὄχλο-ος, vide.

Εὐρύπεδ-ος, latum habens solum. Th. πέδον, Vi.

Εὐρυπέπλο-ος, latum habens calceum, latè calceatus; ab ἄυρὺς & πέπλο-ος, vide.

Εὐρύπορ-ος, latos seu amplos habens meatus; item, habens lata vada, &c. Ab ἄυρὺς & πόρ-ος, Vi.

Εὐρυπύλη, lata porta & spatiosa; item, ἄυρυπυλὴς, ἐσ-ος, ὁ ϰ᾽ ἡ, & ἄυρύπυλ-ος, latas & amplas seu patulas habens portas; Il. ψ. Ab ἐυρὺς & πυλὴ, vide.

Εὐρύπυλ-ος, ε, ὁ, EURYPYLUS, nomen propr.

Εὐρυρεῖ-ος, lata habens fluenta; latè fluens; ab ἄυρὺς & ῥέϑω-ν, id vide.

Εὐρυῤῥέ-ος, compositè dicitur pro ἀυρὺ ῥέω, latè fluo; divisim, Vi.

Ετ᾽ρτ᾽Σ, ἐσ-ος, ὁ, & in f. g. ἄυρεῖα, latus, a.

Εὐρυσάϰης, ἐσ-ος, ὁ ϰ᾽ ἡ, latum seu amplum habens scutum, seu clypeum; ab ἄυρὺς, & σάϰο-ν, τὸ, Vi.

Εὐρυσθένης, ἐσ-ος, ὁ, ἡ, potens; ab ἄυρὺς, latus, & σθένο-ς, robur.

Εὐρυσθεὺς, ἐσ-ος, ὁ, EURYSTHEUS, Rex Mycænorum.

Εὐρυσθέως, gen. præcedentis, Att. pro -ἐσ-ος.

Εὐρυσθῆα, Poët. pro ἄυρυσθέα, accus. sing. ejusd.

Εὐρύσορ-ος, latum habens loculum seu capulum; in Epigramm. ἄυρύσορ σῆμα, amplum & capax sepulchrum, &c. Ab ἄυρὺς & σορὸς, Vi.

Εὐρύστερν-ος, ε, ὁ, ἡ, qui habet latum pectus: ab ἄυρὺς, latus, & στέρνον, pectus.

Εὐρυϰλέης, qui lato seu amplo pectore est; pectorosus, &c. Ab ἄυρὺς & ϰῆϑο-ς, Vi.

Εὐρύστομ-ος, qui lato ore est seu ostio; ab ἄυρὺς & στόμα, Vi.

Εὐρυτὴς, qui latè distenditur; latus, amplus, &c. Nonn. ab ἄυρὺς & τείνω, tendo, &c. Vi.

Εὐρύτης, ητ-ος, ἡ, latitudo, amplitudo, &c. Ab ἄυρὺς, Vi.

Εὐρύτρητ-ος, lata & ampla habens foramina. Ab ἄυρὺς & τρητὸς, Vi.

Εὐρυφαρέτης, ε, ὁ, altani seu amplam habens; haretram; Epith. Apollinis; ab ἄυρὺς & φαρέτρη, Vi.

Εὐρυτίων, ων-ος, ὁ, EURYTION, nomen propr.

Εὐρυφυὴς, latè crescens; Od. δ. Ab ἄυρὺς & φύω, seu φυὴ, Vi.

Εὐρυχαδὴς, ἐσ-ος, ὁ ϰ᾽ ἡ, latus, capax, &c. Ut ἄυρυχαδῆ πο᾽τήρια; Lucian. Ab ἄυρὺς & χάζω, Vi.

Εὐρυχαίτης, α, ὁ, Dor. pro ἄυρυχαίτης, ε, latam comam habens, laticomus; ab ἄυρὺς & χαίτη, juba, coma.

Εὐρύχερεια, ἡ spatiosæ, gen. Ion. ab ἐυρύχερ-ος, ε, ὁ, ἡ, in quâ ampli chori duci possunt: ex ἄυρὺς, latus, & χορὸς, chorus, chorea. Vel Poët. ponitur pro ἄυρυχώρ-ε ab

Εὐρύχωρ-ος, ε, ὁ, ἡ, latus, amplus: ex ἄυρὺς, latus, & χώρ-ος, locus.

Εὐρυχωρὴς, dicitur pro præced. ἄυρύχωρος, latum locum habens, &c. Unde etiam ἄυρυχωρία, locus amplus, latum spatium, &c. Thuc. lib. 2.

Εὐρυώπης, idem quod sequens ἄυρύωψ, latum vel magnum habens oculum, &c. Vi.

Εὐρύωψ, -ωπ-ος, & -οπ-ος, latè videns: ab ἄυρὺς, latè, & ὤψ, ὠπὸς, oculus. Th. ὄπ-ομαι, video.

Εὖρος, vide in ἄυρεμβὺ.

Εὐρύσθης, ἐσ-ος, ὁ ϰ᾽ ἡ, q. d. bene acinatus, &c. Ab εὖ & ῥώξ, acinus, &c. Vide.

Εὐσαθὴς, ἐσ-ος, ὁ, ἡ, putris, situ obsitus: &

Εὐσαθὲς, ἐσ-ος, ὁ, putris, obscurus; item amplus: acc. sing. ἄυσαθέντα; ab ἄυσαὶς, situs, mucor.

Εὔσαμμι, invenerimus, 1. pl. a. 2. sub. act. ἄυσαμ, ης, ab ἄυσείσκω, invenio, quod vide.

Εὐσαὼν, ὄντ-ος, part. a. 2. ab eod.

Εὐσεβεσσὶς, ἐσ-ος, ὁ, & Εὐσεβηΐ-ος, ε, ὁ, EUROPÆUS, ex Europa.

Εὐσήπη, ης, ἡ, EUROPA, nomen mul.

Εὐσαπὴς, aptecta latus; q. d. qui in oculis intuentium latus apparet seu amplus, &c. Sed exponitur etiam tenebricosus; ut, σπήλαιον ἄυσαπὲς; apud Eurip. est ejusd. comp. cum ἄυρύωψ, id vide.

Εὐσαπὲς, ἐσ-ος, ὁ ϰ᾽ ἡ, qui facilè putrefact, putredini obnoxius, &c. Unde ἄυσαπία, putrescendi facilitas, &c. à σήπω, Vi.

Εὐσθένεα, ας, virium integritas, robur, &

Εὐσθένω, viribus polleo: f. ήσω: &

Εὐσθὴς, ἐσ-ος, ὁ, ἡ, validus; ex εὖ & σθένω, valeo.

Εὐστὴ-ς, qui est bono stomacho; unde ἄυστία, bene habirus sum è cibo; item, cibum appeto, alacriter cibum sumo, &c. ab εὖ & στῆ-ν, ε, ὁ, Vi.

Εὐσπερχθμὸ-ς, bene saltans, agilis: ex εὖ bene, & σπερχθμὸς, saltus. Them. σπαίρω, salto.

Εὐσπλὴς, qui bonis est cruribus; ab εὖ & σπλὴ-ν, Vi.

Εὐσπλήτης, bene tectus, seu protectus; bonum tegumentum habens, &c. Ab εὖ & σπίπω, tego, &c. Item, editus, apertus, perspicuus; ab εὖ & σκέπτειν, seu σκέπτεσθαι, contemplari, &c. Vi.

Εὔσπλο-ν, vasis utensilibus bene instructus, &c. Unde verbum, ἄυσπλόω, vasis utensilibus bene instructus sum; &, de viatore dictum, sarcinis ad iter necessariis bene sum paratus, &c. Ab εὖ & σπλὸ-ν, Vi.

Εὔσπλο-ς, qui facile adumbratur; opacus; vel gratas umbras habens, &c. Ab εὖ & σκιὰ, Vi.

Εὔσπο-ν, ε, ὁ, ἡ, per Dialysin pro ἄυσπο-ν, qui scopum peritè assequitur: providus, opportunus: ex εὖ & σκοπὸς, finis. Th. σκέπ-ομαι, circumspicio.

Εὐσπόμων, ων-ος, ὁ ϰ᾽ ἡ, facilis in diversis & scommatis dicendis; unde adv. ἄυσπομμόνως, more eorum qui faciles sunt in scommatis jaciendis; & Subst. ἄυσπομμοσύνη, ἡ, facilitas in scommatis & dicteriis, &c. Ab εὖ & σπόμμα, Vi.

Εὐσπόμμων, scalpro bene polita seu parata; ab εὖ & σμίλη, scalper, &c. Vide.

Εὐσω-ς, ε, ὁ, ἡ, bene salvus, incolumis; ex εὖ & Ζέω-ς, salvus.

Εὐσωΐα, ας, ἡ, pietas: &

Εὐσωΐαι, ῶν, αἱ, pietatis officia: &

Εὐσωΐς, ίδ-ος, τὸ, pietas: ab

Εὐσωΐω, colo, cum accus. item in pietate instituo, informo: f. ήσω. p. ἄυσώϊκα. a. 1. ἄυσώϊσα. Ex εὖ, bene, & Ζέω, colo.

Εὐσωΐως, piè, adv. &

Εὐσωΐως, ίδ-ος, ὁ, ἡ, pius: &

Εὐσωΐῶς, piè, adv. contr. ἄϊδ pro ἄυσωΐως, ab eod. Th.

Εὔσῳς-ος, qui facilè potest concuti; item, peculiariter, terræ motibus obnoxius, &c. Ab εὖ & σείω, δ, ὃ, qui concuti seu quassari potest; & qui est concussus; à Ζέω, Vi.

Εὐσήλωσ, ε, ὁ ϰ᾽ ἡ, lucidus, lunæ fulgore illustris; non illunis, &c. Ab εὖ & σελήνη, Vi.

Εὔσηλμ-ος, vide in ἐὐσανλμ-ος.

Εὔσεπτ-ος, venerabilis; ab ἄυσεβέω, religiosè & piè fieri; quod ab ἄυσεβὴς, & ἄυσεβία, quæ vide.

Εὔσημ-ος, ε, ὁ ϰ᾽ ἡ, bene significans: ex εὖ & σῆμα, signum.

Εὔσηπτ-ος, ε, ὁ ϰ᾽ ἡ, qui facilè putrefact, putredini obnoxius, &c. Unde ἄυσηπία, putrescendi facilitas, &c. à σήπω, Vi.

Εὐδιντία, ας, virium integritas, robur, &

Εὐδιντέω, viribus polleo: f. ήσω: &

Εὐδιντὴς, ἐσ-ος, ὁ, ἡ, validus; ex εὖ & δίνη, valeo.

Εὔστη-ς, qui est bono stomacho; unde ἄυστία, bene habirus sum è cibo; item, cibum appeto, alacriter cibum sumo, &c. ab εὖ & στῆ-ν, ε, ὁ, Vi.

Εὐστρεβμὸ-ς, bene saltans, agilis: ex εὖ bene, & στρεβμὸς, saltus. Them. σκαίρω, salto.

Εὐστελὴς, qui bonis est cruribus; ab εὖ & σκελὴ-ν, Vi.

Εὐστιπὴς, bene tectus, seu protectus; bonum tegumentum habens, &c. Ab εὖ & στίπω, tego, &c. Item, editus, apertus, perspicuus; ab εὖ & σκέπτειν, seu σκέπτεσθαι, contemplari, &c. Vi.

Εὔστλο-ν, vasis utensilibus bene instructus, &c. Unde verbum, ἄυστλόω, vasis utensilibus bene instructus sum; &, de viatore dictum, sarcinis ad iter necessariis bene sum paratus, &c. Ab εὖ & στλὸ-ν, Vi.

Εὔστο-ς, ε, ὁ, ἡ, per Dialysin pro ἄυστο-ς, qui scopum peritè assequitur: providus, opportunus: ex εὖ & στόμα, finis. Th. στέπ-ομαι, circumspicio.

Εὐστρώτων, bene tabulatus; bonum habens tabulatum, &c. Ab εὖ & στρώσω, ῶ, tego tabulato; tabulo, contabulo, &c. à Th. στρὼ-ς, ὁ, ἡ, tabula, &c. Vide.

Εὔστρεπ-ος, bonam habens carnem; item, carnosus, corpulentus; bene habitus, &c. Unde nomen, ἄυστρεπία, ἡ, corpulentia, plenitudo corporis; & verbum, ἄυστρεπέω, reddo corpulentum & carnosum, &c. Ab εὖ & στρέπ-ος, τὸ, ὁ, ἡ, Vi.

Εὐστέϑει, 2. sing. præs. imperat. vel 3. sing. imperf. ind. verbi ἄυστέϑω, ῶ, colo: f. ήσω. p. ἤϰα. Ex εὖ & Ζέω, colo.

Εὐστέϑεια, ας, ἡ, pietas: &

Εὐστέϑεια, ῶν, αἱ, pietatis officia: &

Εὐστέϑεις, ίδ-ος, τὸ, pietas: ab

Εὐστέϑω, colo, cum accus. item in pietate instituo, informo: f. ήσω. p. ἄυστέϑηϰα. a. 1. ἄυστέϑησα. Ex εὖ, bene, & Ζέω, colo.

Εὐστεῶς, piè, adv. &

Εὐστεὼς, ίδ-ος, ὁ, ἡ, pius: &

Εὐστεῶς, piè, adv. contr. ἄϊδ pro ἄυστεῶς, ab eod. Th.

Εὔστρ-ος, qui facilè potest concuti; item, peculiariter, terræ motibus obnoxius, &c. Ab εὖ & σείω, δ, ὃ, qui concuti seu quassari potest; & qui est concussus; à Ζέω, Vi.

Εὐστίλωσ, ε, ὁ ϰ᾽ ἡ, lucidus, lunæ fulgore illustris; non illunis, &c. Ab εὖ & σελήνη, Vi.

Εὔστλμ-ος, vide in ἐὐσανλμ-ος.

Εὔστιπ-ος, venerabilis; ab ἄυστεβέω, religiosè & piè fieri; quod ab ἄυστεβὴς, & ἄυστεβία, quæ vide.

Εὔστημ-ος, ε, ὁ ϰ᾽ ἡ, bene significans: ex εὖ & σῆμα, signum.

Εὔστηπ-ος, ε, ὁ ϰ᾽ ἡ, qui facilè putrefact, putredini obnoxius, &c. Unde ἄυστηπία, putrescendi facilitas, &c. à σήπω, Vi.

Εὐδιντία, ας, virium integritas, robur, &

Εὐδιντέω, viribus polleo: f. ήσω: &

Εὐδιντὴς, ἐσ-ος, ὁ, ἡ, validus; ex εὖ & δίνη, valeo.

Εὔστη-ς, qui est bono stomacho; unde ἄυστία, bene habirus sum è cibo; item, cibum appeto, alacriter cibum sumo, &c. ab εὖ & στῆ-ν, ε, ὁ, Vi.

Εὐστρεβμὸ-ς, bene saltans, agilis: ex εὖ bene, & στρεβμὸς, saltus. Them. σκαίρω, salto.

Εὐστελὴς, qui bonis est cruribus; ab εὖ & σκελὴ-ν, Vi.

Εὐστιπὴς, bene tectus, seu protectus; bonum tegumentum habens, &c. Ab εὖ & στίπω, tego, &c. Item, editus, apertus, perspicuus; ab εὖ & σκέπτειν, seu σκέπτεσθαι, contemplari, &c. Vi.

Εὔστλο-ν, vasis utensilibus bene instructus, &c. Unde verbum, ἄυστλόω, vasis utensilibus bene instructus sum; &, de viatore dictum, sarcinis ad iter necessariis bene sum paratus, &c. Ab εὖ & στλὸ-ν, Vi.

Εὔστο-ς, ε, ὁ, ἡ, per Dialysin pro ἄυστο-ς, qui scopum peritè assequitur: providus, opportunus: ex εὖ & στόμα, finis. Th. στέπ-ομαι, circumspicio.

Εὐστρώτων, bene tabulatus; bonum habens tabulatum, &c. Ab εὖ & στρώσω, ῶ, tego tabulato; tabulo, contabulo, &c. à Th. στρὼ-ς, ὁ, ἡ, tabula, &c. Vide.

Εὔστρεπ-ος, bonam habens carnem; item, carnosus, corpulentus; bene habitus, &c. Unde nomen, ἄυστρεπία, ἡ, corpulentia, plenitudo corporis; & verbum, ἄυστρεπέω, reddo corpulentum & carnosum, &c. Ab εὖ & στρέπ-ος, τὸ, ὁ, ἡ, Vi.

Εὐστέϑει, 2. sing. præs. imperat. vel 3. sing. imperf. ind. verbi ἄυστέϑω, ῶ, colo: f. ήσω. p. ἤϰα. Ex εὖ & Ζέω, colo.

Εὐστέϑεια, ας, ἡ, pietas: &

Εὐστέϑεια, ῶν, αἱ, pietatis officia: &

Εὐστέϑεις, ίδ-ος, τὸ, pietas: ab

Εὐστέϑω, colo, cum accus. item in pietate instituo, informo: f. ήσω. p. ἄυστέϑηϰα. a. 1. ἄυστέϑησα. Ex εὖ, bene, & Ζέω, colo.

Εὐστεῶς, piè, adv. &

Εὐστεὼς, ίδ-ος, ὁ, ἡ, pius: &

Εὐστεῶς, piè, adv. contr. ἄϊδ pro ἄυστεῶς, ab eod. Th.

Εὔστρ-ος, qui facilè potest concuti; item, peculiariter, terræ motibus obnoxius, &c. Ab εὖ & σείω, δ, ὃ, qui concuti seu quassari potest; & qui est concussus; à Ζέω, Vi.

Εὐστίλωσ, ε, ὁ ϰ᾽ ἡ, lucidus, lunæ fulgore illustris; non illunis, &c. Ab εὖ & σελήνη, Vi.

Εὔστλμ-ος, vide in ἐὐσανλμ-ος.

Εὔστιπ-ος, venerabilis; ab ἄυστεβέω, religiosè & piè fieri; quod ab ἄυστεβὴς, & ἄυστεβία, quæ vide.

Εὔστημ-ος, ε, ὁ ϰ᾽ ἡ, bene significans: ex εὖ & σῆμα, signum.

Εὔστηπ-ος, ε, ὁ ϰ᾽ ἡ, qui facilè putrefact, putredini obnoxius, &c. Unde ἄυστηπία, putrescendi facilitas, &c. à σήπω, Vi.

ἡ, tabula, &c. Vide.

Εὔστρεπ-ος, bonam habens carnem; item, carnosus, corpulentus; bene habitus, &c. Unde nomen, ἄυστρεπία, ἡ, corpulentia, plenitudo corporis; & verbum, ἄυστρεπέω, reddo corpulentum & carnosum, &c. Ab εὖ & στρέπ-ος, τὸ, ὁ, ἡ, Vi.

Εὐστέϑει, 2. sing. præs. imperat. vel 3. sing. imperf. ind. verbi ἄυστέϑω, ῶ, colo: f. ήσω. p. ἤϰα. Ex εὖ & Ζέω, colo.

Εὐστέϑεια, ας, ἡ, pietas: &

Εὐστέϑεια, ῶν, αἱ, pietatis officia: &

Εὐστέϑεις, ίδ-ος, τὸ, pietas: ab

Εὐστέϑω, colo, cum accus. item in pietate instituo, informo: f. ήσω. p. ἄυστέϑηϰα. a. 1. ἄυστέϑησα. Ex εὖ, bene, & Ζέω, colo.

Εὐστεῶς, piè, adv. &

Εὐστεὼς, ίδ-ος, ὁ, ἡ, pius: &

Εὐστεῶς, piè, adv. contr. ἄϊδ pro ἄυστεῶς, ab eod. Th.

Εὔστρ-ος, qui facilè potest concuti; item, peculiariter, terræ motibus obnoxius, &c. Ab εὖ & σείω, δ, ὃ, qui concuti seu quassari potest; & qui est concussus; à Ζέω, Vi.

Εὐστίλωσ, ε, ὁ ϰ᾽ ἡ, lucidus, lunæ fulgore illustris; non illunis, &c. Ab εὖ & σελήνη, Vi.

Εὔστλμ-ος, vide in ἐὐσανλμ-ος.

Εὔστιπ-ος, venerabilis; ab ἄυστεβέω, religiosè & piè fieri; quod ab ἄυστεβὴς, & ἄυστεβία, quæ vide.

Εὔστημ-ος, ε, ὁ ϰ᾽ ἡ, bene significans: ex εὖ & σῆμα, signum.

Εὔστηπ-ος, ε, ὁ ϰ᾽ ἡ, qui facilè putrefact, putredini obnoxius, &c. Unde ἄυστηπία, putrescendi facilitas, &c. à σήπω, Vi.

Εὐδιντία, ας, virium integritas, robur, &

Εὐδιντέω, viribus polleo: f. ήσω: &

Εὐδιντὴς, ἐσ-ος, ὁ, ἡ, validus; ex εὖ & δίνη, valeo.

Εὔστη-ς, qui est bono stomacho; unde ἄυστία, bene habirus sum è cibo; item, cibum appeto, alacriter cibum sumo, &c. ab εὖ & στῆ-ν, ε, ὁ, Vi.

Εὐστρεβμὸ-ς, bene saltans, agilis: ex εὖ bene, & στρεβμὸς, saltus. Them. σκαίρω, salto.

Εὐστελὴς, qui bonis est cruribus; ab εὖ & σκελὴ-ν, Vi.

Εὐστιπὴς, bene tectus, seu protectus; bonum tegumentum habens, &c. Ab εὖ & στίπω, tego, &c. Item, editus, apertus, perspicuus; ab εὖ & σκέπτειν, seu σκέπτεσθαι, contemplari, &c. Vi.

Εὔστλο-ν, vasis utensilibus bene instructus, &c. Unde verbum, ἄυστλόω, vasis utensilibus bene instructus sum; &, de viatore dictum, sarcinis ad iter necessariis bene sum paratus, &c. Ab εὖ & στλὸ-ν, Vi.

Εὔστο-ς, ε, ὁ, ἡ, per Dialysin pro ἄυστο-ς, qui scopum peritè assequitur: providus, opportunus: ex εὖ & στόμα, finis. Th. στέπ-ομαι, circumspicio.

Εὐστρώτων, bene tabulatus; bonum habens tabulatum, &c. Ab εὖ & στρώσω, ῶ, tego tabulato; tabulo, contabulo, &c. à Th. στρὼ-ς, ὁ,

Εὐσύμβολος, facilis in pactis, vel in commercio; vel, cum quo facile paciscimur, &c. Item, εὐσύμβολον σημεῖον; signum boni symboli, seu fausti ominis; signum faustum, &c. Ab εὖ & σύμβολον, Vi.

Εὐσυμβεβήκως, facilis circumduci quo quisque volet; obsequiosus, morigerus; seque alicui dans; qui facilem se præbet alicui in re qualibet assensorem, &c. Ab εὖ & συμβεβηκὸς, comitatus, & frequens huc, illucque assectatio, &c. à συμβεβήκω, unà circumfero, & circumrapio, &c. à σῶ & περιφέρω, Vi.

Εὐσύμπτωτος, ὁ ἡ ἡ, qui coagmentari & coalescere facile potest; facilè concrescens, &c. à συμφύω, coalescere facio, conglutino; coagmento; unde συμφύσιμος, Vi.

Εὐσωμάχητος, qui, vel quæ facile congregari potest; item, εὐσωμάχητος πρὸς πᾶσι πεπτωμένοις; Aristot. Pol. 7. locus in quem facilis est importatio, commodus hominum concilio & conventui, &c. Ab εὖ & συμάγω, colligativus, aptus ad colligendum vel conjungendum, &c. à συμαγωγὸς, Vi.

Εὐσωμάλωτος, cum quo facilè commercium haberi potest; sociabilis; placidus, benignus, benevolus, &c. à συμαλλάττω, Vi.

Εὐσωμάρμοστος, qui facilè aptari & coagmentari potest; ab εὖ & συναρμόζω, vel συναρμόττω; q. d. coapto, coagmento, &c. à σῶ & ἁρμόζω, Vi.

Εὐσωνείδητος, qui bene sibi conscius est; ab εὖ & συνείδησις, Vi.

Εὐσωτία, ας, ἡ, bona sagacitas; perspicax intelligentia; bona perspicacia & prudentia in judicando, &c. Item, εὐσώφρων, ὁ ἡ ἡ, intellectu facilis; item, admodum prudens, perspicax, & sagax, &c. (ab εὖ σωίσις & σωιτὸς, &c. Vi.) Unde, τὸ εὐσωίστερον, quod facile intelligi potest; εὐσωιστότερος, solertior, prudentior, &c.

Εὐσωδιστία, bona & elegans compositio; unde εὐσύνθετος, bene compositus, vel aptus ad compositionem: qui componi facilè potest, &c. Unde εὐσωδιστέω, bene compositus sum; item, fœderibus & pactis ineundis facilem me præbeo; vel, fœdus & pacta servo; &c. Ab εὖ, σύνδεσις & σύνθετος, &c. Vide.

Εὐσύνοπτος, qui facile conspici & cerni potest; item intellectu facilis, &c. Ab εὖ & σύνοπτος, conspicuus, &c. à σωόπτομαι, conspicio, &c. Ex σωὸ & ὄπτομαι, Vi.

Εὐσφυρος, ος, ὁ, ἡ, cui est elegans pedum forma: ex εὖ & σφυρὸν, malleolus pedis, pes. Th. Σφύρα, malleus.

Εὐσφύρως, pro εὐσφύρου, gen. Dor. præced.

Εὐσχημολογία, ας, honestè loquor & scitè, &c. Plur. Ab εὐσχήμων, modestus; (ex εὖ & σχῆμα, τὸ, Vi.) & λόγος, &c. Vide.

Εὐσχημόνως, decenter, adv. &c.

Εὐσχημοσύνη, ης, ἡ, decor: an

Εὐσχήμων, ων, ὁ, ἡ, decens, spectabilis, honoratus; ex εὖ & σχῆμα, τὸ, gestus, habitus. Th. ἔχω, habeo.

Εὐσωματία, ας, ἡ, honestè me continendi; decemi corporis habitu affectúque sum, &c. à præced. εὐσχήμων.

Εὐσχημολογούμενον, honestum dictum, ut, εὐσχημολογούμενον τῷ Σόλωνι; illud honestum Solonis; Gaza de Sen. &c. Ab εὐσχήμων & λόγος, vide.

Εὐσχήμως, honestè, compositè, &c. Pro εὐσχημόνως; vel ab εὐσχήμων, &c. Vide.

Εὐσχιστὸς, bene fissus, seu scissus, &c. Vel idem quod ἐυσχὲς; qui facilè scindi potest, vel scinditur, &c. Ab εὖ & σχιστὸς, Vi.

Εὐσχολάζω & εὐσχολία, otio abundo & affluo; vacuus tum negotio & opere, &c. Ab εὔσχολος; qui abundat otio, &c. Ab εὖ & σχολὴ, unde, σχολάζω, &c. Vide.

Εὔσωμος, qui bene habitò corpore est; corpulentus; vel qui robustum habet corpus; item, εὐσώματος; idem, unde, εὐσωματέω, ium corpore pulchro, & bene habito; seu robusto; & εὐσωματία, ἡ, bona corporis habitudo; ab εὖ & σῶμα, Vi.

Εὐσώστρος, ος, ὁ, ἡ, vel εὐσωστὸς, bonas habens rotæ curvaturas ligneas: ex εὖ & σῶστρον, lignea circumferentia rotæ. Them. Ζεύγη, quatio.

Εὖτ', pro ἑ τι, quando, adv.

Εὔτακτος, ordinatus, ordinem servans; certo quodam ordine præcedens, &c. τὸ εὐτακτον, modestia, disciplina, &c. Unde, εὐτάκτως; ordinatè, ordinibus ratis & constitutis; item, æqual ter, compositè, modestè, &c. Sic etiam verbum, εὐτακτέω, ordinem servo, & tenorem; ordinatè me gero; ut miles εὐτακτεῖν dicitur qui ordinem non deserit, sed disciplinam militarem servat, &c. Ab εὖ & τακτὸς, Vi.

Εὐταμίευτος, bene reconditus; item, qui parce promitur, parcus, &c. Ab εὖ & ταμιεύω, Vi. in Th. ταμίας.

Εὐτάξια, ας, ἡ, bonus ordo; ex εὖ & τάσσω, ordino: f. ξω. P. χα.

Εὐταράκτως, qui facilè perturbatur; ab εὖ & ταράσσω, seu ταράττω, vide.

Εὔταρσος, exponitur καλῶς πτερωτὸς; in Epigr. quoniam videlicet, ταρσοὶ dicuntur τὰ πτέρυγα, &c. Vide ταρσός.

Εὖτε, quando, quum, sicut, adv. νῦτε, Ion. & Poët. Dialysi, sicut.

Εὐτείχεα, bene munitam, acc. sing. ab εὐτείχης, quod vide.

Εὐτείχητος, ίου, ὁ, ἡ, bene munitus: ab

Εὐτείχης, ος, ὁ, ἡ, idem; ex εὖ & τεῖχος, τὸ, murus.

Εὐτειχὴς, idem quod ἐυτείχης, & ab iisdem.

Εὐτέκμαρτος, conjectu facilis; à πεκμαίρομαι, Vi. Unde, τέκμαρσις, εως, ἡ, conjectura &c. Vi.

Εὐτεκνία, ας, ἡ, felicitas sobolis; ex εὖ & τέκνον, filius. Th. τίκτω, pario.

Εὔτεκνος, ος, ὁ, ἡ, prole felix, fœcundus: ab iisd.

Εὐτελέστατα, ων, τὰ, superl. grad. ab

Εὐτελὴς, ἐος, ὁ, ἡ, frugalis: ab εὖ & τέλος, sumptus, finis.

Εὐτελία, ἡ, parva impensa, parvus sumptus; frugalitas, aut parsimonia; interdum & vilitas, &c. Unde, εὐτελίζω, & ἐξευτελίζω, vilipendo, floccifacio; contemno aliquid tanquam εὐτελὲς; nam est ab εὐτελὴς, facilem impensam requirens; tenuis, &c. Item, qui parvos sumptus facit, parcus; & sæpe, vilis, &c. Vi. Item, εὐτελὴς, felix in functione sua; (quæ felicitas in frugalitate fundatur,) Item, εὐτελεστικὸς, qui probe absolvit & perficit; & εὐτελὴς, ἡ, felicitas, prospera fortuna in exequendis rebus, ad finem perducendis, &c. Itidem ab iisdem, εὖ & τέλος, finis, affectus, &c. Vi.

Εὐτέρπη, ης, ἡ, EUTERPE, nom. musæ: &

Εὐτερπὴς, ἐος, ὁ, ἡ, valde jucundus: ab εὖ & τέρπω, delecto.

Εὔτεχνος, artificiosus, peritus, artibus bene instructus, &c. Unde, εὐτεχνία, ἡ, peritia, doctrina, eruditio, &c. Ab εὖ & τεχνὴ, Vi.

Εὐτμητὸς, ὸν, ὁ, ἡ, bene sectus & paratus: ex εὖ & τέμνω, seco.

Εὐτοκία, ας, facilè pario; facili partu utor; item,

Εὐτοκίας, ας, ἡ, fœcunditas: ab

Εὔτοκος, ος, ὁ, ἡ, fœcundus; ab εὖ & τίκτω, parto: p. m. τέτοκα.

Εὐτολμος, audax, confidens, animosus; intrepidus; unde, εὐτολμία, audacia, confidentia, animositas; animi præsentia, &c. Item, adv. εὐτόλμως, audacter, animosè, intrepidè, &c. Omnia ab εὖ & τολμάω, Vi.

Εὔτομος, sectu facilis; item, bene seu pulchrè sectus; item, εὔτομος οἰκία, domus, quæ multis meatibus recta est, seu pervia, &c. Item, εὔτομος ξύλον, materies quæ faci è cæditur; (cui opponitur, λύσιμον) à τομὸς, Vi.

Εὐτονία, validus sum; valeo viribus; vires recipio; ut εὐτονεῖν εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ; ad ocularia medicamenta efficax, &c. Item,

Εὐτονία, ας, ἡ, firmitas tenoris: &

Εὐτονος, ος, ὁ, ἡ, validus, firmus, insus: &

Εὐτόνως, adv. acriter, magnâ contentione: ex εὖ & τείνω, tendo.

Εὐτρεκὴς, & εὔτρεπος, bonum arcum habens, & bonas sagittas; ut εὐτρεκὲς φαρέτρην; in Epigr. unde, εὐτρεκία, dexteritas & peritia jaculandi, &c. Ab εὖ & τρέχω, Vi.

Εὐτορνος, tornatu facilis; item, pulchrè tornatus, &c. à τόρνος, Vi.

Εὐτραπέζητος, qui multos, & eos laudè in mensa excipit; item, εὐτραπεζεύω βίον, vita quæ degitur ad mensam bene instructam, &c. Homines vero εὐτραπεζεῖς, qui bene instructa mensa utuntur; Athen. lib. 4. & 14. Ab εὖ & τράπεζα, vide.

Εὐτραπελία, ας, ἡ, urbanitas; item scurrilitas: ab

Εὐτράπελος, ος, ὁ, ἡ, lepidus, urbanus: qui sua verba potest εὖ πρίσαι, scitè vertere. Th. πρίω, a. 2. ἐπραπον.

Εὐτραπελόμυθος, & εὐτραπελεύομαι; seu comis, facetus, dicax, &c. vide.

Εὐτρεπὴς, ἐος, ὁ, ἡ, paratus, æquus: qui facile ad aliquid πρίπτω, vertitur: &

Εὐτρεπίζω, paro: ab eod. Th.

Εὐτρεπισμὸς, οῦ, ὁ, appiratio; item, bonus ordo; ab εὐτρεπίζω: vide.

Εὐτρεπὴς, ἐος, ὁ, ἡ, paratus; q. d. bene versatus ad opus aliquod; item, æquus, &c. Sic etiam, εὐτρεπὲς, verti facili, mutabili: Aristot. ab εὖ, & πρέπω, vide. Unde πρεπὲς, qui verti potest, seu mutari, mutabilis, &c. vide.

Εὐτριφὴς, bene nutritus, bene laginatus, à τρέφω; vide.

Εὔτρητος, bene perforatus: Poët. εὐτρὴς, accipitur & pro εὐρύτρητος, lato ore hians. Them. πλέκω, perforo, f. πήσω.

Εὐτρόλιαν, acc. sing. Dor. 1. decl. ab εὐτρολίης, ης, ὁ, inclytus tridente, ex εὖ & τρόλια, tridens. Them. τρεῖς, tres.

Εὐτρυὴς, bene tritus, &c. Item, εὐτριπτὸς, tritu facilis, qui facile teri potest, seu contundi & comminui, friabilis, &c. ab εὖ & τρύω, id vide. Unde τρυὴς, tritus, i. e. tritura, & τρυπὸς, tritus, &c. vide.

Εὐτυεχτος, ος, ὁ, & ἐυτυκτος, ὁ, bene comatus, qui probo est pilo; ut, ἐυτυκτος ἀνὴρ, in Epigram. hamo habenti lineam bonis pilis confectam, &c. ab εὖ, & τρίξ, vide.

Εὐτυκτος, qui probatis est moribus, bene moratus; unde εὐτυπία, morum probitas, morum elegantia, &c. ab εὖ, & τύπος; V.

Εὔτυκτος, qui bene altus seu nutritus est, ideoque pinguis, plenus; Item, activè, copiosè nutriens; unde verbum, εὐτυκτέω, bene nutrior, copiosum alimentum accipio; & nomen, εὐτυκτία, bona nutritio, seu altura, alimenti copia, seu habitus vegetior, &c. ab εὖ, & τρέφω; unde τροφὴ, & τρυφὴς; (à præt. sctl. med. τέτυφα) &c. V.

Εὐτυλχολος, ος, ὁ, ἡ, rotundus, planus: &

Εὐτυχὴς, ος, ὁ, ἡ; Poët. ἐυτυχὴς, bene currens, volubilis, agilis: ex εὖ & τρέχω, curro. f. δρέξω, p. δεδράμηκα, a. 2. ἐδράμον.

Εὐτρύγητος, ος, ὁ ἡ ἡ, qui facile demetitur; seu decerptu, carptu, & vindemiatu facilis, &c. ab εὖ, & τρυγητὸς; vide.

Εὔτυκτος, ος, ὁ, ἡ, metri gratiâ: pro

Εὐτυκτος, ος, ὁ, ἡ, bene fabricatus: ab εὖ & τεύχω, fabricor. a. 2. ἔτυχον, p. pass. τέτυγμαι, ξαι, κται.

Εὐτυχεῖν, secundâ fortunâ uti, inf. ab

Εὐτυχὴς, felix sum. f. ήσω. Ex εὖ, bene, & τύχη, fortuna. Them. τυγχάνω, assequor.

Εὐτυχέως, Ion. & Poët. pro εὐτυχῶς, adv. prospere: ab iisd.

Εὐτύχηκα, bene cessit mihi, perf. act. ab εὐτυχία, quod vide.

Εὐτύχημα, ατος, τὸ, felicitas: ab eodem quod vide.

Εὐτυχὴς ἐος, ὁ, ἡ, fortunatus: ab εὖ, be-

Εὐτυχήσας, Æol. pro εὐτυχήσας, a. 1. part. act. verbi εὐτυχέω, felix fum: quod &

Εὐτυχία, ας, ἡ, secunda fortuna: ab εὐτυχὴς, quod vide.

Εὔτυχος, ος, ὁ, EUTYCHUS, nom propr. ou. a præced.

Εὔυδρος, ος, ὁ, ἡ, aquâ abundans: ex εὖ & ὕδωρ, aqua.

Εὔυμνος, seu ἐύμνητος, laude dignus, celebrandus; item, substantive, bonus hymnus; ut Janus Lascar. usurpavit; ab εὖ, & ὕμνος; V.

Εὐυπέρβλητος, superatu facilis, facilè superabilis, &c. ab εὖ, & ὑπερβάλλω, excellens; ab ὑπερβολὴ; V.

Εὐυπόληπτος, qui facile cogi potest, & congregari, &c. ab εὖ, & ὑπολαμβάνω, ab ὑπολαμβάνω, &c. V.

Εὐφαμία, ας, ἡ, Dor. pro εὐφημία, ἡ, fausta vel læta acclamatio: &

Εὐφάμως, Dor. pro εὐφήμως, bona verba dicendo: vide εὐφημία.

Εὐφανὴς, pellucidus, bene clarus; Nonn. ab εὖ & φαίνω, unde φανὸς, &c. V.

Εὐφαρὴς, ὁ, ἡ, & εὔφης, ἐος, ὁ ἡ ἡ, bene & eleganter seu scitè textus, &c. ab εὖ, & ὑφαίνω; V.

Εὐφαντασπόλητος, qui bene vel facile concipit visiones; qui sibi res, voces, actus, secundum verum optimè fingit, &c. ab εὖ, & φαντασπόλημα, visiones concipio, & rerum imaginationes, &c. quod à φαντασία, id vide.

Εὐφαρέτρας, ος, & Dor. α, ὁ, Apollinis epith. pulchram pharetram habens: ex εὖ & φαρέτρα, pharetra.

Εὐφάρμακος, medicamentis conveniens seu utilis, medicaminibus laudatus, &c. Th. φάρμακον; V.

Εὐφεγγὴς, pulchrum splendorem habens; vel, valde splendidus & lucidus; Th. φέγγος, ους, τὸ; V.

Εὐφημία, ῶ, εις, εἶς, celebro, laudo, gratulor. f. ήσω. Ex εὖ & φήμη, fama, quod à φημὶ, dico. Th. φάω, ideni.

Εὐφημίζω, fausta precor, ominor, &c. idem quod præcedens εὐφημία; item, εὐφημισμὸς, boni ominis captatio, & idem quod sequens εὐφημία, & ab iisdem.

Εὐφημῆσαι, fausta precari, a. 1. inf. act. præced.

Εὐφημία, ας, ἡ, bona fama, laus, bonum omen: &

Εὔφημος, ος, ὁ, ἡ, boni nominis, boni ominis: &

Εὐφημοσύνα, ας, ἡ, Poët. & Dor. pro

Εὐφημοσύνη, ης, ἡ, admonitio, mandatum: vide εὐφημία.

Εὐφθογγὴς, ος, ὁ, ἡ, bene sonans: ex εὖ & φθόγγος, sonus. Th. φθέγγομαι, sono. f. ξομαι. part. ἐφθεγμαι. part. m. ἐφθογξα.

Εὐφιλὴς, gratus, charus; ab εὖ, & φίλος; V.

Εὐφιλόπαις, valdè φιλόπαις, puerorum amator; vel, idem quod φιλόπαις, qui pueros amat, &c. à φίλος, & παῖς; vide.

Εὐφιμος, astringens, vim astrictoriam habens; seu, obturandi & obstruendique vi pollens, &c. ab εὖ, & φιμὸς, camus, fiscella, &c. vide.

Εὐφλεκτος, inflammatu seu ustu facilis; ab εὖ & φλέγω; vide.

Εὐφορία, ἡ, pastus, alimenti, seu sibi copia; ab εὖ & φορὲω; vide.

Εὐφόριος, exubero, fertilis sum: f. ήσω, p. εὐφόρηκα, a. 1. εὐφόρησα: ab

Εὔφορος, ος, ὁ, ἡ, ferax, qui facile ferri tolerarique potest. Th. φέρω, fero. f. οἴσω

Εὐφόρως, ita ut facile portetur, seu toleretur; item, leviter, facile, à præced. ἔυφορος: unde etiam εὐφορία, q. d. portandi facilitas: item, feracitas, fertilitas, &c. Item, εὐφορητὸς, portatu, seu toleratu facilis, tolerabilis, &c. Verbale ab εὐφορέω.

Εὐφόρμιγξ, seu ἐϋφόρμιγξ, pulchram citharam habens, &c. Item, substantivè, pulchra cithara: Th. φόρμιγξ; V.

Εὔφορος, & εὐφόρως, tolerabilis, & tolerabiliter, &c. Videantur paulò suprà.

Εὐφραδὴς, clarus, manifestus: item, bene differens, disertus, &c. Unde adv. εὐφραδέως, eleganter, prudenter; item, decenter, ornatè, &c. Sic etiam εὐφραδία, venustas sermonis, vis dicendi, &c. ab εὖ & φράδη, φραδὴς, &c. quæ vide.

Εὐφραίνω, exhilaro, oblecto. f. εὐφρανῶ. p. ἐυφρανκα, a. 1. ἐυφρανα, Att. ηνα, præt. pass. εὐφραίνομαι, ιστor, genio indulgeo: a. 1. p. ass. εὐφρανθὴν, ης, η, a. 1. imperat. εὐφράνθητι, f. 1. pass. εὐφρανθήσομαι, lætabor: ex εὖ & φρὴν, mens.

Εὐφρανίαι, Ion. pro εὐφρανῆ, a. sing. f. 1. m. εὐφρανέομαι, à præced.

Εὐφρανέειν, Ion. pro εὐφρανεῖν, f. 1. inf. act. ab eod.

Εὐφρανθῆναι, ης, η, Att. ηνα, Psal. 16. 9. a. 1. pass. εὐφρανθῆτι, -ήτω, a. 1. imperat. εὐφρανθείω, a. 1. opt. in 3. pl. Seinò, εὐφρανθείωσαν, a. 1. inf. pass. ab εὐφραίνω, exhilaro, quod vide.

Εὐφροσύνα, ἡ, lætitia, gaudium, idque honestum; idem quod εὐφροσύνη) est verbale ab εὐφρονέομαι, lætitiâ afficior, gaudium percipio, &c. Vide εὐφραίνω.

Εὔφρων, explicatu, seu pronunciatu facilis: Item, pro ἔφρων, bene notus, certus, &c. est ab εὖ, & φρένες, seu φρένη, dico; id vide.

Εὐφρων, acc. sing. ab ἔυφρων, ων, ὁ, ἡ, hilaris. Th. φρὴν, mens.

Εὐφρόναι, noctes, nominativ. plur. ab εὐφρὼν, nox: παρὰ τὸ εὐφρονεῖν, quia nox ad considerationem & consilia multum conferre putatur: ab eodem, Them.

Εὐφρονέω, sapio. f. ήσω. Ex εὖ & φρὴν mens.

Εὐφροσύνη, ης, ἡ, & Dor. εὐφροσύνα, ας, α lætitia: ab

Εὐφρων, ων, ὁ, ἡ, hilaris. Ex εὖ & φρὴν, mens.

Εὐφρόσυνος, lætitiam afferens, & adv. εὐφροσύνως, hilariter, &c. Utrumque ab εὐφροσύνη, vide.

Εὐφυΐα, fugæ facilitas, seu commoditas, &c. ab εὖ, & φυγὴ; vide.

Εὐφυὴς, ἐος, ὁ, ἡ, habilis ingeniosus: acc.

sing. Εὐφυΐα, dual. Εὐφυΐ, Ex εὖ, bene, & φύω, nascor.

Εὐφυΐα, ας, ἡ, bona indoles, ingenii dexteritas: &

Εὔφυλλος, pulchra folia habens; ab εὖ, & φύλλον, τό; V.

Εὐφυῶς, adv. ingeniosè, scitè: ab Εὐφυὴς, quod vide.

Εὐφύλακτος, custoditu seu servatu facilis: Item, bene observatus; item, à quo facile caveri potest, &c. ab εὖ, & φυλάσσω; V.

Εὐφωνία, ας, ἡ, bona vox, vox canora; vel, bonus sonus, suavis pronunciatio, &c. à seq. Εὔφωνος: V.

Εὔφωνος, bene sonans: canorus: ex εὖ & φωνὴ, vox.

Εὐφώνως, bona voce, suavi pronunciatione; item, canore, &c. à preced. Εὔφωνος; V.

Εὐφωρᾶτος, deprehensu facilis; seu qui facilè deprehenditur, &c. ab εὖ, & φωράω; vide in Th. φάρ.

Εὐχαίτης, ου, bene seu pulchrè jubatus; item, bene comatus; multam aut pulchram comam habens, &c. ab εὖ, & χαίτη; V.

Εὔχαλκος, bonum æs habens, ex pulchro ære factus, seu fabricatus &c. Th. χαλκὸς; V.

Εὔχαρις, ιτος, ὁ ἡ ἡ, facetus, gratiosus, gratus, jucundus, &c. τὸ Εὔχαρι, neutr. gratiosum, elegans, gratum, gratia, &c. σχῆμα Εὔχαρι, figura elegans; Xenoph. in Sympos. &c. ab εὖ, & χάρις; vide.

Εὐχαριστῶ, ῶ, gratias ago, cum dat. f. ήσω, p. Εὐχαρίστηκα, a. 1. Εὐχαρίστησα, præsent. passiv. Εὐχαριστοῦμαι, ῦμαι, gratiarum actione celebror: a. 1. passiv. Εὐχαριστήθην, ης, η, a. 1. sub. pass. Εὐχαριστητὸς, ὴ, ὸν. Them. χάρις, gratia.

Εὐχαριστία, gratiarum actio; idem quod sequens nomen, Εὐχαριστία, grata beneficiorum recordatio; grata animi significatio, &c. Sic autem peculiariter Theologi appellant mysterium cœnæ dominicæ, quoniam, pars ejus præcipua est Εὐχαριστία, seu gratiarum actio, conjuncta cum commemoratione beneficiorum Dei, & celebratione, &c. Item, Εὐχαριστικὸς dicitur adjectivè; ut Εὐχαριστικὸς ὕμνος, vel λόγος, hymnus vel oratio qua gratiæ aguntur, &c. ab Εὐχαριστία, gratum me præbeo, &c. V.

Εὐχαριστία, ας, ἡ, gratiarum actio: &

Εὐχάριστος, ος, ὁ, ἡ, gratus: &

Εὐχαρίστως, adv. placidè: à Them. χάρις, gratia.

Εὐχὲς, acc. pl. ab Εὐχὴ, ῆς, ἡ, precatio. Th. Εὔχομαι, precor.

Εὔχεται, Ion. pro Εὔχῃ, 2. sing. præs. sub. verbi Εὔχομαι, precor. fut. Εὔξομαι, P. εὔγμαι.

Εὔχλωρος, bene labrosus, pulchra seu magna habens labia, &c. Them. χεῖλος; vide.

Εὐχείμερος, ad hyberna accommodatus, vel salubri frigori expositus; item, frigoris bene patiens, &c. ab εὖ, & χεῖμα, unde χείμιος, & χειμείζω, &c. vide.

Εὔχερ, ρος, ὁ, ἡ, manu præstans, fortis: ab εὖ & χεὶρ, manus.

Εὐχέλεια, ας, ἡ, artificium, dexteritas: à præced.

Εὔχερες, ες, ὁ, idem quod, & ab Εὔχερ; cui manus sunt habiles, qui manuum dexteritate valet, manu agilis, &c. Ut Εὐχέρεια, & Εὐχέλεια, est manuum dexteritas & agilitas, &c. V.

Εὐχείρωτος, qui facile in potestatem redigi potest, facile superabilis, captu, & manufactu facilis, &c. ab εὖ, & χείρωσις, seu χείρωμα, quæ vide.

Εὔχετο, Ion. pro Εὔχῃτο, 2. sing. imperf. vel præsentis imperativ. verbi Εὔχομαι, precor.

Εὐχέρεια, ας, ἡ, facilitas: &

Εὐχερὴς, ὲς, ὁ, ἡ, facilis: &

Εὐχερῶς, facilè: ex εὖ & χεὶρ, manus.

Εὐχέτω, precetur, 3. sing. præs. imperat. verbi Εὔχομαι, quod vide.

Εὐχετάασθαι, Poët. pro Εὐχετᾶσθαι, præs. inf. ab

Εὐχετάομαι, preces fundo. Th. Εὔχομαι, idem.

Εὐχετόωμαι, Poët. pro Εὐχετώμαι præs. opt. pass. Εὐχετοίμην, ώμην: à præced.

Εὐχὴ, ῆς, ἡ, votum: ab Εὔχομαι, precor.

Εὔχλοος, abundans pabulo & alimonia; pro quo scribitur & Εὐχλόης; Th. χλόη; V.

Εὔχροος, ος, ὁ, eleganter sectus, pro Εὐχρὴς; ab εὖ, & χρὼς; V.

Εὔχλοος, bene virens, pulcrè virescens, &c. Ut Εὐχλοοι κῆποι, virescens hortus, &c. Nonn. ab εὖ, & χλόη; V.

Εὔχλωρος, pulchrè viridans, vel simpliciter viridis; ab εὖ & χλωρὸς; V.

Εὔχρα, dedicet, 3. sing. perf. imperat. pass. Εὐχθω, Εὐχθω: ab

ΕΥΧΟΜΑΙ, glorior, dico, precor, opto. imperfect. Att. Ηὐχόμην, ου, ετο, pro Εὐχόμην, f. Εὐξόμην; p. εὔγμαι, a. 1. m. Εὐξάμην, ω, ατο, a. 1. opt. m. Εὐξαίμην, αιο, αιτο.

Εὖχος, ους, τὸ, gloria, honor, decus: à præced.

Εὐχορδὸς, pulchras chordas habens, &c. ab εὖ, & χορδὴ; V.

Εὔχορτος, loco seu gramine abundans; ut, Εὔχορτα πεδία; Poll. l. 7. ab εὖ, & χόρτος; V.

Εὐχρήματος, pecuniosus, locuples, opulentus; unde nomen Εὐχρηματία, opulentia, &c. ab εὖ, & χρῆμα, τό; vide. Unde etiam est Εὐχρηματίω, ῶ, & Εὐχρηματέω, pecunià abundo, &c. ab iisdem.

Εὐχρηστέομαι, commode tractor: &

Εὐχρηστος, ος, ὁ, ἡ, utilis, valde utilis: ex εὖ & χράω, commodo, utendum do, f. χρήσω.

Εὐχρήστως, commodum; ab Εὐχρηστία, facilem seu commodum usum præbeo, vel utilis sum, &c. Item, Εὐχρηστία, utendi facilitas, usus commodus, &c. ab Εὐχρηστος, cujus facilis est usus, usui accommodatus, &c. Unde etiam adv. Εὐχρήστως, commodè, utiliter, &c. omnia ab iisdem.

Εὐχροια, pulcher color, Εὐχροέω, bono sum colore, vel hilari aut jucundo, &c. Item, Εὐχρὴς, ὲς, ὁ ἡ ἡ, & Εὔχρως, ὁ ἡ, omnia idem quod Εὐχρὼς, contracte Εὔχρως, bono prælitus colore, probe coloratus, & ab iisdem.

Εὔχρως, bono succo præditus, vel succo abundans: item, sapore gratus: unde Εὐχρία, bonitas succi, vel gratus sapor, &c. Th. χρὼς; vide.

Εὐχρὼς, bene coloratus: ex εὖ & χρὼς, color.

Εὐχωλὴ, ῆς, ἡ, votum, Poët. pro Εὐχὴ. Th. Εὔχομαι, precor.

Εὐχωλιμαῖος, ου, ὁ, qui vota facit, vel facta exsequi conatur: à præced.

Εὐχωλιμαῖα, τὰ, optabilia; plur. neut. à præced.

Εὐχώρεστος, ὁ ἡ ἡ, qui facile separatur, separatu, & secretu facilis, &c. ab εὖ, & χωρίζω; vide.

Εὔχωρος, qui facile muniri & exaggerari potest; (unde decomp. δυσεύχωρος, qui difficulter muniri & aggerari potest, &c.) ab εὖ & χῶρος, seu χώννυμι, vide.

Εὐψυχέω, refrigeratu facilis; item, qui facile frigus sentit, &c. ab εὖ, & ψυχὸς, refrigeratus, vel qui frigefieri potest; à ψύχω; vide.

Εὐψυχία, bono sum animo, fœm. ος, ον, p. Εὐψύχηκα: ex εὖ & ψυχὴ, anima, vita.

Εὔψυχος, qui generoso & alacri est animo, animosus, magnanimus; item lætus, animo miti præditus; unde Εὐψυχία, ἡ, animi præstantia & fortitudo, magnanimitas, & Εὐψύχως, adv. animose, forti & magno animo, &c. omnia ab iisdem.

ΕΥΩ, seu εὔω, f. σω, uro, ustulo.

Εὐώδη, acc. sing.

Εὐώδης, ος, ὁ, ἡ; bene olens: ab εὖ & ὄζω, oleo, f. ὀζήσω, & ὀσω, p. m. ὄδα, Att. ὤδωδα.

Εὐωδία, ας, ἡ; fragrantia: à præced.

Εὐωδιάζω, odoratum reddo, sum bonioris; unde Εὐωδιάζεσθαι, bene odorari à præced. Εὐωδία: vide: (sed scribitur etiam Εὐοδιάζω, cumio.)

Εὐώδιν, ινος, ἡ, partu fœlix: Nonn. Εὐωδῖνος Θελάσσης, fœcundi maris, &c. ab εὖ, & ὠδὶν; vide.

Εὐώλενος, pulchros habens lacertos; ab εὖ & ὠλένη, vide.

Εὐωνία, vile pretium, vilitas mercium; unde verbum Εὐωνίζω, vilis pretii rem facio, &c. à sequente Εὐωνος, qui boni pretii est, qui vili pretio emi potest: unde etiam, adv. Εὐώνως, bono seu vili pretio, &c.

Εὔωνος, ος, ὁ, ὴ, vilis pretio. Th. ὠνέομαι, emo.

Εὐώνυμος, ος, ὁ, ἡ, fausti nominis ac ominis, clarus, finister: quod sinistra cernis in rebus felicia habebantur: ex εὖ & ὄνυμα, nomen.

Εὐῶπις, ιδος, ἡ, quæ pulchrum vultum, aut oculos habet: ab εὖ & ὤψ, vultus, oculus. Th. ὄπωμαι, video.

Εὐωπὸς, & Εὐωπὶς, idem quod Εὐώψ, ὁ, ἡ, pulchros habens oculos; qui aut quæ est pulcro aspectu, seu pulchra facie, &c. ab iisdem cum præced.

Εὔωρος, ος, ὁ, bene custoditus; item neglectus; i. e. non, vel malè custoditus, per antiphrasin; Suid. ab εὖ, & Ὦρος, custos; unde ὑράω, & cum ω, πρὸ ὧ, per ἴκτασιν, ὠράω, custodio, &c. Sic etiam Διωρεάζειν, apud Soph. est ὀλιγωρεῖν, negligere; licet fit ab εὖ & ὠρεῖν, quod servare & curare significat, &c. Sic Ἐυωρος, exponitur etiam, male curatus, neglectus; Suid. ex Eupl. hr. Item activè, qui non curat, negligens; Hesych. Unde Ἀωρία, ἡ, negligentia, incuria, & Ἀωρεῖζω, idem quod ἐωρῶ, negligo, non curo, &c. ab εὖ & ὠρεῖν, unde ὠράω, &c. vide.

Εὐωχάω, fut. ήσω, præt. ἤωκα; idem quod Εὐωχέω, convivio aliquem excipio, convivio adhibeo, & ab iisdem; vide.

Εὐωχέω, f. ήσω, convivio accipio: &

Εὐώχων, convivans, lætus, præs. part. act. præcedentis: ab

ΕΥΩΧΙ'Α, ας, ἡ, convivium, epulum, q. ab εὖ & ὀχὴ, cibus.

Εὔωψ, ὁ, qui boni est aspectus, &c. Vide supra, in Εὐωπὸς.

Ἐφ', pro ὅπι, in, super, cum gen. & acc. Att.

Ἐφ, dixit, pro ἔφη, a. 2. verbi φημὶ, dico.

Ἔφα, dixit, Dor. pro ἔφη, a. 2. ejusd.

Ἐφάνθη, apparui, Poët. pro ἐφάνθην, a. 1. ind. pass. verbi φαίνω, f. ἐνῶ, præt. pass. πέφασμαι.

Ἐφεβικὸς, Dor. pro ἐφηβικὸς, puerilis. Th. ἥβη, pubes.

Ἔφηβος, Dor. pro ἔφηβος, ου, ὁ, adolescens: ab eod. Th.

Ἐφαρῶ, ᾷς, ᾷ, & Dor. ἐφάρω, a. 2. verbi φέρω, comedo. f. 2. m. φαγέομαι, a. 2. inf. act. φαγεῖν.

Ἐφαὺ, pro ἔφατο, 3. sing. a. 2. m. verbi φημὶ, dico.

Ἐφανίαν, videreris, 2. sing. imperf. act. Ion. pro ἐφαίνω' ab ἐφανόμην, verbi φαίνω, appareo. f. φανῶ, a. 1. ἔφηνα, p. πέφαγκα, f. 2. pass. φανήσομαι.

Ἐφανον, ostendebant, 3. pl. imperf. act. ejusd. verbi.

Ἐφαπτόμαι, ῶμαι, post eligo, post alium eligo; i. e. substituo in locum alius qui fuerat electus; vel passive, post eligor, &c. Thuc. ab ὅπι, & αἱρέομαι; vide; in act. αἱρέω.

Ἐφάλιος, & Ἐφάλιος, ος, ὁ ἡ ἡ, ad mare situs, maritimus: item, qui est super mare; (quo sensu dicitur opponi τῷ ὑφάλῳ, qui scil. est sub mari latens, vel intra mare, &c. vide:) ab ὅπι & ἅλς, vide.

Ἐφάλλομαι, insilio, imperf. ἐφαλλόμην, ου, ετο, f. ἐφαλοῦμαι, a. 1. m. ἐφηλάμην, ω, ατο. Th. ἅλλομαι, salio.

Ἐφάλμοι, murta conditus; ut Ἐφάλμοι βεβρώματα; apud Plut. ab ὅπι, & ἅλμη, ἡ, sallugo; vel aqua salsa; item, muria, &c. V.

Ἐφάλιος, ος, ὁ, ἡ, maritimus: ab ὅπι & ἅλς, mare.

Ἐφάπτης, ου, ἡ, insultus, & q. d. resultatio. est verbale ab ἐφάλλομαι, supersilio, &c. vide.

Ἐφάων, Dor. pro ἐφηλῶν, præs. part. act. verbi ἐφήλω, clavo affigo: ex ὅπι & ἦλος, clavus.

Ἐφάμην, Dor. pro ἐφάμην, quod vide.

Ἐφαμὲν, 1. pl. imperfect. verbi φημὶ, dico.

Ἐφαμίλιος, ου, ὁ, ἡ, Poët. & Dor. pro ἐφημέριος, diurnus, temporarius. Them. ἡμέρα, dies.

Ἐφάμιλλος, a. 2. m. verbi φημὶ, dico.

Ἐφάμιλλος, ος, ὁ, ἡ, par, æqualis, æmulus. Th. ἅμιλλα, certamen.

Ἔφαμμα, τὸ, amictus, indumentum; Polyb. vestimentum, &c. ab ὅπι, & ἅμμα, τὸ, nexus, vinculum, &c. (Vide in ἁμματίζω:) vel ab ἐφάπτω, alligo.

Ἐφαμμάω, ut ὑφαμμάω, παρὰ τὸ ἄμμον dicitur, terra est tenuis & exilis; cui ὑπείκει opponitur, jejuna glarea, virgilio, terra arenosa, &c. Theophr. ab ὅπι, & ἄμμος, ος, ἡ, arena.

Ἔφαν, dicebant, Bœot. Sync. pro ἔφασαν, 3. pl. imperf. vel Dor. pro ἔφλω, dixi, a. 2. vel imperf. à φημὶ, dico.

Ἐφανδάνω, idem quod ἐπιτανδάνω, complaceo, gratus sum; Il. ν. ab ὅπι, & ἀνδάνω, vide.

Ἔφανε, a. 2. ind. act. apparuit: &

Ἐφάνλιος, ος, ὁ, emersi, a. 2. ind. pass. à φαίνω, apparco. f. ανῶ, a. 2. ἔφανον, perf. pass. πέφαμμαι, p. m. πέφνα.

Ἐφάνθην, apparui, a. 1. ind. pass. verbi ejusd.

Ἐφανίσσαν, apparuerunt, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi φαινίζω, f. ίσω, pert. pass. πεφάνισμαι, a. 1. pass. ἐφανίσθην. Th. φαίνω, appareo.

Ἐφάπαξ, semel, adv. ex ὅπι & ἅπαξ, idem.

Ἐφάπλω τινὶ πότμον, Poët. q. d. alligare alicui mortem, pro θάνατόν τινι ἐπιφέρειν, mortem alicui inferre. Th. ἅπτω, tango.

Ἐφαπλὶς, ίδος, ἡ, vestis seu vestimenti militaris genus; Athen. lib. 5. à nonnullis exponitur, sagus, paludamentum, mulieribus etiam tribuitur, apud Strab. lib. 7. est verbale ab ἐφάπτω, vide

Ἐφάπτομαι, attingo, caresso: ex ὅπι & ἅπτω, tango. f. ἅψω, p. ἧφα.

Ἐφάπτω illigo, alligo; ex ὅπι, & ἅπτω, necto. Item, idem quod ὑφάπτω, succendo; unde ἐφημμένος, accensus, ardens, & metaphoricè, Il. φ. ἐξ ἧς ἀδικίαν ἐφάπτεται ἔρις τε καὶ νεῖκος ἐφῆπται, contentio exarsit &c. ab ὅπι, & ἅπτω, accendo, &c. V.

Ἐφάπτωρ, captator, & qui cantis pignoribus, aliquem coercet; Æschyl. est vel ab ὅπι, ἅπτομαι, tango; unde ἐφάπτομαι, attingo: item, capesso, contracto, amplector, &c. vel ab ἐφάπτω, alligo, &c. V.

Ἐφαρμοσὴ, ῆς, ἡ, convenientia, cohærentia: ab

Ἐφαρμόζω, accommodo, vel ἐφαρμόττω; quod vide.

Ἐφαρμόσσην, Dor. pro ἐφαρμόζειν, adaptare: ab

Ἐφαρμόττω, accommodo, quadro: ex ὅπι & ἁρμόζω seu ἄρμοττω, f. σω, congruo. Th. ἄρω, apto.

Ἐφαρτέαντο, obstruebantur, 3. pl. a. 1. m. verbi φρήσσω, vel ῥέω, sepio, obstruo, f. ξω, p. χα. a. 1. m. ἐφαρξάμην, ω, ατο, & in 3. pl. ἐφαρξάντο, & per Metath. ἐφάρξαντο.

Ἔφασκε, & ἐφάσκε, dixerunt, Dor. pro ἔφησε, 3. pl. a. 2. ind. verbi φημὶ, dico, vel ἔφασκε, est 3. pl. imperfect. Dor. ἐφάσκε.

Ἐφαύλισσα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi φαυλίζω, flocci facio. Them. φαῦλος, vilis.

Ἐφαψαμένη, ης, amplexata, a. 1. part. m. f. g. ab ἐφάπτομαι· ex ὅπι & ἅπτω, tango. f. ἅψω.

Ἐφάψατο, Dor. pro Ἐφήψατο, 3. sing. a. 1. m. ab. eod. verbo & Th.

Ἔφαψις, εως, ἡ, vinctura; ab ἐφάπτω, alligo, &c. V.

Ἐφέζετο, 3. pl. imperf. verbi φέζομαι, timeo, effugio, præt. m. πέφρικα.

Ἐφεδρὸς, τὸ, humile; Hesych. ab ὅπι, & ἕζω, τὸ, sedes, &c. Vide. Vel ab ἐφίζομαι, insideo, incubo, &c. V.

Ἐφέδρα, ἡ, q. d. insessio; Plat. Poll. l. 1. Item, herba quædam, quam & caucon appellant: Sic dicta, quòd arboribus insideat, &c. Indè ἐφέδρετα, τὰ, natium prominentiæ super quibus sedetur; Cæl. Rhod. l. 2. c. 46. Item, ἐφιδρύω, assideo, &c. omnia ab ὅπι, & ἕδρα, ἡ, sedes, &c. V.

Ἐφεδρεία, ας, ἡ, sessio, ipse sedendi seu insidendi actus; ut, ἡ ὅπι τοῖς δίνοις ἐφεδρεία; Aristot. est etiam subsidium, præsidium; Polyb. lib. 2. ἐφεδρείας ἔχοντες τάξιν; i. e. subsidii locum, est à sequente ἐφεδρεύω.

Ἐφεδρεύω, insideo, insidior, f. εύσω, p. ἠφεδρεύκα: ab

Ἐφεδρὸς, ος, ὁ, ἡ, qui in sellâ sedet, assessor, adversarius: ex ὅπι & ἕδρα, sedes. Th. ἵζομαι, sedeo.

Ἐφεδρύω, insideo, peculiariter vero insideo tergo alicujus, quod fiebat in ludo, qui & ἐφεδρισμὸς, hinc dictus est, & ἐφεδρισμὸς; vide Poll. & Hesych. Item, ἐφεδρισταὶ, qui in illo ludo deviti, manibus à tergo junctis insistentes portabantur, &c. Item, ἐφεδρεύω, ῶ, insideo, &c. Omnia ab ἐφεδρὸς; V.

Ἐφέζετο, insidebat, 3. sing. imperf. act. &

Ἐφεζόμενος, insidens, præs. part. ab ἐφίζομαι, ab ἵζομαι, sedeo. f. 2. m ἐδόμην.

Ἐφέηκε, ας, ε, Poët. seu Ion. pro ἐφῆκε, ας, ε, immisit: ab ἐφίημι. Th. ἵημι, vel ἧω, mitto.

Ἐφεῖθε, a. 1. part. pass. ab ἐφίημι, immitto: ab eod. Th.

Ἐφείδετο, parceret, 3. sing. imperf. pass. à φείδομαι, parco. f. φείσομαι.

Ἐφειμένος, indutus, perf. part. pass. Poët. ἐπιφειμένος, ab ἐπαείνυμι· ex ὅπι & ἕω, induo: sed

Ἐφείμενος, immissus, est a. 2. part. m. ab ἐφίημι, immitto, assumpto ι, Th. ἵημι, vel ἧω, mitto.

Ἐφεῖναι, a. 2. inf. act. ab ἐφίημι, immitto: ex ὅπι & ἵημι, f. ἥσω, a. 2. ἧκα.

Ἐφείπετο, irruerant, 3. pl. plusq. p. pass. ἐφείμην, σο, το, ab iisd.

Ἐφείσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi φείδομαι, parco, f. είσομαι, p. πέφεισμαι.

Ἐφείδω, 3. pers. imperat. pass. ab ἐφίημι, immitto: quod vide.

Ἐφεστήκη, per Pleonasm. literæ ι, pro ἐφιστήκει, pluſq. p. verbi ἐφίστημι, insto: quod vide.

Ἐφέστον, pepercisti, 2. sing. a. 1. m. vide in ἐφείσατο.

Ἐφετὸν, Poët. pro ἐφὸν, a. 2. sub. act. ab ἐφίημι, immitto: vide ἐφείναι.

Ἐφεκτικὸς, inhibendi, & reprimendi vim habens, seu cohibendi, compescens, &c. Pyrrhonii philosophi dicti sunt

Græcis, σκεπτικοὶ, & ἐποπτικοὶ; i. e. quasi quæsitores, consideratores, ambigentes, &c. Unde & ἐφεκτικοὶ (male σκεπτικοὶ in Const. hoc in loco) quoque vocati sunt; Budæus, cunctatores & hæsitatores dici posse existimat, ἀπὸ τῦ ἐπέχειν, quod assensionem retinere significat, &c. ἐφεκτικὸς ἰδεῶτων, cohibens sudores; &, τὰ ἐφεκτικὰ, dicuntur, apud medicos, alvum astringentia, & excrementa, in eo, reprimentia, & sistentia, &c. Inde etiam adv. ἐφεκτικῶς, dubitanter, hæsitanter, affirmationem inhibendo, reprimendo, & suspendendo, cum assensionis retentione, &c. derivata sunt ab ἐπέχω, inhibeo, reprimo, &c. V.

*Ἑφεκτὸν, usque ad sextam partem; ut, ἐφεκτὸς τόκος, usura ad sextam usque sortis partem, Suid. ὁ ὅλῃ τῇ ἕκτῃ τῦ κεφαλαίυ; quum ad suppurationem, supra sex, crescit numerus, adjecto sexto, dicitur ἐφεκτὸν à Vitruvio, lib. 3. in præfat. ab ὅλη, & ἕκτη; V.

Ἑφέλκις, ἰδος, ἡ, r-mentum, crusta ulceris; ab ὅλη, & ἕλκος, ulcus, &c. V.

*Ἐφέλκομαι, extrahor: ex ὅλη, & ἕλκω, traho: f. ἕξω.

*Ἐφελκομένῳ, dativ. sing. part. præs. præcedentis.

*Ἐφέλκω, & ἐφέλκυω, attraho, elicio, &c. Item pro eodem, ἐφελκυδῆναι, active: Item, pro ægrè se trahere; ex Plat. ab ὅλη, & ἕλκω, vide.

*Ἐφελμὸν, Ion. pro ἐφέλκειαι, a. 2. inf. act. ab ἐφίημι, immitto. Th. ἵημι, vel ἴω, mitto, a. 2 ἧκα.

*Ἐφελκῆς, adverb. deinceps: ab ἕξῆς, idem.

*Ἐφένυμι, idem quod ὀπλίνυμι, induo; ut, ἀχλυῖ ἐφεσσάμενοι, nebula circundati & obtenebrati, &c. ex Greg. ab ὅλη, & ἕννυμι, ab ἕω, induo, &c. V.

*Ἐφεξῆς, ιας, ἡ, retentio, inhibitio; idem quod ἐποχὴ, & ab ἐφεῖλ. vide.

*Ἐφέξω, prohibebo, continebo: futur. 1. act. ab ἐπέχω, cohibeo. Th. ἔχω, habeo. f. ἕξω.

*Ἐφέπῃ κρήτην ἔχον, tractare validam hastam. Et pro regere, gubernare. Sed illud cum acc. hoc cum dat. Th. ἕπω, sequor.

*Ἐφέπεσκον, ες, ε, Ion. pro ἐφεῖπον, ες, ε, imperf. ab

*Ἐφέπω, persequor. Th. ἕπω, sequor: a. 2. εἷπον.

*Ἐφέρεσκε, ες, ε, ferebam, imperf. verbi φέρω, fero. f. οἴσω. a. 1. ἤνεγκα.

*Ἐφέρπω, & ἐφέρπύζω, adrepo, in aliquem locum reptando eo, &c. ab ὅλη, ἕρπω, & ἑρπύζω, quæ vide.

*Ἐφεῦρον, 3. sing. a. 1. Æol. verbi φέρω, fero. f. 1. Æol. φέρσω.

*Ἔφες, immitte, a. 2. imperat. act. verbi ἐφίημι. Th. ἵημι, vel ἴω, mitto.

*Ἐφέσιμος, ὁ, ἡ, qui transferri potest à judicio ad judicium; q. d. translativus, &c. Ut ἐφέσιμος δίκη, causa quæ post appellationem agitur, & ἐφέσιμος χρόνος, cognitio de qua fit appellatio & provocatio, &c. est. à sequente ἔφεσις, id vide.

*Ἔφεσις, εως, ἡ, desiderium, appetitus; item provocatio de judicio ad judicium, appellatio: ab iisd.

*Ἔφεσος, ὁ, ἡ, Ephesus, nomen urbis.

*Ἑφέσπερος, ὁ, Vespertinus; unde ἑφεσπερεῖα, apud Suid. ἡ ἑσπέρας, &c. ab ὅλη, & ἕσπερος, vesper, hesperus, stella veneris, &c. Item, vespera, & apud Poneras, adjective, pro ἑσπέριος, vespertinus, &c. Unde etiam verbum, ἐφεσπερῦσαι, & ἐφεσπερῦσαι, Poll. lib. 1. vesperi advigilare, &c.

*Ἐφέσπετο, sequebatur, 3. sing. imperfect. Ion. ab ἐφέσπομαι, Poët. pro ἐφέπομαι. Th. ἕπω, sequor.

*Ἐφεστᾶσι, collocæ, Poët. pro ἔφεσαι, a. 1. imperat. m. verbi ἐφίζω, vel ἐφίω. f. 1. ἐφέσω, a. 1. m. ἐφεσάμην, & Poët. ἐφεστάμην, inde ἐφεστάμενος, a. 1. part. m. Th. ἵω, colloco.

*Ἐφεστάναι, imponere, gem. ον. pro ἐφίστάναι. fut. 1. inf. m. vide in ἔφεσαν.

*Ἐφίστατ', instabat, 3. pl. imperf. act. ab ἐφίστημι, pro ἐφίστασι, insto: alii volunt dici pro ἐφίστασκεν, per Sync. 3. pl. pluſq. p. ab ἵστημι, sto.

*Ἐφίστασκε, ες, ε, perf. act. verbi ἐφίστημι, insto, quod vide.

*Ἐφίστιος, ὁ, ἡ, domesticus, civis, indigena. Tum qui domi est, vel qui domum rediit: ab ὅλη, & ἑστία, focus, domus.

*Ἐφεστρὶς, ίδος, ἡ, sagum, chlamys, vestimentum. Th. ἕω, vel ἕννυμι, induo.

*Ἐφεστῶτα, per Crasin, pro ἐφεστηκότα, acc. sing. perf. part. act. verbi ἐφίστημι, insto; quod vide.

*Ἐφέστης, ου, ὁ, epheta; Plutarchus in Solone, μνημαῖ δ' ἐφέκειτο λίθῳ, μισθῦ ὀνομάζων ἀμειπαγλίτως, ἅμα τοῖς ἐφέταις ἀεὶ διδύσκεσθαι πρὸς τῷ φονικῶν; de Areopagitis à Draconе nulla unquam mentio; quin apparet, etiam de rebus capitalibus, cum Ephetis semper communicasse, &c. Dicuntur enim οἱ ἐφέται, magistratus apud Athenienses, qui de capitalibus causis judicabant, iisque causæ cognitio, ab utraque parte permittebatur, &c. erant supra quinquagesimum nati annum, & optime vivendi existimationem habebant, &c. Etym. est verbale ab ἐφίημι, immitto, injicio, &c. Vi. Item, appello; i. e. provoco ad judicem majorem, &c.

*Ἐφετικὸς, ὴ, όν, desiderativus; unde τὰ ἐφετικὰ ῥήματα, verba desiderativa; ut, μαθητιᾶν, βασιλεῦ, &c. de quibus Gaza, lib. 2. Gram. est ititem verbale ab ἐφίημι, peto; quod ab ἵημι) Item, appeto, cupio, &c. vide.

*Ἐφέτμων, mandatorum, gen. pl. Ionicè pro ἐφετμῶν, ab

*Ἐφέτμη, ης, ἡ, mandatum: ab ἐφίημι, immitto. Th. ἕω, mitto.

*Ἐφευρετὴς, ῆ, ὁ, inventor: ab

*Ἐφευρίσκω, invenio, vide in ἐφεῦρον.

*Ἐφεύροι, inveniret, 3. sing. aorist. secund. opt. act. verbi ἐφευρίσκω· ex ὅτι & εὑρίσκω, invenio: f. εὑρήσω, p. εὕρηκα. a. 2. εὗρον.

*Ἐφεψιόωντο, Poët. pro ἐφαψιόωντο, 3. plur. imperf. verbi ἐφεψάομαι, illudo: ex ὅτι & ἐψάομαι, seu ἐψάομαι, colloquor, ludo: ab ἐψα, colloquium, illusus. Th. ἕπω, dico.

*Ἐφέψω, recoquo, insuper coquo; Athen. lib. 14. ab ὅτι, & ἕψω, coquo, &c.

*Ἐφεώσης, 3. sing. imperfect. activ. verbi ἐφοράω, intueor: ex ὅτι & ὁράω, video, imperfect. ἐφεώων, ων, fœm. άσα, part. ἐφεώσης.

*Ἐφη, dixit, 3. sing. a. 2. act. verbi φημὶ, dico.

*Ἐφηβαῖον, ὑ, τὸ, pubes, pecten; id totum quod est ab hypogastrio ad pudenda; Dioſc. lib. 1. c. 3. exponitur etiam, alio nomine, ventrale, velamentum pudendorum, &c. Item, ἐφηβάω, pubesco, adolesco; vel q. d. superpubesco, ad puberem adolesco ætatem, &c. Item, ἐφηβεῖα, ας, ἡ, & ἐφηβότης, ητος, τὸ; q. d. pubescentia, ipse actus pubescendi, seu puberтas, adolescentia, &c. Sic, ἐφηβεύω, pubertatem ago, pubesco, seu puber sum, &c. Item, ἐφηβικὸς, ad ephebos, seu puberes pertinens; ut ἐφηβικὴ παρέλκε, apud Poll. Item, ἐφηβικὸς, in theatro locus qui ephebis attributus erat ad spectandum, & exercendum; (ut senatoribus in theatro concessus locus, ab Aristophane, dicitur βυλευτικὸν, &c.) Ut & sequens ἐφηβικὸν, ipsi puberes, ipsa pubes, &c. Omnia à sequente ἔφηβος, qui ad pubertatem pervenit, & pueritiam excessit: puber, adolescens usque ad virilem ætatem, &c. V.

*Ἐφηβικὸν, ὑ, τὸ, pubes, puberum multitudo: &

*Ἔφηβος, ὑ, ὁ, Ephebus, pubes, adolescens. Th. ἥβη, pubes, pubertas.

*Ἐφηγήσομαι, præsum; ex Thucyd. contracte, -ῦμαι, idem: unde, ἐφήγησις, actio adversus eos à quibus receptus est is cui lex regione aliqua interdixit, sive exuli, sive homicidæ, sive alii, aut actio adversus eum qui publicum aliquid clanculum possidere existimatur, &c. Vide Suid. ab ὅτι, & ἡγέομαι, vide.

*Ἐφήδομαι, delector seu gaudeo super aliqua re; idque vel in bonam partem, vel in malam; insulto, malis alienis lætor, &c. ab ὅτι, & ἥδω; vide.

*Ἐφηδύλιος, exhilaro, super aliqua re jucundum & hilarem reddo, &c. ab ὅτι, & ἡδύλιος; vide.

*Ἐφῆκα, ας, ε, perfect. activ. verbi ἐφίημι, immitto: futur. ἐφήσω. Them. ἵημι, mitto.

*Ἐφήκω, pervenio; item, advenio: aut simpliciter ver. io; ut Soph. in Ajace, κἀγὼ ἐφῆκα, opportunè advenio, &c. ab ὅτι, & ἵκω; vide.

*Ἐφήλατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ἐφάλλομαι, insilio. Them. ἅλομαι, salio, quod vide.

*Ἐφήλιξ, ικος, coætaneus, coævus, coæqualis, &c. Item, qui adolescentiam seu florentem attigit ætatem, &c. ab ὅτι, & ἥλιξ, vide.

*Ἐφηλὶς, ίδος, ἡ, fibula: ab ὅτι & ἅλη, clavus.

*Ἐφηλις, ίδος, & ιος, ἡ, vitium facies aperæ: ex inflammatione vel ustione Solis: ab ὅτι & ἥλιος, Sol.

*Ἐφηλὸς, ὴ, ὸν, clavis affixus: ab ἥλος, clavus; item maculis solaribus affectus, vel Soli expositus, ex ὅτι & ἥλιος, Sol.

*Ἐφήμενος, insidens præs. part. ab ἐφημαι, insideo; ex ὅτι & ἧμαι, sedeo.

*Ἐφημερία, ας, ἡ, series, classis: &

*Ἐφημερίαι, αἱ, vices: ab ἐφήμερος, unicum diem durans; ex ὅτι, & ἡμέρα, dies.

*Ἐφημερινὸς, ὴ, ὸν, quotidianus, &c. Idem quod ἐφήμερος; id vide.

*Ἐφημέριος βροτὸς, unius diei homines, qui sci. brevissimum vitæ tempus vivunt: ab

*Ἐφήμερος, ὑ, ὁ, ἡ, idem quod ἐφήμερος, quod vide.

*Ἐφημερὶς, ίδος, ἡ, EPHEMERIS, libellus in quo acta quotidiana continentur: &

*Ἐφήμερος, ὑ, ὁ, ἡ, quotidianus, diurnus. Th. ἡμέρα, dies.

*Ἐφήμερος, herba quædam, de qua vide Dioſc. Gal. & Plin. Sic autem dicta etiam fuit, cicuta; ab interitus celeritate; ut tradidit Phocion. Th. Idem.

*Ἐφημοσύνησε, ἡ, idem quod ἐφίστημι, mandatum: ex ὅτι & ἵω, mitto.

*Ἐφῆν, ης, ἡ, dixi, a. 2. vel imperf. verbi φημὶ, dico.

*Ἐφηνάμην, ω, απο, a. 1. m. verbi φαίνω, ostendo. f. φανῶ, p. πέφαγκα.

*Ἔφην, 3. sing. a. 1. act. ejusd.

*Ἐφῆπται, 3. sing. perf. pass. ἐφάπτομαι, ηται; ab ἐφάπτομαι, attingo, assequor. Th. ἅπτομαι, tango,

*Ἐφηρμόζω, in alterius locum electus; ut, ἐφηρμόζω ἀρχήν; suffectus ad imperandum; Thucyd. est part. præt. pass. verbi ἐφαρμόσας, id vide.

*Ἐφήρμοσε, adaptavit 3. sing. a. 1. act. verbi ἐφαρμόζω, quod ex ὅτι & ἁρμόζω, adapto. Th. ἄρω, apto.

*Ἐφησε, a. 1. act. verbi φημὶ, dico.

*Ἐφήσας, impelles, 2. sing. f. 1. verbi ἐφίημι. Th ἵημι, mitto.

*Ἐφησθε, dicebas, Æol. Paragoge pro ἔφης, 2. sing. imperf. verbi φημὶ, dico.

*Ἐφηυδιέων, per Syncop. pro ἐφηδυέπεσκον, 3. pl. a. 1. opt. pass. ab ἐφήδομαι, delector super aliqua re; ex ὅτι & ἥδομαι, delector. Th. ἡδὺς, suavis.

*Ἐφήσομαι, f. 1. m. ν. pl. ἐφίημι, immitto, ab ἵημι, mitto. Th. ἕω, idem. Vel etiam ab ἐφήδομαι, delector super aliquâ re, quod ab ἥδομαι, delector. f. ἥσομαι. Them. ἡδὺς, suavis.

*Ἐφησυχάζω, quietem ago, acquiesco; ut, ἐφησυχάζω τέτῳ; acquiesco huic rei, &c. Ab ὅτι & ἡσυχάζω, vide.

*Ἐφθακε, prævenit, perf. act. verbi φθάνω, prævenio. f. φθάσω· a. 2. ἔφθην.

*Ἐφθαλὶς, ος, ὁ, coctus, elixus, &c. Idem quod & ab ἑφθὸς, id vide.

*Ἐφθαλξε, Dor. pro ἔφθασε, quod vide.

*Ἐφθάρη, perii, a. 2. pass. verbi φθείρω, corrumpo. f. φθαρῶ. p. ἔφθαρκα. a. 1. ἐφθάρθην.

*Ἐφθαρμένε, corrupi, vide præced.

*Ἐφθαρμένος, interemptus, part. præt. ἐφθάρμην, ab eod. verbo.

*Ἐφθασε, ας, ε, præveni, perveni, a. 1. à φθάνω. f. φθάσω, tanq. à φθάω.

*Ἐφθάχθοντο, 3. pl. imperf. verbi φθάχθομαι, loquor. f. φθάχθομαι. p. ἐφθάγμαι. p. m. ἐφθάγμην.

*Ἐφθέγξαο, Ion. pro ἐφθέγξω, 2. sing. a. 1. m. &

*Ἐφθέγξατο, 3. sing. a. 1. m. ejusd. verbi.

*Ἐφθήμαρ, idem quod, ab & pro, ἐπτάμηρος, qui est septem dierum; durans spatio septem dierum; vel, factus intrà septem dies, &c. Ab ἑπτὰ, & ἡμέρα, Vi.

*Ἐφθημιμυρὶς, semiseptenarius; ut ἐφθημιμυρὶς μέτρα; vel, ῥήματα; quæ ex tribus constant pedibus, syllaba 3 i. e. ex septem semipedibus; & ἐφθημιμυρὶς cæsura, in Heroico versu dicitur, quum quarti pedis prima syllaba finit vocem plurium quàm unius syllabarum; seu, cum post tertium pedem, relinquitur syllaba, &c. Ab ὅτι & ἡμιμυρὶς, semi, vel, semis; i.e. dimidius, &c. Quod ab ἡμὶ, pro ἥμισυς; & μῦρ, &c. Vi.

*Ἐφθὸν, præveni, a. 2. ind. verbi φθάνω, f. φθάσω. q. à φθάω.

*Ἐφθάρθ', pro ἐφθάρτο, corrupti erant, 3. pl. pluſq. p. pass. ἐφθάρμην, σο, το, factum ex 3. sing. inserto α ante το: à φθίομαι, corrumpor. f. φθίσομαι. p. ἔφθαρμαι. Th. φθίω, corrumpo.

*Ἐφθίσθην, ης, ἡ, a. 1. ind. pass. verbi φθίνω, pereo. perf. pass. ἔφθαρμαι. Th. φθίω.

*Ἐφθντο, interierat, 3. sing. pluſq. p. pass. ἐφθίμην, σο, το· à φθίομαι, ab eod. Th.

*Ἐφθοπώλης, qui cocta seu elixa vendit; unde, ἐφθοπώλιον, seu ἐφθοπώλειον; locus ubi cocta sive elixa veneuntur; Athen. lib. 3. Ab ἑφθὸς, coctus; Vi. & πωλέω, vendo; unde πωλὴ, venditio; & πώλης, ου, ὁ, venditor, &c.

*Ἐφθορὲς, corrupi, p. m. verbi φθείρω, corrumpo. Th. φθίω, idem.

*Ἐφθὸς, elixus: ab ἕψω, coquo. f. ἑψήσω.

*Ἐφθύω, ῶ, elixo, coquo; unde, in infin. ἐφθύν, coquere, assare, &c. à præced. ἑφθὸς, Vi.

*Ἐφιάλλω, seu ὀπιάλλω, emitto: ab ὅτι & ἰάλλω, mitto.

*Ἐφιάλτης, ου, ὁ, EPHIALTES, nom. propr. item significat, malum ubi aliquis noctu se grandi mole opprimi, invadiqi; ab alio credit, incubus; ex ὅτι & ἅλλομαι, salio.

*Ἐφιδρύσα, vel ἐφιδρυσον, dicta herba pœonia, quod adversus ἐφιδρῦσαι valeat, & curet, &c. à præced.

*Ἐφίδρυσαν, 3. pl. a. 1. pass. ejusd. verbi & Th.

*Ἐφίζησας, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi φιλέω. Th. φίλος.

*Ἐφιλοτεκνεῖκεν, 3. pl. imperf. verbi φιλοτεκνέω, rixor, contendo: f. ήσω· ex φίλος, amicus, & τέκνον, ου, τὸ, rixa, jurgium.

*Ἐφιλοσόφησε, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi φιλοσοφέω, philosophor: ex φίλος, & σοφὸς, sapiens.

*Ἐφίμερος, idem quod simplex ἵμερος, desidero, f. ερῶ. p. κα, a. 1. pass. ἱμέρθην, ης, η.

*Ἐφίμερος, ὁ, ὸν, amabilis; ab ἵμερος, desiderium. Th. ἱμείρω, desidero.

*Ἐφιππάζομαι, equo invehor; aut equito super, vel adversus, &c. Ab ὅτι & ἱππάζ-

ἱππάζομαι; vel ἵππαζω; equo vehor, equito, &c. Quod ab ἵππος, equus, &c. Vi.

Ἐφιππος, qui equo invitus, seu vehitur; & peculiariter sic dicitur eques miles; & opponitur τῷ πεζῷ; dicitur & ἀνδρεὰς ἐφιππος; à Plut. statua equestris; & βίος ἐφιππος; vita equestris, &c. Inde etiam, ἐφίππιος, & ἐφίππειος, equestris; ut ἐφίππιος δρόμος; ex Plat. equestris cursus, &c. Item, ἐφίππιον, substant. certamen equestre; item, stratum equi; sella equi; Ephippium; scribitur & ἐφίππειον, &c. Ab ὅππη & ἵππος, Vi.

Ἐφιππαγία, turma equitum mille & viginti quatuor; ut traditur in lib. de ordinibus milit. ab ὅππη & ἵππαγία, Vi.

Ἐφίπτομαι, seu ἐφίπτημι; involo, advolo; ut, λεμβίας μέλισσα ἐφίπταται; In prata advolat, seu prata pervolat apis, &c. Ab ὅππη & ἵπταμαι, vide.

Ἐφίσδει, insidet, incubat, Dor. pro ἐφίζει, 3. sing. præs. ab ἵζω, sedeo.

Ἐφίζη, 3. sing. imperf. Sunt qui velint dici pro ἐφίσταντο, præsice, præs. imperat. seq. verbi.

Ἐφίστημι, insto, supervenio, sisto, præficio, f. ἐπιστήσω. p. ἐπέστηκα. perf. part. ἐφεστηκώς, ότος. & per Crasin ἐφεστώς, a. 2. ind. act. ἐπέστην, ης, η, superveni, cum dat. a. 2. imperat. ἐπίστηθι, άτω. a. 2. sub. ἐπιστῶ, ῇς, ῇ. a. 2. part. ἐπιστὰς, άντος, & inf. g. ἐπιστῆναι, ης, ex ὅππη & ἵστημι, sto.

Ἐφισορᾶω, scisscitor, percontor; seu insuper scisscitor, &c. Ab ὅππη & ἱστορέω, Vi.

Ἐφλαῦδον, obstrepui, a. 2. ind. act. verbi φλάζω, inarticulatè loquor.

Ἐφλεξα ας, ε, excussi, a. 1. ind. verbi φλέγω, uro, f. ξω. p. κα. perf. pass. πέφλεγμαι. a. 1. pass. ἐφλέχθην, flagravit, 3. sing. a. 1. pass. ejusd. verbi.

Ἐφθίθησαν, territi fuerunt, Bœot. Sync. pro ἐφοβήθησαν, 3. pl. a. 1. pass ἐφοβήθην, ης, η, verbi φοβέω, metum incutio. f. ήσω, p. πεφόβηκα. Tnem. φέομαι, timeo. p. m. πεφόβα.

Ἐφόβησε, ας, ε, 2. 1. ind. ejusd. verbi.

Ἐφοδεία, ἡ, lustratio quæ obeundo fit; munus obeundi vigilias, & excubias inspiciendi, &c. à sequente verbo, ἐφοδεύω, obeo, percurro, lustro, &c. Vide.

Ἐφοδεύσομεν, 1. pl. f. 1. act. ab

Ἐφοδεύω, iter facio. f. εύσω ex ὅππη & ὁδὸς, via.

Ἐφοδιάζω, f. άσω, viaticum do, instruo: ab

Ἐφόδιον, ου, τὸ, viaticum, quod ab

Ἐφοδος, ου, ἡ, via, seu ratio apparatus, aditus, accessus, impetus: ex ὅππη & ὁδὸς, via.

Ἐφοδος, ου, ὁ, ἡ, ad quem via patet, qui aditi potest; Thucyd. lib. 6. est adjectivum, ab isd. cum præced. substant. Item, ἔφοδοι dicuntur etiam circuitores, seu vigiliarum recognitores, seu, qui recensent vigilias, &c.

Ἐφοίτα, ibat, 3. sing. imperf. verbi φοιτάω, eo. f. ήσω.

Ἐφοίτη, Dor. pro ἐφοίτα, quod vide: vel 3. sing. imperf. à φοίτημι.

Ἐφόλκιον, τὸ, & ἐφολκὶς, ίδος, ἡ, navis parva, quæ à magna trahitur; sive, navicula, ex qua in majorem navem vectores admittuntur; & quæ sequitur majorem navem, &c. Item simpliciter, pro navicula, seu scapha, aut lembo, &c. Quinetiam πηδάλιον, gubernaculum, ità vocari tradit Hesych. quod & ἐφολκαῖον dicitur; Od. ξ. Item, generalius quicquid ex alio dependet ejusque est tanquam accessio, aut appendix; ut quum Plut. domum Pompeii velut appendicem theatri ab eo extructam esse asseri, &c. Affertur & pro farcina, &c. Item, ἐφελκὶς, & ἐφολκὸς; attractorius; attractandi vim habens seu alliciendi; illex, &c. Omnia ab ἐφέλκω, vide.

Ἐφομαρτέω, ῶ, insequor; Il. p. insequor; ab ὅππη & ὁμαρτέω, eo unà cum, &c. Vi.

Ἐφόνθυσι, interfecit, 3. sing. a. 1. act. verbi φονεύω, Them. φένω, occido. p. m. πέφονα.

Ἐφοπλίζω, armo, apparo, f. σω. p. κα. a. 1. ind. act. ἐφώπλισα, ας, ε, a. 1. inf. act. ἐφοπλίσαι &

Ἐφοπλισμάσια, præparatimus, ejusd. 1. pl. f. 1. m. Poët. Ex ὅππη & ὅπλον, arma.

Ἐφορακὶς, ῦος, ὁ, peritus inspiciendi res, & illis providendi; inspector, &c. Xen. à seq. ἐφοράω, Vi.

Ἐφορᾶω, ῶ, ἐπόψομαι, p. ἐφεώρακα, intueor, observo, visito: ab ὅππη & ὁράω, video.

Ἐφορεία, ας, ἡ, inspectio ephororum magistratus: ab eod. Th.

Ἐφορεῖον, ου, τὸ, ephororum curia; locus scil. in quo ephori judicia exercebant; Plut. itidem, ab iisdem.

Ἐφέρης, ferebas, imperf. act. verbi φορέω, gesto. Th. φέρω, fero.

Ἐφόρεν, ferebant, Dor. pro ἐφόρων, verbi φορέω quod à φέρω, f. ήσω.

Ἐφορεύω, ago ephorum; inspector sum, inspectionem habeo, &c. Ab ἐφοράω, id vide.

Ἐφόρμος, & ἔφορος, qui in finibus est, finitimus, &c. Unde, τὰ ἐφόρια, quæ sunt extra urbem, finitima, & conterminia urbi; Poll. l. 6. c. 21. & φύλη ἐφορία, columna terminalis quæ in finibus regionis; aut agri alicujus ponitur; item, ἐφορία, ας, ἡ, confinium, seu, fines; Demosth. &c. Ab ὅππη & ὄρος; terminalis, &c. Vi.

Ἐφορμαθείς, εἰσ, Dor. pro ἐφορμηθείς, a. 1. part. pass. ab

Ἐφορμάω, f. ήσω, p. κα. a. 1. inf. pass. ἐφορμηθῆναι, ruo in, impetum facio; ex ὅππη & ὁρμάω, i. ruo. Th. ὁρμὴ, impetus.

Ἐφορμιόωσι, aggredi, ejusd. a. 1. inf. m.

Ἐφορμίω, applico, appello; in statione sum; item, in statione me continens immineo alteri, insideo, & obsideo portum, &c. Ab ὅππη & ὁρμὴ, ἡ, stationem habeo, appello, &c. Ab ὅρμος, statio navium, &c. Vi.

Ἐφορμὴ, incitatio, invasio, &c. Ab ὅππη & ὁρμὴ, ἧς, ἡ, impetus, impetuosus motus, &c. Vi. Item, ἐφόρμησις, invasio cum impetu; ipsa irruendi actio; invasio, aggressio, &c. Ut & ἐφορμητὸς, vim habens incitandi, impetumque faciendi, &c. Utraque verbalia ab ἐφορμάω, irruo, incito, &c. Vi. pro quo poëticè dicitur etiam ἐφορμάσθω, idem, & ab iisdem.

Ἐφορμίζω, navem ad stationem appello, applico, &c. Ab ὅππη & ὁρμίζω, id vide.

Ἐφορμος, ου, ὁ, ἡ, qui in statione est; habens stationem, &c. Item, ἔφορμος, ου, ὁ, substant. locus stationi navium accommodus; item, ingressus navium, statio classis, &c. Ab ὅππη & ὅρμος, statio navium. &c. Vi.

Ἔφορος, ου, ὁ, inspector, patronus; ἔφοροι, EPHORI, magistratus Lacedæm. ab ἐφοράω, intueor, observo: quod ex ὅππη & ὁράω, video.

Ἐφσὸν, pro ἐφ' ὅσον, in quantum, quoad.

Ἔφραδον, dixi, a. 1. ind. act. verbi φράζω, dico. f. σω. 3. sing. a. 1. m. ἐφράσατο pro ἐφράσατο.

Ἔφραθε, ης, ἡ, nomen urbis. Hebr. fructifera.

Ἐφραΐμ, ὁ, nomen filii secundi Josephi; item nomen urbis ἄκρων. Hebr. fese propagans.

Ἔφραξα, ας, ε, & in 3. pl. ἔφραξαν, a. 1. ind act. verbi φράσσω, vel -πτω, sepio, occludo. f. ξω.

Ἐφράσατο, pro ἐφράσαντο, cogitavit, 3. sing. a. 1. m. verbi φράζω, cogito. f. σω. a. 2. ἔφραδον.

Ἔφρασσε, 3. sing. a. 1. ind. act. &

Ἐφράσαντο, consultaverunt, 3. pl. a. 1. m. Poët. gem. ασ. ejusd. verbi φράζω.

Ἐφρυάπτετο, 3. sing. imperf. verbi φρυάπτομαι, f. εμο.

Ἔφρυξα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi verbi φρύγω, vel φρύσσω, torreo, f. ξω.

Ἔφυ, 3. sing. a. 2. verbi φύω. Th. φύω, nascor, sum.

Ἐφυτεύσε pro ἐφύτευσε, plantavit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi φυτεύω, planto. Th. φύω, gigno.

Ἔφραθα, Syriacum verbum, vertitur, aperior. Marc. 7. 37.

Ἐφυβρίζω, intexo; seu inter texendum ingero; item, ἐφύφη, id quod stamini intexitur; trama, subtegmen, &c. Ab ὅππη & ὑφαίνω, Vi.

Ἐφυδρα, idem quod simplex ὑδρία, texo, &c. Vi.

Ἔφυδρος, superpluo; pluvia perfundo; unde, ἐφύη, impluit, pluvia statim sequitur; pluvia incessit; pluvia consequitur, statim post pluit, &c. Ut, apud Theophr. sexto de caus. ubi de arcu cœlesti; ἐφύη γὰρ ἔτι ἐφ' ἡμῖν; ubicunque enim insiderit, pluvia statim sequitur, &c. Ab ὅππη & ὕω, vide.

Ἐφυέστερος, tempestivus; item, maturus; Etym. ex ὅππη & ἄφυος, Vi.

Ἐφυπόδιον, ου, ἡ, ἡ, ἡ

imperat. act. ab ἐχθαίρω. Them. ἔχθω, odium.
Ἐχθαίρη, oderit, 3. sing. præs. sub. ejusd. verbi.
Ἐχθαίρωτι, Dor. pro ἐχθαίρῃ, odio prosequuntur, 3. pl. præl. ab
Ἐχθαίρω, f. αιῶ. a. 1. ἤχθηκα, odio prosequor, odi. Th. ἔχθω, ίω, τὸ, odium.
Ἔχθει, oderit, 3. sing. præs. ab ἔχθω, odio prosequor. Th. ἔχθω, odium.
Ἐχθές, idem quod χθές, heri, adv. q. ab ἔχομαι, adhæreo. Hesternus enim dicitur ἐχόμενος, hodierno, id est, proximus, contiguus.
Ἔχθημι, (tanquam ab ἐχθάω) odium; à Th. ἔχθω, τό, Vi.
Ἐχθήσῃς, inimicus fit, 3. sing. a. 1. opt. act. Æol. pro ἐχθήραι, verbi ἐχθαίρω, quod vide.
Ἐχθήσω, odio habeam, a. 1. sub. act. ejusd. verbi.
Ἐχθόσπομμι, inimicus ero, f. 1, m. verbi ἐχθόσπομαι, tanq. ab ἐχθέομαι. Th. ἔχθω, odium.
Ἔχθομαι, τὰ, Hesych. affert ex Sophoclis Tyran. pro μισήματα; vide μίσημα; à Th. ἔχθω, Vi.
Ἔχθιος, ίστη, ίστον, inimicissimus, superl. grad. ab ἐχθερός, invisus, comp. ἐχθίων, superl. ἐχθιστος. Th. ἔχθω, odium.
Ἐχθίων, ονος, ὁ, magis inimicus; magis invisus, &c. Xen. est compar. ab ἐχθερός, invisus, Vi.
Ἐχθοδοπέω, ῶ, f. ήσω, altercor, invisus fio, sum odio: ab
Ἐχθοδοπὸς, ὴ, odiosus, invisus: quasi ἐχθεσπὸς, Pleonasm. πῶ ὅ. ab ἔχθω, odium, & ὄψ, ὀπὸς, ἡ, visus, seu vox, quem aspicere aut colloqui est nobis odiosum. Th. ὀπτομαι, video. Quid ſi ab ἔχθω, & ὀπτέω, ut sit, odium resonans, abiens in convitia.
Ἐχθομαι, sum odio; sum invisus; unde, ἐχθόμενος, inimicus, qui odio habetur, &c. Est à sequente ἐχθω.
Ἔχθος, ίος, τὸ, odium, inimicitiæ, q. ab ἔχομαι, absisto, desino: ut amor ὁμιλίας mater, ita odium πῶν φιλίας.
Ἐχθος, ας, ἡ, inimicitia: &
Ἐχθὸς, ὴ, ὸν, inimicus, a, um; ab ἔχθω, ίω, τὸ, odium,
Ἐχθραίνω, odio prosequor; odio habeo; pro inimico habeo; Plut. in Numa. ἐχθραίνει βίαν ἡ πόλεμον; odit vim & bellum, &c. Item, invisum reddo; Eustath. Inde, ἐχθεαντίω, odio prosequendus; odio habendus; pro inimico habendus; ut, ὅτ' ἐχθεὸς ἦμεν, ἐς τοσοῦτο ἐχθεαντίω, ὡς ἡ φιλήσων ἀδὺς quum inimicus essem, eò usque gerendæ inimicitiæ, ut rursum amaturus essem, &c. Omnia à præced. ἔχθος.
Ἐχθρὸς, inimicus sum; inimicitias gero; simultatem exerceo, &c. Ex Maccab. 2. c. 10. Itidem, à præced. ἔχθος.
Ἐχθροδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, invisus diis; item, infelix; Soph. ab ἐχθεὸς & δαίμων, Vi.
Ἐχθοδόκος, ὁ, ἡ, osor hospitum; Eurip. ab ἐχθεὸς & δέχομαι.
Ἐχθρεπίω, inimicum reddo; inimicitias concito, &c. Ab ἐχθεὸς & ποιέω.
Ἐχθρέστατος, η, ὁ, superl. ab ἐχθεὸς, quod pro ἐχθεὸς, superl. vide.
Ἐχθρόθεν, odiosè, hostiliter; malè, inimicè: infensè, infestè; infenso animo, vel infesto, &c. Est adv. ab ἐχθεὸς.
Ἐχθροποιὸς, odiosè, hostiliter; malè, inimicè: infensè, infestè; infenso animo, vel infesto, &c. Est adv. ab ἐχθεὸς.
Ἔχθω, odio prosequor; odii; ut apud Soph. ἔχθει ὃ Τροία πᾶσα; odit Troja universa, &c. Ab ἔχθος, Vi.
Ἐχθραῖος, ὁ, ἡ, ἐχθραῖον, ίου, ὁ, viperinus; in Epigr. ab ἔχις, unde, ἐχιδνα, &c. Vi.
Ἐχιδνεῖον, ὁ, τὸ, viperula; seu catulas viperæ: dimin. ab ἔχις.
Ἔχιδνα, ης, ἡ, vipera fœmina: ab ἔχις. Est & nomen mulieris.
Ἐχινάλωπηξ, echino vulpes; ab ἐχῖνος & ἀλώπηξ, Vi.
Ἔχῖνος, echines; murium quoddam genus in Aphrica; Herodot. lib. 4. Item, ἐχῖνος, ου, ὁ, echinulus, parvus echinus; item, concavitas auriculæ; vel potiùs, ut ait Pollux; lib 2. de auribus loquens; ἡ περὶτὸν κυφὸν κοιλότης, &c. (Vi. κυφὸν) utrumq; ab ἐχῖνος, Vi.
Ἐχιόδηκτος, ου, ὁ, morsus à vipera; ictus à vipera, &c. Ab ἐχῖνος, & δάκνω, fut. δήξω, &c. Vi.
Ἐχιοκέφαλος, sic dictus fuit Pericles à Cratino comico; quòd caput haberet simile echini capiti; ab ἐχῖνος & κεφαλή.
Ἐχινομήτραι, echinometræ, seu echinorum matres aut matrices; sic dicitur echinorum quoddam genus; alios magnitudine excedens; apud Aristot. Hist. an. l. 8. c. 12.
Ἐχινόπους, unde, ἐχινόποδες; putantur esse spinæ vel tribuli genus, echini aculeis horrens; ex eo nominatum, quod echini marini pedibus similes sit; Etymol. ab ἐχῖνος & πῶς, vide.
Ἐχῖνος, ου, ὁ, ECHINUS, qui terrestris est, & erinaceus etiam appellatur, & marinus; à spinis quibus, ἔχω. Est & venter medius in animalibus ruminantibus, ob asperitatem echino similem: item olitæ genus.
Ἐχιόδηκτος, ου, ὁ, ἡ, morsus (vel ictus) à vipera: ab ἔχις & δηκτὸς, quod à 3. sing. perf. ind. pass. verbi δάκνω.
Ἐχινόπους, ὁ, ἡ, echinatus, spinosus, & asper ut echinus, &c. Ab ἐχῖνος, Vi.
Ἔχιον, τὸ, echion; herba, alio nomine dicta, Alcibiadium; teste Dioſc. lib. 4. c. 27. Ità vero nominatam, παρὰ τὸν ἔχις; arbitrantur; quòd eorum morsibus medeatur, aut fœmina habeat viperinis capitibus similia, &c. Nicand. ἐχίειον, nominat, in Ther. à Th. ἔχις, Vi.
Ἔχις, ίος, vel εως, ὁ, ANGUIS, vipera mas, hinc ἐχιδνα, ης, ἡ, vipera fœmina; ἐχίδιον, ου, τὸ, viperula.
Ἔχίτης, lapis quidam seu gemma; Plin. lib. 37. c. 11. à Th. ἔχις, Vi.
Ἔχμα, ατος, τὸ, retinaculum, juntura: idem quod ὄχμα. Th. ἔχω, teneo.
Ἐχμάζω, inhibeo, prohibeo; impedio, detineo; item, firmo; & neutraliter etiam, idem quod ἡσυχάζω, quiesco, &c. à præced. ἔχμα, Vi.
Ἔχουσι, 3. pl. præs. opt. act. verbi ἔχω, habeo, quod vide.
Ἔχουσι, Dor. pro ἔχωσι, habens, præs. part. f. g. ab ἔχω.
Ἐχόλασσε, ad iram commovit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi χολάω. Th. χολὴ, bilis.
Ἔχομεν, 1. pl. præs. ind. verbi ἔχω, habeo.
Ἐχόμην, ης, ἡ, dies perendinus. q. d. cohærens crastino. Th. ἔχομαι, seu ἔχω.
Ἐχόμενος, pendens ab aliquo; subjectus; ἕξης, continens; ut, πόλεις ἐχόμεναι, loci continentes & contigui, &c. Unde adv. ἐχομένως; proximè; contiguè; item, deinceps; idem quod ἑξῆς, statim, &c. Item, apud Aristot. ἐχομένως τούτων, consentaneo his modo, &c. Ab ἔχω & ἔχομαι, vide.
Ἔχον, pro εἶχον, 1. sing. vel 3. pl. imperf. ἔχω, habeo.
Ἔχοντ' pro ἔχοντα, acc. sing. part. præs. ejusd. verbi ἔχω, Dor. pro ἔχων, habens.
Ἐχόντων, Att. pro εἰχόντων, gen. pl. part. præs. act. pro 3. pl. præs. imperat. verbi ἔχω.
Ἐχορτάδησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi χορτάζω, herbis pisco, saturo. f. δσω. p. κεχόρτακα. Th. χόρτος, gramen.
Ἔχυσ', pro ἴχυσι, habent, 3. pl. præs. ἔχω.
Ἔχουσα, ης, mater, quæ fert uterum, &c. Ab ἔχω, unde part. ἔχων, ἔχουσα, &c.
Ἔχεσκε, a. 2. act. verbi χέω, leviter fundo; ut παίω, ἔπεσκε. Alii volunt esse imperf. à χέρω, polluo, commodo, vaticinor. Vel per Tmesin pro ἐξέχεσκε.
Ἔχρεν, imperf. à χρὴ, oportet, impersonale, inf. χρῆναι.
Ἐχρησάμεθα, 1. pl. a. 1. m. ἐχρησάμην, ω, ατο, verbi χράομαι, utor. f. χρήσομαι. p. κέχρημαι. Th. χρέος, commodo.
Ἐχρήσθην, ης, η, & in 3. pl. ἐχρήσθησαν, a. 1. ind. pass. verbi χράω, oracula edo.
Ἔχρῶν, Ionicè pro ἐχρῆν, 3. sing. imperf. χράομαι, vide ἐχρησάμεθα.
Ἔχρεον, unxit, 3. sing. imperf. à χρίω, ungo. f. ίσω. p. κέχρικα.
Ἔχρισα, 3. sing. a. 1. ejusd. verbi.
Ἐχρύσωσα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi χρυσόω, moror; quod vide.
Ἐχρῶντο, Poët. pro ἐχρῶντο, 3. pl. imperf. pass. verbi χράομαι, ὤμην, utor. Them. χράω.
Ἔχυτο, 3. sing. a. 2. pass. verbi χέω, vel χύω, fundo.
Ἐχύθην, ης, η, effusus sum, a. 1. ind. pass. ejusd. verbi.
Ἐχύμην, & in 3. pl. ἔχυντο, 1. sing. & 3. pl.

pl. pluſq. p. pass. Ion. pro ἐκεχύμην, & ἐκέχυντο, ablato augmento, verbi χύω, f. χύσω, perf. pass. κέχυμαι.
ἘΧΤΡΟΣ, ὕ, munitus, firmus, tutus: ὀχυρὸς, ὰ, idem: q. ab ἔχω, firmiter teneo.
Ἐχυόω, ῶ, munio, firmo: &
Ἐχυρῶς, adv. tuto, firmè; ab ἐχυρὸς.
Ἐχύρωμα, τὸ, munitio, securitas, ἀσφάλεια, &c. Verbale ab ἐχυρόω, vide.
Ἐχυρόφρων, firma & stabili prudentia præditus, seria & solida cogitans, &c. ab ἐχυρὸς, & φρὴν; vide.
ἜΧΩ, habeo, possum, ago, impetro, administro, guberno; effectus sum, præs. opt. ἔχοιμι, & in 2. pl. ἔχοιτον. imperf. ἔεχον, ες, ε. (recipiens loco augmenti.) f. ἕξω, & σχήσω, ab inus. σχέω, p. ἔσχηκα, a. 2. ἔσχον, ες, ε, a. 2. imperat. σχὲς. a. 2. sub. σχῶ, ῇς, ῇ. Hinc ἕξις, habitus: ἐκτὴ, stiva: σχῆμα, habitus, species, forma: σχηματίζω, effingo: σχέσις, habitudo, affectio: ἀνέχω, sustollo, sustineo, retineo: ἀνοχὴ, tolerantia: ἀπέχω, abstineo: ὑπέχομαι & ὑποσχνέομαι, polliceor: ὑπόσχεσις, pollicitatio: εὐεξία, bona corporis habitudo: κακοεξία, mala corporis habitudo: πλεονεξία, avaritia: πλεονεκτέω, plus habeo: superior sum: πλεονέκτης, avarus: διαέχω, facem habens: εὐνοῦχος, eunuchus: ἡνίοχος, auriga: ἐπιστήμη, perfectus, assiduus: ἐπιτελέχεια, perfectio, actus continuus, motio perennis. εὐσχήμων, decorus: εὐσχημοσύνη, decor, &c. de quibus suis in locis.
Ἔχωντι, Dor. pro ἔχωσι, habeant, 3. pl. præs. sub. ab ἔχω.
Ἐχώρει, 3. sing. imperf. act. verbi χωρέω, capio, accedo, eo.
Ἐχώσατο, iratus est, 3. sing. a. 1. m. verbi χολόομαι, f. χώσομαι, a. 1. part. m. χωσάμενος. Th. χολὴ, bilis.
Ἐχώσθην, ης, η, aggestus fui, a. 1. ind. pass. verbi χόω, unde χωτὸς, vel χώννυμι, f. χώσω. Them. χόω, terra aggesta exstruo.
Ἐψαθάλασσε, 3. sing. a. 1. m. verbi ψαθάλλω, tracto, contrecto turpiter: q. à ψάω, tango.
Ἐψάλασσεν, Ion. pro ἐψαλάβιον εἶσι, 3. pl. perf. pass. verbi ψάλλω, psallo, tango leniter. f. ψήσω, p. ἔψαλκα.
Ἐψαλός, ὴ, ὸν, & ἐψαστὸς, ὴ, ὸν, coctus, elixus, vel cocticilis, coctivus: qui facilè coquitur, jurulentus, &c. Utrumque à verbo ἐψάω. Vide.
Ἔψαυτο, tetigit, 3. sing. a. 1. m. verbi ἅπτω, tracto.
Ἐψάω, & ἐψέω, idem quod, & ab ἑψέω, coquo, &c. V.
Ἐψάων, idem quod ἐψαπέλιον, id vide.
Ἐψαω, pro ἑψῶ, 2. sing. f. 1. m. verbi ἕπομαι, sequor. Them. ἕπω, sequor, ago.
Ἐψῆν, & Ion. & Poët. ἐψέων, præs. inf. ab ἑψέω, coquo; quod vide.
Ἐψῆς, 3. sing. f. 1. & ἐψήσεις, f. inf. m. verbi ἕπομαι, sequor.
Ἐψήσαντο, 3. sing imperf. pass. à ψήσομαι. Th. ψήσω, fallo.
Ἐψησάμην, a. 1. ind. pass. verbi ψήσω, fallo. f. σω, a. 1. ἔψησα: hinc ἐψήσω, 2. sing. a. 1. m.
Ἐψηλάφησα, ας, ε, a. 1. verbi ψηλαφάω, contrecto: quod vide.
Ἔψημα, ατος, τὸ, pulmentum: &
Ἔψησις, εως, ἡ, coctio, elixatio: &
Ἐψητὴς, ὴ, ὸ, coctor: &
Ἐψητὸς, ὴ, ὸν, coctus: item subst. pisciculus quidam: omnia à perf. pass. verbi ἑψέω, coquo.
Ἐψίδιον, ου, τὸ, & ἐψάνη, olla; id in quo coquitur, aut elixatur aliquid, &c à Th. ἑψέω; vide.
Ἔψια, ας, ἡ, colloquium. Them. ἔπω, dico.
Ἐψιάασθαι, Poët. Pleonasm. pro ἐψιᾶσθαι, dixisse: verbi ἐψιάω, quod formant ab ἔψω, fut. verbi ἔπω, dico.
Ἐψιθυρίσσομεν, Dor. pro ἐψιθυρίζομεν, 1. pl. in perf. act. verbi ψιθυρίζω, futurro. Th. ψίθυρος, susurrus.
Ἐψιόωντο, Poët. & Ion. pro ἐψιῶντο, 3. pl. imperf. verbi ἐψιάομαι, colloquor. Th. ἔπω, dico.
Ἐψίσι, vel ἐψέσι, dico; idem quod & ab ἔεπω; vide.
Ἐψυχαγώγει, 3. sing. imperf. act. verbi ψυχαγωγέω, animum flecto, seu allicio: ex ψυχὴ, anima: & ἄγω, duco.
Ἔψυχεν, imperf. act. à ψύχω, refrigero: f. ξω.
Ἔψω, coquo. f. ἑψήσω, p. κα, inde ἕψησις, coctio: ἑψητὸς, coctor, &c.
Ἕω, f. ἕσω, induo; item, mitto, colloco: unde ἕσμα, indumentum: ἐμάτιον, vestis: ἐδὴς, idem: ἔννυμι, induo: ἀμφιέννυμι, circum induo: ἵημι & ἵνημι, mitto ἀφίημι: dimitto: ἄφεσις, dimissio: συνίημι, committo; item, intelligo: σύνεσις, seu ξυνέσις, collatio; item intelligentia.
Ἔω, f. ἴσομαι, sum, eo: εἰμὶ, sum, ἐστὶ, ellentia: ἔξεστι, licet: παρουσία, communicatio, consortium: πάρειμι, adsum: παρουσία præsentia: σύνειμι, unà sum, converso: συνουσία, conversatio: εἶμι, eo.
Ἑω, ἴης, miserim, a. 2. sub. Poët. pro ὦ, ᾖς, ab ἵημι, mitto. f. ἥσω, a. 2. ἧν.
Ἑώ, accus. sing. ab ἠώς, aurora.
Ἑῶ, ἴῃς, ἴῃ, sim, sis, sit, Poët. pro ὦ, ᾖς, ᾖ, præs. sub. verbi εἰμὶ, sum.
Ἑῷ, suo, dat. sing. ab ἑός, ἡ, ὸν, suus, a, um. Th. ὅς, qui.
Ἑᾷ, contractè pro ἑάω, sino. f. ἑάσω, p. ἑάκα.
Ἑῴα, oriens, matutina, dilucu'um: Item, ἑῴθεν, q. d. ab aurora, diluculò, manè: ut, ἑῴθεν ἄδυδε, à diluculo, vel ab aurora statim, summo manè, &c. Unde ἑῳθινὸς, ἑῴϊος, vel ἑῷος, vel ἕως, orientalis, matutinus, &c. Omnia ab ἠὼς, pro quo etiam dicitur ἕως, aurora.
Ἑωγα, aperui, p. m. Att. pro ᾠγα, verbi οἴγω, aperio, f. ξω.
Ἑωγμαι, patefactus sum, perf. pass. Att. inde ἐωγμένος, perf. part. pass. ejusdem verbi.
Ἑωγυῖα, aperta, perf. part. m. f. g. ab ἑωγα, Att. pro ᾠγα, præt. m. verbi οἴγω, p. m. part. Att. ἐωγώς.
Ἑωδα, p. m. Æol. & Ion. pro εἴωθα, solitus sum: ab ἔθω, soleo. p. m. part. ἑωθὼς, ῦῖα, ὸς' & Ion. ἐωδὼς, ότος. Th. ἔθος, mos.
Ἑῴθεν, adv. manè, diluculo: ab ἕως, aurora.
Ἑώθουν, pellebant, imperf. act. Att. pro ὤθεον, ων' verbi ὠθέω. futur. ὠθέσω, & ὤσω.
Ἑωθὼς, similis eram, pluſq. p. Poët. ex Att. præt. m. ἐοικὼς' verbi ἔοικα, p. m. οἶκα & ἴοικα.
Ἑωλοκρασία, ας, ἡ, mistura pridiana & exoleta; item, vana & inefficax potio, helleternæ repletionis gravedo, & incommoditas, temulentia pridiana, &c. ab ἑωλὸς, & κρᾶσις; vide.
Ἑωλόνεκρος, qui dudum est mortuus, ab ἑωλὸς & νεκρὸς; vide.
ἙΩΛΟΣ, ὸ, ὴ, hesternus, pridianus, q. ex ἐοὺς & ὀλλύω, quod est, perditæ, seu præteritæ diei: propriè dicitur de cibis relictis. per Metaph. promarcido, & obsoleto.
Ἐώλπειν, speraveram, pluſq. p. Poët. & Att. pro ἤλπειν, verbi ἔλπω, sperare fico: præt. m. ἐολπα.
Ἑώμην, Poët. pro ὤμην, 1. pl. a. 2. sub. ab ἵημι, pro ἴω, significante πλεύω, impleo.
Ἑῶμι, sinerem, contractè pro ἐοίμι, verbi εἰάω, sino, p. εἴασα.
Ἑών, qui est, Poët. vel Ion. pro ὤν, præs. part. verbi εἰμὶ, sum.
Ἐών, contractè pro ἐῶν, vel pro εἶαν, Ion. sinebam, imperf. verbi εἰάω, sino. a. 1. εἴασα.
Ἐώνημι, emi, perf. Att. pro ὤνημαι' hinc ἐωνήκειν, a. 1. ind. pass. verbi ὠνέομαι, emo.
Ἐωνόχουν, vinum fundebam, Att. pro ᾠνοχόουν, imperf. verbi οἰνοχοέω. f. ήσω' ex οἰνο, vinum, & χέω, fundo. f. χεύσω.
Ἑῷος, ὼ, Εους, matutinus, orientalis: ἑῷα, oriens: ab ἕως, aurora.
Ἐωρξα, operui, Att. pro ἔρξα, a. 1. act. verbi εἴργω, aperio.
Ἐώρα, intuebatur, 3. sing. imperfect. Att. pro ὤρα, verbi ὁράω video: sic ἑώρακα, pro ὦρκα, perfect. Att. ἑωρακὼς, perfect. part. ἑωρακυῖα, 1. pl. perfect. act.
Ἐώρα, ας, ἡ, pro αἰώρα, suspendium; vas pensile. Th. αἴωρέω, suspendo.
Ἐώρτασα, feceram, pluſq. p. m. Poët. & Att. à præt. m. ἑόρτα. verbi ἑορτάω' seu potius, ἑόρτα, facio. f. ἑόρτω, & per Metath. ἑρτῶ, præt. m. ἑόρτα, & per Metath. ἑορτα.
Ἐόρμησε & ἐόρμησε, elatio, suspendium, &c. idem cum αἰώρημα, & αἰώρησις, &c. quæ vide.
Ἐόρτασον, celebrabam festum, imperf. verbi ἑορτάζω. Th. ἑορτὴ, festum.
Ἑόρων, pro ὤρων, videbam, imperf. Att. act. verbi ὁράω.
Ἑός, & Poët. ἑοῦς, idem quod ὁός' ex quo factum est per Att. Pleonasm. ῶς, ῆ, ὸν, dum, usque, interim, cum genit. item sine casu.
Ἑός, ὼ, ἡ, aurora, in accus. ἕω' apud oratores pro ἠὼς, ὁῦς, & contractè ἕς, idem.
Ἔωσα, repuli, Attice pro ὦσα, a. 1. a. & Ἐωσάμην, & in 3. pl. ἐώσαντο, a. 1. m. Att. verbi ὠθέω, pello. f. ἑώσω.

Ἐάσθω, rejectus sum, a. 1. Att. pro ἄσθω· ἔωσμαι, perf. Att. pro ἔσμαι· verbi ἀΐσθω, f. ἄσω.

Ἔασι & Ἴασιν, Ionicè pro ἆσι, sint, 3. pl. præs. sub. ab εἰμὶ, sum.

Ἔαςαι, Att. pro ἄῃ, 3. sing. perf. pass. vide ἰάσθω.

Ἔασε, pro ἄῃς, ut, ita ut: ab ἴας, & τὸ Ἑασφόρος, ὁ, lucifer: ab ἴας, pro ἠώς, aurora: & φέρω, fero. f. οἴσω.

Ἑαϋτῆς, Ion. pro ἑαυτῆς, sui ipsius: vel pro σεαυτῆ, tui ipsius: & Ἑαύτῳ, pro ἑαυτῷ· sic ἑαϋτῇ, Ion. pro ἑαυτῇ, sibi.

Z.

Z Nota sextæ apud Græcos literæ. In numeris est septenarius, quia in arithmetico alphabeto, inter ε, & ζ, interponitur ϛ, pro senario. Septenarium millenarium denotat hoc modo, Ζ, ϛ.

Ζ, Doricè, in plerisque nominibus ac verbis, in σδ', resolvitur: ut μῆλοδομαι, pro μῆλζομαι.

Ζα, in compositione σθένος significat, ut ἰσχὺς, & ἄγαν, valde, admodum: Æolicè etiam ponitur pro διὰ, ut ζαδάλλω, ζάδελος, pro διαδάλλω, & διάδολος. Est etiam ζα, à ζέω, ferveo.

Ζαβατήριον, repositorium: vide Zabaria, in Lat. Etymol.

Ζάβη, ης, ἡ, lorica: ex ζαβοῖς, annulis, vide Zaba, in Lat. Etymol.

Ζαβὸς, curvus, ἀγκύλος, στρεβλός.

Ζάβολος, admodùm abundans pascuis; item, abundans pecoribus, &c. ex ζα, intens. valde, admodùm, & βοτὸν, seu βοτὸς; quæ vide.

Ζαβυλᾶν, ὁ, nomen viri ἄκλιτον, Hebr. cohabitatio.

ΖΑΊΤΚΛΗ, ης, ἡ, vel ζάγκλον, apud Siculos est falx: per Syncop. dici volunt quasi ζάγκυλον à ζα & ἀγκύλον· inde Angl. Sickle.

Ζαγρεύς, à Poëtis dicitur Bacchus: quasi, ὁ πάνυ ἀγρεύων, &c. Quidam dicunt ipsum esse Plutonem, τὸν χθόνιον Διόνυσον, qui defunctorum animas venatur & captat; Etym. à ζα, & ἀγρεύω, vide.

Ζαή, spirat, Cypriorum linguâ: Indè, ζαίνειν, πνεῖν, Hesych. spirantes; vide de sequen. ζαείς.

Ζαείς, præs. part. à ζάημι, Poët. idem ferè quod ἄημι, flo, spiro. Them. ἄω, idem.

Ζαλὲς, ὁ, ἡ, vehementer flans: ab ἄω, flo, spiro, & ζα, in compos. valde.

Ζαθέοιο, gen. Ion. vel Poët. à

Ζάθεος, ος, valdè divinus: in accus. fœm. gen. ζαθέαν, pl. ζαθέας· ex ζα, particula intens. & θεὸς, Deus.

Ζαθήρης, admodùm calidus, fervidus, ardens; Suid. ex Epigr. ζαθέῳ καύματι, æstivo æstu, &c. ex ζα, & θέρος; vide.

Ζαΐεν, vixissent, per Sync. pro ζαίησαν, 3. pl. præt. opt. ζαίω, ης, ῃ, à ζάω, pro ζάω, vivo: inf. ζῆν, pro ζᾶν.

Ζακυνθὶς, ίδος, ὁ, ἡ, admodùm formosus, perpulcher; Hesych. à ζα, intens. & κάλλος, τὸ; vide.

Ζάκυνον, adscriptio dati in literis, Suid. vide Sacanum, in Latin. Etymolog.

ΖΑΚΕΛΑΤΊΔΕΣ, vel ζακελατίδης, rapæ, vel cucurbitæ: etiam ζακυνθίδης, ab insula Zacyntho.

Ζάκορος, ου, ὁ, ἡ, ædituus, a; qui vel quæ templa mundat vel verrit, &c. (παρὰ τὸ ζᾶν, quod ponitur pro διὰ, & κορεῖν, τὸ καθαίρειν; vide Th. κορέω.) Item, generaliter, famulus, minister; seu ministra, famula; quorum & ministerio utimur, in verrendis expurgandisque ædibus, &c.

Ζάκοτος, ου, ὁ, ἡ, furiosus, valde iracundus: ex ζα, & κότος, ira vetus.

Ζακυνθίδες, αι, cucurbitæ; Hesych. à Ζάκυνθος, ου, ἡ, Zacynthus, in mari Ionio.

Ζακχαῖος, αῖου, ὁ, nomen viri: Syriac. justus.

Ζακχαρίας, ου, ὁ, nomen viri. Hebr. memoria Domini.

Ζάκχος, ου, ὁ, gazophylacium: an γαζάκχος, legend. vox ab Hebræis recenta.

Ζάλαι, fluctuo, procellis agitor; à ζάλη, vide.

ΖΑ'ΛΕΙΑ, ας, ἡ, Zalia, laurus Alexandrina, an à Ζάλλω.

Ζαλὶ, Doricè pro ζηλῶ, præs. imperat, pass. verbi ζηλόω, æmulor. Th. ζῆλος, æmulatio.

ΖΑ'ΛΗ, ης, ἡ, turbo, procella: à ζα & ἅλλα, vel à ζέω.

Ζαλὲες, ες, ὁ, procellosus; Nicand. in Ther. est à præced. Th. Ζάλη, agitatio maris, &c. V.

Ζάλος, ου, ὁ, agitata aqua & fluctuans: à ζάλη.

Ζάλω, Dor. pro ζηλόω, æmulor, beatum prædico, Th. ζῆλος.

Ζάματος, Dor. pro ζηλώματος, æmulandus: quod vide.

Ζαμβακλείων, ου, τὸ, oleum è baccis olivarum: an à tamen: qui nucleus olivarum?

Ζαμβύκη, ης, ἡ, instrumentum musicum; Latinè triangulum, sambuca; vide σαμβύκη.

Ζαμένης, ους; Hesychio est, μέγα μένος ἔχων, à ζα, & μένος, τὸ: vide. Item, μεγάλως πεποιθὼς, ἰσχυρὸς, seu θυμώδης, &c. in qua tamen posteriore significatione dicitur potius ζαμβής, seu ζαμβὸς, à μῆ, &c. Videantur sequentia.

Ζαμβία, f. ἴσω, magna vi ago, vires intendo: à

Ζαμβὸς, ία, όν, ὁ, ἡ, vehemens, validus: ὁ μέγα μένος ἔχων, magnanimus, valdè iracundus: ex ζα & μῆ, τὸ, mens, robur.

Ζαμβύσαι, vires intendit, 3. sing. a. 1. ind. act. Ion. verbi ζαμβύω; quod vide.

Ζᾶν, Ζανὸς, Dor. pro ζῆν, quod pro Ζῆς, Jupiter, gen. Διὸς· quasi à ζάω, vivo, qui dat omnibus vitam.

Ζανὼ, οῦς, ἡ, Juno: à Ζάν.

Ζάπεδον, latum pavimentum, magnum solum, &c. Hesychio; alii tamen expon. magnum pavimentum seu latum solum habens, &c. à ζα, & πέδον, &c.

Ζαπίμων, præpinguis, admodum pinguis. Hesych. à ζα, & πιμελὴ, ης, ἡ, pinguedo, &c. vide.

Ζαπλησὶς, ίδος, ὁ, ἡ, admodùm plenus, copiosus, multus, &c. Suid. expon. neut. ζαπλησὶς, ἄμεδον, ἄπειρον; in Epigr. à ζα, & πλήθω; V.

Ζαπλουτέω, valde dives sum, abundo in divitiis, &c. à sequente ζαπλοῦτος; vide.

Ζάπλουτος, ου, ὁ, ἡ, prædives: à ζα & πλοῦτος, divitiæ.

Ζαπότης, valde bibax, magnus, seu strenuus potor, &c. à ζα, & πότης; vide.

Ζάπυρος, valde igneus; Æsch. in prom. à ζα, & πῦρ, υρὸς, τὸ; vide.

Ζαρέκ, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. ortus.

Ζαρκεδάνη, ης, ἡ, machina quædam bellica.

Ζαργάνη, vide σαργάνη.

Ζατίσσω, Dor. pro ζητίσω, præs. part. fœm. gen. verbi ζητέω, quæro. f. ἡσω. p. ἐζήτηκα.

Ζατέω, quæro, Dor. pro ζητέω.

Ζαῦεῖς, ἐντ, fervefactus, a, ι. part. pass. à ζέω, a. 1. pass. ἐζέσθην.

Ζαύπυρον, teste Diosc. vocatur, in Bithynia, zeæ tritic que mixta species; vel genus frumenti mediæ inter zeam & triticum naturæ, scribitur & ζειόπυρον, à ζέα, & πυρὸς; vide.

Ζαῦσθω, in pistrino torqueo; ex ζα & τείω, timeo, vel τέφρα, tero.

Ζαῦσφις, ίος, ὁ, ἡ, saginatus, pinguis: ex ζα Epitat. & τέφω, nutrio. f. ψω, a. 2. ἔθαφον.

Ζαῦτινον, ου, τὸ, genus lusus: ζαπεκιζειν, ludere zatricium. An ludus scachorum, qui tremendam militiam pingit, q. à ζα & πτίειν.

Ζαφειρὴς, admodum lucidus, & splendidus; ex ζα, & φείδω, τὸ; vide.

ΖΑΦΕΛΗ'Σ, ὁ, ἡ, simplex, durus, agrestis, vehemens: q. ex ζα, & ἀφελὴς, simplex.

Ζαφελῶς, adv. valdè simpliciter, iracundè, à præced.

Ζαφλιγὴς, ίος, ὁ, ἡ, valdè urens, florens: ex ζα & φλέγω, uro.

Ζάχολος, valde iracundus; à ζα, & χολὴ, vide.

Ζαχρειὴς, & Ζαχρὴς, ής, ὁ, ἡ, valdè utilis, vehemens, acris, genitiv. pl. ζαχρειῶν· ex ζα, valdè, & χρεὼ, invado furio. e. Vel ut alii volunt à χρεία, necessitas, utilitas.

Ζαχρεῖος, ου, qui est valde egens: ex ζα & χρεία, necessitas.

Ζάχρυσος, ου, ὁ, ἡ, dives auri: à ζα & χρυσὸς, aurum.

Ζαχρύσαι, Ion. pro ζαχρύσῃ, 3. pl. præs. ind. &

Ζαχρύσῃ, Dor. pro ζαχρύσει, 3. sing. præs. à ζαχρύσω.

ΖΕΤΤΗ'ΤΩ, vel ζαίγνυμι, jungo, copulo. f. ζεύξω, p. ἔζεῦχα, perf. pass. ἔζευγμαι· hinc compos. ὑποζαίγνυμι, subjugo, ὑποζεῦξις, subjunctio, ὑποζύγιον, subjugis: ὀξύζυξ, γος, ὁ, ἡ, bijugis: ὀξύζυγος, ου, ὁ, ἡ, idem.

Ζεῦγος, ους, τὸ, jugum, par, bigæ, vehiculum, Th. ζεύγνυμι, jungo.

Ζευγοποΐα, ας, ἡ, conjugatio, seu copulatio parium, & in specie bigarum constructio, &c. à ζεύγος, & ποιέω; vide.

Ζευγοφόρος, qui jugum seu par jumentorum alit, peculiariter qui alit par equorum ad certamen; Plut. in Per. Unde ζευγοφόρος, par ejusmodi equorum alo, &c. à ζεύγος, & φορὸς; V.

Ζεύεσθαι, Doricè pro γεύεσθαι, gustare: Hesych.

Ζευκτηρία, ας, ἡ, vinculum: &

Ζευκτὸς, ὴ, όν, ὁ, ἡ, conjugatus, junctus: à perf. pass. verbi ζεύγνυμι, jungo.

Ζεύξας, a. 1. inf. act. ζεύξαμενος, jungens, a. 1. part. m. à ζεύγνυμι.

Ζεῦξις, εως, ἡ, connexio: à 2. perf. perf. pass. ejusd. verbi.

Ζεύξιλαος, cui subditi sunt populi; ὧ ὑπίζευκται λαοὶ: Bust. Il. γ. Sed ab Hesych. etiam exponitur, ζευκτὸς λαός; Suid. vero, ut Bust. ᾧ ὑποζεύγνυνται οἱ λαοί, &c. à ζεῦξις, vel ζευκτὸς, & λαὸς; V.

Ζεύξω, jungam. f. 1. act. à ζεύνυω, tanq. à ζεύγω.

Ζεύξωος, ὁ, ἡ, nomen mul. q. d. conjugatus: à ζεύγνυμι, jungo.

Ζεύσομαι, Dor. pro γεύσομαι, gusto: apud Hesych. Them. γεύω· sic ζεύσασθαι, pro γεύσασθαι.

ΖΕΥ'Σ, Jupiter; deus, gen. Διὸς, dat. Διΐ, acc. Δία, voc. Ζεῦ· poni ut etiam pro aëre, hinc δῖος, ου, divinus.

ΖΕ'ΦΥΡΟΣ, ου, & Ion. ὁ, Zephyrus, Favonius, q. ζωηφόρος, vitam ferens, aut ea quæ ad vitam attinet: hinc ζεφύειν πνεῖν, Zephyrius flatus.

Ζεφυρικὸς, & Ζεφύριος, zephyrius, ut ζεφύρεα, vel ζεφυρικὰ πνεύματα, (pro quo & ζεφύρεια, subaudito subst.) Zephyrii flatus; seu venti favoni, &c. Item dicuntur etiam κνήματα quædam ac ὠὰ ζεφύρεα, ova, quæ alio nomine ὑπτιώματα, vocantur, i. e. subventanea, seu mania, à zephyro vento; quòd viz. talia ova fœminæ concipiunt è favonii afflatu, absque maris congressu; Aristot. & Plin. &c. à ζέφυρος; vide.

ΖΕ'Ω, ferveo, bullio, scateo. f. ζέσω, p. ἔζεκα, verbum fictitium à sono: hinc Angl. to seethe.

Ζῆ, vive, Dor. pro ζῇ, præs. imperat. à ζάω, vivo: vel ζῆς, vivit, Dor. pro ζᾷ, 3. sing. præsent. ind. act. Alii volunt esse imperf. vel 3. sing. a. 2. pro ἔζη à ζάω.

Ζῆθι, vive, præs. imperat. vel a. 2. imperat. act. à ζῆμι, ut ζῆθι, ab ἵημι. Alii ex ζάω, ζᾷ, formant præs. imperat. ζῆ, indeque ζῆθι, adjecta syllaba θι, à ζάω, vivo.

Ζῆθὸς, idem ac ζύθος, quod videas.

Ζηλάϊος, invidus; Bacchi epith. in Epigr. Item, verbum ζηλάω, æmulor; (idem quod ζηλόω, V.) & nomen ζηλάϊος, ου, ὁ, æmulator, invidus, &c. à ζῆλος. V.

Ζηλήμων, ονος, ὁ, ἡ, invidus, zelotypus, q. à ζηλέω, æmulor. Th. ζῆλος, æmulatio.

Ζηλεῖ, 3. sing. præs. ind. à ζηλέω, æmulor. Th. ζῆλος.

ΖΗ'ΛΟΣ, ου, ὁ, æmulatio, invidia, Zelus, amor cultus divini; q. à ζέω, ferveo. Est enim fervidus affectus: hinc ζηλόω, æmulor, ζηλητὴς, æmulus: κακόζηλος, malus & infelix æmulator: κακοζηλία, mala & infelix æmulatio: & Angl. Zeal, zealous, zealously, jealousie.

Ζηλοτυπέω, f. ήσω, zelo pus sum, zelo ducor, æmulor, invideo: &

Ζηλοτυπία, ας, ἡ, ZELOTYPIA, æmulatio: à

Ζηλότυπος, ου, ZELOTYPUS, invidia percussus: q. ζῆλος, & πύπτω, percutio.

Ζηλοσύνη, idem quod ζῆλος, invidia, æmulatio, &c. V.

Ζηλόω, æmulor, ambio, probo, invideo; item, depereo: cum acc. f. ώσω, p. ἐζήλωκα. Th. ζῆλος.

Ζήλωμα, τὸ, æmulationis facinus, æmulatio, &c. verbale, à præced. ζηλόω.

Ζήλωσις, εως, ἡ, æmulatio, zelotypia: à perf. pass. superioris verbi.

Ζηλώσουσιν, 3. pl. f. 1. ind. verbi ζηλόω, æmulor. Th. ζῆλος.

Ζηλωτέον, nomen verbale, à ζηλόω, æmulor. Th. ζῆλος.

Ζηλωτὴς, ὴ, ὁ, æmulator, accensus zelo; Angl. a Zealot. Item,

Ζηλωτικὸς, ὴ, ὁ, q. d. æmulativus; idem quod sequens.

Ζηλωτὸς, ὴ, æmulandus, in compar. ζηλωτότερος, (& in pl. f. g. ζηλωτότεροι) à perf. pass. verbi ζηλόω, æmulor.

ΖΗΜΙ'Α, ας, ἡ, damnum, pœna, mulcta: hinc,

Ζημιώδης, ες, ὁ, ἡ, damnosus, pernicio sus, fraudi qui est, & pœnalis, &c. Item,

Ζημιόω, damnum affero, mulcto, f. ώσω, p. ἐζημίωκα, a. 1. pass. ἐζημιώθην, à ζημία.

Ζημιωθῇ, 3. sing. a. 1. sub. pass. ejusdem verbi.

Ζημίωμα, ατος, τὸ, mulcta, damnum: &

Ζημίωσις, εως, ἡ, mulctatio: à perf. pass. verbi ζημιόω.

Ζῆν, pro ζᾶν, Dor. præs. inf. verbi ζάω, vivo.

Ζηνὸ, Ζηνὸς, pro Ζεὺς, Jupiter, accus. ζῆν pro Ζῆνα. Item Ζὰν Ζανὸς, & Dor. Διὰν, Δανὸς.

Ζηνόδοτος, ου, ὁ, nomen Jurisperiti. Gr. Jovius.

Ζηνόφρων, Jovem sapiens, Epitheton Apollinis quòd sit vatidicus, & oracula sint à Jove, &c. à ζῆνα, pro ζεὺς, vi. & φρὴν, &c. V.

Ζῆνθι, vive, præs. imperat. vel a. 2. imperat. act. à ζῆμι, ut ζῆθι, ab ἵημι. Alii ex ζάω, ζᾷ, formant præs. imperat. ζῆ, indeque ζῆθι, adjecta syllaba θι, à ζάω, vivo.

Ζῆς, pro ζᾷς, Dor. vivis: 2. sing. præs. à ζάω, a. 1. inf. act. ζῆμαι.

Ζήσῃ, vide in ζήσομαι.

Ζήσομαι, ῃ, σται, vivam, f. 1. m. ejusdem verbi ζάω.

Ζήτας, ὁ, Dor. pro Ζῆτης, ὁ, nomen proprium filii Boreæ.

Ζητῇ, quære, præs. imperat. act. à ζητέω, quæro.

Ζητεύνς, quæras, præs. sub. à

Ζητεύω, quæro, Poët. pro ζητέω, quod vide.

ΖΗΤΕ'Ω, -ῶ, quæro, studeo, requiro: imperf. ἐζήτουν, fœmin. ουσα, p. ἐζήτηκα, præsent. passiv. ζητέομαι, quæror, imperf. ἐζητεόμην, ὑμὴν, ὑσο, ὑτο, ὑμεθα· hinc

Ζήτημα, ατος, τὸ, quæstio, quæsitum: &

Ζητημάτιον, ου, ὁ, quæstiuncula: Item,

Ζήτησις, εως, ἡ, inquisitio, quæstio: &

Ζητητὸς, ὴ, ὁ, quærendus, ζητητέος,

τὰ; quæstiones: Item, torquendi instrumenta; vel potiùs loca ubi, adhibitis tormentis, rei veritas quæritur; (i. e. βασανιστήρια, &c. Suid.) Item, ζητητὴς, ῆ, ὁ, quæsitor, quæsitor, quæstor criminum, magistratus Athenienſis, qui τὰ κακοῦργα ἀναζητεῖ; ut Pollux tradit, &c. Sic etiam, ζηλήτωρ, quæsitor, idem quod ζητητὴς, ut &,

ΖΗΤΗΤΙΚΟΣ, ή, inquisitivus: omnia à perf. pass. verbi ζητέω, quæro.

ΖΗΛΗΣΩΜΕΝ, inquiramus: 1. pl. a. 1. sub. act. &

ΖΗΤΟΥΣΙ, quærunt, 3. pl. præs. ind. à ζητέω; quod vide.

ΖΗΤΡΟΝ, ου, τὸ, locus in quo servi puniuntur: à ζάω & πτέω, timeo.

ΖΗΤΩ, Dor. pro ζάτω, vivat, præs. imperat. act. à ζάω; quod vide.

ΖΗΤΕΜΕΝ, 1. pl. præsent. sub. à ζητέω, quæro.

ΖΙΒΩΝ, ης, ὁ, idem quod σιβώνη: vide in Lat. Etym. Sibyna. Vide etiam, συβώνη.

ΖΙΓΓΙΒΕΡΙΣ, εως, ἡ, ZINGIBERIS, planta: vide in Lat. Etymol. Ang. Ginger.

ΖΙΖΗΝ, ῆνος, ἡ, sonus apum: à sono.

ΖΙΖΑΝΙΟΝ, ου, τὸ, ZIZANIUM, lolium: corrupteła, σῖτα.

ΖΙΩ, quæro.

ΖΜΕΡΔΝΕΣ, sive σμερδνὲς, ῆς, ὁ, aspectu, seu intuitu terribilis, & generaliter, terribilis; Il. ὁ, est à verbo ζμέρδω, intueor; idem quod Th. μέρδω, vi. Vox Achaica, teste Eust. qui & addit, videri hoc ζ, esse ex σα ἀδπτικῶς, ut in ξμικρὸς, pro μικρὸς; vide.

ΖΜΙΚΡΟΣ, ή, ὁ, perpusillus; undè ζμικρὸν, τὸ, perpusillum, exiguissimum, est enim ab intensiva particula ζα, & μικρὸς, pro quo dicitur & σμικρὸς, parvus.

ΖΟΝ, ης, Ion. pro ζωὴ, ῆς, ἡ, vita.

ΖΟΡΚΑΔΙΣ, αι, Ion. pro δορκὰς, capreæ.

ΖΟΡΟΔΟΣΗ, ὁ, nomen principis. Hebr. exulans in Babel.

ΖΟΥΔΩ, præs. imperat. pass. à ζόω, pro quo ζώνυμι, cingo.

ΖΟΡΟΣ, ου, ὁ, idem quod ζοφερὸς, tenebrosus, obscurus, & ab eod. Th. vide.

ΖΟΡΤΕΓΙΟ, gen. Ion. à

ΖΟΡΤΕΡΟΣ, ου, caliginosus. Th. ζόρος, caligo.

ΖΟΡΡΕΣ, εῖς, tenebrosus: Poëticum est à

ΖΟΎΟΣ, ου, ὁ, caligo, tenebræ, occasus; ζόφος ex ζα, & νὶφ.

ΖΟΦΟΔΟΡΠΑ, q. d. tenebraccosa cœna: Item, ζοφοδρπίας, unde ζοφοδρπίαι σκοτόδεπνοι, qui in tenebris cœnant; vel, ut quidam exponunt, qui vespertinâ, i. e. serotinâ hora cœnant, &c. Item ζοφοδρπίδες, & ζοφοδρπίδαι, pro eodem; apud Plut. lib. 8. Sym. Sect. 5. à ζόφος, & δέρπον, vide.

ΖΟΦΟΜΙΛΙΑ, ἡ, obscuritas lunæ; vel defectus lunæ; Suid. ab Hesychio autem, tunc esse dicitur, quum absconsa est luna, &c. à ζόφος, & μλὼν; V.

ΖΟΦΟΩ, -ῶ, f. ώσω, obtenebro: à ζόφος.

ΖΟΦΩΔΗΣ, ης, ὁ, ἡ, & ΖΟΦΕΡΟΣ, ου, idem quod ζοφερὸς, & ab eod. Th.

ΖΟΦΩΣΙΣ, σεως, ἡ, obscuratio, tenebræ, obscuritas: à perf. pass. verbi ζοφόω.

ΖΥΓΑΊΝΩ, q. d. jugarim, seu conjugarim, junctim, conjunctim, &c. (συμζυγαίνω; Suid.) Item, ζύγαινα, zygæna piscis, libella piscis; Aristot. de an. lib. 2. Item, ζυγάσειον, ζύγασον, & ζύγαστρον, arca, capsa, &c. Omnia à ζυγὸς; vide.

ΖΥΓΔΗΤΗΣ, nom. pl. a. 2. part. pass. verbi ζεύγνυμι, jungo, f. ζεύξω.

ΖΥΓΟΦΟΡΩ, jugum ferens; ut ζυγοφόρος πόλων, apud Euripid. in Here. fur. à ζυγὸς, & φορὲς; vide.

ΖΥΓΕΙΝ, q. d. jugare, in jugum porrigi; ut ἀβῖτες in acie; vide Ælian. est à ζυγὸς, jugum; item jugum in acie: i. e. series porrecta ἀπὸ παραστατῶν, & metaphoricè, ἐπὶ ζυγὰ βαδίζειν, jugatim incedere; apud Ælianum etiam, ζυγὰ sunt ab uno cornu in alterum instructi ordines; hinc illi dicuntur ζυγεῖν, qui hæc juga efficiunt.

ΖΥΓΑΝΟΣ, natus sub libra signo cœlesti; à ζυγὸς, jugum: item, statera, trutina, & libra; i. e. signum cœleste, &c.

ΖΥΜΜΩ, idem quod ζύγνυμι, jugatorius; ut ζύμμωβ βῶς, bos jugalis, seu jugatorius, &c. à ζυγὸς; vi. à quo etiam, ζυγὶς, zygis: Sic dicitur serpillum sylvestre, teste Dioſc.

ΖΥΓΗ, ης, ἡ, conjugium: ab eod. Th.

ΖΥΓΙΟΣ, α, jugalis: Item,

ΖΥΓΙΤΗΣ, ου, ὁ, i. e. ὁ κωπηλάτης ἐν τῇ νηῒ μέσῳ, qui est remex in medio navis supra arborem; ut sint ζυγῖται, remiges medii ordinis; interp. Aristoph. &c. à ζυγὸς, jugum: undè ζυγὰ, juga; item, transtra, seu sedes remigum.

ΖΥΓΟΣ, ου, ὁ, & ζυγὸν, τὸ, Jugum: in pl. ζυγοὶ, & ζυγὰ, statera: αἱ ὑπὸ ζυγὸν, nuptæ. Th. ζυγνύω, jungo.

ΖΥΓΟΔΕΣΜΟΣ, ου, ὁ, & ζυγόδεσμα, τὰ; Item, ζυγοδέτης, lorum quo temo alligatur jugo; sive collaria, lora subjugia, &c. à ζυγὸς, jugum, & δεσμὸς, vinculum, &c. V.

ΖΥΓΟΜΑΧΕΩ, ῶ, reluctor, calicitro, contendo, dissentio, rixor; propriè, jurgor cum domesticis & familiaribus; metaph. sumpta à bobus in jugo, &c. Item, significat, pro transtris inter remulcos contendere, &c. in quibus hujusmodi translatio itidem est, ὅτι ἀπὸ βοῶν, μεθ' ἡνίαν μαχομένων, &c. est enim à ζυγὸς, & μαχὴ, unde μαχάμιοι, &c. vide.

ΖΥΓΟΠΕΔΕΥ, juga curruum construere, à ζυγὸς, & ποιέω; vide.

ΖΥΓΟΝ, ου, τὸ, transtrum, sedes; undè in plur. ζυγὰ, τὰ, in re militari, quænam dicantur, vide suprà, in ζυγάζειν.

ΖΥΓΟΣΤΑΤΗΣ, libripens; undè in plur. ζυγοστάται, libripendes per urbes constituti, qui regiis ponderibus præfecti appellantur; unde zygostatica fides; i. e. plena & examinata æquitas: nam zygostatica libra est, publicè temperata & constituta, &c. Vide Bud. in Comment. Item, indè verbum ab eo nomine, viz. ζυγοστατέω, ῶ, in trutina appendo, libra exæquo, &c. Metaphoricè etiam apud Polyb. ut, ἰζυγοστάτουν ἀυτὸς πόλεμον; bellum utrinque æquato Marte librabatur, neutro scil. inclinante victoria, &c. à ζυγὸς, jugum, trutina, & ἵστημι, appendo, &c. V.

ΖΥΓΟΦΟΡΟΣ, ου, ὁ, jugifer; Eurip. à ζυγὸς & φέρω, undè φορὲς, &c. vide.

ΖΥΔΑ, -ῶ, fu. ύσω, jugo submitto, JUNGO: à ζυγὸς.

ΖΥΓΜΑ, ατος, τὸ, jugamentum: à perf. pass. præced. verbi

ΖΥΓΩΤΗΡ, vectis, qui valvas, seu ambas fores jungit, &c. Undè, ζυγωτῆρίω, claudo, quasi obdendo vectem: item, examino, libor, perpendo, &c. à Th. ζυγὸς, jugum, trutina, &c. Vel à ζυγὸω, jungo, & τήρεω, janua, &c. vide.

ΖΥΔΑΤΟΣ, ὁ ἡ ὸν, junctus apud Soph. est verbale à verbo, ζυγόω, vide.

ΖΥΘΟΣ, ου, ὁ, vel ΖΥΘΟΝ, τὸ, ZYTHUS, potus ex hordeo, cerevisia: quia fit ζέσει αἴθας, fervore ignis. Est enim ζύθος, ζέμα quoddam, id est, potus coctus.

ΖΥΜΗ, ης, ἡ, fermentum: q. à ζέω, quia massam fervere facit. Hinc ἀζυμος, ου, ὁ, ἡ, fermenti expers, non fermentatus.

ΖΥΜΙΤΗΣ, ου, ὁ, fermentatus; ut, ζυμίτης ἄρτος, panis fermentatus, &c. Item, ζυμίζω, fermentum refero; Dioſc. lib. 2. c. 101. ζυμίζουσα φὼν ὀσμὴ; fermentescens odore; seu fermenti referens acorem, &c. ζύμη, V.

ΖΥΜΟΩ, -ῶ, f. ώσω, p. ἐζύμωκα, fermento, à ζύμη. V.

ΖΥΜΩΜΑ, ατος, τὸ, fermentum: &

ΖΥΜΩΣΙΣ, εως, ἡ, fermentatio: à perf. pass. vide ζυμόω.

ΖΥΜΩΔΗΣ, ους, ὁ, ἡ, fermentaceus; item, non mucidus, &c. Sic, ζυμωδὴς ὄσμη, ὁ, fermentatus, &c. à ζυμόω.

ΖΩΑΓΡΑΦΕΩ, & ζωαγραφίω, depingo: ζῶα γράφω.

ΖΩΑΓΡΑΦΟΣ, ου, ὁ, ἡ, part. m. ejusdem verbi.

ΖΩΑΓΡΙΟΝ, ου, τὸ, præmium pro vita servata; item, præmium ob redditum vitalem vigorem spiritum vix trahenti; Hom. Od. Σ. Undè, ζωάγρια τὰ, præmia, quæ pendentur pro vitæ redemptione; οἷς ζωὴ ἀρηύδᾳ; ut, apud Herodot. ὥσπερ λαμβάνοντας ζωάγρια κτοίσι, muneribus donabantur ob servatam Cræsi vitam; seu, donis afficiebantur quòd Cræsum servarunt, &c. à ζωὴ, & ἀγείρω, venor, capto, seu à ζωγλὸν, vivum capio, è cæde conservo, &c. à ζωὴ, vita, quod à ζάω, vivo, & ἄγρα, captura.

ΖΩΑΓΡΗΣ, ὁ, ὁ ἡ, qui ad vitam sustentandam sufficit, vitam adjuvans; ad vitam sufficiens, &c. à ζωὴ, & ἄγρα. vi. Undè, ζωαγρὶς πνεῦμα, apud Nonnum, vitalis spiritus & ζωαγρὶς μῖδος, vivifica oratio, & alma, &c.

ΖΩΑΓΩΓΟΣ, ου, ὁ, qui animanti præest; qui uni præsit elephanti, &c. à ζῶον, & ἄρχω; V.

ΖΩΔΕΔΗΜΑ, τὸ, pictura; id ipsum quod pictum est: Item, ζωγράφιον, ου, τὸ, officina dictoris, &c. Utrumque à sequente ζωγραφία, vide.

ΖΩΓΡΑΦΕΩ, ῶ, ἐσω, pingo: &

ΖΩΓΡΑΦΙΑ, ας, ἡ, pictura: Item,

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ, pictorius; pingendi peritus, seu qui valet arte pingendi, &c. Unde in fœmin ζωγραφικὴ, scil. τεχνὴ, pictoria ars; & τὰ ζωγραφικὰ, quæ pingi solent, &c. Omnia à seq. ζωγράφος; V.

ΖΩΓΡΑΦΟΣ, ου, ὁ, pictor: propriè qui ζῶα γράφει.

ΖΩΓΡΙΑ,

ΖΩΓΡΕ, vivum cape, præs. imperat. à

ΖΩΓΡΙΩ, ῶ, q. ζωὸν ἀγρεύω, vivum capio, vitæ parco; item vivifico, f. ήσω, p. ἐζώγρηκα, perf. pass. ἐζώγρημαι; quod ex ζωὸς, vivus, (quod à ζάω, vivo) & ἄγρα, captura.

ΖΩΓΡΙΑ, ᾶς, vegeto, vivifico; quasi ζωὸν ἀγείρω; inquit Eust. Il. s. vegetum, excito, instauro, &c. Vel, in vitam revoco, exsuscito, instauro, &c. Epigr. lib. 3. quasi à ζωὴ, & ἀγείρω, excito, &c. Vide.

ΖΩΓΡΕΙΑ, -ία, ας, ἡ, idem quod ζωγρία.

ΖΩΓΡΕΙΟΝ, ου, τὸ, vivarium: Eustathius scribit peculiariter dici de piscibus; dicitur tamen de aliis animalibus; bestiarum cavea, aviarium, &c. Itidem, ab eodem verbo ζωγρέω, Vi.

ΖΩΓΡΕΙΑς, ου, ὁ, vivus; in accus. ζωγρέαν: & hinc

ΖΩΓΡΙΑ, ης, ἡ, q. d. viva captio: ab iisd. vide in ζωγρέω.

ΖΩΔΙΟΝ, ου, τὸ, animalculum; Aristot. lib. 3. de partibus anim. ità vocat insecta, & bestiolas, quibus aves victitant, &c. Est diminut. à ζῶον.

ΖΩΔΙΑ, τὰ, parva animalia; item, dicuntur ità peculiariter duodecim signa cœlestia quæ in Zodiaco circulo visuntur; à sing. ζώδιον, Vi.

ΖΩΔΙΑΚΟΣ, ὁ, ZODIACUS; in quo ζώδια: à

ΖΩΔΙΟΝ, τὸ, animalculum, signum cœleste, in Zodiaco. Th. ζάω, vivo.

ΖΩΔΙΩΝΕ, idem quod ζωστὸς, ου, ὁ, animalibus pictis distinctus, &c. à ζώδιον, Vi.

ΖΩΗ, vivebat, 3. sing. imperf. ζώεσκον, præs. inf. verbi ζώω, Poët. pro ζάω, vivo.

ΖΩΗΝ, Ion. & Poët. pro ζῆν.

ΖΩΗΣΚΟΝ, imperf. Ion. & Poët. pro ζῆσκον, verbi ζώω, Poët. pro ζάω, vivo

ΖΩΗ, ῆς, ἡ, vita; item sumptus ad vitam sustentandam, Th. ζάω, vivo.

ΖΩΗΝ vivat, 3. sing. præs. sub. act. à ζώω, Poët. pro ζάω, vivo.

ΖΩΗΝΔΝ, animantium ritu seu more; Polyb. in fragm. est à ζωὴ, vel ζῶον, vel ζώω, &c. Quæ vide.

ΖΩΛΩ, viverem, præs. opt. Att. pro ζῷμι, contractè ex ζοίμι, verbi ζάω, vivo.

ΖΩΟΣ, ῆ, ὁ, vivax; à ζωὴ, vita.

ΖΩΟΝ, dat. pl. Ion. pro ζωοῖς, à ζωὴ, vita. Th. ζάω, vivo.

ΖΩΟΠΟΙΟΣ, vitam afferens, salutaris, &c. à ζωὴ & ποιέω, vide.

ΖΩΟΘΑΛΜΙΟΣ, ου, vividus, almus, quia ζωὴν θάλπει, vitam fovet.

ΖΩΪΑ, ας, ἡ, pro ζωὴ, ῆς, ἡ, vita.

ΖΩΙΔΙΟΝ, idem quod ζωδιακὸς, Vi. ut ζωϊδίου κύκλος, signifer orbis; apud Aratum; à ζῶον, Vi.

ΖΩΙΚΟΣ, ὁ, animalis: à ζῶον, animal, Th. ζάω, vivo.

ΖΩΜΑ, ατος, τὸ, lorica, vestimentum quo cingimur, idem quod ζωστὴρ, Th. ζννύω, cingo.

ΖΩΜΕΝ, vivimus, 1. plur. præs. ind. verbi ζάω,

ΖΩΜΜΑ, τὸ, condimentum, salgamum, &c. Est verbale, à ζωμεύω, condio; item, elixo, decoquo; apud Dioſc. ζωμευθὲντα ἐν ἅλατι ἢ ἐλαίῳ; elixa in oleo, additò sale, &c. à ζωμὸς, vide.

ΖΩΜΗΡΥΣ, υος, ἡ, trulla ad hauriendum jusculum: à ζωμὸς, jus, & ἀρύω, hausio.

ΖΩΜΟΣ, ου, ὁ, jus, jus esculentum. Indè ζωμίδιον, jusculum.

ΖΩΜΟΠΟΙΟΣ, opifex juris in culina; condiendi juris peritus; cupediarius, &c. Item, in cibos idoneus, vel gratiam in juribus habens; unde in neutro gen. τὸ ζωμοποιὸν, quicquid gratiam juribus conciliat, seu quod gratiam in juribus habet, &c. à ζωμὸς, & ποιέω, Vi.

ΖΩΜΟΤΡΑΓΩ, cognominatus est ità quidam ab Alexide apud Athen. lib. 3. quòd muria piscium sale conditorum nimiùm delectaretur, &c. à ζωμὸς, jus, seu liquor eorum quæ coquuntur in aqua; & τράγω, piscium caro sale condita & exsiccata, &c.

ΖΩΝ, præs. part. n. g. à ζάω, vivo; quod vide.

ΖΩΝΗ, ης, ἡ, ZONA, cingulum, pera, dat. pl. ζώνηρι, pro ζώνεσι, Ion. Them. ζννύω, cingo.

ΖΩΝΙΟΝ, ου, τὸ, cingulum, cingulus; ut ζώνιον γυναικεῖον, apud Poll. lib. 7. cinctus muliebris, &c. Diminut. est à ζώνη.

ΖΩΝΙΠΛΟΚΟΣ, qui zonas plicat, qui zonas conficit; zonarius; zonarius artifex; solebant enim mulierum zonæ apud veteres texendo contorqueri, &c. à ζώνη, vel ζώνιον; & πλέκω, seu ejus præt. med. πέπλοκα, vide.

ΖΩΝΙΤΗΣ, ου, ὁ, zonarius; adject. & in fœm. ζωνῖτις Καδμεία; Cadmæa zonitis; Dioſc. lib. 5. c. 84. Ità dicta, quod sit quibusdam lineis velut zonis cincta; Dioſc. à ζώνη, vide.

ΖΩΝΟΓΑΣΤΩΡ, medio ventre cinctus; à ζώνη, & γαστὴρ, Vi.

ΖΩΝΥΜΙ, idem quod ζωννύω; ibi vide.

ΖΩΝΥΣΑΤΟ, cingebatur, 3. sing. imperf. pass. Ion. pro ἐζώννυτο, verbi ζώννυμι, cingo. Alii volunt esse imperf. à ζωννύσκομαι.

ΖΩΝΝΥΩ, ζώννυμι, & ζωννύσκω, cingo, imperf. ἐζώννυον, ες, ε, f. ζώσω, p. ἔζωκα, perf. pass. ἔζωσμαι, a. 1. m. ἐζωσάμην, ω, ατο, hinc ζωστὴρ, & ζώμη, zona, cingulum: ὠμόζωμα, ventrale.

ΖΩΟΝ, viventem, acc. sing. ζῶντ, gen. sing. part. præs. part. verbi ζάω, vivo.

ΖΩΟΝΤΕΙΟΝ, vel ζώντιον, ου, τὸ, mola; quia ibi esca ad ζωὸν, id est, vitam, paratur; vel q. ζειότειον, à ζέα, spelta.

ΖΩΟΠΟΙΕΩ, vivifico, f. ήσω, p. ἐζωοποίηκα, à

ΖΩΟΠΟΙΟΣ, ου, ὁ, ἡ, vitalis: à ζωὴ, vita, & ποιέω, genero, quod à γίνομαι, nascor.

ΖΩΟΓΟΝΙΑ, generatio animalis; animalium partus; animantis procreatio; item, vermiculatio, &c. Indè, ζωογονικὸς, animantis procreandi vim habens, &c. Utrumque à præced. ζωογόνος, Vi.

ΖΩΟΓΟΝΟΜΟΝ, animatum; est à ζωογονέω, quod activa etiam signif. capitur; pro ζωογονίω, ῶ, animal procreo, seu produco, &c. Peculiariter vero dicuntur arbores ζωογονεῖν; plantæque & fruges, quum vermes procreant, seu vermiculantur, &c.

ΖΩΟΓΟΡΕΩ, ῶ, ὁ, idem quod ζωγρέω, quod adi.

ΖΩΟΔΟΤΗΣ, vitæ largitor; Dei Epitheton; item ζωοδότειρα, vitæ largitrix; Hom. à ζωὴ, & δότης, vel δότειρα, &c. Vi.

ΖΩΟΔΩΡΕΩ, vitam donans; ejusdem Dei; item, τὸ ζωόδωρον, facultas donandæ vitæ; à ζωὴ & δῶρον, Vi.

ΖΩΟΘΥΤΕΩ, ῶ, animal sacrificio; à ζῶον, & θύω, Vi.

ΖΩΟΙΜΙ, vivam, præs. opt. act. à ζάω, Poët. pro ζάω.

ΖΩΟΙΣΙ, animalibus, dat. pl. Ion. à ζῶον.

ΖΩΟΜΟΡΦΟΣ, ὁ, ἡ, ὸν, animalis formam habens; à ζωὴ, & μορφὴ, Vi.

ΖΩΟΝ, ου, τὸ, animal, q. à ζωὴ, vita. Th. ζάω, vivo.

ΖΩΟΝΤΕ, vivos, dual. num. Poët. pro ζῶντε; Sic ζῶοντες, in pl. pro ζῶντες. præs. part. ζώοντ., Dor. pro ζῶσα; verbi ζάω, vivo.

ΖΩΟΠΟΙΟΣ, vivificus; item vivum & animale generans, &c. Unde, ζωοποιὰ, animantis procreatio; item sequens ζωοποιέω, id vide.

ΖΩΟΠΟΙΕΩ, vivifico, f. ήσω, p. ἐζωοποίηκα. a. 1. pass. ἐζωοποιήθω. a. 1. part. ζωοποιηθεὶς, vivificatus: ex ζωὸς, vivus, quod à ζάω, & ποιέω, facio.

ΖΩΟΠΟΙΗΤΙΚΟΣ, q. d. vivificativus; viva generandi naturam habens; & in neutr. gen. ζωοποιητικὸν, ου, τὸ, potentia generandi, & vegetandi; vis animalis, &c. à præced. ζωοποιέω, vivum facio; animal procreo; item vermes genero, &c. Vi.

ΖΩΟΠΩΛΗΣ, qui animalia vendit; item, locus ubi id fit, ζωόπωλις, vocatur; à ζῶον & πωλέω, Vi.

ΖΩΟΣ, ὴ, όν, vivus, a, um. Th. ζάω, vivo.

ΖΩΟΤΗΣ, ητος, ἡ, q. d. animalitas; animalis natura; animabilis seu spirabilis facultas, &c. Plutarch. de mundo; à ζῶον, Vi.

ΖΩΟΤΡΟΦΕΩ, ῶ, animal genero, seu pario: &

ΖΩΟΤΡΟΦΙΑ, ας, ἡ, animalis generatio: à

ΖΩΟΤΡΟΦΟΣ, ου, ὁ, ἡ, vivipara: ex ζωὸς, vivus, & τρέφω, pario.

ΖΩΣΤΟΣ, ὴ, ὸν, animalibus pictis distinctus: apud Athen. lib. 5. Verbale à ζώννυμι, Vi.

ΖΩΣΤΗΡΙΟΝ, animalia nutriens; indè, ζωστηρία, animalia nutrio; ζωστηρία, ἡ, animalium nutritio; & ζωστηρικὸς, ad nutritionem animalium pertinens, &c. à ζῶον & τρέφω, Vi.

ΖΩΦΑΓΟΣ, qui animantes dévorat; qui animalium carne vescitur, &c. Unde ζωοφαγέω, animalibus victito;

car.e

carne vescor, &c. à ζῶον & φάγω, vide.

Ζωοφόρος, ου, ὁ, vitam afferens, salutaris; ut ζωοφόρος ἄνεμος; in Epigr. Item, sic nominatur Zodiacus circulus; Latinis signifer; à duodecim animalium figuris & effigiebus, quas gestare fingitur, viz. Arietis, Tauri, &c. De quibus Aristot. de mundo, & Procl. de sphæra; à ζωὴ, vel ζῶον & φορέω; vide.

Ζυθρυτὰ, τὰ, quæ media sunt naturæ inter plantam & animal. Th. φύω. nascor.

Ζυάω, vivum reddo, à ζωὸς, vivus, quod à ζάω, vivo.

Ζώπαστα, ἡ, pix à piceatis derasa navibus; Dioſc. Plin. &c. Sic dicta, quasi ξώπαστα, quòd sit abrasa; à ξέω, ξύω, & πάσσω, Vi.

Ζωπύρεκ, ας, ἡ, idem quod ζώπυρον, Vi. Item, Metaphori è, apud Plat. de leg. lib. 3. ζώπυρον, τὸ, humani generis appellantur ii, qui ex diluvio servati sunt; & quasi igniculi ad suscitandum genus humanum relicti, &c. à sing. ζώπυρος, Vi. quod dicitur etiam ζωπύρειον, Vi.

Ζωπυρέω, ῶ, ἐνω, ignem sopitum accendo, suscito, ad vigorem pristinum revoco, refocillo, inaugeo; à

Ζώπυρον, ου, τὸ, reliquiæ ignis cineribus sopiti, κατέμπυρον πυρὸς, unde ex mortuo, quasi vivus fieri potest; à ζῶν πῦρ, ignis vivens. 2. suscitabulum. 3. suscitandi vim habens, ut follis, flabellum.

Ζωπυρόω, idem quod ζωπυρέω, Vi.

Ζωρόπωτις, meri bibulus; qui meracius potat; per consequens, ebriosus; unde etiam, ζωροποτέω, ῶ, meracius bibo, seu poto, &c. à ζωρὸς, ου, ὁ, merum i. e. vinum; & πότος, vel ποτὸς, vel ποτὸν, &c. Vi.

Ζωρὸς, ά, όν, merus, efficax: ut ζωρὸς ὄινος, frequentius in compar. ζωρότερος, meracior. q. à ζέω.

Ζωρότερος, vide in ζωρὸς.

Ζὼς, vivus, pro ζωὸς à ζάω, vivo.

Ζῶσαι, a. 1. inf. act. ζώσασθαι, a. 1. inf. m. à ζώννυμι, cingo. f. ζάσω. perf. pass. ἔζωσμαι. a. 1. pass. ἐζώσθην. part. ζωσθείς.

Ζώσθαι, cinctum esse, a. 1. inf. pass. ejusd. verbi.

Ζῶσι, vixerint, 3. pl. præs. ind. verbi ζάω, vivo.

Ζωτικὸς, ὸν, ὁ ἡ ὸν, vitalis; qui vel quæ vivere potest, &c. Ut, apud Alex. Aphrod. τέρατα ἀ ζωτικά; i. e. monstra vivere nequeunt, &c. Est à verbo ζάω, Vi.

Ζῶτις, ιδος, ἡ, cinctus, subſtant. i. e. ipsa cingendi actio, &c. Est verbale à ζωννύω &c. Vi. Unde etiam est ζῶσμα, idem quod ζῶμα, τὸ, Vi.

Item, ζωσὸς, cinctus; i. e. qui cinctus est, &c.

Ζωστὴρ, ῆρος, ὁ, cingulum, balteus: accus. sing. ζωστῆρα, à ζώννυμι, cingo.

Ζώστρον, ου, τὸ, cinctus, vestis ad præcingendum idonea. ab eod. Th.

Ζώσω, cingam f. act. à ζώννυμι.

Ζώτευε, idem quod ζώπυρον; id vide; hoc vero, quasi ζώντευον, ὅπερ τοὺς ζειὰς ἔκσπορον, inquit Hesych. locus ubi servi molunt, &c. Vi.

Ζωτικὸς, ὸν, ὁ, vivax, vitalis, vivificus; animalis, genitalis: vitam producens; vegetabilis, &c. Ut ζωτικὸς ἀρτος, vivificus paris, &c. Item, ζωτικὴ ψυχὴ, anima vitalis; sedem habens in corde, &c. Unde adv. ζωτικῶς ἔχων; vivere volens; i. e. nolens sibi mortem conscitcere, &c. à ζώω, vide.

Ζωύφιον, ου, τὸ, idem quod, ab, & pro, ζῴδιον, Vi. bestiola, infectum, animalculum, &c.

Ζωφυτος, fertilis plantarum; Plut. in Rom. à φυτὸν, Vi.

Ζώω, Poët. pro ζάω, vivo. Sed ζῶ, dat. sing. à ζωὸς, ὸν, vivus: ab eod. Th.

Ζωώδης, ης, ὁ ἡ ὸν, animalis; belluinus, &c. Item, ζώωσις, vivificatio animantium, animatio, &c. Prius, à ζῶον, posterius; à ζώω; quæ vide. Item, ζωωτὰ, τὰ, vocantur vestes vel tapetia animalium figuris intexta; à sing. ζωωτὸς, id vide.

H.

H, Est septima littera: in numeris octonarius. Declarat octo millia hoc modo. H, seu η.

Ἡ, hæc, articul. præpos. ἦ, quæ, articul. postpos. ἦ, vel, an, & Poët. ἦε. Tum ἦ, ἦ, ha, ha, vox desistere jubentis; item ἦ, miserè, 3. sing. a. 2. sub. ab ἵημι, mitto; & ἦ, dat. sing. ab ἦ, artic. postpos. ἦ, sit, 3. sing. sub. ab εἰμὶ, sum, ἦ, dixit. a. 2. per Aphær. pro φῆ, & hoc pro ἔφη, a. 2. à φημὶ, dico. Tum etiam, ἦ, est adv. sanè, profectò. Et ἦ, erat, 3. sing. imperf. ab εἰμὶ.

Ἦα, eram, imperf. Ion. pro ἦν, verbi εἰμὶ, sum, imperf. ἦν, Ion. ἦα, ectasi Poët. ἤα.

Ἦα, ἦας, ε, ivi, perf. m. Att. pro ἔβη, ας, ε, & solutione ἤια, verbi εἶμι, eo.

Ἦα, leguminum stipula: ab αὖος, aridus. Th. αὖος, siccus.

Ἦατο, Ion. pro ἧστο, 3. pl. imperf. verbi ἧμαι; sedeo; quod in 3. pl. ἧσται, & Ion. ἧαται. Th. ἵω, sedeo.

Ἦβα, ας, ἡ, Dor. pro ἥβη, quod vide.

Ἠβαιὸς, παῦλουμ: ἠβαιὸν, ἠβαῖον, nè tantillum quidem: Pleonasmo οὐ π.

Ἠβάω, vel ἠβάσκω, adolesco: f. ἠβήσω; ab ἥβη, pubes, puberas, juventa.

Ἥβη, ης, ἡ, PUBES: pubertatis Dea, juventus. Est etiam vigor ætatis, in sene licet. Hinc ἠβάω, pubesco: ἥφηβος, ου, ὁ, qui ad pubertatem pervenit, puer, ephebus.

Ἡβηδὸν, adv. à pubertate: ab ἥβη.

Ἠβήκοος, adultus, perf. part. act. verbi ἠβάω, pubesco. Th. ἥβη.

Ἡβήσοντι, pubescentes, nom. dual. a. 1. part. act. ab eod verbo & Th.

Ἡβητὴς, annos pubertatis attigisset, 3. sing. a. 1. opt. Æol. ejusd. verbi & Th.

Ἡβητὴρ, ῆρος, ὁ, qui pubescit; puber; in Epigr. ab eod. verbo, & Th.

Ἡβητήριον, ου, τὸ, locus exercitii literarii adolescentum. Sumitur & pro loco amœno & conviviorum. Th. ἥβη, pubes.

Ἡβητὴς, ου, ὁ, adolescens; puber; Item, ἡβητικὸς, ὴ, ὸν, juvenilis; ut ἡβητικὴ ἡλικία; juvenis ætas, sive juventus; adolescentia, &c. Ab iisdem.

Ἡβήτειρα, per Syncopen, pro ἡβητήριον, Hesych. f. d. à Suida exponitur diversorium; domicilium, &c. At ἡβητὴριον, eidem Suidæ est, delubrum; simulachrum à ligno laqueve, &c. Ab iisdem.

Ἡβὸς, ὴ, ὸν, curvus, gibbosus; κυρτὸς, Suidas, ex Hippocr.

Ἡβολλόθλω, volui, Att. pro ἠβουλόμην, a. 1. ind. verbi βέλομαι, volo, f. βουλήσομαι. Sic in imperf. ἠβουλόμην, Att. pro ἠβουλόμην.

Ἡβόω, vel ἠβάω, poeticè, pro ἠβάω, pubesco.

Ἡβυλλάω, ῶ, pubesco, adolesco; idem quod, ab, & pro præced. ἠβάω, vel ἠβύω, seu ἠβάω; quæ vide. Sed comicorum ferè est.

Ἡβύω, ης, ηι, pubescerem, Att. pro ἡβαίην, -ύμι, præs. opt. act. verbi ἠβάω, pubesco. Th. ἥβη.

Ἡβώοιμι, ἡβώοις, pubescerem, es, præs. opt. act. ab ἠβάω. Poët. pro ἠβάω, quod vide.

Ἡβώτης, ου, ὁ, adolescens; idem quod ἠβήτης; ab ἠβάω, ἠβόω, vel ἠβύω; vide.

Ἠβάασα, Poët. pro ἠβᾶσα, præs. part. f. g. ab ἠβάω.

Ἠβᾶσα, vide suprà, ἠβάω.

Ἦγ' pro ἦγε, duxit, 3. sing. a. 2. vel imperf. act. verbi ἄγω, duco. f. ἄξω. p. ἦχα. a. 1. ἤξα.

Ἤγαγτ' pro ἠγάγετο, duxit, 3. sing. a. 2. m. Att. pro ἤγετο, verbi ἄγω.

Ἤγαγον, ες, ε, Att. redupl. pro ἦγον, a. 2. ind. act. ejusd. verbi.

Ἠγαθὴν, dat. sing. f. g. ab

Ἠγαθὸς, ὸν, valde divinus. Ion. pro ἀγαθὸς, q. d. ἄγαν θεῖος. Them. Θεὸς, Deus.

Ἠγαλλίσαντ, 3. sing. a. 1. m. verti ἀγαλλιάω, exulto. Th. ἀγάλλω, orno.

Ἠγάμην, admirabar, imperf. verbi ἄγαμαι, idem quod ἀγάω, vel ἀγάομαι, admiror.

Ἠγανάκτησεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀγανακτέω, indignor, doleo, f. ήσω. p. ηκα.

Ἤγανον, ου, τὸ, sartago; pro τήγανον; id vide; Ionicè, abjecto, τ.

Ἠγάπα, 3. sing. imperf. act. verbi ἀγαπάω.

Ἠγάπων, Dor. & Æol. pro ἠγάπων, amabant, 3. pl. imperf. act. q. ab ἀγαπάω, pro ἀγαπάω, diligo.

Ἠγάπυσε, dilexit, 3. sing. a. 1. act. verbi ἀγαπάω, diligo, f. ήσω. p. ηκα.

Ἠγασάμην, ω, ατο, admiratus sum, a. 1. m. verbi ἀγάζομαι, f. άσομαι. p. ήγασμαι. Th. ἄγαμαι, admiror.

Ἠγάσθην, a. 1. ind. pass. ejusd. verbi & Them.

Ἠγάσατο, 3. sing. a. 1. m. Poët. gem. αν, verbi ἀγάζομαι; vide ἠγασάμην.

Ἠγάφθησαν, 3. pl. a. 1. act. verbi ἀγγαρεύω, cogo. f. εύσω. p. ἠγγάρευκα. Th. ἄγγαρος, tabellarius regius.

Ἤγγειλάμην, nuntiavi, a. 1. m. verbi ἀγγέλλω, nuntio. f. ελῶ. p. ἤγγελκα. a. 1. ἤγγειλα.

Ἤγγειλε, 3. sing. a. 1. ind. act. ejusdem verbi.

Ἠγγίλθην, a. 1. ind. pass. ἠγγέλην, a. 2. ind. pass. ἠγγέλμην, perf. pass. verbi ἀγγέλλω, nuntio. f. ελῶ. a. 2. ἤγγελον.

Ἠγγέλλετο, 3. sing. imperf. pass. ejusd. verbi.

Ἤγγικα, ας, ε, perf. act. ἤγγισα, a. 1. ind. act. verbi ἐγγίζω, appropinquo. f. ίσω. Th. ἐγγὺς, prope.

Ἠγγύατο, sponsores accipiebat, 3. sing imperf. pass. verbi ἐγγυάομαι. Th. ἐγγύη, responsio.

Ἦγε, abduxit, 3. sing. a. 2. ind. act. Att. ἤγαγε, verbi ἄγω. f. ἄξω, duco.

Ἦγε, ἠγέρετο; divexabat; ab ἄγαλ, ἠγάλλειν; quæ Vi.

Ἤγειρα, excitavi, a. 1. ind. act. verbi ἐγείρω. f. ερῶ. p. ἤγερκα. a. 1. pass. ἠγέρθην.

Ἠγείδη, cogitare, præs. inf. ab ἠγέομαι, duco, arbitror.

Ἠγείδ', 3. sing. præs. ἠγεῖτο, ducebat, 3. sing. imperf. verbi ἠγέομαι, duco. f. ἠγήσομαι.

Ἠγεμονία, ας, ἡ, i. e. ἀρχὴ, præitio, principatus; ducatus, &c. à sequente, ἠγεμονεύω, id vide.

Ἠγεμονεύω, præeo, sum dux, imperf. ἠγεμόνευον, ες, ε. Th. ἠγέομαι, duco.

Ἠγεμονεύω, principatum teneo; ut, ἠγεμονεύω, Vi.

Ἠγεμονή, ης, ἡ, principatus, imperium; Plat. in Tim. ab ἠγεμὼν, Vi.

Ἠγεμόνα, ducem, acc. sing. ab ἠγεμονὺς, dux. ejusd. Th.

Ἠγεμονίδης, princeps, rector, & dominator sensuum; Bud. in Epistol. poster. & in Pand. ab ἠγεμονία, Vi.

Ἠγεμονία, ας, ἡ, imperium: &

Ἠγεμονίη, Ion. pro ἠγεμονία: &

Ἠγεμονικὸς, ὴ, imperatorius: & subſtant. τὸ ἡγεμονικὸν, principatus animi: ab ἠγέομαι, duco.

Ἠγεμονικῶς, imperatoriè; ut imperatorem decet; vel ut decet virum principem; ut, ἠγεμονικῶς ἐνδιατρίβειν; admodum ut decet virum principem; Plut. in Pericle. adv. ab ἠγεμονικὸς.

Ἠγεμόνιος, ου, ὁ, Mercurius; sic, cognomento dictus, quod dux viæ sit; Aristoph. in Pluto.

Ἠγεμονὶς, ίδος, ἡ, imperatrix, regina; quæ principatum obtinet; ut ἠγεμονὶς πόλις; Roma; sic, ἠγεμονὶς αἰδὼς; sensus qui principatum inter cæteros obtinet, &c. Item, ἠγεμονὶς, ίδος, ὁ, dux; & ἠγεμόσυνον, ου, τὸ, præmium ducendi, &c. Utrumq; à sequente ἠγεμὼν.

Ἠγεμὼν, όνος, ὁ, ἡ, dux, præses, rector. gen. pl. ἠγεμόνων. dat. pl. ἠγεμόσι. ab

ΗΓΕΟΜΑΙ, -ήσομαι, duco, dux fum, existimo: imperf. ἠγεόμην, ἐ. ἠσόμην. p. ἤσμαι. q. ab ἄγω, duco: hinc ἠγεμονεύω, dux fum: διηγέομαι, narro: διήγησις, narratio.

Ἠγερέθοντο, coibant, 3. pl. imperf. pass. ab ἀγερέθομαι, Poët. pro ἀγείρομαι, congregor: hinc imperf. ἠγερέθοντο. Th. ἀγείρω, congrego: f. ερῶ. p. ἤγερκα.

Ἤγερθεν, convenerunt, Bœot. Sync. pro ἠγέρθησαν, 3. pl. a. 1. pass. ab ἀγείρω, congrego: vel ut alii, ab ἐγείρω, excito.

Ἠγέρθην, fum excitatus: & in 3. pl. ἠγέρθησαν, a 1. ind. pass. verbi ἐγείρω; sin vero collectus fum, ab ἀγείρω.

Ἠγερία, Egeria; Nympha, cum qua consuetudinem habuisse Numa Pompilius fertur; Plut. in Numa.

Ἤγερκα, collegi, perf. act. ab ἀγείρω. sin excitavi, ab ἐγείρω.

Ἠγερὸν, 3. pl. imperf. vel a. 2. m. ἠγέρμην, verbi ἄγω, duco; ἤγετο, 3. sing. a. 2. m.

Ἠγερσία, ας, ἡ, præitio, principatus; ab ἠγέομαι, Vi.

Ἠγέρτης, ου, ὁ, idem ac ἠγεμὼν, quod videas.

Ἠγηγέρκειν, excitaveram, pluſq. p. act. Att. verbi ἐγείρω, excito. f. ρῶ. p. ἠγήγερκα.

Ἠγηλάζω, f. άσω, duco, præeo; ab ἄγαλ & ἰλάω, ἀγιλάω, ex quo ἠγιλάζειν, formari vult Buſt.

Ἤγημα, ατος, τὸ, ductus, consilium; ἐγκλὴ, &c. Item, verbum ἤγημαι, duco; i. e. existimo; Act. Apoll. c 26. & ad Philip. cap. 3. &c. Utrumq; ab ἠγέομαι, id vide.

Ἤγημι, & Att. ἀγῶ, a. 2. ind. pass. verbi ἄγνυμι, vel ἄγω, frango. f. ἄξω. a. 1. ἦξα & ἴαξα.

Ἤγησαι, ἄιδαο, a. 1. imperat. m. ab ἠγέομαι, duco.

Ἤγησάμην, ω, ατο, præivi, a. 1. m. verbi ἠγέομαι, duco. f. ἠγήσομαι.

Ἤγησάσθω, dux ſit, 3. ſing. a. 1. imperf. m. ejusd. verbi.

Ἠγήσατ' pro ἠγήσατο, 3. ſing. a. 1. m. ἠγησάμην, quod vide.

Ἤγησας, ου, ὁ, HEGESIAS, nomen Philoſophi.

Ἤγησις, εως, ἡ, ductus, principatus; ab ἠγέομαι, duco.

Ἤγιτ' pro ἠγῆ, redeat, 3. ſing. præſ. ſub. m. verbi ἠγέομαι, duco.

Ἠγήτειρα, ας, ἡ, & ἠγητεία, dux, fœm. i. e. ductrix; in Epigr. Item, ἠγήτειρ; putandum est, existimandum; & ἠγητορία, ἡ, ductorio, principatus, &c. Item, ἧς σύκων ἡ παλαθὴ; pro quo apud Heſych. & Athen. ſcribitur ἠγητεία; nam ἠγητεία, (alias, ductrix, ut dictum) est etiam παλάθη, πε ἡ ἀφόρτη πυραμὶδη ἐκ ταῖς πομπαῖς, &c. Ut ſcribit Euſtathius, &c. Omnia ab eod. verbo ἠγέομαι, id Vi.

Ἠγήτηρ, ῆρος, ὁ, idem. Them. ἠγέομαι, duco.

Ἠγητὴρ, ῆρος, ὁ, ductor, in pl. ἠγήτορες.

Ἠγητὴρ, ῆρος, ὁ, idem. Them. ἠγέομαι, duco.

Ἠγιασμένος, ſanctificatus, perf. part. paſſ. ab ἁγιάζω, ſanctifico. f. άσω. Th. ἅγιος, ſanctus.

Ἤγμην, actus ſum, perf. paſſ. verbi ἄγω, ago. f. ἄξω, p. ἦχα, perf. part. paſſ. ἠγμένος.

Ἠγμένως, erudite; πεπαιδευμένως; (ab eod. Th. ἄγω) nam ἀγωγὴ, est ἡ παίδευσις; Suid.

Ἠγνικότες, nom. pl. ab

Ἠγνικὼς, ότος, perf. part. act. &

Ἠγνισμένος, perf. part. paſſ. ab ἁγνίζω, purifico, expio. f. ίσω. p. ἥγνικα. Th. ἁγνὸς, caſtus.

Ἠγνόηκα, ignoravi, perf. ind. act. ἠγνόησα, a. 1. ind. act. verbi ἀγνοέω ex α priv. & νόος, mens.

Ἠγνόησεν, ignoravit, Poët. & Dor. pro ἠγνόησε, 3. ſing. a. 1. act. ejusd. verbi.

Ἠγνόουν, 1. ſing. vel 3. pl. imperf. act. verbi ἀγνοέω, ignoro. f. ήσω. p. ἠγνόηκα. ex α, & νόος, mens.

Ἠγξαμένας, ης, a. 1. ind. act. ἠγξάμην, ω, ατο, a. 1. m. & ἤγξα, perf. act. ab ἄγχω, ſtrangulo, ſuffoco.

Ἤγομεν, 1. pl. imperf. vel a. 2. act. ἦγον. Sed ἠγόμην, eſt 1. ſing. a. 2. m. verbi ἄγω, duco.

Ἤγον, ducebam, imperf. vel a. 2. act. ejusd. verbi.

Ἠγοντ' pro ἠγοντο, ducebant, 3. pl. imperf. vel a. 2. m. ejusd. verbi.

Ἠγόρευσας, emiſti, a. ſing. & ἠγόρευσαν, 3. pl. a. 1. act. verbi ἀγορεύω, emo. f. εύσω. p. ἠγόρευκα. Th. ἀγορὰ, forum.

Ἠγορεύσθητε, 2. pl. a. 1. ind. paſſ. ejusdem verbi.

Ἠγορεύσθησαν, renuntiati ſunt, 3. pl. a. 1. paſſ. verbi ἀγορεύω verba facio. Them. ἀγορὰ, forum.

Ἠγερώθω, concionabantur, Poët. pro ἠγορεύοντο, 3. pl. imperf. paſſ. verbi ἀγορεύομαι. Th. ἀγορὰ.

Ἡγεμὼν, όνος, ὁ, dux, imperator. Subſtantivè à præſ. part. verbi ἡγέομαι, -ούμενος, duco. in 3. pl. ἡγοῦνται. f. ἡγήσομαι.

Ἤγουν, adv. idem quod ἤτοι, ſive; item videlicet: ab ἤ, ſive.

Ἠγρέτο, Poët. Sync. pro ἠγείρετο, 3. ſing. imperf. paſſ. verbi ἐγείρω. excito.

Ἠγρεύθην, a. 1. ind. paſſ. &

Ἤγρευκα, perf. act. & ἤγρευσα, ας, ε, a. 1. act. ab ἀγρεύω, f. εύσω, capto, venor. Th. ἄγρα, captura.

Ἤγρευεν, a. 1. vide in ἠγρεύκα.

Ἠγρόωσαι, 2. ſing. perf. paſſ. verbi ἀγείρω, effero, efferatum reddo: f. άσω.

f. ἠγελωκα. perf. pass. ἠγελωμαι. perf. inf. pass. ἠγελῶδαι. Th. ἀγεὸς, rus, ager.

ᵛΗγελῶδαι, perf. inf. pass. vide ἠγελασαι.

ᵛΗγοκινσάμιλω, ω, ατο, a. 1. m. verbi ἀγροικίω, ab ἀγροικος, rusticus, qui in agro vivit, Th. ἀγεὸς, rus, & ὄικος, domus.

ᵛΗγχα, ας, ε, strangulavi, suffocavi, præt. ind. act. verbi ἄγχω.

ᵛΗγωνίζετο, 3. sing. imperf. pass. verbi ἀγωνίζομαι, certo: f. ἰσομαι, p. ἠγώνισμαι. perf. part. ἠγωνισμένος. Th. ἀγὼν, certamen.

ᵛΗγώνισμαι, certavi, ejusd. perf. vide ἠγωνίζετο.

ᵛΗδ' pro ἠδὲ, &.

ᵛΗδε, & ἤδεα, Att. seu Ion. præt. m. verbi ἀνδάνω, seu ἄδω, placeo.

ᵛΗδεὶς, ῆος, ὁ, jucundus, suavis; idem quod ἡδυὲς; id vide; nam est ab eod. ἡδὺς, unde ἡδεῖν, &c. Vi. & ἡδιστὸς, idem est quod ἡδύς; factum ex ἥδω, delecto, seu oblecto; suavitate & jucunditate affico, &c. Per Systolen literæ ε; quasi ἡδαὲς; ut tradunt Grammatici, Od. Π. ξ. ἀλεὶ δαὶτ' ἰλαὸς Ἀμφιτρυωνιάδαο ἑδωλὴ; & ἐδωδὴν γλυκὺν, apud Nicandrum.

ᵛΗδέφω, 3. sing. perf. pass. verbi ἡδαίω, quod ab ἡδραφίζω, posterno, solo æquo; quod ab ἥδραφος, solum. Th. ἕζομαι, sedeo: f. ἐδέσμαι.

ᵛΗΔΕ', Poët. & : ab ᾗδε, hæc.

ᵛΗδεα, & ἤδη, cognoveram, Ion. & Att. pro ᾔδειν, seu ἐᾔδειν, plusq. p. verbi εἴδω, scio: perf. εἰδήκα, & per Sync. ἔδηα, in plusq. perf. εἴδειν, & Att. ᾔδειν. & Ion. ᾔδεα, εας, εα.

ᵛΗδέα, suaviter, adv. ab ἡδὺς, quod vide: & in acc. pl. n. g. ἡδέα, ab ἡδύ.

ᵛΗδέας, ας, f. g. ab ἡδὺς, suavis: compar. ἡδίων, superl. ἥδιστος.

ᵛΗδέμεν, pro εἰδέμεν, 1. pl. plusq. p. vide ᾔδειν.

ᵛΗδεν, ης, ε, noveram, Att. ᾔδειν, per Sync. pro εἰδήκειν, perf. act. verbi εἴδω, scio: f. ἴσω. p. m. ὄιδα.

ᵛΗδεισαν, ejusd. 3. plur. plusq. p. vide ᾔδειν.

ᵛΗδειδαι, noveras, Æol. Parægoge pro ἔδεις, 2. sing. plusq. p. act. vide ᾔδειν.

ᵛΗδεκα, comedi, perf. act. Att. pro ἔκα, verbi ἔδω. Alii ab ἰδίω, formari volunt, & in perf. Atticè dici ἐδήδοκα.

ᵛΗδίος, jucundi, genit. sing. ab ἡδὺς, vel ἡδὺ, suavis, e.

ᵛΗδισαν, noverant, 3. pl. p'usq. p. pro ᾔδεισαν. Att. correpta penultima. Vide ᾔδειν.

ᵛΗδιόθην, veritus sum, a. 1. pass. verbi αἰδέομαι, veneror: f. ἐσομαι, & ἠσθημαι. perf. ἤδεσμαι. Them. αἰδὼς, ὀος, ὦς, ἡ, pudor.

ᵛΗδὸ, 3. sing præs. ind. ἤδετο, 3. sing. imperf. verbi ἥδομαι, delector. Th. ἡδὺς, suavis.

ᵛΗδὸλιος, libenter, adverb. ab ἡδὺς, suavis: comp. ἥδιον. superl. ἥδιστα, libentissimè.

ᵛΗΔΗ, adv. jam, mox, protinus; ἤδη ἐν πολλῷ, jamdudum.

ᵛΗδη, noram, vel noverat, Att. pro ᾔδη, quod vide.

ᵛΗδη νυῦ, jam nunc; ἤδη οὐῦ ποτὲ; jam aliquando; aliquando igitur; jam tandem, tandem aliquando, &c. Item, ἤδη ποτοτε οὐῦ, pro eodem dicitur; sic etiam, ἠδήποτε, quò tandem aliquando; & ἠδήπω; nempe, &c. Omnia ab ἤδη; jam, olim, quondam; aliquando; paulo antè, &c. Reliquas particulas cum ἤδη compositas, vide suis in locis.

ᵛΗδικησαν, 3. sing. a. 1. act. verbi ἀδικέω, lædo, injuria afficio: perf. part. pass. ἠδικημένος. Ex α priv. & δίκη, jus.

ᵛΗδιον, libentius, jucundius, compar. n. g. ab ἡδὺς.

ᵛΗδιστα, adverbialiter, suavissimè, libentissimè: ab

ᵛΗδιστος, η, ον, suavissimus, superl. ab ἡδὺς, ἐος, suavis.

ᵛΗδιων, ονος, suavior, libentior: compar. ab ἡδὺς, suavis.

ᵛΗδμην, ῆσθμην, p. ᾔσθμην, delector, lætor. Th. ἡδὺς, suavis.

ᵛΗδομαι, ῆσθμαι, part. præs. f. g. Hinc ἀδμόσιον, dat. pl. præs. part. Them. ἡδὺς, suavis.

ᵛΗδομένως, adv. (idem quod ἡδέως) suavitèr, jucundè, lubenter, &c. à præced. ἡδομένος, Vi.

ᵛΗδον, & Dor. ᾖδον, imperf. vel a. 2. verbi ᾄδω, contracte pro ἀείδω, cano: ᾖδον, a. 2. verbi ἀνδάνω, placeo: f. ἀδήσω.

ᵛΗδονὴ, ῆς, ἡ, voluptas, jucunditas: ab ἥδω, delecto. Th. ἡδὺς, suavis.

ᵛΗδονικὸς, ἡ, ὁ, voluptuarius; Athen. lib. 13. à præced.

ᵛΗδος, εος, τὸ, suavitas: sed ἦδος, accetum. Th. ἡδὺς, suavis.

ᵛΗδοσατε, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐδεσίζω, stabilio: f. άσω. perf. pass. ἐδεσμαι: ab ἕδος, sedes. Th. ἕζομαι, sedeo.

ᵛΗδρυκὸς, ἐος, adultus, perf. part. act. ab ἀδρύω. Th. ἀδὲς, multus, magnus, abundans.

ᵛΗδρυόψιν, ης, ὁ, adultum, perf. part. act. ab ἀδρύω, crassum reddo. Th. ἀδὲς, crassus.

ᵛΗδὺ, suaviter, adv. est a n. g. ab ἡδὺς, εῖα, ὺ, suavis, e: comp. ἡδύτερον & ἥδιον, suavius.

ᵛΗδύδεια, τὰ, placentarum quædam genera; apud Athen. lib. 4. ex Chrysippo; forsan, à suavitate & voluptate quam vi æ efferunt, &c. Ab ἡδὺς & βίος.

ᵛΗδυδόας, ης, ὁ, jucundum clamitans; vel suavem vocem edens; canorus; voce jucundus, &c. Ut in Epigramm. lib. 1. κἀσπφὸν ἡδυδόας; merula canora; sic, ποιμένες ἡδυδόαι; opiliones canori; apud Laicar. &c. Ab ἡδὺς & βοάω, ut de, βοὴ, βόας, &c. Vide.

ᵛΗδύγαιον, Suid. τὸ καλὸν ἔχον γῆν; suavem & bonam habens terram; Heraclides autem Tarentin. apud Athen. lib. 3. in Symposio suo, γῆν ἡδυγαιον, vocat ἡδύγαιον, forsan, quòd ἐν ἡδείᾳ γαίᾳ proveniat, &c. (vide συκῆς) ab ἡδὺς & γαῖα, Vi.

ᵛΗδύγελως, q. d. dulce ridens; suaviter ridens, &c. Ab ἡδὺς & γελάω, unde γέλως, ὰτος, ὁ, vel γέλως, ω, unde accus. γέλων, & dat. γέλῳ; quem tamen aliqui volunt per Apocopen esse à γέλαση, risu.

ᵛΗδύγλωσσος, suavem & jucundam linguam habens; pro quo Doricè, ἀδύγλωσσος; apud Pind. ab ἡδὺς & γλῶσσα, Vi.

ᵛΗδυγνώμων, qui consilio & opinione homines delectat; i. e. prudens; cujus consiliis & responsis homines oblectantur, &c. Apud Polyb. ab ἡδὺς & γνώμων, Vi.

ᵛΗδυέπεια, suaviloquæ, nom. pl. f. g. ab ἡδυεπὴς, suaviloquus: quod ab ἡδὺς & ἔπω, dico.

ᵛΗδυεπὴς, vide ἡδυέπεια.

ᵛΗδύθροον, ὁ ἡ ἡ, suaviter sonans; in Epigr. q. d. dulcisonus, &c. Ab ἡδὺς & θροῦς, clamor, vox, sonus, &c. Vide.

ᵛΗδύκαρπος, ὁ ἡ ἡ, suaves fructus habens; ut ἡδύκαρπον δένδρον; Theophrastus; ab ἡδὺς, & καρπὸς, vide.

ᵛΗδύκεως, ω, ὁ, cujus caro est grati saporis, & jucundi; cujus carnes suaves sunt, &c. (Aristot. lib. 5. de generatione animalium; ab ἡδὺς & κρέας, τὸ, Vi.) Unde compar. ἡδυκεώτερος, α, ον carne suavior, &c.

ᵛΗδύκωμος, q. d. jucunda commessatio; item, genus saltationis; & canticum quoddam; Poll. Ab ἡδὺς & κῶμος, vide.

ᵛΗδυλίζω, adulor; grata & jucunda loquor; (idem quod ἡδυλογέω;) unde, ἡδυλισμὸς, ὦ, ὁ, assentatio, adulatio; vel adulationis species quædam; εἶδος τῆς κολακείας; ut Eustath. tradit; à Th. ἡδὺς, Vi.

ᵛΗδυλόγος, suaviloquus; suaviloquens; (i. e. ἡδυεπὴς, sive, ἡδύφωνος; quæ vide) Unde, ἡδυλογία, loquor quæ jucunda sunt & grata; ad placitum loquor; adulor, &c. Item, ἡδυλογία; suavitas sermonis, suaviloquentia, &c. Ab ἡδὺς & λόγος, &c. Vi.

ᵛΗδυλύρης, ω, ὁ, suavisonans; propriè, suaviter lyrâ canens; ut, ἡδυλύρης πίνδαρος; in Epigr. ab ἡδὺς & λύρα, vide.

ᵛΗδυμελὴς, suavem & canoram vocem habens; in Epigr. ab ἡδὺς & μέλος, τὸ, carmen, &c. Vi.

ᵛΗδυμὸς, suavis, dulcis, jucundus; idem quod ἡδὺς; ut, Apoll. Arg. 2. ἥδυμος ὕπνος, &c. (pro eodem dicitur & νήδυμος, per Pleonasmum literæ, ν: Il. β. aliàs, est profundus, quem subire nequeas, aut unde vix emergere possis, &c. a δύω, &c. Vi.) Est derivatum ab ἡδὺς, Vi.

ᵛΗδυνατο, Ion. pro δύναντο, 3. pl. opt. Alii legendum censent ἠδυνάτο, pro ἠδύναντο, poterant, 3. pl. imperf. à δύναμαι, possum.

ᵛΗδυπάθεω, ω, ἄλω, Att. pro ἡδυπαθέω, poteram, imperf. m. verbi δύναμαι, possum: f. δυνήσομαι, a. 1. ἐδυνήθην. Att. ἠδυνήθην, & ἠδυνάσθην, quasi à δυνάζω.

ᵛΗδυπάθεω

ᵛΗδυπάθεω, potui, & in 3. pl. ἠδυνάσθησ, a. 1. vide ἠδυπαθέω.

ᵛΗδυώμοις, jucundus sum; edulor, condior, suavis, jucundus, seu dulcis reddor, &c. est pass. ab ἡδύνω, vide. Unde, verbalia, ἡδυντὴρ, edulcans, condiens, salis / pi.heton, ideoque, ἡδυντῆρες dicti ἅλες, quòd sal condiendi vim habeat, &c. ic, ἡδυντικὸς, condiendi vim habens, ad condiendum aptus; item, ad condiendi scientiam pertinens; undè ἡδυντικὴ, τὰ, condimenta, & ἡδυντὸς, conditus, aromatibus conditus, &c. Ut ἡδυντὴ πίτυα, pix odoribus condita; i. e. cocta cum aqua & aromatibus, & ἡδυντὸν ὕδωρ, adeps in aqua & aromatibus coctus, &c. Omnia ut dictum ab ἡδύνω, & ἡδυσμὸς, vide.

ᵛΗδωδ', edulcatus est, 3. sing. perf. pass. ab

ᵛΗδώω, suave reddo: f. ώσω, perf. pass. ἤδυσμαι. Th. ἡδὺς, suavis.

ᵛΗδώων, suave, jucundum, & dulce vinum ferens, seu præferens, &c. Ut ἡδώοντος ἄμπελος, dulcis vini vites; & ἡδωνότατον κρατος, fructus vini dulcioris; Theophrast. l. 3. c. 20. de caus. pl. ab ἡδὺς, & οἶνος, V.

ᵛΗδύοσμον, ω, τὸ; mentha, herba, quia ejus ἡδεῖα ὀσμὴ, suavis odor.

ᵛΗδυόσμος, jucunde & suaviter olens; item, calamus aromaticus, à suavi odore jus & jucundo; unde, ἡδυοσμία, odoris suavitas, odor jucundus; ab ἡδὺς, & ὀσμὴ; V.

ᵛΗδυπαθὴς, voluptati deditus, voluptuarius; Athen. lib. 12. Undè ἡδυπάθεια, voluptas, vita voluptuaria, mollities, & ἡδυπαθῶ, voluptate fruor, cuticulam curo, delicate & molliter vivo, &c. ab ἡδὺς & πάθος, vide.

ᵛΗδύπνοος, sive ἡδύπνους, jucundum odorem spirans, suave spirans, &c. pro quibus dicitur etiam ἡδύπνοος; Ep gr. ab ἡδὺς, & πνόος, seu πνοὴ, &c. V.

ᵛΗδύπολις, gratus, jucundusque civitati; Soph. al ἡδὺς, & πόλις: vide

ᵛΗδυπορφύρα, ex ostreorum genere est, ut ipla πορφύρα, quod V.

ᵛΗδυπότης, Bacchi Epitheton; 1. Epigr. i. e. dulcis, (vini scilicet) seu suavis potor, &c. Item, ἡδυποτὸν, cujus potus suavis est; Od. β ut ἡδύποτον οἶνον, vinum suave & jucundum, &c. ab ἡδὺς, & πότης, ποτὸν, vel πότος, &c. vide.

ᵛΗΔΥΣ, ἡδὺ, ὁ, & in f. g. ἡδεῖα, & Ion. ἡδεῖη, & in n. g. ἡδὺ, SUAVIS; jucundus, lætus: q. ab ἥδω, delecto: compar. ἡδίων, superl. ἥδιστος, & ἡδύτερος, ἡδύτατος: hinc ἡδέως, suaviter: ἡδονὴ, voluptas.

ᵛΗδύσμα, ατος, τὸ, suavitas, condimentum. Th. ἡδὺς, suavis.

ᵛΗδυσμὸς, ὁ, idem quod præcedens, ἥδυσμα, τὸ, quod suavitatem & gratiam aliquam conciliat; quod rem aliquam jucundiorem gratioremque reddit; item dulcedo, &c. Item, ἡδύσματα, τὰ, dicuntur etiam unguenta ipsa, quibus ad suavitatem odoris aromata adjuncta sunt; vel aromata quibus odor unguentis conciliatur, &c. ab ἡδὺς, undè, ἡδυσμὸς, &c. V.

ᵛΗδυσματόλαχε ὀψάνια; opsonia condimentorum, helcio quæ unguentia habentia; apud Athen. lib. 7. ab ἡδύσματα, & λαχὼν, nugæ, ineptiæ, tricæ: item, res nullius pretii, res vanæ, &c. V.

ᵛΗδυσμὸς γαβδάνη, galbanum boni odoris; Exod. cap. 30. Undè ἡδυσμὸς, & γαλβάνη.

ᵛΗδύτερος, jucundior, suavior, &c. vide in ἡδὺς.

ᵛΗδυφαὴς, suave splendens; ut, ἡδυφαὲς ἤλεκτρον, electrum seu succinum suave splendens; ab ἡδὺς & φάος; V.

ᵛΗδυφάρυξις, θρυμματισμὸς; apud Athen. guttuli gratæ, seu suaves, & jucundæ placentæ, &c. ab ἡδὺς, & φάρυγξ, υγγος, ὁ, vel ἡ, guttur, fauces, &c. V.

ᵛΗδυφανία, ας, ἡ; vocis suavitas: ab ἡδὺς, suavis, & φανὴ, vox.

ᵛΗδύφωνος, suavem vocem habens seu jucundam, suaviloquus, &c. Undè.

ᵛΗδυφώνως, suavem vocem emittendo, suaviter sonando, &c. ab iisdem.

ᵛΗδυχρόος, sive ἡδυχρόως, jucundo colore praditus; ut ἡδύχροος μύρον; hedychron, vel hedychroon unguentum Diosc. l.b. 1. dictum est autem à caloris hilaritate, &c. ab ἡδὺς, & χρόα; V.

ᵛΗδὼ, f. ήσω, a. 1. ἤσα, delecto. Th. ἡδὺς, suavis.

ᵛΗδὼ. Hesych. ἡδὼ ἔτεκε ἦκεν πέφυκεν. Legitur ea vox Jobi 36. 30. an ἠδὼ legend. lux enim res suavis homini. Quid si scriptum esset ἠὼ, quæ est aurora: aut εἰδὼ, quod est oculus, qui lumen.

ᵛΗὶ, Poët. pro ἢ, quam aut.

ᵛΗἰ, erat, 3. sing. imperf. verbi εἰμὶ, sum: imperf. ἤω. Ion. ἴα, ectasi Poët, ἤα, ας, α.

ᵛΗἶα, ivit, 3. sing. præt. m. ἦκα, pro ἔβα, verbi ἔβμι, eo.

ᵛΗεα, iveram, Ion. pro ἤειν, plusq. p. m. verbi ἔβμι, eo.

ᵛΗει, 3. sing. plusq. p. m. verbi ἔβμι, eo.

ᵛΗείδειν, εις, ει, Pleonasmo Ϝ ν, pro εἶδεν, plusq. p. ab εἰδέω vel Attica Epenth. pro ᾔδειν, quod pro εἰδήκειν, plusq. p. & per Crasin ἔδηειν, verbi εἰδέω.

ᵛΗείδης, pro εἶδες, plusq. p. sub. m. Pleonasm. Ϝ ν, vel Att. Epenth. pro ᾔδησθα, ab ᾔδειν, plusq. part. m. verbi εἰδέω, scio.

ᵛΗεν, ἦεν, ἦεν, plusq. p. m. verbi εἶμι, eo.

ᵛΗεσεν, Pleonasmo Ϝ ν, pro εἶσεν, a. 1. act. verbi εἴζω, necto: vel est a. 1. act. verbi ἀείρω, effero, attollo.

ᵛΗέλιος, ου, ὁ, Sol: Poët. pro ἥλιος, gen. Ion. ηελίοιο, dat. ηελίῳ.

ᵛΗεν, erat, pro ἦν, vel ἦ, 3. sing. imperf. verbi εἰμὶ, sum: vide ἦα.

ᵛΗν, est 3. sing. perf. m. verbi εἶμι, eo: vid. ἦα.

ᵛΗὸν, & per Metath. ἴον, gen. sing. ab ἶος, bonus, fortis: & per Poët. Ectasin ἐῶν.

ᵛΗπαρ, quam idem quod ἦκαρ. Them. ἦ, Poët. ἠέ.

ᵛΗέρα, nebulam, acc. sing. ab ἠὴρ, Poët pro ἀὴρ, aer, caligo. Vid. ἠέρι.

ᵛΗσίδουν, 3. pl. ind. præs. & ἠδίδεσαν. 3. pl. imperf. pass. verbi ἀδίζομαι, attollor, suspensus sum. Repertur & ἠρέσθομαι. Th. ἀείρω, attollo.

ᵛΗέρσω, & in 3. pl. ἠέρσαν, a. 1. ind. pass. verbi ἀείρω, attollo.

ᵛΗέρι, dat. sing. Poët. pro ἀέρι, ab ἀὴρ, ἀέρος, ὁ, aër: & in f. g. caligo: hinc ἠερίη, ἡ, matutina.

ᵛΗεριόεσσα, ας, ἡ; nomen mulieris.

ᵛΗέριος, pro ἐαρινὸς, vernus in Epigram. vide.

ᵛΗέριος, α, ὁ, ἀέριος, per aërem gradiens, seu potius, volans, qui est in aëre; Il. 3. ἠέριαι γέρανοι, aëriæ grues, &c. Item, ἠέριος, mane imus, per plenasinum α, ας, ab ἠὴρ, ἠέρος, ver; item, tempus matutinum: quod factum est ex ἑῶς, contractione α ε, & α; in α. In priore autem significatione, nomen ἠέριος, aërius, est ab ἠὴρ, ἠέρος, apud Poëtas, pro ἀὴρ, aër; id V.

ᵛΗέρκα, ας, ε, sustuli, præt. ind. act. &

ᵛΗέρμαι, σαι, ται, sublatus sum, præt. passiv. ἠέρθαι, ντο, n. sublatus eram, plusq. perfect. ind. passiv. ab ἀείρω, attollo.

ᵛΗέρθην, sublatus, elatus sursum, &c. participle à præced. ἦρμαι, vide.

ᵛΗεροφοῖτις, ιδος, ὁ, ἡ, aërem agitans; vel passive, qui in aere agitatur, pro ἠεροδίνης; ut in Anth. Epigr. ἠεροφοῖτις αἴετος, aquila per aerem agitata; au: quæ agitatur per aerem; sive aquila aerem movens, seu versans, in aere pendens, &c. ab ἠὴρ, ἠέρος, Poëticè pro ἀὴρ, & φοῖτις, undè φοίτιος, &c. vide.

ᵛΗεχεδὲς, obscuro dat. sing. ab

ᵛΗεχεδὴς, ἐος, ὁ, ἡ; obscurus: ab ἠὴρ, ἠρος, Poët, pro ἀὴρ, aër, caligo: & ἐδὸς, εος, τὸ, forma. Them. εἴδω, video.

ᵛΗεχθὶς, νος, ὁ, ἡ, tenebrosus caliginosus; ut ταρταρὸς ἠεχθὴς: Il. 8. pro quo etiam eodem, dicitur & ἠερόεις, ἐος, ὁ, ἡ, ater, obscurus, &c. Vi. ab ἠὴρ, ἠέρος, ὁ vel ἡ, Poëticè, idem quod ἀὴρ, aër, caligo, &c.

ᵛΗεχθεν, adv. ex aëre; (pro ἀπ' ἀέρος, i. An.h. Epigr.) ab aere, &c. ex ἠὴρ, ἠέρος, vide.

ᵛΗεχτο, 3. sing. plusq. perf. pass. verbi ἀείρω, attollo.

ᵛΗεχτὶνι, per aërem meanS, vaga, vel quæ in tenebris vagatur: ab

ᵛΗεχτόπλοος, ου, ὁ, ἡ, aërius, vel aërea: quod ab ἠὴρ, ἠέρος, Poët. pro ἀὴρ, aër: & ποτάω, eo, ventito.

ᵛΗεχφανόων, elatam seu altam vocem habens, voce aerem replens, valdè clamans, &c. Il. 6. ab ἠὴρ, ἠέρος, & φανὴ unde φανόω, &c. vide.

ᵛΗεσαν, iverant, Att. pro ἤεισαν, 3. plur. plusq. ἤειν, verbi εἶμι, eo.

ᵛΗηιαν, ωνος, ὁ, ΕΗΤΙΟΝ, nom. propr.

ᵛΗζαγόλιω, ις, ι, a. 1. ind. pass. verbi ἀζαίνω, idem quod ἄζω, sicco.

ᵛΗὴ, prò ἢ; aut, &c. vide.

ᵛΗθτμαν, in Anth. Epigr. suspensus sum, tanquam ab ἀεὶρτομαι.

ᵛΗιτάζων, Helychio est αἴειρον, tollens, sublevans: quod & ἀειρτάζων.

ᵛΗλιν, eram, seu eras, Poëticè, & Att ἦλιν, imperf. verbi εἰμὶ, sum.

ᵛΗλιος, ἐος, ὁ, ἡ, Poët. pro ἀὴρ, aër, caligo.

Ἤθω, consuevi, Att. pro εἴωθα, seu εἶθα, p. m. verbi ἴθω, soleo.

Ἠθάδης, consuetam, accusativ. singular. ab ἦθος, ἀδ-ος, ὁ, ἡ, consuetus, Th. ἦθος, mos.

Ἠθαῖ-ος, α, ον, ὁ, Poët. pro συνήθης, ες, familiaris. Th. ἦθος, ἀδ-ος, τό, mos.

Ἠθμίον, ου, τό, poculi quoddam genus.

Ἠθεῖος, ἀδ-ος, ὁ, ἡ, familiaris, assuetus. Th. ἦθος, mos.

Ἤθε pro ἦθεα, mores, sedes, domicilia: nom. vel acc. pl. ἤθεα, dat. pl. ab ἦθος, ους, τό, domicilium, indoles.

Ἠθεῖ pro ἠθεῖε, venerande, vox junioris ad seniorem: vocat. usit. ab

Ἠθεῖ-ος, per Prosthes. pro θεῖος, venerandus, colendus, patruus. Th. θεός, deus.

Ἠθεῖν, vide ἤθω.

Ἤθελε, 3. sing. imperf. verbi θέλω, vel ἐθέλω, volo.

Ἠθείλησα, ας, ε, volui, & in 3. pl. ἠθέλησαν, a. 1. Act. verbi θέλω, vel ἐθέλω, f. θελήσω.

Ἤθελεν, ες, imperf. ejusd. verbi.

Ἤθε-ος, ος, est trisyllabum, & Atticè, subscripto ι, pro ἠθέϊος, juvenis, &c. vide.

Ἤθεϊε, f. ἤσω, vide in ἤθω.

Ἤθη, pl. ab ἦθος, inibi videas.

Ἤθηκε, colavi perf. act. verbi ἠθέω, seu ἤθω, colo: f. ἠθήσω, perf. part. pass. ἠθημένος.

Ἠθητῆς, οῦ, ὁ, colator, seu saccelator, &c. est verbale ab ἠθέω; V.

Ἠθίζω, idem quod & ab ἠθέω, colo, &c. vide.

Ἠθικὸς, ἡ, ὁν, Ethicus, moralis: ab ἦθος, q. v.

Ἠθικὸς οἶν-ος, vinum colatum: ab ἠθέω, colo, as.

Ἠθικῶς, adv. moraliter, modestè: ab ἠθικὸς, quod ab ἦθος.

Ἤθησις, ἡ, colatio, per colum transmissio, &c. Item, ἠθισμὸς, idem; verbalia ab ἠθίζω, colo, as, &c. vide.

Ἠθμάριον, ου, τό, parvum colum, saccellus, est diminut. à seq. ἠθμὸς, qualus, instrumentum ad percolandum aliquid aptum, &c. V.

Ἠθμὸς, ὁ, colum, cribrum: ab ἠθέω, colo, as.

Ἠθογράφος, vel ἠθογραφίδης, morum pictor, qui ipsos etiam mores & ingenium hominis pingendo exprimit; Aristot. de Poët. undè ἠθογραφία, ἄ, mores pingendo exprimo, in vita Thuc. ab ἦθος, & γράφω, undè γραφὴ, &c. Vide.

Ἠθολόγοι, morum effictores, affectuum cujusque personæ διαπλαστῆ, &c. Undè, ἠθολογία, figura oratoria, quum verbis sonoque vocis exprimuntur ac describuntur hominis alicujus mores & affectus, &c. ab ἦθος, & λέγω.

Ἠθοποιῶ, ῶ, mores formo, vel singo: &

Ἠθοποιία, ας, ἡ; morum fictio, affectuum expressio: gen. pl. ἠθοποιιῶν ab ἦθος, mos: & ποιέω, facio.

Ἠθοποιὸς, ὄυ, ὁ, ἡ, mores instituens, vel exprimens: ab ἰδιῶ.

Ἦθος, ους, τό, domicilium, consuetæ sedes; indoles, ingenium, morum proprietas, mores. Hinc ἦθη, ων, τὰ, mores: ἀθηλὲ, moralis: ἄθηθες, homo simplex: ἀθηθία, probitas morum: κακηθία, qui est malis moribus κακηθὴς, mala consuetudo: κακοηθία, morum pravitas: συνήθεια, consuetudo, &c.

Ἠθύμην, Att. pro ἐθύμην, imperf. act. verbi θυμάω, ad iram provoco. Th. θυμὸς, ira.

Ἠθῶ, f. ἤσω, p. ἦκα, seu ἠθέα, f. ἠθήσω, colo, per colum mitto: hinc ἠθμὸς, colum.

Ἤϊ, pro ἤιε, ivit, 3. sing. ab ἤια, perf. m. Ion. &

Ἤϊεν, per solutionem, pro ᾔειν, pluſq p.m. ab εἶμι, eo.

Ἠϊ'ΘΕΟΣ, ε, ὁ; adolescens, juvenis, cœlebs: q ab αἴθω, quia calidior sanguinis: vel ab ἀΐσσω, impetuosè ruo.

Ἤϊκτο, similis erat, 3. sing. pluſq. p. pass. verbi ἔοικω, similis sum: f. ἐίξω, p. ἔοιχα, perf. pass. ἐΐγμαι, ἐΐξαι, & per solutionem, versoq; ε, in ι, ἤϊξαι. Sic in pluſq. p. ἠΐγμην, ἤιξο, ἤικτο. Alii volunt esse 3. sing. pluſq. p. verbi ἀΐσσω, ruo: f. ἀΐξω.

Ἤιμεν, per solutionem diphthongi pro ᾖμεν, quod per Sync. pro ἤειμεν, 1. pl. pluſq. p. m. ἦειν, verbi εἶμι, eo.

Ἤϊξα, irrui, & in 3. pl. ἤιξαν, a. 1. ind. à verbo ἀΐσσω, irruo: futur. ξω, p. ἤϊχα.

Ἤϊξαι, similis factus es, 2. sing. perf. pass. vide ἤικτο.

Ἠϊόχ-ος, ὁ, per Syncop. pro ἡνιόχος, habens magnas ripas: in dat. ἠϊόχῳ, Th. ἠϊών, όνος, ἡ, ripa, littus.

Ἤιον, ου, τό, viaticum, esca: ab ἴω, seu εἶμι, eo, quia eundi fine datur.

Ἤϊον, imperf. vel a. 2. ab εἶω, vel ἴημι, inus. vado.

Ἤϊόν pro ἠϊόνα, acc. sing. ab ἠϊών, όνος, ἡ, littus, ripa.

Ἠϊόνεσσι, dat. pl. Ion. ejusd. Them.

Ἠϊόνη, ης, ἡ, nomen mulieris.

Ἠϊονῆσαι, per solutionem diphthongi Ion. vel Poët. pro αἰνῆσαι, a. 1. inf. act. verbi αἰνάω, aspergo, profundo.

Ἤϊος, ου, ὁ; jaculandi peritus: ab ἵημι, jacio. Epitheton Apollinis & Bacchi.

Ἤϊς pro ἧς, & hoc pro αἷς, dat. pl. ab ἥ, quæ.

Ἦισαν, iverunt, per Pleonasm. ἦσαν, pro ἴσαν, 3. pl. imperf. εἶν, verbi εἶμι, eo. Alii formant ab a. 1. εἶσα, & in 3. pl. ἔσαν, per solutionem diphthongi, & ε verso in α, quasi ab ἔα. Alii volunt esse 3. pl. pluſq. p. m. dempto ε pro ἦεσαν, sed tunc ε, deberet subscribi. Sunt qui velint, esse 1. sing. imperf. ἤειν, Ion. ἤεον, & Att. εἶσαν, & ε in η, mutato, ἦσαν, sciebam: ab ἴσημι, cognosco.

Ἤισκεν, assimilabat, 3. sing. imperfect. verbi ἰάομαι, assimilo. Th. ἴσκω, similis sum.

Ἠίσσουσι, ας, ε, everti, a. 1. ind. act. verbi ἀΐσσω, memoriam alicujus aboleo, deleo: ab ἀΐσ-ω, ος, ὁ, ἡ, de quo nihil sciri potest: ex α priv. & εἴδω, scio.

Ἠΐχθην, ης, η, excurri, a. 1. ind. pass. verbi ἀΐσσω, irruo, f. ξω, p. ἤϊχα.

Ἤϊχε, pro ᾖχε, quod vide.

Ἠΐ'ΩΝ, όν-ος, ὁ, ἡ, littus, ripa: q. ab αἰόω, aspergo. Alii ab αἴω, audio, quod resonet mitto fluctibus.

Ἧκ' pro ἧκε, misit, 3. sing. a. 1. verbi ἵημι, mitto. Th. ἵω, idem.

ΗΚΑ, & ut alii e. iam legunt, ἥκα, adv. leniter, quiete, sensim, q. ab ἀκὴ, quiete: hinc ἥκιστ-ος, minimus: ἥκιστα, minime, nullatenus.

Ἧκα, perf. act. verbi ἵημι, comedo: pro quo etiam ἐδηκα, dicitur: & verbi ἥω, foleo: necnon verbi ἤδω, colo: ἦκα, perf. act. ab ἤδω, cano.

Ἧκα, a. 1. ind. act. verbi ἵημι, mitto: & perf. ab ἥδω, f. ἥσω, delecto: necnon perf. m. ab ἥκω, venio.

Ἡκάζον, assimilabam, imperf. Att. ν, pro ε, verbi εἰκάζω, assimilo. Th. ἔοικα, similis sum.

Ἠκαδέες, quietus, Th. ἦκα, sensim, leniter.

Ἠκαεμβόλ-ος, & sine augmento, ἀκαεμβόλ-ος; deindè, mutato σ, in χ, ἀκαχμβόλος, acutus; à verbo ἀκάζομαι; Vide.

Ἤκαχον, a. 2. ind. act. Att. pro ἦχον, verbi ἀχω, vel ἀκαχίω, doleo. Th. ἄχ-ος, dolor.

Ἧκε, immisit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἵημι, mitto, f. ἥσω, perf. εἶκα, a. 2. ἧν. Potest etiam esse 3. imperf. vel a 2. verbi ἥκω, venio.

Ἧκεν, vel ἧκεν, adv. pro ἦ, aut, an: &

Ἤκεν, vel ἤκεν, adv. certe.

Ἠκασέμην, ω, ατο, medicinam adhibui, ἠκέσθην, ἠκάσθαι, Hesych. a. 1. m. ab ἀκέομαι, sano, f. ἀκέσομαι.

Ἤκαστ-ος, η, ον, ὁ; (idem quod ἀκίντ-ος) stimulo nondum dominus, necdum subactus, stimulum non expertus, &c. Il. ζ. est compositum ex α priv. in η, mutato, & κίντ-ω, ῶ; pungo, stimulo; undè κισὸς, &c. vide.

Ἠκαστέειν, audieram, pro ἀκηκοέειν, & in 3. pl. ἠκαστέϊσ, Att. pro ἠκηκοεῖσ, pluſq. p. m. ab ἀκήκοα, perf. m. Att. verbi ἀκόω, audio, f. ἀσω, p. ἤκουκα, p.m. ἤκοα, & Att. ἀκήκοα.

Ἠκασίμην, ω, ατο, a. 1. m. verbi αἰκάζω, contumeliosè tracto, pulso, f. ἰσω, p. ἤκικα, perf. part. pass. ἠκασμένος. Th. αἰκία, verbera, pulsatio, perf. pass.

Ἤκιστα, adv. minimè: ab

Ἤκιστ-ος, η, minimus. Th. ἦκα, sensim.

Ἠκολούθησε, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἀκολουθέω, sequor, f. ἥσω, p. ἠκολούθηκα. Th. ἀκόλουθ-ος, pedissequus.

Ἠκομὴν, 1. pl. præs. vel a. 2. vel imperf. act. verbi ἥκω, venio, f. ξω.

Ἠκόνημαι, sum acutus, perfect. passiv. verbi ἀκονάω, f. ἤσω, acuo. Th. ἀκόνη, cos.

Ἠκονημέν-ος, η, ον, part. superioris perfecti.

Ἧκτο, Ion. pro ἧστο, certe.

Ἠκουσε, perfect. activ. verbi ἀκούω, audio, f. ἀσω, p. m. ἤκοα, Attice ἀκήκοα.

Ἤκυτ', memoria erit perpetua: ex α priv. & λήθω, lateo.

Ἠλάσῃς, agebas, 2. sing. imperf. act. verbi ἐλαύνω, idem quod ἐλαύνα, agito, f. ἐλάσσω.

Ἤλατ', saltavit, ter. sing. aorist. 1. m. verbi ἅλλομαι, salio: fut. m. ἁλέομαι.

Ἠλαπάζοντο, 3. sing. imperf. pass. ab ἐλαπάζω, diminuo. Them. ἐλαχὺς, parvus: compar. ἐλάσσων, vel -ασσων, superl. ἐλάχιστ-ος.

Ἠλάπασα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἐλαπάζω, minuo, f. άσω, p. ἠλάπακα; ab eod. Them.

Ἤλαρεν, perf. act. verbi ἀλγέω, doleo, f. ήσω, perf. part. ἀλγηκὼς. Th. ἄλγ-ος, dolor.

Ἤλασ-α, ας, ε, argui, argumentis (vel exemplis) demonstravi: a. 1. ind. act. verbi ἐλέγχω, arguo, f. ξω.

Ἠλειμμένος, unctus sum, perf. pass. verbi ἀλείφω, ungo, f. ψω. p. φα, a. 2. ἤλφην, a. m. ἠλειφάμην, ω, ατο.

Ἤλειφα, unxi, perf. act. &

Ἤλειψα, ας, ε, aorist. 1. act. vide ἠλειμμένος.

Ἠλεκτε, ες, ἡ, idem quod ἠλακάτη, quod vide.

Ἠλέκτρη, ης, ἡ, Electra, nomen mul.

Ἠλεκτ-ος, ου, ὁ, ἡ, & τὸ ἤλεκτρον, Electrum, succinum: & μίγμα τι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου; à λήγω, lectus vel ab ἠλέκτωρ, Sol: quod referat fulgorem solis. Th. λέγομαι, cubo.

Ἠλεκτροφαὴς, instar electri fulgens, electri splendorem habens; Eur. in Hippol. à præcedente ἠλεκτ-ος, & φάος; vide.

Ἠλεκτρύων, ων-ος, ὁ, Electryon, nomen viri.

Ἠλεκτρυόνη, ης, ἡ, Electryone, nomen mul.

Ἤλιτωρ, ορ-ος, ὁ, Sol, quia homines ἀλίσκῃς, facit, i. e. non sinit in lectis jacere, sed excitat ad opera. Aut quia ipse est ἐλικτ-ὴρ, i. e. non cubat; sed in perpetuo motu est: à λίκτω, l: ctus. Th. λέχω cubare facio.

Ἠλίκμων, ον-ος, ὁ, vanus: ex ἠλιὸς, stultus, & μάτ-ην, vanus.

Ἠλεὸ'Σ, ὲ, ὁ, stultus, stolidus: q. ab ἄλη, error.

Ἤλθα, Poët. & Æol. pro ἦλθον, effugi, a. 1. ind. act. verbi ἀλθάνω, per Epenth. θ, pro ἀλέω, vito: ἠλθάμην, ω, ατο, a. 1. m. à præced.

Ἠλθέρωσαν, ας, ε, liberavi, a. 1. ind. verbi ἐλευθερόω, libero, f. ώσω. Th. ἐλεύθερ-ος, liber.

Ἤλιακτο, transfixus est, &c. pro ἐλήλατο, 3. sing. pluſq. p. Att. in 3. pl. ἠλήλατο: ab ἐλαύνω, agito, f. ἐλάσω, p. ἤλακα, perf. pass. ἤλαμαι, & Att. ἐλήλαμαι, Poet. ἠλάλαμαι, addito novo augmento. Alii volunt esse imperf. pass. pro ἤλατο, simili redupl. ab ἄλλομαι, erro, vagor. Th. ἀλάομαι, ὦμαι, idem.

Ἠλιλίμμην, pro ἀλαλίμμην, pluſq. p. pass. Att. redupl. & Syst. diphthongi: ab ἀλείφω, ungo, f. ψω, p. ἤλειφα, p. Att. ἀλήλιφα.

Ἤλιξ', pro ἤλθε, venit, 3. sing. ab

Ἤλθον, ες, ε, veni, per Sync. pro ἤλυθον, a. 2. ind. act. verbi ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, p. m. ἤλυθα, Atticè ἐλήλυθα.

Ἤλθομεν venerunt, 3. pl. a. 2. Eœol. pro ἦλθον, V. præced.

Ἤλι, vox Hebraica. Lat. Deus mihi: item ELI, nomen viri indeclinab. Hebr. ascensus.

Ἠλιάζω, fut. άσω, ad solem expando; foli substerno seu expono; Dioscor. Undè seq. pass. V.

Ἠλιάζομαι, apricor, item in Heliæa judico: ab

Ἡλιαία, ας, ἡ; HELIÆA, forum Athenis in quo judicia in aprico exercebantur. Th. ἥλι-ος, Sol.

Ἠλιακὸν, τὸ, solarium, locus apricus, solique expositus, &c. est neut. substant. à masc. ἠλιακὸς, ὄ, ὁ, solaris; undè ἠλιακῇ ἐκκλησίᾳ, solis defectus, &c. Utrumque à Th. ἥλι-ος; V.

Ἠλίας, ου, ὁ, ELIAS, nomen Prophetæ. Hebr. Deus meus.

Ἠλίασις, insolatio, apricatio, &c. (verbale ab ἠλιάζω, insolo, &c, V.) Item judicandi munus, &c. ab eodem verbo ἠλιάζομαι, in secunda signif. judicandi: Vi. Undè etiam, ἠλιαστὴς, οῦ, ὁ; Judex in heliæa, qui in heliæa judicat, & in plur. ἠλιασταὶ, senatores vel judices τῆς ἠλιαίας, quibus διαιτηταὶ præfecti erant; Aristoph. erat autem heliæa, ἠλιαία, nomen judicii Athenis sic dictum, quod in eo judices sub dio ad solem sederent, & ἠλιαία dicebatur, ὁ τόπος, ἢ τὸ ἀθροισμα τῶν δικαστῶν.

Ἠλιαστήριον, ου, τὸ locus ubi apricabatur; item fanum solis, sub dio; ab eod. verbo ἠλιάζομαι, apricor, &c.

Ἠλιαστικὸς, heliasticus, judicialis; ab ἠλιάζομαι, judico, &c. V.

Ἠλιάω, ῶ, solem refero, solis instar candeo, vel candico, &c. à Them. ἥλι-ος; vide.

Ἠλίβατ-ος, ου, & Ion. ἠλιβάτοιο, ὁ, ἡ, tam altus ut Soli uni sit pervius: ab ἥλι-ος, Sol, Æol. ἤλι-ος, & βαίνω, eo. Alii formant ab ἀλίβατος, aberrare, & βαίνω.

Ἠλίβουν, ους, ε, imperf. act. verbi ἀλιβόω, pisco, ab ἀλιβὸς, piscator. Them. ἅλς, mare.

Ἠλίβω, adv. frustrà, copiosè: &

Ἠλιβατάζω, stulte ago: ab

Ἠλιβάτ-ος, ου, ὁ, stultus, vecors.

Ἠλιβάτης, ητ-ος, ἡ, stoliditas: à præced.

Ἠλίβατος, stultè, stolidè, pro quo Doricè dicitur, cum α ἀλιβάτας; apud Theocr. Idyll 10. est adv. à præced ἠλίβατ-ος; Vi. Undè etiam verbum, ἠλιβατόω, stultum reddo; Æschyl. in Prometh.

Ἠλιβατηρὸς, stultè agens; stolida facta admittens, ὁ ἠλίβατα ἐργαζόμενος, stultus, fatuus, &c. ab ἠλίβατ-ος, & ἔργον, τό; V.

Ἡλικί'Α, ας, ἡ, statura, ætas, adolescentia, vigor: q. ab ἥλικ-ος, quantus.

Ἠλικιώτης, ου, ὁ, & Dor. ἠλικιάτας, α, ὁ, cœtaneus: à præced.

Ἡλί'κος, η, ὁ, quantus: sed ἥλικ-ος, gen. sing. ab ἥλιξ, infrà.

Ἠλιτόβατεν, perf. ind. pass. verbi ἀλιτοβατέω, idem quod ἁλίσω, volvo.

Ἡλιξ, ικος, ὁ, ἡ, coætaneus, æqualis: ab ἡλικία, ætatis.

Ἡλιόβολος, qui solis radiis quasi feritur, soli expositus; ut, ἡλιοβόλοις τόποις; locis soli expositis; Theophr. lib. 4. caus. pl. est ab ἥλιος, & βολὴ, aut βόλος seu βολὶς, &c. V.

Ἡλιοειδὴς, ίδος, ὁ ἡ ἡ, solis formam habens, soli similis, &c. Philo de vita Mosi, lib. 1. ab ἥλιος, & εἶδος, Vi. Unde etiam, adv. ἡλιοειδῶς, instar solis; Theophr.

Ἡλιοκαὴς, exustus in sole, sole perustus, &c. Unde ἡλιοκαΐα, ἡ, ardor, seu æstus solis, insolitus, &c. ab ἥλιος & καίω; V.

Ἡλιοκάμινος, fornax solaris, caminus solaris; solare vaporarium, in aprico loco positum, ad calorem solis excipiendum, &c. ab ἥλιος, & κάμινος.

Ἡλιοκάνθαρος, solitis scarabeus; qui κεπφῶν, ab Hippocrate vocatus est; q. d. simarius, quòd è simo ingentes pilas aversis pedibus voluter, &c. ab ἥλιος & κάνθαρος; V.

Ἡλιόκαυστος, idem quod ἡλιοκαὴς, & ab isdem: V.

Ἡλιομανὴς, insano solis amore captus, cicadæ epitheton; quod sole gaudeat, & ὑπομαίνῃ τῷ ἡλίῳ, ab ἥλιος & μαίνομαι.

Ἡλίσπον, d. ctum fuit à quibusdam heliotropium magnum, ut est in append. Dioscor. ab ἥλιος, & σπεῖρω, V.

ΗΛΙΟΣ, ου, ὁ, Sol, q. ab ἴλη, splendor.

Ἡλιοσκόπος, solem spectans, helioscopus; i. e. solisequus: sic nominatam esse Tithymali speciem quandam, quoniam comas cum sole circumagat; autor est Dioscor. lib. 4 c. 165. est genus herbæ lactariæ, ad solis cursum comas convertens, &c. ab ἥλιος, & σκοπὸς V.

Ἡλιοτρὴς, sole privatus, sole privans, inumbrans; ut ἡλιοτρὴς σκιὴ, scena in Opaco, i. e. σκιαστικὴ; ab ἥλιος & τρέω; V.

Ἡλιοτρὴς, à sole tritus; per quem sol incedit seu meat; ab ἥλιος, & τρέω, V.

Ἡλιοτρόπιον, ου, ὁ, herba solaris, herba verrucaria, heliotropium; nomen accipit ὅτι τὸ συμπεριφέρεσθαι τὸ φύλλα τῷ τῶ ἡλίου κλισῇ; quod folia unà cum sole circumagat, teste Dioscor. lib. 4. c. 193. est & gemmæ nomen, quæ dejecta in aquam, fulgorem solis accedentem percussu sanguineo mutat. Item solarium, vas horoscopon; seu locus in quo horæ ad solem deprehendantur, Vervito umbram faciente; vel pinnula, quæ umbra ad solis cursum circumagitur; Athen. lib. 5. dicitur etiam ἡλιοτρόπιον; ἥλιος, & τρόπος, seu τροπὴ; V.

Ἡλιοῦσθαι, Soli aduri, vel illustrari: à præced.

Ἡλιοφανὴς, solarem splendorem habens; vel à sole illustratus; undè ἡλιοφάνεια, solaris, claritas, &c. ab ἥλιος, & φαίνω; V.

Ἡλιόω, ῶ, in sole, ad solem expono, &c. ab ἥλιος.

Ἡλίσκομαι, 3. pl. imperf. pass. ab ἁλίσκω, capio, f. ἁλώσω, p. ἥλωκα, & Att. ἐάλωκα, a. 2. ἥλων, Att. ἐάλων.

Ἡλίσκος, ου, ὁ, parvus clavus, clavi ulus, &c. diminutivum est; ab ἥλος, clavus. V.

Ἥλιτον, peccavit, 3. sing. a. 2. act. verbi ἁλιτάω, vel ἁλιτέω, pecco, a. 2, ἥλιτον.

Ἥλίτης, ου, ὁ, q. d. clavaris, & ἥλίτης λιπὶς, in f. squama æris quæ è clavis decutitur: Dioscor. lib. 5. c. 89. est ab ἥλος, clavus, V.

Ἡλιτόμηνος, & ἀλιτόμηνος, ου, ὁ, ἡ, natus ante completos menses: ab ἁλιτεῖν, aberro, & μὴν, mensis.

ΗΛΙΨ, ιπος, ἡ, calceus: q. ab ἀλείφω, ungo, quia ex corio est, quod ungi solet.

Ἡλιώδης, ους vel ης, ὁ ἡ ἡ, solem referens, soli similis, subcandidus, &c. est ab ἥλιος, V.

Ἡλιωθεὶς, έντος, Sole æstuans, a. 1. part. pass. ab

Ἡλιώθην, a 1. pass. verbi ἡλιόω, insolo. Th. ἥλιος, Sol.

Ἡλίωτα κόμην, turcæ & flavæ comæ, nom. pl. part. præt. f. g. ab ἡλιάω, f. άσω, colore radios Solis refero: ab eod. Th.

Ἡλίωσις, insolatio, i. e. corporis in sole apricatio, &c. verbale ab ἡλιόω, id V.

Ἥλκον, Dor. pro εἷλκον, imperf. act. verbi ἕλκω, traho.

Ἡλκωμένος, perf. part pass. ab ἑλκόω, exulcero, f. ώσω. Th. ἕλκος, ulcus.

Ἠλάλητο, mutati sunt 3. pl. a. 2. ind. pass. verbi ἠλάομαι, vel -πω, f. ξω, a. 2. ἠλασον, perf. pass. Ἠλαγμαι, a. 1. pass. ἠλάχθην, a. 2. ἠλάγην.

Ἠλιάσθην, perf. part. pass. &

Ἠλακάτη, ας, ἡ, a. 1. act. &

Ἠλάκατο, perf. inf. pass. ab ἀλλάσσω, vel -πω, muto: V. ἠλάγμην.

Ἠλοίωμαι, mutatus sum, perf. pass. verbi ἠλοίωσα immuto, f. ώσω, p. ἠλοίωκα. Th. ἄλλος, alius.

Ἠλλοτρίωνται, alienati sunt, 3. pl. perf. pass. ab ἀλλοτρίοω, abalieno, f. ώσω, p. ἠλλοτρίωκα; ab ἀλλότριος, alienus. Them. ἄλλος, alius.

Ἠλόησα, contusus sum, a. 1. ind. pass. verbi ἀλοάω, trituro, comminuo, f. άσω, & ήσω.

Ἠλοίησεν, amputavit; 3. sing. a. 1. act. verbi ἀλοιάω, Poët. pro ἀλοάω, trituro, f. ήσω.

Ἠλὸς, ῦ, ὁ, per Sync. pro ἠλεὶς, stolidus, q. v.

ΗΛΟΣ, ου, ὁ, clavus, q. ab ἴημι, mitto: quia immittitur: inde fort. Angl. an Awl.

Ἠλόπαγον, clavo percussus, aut fixus; Nonn. clavo trajectus, &c. ex ἦλος, & πυπίω; idem quod, τύπω, undè τυπὶ, & τύπος, &c. V.

Ἠλόω, ῶ, clavo figo, configo, &c. à Th. ἦλος; V.

Ἤλπικα, perf. act. &

Ἤλπομαι, a. 1. verbi ἐλπίζω, spero, f. ίσω, Th. ἐλπὶς, spes.

Ἤλτο, saltavit, per Sync. pro ἤλατο, 3. sing. a. 1. m. mutato etiam spiritu, ab ἅλλομαι, salio.

Ἡλυδζω, obumbro, obtenebro, umbra tenebrisq; circumfundo, & occulto, &c. Item ἡλυσίζω, ambrosus, opacus; apud Suid. Utrumque à seq. ἠλυὴ, &c. V.

Ἠλύη, ης, vel ἠλυὴ, ῆς, ἡ, tenebræ, umbra. Th. λύη, idem.

Ἠλυσμὸς, obumbratio, obtenebratio, obscuratio, & obscuritas, &c. est verbale ab ἠλυσίζω, obumbro, obtenebro, &c. idem quod ἠλυσίζω, & ab eodem; V.

Ἤλυθ' pro ἦλυθε, 3. sing. a. 2. ἦλυθον, q. v.

Ἤλυθε, ας, ε, in 1. plur. ἠλύθεμεν, p. m. verbi ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλθον.

Ἦλυθον, ες, ε, & per Sync. ἦλθον, ες, ε, a. 2. ind. ejusd. verbi.

Ἤλυξα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἀλύσκω, evito, effugio, f. ξω, tanq. ab ἀλύζω. Them. ἀλέω, vito.

Ἠλύσιον, ου, ὁ, Elysios, ὅτι τῶ λύπη μὴ ἔχειν, &c. Undè ἠλύσιον, elysium, elysii campi, & insulæ fortunatorum nemorum; Virgil. μακάρεσσιν νῆσος; Hesych. quasi ἀ λύσιον, ὅπου ὁ διαλύσεται ὑπὸ τῶν σωμάτων αἱ ψυχαί, &c.

Ἤλυνθε, ίου, ἡ, adventus ingressus, itio, &c. idem quod ἦλυσις, verbale ab ἔρχομαι; V.

Ἤλφον, ες, ε, inveni, a. 2. ind. act. verbi ἀλφάνω, vel ἄλφω. Th. ἄλφος.

Ἥλωκα, captus sum, Att. ἑάλωκα, perf. act. verbi ἁλίσκω, capio, f. ἁλώσω, parq. ab ἁλόω, vel ἅλωμι, a. 2. ἧλον, & Att. ἐάλων.

Ἡλώμην, imp. verbi ἁλώμαι, vagor, erro.

Ἦλωρ, Att. ἐάλων, a. 2. &

Ἥλωσαν, 3. plur. a. 2. ἧλον: vide in ἥλωκα.

Ἥμαι, αῖος, τὸ, telum, missile: ab ἵημι, mitto. Th. ἵω, idem.

Ἡμάθησεν, 3. sing. a. 1. act. verbi ἀμαθαίνω, in ignorantia versor: ab ἀμαθὴς, indoctus: ex α priv. & μαθὴσις, disco, f. μαθήσω, a, 2. ἔμαθον.

Ἡμαθίαν, ανος, ὁ, EMATHION, nomen regis.

Ἡμαθὸς, ιῆτος, ὁ, arenosus: Ion. pro ἀμαθὸεις, ab ἄμαθος, pro ψάμαθος, idem quod Th. ψάμμος, arena.

ΗΜΑΙ, σαι, ται, sedeo, q. ab ἧα, colloco.

Ἡμαρ, αῖος, τὸ, dies: in pl. ἤματα, Th. ἡμέρα, dies.

Ἤμαρτες, 2. sing. a. 2. ἤμαρτον; &

Ἡμάρτηκα, perf. ind. act. &

Ἡμαρτηκότα, acc. sing. part. perf. ab ἁμαρτάνω, pecco, f. ἁμαρτήσω.

Ἤμαρτον, ες, ε, a. 2. præced. verbi.

Ἡμάτιος, ου, ὁ, diurnus: ab ἦμαρ, dies. Th. ἡμέρα, idem.

Ἡμάτωμαι, cruentatus sum, perf. pass. verbi αἱματόω, f. ώσω. Th. αἷμα, sanguis.

Ἡμβλακεν, ες, ε, a. 2. verbi Poët. ἀμβλακὼν, for è ἀμπλακὼν, pecco: quod à πλακὼν, error, Th. πλάζω, errare facio, f. πλάγξω.

Ἡμβλύνθη, 3. plur. a. 1. ind. passiv. verbi ἀμβλύνω, f. ύνω. Th. ἀμβλὺς, obtusus.

Ἥμβεστον, ες, ε, aberravi, a. 2. ind. act. pro ἥμαρτον, Poët. tanq. ab ἀμβεστάω, pro ἁμαρτάνω, pecco.

Ἥμε παρῆμεν, Dor. pro ἦστε με παρεῖναι, ut ego præsens adessem.

Ἡμέας, acc. pl. Ion. pro ἡμᾶς, ab ἐγὼ, nom. pl. ἡμεῖς, pro ἡμεῖς.

Ἡμιδαπὴς, qui est è nostro (i. e. nostrate) solo, nostras; ὁ τῶ ἡμέτερε, δαπέδε; q. d. ἡμιδαπόδος; sæpe etiam expositor noster; apud Aristoph. ab ἡμέτερος, & δαπέδον, τὸ, pavimentum, &c. vi. Vel, ab ἡμέτερος, & ὕδωρ solum, &c. V.

Ἤμεθα, fuimus, 1. pl. a. 2. m. ἦμαι, ab εἰμὶ, sum.

Ἡμείβετο, respondit, 3. sing imperf. pass. verbi ἀμείβω, permuto, futur. ψω, p. ἤμειφα.

Ἡμειδήκα, ας, ε, perf. act. &

Ἡμειδηκὼς, perf. part. ab ἀμειδέω, quod ex α priv. & μειδάω, rideo, f. ήσω.

Ἡμεῖς, nos, nom. pl. ab ἐγὼ, ego.

Ἡμείων, nostrûm, Ion. pro ἡμῶν, gen. pl. ejusd.

ΗΜΕΚΤΕ'Ω, ægre fero, indignor: fortè ab ἐμέω & ἔχω, quasi vomitum & fastidium habeo.

Ἡμέλησε, neglexi, contempsi, perf. act. &

Ἡμεληκὼς, neglectus, perf. part. pass. ab ἀμελέω, negligo: vide ἀμέλεω.

Ἡμεμφὴς, incensio è; non habitâ ullâ curâ; negligenter, &c. Adv. à præced.

Ἡμεν', pro ἤμελλε, 3. sing. imperf. act. verbi μέλλω, futurus sum; f. μελλήσω.

Ἡμέλουν, 3. pl. imperf. verbi ἀμελέω, negligo: f. ήσω. p. ἠμέληκα; quod ex α priv. & μέλει, curæ est, impersonè.

ΗΜΕ'Ν, Poët. & coniunct. copul. cui respondet δέ. At ἦ μὴν, sane, profecto.

Ἥμην, eramus, 1. pl. imperf. ἦν, verbi εἰμὶ, sum. Est & ἧμαι, præs. inf. Dor. pro εἶναι, ejusd. verbi. Est & ἧμαι, per Sync. pro ἤσμαι, iveramus, 1. pl. plusq. p. m. verbi εἶμι, eo.

Ἥμην, ου, ἡ, sedens, præs. part. ab ἧμαι, sedeo.

ΗΜΕ'ΡΑ, ας, ἡ, & Ion. ἡμέρη, dies, lux: veteres ἡμέραν ἡμέραν, vocabant, ab ἡμείρω, appeto, quod appetibilis ob lucem; ἡμέρα κυρεκὴ, dies dominicus.

Ἡμερδίω, f. σω, d. em transigo: à præced.

Ἡμερίων, gen. plur. Ion. pro ἡμερῶν, ab ἡμέρα, dies.

Ἡμέριον, ου, τὸ, merces diurna; diarium, &c. à seq.

Ἡμέριος, ου, ὁ, unius diei: &

Ἡμέλα, & Doricè, ἀμέλα; pro ἡμέρα, dies; item, ἡμερίδιον, ου, τὸ, diecula; diminut. ab ἡμέρα; sic,

Ἡμερινὸς, ῆ, ὁ, diurnus: &

Ἡμέριος, ου, ὁ, ἡ, idem: ab ἡμέρα, dies.

Ἡμερὶς, ίδος, ἡ, mansueta, cicur. Them. ἥμερος, mansuetus. Est & species roboris; item vitis.

Ἡμερίσιος, ου, ὁ, mitis; Plut. Symp. 4. ab ἥμερος, Vi.

Ἡμερόβιος, ου, ὁ, ἡ, qui in diem vivit, ut mendici omnes: peculiariter sic dictus est Diogenes qui quotidie victum mendicabat: item insecti genus, unicum diem vivens, ἐφήμερον etiam dict.

Ἡμεροδρομία, sum cursor, seu stator; sum à pedibus; Luc. Item, ἡμεροδρομεῖν, toto die currere; officio fungi cursoris, &c. Est à sequente ἡμεροδρόμος, Vi.

Ἡμεροδρόμος, q. d. diurnus cursor, tabellarius: ab ἡμέρα, dies, & τρέχω, curro: p. m. δρόμος.

Ἡμερίδρυς, arbor quædam glandifera; seu species quædam quercus; quæ & ἡμερὶς, dicitur; id vide; ab ἥμερος, δρῦς, Vi.

Ἡμερόκλης, placidè & benignè vicens seu pullulans; vel placidè vi-

rescere & pullulare faciens; ut, in neut. gen. ἡμερόκλὲς ἔαρ; in Epigr. ver benignè florens, &c. Ab ἥμερος, & θάλλω; unde, θαλὸς, & θαλία, &c. Vi.

Ἡμερολὴς, & ἡμεροκλὴς, flos, unico die vigens; lilium agreste; vide Theophr. Dioscor. Plin. &c. Ab ἡμέρα & θάλλω; unde, θαλὸς & θαλία, &c. Vi.

Ἡμερόκοιτος, ου, ὁ, qui tota die dormit: ab ἡμέρα, dies, & κοίτη, lectus.

Ἡμερολεκτεῖν, quotidie numerare; vel potiùs, idem quod ἡμερολογεῖν; dies supputare, vel recensere quid diebus singulis acciderit, &c. Vi.

Ἡμερολόγιον, & ἡμερολόγιον, τὸ, diarium, calendarium; fasti, &c. Item, ἡμερολόγιος; diurna ratio; diurnus sermo; h. e. quem vix in die perlegas, &c. Omnia à seq. ἡμερολογίω.

Ἡμερολογίω, ῶ, dies numero: ab ἡμέρα, & λέγω, lego, numero.

Ἡμεροννύκτιον, diei & noctis spatium; intercapedo temporis diei & noctis: Basi. in Epist. in Hexaem. ἐχρῆτο ἓν ἑπτάκις, ἐχρῆτο περὶ ἡμέρας μίας; τὸ ἡμερονύκτιον; inquit; ab ἡμέρα & νὺξ, νυκτὸς, Vi.

Ἡμερονομία, mansuetum reddo; ab ἥμερος & νομὸς, &c. Vi.

Ἡμέρος, ου, ὁ, & Ion. ἡμέριος, mansuetus, cicur: q. ab ἡμέρα, quia dies jucunda.

Ἡμεροσκεπεῖον, q. d. diurnæ speculationis locus; item, ἡμεροσκόπιον, vel ἡμεροσκόπιον, oppidum, seu municipium in Hispania, Straboni; à sequente ἡμεροσκόπος, Vi.

Ἡμεροσκόπος, ου, ὁ, speculator diurnus: ab ἡμέρα & σκοπὸς, speculator. Th. σκέπτομαι, circumspicio.

Ἡμερότης, ητος, ἡ, mansuetudo, moderatio, suavitas, placiditas, &c. Item, ἡμερωμα, τὸ, mitigatio, cicuratio, mansuefactio; & ἡμέρωσις; idem; omnia à sequente ἡμερόω, vide.

Ἡμερόθυμος, interdiu obnoxius; ab ἡμέρα & φοιτάω, Vi.

Ἡμεροφανὴς, diem inclamans, seu vocans; i. e. lucem; de gallo gallinaceo dictum, à Simonide apud Athen. l. 9. Sic ab Ovid. Iucis prænuntius ales; dicitur, &c. Ab ἡμέρα & φαίνω, vide.

Ἡμερόω, f. ώσω, p. ωκα, mansuefacio: ab ἥμερος, cicur, quod vide.

Ἡμέρωμα, & ἡμέρωσις; vide suprà, in ἡμερότης.

Ἡμεροφυλακεῖν, interdiu custodire; (ἡμεροφυλακεῖν) ab ἡμέρα & ἀφύλαξ; idem quod ἐφύλαξ, custodio, &c. Vi.

Ἦμες, præs. inf. Dor. pro εἶναι, esse: ab εἰμὶ, sum; vel eramus: Dor. pro ἦμεν, 1. pl. a. 2. ejusd. verbi.

Ἡμεσσίνος, gen. sing. Ion. f. g. ab

Ἡμέτερος, ερα, ερον, noster: ab ἡμεῖς, nos. Th. ἐγὼ.

Ἡμιβὸς, perf. part. pass. verbi ἀμάω, meto, colligo: f. ήσω.

Ἦμιν, ἦσο, ἦτο, fueram, vel eram; plusq. p. vel potius a. 2. m. verbi εἰμὶ, sum.

Ἥμιλλον, sedebam, imperf. verbi ἧμαι, sedeo.

Ἥμησεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἀμάω, meto: f. ήσω. p. ἤμηκα.

Ἡμὶ, loquor, Att. Aphæresi, pro ἐρῶ.

Ἦμι, ᾗ ἧμος, quando, aliquando, &c.

Ἡμιαμφίορον, ου, τὸ, amphoræ dimidium; amphora dimidiata, &c. Ab ἥμισυς & ἀμφορεὺς, quæ vide.

Ἡμιανδρος, ου, ὁ, semivir: ex ἥμισυς, dimidius, & ἀνὴρ, vir.

Ἡμιάνθεμον, ου, τὸ, & ἡμιάνθεμος, ου, ὁ, idem, & ab iisdem.

Ἡμιάρρην, ενος, ὁ, ἡ, semivir: ab ἥμισυς, dimidius, & ἄρρην, mas.

Ἡμιάφορον, ἡμίαστον, & ἡμίασσον; genus quoddam panis, hemicycli figurâ; i. e. lunatâ; q. d. panis dimidiatus, &c. Panis ἡμικυκλάδης; Hesych. ab ἥμισυς & ἄρτος, Vi.

Ἡμιασσέλαον, semitalus; ab ἥμισυς & ἀστράγαλος, &c. Vi.

Ἡμιβάρβαρος, semibarbarus; Th. βάρβαρος, Vi.

Ἡμιβοριχὴς, ίδος, ὁ ἡ ἡ, dimidia ex parte rigatus; semimadidus; Theophr. de caul. Plant. lib. 3. c. 18. Item, ἡμίβρεχος; idem; ab ἥμισυς & βρίχω; unde βρεχὴς, &c. Vi.

Ἡμίβροτος, semihomo, semivir; ab ἥμισυς & βροτὸς, Vi.

Ἡμίβρωτος, ου, ὁ, ἡ, semesus: ex ἥμισυ, dimidium, & βρωτὸς, edulis. Th. βρώσκω, comedo.

Ἡμιβρώς, semiesus, semiadesus, &c. Idem quod, & ab eo derivatur præcedens ἡμίβρωτος, id vide.

Ἡμιβρωτὴς, semibarbatus: ex ἥμισυς, dimidius, & βρῶτις, barba.

Ἡμιγανὴς, semigenitus; id est, imperfectum genus habens; quasi semicreatus; inchoatus, &c. Theophr. l. 1. c. 23. de abortivis fructibus; ἀλλ' ἡμιγενῆ φθίσει, &c. Ab ἥμισυς & γείνομαι, unde γενὴς, &c. Vi.

Ἡμίγυμνος, seminudus; ab ἥμισυς & γυμνὸς, Vi.

Ἡμίγυνος, semimulier; semivir, &c. Ab ἥμισυς & γυνὴ, Vi.

Ἡμιδαὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, semesus; semiesus; ut in Epigr. ἡμιδαὲς σκύβαλον; ab ἥμισυς & δαίω, epulum præbeo; unde δαὶς, δαιτὸς, ἡ, epulum, &c. Vel, ut alii ab ἥμισυς & ἔδω, edo, &c. Item, semidivitus; ab ἥμισυς & δαίω, divido, &c. Item, semiustus; ab ἥμισυς & δαίω, uro.

Ἡμιδαὴς, semiocciſus; ab ἥμισυς. & δαΐζω, divide; item occido, &c.

Ἡμιδαμὴς, ίδος, ὁ ἡ ἡ, semidomitus; ab ἥμισυς & δαμάω, &c. Vi.

Ἡμιδὴς, ίδος, ὁ ἡ ἡ, cui dimidium deest, seu defuit; semivacuus; semiplenus, &c. Ab ἥμισυς & δέω, seu δέομαι, egeo.

Ἡμιδιπλοΐδιον, ου, τὸ, dimidiata diplois; semicinctium, molliebre quoddam pallium, &c. Ab ἥμισυ & διπλοῦς, ίδος, ἡ, Vi.

Ἡμίδουλος, semiservus. Eurip. à Th. δοῦλος, Vi.

Ἡμιεκτον, seu ἡμίεκτον; dimidiatus sextarius; dimidium sextarii; semisextarium;

rium; i. e. τετρέμμοιρον; nam μισὸ ἡμιτόνου, continet χοίνικας μή; i.e. 48. harum pars sexta; octo sunt; dimidium sextæ partis, i. e. ἥν ὄκτω, quatuor sunt; ὁ καλεῖται τετρέμιτεργ; Aristoph. Ab ἥμισυς & ἕκτος, ας, ὁ, sextarius medimni, seu, triens semimedimni, &c. Quod ab ἕκτ⊙, sextus, &c. Vi.

'Ημιβρὴς, & ἡμιβρὸς; q.d. semifactus; ad dimidium factus; imperfectus; inchoatus, &c. Ab ἔργον, Vi.

'Ημίδιος, dimidium anni; annus dimidiatus, &c. Ab ἔτ⊙, τὸ, Vi.

'Ημιεφὴς, semielixus; semicoctus, &c. Ab ἑφὸς, Vi.

'Ημιηλί⊙, partim, seu dimidia tantum ex parte, soli expositus; ad dimidium siccatus, seu siccaneus, &c. Ab ἥμισυς & ἥλι⊙, Vi.

'Ημιθανὴς, ἴ⊙, ὁ, ἡ, seminex, semimortuus; ab ἥμισυς, dimidius, & θανων, a, 2. verbi θνήσκω, morior.

'Ημιθεαινα, ἡ, semidea; ab ἡμίθεος, semideus; item, heros; Herculis & heroum epitheton, &c. Unde plur. seq. Vi.

'Ημίθεοι, SEMIDEI, & in gen. pl. ἡμιθέων ab ἥμισυς, dimidius, & θεὸς, Deus.

'Ημιθνὴς, ῆτ⊙, vel, ἡμίθνης, ῆτ⊙, ὁ, semimortuus; semianimis; semivivus; ut Aristoph. περ. ἡμιθνὴς ζῶντα μιμῆ; semivivus ero; &c. (ab ἥμισυς & θνήσκω, Vi.) differt ab eo, ἡμίθνητ⊙, quod ex una parte mortalem, ex alia immortalem significat, quales dioscuri fingunturque, &c. V.

'Ημίθνητ⊙, q. d. semimortalis; & ex consequente semideus; vel qui alternis vivit & moritur, &c. Quo sensu Διόσκουροι (Vi.) vocantur ἡμίθνητοι; à θνητὸς, Vi.

'Ημίθραυς⊙, dimidia ex parte fractus seu contusus; Poll. l. 6. à θραυς⊙ὸς, vide in Th. θραύω.

'Ημιθωράκιον, ὐ, dimidiatus thorax; Poll. l. 1. ab ἥμισυς & θωράκιον, τὸ, lorica: à Th. θώρηξ, Vi.

'Ημικάδδιον, vel ἡμικάδιον, ὐ, τὸ, dimidius cadus; dimidium cadi, &c. Ab ἥμισυς & κάδιον, parvus cadus; diminut. à Th. κάδ⊙ vel κάδδ⊙, vide.

'Ημίκαιον, à Phrynicho quidem usurpari prohibetur; & loco ejus ἡμιλημβίον, adhiberi statuitur; Euclidem tamen & Sophoclem dixisse ἡμίκαιον, & Aristophanem, ἡμικάκως; testis est Poll. l. 6. c. 26. ab ἥμισυς & καιὸς, Vi.

'Ημίκαυς⊙, ὐς, ὁ, semiustus: dimidia ex parte crematus, &c. à καυς⊙ὸς, Vi.

'Ημίκλας⊙, semifractus; Plut. Th. κλάω, Vi.

'Ημικλὶς, ἴ⊙, ὁ, ἡ, semiclausus; ut ἡμικλεῖς πύλαι, semiclausæ fores; apud Suid. ab ἥμισυς & κλείω, claudo, vide.

'Ημικόριον, media pars cori, (corus mensura est Hebraica) quæ facit quindecim modios, inquit Hieron. in c. 3. Hos. apud Hesych. legitur ἡμικόλλιον, dicitúrque esse μέτρον ὑγρὸν; ab alius exponitur ἡμιχοίνικον, &c.

'Ημικοτύλιον, ὐ, τὸ, cotyla, seu hemina dimidiata; dimidia cotylæ seu heminæ pars: Dioscor. lib. 5. Unde ἡμικοτυλιαῖ⊙, qui est cotylæ; seu heminæ dimidiatæ, &c. Ut, ἡμικοτυλιαῖ⊙ ὄινου; vini tres cyathi; vini heminæ; semissem etiam interpretatur Dioscor. lib. 8. Ab ἥμισυς & κοτύλη, vide.

'Ημίκρανον, ὐ, dimidia capitis pars; seu, τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς, medium capitis, &c. Ab ἥμισυς & κρᾶνον, vide.

'Ημίκρανον, ὐ, τὸ, dimidium capitis, dimidia capitis pars; ἡμίκρανον, non autem ἡμικρανίαλον, dicunt Attici, ait Phrynich. Inde, ἡμικρανία, ὴ, & ἡμικρανικὸν πάθ⊙; dicitur, ἡ περὶ τὸ ἡμίκρανον ὀδυνη; & ἡμικρανικὸς, hemicranicus, qui hemicraniæ obnoxii sunt; sive, qui hemicrania laborant, &c. Ab ἥμισυς & κρᾶνον, τὸ, caput, vide.

'Ημίκυκλ⊙, ὐ, ὁ, semicirculus, hemicyclus; item, ἡμικύκλιον, τὸ, idem; & ἡμικυκλιὸν, semicircularis; à Th. κύκλ⊙, Vi.

'Ημικυλίνδριον, ὐ, τὸ, semicylindrus; quo pro cervicali usos fuisse tradunt Ægyptios; à κύλινδρ⊙, Vi.

'Ημικύων, semicanis. Th. κύων, vide.

'Ημιλίπ⊙, & ἡμιλιπ⊙, semidecorticatus; (de pullo in ovo adhuc contento, etiam dicitur) ab ἥμισυς & λιπάζω, ac Th. λίπω; quæ vide.

'Ημίλθυκ⊙, semialbus; à Th. λθυκὸς, vide.

'Ημίλιβρ⊙ν, ὐ, τὸ, semilibra, selibra; dimidiata libra, &c. Apud Siculos, semiobolus, seu sex æreï; nam λίτραν, olim, obolum vocabant; Poll. ex Aristot. Th. λίτρα, Vi.

'Ημίλυτ⊙, semilotus; à Th. λύω, vide.

'Ημιλοχία, ὴ, dimidiatus λόχ⊙; dimidia pars cohortis; unde, ἡμιλοχίτης, qui dimidiato λόχῳ præest, &c. à Th. λόχ⊙, cohors, &c. Vi.

'Ημιμαθὴς, semidoctus; à Th. μανθάνω, vide.

'Ημιμανὴς, semiinsanus; à Th. μαίνομαι, vide.

'Ημιμάρκιδ⊙, semimarcidus; Luc. à Th. μαραίνω, Vi.

'Ημιμάσιδ⊙, semimanſus, à Th. μασάομαι, Vi.

'Ημιμίδιμν⊙ν, semimedimnus: dimidia medimni pars; mensura vigintiquatuor chœnicum; μέτρον χοινίκων εἰκοσιτεσσάρων, Poll. l. 4. Th. μέδιμν⊙, vide.

'Ημιμίδυσ⊙, semicbrius; à μίδυσ⊙, vide.

'Ημιμναῖ⊙, semi; qui est dimidiæ partis, &c. Ab ἥμισυς & μνᾶ⊙, Vi.

'Ημίμυς⊙, semiplenus, semiinanis, &c. Ab ἥμισυς & μυὸς, &c. Vi.

'Ημίμναιον, τὸ, dimidium minæ; dimidiata mina; drachmæ, 50. &c. Ut ἡμίμναια πέντε σύκων; Plut. in Lycurgo; ubi interpres, ficuum quinq; semis minas, interpretatur; ab ἥμισυς & μνᾶ, Vi.

'Ημιμόριον, & ἡμιμοίριον; dimidiata pars, vel portio; altera pars; pars dimidia, &c. Ab ἥμισυς & μέρ⊙, seu μοῖρα, &c. Vide.

'Ημιμόχθηρ⊙, semimalus; Plat. Rep. 1. à μοχθηρὸς, Vi.

'Ημῖν, nobis; posteriori longa & brevi interdum, ab ἡμεῖς, nos, Vi.

'Ημίνα, ης, ἡ, HEMINA, dimidium sextarii. Th. ἥμισυς, dimidius.

'Ημιξύρητ⊙, ὐ, ὁ κ᾽ ἡ, semiraſus; à verbo ξυρέω, Vi.

'Ημιόδ⊙, qui dimidia parte præsit itineribus; Aristot. Oecon. 2. ab ἥμισυς & ὁδὸς, &c. Vi.

'Ημιόλι⊙, ὐ, ὁ, totus cum dimidia sui parte; sesculus; sesquialter; sesquiplex; item, ἡμιόλ⊙; idem. Vide etiam, ἡμιολιασμὸς, quum quis sesculum pendit, &c. Ab ἥμισυς & ὅλ⊙, totus, &c. Vi.

'Ημιόνειος, & ἡμιονίτης, ὐ, ὁ, mularis; item, in fœm. gen. ἡμιονῖτις; ut ἡμιονῖτις ὕπαρ⊙ς; equa mu'os pariens, &c. Item, ἡμιονῆτις, sub. πόα; vel βοτάνη herba, quæ & ἡμίονον, & ἡμιόνιον, dicitur; vel quod mulæ ea delectentur; vel quòd mulieres steriles instar mularum reddat: Theoph. Dioſc. Omnia à seq.

'Ημίον⊙ν, ὐ, ὁ, ἡ, mulus, at quasi semiasinus, dat. pl. Ion. ἡμίονοισι· ab ἥμισυς, dimidius, & ὄνος, asinus.

'Ημιόπ⊙ αὐλὸς, tibia imperfecta; & ἡμίοποι αὐλοὶ dicuntur tibiæ, perfectis minores, conviviis adhiberi solitæ; Athen. lib. 4. ab ἥμισυς & ὀπὴ, foramen, Vi.

'Ημίοπ⊙, semiassus, semiassatus, semicoctus, &c. Ab ὀπὸς, Vi.

'Ημιοφθὴς, qui ex dimidio apparet; ab ἥμισυς & φαίνω, Vi.

'Ημιπαχὴς, ἴ⊙, ὁ κ᾽ ἡ, semiconcretus; ab ἥμισυς & πηγνύω, in a. 2. ἐπαγὸν, &c. Vide.

'Ημιπαῤδάβλ⊙, semidoctus; à παῤδάβ⊙, Vi.

'Ημιπαχὴς, ἴ⊙, ὁ κ᾽ ἡ, semicrassus. Th. παχὺς, Vi.

'Ημιπέλεκκον, ὐ, τὸ, semicircula, dimidiata securis: ab ἥμισυς, dimidius, & πέλεκυς, securis.

'Ημιπέλεκκ⊙, & ἡμιπέλεκυς, ἴ⊙, ὁ, securis uno tantum latere scindens; sive, ab una tantum parte acutus; quæ bipennis & anceps non est, &c. Abisidem.

'Ημίπηρ⊙, semicoctus; à πανὸς, vide.

'Ημιπηχυαῖ⊙, semicubitalis; dimidium cubitum altitudine vel longitudine æquans; Dioſc. l. 3. à πηχυ⊙ν, vide.

'Ημιπλέθριον, ὐ, τὸ, dimidium jugeri: ex ἥμισυς, dimidius, & πλέθριον, Poët. πέλεθρον, jugerum.

'Ημιπλῆξ, semipercussus, semiconcussus ictibus; unde, ἡμιπληξία, ὴ, quæ & παρεμπληξία, idem quod παρέλυσις; dimidii corporis resolutio; dicitur autem, hemiplexia, seu paraplexia, in parte corporis, sicut apoplexia in toto corpore; Gal. in def. med. Item, ἡμιπληκτικὸς, qui hemiplexiâ laborat; &c. Ab ἥμισυς & πλήσσω, vel πλήττω, unde πλῆξ, πλῆξις, εως, ἡ, &c. vide.

'Ημιπλήσι⊙, semiplenus, semiinanis, vel seminanis; Plin. Poll. l. 6. à verbo πίμπλημι, Vi.

'Ημιπλίνθιον, ὐ, τὸ, dimidiatus later: ab ἥμισυς, dimidius, & πλίνθ⊙, later.

'Ημίπνευ, acc. sing. ab ἡμίπνο⊙ς, ὅς, semivivus: ab ἥμισυς, dimidius, & πνέω, spiro.

'Ημιπόδιον, τὸ, semipes; pes dimidius; ut, ἡμιπόδιον τριῶν; trium semipedum; i. e. sesquipedis; Theophr. à πόδιον, τὸ, Vi.

'Ημίπολον, dimidium poli; i. e. cœli media pars; seu dimidia pars cœli, &c. à πόλος, ὁυ, Vi.

'Ημιπόνηρ⊙, semimalus; semimalignus, &c. (Ab ἥμισυς & πόνηρ⊙, Vi.) Aristot. in Eth. & 5. Polit.

'Ημίπυρτ⊙, semiustus; qui dimidia ex parte corruit, &c. à verbo πίπτω; unde πῶμα, πῶσις, πωτὸς, &c. Quæ vide; tanquam ab inusitato πίω.

'Ημίπυρ⊙, semiustus; semiardens; Aristot. de mundo; à Th. πῦρ, πυρὸς, Vi.

'Ημίπυρ⊙, semiustus; Vi. πυρὸς.

'Ημιῤῥαχὴς, ἴ⊙, ὁ κ᾽ ἡ, semifractus; semilacerus; ab ἥμισυς & ῥήσσω, vel ῥηγνύω, fut. ξω, &c. Vi.

'Ημισαλθὴς, dimidia ex parte concussus, & agitatus, &c. Ab ἥμισυς & σαλεύω, Vi.

'Ημισαπὴς, semiputris; qui dimidia ex parte corrumpitur; semiputris, &c. Ab ἥμισυς & σήπω, Vi.

'Ημισάρα, ας, ἡ, dimidia, Ion. ἡμίσεα· &

'Ημίσεα, τὰ, contracte pro ἡμίσεα, nom. pl. n. g. &

'Ημίσεος, gen. contract. pro ἡμίσεος, ab ἥμισυς, quod vide.

'Ημισιλπὴς, semibene sperans; qui interdum spémq; fluctuat; Lucian. ab iisdem.

'Ημισθία, dimidius sum; dimidia ex parte æquo; item, ad dimidiam partem redigo; seu, ad dimidias decoquo partes; in Hippiat. ἵνα ἡμισθῇ, &c. Unde verbale, ἡμίσθημα, τὸ, dimidium; dimidia pars, &c. Ab ἥμισυς, Vi.

'Ημίσοφ⊙, semisapiens. Th. σοφὸς, vide.

'Ημίσπα⊙, in Epigr. semivulsus; semavulsus, &c. à Th. σπάω, vide.

'Ημιστίχιον, ὐ, τὸ, HEMISTICHIUM, dimidium versus: ex ἥμισυς, dimidius, & στίχ⊙, versus. Th. στείχω, eo.

'Ημισφαιρικὸς, semimiles; miles semivir; Lucian. ab ἥμισυς & σφαιρικὸς, vide.

'Ημισυ, ὐ⊙, τὸ, dimidium, altera vel dimidia pars; subduplum, dimidiatum, &c. Est neut. à Th. seq.

'ΗΜΙΣΥΣ, ἡμίσεια, ἥμισυ, dimidius, a, um; SEMI vel SEMIS.

'Ημισφαίριον, ὐ, τὸ, dimidia sphæræ; i. e. cœli dimidium; ab ἥμισυς & σφαῖρα, vide.

'Ημιτάλαντον, ὐ, τὸ, SEMITALENTUM: ex ἥμισυς & τάλαντον, talentum.

'Ημιτάλαντον τέτρατον; tria talenta cum dimidio; vide præced.

'Ημιτάρι⊙, qui ex media parte est salsamentum; salsamentum imperfectum; Th. ταρίχ⊙, Vi.

'Ημιτελεία, dimidium penè; aliquando pro dimidio solùm, pro semisse ponitur; semissis; Luc. Item, ἡμιτέλεσ⊙, dimidia ex parte absolutus; semisartus; imperfectus, &c. Unde, neut. ἡμιτέλεσον, imperfectum, &c. Omnia à sequente.

'Ημιτελὴς, ἴ⊙, ὁ, ἡ, imperfectus, semiperfectus: ab ἥμισυς, dimidius, & τέλ⊙, finis.

'Ημιτέμνης, & ἡμιτομίας, ὐ, ὁ, semicastratus; cui alter ex testiculis exectus est; semimas, &c. Item, ἡμιτόμιον, idem quod sequens, id Vi.

'Ημίτμητον, ὐ, τὸ, dimidiata pars: &

'Ημίτμη⊙ν, ὐ, ὁ, ἡ, dimidiatus: ex ἥμισυς & τέμνω, seco: præt. m. τέτμημαι.

'Ημιτόνιον, ὐ, τὸ, dimidia pars toni; item, pro sune, seu nervo, &c. Ab ἥμισυς & τόν⊙, Vi.

'Ημιτραυλὸν, ὐ, ὁ κ᾽ ἡ, semibalbus; dimidia ex parte balbutiens, &c. Ab ἥμισυς & τραυλὸς, Vi.

'Ημιτριταῖ⊙, semitertianus; ut ἡμιτριταῖ⊙ πύρετ⊙; febris semitertiana; i.e. tertiana imperfecta, & accedens ad quotidianam; quòd citiùs recurrat quàm vera tertiana, &c. Ab ἥμισυς & τριταῖ⊙, Vi.

'Ημιτυμβιον, dimidiatum, vel parvum bustum; Suid. parvum sepulchrum, &c. Aliquando ponitur pro, vel, significat idem quod, ἡμιτύβιον; quod dicitur esse indumentum lineum, utrinq; fimbriatum; peplum, sudarium, &c. Quomodo & Galen. apud Hippocr. ἡμιτύβιον esse testatur ὀθόνιον παχὺ⊙ μέρ⊙; partem crassi lintei, &c. Ab ἥμισυς & τύμβ⊙, id vide.

'Ημιφάλαρ⊙, semicalvus; in Epigr. Th. φαλαρὸς, Vi.

'Ημιφόριον, dimidiata vestis pars; Suid. ab ἥμισυς & φέρ⊙, ⊙, τὸ, vestis exterior, &c. Vi.

'Ημιφλαῖς, & ἡμίφλαιστ⊙; semiustus, semustus; sumiustulatus, &c. à φλέγω, &c. Vi.

'Ημίφωρ⊙, q. d. dimidiatè, seu dimidiatam vocem edens; semivocalis; ut ἡμίφωνα φανήσεται; apud Grammaticos; item, σύμφωνα ἡμίφωνήσεται; consonæ semivocales, &c. Ab ἥμισυς & φωνὴ, vide.

'Ημιχοί⊙, ἡμίχους & ἡμιχοῦ⊙; dimidium continens congium; semisextarius, &c. Item, ἡμίχουν, τὸ, scil. ἀγγεῖον; dimidiatus congius; semisextarium; dimidium, seu semissis congii, &c. Sed dicitur & ἡμίχους; semicongium, &c: Omnia à χό⊙, χοῦς, ὁ, congius, &c. Vi.

'Ημιχοίνιχ⊙, dimidiatam chœnicem capiens; Dioſc. lib. 5. Ubi ἡμιχοίνικον, modii semissem, vertit Marcel. ab ἥμισυς & χοῖνιξ, ικ⊙, ὁ, Vi.

'Ημιχολὰς, semibilioſus; à χολὰς; vide.

'Ημιχόλιον, altera pars chori bipartiti; Poll. l. 4. c. 5. Ab ἥμισυς & χορὸς, vide.

'Ημίχυς; vide suprà, ἡμιχοί⊙, &c.

'Ημίχρης⊙, semibonus; semiprobus; Aristot. Polit. 5. μὴ πόνηρ⊙ς, ἀλλ᾽ ἡμιπόνηρ⊙; inter bonum & malum medius; semimalus, &c. Ab ἥμισυς & χρηστὸς, Vi.

'Ημίχρυσ⊙, ex dimidia parte aureus; vel, nummus aureus dimidium staterem valens. Th. χρυσὸς, vide.

'Ημίψυκτ⊙, ὐ, ὁ, & ἡμίψυχὸς, ὁ κ᾽ ἡ, semifrigefactus; semigelarus, &c. Th. ψύχω, unde ὐ, ψυκτὸς, &c. Vide.

'Ημιωβόλιον, & ἡμιώβολον, ὐ, τὸ, semiobolus; dimidiata oboli pars; dimidium oboli, &c. Unde, ἡμιωβόλια, τὰ; sunt vascula minimi pretii; item, ἡμιωβολιαῖ⊙, ὐ, ὁ, semiobolum aquans pretio & pondere; ideoq; vilis & exiguus, &c. Ab ἥμισυς & ὀβολὸς, &c. Vi.

'Ημιώριον, ὐ, τὸ, SEMIHORA: ab ἥμισυς, dimidius, & ὥρα, hora.

'Ημμαι, accensus sum, perf. pass. ind. &

'Ημμὴν⊙, incensus, perf. part. pass. verbi ἅπτομαι. Th. ἅπτω, tango, accendo.

'Ημοιβασα, ὐ, commutavi, permutavi, vices reddidi, præt. ind. m. verbi ἀμείβω, commuto.

'Ημοιρηκὼς, perf. part. act. verbi ἀμοιρέω, exors & expers sum: ab ἄμοιρ⊙, expers, quod ex α priv. & μοῖρα, portio, Th. μείρομαι, partior.

'ΗΜΟΣ, adv. quando, quum, sine interrogatione, cui respondet τῆμ⊙, tum.

'Ημὸς, pro ἡμέτερ⊙ς; noster; apud poëtas; pro quo scribitur ἀμὸς seu ἀμός; Doricé.

'Ημοσυνὴ, ης, ἡ, jaculatio, seu jaculandi peritia; (βλῆσις, ἀκόντισις, &c.) ab ἥμων, ον⊙ς; id vide.

'Ημπεσχόμην, induebar, cum duplici augmento, sc. præter commune ε pro η, habens etiam η pro α, pro ἀμπεσχόμην, imperf. pass. verbi ἀμπίσχομαι, vel ἀμπέχω, pro ἀμφιέζω, f. ἀμφίεσω, circumdo, induo, ex ἀμφὶς, circum, & ἔχω, habeo: imperf. εἶχον. a. 2. ἰχον.

'Ημπισχόμην, itidem pro ἀμπεχόμην, a. 2. m. verbi ἀμπέχω. Vide præced.

'Ημπίσχετο, i.e. ἐνεδύσατο, induit, circumamictus erat; περιεβάλλετο, &c. Est 3. pers. a. 1. seq.

'Ημπισχόμην, induebar, imperf. pass. verbi ἀμπίσχω, idem quod ἀμπέχω, vide ἡμπεχόμην.

'Ημπλακες; i. e. ἁμάρτησες; ἥμαρτες; aberrâsti, peccâsti, &c. Est 2. pers. a. 2. act. cujus part. ἀμπλακὼν, vide.

'Ημπόλησε, vendidit, 3. sing. a. 1. act. verbi ἀμπο-

ἐμπολῶ, vendo in aliquo loco. Th. πωλέω, vendo.

*Ἤμυν, pro ἤμυνε, ultus est, 3. sing. impeif. vel a. 1. vel 2. verbi ἀμύνω, auxilior, item ulciscor. f. νῶ, a. 1. ἤμυνα

*Ἠμύσατο, 3. sing. a. 1. m. ejusd. verbi.

*Ἠμώης, ητ⊙, ὁ, qui solet ἠμᾶσθαι inclinare, vel cadere; vel etiam, ἀμάω; nam derivari potest, vel ab ἠμύω, vel à μάω quæ vide.

*Ἤμωσε, 3. sing. a. 1. act. ab

ΗΜΥ'Ω, inclino, cado. f. ὑσω, p. ἤμυκα, Att. ἐμήμυκα.

*Ἠμφαγνόει, Imperf. act. verbi ἀμφαγνόω, ex parte ignoro: ex ἀμφὶ & ἀγνόω, ignoro: ex α priv. & νόος, νοῦς, mens.

*Ἠμφιεσμένος, indutus, perf. part. pass. verbi ἀμφιέννυμι, f. ἀμφιέσω, vel ἀμφίσω, perf. pass. ἠμφέσμαι, utrinque assumpto augmento, η pro ο, & ει pro ε, ex ἀμφὶ, circum, & ἵω, induo.

*Ἠμφίεσσαν, dubitabam, imperf. act. extrimfecus assumpto augmento, verbi ἀμφιέσσω, Th. βάλλω, jacio: f. βαλῶ. p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον.

*Ἠμφίεννυ, pro ἠμφίεννυν, dubitabam, imperf. act. foris etiam sumpto augmento, ab ἀμφιεννύω, ex parte cognosco, dubito, unde etiam a. 1. ind. ἠμφιέννυσα: ex ἀμφὶ, circum, & νόω, cogito. Th. νόος, νοῦς, mens.

*Ἠμφιεύμην, indutus eram, imperf. pass. foris assumpto augmento, verbi ἀμφιεννύω: ex ἀμφὶ & ἔννυμι, seu ἵω, induo: f. ἔσω, Poët. ἕσσω. a. 1. εἵσατο.

*Ἤμφιται, vestivi, pro ἠμφίεσται, a. 1. ind. ejusdem verbi, sumpto augmento ab initio.

*Ἠμφίεσμαι, indutus sum, perf. pass. ind. ab ἀμφιέννυμι, f. ἀμφίσω. Th. ἔννυμι, seu ἵω, induo.

*Ἠμφιεσμένος, indutus, part. præced. prær. pass. Pro eo supra habuimus ἠμφιμένος, quod vide.

*Ἠμφισβήτεν, contendebam, imperf. act. verbi ἀμφισβητέω, f. ήσω, contendo de re aliqua.

*Ἠμωδίαν, Hesych. affert, positum pro αἰμωδίαν: vide αἰμωδία.

*Ἤμων, ονος, ὁ, ἡ, jaculator: ab ἴημι, seu ἵω, mitto. Sed

*Ἡμῶν, nostrûm, gen. pl. ab ἐγώ, ego.

*ΗΝ, si, cum subjunct. Ἢν μὴ, nisi.

*Ἧν, quam, acc. f. g. ab ὅς, ἥ, ὅ.

*Ἦν, eram, vel erat, 1. vel 3. sing. imperf. Ponitur etiam per Sync. pro ἦσαν, erant, 3. pl. imperf. ab εἰμί, sum; item pro ἐξῆν, licebat: at

*Ἦν, ἄς, ἦ, Poët. pro φίλη, φῆς, φῇ, quod pro ᾖφλη, ης, η, di-i, a. 2. verbi φημί, dico: Sed

*Ἦν, ἄς, ἦ, misi, elt a. 2. ind. verbi ἵημι, mitto.

*Ἠνδρίκασα, ας, ε, a. 1. ind. act. &

*Ἠνδρικάθην, a. 1. ind. pass. ab ἀναγκάζω, cogo: imperf. ἠνδρίκαζον, f. άσω, perf. pass. ἠνδρίκασμαι. perf. part. ἠναδρικασμένος. Th. ἀνάγκη, necessitas.

*Ἠνδυκότες, nom. pl. perf. part. act. verbi ἀτυδέω, impudens sum: ab ἀ-ευδὴς, impudens: ex α priv. & αἰδώς, pudor.

*Ἠνάλωκε, pro ἀνήλωκε, perf. act. verbi ἀναλίσκω, absumo, quod ab ἁλίσκω, capio: f. ἁλώσω. p. ἅλωκα, & Att. ἐάλωκα.

*Ἠνάλωκώς, qui consumpsit; est part. præced. Vi.

*Ἠνάλωσα, consumpsi, a. 1. ind. act. pro ἀνήλωσα, à præced. verbo, quod vide.

*Ἠναντιώθην, adversatus sum, a. 1. ind. pass. &

*Ἠναντίωμαι, perf. pass. unde

*Ἠναντωμένος, perf. part. ab ἐναντιόομαι, adversor, quod ab ἐναντίος, adversus, appositus. Th. ἀντὶ, contrà.

*Ἠνάξα, ας, ε, imperavi, a. 1. ind. act. verbi ἀνάσσω, regno: f. ξω. p. χα. Th. ἄναξ, rex.

*Ἤνασε, interfeci, a. 1. ind. act. verbi ἀναίω, occido: f. αὐῶ.

*Ἤνασε, interfecit; est 3. pers. a. 1. præced. vide.

*Ἤνασσεν, 3. sing. imperf. verbi ἀνάσσω, impero: vide ἤναξα.

*Ἠνδανεν, ες, ε, placebam, imperf. act. verbi ἀνδάνω, placeo.

*Ἡνδεκαδυκηέναι, perf. inf. act. verbi ἀνδεκαδύω, virilitet ago: ab ἀνὴρ, ἀνδρὸς viri, & ἀγαθὸς, bonus.

*Ἠνδρώθη, ad virilem perveni ætatem, a. 1. ind. pass. verbi ἀνδρόω, virilem reddo. Th. ἀνὴρ, vir.

*Ἤνεικα, ας, ε, tuli, & in 3. pl. ἤνεικαν, a. 1. ind. act. Ion. pro ἤνεγκα, a. 1. verbi φέρω, f. ἴσω. &

*Ἠνείκαντο, 3. pl. a. 1. m. pro ἠνέγκαντο, vide præced.

*Ἠνείκαμεν, in medio Aoristo; i. e. retuli; ἀπὸ τοῦ εἰείκω, innitit, pro φέρω; vide præcedentia; & vide ἤνεικα.

*Ἠνέπω, edixit, vetuit, 3. sing. a. 1. vel 2. pro ἀνεῖπε, pro quo etiam ἀνείπατο dicitur Poëtis, per Anadiplasim. Them. ἔπω, dico: a. 1. εἶπα, ας, ε. a. 2. εἶπον.

*Ἠνείχθην, ης, η, a. 1. ind. pass. Ion. pro ἠνέχθην, quod vide.

*Ἠνεχόμην, sustinebam, pro ἠνειχόμην, 1. sing. imperf. duplici augmento: &

*Ἠνείχετο, 3. pl. ejusd. ab ἀνέχομαι, tolero. Th. ἴσχω, habeo: imperf. εἶχον.

*ΗΝΕΚΗ'Σ, ές⊙, ὁ, ἡ, porrectus, continuus, perennis.

*Ἤνικεν, diu multúmque, longo tempore; continua serie; apud Aristot. Rhet. lib. 1. est adv. à præced. ἠνικὴς Vi. Item, ἠνικὰς, interdum pro ἠνίκαις.

*Ἠνιμιέης, ετ⊙, ὁ, ventosus, ventis expositus: ab ἤνεμ⊙, Poët. pro ἄνεμ⊙, ventus.

*Ἠνιμόεσσ⊙, per aëra vadens; aërius; vadens cum vento, &c. Ab ἤνεμ⊙, pro ἄνεμ⊙; & φοιτάω, Vi.

*Ἠνιμώδης, ventosus; idem quod, & pro ἀνεμώδης, Vi.

*Ἤνιπον, dixi, allocutus sum, a. 1. a. vel imperf. ab ἐνίπω, præpositione sumente augmentum, quia nihil addit ad significatum: ex ἐν & ἔπω, dico.

*Ἤνισα, laudavi, a. 1. verbi αἰνίω, f. ἰσω vel ἠσω, p. ἤνεκα.

*Ἠνιοχεῦν, sustinui, a. 1. ind. pass. verbi ἀνέχω, accollo: f. ἀνέξω, & ἀνεχήσω, tano, ἀσχω, a. 2. ἀνέσχον. p. ἀνέσχημαι. perf. pass. ἀνέσχημαι. a. 1. ind. pass. ἀνεχθῆν, & auct. præpositione, ἠνεχθῆν. Th. ἴσχω, habeo.

*Ἠνιοχόμην, sustinui; itidem pro ἀνειχόμην, a. 2. m verbi ejusd.

*Ἠνίοχον, ἄς, ἡ, delatus sum, a. 1. ind. pass. verbi φέρω, f. ro: f. ὀισω. a. 1. ἤνεγκα, qu. ab ἐνέγκω: perf. pass. ἤνεγμαι.

*Ἡνιοχὼς, ὄ⊙, ὁ, patulus, apertus; part. à seq.

*Ἡνίοχ⊙, ου, ὁ, auriga: ab ilid.

*Ἠνίπαπε, dixit, Pleonasmo Poët. pro

*Ἤνιπον, 3. sing. præt. m. vel a. 2. act. verbi ἐνίπω, f. ψω, idem quod εἶπον, dico minitabundus. Th. ἔπω, dico.

*Ἠνις, ῶϊδ⊙, & Ion ἰκὲ, ῶϊα⊙, ἡ, annicula; ut βοῦς ἤνις: Il. ζ. v. 94. & Il. κ. juvenca, bos annicula, &c. Est p. r. Βέταφιν, inquit Etym. pro ἴνις; ab ἴν⊙ annus; (dicitur etiam ὦνις; per duplex ν; idem; ἐνιαύσιος, &c.) in accus. plur. est ὦϊας, & Crasi, ὦῖς; apud Hom. frequens.

*Ἠνιοπεύων, ω, απο, obscurè dixi, pro ἠνίξαμην, a. 1. m. verbi αἰνίσσω, f. ξω, p. ἤνιχα. Th. αἴν⊙, apologus: at

*Ἠνιοπεύμην, malè dixi, sine ι subscripto, est a. 1. m. verbi ἐνίσσω, idem quod ἐνίπω, objurgo. Th. ἔπω, dico.

*Ἠνίοντο, obscurè dicebat, 3. sing. ab

*Ἠνιοχεύμην, imperf. verbi αἰνίσσομαι, occultè innuo. Th. αἴν⊙, apologus.

*Ἤνδον, ες, ε, Dor. pro ἦλθον, ες, ε, & in 1. pl. ὦνθεμες, pro ἤλθομεν, a. 2. ind. act. verbi ἴκομαι, venio: f. ἰκάσομαι.

*ΗΝΙ, ecce, pro quo & εἰδὲ.

*ΗΝΙ'Α, ας, ἡ, habena: q. ab ἐνέω, colligo.

*Ἡνίζω, f. σω, fræno: à præced.

*Ἠνιγμαι, obscure dixi, perf. pass. unde ἠνιγμένος, præt. part. ἠνιξάμην, ω, απο, a. 1. m. verbi αἰνίσσομαι, obscure innuo: f. ξομαι. Th. αἴν⊙, apologus, dictum fabulosum.

*Ἤνιδε, ecce, pro ἰνὶ, idem.

*Ἤνιπαπ, mœrore confecta es, 2. sing perf. pass. verbi ἀνιάω, f. ἤσω. p. pass. ἤνιαμαι, σαι, ται. Th. ἀνία, mœror.

*Ἤνι'κα

*Ἤνίκ', per Apostrophen pro

*ΗΝΙ'ΚΑ, quum, quando, adv. extra interrogationem: in interrogatione vero est πηνίκα, quando.

*Ἤνιον, ου, τὸ, habena: ab ἡνία, idem.

*Ἠνιοστὸς, qui habenas conficit; unde, ἠνιοπωλεῖον, τὸ, officina in quo habenæ conficiuntur; & ἠνιοπώλης; habenas conficio; item, habenas rego & duco; vel, simpliciter, rego, & moderor, &c. Ab ἡνία & ποιέω, Vi.

*Ἠνιοστρόφ⊙, ου, ὁ, qui habenas vertit; i. e. qui habenis huc illuc flectit equos; auriga; unde, ἠνιοστροφέω; habenas verto, sum auriga; & general. rego; guberno, &c. Ab ἡνία & στρέφω; unde στροφὴ, &c. Vi.

*Ἠνίσα, laudavi, a. 1. verbi αἰνίω, f. ἰσω vel ἠσω, p. ἤνεκα.

*Ἠνιοχεῦν, aurigari, aurigam esse: ex ἡνία, habena, & ἴχω, habeo.

*Ἠνιοχὼς, auriga: vide ἠνιοχῆς.

*Ἠνίοχος, ἡ, HENIOCHE, nomen mul. q. agitatrix.

*Ἠνιοχῆς, nom. pl. Ion. ab ἠνιοχὸς, auriga: gen. ἐος, Att. & ῆ⊙, Ion. ex ἡνία, habena, & ἴχω, teneo.

*Ἠνιοχεία, ας, ἡ, aurigatio; item, agitatio, gubernatio, moderatio, &c. Item, ἠνιοχέω; idem quod ἠνιοχέω, ῶ, habenas teneo, aurigor; item, moderor, rego; unde, ἠνιόχευσις; aurigatio, &c. Omnia ab iisdem, seu à sequente,

*Ἡνίοχ⊙, ου, ὁ, auriga: ab iisd.

*Ἠνίπαπε, dixit, Pleonasmo Poët. pro

*Ἤνιπον, 3. sing. præt. m. vel a. 2. act. verbi ἐνίπω, f. ψω, idem quod εἶπον, dico minitabundus. Th. ἔπω, dico.

*Ἠνιοχήσουσι, 3 pl. præced.

*Ἠνίπαμαι, consumptus sum, cum duplici augmento, pro ἀνήλωμαι, perf. indic. pass. &

*Ἠνολεμίν⊙, perf. part. pass. pro ἀνολεμίν⊙, in a. 1. pass. ἠνολέθην, pro ἀνολέθη, itidem in a. 1. act. ἠνόλεσα, pro ἀνόλεσα, ab ἀνολίσκω, consumo. Them. ἁλίσκω, capio: f. ἁλώσω, p. ἅλωκα, Att. ἐάλωκα.

*Ἠνυτάμην, ω, απο, renui, a. 1. m. &

*Ἠνύσαντο, 3. pl. a. 1. m. ab ἀναίνομαι, recuso.

*Ἤνω, seu ὦθεν, Dor. pro ἦλθε: vide ὦθον.

*Ἠνυσισμέν⊙, tinctus, perf. part. pass. à perf. ἠνύσισμαι verbi ἀνύζω, floridum reddo. Th. ἄνθ⊙, flos.

*Ἤνυσον, ες, ε, Dor. pro ἦλθον, ες, ε, & in 1. pl. ὦνυσεμες, pro ἤλθομεν, a. 2. ind. act. verbi ἴκομαι, venio: f. ἰκάσομαι.

*ΗΝΙ, ecce, pro quo & εἰδὲ.

*ΗΝΙ'Α, ας, ἡ, habena: q. ab ἐνέω, colligo.

*Ἡνίοχος, ἡ, HENIOCHE, nomen mul. q. agitatrix.

*Ἠνιοχῆς, nom. pl. Ion. ab ἠνιοχὸς, auriga: gen. ἐος, Att. & ῆ⊙, Ion. ex ἡνία, habena, & ἴχω, teneo.

*Ἠνιοχεία, ας, ἡ, aurigatio; item, agitatio, gubernatio, moderatio, &c. Item, ἠνιοχέω; idem quod ἠνιοχέω, ῶ, habenas teneo, aurigor; item, moderor, rego; unde, ἠνιόχευσις; aurigatio, &c. Omnia ab iisdem, seu à sequente,

*Ἡνίοχ⊙, ου, ὁ, auriga: ab iisd.

*Ἠνίπαπε, dixit, Pleonasmo Poët. pro

*Ἤνιπον, 3. sing. præt. m. vel a. 2. act. verbi ἐνίπω, f. ψω, idem quod εἶπον, dico minitabundus. Th. ἔπω, dico.

*Ἠνιοχήσουσι, 3 pl. præced.

*Ἠνίπαμαι, consumptus sum, cum duplici augmento, pro ἀνήλωμαι, perf. indic. pass. &

*Ἠνολεμίν⊙, perf. part. pass. pro ἀνολεμίν⊙, in a. 1. pass. ἠνολέθην, pro ἀνολέθη, itidem in a. 1. act. ἠνόλεσα, pro ἀνόλεσα, ab ἀνολίσκω, consumo. Them. ἁλίσκω, capio: f. ἁλώσω, p. ἅλωκα, Att. ἐάλωκα.

*Ἠνυτάμην, ω, απο, renui, a. 1. m. &

*Ἠνύσαντο, 3. pl. a. 1. m. ab ἀναίνομαι, recuso.

*Ἤνω, seu ὦθεν, Dor. pro ἦλθε: vide ὦθον.

*Ἠνυσισμέν⊙, tinctus, perf. part. pass. à perf. ἠνύσισμαι verbi ἀνύζω, floridum reddo. Th. ἄνθ⊙, flos.

*Ἤνυσον, ες, ε, Dor. pro ἦλθον, ες, ε, & in 1. pl. ὦνυσεμες, pro ἤλθομεν, a. 2. ind. act. verbi ἴκομαι, venio: f. ἰκάσομαι.

*ΗΝΙ, ecce, pro quo & εἰδὲ.

*ΗΝΙ'Α, ας, ἡ, habena: q. ab ἐνέω, colligo.

*Ἡνίζω, f. σω, fræno: à præced.

*Ἠνιγμαι, obscure dixi, perf. pass. unde ἠνιγμένος, præt. part. ἠνιξάμην, ω, απο, a. 1. m. verbi αἰνίσσομαι, obscure innuo: f. ξομαι. Th. αἴν⊙, apologus, dictum fabulosum.

*Ἤνιδε, ecce, pro ἰνὶ, idem.

*Ἤνιπαπ, mœrore confecta es, 2. sing perf. pass. verbi ἀνιάω, f. ἤσω. p. pass. ἤνιαμαι, σαι, ται. Th. ἀνία, mœror.

*Ἤνι'κα

pro ὦνυον, imperf. verbi ἀνύω, f. ὑσω, perficio.

*Ἠνορία, ας, vel Ion. ἠνορίη, ης, ἡ, virilitas, fortitudo. Th. ἀνὴρ, vir.

*Ἠνοχεν, & Att. ἐνῆνοχεν, p. m. verbi φέρω, fero: f. ὑσω, a. 1. ἤνεγκα.

*Ἠνοψ, ωπ⊙, ὁ, sonorus, vocalis; item perspicuus, Th. ὄψ, vox.

*Ἤνῳ, 3. pl. præs. ind. verbi ἤμαι, sedeo.

*Ἤντεον, imperf. act. verbi ἀντάω, Ion. pro ἀντίαω, occurro, obvius fio. Them. ἀντὶ, contrà.

*Ἤντετο, occurrebat, 3. sing. imperf. verbi ἀντόμαι, pro ἀντάω, occurro. Them. ἀντὶ, contrà.

*Ἤντησα, 3. sing. a. 1. act. verbi ἀντάω, occurro: f. ήσω. p. ἤντηκα. Th. ἀντὶ, contrà.

*Ἠντιόλαν, occurrebam, imperf. verbi ἀντιόλαω, occurro, supplico: ab ἀντιόλλω, contrà jacio. Them βάλλω, jacio: p. m. βέβολα.

*Ἠντιδίκην, contradicebam, imperf. verbi ἀντιδικέω, quod ab ἀντίδικ⊙, adversarius: ex ἀντὶ, contrà, & δίκη, jus.

*Ἤντιν', pro ἤντινα, quam? acc. sing. ab ἥτις, ἥντ⊙, quæ? Th. ὅς, qui, & τίς, quis?

*Ἠντιόθην, ης, η, adversatus sum, a. 1. ind. pass. verbi ἀντιόομαι. Th. ἀντὶ, contrà.

*Ἤντο, sedebant, 3. pl. imperf. verbi ἧμαι.

*Ἠντύθην, ης, η, perfectus fui: a. 1. ind. pass. &

*Ἤντυον, ες, ε, perficiebam, imperf. vel a. 2. act. &

*Ἠντυσα, a. 1. act. ab ἀντύω, perficio: f. ὑσω. p. ηκα.

*Ἠντυ⊙ον, ου, τὸ, unus ex ventribus animalium cornigerorum, & ruminantium; (ventriculus, scil. secundus) ex eo dictus, ut putatur, quoniam in eo, διαντύ⊙, ἡ πλησμὸ ἢ τροφὴ; conficitur, elaboratur, & mitificatur seu coquitur cibus, &c. (Pro eodem dicitur & ἐντυ⊙ον) derivatur ab ἀντύω, sive ἀνύ⊙, aut ἀντάω; perficio, conficio, perago, &c. Vide.

*Ἤνωγα, mandavi, p. m. &

*Ἠνώγει, ες, ε, mandaveram, plusq. p. m. verbi ἀνώγω, jubeo: f. ξω. p. ἤνωκα.

*Ἤνωγον, jubebam, imperf. ejusd. verbi.

*Ἤνωμαι, unitus sum, perf. pass. verbi ἑνόω, unio. Th. εἷς, unus, gen. ἑνός.

*Ἠνωμέν⊙, unitus, continuus, continens, &c. Ut, ἰωὴ ἠνωμέν⊙ περὶ ἑαυτὸν; constipatus in seipso; sui pertinax; part. à præced. unde etiam ἰωὴ ἄσθενος; uniri; ab eod. Th. ἑνόω, vide.

*Ἤνωξα, ας, ε, jussi, a. 1. ind. act. verbi ἀνώγω, f. ξω.

*Ἠνώρθων, corrigebam, cum duplici augmento: imperf. verbi ἀνορθόω, corrigo: ex ἀνὰ & ὀρθόω, erigo. Th. ὀρθὸς, rectus.

*Ἠνώρθωσα, emendavi, a. 1. ind. act. ejusd. verbi.

*Ἠνώχλεν, imperf. act. cum duplici augmento: ab ἀνοχλίω, turbo: f. ἠσω. a. 1. ἠνώχλησα, p. ἠνώχληκα, ab οἰ & ὄχλ⊙, turba.

*Ἤξα, ας, ε, veni, a. 1. ind. act. verbi ἥκω, venio: f. ἥξω.

*Ἤξα, ας, ε, duxi, a. 1. ind. act. verbi ἄγω, f. ξω, duco: &

*Ἤξα, fregi, Att. ἔαξα, a. 1. act. verbi ἄγω, seu ἄγνυμι, frango: f. ξω. at

*Ἤξα, impetum feci, a. 1. act. verbi αἴσσω, pro αἴσσω, irruo.

*Ἤξις, 3. sing. imperf. act. contract. ab ἀξιόω, dignum censeo. Th. ἄξι⊙, dignus.

*Ἠξιώθην, a. 1. act. verbi ἀξιόω, dignum censeo. Th. ἄξι⊙, dignus.

*Ἠξιῶ, dignus habitus est, 3. sing. perf. pass. a præced. verbo.

*Ἤξκη, venient, 3. pl. f. 1. ab ἥκω, venio. f. ἥξω.

*Ἠξῶ, veniam, Dor. pro ἥξω, à præcedente.

*Ἠοῖ, auroræ, dat. sing. ab ἠώς, gen. contr. ἕος.

*Ἠοίδα, cecini, p. m. verbi ἀείδω, f. σω, cano.

*Ἠοῖ⊙, ου, ὁ, orientalis, matutinus: ab ἠώς, aurora.

*Ἤομεν, 1. pl. a. 2. ἦον, ες, ε, Att. pro ἔων, ες, ε vulgariter ἦον, ες, ε, ab εἶμι, eo.

*Ἦον, ες, ε, vide præced.

*Ἠόνα, acc. sing. ab ἠών, όν⊙, ἡ, ripa, pro ἠϊών, ονος, ἡ, littus.

*Ἠονιμβ⊙, vide sequente.

*Ἠόνησας, 2. sing. a. 1. act. verbi αἰονάω, aspergo, perfundo: f. ήσω, p. part. pass. ἠονισμένος.

*Ἠόνι⊙, pro ἠϊόνι⊙; littoralis; ut, in Epigramm. ἠόνιον, sepulchrum littorale, seu in littore positum; est ab ἠών, pro ἠϊών, ονος, ἡ, littus; vide.

*Ἠώς, gen. sing. ab ἠοῦς, όος, & contracte ἠ-ῦς, ῆ, aurora.

*Ἠῶς, cras mane; ἠῶθεν, ὀρθρου; τῇ ὑστέρῃ ἡμέρᾳ, &c. Ab eod.

*Ἠπαλιώθην, a. 1. pass. ab ἀπαλιόω, emollio. Th. ἀπαλὸς, mollis.

*Ἠπαπίᾳ, ας, ἡ, inopia, & ἠπανεῖ, eget. Hesych. forte ab ἀπὸ & ἀνίημι, remitto, desino.

*ΗΠΑΡ, ἄτ⊙, τὸ, HEPAR, jecur. in pl. τὰ ἧπατα, qu. ab ἵπτω, operor, & ἵαρ, sanguis, ver.

*Ἠπατήθην, ης, η, deceptus eram, a. 1. ind. pass. verbi ἀπατάω, fallo: f. ήσω.

*Ἡπατικὸς, ὴ, ὸν, hepaticus; hepatarius, &c. Unde, τὰ ἡπατικὰ, dicuntur medicamenta hepatis affectibus accommodata, &c. Item, ἡπατίας, ου, ὁ, idem, hepatarius; five ad hepar, seu jecur pertinens; ut λοβὸς ἡπατίας, Poll. lib. 2. fibræ hepatis seu jecinoris, &c. Item, ἡπατικὸς, idem, hepaticus; hepatarius; ut, ἡπατικὸν πάθ⊙; morbus hepaticus; & ἡπατικὴ δυσπεψία, &c. Dicuntur etiam, ἡπατικοὶ, qui hepatico morbo laborant; hepatici,

jecinoroſi, ſeu jecoritici, &c. Gal. & Dioſc. Item, ἡπατίζω, fut. ίσω, hepar refero; hepati ſimilis ſum, &c. Nam ἡπατίζειν; eſt ad hepatis colorem vergere; & jecinoris modo cogi, &c. Sic etiam, ἡπατίτης, ου, ὁ, hepaticus, hepatarius; ut, ἡπατίτης λίθος, hepatites lapis; Plin. & in gen. fœm. ἡπατίτις, hepatica; jecoraria, &c. Ut ἡπατίτις διαντερία; & ἡπατίτις φλὴψ, &c. Item, ἡπατίτις, eſt ἡπατικὸν πάθος, ὃ ἡπατικὴ διάθεσις; i. e. morbus hepaticus, ſeu hepatarius; jecinoris ſcil. diſſolutio; ob quam viſceris debilitatem ægroti cruenta & ſanioſa egerunt; apparentque recrementa carnium recens caſi animalis loturæ quàm ſimillima, &c. Dyſenteria dicitur morbus etiam hepaticus; quum ſcil. in jecinore eſt ſuppuratio, &c. Vide Gal. & Celſ. Item, ἡπατίτις, ίδος, ἡ, jecoraria vena; Ariſt. 3. anim. & ἦπαρ, ατος, τὸ; jeſculum; Ariſtoph. & Athen. lib. 3. omnia à Th. ἧπαρ; Vi. Ut etiam, ἡπαλὸς, piſcis nomen, à colore, hepati ſimili, &c

*Ἡπατοσκοπήσασθαι, exta conſulere, a. 1. m. inf. ex ἧπαρ, hepar, & σκοπέω, explioro. Th. σκέπτομαι, video.

*Ἡπατοσκόπος, ὁ ἡ, q. d. qui inſpecto victimæ jecinore, futura prædicit; haruſpex, extiſpex; qui exta inſpicit, & ex iis prædicit, &c. Indè, ἡπατοσκοπία, jecinoris inſpectio; haruſpicina, ſeu haruſpicium; extiſpicina, ſive extiſpicium, &c. Et ἡπατοσκοπέω, ῶ; jecur inſpicio; exta conſulo, &c. Apud Ezech. c. 21. ab iiſdem.

*Ἧπαφε, 3. ſing. a. 2. ἤπαφον, verbi ἀπατέσκω, vel ἀπάτω, decipio, verb. Poët. deduct. ab ἀπατῶ, idem.

*Ἥπαξε, perforo, ſarcio, hinc ἠπάσατο, a. 1. inf. m. videtur dici ab ὀπή, foramen.

*Ἡπεδανὸς, qu. ἀπεδανὸς, claudus, infirmus, ſtolidus: ab α & priv. πεδανὸς, h. milis, firmus; quod à πέδον, ſolum.

*Ἡπεδανόω, ῶ, debilito; infirmum, & viribus def. ctum reddo, &c. à præcedente ἠπεδανὸς, id vid.

*Ἡπείγετο, 3. ſing. imperf. paſſ. verbi ἠπείγω, urgeo, feſtino: f. ξω.

*Ἠπειγμένος, acceleratus ſum, perf. ind. paſſ. &

*Ἠπειγμένος, perf. part. paſſ. ejuſdem verbi.

*Ἠπείλησε, ας, ε, & in 3. pl. ἠπείλησαν, a. 1. ind. act. verbi ἀπειλέω, non pareo, incredulus ſum. f. ήσω, ex α priv. & πείθω, perſuadeo.

*Ἠπείθων, imperf. act. verbi ἀπειθέω, vide præced.

*Ἠπείλησεν, minatus eſt, 3. ſing. a. 1. ind. act. verbi ἀπειλέω, minor: f. ήσω,

*Ἠπείροιο, gen. Ion. pro ἠπείρου, ab

*ΗΠΕΙΡΟΣ, ου, ἡ, terra continens ac mediterranea: q. ἄπαρος, ex α priv. & πέρας, finis: item EPIRUS, regio ſic dicta, pars Græciæ.

*Ἠπειρώτης, ου, ὁ, EPIROTA, in continente natus: à præced. quod vide.

*Ἠπειρωτῶν, gen. pl. Superioris.

*Ἠπειρόω, ῶ, continentem facio; continenti adjicio, &c. Unde, ἠπειρῶσθαι, in paſſ. eſt continenti adjungi, ſeu accedere; continentem fieri; ἠπειρώθη, continens facta eſt, &c. Thuc. l. 2. ᾗ εἶπι νῆσοι αἱ ἠπειρώσαι; eum continente conjunguntur, &c. Ab ἤπειρος.

*Ἠπειρωτικὸς, ἡ, ὁ, ad continentem ſpectans; item, Epiroticus; ut ἠπειρωτικὰ μῆλα, apud Dioſc. lib. 1. c. 163. Epirotica mala, à Romanis dicta orbiculata, ſeu rotunda; quæ ſine cura toto anno ſe ſervare poſſunt, &c. à præced. ἤπειρος. Unde, etiam ἠπειρώτης, ίδος, ἡ, mediterranea; ut, πόλεις ἠπειρώτιδες; urbes Epiroticæ, urbes continentis, quæ non ſunt in inſulis urbes mediterraneæ, &c.

*Ἧπται, Poët. pro ἧπται, deinde: ex ἅλλ & εἶτα, poſtea.

*Ἦπαρ, aut, conjunct. disjunct. Them. ἤ, ἠ, vox.

*Ἠπειροβόσας, qui decepit, a. 1. part. act. verbi ἠπειροβόω, decipio: f. ώσω. Th. ἐξ, vox.

*Ἠπειρόβουμα, τὸ, dicitur res illa, qua aliquem decipimus; aut qua aliquis decipitur, &c. Item, ἠπειροβουτὶς, ιδος, vel ίδος, ἡ, deceptio, circumventio; impoſtura, &c. Ut & ἠπειροβόδις, idem quod ſequens, & ab eodem.

*Ἠπειροβουτὴς, οῦ, ὁ, deceptor, ab eodem verbo.

*Ἠπιχθάνιντο, offenſi ſuerunt, 3. pl. imperf. paſſ. pro ἀπηχθάνιντο, ab ἀπεχθάνομαι, inviſus ſum: ex ἀπὸ & ἐχθος, odium.

*Ἠπίσαυσαν, a. 1. inf. m. ab ἠπάω, ſarcio, quod vide.

*Ἠπιδὶς, ου, ὁ, ſartor: ab eod.

*Ἠπήτρια, ſartrix, ſarcinatrix; ſutrix, &c. Eſt fœm. à maſc. ἠπητὴς, præced. id vide; & ab eod. Th. ἠπάω; à quo etiam, eſt, ἠπητήριον, ſive, per Syncop. ἠπήτριον; ſubula; i. e. inſtrumentum quo ſutor in conſuendis coriis utitur; & ſartor in conſuendis pannis; acus, &c.

*Ἠπιαλίω, ῶ, epiala febri laboro; unde, ἠπιαλέντες, quos epiala exercet, &c. à Th. ſeq.

*ΗΠΙ'ΑΛΟΣ, ου, ὁ, EPIALUS, febris quotidianæ ſpecies: q. ἧπτω, per Antiphraſin.

*Ἠπιαλώδης πυρετὸς; ὁ μὴ ῥίγεσι, ἢ ῥίγος μομένος; apud Hippocr. à præced. Th.

*Ἤπιμα, τὸ, id quo aliquid mitigamus; lenimentum, & ſubſit verbale à ſequente verbo; Vi.

*Ἠπιόω, mitigo, placo: f. ώσω & ήσω, Th. ἧπιος, lenis.

*Ἠπιόω, ῶς, ῶ, a. 1. ind. paſſ. præced.

*Ἠπιόδωρος, ου, ὁ, lenis, qui mitia dat: ex ἧπιος, mitis, & δίδωμι, do num.

*Ἠπιόδυμος, benigno, & miti animo prædicus; in Epigr. ab ἧπιος & δυμὸς, &c. Vi.

*Ἠπίλης, ου, ὁ, & ἠπάλης, ητος, ἡ, item ἠπόλος, ου, ὁ, febris continua, ſeu quotidiana, &c. Idem quod Th. ἠπιαλὸς, vide.

*Ἠπόλιν, ου, τὸ, levis epiolæ ſcb is acceſſus, &c. Diminutivum à Th. ἠπιαλὸς, ſeu ἠπόλος, Vi.

*ΗΠΙΟΣ, ου, ὁ, ἡ, clemens, placidus, mitis ſermone, quaſi ab ἔπος, verbum.

*Ἠπιότης, ητος, ἡ, lenitas: à præced.

*Ἠπιόχρη, epitheton Apollinis; in Epigr. ex eo quòd medicus eſſet, & benigna manu opem ferret laboranticus, &c. Ab ἧπιος & χείρ.

*Ἤπισατο, Ion, & Att. pro ὔπισ-ατο, 3. ſing. imperf. verbi ὔπίσ-αμαι, idem quod ſimplex ἴσαμαι, ſc.o.

*Ἤπιστατο, Ion, pro ὔπίσ-φατο, 3. pl. ejuſd. imperf.

*Ἠπιστόλων, a. 1. ind paſſ. verbi ἀπιστέω, diffido: non credo: f. ήσω. p. ἠπίστηκα. a. 1. ἠπίστησα, & in 3. pl. ἠπίστησαν ex α priv. & πίστις, fides, Th. πείθω, perſuadeo: f. σω, a. 2. ἔπιθον. Sunt qui velint ἠπιστόλων, Att. dici pro ὔπιστόλων, ab ὔπίσταμαι, ſcio.

*Ἠπίστεων, 3. pl. a. 1. act. verbi ἀπιστέω, vide ἠπιστόλων.

*Ἠπίστων, imperf. act. ejuſd. verbi.

*Ἠπίως, lenitèr, benignè, clementer, æquo animo; manſuetè, humanè, comiter, &c. Ab ἧπιος, Vi.

*Ἠπόμην, & ἐπόμην, imperf. verbi ἕπομαι, ſequor, Th. ἕπω, idem.

*Ἠπορέτο, 3. ſing. imperf. paſſ. &

*Ἤπόρει, 1. ſing. & 3. pl. imperf. act. verbi ἀπορέω, dubito: ab α priv. & πόρος, tranſitus, Th. πείρω, tranſeo: p. m. πέπορα.

*Ἦπου, aut, profectò: ab ἦ, aut, & που, alicubi, quod ab ὅς, qui, ſed.

*Ἦπυ, utrum? an? certè: ab ἦ idem, Th. ἦ, vel, vid. præced.

*Ἧπαι, tactus eſt, 3. ſing. perf. paſſ. ἅπτομαι, verbi ἅπτω, tango: f. ψω, p. ἧμαι.

*Ἤπυον, clamabant, 3. pl. imperf. verbi ἀπύω, vel ἠπύω, ſono: f. ύσω. qu. ab ἴαπω, loquor.

*Ἤπυτα, vocat, ſing. ab

*Ἠπύτης, ου, ὁ, vociferator: ab

*Ἠπύω, pro ἀπύω, clamo, vide ἤπυον.

*Ἠρ' pro ἦρα, num quid? ex ἦ, certè item, an? & ῥα, enclit. particula, vel expler.

*Ἦρ, ἦρος, vel, VER, contract. & Th. ἔαρ, idem.

*ΗΡΑ, ας, & Ion ἤρη, ης, ἡ, Juno. Qui tamper Metathelin ità dicti volunt pro ἄηρ. Vel q. ab ἐράω, amo.

*Ἧρα, tuli a. 1. i. d. act. verbi αἴρω, tollo: f. ἀρῶ. p. ἦρκα; at

*Ἦρα, ſine ι ſubſcripto, eſt p. m. verbi ἄρω, apto; ſed p. m. Att. ἄρηρα, eſt uſitatius.

*Ἤρα, amabat, 3. ſing. imperf. act. verbi ἐράω, amo: f. άσω.

*Ἤρα, τὰ, (pro ἔρεμα) grata; i. e. κεχαρισμένα, derivatur ex ἐράω, & ἴκτασιν habens ᾱ ε; und. comp. ὑπήρα idem.

*Ἠρᾶτ', pro ἠρᾶτο, 3. ſing. imperf. verbi ἀρᾶσμαι, imprecor: imperf. ἠρώμην, ἠρᾶμεν. Th. ἀρὰ, preces, imprecatio.

*Ἤρατα, τὰ, pro τὰ ἐρατὰ ἱερά; Junonia ſacra; ſeu feſta Junonis, &c. Eſt neut. plur. à ſing. maſc. ἠρατὸς; Juno. ius, ut ἠρατὸν τέμενος; locus in Thracia; item, ἤρατον, ου, τὸ, pro ἡρεῖον ἱερὸν; Junonis templum, &c. Ab ἥρα, ης, Juno.

*Ἡρακλῆς, & contractè ἡρκλῆς, HERCULES, gen. ἕους, &c. ει, ᾳ, ε, ῆ; acc. ῆα; ab ἥρως, & κλέος, q. heroum gloria, vel ἥρας κλέος; quod à Junonis odio gloriam reportaret. Th. κλείω, celebro.

*Ἡρακλείδης, ου, ὁ, HERACLIDES, nom. propr. filius, vel nepos Herculis.

*Ἡρακλεῖα, τὰ, Herculis feſta, vel ſacrificia: &

*Ἡρακλῆϊος, Herculea: ab Ἡρακλῆς, quod vide.

*Ἡράκλειον, fanum Herculi dicatum; Plut. Item, ἡρακλειῶν, ου, ὁ, ſive ἡρακλεῖος, Herculeus; ut ἡράκλειον πάθος, Elephantiaſis morbus, &c. Ab eod.

*Ἡράκλεις, HERCLE, papæ: adv. jurantis per Herculem.

*Ἡρακλειτίζω, ſum ſectæ Heracliteæ; ſum diſciplinæ Philoſophi Heracliti; Heraclitus autem fuit improbus Philoſophus, qui axiomata artium negabat; & dicebat, τὸ ὡπτὸ εἶναι ἀληθές, ᾗ μὴ εἶναι. Ariſtot. in Metaphyſ. Indè etiam ἡρακλειτιστὴς, ſectator vel imitator Heracli i; Laërt.

*Ἡρακλείδης, è genere Herculis; à ſequente,

*Ἡρακλῆς, HERCULES. Vide Ἡρακλῆς.

*Ἡρᾶμην, amatus ſum, perf. paſſ. verbi ἐράω, amo.

*Ἤρᾰμον, ω, ατο, extuli, a. 1. m. verbi αἴρω, tollo. Vide ἦρα.

*Ἦραρ, 3. pl. a. 1. ἦρε, verbi ejuſd.

*Ἡρακλήμων, Erantemon herba; dicta quod vere floreat; (ab ἦρ & ἄνθεμον; flos, &c. Vi.) dicitur & ἀνθεμὶς, Vi.

*Ἡρκνὸν, ου, ὁ, rex. Th. ἐράω, amo.

*Ἡρκεκε, accommodavi, pro ἄρηκε, p. m. Att. pro ἦρε, verbi ἄρω, apto. vid. ἤρηρεν.

*Ἡρκεχάνης, à vere incipiens; ab ἦρ & ἀρχὴ, Vi.

*Ἤρας, amabas, 2. ſing. imperf. act. verbi ἐράω, amo.

*Ἡρασάμην, devovi, a. 1. m. verbi ἀράομαι. Th. ἀρὰ, ἡ, preces. Alii volunt eſſe ab ἐράομαι, amor: vel ἐράζομαι, idem. Th. ἐράω, amo.

*Ἡράσθην, adamatus ſum, 2. 1. paſſ. verbi ἐράω, amo. f. άσω.

*Ἡράασκε, Ion. & Dor. pro ἠράασκον, amabam, 3. ſing. a. 1. m. verbi ἐράω, amo. f. άσω.

*Ἡρατίλεια, conjugium; olim ità dictum, Poll. l. 3. c. 3. quòd in nuptiis, Junoni canquam connubii præſidi, ſacra faciebant, &c. Ab ἦρα, Juno; & τέλη, τὰ, myſteria, ſacra; à ſing. τέλος, Vi.

*Ἠρᾶτο, execrabatur, 3. ſing. imperf. verbi ἀράομαι, -ᾶμαι. Them. ἀρὰ, ἡ, imprecatio.

*Ἤρατο, imperf. ab ἐράω, vel ἔραμαι, amo. vel per Syncop. pro ἐράσατο, 3. ſing. a. 1. m.

*Ἤρατο, 3. ſing. a. 1. m. ab αἴρω, tollo.

*Ἡρᾰύθμω, ας, ε, a. 1. ind. act. ἠρεμάω, ω, ατο, a. 1. m. verbi ἀερσίζω, ειμι. f. ίσω. p. ἠρέτικα. Th. αἴρω, capio.

*Ἤρετο, 3. ſing. imperf. Att. verbi ἔρομαι, interrogo, imperf. Ion. εἐρόμην, ῡ, ετο. Sunt qui velint eſſe a. 2. m. ἠρόμην. Tum ἠρόμην, ſubſcripto, imperf. paſſ. eſt verbi αἴρω, tollo.

*Ἤρθεν, venabantur, Dor. imperf. pro ἤρθην, verbi ἄγρθίω, venor. Them. ἄγρα, fera.

*Ἤρθεν, imperf. Dor. pro ἦρεν, verbi αἴρω, capio, f. ίσω. p. ἦρκα. a. 2. ἔλον.

*Ἠρεθίσατο, ſcrutatus ſum, a. 1. ind. act. verbi ἐρευνάω, f. ήσω, indago, ſcrutor.

*Ἤρη, Ion. pro Ἥρα, ας, ἡ, Juno.

*Ἤρημαι, elegi, perf. ind. paſſ. ἠρημάμην, qui delegit, ejuſd. part. ab αἱρέω, eligo, capio, f. ήσω. p. ἤρηκα, & in 3. pl. ἠρήκασι.

*Ἠρημένη, Varin. per Syncop. dici tradit pro ἠρημένην, 1. pl. perf. ἤρηκα, verbi αἱρέω, capio.

*Ἠρημώθλιν, ης, ᾱ, a. 1. ind. paſſ. verbi ἠρημόω, vaſto, f. ώσω. p. ἠρήμωκα Th. ἤρημος, ſolitudo.

*Ἠρημωμένος, η, ον, perf. part. paſſ. ejuſd. verbi.

*Ἠρήρειν, accommodaveram, pluſq. p. m. Att. verbi ἄρω, apto. f. ἀρῶ. p. ἤρκα, p. m. ἤρα, Att. ἄρηρα. & cum novo adhuc augmento ἠρηρα hin: pluſq. p. ἠρήρειν.

*Ἠρήρεισο, inhæſerat, 3. ſing. pluſq. p. paſſ. ἐρηρείσμην, σο, ρο, verbi ἐρείδω, figo. f. σω. perf. paſſ. ἤρεισμαι, & Att. ἠρήρεισμαι, & cum novo augmento ἠρηρεισμαι.

*Ἠρήσατο, optarunt, 3. pl. a. 1. m. verbi αἴρω, feligo. f. ήσω. a. 1. ἤρησα; indè a. 1. m. ἠρησάμην.

*Ἠρήσαντο, 3. pl. a. 1. m. Ion. pro ἠρέσαντο, verbi ἀρέσκομαι, precor. Th. ἀρὰ, ἡ, preces.

*Ἤρθην, ſublatus ſum, a. 1. ind. paſſ. verbi αἴρω, tollo, perf. ἦρκα.

*Ἠρθρωσας, 2. ſing. a. 1. ind. act. verbi ἀρθρόω, formo, fingo. f. ώσω. Th. ἄρθρον, artus.

*Ἤρι, manè, adv. vel vere: ab ἦρ, ἦρος, τὸ, ver, factum ex ἔαρ, ἔαρι.

*Ἠριγένεια, ας, ἡ, Aurora, quia ἦρι γίνεται, id eſt, manè exiſtit, oriente Sole. &

*Ἠριγένης, ίδος, ὁ, ἡ, vernus, matutinus: ab ἔαρ, & contractè ἦρ, ver, vel ἦλθ, pro ἄλθ, aër, & γίγνομαι, ſum.

*Ἠρίγηρων, οντος, ὁ, ſenecio, genus item plantæ ſeu herbæ; ſic dictæ, quòd ejus flores vere caneſcant capilloruin modo; & quaſi conſeneſcant; Dioſc. & Theoph. ab ἦρ & γήρας, Vi.

*Ἠριδανὸς, οῦ, & Ion. οἶο, ὁ, ERIDANUS, nomen fluvii.

Ἠειρηκώς, ὁ, sepulchrorum confector; ὁ τὰ ἠέλα ἱρυχόμενος, qui sepulchra conficit, &c. Ab ἠείρω & ἴρυσσα, vide.

Ἠειζον, imperf. act. verbi ἠείζω, contendo. f. ἴσω. p. ἤεικα. Th. ἴερις, lis.

Ἠειθμημένα, nom. pl. perf. part. pass. f. g. verbi ἀριθμέω, numero. f. ἤσω. p. ἠείθμηκα. a. 1. ind. act. ἠείθμησα, ας, ε, perf. part. pass. ἠειθμημένος, η, ον. Th. ἀριθμὸς, numerus.

Ἠείκει, 3. sing. pluſq. p. act. verbi ἠείζω, contendo, litigo. f. ἴσω. p. ἤεικα. Th. ἴερις, lis.

Ἤεικεν, ες, ε, secui, a. 2. ind. act. verbi ἰρείκω, frango, f. ξω.

Ἠερινὸς, α, ον, vel potius ἠερίνεος, laneus, pro εἰρίνεος. Th. ἔρος, ὁ, τὸ, lana.

Ἠερίης ἡ, ὁν, per Crasin pro ἠαρινὸς, vernus. Them. ἦρ, ρος, τὸ, ver, & contracte ἦρ.

ΗΡΙΌΝ, ου, τὸ, monumentum, sepulchrum. q. ab ἤρα, in terra enim humantur mortui.

Ἠεμτόλη, ης, ἡ, aurora, dies, &c. in Epigr. Al. ἦελ & πολίη, Vi.

Ἤεπον, ες, ε, cecidi, lapsus sum, a. 2. act. ἠεπόμην, diruitus sum, a. 2. m. verbi ἰρείπω, everto. f. ψω.

Ἠερπύθην, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi ἰρπύω, idem quod ἰρείπω, everto.

Ἤερσε, tuli, perf act. verbi ἄειρω, tollo. f. ἀρῶ. a. 1. ἦρα,

Ἤρκει, sufficiebat, 3. sing. imperf. act ἠρκέεν, 3. sing. imperf. pass. verbi ἀρκέω, auxilior, sufficio.

Ἤρκεσε, ας, ε, sufficit, a. 1. ind. act. ejusd. verbi.

Ἤρκτο, incepit, 3. sing. perf. pass. ἦρξμαι, ξαι, verbi ἄρχομαι, incipio, seu ἄρχω, idem. Th. ἀρχὴ, initium.

Ἠρκώς, perf. part. act. verbi ἄειρω, tollo. p. ἦρκα.

Ἤρκται, sublatus sum, perf. ind. pass. verbi ἄειρω, tollo. a. 1. ind. pass. ἤρθην, a. 1. part. pass. ἀρθείς.

Ἤρμοσα, 3. sing. imperf. act. ἤρμοσσε, ας, ε, a. 1. act. verbi ἁρμόζω, apto, f. ὁσω. Th. ἄρω, apto.

Ἠρίσθην, 3. sing. imperf. pass. ἠριζόμην, -ίμην, verbi ἀρίομαι, recuso. f. ἠσομαι. a. 1. m. ἠρισάμην, ω, ατο.

Ἤρνυτο, 3. pl. imperf. verbi ἄρνυμαι, capio, consequor.

Ἠρξάμην, ω, ατο, a. 1. m. & in 3. pl. ἦρξαντο; verbi ἄρχομαι, incipio. f. ἀρξομαι. Them. ἀρχὴ, initium, imperium.

Ἤρξατο, & ἦρξαντο; vide in ἠρξάμην.

Ἤρξεν, 3. sing. a. 1. act. verbi ἄρχω, incipio, impero. f. ξω. Them. ἀρχὴ, imperium.

Ἡροδότη, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi ἀρόω, aro. f. ὁσω. perf. ἤροκα.

Ἠρόμην, interrogavi, imperf. vel a. 2. m. verbi Poët. ἔρομαι, interrogo.

Ἠρόμην, imperf. pass. verbi αἴρω, tollo.

Ἤρος, amabilis, jucundus, ἦρα, τὰ, grata: ab ἠέρω, amo: ἱκτεανὴν habens τὸ ἦ.

Ἤρσαε, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἀρόω, aro. f. ὁσω. p. ἤροκα.

Ἤρυ, interrogatii, 2. sing. imperf. vel a. 2. m. verbi ἔρομαι, interrogo.

Ἤρυ, 2. sing. imperf. pass. ἠρόμην, verbi αἴρω, tollo.

Ἤρῦ, 2. sing. imperf. pass. &

Ἤρυντο, 3. pl. imperf. pass. ἠρύσμην, ab αἴρω, capio.

Ἡρῦς, gen. sing. ab Ἥρως, nomen proprium.

Ἤρτο, 3. sing. imperf. pass. verbi ἀείρω, aro.

Ἥρπασεν, rapuit, 3. sing. a. 1. act. verbi ἁρπάζω, rapio. f. σω, & Dor. ξω. p. ἥρπακα. a. 2. pass. ἡρπάγην. p. m. ἡρπαγα.

Ἤρσα, a. 1. act. Æol. verbi ἄρω, apto, congruo. f. ἀρῶ, & Æol. ἄρσω.

Ἤρσαν, 3. plur. etiam a. 1. ab ἄρδω, humecto.

Ἤρτεμ, 3. sing. perf. ἦρμαι; verbi αἴρω, tollo.

Ἤρτημαι, appensus sum, perf. pass. verbi ἀρτάω, appendo. f. ἤσω; hinc 3. sing. perf. imperat. pass. ἤρτησθω.

Ἤρτο, 3. sing. pluiq. p. pass. ex ἤρμαι, verbi αἴρω, tollo.

ΗΡΥΓΓΙΟΝ, ου, τὸ, ERYNGIUM, herba quædam aculeata.

Ἤρυγξ, villus dependens ex mento hircorum aut caprorum, tanquam εἰρίον, seu lanugo.

Ἤρυσε, eructavit, 3. sing. a. 2. act. ἤρυγεν, verbi ἰρύζω, ructo. f. ξω.

Ἠρύσω, mugio; unde, ἠρύσωνες Hesych. μυκώμενοι.

Ἠρύκακεν, inhibuit, 3. sing. imperf. act. verbi ἐρυκάκω, idem quod ἐρύκω, inhibeo.

Ἤρυκεν, 3 sing. imperf. vel a. 2. verbi ἐρύκω, inhibeo, impedio. f. ξω.

Ἤρυλλος, ου, ὁ, diminutivum ab ἠρακλῆς, Hercules.

Ἤρυε, imperf. vel a. 2. verbi ἀρύω, hauro. f. ὁσω.

Ἤρυτο, pluſq. p. pass 3. sing. verbi ἐρύω, traho, custodio. An pro ἠρύσατο, 3. sing. a. 1. m.

Ἤρχ' pro ἦρχε, incepit, 3. sing. imperf. act. verbi ἄρχω, incipio.

Ἤρχατο, Ion. pro ἠρχμένοι ἦσαν, 3. pl. pluſq. p. pass. verbi ἔρχω, idem quod εἴργω, arceo. Vel ab ἄρχω, incipio, impero. Th. ἀρχὴ, imperium, initium.

Ἤρχε, præibat, 3. sing. imperf. act. verbi ἄρχω, incipio.

Ἤρχθεν, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi ἄρχω, incipio, impero. Them. ἀρχὴ.

Ἠρχόμην, ω, ατο, imperf. ab ἔρχομαι, venio.

Ἤρωα, 2. sing. a. 1. m. ἠρώμην, ω, ατο, verbi αἴρω, tollo.

Ἥρως, per Apocop. pro ἤρωα, acc. sing. & ἤρῳ, dat. pro ἤρωϊ, ab ἥρως, heros.

Ἠρὼς, ὁ, ῦ, ῖ, ERO, nomen propr. virginis.

Ἥρωας, & ἤρως, acc. & nom. pl. ab ἥρως, ω, ὁ, heros.

Ἡρώδης, ου, ὁ, HERODES, nomen regis. q. ab heroë oriundus.

Ἡρωδιανὸς, οῦ, Herodis ministri: ab Ἡρώδης.

Ἡρωδιὰς, άδος, ἡ, HERODIAS, Herodis concubina.

Ἡρωδίων, ωνος, ὁ, nomen viri, q. ab ἥρως & δίων, heroas profligans.

Ἡρωελεγεῖον, ου, τὸ, heroicum, cum elegiaco metro mixtum; seu metrum, ex heroicis & elegiacis versibus constans, &c. Ut apud Theocr. Idyll. 8. Ab ἥρωες & ἐλεγεῖον, vide.

Ἡρώησε, ας, ε, a. 1. verbi ἰρώω, fluo.

Ἡρωϊκὸς, ἡ, ὸν, HEROICUS. Them. ἥρως.

Ἡρωΐνη, & κατ' συναίρεσιν, ἡρῶ, idem.

Ἡρωΐνη, Heroine, i. e. semidea; heroina; pro quo & ἡρώη; fœmin. à masc. ἥρως; Vi. Unde etiam, ἡρῷος, ἡ, herois, heroica; ut, ἡρῷον τιμῆς; Apol. Rhod. Item, ἡρωΐσσα, heroina; pro quo etiam dicitur ἡρῶσσα; idem.

Ἡρῶναι, pro ἡρωΐνας; apud Aristot. περὶ μὴ ἡρῶναι πνίς ἐστι.

Ἡρῷον, ου, τὸ, heroum; i. e. monumentum sive fanum heroi constructum; monumentum heroicum, &c. (ab hoc nomine etiam dicitur Ἡρῶον, pro τὸ ἡρῷον, Attice; ut δημόσιον, pro τὸ ἱμάτιον; Aristoph. &c.) Item, carmen heroicum; & τὰ ἡρῷα, dicuntur etiam epulæ solennes in heroum honorem; Plur. à præced. ἡρῷος; Vi. Unde etiam ἡρῶον, ου, τὸ, Herois monumentum; idem quod ἡρῷον, Vi.

Ἥρων, amabam, imperf. act. verbi ἰρέω, amo. f. ἀσω.

ΗΡΩΣ, ωος, ὁ, HEROS, nom. pl. ἥρωες, inde ἡρώϊνη, ης, ἡ, heroina.

Ἡρῶς, potenter, fortiter, graviter; generose, &c. Adv. à præced.

Ἡρῶσσα, heroina; vide ἡρῴνη.

Ἡρώτεν, 3. sing. imperf. act. verbi ἐρωτάω, interrogo. f. ἠσω.

Ἡρώτων, 1. sing. & 3. pl. imperf. act. ejusd. verbi.

Ἧς, fuæ, gen. ab ἥ, ἕα, quod ab ὅς.

Ἧς, & ἧσιν, pro αἷς, dat. pl. Ion. ab ἥ. Th. ὅς, suus.

Ἧς, eras, 2. sing. imperf. & Dor. pro ἦσθα, 3. sing. sed ἦς, sis, 2. sing. sub. ab εἰμί.

Ἧς, dixisti, 2. imperf. ab ἠμὶ pro φημί. vel per Aphær. pro φῆς, quod pro ἔφης, imperf. vel a. 2. verbi φημὶ, dico.

Ἧσαι & ἧσσαι, 1. sing. & 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ἕζω, contracte pro ἐσσάμην, cano.

Ἧσαι, 2. sing. præſ. ind. ἧμαι, sedeo.

Ἡσαΐας, υ, ὁ, nomen Prophetæ, Hebr. salus à Domino.

Ἦσαν, erant, 3. pl. imperf. verbi εἰμὶ, sum.

Ἦσαν, Att. pro εἶεν iverunt, 3. pl. a. 1. act. verbi εἶμι, vel εἴω, eo. Vel per Synær. pro ἦεν, 3. pl. pluſq. p. m. ἦα. Potest etiam ἦσ, esse 3. pl. a. 1. verbi ἄζω, eano. Sunt qui velint ἦσ, etiam dici pro ἦδησ, 3. pl. pluſq. p. per Crasin pro εἰδήκεσ, verbi εἰδέω, scio, f. ἤσω. p. εἰδήκα.

Ἧσαι, 2. sing. a. 1. ind. act. ἧσαι, verbi ἥδω, delecto. f. ἥσω. Them. ἡδὺς, suavis.

Ἧσαν, 3. sing. a. 1. m. verbi ἥδομαι, delector, vide ἧσαι.

Ἧσαν, 3. singular. a. 1. m. verbi ἄζω, cano.

Ἡσαῦ, ὁ, nomen viri κλαίτου. Hebr. factus.

Ἡσθησε, ας, ε, perf. ind. act. verbi αἰσθέω, impie ago, f. ἤσω, a. 1. ἠσθέησα; ex α priv. & σέβω, colo.

Ἧσαι, mitter, 3. sing. fut. ind. verbi ἵημι, mitto. f. ἥσω, p. εἶκα, Potest etiam esse fut. 1. verbi ἥδω, delecto.

Ἡσίλημαι, petulans fui, perf. ind. pass. verbi ἀσιλλάω, petulanter ago, fut. ήσω. Them. ἀσιλγὴς, petulans, insolens.

Ἡσιλημμένα, τὰ, dicuntur injuriæ & contumeliæ per petulantiam illatæ, &c. est neut. plur. part. præcedentis.

Ἡσίλλημαι, a. 1. ind. act. verbi ἀσιλλάνω, idem quod ἀσιλλάω, petulanter ago: V. ἠσίλλημαι.

Ἧσιν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἵω, seu ἕζω, sedeo.

Ἧσιν, 3. sing. a. 1. ab ἄζω, cano.

Ἥσθα, eras, Paragoge Æol. τῦ Θα, pro ἦς, a, sing. imperf. Sed ἦσθα, sis, Æol. etiam pro ἦς, 2. sing. sub. verbi εἰμὶ, sum. Sunt etiani, qui ἦσθα per Syncop. poni credant pro ἠδεισθα, noveras & hoc pro ἤδησ, Θα Æol. paragoge, quod est 2. singular. pluſq. p. ἤδην, pro εἰδήκην, verbi εἴδω, vel εἰδέω, scio, f. ἤσω, p. m. εἶδα:

Ἧσθαι, sedere, præſ. infin. ab ἧμαι, sedeo.

Ἡσθέλλω, a. 1. opt. pass. verbi ἥδομαι, delector. Th. ἡδὺς, suavis.

Ἡσθήκησε, elangui, perf. act. verbi ἀσθένέω, sum infirmis viribus, f. ἤσω, ab ἀσθενὴς, invalidus, quod ex α priv. & σθένος, valeo, possum.

Ἡσθηκώς, languens, part. à præced.

Ἡσθένουν, languebam, imperfect. ejusdem verbi

Ἡσθητε, gavisi, nom. pl. a. 1. part. pass. verbi ἥδομαι, delector. Them. ἡδὺς, suavis.

Ἥσθητο, 3. sing. a. 2. m. ἡσθόμην, ου, ντο, verbi αἰσθάνομαι, sentio, f. αἰσθήσομαι, p. ἠσθημαι.

Ἧσθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. verbi ἥδομαι, delector. Th. ἡδὺς, suavis.

Ἧσθη, 3. sing. a. 1. ind. passiv. ab ἄζω, cano.

Ἡσθημεν, senſi, perf. pas. ind. hinc in 3. sing. pluſq. p ἤσθητο, & in perf. inf. ἠσθῆσθαι, verbi αἰσθάνομαι, sentio, a. 2. m. ἡσθόμην.

Ἡσθημένος, qui sensit; ut ἀφρόνησεν ἀνθρώπων, qui percepit proditionem, in Camillo, est part. à præced.

Ἥσθιον, ες, ε, lætatus sum, & in 3. pl. ἥσθησ, a. 1. ind. pass. hinc ἠσθίωμι, a. 1. inf. verbi ἥδω, delecto. Them. ἡδὺς, suavis.

Ἡσθησάμην, ω, ατο, sensi, a. 1. ind. m. verbi αἰσθάνομαι; V. ἤσθητο.

Ἡσθῆσθαι, sensisse, perf. inf. pass. ejusdem verbi: V. ἤσθημαι.

Ἡσθήσομαι, lætabor, f. 1. ind. pass. verbi ἥδομαι, delector, a. 1. ind. pass. ἥσθην. Th. ἡδὺς, suavis.

Ἥσσητο, 3. sing. pluſq. p. pass. verbi αἰσθάνομαι, sentio: V. ἤσθημαι.

Ἥσθιον, ες, ε, devorabam, imperf. act. verbi ἐσθίω, edo, f. ἔσω, ἥδηκα. Them. ἔδω, idem.

Ἡσθμηνα, ας, ε, anhelavi, a. 1. ind. act. verbi ἀσθμάσθαι, anhelo, f. ἥσω, p. ἠσθμακα. Th. ἄσθμα, flatus.

Ἥσθμην, & in 3. pl. ἧατο, aorist. 2. m. verbi αἰσθάνομαι, sentio, f. αἰσθήσομαι,

Ἧσι, sit, Ion. pro ᾖ, 3. sing. sub. ab εἰμὶ, sum.

Ἧσι, per Apocop. pro φησὶ, 3. sing. à φημὶ, dico.

Ἧσιν, per Peragog. Poët. pro ᾖ, 3. sing. sub. εἰμὶ, sum. Sed

Ἧσιν, suis, dat. plur. Ion. pro οἷς, suis, vel quibus: ab ὅς, ἥ, ὅν, suus, a, um.

Ἡσίοδος, ου, ὁ, HESIODUS, nom. propr. Poëtæ: qu. ex ἧσις, delectatio, & ὁδὸς, via.

Ἧσις, ιος, ἡ, voluptas, delectatio: ab ἥδω, delecto.

Ἡσσάομαι, inedia premebar, imperf. verbi ἀσσάω; quod ex α priv. & σίτος, frumentum, panis.

Ἡσσάν, Ion. vel ob sequentem vocalem, pro ἦσκε, exercebat, 3. sing. imperf. verbi ἀσκέω, exerceo, elaboro, orno, f. ἤσω, p. ἤσκηκα, perf. pass. ἤσκημαι, σαι, ται.

Ἡσσήθην, exercitatus sum, a. 1. ind. pass. &

Ἤσκημαι, exercui, perfect. act. ejusdem verbi.

Ἡσκηκὼς, aptarunt, ter. plural. aorist. 1. act. &

Ἤσκεον, exercebam, imperf. act. ejusdem verbi ἀσκέω.

Ἥσμαμ, decantatus sum, perf. pass. verbi ἄζω, cano.

Ἡσμαι, lætatus sum, perf. pass. verbi ἥδομαι, delector. Th. ἡδὺς, suavis. Sunt qui ἧσμαι, sedi, velint esse perf. pass. verbi ἕζω, sedeo, perf. ἧκα.

Ἥσμεν, sciveramus, per Syncop. pro ἤδεμεν, 1. pl. pluſq. p. ἤδειν, Att. pro εἴδειν, quod per Crasin pro εἰδήκειν, verbi εἴδω, vel εἰδέω, scio.

Ἧσο, eras vel fueras, 2. sing. imperf. vel pluſq. p. ἦμην: verbi εἰμὶ, sum.

Ἧσο, 2. sing. imperf. vel imperat. verbi ἧμαι, sedeo.

Ἡσσαζονίζ, 3 pl. imperf. pass. verbi ἀσσαζονίζω, amplector, f. ἀσσομαι, p. ἤσσαμαι.

Ἥσσηκε, turatus sum, perf. ind. act. hinc part. ἠσσηκὼς: verbi ἀσσίζω, defendo. Th. ἀσσὶς, clypeus.

Ἥσσε, seu ἦσσα, ας, ἡ, adversum prælium; i. e. ἡττήσεις, inferiores partes; ἡλάττωμα, calamitas, clades, &c. Ut plur. de frat. char. πολὺ πλὼ ἦσσον ἡδὺ τ' νίκης, facit ut vinci jucundius sit quam vincere, &c. à Them. ἥσσων, &c. vide.

Ἥσσομαι, vel ἠττάομαι, -ῶμαι, f. ἠσσομαι, inferior evado, vincor, superor, succumbo, frangor: Th. ἧσσων, minor.

Ἧσσε, pro ἧστο, cecinit, 3. sing. a. 1. ind. act. ἧσσα, verbi ἄζω, cano.

Ἡσσήθην, a. 1 ind. pass. verbi ἠσσάομαι, superor: Th. ἧσσων, minor.

Ἥσσων, minus, n. g. ab

ΗΣΣΩΝ, & ἦσσον, ονος, ὁ, ἡ, minor, inferior, & in n. g. ἧσσον, vel ἦσσον, minus: indè ἠσσάομαι, superor.

Ἧστο, 3. sing perf. ab ἧσμαι, sedi, quod vide.

Ἧστην, vide in ἧστο.

Ἡστέην, imperf. act. verbi ἀστέω, instabilis sum, vacillo: ex α priv. & ἵστημι, sto.

Ἧστε, sciebatis, per Sync. pro ἤδειτε 2. pl. pluſq. p. ἤδειν, per Crasin pro εἰδήκειν, verbi εἰδέω, scio. Sic ἦστεν, pro εἴδεσαν, 3. pl. pluſq. p. &

Ἥστην, sciverant, 3. dual. pluſq. p. per Syncop. pro ἠδείτην, ejusd. verbi εἰδέω, scio.

Ἥστην, erant, dual. imperf. Poët. pro ἦτον, & in 2. pl. ἦστε, pro ἦτε, verbi εἰμὶ, sum.

Ἧστην, sedebant, 3. dual. imperf. ἧμαι, verbi ἧμαι, sedeo.

Ἧστο, sedebat, Poët. pro ἧτο, 3. sing. imperf. verbi ἧμαι, sedeo: vel est pluſq. p. ab ἕζω, sedeo.

Ἥστην, ἧστην, eratis, erant, Poët. pro ἦτον, ἦτην, dualis imperfect. verbi εἰμὶ, sum.

Ἡστὸς, ὴ, ὸν, jucunditate affectus, exhilaratus, delectatus; vel qui jucunditate affici, & delectari potest, &c. Item, ἡστὸν, ὸ, τὸ, jucundum, suave, &c. ab ἥδω, ἥμαι, σαι, σται, &c.

Ἡστράπτε, illuminabat, 3. sing. imperf. act. verbi ἀστράπτω, fulguro, f. ψω, p. ψα,

Ἡστωθήκησε, perf. act. verbi ἀστωθέτεω, non sto pactis: quod ex α priv. & στωτὸς πάσσω, compono. Them. πάσσω, pono.

Ἡσυχὰ, & ἡσυχῇ, quiete, tacite, paululum silentium, &c. adverb. ab ἡσυχὼς: vide.

Ἡσυχάζω, quiesco, taceo, f. άσω, p. ἡσυχάκα. præt. part. f. g. ἡσυχαζέουσα. Th. ἡσυχὼς, quietus.

Ἡσυχαίω, ω, ὁ, ἡ, ut Th. ἡσυχὼς.

Ἡσυχαίτερος, α, ὁ, quietior, compar. à præced.

Ἡσυχία, ας, & Ion. ιη, ης, ἡ, tranquillitas, otium, silentium: ab eod. Th.

Ἡσύχιος, α, ὁ, ἡ, idem quod

ΗΣΥΧΟΣ, ε, ὁ, quietus, q. ἥδην ἔχων, Gall. qui est à son aise: ab ἥδω, delecto, inde ἧστς, voluptas.

Ἡσύχως,

'Ησύχως, adverbialiter, quietè: ab ἥσυχος.
'Ησφαλίσαντο, muniverunt, 3. pl. a. 1. m. verbi ἀσφαλίζω, firmo, f. ίσω, p. κα, quod ab ἀσφαλὴς, tutus: hoc ex α priv. & σφάλλω, everto.
'Ησχάνον, 3. pl. a. 2. act. verbi ἀσχάλλω, molestè fero.
'Ησχόλησαν, operam dederunt, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi ἀσχολέω, occupatus sum: quod ab ἄσχολος, cui otium non est: quod ex α priv. & σχολὴ, otium.
'Ησχύνετο, erubescebat, & in 3. pl. ἠσχύνοντο, imperfect. pass. verbi αἰσχύνω, perf. ἠσχύμμαι. Th. αἶσχος, turpitudo.
'Ησω, mittam, f. 1. verbi ἵημι, mitto, a. 2. ἧδ.
'Ησω, ibo, f. 1. verbi εἶμι, ab ἴω, inus. eo.
'Ητασεν, 3. sing. a. 1. act. verbi ἐτάζω, examino, f. άσω.
'Ητ' pro ἤτε, hæcque, articulus præpos. habetque accentum ob sequent. dict. enclitic. τε.
'Ητε, eratis, 2. p'. imperf. ἤα, verbi εἰμὶ, f. m.
'Ητε est 2. pl. sub. ejusd. verbi.
'Ητει, & ἦτον, sequente vocali, & contracte ἦτ', 3. sing. imperf. verbi αἰτέω, peto, f. ήσω, p. ἤτηκα.
'Ητέκει, certè, nimirum.
'Ητεκάδην, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi ατεκέω, a. 1. ἠτέκασα, as, ε, sterilem efficio: ex α priv. & τίκτω, filius. Th. τίκτω, pario.
'Ητηκα, as, ε, petii, perf. ind. act. &
'Ητήκειν, accusaveram, pluiq. p. verbi αἰτέω, peto.
'Ητλω, & ἦτον, erant, eratis, imperf. dual. verbi εἰμὶ, sum.
'Ητόασθε, 2. p'. ἠτόαντο, 3. sing. a. 1. m. ab αἰτέω, f. ήσω, a. 1. ἠτησε.
'Ητι, vere, certè, adv. Th. ἤ.
'Ητίατο, objurgabat, 3. sing. imperfect. ab αἰτιάομαι, accuso. Them. αἰτία, culpa.
'Ητιμώλιν, ης, ν, a. 1, ind. pass. verbi ἀτιμάω; quod vide.
'Ητίμησ', pro ἠτίμησε, inhonoravit, 3. sing. a. 1. act. verbi ἀτιμάω, quod ex α priv. & τιμὴ, honor. Them. τίω, honoro.
'Ητοι, sive, seu, vel, certè. Them. ἤ, aut.
'Ητοίμαζε, 3. sing. imperf. act. &
'Ητοίμασε, ας, ε, & in 3. pl. ἡτοίμαζ, a. 1. ind. act. verbi ἑτοιμάζω, paro, f. άσω, p. ἡτοίμακα, perf. part. passiv. ἡτοιμασμένος, η, ον; Th. ἕτοιμος, paratus.
'Ητοίμασεν, 3. sing. perf. pass. ἡτοίμασμαι; vide ἑτοίμασε.
'Ητον, eratis, dual. imperf. εἰμὶ, sum.
'ΗΤΟΡ, ορος, τὸ, cor, animus. Sunt tamen qui inaeclinabile esse dicant, q. ab ἄω, fulgeo, undè αὔω, accendo: cor enim calet. Hinc μεγαλήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, magnanimus.
'Ητιῶντο, 3. pl. imperf. pass. verbi αἰτίω, peto, f. ήσω, p. ἤτημαι.
'Ητοιμα, ων, τὰ, & ἠτοιμία, τὰ, dicuntur quæ ab τὸ ἤδη pertinent, seu de eo sunt, Luc. V. Th. ἤδη.
'Ητειδίον, apud Poll. lib. 2. tomaculum, sive tomaculum, τόμακος, &c. quidam volunt esse fumen seu abdomen, &c. à Th. ἦδος; V.
'ΗΤΡΙΟΝ, ε, τὸ, stamen, textum. Schol. Nicandri etiam ἦτειον affert pro epate, an à textura venarum?
'ΗΤΡΟΝ, ε, τὸ, imus venter, pars umbilico subjecta: ubi scil. ἦτειον, intestinorum: aut ab ἔδω, quia ibi vasa cibaria.
'Ηπα, vel ἤπατα, ος, ὁ, clades: quod ab ἤπεδομαι: Th. ἤπαρ, minor.
'Ηπέδαν, præs. inf. ab ἠπέδομαι; quod vide.
'Ηπέδομαι, -άομαι, vel ἠποδομαι, superor, inferior evado, perf. pass. ἤπημαι, a. 1. pass. ἠπήδην, ης, η, a. 1. part. ἠπηδεὶς, έσσα; Th. ἤπαρ, minor.
'Ηπήκα, ὰ, τὸ, diminutio, defectus, clades, a. 1. præt. perf. pass. superioris verbi: Th. ἤπατων, minor.
'Ηπημένος, victus, perf. parr. pass. verbi ἠπέδομαι; quod vide.
'Ηπιον, ονος, τὸ, minus; item damnum: εἰς τὸ ἧττον, cum detrimento: ab ἧττων, vel ἤπαρ, minor.
'Ηπύει, 3. sing. imperf. verbi ἀπυρέω, adversa fortuna utor: quod ex α priv. & πυχὴ, fortuna.
'Ηπω, ἴτι, vel εστο, pro ἴζω, 3. sing. imperat. ab εἰμὶ, sum: ab inus. ἴω, quod in imperat. ἴθι, ἔτω, & Crasi ἤτω.
'Ηΰ, bonum, validum, robustum, &c. est neut. genus ab ἠΰς; id vide: item, ἠΰ, seu velut, & ἠΰτε, ὁμοιότητος ὑπάρχημα; vi. ἠύτε.
Ηὔχεν, 3. sing. imperf. act. verbi αὐχέω; credo ἠυχε; ab αὐχὴν, glorior.
Ηὐγένειος, ε, ὁ, pro βαθυγένειος, multùm barbatus, & pulchre, &c. χαῖτ' ηὐγένειον ἔχων, &c. V. βαθυγένειος.
Ηὗδε, & ἠύδα, 3. sing. imperf. ἠυδαον, dicebam, verbi αὐδάω, f. ήσω; Them. αὐδὴ, vox.
Ηὐδάξαντο, Dor. pro ἠυδάσαντο, 3. pl. a. 1. m. verbi αὐδάζομαι, loquor: idem quod αὐδάω; Th. αὐδὴ, vox.
Ηὐδήκοός, qui dixit, perf. part. act. ab αὐδάω, f. ήσω, vocem edo. Th. αὐδὴ, vox.
Ηὐδήκοτε, Att. pro ἠυδήκατε, a. 1. verbi ἠυδάκω, volo; quod vide.
Ηὗδον, dormivi, imperf. vel a. 2. act. verbi εὕδω, dormio, f εὑδήσω.
Ηὔηνα, arefeci, a. 1. ind. act. verbi αὐαίνω, arefacio; Th. αὖω, sicco.
Ηὐθυΐσθω, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi ἰθύνω, dirigo, f. υνῶ, p. γκα; Th. ἰθὺς, rectus.
Ηὐκάμην, imperf. Att. pro ἠυκόμιων, ων, verbi εὐκομέω, vacat mihi, fut. ήσω; quod ex εὖ, bene, & κομὲω, occasio, tempus.
Ηὐκόμοι, ος, ὁ ἡ, habens pulchros crines, pulchricoma: Poët. Dicresi, pro ἠυκομοι, gen. Ion. ἠυκόμοιο; ex εὖ & κόμη, coma.
Ηὔλει, 3. sing. imperf. act. ἠυλουν, ουν, verbi αὐλέω, tibiâ cano. Them. αὐλὸς, tibia.
Ηὐλίσαμεθα, 1. pl. a. 1. ind. act. ἠυλισα, verbi αὐλίζω, tibiâ cano, f. ίσω, p. ἠυλικα; Th. αὐλὸς, tibia.
Ηὐλίσθω, ης, η, & in 3. pl. ἠυλίσθωσ, a. 1. ind. pass. verbi αὐλίζομαι, stabulor, pernocto, excubo, perf. ἠυλισμαι; Th. αὐλὴ, aula, stabulum.
Ηὐλόχει, 3. sing. imperf. Att. verbi ἠυλοκέω, benedico, f. ήσω, p. ἠυλόκηκα. Ex εὖ & λόγος, verbum: quod à λέγω, dico, p. m. λέλογα.
'Ηὖν, bonum, acc. sing. ab ἠΰς, bonus. Th. εὖς, ἑος, ἡ, idem.
Ηὔξησε, 3. sing. a. 2. vel imperf. verbi ἀυξάνω, augeo, invalesco, f. ἀυξήσω, p. ἠυξηκα, a. 1. pass. ἠυξήθην: Th. αὐξὴ, idem.
Ηὔξατο, 3. sing. a. 1. m. Att. verbi ἠυχομαι, oro.
'Ηὔξεν, ingemuit, a. 1. ind. act. verbi αὔω, & per διάλυσιν, αὐω, fut. αὐσω. Hinc præsens geminato ὰν, αὐαω, f. ξω, a. 1. ἤυξα. Vel à comm. fut. αὐσω, Dor. ἀὐξω.
Ηὔξετο, 3. sing. imperf. pass. ab αὔξομαι, pro ἀυξάνομαι, augeo, f. 1. m. ἀυξήσομαι; Th. αὐξὴ, idem.
Ηὐξήθην, auctus sum, a. 1. ind. pass. verbi ἀυξάνω, f. ἀυξήσω, a. 1. ind. act. ἠυξησα, perf. pass. ἠυξημαι; &
Ηὔξησα, a. 1. ind. act. ejusd. Vide ἠυξήθην. Th. αὐξὴ.
Ηὐπορέιτο, 3 sing. imperf. pass. Att. verbi ἐυπορία, abunde possum, est mihi facultas, f. ήσω, p. ἠυπόρηκα; quod ab ἔυπορος, pervius. Th. πείρω, transeo, p. m. πέπορα.
Ηὑρέσθην, ω, ατο, inveni per Sync. pro ἠυρησάμην, Att. & Æol. pro ἐυρησάμην, a. 1. m. verbi ἐυρίσκω, invenio, f. ἐυρήσω, p. ἤυρηκα, a. 2. ἤυρον.
Ηὑρήθην, perfect. infin. pass. Att. ejusd. verbi.
Ηὗρεν, 2. sing. a. 1. m. ἠυρέμην, quod vide.
'Ηὖς, Poëticâ Ectasi pro ἠΰς, bonus, fortis: gen. ἠΰος.
'Ηχάνω, inopem vitam ago; i. e. πλανῶμαι; quasi ab ἀχλὼ; id V.
'Ηχε, 3. sing. perf. act. verbi ἄχω, duco, f. ξω, p. ἦχα, perf. inf. pass ἦχθαι, a. 1. pass. part. ἀχθεὶς.
Ηχεῖ, 3. sing. ind. præs. verbi ἠχέω, sono, f. ήσω: Th. ἦχος, sonus.
'Ηχέτ', ας, ἦ, sonituum discrimen: Item, ἠχέτον, ε, τὸ, sonale, vel sonaculum, si dici posset; i. e. vas seu machina qua sonus editur; Plut. in Crasso: item, (ut ἠχεῖα, ἦ) pro ipso sono, seu sonituum discrimine, &c. ab eod. Th. Undè etiam, ἠχέτης, ε, ὁ, idem quod ἠχητὴς, οῦ, ὁ; q. d. sonator, qui sonat, sonans, &c. Ut & ἠχετὸς, sonorus, canorus, &c.
'Ηχέτα, pro ἠχέτα, voc. sing. ab ἠχέτης, ε, ὁ, canorus. Th. ἦχος, sonus.
'Ηχέω, ῶ, fut. ήσω, sono: Them. ἦχος, sonus.
'Ηχὴ, ῆς, ἡ, idem quod ἦχος; quod vide.
'Ηχήεις, & in fœm. gen. ἠχήεσσ', resonans, adject. ab ἠχὴ, idem ac Th. ἦχος, sonus.
'Ηφαιστότευκτον, à Vulcano elaboratus; ut, apud Eurip. ἡφαιστότευκτον ὅπλων, armorum Vulcanitorum, &c. ab Ἥφαιστος, & τεύκτον; V.
'Ηφανίσθη, ης, η, disapparui, a. 1. passiv. & Ἡφάνισμαι,

'Ηφάνισμαι, σαι, ται, perf. pass. ab ἀφανίζω, f. ίσω, extinguo, obscuro: ab ἀφανὴς, obscurus: quod ab α priv. & φαίνω, apparco.
'Ηφασα, contrectavi, a. 1. ind. act. verbi ἅφω, tracto: quod ab ἁφὴ, tactus. Th. ἅπτομαι, tango.
'Ηφιείκεσαν, 3. pl. pluſq. p. activ. ab ἀφειδέω, non parco, contemno: imperf. ἠφείδεον, perf. par. ἠφειδηκὼς, ab ἀφειδὴς, qui non parcit: ab α priv. & φείδομαι, parco.
'Ηφίεσαν, concessi, pro ἀφείσαν, a. 1. ind. pass. verbi ἀφίημι, demitto, permitto: quod ex ἀπὸ & ἵημι, mitto. Them. ἴω, idem.
'Ηφυγλόμην, i e ὠδυλόμην, viam doceo, est pro ἀφηγλόμην; id vide.
'Ηφωτακώς, auctâ præpositione, pro ἀφωτιακώς, perf. part. act. verbi ἀφωτιάζω, habenas detracto: ex ἀπὸ & ἡνία, ας, ἡ, habena.
'Ηφθα, Dor. pro ἤφθη, 3. sing. a. 1. pass. &
'Ηφθαν, attigisse, perf. infinit. passiv. ab ἅπτω, tango, f. ψω, p. ἧφα, perf. pass. ἧμμαι.
'Ηφιε, permisit, a. 2. verbi ἀφείω, seu ἀφίημι, permitto: cujus a. 2. ἄφιον, & cum augmento præpositionis ἤφιον, ες, ε. Vel potius dicendum esse a. 2. verbi ἀφίω, dimitto. f. 2. ἀφιῶ, a. 2. ἧκιον.
'Ηφιε, emittebat, 3. sing. imperf. pro ἵει, ut ἵεσθε, pro ἵετε, verbi ἀφίημι, vel ut alii volunt ἐφίημι: Them. ἴω, mitto.
'Ηφυσάμην, ω, ατο, a. 1. m. verbi ἀφύσσω, vel ἀφύω, haurio, fut. ύσω, p. ἧφυκα.
'Ηφελέθαν, perf. inf. passiv. Attice ab ἀφορίζω, termino, definio, f. ίσω, p. ἀφώρικα; quod ex ἀπὸ & ὅρος, terminus, limes.
'Ηχάνω, inopem vitam ago; i. e. πλανῶμαι; quasi ab ἀχλὼ; id V.
'Ηχε, 3. sing. perf. act. verbi ἄχω, duco, f. ξω, p. ἦχα, perf. inf. pass ἦχθαι, a. 1. pass. part. ἀχθεὶς.
'Ηχεῖ, 3. sing. ind. præs. verbi ἠχέω, sono, f. ήσω: Th. ἦχος, sonus.
'Ηχέτ', ας, ἦ, sonituum discrimen: Item, ἠχέτον, ε, τὸ, sonale, vel sonaculum, si dici posset; i. e. vas seu machina qua sonus editur; Plut. in Crasso: item, (ut ἠχεῖα, ἦ) pro ipso sono, seu sonituum discrimine, &c. ab eod. Th. Undè etiam, ἠχέτης, ε, ὁ, idem quod ἠχητὴς, οῦ, ὁ; q. d. sonator, qui sonat, sonans, &c. Ut & ἠχετὸς, sonorus, canorus, &c.
'Ηχέτα, pro ἠχέτα, voc. sing. ab ἠχέτης, ε, ὁ, canorus. Th. ἦχος, sonus.
'Ηχέω, ῶ, fut. ήσω, sono: Them. ἦχος, sonus.
'Ηχὴ, ῆς, ἡ, idem quod ἦχος; quod vide.
'Ηχήεις, & in fœm. gen. ἠχήεσσ', resonans, adject. ab ἠχὴ, idem ac Th. ἦχος, sonus.
'Ηχολίες, inopes, κενοὶ, πλανοὶ; Hesych. forsan, pro ἀχολίες; (vide ἀχλὼ) qui sunt οἱ μηδὲν ἔχοντες; qui nihil habent, &c.

'Ηχθέσθην, ω, ατο, inveni per Sync. pro ἠυρησάμην, Att. & Æol. pro ἐυρησάμην, a. 1. m. verbi ἐυρίσκω, invenio, f. ἐυρήσω, p. ἤυρηκα, a. 2. ἤυρον.
'Ηχθεσθαν, perf. inf. passiv. Attice ab ἀφορίζω, termino, definio, f. ίσω, p. ἀφώρικα; quod ex ἀπὸ & ὅρος, terminus, limes.
'Ηχθηκας, inimicus fui, perf. ind. passiv. verbi ἐχθάνομαι, quasi ab ἐχθέομαι, f. 1. m. ἐχθήσομαι, a. 2. m. ἐχθόμην; Th. ἐχθὸς, odium. Sunt qui velint ab ἄχθομαι derivari. Tum. Th. est ἄχθος, onus.
'Ηχθομην, ης, η, ductus sum, a. 1. ind. pass. verbi ἄγω, duco, f. ξω.
'Ηχθομαι, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἐχθαίρω, odio prosequor, f. αρῶ, p. ἤχθαρκα; à Themate, ἐχθὸς, ους, τὸ, odium.
'Ηχθόμην, odio fui, & in 3. pl. ἤχθοντο, a. 2. ind. m. verbi ἐχθάνομαι, odio fui: q. ab ἐχθέομαι; vide ἤχθημαι. Vel est imperf. verbi ἄχθομαι, succenseo: fut. έσομαι, vel ἠσομαι; Th. ἄχθος, ους, τὸ, pondus.
'Ηχι, pro ἧ, ubi, adverb. Them. ὅς, ἥ, quis.
'Ηχλυσε, 3. sing. a. 1. verbi ἀχλύω, caligo, obtenebror, f. ύσω; Them. ἄχλυς, ύος, ἡ, caligo.
'Ηχμαλώτευ, 3. sing. perf. pass. verbi αἰχμαλωτεύω, captivum duco, a. 1. act. ἠχμαλώτευσα, ας, ε; vide in αἰχμαλωτεύω.
'Ηχον, Dor. pro εἶχον, imperfectiv. activ. ab ἔχω, habeo, fut. ξω; quod vide.
'Ηχόπους, οδος, ὁ ἡ, ἡ, sonipes; pedibus sonitum edens; Eustath. ab ἦχος, & πούς; V.
'ΗΧΟΣ, ους, ὁ, sonus, sonitus: An ab ἄχω, frango? an potius ab ἀέω, flo? unde αὔω, clamo. Hinc ἠχέω, sono: κατηχέω, sono, insono: καθήχησε, ους, ἡ, institutio, qua prima rudimenta alicujus scientiæ traduntur κατηχητὴς, οῦ, ὁ, qui prima elementa tradit: κατηχούμενος, ου, qui prima elementa discit.
'Ηχεσιάδην, & in 3. pl. ἠχεσιάδησ, a. 1. ind. pass. verbi ἀχεσιάω, inutilem reddo, f. ώσω, p. ἠχεσίωκα. Ex α priv. & χρεία, ας, ἡ, usus.
'Ηχὼ, οῦς, ὦτος, ἡ, ECHO, sonus reciprocus, vox repercussa: Them. ἦχος, sonus.
'Ηχοέσης, ος, ὁ ἡ, ἡ, sonorus, resonabilis, sonans, &c. est ab eod. Th.
'Ηχολύω, ω, ατο, attigi, a. 1. m. verbi ἅπτομαι, seu ἅπτω, tango, f. ψω, p. ἧφα.
'Ηψησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ἥψω, coquo, f. ήψω; inde ἥψημα, pulmentum.
'Ηώ' pro ἠώτε; vide ἠός.
'Ηῶθεν, mane. Est & ἠωθεν, diluculo. Th. ἠώς, aurora.
'Ηῶϊ, adverb. in aurora: ab ἠώς, aurora.
'Ηωϊσσὸς, matutinus somnus, &c. ab ἠώς, & κοῖτος; V.
'Ηών, pro ἠϊών, ονος, ἡ, locus maritimus, litus, ripa, &c. in Epigram. Vide ἠϊών.
'Ηωτίκε, 3. sing. pluſq. p. act. verbi αἰωτίζω, æterno, f. ίσω, p. ἠώτικα; Them. αἰών, ῶνος, ὁ, ævum.

'Ηῷος, ου, EOUS, matutinus: ab ἠώς, aurora.
'Ηωρέιτο, 3. sing. imperf. verbi αἰωρέομαι, attollo, evehor. Them. αἰωρὸς, furlum tollo.
'Ηώρουν, imperfectiv. activ. verbi αἰωρέω, in sublime attollo, f. ήσω, p. ἠώρηκα.
'ΗΩ`Σ, ὦος, ους, ἡ, aurora, diluculum, dies: acc. ἠῶ, ἠῶ, & ἠόν, pro ἠώ τε, vel ἠῶ τε. Hinc ἑῷος, α, matutinus: q. ab αὔω, splendeo.

Θ.

Octavæ literæ figura, novem denotat. Θ, θ, novies mille: sonum habet τῶ τ, addita aspiratione. Θ, Ion. pro τ, σ, in Θ in φ, Æol. ut φὴρ; interdum πλευθζύ, ut θαμὲ pro ἀμὲ.
Θ', pro τε, & sequente aspiratione.
Θάασεν, sedebat, 3. sing. imperf. verbi θαάσσω, idem quod θοάζω, sedeo, celeriter moveor: Them. θοὸς, celer, velox.
Θαχῆ, 2. sing. f. 2. m. θαχάμαι, verbi θάσσω, propero, pro θαίσσω; vide θάσσειν.
Θαδδαῖος, ου, ὁ, THADDÆUS, nomen Apostoli. Syr. uber.
Θαίτο, Dor. pro θαῖτο, & hoc Ionicè pro ἐθαῖτο, 3. singular. imperfectiv. verbi θάομαι, & Ionicè θάομαι, ὄμαι, specto.
Θάϊτο, Ion. pro θαῖτο, vide præs. imperat. pass. verbi θάομαι pro θάομαι, specto, f. θάσομαι.
Θάλαμα, ατος, τὸ, Dor. pro θάλαμος, τὸ, spectaculum, à θάομαι, specto.
Θαυτὸς, ὸν, ὁ, mirus, admirandus, conspicuus: Doricè pro θαυτὸς, ab eodem verbo.
Θαίσω, agito, impello. Hesych. pro ἐλαύνω.
Θαιμὸς, ὁ, ἰνία, σπόρος, Hesych. an corruptum à θάμνος;
ΘΑΙΡΟ`Σ, ῦ, ὁ, cardo, axis: à θάω, janua: Hesych.
Θακέω, ῶ, ήσω, sedeo: &
Θακέω, f. ήσω, idem: Item,
Θάκημα, τὸ, sessio; ipsa sedendi actio, &c. Verbale à θακέω, & omnia à seq. θάκος.
Θάκος, ου, ὁ, sedes: Them. θοὸς, celer.
Θαλάμαι, αἱ, foramina, seu cavitates narium, nares; i. e. foramina, ex quasi canales nasi; (quæ & μύξαι) Poll. est plur. fœm. à singul. θαλάμη; id vide.
Θάλαμίδιον, & θαλαμίδιον, intra thalami parietes me contineo, domi maneo; in thalamo versor, &c. Inde nomen, θαλάμβυλλα, τὸ, contubernium; Eurip. in Bacchis, & θαλαμίδιτις, ας, ἡ, mulier quæ curat ea quæ ad thalamum & nuptias pertinent, pronuba; i. e. νυμφίδιτις; Poll. à θάλαμος, unde θαλάμη, &c. V.

Th.

Θαλάμη, ης, ἡ, cubile, piscium latibulum: Th. Θαλαμ-ος, cubile.

Θαλαμηπάδεκτος, ligna thalamo struendo apta: ab ecd. Th.

Θαλαμηπόλ-ος, ου, ὁ, ἡ, cubicularis, circa cubiculum versans: ex Θαλαμ-ος, cubiculum, & πολέω, versor.

Θαλαμίς, ἄς, ἡ, vel potius, Θαλάμη, vel Θαλαμὶς ὀπή, foramen triremis, vel navigii, per quod remus inseritur, &c. idem quod sequens Θαλαμίη: V.

Θαλαμίη, ης, ἡ, navis foramen per quod remus in aquas exsertus exstat. Th. Θάλαμ-ος: quod vide.

Θαλάμ-ιος, ου, ὁ, & Θαλαμίτης, ου, ὁ, item Θαλάμακ-ος, κ-ου, ὁ, remex infimi ordinis; Thuc. lib. 4. remulcus, qui in infima parte triremis remigat; remex qui est in imo, &c. (Sunt enim tres in triremi ordines remigum; viz. Θαλαμῖται, sive Θαλάμιοι, infimi, ζυγῖται, medii, & Θρανῖται, supremi; Varin. Θαλαμῖται μὲν κάτω τάξις τῶν ἐρετῶν, ἡδὲ μέση, ζυγῖται, ἡδὲ ἄνω θρανῖται, &c.) à Th. Θαλαμ-ος: vi. Unde etiam, κῶπαι Θαλαμίδιοι, apud Suidam; remi lenté navigantes, &c.

Θαλάμιον, dat. pl. Ion. à ΘΑ'ΛΑΜΟΣ, ου, ὁ, THALAMUS, cubiculum, cella, domus, nidus, pars navis inferior, nuptiarum locus & dies, q. à Θάλλω, pullulare, se. γῆ-ος; vel à Θάλπω, foveo, quoniam ibi Θάλπεθαι.

ΘΑ'ΛΑΣΣΑ, seu Θαλάττα, ης, ἡ, mare: quasi à Θάλλω, vireo, quod vitrei sit coloris.

Θαλασσεύς, έως, ὁ, piscator; unde Θαλασσεύω, seu Θαλαττεύω, in mari versor; vel in mari ut plurimùm versor, mare frequento, in mari navigo, &c. à Th. Θάλασσα.

Θαλασσίδι-ος, marinus, vel maritimus; ut Θαλασσίαν χώρην, maritimarum terrarum, &c. à Θάλασσ-α: id vide: Unde Θαλασσίτης, & Θαλασσίας, ut Θαλασσία ὄϊς, & Θαλασσίας, vel Θαλασσῖτις ὄϊς: item πεθαλασωμένος & ὁ ὡς Θαλάσσης ὄϊς; Vinum cui aqua marina admixta est; (cui opponitur ἀθάλασσος ὄϊνος) &c. Th. Θάλασσα; V.

Θαλασσί-ος, ου, ὁ, ἡ, marinus; à præcedente.

Θαλασσοειδής, ἐος, ὁ ἡ ἡ, maris speciem referens; qui est coloris marini, &c. à Θάλασσα, & εἶδ-ος, τό; V.

Θαλασσοκοπία, vel Θαλασσοκοπία, tumultuor, (ut mare scil. turbidum) vana loquor, &c. Suid. à Θάλασσα, & κοπέω; V.

Θαλασσοκρατέω, maris imperium obtinere: &

Θαλασσοκράτωρ, ορ-ος, ὁ, qui maris imperio potitur: ex Θάλασσα, mare, & κρατέω, fortiter impero. Th. κράτ-ος, robur.

Θαλασσόμελι, Thalassomeli, confectio est ex melle, marina & pluvia aqua; Dioscor. Plin. est potionis genus ex duabus aquæ marinæ partibus ad singulas mellis additis, & vase conditis, &c. à Θάλασσα, & μέλι; V.

Θαλασσόνομ-ος, qui in mari pascitur; Plut. Symp. 1. Probl. 2. à Θάλασσα, mare, & νέμω, pasco; unde νομὸς, pascuum, &c. V.

Θαλασσοπλαγ-ής, per mare errans, marivagus, fluctivagus; Eurip. in Hec. à Θάλασσα, & πλαγκτὸς, ή, ὁ, erro, vagus, erroneus, & à Th. πλάζω, fut. πλάγξω, &c. V.

Θαλασσοπορέω, per mare iter facere, &c. à sequente.

Θαλασσοπόρ-ος, ου, ὁ, ἡ, per mare inter facientes: à Θάλασσα, mare & πόρ-ος, transitus: Th. πείρω, transeo.

Θαλασσουργὸς, vel Θαλασσυργὸς; q. d. in mari opus faciens, rei nauticæ dans operam, &c. Unde Θαλασσεργάω, ῶ; q. d. in mari opus facio; Bud. exp. maritimis actionibus, & negotiationibus ut plurimum utor; Polyb. à Θάλασσα, & ἔργον; V.

Θαλασσόω, ῶ, vel Θαλασσέω, mari submergo, vel obruo; ut apud Aristot. de mundo, ἠπείρους ἐθαλάσσωσε, &c. à Θάλασσα: V.

Θαλασσύδλιον, vide Θαλασσύδιον.

Θαλάττι-ος, ου, ὁ, ἡ, marinus, à Θάλαττα, ης, ἡ, mare.

Θαλαττοκοπία, vide Θαλασσοκοπία, &c.

Θαλαττοκρατέω, & Θαλαττοκράτωρ; vide supra Θαλασσα.

Θαλαττοπορία, Θαλαττοπορέω, & Θαλαττόω; vide Θαλασσα, &c.

Θάλατ-τωσις, submersio quæ fit à mari, seu inundatio, vel proluvies maris; à Θαλασσόω: V.

Θάλεα, τὰ, omnia bona quæ quasi virere & florere hominem faciunt; Eust. Il. χ. à Θάλλ-ω, ε-ω, τὸ; V.

Θάλει, 3. sing. præs. ind. verbi Θάλλω, Poët. pro Θάλλει, floreo.

Θαλέθοντες, florentes, præs. part. verbi Θάλλω, idem quod Θάλλω, floreo.

Θάλεια, ας, ἡ, THALIA, nomen Mulæ, Est &

Θάλεια, seu Θάλια, ας, ἡ, epulum solenne, dies festus, omnium rerum affluentia: Th. Θάλλω, floreo.

Θάλεν-ος, εία, ον, virens, floridus, &

Θαλερὸς, ἡ, ὸν, in flore existens, floridus: ab eod. Th.

Θαλεσσόμενον, ν, τὸ, profusius, compar. præced.

Θάλη, ῆς, f. ήσω, Poët. floreo, vireo: Metaph. decoror, ornor. Them. Θάλλω, vireo.

Θαλῆς, ου, ὁ, & Θάλης, ητ-ος, THALES, nom. propr. Philosophi civis Milesii.

Θάλησι, 3. sing. a. 1. Ion. verbi Θάλω; quod vide.

Θάλια, ας, Ion. Θάλη, ης, ἡ, convivium, vide Θάλη; item frons oleagina: vide Θάλεια, est etiam,

Θάλια, Ion. Θάλη, ης, ἡ, nomen mul.

Θαλιάζω, convivia florida agito; sertis virentibus redimitus, festiviter epulor, &c. Plut. Symp. 9. à Θάλια, convivium, &c. V.

Θάλιει, ᾶν, αἱ, convivia, solennitates: &

Θάλιν, convivio, dat. sing. &

Θάλισι, dat. pl. à Θάλια, Ion. Θάλη, convivium: Th. Θάλλω, vireo.

Θάλικτρον, thalictrum, herba, de qua Dioscor. lib. 4. c. 28. à Θάλω; V.

Θάμνοι, Hesychio sunt, qui arculas, corio obductas, conficiunt, & coriaceos riscos; qui scrinia ex corio fabricant; hæc riscos, vocat Terentius; At quid, & undenam, τὸ Θάλιο, in hac compositione cum πολέω, omnes dissimulant hactenus ignorantve; [forsan, à Θάλη, idem quod Θάλια, Θάλ-ος, & Θάλος, ramus virens, &c. quòd forteam, ex virentibus arborum ramis arculæ hæ vel scrinia, sub corio, & coriaceis riscis, fieri seu componi solebant.]

Θάλιο, apud Plut. in Consol. ad Apoll. dicitur pro Th. Θάλλω.

Θάλια, seu Θάλεια, ας, ἡ, ramus virens, germen: ab eodem Th.

Θάλλουσα, ας, ἡ, Doricè pro Θάλλουσα, ης, ἡ, florens, præs. part. f. g. à Θάλλω.

Θάλος, ου, ὁ, oleæ termes, omnis frons virens, ab eod. Th.

Θάλουσιν, florent, tert. plur. ind. præsent. à

ΘΑ'ΛΩ, f. λῶ, vireo, pullulo, floreo: p. τέθᾰλκα.

Θαμὰ, ἡ, THAMAR, nomen mul. indeclinab. Hebr. palma.

Θαμαζωΐην, inquietum esse; ἠ' ἠσυχάζειν, Hesych. Unde Θαμαζωΐη, non quiescit, propriè, frequenter currit, &c. Ex Θαμὰ; & præt. med. τέθαμα, à πέθω; unde τεθήκω, &c. Ωζω vide.

Θαμβαλέ-ος, α, ὁ, stupendus, formidabilis; ut Θαμβαλέη φωνὴ; apud Nonn. Vox ad quam admiratione obstupescis; Nonn. Item, activè stupens; ad mirabundus, &c. Unde, in neut. g. n. Θαμβαλέην; formidabile, formidolosum, &c. à sequente themate Θάμβ-ος, &c. Vi.

Θάμβει, obstupuit, 3. sing. imperf. Ion. à

Θαμβέω, ῶ, obstupefacio, expavesco. f. ήσω. p. τέθαμβηκα, præt. pass. θαμβέομαι, expavesco, obstupefio, imperf. pass. ἐθαμβεόμην, -έμην; & 3. pl. ἐθαμβέοντο, -εῖντο, a. 1. pass. ἐθαμβήθην, -ες, -η. Th. Θάμβ-ος, stupor.

Θάμβησεν, expavit, 3. sing. a. 1. Ion. pro ἐθάμβησεν, præced. verb.

Θαμβέων, pro Θαμπῶν, præs. part. Poët. à Θάμπω, caleisco. Them. Θάλπω, foveo, f. λφ.

Θαμβὶς, iris, sic dicta à Θάλπω, quod fovere & calefaccre significat; id enim præcipuum iris habet.

Θαμβῶδ, Cantic. 4. 4. εἰς Θαμβᾶδ, ubi Aquila εἰς ἐπαλξεις; Hieron. in propugnaculis: Junius, ad armaria. Alii turres præaltas vertunt.

Θάμβος, ου, τὸ, calidus, fervidus; item splendidus: &

Θάλπ-ος, εσ-ος, τὸ, calor, æstus: &

ΘΑ'ΛΠΩ, f. λφ. foveo, calefacio.

Θαμπήρ, ῆρος, ὁ, ἡ, ἡ, fovendi vim habens, ad fotum aptus, &c. Unde Θαμπήριον, τὸ, tegumentum, fomentum, &c. à præcedente: Them. Θάλπω, &c. Vide.

Θαμπρὴ, ῆς, ἡ, fomentum; item solamen, spes, quia calefacit: ut contra metus frigefacit: à præced.

Θαμυκερὸς, calidus, fervidus in Epigram. à Θαμύω, vel Θάμω, idem quod, & à Th. Θάλπω; V.

Θάμω, exponitur, Θάλπειν ποιῶ; à Th. Θάλπω.

Θαλύμαι, uror; incendor; calefio, &c. Est pass. ab activ. Θαλύω, calefacio, uro, incendo, &c. a Th. Θάλπω, vide.

Θαλύπα, ων, τὰ, festum post comportatas fruges: primitiæ frugum. Them. Θάλλω, vireo.

Θαλύπ-ος, α, ον, ex novis frugibus factus: ut panis Θαλύπ-ος: vide præced.

Θαλφθείς, calefactus, a. 1. part. pass. &

Θαλφθῆ, 3. sing. a. 1. sub. pass. verbi Θάλπω, f. λφ, foveo.

Θάλψις, ιος, ἡ, calefactio, calor, tepor, fomentum, ab eod. verbo.

Θάλωμεν, 1. pl. a. 2. sub. act. verbi Θάλλω, foveo.

Θαλὼς, ὼ, ὸ, oleæ termes, omnis frons virens, ab eod. Th.

ΘΑΜΑ', adv. crebro, frequenter. qu. ab ἅμα.

Θαμαρὴ, THAMAR, nomen mul. indeclinab. Hebr. palma.

Θαμαυλοχεῖν, inquietum esse; ἠ' ἠσυχάζειν, Hesych. Unde Θαμαυλοχεῖ, non quiescit, propriè, frequenter currit, &c. Ex Θαμὰ; & præt. med. τέθαμα, à πέθω; unde τεθήκω, &c. Ωζω vide.

Θαμβαλέ-ος, α, ὁ, stupendus, formidabilis; ut Θαμβαλέη φωνὴ; apud Nonn. Vox ad quam admiratione obstupescis; Nonn. Item, activè stupens; ad mirabundus, &c. Unde, in neut. g. n. Θαμβαλέην; formidabile, formidolosum, &c. à sequente themate Θάμβ-ος, &c. Vi.

Θαναπὸς, ᾶ, ὁ, lethalis, mortiferus; cap. talis; mortem inferens, &c. Ut Plut. in Alexand. τὰς δίκας διανείμαν τὰς θανατικὰς; causas capitales, seu in quibus de vita agitur, dijudicans, &c. Item, pro eodem, dicitur Θανατήσιος, ντ-ος, ὁ, ut Θανατήσιος μόρ-ος, lethale fatum; i. e. mors; apud Eurip. & seq. Θάνατ-ος, vide.

Θάνᾰτ-ος, ου, ὁ, mors, gen. Ion. Θανάτοιο, à Θνήσκω, morior; Θανάτῳ πόρεν, dare letho.

Θανατᾶν, præs. inf. à

Θανατάω, ῶ, occido, f. ήσω, p. τεθανάτωκα, a. 1. ἐθανάτωσα, a. 1. sub. Θανατώσω, ης, ῃ, a. 1. inf. act. Θανατῶσαι. a. 1. ind. pass. ἐθανατώθην, ης, η, a. 1. part. pass. Θανατωθεὶς, ἐντ-ος, à Θάνατ-ος, mors; quod vide.

Θανατήια, τὰ, festum atq; agon apud inferos; cujus meminit Luc. in lib. de veris narrationibus; à præced. Θανάτου.

Θανατώδης, ες-ος, ὁ, ἡ, lethalis; ab eod.

Θανάτωσις, εως, ἡ, occisio, internecio; cædes; mortificatio; mors, &c. Verbale à Θανατάω.

Θανατώσουσι, 3. pl. a. 1. sub. act. verbi Θανατάω, occido; quod vide.

Θανέειν, a. 2. inf. Ion. &

Θανέμεν, a. 2. inf. Ion. & Dor. pro

Θανεῖν, mori, a. 2. inf. act. verbi Θνήσκω, mortor. f. 2. Θανέομαι. p. τέθνηκα, a. 2. ἔθανον.

Θάνοιμι, a. 2. opt. act. ejusd. verbi.

Θανσίους, mortuæ, gen. Dor. pro Θανούσης, a. 2. part. f. g. à Θνήσκω, morior, a. 2. ἔθανον.

Θανὼν, a. 2. part. act. n. g. &

Θανὼντ', pro Θανόντα, acc. sing. m. g. &

Θανώντων, gen. pl. a. 2. part. à Θανὼν, ὀντ-ος, verbi Θνήσκω, morior, quod vide.

Θανῶμαι, f. 2. m. Θανέομαι, a. 2. part. act. f. g. verbi ejusd.

Θανὼν, ὁ, ἡ, ὁ, a. 2. part. act. à Θνήσκω, morior; quod vide.

Θάντα, Dor. pro Θάνατα, acc. sing. part. præs. act. verbi Θάω, pro Θάομαι, specto.

Θάπ-ος, ους, τὸ, apparatus, ornatus, pompa, &c. Hesych. Item, sepulchrum, tumulus, &c. Unde Θαπεύω, sepelio, &c. Vide Θάπτω.

Θαπτέον, sepeliendum; Sophocl. in Ajace; τὸν δ' ὄϊν οὐκ Θαπτέον; hic non est sepeliendus, &c. Verbale gerundivum à Θάπτω.

Θάπτεν, 3. sing. imperf. Ion. à

ΘΑ'ΠΤΩ, sepelio, admiror. f. ψω. p. τέταφα. a. 1. ind. ἔθαψα, a. 1. in f. Θάψω, a. 2. ind. ἔταφον, a. 2. ind. pass. ἐτάφην, ης, η, sepultus fui, a. 2. inf. pass. ταφῆναι. f. 2. pass. τετήσομαι, p. m. τέταφα; hinc τάφ-ος, ου, ὁ, sepulchrum; ταφὴ, ῆς, ἡ, f. pultura; ὀβελοτάφ-ος, ου, ὁ, ἡ, sepulchralis, funebris. q. à Θῶ, id est, pono.

Θάρα, ὁ, THARA, nomen indeclinab. Hebr. spirans.

ΘΑΡΣΑΛΕΑ, ας, ἡ, sc. ἑορτὴ, Vel Θαρσήλια, τὰ, sc. ἱερὰ, sacra in honorem Apollinis, & Dianæ; cum pro primitiis sacra facerent, q. à Θέρω, calefacio, & γῆ, terra; nam inde frugum maturitas.

Θαργηλιὼν, ῶν-ος, ὁ, undecimus mensis Athenensium; quia Θέρει τὴν γῆν; i. e. terram calefacit: A, tili enim respondet.

Θαρσαλέ-ος, idem quod Θαρσαλίος, fidens. Th. Θάρσ-ος, fiducia.

Θαρσαλίως, audacter, confidenter, adv. à præced.

Θαρραλεώτερ-ος, animosior, &c. compar. à præcedente Θαρραλέ-ος; unde etiam, Θαρραλεότης, ντ-ος, ἡ, fiducia, fidentia, firma animi confitio; (cui opponitur δειλία, apud Plut.) &c. Apud Plat. in Apol. Occurrit præcedens Θαρράλεως; Ἐίσε verbis; Θαρραλέως ἔχω περὶ τὸν θάνατον; mortem non reformido; paratissimus scil. ad eam subeundam, &c.

Θαρσεῖν, præs. inf. à

Θαρσέω, ῶ, confido, bono animo sum. f. ήσω, p. τεθάρρηκα, a. 1. ἐθάρρησα; à Θάρρ-ος, idem quod Θάρσ-ος, fiducia. Hinc Angl. to dare.

Θάρρη, in neut. plur. dixit Aristot. Ethic. Nicom. lib. 3. Opponens illi φόβοις; uli scribit, ἀνδρείαν, esse μεσότητα περὶ φόβους καὶ θάρρη, &c. à sing. seq. Θάρρ-ος, Vi.

Θαρρητικὸς, ὴ, ὸν, fiduciâ fretus; animosus; ad fiduciam seu fidentiam propensus, &c. à præced. Θαρρέω.

Θάρρ-ος, εσ-ος, τὸ, audacia, idem quod Θάρσ-ος, quod vide.

Θαρρύνω, audaciorem facio, addo fiduciam; ut apud Plut. Θαρρύνων ἑαυτὸν ἀπρόπτως; animum addens invulneratis, &c. Item irrito, attollo animum, addo animos, &c. à præced. Θάρρ-ος.

Θαρσαλέ-ος, ὴ, ὸν, fidens, audax. compar. Θαρσαλεώτερος, audacior, animosior. Th. Θάρσ-ος, fiducia.

Θαρσαλέως, audacter, adv. à præced.

Θάρσει, confide, præs. imperat. act. à Θαρσέω, fiduciam habeo. præs. part. Θαρσῶν, ῶντ-ος, Θαρσέους, ᾶ, ῦ,

part. πεθαρσηκα, perf. act. Th. θάρσος, fiducia.

Θαρσῆις, ίος, ὁ, Tharſenſis; vide θάρσος, υ, ὴ.

Θαρσῆσσα, ας, ἁ, part præſ. f. g. Dor. pro θαρσοῦσα, ης, ἡ, confidens; vide in θάρσει.

Θαρσέω, f. ήσω, p. κκα, confido, animum ſumo; vide θάρσος.

Θαρσήεις, ήεσσα, ήεν, ὁ, qui eſt animo fidenti; fidens; Nonn. Item audax, ferox, &c. à θαρσέω.

Θαρσήσας, a. 1. part. act. Vide θάρσος.

ΘΑ'ΡΣΟΣ, ους, τὸ, & per Metathef. θρέσος, ους, τὸ, fiducia, audacia. qu. a θέρω, calefacio: calidi enim audaces: Hinc θαρσύς, ύος, ὁ, audax; θαρσαλέος, α, ὁν, idem; θαρσέω, fiducia præditus ſum: θαρσύνω, idem; θρασύς, ύος, ὁ, audax; θρασέως, audaciter. Sed

Θάρσις, ιδος, ἡ, THARSUS, nomen urbis, Apoſtoli Pauli patria. Actor. 9. 11. & 21. 39. Ponitur & pro Oceano. 1 Reg. 22. 48. Pro gemma. Exod. 28. 29. hinc Θαρσεύς, Tharſenſis.

Θαρσήσκω, imperf. Θαρσήισκον, Poët. pro

Θαρσέω, fiduciam affero. f. ήσω, præſ. part. f. g. θαρσήσασα. Them. θάρσος, fiducia.

Θάρσων, confidens, vel, in ſpem erectus, confirmatus; à θαρσύνω.

Θαρσύς, ύος, ὁ, fiducia præditus; fidens, confidens animo; item, audax, &c. à Th. θάρσος, Vi.

Θᾶσσα, Dor. pro θοῦσα, Poët. vel Ion. a. 1. imperat. m. verbi θοάομαι, ſpecto, pro quo Poëtæ θώομαι.

Θασεύς, έως, ὁ, Dor. pro Θησεύς, Theſeus.

Θάσιος, Thaſius; i. e. ad inſulam Thaſum pertinens; ut Θάσια σταφυλή, Thaſia uva: Dioſc. θάσιος οἶνος, pro optimo vino; apud Ariſtoph. Θασία ἅλμη; Thaſia muris, &c. à Th. Θάσος, Vi.

Θάσσομαι, ponam, Dor. pro θήσομαι, f. 1. m. verbi τίθημι, pono.

Θασσάμενος, Dor. & per Craſin pro θασάμενος, f. 1. m. part. à θάομαι, ſpecto; vid. præced.

ΘA'ΣΟΣ, ου, ἡ, THASUS, inſula quædam maris Ægæi.

Θᾶσσον, celerius, citius, compar. pro ταχύτερον, ex ταχύς, celer.

Θάσσω, ſed: o, contracte pro θάσσαω, idem quod θάζω, ce'eriter moveor; item, ſedeo, proprie, celeriter in ſedile inſilio. Th. θάσος, celer.

Θάσσων, cele ior, q. θαάσσων, à θάς, celer. comparativi s ex ταχύς, celer, ταχίων, θάσσων, vel θάσιων.

Θάτερον, pro τὸ ἕτερον, alterum; neut. à ſeq. θάτερος, Vi.

Θάτερος, alteruter, à τὸς pro ὁ, & ἕτερος, alter. Sic θατέρου, pro τοῦ ἑτέρου, & ſic porrò: θατέρᾳ, Dor. pro τῇ ἑτέρᾳ: θἠ θατέρῳ, in diverſum, in alteram partem.

Θάσσων, celerior, vide θάσσων.

Θαυλανίζειν, cum clamore aliquid poſcere; Heſych.

Θαῦμα, ατος, τὸ, res mira; in pl. θαύματ', pro θαύματα. Th. θαυμάζω, miror.

Θαυμάζομεν, 1. pl. præſ. ind. θαυμασόμεθα, 1. pl. f. 1. m. à

ΘΑΥΜΑ'ΖΩ, miror, admiror, colo, obſervo, imperf. ἐθαύμαζον, ες, ε, f. άσω, a. 1. ἐθαύμασα, ας, ε, a. 1. ſub. act. θαυμάσθω, ης, ῃ, perf. paſſ. πεθαύμασμαι, a. 1. paſſ. ἐθαυμάσθην, ης, ῃ, a. 1. inf. paſſ. θαυμασθῆναι, admirationi eſſe, f. 1. m. θαυμασθησομαι, ῃ, οῦ. Hinc θαυμάστος, η, ὁ, admirabilis: θαυμαστός, ή, όν, idem; θαῦμα, ατος, τὸ, admiratio, miraculum.

Θαυμάσσω; admiror, pro θαυμάζω, indè θαυμασσώτιες, f. 1. part. pl. num.

Θαυμαλέος, α, ὁν, admirandus; Heſych. Unde, θαυμάλιον, τὸ, ſtupendum; (θαυμαῖον, ἐκπληκτικὸν, &c.) Eſt à θαῦμα, τὸ, Vi.

Θαύμαρ, gen. ſing. à

Θαύμαρ, αρος, ὁ, THAUMAS, nomen propr.

Θαυμάσιος, α, ον, admiratione dignus. Th. θαυμάζω, quod vide.

Θαυμασίως, admirabiliter, mirè; mirum in modum; mirificè; divinè, &c. à præced. θαυμάσιος; unde etiam ſubſtant. θαυμασίότης, admirabilitas, &c.

Θαυμασμός, ῦ, ὁ, admiratione dignum; admiratio, &c. Verbale a θαυμάζω, vide.

Θαυμαστής, ῆ, ὁ, admirator; admirans, laudator, &c. θαυμαστικὸς, ad admirandum propenſus, vel immodicè admirator; unde adv. θαυμαστικῶς; admirabunde, cum admiratione, &c. Ut, θαυμαστικῶς ἔχειν; apud Phil. admiratione teneri, &c. Omnia ab eod. Th. θαυμάζω.

Θαυμαστός, ή, όν, admirabilis: ὁ θαυμαστὸν, non eſt mirum; ab eod. Th.

Θαυμαστῶς, admirabiliter; (idem quod θαυμασίως) adv. à præced. θαυμαστός; unde etiam verbum, θαυμαστόω, admirabile ſeu admirabilem reddo; Plut. mirifico, &c.

Θαυμαστωθείς, έντος, ὁ, ſumma admiratione habitus, &c. part. a. 1. paſſ. à θαυμαστόω.

Θαυμαστὸν, admirandum eſt; verbale gerundivum à θαυμάζω.

Θαυματίζομεν, in ſtuporem, præ admiratione redigor; ἐκπλήττομαι, rei admirabilitate obſtupefio, &c. à θαυμάζω, unde, θαῦμα, &c. Vi.

Θαυματοποιός, ῦ, ὁ, præſtigiator, circulator; Dem. Olynth. 2. Item, miracula edens; apud Luc. Item, θαυματοποιοὶ dicuntur ὄνειροι, quòd mirabiles res nobis repræſentent, &c. Unde nomen, θαυματοποιία; q. d. præſtigiatio; vel præſtigiatoria ars; item, præſtigiæ, inſtar miraculi; Hoſer. vel miraculum, &c. Ut, & verbum, θαυματοποιῶ; præſtigiatoris in modum facio, præſtigiis utor; apud Luc. à θαῦμα, ατος, τὸ, & ποιέω, Vi.

Θαυματὸς, dicitur à Pind. pro θαυμαστὸς, id Vi.

Θαυματουργὸς, qui miracula edit; Athen. Unde, θαυματουργία, ᾶ, miraculo edo; Damaſc. de Chriſto; ſic, θαυματουργὰ γάμῳ; in nuptiis miracula peragit; Nazianzen. Item, præſtigiis utor; præſtigiatricem artem exerceo, &c. Ut & θαυματουργέω, dicitur res aliqua quæ cum miraculo fit, &c. Unde etiam θαυματουργία, præſtigiatio; præſtigiatoria ars, &c. Omnia à θαῦμα, ατος, τὸ, miraculum, res mira; & ἔργον, τὸ, vide.

Θαφθεὶς, εῖσα, ὲν, ſepultus, a, um; in dat. pl. θαφθέῖσι. a. 1. part. paſſ. à θάπτω, ſepelio, a. 1. inf. paſſ. θαφθῆναι.

Θάψαι, a. 1. inf. act. verbi θάπτω, ſepelio. f. ψω. a. 2. ἔταφον.

Θαψία, ας, ἡ, herba quædam ferulacea; à Thapſo inſula ſic dicta.

Θάψινος, ου, ὁ, Thapſinus; Thapſo ſimilis, pallido ſcil. ſeu aureo colore; Ariſtoph. Plut. à ſequente Θάψος, Vi. Lignum Scythicum, buxei ſeu aurei coloris; quod nonnulli Guajacum Indicum eſſe putant; Paul. Æg. lib. 3. c. 2. tradit à Romanis vocari herbam ruſticam, &c.

ΘA'ΨΟΣ, ου, ἡ, lignum Scythicum. Vel herba ad tingendum apta: quia lanam rubefacit; à Thapſo flumine ubi naſcitur.

Θάω, video, ſc. cum ſtupore, contr. pro θάομαι, idem quod θεάομαι, ſpecto. Eſt & θάω, nutrio.

Θεὰ, ᾶς, ἡ, DEA, θεᾶ, gen. pl. Dor. & θεάων, Æol. pro θεῶν. Th. Θεὸς, Deus.

Θεᾶται, ῶν, ὁ, ſpectator, acc. pl. θεατὰς, ab eod. verbo.

Θεατὸς, ή, όν, ſpectabilis, dignus ſpectatu. Th. θεάομαι, ſpecto.

Θεατρὶς, ίδος, ἡ, ſpectatrix; Poll. lib. 4. eſt fœm. à θεατὴς, Vi. Item, θεατρεῖον; theatrum: idem quod & à θέατρον; unde etiam θεατρεῖόν, τὸ, parvum theatrum diminut. Ab eod.

Θεατρίζω, in theatro ago fabulam, in theatrum omnibus ſpectandum produco. f. ίσω, p. πεθεάτρικα; perf. paſſ. τεθεάτρισμαι, à

Θέατρον, ου, τὸ, THEATRUM, ſpectaculum. Th. θεάομαι, ſpecto.

Θεατρικὸς, ή, όν, theatricus, theatralis; ut θεατρικὴ μουσική; theatralis muſica; Ariſtot. Polit. 8. Item, qui theatralibus ſpectaculis oblectatur, &c. Item, oſtentatorius, ad oſtentationem compoſitus; ut θεατρικὸς, ἡ παρέλκουσα λέξις, apud Plut. dictio, quæ theatricam pompam magis decet, & tragicum aliquid redolet, &c. Unde adv. θεατρικῶς, faſtuosè, theatricè; propalam; oſtentatoriè; ut in theatris fieri ſolet; ut, apud Nazianzenum; παῦτα μυστικῶς, ἐκεῖνα θεατρικῶς, &c. à præcedente θέατρον, τὸ, Vi.

Θεατρικῶς, dicitur de Chriſto; & θεατρικὴ ἐπῳδὴ; apud Areop. & Damaſc.

Θεατρικὸς, ὴ, όν, THEANO. 4. Declin. contract.

ΘEA'OMAI, ſpecto, contemplor, f. 1. m. -άσομαι, perf. paſſ. τεθέαμαι, a. 1. paſſ. ἐθεάθην, a. 1. inf. paſſ. θεαθῆναι, a. 1. m. ἐθεασάμην, ω, απο, a. 1. inf. m. θεάσασθαι, a. 1. part. m. θεασάμενος: hinc θέαμα, ατος, τὸ, ſpectaculum: θεατὴς, ῆ, ὁ, ſpectator: θέαθρον, ου, τὸ, locus, in quo ludi ſpectantur.

Θεάρης, deo placens: Cyr. Unde θεαρίως; Deo placendo; ex præſcripto divino, &c. Ut θεαρίστως βιώσαι, &c. à θεὸς & ἀρίσκω, Vi.

Θέαρον, ου, τὸ, pro loco ſacro, vel templo: vide in θεωρὸς.

Θεαρχία, ας, ἡ, ſuprema divinitas; Deus ſupremus, ad quem omnia referuntur; apud Areop. Divinum & æternum principium rerum omnium à nunaine, &c. Unde, θεαρχικὸς, qui ſupremæ divinitatis eſt; qui ſummi dei eſt; Divinus; ut θεαρχικὸν πνεῦμα; Areop. Item, θεαρχικώτατον, ſupremum numen, & principium, &c. à θεὸς & ἀρχὴ; unde ἀρχικὸς, &c. Vi.

Θεᾶτον, quod viſum eſt; neut. à θεατὸς; viſus, &c. Part. a. 1. paſſ. item, θεάσαι, conſpice; a. 1. imper. med. & θεατέον; aſpiciendum, inſpicere oportet, &c. Plat. de Leg. Verbale gerundivum, & omnia, à Th. θεάομαι, id vide.

Θεασάμενος, a. 1. part. m. &

Θεάσασθαι, a. 1. inf. m. à θεάομαι, quod vide.

Θεατικὸς, ή, όν, divinus; vel qui divino ſpiritu agitur; Arcth. & Apocal. eſt verbale à θεάζω, id Vi.

Θεατὴς, ῆ, ὁ, ſpectator, acc. pl. θεατὰς, ab eod. verbo.

Θεατὸς, ή, όν, ſpectabilis, dignus ſpectatu. Th. θεάομαι, ſpecto.

Θεατρία, ας, ἡ, ſpectatrix; Poll. lib. 4. eſt fœm. à θεατὴς, Vi. Item, θεατρεῖον; theatrum: idem quod & à θέατρον; unde etiam θεατρεῖόν, τὸ, parvum theatrum diminut. Ab eod.

Θεατρίζω, in theatro ago fabulam, in theatrum omnibus ſpectandum produco. f. ίσω, p. πεθεάτρικα; perf. paſſ. τεθεάτρισμαι, à

Θέατρον, ου, τὸ, THEATRUM, ſpectaculum. Th. θεάομαι, ſpecto.

Θεατρικὸς, ή, όν, theatricus, theatralis; ut θεατρικὴ μουσική; theatralis muſica; Ariſtot. Polit. 8. Item, qui theatralibus ſpectaculis oblectatur, &c. Item, oſtentatorius, ad oſtentationem compoſitus; ut θεατρικὸς, ἡ παρέλκουσα λέξις, apud Plut. dictio, quæ theatricam pompam magis decet, & tragicum aliquid redolet, &c. Unde adv. θεατρικῶς, faſtuosè, theatricè; propalam; oſtentatoriè; ut in theatris fieri ſolet; ut, apud Nazianzenum; παῦτα μυστικῶς, ἐκεῖνα θεατρικῶς, &c. à præcedente θέατρον, τὸ, Vi.

Θεατρικῶς, dicitur de Chriſto; & θεατρικὴ ἐπῳδὴ; apud Areop. & Damaſc.

Θεατρικὸς, ὴ, όν, THEANO. 4. Declin. contract.

ΘEA'OMAI, ſpecto, contemplor, f. 1. m. -άσομαι, perf. paſſ. τεθέαμαι, a. 1. paſſ. ἐθεάθην, a. 1. inf. paſſ. θεαθῆναι, a. 1. m. ἐθεασάμην, ω, απο, a. 1. inf. m. θεάσασθαι, a. 1. part. m. θεασάμενος: hinc θέαμα, ατος, τὸ, ſpectaculum: θεατὴς, ῆ, ὁ, ſpectator: θέαθρον, ου, τὸ, locus, in quo ludi ſpectantur.

Θεαρίης, deo placens: Cyr. Unde θεαρίως; Deo placendo; ex præſcripto divino, &c. Ut θεαρίστως βιώσαι, &c. à θεὸς & ἀρίσκω, Vi.

Θέαρον, ου, τὸ, pro loco ſacro, vel templo: vide in θεωρὸς.

Θεαρχία, ας, ἡ, ſuprema divinitas; Deus ſupremus, ad quem omnia referuntur; apud Areop. Divinum & æternum principium rerum omnium à nunaine, &c. Unde, θεαρχικὸς, qui ſupremæ divinitatis eſt; qui ſummi dei eſt; Divinus; ut θεαρχικὸν πνεῦμα; Areop. Item, θεαρχικώτατον, ſupremum numen, & principium, &c. à θεὸς & ἀρχὴ; unde ἀρχικὸς, &c. Vi.

Θεᾶτον, quod viſum eſt; neut. à θεατὸς; viſus, &c. Part. a. 1. paſſ. item, θεάσαι, conſpice; a. 1. imper. med. & θεατέον; aſpiciendum, inſpicere oportet, &c. Plat. de Leg. Verbale gerundivum, & omnia, à Th. θεάομαι, id vide.

Θεασάμενος, a. 1. part. m. &

Θεάσασθαι, a. 1. inf. m. à θεάομαι, quod vide.

Θεατικὸς, ή, όν, divinus; vel qui divino ſpiritu agitur; Arcth. & Apocal. eſt verbale à θεάζω, id Vi.

Θεατὴς, ῆ, ὁ, ſpectator, acc. pl. θεατὰς, ab eod. verbo.

Θεατὸς, ή, όν, ſpectabilis, dignus ſpectatu. Th. θεάομαι, ſpecto.

Θεατρία, ας, ἡ, ſpectatrix; Poll. lib. 4. eſt fœm. à θεατὴς, Vi. Item, θεατρεῖον; theatrum: idem quod & à θέατρον; unde etiam θεατρεῖόν, τὸ, parvum theatrum diminut. Ab eod.

Θεατρίζω, in theatro ago fabulam, in theatrum omnibus ſpectandum produco. f. ίσω, p. πεθεάτρικα; perf. paſſ. τεθεάτρισμαι, à

Θέατρον, ου, τὸ, THEATRUM, ſpectaculum. Th. θεάομαι, ſpecto.

Θεατρικὸς, ή, όν, theatricus, theatralis; ut θεατρικὴ μουσική; theatralis muſica; Ariſtot. Polit. 8. Item, qui theatralibus ſpectaculis oblectatur, &c. Item, oſtentatorius, ad oſtentationem compoſitus; ut θεατρικὸς, ἡ παρέλκουσα λέξις, apud Plut. dictio, quæ theatricam pompam magis decet, & tragicum aliquid redolet, &c. Unde adv. θεατρικῶς, faſtuosè, theatricè; propalam; oſtentatoriè; ut in theatris fieri ſolet; ut, apud Nazianzenum; παῦτα μυστικῶς, ἐκεῖνα θεατρικῶς, &c. à præcedente θέατρον, τὸ, Vi.

Θεατρικῶς, dicitur de Chriſto; & θεατρικὴ ἐπῳδὴ; apud Areop. & Damaſc.

Θεατρικὸς, ὴ, όν, THEANO. 4. Declin. contract.

part. m. θεασάμενος: hinc θέαμα, ατος, τὸ, ſpectaculum: θεατὴς, ῆ, ὁ, ſpectator: θέαθρον, ου, τὸ, locus, in quo ludi ſpectantur.

Θεαρίης, deo placens: Cyr. Unde θεαρίως; Deo placendo; ex præſcripto divino, &c. Ut θεαρίστως βιώσαι, &c. à θεὸς & ἀρίσκω, Vi.

Θέαρον, ου, τὸ, pro loco ſacro, vel templo: vide in θεωρὸς.

Θεαρχία, ας, ἡ, ſuprema divinitas; Deus ſupremus, ad quem omnia referuntur; apud Areop. Divinum & æternum principium rerum omnium à nunaine, &c. Unde, θεαρχικὸς, qui ſupremæ divinitatis eſt; qui ſummi dei eſt; Divinus; ut θεαρχικὸν πνεῦμα; Areop. Item, θεαρχικώτατον, ſupremum numen, & principium, &c. à θεὸς & ἀρχὴ; unde ἀρχικὸς, &c. Vi.

Θεᾶτον, quod viſum eſt; neut. à θεατὸς; viſus, &c. Part. a. 1. paſſ. item, θεάσαι, conſpice; a. 1. imper. med. & θεατέον; aſpiciendum, inſpicere oportet, &c. Plat. de Leg. Verbale gerundivum, & omnia, à Th. θεάομαι, id vide.

Θεασάμενος, a. 1. part. m. &

Θεάσασθαι, a. 1. inf. m. à θεάομαι, quod vide.

Θεατικὸς, ή, όν, divinus; vel qui divino ſpiritu agitur; Arcth. & Apocal. eſt verbale à θεάζω, id Vi.

Θεατὴς, ῆ, ὁ, ſpectator, acc. pl. θεατὰς, ab eod. verbo.

Θεατὸς, ή, όν, ſpectabilis, dignus ſpectatu. Th. θεάομαι, ſpecto.

Θεατρία, ας, ἡ, ſpectatrix; Poll. lib. 4. eſt fœm. à θεατὴς, Vi. Item, θεατρεῖον; theatrum: idem quod & à θέατρον; unde etiam θεατρεῖόν, τὸ, parvum theatrum diminut. Ab eod.

Θεατρίζω, in theatro ago fabulam, in theatrum omnibus ſpectandum produco. f. ίσω, p. πεθεάτρικα; perf. paſſ. τεθεάτρισμαι, à

Θέατρον, ου, τὸ, THEATRUM, ſpectaculum. Th. θεάομαι, ſpecto.

Θεατρικὸς, ή, όν, theatricus, theatralis; ut θεατρικὴ μουσική; theatralis muſica; Ariſtot. Polit. 8. Item, qui theatralibus ſpectaculis oblectatur, &c. Item, oſtentatorius, ad oſtentationem compoſitus; ut θεατρικὸς, ἡ παρέλκουσα λέξις, apud Plut. dictio, quæ theatricam pompam magis decet, & tragicum aliquid redolet, &c. Unde adv. θεατρικῶς, faſtuosè, theatricè; propalam; oſtentatoriè; ut in theatris fieri ſolet; ut, apud Nazianzenum; παῦτα μυστικῶς, ἐκεῖνα θεατρικῶς, &c. à præcedente θέατρον, τὸ, Vi.

Θεατρικῶς, dicitur de Chriſto; & θεατρικὴ ἐπῳδὴ; apud Areop. & Damaſc.

Θεατρικὸς, ὴ, όν, THEANO. 4. Declin. contract.

locandis quæſtum facit, &c. Ex θέαθρον, & πάλλω, &c. Vi.

Θεαροσκοπία, theatralis ſpectatio; ex θέαθρον & σκοπὸς, Vi.

Θεατρόμης, ου, ὁ, theatri magiſter; qui theatrum conduxit; Theophr. à θέαθρον & ἀγέομαι, emo, mercor.

Θέα, diſcurrebat, pro θέει, 3. ſing. imperf. Ion. verbi θέω, curro, f. θεύσομαι.

Θεὸς, legitur 1. Reg. 14. 29. Ezech. 4. pro thalamo. Symmachus vertit ὕδρος. Aquila περίδρεγμ.

Θεῖον, Poët. & Ion. pro θεῖον, ου, τὸ, ſulphur, q. θεῖον π, divinum quid. Th. Θεὸς, Deus. Indè θειόω, ſulphure fumigo.

Θεῖος, Poët. & Ion. pro θεῖος, α, ον, divinus.

Θειόω, & θείω; Ionicè, pro θέω, ſulphure perfumo, vel expio, &c. à Θεῖον, Poët. & Ionicè, pro θεῖον, ſulphur, &c. Vi. Aliàs, θειόω, ῶ, eſt deo, ſeu diis conſecro; à θεὸς, divinus, &c. Vi.

Θείω, & θέω; cum admiratione ſpecto; admiror; item, θεύομαι; idem; Ionica ſunt; à θέα, ſpectatio, &c. Vi.

Θεόβλητος, Ion. pro θεόβλητος, præſ. part. à θεόθεν, -βλημι, ſpecto.

Θεογενὴς, deo genitus; deo natus, &c. Nonn. à θεὸς & γένομαι, unde, γένος, &c. Vide.

Θεηγόρος, ου, divini loquus; i. e. divina loquens; digna Deo loquens; vates, propheta; theologus, &c. Poëticum eſt; Suid. à θεὸς & ἀγορεύω, oratio, &c. Vi.

Θεηδόκος, vel θεηδόχος; dei, ſeu, rerum divinarum ſuſceptor; Nonn. à θεὸς & δέχομαι, Ionicè, δόκομαι, &c. Vide.

Θεῖος, ου, ὴ, Poët. pro θεῖος, quod pro θεῖος, divinus. Th. Θεὸς, Deus.

Θεήλατος, à Deo invectus; à Deo impulſus, à Deo immiſſus, &c. Ut, θεήλατος ἀνεμὴ; prodigium minax, &c. à θεὸς, & 3. perf. præt. paſſ. verbi ἐλαύνω, agito, &c. Vi.

Θεῖμα, ατος, τὸ, Ionicè, pro θαῦμα, miraculum, quod cum admiratione ſpectamus; ſic, θεῖμαν, Ionicum eſt, pro θαῦμαν, ſpectator, &c. Vi.

Θεῖος, deabus, Ion. pro θεαῖς, à θεὰ, dea. Th. Θεὸς.

Θεᾶσθαι, contemplari, Ion. pro θεάσασθαι, a. 1. inf. m. &

Θεᾶται, Ion. pro θέᾶσθον, 2. ſing. f. 1. m. verbi θεάομαι, ſpecto. f. θεάσομαι, & Ion. θέσομαι, ῶ.

Θεομάχος, ὁ, ἡ, ὴ, deo repugnans; cum deo pugnans; in Epige. Unde, θεομαχία; quod differt à θεομαχία; nam θεομαχία eſt pugna adverſus deum, ſeu deos; ſed θεομαχία; eſt deorum inter ſe pugna; inquit Ammon. ſed pro eodem utrumque ſumitur; pro pugna contra deum, &c. à θεὸς & μάχομαι, unde μαχὴ, &c. Vi.

Θεωμοσύνη, ſpeculatio; contemplatio; ſpectatio, &c. à θέωμαι, Vi.

Θεώμων, ſpectator; vide θεάομαι.

Θεατὴς, ῆ, ὁ, ſpectator; pro θεατὴς, Vi.

Θεωτόκος, ου, ὴ, pro θεοτόκος, quæ deum genuit; id vide.

Θεατὸς, ή, όν, cum admiratione ſpectandus, à θείω, verb. Ion. cum admiratione ſpecto. Th. θεάομαι, ſpecto. f. θεάσομαι, & Ion. θέσομαι.

Θεῖα, ἡ, nomen mul. Sed θεῖος, divinam, Ion. pro θεῖαν, à θεῖος, divinus. Th. Θεὸς, Deus.

Θεῖα, ας, ἡ, amita, matertera; nam θεῖα πατρὸς πατρὸς, eſt amita; θεῖα μητρὸς μητρὸς, matertera, &c. Eſt fœm. à maſc. θεῖος; id vide. Item, θεῖα dea fingitur ab Heſiod. Theogon. Pilia terræ & cœli, &c. Item θεῖα, lunæ & Apollinis mater; idem, & ibidem.

Θείζω, divinum quendam inſtinctum immitto; incito ad aliquid tanquam divino numine afflatum; Thuc. Unde apud Arrianum, ἐθείσθη, exponitur, divino inſtinctu dictum eſt, &c. Indè θεσμὸς, ῦ, ὁ, afflatio numinis; vel, potiùs, curioſum & propemodum ſuperſtitioſum divinum numen colendi ſtudium; Thuc. lib. 7. Ab Heſychio etiam exp. ἐνθουσιασμὸς, item, μαντεῖα, &c. Sic etiam, θεσπιῶδες, adv. afflatu vel inſtinctu numinis, &c. Omnia à θεὸς, Vi.

Θεῖς, Ion. vel Poët. pro θεῖς, curris, 3. ſing. præſ. à θέω, curro, f. θεύσομαι. Sic θεῖν, pro θεῖν.

Θεῖλω, ης, ῃ, a. 2. opt. act. Sed θεῖη cum ι ſubſcripto, ponat, eſt 3. ſing. præſ. ſub. à θέω, pono, pro quo Poëtæ θείω, vel eſt a, 2, ſub. Poët. pro θῶ, à τίθημι, pono, a, 2, ἔθην. Vide etiam in θεῖα.

Θεῖνος, admirandus, &c. Eſt poëticâ Epenthefi; τῦ ι, pro Θεῖος, id vide.

Θεῖκὸς, ή, όν, divinus: unde, Θεῖκῶς, divinè; vel, deum reſpiciendo, vel ſpectando; ad Deum referendo, &c. à θεῖος, divinus, &c. Vi.

Θελιοπέδιον, in loco Solis calori expoſito exſicco, inſolo, à

Θελιόπεδον, ου, τὸ, fact. ex artic. τὸ & ἐλιόπεδον, locus Solis calori expoſitus, & ad inſolandum aptus, ex ἕλιος, idem quod ἥλιος, calor Solaris, & πέδον, ſolum.

Θεῖσα, a. 2. inf. act. à τίθημι, pono, a, 2, ἔθην.

ΘEI'NΩ, ferio, percutio, Poët. f. θενῶ, præſ. paſſ. θεινομαι, percutior, vacuo, præſ. part. paſſ. f. g. in acc. θεινομένην, verberatam.

Θείομεν, gen. Ion. pro θείου, à θεῖος, divinus, quod vide.

Θείομεν, ponamus, 1. pl. a. 2. ſub. act. Poëtic. pro θῶμεν, verbi τίθημι, f. θήσω, a 2, ἔθην, a. 2. ſub. θῶ, Poët. θῆω, & θείω, in pl. θείομεν, & metri gratia θείημεν, & Syncope θείομεν.

Θεῖον, ου, τὸ, ſulphur, quod à Deo ſit, tanquam πῦρ μεκάνιον, ignis fulmineus: &

Θεῖον, ου, τὸ, divinitas, numen; à Θεὸς, Deus.

Θεῖος, εία, εῖον, divinus, a, um: Poët. Th. Θεὸς, Deus.

Θεῖος, ου, ὁ, dicitur etiam patris vel matris frater; teſte Euſtath. & Poll. in qua ſignificatione interdum abſolutè ponitur; ut apud Xen. Pæd. 1. ὁ θεῖος ἀπὸ ἱλισθρίου; avunculus

eum increpabat; interdum cum dejectione ad tollend. m ambitionem; ut, ὁ θεὸς πατρὸς θεός; patruus; ὁ θεὸς μητρὸς θεός; avunculus; apud Phil. in vita Mosis lib. 3. ab eodem deduci solet Themate.

Θειότερος, & θειότερον, divinius, adv. compar. a præced.

Θέότης, ητος, ἡ, divinitas, divina majestas. Th. Θεός, Deus.

Θεῖόεις, & θείδης, sulphuris colorem habens, luridus, &c. à θεῖον, ου, τὸ, sulphur, &c. Vi.

Θέω, ῶ, deo, seu diis consecro. Plut. de Leg. à θεὸς, τὸ, numen divinum; Vi. Item, sulphure perfumo, seu expio, &c. à θεῖον, τὸ, sulphur, &c. Vi.

Θεῖτε, per Sync. pro θεῖναι, 2. pl. a. 2. opt. act. verbi τίθημι, pono: f. θήσω, a. 2. τίθω.

Θείη, ῆος, ὁ, sulphureus; à θεῖον, sulphur.

Θειδῶς, & θείως, divinè, divinitùs; divinâ sorte vel virgulâ, &c. Adverbium; à θεῖος, divinus, Vi.

Θείωσις, consecratio, Ion. pro ἴθεσις, a. 1. ind. act. verbi θέω, Deo consecro. Them. Θεὸς, Deus.

Θεῖν', pro θεῖναι, præs. imperat. act. à θέλω, volo: f. θελήσω, a. 1. part. θελήσας.

Θέλγητρον, & θέλκτρον; delinimentum, illecebra; oblectamentum, incitamentum, &c. à Th. θέλγω, vide.

Θελγίν, ῖνος, ὁ, veneficus: à θέλγω, decipio.

Θελξῖνες, Hesychio sunt, præstigiatores, venefici, versipelles, nimirùm παρὰ τὸ θέλγειν; quod idem exponit ἀπατῶν; (ceribitur etiam τελχῖνες, pro eodem.)

Θέλγρον, τὸ, delinimentum; verbale à θέλγω, Vi.

Θέλγομαι, mulceor, delinior, pellicior, &c. Unde,

Θελγομένη, gestiens, præs. part. pass. f. g. à

ΘΕΛΓΩ, mulceo, delirio, decipio: f. ξω. q. εἰς το θέλγειν ἄγω, i. impello quocunq; velim. Hinc θέλκτηρ, delinitor; θέλκτριον, illecebra.

Θέλγις, vis, 2. sing. præs. ind. à θέλω, volo.

Θέλεμον, & θέλυμνον, ου, τὸ, fundamentum: à θέω, pono. Th. θέμελον, idem.

Θέλημα, ατος, τὸ, voluntas; in plur. τὰ θελήματα. &

Θέλημος, ος, ὁ, idem quod ἰθέλημος; voluntarius, lubens; item, θελήμων; idem quod ἰθελήμων, volens, spontaneus, &c. sicut etiam,

Θέλησις, εως, ἡ, volitio, voluntas; à θέλω, volo; q. od ab ἰθέλω, idem.

Θελήσω, volam, f. 1. ind. act. ejusdem verbi.

Θελητὴς, οῦ, ὁ, qui vult, qui libenter facit: à θέλω, idem quod ἰθέλω, volo.

Θελητὸς, ὴ, ὸν, cupitus, expeditus: ab eod.

Θελκτὴρ, ῆρος, ὁ, delinitor: &

Θελκτήριον, ου, τὸ, illecebra: à θέλγω, mulceo.

Θελκτήριος, & θέλκτριος, α, ον, ἡ, ὃν, delinitivus; delinendi seu demulcendi vim habens; blandus; demulcens; pellax, &c. à Th. θέλγω, Vi. Sic etiam θελκτὸς, voluptuarius; & θέλκτηρ; delinimentum, &c. (idem quod θέλγητρον) ab eod. Th.

Θελξινόων, permulcentium, gen. pl. à θελξίνοος, mentem demulcens: à θέλγω, f. ξω, mulceo, & νόος, mens.

Θελξίφρων, ονος, ὁ, ἡ, ὃν, idem; Epith. Apollinis; animum delinitus, &c. à θέλγω & φρήν.

Θέλοισα, Dor. pro θέλουσα, volens, præs. part. f. g. à θέλω, volo.

Θέλυμνον, Dor. pro θέλουσι, volunt, 3. pl. præs. ind. act. &

Θέλυσαι, volens, præs. part. f. g. à θέλω volo: f. θελήσω.

Θέλυμνον, ου, τὸ, fundamentum: q. à θέω, pono. Th. θέμελον, fundamentum.

Θέλω, seu ἰθέλω, volo, delector, opto; item possum. Att. imperf. ἤθελον, ες, ε, f. θελήσω. p. πεθέληκα. a. 1. ἐθέλησα, ας, ε. & Att. ἠθέλησα. a. 1. sub. θελήσω, ης, η. Vide ἰθέλω.

Θέμα, ατος, τὸ, id quod ponitur, quæstio quæ pro fundamento dissertationis ponitur. Est & θέμις, fidus natalitium, & horoscopum; à τίθημι, pono.

Θεμιστῆρες, ῆς, ὁ, positivus; ut, θεμιστῆρες ἀγῶνες; certamina in quibus depositio præmio certatur; Poll. lib. 3. & apud Gramm. θεμιστικὸν ῥῆμα; verbum primitivum, (quo sensu etiam θέμα, τὸ, usurpatur, pro themate, seu voce primitiva, &c.) quod veluti fundamentum est cæterorum inde derivatorum; alias φρητόπυπον. Item, θεμιστεύω, depono, pono catum; item, themata facio; & horoscopum erigo, &c. Unde, θεμιστεῖος, ον, ὁ, positio casus; item, positus, status; & thematis Astronomici erectio, &c. Omnia à præced. θέμις.

Θεμίθλιος, dat. pl. à

Θέμεθλον, ου, τὸ, idem quod θέμελον, fundamentum.

Θεμείλιον, Poët. pro θεμέλιον, ου, τὸ, fundamentum. Th. θέμελον, idem.

Θεμέλιος, ου, ὁ, fundamentum. Vide præcedent.

Θεμέλιος, adjective etiam sumitur, pro eo qui in fundamento, seu fundamenti loco ponitur; Poll. lib. 7. Poëtice vero dicitur, pro θεμέλιον, θεμείλιον; metri causa; Il. ψ. & in Epigramm.

Θεμελὴν fundamentum; idem quod Th. θέμελον, Vi.

Θεμελιόω, fundamentum jacio: f. ώσω. p. τεθεμελίωκα. perf. pass. τεθεμελίωμαι; pluti. p. ἐτεθεμελιώμην, ωσο, ωτο, Ion. τεθεμελίωτο, in 3. sing. A præced.

Θεμελίωσις, fundatio, fundamenti substructio, &c. Item, θεμελιωτὴς, οῦ, ὁ, fundator, &c. à θεμέλιον.

Θέμεν, Ion. & Θέμεναι, Dor. pro θεῖναι, ponere, a. 2. inf. act. θέμεν σπουδὴν ἅπασαν ἀμφὶ πᾶσι παρέμεναι, ponere omne studium circa rem aliquam, Them. πόνημι, pono.

Θέμενος, η, ον, ὁ, a. 2. part. m. ab eodem verbo.

Θεμερὸς, ὴ, ὸν, ὁ, gravis, venerandus. Them. θέμις, jus.

Θέμεσλον, Poët. idem quod θέμελον, ου, τὸ, fundamentum: quod à

ΘΕ'ΜΗΛΟΝ, ου, τὸ, fundamentum: q. à θέω, pono; θέμελον, ου, τὸ, idem; θεμελόω, fundo, fundamentum pono.

Θεμιπλῆκτος, ου, ὁ, Poët. à Themide contextus: ὁ ἐπὶ θέμιδος πλεκτὸς, à πλέκω, plico, necto, & θέμις, quid vide.

ΘΕ'ΜΙΣ, ιος, vel ιδος, ἡ, jus, lex, institutum, vectigal: hic θεμιστὸς, ὴ, ὸν, legibus consentaneus; ἀθέμιστος, ος, ὁ, ἡ, nefarius. Est & θέμις, nomen Deæ.

Θεμιστεργὸς, οῦ, ὁ, juris studiosus, qui jura colit, & justitiam exercet: ex θέμις, jus, & ἔργον, pro ἔργω, vel ἐργάνυμι, misceo.

Θεμιστοσκόπος, ου, ὁ, ἡ, Poët. juris inspector & præses. Ex θέμις, jus, & σκέπτομαι, video.

Θεμίστων, ονος, ὁ, ἡ, Poët. juris inspector & præses. Ex θέμις, jus, & ὄσσομαι, video.

Θεμιστῶν, ῶσα, ῶν, a. 1. m. ἰθεμιστόπολις. Poët. justè judico, guberno, Th. θέμις.

Θέμιτα, justitiam, acc. sing. θέμιτες, nom. pl. ventigalia, oracula: à θέμις, ιος, ἡ, quod vide.

Θεμιτοπάτης, ου, ὁ, positivus; ut, θεμιτοπάτεες ἀγῶνες; certamina in quibus depositio præmio certatur; Poll. lib. 3. & apud Gramm. θεμιτοπάτιον ῥῆμα; verbum primitivum, (quo sensu etiam θέμα, τὸ, usurpatur, pro themate, seu voce primitiva, &c.) quod veluti fundamentum est cæterorum inde derivatorum; alias φρητόπυπον. Item, θεμιτοπατέω, depono, pono catum; item, themata facio; & horoscopum erigo, &c. Unde, θεμιτοπατίη, ης, ὁ, positio casus; item, positus, status; & thematis Astronomici erectio, &c. Omnia à præced. θέμις.

Θεμιτόπολος, qui circa leges, & reddenda jura versatur; legis peritus; judex, jurisconsultus, &c. à θέμις, ιος, ἡ, & πολέω, &c. Vi.

Θεμιτὺς, ύος, ἡ, dea justitiæ; à θέμις, ιος, ἡ, Vi.

Θεμιτὸς, ὴ, ὸν, idem quod & θεμιστὸς; licitus, justus; legibus consentaneus, &c. Unde, etiam, adv. θεμιτῶς; justè, licitè, legitimè, &c.

Θεμὸς, dispositio, monitio. Them. τίθημι, pono.

Θεμόω, appropinquare facio, accedere cogo: q. à θέω, pono: ut sit ponere in conspectu. Alii à θέμις, quatenus est δύναται.

Θὲν, particula aliquando redundans, aliquando motum à loco significans.

ΘΕ'ΝΑΡ, αρος, τὸ, vola, cavitas manus & pedis: q. à θέω, quia in volam ponuntur, quæ dantur.

Θένω, cedo, pulso tundo, ; ut θένω, f. σω, a. 2. ἔθανον. Hinc θανάω.

Θεοβλάβεια, ας, ἡ, lasio deorum, impietas, dira soliditas: &

Θεοβλαβὴς, ὲς, ὁ, ἡ, cui Deus mentem eripuit: ex θεὸς, & βλάπτω noceo, f. ψω, a. 2. ἔβλαβον.

Θεοδαΐξω, percutio, &c. Poëticum est, & idem quod sequens θένω; id V.

Θεοδάκελος, i. e. ἐκ τῆς θεῶν βλακείας πάσχω; Æsch. in Persis, à præced. Θεοβλαβὴς, ὲς, ὁ, ἡ, temerarius, in Deum contume iosus; q. d. cui à Deo damna & pœna infliguntur; Bud. exp. adverso numine agens; à Deo reprobatus: Herodot. in Clione.

Θεογάμια, τὰ, festa Proserpinæ, à θεὸς, & γάμος; V.

Θεογλυφία, ἡ; idem quod παλιγγενεσία,) regeneratio, baptismus: apud Dionys. Areop. vocabulum Theologicum; quasi Divinæ & Pristinæ nostræ originis instauratio; à θεὸς, & γλύφω; V.

Θεογλύφος, à Deo ortum habens; à Deo ortus aut genitus; peculiariter, baptizatus; apud Theologos: à θεὸς, & γλυφὼ; V.

Θεόγλωσσος, cui divina lingua est, qui Dei lingua loquitur; ut θεόγλωσσος βίβλος, dicitur sacra scriptura, &c. à θεὸς, & γλῶσσα; V.

Θεόγνια, τὰ, Dei natalis, ut exp. apud Demosth. à θεογονία; id V.

Θεόγνις, ιδος, ὁ, THEOGNIS, nomen propr. Poëta.

Θεογνωσία, cognitio Dei; Damascen. Cyril. Item religio orthodoxa; Bud. ex Areop. Item θεόγνως; Deo cognitus, (in Epigram. vertalia à 2. & 3. pers. præt. pass. verbi γινώσκω, comp. cum θεὸς, &c. vi. Videantur etiam γνῶσις, & γνωτὸς.

Θεογονία, Deorum generatio; Deorum ortus, & origo; de qua liber Hesiodi extat, &c. à θεὸς, & γόνος, præt. med. Unde γενὴ, & γένος, &c. V.

Θεόδαμων, ονος, ὁ, ἡ, & Θεοδάμητωρ, ορος, ὁ, ἡ; Lei, seu rerum divinarum susceptor, divinus; Nonn. Hesych. &c. à θεὸς, & 1. & 3. pers. præt. pass. verbi δαμάω; V.

Θεοδάλης, à Deo læsus; cui à Deo noxa seu damnum illatum est, &c. à θεὸς & δαλέω, 3. pers. præt. pass. verbi δηλάω; vi. Verum, dici ur etiam res aliqua Θεοδάλης; i. e. Dei, seu deorum noxa illata; ut Θεοδάλης μαιφονία, in Epigram. cædes Deorum noxa illata. &c.

Θεοδίδακτος, ος, ὁ, ἡ, à Deo doctus: ex θεὸς, Deus, & διδάσκω, doceo.

Θεοδίνης, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, qui à Deo circumagitur; à Deo agitatus, vel impulsus; ut θεοδινὲς ὁμιλῶ; vox Dei instinctu edita, &c. à θεὸς, & δινὴ, unde δινέω, &c. V.

Θεόδμητος, Dor. pro θεόδμητος, ος, ὁ, ἡ, divinitus ædificata, tributa. Sic θεόδμητα, ας, ἁ, Dor. pro θεοδμήτη, divinitus condita. Ex θεὸς, Deus, & δέμω, struo: perfect. passiv. δέδμημαι, ουμαι, &c.

Θεόδμητος, ος, ὁ, THEODORUS, nomen prop.

Θεοδόσιος, divinitus data; unde neutr. pl. Θεοδόσια, τὰ, Hesych. ex ὑπὸ θεῶν δεδομένα, &c. à θεὸς, & δίδωμι; V.

Θεοδότιον, genus cretæ; Vitruv. lib. 7. c. 7. Architecturæ; creta viridis inquir, pluribus locis nascitur, sed optima Smyrnæ; hanc autem, Θεοδότιον vocant, quod Theodotus nomine fuerat, cujus in fundo, id genus cretæ primùm est inventum, &c. Vide etiam Plin. l. 35. c. 6. ea creta pictorum **verd de terre**; viridémque terram vocant Veneti, &c. à θεὸς, & δύτης, &c.

Θεόδοτος, ος, ὁ, ἡ, divinitus & à Deo datus idem ac Θεοδώρητος.

Θεοειδὴς, ὲς, ὁ, ἡ, forma Deum referens: ex θεὸς, & εἶδος, forma. Them. εἶδω, video.

Θεοείκελος, pro θεοείκελος, vocar. sing. à

Θεοείκελος, ος, ὁ, ἡ, Deo similis: ex θεὸς, Deus, & ἔοικα, similis. Th. εἶκω, assimilo,

Θεοειπὴς, i. e. ex θεῶν ὑπόμνοι, ἡ. λογόμνοι, &c. à θεὸς, & ἔπος; V.

Θεόθεν, divinitùs, à Deo, adverb. à θεὸς, Deus.

Θεόθυτος, Deo immolatus, Diis sacrificatus; unde τὰ θεόθυτα, carnes victimarum; τὰ περὶ ἱερέων κρίματα, &c. à θεὸς, & τίθυμι, 3. pers. præt. pass. verbi θύω; vide.

Θεοῖτος, Deus Vini, Bacchus: Suid. Unde Θεοίνια, τὰ, Bacchanalia; festa & sacrificia quæ Athenis Baccho fiebant: item, Θέοινος, ου, τὸ, Templum Bacchi, &c. à θεὸς & οἶνος; V.

Θεοῖσι, gen. Ion. pro θεῶν à θεὸς, Deus.

Θεόσσυτος, Dor. pro θέοσσος, ος, ὁ, ἡ, currens, præs. part. f. g. à θέω, curro.

Θεόστυτος, θεῦ τος, 3. sing. a. 2. m. opt. Ion. à θεύω, εῦσω, pro communi θεύμαι, θεῦ, θεῦτο, à τίθημι, pono.

Θεοσχὴτος, ος, ὁ, ἡ, qui Deum, seu res divinas cauponatur, & quæstui habet; sacrilegus nundinator, seu institor, &c. Sic appellat Gregor. eos quos Dominus ejecit e templo, &c. Sic etiam Heretici dicuntur, Θεοσχέτοις qui scil. sua, sive aliena veræ religioni admiscent dogmata; ut cauponæ vinum aquâ solent admiscere. Unde Nazanzen. Θεοκαπήλους ἀπέλασον, interp. divina vendentes expelle, &c. à θεὸς & κάπηλος; vide.

Θεοκήρυξ, Dei præco, &c. à θεὸς & κήρυξ; V.

Θεόκλητος, à Deo vocatus; Nonn. Item, in quo Deus invocatur, &c. à θεὸς, & καλέω; V.

Θεοκλύτης, ου, Deum invoco: à θεὸς, Deus, & κλύω, audio.

Θεοκλυτία, ας, ἡ, Deum invocatio: à θεὸς, Deus, & κλύω, audio.

Θεοκλύτησις, Deorum imploratio, seu invocatio. &c. Est verbale à præced. Θεοκλυτία, ας, Deum seu à Deo audito; Poll. l. 1. c. 1. Unde Θεοκλύμενος dicuntur vates, seu divini, quibus numen aliquod familiare est, qui Dei vocem audiunt; Plur. de dem. Socr. Item, Deum invoco, propriè, ut preces meas exaudiat, &c. Utrumque à Θέοκλυτος; quod à Suida exponitur, Θεόπεμπτος, &c. V.

Θεόκμητος, à Deo laboratus; i. e. divinus, &c. à θεὸς & κάμνω; unde κέκμηκα, &c. V.

Θεοκρασία, ἡ, Dei imperium; Sic Josephus appellat rempublicam Judæorum sub Mose: in lib. contra Appion. à θεὸς, & κράτος, τὸ; unde κρατέω, &c. Vide.

Θεόκριτος, ος, ὁ, ἡ, divino judicio electus; item Dearum judex, Periphras. Paridis; à θεὸς, & κρίνω, judico.

Θεόκτιστος, ος, ὁ, ἡ, à Deo conditus: à θεὸς & κτίζω, condo, creo.

Θεόληπτος, ος, ὁ, ἡ, numine afflatus; Plut. ad Colot. πῶς; Σακεφτὸς, ἀνδρὸς εἰς, ἀμετρίως θεολήπτου; viro, qui divino quodam instinctu ad virtutis studium rapiebatur, &c. Item in malam partem, apud eundem, de Horodoro; sic etiam Θεολήπτεσθαι, ας, ἡ, numinis afflatus, seu, instinctus; seu quum quis numine afflatus est, &c. à θεὸς, & λαμβάνω; unde λῆψις, & λήπτης, &c. V.

Θεολογία, ας, ἡ, THEOLOGIA, dissertatio de Deo: à θεὸς & λέγω, dico.

Θεολόγος, ος, ὁ, ἡ, THEOLOGUS, qui de Deo disserit. Tribuitur Johanni Evangelistæ κατ' ἐξοχὴν, à θεὸς, Deus, & λέγω, dico: p. m. λέλογα.

Θεολογικὸς, pertinens ad eos qui de Deo, rebusque divinis agunt, theologicus; Aristot. Metaphys. l. 10. c. 6. Item, theologiæ peritus, theologiæ deditus, &c. Sic, Θεολογέω, ῶ, de Deo loquor; de rebus divinis disserо, Theologicè explico, seu commentor, &c. Item, Θεολογέων, ων, τὸ, disputatur locus supra scænam, in quo dii conspiciebantur, &c. Θεολογικὴ, itidem, dicitur prima Philosophia, quæ speculatur τῶν χωριστῶν ἀΐδιον; Aristot. 10. Metaphys. & Θεολογικὴ θεωρία, Sacra Scriptura; ab Areop. &c. omnia ab iisdem.

Θεομανὴς, ὲς, ὁ, ἡ, deorum instinctu furens, cui à diis fur. r immissus est, &c. à θεὸς, & μαίνομαι; V.

Θεόμαντις, εως, ὁ, ἡ, qui vel quæ Dei instinctu vaticinatur, vates, &c. Plato in Apol. ex θεὸς, & μάντις; V.

Θεομαχέω, Deo repugno, f. ήσω, p. τεθεομάχηκα; &

Θεομαχία, ας, ἡ, Deorum pugna; &

Θεομάχος, ος, ὁ, ἡ, Deo repugnans: ex θεὸς & μάχομαι, pugno.

Θεόμβρι, Poët. pro θέμβρι, i. pl. a. 2. sub. act. à τίθημι, pono: f. θήσω, a. 2. ἔθεμν.

Θεόμβρος, pro Θεαμβρος, seu Θεάμβος, apud Herodot. qui spectaculo adest; part. præsens à θεάομαι.

Θεομηνία, ας, ἡ, ira divina; ira Dei seu Deorum, &c. à θεὸς, & μῆνις; V.

Θεόμητις, divina sapiens, divina consulens; Nonn. Unde Θεομητέω, divina sapio, divino spiritu agor; Nonn. à θεὸς, & μῆτις; V.

Θεομιμησία, imitatio Dei, apud Areop. Item, Θεομίμησις, ad imitationem Dei factus, aut institutus; undè Θεομίμητος; adv. imitando Deum, cum imitatione Dei; idem Areop. à Θεὸς, & μίμημα, &c. V.

Θεομισὴς, ἐής, ἐς, ὁ, ἡ, Deo invisus: à Θεὸς & μῖσος, τὸ, odium: at

Θεομίσητος, ὁ, ἡ, οὐ, ὁ, ἡ, qui Deum odit: ab iisd.

Θεόμοιρος, ὁ, ἡ, Poët. ὁ θεόθεν μοῖραν ἴσχων, qui sortem divinitùs est adeptus, & hinc præstantissimus. Ex Θεὸς, Deus, & μοῖρα, fatum. Th. μέρομαι, divido, sortior.

Θεομισὴς, quem Deus abominatur, sceleratus, abominandus; Æsch. à Θεὸς, & μῖσος, seu μισὸς; V.

Θεόντιτος, gen. pl. part. præs. à Θέω, curro: i. Θεόσυρτος.

Θεοξένια, τὰ, festum in omnium Deorum honorem institutum; Plut. Athen. l. 9. à Θεὸς, & ξένος; unde ξένιος, τὸ, &c. Vide.

Θεόπαις, divina suboles, Deo nàtus; in Epigr. & Athen. lib. 7. Sic dicitur etiam Maria virgo, diva mater, apud Nonn. ex Θεὸς & παῖς; V.

Θεοπαράδοτος, divinitùs præditus; undè Θεοπαραδοτία, divinitus instituta; ut Θεοπαράδοτα λογία, vocat Evangelia Dionys. à Θεὸς, & παραδίδωμι; V.

Θεοπειθὴς, Deo parens, seu obediens; Nonn. i. e. pius, fidelis, à Θεὸς, & πείθω, πεῖθομαι, &c. V.

Θεοπλαστία, numine afflatus sum, ἐνθουσιῶ; Hesych. Item Θεόπλαστος, à Deo missus; Aristot. in Ethic. à Θεὸς, & πλάσσω; undè πλαστὸς, &c. V.

Θεοπλάστης, ου, ὁ, deorum; (i. e. idolorum, seu imaginum deorum) fictor; Aristoph. Sed dicitur sic, etiam ipse deus, rerum omnium effictor & creator; apud Phil. de mundo, &c. à Θεὸς, & πλάσσω; vi. Undè etiam verbum, Θεοπλαστέω, ῶ, deos fingo; idem de vita m. l. 3.

Θεόπνευστος, ου, ὁ, ἡ, divinitùs inspiratus: ex Θεὸς & πνέω, spiro: f. πνεύσω.

Θεοποιὸς, qui deos, seu deorum imagines fabricatur; Poll. l. 1. Undè Θεοποιΐα, deorum fabricatio; seu simulachrorum in honorem deorum effictio; idem, ibid. Item Θεοποίον, ου, deum, seu deos facio Luc. in Scyth. Item, inter deos refero, dei loco habeo, &c. Sic Θεοποιητικὸς, qui deos sive deorum simulachra facere potest, & Θεοποιητικὴ, scil. τεχνὴ, ars deorum fabricatrix, ars conficiendi deorum simulachra, &c. à Θεὸς, & ποιέω; V.

Θεοπολέω, versor circa deorum simulachra, deos fingo; Plat. de leg. lib. 10. à Θεὸς, & πολέω; V.

Θεοπόνητος, à Deo elaboratus, seu structus; Eurip. in Troad. à Θεὸς, & πονέω; V.

Θεόπομπος, ου, ὁ, THEOPOMPUS, nom. propr.

Θεοπρεπὴς, divinum quid præ se ferens; Plut. & Nazianz. in oratione, Θεοπρεπέστερος φανεὶς, dicit voces Deo magis quam homini convenientes, &c. Item, τὸ Θεοπρεπὲς, divinum decus, divina majestas: Phil. de vita Mosis lib. 2. Undè adv. Θεοπρεπῶς; ita ut deo dignum est, divinè; Luc. Naz. &c. ejusd. comp. cum seq. Θεοπρόπος, vates divinus; i. e. ὁ τὰ Θεῶ ἁρμόττοντα λέγων, inquit Eustath. Item qui vadit ad oraculum petendum, qui oraculum consulit, &c. Vide.

Θεοπροπέω, vaticinor: fut. ήσω, p. ηκα; &

Θεοπροπία, ας, ἡ, vaticinatio: &

Θεοπρόπιον, ου, τὸ, vaticinum: &

Θεοπρόπος, ου, ὁ, ἡ, vates: à Θεὸς, Deus, & πρέπω, excello, decorus sum.

Θεοπρόπων, gen. pl. à Θεοπρόπος, Theosprotæ.

Θεόπτης, ου, ὁ, qui deum videt aut cernit: Undè Θεοπτία, visio dei, dei conspectus, & Θεοπτικὸς, vocatur ordo sacerdotalis, apud Dionys. quòd sacerdotes putentur deum conspicari, &c. à Θεὸς, & ὄπτομαι; V.

Θεόπυρος, à Deo ardens, cælitùs accensus, ut φλογὶ Θεοπύρῳ, apud Eurip. in Electra: à Θεὸς, πῦρ, πυρὸς, τὸ; vide.

Θεορρὸν, ου, τὸ, quod fit à Deo, &c. à Θεὸς, & ῥέω, τὸ; V.

Θεορρήμων, qui divina loquitur; seu divina loquutus; unde Θεορρήμοσύνη, institutio divina & Θεόρρητος; à deo dictus, divinus; Nonn. a Θεὸς, ῥῆμα, & ῥητὸς, &c. V.

Θεόρρυτος, à deo profluens; vel à Jove fusus, aut profluens, &c. à Θεὸς, & ῥυτὸς, fluens; ab inusit. ῥύω, pro ῥέω; vide.

Θεόρσης, ου, ὁ, ἡ, Poët. à Deo excitatus: ex Θεὸς & ὄρνυμι, excito.

ΘΕΟ'Σ, οῦ, ὁ, DEUS, & aliquando etiam f. g. pro Dea: q. à Θέα, pono, facio: hinc Θεότης, ητος, ἡ, Deitas: Θεῖος, α, ον, ὁ, divinus: ἄθεος, ος, ὁ, ἡ, impius: ἀθεότης, ητος, ἡ, impietas: ἔνθεος, ος, ὁ, ἡ, divinus, in quo Deus est: ἐνθουσιάζω, numine afflor: ἐνθουσιασμὸς, οῦ, ὁ, afflatus divinus.

Θεότευκτος, divinitus data, neut. gen. plural. à

Θεοτεύκτος, ου, ὁ, ἡ, à Deo datus: ex Θεὸς & τεύκω, do.

Θεοτίμεια, ας, ἡ, Cultus Dei: &

Θεοτίμης, ου, ὁ, ἡ, Dei cultor, religiosus: ex

Θεὸς, Deus, & τίω, colo,

Θεοτίμιον, Θεοτίμιος; Deum colo, Chrysost ab iisd.

Θεοτίμως, adv. piè, à præced.

Θεότιμος, ου, ὁ ἡ, ον, Dei instar colendus, venerabilis, venerandus; divinitùs immissus, &c. Aristoph. περὶ de voce tonitrui. Θεοτίμου ἠδὲ φανῆς; venerandam audisti vocem, &c. Item, Θεοτίμως, ερος, Dei cultor; Eurip. in Hippol. (Θεοτιμὴς) à Θεὸς, & τιμὴ, &c. vide.

Θεοτυχέω, ἡ, i. e. ἐκ Θεοῦ τυγχάνω; odium & inimicitia in deum; Dei odium impietas; Aristoph. in Vesp. à Θεὸς, & τυγχάνω; V.

Θεοτυμία, divinatio; Dei vaticinium: ἡ τῶ Διὶ μαντεία; Suid. Item Θεοτύμιον, τὸ, signum divinitus datum: item oraculum divinum, &c. à Θεὸς, & σημεῖον.

Θεοτυκίω, ῶ, Deos honoro, seu colo; Æschyl. à Θεὸς, & κυκάω; V.

Θεόσμος, rerum divinarum consultus, in divinis peritus, Theologus Areopagit. Undè Θεοσοφία, rerum divinarum scientia, Theologia, religio christiana, &c. apud eundem; à Θεὸς, & σοφὸς, undè σοφία, &c. V.

Θεόσσυτος, à Deo impulsus, divinus, à Deo profectus, &c. Ut Θεόσυτος φωνὴ; i. e. ἔνθεος, divina; Nonn. à Θεὸς, & inusit. σύομαι, pro σεύομαι; idem quod act. σεύω; id vide.

Θεοστυγὴς, à deò calcatus, vel calcandus; ut Θεοστυγὴς γῆ, terra à Deo calcata; i. e. sancta, ob Dei semitam, scil. in ea tritam, &c. Nazanz. in Orat. à Θεὸς, & στείβω, calco; undè στίβος, ου, ὁ, via, semita, &c. V.

Θεόστοργος, Dei amans; i. e. pius, sanctus, à Θεὸς, & στοργὴ, &c. V.

Θεοστυγὴς, ἐής, ὁ, ἡ, Deo exosus, seu odiosus; ex Θεὸς & στυγέω, odi.

Θεοστυγὴς, vel potiùs, Θεοστύγνης; (ut Θεομίσης) Dei osor, deum exosus, qui deum odit, &c. (nam Θεοστυγὴς, ut Θεομισὴς, est Deo exosus) ab iisdem. Undè etiam subst. Θεοστυγία, ἡ; odium Dei, impietas, impuritas, &c.

Θεοσυλὴς, sacrilegus; qui res Deo dicatas furatur; Suid. à Θεὸς, & συλὴ; vide.

Θεότιμπτος, ου, ὁ, Deus taurus. Epith. Jovis ex Θεὸς, & τίμπτω, taurus.

Θεοτρεφὴς, à Deo prodigiosè proficiscens; Demetr. Phal. à Θεὸς, & τρέφω, alo, τὸ; signum, peculiariter tale, quo Deus aliquid nobis pertendere seu prædicere vult, &c.

Θεοτρεπὴς, Deum delectans, deo gratus, &c. à Θεὸς, & τέρπω, &c. V.

Θεότυκτος, à Deo factus, seu fabricatus, &c. à Θεὸς, & τύκτὸς; V.

Θεότης, ητος, ἡ, DEITAS. Them. Θεὸς, Deus.

Θεότιμος, ου, ὁ, THEOTIMUS, nom. propr. Vel divinitùs honoratus: à Θεὸς, & τιμὴ, honor. Them. τίω, honoro.

Θεοτίμητος, à Deo honoratus; vel divino honore afficiendus, venerandus, &c. ab iisd. & ab eod. Th. Undè τιμάω, & τιμητὸς, &c. V.

Θεοτόκος, ου, ὁ, ἡ, dei genetrix; Deum pariens, S. Mariæ virginis epitheton: Item Θεότοκος, à Deo natus, &c. à Θεὸς, & τίκτω, pret. med. Undè τόκος, &c. V.

Θεοφόρος, Deum ferens; ut Θεοφόρα ὀνόματα; nomina quæ à diis deumpta alicui indita sunt; apud Athen. lib. 11. Item Θέφορος, qui divino motu fertur, numine afflatus; Damasc. Undè Θεοφορία, ἡ, numinis afflatus; seu numine afflatum esse; item Θεοφορέομαι, divino numine correptus agor; divino spiritu feror; Phil. de Vita M. l. 1. & 3. Ut & in malam partem, malo seu phanatico spiritu agor, &c. Sic in part. Θεοφορούμενος, divino spiritu plenus, & in malam partem, fanaticus, &c. Inde etiam, Θεοφόρητος, qui numine agitur; divinitate, seu numine raptus, & afflatus, &c. à quo adv. Θεοφορήτως, numine divino agente, divino instinctu, &c. omnia à Θεὸς, & φέρω; unde φόρος, & φορὸς, &c. vide.

Θεοφραδὴς, qui in sacris operatur; undè Θεουργία, opus divinum; Dionys. Item, pro magiæ specie ab Augustino accipitur, ex Porphyrio Platonico, lib. 10. de civitate Dei. Item Θεουργικὸς, cui Deos faciendi vis inest; ut Θεουργικὸν δόγμα; Dionys. & Θεουργικὸν μέρος; apud eundem, exp. sanctificum, divinum, &c. à Θεὸς, & ἔργον; V.

Θεοφανὴς, νὲς, ἡ, Ion. Dei apparitio: ex Θεὸς, & φαίνω, appareo.

Θεοφάνεια, ας, ἡ, Θεοφάνειον, τὸ; & Θεοφάνια, ας, ἡ, conspectus Dei apparentis, apparitio Dei, qua Deus hominibus se conspiciendum præbet, &c. Item pars doctrinæ divinæ quatenus in verbi scripti auditu, auditoribus discipulis æterna Dei sapientia apparet, ac sese conspiciendam affert & communicandam; Dionys. Item Θεοφάνεια, sive Θεοφάνια, τὰ, & Θεοφανία, αἱ, festum solemne, quod eo die celebratur, quo Deus hominibus apparuit; prius apud Poll. lib. 1. posterius apud Herodot. lib. 1. & apud Christianos, sic dicitur festum, quod die natali Jesu Christi celebratur, quòd eo die, natus hominibus se conspiciendum, in corpore humano, dedit Deus, &c. ejusdem compositionis, & Thematis cum præced.

Θεοφάντης, à Deo declaratus aut manifestatus; ut Θεόφαντα ὄργια, apud Plut. in lib. adverf. Color. Item Θεοφάντωρ, ορος, ὁ; sacerdos & theologus; Hesych. cui Deus apparet, scripti divini sacderis discipulus & auditor, &c. Itidem, ab iisdem.

Θεοφάτης, à Deo pronuntiatus, Dei oraculo editus; Hesych. Item Θεοφατίζω, ex Deo loquer, vaticinor, &c. à Θεὸς, & φατὸς; V.

Θεοφιλὴς, ἐής, ὁ, ἡ, pius, amans deorum, Deo gratus: à Θεὸς, & φίλος, amicus.

Θεόφιλος, Dei amans, amicus Dei, gratus Deo, &c. Undè Θεοφιλία, ἡ, amor Dei, amicitia & familiaritas cum Deo; Areop. Item τὸ Θεοφιλὲς, dicitur etiam quod favore divini numinis alicui contingit; Zenoph. & Plut. &c. est neut. à præced. Θεοφιλὴς, & omnia ab iisdem.

Θεόφιν, divinitùs adv. interdum & dat. pl. pro Θεοῖς; à Θεὸς.

Θεοφοβὴς, ἐής, ὁ, ἡ, Dei timens; i. e. pius, religiosus; (Θεοσεβὴς) à Θεὸς & φόβος; V.

Θεοφόρος, Deum ferens; ut Θεοφόρα ὀνόματα; nomina quæ à diis deumpta alicui indita sunt; apud Athen. lib. 11. Item Θέφορος, qui divino motu fertur, numine afflatus; Damasc. Undè Θεοφορία, ἡ, numinis afflatus; seu numine afflatum esse; item Θεοφορέομαι, divino numine correptus agor; divino spiritu feror; Phil. de Vita M. l. 1. & 3. Ut & in malam partem, malo seu phanatico spiritu agor, &c. Sic in part. Θεοφορούμενος, divino spiritu plenus, & in malam partem, fanaticus, &c. Inde etiam, Θεοφόρητος, qui numine agitur; divinitate, seu numine raptus, & afflatus, &c. à quo adv. Θεοφορήτως, numine divino agente, divino instinctu, &c. omnia à Θεὸς, & φέρω; unde φόρος, & φορὸς, &c. vide.

Θεοφραδὴς, diviniloquus; item passive, à Deo pronunciatus; ut Θεοφραδὴς μῦθος, apud Nonn. sermo divinus, à Deo dictatus, seu dictus, &c. Undè Θεοφραδία, consilium divinum, oraculum divinum, &c. Item Θεοφράδμων; qui ex Deo loquitur, seu in quo Deus loquitur, &c. Philo de Vita Mos. lib. 3. à Θεὸς, & φράζω; undè φραδὴς, & φράδμων, &c. V.

Θεόφραστος, ου, ὁ, THEOPHRASTUS, nom. propr.

Θεόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Divina mente præditus, vates, propheta: ex φρὴν, mens, & Θεὸς.

Θεοφροσύνη, pietas, religio, qua scil. divina sapimus, &c. est à præced. Θεόφρων, id vide, & ab iisd.

Θεοφύλακτος, ου, ὁ, ἡ, à Deo servatus, qui est in Dei tutela: à Θεὸς, & φυλάσσω, custodio, f. ξω.

Θεόω, ῶ, f. ώσω, præt. ωκα, q. d. deifico, deum efficio; deum facio, &c. Θεόομαι μεταδίδωμι, &c. Ut, ἐμὲ Θεοῖ διὰ τῦ βαπτίσματος, me deum facit aspergine lavacri, &c. Naz. in Orat. & in pass. Θεύμενος; qui deus fit, qui ex humana natura in divinam abiit, &c. apud eundem, est verbum à Th. Θεὸς, vide.

Θεράπαινα, ης, ἡ, ancilla: &

Θεραπαιὶς, ἰδος, ἡ, idem. Undè Θεραπαιδίον, ου, τὸ, ancillula, &c. Them. Θεράπων, οντος, ὁ, servus: quod vide.

Θεραπεία, ας, ἡ, sanatio, famulatus: à Θεραπεύω; quod vide.

Θεράπις, ministri, famuli; (i. e. Θεράπαινα) in Epigram. ubi etiam, in accus. sing. Θεράπα, ministrum, legere est; à nominat. singul. Θέραψ, idem quod, & positum pro Θεράπων; Hesych. id vide.

Θεραπευθείσῃ, dat. sing. a. 1. part. pass. f. g. &

Θεραπλεῖσα, 3. sing. a. 1. opt. act. Æol. à Θεραπεύω, servio; quod vide.

Θεράπνη, ης, ἡ, cultus; vel cultus, quo deemeremur, & conciliamus, vel conciliamur, &c. Item, id quod famandum proponitur, &c. Xen. Plut. Item, Θεραπνότης, ητος, ἡ, curatio, sanatio, cura, &c. Item sup. licatio: Sic & Θεραπνότικὸς, medicabilis, sanabilis; omnia à seq. Θεραπεύω; id vide: unde etiam, Θεραπευτέον, (verbale gerundivum, ab eod.) Venerari oportet; ut apud Xen. Θεραπευτέον ἐστὶ Θεὸς; Item γῆν γῆν Θεραπευτέον, terra colenda est, &c. Item Θεραπευτὴρ, cultor, curator, &c. idem quod seq. Θεραπευτὴς, &c. vide.

Θεραπευτὴς, ου, ὁ, minister, medicus: &

Θεραπευτικὸς, ου, ὁ, obsequiosus: &

Θεραπευτικῶς, q. d. obsequiosè, officiosè, &c. Plut. est adv. à præced. Item,

Θεραπευτὸς, ὴ, ὸν, sanabilis: à

Θεραπεύω, famulor, servio, curo, sano: cum accus. in imperf. ἐθεράπευον, ες, ε, f. εύσω, p. τεθεράπευκα, a. 1. imperat. act. Θεράπευσον, άτω, imperf. pass. ἐθεραπεύόμην, ου, ετο, perf. pass. τεθεράπευμαι, perf. part. τεθεραπευμένος, η, ον, a. 1. ind. pass. ἐθεραπεύθην, ης, η. Ib.

Θεράπων, minister, servus.

Θεραπωτὴς, ίδος, ἡ, cultrix, vel curatrix, &c. ab eod. Th.

Θερασμὶν, Ion. pro Θεραπεία, ministerium, famulatus, sanatio: à præced.

Θερασὶς, ίδος, ἡ, cultrix, &c. legitur & Θέρασις; idem curatrix ministra, famula, &c. ab eod. Th.

Θερέπαα, ας, ἀ, Dor. pro Θεράπνη, ης, ἡ, nomen urbis, de qua consule Stephanum, in Θερέπαι.

Θερέπαι, ancilla, pro Θεράπαινα; V. Item, Θερεπίδιον, ancillula, pro Θεραπαιδίον, &c. V.

Θερέποντα, acc. sing. Θερέποντε, nom. dual. Θερέποισι, dat. pl. a

ΘΕΡΑ'ΠΩΝ, οντος, ὁ, minister, famulus, servus: a Θέρος, curo: hinc Θεράπαινα, ης, ἡ, minutra Θεραπαδία, famulor, servio, curo: Θεραπεία, ας, ἡ, ministerium, sanatio: Θεραπευτὴς, οῦ, ὁ, minister: item, curator, medicus: Θεραπευτικὸς, ὴ, ὸν, obsequiosus: ἀθεράπευτος, ὁ, ἡ, insanabilis.

Θεραφείμ, Heb. imagines, idola.

Θέραψ, απος, ὁ, servus, &c. idem quod, & pro Th. Θεράπων; V.

Θερεῖν, νες, ἡ, Ion. pro Θέρια, vel Θερεία, idem quod Θερὸς, æstas.

Θερεπλαχὶς, ίδος, ὁ, ἡ, umbrosus, propriè; æstate lectum præbens; sub cujus umbra, æstate cubari potest; vel ex cujus foliis, lectus sterni potest, &c. est Platani Epitheton; à Θέρεια, & λέχος, &c. V.

Θέρεος, ου, ὁ, æstivus; Orph. hymn. in Cererem: καιροῖς βείθυσα θερείοις; æstivis onusta fructibus, &c. est à Θέρεια, ας, ἡ, æstivum, seu æstatis tempus, &c. V.

Θερεσσάτη, per Syncop. pro Θερεσσοτάτη, fervidissima, superl. f. g. à Θέρεος, æstivus: Th. Θέρος, æstas.

Θερεσσότατος, ου, ὁ, æstuosissimus, &c. pro Θερεσσότατος, &c. vide præced.

Θέρετρον, ου, τὸ, locus habitationi æstivæ accommodus, &c. à Th. Θέρος, τὸ, &c. Vide.

Θέρθε, Dor. pro Θέρος, gen. sing. à Θέρος, ους, τὸ, æstas.

Θέρμω, idem quod Θέρω, calefacio.

Θερμάγωγον, τὸ, currus quo messis importatur; ἁμάξα, ἡ ἄγουσα τὰ θέρη; Hesych. à Θέρος, & ἄγω; vide pro quo etiam legitur θέρηγητον, apud eundem.

Θερία, (i. e. αἰθρία) æstiva serenitas; Diosc. l. 5. à Them. θέρος; V.

Θερίζω, æstatem traduco, meto, cum accus. sæpè absolutè ponitur, f. ίσω, p. τεθέρικα; a. 1. part. θερίσας, αντος, ὁ, perf. pass. τεθέρισμαι; a. 1. pass. ἐθερίσθην. Th. θέρος, messis.

Θερικὸς, ὴ, ὸν, æstivus, messorius; idem, cum seq. & ab eod. V.

Θερινὸς, ὴ, ὸν, æstivus, ab eodem: Them.

Θερίσσομεν, Dor. pro θερίζομεν, præs. inf. à θερίζω, meto; quod vide.

Θερισμὸς, οῦ, ὁ, messis: &

Θερισμήιον, ου, τὸ, falx messoria: &

Θερισσὸς, οῦ, ὁ, messor: &

Θερίστωρ, ῆρος, ὁ, ἡ, vestis æstiva. Th. θέρος, æstas.

Θερμὸν

Θερισζὸν, theristum; sic dicitur genus quoddam balsami, quasi demessile, Dioſc. l.b. 1. c. 18. à θερίζω, ῶ, ὁ, messus, aut qui metit potest, vel solet; q. d. messilis, vel demessilis, &c. à θερίζω, & Th. θέρος; V.

Θερμὰ, nom. pl. n. g. à θερμὸς, calidus. Th. θέρος, calefacio.

Θέρμα, idem quod θερμὴ, ἡ, calor, & ab eod. Th.

Θερμαίνω, calefacio, f. ανῶ, a. 1. ἐθέρμαινα, p. τεθέρμακα, præs. pass. θερμαίνομαι, calesio, & calefacio me, imperf. ἐθερμαινόμην, ῃ, ετο, perf. pass. τεθέρμασμαι, a. 1. pass. ἐθερμάνθην; Th. θέρος, calefacio.

Θέρμανσις, εως, ἡ, calefactio, θερμαντὸς ῶ, ὁ, calefactus, qui calefieri potest; θερμαντικὸς, qui calefacere potest; excalfactorius; ut θερμαντικὰ φαρμάκα, medicamenta excalfactoria; Dioſc. l. 3. Item, θερμαντὴρ, ῆρος, ὁ, & θερμαστήριον, ου, τὸ, cultidarium, ahenum, lebes; ut & θερμαστὴς, ἰδος, ὁ, ἡ, & θερμαστρὶς, ἰδος, ἡ, idem. Item, genus saltationis, sic dicta à vehementia & concitatione; pro quo dicitur & θερμαυστρὶς, & θερμαυστρὶς; Athen. l. 14. & Poll. Unde θερμαυστρίζω, in altum exilio, & antequam in terram deferar, pedes sæpiùs alternans gesticulor, &c. Luc. de Salt. om in à θερμαίνω, vi. Unde etiam, θερμασία & θέρμασις, idem quod θέρμανσις, calefactio, excalfactio, calor, &c. Item θέρμαστρα, ἡ, caminus; pro quo legitur etiam, θέρμαυστρα, & θερμαύστρα, idem,) Item θερμαστήθρα, ἡ caminus, Hesych. Denique θερμάω, sive θερμάζω, dicitur etiam pro θερμαίνω; id vide.

Θέρμει, 3. sing. imperf. Ion. verbi Poët. θέρομαι pro θερμαίνω, calefacio: ejusd. Them.

Θέρμη, ης, ἡ, calor, æstus. Them. θέρος, cal. fu io.

Θερμηνερία, dies calidi, æstivi dies, æstus, seu æstatis tempus, &c. à θερμὸς, seu θερμὴ, & ἡμέρα, &c. V.

Θερμοδότης, ου, ὁ, qui calidam aquam dat, qui calidam præbat, &c. Item, θερμοδότις, quæ caldam seu calidam in balneis portigit, &c. Epigram. à θερμὸς, & δότης, &c. V.

Θερμολουσία, ἡ, lavatio calidæ aquæ; seu lavacrum calidum, &c. ejusd. comp. cum seq. V.

Θερμολουτέω, f. ήσω, lavor calidâ, calidâ perfundo: à θερμὸς, calidus, & λούω, lavo.

Θερμολουτὸν, idem quod præced. & ab i id. quæ V.

Θερμοπότης, ου, ὁ, qui calidam bibit; Athen. & θερμοποτὶς, ἰδος, ἡ, poculi genus; ita dictum, ut videtur, quod ex ea calidum biberetur; apud eundem, à θερμὸς, & πότης, &c. V.

Θερμοπύλαι, ῶν, αἱ, q. dicas, calidæ portæ, THERMOPYLÆ, locus quidam Græciæ, sic dictus quòd prope eas Græciæ fauces calidæ sint aquæ.

Θερμοπώλης, qui calida cibaria vendit; unde θερμοπώλιον, thermopolium, apud Plaut. i. e. locus ubi calida cibaria veneunt; à θερμὸς, & πώλης; V.

Θερμὸς, ὴ, ὸν, ὁ, ἡ, calidus, a, in superl. θερμότατος, a Th. θέρος, calefacio.

Θέρμος, ου, ὁ, lupinus, leguminis genus; apud Theoph. Dioſc. Plin. &c. ab eodem Them.

Θερμοστοιδὴς, calidus, aut calefactus cinis; vel cinis fervens, in quo ardentium adhuc carbonum reliquiæ sunt; Di sc. à θερμὸς, & στοιδὴ; V.

Θερμότης, ητος, ἡ, caliditas, calor, fomentum, tepor, æstus, &c. Item, metaphorice, fervor vehemens & animi nimius ac impotens calor ebulliens, qui nullis frænis retinetur, & præcipites homines rapit, &c. est substant. à θερμὸς, calidus: item, Metaph. ardens, fervens, de animi affectu; ut δάκρυα θέρμα, apud Hom. Sic Soph. in Antiq. θερμὸν δὴ ψυχρῶν, ἐχὸς καρδίαν, calido animo ad res frigidas accedis; item θερμὸν ἔργον, audax facinus; Aristoph. Item acer & vehemens, ut θερμὸν φάρμακον, validum & acre medicamentum, &c. V.

Θερμοβαγέω, calida comedo; Luc. à θερμὸς, & inusit. πταγία, pro Th. πεζὸν; V.

Θερμοργὸς, ἡ, ὸν, fervidus ingenio; ferox, præceps, temerarius, acer, confidens, &c. Unde θερμοργία, audax & temerarium facinus, &c. à θερμὸς, & ἔργον; V.

Θέρμη, idem quod Th. τὸ θέρος, calefactio, &c. Unde etiam θερμωλὴ, ῆς, ἡ, (idem quod, & pro θερμότης; V.) calor, febris, &c. Item θερμὼς, calidè, fervidè, &c. adv. à θερμὸς; V.

Θέρομαι, caleo, calefio, uror; vel etiam me calefacio, &c. est pass. ab ἀπὸ θέρω; V.

ΘE'POΣ, ους, τὸ, messis, æstas, q. à θέρω, quia calida ejus temperies: hinc θερινὸς, ἡ, ὸν, æstivus: θερίζω, æstatem transigo: θερισμὸς, ῦ, ὁ, messis: θερισὴς, ῆ, ὸς, messor.

Θερσίτης, ου, ὁ, THERSITES, nom. prop.

Θερσιχθὼν, Hesychio, est; ὁ θερμαίνων τὴν κάμψιν τοῦ γόνυ, qui calefacit & urit terram; à θέρος, & χθὼν; V.

Θέρσ, Æol. pro θάρσος, εος, τὸ, fiducia.

Θέρσω, f. 1. act. Æol. pro θερῶ, & θερσύνω, f. 1. part. m. à

ΘE'PΩ, calefacio, medeor, curo, f. θερῶ, & Æol. θέρσω: hinc θερμὸς, ἡ, ὸν, calidus θερμότης, ητος, ἡ, caliditas calor: θέρμη, calor, æstus.

Θὲς, pro θὲτι, pone, a. 2. imperat. activ. verbi τίθημι, pono. a. 2. ζῶν.

Θέσαν, posuerunt, Ion. pro ἔθεσαν, 3. pl. a. 2. ind. ἔθην, ejusd. verbi.

Θέσθαι, a. 2. inf. m. θέσθω, 3. sing. a. 2. imperat. m. à τίθημι, pono.

Θέσις, εως, ἡ, THESIS, positio, depositio, θέσις ἐπῶν, carminum compositio: Th. τίθημι, pono.

Θεσπὼν, ῶ, ὁ, ἡ; per Syncop. pro θεσπεσιὼν, sic in pl. n. g. θεσπῶν, divina, Deo similia: ex Θεὸς, Deus, & ἐικὼν, similis, quod ab ἐικὼ, similis sum.

Θέσμιον, ου, τὸ, debitum, legitimum, consuetudo; unde θέσμιον ὄζει, apud Apoll. 2. Arg. i. e. νομικὸν, lex & mos est, &c. neut. à masc. seq. V.

Θέσμιος, ου, ὁ, legitimus: à θεσμὸς, lex.

Θεσμοδικέω, ῶ, legem accepto & admitto, legi me submitto, &c. à θεσμὸς, & Δίκαιμι; V.

Θεσμοθεσία, lex Institutum, ritus, &c. (idem cum θεσμὸς) apud Dion. Areop. θεῖαι θεσμοθεσίαι, libri rituales, & Institutæ pontificiæ, &c. à θεσμὸς, & θέσις, &c. vide. Unde etiam, θεσμοθέτιον, locus ubi leges seruntur seu fiunt, consilium civitatis Plut. &c. Item, θεσμοθετὴς, οῦ, sum θεσμοθέτης; id est, legum seu institutorum lator, & autor, &c. V.

Θεσμοθέτης, ου, ὁ, legislator: à θεσμὸς, lex & τίθημι, pono.

Θεσμοποιέω, ῶ, leges condo; Eurip. in Phœn. τί θεσμοποιεῖς δὴ τοιαῦτα πάρος γενέσθαι; id est, νομοθετεῖς, leges condis, &c. à θεσμὸς, & ποιέω; V.

ΘE'ΣΜΟΣ, ου, ὁ, lex, ſtrues lignorum.

Θεσμοτόκος, legislator; Nonn. à θεσμὸς, & τίκτω, vel τόκος, &c. V.

Θεσμοφορεῖον, ου, τὸ, sacrum Cereris: &

Θεσμοφόρια, festa in Cereris honorem: ex θεσμὸς, lex, & φέρω, fero.

Θεσμοφόρος, legislator, legifer, ὁ θεὸς νόμους ὑποφερόμενος; Nonn. & Epigram. Interdum Cereris est Epitheton, utpote, quæ invento frumento, prima quoque leges invenisse, & dedisse mortalibus fingatur, &c. Unde præced. Θεσμοφορία; vi. à quò, verbum: Θεσμοφορίζω, sacra legiferæ Cereris celebro, &c.

Θεσμοφύλαξ, legum & institutorum custos apud Thuc. & in Pand. in plur. Θεσμοφύλακες, οἱ, rotularum custodes, &c. à θεσμὸς, & φύλαξ; V.

Θεσμῳδὸς, leges & instituta sacra cano, seu do; à θεσμὸς, & ᾠδὴ, seu ἀδὸς; vide.

Θεσπεσία, ας, ἡ, & Ion. Θεσπεσίη, fœm. gen. à

Θεσπέσιος, ου, ὁ, ἡ, divinus: gen. Ion. Θεσπεσίοιο. Th. θέσπις, ιος, ὁ, ἡ, vaticinus, divinus.

Θεσπῳδὸς, & Poët. Θεσπεσιῳδὸς, vates fatidicus; idem quod θέσπις ἀοιδὸς; apud Hom. Poëtarum & vatum Epitheton, &c. Unde Θεσπῳδία, ῶν, vaticinor, oracula cano seu fundo, &c. à θέσπις, & ᾠδὴ, ᾠδὸς, seu ἀοιδὸς, &c. vide.

Θεσπιδαὴς πῦρ, ignis divinitùs ardens: à θέσπις, divinus, & δαίω, uro.

Θεσπιδὴς, ἐος, ὁ ἡ, divini ùs ardens; vel divinitùs I psus aut immissus, immensè comburens, &c. vide neut. præced.

Θεσπίπτρα, ὴ, fatidica, vaticina, divino ore loquens, à θέσπις, & πτῶ; vide.

Θεσπίσιος, divinè, divinitùs; Il. ὁ. adv. à Θεσπίσιος; V.

Θεσπίδς, ὁ, Plut. in ἔρωτ; divinus, vates, fatidicus, à θέσπις, ιος; V.

Θεσπίζουσι, & pro θεοφορεῖα, i. e. ἐνθουσιασμὸς, &c. Vide.

Θευχαρείλα, Dor. pro θεοχαρείλα, fœminæ nomen.

ΘE'Ω, f. θεύσομαι, curro, cursu contendo. Est & θέω, pono, facio, unde τίθημι.

Θέωμεν, pro δῶμεν, Ion. 1. pl. a. 2. sub. act. à τίθημι, pono.

Θεώνυμον, gen. pl. part. præs. à θεάω, exhibeo me videndum. Th. θεάομαι, specto.

Θεωνυμίαι, αἱ, divinæ appellationes; Areop. à θεὸς, & ὄνομα; in comp. prius, ὁ, in ω, posterius, in ὁ; mutato.

Θεωπέσπος, idem cum θεοπρόπος, & θεοπεσὴς, quæ vide.

Θεώρηγον, vel Θεήρηγον, τὸ, ità dicebatur munus quod sponsæ sponsus dare solebat, ante nuptias, quum se visendam præberet, deposito flammeo; (ὑπὲρ πέπλου, ἢ ἀνακαλυπτηρίου, aliàs dictum, &c.) est à seq. θεωρέω; id vide.

Θεωρεῖ, 3. sing. præs. pass. à

Θεωρέω, specto: f. ήσω, p. τεθεώρηκα, a. 1. sub. θεωρήσω, ῃς, ῃ. Th. θεωρός.

Θεωρηματικὸς, theorematicus; dogmaticus; i. e. theorematis dogmatis, seu præceptis (artium, scil. & scientiarum, sive earum maximis) utens; ut θεωρητικοὶ, Philosophi, præceptis seu theorematis utentes, &c. à seq. θεώρημα, id vide.

Θεώρημα, ατος, τὸ, &

Θεωρητικὸς, ἡ, ὸν, vide in θεωρέω.

Θεώρησις, εως, ἡ, contemplatio, speculatio, observatio, commentatio, &c. Verbale à præced. θεωρία, Vi.

Θεωρητήριον, ου, τὸ, locus spectandis ludis; Plut. cavea, i. e. locus in theatro, unde spectatur, &c. à præced. θεωρητικὸς; contemplativus, speculativus; i. e. contemplationi deditus, seu addictus; ut, θεωρητικὸς βίος, θεωρητικὴ ἕξις-ήμη; apud Aristot. Item, θεωρητικὸς λόγος, Plut. theoretica disputatio, continens theoremata, quæ sunt veritatis investigationes, &c. Item, in neut. plur. τὰ θεωρητικὰ, sunt nummi quibus foros nobis & sedilia in spectaculis comparamus, &c.

Θεωρητὸς, ὴ, ὸν, ὁ, spectabilis, aspectabilis; item, Metaphoricè, qui sub animi contemplationem cadit; in contemplatione versans, seu positus, &c. Item, perceptibilis, & comprehensibilis, &c. Unde adv. θεωρητῶς, q. d. spectabiliter, visibiliter, contemplabiliter, &c. Utrumque à præced. verbo, θεωρέω, ῶ, specto, contemplor, inspicio; sæpiùs de animi contemplatione; & peculiariter etiam, ludos spectos, aut spectatum venio, &c. Vi.

Θεωρία, ας, ἡ, speculatio, contemplatio. Th. θεωρὸς, spectator.

Θεωρικὸς, ad spectationem ludorum seu spectaculorum pertinens; ut, Θεωρικὰ χρήματα, pecunia quæ pauperibus è publico ad emendam in theatro sedem dabatur, &c. Sic dicta est etiam quævis pecunia quæ ex ærario deprompta ad spectaculorum usum convertebatur; & neut. sing. τὸ Θεωρικὸν, idem quod Θεωρικὰ χρήματα, Plut. Dem.

Θεωρὸς, ὁ, Dor. pro θεατὴς, a. 1. part. f. ῆς, à

Θεωτίζω, vaticinor: f. ίσω, à

ΘE'ΣΠΙΣ, ιος, ὁ, ἡ, vates, divinus: q. ex Θεὸς & ἔπω, loquor.

Θέωτμα, ατος, τὸ, oraculum: à præced.

Θεωτμοδὸς, & Θεωτμῳδία, &c. Videantur paulò suprà.

Θεωτυλονίκη, ης, ἡ, THESSALONICA, nomen urbis: sic dict. Gr. à victoria Thessalis reportata per Philippum.

Θεωτυλονικὶς, ίδος, ὁ, Thessalonicensis: à præced.

Θέωτων, Ion. & Poët. pro ἔθεσαν, 3. pl. a. 2. ind. act. à τίθημι, pono.

Θῆς, ῆος, ὁ, THESTES, nom. prop.

Θέσαρ, ορος, ὁ, THESTOR, Æneæ filius: hinc Θεστορίδης.

Θέσφατα, τὰ, responsa divina: à

Θέσφατος, ου, ὁ, ἡ, Deo dictus, ex Θεὸς & φημὶ, dico.

Θετέον, τέον, verbale, à τίθημι, pono.

Θέτης, ου, ὁ, qui aliquid deposuit apud quempiam, aut oppignoravit; itidem, verbale ab eodem.

Θετικὸς, ὴ, ὸν, positivus, a, um, in pl. n. g. Θετικὰ; ab eod. Th.

Θετικῶς, adv. affirmativè, cui opponitur ἀποφατικῶς, negativè: à præced.

Θέτις, ιδος, ἡ, THETIS, nom. propr. Deæ.

Θέτο, reposuit, Ion. pro ἔθετο, 3. sing. a. 2. m. verbi τίθημι, pono: a. 2. ἔθλω, a. 2. m. ἐθέμλιο.

Θετὸς, ὴ, ὸν, positus, adoptivus: ab eod. Them.

Θετταλία, ας, ἡ, THESSALIA, nomen regionis: hinc Θεττελὸς, ὁς, Thessali.

Θέτω, 3. sing. a. 2. imperat. act. θέτε. à τίθημι, pono; a. 2. ἔθλω.

Θεῦ, Dor. pro θοῦ vel θέου, a. 2. imperat. m. verbi ejusd.

Θεῦγμις, ίδος, ἡ, per Crasin, pro θεοῦγμις, à deo nata.

Θεύδδη, Cretensium dialecto, pro θεὸς δὴ, Hesych.

Θεύδης, ᾶ, ὁ, Dor. declin. THEUDAS: nomen pseudoprophetæ. Gr. torrens.

Θεύμερῆ, Dor. pro θεομερεῖ, quod Att. θεμερῆ, dat. sing. à θεομερὴς, ίος, ὁ, ἡ, Att. pro θεομερὴς, divinus: qu. ὑπὸ θεῖ μερισμὸν, τυτ' ἐκ θεοῦ μέτα θεὸς, à θεὸς, Deus, & μερίζω, partior. Th. μείρω, divido.

Θευμελία, Dei pars, h. e. primitiæ; vel caro quæ sacerdotibus datur, quum sacrificatur; Hesych. θεῦ μοῖραι, &c. Unde verbum θευμορεύζω, Deo munus offero, &c. à θεὸς, & μέλομαι, τὸ, vide.

Θεύμορον, ου, ὁ, ἡ, per Crasin & Dor. pro θείμορον, à Deo datus, seu per distributionem alicui à Deo datus: ex θεὸς & μείρω, partior, præt. m. μέμορα, Poët. ἔμμορα.

Θέυσαι, Ion. pro θεῖσαι, a. 2. sing. f. 1. m. &

Θέυσασθαι, f. 1. inf. m. verbi θέω, curro: f. θεύσομαι.

Θευσύμενον, Dor. pro θευσόμενον, f. 1. part. m. ejusd. verbi.

Θευφελία, numinis afflatus, &c. Idem cum

Θευχαρείλα, Dor. pro θεοχαρείλα, fœminæ nomen.

ΘE'Ω, f. θεύσομαι, curro, cursu contendo. Est & θέω, pono, facio, unde τίθημι.

Θέωμεν, pro δῶμεν, Ion. 1. pl. a. 2. sub. act. à τίθημι, pono.

Θεώνυμον, gen. pl. part. præs. à θεάω, exhibeo me videndum. Th. θεάομαι, specto.

Θεωνυμίαι, αἱ, divinæ appellationes; Areop. à θεὸς, & ὄνομα; in comp. prius, ὁ, in ω, posterius, in ὁ; mutato.

Θεωπέσπος, idem cum θεοπρόπος, & θεοπεσὴς, quæ vide.

Θεώρηγον, vel Θεήρηγον, τὸ, ità dicebatur munus quod sponsæ sponsus dare solebat, ante nuptias, quum se visendam præberet, deposito flammeo; (ὑπὲρ πέπλου, ἢ ἀνακαλυπτηρίου, aliàs dictum, &c.) est à seq. θεωρέω; id vide.

Θεωρεῖ, 3. sing. præs. pass. à

Θεωρέω, specto: f. ήσω, p. τεθεώρηκα, a. 1. sub. θεωρήσω, ῃς, ῃ. Th. θεωρός.

Θεωρηματικὸς, theorematicus; dogmaticus; i. e. theorematis dogmatis, seu præceptis (artium, scil. & scientiarum, sive earum maximis) utens; ut θεωρητικοὶ, Philosophi, præceptis seu theorematis utentes, &c. à seq. θεώρημα, id vide.

Θεώρημα, ατος, τὸ, &

Θεωρητικὸς, ἡ, ὸν, vide in θεωρέω.

Θεώρησις, εως, ἡ, contemplatio, speculatio, observatio, commentatio, &c. Verbale à præced. θεωρία, Vi.

Θεωρητήριον, ου, τὸ, locus spectandis ludis; Plut. cavea, i. e. locus in theatro, unde spectatur, &c. à præced. θεωρητικὸς; contemplativus, speculativus; i. e. contemplationi deditus, seu addictus; ut, θεωρητικὸς βίος, θεωρητικὴ ἕξις-ήμη; apud Aristot. Item, θεωρητικὸς λόγος, Plut. theoretica disputatio, continens theoremata, quæ sunt veritatis investigationes, &c. Item, in neut. plur. τὰ θεωρητικὰ, sunt nummi quibus foros nobis & sedilia in spectaculis comparamus, &c.

Θεωρητὸς, ὴ, ὸν, ὁ, spectabilis, aspectabilis; item, Metaphoricè, qui sub animi contemplationem cadit; in contemplatione versans, seu positus, &c. Item, perceptibilis, & comprehensibilis, &c. Unde adv. θεωρητῶς, q. d. spectabiliter, visibiliter, contemplabiliter, &c. Utrumque à præced. verbo, θεωρέω, ῶ, specto, contemplor, inspicio; sæpiùs de animi contemplatione; & peculiariter etiam, ludos spectos, aut spectatum venio, &c. Vi.

Θεωρία, ας, ἡ, speculatio, contemplatio. Th. θεωρὸς, spectator.

Θεωρικὸς, ad spectationem ludorum seu spectaculorum pertinens; ut, Θεωρικὰ χρήματα, pecunia quæ pauperibus è publico ad emendam in theatro sedem dabatur, &c. Sic dicta est etiam quævis pecunia quæ ex ærario deprompta ad spectaculorum usum convertebatur; & neut. sing. τὸ Θεωρικὸν, idem quod Θεωρικὰ χρήματα, Plut. Dem.

Luc. &c. à præced. Θεωρία, vide.

Θεωρὶς, ίδος, ἡ, nomen navis publicæ, quâ Athenienses sua Θεωρὶς, & sacrorum publicos ministros, ad oraculum consulendum mittebant.

ΘEΩPO'Σ, ου, ὁ, spectator, contemplator: q. a Θεάομαι, specto: signif. etiam, qui rerum divinarum curam gerit, à Θεὸς & ὄρος, cura: hinc Θεωρίω, specto, contemplor, Θεώρημα, ατος, τὸ, quod contemplamur; item, præceptum: Θεωρητικὸς, ἡ, ὸν, contemplativus; Θεωρία, ας, ἡ, contemplatio, medi atio: hinc & Θεώριον, pro loco sacro.

Θέωσις, q. d. deifica io; i. e. Apotheosi, & unio cum Deo; in Deum assumptio, &c. Verbal: à Θέω, vi.

Θῆβα, Dor. p. o Θῆβη, seu ἐν ταῖς Θήβαις, Thebis.

Θηβαγενὴς, ἐος, ex urbe Thebarum oriundus: ex Θῆβη, & γείνομαι, nascor.

Θήβαζε, Thebas, adv. à Θῆβη, quod vide.

Θηβαῖος, ου, ὁ, & in pl. Θηβαῖοι, οἱ, Thebani.

Θῆβη, ης, ἡ, THEBÆ, nomen urbis: hinc Θηβαῖος, Thebis, adv.

Θηγάνη, ης, ἡ, cos: à Θήγω, acuo.

Θηγὴ, acuit, 3. sing. præs. ind. à

ΘH'ΓΩ, acuo, incito, instigo: f. ξω, p. τέθηχα, a. 1. ἔθηξα.

Θηγαλέος, & Θηγανέος, acutus; item, Θήγανον, τὸ, cos; ab acuendo ita dicta; & Θήγανα, acuo, exacuo, &c. Omnia à præced. Th. Θήγω, Vi.

Θηεῦσαι, Ion. pro Θεάσασθαι, præs. inf. &

Θηεῖτο, contemplabatur, Ion. pro ἐθεᾶτο, & hoc pro ἐθεᾶτο, 3. sing. imperf. à

Θηέομαι, Ion. pro Θεάομαι, specto, quòd vide.

Θηθήμεν, Dor. pro θεάσωμεν, præs. part. a Θεάομαι.

Θηθῦντο, Dor. pro ἐθεῦντο, quod Ion. pro ἐθεῶντο, intuebantur, 3. pl. imperf. &

Θηήσαντο, contemplati sunt, Ion. pro ἐθεάσαντο, 3. pl. a. 1. m. verbi Θηέομαι, pro Θεάομαι.

Θηήσασθαι, Ion. pro Θεάσασθαι, a. 1. inf. m. ejusd.

Θηητὴρ, ῆρος, ὁ, qui cum admiratione spectat; Od. φ. Verbale à Θηέομαι, vide.

Θηητὸν, mirandum verbale à Θηέομαι, Ion. pro Θεάομαι, specto.

Θηητὸς, ὴ, ὸν, cum admiratione spectandus, aut contemplandus; spectabilis, admirabilis, &c. Apud Hesiod. & Theocr. Idyll. 19. Item, Θηητὴρ, ῆρος, ὁ, admirator, admirans spectator, &c. Itidem, verbalia ab eodem.

Θῆϊον, Ion. pro θεῖον, τὸ, sulphur: quod vide.

Θηκεῖος, α, ον, q. thecæ destinatus, ad aliquid condendum vel recipiendum: à Θήκη, theca: quod vide.

Θηκάμενος, ponens, a. 1. part. m. à τίθημι.

μι, pono: f. θήσω. p. τέθηκα, a. 1. ἔθηκα, a. 2. ἔθλν.

Θῆκεν, Ion. pro ἔθηκεν, 3. pl. a. 1. ind. act. &

Θῆκτο, 3. sing. a. 1. m. Ion. &

Θῆκε, ponit, Ion. pro ἔθηκε, 3. sing. a. 1. ind. act. à τίθημι, pono: f. θήσω. a. 1. ἔθηκα, p. τέθηκα.

Θήκη, ης, ἡ, THECA, ubi aliquid reponitur, sepulchrum: à τίθημι, pono.

Θήκιον, τὸ, repositoriolum; loculus; conditorium, cenotaphium, sepulchrum, &c. à præced. θήκη, Vi.

Θηκτός, ὴ, ὸν, acutus; ut Θηκτὸν ξίφος; in Epigr. acutus ensis, &c. Verbale, à θήγομαι, acuor; pass. à θήγω, Vi.

Θηλάζω, lacto, lac præbeo: item sugo, f. άσω, p. τεθήλακα, Θηλάζαν, ασαι, ων, præs. part. Th. θηλή, papilla.

Θηλαίνω, fut. ανῶ, præt. γηα, papillam sugendam præbeo; lacto; idem quod Θηλάζω. Vi. Item, Θηλαμυσε; Ideoq; recens à partu, &c. Est à sequente Θηλαμών, Vi.

Θηλαμών, όνος, nutritor, nutrix: à Θηλάζω, lacto: quod vide.

Θηλάσῃ, ας, ε, fuxerit, aor. Æol. opt. act. à Θηλάζω, quod vide.

Θηλασμός, ε, ὁ, lactatio; nutritio; vel, lactis haustus, &c. Plut. in Rom. Item, Θηλάσεια, ἡ, nutrix, lactatrix; quæ papillam sugendam præbet, &c. Poll. l. 3. c. 3. Utrumq; à verbo Θηλάζω, Vi.

Θήλεα, & Θήλη, Ion. pro Θήλεια, fœmellæ, acc. sing. Θήλεω, acc pl. Θήλεας, nom. pl. Θήλειαι. Th. Θῆλυς, εος, ὁ, ἡ, fœmineus; & pro ἡ Θῆλυς, dicitur Θήλεια.

Θήλεια, ἡ, fœmina; de cujusvis generis dicitur animantibus; fœminea; pro quo sæpe Θήλυς, vel Θηλή; quæ fœminei sexus est; ut Θηλὴ μορφή; fœminea forma; Θήλεια ἵππος; equa; vide præcedens Θήλεα; item, Θήλεα ὁ neutr. plur. (a neut. sing. τὸ Θῆλυ; fœmineum, &c. Vi) fœminea quæ sunt, &c. Ut Θήλεα τέκνα; fœminei sexus liberi; i. e. filiæ; & Θήλεα ἀᾶ; fœminei sexus ova; i. e. ova quæ fœminam procreant; & Θήλεα ὀνόματα; nomina fœminina, &c. à Θῆλυς & Θῆλυ Vi.

Θηλέα, Ion. pro Θαλία, idem quod Θαλλω, germino, pubesco.

Θηλέα, dicitur etiam pro Θηλάσω, vide.

Θήλεως, gen. Att. à Θῆλυς, quod vide.

ΘΗΛΗ, ῆς, ἡ, papilla, mamma, uberis apex, ruma: q. à Θάλλω, pullulo: sic Θηλάζω, lacto, sugo

Θηλητὴρ, κυνηγὸς, apud Hesych. forte legend. Θηρητὴρ, venator: à Θήρ, fera.

Θηλοποιὸς, ὁς, ὁν, ἡ, concameratus; Theoph. 3. Hist. Pl. quasi esset a Θηλή; & εἶδος; ad formam mammæ, &c. Sed fortasse corruptum est, pro δολοειδὲς; a δόλος, & εἶδος, τὸ, quæ vide.

Θηλύπεδον, vel potius, Θηλύπεδον, τὸ, dicto composita ex tribus, τὸ ἕλος πέδιον, quasique, τὸ ἑλεόπεδον; locus subdio ad exsiccandas uvas, & insolandas; Od. ι. & Dioſc. lib. 1. cap. de cicino oleo, &c. Unde etiam, Θηλυπεδεύειν, vel potius, Θηλοπεδεύειν; i. e. insolare; ut exponit Procl. in Hesiod.

Θῆλυ, τὸ, fœmina; fœmineum; quod fœminei sexus seu generis est; τὸ Θῆλυ, sub. γένος; fœmineum genus; item, τὸ Θῆλυ, ingenium muliebre, &c. ἐκ τοῦ Θήλεος; in sexu fœmineo; Gaza. est neutr. à Θῆλυς, Vi. Plato in Cratylo, τὸ Θῆλυ denominatum videri ait, ἀπὸ τῆς θηλῆς; à mamma fœminea.

Θηλυγόνος, ε, ὁ, ἡ, fœminam gignens, seu procreans; qui fœminam parit, &c. Ut Θηλυγόνα ζῶα; apud Aristot. Unde, Θηλυγονία, fœminam procreare: item, Θηλυγονία, ας, ἡ, fœminarum procreatio; item, cognatio, i. e. propinquitas à matre; Herodian. 2. l. 2. &c. Inde etiam, Θηλυγόνον, τὸ, herba quædam; à Dioſc. sic dicitur Phylli species quædam; Θηλυγόνον φύλλον, Phyllon thelygonum, sic dictum quod Θηλυτοκίαν faciat, i. e. fœminei sexus partum facere credatur; Dioſc. lib. 3. Omnia à Θῆλυς & γονή, seu γόνος; à præt. med. γέγονα, &c. Vi.

Θηλυδρίας, ου, ὁ, ἡ, τεθηλυμμένος, mollis, effœminatus; qui, à Θῆλυς & δρᾶν, ut sit fœminam ago.

Θηλυδρίδης, ου, ὁ, ἡ, mollis, & effœminatus; seu qualis est mollium & effœminatorum; Greg. Naz. à præced. Θηλυδρίας, id vide.

Θηλυκός, ἡ, ὁ, fœmininus; fœminam referens; effœminatus; item, fœminei sexus proprius, & peculiaris; vox grammatica; unde adv. Θηλυκῶς fœminino genere; Athen. lib. 11. Utrumq; à Θῆλυς, Vi.

Θηλυκερκία, & Θηλυκερκία, ἡ, cornus fœmina; arboris genus; Theophr. l. 1. Hist. Pl. c. 13, & lib. 3. Gaza vertit, fœminini cornus, &c. à Θῆλυς & κερκία, Vi.

Θηλύκτων, à muliere interfectus; apud Æschyl. ex Θῆλυς & κτείνω; præt. m. &c. Vi.

Θηλυμανὴς, insano fœminarum amore captus; fœminas deperiens; mulierosus, &c. à Θῆλυς & μανία, Vi.

Θηλυμελὴς, mollicr & mulierose canens; unde in plur. Θηλυμελεῖς ἀοιδαί; fœmineum & molle moduiantes melos: luscinias; in Epigr. à Θῆλυς & μέλος, carmen, &c. Vi.

Θηλύμητις, υ, ὁ, effœminatus; muliebri cultu indutus; & Θηλύμητις; Suidæ, ὁ πόρνος; sed potest generaliter dici de homine effœminato, qui mulierum more mitra redimitus est, &c. à Θῆλυς & μίτρα, Vi.

Θηλύμορφος, qui fœminea forma est; fœmineâ formâ præditus, &c. à Θῆλυς & μορφὴ, Vi.

Θηλυνος, effœminatus; qui est fœminei animo, &c. à Θῆλυς & νόος, contracte νῦς, &c. Vi.

Θηλυνσθαι, fœminarum more lascivire: à

Θηλυόμορος, emollior, emollitus sum, &c. (est pass. ab act. Θηλύω; μ. ωῦς; π. υγκα. effœmino; emollio, &c.) Unde infin. præced. à Th. Θῆλυς, vide.

Θηλύπους βάσις, pes fœmineus; Eurip. à Θῆλυς & πῦς, Vi.

Θηλυπτερὶς, ἡ, filix fœmina; genus herbæ; Theophr. l. 9. Hist. Plant. & Dioſc. l. 4. c. 188. à Θῆλυς, & πτέρις, ἰδος, seu πτερὶς, ἰδος, ἡ, filix mas, &c. Vi.

Θηλύσπορος, fœminâ satus; fœminæ naturæ; Æschyl. in Prometh. à Θῆλυς & σπόρος, Vi.

Θῆ'ΡΣ, ηρος, ὁ, Æol ἠήρ, PERA; item leo: gen. pl. Θηρῶν, dat. pl. Θηρσὶ. q. à Θέω, curro. Hinc Θηρίον, ου, τὸ, bellua, Θηριώδης, ες, ὁ, ἡ, ferinus; Θήρ, ος, ἡ, venatio, tendicula; Θηρεύω & Θηρόω, venor, sector; Θηρευτὴς, & Θηρότης, ου, ὁ, venator.

Θήρα, ας, ἡ, venatio: item tendicula; hinc Θηρεύω, venor. Them. Θήρ, fera. Est & Θήρα, ἡ, THERA, Insula.

Θηράγρα, ἡ, ferarum captura; venatus; venatio; item, captura; i. e. res capta; quæ scil. in venatu capitur; Poll. in 5. Indè etiam Θηραγρέτης, ου, ὁ, venator; in Epigr. à Θήρ, & ἄγω, vide.

Θήραιον ὕπνον, vaticinium in insula Thera redditum. Th Θήρα.

Θήραμα, τὸ, captura, quod venatu capitur, præda; item, venatio; Plut. Plin. &c. Est verbale à Θηράω, ῶ, venor; & Metaph. sector, consector, capto, &c. Unde Θηράμων, fut. ονμαι, præt. αμαι; &c. Interdum idem quod Θηράω; venor, capto; interdum passive; ut Θηράμενος, captans, venans, &c. Vel captatus, illectus, &c.

Θηρᾶν, præs. inf. à Θηράω, venor. Th. Θήρ, fera.

Θηραρχὸς, qui præfectus est feris seu bellui; rector ferarum seu bellua-rum; sed peculiari signif. rector Elephantorum, seu qui præest Elephantis, &c. Unde, Θηραρχία, ας, ἡ, imperium in bellnas; imperium ejus qui præst belluis, &c. à Θήρ, & ἄρχω, vide.

Θηρατὴς, qui venatu capi potest; venatu cartus, &c. Est verbale à Θηράω, vide in Θήραμα. Unde etiam Θηρατὸς; part. a. 1. pass. captus: i. e. persuasus; ut Laërtius in Polemone, ἀκῶν ὑ μεσημέριον κατ' ὀλίγον ἐθηρατὸν; i. e. disputatione Philosophi captus est, &c.

Θηρατέον, venandum est; & Θηρατὸς, Xenophonti, venandus, &c. Verbalia gerundiva, à Θηράομαι, quod videatur in Θήραμα,

Θηρατὴς, ὑ, ὁ, venator, sectator. &

Θηρατικὸς, ὴ, ὸν, venaticus: à Θήρ, fera.

Θηρατρον, q. d. venandi instrumentum; id quo capimus quæ venamur; Lat. laqueus, pedica, plaga, rete, &c. Est verbale à Θηράομαι, Vi. in Θήραμα.

Θηρεῖα, vide suprà, in Θήραμα.

Θηρεῖος, ου, ὁ, ἡ, ferinus, belluinus; à Th. Θήρ.

Θήρειον, πᾶλον ποιεῖν Atticis, inquit Hesych. q. à Θήρ, bellua: alii à Θήρα, Thera Insula.

Θήρεις, momentum, punctum, celeritas; item, apud medicos, dicitur esse quædam κατὰ Θήρεις διαπεύσεις; curatio in vulneribus, per futuræ commissionem: Gal. est verbale à Θηρεύω; à Th. Θήρ, Vi.

Θηρεῖτο, 3. sing. opt. præs. pass. à Θηρεύω, Ion. pro Θηρεύοιτο, specto, video.

Θήρεω, stupeo, cum stupore admiror, q. a Θηέω, miror.

Θηρεύω, venari, consectari, præs. inf. Ion. pro Θηρᾶν, quod vide.

Θήρευμα, τὸ, quod venando capitur; captura; item, venatio, indagatio; i. e. venatorum inquisitio; venatus, &c. Ex Plat. de Leg. Est verbale à Θηρεύομαι, & Θηράω; ferus venor, capio, aucupor; & interdum Θηρεύομαι, passivè, à venato.e indagor, aut captor, &c. Item, in activo, Θηράω, Metaph. sector, consector, capto, &c. Ut Θηρεύειν ἡδονὰς, ἀρετὴν, κάρη; sectari seu venari voluptates, virtutem, lucrum, &c. Unde etiam verbale, Θήρευτις, εως, ἡ, venatio, ipsa venandi actio, &c. Item, Θηρεύτηρ, ῆρος, ὁ, qui venatu capi potest, q. d. venabilis; item, ad venandum aptus; venandi vim habens, &c.

Θηρευτὴς, ῆ, ὸς, ac Θηρευτὴρ, ῆρος, ὁ, venator: &

Θηρευτικὸς, ὴ, venaticus, unde Θηρευτικὴ, venandi scientia, venatio; item,

Θηρευτὸς, ὴ, ὸν, q. d. venabilis, &c. Idem quod Θηρεύτηρ; & ut. umq; à seq. Θηρεύω id vide.

Θηρεύω, feras venor, insidiose observo, capto, f. εύσω, p. τεθήρευκα: à Θήρ, fera.

Θήρημα, ατος, τὸ, venatio, captura; idem quod Θήραμα, & ab eod. Vi.

Θήρης, gen. sing. Ion. à Θήρ, ος, & Ion. ης, ἡ, fera. Th. Θήρ, idem.

Θηρητὴρ, ῆρος, ὁ, venator, Poëtæ, pro Θηρευτὴρ: à Θηρεύω, venor. Th. Θήρ, fera.

Θηρήτωρ, ορος, ὁ, venator, ejusd. verbi & Th m.

Θηλία, ας, ἡ, tibia ex hinnulorum ossibus, forinsecus ære obducta, qua utebantur Thebani; à Th. Θήρ, fera.

Θηριακὰ, τὰ, sc. φάρμακα, medicamenta, quæ venenatorum animalium morsus depellunt, &

Θηριακὴ, sc. ἀντίδοτος, THERIACA, antidotus adversus venena, à Θήρ, fera.

Θηρικὸς, ὴ, ὸν, ferinus; (idem quod Θήρειος; ut, Θήρειος βία; ferina seu belluina vis; & Θήρεια κρέα; ferinæ carnes, &c. Sic) Θηρικὸς λόγος, apud Dioſc. sermo seu tractatus de feris; peculiariter vero de iis, quæ venenum ictu aut morsu relinquunt; est à Θηρίον, τὸ, Vi.

Θηριάλωτος, ὴ, ὸν, ἡ, à feris captus: a Θηρίον, & ἕρα, & ἁλίσκω, capio.

Θηρίδιον, & Θηρύδιον, à feris adesus, seu comesus, &c. (à Θήρ, & βορὰ, vel βορᾶς, &c. Vi.) Ut apud Phocylid. μὴ ὑ τὴ Θηρίδιον δαῖτα κρίας; neq; ullam carnem à feris laniatam aut semesam comedas, &c.

Θηρίδιον, ὴ, τὸ, bestiola; est diminutivum, à Θήρ, vel Θήριον; quæ vide.

Θηριβόρητος, ὴ, ὸν, à feris comestus: à Θηρίον & βιβρώσκω, comedo.

Θηρίδημα, τὸ, morsus à fera illatus; peculiariter verò à serpentis; apud Dioſc. l. 2. Item, Θηριόδηκτος, à fera seu bellua morsus, peculiariter vero à serpentis morsu ictus, &c. Dioſc. à Θηρίον & δάκνω, fut. δήξω, vel δήξομαι, tanquam à δήκω; unde δῆξις, &c. Vi.

Θηριομαχία, cum belluis pugno, f. ήσω, p. τεθηριομάχηκα. a. 1. ἐθηριομάχησα, ας, ε, à Θηριομάχος, ὴ, ὸν, ἡ, qui cum feris pugnat, compos, ex θηρίον, idem quod Θήρ, fera, & μάχομαι, pugno.

Θηρίον, ου, τὸ, fera, bestia: apud medicos, bestia venenata. Th. Θήρ, idem.

Θηριόπυρος, ου, ὁ, ἡ, dicitur frutex quidam, foliis subherbac is, flore roseo; ita dict. quod serpentibus admotus torporem inferat; Plin. à Θηρίον & πυρὸς, Vi.

Θηρίσω, ῶ, effero, in ferinam naturam verto; & in pass. Θηρίομαι, ώμαι; efferor; in belluinam naturam abeo, &c. Unde apud medicos, τεθηριῶσθαι ἕλκη, ulcera quæ ad feritatem transierunt, seu ab habitu mitiore ad asperiorem; Dioſc. l. 3. c. 11. Item, Θηριῶδες, apud rei rusticæ scriptores, signif. bestiolis infestari; vermiculari; quod & ζωῶδες dicitur; Theophr. de causis Pl. lib. 5. &c. Est à Θηρίον, vide.

Θηρῖνος, ὴ, ὸν, ferinus; Θήρια, ferina; ubi κρέα subauditur; apud Xen. à Θηρίον.

Θηριότης, ητος, ἡ, ἡ Θηριωδία, ἡ καλὴ Θηριώδης; feritas; (opponitur τῇ ἡροϊκῇ ἀρετῇ; apud Aristot. lib. 7. Ethic. in Princ. à Θηρίον, vel θήρ, &c. Vi.

Θηριόφαγος, & Θηρίοφαγος; qui feris vescitur; qui belluis se alit; & peculiariter qui serpentibus vescitur; Gal. at Θηριοτρόφος, & Θηρεστρόφος, feras nutriens; qui belluas alit, &c. Unde Θηριοτροφεῖον, locus ubi belluæ aluntur; leporarium; i. e. (ut Varro apud Gell. exponit) omne septum ædificium villæ, habentis inclusa animalia, quæ pascantur; roborarium; vivarium, &c. à Θηρίον & τρέφω, seu τροφὸς, &c. Vi.

Θηριοφόνος, belluas occidens; qui feras interficit, &c. à Θηρίον & φόνος, &c. Vi.

Θηρίσω, vide suprà cum Θηριόομαι; & ante Θήριος.

Θηριωδέστατα, feris refertissimi; superl. à

Θηριώδης, ες, ὁ, ἡ, ferus, a. Them. Θήρ, fera.

Θηριωδῶς, adv. ferino more, à præced.

Θηριωδία, ἡ, feritas; (idem quod Θηριότης) ab eodem.

Θήρλμα, τὸ, ulceris genus tetterimi; Cels. Gal. est verbale à Θηρίσω, Vi. Unde itidem verbale Θηρίωσις, εως, ἡ,

efferatio; in feram seu belluam mutatio; apud Luc.

Θηρεύειν, feras ferire; ut faciunt venatores; in Epigr. à Θήρ, Θηρὸς, ὁ, & βάλλω, Vi.

Θηρήσιος, à feris adesus, seu, arrosus; vide Θηριόβρωτος.

Θηρόβολος, à feris depastus; in Epigr. item, feris pascendis aptus; Ibid. à Θὴρ, ὁ, & βόσκω; unde βοτὸς, &c. Vi.

Θηροβρωτος, à feris devoratus, &c. à Θὴρ, ὁ, &c. βιβρώσκω; unde βρωτὸς, Vi.

Θηρόδηραι, ὅι, venatores; à Θὴρ & Δάω, &c. Vi.

Θηρολέτης, in dicendo affectator; ὁ τὰς λέξεις θηρεύων, &c. à Θήρα & λέξις, Vi.

Θηρολέτης, ου, ὁ, perditor ferarum; belluarum occisor; i. e. venator, &c. Θὴρ, ὁ, & ὀλέτης, Vi.

Θηρονόμος, ου, ὁ, feras pascens; ut δρυμὸς, seu ὕλη θηρονόμος, &c. à Θὴρ & νομὸς, vel νομὴ, Vi.

Θηρονόμος, ου, ὁ, feras observans; feris inficians; Epith. Dianæ, in Hom. Hymn. in eam: à Θὴρ, ὁ, & σκοπὸς, Vi.

Θηρορασία, ἡ, venatio; à Θὴρ, ὁ, vel Θήρα, Vi.

Θηρότροφος, & Θηροτρόφος; idem cum Θηριότροφος, & Θηριοτρόφος, quæ vide.

Θηρσίνη, ης, ἡ, fericila: ex Θὴρ, fera, & φίνω, occido: p. m. πίφνα.

Θηρσόφιτος, feras occidens; Epitheton Dianæ; apud Eurip. in Herc. fur. Unde, in neut. Θηρσόφιτον, sic dicitur ab aliquibus aconitum; Dioscor. l. 4. & Plut. a Θὴρ, ὁ, & φόνος, Vi.

Θησμὸν, præs. part. pass. à Θησίω, venor. Them. Θὴρ, fera.

Θησῶν, captans, præs. part. act. ab eod. verbo & Th.

Θησῶν, (pro τὸ ἡρῶον; Atticè, ut Δημόσιον, pro τὸ ἱμάτιον) monumentum seu fanum Herculi constructum, &c. τὸ ἱερὸν τῦ ἡρῶος λύκυ; Aristoph. Vide ἡρῶον.

ΘΗΣ, τὸς, ὁ, operarius servus, mercenarius: hinc Θῆσσα, ancilla: qu. à Θέω, facio.

Θῆσαι, lactasse, a. 1. inf. act. verbi Θάω, nutrio, lacto: vel per Sync. pro Θηλάσαι. Sic Θῆσαι, suasit, à Θάω, vel pro Θηλάσαι, 3. sing. a. 1. m. Ion. à Θηλάζω, lacto. Th. Θηλὴ, papilla.

Θησαίατο, contemplati sunt, Ion. pro Θεάσαντο, ια in η, coalescentibus; & ν, in α verso; à Θεόομαι, specto, f. Θσομαι, a. 1. m. ἐθεασάμην, a. 1. opt. m. Θεασαίμην.

Θησαυρίζομαι, (idem quod sequens act. Θησαυρίζω) in thesauris recondo; vel simpl. recondo & asservo veluti thesaurum; i em, passivè; recondor, & reponor in thesauro, &c. Vi. In activo etiam Θησαυρίζω, interdum, signif. simpl; retineo, asservo, velut thesaurum, &c.

Θησαυρίζω, thesauros extruo, congero, f. Θσω, p. τεθησαύρικα, pers. pass. τεθησαύρισμαι, à Th. Θησαυρὸς, vide.

Θησαύρισμα, τὸ, quod in thesauro conditum & repositum est; thesaurus; item, repositorium, asservatio, &c. Sic, Θησαυρισμὸς, ὗ, ὁ, ipsa actio recondendi & reponendi in thesauro, &c. Item, Θησαυριστὴς, ῆ, ὁ, qui thesauros congerit; qui in thesauris condit & asservat opes in futurum necessarias, & Θησαυριστικὸς, ῆ, ὁ, idem; ut, Θησαυριστικὰ τῆς τροφῆς ζῶα; animalia quæ ingeniosè & solerter cibos recondunt in suis thesauris & cellis, &c. Omnia verbalia à præcedente Θησαυρίζω; & à seq. Th. Θησαυρὸς, vide.

Θησαυροποιὸς, ῆ, ὁ, collector thesauri; avarus, &c. à Θησαυρὸς, & ποιέω, vide.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ, ῦ, ὁ, THESAURUS: à τίθημι εἰς αὔριον, in crastinum repono. Vel ab ἀωρὸς, cives: ut sit divitiarum repositio.

Θησαυροφύλαξ, custos thesauri; qui thesauri custodiæ præest; unde, Θησαυροφυλάκιον, τὸ, locus in quo reponitur thesauri custodiuntur, &c. à Θησαυρὸς, & φύλαξ, Vi.

Θησέα, acc. sing. à Θησεὺς, έως, ὁ, Theseus, nomen propr.

Θήσει, 3. sing. f. 1. act. &

Θήσῃ, f. 1. inf. act. à τίθημι, pono: f. θήσω, a. 2. ἔθην.

Θησέμεν, Dor. pro θέσειν, f. 1. inf. act. ejusd.

Θησέμμεθα, Dor. & Æol. pro Θησόμεθα, ponemus, 1. plur. f. 1. m. verbi τίθημι, pono.

Θησεὺς, έως, ὁ, THESEUS, nomen propr.

Θῆσθαι, lactare, Ion. pro θᾶσθαι, quod contractè pro θάεσθαι, præs. inf. pass. verbi θάω. Sed alii per Sync. dici volunt pro θηλάζεσθαι, præs. inf. pass. à θηλάζω, lacto, Th. θηλὴ, papilla.

Θήσομεν, f. 1. m. θήσω, f. 1. act. in pl. θήσομεν, verbi τίθημι, pono.

Θήσουσι, Dor. pro Θήσουσι, 3. pl. f. 1. act. à τίθημι, pono.

Θῆσσα, ης, ἡ, & Θῆττα, ης, ἡ, ancilla mercenaria. Th. Θὴς, servus mercenarius.

Θήσω, Dor. pro Θησῶ, f. 1. act. à τίθημι, pono.

Θῆτα, accus. sing. à Θὴς, Θητὸς, ὁ, servus; Θῆτα, vel Θῆττα, ἡ, ancilla.

Θητεία, ας, ἡ, servitus, seu famulatus mercedis causâ; Isocr. à Th. Θὴς, Θητὸς, ὁ, Vi. Unde etiam Θητεύω, ῦσω, ὁ, qui operam suam mercede locat; qui mercede servit seu famulatur; servus mercenarius, &c. Idem qui Θὴς, Vi. à quo Θῆτες dicuntur mercenarii servi, ὅι τερσὶν ἕνεκα δηλέονται, &c. Ut, Θῆτες ἐπλέτην τῶν νεῶν; famuli ad ministerium navium, &c. Valla.

Θητεύω, mercede servio: f. εύσω, à Θὴς, mercenarius.

Θητικὸς, ῆ, ὁ, pertinens ad τὼν Θήτων, mercenariorum proprius & peculiaris; vel etiam, mercenarius adject. Item qui constat ex ejusmodi mercenariis, famulisque operariis; ut Plut. in Pericle dicit, τὸν Θητικὸν ὄχλον καὶ ἰδιώτην, &c. Dicitur etiam τὸ Θητικὸν absolutè & substantivè, pro τὸ θητικὸν πλῆθος; apud Strab. ab eod. Th.

Θῆττα, ης, ἡ, ancilla. Vide Θῆτα.

Θητόνιον, pretium, quo mercenarius conducitur; sive quod datur mercenariis; salarium; τὸ τοῖς μισθωτοῖς διδόμενον; Suid. à Θὴς, Θητὸς, ὁ, & ἀτίομαι, Vi.

Θιασεὼν, --ῶνος, panis, qui Diis proponebatur.

Θιάζω, chorus duco, tripudio: à

ΘΙΆΣΟΣ, ου, ὁ, cœtus & multitudo tripudiantium, παρὰ τὸ θεῖα ἄσειν, quod divina canant. Sunt qui legant Θίασος, & si ad Bacchum respicias, Θιάζω, est Bacchica orgia celebro.

Θιάσσω, Hesychio est χορεύσω; choros ducere, tripudiare, afferenti idem, Θιάσων, pro χορεύσειν, tripudiato choros ducito, &c. a Th. Θίασος; unde Θιάζω, &c. Vi.

Θιασάρχης, ου, ὁ, sacri chori princeps, & antistes sacrificantium, vel solenni cœtu deum colentium; Luc. à Θίασος & ἄρχω, Vi.

Θιασεύω, pompatice & thiasi more progredior, aut egredior, &c. à Th. Θίασος, Vi.

Θιασώδης, unde in plur. Θιασώδεις ὧραι, apud Nonnum; tempora thiasis celebria; seu tempora festa & ovantia, &c. Item Θιασώδ, ῦος, ὁ, domus seu locus in quo thiasi & festa convivia agitantur, aut choreæ exercentur, &c. Unde Θιασῶνες, in plur. loci conviviales; item cœnationes, &c. à Th. Θίασος, Vi.

Θιασῶται, τῶν, ὁι, Sodales qui simul choros exercent: frequentius dicitur de iis, qui sacrificiorum & cultus divini præteritu veluti sodales coibant festis diebus, epulisque indulgebant: à præced.

Θιασώτης, ου, ὁ, socius, seu sodalis in chorea, &c. Est sing. Unde plur. præced. Vi. Unde etiam, Θιασωτικὸς, ῆ, ὁ, ad ejusmodi sodalitium pertinens, &c. Aristot. Oecon. lib. 2.

ΘΙ'ΒΗ, ης, ἡ, fiscella è vimine plexa in modum arculæ.

ΘΙΒΡΟ'Σ, ά, όν, tostus sub carbonibus; item tener, venerabilis: fortè à τίφρα, cinis, vel θύω, incendo: pro tenero, est q. à τρυφερὸς.

Θίγγω, etiam ut Θίγω, à Cyrillo dicitur κιβωτὸς; arca, cista; teste Hesychio; à Th. θίγη, Vi.

Θιγγάνω, contrecto, attingo, pertingo, tango, &c. Unde pass. Θιγγάνομαι, tangor; unde part. præs. Θιγγανόμενος, tactus, qui tangitur, &c. à Th. Θίγω, Vi. Unde etiam verbale θίγμα, τὸ, quod tangitur; & θῖξις, tactus, &c. Plut. à 1. & 2. pers. præt. pass. verbi θίγω, Vi.

Θιγεῖν, & Θιγέμεν, pro θιγεῖν, & θιγέμεν, dicuntur, transposito ρ; (teste Hesychio) hæc Vi.

Θιγεῖν, a. 2. inf. act. &

Θιγέμεν, Ion. pro Θιγεῖν, præs. inf. à Θίγω, tango.

Θίγοισα, Dor. pro Θίγουσα, tangens, præs. part. f. g. &

Θίγον, tange, Dor. pro Θίγε, a. 2. imperat. act. à

ΘΙ'ΓΩ, TANGO. attingo: f. ξω, p. τέθιγα, a. 1. ἔθιξα, a. 2. ἔθιγον. Hinc Θίξις, εως, ἡ, tactus.

ΘΙ'Ν, aut Θὶς, Θινὸς, ὁ, ἡ, acervus, cumulus; item littus. Est &

Θῖν, accus. sing. pro Θῖνα, à Θὶς, littus.

Θινάδειν, aggere obstrui; apud Polyb. l. 3. Bud. interprete; item, Θινάδης, ες, ὁ, ἡ; littoreus, seu Θίνας, referens; leviter elatus in modum cumulorum arenarum, & acervorum frugum; nam Θίνες, Hesychio sunt cumuli arenæ & fructuum comportatorum, &c. à Θὶν; V.

Θῖσις, ἰος, ἡ, tactus, &c. Vide suprà in Θιγγάνομαι.

ΘΟ'ς, Deus, Cretens. à θεός.

Θοιτοβόλος, malus, pro Θριτοβόλος, comestus à verminibus vel tineis, quæ Θρῖπες, & βοσκω, comedo.

Θὸς, ινός, ὁ, idem cum Θὶν, agger; item cumulus arenæ, & acervus frumenti, &c. V.

Θοιτάω, conjicio, Hesych. puto à θίσσω, ut sit vatis instar divinare.

Θλαδίας, eunuchus, propriè cui testes contusi: à θλάω, frango.

Θλασίας, ου, ὁ, pro eodem.

Θλάσμα, contundor, collidor, &c. dicitur etiam peculiari signif. θλασθῆναι, is cui testiculi sunt contusi seu elisi, &c. est pass. à θλάω, vi. Undè etiam verbalia, θλάσμα, τὸ & θλάσις, εως, ἡ, contusio, collisio, &c. Ut θλάσματα δακτυλίων, apud Dioscor. sunt sedis contusiones; & θλάσις πᾶσ' ὄπτου, fractura aurium, &c.

Θλάσπι, ος, τὸ, THLASPI, herba: à θλάω, quia semen habet quasi contusum.

Θλάσσει, 3 sing. a. 1. act. Poët. pro θλάσσι, à

ΘΛΑ'Ω, elido, frango: f. σω, p. κα. Hinc θλάσμα, ατος, τὸ, fractura.

Θλαῦρος, contusus; ut θλαυρὰ ἐλαίη, contusæ olivæ, quæ condituram quamlibet facile recipiunt; Athen. l. 2. Item, θλαστικὸς, contundendi, seu collidendi vim habens, &c. Utrumque verbale à θλάω, & Θλάσμα; V.

Θλίβιας, θλαβίας, spado: cui testes θλιβόμενοι, seu elisi: à

ΘΛΙ'Βω, premo: f. ψω, p. φα, perf. pass. τέθλιμμαι, pers. part. τεθλιμμένος, pres. pro θλίβω, Æol. φλίβω, unde AFFLIGO.

Θλῖμμα, ατος, τὸ, & Θλῖβόμμα, succus expressus; à θλίβομαι, premor; item exprimor; ut uvæ dicuntur θλίβεσθαι, exprimi, &c. à θλίβω; V.

Θλῖψις, εως, ἡ, afflictio, anxietas: à θλίβω, premo.

Θνάσκω, Dor. pro θνήσκω, morior: θνάσκομαι, Dor. pro θνήσκομαι, & θνατὸς, Dorice pro θνητὸς, mortalis: Them. θνήσκω.

Θνατὰ μέλη, mortalia membra, nom. vel acc. pl. à θνατὸς; vide præced.

Θνήξομαι, f. 1. m. à θνήσκω, morior.

Θνησείδιον, τὸ, materia morticina; apud Philostr. Item,

Θνησιμήσιον, ου, τὸ, morticinum, cadaver: &

Θνήσιος, ος, ὁ, mors: ab eod. Them.

Θνῆσκον, morichantur, pro ἐθνησκον, 3. pl. imperf. &

Θνήσκουσι, nom. pl. præs. part. à

ΘΝΗ'ΣΚΩ, morior: f. θνήξομαι, ῃ, εται, f. 2. m. θανέομαι, p. τέθνηκα, q. à θνάω; plusq. p. ἐτεθνήκειν, εις, ει, a. 2. ἔθανον, ες, ε, quod à θείνω, percutio: p. m. τέθνᾶμι, ῆς. p. m. τεθνάτω, contract. pro τεθνήτω. Hinc θνητὸς, ὴ, ὁ, mortalis: Θάνατος, ου, ὁ, mors; item pro capite, seu re capitali: θανατάω, morte afficio: ἀθάνατος, ου, ὁ, ἡ; immortalis: ἀθανασία, ας, ἡ, immortalitas: ὀθανασία, ας, ἡ, bona & facilis mors.

Θνητογαμία, nuptiæ mortalium, nuptiæ à dea, cum mortali, contractæ; ita enim dicitæ sunt nuptiæ Thetidos deæ, & Pelei mortalis, &c. à θνητὸς, & γάμος, quæ vide.

Θνητῖο, gen. Ion. à θνητὸς, ὴ, ὁ, mortalis: dat. pl. θνητῖσι, à præced.

Θνητῶν, gen. pl. à θνητὸς, V. θνητῖο.

Θοάζω, celeriter moveor: à Θοὸς, celer.

Θοῆσι, velocibus, dat. plur. f. g. Ion. pro Θοαῖς, à Θοὸς.

Θοιμαπήδιον, parva vestis; q. d. vesticula, palliolum; Attice, pro τὸ ἱματίδιον; diminut. ab ἱμάτιον; V.

Θοιμάτιον, ου, τὸ, Att. pro τὸ ἱμάτιον, vestis: Th. ἕω, induo.

Θοῖμι, οῖο, οῖτο, a. 2. m. opt. Poët. pro θείμην, εἶο, εἶτο, à τίθημι, pono.

Θοίνα, ης, dapes, in Epigr. Θοίναμα, τὸ, epulum, convivium, & Θοινατήριον, pro Θοινητήριον, τὸ, epulæ, dapes, id ipsum quod epulamur, &c. omnia à seq. Θοινάω; V.

Θοινάω, f. ήσω, p. ηκα, convivor, epulor: à

ΘΟΙ'ΝΗ, ης, ἡ, epulum, convivium: item cibus: tanquam à Θέω, epulor; vel potius ab οἴνη, vinum, aut ab utroque.

Θοινητήριον, τὸ, vide in Θοίνα.

Θοινητικὸς, ὴ, ad epulationem idoneus: &

Θοινητὴς, ῆ, ὁ, idem; ad comedendum aptus, quem epulari possumus, & neut. Θοινητὸν, ad comedendum aptum, &c. Item Θοινήτωρ, ορος, ὁ, comestor, conviva, epulo, vorax, devorator, &c. omnia, ut & sequens,

Θοινίζω, Ionicè, convivio excipio: à Θοίνη.

Θοινόμαι, & Θοινῶμαι, idem quod Θοινάω, & ab eodem.

Θοῖτο, vide in Θοῖτο, & in Θοῖμι.

Θολερίαι, ῶν, turbo; vel turbidus aut turbatus ium, &c. à sequente Θολερὸς; vide.

Θολερὸς, ὴ, turbidus: à Θόλος, fordes.

Θολερῶς, turbidè, adverb. Θολερῶς περιβαίνειν, titubanter incedere: à præced.

Θολέω, turbo, perturbo, &c. à seq. Th. Θολὲς: V.

Θολία, ας, ἡ, pileus fastigiatus, umbella: à Θόλος, fordes, sæx, atramentum sepiæ, & adjectivè, turbidus. Hinc Θολόω, turbo: Θολερὸς, ὴ, ὁ, turbidus, fordidus: at

Θόλος, ου, ὁ, camera fastigiata: hinc Θολία, pileus acutus.

Θολοειδὴς, cameratus, fornicatus; Theophr. à præced. Θόλος, camera ædificii, & εἶδος, τὸ, &c. V.

Θολοῦντα, acc. sing. part. præs. à

Θολόω, f. ώσω, p. ωκα, turbo. Th. Θολὸς, sæx.

Θολώδης, ες, ος, ὁ, ἡ, turbido cœno similis, vel plenus, fæculatus, obtu batus, &c. Item Θόλωσις, εως, ἡ, turbatio, inf scatio, inquinatio quæ fit fordibus turbatis: item turbamentum, inquinamentum, &c. verbale à Θολόω, ῶ, turbo, obturbo, cœno, scil. fæculento excitato, &c. V.

ΘΟΟ'Σ, ὴ, όν, celer, velox, q. à Θέω, celeriter eo.

Θόος, acuo; undè Θόωσα, Od. ι. v. 323. est à præced. Th. Θοὸς, velox; item, acutus, &c.

Θορικὸς, seminalis, &c. idem quod Θορικὸς, & ab eod. V.

Θόρις, desilit, 3. sing. a. 2. act. Ion. à

Θορίω, vel Θόρνυμι, salio, f. ήσω, a. 2. ἔθορον.

Θορὴ, ἡ, genitura, semen, genitale, scil. semen, quod mas fœminam iniens, effundit; (idem quod χορὴ) Herodot. in Thalia; à Them. Θόρνυμι insilio, &c. vide.

Θορικὸς, ὴ, ὁ, seminalis, genitali semini accommodus, &c. ut Θορικὸς πόρος; meatus qui genitalis seminis receptaculum sufficit; Aristot. 4. animal. Sic, Θορικαὶ πόροι, maris genitales meatus, & τὰ Θορικὰ, partes seminales, seminis genitalis conceptacula, &c. à præced. Θορὴ; V.

Θορνύω, sive Θόρνυμι; item Θόρνυμαι, & θορνύομαι, insilio, ineo, libidine agitor, coco, &c. obscœna Vocabula; à Th. Θόρω, insilio, &c. V.

Θόρνυσι, Ion. pro Θόρνυσι, imperf. vel a. 2. præced.

Θορὸς, & Θορὴ, semen genitale, Th. Θόρω, salio.

Θόρω, ab Hesychio exp. initor, admissarius; ab eod. Th. Θορὸς, autem, Aristot. de piscium semine dixit, & Theophr. exp. virus genitale, quo pisces ova spargunt, &c. V.

Θορυβῶσιν, Dor. pro θορυβῶσι, tumultuantur: à

Θορυβέω, tumultuor, perturbo: f. ήσω, p. τεθορύβηκα, imperf. ἐθορύβεον, ῶν. Th. Θόρυβος, tumultus.

Θορυβήσῃ, obstrepat, 3. sing. a. 1. sub. act. à præced.

Θορυβητικὸς, ὴ, ὁ, q. d. tumultuatorius; i. e. qui tumultuari solet; aut qui lubenter tumultuatur, & turbas excitat; item, obstreperus, &c. ab eod.

Θορυβοποιὸς, tumultum excitans, tumultus seu turbarum excitator, seditiosus, &c. Undè Θορυβοποιέω, tumultum seu turbas excito, &c. à Θόρυβος, & ποιέω; vide.

ΘΟ'ΡΥΒΟΣ, ου, ὁ, tumultus, turba: q. à Θρόος & βόη. Hinc Θορυβέω, tumultuor.

Θορυβοῦντες, tumultuantes, præsent. part. plur. num. masc. gen. a θορυβέω, quod vide.

Θορυβώδης, & Θορυβοειδὴς, ες, ὁ ἡ ἡ, tumultuosus, turbulentus; tumultu plenus, &c. strepens, obstrepens, &c. Unde adv. θορυβωδῶς, tumultuose, turbulenter, raptim, &c. à Th. θόρυβος, vide. Unde etiam Θορυβώμενος, contracte, pro θορυβούμενος; idem quod θορυβέω, seu θορυβοῦμαι, tumultuor, &c. vide. Interdum autem passivè, conturbor; seu adversus me turbæ seu tumultus excitantur, &c. Item festivo strepitu, seu applaudente acclamatione excipior, & approbor, &c. Th. θόρυβος.

Θορνύω, & Θόρνυμι, libidine agitor, coitum appeto: περὶ πᾶν θορὼν ὀρνύσθαι, ad genitale semen excernendum impetu quodam ferri: à

ΘΟ'ΡΩ, sive θορίω, salio: q. à θέω ῥῶ. præs. part. θόρων.

Θῦ ἢ θῖσο, θίεσθω, a. 2. imperat. m. verbi τίθημι, pono: a. 2. m. ἐθέμην.

Θουκυδίδης, ου, ὁ, THUCYDIDES: in dat. Θουκυδίδῃ.

Θῶπος, Hesych. λόγος, μῦθος, fortassis, pro τὸ ὦπ.

Θυελὸς, θυελὴς, & θύελος, idem quod θύρβη; qui cum impetu assultat, &c. vide. Item θύελος, idem quod θύρβος, qui init, initor, & θυηδρα, initus, &c. omnia ab eodem Th. θόεω; vide.

Θύελλος, impetuosæ, gen. sing. à θοῦελις, ιδος, ἡ, ἡ. Th. θόεω, salio.

Θύελλος, υ, ὁ, impetuosus: in f. g. θύελις; ab eod. Th.

Θύρος Συβαρίτης, THURUS Sybarita, nomen viri.

Θώκος, Poët. pro θῶκος, sedile, solium: à θοάζω, sedeo. Th. θοὸς, celer.

Θόωσα, accus. sing. à θόων, Thoon, nomen propr.

Θοῶς, adv. celeriter. Th. θοὸς, celer.

Θρᾶσαι, acuere, nitidum reddere, ignire, &c. à θράω; V.

Θρᾴκη, ης, ἡ, THRACIA.

Θρᾳκίας λίθος, lapis Thracius; nascitur in fluvio Scythiæ, nomine Ponto, teste Dioscoride. lib. 5. lapis hic aqua accenditur, & oleo extinguitur; ut tradunt Alexand. Aphrod. & Plin. lib. 33. c. 5. à Th. θρᾷξ; V.

Θρᾳκιστὶ, Thracum more: à Θρᾷξ, Thrax.

Θρᾶμις, aries, Hesych. hinc verisimile per Aphær. Angl. Ram.

Θρᾶνος, υ, ὁ, sella. Them. θρόνα, sedeo.

Θρανίδιον, supra scabellum, ubi pelles extendi solent, extendo, & θρανιδίσις, extensio. à θρᾶνον, ligni genus est in quo pelles extenduntur, à Θρᾶνος, sedes, scabellum, & peculiariter scabellum, ubi coria & pelles extenduntur, & in nave, θρᾶνος dicitur ubi sedent θρανῖται, &c. à quo etiam θρᾶνος, derivantur sequentia; viz. θρᾶνιον, τὸ, idem quod θρᾶνος, sella, & peculiariter, sella familiaris comparata ad alvum exonerandam; unde θρανίδιον, τὸ, sellula, vel parvum scabellum, diminut. Item θρανῖτης, ου, ὁ, scil. ἐρέτης, remex, sessor, qui in puppi triremis sedet, & remigat; Thucyd. lib. 6. in fœm. gen. θρανῖτις; ut κωπὶς θρανίτιδος, remi thranitarum, apud Bust. Item θρανιτικὸς, qui thranitæ est; Athen. lib. 5. omnia ut dictum, à θρᾶνος, & Th. θράω; V.

Θρανύω, confringo, comminuo; à Th. θράω; V.

ΘΡΑ'Ξ, ακὸς, & Poët. θρᾷξ, ηκος, ὁ, THRAX. Hinc Θρᾴκιος, & Θρηΐκιος, Ion. Θρήϊκος, ης, ὁ, Thracius.

Θρασεία, ας, ἡ, f. g. à θρασὺς, ἴος, ὁ, audax. Th. θάρσος, fiducia.

Θρασίζω, audax sum; & Θρασεῖν, audacem esse, &c. (Unde Thraso, apud Terent.) Item θρασίομαι, cum audacia, temeritate, & interdum in bonam partem, audacter; i. e. fidenter; Isocr. in Euagr. Utrumque à θράσος, vel θρασὺς; V.

Θρασιλας, ὁ, thrascias ventus; Cæcias etiam dictus; inter septemtrionem & occasum solstitialem spirans; dictus ità, q. θρασιλας; ut vult Etymol. à Th. θρᾷξ; V.

Θράσος, εος, τὸ, audacia: per Metath. pro θάρσος, idem.

Θρᾶσσα, Atticè θρᾶττα, seu θρῆττα, sive θρῇσσα, & Ion. θρῄσσα, ἡ ex θρᾴκης, fœmina ex Thracia; à Them. θρᾷξ; vide.

Θράσσω, perturbo, vellico: Poët. pro παράσσω, turbo, per Sync.

Θρασύγλωσσος, q. d. audacilinguis, audax verbis, unde Θρασυγλωττία, linguæ audacia, audacia verborum, &c. à Θρασὺς, & γλῶσσα, seu γλῶττα; V.

Θρασύγυιος, ου, ὁ, ἡ, Poët. qui audacia habet membra: ὁ θρασὺς ἴσχων γύα.

Θρασύθυμος, qui simul est audax & timidus; in quo audacia cum timiditate juncta est, audaciæ ostentator, qui idem & timidus, &c. Aristot. Eth. 3. à Θρασὺς, & θυμὸς; V.

Θρασυκάρδιος, υ, ὁ, ἡ, audaci præditus corde: à Θρασὺς, audax, & καρδία, cor.

Θρασυμαχᾶν, gen. pl. Dor. pro θρασυμάχων, a Θρασύμαχος, υ, ὁ, ἡ, audax in pugna: quod vide.

Θρασυμάχων, ων, ὁ, ἡ, Poët. & Dor. pro Θρασυμάχων, ου, ὁ, ἡ; audax machinator, qui consilium init audax: ex Θρασὺς, audax, & μαχανὴ, machina.

Θρασύμαχος, υ, ὁ, THRASYMACHUS, nomen propr. q. audax in bello: ex Θρασὺς, & μάχη, pugna.

Θρασυμέμνονα, acc. sing. à

Θρασυμέμνων, ονος, ὁ, ἡ, audax, qui audacter irruentem hostem sustinet: ex Θρασὺς, audax, & μίμνω, maneo, exspecto.

Θρασυμήδια, acc. sing. à

Θρασυμήδης, ους, ὁ, THRASYMEDES, nomen prop.

Θρασύμητις, & Θρασυμήτης, audax in consilio capiendo; cui est audax consilium, &c. à Θρασὺς, & μῆτις; V.

Θρασυμηχανᾶν, vide Θρασυμάχων.

Θρασύμυθος, audacia fundens verba; in verbis & loquendo audax & temerarius, &c. à Θρασὺς, & μῦθος; V.

Θρασυπόμπως, audax fio; item audacter loquor: à Θρασὺς, audax: quod vide.

Θρασυνῶ, audacem seu confidentem reddo, audaciam affero; Thuc lib. 1. &c. est act. præced. ab eod. Th.

Θρασυξεσία, hospitis insolentia, audacia & insolentia hominis peregrini; Plat. à Θρασὺς, & ξένος, unde ξεσία, &c. vide.

Θρασύπονος, υ, ὁ, ἡ, Poët. ὁ ἐν τοῖς πόνοις θρασὺς, qui labores audacter adit, & tolerat.

Θρασὺς, εῖα, ὺ, audax. Them. θάρσος, fiducia.

Θρασύστομος, qui est audacibus visceribus, seu pectore intrepido; unde adv. Θρασυστόμως, audacter, intrepidè, &c. Æschyl. in Prom. & Eur. in Hippol. à Θρασὺς, & στόμα.

Θρασύστομος, qui audaci est ore; qui nihil non audet prolequi; unde Θρασυστομία, audacter & insolenter loquor; à Θρασὺς, & στόμα; V.

Θρασύτης, ητος, ἡ, audacia, temeritas; Thuc. Plut. à Θρασὺς, &c. V.

Θρασύφρων, audaci & procaci voce utens; unde Θρασυφρωνία, vocis audacitas & procacitas; Poll. lib. 2. à Θρασὺς, & φρὴν; V.

Θρασύχειρ, audax manu; in Epigram. Unde Θρασυχειρία, audacia manus, seu manuum; a Θρασὺς, & χεὶρ; V.

Θράττα, pro Θράσσα, Threicia, &c. vide. Sic, Θράττω, pro Θράσσω, turbo, &c. vide.

Θραυστὸς, ruptu facilis; à Θραύομαι, frangor: Th. Θράω; V.

Θραυσιόντυξ, υγος, ὁ, ἡ, frangens cantham seu orbem curuis; Aristot. h. vet. à Θράω, & αντυξ; V.

Θραῦσις, ις, ἡ, fractio, ruptura; item Θράυσμα, ατος, τὸ; fragmentum, frustum, & Θραυστὸς, fragilis, qui frangi potest; item friabilis, &c. omnia verbalia à Θράω, V.

ΘΡΑ'Ω, frango, ferior: hinc Θραυστὸς, ὴ, fragilis: quasi à θλάω, mutato λ in ρ.

ΘΡΑ'Ω, sedeo: f. ἥσω, a. 1. m. ἐθρησάμην, a. 1. inf. m. θρήσασθαι.

Θρέασται, ας, ἡ, Dor. pro Θρῆσται, legitur & Θράσται vel -πται, Threissa.

Θρεπτικὸς, ὴ, ὸν, velox, celer; vel, cursu velox; Hesych. Item θρεπτὸς, decursus; i. e. cursus peractus; ut θρεπτὸς δρόμος, &c. Utrumque verbale à τρέχω; quod vide.

Θρέμμα, ατος, τὸ, pecus, omne quod alitur, pro θρέμμα; à τρέφω, alo: f. θρέψω, perf. pass. τεθραμμαι.

Θρέξασθον, ex curri, vel cucurrerunt, 1. sing. vel 3. plur. a. 1. ind. act. Poët. pro ἔθρεξα, vel ἔθρεξαν, verbi τρέχω, curro: f. θρέξω, p. δεδράμηκα, a. 2. ἔδραμον, p. m. δέδρομα. Alii volunt esse imperf. act. verbi θρεξέσθαι, idem quod τρέχω.

Θρίξω, f. 1. act. verbi τρέχω. Vide θρέξασθον.

Θμοκράδιος, υ, ὁ, ἡ, Poët. cui præ metu cor in pectore trepidat & salit: à θορὸς, & per Sync. θρὸς, sallo, & καρδία, cor.

Θρίπα, τὰ, per Sync. pro

Θρεπτήρια, τὰ, educationis præmia. Them. τρέφω, alo: f. θρέψω.

Θρεπτὴρ, ῆρος, ὁ, nutritor, seu altor, θρέπτειρα, & θρέπτρια, ας, ἡ, nutrix, altrix; Θρεπτήριος, ος, ὁ, qui alit & nutriri solet, ad alendum idoneus, &c. Item θρεπτὸς, alius, nutricius; seu qui alitur & nutritur, & θρεπτικὸς; aptus ad nutriendum & alendum; alendi & nutriendi, vi. præditus; ut θρεπτικὴ ἰδιώτης, &c. verbalia à τρέφω, V.

Θρέφθη, 3. sing. a. 1. pass. Ion. à τρέφω, a. 2. ἔτραφον, p. m. τέτροφα.

Θρέψαι, a. 1. inf. act. θρέψατο, 2. sing. a. 1. opt. m. ejusd. verbi.

Θρηΐμβολος, a. 1. part. m. verbi τρέφω, alo: f. θρέψω.

Θρέψασα, a. 1. part. act. fœm. gen. ejusdem.

Θρέψε, pro ἔθρεψε, 3. sing. a. 1. ind. act. Ion. &

Θρέψον, nutri, a. 1. imperat. act. &

Θρέψω, alam: f. 1. ind. activ. à τρέφω, alo.

Θρέψις, εως, ἡ, nutritio, alitura, verbale ab eodem verbo τρέφω, V.

ΘΡΕ'Ω, vel potius θρέομαι, tumultuando clamo, seu loquor: hinc θρὸς, clamor.

Θρήϊκος, ος, Thracius, à θρῆξ, ηκος, Ion. vid. θρᾴξ.

Θρῄξ, Ion. pro θρῃξ, quod pro θρᾷξ, Thrax.

Θρήκη, ης, ἡ, THRACIA, nomen regionis.

Θρήκηθεν, ex Thracia, à præced. Θρήκη: vide.

Θρηκῶν, gen. pl. Ion. pro θρακῶν; à θρᾷξ, Thrax.

Θρηνὴς, præs. imperat. act. à

Θρηνέω, lamentor, odas lugubres cano: imperf. ἐθρήνεον, ουν, f. ήσω, p. τεθρήνηκα, a. 1 imperat. act. θρήνησον, ήσατω, plange: à Θρῆνος, V.

Θρηνητὸς, lugendus, θρηνητικὸς, ὴ, ὸν, ad luctum propensus, querulus, luctui deditus, &c. Unde θρηνητικῶς, adverb. more eorum qui ad lugendum seu lamentandum propensi sunt, lugubriter, lamentabiliter, &c. Poll. à θρηνέω, & θρῆνος.

ΘΡΗ'ΝΟΣ, υ, ὁ, luctus, planctus: q. à θρέω, tumultuando clamo, vel loquor: alii παρὰ τὸ θραύειν ἢ τρύειν; quod luctus animum frangat.

Θρηνώδης, ες, vel ως, ὁ, ἡ, ad lamentandum propensus, luctui assuetus, flebilis, gemibundus, querulus, lugubre carmen, lamentabilis, &c. (idem quod θρηνητικὸς, & ab eodem; V.) ut μέλος θρηνῶδες, exp. carmen lugubre & lamentabile, &c. Sic, γυναικεῖον γένος δεῖ θρηνώδεις, ἢ θρηνητικὸν, Poll. lib 6.

Θρηνῳδὸς, qui carmen lugubre, seu carmina lugubria canit; & peculiariter, qui conductus plorat in funere: unde θρηνῳδία, lugubris cantus, lugubre carmen, lamentum: item verbum, θρηνῳδέω, ῶ, lugubre carmen cano, lugeo, deploro, &c. ex θρηνέω, & ᾠδὴ, seu ᾠδὸς; V.

Θρῆξ, ηκὸς, ὁ, Poët. pro θρᾷξ, Thrax, &c. V.

Θρησκεία, ας, & Ion. ης, ἡ, religio cultus Dei, veneratio, observantia: à

ΘΡΗΣΚΕΥ'Ω, superstitiosè Deum colo, veneror: q. θεοῦ δρησκεύω. Vulgò à θρᾷξ, Ion. θρῃξ, θρηκὸς, Thrax: quod apud Thraces Orpheus cultum Deorum invenerit. Hinc θρησκεία, superstitiosus Deorum cultus: ἰθελοθρησκεία, ας, ἡ, cultus divinus, quem quis sua sponte elegit.

Θρῆσκος, ὁ, ἡ, religiosus: à præced.

Θρῆσσα, Threicia, pro θρᾷσσα, seu θρᾷττα, &c. V.

Θρῆτρον, τὸ, ea pars currus, cui onera imponuntur: an à θρῆσαι, sedere?

Θρία, τὰ, folia ficulnea, quæ interdum pinguntur in vestibus, varietatis & voluptatis gratiâ; (unde θρίον, & θρίος.) Item θριάζω, folia fici arboris colligo; à præced. θρία; item, furore percitus fum, numiæ afflor, fortilegum & vatum more, & sic est à seq. θριὰς; vide.

Θριαὶ, αἱ, calculi, quos fortilegi in urnam mittunt: an à θρέω, frango, quia fragmenta lapidum? aut quod eis frangant dubitationem?

Θριαὶ, αἱ calculi fortilegum, sic dicuntur, quasi τρεῖς, τριαὶ ἔσαι, quòd tres sint calculi, & à tritus Nymphis inventi, & sic à Th. τρεῖς, deriv.

Θριαμβίσμος, ducor in triumpho; seu de me triumphatur, est pass. à seq. act. θριαμβίζω, vide. Unde nomen verbale, θριαμβισμὸς, οῦ, ὁ, triumphator, &c.

Θριαμβίζω, TRIUMPHO de aliquo, triumphare facio: cum accus. f. ίσω, a. 1. part. θριαμβίσας, άντος, &

Θριαμβικὸς, ὴ, triumphalis: Item,

Θριαμβὶς, idem, ut θριαμβὶς σολὴ, vestis triumphalis, &c. apud Suid. (ut à præc. d. θριαμβικὸς ἀνὴρ, vir insignis triumpho, sive triumpho potitus, &c. apud Plut. in Camillo.) Omnia à seq.

ΘΡΙ'ΑΜΒΟΣ, υ, ὁ, TRIUMPHUS: θριαμβεύω, triumpho. Qui enim triumphabant, solebant cum θρίοις ἐμβαίνειν, cum foliis, seu festa fronde incedere. Suidas ducit à θρίασις, id est, Poëtarum furor.

Θριᾶδευ, vaticinari, propriè, per sortilegia; apud Suid. à θριαὶ, calculi sortilegum, &c. vi. Unde etiam nomen θριάδιον, quomodo dictum fuit πάθος quoddam, ὃπὸ τῆς Καλυδῶνος εἰς αὐτὸ θριάσαι τὰς Ἀθηναίας, inquit Etymol.

Θριαὶ, οἱ, ficuum Cultores; item vinitores, &c. verbale à θριάζω, id vide, quod à θρίον, τὸ; V.

Θριγκὸς, ὦ, ὁ, vallum, loci alterujus munimentum, &c. idem quod Th. θρίγκος; vi. Unde etiam θριγκίον, diminut. septum parvum, &c. Item θριγκόω, vallo, sepio, lorico; coronam seu fastigium ædificio impono, &c. Item θρίγκωμα, sepimentum, & θριγκωσις, loricatio, circumsertio

ΘΡΙΓΚΟ'Σ, seu θρίγκος, ὦ, ὁ, pinna seu corona murorum, & qu. capillus, vallum, f. pium, templum: à θρίξ, quia ut capillus muri.

Θριδακίνη, lactura; & speciatim, lactura sylvestris; Gal. Item, θριδακινὶς, lactucula; Athen. lib. 2. diminut. à θρίδαξ, vel θριδακίνη, & θριδακινὶς, idem; Athen. lib. 2. Item θριδακίδιον, ου, ὁ, ἡ, lacturæ similis, qui è lacturarum genere est; vel, lactucæ naturam referens, &c. omnia à Them. θρίδαξ, ακος, ἡ; vide.

ΘΡΙ'ΔΑΞ, ακος, ἡ, lactuca, herba nota.

Θρίζω, meto, incido, rado, per Syncopen pro θερίζω, id vide.

Θρίμμος, γρηγορισμὸς, Hesych. an à τρίζω, strido?

Θριγκὴ, ης, ἡ idem quod θρίγκος, seu τρίγκος, ακος, ὁ, instrumentum tusticum tridenti simile; ventilabrum tridens, cribrum, &c. Item θριγκὴ, & θρίγκη, Sicilia, quod sit θρίγκος similis.

Θρίγκος, ὁ, vannus, vannulus. Alii leg. τρίγκος.

ΘΡΙ'Ξ, τριχὸς, ἡ, capillus, seta, villus: dat. pl. θριξὶ, hinc τριχώδης, ες, ὁ, ἡ, pilosus: τριχωτὸς, ὴ, ὸν, idem capillus ergò est, ut κθέριξ, arista: à θερίζω, meto.

Θριόβολος, υ, ὁ, qui θρίαξ in urnam divinam jacit, sortilegus, &c. à θριαὶ, ὦ, & βάλλω, unde βόλος.

Θρίον, folium ficus, frons ficulnea: q. à θρία, sono. Th. tamen est θριαὶ, quod vide.

Θρίοι, οἱ, extremi rudentes, fines nautici, qui sedata tempestate, de prora primi laxantur; Aristoph. est usitatius sic, in plur. à sing. θρίον; V.

Θρίον, υ, τὸ, folium dicitur ficulneum, quod τετμημὲν, ἢ scribit Etym. Sed dicitur etiam sic, generaliter, quodvis folium; seu simpliciter folium; unde θρία ἐγκεφάλου, sunt membranæ cerebri, &c. ob similitudinem cum foliis, præsertim ficulneis, &c.

Θρίος, ὁ, extremus rudens, qui laxatur primùm in prora, vento favente: ab eod. Them.

Θριπόδητος, & θριπόδης, ες, ὁ ἡ ἡ, corrosus & exesus à tineis; Theophr. Luc. à θρὶψ, πὸς, ὁ, & ἔδηδε, ὅς, ὁ; vide.

Θριπόβρωτος, ὁ, ἡ, idem, corrosus, & exesus à vermibus, qui θρίπες dicuntur, &c. à θρὶψ, πὸς, ὁ, & βρῶσις, unde βρώτος, &c. V.

Θριπόφαγος, cui victus est ex coffis; i. e. Vermibus lignorum, qui vescitur vermibus lignorum, &c. Aristot. Hist. An. lib. 9. à θρὶψ, θριπὸς, ὁ, & φάγω.

Θριπώδης, ες, vel ως, ὁ, ἡ, putrescens, vermibus obnoxius; Theophr. Hist. Plant. l. 3. c. 2. à θρὶψ, πὸς, ὁ; vide.

Θρὶψ, πὸς, ὁ, vermis qui lignis innascitur. Th. τρίω, tero.

Θρόα, turbo, tumultando clamo, item loquor, f. ήσω, p. τεθρόηκα, à θρέω, clamor tumultantium, quod à p. m. τέθρομα, verbi θρέω, vel potius θρέομαι, tumultuando clamo.

Θροεῖσθαι, turbatum esse, a. 1. inf. pass. θροηθεὶς, aorist. 1. part. passiv. à θροέω, turbo.

Θρομβεῖον, & θρομβίον, υ, τὸ, (& Ionica resolutione θρομβέϊον;) grumulus, parvus grumus; Dioscor. l. 6. diminut. à θρόμβος, vi. Unde etiam θρομβόω, ῶ, in grumos cogo, &c.

ΘΡΟ'ΜΒΟΣ, υ, ὁ, grumos, sanguis congelatus.

Θρομβοῦμαι, in grumos concresco, infin. præs. θρομβοῦσθαι, aorist. 1. part. passiv. θρομβωθεὶς, εῖσα, ἐν, concretus: à præced.

Θρομβώδης,

Θερμώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, grumo similis, grumi speciem gerens, grumosus, &c. à θέρμος, V.

Θερμώσις, concretio, qua nimirum aliquid glaciatur, congelatur, & in grumos coit, &c. ut θερμώσεις αἵματος, & θερμώσεις γάλακτος, &c. est verbale à θερμώσομαι, V.

Θερμωθεὶς, concretus, coagulatus, &c. (3. art. aor. 1. pass. verbi θερμώω) ut θερμωθὲν γάλα, concretum lac; & πεθερμωμένον γάλα, idem; lac coagulatum, &c. part. neut. præt. pass. ejusdem verbi.

Θρονίζω, fut. ίσω, in throno colloco, unde θρονισμὸς, ὁ, collocatio in throno; καὶ θρονιστὴς, ὁ, qui in throno collocat, &c. omnia à θρόνος; id vide.

ΘΡΟ'ΝΟΝ, ου, το, flos, pigmentum, rosa: παρὰ τὸ ἄνω θρῴσκειν τὴν γῆν.

Θρονωτὸς, qui thronos conficit & fabricatur; Poll. lib. 7. c. 30. à θρόνος, & ποιέω; V.

Θρόνος, ου, ὁ, THRONUS, solium, regnum, q. θοάνος, à θοάω, sedeo, vel à p. m. πθρονος unde θρῆνος, clamor: & per Epenth. Ϝ, θρόνος.

Θρόος, ου, ὁ, tumultuantium clamor: à θρέω, clamo; quod vide.

Θροῦμαι, tumultuo, perturbor, tremefacio, Matth. 24 est contract. p. θροέομαι, pass. ab act. θροέω; V.

Θρόος, per contract. in prosa, idem cum, & pro θροΐς, tumultus, murmur, susurrus; fama, seu rumor susurrans, &c. à Th. θρέω; V.

ΘΡΤΑΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, ellychnium, herba cujus folia sunt apta ad ellychnia, q. à θλίβω, & ἅλυσις, quod caleat ac furgat.

ΘΡΥΤΑΝΑ'Ω, frico, fcalbo, fcalpo; q. à θρίξ τῇ κνᾷν, sonare radendo.

Θρύϊνος, junceus; apud Suid. à Th. θρύον, τὸ; V.

Θρυλία, idem quod θρυλλία, vide in θρύλλω, susurrus.

Θρύλλημα, τὸ, quod vulgi rumoribus jactatur, fabula vulgi, proverbium vulgi, rumor, murmur, &c. est verbale à θρυλλέω, V.

Θρυλίζω, idem quod θρυλλίζω, V.

Θρυλίζω & θρυλίσσω, susurro, murmuro: à

ΘΡΥ'ΛΛΟΣ, ου, ὁ, susurrus, murmur, tumultus: q. à θρέω, sono: hinc θρυλλία, & θρυλλίζω, susurro, murmuro: πολυθρύλλητος, ου, ὁ, ἡ, multum celebratus.

Θρυλούμενον, τὸ, celebratum, vulgoque dictum; quod circumfertur & in ore omnium est; est quasi neut. part. præs. pass. verbi θρυλλέω, susurro: item, famigero, dissemino, jacto, &c. Unde θρυλλεῖσθαι, dicitur res; i. e. vulgo jactari, rumore vulgi celebrari, divulgari, &c. Th. θρύλλω, &c. V.

Θρύμμα, τὸ, apud Lycoph. quidam interp. quod confringitur, alii quod discerpitur, &c. est verbale à θρυλλέομαι, contritus, comminutus, contusus vel confractus sum, &c. ab act. θρυλλάω, idem quod θρυλλίζω, susurro, murmuro, &c. V. Ita a, frango, confringo, &c. in qua signif. Etym. deducit à θραύω; unde fit θρυλλίζω, ex quo θρυλίζω, &c. θρυλλίζω, &c. At Euſt. habet θρυλλάω, dicens derivari fortasse à θρύλλα, & 1 h. θρύλλω, V.

Θρύμμα, ατος, τὸ, fragmentum, θρύπτω; frango.

Θρυμματίδες, genera erant placentarum apud Poll. lib. 6. à ſing θρυμματὶς, placentæ genus, quidam vertunt intritum; apud Athen. & Luc. à præced. θρύμμα, fragmentum; item, peculiariter, fragmentum ſeu truſtum panis, cruſtum, &c. vide.

ΘΡΥ'ΟΝ, ου, τὸ, juncus, herba paluſtris, ulva: q. à θρύπτω, quia fragilis.

Θρύορ, ὁ, veſicariæ herbæ ſpecies eſſe dicitur, apud Theophr. Hiſt. Plant. lib. 9. à θρύον, τὸ; V.

Θρυπτικὸς, ἡ, ὁ, q. d. propenſus ad delicatam vitam, delicatus, mollis: Item frangendi, ſeu comminuendi vim habens, &c. Unde adv. θρυπτικῶς, delicatè, molliter, &c. à ſeq. Th. θρύπτω, V.

Θρυπτόμενος, contritus, præſent. part. paſſ. à

ΘΡΥ'ΠΤΩ, frango, comminuo, frio, frango luxu, f. 1. ψω, f. 2. πτυφῶ pro θρυφῶ, θ in τ mutato Euphoniæ ergò p. πτθρυφα; perfect. paſſ. πτθρυμμαι; hinc

Θρύμμα, ατος, τὸ, fragmentum: τρύφος, ους, τὸ, idem: τρυφὴ, ῆς, ἡ, deliciæ: τρυφάω, delicatè vivo.

Θρυπτὸς, mollis, delicatus; idem quod θρυπτικὸς, & ab eod. Th. θρύπτω; unde etiam verbale, θρύψις, ipſa actio frangendi deliciis, effœminatio, enervatio: item, deliciæ, mollities effœminata, &c. Item, fractio, comminutio, friatio, &c. Item, idem quod θρύμμα, &c.

Θρυψίχαος, qui molli eſt cute, ſeu delicata; à θρύψις, ſeu θρυπτικὸς, & χρόα, cutis, &c. V.

ΘΡΩ'ΣΚΩ, ſalio, inſilio: hinc θρῶσμὸς, ῦ, ὁ, tumultus, locus eminulus, q. à θρόος, ſaltio.

Θρωσμὸς, ῦ, ὁ, in præced.

Θύα, arbor quædam odora, THUA dicta: Θύω, ſuffio.

Θυᾶ, τὰ, odoramenta, aromata; ἀρτύματα, Eupolis pro bellariis poſuit, ſeu pemmatis; Heſych. etiam exp. θύα, eſſe πέμματα; i. e. liba ſeu placentulæ, quæ diis offerebantur, &c. eſt à ſing. Θύον, τὸ; id V.

Θυάζω, idem quod θύω, ſacrifico, conſecro, &c. vi. Item, θυάζω, exp. Bacchica orgia celebro entheo furore inſtinctus, & ſic, eſt à θύω; i. e. ὁρμῶ, i. e. impetu feror, &c. V.

Θύαμα, τὸ, thymiama, incenſum; Heſych. Unde in plur. Θύματα, ſuffimenta, &c. à præced. Θυάζω, in priore ſignif.

Θυάλη, ἡ, bacchatio, pugnæ, rixæ, &c. à Θυάζω, in poſteriore ſignif.

Θύανον, τὸ, placentula, quæ bovis loco diis offerebatur; Heſych. itidem, à Θύω, vel Θυάζω, in prima ſignif. aut à Θύον, τὸ; id V.

Θυάπατες, ſacrilegus. Heſych. Legendum credo: Θυάρπατες.

Θυάρπαξ, αγος, ὁ, ἡ ἡ, qui ſacra rapit, ſacrilegus, ſacrorum depeculator, &c. à Θύω, ſacra ſ. cio, & ἅρπαξ, αγος, ὁ, rapax, &c. V.

Θύαρος, ſolium, Dioſc. an quod cum impetu naſcitur, & velut currit inter fruges, à Θύω, vel θέω; an quia eas Θύ occidit.

Θυάς, άδος, ἡ, quæ furore percita fertur, Scribitur etiam θυὰς & Θυΐας: q. à Θύω, ὁρμῶ item

Θυάς, ſolennis: q. à Θύω, ſacrificio: at

Θυάς. Quod eſt Dan. 2. 27. τὸ μυστήριον ὃν θεὸς σοφῶν χαλδαίων. Symmachus vertit Θυάν.

Θυάς ἑορτὴ; apud Nonn. exponitur, ſolemne feſtum & celebre; ſive feſtum, quo ſolemnia fiunt ſacrificia, &c. Unde Θυάδες, apud Dan. Symmachus interpretatus eſt, quos Græci ſolent ὑπατοὺς κλῆσις, appellare; i. e. qui exta inſpiciunt, & ex iis ventura prædicunt; inquit Hieron. in cap. 2. Dan. Itidem à Θύω, ſacrificio.

Θυάσσω. Sic alibi ſcriptum pro θύασσω.

Θυάτειρα, ων, τὰ, THYATIRA, nomen urbis: Gr. victimas abſumens.

Θυάω, idem eſt quod καταθύω, ſive καθαίρω, ſubo; quod de ſuibus dicitur, venerea libidinis quaſi furore percitis; Ariſtot hiſt. an. 6. c. 18. Portus tamen annotat, Θύειν propriè eſſe porcarum; & à Latinis dici ſubare, καπρᾶν vero porcorum; & dici Latinè ſubire, &c. Thema autem eſt Θύω, ὁρμῶ, &c. V.

ΘΥΑ'ΤΗΡ, filia, nata, gen. ῆρος, ῆος, acc. Θυατέρα, ῆρα, voc. ὦ Θύατερ, nat. pl. Θυγατέρες, ων; q. à Θύω & γάω, quod celeriter ſuccreſcat.

Θυγατριδοῦς, vel, Θυγατριδῆς, ὁ, & Θυγατριδοῦν, ῶ, ὁ, nepos ex filia; Poll. in 3. Idem, Θυγατριδῆ, ῆς, ἡ, nepis ex filia; idem, & ibid. utrumque à præced. Θυγατὴρ.

Θυγάτριον ω, τὸ, filiola: à Θυγατὴρ.

Θύ, æſtuabat, 3. ſing. imperfect. Ion. à Θύω, macto, impetu feror, f. Θύσω, p. πέθυκα.

Θυηπολέω, f. ήσω, ſacrificio, macto: &

Θυηπόλος, ου, ὁ, ἡ, ſacrificus: à Θύω, ος, τὸ, victima; quod à Θύω & πολέω, verſo.

Θυηπολία, ας, ἡ, operatio in ſacris; ipſa functio τῶν Θυηπόλων, ſeu ſacerdotis; dicitur & Θυηπολίη; Ionicè; item, Θυηπόλιον, ου, τὸ, ſacrificium; (Θυσία) utrumque à Θυηπόλος, ſacerdos; qui circa ſacrificium, ſeu, ſacra, aut ſuffumigia facienda verſatur; poëticum eſt; & ab iisdem.

Θυηπόρος, ὁ orec, & ſuffimenta abſumens; à Θύω & φέρω, V.

Θυΐα, Thya, arbor perpetuò virens; quæ di. iter etiam θύα, Vi. Item, Θυΐα, mortarium, pila; pro Θυεία, id vide.

Θυΐας, vel Θυΐὰς, άδος, ἡ, idem quod, & pro Θυάς; furore percita, &c. Vide.

Θυΐδιον, τὸ, mortarium parvum, &c. Idem cum. & pro Θυείδιον, Vi.

Θύϊνος, ου, ον, THYINUS: à Θύα, thya, arbor quædam odora, Them. Θύω, ſuffio.

Θύϊνον ξύλον, Thyinum lignum; cap. 18. Apocal. Johannis; pro quodam ligno precioſo; & Dioſcor. lib. 1. Theophraſto eſt Θυόδης ξύλον; à θύα, Vi. Unde etiam θύϊνος, thyæ arboris materiam ſimilitudine referens Theophr.

Θυΐσδη, impetu ferri; vel furoris inſtinctu pericitum agi; unde Θυάδες; i. e. μανεῖς, ὁρμώσας, &c. Ab inuſit. Θυΐσδουσι, impetu furioſo feror, &c. à Θύω, i. e. ὁρμῶ; unde Θυάς, vel Θυΐας, & Θυάζω, &c. Vi.

ex aromatum conditura, &c. à Θυὸς, τὸ, victima; ſuffimentum, &c. Vi.

Θυίτω, ſacrificet, præſ. imperat. act. à Θύω.

Θύν, apud Hippocr. Θυμιάματα; Galen. ἡδύσματα; Θύματα etiam pro eodem, apud Hippocr. & Θύεσθαι; Suid. Θυμιάσαι, &c. Th. Θύω, v. de.

Θυήλ, εῖλος, ὁ, redolens ſuffimentis; à θύος, ος, τὸ, victima, ſuffimentum; quod à θύω, ſacrifico.

Θυηλάτης, ου, ὁ, qui thura adolet, ſacrificus: à θύος, ος, τὸ, ſuffimentum, & λέω, id eſt, καίω, uro.

Θυηλαὶ, an potius Θυηλὴ, ῆς, ἡ, libamenta, primitiæ ſacrorum: à θύω, ſacrifico.

Θυηλατέω θεῷ, ſacrificare; ab inuſit. Θυηλάζω; quod à Θυηλὴ, ſacrificium, Vi.

Θυηλεῖς, dat. pl. à

Θυηλὴ, ῆς, ἡ, aruſpicium, libamenta, ſacrificium: à θύος, ος, τὸ, victima. Th. Θύω, ſacrifico.

Θυηλήριον, ου, τὸ, vaſis genus; inter vaſa menſaria ponitur à Poll. in 10. à Θυηλὴ.

Θυηλήματα, τὰ, farra ad ſacrificium pertinentia; ſive, farra melle imbuta; vel ſuffimenta quæ in aris adolebantur; vel, farina vino & oleo aſperſa in ſacrificium; alii ſcribunt Θυήματα; à θύω, unde Θυηλὴ, & θύος, τὸ, &c. Vi.

Θύημα, τὸ, ſuffimentum; odoramentum, &c. Apud Hippocr. idem quod, & à θύω, τὸ, Vi.

Θυηπολέω, f. ήσω, ſacrificio, macto: &

Θυηπολῶ, ῶ, ὁ, ἡ, ſacrificus: à θύω, ος, τὸ, victima; quod à θύω & πολέω, verſo.

Θυηπολία, ας, ἡ, operatio in ſacris; ipſa functio τῶν Θυηπόλων, ſeu ſacerdotis; dicitur & Θυηπολίη; Ionicè; item, Θυηπόλιον, ου, τὸ, ſacrificium; (Θυσία) utrumque à Θυηπόλος, ſacerdos; qui circa ſacrificium, ſeu, ſacra, aut ſuffumigia facienda verſatur; poëticum eſt; & ab iisdem.

Θυηπόρος, ὁ orec, & ſuffimenta abſumens; à θύω & φέρω, Vi.

Θυΐα, Thya, arbor perpetuò virens; quæ di. iter etiam θύα, Vi. Item, Θυΐα, mortarium, pila; pro Θυεία, id vide.

Θυΐας, vel Θυΐὰς, άδος, ἡ, idem quod, & pro Θυάς; furore percita, &c. Vide.

Θυΐδιον, τὸ, mortarium parvum, &c. Idem cum. & pro Θυείδιον, Vi.

Θύϊνος, ου, ον, THYINUS: à Θύα, thya, arbor quædam odora, Them. Θύω, ſuffio.

Θύϊνον ξύλον, Thyinum lignum; cap. 18. Apocal. Johannis; pro quodam ligno precioſo; & Dioſcor. lib. 1. Theophraſto eſt Θυόδης ξύλον; à θύα, Vi. Unde etiam θύϊνος, thyæ arboris materiam ſimilitudine referens Theophr.

Θυϊστέα, ης, ἡ, i. e. cœna Thyeſtea; à populi Athenagoram in Apolog. tales objiciebantur criminoſæ Chriſtianis, ut ἀνθρωποφαγίαι, &c. à præcedent. Θυέστης.

Θύϊς, aromaticus; ut θύϊς πότις, potus ex aromatis confectus; ſeu, potio

Θυΐσκη, ης, ἡ, churibulum, mortariolum: ab eod. Th. θύω, ſacrifico, &c. Vi.

Θυΐσκος, acerra; churibulum; à Θυΐσκη; quod à θύω, ſacrifico; unde θύος, &c. vide.

Θυΐτης λίθος, thyites lapis; in Æthiopia gignitur, ſubviridi colore, jaſpidem referens; Dioſc. lib. 1. & 5. c. 154. vulgo turquoiſe; à Plinio lapis mortariorum vocatur; à Θυείς, Vi.

Θυΐω, Heſych. exp. ὁρμῶ, à θύω, idem; vide.

Θύος, ου, ὁ, vas, i quod conjiciuntur θύα, id eſt, ſuffimenta.

Θυλάκιον, ου, τὸ, & Θυλακίσκος, ου, ὁ, idem quod

ΘΥ'ΛΑΚΟΣ, ου, ὁ, vel θύλακος, ακος, ὁ, ſaccus, ſi ligula, folliculus, vagina feminis. qu. φύλακος.

Θυλακίσκη, & Θυλακίσκιον, idem quod Θυλάκιον, & θυλακίσκος; ſacculus; culeolus; integrum & folliculus; Ariſtoph. Athen. &c. Omnia diminut. à Th. Θύλακος, Vi

Θυλακὶς, ίδος, ἡ, à Nicand. dicitur id genus papaveris, quod ſert parva θυλάκια; à θύλακος, unde θυλάκιον, &c. Vi.

Θυλακίτης, ου, ὁ, & θυλακίδες; idem quod θύλακοειδὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, ſacci formam gerens; ſaccoſus folliculo aſſimilis, &c. Ut θυλακοειδὴς καρπός; apud Dioſc. lib. 1. fructus ſolliculari ſpecie, &c. (pro eodem, & eadem ſignif. dicitur etiam θυλακοειδὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, à θύλακος, & εἶδος, τὸ, Vi.) Item, in fœm. θυλακῖτις μήκων, à quibuſdam dicitur papaver ſaturnium; Dio. c. l. 4. c. 65. Item θυλακὶς ἥξις, Heſychius, Tarentinos uſurpare ait pro ἀπαιτεῖν τὶ ὑπόμνων μὴ θυλάκῳ, &c. Omnia à Th θύλακος. Vi.

Θυλακοτερὴς, mus, vel locuſta, quia ſaccos cicarios τερέῳ, id eſt, rodit; vide præced.

Θύλαξ, ακος, ὁ, vide θύλακος.

Θύλημα, ατος, τὸ, farina, quæ diu θύῃ, irrorato vino & oleo.

Θυλήματα, τὰ, idem cum θυλήματα; & ab iisdem; Vi.

Θῦμα, ατος, odoramentum, ſacrificium, victima; hinc deducitur θυμιάω, ſuffio, θυμίαμα, ſuffimentum, θυμιατήριον, churibulum, Th. θύω, ſacrificio.

Θυμάνω, ſuccenſeo; vide in θυμήνας.

Θυμαλγία, acc. ſing. à θυμαλγὴς, ές, ὁ, ἡ, afferens dolorem animo: ex θυμὸς, animus, & ἄλγος, τὸ, dolor.

Θυμάλωψ, τηιο ambuſtus, à τύφω, uſtulo, f. θύψω, unde θύψις, uſtio.

Θυμαρία, gratam, acc. ſing. à

Θυμαρὴς, ὁ, ἡ, gratus, placidus; hinc θυμαρίω, alicujus animo placeo: ex θυμὸς animus, & ἄρω, apto.

Θυμάριον, ου, τὸ, parvum & vile ſacrificium; hoſtiola; victima exigua, &c. (pro quo θυμίριον, apud Suid. metri cauſa, α, in ι. mutato) eſt diminut. à θύμα, Vi.

ΘΥ'ΜΒΡΑ, ας, ἡ, THYMBRA, herba odorata, forte ἀπὸ τῶν θύω, ob fragrantiam; hinc θυμβρόφυλλον, ου, ὁ, ἡ, thymbrâ victitans, parcus, frugalis.

Θύμβρις, ιδος, Heſych eſt nomen fluvii, nempe Tiberis; hinc θυμβρικὸς ἀνὴρ, Romana vox.

Θυμβρίτης οἶνος, thymbrites vinum; i. e thymbra factum; ſeu thymbrâ conditum; à præced. Th. θύμβρα.

Θύμβρον, idem quod θύμβρα; pro quo etiam dicitur θυμβρεία; teſte Hippocr.

Θυμβροπιδύπνης, qui thymbra ſuper cœna utitur, eâque contentus eſt; non niſi thymbrâ cœnitans; idcoque frugalis, reſtrictus & parcus, &c. à θύμβρα, & πιδύπνη, ης, q. d. poſtcœnium; ſeu, ſecundaria cœna, &c. Ab ὄπι & δύπνον, τὸ, Vi. Sic etiam θυμβροφάγος, thymbram comedens, &c. à θύμβρα, Vi. & φάγω, unde φάγος, &c. Vi.

Θυμελαία, ας, ἡ, thymelæa; planta de qua Dioſcor. lib. 4. herba quam nonnulli χαμελαίαν appellant, folia habens oleæ foliis aſſi milia; unde, θυμελαίτης οἶνος; vinum è thymelæa factum, ſeu eâ conditum, &c. Dioſc. à Θύω, unde θῦμα, &c. Vi.

Θυμέλη, ης, ἡ, altare, ubi θύεται; ſpecialiter ara Bacchi poſt orcheſtram: tum farina quæ in ara offertur: ſcena, theatrum.

Θυμελικὸς, ἡ, όν, ad thymelen pertinens, in thymele verſans, ludens, theatricus. Iſid. 18. orig. cap. 44.

Θυμιάομαι, f. ήσομαι, iraſcor. Th. θυμὸς, ira.

Θυμιαρίω, animum recolligo, qu. θυμὸν ἀγείρω.

Θυμιδεῖν, Poët, præſ. inf. animo lætari. Ex θυμὸς, animus, & ἥδομαι, delector. Th. ἡδύς, ſuavis.

Θυμιδὴς, ές, ὁ, ἡ, animo gratus: ex iiſd.

Θυμιδία, ας, ἡ, animi voluptas, animi delectatio, & voluptas, &c. Ab iiſdem.

Θυμίνας, & in f. g. θυμήνασι, a. 1. part. act. verbi θυμαίνω, iraſcor. f. θυμανῶ, a. 1. act. ἐθύμηνα: à θυμὸς, animus, ira.

Θυμήρης, & θυμαρὴς, ές, ὁ, ἡ, animo convenens, gratus, q. θυμῷ ἄρω: ab ἄρω, apto.

Θυμήτον, pro θυμάτιον, id vide; & ab eodem.

Θυμία, pro Θυμὸς, legitur apud Adamant. in Phyſiognom. Si recta eſt lectio; alii reponunt θυμικὸν. Item, θύμια, τὰ, tubercula, ut θύμια αἵματος, tubercula quæ thymia dicuntur, tollunt, Dioſc. lib. 2. eſt à θυμὸς, animus, &c. Item tuberculum carnoſum, &c. Vi.

Θυμιάζω, ſuffitum facio, odores incendo, f. άσω, p. act. πεθυμίακα, perf. paſſ. πεθυμίαμαι, σαι, ται. Them. θυμιάω, idem.

Θυμιαθεὶς, poſitus in carbone, ſuffitus; alicubi legitur apud Dioſc. (ſed lib. 1. θυμιαδεὶς, habetur; & male) eſt part. a. 1. paſſ. à θυμιάομαι, ὦμαι; ſuffior, adoleor; ſuffitu afflor, vel afficior; & interdum uror, accendor; unde, apud Dioſc. lib. 2. c. 63. (de cornu cervino) ὠὸν ὅτι θυμιαθὲν ἰρπιτα διάκι, &c.

Θυμίαμα, ατος, τὸ, ſuffitus: ab eod. Th.

Θυμίασις, ως, ἡ, ſuffitus, ſeu ſuffitio; Dioſc.

lib. 1. c. 130. Itidem verbale ab eodem Th.

Θυμιατήριον, ου, τὸ, thuribulum, acerra; item altare fuffitus: item,

Θυμιατικὸς, ἡ, ὸν, ad fuffiendum aptus; vaporificus; vapores emittens, &c. à feq. Th.

ΘΥΜΙΑ'Ω, fuffio, odores incendo: qu. à θύμα. inde θυμίαμα, fuffitus: θυμιαθήσεων, acerra.

Θυμίδιον, ου, τὸ, q. d. animulus; Ariftoph. in Velp. parvus animus, &c. Diminut. à θυμὸς, Vi.

Θυμιᾷ, Ion. & Dor. pro θυμιᾷς, 3. fing. præf. ind. paff. à præced.

Θυμικὸς, anim fus; fortis; item, iracundus; &c. à Θυμὸς, Vi.

Θύμινος, η, ὁ, thyminus, qui ex thymo factus eft; à Thymo herba; vide θύμος.

Θύμινος, η, τὸ, à quibufdam dicitur σμίλαξ, taxus, à Gaza exp. cunila; item, quod fuper corpus quafi vermicula eminet; ut & θυμός; quod vide.

Θυμίτης, ου, ὁ, Thymites, ut θυμιτὰ ἅλες. fales cum Thymo triti; Ariftoph. Item, Θυμίτης ὄινος; vinum thymo conditum, &c. à Θυμὸς, vide.

Θυμοβαρὴς, animum gravatum habens, animo dolens; in Epigr. à θυμὸς & βάρος τὸ βαρύ.

Θυμοβόρον, animum exedo triftitia: ex Θυμὸς, animus, ir. & βορὴ, pabulum.

Θυμοδακὴς, ἐος, ὁ, ἡ, moleftus, animum mordens: ex Θυμὸς, animus, & δάκνω, mordeo: a. 2. ἔδακον.

Θυμολέοντα, acc. fing. à

Θυμολέων, οντος, ὁ, leonino animo præditus: ex Θυμὸς, animus, & λέων, leo.

Θυμολέοντα, leonina mente, feu, magno animo prædita; in Epigr. eft fœm. à præced. mafc.

Θυμόμαντις, qui vel quæ animo futura profpicit; vates; futura profpiciens animo, &c. à θυμὸς & μάντις, Vi.

Θυμομαχέω, infenfo animo bellum gero: cum dat. f. κοινῷ. p. ἐθυμομάχηκα. Ex θυ. ὸς, ira, & μάχομαι, pugno.

Θύμον, ου, τὸ, thymum, herba grata apibus; item, cepa agreftis, five bulbus; à θύμος, idem Vi.

Θυμοξάλμη, Thymoxalme; i. e. oxalme, cum thymo trito; five, confectio: ex thymo trito & oxalme, i. e. acida muri; five falfo aceto; de qua confectione, Diofc. lib. 5. ex θύμον & ὀξάλμη, Vi.

Θυμόομαι, ad iram concitor, & neutraliter, iracor, fucceenfeo; vide Θυμόω.

Θυμοφθόρος, & Poët. Dialyfi θυιοφθόρος, ου, ὁ, animum deftruens: fcribitur etiam Θυμορράϊστος. Ex θυμὸς & φθείρω, deftruo.

ΘΥΜΟ'Σ, ου, ὁ, animus, mens, ira: q. à θύω, cum impetu feror. Hinc Θυμάδης, ἐος, ὁ, ἡ, animofus: θυμαίνω, & θυμόομαι, iracor: ἀθυμέω, animum defpondeo: ἄθυμος, ος, ον, animi dejectio: ἐνθυμέω, cupio: ἐνθυμία, ας, ἡ, cupiditas: μακροθυμία, ας, ἡ, tolerantia: μεγαλόθυμος, ος, ὁ, ἡ, magnanimus: προθύμος, ος, ὁ, ἡ, promptus: ῥᾳθυμέω, ος, ὁ, ἡ, negligens: ῥᾳθυμία, ας, ἡ, negligentia, defidia: θυμόω, ad iram concito.

Θύμος, ου, ὁ, five θύμον, ου, τὸ, THYMUS, five THYMUM, herba: q. à θύω, fuffio, quia odorata. Sub. Th. θυμὸς.

Θυμοσοφικὸς, & θυμόσοφος; qui ipfe fibi animi fui acumine perfpicax alicujus rei comparavit, ingenio præftans; ingeniofus; folers, &c. à θυμὸς & σοφὸς, &c. Vi.

Θυμοφόρητος, dat. pl. præf. part. paff. à θυμοφορέω, quod vide.

Θυμοφθόρος, ου, ὁ, ἡ, animum labefactans: ex θυμὸς, animus, & φθείρω, quod à φθίω, corrumpo.

Θυμόω, ῶ, ad iram provoco, concito, incito: f. εσω. p. τεθύμωκα, præt. paff. θυμόομαι, ώμην, excandefco, præf. part paff. θυμούμενος, præt. ind. paff. τεθύμωμαι, a. 1. paff. ἐθυμώθην. Th. θυμὸς, ira, animus.

Θυμώδης, ους, ὁ ἡ, ὸν, animofus; iracundus, &c. à θυμὸς, animus; ira, &c. Item, thymofus; i. e. thymum referens; à θύμος, thymus, &c. Vi.

Θυμωθεὶς, a. 1. part. paff. &

Θυμῶσαι, 3 fing. a. 1. ind. paff. à θυμόω, quod vide.

Θυμωθῆναι, a. 1. inf. paff. ejufd. verbi.

Θύμωσις, excandefcentia; i. e. ira naf cens, & modò exiftens; ut Cicero interpr. Tufcul. q. l. 4. eft verbale à θυμόομαι, Vi.

Θυὼν, imperf. Ion. pro ἔθυον, currebat. Poteft etiam effe præf. imperat. à θυόω, idem quod θύω, cum impetu feror.

Θυοῦσα, ῶ, idem quod θυόω, Vi.

Θυραῖος, pungo, ut pifcator thynnum trident e; Ariftoph. in Velp. Item, θυνάξ, ακος, ὁ, parvus thynnus; à θυὼν, ῶνος, ὁ, thynnus, &c. Vi. Unde etiam nomen θυνεῖον, ου, τὸ, facrum feu feftum thunni; quo fcil. pifcatores Neptuno thynnum immolabant, in fpem felicioris capturæ, &c. Item, θυνεῖος, ου, ὁ, q. i ex thynno eft; & in neut. gen. θυνεῖον, facrificium ex thynnis; Athen. l. 7. θυνάλης, & θυνίδης, falfamenta muriæ; Hefych. tradit effe fructa thynnorum in partes conciforum, &c. (fcribitur etiam cum fimplice, ν, θυαλίδης; idem) fic etiam, θυνίζω, ftimulo, pungoque; metaphoricè (ut etiam in θυνιάζω, Vi.) à thynnis fumptâ; ut Brafm. tradit in proverbio Thumiffare, &c. θύννιον, ου, τὸ, idem quod θυνάξ, parvus thynnus; diminut. à θυὼν; à quo etiam omnia præced. deducuntur.

Θυνὶς, ίδος, ἡ, thynna pifcis; idem cum feq. Th. θυνὶς, Vi.

Θυνηγρεύτης, ου, ὁ, thynnorum venatorioni idoneus; & θυνηγόβοσις, ου, ὁ, thynnorum venator, qui thynnos capiat; Athen. à θυὼν & ἄγρα, Vi.

ΘΥ'ΝΝΟΣ, ου, ὁ, THYNNUS pifcis: q. à θύω, pro ὁρμῶ, quoniam circa ortum canis æftro agitatur; in fœm. gen. eft θυννὶς, & θυνὶς.

Θυννοσκόπος, qui thynnos obfervat & captat; Plut. de Solert. Unde, θυννοσκοπία, ἡ, thynnorum fpeculatio, & captio; & Metaphoricè; accurata, conveniens, & inconnivens obfervatio; quoniam ii ficatores thynnos intenta oculorum acie fpeculantur, quo pacto tridente figant; item, θυννοσκοπεῖον, τὸ, locus thynnorum fpeculationi aptus; & θυννοσκοπία, thynnos fpeculor & capto; & Metaph. Speculor intentis oculis; accuratè obfervo; more fcil. eorum qui thynnos captant; Ariftoph. in equit. &c. Omnia à θυννὸς & σκοπὸς, Vi.

Θυννώδης, ους, ὁ, craffus & ineptus: à præced. q. d. thynnaceus, thynnum referens.

Θυόεντ', pro θυώδεντα, accuf. fing. præf. part. à

Θυόω, cum impetu feror, propero, feftino. Th. θύω, idem.

Θυός, ὁ, bellum, impetus, curfus; à præced. θυόω, Vi.

Θυοδόκη, fuffimentorum receptor; ut θυοδόκαι ῥομβοι, &c. Item, θυοδόκον, fub. ἀγγεῖον; vas ad recondendum odoramenta; fuffimentorum receptaculum, &c. à θύον, τὸ, vel θύος, ου, τὸ, & δοχὴ, Ionicè δόκιμη, &c. Vi.

Θυόεις, gen. fing. à θυόεις, εσσα, ὁ, odorus. Th. θύω, fuffio.

Θύοισα, Dor. pro θύουσα, ruens, furens, præf. part. à θύω, cum impetu feror.

Θύομαι, facrificeo, vel facrificor, mactor: à θύω, quod vide.

Θύον, furens, præf. part. n. g. à θύω, cum impetu feror.

Θύον, ου, τὸ, quod deabus facrificabatur; facrificium; item, aroma, feu, fuffimentum, &c. Item, thya, arbor quædam odora, five odorifera, &c. Reperitur etiam θύϊον, pro θύον, pro thya arbore, feu materia odorata, &c. Unde etiam θύϊνος; qui ex thya eft; &, θύϊος, thyam fimilitudine referens, &c. à θύω, facrifico, &c. Vide.

Θύοντο, Dor. pro θύονται, facrificant: à θύω, facrifico.

Θύος, εος, τὸ, facrificium, fuffimentum: inde Th. THUS: à θύω, facrifico.

Θυοσκόος, ου, ὁ, aruſpex, qui intelligit ea, quæ per ignita facrificia fignificantur: à θύος, τὸ, facrificium, & κοέω, Ion. pro νοέω, intelligo: vel ut alii à κοέω, uro.

Θυοσκόπος, haruſpex; qui hoſtiæ viſcera inſpectans, futura prædicit, &c. à θύος & σκοπὸς, Vi.

Θυόω, ῶ, fut. οὼσω; rebus odoratis fuffio; vel, odore jucundum reddo; Il. ξ. à θύω, vel θύος, Vi.

ΘΥ'ΡΑ, ας, ἡ, janua, oſtium: q. à θύω, irruo. Hinc θύραζε, foras, extrà περίθυρον, ου, τὸ, veſtibulum: προθύρεον, ου, τὸ, pilicum.

Θύραζε, adv. foras: & θύρηφι, foris: à præceu.

Θύρεθεν, aliud adv. foris, quaſi diceres, è foris; vnde, ὁ θύρεθεν, externus; item, τὰ θύρεθεν, Syneſio, externa bona; item, forinſecus, extrinſecus, &c. Ab eodem.

Θυρεία, ας, ἡ, externa, & janua inter duas ædes, &c. Eſt fœm. à θυρεῖος, q. d. foris veniens; vel foris allatu; i. e. externus, extraneus, abſens; forenſis. ἀλλότριος, ἢ μὴ συοίκιος; ut, θυρεῖαι ἕδραι; foris eſt, i. e. extra domum, domo abeſt; & generaliter externus; ut θυρεῖοι ἄνδρες; viri exteri i, θυρεῖα πρήγματα; externi cogitatus, & ſenſus, &c. à Th. θύρα.

Θυρέων, Dor. pro θυρῶν, gen. pl. à θύρα, janua.

Θυρεύειν, foris agere; a. 1. inf. à θυρεύτου, Vi.

Θυρεύω, extra fores ago: ab eod. Th.

Θυρηλάω, f. ήσω, excubo, ad fores pernoctando; &

Θυρηλία, ας, ἡ, ante fores pernoctatio; à θύρα, janua, & ἀυλὴ, atrium; ſtabulum.

Θύραυλος, ου, ὁ ἡ, ante foras jacens, ſeu excubans item, foris pernoctans; unde etiam, θυραυλικὸς, adject. ὁ ἀναιθεσίας ut θυραυλικὸν ἔργον; quod ſub dio fit, &c. Ab eodem.

Θυράων, gen. pl. Æol. pro θυρῶν, à θύρα, janua.

Θυρβάνδαι, Heſych. κρίναι, judico.

Θυρεάσπιδες, ſcuta; in Epigr. à θυρεὸς & ἀσπὶς, Vi.

Θυρεοειδὴς, q. d. ſcutiformis; à medicis cartilago, quæ & ἀσπιδοειδὴς dicitur; legitur & θυρεοιδὴς; à θυρεὸς, & εἶδος, vide.

Θυρεὸς, ὁ, ſcutum, à ſimilitudine januæ. Eſt & ſaxum claudens ſpeluncæ ingreſſum: apud LXX. Pſal. 46. 9. Videtur poni pro curru. Th. θύρα, janua.

Θυροφόρος, ſcutifer; qui geſtat id clypei genus quod θυρεὸς appellatur; à θυρεὸς & φορὸς, Vi.

Θυροπανοίκτης, ου, ὁ, januarum apertor; qui quaſvis ædes impune ingreditur, &c. Ex θύρα, ἀνὰ, & ἀνοίγω, Vi.

Θύρσης, ου, τὸ, janua, Poët. &

Θύρσης, adv. aut dativus adverbialiter poſitus, addità particula φι, Poët. foris, extra: à Th. θύρα, janua.

Θυρίδιον, oſtiolum; parva janua, &c. ut etiam,

Θύριον, ου, τὸ, oſtiolum: &

Θυρὶς, ίδος, ἡ, oſtiolum; item feneſtra: ab eod. Them.

Θυρωρὸς, janitor; januæ apertor; à θύρα & ὄρνυμι, Vi.

Θυρωτικὸς, januam pulſo; unde θυρωτικὸς & θυρωκτήτης, januæ pulſator, &c. à θύρα & κοπὴ, Vi.

Θυρωρεῶν, fores pulſitans; à θύρα & ῥέω, Vi.

Θυρωτικὰ, ἡ, januarum fabricatio; à θύρα & πήγνυμι, compingo, fabricor, &c. Unde præt. med. πέπηγα, vide.

Θυρῶν, ῶ, janua claudo, ſeu obſtruo; foribus munio, &c. Eſt verbum, à θύρα, Vi.

Θυρωποιὸς, ὁ, januarum opifex; à θύρα & ποιέω, Vi.

Θυρσοειδὴς, thyrſi referens ſpeciem; à θύρσος & εἶδος, τὸ, Vi. Sic etiam, θυρσολόχος, ου, ὁ, haſta; ſignum eſt cœleſte; Procl. in ſphæra; θυρσολόχος, ὃν κρατεῖ ὁ κένταυρος; à θύρσος & λόχος, Vi.

Θύρσος, ου, ὁ, THYRSUS, haſtula frondibus veſtita; baculus Bacchicus: à θύω, quia agitur à vento, vel manibus: in pl. θύρσοι, Poët. pro θύρσοι· αι

Θυρσὼς, ῶ, ὁ, nuptialis corona.

Θυρσοπλήξ, ηγος, infani in Bacchi orgiis; & θύρσος & πλήσσω, ἡ, Vi.

Θυρσοφόρος, thurſifer; thyrſum geſtans; unde θυρσοφορεία, thyrſi geſtatio; & θυρσοφορέω, thyrſum geſto, &c. à θύρσος & φορὸς, Vi.

Θυρσὼν, ῶνος, ὁ, veſtibulum; à θύρα.

Θύρωμα, ατος, τὸ, janua; item tabulamentum ad januas faciendas: à θύρα.

Θυρωρεῖον, τὸ, locus in quo janitor commoratur; locus inter duas januas, &c. Item, θυρωρεία; janua cuſtodio; janitor fœm. &c. Utrumq; à ſeq. θυρωρὸς, Vi.

Θυρωρὸς, ὁ, ἡ, ὸν, januæ cuſtos, janitor, pro θυρωρὸς ex θύρα & ὄρος, cuſtos: Dor. mutat. in ω. vel ab ἄρα, ας, ἡ, cura, & θύρα, janua.

Θύσαι, ſacrificare, a. 1 inf. à θύω.

Θυσανίδες, ſive θυσανίσκες, in fœm. ἴσασι, fimbriatus: à

ΘΥ'ΣΑΝΟΣ, ου, fimbriæ, villi ſeu nodi à crumenis dependentes: q. à θύσαι, movere: quod à θύω.

Θύσανον, ου, τὸ, vel θύσανος, ου, ὁ, fimbria, ala, nodus; quales dependent à crumenis; in plur. neut. θύσανα, & maſc. θύσανοι, præced. vide.

Θυσάνωτος, hirtam & villoſam, fimbriatam, vel alatam habens caudam, &c. Ex θύσανον & ὠτὸς, Vi.

Θυσανωτὸς, ὁ, ἡ, ὸν & θυσανώεις, εσσα, εν, fimbriatus, &c. Idem quod θυσανόεις, & ab eod. Vi.

Θύσαι, f. 1. inf. act. à θύω, macto.

Θύσθλα, τὰ, ſacra, liba, thyrſi, vel rami: à θύω, ſacrifico.

Θυσία, ἡ, ſacrificatio; ipſa actio ſacrificandi, ſeu, ſolennitas quæ eſt in re divina facienda; & feriæ quibus ſacra fiunt, &c. Item, pro θῦμα, victima, &c. Vide θυσιάων.

Θυσιάζω, ſacrifico, immolo, unde θυσιασμὸς, τὸ, hoſtia, victima, id quod ſacrificatur, &c. à θυσία, Vi.

Θυσιὰς, ἀδος, ἡ, (idem quod θυάς; Vi.) Baccha; vox bacchantium, &c. Ut, θυσιὰς φωνὴ; vox furoris inſtincta edita, qualis eſt Baccharum ſeu bacchantium, &c. à θύω; i. e. θύμω, vide.

Θυσιαστήριον, ου, τὸ, altare: ab eod. Th.

Θυσιάων, gen. pl. Æol. pro θυσιῶν, à θυσία, ας, ἡ, ſacrificium. Them. θύω, ſacrifico.

Θύσιμος, ος, ὁ, ἡ, qui ſacrificari poteſt aut ſolet: ab eod.

Θυσκέλιον, τὸ, diminut. ab, & idem quod præced. θυσκὴ, Vi.

Θύσκη, ης, ἡ, ſcapha, recipiens τὰ θύματα; quæ diis offeruntur: ſed θυσκὴ, acerra, mortariolum.

Θυσανιάεις, & inf. g. θυσανιήεσσα, fimbriatus, a. Th. θύσανος, fimbriæ.

Θύσσω, quatio, moveo: à θύω.

Θυσσὸς, ἀδος, ἡ, ſacrifica, ſacrificialis: &

Θύσσος, ου, ὁ, ſacerdos, ſacrificus: à

ΘΥ'Ω, macto, ſacrifico, qu. à θίω, facio; item impetu feror, furo: qu. à θίω, curro; item odores accendo, ſerveo, ſuffio, epulor. f. θύσω, p. τέθυκα, a. 1. imperat. act. θύσον, σάτω, perf. paſſ. τέθυμμαι. a. 1. paſſ. ἐθύθην, ης, η. Hinc θυσία, ας, ἡ, ſacrificium: θυμέλη, ης, ἡ, altare: εἰδωλόθυτον, ου, τὸ, idolis immolatum.

Θυτὴρ, ῆρος, ὁ, ſacrificus; (idem quod θύτης, vi.) Unde: θυτήριος, ου, ὁ, aptus ad ſacrificandum; (idem quod θύμιος, &c.) & θυτήριον, τὸ, ara, &c. Item, θυτικὸς, ἡ, ὸν, ſacrificus, ad ſacrificia pertinens; vel ad aruſpices; aruſpicinus; & in fœm. θυτικὴ, ſub. τέχνη; aruſpicina, ſub. acus; aruſpicum diſciplina; item, ſcientia faciendi rem divinam, &c. Omnia à præced. Th. θύω.

Θύφλη, ſuccendiſſe, inflammaſſe, &c. Suid. Eſt a. 1. infin. verbi τύφω, f. θύψω, &c. Unde etiam verbale θύψις, εως, ἡ, uſtio, crematio, &c. Suid. & Schol. Ariſtoph.

Θυώδης, ους, ὁ ἡ, ὸν, odorus; odore jucundus, &c. Idem quod θυόεις, vel θυώεις, εσσα, ὁ, odoratus, bene olens; ἀπὸ τῆς θύης, τὸ θύμον; vel potius ἀπὸ θύας δένδρου, fragrantiſſimi odoris.

Θύωμα, τὸ, ſuffimentum odoratum; odoramentum, &c. Eſt verbale à verbo θυμάω, Vi.

Θύων, præſ. part. act. à θύω, quod vide.

Θυώνα, ας, ἡ, Dor. pro Θυώνη, ης, ἡ, eadem quæ Semele. Vide Suidam.

Θυωρὶς, ίδος, ἡ, idem quod θυωρὸς, Vi. Unde etiam θυωρίτης, ου, ὁ, qui ſacræ menſæ miniſtrat; menſarius facer; item, θυωρεῖδες, in ſacra menſa epulari, &c. Omnia à θυωρὸς, id Vi.

Θυωρὸς, menſa, quæ ſacris uſibus dicatur: quia θύειν ἀρεῖ, id eſt φυλάττει.

ΘΩ, conſtructum eſt θίω, eſt pono, colloco: unde τίθημι· item curro. Contractum ex θόω, ſignificat, nutrio, lacto; item cœno, epulor.

Θῶ, θῇς, θῇ, a. 2. ſub. act. à τίθημι, pono, a 2. ἔθην.

ΘΩΗ', ῆς, ἡ, mulcta, damnum alicui impoſituni. q. à θῶ, pono: hinc ἀθῷος, ος, ὁ, ἡ, impunis.

Θώκαι, ſedeo, converſor, &c. à θᾶκος, ſeq. Vi.

Θῶκος, idem quod θᾶκος, ου, ὁ, ſedile. Th. θόδε, celer.

Θῶμαι, cœno, epulor; idem cum θῶ, contract. pro θόω, cœno, &c. Vi.

Θωμᾶς, ᾶ, ὁ, THOMAS, nomen propr. Apoſtoli. Hebr. geminus. Eſt & Θωμᾶς, ᾶδος.

Θῶμεν, 1. pl. a. 2. ſub. act. θῶ, à τίθημι, pono. f. θήσω. a. 2. ἔθην.

Θώμιγξ, γγος, ὁ, funiculus tenuis: à

ΘΩΜΙ'ΖΩ, vel Θωμίσω, funiculis ligo, flagris cædo.

Θώμιον, Hesych. μιδδίε· puto à Θωμὸς, acervus; ut sit congregatio numerorum.

Θώμισυ, Att. pro τὸ ἥμισυ, dimidium: ut Θώτερον pro τὸ ἕτερον.

Θώμυ, Attice, pro præced. τὸ ἥμισυ, dimidium; id Vi.

Θῶς, ὁ, ὁσὸς, à θοὸς, Vi.

Θωπεία, ας, ἡ, assentatio: à Θώπω, assentor.

Θωπεύω, assentor, adulor; blanditiis capto; ut, apud Phil. de vita Mosis; lib. 1. Θωπεύει πυὲς; ἑτέρους ἀπειλεῖ; dicitur & καιρὸν Θωπεύειν; inservire tempori, &c. Unde Θώπευμα, τὸ, blandimentum; item, θωπεύματον, assentiuncula; & θωπευτικὸς, assentatorius; item, substantivè assentator; Plato de Leg. Unde adv. Θωπευτικῶς, assentatorie, &c.

Θωπεύοντες, nom. pl. præs. part. à Θωπεύω, adulor, quod à

ΘΩ'ΠΤΩ, assentor, colo; item cavillor, irrideo, q. à Θάω, video. Assentatoris enim est, alios respicere, suspicere, & admirari mendaciter. Vel potius à Θῶ, nutrio, epulor, victûs enim causa blanditur πόλακας· hinc Θωπεία, assentor, adulor: Θωπεία, ας, ἡ, assentatio: Θώψ, assentator.

Θωπικὸς, ἡ, ὁ, assentatorius; unde, Θωπικῶς, assentatorum more, adulatorie, &c. à Θώψ, Θωπὸς, ὁ, Vi.

Θωρακίον, idem cum seq. Th. Θώρηξ, ibi vide; item, Θωρακισμὸς, loricatio; verbale à Θωρακίζω, quod vide in Th. Θώρηξ. Item, Θωρακίτης, ου, ὁ, miles thoracatus; miles, qui loricâ armatus est; levis armaturæ miles, ferentarius, &c. Ab eod. Th.

ΘΩ'ΡΑΞ, ακος, ὁ, THORAX, pectus, vestis qua tegitur pectus, lorica, q. à Θωρύσσω: vel à θέρω, calefacio, quia ibi Cor salit, vel calescit, hinc Θωρηκίζω, thoracem munio, armo: Θωράσσω, idem: Θωρήκιον, ου, τὸ, lorica.

Θωρηκομάχος, qui thorace indutus pugnat; item, Θωρηκόμαχος, exoritur, penula militaris, qua quis indutus pugnat, &c. à Θώρηξ, κος; & μάχη, vide.

Θωρηκοποιὸς, qui thoraces conficit, thoracum fabricator; armorum faber; unde, Θωρηκοποία; thoracum & armorum fabricatio, &c. à Θώρηξ, ακος, ὁ, & ποιέω, Vi.

Θωρηκοφόρος, ου, ὁ, ἡ, Ion. pro Θωρηκοφόρος, thoracem ferens: ex Θώρηξ, quod vide & φέρω, fero.

Θώρηξ, Ion. pro Θώρηξ, pectus. acc. sing. Θώρηκα.

Θωρήξας, ἀντος, ὁ, a. 1. part. act. à Θωράσσω, f. ξω, pectus loricâ munio. Th. Θώρηξ.

Θωρηκτὸς, ἡ, ὁ, thoracatus, loricatus, vel, armatus; item, Θώρηξις, ος, ἡ, loricatio, item, potatio vini; quòd eo pectus incalescere, & quasi armari putetur; à Θωράσσω.

Θωρήσσετο, armabatur. 3. sing. imperf. pass. Ion. à

Θωράσσω, armo, f. ξω. p. τεθώρηκα, a. 1. pass. ἐθωρήχθην. Them.

Θώρηξ, thorax.

Θωρηχθεὶς, ἐντος, ὁ, & in acc. Θωρηχθέντ', pro Θωρηχθέντα, a. 1. part. pass. &

Θωρηχθῆναι, a. 1. inf. pass. à Θωράσσω, quod vide.

Θῶς, Θωὸς, ὁ, ἡ, animal lupo simile, lynx: à θέω, curro: vel à Θοὸς, celer.

Θώτερον, Dor. pro τὸ ἕτερον, alterum.

Θώυμα, ἀτος, τὸ, miraculum, Ion. pro Θῶμα. hinc Θωυμάζω, miror. Θωυμάσιος, admirandus: Θωυμαστὴς, admirator Θωυμαστὸς, admirandus: Θωυτὸς, mirabilis; quod vide.

Θωὺκτὴρ, ῆρος, ὁ, latrator, de cane; at κυνὸς Θωυκτὴρ, in Epigr. exp. aper impetuosus, &c. à seq. Th. Θώσσω, Vi.

ΘΩΥ'ΣΣΩ, f. ξω, clamo, vociferor, latro, impetu belluino feror. q. à θύω, q. à θόω, impetu feror.

Θωὺτὸς, ἡ, ὸν, mirabilis, e, in pl. n. g. Θωῦτὰ, pro Θωυμαστὰ, Ion. q. à Θώυμα. Th. Θωυμάζω, miror.

Θώψ, Θωπὸς, ὁ, assentator, adulator. Th. Θώπω, assentor, colo.

I.

I Nonæ apud Græcos litteræ nota, in numeris est denarius.

Ἰα, vox, quasi ab αὔω, clamo. Ἴα, vis, ex is, robur. Ἴα, sola, ex δία, vide δῖος & Ἰόω. Tum & Ἴα ex μὰ esse possit abjecto μ. Elt & Ἴα, nomen Dei apud Hebræos, ut Hesych. ait.

Ἰάτρος, ὁ, IATRUS, nomen viri, Hebr. illuminatus.

Ἰάζω, idem quod ἰανίζω, Iones imitor; vel Ionica lingua utor; à Th. Ἴων, vide.

Ἰάθην, ης, η, sanatus fui, a. 1. ind. pass. &

Ἰαθήσομαι, ῇ, ται, f. 1. pass. ab ἰάομαι, sanor, medeor.

Ἰαΐσσει, dolentis interjectio, ut αἰαῖ.

Ἰαίνεται, gaudet, 3. sing. præs. pass. ab

ΙΑΙ'ΝΩ, calefacio, liquefacio, perfundo, perfundo læ itiâ, exhilaro, floreo: item, adiram concito. Hesych.

Ἰαονὶς, Ionicus; & ἰάς, άδος, ἡ, Ionica; unde, ἰαστὶ, Ionicè; ut ἡ ἰαστὶ ἁρμονία; Ionica harmonia, &c. Ab ἰάζω, Vi.

Ἴαχχος, ου, ὁ, IACCHUS, BACCHUS: ab ἴαχω, clamo: hinc Ἰακχάζειν, Bacchari.

Ἰακὼβ, ὁ, JACOB: nomen viri ἄκλιτον. Hebr. plantum tenens.

Ἰαλεμώσαι, & ἰαλεμίζειν; exponitur θρηνεῖν, lamentari, lugere; Ialemum canere, h. e. cantionem frigidissimam; à Th. Ἴαλεμος: unde etiam, τὰ ἰαλεμώδη, frigida; & nullius pretii, &c.

ΙΑ'ΛΕΜΟΣ, ου, ὁ, IALEMUS, vir in carmine ineptus ac frigidus: carmen lugubre, miser. q. ab ἰάλλω, projicio.

Ἴαλλον, ες, ε, imperf. act. ab

ΙΑ'ΛΛΩ, f. λῶ, mitto, emitto, volo, as, appeto. q. ab ἰάω, mitto.

Ἴαμα, ατος, τὸ, sanatio, remedium: ab ἰάομαι, sano.

Ἰαμβανέειν, Iambis adhibere: ibiam; Iambis canere, &c. Ab Ἴαμβος & ἀοιδὴ Vi.

Ἰαμβεῖον, ου, τὸ, i.e. ἰαμβικὸν ἔπος seu μέτρον; Iambicum carmen, sive metrum Iambis constans, &c. à Th. Ἴαμβος, Vi. Unde etiam ἰαμβιλλος, convitiator, maledicus; Hesych. Item, ἰαμβίζω: idem quod & proxime sequente ἰαμβίζω, id vide.

Ἰαμβίζω, proscindo, maledictis & convitiis insector: item,

Ἰαμβίζειαι, dicuntur qui Iambico metro taxant, & inlectantur; apud Athen. lib. 4. à præced. ἰαμβίζω, quod à Th. seq. Vi.

ΙΑΜ'ΒΟΣ, ου, ὁ, IAMBUS; pes metricus, vel carmen: q. ab ἰὸν βάζειν, jacula loqui: hinc præced.

Ἰαμβύκαι, organa sunt musica triangula, quibus Iambica canebant: alii σαμβύκας vocant; Suid. Hesych. vide σαμβύκη.

Ἰαμβῆς, ῆ, ὁ, aliàs Μαμβῆς, IAMBRES, nomen magi Ægyptii, q. rebellans.

Ἰαμενὴ, & Ἰαμὼ, idem quod εἰαμενὴ, locus irriguus & herbosus.

Ἰαμιδίων, Ion. pro Ἰαμιδῶν, gen. pl. ab Ἰαμίδης, ου, ὁι, Iamidæ.

Ἴαπα, τὰ, Hesych. q. sunt τὰ βαλλόμενα, missilia; ἀπὸ τῆς ἵεσθαι, vide.

Ἴαπτ, indignantis adverbium, &c.

Ἰάπτω, πτω, ὁ, nomen mul. ab ἰάπτω, exhilaro.

Ἰαπτὸν, floruit; lætatus est, &c. 3. pers. à prima præced. Vi.

Ἰάπτων, πτος, ἡ, florui, a. 1. ind. pass. verbi ἰάπτω, floreo, exhilaro.

Ἰάπτων, πτος, ὁ, violaceus; unde, violantillam suam Papinius vocat Ἰαπτίδα; nam Ia Græcis sunt violæ; unde & Ianthina vestis: Plin. lib. 21. cap. 6. Ubi etiam legitur Ἰάπτινον χρῶμα; color purpureus seu violaceus; idem, ibid. ab Ἰαπτὸς, ὸν, ὁ, idem cum Ἴανθος; seq. id vide.

Ἰάπτων, πτος, ὁ, flos quidam, color purpureus: q. ab Ἴον.

Ἴαπτος, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον, Luc. 3. 24.

Ἴαπτὸς, ῆ, ὁ, JANNES, nomen magi Ægyptii: q. respondens, 2. Tim. 3. 8.

Ἰαπλὸς, ῆ, ὁ, & per Crasin Ἰαλὸς, IOLCUS, nomen urbis Thessalicæ.

ΙΑ'ΟΜΑΙ, ἴαμαι, f. ἰάσομαι, medeor, sano, curo: q. ab ἴα, vis: cum accus. imperf. ἰάμην, ἄμην, ἄο, ἄτο, απο. p. ἴαμαι, σαι, ται, a. 1. ind. pass. ἰάθην, ης, η, f. 1. pass. ἰαθήσομαι, a. 1. m. ἰασάμην, ω, ατο, a. 1. sub. m. ἰάσσομαι, ῇ, ῆται. Hinc ἴαμα, ατος, τὸ, medicamentum, remedium, Ἴασις, εως, ἡ, sanatio. Ἰάσιμος, ου, ὁ, ἡ, sanabilis: Ἰατὴρ, ῆρος, ὁ, medicus: Ἰατρεῖον, ου, τὸ, medeor. Ἰάονες, Græci Iones. Th. Ἴων.

Ἰαπετὸν, gen. Ion. ab

Ἰαπετὸς,

Ἰαπετὸς, IAPETUS, nomen viri, Cœli & Terræ filii: ab ἰάπτω, mitto, maledictis lacesso. Hinc Ἰαπετιονίδης, ου, ὁ, Iapeti filius: vocat. Ἰαπετιονίδη.

ΙΑ'ΠΤΩ, mitto ejusd. orig. cum ἰάλλω, se. ab ἴημι, mitto; item noceo: q. ab ἵπτω, lædo.

ΙΑ'ΠΥΞ, υγος, ὁ, IAPYX, ventus ex Apulia flans, cujus pars Iapygia.

Ἰαφαυὴν νύμφην, Omphales periphrasis.

Ἰαφὴλ, nomen viri, ἄκλιτον. Heb. dominabitur.

Ἰάς, άδος, ἡ, Ionica, lingua Ionica, &c. Ut, ἰὰς συγγλῶσα, Ionum cognatio, &c. Sic ἰὰς γῆ, πόλις, γυνὴ ἰάδων, &c. pro ἰωνικὴ; à Th. ἴων, &c. V.

Ἰασεδὼμ, a. 1. inf. m. ἰάση, 2. sing. f. 1. m. ἰασάμην, ω, ατο, a. 1. m. ab ἰάομαι, medeor; quod vide.

Ἰάσθαι, præs. inf. ejusd. verbi.

Ἰασι, eunt, 3. pl. præs. ind. Ion. pro ἴασι, verbi εἶμι, eo.

Ἴάσι, mutant, Att. contracte pro ἰάασι, & hoc Ion. pro ἰέῖσι, 3. pl. ind. præs. verbi ἵημι, mitto: a. 2. ἧκα.

Ἰάσιμος, ου, ὁ ἡ, ἡ, (& Ionicè, ἰήσιμος) sanabilis, medicabilis, &c. Plat. de leg. 12. at φάρμακα, activè dicuntur ἰάσιμα, q. d. sanatoria, &c. Item,

Ἴασις, εως, ἡ, sanatio; ab ἰάομαι, sano, medeor.

Ἰασίων, dat. sing. ab Ἰάσιος, ου, ὁ, nomen viri: q. ab ἰάομαι.

Ἰασίων, ονος, ὁ, nomen viri.

ΙΑΣΙΩ'ΝΗ, ης, ἡ, olus quoddam sylvestre: an ab ἰάσιμος, id est, medela?

Ἰάσμη, & ἰάσμινον μύρον, iasme, & iasminum unguentum; ita Scil. dictum unguentum quoddam in Persida confieri solitum, ex violæ albæ floribus, in sesaminum oleum conjectis; ut tradit, Dioscor. lib. 1. c. 74. à Th. Ἴον, τὸ, viola, &c. vide.

Ἰασπίζειν, jaspidem imitari, jaspidis colore esse, &c. Dioscor. lib. 1. à Th. Ἴασπις, vide.

ΙΑΣΠΙ'ΣΙ, ιδος, ἡ, Jaspis gemma.

Ἴασσι, Ionicè, &c. vide suprà, in Ἰαπὸς.

Ἰασὼ, ὁος, ὅς, ἡ, Dea ἰάσεως, id est, sanationis.

Ἰάσων, ονος, ὁ, JASON, nomen viri: Gr. sanaturus.

Ἰατέον, curandum, adject. verbale: ab ἰάομαι, sano.

Ἰάτηρ, & Ion. Ἰήτηρ, ῆρος, ὁ, medicus: Poët. pro Ἰατὴρ· ab ἰάομαι, sano.

Ἰατικὸς, ἡ, ὁ, qui sanat, sanandi vim habens, &c. ab Ἰατὸς, ἡ, ὁ, sanabilis, medicabilis, &c. quod potius in usu est in compositis, ut ἀνίατος, &c. ac pro eo dicitur potius ἰάσιμος, V.

Ἰατρεῖν, ars medica, medicina; Hesych. Unde Ἰάθειον φάρμακον, sanatorium, sanandi vim habens medicamentum, &c. à præced. ἰάθην, V.

Ἰατρεία, (tanquam ab Ἰάτωρ, pro Ἰάθηρ, vide) curatio, sanatio; idem quod ἡ ἰατρικὴ, medicatio, &c. V.

Ἰατρὸς, ὁ, ὁ, vide suprà, in Ἰαπικὸς.

Ἰατρὸν, ου, τὸ, curatio, medicatio, ipsa actio medendi; item, ἰατρεῖον, ου, τὸ, medici, vel potius chirurgi officina: item, præmium quod datur medico; undè ἰατρεῖα, τὰ, merces, seu præmia quæ dantur medicis, quæ etiam Ἰατρὰ, vocantur, teste Hesychio; (pro hoc ἰατρεῖον, Ionicè, dicitur Ἰητρεῖον, apud Hippocr.) Item dicitur ἰατρεία, ἰάτρεια, & ἰατρίνη, ἡ, medica mulier, medendi artis peritæ, seu quæ medicinam profitetur, & ἰατρίνη, est etiam obstetrix; ut ἰάτρεια, ας, ἡ, medicina; omnia ab eod. Them. ἰάομαι.

Ἰαχβὰλ, nomen viri, ἄκλιτον. Heb. dominabitur.

Ἰαχὲ, ἰαχὲς, & ἰάχεσε, medeor, curo, sano; item, medicinam profiteor, &c. in pass. ἰαχθῆναι, curor, sanor, &c. Unde ἰαχθῆναι, τὸ, & ἰάτρευσις, medicatio, morborum curatio, & sanatio, &c. à quo etiam sunt præcedentia verbalia, ἰαχτὸς, & ἰατρεῖον, &c. quæ vide, verbum autem ipsum, ἰαχθῆναι, ab ἰαχτὸς; id vide.

Ἰατρικὴ, ῆς, ἡ, sub τέχνη, ars medendi, medicina; ab

Ἰατρικὸς, ἡ, ὁ, ad medicos, seu ad medicinam pertinens, medicinalis, &c. Ut, ἰατρικὴ σκυὰ; (vide σκύα) Plut. de exilio: Item, medicinæ seu medendi peritus; unde, superl. ἰατρικώτατος, medicinæ peritissimus; Plut. Symp. lib. 4. Item, ἰατρικῶς, medicorum seu medicarum more, &c. omnia ab ἰατρὸς, medicus; item, chirurgus, &c. Vide sequens.

Ἰατρὸς, ὁ, ὁ, medicus: dat. pl. ἰατροῖς. Th. ἰάομαι, sano.

Ἰατρὼ, ὅς, ἡ, medica mulier, &c. Vide in Ἰατρὸς.

Ἰατροθεπὴς, ὁ, ὁ, medicus unguentis & perfrictionibus corporis morbos curans, medicus reunctor, vel unguentarius; in plur. ἰατροθεπῆαι, medici tales reunctores, &c. Plin. Unde ἰατροθεπτικὴ, professio illa curandi unguentis & perfrictionibus, &c. ab ἰατρὸς, & ἀλείφω; quod vide in Th. ἀλείφω, &c.

Ἰατροκλέων, ῶνος, ὁ, de medicina differo, Laert. ab ἰατρὸς, & λογος, &c. V.

Ἰατρὸν, τὸ, Hesych. μισθὸς θεραπείας, i. e. ἰατρεῖον; id vide in Ἰατρεῖα.

Ἰατρονίκης, ου, ὁ, medicorum victor, Epitheton quod monumento suo Thessalus inscripsit; teste Plin. lib. 29. cap. 1. &c. ab ἰατρὸς, & νικάω, undè νίκη, &c. vide.

Ἰατροτέχνης, ου, ὁ, medicinæ artifex; i. e. qui medicinæ artem profitetur; Aristoph. περ. ab ἰατρὸς, & τέχνη, &c. vide.

ΙΑΤΤΑΤΑΙ', heu, adverb. & ἰαπαπαξ, idem.

ΙΑΤ', Interjectio indignantis.

Ἰαυίσκω, quiesco; ab ἰαύω, V.

Ἰαυθμὸς, ὁ, ὁ, quietus locus, in quo scil. quis commeatur seu diversatur; item, stabulum, seu lustrum, cum de brutis dicitur: item, cubile, somnus, &c. à Th. ἰαύω, V.

Ἰαυοῖ, exclamatio qua utuntur adventante gaudio, quali apud vulgus est, ih, at apud Aristoph. in Ran. Vox est audientis vocantem & audientis; ab ἰαύω, &c. V.

Ἴαυον, traduxi, imperf. act. ab

ΙΑΥ'Ω, commoror, tempus tero, dormio: f. σω, q. ab ἰάω, sino.

Ἰαφίτης, ου, ὁ, qui sagittas emittit: ab ἰὸς, & ἀφίημι.

Ἰαφλῶσι, a. 1. inf. pass. ab ἰάπτω, mitto: f. ψω.

Ἰαχῆσαι, dat. pl. Ion. ab ἰαχὴ, ῆς, ἡ, clamor. Th. ἰάχω, clamo.

Ἴαχε, resonabat, 3. sing. imperfect. Ἴαχον, verbi ἰάχω, clamo: perfect. Ἰάχε.

Ἰάχω, ᾶς, ἰαχάζω, & Ἰάνυμι; omnia idem cum, & à Th. ἰάχω, cum clamore & vociferatione loquor, &c. & specialiter, ἰαχάζω, bacchantium more vociferor & strepo, &c. ab ἴαχος; vide.

Ἰαχὴ, ῆς, ἡ, clamor, fremitus: ab eodem.

Ἴαχον, ες, ε, imperf. ἰάχησα, præf. part. act. f. g. &

Ἰαχήσα, resonans, perf. part. act. fœm. g. ab

ΙΑ'ΚΩ, f. ξω, p. χα, vociferor, clamo: q. ab ἴα, vox, & χάω, fundo. Hinc ἰάχημα, ἀ, τὸ, vociferatio, clamor. Ἴαχος, ου, ὁ, Bacchus.

Ἴαχως, perf. part. act. præced.

Ἰαὼ, nomen Dei.

Ἰαωλὸς, ἡ, ὸν, nomen urbis.

Ἰάων, ονος, ὁ, Poët. pro Ἴων; quod vide.

Ἰβαίνω, haurio: ex ἴβις, quatenus multum significat; vel ex ἰμάω, β & μ commutantur. Hinc ἰβάματες, funis hausforius.

IBAΗΣ, ου, ὁ, clavus in fundo navis, quo educto aqua effluit.

Ἴβηρ, ῆρος, ὁ, IBERUS, gentile. Iberia una Orientalis circa Perfiam: altera Occidua, quæ Hispania.

Ἰβηρὶς, iidem, κολπὶς Ἰβηρὶς; Hispani, apud Appian, ἡ Ἰβηρικὴ; Item Ἰβηρία, ας, ἡ, Iberia, Hispania, & Ἰβηρικὴ πόλις, Hispaniæ civitas, Ἰβηρικὸς, Hispanico more; Appian. in Iber. &c. Omnia ab Ἴβηρ; vide.

Ἴβηρις, IBERIS, herba; quæ & καρδαμινὴ.

Ἴβις, ἰδος, seu ιος, ἡ, IBIS, avis serpentes devorans.

Ἰβίσκος, ου, ὁ, HIBISCUS, species malvæ sylvestris, althæa.

Ἴβυ, Ion. adv. significans multum & magnum.

Ἴβυξ, est εἶδος ὄρνιθος κηρυκικῆ; Etymol. i. e. species quædam clamosæ cujusdam avis, &c. Hinc quidam deducunt ἰβυκινάσαι, pro βυκινάσαι, i. e. buccina canere, & ἰβυκάτη, buccina, &c. Alii vero ea deducunt ab ibyco quodam inventore, &c. Ἴβυξ, verò, est ab Ἴβυ, vel ἰβύω.

Ἰβύω, vocifero, clamo: q. ab Ἴβυ.

Ἰγδὴ, ης, ἡ, mortarium, pila: an ab ἄγω, frango? an ab εἶκω, cedo? an potiùs à μίγνυμι, misceo, abjecto μ? Sub eo enim reperitur; pharmaca &c. &c. ibi miscentur ac tunduntur.

Ἰγδίον, ου, τὸ, mortariolum; i. e. Θυείδιον; item, ἰγδίζω, lumbos huc illuc flecto, ut solent qui tudicula seu pistillo, in mortario aliquid tundunt, &c. Ut ab hoc etiam, verbale ἴγδισμα, τὸ, genus saltationis; apud Etymol. &c à præced. Ἰγδὴ; V.

Ἰγμὸς, profectus, perf. part. pass. ab ἰκνέομαι, venio, f. ἵξομαι, p. ἶγμαι.

Ἰγνύα, ας, ἡ, INGUEN, poplex, quod

ibi

ibi sit Ἴα γόνυος, vis genu? à γόνυ, genu: vel potius ab ἰκνέομαι, f. ἵξομαι, p. ἶγμαι, venio, supplico: sub hoc Them. inveniuntur.

*Ἰγνύες, ὁ, ὁ, poples, & in plur. ἰγνύαι, poplites, &c. idem quod præcedens ἰγνύη, & ἰγνύς.

*Ἰδὲ, pro ἴδε, idem quod ἰδέ, &, atque.

*ΙΔΑ, ας, ἡ, IDA, mons in Phrygiâ & Cretâ: hinc Ἰδαῖος, IDÆUS.

Ἰδαία, Idæa herba, qui & laurus Alexandrina; Dioſc. lib. 4. Item, ἰδαία ῥίζα, Idæa radix, ibid. c. 45, quæ à Plinio herba Idæa, lib. 27. c. 11. ἰδαία πεύκη, Idæa pinus, ſpecies pini arboris, ἰδαία δάφνη, Idæa laurus, quoniam plurima in Ida provenit; Dioſc. lib. 4. cap. 147. &c. eſt fœm. à præced. ἰδαῖος, Idæus; undè Jupiter Idæus, dictus, quòd in Ida monte coleretur, & ibi templum haberet, &c. à Th. ἴδα; V.

*Ἰδαλιμὸς, ος, ὁ, ἀκουοσμὸς, ſudoriſicus: à Th. ἴδος, ος, τὸ, ſudor: idem quod ἰδρώς, ῶτος, ὁ.

*Ἰδανὸς, ὴ, JUCUNDUS. Heſych.

*Ἴδε, & Att. ἰδέ, aſpice, item ecce adverbialiter: a. 2. imperat. act. Eſt & Ἴδε, 3. ſing. a. 2. ind. verbi ἴδω, video: f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον & ἴδον, ες, ε, a. 2. part. ἰδὼν, ὄντος, & in f. g. ἰδὼς pro ἰδοῦσα. Sed

*Ἰδὲ, &, atque, ex ἠδέ. Illud Ion. hoc Att. ab ἦ, vel

*Ἰδέα, ας, ἡ, viſus, ſpecies, IDEA: in pl. ἰδέαι, ab εἶδω, video.

*Ἰδέειν, Ion. pro ἰδεῖν, vidiſſe: ab a. 2. Ἴδον, verb. ἴδω, video: vide Ἴδε.

*Ἰδέῃ, mſtu, dat. ſing. ab ἴδος, ος, τὸ, ſudor.

*Ἰδεῖν, a. 2. inf. verbi εἶδω, video: vide ἴδε.

*Ἰδέμεν, Ion. Dor. & Æol. pro ἰδεῖν, a. 2. inf. act. &

*Ἰδέν, a. 2. inf. act. Dor. pro ἰδεῖν, quod vide.

*Ἰδέσθαι, ὁ ἅμα τῷ ἰδεῖν, ἐρῶν, qui ſimul ac vidit, amat. Suid.

*Ἰδέσθαι, a. 2. inf. m. ab εἶδω, video: f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον, & ἴδον, undè ἰδέμεν, a. 2. m.

*Ἴδεται, Ion. Paragoge pro Ἴδε, vidit, 3. ſing. a. 2. Ἴδον, Poët. pro εἶδον, verbi εἶδω, video.

*Ἰδεώδης, ὁ, ὁ, ἡ, deformis, fœdus: ab ἰδέα, & ᾠδὴ, ος, τὸ, odium.

*Ἴδέω, pro εἶδω, video. Sed Ἴδεω, gen. Ion. pro Ἴδου, ab Ἴδης, ὁ, Ida, nomen propr.

*Ἴδη, Ion, pro Ἴδε; quod vide.

*Ἴδῃ, viderit, 3. ſing. a. 2. ſub. act. ab εἶδω, video: a. 2. ἴδον.

*Ἰδήν, Ion. pro ἴδε, 2. ſing. a. 2. ſub. m. verbi εἶδω, video: a. 2. ἴδον.

*Ἴδηρα, ab ida 3 Herodot. eſt adv. ab ἴδη, ας, ἡ, Ida mons; idem quod, Them. Ἴδα, V.

*Ἴδημα, τὸ, viſio, viſum; ὄψεμα, Heſych. Item ἰδήμων, peritus; (εἰδήμων, vel ἴδμων, Heſych.) &c. à verbi ἴδω, vi. pro εἶδω, &c.

*Ἰδὴν, Dor. & Æol. pro ἰδεῖν, a. 2. infin. quod vide.

*Ἰδηλεὼν, pulcher, ὁ ἐφικτὸς πᾶσι ἰδεῖν; ſeu cujus τὸ εἶδος eſt ἐφικτὸν, &c. ab εἶδος & ἐφικτὸς, V.

*Ἴδης, videris, 2. ſing. a. 2. ſub. act. ab eod. verbo: ſed

*Ἴδης, gen. ſing. ab Ἴδα, ας, ἡ, mons Cretæ.

*Ἰδηϊσὶν, Dor. pro ἰδήσω, f. 1. ab ἰδέω, video: quod vide.

*Ἴδητε, videritis, 2. pl. a. 2. ſub. verbi εἶδω, video: a. 2. ἴδον.

*Ἰδία, adv. privatim, cui opponitur δημοσία, Th. ἴδιος, proprius.

*Ἰδιάζοντα, τὰ, peculiaria, ab aliis ſecreta: Idem, ἰδιαζόντως, peculiariter, ſingulariter, peculiari modo, &c. à ſeq.

Ἰδιάζω, V.

Ἰδιάζω, f. άσω, ſum ſeorſum ab aliis, in ſeceſſu dego: ab eod. Th.

*Ἰδιαίτερος, (& compar.) peculiarius; item, ſecretius; & q. d. magis ſeorſim; Herodian. Item, ſuperl. ἰδιαίτατος, maximè peculiaris, vel proprius; undè adv. ἰδιαίτατα, maximè, propriè; Porphyr. &c. ab ἴδιος; V.

*Ἰδιαστὴς, οῦ, ὁ, qui vitam agit privatam; Laert. verbale ab ἰδιάζω.

*Ἰδίη, Ion. idem quod ἰδία; quod vide.

*Ἰδίκιος, apud Gal. pro εἰδικὸς, ſæpe legitur; Linacer, nunc ſpecialem, nunc privatum vertit; & apud Aræop. interpr. pro proprio accipere ſolet; undè ἰδικὸν, ſive εἰδικὸν, & κοινὸν, opponuntur, &c. ab ἴδιος, τὸ, vel ab ἴδιος, ὁ; quæ vide. Undè etiam, ἰδικῶς, adv. ſeorſim, κατεμόνας, Suid.

*Ἰδιοβουλία, privato & ſuo conſilio uti: ab ἴδιος, proprius, & βουλὴ, conſilium.

*Ἰδιόβουλος, ὁ, proprio conſilio nitor, &c. Itidem ab iisdem.

*Ἰδιογενὴς, proprium & privatum genus habens, ſui generis, &c. ab ἴδιος, & γένος, &c. Sic etiam varia alia componuntur cum ἴδιος; ut, ἰδιόγλωσσος, proprium & peculiarem linguam habens, à γλῶσσα; V. Item, ἰδιογνώμων, qui ſibi propriam & peculiarem ſententiam habet, qui ex ſuo arbitratu privatoque ſenſu ſtatuit; (idem ferè, quod eſt αὐτογνώμων, i. e.) qui eſt ſuæ ſententiæ: h. e. pertinax; Ariſtot. 7. Ethic. Undè verbum, ἰδιογνωμονέω, propriam ac peculiarem ſententiam habeo, vivo meo arbitratu & jure, &c. à γνώμη, vi. Sic, ἰδιόγραφον, idem quod αὐτόγραφον, id vide à γραφὴ, vide ἰδιόκτητον, id dicitur, quod ſingulari & privato jure princeps poſſidet, à κτητὸς; vide. Item, ἰδιόμερος, qui propriè & peculiaris cujuſdam formæ eſt, diſcrimine peculiari diſcretus, &c. à Them. μερὴ, vide, ἰδιόξενος, cui peculiariter eſt amicitia hoſpitalis cum aliquo; Luc. Undè ἰδιοξενία, amicitia ſeu neceſſitudo illa hoſpitalis, à ξένος, vel ξενία, &c. ἰδιοπαθὴς, idem quod αὐτοπαθὴς, intrinſecus patiens: undè, ἰδιοπάθεια, propria & privata paſſio ſeu affectio; (communis enim συμπάθεια dicitur) à πάθος, τὸ, vide. Sic etiam, ἰδιοποιέομαι, ῶμαι, proprium facio, mihi vendico; 2 Reg. cap. 15. Item, conciliо mihi, & adjungo, &c. à Th. ποιέω, vide ἰδιοπραγέω, mea negotia curo, non aliena, & ἰδιοπραγία; q. d. ipſa actio curandi propria negotia, non aliena; Item, privata commoditas, &c. à πρᾶγος, τὸ, vide ἰδιοπράγμων, idem cum præced. ſua tantum curans; item, vitam privatam agens, & amans: ſic, ἰδιοπραγία, privata commoditas; Plat. de leg. à πρᾶγμα, & πρᾶξις, V.

*ΙΔΙΟΣ, ᾱ, ον, proprius, a, um, privatus, ſuus, ſuæ ſpeciei: qu. ab ἴδια, ſpecies: καθ' ἰδίαν, privatim. Sæpe ponitur pro ἑαυτοῦ, ῆς, ου, τὸ ἴδιον φορτίον, pro τὸ ἑαυτοῦ: ſic ἐκ τῆς ἰδίας λαβεῖν, id eſt, ἀφ' ἑαυτοῦ, à ſe ipſo: οἱ ἴδιοι, familiares. Hinc ἰδιότης, ητος, ἡ, proprietas: ἰδίωμα, ατος, τὸ, idem: ἰδιώτης, ου, ὁ, privatus.

*Ἰδιόζηλος, quem quis ſibi propriis ſumptibus inſtruxit; ut, ἰδιοζήλου τριήρης; triremi ſuis ſumptibus apparata; Plut. in Alcib. & ἰδιόζηλον πλοῖον, navigium quod ſibi ſoli quis conduxit, &c. à præced. ἴδιος, & ζῆλος; V.

*Ἰδιοσυγκρισία, ας, ἡ, pro ria & peculiaris concretio, & conſtitutio: ſeu peculiare temperamentum; ut ἰδιοσυγκρισία σωμάτων, propriæ & peculiares corporum conſtitutiones, &c. ab ἴδιος, & σύγκρισις; V.

*Ἰδιοσυστατὸς, ὴ, ὸν, propriam qui habet hypoſtaſin, Cyrill. per ſe conſiſtens, Damaſc. de Deo; Undè adv. ἰδιοσυστατῶς; q. d. ex propria conſiſtentia; καθ' ὑπόστασιν ἰδίαν, &, Damaſc. ab ἴδιος, & συνίστημι, undè σύστασις, συστατικὸς, &c. V.

*Ἰδιότητα, acc. ſing. ab ἰδιότης, ητος, ἡ, proprietas: à præced. Th. ἴδιος.

*Ἰδιόζωνος, qui proprii cujuſdam, & peculiaris modi eſt; undè adv. ἰδιοζώνως, modo quodam proprio & peculiari; Greg. peculiariter & privatim, &c. ab ἴδιος & ζώνη; V.

*Ἰδιόζυγος, qui ſeorſim alitur & paſcitur; vel qui peculiaribus ſib. nutrimentis utitur, &c. ab ἴδιος, & ζυγὸς; V.

*Ἰδιόημι, idem quod ἰδιόω, in meum & privatum uſum converto, mihi vendico, occupo, &c. Plat. de leg. ab ἴδιος: vide.

*Ἰδιόφυτον, dicitur à quibuſdam leontopod on herba; ut eſt in append. Dioſc. ab ἴδιος, & φυτὸν, V.

*Ἰδιόχειρον, propria manu ſcriptum factumve; χειρόγραφον, vel ἰδιόχειρον, &c. Undè adv. ἰδιοχείρως, propria manu; ut ἰδιοχείρως γεγραμμένον, &c. ab ἴδιος, & χεὶρ, V.

*Ἴδισις, εως, ἡ, Sudatio; item Sudor: Ariſtot. in Probl. &c. eſt verbale à ſeq. verbo ἰδόω; N.

*Ἰδόω, SUDO. Them. ἴδος, ος, τὸ, ſudor.

*Ἰδίωμα, ατος, τὸ, IDIOMA, proprietas linguæ. Th. ἴδιος, proprius.

*Ἰδίων, gen. plur. ab ἴδιος, α, ον, proprius.

*Ἰδίως, propriè, adv. ab ἴδιος.

*Ἰδίωσις ipſe actus vendicandi ſibi aliquid; dicitur enim cùm quid fit privatum cujuſq; eique opponitur κοινωνία; Plat. eſt verbale ab ἰδιόω, vel ἰδίομαι, vile.

*Ἰδιώτατος, (ſuperl. ab ἴδιος) maximè proprius, & peculiaris, &c. Theoph. hiſt. lib. 1. c. 13.

*Ἰδιωτεία, ἡ, vita privata, cui opponitur ἀρχὴ, à Xen. Item, inſicitia, & imperitia: Luc. ab ἰδιώτης, vel ἰδιωτεύω: vide:

*Ἰδιωτεύσαντων, gen. pl. part. præſ. ab

*Ἰδιωτεύω, f. εύσω; privatam vitam ago. Th. ἴδιος, privatus.

*Ἰδιώτης, ου, ὁ, IDIOTA, privatus, dat. pl. ἰδιώταις, ejuſd. Th.

*Ἰδιωτικὸς, ὴ, όν, privatus; undè,

*Ἰδιωτικῶς, privatorum hominum more; vulgi more: item, ſermone quo vulgus utitur; adv. à præced.

*Ἰδιωτία, ᾱ, ruſticitas, inſicitia: item, ἰδιώτης, ιδος, ἡ, privata; plur. ἰδιώτιδες, privatæ, quæ privati ſunt juris, &c. eſt fœm. ab ἰδιώτης.

*Ἰδιωτισμὸς, ὁ, loquendi genus è vulgo ſumptum: ab ἰδιώτης, privatus. Them. ἴδιος, idem.

*Ἴδμεν, ſcimus, Dor. ſeu Æol. pro ἴσμεν, per Syne, pro ἴσαμεν, 1. pl. ind. præſ. verbi ἴσημι, ſcio. Hinc ἴδμων, peritus, & ἰδμοσύνη, peritia, dat. pl. Ion. ἰδμοσυνῇσιν. Alii volunt ἴδμεν, per Syne. etiam poni pro ἴδαμεν, 1. pl. a. 2. ἴδον, verbi ἴδω, vi. leo. Tum etiam per Syne. dicitur pro ἰδεῖμεν, Ion. ſeu Dor. pro ἰδεῖν, a. 2. inf. verbi εἶδω.

*Ἴδμεναι, ſcire, per Syne. pro ἰδέμεναι, Dor. & Att. ut ἰδέμεν, Ion. pro ἰδεῖν, a. 2. inf. act. verbi εἶδω, video: f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον, & ἴδον.

*Ἰδμοσύνη, ης, ἡ, ſcientia: &

*Ἴδμων, ſciens: vide Ἴδμεν, Ἴσημι.

ΙΔΝΟ'Ω, incurvo, inflecto: q. ab Ἶς, nervus. Vel ab Ἶς & νάω, nervorum enim virtute fit ut flectamur, nuamus, &c. vel ab ἴνιον, occiput, quod ab Ἶς, nervus.

*Ἰδίαιτο, viſi fuiſſent, 3. pl. a. 2. opt. m. Ion. pro ἰδοίντο; ab εἶδω, video, a. 2. ἴδον.

*Ἰδμεν, οις, οι, a. 2. opt. act. ejuſdem verbi.

*Ἰδοῖσα, Dor. pro ἰδοῦσα, quæ vidit, a. 2. part. f. g. ab εἶδω, video, a. 2. ἴδον.

*Ἰδόμεν, a. 2. ind. m. ejuſd. verbi.

*Ἴδον, ες, ε, vidi, a. 2. ind. act. &

*Ἰδόντες, nom. pl. a. 2. part. ab εἶδω, video: a. 2. εἶδον, & Poët. ἴδον.

*Ἰδόντο, 3. pl. a. 2. m. ejuſd. verbi.

*ΙΔΟΣ, ους, τὸ, ſudor: ἰδρῶς, ῶτος, ὁ, idem ἰδρὼς, & ἰδρὼ, ſudo.

*Ἴδοτε, Bœot. pro ἴδον, 2. pl. a. 2. ind. act. verbi εἶδω, video.

*Ἴδου, ecce, adverb. diſtinguitur accentu ab ἰδοῦ, a. 2. imperat. m. verbi εἶδω, video.

*Ἰδουμαία, ας, ἡ, IDUMÆA, nomen regionis, Syr. ruſa.

*Ἰδοῦσα, intuita, a. 2 part. f. g. ab εἶδω, video: f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον & ἴδον, a. 2. part. ἰδὼν.

*Ἰδρείη, ας, & ἰδρείᾱ, ἡ, peritia: ab ἴσημι, ſcio.

*Ἰδρεῖς, periti, nom. pl. ab ἰδρείς, εως, ὁ, ἡ, &

*Ἰδρείη, ης, ἡ, Ion. pro ἰδρείᾱ vel ἰδρεία, peritia: ab ἴσημι, ſcio.

*Ἰδρεὶς, ως, ὁ, ἡ, peritus, providus: hinc ἀίδρεις, imperitus, πολυίδρεις, multiſcius: ab eod. Th.

*Ἰδρέω, Poët. ἰδρείω, f. ήσω, p. ακα, ſudo: ab ἰδρὼς, ſudor. Th. ἴδος, ος, τὸ, idem.

*Ἴδρυμα, ατος, τὸ; opus ab aliquo conſtructum; ut, Strab. lib. 6. ἴδρυμα; Item, firmamentum, fundamentum, ſtabilimentum, fulcimen, &c. Sic Eurip. cives vocat, ἱδρύματα πόλεως, &c. Item, delubrum, locus in quo deorum ſimulachra collocantur ſeu ſtatuuntur; Plut. de fort. Rom. Sic apud Plar. de leg. ἱδρύματα θεῶν, fana; & ſimpliciter, ſedes, &c. Verbale ab ἱδρύω.

*Ἱδρυμαι, & ἱδρυόμαι, ſedere jubeor, collocor, ſtatuor, firmor, ſitus ſum, ſedeo; (ut interdum activè colloco, ſedem do, ſtatuo, &c.) eſt paſſ. ab ἵδρυμι, & ἱδρύω.

*Ἱδρυμαι, ſeu ἱδρυνω, idem quod ἱδρύω, quod vide.

*Ἱδρυνθεὶς, εῖσα, ὶν, collocatus, moribus receptus, a. 1. part. paſſ. Ion. pro ἱδρυθεὶς: &

*Ἱδρυνθῆναι, Ion. pro ἱδρυθῆναι, a. 1. inf. paſſ. ab

*Ἱδρυόμαι, (idem quod ἱδρύομαι, & ἱδρυμαι) ſedeo, inſideo, &c. eſt paſſ. ab act. ἱδρυω, idem quod ſequens Th. ἱδρύω; id vide. Undè etiam verbalia, ἵδρυσις, εως, vel ιος, ἡ, fundatio, ſedes, & ἱδρυτὸς, ὁ, ὁ, fundatus, firmatus, ſtabilitus; ut in Epigr. ἱδρυτὰ χαλκὸς, fixa & ſtabilita ex terra, &c. Item, ἱδρυτὸν, manendum, &c. ab eod.

*ΙΔΡΥ'Ω, ſeu ἱδρύομαι, f. ύσω, ſedere facio, ſtatuo, colloco: q. ab Ἵζω: hinc ἱδρυμα, ατος, τὸ, firmamentum: ἵδρυσις, εως, ἡ, conſtitutio, fundatio.

*Ἰδρῶ, per Apoc. pro ἱδρῶσι, vel ἱδρῶσι, dat. vel acc. ab

*Ἱδρὼς, ῶτος, ὁ SUDOR: ab ἴδος, ος, τὸ, idem quod ὑδρὼς, ab ὕδωρ, aqua.

*Ἱδρῶσα, τὰ, morb. ex ſudore; ſunt ex genere puſtularum ſummo hærentium corpori, quæ inſtar ulcerum cutem exaſperant; fiunt verò à bilioſis acribuſque ſudoribus; Gal. Hippocrati dicuntur puſtulæ quædam genitalium partium ortæ ab earum ſudore à præced. ἱδρῶς: vide.

*Ἱδρωσις, εως, ἡ, ſudatio, ſudoris evocatio: Item, Ἱδρωτικὸς, ὴ, ὸν, ſudator, ſudare ſolitus, crebro ſudans: item, ſudorem movens, &c. Undè ἱδρωτικῶς, propensè in ſudorem; Ariſtot. Probl. lib. 2. 9. 40. Omnia à ſequente verbo ἱδρόω: id vide.

*Ἱδρωτοποιὸς, furorem eliciens: undè ἱδρωτοποίησις, ſudoris evocatio, ſudatio, & ἱδρωτοποιῶ, ὦ, ſudorem elicio, & paſſivè, ſudo, &c. ab ἱδρὼς, & ποιέω: vide.

*Ἱδρῶω, f. ώσω, ſudo. Poët. vel Att. pro ἱδρόω, ab ἱδρὼς, ſudor. Them. ἴδος, idem.

*Ἰδυῖα, docta, ſciens: præt. m. part. f. g. ex præt. m. Ἴδα, verbi εἴδω, ſcio. Alii formari poſſe credunt ex perf. part. act. εἰδὼς, in f. g. εἰδυῖα, objecto ι, ἰδὼς, ἰδυῖα, per Crafin pro εἰδεκὼς, ὕα, ὸς, ejuſdem verbi: eſt & Εἰδυῖα, ας, ἡ, nomen mul. q. εἰδᾶα, gnara.

*Ἰδωμαι, a. 2. ſub. m. ab εἶδω, video: a. 2. ἴδον.

*Ἰδὼν, ὄντος, intuens, a. 2. part. act. ejuſd. verbi.

*Ἴδωσιν, 3. pl. a. 2. ſub. act. ab εἶδω, video: a. 2. ἴδον.

*Ἴε, vade: a. 2. imperat. act. verbi εἶμι, eo: a. 2. ἴον, ες.

*Ἰεβοῦς, urbs quæ & ἱεροσυλία, cap. 1. Paral. gens hoſtis Iſraelitarum, cap. 23. Exod.

*Ἰεζάβηλ, ἡ, JEZABEL, nomen reginæ, ἄκλειτον. Syr. in inſulâ habitans.

*Ἴεθι, ετω, mitte, mittat, præſ. imperat. verbi ἵημι, a ιτω.

*Ἴει, mittebar, 3. ſing. imperf. pro ἵη, tanquam ab ἴεω, verbi ἵημι, mitto.

*Ἰείλω, ας, ἡ, mitterem, præſ. opt. act. verbi ἵημι.

*Ἴεις, ἴεῖ, mittebas, bat, 2. & 3. ſing imperf. pro ἵης, ἵη, verbi ἵημι, tanquam ab ἴεω, mitto.

*Ἰείς, ἰεῖσα, mittens, præſ. part. &

*Ἴεισαι, emittentes, nom. pl. præſ. part. f. g. ab ἵημι, mitto.

*Ἴεῖσι, & Ion. ἰέασι, 3. pl. præſ. ind. ab eod. verbo.

*Ἰεῖσθαι, interſtinorum turbatio, ὁ περὶ ἔντερον ταραχμὸς, Heſych. Sed potiùs εἵλεός, ſeu ἴλεός, vocatur ille morbus; hæc vide.

*Ἴεμαι & ἵεμαι, eo, ab ἴω, idem: pro quo jam εἶμι.

*Ἰεμαι, thitror, cupio: ab ἵημι, mitto.

*Ἰέμεν, Ion. ſed ἰέμεναι, Att. & Dor. pro ἰέναι, mittere, præſ. inf. verbi ἵημι, mitto: præſ. part. ἰέμενος.

*Ἰέμεν & ἰέμεναι, itidem Ion. & Dor. pro ἰέναι, præſ. inf. act. ab εἶμι, eo.

*Ἴεν, mittebant, Bœot. pro ἵεσαν, 3. pl. imperf. act. verbi ἵημι, mitto: ſed.

*Ἴεν, 3. ſing. a. 2. ἵην, ες, ε, verbi εἶμι, eo, y additur ob ſequentem vocalem.

*Ἴέναι, mittere, præſ. inf. act. ab ἵημι, mitto: at

*Ἴέναι, ire, præſ. inf. act. verbi ἴημι, vel εἶμι, eo.

*Ἴεντες, 3. pl. præſ. ind. paſſ. &

*Ἰέντες, nom. plur. præſ. part. act. ἰείς: &

*Ἰεντο, 3. plur. imperfect. paſſ. ab ἵημι, mitto.

*Ἱερὰ τὰ, ſacra: ab ἱερὸς, ſacer. Eſt &

*Ἱερὰ, ἡ, medicamenti compoſitio, & ſerpentis nomen: item major anchora tutiórque, extremum navis ſubſidium: ἱερὰ νόσος epilepſia, morbus comitialis.

*Ἱεραγέλοι, qui Deorum panegyres nuntiant, &c. ab ἱερὸς, in plur. ἱερὰ, τὰ: vide & ἀγέλη. V.

*Ἱεράκιον, τὸ, hieracium, genus herbæ cujuſdam; de qua Dioſc. lib. 3. eſt è genere lactucæ ſponte naſcentis; & ex hoc genere, rotunda habens folia & brevia, vocatur hieracia; inquit Plin. quoniam accipitres ſcalpendo eam, ſuccoque oculos tangendo, obſcuricatem cum ſenſere diſcutiant, &c. Item, ἱερακίτης, dicitur lapis quidam, apud Plin. lib. 37. c. 10. & ἱερακιοῦς, ᾶ, ὁ, parvus accipiter; apud Ariſtoph. Omnia à Th. ἱέραξ: V.

*Ἱερακιοῦσι, ſacri vates, vates Deorum; ab ἱερὸς, & ἀκούομαι, commuro, item, vices ſermonis reddo; i. e. reſpondeo, &c. V.

Ἱερᾶν

'Ιερεῖν, Dor. pro ἱερῶν, gen. pl. ab ἱερεύς, sacer.

'ΙΕΡΑΞ, ακος, ὁ, accipiter: qui ἴετας ἐὰ ἀέρι ἓφέλλεται, id est, tertur in aere velociter: vel quia ales ἱερός.

'Ιερόμομαι, sacerdos sum, vide in ἱερεύω.

'Ιεραπολις, εως, ἡ, HIERAPOLIS, nomen urbis, Gr. sanctæ civitas.

'Ιεραρχεω, qui sacris præest; vel, qui sacris præsunt ordinibus, &c. Unde, ἱερα-ρχία, sacrum imperium; seu, in sacris rebus imperium: Item, ἱερατχικὸς, ad eum, qui sacris præest, pertinens; unde ἱερατχικῶς, more eorum qui sacris præsunt, & ἱερατχέω, ῶ, præsum sacris rebus seu ordinibus, sacro imperio & magistratu fungor, & ἱερατχίδευς, hujusmodi imperio & præfectura regi, &c. Omnia ab ἱερὸς, & ἀρχὴ: V.

'Ιερᾶται, 3. sing. præs. ind. verbi ἱερόομαι, -ῶμαι, sacerdotio fungor, Them. ἱερὸς, sacer.

'Ιερατεία, ας, ἡ, functio sacerdotalis, sacerdotium, Th. ἱερὸς, sacer.

'Ιερατεῖον, ου, τὸ, sacrarium, sacerdotium, &c. 1. cap. 2. Epist. 1 Petri; Erasmus ait Petrum intelligere: functionem & administrationem sacrorum, &c. Item, ἱερατεῖόμαι, οῦμαι, τὸ, sacerdotium; i. e. ἡ περὶ τὰ θεῖα ὑπηρεσία; Authore Aristotele. Utrumque à seq. ἱερατεύω.

'Ιερατεύω, sacerdotio fungor: f. εύσω, p. ἱερατεύκα, perf. pass. ἱερατεύμαι, unde ἱερατεύμενος, ου, ὁ, sacerdotium: ejusdem Th.

'Ιερατικὸς, ὴ, ὁν, sacerdotalis: item, sacris usibus destinatus, &c. ab ἱερόομαι, vide.

'Ιερᾶτον, Dor. pro ἱερῶν, gen. pl. f. g. ab ἱερὸς, sacer.

'Ιερέα, ας, ἡ, & Ion. ἰερέη, sacerdos, in pl. ἱερεῖαι, ab eod. Th.

'Ιερεῖον, ου, τὸ, victima: ab ἱερεύς, sacer.

'Ιερεύς, ῆος, ὁ, sacerdos; ab ἱερεύω, & eodem. Th.

'Ιερεμίας, ου, ὁ, HIEREMIAS, nomen Prophetæ. Heb. exaltans Dominum.

'Ιερεύς, ύος, ὁ, sacerdos: qui τὰ ἱερὰ, curat: hinc ἀρχιερεύς, pontifex maximus, summus sacerdos: ab ἱερὸς, sacer.

'Ιερεύω, f. εύσω, sacrifico, macto, dedico, consecro: ab eod. Th.

'Ιερὴ, Ion. pro ἱερὰ, ᾶς, ἡ, vide ἱερὸς.

'Ιερήϊον, ου, τὸ, victima: Ion. Dialysi pro ἱερεῖον. Th. ἱερὸς, sacer.

'Ιερὴϊς, ίδος, ἡ, sacerdos: ab eod. Th.

'Ιεριχὼ, HIERICHO, nomen urbis.

'Ιερογλύφης, ου; q. d. sacra sculpens, qui sculpit seu peritus est sculpendi ea quæ hierographica seu hieroglyphica vocantur: item, ἱερογλύφος, idem; unde sequens ἱερογλυφικὰ: id V.

'Ιερογλυφικὰ, τὰ, sacra quædam monumenta apud Ægyptios, non literis, sed sculpturis rerum, animaliumque figuris significantia: ex ἱερὸς, sacer, & γλύφω, sculpo. Th. γλάφω, idem.

'Ιερόγλωσσος, sacram linguam habens in Epigr. ab ἱερὸς, & γλῶσσα, vi. Sic etiam varia componuntur alia cum ἱερὸς, ut sequuntur ordine, ἱερογραμματεύς; q. d. scriba & velut commentariensis rerum sacrarum, i. e. mysticarum, sacer scriba, &c. à γραμματεύς, vi. ἱερογραφία; sive, ἱερογραφόμενα, divinarum rerum imagines seu adumbrationes: item, ἱερογραφία, rerum divinarum adumbratio per quædam signa; à γραφὴ, vi. ἱερογραφικὸς, qui sacra docet, qui ea docet quæ ad sacrorum ritus pertinent: item, qui ad sacra initiat, seu qui sacra profitetur; à διδάσκω, vi. ἱερόδουλος, sacris inserviens, ædituus; ut apud Strab. ἱερόδουλοι γυναῖκες, mulieres Deo sacratæ, &c. in lib. Esdræ ἱερόδουλοι nathinæi dicuntur, c. 2, 7. & 8. Th. δοῦλος, vi. ἱερόθυτος, sacrorum institutor, ut rituum, &c. unde ἱεροθετέω, sacros ritus instituo, seu ritus constituo, à τίθημι, unde θέσις, & θετὸς, &c. vi. ἱερόθυτος, sacrorum ritu mactatus, seu immolatus; apud Plut. quidam ἱερόθυτον θάνατον appellat ejus qui se pro patria devovet: item, τὰ ἱερόθυτα, subst. expon. sacræ hostiæ, apud Athen. à θύομαι, unde θύτης, &c. vi. ἱερονικεύξ, sacer præco, qui scilicet in sacris favere linguis juber, aut aliud quidpiam inter rem sacram edicit; à Th. κήρυξ, vi. ἱερομνήμων, ὁ, ὁ ὴ ὸν, qui sacrorum curam gerit, & ædituus, &c. Hesych, à Th. μνάομαι, vi. ἱερολογίω, ῶ, de sacris rebus loquor, seu differo, sacra verba pronuntio; unde ἱερολογία, quasi sacri sermones, qui scil. in ecclesi recitantur; (i. e. θεία, λειτουργία, ἡ ψαλμῳδία sacrum carmen; Acrop.) a nomine λόγος, vi. omnia composita cum ἱερὸς, &c.

'Ιερὸϊσιν, dat. pl. Ion. ab ἱερὸς, sacer.

'Ιερομηνία, ας, ἡ, dies festus, sacer mensis. Vel totus ille mensis, in quo Nemea celebrabantur: ex ἱερὸς, sacer, & μὴν, μῆνος, ὁ, mensis.

'Ιερομνήμων, ονος, ὁ; sacrarum rerum, seu sacrorum rituum memoriæ præfectus, sacrorum præsul; quidam exponunt, sacer scriba; alii, qui est à commentariis sacrarum memoriarum, &c. Unde verbum ἱερομνημονέω, ῶ, fungor munere eorum qui ἱερομνήμονες dicuntur; Aristoph. in Nub. ab ἱερὸς, & μνήμων, vi. Sic etiam varia alia; ut ἱερομύστης, ου, ὁ, qui sacris mysteriis initiat, sive qui sacra mysteria, & sacros ritus tradit; sacrorum præfectus & antistes, &c. Unde, apud Areop. in plur. ἱερομύσται, theologi, qui primi ceremonias condiderunt; ab ἱερὸς, & μύστης, V.

'Ιερὸν, ὸ, τὸ, sacrum, (subst. ant.) sacrificium, hostia, victima: Item sacellum, fanum, templum, delubrum, &c. apud Thuc. & Xen. est neut. subst. à masc. ἱερὸς; V.

'Ιερονίκης, in sacris certaminibus victor, Luc. ab ἱερὸς, & νίκη; V.

'Ιερόνομος, sacræ disciplinæ & institutionis magistri & exactores. Bud. de asse; ab ἱερὸς, & νέμω distribuo: Item administro, rego; unde νομεὺς, & νομὸς; quæ vide.

'Ιερόπλαστα, τὰ, divinarum rerum imagines, seu, adumbrationes; Dionys. Areop. unde ἱερόπλαστος, ἡ, rerum divinarum adumbratio per quædam signa, ab ἱερὸς, & πλάσις, aut πλάσσω, &c. vide.

'Ιεροποιέω, f. ήσω, dico, consecro: ex ἱερὸς, sacer, & ποιέω, facio.

'Ιεροποιὸς, q. d. sacrificus, sacrificulus, peculiariter, ἱεροποιοὶ, dicebantur magistratus Athenis, qui sacra faciebant Eumenidibus, præsidibus Areopagi; Bud. indè ἱεροποιία, functio illi, sacrificatio, sacrificium, &c. ab illidem.

'Ιερόπολις, vel potius ἱερὰπολις, sacra urbs, sancta civitas; Phil. de vita M. l. 3 ab ἱερὸς, & πόλις; V.

'Ιερόπρεπὴς, ίος, ὁ, ἡ, sanctimoniam decens: ex ἱερὸς, sanctus & πρέπω, convenio.

'Ιερόπρεπὸς, ut decet sanctum, seu sanctimoniam, ut convenit rei sacræ; sacro quodam modo, &c. Hesych, adv. à præced.

'Ιερὸς, ά, όν, sacer, a, um, præstans, magnus: τὰ ἱερὰ, res sacræ: q. ab ἵεμαι, cupio, quia sacra debent appeti: hinc ἱερὸν, ὸ, τὸ, sacrificium, victima, templum: ἱερόω, sacro, dedico.

'Ιερόσυγκλητος, i. e. ἱερὸς συγκλητὸς, tibicen in sacris, vi. σύγκλητος in Them. σύγκλητος.

'Ιεροσκόπος, q. d. sacrorum inspector, haruspex, (idem quod θυοσκόος, vi.) unde ἱεροσκοπία, haruspicina, & ἱεροσκοπέω, ῶ, haruspicinam facito, seu exerceo, haruspicis sacerdotio fungor, &c. ab ἱερὸς & σκοπὸς; V.

'Ιεροσύλημα, ος, ἡ, & 'Ιεροσύλιμα, νν, τὸ; & 'Ιερεσυλία, ἡ, ἄκλιτον, HIEROSOLYMA, Hebr. metuite Schalemum.

'Ιεροσυλιμίτης, ου, ὁ, Hierosolymitanus.

'Ιεροσυλία, f. crilegium committo: f. ήσω, p. ἱεροσύλημα; &

'Ιεροσυλία, ας, ἡ, sacrilegium: ab

'Ιεροσυλος, ου, ὁ, ἡ, sacrilegus, a: ex ἱερὸν, sacrum, & συλάω, spolio.

'Ιεροτύλος, sacrilegè, à præced. ἱεροσύλος; unde etiam ἱεροσύλημα, quod sacrilegio raptum est, sacrilegium; verbale à præced. ἱεροσυλέω, V.

'Ιεροτελεστὴς, qui sacris initiat, sacerdos, epulopus; ab ἱερὸς & τελεστὴς, V.

'Ιερότυπος, cui sacra figura impressa est; Dionys. ab ἱερὸς, & τύπος; i. e.

'Ιερουργία, sacra celebro, operor sacris; cum acc. f. ήσω, p. ἱερούργηκα; ex ἱερὸν, τὸ, sacrum, & ἔργον, opus.

'Ιερουργέομαι, ούμαι, sacrificor; unde τὰ ἱερουργούμενα, apud Herodian. victimæ cæsæ, hostiæ: item activè pro præced. ἱερουργέω, sacrifico, sacra facio; unde ἱερουργία, rei divinæ peractio, seu operatio, sacrificium: unde apud Plat. ἱερουργίας, ἱερουργεῖσθαι, sacra facere, sacris operari.

'Ιεροφαντέω, f. ήσω, sacrorum antistes sum, sacra doceo: &

'Ιεροφάντης, ου, ὁ, qui sacra & ceremonias docet, sacrorum antistes: &

'Ιεροφαντικὸς, ὴ, sacerdotalis: ab ἱερὸς, sacer, & φαίνω, ostendo.

'Ιεροφαντικῶς, more sacrorum antistitum, more sacerdotum, &c. adv. à præced. ἱεροφαντικὸς, ad sacrorum antistites pertinens; item, ἱεροφαντία, ἡ, antistitium, antistitis sacrorum dignitas, & ἱεροφαντίας, sacrorum ceremonias; à præced. ἱεροφάντης, &c. V.

'Ιεροφόρος, q. d. sacrifer, qui sacra fert; ab ἱερὸς, & φορὸς; vide.

'Ιεροφύλαξ, sacrorum custos; unde ἱεροφυλάκιον; locus ubi sacra custodiuntur, sacrarium, &c. ab ἱερὸς, & φύλαξ; V.

'Ιερόφωνος, sacram vocem habens, vel magnam; ab ἱερὸς & φωνὴ; V.

'Ιεροψάλτης, ου, ὁ, Psaltes in sacris, sacer cantor, qui sacra canit, &c. ab ἱερὸς & ψάλτης.

'Ιερόψυχος, qui est divinæ mentis, divinum habens animum, Joseph; ab ἱερὸς, & ψυχὴ; V.

'Ιερόω, ῶ, sacro, dedico, initio, inauguro, in pass. ἱερόομαι, ώμαι, sacror, dedicor, &c. Unde ἱερωμα τὸ, quod consecratum est, sacrum; à Them. ἱερὸς; V. Unde etiam ἱερῶσιμος, sacerdotium, &c. pro ἱερώσυνα, τὰ, quæ consecrantur, sacra, &c.

'Ιερώνυμος, cui sacrum est nomen, Luc. ab ἱερὸς, & ὄνομα, priori ὁ in ά, posteriori in ω mutato; ut solet fieri in hisce compositis.

'Ιερωσύνη, ης, ἡ, sacerdotium. Them. ἱερὸς, sacer.

'Ιεῖς, 3. pl. imperf. ἵεσαν, ex ἵημι, mitto: a 2. ἐω.

'Ιέσθην, 3. dual. ίεσθον, 2. pl. imperf. pass. verbi ἵεμαι, cupio.

'Ιεσσαὶ, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. senex.

'Ιετο, cupiebat, 3. sing. imperf. verbi ἵεμαι, desidero. Th. ἵημι, mitto.

'Ιέτης, pater, & sylvestris caper: qu. ab ἄετος.

'ΙΕΥ, HUI, adv. irridendi.

'Ιεφθαὲ, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. aperior.

'Ιεχονίας, ου, ὁ, nomen viri, Hebr. præparatus à Domino.

'Ιέω, mitto: ab ἵω. Sed ἵέω, & ἵημι, Ion. pro εἶμι, eo.

'Ιζάνη, ἡ, vestis è caprinis pellibus; Poll. l. 2. c. 18. est à sequente ἰζάνω.

'Ιζάνω, f. ήσω, q. ab ἴζω, idem quod ἵζω, sedere facio.

'Ιζέ, sede, præs. imperat. act. ab

'Ιζω, Ion. pro ἵζω, præs. imperat. pass. ab ἵζω, sedere facio.

'Ιζὸν, sede, Dor. pro ἵζυ, præs. imperat. pass. ejusd. verbi.

'Ιζω, ῶ, f. ήσω, verbum non nisi in temporibus quibusdam, ab eo formatis, usitatum; sed idem significat quod ἵζω, vi. & confer præced. & seq.

'Ιζωμα, ατος, τὸ, sedimentum. Th. ἵζω, sedeo.

'Ιζώσας, a. 1. part. act. verbi ἰζάνω, f. ήσω, sedere facio, instituo. Them. ἵζω, idem.

'Ιζωμὸς, idem quod ἵζωμα, sedeo: item fido, subsido, pessum eo, &c. est pass. à Th. ἵζω, V.

'Ιζώσας, ας, ἁ, Dor. pro ἵζωσα, ης, ἡ, sedens, præs. part. f. g. &

'Ιζων, ες, ε, sedebam, imperf. act. ab

'ΙΖΩ, f. ἵσω, sedere facio, sedeo, colloco: qu. ab ἵω, colloco. Hinc καθίζω, idem.

'ΙΗ', adverb. seu Interjectio, in lætis acclamationibus adhiberi solita, ut ἰὴ παιάν, &c. Alii aspirari volunt ἵη, & ducunt ab ἵεσθαι, desiderare. Hinc 'Ιήϊος, ου, ὁ, Apollo: q. ab ἰάομαι, sano. Est & ἵη, vox. Vide ἴα.

'Ιῆ, æquali, dat. sing. ab ἶος, ἴον, solus, a, um, unus, a, um. Aristarchus scribit, gen. & dat. hujus nominis circumflecti. Nisi Ion. pro μιᾷ, positum dicamus, à μία, μιᾶς, una. Vide ἰός.

'Ιήϊος, ita dictus est Apollo, ex eo quòd ei accini soleret in hymnis, 'ΙΗ' παιάν; ut indicat Apol. l. Arg. l. 2. alii sic dictum volunt, ἀπὸ τῆ ἰᾶσθαι, à sanando, quippe quod Deus iste, sit ἰατρὸς, i. e. medicus; alii autem ἀπὸ τῆ ἰέναι, à jaculando, q. d. jaculator; quod serpentem Apollo sagittis interficeret, &c. Athenæus verò Bacchum Ἰήϊον, nominatum innuit, quòd gaudia comportantibus immittat, eorumque mentes curis & mœroribus solvat, &c. à Them. 'Ιὴ; V.

'Ιήκεσθαι, doloribus medeor: ab ἰάομαι, medeor, & κάπω, labor. Th. κόπτω, seco, tundo: f. ψω. præt. m κέκοπα.

'Ιηλάτ, injecit, a. 1. ind. act. verbi ἐλλω, mitto: f. ὑλῶ.

'Ιήλεμος, Ionicè & Poëticè pro Th. ἴλεμος, vi. Sic ἰκλιμίζειν, à quo verbale ἰκλεμισμὸς, ploratrix, mulier præfica, θρηνητικὸς, quæ lugubria in defunctos canit, &c.

'Ιήμασι, ατος, τὸ Ionicè pro ἴαμα, medicamentum, à Th. ἰάομαι; V.

'Ιημι, mitto: imperf. ἵεν, ης, η, vel ἵεσαν, σαν, σες, σε: f. ἥσω, p. εἶκα, a. 1. ἦκα, a. 2. ὧν, ῆς, ῆ, præs. pass. ἵεμαι, mittor, desidero: imperf. ἱέμην, σο, το: perf. εἷμαι, a. 1. pass. ἵσθω; a. 2. m. ἵμην, ἶσο, ἶτο; a. 2. part. m. ἵμενος. Them. ἴω, mitto, sed

'Ινημι, εο, vado: ut εἶμι, ex ἴω, idem.

'Ινὴν, ὸς, ὁ, lamentabilis; à Them. ἰὴ; vide.

'Ινπαῖος, ἰνπαῖον; Apollo sic dicitur, vel quòd sagittas jaculetur, ab ἴνημι, i. e. πέμπω, mitto, vel quòd ἰάσιμος, i. e. curationis & medicinæ dicebatur author. de hoc Apoll. 2. vi. etiam παιάων.

'Ινόομαι, curare, Ion. pro ἰάομαι, a. 1. inf. m. verbi ἰάομαι, curo, f. άσομαι; fic

'Ινσαν, 3. sing. a. 1. m. Ion. ab eodem verbo.

'Ινσι, mittit, 3. sing. præs. ind. verbi ἵημι; sed

'Ινσι, vadit, 3. sing. verbi ἴημι, eo: ab εἶμι; seu ἴω, eo: at

'Ινσι, εἰς, Ion. Paragoge pro ἴης, 2. sing. a. 2. sub. verbi εἶμι, eo: a. 2. ἴω; vel ut alii, Ion. & Poët. pro ἴῃ, eat, 3. sing. a. 2. sub. ejusd. verbi.

'Ινσπ, sanabilis, Ionicè pro ἰάσιμος; vide.

'Ινσιν, dativ. sing. ab Ἰήσων, ὁ, nomen viri.

'Ινσοῦς, ῦ, ὁ, JESUS, nomen Salvatoris Hebr. Salvator.

'Ινσπ, ων, οἱ, Sunt οἱ πλὴ Ἰησοῦ ὀλιγῶνες.

'Ινσπρ, Ion. pro ἰάτηρ, ὁ, Medicus, ab ἰάομαι, sano.

'Ινσὸς, ὁ, medicus Ionicè pro ἰατρὸς; sic ἰήτης, idem quod ἰατὴρ; V. & in inclin. Ion. pro ἰατρεῖον; id vide.

'Ιθαγενὴς, originalis, indigena: rectè & legitimè natus: ab ἰθὺ, rectè, & γένομαι, nascor.

'Ιθάκη, ης, ἡ, ITHACA, nomen regionis, Ulyssis Patriæ.

'Ιθαρὸς, celeriter: q. ab ἰθὺ, recta.

'Ιθαρὸς, celer, velox, ab ἰθαρὸς; V.

'Ιθέα, Ion. pro ἰθέᾳ, vide ἰθὺς.

'Ιθέαι, ας, ἡ, recta: nom. sing. f. g. &

'Ιθέαι, nom. pl. f. g. ab ἰθὺς, εῖα, υ, rectus, a, um: dat. pl. Ion. ἰθέῃσι; ab ἰθέη, Ion. pro ἰθέᾳ.

'Ιθέως, Ion. pro ἰθέως, celeriter.

'Ιθι, vade præs. imperat. ab εἶμι, eo.

'Ιθμὸς, τὸ, gressus, motus, passus, &c. à præced. ἴθι, vi. vel ab ἴσμαι, eo.

'Ιθμοῖ', pro ἰθμοῖσι, dat. sing. ab ἶθμος, ου, τὸ, gressus, passus: ab ἴω, ve. εἶμι, vado.

'Ιθρὸν, vox incitantis & adhortantis: q. ab ἴθαρ, celeriter, vel ἴθι, vade, & ὀρόω, ruo, vel ὄρνυμι, excito.

'Ιθύεις, ῖπαδο: cui τὸ τηλίκευτον, vis demessa est, sub. Them. ἰθύω, æstas.

'Ιθὺ, adv. rectà, obviam, Latin. Them. ἰθὺς, rectus.

'Ιθύολος, ου, ὁ, qui rectà jacitur, seu projicitur, directus, &c. ab ἰθὺ, & βάλλω, aut βολέω, &c. V.

'Ιθυπλὴς, unde neutrum ἰθυπλὲς, quod rectum natum est, vel rectum nascitur, &c. ab ἰθὺς, & πλόος, τὸ, V.

'Ιθυδίκαιος, dat. pl. Ion. ab

'Ιθυδίκης, ου, ὁ, cujus judicia sunt recta: ab ἰθὺς, rectus, & δίκη, jus.

'Ιθύδρομος, rectà currens, vel rectè; qui rectam viam in currendo tenet; in Anth. Epigr. ab ἰθὺ, & δρόμος, V.

'Ιθύθριξ, ιχος, ὁ, ἡ, qui rectos capillos habet: ab ἰθὺς, rectus, & θρὶξ, ἡ, capillus.

'Ιθυκλὴθὸς, ου, ὁ ὴ, rectâ viâ ambulans, qui rectâ via incedit, &c. ab ἰθὺς, & κλῆθος, V.

'Ιθυμαχία, ας, ἡ, idem quod seq. ἰθυμαχίη, V.

'Ιθυμαχίη, ης, ἡ, legitima pugna, quæ aperto Marte fit: ex ἰθὺς, rectus, & μάχομαι, pugno.

'ΙΘΥΜΒΟΙ, ων, genus carminis & saltationis ridiculæ, in honorem Liberi patris: q. ab ἰθύειν βοῆς, prorumpere clamore.

'Ιθυνέτ, dirigit 3. sing. præs. ab ἰθύνω, dirigo. Th. ἰθὺς, rectus.

'Ιθυνομεῦ, regor, dirigor; item corrigor, mulctor; item pro act. ἰθύνω, dirigo, &c. V. Unde etiam ἰθυνὴν, ὴ, idem quod ἴθυνσις, εως, ἡ, directio: Item ἰθυντὴρ, ῆρος, ὁ, & ἰθυντωρ, ορος, ὁ, director, rector, moderator, &c. & in fœm. ἰθυντειρα, ἡ, rectrix, directrix, &c. Item ἰθυντήριον, υ, τὸ, sceptrum è lauro, quod vates manibus gestabant erectum, Hesych. omnia ut dictum ab ἰθύνω; vide.

'Ιθυνεν, direxit, 3. sing. imperfect. activ. ab

'Ιθύνω, dirigo: f. νῶ, præs. passiv. ἰθύνομαι, dirigo, rego. Them. ἰθὺς, rectus.

Ἰθύομαι, idem quod act. ἰθύω; V.
Ἰθυπλεῖν, rectà volare; Hesych. exp. ἐπ' ἀθείας ἱρμᾶσαι, i.e. recto impetu ferri, ab iisdem cum seq. ἰθυπλίαν; quod vide.
Ἰθυπόρος, vel ἰθυπωπόρος, rectà procedens, in Epigram. ab ἰθύ, & πόρος; vide.
Ἰθυπλίαν, ανος, ὁ, ἡ, recta volans, qui recto cursu fertur: ab ἰθύς, rectus, & πίτνημι, volo, as.
Ἰθύρ, ferrum axis, quod à rotâ currente teritur, & circum agitur; ab ἰθύνομαι; vide.
ΙΘΥΣ, ἴος, ὁ, rectus, & in f. g. ἰθέα; in compar. ἰθύτερος: hinc ἰθύνω, dirigo: q. ab ἄθις; Icd
Ἰθὺς, ὁος, ἡ, impetus: ab ἰθύω, recta feror: quod à præced.
Ἰθύτατος, rectissimus, superl. à comp. ἰθύτερος; V.
Ἰθυντὴς, ῆος, ὁ, ἡ, in rectum extensus, rectus, &c. Unde ἰθυντήρια, ἡ; q. d. in rectum extensio, via in rectum extensa, via recta, &c. Ptol. ab Ἰθὺς, & τείνω; vide.
Ἰθύτειρα, rectiones, nom. pl. fœm. gen. ab
Ἰθύτηρ, comparat. ab ἰθὺς, ἴος, ὁ, rectus.
Ἰθυντὴς, ῆ, ὁ, director, ab ἰθύς; V.
Ἰθύτομος, q. d. in rectum sectus, rectus: ut ἰθύτομον ξύλον, recta semita, vel virga; ab ἰθὺς & τομὲς; vide.
Ἰθύτειχες, qui crinibus sunt rectis, non crispis, &c. q. à sing. ἀθύτειξ, ab ἄθυς, & θρὶξ; V.
Ἰθύφαλος, ὁ, ὁ, interdum dicitur penis erectus, interdum, carmen quod in arrectum penem cantabatur, teste Hesych. & Suid. sed dicitur etiam, de ipsis hominibus, qui erectos penes ligneos vel coreaceos, &c. gestabant, Athen. l. 4. nam ἰθύφαλοι, οἱ, dicebantur, qui in sacris Bacchi phallum sequebantur in duti muliebri veste, ac phallicum, seu ithyphallicum carmen cum tripudiis canebant; Cæl. l. 4. c. 16. Item ἰθύφαλοι, i. e. erecti Priapi; Suid. ab ἰθὺς, & φαλὸς, V.
Ἰθὺω, recta feror, impetu feror: hinc ἰθὺς, ὑος, ἡ, impetus. Th. ἰθὺς, ἴος, ὁ, rectus.
Ἰθυωρία, rectitudo; idem quod ἰθυωσις, ab ἰθύς; V.
Ἰθύω, æruginosus reddor, ab ἰὸς, æruginosus.
Ἶκω vel Ἵκανω, pervenit, 3. sing. imperf. &
Ἰκάνεν, dual. imperf. verbi ἱκάνω, imperf. Ἵκανον, opt. ἱκάνοιμι, οις, οι. Th. Ἵκω, venio.
Ἱκανοδοσία, ας, ἡ, q. d. satisdatio, sufficiens largitio Theophil. in Instit. Civil. ab ἱκανὸς, & δόσις, V.
ΙΚΑΝΟΣ, ἡ, ὸν, idoneus, sufficiens, congruus: inde ἱκανότης, ητος, ἡ, sufficientia: ἱκανῶς, sufficienter, abundè: ἐξ ἱκανοῦ, sc. χρόνου, à multo tempore: ἐφ' ἱκανὸν, diu.
Ἱκανότης, ητος, ἡ, idoneitas, sufficientia: à præced.
Ἱκανόω, sufficiat, satis sit, 3. sing. imperat. pass. ab
Ἱκανόω, idoneum reddo: f. ώσω, p. ἱκάνωκα. Th. ἱκανὸς, i. idoneus.
Ἱκάνω, convenio, adeo, assequor, supplico. Hesych. Th. ἵκω, venio.
Ἱκανῶς, adv. sufficienter, abundè, affatim, admodum, valdè. Th. ἱκανὸς, sufficiens.
Ἵκαρι, sive ἵκαρον, teste Hesych. dicitur pro εἴκοσι, viginti.
Ἰκελος & εἰκελος, η, ὁ, similis: ab εἴκω, similis sum.
Ἰκελόω, ῶ, assimilo; in Epigr. à præced. Ἴκελος.
Ἵκε, ibat, imperf. act. verbi Ἵκω, venio: f. ἵξω, a. 1. Ἵξα.
Ἵκεν, veni, Ion. pro ἵκω, præs. imperat. pass. verbi Ἱκάνομαι, vel 2. sing. a. 2. m. ἱκέμην, ῃ, Ion. ευ, ετο, verbi ἱκνέομαι, f. ἵξομαι, venio.
Ἰκέσθαι, a. 2. inf. m. verbi ἱκνέομαι, venio: f. ἵξομαι, a. 2. m. ἱκόμην.
Ἱκέσθω, 3. dual. aorist. 2. m. ejusdem verbi.
Ἱκεσία, ας, ἡ, supplicatio, preces: ab ἱκέτης, supplex.
Ἱκέσιος, η, supplex: ἱκέσιος Ζεὺς, supplicum præses Jupiter: per Syncop. pro ἱκεσήσιος, idem: ab eod. Th.
Ἵκετ', pro Ἵκετο, pervenit, 3. sing. a. 2. m. ab ἱκνέομαι, venio: quod vide.
Ἱκέτας, α, ὁ, Dor. pro ἱκέτης, ου, ὁ, supplex: quod V.
Ἱκέτεια, ας, ἡ, supplicatio. Thuc. l. 1. & Plat. unde ἱκέτεις ποιεῖσθαι, f. supplicare; apud Plat. de leg. & Xen. in symp. Item ἱκέτευμα, ἄτος, τὸ; q. d. supplicamentum, supplicatio, supplicandi quoddam genus; ut apud Thucyd. μίσγον ὧδ' ἱκέτευμα πᾶσι, &c. Utrumque à seq. ἱκετεύω, V.
Ἱκέτευε, 3. sing. imperf. act. &
Ἱκέτευσε, 3. sing. a. 1. act. ab
Ἱκετεύω, supplico: f. εὔσω. Them. ἱκέτης, supplex.
Ἱκετηρία, ας, ἡ; supplicatio: Item,
Ἱκετήριος, & per Syncopen, ἱκτήριος, η, ὁ, ad supplices pertinens, supplicibus conveniens, ad supplicationem idoneus, &c. Item ἱκετηρὶς, idem; vel quo utuntur supplices; ut ἱκετηρὶς λόγος, Schol. Thucyd. &c. à sequente. Them.
ΙΚΕ'ΤΗΣ, ου, ὁ, supplex: acc. sing. ἱκέτην, dat. pl. Ion. ἱκέτηισι. Hinc ἱκετεία, supplico: ἱκέτευμα, ατος, τὸ, supplicatio: ἱκέτης, quæ supplicat: ἱκέτης Ζεὺς, supplicum præses Jupiter.
Ἱκέτης, ιδος, ἡ, & ις, ιδος, ἡ, supplex, fœm. quæ supplicat, famula, serva, à præced. Them.
Ἱκετοδόκος, ου, ὁ, ἡ; supplicum receptor seu receptrix; ab ἱκέτης, & δέχομαι, V.
Ἱκετήσιμα, τὰ, supplicationes, vel supplicia, lustrationes, expiationes. &c. Item à Th. ἱκέτης; V.
Ἵκεται, venias, Ion. pro ἵκῃ, 2. sing. a. 2. sub. m. verbi ἱκνέομαι, venio: f. ἵξομαι, p. ἷγμαι, a. 2. m. ἱκόμην, ου, ετο; a. 2. sub. m. Ἱκώμαι, ῃ, ηται.
Ἵκηι, veniat, 3, sing. a. 2. sub. m. ejusd. verbi.
Ἱκμάομαι, humector, emollior, ab act. ἱκμάζω, humecto, humefacio, humidum reddo: Item ἱκμήνω, idem quod ἱκμάζω, humecto: Item mollior; omnia à Th. ἱκμὰς; V.
Ἰκμήλιος, Jupiter, q. d. humidus Jupiter; i. e. humoris dator; Apoll. Arg. l. 2. Item ἱκμαλίος, humidus, Poëticum est; utrumque à seq. Them. ἱκμὰς, V.
ΙΚΜΑ'Σ, άδος, ἡ, humor, vapor: inde ἱκμήεις, humidus: ἱκμάζω, humecto.
Ἱκμαστία, ἡ, humor, humiditas, verbale ab ἱκμάζω; V.
Ἱκμερός, fluens, fecundus: per Sync. pro ἱκμήερος, Euphoniæ causâ spiritu mutato. Sunt tamen qui Ἱκμερὸς scribunt. Estque vel præs. part. verbi Ἱκνέομαι, vel a. 2. part. m. verbi ἱκνέομαι, venio: f Ἵξομαι, a. 1. m. ἱκμήρω. Sunt qui Ἱκμερὸς, expon. humidus, à Th. ἱκμὰς, humor.
Ἴκμη, ἡ, planta seu herba quædam humida, quam in Orchomenio lacu nasci tradit Theophrast. Hist. Pl. l. 4. c. 11. à Th. ἱκμάς.
Ἰκμιβλωλον, gleba humecta, Dioscor. l. 2. ab ἱκμὰς, & βῶλος; vi. At ἱκμοβόλον, est humorem jactans; ab ἱκμὰς, & βάλλω, unde βολὴ, & βόλος, &c. Vide.
Ἱκνεῖσθαι, Ion. pro φοιτᾶν, decere.
ΙΚΝΕ'ΟΜΑΙ, -ῆμαι, venio, advenio, supplico: f. ἵξομαι, p. ἷγμαι, a. 2. m. ἱκόμην, ου, ετο. Hinc ἵξις, εως, ἡ, adventus: ἐφικνέομαι, assequor, consequor: ἐφικτὸς, ὴ, quem assequi possumus: ὅσον ἐφικτὸν, quantum licet, pro viribus.
Ἱκνηδών, Ion. pro τὸ ἥκειν, id quod sufficit & decorum est: &
Ἱκνηδώς, sive ἱκνηδῶς, ri-è, congruè, adv. ab ἱκνέομαι, venio.
Ἱκνηδὼ χρόνου, temporis progressu, Ion. & Dor. pro ἱκνηδίᾳ; &
Ἱκνηδώτας, Ion. & Dor. pro ἱκνεῖται, veniunt, 3. pl. ab ἱκνέομαι.
Ἱκνούμενος, veniens, congruens, justus: ut ἱκνούμενον μέγεθος, justa magnitudo, part. præs. ejusd. verb.
Ἴκνυον, lixivium, sapo, νίτρον, σμηγμᾶ, &c. apud Hesych.
Ἵκοι, occuparet, 3. sing. a. 2. opt. act. ἱκοίμην, οιο, οιτο, a. 2. opt. m. ἱκοίμεθα, 1. pl. a. 2. opt. m. verbi ἱκνέομαι, venio.
Ἱκοίμην, Dor. pro ἱκοίμην, a. 2. opt. m. verbi ejusd.
Ἱκοίμην, a. 2. opt. m. vide in Ἵκοι.
Ἵκομαι, venio: ab Ἵκω, idem; quod usitatius.
Ἱκόμην, ου, ετο, veni, a. 2. ind. m. verbi ἱκνέομαι, venio, f. ἵξομαι, p. ἷγμαι, a. 2. part. m. ἱκέμενος.
Ἱκόμην, η, τὸ, pro εἰκόνιον, ICONIUM, nomen urbis. Gr. imaguncula.
Ἵκοντο, 3. pl. a. 2. ind. m. ἱκόμην, quod vide.
Ἵκω, præs. imperat. verb. inusitati Ἵκομαι, Th. ἵκε, venio. Vel 2. sing. a. 2. ind. m. Ἱκόμην; verbi ἱκνέομαι; sed
Ἵκοι, est a. 2. imperat. m. verbi ἱκνέομαι, venio. a. 2. m. ἱκόμην, ου, ετο.
ΙΚΡΙ'ΟΝ, ου, τὸ, tabula, tabulatum: qu. ἀκρίον, quod est ἄκρως factum: vel ab ἱκρίδιον, ire, super tabulatis enimitur. Eustath. scribit ἱκρίον.

Ἱκριοποιὸς,

Ἱκριοποιὸς, qui tabulata conficit; unde in plur. ἱκριοποιοὶ, tabularum coagmentatores: qui circa forum tabulata compingunt, &c. (qui etiam dicuntur ἰκριοποιοὶ, apud Poll. l. 7.) ab ἱκρίον, & ποιέω, unde ποίησις, &c. Vide.
Ἱκρίφιον, nomen Poëtic. indeclinab. pro præced. ἱκρίον.
Ἵκτερος, adv. propè, celeriter: ὑπὸ τῦ ἱκνεῖσθαι.
Ἱκτερὸς, ὁ, ἡ, ἰκτερώδης ἰχθὺς, Hesych. quto ab Ἵκτερος quia celeriter in aquis movetur.
Ἱκτερόω, & ἱκτεριάω, ictero; seu aurigine laboro: i. e. felle suffusus sum, &c. Item, ἱκτερίας λίθος, ictericus lapis; colore scil. ἱκτερον, avem referens: Plin. l. 37. c. 10. Item ἱκτεριόωμαι, ῶμαι, tentor aurigine, corripior morbo regio, &c. omnia à seq. Them. ἴκτερος, V.
Ἱκτερικὸς, ὴ, ICTERICUS: ab
ΙΚΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, morbus regius, ICTERUS: & pro ave galbula, Scribitur & ἴκτερος.
Ἱκτερώδης, ους, ὁ, ἡ, ictericus, ictero laborans: Item ἱκτεροειδὴς, ους, ὁ, ἡ, ictero similis, icterum, seu, morbum regium denotans, & ictero, seu arquato laborans, &c. Utrumque à præced. Th. ἴκτερος, arquatus: item icterus avis, sic à colore, quippe concolore morbo regio; quæ avis, si spectetur, sanari id malum traditur, & ipsa mori, Oppian. & Plin. l. 30. c. 11.
Ἵκτινος, per Syncop. pro ἱκτίνεος; vi. Item ἵκτης, mendicus, advena; q. supplex; idem quod Them. ἱκέτης; vide.
Ἱκτὶς, ῖδος, ὁ, ἡ, supplex: ab ἱκέτης, supplex.
Ἱκτὶς, ῖνος, & per Aphær. κτὶς, ῖνος, è mustelâ confectus: ab ἵκτις, mustela: per Aphær. κτὶς, ῖδος, ἡ.
ΙΚΤΙ'Ν, ῖνος, vel ἰκτῖνος, ου, ὁ, milvus: q. ab ἵκτερος, celerrimè.
ΙΚΤΙ'Σ, ῖδος, ἡ, mustela sylvestris: est rapax: ut & ab ἵκτις esse possit.
Ἵκτο, 3. sing. pluq. p. verbi ἱκνέομαι, venio, f. ἵξομαι, a. 2. m ἱκόμην, p. ἷγμαι. Vel per Syncop. dicitur pro Ἵκατο, 3. sing. a. 2. m. ejusd. verbi.
ΙΚΩ, venio, f. ἵξω, a. 1. ἷξα: hinc ἱκάνω, Poët. idem.
Ἵκωμαι, a. 2. sub. m. verbi ἱκνέομαι, venio, a. 2. ἱκόμην.
Ἵκωμαι, Dor. pro Ἵκωσι, 3. pl. a. 2. sub. act. ab Ἵκω, venio, f. ἵξω.
Ἱκάνην, turmatim, adv. ab ἴλη, agmen, turma: quod & εἰλὴ. Them. εἰλίω, congrego.
Ἱλαδὸν, propitius esto, præs. imperat. ab ἵλημι, unde & part. ἱλὰς. Alii verò volunt ἵλαδι, per Sync. dici pro ἱλάσθητι, a. 1. imperat. pass. verbi ἱλάσκομαι, propitium reddo, f. ἱλάσομαι, perf. pass. ἱλάσμαι, σαι, ται. Them. ἱλάω, vel ἵλημι, f. ἵσω, propitius sum.
Ἵλαι, αἱ, turmæ, plur. fœm. à sing. ἴλη; vide.
Ἱλάομαι, f. ἀσομαι, & Poëticè ἱλάσσομαι, activè plerunque capitur pro propitium facio, propitio, placo; Il. β. Ver. 550. est ab activo ἱλάω, V.
Ἵλαος, ου, ὁ, & Att. ἵλεως, ω, propitius, hilaris: qu. ab ἵλη, splendor, qui se serenum exhibet. Th. ἱλάω.
Ἱλαρὸς, ά, όν, HILARIS, lætus: ab
Ἱλαρότης, ητος, ἡ, HILARITAS: ab eod. Th.
Ἱλάρια, τὰ, hilaria; festum quoddam de quo Macrob. l. 2. c. 21. Etc. 2, simulationeque ludus peractâ, inquit, celebratur lætitiæ exordium, ad 8. Kal. Aprilis, quem diem Ἵλαρια, appellant; quo scil. tempore sol diem longiorem noctu protendit, &c. à præced. ἱλαρὸς, vi. Unde etiam ἱλαρὸν, & ἱλαρωτὸν, hilaro, exhilaro, hilarum & lætum reddo.
Ἱλάρχης, ου, ὁ, præfectus turmæ, seu agminis alicujus, i. e. præfectus agmini equitum 64. Undè plur. masc. ἱλάρχαι, ων, οι, qui octo elephantis præfecti sunt; hoc est turmæ principes: item ἱλαρχία, functio illa, sive præfectura turmæ militum seu equitum 64; ab ἴλη & ἀρχὴ, V.
Ἵλας, Dor. & per Sync. pro Ἰόλας, α, ὁ, JOLAS, viri nomen.
Ἱλάσθητι, propitius esto, & per Syncop. ἵλαθι, & Poët. ex-usi ἵληθι, a. 1. imperat. pass. verbi ἱλάσκομαι, placo: f. ἀσομαι perf. pass. ἵλασμαι, a. 1. ind. pass. ἱλάσθην, ης, η. Th. ἱλάω, propitius sum.
Ἱλάσσεσθαι, præs. inf. pass. ab ἱλάσκομαι, placo: ἱλάσκωτι, 3. pl. imperf. f. ἱλάσομαι præs. part. f. g. ἱλασκομένη. Th. ἱλάω, propitius sum.
Ἱλάσκομαι, propitius fio, exhilaro, f. ἱλάσομαι, reperitur & ἱλάξομαι perf. pass. ἵλασμαι, a. 1. imperat. ἱλάσθητι, cum dat. ab eod. Th.
Ἱλασκόμενος, η, ον, præs. part. præcedentis.
Ἱλάσκω, exoro, Deos benignos facio, placo, ab ἱλάσσω; V.
Ἱλασμὸς, ῦ, ὁ, propitiatio. Th. ἱλάω, propitius sum.
Ἱλάσσομαι, placabo, f. 1. m. verbi ἱλάσκομαι, vel ἱλάομαι, a. 1. m. ἱλασάμην, ab eod. Th.
Ἱλασσάμενος, ου, ὁ, a. 1. part. m. gem. ov. ejus. verbi.
Ἱλάσσατε, places, Ion. pro ἱλάσῃ, a. 1. sub. m. in 2. sing. ab ἱλάσκομαι, placo. Th. ἱλάω.
Ἱλασώμεθα, placemus, gem. ov. 1. pl. a. 1. sub. m. ejusd. verbi & Th.
Ἱλαστήριον, ου, τὸ, propitiatorium. Sic Christus est vere ἱλαστήριον, qui suâ oblatione nobis placavit Deum: quod &
Ἱλαστήριος, α, ον, propitiatorius, a, um; habens vim τῦ ἱλάσκεσθαι: ab
ΙΛΑ'Ω, & ἵλημι, propitius sum: f. ἵσω, p. κα, præs. imperat. ἵλαθι, & per Ectasin ἵληθι. Hinc ἱλάσκομαι, propitium reddo, placo: ἱλασμὸς, ῦ, ὁ, propitiatio: ἱλαστήριον, ου, τὸ, propitiatorium: ἵλαος, ου, ὁ, ἡ, propitius: ἵλεως, ω, ὁ, ἡ, Att. idem: ἱλαρὸς, ὴ, hilaris, lætus: ἱλαρόω, exhilaro.
ΙΛΕΟ'Σ, ῦ, ὁ, foramen, ubi latet serpens; aut alicujus feræ cubile: ab εἰλέω, signif. coarcto, concludo. Est & ἱλεὸς, ILEUS, convolvulus, morbus intestinorum: ab εἰλέω, verso, involvo.
Ἱλεόω, placo, propitium reddo: ab ἵλεως, ω, ὁ, ἡ, Att. pro ἵλαος, propitius. Th. ἱλάω, propitius sum.
Ἵλεως, ω, ὁ, ἡ, Att. pro ἵλαος; ab eod. Them.
Ἱλέως, adv. animo propitio & hilari, hilariter, &c. ab ἵλεως, pro ἵλαος, propitius, &c. V.
Ἵλη, pro εἴλη, ης, ἡ, agmen, Th. εἰλέω, congrego.
Ἴληδὸν, Ionicè pro ἰλαδὸν, turmatim, catervatim, magno agmine, &c. adverb. ab εἴλη, agmen, turma, ala; peculiariter est verbum militare; i. e. agmen sexaginta quatuor equitum.
Ἴληδι, pro ἵλαδι, quod vide.
Ἵλήκητε, Ion. Paragoge pro ἱλήκῃ, 3. sing. perf. sub. act. verbi ἵλημι, seu εἰλέω, f. ήσω, propitius sum.
Ἱλήκω, Thema est insitatum, à quo tamen in usu est Optativus ἱλήκοις, propitius sis, ne irasearis; sic Gregor. in carmine, κῆ τοι μὲν ἱλήκοι, & in his quidam propitius sit mihi Deus: à Them. ἱλάω, V.
Ἵλημι, propitius sum; idem cum, & ab ἱλάω; V.
Ἱλιάδης, α, ὁ, Dor. pro Ἰλιάδης, ου, ὁ, quod per Aphæresin pro Ὀϊλιάδης, α, ὁ, Ajax, Oilei filius: ὁ ϖῦ Ὀϊλῆος παῖς.
ΙΛΙΑ'Σ, άδος, ἡ, ILIAS, Poëma Homeri de rebus ILIACIS: item turdi species; & pro congerie; ut ἰλὰς κακῶν, ilias malorum.
Ἰλιὰς μάχη, Poët. pro Ἰλιακὴ μάχη, Iliacum prælium.
Ἰλιγγιᾷν, vertigine laborare: vide sequent.
Ἴλιγξ, γγος, ἡ, vortex: inde ἰλιγγιάω, vertigine laboro, hæsito: qu. ab εἰλίσσω, ου, ὁ, vortex. Them. εἰλέω, verso.
Ἰλιγκιῶ, ῶς, ὁ, vertigo oculorum: Item æstus & hæsitatio hominis qui quo se vertere debeat, quasi oculorum vertigine correptus non videt; Plut. à præced. ἴλιγξ, vortex: Item dubitatio, hæsitatio hominis deprehensi sententiis alternantibus, aut mente prorsùs hærente; ut Lat. æstus.
Ἰλιακὸς, ὴ, ὸν, Trojanus, in Epigram. Item ἰλιὰς χθὼν, ager Iliensis; utrumque à seq. Ἴλιον; V.
Ἰλιόθεν, ex Ilio, adv. in Epigr. it idem à seq. Ἴλιον.
Ἴλιον, ILIUM, Troja: ab Ἴλος, qui filius Trois Regis.
Ἰλιοπέρσης, ου, ὁ, Ilii populator: ab Ἴλιον, & πέρω, destruo.
Ἱλλόω, oculos distorqueo, seu contorqueo, torvè inspicio, &c. à seq. Them. ἴλλος, V.
Ἴλλας, άδος, ἡ, vinculum contortum: ab ἴλλω, seu ἴλλομαι, quod ab εἰλέω, contorqueo.
Ἰλλίζω, oculis innuo; i. e. σκανδάλιζω, à seq. Th. ἴλλος; V.
Ἴλλομαι, volvor, seu moveor: Item, vinctor, constringor, contineor, includor, concludor, &c. est pass. ab act. ἴλλω; V.
Ἴλλος, μυτus, ἄφωνος; unde pisces ἴλλοπες, & ἴλλοπες dicuntur; ἀπὸ τῦ φωνῆς εἴλεσθαι; i. e. ἀφῃρῆσθαι. Athen. in ζ.

'ΙΑΛΟΣ, ε, ὁ, oculus: qu. ab ἑλίω, verso, quia oculi volubiles: inde Ἴλαω, oculis conniveo: σιλοί, sen σίλοι, ων, οἱς, scomma, irrisorium Poëma: q. παρὰ τὸ διασείειν τοὺς ὄλους, motu oculorum addito.

'Ιλὸς, ῆ, ὁ, Strabus, vel Strabo, lusciosus, vel cæcus, retortus; ejus fœm. ἡ ἰλλὶς, apud Hesych. ἀπὸ τῦ ἑλλίν; i.e. à volvendo, sive à volubilitate; vi. ἑλλίω.

'Ιλλυριὸν, ε, τὸ, ILLYRICUM: nomen regionis: inde Ἰλλύριος, ων, οἱς, Illyrii.

'Ιλλω, oculis conniveo: item volvoron volvo; (quasi ab ἑλλῶ·) Item vincio, constringo, contineo, complutio, &c. à præcedente Them. ἴλλω; vide.

'Ιλλωπίω, ῶ, & ἰλλωπίζω, nicto, conniveo: Item hallucinor; sic ἰλλώπιον, Arabis oculis, seu contortis, intueor; Eust. cæcutio, lippio: Item oculos diluorqueo, &c. utrumque à præced. ἴλλω, & ἴλλας V.

'Ιλλὸς, ῦ, ὁ, idem quod seq. Them. ἰλὺς, vi. Unde etiam ἰλύα, caverna, latibulum: Item ἰλυώδης, ἐσπὶς, ὁ, limosus; item fœculentus, &c.

'ΙΛΥΣ, ύος, ἡ, limus, cœnum: qu. ab ἴλλω, palus, vel ἰλύω pro ἑλύω, involvo.

'Ιλύω, obtimo, limo obduco: à præcedente.

'Ιλυώδης, ες, ὁ, ἡ, ἡ, limosus, fœculentus; ut αἷμα ἰλυῶδες, sanguis fœculentus, apud Gall. itidem à præced.

'Ιμα, ατος, τὸ, vestimentum, indumentum; est pro εἷμα; vi. nam Hesych. ἵματα affert pro ἱμάτια.

'Ιμάζω, loro verbero, μαστίζω, Hom. Il. β. à Th. ἱμὰς; V.

'Ιμάϊον ἆσμα, ἡ ὄλωλεν ᾠδὴ, molossicus cantilena, sive quæ cani solebat ab iis, qui molas versabant, aut aquam è puteis hauriebant. Eadem cantio & ἰκμαλᾶϊος, dicta sub. Th. ἱμὰς, lorum, loreus funis.

'Ιμάϊος, ου, ὁ, haustor: ab ἱμάω, haurio; vi. Unde ἱμάϊον, carmen quod concinebant aquarum haustores, &c. V. præced.

'Ιμαλὶς, cumulata farinæ mensura: ex ἱμάω, haurio, quod ex catillo hauriatur. Ideo & ἱμαλίσιος, est abundans, copiosus.

'Ιμαλὶς, pro Cerere, & Deo farinæ.

'Ἱμαντάριον, ου, τὸ, situla nautica; Hesych. ἱμαντάρια, nautica dicit esse instrumenta. Item ἱμαντίδιον, ου, τὸ, lorulum, vel corrigiola; ἱμάντιος, ου, ὁ, loreus, è loris factus: Item ἱμάντιον, ου, τὸ, uva morbus, columnæ in ore extensio; Hesych. ἱμαντιάσει, ες, ὁ ἡ ἡ, lori vicem præbens, seu lori vice flexilis; & ἱμάντωσις, εως, ἡ, corrigiarum in calceamentis constrictio; colligatio, conjunctio, &c. Item lignum quod ad continendos parietes in medio structuræ ponitur, &c. omnia à Them. ἱμὰς, ἀντὸς, ὁ, lorum, funiculus, loreus funis, &c. V.

'Ἱμαντιχίμὸς, ῆς, ὁ, duplicis lori contorta implicatio; ut ex veteribus tradit Eust. Ludi speciem esse scribens, de quo vide Poll. Item ἱμαντιλικτάϊος: Democrito dicuntur, qui veluti funes loreos tortuosis nodis implicant; i. e. qui nodos texunt, perplexi: ab ἱμὰς, ἀντὸς, ὁ, lorum, & εἰλίσσω, vel εἰλίττω, volvo, verso; unde εἱλιμὸς, ῦ, ὁ, vortex, gyrus, & εἱλιντὸς, tortilis, &c. V.

'Ἱμάσσ', pro ἵμασον, verberavit 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἱμάω vel ἱμάσσω, loris cædo, verbero, f. ἀσω· ab

'ΙΜΑΣ, ἀντὸς, ὁ, lorum, funiculus ex loris bubulis: dat. pl. ἱμᾶσι; qu. ab ἵημι, mitto: inde ἱμάω, ἱμάσσω, loreo fune extraho, haurio.

'Ἱμάσθλη, ης, ἡ, scutica, flagellum: à præced.

'Ἱμᾶσι, dat. pl. ab ἱμὰς, ἀντὸς, ὁ, lorum: quod vide.

'Ἱμάσσας, Poët. pro ἱμάσας, a. 1. part. act. ab

'Ἱμάσσω, loris cædo verbero, f. ἀσω. Th. ἱμὰς, lorum.

'Ἱματάδιον, ου, τὸ, q. d. vesticula, palliolum; Item ἱματιδίσκιον idem q. d. vestimentulum, diminut. ab ἱμάτιον; vide.

'Ἱματόπους, οδος, ὁ, ἡ, ἡ, loripes, qui pedem in modum lori tortum habet; cui opponitur rectus, à Juven. ab ἱμὰς, ἀντὸς, ὁ, lorum, & πὸς; V.

'Ἱμαστιμεῖν, lora scindere, apud Poll. Unde ἱματοτόμος, qui lora scindit: ab ἱμὰς, ἀντὸς, ὁ, & τέμνω, præt. m. verbi τέμνω, unde τομὸς, &c. V.

'Ἱμαστὶζω, vestio, f. ἰσω, p. ἱμάστικα, perf. pass. ἱμάστισμαι, perf. part. ἱματισμένος, η, ον, vestitus: ab εἷμα, ατος, τὸ, vestis. Them. ἵω, seu ἵννυμι, induo, perf. pass. εἷμαι.

'Ἱματοκάπηλος, vestiarius, vestimentorum propola; Luc. ab ἱμάτιον, & κάπηλος; V.

'Ἱματοκάπηλος, & 'ἱματομισθώτης, qui vestes mercede locat, ut Choragis olim: Item 'ἱματομισθός, vestes mercede colloco, &c. ab 'ἱμάτιον, & μισθὸς; vide.

'Ἱμάτιον, ου, τὸ, vestimentum, pro εἱμάτιον, ab εἷμα· vide 'ἱματίζω.

'Ἱματοπώλης, vestium venditor, vestiarius; Poll. l. 7. c. 18. Item 'ἱματόπωλις ἀγορὰ, forum in quo vestes venduntur; ab 'ἱμάτιον, & πωλέω, ῶ, vendo; unde πώλης, ου, ὁ, venditor, &c. vide.

'Ἱματοφύλαξ, vestium custos; unde 'ἱματοφυλάκιον, arca vestiaria, vestiarium; ab 'ἱμάτιον & φύλαξ; V.

'Ἱματοκλέπτης, ου, ὁ, vestium fur, ab 'ἱμάτιον, & κλέπτης; V.

'Ἱματισμένος, η, ον, vestitus, indutus: vide 'ἱματίζω· quod vide.

'Ἱματουργὸς, qui vestes conficit, vestiarius, qui vestem texit, textor, &c. unde 'ἱματουργικὸς, ad vestes conficiendas pertinens; unde 'ἱματουργικὴ, sub. τέχνη, ars vestiaria; ab εἷμα, ατος, τὸ idem quod 'ἱμάτιον, & ἔργον, τὸ, &c. V.

'Ἱμάω, loreo fune extraho, haurio, fut. ἱσω, 'ἱμάσσω μιλὸν, cantilena quam canit ὁ ἰμάϊος, ὁ ὑδατηγὸς· vide ἱμάϊον.

'Ἰμεῖρι, id est, ἱππικὸς πὸδας; à sequ. ἱμείρω; Vide.

'ΙΜΕΙΡΩ, desidero, cupio, cum genitiv. qu. ab ἵμερος, cupio, & ἱέμαι, amo: Hinc ἵμερ-ὸς, ου, ὁ, desiderium.

'Ἰμὸς, ἴτος, imus, itis, ι, & 2. plural. præsent. inde εἶμι, eo. Dicitur & ἴμὸς, in 1. plural. imperfect. ejusdem verbi: &

'Ἰμὸς, ire, Ion. sed Dor. ἴμεν, pro ἰέναι, ἶναι, & ἰέναι, præs. infin. ab εἶμι, vel ἵημι, eo.

'Ἰμέρα, ας, ἡ, Fluvii nomen, ut & ἰμέρη, α, ἡ, Siciliæ Fluvius.

'Ἱμερὸεις, ἑστ-ὸς, ὁ, & in fœm. gen. ἱμερόεσσα, desiderabilis: in superl. ἱμεροέστατ-ὸς· ab

'Ἵμερ-ὸς, ου, ὁ, desiderium. Th. ἱμείρω, desidero.

'Ἱμερόδεσμος, de puellâ dictum, significat rem habere, seu coire cum viro; sic apud Hippocr. ἱμερόδεσμος; Gal. expon. ἀνδρὶ μιγεῖσα, &c. à præced. ἵμερ-ὸς; vi. Unde etiam ἵμερα, τὰ, flores & coronamenta, quæ ad expiationes, lustrationesque adhibebantur: Item, ἱμερτὸς, ὴ, ὸν; idem cum præcedente, ἱμερόεις, optabilis, suavis, amabilis, &c. Vide.

'Ἱμερόφων-ος, ου, ὁ, ἡ, ἡ, qui vocem habet optabilem ac dulcem: ἱμείρω, desidero, & φωνὴ, vox.

'Ἱμερτὸς, genitiv. pluraliter: ab ἱμερτὸς, ὴ, ὸν, desiderabilis: ab ἱμείρω, desidero.

'Ἰμερτὸς, ὴ, ὸν, loreo fune extractus, hauctus, Hesych. Item ἱμονιὰ, ἡ, funis loreus, seu ex loris bubulis tortus, quo aqua ex puteo extrahitur; funis quo aqua hauritur: Idem quod ἱμὰς, teste Hesych. Unde ἱμάω, &c. vide.

'Ἱμονιοστρόφ-ος, qui funem loreum, quo aqua è puteo hauritur, versat ac trahit; à præcedente, ἱμονιὰ, ἁς, ἡ, funis per quem aqua hauritur, & στρέφω; vide.

'Ἰμπίω, lædo, pungo, terreo: ex ἴπτω. Tum ἰμπίω, jungo: qu. ab ἴν, pro ὅν, & ἄπτω, alligo.

'ΙΝ, mensuræ nomen: item fibra, vide ἶς. Tum ἶν, ipsum vel ipsam, pro αὐτὸν, & αὐτὴν. Pro quo Poëtæ μὶν dicunt. Latinis olim etiam im & em, pro eum. 'Ιν, IN, Præpositio etiam pro ἐν, & in compositione.

'Ἶν pro ἶνα, fortitudinem, acc. sing. ab ἶς, ἰνὸς, ἡ, nervus, fibra.

'Ἶν pro ἶνα, ut

'ΙΝΑ, ut, conjunct. causalis: regit sub. ἶνα μὴ, nisi: ἶνα τὶ, vel ἶναπι, ut quid, propter quid, quare? Ion, pro πῶς, quomodo.

'Ἴναι, ire; præs. inf. verbi εἶμι, eo. Dicimus & ἶμεν & ἰέναι.

'Ἶνα τὶ, quarè; Plato in Apolog. ἶνα τὶ ταῦτα λέγὸς; sic ut etiam dicunt Cic. & Liv. Lat. ut quid? &c. vide.

'Ἰνάω, & ἰνίω, inanio, vacuo, expurgo: Hesych.

'Ἰνδιάλομαι, simil's videor, videor, appareo: qu. ἰδιάλομαι, inserto ν, quod pro ειδιάλομαι, ειδιάλομαι, idem, ab εἶδ-ὸς, facies, forma. Th. εἶδω, video.

'Ἰνδιαλμα, ατ-ὸς, τὸ, simulacrum, species: à præced.

'ΙΝΔΙΚΟΝ, ῦ, τὸ, INDICUM piper, vel zingiber Indicum.

'Ἰνδολίμης, ου, ὁ, Indorum perditor, qui Indis cladem intulit; Epith. Bacchi Indiæ domitoris; in Epigr. ab ἴνδολμος, f. ὀλίσω, unde ὀλετὴρ, &c. Vide.

'Ἶνες, vide in ἶς, ἡ, fibra.

'Ἰνδίω, tendo, Hesych. ab ἶς, in accus. ἶν, nervus, qui tendendi organum.

'ΙΝΕ'Ω, vacuo, expurgo.

'Ἰνθμὸς, ῦ, ὁ, purgatio, evacuatio, exinanitio, &c. Hippocr. à Th. præced. ἰνίω, inanio, evacuo, &c.

'Ἰνίον, ου, τὸ, occipitium, posterior colli pars: ab ἶς, ἰνὸς, ἡ, nervus.

'Ἶνις, exp. νίὸ-ς υἷος, & βρίθ-ος, filius infans, posterior filius, nepos; παρὰ τὸ ἶς; δυνάμει γὰρ εἰσι τῆ πατέρων οἱ υἱοί; nam originem traxisse putatur, quoniam filii sunt vis robúrque parentum; Eurip. pro filiâ etiam usurpat.

'Ἶνις, filia, ut & ἶν-ὸς, υ, ὁ, filius: ab ἶνις. Hesych. vide præced.

'Ἰντὸς, pullus ex equâ & mulâ, aut asinâ, q. ab ἶνις; quod vide.

'Ἰνύσμαι, fleo: aut ab ἶνις, aut ab ἰνάω.

'Ἰνύω, Poët. pro ἰνάω, exhaurio, consumo, absorbeo.

'Ἰνὼ, ὁ, ἡ, INO, nomen mul. q. valida, ab ἶς, ἰνὸς, ἡ, fibra, robur.

'Ἰνώδης, ες, ὁ, ἡ, ἡ, fibrosus, nervosus; idem quod ἰνοειδὴς, ἐσ-ὸν, ὁ ἡ ἡ, fibræ similis, &c. Ab ἶς, ἰνὸς, ἡ, fibra, item, vis, robur, &c. Quoniam virium corporis bona pars consistit in fibris, & partibus nervosis, &c.

'Ἶξ, ἰκὸς, ὁ, vermiculus vites adedens.

'Ἰξαν-ὸς, υ, ὁ, à præcedente, ἰξὸς, ὁ ἡ ἡ, fibræ similis, &c. Ab ἶς, ἰνὸς, ἡ, fibra, item, vis, robur, &c. Quoniam virium corporis bona pars consistit in fibris, & partibus nervosis, &c.

'Ἶξ, ἰκὸς, ὁ, vermiculus vites adedens.

'Ἰξαν-ὸς, υ, ὁ, à præcedente, ἰμπετυώδης, libidinosus. Hesych. ab ἰξὺς, lumbus, & ἄλλομαι, salio, capræ Epithet.

'Ἶξι, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ἵκω, venio, f. ἵξω, a. 1. ἶξα, ας, ε.

'Ἶξαι, pervenies, 2. sing. f. 1. m. pro ἵξῃ, verbi ἱκνέομαι, venio. f. ἵξομαι, perf. pass. ἶγμαι, a. 2. m. ἐκάμην, υ, σν.

'Ἰξάσπελα, ἡ, q. d. viscatrix; ut ἰξάσπελα τύχη, fortuna viscata, Plut. dicitur etiam ἰξάσπελα, idem, vi. Item, ἰξάσπελον, υ, τὸ, aucupium, & ἰξευτικὸς, ὴ, ὸν, ad aucupes, seu ad aucupum artem, pertinens; q. d. viscatorius; ut, ἰξευτικὸς κάλαμ-ος, arundo viscatoria, vel viscata capitur etiam pro seq. ἰξευτὰς, id V.

'Ἰξευτὰς, ὁ, ὁ, qui visco aves captat, auceps. Th. ἰξὸς, viscum.

'Ἰξεύτρια, ας, ἡ, viscatrix, ab

'Ἰξεύω, visco aves capio, aucupor. Th. ἰξὸς, viscum.

'Ἰξία, ας, ἡ, idem quod ἰξὸς, quod vide.

'Ἰξίας, inter lethales radices numeratur a Dioscor. l. 6. c. 21. & dicitur sic ἀπὸ τῦ ἰξὸς, q. d. viscaria planta; nam visco redundat tenaci & pernicioso; ab ἰξὸς, ἡ, præced. quæ etiam plantam quandam talem significat, &c. Vide.

'Ἰξιζόφ-ος, vel ἰξοζόφ-ος, visco vescens, q. d. viscivorus, viscumvorans; est etiam turdi species; ab ἰξὸς & ζόφ-ος, vide.

'Ἰξίνη, ης, ἡ, sive ἄγκιδα ἰξίνη, alia planta, quæ etiam fert masticben Theophr. Hist. Pl. l. 6. & 9. c. 4. à Th. ἰξὸς, Vi. Unde etiam ἰξιάσεις, ες, ὁ, viscosus; item lethalis; ut, ἰξιόεσσα πόμα; apud Nic. in Alex. ab eodem Th.

'Ἴξις, εως, ἡ, adventus. Th. ἰκνέομαι, venio, f. ἵξομαι. p. ἶγμαι.

'Ἰξιφάγ-ος, & ἰξοφάγ-ος, q. d. viscivorus; visco victitans; peculiariter etiam de quibusdam turdis dicitur; ab ἰξὸς & φάγ-ος, Vi.

'Ἴξίων, ονος, ὁ, IXION, quis iste fuerit & cur apud Inferos rotæ feratur alligatus circumvolvi, docet Pindarus Pythior. Od. 2. p. 204. &c.

'Ἴξομαι, f. 1. m. verbi ἱκνέομαι.

'Ἴξον, 2. sing. vel 3. pl. imperf. pro ἶγνον, Boëot. solent enim α in ξ, mutare, vel a. 2. ind. act. verbi ἵκω, venio, f. ἵξω. Alii volunt esse imperf. verbi ἵξω, quod à fut. ἵξω, verbi εἵκω, formatum asserunt.

'Ἰξὸν, viscum, acc. sing. ab

'ΙΞΟΣ, ῦ, ὁ, Æol. βίσκος, VISCUM, arundo aucupatoria, pedica passerum, parcus, tenax; item pro varice: ἰξία, ας, ἡ, idem. ἰξώδης, ες, ὁ, ἡ, viscosus, tenax: ἰξίσκος, ου, ὁ, viscosus: ἰξεύω, visco aves capio.

'Ἰξυόφεν, lumbis tenus; à seq. Th. ἰξὺς, vide.

'ΙΞΥ'Σ, ύ-ὸς, ἡ, lumbus, dorsum: qu. ab ἰκνέομαι, quia in lumbis robur est.

'Ἰξώδης, ες, ὁ, ἡ, ἡ, viscosus, visci modo lentus, tenax, &c. Th. ἰξὸς, vide.

'Ἰοβόλ-ος, υ, ὁ, qui sagittas ejaculatur; item, venenum ejaculans, venenatus, venenosus, &c. Ut, ἰοβόλα θηρία; apud Herodian. l. 3. Inde ἰοβολίω, ἄς, sagittas jaculor, sagittas emitto; Epigr. Item venenum jaculo, seu emitto, veneno inficio, &c. Ab ἰὸς & βάλ-ος, βολὴ, seu βολίς, &c.

'Ἰοβόρ-ος, venenivorus, venenatus; item, iracundus, inimicus, &c. Ab ἰὸς & βίβρ-ος, &c. Vi.

'Ἰοβόστρυχ-ος, cirros habens fusci coloris, aut nigri; apud Pind. in Olymp. Ab ἴον; vel ἰὸς; & βόστρυχος, vide.

'Ἰογλαύκη, nigricantes habens pupillas, in modum violæ; ab ἴον & γλαύκη, vide.

'Ἰοδνεφὴς, ές, ὁ, ἡ, purpureus: ab ἴον, viola, & ὀνέφ-ος, tenebræ.

'Ἰοδόκος, υ, ὁ, ἡ, sagittarum receptrix, epithet. pharetræ. Dicitur etiam ἰοδόκη, ἡ, substantive, pharetra sagittarum receptaculum: ab ἰὸς, jaculum, & δέχομαι, capio.

'Ἰοειδὴς, ές, ὁ, ἡ, niger, rubiginosus: ab ἰὸς, ὦ, ὸ, telum, rubigo cujusque metalli, & εἶδ-ος, forma. Th. εἶδω, video; vel ἰοειδὴς, purpureus, violacei coloris: ab ἴον, viola.

'Ἰόεις, εντ-ὸς, ὁ, rubigini obnoxius, ferrugineus, Iliad. ψ. Item, accommodus ad sagittas conficiendas; item, niger, &c. Ab ἰὸς vel ἴον, quæ vide.

'Ἰόζων-ος, & πορφυρόζων-ος; i. e. violaceo, seu purpureo cingulo circundatus; Hesych. Ab ἴον, τὸ, & ζωὴ, vide.

'Ἰοθαλὴς, instar violæ florens, seu floridus, ab ἴον, & θάλλω, unde θαλ-ὸς, &c. Vi.

'Ἴοιμι, ἴοις, ἴοι, a. 2. opt. verbi εἶμι, eo. a. 2. ἶον.

'Ἰοῖσα, Dor. pro ἰοῦσα, profecta, a. 2. part. f. g. ab εἶμι, eo. a. 2. ἶον.

'Ἰόλαος, ου, ὁ, quis fuerit IOLAUS, quando ex mortuis resurrexit, & cur, Pind. Pythior. Od. 9. p. 304, 305.

'Ἰομὴν, eamus, 1. pl. a. 2. ind. ἶον. verbi εἶμι, eo. Alii volunt per Syncop. Ion. dici pro ἴωμὴν, 1. pl. a. 2. sub.

'Ἰομιγὴς, veneno mistus, venenatus, &c. Ab ἰὸς & μιγνύω, f. μίξω, tanquam à μίγω, &c. Vi.

'Ἰόμωλ-ος, υ, ὁ, ἡ, jaculator, & jaculis destinatus, mortem inferens jaculis. Vel ὁ ἀεὶ εὖ ἰὸς μεμορημέν-ος, telis male exceptus: ab ἰὸς, jaculum, & μόλ-ος, fatum, verso ο in ω. Th. μείρομαι, partior.

'ΙΟΝ, υ, τὸ, viola: item solum. n. g. ab ἴος. Indè ἰώδης, violaceus. Eust &

'Ἴον, ες, ε, a. 2. ind. verbi εἶμι, eo.

'Ἰόνη, pro ἰόντα, acc. sing. a. 1. part. ἰὼν, verbi εἶμι, eo.

'Ἰόνθας, άδ-ος, ἡ, lanuginosa, villosa, varis laborans: exponitur & velox, ab

'ΙΟΝΘΟΣ, υ, ὁ, lanugo, primi pili, qu. ἀπὸ ἄνθ-ος, quia flos juventæ; item varus in facie.

'Ἰόντα, euntem, acc. sing. a. 2. part. εἶμι, eo. a. 2. ἶον. a. 2. part. ἰὼν, ὀντ-ὸς, & in f. g. 'ἰόσα.

'Ἰοπωλὶς, ίδ-ος, ἡ, lanuginosa, villosa, varis laborans: exponitur & velox, ab

'ΙΟΠΩΛΟΣ, υ, ὁ, lanugo, primi pili, qu. ἀπὸ ἄνθ-ος, quia flos juventæ; item varus in facie.

'Ἰόντα, euntem, acc. sing. a. 2. part. εἶμι, eo. a. 2. ἶον. a. 2. part. ἰὼν, ὀντ-ὸς, & in f. g. 'ἰόσα.

'Ἰόομαι, ῶμαι, rubiginor, rubiginem contraho, vel duco; item, erugine absumor, &c. Est pass. ab act. 'ἰόω, &, rubigine obduco, vel consumo; à Th. 'Ἰός. Vi.

'Ἰόπεπλ-ος, violæ colore purpurantem peplum gestans, ab ἴον & πέπλ-ος, &c. Vide.

'Ἰοπλόκαμ-ος, υ, ὁ, ἡ, violaceos vel nigros capillos habens: ex ἴον, viola, & πλόκαμ-ος, cincinni. Th. πλέκω, necto.

'Ἰοπλόκ-ος, q. d. violarum contextrix, sive quæ ex violis, corollas nectit; ab ἴον & πλέκω, unde, πλοκὴ, vide.

'Ἴοπτα, ης, ἡ, nomen urbis. Heb. pulchritudo.

'Ἰορδάνης, υ, ὁ, nomen fluvii. Hebr. orientis ex Ior, & Dan, qui sunt duo fontes, ad radices Libani.

'ΙΟΡΚΟΙ, ων, οἱ, caprarum genus. qu. ὄρκοι, à visus acumine, à ὄρκος, vide.

'ΙΟΣ, υ, ὁ, missile, jaculum, sagitta. q. ab ἵημι, mitto; item venenum, rubigo, æruginis.

go: hinc 'ἰόω, rubigine obduco: 'ἰώδης, rubiginosus: sed

'Ιῶ, ᾖα, ᾖον, solus, a, um; item unus.

'Ιωστέφανος, coronam è violis gestans: ab ἴον, viola, & στέφανος, corona. Th. στέφω, corono.

'Ιόντης, ητος, ὁ, consilium, voluntas: ab ἴω, vel ἵημι, mitto. Hinc ἵεμαι, desidero.

'Ιοπάθης, venenum pariens, venenatus, Oppian. de venat. l. 3. ab 'ιός, & p. m. πάσχω; unde πάθος, &c. Vi.

'Ιοτευκής, jaculo, seu sagittâ percussus, in Epigr. ab 'ιός & τύπω, unde τυπή, & τύπος, &c. Vi.

'ΙΟΥ, adv. dolentis, Hei, HEU! hinc 'ιόζω, lamentor. Est & exultantis adv.

'Ιουδαΐζω, JUDAIZO, sio Judeus, Judaicè vivo. f. ἰουδαΐσω, ab 'Ιουδαῖος, Judæus. Th. 'Ιούδας, α, ὁ, Judas.

'Ιουδαϊκός, ή, όν, JUDAICUS, a, um: hinc

'Ιουδαϊκῶς, adv. Judaicè.

'Ιουδαῖος, αίου, JUDÆUS; item Judaicus, a, um, ut γῆ 'Ιουδαία.

'Ιουδαϊσμός, ᾶ, JUDAISMUS.

'Ἰούλιος, α, ὁ, nomen viri. Hebr. celebrationis filius.

'Ιουλίας, α, ὁ, nomen viri. Gr. barbatulus.

'Ιουλίζω, primam lanuginem emitto, pubesco, barbam primam emitto; &c. Ab 'Ιουλος, prima lanugo, &c. Vi. Unde etiam 'Ιουλὶς, ίδος, ἡ, Julis, idis, piscis quidam saxatilis: Dioscor. l. 2.

'Ιουλίπεζος, Epith. navis, à remorum copia; Julus enim vermis est multipes; unde in plur. masc. 'Ιουλίπεζοι νῆες: dictæ fuerunt naves à Lycoph. ob remorum multitudinem, cum pedum copia, quam habent vermes 'ἴουλοι dicti, comparatam: ab 'ἴουλος; unde 'ἴουλοι: belluolæ quædam mult. pedes, & πίζα, pes, Vi.

'Ἴουλος, ου, ὁ, lanugo, quæ ἰοῦ ἄνθη, exit mollis & crispa. Them. ἴουλος, mollis, crispus.

'Ιουλοφυέω, primam lanuginem produco, pubesco; à præced. 'Ιουλος, barba prima, & φύω, sive φυή, &c. Vide.

'Ιουλώ, ῆς, idem quod ἰουλώ, ἡς, Ceres; sic vocata, quòd fasciculo segerum rusticis largiretur; ab ἴουλος, manipulorum fascis, &c. Vi.

'Ιουλώδης, ους, ὁ, ἡ, Julos Polypodas referens, qui est ex genere Julorum multipedum, Aristot. ab 'ἴουλος prima lanugo, item vermis quidam multipes.

'Ἴον, mittebam, imperf. contract. ex ἴιον, ων, qu. ab ἴημι. Them. ἴω, vel ἵημι, mitto.

'Ἴονσα, ης, ἡ, & in acc. pl. 'ἰόνσας, accedentes: a. 2. part. f. g. ab 'ἴων, quod ab ἔρχομαι, eo, a. 2. ἴον.

'Ἰόομαι, æruginem accipere; rubiginem contrahere, &c. Est in fin. ab 'ἰόω, μαι, Vi.

'Ἰοῦλος, ου, ὁ, nomen viri, Lat. JUSTUS.

'Ιοχίαιρα, ας, ἡ, quæ fundit sagittas: vel quæ sagittis gaudet: ab 'ἰός, sagitta, & χέω, fundo, vel χαίρω, gaudeo. Epither. Dianæ.

'Ἰόω, æruginem conficio, &c. Vide supra in 'Ἰόομαι.

'Ἰπες, vermes qui in vitibus nascuntur, Theophr. 3. de causis Plant. à sing. ἶψ, 'Ιπός, Vi.

'Ἰπνίτης, ου, ὁ, furnaceus, testaceus; ut 'ἰπνίτης ἄρτος; Athen. l. 3. pinis furnaceus, &c. à seq. 'ἰπνός, furnus; unde etiam, 'ἰπνίτης, ου, ὁ, qui ex furno est, vel qui furni est, &c. Unde 'ἰπνια, τὰ, purgamenta furni, sulimago; ut 'ἰπνια λύματα, apud Callim. purgamenta & sordes ex furno, &c. Item 'ἰπνόω, ῶ, in fu no, seu camino uro: aut, in furnum seu caminum conjicio, &c.

'Ἰπνοποιός, q. d. furnifex; i. e. qui furnos fabricatur; Luc. ab 'ἰπνὸς & ποιέω, Vi.

'Ἰπνός, vel 'ἰπνὸν, ου, ὁ, furnus, caminus, cortina. Hinc 'Ἰπνοί, loca quædam sic dicta: Th. 'ἰπάω, lædo.

'Ἰποκτόνος, qui vermiculos, vitium oculos infestantes occidit; ab 'ἶπες, & p. m. ἰκτανε; à Th. κλείνω, &c. Vide.

'Ἰπός, u, muscipula, quæ 'ἰποῖ, id est, opprimit murem: sed 'ἰπός, pressura: ab 'ἰπάω, lædo.

'Ἰπόω, premo, πίζω: ut 'ἰπῶσαι συμφορῇσι, premi calamitatibus, Th. 'ἰπάω, noceo.

'Ἱππαζεῖ, q. d. equos congregantes; ità dicebantur, in Lacedæmoniorum rep. ab equitatu congregando, viri tres ætate florentes, qui ab Ephoris eligebantur, ut tradit Xenophon; ab 'ἵππος, & ἀγείρω, per Syncop. pro ἀγείρομαι, congregor, ab act. ἀγείρω, congrego, Vi.

'Ἱππαγρεῖς, ίων, equi sylvestres, seu feri, &c. Ab 'ἵππος & ἀγρὸς, Vi.

'Ἱππαγωγὸς, ὸν, ὁ, ἡ, q. d. equorum ductorius; a. Epith. navis qua equi trajiciuntur. Ex 'ἵππος & ἄγω, duco.

'Ἱππάετος, grandis (ut equus) aquila; aut monstrosum animal, ex aqui a & equo. ab 'ἵππος & ἀετὸς, Vi.

'Ἱππάζομαι, equo vehor, sum feror, item, idem cum act. 'ἱππάζω, equito, à Th. 'ἵππος, Vi.

'Ἱππακόντιον, ου, ὁ, ἡ, Poët. qui hasta vel lancea ex equo pugnat. Ex 'ἵππος, & ἀκόντιον, cuspis.

'Ἱππάκτιον, ου, ἡ, caseus equinus; item equi coagulum; ut tradit Dioscor. l. 2. c. 80. Reperitur & 'ἱππάκτης, ου, ὁ, in eâdem signif. apud Eust. est à Th. 'ἵππος, Vi.

'Ἱππακοντισταί, equestres jaculatores; qui ex equis pugnant jaculis, &c. Ex 'ἵππος & ἀκοντιστὴς, Vi.

'Ἱππαλικτρυών, Aristoph. magnus gallinaceus; animal quoddam marinum; unde plur. 'ἱππαλικτρύονες, grandes galli; ab 'ἵππος; & ἀλεκτρυών, vide.

'Ἱππαλίδης, α, ὁ, Dor. pro 'ἱππαλίδης, idem quod 'ἱππαδὶς, ίδος, ὁ, eques.

'Ἱππαναὶ, πὶς ἐμβαλᾶ; inquit Aristoph. in equitib. vox quædam ab eo per jocum & lusum facta; quia τὸ ῥυπαπαπὲς, ὀδοιπόρικον ταυτικὸν, &c. à Th. 'ἵππος; unde etiam 'ἱππάδες, genus lusus puerilis apud Poll. l. 9. Nam 'ἱππάδιον, & κυδιήτειαν, vocant nonnulli πῶϊ ἐν κοτύλῃ παῖδιὰ, teste eodem ibid. forsan quoniam in hoc ludo ὁ στρόμβος, videtur veluti 'ἱππεύειν, & inequitare τῇ Φλεγυᾷ. Item 'ἱππάριον, ου, τὸ, hippardium; fera, ab equo nomen sortita; animal ità nominatum, ab equi similitudine; Aristot. de Hist. An. l. 2. c. 1.

'Ἱππάριον, ου, τὸ, equuleus, sive, equulus, i. e. parvus equus; Xen. Ped. 1. Item, avis novem, simi is vulpanseri, ut tradit Hesych. à Th. 'ἵππος, Vi.

'Ἱππάρχαι, equitum Magistri, seu præfecti, lib. 2. Reg. c. 1. à sing. 'ἱππάρχης, idem quod 'ἱππαρχὸς, Vi. à quo etiam est 'ἱππαρχεῖος, regi ab Hipparcho, Aristot. Pol. 3. Est pass. abact. seq.

'Ἱππαρχέω, f. ήσω, sum magister equitum, præsum equitatui: &

'Ἱππαρχία, ας, ἡ, præfectura equitum: ex 'ἵππος, & ἀρχὴ, imperium.

'Ἱππαρχικὸς, ὴ, όν, ad magistrum equitum pertinens: ex iisd.

'Ἵππαρχος, ου, ὁ, HIPPARCHUS, nomen viri. Est & Equitum præfectus, Magister equitum. Et sic vocatur Neptunus: ex 'ἵππος, & ἀρχὴ, principatus.

'Ἱππᾶς, άδος, ἡ, Ion. pro 'ἱππικὴ, equestris: hinc 'ἱππαδημος, equitabilis: ab 'ἵππος, equus.

'Ἱππᾶς, άδος, ἡ, census equestris, equitum census; unde 'ἱππάδα πλουτῶντες, l. e. Hippadem solventes, dicti sunt, qui apud Athenienses in secundo censu essent, quod equum alere possent. Plut. in Sol. ab eodem Th. Unde etiam 'ἱππάζω, equito; pass. 'ἱππάζομαι, equo vehor, seu feror; equitos unde part. 'ἱππαδεὶς, εῖσα, εν, equitandi artem edoctus; item verbalia sequentia.

'Ἱππασία, ας, ἡ, equitatio, equitatus; ipsa actio equitandi; Xen. de re equ. 'ἱππάσιμος, ος, ὁ ἡ, equitabilis, equis idoneus; unde τὰ 'ἱππάσιμα χωρία, campestria; Xen. item, Metaph. dicitur, 'ἱππάσιμον ἀνεκεῖς ἑαυτὸν ποιεῖ, qui quasi patitur aliquem sessorem; in modum equi; Plut. in Alex. Item 'ἱππεὺς, έως, ὁ, equitator, eques; qui equo vehitur, dicitur etiam interdum, de ipso equo; Xen. de re equ. unde adv. 'ἱππεῖ, equitantium modo, divaricatis scil. cruribus; unde 'ἱππεῖ κρίζειν, est, humeris insedere, ut pueri. Omnia ut dictum ab 'ἱππάζομαι.

'Ἱππέδριον, carceres; locus unde dimittuntur equi, ad currendum stadium; (idem quod ἀφεσιμία, Vi.) Ab 'ἵππος, & ἕδρα, Vi.

'Ἱππεία, ας, ἡ, equitatio; item auri-gandi munus; poëticum est, & ἅπαξ. 'ἱππεῖος,

'ἱππειος, equinus, equester; ut 'ἱππεία δίφρος, equestris currus; qui scil. trahitur ab equis, Hesiod. pro quo etiam invenitur 'ἱππιος; ut 'ἵππια ἄεθλα; ex Epigr. equestria certamina, &c. Vi.

'Ἱππεῖος, ου, ὁ, ἡ, equestris. Th. 'ἵππος, equus.

'Ἱππέλαφος, ου, ὁ, equicervus; animal ità dictum, à forma equi & cervi quam habet, ex 'ἵππος & ἔλαφος, Vi. Arist. l. 2. An.

'Ἱππερασ-ὴς, ής, ὁ, equorum amator; φίλιππος; Poll. l. 1. equorum studiosus; (sed in malam partem etiam capitur pro 'ἱππομανὴς) ab 'ἵππος & ἔρασθαι; Vi. Item 'ἱππιερος, equorum amor, equorum studium; (quod etiam in malam partem sumitur pro 'ἱππομανία, nimius, seu insanus equorum amor) ab 'ἵππος & ἔρως, vide.

'Ἱππεύμα, equitatio; item, iter equestre, seu iter quod ab equite conficitur; item 'ἱππευσις, equitatio; utraq; verbalia ab 'ἱππεύω, Vi.

'Ἱππεὺς, έως, ὁ, eques: & in p. 'ἱππεῖς, ejusd. Th.

'Ἱππευτὴς, ής, ὁ, Equestris, vel equitandi peritus: ab

'Ἱππεύω, equito: f. εύσω. p. 'ἱππευκα. Th. 'ἵππος, equus.

'Ἱππέων, dat. pl. Ion. pro 'ἱππεῦσι, ab 'ἱππεὺς, eques.

'Ἱππηγὸς, idem quod 'ἱππαγωγὸς; id Vi. Unde 'ἱππαγωγοὶ, & 'ἱππηγοὶ νῆες, hippagines, sive hippagogæ naves, a transportandis equis, sic appellatæ; unde Festus, hippagines naves sunt, quibus equi vehuntur, sive trajiciuntur, &c. Sic 'ἱππαγωγὰ πλοῖα, naves hippagogæ; latiores scil. humiliores que aliis triremibus, quo commodius equi eas conscenderent, inquit Portus, ab 'ἵππος & ἄγω, unde ἀγωγὴ, &c. Vi.

'Ἱππηδὸν, equi modo; Aristoph. idem quod 'ἱππαστὶ, Vi. à Th. 'ἵππος, Vi.

'Ἱππηλασία, ας, ἡ, equorum agitatio; pass. scil. signif. ab iisdem cum sequentibus.

'Ἱππηλασία, scil. ὁδὸς, equestris via, quâ equi aguntur: ab

'Ἱππηλάσιος, ος, equestris, equitabilis, per quem equi agitantur: ab 'ἵππος, equus, & ἐλαύνω, impello. f. ἐλάσω.

'Ἱππήλατα, vocat. sing. ab

'Ἱππηλάτης, ου, ὁ, equitator, agitator equorum: ex 'ἵππος & ἐλαύνω, agito.

'Ἱππηλάσιος, scil. τόπος, locus equitabilis: ab iisd. Th.

'Ἱππηλατέω, ῶ, equos agito, seu impello; equito, ab iisdem itidem, cum præced. 'ἱππηλατὴς, per quem equi agitantur, aut etiam agitari possunt, equitabilis; Od. ν.

'Ἱππήλατον, τὸ, spatiosum, amplum, planum; agendis scil. equis accommodum, ab iisdem quib. 'ἱππηλάτης, vide.

'Ἱππιατρὸς, mulomedicus, medicus equarius, veterinarius, &c. Unde 'ἱππιατρία, mulomedicina, ars veterinaria; medicina equaria, &c. Ab 'ἵππος & ἰατρὸς, Vi.

'Ἱππίδιον, idem quod 'ἱππάριον, equulus; item, piscis quidam; apud Athen. l. 7. diminut. ab 'ἵππος.

'Ἱππικὴ, vel 'ἱππικὴ τέχνη, ars, seu, facultas equestris, sive equitandi; est ἰσεμ. à masc. seq. 'ἱππικὸς, equestris, &c. Item, equestris artis, sive equitandi peritus, &c. Vi. Unde 'ἱππικολόγοι, ad artem equestrem pertinentes sermones, &c.

'Ἱππιόν, ου, τὸ, equitatus; ab

'Ἱππικὸς, ὴ, όν, equestris, Th. 'ἵππος, equus.

'Ἵππιος, equestris; item, cognomentum Neptuni, quod primus ille equos invenerit; Aristoph. πᾶρ. item, Minervæ etiam Epitheton, quòd prima illa currum instruxerit; ac præterea Martis & Junonis Epith. in Hygin. ob equestria certamina; à Th. 'ἵππος, Vi.

'Ἱππιοχάιτης, ου, ὁ, ex juba equina, sive setis equinis factus; ut λόφος 'ἱππιοχάιτης, Il. ζ. i. e. 'ἱππείας ἴχων τρίχας; ab 'ἵππος & χαίτη, Vi.

'Ἱππιοχάρμης, vel 'ἱππιοχάρμας, ου, ὁ, equis gaudens; vel, qui equo in pugna uti.ur, qui ex equo pugnat; ab 'ἵππος & χάρμη, Vi.

'Ἵππις, ίδος, ἡ, vestis equestris; ut senatorium laticlavium; clavus enim latus, sive major, in usu fuit in tunicis laticlaviis, qualibus utebantur equites, inquit Hesych. à Th. 'ἵππος, Vi.

'Ἱππίσκος, idem quod 'ἱππαρίδιον, Vi. equulus; censetur etiam in mundo, sive ornatu muliebri; Hesychio est, σύνθημα κεφαλῆς, &c.

'Ἱπποδάμων, ονος, ὁ, qui equum conscendit; eques; apud Euryp. σφετὸν 'ἱπποδάμων, equestres copias; & apud Aristoph. 'ἱπποδάμονα ῥόμβατα; equestria verba, i. e. ὑψηλὰ, grandia verba; & quæ, quasi equo invehuntur sublimi & magnifico; ob id, quòd, qui vehuntur equis, altiùs se à terra extollunt; ab 'ἵππος & βαίνω, Vi.

'Ἱπποβάτης, & 'ἱππόβατος, qui equum conscendit, eques; ut, πρὸ 'ἱππου βατῖναν, equitum, Herodot. Ab iisd. cum præced.

'Ἱππόβιος, ος, ὁ ἡ, in modum equarum coiens, i. e. valde libidinosus; qui meretricio amore debacchatur, &c. Aristoph. Ab 'ἵππος, ου, ὁ, ἡ, & βιόω, ῶ, Vi.

'Ἱππόβοτος, ου, ὁ, qui equos pascit, seu alit, viz. Ad equestria certamina; eques; unde 'ἱππόβοτ, apud Plut. in Chalcidensium rep. vocantur qui opibus & gloriâ præcellerent; item, 'ἱππόβοτος, ος, ὁ, equos pascens seu alens; equestris; item, equis pascendis aptus; ut, 'ἱππόβοτος χώρα; Od. δ. Ab 'ἵππος & βόσκω, ῶ, vide.

'Ἱππονομεὺς, equisso, equorum pastor, seu educator; Euryp. in Phœniss. Ab 'ἵππος & νέμω, Vi.

'Ἱππόποτος, ab equis devoratus; ab 'ἵππος, & βορὸς, Vi.

'Ἱππουρίς, ίδος, ἡ, & 'ἱππούριον, ου, τὸ, Dor. pro 'ἱππουρὶς, ίδος, ἡ, & 'ἱππούριον, ου, τὸ, & βορὸς, Vi.

'Ἱππουρογρύπος, unde 'ἱππουρόγρυπες, ὁι, qui magnis grypibus, seu equis invehuntur; Luc. in vera Hist. Ab 'ἵππος & γρύψ, ῦ, V.

'Ἱππογλώσσιον, linguam equinam habens, seu referens; unde 'ἱππόγλωσσον, τὸ, fruticis nomen; Dioscor. l. 4. c. 132. Hippoglossa herba, folia habens linguis similia, ab 'ἵππος, & γλῶσσα.

'Ἱππογλυφέω, qui equas gravidas ab aliis internoscit; item, ὁ μαγαλογλυφέων; ab 'ἵππος epi atico, (ἵππος enim, sicut & βοῦς, in compositione, τὸ μῆλα significat) ab 'ἵππος & γλύφω, vide.

'Ἱππόγυπος, ὁι, qui magnis vulturibus invehuntur; & Luc. in vera Hist. tradit, populos esse quosdam; ab 'ἵππος & γὺψ, υπὸς, Vi.

'Ἱππόδαμος, gen. Ion. ab

'Ἱππόδαμος, ος, ὁ, ἡ, equorum domitor: ex 'ἵππος & δαμάω, domo, a. 2. ἐδάμων.

'Ἱππόδασυς, densus instar equi: hirsutus: ex 'ἵππος & δασὺς, densus, pilosus.

'Ἱππόδεσμα, τὰ, vincula, seu lora equorum, i. e. habenæ; Euryp. Ab 'ἵππος & δεσμὸς, in plur. δεσμὸι & δέσμα, V.

'Ἱπποδέτης, ου, ὁ, ligans equum; ut 'ἱπποδέτης ῥυτὴρ, lorum quo equus ligatur; Soph. in Ajace; ab 'ἵππος, & 3. perf. pract. pass. verbi δέω, ligo, V.

'Ἱπποδιώκτης, ου, ὁ, Dor. pro 'ἱπποδιώκτης, ου, ὁ, equorum agitator, eques: ab 'ἵππος, equus, & διώκτης, persequi.

'Ἱπποδρομία, ας, ἡ, cursus equestris: &

'Ἱππόδρομος Ποσειδῶν, Neptunus, equestrium certaminum præses: ab 'ἵππος, equus, & δρόμος, cursus. Th. τρέχω, curro. p. m. δέδρομα.

'Ἱππόδρομος, ου, ὁ, HIPPODROMUS, circus: ab iisd.

'Ἰσθόθεν, ex equo; in Epigr. adv. Ab 'ἵππος.

'Ἱππονθῆλαι, αἱ, equi mulgi, i. e. pulli equarum lactentes, pulli equarum uberibus suppositi, apud Aristot. l. 6. Hist. Anim. Ab 'ἵππος & σπάω, vide.

'Ἱππόνθος, auriga; propriè, equo velox, seu celer; ab 'ἵππος & θοὸς, vide.

'Ἱππόνηρος, ου, ὁ, in equas insiliens, equas inscendens seu iniens, admissarius; ut, 'ἱππόνηρος ὄνος, asinus admissarius; i. e. ὁ ὄνος 'ἱππους βιάζεται, Hesych. Item cantio quæ equabus cœuntibus accinebatur, ad eas magis stimulandas; ab 'ἵππος, & ὄνος, vide.

'Ἱππονθὶν, ης, ἡ, nomen mul. Gr. celer instar equi, valde celer: ex 'ἵππος & θέω, impetu feror.

'Ἱππόνιν, pro 'ἱππῶν, gen. dual. 'Ἱππόοιν, dat. pl. Ion. ab 'ἵππος, equus, quòd vide.

'Ἱππόκαμπη, ἡ, & 'ἱππόκαμπος, ου, ὁ, hippocampus, equus marinus; (à flexura, quasi effigie in caudas piscium desi-

desinens) animal est marinum parvum, Dioſc. l. 2. c. 3. Ab ἵππος & κρεμνή, V.

'Ιπποκλεύω, υ, ὁ, equo iter faciens, equeſter; vel qui multum itineris conficit, Il. π. Ab ἵππος & κέλευθος, vide.

'Ιπποκένταυρος, υ, ὁ, ἡ, HIPPOCENTAURUS, ab ἵππος, equus, & κένταυρος, centaurus, quod à κεντέω, pungo & ταῦρος, taurus.

'Ιπποκλείδης, nominis proprium; ſed Ariſtoph. κακοσχόλως; ità vocat pudendum muliebre, παρὰ τὸ κλείειν καὶ ἵππος; i. e. virit genitale; ut etiam equum ità accepit Horat. Satyr. 7.

'Ιπποκόμος, υ, ὁ, equiſo, i. e. equorum curator, & m. giſter; ab ἵππος & κομέω, V. Item ex ſetis equinis conſtans; ut caſſis quæ conum è ſetis equinis præfert; ab ἵππος & κόμη, V. Ità tamen eſt proparox: & ſcribitur ἱπποκόμος.

'Ιπποκορυστής, οῦ, ὁ, galeatus, eques belicoſus: ex ἵππος, equus, & κορύσσω, galeâ armo. Th. κόρυς, υθος, ἡ, galea.

'Ιπποκρατέω, ῶ, equeſtribus copiis victoriam obtineo, ſeu vinco equitatu; unde ἱπποκρατία, ἡ, victoria quæ equeſtribus copiis acquiritur, equeſtris victoria, &c. Ab ἵππος & κράτος, unde κρατέω, &c. V.

'Ιπποκρημνικός, rupium modo grandis; aut valde aſper ſicut præcipitia; ut ἱπποκρημνα ῥήματα, verba, rupium modo, grandia; verba præruptà, ſcabra, apud Ariſtoph. Ab ἵππος & κρημνός, V.

'Ιπποκρηπίς, ῖδος, ἡ, equis perſtrepens: ab ἵππος, equus: & κρότος, ſonus.

'Ιπποκύων, equi catellus: nomen Satyræ apud Varronium; ab ἵππος & κύων, V.

'Ιππολαπαθον, hippolapathum; i. e. lapathum ſativo majus; Dioſc. l. 2. & Plin. l. 20. Ab ἵππος & λάπαθον, V.

'Ιππολούτρον, ου, ἡ, piſcina lavandis equis; locus, ubi equi lavantur, ab ἵππος, & λ. perf. præt. paſſ. verbi λέω, V.

'Ιππολύτη, ης, ἡ, Poët. pro 'Ιππολύτα, Hippolyti filia.

'Ιπποπαιὼν, an herba ſit: an virus ex equarum inguinibus defluens: an caruncula: vide notas noſtras in Virgilium; ex ἵππος, equus, & μαίομαι, inſanio.

'Ιπποπαλὴς, inſano equorum amore flagrans, vel qui ſupra modum equis ſtudet; item, qui, equino more, libidinis extimulatur furiis; eſt etiam valde inſanus; nam apud Græcos ἵππος & βοῦς, in compoſitione habent vim augendi, vel quia furor equarum maximus eſt, præſertim cum aguntur in venerem; unde ἱπποµανὴς, præcedens, eſt etiam, equina cupido coitus, ſive furor, quo equæ, coitus deſiderio, extimulantur; item, amoris veneficium, quod equis innaſcitur; Ariſtot. Hiſt. An. l. 6. c. 22. Plin. l. 8. c. 42. Unde verbum ἱπποµανέω, ῶ, equorum inſano amore ducor, ſeu magnopere equis delector; eſt etiam, more equarum, ad rabiem coitus agi, ſeu libidinis furiis ſtimulari, Ariſtot. Ibid. Sic nomen ἱπποµανία, veſanus equorum amor, nimium equorum ſtudium; Omnia ab iiſd. cum præced.

'Ιπποµάραθον, fœniculum ſylveſtre, à magnitudine, quâ ſativum excedit, ità appellatum; quæ herba, diviſâ etiam voce, ἵππειον µάραθον dicitur à Nic. in Ther. i. e. fœniculum equinum; ab ἵππος & µάραθον, V.

'Ιπποµαχία, ας, ἡ, equeſtre prælium: ex ἵππος & µάχοµαι, pugno.

'Ιππόµαχος, ex equo pugnans; unde ἱπποµαχέω, ῶ, ex equo pugno; ab iiſd. cum præced.

'Ιππόµαντις, ιδος, ὁ, ἡ, rei equeſtris peritus: ab ἵππος & µάντις, ιδος, ἡ, conſi ium.

'Ιπποµολγὸς, ὁ, ἡ, equimulgus, vel equimulga, i. e. mulgens equam; ab ἵππος & ἀµέλγω, V.

'Ιπποµύρµηκες, formicæ, quæ equites appellantur; ut Gaza vertit ex Ariſtot. ſive, formicæ equites, quæ magnis formicis, ſeu equis invehuntur; Luc. Ab ἵππος, & µύρµηξ, ηκος, ὁ, V.

'Ιππόνικος, υ, ὁ, HIPPONICUS, nomen viri, qu. ex ἵππος, equus, & νίκη, victoria.

'Ιπποπόνη, ης, ἡ, nomen mul. Gr. valde intelligens.

'Ιππονόµος, υ, ὁ, equos paſcens, equorum paſtor; item, ἱππόνοµα, merces ex equis & mulis locatis; ab ἵππος & νέµω, paſco, unde νοµὴ & νοµὸς, &c. Vide.

'Ιππονώµας, equos agitans, ſolis Epith. apud Ariſtoph. in νφ. Ab ἵππος & νοµάω, V.

'Ιππόµοιµι, equus fio, aut ſum; Plut. Ad Colat. à Th. ἵππος, V.

'Ιππονπείρης, υ, ὁ, Poet. ὁ τῶν ἵππων κὴ τῆς ἱππικῆς πεῖραν λαβὼν, κὴ ταύτης ἔµπειρος. Qui equi ac artis equeſtris periculum fecit.

'Ιπποπήρα, ας, ſacculi quibus equites neceſſaria itineri, ſecum circumferunt; Feſtus, bulgas appellat; ab ἵππος & πήρα, V.

'Ιπποπόλος, qui circa equos verſatur, qui equos alit, iiſque ad pugnam utitur; item, equeſter; Il. ξ. unde plur. maſc. ἱππόπολοι, οι, bellaces; ab ἵππος & πολέω, V.

'Ιπποπόρνη, equæ equientis more ſcortans; immane ſcortum; ab ἵππος & πόρνη, V.

'Ιππποποσειδών, ῶνος, ὁ, equeſtris Neptunus, ab ἵππος & ποσειδών, V.

'Ιπποπόταµος, Hippopotamus, equus fluvialis; beſtua, de qua Ariſtot. l. 2. c. 7. An. & Plin. l. 8. c. 25. Sic dicitur à dorſo equino, jubâ & hinnitu; ab ἵππος & ποταµὸς, V.

'Ιπποπώλης, equorum venditor, qui equos vendit, &c. Ab ἵππος & πωλέω, V.

'ΙΠΠΟΣ, υ, ὁ, equus, in f. g. equa, & equitatus: ſed ἵππος, Dor. pro ἵππος, q. ab ἴδιος ποσὶν, eſt enim celerrimum animal. Vel quia humum ἴσοῖ ποσὶ premit pedibus admodum, unde ſonipes. Hinc ἱππεῖς, ἐῶν, ὁ, eques: ἱππεῖα, equito: ἱππάτιον, υ, τὸ, ſella equina. Sed ἡ ἵππος, pro ſubſtantivâ, Geneſ. 14. 21.

'Ιπποσήλινον, apium ſativo multò majus, quod Romanis olus atrum, dicitur; ſic appellatum, vel, ob magnitudinem, vel, propter equorum ſtrangluriam; Gaza, novè & barbarè, equapium; ab ἵππος & σέλινον, V.

'Ιπποσόα, ας, ἡ, equarum agitatrix: ἡ ἐπὶ ἵππων σύσσα, τυτίσι ζόίσσα, ἢ κινοῦσα. Quod ab ἵππος & σείω, quatio. Hinc &

'Ιπποσόας, α, ὁ, Poët. & Dor. pro ἱπποσόης, υ, ὁ, qui equos agitat: vide præced.

'Ιπποσυσία, & ἱπποσύσιον, υ, τὸ, & ἱππόσυσις; equile, i. e. ſtabulum equorum, ſtationes equorum in ſtabulis; ab ἵππος & σύσις, V.

'Ιπποσυσία, ας, ἡ, equitandi peritia: gen. plur. Æol. ἱπποσυσιάων, ab ἵππος, equus.

'Ιππόσυσος, υ, ὁ, ἡ, equeſter; ab eodem.

'Ιππότα, vocat. ſing. ab ἱππότης, ου, ὁ, eques: ſæpe vocat. pro nom. ponitur Att, ab ἵππος, equus.

'Ιππότηλος, υ, ὁ, morbus equorum; de quo Tiberius; medicus equarius, in Hippiatr. quo venter in nimiam excretionem laxatur; ab ἵππος & τήλη, V.

'Ιπποτοξότης, υ, ὁ, eques ſagittarius: ab ἵππος & τόξον, arcus.

'Ιπποτροφέω, ῶ, equos alo: &

'Ιπποτροφία, ας, ἡ, equorum nutritio: ſumptus in equos alendos factus: ab ἵππος & τρέφω, a'o.

'Ιπποτρόφος, υ, ὁ, ἡ, qui equos alit: ex iſd.

'Ιππυπφία, ἡ, q. d. equina ſuperbia, i. e. immenſa; aut faſtus qualis eſt eorum, qui ſe equis jactitant; inanis gloria, &c. Ab ἵππος & τύφος, Vi.

'Ιππυκρίων, qu. equi fons. Nomen fontis in Bœotiâ: ex ἵππος & κρήνη, fons.

'Ιππυρις, ἡ, Epith. galeæ criſtam ex ſetis equinis habentis: ex ἵππος & οὐρά, cauda.

'Ιππυρος, caudam equinam habens; item, ἵππυρος; ſive ἱππυρὶς, hippurus, i. e. ſcis nomen; Athen. l. 7. Unde etiam ἱππυρὶς, ἰδος, ἡ, ſetis equinis conſtans, Epith. galeæ, apicem ſeu criſtam ex ſetis equinis habentis. Hom. Il. γ. Item, ἵππυρις, ἡ, cauda equina; herbæ nomen, Latinis equiſetum; eſt autem pilus terræ equinæ ſetæ ſimilis, &c. Dioſc. l. 4. c. 48. Ab ἵππος & οὐρά, V.

'Ιππόφαλὸς, ſeu ἱππόφαλις, & ἱππόφαλος, idem quod ἱππόφυλς, τὸ, id vide.

'Ιππόφαυσον, τὸ, hippoſæſtum, planta quam depingit Dioſc. l. 4. c. 163. Ea eſt ſpina fullonta; Plin. l. 16. c. ult. & ejuſdem hippope, ſine caule, ſine flore, &c.

'Ιπποφοβὰς,

'Ιπποφοβὰς, ἀδος, ἡ, q. d. equis terrorem, ſeu metum incutiens; herbæ nomen Democrito; apud Plin. l. 24. c. 7. quam equæ præcipuè cavent, & averſantur; ab ἵππος & φόβος, unde φοβέω; V.

'Ιπποφόρβιον, υ, τὸ, locus paſcendis equis: ex ἵππος, equus: & φόρβα, paſco: p. m. πέφορβα.

'Ιπποφορβὸς, equorum paſtor; Plat. in Polit. ut ἱπποφορβικὸς αὐλὸς, tibia quâ paſtores equarii utebantur, & armentarii; Poll l. 4. unde 'ιπποφορβόδης, ες, ὁ, idem, apud eundem; unde etiam, 'ιπποφόρβια, τὰ, greges equorum, equariæ; omnia ab iiſdem, cum præcedente

'Ιππόφυλς, τὸ, frutex, carduus, ſpina, quâ fullones utuntur in concinnandis veſtibus; Dioſc. l. 4. Itidem, Plin. hippophyes nominat, ſcribens, eam herbam, accommodatam eſſe naturæ equorum, atque inde nomen accepiſſe; idem etiam frutex dicitur 'ιπποβοσκὸν, apud Theophr. ab ἵππος, & φύω, unde φυὴ, &c. vide.

'Ιπποχάρµης, ὁ, Dor. pro 'ιπποχάρµης, ου, ὁ, equis gaudens: ab ἵππος, & χαίρω, gaudeo.

'Ιππωδης, ὁ, ὁ, ἡ, equinus, vel equo ſimilis; item 'ιπποειδὴς, ἐῶν, ὁ, equile, ſtabulum equorum; Xen. de re equ. à Th. ἵππος.

'Ιπποωνία, equos emo: &

'Ιπποωνία, ας, ἡ, equorum emptio: ex ἵππος, & ὠνέοµαι, emo.

'Ιπποώνης, ου, ὁ, equorum emptor, qui equariam mercaturam exercet; ab iiſd. cum præced.

'ΙΡΤΑΜΑΙ, volo, as: præſ. inf. 'ιπάσθαι, ſ. πῆσθαι, q. à πάω, a. 2. m. ἐπήµην, vel ἐπάµην. Hinc πῆµα, ατος, τὸ, voluntas: πῆσις, εως, ἡ, idem: πῆνις, ι, voluntarius.

'Ιπίσοµαι, volabo, f. 1. m. verbi ἵπαµαι, ut volunt nonnulli: vide præcedens.

'Ιπᾶα, Att. pro ἵπαασο, volabas, 2. ſing. imperf. ἐπάµην, ejuſd. verbi.

'ΙΠΤΩ, vel ἴπτω, noceo, lædo: inde ἴψ, ἰπτὸς, ὁ, vermis cornua corrodens: ἰπτὸς, ὁ, furnus: ἴπτος, ὁ, ἡ, muſcipula.

'Ιερὰ, ſacra, ab 'ιερὸν, Ion. pro 'ιερὸν, ſacrum, ſacrificium: ab

'Ιερὰ, ας, ἡ, concio: qu. ab ἔειρω, loquor.

'Ιερὰι, conciones, eccleſiæ; Etymol. Hom. Il. 6. 'Ιερᾶων; Interpr. ὅτε γὰρ ἀγορᾶν, ὁ ὅζὶν ἐκκλησίαν, ὅσὸ τὸ εἴρειν εἰς αὐτὰς, κὴ λέγειν, eſt plur. fœm. à ſing. præced. 'Ιερὰ, concio, locus ubi fiunt conciones, ſorum; ab 'ιερὸς, unde 'ιερὸν, &c. V.

'Ιερόµηµι idem quod, & pro 'ιερόοµαι, ἄµαι, ſacerdotio fungor, ſacerdos fio, &c. V.

'Ιερᾶσα, pro 'ιερᾶσσα, 3 ſing. præſ. 'ιερόοµαι, ſacerdos ſum: præſ. inf. 'ιερᾶσθαι. Sic 'ιερᾶσθω, pro 'ιερᾶσθω, 3. ſing. imperat. Th. 'ιερὸς, ſacer.

'Ιρεῖν, ὁ, & 'ιρεὺν, idem quod, & pro 'ιέρεα, ſacerdos ſœmina; ſic 'ιρεῖον, τὸ, pro 'ιερεῖον, τὸ, victima, hoſti, ſacrificium, &c.

'Ιρεὺς, pro 'ιερεὺς, Ion. ſacerdos: ab eodem Th.

'Ιρθία, idem quod, & pro 'ιερθία, ſacrificio, conſecro, &c. V.

'Ιρίω, pro εἰρίω, loquor: Heſych.

'Ιρὶς, ὅος, ἡ, HIRA, nomen regionis.

'Ιρῆαι, Ion. pro 'ιέρεια, ſacerdotes: &

'Ιρῆιον, ὁ, τὸ, Ion. pro 'ιερεῖον, hoſtia, victima Th. ἱερὸς, ſacer.

'Ιρηξ, Ion. pro 'ιέραξ, ακος, ὁ, accipiter.

'Ιρήτειρα, ας, ἡ, Sacerdos, an iſtira; ab 'ιερόοµαι, & 'ιρθία, &c. V.

'ΙΡΙΤΤΕΣ, arteriæ: an q. ἀέιρτσις, quod aer ibi agitur?

'Ιρινόµικτον σµῆγµα, apud Athen. l. 9. σµῆγµα, vel deterrorum, itino oleo ſeu unguento mixtum, aut irinâ radice; ab 'ιερὸν, & µικτὸς, &c. V.

'Ιρινον, ut 'ιερινον µύρον, ſive 'ίρινον, unguentum, ſive oleum itinum; i. e. ex iri herbâ confectum; Dioſc. l. 1. c. 67. à ſeq. Th. 'ἶρις, iris: Item herba quædam aru natica, de quâ Dioſc. l. 1. c. 1. hæc autem iris dicta quoniam floret diverſi coloris ſpecie, ſicut arcus cœleſtis; teſte Plin. l. 21. c. 7.

'ΙΡΙΣ, ιδος, ιος, ιες, ἡ, arcus cœleſtis, IRIS. Dea: in acc. ἶριν, qu. ab εἴρω, dico, prædico, nuntio.

'Ιριστὶν, pro 'ιερὸν, dat. pl. ab 'ἶρις, quod vide.

'Ιρµὶς, idem quod, & pro εἰρµὶς, ſeries, conſequentia; (i. e. ἀκολουθία, Heſych.) à Th. εἴρω, necto.

'Ιρµοφύλαξ, carceris præfectus, pro εἱρµοφύλαξ; ab εἴρω, necto, & φύλαξ, &c. V.

'Ιερὸν, τὸ, pro 'ιερὸν, templum, &c. Item, victima, pro 'ιρεῖον, &c. V.

'Ιερὸς, Ion. pro 'ἱρὸς, ὅ, ὁ, ſacer: ſed

'Ιρὸς, ὅ, ὁ, IRUS, nom. propr. cujuſdam mendici apud Hom.

'Ιρὸς, ὅ, ὁ, apellativè etiam ſumitur pauper, ſive, pro quovis mendico; à præced.

'Ιρωσύνη, ης, ἡ, ſacra, ceremoniæ: ex 'ιερὸς, pro 'ιερὸς, ſacer: & ἴρηµι, opus.

'Ιερσφάντης, ου, ὁ, Ion. pro 'ιεροφάντης, qui & ἱεροφύλαξ, alias vocatur, ſacerdos, ſacrorum antiſtes: ab 'ιερὸς, ſacer, & φαίνω, ap. pareo.

'ἴερὸν, idem quod, & pro εἴερον, necto, &c. Vide.

'Ιερῶν, Ion. pro 'ιερῶν, gen. pl. ab 'ιερὸν, ſacrum.

'Ιερωσύνη, ης, ἡ, Ion. pro 'ιερουσύνη, ſacerdotium: quod vide.

'Ἰς, ἰνὸς, fibra, robur, VIS. Hinc ἰνίον, υ, τὸ, occiput.

'Ἰσ', pro ἴσα, æquè, adv. ab ἴσος, vel ἴσος, υ, ὁ, æqualis.

'Ἰσαὰκ, ὁ, nomen viri Hebr. ridebit.

'Ἰσάγγελος, υ, ὁ, ἡ, q. d. ἴσος τοῖς ἀγγέλοις, par ſanctis angelis.

'Ἰσάζω, adæquo, ut & ἰσόω, Th. ἴσος, æqualis.

'Ἰσάζω, vide ſupra 'Ησαΐας.

'Ἰσαῖος, υ, ὁ, ἡ, I S Æ U S, nomen propr.

'Ἰσαῖς, paribus, dat. pl. f. g. ab ἴσος, par, æqualis.

'Ἰσαῖος, ὁ, ὁ, idem ac ἴσος, par, æqualis: Item ſimilis; hinc compar. ἰσαίτερος, pro ἰσαίτερος, æquior, & ſuperl. ἰσαίτατος, pro ἰσαίτατος, æquiſſimus, maximè æqualis, item, ſimilior & ſimillimus, &c. Inde etiam verb. ἰσαίω, idem quod ἰσάζω, æquo; in paſſ. ἰσαίοµαι, (pro ἰσάζοµαι) ſimilis ſum; unde part. ἰσαιόµενος, ſimil s, æqualis, &c. V.

'Ἰσάκις, & ἰσαχῶς, æqualiter, pariter, totidem modis, ſeu vicibus; ab ἰσάζω; id vide.

'ΙΣΑΛΗ, ης, ἡ, veſtis è pelle caprinâ, rheno: rectius ἰξάλη, vel ἰξαλὴ: vide ἴξαλος.

'Ἰσαµαι, vel ἴσαµι, ſcio, Doricè pro ἴσηµι, V.

'Ἰσάµιλλος, in contentione par, æqualis in certamine, ex æquo decertans, &c. ab ἴσος, & ἅµιλλα, &c.

'Ἴσαν, ibant, 3. pl. imperf. εἶν, verbi εἶµι, eo. Tum &

'Ἴσαν, ſcibant, per Syncop. dicitur pro ἴσειν, ab ἴσω, imperf. verbi ἴσηµι, ſcio.

'Ἰσάνεµος, vento par, velocitate; i. e. velocillimus, apud Euryp. ab ἴσος, & ἄνεµος; V.

'Ἴσασι, Dor. pro ἴσασι, ſciunt, quod V.

'Ἰσάσιµος, ος, ὁ, ἡ, par numero: ex ἴσος, æqualis, par, & ἀριθµὸς, numerus.

'Ἴσασι pro ἴσασι ſciunt, 3. plur. ind. præſ. at.

'Ἴσαται, ἴσθω, præſ. part. verbi ἴσηµι, ſcio.

'Ἴσασαι, pro quo & ἴσῃ, 2. ſing præſ. ἴσαµαι, ſcio.

'Ἴσασι, & ἴσασιν, ſciunt, 3. pl. ind. præſ. verbi ἴσαµι, ſcio.

'Ἰσαχάρ, Iſaſchar, nomen viri Hebr. eſt merces.

'Ἴσασι, ſcit, Dor. pro ἴσασι, 3. ſing. præſ verb ἴσηµι, ſcio.

'ΙΣΑΤΙΣ, ιδος, ἡ, herba glaſtum: valdè exſiccat. qu. ab ἴσνν, quia vim habet æquandi cum re.

'Ἰσατώδης χολὴ, bilis, quæ iſatin. ſeu glaſtum herb. m, colore exſio refert; i. e. fuſca: Gal. à præced. Them. 'Ἰσάτις; V.

'Ἰσαώδης, ιδος, ὁ, ἡ, cognominis: ex ἴσος, æqualis, & ᾠδὴ, vox.

'Ἰσαχῶς, tot modis æqualiter; V. ſupra in ἰσάκις.

'Ἰσθω, adæquo; idem quod ἰσάζω; vide.

'Ἴσθι, ſciebar, 3. ſing. imperf. act. ab ἴσηµι, ſcio: ſed

'Ἴσῃ, ſcis, Att. pro ἴσαι, 2. ſing. ind. verb ἴσαµαι, ſcio.

'Ἰσηγορία, ας, ἡ, æqua loquendi libertas, æqualitas: ex ἰσηγορίω, æquè liberè loquor: quod ex ἴσος, æqualis; & ἀγορεύω, loquor. Th. ἀγορὰ, forum.

'Ἰσήλιξ, ικος, ὁ, ἡ, æqualis par, coætaneus, æquævus, &c. ab ἴσος, & ἥλιξ: vide.

'Ἰσηµερία, ας, ἡ, æquinoctium: ἰσηµερία µετοπωρινὴ, Æquin, autumnale, ἐαρινὴ, vernum: ex ἴσος, æqualis, & ἡµέρα, dies: q. d. æquidiarium.

'Ἰσηµερινὸς, ὅ, æquinoctialis: q.d. æquidialis: ex iſd.

'Ἰσήµερος, æquinoctialis; ut 'Ἰσήµερος πυρὸς; exp. triticum, cujus cura æqui-

noctio delegata est; i. e. quod æquinoctio feritur verno; apud Theoph. l. 4. c. 12. de caus. pl. itidem ex iisdem.

'ΙΣΗΜΙ, ἴσης, ἴσηση, scio: quasi ab εἶδω, f. εἴσω, idem. Hinc ἴδμων, ὁ, ἡ, peritus ἰδμοσύνη, peritia: ἴδρις, ακος, ὁ, ἡ, sciens, peritus: ἰδρεία, scientia, ἐπίστασαι, f. ἠπιστμαι, scis: ἐπίσταμαι, scientia: ἐπιστήμων, ονος, ὁ, ἡ, sciens, peritus.

'Ισόμοιρος, & ἰσόμοιρος; cui portio par & æqualis cum cæteris datur, vel, qui parem portionem accipit; indè nomen ἰσομοιρία, æqualis portio; Thucyd. l. 7. & ἰσομοιρία, verb. æquam portionem cui do; Thuc. l. 6. & Isoc. in Paneg. ἰσομοιρίαν πρὸς ἀμύλους, &c. ab ἴσος & μοῖρα; V.

'Ισόπλυμος, idem, seu æquales remos habens, Eurip. ab ἴσος, & ἐρέτμος.

'Ισόρρεπος, ος, ον, æqua in, par: ab ἴσος, idem: & ῥέπω, apto.

'Ισάριθμος, numero æqualis; idem quod ἰσοπληθής; V.

'Ιδη, ἴδης, per Sync. pro ἴσταθι, præs. imperat. ab ἵστημι, scio: sed

'Ιδη, ἴδῃ, ειτο, præs. imperat. ab εἶμαι, sum.

'Ιδλη, corruptè pro ἴξαλη, pellis caprea.

'Ιδρως, anhelatio, &c. idem quod Th. ἄσθμα, sic ἰδμαίνω, anhelo, crebra suspiria duco, idem cum ἀδμήν, & ἀδμάζω, vi. Item, cum gravibus curis & dolor ibus luctor

'Ιδμία, τὰ, f. il. ἱερὰ, sacra ISTHMIA in honorem Neptuni, ludi Isthmii. Th. ἰδμιός, isthmus.

'Ιδμιάζω, isthmiacum festum agito, isthmiacos ludos celebro: Item, metaph. malè h beo, parum commodè salubriterque vivo; quod ludi isthmiaci morbis essent obnoxii, ob frequentem populorum, hinc inde confluentium, coitum, à præced. ἰδμία, vi. Unde etiam ἰδμιακὸς, & ἰδμικὸς, isthmiacus, vel, isthmicus; ut ἰδμικὴ πίτυς, isthmica pinus; quâ scil. coronari solebant, qui isthmicis ludis vicissent; sic ἰδμιακὸς ἀγὼν, certamen isthmiacum; unde plur. seq.

'Ιδμιακὰ ἀγῶνε, ὰν, Ludi ISTHMIACI: &

'Ιδμιαὶ, ἀδος, ὁ, in plura', 'Ιδμιάδες, ων, αἱ. Isthmiaeus: ut ἰδμιακὸς νίκη, isthmiaca victoria: ab ἰδμὸς, quod vide.

'Ιδμιον, ἄν· pro ἀνὰ τὸ 'Ιδμὸν· at

'Ιδμιον, ου, τὸ, collum, colli ornamentum: ab ἰδμὸς, quod vide.

'Ιδμιος, ου, ὁ, in Isthmo habitans, Neptunus. 'Ιδμία, sacra Isthmia, in honorem Neptuni: ἰδμιακὸς, ad Isthmia pertinens ἰδμικὸς, idem, & de malâ vitâ dicitur: ab eod. Th.

'Ιδμώτης, ου, ὁ, Isthmi incola, idem quod ἰδμιος: & id vide.

'Ιδμοῖ, Poët. adv. pro ἐν 'Ιδμῷ, in Isthmo: apud Isthmum.

'ΙΣΘΜΟ'Σ, ῦ, ὁ, ISTHMUS, terra angusta duplici mari intercluſa: item aliquid isthmo simile, ut fauces, pars inter os & gulam: collum clepsydræ, imbrex narium, qu. ἰδμὸς, ἀπὸ τῆ εἰσίσης τὸν ὑγρὸν δίαυλ.

'Ιδμώδης, isthmo similis, isthmi formam, seu speciem gerens, isthmi in modum angustus; Thuc. l. 8 ἰδμοειδὴς, ὄνος, τῆ χωρίε, &c. à Th. ἰδμὸς; V.

'Ιζε, cunt, 3. pl. ind. præs. pro ἔασι, & Ion. ἴασι, ab εἶμι, eo.

'Ιζακὸς, ῆ, ὁ ἡ ἡ; i. e. indutus more eorum, qui Isidis templum visebant; unde plur. masc. ἰζακοὶ, qui initiati sunt Isidis sacris, &c. ab ἴσις; V.

'ΙΣΙΚΟΣ, ὴ, ὁ, & ἰσικὸν, ὴ, τὸ, lucanica; edulii genus, è carne munitissimè incisâ.

'Ισὶς, ἰδος, ἡ ISIS: nom. prop. Dea Ægyptiacæ.

'Ισκαριώτης, ου, ὁ, cognomen Judæ proditoris Syr. quæstor ארוזא.

'Ιοκον, ες, ε, imperf. ab

'Ιοκω, assimilo, comparo, pro εἴσκω, id. Them. εἴδω, scio, video: vel εἴκω, similis sum.

'Ιομὴν, scimus, per Sync. pro ἴσαμεν, 1. pl. ind. præs. ab ἴσημι, scio.

'Ιομήδης, vocabatur Apollo, eò quòd omnia sciret; teste Plut. ab ἴσημι, vi. Undè etiam ἴσμη, prætextus prudentia; & ab hoc, dicitur etiam ἰδμηλίδης Ἀπόλλων; Apollo Ismenius, teste Plut.

'Ισμήνιον μαντεῖον, ISMENIUM oraculum.

'Ισοβαθὴς, vel ἰσοβυθὲς, æquè profundus, qui paris & æqualis est profunditatis, &c. ab ἴσος, & βάθος; V.

'Ισοβαρὴς, æqualis ponderis; Luc. ab ἴσος, & βάρος; vide. Sic etiam varia alia componuntur cum nomine ἴσος; ut ἰσοβασιλεὺς, par, vel æqualis Regi; à βασιλεὺς; vide. ἰσόβοτον, idem quod ἀνάβοτον; i. e. bovis pretium æquans; à βοῦς, οός, ὁ, ἡ, &c. vide. 'Ισόβολος, vel 'Ισοβόλος, æqualis ponderis ab ὁλὸς, (quod in comp. plerunque mutat prius ὁ in ω,) ῆ, ὁ, &c. vide. 'Ισόγαιος, terræ æqualis, seu æquatus; à Th. γαῖα; unde γεῖος, &c. vide. 'Ισογώνιος; q. d. æquiangulus, æquos, seu pares angulos habens: Item, rectangulus; undè ἰσογώνιον, ου, τὸ, rectangulum; à Th. γωνία; vi. 'Ισοδαίμων, æqualis sortis, ejusdem sortis; Pind. Nem. 3. à Th. δαίμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, Deus, genius: Item fortuna, & sors, &c. V. 'Ισόδενδρον, ὁ ἡ ἡ, arborem æquans; à Th. δένδρον; vi. 'Ισοδίαιτος, æqualitas victus, idem victûs; seu similitudo in victu, æqualibilitas vitæ, &c. Item 'Ισοδίαιτος, æquali, seu pari, cum alio, vel aliis, victu, aut simili vitæ genere, utens; à Th. δίαιτα; vi. 'Ισόδομος, æqualiter structus; vide Vitruv. l. 2. c. 8. à Th. δόμος; undè δόμω, & δομέω, &c. vide. Ισόδρομος, cursu æquans, cursu alterum exæquans, &c. Aristot. de Mundo; undè 'Ισοδρομία, cursu æquo, vel exæquo; unde ἰσοδρομεῖν, est etiam ἰσοδρομεῖν, pariter currere, & unà ferri, &c. à nomine δρόμος; V. 'Ισοδυναμία, æquè potens; undè 'Ισοδυναμῶ, ῶ, æquè potens sum; à quo 'Ισοδυναμεῖται, τὸ, æqualia & ἰσοδυναμεῖντες, pares & pari vires, simili virtute pollentes; à Th. δύναμαι, undè δυνάμις, & c. V. 'Ισοζυγὴς, ίος, ὁ ἡ ἡ, æqui libris; i. e. ἴσῳ τῷ ὁλκῷ ἴχων, &c ejusdem ponderis; h. e. ἰσοβαθὴς; à Th. ὁλκὸς; undè ὁλκὴ, &c. V. 'Ισοτὶς, teste Plin. l. 25. c. 13. di itur à quibusdam, sempervivum (herba vitá dicta.) minus; quod per totum annum semper sit sui similis, h. e. virens; ab ἴσος, & ἔτος, τὸς, V. 'Ισόζυξ, υγος, ὁ, ἡ; q. d. æqui jugis, i. e. par, æqualis, seu æquabilis; ut ἰσόζυγα θεσμὰ, Nonn. i. e. pari lege; undè etiam 'Ισόζυγες, idem; ut in Epigr. ἰσοζύγιον κυπαρίσσων, cupressorum æqualium & comparium; quòd æquatiles sint inter se, vel ramos tales habeant; Item, 'Ισόζυγα, æqualiter, &c. Nonn. ἡλίκα πιθήσων ἰσόζυγα, & ζήλοπῆες, pro æquè ac parem, &c. ab ἴσος, & ζυγὸς; vide.

'Ισοθεὸς, ε, ὁ, ὴ, Deo similis: ab ἴσος, similis, & θεὸς, Deus.

'Ισος, to idem; (cui præcedunt ὅσος & πόσος, Bud. in Comment.) ab ἴσος; vide.

'Ισοκατάληκτος, similem terminationem habens, vel æqualiter desinens, ab ἴσος, & κατάληξις; vi. Sic etiam alia varia comp. cum ἴσος; ut ἰσοκλινόμενος, ε, ὁ ἡ ἡ, qui est in pari discrimine; aut qui pari discrimini se exponit, à Them. κλινω; vi. 'Ισοκνημωμον, cassia quædam, de qua Plin. l. 12. c. 20. à Them. κνημωμον; vi. 'Ισοκλὴς, pari gloriâ nobilis, æquè celebris, (i. e. ἰσόδοξος, Suid. & Hesych.) Sic ἰσόκλεον, & ἰσοκλῆ, Hesych. affert pro ἰσόδοξον, pari gloriâ nobilem, &c. à nomine κλέος, sive κλὴς; vi. 'Ισόκλης, pari gloriâ nobilis, æquè celebris, (i. e. ἰσόδοξος, Suid. & Hesych.) Sic ἰσόκλεον, & ἰσοκλῆ, Hesych. affert pro ἰσόδοξον, pari gloriâ nobilem, &c. à nomine κλέος, sive κλὴς; vi. 'Ισόκλης, qui pari cum alio, sorte est, cui sorte par portio obtigit; undè plur. masc. 'Ισόκληροι τοῖς βίοις γλυκύτατοι, æquali sortitione, atque substantiâ degentes; Plut. in Lycurgo; à Th. κλῆρος; vi. 'Ισοκλινὴς, æqualiter vergens, & inclinans; æquè propensus, ad æquilibrium quoquo versus tendens, Aristot. de Mundo: à Th. κλίνω; vi. 'Ισόκοιλος, æqualis concavitatis; Plut. à Th. κοῖλος, vi. 'Ισοκόρυφος; q. d. æqualem verticem habens, æquè eminens; ut ἰσοκόρυφοι πόλεις, urbes æquales excellentiæ, Dion. Hal. c. à Th. κορυφὴ 'Ισοκρατία, æquale imperium; dicitur de republica, in qua est æqualis omnium potentia, apud Herodot. idem quod 'Ισονομία, & ejusd. comp. cum seq.

'Ισοκρατὴς, ίος, ὁ, ὴ, par potestate præditus: ex ἴσος, æqualis, & κράτος, robur: hinc ἰσοκρατίζειν, ab ἴσος, vado nam ἴσον, verùs significat ἱδρύσασθαι, ab ἵζω, colloco, sedeo.

'Ισοπαλὴς, ίος, ὁ, ὴ, Ion. & ἰσόπαλος, in luctâ seu pugnâ æqualis: ex ἴσος, & πάλη, luctâ.

'Ισοπαχὴς, ίος, ὁ ἡ ἡ, pariter, seu æqualiter temperatus; i. e. ὁ ἴσως μιγεὶς μῦς, Hippocr. de morb. l. 2. ab ἴσος, & μιγνυμι, undè κρᾶσις, &c. V.

'Ισόπλευρος, in quo paria sunt membra; undè ἰσόπλευρον, ε, τὸ, similiter desinens, æquatum membris, &c. & in plur. neut. ἰσόπλευρα dicuntur in pares elocutionum tractus incidentia; Quintil. l. 4. c. 2. Undè etiam ἰσοπλεύρια, ὰ, membrorum æqualitas cum membra omnia æqualia & paria sunt Hermog. ab ἴσος, & πλευρὸν, vi le.

'Ισολογία, par & æqualis ratio, ab ἴσος, & λόγος; V.

'Ισομάτωρ, ορος, ὁ, ὴ, Dor pro ἰσομήτωρ, æqualis matri: ex ἴσος, & μήτηρ, mater.

'Ισόμαχος, pares & æquales in pugna, & ἴσος, & μάχομαι, unde μάχω: vi. Sic etiam 'Ισομιγὴς, æquè magnus; qui paris & æqualis est magnitudinis, à nom. μίγαθος, V. 'Ισομβὸς, qui paris est membræ, aut æqualis; Athen. l. 10. Sic ἰσομήτρηλος, cujus mensura æquata est; qui est æqualis pondere, numero, vel mensurâ & valore, &c. à Th. μέτρον, unde μετρέω, &c. V. 'Ισομέτωπος, parem frontem habens, de acie dicitur; unde plur. masc. 'Ισομέτωποι acies esse dicuntur; i. e. æqualis frontibus; Xen. Hell. 4. à nom. μέτωπον, τὸ, V. 'Ισομήκης, ους, ὁ ἡ ἡ; q. d. æquilongus, seu procerus, & protentus æquè; undè plur. ἰσομήκεις, corporis proceritate pares, &c. à Th. μῆκος, τὸ, V. comp. scil. ut & reliqua præced. cum ἴσος; V.

'Ισομοιρία, ε, ἥσω, æquam portionem capio: ex ἴσος, par; & μοῖρα, portio. Th. μείρομαι, partior.

'Ισόμοιρος, & ἰσόμοιρος, videantur supra in ἰσόμοιρος ejusdem Them. & comp. cum præced.

'Ισομυθία, ᾶ, exquisitè verba facio, undè ἰσομυθέοντες, Hesychio sunt ἀκριβολογοῦντες; i. e. accuratè sermocinantes, ab ἴσος, & μῦθος, undè μυθέομαι; vide.

'Ισον, adv. æqualiter: ab ἴσος, par.

'Ισόνειος, & ἰσόνοιος, æquali fato defunctus, Eurip. in Oreste, ἴσος, & Th. νεκρὸς, undè νέκυς; V.

'Ισόνειρος somnio similis, inanis, vanus, ab ἴσος & ὄνειρος; V.

'Ισόνομος, æquabilitate legum, seu juris utens, æqualiter distributus, æquis legibus vivens, &c. undè Platoni in Epist. ἰσονόμως πολιτεία, æquabilis respublica; undè ἰσονομία, æquabilitas legum, seu juris; jus quod tribuunt leges omnibus par; (Item, æquabilis tributio Plut. ut sit comp. ex νέμω, νομὴ, tribuo, tributio, &c.) Item 'Ισονομικὸς, æquabilitate juris utens, seu gaudens, & 'Ισονομικῶς, æqualiter: Item verbum ἰσονομέομαι in legum, seu juris æquabilitate vivo; Thucyd. omnia ab ἴσος, & νόμος, ὁς V.

'Ισονδ, ibunt, Poët. pro ἴξονται, 3. pl. f. 1. m. verbi ἰκνέομαι, venio, f. ἵξομαι. An potius scribendum ἴσονδ, ab ἴω, vado nam ἴσονδ, verùs significat ἱδρύσονται, ab ἵζω, colloco, sedeo.

'Ισοπαλὴς, ίος, ὁ, ὴ, Ion. & ἰσόπαλος, in luctâ seu pugnâ æqualis: ex ἴσος, & πάλη, luctâ.

'Ισόπαλον, τὸ, par, anceps; est neut. ab ἰσόπαλος, par, æqualis; viribus par, &c. Undè etiam adv. ἰσοπαλῶς, æqualibus viribus in luctâ, seu pugnâ; ut ἰσοπαλῶς ἀγωνίζεσθαι, æquis viribus, ideoque, ancipiti marte pugnare; Paus. ejusd. Th. & comp. cum præced.

'Ισοπαχὴς, æquè crassus, æqualem habens crassitiem; ab ἴσος, & πάχος, unde πάχω; V.

'Ισόπεδον, ε, τὸ, planities: ab ἴσος, planus, ex ἴσος, æqualis, & πέδον, solum.

'Ισοπλεθρον, propriè quod totidem jugerum est; æquale magnum; (i. e. ἰσόμετρος, V.) ab ἴσος, & πλέθρον, pro πλέθριον, jugerum, &c. V.

'Ισόπληθος, ε, ὁ, cubitorum numero par, ab ἴσος, & πῆχυς, ὁς; V.

'Ισοπλατὴς, ίος, ὁ ἡ ἡ, æquè latus, ejusdem latitudinis, par, vel æqualis latitudine, in neut. τὸ ἰσοπλατὲς, æqualis, seu par latitudò. Item ἰσοπλάτων, Platoni æqualis, ab ἴσος & πλατὺς, V. Sic 'Ισόπλευρον, qui æqualibus, ceu æquis est lateribus, æquales costas habens, &c. ut περίγωνον ἰσόπλευρον, apud Aristot. & Euclid. à Them. πλευρὰ, unde πλευρὸν, &c. V. 'Ισοπλῆθης, æqualem plenitudinem habens, æqualiter plenus, Poll. l. 4. c. 20. à nom. πλῆθος, vel verbo πλήθω; V. 'Ισοπολῖται, cives æquales; Item ἰσοπολιτεία, ας, ἡ, par jus civitatis, æqualitas reipublicæ; ut ἰσοπολιτείας μεταλαβεῖν, ex æquo reipublicæ participem esse; Plut. in Cam. à πολιτεία, undè πολιτεύω, V. 'Ισόπυρος, herba est quæ & phaseolus dicitur de qua Dioscor. l. 4. c. 121. ab ἴσος, & πυρὸς; vide.

'Ισορρεπία, ας, ἡ, æquilibrium: &

'Ισόρρεπος, ος, ον, par, æquivalens: ex ἴσος, par, & ῥέπω, propensus sum.

'Ισορροπία, sum æqualis momenti, æquilibrium facio; nec supero, nec superor, in neutram partem vergo; æqualibus sum viribus, & generaliter, æqualis sum, adæquo, &c. ejusd. comp. cum præced. & ab eo.

'Ισον, æqualiter, adv. à Th. seq.

'ΙΣΟΣ, vel ἴσος, η, ὁ, æqualis, par, q. ab εἴδω, assimilo. Hinc ἴσως, æqualiter: item forsitan: ἰσότης, τητος, ἡ, æqualitas: ἰσόω, æquo, adæquo, ἀνισος, η, ὁ, ἡ, inæqualis, impar.

'Ισοσθενὴς, paribus pollens viribus, æquali robore præditus, æquipollens, &c. Undè subst. 'Ισοσθένεια, æqualitas virium; æquipollentia, & verb. ἰσοσθενίω, æquipolleo, æquali robore polleo, &c. ab ἴσος, & σθένω, undè ἰσθένος, τὸ, V. Sic 'Ισοσυκὴς, qui paribus seu æqualibus cruricus est, æqualia habens latera: item ἰσοσυκὲς, æquierrimum, & τὸ ἰσοσυκὲς, idem, ut τελέων ἰσοσυκὲς, quod ex tribus lineis duas habet æquales, quibus, quasi cruribus, tertia insistit, apud Euel. & Aristot. à Them. σκέλος, τὸ; vi. 'Ισόσπορος, legumini similis; à Th. σπέρμον. 'Ισόσταθμος, idem quod ἰσοστάσιον, ου, ὁ, ὴ ἡ, par pondere, qui paris & æqualis est ponderis, à σταθμὸς, seu σταθμὸν, & σθένος, comp. (ut reliqua præced.) cum Th. ἴσος, &c. V.

'Ισοτάχὴς, pari celeritate præditus, æquè velox; undè ἐδν. ἰσοτάχὲς, eâdem celeritate; ab ἴσος, & τάχος, undè τάχος, τὸ, &c. V.

'Ισοτάλαντος; idem quod ἀνταλλαγῆς, qui paris est ponderis, & momenti, æquilibrium faciens: Item, general. æqualis, ab ἴσος, & τάλαντον; V.

'Ισοτελὴς, ίος, ὁ ἡ ἡ, qui idem cum alio vectigal seu tributum pendit; qui iisdem leg bus cum civibus vivit; non civis, non μέτοικος; sed civili jure inhabitans; undè 'Ισοτέλεια, ας, ἡ, æqualitas in pendendo vectigale seu tributo cum civibus, æqualitas rerum, libertas, &c. ab ἴσος, & τέλος, τὸ, vectigal: Item, ἰσοτέλεσ, ειωτεν, exitum habens, similiter definens; ab ἴσος, & τέλεσμος, undè τελεστὴς, & τελεστικὸς, &c. V.

'Ισότης, ητος, ἡ, par conditio, æquabilitas. Th. ἴσος, par.

'Ισοτιμία, ας, ἡ, par honor & dignitas; seu par conditio & jus, à sequ. ἰσότιμος; V.

'Ισότιμος, υ, ὁ, ἡ, æquè pretiosus: ex ἴσος, par, & τιμὴ, pretium. Th. τίω, honoro.

'Ισότονος, qui æqualis est toni; undè ἰσότονα, τὰ, eodem accentu prædita; Item, ἰσοτόνως, æquali tono, tenore vel motu, æquè, perinde; ab ἴσος, & τόνος; vi. Sic 'Ισότυπος, undè ἰσότυπον, τὸ, exemplar, in Arth. à nom. τύπος; vi. Sic, 'Ισοτύραννος, tyrannis par, & æqualis; ut 'Ισοτύραννον ἀρχὴν, apud Aristot. Polit. 2. c. 7. est veluti Romæ dictatura, quæ instar habet regii imperii; ab ἴσος, & τύραννος, undè τυραννὶς; V.

'Ισυμνα, Hesych. sunt ἴσα οἱ ἐγρηγορότα ἱεροζόμενα.

'Ισώσαι, pro ἰσώσειας, præs. inf. pass. ab ἰσόω, æquo, Th. ἴσος, par.

'Ισωσύλης, ίος, ὁ ἡ ἡ, & ἰσοσύλης, ὁ ἡ ἡ, qui paris est altitudinis, æque altus: ab ἴσος, & ὕψος, τὸ, V.

'Ισοφορέζω, adæquo, æquiparo: qu. ἰσοφορίζω: ab ἴσος, æqualis, & φέρω, fero: hinc ἰσοφόρος, boves æquali terendo oneri apti. Vel ἰσοφορέζω, in dutus sum paribus indumentis: à φόρος, ος, τὸ, palium.

'Ισοφορίζω, Dor. pro ἰσοφορέζω, inf. præced. quod vide.

'Ισοφὴς, par ferens, æquale, seu æqualem pirtem ferens; ab ἴσος, & φέρω, undè φορὸς, &c. Vide. Sic 'Ισοφυὴς, æqualis, seu paris naturæ; qui est ejusdem essentiæ; ὁμοίος: Nonn. 'Ισοφυὲς γλυκύπικρον, &c. Item, ἰσοφυὲς μίμημα, compar. exemplum, & conforme, seu æquale; apud eundem; à φύω, sive φυὴ, V. Sic ἰσοχάλὴς, ίος, ὁ ἡ ἡ, labra æquans, labris æqualis & par, pertendens, sivè penus usque ad labra; ut ζωρὸς ἰσοχάλὴς, merum, usque ad poculi labra, infusum; ita ut poculum vino coronetur, &c. à χείλος, τὸ, Vi. 'Ισόχηρος, æquè laruginosus, in Epigram à χόη, sive, χίη, Vi. 'Ισόχορδος, ος, ὁ ἡ ἡ, paribus vel æqualibus constans chordis, à Them. χορδὴ, V. 'Ισόχρους, & 'Ισόχροος, æquali, vel simili colore præditus; undè ἰσόχροα, τὰ, colore similia; à Th. χρόα, V. 'Ισόχρονος, tempore, seu ætate æqualis, & par, contemporaneus, coætaneus. vel coævus; (i. e. ἡλικιώτης) undè ἰσοχρονίω, idem & ἰσοχρονίζω, tempore æquo, æquali tempore vivo, &c. à Them. χρόνος, undè χρόνος, &c. V. 'Ισόχρυσος, in quo æqua auri portio, auro pars Item, qui auro rependitur, auro repensus, &c. à Them. χρυσὸς, vi. 'Ισο-

-ψις, vide si pra, in ἰσαφὴς. Ἰσίψηφος, ος, ον, ὁ, ἡ, qui par est in suffragio ferendo, seu parem auctoritatem habens; Thuc. unde plur. Ἰσίψηφοι, in suffragiis dandis æquales, idem habentes auctoritatis, &c Sed d cuntur etiam, versus quidam Homeri ἰσίψηφοι, i. e. pares; apud Gell. l. 14. c. 6. Unde Ἰσοψηφία, ἡ, par auctoritas in suffragiis ferendis, par suffragium; item, par suffragiorum numerus, à Them. ψῆφος, unde ἔνψηφος, &c. V. Ἰσόψυχος, ος, ὁ, ἡ, unanimes, vel -mis; pari præditus animo, &c. 2. cap. ad Philippens. à Th. ψυχὴ, comp. ut reliqua antceed. cum Th ἴσος, V.

Ἰσόω, adæquo: f. ώσω: hinc ἰσώσασθαι, à 1 inf. m. Th ἴσος, par.

Ἰσόψυχος, ος, ὁ, ἡ, unanimis, eodem vel pari animo præditus: ex ἴσος, par, & ψυχὴ, anima.

Ἰσπανία, Hilpania, Ἱσπέρια, ἡ, ἰσπερία, Iberia, & Hesperia: seu dicitur, & Spania in Epist. ad Rom. Item, Ἰσπανὸς, Hispanus, &c.

Ἴσπω, dico, tempora sumit ab ἔπω, idem.

Ἰσραὴλ, ὁ, non ex Jacobi Patriarchæ, ἄκλιτον, Heur. princeps Dei. Hinc,

Ἰσραηλίτης, ου, ὁ, Israelita & ἰσραηλῖτις, f. g. Israelitis, à præced.

Ἴστω, acclamatio in eos, qui ζ, pronunciare non possunt.

Ἴστα, statue, Att. contract. pro ἵστασι, 2. sing. imperat. act. verbi ἵστημι, vel pro ἵστατι verbi ἱστάω. Alii volunt esse 3. sing. imperf ἵστων, ας, ασε, ας, αν, α, verbi ἱστάω, seu ἵστημι, sto: sed

Ἵστᾶ, est 3. sing. præs. sub. ab ἵστημι, sto.

Ἵσταμαι, σαι, ται, ἕστὸ pro ἵστημαι, scio: in compos. ut ὀπίσταμαι, idem. Th ἵστημι, scio.

Ἱστάμβυλος, ου, ὁ, stans: gen. Ion. ἱσταμβύλιος ab ἵστημι, sto: in pass. ἵσταμαι.

Ἵστᾶτε Dor. pro ἵστατε, 2. pl. ind. act. verbi ἵστημι, sto.

Ἵστεο, Ion. pro ἵστασο, statuebas, 2. sing. in pe. f. ἱστάμην, verbi ἵσταμαι.

Ἵστεο', pro ἵστασο, præsent. imperativ. pass. verbi ἵστημι, sto: a. 2. ἵστην, f. στήσω.

Ἵστην, 3. sing. imperf. pass. ejusdem verbi.

Ἵστε, scitis; per Sync. pro ἴστατε, 2. plur. præ. ind. act. ab ἴστημι, scio. Et per Sync. dici potest in im, erativo, Ildt, ἴστω, & in pl. ἴστε.

Ἴστεον, sciendum, verbale, pro εἰστέον, ab εἴδω, scio: pe. f. pass. εἴσομαι, ἔσομαι, ἔσται.

Ἵστη, στα, σίστε, pro ἵστασθι, Act. imperat. tia 2. 3. sing. impert. ἱστάν, νε, ν, est itaque e iam in 3. sing. imperf. ab ἵστημι, sto Inventur quoque Dor. pro ἵστα, 3. sing imperf. ab ἱστάω, pro ἵστημι, sto. Vel cum ι, subscripto est 2. sing. præs. pass. Att. pro ἵστασαι, sed

Ἱστᾷ, dicitur pro ἱστᾷς, 3. sing. præs. sub. ab ἵστημι, sto.

ΙΣΤΗΜΙ, statuo, erigo, colloco, cohibeo, SISTO, appendo: q. à στάω, f. στήσω, p. ἕστακα, perf. pert. ἑστακὼς, & per Sync ἑστὼς, per Crasin ἑστὼς, ῶτος, ὁ, qui stetit. Sic pe. f. inf. ἑστάναι, pro ἑστηκέναι, (sed ἑστάναι est præs. inf. ab ἵστημι, pro ἵστημι) 2. 2. ἵστην, ης, η, pers. pass. ἵσταμαι, 2. 1. pass. ἱστάμην, ης, η, 2. 1. inf. σταῖμεν, 2. 1. part. σταὶς: 1. 1. pass. σταθήσομαι, ῃ, εται. Hinc στάσις, εως, ἡ, statio: στάτμος, ος, ὁ, ἡ; stabilis: στατίζω, factitivum ex contendo, dissideo: στασιασμὸς, ὁ, ὁ, sectio: στάδιον, ου, τὸ, stadium, mensura sexcentorum pedum: στάμις, ις, ἡ, amussis: στᾶβμος, stabulum, caula: item statera, libra: στήμων, ονος, ὁ, stamen: ἱστὸς, ὁ, malum navis: ἵστιον, ου, τὸ, velum: ἀνίστημι, erigo: ἀνάστασις, εως, ἡ, resurrectio: διάστημα, ατος, τὸ, intervallum: ἵστασπε, εως, ἡ, instantia ἵστασις, εως, ἡ, dimotio alicujus rei è statu in quo erat: καθίστημι, constituo: κατάστασις, εως, ἡ, constitutio: πυκνόστημος, ος, ὁ, socius auxiliarius, opitulator: ὑφόστημος, ος, ὁ, præfectus: ὑφεστώτια, ἱστάφεστὼς δία, præsum: συνίστημι, constituo: σύστημα, ατος, τὸ, coagmentatio, compages: ὕπόστασις, εως, ἡ, subsistentia: στᾶτὴρ, ῆρος, ὁ, stator.

Ἱστία, Dorice & Ionice, pro ἑστία, solium, ædes, domus, V.

Ἱστίη, Ion. pro ἱστίαν, acc. sing. ab ἱστία, Vesta, focus, domus.

Ἱστιήειν, ειος, τὸ, Ion. pro ἱστιατήριον, cænaculum: ab eod. Th.

Ἱστιοδρόμεῖον, navis dicitur, quæ passis velis currit, & vento secundo fertur, non remis impellitur, &c. à seq. ἱστίον, τὸ, vide & δρόμος, ab inusitato δρέμω; vide.

Ἱστιοπλοΐη, ης, ἡ, navigatio, quæ fit velo & remige; ab ἱστίον, & κωπὴ: V.

Ἱστίον, ου, τὸ, navis velum: in pl. τὰ ἱστία, ab ἱστὸς, malum navis. Th. ἵστημι, sto.

Ἱστιοπρόμος, vel ἱστιοδρόμος, velorum sutor, qui vela consuit, & Metaph. dolosus, astutus; ut ad Aristoph. teste Suid. ab ἱστὸς, & ῥάπτω, unde ῥαφὴ, &c. vide.

Ἱστόβοις, & ἱστοβόη, lignum aratri longius, quod inter utrumque bovem est medium, & cui boves quasi assiliunt; temo, quod enim in curru, & ἅπτὴν, est ῥυμὸς, id in arato, est ἱστοβόις, ίδος, ἡ, vel ἱστοβόα, ας, ἡ, &c. ut tradit, Eust. vide comp. in seq.

Ἱστοβόῃ, stiva, dat. sing. ab ἱστοβόις, ίδος, ὁ, temo, stiva: ab ἱστὸς, tela, (quod ab ἵστημι, stes,) & βοῦς, bos.

Ἱστοδόκη, ης, ἡ, receptaculum mali; ab ἱστὸς, malum navis, & δέχομαι, capio.

Ἱστοκεραία, antenna, vel antemna; h. e. lignum in superiore mali parte, per transversum collocatum, unde velum pendet, &c. ab ἱστὸς, & κεραία, à Them. κέρας, &c. V.

Ἱστοπέδη, pes mali, lignum rectum & altum, in medio navis, è carina assurgens, cui alligatur malus; Od. μ. ab ἱστὸς, & πέδη, &c. V.

Ἱστόπους, pes textorii mali, seu ligni è quo stamina ducta sunt, Poll. l. 7. c. 10. ab ἱστὸς, & πῦς.

Ἱστορα, acc. sing. ab ἵστωρ, ορος, ὁ, ὡ scl. ens, gnarus.

Ἱστορέω, f. ήσω, p. κκα, inquiro, scisciscor, lustro, memoriæ trado: à præced.

Ἱστορία, ας, ἡ, cognoscendi studium, lustratio locorum, inquisitio, rerum gestarum expositio, HISTORIA: ger. pl. ἱστορίαν' &

Ἱστορικὸς, ὴ, όν, HISTORICUS: à Th. ἵστωρ, ορος, ὁ, ἡ, sciens.

Ἱστορικῶς, historicè, historicorum more adv. à præced Item, ἱστόριον, ου, τὸ, argumentum, fides, seu, rotatione licujus, Hipp. item, ἱστορικώτατος, superl. præstantissimus in historiis enarrandis ab eod. Th.

Ἱστορῶσι, tertii plural. præsent. indic verbi ἱστορέω, cognosco, memoriæ trado: perfect. ἱστόρηκα, præs. particip. passiv. ἱστορεύμενος, η, ον, Them. ἵστωρ, sciens.

Ἱστὸς, ὁ, malum navis: ab ἵστημι, sto, quia erigitur Th. ἵστημι, sto.

Ἱστουργὸς, qui telas conficit, qui percurrit pectine telas; i. e. textor; unde, Ἱστουργία, textura, vel telæ contextio; item, Ἱστουργικὸς, ad textorem pertinens, telæ texendæ aptus, unde ἱστουργικὴ, scil. τέχνη, ars textoria, telæ texendæ scientia, & ἱστουργικὸν ἐργαλεῖον, textorium instrumentum: Item, ἱστουργέω, ῶ, telam tracto, telas texo, &c. apud Athen. l. 14. &c. ab ἱστὸς, ὁ, malum navis; item, instrumentum textorium, è quo stamina ducta sunt; à similitudine mali nautici; item ipsa tela, & ἔργον, ου, τὸ, V.

Ἱστρικὸς οἶνος, Istricum vinum, Dioscor. l. 5. ab Ἴστρος, ου, ὁ, Ister, i. e. Danubius.

Ἱστρὶς, accusativ. sing. ab Ἴστρος, ου, ὁ, nomen fluv. Germanici, Danubius, Ister.

Ἱστυάζω, irascor, ὀργίζομαι; Hesychius.

Ἴστω, scito i le, per Sync. pro ἴστάτω, præs. imperat. sic ἵστων, pro ἱστάτων, b.d. Th. ἵστημι, scio. sed

Ἴστω, contr. ἅτὸ pro ἵστασο, quod Ion. pro ἵστασσο, 2. sing. imperf. pass. vel præs. imperat. pass. verbi ἵστημι, sto.

Ἵστων, ἅβam, imperf. act. pro ἵστων, q. ab ἱστάω, pro ἵστημι, sto: sed

Ἵστων, per Sync, pro ἱστάτων, 3. dual. impert. vel pro ἱστάτωσαν, 3. pl. imperat. verbi ἵστημι, scio.

ΙΣΤΩΡ, ορος, ὁ, ἡ, sciens, peritus, testis, arbiter: q. ab ἵστημι, scio. Hinc ἱστεία, ας, ἡ, cognoscendi studium, historia: πολυίστωρ, ορος, ὁ, ἡ, multiplici doctrinâ præditus.

Ἰσφαίνω, anxiè & solicitè cogito; unde ἰσφαίτὴ, Hesychio est μερμνᾷ, ἀμεριμνᾷ, &c.

Ἴσχ, pro ἴσχε, vel præsent. imperat. vel 3. sing. imperfect. verbi ἴσχω, pro ἴσχω, habeo.

Ἰσχάδιον, ου, τὸ, caricula, Aristoph. in Pluto, est diminut. ab ἰσχὰς, ἀδος, ἡ, carica, ficus arida, V.

Ἰσχαδοπώλης, caricarum venditor, & fem. ἰσχαδοπώλις, ιδος, ἡ, quæ vendit caricas, caricarum venditrix, &c. ab ἰσχὰς, ἀδος, ἡ, carica, & πωλάω, vendo; unde πωλὴ, & πώλης, &c. vide.

Ἰσχαιμὸς, (quasi ἴσχων τὸ αἷμα) sistens sanguinem, sistendi sanguinis vim habens, aut ad sistendum sanguinem aptus, ut ἰσχαιμὸν φάρμακον, apud Gal. & Ægin. Item, herba, à sistendo sanguine, sic appellata; quæ & ἰσχαίμων, apud Theophr. Hist. Pl. l. 9. c. 15. Ab ἴσχω, & αἷμα, V.

Ἰσχαίνω, ab ato ν, idem quod ἰσχναίνω, emacio, macilentum, seu gracilem reddo, attenuo, arefacio, &c. à Th. ἰσχνὸς, &c. V. Sic etiam ἰσχαλέος, hinc ης pro ἰσχνδής, poeticè idem quod Th. ἰσχὸς, &c.

Ἴσχανα, Poët. pro ἰσχανᾷ, cupit, 3. sing. præ. ind. ab

Ἰσχανάω, appeto, detineo, ab ἴσχω, idem. Th. ἴσχω, habeo.

Ἰσχάνει, desiner, 3. sing. præs. verbi ἰσχάνω, idem quod ἴσχω, cohibeo, re, time: quod ab ἴσχω, ha eo.

Ἰσχανόωσα, pro ἰσχανάσα, præs. part. f.g. verbi ἰσχανάω, cohibeo, quod ab ἴσχω, idem. Th. ἴσχω, habeo.

Ἰσχανόωσιν, Poët. pro ἰσχανῶσιν, repetimus, 3. pl. sub. præs. e, ind. verbi.

Ἰσχάνω, comprimo, cohibeo: vide in ἰσχάνει.

Ἰσχὰς, carica: quia ἰσχνὴ siccando graciles facta, Th. ἰσχὸς.

Ἰσχάσκω, idem quod, & pro ἰσχάνω, comprimo, &c. V.

Ἰσχᾶ, cohibet, 3. sing. ind. &

Ἰσχᾶν, præs. inf. verbi ἴσχω, pro ἴσχω, cohibeo.

Ἰσχέμεν, & Ἰσχεμέμεν, Ion. & Dor. pro præced. quod vide.

Ἴσχεο, Ion. pro ἴσχυ, contine. præs. imperat. verbi ἴσχομαι. Th. ἴσχω, habeo.

Ἰσχνὸ, Dor. pro ἴσχυ, ejusdem temporis & verbi.

Ἰσχναλέος, ος, ὁ, coxendicibus laborans, qui coxarum dolorem patitur; item, ad coxendicis dolores faciens; reperitur etiam ἰσχναλὴς, idem, apud Athen. l. 14. Ab ἴσχνος, unde seq. ἰσχίον, τὸ, vide.

Ἰσχνίον, ου τὸ, ve. ἴσχιον, coxendix, τὰ ἰσχία, clunes; ab

ΙΣΧΙΣ, εως, ἡ, lumbus: q. ab ἰσχὺς, in lumbis enim est robur. Vel lumbis nos ἰσχνίῳ, sustinemus. Hinc ἰσχίον, ου, τὸ, coxa, coxendix.

Ἰσχναίνω, & ἰσχαίω, (ablato ν) idem quod ἰσχαίνω; id vide. Item, ἰσχναυσία, ἰσχνασία, & ἰσχνασία, emaciatio, extenuitio; aut etiam, macies; item, ἰσχνὸς, & sine ν, ἰσχαλέος, macer, gracilis, idem quod, & pro Th. ἰσχὸς; unde etiam ἰσχνὸω, ῶ, emaci, & &c. Idem quod ἰσχναίνω, id vide.

Ἰσχνομυθία, (i. e. λεπολογία) nimis viz, argura de rebus disputatio; unde ἰσχνομυθέντες, nimis subtiliter & argute verba exquirentes; ab ἰσχνὸς & μῦθος, unde μυθέομαι, &c. V.

Ἰσχνόπους, qui graciles meatus habet Plut. Ab ἰσχνὸς, & πὸς, meatus, &c. V.

ΙΣΧΝΟ'Σ, ὴ, ὸν, macer, gracilis: qu. ab ἴσχω, inhibeo.

Ἰσχνότης, ητος, ἡ, macies, gracilitas: à præced.

Ἰσχιόδρομος, qui gracili seu exili voce est; i. e. λεπτόφωνος, Hesych. Item cui vox supprimitur & sistitur inter loquendum, ὁ ἰσχναμένος τὴν φωνὴν; Aristot. Probl. sect. 11. quæst. 45 Item, incè, ἰσχνοφωνία, vocis exilitas; item, linguæ hæsitantia, sive hæsitantia; item, ibid. sect. 11. quæst. 30. Ab ἰσχνὸς, & φωνὴ, V.

Ἰσχνόω, videatur paulo supra in ἰσχναίνω.

Ἴσχομαι, idem quod ἴσχομαι, habeor, tenor; item hæreo, Gal. Item sisto gradum, impetum meum reprimo, desisto, desino, Il. β. & Odyss. ᾱ. est pass. ab act. ἴσχω, V.

Ἴσχω, cohibent, 3. plur. præs. ind. pass. verbi ἴσχω, pro ἴσχω, contineo.

Ἰσχωρία, obstructio vesicæ, integra urinæ in vesica suppressio (huic opponitur σκυβάλεα) Gal. in defin. Ab ἴσχω, & ὕδωρ, τὸ, V.

Ἰσχυρίζομαι, robusto, affirmo, assevero, struo, confirmo, &c. Unde sequens,

Ἰσχυρίζομαι, contendo viribus, nitor; item affirmo: ab

Ἰσχυρὸς, ὰ, όν, robustus, a, um; in compar. ἰσχυρότερος, ου, si perl. ἰσχυρότατος, Th. ἰσχὺς, robur.

Ἰσχυρῶς, adv. valide, vehementer, enixè: à præced.

Ἰσχυρογνώμων, obstirmatus in sua sententia, sive pertinax; pervicax, tenaxque propositi; Aristot. Eth. 7. c. 9. Unde ἰσχυρογνωμοσύνη, pertinacia, seu pervicacia in sua sententia; propositum tenax & validum; ab ἰσχυρὸς, & γνώμη, & γνώμων, &c. Vide.

Ἰσχυροποιέω, ῶ, robustum seu validam reddo, corroboro, unde pass. ἰσχυροποιέομαι, ῶμαι, corroboror, ab ἰσχυρὸς, & ποιέω, &c. V.

Ἰσχιάδικὸς, sive potius ἰσχιάδης, qui crassas & tumidas habet coxas, vel etiam clunes, ab ἰσχὰς, & ὀιδέω, unde ὀιδὼς, τὸ, &c. V.

Ἰσχυροφρονίζω, ὁ, ἡ, radicem validum agens, seu habens; Hoer. Ab ἰσχυρὸς, & ῥίζα, ἡ, V.

Ἰσχυρόω, ῶ, robustum, seu validam reddo, corroboro, confirmo, &c. Ab ἰσχυρὸς, V.

ΙΣΧΥΣ, ύος, ἡ, robur, vires: dat. ἰσχύι, acc. ἰσχὺν, q. ab ἴς, vis, & ἴσχω. Hinc ἰσχυὸς, robustus tum, potentia valeo. ἰσχυρὸς, potens.

Ἰσχύσει, poterit, 2 sing. f. 1. act. ab

Ἰσχύω, possum: f. ύσω p ἴσχυκα. Th. ἰσχὺς, robur.

Ἴσω, ης, ει, retineo, detineo. Th. ἴσχω, habeo, contineo.

Ἴσωσ', pro ἴσχουσι, 3. plur. præs. sub. à præced.

Ἰσωλοσ, æqualis ponderis; Hesych. ab ἴσος & ὁλοὸς, quod in comp. mutat plerumque ο in ω.

Ἰσωνία, ας, ἡ, æquale pretium; i. e. ἰσοτιμία, vel ἡ ἴση ἀγορὰ, cum viz. pari seu æquali pretio res emuntur, ab ἴσος & ὠνέομαι, V.

Ἰσώνυμος, ος, ὁ, ἡ, P ét. pro ἰσόνυμος, qui idem nomen habet, cognominis: ab ἴσος, par, æqualis, & ὄνυμα, romen.

Ἴσως, adv. æqualiter, æquè, æquabiliter, &c. (cui opponitur ἀνίσως) frequenter autem ponitur; pro, fortasse

apud Il. l. c. Aristot. Xenoph. Dem. Plut. & alios; à Th. ἴσος, V.

Ἴσωσι, pertant, 3. p. a. 1. sub. ab εἶδω, scio: f. εἴσω, vel ἰσω. Sed vide an non legend. ἴτασι, 3. p ur. præs. ind. verbi ἴσημι, scio.

Ἴσῳ, pro ἴστε, quod vide.

Ἰταλία, ας, ἡ, ITALIA, nomen peninsulæ nobilis. ab Italo rege sic d ctæ. Ἰτάλος, ου, ὁ, vitulus, Italus, Ἰταλικὸς, ὴ, ὸν, Italicus, Latinus.

Ἰτᾶλος, ου, ὁ, taurus, bos: q. ab ἴτης, qui animosus. Alii scribunt Ἴτυλος, ου, ὁ, VITULUS, ITALUS.

Ἰτάμεος, ος, ὁ, temerarius, audax, animosus, magnanimus. Th. ἴτης, ος, ὁ, idem.

Ἰτάμως, temerario & præcipite animo, item impudenter, effrænatè, temerè &c. Adv. à præced. ἰτάμεος, unde etiam Ἰτάμεος, ας, ἡ, & Ἰτάμεσσος, ου, ὁ, ἡ, temeritas, præcipitantia, item impudentia, &c. V.

Ἴτε, accedi e, 2 pl præs. imperat. ἴσι, ἴτω, ab ἔμι, eo.

ΙΤΗΑ, ας, & ἰτέη, ης, ἡ, salix, hasta salignea: q. ab ἴτυνα, quia celeriter in altum excrescit.

Ἰτέϊνος, saligrus, qui è salice est; item Ἰτεών, ῶνος, ὁ, salicetum, ou salictum i. e. locus consitus salicibus, &c. Utrumq; ab Ἰτέα, V.

Ἰτέον, eundum, verbale, ab ἔμι, vado.

Ἴτῆν, iverunt, 3. dual. imperf. verbi εἶμι, eo.

ΙΤΗΣ, ὸς, ὁ, temerarius, audax, animosus; ἴταμος, idem: q. πᾶς τὸ ἰέναι, τὸ ὁρμᾶν.

Ἰτητέον, eundum; idem quod, & pro ἰτέον, Aristot, &c. V.

Ἰτητικὸς, ὴ, όν, temerarius, præceps vel etiam temerarium & præcipitem reddens; Aristot. Eth. c. 8. a Th. Ἴτης, temerarius; item magnanimus, item mendicus, pauper.

Ἴτυν, dual. præs. ind. & dual. imperf. verbi εἶμι, eo.

Ἰτυραία, ας, ἡ, nomen regionis. Syr. montosa.

ΙΤΡΙΑ, ων, τὰ, ima pars ventris: repetitur sub

Ἴτριον, ου, τὸ, placentæ genus tenue: est etiam

Ἴτριον, iterum, iteratum, Latin. Gr. barbar.

Ἰτριοπώλης, placentarum venditor, quæ ἴτρια dicuntur Poll. l. 7. c. 30. Ab ἴτριον & πωλέω, V.

Ἴτυος, virus. Gl. Cyr. Lego ἴτυος.

Ἰττικὸ, vestes ex pellibus, thecones; διφθέραι, Poll. 8. dicuntur, & Ἰτθίκαι apud Hesych.

Ἰτῶ, apud Aristophan. pro ἴσω, sciar, quod vide.

Ἴτων, acc. sing. ab

ΙΤΤΣ, υος, ἡ, circumferentia & curvatura rotæ: q. ab ἴτνω, quia currui est causa eundi. Homerus ἴτυν vocat, quæ ἀψὶς. Tum ἴτυς, est omnis extremitas rotundæ rei.

Ἴτω, i o ille, 3 sing. præ in perat ἰδτω, ἴτω, ve b ἔμι, eo.

Ἰυγὴ, ῆς, ἡ, sibilus, clamor: &

Ἰύγμὸς,

Ἰύγμὸς, ῦ, ὁ, clamor: ab ἰύζω, adv. exultantis.

Ἰυγξ, γγος, ἡ, torquilla, aviculæ nomen hic dict, quia collum torquet. Alii appellant fruticlam. Frutis autem est Venus. Ad philtra & incantationes in usu erat. Propterea etiam Ἰυγξ, illecebra quærit. Th. ἰύω

Ἰύζω, sibilum edo; item fistulâ cano, clamo: ab eod. Th.

Ἰύκτα, Macedonicè, pro Ἰύκτης, ὁ, ἡ, fil ilator: ab Ἰύζω, clamo. Th. ἰύω, adv. exultantis.

Ἶφα, lasi. perf. act. verbi ἴπτω, seu ἴπω, oceo. f. ἶφω.

Ἰφθιμος, ος, ὁ, robustus; animosus. dat. sing. Ἰφθίμῳ: ab Ἶφι, fortiter. Th. ἴς, ἰνὸς, ἡ, fibra, robur. Alii derivari malunt ab Ἶφις; fortiter, & θυμὸς, animus: hinc Ἰφθιμος, ης, ὁ, pote. s.

Ἶφι, fortiter, adv. ab ἰς, ἰνὸς, ἡ, fibra, robur.

Ἰφια μᾶλα, pinguer, & vegetæ oves: ab eod. Th.

Ἰφιάνασσα, ης, ἡ, IPHIANASSA: nomen mulieris.

Ἰφιβλήτος, potenter factus, ignis Epith. Apud Orph. Ab Ἶφι & γένητος, V.

Ἰφιμηδείδης, nomen viri, in acc. sing.

Ἰφικλῆα, acc. sing. ab Ἰφικλῆς, Ἰφικλῆς, nomen viri, q. d. valde honoratus.

Ἰφικρατὶς, & Ἰφικρατίδης: genus calceamenti, denominatum ab Iphicrate Athenensium duce, Suid. Athen.

Ἶφις, ιος, ὁ, & Ἶφις, ιδος, ὁ, robustus, fortis, item, pinguis; ut, Ἶφια μῆλα, pingues & vegetæ oves; item celer, velox, &c. Hesych. ab Ἶφι, vide.

Ἶφις, ἡ, IPHIS, nomen propr. mul.

Ἰφύη, vel Ἴξυη, species oleris aggrestis. Suid. ponitur inter flores ἀεῖλιγος: Theophr. Hist. Pl. l. 6, c. 7.

Ἰχθύα, vel Ἰχθύν, ος, ἡ, squatinæ naturæ pellis arida; cutis squatinæ piscis; potest etiam ferreum unguem significare, quo, in extractione sectionemque sœtus, utuntur; propter squamarum piscis similitudinem; apud Hippocr. exp. limatura, scobs, ramentum; &c. à Th. Ἰχθύς, V.

Ἰχθυάοντες, pl. c. bus inhi intes, nomin. pl. part. præs. ab

Ἰχθυάω, piscor, Th. Ἰχθὺς, piscis.

Ἰχθύδιον, ου, τὸ, pisc culus, dim nut. ab Ἰχθὺς, pileis.

Ἰχθύματα, τὰ, squamæ piscium; scobs, ramenta, &c. Ab Ἰχθύω, vide.

Ἰχθυηρὸς, ὴ, ὸν, piscolentus, vel piscarius; aptus ad pisces; ab Ἰχθὺς, ος, ὁ, Vi.

Ἰχθυϊκὴ πύλη, piscaria porta. Ex 2. Paralip. 15.

Ἰχθυοκιστὴρ, vel Ἰχθυόκιστρον; fascina; ab Ἰχθὺς, ὑος, ὁ, & κίστη, τὸ, V.

Ἰχθυόμορ, qui piscibus imperat, & quasi jus dicit, Oppian. ab Ἰχθὺς & νόμος, vide.

Ἰχθυοσ:λος, & Ἰχθυοσύλδης, qui tridenti pisces figit, piscator; unde Ἰχθυοσολέω, ῶ, piscor; ab Ἰχθὺς & βολὶς, ἰδος, &c. V.

Ἰχθυόεσσα, à piscibus depastur, seu depascendus, Plut. Ab Ἰχθὺς, ὑος, & & βόσκω, unde βοσσὸς, &c. V.

Ἰχθυόεις, vide sequent.

Ἰχθυόεντα, acc. sing. ab Ἰχθυόεις, εντος, ὁ, piscosus. in f. g. Ἰχθυέσσα: ab Ἰχθὺς, V.

Ἰχθυοκόλλα, ης, ἡ, ichthyocolla, piscis cui glutinosum est corium, ut tradit Plin. sed Dioscoride scribit esse ventrem piscis cetacei; gluten ex pisce, &c. Ab Ἰχθὺς, ὑος, & κόλλα, V. Sic Ἰχθυόδηρ, dicitur prima cyclaminus, authore Dioscoride. ut autem scribit Plin. tertia; sic dicta ab Ἰχθὺς & δὴρ, ὁος, ἡ, unde δήρεα, &c. Vide.

Ἰχθυολκὸς, ὁ, ἡ, piscator, ab Ἰχθὺς & ἕλκω; unde ὁλκὴ & ὁλκὸς, &c. Vi. Dicitur etiam Ἰχθυολκὸς, & significat proprie, qui pisces reti è mari, aut flumine trahit. Sic Ἰχθυόμαστις, ος, ὁ, ἡ, qui vel quæ ex piscibus futura prædicit; Athen. l. 8. à Th. μαστὶς, Vi. Item Ἰχθυοπώλης, piscium venditor; Ichthyopola, piscarius, &c. Athen. l. 6. Unde, Ἰχθυοπώλιον, ἡ, piscium venditrix; idem l. 14. & Ἰχθυοπωλεῖον, ὁ, τὸ, piscaria, i. e. forum piscarium, locus ubi veneunt pisces, &c. à Th. πωλέω, Vi, Ἰχθυοτρόφος, qui pisces alit, piscinarius; item (de loco aliquo dictum) piscosus, Hesych. Unde Ἰχθυοτροφικὸς, qui piscibus alendis delectatur, & Ἰχθυοτροφεῖον, piscium vivarium, locus ubi pisces aluntur, & in neut. plur. Ἰχθυοτροφεῖα, aquatilium animaliam receptacula, à nom. τροφὸς, Vi. Ἰχθυοῦσα, ità dicta Icarus insula ob pulchritudinem piscium, quos habebat; à Th. Ἰχθὺς, ος, ὁ. Ἰχθυοφάγος, qui pisces comedit, piscibus victitans; unde, verb. Ἰχθυοφαγέω, piscibus vivo, seu victito. Aristot. à Th. φάγω, unde φάγος, &c. Vi. Ἰχθυοπαγὴς, pisci hærens, in Epigr. à Th. πηγνύω, seu πήγω, (fut. ξω, & in a. 2. ἐπάγην, Vi.) comp. ut reliqua antecedent. cum Th. Ἰχθὺς, V.

Ἰχθοτὸς, ὁος, ὁ, ἡ, piscis.

Ἰχθυώδης, ες, ὁ, ἡ, piscosus, piscolentus; & interdum piscis simi itudinem habens, piscem referens, &c. Unde adv. Ἰχθυωδῶς, piscium modo; à Th. Ἰχθὺς, V.

Ἰχνεύσιν παρθένου νέμεσις, in Epigr. i. e. Nemesis virgo sequax; ab Ἴχνος, ους, τὸ, Vi. Und: Ἰχνεύομαι, ῶμαι, vestigo, vestigiis consequor, &c.

Ἰχνελάτης, pro Ἰχνηλάτης, id Vi.

Ἴχνεσιν, dat. pl. ab Ἴχνος, ους, τὸ, quod vide.

Ἴχνευμα, τὸ, & Ἴχνευσις, indagatio, indago, vestigatio, &c. Sic Ἰχνεύτης, ὁ, ἡ, idem; item, Ἰχνευτὴρ, & Ἰχνευτὴς, vestigator, indagator, &c. Omnia verbalia à seq. Ἰχνεύω, id vide. Unde Ἰχνευτικὸς, vestigiis indagari; Poll.

Ἰχνεύμων, ICHNEUMON, qui & Ἰχνευτὴς, tanq. vest gator crocodili; ab

Ἰχνεύω, f. εύσω, vestigo, per vestigia sequor: &

Ἰχνέω, ῶ, Poët. pro Ἰχνεύω, εῖμι, eo, accedo: ab Ἴχνος, vestigium.

Ἴχνια, nom. pl. ab Ἴχνος, ους, τὸ, quod vide.

Ἰχνηλασία, vestigatio, investigatio, & Ἰχνηλατία, idem, indages, vel indago; item, Ἰχνηλάτης, & Ἰχνηλάτης, qui vestigia lustrat, seu scrutatur; vestigator; seu qui vestigiis aliquem, aut aliquid consequitur; unde sequens Ἰχνηλατέω, id Vi.

Ἰχνηλατέω, f. ήσω, indago, investigo: ex Ἴχνος, vestigium, & ἐλαύνω, persequor.

Ἴχνιον, ου τὸ, vestigium: ab

Ἴχνος, ους, τὸ, vestigium, imi pedis pars, gressus. Hinc Ἰχνεύω, vestigo; Ἰχνεύτης, ὁ, ἡ, vestigator.

Ἰχνεύτης, qui vestigiis insistit; ab Ἴχνος & βαίνω, f. βήσομαι, &c. V. Sic etiam Ἰχνηγεσία, est quæ vulgò plana forma vocatur. Eud. in Pand. hanc Cælius vocat descriptionem operis futuri, dicens, à Cicerone vocari formam; à nomine ἡγεμὼν, Vi Sic Ἰχνηπόδη, ης, ἡ, laqueus pedum, rete, cassis; Lasc. in Epigr. à Th. πόδη, comp. ut reliqua antecedent. cum Th. Ἴχνος, V.

Ἰχνοσκοπία, ὁ, alicujus vestigia lustro; Plut. de Orac. Pyth. Ab Ἴχνος & σκοπὸς, unde σκοπέω, ῶ, &c. Vide.

Ἰχὼρ, ῶρος, ὁ, sanguis crudus, sanies, tabum. Sumitur & pro sero: & pro humore qui ex Deorum cute vulnerata effluit.

Ἰχωρῥωτοειδὴς, ὁς, ὁ, ἡ, saniei speciem gerens, saniem trahens; ab Ἰχὼρ, & εἶδος, τὸ, &c. V.

Ἰχωρόῤῥυτα ὦτα, sanioſæ aures; Dioscor. l. 3. aurer, quibus manat sanies, vel aquosi aurium humores; item, Ἰχωρόῤῥυτος, ὁ, ἡ, saniem emanantes, ab Ἰχὼρ, & ῥέω, &c. V.

Ἰωνικὸς, ἡ, IONICUS, Ionum propriusve ab eod. Th.

Ἰωνικῶς, adv. Ionicè; item molliter & delicatè: à præced.

Ἰωνὶς, ίδος, ἡ, idem quod ἰωνιὰ; ut in Epigr. ἰωνὶς φωνὴ, Ionica vox; item, ἡ Ἰωνὶς, pro Ἰωνὶς χώρα; Ionica regio; ab Ἴων, ωνος, ὁ, ION, &c. V.

Ἰὼξ, ἰωκὸς, ὁ, apud Homer. idem quod ἰωκὴ, quod vide.

Ἰοξὶς, Hesychio & Suidæ, est, per Aphæresin τῆ ῥ, idem quod διοξὶς, perfecutio, insectatio, &c. id V.

Ἰοχέαιρ, ὁ, nomen regis ἀκλιτον. ex Domino excellius.

Ἰοχείη, ὁ, nomen viri ἄκλιτον.

Ἰοχὸς, locus montanus, & mons; item vestibulum domus; & vestibuli seu domus custos; al. ὦρος, pro ὤρος, &c. V.

Ἰοχθέτης, ὁ, nomen pii regis, ἄκλιτον, Heb. Dominus judicabit.

Ἰοχοὶ, ὁ nomen viri ἄκλιτον. Heb. senex.

Ἰοχὼ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. H.b. addat.

Ἰωάννης, ου, ὁ, nomen viri. Hebr. gratiosus.

Ἰωδὲ, nomen viri ἄκλιτον, Hebr. ejulans.

Ἰωδηλαῖος, ου, ὁ, jubilæus; dies festus Hebræis, quinquagesimo quoque anno, Naz.

Ἰώγα, Bœot. pro ἰγὼ, ego.

ΙΩΓΗ, ης, ἡ, tegmen, diversorium, lætus clamor.

Ἰωγμὸς, per Aphæres. τῦ σ, pro διωγμὸς, persecutio, tumultus bellicus, Th. διώκω, persequor.

Ἰώδης, ες, ὁ ἡ, violaceus, violæ similis, violam referens; Dioſc. l. 5. c. 171. ἴον, ου, τὸ, viola; item, rubiginosus, æruginosus, ferrugineus, ut ἰώδης χολὴ, æruginosa bilis, seu æruginis colore; exponitur etiam venenosus; à Th. ἰὸς, ου, ὁ, missile, jaculum; item, rubigo cujusque metalli; item, venenum; V.

ΙΩΗ, ῆος, ἡ, clamor, vox, flatus, qu. ab ἵημι, mitto.

Ἰωὴλ, ὁ, nomen Prophetæ ἄκλιτον. Hebr. acquiescit.

Ἰωκὰς, acc. pl. ab

Ἰωκὴ, per Aphæresin pro διωκὴ, idem quod δίωξις, persecutio. Th. διώκω, persequor.

Ἰωλκὸς, ὁ, ἡ, urbs Thessaliæ.

Ἴωμαι, curo, medeor; idem quod ἰάομαι, V.

Ἰωμὴν, 1. pl. a. 2. sub. verti ἔμι, eo.

ΙΩΝ, ωνος, ὁ, ION, à quo Iones dicti: sed

Ἰὼν, ὶοῦσα, eho, heus, ex ἰὼ. Est &

Ἰὼν, ὶοῦσα, profectus, a, prodiens, iturus, a. 2. part. verbi ἔμι, eo.

Ἰωνᾶς, ᾶ, ὁ, nomen viri. Hebr. columbus.

Ἰωνιὰ, viole.um, ubi ἴα nascuntur. Th. ἴον, viola: sed

Ἰωνία, ας, ἡ, IONIA, regio. Them. Ἴων, Ion.

Ἰωνίζω, & Ἰωνικίζω, Ionum more aliquid ago, Iones imitor; Ionicâ linguâ utor, &c. à præced. Ἰωνίς, & seq. Ἰωνικὸς, &c. V.

Ἰωνικὸς, ἡ, IONICUS, Ionum propriusve ab eod. Th.

Ἰωνικῶς, adv. Ionicè; item molliter & delicatè: à præced.

Ἰωνὶς, ίδος, ἡ, idem quod Ἰωνικὴ; ut in Epigr. Ἰωνὶς φωνὴ, Ionica vox; item, ἡ Ἰωνὶς, pro Ἰωνὶς χώρα; Ionica regio; ab Ἴων, ωνος, ὁ, ION, &c. V.

Ἰὼξ, ἰωκὸς, ὁ, apud Homer. idem quod Ἰωκὴ, quod vide.

Ἰοξὶς, Hesychio & Suidæ, est, per Aphæresin τῦ δ, idem quod διοξὶς, perfecutio, insectatio, &c. id V.

Ἰοχέαιρ, ὁ, nomen regis ἄκλιτον. ex Domino excellius.

Ἰοχείη, ὁ, nomen viri ἄκλιτον.

Ἰοχὸς, locus montanus, & mons; item vestibulum domus; & vestibuli seu domus custos; al. ὦρος, pro ὤρος, &c. V.

Ἰοχθέτης, ὁ, nomen pii regis, ἄκλιτον, Heb. Dominus judicabit.

Ἰοχοὶ, ὁ nomen viri ἄκλιτον. Heb. senex.

Ἰωχὼ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. H.b. addat.

Ἰὼψ, ἰωπὸς, ὁ, piscis nomen.

K.

K, Decimæ literæ signum, viginti denotat. & κ' pro κὴ ponitur. κὲ, Dor. pro κέ vel κεῖ, com. ἄν.

Καβάων, ωνος, ὁ, vel Καβέων, ωνος, ut apud Poll. legitur edax, vorax; qui cibo est inexplebilis, à κάβη, ης, ἡ, i. e. τροφὴ, cibus, &c. V.

ΚΑΒΑ'ΛΛΗΣ, ης, ὁ, CABALLUS, equus clitellarius.

Καβδὴ, pro κάβδης, prostravit, Dor. seu Poët. pro κατέβδης, 2. a. 2. ind. act. sic

Καβδῆναι, pro καταβδῆναι, a. 2. inf. act. & Καβδάλλειτ', 3. sing. a. 2. m. pro κατεβάλετο, à καταβάλλω, dejicio, Them. βάλλω, jacio. f. βδὴν, p. βέβληκα, a. 2. ἔβδην. p. m. βέβλημαι.

Καβδάλιον, idem quod Th. καβάλης.

Καβέων, vide supra in καβάων.

Καβδηκὸς, ὴ, ὸν, prosternendo aptus, ad dejiciendum idoneus; pro καταβδηκὸς, ex Plut. à καταβάλλω; unde καταβλὴ, &c. Videantur etiam præcedentia; sic καβδηκτικὸς, ad prosternendum aptior, &c. Plut. Sic etiam καβδλημα, pro καταβδλημα; id vide.

Καβδὸς, ὁ, descendens, Poët. Syne. pro καταβὰς, a. 2. part. act. verbi καταβαίνω, quod vide.

Καβὴ, ης, ἡ, cibus, q. à κάπτω, edo: à

ΚΑ'ΒΟΣ, ου, ὁ, frumentaceæ mensuræ genus. Hinc κάβη, cibus.

Καβὼς, πτος, ὁ, arus avis, propter edacitatem: à Th. κάβη; unde κάβη, V.

Καγαβὸς, ut, καλὲς καγαθὸς, i. e. καλὸς, ἡ ἀγαθὸς, Lonus, strenuus, honestus, &c.

Καγχρον, pro κρίνον.

ΚΑ'ΓΚΑΜΟΝ, ου, τὸ, lacryma Arabici ligni.

Καγκεὼν, seu κάγκανον, ου ὁ, aridus: à καγκαίνω, calefacio.

ΚΑΓΚΑ'ΖΩ, f. άσω, p. αικα, CACHINNOR, convitior, Iudè καγχασμὸς, cachinnus.

ΚΑΓΧΑΙ'ΝΩ, calefacio, arefacio, hinc κάγχανος, ου, aridus, siccus.

Καγχαλάω, cachinnor, rideo, vide seq.

Καγχαλίσαι, Poët. pro καγχαλᾶσαι, 3. pl. præs. sub. verbi καγχαλάω, exulto, rideo, Th. χαλάω, laxo, di mitto.

Καγχάομαι, ᾶμαι, rideo incomposite; à Th. καγχάζω, unde, καγχασμὸς, ὁ, ὁ, cachinnatio: i, e. ipsa, cachinnandi actio; vel cachinnus; i e. risus profusus, ὁ ἐκχυτόγελως, Suid. Item, καγχασητὴς, ὁ, ὁ, & καγχαστὴς, cachinnator, i. e. qui lubenter cachinnatur, &c. Apud Poll. Utrumque, ut dictum, verbale, à Th. καγχάζω, V. Unde etiam est καγχαλάζω, cachinnor, i. e. effuse rideo; idem quod Th.

Καγχεὺς, υος, ἡ, sive κάγχης, ου, ὁ, & κάγχεν, τὸ, idem q od Th. κάγχρυς, vide.

Καγχρυώδης πυρὸς, triticum, simile hordeo decorticato; κάγχρυς enim dicitur λελεπισμένου κριθὴ; item, καγχρυώδης ἄρτος, panis ex hordeo tosto, à Th. κάγχρυς, V.

Κάγω, pro κἀγὼ, & ego.

Καδδὴ, pro κατέδδη δί. κάδδη δ' ἄρα. Dor. pro κατὴ ἄρα.

Καδδὴ δ' ἴδε, pro κατέδδη δί. Sic κάδδὶ δ' ἴδησι, pro κατέδησι δί.

Καδδὶ, Poët. pro κἀδί.

Καδδίμοι, Æol. pro κατέμοι δί, a. 2. ind. à καταπίπτω, quod vide.

Κάδδ', idem quod Th. κάδ', sic καδδίσκος, ου, ὁ, idem quod καδίσκος, parvus cadus, & κάδδιον, idem quod κάδιον, idem, parva t sta, &c. Item pera, &c. Diminut. à κάδος, V.

Καδδεχδίπλω, Dor. vel Æol. pro καταδεχδίπλω, 3. dual. a. 2. act. verbi καταδαρθάνω, seu καταδῤῥῶ, dormio. Th. δερθάνω, idem. a. 2. ἐδαρθον, & per Metath. ἐδεκθον. f. δαρθήσομαι.

Καδδυνάμην, pro κατεδυνάμην, pro virili, à δυνάμις, εος, ἡ, potentia. Them. δυνάμαι, possum.

Καδδύσεις, pro καταδύσεις, a. 1. inf. act. verbi καταδύω, si.beo, penitus ingredior. Th. δύω, & δύνω, idem.

Καδμεῖος, ου, ὁ, CADMÆUS, dat. pl. Ion. Καδμείοισι: à Κάδμος, quod vide,

Καδμείονας, acc. pl. à Καδμεὶων, ονος, ὁ, Cadmensis: &

Καδμηΐδι ἀπὸ θιείδι, Dor. pro Καδμηΐνι ἀπὸ Θιείδι, Cadmæis à Thebis: &

Καδμηΐδι, ίδος, ἡ, Cadmæa: à

Κάδμος, ου, ὁ, CADMUS: nomen viri.

Κάδος, ου, τὸ, Poët. pro κῆδος, ους, τὸ, funus, & ipsa cadaveris elatio, funeris ille pompa, affinitas: at

Κάδος, vel κάδδος, ου, ὁ, CADUS, vas vinarium: & fitula pro suffragiis colligendis: hinc κάδιον, parvus cadus

ΚΑΔΥ'ΤΑΣ, ου, ὁ, herbula quædam Syriaca.

Καείω, idem quod καταίω, de nergo; à Th. δύω, V.

Καεὶς, ἐντος, ὁ, denatus, crematus: a. 2. par. pass. à κάω, uro. f. καύσω, a. 1. pass ἐκαύθην.

ΚΑ'ΖΩ, orno, f. σω. verb. Poët. perf pass. κέκασμαι.

κίκασμαι. hinc ἐκίκασο, 3. sing. plusq. p.

Κᾱκῶ, 3. si g. a. 2 sub. pass. &

Κᾰλύω, a 2 i.f. pass. à καίω, uro. f. κανσω, a. 2. ἐκαυν. 2. 2. pass. ἐκαύθην, & Ion. κάλω.

Κᾰκάνομαι, ardebo, f. 2. pass. verbi καίω, uro. vide præced.

Κᾰδέ, adv. sicut, velut: ex κᾰτά & ἅ, secundum quæ.

Κᾰδ' ἅπαν, & κᾰθ' ἅπαξ; ubique, omnino, funditus; à κᾰτά, ἅπαν, & ἅπαξ, &c. V. Sic κᾰθ' ἁυτόν; quemadmodum; ut, κᾰτ' αὐτόν; solus, ipse secum; sic dicitur esse qui solus est, & remotis arbitris; Plut. πρὸς ἑαυτόν, apud se, sive, secum; ὁ κᾰθ' αὑτόν, suæ ætatis homines, Herodian. μάζων κᾰθ' αὑτόν, suis viribus impar, Demosth. κᾰθ' ἑαυτόν, suæ ætatis; τὰ κᾰθ' ἑαυτόν; quantum ad se pertinet; Æschin. Item, κᾰθ' αὑτό, per se; ponitur pro secundo gradu necessitatis, apud Aristot. in Poster. Anal. &c. Item, κᾰθὰ Atticè pro κᾰθώς, veluti, sicut, tanquam, quemadmodum, prout, &c.

Κᾰθαγίζω, consecro, à κᾰτά & ἁγίζω, vide.

Κᾰθαγίζω, consecro; item solvo justa, perago exequias, adoleo, cremo: ex κᾰτά & ἁγίζω, consecro. Th. ἁγὼν, τό, veneratio; item purificatio; lustrati).

Κᾰθαγισμός, ῦ, ὁ, consecratio; item parentatio, parentatio: à præced. quod vide.

Κᾰθαγνίζω, purifico, vel expio; ex κᾰτά & ἁγνίζω, V.

Κᾰθαιμᾰγής, sanguinolentus, cruentus; ut κᾰθαιμα τραύματα, sanguinolenta vulnera; Euryp. ex κᾰτά & αἷμα, τό, Vinera; Indè κᾰθαιματόω, ῶ, & κᾰθαιμάσσω, cruento, vel valde cruento; (nam κᾰτ in comp. signif. frequenter adauget) unde κᾰθαιμακτὸς, ή, ὸν, cruentus, cruentatus; & κᾰθαιμάξας, (nam κᾰθαιμάσσω, in fut. habet άξω; præt. αχα, &c.) qui cruentavit, &c.

Κᾰθαίρεσις, εως, ἡ, destructio, subversio, exedes: item

Κᾰθαιρέτης, dejector, eversor; demolitor, vastator, interfector; sic κᾰθαιρετὴς, evertendus; ut, κᾰθαιρετία ἡ ἰσχύς, potentia evertenda; Thuc. & κᾰθαιρετικὸς, evertendi vim habens; ut κᾰθαιρετικὰ φάρμακα, Gal. medicamenta quibus reprimuntur, & minuuntur, quæ sur. ra molum aucta suar, &c. Omnia, verbalia à seq. verbo κᾰθαιρέω, id V.

Κᾰθαιρέω, detrabo, everto, destruo. f. ήσω f. 2. κᾰθεῖλον, ref. κᾰθήρηκα. a. 2. κᾰθεῖλον, ες, ε, ς, a. 2. part. act. κᾰθελὰν, comp. ex κᾰτά & αἱρέω, eligo. a. 2. εἷλον, ex ἕλω, insit.

ΚΑΘΑΙΡΩ, purgo, mundo, lustro, flagris cædo. f. ᾰρῶ. p. κεκάθαρκα. perf. pass. κεκάθαρμαι. perf. part. κεκαθαρμένος, η, ον. Hinc κάθαρμα, ατος, τὸ, purgamentum. κᾰθαρὸς, ᾶ, pures. κᾰθαίρω, ω, ὁ ἡ, idem.

Κᾰθάλλομαι, desilio. Th. ἄλλομαι, salio. f. ᾶμαι.

Κᾰθαλμὸς, ὁ, ὁ, ἡ, saltus, vel aliquantum saltus, aliquanta imbutus saltedine, &c. Item, κᾰθ' ἁλὸς, tale confertus; subsaltus, &c. Ex κατὰ & ἅλς, ἁλὸς, unde ἅλμη, ἡ, &c. V.

Κᾰθαμαξεῖον, vel καταμαξεῖον, curru tero, currum agito per; unde, ἐδὸς καθημαξευθυῖα, via plaustris trita, unde Meta. h. καθημαξευμένον, dicitur quicquid est tritum, triviale, &c. à κᾰτά & ἅμαξα, unde ἁμαξεῖον, &c. Vide.

Κάθαμμα, τὸ, vinculum, nodus; ut κάθαμμα λύειν, proverb. est verbale à καθάπτω, vel à κᾰτά & ἅμμα, τὸ, V.

Κᾰθαμμίζω, arenâ obruo; Aristot. ex κᾰτά & ἄμμος, ου, ἡ, idem quod Th. ψάμμος, ου, ἡ, &c. V.

Κᾰθάπαξ, omnino, in universum, &c. Ex κᾰτά & ἅπαξ, neut. à masc. ἅπας, vide.

Κᾰθάπαξ, omnino, adv. ex κᾰτά & ἅπαξ, semel.

Κᾰθάπερ, sicut: ex κᾰτά & ἅπερ, quod ab ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ.

Κᾰθάπτομαι, demulceor, inf. præs. pro imperat. more Att. à

Κᾰθάπτομαι, f. ψομαι, demulceo, perstringo, lacesso, incesso: καθαπτόμενος, præs. part. hinc καθαπτικὸς λόγος, modacia dicta; ex κᾰτά & ἅπτομαι, tango. f. ψομαι.

Κᾰθάπτω, contingo, alligo, invado, cum gen. f. ψω. p. κατῆφα. a. 1. καθῆψα ex κᾰτά & ἅπτω, tango.

Κᾰθάρειος seu καθάριος, ου, ὁ, mundus. Th. καθαίρω, purgo.

Κᾰθάρειον πῦρ, lustralis igris, Euryp. vide præced.

Κᾰθαρδία, purgo, purus sum: ab eod. Th.

Κᾰθάρδω, purum factum esse, Icn. pro καθαίρω, perf. inf. pass. &

Κᾰθαρθῆναι, a. 1. inf pass. verbi καθαίρω, purgo. f. ᾰρῶ. perf. pass. κεκάθαρμαι.

Κᾰθαρεύθομαι, idem quod καθαρεύω, purus sum, à Th. καθαίρω, V.

Κᾰθαρεύω, purgo. f. ήσω. a. 1. ind. ἐκαθάρευσα. a. 1. imperat. καθάρευσον, ἀτω, a. 1. sub. καθαρεύσω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. καθαρεύσαι. perf. act. κεκαθάρευκα. perf. pass. κεκαθάρευμαι. a. 1. pass ἐκαθαρεύθην, a. 1. imperat. pass. καθαρεύθητι. Them. καθαίρω, purgo.

Κᾰθαρὸς, ᾶ, ὁ ἡ ὸν, sincerus, purus; item quod καθαρεύω, V. Unde καθαρεύτης, ητος, ἡ, munditia, puritas; à καθαρεύω, purifico, &c. V.

Κᾰθαρσιὸς, ῦ, ὁ, purgatio: ab eod.

Καθαρσίος, ου, ὁ, ἡ, purgatio: ab eod. Th.

Κᾰθάρσιος, ου, ὁ, ἡ, lustralis, purgatorius: καθάρσιον ὕδωρ, aqua lustralis. Them. καθαίρω, purgo.

Κᾰθαρσὶς, εως, ἡ, purgatio, expiatio. abecd. Them.

Κᾰθαρτέον, purgandum; item καθαίρω, ρῶ, ὁ, & καθαρτὴς, ῆ, ὁ, purgator; expiator, lustrator, &c. Item καθαρτήριος, purgativus, vim habens purincam; item expiativa; unde, in neut. τὸ καθαρτήριον, medicamentum purgans; & in plur. neut. τὰ καθαρτήρια, dicuntur purgationes: item, πῦρ καθαρτήριον, purgatorium, ignis purgatorius, in Can. Apost. Item, καθαρτικὸς, ῆ, ὸ, purgativus, sive purgatorius, purgandi vim habens, ut καθαρτικὴν φάρμακον, &c. Plut. Omnia verbalia, a Th. καθαίρω, & καθαίρομαι, V.

Κᾰθαρύλλιον, q. d. nitidulus, ut Καθαρύλλιος ἄρτος apud Athen. diminut. à καθαρὸς, V.

Κᾰθαρῶ, Dor. pro καθαρῆς, gen. a καθαρὸς, purus.

Κᾰθαρῶς, adv. purè, item manifestè; à καθαρὸς.

Κᾰθαυαίνω, arefacio, exarefacio; ex κᾰτά & ἀυαίνω, V.

Καθαυτόθι, idem quod αὐτόθι, ibi, illic, iltic, ab αὐτὸς; item, καθαυτὸν, pro καθ' αὐτὸν, per se; sua sponte, seorsim; ut καθ' αὐτὸν ἦν, per se ipsum constare; sic, τὸ καθ' αὐτὸ καλὸν; quod per se nobis placet, quod animos omnium naturâ & specie sua commovet, &c.

Καθεδεῖσθαι, ῆ, εῖται, sedebo, f. 2. m. verbi καθίζομαι, sedeo. Them. ἕζω, seu ἑῶ, collocο.

Καθέδρα, ας, ἡ, suggestum, CATHEDRA, sessio: à

Καθέζομαι, sedeo, præs. part. καθεζόμενος. imperf. ἐκαθεζόμην. f. 2. m. καθεδοῦμαι. hinc καθέδρα sella: ex κᾰτά & ἕζω, seu ἕω, collocο.

Καθεῖκται, perf. inf, act. à καθίημι, demitto. Th. ἵημι, seu ἑῶ, mitto, p. εἷκα.

Καθεῖλον, ες, ε, ς, 2. ind. act. verbi καθαιρέω, destruo, quod vide.

Καθεῖμαι, demissus, perf. part. pass verbi καθίημι, demitto. Them. ἑῶ, mitto.

Καθείργμαι, remissè, parcè, dimissè, &c. à præced. καθείργω, V.

Καθείνω, a. 2. inf. act. à καθίημι, demitto. quod vide.

Καθείρτο, 3. pl. pluf. p. pass. à καθίημι, demitto, perf. pass. καθεῖμαι ex κᾰτά & ἵημι, mitto: f. ἥσω, a. 1. ἧκα, perf. εἷκα.

Καθείργνυμι, idem quod καθείργω, vide in sequent.

Καθείργω

Κᾰθεῖργω & καθείρκτω, 3. sing. perf. & pluſq. p. pass. verbi καθείργω, concludo, coercco: quod ex κᾰτά & εἴργω, includo: f. ξω.

Κᾰθείργω, prohibitio, conclusio, coercitio, &c. verbale à καθείργνυμι, vel καθείργω, &c. V. præced.

Καθεῖς, ἴσῆ, ὁ, a. 2. part. act. à καθίημι, demitto, a. 2. κᾰθεῖλον. Them. ἵημι, mitto: sed

Καθεῖς, vel καθ' εἷς, alius post alium, figillatim: καθ' pro κᾰθ', ex ᾗ εἶτα, & deinde.

Καθείσαν, 3. sing. a. 1. act. verbi καθίζω, sedere facio: ex κᾰτά & ἵζω, a. 1. εἶσα.

Καθεῖσηκάς, 3, pl. pluſq. p. act. verbi καθίστημι, constituo; quod vide.

Καθέστο, 3. sing. pluſq. p. pass. à καθίημι, vide καθεῖντο.

Καθεύδω, quotidiè; pro καθ' ἑκάστην ἡμέραν, &c.

Καθεύδω, ω, unusquisque: ex ὃς vel κᾰτά, & ἕκαστος, quisque.

Καθηγέτης, ου, ὁ, ἡ, voluntarius: ex κᾰτά, & ἑκὼν, idem quod ἑκὼν, ὀντος, ὁ, voluntarius.

Καθεκτέον, retinendum est: item καθεκτικὸς, cohibens, continens, seu retinens; ut καθεκτικὴ δύναμις; vis & potentia retinens, seu continens; à seq. καθεκτὸς, V.

Καθεκτὸς, ῆ, qui detineri potest, qui potest ferri: à κατέχω, detineo. Th. ἴσχω, habeo: f. ἕξω.

Καθεκτῶς, adverb. ita ut contineri, retineri possit; à præcedent. καθεκτὸς; vide.

Καθέλκω, 2. sing. a. 2. sub. act. à καθωρία, quod vide.

Καθέλκω τὸν ὁλκάδα, subducere navem. Th. ἕλκω, traho, f. ξω.

Καθέλκω, & καθείλκω, traho deorsum, (cui opponitur ἀνέλκω) ut καθέλκειν, sive καθέλκειν τὰς ναῦς, in mare naves deducere, Ilocr. & Demosth. à κᾰτά, & ἕλκω, undè ἐλκύω, &c. V.

Καθέξω, εἷς, εῖ, f. 2. ind. act. verbi καθωρία, destruo; quod vide.

Καθέρμιον, ου, τὸ, monile ex variis gemmis in pectus mulierum descendens, ornamentum collare. Isa. 3. & Bzech. 16. à καθίημι, demitto. Them. ἵημι, seu ἑῶ, mitto.

Καθέρμω, a. 2. part. m. verbi καθίημι, demitto. Th. ἵημι, seu ἑῶ, mitto, a. 2. m. ἕμαν, ἕσω, ἕτο.

Καθεξῆς, adv. ordine, deinceps: ex κᾰτά, & ἑξῆς, idem.

Καθεξὶς, retentio, conservatio: Item, detentio; Thuc. Aristot. ut κᾰθεξὶς τῆς ἀρχῆς, imperii conservatio, sive detentio, &c. Est verbale, à verbo κατέχω, vel κατίσχημι, id vide.

Καθέξω, f. 1. act. verbi κατέχω, detineo, retineo, Them. ἴσχω, habeo: f. ἕξω.

Καθέω, demittito, Ion. pro καθίει, vel καθές. a. 2. imperat. m. verbi καθίημι. Them. ἵημι, mitto: a. 2. ἧκα, a. 2. m ἧμαν.

Καθέρπω, ζω, irrepo, serpo, ut Joseph. l. 2. καθερπύσαντες ἀπὸ τῆς τοιχῶν, &c. à κᾰτά & ἕρπω, V.

Καθές, demitte, a. 2. imperat. act. ejusdem verbi & Them.

Καθεσθ, 3. pl. a. 2. ind. act. καθίω, verbi καθίημι, demitto; quod vide.

Καθεσθίω, exedo, corrodo, devoro, &c. à κᾰτά & ἐδίω, V.

Καθέσις, sedes, & domicilium, diversorium, habitatio, &c. verbale à καθίζομαι, sedeo; V. Item καθέσις, demissio, dejectio, immissio, insectatio, &c. verbale à καθίημι, vel καθίεμαι; vide.

Καθεσμὸς, ῦ, ὁ, confessus, sedes, Aristoph. in vespis, verbale, à καθίζομαι, sedeo; V.

Καθέσσατο, Ion, & Poët, pro καθέσατο, collocarunt, 3. pl. a. 1. m. ind. verbi καθίζω, colloco: ex κᾰτά & ἵζω, a. 1. ἔσσα.

Καθεστηκὼς, perf. part. pass. verbi καθίστημι, constituo, statuo, perf. pass. καθέστημαι. Ex κᾰτά & ἵστημι, sto.

Καθέστηκα, ας, ε, perf. ind. act. in 3. pl. καθεστήκασι: & hinc

Καθεστηκὼς perf. part. à καθίστημι, constituo; quod vide.

Καθεστηκότως, compositè, animo composito, & moderato, Aristot. 8. Polit. adv. à præced.

Καθεστήκω, consto, persto, constanter permaneo; ex κατὰ, & ἑστήκω; vide.

Καθεύδω, ὦτος, per Sync. pro καθεύδηκας, perf. part. verbi καθίστημι, quod vide.

Καθευτὴρ, ῆρος, ὁ, q. d. demissor, & immissor; sic dicitur Hippocrati, linearnentum tortum, quod intra ulcera inditur: Item instrumentum chirurgicum, cavum, & alterâ parte recurvum, quo urina retenta elicitur, & vesicæ vitia probantur; Gal. & Ægin. (est etiam monile, sicut καθέρμιον, id vide.) Item, καθετηρισμὸς, ῦ, ὁ, administrationis chirurgicæ ratio, quâ injicitur, per catheterem, in vesicam, id quod ad ejus curationem convenit, &c. Item, καθετὴρ, ῆρος, ὁ, dicebatur agnus qui in mare demittebatur; apud Suid. ex Lysia & Militone. Omnia, verbalia à καθίημι, & καθίεμαι; V.

Καθέτιον, ου, ἡ, perpendiculum, linea perpendicularis: à καθίεμαι, quia deorsum mittitur.

Καθεῦδε, dormivit, pro ἐκαθεύδησε, 3. sing. imperf. Ion. vel præs. imperat. act. verbi καθεύδω, καθεύδοντος, acc. sing. part. præs. καθεύδομεν, dormiamus, præs. sub. Them. ἑυδῶ, f. ήσω, dormio.

Καθευδήσομεν, ῶμεν, scommatis incessio, & illudo; ex κατὰ & ἑυδήσομεν, colloquor; item ludo, jocis vel lusu me oblecto, & exhilaro, ab ἑυδία, ἡ, colloquium: Item lusus, jocus, &c. V.

Καθεύδω, ῶ, vel καθεύδω, decoquo; à κᾰτά & ἕψω, V.

Καθεύδων, despiciebant, 3. pl. imperf. Att. à καθεύδω, est & 1. sing. Them. ὁράω, video.

Καθὴ, sedes, Att. pro καθέσει, & Ion. καθῆσαι, 2. sing. præs. verbi καθίημι, idem quod ἧμαι, sedeo.

Καθηάδω, pubesco, à κᾰτά & ἡβάω; V.

Καθηγέομαι, ῆμαι, dux sum viæ, duco, præco: vide καθηγήτης.

Καθηγεμὼν, όνος, ὁ, ἡ, dux viæ, suasor, præceptor: &

Καθηγεμονικὸς, ad præcundum, & præcipiendum aptus; undè, compar. καθηγεμονικώτερον, faciliore ductu, via, & ratione, &c. Budæus in Epistol. item,

Καθηγήτης, ου, ὁ, dux viæ; item inst tutor, præceptor: à καθηγέομαι, ῆμαι, præco, præceptor sum: ex κᾰτά & ἡγέομαι, duco.

Καθηδυπάθεια, per luxum & voluptatem absumo: ex κᾰτά & ἡδὺς, suavis, & πάσχω, patior: a. 2. ἔπαθον.

Καθῆκα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi καθίημι, demitto; quod vide.

Καθῆκον, οντος, τὸ, officium, convenience, decens, &c. Vide in seq. Item, καθῆκόντως, ita ut officium postulat, decenter, ritè, convenienter, &c. adv. à præcedent. καθῆκον, & seq. καθήκω; vide.

Καθήκω, convenio, pertineo καθήκῃ, convenit, cum dat. Hinc καθήκων, ουσα, ῆκον: undè καθῆκεν, officium, quod convenit alicui: καθήκων, officiosus: ἀκαθήκων, inofficiosus.

Καθηλόω, clavo defigo, vel configo: ab ἦλος, clavus.

Καθήλωσις, confixio quæ fit clavis; item καθηλωσὶς, ῆς, ὁ, qui clavis defigit, aut configit, &c. Utrumque verbale à præced. καθηλόω.

Καθήμια, τὸ, monile, &c. idem quod καθέρμιον, & ab eod. id vide.

Κάθημαι, sedeo: imperat. κάθησο: imperf. ἐκαθήμην, σο, το. Them. ἧμαι, idem.

Καθήμενος, ἡ, ον, insidens, præs. part. à præced.

Καθημέρα, quotidie: ponitur adverbialiter, & sæpe præponitur τὸ: &

Καθημερινὸς, ἡ, όν, quotidianus: ex κᾰτά & ἡμέρα, dies.

Καθημερὸς, idem quod præced. καθημερινὸς, V.

Καθημερτὴς, qui in diem vivit, præsentibus rebus contentus, atque ex parato, minimè solicitus de futuris, &c. ex κᾰτά, & ἡμέρα, V.

Καθήν, abstersit, Ion. 3. sing. a. 1. act. verbi καθαίρω, purgo: f. αρῶ.

Καθηράλιθω, per Systolen, pro καθηρήλιθω, a. 1. ind. act. verbi καθαιρέω, destruo, quod vide.

Καθήρπτο, 3. sing. pluſq. p. pass. ejusd. verbi.

Καθῆσθε, sedisse præt. inf. à κάθημαι. Th. ἧμαι, idem.

Καθῆστο, sede, præs. imperat. ejusdem verbi.

Καθήσομαι, sedebo, f. 1. m. à κάθημαι, sedeo. Th. ἧμαι, idem.

Καθῆτο, sedebat, Poët. pro καθῆντο, penultima circumflexa. Ion. pro ἐκάθητο, 3. singul. Imperfect. verbi κάθημαι. Alii volunt esse 3. singul. pluſq. p. ab ἵζω. perf. pass. ἧσμαι, pluſq. p. ἥσμην, ἧστο, ἧτο.

Καθῆψαν, annexuit, 3. sing. a. 1. act. verbi καθάπτω. Them. ἅπτω, necto: f. ψω. p. ἧφα.

Καθήφορος, ου, ὁ, lassus, & fessus ad sudorem usque: ex κᾰτά & ἰδρὼς, sudor. Est & θῆρος ἕως τῶν ἱδρώτων.

Καθιδρωθέντες, nom. plur. aor. 1. part. pass. à
Καθιδρώω, pro καθιδρύω, sedeo, colloco. Th. ἱδρύω, sedere facio.
Καθιδρύομαι, sedem & domicilium habeo; est pass. à seq. act. & à præced. Th. Unde verbale, καθίδρυσις, εως, ἡ, dedicatio, &c. Sed dicitur etiam καθίδρυμαι, collocor; unde part. præs. καθιδρυμένος, situs, collocatus, & comp. ἐγκαθιδρυμένος, suum habens situm domicilium & collocatum, &c.
Καθιδρύω, f. ύσω, p. υκα, colloco, construo: ab eod. Th.
Καθίδρυσις, idem quod præced. καθίδρυμα; V.
Καθίει, demittebat, 3. sing. imperf. q. à καθίω, verbi καθίημι, demitto. Th. ἵημι, seu ἴω, mitto.
Καθιείς, dimittens; Aristoph. est part. ejusdem verbi & Th. Unde etiam, pass. καθιέμενος, demittor, submittor, descendo in certamen, a quo part. καθίμενος, dimissus, conjectus.
Καθιερεύω, sacrificio, sacris operor; idem quod Ἱερεύω, & ἱερεύομαι, macto: Item dico, consecro, &c.
Καθιερόω, ῶ, consecro, dedico, devoveo. Th. ἱερός, sacer.
Καθίερσις, ιος, ἡ, consecratio, dedicatio, devotio, &c. Item, καθιερώτια, dicanda sunt illis. Plat. de leg. verbalia à præced. καθιερόω, V.
Καθίεσαν, 3. pl. imperf. καθίημι, à καθήμαι, quod vide.
Καθιεσάν, sedeo, insideo: ex κατὰ & ἵζάνω, idem quod ἵζω, sedere facio, sedeo.
Καθίζδ', sedeo, Dor. pro καθίζου, præs. imperat. pass. à καθίζω, quod vide.
Καθίζεσσαν, acc. sing. part. præs. fœm. gen. à
Καθίζω, εις, ει, sedeo, colloco: f. ἴσω; a. 1. ἐκάθισα. Hinc a. 1. imperat. κάθισον, άτω, & in pl. καθίσατε, a. 1. part. act. καθίσας, a. 1. sub. καθίζω, ης, ᾗ, a. 1. inf. καθίσαι, perf. act. κεκάθικα, præs. med. καθίζομαι, a. 1. m. ἐκαθισάμην, ω, ατο, a. 1. sub. m. καθίσωμαι, ῃ, ηται, & in a. pl. καθίσωνται. Ex κζ΄ & ἵζω, sedere facio.
Καθίημι, demitto: f. ήσω, a. 1. ind. καθῆκα, a. 2. κάθἷν, præs. pass. καθίεμαι, demittor, præt. part. καθείμενος, η, ον. Ex κζ΄ & ἵημι, mitto.
Καθίκνο, Ion. pro καθίκω, 2. sing. a. 2. m. verbi καθικνέομαι, contingo, percutio, assequor. Ex κζ΄ & ἱκνέομαι, venio: f. ἵξομαι, a. 2. m. ἰκόμην, ν, στο.
Καθικτάτω, 3. sing. imperf. act. à
Καθικτάζω, f. άσω, p. άκα, idem quod ἱκτάζω, supplico. Them. ἱκτης, supplex.
Καθικνέομαι, contingo, assequor: ab ἱκνέομαι, venio: f. ἵξομαι, a. 2. m. ἰκόμην.
Καθιμάω, ῶ, sine loreo demitto; item, simpl. demitto, Aristoph in Vesp. & apud Athen. indè verbale καθίμασις, demissio per funem loreum; Plut. à κζ΄, & ἱμάω, V. Sed, pro καθιμάω, dicitur etiam interdum καθιμενδάω, idem; à κζ΄, & ἰμενία, ἡ, idem quod Th. ἱμάς, funis loreus, &c.
Καθίξας, ἀνδ΄ος, ὁ, a. 1. part. act. Dor. pro καθίσας, à καθίζω, sedeo: f. ἴσω.
Καθίξῃ, forte scribendum καθίξη, Dor. pro καθίσῃ, 3. sing. a. 1. sub. act. verbi καθίζω, sedeo: vel legend. καθιζεῖ, 3. sing. f. 1. Dor. καθίξει, εἷς, εἷ, pro καθίσω, εις, ει. Vel lege καθίζοις, ut in Crispini codice.
Καθίξω, Dor. pro καθίζω, f. 1. verbi καθίζω, sedeo, quod vide.
Καθιππάζομαι, equo decurro, in equo vel equitatu incurso; ut καθιππάσατο χώρου, incursavit regionem; item, Metaph. apud Laërt. dicitur, καθιππάζεσθαι τὴν φιλοσοφίαν, circa philosophiam se exercere, à κζ΄ & ἱππάζομαι, V. Sic etiam, καθιππεύω, perequitor, equitando decurro, Herodian. l. 6. & in pass. καθιππεύομαι, perequitor, ibid. unde verbale καθίππευσις, invasio, & incursio quæ fit equo; Item, adequitatio, ex κζ΄, & ἵππευμα, V.
Καθίππομαι, sedebo, Att. pro καθίσομαι, f. 1. m. ejusdem verbi.
Καθιπποκρατέω, ῶ, equis, sive equestribus copiis vinco, Poll. ex κζ΄, & ἱπποκρατέω, V.
Καθιππόω, ῶ, ad alendos equos, seu, in alendis equis, insumo, Isæus, Bud. com. ex κζ΄, & ἵππος, ω, V.
Καθίπταμαι, sive καθίπτομαι, devolo, volando descendo; Luc. ex κζ΄, & ἵπταμαι; V.
Καθίσας, ἀνδ΄ος, ὁ, a. 1. part. act. &
Καθίσατε, considite, 2. pl. a. 1. imperat. act. verbi καθίζω, quod vide.
Καθίσῃ, 3. sing. f. 1. act. &
Καθίσεσθε, 2. pl. f. 1. m. ejusd. verbi.
Καθίσῃ, 3. sing. a. 1. sub. act. & in 3. pl. καθίσωσι, à καθίζω, f. ίσω, sedeo, quod vide.
Καθίσιος, ου, ἡ, sessio, sedes, Plut. Item, κάθισμα, ατος, τὸ; idem, sessio; sed vocabulum est medicum; ut Dioc. l. 3. decoctum, ὃν καθίσμασιν, in desessionibus, medetur matricis malis; utrumque verbale, à verbo præced. καθίζω. Sed pro κάθισμα, dicitur etiam ἐγκάθισμα.
Καθίσαι, appone, per Apocopen pro καθίστωθι, præs. imperat. &
Καθισ-άναι, præs. inf. verbi καθίστημι, quod vide.
Καθίσταμαι, constituo; item instituo: & pass. constituor, colloco, componor; item venio, sum, fio. Th. ἵστημι, statuo, sisto.
Καθισ-άνω, & καθισ-άω, ῶ, idem quod καθίστημι, V. constituo; sed cum εἰς, exp. conjicio in, &c.
Καθίστη, 3. sing. imperf. act. à
Καθίστημι, vel καθισ-άω, constituo, f. καταστήσω, p. καθέστηκα, plusq. p. καθεστήκειν, a. 1. κατέστησα, a. 2. κατέστην, ης, η, præs. pass. καθίσταμαι, σαι, ται, a. 1. ind. pass. κατεστάθην, ης, η. Ex κζ΄ & ἵστημι, statuo.
Καθίστη, 3. sing. præs. ind. act. à καθίστημι, ης, ησι.
Καθιστῶσα, Atticè pro καθισ-άσα, præs. part. fœm. gen. q. à καθισ-άω, ab eod. verbo.
Καθό, sicut, quod, in quantum, in hoc, adv. ex κζ΄ & ὅ, quod.
Καθοδηγός, dux viæ, seu itineris; unde καθοδηγία, ἡ, viæ deductio; & καθοδηγέω, dux viæ sum, deduco; ex κατὰ, & ὁδηγός, unde ὁδηγία, & ὁδηγέω, &c. vide.
Καθ' ὁδόν, rectè, atque ordine; Plat. 4. de rep. ex κατὰ, & ὁδός, V. unde etiam καθοδός, ου, ἡ, descensus; seu, migratio ex aliquo loco; Plut. item reditus, plerumque, exulum in patriam; Thuc. & Xen. pro eo Ionicè dicitur κάτοδος, apud Herodot.
Καθολικῆς, ὴ, όν, generalis, e: ex κζ΄ & ὁλικός, universalis. Them. ὅλος, totus.
Καθολικῶς, adv. à præced. καθολικὸς, V. & idem cum seq. καθόλου.
Καθόλου, adv. prorsus, in universum, in summa; in genere: ab eod. Th.
Καθομολίζω, f. ίσω, complano: & Metaph. à ferocia in mansuetudinem redigo, Th. ὁμαλὸς, planus.
Καθομοιρίζω, idem quod ὁμοιρίζω, Homerice induco, Homericis verbibus describo, vel celebro, ab Ὅμηρος, Homerus.
Καθομιλία, ᾶς, consuetudinem habeo, seu commercium; sed apud Schol. Aristoph, καθομιλᾶν τοῖς κρείττοσι, exp. inserviens tempori; item alloquor, colloquor, &c. Aristot. Pol. 5. unde, ab ejus pass. καθομιλοῦμαι, apud Diosc. l. 6. στρεβλὸν γέλως καθομιλεῖ, exp. in proverbii consuetudinem abit: ex κζ΄, & ὁμιλέω, V.
Καθομολογέω, confiteor; item pacisco, despondeo: præs. pass. καθομολογοῦμαι, despondeo; item pass. desponsor, promittor: ex κατὰ, ὁμοῦ, simul. & Th. λέγω, dico.
Καθοπλίζω, f. ίσω, armo: præs. pass. καθοπλίζομαι, armor: præs. inf. καθοπλίζεσθαι, perf. pass. καθώπλισμαι, perf. pass. καθωπλισμένος, η, ον. Ex κζ΄ & ὁπλίζω, armo. Th. ὅπλον, arma.
Καθοπλισμός, instructio quæ armis fit, seu armatura, armorum instructio, &c. Item καθόπλισις, actio ipsa armandi, &c. Xen. ex κατὰ & ὁπλίζω; Vide.
Καθοπτίδιος, despicio, καθόπτης, ὁ ἡ ἡ; conspicuus, oculis subjectus, & καθόπτης, speculum, &c. eadem cum κατοπτεύω, κάτοπτος, & κατόπτευμα; quæ vide.
Καθορᾷ, intuetur, 3. sing. ind. act. à
Καθορᾶσαι, fut. άσω, p. καθώρακα, Atticè καθεώρακα, à Themate, ὁράω, video.
Καθορκωτὴς, perspicax; Poll. verbale, à præced. καθορκόω, despicio, deorsum aspicio; item, perspicio, oculis lustro; & Metaph. perspicio; id est, animadverto, &c.
Καθορθόω, dirigo, consummo; ut καθορθοῦσθαι ἅπασῃ ἀρετῇ, evadet consummatus in omni virtute; ex κατὰ, & ὀρθόω, vide.
Καθορίζω, definio; ex κατὰ & ὁρίζω, vide.
Καθόρμιον, τὸ, collare ornamentum, ambitus, idem quod seq. καθόρμιος, V.
Καθορμίζομαι, idem quod seq. καθορμίζω, V.
Καθορμίζω, f. ίσω, stationem subeo, in portum

portum, appello. Them. ὅρμος, statio navium.
Καθόρμιον, ου, τὸ, monile, Hos. 2. 13. ex κζ΄ & ὅρμος, idem.
Καθοσιόω, sanctum scelerisque purum reddo; & apud Theologos, sanctifico; item expio; item consecro, dico, as. Et in pass. καθοσιῶδομαι, exp. etiam, sacrificari; un è καθοσίωσις, εως, vel ιος, ἡ, sanctificatio, Suid. sed exp. etiam, justificatio, & condemnatio; (i. e. δικαίωσις, ἡ κατάκρισις) ex κζ΄, & ὁσιόω; vide.
Καθόσον, & καθ' ὅσον, quantum: ex κατὰ ὅσος, quantus.
Καθότι, eò quod: ex κζ΄ & ὅτι, τι.
Κάθου, demitte, a. 2. imperat. m. κάθεσο, κάθου, & κάθου, verbi καθίημι, quod vide. Item
Κάθου, sede, pro κάθησο, undè κάθω, & pe. Syllol. κάθου, sublato σ, & Crasi facti κάθου, à καθήμαι, sedeo: quod ex κζ΄ & ἧσαι idem.
Καθυβρίζω, f. ίσω, insolenter afficio injuriis, injuria lacesso, dedecore afficio: ex κζ΄ & ὑβρίζω, idem. Them. ὕβρις, injuria.
Καθυδατόω, madefacio, madore perfundo, humecto, &c. Hippocr, Aphor. 1. 7. à seq καθυδρόω, V.
Κάθυγρος, ου, aquosus: ex κζ΄ & ὑγρὸς, humidus.
Καθυδρος, ὁ ἡ ὑ, aquosus, abundans aquis, præhumidus, &c. undè καθυδατόω, ὑδρομέλι, nymphæ aquarum, in Epigram. ex κζ΄, & ὕδωρ, undè ὕδρος, τὸ, &c. V.
Καθυλακτέω, ῶ, oblatro, latro in, &c. à κζ΄, & ὑλακτέω, V.
Καθυλομανέω, ῶ, frondibus & foliis luxurio; seu, supervacuis frondibus luxurians sylvesco, Metaph. de muliebri libidine dicitur, apud Hipperat. in Epist. ad Dionys. à κζ΄, & ὑλομανέω; vide.
Καθυμνέω, ῶ, decanto, celebro, ex κζ΄, & ὑμνέω; V.
Καθυπερέχω, supero, superior sum, vinco; ex κζ΄, & ὑπερέχω, V.
Καθυπέρθε, idem quod seq. καθυπέρθεν; vide.
Καθυπέρθεν, in summo loco, supra, adv. ex κατὰ & ὑπέρθεν, supra. Them. ὑπὲρ, super.
Καθυπέρτερος, superior, præstantior, editior, elatior, legitur etiam καταυπέρτερος, Ionicè; item, καθυπέρτατος, editissimus, supremus, &c. ex κατὰ, & ὑπέρτερος, &c. V. Item, καθυποστρέφω, ῶ, præsto, superior sum, &c. vide ὑπέρτερος.
Καθυπισχνέομαι, promitto, polliceor: item voveo, ut καθυπίσχετο τῇ Θεῷ, Deo vovit; Nazanz. ex κατὰ, & ὑπισχνέομαι, ἐμαι, V.
Καθυπνος, & καθυπνόω, gravi seu alto oppressus somno, graviter consopitus; vel somno lentus, &c. unde καθυπνόω, obdormio; ut apud Xenoph. ἵνα ἡ καθυπνώσῃς ἡδέως, ut suaviter somnum capias, &c. Undè verbale καθύπνωσις, obdormitio; Aristot. Probl. 17. Seg. 11. ex κατὰ & ὕπνος, undè ὑπνόω, &c. V.
Καθυποβάλλω, subjicio, subgero, admoneo, Undè καθυποβεβλημένος τῷ δεσμῷ, dicitur pro in vincula conjecto: item καθυποβαλλὴν τῇ ἀναθέματι, anathemati subjicere, &c. ex κατὰ & ὑποβάλλω; V.
Καθυποκείμενος, subjaceo, subsisto, &c. ex κατὰ & ὑποκείμενος, V.
Καθυποκρίνομαι, histrionica actione capio, capto, feu demulceo, &c. à κατὰ & ὑποκρίνομαι, V.
Καθύποπτος, subpectus, ex κατὰ, & ὕποπτος, V.
Καθυποτάσσω, subigere, subjicere, ex κατὰ & ὑποτάσσω, vel πάω, subjicio, subigo, &c.
Καθυστερέω, posterior sum, tardius & serius vento, cedo, inferior sum, &c. Item καθυστερίζω, tardo, morot, &c. ex κατὰ & ὕστερος, &c. V.
Καθυφαίνω, intexo; ex κατὰ, & ὑφαίνω, V.
Καθύφειμι, subtraho; idem quod seq. καθυφίημι, V.
Καθυφείς, a. 2. part. act. verbi καθυφίημι, subtraho: hinc
Καθυφεῖσθαι, aor. 2. infin. med. ejusdem verbi. Them. ἵημι, seu ἴω, mitto, a. 2. ἧκα.
Καθυφίημι, vel καθυφίεμαι, submitto, remitto: item cedo; item prodo, condono; prodo & condono causam adversariis, & in hac signif. exp. etiam, prævaricor; item subtraho, &c. indè verbale καθύφεσις, prævaricatio; seu, ejusmodi prævaricationis affectus, ut se velit submittere, & subjicere adversario; Poll. καθυφίεμαι, etiam, eodem modo usurpari, solet.
Καθύω, compluo; undè pass. καθύεσθαι, complui, &c. ex κατὰ, & ὕω, pluo, &c. Vide.
Καθωραΐζόμαι, glorior; ex κατὰ, & ὡραΐζομαι; V.
Καθώς, sicut, quum: ex κατὰ & ὡς, idem.
Καθωσιωμένος, consecratus, sepositus, inscriptus; Etym. interdum sceleris purus, &c. part. præt. pass. à verbo καθωσιόομαι, V.
ΚΑΙ, &, etiam, atque, nam, igitur, aut, conjunct. copul. καὶ δὴ, quamvis.
Καὶ γὰρ, etenim, & quidem, καίγε, quanquam, saltem, atqui; ἢ δὴ, continuò, protinus, ideò, &c. Καὶ ἤν, sive, &c. Καὶ μάλα, certè, ita, profectò, scil. plerumque in responsione, aliquando & jam sine responsione, pro & quidem, atque adeò, &c. Καὶ μὴν ἤ, atque etiam, quinetiam, quinetiam insuper, atqui, &c. Καὶ μὴν, porrò autem, attamen, & quidem, & tamen, jam verò, præterea, &c. Καὶ μὴν δὴ, imò, verò, sedenim, &c. Καὶ μὴν εἰ, quod si, &c. Καὶ νὴ Δία; atque adeo; Xenoph. Καὶ πάλαι, jam pridem Aristoph. ubi ἢ vacat. Καὶ πὼρ, quamvis, quanquam, utique, aliquando dividitur; ut Il. α. Καὶ μάλα πὼρ, &c. ἢ ταὐτὰ, præsertim, & maximè idque; Καὶ ταὐτὰ μὲν δὴ ταῦτα, locutio Attica apud Aristoph. in Pluto; id est, atque hæc quidem sunt hujusmodi; vel, ità se habent, apud Platonem, ἢ ταὐτὰ μὲν δὴ ταῦτα, sed de his hactenus; Καὶ τὰ δὴ ideo, &c. κεἰ τοι, licet, etsi, quanquam, nam, atqui, &c. particulæ hæ adjectæ τῇ ἢ, videantur suis locis.
ΚΑΙΑ'ΔΑΣ, ου, ὁ, carcer subterraneus, in quem fontes conficiebant Spartani; barathrum seu fossa, in quam cadavera eorum, qui publico supplicio fuerant affecti, projiciebant. Laconum vox. Aliter κοιάτας, Hesych.
Καίατα, Hesychio, sunt foveæ; sive loca à terræ motibus dirupta, & hiantia; undè κοιατώνες, dicta ab Homero, creditur Sparta quod multis ejusmodi κοιάτοις hiaret; Strab. l. 8. vide præced.
Καϊάφας, α, ὁ, nomen pontificis. Hebr. q. d. circuitor, vel blasphemans.
Καίγε, & quidem: ex καὶ & γε, dictione enclitica.
Καΐε, pro ἔκαιε, adolebat, 3. sing. imperf. Ion. verbi κάω, uro: f. κάύσω, a. 2. ἔκαον.
ΚΑΙΚΙ'ΑΣ, ου, ὁ, CÆCIAS, ventus ab ortu æstivo spirans; à Cæco flu. Mysiæ sic dictus.
Καΐν, nomen primi fratricidæ. Hebr. acquisitus.
Καϊνάν, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Heb. possessor.
Καιπία, acc. sing. à
Καιπίς, ίδ΄ος, ὁ, nomen prop. regis.
Καιπίας, ου, ὁ, cæcias, ventus ex Eurorum genere; idem cum, & à Th. καιπίας; vide.
Καιπία, Hesychio, est victoria, παρὰ τὸ κάπτω, quod occidere significat; vide Th. Καίπω, unde etiam καπὶς, ίδ΄ος, ἡ, mors, cædes, strages, &c.
Καινίζω, novo, renovo, innovo; undè verbale καινισμὸς, novatio, innovatio, &c. à Th. καινὸς, V.
Καινοδοξία, studium, & amor circa res novas; Luc. ex καινὸς, & δόξα. vide. Sic καινολογία, sermonis novitas, nova loquendi ratio, à nomine λόγος, V.
Καινοποιῆς, novo quodam modo compactus; ex καινὸς, & præt. Med. πέποιγα, V. Καινοποιὸς, innovator, nova faciens; undè verb. καινοποιῶ, rès novas facio, vel innovo aliquid in aliqua re; à quo verbale, καινοποίησις, novis artificiis in re quapiam utens; q. d. novitatis artifex; Xen. Pæd. 8. à Th. ποιέω, Sic, καινοπραγία, rerum novarum designatio; Plut. in Pericle; à πράττω, vel præt. med. πέπραγμαι; à Them. πρήσσω, &c. V. Καινοπρεπὴς, novitatem decentem habens; Hermog. à Th. πρέπω, comp. (Ut reliqua antecced.) cum Th. καινὸς, V.
Καινὶς, vide in κρήνη.
ΚΑΙΝΟ'Σ, ὴ, όν, novus, a, um: q. à ἐνιαυτὸς, compar. καινότερος, α, ον; superlat. μεγίστη.
Καινοτέρως, novis, dat. pl. compar. grad. f. g. à præced. quod vide.
Καινότης, ήτ΄ος, ἡ, novitas. Them. καινὸς, novus.
Καινοτομία, f. ήσω, innovo, res novas molior: ex καινὸς, novus, & τέμνω, seco: præt. m. τέτμημαι.
Καινοτόμος, in quo novæ viæ fiebat & apertæ sunt, innovatus; unde adv. καινοτόμως, novè, nullo exemplo, novo quodam

dam more, &c. Item nom. καινοτομία, ἡ, innovatio, rerum novarum molitio ex iisdem cum præced. καινοτομέω, res novas facio, nova designo: Item metallium, aut lapides excido, teste Poll. à quo pass. καινοτομεῖσθαι, innovari, præter solitum fieri; & τὰ καινοτομήματα sunt res novæ quas aliquis molitur; Herodian. l. 7. unde verbale καινοτόμημα, τό, innovatio, rerum novatio: item novum institutum, &c.

Καινουργέω, rebus novis studeo, res novas molior: ex καινός, & ἔργον, opus.

Καινουργός, innovator; undè neut. τὸ καινουργον, recens factum, sine aliquo archetypo, ex iisdem, cum præced. καινουργία, V. Undè verbale καινούργημα, innovatio: Item καινουργίζω, res novas edo, designo; & verbale, καινουργισμός, innovatio; Item renovatio, & instauratio, &c.

Καινόφιλος, recens amicus; qui non iisdem, verum subinde novis utitur amicis; Suid. ex καινὸς, & φίλος; vide.

Καινοφανία, ας, ἡ, novitas vocum: ex καινὸς, novus, & φανὴ, vox.

Καινόω, ῶ, novo, innovo, renovo, &c. Thucyd. à Th. καινὸς, V.

Καίνυμαι, vinco: unde καινία, ας, ἡ, victoria Hesych. à κάτνω.

ΚΑΙ'ΝΩ, perimo, occido: q. à κάω, findo: vel à κτάω, seco: inde κανὸς, ἰδος, ἡ, mors.

Καινῶς, novè, novo modo; item παρεκδοχῶς, Suid. à Th. καινὸς, V.

Καιομμήνιοι, incensi, dat. pl. Ion. f. gen. præt. part. pass. à καίω, uro, f. καύσω, a. 1. pass. ἐκάην.

Καίοντο, incendebantur, Ionicè pro ἐκαίοντο, 3. plur. imperf. pass. ejusdem verbi.

Καίουσ' pro καίουσα, præsent. par icip. fœmin. gen. à καίω, uro: quod vide.

Καίπερ, etsi, quamvis: ex καὶ & ἐπὶ, particula expletiva.

Καίριος, α, ον, ὁ, ἡ, tempestivus, opportunus, lethalis: à

ΚΑΙΡΟΣ, ὁ, occasio, opportunitas, tempus; εἰς καιρὸν, ἐν καιρῷ, in tempore, opportunè: hinc καίριος, α, ὁ, ἡ, tempestivus: ἔνκαιρος, α, ὁ, ἡ; item ἄκαιρος, α, ὁ, ἡ, intempestivus: ἐφέσκαιρος, α, ὁ, ἡ, temporarius: q. à καίω, accidere: at

ΚΑΙ'ΡΟΣ, ὁ, licium: q. à κείρω, tondeo: hinc καιρίνη, stamen connecto.

Καιρίνης, εσ, ὁ, benè textus, significando, à parte totum; Od. π. à κείρω, licium, &c. V.

Καιριόν, tempestivè; item lethaliter; undè compar. καιριώτερον, tempestivius, Xenoph. &c. adverb. à καίριος; vide.

Καιροῶν, general. plur. fœmin. gen. pro καιριώντων, per Metath. à καίρω, bene textus: in f. καιρόομαι à præced.

Καιρὸς χθὼν, i. e. ὄνκαιρία; apud Sophoclem, καιρὸς γῆ χθὼν, Demosthenes; item καιρὸς ἔργα, cum res ipsa postulat; Thuc. ut apud Chrysost. de orando, διὸ χρὴ ὡς ἐλαχίστως λαλεῖν τῇ καιρῷ τὸ φορτικὸν; nam verè cum Deo colloquimur, quoties vacamus deprecationi, &c.

Καίρω, τρέχω, Etymol. an proper verbum καίρω, -ῶ, ut sit percurrere pectine telas?

Καιροφυλακέω, & καιροφυλακτέω, occasionem observo & tempus; item, in malum; occasioni immineo ad nocendum alicui; Demosth. in Aristocr. à καιρὸς, & φυλάσσω, V.

Καίρωμα, τὸ, & καίρωσις, ιος, ἡ, connexio staminis; Poll. Item καίρωσις, & καιρωσεὶς, textrix; i. e. ὑφάντρια, significando à parte totum) sunt verbalia, à verbo καίρω, stamen connecto; quod à Themate, κῶρος, vide.

Καῖσαρ, αρος, ὁ, CÆSAR, nomen primi Imperatoris inter Romanos, Latin. à cædendo.

Καισάρεια, ας, ἡ, nomen urbis, Latin. CÆSAREA.

Καίτοιγε, quanquam, conjunct. cum. Ind. ex ἡ, τοι, & γε.

ΚΑΙ'Ω, uro, accendo, cremo, fut. καύσω, p. κέκαυκα, perf. pass. κέκαυμαι, a. 1. pass. ἐκαύθην, a. 2. pass. ἐκάην, f. 1. pass. καυθήσομαι, a. 1. sub. pass. καυθησόμην, ἡ, ητω, 1 Corinth. 13. 3. Hinc καῦσις, εως, ἡ, uftio: καῦσσος, ου, ὁ, ardor, æstus: καυστὴρ, ῆρος, ὁ, cauter, instrumentum quo stigmata inuruntur: καυτήριον, ου, τὸ, cauterium: quod urendi vim habet: ἐγκαυστὸς, ὁ, inustus: ὁλόκαυστον, ου, τὸ, sacrificii genus, quo tota victima crematur.

Καὶν' pro κακὴν, nominativ. vel accus. plur. neut. gen. & κακὲ, ᾶς, ά, Doricè pro κακὴ, ῆς, ἡ, improba: à κακὸς, malus.

Κακάγγελος, ου, ὁ, ἡ, malus nuntius, mala nuntians: ex κακὸς & ἄγγελος, Th. ἀγγέλλω, nuntio.

Κακαγγελία, vel, λίη, ἡ, malus nuntius, malum nuntium; item κακάγγελτα, Soph. dicit τὰ καλὼ ἀπαγγελίαν ἔχοντα, &c. ex iisdem cum præced.

Κακαγορία, ας, ἁ, Doricè pro κακηγορία, ἡ, maledicentia. Vide in κακηγορία. Sic & κακαγορῶ, Dor. pro κακηγορῶ.

Κακάη, sivè κακκάη, puerorum vox est, quâ utuntur significantes, cacare; undè nom. κάκκη, ἡ, merda; Aristoph. in Nub. & in pace.

Κακαδεία, ας, ἡ; (idem quod ἀνανδρία; vide (ignavia; Soph. in Ajace, δειλία, & κακανδρίαν, timiditatem & ignaviam conjungit; à κακὸς, & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, ὁ, V.

Κακαζεῖν, excitare, acuare, Lacon. ab ἀκαζεῖν, idem.

Κάκεῖ, & illic: ex κἀ, & ἐκεῖ. Th. ἐκεῖνος, ille.

Κάκείθεν, & illinc: ex κἀ & ἐκεῖθεν, quod ab eod. Th.

Κάκεῖνος, & ille: ex κἀ & ἐκεῖνος.

Κάκεῖσε, ex κἀ & ἐκεῖσε, illuc, eó. à Themate ἐκεῖνος, ille.

Κακέμφατον, obscœna dictio, oratio mali ominis, &c. à κακὸς, & ἔμφατον, vide.

Κακενδεχὴς, industrius & solers, in re mala, versutus, astutus; q. d. malignè diligens, & improbè versutus, ad fallendum, &c. undè substant. (κακενδρία, solertia subdola, & malefica; astuta malignitas, q. d. celeritas, seu celer cursus, ad nequitiam, &c. à κακὸς, & ἐνδεχὴς, V.

Κακεργάτης, ου, ὁ, maleficus, malum operans, à κακὸς, & ἔργον, τὸ; vide.

Κακέρδης, extremè malus, & improbus, à κακὸς, & ἔχθιστος; V.

Κακέφαλος, ου, ὁ, ἡ, de quo κακῆς φατον, ingloriius, ignobilis: τὸ κακέφατον, apud Hesych. est figura, cum junctura vocum suaviter sonat, quod & κακέμφατον.

Κάκη, ης, ἡ, malitia, ignavia, timiditas, timor, seu pavor quo fit ut locus in acie deseratur; ut apud Ælian. κάκην τῶν στίχων λιπὼν; sic & apud Plut. Item vitium; à Them. κακὸς, vide.

Κακηγορέω, maledico: κακηγορῶ, maledicus, κακηγορία, maledicentia: ex κακὸς, malus, & ἀγορεύω, dico. Th. ἀγορὰ, forum.

Κακηγόρος, maledicè, cum maledicentia; item κακηγόριον, ου, τὸ, obtrectatio, maledictum, ab iisdem cum præced.

Κακηπαλία, male affectus sum, male valeo, κακῶς πάλω.

Κακηπαλία, mala habitudo; item κακηπαλίαν, Anikand. in Ther. & Alex. dicitur qui malè habet, à κακὸς, & πάλω; vide.

Κακήρ, dativ. plur. fœmin. gen. Ionicè pro κακαῖς, à κακὸς, ὴ, ὸν, malus, a, um.

Κακία, ας, ἡ, malitia, vitium, ignavia, molestia, à Themate κακὸς, malus.

Κακιζοτίχων, ab Athenienfibus ità cognominatus fuit Callimachus pictor: semper calumniator fui, nec finem diligentiæ faciens; quasi ὁ καίζων τὴν τέχνην, teste Plin. l. 34. c. 8. à κακίζω, & τέχνη, V.

Κακίζομαι, vituperor; Thuc. l. 1. Interdum, ignavus fio, seu timidus, aut ignavus sum, ignavum me gero, &c. Il ω. Sic Euryp. in Medea, ἵνα μὴ κακισθῶσι, ne te ignavam ostendas, &c. est pass. à seq. act. V.

Κακίζω, vide in κακίσω.

Κάκιθος, Suida & Etym. testibus dicitur, ὁ κολαζόμενος, ἢ κακιζόμενος, & apud Hesych. κακιθὰς expon. λιμηκὰς, famelica; ut κακιθὴς, eidem est vitis nutrimento destituta; i. e. ἄθρεπτος ἄμπελος; à κακίζω, & Th. κακὸς, &c. V.

Κακίμβιον, vel κακίμβιον, infelix; q. d. adversâ lunâ natus; Hesych. à κακὸς, & μείνη; V.

Κάκιον, pejus, n. g. & κακίων, pejor, ὁ, ὴ, compar. à κακὸς.

Κακίσω, a. 1. inf. act. verbi κακίζω, vitupero, labefacto, improbo. præt. pass. κακίζομαι, vituperor; item ignavè me gero, ignavus fio, præs. part. pass. κακιζόμενος. Th. κακὸς, quod vide.

Κακισμὸς vituperatio; ipsa actio τῶ κακίζειν, & exprobrandi ignaviam; probrum, detractio, &c. Verbale à κακίζω. V.

Κακίστατος, teterrimè, pessimè, adv. à seq.

Κάκιστος, η, ον, pessimus; superl. à κακὸς.

Κακίων, ονος, ὁ, ἡ, deterior. vide κάκιον.

ΚΑΚΚΑ'ΒΗ, ης, ἡ, perdix. κακκαβὶς, ἴδος, ἡ, idem. à sono.

ΚΑΚΚΑ'ΒΗ, ης, ἡ, CACCABUS, olla testacea.

Κακκαβίζειν, caccabare; Athen. l. 9. Uti dicit non omnes perdices caccabare; tribuitur etiam ululis, apud Aristoph. à Th. κακκάβη, V.

Κακκάβιον, parvus caccabus; diminut. à Th. κακκάβη, V.

Κακκαβὶς, V. in Th. κακκάβη.

Κακκαίω, & κακκείω, poëticè, pro καταικίω, comburo, & καίω, dormiturio; quod ex κατὰ & κείω, cubare cupio. Th. κεῖμαι, jaceo.

Κακκεφάλη, Æol. Syncop. pro καλακείειν, dormiturire: &

Κακκείοντας, pro κατακείοντας, præs. part. à κατακείω, dormiturio: quod ex κατὰ & κείω, cubare cupio. Th. κεῖμαι, jaceo.

Κακκεφάλη, secundum caput; Æolica Syncope, pro κεφαλὴ, apud Poëtas.

Κακκεφάλης, compos. ex κατὰ & κεφαλὴς, capitis: κακκαφαλὲς. Dor. & Æol. pro κεφ ἐκ κεφαλῆς, & ex capite.

Κάκκη, ης, ἡ, fœtor, &c. V. suprà in κακάη.

Κακκῆαι, a. 1. inf. Æol. per Syne. pro κατακῆαι, seu κατακαῦσαι. nam καίω, uro, facit a. 1. ἔκαυσα, & ἔκηα.

Κακκόρυθα, pro κεκόρυθα, in galeam: à κόρυς, υθος, ἡ, galea: in accus. κόρυθα & κόρυν.

Κακκορυφὴν, id est, κεφ κορυφὴν, in vertice.

Κακκρύπτων, pro καλακρύπτων, præs. part. verbi κατακρύπτω, occulto, dissimilo. Th. κρύπτω, abscondo, f. ψω, a. 2. ἔκρυφον.

Κακόβας, infaustè pubescens; ὅτι κακοῦ ἤβᾶν; Hesych. à κακὸς & ἥβη, seu ἡβάω, quæ vide.

Κακόβιος, malè barbatus, i. e. qui est tenui barbâ; à κακὸς & γένειον, V.

Κακογλαυκῶν, qui est malæ & ominosæ linguæ; inauspicatus, ut, κακόγλαυκῶ βοᾷ, miserabilis querelarum clamor; Euryp. in Hec. ex κακὸς & γλαῦκα, V.

Κακογνάμων, malignus, improbus, &c. Undè, κακογνωμοσύνη, improbitas; iniquitas; à κακὸς & γνώμων, vide.

Κακοδαίμων, infelix, miser; Luc. Item, malus Dæmon, seu genius vel spiritus; undè, κακοδαιμονίστερον, ex κακὸς & δαίμων; unde verbum κακοδαιμονάω, ῶ, à malo genio agitor; sum fanaticus, intemperies agor, &c. Aristoph. in Pluto; item κακοδαιμονία, ᾶ, infelix fum, adversâ fortunâ conflictor; & nomen, κακοδαιμονία, infelicitas; item, κακοδαιμονίζω, infelicem judico, sive existimo, omnia à κακὸς & δαίμων, V.

Κακοδιτθία, male excipio, sive accipio; à κακὸς & δικτὸς, V.

Κακοδέκτης, malus administrator rei familiaris; ex κακὸς & δέκτης, vide.

Κακοδιδασκαλία, ας, mala doceo; à κακὸς & διδασκαλία, V.

Κακοδικία, corruptum judicium & perversum, crimen judicis corrupti, Plat. 2. de Leg. à κακὸς & δίκη, vide.

Κακοδοξία, ας, sum pravæ opinionis; item infamia laboro: &

Κακόδοξος, ου, ὁ, ἡ, ignobilis: à κακὸς, malus, & δόξα, opinio, fama. Them. δοκέω, videor.

Κακοδοξία, mala opinio, malum dogma; & apud Eccl. scriptores, pro hæretico dogmate; (undè & τῇ ὀρθοδοξίᾳ; ab iis opponitur) Item, infamia, ignominia; ut τυγχάνειν κακοδοξίας, ignominiâ notari, & πλησίον ὑπὸ κακοδοξίας, aspergi infamiâ, &c. Ex κακὸς & δόξα, V.

Κακόδουλος, malus servus & infelix, à κακὸς & δοῦλος, V.

Κακοείμων, malè indutus, pannosus, detritâ veste amictus, (idem quod δυσείμων) sed dicitur & κακείμων, pro eodem; item κακοειμονία, malus vestitus, & sordidus; q. d. pannositas, &c. à κακὸς & ἕννυμι, V.

Κακοίπεια, sermo vitiosus; (ei opponitur δίπεια) obtrectatio, &c. à κακὸς & ἔπος, V.

Κακοεργάω, i. e. κακουργέω, maleficus sum; item, κακοεργία, maleficium, improbitas; ex iisdem cum seq.

Κακοεργὸς, ὸν, maleficus: ex κακὸς, & ἔργον, opus.

Κακόζηλος, malus & infelix æmulator; malus affectator; Cacozelus, i. e. imitator ineptus; unde in neut. gen. τὸ κακόζηλον, apud Rhetores, dicitur mala, & inepta affectatio; unde κακοζήλως, cum malâ & infelice affectatione; vel ità, ut id quod ἀνυπολάβαρις, & affectabas, malè assequtus videare; unde, κακοζηλία, mala & infelix æmulatio, seu affectatio; Luc. à κακὸς & ζῆλος, &c. V.

Κακοζωΐα, ας, ἡ, misera vita, Poët. pro κακὴ ζωὴ.

Κακοήθεια, ας, ἡ, prava consuetudo, malignitas: à

Κακοήθης, ους, ὁ, ἡ, malignus, a. ex κακὸς, malus, & ἦθος, τὸ, mos, consuetudo. in pl. ἤθεα.

Κακοήθημα, nequitia; quod malignè fit; tanquam à κακοηθέομαι, item, κακοηθῶς, malignè, &c. Adv. à præced. V.

Κακοηχὴς, ους, ὁ, ἡ, mali soni, q. d. malesonus; à κακὸς & ἠχὼ, V.

Κακοθελὴς, malevolus, à κακὸς & θέλω, V.

Κακοθημοσύνη, ης, ἡ, ignavia: ex κακὸς, malus, & θῆμαι, ενος, ὁ, acervus rerum simul congestarum. Th. τίθημι, pono.

Κακοθήμων, qui est corpore malè constituto, item malè digestus; (oppositum τῷ εὐθήμων) est ex iisdem, cum præced.

Κακοθλιώω, ῶ, infelix fum, vel malè habitus; (ei opponitur εὐθλιώω) item κακοθλιοῦν τὸ σῶμα dicuntur, quum malè proveniunt agni, ipsoque partu sunt infelices; h. e. cum parva agnorum est copia; Aristot. Hist. An. l. 6. à κακὸς & θλιώω, inusit. à θλίω, V.

Κακόθεος, & per contract. κακόθρης, maledicus, ὁ κακῶς θεσῶν; diabolus; sic λέγω κακόθρης, i. e. sermo maledicus, mordax, &c. à κακὸς & θρέω, unde, θεός, &c. V.

Κακόθυμος, qui malo seu malevolo animo est; undè κακοθυμία, malevolentia, animus malè affectus; à κακὸς & θυμὸς, V.

Κακοίλιον, infelix Ilium, ex κακὸς & Ἴλιον, quod vide.

Κακοῖο, gen. Ion. & κακοῖσι, dat. pl. vide κακὸς.

Κακοκαρπέω, malè & infeliciter fructificans; aut etiam malos fructus gignens, unde κακοκαρπία, mala & infelix fructuum editio; à κακὸς & καρπὸς, V.

Κακοκαρδήσιον, dat. pl. Ion. pro κακοκαρδίαις, à κακοκάρδια, ας, ἡ, turpis quæstus: à κακὸς, malus, & κέρδος, τὸ, lucrum.

Κακοκλεὴς, infamis; Pind. à κακὸς & κλέος, V.

Κακόκνημος, Dor. pro κακόκνημος, ου, ὁ, ἡ, qui crura habet exilia: ex κακὸς & κνήμη, tibia.

Κακοκρισία, pravum & iniquum judicium, in Epigr. à κακὸς, & κρίνω, unde κρίσις, &c. V.

Κακολίμενος, malum portum habens; (ἀγαθολίμενος, apud Schol. Soph.) à κακὸς & λιμενίζω, V.

Κακολογία, ῶ, maledico, cum acc. à κακολόγος, ου, ὁ, ἡ, maledicus, f. ήσω, p. κακακολόγηκα. a. 1. ἐκακολόγησα. a. 1. inf. act. κακολογῆσαι: ex

κακὸς, malus, & λέγω, dico, præt. μ. λέλεγα.

Κακολόγος, maledicus; unde κακολογία, maledictio, maledicentia, item maledictum, i. e. probrum à maledico ingestum; item κακολογικὸς, ad malè dicendum factus, vituperatorius, &c. Ex iisdem cum præced. V.

Κακομαθὴς, ἐς, ὁ, ἡ, qui malè didicit, male doctus; à κακὸς & μανθάνω, f. μαθήσομαι, tanquam a μαθέω, &c. V.

Κακόμαντις, malus vates apud Pind. à κακὸς & μάντις, V. Sic & varia alia comp. cum κακὸς, ut κακομήχανος, vel κακομάχανος, malorum machinator, & excogitator; unde, κακομαχανόομαι, vel κακομηχανάομαι, mala struo; Plut. à Th. μηχανὴ; unde μηχανάω, &c. V. Sic κακομοχθέω, malitiosè, improbè, ac subdolè, seu insidiosè pugno, dolo malo utor inter pugnandum, &c. à Th. μόχθος, unde μόχθω & μοχθέω, V. Κακομέλετος, lugubris, tristis; i. e. κακὸν μέλημα, &c. Κακόμητις, malè metiens; unde κακομητίων, malè metior; à Th. μῆτις, τὸ, unde μητίω, &c. V. Κακόμητις, cui malum est consilium; i. e. callidum, seu fraudulentum; malè; i. e. vafra, seu fraudulenta cogitans, &c. à Th. μῆδος, τὸ, V. Κακόμηλος, V. Supra, in κακίμηλος. Κακομήτηρ, mala mater; at, κακομήτωρ, malam habens matrem; à Th. μήτηρ, V. Κακομήτης, & κακόμητις, qui malo consilio utitur, cujus malâ sunt consilia; à Th. μητὶς, V. comp. scil. ut reliqua præced. cum Th. κακὸς, V.

Κακομήχανος, υ, ὁ, ἡ, malorum machinator: ex κακὸς & μηχανὴ, machina.

Κακομηχανία, ας, ἡ, mala ars, dolus; item, κακομηχανόομαι, mala struo, &c. Utrumque, à præced.

Κακομιμήτως γράφειν, malè imitando; Aristot. περὶ ποιητικῆς, de malo pictore; à κακὸς & μιμέομαι, &c. V.

Κακόμορος, pro quo poëticè κάκμορος, infortunatus, &c. V. Infra.

Κακόμοχθος, malè, i. e. in vanum, laborans, à Th. μόχθος, V.

Κακόνους, & κακόνοος, malevolus, malâ mente præditus; unde κακόνοια, ἡ, malevolentia, & κακονοέω, malevolus sum, vel malè cogito, a Th. νόος, νοῦς, unde νοέω, &c. V.

Κακόνομος, ος, ὁ, ἡ, qui malis legibus utitur: à νόμος, lex.

Κακόνυμφος, quæ infeliciter nupsit; Euryp. in Medea; à κακὸς & νύμφη, V.

Κακόξενος, vel κακόξεινος, qui malè se gerit erga hospites & peregrinos; malevolus hospitibus, inhospitus, vel inhospitalis feritate, &c. à Th. ξένος, & Poët. ξείνος, V.

Κακοξυΐλος, in malis sapiens & prudens; Thuc. l. 6. à κακὸς & ξυνίημι, pro συνίημι, V.

Κακοπάθεια, ας, ἡ, vexatio, molestia: à κακοπαθὴς, ἐς, ὁ, ἡ, æruminosus: quod ex κακὸς & πάθος, τὸ, passio. Th πάσχω, patior. in a. 2. ἔπαθον.

Κακοπαθέω, patior mala, æger sum animo, tolero adversa. f. ήσω. p. κακοπεπόθηκα. a. 1. ἐκακοπάθησα. a. 1. imperat. κακοπάθησον, άτω, ex iisd. Th.

Κακοπαθὴς, malis pressus, afflictus; unde adv. κακοπαθῶς, ærumnosè; multa mala perpetiendo; in multis vexationibus, & molestiis, ut κακοπαθῶς ζῆν, apud Aristot. Poll. l. 2. Aspere tractari; malè, i. e. duriter, vivere, &c.

Κακόπατρις, malo patre ortus, in acc. κακόπατριν ex κακὸς, malus, & πατὴρ, pater.

Κακοπήμων, ονος, ὁ ἡ, malè volans; Aristot. à Th. πέτομαι, V.

Κακόπηρος, malam habens peram; à κακὸς & πήρα, V. Sic κακοπήνης, impurus, sordidus & illuvie fœdus; unde in superl. κακοπήνιστος, sordidissimus, corruptissimus, malignissimus, &c. Ut, Soph. in Ajace Ulyssem vocat κακοπήνιστον ἕλκος στρατῷ; i. e. impurissimam imposturam exercitus; h. e. impostorem fœdissimum, &c. à Th. πήνη, V. Item κακοπλόω, malè navigo; i. e. difficulter, à κακὸς & πλόος, V.

Κακόπλανος, malè errans, erraticus; à κακὸς & Th. πλάζω, V.

Κακοποίεμα, ας, ἡ, maleficium: ex κακὸς & ποιέω, facio.

Κακοποίεω, malefacio. f. ήσω. p. κακοποίηκα. a. 1. ἐκακοποίησα, a. 1. inf. act. κακοποιῆσαι. ex iisd. Them.

Κακοποιὸς, ὁ, ἡ, maleficus, a, ex κακὸς & ποιέω, facio.

Κακοπολιτεία, prava reipublicæ administratio, corruptus reipublicæ status, &c. Apud Plut. à κακὸς & πολιτεία, V. Sic κακοπονηρὸς, pessimè affectus ad labores tolerandum, ad laborem ineptus, debilis, &c. Aristot. à nom. πόνος, vel πονέω, V. Κακοπότμος, (idem quod δύσποτμος, & βαρύποτμος,) cujus fors mala, i. e. difficilis est & misera; infelix, &c. Euryp. In Hippol. à Th. πότμος, V.

Κακόπους, οδος, ὁ, ἡ, qui infirmis est pedibus: ex κακὸς & πούς, pes.

Κακοπραγέω, ῶ, conflictor malis, infelix sum: ex κακὸς & πράσσω, facio. f. ξω. p. m. πέπραχα.

Κακοπραγία, infelicitas in rebus agendis, seu gerendis; & generaliter infelicitas, fors dura, seu aspera; res adversæ, &c. Item, κακοπραγὴς, malefactus; Hesych. enim κακοπραγῆσαι; affert pro κακουργῆσαι, nisi forte sit, malefecus; ex iisdem cum præced.

Κακοπράγμων, ονος, ὁ, maleficus; ex iisd. Them.

Κακοπραγμοσύνη, ῆς, improbè ago; improbas, seu res malas molior, malè cogito, &c. Item, κακοπραγμοσύνη, nequitia, improbitas, &c. Utrumque à præced. κακοπράγμων, qui malas res agit, qui se improbè gerit in aliquo negotio; ex κακὸς & πρᾶγμα, V.

Κακοπροσωπος, malâ facie præditus; Plut. a κακὸς & πρόσωπον, V. Sic

Κακόπτερος, malè pennatus, malè volans; Aristot. à Th. πτερὸν, τὸ, vide.

Κακορραφία, ας, ἡ, malorum machinatio, insidiæ: ex κακὸς & ῥάπτω, consuo. f. ψω. p. ἔρραφα. a. 2. pass. ἐρράφην.

Κακορράφος, malorum sutor, dolorum machinator, &c. Item, κακορράφης, ου, ὁ, ἡ, malis, seu ex malis consitus; sed Hesychio idem est quod κακορράφος, utrumque ex iisdem cum præced.

Κακορρήμων, maledicus; unde, κακορρημοσύνη, maledicentia; à κακὸς & ῥῆμα, V. Sic κακορροδέω, q. d. malo irepite linguæ, & clamore infector; convitia & maledicta prosequor, maledico, &c. à κακὸς & ῥοδέω, quod à Th. ῥόδον, &c. V.

ΚΑΚΟΣ, ὴ, & Ion. οῦο, ὁ, malus, improbus, ignobilis, imperit-s, ignavus, timidus. q. à χάζω, recedo: utpote, qui à certamine pedem refert ignavè, aut quem omnes fugiunt. Hinc κακότης, ητος, ἡ, improbitas, vitium, malia, ας, ἡ, idem. κακὸν, malo, seu damno afficio: ἀλεξίκακος, ος, ὁ, ἡ, depulsor malorum: πολυκακος, ος, ὁ, ἡ, omnino malus, pessimus: χειρίκακος & ὀπτικοχειρίκακος, ος, ὁ, ἡ, qui gaudet malis alienis.

Κακόσυλος, noxius, malum seu damnum inferens, à κακὸς & σῦλον, V. Sic adhuc multa alia componuntur cum præced. Th. κακὸς; quæ sequuntur; κακόστομος, qui stomachi vitio, cibum fastidit; unde, κακοστία, cibi fastidium; Poll. l. 6. c. 7. à Th. στόμα, unde στίον, &c. V. Κακοσκελὴς, qui malis est cruribus; à Th. σκέλος, V. Κάκοσμος, malum odorem spirans; unde κακοσμία, malus odor, fœtor; Poll. l. 2. a Th. ὄζω, unde ὀσμὴ, &c. V. Κακόσπερμος, malè semencans; malum semen ferens, seu habens; Theophr. Hist. Pl. l. 7. c. 4. à nomine σπέρμα, V. Κακόσπλαγχνος, timidus, ignavus, exors; q. d. mala habens viscera, &c. à Th. σπλάγχνον, V. Κακοστόμαχος, vel divisim, κακὸν στόμαχον, torvè inuens, mala præ oculis habens; à verbo ὄσσομαι, pro Th. ὄπτομαι, V. Κακόστατος, malè sto, malè constitutus sum; à nom. στατὸς, V. Κακοστόμαχος, cujus stomachus malè affectus est, seu malè habere solet; unde τὰ κακοστόμαχα; quæ ingrata sunt stomacho, eumque lædunt & infirmum reddunt; Dioſc. l. 1. c. 181. Athen. l. 3. à Th. στόμαχος, V. Κατέσυρμος, qui mali est oris, maledicus; item, qui perperam effert verba alienæ linguæ; unde κακοσυρμία, ας, ἡ, vitium quo quis malè pronuntiat verba alienæ linguæ; item κακοσυρμὸς, maledico, convitior; malè pronuntio, &c. à Th. σύρω, V. Κακοσυφὴς, prudentiâ abutens ad malum, vafer; Thucyd. l. 6. à nom. συφὸς, V. Κακοσυφιστία, exp. malum fœdus; item mala compositio, malorum structio, & machinatio, (idem cum κακορραφία,) item κακοσυφιστὴς, incomcompositus; (ἀσυφίστος) lege solutus, Luc. à συφίστος, V. Κακοσύστατος, malè consistens; à συνίστημι; unde, σύστασις, &c. V. Κακοσφυξία, gravitas pulsus; à Th. σφύζω; unde, σφύξις, &c. V. Κακοσχήμων; indecens, indecorus; malum obtervans, seu habens decorem; unde adv. κακοσχημόνως, indecenter, indecorè, turpiter, &c. Plut. de Leg. l. 5. Ubi etiam occurrit κακοσχημοσύστατος; turpissimè; à nom. σχῆμα, V. Κακόσχολος, otio malè utens; vel etiam, malis rebus otium impendens; unde, κακοσχολία, ἡ, otium inutile, vel quod in malis rebus teritur, Plut. à Th. σχολὴ, V. Κακότακτος, malè ordinatus; (utitur Hesych. in διέτεκτην) à τακτὸς, V. Κακότεχνος, malis artibus deditus; vel, in rebus malis artificiosus; malignus; Il. o, Item κακοτέχνης, idem; à Th. τέχνη, V. Unde subst. κακοτεχνία, ἡ, & κακοτέχνιον, τὸ, mala ars, quæ scil. ad hominum pernicicm convertitur, maleficium; ut κακοτεχνίης δίκη, malefici crimen, apud Lysim, teste Poll. Item κακοτεχνία, ars mala; i. e. non exacta artis peritia; Athen. l. 14. Unde etiam verb. κακοτεχνέω, malis artibus utor, & maleficio; item malis artibus adultero & depravo; unde κακοτεχνημένος, adulteratus; maleficium passus; de hæmatite lapide apud Dioſc. l. 5.

Κακότης, ατος, ἡ, Dor. pro κακότης, ητος, ἡ, calamitas, malum, a præced.

Κακότητ, dat. sing. κακότητα, acc. sing. à κακότης, ητος, ἡ, improbitas, malitia, Th. κακὸς, malus.

Κακόζυγος, qui malis est moribus, malè moratus; vel pravus, perversus, malignus; unde κακοζυγία, ἡ, mali mores & perversi; malignitas, nequitia, item verb. κακοζυγόομαι, malis artibus ago; malitiosè, improbèque ago, Polyb. l. 5. à Th. κακὸς & nom. ζυγὸς, V. Sic, κακόζυφος, malè nutriens; unde κακοζυφία, mala nutritio, vel alitura; & verb. κακοζυφέω, malè nutrior, malum alimentum, sive, parum alimenti accipio; à nom. ζυφὸς, & ζυφὴ, &c. V. Κακοτυχὴς, infelix, infortunatus; unde verb. κακοτυχέω, ῶ, infelix sum, infeliciter ago; Thuc. l. 4. à Th. πυγχάνω, unde nom. τύχη, &c. V.

Κακουργέω, ῶ, maleficus sum & fraudulentus, damno afficio: &

Κακουργία, ας, ἡ, improbitas: à

Κακοῦργος, ος, ὁ, ἡ, contracte pro κακοεργὸς, maleficus, improbus: ex κακὸς, malus, & ἔργον, opus.

Κακούργημα, τὸ, maleficium, facinus maleficum, scelus; item dolus malus, cum quis scil. dolosè in suo munere versatur; est verbale à κακουργέω, V. Item, κακούργως, maleficè, improbè, sceleratè, &c. Adv. à præced. κακοῦργος, V.

Κακοῦχος, malè tractor, malè habeo aliquem. f. ήσω. p. κακακέχηκα: ex κακὸς & ἔχω, habeo: hinc κακοχέομαι, malè vexor.

Κακοχάλα, ἡ, mala tractatio; Polyb. & Plut. Item; cultus corporis neglectus, Hesych. ex iisdem cum præced.

Κακόφημος, qui est mali ominis, inauspicatus; item bonam famam lædens, & infamiam afferens; unde κακοφημία, obtrectatio; à nom. φήμη, V. Item, κακοφθορὶς, malè perdens; i. e. κακὸς φθείρων, Nicand. Item κακοφθόρος, idem, perditor, malè perdens, &c. à præt. med. ἔφθορα, unde verbale φθορὲς, V. comp. ut reliqua anteced. cum Th. κακὸς; sic κακόηλος, malum corticem habens, Nicand. à Th. ἕλοιδε, V.

Κακοφρασὴς, ὁ, ἡ, malum cogitans, aut machinans; ex κακὸς & φράζω, dico, meditor. a. 2. ἔφραδον.

Κακόφρων, cui mala mens est, vel malitiosa, item, cui malevolus est animus; item stulta mente præditus; Euryp. in Iph. Aul. mala cogitans, vel sapiens; i. e. κακὰ ἢ δίκαι φρονῶν, &c. Unde κακοφρονέω, mala, seu malitiosa, vel malevola mens; item stultitia, &c. à Th. φρὴν; unde φρενία, &c. V. Κακόφυὴς, qui pravâ est naturâ, pravo ingenio, seu mala indole præditus; item malè nascens, vel proveniens; à verbo φύω, vel nom. φυὴ, V. Unde etiam κακοφυία, mala indoles, ingenium pravum; vel ingenii & naturæ corruptio, &c. Κακόφωνος, malam vocem, seu asperam, vel sonum malum & asperum, habens; insuavem & ingratam pronuntiationem habens; unde κακοφωνία, vox seu sonus asper; insuavis pronuntiatio, & adv. κακοφώνως; ingratâ cum pronuntiatione; à Th. φωνὴ, V. comp. ut reliqua præced. cum Th. κακὸς.

Κακόχαρτος, υ, ὁ, ἡ, alienis malis gaudens; ex κακὸν, malum, & χαίρω, gaudeo.

Κακοχεσμὸν, improbus: ex κακὸς & χεσμὸς, utor. Th. χέω, do mutuo.

Κακόχεως, seu κακόχευς, decolor, pallore decoloratus, malo colore præditus, &c. Unde substant. κακόχροια, malus color, & verb. κακοχρόω, malâ sum coloris; à κακὸς & χρὼς, V.

Κακοχυμία, ας, ἡ, redundantia vitiosorum humorum: ex κακὸς & χυμὸς, succus. Th. χέω, fundo.

Κακόχυμος, malis & vitiosis humoribus plenus; item malos humores gignens; à Th. κακὸς, & nom. χυμὸς, V.

Κακόψογος, υ, ὁ, ἡ, maledicus: ex κακὸς & ψέγω, f. ξω, reprehendo, vitupero. p. m. ψέγα.

Κακόψυχος, pusillanimis, qui est animo malo, i. e. demisso; unde κακοψυχία, pusillanimitas, vel demissio animi, &c. à κακὸς, & Th. ψυχὴ, V.

Κακὼ, ῶ, malo, seu damno afficio, infesto, vexo, affligo, malè tracto, &c. Unde pass. κακοῦμαι, malo afficior, infestor, &c.

Κακταμῦναι, occidere, Dor. pro κατακτάμεναι, & hoc pro κατακτεῖναι, a, 1, inf. act. à κατακτάω, pro κατακτείνω, occido. Th. κτείνω, idem. f. κτενῶ. p. ἔκτακα. a. 2. ἔκτανον.

Κάκτανε, Syncop. Dor. pro κατάκτανε, a. 2 imperat. act. Alii volunt esse pro κτάτω, 3. sing. a. 2. ind. act. à κατακτείνω. vide præced.

Κάκτεινε, per Syncop. pro κατέκτεινε, 3. sing. imperf. vel a. 1. ind. act. ejusd. verbi.

ΚΑ'ΚΤΟΣ, υ, ἡ, spinosa quædam planta, carduus: qu. à κάειν, quia urit.

Κὰκ τύτω, Dor. pro κὴ ἐκ τύτε, i. e. χείνε, ex hoc tempore.

Κακώσω, malum vel improbum reddo, seu efficio, item depravo, vitio, corrumpo; ut quum κάπηλος, dicitur κακώσαι τὸν πλόον, corrumpere vinum; unde pass. κακώσομαι, malus, seu improbus reddor, improbus fio, seu evado, depravor; item, improbè ago; Xen. & Plat. à Th. κακὸς, V.

Κακχάσκω, malis gaudens; est per Syncop. pro κακοχάσκω, id V.

Κακχεῦσαι, effudisse, per Syncop. Æol. pro κατέχεῦσαι, a. 1. inf. verbi κατέχω, Th. χέω, fundo. f. χεύσω.

Κακωθεὶς, malâ perpessus, qui accepit calamitatem; est part. a. 1. pass. à verbo κακόω, V.

Κακώδης, ες, ὁ, ἡ, malè olens; ut κακώδης καπνὸς, Theoph. de caus. Plant. l. 6. c. 18. Unde compar. κακοδέστερος, deteriùs olens, ut κακοδέστερος ὀσμὴ, odor fœdior; Aristot. & κακοδέστερον ἔλαιον, oleum deteriùs olens; Theophr. Hist. l. 4. c. 3. à κακὸς & ὄζω; unde ὀδώδη, & ὄδμη, &c. V.

Κακὼς, malè, improbè, perperam. adv. à κακὸς, malus.

Κάκωσις, εως, ἡ, vexatio, infestatio, incommodatio; offensio, mala tractatio, &c. Ut κακώσεως δίκη, malæ tractationis judicium; item κακωτικὸς, ἡ, ὸν, infestandi vim habens, seu vexandi, q. d. infestativus, seu vexativus, noxius, &c. Verbalia sunt à verbo κακόω, & Th. κακὸς, V.

Κακωτήρ, Poët. pro κακίων, pejor.

Κακώσειν, 3. pl. f. 1. ind. act. verbi κακόω, vide in κακὸς.

Κακώτερος, vide in κακὸς.

Κάλα, ligna, à nom. τὸ κάλον, υ, lignum: sed

Κᾶλ, opportunè, adv. à κᾶλὸς, pulcher.

Καλαβρίζω, Calabros imitor. Hesych.

Καλαβρισμὸς, saltatio quædam Calabrica; verbale, à præced.

Καλάδιον, υ, τὸ, καλαδίσκος, υ, ὁ, & καλαδὶς, ίδος, ἡ, parvus calathus: omnia diminut. à Th. κάλαθος. V. Unde etiam καλαδισμὸς, ὁ, saltationis quodam genus, seu forma; forsan cum calathis apud Athen. l. 14.

Καλαδρὰς, ἐς, ὁ, ἡ, qui figuram calathi habet; à seq. Th. κάλαθος, & nom. ἔδος, τὸ, V.

ΚΑ'ΛΑΘΟΣ, ὲ, ὁ, CALATHUS, quasi cum, q. à κάλον & θέειν, quod in ejus structura ligna in orbem currant.

Καλάϊνα ὄστρεα, vasa testacea, è calai lapide, apud Aët. lib. 6. c. 65. Item καλάϊνη χρῶμα, calainus color; Dioſc. l. 5. à seq. Th. κάλαϊς, V.

ΚΑ'ΛΑΪΣ, nomen lapidis cujusdam: item velum, Hesych. q. à κάλαος, funis nauticus, eo enim & velum tenditur.

Κάμαξα, ης, ἡ, ἡ ἐλιὶ κάμακος, cicada minima, ἀπὸ τῆς κάμακος, quia inter calamos, stipulasque versatur.

Καμαξεύς, ἀ, ὀν, q. d. culmarius, inter culmos, seu stipulas versans; ut, locusta dicitur κάμπη καμαξεία, apud Theocr. Idyll. 10. quæ in agris & inter stipulas habitat; à Th. κάλαμος, V.

Καμαύλιμος, ὄμου, stipulas lego, item ligneas colligo post messores, item racemos: & Metaph. spolio post alium, Th. κάλαμος, aliu. do.

Καμαρεῖον, calamarium; i. e. theca in quâ recondunt ur calami; Hieron. in c. 9. Ezech. ab eodem Th. κάλαμος, V.

Καμαυλίης, ου, ὁ, & καμαυλιστὴς, οῦ, ὁ, qui calamo, in tib am formato, canit à κάλαμος, & Th. αὐλὸς, V.

Καμαυτὰς, ἄ, ὁ, Dor. pro

Καμαυτὴς, ῆ, ὁ, messor: à καμαύειν, metere, Th. κάλαμος, arundo.

Καμάω, ης, & Dor. καμάω, ας, ἡ, stipula; item Metaph. corpus senectus: confectum, & quasi arescens, expon. etiam cadaver hominis interempti: à κάλαμος, arundo.

Καμαωτομία, ας, ἡ, stipularum sectio, seu calamorum; item, messis; a Th. κάλαμος & Nom. τομὸς, seu τομὴ, V.

Καμαωτεῖς, ἰδος, ἡ, spicilega, quæ spicilegium facit; item, καμαώτρια, ἡ, idem, quæ spicas legit; a Th. κάλαμος, V.

Καμαύζω, calamo cano, aut calamo canentes imitor; Athen. l. 16. alii exp. stipulâ vel potius calamo carmen disperdo; sylvestrem musam tenui avenâ meditor; à Th. κάλαμος, V.

Καμαυλίδη, ης, ἡ, CALAMINTHA, nepeta, similis mentha agresti. Th. μίνθη; mentha.

Καμαυλίδιον, nomen Ranæ: à καμαυλίδη, herba, quod vile: vel à

ΚΑ'ΛΑΜΟΣ, ου, & Dor. κάλαμος, ὁ, CALAMUS, CULMUS, arundo, virga geometrica. Hinc κάλαμις, ἰδος, ἡ, arundo piscatoria; item calamaria theca. κάλαμη, stipula, culmus.

Καλαμῶν, ῶνος, ὁ, ἡ, item, καλαμεὼν, ῶνος, ὁ, & κάλαμος, ου, ὁ, ἡ, arundinaceus, arundineus; arundin s speciem referens, arundinosus, &c. Unde, neut. plur. τὰ καλαμῶνα, sub χώρια, arundineta, &c. à Th. κάλαμος, unde etiam καλάμιον, τὸ, & καλαμίσκιον, ου, ὁ, dim. nut. q. d. calamulus, parvus calamus, seu parva arundo; sed accipitur etiam, pro specillo, vel simili medicorum instrumento, quo instillant pharmaca in ulcera; item, parvum quoddam ornamentum cincinnos redimiens; Eustath. Item, καλαμὶς, vide in Th. κάλαμος; unde etiam καλαμβίων; arundinetum: à quo, καλαμεύτης, piscator, qui arundine utitur, Etym. videantur etiam suprà paululum.

Καλαμόεις, & καλαμώδης, videantur in præced.

Καλαμοβάτης, q. d. Calamostrepus; sic quidam dictus per contemptum apud Plut. ἀπὸ διδάσκ. à κάλαμος, & βάσις, V. Sic, καλαμογλύφος, calamorum, sive arundinum sculptor, unde verb. καλαμογλυφέω, calamos, sive arundines sculpere; Etym. à κάλαμος & γλύφω, V.

Καλαμοφόρος, calami speciem gerens; à Th. κάλαμος, & Nom. ἔδος, τὸ, V.

Καλαμοστοίων, gen. plur. à

Καλαμοστοῖος, ου, ὁ, ἡ, calamis circumdatus: ex κάλαμος, & στέφω, corono.

Καλαμοσύρτης, apud Lacones dicitur, auceps, quasi τύπτων τὸν κάλαμον; Hesych. q. d. arundinem; i. e. tendiculam, figens; à κάλαμος, & τύπτω, unde τυπτὸς, &c. V. Sic varia à seq. componuntur cum κάλαμος.

Καλαμοφθεγγὴς, & καλαμόφθογγος, ου, ὁ, calamo sonans, sive canens arundine; Aristoph. à Th. φθέγγομαι; unde φθεγγὴ, & φθόγγος. Καλαμοφόρος, calamum, seu arundinem gestans; ci citur etiam καλαμηφόρος, pro eod. qui calamum fert; unde καλαμοφορεῖν, sive καλαμηφορεῖν; calamum gestare; apud Themist. à Th. φέρω, unde φορὸς, &c. V. Καλαμόφυλλος, arundinacea folia habens, ut palma, & coix; Theophr. Hist. l. 1. c. 16. a Th. φύλλον, τὸ, V. Καλαμόχνοος, & καλαμόχνους, q. d. arundinum lanugo; sic dicitur ἀδάρκης, adarca; quod in arundinibus, concretæ lanuginis modo, inveniatur; vel, quod nascitur circa arundines tenues, è spumâ aquæ dulcis & matinæ, ubi se miscent; vide Plin. l. 32. c. 10. & Dioſc. l. 5. c. 137. à Th. χναῦς, unde nom. χνόος, contracte χνοῦς; comp. ut præced. cum Th. κάλαμος.

Καλαμῳδὸς, vide supra in καλαμῳδέω, item καλαμῶδης, spicas lego, idem quod καλαμάομαι, V.

Καλαμῳδὴ, leptum quoddam ex calamis, aut materia hujusmodi, in navig orum oris sive extremitatibus, ἀπὸ τῶν ναυτικῶν, dicebatur; Eustath. à Th. κάλαμος, V.

ΚΑΛΑ'ΣΙΡΙΣ, εως, ἡ, vestis linea, ad talos demissa, Ægyptiis & Persis in usu: quà χαλάω, demitto: aut à καλὸν & σύρω, quòd elegans syrmate; est enim fimbriata.

ΚΑΛΑΤΡΙΤΙΣ, spuma argenti, à Calabria.

Καλαῦροψ, οπος, ὁ, pedum in summo repindum: q. καλὸν αὖ ῥίπτω. à ῥίπτω, vergo, p opendeo.

Καλέσσεται, ες, ε, Ion. Epenth. τὸ σκ, pro ἐκάλεσε, ες, ε, imperf. act. verbi καλέω, voco.

Καλείμβαι, vocare inf. Poët. pro καλέμεναι, quod Ion. pro

Καλεῖν, vocare, præs. inf. à καλέω, quod vide.

Καλεῖμεν, præs. opt. pass. &

Καλεῖσθ, Dor. pro καλεῖτε, vocant, 3. pl. præs. ind. act. à καλέω, quod vide.

Καλέσσε, Ion. pro ἐκάλεσε, imperf. act. ejusd. verbi.

Καλεῦντες, ὄντων, οἱ, sic dicti, ἀπὸ τῆς κάλων, κάλαγδ τὰ ξύλα. Pollux κάλοπας appellat, & οἱ ἱστοποδὸς καλεντα, recta ligna quæ telas sustinent, telæ jugum.

Καλέοντι, Dor. pro καλεῦσι, ὅσι, vocant, 3. pl. præs. verbi καλέω, quod vide.

Καλέσαντο, vocarant, Ion. pro ἐκαλέσαντο, 3. pl. a. 1. m. ejusd. verbi.

Καλέσασ', pro καλέσασα, a. 1. part. act. f. g. à καλέω, voco, quod vide.

Καλέσατο, vocavit, 3. sing. a. 1. m. gem. ασ. & Ion. pro ἐκαλέσατο. Sic καλεσάμενος, a. 1. part. m. gem. ασ. à καλέω, voco.

Καλεῦδ, dicuntur, Dor. pro καλοῦδ, 3. pl. præl. pass. &

Καλεῦντο, Dor. pro ἐκαλοῦντο; 3. pl. imperf. pass. verbi καλέω. Sic καλεῦμαι, Dor. pro καλοῦμαι, καλεῦσαι, Dor. pro καλοῦσαι.

ΚΑΛΕ'Ω, voco, accerso, imploro, nomino, ἔσω, f. κέκληκα, a. 1. ἐκάλεσα, a. 1. imperat. κάλεσον, ἄτω. a. 1. inf. καλέσαι. a. 1. part. καλέσας, αντος, ὁ, perf. pass. κέκλημαι, a. 1. pass. ἐκλήθην. f. 1. pass. κληθήσομαι, στω. Hinc κλῆσις, εως, ἡ, vocatio, κλητὸς, ἡ, ὁ, vocatus, ἐγκαλέω, accuso, ἐγκλημα, ατος, τὸ, accusatio, actio, ἐγκαλέω, evoco, ἐκκλησία, ας, ἡ, cœtus vocatorum, ecclesia. ἐκκλησιάσης, οῦ, ὁ, concionator, παρακαλῶ, accerso: i em, hortor, oro, rogo. παράκλησις, εως, ἡ, adhortatio; item, precatio: hinc forte Angl. to call

Καλήμυλος, Dor. & Poët. pro καλῶμαι, præs. inf. act. qu. à κάλημι, idem quod καλέω, voco.

Καλήμερος, Æol. pro καλήμερος, quod est præs. part. pass. à καλέω, vel præs. part. pass. à κάλημι, pro καλέω, voco.

Καλήμερος, cui felix est dies, Epigr. 1. qui pulchrum habet diem; i. e. felix; à καλὸς & ἡμέρα, V.

Καλήτωρ, ορος, ὁ, vocalis, canorus, Epither. præconis. Th. καλέω, voco.

Καλιὰ, ας, ἡ, nidus. acc. Ion. καλιήν. Hinc καλιαὶ, horreo. Th. κάλον, lignum.

Καλιὰς, άδος, ἡ, tugurium, domuncula, sacellum: à præced. quod vide.

Καλίδιον, ου, τὸ, domuncula, tugurium; Poll. ex Eupol. est diminut. & idem quod καλιὰς, V.

Καλιῆς, gen. sing. Ion. καλιὴ, acc. sing. à καλιὰ, nidus: quod vide.

Καλίζω, idem quod, & pro καλέω, V. Ab eo, in usu est pro καλίζομαι, id vide.

Κάλινα, τὰ, lignea, plur. neut. à sing. masc. κάλινος; ligneus Hesych. à Th. κάλον, τὸ, V. Unde etium καλὸς, ὅ, ὁ, cavea; domuncula, casa; item, carcer, &c.

Καλινδέω, volvo, verso: à κυλίω, idem.

Καλίω, volvo, idem quod, & pro κυλίω ut Hesych. quoque, καλίομαι, exponit κυλίομαι.

Κάλλαιον, τὸ, baiba galli gallinacei, Hesych. à Th. καλὸς, κάλλος, &c. Vide,

Κάλλια,

Κάλλια, nominativ. plural. à κάλλος, ους, τὸ, pulchritudo. Them. κάλος, pulcher.

Κάλλιπε, Poët. pro κατέλειπε, relinquo, f. κάλλιψω, pro καταλείψω ex κατὰ & λείπω, linquo, f. ψω.

Κάλλια, τὰ, flores, vestes purpureæ, idem quod κάλλεα; V.

Κάλλια, ας, ἡ, nomen propr.

Κάλλιβλέφαρος, sub. φάρμακον; medicamentum ad ornatum & venustatem palpebrarum faciens. Gal. à κάλλος, & βλέφαρον, τὸ, V.

Κάλλιβοας, ου, ὁ, qui pulchram & suavem vocem habet: ὁ κάλλιν βοὴν, εἶτα φωνὴν ἔχων ex κάλος, pulcher, & βοάω, clamo.

Κάλλιβοτρυς, pulchros racemos habens; à κάλος, τὸ, & βότρυς, &c. V. Sic varia componuntur alia cum Nom. κάλλος, ut κάλλιῤῥοφυρος, ὁ, ἡ; pulchro ponte præditus, vel junctus; ut ποταμὸς κάλλιῤῥοφυρος, fluvius pulchrum habens pontem, &c. Κάλλιῤῥόος, qui e'eganter scribit, aut legit; unde κάλλιγραφία, elegans scriptura, scribendi pingendique elegantia; & κάλλιγραφέω, ῶ, eleganter scribo; κάλλος γράφω; Poll. Item fuco; apud Lacrt. κάλλιγραφημένον λέξις, expon. oratio elegans, & compta; à nom. γραφὴ; V.

Κάλλιγωνίακα, acc. sing. à

Κάλλιγωνίκις, ιδος, ὁ, ἡ, pulchris mulieribus abundans: ex κάλος, pulcher, & γυνὴ, mulier.

Κάλλιδίφρος, pulchrum currum habens; à nominat. κάλλος, & Them. δίφρος; vide.

Κάλλιθριξ, pulchricoma, quæ pulchram habet comam; à κάλλος, & θρὶξ, V.

Κάλλιλαια, ας, ἡ, frugifera olea: q. κάλλη ἐλαία, pulchra olea. Ei opponitur ἀγριέλαια, oleaster.

Κάλλιλογία, q. d. pulchriloquentia, elegantia, & ornatus sermonis, seu verborum, ornatus sermo, &c. ex iisdem cum seq. κάλλιμυθία, ας, eleganter alloquor: unde etiam κάλλιμυθίας, eleganti sermone, diserte cum ornatu verborum, &c.

Κάλλιπάω, f. ήσω, ornatè & eleganter dico: ex κάλλος, τὸ, pulchritudo, vel καλὸς, pulcher, & ἔπω, dico.

Κάλλιβλος, pulchrè fabricatus, affabrè factus; ut κάλλιβλος οἶκος, apud Plat. unde κάλλιῤῥάπτω, ῶ, pulchrè fabricor, affabrè facio, &c. à κάλλος, & ῥάπτω, V.

Κάλλιστεῖον, lito. q. felici eventu sacrificio, κάλλιστα ἱερεύσαι, κάλλιστεύσαι, idem. Th. is ερὸς, sacer.

Κάλλιστμα, ατος, τὸ, victima, consecratio, sacra litata, &c. Verbale à præced. κάλλιστεύω, V.

Κάλλιστέθλος, ου, ὁ, ἡ, pulchre fundata, ex κάλος, pulcher, & θέθλον, idem quod θέμελον, ου, τὸ, fundamentum.

Κάλλιστρὶξ, κάλλιστεχὴς, habens pulchros pilos: ex κάλος, & θρὶξ, τριχὸς,

Κάλλιστώς, auspicatus, bonis auspiciis, aut rite sacrificatus; ut apud Euryp. κάλλιστον βωμὸν, altarium victimis splendidorum, &c. à κάλλος, & θύω, V. Sic κάλλιστρατος, pulchros aut etiam bonos gignens fructus; unde κάλλιστρατία, pulchrorum fructuum editio; vel fructuum pulchritudo, & venustas: item verb. κάλλιστρατέω, pulchros, vel bonos fructus edo, vel gigno; unde etiam superl. κάλλιστρατώτατος, fructu bellissimus, fructuosissimus, &c. à Them. καρπὸς, V. Κάλλιτλαβὴς, pulchrum, & elegantem edens sonum, q. d. pulchrisonus; à Them. κίλαβος, V. Κάλλικερως, pulchra, & elegan ia habens cornua, bene cornutus: Item, pro αἰγόκερως, vel αἰγίκερως; i. e. scenum Græcum; id vide: a Th. κέρας, τὸ, V. Κάλλικομος, pulchra habens grana; sive, cui pulcher est acinus; à Th. κόμη, comp. ut reliqua anteced. cum nomine κάλλος.

Κάλλικόλπος, ου, ὁ, ἡ, locus quidam amœnissimus: propriè pulcher collis aut tumulus: ex κάλος, pulcher, & κόλπος, tumulus.

Κάλλικόμοιο, pulchricomæ, gen. sing. Ion. κάλλικόμου, ου, ὁ, ἡ, pulchram comam habens; ex κάλος, pulcher, & κόμη, coma.

Κάλλικοττάζω, ῶ, pro κάλος κοτταβίζω, apud Poll. venustè cottabo ludo, elegantèr scitèque cottabizo apud Athen. l. 11. à κάλλος, & κότταβος, V. Sic κάλλικρέας, crassa quædam caro, candida & turpinguis, esu jucundissima; à Th. κρέας, τὸ, V. Κάλλικρήδημος, pulchram habens vittam, vel pulchras vittas; à Th. κρήδεμνον, τὸ, V. Κάλλιλογία, ῶ, eleganter dico, scitè & venustè loquor, &c. Unde κάλλιλογία, elegans venustaque dictio, vis bene dicendi, &c. à nom. λόγος, &c. V. Κάλλιμερος, pulchra femora habens, qui est pulchris femoribus; Poll. l. 2. à Th. μηρὸς; V. Κάλλιμορφος, pulchrâ formâ decorus, formosus; à Th. μορφὴ, comp. ut reliq. præced. cum nominativ. κάλλος: vide.

Κάλλιμος, ου, ὁ, ἡ, apud Poët. pro κάλος, pulcher.

Κάλλινικον, ου, τὸ, Poët. præclara victoria, ἡ καλὴ νίκη. Et inter saltationum genera ponit Pollux: item carminis genus, quod ob victoriæ præstantiam cani solebat: ex κάλος, & νίκαω, vinco.

Κάλλινικος, victor egregius: ex iisdem.

Κάλλιοινία, vini præstantia & bonitas, vel vini proventus, &c. à nom. κάλλος, & Th. οἶνος, V.

Κάλλιον, melius, comp. n. g. vel adv. à κάλος, pulcher.

Κάλλιόπη, ης, & Dor. Κάλλιοπα, ας, ἡ, CALLIOPE, nomen Musæ: ex κάλλος, τὸ, pulchritudo, quod à κάλος, pulcher, & ὄψ, ὀπὸς, ἡ, vox.

Κάλλιόω, (à comp. κάλλιων) pulchriùs, seu venustius reddo; a Them. κάλος: vide.

Κάλλιπαις, αιδος, liberis pulcher; cui pulchri sunt liberi, visendus pater; unde κάλλιπαιδία, pulchros habere liberos; à κάλος, & παῖς; V.

Κάλλιπάρῃος, Æol. pro κάλλιπάρῃος, pulchras habens genas, ex κάλος, pulcher, & παρειὰ, Æol. παρεὰ, ας, ἡ, mala, gena.

Κάλλιπάρθενος, ὁ, ἡ, ἡ, pulchras virgines habens; à κάλος, & παρθένος, V. Sic κάλλιπέπλος, pulchra habens folia: Epigr. à nom. πέπλος, V. Κάλλιπέπλος, habens pulchros calceos, &c. a κάλος, & πέδιλον, τὸ; V.

Κάλλιπέπλος, ου, ὁ, ἡ, qui pulchrum peplum, vel vestem habet: ὁ ἔχων κάλον πέπλον. Th. πέπλος.

Κάλλιπήχυς, pulchros cubitos habens; ut κάλλιπήχυς βραχίων, Euryp. in Troad. à κάλος & πῆχυς; V.

Κάλλιπλόκαμος, ου, ὁ, ἡ, pulchricomus pulchras comas vel cincinnos habens: ex κάλος, & πλόκαμος, cincinnus, Them. πλέκω, necto.

Κάλλιπλοῦς, ου, ὁ, ἡ, qui præclaras opes habet: à κάλος, & πλοῦτος, divitiæ.

Κάλλιπνοος, & κάλλιπνους, pulchrè, vel, suaviter spirans, a κάλος, & πνοὴ: vide.

Κάλλιπον, Æol. Syncop. pro κατέλιπον, 1. sing. vel 3. plur. a. 2. ind. act. verbi καταλείπω, relinquo, Th. λείπω, linquo, f. ψω, a. 2. ἔλιπον.

Κάλλιποτάμος, pulchros habens fluvios; à κάλος, & ποτὰμος, V. Sic κάλλιῤῥοος, pulcram habens proram; Item, qui pulchrâ est facie; à Th. ῥόος, V. Κάλλιῤῥοωπος, aspectu pulcher, sive, qui facie elegante est & pulchrâ; à nom. ῥοῶπις, τὸ, V. Κάλλιπτόλεμος, egregius & strenuus in bello, bellicosus; à Th. πόλεμος, & Poëticè πτόλεμος, &c. V. Κάλλιπυγος, pulchras habens nates, vel clunes; ut κάλλιπυγος Ἀφροδίτη. Sic κάλλιππυγον ἵππος, equus cui pulchræ clunes, apud Athen. l. 12. à Th. πυγὴ, V. Κάλλιπυργος, & Κάλλιπύργαλος, pulchræ turres, seu turribus munitus; ut κάλλιπύργου ἄστυ, Euryp. in Bacch. sed expon. etiam sublimis, apud Aristoph. à Th. πύργος, comp. ut reliqua anteced. cum nom. κάλλος, seu Th. κάλος, &c. V.

Κάλλιπωλος, ου, ὁ, ἡ, qui pulchros equos habet: ex κάλος, & πῶλος, pullus equinus.

Κάλλιῤῥέθρον, pulchrifluum: à κάλος, pulcher, & ῥέθρον, Poët. fluentum: quod à ῥέω, fluo, f. ῥύσω, p. ἐῤῥύηκα.

Κάλλιῤῥήμων, pulchris & elegantibus verbis ornatus; unde κάλλιῤῥημοσύνη, pulchra & venusta dictio, verba elegantia, à nom. ῥῆμα, & Th. κάλος, seu nom. κάλλος, &c. V.

Κάλλιῤῥόη, ης, ἡ, CALLIRHOE, nomen mulieris.

Κάλλιῤῥοος, pulchrifluo, dativ. singular. à κάλλιῤῥοος, ου, ὁ, ἡ, ex κάλος, pulcher, & ῥέω, ῥόσω, fluo: hinc ῥόος, fluentum.

Κάλλιῤῥοον, acc. sing. à κάλλιῤῥοος, limpidus: ex iisd.

Κάλλιστάτης, viribus decorus, egregio robore præditus; à κάλος, & σθένος, τὸ; vide.

Κάλλιστε, ας, ὰ, Dor. pro κάλλιστη, pulcherrima. Sed κάλλιστε, adv. superl. pulcherrimè, optimè, κάλλιστα τῆσδε, sic dicta Thera insula: à κάλος, pulcher, κάλλιων, κάλλιστος.

Κάλλιστεῖα, τὰ, certamen erat, Lesbi, de formæ mulebris præstantia in templo Junonis; Item κάλλιστεῖον, i. e. τὸ ἀρέ-

στειον,

σθλον, h. e. præmium optimi & pulcherrimi vel honestissimi; res honestissima, & pulcherrima, pulcherrimum præmium, ex Soph. in Ajace: Item pulchritudinis præmium exuperantis cæteras; Luc. sunt verbalia, à seq. verbo κδμιτδω, V.

Κδμιτδτης, ητος, pulchritudine excellitæ: fortissimè item gerentem idem quod δειτδτης. Th. κδμος.

Κδμιτδτατος, præstantissimus habeor, est pass. à præced. κδμιτδω; (quod à superl. κδμιτδτερος) pulcherrimus sum, &c. Unde etiam verbale, κδμιτδτητα, τι, pulchritudo, vel potius, pulchritudinis præstantia; apud Euryp. in Oreste: item egregiæ formositudinis, sive ætatis specimen, &c.

Κδμιτστεφανος, pulchrâ redimitus corona, κδμιτστεφανος ἐλαία, oliva in coronario opere præstans, &c. à κδμος, & στέφω, &c.

Κδμιτστερος, α, ον, superl à κδμος, pulcher, comp. κδμίων.

Κδμιτστρύθια σῦκα, callistruthiæ ficus; i. e. passeriæ ficus; ut, de quodam vorace dicitur, quòd quingentas ficus passerias quas Græci callistruthias vocant, jejunus comedere soleret, est à κδμος, & στρύθος, &c. V.

Κδμιτσφυρος, α, ον, ὁ, ἡ, pulchros talos habens: ex κδμος & σφυρὸν, malleolus pedis. Them. σφυρὸν, malleus.

Κδμψτεχνος, pulchram artem factitans, vel pulchra artis suæ specimina edens; unde nom. κδμψτεχνία, artis pulchritudo, artificii elegantia; Plut. in Per. & verb κδμψτεχνέω, eleganti artificio elaboro, à κδμος, vel κδμνω, & Them. τέχνη; V. Sic κδμψτόκος, pulchros edens partus, pulchram pariens prolem, &c. à nominat. τόκος, V. Κδμψτοξος, pulchrum arcum habens, & bonum, vel etiam bonas sagittas; à Them. τόξον, V. comp. ut cæt. cum nom. κδλλος.

Κδμψτριχας, pulchricomas, accus. pl. à κδμψτρις, τριχὸς, pulchros crines habens: ex κδμος, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, pilus.

Κδμψτριχος, pulchros pilos habens, vel ficiens, &c. ex iisdem cum præced.

Κἄλλιφ', obliquem: em aspiratam pro κδλλιπι, Æol. Syrc. pro κατέλιπι, 3, sing. a. 2. act. verbi καταλείπω, relinquo. Th. λείπω, linquo, f. ψω, a. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπα.

Κδμψαιον φῶς, lux pulchro amicta vestitu; i. e. lux splendida; Euryp. est neut. à masc. κδμψφαος, pulchrè vestitus, à κδμος & φᾶος, V. Sic κδμψφεγγὴς, pulchrum splendorem habens, valde lucidus; à Th. φέγγος, V. Καλλίφθογγος, pulchrum reddens sonum; ut κδμψφθογγος ἀηδὼν, Eur. in Herc. fur. à nom. φθόγγος, V. Κδμψφλεξ, pulchrâ flammâ, seu splendido igne coruscans; à nom. φλὸξ, V. Κδμψφυλλος, pulchris foliis præditus; Item κδμψφυλλον, q. d. pulchri folium, &c. à Th. φύλλον, τὸ, V. Κδμψφωνος, pulchram vocem habens, sive bonum elegantem; unde κδμψφωνία, pulchra vox, seu sonus elegans, &c. à Th. φωνὴ, V. Κδμψχάων, ὁ, dicebatur ὁ ἑσθλὸς, obvolus, habeat enim testudinis effigiem sibi insculptam; Hesych. à χαλὰν, testudo, &c. V. Κδμψχερ, pulchras habens manus; Athen. l. 13. à χεὶρ, V. Καλλιχθὺς; q. d. pulcher piscis; piscis quidam ita dictus; Athen. l. 7. a Th. ἰχθὺς, V. Καλλίχοιρος, ὁ, ἡ, pulchros porculos pariens; undè plur. κδμψχοιροι αἱ ὗες, scrophæ fœcundæ prolis laudabilis, Aristot. 6. de animal. à Th. χοῖρος, comp. ut cæt. anteced. cum Th. κδμος, seu nom. κδλλος, &c. V.

Κδμψχωρος, ὁ, ἡ, ἡ, Poët. pro κδμψχωρος, qui pulchram regionem, aut locum habet, ὁ κδλλὶ χώρον ἔχων.

Κδμψιον, ου, ὁ ἡ, ἡ, pulchrior, est comparat. à κδμος; V.

Κδμψιόνυμος, pulchrum nomen habens; item nomen piscis apud Aristot. à κδλος, & ὄνομα, τὸ, V.

Κδμψη, ης, ἡ, Ion. idem quod

Κδλλος, εος, & contractè κδλλους, τὸ, pulchritudo, Th. κδμος, pulcher.

Κδμψωπις, ἴδος, ὁ, ornator, comptor, item tonsor: sic κδμψωπήϊον, τὸ, ornamentum, quod admittat ad ornandum; idem quod seq. Κἄλλωπον, id V.

Κἄλλωπον, ε, τὸ, id, quo aliquid ornatur: scopæ: à

Κδμψόω, f. ώσω, pulchrum reddo, corno, ornor; i. em verbo, præs. pass. κδμψόομαι, ornor, pulcher reddor; item elegantèr me habeo, glorior mihique ipsi placeo: à κδλλος, τὸ, pulchritudo. Th. κδμος, pulcher.

Καλλαπίζω, decoro, propriè pulchros oculos facio: præs. pass. καλλαπίζομαι, efferor: à κδμος, pulcher, & ὤψ, oculus. Th. ὄπωμαι, video.

Καλλασμα, τὸ, & καλλασμὸς, ὁ, ornamentum, cultus; plerumque cultus superfluus; Herodian. l. 5. verbale à præced.

Καλλασὴς, ἔος, ὁ, nimis pulchritudini & elegantiæ addictus: ex iisd. Th.

Κδμψασκεια, ἡ, cultus in vestitu nimium studiosa; Item comptrix: sic κδμψασκὸς, ad comendum, vel ornandum aptus; cultum sive elegantiam addens, &c. ex iisd. etiam, Them. cum præced.

Κδμψοδιδάσκαλος, ὁ, honestatis magister, honesta docens: ex κδμος, pulcher, & διδάσκαλος, magister: quod à διδάσκω, doceo.

Κδμψοικινος, qui boni est augurii, seu eminis, à κδμος, & οἰωνὸς, undè οἰωνίζομαι, &c. V.

Κδμψκαβία, ας, ἡ, probitas: ex κδμος & ἀγαθὸς, bonus.

Κδμψκαγαθὴς, ἔος, ὁ, honestus ac probus, usurpatur apud Plut. pro seq. κδμψκαγαθος; V.

Κδμψκαγαθος, probus, integer: ab iisdem.

Κδμψκαιρία, pulchra occasio, sive opportunitas; ex κδμος & καιρὸς, V.

ΚΑ'ΛΑΜΟΣ, ου, τὸ, lignum: hinc κδμψκὰ, ᾶς, ἡ, nidus. Seu κδμος, Poet. pulcher: à κδμος, quod vide.

Κδμψκέλλιον, ου, τὸ, & in plur. τὰ, ligneæ compedes· τὰ ἐκ κάλων τινὲς ξύλα πέδιλα. Th. πέδιλον, τὸ, calceus.

Κδμψκοδιον, idem quod κδμψκος, & adhibd. pes sc.l. ligneus, seu forma pedis lignea, sutorium viz. instrumentum.

Κδμψοποιέω, benefacio: ex κδλος, & ποιέω, facio.

Κδμψκως, pulchros pedes habens, pulcher: à κδμος, & πῦς, ποδὸς, pes; item ligneum pedem habens: ipse pes ligneus: à κᾶλον, lignum. Est & nomen animalis Indici.

Κδμος, ὁ, ἡ, pulcher, honestus, bonus, decens: κδμος, Dor. pro κδμὸς, accul. plur. compar. κδμίων, superl. κδμιστος. Sed τὸ καλὸν, substantivè, decus, commodum, honestas: hinc κδμὸς, adv. benè, rectè, compar κδλλιον, melius: hinc κδλλος, ους, τὸ, pulchritudo; φιλόκδμος, ὁ, ἡ, amans pulchritudinis, honestatis studiosus.

Κδμοτρόφος, bene nutritus & bene nutriens; à κδμος, & τρέφω, &c. V.

Καλότυπος, ligna tundens, ita dicitur Picus Martius, Marti sacer apud veteres gentiles, à tundendis arboribus; quod arbores rostro tundendo excaver; Hesych. à κᾶλον, lignum, & τύπω, un è τύπτω, &c. V.

Κδμμαι, præs. ind. pass. κδμμῦμαι, ᾶσαι, ᾶται, pract. part. pass. κδμμῦμαι, 1. pl. præt. act. κδμμα, 3. pl. præt. act. verbi καλέω, voco.

Κδμπτζω, Vide in κάμπτω.

Κδμόφρων, benevolus, pulchrâ mente præditus, &c. Hesych. à κδμος, & φρὴν; vide.

ΚΑ'ΛΠΗ, ης, ἡ, & κάλπις, urna, sicula, hydria: qu. a κλέπτω, quod sit sinuosa: aut à κρύπτω, quod occultet liquorem.

Κάλπις, ιδος & ιος, ἡ, urna, à præced. Item equus tolutarius, tolutim currens, cursor, cursus species. Hesych. hinc κδμπτζειν, equum ad ingressum exultantem urgere. Hinc forte Angl. to gallop.

Κάλπον, τὸ, vel κάλπος, ὁ, genus poculi, seu vas quoddam potorium, apud Athen. l. 11. à Th. κάλπις, V.

Κδμύδη, ης, ἡ, tugurium, à κδμύπτω, abscondo.

Κδμύδιον, ου, τὸ, tugurìolum, gurgustiolum, casula; Plut. est diminut. à præced. κδμύδη, gurgustium, &c. V.

Κδμυζοποιέω, tuguria condo, gurgustia, sive casas facio, &c. à κδμύδη, & ποιέω, V.

Κδμυδὸς, thalamus, ex velorum obductione facta scena à nom. κδμύδη, V.

Κδμυδών, ῶνος, ἡ, CALYDON, urbis nomen.

Κδμυκίζω, floreo, Item καλύκιον, calyculus; Item καλυκώδης, ους, ὁ, ἡ, ἡ, q. d. calyculatus ea vcula intectus, sive calycis figuram repræsentans, & καλυκὶς, parva rosa, &c. omnia à seq. nom. κάλυξ, V. unde etiam κάλυξ, ornamentum quoddam, sive ornatus quidam, è rosis.

Καλὸκων, gen. plur. à κάλυξις, ὁ, ἡ, theca.

Κάλυμμα, ατος, τὸ, velamen: à καλύπτω.

Καλυμμάτιον, ου, τὸ, parvum tegmen; diminut. a κάλυμμα, tegmen, sed peculiariter καλύμματα, vocantur palpebræ, quòd sint teguimenta oculorum;

Poll. l 2. à Them. κάλυπτω, V.

Κάλυμδα, τὰ, Hesych. & Suid. sunt κόσμηδα, vi ic supra, κάλυμδον.

Κάλυξ, υκος, ἡ, rosa clausa, theca, CALIX: id quo aliquid ineluditur, ut folliculus, tutamen, &c. nu neratur etiam in mundo mulicbri; à καλύπτω, tego.

Καλυπτὴρ, ῆρος, ὁ, tegmen, operculum: ab eod.

Καλυπτήριον, ου, τὸ, operimentum; à καλύπτομαι, tegor, me tego, &c.

Καλύπτρη, acc. Ion. à καλύπτρα, ας, ἡ, tegmen capitis mulicbre: a

ΚΑΛΥΠΤΩ, tego, velo, operior, f. ψω, a. 1. ἐκάλυψα, 2. 1. imperat. κάλυφον, άτω, & in plur. καλύψατε, perf. act. κεκάλυφα, a. 2. ἐκάλυδον, perf. pass. κεκάλυμμαι, ψαι, πται, parf. part. κεκαλυμμένος, η, ον. Hinc κάλυμμα, ατος, τὸ, tegmen, velum: καλυπτήριον, ου, τὸ, operimentum: καλύπτρα, ας, ἡ, tegmen capitis mulicbre: καλύφρη, ης, ἡ, tugurium: κάλυξ, υκος, ἡ, rosa clausa; calyx rosæ: κλυδὼν, ῶνος, τὸ, cortex: ἀποκαλύπτω, revelo: ἀποκάλυψις, εως, ἡ, revelatio.

Καλυδωνιος, nomen Judicum.

Καλύψαι, a. 1. inf. act. καλύψας, tegens, a. 1. part. act. καλυψάμενος, a. 1. part. m. καλύψη, 3. sing. a. 1. sub. act. à καλύπτω, tego.

Καλυψοῖ, dat. sing. à

Καλυψὼ, οῦς, ἡ, CALYPSO, Dea, quæ καλύπτει τὸ διαπόμπιον

Καλχαίνω, purpureo, i. e. purpureo colore perfundo; Item altâ mente cogito; q. d. profundè cogito, vel in profundâ cogitatione versor; Item κάλχειν, purpura, quæ succo κάλχης tingitur; utrumque, à Th. seq. κάλχη; V.

Κάλχας, αντος, ὁ, nomen vatis propr. à καλχαίνω, alta mente cogito, quod à

ΚΑ'ΛΧΗ, ης, ἡ, fi s, vel animal, quo tinginur purpura.

Καλὼ, vocabo, f. 1. Att. pro κᾰλέσω, verbi κᾰλέω, voco.

Καλώδιον, ου, τὸ, funiculus nauticus; sed dicitur etiam de aliis funiculis, apud Aristoph. in vesp. & Thuc. l. 4. est diminut. à seq. Th. κάλως, V.

Κάλως, rudentes, funes, funes nautici; itidem, à seq. Th. κάλως; V.

Καλωποδιάκτης, qui consectatur pulchros; Aristoph. Schol. à κᾰλωπὸς, & διώκτης, V.

Καλωπὸς, idem quod κάλλωψ, ωπὸς, ὁ, pulcher, vel pulchra aspectu; à κᾰλὸς, vel κάλλος, & ὤψ, ὠπὸς; vide.

ΚΑ'ΛΩΣ, ω, vel ω, ὁ, rudens, funis nauticus: hinc καλώδιον, ου, τὸ, funiculus nauticus.

Καλὼς, adverbialiter, pulchrè, rectè, à κᾰλὸς.

Καλωσυρφὼ, qui funes parat, torqueudo scil. vel inrorquendo; Plut. in Per. à κάλως, & στρέφω, undè στροφὴ, &c. vide

Καμακίας, ου, ὁ, ut καμακίας σῖτος, frumenti genus apud Theophr. Hist. Plant. l. 8 forsan sic dictum, quòd κάμακος magnitudinem æquet, aut perticæ instar, crassum culmum gerat; quale est quod vulgo Turcicum frumentum dicitur, & Sorgum in Italia: Item καμακικὸς, ὴ, ὸν, ὴ, ut καμακίνου ὄρυ, hasta, apud Xen & καμακὶς, ornamentum capitis mulibre, tiara, capillos ambiens, & crinibus contexendis comparatur, &c. omnia à seq. Th. κάμαξ; V.

ΚΑ'ΜΑΞ, ακος, ἡ, vitis pedamentum: palus, pertica, dativ. plur. κάμαξι, qu. à κάμνω, quia velut laborat gestando onere.

ΚΑΜΑ'ΡΑ, ας, ἡ, CAMERA, fornix, tecta do: quia pondere quasi κάμνῃ, laborat.

Καμαρδέω, labore, labore me fatigo; item acquiro, accumulo, Hesych. Item καμάρης καμάξαι, p. auctrum concameratum;

Καμάρειον, ου, τὸ, cerebri pars supra communem meatum, fornicis modo superinducta; Καμαρὶς, ornamentum quodam mulicbre; Καμάρωσις, concameratio, q. d. testudinatio: Item καμαρὼν, idem quod καμαρωτὸς, a καμάρα, & εἶδος, τὸ) cameræ, i. e. fornicis, habens formam, cameratus, vel concameratus, &c. omnia à præced. Th. καμάρα, V.

ΚΑΜΑΣΙΝΟΣ, σι, pisces marini. Alii καμασσιῶτες.

Καμάσσω, moveo, Hesych.

Καματηρὸς, ὰ, ὸν, laboriosus, defessus, Th. κάμνω, lassesco.

Καματηρῶς, laboriosè, ægrè, adv. à præced. unde etiam καματηρὸν, & καματηρίου, τὸ, laboriosum; Hesych. &c.

Κάμαθος, ου, ὁ, labor: καμάτου, pro καμάτους, acc. pl. hinc καματηρὸς, ὰ, & καματώδης, ους, ὁ, ἡ, laboriosus, aruminarum plenus. Th. κάμνω, f. μῶ, p. κέκμηκα, lassesco.

Καματάω, ῶ, laboro, fatigor, fatisco, &c. à præced. κάματος, V.

Καματώδης, ους, ὁ, ἡ, gravis, laboriosus: vide præced.

Καμβαίνω, cesso: an pro καταβαίνω, descendo?

Καμβάδην, deposui, per Syne. pro κατέβαδον, a. 2. ind. Ion. verti κατεμβάλλω, ex κατὰ & βάλλω, jacio, f. λῶ, p. βέβληκα, a. 2 ἔβαλον.

Καμβείζω, cessatorium: Æol. Sync. pro καταβείζω, Hesych.

Καμβύσης, ου, ὁ, CAMBYSES, nomen prop.

Κάμε, vel κάμψω, elaboravit, afflictabatur, 3. sing. a. 2. act. Ion. verbi κάμνω, fatigor: f. καμῶ, p. κέκμηκα, a. 2. ἔκαμον.

Καμεῖτε, 3. sing. f. 2. καμέσθω· καμεῖσθε, 2. pl. ejusd. temporis: ab eod.

Καμηλαύκιον, vel καμηλαύκιον, ου, τὸ, pileus, quia καῦμα ἰλαύνῃ, æstum cohiber.

Καμηλῆος, camelinus, à Th. κάμηλος, vide.

Καμηλεμπορος, negotiator, qui camelis merces vehit; à κάμηλος, & ἔμπορος, &c. V.

Καμηληλασία, ἡ, camelorum agitatio, & καμηληλάτης, cameli agitator, vel camelorum agitator & dux; à κάμηλος, & ἐλαύνω, fut. ἐλάσω, &c. Undè ἐλασία, &c. V.

Καμηλίτης, ου, ὁ, cameli agitator vel curator: à κάμηλος, camelus.

Καμηλοπάρδαλις, εως, ἡ, CAMELOPARDALIS, animal de genere Camelorum:

à κάμηλος & πάρδαλις, pardalis. Th παρδος, pardus.

ΚΑ'ΜΗΛΟΣ, ου, ὁ, ἡ, CAMELUS, Angl. Camel, παρὰ τὸ κάμνειν, quod sit animal ferendis laboribus idoneum: at κάμνος, ου, ὁ, finis crassus.

Καμηλωτὴ, lib. ἰδοὺ, pellis cameli à præced. Th.

Κάμηλος, ου, ὁ, est pro κάμηλος, cum scil. pro lane materia accipitur, Sardas in crpr. Aristoph in vespis; κάμηλος ὁ τὸ παχὺ χοινίον, διὰ τὸ, i, tortu.

Κάμητε, 2. pl. a. 2. indicat. verb. κάμνω, quod vide.

Καμινεία, ἡ, opera quæ navatur circa caminum, seu fornacem; q. d. operatio circa, vel apud caminum; Theophr. l. 5. Item καμινεύω, in camino excoquo, seu candefacio; undè καμινεύσιμὸς in camino aliquid excoquens, vel circa fornacem laborans, seu opus faciens, &c. Et καμινήσιος, ὴ, quæ circa camnum, inque hcrre cubiculo servit & opus facit, famula cubicularia, &c. Item καμινίσιος, adj. caminarius; ut, ἄρτος καμινίσιος, apud Athen. l. 3 & καμίνιον, τὸ, parvus caminus, parva fornax, &c. omnia à seq. Th. κάμινος, vide.

Καμινεύς, caminarius, ad caminum pertinens: a

ΚΑ'ΜΙΝΟΣ, ου, ὁ, ἡ, CAMINUS, fornax, ignis flamma, ardor: q. καύμινος, ab inusit. καύω, pro καίω, uro.

Καμινώδης, è fornacè; item καμινώδης, ους, ὁ, ἡ, caminalis, seu ad caminum pertinens; ut καμινώδης ἀναπνοὴ, apud Strab. exhalatio ve ut è fornace; utrumque à præced. Th.

Καμινὼς, ῆος, ἡ, ut γενοῦς καμινὼς, anus caminifuligine oppleta: dat. καμινοῖ, à præced.

Καμμάλλας, per Syncop. pro καταμάθαι, Hesych.

Κάμματα, & καμμασίδες, edulia quædam Laconica; apud Athen. & Hesych. verbalia, à Th. κάπτω, comedo, &c. V.

Καμμῆ, pro κατὰ ἕν, utique.

Καμμήνη, per Sync. pro καταμήνη, præs. inf. a μήνω: maneo.

Κάμμις, Æol. pro ἡ ἡμεῖς, vel ἡμᾶς.

Καμμονία, Ion. per Sync. pro καταμονία; perseverantia, victoria: à καταμένω, constanter permaneo. Th. μένω, maneo.

Κάμμορος, ου, ὁ, ἡ, infelix: Poët. pro κακόμορος, cui κακὸς μόρος, malum fatum. Th. μέρος, divisio.

Καμμύω, per Sync. pro καταμύω, corniveo, claudo oculos: f. ύσω, a. 1. ἐκάμμυσα, p. κεκάμμυκα, pro κατεμμύκα. Ex κατὰ & μύω, claudo: f. μύσω, p. μέμυκα.

Κάμνη, elaborabat, 3. sing. imperf. Ionicè: à

ΚΑ'ΜΝΩ, lasse o, fatigor, deficio, laboro, ægroto: f. καμῶ, vel κάμέσομαι, p. κέκμηκα, a. 2. ἔκαμον, a. 2. sub. κάμω, ῃς, ῃ, & in 2. pl. κάμητε. Hinc κάματος, labor.

Κάμον, Ionicè pro ἔκαμον, aorist. 2. ind. &

Καμόντες, mortui, nom. pl. a. 2. part. à

κάμνω, ægroto; quod vide.
Καμόωσι, laborant, a. 2. part. f. g. ejusd. verbi.
Καμπαλίζω, inflexus, incurvus: item κάμπτω, idem; ut κάμπτω δρόμον, cursus qui non recta fit, sed per quosdam flexus: Item καμπαί, ῶν, i. e. λυγισμοί; h. e. flexus, & elusiones luctæ, & sing. fœm. καμπή, inflexio, flexus, curvatio, curvatura, articulus, nodus; i. e. flexura, ut digitorum: item flexus qui fit in cantu, musici appellant ἐγχρόας, & ἀντιστρόφους, &c. Aristoph. in Nub. sed κάμπη, retracto accentu in priorem, est, eruca, insectum quoddam villosum, & hirsutum; à flexurâ nomen habet, quia in arcum rependo, curvatur, ; item καμπυλότης, ήτος, ἡ, inflexio, curvitas, ut & κάμπτος, lentus, flexilis, flexibilis, &c. ex Euryp. omnia derivata, seu verbalia, à Th. κάμπω, V.
Καμπανὸς, statera, Gl. Cyr.
Καμπίσγυιον, incurvans genua; sic dicta fuit Erinnys, quod genua peccantium incurvet, &c. à κάμπω, & γύυ; vide.
Καμπή, ῆς, ἡ, flexura; item articulus: à κάμπω, flecto: sed
Κάμπη, ης, ἡ, eruca, Gl. Cyr. Sub eod. Them.
Κάμπηκας, ας, ὁ, capsa, quæ fiebat ex lignis flexis: à
KA'MΠΤΩ, flexo, Inflecto: futur. ψω, perfect. κέκαμφα. Hinc καμπύλος, curvus, inflexus: & forte Anglice Kammock.
Καμπὴς, ῆρος, ὁ, ἡ, flexus: Item metam significare videtur, apud Comment. Aristoph. & Euryp. quòd scil. in meta flectatur cursus, &c. Item καμπτὴς, ῆ, ὁ, se inflectens, & καμπὸς, ὁ, flexilis, flexibilis; itidem verbalia, à Th. κάμπω, V.
Καμπυλόγραμμον, curvas lineas habens, undè neut. καμπυλόγραμμον, ου, τὸ; quod curvis lineis formatur; sic καμπυλόρρινον, incurvum, seu aduncum habens nasum; utrumque à καμπύλος; vi. comp. in priore cum nom. γραμμὴ, & in poster. cum Th. ῥὶν, &c. quæ vide.
Καμπύλη, curvus baculus, sive retortus, quo venatores utuntur; item καμπυλίζω, flecto, vel incurvo, inflecto; sic καμπυλόῤῥις, recurvus; unde
Καμπυλόφυρνα, fœm. in Epigr. l. 6. & καμπυλότης, ήτος, ἡ, inflexio, curvitas, &c. Omnia à seq. nominat. καμπύλος, incurvus: ut καμπύλα τόξα, curvi arcus, & καμπύλα κᾶλα, curva ligna apud Hom. & Hesiod. &c. vide.
Καμπύλος, υ, ὁ, curvus, inflexus. Them. κάμπτω.
Κάμφιστλομβία, Doricè pro ἡ ἀμφιστολμία, superinduta. Them. στόλος, οἶκος.
Κάμψα, ης, ἡ, theca, CAPSA: καμψάκης, υ, ὁ, vas olearium. Them. κάμπη.
Καμψάκης, υ, ὁ, vas olearium; à præced. κάμψα; V.
Καμψιδιαλῶ, ῶ, ὁ ἡ ῆ; q. in diaulo reciprocans; ita propriè signif. à nom. κάμψις, & διαυλος, &c. V. Sed apud Pind. καμπυδιαυλος χείρ, est, manus volubilis, cito percurrens citharæ chordas.
Καμψίμορφος, flectens caudam; (est & dem quod χίμφος; id V.) à κάμψις, & ὀρά; V.
Κάμψις, inflexio, curvatio, seu curvatura; item suffrago, poples, verbale à κάμπτομαι, flector, incurvor, pandor: item flector; i. e. exoror, &c. Thuc. l. 3. & Plut. in Per. undè etiam καμψὸς, inflexus, curvus; à Them. κάμπτω, V.
Καμψόδωμα, flectendo, vel, inflexu frequenti dolens; ut καμψόδωμα δάκτυλος, digitus qui cum dolore inflectitur; vel qui, dum sæpe inflectitur & incurvatur, dolet; à καμψὸς & ὀδύνη; V.
Καμών, ῶσα, ὸν, fatigatus, a, um; mortuus: a. 2. part. act. à κάμνω, fatigor: f. μῶ, a. 2. ἔκαμον.
Κᾶν, etsi, quamvis, pro ἡ ἂν.
Κᾶν, sine accentu, pro ἡ ὲν; (pro quo etiam reperitur κἢν) ut κᾶν τοῦτο, pro ἡ ὲν τοῦτο, &c. vide.
Κανᾶ, ἡ, nomen urbis, ἄκλιτον. Heb. possessio: at
Κανᾶ, canistra, Gen. 40. vers. 16. pro κάνεα, vide κάνεον.
K'ANABOΣ, υ, ὁ, lignum tenue cui fictores ceram vel linum circumlinunt: q. à κάνη, arundo. Κάναβοι, οἱ, fontes rivo multiplici sparsi.
Κάναθρον, υ, τὸ, currus ex storea: à κάνη, storea.
Κανανίτης, υ, ὁ, nomen gentile. Heb. æmulator.
Κανασκεῖα, τὰ, vasa quædam concava: item κάνασκον, & κάνισκον, τὸ; canistrum, cochlear; idem quod Them. κάνης, V. Undè etiam κανίσκιον, parvum canistrum, ut & κανήτιον, idem; item, κάνεον, pro κάνεον, contract. καννᾶν, cista, canistrum, idem etiam quod Th. κάνης, V.
Κάναξαι, & ἐκκαθάξαι; Pollux pro evacuare, uel ebibere dicta esse scribit; ὅτι πρὸ κανάσκασαι: vide κάνασκον.
Κάναφόρος, ω, α, Dor. pro κανηφόρος, canistrifera; uella: ex κάνης, ου, ὁ, canistrum, & φέρω, fero.
Κανάχω, ῶ, resono, strepitum, seu crepitum edo; Odyss τ. παρὰ τὸ κανὸν ἀχεῖν, pro ἠχεῖν, Etymol. undè seq. vide.
Κανάχη, ης, ἡ, crepitatio, sonitus: κανάχησις, dat. pl. Ion. Hinc
Κανάχηδὸν, & κανάχηδὸν, adv. cum strepitu. Th. ἠχὼ, sonus.
Κανάχιζε, substrepebat, 3. sing. imperf. act. a
Κανάχιζω, f. ίσω, idem quod κανάχω, resono; ὅτι τὸ κανὸν ἠχεῖν. Them. ἦχος, sonus.
Κανάχος, resonans, vel strepens, strepitus, ab illo, cum præced.
Κανάχων, οδος, ὁ, ἡ, pedibus sonans, vel sonum reddens, aper sylvestris, Gazâ interprete; à κανάχω, vel κατανάχω, & πᾶς; V.
Κανδάκη, ης, ἡ, nomen commune omnibus Æthiopum reginis.
Κανδαύλης, ου, ὁ, CANDAULES, nomen propr.
Κανδαυλῶν, idem quod seq. Th. κάνδυλος, candylus; V.
Κανδύκη, vel κανδύκης, Persica vestis, idem quod Them κάνδυς, vide: undè etiam, κανδύλη, & κανδυτάνη, dicuntur, vestiaria; id est, pretiosiorum vestimentorum repositoria; pro quo etiam reperitur apud Poll. κανδύτιον, & κανδυτάλη, arcula Persica, &c.
KA'NΔΥΛΟΣ, υ, ὁ, edulii genus, ex amylo, caseo, lacte, melle.
KA'NΔΥΣ, υος, ὁ, indumentum Persicum.
Κανέϊν, aoristus secundus, infinit. act. à κείρω, perimo: aor. secund. part. κανών.
Κανέου, genitivi, Ionicè, pro κανέως, à κάνεον, contracte κανοῦ; τὸ, canistrum. Them. κάνης, ητος, ὁ, idem.
Κάνεον, ου, τὸ, canistrum: ejusdem Them.
Κανῆν, Doricè Æol. pro κανεῖν, aoristus secundus infinitivus, act. vereci κείρω, perimo: fut. κανῶ, aor. 2. ἔκανον.
KA'NΗΣ, ητος, ὁ, CANISTRUM, calathus: q. ex κάνη, canna, ex qua plectitur: vide κάνασκον.
Κανηφόρος, vide supra κανασκόρος, geres canistrum, &c. V.
Κανθάριος ἄμπελος, vitis quæ cantharios dicitur, apud Theophr. Caus. Pl. lib. 2 cap. 20 Item κανθαρίδες, cantharides, animalia parva, varia, luteis lineis, quas, in pennis, transversas habent, promisstoque corpore; erassæ, ac blarum more, prapinques: nascuntur ex vermiculo, & viridis ipsis color odorque virosus, vis lethalis & caustica; à sing. κάνθαρις, ιδος, ἡ, cantharis, pro Them. κάνθαρος, scarabæus, qui frumenta exodit; undè etiam κανθάριον, ου, τὸ, cantharulus, parvus cantharus: Item κανθαρίζω; apud Atticos, tremere significat, ut scribit Amonius; omnia à Th. κάνθαρος, seq. V.
Κανθαρλιάζω, ὁ, locus est Thraciæ scitaurorum generi exitiosus; sed melius est per, ι, in antepen. à κάνθαρος, & ὀλιάζω; V.
KA'N-APOΣ, υ, ὁ, scarabæus; in accus. plur. κανθάρους, Dor. sic dict. quia nascitur ex sterc re κάνθωνος, id est, asini. Est & κάνθαρος, poculum, CANTHARUS, item navigii cujusdam genus.
Κανθήλιος, υ, ὁ, asinus: à κάνθων' inde κανθήλια, clitellæ.
Κανθὶς, à sella, diminut. à κάνθων; vide.
KANΘOΣ, ου, ὁ, oculi angulus, hirquus, CANTHUS, ferrum quo rotæ vinciuntur.
KA'NΘΩΝ, ωνος, ὁ, asinus: κανθήλιος, υ, ὁ, idem: κανθήλια, ων, τὰ, clitellæ.

Καντίζοντι, vide supra in κανασκεῖα.
Κάνις, Dorice, pro ἡ ἄνθ, etiam sine; ut ἄνις, poëticè pro ἄνθ; id vide.
KA'NNA, seu κάνη, ης, ἡ, storea, CANNA. Hinc Angl. a Cane, a Cann.
KA'NNABIΣ, εως, ἡ, & κάνναβις, CANNABIS. Hinc κανναβίνος, υ, ὁ, ex cannabe factus.
Κάνναθρον, vide supra in κάναθρον.
Κάνη, vel κάννις, νος, ἡ, storea; unde κανηπωλὶς; qui storeas, seu tegetes, & cannias conficit; ὁ τὰς κάνας πλέκων, Hippon. à Th. κάνη; & ποιῶ, V.
Καντβίσας, pro καταντβίσας, annuens, a. 1. part. act. Th. νθέω, annuo.
Κάπη, vide κάπρα.
Κάπηλον, ου, ὁ, ἡ, per Crasin pro ἡ ἴππομος, eaq; legitima: ab ἐν & νόμος, quod vide.
Κάπηται, pro ἡ ἵπται, & deinde.
Καπαδοκία, nomen urbis, ἄκλιτον. Hebr. vicus confusionis.
Κάπηλος, ου, ὁ, ἡ, fossa, per Aphæresin pro σκάπηλος: à σκάπτω, fodio.
Κάπη, ης, ἡ, præsepe; item pabulum equis in præsepi appositum: à κάπτω, avidè comedo.
Κάπηθεν, à præsepi, Suid. adv. à præced. κάπη, V.
Καπηλεία, ἡ, ars institoria, seu cauponaria; item, cauponatio, sive ipsa cauponandi actio; sic, καπηλεῖον, ου, τὸ, caupona, popina, taberna; utrumque, à verbo seq. καπηλεύω, & Th. κάπηλος, V. Unde etiam, καπηλικὸν, ου, τὸ, cauponarium, ad cauponem pertinens, ut καπηλικὰ μέτρα; Epigr. l. 2. in fœm. Καπηλικὴ, sub. τέχνη, est ars cauponaria; unde καπηλικῶς; cauponariè seu cauponatorie; i. e. fraudulenter, per impostoram cauponariam, Aristoph. in Plut; item, καπήλιον, ου, taberna; idem quod καπηλεῖον, videatur supra; & καπηλὶς, ίδος, ἡ, quæ cauponariam exercet; item, ibid. &c.
Καπηλεύω, f. σω, cauponor, cauponariam exerceo: sæpe etiam ponitur Metaph. 2 Cor. 2. καπηλεύοντες, i. e. callidè, avarè, fraudulenter tractantes: à
KA'ΠΗΛΟΣ, υ, ὁ, CAUPO, institor: q. καπύων πηλὸν, id est, ὄινον, vinum corrumpens. Hinc καπηλεύω, cauponor: καπηλεῖον, ου, τὸ, caupona.
Καπηλοδύτης, qui cauponam subinde ingreditur, qui tabernam frequentat; Hesych. à κάπηλος, & δύω, vel δύομαι, aut δῦμι, &c. V.
Κάπηλον, adulteratum, dolo fraudeque vitiatum; unde Æschylus; κάπηλα τεχνήματα; cauponarias aut ludicras artes vocavit; à Th. κάπηλος, V.
Κάπης, ητος, ὁ, ἡ, idem quod κάπη, vide.
Καπίεια, placentæ species, quæ etiam dicitur καπύεια, id V.
Κάπι, pro ἡ ὅπι.
Καπιδέξιος, pro ἡ δεξιδέξιος, & qui est ad dextram; sive, & dexter, scitus, elegans, commodus, &c. Vide δεξιδέξιος.

KA'ΠΝΟΝ, υ, τὸ, fambuci flos.
Κάομαι, flagro, aduror; pro καίομαι à Th. καίω, V.
Κᾶξ Dor. & per Crasin pro ἡ ὧξ.
Κάξηγλε, excitavit quoque, Dor. & Att. Per Crasin pro ἡ ἐξήγλε. Th. ἐγείρω, excito.
Καπάνη, ης, ἡ, pro præsepi, & rheda, accipi indicat Hesych. & Athen. quo. que, l. 10. scribit τὰς ἁμάξας, à Thessalis vocari καπάνας, Polluci autem, καπάνη, est pars quædam currus in l. 1. c. 10. Item, galea è pilis, Hesychio est; à Th. κάπτω, vide.
Καπανικὸς, Ion. pro Καπανεὺς, & hoc pro Καπανεύς, gen. à Καπανεύς, CAPANEUS, gen. Ion. item Καπανῆος. Hinc
Καπανικάδης, patronymic. q. à κάπηλος, comedo.
Κάπητα, pro ἡ ἵπτα, & deinde.
Καπάρεια, nomen urbis, ἄκλιτον. Hebr. vicus confusionis.
Κάπηλος, ου, ὁ, ἡ, fossa, per Aphæresin pro σκάπηλος: à σκάπτω, fodio.
Κάπη, ης, ἡ, præsepe; item pabulum equis in præsepi appositum: à κάπτω, avidè comedo.
Κάπηθεν, à præsepi, Suid. adv. à præced. κάπη, V.
Καπηλεία, ἡ, ars institoria, seu cauponaria; item, cauponatio, sive ipsa cauponandi actio; sic, καπηλεῖον, ου, τὸ, caupona, popina, taberna; utrumque, à verbo seq. καπηλεύω, & Th. κάπηλος, V. Unde etiam, καπηλικὸν, ου, τὸ, cauponarium, ad cauponem pertinens, ut καπηλικὰ μέτρα; Epigr. l. 2. in fœm. Καπηλικὴ, sub. τέχνη, est ars cauponaria; unde καπηλικῶς; cauponariè seu cauponatorie; i. e. fraudulenter, per impostoram cauponariam, Aristoph. in Plut; item, καπήλιον, ου, taberna; idem quod καπηλεῖον, videatur supra; & καπηλὶς, ίδος, ἡ, quæ cauponariam exercet; item, ibid. &c.
Καπηλεύω, f. σω, cauponor, cauponariam exerceo: sæpe etiam ponitur Metaph. 2 Cor. 2. καπηλεύοντες, i. e. callidè, avarè, fraudulenter tractantes: à
KA'ΠΗΛΟΣ, υ, ὁ, CAUPO, institor: q. καπύων πηλὸν, id est, ὄινον, vinum corrumpens. Hinc καπηλεύω, cauponor: καπηλεῖον, ου, τὸ, caupona.
Καπηλοδύτης, qui cauponam subinde ingreditur, qui tabernam frequentat; Hesych. à κάπηλος, & δύω, vel δύομαι, aut δῦμι, &c. V.
Κάπηλον, adulteratum, dolo fraudeque vitiatum; unde Æschylus; κάπηλα τεχνήματα; cauponarias aut ludicras artes vocavit; à Th. κάπηλος, V.
Κάπης, ητος, ὁ, ἡ, idem quod κάπη, vide.
Καπίεια, placentæ species, quæ etiam dicitur καπύεια, id V.
Κάπι, pro ἡ ὅπι.
Καπιδέξιος, pro ἡ δεξιδέξιος, & qui est ad dextram; sive, & dexter, scitus, elegans, commodus, &c. Vide δεξιδέξιος.

Καπίδη, ης, ἡ, mensuræ nomen & genus, duarum Atticarum cotylarum capax; Hesych. & Poll. &c. Deducitur à Th. πίθος, ου, ὁ, dolium, &c. V.
Καπνέω, poëtica ectasi, & Epenthesi τῦ Ιota, pro καπνίω, i. e. καπνίζω, fumigo, suffio, &c. à Th. καπνὸς, &c. V. Unde etiam καπνὶς, sive κάπνις ἄμπελος; capnea vitis; vitis genus, ità dictum, quòd sit inter albam & nigram vitem; ejus enim uvæ, ac racemi, nec album, nec nigrum præ se colorem ferunt, sed καπνώδες, quoddam χρῶμα, & fumosum, seu fumidam colorem quendam habent, Th. καπνὸς, V.
Κάπνη, ης, ἡ, caminus, fumarium; item καπνιὰς, fumidus, fumosus; καπνία, ας, ἡ, suligo, & ὑακελκώδης ὄνος; i. e. vappa, &c. Καπνίας, ου, ὁ, q. d. fumosus, lapis quidam ex jaspidum genere, ita dictus, quòd tanquam fumo denigratus sit; Dioscor. l. 5. sic & Καπνίτης, ίδος, ἡ, ut, καπνιὰς ἄμπελος; quæ & κάπνη, id vide; i. em, ἡ καπνιὰς λίθος, capnias gemma; à fumeo colore dicta; Plin. l. 37. c. 9. Indè καπνίω, fumigo, &c. Omnia à Th. καπνὸς, V.
Καπνίζόμενος, fumans, præs. part. pass. à
Καπνίζω, f. ίσω, fumo de igro. Apud Hom. ignem succendo convivii gratia. Th. καπνὸς, fumus.
Καπνίον, ου, τὸ, q. d. fumulus; i. e. parvus fumus; diminut. à καπνὸς; item κάπνισις, & κάπνισμα, fumatio, vel infumatio, & in Epigr. incensum, thus; & καπνίσις, fumigatus, infumatus; ut, καπνίσαν ἦλθον; & τὰ κρέα καπνίσια, &c. Omnia, verbalia, a. præced. verbo καπνίζω, infumo, fumigo; item fumum excito, &c. Vide.
Καπνοδόχειον, & καπνοδόχη; q. d. fumi receptaculum; caminus, &c. Idem quod seq. & ab iisdem.
Καπνοδόχη, ης, ἡ, vel καπνοδόκη, Ion. fumarium, caminum; παρὰ τὸ καπνὸν δέχεσθαι.
ΚΑΠΝΟ'Σ, ῦ, ὁ, fumus, & pro igne Poët. q. à κάπτω, spiro: hinc κάπνη, ης, ἡ, caminus, fumarium, καπνία, ας, ἡ, suligo, καπνοδὴς, ῆος, ὁ, ἡ, fumosus, καπνίζω, fumum excito. καπνίας, ου, ὁ, fumo denigro.
Καπνοσκοπὸς, ῦ, ὁ, q. d. fumi olfactor; paræmiasse, dicitur de homine sordido, & præparco; Eust. & Cæl. l. 14. c. 21. à καπνὸς & σκοπέω, unde ὁσμοσκοπὸς, &c. V.
Καπνύω, υ, ὁ, tubulus, per quem fumus exit: à καπνὸν ἔχει.
Καπνώδης, ους, ὁ ἡ ῆ, fumosus, fumidus, nebulosus, in fumum conformatus, fœculentus, &c. à Th. καπνὸς, V.
Κάπος, flatus, spiritus, anhelitus; item, cortex palmæ, in quo fructus latet, & primum germen; oritur & κάφος, pro eodem; à Th. κάπτω, spiro, flo, &c. V.
Κάπος, ω, ὁ, Dor. pro κῆπος, ου, hortus.

Κάππα, nomen est decimæ Græcorum lit. æ; sed usurpatur etiam in plur. num. ut in proverbio; τρία κάππα κάκιστα; de Cappadocia, Creta, & Cilicia; inquit Suid

Καππαδικλα, ας, ἡ, nomen regionis, ab amne Cappadoce.

Καππάριν, diminutivè, (à Th. seq. κάπαρις, fructus scil. & fructus) & per contemptum dicitur; ut apud Plut. Symp. l. 4. περὶ καππάρεων ζήτ. συμπ. ὡσπερ ἀγῶνος, &c.

ΚΑ'ΠΠΑΡΙΣ, ιδος, ἡ, CAPPARIS, frutex spinosus.

Καππαύω, per Sync. pro καπαπαύω, sedat: vide καπαπαύω.

Καππάσιον, pro κρίμνιον, per campum. Th. πίδυον, solum, terra.

Κάππει, decimit, Æol. Sync. pro κατίπτει, 3. sing. a. 2. act. in 3. dual. καπετάτω, &

Κάππειν, pro κατίπτειν, 1. sing. vel 3. plur. a. 2. ver. κατατίπτω. Th. πίπτω, cado: f. πεπτύκω, p. πίπλακα. a. 2. ἔπεσον

Καπποφόρος, ου, ὁ, ἡ, Lucian. equi epith. ferens κάππα literam, quæ erat nota generosi equi. Th. φέρω.

Καππυρίσσουσα, Dor. & Poët. pro καταπυρίσσουσα, a. 1. part. act. f. g. à καταπυρίζω, inflammo: f. ίσω. a. 1. καταπύρισα. Ex κατ & πῦρ, πυρὸς, τὸ, ignis.

Κάπρεινα, ἡ, libidinosa; ut, κάπρειναι γυναῖ; Æl. Dionys. Item, κάπρειος, ὁ, καπρείλιος, καπρίζω, & καπρεύω; furo; propriè dicitur de porca aprum appetente, sicut ταυρᾶν, de bove taurum; sed dicitur etiam καπρᾶν, de mulieribus, apud Aristoph. in Pluto; nomina à Th. κάπρος, V.

Κάπρειος, aper; item qui apri instar rostrum habet; & pro navi rostrata: à

ΚΑ'ΠΡΟΣ, ου, ὁ, APER, verres: o, à

ΚΑ'ΠΤΩ; comedo avidè, spiro, flo: f. ψω, p. φα. Hinc κάψα, ης, ἡ, capsa, cista.

Καπύεια, τὰ, placentæ species; à seq. καπυρὸς, V.

Καπυρὸς, ά, όν, torridus, adustus: q. à κάω, & πῦρ. Gl. Cyr. κάπυρον, crustum, ἐκ τῶ κατὰ πυρὸν. Hinc καπυρίζειν, gulæ indulgere, & torrefacere.

Καπύω, fl, expiro: f. ύσω. a. 1. ἐκάπυσα, ας, ς. Th. κάπω, idem.

Καπφαλᾶν, pro κεφαλᾶν, Æol. & Poët. Sync. quæ sunt ornamenta equorum. Th. φάλος, splendidus.

Κάπω, spiro, pro κάπτω, quod vide.

Κάπων, capo, gallus castratus.

Κάρ, CAR, gentile nomen, homo nihili: Nam Cares serviles & barbari: at

Κάρ, pro κάρη, τὸ, per Apocop. idem quod κεφάλαιον, caput. Sumitur etiam pro κήρ, mors.

Κάρα, τὸ, & κάρη, caput, vertex: q. à κείρω, tondeo: vel à κρέας, impero, quia est princeps pars corporis. Th. κεφάλαιον, idem: hinc Angl. Garret.

Καρβίσιον, parvus carabus: diminut. à Th. κάραβος, V. Unde etiam καραβώδης; (sive κραβοειδὴς, ὁ, ἡ, ἡ, comp. cum nomine εἶδος, V.) carabi speciem gerens, sive locustæ, qui è caraborum genere est; Aristot. l. 4. de part. animal.

ΚΑ'ΡΑΒΟΣ, ου, ὁ, CARABUS, animal marinum, è cancrorum genere: q. τῆς κάρα βαίνειν, capite incedit. Hinc Angl. Crab.

Καρηβαρία, f. ήσω, ρηκα, exspecto: q. capite exserto ad videndum: à κάρη, quod vide, & βλέπω, video.

Καρηβαρία, ας, ἡ, solicita exspectatio; à præced. verbo.

Καρηβαρέω, & καρηβαρία, ῶ; idem cum, & pro καρηβαρία, &c. Id vide.

Καρηβαρίων, cucullus: q. τῆ κάρη κάλυπτει.

Κάρων pro κύριος, seu αὐτοκράτωρ; ut etiam Latinè, caput, pro eo qui cum imperio mero summâque est potestate: à Th. κάρηον, τὸ, caput, V. Unde etiam καρανίς μαρ, apud Euryp. exp. mors capitalis.

Καρήκομος, cui caput amputatum est; ut χορὸν καρήκομος; apud Euryp. in Alcest. Item, e capite abscissus, vel resectus; Soph. in Elect. Sed καρατόμος, caput abscindens; unde, καρατόμοι σφαγαὶ, apud Euryp. in Rhes.; unde καρατομέω, caput amputo; à κάρη, τὸ, pro κάρηον, caput, & τομὸς, seu τομεὺς, &c. V.

ΚΑΡΒΑΤΙ'ΝΗ, ης, ἡ, vile & rusticum calceamentum.

Κάρδα, virile & bellicosum est Persis: q. à καρδία, cor.

Καρδαμυλλόω, parcus, tesle Hesychio, ut qui, ob parsimoniam, è nasturtio quoque, herbâ vili, desculpat aliquid; aut, qui scalpendo collecto nasturtio vitam tolerat; à seq. Th. κάρδαμον, & verbo λύφω, &c. V.

Καρδαμῖνη, & καρδαμὶς, cardamine, & cardamis; herbæ, à nasturtii similitudine, sic nominatæ; à Th. seq. κάρδαμον, V.

ΚΑ'ΡΔΑΜΟΝ, ου, τὸ, nasturtium, herba: q. καρδύνειν, à δριμύω, quia calore & acrimonia id suâ quasi tenet.

Καρδαμύλη, ης, ἡ, nomen propr. mulieris.

Καρδαμύσσω, pro σκαρδαμύσσω, Etymolog.

Καρδάμωμον, CARDAMOMUM: à κάρδαμον & ἄμωμον, habens cum cardamo & amomo similitudinem.

ΚΑΡΔΙ'Α, ας, ἡ, cor, animus, os ventriculi: q. à κίαρ· indè καρδιακὸς, cardiacus, καρδίτις, cordis dolorem sentio. Hinc fortè Angl. Heart, Hardy.

Καρδιακὸς, ή, ὁ, cardiacus; i. e. cui cor dolet, vel potius, os ventriculi; propriè, sic dicitur, qui, propter oris ventriculi languorem, animo deficit, & sudoribus resolvitur; Gal. & Dioscor. interdum, adject. q. d. cordialis; ut, καρδιακὴ διάθεσις; indefinit. med. à Th. καρδία, V.

Καρδιαλγὴς, cui cor dolet, aut, dolorem cordi afferens; unde, καρδιαλγία, ἡ, dolor cordis; vel potius, dolor oris ventriculi, & morsus ab humoris acrimonia; item, καρδιαλγία; dolore cordis afficior; &, καρδιαλγικὸς, cum dolore cordis conjunctus, vel, cordis dolorem invehens; omnia, à καρδία, & ἄλγω, unde ἀλγία, &c. V.

Καρδίαμμα, τὸ, capitis gravedo; Ionica vox, signif. τὸν καρηβαρέων, παρὰ τὸ κάρη διανεῖσθαι; ut etiot. tradit, &c.

Καρδιογνώστης, ου, ὁ, cordium cognitor: ex καρδία & γνώστης, cognitor. Th. γινώσκω, cognosco.

Καρδιαλκέω, f. ήσω, cor revello: ex καρδία & ἕλκω, traho.

Καρδιόφυλλξ, ακος, ὁ, cordis tutamen; erat æramentum quoddam pectori, à Romanis militibus, opponi solitum, apud Polyb. ferrum pectorale; thorax æreus, &c. à καρδία, & nom. φύλαξ, V.

Καρδίωσ, ῶ, vel καρδιάσσω, seu καρδιόω; cordis dolorem sentio, seu potius, dolorem oris ventriculi, seu, stomachi; Nic. in Alexiph. sed in Cant. Salom. c. 4. ἐκαρδίωσας ἡμᾶς, ἡ ἀδελφὴ μου, exp. vulnerasti; à Th. καρδία, V. Unde etiam, καρδιώγμος, cordis dolor, mortus, seu nosio, vel potius, oris ventriculi; exp. etiam, cordis, (h. e. visceris ejus quod palpitat, & cor propriè dicitur) motus quidam palpitationi similis, vide Gal. à præced. καρδιάσθω.

Καρδοπολύφω, qui ligna scalpendo pelendoque, alveos conficit, qui κάρδοποι dicuntur; Poll. à seq. Th. κάρδοπος & λύφω, V.

ΚΑ'ΡΔΟΠΟΣ, ου, ἡ, mactra, alveus in quo farina subigitur: q. à κεδάω, & δέπω, quia ibi aqua & farina miscetur ac subigitur.

Κάρη, τὸ, indeclinab. caput: per Apocop. pro Th. κάρηον & κάρανα, ατος, τὸ, per Sync. κάρη, idem.

Καρῆ, 3. sing. a. 2. sub. pass. à κείρω, f. ρέσω, tondeo: a. 2. act. ἔκαρον. a. 2. pass. ἐκάρην.

Καρήατι, dat. sing. à κάρηατα, caput: vide κάρη.

Καρηβαρία, ῶ, gravedine capitis laboro, vel, gravor capite, & tentor; (pro eodem dicitur & καρηβαρίω, καρηβαρέω, & ρίω; item, καρηβαρίω; apud Eust.) Unde, καρηβαρία, vel -ρεία; gravedo capitis; & καρηβαρικὸς, q. d. gravedinosus; gravedinem capiti inducens, caput gravans, &c. Item, καρηβαρίτης οἶνος, vinum quod cerebrum pertundit, vel, capitis gravedinem afferens; sic καρηβαρεία, idem quod καρηβαρέω; apud Polyb. l. 1. Omnia, à κάρη, τὸ, & βάρος, το, unde, βαρία, &c. V.

Καρηβόαλος, ου, vertigine laboro, seu caligo, & caput clamoribus oppletum habeo, à κάρη & βοάω, V.

Καρηκομία, ας, caput comatum habeo; item, capite crinito sum; Vi. sequent.

Καρηκομόωντες, comati, Poët. pro καρηκομῶντες, præs. part. à καρηκομέω, f. ήσω. & κάρη, vel κάρηον, caput, & κόμη, coma.

Καρηκῶσαι, decensum esse, a. 2. inf. pass. verbi κείρω, tondeo: a. 2. ἔκαρον, f. 2. καρῶ. a. 2. pass. ἐκάρην.

ΚΑ'ΡΗΝΟΝ, ου, τὸ, caput, vertex. κάρη, τὸ, indeclin. idem. κράνιον, ου, τὸ, cranium, testa cerebri. ἡμικράνιον, ου, τὸ, dimidia capitis pars.

Κάρηξ, per Syncop. pro καρηκῶ, gen. sing. à κάρηαρ, ατος, τὸ, caput: idem quod Th. κάρηον.

Καρίδιον, & καρύδιον, parva squilla, squillula, Aristot. Hist. An. l. 5. diminut. à καρὶς, V.

Καρικοβάτης, a Carica gente factus; ut καρικοβάτης ὀχάνη; apud Anacr. à seq. καρικὸς, & ἔργον, τὸ, opus; sic etiam ci i ur, καρικοβάτης ἐχανοῖο, amenti à Caribus confecti, apud Hom. &c.

Καρικόω, ῶ, perimo, H sychius enim, καρίσσω, affirt, pro ὀπτικεύω; so san παρὰ τὴν κάρα, Doricè, pro κήρ, i. e. Satanas.

Καρικοὶ, Carici, nom. pl. à

Καρικὸς, ή, ὁ, CARICUS. Th. Κὰρ, Car, gentile nomen.

Καρίναι, αἱ, præficæ: à κήρ, mors, vel quod è Caria esse solent.

Καρὶς, ἰδος, ἡ, squilla, piscis genus: q. à κάρα, quia maxima pars corporis ejus caput est. Th. κάρηον, caput.

ΚΑΡΚΑΙ'ΡΩ, resono, tremo.

Καρκινίδια, dicuntur animalcula, minutis cancris similia, colore fulvo; Aët. l. 2. c. 139. Item, καρκίνιον, ου, τὸ, parvus cancer, cancellus; Aristot. Hist. An. l. 5. Utrumque à seq. Th.

ΚΑΡΚΙ'ΝΟΣ, seu καρκῖνος, ου, ὁ, CANCER, piscis, signum cœleste, & morbus: à κάρα κινῶ, caput movere.

Καρκινῶδες, cancro morbo tentari, & infestari; apud Hippocr. vide etiam seq.

Καρκινῶδις, quasi cancro assimilo, obliquè moveo. καρκινῶδες dicuntur plantarum radices, quæ cancri instar divaricatis, & in latera dispersis fibris terram apprehendunt, à præced.

Καρκινώδης, ους, ὁ, ἡ, ὄ, cancro similis, vel, qui è cancrorum genere est; item, cancro exesus; ut, καρκινώδης ὄγκος, tumor cancrosus, seu cancrescens, & cancro similis, sed absque exesione; Alex. Aphr. Unde neut. plur. τὰ καρκινώδη, genus cancrarium, seu, quæ è cancrorum genere sunt; & καρκινώδη ἕλκη, ulcera quæ in cancrum vergunt, &c. Apud Dioscor.

Καρκίνωμα, ατος, τὸ, CARCINOMA, cancer morbus. Th. καρκίνος, idem.

Καρνεῖοι, appellati fuerunt cœlibes quidam; ministerio Carneorum sacrorum destinati; à κάρνα, vel, κάρναα, τὰ, sacra Carnea, seu, ludi Carnei, qui apitabantur in honorem Apollinis καρνείου; apud Athen. l. 4. &c. à Th. seq.

ΚΑΡΝΕΙ'ΟΣ, Apollinis est Epitheton; forsan à Carno, Jovis & Europæ filio; inquit Hesychius.

Καρνεσίνικαι, qui vicerunt, seu, palmam reportaverunt, in ludis Carneorum; à κείρω, tondeo: a. 2. ἔκαρον, f. 2. καρῶ. a. 2. pass. ἐκάρην.

ΚΑ'ΡΝΟΣ, ου, τὸ, caput, vertex. κάρη, τὸ, indeclin. idem. κράνιον, ου, τὸ, cranium, testa cerebri. ἡμικράνιον, ου, τὸ, dimidia capitis pars.

Κάρνος, ου, τὸ, pediculus, ovis, pecus, Hesych.

Κάρνον, τὸ, carænum; musti decoctum, cujus scil. tertia pars consumpta, Pallad. l. 11. c. 18. Sed in certa est vocis Etym. quidam κάρνον, scribunt; forte, quod caput graver, & profunde ἐν τῆ κάρα & ὄινος, compositum suspectum, &c.

ΚΑ'ΡΟΣ, ου, ὁ, sopor cum gravedine, marcor. q. à κάρα, caput, cui accidit. Καρῶ, soporem talem affero: sed

Καρὸς, pro κηρὸς, gen. Dor. à κὴρ, parca, mors: vel καρὸς, ὁ, Dor. pro κηρὸς, ῦ, ὁ, cera.

Καρόομαι, f. ώσομαι, prat. ωμαι, gravedine capitis aggravor, ebrior, capite sum attonitus; alto gravi; somno corripior, &c. Est pass. ab act. καρῶ, veternum induco, &c. Vide in Th. κάρος. Unde etiam, κάρωσις, q. d. soporatio, i. e. actus ipse soporem gravem inducendi, item, ipse sopor gravis; sic καρωτικὸς, ή, ὁ, soporifer, soporem inducens, qui κάρος dicitur; item gravedinem afferens, Gal. & Dioscor. Verbalia, à καρῶ, præced. V.

Καρύαινον, ου, τὸ, rheda.

ΚΑ'ΡΥΑΙ, ων, αἱ, vel κάμπαι, vermes, qui oleis innascuntur; qu. à κάμπω, flecto.

ΚΑΡΠΑΙ'Α, ας, ἡ, saltationis quoddam genus: ὀρχήσεσι ἐν τοῖς ὄπλοις. an à καρπῶ manu, quâ ie complectentur.

Καρπάλιμος, ου, ὁ, celer. q. ἁρπάλιμος: hinc

Καρπαλίμως, citò, raptim, q. ἁρπαλίμως, adv. Th. ἁρπάζω, rapio.

ΚΑ'ΡΠΑΣΟΣ, ου, ἡ, venenatum quoddam medicamentum.

Καρπεία, ἡ, fructus perceptio, usus fructus, &c. Item, καρπεῖον, ου, τὸ, idem quod καρπὸς, fructus. (ut σπόδιον καρπεῖον, i. em quod σπόδι, id vide) Verbalia, à καρπόω; idem quod καρπίζομαι, id vide, in act. καρπίζω.

ΚΑΡΠΗ'ΣΙΟΝ, ου, τὸ, CARPESIUM, festuca tenuis: q. a κάρφος, festuca.

Καρπίζω, fructum decerpo, defrugo: à καρπὸς, fructus: καρπίζομαι, fructum colligo; item in libertatem asseror: καρπὶς, vindicta, assertio: καρπιστὴς, adsertor, vindex: καρπιστία, adsertio, quòd manus brachiale capere tibi, qui carpus dicitur. Gell. lib. 20. cap. 9.

Καρπιστὴς, οῦ, ὁ, frugifer. Them. καρπὸς, fructus.

Καρπισμὸς, οῦ, ὁ, fructus perceptio, usus rei fructuosæ, &c. Item, defrugatio, exinanitio, & extenuatio, quæ nimiâ fit defrugatione; Theophr. caus. Pl. l. 4. c. 9. Verbale, à præced. καρπίζω, V.

Καρποβάλσαμον, balsami fructus; Dioscor. à καρπὸς & βάλσαμον, V.

Καρποβρεσία, & ος, id, unde καρπὸν βεβρέσκειν licet.

Καρποβρύθλος, generatur, seu, producto fructuum; Apollonius Epith. in Egypt. à καρπὸς & γηθέω, V. Sic, καρποβρόθος, fructum gignens, frugifer; unde, καρποβρυία, fructus editio; item, cum frutices fructum pariunt; ex Polyb. & καρποτοκία, ᾶ, fructum gigno, edo, seu fero; à Nom. βρόθος, V. Καρποδόκιμος, ὰ, ὁ, fructuum, seu frugum dator, vel largitor, frugifer; a Nom. δόκις, V. Καρπολογία, ᾶ, fructum, seu, fructus lego, à Th. λέγω, i. e. colligo. Καρπομανὴς, q. d. insane fructificans, luxurians fructu; à Th. μανόμαι; unde μανία, &c. V. comp. ut cær. præced. cum Th καρπὸς, V.

Καρποῖσιν, dat. pl. à καρπὸς; quod vide.

Καρπόμυελμος, fructum perficio, fruor, consequor; item, cibum ingurio, consumo, vide καρπίζω.

Καρποποιὸς, q. d. fructificus, Epith. Cereris, apud Euryp. in Rhes. à καρπὸς & ποιέω, V.

ΚΑΡΠΟΣ, ου, ὁ, fructus, semen, fœtus, utilitas; καρπὸς φρενῶν, fructus mentis, id est, prudentia. Est & pars manûs ubi pulsum exploratur, CARPUS. Hinc ἄκαρπος, ου, ὁ, ἡ, infructuosus, ἄγκαρπος, ου, ὁ, ἡ, fructus in se habens: δύκαρπος, ου, ὁ, ἡ, fructibus abundans, est &

Καρπὸς, οῦ, ὁ, nomen viri.

Καρποτόκος, fructum pariens, fructifer; unde, καρποτοκία, fructus editio, & καρποτοκίω, fructum pario, vel, fero; a καρπὸς, & nom τίκτω, V. Sic καρπότροφος, frugibus nutrius, & altus; a Nom. τροφὸς, V. Καρποφάγος, fructibus vivens, fructuum esu vitam sustentans; unde: καρποφαγία, fructibus vesci, & eorum esu vivo; à καρπὸς, & Th. φάγω, vile.

Καρποφορίω, fructum fero. f. ήσω, p. κεκαρποφόρηκα, a. 1. ἐκαρποφόρησα, à

Καρποφόρος, ου, ὁ, ἡ, frugifer, a; ex καρπὸς & φέρω, fero.

Καρποφυία, fructus edo, seu gigno; a καρπὸς, & φύω; unde, φυὴ, &c. V. Sic, καρποφύλαξ, fructuum custos; à καρπὸς & φύλαξ, V.

Καρπόω, fructum colligo, CARPO ad fruendum, sacrifico. a. 1. ἐκάρπωσα. Them. καρπὸς.

Κάρπωμα, ατος, τὸ, fructus, quæstus; item, victima, obtatio, hostia: &

Καρπωσις, εως, ἡ, fruitio, usus rei fructuosæ: à καρπόω. Th. καρπὸς, fructus.

Καρπωτὸς, ὴ, όν, q. fructibus affectus, vel variorum fructuum figuras habens intextas. Vel ut H. Steph. exponit, manuleatus. Epith. vestis, ab eod. Th.

Καρρίζειν, Æol. Syncop. pro καταρρίζειν, præs. inf. &

Καρρίζουσα, demulcens, præs. part. f. g. ero

κατερ-

καταῤῥίζοω· ex κτ & ῥίζα, f. ξω, facio.

Κάῤῥον, υ, τὸ, theda, carrus.

Κάῤῥων, Dor. pro κρείσσων, fortior, melior: qu. κάρτων, à κάρτος, pro κράτος, robur.

Καῤῥῶν, ωνος, ὁ, quis iste fuerit, docent Græca Scholia Pyth. Od. 5. 271. 5.

Καρσία, ἡ, obliquitas; à seq. Th. κάρσιος, vide.

Κάρσιος, α, obliquus, πλάγιος, unde ἐγκάρσιος, ος, ὁ, ἡ, idem.

Κάρσις, εως, ἡ, tonsura, ἀπὸ τοῦ κείρειν.

Καρσίως, obliquè; item, dolosè; à Th. κάρσιος, V.

Κάρτα, valde, à κάρτος, pro κράτος, robur. ἢ κάρτα, maximè, modus affirmandi.

Καρταίνω, valeo, vinco; Hesych. à κάρτος, & præced. κάρτα, V.

Καρταλέμιον, parvus κάρταλλος.

ΚΑ'ΡΤΑΛΛΟΣ, ου, ὁ, cophinus seu corbis in anguillam definens. Ducamus à καρτὸς, tonsus, scissus, quia ex scissis virgulis contexi solet.

Κάρτει, dat. sing. à κάρτος, εος, τὸ, pro κράτος, robur.

Καρτεραίχμας, α, ὁ, Poët. & Dor. pro

Καρτερεγχίμας, υ, ὁ, hastipotens, qui belicis armis est potens. Ex καρτερὸς, robustus, quod vide, & αἰχμὴ, cuspis.

Καρτερία, ᾶς, fortì animo sum, f. ήσω. p. κεκαρτέρηκα. a. 1. ἐκαρτέρησα. a. 1. opt. Æol. καρτερήσαια, ας, ε, à καρτερὸς, validus, quod à κῆρ, per Metath. pro κράτος, ος, τὸ, robur.

Καρτέρησις, tolerantia, vel, toleratio, moderatio, &c. Ut, καρτέρησις σιτίων καὶ ποτοῦ, exp. consuescere, à cibo & potu, abstinere; apud Plat. in Symp. est verbale, à præced. καρτερέω, V.

Καρτερία, ας, ἡ, tolerantia, patientia: &

Καρτερικὸς, ὴ, qui patientiâ prædictus est: à καρτερὸς, quod vide.

Καρτερικῶς, toleranter, patienter, adv. à præced

Καρτερόθυμος, dat. sing. à καρτερόθυμος, υ, ὁ, ἡ, pertinax, qui toleranti animo est: ex κάρτος, per Metathes. pro κράτος, ος, τὸ, robur, & θυμὸς, animus.

Καρτὸν, τὸ, constantia; est neut. substant. à seq. masc. καρτὸς, V.

Καρτερὸν εἶναι πινὸς, pro κεκλῆσθαι πινὸς, vincere aliquem: à

Καρτερὸς, ὴ, robustus, potens, vehemens: hinc καρτερὸν, fortis sum: & καρτὸν pro καρτερὸν, fortiter: à κάρτος, quod per Metathes. pro κράτος, ος, τὸ, robur.

Καρτερόφρονα, acc. sing. à

Καρτερόφρων, ονος, ὁ, ἡ, præfractus, magnanimus; à κάρτος, quod vide, & φρὴν, mens.

Καρτερόνυξ, vel, καρτερώνυχος, qui robustos habet ungues; à καρτὸς, & ὄνυξ, υχος, ὁ, unguis &c. V.

Κάρτιστος, η, præstantissimus, per Metathes. pro κράτιστος, superlat. ab ἀγαθὸς, bonus, comp. κρείσσων. Th. κράτος, robur.

Καρτὸς, tonsus; à Th. κείρω, V.

Κάρτος, εος, τὸ, per Metath. pro κράτος, vires, robur.

Καρτυῶαι, per Metath. pro κρατυῦναι, a. 1. inf. act. à

Καρτυώω, pro κρατύνω, firmum reddo, corroboro. Th. κράτος, robur.

ΚΑΡΥ'Α, ας, ἡ, nux juglans, arbor. κάρυον, υ, τὸ, nux juglans, fructus, q. à κάρη, quia est fructus rotundus, instar capitis.

Καρυαδὲν, κλάσμασι fractura ossis in multas tenues partes, tanquam nucis fractæ; item, καρυηρὲς, & καρύϊνος, nuceus, ad nucem pertinens, vel, affinitatem cum nuce habens; ut καρυηρὸς καρπὸς, fructus, qui est nucis modo; & καρυηρὲ, quæcunque generali nucis appellatione comprehenduntur; sic, καρύϊνον ἔλαιον, oleum quod fit è nucibus juglandibus; item, καρυΐνος, scyphus, in nucis modum factus; Hesiod. c. 25. Sic, Καρύϊνος, Caryites; tithymali herbæ genus, à nucibus, quibus similem fructum gerit; Dioscor. l. 4. c. 155. Omnia, à præced. Th. κάρυα, V.

Καρυΐνη, amygdalyna: à κάρυα.

Καρυκάω, condio, more eorum, qui intritum conficiunt, dictum καρύκη; & general. condio, vel potius, exquisitè condio; Athen. l. 14. Item, Metaph. pro ταράττω, Hesych. Unde, καρυκεία, ἡ, condimenti exquisiti confectio, aut etiam, condiura supervacanea; item, καρύκευμα, condimentum exquisitè factum, &c. Omnia, à Th. καρύκη, vel, καρύκιον, conditura, condimentum, &c. Unde etiam, καρύκιον, qui est colori sanguinei, seu, colorem sanguineum referens, &c.

ΚΑΡΥ'ΚΗ, ης, ἡ, intritum quoddam seu condimentum Lydorum.

Καρυκὸν, τὸ, medicamenti nomen, ex nucibus, & aliis quibusdam, confecti; apud Hippocr. à Th. κάρυα, vide.

Καρυκοποιὸς, & καρυκοποιὸς, qui conficit intritum, dictum καρύκη; vocati autem fuerunt καρυκοποιοὶ, Delphi, quòd, victimas circumcidentes, ex quarum sanguine Caryccæ parabantur, coquorum fungi officio viderentur; unde etiam, καρυκοποιῶ, conficio intritum illud, dictum καρύκη; item, general. condimentum concinno, condio suaviter, &c. Aristoph. à καρύκη, & ποιέω, V.

Καρυκτάκτης, υ, ὁ, q. d. nuci-frangibulum; instrumentum, quo franguntur nuces; Athen. l. 2. à κάρυον & κατάγω; unde κατακτὴς, &c. V.

Κάρυλλον, corylus arbor, mutato α in ο.

Κάρυξ, υκος, ὁ, Dor. pro κῆρυξ, ὁ, præco.

Κηρύξαισα, Æol. pro κηρύξασα, quum præconio promulgasset, a. 1. part. act. f. g. verbi κηρύσσω, prædico. Them. κῆρυξ, præco.

Κάρυξε, Dor. pro κήρυξε, quod Ion. pro ἐκήρυξε, a. 1. ind. act. ejusd. verbi.

Κάρυον, υ, τὸ, nux juglans: vide καρύα.

Καρύοντ, q. d. καρὺς ὄντος, i. e. nucis luccus; de quo Plin. in fine lib. 12. in Syria gignitur & synnamum, quod Caryopon appellant; hic est succus nuci expressus, multum à succulo veri synnami differens, vicirâ tamen gratiâ, &c. à κάρυον, præced. εἶν ὀπὸς, V.

Καρυόφυλλον, q. d. καρύου φύλλον, nucis folium, est arboris fructus, ut vult Aëc. vel flos, autore Paulo, arboris cujusdam in Irdia nascentis, quidam ipsi etiam frutici, hoc nomen, tribuunt; à κάρυον & φύλλον, V.

Καρύσσω, Dor. pro κηρύσσω, quod vide.

Καρυώδης, ους, ὁ ἡ, nuceus, nucis referens speciem, &c. Item, καρυωτὸν, sing. cujus plur. καρυωτὰ, seq. V. Item καρυωτὸς φοίνιξ, Act. 1. 1. c. 30. caryota palmula; quæ & καρυώτης; Dioscorid. à Th. καρύα, vel κάρυον, τὸ, V.

Καρυωτὸ, τὰ, Exod. 36. cyphi in nucis modum: à καρύα, quod vide.

Καρφάλεος, ος, siccus, aridus. Them. κάρφω, sicco.

Κάρφη, ης, ἡ, & κάρφις, ἡ, festuca, seu fœnum leve, & aridum; stramen, palea; putamen, cortex, &c. Item, καρφεῖον, τὸ, ramentum; & καρφίον, τὸ, parva festuca, surculus, &c. Sic etiam, καρφίτις, ος, ὁ, qui ex festucis est compositus; ut καρφίτης δαίδαλος, in Epigr. pro nido hirundinis, &c. Omnia, à seq. κάρφος, & Th. κάρφω, V. Unde etiam, καρφόω, sicco, arefacio; (idem quod Th. κάρφω) & καρφώμαι, nidi, sed proprie nidi ex festucis, Hesych. Item, virgulta, fruticeta, idem. At, κάρφωσις eidem Hesych. sunt pulli. Item, καρφωτὰ, strata ex festucis, apud Euryp. in Jone.

Καρφωτὸς, furculaceus, festucæ modo, gracilis, à κάρφος, & εἶδος, V. Sic etiam καρφολογία, ᾶς, paleas, seu festucas lego; item, exquisitè in alium inquiro, quasi, festucam in oculo scrutor; item, floccos lego, & quisquilias in veste hærentes, &c. De freneticis etiam, dici solet; teste Gal. Unde, καρφολογία, ας, ἡ, palearum, seu, festucarum, aut floccorum collectio, quod recensetur inter signa frenesios, apud Gal. à κάρφος & λέγω, i. e. colligo, &c. V.

Κάρφος, ους, τὸ, palea: à

ΚΑ'ΡΦΩ, sicco, arefacio, f. ώσω. p. κέκαρφα. hinc κάρφος, τὸ, palea.

Καρχαλίος, υ, apud Homerum pro καρφάλεος, quod vide.

Καρχαρίας, ου, ὁ, dicitur, canis marinus, piscis species; canicula, bellua marina, &c. Quòd, dentibus sit, καρχαρὴς, seu aliperis, Athen. l. 1. Item, καρχαρὸς, idem quod καρχαρόδους, asper; unde, animal καρχαρὲς, dicitur, pro, καρχαρόδους, i. e. acutos habens dentes, & quasi, καρχαροφυεῖς; ut, καρχαρίαι ῥῖνες; i. e. καρχαροὶ, canes acutos habentes dentes, &c. Vide sequentia,

Καρχεσ-

Καρχεσόδοντα, dentibus asperum, accus. sing. à

Καρχεσόδους, δόντος, ὁ, ἡ, ex κάρχαρος, asper, quod à καρχαίνω, culpo, & ὀδὼς, ὀδόντος, ὁ, dens.

Κάρχαρος, υ, ὁ, asper. Them. καρχαίνω, culpo.

Καρχήσιον, Dor. pro καρχήσιον, quod vide.

Καρχηδόνιος, ος, Carthaginensis: à

Καρχηδὼν, δόνος, CARTHAGO.

ΚΑΡΧΗ'ΣΙΟΝ, ου, τὸ, CARCHESIUM; summa pars mali nauticis navis; poculum quoddam oblongum.

Καρὼ, Dor. pro κηρὼ, dat. sing. à κηρὸς, ὸς, ὁ, cera.

Κάσφατος, & καττοπτὸς, videantur supra, in καττόμενος.

Κασάζαζα, convitiis & probris incessio, convitior; & quidem, petulanter, impudenterque, meretricum more; apud Aristoph. est à Th. seq. κασάζας, pro quo, etiam dicitur κασαλλᾶς, meretrix, &c. V.

ΚΑΣΑ'ΒΗ, ης, ἡ, & κασάζαλ, ἀδος, ἡ, meretrix, scortum, qu. ἀπὸ τῆς κεῖσθαι ἢ σύκειν. Sed & κάσυα est πόρνη. finem vocis velim à λάσιν, injuria.

Κασαλλᾶς, ου, lupanar, (i. e. πορνεῖον) Aristoph. à præced. Th. V.

Κάσαμον, τὸ, Aëtio, est, cyclaminum, cujus flos colostinus in coronas admittitur inquit Plin. Dioscoridi etiam, est ἀνακλάμενος, id vide.

ΚΑ'ΣΑΣ, υ, ὁ, tapes, utraq; parte villosus.

Κασαύρα & κασαρὶς, πόρνη, Hesych. ex κάσυα & ἄρης, cura.

Κασαυρὶς, ἀδος, ἡ, meretrix, scortum; idem cum præced. Unde etiam κασαυρίον, ου, τὸ, lupanar; Aristoph. dicitur etiam κασαύριον, pro eodem.

Κασδλεῖσιν, & in bonis, dat. pl. Ion. à κάσδλος, pro ἐν ἐσθλοὶς, & bonis.

Κασία, ας, ἡ, CASIA, frutex lauro similis, cujus cortex abraditur. Κασία μέλαινα, cassia fistularis; vide κασσία.

Κασίγνητ, pro κασίγνητε, voc. à κασίγνητος, υ, & Ion. ου, ὁ, frater: &

Κασιγνήτη, ης, ἡ, soror: ex κάσις, ιος, ὁ, ἡ, frater, soror, & γείνομαι, nascor.

ΚΑ'ΣΙΣ, ιος, ὁ, ἡ, frater, vel soror; cognatus: q. γάσις, à γάω, genero.

ΚΑ'ΣΣΑ, ης, ἡ, meretrix, quæ fellecebrosè κάζει, id est, ornat & fucat, aut κάει ἄνωθεν, propè urit.

Κασσάρα, meretrix, scortum, idem quod, & pro κασυλλᾶς, V. Vel, à Th. præced. κάσσα, V.

ΚΑΣΣΙ'Α, ας, ἡ, CASSIA, frutex aromaticus: vid. κασία.

Κασσίζω, cassiam refero; à præced. Th. κασσία, V.

Κασσίτερος, ου, ὁ, stanneus; è stanno confectus, &c. Dioscor. l. 1. Item, κασσίτερον, stannum inducis; unde, part. pass. κεκασσιτερωμένος, stanno illitus, vel inductus, à seq. Th. κασσίτερος, plumbum album, Attice, est καττίτερος, dict. παρὰ τὸ ὕδωρ τείρειν; quòd, facile teratur; est enim fragile, &c. V.

ΚΑΣΣΙ'ΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, & Att. καττίτερος, stannum, qu. à κάσσα, meretrix; videtur enim argentum, nec est.

Κάσυμα, τὰ, corium; utpote, quo calcei solent κασύεσθαι; seu, consui; solea; Dioscor. l. 2. & Metaph. pro doloso machinamento, apud Aristoph. in equit. est verbale, à seq. Th. κασύω, V.

ΚΑΣΣΎΩ, & Att. καττύω, f. ύσω, suppingo, consuo: ut ea quæ subtus suuntur, usu conterenda; unde κάτυμα, solea.

Κασώσεις, & κασωσὶς, idem quod, & Th. κάσσα; meretrix; item, adject. libidinosa, & scortatrix, &c. V. Unde etiam κασωρβίων & κασωρβέω, meretricor, scortor; & κασωρεῖον, lupanar, &c.

ΚΑΣΤΑ'ΝΑ, ας, ἡ, CASTANA, urbs Thessaliæ, & Ponti unde & καστανικὸν κάρυον nux castanea, quæ &

Κάστανον, υ, τὸ, CASTANEA, à præcedente.

Καστόρειον μέλος, Καστόρειον ὕμνος, vide Pindar. Isthmior. Od. 1. 437. 5. erat cantilena, quâ utebuntur in prælis Spartani, ut fortiter agerent, moremq; contemnerent.

Καστορίζω, imitor castorium, castorii odorem refero; ex Dioscor. Item, καστόρευν, seu, καστόρειον, castoreum, & in pur. καστόρεια, pro καστόρεια ὀρχεῖδια; testiculi castoris, castorea, Gal. Omnia, à seq. Th. κάστωρ, V. Καστόριον, etiam; seu, castorium, est medicamentum, ex castoris, seu, fibri testibus; cujus magnum usum ostendit in medicina, Dioscor. l. 2. c. 26. &c.

ΚΑ'ΣΤΩΡ, ορος, ὁ, CASTOR, fiber, animal ventriosum, ideo ducunt à γαστὴρ, venter.

Κάσχεθε, detinebat, 3. sing. imperf. Æol. Syncop. pro κατέχιθε, verbi κατασχέω, pro κατέχω, inhibeo. Sic &

Κάσχετο, pro κατέχετο, 3. sing. a. 2. m. verbi κατασχέω, vel κατέχω, continuo. Th. ἴσχω, habeo. f. ἕξω. a. 2. ἔσχον.

Κασωρεῖον, sive, κασωρεῖον, τὸ, prostibulum; & κασωρὶς, ἰδος, ἡ, scortum; videantur supra in κασσωρὶς; ubi etiam, κασωρβίων, &c.

ΚΑΤΑ', Præposit. cum gen. contrà, per, de, è, super, in, cum accus. secundùm, versus, cum, propter, apud, in. κατ' οἶκον, domi. κατ' ἄρθρον, ad tempus. In compos. valet contra, de, ad, valde, & deorsum.

Καταβαίνω, descendo, imperf. κατέβαινον. f. καταβήσομαι. p. καταβέβηκα. a. 2. κατέβην, ης, η, α. 2. imperat. κατάβηθι, & καταβᾶθι, καταβάντω, & per Apocop. κατὰβα, a. 2. sub. act. καταβῶ, ῇς, ῇ, ᾷ. a. 2. inf. καταβῆναι, a. 2. part. καταβὰς, ἀντος ex κτ, in compos. deorsum, & βαίνω, eo.

Καταβαλλω, tanquam descendendo; item, καταβαθμὸς, ὦ, ὁ, descensus; utrumque; à præced. καταβαίνω, V.

Καταβάλλω, dejicio, everto, conjicio, prosterno. f. βαλῶ. p. καταβέβληκα. præt. m. καταβέβλομαι, fundamentum jacio. perf. pass. καταβέβλημαι. a. 1. pass. κατεβλήθην. præt. m. καταβέβλα. Them βέλλω, jacio.

Καταβαπίζομαι, immergor. f. ίσομαι. p. καταβεβάπισμαι. a. 1. pass. κατεβαπίσθην. Th. βάπτω, intingo.

Καταβαπτὴς, ῆ, ὁ, submersor, ut ita dicam, (proinitur τῷ βαπτιστὴ, apud Græc. ex κτ, & βαπτὴς, qui immergit; qui abluit; item, baptizator, &c. V. Sic, καταβάπτω, idem quod καταβαπτίζω, demergo, obruo; ex κτ & βαπτίζω, V.

Καταβαρὲ, degravo, onero. f. ήσω. p. καταβεβάρηκα. a. 1. κατεβάρησα. Th. βάρος, τὸ, pondus.

Καταβαρύω, onero, degravo: ab eod. Th.

Καταβὰς, ἀντος, ὁ, & in f. g. καταβᾶσα. a. 2. part. act. verbi καταβαίνω, descendo, quod vide.

Καταβάσις, εως, ἡ, descensus: ab eodem verbo.

Καταβασκαίνω, idem quod Th. βασκαίνω, fascino, &c. V.

Καταβασμὸς, descensus, & καταβάτης, ὁ q. descensor, &c. Utrumq; à καταβαίνω, V.

Καταβάτω, descendat, 3. sing. a. 2. imperat. act. καταβάσθι, à καταβαίνω, quod vide.

Καταβαυκολήσεις, ai, nutricum cantilenæ, sive cantiones, quibus nutrices sopiunt pueros suos. Athen. l. 14. à præced. καταβαυκολάω, V. Item, καταβαυκολίζω, sopio cantu, nutricis modo; ut apud Comicum καταβαυκολεῖ μὲ; i. e. sopivit me cantione, ut nutrix puerum, &c. Ex κτ & βαυκολίζω, V.

Καταβεβαίωμαι, ῶμαι, affirmo, assevero. Th. βέβαιος, firmus, stabilis.

Καταβεβλημένας, acc. pl. perf. part. pass. f. g. à καταβάλλω, quod vide.

Καταβεβρέδαται, onustæ sunt, 3. pl. perf. m. ex κτ & βρέθω, oneror, sum gravis. f. σω. p. κα.

Καταβῇ, descenderit, 3. sing. a. 2. sub. act. à καταβαίνω, quod vide.

Καταβῆθι, a. 2. imperat. act. ejusdem verbi.

Καταβήσεσθαι, descende, Ion. pro καταβῆναι, præs. imperat. verbi καταβήσομαι, formatum à f. 1. m. verbi καταβαίνω, descendo. Th. βαίνω, eo.

Καταβήσεται, 3. sing. f. 1. m. verbi καταβαίνω, descendo, quod vide; adietiam præced.

Καταβιάζω, vi compello, opprimo, urgeo; & καταβιάζομαι, idem; item, passivè, opprimor, urgeor; Plur. ex κτ & βιάζω, V.

Καταβιβάζω, facio descendere, deturbo, dejicio, deprimo. f. άσω. a. 1. act. κατεβίβασα. a. 1. pass. κατεβιβάσθην. f. 1. pass. καταβιβασθήσομαι, ῆ, ται· ex κτ & βιβάζω, admissario admoveo. Th. βαίνω, eo.

Καταβιβρώσκω, comedo, præs. inf. pass. καταβιβρώσκεσθαι, ex κτ & βιβρώσκω, idem quod βιβρώσκω, comedo. f. βρώσω.

Καταζῶ, vive, præs. imperat. &
Καταβιώσας, vitâ defunctus, a. 1. parr. à καταβίωσις, f. ώσω. Th. βίω, vita.
Καταβλακεύω, & καταβλακεύομαι, torpeo, inutilis fum, &c. Vide βλακεύω.
Καταβλάπτω, detrimentis afficio; vide βλάπτω.
Καταβλέπω, despicio; i.e. deorsum aspicio, & defixis in terram oculis; Poll. ex χῆ & βλέπω, V.
Καταβλήδην, fundatus, Bud. in Epist. poster. part. a. 1. pass. à καταβάλλω, vel καταβάλλομαι, V.
Κατάβλημα, τό, quicquid exterius parti superjicitur, sive fimbria, sive, aliûd quid simile; unde, καταβλήματα, τά, in scena, sive, theatro, dicebantur, aulæa, aut, tabulæ pictæ, quibus fabulæ argumentum depictum præponebatur; Poll. l. 4. c. 19. Item, καταβλητέον, reddendum; q. d. rejiciendum; ut καταβλητέον χρέος, restituendum est debitum; sic, καταβλητέος, ᾶ, ὸν, dejiciendi, & prosternendi vim habens; apud Zenoph. &c. Omnia, verbalia, à καταβάλλω, V.
Καταβλυχᾶσθαι, balare. Them. βλυχάομαι, idem.
Καταβλώσκω, percurro, seu decurro in, & subterfugio; ex χῆ & βλώσκω, V.
Καταβοάω, ῶ, f. ήσω, vociferor, reclamo, clamore persequor. καταβοᾶσθαι, præs. inf. m. magnis clamoribus invehi in aliquem. Th. βοάω, clamo.
Καταβοάομαι, reclamo, &c. Idem quod καταβοάω, id V. Unde, apud Aristoph. in equit. particip. καταβοώμενος, inquit Bud. dicitur, qui omnium clamore, in invidiam vocatur; unde etiam, verbalia, καταβοὰ, idem quod, καταβόησις, convitium, inculatio, ut militum in Imperatorem, Plut. seu, reclamatio, invectio, querela; Thucyd, &c.
Καταβολὰ, ᾶς, ἡ, Dor. pro
Καταβολὴ, ῆς, ἡ, fundamentum: q. à καταβάλλω, quod vide.
Καταβολεῖον, τό, quodvis emporium, & maritimum oppidum (quod olim dicebatur Ἐπίνειον, inquit schol. seu, Interpres Thucyd.) est à præced. καταβολὴ, jactus, qui fit ex alto, deorsum; ut ad Eph. c. 1. πρὸ καταβολῆς κόσμου; sic καταβολὴ σπέρματος, jactus seminis, sementis, &c. V.
Καταβορβόρησις, cœni oblitio; dejectio in cœnum; Plut. à χῆ & βορβορεῖν, ὦ, cœno obduco; vel, in cœnum converto, &c. V.
Καταβορέω, ῶ, ὁ ἠ, ἡ, boreæ expositus, seu, obversus; ut καταβορέου ἐυλα. Aristot. in Æcon. à χῆ & βορέας, idem quod Th. βορίας, &c. V.
Καταβόσκειν, depascere. Them. βόσκω, pasco.
Καταβοσκομήσιαι, depascentium, gen. pl. Æol. pro καταβοσκομένων, præs. part. pass. à χῆ & βόσκω, f. ώσω, pasco. Th. βόω, idem.
Καταβόστρυχος, crinium cincinnis obtectus; nutriens ca illos; crinitus, cincinnatus, &c. Ex χῆ & βόστρυχος, V.
Καταβουκολέω, decipio; item, irrideo, deludo; ex χῆ & βουκολέω, boves pasco; item Metaph. decipio, &c. V.
Καταβοάμαι, clamore vincor, defatigor clamando; ex χῆ & βοάω, V.
Καταβρεχβδίω, debito præmio privo, imperiosè ago. f. βίσω. a. 1. καταβρεχβδίσα ex χῆ & βραβεῖον, præmium. Th. βραβεὺς, ῆως, ὁ, qui dat præmium certaminis.
Καταβρεχίως, paulatim, item, καταβρεχὸ & divisim, χῆ βρεχὸ; idem, membratim, minutatim; item, haud ita multo post, &c. Ex κατὰ & βρεχὸς, unde βρεχίως, &c. V.
Καταβρίχειν, irrigare, Metaph. laudare. καταβρίχειν σιγῆ, rigare silentio, pro silentio premere, tegere. Th. βρίχω; irrigo.
Καταβρῖθειν, Att. gravari, Poët. longè superare. Th. βρίθω, gravis fum.
Καταβροντάω, ῶ, adversus aliquem tono; vel, tonitru obstupefacio, seu, attonitum reddo; à κατὰ & βροντάω, vide.
Καταβροτόω, cruento, cruore inquino; vide βροτόω.
Καταβρώξας, Dor. pro καταβρώσας, a. 1. part. act. à καταβρώσκω, devoro, Th. βρώσκω, comedo.
Καταβρωχθίζω, diglutio, devoro, à βρωχθίζω V.
Καταβρύχω, forbeo, vel potius, resorbeo; devoro, in Epigr. ex κατὰ & βρίχω, unde βρυχὴ, &c. V.
Καταβρύκω, commando, comede; à Th. βρύχω, V. Sic, καταβρύχω, stridco, frendo, de leone dictum, in Epigr. vide βρύχω.
Καταβρῶσις, esca, cibus; item, καταβρῶσις, devoratio, deglutitio, &c. Verbalia, à καταβρώσκω, VI. in καταβρώξας.
Καταβώσομαι, Ion. pro καταβοήσομαι, f. 1. m. καταβοᾶσθαι πρὸς, magnis clamoribus in aliquem invehi. Them. βοάω.
Καταβυθίζω, in profundum jacio; vide βυθίζω.
Καταβυρσόω, corio contego; vide βυρσόω.
Καταγάγω, γες, γη, a. 2. sub. Att. à κατάγω, deduco, quod vide.
Καταγαγὼν, ῦς, ὑ, ὁ, & καταγὼν, ῶς, ὦ, ὸν, subterraneus. Th. γαῖα, terra.
Καταγελάδης, ου, ὁ, annuntiator. à
Καταγέλων, annuntio, celebro: f. ελῶ. p. καταγήλεκα. a. 1. καταγήλα. a. 2. καταγήλον. Hinc a. 2. καταγήλιμι, ης, η, præt. m. καταγήλα. Th. ἀγγέλω, nuntio.
Καταγήλα, in vas defundo, vel, condo; ut, καταγήλαμαι, τὸ, deriforum more, & καταγηλάζω, ιῶ, τὸ, V.
Κατάγλη, deducere, præs. inf. à κατάγω, quod vide.
Κατάγειος, vide supra in κατάγαιος.
Καταγελαδήσαι, irrideberis 2. sing. f. 1. pass. à καταγελάω, quod vide.
Καταγέλασμα, τὸ, derisus, derisio, &c. Poll. l. 6. c. 4. Item, καταγελαστικῶς, deridendo, vel, deriforum more, & καταγελαστως, ridiculè, &c. Vide sequentia,
Καταγέλαστος, ε, ridiculus, adject. verbale: à
Καταγελάω, ῶ, derideo cum gen. imperf. κατεγέλων, ων, ας, α, ας, α. f. άσω. p. καταγεγέλακα. a. 1. κατεγέλασα. Th. γέλαω, rideo.
Κατέγελως, ωτος, ὁ, irrisio, risus: à præced.
Καταγέμω, plenus sum, onustus sum; de nave oneraria dicitur; à Th. γέμω, vide.
Καταγεννᾶν, ᾶς, ᾶ, a. 2. opt. act. verbi καταγεννάω, damno, quod vide. a. 2. sub. καταγνῶ, a. 2. imperat. κατάγνωθι.
Καταγνύω, frango, vide κατάγω.
Καταγνὺς, ὕος, ὑ, a. 2. sub. act. καταγνύναι. a. 2. inf. ejusd. verbi.
Κατάγνωσις, exp. damnatio, seu, condemnatio, Greg. & Thuc. l. 3. Est verbale, à καταγιγνώσκω, cognosco; item, arguo, reprehendo; damno, condemno, &c. V.
Καταγογγύζω, adversus aliquem murmuro; obmurmuro, &c. Ex χῆ & γογγύζω, V.
Καταγηράσκων, præstig is illudo; idem quod γοητεύω, id V.
Κατάγημι, deducor, descendo; item, frangor, confringor, &c. Est pass. ab act. κατάγω, V.
Καταγημόω, (& συγκαταγημόω) affligo, infligo, &c. Vide γημόω.
Καταγηράω, defero, indico, i. e. καταμηνύω, a canum enuntio, prodo, id, quod occultum est, detego, &c. Nam ejus verbale, καταγήρυσις, est delatio, arcani enuntiatio, &c. Ex χῆ & ἀγορεύω, videatur id; vide etiam sequentia.
Καταγορεύειν, accusare, vel exponere. Th. ἀγορὰ, forum.
Καταγόρευσις, εως, ἡ, expositio: à præced.
Κατάγραπτος, α, ὁ, descriptus, perscriptus; item, pictus, depictus; notis & punctis distinctus, &c. &c. κατάγεγραπται, idem, & κατεγεγράφθαι, perscriptio, conscriptio; ut, κατεγεγράφθαι πρὸς στρατηγὸν πυθέσθαι, apud Polyb. est, milites conscribere; item delineatio; Plut. in Sympos. &c. Omnia, à seq. κατεγεγραφα, V.
Καταγεγράφω, describo, delineo: ab Herodoto pro dilaniare. Th. γεγράφω, scribo: f. ψω.
Καταγυιόω, ῶ, enervo, imbecillem reddo, deartuo, &c. (Item, idem quod ἐγυιόω, id vide) ex κατὰ & γυιόω, &c. V.
Καταγομμάζω, exerceo, vide γομμάζω.
Καταγωνίης, αιος, ὁ, & καταγώνις, vulnerosus, ex χῆ & γωνίαιος, ἡ, tanquam à γωνίαξ, &c. V.
Καταγχω, suffoco, offoco, strangulo, &c. Ex κατὰ & ἄγχω, idem, &c. V.
Κατάγω, καταγνυμι, vel, καταγνύω, confringo: f. καταξῶ legitur etiam Att. καταξῶ, a. 1. Att. κατέαξα, præs. pass. κατάγνυμαι, confringor, a. 2. pass. καταγῆναι, ῆς, ῆ, ᾶ, a. 2. sub. pass. καταγῶ, ῆς, ῆ, ᾶ, & in 3. pl. καταγῶσιν. Ex κατὰ & ἄγω, seu ἄγνυμι, frango.
Κατάγω, deduco: f. καταξῶ p. καταήοχα, Att. a. 2. κατήγαγον, Att. a. 2. sub. act. idem apud Hippocr. Sic e iam, κατάκτης, fractor; & κατακτὸς, ὴ, ὸν, fragilis; Dioic. Omnia, ex κατὰ & ἄγω, frango; unde, ἄγμα, fractio, & κατάγω, confringo, &c. V. Item κάταγμα, τὸ, signif. id, quod necat, glomus; ut, verbale, à κατάγω, deduco, deorsum duco, &c. Item, deducere filum, lanas, &c. i.e. nere, &c.
Καταγνίλη, ης, ἡ, a. 2. opt. act. verbi καταγνώσκω, damno, quod vide. a. 2. sub. καταγνῶ, a. 2. imperat. κατάγνωθι.
Καταγνὺς, exp. damnatus, seu, condemnatus, Greg. & Thuc. l. 3. Est verbale, à καταγιγνώσκω, cognosco; item, arguo, reprehendo; damno, condemno, &c. V.
Καταγογγύζω, adversus aliquem murmuro; obmurmuro, &c. Ex χῆ & γογγύζω, V.
Καταγοητεύω, præstig is illudo; idem quod γοητεύω, id V.
Κατάγομαι, deducor, descendo; item, frangor, confringor, &c. Est pass. ab act. κατάγω, V.
Καταγομόω, (& συγκαταγομόω) affligo, infligo, &c. Vide γομόω.
Καταγορεύω, defero, indico, i. e. καταμηνύω, a canum enuntio, prodo, id, quod occultum est, detego, &c. Nam ejus verbale, καταγόρευσις, est delatio, arcani enuntiatio, &c. Ex χῆ & ἀγορεύω, videatur id; vide etiam sequentia.
Καταγορεύειν, accusare, vel exponere. Th. ἀγορὰ, forum.
Καταγόρευσις, εως, ἡ, expositio: à præced.
Κατάγραπτος, α, ὁ, descriptus, perscriptus; item, pictus, depictus; notis & punctis distinctus, &c. &c. κατάγεγραπται, idem, & κατεγεγράφθαι, perscriptio, conscriptio; ut, καταγεγράφθαι πρὸς στρατηγὸν πυθέσθαι, apud Polyb. est, milites conscribere; item delineatio; Plut. in Sympos. &c. Omnia, à seq. κατεγεγράφα, V.
Καταγράφω, describo, delineo: ab Herodoto pro dilaniare. Th. γράφω, scribo: f. ψω.
Καταγυιόω, ῶ, enervo, imbecillem reddo, deartuo, &c. (Item, idem quod ἐγυιόω, id vide) ex κατὰ & γυιόω, &c. V.
Καταγομμάζω, exerceo, vide γομμάζω.
Καταγωγὴ, ῆς, ἡ, & καταγωγὸν, οῦ, τὸ, diversorium: à κατάγομαι, diverlor. Th. ἄγω, duco.
Καταγωγικὸς, cui opponitur ἀναγωγικὸς, i. e. mysticus, apud Ariop. Item, καταγωγὶς, ίδος, ἡ, indumentum muliebre, fimbria; utrumque, à præced. κατάγω, V.
Καταγωνίζομαι, debello: f. ίσομαι. p. pass. κατηγώνισμαι. a. 1. m. κατηγωνισάμην, ῶμαι, ασο. Ex κατὰ & ἀγωνίζομαι, certo. Th. ἀγὼν, certamen.
Καταγωνισμὸς, expugnatio, subactio, & quasi debellatio; est verbale, à præced. καταγωνίζομαι, V.
Καταδαίνυμαι, epulor, comedo, ab δαίνυμαι, idem, V.
Καταδαμάω, devoro, comedo: à δαίω, epulum præveo.
Καταδάκνω, mordeo, præs. ind. ex κατὰ & δάκνω, idem: f. δήξομαι. a. 2. ἔδακον.
Καταδακρύω, defleo, ex κατὰ & δακρύω, V. Sic, καταδαμάζω, & καταδάμναμαι, ejomo, perdomo, à δαμάζω, V. Καταδάμναμαι, vero, usurpatur etiam passivè, pro, domor, in Epigr. Item, καταδαίνειν ὕσια, bona oppignerata creditoribus; scribitur etiam καταδανείζειν (circumflexè) qui est in ære alieno, &c. à Th. δάνος; unde καταδάνειον, τὸ, &c. V. καταδαπανᾶν, sumptus facio; unde, καταδαπάνη, consumptio; à δαπανᾶν, & δαπάνη, V. καταδάπτω, devoro; & καταδαπτόμαι, lacero; ut &, καταδαρδάπτω, idem, dilaniando voro; à δάπτω, & δαρδάπτω, quæ vide. Καταδαρθάνω, obdormio; unde, καταδαρθεῖν, infin. a. 2. dormire; item, καταδαρθεὶς, part. pass. qui obdormivit, consopitus; apud Aristoph. in Pluto, &c. à Th. δαρθάνω, comp. ut antecedentia, cum Præpol. κατὰ.
Καταδεέστερος, α, ον, minor, inferior, comparat. à
Καταδεὴς, ίος, ὁ, ἡ, cui aliquid deest, non expletus omnibus numeris, imperfectus, Th. δέω, vel δέομαι, egeo.
Καταδεῖ, pro δεῖ, indiget: ab eod. Th.
Καταδείδω, pertimesco; unde, καταδείσαι, (infin. a. 1. act.) formidare; à κατὰ & δείδω, V. Sic καταδεικνύω, vel, -νῦμι; ostendo, ostento; item, instituo; à Th. δεικνύω, vel δείκνυμι; V. καταδειλιάω, ῶ, timidè, & ignavè succumbo; extimesco, &c. à Th. δειλὸς, unde δειλιάω, &c. V. καταδειπνία, cœnando absumo, & devoro; à Th. δεῖπνον, unde δειπνῶ, &c. V. scil. comp. ut antecedentia, cum præp. κατὰ.
Καταδείξω, Ion. pro καταδείξω, ostendere, a. 1. inf. verbi καταδείκνυμι. Th. δείκνυμι, ostendo: f. δείξω.
Καταδένδρος, plenus, & consitus arboribus; à Th. δένδρον, τὸ, V. Sic, καταδέξιος, dexter; vide δέξιος, idem; καταδέομαι, ῆμαι, devincior, astringor; ex κατὰ & δέω, ligo; unde, δέομαι, δήσομαι, ligor, vincior, &c. Item, καταδέομαι, rogo, precor, obsecro; à δέομαι, precor, &c. V. Sic καταδέρκω, aspicio; à Th. δέρκω, V. Καταδέσις, astrictio; item, incantatio; apud Plat. Vebale, à καταδέω, devincio, &c. V. Καταδεσμεῖν, astringo, obstringo, devincio, &c. à δεσμὸς, V. καταδεσμὸς, vinculum quo quis astringitur seu irretitur; item, incantatio; à nom. δεσμὸς, comp. ut cæt. antecedentia, cum κατὰ.
Καταδεύης, sc. ὁ ὑιὸς, apud Hesiod. 3. sing. præl. sub. à
Καταδεύω, madefacio. Th. δεύω, rigo. f. δεύσω.
Καταδέχομαι, recipio, admitto; (cui sic, opponitur ἐκδέχομαι) item, probo; & sustineo, i. e. patiens, & non recuso; à κατὰ & δέχομαι, V.
Καταδέω, obligo: f. ήσω. a. 1. κατέδησα. p. κατέδεκα, & κκα. Th. δέω, ligo.
Καταδεὼς, ità ut aliquid desit, i.e. indigenter; adv. à καταδεὴς, V.
Καταδηϊόω, & καταδηόω, devasto, depræ dor, exscindo; He ych. à δηϊόω, & δηόω, quæ vide.
Καταδηλος, η, ον, valde manifestus: ex κατὰ & δῆλος, manifestus.
Καταδημαγωγῶν, f. ήσω, blande & populariter loquor, populum demulceo: ex κατὰ & δημαγωγὸς, idem: quod ex δῆμος, populus, & ἄγω, duco.
Καταδημοβορῶν, populum devoro, quæ sunt Resp. devoro: ex δῆμος, populus, & βορὰ pabulum, esca.
Καταδημοκοπέω, populariter, mihi populum servire perpello; ex κατὰ & δημοκόπος, qui populum veluti concutit, obrepens ei aliquâ arte; seu qui popularitate, populum sibi servire impellit; unde δημοκοπία, popularitate illâ utor; Plut. & δημοκοπία, ejusmodi popularitas, quâ multitudini muneribus, & gladiatoriis spectaculis, &c. Obrepere quis solet; Plur. in Pab. à δημὸς, & κόπτω, scindo, item, impello, impulso; unde, κοπὴ, sectio; item, contusio, &c. Vide.
Καταδημοκρατέσαι, in populum distribuere; ex κατὰ, δῆμος, & μοῖρα, quæ vide.
Καταδηϊῶν, vastare, deprædari, &c. Infin. act. à καταδηϊόω, quod vide, in καταδηϊόω.
Καταδηριάομαι, ῶμαι, concerto, contendo; ex κατὰ & δηριάω, V. Sic, καταδιαιρῶ, ῶ; id vide, à κατὰ & διαιρῶ, V.
Καταδιαπτάω, condemno. Th. ἵαπτα, vivendi mos.
Καταδιδεῖν, Ion. pro καταδιδόναι, influere, præf. inf. à
Καταδιδόμι, f. καταδώσω, distribuo; item influo. Th. δίδωμι, do.
Καταδίζημι, dirimo, intervallo separo & fejungo; ex κατὰ & δίζημι, V.
Καταδικάζω, judico contra aliquem, condemno: f. άσω. a. 1. pass. κατεδικάσθην. f. 1. pass. καταδικασθήσομαι, ῆ, ῆ. Ex κατὰ & δικάζω, judico. Th. δίκη, jus.

Καταδίκη, condemnatio; multa; judicatum, seu res judicata; Plut. Item, καταδίκῳ, obnoxius è re judicatâ, qui dicitur & ὑποδίκῳ, damnatus judicio, &c. Utrumque, ex κατὰ & δίκη, V. Sic, καταδιφθέρω, ῶ, pelle obtego, corio intego; à διφθέρα, V. Item, καταδίμάω, ῶ, intimè fictio, à δίμάω, V.

Καταδιώκω prosequor: f. ξω. a. 1. κατεδίωξα. Th. διώκω, prosequor.

Καταδοκέῖν, opinari. Th. δοκέω, videor.

Καταδολιχία, ῶ, nugor, garrio, inania verba profundo, vel, effutio, &c. à κατὰ & ἀδολεσχία, V.

Κατάδομαι, cantu aures meæ feriuntur & personant: ab ᾄδω, cano. Th. ἀείδω, idem.

Καταδοξάζω, q. d. contrà opinor, vel, simpl. opinor, existimo; apud Xen. à δοξάζω, V.

Καταδουλόω, in servitutem adigo: f. ώσω. p. καταδεδούλωκα. a. 1. m. κατεδουλωμάμην, ω, ατο. a. 1. sub. m. καταδουλώσομαι, ῃ, ηται, & in 3. pl. καταδουλώσονται, præs. part. pass. καταδουλούμενος. Ex κατὰ & δοῦλος, servus.

Καταδούλωσις, εως, ἡ, subactio, servitus imposita, &c. Verbale, à præced. V.

Καταδοῦπος, ου, ὁ, sonitus, viz. è corpore aliquo, in terram. ex alto decidente; item, cataractæ; ut Suid. exp. in plur. neut. καταδούπια, τὰ, cataractæ Nili, &c. Item, καταδοπέω, ῶ, sonitum dedo ex alto, viz. decidens; cum sonitu decido, aut coliabor, in Epigr. à Th. δοῦπος, unde δοπέω, &c. V.

Καταδοχὴ, receptio, ex Plat. de Leg. est verbale, à καταδέχομαι, V.

Καταδρέπω, idem quod δρέπω, decerpo.

Καταδρομὴ, ῆς, ἡ, incursio vel incursus, decursus: à καταδρέχω, quod à τρέχω, curro: f. 2. δεδράμον.

Καταδρομος, q. d. decursorium; locus in quo decurrunt equites; unde καταδρομίον, contrà curro, &c. Ex illd. cum præced.

Καταδρύματα, dilacerationes; ut, καταδρύματα χειρῶν; lacerationes manuum; i. e. quæ factæ sunt à manibus, &c. Ex Furyp. Singul. essent καταδρυμὴ, verbale, à καταδρύπτω, idem quod seq. καταδρύπτυμα, vide.

Καταδρυμὸς τόπος, locus sylvosus, Strabo: ex κατὰ & δρυμὸς, vide.

Καταδρύπτομαι, dilanio. Th. δρύπτω, lanio: f. ψω.

Καταδρυφάσω, (pro καταδρυφάσσω) est δρυσὶν καταφέρσω, quercubus munio, & genera iter munio; ex κατὰ, δρῦς, & φέρσω, &c. Quæ vide etiam καταφέρσω.

Καταδύμεν, Dor. vel Att. pro

Καταδῦναι, ingredi, a. 2. inf. act. verbi καταδύω, vel καταδύνω, demergo: a. 2. act. κατέδυν. Th. δύω & δύω, vel δύμι, subeo.

Καταδυναστεύω, sub potestatem redigo, tyrannidem exerceo in aliquem: f. εύσω. p. καταδεδυνάστευκα. Ex κατὰ & δυναστεύω, sum princeps. Th. δυνάμαι, possum.

Καταδυνὼν, præs. inf. vide καταδῦναι.

Καταδυόεντα, occidentem, accus. sing. a. 2. part. act. à καταδύς, ύντος, à καταδύμι, a. 2. κατέδυν. Th. δύω, subeo.

Καταδύω, vide καταδῦναι.

Καταδύς, ύντος, a. 2. part. vide præced. καταδύντα.

Καταδύσιμος, Ion. pro καταδύσιος, præs. imperat. pass. à καταδύσομαι, submergor, abdo me: quod ex futuro in præsens abit: ex κατὰ & δύσομαι, Poët. δύσομαι, mergor. Th. δύω, subeo.

Καταδυσις, recessus, latibulum; item, immersio; est verbale, à καταδύω, vide.

Καταδυσπετῶ, ῶ, exoro, persuadeo pudore scil. afficiendo, quo minus negetur quod rogatur, &c. à δυσπετὴς, V.

Καταδύω, idem quod καταδύνω, penitus ingredior; item, demergo, submergo. V.

Καταδωροδοκέω, ῶ, corrumpo sordidis muneribus; item, sordida munera accipio; & passivè καταδωροδοκεῖσθαι, muneribus corrumpi; quod etiam activè usurpatur; ut καταδωροδοκεῖ, munera accipit; Aristoph. Item, in particip. καταδωροδοκήμενος, dona largientes; Aristot. 2. Polit. ex κατὰ & δωροδοκέω, &c. V.

Καταείδω, idem quod καταδέω, incantare, Th. ἀείδω, cano.

Καταεμβὼν, tectus, densus, Poët. pro καθεμβὼν, perf. pirt. pass. verbi καθίνυμι, seu καθίω, quod ex κατὰ & ἰω, induo: a. 1. ἔσσα, perf. pass. ἔμμαι.

Καταεννυον, legebant, 3. pl. imperf. act. ex καταέννυω, quod ex κατὰ & ἐννύω, idem quod ἵω, induo.

Καταεσσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi κατέειμι, pro κάτειμι, descendo, proficiscor. Th. ἔρχομαι, seu ἴω, eo.

Καταεννυμι, sive καταεννύω, induo, convestio; Il. ψ. à κατὰ & ἐννύω, sive ἵνυμι; idem quod Th. ἵω, induo, &c. V.

Καταείδω, poëticè, pro, & ab, καταδέω, in prosa; occino, cantu obstrepo; item, incanto, ex κατὰ & ᾄδω, pro Th. ἀείδω, V.

Καταζάω, ῶ, longum vitæ tempus traduco, seu transigo, ex κατὰ & ζάω, V. Sic, καταζεύγνύω, vel καταζεύγνυμι, conjungo, copulo, item castrametor; unde καταζευξις, castrametatio, seu castrorum metatio. Plut. Item, καταζυγόω, ῶ, unde, καταζύγωσις, libramentum, &c. à Th. ζύγνυμι, V. Item, καταζυγοζῳφίω, ᾶς, i. e. καθαπτοζῳφῶ, in alendis equis consumo; à ζυγοζῳφία, V. Καταζεύνυμι, & καταζαίνυω, præcingo, circumcingo; unde, καταζῶσαι, ῦσι, lora quibus Ephippia, & alia, equis alligantur; à Th. ζαννύω, vel ζώννυμι, &c. Vide Καταδαλπω, concalefacio; à Th. θάλπω, vide.

Καταθαμβέω, vel καταθαμβίομαι, demiror cum stupore; ex κάλα & θαμβέω, admiratione attonitâ stupeo. Them. θάμβος, ου, stupor.

Καταθάπτω, inhumo, consepelio; item, admiror cum stupore; ex κάλα & θάπτω, V.

Καταθαρσέω, ῶ, animo concido, & labasco, Xenoph. Item considero; ex iisd. cum seq.

Καταθαρσὴς, ὲς ον gratus, a, um: ex κατὰ, & θυμὸς, animus.

Καταθαρσὼς, ex animi sententia, libenter, omnino κατὰ θυμὸν, secundum mentem, &c. adverb. est à præced. vide.

Καταθαρσοβοριστὴς, animi affectibus devores, 2. sing. a. 1. sub. ex κατὰ & θυμοβορίστω, animum exedo tristitiâ: quod à θυμὸς, animus, & βορὰ, pabulum, esca.

Καταθέλγω, fascino, incanto, excanto, excanto suffimentis; item vaticinor, &c. Hesych. est passiv. à sequ. act. vide.

Καταθέλξω, demulceo; vel vehementer demulceo, & delinio, ex κατὰ & θέλγω, V.

Καταθεῖναι, a. 2. inf. m. & Καταθεῖσθαι, reponere, a. 2. inf. m. &

Καταθέσθαι, reconde, Poët. κάθθεο, a. 2. imperat. m. ejusd. verbi.

Καταθέσθαι, deponamus, 1. pl. a. 2. sub. m à καταπίθημι. Th. τίθημι, pono: a. 2. ἔθην, a. 2. m. ἐθέμην.

Καὶ δὴ, pro κατὰ; ut παρὰ, pro παρὰ, Gaza, l. 4. Gram.

Καταθέσεις, dicitur apud Poëtas, pro καταθάσεις, descensus; item καταθέσεως, pro καταθάσεως descensûs, & in fœm. gen. καταθέσης κλιθῆς, apud Apoll. exp. declivis via: item καταθέσεις, al. signa cœlitus ad terram demissa, & καλιαβαὶ θεῶν ἀνδρομήτιδι, expon. hominibus accessæ fores; seu, per quas descendere possunt homines; à sing. masc. καταθάσις, pro καταβάσις, pervius; q. d. accessibilis, quæ omnia, à καταβαίνω, V.

Καταθήκη, depositio; item, depositum, seu, fidei commissum; à καταπίθημι, id V.

Καταθήσειν, f. 1. inf. act. καταθήσω, repones, 2. sing. f. 1. m. ab eod. verbo.

Καταθλάω, ῶ, f. άσω, confringo. Th. θλάω, frango.

Καταθλεύω, f. εύσω, athleticis exercitationibus operam do; item vinco: ex κατὰ & ἀθλεύω, certo. Th. ἄεθλος, certamen.

Καταθνήσκω, intereo; à Th. θνήσκω, vide.

Καταθνητὸς, ὴ, mortalis: dat. pl. καταθνηπῆς. Ex κατὰ & θνητὸς; quod à θνήσκω, morior.

Καταθοινάω, absumo epulando, absumo in cœna, depascor; vel, simpliciter comedo; ex κατὰ & δοινάω, V. Sic, καταθολόω, ῶ, turbo, turbidum reddo; à θολόω, V. Καταθρύπτω, desilio; ut, apud Luc. καταθρύπτει ἀπὸ τῆς ἵππου; ex equis desilientes; à θρύπτω, seu θρύω, V. καταθρασύνομαι, audax fum, audacter, & liberè loquor; ex κατὰ & θρασύνω, in pass. θρασύνομαι, V.

Καταθρασύς, ὺντος, a. 1. part. act. à

Καταθρασύνω

Καταθραύω, effringo. Th. θραύω, frango: f. σω.

Καταθρέω, ῶ, inspicio, vel perspicio; ex κατὰ & Th. αὐρέω; V. Sic καταθρέσσω, desilio; ut καταθρέσσω τὴν ἐμκεσίαν, de macerla desilio, apud Herodot. à Th. θρέσσω; V.

Καταθυμέω, animo concido, & labasco, Xenoph. Item considero; ex iisd. cum seq.

Καταθυμὸς, α ον gratus, a, um: ex κατὰ, & θυμὸς, animus.

Καταθυμίως, ex animi sententia, libenter, omnino κατὰ θυμὸν, secundum mentem, &c. adverb. est à præced. vide.

Καταθυμοβορίστης, animi affectibus devores, 2. sing. a. 1. sub. ex κατὰ & θυμοβορίστω, animum exedo tristitiâ: quod à θυμὸς, animus, & βορὰ, pabulum, esca.

Καταθύμοσκε, Ion. comprobare, collaudare, annuere: ab αἰνέω, laudo. Th. θύω, laus.

Καταθυμὸς, assensus, vel approbatio: item sponsio, verbale, à præced. καταθύω, ῶ, acquiesco: item concedo petenti, &c. vide.

Καταθύω, Poëticè pro καταθέω, annuo, nutu affirmo, &c. V.

Καταθὺς, ὺος, ὁ, ἡ, turbo, procella; ut, quæ cum impetu ingruat; à καθαίνω; vide.

Καταθύω, persundo, inspergo, foveo, illino, &c. undè καταθύσασα, perfusio, fotus; ut καταθύσασα ἡ κατὰ κεφαλῆς, in balneis, Bud. ex Eust. ex κατὰ, & Th. αἰνέω; V.

Καταθρέθισα, eversa, aorist. 1. part. pass. &

Καταθρέμμενος, Ion. pro καθαμρέμμενος, præs. part. pass. à

Καταθρίω, Ion. pro καθαμρίω, everto, feliciter conficio. Th. αἴρω, capio.

Καταίεσο, (de navigantibus) appello, applico, deseror, descendo, advenio: Them. αἴεσο, tollo: fut. ἄσω, p. ἦκα.

Καταθείνομαι, intelligo, sentio, &c. ex κατὰ, & αἰσθάνομαι, V.

Καθαίσσω, seu καθαίσσω, cum impetu delabor, descendo, vel deferor, & simpl. pro irruo; ex κατὰ, & Th. ἄθω, vel αἴσσω, &c. V.

Καταιχμὴ, a, ν. inf. act. à

Καταιχμόω, pudefacio, dedecoro: f. κατηχμώσω. p. καθήχμωκα, a. 1. καθηχμώθην, præs. pass. καταιχμώομαι, pudefio: imperf. καθηχμούμην, ώ, στο, a. 1. ind. pass. καθηχμώθην, ης, η, a. 2. imperat. καταιχμώθητι, a. 1. opt. καταιχμωθείην, a. 1. sub. pass. καταιχμωθῶ, ῆς, ῇ, f. 1. pass. καταιχμωθήσομαι, ῃ, σται. Ex κατὰ & αἰσχμόω, pudefacio. Th. αἶσχος, τὸ, turpitudo.

Καταιχμώομαι, futur. ώσομαι: erubesco, 1 Petr. c. 2. & Rom. 11. est ex iisdem, cum præced. καταιχμόω; V. undè etiam, καταιχμώδης, qui dedecore afficit, aut probro, &c.

Καταιτῆς, 3 sing. præs. à

Καταιτάω, f. άσω, accuso, criminor. Th. αἰτία, crimen, causa.

Καταιτήσομαι, ώμαι, insimulo; idem cum præced. act. Sed aliquando, passivè usurpatur, ut καταιτηθεὶς, delatus, accusatus, apud Polyb. l. 3. unde καταίτησις, criminatio, accusatio, &c. Plut. ex κατὰ, & αἰτιάομαι; V.

ΚΑΤΑΪΤΤΞ, υγος, ὁ, ἡ, cassis, galea sine cristâ, & depressa: παρὰ τὸ κάτω τετύχθαι;

Καταμαρόμαι, ῶμαι, dependeo. Th. αἰωρέω, f. ήσω, in sub ime tollo.

Καταμαεὶς, είσα, έν, aorist. 2. particip. pass. &

Καταμαίσομαι, ῃ, εται, f. 2. pass. à καταμάω, exuro; quod vide.

Καταμαγίζω, & καταμαίνω, conficio, interimo; à Th. καίνω, undè καινὸς, ὁ, ἡ, &c. V.

Καταμαιμὼ, ῶς, ὁ, ἡ, lethalis, lethifer: à

Καταμαίομαι, exuro: imperf. κατέμαιον, f. καταμαύσω, a. 1. κατέμαυσα, a. 1. inf. καταμαῦσαι, a. 2. κατέμαον, perf. καταμέμαονα, a. 1. ind. pass. καταμαύσθην, exustus fui: f. 1. pass. καταμανθήσομαι, a. 2. ind. pass. κατεμάνθην, ης, ῆ, f. 2. pass. καταμαήσομαι. Ex κατὰ, & καίω, uro.

Καταμαλάσσω, fut. ξω, advoco, accerso, acquiro, invoco, imploro: καταμαλλίομαι, ῦμαι, idem. Them. καλέω, ῶ, voco.

Καταμαλόω, exorno; item verro; à καλάω, V.

Καταμαλύπτω, obtego, f. ψω, p. καταμακάλυφα, a. 2. καταμάλυφον. Them. καλύπτω, tego.

Καταμαλύπτομαι, obtegor, operior; undè verbalia, καταμάλυμμα, operimentum, velamen; & καταμάλυψις, velatio, ipse actus tegendi, &c. à præced. act. V.

Καταμάμπας, deflecto, detorqueo, Plat. in Tim. καταμάμψαν εἰς κύκλον, in orbem torsit, in pass. καταμάμπτομαι, idem; ut καθαμμπτόμενος ὑπὸ τῆ ἰγκεφάλε, qui deflexi à continentia; Basil. undè verbale, καταμαμψις, εως, ἡ, inflexio. ex κατὰ, & κάμπτω; V. Sic καθαμπηδίω, adultero cauponum more, à καπηλὶς; V.

Καθανδέω, Atticè dici aiunt, pro δὶ καφάλῆ, in caput, ex κατὰ & κάρη; vide.

Καθαπάρδ ὸς πλὴν, ictus in cor directus, q. d. plaga contra cor, &c. Herodian. l. 6. ex κὴ, & καρδία; V. Sic καπακαρδιος, fructuosus, frugifex; ut καθακαρδιος ἐλαία, frugifera olea; Psalm. 51. undè καθακάρπιμος, ὴ, τὸ, fructus; vel, idem quod ἀθεκάρπιμος, fructûs involucrum: Item καταπαπάω, ῶ; adoleo, & καταπάρπωσις, expicinis; Levit. 6. omnia à Th. καρπὸς, &c. V. Sic etiam καταπάρφω, deficco, exficco: item è conspectu, seu è medio tollo; Hesych. corrumpo, demolio, &c. à Th. κάρφω, V.

Καταπάσα, Su dæ est καταφορὰς, libidinosa, prona in libidinem; ex κὴ, & κάσα, meretrix, &c. V. Item καταπάσα, ab eod. Suid. & Hesych. expon. ignis supplicio digna; ut in plur. fœm. καταπάσαι, αἱ, infelices, quæ ob flagitium, ignis supplicio sunt dignæ, ἄξιαι τῦ καταπαυσθῆναι, &c.

Καταπάυμα, quod exustum, seu combustum est: item ambustum, & in plur. καταπαύματα, ambusta, Gaza; verbale; à καταπάω; V.

Καταπαύσαι, exuret, f. 1. ind. act. verbi καταπάω; quod vide.

Καταπαύω, σω, ῦς, ἡ, adustio, exustio, combustio, &c. Item καθαπαύστης, combustor: undè καθαπαύσιμος, erant quidam, apud Cretenses, à cremandis cadaveribus mortuorum, sic dicti; de quibus Plut. in Hellenicis, verbalia, à prima, secunda, & tertia pers. præt. pass. verbi καθαπαίω; V.

Καθαπαχύνομαι, ῦμαι, gloror adversus aliquem. Th. καυχάομαι, glorior: f. ήσομαι.

Καθαπαχύνω, ab Hesych. & Suid ex con.

βεῖξαι; itidemque Eustathius apud Pausan. Metaph. pro καταβρύξαι, ἢ σωστεῖλαι, poni dicit; ex κατ, & κεχεύω, confundo, turbo; à Them. κέχυσις; vide.

Κατάκειμαι, σαι,ται, jaceo, decumbo, accumbo: imperf. κατεκείμην, ου, τὸ, τ, pref. inf. κεῖσθαι, part. κείμενος, η, ον, f. κεῖσομαι. Th. κεῖμαι, jaceo.

Κατακείρω, decundeo: Metaph. absumo. Th. κείρω, f. κερῶ, tondeo.

Κατάκεισ', pro κατάκειτο, recumbe, præt. imperat. verbi κατάκειμαι; quod vide.

Κατακείω, dicitur, pro κατακαίω, comburo, &c. V.

Κατακεκλιμένος, perf. part. pass. verbi κατακλίνομαι, inclinor. Th. κλίνω, inclino: f. νῶ, p. κέκλικα.

Κατακέκλῃ, condemnatus est, 3. sing. perf. pass. a κατακρίνω, condemno, judico: f. νῶ, a. 1. κατέκρινα. Them. κρίνω, judico.

Κατακελεύω, hortor; & peculiariter, horror, ut nauta, seu nautico hortamento utor: Item silentium indico; apud Aristoph. Undè κατακελευσμός, οῦ, ὁ, species cantus, quo in Pythicis ludis, uti solebant; videtur fuisse adhortatio illa, quâ Apollo, ad feriendum serpentem, à Delphis incitabatur: vidè Poll. lib. 4. cap. 10. ex κέλ, & κελεύω; V. Sic κατακτίνω, exinanio, evacuo, à κενόω, &c. V. κατακεντάω, & τέω, (vel, κατακεντέω) pungo, stimulo, vulnero, confodio, &c. Undè κατάκεντρα, τὸ, punctum, punctionis, sive punctûs opus; à Th. κεντέω; V.

Κατακερᾶννυμι, commisceo, permisceo, contempero; undè κατακεράσσω, contemperare, infin. aor. 1. item verbalia, κατακέρασις, ὁ, ἡ, contemperatio, commistio, & κατακεραστὴς, contemperandi vim habens ex κατ, & κεράννυμι; V. Sic κατακεκραυνόω, ῶ, fulmine icio, seu interficio, à κεραυνόω; V. Item κατακερδαίνω, quæstum facio, &c. à κερδαίνω; V. κατακερματίζω, in minutos numulos redigo, seu minutis numulis commuto; Aristoph. Item general. in minutas partes comminuo, seu dissero; à κερματίζω; V.

Κατακερτομέω, verbis mordacibus insectari: vide in κέρτομα.

Κατακερχνάομαι, exp. τραχύνομαι; i. e. asper fio, exasperor; Hesych. ex κατ, & κερχνάω; V.

Κατακεχάδ, Ion. pro κατακέχυκε. Vide in κέχυκα.

Κατακήαμεν, cremare, Ion. pro κατακῆαι, a. 1. inf. act. verbi κατακαίω, cremo: quod à κήω, idem, f. κήσω, a. 1. ἔκησα, & ἔκηα.

Κατακηλῶ, demuleeo, permuleeo, suaviter auditûs animum delinio: undè κατακηλητικὸς, i. e. κηδυντικὸς, lenientem vim habens, qui permulcere potest animum, seu demulcere, & delinire suavitate auditûs; à Them. κηλέω; vide.

Κατακηρόσαντες, a. 1. part. act. verbi κατακηρόω, cerâ tego: ex κατ & κηρὸς, cera.

Κατακλῆσις, εως, ἡ; q. d. dimotio: quasi verbale à κατακινέω; ex κατ & κινέω; vide.

Κατακιρνάω, contempero, permisceo: ex κατ, & κιρνάω, idem quod Th. κεράννυμι, vel κεράω; V.

Κατακιονίζω, pumice defrico & destringo; pumice lævigo; Athen. l. 12. ex κατ, & κίονσις, εως, ἡ, pumex; à Th. κὶς, κὶς, &c. V.

Κατακλάζω, idem quod κατακλύζω; id vide.

Κατακλαίω, defleo; item lachrymando afficio, sive ad misericordiam, commoveo lacrymis; q. d. lacrymas, & misericordiam concito, &c. Plat. ex κατ, & Th. κλαίω; V.

Κατάκλασις, εως, ἡ, fractio, perfractio, &c. verbale, à seq.

Κατακλάω, frango, f. άσω, aorist. 1. κατέκλασα, ας, ε. Them. κλάω, frango.

Κατακλεὶς, ἴδος, ἡ; quod claudendis foribus adhibetur; Poll. Aristoph. &c Item pars scapularum, sub pectore in collum desinens; Poll. Item κατακλεῖδες, in veste muliebri, erant parva quædam foramina, in quæ immittebantur fibulæ, ab Hom. κλείδες, appellatæ, Od. σ. Item κατάκλεις, inclusus, conclusus; utrumque à seq. V.

Κατακλείω, includo, f. είσω, aorist. 1, κατέκλεισα, ας, ε. Them. κλείω, claudo.

Κατακλήζω, & κατακλήσω, pro quo Dorice, κατακλάζω, concludo, &c. idem quod, & pro κατακλείω; id V.

Κατακληροδοτέω, sorte distribuo: à κληροδότης, ου, ὁ, testator: quod ex κλῆρος, sors, & δότης, dator. Them. δίδωμι, do.

Κατακληρονομέω, fut. ήσω, hæreditatem adeo, hæres fio: item hæredem facio, & sorte distribuo: à κληρονόμος, hæres, quod à κλῆρος, sors, & νέμω, distribuo.

Κατακληρόομαι, sortitò accipio, sortior: ex κατ & κληρόω, sorte lego. Th. κλῆρος, sors.

Κατακληρόω, ῶ, in colonias describo & partior: item in sortem accipio, sorte assignatum possideo, ut coloni & veterani; Herodot. ex κατ, & κληρικάω; vide.

Κατακληρόω, sorte lego, seu delego, 1 Reg. c. 24. ex κατὰ, & κληρόω; V.

Κατάκλησις, evocatio; item κατακλησία, convocatio multitudinis, &c. Utrumque verbale, à κατακαλέω, ῶ; V.

Κατακλιδεὶς, discumbens; item κατακλινεὶς, ἰνθος, inclinatus; Aristoph. ubi, Interpr. τὸ κατακλινεὶς, κοινὸν, τὸ ἢ κατακλισὶς, ἀπλῶς; undè etiam, κατακλιτήσομαι; apud eundem in equitib. o nnia a seq. κατακλίνω, V.

Κατακλιθῶμαι, a. 1. inf. pass. & Κατακλῖναι, dejicere, aorist. 1. infinitiv. act. à

Κατακλίνω, facio discumbere, discumbo: f. νῶ, p. κατακέκλικα, a. 1. κατέκλινα, a. 1. imperat. κατάκλινον, άτω, a. 1. ind. pass. κατεκλίθην, aorist. sub. passiv. κατακλιθῶ, ῇς, ῇ, aorist. 1. inf. pass κατακλιθῆναι. Ex κατ & κλίνω, reclino.

Κατακλὶς, qui reclinatus decumbit, & qui decumbit in lecto ob adversam valetudinem Poll. valetudinarius, &c. à præced. κατακλίνω, V.

Κατάκλισις, discubitus, decubitus, accubitus, vel accubatio, &c. Item loci cessio honoris gratiâ, &c. Item κατάκλιτον, lectulus discubitorius, vel sedes in quâ reclinare possumus, &c. Utrumque itidem à præced. κατακλίνω; vide.

Κατακλύζω, inundo, submergo, f. ύσω, p. κατακέκλυκα, perf. pass κατακέκλυσμαι, a. 1. pass. κατεκλύσθην, a. 1. part. pass. κατακλυσθεὶς, submersus: ex κατ & κλύζω, lavo.

Κατάκλυσις, proluvies, illuvies, seu illuvio; idem cum seq. Κατακλυσμὸς, inundatio aquarum ea scil. quæ in bibliis commemoratur; Matth. 24. Item, Metaph. Κατακλυσμὸς, de molestiis, quæ mentem velut obruunt; apud Synes. Sic, Κατακλυσμὸς πᾶν παραγμάτων, oblivio, memoriam rerum obiuens; apud Demosth. à præced.

Κατακλυσμὸς, ὕ, ὁ, diluvium: à præced.

Κατακλώθω, κεῖμαι, fatum; (εἱμαρμένη) est a seq. κατακλώθω; V.

Κατακλώθω, fila deduco, deduco stamina, peculiariter fatalia stamina duco. Th. κλώθω, neo.

Κατακναίω, concido, dissecо; item derado, abrado, delringo, defrico, in tenues partes attero, &c. Item, Κατακνήθω, derado: Item, prurium commoveo, pruri e facio, titillo, &c. Utrumque, à κτ, & Them. κνάω; unde κνήθω, &c. vide.

Κατάκνησις, vel κατακνῆσις, i. e. τυρεκνῆσις; culter, quo caseum deradimus, seu abradimus, &c. Est verbale, à præced. κατακνάω; V.

Κατακνισθῖαι, pungo, scarifico; q. d. urticâ uro, vel urticæ in modum, uro, seu pungo, &c. ex κατὰ, & κνίζω undè κνίσθη, &c. V.

Κατακνίζω, concido; item carpo, obtrecto: item titillo, pruritum excito: ex κατὰ, & κνίζω, rado. Them. κνάω, idem.

Κατακοιμίζω, sopio, mulceo, &c. Item idem quod sequ. κατακοιμάω; vide. Unde etiam, κατακοιμαστὴς, cubicularius, &c.

Κατακοιμάω, edormio: vide in sequent.

Κατακοιμᾶται, cubet, a. 1. imperat. pass. verbi κατακοιμάω, f. ήσω. Th. κοιμάω, cubare facio.

Κατακοιμητικὸς, q. d. soporivus, sive soporativus; i. e. aptus, ad inducendum somnum; peculiariter autem τὸ κατακοιμητικὸν, appellabatur, id epithalamium, quod vesperi canebatur ad mediam usque noctem, donec somnum caperent, sicut matutinum διεγερτικὸν, vel ὄρθριον, vocabatur ut tradit Schol. Theocriti; est verbale, à κατακοιμάω; V.

Κατακοιμίζω, idem quod κατακοιμάω. V. præced.

Κατακοιμιστὴς, apud Plur. (est idem quod κατακοιμαστὴς) cubicularius; verbale à præced.

Κατακοινωνέω, communico, impertior; ex κατ & κοινωνέω; V.

Κατακοιρανοῦσιν, administrant, 3. pl. ind. præs. act. ex κατ & κοιρανέω, impero. Th. κοίρανος, princeps.

Κατάκοιτος, ου, ὁ, ἡ, qui in cubili est, jacet aut dormit: ex κατ & κοίτη, cubile.

Κατακολλάω, glutino, agglutino, &c. à Th. κολλάω; V.

Κατακολεθίω, ῶ, subsequor: cum dat. f. ήσω, p. κατακολέθηκα, a. 1. part. act. κατακολεθήσας, ἀθ, ος, in f. g. ασα, perf. act. κατακολέθηκα. Th. ἀκόλεθος, ου, ὁ, ἡ, comes.

Κατακολπίζω, in sinum deflecto, sinus f. qui, & clicum ire; Thuc. l. 8. Undè κατακόλπισις, in sinum receptio; ex κατ & κολπίζω, &c. V. Sic Κατακολυμβάω, aquis ingurgito me, urinor, nato; undè verbale, Κατακολυμβητὴς, ῆ, ὁ, qui aquas subit, ut spongias, petris adhærentes avellat, & extrahat; Poll. l. 7. c. 30. Urinator, &c. à Th. Κολυμβάω; V. Κατακομίζω, deporto, deveho, defero: Item reporto, comporto, convecho, &c. Undè verbalia Κατακομιδὴ, deportatio, comportatio; Thuc. & κατακόμισις, qui facilè devehitur, seu exportatur, &c. à Them. κομίω, undè κομίζω, &c. V. Item Κατάκομος, qui disjecta comâ est; vel qui densâ comâ est; Poll. à Them. κόμη; V. Sic Κατακομψεύεσθαι, scitè & elegantèr dicere; (i. e. πιθανῶς λέγειν) Basil. à Them. Κομψὸς, undè κομψεύω, &c. V. Κατακονά, & Κατακονὴ, interemptio, seu peremptio, destructio, &c. verbale à Κατακαίνω; V. Κατακονάω, ῶ, iacuo, exacuo; item corrumpo, & attenuo attendo; ut scil. cos acuens ferrum, illud atterit, & attenuat. Euryp. à Th. ἀκόνη, undè ἀκονάω, &c. V. Κατακονδυλίζω, & Κατακονδύλω, pugno percutio, & obtundo, propriè, digitis, in condylos contractis; verbero, pugnum impingo, &c. à Them. κονδύλος, undè κονδυλίζω, &c. V. comp. scil. ut cæt. anteced. cum præpos. κατὰ.

Κατακοντίζω, telis confodere. Th. ἄκων, οντος, ὁ, jaculum.

Κατάκοπη, decisio, deputatio, vel detruncatio; ex κατὰ, & κοπὴ; seu verbale, à seq. κατακόπτω; V.

Κατακορεὶς, εῖσα, ἐν, concisus, a, um; à κόπτω, scindo, a. 2. ἔκοπον, p. m. κέκοπα.

Κατακορὴς, ους, ὁ, ἡ, furiosus, insanus; item defessus, labore confectus: ab eod. Them.

Κατακόπω, concido, f. ψω, p. κατακέκοφα, præs. part. f. g. κατακόπουσα. Th. κόπτω, scindo.

Κατακορύνυμι, exsatio, exsaturo; undè inf. aor. 1. Κατακορέσαι, exsaturare, &c. & κορέννυμι idem quod Th. κορέω, satio, &c. V. Undè etiam, κατακορὴ, τὰ; crebra, neut. plur. à sing. masc. Κατακορὴς, ὁ, multus, redundans, satiatus, satur, fastidium afferens; item fastidiens, item merus, purus, sincerus, &c. Undè κατακορῶς, & κατακορέως, adv. admodùm, plenè, quantum satis est, sincerè, &c. omnia ex κατ, & κορὸς; V.

Κατακορμίζω, deputo, amputo, detruncо; ex κατ & κορμίζω; V.

Κατακορὴς, ους, ὁ, ἡ, satur: &

Κατακόρως, adv. abundè, crebrius. Them. κορέω, satio.

Κατάκορος, ου, ὁ, ἡ, qui in cubili est, jacet aut dormit: ex κατ & κοίτη, cubile.

Κατάκορος, ου, ὁ, ἡ, ut κατάκορὸς ὀικία, domus, altera parte, prestior, anguistiorque; ut exponitur, apud Aristot. l. 1. Æcon. ex κατ, & Th. κέω, unde κόρη, &c. V.

Κατακοσμέω, f. ήσω, compono, orno, digero in ordinem, colo: ex κατ & κοσμέω, orno, ordino. Th. κόσμος, ordo, ornatus.

Κατακόσμησις, ordo & digestio rerum, & apta compositio; Plat. verbale, à præced. κατακοσμέω, V.

Κατακοπαζίζην, idem quod κοπαζίζην, id vide.

Κατακούην, pro ὑπακούην, obtemperare. Th. ἀκούω, audio.

Κατακράζω, reclamo, obstrepo, occlamo, clamore obtundo, &c. ex κατὰ & κράζω, V.

Κατάκρας, idem quod κατακράς, seu κατὰ τὴ κεφαλῆς; ex κατὰ scil. & κρὰς, ατος, idem quod, & per Sync. factum ex κράας, ου, ὁ, vel τὸ, & hoc idem quod κάρη, τὸ, indeclinabile, Ionicè, pro Th. κάρηνον, του, caput. Nonnulli tamen volunt esse pro κατὰ κράτος, i. e. V. per vim; alii exp. prorsùs, funditus; i. e. παντελῶς, ὅλως, &c.

Κατάκρασις, ὁ, commistio, permistio, &c. Idem quod, & pro κατακέρασις, à verbo κατακεράννυμι, &c. V.

Κατακρατέω, f. ήσω, vinco, supero. Them. κράτος, τὸ, robur.

Κατακράτησις, subactio, domitio: item κατακρατητικὸς, cohibendi vim habens, seu sistendi, & compescendi, &c. verbalia, à præced.

Κατακρατὸς pro viribus, omnino, vehementer, per vim, & κατακράτος, ἔλη, V. expugnavit, vel disjunctè, κατὰ κράτος, V. κράτος.

Κατακρατὸς νικᾶν, per vim vincere, disjunctè κατὰ κράτος.

Κατακρεμάζω, idem quod κατακρεμάζω, reclamo, occlamo, ut κατακρεμάζω σε, occlamo tibi; à Th. κρέμαζω, undè κρεμάζω, &c. V.

Κατακρεουργεῖν, lanionum more concidere. Ex κρέας, ατος, τὸ, caro, & ἔργον, opus.

Κατακρεμάω, & κατακρεμάννυω, sive κατακρεμάννυμι, suspendo de Od. σ. in pass. κατακρεμάννυμαι, suspensus sum de, dependeo de, &c. Theophr. Hist. pl. l. 3. c. 9. undè κατακρέμασος, dependens, seu, suspensus de, &c. Item pensilis; ex κατὰ & κρεμάω, undè κρεμαστὸς, &c. vide.

Κατακρήθων, Hom. Il. ω. exp. κατὰ κρατὸς, seu κατὰ κάρας, i. e. κατὰ κεφαλῆς, vide κατάκρας.

Κατακρημνάω, & κατακρήμνημι, præcipito, præcipitem dejicio; undè pass. κατακρήμναμαι, præcipitor, præceps dependeo; idem quod κατακρημνίζομαι, præceps deorsùm agor, &c. à Th. κρημνὸς, undè κρημνάω, & κρημνίζω, &c. vide.

Κατακρημνίζω, præcipitem deorsùm ago, præcipito, f. ίσω, a. 1. κατεκρήμνισα, a. 1. inf. κατακρημνίσαι, perf. act. κατακέκρημμαι, perf. pass. κατακρήμνισμαι· ex κατὰ & κρημνὸς, præcipitium.

Κατακρήμνη, ης, ἡ, præceps: à κρημνὸς, præcipitium.

Κατάκρημνος, idem quod κατάκρας, id vide.

Κατακρίβω, accurate, & exquisite rimor, ex κατὰ, & ἀκρίβης; undè ἀκριβάω, &c. vide.

Κατακριδάω, loquacitate obtundo f. ήσω, p. κα· à κατὰ & ἀκρὶς, locusta: garrula nempe illa est, undè à locustarum Latinè dicta, non (ut nonnulli volunt) à locis ustis.

Κατάκριμα, ατος, τὸ, condemnatio: à

Κατακρίνω, judico, sero sententiam contra aliquem, condemno: f. νῶ, a. 1. κατέκρινα, ας, ε, perf. act. κατακέκρικα, perf. pass. κατακέκριμαι, σαι, ται, a. 1. pass. κατεκρίθην, ης, η a. 1. sub. pass. κατακριθῶ, ῇς, ῇ· & in pl. ῶμεν, ῆτε, ῶσι, f. 1. pass. κατακριθήσομαι, ῃ, εται. Th. κρίνω, judico, secerno.

Κατάκρισις, εως, ἡ, condemnatio: à præcedente.

Κατακρὶς, ἴδος, ἡ, damnatus, condemnatus; ut κατακρὶς ὀθῆ θανάτου, rei capitalis damnatus, verbale à κατακρίνω; vide.

Κατακροτοβίζω, magnoperè strepito; item Κατακροτέω, lætis plausibus excipio, seu comprobo, valdè laudo vel celebro, ex κατὰ & Th. κρότος, unde κροτέω, & κροτίζω, &c. V.

Κατακρυμνίζω, instar salientis aquæ, deorsùm fluo, &c. ex κατὰ & Th. κρυνὸς; undè κρυνίζω, &c.

Κατακρύβω, deorsùm pello, defigo, adigo: item repello, reprimo, & apud Plat. l. 8. de leg. traditur accipi pro fallo; undè verbalia κατάκρυσις, εως, ἡ, repressio, repressus desuper illatus, & κατακρυστικὸς, vim habens reprimendi, ex κατὰ, & Th. κρύω, &c. V.

Κατακρύπτω, occulto, tego. Th. κρύπτω, abicondo: f. ψω, a. 2. ἔκρυφον.

Κατακρύφιος, Æol. pro κατακρύφιος, a. 1. part. act. &

Κατακρύφιος, nom. pl. a. 1. part. act. à κατακρύπτω, occulto. Th. κρύπτω, abscondo. f. ψω, p. φα.

Κατάκρυψις, εως, ἡ, occultatio, dissimulatio, verbale, à κατακρύπτω; V.

Κατάκτ, dicuntur, qui deducunt ad diversoria; ci εἰς πανδοκεῖα καταγόμενοι: Pollux; nam κατάκτης, propriè, deductorem sonat; à verbo κατάγω; vide.

Κατακτάμεναι, interficere, a. 1. inf. Dor. pro κατακτεῖναι; quod ex κατὰ & κτείνω, occido; f. νῶ, aor. 1. ἔκτεινα, a. 2. ἔκτανον.

Κατακτανέεσθαι, Ion. pro κατακτανεῖσθαι, f. 2. inf. m. à f. 2. m. κατακτανέομαι, verbi κτείνω, occido, f. 2. κτανῶ, perf. ἔκτακα, & Poët. ἔκτεκα.

Κατακτὰς, άντος, ὁ, qui interfecit, aorist. 2. part. act. à κατακτάνω, pro κατακτείνω, aorist. 2. κατέκτων. Them. κτείνω, occido.

Κατακτάομαι, comparo, acquiro, habeo; &c. undè verbale κατάκτησις, acquisitio, Polyb. ex κατὰ & κτάομαι, V.

Κατακτείνω, interficio; ex κατὰ & κτείνω; V.

Κατακτηνοκάμη, quæ pexis comis, seu capillis est, Hesych. ἐκτενισμένη; nam κτεὶς,

κτὲις, pecten dicitur, & κτὲμη, coma, &c.
Κατάκτης, fractor, & κατακτὸς, fragilis, utraque verbalia, à κατάγω; V.
Κατάκτεια, ας, ἡ, Hesychio est ἱερουργὶα, sacrificia; ad verbum sonat, deductrix, vel fractrix, itidem verbale à κατάγω, vi. vel est fœm. à κατακτὴς, V.
Κατακυδόω, in aleâ consumo & dissipo, & in pass. Κατακυδόεσθαι, in aleâ consumi & dissipari: item in ludo aleæ superari & everti, ex κὰτὰ, & Th. κύδος; undè κυδόω, &c. Vide. Sic κᾰλᾰκυκλόω, circumcludo, à κυκλὸς, V. Item κᾰλᾰκυλὶνδω, seu κᾰλᾰκυλιτδὶω, devolvo, deorsùm volvo; ex κὰτὰ & κυλὶνδω.
Κατακυλίσαι, dωλ⊙, a. 1. part. act. à Κατακυλίω, devolvo, f. ἰσω. Th. κυλὶω, volvo,
Κατακυπτουσαν, acc. sing. part. præs. act. f. g. à
Κατακύπτω, incurvo me, decumbo. Th. κὸπτω, pronus sum, f. ψω.
Κατακυρὶδιω, dominor, cum gen. f. ὶδσω, a. 1. κατεκυρὶδωσα, a. 1. part. κᾰτᾰκυρὶδωσας, αὶτ⊙, à κὺρ⊙, dominus. Th. κὺρ⊙, ι⊙, τὸ, authoritas.
Κατακυρόω, ῶ, confirmo; unde in actionibus, Κατακυρῶ τὼ αἰτὶω, est in auctionibus, licitatori rem venalem addicere, & adjudicari, & adjudicare; hinc Aor. 1. pass. Κᾰτᾰκυρωθὲις, damnatus; ut ψῆφῳ θανάτου κᾰτᾰκυρωθὲις, mortis calculo damnatus; Eurip. in Oreste; ex κὰτὰ & κυρόω, vi. Sic etiam Κατακωλύω, prohibeo, veto, remoror, detineo, &c. à Th. κωλὺω; V.
Κατακωχὴ, ῆς, ἡ, detentio, retentio, possessio: item instinctus, seu afflatus numinis; idem quod κατοχὴ, quod est verbale, à verbo Κατέχω, vi. Undè etiam, κατακώκυμ⊙, qui capi & detineri, seu contineri potest; i. e. ἁλωτὸς, Aristot. Eth. 10. & Pol. 2.
Κατακλᾶδαι, a. 2. inf. m. κᾰτᾰκλᾶδὲσθαι, 2. pl. a. 2. sub. act. κᾰτᾰκλᾰδόμ⊙ν, a. 2. part. m. verbi κατακλᾶδάνω, deprehendo, quod vide.
Κατακλὶω, pro κᾰτᾰκλᾰμβάνω quod vide
Κᾰτᾰκλὶβομ⊙ν, a. 2. part. m. κᾰτᾰκλᾰβὸντ⊙ς, ης, a. 2. part. act. f. g. à κᾰτᾰκλᾰμβάνω, deprehendo: quod vide.
Κατακλαγγάω, effœmino; undè κᾰτᾰκλαγγᾰθὲις, effœminatus; ex κὰτὰ & λαγγάω, vide.
Κατακλαζονεύομαι, f. εὐσομαι, jactabundè aliquid dico vel facio, arroganter & vanè commemoro: ex κὰτὰ & ἀλαζονεύομαι, me vendito, glorior. Them. ἀλαζὼν, ostentator.
Κατακλαίω, obloquor, loquacitate obruo, certo, detraho, cum gen. f. ἡσω, p. κᾰτᾰκλελᾰληκα. Th. λαλὲω, loquor.
Κᾰτᾰκλαὶτὰ, ᾶς, ἡ, obtrectatio, obloquutio: Κατάκλαυτ⊙ς, ὸς, ὁ, ἡ, obloquutor, maledicus: à κλαλὲω, loquor.
Κατακλαυσόμενος, f. ἡσομαι, deprehendo, f. κᾰτᾰλὴψομαι, p. κᾰτᾰλὴφα, perf. inf. κᾰτᾰσχηθὲναι, a. 2. act. κατέλαβον, a. 2. part. κᾰτᾰλᾰβὼν, ὸντ⊙ς, ὸν, pe. f pass. κᾰτᾰλὴλαμμαι, perf. part. pass. κᾰτᾰλελᾰμμὲν⊙ς, η, ον, a. 1. pass. κᾰτᾰλᾰφθὲις, ης, ητ⊙. a. 2. m. κατᾰλᾰβὲμὲν, ε, ετ⊙, affecutus sum. a. 2 inf. m. κατᾰλᾰβὲσθαι, a. 2 part. m. κᾰτᾰλᾰβόμ⊙ς ex κὰτὰ & λαμβάνω, capio.
Κᾰτᾰλαμπὶ⊙, Ion. pro κᾰτᾰλαμπὶ⊙, deprehendendus: à præced.
Κᾰλλαίμπω, illustro, illumino: à Them. λάμπω, V.
Κατᾰλαμφθὲις, ετ⊙, ὁ, comprehensus, pro κᾰτᾰλᾰφθὲις, apud Herodot. part. Aor. 1. pass. verbi præced. κατᾰλαμβάνω, vide.
Κατᾰλγυώομαι, doloribus, & molestiis afficior; ex κὰτὰ & Them. ἄλγ⊙, undè ἀλγυώομαι, vide.
Κατᾰλεαίνω, lævigo, ita contero, ut lævius fiat: Item explano; ex κὰτὰ & λεαίνω, V.
Κατᾰλὶχω, deligo, allego, f. ξω, perf. κατᾰλήλὶχα, præt. pass. κατᾰλὶχομαι, allegor, Th. λὲγω, lego, colligo.
Κατᾰλεὶβομαι, ῃ, εται, destillo, f. ψομαι, perf. λελεὶμμαι. Th. λεὶβω, libo, f. ψω.
Κατᾰλειμμα, ατ⊙ς, τὸ, reliquæ: Item.
Κᾰλλελειπ⊙, ε, ε ὴ ἡ, derelictus, utrumque verbale, à sq. κατᾰλεὶπω, V.
Κατᾰλεὶπω, εις, ει, relinquo, f. ψω, p. κατᾰλὴλοιφα, a. 1. κατᾰλεὶφθα, a. 2. κατᾰλοιπον, a. 2. part. act. κατᾰλιπὼν, ὸντ⊙ς, perf. pass. κατᾰλελειμμαι, perf. part. pass. κατᾰλελειμμὲν⊙ς, η, ον, p. m. κᾰλᾰλὶοιπα ex κὰτὰ & λεὶπω, linquo.
Κατᾰλεῖφω, libino, illino; (κᾰλαχρὶω) ut κατᾰλειπτὸν μὺρῳ, ex Aristoph. illitus unguento, seu inunctus, &c. ex κὰτὰ & λεῖφω. V.
Κατᾰλεῖψις, relictio, verbale, à κατᾰλεὶπω; undè etiam κᾰλλελειμμα, quod relictum est, reliquiæ; ut τὸ κατᾰλεῖμμα τῦ λαῦ, reliquus populus, 1 Reg. c. 13. Item κᾰλλελειπ⊙, relictus, derelictus, &c.
Κατᾰλελειμμὲν⊙ς, perf. part. pass. à præced. quod vide.
Κατᾰλεῖλοιπα, p. m. verbi κατᾰλεὶπω, quod vide.
Κατᾰλὶζω, cubar, f. ἰσω, m. 3. sing. à λὶχνομαι, cubare facio.
Κᾰλλελιξὶς, Dor. pro κᾰλλελιξω, recenseo, f. ἰσω, verbi κᾰλλελιγω.
Κατᾰλιπολογὲω, ῶ, subtiliter, & accurate rimor; Aristoph. ex κὰτὰ & λεπολογὲω, undè λεπολογὶα, &c. V.
Κατᾰλεπτὼν, extenuo, seu attenuo, ex κὰτὰ, & λεπτὼν, V.
Κατᾰλὶθιον, pro κατᾰλὶθὸν, lapidibus obruere, a. 1. κατᾰλὶθωσα ex κὰτὰ & λὶθος, lapido. Th. λᾶας, λᾶος, ὁ, lapis.
Κατᾰλὶχομαι, fut. ἰξομαι, præt. ειμαι, dormio, requiesco, dormitum eo; idem quod, & pro κατᾰλὶχομαι; ex κὰτὰ & λὶχνω, cubare facio; undè λὶχμαι, cubo, jaceo: aut etiam dormio, &c.
Κατᾰλὶω, ex κὰτὰ & ἁλὶω, molo, f. ἰσω, & ησω.
Κατᾰλὴγω, desino; item terminor, extremus sum; (& transitive etiam, interdum, ut λὴγω, desinere facio;) ut, τὰ κᾰλᾰλὴγοντα, fines, confinia; idem quod λὴγοντα, termini, &c. Undè verbalia, κατᾰλὴξις, terminatio, finis, clausula, & κατᾰλὴκτικὸς, ut κατᾰλὴκτικὸς σὶχ⊙ς, est versus, qui in pedem desinit imperfectum; sive κατᾰλὴκτικὸν μέτρον, carmen, cui, ad perfectionem, syllaba deest, pendulum, dicitur à Trapezuntio, &c. ex κατὰ & λὴγω, V.
Κατᾰλὶζομαι, prædationibus incurso, vasto, deripio, &c. ex κατὰ & λὶζομαι, V.
Κατᾰλὶπτὸν, occupandum est; item κατᾰλᾰπτὸς, ὴ, ὸ, comprehensibilis, qui comprehendi potest; ut τὸ κᾰλᾰλᾰπτὸν, quod obtineri potest Thuc. l. 3 & apud Euryp. κατᾰλᾰπτὸν θεῖον πὶν⊙, luctus divinitùs accepti us: Sic κατᾰλᾰπτὸς σοφία, sapientia comprehensibilis, &c. Unde κᾰλᾰλᾰπτὸς, comprehendendi facultate præditus, occupans, & avertens; ut κᾰλᾰλᾰπτὶκὴ φαντασία, imaginatio apprehensiva; à quo adv. κᾰλᾰλᾰπτὶκῶς; q.d. comprehensivè, ita ut comprehendi possit, adhibendo scil. κᾰλᾰλᾰπτὶκὴν φαντασίαν, &c. Item κᾰλᾰλὴψιμ⊙ς, ad deprehensionem damnationemque conducens, & incitans, κᾰλᾰλὴψις, εως, ἡ, deprehensio: i.e. inventio (γνῶσις, ἕυρεσις, αἴσθησις;) Item comprehensio, Thuc. l. 3. Item invasio; ut κατᾰλὴψις ἱερᾶ, invasio templi; item adeptio: et κᾰλᾰλὴψις ἡ βασιλείας, adeptio regni, &c. Est item morbi cujusdam nomen, apud Medicos, quibus etiam dicitur, κάτοχος, κατοχὴ, & recentioribus, congelati, est enim affectus inter phrenetidem, & lethargum, in quo subita fit dementio mentis corporisque, sensu motuque intercepto, &c. fit sæpius à melancholico humore, & non nunquam à sanguinis copiâ, &c. V. Gal. l. 4. de locis affectis; omnia verbalia, à κατᾰλαμβάνω, f. κᾰλᾰλὴψομαι, à λᾶος, &c. V. undè etiam κᾰλᾰλημμα, assumptum, idem quod λῆμμα, &c. V.
Κᾰλλιθάζω, lapido, cum acc. f. άσω, perf. κᾰλλελὶθακα, a. 1. κατελὶθωσα. Th. λὶθ⊙ς, ου, ὁ, ἡ, lapis.
Κᾰλλιθόω, ῶ, lapidibus obruo, seu coopero (idem quod κᾰλλιθάζω) ex κᾰλλὶθος & βολὴ, &c. V.) ex κὰτὰ & λιθόω, ab col. Th. cum præced.
Κᾰλλυμπὴν, Ion. pro κᾰλλείπω, delinquere.
Κᾰλλιπαίνω, pinguem reddo, sagino; ex κὰτὰ & λιπαίνω, V.
Κᾰλλιπερὲω, ῶ, f. ἡσω, impensè rogo, obtestor: ex κὰτὰ & λιπερὲω, assiduus sum, assiduè rogo, efflagito, oro. Them. λιπερὴς, assiduus.
Κᾰλλιπεῖν, a. 2. inf. act. κᾰλλιπὼν, ὼν, οι, a. 2. opt. κᾰλλιπὸιμι, οις, οι, a. 2. part. act. à κᾰλλεὶπω, relinquo, q. v.
Κᾰλλιπὼν, vide in κᾰλλιπεῖν.
Κᾰλλικόμομαι, absumor; item convincor; ut κᾰλλὶκομαι ὑπὸ τ῀ μαντὶε, ab oraculo convincor. ex Herodoto. ex κᾰλὰ, & ἀλὶσκομαι, ἁλὶσκομαι, &c. V.
Κᾰλλυδὶλλω, per commutationem, seu permutat onem; mutuò, vicissim, è converso, adv. à seq. κᾰλλὰλεω, vel πω, commuto, permuto; unde κᾰλλυδᾰ̀πομαι, idem; item reconcilior, redeo in gratiam, &c. V. unde etiam κᾰλλυδητὸς, reconciliatu facilis; item simpl. placitus & facilis. v.
Κᾰλλυδᾰ̀σεις, ἐσσ⊙ν, a. 2. part. pass. κᾰλλυδᾰ̀γὴς, ἤτω, & in pl. κᾰλλυδᾰ̀γὴτε, a. 2. imperat. à κᾰλλυδάσω, q. v.
Κᾰλλυδᾰ̀γὴ, ῆς, ἡ, reconciliatio: à
Κᾰλλυδάσω, reconcilio, f. ξω, a. 1. κατᾰλλᾰξα, a. 1. part. κᾰλλυδᾰ̀ξᾶς, ᾶσ⊙ν, a. 2. ind. pass. κατᾰλλᾰ́γλω, ης, η. Th. λυδάσω, vel πω, muto.
Κᾰλλυλ⊙, ordine consentaneo compositus, item congruus, vel congruens, consentaneus, sibi respondens, &c. Ut apud Dioscor. κατᾰλλυλα φάρμακα, idonea remedia, congrua medicamenta; apud Polyb. κατᾰλλυλα, adverbialiter ponitur, pro κατᾰλλήλως, congruenter, convenienter, congruenti serie, vel ordine; item, κατᾰλλυλότης, ητ⊙ς, ἡ, congruentia, series congruens; item, cohærentia quadrans, &c. Item, κατᾰλλυλον, neut. subst. quum unum pro altero ponitur; mutuum, conveniens; item, junctura congrua; compositio recta orationis, &c. Omnia ex κατὰ & ἀλλήλων, V.
Κατᾰμάαω, ᾶς, contundo, confringo; ex κᾰλὰ & ἀλοάω, V.
Κατᾰμᾰθὼν, adv. pro ἁ oratione: à κατᾰμᾰ́γω, sigillatim enarro. Th. λὲγω, dico.
Κατᾰμελὴς, ἐ⊙ς, ὁ, qui delectus facit, qui describit, & recenset nominatim, item, historicus, &c. Est à seq. κατᾰλὲγ⊙.
Κατᾰμᾰθὲτε, discite, 2. pl. a. 2. imperat. act. κατᾰμᾰθὲ· à κατᾰμανθάνω.
Κατᾰμᾰθὴτης, disciplina, eruditio; ex κατὰ & μᾰθὴτης, V. Vel, à seq. κατᾰμανθάνω.
Κατᾰμᾰ́γιζομαι, f. ἰσομαι, computo, annumero, altcribo: à
Κατᾰλὸγ⊙, ου, ὁ, CATALOGUS, enumeratio: à κατᾰλὲγω, conscribo. Th. λὲγω.
Κατᾰγισμὸς, computatio, enumeratio; verbale, à præced. κατᾰγὶζομαι, vide.
Κατᾰγοάω, idem quod κατᾰγοάω, vide.
Κᾰλλοιπος, ε, ὸ, ἡ, reliquus: à κατᾰλεὶπω, relinquo, quod vide.
Κατᾰγοὶζω, sulco, (idem quod κατᾰυλακὶζω;) ex κᾰλὰ & ἀλοκὶζω, V.
Κατᾰγύω, in balneas consumo, ut aquam profundo; prodigo, &c. Item. κατᾰγύομαι, pro eodem; ex κᾰλὰ & λύω, λὺομαι, &c. V.
Κατᾰγοφάδια, adv. supra cervicem, super humeros. Th. λόφ⊙ς, cervix.
Κᾰλλυφάζω, decurio, in decurias vel cohortes distribuo, distribuo in classes. Th. λόχ⊙ς, cohors.
Κατᾰλοχ⊙, cohors; Thucyd. Unde κατωλόχ⊙ς, turma; Paralyp. c. 13. Item, κατᾰγοχὶω, aciem instruo; idem quod præced. κατᾰγοὶζω, à quo etiam verbale, κατᾰγοχισμὸς, ὸ, ὁ, instructio acici; distributio in cohortes, decuriatio; Luc. Omnia, ex κᾰλὰ & λόχ⊙ς; i.e. cohors, &c. V.
Κατᾰγυὶζω, circumago, torquendo; flecto, vincio, &c. Ex κατὰ & λυγίζω, V.
Κατᾰγυκυρτὶζω, Lycurgi leges cito & usurpo, contra aliquam rem; ex κατὰ & λυκυργίζω, Lycurgi leges cito; à λυκυργ⊙, V.
Κατᾰλυμα, αἰ⊙ς, τὸ, diversorium: à κατᾰγύω, diverto, hoti itium capio. Th. λύω, solvo,
Κατᾰγυμνόμομαι, noceo, incommodo, destruo, everto, &c. Ex κᾰλὰ & λυμαίνω, λυμόομαι, &c. V.
Κατᾰγύομαι, fut. ύσομαι, præt. υμαι, deprimor, remittor; evertor, &c. Item, depono bellum, malis me explico, &c. Unde κατᾰγύβριον, dicitur, quicquid jam non viget, sed cessat; Plut. Item, κατᾰγύσιμ⊙ς, qui dissolvi, destrui, vel, aboleri potest, delebilis, &c. à seq. κατᾰγύω, V.
Κατᾰγύσις, 3. pl. præs. ind. à κατᾰγύω, quod vide.
Κατᾰλύσις, εως, ἡ, destructio: à
Κᾰλᾰγύω, dissolvo, destruo; item diversor, f. ύσω. a. 1. κατὶλυσα. a. 1. sub. κᾰλᾰγύσω, ης, η, a. 1. inf. κατᾰγύσαι. a. 1. sub. pass. κατᾰλυθῆω. a. 1. sub. pass. κατᾰγυθὴσομαι. Th. λύω, solvo.
Κατᾰγυαστὴς, seu πάω, ῶ; rabie concitatus sum contrà, vel adversùm; ex κατὰ & λυαστὴς, vel πάω, V.
Κατᾰγυτὴριον, ου, τὸ, diversorium; item κατᾰγυτὴς, ου, ὁ, dissolutor, destructor, everti or; sed κατᾰγυτὴς, ου, ὁ, hospes, qui divertit ad aliquem; seu, qui diversatur apud aliquem, Polyb. l. 2. Verbalia à præced. κατᾰλύω, V.
Κατᾰμαγδὰω, magicis incantationibus occupo; Luc. ex κᾰλὰ & μαγδὰω, vide.
Κατᾰμᾰθὲτε, discite, 2. pl. a. 2. imperat. act. κατᾰμᾰθὲ· à κατᾰμανθάνω.
Κατᾰμὰθησις, disciplina, eruditio; ex κατὰ & μᾰθὴσις, V. Vel, à seq. κατᾰμανθάνω.
Κατᾰμάίνω, contrà insanio, furore contendo; & κατᾰμαίνομαι, idem; ex κατὰ & μαίνομαι, V. Sic, κατᾰμᾰλακὶζω, emollio, & κατᾰμαλακὶζομαι, emollior, emollesco; item, κατᾰμαλᾰ́πω, mollio, & Metaph. demulceo; item, κατᾰμαλθακὶζω, emollio, & κατᾰμαλθακὶζομαι, emollesco, elangueico; sicut etiam, κατᾰμαλθάσσω, emollio, delinio, permulceo, &c. Omnia, ex κᾰλὰ & μαλάσσω, sive πω; unde μαλακὶζω, μαλθακὶζω, & μαλθάσσω, &c. Quæ vide.
Κατᾰμανθάνω, disco, considero, f. κατᾰμᾰθὴσω. P. κατᾰμεμᾰθὴκα. a. 2. κᾰτᾰμᾰθὸν. a. 2. imperat. act. κατᾰμᾰθὲ, & in 2 pl. κατᾰμᾰθὲτε, 2. 2. inf. κατᾰμαθεῖν, part. κατᾰμαθὼν. ex κατὰ & μανθάνω, disco.
Κατᾰμαντᾰ́ομαι, vaticinor, conjicio; ut apud Aristot. Rhet. 1. τὰ μέλλοντα κατᾰμαντᾰ́εσθαι, futura conjicere; ex κατὰ & μαντᾰ́ομαι, V. Sic, κατᾰμᾰξᾰ́ω; curru tero, currum agito per; unde, κατᾰμᾰξευμένη ὁδὸς, dicitur, καθ' ὣν αἱ ἁμᾰξαι διήρχον]ὶ (scribitur etiam κᾰθαμᾰξᾰ́θω,) ex κᾰλὰ & ἁμᾰξᾰ́ω, quod vide in Th. ἁμᾰξα.
Κατᾰμαράω, tabefacio, & κατᾰμαραίνομαι, tabefio; ex κατὰ, μαράω, μαραίνομαι, &c. V.
Κατᾰμαρπὴξω, pro κατᾰμάρπτω, comprehendere, manu tangere. Them. μάρπτω, capio, f. ψω.
Κατᾰμαρτύρεσθαι, testor contrà aliquem. f. ήσομαι. P. κατᾰμεμαρτύρημαι. Th. μάρτυρ, υρος, ὁ, ἡ, testis.
Κατᾰμάρψᾰσα, Dor. pro κατᾰμάρψᾰσα, corripiens, a. 1. part. act. f. g. vide κατᾰμάρπω.
Κατᾰμάρψᾰς, ᾶσ⊙, a. 1. part. act. &
Κατᾰμαρψὰ, opprimat, 3. sing. a. 1. sub. act. à κατᾰμάρπω, comprehendo. Th. μάρπω, capio, f. ψω.
Κατᾰμαστόομαι, seu κατᾰμαστόομαι, ῶμαι, commanduco, absumo; ex κατὰ & μαστόομαι, V. Sic, κατᾰμαστὸω, diligenter inquiro, exquiro; à Th. μαστὸω, V. Item, κατᾰμᾰχόμαι, expugno, pugnando superos; egregie pugno, &c. à Th. μάχομαι, V.
Κατᾰμέμφω, accumulo, sic ut solent facere ἐπ' ἀμφότερα, qui metuunt. Th. ἀμέφω, meto.
Κατᾰμεθλὺω, & κατᾰμεθλύω, hebeto, obtundo; ex κατὰ & ἀμεθλὺω, vi. in Th. ἀμεθλύς. Sic, κατᾰμιθύω, inebrio, eorum facio; ex κατὰ & μεθύω, V.
Κατᾰμεθύσκω, vide in μεθύσκω, ebrium reddo.
Κατᾰμειδὰω, derideo, ludibrio habeo; unde inf. κατᾰμειδᾰ́ειν, deridere, &c. Ex κατὰ & μειδᾰ́ω, V. Sic, κατᾰμειλίσσω, vel, κατᾰμειλίσσομαι, demulceo, delinio, &c. Ex κατὰ & μειλίσσω, μειλίσσομαι, V.
Κατᾰμείνω, a. 1. inf. act. verbi κατᾰμένω, commoror. Them. μένω, maneo. a. 1. ἔμεινα.
Κατᾰμελὲτᾰω, meditor; exerceo, unde in fin. κατᾰμελετᾰ́ειν, & pass. κατᾰμελετᾰ́σθαι, exercere, meditari, &c. Plat. de Leg. à μελετάω, μελετήσομαι, &c. V.
Κατᾰμελὴω, f. ήσω, negligo, vide sequent.
Κατᾰμελὴσιν, 3. pl. præs ind. verbi κατᾰμελὴω, negligo: ex κατὰ & μέλει, curæ est. Impersonale.
Κατᾰμίλλω, cunctor, procrastino, &c. Polyb. à Th. μέλλω, V.
Κατᾰμέμφομαι, increpo, conqueror: vide sequent.
Κατᾰμεμφόμενοι, querimonia, criminatio, reprehensio, seu incusatio, &c. Thuc. l. 2. Verbale, à præced. κατᾰμέμφομαι, V.
Κατᾰμένω, commoror. f. νῶ. P. κατᾰμεμένηκα. a. 1. κατέμεινα. a. 1. imperat. κατᾰμεῖνον. Th. μένω, maneo.
Κατᾰμερίζω, in fragmenta disseco; distribuo, dispensio, &c. Unde, κατᾰμερισμὸς, distributio; à μερίζω, V.
Κατᾰμερὶς, ἰδ⊙, ἡ, fragmentum, item, κατᾰμέρ⊙, (i. e. κατὰ & μέρ⊙) membratim, figillatim, &c. Ex κατὰ & μέρ⊙, V.
Κατᾰμέσ⊙, perplenus; item, κατᾰμεστόω, adimpleo; ex κᾰλὰ & μεστὸς, unde μεστόω, &c. V.
Κατᾰμετρὲω, idem quod μετρέω.
Κατᾰμέτρησις, ἐσ⊙, ἡ, dimensio, mensuræ & spatii descriptio; utitur Polyb. de castrorum metatione loquens; est verbale, à præced. κατᾰμετρέω, dimetior, &c. V.
Κατᾰμήκης, ἐσ⊙, ὲς, ἡ, longus. Th. μῆκ⊙, τὸ, longitudo.
Κατᾰμηλόω, ῶ, f. ώσω, pecillo demisso, sive spathulâ & cudicu à demissâ, agito, vel, exploro; ex κατὰ & μηλόω, vide.
Κατᾰμηνύω, indico, f. ε. defero, & ostendo; prodo, enuntio, &c. Ut κατᾰμήνυσε σοφίην; proditionem ideo cavit. Plut. Unde, verbalia, κατᾰμήνυσις, patefactio, delat. o, in Anth. & κατᾰμήνυτ⊙ς,

κατ-μηνιστὴς, delator, Callin, &c. Ex κατὰ & μηνύω, V.

Κατάμηνος, ὁ, menstruus; plur. neut. τὰ καταμήνια, menstrua, menses, quod mulieribus per singulos menses solet accidere; item, καταμηνιάδης, ους, ὁ, ἡ, ἡ, menstruosus; ut, καταμηνιάδες ἀφέλαμμα; menstruum excrementum; ex κατὰ & μὴν, μηνὸς, ὁ, vel, à μήν, νὸς, ἡ, & &c. V.

Καταμαίνεσθαι, luctu fœdari. Th. μαίνω, inq ino.

Καταμάνως, polluens, Æol. pro καταμύνας, a. 1. parr. act. à καλαμαίνω, f. ανῶ. a. 1. καταμάνα. Th. μαίνω, polluo.

Καταμίγνυμι, & καλαμιγνύω; vel καταμιγνύομαι, commisceo, immisceo, permisceo, &c. Unde verbale, κατάμιξις, commixtio, permillio, ex κατὰ & μίγνυμι, V.

Καταμισθοῦν, largitione emo; ex κατὰ & μισθὸς, V. Sic, καλαμισθοφορία, in liperdia militum exhaurio; à μισθοφορία, V.

Καταμνημονεύω, memor sum; idem quod μνημονεύω, V.

Καταμόνας, adv. privatim: ex κατὰ & μόνος, unus, f. solus, &

Καταμονομαχέω, f. ήσω, singulari certamine devinco; ex κατὰ & μόνος, solus, & μάχομαι, pugno.

Καταμοῦσαι, ῶ, numeris, & modis exorno, & venustius reddo; à μοῦσα, V.

Καταμπίλος, vitibus consitus, vites producens, &c. Ex κατὰ & ἄμπελος, V.

Καταμπίχω, cooperio; ex κατὰ & ἀμπίχω, (pro ἀμπέχω) fut. ἀμφίξω, circumdo, item, induo, amicio, &c. Vide.

Καταμυθολογέω, fabulas narro; ut καταμυθολογῶ σι, fabulas tibi narro, seu, fabularum narrationibus te occupo, aut oblecto; Philostr. ex κατὰ & μυθολογέω, V.

Καλαμύξατο, laceravit, 3 sing. a. 1. m. Ion. verbi καλαμύσσω. Th. ἀμύσσω, lacero, f. ξω. p. ἤμυχα.

Καταμυρίζω, unguentis imbuo, sive, inungo; Plut. Ex κατὰ & μυρίζω, vide.

Καταμύσσω, vide in καταμύξατο.

Καταμύττίον, ὦ, allium contundo; facere intritum, & alliarum, propriè significat. Item, general. conterere; ut scil. allia in mortario contundi solent; ex κατὰ & μυττατὴρ, ῆρος, τὸ, intritum ex alliis, &c. V.

Καταμωκάομαι, ῶμαι, derideo, deludo; (à μωκάω, μωκάομαι, V.) Unde etiam καταμώκησις, εως, ἡ, irrisio, illusio; derisio, &c. Athen.

Καταμώσασ, apud Hippocr. exp. comparatus ad quærendum; quasi esset part. a. 1. act. verbi inusit. καταμόω, vel καταμάω; ex κατὰ & μάω, V.

Καλαναγκάζω, ίσω, ἴσα, cogo, adigo; idem quod ἀναγκάζω, f. σω. i nem. ἀνάγκη, necessitas.

Κατανάγκη, violentior amoris illecebra; ut, ἐφεσιακὴ κατανάγκη, Synes. Item, catanance herba, cujus duæ sunt species, quæ ambæ, ferantur, ad amoris illecebras facere; Dioscor. l. 4. c. 134. & Plin. l. 27. c. 8. ex κατὰ & ἀνάγκη, Th.

Κατανάθεμα, ἀλος, τὸ, anathema adversus quempiam: ex κατὰ & ἀνάθεμα. Th. ἀνατίθημι, suspono.

Καταναγω, comporto; ut καλαναξάντες ἴππους, comportantes, & injicientes terram; ex κατὰ & ἀνάγω, V.

Καταναβυσσίζω, devoveo: f. ίσω, à præced. quod vide.

Καταναισιμόω, ῶ, exp. καταναλίσκω, consumo, absumo, extenuo; impendo, &c. ex κατὰ & ἀναισιμόω, V.

Καταναλίσκω, consumo: f. καταναλώσω. a. 1. καταναλωκα. perf καταναλωκα. Ex κατὰ & ἀναλίσκω, absumo: quod ex ἀνὰ & ἁλίσκω, capio: f. ἁλώσω. p. ἅλωκα. a. 2. ἅλων.

Καταναλόω, consumo, extenuo, &c. Idem quod, & pro præced. καταναλίσκω, V.

Καταναξάντες, part. plur. a. 1. act. verbi καταναίω, quod vide paulo infra.

Καταναρκάω, ῶ, obtorpeo, torpidum reddo: f. ήσω. a. 1. κατενάρκησα, cum gen. Ex κατὰ & ναρκάω, torpore afficior. Th. νάρκη, torpor, vecternus.

Καταναυμαχέω, navali prælio oppugno; vel supero, aut expugno, navali bello debello; ex κατὰ & ναυμαχέω, vide.

Καταναύω, inusitat. unde a. 1. κατέναυσα, habitare feci, habitandum dedi: ex κατὰ & ναύω, quod pro ναίω, habito.

Καταναφείζεσθαι, Hesychio est καταπαλαίσαι, vincere, superare; sonat autem, viribus & virilitate prævalere; ex κατὰ & ἀνδρίζομαι, V.

Καταναφορολογία, collectio viritim facta; i. e. ἡ κατ' ἄνδρα συλλογή; Machab. l. 2. c. 12. ex κατὰ & ἀνδρολογία, quod vide in ἀνδρολογέω.

Καταναιδιόομαι, juveniliter glorior; vel, juvenili robore prævaleo; vel, juveniliter vigeo, &c. Ex κατὰ & ναιδιόομαι, V.

Καταναίσασθαι, sive, καταναίσασθαι, idem quod, καταναίομαι, venio de, descendo; Nonn. ex κατὰ & ναίω, νάομαι, & ναίσασθαι, seu, νασσασθαι, eo, redeo, &c. V.

Καταναμίδες, in decurias destingui, centuriari; in album referri, i. e. in numerum aliquorum adscribi, inf. præs. pass. à καταναίμομαι, in album referor; item, possideo, fruor; habito, &c. à seq. act. καταναίμω, V.

Καταναίμω, distribuo, partior; item centurio, decurio, in numeros militares refero. Th. νίμω. f. μῶ. a. 1. ἔνειμα. p. νενίμημαι.

Καταναίομαι, vide supra in καταναίσασθαι; à quo etiam derivatur καταναιομάζω, devectus, &c.

Καταναῦσαι, a. 1. inf. act. & Καταναῦσον, annue, a. 1. imperat. act. à Καταναύω, annuo: a. 1, κατένευσα. p. κατανένευκα. Th. νεύω, annuo.

Καταναῦσις, actio ipsa annuendi; Eustath. Verbale, à præced. καταναύω, vide.

Καταναῦσαι, aggerare, extruere; & καταναῆσαι, aggerans; Herodot. Ex κατὰ & ναῦς, unde ναῦς, glomero, &c. Vide.

Καταναθεμίω, ὦ, in carbones verto, seu, redigo; ex κατὰ & ἀνθρακίω, idem, & id, ab ἄνθραξ, ακος, ὁ, vide.

Καταναίζω, diffundo, transfundo, &c. Item, καταναίπω, abluo; unde καταναίπης, Athenis dicebatur, qui peplum Palladis, infrà sordidatum, abluebat; Etym. ex κατὰ & νίζω, pro Th. νίπω, V.

Καταναιομαι, vide suprà in καταναίσασθαι.

Καταναίσαμαι, consurgo contra, seu, adversum, i. e. ἀνίσαμαι κατὰ, vel κατὰ τίνος; repugnatorius insurgo: Polyb.

Καταναίω, ningo deorsum, Aristoph. & in pass. καταναίεται, nive obrui, seu perire; à Th. νίφω, V.

Καταναεῖν, præs. inf. καταναῆσαι, a. 1. part. act. à

Καταναίω, animadverto, considero: imperf. κατανέων, ων, f. ήσω. p. κατανένηκα. a. 1. κατένησα. a. 1. imperat. act. κατανόησον, άτω. a. 1. inf. κατανόησαι. a. 1. part. act. κατανοήσας, ασα. Ex κατὰ & νόος, cogito. Th. νόος, νοῦς, ὁ, mens.

Κατανόημα, τὸ, quod ab aliquo animadversum est, seu, persp. ctum; commentum, excogitatum; Aristot. in Polit. remedium excogitatum; item κατανόησις, εως, ἡ, animadversio, deprehensio; cognitio; item, documentum; ut κατανόησιν ἑαυτῶν πολλὴν παρέχω; permulta ingenii sui documenta præbeo; Plut. in Rom. verbalia, à præced. κατανοέω, V.

Καταναμεῖν, absumo, vel, absumor; Od. ρ. ex κατὰ & ἀναμεῖν, V.

Καταναμίζειν, in nummos conflo, vel, insumo in nummos cudendo; apud Suid. ex καλὰ & ναμισθεῖσι, à νομίζω, νομίζομαι, &c. V.

Καταναμοιβίτις, legem oppono; legem obrogo; Plut. ex κατὰ & νομοθετέω, vide.

Κάταν, CATINUS.

Καταναιθίτίω, commoneo: item, monitis instituo, & moderor; ex κατὰ & ναιθέτίω, V.

Κάτανα, τὰ, declivia, Poët. pro κατάντης; à κατάντης, ους, ὁ, ἡ, declivis. Est & κάτανα, adv. sursum, deorsum: ex κατὰ & ἀντὶ, pro, contra.

Καταντάω, pervenio: f. ήσω. p. κατήντηκα. a. 1. pass. κατηντήθην, ης, η, dignus habitus fui: a. 1. sub. pass. καταξιωθῶ. a. 1. it f. pass καταξιωθῶτι. a. 1. part. καταξιωθείς, εῖσα. Ex κατὰ & ἄξιος, dignus.

Καταξίως, dignè, pro dignitate, ut καταξίως ἐμοῦ, Soph. pro mea dignitate, &c. Ex κατὰ & ἄξιος, V.

Καταπαρθολέω, ῶ, precor, ex κατὰ & ἀπαρθολέω; obtestor, obsecro, &c. Vide.

Καταπαρὸ, è regione, ex adverso; ut, καταπαρὸ τῆς ὁδοῦ ἔβη, ὁ, vius est aspectui, &c. Ex καλὰ & ἀπαρὸ, V.

Καταπάτιον, Ion. è regione. Th. ἀντὶ, contrà.

Καταπαρίσως, contrà, è regione; quidam divisim scribere malunt, κατ' ἀπαρίσως, vide ἀπαρίσως.

Κάταπτος, idem quod ὑπερκατάπτος, exundans, circumfluens, &c. Inde καταπτάλιον, ὦ, haustâ aquâ perfundo, & propriè cum magna quadam abundantia; à quo, verbalia, κατάπτλησις, & καταπτλησμὸς, infusio aquæ, vel alius liquoris, fovendi potissimum gratiâ; ex κατὰ & ἄπτλος, unde ἀπτλέω, &c. V. Sic, pars. pass. præs. καταπτλόμενος, qui exhauritur, seu exprimitur, &c.

Καταπυγῆς, 2 sing. a. 2. sub. pass. καταπύγησαι, 3 pl. a. 2. ind. pass. verbi καταπύσσω, quod vide.

Καταπύηθι, a. 2. imperat. pass. ejusd. verbi.

Κατάπυξις, εως, ἡ, compunctio, molestia, dolor, quo quis q. lancinatur; item sopor, stupor: à

Καταπύσσω, compungo: f. ξω. a. 1. κατέπυξα, a. 2. act. κατάπυγον. a. 2. pass. κατεπύγην, ης, η, compunctus fui, & in 3. pl. κατεπύγησαν, a. 2. inf. pass. καταπυγῆναι, perf. pass. καταπεπύγημαι ξαι, κται. Ex κατὰ & πύσσω, pungo.

Καταπυσσέω, dormio, capite scil. declivi; item, obdormisco, vel, aliquantùm dormio; Athen. ex κατὰ & πυσσέω, V.

Καλαπυχθὴς, gen. sing. a. 1. part. pass. verbi præced.

Καλαπύω, conficio, perago. Th. ἀπύω, f. σω. perficio.

Καταπωτιαῖος, qui à tergo est, Poll. ut, λῶτα καταπωτιαῖα, lora, quæ per dorsum equorum jugalium transeunt; item, καταπαίζομαι, i. e. κατὰ νάτα φέρω, dorso fero, vel, sublatum bajulo, ut Luc. in Alexiph. ἀλλήλους καταπωτισάμενοι, &c. Ex κατὰ & πῶτος, unde πωτιαῖος, & πωτίζω, V.

Καταρλάνω, lacero, excorio; item, attero à Th. ξαίνω, V.

Καταρλέμω, Ion. pro καταίξω, f. ι. inf. act. verbi κατάγω, deduco, reduco. Th. ἄγω, duco: f. ἄξω.

Καταρλέω, derado, deradendo & scalpendo polio. Th. ξύω, f. ξύσω.

Καταρὴς, ὲς, ὁ ἡ ἡ, siccus, aridus, peraridus, &c. Unde καταρηγένω, desicco, exsicco, &c. Ex κατὰ & ξηρὸς, unde ξηραίνω, &c. V.

Καταρξιπροβούλομαι, fide indignum judico; vel, dico adversus aliquem quæ fide indigna sunt; ex κατὰ & ἀξιόπιστος, V.

Καταρξίω, dignum judico: f. ώσω. p. καταρξίωκα. a. 1. pass. κατηξιώθην, ης, η, dignus habitus fui: a. 1. sub. pass. καταξιωθῶ. a. 1. it f. pass καταξιωθῆτι. a. 1. part. καταξιωθείς, εῖσα. Ex κατὰ & ἄξιος, dignus

ψαι, pro eodem; sic Cicero dicit concoquere odium; quoniam, cibus, in ventriculo, dum coquitur, consumitur, &c.

Καταπεφίγαση, 3. pl. perf. m. verbi καταφεύγω, fugio. Th. φεύγω, idem: f. ξω. a. 2. ἔφυγον. p. m. πέφυγα, pro πέφευγα.

Καταπέφνα, occido: ex κατὰ & πέφνω, idem: quod est verbum Poet. Th. φένω, occido.

Καταπέψη, 3. sing. a. 1. sub. act. verbi καταπέπτω, idem quod πέπτω, coquo. f. ψω. Hinc καλαπέψαι μίαν ὄλεον, concoquere magnam felicitatem, id est, frui magnâ felicitate ità ut in officio contineamur.

Καταπήγνυμι, & καταπηγνύω, gelu constringo; item defigo, depango, in pass. καταπήγνυμαι, gelu coeo, & concrefco; item, defigor, depangor, ex κατὰ & πηγνύω, &c. V. Sic, καλαπηγῆναι, desitio; ut Xen. Pæd. 7. καταπαγῆναι ὑπὸ τῶ ὕπνω, &c. à Th. πήγω, V.

Καταπήλωσεις, 3. sing. a. 1. opt. Æol. καταπιλώσαι, ας, ι, verbi καταπιλόω, idem quod πηλόω, noceo. Th. πῆμα, ατος, τὸ, damnum.

Καταπῆξ, ῆγος, ὁ, palus qui in terram, sive, in aquam defigitur, fublica; in plur. καταπῆγες, pali in jumodi, seu, fublicæ; à καταπήγνυμι, vide.

Καταπήσω, seu -πέω, defigo, depango, &c. Ex κατὰ & πήγνυμι, seu πήσσω, vel -πέω, &c. V. Sic, καταπαίνω, impinguo, fagino; à παίνω, V. Item, καταπίζω, deprimo, opprimo; item, comprimo; unde. καταπίσις, εως, ἡ, depressio, oppressio, compressio, &c. à Th. πίζω, V. Item, καταπέκω, peramaro; à Th. πικρός. Sic, Καταπίμλος, præpinguis, obesus admodum; à Th. πιμλὰ, V. Item, καταπιμπλάω, & καταπίμπλημι, vel καταπίπλημι, repleo, oppleo, impleo, in pass. καταπίμπλομαι, oppleor, repleor; Plut. sed καταπιμπλάσμαι, usurpatur activè, pro, opplebo; à verbo πίμπλημι, V. Comp. ut reliqua antecedentia, cum præp. κατὰ, &c. V. Sic, καταπιμπρέω, idem quod seq. V.

Καταπίμπρημι, ſ. ήσω, incendo, inflammo, comburo: ex κατὰ & πίμπρημι, idem quod πρήθω, incendo.

Κατάπιτνε, deglutiebat, 3. sing. imperf. act. à

Καταπίνω, deglutio. f. m. καταπίομαι; pro -πῶμαι. a. 2. act. κατέπιον. a. 2. sub. ις. κατάπιθι, ῆτω, ῆ, perf. act. καταπέπωκα. a. 1. pass. κατεπόθην, ης, ῆ, a. 1. sub. pass. καταποθῶ, ῇς, ῇ. inf. καταποθῆναι ex κατὰ & πίνω, bibo, quod vide.

Καταπίομαι, ῇ, οῦ, f. 1. m. ejusd. verbi.

Καταπίπλημι, repleo, oppleo, idem quod, & pro καλαπίμπλημι, V. Sic, καλαπωλήσω, vendo, venundo; unde, καλαπεπραμένος, venditus, venum expositus; Luc. ex κατὰ & πωλέσω, V.

Καταπίπτω, decido: inf. præf. καταπίπτειν, a. 2. act. κατέπιτον, a. 2. part. καταπιτών. Th. πίπτω, cado: f. ῦμαι. a. 2. m. ἐπεσάμην. perf. act. πέπτωκα. a. 2. ἔπτην.

Καταπιστεύω, concredo, fidei alicujus committo; in pass. καταπιστεύομαι, fidei meæ committitur; apud Phalar. in Epist. καταπιστεύομαι ταῖς μούσαις; exp. Musis eruditus, vel, ut alii, musis concreditus; sic, καταπιστεύομαι ἐξωμοσίαι; jurejurando obstringor, in Paid. Item, καταπιστόω, fidem facio, aut præsto; fidem exigo; in pass. καταπιστόομαι, ῶμαι, fidem rei facio, confirmo; unde verbale, καταπίστωσις, fiduciæ est & securitatis contractus, ut fit, inter eos, quibus incomperta est, utrinque, fides alterius; Plut. ex κατὰ & πίστις, unde πιστόω, & πιστάω, &c. V. Sic, καταπίσσω, pice oblino, & καταπίσσομαι, ῶμαι, pix mihi illinitur, &c. a πίσσα, seu πισσόω, &c. V.

Καταπίσις, deglutio; idem quod, & pro καταπόσις, id vide.

Καταπίσσω, perpinguis, præpinguis; ex κατὰ & Th. πίων, &c. V.

Καλαπλαγείς, ἐίη, ες, 2. 2. part. pass. verbi καλαπλήσσω, percello. Th. πλήσσω, percutio, f. πλήξω. a. 2. ἔπληγον & ἐπλάγην. p. m. πέπληγα.

Καταπλάσσω, aut -πλάω, illino, oblino; item, cataplasma impono, cataplasmate curo, & medeor; in pass. καταπλάττομαι, vel ασομαι, oblinor; cataplasmate curor, &c. Unde, verbalia, καλάπλασμα illinimentum, absq; pinguedine, quod illinendo adhibetur; cataplasma; quidam exp. superpositum medicamentum, Dioſc. Sic, καταπλαστὸν scil. φαρμακεῖον, linimentum, quod cataplasma dicitur; & καταπλαστὸς, qui, illinendo, seu, per illitum, adhibetur; cujus illitus, medicamenti loco est; ut φάρμακον καταπλαστὸν Aristoph. in Pluto; ex κατὰ & πλάσσω; unde πλάσμα & πλαστὸς, &c. V.

Καλαπλέκω, complico, connecto; ut in seq.

Καλαπλιπτιλώζωλω, vitam finire. Th. πλέκω, complico. Sic, καλαπλικτὸν ἔπος, concionem habere.

Καταπλήσσω, & Attice, καλάπλαττω, cumulatè expletus; plenè satiatus; ex κατὰ & πλήσσω, V.

Καλαπλέω, navigo: f. πλεύσω. a. 1. καλέπλευσα. Th. πλέω, idem.

Καλαπληξμός, exp. objurgatio; Ecclesiast. 21. Ex iisdem cum seq. V.

Καλαπληκτικὸς, ἡ, formidabilis: &

Καταπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, perculsus, consternatus, pavidus, attonitus, stolidus: item,

Καλάπληξις, q. d. obstupefactio: stupor, consternatio mentis, mens attonita, &c. Thucyd. Omnia à seq. V.

Καλαπλήσσω, percello, obstupefacio. f. ξω. Th. πλήσσω, quod vide.

Καλαπληκτικῶς, cum stupore, cum terrore, stuporem, seu terrorem afferendo, &c. Adv. à καλαπληκτικὸς, V.

Καλαπλοκὴ, ῆς, ἡ, contextus, complexi est verbale. à καλαπλέκω, V.

Καλαπλήτω, fut. ήξω, prat. ηχα, perterreo, injicio timorem, &c. Idem quod præced. καλαπλήσσω, V.

Καταπλοῦ, & καταπλους, navigatio qua descendimus, seu devehimur aliquò; appulsus; item, locus, ad quem appellimus, seu, applicamus; i. e. portus; à καταπλέω; vel ex κατὰ & πλόος, &c. V.

Καταπλυνω, abluo, eluo; vel simpl. lavo, perluo; in pass. καλαπλυνομαι, abluor; unde, καλαπίπλυτ το ἀφεῖμα, exp. obsorduit, viluit, &c. Apud Æsch. à Th. πλυνω, V.

Καταπλυτίω, dives sum, abundo in divitiis, &c. Item, καλαπλυτίζω, dito, locupleto; ex κατὰ & πλοῦτος, unde πλυτίω, & πλυτίζω, &c. V.

Καταπλύτι, Ion. pro καταπλεῖν, navigare.

Καλαπτίω, perflo, affio; in pass. καλαπτίομαι, perflor; unde, καλάπτυμα, τὸ, perspiratio, perflatus, Buryp. ex κατὰ & Th. πτίω, V. Item, καλαπτόω, idem quod, & pro, καλαπτίω, aspiro, & foveo, spiritum emitto, &c.

Καλαπτίζω, præfoco; & fere strangulo, stringo, &c. Ut, καλαπτίζειν πῦρ, est, ignem opprimere, & suffocare; unde verbale καλάπτιξις, ἡ, strangulatio, suffocatio; à Th. πνίγω, V.

Καταπνοὰ, ᾶς, ἡ, Dor. pro καλαπνοὴ, ῆς, ἡ, flatus, Th. πνέω, spiro.

Καλαπόδες, cum nus, pervestigia; ut, καλαπόδως εἰρέιν, per vestigia inf. quendo capere; vestigiis consequi, &c. Xenorh. scribi potest etiam divisim, κατὰ, πόδως, à πούς, ὁδ ος, ὁ, V.

Καλαποθεὶς, absorptus, consumptus, deglutitus, &c. Est part. a. 1. pass. à verbo καλαπίνω, V.

Καλαποθῆ, 3. sing. a. 1. sub. pass. à καλαπίνω, diglutio, quod vide.

Καλαπόδα, ας, ἡ, fauces infimæ, quibus cibus devoratur, stomachi orificium, Paul. Ægin. Est verbale, à καταπίνω: unde καταπόσις, &c. V.

Καλαποικίλλω, varietate distinguo: à ποικίλλω, V. Sic, καλαπολαύω, perfruor; item, nimium, & p. usquam par est, fruor; ab ὄνολαύω, V. καλαπολεμῶ, bellum gero contra, bello oppugno; vel, debello, & vinco; in pass. καλαπολεμοῦμαι, bello appetor, &c. Unde verbale, καλαπολέμησις, oppugnatio, vel, debellatio; Thuc. à πολεμέω, V. Καταπολιτεύομαι, politicâ ratione vinco, in civilibus meis vinco, vel, antiquo; Plut. in Pomp. à πολιτεύω, V. Καταπολὺ, multùm, valde; item, multo, cum comparat, ut, καλαπολὺ ἥττων; apud Dioſc. l. 1. multo inferior; à πολὺς, V.

Καταπομπεύω, transmitto, seu, transveho, deducendo, &c. Idem quod πομπεύω; nisi quod, κατὰ, præpositio, ut sæpe solet, videtur aliquid adjicere significationi; Luc. in Amor. &c. id vide.

Καταπονέω, labore conficio, fatigo: f. ήσω. p. καταπόνηκα. præs. ind. pass. καλαπονέομαι, opprimor: ex κατὰ & πόνος, labor. Th. πένομαι, laboro. p. m. πέπονα.

Καταπονος, labore defessus, confectus & enervatus, ex iisd. cum præced.

Καλαπορ-

Καταπονίζω, demergo: f. ίσω, p. καταπόνικα, præs. pass. καταπονίζομαι, demergor: a. 1. pass. καταπονίσθην, a. 1. sub. pass. καταπονισθῶ, ῇς, ῇ. Th. πόνος, mare, pontus.

Καταπονισμὸς, ῦ, ὁ, demersio: à præced.

Καταπονιστὴς, ῆ, ὁ, qui in ponti aquas demergit; pirata, qui post prædam, etiam in mare mergit; item Καλαπονίων, idem, quod καλαπονίζω, submergo, in pontum, seu mare demergo, &c. V.

Καταποπάω, idem quod & pro καταπάω, e contrà oppedo, &c. id vide.

Καλαπορίυομαι, redeo; peculiariter dicitur de exulibus; Polyb. sed propriè signif. proficiscor deorsum, descendo; ex κτ, & πορεύομαι, V.

Καταπορνεύω, prostituere: à πορνεύω, scortor: quod vide.

Καλαπόρνευσις, ἡ, scortatio; vel constupratio; verbale à καταπορνεύω, constupro, &c. pro quo etiam, dicitur Καταπορνία, &c. ab eodem; id vide.

Καλάπρησις, εως, ἡ, absorptio, devoratio, percutiariter deglutitio; i. e. cibi & potionis, ab ore, in ventriculum descensus: item ipse deglutiendi meatus; Dioſc. l. 3. ubi etiam exp. gula, &c. Item καταπότης, ου, ὁ, gula, guttur, verbalia, à verbo καλαπίνω, V.

Καταπρωσσω, exhibeo, molior, machinor, &c. à verbo πορσσω, V.

Καταπορον, ου, τὸ, CATAPOTIUM, medicamentum quod deglutiendo sumitur: à καταπίνω, deglutio: quod vide.

Καλαπορνυμβεύομαι, negotior; ut καλαπορνυμβεύομαι τ' ἐπέλεας, negotior ad penuriam (male in Scap. pecuniam) inducendam; dicitur de negotiatoribus, qui annonæ pretium intendentes, ex fame, & penuria vulgi lucrum captant, & indè locupletantur; ex κτ, & πορνυμβεύομαι, V.

Καλαπορνὺς, declivis, pronus dependens, propendens, &c. idem quod, & pro κατὰ. πρανὴς, id vide.

Καταπορεύω, seu καλαπορεύω, & καλαπορεύομαι, efficio, pereo, transigo: item pertracto; apud Dion. Halic. Καταπορεύομαι διοδείαν, expono, comparans securitatem; à Th. πορεύω, vel -πέω, V.

Καταπορεύσις, εως, ἡ, mitigatio, sedatio, &c. verbale, à seq.

Καλαπορεύω, mitigo, lenio, demulceo, compesco: ex κατὰ & πορεύω, mitigo. Th. φορέω, lenis.

Καταπορμύω, idem exp. καταλαδ-, sed utraque vox Lexicographis videtur ignotum, aut saltem præterita, sine explicatione. [Forsan, exponi possunt, ramis, & filicibus abundans; vel ramor, & stirpes, copiosè producens, iisque consitus, &c. à Thematis πλάδ-, & φόρμος, quæ vide; ita enim κατὰ, exprimitur interdum in compositione; ut in κατάμπλ-, id V.]

Καταφθὼ, comburo, deuro. 3. item incendo: à Th. φθέω, V.

Καταφθὼς, ῶτος, ὁ, ἡ, idem quod φθὼς, prognus.

Καταφνίζω, sat. ίξω, præt. ιχα, pronum præcipito & dejicio, à præced. καταφνὶς, vel ex κατὰ, & φνίζω; vide.

Καταφνὶς, 3. sing. a. 1. sub. pass. à καταφθέω, comburo, incendo. Th. φθέω, f. σω, idem.

Καταφρηώω, mitigo, &c. pro καταφραύω, V.

Καταφρίω, serrâ deleco, vel præcido; serrâ discindo, vel simpl. discindo, dissecco, &c. à Th. πρίω; V.

Καταφροδίδναι, prodere, præsent. infin. ex κατὰ & φροδίδωμι, prodo. Th. δίδωμι, do.

Καταφροσσεσθαι, f. 1. inf. m. verbi καλαφρίπω, projicio, elabi sino: a. 2. inf. m. καλαφρέσθαι ex καλὰ, φρὸ & ἵημι, mitto. Th. ἵω, idem.

Καταφρόπτω, projicio, è manibus dimitto, aut elabi sino; vel etiam, cum neglectu abjicio; Polyb. l. 6. πάντες ἀν καταφρέπτο τῶ κεφαλῆ, i. e. occasionem rei bene gerendi omisissent, aut neglexissent, dicitur etiam, καταφρέπτα τῶ δίκω, sive καταφρέπα; i. e. prodere, destituere; seu prævaricari: Sic, Καταφρέπαθαι τὸ συμφέρον, pro nihilo ducere utilitatem; Buy. in Epist. Post. ex κατὰ & φρέπω, præmitto; undè φρέπομαι, projicio, &c. V.

Καταφρέπομαι, progredior longiùs, impune evado; in fut. frequentissimum, in comminationibus; ut ἢ γὰρ δὴ ἐμίγε ἄδὴ λωβησάμενον καλαφρέξει; i. e. qui me tam fœde mutilarit, non impune evadet, Herod. in Thalia, ex κτ, φρὸ & ἵκω, sive ἱκομαι, venio, &c. V.

Καλαφρεῖ ἔαμαι, ω, ατω, 2. 1. m. à καλαφρέζομαι, impunè relinquo: f. ἴξομαι. ex κατὰ & φρεῖξ, κὸς, ἡ, dos.

Καταφρελέω, ante desero, vel relinquo; à καλὰ & φρελέω, V.

Καλαφρυγέω, primas partes eripio, devinco, in pass. καλαφρυγέομαι, priores partes, devictus, amitto; Polyb. l. 1. à φρυτρία, V.

Καλαφρυκτέω, profundo, effundo, Apoll. à φρυκτὸν idem quod φρυγανὸν, V.

Καταφύλω, devolo, inusitatum Thema, à quo, καφίπημι, sua mutuatur tempora; (sicut καφίημι, à καλιέω) unde καλάπλας, devolans, vide seq.

Καλαπλὰς, άσ(ν), ασα, ασαν, 2. 2. part. act. καλαπλῶ, a. 2. 2. inf. act. verbi καφίπημι, devolo. Th. ἵπαμαι, volo.

Καλάπτρ-, ὁ ῆ ὸν, plenè plumatus, aliger; ex κατὰ & πτέρον, V.

Καταπτίσσω, Ion. pro καθαπτίζω, perstringere, leviter attingere: ex κατὰ & ἅπτομαι, tango.

Καλαπτόσομαι, devolabo, f. verbi καφίπαμαι; vide in sequent.

Καταπτήσω, fut. ήσω, præt. ηκα, consternor, perterretio, dejecto sum animo ex pavore: Item admiratione obstupesco, &c. Il. χ. & Od. ψ. ex κατὰ, & πτήσω, V.

Καταπτήτω, 3. dual. a. 2 ind. act. Ion. à καίπτω, verbi καφίπημι, seu καφίπαμαι, devolo: quod ex κατὰ & ἵπημι, volo, as, f. πτήσομαι, ῇ, ᾷ, a. 2. m. ἐπτάμην.

Καλαπτόω, metu consterno, perterrefacio; à Th. πτόος, V.

Καταπτοέω, tango, exprobro, (Ionicè pro καθαπτομαι) cum Genit. ut καταπτοέομαι μαρτύρων, cito testes, vel ad testes refero, &c. Herodot. ex κατὰ & ἅπτομαι, V.

Καταπύχης, ίω, ὁ, ἡ, sinuosus, & multas plicas habens: ex κατὰ & πύχος, plico.

Καλαπύω, despuo, respuo, rejicio. Them. πύω, spuo, f. σω.

Καταπάω, ῶς, ῶ, devolavero; Aor. 2. sub. à καίπτω, Aor. 2. Indic. verbi καφίπημι, V.

Καλαπήμων, ονος, ὁ, ἡ, lapsus, casus, ruina; ut καλαπήμονι τοίτα δικάσθη, quæ malè olent, faciunt, ut quis collabatur; Alexand. Apher. l. 2. Probl. verbalia, à καλαπίπτω, V.

Καλαπάσσειν, timere, præs. inf. act. καλαπάσσω, 3. plur. præs. act. à πάσσω, expavesco, Themate, πάσω, terrefacio.

Καταπωχεύομαι, inops sum, ad mendicitatem redigor, pauper fio, &c. ex κατὰ & πωχεύω, V.

Καταπυγὼν, ῶνος, ὁ, cinædus; Athen. l. 7. & Aristoph. in Vesp. Item Καταπυγὶς, idem; undè καλαπυγοσύνη, ης, ἡ; flagitium illud obscænum, quod cinædi patrant, item καταπυγὼ, cinædus sum, flagitiosum illud opus patro: Item καταπύγων sequens; V. Undè etiam Attici medium manus digitum καταπύγωνα vocarunt; Poll. l. 2. à quo itidem καλαπυγιστὴρ, obscænæ libidini addictior, &c.

Καταπύγων, obscænus, ex κατὰ & πυγὴ, nates.

Καλαπύθω, putredine consumo vel absumo; in pass. καταπύθομαι, putrefco, putredine consumor; ex κατὰ & πύθω, V. Sic etiam Καταπύγω, condensus; unde καλαπυγόω, ῶ, condenso: Item repleo, refercio, Plut. in Lyc. à πυκνὸς, unde πυκνόω, &c. V. Καταπυκτόω, vinco in pugilatu, à πυκτεύω, V. Καταπυρολία, incendiis absumo, vel comburo, concremo, &c. à πυρπολία, circa ignem versor, &c. V. Κατάπυρος, ignitus, igni excandefactus, & Metaph. ardentissimus, ferventissimus, &c. à Them. πῦρ, πυρὸς, &c. V. Item καλάπυρρος, valde rufus; Dioſc. l. 2. c. 184. à πυῤῥὸς, comp. ut cæt. anteced. cum præpos. κατὰ, &c. V.

Καταρὰ, ᾶς, ἡ, execratio: ex κατὰ & ἀρὰ, diræ, preces.

Καταράκτης, ου, ὁ, CATARACTA; locus abruptus & præceps in flumine, undè aqua ruit potius quam fluit: Item vectis, porta. Est etiam nomen avis cujusdam: à καταῤῥάσσω, impetuosè deturbo. Them. ῥάσω, f. ξω, allido, dejicio.

Καταράομαι, ῶμαι, execror, devoveo: perf. pass. κατήραμαι, perf. part. κατηραμένος, a. 1. m. κατηρασάμην, ω, ατο, καταρᾶσθαι, præs. inf. pass. Th. ἀρὰ, preces, diræ.

Καταρέω, vel πέω, vel καταῤῥέω, frango,

frango, rumpo, impetuosè deturbo, erumpo, deflo. Them. ῥάσσω, f. ξω. allido.

Κατάρατος, diris devotus, execratione dignus; Demoth. verbale, à præced. Καταράομαι, V.

Κατάρυτοι χλαῖναι, apud Sophocl. in Troïlo, dicuntur αἱ ποδήρεις, ἄχρι ἡ ὀθόνη τὰς ἀρβύλας χαλάσῃ; i. e. talares ad ipsa usque calceamina demissæ; teste Hesychio; ex κατὰ & ἀρβύλη, V.

Καταργέω, inanem & inutilem reddo; aboleo, facio cessare, f. ήσω, p. κατήργηκα, a. 1. act. κατηργησα, præs. ind. pass. καταργέομαι, delèor, aboleor: perf. pass. κατήργημαι, a. 1. pass. κατηργήθην, evacuo, liberatus sum, f. 1. pass. καταργηθήσομαι, ῆ, στεῖ: ex κατὰ & ἀργέω, ceiso: hoc ab ἀργὸς, per Crasin pro ἐεργὸς, otiosus, quod ab α, priv. & ἔργον, opus.

Κατάργυρα, ατ⊙, τὸ, initiatio, unde pl. neut. Καλλίρυτα, primitiæ, Euryp. est ex κατὰ & ἀρχὴ, V. vel est verbale, à κατάργω. V.

Κατάργυρος, inargentatus, i. e. argenteus; unde seq. καταργυρόω, V.

Καταργυρόω, inargentare: ab ἀργυρέω, argento obduco. Them. ἀργυρ⊙, argentum.

Καταρίζω, demulceo, manibus tractus: f. ίξω, pro quo & καρίζω dicimus. Th. ῥίζω, facio.

Καταρδω, irrigo, ex κατὰ, & ἀρδω; vide.

Καταρὴς ἄνεμος, ventus contortus, & cum impetu desuper irruens, typho; ex κατὰ & ἀείρω, vel à verbo καταείρω, &c. V.

Καταρδεῖς, Ion. pro καθαρθεὶς, ἐπί⊙, purgatus, a. 1. part. p.ss. à καθαίρω, purgo: f. αρῶ.

Καταρθρόω, articulo, ex κατὰ & ἄρθρον; vide.

Καταρτερὸς, horrendus, horribilis; Od. ξ. ex κατὰ & ῥιγηλὸς, V.

Καταριθμέω, annumero: f. ήσω, p. καταρίθμηκα, perf. pass. καταρίθμημαι, perf. part. καταριθμημμένος, η, ον, annumeratus, a. 1. m. καταριθμησάμην, a. 1. opt. m. καταριθμησαίμην, & in 1. pl. καταριθμησαίμεθα. Them. ἀριθμὸς, numerus.

Καταρπάζω, dejicio, ex κατὰ & ῥιπάζω vide.

Καταρτᾶν, prandere; Athen. l. 10. ex κατὰ & ἄριστον, V.

Καταρκεῖ, lefficit; ut καταρκέσει μοι, mihi satis erit; à seq καταρκέω, V.

Καταρκέω, idem quod ἀρκέω, sufficio.

Καταρόω, ῶ; aro, ex κατὰ & ἀρόω; V.

Καταρραγείσης μάχης, erumpente prælio; id est, conserto. Hesmog. ex κατὰ, & ῥαγείς, V.

Καταρραγλῶσαι, a. 2. inf. pass. verbi καταῤῥήγνυμι, cum impetu defero. Th. ῥήσσω, frango, f. ξω, a. 2. ὑπέραγον, p. m. ὑπάγοσα.

Καταρραδιμέω, ῶ, per desidiam, aut ineptiam ago, vel per negligentiam derelinquo, apud Xen. Hell. 6. ex κατὰ, & ῥᾳδυμέω, V.

Καταῤῥαίνω perfundo stillatim; Item aspergo, respergo, apud Diosc. l. 2. c. 84. & 4 Reg. c. 7. ex κατὰ & ῥαίνω; V.

Καταῤῥάκτης, ου, ὁ, vide καταῤῥωκτης.

Καταῤῥαπέω, confuo, infuo, perfuo, &c. ex κατὰ & ῥάπτω. Sic καλαῤῥάπτω, & -πτω, idem quod καλαῤῥάπτω, &c. V. Item, Καταῤῥάφ⊙, confutus, pannosus; Item ex commissuris constans, non integer; Luc. ex κατὰ & ῥαφὴ, aut verbale, à præced. καταῤῥάπτω. Καλαῤῥαφὴ, nugor, proprie, confuendo, aut consarcinando carmina; à ῥαψῴδέω, comp. ut anteced. cum præp. κατὰ, &c. V.

Καταῤῥέομαι, perfundor; (est pass. ab act. seq. καταῤῥέω, defluo, &c. V.) Ut καταῤῥέομαι ἱδρῶτι, sudore perfundor, &c. Luc. Sic λόγχαι καλαῤῥεόμεναι αἵματι, lanceam cruore perfusam, &c. Plut. in Galbo.

Καλάῤῥοος, defluens, præs. part. neut. gen. ου.

Καταῤῥέπω, deorsum vergo, & inclinor; Polyb. unde Καταῤῥοπὴ, deorsum vergens, declivis; in alteram partem vergens, &c. Item καταῤῥέπω, idem; unde καλαῤῥύτη, deorsum vergere, declivitas, &c. omnia, ex κατὰ, & ῥέπω; vide.

Καταῤῥύσαν, defluens, a. 1. part. act. neut. gen. à καταῤῥέω, defluo. Th. ῥέω, fluo, f. ῥύσω.

Καταῤῥέω, defluo, adfluo, distillo, delabor, &c. Item collabor, concido, &c. Item advenio; ut ἀδρὸν καταῤῥέοντες, confertim advenientes; ex κατὰ, & ῥέω, V.

Καλαῤῥήγνυμι, decido, delabor, ruo cum impetu: ex κατὰ & ῥήγνυμι, idem quod ῥήσσω, frango, f. ξω.

Καταῤῥηκτὸς, acculatio; item condemnatio; ex κατὰ & ῥέω, dico; unde ῥῆσις, &c. V. Sic καταῤῥήσσω, & -πτω, confringo, diffringo, &c. (Idem quod καταῤῥήγνυμι.) Item constrepo, instrepo, insono, &c. à Th. ῥήσσω, unde ῥήγνυμι, &c. V. Item καταῤῥηγνύω, & -σσω, contra alium verbigero: Item eloquentiæ torrente rapior, ejusque vi demulceo, & afficio; arte dicendi vinco, &c. à ῥητορεύω, V. Sic Καταῤῥιζ⊙, radices, terræ infixas, habens; vel antè infixas; unde Καταῤῥιζόω, radico, radicibus fixis stabilio, & in pass. καταῤῥιζοῦμαι, radicor; i. e. figor radicibus; item ago radices, &c. à Th. ῥίζα, unde ῥιζόω, &c. V. Καταῤῥίπτω, vel -πέω, dejicio, prosterno, in pass. Καταῤῥίπτομαι, prosternor; unde Καταῤῥιπτέμμβ⊙, part. præt. pass. dejectus, prostratus, &c. à Them. ῥίπτω, V. Sic Καταῤῥιτίω, & -ζομαι, asthmate sibilante laboro; Diosc. l. 3. c. 93. à Th. ῥῖτ⊙, unde ῥιτίω, -ζομαι, &c. V. comp. ut præced. cum præp. κατὰ.

Καταῤῥοΐζομαι, catarrho laboro, seu distillationibus vexor; Diosc. l. 5. c. 43. Unde Καλαῤῥοϊτικὸς, qui distillationibus infestatur, (pro quo etiam legitur καταῤῥοπικὸς;) item καταῤῥοϊκὸς νοσήματα, morbi ex catarrho; sive languores, qui fiunt distillatione; Plat. in Tim. & καταῤῥοϊκὴ διάθεσις, affectus distillationi obnoxius, translatè dicitur, apud Plut. &c. omnia, à seq. Καταῤῥόη, defluxio; & apud medicos peculiariter sic dicitur, descensus humoris, à capite in os, &c. ex κατὰ & ῥέω, vel à verbo καταῤῥέω, &c. V.

Καταῤῥόθ⊙, ου, ὁ, contractè καταῤῥοῦς, defluxus, distillatio. CATARRHUS.

Καταῤῥοπ⊙, & Καταῤῥοπὰς, deorsùm vergens, & q.d. deorsùm vergentia, &c. Videantur supra in καταῤῥέπω. Sic Καταῤῥὺς, vide supra in καταῤῥέω.

Καταῤῥοφέω, sorbillo; seu sorbendo deglutio, ex κατὰ, & ῥοφέω, V. Sic Καταῤῥυθμίω, & καταῤῥυθμίζω, quadrare facio, ad numeros aptos redigo, &c. à ῥυθμίζω, V. Item, Καταῤῥυπαίνω, conspurco, contamino, à ῥυπαίνω, comp. ut præced. cum præp. κατὰ, &c. vide.

Καταῤῥυτ⊙, ὸς, ὁ, ἡ, irriguus: à καταῤῥέω, defluo. Th. ῥέω, fluo, f. ῥύσω.

Καταῤῥωδέω, non metuo: ex κατὰ & ἀῤῥωδέω, idem, cum α priv. vel pro ὀῤῥωδέω, metuo. Th. ὄῤῥ⊙, linea, quæ ictum intersecat.

Κάταρτος, ατος, ὁ, appulsus navium, descensus navis, &c. Est verbale à καταίρω, V.

Καταρτᾶν, aptare: ab ἀρτάω, appendo.

Κατάρτησις, εως, ἡ, coaptatio, verbale à præced. Καταρτάω, præparo, coapto, &c. V.

Καταρτίζω, propriè luxata membra in suum locum repono; item perficio, farcio, coagmento, f. ίσω, a. 1. ind. act. κατήρτισα, ας, ε, a. 1. opt. act. καταρτίσαιμι, αις, αι, a. 1. inf. καλαρτίσαι, perf. pass. καρτίσμαι, &c. V.

Καταρτίσιμος, & καλασπεδίζω, admodum lædo, vel passivè, valdè noceor; ex κατὰ & σίνω, σίνομαι, &c. V. Sic etiam, Καταστίνομαι, comedo, vescor; ex καλὰ & στίνω, στίνομαι, &c. V.

Καταστάπαν, 2. pl. præs. ind. vel imperat. act. à

Καταστάπαω, conticesco. Th. σταπάω, sileo, f. ήσω.

Καταστάζω, concido; Item procumbere facio; à Th. στάζω, V. Sic Καταστάλαγω, desilio; à Th. σταλάω, V.

Καταστασμὸς, ου, ὁ, coagmentatio: à καταστάζω, quod vide.

Καταστάτης, ου, ὁ, compositor, moderator, ab eod.

Καταστόω, compono, coagmento, instruo, condo, disponо, adapto, &c. ex κατὰ, & ἀρτόω, V.

Καλαρχὰς, ab initio; Plut. in Sol. ἀυτὰς καλαρχὰς; jam indè ab initio, Herodor. dicitur. & τὸ καλαρχὰς, apud Demosth. Item, Καλαρχὴ, initium, exordium; Polyb. Item libatio, primitiæ: Sic Καλαρχὴς, ab initio, &c. Omnia ex καλὰ & ἀρχὴ, vide.

Καταρχόμαι, incipito, inchoo, ut καλάρχεσθαι τῆ μάχης; item victimam ferio, hostiam, & sacrificium libo, quod fiebat antequam hostiam ferirent; Herodot. est à seq. κατάρχω, id vide.

Κατάρχεσθε, præs. pert. 2. g. à

Κατάρχω, primus ficio, imperito, f. ξω. Th. ἄρχη, principatus, initium.

Κατάρχων, præcentor, præsultor; à præced. κατάρχω, V.

Καλαρώμβ⊙, ου, execrans, part. præs. & Καλαρῶν), imprecantur, 3 pl. ind. pass. à καταράομαι, q. v.

Καλάσαρκος, carnosus, corpulentus, obesus; Athen. unde Καταστρκόω, obesum reddo, &c. ex καλὰ & Th. σάρξ, unde σαρκόω, &c. V. Sic καλασαρκία, fut. ήσω, præt. ηκα, q. d. incarno; i. e. carnem facio, &c. ab iisdem.

Καλασείω

Κατασείω, constipo, aggero, condenso; Theoph. ex κατὰ & σείω, V.

Κατασβαννύω, seu καλασβέννυμι, fut. Καταβέσω, extinguo, sedo, compesco, &c. cum acc lat. ut τὰς λύσσας καλασβέσαι, apud Aristoph. Item Καλασβεῖν, extinctum esse, &c. ex κατὰ & σβέννυμι, vide.

Καλασείνω, propriè, deorsum moveo manu, silentium facio, signum do manu, f. είσω, p. καλασείσηκα, a. 1. ind. act. κατέσεισα, ας, ε, a. 1. part. act. καλασείσας, αντ⊙, Th. Σείω, quatio.

Κατασημόω, annato, observo: item obsigno sigillo: ex κατὰ & σημόω, f. ώσω, significo. Th. σῆμα, τὸ, signum.

Κατασήπω, marcescere facio, tabefacio; & in pass. Κατασήπομαι, marcesco, tabesco; ex κατὰ σήπω, σήπομαι, &c. vide.

Κατασιγάζω, silentium mihi impero; ut Κατασιγάζεσι, facio, ut obmutescas; & in pass. Κατασιγάζομαι, silentium mihi imperatur, jubeor tacere; Athen. l. 1. Item καταστγάω, ῶ, conticesco, &c. Plat. (nam καταστγάζω, est conticescere facio, &c. ut dictum est) omnia, ex κατὰ & στγάω, unde στγάζω, &c. V.

Κατασκιλίζω τυρὸν; est siculum caseum comedere; Aristoph. in Vesp.

Κατασκίνομαι, & καλασκινδάζω, admodum lædo, vel passivè, valdè noceor; ex κατὰ & σίνω, σίνομαι, &c. V. Sic etiam, Κατασκίνομαι, comedo, vescor; ex καλὰ & σκίνω, σκίνομαι, &c. V.

Κατασκαπάνη, 2. pl. præs. ind. vel imperat. act. à

Κατασκαπάω, conticesco. Th. σκαπάω, sileo, f. ήσω.

Κατασκεδάζω, concido; Item procumbere facio; à Th. σκεδάω, V. Sic Κατασκαίω, desilio; à Th. σκαίω, V.

Κατασκεδνία, diruo, f. ψω, a. 1. κατέσκασα, p. κατέσκαφα: perf. pass. κατέσκαμμαι, perf. part. pass. κατεσκαμμένος, η, ον, diruta: τὰ κατεσκαμμένα, ruina. Th. σκάπτω, fodio.

Καλασκαιρφιδὸς, ῶ, vellico, pungo, fodico; à Them. σκαιρφ⊙, unde σκαιρφάομαι, &c. V.

Καλασκαφὲς, acc. pl. à

Καλασκαφὴ, ῆς, ἡ, eversio: à καλασκάπτω, quod vide.

Καλασκαφὴς, ⊙, ὸν, ἡ; dirutus, suffodiendo eversus, &c. à præced. Κατασκαφὴ, eversio quæ fit diruendo, seu effodiendo, &c. V.

Κατασκάζομαι, incipito, inchoo, ut καλάρχεσθαι τῆ μάχης; item victimam ferio, hostiam, & sacrificium libo, quod fiebat antequam hostiam ferirent; Herodot. est à seq. κατάρχω, id vide.

Κατάρχεσθε, præs. pert 2. g. à

Κατάρχω, primus ficio, imperito, f. ξω. Th. ἄρχη, principatus, initium.

Κατάρχων, præcentor, præsultor; à præced. κατάρχω, V.

Καλαρώμβ⊙, ου, execrans, part. præs. & Καλαρῶν), imprecantur, 3 pl. ind. pass. à καταράομαι, q. v.

Καλασκεπάζω, protego; à Them. σκέπω, unde σκεπάζω, &c. V.

Καλασκήπομαι, f. ψομαι, speculor, provideo. Th. σκέπτομαι, video.

Κατασκευάζω, præparo, f. άσω, p. κατεσκεύακα, a. 1. act. κατεσκεύασα, ας, ε, a. 1. inf. act. κατασκευάσαι, a. 1. part. κατασκευάσας, perf. part. pass. κατεσκευασμένος, η, ον, a. 1. ind. pass. κατεσκευάσθη, ης, η. Th. σκεύ⊙, τὸ, vas.

Κατασκεύασις, dat. pl. à καλασκευὴ, ῆς, ἡ, extructio, apparatus: præced. verbi & Them.

Κατασκεύασθε, c. 5. Proverb. Solom. οἱ ὑγρόμυλοι, ἢ λίθων αὐτῶν κατασκεύασται, macceria lapidum destruitur; sed forsan, pro eo legendum καταστκάπτουσι, vide καταστκάπτω.

Κατασκεύασμα, ατ⊙, τὸ, præparatio: ab eod. &

Κατασκευαστικὰ, τὰ, ad assertionem facientia, nom. pl. n. g. à

Κατασκευαστικὸς, ὴ, ὸν, astruendi vim habens: à καλασκευάζω; quod vide.

Κατασκεύασμὸς, ου, ὁ, sicut Κατασκεύασμα, institutum, institumentum, res laborata, apparatus; Thucyd. item interdum, commentum, molimentum, seu machinamentum subdolum, fraus, &c. Item καλασκευαστὴς, extructor, molitor, opifex, & καλασκευαστὸς, extructus, conditus, compactus, fabrilis; item subornatus, appositus, summissus, &c. Sic etiam, Κατασκευαστικῶς, more adstruentium, & demonstrantium, &c. adv. à præced. καλασκευαστικὸς, & omnia ab eodem verbo.

Κατασκευὴ, ῆς, ἡ, exstructio, apparatus, descriptio, gen. pl. κατασκευῶν, à καλασκευάζω, quod vide.

Κατασκία, ᾶς, exerceo, erudio: undè κατασκιμβ⊙, exercitatus, eruditus, &c. à καλὰ & Th. ἀσκέω. V.

Κατασκιλώω, & Κατασκιλόομαι, tentorium defigo, vel firmo, in tabernaculo maneo, seu requiesco; item nidifico, &c. idem quod seq.

Κατασκιλόω, nidulor, nidum struo, habito, f. ήσω, a. 1. κατεσκιλώσα: & Κατασκιλώσας, ας, ἡ, nidus. Th. σκιλὸν, tabernaculum.

Κατασκιρτᾶν, ingruere, grassari. Th. σκιρτᾶω, ruo, f. ψω.

Κατάσκιψις, invasio, incubitus, conflictatio, &c. verbale, à præced. καταστκήπτω, V.

Κατασκιλάω, opaco, &c. Od. μ. adumbro, idem quod seq. V.

Κατασκιλάζω, obumbro, f. άσω, p. κατεσκίακα. Hinc.

Κατάσκιος, ⊙, ὸν, ἡ, opacus, obscurus. Th. σκιὰ, umbra.

Κατασκιδνάμι, disspergor; (i. e. καλασκορπίζομαι) ex κατὰ & σκίδνημι, V.

Κατασκλάω, exaresco, vel contabesco; unde præt. Κατέσκλακα, exarui, contabui; Luc. ex κατὰ & Th. σκέλλω, undè σκλῆ, & σκλῆμι, &c.

Κατασκοπεύω, exploro, speculor, Macecab. l. 1. Unde verbale, καλασκοπευτὴς, exploratio, speculatio; ex καλὰ & σκέπτω, V. confer etiam seq.

Κατασκοπιὰ, ᾶς, & καλασκοπεύω, exploro: f. ήσω, p. κατεσκόπηκα, a. 1. ind. act. κατεσκόπευσα. Ex καλὰ & σκέπτομαι, circumspicio, f. ψομαι, perf. pass. έσκεμμαι, præt. m. ἐσκεπόμην.

Κατασκοπὴ, ῆς, ἡ, speculatio, exploratio; item specula: Sic etiam, Κατασκοπὸς, speculatorius, exploratorius, ut ἱππεῖς καλασκοπικὴ, equites qui exercitum præcedunt: Sic Κατασκόπια, vel καλασκόπικα, τὰ, naves exploratorias, & speculatorias Cæsar & Livius appellarunt, à sing. κατασκόπιον, &c. ut πλοῖον κατασκοπικὸν, navis, quæ explorandi causâ, emittitur, omnia à seq. καλάσκοπ⊙, vide.

Κατάσκοπος, ου, ὁ, ἡ, explorator: à κατασκήπτομαι, speculor: V. καλασκοπέω.

Κατασκοπέω, idem quod σκώπτω, cavillor.

Κατασμικρολογέω, ῶ, parvi pendo, vel potiùs, parcum, & illiberalem judico & existimo; ut κατασμικρολογεῖν τὴν φύσιν, de natura loqui, ut parca & restricta, obloqui naturæ, ut parcæ; Hippocr. in Epist. ad Demag. ex κατὰ & σμικρολογόμαι, pro μικρολογόμαι, ῶμαι; in vide. Sic καλασμικρώνω, parvum reddo, imminuo, extenuo, deprimo, &c. à σμικρώνω, parvum reddo, imminuo, extenuo, deprimo, &c. à σμικρώνω, pro μικρώνω, vide.

Κατάσμυρ⊙, myrrhatus, myrrham redolens; Diosc. l. 1. c. 26. ex κατὰ, & σμύρνιον; V.

Κατάσμυξον, 3. sing. a. 1. opt. act. vel a. 1. inf. à

Κατασμύχω, comburo, f. ξω. Th. σμύχω, attero.

Κατασμύχω, contero, tundendo comminuo; ex καλὰ & σμύχω, vi. Sic Καλασσβέω, depello; Item persequor, arceo, à Th. σεβέω, V.

Κατασοφίζω, sophismatis & argutis fallaciis utor adversus aliquem, f. ίσω, perf. καταστσόφικα, præs. part. pass. καταστσοφιζόμ⊙, a. 1. m. καλασσφισάμην, a. 1. part. m. καλασσφισάμ⊙. Ex καλὰ & σοφὲς, sapiens.

Κατασπερδόω, eludo captiosè, verborum argutiis; ex κατὰ & σφιγδόω, vi. Sic etiam, καλασπάζω, demitto, deorsum duco, detraho, &c. à Th. σπάω; Item Καλασπαδάω, luxu consumo, prodigo, à σπαδάω, vi. Καλασπαράσσω, dilacero, dilanio, discerpo; à Th. σπαράσσω, seu -πτω; item Κατάσπασμα, τὸ, & καλασπασμὸς, detractio, distractio, &c. Et idem quod σπάσμα, vi. ut & Καλασπαστικὸς, detrahendi vim habens; ut καλασπαστικὸς χάλικος, lac evocans; Diosc. l. 2. verbalia, à καλασπάζω, vel καλασπάω; quæ vide. Item Καλασπαλάω, ῶ, delicior, in delicias vivo; item in delicias & lautas ejulas insumo, à σπαταλάω, vi. Καλασπάω, detraho, extraho, educo, elicio: item avidè deglutio, seu haurio faucibus, &c. à Th. σπάω, comp. ut reliqua antecedentia, cum præp. κατὰ, &c. V.

Κατασπείρω, spargo: ex κατὰ & σπείρω, semino, f. ερῶ.

Κατάσπεισις, perfusio, ejusmodi scil. quâ hostia solet perfundi; à Καταστπένδω, libamine, seu libamento perfundo; Plut. de def. Orac. ex κατὰ & σπένδω, vi. Sic Καλασπέρχω, impello, urgeo, citato gradu progredi cogo, Thuc. l. 5. à Th. σπέρχω, V.

Κατασπεύδω, accelero, urgeo. Th. σπεύδω, festino.

Κατασπιλάζω, commaculo, labem aspergo, inquino; Hesych. apud Etymol. Καλασπιλάζοντες, expon. Καλαγιγνόμενοι, meta-

metaphora sumpta à Petris quæ in mari teguntur, & ἀπλάδες appellantur, &c. à Th. ἁπλόος, undè ἁπλαὶς, ἁδος, ἡ, &c. V. Sic etiam, Καταπόδλα, depello, scil. ceu pulvis feriendo depellitur, Hesych. à Th. ἀποδὸς undè ἀποδλω, cum præp. κατὰ.

Καταπαιδεύειν, rebus seriis operam dare: à παιδεύω, sedulò ago: ab eod. Th.

Καταπαιδιμνίαι, bonâ fide, citra figmentum: Item, Καταπαιδλῶ, (sed legitur etiam κατὰ παιδλῶ) de industria, seriò, &c. Utrumque adv. à præced. V.

Κάταστασις, distillatio, verbale, à seq. V.

Καταστάζω, destillo, instillo. Th. στάζω, f. ξω, stillo.

Καταστάδεις, a. 1. part. pass. &

Καταστάθητι, f. 1. ind. pass. verbi καθίστημι, constituo, quod vide.

Καταστάθμιον, in stabulo, aut stratione, seu diversorio colloco; ex κατὰ & στάθμὸς, stabulum, caula, undè στάθμίω, &c. V. Item, Καταστάθμιω, in rectum, ad perpendiculum; sed potiùs scorsùm legendum Κατὰ στάθμιω, &c. vide στάθμί. Sic Καταστάθμίζω, appendo, pondere demetior; undè verbale καταστάθμισμὸς, appensio, singulorum per sua pondera adjectio, &c. à στάθμὸς, undè στάθμίζω, &c. V. comp. ut præced. cum præp. κατὰ.

Καταστάλτικὸς, cohibendi aut reprimendi, seu sistendi vim habens, reprimens, sistens, &c. est verbale, à καταστάλλω, reprimo. &c. V.

Καταστάμνίζω, in vas, seu doliolum, defundo & condo; Pell. ut καταστάμνιομένου ὄινου, vinum amphoris contentum, &c. ex κατὰ & στάμνος, undè στάμνιον, & στάμνιος, &c. V.

Καταστάνὸς, gen. sing. à

Καταστὰς, a. 2. part. f. ᾶσα, κατάστᾶσα, n. g. -άν, à καθίστημι, constituo, f. καταστήσω, a. 1. inf. act. καταστῆσαι, a. 2. inf. act. κατεστᾶναι. Th. ἵστημι, sto.

Καταστάπάζω, f. άσω, seditione opprimo & affligo, seditione circumvenio, præs. pass. καταστάπάζομαι, factione vincor, seditionibus premor: à στάσις, factio, quod ab ἵστημι, sto.

Κάταστασιν, acc. sing. à

Κάταστασις, εως, ἡ, constitutio: à καθίστημι Vide in καταστάς.

Καταστάτης, ου, ὁ, instaurator, dispositor; Item Καταστατικὸς, certo statu præditus; item sedandi vim habens; Plut. in Lyc. utrumque verbale, ab eod. καθίστημι, vide.

Καταστεγάζω, idem quod Th. στέγω, tego.

Κάταστεγασμα, τὸ, operimentum, tegmen; Herodot. verbale à præced. Καταστεγάζω, intego, operio; quod à κατάστεγὸς, tectus, tecto opertus; Athen. l. 10. unde etiam neut. plur. κατάστεγα, τὰ, subtegulanea, &c. omnia à κατὰ & στέγω, V.

Καταστέλλω, a. 1. inf. act. &

Καταστέλλω, quum repressisset, a. 1. part. act. à καταστέλλω.

Καταστέχω, descendo: item redeo, revertor, ut apud Nonn. πλειστέριο καταστέχοντα κελεύθω, longâ viâ redeunti, ex κατὰ & στέχω, V.

Κατάστιλλο, repitino, sedo, compono, orno: cum acc. f. 1. καταστιλῶ, f. 2. καταστάγὸ, a. 1. κατέστιλα, a. 1. part. καταστείλας, p. κατέστάγκα, perf. pass. κατέστάγμαι, perf. part. pass. κατεστάγμένὸς, sedatus, p. m. κατέστολα, demisi, ornavi. Th. στέλλω.

Καταστενίζω, fut. άξω, ingemisco, seu cum gemitu deploro; ut κατεστενίζω τ' ἐμωυτῦ ψυχὴς, Basil. & in pass. etiam apud Alciph. κατεστεναγμένα ὑπὸ ἀνιήτων ἐρώτων χέρετες, munúscula stultorum amatorum cum suspiriis data; ex κατὰ & στενίζω; vi. Sic κατάστερὸς, stellatus sydereus stellarum fulgore coruscans, Nazianz. in Orat. de cauda pavonis; unde καταστερόω, stellis distinguo, vel insignio; item in numerum stellarum refero; à Th. ἀστὴρ, ἐρὸς, ὁ, unde ἀστερίζω, &c. vi. Sic etiam καταστέφω, coronâ cingo, serto redimio; Euryp. in pass. καταστέφομαι, coro & cingor; unde καταστεφὴς, coronâ redimitus, Soph. à Th. στέφω; vi. Item καταστηλίδεύω, in stela noto, in stela, seu in cippo, proscribo; Luc. à στηλίδιον, comp. ut præced. cum præp. κατὰ, &c. V.

Κατάστημα, ατὸς, τὸ; habitus, status, constitutio: à καθίστημι, constituo: quod vide.

Καταστημάτικὸς, sedatus, & qui nullo modo agitatur, sed placido, & placato subsistit animo. Plur. in Gracchо à præced. V.

Καταστῆναι, evadere, exitum habere, fieri, a. 2. inf. act. καταστῆσαι, a. 1. inf. act. καταστῆσις, 2. sing. a. 1. sub. act. ejusd. verbi.

Καταστηρίζω, incumbo, à Th. στηρίζω; vi. Sic καταστίζω, punctis distinguo, unde καταστιγμὸς, notis, seu punctis variatus, notis compunctus, varius, interstinctus, &c. Unde & pro tunica ponitur animalium figuris aut floribus intexta, &c. à Th. στίζω, fut. ξω, unde στιγτὸς, &c. vi. Sic etiam, καταστίλβω, reluceo, à Th. στίλβω, comp. ut præced. cum κατὰ, &c. V.

Καταστολὴ, ἧς, ἡ, vestis promissa: propriè verò actus τῦ καταστέλλω, id est, demittendi, sedandi, cohibendi. Tum modestia in vestitu: à καταστέλλω, vel καταστέλλομαι, amicio: præt. m. κατέστολα.

Καταστομίζω, tacere facio; item ad infantiam redigo, apud Plut. in Aristid. Item καταστομὶς, tibiæ pars quædam, τὸ ὑπόλειον τῦ αὐλῦ, Hesych. ex κατὰ, & στόμα, &c. vi. Sic καταστοναχίω, & καταστοναχίζω, ingemisco, suspiro graviter; in Epigr. à Th. στενὸς, unde στενάζω, & στεναχίζω, &c. V.

Καταστρωννύω, seu -ρώννυμι, & per Sync. καταστόρνυμι, & hoc rursus syncopato, καστόρνυμι; Od. ρ. omnia eadem cum & pro seq. καταστορίω, V.

Καταστορίω, sterno humi; item obfirmo: a. 1. καστόρισα. Them. στορίω, sterno, f. ίσω, & ήσω.

Καταστοχάζομαι collimo, seu collineo, ad scopum tendo, & Metaph. velut scopum propositum habeo, spectо, &c. (pro quo etiam usurpatur καταστοχίω;) ex κατὰ & στοχάζομαι; vi. Sic καταστρέφίζω, facio distillare: à Them. στρεφὲ, ῥὸς, ἡ, unde στρεφίζω, &c. vi. Sic etiam καταστράπτω, fulgore, vel fulgerrà illustro, fulgore, vel splendore obruo, &c. ex κατὰ & ἀστράπτω, V.

Καταστρατηγέω, f. ήσω, stratagemate supero: bellicâ astutiâ decipio: ex κατὰ στρατὸς, exercitus, & ἄγω, duco.

Καταστρατοπεδία, castra moveo adversùs, exercitu infesto, invado, Maccab. 1. 2. c. 4. Item, castra metor, in castris dego, &c. Plut. in Per. & milites castra metari jubeo, & in castra contraho; Xen. Pæd. 7. ex κατὰ & στρατοπεδίω, vi. Sic καταστρίβλω, tormento, seu tormentis distraho; ex κατὰ & στρίβλω, V.

Καταστρέφω, subverto, f. ψω, p. καστρέφα, a. 1. καστρέψα, p. m. καστρεφα. Th. στρέφω, verto.

Καταστρεφάμην, a. 1. part. m. &

Καταστρεψάμενος, a. 1. inf. m. à καταστρέφω, subigo; quod vide.

Καταστρέψορτ, Dor. pro καταστρέψαι, 3. pl. f. 1. ejusd. verbi.

Καταστρωτίζω, lascivio, f. άσω, p. καστρωτίακα, a. 1. sub. act. καταστρωτίάσω, ῄς, ῄ. Th. στρῶ, τὸ, luxus, delitiæ; undè στρωτίάω, luxurior.

Καταστρωτίάω, ῶ, insolentiùs, & lascivius me gero adversùs, lascivio, & insolesco contrà, &c. 1 Tim. 5. cum Genit. ex κατὰ & στρῶ, unde στρωτίάω, &c. V.

Καταστροφὴ, ἧς, ἡ, CATASTROPHE, subversio: à καταστρέφω; quod vide.

Καταστροφικὸς, more catastropharum, seu ut in catastrophis fabularum fieri solet; Athen. l. 10. adv. à præced. καταστροφὴ, V.

Κατάστρωμα, ατὸς, τὸ, superius tabulatum navis, (vel etiam fori, &c.) quod nautas, aut milites, sustinet; Thuc. l. 1. & 7. Polyb. l. 1. &c. Item κατάστρωσις, εως, ἡ, constratio, prostratio, &c. utrumque verbale, à seq. καταστρώννυω, vel καταστρώννυμι, &c. V.

Καταστρώννυμι, prosterno. f. στρώσω, p. καστρώκα, a. 1. pass. καστρώθην, ῄς, ῄ. Th. στρῶ, sterno.

Καταστρυγνάω, averior, odio prosequor, a. 2. κατέστυγον. Th. στυγὸω, odi, f. ξω, q. à στύγω.

Καλαστρυφὴς, valde durus: à στυφὸς, durus, asper. Th. στύφω, adstringo, f. ψω.

Καταστωμύλλω, deblatero: unde καταστωμυλμύω, deblateratus; Aristoph. in Ran. & pro deblatatore, apud eund. ibid. ex κατὰ & στωμύλλω, vi. Sic καταστόμαι, cum impetu, seu impetuosè descendo, vel redeo; ex κατὰ & Them. Σέω, unde σύομαι, insúit. pro Σύομαι, &c. V.

Καταστυγνάζω, diffundo, diffindo, diffindendo convello, &c. Item, præcido; unde κατάστάγμα, frustum, diffindendo avulsum; item, κατάστάξις, diffissio, discissio, &c. Ex κατὰ & στάζω, V. Sic, καταστολία, occupatus sum, &c. (idem quod ἀσχολέομαι, V.) Item, otio malè utor, Plut. Ex κατὰ & ἀσχολία, in opere detineo, occupo, & occupor, &c. Quod ab ἄσχολὸς, &c. V.

Καταστόσις, ας, ἡ, Dor. pro καταστοχῦσις, ῄς, ἡ, quæ cohibuit & retinuit, a. 2. part. act. f. g. verbi κατέχω, quod vide.

Καταστόμβω, Poët. pro θελγόμβω, delinitus, a. 2. part. m. ejusd. verbi.

Καταστόμμεν, 1. pl. a. 2. sub. act. &

Καταστόχων, a. 2. part. act. verbi κατέχω, quod vide.

Καταστωρόω, accumulo coacervo, &c. Ex κατὰ & συρὸω, V. Sic, καταστώχω, attero, contero, ex κατὰ & στώχω, V.

Καταστώω, idem quod, & pro καλατύω, concido, &c. V. Sic, καλατύω, & per Sync. καστύω, extendo; item, exspico, expedio, &c. Ex κατὰ & τανύω, V.

Καλαταξεῖς, Dor. pro καλατάξεις, contabefacies, 2. sing. f. 1. act. verbi κατατήκω. Th. τήκω, liquefacio.

Καταλαφάω, vel -πέω, perturbo; à Th. ταφάω, V.

Καλαλέίνω, in ordinem refero, colloco, deligo, comparo, instruo. Th. τάνω, ordino: f. ξω. a. 2. ἔτᾶγον.

Καλαλαχέω, ῶ, prævenio, celeritate vinco, & anteverto; ex κατὰ & ταχὺς, unde ταχὺ, & ταχέως, &c. V. Unde etiam καταλάχως, continuò, brevi, festinanter, celeriter, &c.

Καταλιθαβρήκέτως, confidenter, audacter, licenter, &c. Plut. adv. à καταθαβρέω, ῶ, &c. V.

Καταλήκτης, admiror, timeo, obstupesco, &c. Unde, καταλῆκτις; exp. καταθαύμασα, apud Suid. est verbum factum à præt. med. τέθηπα, id V.

Καταλείνω, extendo. Them. τείνω, tendo: f. νῶ.

Καθαλειχίζω, muros demolior & subruo; à τείχὸς, V. Sic καλατειχεσμὸς, in muro, seu pariete pingo aut scribo; à τειχεσμὸς, ῦ, V.

Καλάτελὴς, perfectus, totus, usque ad reliquias, imo cum reliquiis; unde τὰ καλατέλεία, reliquiæ; ut, apud Arrian. in expedit. Alex. ἱερεῖα τῇ θεσμῇ πάσῃ καλατέλεία ἰδίδυτο; exp. sacrificiorum reliquias militibus distribuit; ex κατὰ & τέλὸς, finis, V.

Καλατέμνω, concido, seco. Th. τέμνω, f. μῶ, idem.

Καταλέτηκα, contabui, macer atus sum, Aristoph. in Pluto. est præt. med. à καταλήκω, unde etiam part. καλατηκὼς, tabefactus, &c. ex κατὰ & τήκω, id vide.

Καταλέρπω, delecto; unde καταλέρπω, imper. pass. delectare; à Th. τέρπω, V.

Καταλεχνολογίω, ῶ, artificiosè distinguo, & differo, seu, in artem redigo; ex κατὰ & τεχνολογέω, V. Vel à καλάτεχνὸς, & λόγὸς, &c. V.

Καταλεχνὸς, artificiosus, industrius, de homine; vel, artificiosè elaboratus, & perpolitus; de re. Plut. in lib. de Disc. &c. Ex κατὰ & τέχνη, V. Unde etiam καταλεχνικῶς, artificiosè; adv. ut καταλεχνικῶς ῥήλας, qui ex arte cecinit; Plut. in Per.

Καλατήκω, colliquo, colliquefacio; vel, ita liquefacio, ut diffluat; item, emacero, extabefacio, &c. Ex κατὰ & τήκω, V.

Καλαπίθησι κλέος, gloriam adipisci: Herodot. à

Καταπίθημι, depono; f. θήσω. p. καλάθηκα. a. 1. καπέθηκα. a. 2. m. καλαθέμην, σο, το, a. 2. inf. m. καλαθέσθαι. Th. τίθημι, pono: a. 2. ἐθέμην.

Καταπλάω, stercore contamino; vel stercus emitto adversùm, à Th. πλόος, unde πλάω, ῶ, &c. V. Sic καταπίλλω, depilo, compilo, convello; item evello; à Th. πίλλω, V. Sic etiam καταπτραίνω, seu, καλαπτερόω, perforo, pertundo, perterebro, unde verbale, καπάτρησις, perforatio; exesio, item, foramen; à Th. πτερόω, V. Item, καταπτρόσκω, vulneribus confício; vulnero, socio, prosterno, &c. à Th. πτρώσκω, V. Sic &, καταπτίζομαι, fœnore obruor, & exhauriror; Aristot. Pol. t. 2. a τοκίζω, V. Item, καταπλμόω, audeo adversùs, aggredior contrà, &c. Cum genit. à Th. πόλμος, comp. ut præced. cum præp. κατὰ, &c. V.

Καταπομπὴς, ἧς, ἡ, concisio: à p.m. καπάτμημα, verbi κάλατμω, co. cido. Them. τέμνω, seco.

Καπάπρω, deorsùm tendens; minùs altus; ex κατὰ & præt. med. τέτονα; unde τόνὸς, à Th. τείνω, &c. Vide.

Καταπρέβω, fugiendâ trajicio, telo configo: f. βύσω p. καταπέτρύκα. f. 1. pass. καταπρυβήσομαι. Th. τρύζω, arcus.

Καταπραμμαπίζω, dilacero, graviter saucio; à τραμματίζω, V.

Καπράω, perforo, idem cum, & pro καταπτράω. V.

Καταπρίπω, & καλαπρίπομαι, in fugam converto; fundo, fugo, &c. Ex κατὰ & τρέπω, V.

Καταπρίχω, incurio, infector: a. 2. κατέθριχον. Th. τρίχω, curro: f. θρίξω. p. δέδρομκα. p. m. δέδρομαι.

Καπάρησις, perforatio, verbale à καπατρέω, vel καταπτρόω, quæ vide.

Καταρίζω, tero, attero, consumo: vide in sequent.

Καταρίζω, strido magnopere, Hom. in Batrachom. à Th. ρίζω, V.

Καταρίχὸς, tenuis instar pili; ex κατὰ & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, unde τριχὸν, &c. V.

Καλαρί-ῃς, 2. sing. f. 1. act. verbi καταρίζω, contero. Them. ῥίζω, tero: f. ψω. p. φα.

Καταρσὸς, deorsum versus, seu conversus, deorsum vergens, declivis, &c. Verbale à καταρέπω, ex κατὰ & ρέπω, &c. V. Sic etiam, καταρσόζω, decurro, incurro, item recto, &c. Ex κατὰ & ῥέζω, &c. V. Item, καταρυφόω, delector; luxu diffluo atque delicior; delicatè admodum vivo, eluxurior in aliquâ re; ut καταρυφᾶν τὸν λόγον, eluxuriari in stylo, vel luxuriante stylo uti, &c. Ex κατὰ & τρυφάω, V.

Καταρύζω, exhaurio, affligo. Th. τρύζω, idem quod ῥύω, tero, attero.

Καταρύω, emacero, conficio, ex κατὰ & τρύω, V. Sic, καλατρύζω, comedendo, seu rodendo consumo, vel simpl. comedo; à Th. τρύζω, V. Sic etiam, καταυγχάνω, evento, succedo; sum habeo; item, assequor, sortior; unde in a. 2. inf. καταυχεῖν, cum genit. (idem quod ὀπαυχεῖν, assequi, sortiri, successum habere, &c. Et in part. καταυχὼν, voti compos, successu usus, &c. Ex κατὰ & τυγχάνω, V. Item, καταυχαίνω, tyrannidem magnopere exerceo; à τυχαίνω, V.

Καταυαίνω, arefacio; ex κατὰ & αὐαίνω, idem à Th. αὔω, &c. V.

Καταυγάζω, illumino, illustro, & neutraliter, luceo, resplendeo; in pass. καταυγάζομαι, illuminor, illustror; item, video, specto, aspecto, ut in Exigr. l. 1. ζῶα καταυγαζόμενα, Jovem spectavi, unde verbale, καταυγασμὸς, illustratio, illuminatio, &c. ex κατὰ & αὐγάζω, V. Sic, καταὐδησις, exp. vociferatio, ex κατὰ & Th. αὐδή, unde αὐδάω, &c. V. Item, καταυλακίζω, & καταδρομίζω, sulco; ex κατὰ, αὐλακίζω, seu αὐλοκίζω; ideas à Th. ζυλαξ, ακ⊙, ὁ, &c. V.

Καταυλίω, f. ήσω, tibiâ modulor, ex κατὰ & αὐλίω, idem. Th. αὐλὸς, tibia.

Καταυλίωμαι, ῶμαι, tibiæ cantum audio, aut, tibiis personо; Luc. Plut. Item, exhibilor, & derideor, &c. Est pass. à præced. act. καταυλίω, V. Unde etiam verbale καταύλησις, εως, ἡ, tibiarum inflatus, & incentio, Theophr. l. 4. c. 12. &c. Sic, καταυλίζομαι, stationem habeo, castra metor; confideo; Plut. in Publicola; ex κατὰ & αὐλίζομαι, V. Item, κάταυλ⊙ς, extensus, apertus; ex κατὰ & αὐλὸς, tentorium, castra, &c. V.

Καταυλὸς, (i. e. καταυδὼν, Hesych.) urinator; à verbo καταῦσαι, quod idem exponit: καταδῦσαι, & καταυλῆσαι.

Καταυτίκα, pro αὐτίκα, statim.

Καταυτόθι, ibi, illic, vel illic; ex κατὰ & αὐτόθι, idem V.

Καταυχέομαι, glorior contrà, cum genit. ut. καταυχᾶ χρίσιος, gloriatur adversus judicium; c. 1. Epist. divi Jacobi. Sic, ad Rom. c. 11. μὴ καταυχῶ τῶν κλάδων; nè glorietis adversus ramos, ex κατὰ & αὐχέω (pro quo, interdum ἀυχάω) glorior, &c.

Κατάυω, torreo, exuro; item, ἀφανίζω, per Metaph. aboleo; &, καθυφὲς; ex κατὰ, & Th. αὔω, V.

Καταφαγὰς, & καταφαγὴς, ῆ, ὁ, comedo, onis; helluo, vorax, Poll. à seq. καταφάγω.

Καταφάγω, devoro; f. 2. m. καταφάγομαι, pro κατασθίω, a. 2. act. κατέφαγον, a. 2. part. ῶν. κατάφαγὼν, ὁῆ⊙ς. Th. φάω, comedo.

Καταφαίνομαι, ῆ, ᾶται, videor esse: καταφῆναι, 3. sing. a. 2. sub. pass. Th. φαίνω, ostendo: f. ἰῶ.

Καταφαμίζω, & καταφαμόσδω, Dor. pro καταφημίζω, d vulgo, celebro: f. ίσω, & ίξω, vide in φημίζω

Καταφάνεια, ας, ἡ, perspicuitas; à seq. καταφανὴς, V.

Καταφανῶ, acc. sing. à καταφανὴς, conspicuus: vel ῶ subscripto, est 3. sing. a. 2. sub. pass. à καταφαίνομαι, quod vide.

Καταφανὴς, ές, ὁ, ἡ, conspicuus, apertus, in nom. pl. καταφανεῖς, ex κατὰ & φαίνω, apparco.

Καταφαντάζω, apparere facio, & phantasiâ afficio; ex κατὰ & φαντάζω, vide.

Καταφαντὴς, affirmativus, qui affirmari potest, affirmandus; item, qui videri, seu conspici potest; conspiciendus, à καταφάσκω, vel à καταφάω, affirmare, (i. e. κατηνέιν) ex κατὰ & φάσκω, V. Sive, verbale est, à καταφάω, V.

Καταφανῶς, palam, evidenter, manifestè, adv. à καταφανὴς, qui apparet; unde neut. καταφανὲς ποιεῖν, vel ποιεῖσθαι, manifestum reddere, declarare, apud Isocr. & Xenoph. Item, τὸ καταφανὲς exponitur etiam, compertum, notum, apud eundem.

Καταφαρμακεύω, item, καταφαρμάσσω, seu -πτω, veneficio afficio, & tortilegio, venenis inficio; Plut. & Plut. Item, καταφαρμάσσω λόγῳ, delineo orationе, &c. Ex κατὰ & φαρμακεύω, φαρμάσσω, seu φαρμάπτω, &c. Quæ vide.

Κατάφασις, affirmatio; verbale, à καταφημι, à quo etiam, est καταφατικὸς, idem quod καταφαντὸς, affirmativus, affirmans, Aristot.

Καταφάσκω, affirmo, (idem quod καταφημι, (à φάσκω, V.

Καταφατίζω, dico, seu testor contra aliquem; item, sanè polliceor, vel affirmo; est itidem, à verbo καταφημι, V.

Καταφερὴς, (idem quod καταφορ⊙) proclivis, pronus, deorsum means; Athen. Unde καταφέρεια, proclivitas, utrumq; à seq. V.

Καταφέρω, f. ι. καποίσω. a. 1. κατήνεγκα, tuli, præt. pass. καταφέρομαι, deorsum feror, mergor. a. 1. ind. pass. κατηνέχθην. a. 1. part. pass. κατενεχθεὶς. Them. φέρω, fero.

Καταφεύγω, perfugio, aufugio, perfugium habeo ad aliquem. f. φεύξομαι. a. 2. act. κατέφυγον, ες, ε, a. 2. part. act. καταφυγὼν, όῆ⊙ς. Th. φεύγω, fugio.

Καταφεύξις, εως, ἡ, perfugium: ab eod.

Καταφημι, aio, affirmo, confirmo, ex κατὰ & φημι, V. Item, καταφαμίζω, divulgo; vide suprà, καταφαμίζω.

Καταφθαρήσονται, 3. pl. f. 2. pass. à seq.

Καταφθείρω, corrumpo, depravo. f. καταφθερῶ. p. κατέφθορκα. a. 2. κατέφθαρον, perf. pass. κατέφθαρμαι. a. 2. pass. κατεφθάρλυν, f. 2. pass. καταφθαρήσομαι, ῆ, ᾶται, corrumpar: καταφθεῖραι, a. 1. inf. act. comp. ex κατὰ & φθείρω, corrumpo, Th. φθίω, idem.

Καταφθιμένοιν, mortuis, dat. pl. perf. part. pass. Ion. verbi φθία, corrumpo, f. ίσω. p. ἔφθικα. perf. pass. ἔφθιμαι, hinc perf. part. φθίμ⊙ς pro ἐφθιμένος. Vel per Sync. dicitur in præs. part. pass. pro φθίνυ⊙ς. Sic φθίσθαι, perf. inf. pass. pro ἐφθίσθαι, Ion. Vel per Sync. pro φθίσθαι; à φθίω. Th. φθία, corrumpo.

Καταφθίνω, pereo, dispereo, marcesco; item, consumo tabe; ex κατὰ & φθίνω, V. Item, καταφθινύθω, profligo, perdo, corrumpo, consumo, &c. Item, neut. contabesco, dispereo, &c. Ex κατὰ & φθινύθω, V.

Καταφθορὰ, ας, ἡ, corruptio, destructio; macceratio, &c. Item, stupratio; & apud Thuc. internecio, stratges, cædes, &c. Verbale à καταφθείρω, V.

Καταφιλέω, deosculor, imperat. καταφίλει, ῆτω, εῖτε, εῖτω, præs. part. καταφιλέων, ῶν, ῶσα, ὧσα. f. καφιλήσω. a. 1. ind. act. κατεφίλησα. perf. act. κατεπεφίληκα, quod à φιλέω, idem. Th. φίλ⊙ς, amicus.

Καταφιλοσοφέω, philosophicè disputo contrà, vel, philosophicâ disputatione vinco. cum genit. ut φιλοσοφεῖν τινὸς, philosophicè disputando, aliquem vinco, &c. Et in pass. φιλοσοφέομαι, patientiâ & moderatione vincor, ex κατὰ & φιλοσοφέω, V

Καταφλέγω, f. ξω. p. εχα, comburo: ex κατὰ & φλέγω, uro.

Καταφλεξίπολις, incensor, seu exustor urbis; civitatem inflammans, in Epigr. ex κατὰ, φλέγω, & πόλις, &c. Quæ vide, vel, à seq. κατάφλεξις, & πόλις, V.

Καταφλέξαι, combussisset, ejusd. 3. sing. a. 1. opt. act.

Κατάφλεξις, εως, ἡ, conflagratio, à perf. pass. superioris κατέφλεγμαι.

Καταφλογίζω, f. ίσω. a. 1. κατεφλόγισα, comburo: à φλογίζω, ustulo, Them. φλέγω, idem.

Καταφλυαρέω, ῶ, blatero, nugas effutio, mentior; cum genit. ut καταφλυαρεῖν σοῦ, adversus te deblatero, & apud Diog. Laërt. μὴ σοῦ κατεφλυάρησε, &c. Ex κατὰ & φλυαρέω, V.

Καταφοβ⊙ς, formidulosus; i. e. qui timetur, sed καταδεὴς ⊙ς, formidulosus; i. e. qui timet; unde, καταφόβια, exterreo, conterreo; & καταφοβέομαι, extimesco; omnia, ex κατὰ &, φόβ⊙ς, V.

Καταφοιτήτην, -ἔτην, Ion. pro καταφοιτεῖν, venire, discedere; ex κατὰ & φοιτάω, ventito.

Κατάφορα, ἰῶν, iidem dicti fuerunt, qui & φόροι, i. e. qui perpetrarunt, propter quæ, meritò sunt interficiendi, Eust. ex Heracl.

Καταφορδίω, trucido, idem cum φορδίω. Th. φόνος, occido.

Καταφορὴς, ᾶς, ἡ, lapsus, ictus, gravis somnolentia: invectiva: à κατὰ & φέρω.

Κατάφορ⊙ς, proclivis, pronus, propensus; ut κατάφορ⊙ς πρὸς δόξαν, proclivis ad gloriam, Plut. in Themist. Unde καταφορικὸς, vehemens, impetu incurrens; ut καταφορικὸς λόγ⊙ς, i. e. ὑβριστικὸς, invectiva oratio, seu insectatio, verborum contumelia, &c. Item somnolentus; unde, καταφορικὸς ὕπν⊙ς; somnus vehementiùs incubans, Paul. Æginea, indè etiam verbum καταφορέω, deorsum fero; defero, devehor, &c. Omnia ex iisd. cum præced. V.

Καταφορτίζω, magnopere onero; item, abduco, depravo; unde καταφορτικὸς, onerosus vehemens; ex κατὰ & φόρτ⊙ς, unde φορτίζω, &c. V.

Καταφρακτὸν τὸ, munimentum; item καταφρακτ⊙ὶ, circumquaque, armis munitus, cataractus: ut, καταφερκτοὶ ἵπποι; apud Herodian. l. 8. qui & absolutè καταφερκτοὶ dicuntur apud Eund. l. 4. Livio, equites loricati; &c.

&c. Sic &, καταφερκτ⊙ν ναῦς, navis, quæ tecta est, & constrata, ut magis sit munita, Polyb. & καταφερκτὰ πλοῖα, apud Thuc. l. 1. Omnia verbalia, à seq. καταφράσσω, V.

Καταφράσσω, vel -ττω, munio. Th. φράσσω, idem.

Κατάφορεῖν, Ion. pro καταφέρειν, deferre; quod vide.

Καταφορτίζεσθε, 2. pl. præs. imperat. pass. à

Καταφρέζομαι, considero. Th. φρέζω, dico. f. σω. p. πέφρεκα. a. 2. ἐφράδον. p. m. πεφραδὼν.

Καταφρονέω, propriè, sentio contra aliquem; item despicio, sperno: cum gen. præs. imperat. καταφρόνει, εῖτω, & in 3. pl. εἰτόωσαν, εἰτόωσαν, f. ήσω. a. 1. act. κατεφρόησα. a. 1. sub. καταφρονήσω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. καταφρονῆσαι, perf. act. καταπεφρόνηκα. Them. φρὴν, mens.

Καταφρόνημα, contemptus, contemptio, despicientia, Thuc. l. 2. verbale à præced.

Καταφρόνησις, εως, ἡ, contemptus: &

Καταφρονητὴς, ῆ, ὁ, contemptor: à perf. pass. verbi καταφρονέω, quod vide.

Καταφρονητέον, despiciendum; item καταφρονητικὸς, ad contemnendum propensus, qui facilè contemnit, Aristot. Eth. 4. c. 3. Unde adv. καταφρονητικῶς, contemptim, per contemptum, &c. Utrumq; à præced. V.

Καταφρόντιζε, in curas literarias expendo; i. e. in studia literarum, seu in disciplinas impendo; Aristoph. in Nub. ex κρ̃, & Th. φρὴν, unde φρονπίζω, &c. V.

Καταφρονῆται, acc. pl. præs. part. act. verbi καταφρονέω, quod vide.

Καταφρύγω, seu καταφρύσσω, vel -ττω, valde torrefacio; circumtorreo; deuro, aduro; dicitur de Sole urente, apud Basil. ex κατὰ, & φρύγω, φρύσσω, vel -ττω, &c. V.

Καταφυσσάω, consugio, &c. (idem quod καταφεύγω, V.) ex κατὰ & φυγάω, idem quod, & pro Th. φεύγω, vide.

Καταφυγὴ, ῆς, ἡ, refugium. Them. φεύγω. fugio.

Καταφύγιον, subsidium, suffugium, &c. Verbale à καταφεύγω, V.

Καταφυγόσυσα, acc. sing. f. g. part. a. 2. act. verbi καταφεύγω, perfugio, quod vide.

Καταφυλαδὸν, per tribus; seu, per gentes; tributim, &c. ex κατὰ & φυλὴ, ἡ, seu φῦλον, τὸ, V.

Καταφυλάττω, observo, Aristoph. à Th. φυλάττω, V.

Καταφυλλορρεῖν, vel καταφυλλορρίειν, propriè de arboribus, quarum folia humi fluunt, id est, cadunt, & delapsa marcescunt. Ex κατὰ & φύλλον, folium, & ῥέω, fluo.

Καταφύξιμ⊙ς, ad quem est perfugium, Plut. Verbale, à καταφεύγω; unde καταφυγὴ, &c. V.

Καταφρακτὸν τὸ, circumquaque armis munitus, cataractus: ut, καταφερκτοὶ ἵπποι; apud Herodian. l. 8. qui & absolutè καταφερκτοὶ dicuntur apud Eund. l. 4. Livio, equites loricati; &c.

Καταφυσάω, ῶ, flatu effundo, inflando perfundo; Aristot. Hist. An. l. 9. affio, efflo; item perspuo, &c. Ex κατὰ & φυσάω, V. Sic καταφυσάω, transplanto, item, simpl. planto, ut simplex φυτεύω, V. Sic, καταφυτ⊙ς, consitus, locus arboribus consitus; à Th. φύω, unde φυτὸν, ῦ, τὸ, &c. V. Sic etiam, καταφυσίω, sonorum reddo, resonare facio; unde verbale, καταφύσησις, actio illa reddendi sonorum; à Th. φυσὴ; unde φυσίω, &c. V. Item, καταφωρ⊙ς, deprehensus, manifestus, manifestatius, clarus; Plut. Unde, καταφωρῶ, ῶ, deprehendo, & comperio; propriè, in furto, aut alio facinore; item, furto prodo; manifestarium facio; item, scrutor, exquiro; intelligo, &c. Luc. Xen. & Thuc. à Th. φὼρ, -ωρὸς, unde φωρέω, &c. V. Sic, καταφωτίζω, illumino, illustro, lumine penetro; à φωτίζω, V. Item, καταχαίνω, hisco contrà; dehisco; item, derideo cachinnans, & magno hiatu os diducens; à Th. χαίνω, V. Sic etiam καταχάσκω, gaudeo contrà; i. e. ob infortunium alicujus; item, simpl. insulto; à Th. χάσκω, V. Item, καταχαλαζάω, grandine impeto, seu verbero, vel infesto; Luc. à Th. χάλαζα, unde χαλαζάω, &c. comp. ut reliqua præced. cum præp. κατὰ, &c. V.

Καταχαλάζω, demitto; ut, καταχάλασεν ἀνδρὸ διὰ δυείδ⊙ς, dimisit eos, per funem, de fenestra, Josh. c. 2. &c. Est idem quod, & ab eodem cum seq. V.

Καταχαλάω, f. άσω, demitto per funem. Th. χαλάω, laxo.

Καταχαλκ⊙ς, æratus: &

Καταχάλκιος, ære vel ferro tègere, præs. inf. à χάλκεος, æs.

Καταχαλκόω, ære obduco; ex κατὰ & χάλκος, V.

Καταχαρίζομαι, gratificor; i. e. condono gratiosè, & remitto; item, in gratiam facio; largior, &c. Demosth. exponitur &, populariter, & ambitiosè loquor; Isocr. gratiosè, vel potius, gratis prævaricor; eblandior; Bud. in Pandect. Unde verbale, καταχαριστικὸς, largitor; Bud. in Epist. prior; ex κατὰ & χαρίζομαι, V.

Καταχάρμα, ατ⊙ς, τὸ, ludibrium: à χάρμα, gaudium. Th. χαίρω, gaudeo.

Καταχασμα, ατ⊙ς, τὸ, hiatus, profunditas; item, sectio profundior, &c. Unde verbum, καταχασμόομαι, dehisco, idem quod, καταχαίνω, V.) unde part. præs. neut. plur. καταχασμώμενα, hiantia, oscitantia, Theophr. l. 4. c. 14. de caus. Plant. Item, indè verbale, καταχάσμησις, derisio, &c. Ex κατὰ, & Th. χαίνω; unde χάσμα, & χασμόομαι, &c. V. Sic καταχίζω, decaco, concaco, &c. Aristoph. in Nub. à Th. χίζω, V. Item, καταχρηστάω, adversus aliquem suffragium fero; suffragio condemno; dissentio, &c. Demosth. Unde nomen. καταχρηστάσια, condemnatio per suffragia, & præcipuè scil. à plebe facta, apud eundem, ex κατὰ & χρηστάω, V.

Καταχάδιτ', pro καταχάδιτο, 3. sing. imperf. Ion. à

Καταχθόμεν, effundo. Th. χέω, f. χόσω. do.

Καταχίω, effundo. f. δύσω. a. 1. act. κατέχυα, ας, ε. Themat. χίω, fundo.

Καταχὴ, & καταχίνη, hiatus, profunditas, item, derisio; verbalia, à καταχαίνω, V.

Καταχίνη, 3. sing. a. 1. sub. act. verbi καταχαίνω, hisco, derideo. Th. χαίνω, hisco, f. ανῶ. a. 1. ἔχανα.

Καταχὶς, ίδ⊙ς, ὁ, ἡ, resonans: ex κατὰ & ἠχ⊙, sonus.

Καταχθομὴ, rei alicujus molestiâ afficiendi quod ab ἄχθομαι, ægre fero. Th. ἄχθ⊙ς, ους, τὸ, pondus.

Καταχθόνιος, ος, ὁ, ἡ, subterraneus, infernus: à χθὼν, ονὸς, ἡ, terra.

Κατάχθονος, pinguis, nutriendi vim habens, Hesych. ex κατὰ, & eodem Th. cum præced.

Καταχλιδάζω, ludificor; i. e. ludo irr. deo; ex κατὰ & χλιδάζω, V. Item, καταχλιδάω, delicias facio. Athen. l. 5. à Th. χλίω, χλιδάω, &c. V.

Καταχρηδάω, rescindo, lanio. Th. χρηδὴ, intestinum, chorda.

Καταχόρευσε, ως, ἡ, species cantûs, quo, in Pythiis ludis, repræsentabatur Apollo, jam ovans; Poll. ex κατὰ & χορδὴ, unde χόρευσις, &c. V.

Καταχοῦν, præs. inf. καταχώσω. a. 1. inf. humo congesta tègere, verbi χόω, seu χώννυμι, f. χώσω; vide in χώσαι.

Καταχορηγία, absumo, suppeditando, contumo in choragia, seu, in magnificentia, & apparatu ludorum choricorum; item, effundo; i. e. largè contribuo, Plut. ex κατὰ & χορηγὸς, V. Sic, καταχὼν, (quod &, καταχοννὼν, vel καταχώννυμι) fut. ώσω, præt. ωκα, terrâ aggestâ obruo, item, defodio, & Metaph. obruo, velut, aggestâ terrâ sepelio, &c. Plut. & Plat. ex κατὰ & χ⊙, contracte, χῶ; unde χὼ, & χοννὼ, &c. V.

Καταχρὴ, sufficit, apud Herodot. unde καταχρήσαι, sufficiet, satis erit; vide seq. καταχρὴν.

Καταχραίνω, colo'o, imbuo; & interdum, ungo, inungo, l no, illino, item, contamino, &c. ex κατὰ & χρώω; unde χραίνω, &c. V.

Καταχρὴν, satis esse alicui: vide ὑπερχρὴν.

Καταχρέομαι, ῶμαι, abutor. f. ήσομαι. a. 1. m. κατεχρησάμην, ω, ατο, a. 1. inf. m. καταχρήσασθαι, abuti, cum dat. Th. χρέομαι seu χρέω, commodo.

Καταχρεμπτόμαι, excreo in; despuo, conspuo, &c. Aristoph. in pace; à Th. χρεμπτόμαι, V.

Καταχρε⊙ς, seu καταχρεως, ære alieno pressus, obæratus; debito & usuræ implicitus; item Metaph. in lib. Sap. c. 1. ἐν σώματι καταχρέῳ ἁμαρτίας, in corpore subdito, vel obnoxio peccato, &c. Unde καταχρεία, sive, καταχρεὶα, bona dicuntur oppignerata, & obærata, sponsione & fidejussione affecta; & debitores ipsi, ære a-

lieno oppressi; κατάχεις, & κατάχεαι, ex κατὰ & χέω. V.

Κατάχηδαι, interficere, præs. inf. Sic κατατυχήσαι, interfecisse, a. 1. inf. m. à καταχέομαι, quod vide; καταχηδῶ, a. 1. inf. pass.

Κατάχησις, εως, ἡ, abusio, abusus; item CATACHRESIS, figura: &

Καταχρηστικὸς, ὴ, abusivus: &

Καταχρηστικῶς, adv. abusivè; à καταχέομαι, quod vide.

Κατάχρισις, εως, ἡ, inunctio: &

Κατάχρισμα, ατος, τὸ, unguentum: &

Κατάχρις, ιστος, ὁ, ἡ, inunctus: à

Καταχρίω, inungo, illino. Them. χρίω, ungo.

Καταχρόα, colorο, colore imbuo; tingo, &c. (pro eodem dict. καταχρώζω, καταχρωννύω, & καταχροΐνυμι,) item, Metaph. contamino, fœdo; ex κατὰ, & χρόα, unde χρόα, χρωννύω, & χροΐνυμι, ut &, χρόζω, &c. V.

Καταχρυσοῦν, ὑπόδημα, aureus calceus; Epict. est nect. à ma. c. seq. V.

Καταχρυσόω, ώσω, ὠκα, inauratus: &

Καταχρυσῶ, inaurare, præs. inf. à χρυσόω, Th. χρυσὸς, aurum.

Καταχρώζω, καταχρωννύω, & καταχρώννυμι, tingo, &c. Videantur paulò suprà in καταχρόα; ut, καταχρῶσαι τὴν κόμην, tingere capillum, fucare, &c. Sic, φόβας καταχρῶσαι, capillos tractare, seu pectere; Laïcar. in Epigr.

Κατάχυμα, ατος, τὸ, seu κατάχυσμα; id quod defunditur, seu effunditur in aliquem; ut aqua balnei, quâ scil. perfunduntur balneo exeuntes; item juris condimentum; unde etiam καταχυσμάτιον, jusculum, & condimentum, quo perfunditur caro assa, aut tale quid; Poll. l. 6. Item, κατάχυσις, defusio, affusio, vel profusio; item, instrumentum, quo aqua, vel; manibus infunditur, vel mensæ infertur; item, κατάχυτλον, q. d. perfundibulum, vas, ex quo, eos, qui se lavant, aquâ perfundunt balneatores; Poll. l. 10. c. 17. Omnia derivata, à verbo καταχύω, idem quod καταχέω, id V.

Καταχυτρεΐζω, in testa condo, in fictili, vel olla pono, vel expono; item occido; duplex signif. ab infantibus qui morti exponuntur; Aristoph. in vesp. ex χύτρα & χυτρεΐζω, V.

Καταχύω, defundo, effundo; vel profusum, aut effusum dejicio, &c. Ex χύτρα & χύω, inusit. idem quod, & pro Th. χέω, V.

Καταχωλάω, claudico, à Th. χωλὸς; unde χωλάω, &c. V. Item, καταχώμαι, obtusus sum; unde in part. pass. καταχωσθεὶς τῶν ὀφθαλμῶν, clypeis obtusus, Plut. in Rom. est pass. ab act. καταχόω, V. καταχωθόω, conflo; à χωθόω, V. καταχωννύω, & καταχώννυμι, idem quod καταχόω, facio aggerem, occulto terrâ, &c. V. Unde pass. καταχώνυμαι, obruor; i. e. nimium implicor, &c. Sic, καταχωΐζω, in aliquo loco colloco; à Th. χώρος; unde χωΐζω, &c. V.

Καταχῶσαι, vide in χώσαι.

Καταψαίω, moveo, festino; item, moveor, cum moveor, &c. Ex κατὰ & ψαίω, V. Item, καταψάλλω, fidibus cano, fidibus oblectо; vel, personо; & in pass. καταψάλλομαι, tibiis citharisq; oblector; ex κατὰ & ψάλλω, V.

Καταψῆν, attrectare. Them. ψάω, leniter tango.

Καταψαύω, contracto, leviter tango, &c. Ex κατὰ & ψαύω, V. Sic, καταψάω, tergendo, fricandove demulceo; & simpl. defrico, demulceo; ut ceo; & simpl. defrico, demulceo; ut καταψήσας, (part. a. 1. act.) ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, εἶπε; demulcens caput ejus, dixit, &c. à Th. ψάω, V. Item, καταψάκάζω, rore aspergo, irroro; interdum & instillo; vel generaliùs, adspergo; Plut. in Alex. à ψακάζω, V.

Καταψηφίζομαι, ῇ, ισται, mentior. f. ῖσομαι, p. κατέψευσμαι. Th. ψεύδω, fallo.

Καταψευδομαρτυρία, falsum testimonium dico in, vel, oppugno & opprimo, & in pass. καταψευδομαρτυρίομαι, ῦμαι, falsò testimonio oppugnor; falsis testibus opprimor; unde, καταψευδομάρτυρημα, ατος, τὸ, qui adhibuit fallos testes; ex καταψεύδω, falsò accuso, ementior; à Th. ψεύδω & μαρτυρία, vide.

Καταψεύστης, & καταψευσμὸς, figmentum, mendacium; verbalia sunt à καταψεύδομαι, V.

Καταψηφία, ῶ, obtenebro, obscuro; (κατασκιάζω) ex κατὰ & ψὶφος; i.e. σκότος, &c. V.

Καταψηφίζομαι, f. ἰσομαι, p. ισμαι. damno; censeo; sententiam fero negativam: ex κατὰ & ψηφίσομαι. Th. ψῆφος, lapillus.

Καταψήχω, derado, destringo, detergo, item, æquo, complano; item, leviter contracto, seu defrico, demulceo, adulor, &c. Item, contero, contundo, &c. Ex κατὰ & ψήχω, V. Sic, καταψυδρεῖω, insufurro; Plut. à Th. ψίθυρος, unde ψιθυρίζω, &c. V. Item, καταψιλόω, connudo, compilo, à Th. ψιλὸς; unde ψιλόω, &c. V.

Καταψύξη, 3. sing. a. 1. sub. act. καταψύξαι, a. 1. imperat. ieq.

Καταψύχω, refrigero. f. ὑξω. p. κατέψυκα. a. 1. κατέψυξα. a. 1. sub. καταψύξω, ης, ῃ. Th. ψύχω, frigefacio.

Καταψύξις, refrigeratio, vel, perfrictio, frigiditas, &c. Item, κατάψυκτος, refrigeratus; vel, qui refrigeratæ potest; & καταψυκτικὸς, refrigerandi vim habens, refrigeratorius; item, καταψυχρὸς, perfrigidus, frigidus, &c. Item, καταψύχομαι, refrigeror, rigeo; omnia, à frq. καταψύχω, V.

Καταψῶ, palpo, demulceo; pro καταψάω, idem quod καταψάω, V.

Κατάωρα, fractus sum; est à Th. ἄγω, in prat. med. ᾆγα, & per resolutionem ἤαγα; cum κατὰ præp. præfixâ; sic, in 3. pers. κατέαγε τῆς κεφαλῆς, caput sibi fregit; Aristoph.

Κατεαγεὶς, a. 2. part. pass. &

Κατεαγῖαι, perf. ind. m. à καταγνύμι, frango. Th. ἀγνυμι, vel ἄγω, idem. f. ἄξω. p. m. ᾆγα, & per solut. ἤαγα. Sic a. 1. ἦξα & ἤαξα. a. 2. pass. ἤγλω & ἰάγλω, hinc κατιαγεὶς, part.

Κατεαγὼς, ῦῖα, ὸς, ὸτος, fractus, part. præt. m. superioris verbi.

Κατέβαξα, ας, ε, a. 1. ind. &

Κατέβασα, ες, ε, f. 1. ind. act. per Att. solut. pro κατέβᾶξα, à κατάγω, quod vide; vel in κατεαγῖαι.

Κατεβάλατο, sedent, Ion. pro κάθηντο, 3. pl. à κάθημαι, sedeo.

Κατέβα, Dor. pro κατῆλθε, 3. sing. a. 2. act. verbi καταβαίνω, descendo, quod vide.

Κατεβάλλετο, Dor. pro κατεδάλλετο, consiciebaris, 2. sing. imperf. pass. à βάλλω, jacio; quod vide.

Κατέβλω, ης, η, descendi, a. 2. ind. act. verbi καταβαίνω, descendo, f. βήσομαι. p. βέβηκα. a. 2. imperat. κατάδηθι, a. 2. part. act. καταδὰς, άντος· ex κατὰ pro κάτω, deorsum, & βαίνω, eo.

Κατεβίασατο, 3. sing. a. 1. m. verbi βιάζω, quod vide.

Κατεβλακεύθησαν, supinus, iners, unde adv. κατεβλακευθήσας, socorditer, remissè; per socordiam, remisso animo, &c. Aristoph. in Pluto est à verbo, καταβλακεύομαι, quod ex κατὰ & βλακεύω, quæ vide.

Κατεβλήθη, ης, η, a. 1. ind pass. verbi καταβάλλω, dejicio, f. βλήσω. p. m. βέβλημαι. Th. βάλλω, jacio.

Κατεγγυάω, ῶ, f ήσω, vadimonio, vel sponsione, vel satisdatione obstringo. Th. ἐγγύη, fi onsio.

Κατεγέλων, imperf. act. κατεγέλαον, ως, ας, ας; à καταγελάω, derideo. f. άσω, quod vide.

Κατεγκλεία, in judicium voco, actione convento, judicium intendo, &c. Item, accuso, & accerso, &c. Unde κατέγκλημα, criminis objectio, criminatio; item, crimen quod objicitur, acculatio, &c. Ex κατὰ & ἐγκαλέω, V. Sic, κατεγκονίσω, festino; ex κατὰ & ἐγκονίω, V. Item, κατεγκυπτόω, dissolutum, & languidum esse, δοὺ ὦ εἰς γόνυ πεσεῖν; i. e. ex κατὰ, γόνυ, & πίπτω, &c. V.

Κατέγνασαν, 3. pl. a. 2. act. &

Κατεγνώσθην, ης, η, damnatus sum, a. 1. ind. pass. κατεγνώσθην, perf. inf. pass. à καταγινώσκω, condemno, Th. γινώσκω, cognosco. f. γνώσομαι. p. ἔγνωκα. a. 2. ἔγνων. perf. pass. ἐγνώσμην.

Κατεγναθμὸς, ὁ, ὁ, damnatus, reprehensus, part. præt. pass. ex iisdem cum præced.

Κατεγχάσκω, inhio; item, hiante ore illudo, ex κατὰ & ἐγχαίνω, V. Item, κατεγχλεύω, deli.ias facio; delicatiuculo fastidio rejicio; item, fastidioè indulgeo, &c. Cum dat. personæ, Athen. l. 3. ex κατὰ & ἐγχλεύω, V.

Κατεγχλίω, ις, η, a. 1. ind. pass. à κατὰ & ἐγχλίω, divido, disco.

Κατεδαίσατο, 3. sing. a. 1. m. à καταδαίομαι, quod vide.

Κατέδαρθον, ες, ε, a. 2. act. verbi καταδαρθάνω, obdormio. Th. δαρθάνω, dormio. f. δαρθήσω, a. 2. ἔδαρθον.

Κατεδαφίζω, solo æquo; item solo allido: ex κατὰ & ἐδαφίζω, V.

Κατέδεξα, ας, ε, a. 1. ind. act. à δείκνυμι, ostendo. f. δείξω. p. δέδειχα.

Κατέδευσε, irrigavit, 3. sing. a. 1. act. verbi καταδεύω. Them. δεύω, rigo, f. δεύσω.

Κατεδήδοκα, ας, ε, Att. pro κατέδηκα, perf. act. hinc

Κατεδηδόκασι, ότος, part. act. &

Κατεδηδομένος, part. pass. ejusd. temporis. Th. ἔδω, edo.

Κατεδήσατο, 3. singul. imperf. pass. à καλαδήσκομαι, idem quod δήσκω, persequor.

Κατεδήσω, ας, ε, aor. 1. verbi, καταδήσκω, persequor: Them. δήσκω, idem f. ξω.

Κατεδήκειν, imperfect. verbi δήκω, video.

Κατεδηλέτο, 3. sing. imperf. pass. à καταδηλόω, idem quod δηλόω, in servitutem redigo. Th. δῆλος, servus.

Κατεδήσατες, 2. sing. a. 2. act. per Metaph. pro κατέδραθες. V. κατέδραθον.

Κατεδήσαμεν, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi καταβαίνω, decurro; quod vide.

Κατείδυ, occidit, 3. sing. a. 2. act. κατέδυσεν, 3. sing. imperf verbi καταδύω. δύμι, vel δύω, subeo, f. δύσω, a. 2. ἔδυν, υς, υ.

Κατειρὼς, ότος, fractus, Ionicè, pro κατεραγὼς, perf. part. m. vide in καταγλύω.

Κατείδω, comedo, consumo, &c. ex καδὰ & ἔδω, V.

Κατειδεβρύνατο, 3. sing. aor. 1. activ. verbi, καταθαρρύνω, fidenti animo sum, f. ὑνῶ, Th. θάρσος, ους, τὸ, fiducia.

Κατείθιτο, 3. sing. a. 2. m. verbi καταίθω, depono; quod vide.

Κατειδιήνησεν, 3. sing. aor. 1. m. verbi καδαδιήνω, absumo, comedo. Them. δίω, epulum.

Κατείδω, Æol. & Ion. pro καδαδείδω, effundo. Th. λείβω, libo, fundo: f. ψω.

Κατείδι, vidit, 3. singul. aorist. 2. ind. act. ab εἶδον, video, f. εἰσομαι, a. 2. εἶδον & ἴδον.

Καδείδω, conspicio, perspicio; unde aor. 2. Καδείδον, & part. præt. med. καδειδὼς, apud Plat. de leg. ex κατὰ & εἶδω, vide.

Καδείδωλος, ου, ὁ, ἡ, idolis refertus: ab εἴδωλον, idolum: quod ab εἶδος, ους, τὸ, species. Th. εἶδω, video.

Καδείεν, descendebar, 3. sing. perf. m. καδείᾱ, ας, ε, à κάθημι, quod ex κάτω pro κάτω, deorsum: & εἶμι, eo, aor. 2. ἦον, p. m. εἶα.

Καδεικάζη, idem quod, εἰκάζω, conjecturis assequi. Th. εἴκω, similis sum.

Καδεικὴς, decens, consentaneus, (idem quod ἔοικὼς, vi.) qui æquum bonum amat, & æquitatem strictò jure præfert, à κτῆ & εἴκω, similis sum: Item καδεικὼς, ὁ, ἡ, ὸν, cedens, obsequens, morigerus, ex κτῆ & εἴκω, cedo.

Καδειλίω, coarcto, in angustum redigo, &c. ex κτῆ & εἰλέω, idem.

Καδειλίω, idem ferè quod εἰλέω, involvo.

Καδειλημμένος, ον, deprehensus, perf. part. Att. a καδαμβάνω, deprehendo, f. λήψομαι, aor. 2. ἔλαβον, p. εἴληφα, inde καδ'ειλήφειν, perf. inf.

Καδείλισσον, Ion, & Æol. pro καδήλασον, involvo: ab εἰλίσσω, vel -τω, idem quod εἰλέω.

Καδείλιξατο, Ion, pro καδήλιξατο, vide in εἰλίξατο.

Καδειλοχᾶς, recensuit, Att. pro καταλέγω, 3. sing. perf. act. ex κατὰ & λέγω, dico.

Καδειλυοπόδην, instar serpentium, corpus trahere, (ἑλκύθρον ποιεῖσθαι,) ex κτῆ εἰλέω, & ποιέομαι; vel ex κτῆ & εἰλυοπόδομαι, V.

Καδείλλω, coarctatum, & quasi conclusum teneo, in angustum cogo, &c. ex κτῆ & εἴλλω, vel εἴλω, idem quod εἰλέω, vide.

Καδειλύω, intego, occulto, ex κτῆ & εἰλύω, vide.

Καδειλοτίζω, unde part. præs. pass. καδειλοτισμένος, in servitutem redactus, mancipatus, &c. ex κατὰ & εἶλος, αἱ, ὁ, vi. sive εἰλάτης, helos, sive helota; i. e. servus, &c. V.

Καδείμι, descendo, revertor. Them. εἶμι, eo.

Καδείναι, demisisse, Ion. pro καδεῖναι, a. 2. inf. verbi καδίημι, quod vide.

Καδείπαν, accusare, a. 1. inf. καδεῖπεῖν, denuntiare, a. 2. inf. ex κατὰ & ἔπω dico.

Καδείρασσαν, 3. sing. a. 1. m. verbi καδειράζομαι, operor, f. άσομαι, a. 2. ind. pass. καδειράδην, perf. pass. καδείργασμαι. Th. ἔργον, opus.

Καδειργνῦσαι, coërcere, concludere, præs. inf. ab εἴργνυμι. Th. εἴργω, arceo.

Καδείργω, veto, arceo, item subigo, compello, ex κατὰ & εἴργω; V.

Καδείρεκεν, rescindebant, imperf. verbi καδειρέκω. Th. ἐρέκω, fvango.

Καδείρυσα, deduxit, a. 1. ind. &

Καδείρυσθαι, deduci: à καδειρύω, deduco. Th. ἑρύω, traho.

Καδειρομένως, per dissimulationem deludo; item cavillor; ex κατὰ & εἰρωνεύομαι; V.

Καδέκτην, 3. sing. vel pl. ind. præs. à καδέημι, accedo. Th. εἶμι, eo.

Καδεκτάλη, ης, η, exustus fui, a. 2. pass. verbi κατακαίω, exuro. Them. καίω, uro, f. καύσω.

Καδέκηνε, 3. sing. a. 2. act. verbi κατακήω, idem quod κήω, perimo, occido.

Καδέκηυσσα, ας, ε, exussi, aor. 1. ind. act. verbi καταικαίω, exuro. Them. καίω, uro.

Καδεκείμην, jacebam, imperf. ex κατὰ & κείμαι, jaceo.

Καδέκτην, 3. sing. a. 1. activ. à καδαικαίω, exuro. Them. καίω, uro, f. καύσω, a. 1. ἔκηα.

Καδέκηλε, 3. sing. aor. 2. ind. act. verbi καταικήλω, idem quod κηλέω, permulceo, f. ήσω.

Καδεκλέσατο, concluſit, Dor. pro καδεκλείσατο, a. 1. m. &

Καδεκλάδης, Dor. pro καδεκλείδης, 2. sing. a. 1. pass. &

Καδεκλαδῆς, Dor. pro καδεκλειδῆς, inclusus eras, 2. sing. a. 1. sub. pass à καταικλείομαι. Th. κλείω, claudo: quod vide.

Καδεκλησία, concio decrepente convocata, quum scil. gravius aliquod negotium incidisset; Poll. l. 8. Item congregatio universorum, seu publica concio; ex κατὰ & ἐκκλησία, V.

Καδεκόπην, 3. plur. aorist. secund. ind. pass. &

Καδίκοψαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi καταικόπτω, amputo, concido. Th. κόπτω, f. ψω, scindo.

Καδεκρίθη, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi καταικρίνω, condemno, Them. κρίνω, judico, f. νῶ.

Καδίκρινα, ας, ε, aorist. 1. act. ejusdem verbi.

Καδεκρύβη, ης, η, absconditus est, a. 2. pass. à καταικρύπτω. Th. κρύπτω, abscondo, a. 2. ἔκρυβον.

Καδίκτα, 3. sing. a. 2. act. Dor. pro καδίκτη, verbi καδεκτήμαι, seu καταικλείω, interficio: quod à κτῆμι, a. 2. ἔκτᾱν, ης, η, Dor. ἔκτας, ας, α, a. 2. m. ἐκτάμην, part. κτάμενος. Th. κλείω, inte fi.io. Alii volunt per Apoc. dici pro ἀποκτείνω, 3. sing. a. 2. ejusd. verbi.

Καδίκταδον, interfecti sunt, Ionicè, seu Bœot. pro καδεκτάδησαν, 3. pl. a. 1. pass. verbi καταικλείνω. Them. κλείνω, occido, f. νῶ, p. ἔκτακα, & Poët. ἔκταγκα, hinc perf. pass. ἔκταμμαι, ατσαι, ατται, a. 1. pass. ἐκτάνθην.

Καδίκτειον, ες, ε, a. 2. ind. act. ejusdem verbi.

Καδίλαδον, ες, ε, aorist. 2. ind. act. verbi καταλαμβάνω, deprehendo. Them. λαμβάνω, capio, f. λήψομαι, p. εἴληφα, a. 2. ἔλαδον.

Καδλάλες, 2. sing. imperf. act. à καταλέγω, obloquor; imperf. εον, ων, &c. Th. λέγω, loquor.

Καδλαίνω, comminuo, depello; sed Erod. c. 31. Κατέλασε, (3. sing. aor. 1.) μέχρι λεπτῶν, exp. vitulum duxit in minuta; ubi tamen Latinè, vitulum combussit, & contrivit, usque in pulverem; ex κατὰ, & ἐλαύνω, futur. ἐλάω, &c. vide.

Καπλιχίτω, redarguat, 3. sing. præs. imperat. act. à

Καπλίχω, redarguo, convinco. Th. ἐλέγχω, arguo, f. ξω.

Καπλῆναι, demoliri, Ion. pro καθῆναι, a. 2. inf. verbi καθαιρέω. Th. αἱρέω, capio. a. 2. ἕλον.

Καπλῆν, ῶ, misereor, commiseror, cum accus. apud Luc. in Caucaso, Καπλήσατέ μὲ, miseremini me; inde part. præs. καπλέων, ὁ, miserans, commiserans, &c.

Καπλελφώθη, ης, η, velicatus sum, a. 1. ind. pass. verbi καπλέλφω. Th. λείπω, linquo, f. ψω.

Καπλέλοιπο, Ion. pro, καπλέλειπτο, 3. sing. pluq. p. pass. verbi λείπομαι, cubare facio. Th. λέχω.

Καπλέλειπτο, 3. sing. pluſq. p. pass. verbi καπλέλφω, relinquo. Th. λείπω, linquo, f. ψω, a. 2. ἔλιπον.

Καπλεξάμην, ω, ατο, cubuit, a. 1. m. à λέχομαι, cubare facio, κατέλεξας, 2. sing. a. 1. act. Th. λέχω, dico.

Κατέλεξε, recensuit, 3. sing. a. 1. act. à καπλέγω. Th. λέγω, dico, f. ξω.

Καπλεξάμην,

Καβήφθλω, ης, ῃ, a. 1. ind. pass. καταλαμβάνω, deprehendo: quod vide.

Κάβηθι, descende, a. 2. imperat. &

Καβήβημι, descendere, a. 2. inf. Ion. pro καταβηναι, verbi καταβαίνω. Them. ἐπιβήσομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλθον, ες, ε.

Κατίλθομεν, 1. pl. a. 2. sub. act. &

Καλεσθεὶς, aorist. 2. part. activ. ejusdem verbi.

Κατίλειπε, 3. sing. a. 2. act. verbi καταλείπω, relinquo, f. λείψω. Them. λείπω, linquo, a. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπα.

Καπελέσω, idem quod καθελάσω, quod vide.

Καπολόμβω, Ion. pro καθιλόμβω, qui detraxit, a. 2. part. m. verbi καθαιρέω, Th. αἱρέω, caplo, a. 2. ἕλαον.

Καπιῶσι, Ion. pro καθιλῶσι, dat. pl. a. 2. part. ejusd. verbi.

Καπελπίζω, idem quod ἐλπίζω, spero: quod vide.

Καπελπισμὸς, spes; ut apud Polyb. καταπισμὸν ἐμβαλεῖν, spem injicere, est verbale, à præced. καπελπίζω; vide.

Κατίλυεν, tert. singul. imperfect. κατέλυσε, dissolvit, 3. sing. aor. 1. act. Th. λύω, solvo.

Καπεμάθανεν, ες, ε, imperf. act. à μανθάνω, disco.

Κατέμησατο, excogitavit, 3. sing. a. 1. m. verbi καταμήδομαι, f. μήσομαι. Them. μήδω, ος, τὸ, cura. Alii exponunt per accumulabat, & volunt esse a. 1. m. verbi κατεμήσατο, accumulo. Them. ἐπιμέω, f. ήσω, meto.

Κατέμαπτε, manum immitto in guttur, vomitus ciendi causâ: tanquam ab ἰμέω, vomo.

Κατεμπάζω, corripio, vel urgeo ex κάλαι & ἐμπάζομαι; V.

Κατεμπρήσω, incendo, inflammo; item efflo, exuffio; ex κατὰ & φρήθω; vide.

Κατεπαίσω, interficio, corrumpo, &c. ex κάλαι & ἔπαίσω; V.

Κατένδυτι, κατενδυτὰ & κατενδυτὸν, vel κατ' ἐναντίον, adv. cum genit. ex adverso, è regione, coram, in conspectu, adversus: ex κάλαι, ὸν & ἀντὶ, nec non à n. g. ἐναντὸς, pro ἀντὸς, oppositus. Them. ἀντὶ, pro.

Κατεπαρίζω, occido, perdo, &c. ex κατὰ & ἐπαρίζω, V.

Κατέπαυε, 3. sing. a. 1. ind. act. pro κατέπαυσε, ab inusit. verbo κατεύω, habitandum do. Th. ναίω, habito.

Κατεσθὴς, indigus, ex κατὰ & ἔσθης, vide.

Κατέτηκα, detulit, 3. sing. a. 1. act. Poët. & Ion. pro κατήνεγκα, αρε, ε, verbi καταφέρω. Th. φέρω, fero, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα, ας, ε.

Κατέθυσι, annuit, 3. sing. aorist. 1. ind. activ. à κατανεύω. Them. νεύω, innuo: f. νεύσω.

Κατενεχθεὶς, ἐντ, a. 1. part. pass. verbi καταφέρω.

Κατενεχύσσω, oppigneror, ex κατὰ & ἐνεχύσσω, V.

Κατενίωσεν, 3. sing. perf. pass. per Att. reduplic. pro κατένωσεν, ejusd. verbi κατανέω.

Κατενίωσθον, constraverat, 3. sing. præt. m. à κατανύω, quod ab ἐνθύω, per Metath. pro ἐνύθω, præt. m. ἐνῶσθα, & per reduplic. Attic. ἐνήνυσθα. Alii dicunt κατενηνύσθαι esse præt. m. & carere præsenti. Scotus dicit, quod ἀνήθω per Metath. fiat ex ἀνύθω, floreo, quamvis sit trisyllabum, tamen mutet penultimam ε in ο, ἀνῶσθαι.

Κατεπέκτο, 3. sing. a. 1. m. verbi κατατείνω; idem quod ἐπείσθη, f. φθῶ, occido.

Κατεύθεν, Dor. pro καθίθεν, descendere, a. 2. inf. à κατέρχομαι.

Κατεντυκὶς, qui aliquem conveniens, & compellans accusat, vel alium, vel illum ipsum, quem convenit, ac compellat; Jobi c. 7. est verbale à seq. verbo; V.

Κατεντυκάνω, convenio, & compello aliquem contra alium, ex κατὰ & ἐντυγχάνω; V.

Κατεύγλω, ως, ῃ, compunctus est; & in plur.

Κατεύγηθ, 3. pl. a. 2. pass. verbi κατανύσσω, compungo, f. ξω. Th. νύσσω, pungo: a. 2. ἔνυγον.

Κατέπτα, vel κάθυπτα, per Syncop. pro κατέυπτα, à κατόπτομαι, idem quod ἐνώπιον in conspectu, coram: ex κατὰ, ὸν & οἰν, vultus. Them. ὄπομαι, video.

Κατεξαίρεμαι, cum genit. insulto per occasionem, contra aliquem insurgo: Item non cedo, apud Plut. & Basil. ex κατὰ & ἐξαίρεμαι, V.

Κατεξετάζω, recognosco, ex κατὰ & ἐξετάζω; V.

Κατεξουσιάζω, cum genit. potestatem exerceo in aliquem: quod ab ἐξουσία, potestas: hoc ab ἔξεστι, licet. Th. εἰμὶ, sum.

Κατεξούσιος, ὁ, ἡ, ἡ, qui est suæ potestatis & spontis, qui sui juris est, & arbitrii; ex κατὰ & ἐξουσία, V.

Κατεπαγγέλλομαι, promitto: ex κατὰ, ἐπὶ & ἀγγέλλω, nuntio: f. λῶ. p. ἤγγελκα.

Κατεπάλω, induco, invito, infero, ex κατὰ & ἐπάλω, vi. Sic Κατεπάδω, incanto, item mulceo, ut incantores solent; sic tamen ut in bonam partem nonnunquam accipiatur; ut apud Greg. Καταφδὴν λογισμοῖς, rationibus mulcere, tanquam carminibus; dicitur & κατεπάδω τινὸς, pro cantu te oppugno, vel cantu expello, ex κατὰ & ἐπάδω, vi. Item κατεπᾴδομαι, efferor, seu effero me adversùm, Greg. Naz. ex κατὰ & ἐπᾴδομαι, V.

Κατεπάλμενος, insiliens: ex κατὰ & ἐπάλμενος, Poët. pro ἐφαλόμενος, quod ab ἐπὶ & ἅλλομαι, salio.

Κατεπαλήσω, ης, ῃ, conculcatus est, a. 1. pass. &

Κατεπατηθὴ, 3. sing. a. 1. act. verbi καταπατέω, conculco, f. ήσω. Th. πατέω, calco.

Κατέπαυσε, diremit, sedavit, 3. sing. a. 1. activ. verbi καταπαύω. Them. παύω, cesso: f. σω, a. 2. ἔπαυον.

Κατεπείγοντα, τὸ, negotia urgentia: & Κατεπειγόντ, gen. sing. part. præs. à Κατεπείγω, f. ξω, urgeo, incito; festino. Th. ἐπείγω, urgeo.

Κατέπεσα, irrito, seu incito; ex κατὰ & ἐπιδίζω; sic καθεπείθω, exp. superimpono; à Th. ἐπείθω, vi. Καθεπείκω, confringo, contundo; à Th. ἐπείκω, vi. Καθεπείπω, dejicio, diruo; Plut. & Herodian. à Th. ἐπείπω, καθεπείζω, eructo in, seu ructu effundo, aut effio in; Aristoph in vesp. à Th. ἐπίζω, comp. &c. præced. cum præpos. κατὰ, &c. V.

Κατέπερσεν, occidit, per Sync. pro κατέπειρσεν, 2. sing. a. 2. ind. act. verbi ἐπείρω. Alii formant à φῶ, τὸ κλέινω, fit φίνω, per reduplic. πέφινα, & per Sync. πέφνα, unde a. 2. ἔπεφνον. Vel à φίνω est a. 2. ἔφενον, & per Sync. ἔφνον, per Anadiplasiasm. ἔπεφνον. Vel est imperf. à πέφνω, idem quod φίνω.

Κατεπήδησε, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi πηδάω, salio.

Κατέπηξεν, defixit, 3. singul. a. 1. activ. verbi κατεπήγνυμι, f. ξω, p. m. πέπηγα. Them. πήγνυμι, seu πηγνύω, compingo, struo.

Κατεπιάνθωσ, ης, ῃ, a. 1. ind. pass. verbi καταπιαίνω, idem quod παίνω, pinguefacio: f. ανῶ. Them. πίαρ, ος, pinguis.

Κατεπίθυμο, concupiscens, ex κατὰ & ἐπιθυμέω; V.

Κατεπιμβαίνω, incedo, gradior, conscendo, ex κατὰ & ἐπιβαίνω; V.

Κατεπίσθιε, deorsum vergo; i. e. ἐνεῖμι κάτω, vel interdum simpl. vergo: ex κατὰ & ἔπισθιε, V.

Κατεπορκίω, Demosth. contra Conon. ὁ κατεπορκισμὸς τὸ ἐπίορκος, perjurio causam justam non subversurus, vel potiùs, judicium obtenturus; ita ut verbum significare videatur, perjurio causam subvertere, vel judicium obtinere; ex κατὰ & ἔπορκος, V.

Κατεπλάθυσε, ας, ε, & in 3. pl. κατεπλάθυσαν, a. 1. ind. act. verbi καταπλάω, naviguo: f. πλεύσω. Th. πλέω, idem.

Κατεπόθλυ, ης, ῃ, a. 1. ind. pass. verbi καλαπίνω, deglutio: perf. πέπωκα, a. 2. ἔπιον. Th. πίνω, bibo.

Κατεπραΰνω, aorist. 1. ind. activ. verbi καταπραΰνω, demulceo, Th. πρᾶος, mitis.

Κατερείσαι, defundere, decapulare: ab ἐρείω, depleo. Th. ἴερ, terra.

Καθερέζομαι, efficio, operor, confero, interficio, f. έσομαι, a. 1. m. κατειργασάμην, ω, ατο, a. 1. inf. m. καθειργάσθαι, a. 1. part. m. καθειργασάμενος, qui confecit, superavit, a. 1. ind. pass. καθειρχθὴν, ης, ῃ; ex κατὰ & ἐργάσομαι, operor. Th. ἔργον, opus.

Καθερασία, ας, ῃ, conf. actio, opificium, cultura, concoctio, à super. verbo & Them.

Καθερασμένος, ῃ, ον, Ion. pro καθειργασμένος, confectus, paratus: perfectiv. part. pass. verbi καθερράζομαι; quod vide.

Καθέρασσον, expugnandum est, enitendum; Item καθέρασκε, vim habens conficiendi, & κατέργος, excultus, operosus, &c. omnia, verbalia, à præced. κατεργάζομαι, &c. V.

Καθέρξη, Ion. pro καθειρχθῆναι, coërcere, concludere. Th. ἔργω, includo.

Κατέργος, Æol. 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi καθίστημι, constituo. Th. ἵστημι, sto, f. στήσω, a. 2. ἵστην, a. 1. ind. pass. ἐστάθην.

Καθεστάθη, vide in καθίστημι.

Καθέστη, Ion. pro καθίστη, 3. pl. a. 2. vide καθίστω.

Καθεστηκὼς, ότ, Ion pro καθεστηκὼς, constitutus, perf. part. act. verbi καθίστημι, quod vide.

Καθεστήκει, Ion. pro καθειστήκει, instituta est, 3. sing. pluscp. perf. act. &

Καθεστήκεν, Ion. pro καθειστήκεν, constituit, perf. inf. &

Καθίστω, ης, ῃ, & in 3. pl. καθίστης, a. 2 ind. act. verbi καθίστημι, constituo. Th. ἵστημι.

Καθεσφάατο, Ion. pro καθεσφάμμοι ἦσαν, 3. pl. pluscp. p. pass. verbi καταστρέφω, subigo. Th. στρέφω, verto.

Καθεστρέπτο, 3. singul. imperfect. passiv. verbi καθαστρέφω, subverto. Them. στρέφω, verto, ι, ψω, a. 2. ἐστράφην, p. m. ἔστροφα.

Καθερείψα, ας, ε, a. 1. ind. act. ejusdem verbi.

Καθέστρεκὸ, prostrati fuerunt, 3. pl. a. 1. pass. verbi καταστρώννυμι, prosterno, f. ώσω, p. κατέστρωκα, a. 1. pass. καθεστρώθην, ης, ῃ; ex κατὰ & στρώννυμι, sterno. Th. στορέω, idem.

Καθέστρα, 3. sing. a. 2. act. verbi καταστυγέω, idem quod στυγέω, horresco, odio prosequor, f. ξω, tanqu. à στύγω.

Καθέτραθε, tenebat, 3. singular. imperfect. verbi καταράω, pro κάθηχω; quod vide: &

Κάτησαν, 3. sing. a. 2. act. verbi κάθημαι, retineo. Th. ἴσχω, teneo, f. ἕξω, a. 2. ἔσχον, ες, ε.

Καθετάκετο, contabescebat. Dor. pro κατεθήκετο, 3. sing. imperf. à κατατήκομαι. Th. τήκω, liquefacio.

Καθέτυβδε, 3. plur. aorist. 1. ind. act. verbi καταπτύω, sagittâ trajicio, f. ύσω, p. κατατέτυφα. Them. τύπτω, ferio, arcus.

Καθίτ, (quod & divisim κὰτ' ἴτ) quotannis, annuatim, &c. ex κατὰ & ἔτος; V.

Καθίτεσον, atterebant, 3. pl. imperf. act. verbi καταπτέσσω, Th. πτέσσω, tero, f. ψω, p. τέτριφα.

Καθίτιζε, stridebat, imperf. à καταπτίζω. Th. πτίζω, strido.

Καθέτραξαν, comedebant, 3. pl. aorist. 1. act. à τρώγω, comedo, f. ξομαι, a. 2. ἔτραγον.

Καθέτρεσσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi καταπλήσσω, vulnero. Th. πλήσσω, idem; f. τρήσω.

Κάτθημα, ατ, τὸ, imprecatio, diræ, & apud Soph. pro re vota, seu dono votivo; item Καθάχη, precatio, obsecratio, votum, &c. Plut. in Dione, verbalia, à καθίζομαι; V.

Καθεθυμιονίζω, fortunatum dico, beatum prædico; ex κατὰ & εὐθυμονίζω, beatum judico, &c. ab εὔθυμος; vi. Sic Καθεθυμέω, prosperè ago, gratia & authoritate polleo, interdum cum genit. ut καθεθυμεῖ τοῦ Ζυ, authoritate, & gratiâ supero te; ex κατὰ & εὐθυμέω, ῶ, &c. V.

Καθεθύ, vel καθ' εὖθύ, adv. rectâ.

Καθεθύνω, dirigo, rego, constituo, mul-

Κάτιργε, u, ὁ, ἡ, excultus: ab ἴργω, opus.

Καθίρχω, repello, arceo; item vasto, ex Herdor. ex κατὰ & εἴργω.

Καθερεθίζω, irrito, seu incito; ex κατὰ & ἐρεθίζω; sic καθερείθω, exp. superimpono; à Th. ἐρείθω, vi. Καθερείκω, confringo, contundo; à Th. ἐρείκω, vi. Καθερείπω, dejicio, diruo; Plut. & Herodian. à Th. ἐρείπω, καθερείζω, eructo in, seu ructu effundo, aut effio in; Aristoph in vesp. à Th. ἐρίζω, comp. &c. præced. cum præpos. κατὰ, &c. V.

Καθέρξιν, demulcebar, a. 1. ind. act. verbi καταρίζω, f. ξω. Th. ῥίζω, facio, p. ἐρρίζα.

Καθερύφω, idem quod Th. ἐρύφω, tego: f. ψω.

Καθερχθὲς, ὸν, ὁ, ἡ, munitus, textus, (vide Κατειργμένος) ex κατὰ & præced. ἐρύφω; V.

Καθερῶ, ὦ, obliquor, accusabo, dicam: ab ἐρέω, quod ab εἶρον, necto, dico.

Καθερήτυεν, 3. pl. imperf. à

Καθερητύω, detineo. Th. ἐρητύω, f. ύσω, inhibeo.

Καθερῥύω, pro καθερύω, detraho. Th. ἐρύω, traho: f. ύσω.

Καθερήγνυς, ύτ, ruptus, part. præt. m. à καθερήγνυμι, confringo, p. m. κέκρηγα. Th. ῥήσσω, frango.

Καθερυθρώνω, rubefacio, tingo colore rubro, &c. in pass. καθερυθραίνομαι, rubefio; ex κατὰ & ἐρυθραίνω, V.

Καθερυκάνω, καθερυκανάω & καθερυκάνω; idem cum, & pro καθερύκω, detineo, inhibeo, remoror, &c. ex κατὰ & ἐρύκω, unde ἐρυκάνω, --κανάω, & --κανω; idem, &c. V.

Καθέρυκε, 3. sing. imperf act. Ion. vel præt. imperat. act. ex κατὰ & ἐρύκω, inhibeo, contineo: f. ξω.

Καθερύω, detraho; ex κατὰ & ἐρύω; vide.

Καθέρχομαι, descendo: f. καθελεύσομαι, a. 2. κατῆλθον, ες, ε, a. 2. inf. καθελθεῖν. Th. ἐλεύσομαι, venio.

Καθέσθη, 3. sing. a. 2. ver. hi καθαφθίνυμι, extinguo. Them. σβίνυμι, idem, f. σβίσω, aorist. secund. ἔσβιν, tanquam à σβῶ.

Καθέσθ ες, 3. sing. imperf. act. verbi καθεσθίω, decutio. Th. ζέω, moveo.

Καθεσθία, defundere, decapulare: ab ἐρέω, depleo. Th. ἰερ, terra.

Καθεσθίει, devoro: imperf. κάθιδον, ες, ε. hinc καθεδέσμε, accus. sing. præs. part. Th. ἐδέω, edo.

Καθεσκαμμένα, ruinæ, perf. part. pass. n. g. &

Καθεσκαψε, ας, ε, aor. 1. ind. act. verbi καταισκάπτω, f. ψω, diruo. Th. σκάπτω, fodio.

Καθεσθάσατο, ter. singul. aorist. 1. ind. act. &

Καθεσκευασμένον, ῃ, ον, perf. part. pass. verbi καθασκευάζω, instruo, affero: f. άσω, p. κατεσκεύακα. Th. σκεύ, ος, τὸ, vas.

Καθεσπευσμένος, acceleratus, deproperatus; (unde adv. Καθεσπευσμένως;) part. præt. pass. à verbo καταπεύδω, feltino, &c. à Th. σπεύδω, vi. Sic καταπεπευσμένως, bonâ fide; ex κατὰ & εὐπευθυσμένως; idem à verbo εὐπευθύζω, καταρράζομαι, &c. V.

Καθέστασε, ver. singul. aorist. 1. ind. pass. verbi καθίστημι, constituo. Th. ἵστημι, sto, f. στήσω, a. 2. ἔστην, a. 1. ind. pass. ἐστάθην.

Καθεστάθη, vide in καθίστημι.

Καθέστη, Ion. pro καθίστη, 3. pl. a. 2. vide καθίστω.

Καθεστηκὼς, ότ, Ion pro καθεστηκὼς, constitutus, perf. part. act. verbi καθίστημι, quod vide.

Καθεστήκει, Ion. pro καθειστήκει, instituta est, 3. sing. pluscp. perf. act. &

Καθεστήκεν, Ion. pro καθειστήκεν, constituit, perf. inf. &

Καθίστω, ης, ῃ, & in 3. pl. καθίστης, a. 2 ind. act. verbi καθίστημι, constituo. Th. ἵστημι.

Καθεσφάατο, Ion. pro καθεσφάμμοι ἦσαν, 3. pl. pluscp. p. pass. verbi καταστρέφω, subigo. Th. στρέφω, verto.

Καθεστρέπτο, 3. singul. imperfect. passiv. verbi καθαστρέφω, subverto. Them. στρέφω, verto, ι, ψω, a. 2. ἐστράφην, p. m. ἔστροφα.

Καθερείψα, ας, ε, a. 1. ind. act. ejusdem verbi.

Καθέστρεκὸ, prostrati fuerunt, 3. pl. a. 1. pass. verbi καταστρώννυμι, prosterno, f. ώσω, p. κατέστρωκα, a. 1. pass. καθεστρώθην, ης, ῃ; ex κατὰ & στρώννυμι, sterno. Th. στορέω, idem.

Καθέστρα, 3. sing. a. 2. act. verbi καταστυγέω, idem quod στυγέω, horresco, odio prosequor, f. ξω, tanqu. à στύγω.

Καθέτραθε, tenebat, 3. singular. imperfect. verbi καταράω, pro κάθηχω; quod vide: &

Κάτησαν, 3. sing. a. 2. act. verbi κάθημαι, retineo. Th. ἴσχω, teneo, f. ἕξω, a. 2. ἔσχον, ες, ε.

Καθετάκετο, contabescebat. Dor. pro κατεθήκετο, 3. sing. imperf. à κατατήκομαι. Th. τήκω, liquefacio.

Καθέτυβδε, 3. plur. aorist. 1. ind. act. verbi καταπτύω, sagittâ trajicio, f. ύσω, p. κατατέτυφα. Them. τύπτω, ferio, arcus.

Καθίτ, (quod & divisim κὰτ' ἴτ) quotannis, annuatim, &c. ex κατὰ & ἔτος; V.

Καθίτεσον, atterebant, 3. pl. imperf. act. verbi καταπτέσσω, Th. πτέσσω, tero, f. ψω, p. τέτριφα.

Καθίτιζε, stridebat, imperf. à καταπτίζω. Th. πτίζω, strido.

Καθέτραξαν, comedebant, 3. pl. aorist. 1. act. à τρώγω, comedo, f. ξομαι, a. 2. ἔτραγον.

Καθέτρεσσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi καταπλήσσω, vulnero. Th. πλήσσω, idem; f. τρήσω.

Κάτθημα, ατ, τὸ, imprecatio, diræ, & apud Soph. pro re vota, seu dono votivo; item Καθάχη, precatio, obsecratio, votum, &c. Plut. in Dione, verbalia, à καθίζομαι; V.

Καθεθυμιονίζω, fortunatum dico, beatum prædico; ex κατὰ & εὐθυμονίζω, beatum judico, &c. ab εὔθυμος; vi. Sic Καθεθυμέω, prosperè ago, gratia & authoritate polleo, interdum cum genit. ut καθεθυμεῖ τοῦ Ζυ, authoritate, & gratiâ supero te; ex κατὰ & εὐθυμέω, ῶ, &c. V.

Καθεθύ, vel καθ' εὖθύ, adv. rectâ.

Καθεθύνω, dirigo, rego, constituo, mul-

Καθέτω, ης, ῃ, a. 1. ind. act

ταφορθίω, trucido, f. θίσω, p. κεκαπορθικα. Th. φίνω, occido.

Καθέψειν, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi καταφθω, perfugio: f. θίξομαι, a. 2. part. καπαφυγών, όν⊙. Them. φθω, fugio.

Κάθεχε, 3. sing. imperf. act. Ion. verbi κατέχω, detineo: hinc κατίχη, 3. sing. præf. sub. Th. ἴχω, habeo.

Κατίχεις, 3 sing. a. 1. act. κατέχω, verbi καταχέω, effundo. Th. χίω, fundo: f. καταχέω, χθύσω, a. 1. ἴχυσα, ἴχθυα & ἴχεα.

Κατίχθια, ας, ε, a. 1. act. Vide κεκίχεια.

Καθέχθυσιν, 3. sing. a. 1. ind. act. ejusdem verbi.

Κατηχθεαίνω, odio prosequor, inimicor, ⊙c. ex κ?ι & ἰχθεαίνω, V.

Κτίζομαι, detineor, retineor, retineor: item teneor: i. e. obligor, ut καθίχομαι τινι, teneor; i. e. obligatus sum alicui, ⊙c. Item peculiariter, pro afflatus sum numine, apud Plat. est pass. à seq. act. κατίχω; V.

Κατηχέμ⊙, ε, præs. part. pass. à seq.

Καθίχω, retineo, obsto, detineo, imperf. καθίχον, f. καθίξω, p. καθέχηκα, a. 2. act. καθίχον, ες, ε, a. 2 sub. κατάχω, & in 1. pl. κατέχωμεν, imperf. pass. καθεχόμην, ε, ετο. Th. ἴχω, habeo.

Καθήχασεν, a. 2. ind. act. Att. verbi κατίζω, reduco. Th. ἄγω, duco, f. ξω, a. 2. ἤγαγον, & Att. ἤχαγον.

Κατηβολέω, animam ago, linquor animo, ut exponitur apud Nicand. in Ther. à καταβάλλω, dejicio, sive ex κ?ι & βαλέω, jacio, ⊙c, V.

Κατηγεμών, όν⊙, ό, ἡ, dux viæ, autor, præceptor, Ion. pro καθηγεμών, V

Κατηγίομαι, Ion. pro καθηγέομαι, viæ dux sum; narro. Th. ἡγέομαι, duco.

Κατηγωλαμβί⊙, curvatus, incurvatus, recurvatus, ⊙c. idem quod, ἠγκωλαμβί⊙, part. præt. pass. ab ἀγκωλάω, ἀγκωλόρμαι, incurvo, incurvor; à Th. ἀγκυλ⊙ς; V.

Καθηγρέϊν, præf. inf. act. κατηγρέϊτο, 3. sing. imperf. pass. à seq.

Κατηγρέω, ῶ, accuso, reprehendo, cum genit. item indico, arguo; dico vel prædico, f. ήσω, p. κατηγόρηκα, imperf. act. κατηγόρεον, ουν, a. 1. inf. κατηγορῆσαι· ex κ?ι, contra, & ἀγορέω, seu ἀγορεύω, loquor. Th. ἀγορά, forum.

Κατηγορήθη, a. 1. part. pass. n. g. ab eod. verbo & Th.

Κατηγόρημα, ατ⊙, τὸ, accusatio, prædicatum: à 1. perf. perf. pass. ejusd. verbi.

Κατηγορία, ας, ἡ, accusatio, prædicamentum, gen. plur. κατηγοριῶν, ejusdem verbi.

Κατηγορικός, ή, accusatorius; Item delator: &

Κατήγορ⊙, ε, ό, ἡ, accusator; à κατηγορέω, quod vide.

Κατηγορήμ⊙, ε, præs. part. pass. ejusdem verbi.

Κατηγωνίσαντο, 3. pl. a. 1. m. verbi καταγωνίζομαι, debello, f. ίσομαι, quod ab ἀγωνίζομαι, certo. Them. ἀγών, ῶν⊙, ό, certamen.

Καθήκατε, ας, ε, a. 1. activ. verbi καταθάλω, eruteiscere facio: ex κ?ι & αἰθάς, pudor.

Καθθήμβλην, perf. part. pass. f. g. à καταθήθω, idem quod αἰθήθω, uro: f. ήσω. Th. αἴθω, incendo.

Καθίην, descendit, 3. singular. præt. m. Att. pro κάθεῖτο, ab εἶμι, eo, p. m. εἶα, ας, ε.

Καθικά, Ion. pro καθηκά, convenit: à καθήκω, pertineo: &

Καθίκοον, ο⊙, Ion. pro καθήκον, id quod ad nos pertinet: ex κ?ι & ἵκω, venio, f. ξω.

Καθίκιζον, imperf. act. verbi καταικίζω, contumelio: è fœdo. Them. αἰκία, indigna verbera, injuria.

Καθίκο⊙, ό, morigerus, attentus; explorator; subditus: ex κ?ι & ἀκούω, audio, præt. m. ἤκοα, & Att. ἀκήκοα.

Καθίκω, pertingo, Ion. pro καθήκω· ab ἵκω, venio.

Καθίλασε, subegi, percussi, a. 1. ind. act. verbi καταλαύνω, f. άσω. Th. ἐλαύνω, agito.

Καθίλδον, ες, ε, a. 2. act. verbi καθίρχεμαι, descendo. Them. ἴρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι.

ΚΑΘ'ΑΙΨ, π⊙, vel φ⊙, ὁ, tabulatum, crabs, scalæ.

Καπιλλάγιμ, ης, η, a. 2, ind. pass. verbi καλλάσσω, reconcilio, f. ξω, a. 1. κατήλλαξα, a. 1. part. act. καλλάξας, αι⊙· ex κ?ι & ἀγάστω, seu --πω, muto.

Κατηλογέω, contemno, nihili facio, in compositione α in η vertitur, ut καπηρρίω· ex κ?ι & ὀλογέω, contemno.

Καταλοκίζω, f. ίσω, idem quod ἀλοκίζω, seu ἀυλακίζω, sulco. Th. αὖλαξ, ακ⊙, ὁ, sulcus.

Κατηλόκισεν, 3. sing. perf. pass. ejusdem verbi.

Κάπλυς, declivis, descendens; undè καθλυσις, & καπλυσίη, ης, ἡ, descensus, profectio, declivis; ut in Epigr. ἐκ δίκλω ἰθέτα καθλυσις, est à καθίρχομαι, descendo, vel ex κ?ι & ἴλυσις, idem quod ἴλυσις, ἡ, verbale ab ἴρχομαι, V.

Καπιλακύα, Ion. pro καθιλακύα, perf. part. act. f. g. à καθέλκω, quod ex κ?ι & ἑλκύσω, capio, f. ἑλκύσω, p. ἧλκυκα, a. 2. ἧλαν q. ab ἄλαμαι.

Καθίμερ, indies, quotidie, singulis diebus, ⊙c. κ?ι & ἡμέρ, τό; V.

Κατημύμβ⊙, neglectus, contemptus: Item vilis; undè κατημυμβίως, contemptim, neglectim, cum neglectu, ⊙c. est part. præt. pass. & adv. à verbo καταμύσσω, lacero. Them. μύσω, f. ξω, mungo.

Καπιμύχθη, perf. part. pass. n. g. à καθμυχίσκω, absumo: ex κ?ι & ἀνθύσκω, idem. f. ἀνθύσω, p. ἀνθύκακα, & ἰωάλωκα· hinc perf. pass. ἠνθύκωμαι, σαι, ται, Th. ἀλίσκω, capio, f. ἁλώσω.

Καπίνυκα, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi καπανέω, idem quod ἐναίω, interficio, f. ἐναύσω, a. 1. ἐνάυσα.

Καπίνυκε, ας, ε, detuli, a. 1. ind. act. verbi κατοίσω. Th. φέρω, fero, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα, præt. m. Att. ἐνήνοχα.

Καπίνυμ⊙, ventus obnoxius, seu expositus, ventosus, ⊙c. ex κ?ι & νέω, μ⊙, Poëticè pro ἄνεμ⊙, ⊙c. V.

Καπίνυχα, præt. m. verbi καταφίρω, vide καπίνεγκα.

Καπίνυσας, ας, ε, a. 1. ind. act. à καπανύω, pervento, f. ήσω· ex κ?ι & ἀντάω, obviam venio. Th. ἀντί contrà.

Καπέκ⊙δηκ, digni sunt habiti, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi καθήκω, f. έσω, p. καθέκ⊙μαι. Th. ἄξι⊙, dignus.

Καθήνεν, imperf. act. verbi καπανδάω, idem quod Them. αἰανδάω, aspergo, perfundo.

Καθήρ⊙, dependens, demissus, ex κ?ι & δέω, tollo, erigo, ⊙c. V.

Καπαπάω, mitigo, placo: futur. άσω, vel ήσω. Th. ἤπ⊙, ε, ό, ἡ, clemens, mitis.

Καπαπέαντο, ter. plural. imperfect. ejusdem verbi Poëticè pro καπαπάοντο.

Καπαρήτο, imprecatus est, 3 sing. imperf. &

Καπαρκοπέμω, ω, ατο; aoristus primus verbi καπαρκομέω, quod ab ἀρκομέω· Them. ἀρκέω, ας, ἡ, preces, cirè.

Καθήρησα, ας, ε, aoristus. prim. ind. act. verbi καθαίρω, inanem reddo, aboleo: fut. ήσω, p. καθήρηκα· ab ἀρός, idem quod ἀερός, otiosus. Them. ἔργον, opus.

Καθῆρε, ter. singular. aoristi primi activ. verbi καθαίρω, appello, advenio: Them. ἀείρω, tollo: f. ἐρῶ, p. ἦρκα.

Καθῆρε, Ionicè pro καθήρει, ter. singular. imperfect. verbi καθαιρέω, dejicio, everto. à Themate, αἴρω, capio: futur. ήσω, part. ἁρήκας· aor. 2. ἕλον.

Καπρίθετο, ter. singular. imperf. pass. verbi Καπρίθω, Them. ἐρίθω, irrito, lacesso.

Καπρεμάω, ῶ; & καπρεμίζω, quiescere facio, sedo; ut X.en. Pæd. 7. βελόμ⊙ ἀυδὸ καπρεμῆσαι, pacare, ⊙c. ex κ?ι & ἠρεμέω, & ἠρεμίζω, ⊙c. vide.

Καπρηφ' pro καπρηφία, acc. sing. καπρηφίαν, dat. pl. Ion. à

Καπρηφής, ές, ό, ἡ, tectus. Th. ἰρέφω, f. ψω, rego.

Καθήρειπε, diruit, 3. sing. a. 2. verbi καπαρείπω. Th. ἐρείπω, everto: f. ψω.

Καθήρρεξεν, compulerunt, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi καπαρρέω, impetuosè dejicio: ex κ?ι & ῥέω, seu ἐρέω, dejicio, f. ξω.

Καπαρπαπέμω, ω, ατο, a. 1. m. &

Καπαρπαπέω, perf. inf. pass. verbi καπαρπάω, luxata membra in suum locum repono, perficio, f. ήσω, perf. pass. καθάρπαμαι. Th. ἁρπ⊙, ε, ό, ἡ, par, proprie de numero.

Καπαρπ⊙ῦ⊙, ν, ον, part. perf. pass. superioris verbi,

Καπαρτίζω, 2. sing. p. 1. m. verbi καπαρτάω; vide καπαρτέω.

Καθήρυδε, ut καθήρυδε ἄμπελο, vites uvis gravatæ, & sese demittentes præ pondere; i. e. αἱ βεθυσσεῖ, ἡ καπαρίσσει ἄμπελο; i. e. vites præ pondere defluentes; Hesych. quasi à καπαρίω, defluo, ⊙c. V,

Καθήσθον, ες, ε, imperf. act. verbi καθέζ⊙, e. medo. Th. ἵζω, edo: hinc ἐδίω, idem, f. ἴσω

Καθηχαύθλω,

Καπηχαύθλω, ης, η, a. 1. ind pass. verbi καπαυχένω, pudelacio. f. ωσω. p. καπήχυγκα. Th. αὐχέν⊙, ⊙, τὸ, turpitudo.

Καπήχυον, ες, ε, imperf. act. ejusdem verbi,

Καπήρεια, ας, ἡ, & Ion. καπηφέια, vultus demissus, seu pudor cum mœrore: à

Καπηφής, ές, ό, ἡ, subtristis, qui est vultu demisso ex pudore, ὑπὸ τῦ αἰδῶ τὰ φάη βάλλειν. Th. φάω, luceo.

Καπηφώς, masculus, a 1. part. act. à καπηφέω, sum vultu demisso, à καπηφής, quod vide.

Καπιπέω, & Ionicè καπηφέω, erecto vultu intueri non audeo, præ pudore scil. vultu sum demisso; ab eod. cum præced. V.

Καπηφώς, infames: à καπαφάω, increpo, taxo.

Καπήχω, instituo. f. ήσω. p. καπήχηκα. perf. pass. καπήχημαι, σαι, ται, cum accus. hinc καπήχησις, institutio: ex κ?ι & ἤχ⊙, sonus.

Καπαχέω, ᾶν, ών⊙, όν⊙, qui tradit elementa religionis: καπηχούμενος, ὑμένος, qui ea discit: CATECHUMENUS: part. præs. superioris verbi,

Καπηχὴς, sonorus, strepertus, Theocr. Idyl. 1. Unde καπαχίω, ῶ, sono, insono; item activè καπηχέϊν, peculiariter dicitur is, qui rem quampiam, insonat ejus auribus, quem docere vult; q. d. vivâ voce docere, seu erudire; item, καπηχούμην ὦμοι, personо; ut, καπηχῆσαι ταῦτα, aures meæ his vocibus personant; sic, καπηχεῖσθαι ἀεὶ πι⊙, dicitur is, cujus auribus, aliquid insonatur, qui aliqua de re docetur; apud Plat. Item, doceor, edoceor; cum accus. act. Apost. c. 18. Ut ὧδ' ἦ καπηχημέν⊙ πλὼ ὁδὸν τῦ Κυρίυ, edoctus viam Domini; item, disco prima rudimenta, &c. Ad Galat. c. 6. Unde verbale καπήχημα, sonitus, &c. Ex κ?ι & ἤχ⊙, unde ἠχέω, &c. V.

Καπήχησις, εως, ἡ, CATECHESIS, institutio, à 2. perf. perf. pass. καπηχέω, quod vide.

Καπηχητὴς, qui primùm elementa tradit; qui initiat, &c. Unde plur. καπήχηται, qui initiantur ex Dion. Areopag. verbale, à καπηχέω, V.

Καπήχθω, ης, ῆ, & in 1. pl. καπήχημεν, a. 1. ind. pass. verbi καπάγω, deduco. f. ξω. p. καπῆχα. a. 2. ind. act. καπήγαγον. a. 2. inf. καπαγαγεῖν. perf. pass. καπῆγμαι, ξαι, κ?ι. Th. ἄγω, duco.

Καπηχίζω, idem quod καπηχέω, & ab iisd. f. ίσω. perf. pass. καπήχισμαι, Angl. to catechisse.

Καπηχισμὸς, ῦ, ὁ, CATECHISMUS, idem quod καπήχησις· &

Καπηχὴς, ῦ, ὁ, CATECHISTA, idem quod καπηχέων· à perf. pass. superioris verbi.

Καπηχιτικὸς, ad institutionem pertinens illam, quâ, prima traduntur rudimenta; ab eod. cum præced.

Καπηφιώθη, su'pensi erant, 3. pl. imperf. pass. Dor, pro καπηφεώθη, verbi καπαιφέομαι, dependeo: ex κατὰ & αἴφω, in sublime tollo. f. ήσω.

Καθήσαν, & κάθηαν, mortuus est, per Sync. Æol. pro κατέθανε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi καπαθήσκω. Them. θνήσκω, morior, f. 2. m. θανέομαι. p. τέθνηκα. a. 2. ἔθανον.

Καπάθμι, Æol. Syncop. pro καπαβήμι, a. 2. inf. act. Ion. pro καπαθέναι, verb καπαβάσκω, depono. Them. βήμι, pono. f. βήσω. p. τέβηκα. a. 2. ἔβην, a. 2. m, ἐβήμην.

Κάτθεο, depone, itidem pro καπάθεο, Ion. pro καπάθεσο, vel καπάθε. a. 2. imperat. m. ejusd. verbi.

Κᾶπ, Attica est Synalæphe, pro κ?ὶ πι, & adhuc, amplius, &c. Item, κᾶπ μᾶλλο τε, atque adeo, &c.

Καπάπλω lædo, corrumpo; Od. β. ex κ?ι & ἰάπλω, V.

Καπίασι, descendunt, 3. pl. ind. præs. verbi κάτημι. Them. εἶμι, eo. At καθίᾶσι, dimittunt, 3. pl. ind. à καθίημι. ab ἵημι, mitto. Th. ἴω.

Καπιδεῖν, 2. 2. inf. act. à καπείδω, perspicio. Them. εἶδω, scio. f. εἴσομαι. a. 2. εἶδον & ἴδον.

Καπιδόντες, nom. pl. a. 2. part. καπιδών. ὁ⊙, ab eod. verbo.

Καπίνυα, redire, præs. inf. ex κ?ι & ἴημι, proëimi, eo.

Καπίζειν, Ion. pro καθίζειν, collocare. Th. ἵζω, sedere facio. hinc κάπισεν, collocavit, a. 1. ind. act.

Καπιθὺ rectà, è regione. Th. ἰθύς, rectus.

Καπιθύω, dirigo, rego, moderor; item, modulor; Epigr. ex κ?ι & ἰθύω, V.

Καπικαθίην, Ion. pro καθικαθίειν, idem quod ἱκαθίω, supplico. Them. ἱκάνω, supplex.

Καπίλλα, in Lex. Paul. exp. καθείργω, ex κ?ι & ἴλλω; V. Item, καπιλλαίνω, καπλαπίω, & καπιλλόπθω, dejectis oculis irridere, &c. Est κ?ι, ἰλλαίνω, ἰλλαπίω, & ἰλλόπθω, V.

Καπίλυε, limo, obvolvo, oblimo, &c. Unde part. pass. καπιλυθείς, limo obductus, apud Xen. in Æson, ex κ?ι & ἰλύς, unde ἰλύω, V.

Καπίόντα, acc. sing. vel pl. n. g. part. a. 2. act. ab εἶμι, eo. a. 2. ἴον.

Καπόω, rubigine vitio & consumo. f. ώσω. p. καπήκα. perf. pass. καπώμαι, σαι, ται. Th. ἰός, ὁ, rubigo.

Καπιπαζεύδ⊙, Ion. pro καθιπαζεύδ⊙, per-equitare. Th. ἵππ⊙.

Καπρῶ Ion. pro καθιερῶν, consecrare, ab ἱερόω, idem. Th. ἱερός, sacer.

Καπίσευδε, Ion. pro καθίσευδε, constitui, esse. Th. ἵσημι, statuo.

Καπίσαν, Ion. pro καθίσαντο, 3. pl. imperf. pass. verbi καθίζημι, quod vide.

Καπίσχε, Ion. pro καπασχεῖν, appellere, quod vide.

Καπόσχ⊙, macer, gracilis; unde καπσχαίνω, & καπσχάω, emacio, exenuo, &c. Ex κ?ι & ἰσχνός, unde ἰσχναίνω, & ἰσχνόω, &c. V.

Καπσχόμην, viribus alicujus opprimor, vel, vincor; cedo, apud Diod. est pass. à seq. act. καπισχύω, V.

Καπισχύω, invalesco, prævaleo, cum gen. impers. καπίσχυεν, ες, ε. f. ύσω. p. καπίσχυκα. Th. ἰσχύς, ύ⊙, ἡ, robur.

Καπίχω, & καπίχομαι, coerceo, detineo, teneo, sisto, &c. Idem quod, ab & pro, καπέχω: de navi appello; ut, ὑᾶ καπισχέμεναι, appellere navem; Hom. Sic. καπίχουσι νῆες, subsisterent naves; Thucyd. & καπίσχειν ἐς τὰς νήσυς, Insulas tenere, i. e. appellunt; Idem. Ex μ?, & ἴσχω, pro ἴχω, &c. V.

Καπιὼν, ὀντ⊙, descendens, revertens. part. a. 2. act. ab εἶμι, eo. a. 2. ἴον.

Καπίω, 3. sing. perf. pass. verbi καπίω, quod vide.

Κάπ⊙δος, ῦ, ἡ, Ion. pro κάθ⊙δ⊙, reditus. Th. ὁδός, ἡ, via.

Καπ⊙δυνία, dolore conficio, & in pass. καπ⊙δυάομαι, dolore conficior, & crucior; ex κ?ι & ὀδύνη; unde ὀδυνάω, &c. V. Sic, καπ⊙δύρομαι, defleo, deploro, delamentor, &c. Ex κ?ι & ὀδύρομαι, V.

Κάποιδα, novi, scio; ut, apud Soph. ἐν κάποιδ' ὅπως λέγεις; ex κ?ι & ὄιδα, idem V.

Καποικὲς, ά⊙, vel καποικὶς, ίδ⊙, domesticus, ædes habitans; ut, ὄρτις καποικὶς, apud Nic. in Ther. est à seq. καποικος, V.

Καπικίσια, τὰ, feriæ, quæ celebrari solebant, ob loci alicujus habitationem; seu, festa quæ quotannis agebantur eo die, quo quis habitatum alio quò venerat; est ab iisdem itidem cum seq. V.

Καποικία, habito, commoror. f. ήσω. p. καπώκηκα. a. 1. καπώκησα. a. 1. inf. act. καποικῆσαι. cum accus. vel seq. ἐν, διὰ, καποικήσαπω. 3. sing. a. 1. imperat. act. ab οἰκία. Th. οἶκ⊙, domus.

Καποικῶν, Dor. pro καποικεῖν, incolere, ejusd. præs. inf.

Καποίκησις, εως, ἡ, domicilium: à καποικέω, quod vide.

Καποικητήριον, τὸ, domicilium; &

Καποικία, ας, ἡ, habitatio: ab eod. verbo & Them.

Καποικιδί⊙, domesticus: ab eod. Th.

Καποικίζομαι, habitatum mittor, seu, deducor, habitatio mihi datur; unde ὁι καποικιζόμενοι ⊆ρατιῶπαι, milites, quibus, habitationes in urbibus, cum agris distributi erant; est pass. à seq. act. V.

Καποικίζω, f. ίσω, habitare facio, ab οἰκίζω, idem. Th. οἶκος, domus.

Καποικὶς, vide suprà in καποικὲς.

Καποίκισις, & καποικισμὸς, collocatio in ædibus, seu, in domicilio; ut καποικισμὸς τῆς πόλιος, ipsa actio condendi urbem; situs urbis, seu congregatio domorum hominumque, &c. Plat. sunt verbalia, à præced. καποικίζω, V.

Καποικοδομέω, inædifico, vel simpl. ædifico, ex κ?ι & οἰκοδομέω, V.

Καποικονομέω, dispenso; Plut. καποικονομεῖν πὼ ὥϛε ταῦτα χρεῖαν, tempora rerum agendarum partiri, &c. Ex κατὰ & οἰκονομία, V.

Κάτοικος, ε, ὁ, ἡ, incola, ab cod. Th.

Κατοικέω, habitor, & incolor; Aristot. Pol. 1. κατῴκημαι, sedem alicubi habeo, & veluti collocatus sum Thuc. l. 3. & 5. est pass. ab act. κατοικίω, V.

Κατοικοφθορία, domum & familiam penitus everto, rem familiarem exhaurio; impropriè, apud Plut. κατοικοφθόρει τὴν πόλιν, exhausit vires civitatis; ex κατὰ, & οἰκοφθορία, vide.

Κατοικτείρω, idem quod οἰκτείρω, miseretor. Th. ὄικτος, misericordia.

Κατοικτίζω, idem quod κατοικτείρω, & ab eo. Th.

Κατοικτίζομαι, commiseror, idem quod præced. Act. κατοικτίζει sed præterea κατοικτίζεται, exponitur etiam misericordiam implorare, &c.

Κατοίκτισις, εως, ἡ, & κατοίκτισις, commiseratio, miseri cordia; Xen. Cyrop. 6. sine verbalia, à κατοικτίζω, & κατοικτείρω, &c. Quæ vide.

Κατομώζω, in ejulatus erumpo, gemo, ejulo, &c. ex κατὰ & ὀιμώζω, vide.

Κάτοινος, qui subinde in vino bibendo occupatur; vinolentus, ebrius; vino obrutus, &c. Unde κατοινόομαι, inebriari, ex quo part. præt. κατῳνωμένος, vino obrutus. Poll. l. 6. ex κατὰ & οἶνος, V.

Καυχάομαι, arroganter de me sentio. Th. ὕω, puto.

Κατοίχομαι, morior. Th. ὄιχομαι, abeo. f. οἰχήσομαι. p. ᾠχωμαι,

Καπιχήμενος, η, mortuus, ejusd. præs. part.

Κατοιωνίζομαι, augurium capio, auguro; ex κατὰ & οἰωνὸς, unde οἰωνίζω, V. Sic, κατοκλάζω, incurvo genua, seu, flecto; Theogn. ex κατὰ & ὀκλάζω, V.

Κατόκνει, præs. imperat. act. à seq.

Κατοκνία, terg. verser, piget me, timeo. Th. ὄκνος, pigritia.

Κατολιγωρία, prorsus negligo, & contemno, Polyb. ex κατὰ & ὀλιγωρία, parvam curam habeo; ex ὀλίγος, parvus, & ἀρέω, ῶ, curam gero, &c. V. Sic, κατολισθαίνω, delabor, illabor; item recido, devenio; unde κατολίσθησις, dilapsus; ex κατὰ & ὀλισθάω; unde ὀλισθέω, & ὀλισθαίνω, &c. V. Sic etiam, κατολυφέρομαι, deploro, defleo, ab ὀλοφύρομαι, V. Item, κατόμβρος, imbre madens; item humidus; unde, κατομβρίω, imbre madefacio, rigo, aut humecto; & simpl. madefacio, in pass. κατομβρίομαι, ῦμαι, imbre madefio, ex κατὰ & ὄμβρος; unde ὀμβρίω, &c. V.

Κατόμνυμι, dejero. Theo. ὄμνυμι, f. ὀμόσω, juro.

Κατομφάλιος, qui est juxta umbilicum, seu ad umbilicum pertinens; ex κατὰ & ὀμφαλὸς, V.

Κατονειδίζω, probris increpo, vitupero, exprobro, &c. Ex κατὰ & ὀνειδίζω, V. Sic, κατονδόομαι, inculam (seu, machinam talem tractoriam) verso, & circumago; idem quod ὀνδέω, ab ὄνδα, & Th. ὄνος, V. Item, κατονομάζω, denomino, nomino; ut, κατονομάζεσθαι τοῖς πάθεσι; qui denominatur ab affectibus; item, destino; ut, κατονομαζόμενα τοῖς Διὸς; Diis destinata; Polyb. l. 5. Unde κατονομασία, denominatio, appellatio, &c. Ex κατὰ & ὀνομάζω, V. Sic etiam, κατονύομαι, & in act. κατονόω, vitupero, carpo; vilipendo, sperno, despicor, &c. Ex κατὰ & ὀνὰω, idem cum Th. ὄνομαι, vitupero, &c. V.

Κάτοξυς, peracutus; ut, κατοξεῖα βοὴ, peracutus clamor; Aristoph. in Vesp. Sic, κατοξὺ νόσημα, apud Medicos, est peracutus morbus; ex κατὰ & ὀξὺς, vide.

Κατοπάζω, persequor, expello: κατοπάζει, 3. sing. sub. ab ὀπάζω, persequor. f. σω.

Κατόπιν, adv. in posterum, à tergo, post. Th. ὀπίσω, retrorsum.

Κατόπιθεν, & -ιδεν, Poëtis etiam, à tergo, p st, ab eod. Th.

Κατοπτάω, inasso, pertorreo; item, κατοπτῶ, pertostus, valde tostus; Diosc. l. 1. ex κατὰ & ὀπτάω; unde ὀπτὸς, &c. V.

Κατόπτομαι, perspicio, video, cerno; ex κατὰ & ὄπτομαι, unde seq.

Κατοπτή, τὰ, conspicua; est neut. plur. à neut. sing. κάτοπτον, manifestum, è conspectu, seu è regione, &c. à seq. masc. κατόπτης, consp cuus, &c. V.

Κατοπτάω, aspicio, animadverto: &

Κατοπτής, οῦ, ὁ, speculator, explorator; ab ὄπτομαι, video.

Κατοπτήρ, instrumentum, quo anum diducunt, sed ità inflammatam, & angustatam, ut per eam egredi excrementa alvi non possint; apud Gal. & Hippocr. ab eod.

Κατόπτευσις, aspectus; item, κατοπτία, speculatio, contemplatio; Metc. Trallm. utrumq; verbale, à κατοπτεύομαι, lustror, à speculatore video; ab act. præced. κατοπτεύω, V.

Κάτοπτος, conspicuus: ab eod. Th. sed pertostus, ab ὀπτὸς, assus: cujus Them. ὀπτάω, torreo.

Κατοπτρίζω, imagines seu reflectiones facio in modum speculi. f. ίσω. p. κατοπτρικα. præs. m. κατοπτρίζομαι, intueor, tanquam in speculo. cum acc. &

Κατοπτρικός, ὴ, speculatis, κατοπτρικὴ (sc. τέχνη) CATOPTRICA, pars optices, quæ reflectiones depiehendit, a seq.

Κάτοπτρον, ν, τὸ, speculum. Them. ὄπτομαι, video.

Κατοπτρικῶς, speculari ratione; adv. à præced. κατοπτρικὸς, V.

Κατοργάω, unde κατοργᾶν, Hesych. exp. ὑπερκαμάτειν, delaborare, vigorem amittere; sic, κατοργᾶν, i. e. γυναικωμανῶ, ex κατὰ & ὀργάω, V. Sic, κατοργιάζω, orgiis initio, vel, ad orgia, & sacra, præparo; part. pass. κατοργιασμένος, initiatus, consecratus, devotus; ex κατὰ & ὀργιάζω, V.

Κατορθόσαι, acc. sing. f. g. part. præt. act. κατορθώς, præs. inf. act. κατορθᾶν, 3. pl. præt. ind act. à

Κατορθόω, erigo, cum virtute aliquid gero, corrigo. f. ώσω. p. κατορθωκα. Th. ὀρθός, rectus.

Κατορθόομαι, ῶμαι, felici successu geror; Thuc. l. 8. Sic Herodian. l. 3. τὰ ὑμῖν διάφορα κατορθῶται, quæ fortissime prosperrimeq; gestistis; est pass. à præced. act. V.

Κατορθωμα, ατος, τὸ, officium, præclarum aliquod factum, in dat. pl. κατορθώμασι quod ex

Κατορθωσις, εως, ἡ, recta effectio; correctio: à perf. pass. superioris κατορθόω.

Κατορθωτὴς, moderator, rector, institutor; item κατορθωτικὸς, qui rectè efficere omnia solet, ad res feliciter gerendas, idoneus; Aristot. l. 2. c. 3. Utrumq; itidem, ab eod. cum præced.

Κατορρᾴδέω, vehementer timeo: ab ὀρρᾳδία metuo. Th. ὀρρὲς, serum lactis.

Κατορυκτὸς, κατόρυξ, & κατώρυχος, defossus; verbalia, à seq. κατορύσσω.

Κατορύσσω, perfodio, defodio, obruo. Th. ὀρύσσω, fodio. f. ξω. p. ὄρυχα. & Att. ὀρώρυχα. a. 2. ὤρυγον.

Κατόρυξις, ἡ, defossio, ipsa actio defodiendi; item, id quod defossum est, &c. Verbale, à præced. κατορύσσω, V.

Κατορχέομαι, saltationibus demulceo; item κατορχέομαι τινος, in contemptum & contumeliam alicujus saltо; item, passivè saltationibus afficior, &c. Ex κατὰ & ὀρχέομαι, V.

Κατορχίτης ὄινος, dicitur συκίτης ὄινος; i. e. vinum, quod è ficubus fit, propterea quòd lenitudine suâ demulceat. Dicse. l. 5. c. 41. à præced. κατορχέομαι, V.

Κατεορύχθαι, ejusd. pluisq. p. inf. pass. Att.

Κατυλὰς, άδος, ἡ, obscurus, opacus; ut κατελαὲ νύξ, i. e. σκοτεινὴ, quasi κεκαλυμμένη καὶ καθειργμένη, nox opaca & obscura, &c. Est à verbo κατύλλω, quod vide; vel est ex κατὰ & ὀλὸς, ὴ, ὸν, perniciosus, exitialis, noxius, &c. à Th. ὄλλυμι, &c. V.

Κατυλόω, (idem cum ἀπυλόω) cicatrice obduco, sive, ad cicatricem perduco, &c. Unde κατυλωτικὸς, cui vis est cicatricem inducendi; ex κατὰ & ὕλη, unde ὑλόω, &c. V. Sic, κατυρίω, meio contrà; permeio, Aristoph. ex κατὰ & ὄρος, ὁ, unde ὀρίζω, &c. V. Item, κατοφελῶ, debeo; ex κατὰ & ὀφελῶ, V. Sic etiam, κατερυδομαι, & κατοφυδομαι, ῶμαι, supercilium tollo, seu attevo; ex κατὰ, & ὀρρὺς, unde ὀρρυδόω, ὀρρυδόομαι, &c. V.

Κάτοχα, terebri pars, quæ manu tenetur, &c. ab eod. cum seq.

Κατοχὴ, ἧς, ἡ, detentio: à κατέχω, quod vide.

Κατόχιμος, sive κατόχιμος, ος, ὁ, ἡ, ὁ, fanaticus, numine afflatus; (qui & κατέχατος dicitur) Item, κάτοχος, ος, ὁ, ἡ, qui tenetur, seu capitus tenetur; item, tenaciter hærens; sed in plur. masc. κάτοχοι, peculiariter dicuntur afflati, & instincti numine, ut περφῆ ἐνθουσιῶντες, ἢ ἔνθεοι; Plut. de def. Orac. Item, apud Medicos, κάτοχοι vocantur, qui morbo illo, cui κατοχὴ.

κατοχὴ, & κάτοχος, nominatur, (affectus scil. quidam, cerebri posteriora, ut plurimùm occupans) correpti sunt, & quasi detinentur; item, κατοχὴ, accipitur, pro afflatu, instinctuque numinis, quo occupatus quis, dicit, seu facit aliquid, &c. Omnia itidem, à κατέχω, V.

Κατοψοφαγίω, opsonia comedo; & κατοψοφαγία, opsoniorum devoratio; ex κατὰ & ὀψοφαγία, & -γία, &c. Vide.

Κατόψιος, oculis subjectus, seu, expositus; conspicuus: ut apud Buryp. in Hippol. κατόψιος Παλλάδος, exp. è regione Pallacis, &c. Est à verbo κατόπομαι, perspicio, &c. V.

Καπαύω, extendo; item, explico, expedio; est per sync. pro καταπανύω; ex κατὰ & πανύω, V.

Καπήτηρος, ου, ὁ, Att. pro καπήτωρ, stannum: à κάπατος, meretrix, argentum enim videtur & non est.

Καπύπαιδαι, plangere, & præ mœrore corpus percutere. Poët. sync. pro καταπύπαιδαι. Th. πύπτω, verbero, pulso.

Καπίω, confuo, seu, reficio confuendo, & quidem, ut veteramentarii dicunter attrita calceamenta reficere; item Metaph. pro struere, & machinari; est Atticè pro καπύω, id V.

Κάπυμα, τὸ, (sive κάπυμα,) corium; utpote, quo calcei solent καπυίδιον, solea; Dioic. l. 2. ἀπὸ τῶν καπυμάτων πωλικῶν δέρματα, i. e. coria è veteribus soleis, &c. Est itidem pro κάωυμα, à Th. καπύω, V.

Καπῶ, Dor. pro κατὰ τὸ contrà, &c.

Καπώρη, Ion. pro καθώρα, super, supra, quod vide; hinc καπωρίτερος, Ion. pro καθυπερτέρος, superior.

Καπυπνόω, obdormivisse, a. 1. inf. verbi καπυπνόω, Ion. pro καθυπνόω. Th. ὕπνος, somnus.

Καπύω, (idem cum ἀπυλόω) cicatrice obduco, sive, ad cicatricem perduco, &c. Unde καπυωτικὸς, cui vis est cicatricem inducendi; ex κατὰ & ὕλη, unde ὑλόω, &c. V. Sic, καπυρίω, meio contrà; permeio, Aristoph. ex κατὰ & ὄρος, ὁ, unde ὀρίζω, &c. V. Item, καπυφελῶ, debeo; ex κατὰ & ὀφελῶ, V. Sic etiam, καπερυδομαι, & καπυφυδομαι, ῶμαι, supercilium tollo, seu attevo; ex κατὰ, & ὀρρὺς, unde ὀρρυδόω, ὀρρυδόομαι, &c. V.

Κάτοχα, terebri pars, quæ manu tenetur, &c. ab eod. cum seq.

Καυάξ, vel καυὴξ, larus. Est & κάηξ.

Καυάξαις, corrupte eris, 2. sing. a. 1. opt. act. pro καταξαις, sublato τ, & adjecto υ, Æol. (ut in ἀὴρ, pro ἄηρ.) verbi καταγνυμι, f. ἄξω. Th. ἄγω, vel ἀγνυμι, frango. A ii a καυάζω, concutio, formant.

Καυθήσεται, ης, ῃ, f. r. pass. verbi καίω, uro. f. καύσω. perf. pass. κέκαυμαι. a. 1. pass. ἐκαύθην. a. 2. pass. ἐκάην. f. 1. pass. καυθήσομαι.

Καυδμὶς, vel καυδμὶς, ῖδος, ἡ, uredo; arborum quarundam morbus; Theophr. Hist. Plant. l. 4. c. 17. est à Th. καίω, fut. καύσω, &c. V.

Καυκάλιον, vas quoddam: q. à καυκίον.

ΚΑΥΚΑΛΙΣ, ίδος, ἡ, CAUCALIS, herba quædam, daucus sylvestris, A ii ergo quasi καυκάδις.

Καυκίον, ε, τὸ, calix.

ΚΑΥΚΙΣ, ίδος, ἡ, calceamenti genus, aliter βαυκὸς.

Καυκίζομαι, signif. saltare, & quidem lascivius, apud Athen. l. 4. à præced. Th. καυκὶς, ίδος, &c. V.

Καυλὸς, οῦ, caulesco; item, καυλόδην, in modum caulis; unde καυλοδὸν κατάγμα, est fractura ossis, per transversum facta. fracti ossis partes, ità separans; ut, è directo non jaceant, &c. Gal. l. 6. Meth. Item, καυλίας, ου, ὁ, caulias, seu eus ex caule laserpitii; Theophr. l. 6. c. 3. Sic & καυλικὸς, ὴ, ὸν, cauliculaceus; item, καυλὸς, cauleus; Luc. Sic, καυλὼν, & καυλίσκος, ου, ὁ, cauliculus, parvus cauliculus, Dioic. Omnia, à Th. seq. καυλὸς, V.

Καυλοπώλης, qui caules venditat, Poll. l. 7. c. 30. Ex καυλὸς & πωλέω, unde πώλης, &c. V.

ΚΑΥΛΟΣ, ὴ, ὸν, CAULIS, scapus in herbâ: hastæ extremitas, quæ cuspidi immittitur: & ensis pars quæ manubrio inditur, venis.

Καυλώδης, ους, ὁ, ἡ, ὸν, q. d. caulosus, vel caulaceus; qui caule magno est; & in compar. Dioic. l. 2. καυλωδέστερος, qui caule est ampliore; item, καυλώτος, ὴ, ὸν, q. d. caulatus; i. e. caulam habens; Athen. l. 9. utrumq; à Th. καυλὸς, V.

Καῦμα, ατος, τὸ, æstus, incendium; à καίω, f. καύσω, uro.

Καυματίζω, terrefacio. f. ίσω. a. 1. ἐκαυμάτισα. a. 1. inf. act. καυματίσαι. a. 1. ind. pass. ἐκαυματίσθην, ης, η, correx. à us sum. Th. καίω.

Καυμασία, ἡ, pileus latus, ad arcendum solis æstum; verbale, à καυματίζω.

Καυματώδης, ους, ὁ, ἡ, ὸν, æstuosus; à præced. καῦμα, ατος, τὸ, V.

Καυνάκη, ης, ἡ, vestis stragula, vel vestimentum ab altera parte villosum. Alii leg. καυδάκη. Them. νάκος, pellis cum suo villo.

Καυνίσαι, sive, καυνίσαι, sorii; (i. e. κληρώσασθαι, est inf. a. 1. quasi, à καυνίδω, vel καυνίζω, sortior; à Th. seq. καῦρος, V.

ΚΑΥΝΟΣ, ου, ὁ, sors: κλῆρος. sed

Καυνὸς, malus, q. à καυὸς, vanus.
Καυσὲς, ὕ, ὁ, malus: q. à καυτὸς
Καυδμὸς, vide supra in καυθμὸς.
Καυσία, ας, ἡ, CAUSIA, pileus latos margines habens ad prohibendum solis æstum: &
Καῦσις, ιος, ἡ, exustio. Them. κεῖω, uro, f. καύσω.
Καύσιμος, ν, ὁ, ἡ, aptus ad comburendum, qui uti & cremari potest, s. cumburi; ut καύσιμα ξύλα, ligna comburenda, sic, καύσιμος ὕλη; i.e. materies ignis; i. e. lignum; verbale, ab eod. Th. V.
Καῦσος, ου, ὁ, æstus; febris ardens: & inde,
Καυσόω, ῶ, inflammo, f. ώσω, p. κεκαύσωκα, præt. pass. καυσώμαι, ώμαι. Th. καίω, uro.
Καυσῶμαι, ardore inf stor rimio, calore extremo corripior, & uror, sive æstuo; plerumq; de ardoribus in corpore humano dicitur, quales, febribus plerumq; ardentibus, contingunt. Gal. & Dioſc. est pass. à præced. act. V.
Καυσηρὸς, ardens, fervens: à καίω, uro.
Καυσητὸς, ardens, fervens, (idem quod præced. καυσηρὸς, V.) Ut, καυσητὸν μάχῃ, Il. δ. ab eod. Unde etiam καυσήτιον, ου, τὸ, locus ubi inuruntur stigmata, & terrum, quo inuruntur, &c. Luc. Item, καυσητιάζω, idem quod καυτηριάζω, id V.
Καῦστις, seges adulta, & sole adurente, matureſcens; item, fœnum, solis ardore, inareſcens, ac veluti torreſcens; Heſych. ab eod.
Καυστικὸς, ή, urendi vim habens, CAUSTICUS Plin. &
Καυστὸς, ὴ, cremabilis, crematus: ab eod. Them.
Καύσω, incendam, f. 1. act. à καίω, uro.
Καυσώδης, ες, ὁ, ἡ, æstuosus, ardens, ut καυσώδης χόλος: & καυσώδης πυρετὸς, quæ & καῦσος dicitur, febris ardens; item, καύσωμα, τὸ, ardor, æstus; item, πύρωσις, inflammatio, &c. Utrumque, à καῦσος & καυσόω, V.
Καύσων, ωνος, ὁ, æstus. ab eod. Th.
Καυσώνιος ῥόμβος, lex incendendi, &c. à præced. καύσων, V.
Καύτας, α, ὁ, Dor. pro καύτης, ου, ὁ, combustor. Th. καίω, uro.
Καυτὴρ, ῆρος, ὁ, CAUTER, cremator, à καίω, uro.
Καυτηριάζω, cauterio, ampuro, reſeco, f. άσω, p. κεκαυτηρίακα. perf. pass. κεκαυτηρίασμαι. perf. part. pass. κεκαυτηριασμένος, cauterio reſectus: à
Καυτήριον, ου τὸ, CAUTERIUM. Th. καίω, f. καύσω, uro.
Καυτικὸς, ή, ὁ, urendi, seu adurendi vim habens; sic, καυτὸς, ὴ, ὁ, ustili: idem quod καυστὸς, &c. omnia, ab eod. Th. καίω, fut. καύσω, &c. V.
Καὐτὸς, p. ο. ὼ αὐτὸς, & ipse.
Καύχα, ας, ἁ, Dor. pro καύχη, ης, ἡ, jactantia, gloriatio. Th. καυχάομαι.
Καυχάεσαι, ᾶσαι, gloriaris, pro καυχᾶαι, καυχᾷ, 2. sing. præſ. pass. ſeq.

ΚΑΥΚΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, gloriori καυχᾶσαι, 2. sing. præſ. ad formam ἵστημι, σαι, f. καυχήσομαι. a. 1. m. ἐκαυχησάμην, ω, ατο, 2. 1. sub. m. καυχήσωμαι, ῆται.
Καυχάς, άδος, ἡ, jactatrix, Pind. à præced. Th. V.
Καυχᾶσαι, gloriaris, 2. sing. præſ. ejusd. verbi.
Καύχενα, cervicem, accuſ. sing. pro ὐχένα ab ἀυχέω, ένος, ὁ, cervix.
Καυχίομαι, Dor. pro καυχάομαι.
Καύχη, jactatio; idem quod seq. καύχησις, V. Item, καυχηματίας, ου, ὁ, gloriosus, jactator, à seq. καύχημα, V.
Καύχημα, ατος, τὸ, gloriatio; item id de quo gloriatur quispiam: &
Καύχησις, εως, ἡ, gloriatio, ostentatio: à perf. pass. verbi καυχάομαι.
Καφία, spiro: f. ήσω, à κάπω, flo: f. ψω. p. κέκαφα, inde καφέω. perf. part. κεκαφηκὼς. & per Crasin κεκαφὼς, ότος, spirans. Inde Angl. to gape.
Καφὶς, ὶδος, Dor. pro Κηφὶς, ὶδος, ὁ, CEPHESIUS: à Κηφισὸς τῆς Ὀρχομενίων πατρίδος.
Καφισὸς, οῦ, ὁ, Dor. pro Κηφισὸς, οῦ, ὁ, Bœotiæ fluvius.
Κάφος, flatus; idem quod, & pro, κάπος verbale, à κάπω, spiro. V.
Κάφυρα, ας, ἡ, CAPHURA: quæ vulgò camphora: ab Heb. כפר idem.
Καχάζω, f. σω, & Dor. ξω, CACHINNOR: idem quod καγχάζω, extrito γ, per onomatopœam factum.
Καχαξῶ, Dor. pro καχάζω, cachinnos edam: f. 1. ejusd. verbi.
Κάχαρις, sic dicitur imaguncula, seu pupa, ex cera alba, aut auro, puellarum ludicrum; Heſych. fortaſſe, quasi κήρρεις, ex κηρὸς, cera, & Th. χάρις, V.
Καχεκτία, malo. corporis habitu laboro: &
Καχέκτης, ου, ὁ, & κάχεκτος, ου, ὁ, ἡ, malè habitus, talidus: &
Καχεξία, ας, ἡ, mala corporis habitudo: à κακὸς, malus, & ἕξις, habitus, cujus Th. ἔχω, habeo.
Καχεταιρεία, ας, ἡ, malum consortium: ex κακὸς, malus, & ἑταιρεία, sodalitas. Th. ἑταῖρος, sodalis.
Καχεταιρὴς, ejusd. gen. sing. Ion.
Καχεταιρία, Theogn. idem quod præced. καχεταιρεία, & ab eod. V.
Καχήμερος, cui malus, seu infelix est dies; in Epigr. l. 1. ex κακὸς & ἡμέρα, V.
Καχθὲς, pro χθὲς, idem quod χθὲς; & heri, &c. V.
Καχλάζουσα, ας, ἁ, Dor. pro καχλάζουσα, ἡ, Lullens, præſ. part. f. gen. à
Καχλάζω, strepito, reſono: unde Angl. to cackle: à seq. Th.
ΚΑ'ΧΛΗΞ, ηκος, ὁ, lapillus, calculus.
Καχλαίνω, turbo, à præced. καχλάζω, V. à quo etiam est verbale, κάχλασμα, ατος, τὸ, strepitus & sonitus, quem ex καχλαμοῖς, (i.e. lapilli, seu calculi in maris littoribus) à fluctibus agitati, cient; Il. φ. &c.
Καχρυόεις, & καχρειόεις, εσσα, ὁ, ἡ, similis τῇ κάχρυϊ, seu hordeo tosto; sed καχρυόεσσα ῥίζα dicitur à Nicand. in Ther. cachryferi rosmarini radix; item, καχρυδίας, sive καχρυδίας πυρὸς, triticum simile huic hordei generi; & καχρυδίας ἄρτος, panis ex hordeo tosto; Item, καχρύδιον, ου, τὸ, granulum hordei tosti, seu, hordeolum tostum, &c. Aristot. & Theophr. Omnia à seq. Th. κάχρυς, vide.
ΚΑ'ΧΡΥΣ, seu κάχρυος, υος, ἡ, hordeum in furno tostum; item rorismarini semen: quasi à καίω & χέω, ob ustum colorem. Est & κάχρυς, quod pilulæ ferè formâ, in quibusdam nascitur arboribus: ut robore, abiete, nuce, &c.
Καχῳπὸς, suspiciosus, qui pravè suspicatur de re; item, passivè, de quo mala suspicio est, Plat. & Aristot. ex κακὸς, & ὑπόπτης, seu ὕπαρτος, &c. V.
Καχυπόπτης, mala suspicans; unde καχυποπτεύειν, mala suspicari, Aristoph. in Ran. &c. Ex κακὸς & ὑπόπτης, V.
Κάψα, ης, ἡ, capsa, quod Græci posteriores à Latinis accepisse unt. q. κάμπλα, à κάμπτω, quod ex flexis lignis fiat.
Καψάκη, ἡ, idem quod κάψα, cista, theca, παρὰ τὸ κάπτω τὸ ἐδίω. Suid. utpote in quam ponuntur edulia; item, καψάκιον, capsula; diminut. à κάψα, V.
Καψάκης, ου, ἡ, idem.
Καψιδεώτης, teste Poll. l. 7. c. 16. à mediæ comœdiæ scriptoribus, dictum fuit, quod postea ζυθήριον, sudatorium, παρὰ τὸ κάψαι τὸν ἱδρῶτα; quoniam sudorem imbibit, & veluti devorat; à κάψις, & ἰδρὼς, V.
Κάψις, voratio; item, morsus; verbale, à Th. κάπτω, V.
Κάω, (unde a. 1. ἔκηα, & a. 2. pass. ἐκάην, & f. 2. καήσομαι) idem quod καίω, uro.
ΚΕ', & sequente vocali κὶ, in carmine idem valet, quod in prosâ ἂν potentiale.
Κεάζω, findo: f. άσω· hinc κέαστ, 3. sing. a. 1. Ion. pro ἐκέασε. Th. κέω, findo.
ΚΕΑ'ΝΘΟΟΣ, spina quædam: an quia κέει ἀνάθεν, suprema parte pungit?
Κεάζομαι, dispergor, disjicior, Il. o. est pass. à seq. κεάζω, vi. Item κεάω, dissipo, idem quod seq. κεδάω; vide.
Κεάδασπτος, a. 1. part. pass. à κεδάζω, vel κεδάω, pro σκεδάω, dispergo.
Κεδάω, pro σκεδάω, quod vide.
ΚΕ'ΔΜΑΤΑ, ων, τὰ, diuturni ex defluxione affectus.
Κεδματώδια, τὰ, dicuntur, quæ ad τὸ κεδματῶν naturam, proximè accedunt, similia τοῖς κέδμασιν, affectibus, scil. ex defluxione, cum in omnibus articulis, cum præcipuè circa coxendices; ut Gal. tradit in Lex. Hippocr. est à præced. Th. κέδματος, V.
Κεδνὴ, castæ, prudentis, dat. sing. à κεδνὸς, ὴ, όν, d gnus, cujus cura habeatur. Them. κῆδ, ος, τὸ, cura.
Κεδνὸς, ὴ, όν, venerandus, inclytus: sumilis τῇ κέδρῳ, seu hordeo tosto; sed καχρυόεσσα ῥίζα dicitur à Nicand. in Ther. cachryferi rosmarini radix; item, καχρυδίας, sive καχρυδίας πυρὸς, triticum simile huic hordei generi; & καχρυδίας ἄρτος; panis ex hordeo tosto; Item, καχρύδιον, ου, τὸ, granulum hordei tosti, seu, hordeolum tostum, &c. Aristot. & Theophr. Omnia à seq. Th. κάχρυς, vide.
ΚΑ'ΧΡΥΣ, seu κάχρυος, υος, ἡ, hordeum in furno tostum; item rorismarini semen: quasi à καίω & χέω, ob ustum colorem. Est & κάχρυς, quod pilulæ ferè formâ, in quibusdam nascitur arboribus: ut robore, abiete, nuce, &c.
Καχῳπὸς, suspiciosus, qui pravè suspicatur de re; item, passivè, de quo mala suspicio est, Plat. & Aristot. ex κακὸς, & ὑπόπτης, seu ὕπαρτος, &c. V.
Καχυπόπτης, mala suspicans; unde καχυποπτεύειν, mala suspicari, Aristoph. in Ran. &c. Ex κακὸς & ὑπόπτης, V.
Κάψα, ης, ἡ, capsa, quod Græci posteriores à Latinis accepisse unt. q. κάμπλα, à κάμπτω, quod ex flexis lignis fiat.
Καψάκη, ἡ, idem quod κάψα, cista, theca, παρὰ τὸ κάπτω τὸ ἐδίω. Suid. utpote in quam ponuntur edulia; item, καψάκιον, capsula; diminut. à κάψα, V.
Καψάκης, ου, ἡ, idem.
Καψιδεώτης, teste Poll. l. 7. c. 16. à mediæ comœdiæ scriptoribus, dictum fuit, quod postea ζυθήριον, sudatorium, παρὰ τὸ κάψαι τὸν ἱδρῶτα; quoniam sudorem imbibit, & veluti devorat; à κάψις, & ἰδρὼς, V.
Κάψις, voratio; item, morsus; verbale, à Th. κάπτω, V.
Κάω, (unde a. 1. ἔκηα, & a. 2. pass. ἐκάην, & f. 2. καήσομαι) idem quod καίω, uro.
ΚΕ', & sequente vocali κὶ, in carmine idem valet, quod in prosâ ἂν potentiale.
Κεάζω, findo: f. άσω· hinc κέαστ, 3. sing. a. 1. Ion. pro ἐκέασε. Th. κέω, findo.
ΚΕΑ'ΝΘΟΟΣ, spina quædam: an quia κέει ἀνάθεν, suprema parte pungit?
Κεάζομαι, dispergor, disjicior, Il. o. est pass. à seq. κεάζω, vi. Item κεάω, dissipo, idem quod seq. κεδάω; vide.
Κεάδασπτος, a. 1. part. pass. à κεδάζω, vel κεδάω, pro σκεδάω, dispergo.
Κεδάω, pro σκεδάω, quod vide.
ΚΕ'ΔΜΑΤΑ, ων, τὰ, diuturni ex defluxione affectus.
Κεδματώδια, τὰ, dicuntur, quæ ad τὸ κεδματῶν naturam, proximè accedunt, similia τοῖς κέδμασιν, affectibus, scil. ex defluxione, cum in omnibus articulis, cum præcipuè circa coxendices; ut Gal. tradit in Lex. Hippocr. est à præced. Th. κέδματος, V.
Κεδνὴ, castæ, prudentis, dat. sing. à κεδνὸς, ὴ, όν, d gnus, cujus cura habeatur. Them. κῆδ, ος, τὸ, cura.
Κεδνὸς, ὴ, όν, venerandus, inclytus: sumilis τῇ κέδρῳ, seu hordeo tosto; sed

Κέδλη, ης, ἡ, caput. Maced. pro κεφαλή.
Κεδλήνη, ης, ἡ, ὁ ἐν τῇ κεφαλῇ γόνος ἵππων, in equino fœtum habens, papaveris Epith. apud Nicand. in Alexiph. à præced. κέδλη, (quod per Sync. factum ex κεφαλὴ, Macedonicè mutato φ in β) & γένη, sive γόνος, à præt. med. γέγονα, &c. V.
ΚΕΒΡΙ'ΟΝΗΣ, ου, ὁ, avis nomen. Est & nomen gigantis.
Κογχειλίτης, ου, ὁ, milii molitor, qui milii grana molâ frangit; à seq. Th. κόγχη, & ἁλέω, fut. έσω, præt. εκα; unde ἁλίτης, molitor, &c. V.
Κεχεκμιδώδης, ες, ὁ, ἡ, qui est ex genere τῶν κεχεκμίδων; unde neut. plur. κεχεκμιδώδη, τὰ, ficorum grana, est à κεχεκμὶς, ίδος, ἡ, granum, seu semen ficus, quoniam milii granum, & figurâ, & colore, & magnitudine refert; Theophr. l. 5. caus. pl. Suidæ verò, κεχεκμίδες, sunt etiam nuclei, seu officula olearum, &c. utrumque à seq. Th. κέχρω, V.
Κεχρίαι, ῶν, αἱ, nomen portûs Corinthiaci. Gr. κέχρος, milium.
Κεχρὶς, ίδος, ἡ, capsa, quod Græci posteriores à Latinis accepisse unt. q. κάμπλα, à κάμπτω, quod ex flexis lignis fiat.
Κάψακη, ἡ, idem quod κάψα, cista, theca, παρὰ τὸ κάπτω τὸ ἐδίω. Suid. utpote in quam ponuntur edulia; item, καψάκιον, capsula; diminut. à κάψα, V.
Καψάκης, ου, ἡ, idem.
Καψιδεώτης, teste Poll. l. 7. c. 16. à mediæ comœdiæ scriptoribus, dictum fuit, quod postea ζυθήριον, sudatorium, παρὰ τὸ κάψαι τὸν ἱδρῶτα; quoniam sudorem imbibit, & veluti devorat; à κάψις, & ἰδρὼς, V.
Κάψις, voratio; item, morsus; verbale, à Th. κάπτω, V.
Κάω, (unde a. 1. ἔκηα, & a. 2. pass. ἐκάην, & f. 2. καήσομαι) idem quod καίω, uro.
ΚΕ', & sequente vocali κὶ, in carmine idem valet, quod in prosâ ἂν potentiale.
Κεάζω, findo: f. άσω· hinc κέαστ, 3. sing. a. 1. Ion. pro ἐκέασε. Th. κέω, findo.
ΚΕΑ'ΝΘΟΟΣ, spina quædam: an quia κέει ἀνάθεν, suprema parte pungit?
Κεάζομαι, dispergor, disjicior, Il. o. est pass. à seq. κεάζω, vi. Item κεάω, dissipo, idem quod seq. κεδάω; vide.
Κεάδασπτος, a. 1. part. pass. à κεδάζω, vel κεδάω, pro σκεδάω, dispergo.
Κεδάω, pro σκεδάω, quod vide.
ΚΕ'ΔΜΑΤΑ, ων, τὰ, diuturni ex defluxione affectus.
Κεδματώδια, τὰ, dicuntur, quæ ad τὸ κεδματῶν naturam, proximè accedunt, similia τοῖς κέδμασιν, affectibus, scil. ex defluxione, cum in omnibus articulis, cum præcipuè circa coxendices; ut Gal. tradit in Lex. Hippocr. est à præced. Th. κέδματος, V.
Κεδνὴ, castæ, prudentis, dat. sing. à κεδνὸς, ὴ, όν, d gnus, cujus cura habeatur. Them. κῆδ, ος, τὸ, cura.
Κεδνὸς, ὴ, όν, venerandus, inclytus: sumilis τῇ κέδρῳ, seu hordeo tosto; sed

perl. κεδνότατος. Th. κῆδ.
Κεδρίλινον, oleum cedridum, oleum quod è malis cedri fit; à κέδρος & ἔλαιον; vi. Sic κεδρέλαιον, dicitur cedrus magna abietem magnitudine æquans; Plin. ex Epith. apud Nicand. in Alexiph. à præced. κέδλη, (quod per Sync. factum ex κεφαλὴ, Macedonicè mutato φ in β) & ἔλαιον; V.
Κεδρία, ἡ, pix cedrina, resina; seu lachryma cedri, liquor cedrinus, seu cedrinum oleum; item κεδρίνη, dicunt Pœtæ, (ut κεδρείη πίνω) pro κέδρον; i. e. è cedro confectus, &c. à seq. Th. κέδρος; vi. Unde etiam, κέδριον, oleum quod è cedro nascitur; Gal. Item κεδρὶς, ίδος, ἡ, fructus cedri; Dioſc. l. 1. c. 106. Item frutex cedro similis, in Phrygia nascens; Theophr. &c.
Κέδρεινος, η, CEDRINUS: à
ΚΕ'ΔΡΟΣ, ου, ἡ, CEDRUS, qu. à κέω, uro: & ἰδεῖν, sudo: quod inter urendum sudet.
Κεδρέω, cedria, seu cedrio, condio, cedrino liquore, seu oleo, perungo; unde κεδρωτὸς, cedratus, cedrino oleo inunctus; Euryp. in Orelte; à præced. Th. κέδρος, &c. V.
Κεδρέμηλα, q. d. cedrina mala; (quæ & Περσικὰ μῆλα, Dioſc. l. 1. c. 167.) à κέδρος, & μῆλον, &c. V.
Κέδρων, ὁ, nomen torrentis ἄκλιτον, Heb. opacus.
ΚΕ'ΔΡΩΣΤΙΣ, εως, ἡ, vitis alba, quæ bryonia.
Κέεται, Ionicè & Poëticè, pro Th. κεῖμαι, V.
Κεῖ, Ion. pro κεῖται, jacet.
Κείδ, 3. sing. præſ. sub. à κέομαι, κέη, à κέομαι, inus. pro κεῖμαι, jaceo.
Κείδοντες, a. 1. part. ασ. pro κοιμῶντες, dici volunt: ut & κειδομένος, pro κοιμωμένος, a. 1. part. m. à καίω, uro.
Κείαζ, Ion. pro κεῖνται, 3. pl. ind. præſ. κείατο, Ion. pro ἔκειτο, 3. pl. imperf. verbi κείμαι, jaceo.
Κεῖη, Dor. pro κεῖο.
Κείθεν, Ion. pro ἐκεῖθεν, illinc.
Κείθι, illic, & κεῖσε, iliuc, adv. Th. ἐκεῖνος, ille.
ΚΕΙ'ΜΑΙ, σαι, ται, jaceo, positus sum, pendeo, desideo: f. κείσομαι, imperf. ἐκείμην, σο, το, præſ. part. κείμενος, η, ον.
Κείμενος, η, ον, præſ. part. κείμενα, τὰ, pl. n. g. à κέομαι, quod vide.
Κειμηλιάρχης, qui pretiosæ supellectili præsit, thesaurarius; à seq. κειμήλιον, & ἀρχὴ, (unde etiam seq. κειμηλιαρχία; vi. Item, κειμηλιάρχος, ου, ὁ, qui veluti pretiosa supellex reponitur, vel repositus est; ut οἱ οἰκίᾳ κεῖν κειμήλιοι, domi jacent repositi; Plat. de leg.) dicitur etiam κειμηλιαρχὸς, thesaurius, à κειμήλιον & ἄρχω, V.
Κειμηλιάρχιον, locus, in quo res pretiosæ reconduntur: à
Κειμήλιον, ου, τὸ, suppellex deposita, pretiosa suppellex. Th. κέομαι.
Κείνη, Poët. adverb. illo modo, pro ἐκεῖ, illic.
Κείνῳ, contract. Ion. pro ἐκείῳ, ille: in dat. pl. κείνοισι. Sic κείνῳ, pro ἐκείνῳ, dat. sing.
Κειδὴς, ῆς, ὁ, Poët. pro κενὸς, vacuus.
Κείνῳ, illi, pro ἐκείνῳ, dat. sing. à κεῖνος, quod vide.

Κείνως, Ion. pro ἐκείνως, illo modo.
Κειρέμβιμι, detonsæ, nom. pl. f. g. a. 1. part. m. à κείρω, tondeo, f. ρῶ, p. κέκαρκα, a. 1. ἔκειρα.
Κειρὰς, άδος, Jerem. 48. 36. ἄνδρας κειρεάδας, viros tonsos. Sed meliores editiones habent, Κεῖρ ἀρὰς.
Κεῖρε, tonde, præſ. imperat. act. κεῖρον, Dor. pro κείρῃ, tondere præſ. inf κείρῃ, 3. sing. præſ. pass. à κείρω, tondeo.
Κειρία, ας, ἡ, fascia, cui nomen ortuus involvitur: falcia sepulchralis. Ea & κηρεία, à κὴρ, mors, fatum.
Κειρικέμης, ου, ὁ, vel κειρικόμης, qui comam totondit, cui tonsa est coma, seu rasa, tonsus, rasus, &c. à κείρω & κόμη, vide.
Κείρις, εως, ἡ, Ciris avis, quam aliqui accipitrem esse volunt, aliqui halcyonem, inquit Heſych. Sunt qui velint esse avem, quæ Scylla nominatur, dicta ἀπὸ τῆς κείρειν; i. e. à tondendo; quia Scylla totondit fabulosum crinium apicem patris. Nisi, qui conversus in avem Haliætum, persequitur Cirin avem; vide Ovid. Metam. l. 8.
ΚΕΙ'ΡΩ, tondeo, abscindo, vasto, præſ. part. κείρων, tondens, tonsor. f. κερῶ, a. 1. ἔκειρα· hinc a. 1. inf. act. κεῖραι, 4. 1. m. ἐκειράμην, ω, ατο, 2. 1. imperat. m. κείρεο, άσθω, a. 1. inf. m. κείρασθαι, tonderi, κεκάρθαι, perf. inf. pass. Hinc κειρὰς, άς, ἡ, tonsura: κειρὶς, ίδος, ὁ, tonsor: κείρειον, ου, τὸ, tonstrina.
Κεῖς, Dor. pro κῆς, ceu.
Κείσε, illuc, adv. pro ἐκεῖσε. Them. ἐκεῖνος.
Κείσθαι, præſ. inf. à κέομαι, jaceo.
Κειτάρμη & κειτόμη, Dor. pro κείσομαι, f. 1. verbi κέομαι.
Κεῖτ' & κεῖτο, pro κεῖτο, 3. sing. imperf. κεῖται, jacet, 3. singular. præſ. ejusdem verbi.
Κείω, jacere cupio: ex κέω, unde κέομαι.
Κεκασθήσομαι, & in 1. pl. κεκασθησόμεθα, f. 2. pass. à κεκάσθω, ης, η, a. 2. ind. pass verbi χάζω, concedo, capio, anxiè sollicitus sum: f. σω, a. 2. ἐχάσθην, Poët. κέχασθον, & Ion. κέκασθον, privavi, a. 2. part. κεκασθὼν, a. 2. m. κεκασθόμενος. Alii dici volunt: κεκαδήσομαι, pro κεκηδήσομαι, curabo, paulo post fut. verbi κήδομαι, curo. Sunt qui per reduplicat. pro κηδήσομαι, positum dicant, & correptâ primâ syllabâ κεκαδήσομαι, q. à κεδάω, verbo facto ex ἐκάδην, a. 2. verbi χάζω.
Κεκασμένον, exornatum, Dor pro κεκασμένον, perf. part. pass. à κάζω, orno: f. σω.
Κέκασον, privavi, aor. 2. Ion. pro ἔχασον· &
Κεκάσσατο, pro ἐχάσσατο, 3. pl. Ion. a. 2. m. verbi χάζω, recedo.
Κεκαθαρισμένος, η, ον, part. perf. pass. à καθαρίζω, purgo: &
Κεκαθαρμένος, part. perf. pass. à Them. Κεκαθαίρω, purgo.
Κεκάδηκε, perf. act. verbi καθίζω, colloco, quod vide. Them. ἵζω, sedere facio.
Κεκάλυμμαι, tectus sum, perf. passiv. inde & κεκαλυμμένος, η, ον, ejusdem perf.

perf. pass. part. verbi κεύθω, operio, tego: fut. ψω, p. κεκεύφα, a. 2. ἐκάλυφον.

Κέκμω, pro ἔκαμον, a. 2. Poët. vide seq. κεκμῶ.

Κεκμάω, laboraverim, per redupl. pro κάμω, a. 2. sub. act. verbi κάμνω, f. μῶ, p. κέκμηκα, a. 2. ἔκαμον.

Κεκόρθω, perf. inf. passiv. à κείρω, tondeo.

Κέκαρνα, totondi perf. act. κεκάρηι, Ion. pro ἐκεκάρηις, 3. sing. pluſq. p. a κείρω, f. κερῶ, perf. pass. κέκαρμαι.

Κεκαρσμβίων, gen. pl. perf. part. pass. verbi καρόω, veternum induco, f. ώσω. Th. κάρη, ſopor profundus.

Κεκάδη, perf. inf. pass. à κάζω, orno: f. ὄσω, perf. pass. κέκασμαι, perf. part. κασμένος.

Κεκασμένος, vide in κεκάδω.

Κεκαδήσαι, perfect. infinit. paſſiv. verbi κεκάω, uro: f. κεύσω, p. κέκαυκα, a. 2. ἔκαον.

Κεκαφιῶς, dat. ſing. perf. part. paſſ. ejuſd. verbi.

Κεκαφώς, ότος, qui exſpiravit. Ion. pro κεκμηκώς, perfect. part. activ. q. à κηφέω, Them. κάπτω, ſpiro, f. ψω, p. κέκαφα.

Κεκίρνημαι, miſcui: &

Κεκερασμένος, mixtus: part. perf. paſſ. à κεράννυμι, miſceo.

Κεκλυδα, ας, ε, texti perf. m. Sic κεκλύθι, occultabat 3. ſingular. pluſq. p. m. Ion. verbi κεύθω, occulto, f. σω, perf. κέκλυκα. Sunt qui κέκλυθε, aoriſt. ſecund. eſſe velint pro ἔκυθε, Ion. reduplicat.

Κέκαα, accerdi, p. m. verbi κεύω, uro: f. κεύσω, a. 2. ἔκαον.

Κεκήρυκα, 3. ſing. perf. paſſiv. verbi κηρύσσω, prædico, f. ξω, p. χα. Th. κήρυξ, υκος, ὁ, præco.

Κεκνιδωθμένον σαγήνην, facinus cum periculo, perf. part. paſſ. à κινδυνόω. Th. κίνδυνος, υ, ὁ, periculum.

Κεκμῆτε, mori ſunt, Ion. pro κεκμήκατε, 3. pl. perf. paſſ. verbi κάμνω, moveo: f. ήσω, p. κεκμήκα.

Κεκάλεξα, Poëtica reduplicat. pro κάλεξα, f. 1. verbi κλάζω, clamo, a. 2. ἔκλαγον, p. m. κέκληγα.

Κέκλαμμαι, furto ſum ſublatus, pro κέκλεμμαι, verbi κλέπτω, furor, f. ψω, p. α.

Κεκλασμένων, Varin. affert pro κεκλασμένων, gen. pl. perf. part. paſſ. verbi κλάω, frango.

Κεκλασμένος, perfractus, ut in neut. plur. κεκλασμένα μέλη, perfracta, mollia, languida membra; eſt ab eodem: vide præced. & ſeq.

Κέκλασο, fracti erant, Ion. pro ἐκέκλασο, 3. ſingular. pluſq. p. paſſiv. verbi ejuſdem.

Κεκλήαδ, vocantur; Ionicè & Poëticè, pro κέκληνται, ab act. καλέω, ſeu κλέω: vide.

Κεκλήει, Heſychius affert pro κέκλῃσι, κεκλῆσι, vocat, jubet, tanquam à Them. κεκλέω: vide.

Κεκλεισμένος, clauſus pro κεκλεισμένος, perfect. part. paſſiv. verbi κλείω, claudo: fut. σω, p. κα, perf. paſſiv. κέκλεισμαι & κέκλεισμαι. Malim tamen à κλείω, celebro, formare: undè & κλειτός.

Κεκλεμμένων, furto ablatum, perf. part. paſſ. à κλέπτω, furor, f. ψω.

Κέκλεω, Ion. pro κέκλα, præſ. imperat. verbi κέκλομαι, idem quod κέλομαι, hortor.

Κεκλήαδ, & κεκλήατο, Ion. pro κέκλιντο & κέκλιντο, quorum illud ter. pl. perf. paſſiv. hoc pluſq. p. verbi κλίνω, voco, perf. κέκλικα, perf. paſſiv. κέκλημαι.

Κέκληγα, clanxi, p. m. verbi κλάζω, clango, f. ξω, a. 2. ἔκλαγον· hinc κεκλαγμός, perf. part. m. f. g.

Κεκληγότες, clamantes. Sunt qui velint Æol. poni pro κεκληγώτες, nom. plur. part. p. m. verbi κλάζω, clamo. Alii verò ſtatuunt eſſe præſ. part. act. ſequentis.

Κεκλήγω, clango, fremo, ex præt. m. κέκληγα, verbi κλάζω, clamo. Sed κεκλήγως, ότος, voc ferans, part. præt. m. κέκληγα; quod vide.

Κέκληκα, vocavi, perf. activ. κεκλήκως, perf. part. activ. κέκλημαι, perf. paſſ. & hinc

Κεκλημένος, η, ον, vocatus, perfect. part. paſſ. &

Κεκλῆσθαι, vocari, perf. inf. paſſ. à καλέω, voco.

Κεκλήσομαι, paulo poſt fut. ind. paſſ. ejuſd. verbi.

Κεκλίαδ, inclinati ſunt, Ion. pro κέκλιντο, 3. plur. perf. paſſ. verbi κλίνω, inclino. Sic κεκλίατο, Ion. pro ἐκέκλιντο, 3. plur. pluſq. p. paſſiv. ejuſdem verbi. Sunt qui velint κεκλίαδ per Syſtolen dici pro κεκλείαδ, incluſi ſunt, idque Ion. pro κέκλειντο. 3. pl. perf paſſ. verbi κλείω, claudo. Sic & κεκλιμένος, pro κεκλειμένος, perf. part.

Κεκλιμένη, perf. part. paſſ. f. g. à κλίνω, inclino, f. νῶ, p. κέκλικα.

Κέκλομαι, idem quod κέκλημαι, hortor: inde κεκλόμενος, præſ. part.

Κέκλοφα, furatus ſum, unde κεκλοφώς, part. furatus;) Attic. pro κέκλοφα, perfect. activ. verbi κλέπτω, furor: f. ψω, perf. paſſ. κέκλεμμαι, p. m. κέκλοπα.

Κέκλυδι, Dor. vel Poët. p. o κλῦθι, audi, præſ. imperat. act. à κλύω, ſeu κλύω, audio. Sunt qui velint perf. imperat. eſſe pro κέκλυκα.

Κεκλυσμένος, η, collutus, oblitus, perf. pa t. paſſ. à κλύζω, eluo.

Κέκλυτε, audite Poët. reduplic. pro κλῦτε, 2. pl. præſ. imperat. κλῦθι, verbi κλύω, ſeu κλύω, audio.

Κεκλῶ, voco, jubeo, eſt pro κελεύω, vel κελεύω.

Κέκλασμαι, fatatus ſum, perf. paſſ. verbi κλάδω, neo, f. σω.

Κεκμακώς, Dor. pro κεκμηκώς, defeſſus, defuſtus. perf. part. act. verbi κάμνω, laboro, à groto, f. κεκμῶ, p. κέκμηκα, a. 2. ἔκαμον.

Κεκμηκῶτι, laſſo, Poëticè metri gratiâ pro κεκμηκότι, dativ. ſingular. Ionicè, perfect. participi. κεκμηκώς, & ſublato κ, Ionicè κεκμηώς, ότος, verbi κάμνω, laboro.

Κέκμησμαι, excitatus ſum perf. paſſ. verbi κεάω, idem quod κεάω, ſcindo.

Κεκολμῆ, 3. ſing. perf. paſſ. verbi κολούω, ſopio, f. ώσω, p. κεκόλμηκα.

Κεκολάδωμ, perf. inf. paſſ. verbi κολάζω, pumo, f. άσω, p. κεκόλακα.

Κεκολασμβίως, moderatè, frænando, & caſtigando cupiditates & luxuriam; Athen. l. 6. eſt adv. à part. præt. paſſ. κεκολασμβίος, caſtigatus, à verbo κολάζω, κολάζομαι, &c. V.

Κέκομμαι, perf. paſſ. verbi κόπτω, ſcindo, f. ψω, p. κέκοφα, præt. m. κέκοπα.

Κέκονα, occidi, Poët. pro ἔκτονα, præt. m. ſub. ato primum τ, & præpoſito κ, à κτείνω, occido, f. κτενῶ, p. m. ἔκτονα, ἔκονα & κέκονα.

Κεκονισμβίος, α, ον, dealbatus, perf. part. paſſ. a κονίω, dealbo, f. άσω, à κονία, calx. Th. κόνις, εως, ἡ, pulvis.

Κεκονιμβίος, pulverulentus, Att. pro κεκονισμβίος, perf. part. paſſ. à κονίζω, pulvere impleo. Th. κόνις, pulvis.

Κεκορυσμένος, per Syncop. pro κεκορυθμβίος, quod vide: vel κεκορυμβίος.

Κεκορεσμένος, ſatiatus, perf. part. paſſ. à κορέννυμι, ſatio, f. κορέσω. Th. κορέω, idem.

Κεκορυμβίος, ſatiatus, perf. part. paſſ. à κορέω, ſatio: fut. έσω & ήσω, p. κεκόρηκα.

Κεκορυθάϊος, Ion. pro κεκορυθαῖος, perf. part. act. ejuſd. verbi.

Κεκορυθμβίος, galeâ armatus, per Syncop. pro κεκορυσμβίος, verbi κορύσσω. Them. κόρυς, υθος, ἡ, galea. Sunt qui dictum velint pro κεκορυσμβίος, perf. part. verbi κορύσσω, ab eod. Th.

Κεκοτυπότα, iratum, acc. ſing. perf. part. act. Ion. verbi κότέω, iraſcor, f. ήσω, p. κεκοτύπκα· hinc perf. part. κεκοτυπκώς, ότος, & Ion. κεκοτυπκός. Th. κότος, ſimultas, ira vetus.

Κεκόφθαι, ſciſſum eſſe, perf. inf. paſſ. à κόπτω, ſcindo, fut. ψω, perf. paſſ. κέκομμαι.

Κέκραγμα, ος, τό, & κεκραγμός, ῦ, ὁ, clamor, vociferatio; Plut. Symp. 3. Probl. 7. Item κεκράκτης, idem quod κράκτης, ῆ, ὁ, clamator, clamoſus, &c. à præt. paſſ. verbi κράζω; V.

Κεκρᾶσθαι, abſoluti ſuerant, Poët. & Ion. pro ἐκεκράσθησαν, 3. pl. pluſq. p. paſſ. verbi κεράννυμι, efficio, f. ασῶ, p. κέκρακα, part. paſſ. κεκραμένος.

Κέκραγα, ας, ε, clamavi, perf. m. verbi κράζω, f. ξω, clamo.

Κεκράγω, clamo, f. άξω, a. 1. ἐκέκραξα· quod formant à κέκραγα, p. m. verbi κράζω.

Κέκρακα, miſcui, per Syncop. pro κεκέρακα, perfect. activ. verbi κεράννυμι, miſceo: fut. κερέσω, & per Syncop. κράσω, perf. paſſ. κέκραμαι, perf. part. paſſiv. κεκραμένος, η, ον, part. κραθείς.

Κεκράκτης, vide ſuprà in κέκραγμα.

Κεκραμένος, temperatus, dilutus, part. præt. paſſ. à verbo κεράννυμι, ſive κερέω, fut. κερέσω, &c. Unde etiam ad verb. κεκραμβίως, continuè, temperatè, &c.

Κεκραξιδάμας; i. e. ὁ τῇ βοῇ δαμάζων, qui vociferatione & clamore aliquem domat, clamoſus; Ariſtoph. in veſp. eſt à Th. κράζω, clamo, & δαμάω, domino, &c. V.

Κεκρέξομαι, mox clamabo, paulo poſt fut. verbi κράζω, clamo, fu. ξω, p. m. κέκραγα.

Κεκρεκχώ, Ion. pro κεκραγμένος εἰσι, 3. pl. perf. paſſ. ejuſd. verbi.

Κέκραφθι, clamato, per Syncop. pro κεκράχθητι, imperat. verbi κεκράγμαι, idem quod κράζω, clamo. Alii pro κέκραχε, dicunt volunt.

Κέκρηγα, pro κέκραγα, præt. m. verbi κράζω, clamo.

Κέκρητο, Ion. pro ἐκέκρατο, 3. ſing. pluſq. p. verbi κεράω, miſceo: f. κερέσω, & per Sync. κράσω, p. κέκρακα.

Κεκριγότες, incertè loquentes, nomin. pl. perf. parr. m. à κρίζω, ſtrido: f. ξω, p. m. κέκριγα· hinc κεκριγυῖα, p. m. part. f. g. & in a. 2. act. ἐκρικτον, pro ἔκρικον.

Κεκριμβίων, diverſum accuſ. ſing. perf. part. paſſ. à κρίνω, ſeccerno, f. νῶ, p. κέκρικα.

Κεκριμβίος, qui cauſam dixit, qui accuſatus fuit, electus, probatus, exploratus; undè neut. τὸ κεκριμβίον, exactum, ſeverum, germanum; apud Plut. de muſica; unde adv. κεκριμβίως, exactè, adhibito judicio, ſeu cenſura, eſt part. præt. paſſ. à Them. κρίνω, fut. νῶ, præt. κα, vidè præter. paſſiv. κέκριμαι, &c. vide.

Κέκρικ, judicatum eſt, 3. ſing. perf. paſſ. ejuſd. verbi.

Κεκρυφαλος, Dor. pro κεκρυπτμβίος, perf. part. paſſ. verbi κρύβω, pullo, fut. ήσω. Th. κρότος, pulſus.

Κέκρυφ, επος, ὁ, impoſtor: aut ſimia, per Metathef. à κέρκω, quod vide.

Κέκρυβα, præter. m. verbi κρύπτω, occulto: fut. ψω, p. κέκρυφα, aoriſt. 2. ἔκρυβον.

Κεκρυμμβίος, η, ον, occultus, perf. part. paſſ. ejuſd. verbi.

Κεκρυμμβίως, occultè, latenter, clam, &c. adv. à præced.

Κεκρυφηλόκος, qui reticulâ nectit; Poll. l. 7. c. 39. eſt à ſeq κεκρύφηλος, & πλοκή, ſeu πλοκὸς; à Them. πλέκω, præt. med. πέπλοκα, &c. V.

Κεκρύφηλος, ου, ὁ, reticulum, quo mulieres crines compeſcunt, aut ſimile quid, à κρύπτω, cujus præt. κέκρυφα.

Κεκρύφῃ, latent, Ion. pro κεκρυμμβίοι εἰσι, 3. pl. perf. paſſ. verbi κρύπτω, abſcondo.

Κέκτημαι, poſſedi, perf. paſſ. κεκτῆσθαι, perf. inf. &

Κεκτῆμβίος, perf. part. paſſ. à κτάομαι, acquiro: f. κτήσομαι, a. 1. m. ἐκτησάμβίν.

Κεκτῆσθαι, vide in κέκτημαι.

Κεκύδωτο, Ion. & Poët. reduplic. pro κύδωτο, 3. pl. a. 2. ſub. verbi κύδάω, occulto: f. ύσω.

Κελαδεῖν, Poët. pro ὑμνεῖν, celebrare, carminibus cantare: κελαδεῖσθαι, idem Att. Th. κέλαδος, quod vide.

Κελαδεινός, ἡ, όν, obſtreperus, tumultuoſus. Th. κέλαδος, ſtrepitus.

Κελαδεινός, ἡ, canorus, clarus: Poët. pro præced. Hinc gen. pl. κελαδεινῶν, Dor. pro κελαδεινῶν.

Κελαδέοντ, reſonant, Dor. pro κελαδέωσι, 3. pl. præſ. act. à

Κελαδέω, ſtrepo, clamo, reſono, f. ήσω. Th. κέλαδος, ſtrepitus.

Κελάδημα, τό, tumultuatio: Item ſtrepitus, clamor, &c. Ariſtoph. verbale, à præced. κελαδέω, V.

Κελαδήτρι, ἡπός, ἡ, decantatrix, celebratrix: à κέλαδος.

Κελάδοιο, gen. Ion. pro κελάδου, à

Κέλ'ΑΔΟΣ, ου, ὁ, ſtrepitus, tumultus, clamor: qu. a κελαίω, vel κέλω, ἄδω.

Κελαδεών, ῶνος, Poët. idem ac κελαδέων, præſ. part. à κελαδέω, ſtrepo: quod à præced.

Κελαινεφίς, ίδος, ὁ, ἡ, qui nigram ac funeſtam haſtam habet: Erith. Martis, qui propter cædes quas facit, homines atratos incedere cogit. Ex κελαινὸς, niger idem quod μέλας, & ἴφι, vi, haſta.

Κελαινεφέι, dat. ſing. à

Κελαινεφής, ίος, ὁ, ἡ, nubium obfuſcator: ex κελαινὸς, niger idem quod μέλας, & νέφος, τό, nubes.

Κελαινίάω, ῶ, nigrico, ſum niger, à quo part. κελαινιάων, nigricans, pro quo Poëtæ dicunt κελαινίσιν, apud Hom. &c. eſt verbum, à ſeq. κελαινὸς, &c. vide.

Κελαινῇ, nigræ, dat. ſing. f. g. à

Κελαινὸς, ἡ, όν, niger: qu. μέλαινὸς, ἡ, όν. Th. μέλας, niger.

Κελαινότης, ῆτος, ἡ, nigredo: à præcedent.

Κελαινόλαπα, τὰ, dicuntur ceraſa, quod ſint velut nigricans lotus; Heſych. à præced. κελαινὸς, & Them. λαπτὸς; vide.

Κελαινοπαθημός, dicitur is, cujus cordis affectus ſunt obſcuri, & velut nigri; undè talis intelligitur tectus non apertus, ſubdolus, &c. ex κελαινὸς, & πάσχω, undè πάθος, πάθη, παθήμα, & παθαίνομαι, &c. quæ vide.

Κελαινοφὴς, niger, obſcurus, ater; Ariſtoph. in Ran. ex κελαινὸς, & φέλα, undè φαῖος, &c. V.

Κελαινώπης, & Doricè, κελαινώπας, aſpectu niger, atricolor; unde apud Soph. in Ajace, κελαινώπας Σύμος, exponitur tectum pectus, ideoque ſubdolum, profunda cogitans, profundis cogitationibus veluti nigricans; ex iiſd. cum ſeq. κελαίνεφὴς: V.

Κελαινωφὴ, ωπος, ὁ, qui nigrum vultum, vel corpus habet: vel formidabilem aſpectum. Ex κελαινὸς, niger, & ὤψ, vultus Th. ὄπωμαι, video.

Κελάρυζα κερόϊν, crocitans cornix; (hæc alioqui λαρύζα dicitur, tranſpoſitis primoribus ſyllabis; id vide ſuâ ſerie) eſt à ſeq. Th. κελαρύζω; vi. Undè etiam verbale κελάρυσμα, murmur, ſtrepitus aquæ fluentis, &c.

ΚΕΛΑΡΥ'ΖΩ, cum ſtrepitu fluo, f. σω, p. κα. qu. à κέλαδος, ſtrepitus, & ῥύω, ſeu ῥέω, fluo: hinc κελάρυξις, εως, ἡ, murmur, ſtrepitatio.

Κελάρυσδεν, Dor. pro κελαρύζῃ, murmurare, præſ. inf. præced.

Κέλεαι, jubes, Ion, pro κέλῃ, 2. ſing. præſ. κέλομαι, hortor, f. κελήσομαι.

Κελεήν, ῆνος, ἡ, & Doricè κελέαν, pocullum: an à χέω κελεύω, id eſt, libamen fundere?

ΚΕΛΕΟ'ΣΣ, ῆ, ὁ, avis perniciſſima; galgulus: qu. a κέλλω, celeriter curro.

Κέλευθι, jubete, 2. pl. præſ. imperat. verbi κέλομαι.

Κέλεύ', pro κέλευε, jube, præſ. imperat. act. vel 3. ſing. imperf. Ion. verbi κελεύω, quod vide.

Κελεύθοις, in pl. pro κελεύθοις, viæ, Poët. per Metaplaſm. à ſeq. Th.

Κελεύθεσφι, ſic vocabantur Deæ quæ in viis ſtatuuntur, ſeu viarum monſtratrices; aut viatorum cuſtodes; Heſych. Item Κελεύθεσφι, viam carpo; i. e. ὁδεύω, Heſych. Item κελευθεύω, iter facere cupio, & κελευθήτης, ου, ὁ, viator: in Epigr. omnia, à ſeq. Th. κέλευθος: vide.

Κελευθοπόρος, viator, qui iter conficit, ſeu viam carpit, &c. à κέλευθος, & πείρω, unde πόρος, &c. V.

ΚΕ'Λ ΤΟΣ, ου, ἡ, via: qu. ab ἐλεύθω, venio.

Κέλευσε, 3. ſing. a. 1. act. à κελεύω, jubeo; quod vide.

Κέλευσις, ιος, ἡ, juſſus; i. e. juſſio, actio ipſa jubendi, verbale, à κελεύω: vi. unde etiam κελευσμὸς, idem cum ſeq. κέλευσμα, juſſum, mandatum, &c. Ut Θεῖ κέλευσμα: Euryp. &c. V.

Κέλευσμα, ατος, τό, CELEUSMA, clamor hortatorius nautarum: &

Κελευσμοσύνη, ης, ἡ, mandatum: à κελεύω; quod vide.

Κελευστής, οῦ, ὁ, hortator: peculiariter qui κέλευσμα, canit: ab eod. verbo.

Κελευστικὸς, hortatorius, hortamenti vim habens, & τὸ κελευστικὸν, ſubſtantivè, apud Syneſ. Item κελευστὸς, juſſus, qui aliquid facere juſſus eſt; Luc. Itidem à ſeq. κελεύω, V.

Κελεύτιάω, Poët. pro κελευτίζω, idem quod ſequens.

Κελεύω, jubeo, hortor, f. εύσω, p. κεκέλευκα, a. 1. ἐκέλευσα, a. 1. imperat. κέλευσον, ατω, a. 1. part. act. κελεύσας, ασα. Th. κέλλω, hortor.

ΚΕ'ΛΗΣ, ητος, ὁ, (ſcil. ἵππος,) CELES, equus deſultorius. Eſt & navis minoris genus, CELOCEM vocant: utrumque qu. à κέλλω, celeriter moveo.

Κελήσατο, Ion, pro ἐκελήσατο, 3. ſing. a. 1. m. verbi inuſ. κελήομαι, idem quod κέλομαι, jubeo.

Κελήσομαι, ῇ, ῇται, f. 1. m. ejuſdem verbi.

Κελήτιον, parva celox; Thuc. l. 4. Syneſ. Epiſt. 4. à præced. Th. κέλης, ητος, ὁ, vi. Unde etiam κελητίω, idem quod ſeq. κελητίζω, V.

Κελητίζω, equito, celere equo vehor, equum deſultorium ago. Th. κέλης, ητος, ὁ, equus deſultorius.

ΚΕ'ΛΛΩ, f. λῶ, Æol. σω, appello, pervenio ad portum, a. 1. ἔκελσα, Æol. pro ἔκελλα, ſic in a. 1. inf. Æol. κέλσαι, pro κέλλω.

Κελόμμην, hortarer, præſ. opt. &

Κελόμην, imperf. Ion. pro ἐκελόμην, à κέλομαι, hortor.

Κέλονθ' pro ἐκέλοντο, 3. pl. imperf. ejuſd. verbi.

Κέλσαι, appuliſſe, aor. 1. inf. activ. Æol. verbi

verbi κίλλω; quod vide.

Κελύφιον, putamen, idem quod seq. κέλυφος, vi. Unde etiam, Κελυφώδης, putaminosus; corticosus; Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 7. &c.

Κέλυφος, τό, nom. plur. à Κέλυφος, ου, τό, putamen, cortex. Th. καλύπτω, tego

ΚΕΊΛΩ, seu κίλλομαι, jubeo, horror, f. καλήσομαι, ab inusit. καλλομαι, qu. à καλῶ, voco. Hinc κελεία, jubeo, κέλευσμα, ατος, τό, clamor adhortatorius nautarum, mandatum.

Κέλωρ, vox, παρὰ τὸ κέλλω, vel καλῶ; Etymol. Item filius, nepos; Hesych. apud eundem, exp. etiam, exsectus, spado; unde κελωρύω, vociferor, clamo, &c. Hesych.

Κεμάς, άδος, ἡ, hinnulus cervi: qu. ἀπὸ τοῦ κοιμᾶσθαι, quod adhuc in speluncâ dormiat.

Κὲν, vide suprà in κί.

Κεναγία, vide infra in κεναγία.

Κέναδρος, viris vacuus, à Suida expon. vir vanus, futilis, & vacuus; unde κεναδρέζω, virorum vacuitas, Æschylus; ex κενὸς, & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, &c. V.

ΚΕ'ΝΑΤΑΙ, ης, ἡ, incurva fecuris ad naves fabricandas: qu. à κένω, secare.

Κεναγία, & Ionicè, κεναγίη, ἡ, vasorum vacuitas, & inanitas, & peculiatter, vasorum corporis vacuitas; & sic pro inedia, fames, legitur etiam κενεαγία. Unde Κεναγικὸς, ut κεναγικὴ πάθη, apud Hippocr, idem quod κεναγίη; atque inde κεναγικῶς, adverb. eorum more, quibus vasa sunt vacua, & verbum, κεναγιᾶν, habere vasa vacua, & inania; Hippocr. à Gal. exp. etiam ἀσιτεῖν, &c. omnia, ex κενὸς, Poëtice, pro κενὸς, & ἀγὴς, τὸ, &c. vide.

Κεναγορεῖα, vanorum verborum sunditatio, inanis sermo, vaniloquentia, seu vana, & futilia verba, &c. Plat. Poll. 10. ex κενὸς, pro κενὸς, & ἀγορὰ, oratio, &c. V.

Κεναυχὴς, ους, ὁ, ἡ, vana jactans: à κενὸς, vanus, & αὐχέω, glorior.

Κενίσκια, Hesychio & Suidæ sunt carnes morticinæ, seu carnes è mortuo cadavere; transpositis literis, pro νεκρίσκια; i. e. σπυρίδια; ut vult Schol. Aristoph. in avib. scribitur & κανίσκια, apud Brotian. Sic etiam vocatur forum in quo ejusmodi carnes venduntur; teste eodem; derivari solet, à νεκὸς; vide.

Κενεμβατέω, per inane gradior, per vacua vado, vana conor, &c. ex κενὸς, & ἐμβατέω; V.

Κενεὸν, Poët. pro κενὸν, acc. sing. fœm. gen. à

Κενὸς, Poët. & Dor. pro κενὸς, ῆ, inanis: κενεὰ πνέειν, inania spirare; id est, inanem & gloriâ vacuam vitam degere.

Κενεόφρονι, dat. sing. à

Κενεόφρων, ονος, ὁ, ἡ, stultus: à κενὸς, inanis, & φρὴν, mens.

Κενεόνα, acc. sing. à κενεών, ῶνος, ὁ, ventet Th. κενὲς, vacuus.

Κενεώσεις, equorum morbus circa ilia, de quo vide Apsyrt. in Hippiatr. ex κενεὼν, & πέλπω, à Th. πέλω, V.

Κενεώτερον, vanius, comparat. à κενὸς, vanus.

Κενήλεον, vacuum sepulchrum, monumentum inane, Nonn. ex κενὸς, & ἦλεον, τὸ, &c. V.

Κενοδοξία, ας, ἡ, vana gloria: &

Κενόδοξος, ος, ὁ, ἡ, inanis gloriæ cupidus: ex κενὸς, inanis, & δόξα, gloria. Th. δοκέω, videor.

Κενοδοξέω, ῶ, inanis gloriæ sum cupidus, vel inani gloria ducor, est à seq. κενόδοξος; id vide. Sic κενολογέω, inaniter loquor, supervacanea dico; Aristot. ex κενὸς, & λόγος; vi. Item κενοπαθέω, inaniter afficior, vanis ducor affectibus; ex κενὸς & πάθος, ος, τὸ, &c. vide.

ΚΕΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, vacuus, inanis, εἰς κενὸν, frustra: qu. ab ἰνέω. Hinc κενέα, vacuo, exinanio.

Κενόσοφος, in vanis & inanibus sapiens, seu inani sapientiâ præditus; unde κενοσοφία, inanis & vana sapientia; ex κενὸς & σοφὸς, unde σοφία, &c. vi. Sic Κενόσοφος, rebus inanibus studens, in rebus inanibus studium & operam suam ponens; unde adv. κενοσοφέως, studio inani, frustra; Plut. in Apophth. Item nomen κενοσπουδία, ἡ, inane studium; ex κενὸς & σπουδὴ, &c. vi. Sic etiam κενοταφίον, tumulo inani sepelio, tumulum inanem erigo; Euryp. in Hellen. &c. vide comp. in seq.

Κενοτάφιον, ου, τὸ, CENOTAPHIUM, inane sive honorarium sepulchrum: expon. etiam simulachrum seu imago, 1 Reg. c. 19. Ex κενὸς, inanis, & τάφος, sepulchrum. Th. θάπτω, sepelio, f. ψω, a. 2. ἔταφον.

Κενότης, ήτος, ἡ, vanitas: à κενὸς, vacuus.

Κενοτομία, inanium & vanarum rerum studium, cùm via scil. ad res vanas inanesque secatur; ex κενὸς & τέμνω, unde τομὴ, à præterit. medio τέτμημα; vide.

Κενοῦμαι, vacuor, evacuor: Theophr. à Thuc. κενοῦσθαι dicuntur, οἰκίαι, quæ post mortem inhabitantium, relinquuntur vacuæ: Item κενοῦσθαι, dicitur etiam corpus, cum ab humoribus purgatur, Gal. Item interdum signif. vacuari; i. e. exhauriri, est pass. à seq. κενόω; vide.

Κενοφρονσύνη, vana mens, inanis opinio mente concepta, &c. Plut. in quæst. Plat. est à seq. κενόφρων; V.

Κενόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Poët. vana cogitans, ὁ κενὰ φρονῶν. Them. φρὴν, mens.

Κενοφωνία, ας, ἡ, clamor de rebus inanibus: à κενὸς, vanus, & φωνὴ, vox.

Κενόφωνος, cui inanis vox est, inanes voces funditans; unde κενοφωνία, inanes emitto voces, vana verba fundito, &c. vide comp. in præced.

Κενόω, ῶ, exinanio, f. ώσω, a. 1. ἐκένωσα, perf. pass. κεκένωμαι, a. 1. pass. ἐκενώθην, ης, ης, a. 1. sub. pass. κενωθῶ, ῇς, ῇ. Th. κενὸς, inanis.

Κένσαι, stimula, per Sync. pro κέντησαι, a. 1. imperat. m. verbi κεντέω. Sic & κένσαι, stimulare, eodem modo pro κεντῆσαι, a. 1. inf. act. Sunt qui velint pro κέντησαι, poni, a. 1. imperat. m. à κεντίζω, idem quod κεντέω. Alii à κέντω, formant. f. κέντσω, a. 1. ἔκεντσα, idem quod κεντέω.

Κέντασι, Dor. & Ion. pro ἐκέντησι, punxit. Th. κεντέω, pungo, f. ήσω.

Κενταύριον, ου, τὸ, centaurius: Item κενταύρειον, seu κενταυρεῖα βοτάνη, herba centaurea, quæ & κενταύριον, & κενταυρὶς, dicta à Dioscor. & Theophr. Item κενταυρίδιος, centauri filius, vel è centauro natus, seu originem ducens, Luc. Sic κενταυρικὸς, centauricus; unde adv. κενταυρικῶς, centaurico ritu, centaurorum more; i. e. ferum & agrestem in modum; Aristoph. in Ran. Item, κενταυρίσκος, ου, ὁ, parvus centaurus, rusticus, agrestis; Luc. omnia à seq. κένταυρος; V.

Κενταυρομαχία, Centaurorum pugna, vel immanis pugna, qualis Centaurorum est, ex κένταυρος & μάχομαι, unde μαχὴ, &c. V.

Κενταυρόπληθες, Centauris plenus; apud Euryp. à κένταυρος, & πλήθω, vel πλῆθος, &c. V.

Κένταυρος, ου, ὁ, ἡ, CENTAURUS; item signum cœleste: ex κεντέω, pungo, & ταῦρος, taurus.

KENTE'Ω, pungo, stimulo, f. ήσω, p. κεκέντηκα. Dicitur & κεντίω; qu. à κέω, findo, & ἐντὸς, intus. Hinc κέντρον, ου, τὸ, stimulus: κέντρων, ωνος, ὁ, cento.

Κεντέω, idem quod præced. Th. κεντίω; vide.

Κεντόομαι, ώμην, pungor; Thuc. l. 4. Aristoph. in Neo. est pass. à præced. act. vide.

Κέντρον, τὸ, aculeus, stimulus; id quo pungimus; unde interdum, pro acie, Cuspide, seu mucrone, capitur; Polyb. Item κεντητήριον, ου, τὸ, id quo pungere, seu stimulare possumus; pro subula poni, apud Lucianum, annotatur; Sic κεντητὸς, ὴ, ὸν, punctus, punctis distinctus, & κεντητικὸς, cui pungendi vis inest, pungens, aculeatus, Theophr. Hist. Plant. c. 10. &c. Omnia verbalia, à præced. κεντέω, κεντόομαι, &c. vide.

Κεντίζω, pungo; idem quod Them. κεντέω; V.

Κέντορες, stimulatores: à κέντωρ, ορος, ὁ, à præced.

Κενυδωνίας, acc. pl. à

Κενυδωνὶς, ίδος, ὁ, ἡ, stimulis agitatus: ex κένυξ, stimulus, quod à κεντέω, pungo, & ἐνάω, cedo.

Κενυδίζω, ξω, ὁ, aculeatus; Item κεντελίζω, fut. ίσω, stimulo pungo; (idem quod Th. κεντέω, vel κεντόω, vi.) Unde κεντείνω, sunt etiam culicum species, quædam, Theoph. hist. pl. l. 2. c. ult. κεντείνα, autem dicitur dipsas, Schol. Nicand.

Κενυδολάλη, seu κενυδολάλος, ὁ ἡ, qui pungendo noxam adfert Æsch. ex κένυξ, & λαλέω; unde δολιηρὸς, &c. vide.

Κένυξ, υγος, τὸ, stimulus calcar; item CENTRUM. Th. κεντέω, pungo.

Κενυξ τύπτω,

Κενυξ τύπτω, stimulo, seu jaculo ferions, aculeum infigens, &c. Schol. Aristoph. ex κένυξ & τύπτω, sive τυπίω, &c. V.

Κεντρέω, ῶ, stimulo, seu spiculo configo; item, aculeo, seu spiculo armo; Plat. de rep. l. 8. Est à præced. κέντρον, V.

Κέντρων, ωνος, ὁ, CENTO, vestis è variis panniculis, ac diversis coloribus consarcinata: ab eod. Th.

Κεντρωτὸς, ὴ, ὸν, stimulus confixus; ut κεντρωτὰ σανίδες, aculeis frequentibus spiculatæ tabulæ, Plut. in Apophth. Item, aculeo, seu spiculo, armatus, aculeatus, ut, κεντρωτὴ κηρίδιον, apud Aristot. l. 9. Hist. An. est verbale, à κεντέω, V.

Κεντυρίων, ωνος, ὁ, centurio, vox origine Lat. à centum dicta.

Κεντῶν, pungens, præs. part. act. à κεντέω, quod vide.

Κέντωρ, ορος, ὁ, stimulator, qui pungit; ut, Il. ε. κέντορες ἵππων, & in fœm. κέντορες λόγχης, acuta lancea; item, Metaph. ἐλίγχειν κέντορι μῦθον; verba quæ aculeos relinquunt, &c. Nonn. à κεντέω.

Κένωμα, q. d. evacuamentum, quod evacuatur, aut evacuatio, apud Dioscor. Item, κένωσις, exinanitio, evacuatio; apud Medicos, est, humoris, è toto corpore, aut aliqua ejus parte, detractio; & κένωσις, εως, ἡ, ὁ, q. d. evacuatorius, evacuandi vim habens, &c. Gal. Omnia verbalia, à verbo κενόω, V.

Κέοντες, jacent, Ion. vel Poët. pro κεῖνται, 3. pl. præs. Sic κέοντο, Ion. pro ἐκεῖντο, 3. pl. imperf. & κέοιτο, 3. sing. opt. q. à κέομαι, pro κεῖμαι, jaceo.

Κεπτικὸς, fatuus, stolidus, &c. Est adject. à subst. Th. κέπτος, V.

ΚΕ'ΠΦΟΣ, ου, ὁ, avis quædam marina levissima; item homo levis, stolidus.

Κεράατα, τὰ, Ion. pro κέρατα, cornua. Th. κέρας.

Κερκάδης, & κερκάδος, qui cornuum adminiculo scandit; Hesych. Ex κέρας & βαίνω, unde βάτης, & βατέω, &c. V.

Κερκεῖσιν, cornibus, dat. pl. Ion. pro κέρασι; à κέρας, ατος, τὸ, cornu.

Κέρκη, ας, ἡ, cornu; antenna; item virgula inflexa: tum punctulum supra literam: κεραίαι, etiam sunt apices eminentes in aliquâ re. Th. κέρας, cornu.

Κεράϊζετον, scindebant, 2. dual. imperf. Ion. à

Κεράϊζω, f. ίσω, cornibus dissipo; item vasto, exscindo, deleo. Them, κέρας, quod vide.

Κεράνω, idem quod seq. κεράννυμι, & utrumque pro Th. κεράννυμι, &c. Vide.

Κέρασμα, misce, præs. imperat. à

Κεράω, idem quod κεράννυμι, misceo: f. κεράσω.

Κέρβις, ίδος, ὁ, ἡ, perditrix, vastatrix; peculiariter verò vermis cornu infestans: à κερίζω, quod vide.

Κερκίσης, ου, ὁ, cornutus, Hesych. Item, vastator, populator; Hom. Item, ἀλιεὺς; item, serpentis species, qui frequentiùs dicitur κεράστης; à cornibus de quo, Plin. l. 8. c. 23. Sic etiam, κερκίστης, & κεράστης; cornuta; Æsch. in Prom. Item, κερκίστης, ίδος, ἡ, à nonnullis dicitur, τὸ num Græcum, &c. Omnia à præced. κερκίζω, V.

KE'PAMBHAON, κέρκιβον, & κερκίβυς, dicitur bestiola quædam, scarabæo similis, quæ ficui arbori circumligata, voce suâ culices abigit; Hesych.

Κέρκιδι, dat. sing. à κέρκις, quod vide.

Κερκίδια, ας, ἡ, subintell. τέχνη, ces figuli, figlina. Th. κέρκος, quod vide.

Κερκίδιον, figuli officina, figlina; apud Æschin. Item, κερκιδικὸς, ὴ, ὸν, locus quidam Athenis, ubi sepeliebantur, qui in bello occubuerant; item, locus, ubi prostabant meretrices, &c. Utrumque; ab eod.

Κέρκιδος, ου, & Att. ους, ὁ, figulus: hinc κερκιδικὸς, figulinus. Th. κέρκος, quod vide.

Κερκίζω, fingo, (eâ signif. quâ dicitur de figulo) figlinam exerceo, & in pass. κερκίζομαι, fingor, apud Athen. Unde, κερκιζωτικὸς, ad figulum pertinens; ut, κερκιζωτικὴ τέχνη, figularis ars, seu figlina, Poll. Omnia à præced. κέρκις, V.

Κερκίνος, Ion. pro κερκίνεος, figulinus: ab eod. Th.

Κερκισίδιον, tegulis tego, seu contego; unde pass. κερκισιδυμένη οἰκία, apud Aristot. est à κέρκις, ίδος, &c. V.

Κερκωπὸς, ὴ, ὸν, fictilis, e: &

Κερκώπιον, ου, τὸ, amphora; urceus fictilis: à

Κέρκωψ, ωπος, ὁ, ἡ, tegula, Athen. l. 5. Item, fictile vas, testa; & dolium; Athen. κέρκωψ γῆ, figulina terra; exp. & creta, apud Plat. est à seq. Th. κέρκος, V.

Κερκώω, fictilis, figulinus; pro κερκίνεος, dicitur &, κερκίνεος, apud Luc. & κερκίνεον pro κέρκινον, apud Plut. & Dioscor. Item, κερκίνεος dicitur pro eod. fictilis, &c. & ab eod. Th. seq. κέρκος, V.

Κερκωποπώλης, fictilium venditor; unde verbum, κερκωποπωλέω, fictilia vendo, tegulas vendo; & nomen κερκωποπωλεῖον, locus ubi fictilia venduntur, &c. à seq. Th. κέρκος, & πωλέω, unde πώλης, &c. V.

Κερκωποπώλης, fictilium venditor; unde verbum, κερκωποπωλέω, fictilia vendo, tegulas vendo; & nomen κερκωποπωλεῖον, locus ubi fictilia venduntur, &c. à seq. Th. κέρκος, & πωλέω, unde πώλης, &c. V.

Κέρκωψ, ωπος, ὁ, ἡ, tegula, Athen. l. 5. Item, fictile vas, testa; & dolium; Athen. κέρκωψ γῆ, figulina terra; exp. & creta, apud Plat. est à seq. Th. κέρκος, V.

Κερκώω, fictilis, figulinus; pro κερκίνεος, dicitur &, κερκίνεος, apud Luc. & κερκίνεον pro κέρκινον, apud Plut. & Dioscor. Item, κερκίνεος dicitur pro eod. fictilis, &c. & ab eod. Th. seq. κέρκος, V.

Κερκωποπώλης, fictilium venditor; unde verbum, κερκωποπωλέω, fictilia vendo, tegulas vendo; & nomen κερκωποπωλεῖον, locus ubi fictilia venduntur, &c. à seq. Th. κέρκος, & πωλέω, unde πώλης, &c.

tus, &c. Item, κερατίζω, & κερατῶ, cornu ferio, cornu peto; item, conifico; item, astico, &c. Unde κερατιστὴς, ῆ, ὁ, qui cornu ferit, qui cornu petere solet. Denique κερατώδης, ες, ὁ ἢ ὸν cornutus, vel corneus, cornu imitans, &c. Callim. & κερατὼν, ῶνος, ὁ, dicebatur ara, in Insula Delo, ex cornibus concinnis, & inter se congruentibus, siniſtris omnibus, constructa, &c. Plut. in thes. Omnia à κέρας, ατος, τὸ, cornu, &c. V.

Κερκίνη, ης, τὸ, siliqua: à κέρας, quia est corniculata. Sic κερκίνα, ων, τὰ, siliquæ, seu folliculi fabarum, &c.

Κερατοβάμβ, Attᶜ. pro κερατοπληξ, i. pl. f. 1. act. verbi κερατίζω, cornu peto: f. ἰσω. Th. κέρας, cornu.

Κερατίζω, κερατιστὴς, κερατίστης, κερατῶ, & κερατώδης, videantur suprà in κερατέα.

Κερατοπλύφ, qui cornua sculpit, qui cornu scalpendo expolit; ex κέρας, ατος, τὸ, & γλύτω, V. Sic, κερατυπὸς, qui cornu elaborat, seu expolit, ad aliquid conficiendum, qui aliquid ex cornu conficit, ex κέρας, ατος, τὸ, & ἔργον, V. Item κερατοφόρος, corniger; (vide suprà in κερασφόρος) unde, κερατοφορία, corniger ſum, cornua gero, &c. Aristot. de part. An. l. 5. Sic etiam κερατήφατος, è cornu resonans; Athen. l. 14. à Th. φατὸς, comp. ut præced. cum Th. κέρας, ατος, τὸ, V.

Κερατῶ, ῶ, cornu peto, &c. Vide suprà in κερατέα; ubi etiam κερατώδης, & κερατὼν, &c.

Κεράτων, gen. pl. à κέρας, ατος, τὸ, cornu.

Κεραύλης, qui cornu, in tibiam aptato, canit, cornicen; dicitur & κερατούλης; ex κέρας, ατος, τὸ, & αὐλὸς, &c. V.

Κεραύνιος, & κεραύνιος, α, ὁ ἢ ὸν, fulmineus, fulminalis; ut, τὸ κεραύνιον πῦρ, apud Plut. Symp. 4. Item, κεραύνιος ζεὺς, Latinè, Jupiter fulminator; item, κεραύνιας, ου, ὁ, fulmine ictus, & κεραύνια, τὰ, ceraunia; sive, κεραύνια ὄρη, ceraunii montes in Epiro; item, κεραυνὸς, & κεραυνὸν, ῦ, fulmino, fulmine percutio, seu ferio; unde part. præt. pass. κεκεραυνωμένος, fulmine ictus, &c. Hesiod. Unde verbale; κεραύνωσις, fulminatio; Plut. Omnia, à Th. κεραυνὸς, vide.

Κεραυνοβόλης, idem quod seq. κεραυνοβόλητος, & ab iisdem; sic, κεραυνοβόλος, fulminis jaculator; ex Luc. Unde verbum, κεραυνοβολέω, fulmen jacu'or, fulmine peto, &c. Item, nomen κεραυνοβολία, fulminis jaculatio, &c. Ex κεραυνὸς, & βάλλω, unde βολὴ, βόλος, & βολίω, &c. V.

Γερανυβόλητος, ου, ὁ, ἡ, fulmine ictus: à κερα νὸς, fulmen, & βλητὸς, quod à βάλλω jaci.

ΚΕΡΑΤΝΟΣ, ῦ, ὁ, fulmen: qu. à κείρειν ἢ κὺω, quia scindit & urit. Hinc κεραυνὸν, f. mino, τερπικέραυνος, υ, ὁ, fulmine gaudens.

Κεραυνοσκοπεῖον, alta machina in scena, instar speculæ versatilis; ex qua fulminum jactus exhibebant; Polyb. l. 4. c. 19. Ex κεραυνὸς, & σκοπὸς, &c. V. Sic, κεραυνοφανὴς, in modum fulminis coruscans; apud Euryp. in Troad. κεραυνοφανὲς πῦρ, ignis fulmineus, ex κεραυνὸς, & φαὸ, &c. V. Item, κεραυνοφόρος, qui fulmen fert, κεραυνοφορία, qui fulmen gerens; Plut. in Alcib. ex κεραυνὸς, & φέρω, unde φόρος, &c. Vide.

Κεραυνόω, f. ώσω, fulmino: à præced.

Κερανωδίντος, gen. sing. ejusd. a. 1. part. pass.

Κεραύτατος, vile sup. à, in κεραύνιος.

Κερδάω, misceo: vide κεράννυμι.

Κέρβερος, ου, ὁ, CERBERUS, canis infernus: q. κρεοβόρος, à κρέας, caro, & βορὸς, vorax.

Κερβερονίτόω, dicitur tartarus, quod periculosus, & infestus sit, à cane seu monstro illo quod Cerberus dicitur; ex præced. κέρβερος, & νίπτω, &c. V.

Κερδαίνω, lucror, lucrifacio: præs. part. κερδαίνων, οντος. f. κερδανῶν, & κερδήσομαι, pert. κεκέρδηκα. a. 1. ἐκέρδησα. a. 1. inf. act. κερδῆσαι. a. 1. ind. pass. ἐκερδήθην, ης, η, f. ε. pass. κερδηθήσομαι. Th. κέρδος, τὸ, lucrum.

Κερδαλῆ, ῆς, ἡ, vulpina pellis: à κέρδω, vulpes, quod vide: sed

Κερδαλέος, α, lucrosus, utilis. Th. κέρδος, τὸ, lucrum.

Κερδαλεότης, astutia, versutia, prudentia, Eustath. Item, κερδαλέης, lucrosè, quæstuosè, cum lucro, uti iter, &c. Thuc. 3. Utrumq; à præced. κερδαλέος, V.

Κερδαλεόφρων, ονος, ὁ, ἡ, vulpinâ mente præditus: à κερδαλέος, astutus, & φρὴν. Vel à κέρδω, ὼς, ὼ, vulpes, & λέων, leo, & φρὴν, mens.

Κερδαλεύεσθαι, quæstuosius, utilius, compar. à κερδαλέος, α, lucrosus, quod vide.

Κερδάλη, Hesychio est ipsa vulpes; ut κερδαλῆ, vulpina pellis; contract. pro κερδαλέη, quod vile.

Κερδανέομεν, Ion. pro κερδανοῦμεν, quæstum faciemus, 1. pl. f. verbi κερδαίνω, lucror: f. κερδανῶ. Th. κέρδος, τὸ, lucrum.

Κερδάνω, fut. ήσω, lucror, lucrum facio; Dem. & Herodot. Idem quod, & pro κερδαίνω, V.

Κερδῆσαι, a. 1. inf. act. &

Κερδήσω, 2. sing. f. 1. m. verbi κερδαίνω, lucror; quod vide.

Κέρδιον, utilius: à

Κερδίων, ονος, ὁ, ἡ, quæstuosior, utilior; item versutior: &

Κέρδιστος, η, superlat. utilissimus; item versutissimus: à

ΚΕΡΔΟΣ, ους, τὸ, lucrum: q. κείρω ἴδεσι, cor obsectat; item astutia, versutia. Hinc κερδαλέος, η, lucrosus, quæstuosus: κερδαίνω, lucror, quæstum facio: αἰσχροκερδὴς, ους, ὁ, ἡ, turpi lucro deditus.

Κερδοτγαμέω, ῶ, lucri gratiâ uxorem duco, habeo lucri rationem in ducenda uxore; ex κέρδος, & γαμέω, vide.

Κερδοσύνη, ης, ἡ, astutia, calliditas, dolus: à præced.

Κερδὼ, οῦς, ἡ, vulpes: ab eod. Th.

Κερδῶιον, υ, τὸ, lucellum; diminut. à κέρδος, V.

Κερδώος, ου, ὁ, ut κερδοῦς ἱρωσὴς, qui lucris præest, apud Luc. vel, conciliator lucri, vel, lucrifer; item, vulpinus; à Th. κέρδος, lucrum, vel à κέρδω, præced. vulpes, V.

Κέρεα, Ion. pro κέρατα, vel κέρεα, cornua: &

Κέρης, Ion. pro κέρατος, gen. à κέρας, ατος, ας, τὸ, cornu.

Κερθεὶς, ἐντος, a. 1. part. pass. à κείρω, tondeo: f. ερῶ. a. 1. ἔκειρα.

Κερκηὶς, ἡ, nomen mulieris.

Κερκιδοποιὸς, qui radios textoris conficit, unde κερκιδοποιϊκὴ, scil. τέχνη, ars, seu, scientia conficiendi radios textorios, Aristot. Polit. li. 1. à seq. Th. κερκὶς, ἰδος: & ποιέω, &c. V.

Κερκίδιον, υ, τὸ, radiolus; diminut. à seq. Th. κερκὶς, ἰδος: unde etiam, κερκίζω, radio discrimino fila inter texendum; aut etiam, radio calco fila, &c. Apud Plat.

ΚΕΡΚΙΣ, ἴδος, ἡ, radius textorius, vel tela; quia ad pulsandum idonea, qu. à κίρκω.

Κερκοπίθηκος, υ, ὁ, CERCOPITHECUS, simia caudata: σὺν κίρκον ἔχων, cluna, simia: à clunibus tritis sic dicta.

ΚΕΡΚΟΣ, ου, ἡ, cauda; item membrum virile. Hinc κέρκωψ, ωπος, ὁ, caudatus; item astutus.

Κέρκυρος, vel κερκῦρος, genus navigii grandioris; vel, ut alii, brevioris, ὡς παρὰ τὸ ἔχειν, i. e. πρύμναν ἔχοντες: est etiam, species piscis; Hesych. à Th. κέρκος, & ὄφις; quæ vide. Sic, κερκοφόρος, qui caudam gerit, caudatus; à κέρκος & φόρος, &c. V.

Κερκουρεῖς, υς, CORCYRÆUS.

Κέρκυρος, υ, ὁ, genus navigii brevioris; dicta ἀπὸ τῆς Κερκύρας, à Corcyrâ insulâ: vel pro κέρκυρος, ut potius scribitur: q. d. caudata navis: ex κέρκος, & ὄφις, cauda.

Κέρκω, idem quod κείκω.

Κέρκωψ, ὁ, caudatus, versutus. Κέρκωπες, enim improbos homines fuisse aiunt. Th. κέρκος, cauda.

Κέρμα, ατος, τὸ, segmentum æris, numulus: à κείρω, tego.

Κερμάτιον, υ, τὸ, numulus minutus; diminut. à præced. κέρμα; unde etiam κερματίζω, in minutos numulos comminuo, ad cudendos numulos aliquid in minutias redigo; Luci. l. 1. 2. Epigr. Item, general. in minuta scindo, comminuo, Aristot. ut de seq.

Κερματιστὴς, οῦ, ὁ, numularius, collybista: à præced.

Κέρνος, vas fictile, multos cotyliscos in se continens, quos festo die fructibus omne genus implebant, & ex religionis avitæ ritibus ad sacra deferebant: quos ob id cernophoros vocabant. Ergo κέρνος dici potuit, à κεραννύω, quod varia in eo misceren-

tur.

Κερνοφόρ-

Κερνοφόρος ξένιος, apud Nicand. in Alexiph. dicitur sacerdos ferens crateres, qui κέρνοι nominantur, & κερνοφόρος ὄρχησις; saltatio in qua κέρνα, seu ἐγκύκλιδας gestabant Poll. l. 4. c. 14. ex κέρνον, & φόρος, V.

Κερνοφόντης, idem quod κερκοφόντης, id vide.

Κεφεὶς, cornutus; ut, κεφεῖσιν ἔλαφος, apud Anacreontem; à Th. κέρας, V.

Κεφαλὴ, ἧς, ὁ, antennæ extremitas, antennæ cornu: ex κέρας, cornu, & ἅλς, sesamo, navis.

Κεφαλάγης, comæ ornandæ artifex; Poll. ὁ περὶ τὸν κόμον τεχνίτης, nomenclat. quà κέρας quoque τὸν κόμον, significat; κομωτὴς, autem, & κομμωτὴς, differunt, ut species, & genus, πλάτης, à Th. πλάσσω, V.

Κεφάεργος, cornibus, seu corneis laminis stratus; Plin l. 11. c. 37. ex κέρας & ῥάπτω, sut. ῥάσω; unde ῥαπτὸς, &c. V.

Κερυλκὸς, cornibus trahens, seu, cornibus trahens aratrum; Hesych. Item, κερυλκὸς κέλλος; qui &, κερυλκύχης, funis quo antenna trahitur; apud eund. ex κέρας, ατος, τὸ, & ἕλκω, V. Unde etiam; fœm. κερυλκὶς, ἰδος, ἡ, quæ cornibus trahitur, Theocr. Schol. &c.

Κερυσία, ας, ὁ, superbus, elatus, ferox; Metaphora, à tauris, cervicem, vel potius, cornua, erigentibus; unde κερυσιάω, cornua erigo; à Th. κέρας, ατος, τὸ, V.

Κερωχὶς, ἰδος, ἡ, cornigera: ἡ κέρατα ἔχουσα.

Κερῶχος, υ, ὁ ἢ ὸν, cornua habens, cornutus; item, antennam, seu antennæ cornua, tenens; ut, κερῶχον κέλλως; Luc. ex iisdem cum præced. scil. à κέρας & ἴσχω, &c. V.

Κεφύρετο, miscebant, Ion. & Poët. pro ἐκεκίρνατο; 3. pl. imperf. verbi κεράω, seu κεράννυμι, misceo: f. κεφύσω.

Κέρσαι, tot ondisse, a. 1. inf. Æol. à κείρω, tondeo: f. κερῶ, & Æol. κίρσω. a. 1. ἔκερσα, & Æol. ἔκιρσα. perf. κέκερκα.

Κέρσε, 3. sing. a. 1. Ion, pro ἔκερσε. Vide κέρσαι.

Κέρτομος, convitia, nom. pl. n. g. à κέρτομέω, ῶ, ὁ, ἡ, mordax, cavillatorius: &

Κερτομέω, f. ήσω, convitior; ex κείρω, tondeo, vel potius κίαρ, cor, & τέμνω, scindo; p. m. τέτομα.

Κερτόμια, ἡ, maledictum, maledicentia, Il. υ. & Od. υ. Item, κερτομίμης, υ, ὁ, maledicus, convitiator; vel cavillator, derisor; Hesych. Item, κερτόμιστὴς, irrisio, ludibrium, & κέρτομος, ου, ὁ, cor alicui scindens; ut κέρτομα (scil. ῥήματα) ῥέζειν; apud Hesiod. in Erg. Item, cavillatorius, jocularis; Suid. ex Epigr. Omnia ex iisdem cum præced.

Κερτομίοισι, dat. pl. Ion. à

Κερτόμιος, υ, cor scindens, mordax: vide κερτομέω.

Κερχνᾶς, qui ità exasperatus est; ut, raucum creperumque sonum edat; item, aridus, siccus, &c. Item, κερχνὰω, κερχνὸω, & κίρχνω, idem quod Th. κίρκω, seu κιρχνόμαι, exaspero, exasperor, vel, raucum, creperumque sono, vel, sonare quid facio; item, κερχνασμὸς, apud Gal. idem quod τὰ κερχνώδη πάθη; (vide κερχνώδης,) à κερχνὰω, quod pro κερχνὸω, &c. V. Unde etiam, κίρχνη, puls è milio; Hesych. apud quem etiam sic dicuntur aures piscium; item, avis species quædam; item, quæ est melsio colore; sic etiam, κερχνὶς, avis quam Interpr. Lat. stridulam, eandemque esse volunt cum strige, quippe quæ & ipsa denominata sit à stridendo; Aristoph. in avib. Omnia, à Th. κίρκω, V.

Κίρχνη, ης, ἡ, asperitas quædam gutturis quæ instar granorum milii sentitur; item apud Ion. milium: vide κίγχρος. At

ΚΕΡΧΝΟΣ, ὸν, durus, asper: qu. à

ΚΕΡΧΝΩ, exaspero, κίρχνω, υ, ὁ, asperitas gutturis; item, milium: κίρχνη, puls è milio.

Κερχνόω, ῶ, exaspero, seu, parvulis punctis, veluti granis milii, asperum reddo; unde verbalia, κίρχνωμα, τὸ, asperitas; item, cælatura; & κερχνωτὸς, signis asper, cælatus, tornatus; Hesych. apud Poll. κερχνωτὸν ἀργύριον; argentum pustulatum, item, κερχνώδης, idem quod κερχνόεις, εσσα, ὁ ἢ ὲν, exasperatus, qui asperum quid, raucum crepe rumque sonat, vel sonare facit; ut, κερχνώδεα πάθεα, apud Hippocr. Omnia itidem à præced. κίρκω, V.

Κεσσὸ, tondebo, f. verbi κείρω: unde inf. Poët. κερέειν, pro κερεῖν. Vide κίσσαι.

Κέσσατο, Ion. & Poët. pro ἔκειτο, 3. sing. imperf. à κίσσημαι, pro κέῖμαι, jaceo.

Κεσσὸς, ὄν, acu pictus: à κεντέω, pungo.

ΚΕΣΤΡΑ, ας, ἡ, est genus teli militaris, sudes: q. à κίω, uro; item sudis piscis. Sunt qui exponunt malleum.

Κεστρεὺς, & κεστρῖνος; idem quod, & pro seq. κεστρὶς, & præced. Th. κέστρα, quæ vide.

Κεστρὶς, mugil: quod teli modo intret adulteros: qu. à κέστρα. Juvenal. Satyr. x.

Κεστρίτης ὄινος, apud Dioscor. l. 5. vinum ex gelatro; à Th. seq. κέστρον, vide.

ΚΕΣΤΡΟΝ, υ, τὸ, herba quædam, betonica.

Κεστρωτὸν ξύλον, lignum urendo acuminatum sine ferreâ cuspide: an à κίω, uro? Th. κέστρα, teli genus.

Κεύθανω, idem quod κεύθω, occulto, tego: in imperf. ἐκεύθανον.

Κεῦθε, præs. imperat. κεύθω, 3. sing. præs. à κεύθω, occulto.

Κεύθεα, acc. pl. κεύθεσι, dat. pl. à κεύθος, ους, τὸ, caverna profunda, penetrale: ab eod. Th.

Κεύθεις, 2. sing. præs. sub. à κεύθω, occulto.

Κεύθμασι, latebris, dat. pl. à κεύθμα, ατος, τὸ, ejusd. Th.

Κεύθμων, ῶν, ὁ, locus qui aliquem occultat, & abscondit, seu, in quo quis latet; latebra, latibulum, Il. ν. (pro eodem legitur & κευμὼν, Æolicâ dialecto;) verbale, à seq. Th. κεύθω, V.

Κεύθμων, ῶνος, ὁ, locus qui occultat; latibulum, latebra: à κεύθω.

Κεύθομαι, occultor, abscondor; est pass. à seq. act. κεύθω, V. Unde et am, κεύθος, ους, τὸ, locus in quo quis latet, &c. Vide Them.

ΚΕΥΘΩ, occulto, abscondo, f. σω. p. κέκευθα. q. à κίω, jaceo: hinc κεύθρις, latebra, latibulum: κεύθος, τὸ, idem.

Κεφαγέα, ας, ἡ, inveteratus & ægrè cedens capitis dolor; Gal. & Arec. à seq. Th. κεφαγή; unde etiam κεφαγαὶ, αἱ, tribus Atticæ; cujus in avib. meminit, Aristoph.

Κεφάλαιον, υ, τὸ, caput; item summa, vertex. Th. κεφαγὴ, caput.

Κεφάλαιον ῥῆμα, verbum durum; i. e. ἀδυσώπητον, apud Aristoph. in Ran. vide præced.

Κεφαγαιόομαι, ῶμαι, in summam subduco, & colligo; Aristot. l. 4. Metaph. Item activè, pro, in summam colligere; ut apud Plat. κεφαγαιωσάμενοι τοιγαροῦν, summam igitur definiamus; &c. à seq. act. V.

Κεφαλαίω, ῶ, summatim repeto; item caput ferio, vulnero: f. ώσω. p. κεκεφαλαίωκα. a. 1. ἐκεφαλαίωσα: à κεφαγή.

Κεφαλαιώδης, ες, ὁ ἢ ὲς, summarius; q. d. capitalis; unde adv. κεφαλαιωδῶς, summatim; Aristot. Rhet. 3. κεφαλαιωδῶς εἰπεῖν, summatim differere, &c. à seq. Th. κεφαγή, vel à præced. verbo κεφαλαίω, V.

Κεφαγήγης, & κεφαγήγενὴς; caput dolens, cui caput dolet, Plut. in Symp. Sept. Sap. Item, activè interdum, pro, dolorem capitis afferens, seu excitans; Dioſc. de vino resinato, πάντες ὁ κεφαγήγενὲς ὀι τοιῦτοι. (pro eo etiam reperitur, κεφαγήγος, ὁ, ἡ, ὸν, idem, apud Plat.) Unde verbum κεφαγήγεω, caput doleo, sive, doleo ex capite, Hippocr. Aphor. l. 5. & nomen, κεφαγήγεια, capitis dolor, idem l. 3. Item, κεφαλαγητικὸς, idem quod κεφαγήγης, &c. Ex κεφαγὴ & ἄλγος, τὸ, unde ἀλγέω, &c. V.

Κεφαλείωμαι, ῶμαι, τὸ, summa: à

ΚΕΦΑΛΗ, ῆς, ἡ, caput: gen. pl. Ion. κεφαλέων, dat. pl. κεφαγῆσι. Hinc κεφάλαιον, caput, capitulum: κεφαλαιώδης, ες, ὁ, ἡ, summarius, capitalis: κεφαλαιώδῶς, summatim: κεφαλαιόω, ώσω, summatim attingo, in summas redigo: ἀνακεφαγαιόω, summatim repeto: ἀνακεφαλαίωσις, εως, ἡ, summaria repetitio: περικεφάλαια, ας, ἡ, galea, cassis: ἀκέφαλος, ὁ, ἡ, ὸν, sine capite, sine principio, imperfectus: βυκεφαλος, υ, ὁ, equus Alexandri magni.

Κεφαλοτρήτης, dictus est Pericles, quod capite esset oblongiore; ut docet Plut. ex κεφαλὴ & ἰγείρω, expergefacio; item, excito, i. e. extruo; unde ἐγκε-

σις, ως, ἡ, excitatio; item, extructio, & in altum ædificatio, &c. [notatio verò hujus compositionis, videretur, capitis vigilantiam, potiùs denotare]

Κρεφῶ, οῦς, (sub. λίθοι) lapides angulares; quod capitales; à Th. κεφαλὴ, V.

Κεφαλικὸς, capitalis; ut, κεφαλικὴ ἔχθρα, capitales inimicitiæ; & κεφαλικὲς ἄνδρες, lis capitalis, &c. Unde adv. κεφαλικῶς, capitaliter; ut apud Herodian. l. 2. κεφαλικῶς κολασθῆναι, capitali supplicio affici, &c. Item, κεφαλίνη, ἡ, dicitur, ea linguæ pars, quæ ad fauces est, aliàs χώνη, ob acriorem gustum, seu, gustûs potentiam, qualis ipsi inesse putatur; Poll. l. 2. Item, κεφαλῖνος, cephalinus piscis, non idem qui cephalus, vide κεφαλὸς, qui alio nomine βλεψίας vocatur, ab Athen. l. 7. &c. Item, κεφαλίδιον, capitulum, & κεφάλιον; idem; (diminut.) caput, capitulum; Dioscor. l. 4. & Plut. Symp. 2. est & verbum rhetoricum apud Hermog. &c. Omnia, à præced. Th. κεφαλὴ, V.

Κεφάλιος, ὁ, idem quod εἴλημα, ωτος, τὸ, volumen: a præced.

Κεφαλισμὸς, apud Aristot. in Top. l. 8. dicitur sic, simplicium numerorum usque ad decem multiplicatio, cujus auxilio, cæterorum etiam numerorum multiplicandorum ratio cognoscitur; vulgò mensam Pythagoræ vocant; à Th. κεφαλὴ, V.

Κεφαλίτης, ου, ὁ, ut, κεφαλίτης λίθος, lapis angularis; Hesych. à Th. κεφαλὴ, V.

Κεφαλοβαρὴς, capitatus, q. d. capite gravis, vel gravatus, & ponderosus, &c. Ex κεφαλὴ, & βάρος, ους, τὸ, unde βαρέω, &c. V. (Theophr. hâc voce utitur, ubi de radicibus agit capitalis) Sic etiam, κεφαδόσμιος, & κεφαλοδόσμιος, capitis ligamentum, frontale, &c. Ex κεφαλὴ & δισμὸς, V. Item, κεφαλοειδὴς, capitis speciem referens; Hippocr. ex κεφαλὴ, & εἶδος, V. Item, κεφαλόθλαστος, contusum caput habens; unde neut. plur. τὰ κεφαλόθλαστα; contusiones capitis, Theophr. Hist. Pl. l. 9. c. ult. ex κεφαλὴ, & θλάω, V. Κεφαλοκρύφης, ου, ὁ, caput pulsans; ita dicitur, phalangium quoddam, seu phalangii genus quoddam, apud Nicand. in Theriacis ità appellatum, quòd, si in aliquem irruit, caput ejus petat; ex κεφαλὴ & κρύω, &c. V. Item, κεφαλόριζος, radicem habens capitatam, &c. Ex κεφαλὴ, & ῥίζα, &c. V.

Κέφαλος, ου, ὁ, CEPHALUS, piscis, à capitis magnitudine. Th. κεφαλὴ, caput.

Κεφαλοτομέω, decollare; ex κεφαλὴ, & τέμνω, in præt. med. τέτομα; unde τομὸς, &c. V. Sed Phrynichus reficiendum ait, & pro eo dicendum, κεφατομέω, ex κεφὴ & τέμνω, &c.

Κέφαλος, dat. sing. à Κέφαλος, ου, ὁ, nomen viri.

Κεφαλώδης, ες, ὁ ἡ τὸ, caput imitans, seu, repræsentans; item, in caput extuberans; unde neut. κεφαλῶδες π, quiddam modo capitis; item, κεφαλωτὸς, capitatus, caput habens; ut, σκόπελον κεφαλωτὸν, porrum capitatum, apud Dioscor. l. 2. Utrumq; à Th. κεφαλὴ, V.

Κίχασε, ας, ε, perf. m. verbi χάζω, recedo. item hîc, capax fum. a. 2. ἔχασον. f. 2. χασῶ.

Κεχάδοντο, Ion. Diaplasiasm. pro ἐχάδοντο, 3. pl. a. 2. m. ejusd. verbi.

Κεχάνδτα, hiantem, capientem, acc. sing præt. m. Poët. Pleonasm. à κέχανδα, præt. m. pro κέχασα. p.m. part. κεχανδὼς, pro κεχασὼς, verti χάζω, quod vide.

Κέχαρε, gavisus sum, præt. m. verbi χαίρω, gaudeo: f. χαρῶ. p. κέχαρκα. a. 2. ἔχαρον.

Κεχαραγμένος, η, ον, infensus, perf. part. pass. à χαράσσω, sculpo: f. ξω. p. χα.

Κεχάρηκα, gavisus sum, perf. act. nam à χαίρω, f. χαρῶ; fit præsens χαρέω, l. ἤσω, perf. pass. κεχαρημένος, lætus.

Κεχαρήστο, gavisum: q. à χαρίω, f. ἤσω, p. κεχάρηκα; unde fit part. κεχαρηκὼς, & per Crasin Ion. κεχαρὼς, ότος, referitur ad χαίρω.

Κεχαρησίμβη, Ion. Diaplasiasm. pro χαρησόμην, f. 1. inf. act. à χαρίω, pro χαίρω, gaudeo.

Κεχάρητο, lætatus est, 3. sing. plusq. p. Ion. ab ἐκεχαρήμην, σο, ητο, à χαρίω, pro χαίρω.

Κεχαρπὼς, ότος, gavisus: vide κεχαρηότος.

Κεχαρισμένος, η, perf. part. pass. unde κεχαρισμένως, charissimè, vocat. sing. à χαρίζομαι, gratificor: f. ἰσομαι, perf. pass. κεχάρισμαι. Th. χάρις, gratia.

Κεχαρισμένως, adv. gratè, acceptè, jucundè; vel ad gratiam, ad voluptatem, à præced.

Κεχάρισται, 3. sing. perf. pass. vide κεχαρίσμένος.

Κεχαριτωμένος, η, ον, gratiâ donatus, gratia ornatus: à χαριτόομαι, gratiâ afficior, gratiam accipio. Th. χάρις, ιτος, ἡ, gratia.

Κεχαρίσθαιεν, gavisi fuissent, 3. pl. a. 2 opt. m. Ion. pro χαίροιντο. Tum Poëtæ etiam perfecti augmentum aoristis secundis præcipuè tribuunt: & formant Iones 3. pl. à 3. sing. ante το, vel τα, α inserentes. Estq; à χαίρω, gaudeo: f. χαρῶ. a. 2. ἔχαρον, a. 2. m. ἐκεχαρμένος.

Κεχάρμαι, gavisus sum: a. 2. m. Ion. pro ἐχαρόμην, vide præced.

Κεχείμασι, fluctuant, 3. pl. perf. pass. verbi χειμάω, fluctibus agito, jacto: f. ήσω. p. κεχείμακα. perf. pass. κεχείμασμαι, σαι, ται.

Κεχηνὼς, hiatus; vide sequentia.

Κέχηνα, hiavi, præt. m. ind. & hinc

Κεχηνὼς, ότος, part. præt. m. hiscens, os aperiens, in nom. pl. κεχηνότες, hiantes, sive stulti, qui frequenter hiare solent: à χαίνω, hîsco: quod vide.

Κίχλασε, præt. m. &

Κεχλαδὼν, όνος, a. 2. part. act. à χλάζω, sibilo: f. σω, a. 2. ἐχλαδον, ἡ ἀναπλασμὸς, κίχλαδον.

Κεχλίακα, perf. act. ind. verbi χλιαίνω, crepsicio: f. ανῶ.

Κεχλιδὼς, ότος, delitiis abundans, perf. part. m. verbi χλιδάω, luxui deditus fum. Th. χλίω, delitiis frango.

Κεχολωμένος, ιratus, perf. part. vide κεχολώσω.

Κεχολώσεται, mox succensebis, Ion. pro κεχολώσῃ. 2. sing. paulò post f. &

Κεχολώσω, mox succensebir, 3. sing. paulò post f. verbi χολόω, irascor: f. ώσω. p. κεχόλωκα. perf. pass. κεχόλωμαι, σαι. Th. χολὴ, bi is.

Κεχολῶσθαι, iratum esse, perf. inf. pass. ejusd. verbi.

Κέχρημαι, σαι, ται, mutuatus sum, perf. ind. pass. &

Κεχρημένος, η, perf. part. pass. ab oraculo prædictus: egens, à χρήσομαι, ὦμαι, f. χρήσομαι, utor, oraculum consulo. Th. χρέω, commodo, oracula edo.

Κεχρημάτικε, apud Basil. usurpatur pro, parcè, ac sobriè; ab eodem Th. in priore signif. vide χρέω.

Κεχρηματισμένος, η, ον, divinitùs promissus, perf. part. pass. à χρηματίζω, Dei nomine loquor, divinitùs admoneo: f. ίσω, a. 1. ἐχρημάτισα, ας, ε, nominatus fui, a. 1. int. act. χρημάτισαι, perf. pass. κεχρημάτισμαι, σται, σται, a. 1. ind. pass. ἐχρηματίσθην, ης, η, a. 1. part. χρηματισθεὶς, ἐντος. Th. χρῆμα, τὸ, res, negotium, oraculum.

Κεχρήσεται, 3. sing. paulò post fut. à χρήζω, ind geo: f. σω. perf. pass. κεχρησμαι, σαι. Th. χρεία, indigentia.

Κέχρηνται, 3. pl. perf. pass. verbi ejusd. & Th.

Κέχρισμαι, perf. pass. à χρίω, ungo: f. ίσω. p. κέχρικα.

Κέχυμαι, 1. sing. & κέχυμαι, confunduntur, 3. pl. perf. pass. κέχυνται, Ion. pro ἐκέχυνται, 3. pl. plusq. p. pass. κεχύμεθα, ην, effusus, perf. part. pass. à χυέω, vel χύω, fundo. Th. χύω, idem.

Κίχυτ', pro ἐκέχυτο, 3. sing. plusq. p. pass. vel pro

Κίχυτ', 3. sing. perf. vide κέχυμαι.

Κεχωρήκασιν, cesserant, Att. pro ἐκεχωρήκεσαν, 3. pl. plusq. p. act. verbi χωρέω, cedo. eo: f. ήσω. p. κεχώρηκα.

Κεχωρίσθαι, sejuncti sunt, Ion. pro κεχωρισμένοι εἰσὶ, 3. pl. perf. pass. à κεχώρισμαι, verbi χωρίζω, separo. Th. χωρὶς, seorsum.

Κεχωρισμένος, η, ον, separatus, distans, perf. part. pass. ab eod. verbo & Th.

Κεχωσμένος, η, ον, aggestu, defossus, part. perf. pass. verbi χώννυμι.

ΚΕ'Ω, & per Epenth. κεέω, findo, jacere cuspio: unde & κέημι, jacco. Est & κίω, uro: vide κείω.

Κῆ, Ion. pro πῦ. quo.

Κῆαι, accendisse, a. 1. inf. act. ab a. 1. ἔηα, verbi καίω, uro, quod vide.

Κήαντο, 3. pl. a. 1. m. κήας, aorist. 1. part. activ. καμμένος, a. 1. part. m. ejusdem verbi.

ΚΗ'ΒΟΣ, ους, ὁ, animal è similarum genere.

Κῆγώ, ut & κἠγώ, Dor. pro κἀγώ.

Κηδαίνε, curo, sollicitus sum; à Them. κῆδος, ους, τὸ; V.

Κηδάρ, locus in Arabiâ desertâ, ubi Cedar Ismaelis filius habitavit.

Κῆδε, pro ἐκήδε, torquebat, 3. sing. imperf. Ion. verbi κήδω, quod vide.

Κήδη pro κήδεα, κήδη, nom. pl. à κῆδος, cura.

Κήδῃ, lædit, 3. sing. præs.. act. à κήδω, ango, præs. inf. κήδειν. Them. κῆδος, τὸ, cura.

Κηδεία, ας, ἡ, affinitas, Furyp. Xenoph. ut συμβῆναι ἀνθρώποις κηδείαν, affinitatem inter homines conciliare; Aristot. l. 5. Polit. c. 5. est verbale, à κηδεύω, affinitatem contraho, &c. V.

Κηδεῖαι, αις, ἡ, funeratio, parentatio, sepultura. Th. κῆδος, exequiæ, cura.

Κήδεσος, ου, cujus curam gerimus, charus, amicus: ab eod. Th.

Κηδεμόνες, οἱ, curatores, qui prospiciunt; Apol. Item affines, propinqui; (idem quod κηδεμόνες, à κηδεμών, ὁ, ἡ) est plur. à sing. κηδεμονὶς, felicitus, &c. idem quod κηδεμών; vi.

Κηδεμονία, ἡ, curatio; i. e. cura alicujus rei, sollicitudo alicujus de alio, diligentia, cura, officium, &c. ut κηδεμονία πατρικὴ, paternum officium, paterna indulgentia, & sollicitudo, &c. Item affinitas, propinquitas, &c. Sic κηδεμονικὸς, ὴ, ὸν, accuratus; i. e. cui adhibetur cura illa & studium quod κηδεμονία nominatur; & interdum, activè, qui curam gerit, & procurationem alicujus negotii: Sic Deus dicitur hujus orbis κηδεμονικὸς, apud Ariop. Item affinitati amans, affinium suorum studiosus, &c. Unde adv. κηδεμονικῶς, sollicitè, sedulò, magnâ curâ adhibitâ, Polyb. Item magno cum studio, & amore affinium, seu propinquorum, &c. Omnia à seq. κηδεμών; V.

Κηδεμών, όνος, ὁ, qui rei alicujus curam gerit, qui sollicitus est de re quapiam, moderator, director, patronus, tutor, curator, procurator, &c. Ut apud Luc κηδεμόνα τ' ἐπεμνήσθη, procuratorem Imperii, seu tutorem, &c. Item funeris, seu exequiarum curator; Theocr. in Epigr. Item affinis, affinitate conjunctus, Mosch, Idyll. 2. à Th. κῆδος, cura, mœror, exequiæ, affinitas, &c. unde κηδέω, &c. V.

Κηδεστὸς, ὴ, idem quod κήδεος, quod vide.

Κήδεσθε, 2. pl. præs. à κήδομαι, curam gero: κήδετο, pro ἐκήδετο, 3. sing. imperf. ejusd.

Κήδεσι, dativ. plur. à κῆδος, ους, τὸ, cura.

Κήδεσκον, damnum infero, profligo, à κήδω, idem significante quod βλάπτω & λυπέω.

Κηδεστὴς & κηδευτὴς, οῦ, ὁ, qui curam alicujus gerit, item gener, focer, frater uxoris. Them. κῆδος, τὸ, cura, affinitas.

Κηδεστία, ἡ, affinitas, Xen. Hellen. 2. & κηδεστικὸς, ad affinitatem pertinens. Eust. Item κηδεστὸς, idem quod κηδεστὴς, affinis, &c. V.

Κήδυμος, ου, ὁ, ἡ, affinitas, Furyp. in Oreste, est verbale, à κηδεύω, curam alicujus rei gero, & peculiariter, curam funeris gero, seu exequiarum, aut parentalium; Plut. (Unde in pass. κηδύομαι, funus mihi exhibetur, &c.) Item affinitatem, seu matrimonium contraho, affinis, socer; seu affinitate conjunctus sum, &c. à Th. κῆδος, quod vide in κηδεμών.

Κηδεύσιμος, curâ sepulturæ dignus, curandus, &c. apud Didymum: Item κηδεύσιμος, qui curam alicujus gerit, curator; Aristot. &c. Utrumque verbale, à κηδεύω; V.

Κηδέω, f. ήσω, curo, funero: &

Κηδέω, curo, curam gero, f. ήσω, & ήσω. Th. κῆδος, cura, exequiæ.

Κήδιος, ου, familiarissimus, superlat. à κῆδος.

Κήδομαι, f. ήσομαι, curo, sollicitus sum de aliquâre, tæsago: item mœreor, molestiâ afficior: item exequias alicujus curo. Them. κῆδος, cura, mœror, funus.

Κηδόμενος, curans præs. part. fœm. gen. præced.

Κηδοσύνη, ἡ, mœror, mœstitia; item κηδόσυνος, mœstus; item solicitus, utrumque à præced. κήδομαι, mœreo, &c. vide.

ΚΗ'ΔΟΣ, ους, τὸ, cura, sollicitudo: hinc κηδέω, curo, curam gero: κήδομαι, idem, κηδυὸς, ὴ, sollicitus, anxius: ἀκηδὴς, ἐος, ὁ, ἡ, nullam curam gerens.

Κήδω, mœrore afficio, ango, lædo: inde κήδων, affligens, præsent. particip. à præced.

Κήδωκ', & dedit, pro κἠδωκε.

Κηδωλὸς, ὴ, ὸν, sollicitus, anxius, curiosus &c. est à κήδομαι, curo, &c. V.

ΚΗ'ΘΙΟΝ, & κηθεῖον, ου, τὸ, vasculum in quod suffragia seu sortes conjiciebantur: Ion. pro χήτιον à χεῖθαι: sic μεθῶν, Herodot. pro μεθεῖναι, &c. Est ergò à χῶ, capio.

Κῆκ, Dor. pro οἱ ἐκ.

Κῆκε μὴ πεθάνω, Dor. pro ἡ εἰ κα μὴ ἀποθάνω, etsi non moriar.

Κηκεδέω, & κηκεδάω, convitior, irrideo; convitiis & maledictis insector; unde verbale κηκεσμὸς, convitia & maledicta: convitiorum & maledictorum ingestio, &c. Omnia à κηκὲς, ἄδος, ὁ, ἡ, ἡ, maledicus, convitiator, improbus, Nicand. in Alex. Item vulpes, vel vulpinus, &c. à Th. κακὸς; unde κακίδη & κάκη, &c. V.

Κηκίδιον, ου, τὸ, gallula, parvula galla; apud Suid. est diminut. à κηκὶς, nidor; i. e. suligo fumi, oriens ex iis quæ urruntur; item gallà, i. e. fructus quercûs; sive potiùs, pilula inæquali superficiè, salebrosa, in glandiferis arboribus præter legitimum fructum proveniens, &c. V.

Κήκιε, Poët. Anadiplasiasmo pro κήκιε, & hoc pro ἤκιε, verbi κίω, vel κίνω, a. 2. ἴκιον, ες, ε. Alii volunt esse imperf. à κιάω, salio. Th. κίω, eo, vado.

Κηκὶς, ίδος, ἡ, nidor, in altum vellur saliens: item galla, quia è quercu subito κηκίει, id est, prosilit: ab eod. Th.

Κηκίω, salio, cum saltu sursum feror &c. est à Th. κίω; vi, per reduplicationem factam, teste Eust. &c. V.

Κῆλα, nom. pl. à κῆλον, ου, τὸ, telum, Ion. pro κέλον, lignum.

Κηλαίνω, mulceo, demulceo, suavitate auditûs animum delineo, permulcendo, tractandoque mansuefacio; Hesych. est à Th. κηλέω, &c. V.

Κηλαὶ, hiberna dies, nubes, capra, vulpes.

ΚΗ'ΛΑΣΤΟΣ, arbor, ex iis quæ tardissimè suos fructus perficiunt: ut Juniperus, ilex, &c. κηλάσειν, arbores quædam agrestes; item vasa pastoralia.

Κηλέομαι, ῶμαι, demulceor, permulceor, delinior, &c. Item delector, oblector, &c. est passiv. ab activ. κηλέω, &c. vide.

Κήλεος & κήλεος, urens, splendens: q. à καίω, uro.

Κήλησις, ὁ, ὁ, qui aurium illecebris decipit, qui mulcendine aliquem capit, &c. est verbale à κηλέομαι; V.

ΚΗΛΕ'Ω, mulceo, decipio, f. ήσω, sed

Κηλέω, dat. sing. à κήλεος, ου, calidus. Th. καίω, uro.

ΚΗ'ΛΗ, ης, ἡ, tumor scroti, ramex.

Κηλήδη, ὁν, hoc nomine, σφρίγας, vel ἀδικά τινα δαιμόνια, appellata fuisse à Pindaro, docet Eustath. apud Pind. vide & Athen. l. 7. Item κηλήθμος, ου, ὁ, mulcedo; i. e. aurium diliniamentum, voluptas, quâ aures demulcentur, Od. λ & ν. Sic κήλημα, τὸ, idem exponitur & ἄπατον, apud Suid. & κήλησις, εως, ἡ, actio ipsa mulcendi, seu permulcendi aures; voluptas, suavitate auditûs, animum deliniens; Plut. de Solert. anim. Sic κηλητήριος, mulcendi vim habens, cui permulcendi facultas inest. Et κηλητήριον, ου, τὸ, delinimentum, ad aures permulcendas propriè, vel illicium, quo animum alicujus permulcemus, pro quo, per Sync. dicitur etiam κήλητρον; Hesych. Item κηλητὴρ, ορος, ὁ, delinitor, quæ aures alicui permulcet; unde fœm. κηλήτειρα, ἡ, quæ aures, sive animum alicui mulcet, qui dictis pectora mulcet, &c. Omnia, à Them. κηλέω; V.

Κηλήτης, ου, ὁ, qui eo vitio laborat quod κήλη dicebatur; expon. herniosus; Syn. in Epist. est à Th. præced. κήλη, &c. V.

Κηλητήρ, vide suprà κηλητήριον, in κηλήθμος.

Κηλιδόω, maculo, labe fœdo, unde verbale, κηλίδωσις, εως, ἡ, maculatus, labe fœdatus, à Th. κηλὶς, ίδος, &c. V.

ΚΗΛΙΣ, ίδος, ἡ, macula, nævus, ulcus: q. ustione facta macula: à καίω, uro.

Κῆλον, ου, τὸ, jaculum è ligno, Ion. pro κέλον sed

Κηλὸν, siccum: à κίω, uro.

Κηλόω, precor. Puto Poëticum esse pro κηλέω, ut sit Deum mulcere precibus.

Κηλόω, ῶ, expon. comburo; item decipio, mulceo, & subagito, est à præced. κηλὸν, ὸν, τὸ, aridum, à καίω, idem quod Th. καίω, uro, &c. V.

Κήλων, & sequens κηλάνιον, dicitur machina

china illa lignea, quæ juxta pureos ad aquam hauriendam ſtrui ſolet, tollenonem, vocant, Feſt. Plin. & Veget. alii gruem, &c. ſed κηλων, expon. etiam admiſſarius: Item libidinoſus & ſalax, eſt à præced. κῆλον, ligneum jaculum, ſagitta, vel ut Buſt. vult, fuſum, ſeu lignum jaculi; à Th. κῆλον; V.

Κηλαγιον, ᾱ, τὸ, inſtrumentum, quo aqua è puteis hauritur.

Κηλωτὰ, apud Lycophr. ſunt lupanaria, à κηλόω; vi. Unde etiam, apud eund. Lycophronem, reperitur ſing. neut. κηλωτὸν, ῆ, τὸ, lupanar, &c.

Κῆμωτον, Dor. pro οὐ ἐμαυτὸν, & me ipſum.

Κῆμι, Dor. pro οὐ ἐμὶ.

ΚΗΜΟ'Σ, ῆ, ὁ, CAMUS, fræni genus, fiſcella è viminibus plexa. Haud malè à κάμπτω, quia eſt flexilis.

Κημόω, ῶ, camum circumpono, apud Xen. de re equeſtri; unde verbale, κήμωσις, fiſcellæ, ſeu cami circumpoſitio; Heſych à præced. Them. κημὸς; vide.

Κὴν, Dor. pro οὐ ἐὰ; ſed κ' ἰὼ, pro οὐ ἰὼ.

Κῆνσος, ᾱ, ὁ, cenſus, hoc eſt, æſtimatio bonorum: vox origine Latin.

ΚΗΝΤ'ΣΣΟΜΑΙ, in ſpectrum, & umbram corporis evaneſco; nam κηνυσσόμενον, Heſychius affert, pro εἴδωλον ἐγχυόμενον, &c. à quo verbo, eſt verbale, κηὐσμα, ſpectrum, & Umbra corporis; Heſych.

ΚΗ'Ξ vel κήϋξ, avis quædam, larus: quidam κίγκλον, exponunt.

Κἠξαπίνης, Ion. & Dor. ex οὐ ἐξαπίνης, pro ἐξαίφνης, repente.

Κηπαία, ᾶς, ἡ, ſepæa herba, de qua Dioſc. l. 3. c. 168. Item κηπαῖος, hortenſis; ut σμίλαξ κηπαία, ſmilax hortenſis, apud eund. utrumque à Them. κῆπος; vide.

Κῆπε, Dor. pro οὐ ἔπι.

Κῆπι, Dor. pro οὐ ἐπεὶ, & poſtquam.

Κηπεία, ᾶς, cultura horti; Plat. de leg. & κηπὸς, idem quod κηπεῖος, hortenſis, & ab eod. Th. κῆπος; V.

Κῆπτα, Dor. pro οὐ ἔπειτα, & poſtea.

Κηπεύω, hortum colo, vel in horto colo, aut excolo; item in horto ſero; unde κηπεύσιμος, dicuntur plantæ; apud Theoph. & Athen. l. 2. à quo verbo etiam eſt verbale κηπευτὸς, hortenſis, q.d. in horto ſatus, vel cultus, &c. Item κηπίον, ου, τὸ, & κηπίδιον, (diminut.) hortulus Thuc. Luc. &c. omnia à ſeq. Th. κῆπος, hortus; item pecten, & tonſuræ quoddam genus, quod etiam κηπίον appellatur, &c. V.

Κήπι, pro οὐ δὴ ut κήπι νέμεον ζώϊα, ad te Jovem Nemæum, in Epigr.

Κηπουρέω, hortorum curator, hortulanus; ex κῆπος & οὐρέω, curo, &c. vide ſed κηπάουρος, apud Comicos, dicitur, qui tonſuræ quodam genere tondetur; ſive qui cæſariam habet certo modo attonſam; Euſtath. à κῆπος, & οὐρὰ; V.

ΚΗ'ΠΟΣ, ου, ὁ, hortus, pecten, pubes muliebris. Hinc κηπικὸς, hortulanus; κηπωρία, hortum colo: ex ἤρω, cuſtos, & κῆπος. Eſt & κήπαρος, annual ſimile ſinapi.

Κηπευρικὸς, ad hortulanum pertinens; à κηπεύρος, quod vide in præced.

Κηπεύρος, vide in præced.

Κηπουρὸς, hortulanus, olitor, horti curam habens vel gerens; ex κῆπος, & ἤρος, cuſtos, (mutatâ ſcil. ω in ου, per ἔκτασιν) vel à κῆπος, & οὖρος, cura, &c. V.

ΚΗ'Ρ, ρός, ἡ, ſors, fatum, mors fatalis. Hinc ἀκήρατος, & ἀκήρατος, ου, ὁ, ἡ, immortalis, incorruptus: ac

Κῆρ, contract. pro κέαρ, ατος, τὸ, COR, Κῆρα, acc. ſing. &

Κῆρας, acc. pl. à κήρ, ſors.

Κηρείνω, interimo, corrumpo, noceo, perimo, &c. Item neutraliter, fatali quodam interitu pereo, miſerè pereo, &c. in quibus ſignificationibus, eſt à κήρ, ſors, fatum, &c. Sed exponitur etiam, animo voluto, animo verſo, ſollicitè, & anxiè cogito, & ſic eſt, à κέαρ, τὸ, cor, animus, &c. V.

Καρήβολον, τὸ, annotatur, Dioſcoridi idem eſſe, quod Ariſtoteli, l. 9. Hiſt. c. 40. ἡ κήρινθος, Varroni, erithace, Plinio Cerinthus, &c. anthemidis eſt ſpecies, à κήρ, & ἄνθος, τὸ, unde ἀνθέμιον, & ἀνθέμιον, &c. V.

Κηρεία, ας, ἡ, faſcia propriè ſepulchralis, quæ & κειρία & καρεία à κήρ, mors.

Κηρεῖαι, faſciæ ſepulchrales, dicuntur etiam, faſciæ lecti apud Ariſtoph. in avib. & Proverb. Solom. c. 7. à ſing. præced. κηρεία; V.

Κηρέλαιον, medicamentum ex cera & oleo, cui affunditur & ſuccus refrigerans, apud Orib. ex κηρὸς, ου, ὁ, & ἔλαια, ἡ, vide.

Κηρίδιος, ία, ὁ οὐ ἡ, fatalis, noxius, &c. à Th. κήρ, ρὸς, fatum, &c. V.

Κηρεσιφόρητος, ου, ὁ, ἡ, fatis agitatus, vel advectus: à φορέω, agito, fero, & κήρ, ſors.

Κηρέτης, lumbrici lati; Erot. à præced. Th. κήρ, --ρὸς, V.

Κηρὸς, τὸ, ulcera concreta in modum favi, quæ Ceria dicuntur; Dioſc. l. 2. vi. eſt plur. neut. à ſingul. κήριον, τὸ; vide.

Κηρόω, fut. ώσω, favos confingo, ſeu conſtruo, favifico; item cerifico, &c. Item purpuræ etiam & murices, quæ ſalivarium quendam lentorem emittunt, qui concreſcens favi ſimilitudinem repræſentat, κηρίζειν dicuntur, apud Ariſtot. Hiſt. An. l. 5. c. 15. eſt à κηρίον, ου, τὸ, favus, cerea cellula, ſive domicilium, in quo apes mellificant, &c. V.

Κήρινθος, ου, τὸ; cerinthum, numeratur inter flores æſtivos, à Theoph. & putatur id eſſe, quod Cerinthen vocat Plin. eſt à Th. κηρὸς; V.

Κήρινος, ου, ὁ, cereus; ut κήρινον πλάσμα, apud Plat. & κηρίνη χωνεία, cereæ mulierculæ, vel quæ ceris, in ſucando corpore, utuntur, apud Philoſt. Epiſt. 39. Item κηρίτης, ου, ὁ, cerites, gemma ceræ ſimilis; Plin. utrumque, à κηρὸς, vi. Unde etiam, κηριόομαι, percellor, conſternor, propriè pallore cereo perfundor ex metu, &c.

Κηρίον, ου, τὸ, favus: à κηρὸς, cera.

Κηριοπλόος, qui favos conficit, ſeu confingit, à præced. κηρίον, τὸ, & ποιέω; V.

Κηριβρῶτας, gen. pl. à

Κηριβρώτης, ου, ὁ, ἡ, morti obnoxius, q.d. fato nutritus: à κήρ, fatum, & τρέφω, alo.

Κηρόβοτος, qui morto (propriè fatali) deceſſit, fato decedens; Heſych. à κήρ, --ρὸς, fatum, & φάω, occido; vide.

Κηρογονία, ceræ generatio, ceræ opificium, cerificatio, &c. à κηρὸς, & γονὴ, &c. V.

Κηρογράφος, qui cerâ, ſeu ceris pingit; unde verbum κηρογραφέω, ῶ, ceris pingo, & κηρογραφία, pictura, quæ ceris fit; Athen. l. 5. à κηρὸς, & γράφω, vel γραφία, &c. V.

Κηρόδμητος, ου, ὁ, ἡ, cera ligatus & compactus: ex κηρὸς, cera, & δέω, ligo.

Κηροδόμητος, acc. ſing. part. præſ. ſ. g. à κηροδομέω, cellas cereas ſtruo: quod ex κηρὸς, cera, & δομέω, idem quod Th. δέμω, ſtruo.

Κηρόθι, ex corde, adv. contract. κῆρ, cor.

Κηροπήγιον, τὸ, candelabrum, ubi cerei depanguntur: item κηροπηγὸς, ίου, ὁ οὐ ἡ, cerâ concretus, in Epig. utrumque ex κηρὸς, & πήγνυμι; unde præt. med. πέπηγα, &c. vi. Sic κηροπλάστης, qui imagines ex cera fingit, cerarius; Plut. unde κηροπλαστέω, ex ceris fingo, in ceris fingo; Athen. l. 3. Item ceras fingo, de apibus apud Diod. Item κηρόπλαστος, ex cera formatus, cereus, cerâ compactus, &c. ex κηρὸς, & πλάσσω, unde πλάστης, & πλαστὸς, &c. V.

ΚΗΡΟ'Σ, ῦ, ὁ, CERA: quia καρύσσω ἐᾶι. Ainc κηρόω, cerâ obduco: κηρωτὸς, ῆ, ceratus: κήρινος, ου, cereus: κηρίον, ου, τὸ, favus.

Κηρόφατος, q. d. mortem; (i. e. ἡ κηρὸς) nutriens, & velut, in ſinu fovens; lethifer, mortifer, &c. Item ceram; (i. e. ἡ κηρὸν) alens, in Epigr. eſt ex πέφαμαι, unde ἔφαθ, comp. cum κήρ, --ρὸς, ἡ, & κηρὸς, ῆ, ὁ, &c. vi, cui etiam compoſitioni ſimilis eſt κηρεβρώτης, qui unà cum lethifero fato alitur, vel qui educatur inter multas duræ ſortis miſerias, & illis eſt obnoxius; Heſiod. in Erg. & videatur ſuprà, ſub loco.

Κηρυλὸς, ῆ, ὁ οὐ ἡ, ad fatum lethiferum trahens, ad funeſtum fatum rapiens, ὁ εἰς θάνατον ἕλκων, ex κήρ, --ρὸς, ἡ, & ἕλκω, unde ὁλκὴ, & ὁλκὸς, &c. V.

Κηρόφι, vel κηρόφιον, cordicitùs, ex animo, idem quod κηρόθι; Id vide.

Κηρόω, ῶ, cerâ obduco, ſeu circumlino; à Th. κηρὸς, ῆ, ὁ, &c. V.

ΚΗΡΥ'ΒΙΑ, ας, τὰ, foliculi fabarum: q. à κέλυφος, quia reſecantur.

Κήρυγμα, ατος, τὸ, prædicatio: à 1. perf. perf. paſſ. verbi κηρύσσω. Them. κήρυξ, præco.

Κήρυκα, nom. dual. κηρύκοιν, dat. pl. Ion. à κήρυξ, υκος, ὁ, præco.

Κηρύκειον, ου, τὸ, legatio, nuntius, & præmium, quod datur præconi, aut quippiam nuntianti, aut vendenti. Item κηρύκιον, ου, τὸ, caduceus; Scholiaſtes, Thuc. l. 1. Annotat. κηρύκιον, fuiſſe lignum rectum, habens duos angues, ſibi invicem implicitos, & facies habentes ſibi obverſas, &c. eſt ab eodem Th. V.

Κηρύκειος, ad præconem pertinens: Th. κήρυξ, præco.

Κηρυκίδιμαι, τὰ, præconia; Item κηρύκιστις, munus caduceatoris; Herodot. l. 7. Item merces quæ dabatur præconibus, venditionum, ſeu auctionum nomine verbalia, à κηρυκεύω, caduceatoris munus obeo, Poll. Item

Κηρυκίαι, legationes; Herodot. l. 7. omnia, à Th. κήρυξ, υκος; V.

Κηρυκίνη, ἡ, Ion. pro κηρυκεία, ᾶς, præconis munus: à præced.

Κήρυλος, ου, ὁ, ſive κηρύλος, halcyonum maſculus, carulus avis, eſt, à κήρ, vel κάω, idem.

Κήρυλος, CERUNTHUS, nomen propr.

ΚΗ'ΡΥΞ, υκος, ὁ, præco: q. à κεράζω, clamo: vel à γήρυς, vox. Hinc

Κηρύσσομαι, vel --πομαι, præconio pronuntior, declaror, ſeu denuntior, &c. Xen. Pæd. 8. Item Κηρύπεσθαι, dicuntur, ea, quæ præconis voce, edicuntur, vel quæ per præconem venduntur, &c. paſſ. à ſeq. act. V.

Κηρύσσω, prædico, publico, celebro: imperfect. ἐκήρυσσον, ες, ε, ſ. όξω, p. κεκήρυχα. a. 1. ἐκήρυξα, perf. paſſiv. κεκήρυγμαι, ξαι, κται, a. 1. paſſ. ἐκηρύχθην, a. 1. part. paſſiv. κηρυχθεὶς, έντος, f. 1. paſſiv. κηρυχθήσομαι, ῆ, σται. Th. κήρυξ, præco.

Κηρυχθῆ, 3. ſing. a. 1. ſub. paſſ. &

Κηρυχθῆναι, a. 1. inf. paſſ. à κηρύσσω, quod vide.

Κηρῶ, gen. Dor. pro κηρὸς à κηρὸς, ὁ, cera.

Κηρώδης, ώδες, ὁ οὐ ἡ, cerоſus, cerinus, ceram referens, &c. à Them. κηρὸς; vi. Item, Κήρωμα, τὸ, tabula cerata, in qua antiqui ſcribebant; item ceratura: item unguentum quod fit, ſubactâ oleo cerâ, quo in palæſtris utebantur athletæ; Plut. unde κηρωματικὸς, ὴ, ὸν, ceromaticus, ceromate unctus, &c. & κηρωματιστὴς, οῦ, ὁ, qui ceromate aliquem ungit, ad certamen palæſtricum. Item Κήρωσις, εως, ἡ, materia, ex qua cera conficitur; & κηρωτὸς, ὴ, ὸν, ceratus, cerâ obductus, unde κηρωτὴ ῥίζη, ceratum roſaſeum apud Dioſc. & τὸ κηρωτὸν, cerotum; medicamenti genus, ſic dictum, quòd magnâ ex parte cerâ conſtet, &c. omnia verbalia, à κηρόω, & Th. κηρὸς, &c. V.

Κήτειος, vel κήτειον, cordicitùs, ex animo, idem quod κηρόθι; Id vide.

Κηρόω, ῶ, cerâ obduco, ſeu circumlino; à Th. κηρὸς, ῆ, ὁ, &c. V.

ΚΗΡΥ'ΣΣΩ, ξω, τω, fo liculi fabarum: q. à κέλυφος, quia reſecantur.

Κήρυγμα, ατος, τὸ, prædicatio: à 1. perf. perf. paſſ. verbi κηρύσσω. Them. κήρυξ, præco.

Κήρυκα, nom. dual. κηρύκοιν, dat. pl. Ion. à κήρυξ, υκος, ὁ, præco.

Κηρύκειον, ου, τὸ, legatio, nuntius, & præmium, quod datur præconi, aut quippiam nuntianti, aut vendenti. Item κηρύκιον, ου, τὸ, caduceus; Scholiaſtes, Thuc. l. 1. Annotat. κηρύκιον, fuiſſe lignum rectum, habens duos angues, ſibi invicem implicitos, & facies habentes ſibi obverſas, &c. eſt ab eodem Th. V.

Κηρύκειος,

Κήρυξ, ceyx, ſeu cerylus, &c. Vide ſuprà in κήρυλος.

Κῆρ' ὅτι, Dor. pro οὐ ἕνεκα ὅτι, & εἰνὸ, pro εἶπε, dixit.

Κῆρα Dor. pro οὐ ἴφη; vel οὐ εἶπα.

Κήρας, ᾶ, ὁ, nomen Ap. ſtoli. Syr. Petrus.

ΚΗΦΗ'Ν, λῶος, ὁ, fucus: ex apum genere, dativ. plur. κηφλώεσσι, pro κηφῆσι.

Κηφλώδιον, fucus parvulus, ſeu fœtus fuci, &c. Ariſtot. Hiſt. An. l. 8. eſt deminut. à Them. præceden. κηφλώ; vide.

Κῆφθα, Dor. Ion. & Æol. pro οὐ ἤφθη, accenſa eſt, 3. ſing. a. 1. paſſ. verbi ἅπτω, accendo; quod vide.

Κηφεσίδι, dat. ſing. à Κηφεσὶς, ίδος, ἡ, Cephiſis, lacus.

Κῆχε, Dor. pro πῆχε, à πῆ, quo?

Κηώδης, fragans, propriè, ex ſuffitu, ex aromatis, quæ cremata; Il. ζ, ex καίω, uro, & ὄζω, oleo, &c. Unde ὀδώδη, odor, &c. V.

Κηώδης, ους, ὁ, ἡ, &

Κηώεις, οντος, benè olens, fragrans: à κηὸς, quia odoris causâ accenduntur.

Κιβδηλεία, ἡ, ſcoriæ admiſtio, adulteratio quæ fit ſcoriæ admiſtione, propriè, de metallis: Item Metaph. quævis adulteratio, coruptela, & depravatio; Plat. de leg. l. 11. Item Κιβδηλεύω, ſcoriam admiſceo, adultero; Ariſtot. Eth. 9. c. 3. Metaph. corrumpo de pravo; unde verbale, κιβδήλευμα, τὸ, cui ſcoria admiſta eſt, ſeu quod adulteratum eſt: Item adulteratio, &c. Sic κιβδηλία, ἡ, vitium, quo metallum aliquod laborat, quum probè deſæcatum non eſt: Item pro ipſa ſcoria, & metallorum fæce: Item Metaph. improbitas, pravitas, &c. Ariſtoph. in avib. Unde κιβδηλεύω, palleo; i. e. ἀχρειόω, Heſych. Suid. putatur ducta eſſe Metaphora, vel ab auri minimè probi, vel à luti colore, Ariſtot. Probl. 2. omnia, à ſeq. Th. κίβδηλος; V.

Κ'ΙΒΔΗΛΟΣ, ου, ὁ, ἡ, cui ſcoria immixta eſt: Metaph. non ſincerus, ſucatus: q. à κίβδις, quod vide: ſuperlat. κιβδηλότατος ἀνθρωπος, ου, ὁ, ἡ, purus, ſincerus.

Κίβδις, lutum, nempe metallorum ſcoria, item improbus.

Κ'ΙΒΙΣΙΣ, ίδος, ἡ, pera, facculus: ubi κέτται βίστος, ubi victus reconditur. Hinc & κίβος, arca.

Κιβώτιον, ου, τὸ, fructus fabæ Ægyptiacæ, & genus poculi, quod ex illo fructu fieri cœptum.

Κιβώτιον, ου, τὸ, arcula, capſula, ſcrinium; Plut. & Ariſtoph. eſt deminut. à κιβωτὸς; V.

Κιβωτοποιὸς, qui arcas, ſeu ciſtas conficit, arcarum fabricator; Poll. ex κιβωτὸς, & ποιέω; V.

ΚΙΒΩΤΟ'Σ, οῦ, ἡ, arca, ciſta, capſa: q. à κίβος, vide in κίβισις.

Κιβωτίζομαι, motu ſuccuti, crebro motu agitari; apud Theocr. verò, de pathico Cinædo, tremulum criſſare, ſeu cevêre. Idyll. 5. vide Schol. eſt paſſ. à ſeq. κιβωτίζω; V.

Κιβωτίζω, 2. ſing. imperf. Dor. pro ἐκιβώτιζον, movebaris, à

Κιγκλίζω, agito, Dor. pro κινέω, à κίγκλος, quod vide.

Κιγκλὶς, ίδος, ἡ, cancelli, vel foramen per quod immittitur clavis. Th. κλείω, claudo.

Κίγκλισις, & κιγκλισμὸς, crebra, & levis agitatio, ſuccuſſio, &c. verbalia, à præced. κιγκλίζω; vide.

Κ'ΙΓΚΛΟΣ, ου, ὁ, avis quædam, quæ & κίγκλος dicitur ex eo, quia crebro caudam κινεῖ, movet: hinc κιγκλίζω, agito.

Κ'ΙΔΑΡΙΣ, ιος, ἡ, pileus regius: ſcribitur & κίτταρις.

Κιδαρῶδος, malitiosè & vafrè ago, more ſcil. vulpino; à Th. κιδάφη; V.

ΚΙΔΑ'ΦΗ, ης, ἡ, vulpes: aliter κίδαρος; vide κίναδος.

Κίδαφος, & κιδάφιος, adject. doloſus, ſubdolus, fraudulentus, aſtutus, &c. à præced. Them. κιδάφη; V.

Κίδνημι, diſſipo, diſpergo; unde paſſiv. κίδνημαι, diſſipor, diſpergor, diffundor, &c. Il. Σ. & Ψ. eſt idem quod κιδάω, & hoc idem cum, & pro Them. σκιδνάω; V.

Κίε, Ion. pro ἴκιε, imperf. vel a. 2. verbi κίω, eo, accurro, per Metath. pro ἴκω.

ΚΙΘΑ'ΡΑ, ας, ἡ, CITHARA, κίθαρις, εως, ἡ, idem, lyra, κιθαρίζω, citharâ ludo; κιθαριστὴς, οῦ, ὁ, cithariſta: & Hinc Angl. Gittern, & Cittern.

Κιθαρίζειν, perſonabat, 3. ſing. imperf. Ion. à

Κιθαρίζω, citharâ cano, fut. ίσω, a. 1. imperat. κιθάρισον. Them. κιθάρα, cithara.

Κιθάριον, ου, τὸ, parva cithara, dimlnut. à κιθάρα, vel κίθαρις; V.

Κίθαρις, vide in κιθάρα, cithara.

Κιθαρίστης, ου, ὁ, citharæ pulſatio, citharæ cantus; Item κιθάρισμα, τὸ, citharæ pulſatæ ſonus, & κιθαρισμὸς, οῦ, ὁ, idem citharæ ſonus, &c. Omnia verbalia à præced. κιθαρίζω; V.

Κιθαριστήριον, ου, τὸ, unde κιθαριστήριος ἀυλὸς, tibiæ quibus citharæ accinebatur; Athen. l. 4. 14. Item κιθαριστικὸς, ὴ, ὸν, ad cithariſtam pertinens: Item peritus citharam pulſandi; Plat. de leg. unde κιθαριστικὴ, ſub. τέχνη, ars citharistarum, ſcientia, ſeu ars pulſandi citharam; Item κιθαριστέλα, ἡ, cithariſtria; Athen. &c. Omnia, à κιθαρίζω, præced. & κιθαριστὴς, ſeq. &c. V.

Κιθαριστὴς, οῦ, ὁ, CITHARISTA, in pl. οἱ κιθαρισταί &

Κιθαρῳδὸς, ὁ, ἡ, ars pulſandi citharam: à κιθάρα, cithara.

Κίθαρος, ου, ὁ, piſcis citharus; Apollini ſacer: q. à κιθάρα.

Κιθαρῳδέω, ῶ, citharâ cano, vel citharam pulſo, eique accino; Plut. Item κιθαρῳδία, ἡ, citharadica modulatio, citharæ cantus: Item κιθαρῳδικὸς, ὴ, ὸν, citharædicus, ſeu citharæ accommodus; Ariſtoph. in Ran. omnia, à ſeq. κιθαρῳδὸς, pro quo etiam dicitur κιθαρῳδὸς, qui citharâ canit, vel citharæ accinit: Item citharæ pulſandæ, eique accinendi, peritus; Ariſtoph. in veſp. & Plut. &c. V. comp. in ſeq.

Κιθαρῳδὸς, ῦ, ὁ, CITHARODUS: ex κιθάρα

ex κιθάρᾳ, & ᾠδὴ, canor. Them. delῶ, cano.

Κιθάω, citharœdam facio. Comicè ficta vox, à κιθάρα.

Κιθών, ῶνος, ὁ, Ion. pro χιτών, ῶνος, quod vide.

KI'KI, εως, τὸ, CICI, plantæ nomen. Lat. ricinus.

Κίκινον, ἔλαιον, oleum quod ex fructu cici arboris exprimitur; Galen. & Plinius; à præceden. Themate, κίκι; vide.

KI'KINNOΣ, υ, ὁ, CINCINNUS, circus: quasi à κυκᾶν, confundere.

KIKKABA'Τ, vox noctuarum.

Κικκαβὴ, κόρακ, noctua, CICUMA: à præced.

Κικκὸς, ὁ, gallus: videtur à sono ita dici & Angl. chick.

Κικλήσκω, pro κικλήσκομαι, vocans, præs. part. f. g. à

Κικλήσκω, Poëticè pro καλέω, voco.

Κικλισμὸς, ὁ, risus, cachinus, &c. pro quo suprà κιγλισμὸς; id vide.

Κικρὰω, fut. ήσω, misceo, idem quod κεράω, sive κρῶ, inusit. ex eoque per reduplicationem factum; à Them. κεκρυμμένος; V.

Κικυμὶς, idem quod præced. κικκὶς, nocua; (Item κίκυμις, & κίκυβος; Hesychio λαμπὴρ; Item γλαῦκος, glaucus,) unde verbum, κικυμώσειν, vel κικυμώσῃ, cæcurire; id est, συσκοτάσῃ, Suid. sed ab Hesychio expon. συσβλιτάειν; i. e. ægre videre, acie oculorum esse debili, & hebete, &c. Omnia à præceden. Themate, κικκάω; vide.

KI'KYΣ, ύος, ἡ, vires, robur: q. à κίω, moveo.

Κικύω, valeo, viribus polleo: Item accelero, propero, festino, &c. à præced. Them. κίκυς; V.

Κιλικία, ας, ἡ, nomen regionis, à Cilice filio Phœnicis: &

Κιλίκιον, υ, τὸ, CILICIUM, vestis ex hircis Ciliciæ villosioribus: Item,

Κιλίκιος, pertinens ad Cilices; ut κιλίκιοι ἄρτοι, Hesychio teste dicuntur, οἱ ῥυπαροὶ καὶ μεγάλοι; quòd tales in Cilicia panes fieri solerent, è farina, per cribrum, seu saccellum, non transmissa, sed mixta furfuribus. Sic κιλίκιοι πρόβατοι, hirci & hispidi, seu villosi hirci; quoniam tales in Cilicia provenire dicuntur; hinc κιλίκια vocantur, quæcunque ex pilis confecta constant. Item κιλίκιος, (sive κιλιξ) ὀλεθρος, i. e. σκληρὸς; Cilicium exitium, i. e. crudele & immane, & κιλίκιοι πυρεῖαι; i. e. πυκναὶ, latrones enim crudelissimique homines fuisse perhibentur Cilices; unde κιλικίζεσθαι, est improbum esse, i. e. κακοηθίζεσθαι; à Cilicibus populis, de quibus etiam proverbium extat, Cilix, haud facile verum dicit, unde κιλικισμὸς, ὁ, cædes & præcipuè φόνος ἐν πανηγύρει; i. e cædes, ex temulentia, Suid. ex Theopompo: Item κιλιξ μῦθος, Cilissa fabula, &c. item κίλικα, ἡ, quæ est ex Cilicia, &c. omnia à seq. Th. κίλιξ; V.

KI'AIΞ, ικος, ὁ, ἡ, Ciliciâ oriundus.

Κίλλα, ης, ἡ, nomen propriè regionis.

KIΛΛI'BANTEΣ, ligna, quibus defessi clypeos sustentabant: à κίλλος, quod vide, & βάσις, asinina basis, quæ aliquid sustinet instar asini.

Κίλλαντὴρ, agaso; παρὰ τὸ ἄγειν τὰ κίλλους; Hesych. Item κίλλος, asininus, fuscus; ut κίλλον χρῶμα, color asininus, sive fuscus; Poll. l. 7. à Th. seq. κίλλος; vide.

KIΛΛO'Σ, ὁ, asinus apud Dores.

KIMBE'PINON, υ, τὸ, vel ut alii κιμβερικὸν, & κιμβερικὸν, vestimenti pretiosi genus; an à Cimbriâ aut Cimmerio oppido Asiæ?

KI'MBEΞ, seu κίμβιξ, κος, ὁ, animalculum è vesparum, vel apum genere; item parcus, sordidus.

Κιμβία, Hesych. i. e. σφηκία, vespulæ, vesparumque fœtus, recens adhuc à partu; Item, sordes nimis tenax, & restricta parsimonia, &c. à præced. Th. κίμβης; V.

KIMΩΛI'A, ας, CIMOLIA, terra, ex insulâ Cimole.

KINA'BPA, ας, ἡ, canum cibus; item fœtor quem caprarum alæ reddunt, & generaliter, fœtor, qu. à κυνῶν βορᾶς.

Κινεόμια, oleo, fœteo, à præced.

Κινέδημα, purgamentum fœtens, Hesych. est à præced. κινεόμια, (quod etiam dicitur κινεώδια,) propriè, hircum oleo, seu ex aliis fœtorem emitto, &c. V.

Κινέδιον, vulpecula, diminut. à præced. Th. κινὰς, &c. V.

KI'NAΔO Σ, ου, τὸ, & υ, ὁ, vulpes apud Siculos, astutus: q. à κινεῖσθαι ἄδην. Est & κίνδαψ, vulpes: & κιδάφη, & κιδαφή.

Κιναθίζω, idem quod & à Th. κινέω, moveo, &c. V. (Item, idem quod μινυρίζω, id V.) Unde κινάθισμα, τὸ, fragor, seu strepitus multitudinis; seu motus, & strepitus, qui à pluribus, unum in agmen congregatis, cietur; ut κινάθισμα, ὁπλιτῶν, motus strepitusque armorum, confertim volantium, &c. vide.

Κινάμωμον, υ, τὸ, cinamomum vide κιννάμωμον.

Κίναιδος, ου, ὁ, cinædus, pathicus, mollis: Item puer meritorius, ita dictus ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὰ αἰδοῖα, sive πλὼ αἰδῶ, i. e. τὸ αἰδοῖον, vel quasi κινὸς αἰδοῦς, Plut. in Polit. Sic etiam dicitur gemma, quæ Blythræus lapillus appellatur; Arrian. unde nomen subst. κιναιδία, cinædica obscœnitas, sive impuritas, aut impudicitia; Æschin. & verbum, κιναιδολογῶ, cinædicè me gero; impuritate, & obscœnitate cinædos imitor; unde verbale, κιναιδόλογια, τὸ, obscœnitas cinædica; apud Bust. Item κιναιδίον, τὸ, avicula quæ & ἴβυξ dicitur, teste Hesych. παρὰ τὸ κινεῖν τὸ αἰδοῖον, unde & σφενηνίσκος dicitur, Latinè Motacilla, &c. omnia, ex κινέω, & αἰδοῖος, ὁ, unde

Κιναιδολόγος, turpiloquus, cinædica impudentia, in loquendo, utens; Athen. lib. 14. ex κιναιδος, & λόγος, &c. Vide.

Κιναιρέω, vide suprà, in κινάρθρωμα.

Κινδυλισμὸς, lusus qui fit paxillis, à κίνδυλος, ὁ, clavi, paxilli, à sing. κίνδαλος; V.

KI'NΔAΛOΣ, υ, ὁ, clavus, paxillus: q. à κινεῖν, quoniam mobilis.

Κίνδαλος, agilis, mobilis: à κινέω, moveo.

Κινδύθμια, αἱ, τὰ, periculum, facinus audax: à pert. p.ss. seq.

Κινδυθίων, periclitor: f. θήσω, p. κεκινδύθηκα.

KINAT'NOΣ, υ, ὁ, periculum: q. à κινῶ & δῦνος vel δύω, movet enim metum & mergi facit; vel ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὰς ὁδύνας, dolores sc. excitans. Hinc κινδυνεύω, periclitor κινδυνώδης, ες, ὁ, ἡ, periculosus: ἀκίνδυνος, υ, ὁ, ἡ, vacuus à periculis: ἐπικινδυνος, υ, ὁ, ἡ, qui se in pericula præcipitat.

Κινδυνίτης, ου, ὁ, periclitator, qui periclitari solet, aut amat. Thucid. lib. 1. Item, κινδυνιτικὸς, qui facilè se offert periculo; Aristot. verbalia, à κινδυνεύομαι, in periculum adducor; idem quod κινδυνεύω, à Them. κίνδυνος, &c. vi. Unde etiam κινδυνώδης, ους, ὁ, ἡ, periculosus, Herodian. l. 4. &c.

Κινείδω, moveatur, 3 sing. præs. imperat. pass. à κινέω, moveo.

Κινεῖ, Doricè & Æolicè, pro κινεῖ, movet, præsentiv. imperat. pass. à

Κινέομαι, οῦμαι, moveor, &c. Item κινεῖσθαι, dicuntur etiam semina, quum, prodeundi tempore appetente ad germinandum incitantur; Theophr. de caus. Pl. l. 1. c. 7. ab act. seq. κινέω, &c. V.

KINE'Ω, moveo, fut. ήσω, p. κεκίνηκα, a. 1. ἐκίνησα, a. 1. pass. ἐκινήθην, ης, ης. Hinc κινητὸς, ὸν, ὸς, ὸν, motus: κινητὴς, οῦ, ὁ, motor: ἀκίνητος, ος, ὁ, ὁ, ἡ, immobilis.

Κινηθῆναι, gen. sing. a. 1. part. passiv. præced.

Κίνημα, ατος, τὸ, motus: Poët. pro κίνησις, Them. κινέω, moveo.

Κίνησις, εως, ἡ, a. 1. part. activ. ejusdem verbi.

Κίνημα, τὸ, motus, quo viz. aliquid movetur: Item, motus, perturbatio; Polyb. l. 3. Item, κίνησις, εως ἡ, motus, motio, commotio; eam in passiva quam in activa significatione; apud Luc. Aristot. & Plut. Sed dicitur etiam, de tumultu reipublicæ, aut plebis, sive, exercitûs, ut & κίνημα; apud Thucid. & Herodian. verbalia ab eodem κινέω; unde etiam, κινητὸς, movendus; Aristoteles in Politicis, &c.

Κινητὴρ γῆς, quassator terræ: Periphrasis Neptuni.

Κινητήριον, ου, τὸ, quo moveare aliquid possumus, i. e. incitamentum, per Sync. dicitur etiam quo tinctores, pannum inter tingendum, agitant, & versant, ut melius intingatur, Item, κινητὸς, ὸν, ὸς, motor, qui mover, &c. Sic, κινητὸς, ὸν, ὸς, qui movetur, mobilis; Aristot. Eth. 5. c. 7. & κινητικὸς, ὸν, ὸς, movendi vi præditus, cui, movendi facultas, inest. Dioscor. Item, turbulentus, seditiosus, i. e. qui motibus excitandis studet; Polyb. 2. & 3. & interdum, passivè, mobilis; apud Plut. de primo frig. &c. Omnia verbalia, ab eodem.

Κινητότατος, pl. num. n. g. superl. grad. a κινητικὸς, ὸν, movendi vi præditus, Th. κινέω.

Κινητίνδα, ἡ, Poll. ludum esse dicit, quo sese osculabantur, &c. Ab eodem verbo.

KI'NNA, ης, ἡ, genus graminis in Ciliciâ.

KINNA'BAPI, εως, τὸ, CINNABARI; item coloris genus, vulgo κόκκινον, rubia.

Κιννάβαρινον χρῶμα, cinnabarinus color, apud Aristot. Item, κιννάβαρινον φύραγμα, apud Athen. l. 9. (de pernicialibus) rostrum cinnabaris, seu minii, in modum, rubens, cinnabarino colore tinctum; sic, κιννάβαρινον κολλύριον, cinnabarium, seu cinnabarinum collyrium, Gal. Utrumque à Th. præced. κιννάβαρις, τὸ, vel, κιννάβαρις, εως, ἡ, &c. V. Unde etiam verbum, κιννάβαρίζω, colore, cinnabarin imitor; seu, cinnabaris colore tum, apud Dioscor. l. 5. &c.

Κιννάβαρις, τὸ, idem quod seq. Th. κίννα-βος; exemplar scil. quod sibi Plastes proponit, in effingendo alicujus simulachro; unde ἀπὸ κιννάβαρίδων prodire, dicit Aristoph. quæ nonnulli prodire aiunt ex ipsis typis, & formis officinarum; h. e. recens esse edita, &c.

KI'NNABOΣ, υ, ὁ, exemplar, proplasma recens editum.

KINNA'MΩMON, ου, τὸ, CINNAMOMUM.

Κιναμώμινον μύρον; unguentum de cinnamomi radice; Athen. l. 5. est à Th. præced. κιννάμωμον, quod etiam scribitur simplici ν, κινάμωμον, & κιναμωμὶς; frutex scil. brevis & furculosus, cujus dos omnis in cortice est, item, avis quædam, de qua vide Aristot. & Plin.

Κινήσης, gen. sing. f. g. præs. part. act. à κινέω, moveo. f. ήσω. præs. part. κινέων, ουσα, ον.

Κίνυμαι, moveor, Il. δ. & κ. est pass. à seq. κίνυμι; V. Unde etiam, κινύσσω, idem quod κίνυμαι; Eust. à quo verbale κίνυγμα, τὸ, simulachrum aëreum, inquit Eustath. legitur apud Æschyl. &c.

Κίνυμι, idem quod κινέω, moveo, agito; in præs. pass. κίνυμαι, moveor; unde κίνυσσο, in 3. pl. imperf. Ion.

Κινύρη, ας, ἡ, cithara: q. ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὰ νεῦρα; à

KINΥ'POMAI, lamentor, lugubri voce queror.

Κινυρὸς, ὰ, ὸν, lamentabilis, querulus, funestus: à præced.

Κινύρα, ᾶς, musici instrumenti, seu, citharæ, genus, querulus, & lamentabiles, pulsatu, reddens voces; Joseph. in Antiq. Jud. quidam tamen derivant ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὰ νεῦρα, à movendo seu pulsando nervos, &c. Est ab eodem præced. κινύρομαι, V.

Κινύπετα, τὰ, Hesychio sunt κινδάλεια θηρία; feræ bestiæ; ita dict. quasi κινούπεδα, παρὸ τὸ ἐν τῷ πέδῳ κινεῖσθαι, &c. Quasi ex κινέω, & πέδον, vide.

Κίονιον, υ, τὸ, Dioscor. l. 2. c. 6. κιόνια vocari scribit, purpurarum buccinarumque medias partes, circa quas, veluti columellam, testæ volumen claviculatim, intorquetur, &c. Cionia dicuntur purpurarum, seu buccinorum mediæ illæ partes, &c. Item, κιονὶς, ίδος, ἡ, est oris columella, quæ & κίων, & χαραδρὰς; Lat. gurgulio, & uva, dicitur; carnosa scil. quædam particula, in summa oris parte dependens, quæ apparet, cùm, ore aperto, lingua tudicula deprimitur; hæc aliquando inflammatur, aliquando laxatur, &c. Item, κιονίσκος, diminut. columella; i. e. parva columna, apud Athen. l. 12. &c. Quæ omnia derivantur à κίων, ονος; columna, &c. V.

Κιονόκρανον, (idem quod κίονοκρανον) caput columnæ; ex κιὼν, & κράνον, vide.

Κιοτίτω, irent, 3. dual. opt. à κίω, vado.

Κίον, pro κίονα, acc. sing. &

Κίονιν, columnis, dat. pl. à κίων, ονος, ὁ, ἡ, columna.

Κιόντων, cuntes, nom. pl. part. præs. f. g. à κίω, eo. Sunt qui à. 2. esse velint pro ἰὼν, ἴοντα, ab εἶμι, eo.

KIPKAI'A, ας, ἡ, herbæ nomen.

Κιρκίτω, sic scribitur apud Gal. l. 7. simpl. præced. Th. κιρκεία; circæa; herba, quæ & ἀμφιλία nominatur, inquit Dioscor. l. 3. c. 134.

Κίρκη, ης, ἡ, & Dor. Κίρκα, CIRCE, nomen fagæ

Κιρκήσια, τὰ, Circensia, seu, Circenses ludi; qui dicti putantur, à circo, seu, circulo, in quo celebrabantur & spectabantur; à seq. Th. κίρκος, vide.

KI'PKOΣ, υ, ὁ, CIRCUS, CIRCULUS: locus in orbem rediens. Est & species accipitrum: unde fortasse Angl. Musick.

Κιρκόω, ῶ, annulo, aut vinculo, in orbem ducto, ligo, & astringo; apud Æsch. Prom. est verbum, à præced. Th. κίρκος, V.

Κίρνα, Ionicè, pro ἐκίρνα, 3. singul. imperf. à

Κίρνάω, misceo: f. ήσω. Th. κεκέρνημι, seu κεκράω, idem.

Κίρνη, pro ἐκίρνη, 3 sing. imperf. à κίρνημι, quanquam nonnulli Doricum esse malint pro ἐκίρνα, verbi præced.

Κίρνων, ι, sing. vel 3. pl. imperf. verbi κίρνάω, quod vide.

Κίρρα θεν, ἐκ τῆς Κίρρας, è Cirrhâ.

Κίρρας, άδος, ἡ, fulva, lutea, &c. Est adject. fœm. à ma'c. Th. seq κίρρος; i. e. μελιτ, species rubi, seu, rufi coloris; nam tria dicuntur esse vini genera; nigrum, album, melinum, quod vocant κίρρον. Galenus ea vocat ξανον κίρρον, λευκὸν, μέλαινα; & dicit affinem hunc colorem esse, τῷ ξανθῷ, flavo, &c.

Κίρρίς, pecies accipitris & piscis: à κίρρος, colore.

KI'PPOΣ, ου, ὁ, fulvus seu gilvus: qu. à κείρω, u. o.

KIPΣO'Σ, ῦ, ὁ, varix, cum venâ à multo sanguine dilatatur: qu. à κίρρος colore: dicitur & κρικώδης.

Κίρσιον, cirsium, herba, de qua Dioscor. l. 4. c. 119. Item, κιρσὸν, dilato, more varicum; seu, in varicem dilato; item, κιρσώδης, ους, ὁ, ἡ, ὸν, (idem quod κιρσοειδὴς, ab εἶδος, τὸ, V.) varicis speciem gerens, varicum modo tumens; varicosus, &c. à Th. κιρσὸς, V.

Κιρσοειδὴς, fulvo, seu, gilvo similis; Dioscor. l. 3. à Th. κίρρος & εἶδος, τὸ, &c. V.

KI'Σ, κὸς, ὁ, vermis, q. in ligno, frumentove nascitur. Hinc ἄκιος, non corrosus à vermibus. Est &

Κὶς, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. dutus.

KI'ΣΣA, & Att. κίττα, ης, ἡ, pica, avis garrula, gulosa, &c. Et sumitur pro fastidio ciborum appetitu absurdorum, & pro malacia.

Κισσάμπελος, est herba quædam; species scil. convoluli herbæ, de qua Dioscor. l. 4. c. 39. ἀπὸ ἐλίσσω; ex κίσσος & ἄμπελος, V.

Κισσάνθεμον, herba quædam: altera scil. tuberis terræ; i. e. κυκλαμίνος species, Cissanthemos, κυκλάμινος ἐτέρα; κισσόφυλλον etiam dici, scribit Dioscor. l. 2. c. 195. Cujus ait ἄνθη λόβικα ἢ διόδων, sed legend. διόδη, i. e. speciosa; ut legit & transtulit Plin. l. 25. c. 9. ex κίσσος & ἄνθεμον, τὸ, V.

Κίσσηρος, pro κισσὸς, hedera, apud Exot. ex Hippocr.

Κισσὸς, ὁ, ήσω, picâ laboro, cupio, concipio: à præced.

Κισσὸς, videtur dici Διόνυσος, quòd hedera à redimiri amet, seu, quòd, hederâ delectetur; à seq. Th. κισσὸς, V.

Κισσὸς, εντος, ὁ, hederaceus; Nicand. Item, κισσήρης, ους, ὁ, ἡ, ὸν, hederâ instructus, vel, denius; Soph. in Antig. Utrumque à Th. κισσὸς, vide.

Κίσσηρις, εως, ἡ, pumex, lapis tanquam à verme perrosus. Th. κὶς, vermis.

Κισσηρώδης, ους, ὁ, ἡ, ὸν, pumicosus, ad pumicem proxime accedens; à præced. κίσσηρις, εως, ἡ, à Th. κὶς, vide.

Κισσινοδάφνης, ὁ, ἡ, ὸν, hederaceo colore tinctus, ex κισσὸς & δάφνη, ἡ, à βάπτω, &c. V.

Κίσσινος, η, ον, ὁ, hederaceus; i. e. ex hedera confectus, ut, κίσσινος στέφανος, apud Athen. l. 5. Item, κίσσινον, hederula; utrumque à seq. Th. κισσὸς, vide.

Κισσίσκιον, poculum è ligno hederaceo, hederaceum poculum, apud Athen. l. 1. & Hom. Od. ι. & π. &c. à Th. κισσὸς, V.

Κισσοειδὴς, hederæ similis, vel, hederæ speciem gerens, hederaceus; Dioscor. l. 2. ex κισσὸς & εἶδος, τὸ, V Sic,

κισσοχόμης, ου, ὁ, hederâ comans; i.e. hederaceâ fronde redimitus; Hom. hymno in Bacchum; ex κισσὸς & κομὴ, V.

ΚΙΣΣΟ'Σ, & Att. -σὸς, οῦ, ὁ, hedera: hinc κισσήρης, hederâ redimitus.

Κισσοτίφιος Διόνυσος, Bacchus hederâ coronatus, in Epigr. ex κισσὸς & στέφανος, vel στέφω; à Th. στέφω, vide.

Κισσοφόρης, ου, ὁ, ἡ, qui capite gestat hederam: à præced.

Κισσοφόρος, seu κισσηφόρος, hederam gerens, hederaceam frondem gestans, &c. Unde, κισσοφορέω, sive κισσηφορέω, hederam gero, vel, hederæ fronde, corymbisve, redimitus sum; ut bacchantes; Plut. de educ. lib. ex κισσὸς & Attice κιττὸς & φέρω, unde φόρος, &c. V.

Κισσοχίτων, hederaceâ indutus tunicâ, hederâ, velut tunicâ, amictus; Orph. de lapid. ex κισσὸς & χιτὼν, V.

Κισσῦν, hedera, orno, seu, corono; Euryp. à Th. κισσὸς, V.

Κισσύδιον, ου, τὸ, poculum è ligno hederaceo. Th. κισσὸς, hedera.

Κισσώδης, hederaceus; ad hederam proximè accedens, &c. Atque sic, est à Th. κισσὸς, V. Item, κισσώδης, sive κισσήδης dicitur mulier ἡ κισσῶσα, quæ malaciâ, seu, picâ, prægnantibus familiari, laborat, conjuctos cibos fastidiens, & res insolitas & absurdas appetens; Dioscor. l. 5. c. 12. & sic, est à κισσάω, ῶ, fastidio ciborum, & multiplici insolentium rerum appetitu, laboro; à Th. κίσσα, & Atticè κίττα, ἡ, pica; item, fastidium confusetorum ciborum, & absurdorum, vel, insipidorum appetitus; malum proprium mulierum prægnantium; Latinè etiam, pica; item, malacia, dicta.

ΚΙ'ΣΤΗ, ης, ἡ, CESTA, cæpsa, ex vimine propriè: qu. à κείθω.

Κιστὶς, ίδος, ἡ, capsula, idem quod præced. Th. κίστη, vas scil. è vitili sæpe textum, vel, ligneâ quâpiam materiâ confectum, &c.

ΚΙ'ΣΤΟΣ, ου, ὁ, vel κίσθος, fruticis genus.

Κισσοφόρος, cistifer, qui cistam, seu, cæpsulam gestat; Suid. Item, nummi species, sic dicti à cæphoris virginibus, quæ Palladi ministrabant; seu, ab imagine alicujus, qui cistam ferebat, in eo expressâ; apud Cic. & Liv. à Th. κίστη, cista, & φέρω, unde φόρος, &c. V.

Κίταρις, citaris, ornatus capitis, tiara; est idem cum, & pro κίδαρις, pileus regius, &c. V. Sed scribitur etiam, cum duplice τ, κίτταρις, &c.

ΚΙ'ΤΡΙΑ, ας, ἡ, CITRIA arbor, seu malus Medica.

Κίτριον, sc. μῆλον, pomum citrium: à præced.

Κιτταΐζω, picæ vocem edo, seu, imitor; Poll. l. 5. c. 13. tit. de avium vocib. est à Th. κίττα, Atticè, pro κίσσα, &c. V.

Κιττὶς, hedera: vide κισσὸς at

Κιττὸς, ὴ, ὸν, bonus, a, um, Laconicè.

Κιχᾶμι, acc. sing. Dor. pro κιχάνω, à κιχὼν, quod vide.

Κιχάνω, idem quod κιχάω, invenio, assequor: f. ἕκιχον, a. 2. ἐκίχην, ες, ε, a. 2. inf. κιχεῖν.

Κιχεῖν, deprehendet, 3. sing. præs. opt. à κίχημι, ut πιθεῖν, à τίθημι, unde & κιχείς. Sunt qui velint esse 3. sing. fut. à κιχέω, deprehendo: sed tum ε deberet subscribi.

Κιχεῖμεν, εἶτε, εἶεν, in pl. præs. opt. per Syncop. Att. pro κιχείημεν, εἴητε, εἴησαν, verbi κίχημι, assequor.

Κιχείω, (metri gratiâ, inserto ιοτâ) comprehendo; idem cum, & pro, Th. seq. κιχάω, assequor; quod plerumq; de eo, qui cursu, & pedum pernicitate, aliquem assequitur, &c. Unde etiam passivæ formæ, κιχίομαι, κιχάνομαι, ac κίχημαι; activè itidem usurpantur, pro, assequor, corripio, & occupo, &c. Il. λ. Item, deprehendo, offendo, invenio; Il. χ. Od. ξ. &c.

ΚΙ'ΧΕΩ, κιχάνω, & κίχημι, invenio, assequor, comprehendo: qu. à χῶ, capio, & κία, eo: f. ἥκω. p. ἑκακα. a. 2. ἔκιχον. Hinc ἀκίχητος, ου, ὁ, ἡ, quem assequi & comprehendere non possumus.

Κίχῃ, apprehendat, 3. sing. a. 2. sub. à κιχάω, assequor.

Κιχήμεναι, a. 2. inf. Dor. pro κιχεῖν, verbi κιχάνω, vel κιχέω, invenio: f. κιχήσω. a. 2. ind. ἐκίχην. a. 2. inf. κιχεῖν, Dor. κιχήμεναι, & Æolasi Poët. κιχήμεν.

Κιχήμενος, η, ον, assecutus, præs. part. pass. verbi κίχημι, idem quod κιχάω.

Κιχήσεις, assecutus, a. 1. part. act. &

Κιχήσατο, 3. sing. a. 1. m. Ion. verbi κιχάω, assequor.

Κίχησις, εως, ἡ, assecutio, deprehensio, comprehensio, &c. Hesych. Verbale, ab eod. verbo, κιχάω, vel, κιχίομαι, &c. V.

Κιχήσομαι, assequar, deprehendam: f. à κιχάνω, idem quod κιχάω.

Κιχήτην, per Syncop. & Ion. pro ἐκιχησάτην, 3. dual. a. 1. act. verbi κιχάω.

ΚΙ'ΧΛΗ, ης, ἡ, turdus, avis: Dor. κίχλα.

Κιχλίζω, pinguibus κίχλαις seu turdis vescor: hinc delicior, immoderate rideo: affine est καχλάζω.

Κιχλισμὸς, pinguium turdorum commissio; item, risus immoderatus, cachinnus; Aristoph. in Nub. est verbale à præced. κιχλίζω, V.

Κιχρεμφθὼν, qui utendum rogavit; i.e. ὁ δανειζων; & δανειζόμενος; ut κιχρὰς, est qui utendum dedit; & utrumq; à seq. κιχρέω, vel κίχρημι, per reduplicationem, pro χρέω, χρήμι, &c. V.

Κιχρέω, & κίχρημι, commodo, utendum do: χρέω, idem.

Κιχρὼν, assecutus, nactus: a. 2. part. act. à κιχάω, assequor, deprehendo: a. 2. ἔκιχον.

ΚΙΧΩ'ΡΗ, ης, ἡ, vel

Κιχώριον, ου, τὸ, intubum, CICHORIUM: qu. à κίσσ & χωρέω, quod per agros serpat.

Κιχωριώδης, ους, ὁ ἡ, similis cichorio; qui è cichoriorum genere est; Theophr. Hist. Pl. l. 7. c. 7. est à præced. κιχώριον, vel, κιχώρη, herba, in censu olerum arvensium posita, &c.

ΚΙ'Ω, vado, eo: qu. ab ἴω, quod ex ἰω, seu ἔμι, eo.

ΚΙ'ΩΝ, ονος, ὁ, ὁ, ἡ, columna, columella, dict. quòd in altum κίεται· at

Κιὼν, ῶσα, vadens, dicitur præs. part. licet in ultimâ acuatur, à κίω, vel a. 2. pro ἰὼν, ab ἔμι, eo.

Κλαγγάζω, clango, apud Poll. κλαγγάζειν, propriè, de gruibus dicitur; ut, κλαγγάσθαι, & ἐπαναπλαγγάσθαι, dicuntur de canibus in venatione; ut, unumque, à Th. κλάζω, vel, inusit. κλάγγω, clamo, clango, stridо, &c. Poll. id aquilarum proprium esse scribit; Eustathius verò, avium, quæ leviusculum clamorem, & clangorem edunt; & κλάγγω vult minus esse, quam κλάζω, annotatque, κλάζειν, (licet sit, præcipuè, animalium ὀλόφωνα, ut gruum, suum, &c.) dici tamen etiam de sagitta, quæ emissa stridet; unde κλαγγὴ, ἡ, propriè significat clangorem gruum, & cæterarum hujusmodi avium, ut anserum, &c. Dicitur tamen, de clangore tubarum, sive cornuum, apud Athen. l. 14. & tribuitur eiam hominibus in hostes irrumpentes, & clamorem, clangori, stridorive similem, tollentes, &c. Ab Hom. etiam, tribuitur suibus: Od. ξ. à Xenoph. canibus, & in Il. β. sagittæ emissæ stridori. &c.

Κλαγχθῆναι, Dor. & Æol. pro κλαγῆσαι 3. pl. præs. q. à κλαγίω, ῶ. Th. κλάζω, clamo: f. κλάγξω.

Κλαγγὴ, ῆς, ἡ, CLANGOR: à κλάζω. f. κλαγξω, sono, clango.

Κλαγχηδὸν, cum clangore, Il. β. adv. à præced. κλαγγὴ. V.

Κλάγξω, fut. ξω, præt. κέκλαγγα. a. 1. ἔκλαγξα, clango, clamo, relono, stridо, &c. Neutr. absolut. Unde apud Apollonium, l. 2. κλάγξας, vociferans; part. a. 1. & apud Hom. Il. α. ἐκλαγξαν, 3. plur. a. 1. resonabant, &c. Ab eo, præced. propriè formantur; unde etiam, κλαγξάδης, ους, ὁ ἡ, clangori similis; ut κλαγξάδης φωνὴ, vox stridula, qualis est gruum, &c. Hipp. cor.

Κλάγξω, f. 1. à κλάζω, clango: a. 1. ἔκλαγξα.

Κλάδα, --& Æol. κλάδα, CLAVA.

Κλαδαιρέμματος, qui mobilibus oculis est, seu, volubilibus; Hesych. à seq. κλαδαιρὸς, V. & ὄμμα, ατος, τὸ, vide.

Κλαδαιρόμυκτος, species quædam trochili apud Hesych. à seq. κλαδαιρὸς, & ὀμύσσω, &c. V.

Κλαδαιρὸς, οῦ, ὁ, ramalis; item, vibratilis; à κλαδάω, τὸ Ϝείω; item, fragilis apud Polyb. à Th. κλάδος, V. Unde etiam κλαδάω, ῶ, ramulos deputo, pampino; item, quasso, concutio, Hesych. Item, κλάδας, ramus, nam

Hesych.

He ych. κλάδαν, affert pro κλάδος, i.e. ῥάβδον, &c.

Κλάδας, Dor. pro κλάδος.

Κλαδάω, ramulos teneriores deputo, specialiter verò, vites puto, unde verbalia, κλάδευσις, putatio; item, κλαδευτὴρ, ῆρος, ὁ, putator, & κλαδευτήριον, ου, τὸ, sive instrumentum, quo putamus, falx putatoria, &c. Omnia, à Th. κλάδος, V.

Κλάδεσι, dat. plur. pro κλάδοις, ramis. Aristoph. in avib. à nominat. κλάδος, inflexum ut τίκος, V.

Κλαδέω, quatio, moveo; item, convitior, loquor, &c. Hesych. à Th. κλάδος, V.

Κλαδὴ, per Metaplasm. pro κλάδος, dat. sing. à

ΚΛΑ'ΔΟΣ, ου, ὁ, ramus tener, q. à κλάω, frango. Hinc CLADES. Meta; h

Κλαδίσκος, ου, ὁ, idem quod κλαδὰν, όνος, ὁ, ramulus; utrumq; a præced. Th. κλάδος; unde etiam κλαδάδης, ους, ὁ ἡ, ramosus, ramis tenellis plenus, &c. V.

Κλάδοισι, οἱ, Bacchæ, seu Bacchides, antiquitùs dictæ, fortassis à Thyrsorum gestatione; apud Hesych. κλάδοισι dicuntur, quas exponit μαινάδας ἐλαύνας, à Th. κλάδος, V.

Κλάδῳ, Att. & Dor. pro κλάδῃ, à κλάδη, ploro. f. κλαύσω.

Κλάζουσι, dua, num. plur. præs. à

ΚΛΑ'ΖΩ, CLAMO, clango, de anseribus, gruibus, &c. f. κλάξω. a. 2. ἔκλαγον. p. κέκλαγα. hinc κλαγγὴ, ἡ, clangor. Dicitur &

Κλάζω, pro κλάω, frango. Et

Κλάζω, Dor. claudo, pro κλείζω, à κλεῖς, id est κλεὶς, clavis.

Κλᾶθρον, (Doricè pro κλῆθρον, id vide) τὸ, experimentum, claustrum, septum, &c. à Th. κλάω, Doricè posito pro κλήω, vel, κλείω, claudo.

Κλαῖ, pro κλαῖε, quod Ion. pro ἔκλαιε, 3. sing. imperf. &

Κλαίεσκε, 3 sing. imperf. Ion. pro ἔκλαιε, verbi κλαίω, ploro, f. κλαύσω. p. κέκλαυγα.

Κλαίοισθε, Æol. Paragoge pro κλαίοις, 2. sing. opt. act. ejusd. verbi

Κλαίοντα, fluentum, accus. sing. part. præs. &

Κλαίουσι, 3. pl. præs. ind. verbi κλαίω, quod vide.

Κλαῖς, ίδος, ἡ, Dor. pro κλεὶς, CLAVIS. nam hinc Ion. κλαὶς, unde Dor. κλαῖς.

Κλαῖσεγον, ῳ, τὸ, Dor. & Æol. pro κλεῖσθρον, ου, τὸ, CLAUSTRUM. Th. κλείω, claudo.

ΚΛΑΙ'Ω, lacrymor, ploro, fleo, imperf. ἔκλαιον. f. κλαύσω. p. κέκλαυγα. q. à κλάω, frango: luctu enim & lacrymis frangitur animus. Hinc κλαυθμὸς, ploratus.

ΚΛΑΜΒΟ'Σ, ὄ, mutilatus. q. à κλάω, frango, mutilo,

Κλάνιον, βραχιόνιον γλωσσικὸς, armilla.

Κλεῖ, ά, Dor. pro κλεὶς, κλειδὸς, ἡ, clavis.

Κλέξω, vel ut alii κλαξῶ, f. 1. Dor. pro κλείσω· ex κλνίζω, claudo. Th. κλείω, claudo. f. κλείσω, & Dor. κλέξω, ei verso in α. hinc a. 1. ἔκλαξα. Sic κλᾶξον, Dor. pro κλεῖσον, a. 1. imperat.

Κλάοισα, Dor. pro κλαίουσα, præs. part. f. g. verbi κλαίω, fleo.

Κλαυσὶς, ἰστος, ἡ, a. 2. part. pass. verbi κλείπω, furor: f. ψω. a. 2. ἔκλαπον.

Κλαυγίζω, ῶ, leviter dormio; Siculis. Hesych.

Κλαυθμίμους, acc. pl. Dor. pro κληρονόμους, hæredes.

Κλᾶρες, Dor. pro κλῆρος, ου, ὁ, sors, hæreditas.

Κλαδέσαι, conciliavit, Ion. & Dor. pro ἐκλήρωσε, a. 1. verbi κλαρόω, pro κληρόω. Th. κλῆρος, sors.

Κλαρὸς, (Doricè pro κληρὸς) mancipia, servi, inquilini; quales, μωρυανδυνοὶ Heracleæ, εἱλῶτες Lacedæmone, πενέσται in Thessalia, κακλικῆρες, Syracusis; Hesych. Suid. refert Athenæus, l. 6. Cretenses ità vocare mancipia rustica, διὰ τὸ κληροῦσθαι; à κληρόω, & Th. κλῆρος, V.

Κλάσσε, ἐκλάσθη, a. 1. part. act. & κλᾶσαι, a. 1. inf. &

Κλασθείσης, gen. sing. a. 1. part. pass. f. g. à κλάω, frango: f. άσω. a. 1. pass. ἐκλάσθην.

Κλαστοβάλαξ, ακος, ὁ ἡ, glebas frangens; Hesych. in Brigr. à κλάω, unde κλάσις; & βάλαξ, idem quod βῶλος, &c. V.

Κλάσις, εως, ἡ, fractio: &

Κλάσμα, ατος, τὸ, fragmentum: à perf. pass. v. κλῶ, frango.

Κλασσάω, ῶ, frango; & peculiariter, sarmenta defringo, sive, amputo; unde Metaphoricè dictum putatur, apud Aristoph. in Equ. βυλὸν πατοῦσ' ἡ σκευωρὸς κλασσοῖς, &c. Est verbum, à κλάσης, ου, ὁ, qui frangit; item, qui vites putat; Hesych. à Th. κλάω, frango, &c. V. In pass. κλάομαι, fit. ησομαι; item, κλᾶσθαι, dicuntur quorum rami, sive, furculi, & sarmenta, amputantur; Theophr. de caus. Pl. l. 1. c. 17. Unde etiam κλασμὸς, οῦ, τὸ, & id quo aliquid frangere possumus; sic dicitur falx, quâ vites putantur, &c. & sic κλάσις, est pampinator, vinitor, &c.

Κλαστὸ, claudam, Dor. pro κλείσω, f. 1. à κλεῖα, claudo.

Κλαυδὴ, ης, ἡ, nomen insulæ. Gr. vox fracta.

Κλαυδία, ας, ἡ, nomen, mul. Latin. q. clauda.

Κλαυθμοὶ, ejulatus, ploratus; idem quod seq. & κλαυθμὸς, & ab eodem, V.

Κλαυθμὸς, οῦ, ὁ, fletus: à κλαίω, fleo. f. κλαύσω.

Κλαυθμυριζόμενοι, οἱ, plorantes, ejulantes; plur. part. præs. pass. à κλαυθμυρίζομαι, ejulor, puerorum propriè fletu; à seq. κλαυθμυρίζω, V.

Κλαυθμυρίζω, f. ίσω, fleo, vagio, & in fletum adduco: ab eod. Them.

Κλαυθμυρισμὸς, οῦ, ὁ, ejulatus: à præced.

Κλαυθμώδη ἀνωπτοαὶ, dicuntur ab Hippocr. ils similes, quæ cum fletu fiunt, quasi suspiriosæ; (ab Erotiano exponitur, συνεχεῖς; à κλαυθμὸς, V.

Κλαυθμὼν, fletus, locus fletûs. Th. κλαίω, fleo, f. κλαύσω.

Κλαῦμα, ατος, τὸ, plo atus, ejulatus; Aristoph. Xen. Unde κλαυμαριῶδες, Tarentini dicunt pro κλαίοντα, flentem, ut est apud Hesych. apud quem ε im κλαυμαριῶ exp. κλαίω, à Th. κλαίω, fut. κλαύσω, &c. V. Unde etiam, κλαυμὸς, οῦ, ὁ, fletus; Plat. in Leg. Polluci, κλαυθμὸς, id V.

Κλαυσάσκω, fleo, ejulo, &c. Idem est quod Th. κλαίω, sed poëticum.

Κλαυσαυχενόμοι, ploratum ex gutture edo; i.e. vocem quar dam, tanquam ejulantis ex gutture edo; ut κλαυσαυχενόμοι ἢ τραυλίζει; apud Plut. in Alcib. ex κλαίω, fut. κλαύσω, & αὐχὴν, ένος, ὁ, &c. V

Κλαυσίστιτα, 3. sing. f. ι. m. Dor. verbi κλαίω, fleo, f. κλαύσω, Dor. κλαυσῶ, f. ι. m. κλαυσίμοι, Dor. pro κλαύσιμοι.

Κλαύσιτε, 2. pl. f. ι. act. verbi κλαίω, fleo.

Κλαυσιῶν, οῦ, plorare cupio; κατακλαυσιτικὸς, de ltrepitu januæ utitur Aristoph. in Plut. est itidem, à Th. κλαίω, fut. κλαύσω, &c. V.

Κλαυσίγελως, fletus, cum risu, seu, risu permixtus; inquit Hom. Pollux l. 2. lacrymæ risui intermistæ; Xen. Hell. 7. ex κλαίω, f. κλαύσω; & γέλως, à Th. γελάω, V.

Κλαυστὸ, f. ι. Dor. pro κλαύσω· vide κλαυσῶ.

Κλαυτὸς, lacrymabilis, fletu excipiendus, &c. Æsch. Verbale, à κλαίω, fut. κλαύσω, &c. V.

Κλάω, lacrymor, ploro, ejulo, &c. Idem quod, & pro Th. κλαίω, V.

ΚΛΑ'Ω, frango: f. ι. κλάσω. p. κέκλακα. a. 1. ἔκλασα. a. 1. inf. κλᾶσαι, a. 1. part. κλάσας, ασῆ, perf. pass. κέκλασμαι. a. 1. pass. ἐκλάσθην præs. part. pass. κλαβόμενος, ου, ον. Hinc κλάσις, εως, ἡ, fractio, & hinc Angl. Clash, & Crash, (l in γ liquescente) & to Claw.

Κλέα, pro κλέος, κλέη, i.e. ὑπόδεξαι ὕμνα; Hesych. exp. ἀπόδεξαι δόξας, gloriosa, & celebria facinora; est neut. plur. à sing. κλέος, ους, τὸ, gloria, fama, &c. V

Κλεινὸς, inclytus, celeber; Hesych. illustris, &c. Item, κλεινὸς, celebris, &c. pro eod. Busbath. Utrumq; à Th. κλέος, celebro, &c. V.

Κλεάριστε, vocat. sing. à Κλεάρις, ου, ὁ, proprium nomen.

Κλεινὸς, ῆ, inclytus, gloriosus. Th. κλέος, celebro.

Κλειδὼν, όνος, ὁ, ἡ, vide in κλεηδὼν.

Κλειθήσεται, f. ι. verbi κεκλῆσθαι. Genes. 32. vers. 28. mel. edit. κλεηθήσεται.

Κλεία, pro κλέα, & hoc est κλέος, res præclarè gestæ, à κλέος, ου, τὸ, gloria. Th. κλέος, celebro.

Κλειδία, τῶ, clavem, in Epigr. pro unco, seu, instrumento incurvo, aut baculo curvato, quo porci irretiuntur ferociores; est accus. sing. à nominat. κλεὶς, ειδὸς, V. Item, κλείδες, claves nominat. plur. & diminutiva à voce, κλειδία, sunt juguli thynni piscis, qui κλεὶς, & κλῆτα dicuntur; Plin. l. 9. c. 15. de Thynnis; hi, membratim cæsi, cervice & abdomine commendantur atque clidio, &c. à sing. neut. κλείδιον, ου, τὸ, q.d. clavicula, i.e. parva clavis; sic dicitur & de thynno, sicut & κλεὶς, cujus est diminutivum.

Κλειδοῦχος, clavem habens, seu tenens, claviger; à κλεὶς, κλειδὸς, & ἔχω, cujus varia composita terminantur in ἔχω.

Κλείδω, CLAUDO, obsero, à κλεὶς, δὸς, ἡ, clavis. Th. κλείω. claudo.

Κλειδώμα, q. d. obseramentum, sera; item, κλείδωσις, obseratio, &c. Utrumq; verbale, à præced. κλειδόω, clavi claudo, &c. V.

Κλείετη, celebrate, 2. pl. præs. imperat. act. verti κλείω, celebro.

Κλείζω, celebro, & pass. κλείζομαι, celebror; est à κλέος id V.

Κλειθρία, ας, ἡ, rima: & Κλεῖθρον, ου, τὸ, claustrum, sera: CLATHRUM: à κλείω, claudo.

Κλειμακτὴρ, gradus scalæ; item, κλίμαξ, & κλειμακισμὸς, certamen quoddam, seu, genus quoddam ludi æ, est à Th. κλίμαξ, unde κλιμακτὴρ, &c. V.

Κλεινὸς, inclytus, præclarus, &c. Idem quod seq. κλεινὸς, &c. V.

Κλεινὸς, ἡ, ὸν, Poët. celebris: à κλείω, celebro.

Κλείξαι, Dor. pro κλεῖσαι, a. 1. inf. act. à κλείω, celebro, glorifio. Vel à κλείζω, ἴσω, Dor. κλείξω. Sic κλείξειν, f. 1. inf. Dor. pro κλεῖσον.

Κλέος, apud Poëtas, (pro quo etiam κλεὸς) ους, τὸ, gloria, celebritas, nominis splendor, &c. In neut. plur. κλέεα, & κλέα, exp. inclyta gesta, res præclarè gestæ; ut apud Hesiod. κλέεα προτέρων ἀνδρῶν; sed invenitur etiam κλέος, apud Prosæ scriptores, ut apud Thuc. l. 1. à Th. κλείω, celebro, V.

Κλεὶς, reperitur, pro κλοιὸς, (id vide) apud Arrian. l. 3. ubi Interpr. vertit catenam.

Κλείσασαι, celebres, nom. pl. præs part. f. g. à κλείω, celebro. Sunt, qui velint Ion. & Poët. dici pro κλείσασαι: à κλείω, pro κλείω.

Κλεῖσαι, idem quod, & pro κλεῖσιον, clavicula, (ceste Hesychio) id V.

Κλεῖς, ειδὸς, ἡ, CLAVIS, acc. pl. κλεῖδας, & per Sync. κλεῖς. Th. κλείω, claudo.

Κλεῖσαι, a. 1. inf. act. &

Κλειδῶ, ῶς, ῆ, a. 1. sub. pass. à κλείω, claudo, quod vide.

Κλεισίαι, fores, vel ianuæ fores, per quas & jumenta ingrediuntur, apud Eustath. Item, κλεισιὰς, ἀδὸς, ἡ, clausura; item, pro valvis, aut foribus, apud Plut. in Publ. Sic etiam, κλείσιον, exp. locus in quo stant boves, stabulum, Suid. & Eustath. σταθμὸς; sed exp. etiam θυρῶν μέσας, &c. Omnia, à Th. κλείω, obsero, in pass. κλείομαι, claudor, obleror, unde etiam, verbile, κλεῖσις, εως, ἡ, q. d. clausio; item, claustrum, &c. Sed κλείομαι, est etiam, celebror; ab act. κλείω, celebro, V.

Κλεισμὸς, ὁ, sedes, θρόνος, Hesych. Idem quod, & pro κλισμὸς, id vide.

Κλεισῦραι, Suidas sic vocari tradit à Romanis, τὰ ὀχυρώματα τῶν διαβάσεων. Sed vox est potiùs Latina, quam Græca, significans clisuras, sive potiùs, clausuras, &c. à Th. κλείω, unde, κλεῖσον, &c. V.

Κλεισὲς, ὁ, clausus; vel, qui claudi potest; item, κλῆσις, ἡ, sera, apud Luc. Utrumq; à Th. κλείω, claudo, V.

Κλεισούρεια, ας, ἡ, claustrum montis, seu, montium; à κλεῖσις, & ὄρος, ους, τὸ, Doricè, pro ὄρος, ους, τὸ, mons, &c. V.

Κλειτὰς, acc. pl. κλειτὼ, acc. sing. f. g. à

Κλειτὸς, ὴ, celebris, Th. κλείω, celebro.

Κλειτόπωλος, circa equos insignis; dicitur etiam, κλυτόπωλος, ex κλειτὸς & πῶλος, &c. V.

Κλειτρίζειν, dicitur is, qui contrectat τὸν μύρτον; à seq. κλειτρὶς, vide.

Κλειτρὶς, ἰδος, ἡ, myrtus in naturâ muliebri, à κλεῖς, claudo.

Κλειτὸς, ὴ, ὸν, celebris: à

ΚΛΕΊΤΩ, claudo; item celebro; memoro: f. σω. p. κέκλεικα. a. 1. ἔκλεισα. a. 1. sub. κλείσω, ῃς, ῃ. a. 1. inf. κλεῖσαι. perf. pass. κέκλεισμαι, & κέκλεισμαι. perf. part. pass. κεκλεισμένος, η, ον, a. 1. ind. pass. ἐκλείσθην, ης, η. a. 1. sub. pass. κλεισθῶ, ῇς, ῇ. Hinc κλεὶς, κλειδὸς, ἡ, clavis: κλείζω, vel κλίζω, claudo, celebro: κλεῖσις, ὁ, inclytus: κλεὶς & κλειδὸς, ὁ, ἡ, gloria, ἔπαινος, ου, ὁ, ἡ, gloriosus, celeber. Ἡρακλῆς, ῆς, gen. έος, ους, ὁ, Hercules: ac

Κλεὶς, ὁ, ἡ, nomen mul. & Mascul.

Κλέσμα, ατος, τὸ, f. σω. rum: à κλέπτω, furor; perf. pass. κέκλεσμαι.

Κλεσμάδιον, ου, τὸ, parvum furtum; Plat. de Leg. 12. Item, κλεσμάδην, adv. furtim; idem ibid. & κλεσματικὸς, ὴ, ὸν, furtivus, furax; item, astutus, Ammian. l. 1. Epigr. Omnia à præced. κλέσμα, τὸ, V.

Κλεσμὶς χελώνη, testudo; quia se suâ testâ velut κλέπτῃ, i. e. occultat.

Κλεόβιος, nomen propr. accus. sing. Κλεόβιν.

Κλέομαι, Poët. pro κλείομαι, celebror. Th. κλείω, idem.

Κλεόπας, α, ὁ, CLEOPAS, nomen viri. Gr. omnis gloria.

Κλεοπάτρη, dat. sing. Ion. a Κλεοπάτρα, ας, ἡ, nomen mul.

Κλέος, & κλέος, ους, τὸ, gloria. Th. κλείω, celebro.

Κλέος, interdum accipitur pro fama & rumore, ut exponit Eustath. Od. α. & ψ. derivans à κλύω, V.

Κλεόμβροτος, ου, ὁ, delectans, & illustrans mortales; à κλέος, splendor, gloria; & βροτὸς, &c. V.

Κλέπος, ους, τὸ, furtum, idem quod κλέμμα, & ab eod. id V.

Κλέπας, α, ὁ, Dor. pro κλέπτης, ου, ὁ, fur.

Κλέπῃ, falle, præs. imperat. act. &

Κλέπτειν, præs. inf. à κλέπτω, quod vide.

Κλεπτίλεγχος, ου, ὁ, fures arguens, coarguens, seu, deprehendens; ut κλεπτίλεγχος λίθος, lapis cujus indicio deprehenduntur fures, apud Dioscor. l. 5. à seq. κλέπτης, & ἐλέγχω, &c. V.

Κλέπτης, ου, ὁ, fur, ab eod. Th.

Κλεπτικὴ, ῆς, ἡ, scil. τέχνη, ars furendi, Th. κλέπτω, furor, quod vide.

Κλεπτικὸς, ὴ, ὸν, furax, furtivus, furtis deditus; à κλέπτης, ὴ, ὸν, idem, furax, &c. Unde superl. Att. κλεπτίστατος, & ex hoc, κλεπτίστυλος, furacissimus, item callidissimus, &c. Item, à κλεπτὸς, est subtilans.

Κλεπτοσύνη, ἡ, furtum, vel, furacitas, Od. Σ. & Plat. l. 1. Polit. Sic etiam, κλέπτειρα, ἡ, fur fœmina. &c. Omnia, à seq. Th. κλέπτω, V.

Κλέπτουσα, Dor. pro κλέπτουσα, celans, occultans, præs. part. f. g. ab eod. verbo.

Κλεπτόμβροτος, præs. part. pass. à

ΚΛΕΊΤΤΩ, furor, CLEPO, occulo clam facio: f. ψω. p. κέκλεφα. a. 1. ἔκλεψα. a. 1. sub. κλέψω, ῃς, ῃ, & in 3. pl. κλέψωσι. a. 2. ἔκλεπον. perf. pass. κέκλεμμαι, præs. m. κέκλεπται. Hinc κλεπτὴ, ῆς, ἡ, furtum: κλέπης, ου, ὁ, fur: κλέπεια, ας, ἡ, idem. f. g. κλέμμα, ατος, τὸ, furtum: quidam à κοιλύπτω, κλέπτω dict. volunt. Hinc Angl. to Clip. i. e. numismati, &c. Quidjiam præcidendo suffurari.

Κλέπτας, τὸ, rupes: q. à κλίνω, quia soli. acclivis.

Κλεΐνικες, ες, Dor. pro κλεινικὸς, ex κλέος, gloria, & νίκη, victoria. Th. νικάω, vinco.

Κλέψας, furatus, a. 1. part. act. &

Κλέψῃς, 2. sing. f. 1. Κλέψουσι, 3. pl. a. 1. sub. verbi κλέπτω, furor, quod vide.

Κλεψιμῆτης, ου, ὁ, furtivus, furto ablatus, vel, sublatus; à Th. κλέπτω, vide.

Κλεψίνους, dicitur, ὁ κλέπτων νόον, qui aliud in pectore clausum habet, aliud in lingua promptum; & ità, velut animo, fallit; seu, occulit animum suum; à κλέπτω; unde κλέψις; & νόος, &c. Vide.

Κλεψιπότης, qui fallaciter potat; unde κλεψιποτῶ; falla iâ, inter bibendum, utor 3 parcè bibens, & compotorem ad largè potandum provocans 3. Suid. Impono compotori &c. ex κλέψις, & πίνω, unde ποτὴς, & ποτὴρ, &c. V.

Κλεψύδρην ὕδωρ, Athenis dicebatur, aqua fontis cujusdam, quæ terram subeundo, veluti furari se, videbatur, & è conspectu hominum subripere, seu, furtim, & secretò fluere, utpotè subterraneos habens meatu: Hesych. à κλέπτω; unde κλέψις; & ῥέω, cujus varia compositæ desinunt in ῥύτης, &c. Vide.

Κλέψις, furtiva sublatio, sive, ipsa actio furandi; item, furtum, &c. Est verbale, à 2. pers. præt. pass. Th. κλέπτω, V.

Κλεψιτόκος, partum furans; Oppian. de Venat. l. 3. à κλέψις, & τόκος, verbale, à præt. med. τέτοκα, V. sic, κλεψίχολος, bilem occultans, seu, bilem occultam habens; Luc. à κλέπτω, unde κλέψις, & χολὴ, sive χόλος, &c. V.

Κλεψύδρα, ας, ἡ, CLEPSYDRA, instrumentum horologicum: ex κλέπτω, furor, & ὕδωρ, aqua.

Κλεψύδριον, τὸ, parva clepsydra, est diminut. à præced. κλεψύδρα, nomen habens, à foramine exili, in fundo; per quod, aqua sensim, & quasi furtim distillat; Aristoph. in avib. hinc ὁ δηὸ τὰ κλεψύδρας, qui ad clepsydram exercentur, apud Philostr. in vit. adverb. Soph. &c. V.

Κλεψύφειν, idem quod κλεψίνους, impostor, qui animum dissimulat suum, &c. à κλέψις, & φρὴν, &c. V.

Κλίαν, interdum repetitur pro Th. κλείω, claudo, celebro, &c.

Κλίαν, ανος, ὁ, CLEON, nomen proprium.

ΚΛΕΩΝΙ'Α, ας, ἡ, helenium herba.

Κλήδην, nominatim, adverb. à κλάω, voco.

Κληδονίζομαι, ominor, vaticinor, ariolor; est ab act. κληδονίζω, divinaculos consulo, in l. 4 Reg. unde verbalia, κληδόνισμα, ipsum omen, seu quod ex ominatione, signum capitur; & κληδονισμὸς, ου, ὁ, ominatio; &c. omnia a fes. κληδὼν, pro quo etiam dicitur, κλησὼν, gloria, omen, &c. V.

Κλῆθρ, ου, τὸ, sepes: à κλείω, quia hortis ita clauduntur.

Κληθρόχος, claviger; ut κληθρόχος δωμάτων, Euryp. cubicularius, & cubicularis; est idem quod & pro κλειδοῦχος; id vide.

Κληδὼν, ὁνος, ἡ, fama bona, gloria, omen bonum: Poët. κληδὼν, ex κλήζω. Th. κλείω, celebro, Peculiariter κληδονίζεσθαι, de augurio dicitur, harioluri: at

Κληδὼν, 2 Reg. 1, 10, exponitur armilla. Sed pro τὼν κληδόνα, rectius legitur χλιδῶνα.

Κλήθω, Ion. pro κλείω, claudere.

Κλήζω, idem quod, & pro κλήϊζω; id vide.

Κληθὼν, genitiv. singul. a. 1. partic. pass. &

Κληθῶσμαι, ῶσῃ, f. 1. pass. &

Κληθῶσι, 2. pl. a. 1. sub. pass. à κάλω, voco, cito: quod vide.

Κλήθρα & κλήθρη, ας, ἡ, alnus: q. à κλάω, frango.

Κλήθρη, idem quod, præced. κλήθρα, alnus, arbor, vectis, &c. vi. Deduci possunt etiam, à κλείω.

Κλῆθρον, claustrum, sera; Item κλιδρον, & κλεῖθρον, pro eodem; à κλήζω, vel κλήϊζω, & Th. κλείω, &c. V.

Κλῆθω, ῃς, ῇ, a. 1. sub. passiv. verbi κάλω, voco.

Κληΐζω, f. ίσω, claudo, item celebro. Th. κλείω, idem.

Κλῆϊς, ἰδος, ἡ, clavis, ut κλεὶς: vel aliquid clavi simile, sedes nautica, transtrum. Th. κλείω, claudo.

Κλήσας, Ion. pro κλείσας, a. 1. inf. act. verbi κλήϊζω, vel κλήω, pro κλείω, claudo, celebro.

Κλήϊσὸς, q. d. clausilis, qui claudi potest; Item clausus, obseratus, &c. idem quod, & pro κλειστὸς, id vide.

Κλήω, Ion. pro κλείω, vide præced.

ΚΛΗ'ΜΑ, ατος, τὸ, palmes, virga vitea, quia fragilis, à κλάω, frango. Hinc κλήματις, ἰδος, ἡ, & κλημάτιον, τὸ, pro vite & pro sarmentis artuis: κλημάτόμος, pampinis & sarmentis opacor & silvesco. Et κλῆμα, est ὑπόθημα, Hesych.

Κληματικὸς, sarmentitius, è sarmentis factus; ut κληματίνη κεφάλη, lixivum sarmentitium, apud Dioscor. l. 6. Item κληματῖτον, sarmenticulum, flagellulum, viticula, diminut. à κλήματις ἰδος, ἡ, sarmentum, flagellum: Item, κληματῖτις ἀριστολόχεια, sarmentaria aristolochia apud Dioscor. l. 3. c. 6. à quo recensentur & aliæ herbæ climatides, sive climatitides; sic dictæ, quoniam emittunt κλήματα; i. e. flagella, seu sarmenta vitigines flagellis & sarmentis milia, quæ, ut illa, scandunt arbores; Sic etiam, κληματώδης, idem quod κληματῖτις, id V. & κληματόομαι, ῶμαι, abeo in κλήματα, palmitibus & flagellis luxurio, ut vitis non putata, &c. omnia, à Them. κλῆμα, præced. vide unde etiam, κληματώδης, ους, ὁ, ἡ, ἡ, similis palmiti; ad flagellum vitigineum proximè accedens: Item sarmentosus; apud Dioscor. l. 3. &c.

Κλημὴς, ῆτος, ὁ, nomen viri. Lat. Clemens.

Κληρικὸς, qui censetur in clero, seu, qui est in clero, clericus, abusus obtinuit, ut opponatur λαϊκὸς; i. e. plebeio, vel ἰδιώτης, est à Them. κλῆρος; V.

Κληρόδοτης, ου, ὁ, qui per sortem dat, quod est, διδοὺς ἐν κλήρῳ. Hinc κληροδοσία, ας, ἡ, hæreditatis divisio: κληροδοτέω, sorte divido.

Κληρονομέω, ῶ, hæreditatem adeo, hæreditatis jure obtineo, possideo: f. ήσω, p. κεκληρονόμηκα, a. 1. sub. act. κληρονομήσω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. κληρονομῆσαι: ex κλῆρος, sors, & νέμω, tribuo.

Κληρονομησάτω, 3. sing. a. 1. imperat. act. verbi κληρονομέω; quod vide.

Κληρονομία, ας, ἡ, hæreditas: actio κληρονόμου: ab eod.

Κληρονομικὸς, hæreditarius; à præced. V.

Κληρονόμος, ου, ὁ, hæres, qui κλῆρον νέμει, dividit.

Κληροπαλὲς, qui sorte distribuitur; Hom. ex κλῆρος, & πάλλω, fut. παλῶ; unde πάλος, τὸ, &c. V.

ΚΛΗ'ΡΟΣ, ου, ὁ, sors, patrimonium, sortitio: q. ὅσσ' ἂν κλάσῃ τις ἴρηξ, frangit, sivedirimit lites. Hinc κληρίς, & ῖδος, sortior: ναύκληρος, ου, ὁ, navis dominus, nauclerus; ἐλόκληρος, ου, ὁς, ἡ, integer, universus. Est & κλῆρος, vermiculus, qui in favo nascitur, Plin. lib. 11. 16.

Κληρουχικὸς, ad κληρούχους pertinens, vel qui κληρούχης sorte distribuendus, & possidendus assignatur; Aristoph. in Nub. Item κληρουχία, ας, sorte assignatum possideo, in sortem accipio, ut coloni & veterani; Herodot. in Erat. app. l. 5. &c. Utrumque à seq. κληροῦχος; V.

Κληροῦχος, ου, ὁ, qui κλῆρον ἔχει, aliquid sorte tibi attributum tenet: κληρουχία, actio illa, hæreditatis additio.

Κληρόω, sorte lego, sorte deligo. f. ώσω, p. κεκλήρωκα, præs. pass. κληρόομαι, ώμαι, in sortem adscisco, a. 1. pass. ἐκληρώθην, in sortem adscitus sum. Th. κλῆρος, sors.

Κληρώσιμος, sortiar, f. 1. verbi præcedent.

Κλήρωσις, sortitio; Item κληρωτὸς, ὴ, ὸν, qui sorte legit. Item κληρωτήριον, ου, τὸ, locus; ubi magistratus sorte creatur; Plur. verbalia, à κληρόω, præcedent. vide.

Κληρωτὶ, sortitò, in sorte, adv. Th. κλῆρος, sors.

Κληρωτικὸς, ὴ, ὸν, ad sortiendum pertinens, ad sortitiones faciendas aptus; ut κληρωτικὸν, sub. ἐργαλεῖον, aut tale quid; Idem quod κληρωτὶς, ἰδος, ἡ, urna, sive situla, aut hyatia, in quam conjiciuntur sortes, vel vas quodliber, huic usui accommodatum, &c. Item κληρωτὸς, sorte lectus, sorte designatus, seu renuntiatus; ut κληρωταὶ ἀρχαὶ, apud Plut. Aristot. Ilocr. &c. Item κληρωτὸς διαιτητὴς, arbiter sorte electus, vel datus; Demosth. omni, itidem, verbalia, à κληρόω; V.

Κλῆσις, εως, ἡ, vocatio, officium, Th. κάλω, voco.

Κλῆσον, pro κλῆσον, per Synær. a. 1. imperat. act. verbi κλήσω, claudo, celebro, Th. κλείω, idem. At

Κλῆσον, sine s subscripto, per Syncop. pro κλέσον, a. 1. imperat. act. verbi κάλω, voco: a. 1. ἐκάλεσα.

Κλητὸς, ὴ, adject. verbal. vocandus: à 3. pers. sing. præt. pass. verbi κάλω, voco.

Κλητίδιον, in jus voco: à κάλω.

Κλητικὸς, gen. sing. f. g. à

Κλητικὸς, ὴ, ὸν, appellativus, a, um: à κάλω, voco.

Κλητὸς, ὴ, ὸν, vocatus, a, um; inclytus: ab eod. Them.

Κλήτωρ, ῆρος, ὁ, & κλήτωρ, ορος, ὁ, vocator, accersitor; qui vocabat ad convivium in dom bus potentum: Item peculiariter, apparitor, qui in jus vocat, vel testis est vocationis in jus, &c. itidem ab eod. Th.

Κλύω, claudo, Ionicè, seu Atticè, pro κλείω, apud Thuc. ἔκλυον ἐκ λιμένος, portum præcludebant, &c.

ΚΛΙΒΑ'ΝΙΟΝ, ου, τὸ, herbæ genus.

Κλιβανίτης, seu κριβανίτης, ου, ὁ, testuceus, in testa coctus; à seq. Th. κλίβανος, vel κρίβανος; ut κριβανίτης ἄρτος, apud Athen. l. 3. &c.

ΚΛΙ'ΒΑΝΟΣ, ου, ὁ, CLIBANUS, qui & κρίβανος, in quo hordeum coquitur: ex κριθὴ, hordeum, & βαύνος, fornax.

Κλιθεὶς, discumbens, reclinans est part. a. 1. pass. à Them. κλίνω; V.

Κλίμα, ατος, τὸ, regio, plaga, tractus, CLIMA: à κλείνω, clino.

Κλιμάζω, & κλιμαχίζω, certo illo luctæ genere, quod κλίμαξ dicitur; Poll. Item perverto, detorqueo; ut κλιμαχίζειν, vel κλιμαχίζειν τὸν νόμον, est παράγειν, seu διαστρέφειν, pervertere, torquere, supplantare leges, &c. à κλίμαξ, ακος, ἡ, scala, gradus; Item gradatio, figura oratoria; Item palæstræ quoddam genus; unde etiam κλιμακὶς, ἰδος, ἡ, & κλιμάκιον, ου, τὸ, & κλιμακίσκος, ου, ὁ, scalula, parva scala, diminutiva, à κλίμαξ, ακος, ἡ; Item κλιμακίδες, crates,

duli, & κλιμακίδες γυναῖκες, dicebantur mulierculæ quædam assentatrices, quæ Reginis in curruum ascensuris, dorsum, scalæ loco, præbebant; Plut. de adul. κλιμάκιον, etiam expon. lignum in scalis transversum; Gal. apud Hippocr. &c. unde etiam κλιμακιδόν, sive κλιμακιδὴν, adv. gradatim, in modum scalæ, &c. Sic κλιμακίς, ίδος, ὁ, gradatus, scalæ instar factus, & κλιμακωτὸς, ή, ὸν, item; ut κλιμακωτὴ θεώρησις, ascensus scalaris, apud Strab. omnia, ut dictum, à Th. κλίμαξ; V.

ΚΛΙ'ΜΑΞ, ακος, ἡ, scala gradus, CLIMAX: q. à κλίνω. Hinc κλιμακτὴρ, ῆρος, ὁ, scalæ gradus; annus scansilis: & hinc Angl. to climb.

Κλιμακτήρες, climacteres, anni scansiles; unde κλιμακτηρικὸς, ή, ὸν, climactericus, i.e. scansilis, ut κλιμακτηρικὸν ἔτος, climactericus annus; qui à plerisq; dicitur sexagesimus tertius vitæ per septem & novem, ceu gradus præcipuos, in eundem numerum concurrens; Julius enim Maternus ait, sexagesimum tertium ætatis annum maximè periculosum esse, quoniam numerus utrique, septimus & nonus, qui decretorii maleficiique sunt, & ad vitam succidendam pollentes, in unum quasi confluunt, novies enim septem, vel novem septies, sexaginta tres efficiunt, & ob id Climactericus; i. e. gradarius, & scansilis præcipuè annus; is vocatur; quoniam à septimo incipiens, vitam hominis, quasi per gradus quosdam agat; Ita & quinquagesimus quartus, & alii minores dicuntur climacterici, quoties, aut per septem, aut per novem consurgunt; Plin. l. 7. c. 49. &c. Sic numerus climactericus dicitur, ad quem, per gradus, & veluti scalas quasdam, paulatim ascenditur; qualis est numerus qui in novem novenar. is resultat, viz. octuagesimus primus; vel ex septem septenariis, scil. quadragesimus nonus, &c. à præced. Them. κλίμαξ, ακος, ἡ; V.

Κλινάριον, ε, τὸ, lectulus, idem quod κλίνις, ίδος, ἡ, & κλινίδιον, ε, τὸ, (omnia diminut. à seq. κλίνη; V.) Item specialiter, cella sponsalis in curru: Item lectica in qua portari solent divites; Plut. Poll. Aristot. &c.

Κλίνη, ης, ἡ, & Doricè κλίνα, lectus: à κλίνω, reclino. Hinc κλινοποιὸς, lectorum faber.

Κλινήρης, ους, ὁ ἡ ἡ, qui lecto affixus est; dicitur plerumque, de ægroto, lecto decumbente; Plut. ex κλίνω, & ἔρεμα; V.

Κλινδὴν, Ionicè pro ἐκλινδῆν, 3. dual. a. 1. ind. passiv. verbi κλίνω, quod vide.

Κλινίδιον, ε, τὸ, lectulus: ab eodem Them.

Κλινικὸς, ὴ, ὸν, CLINICUS, in lecto decumbens. Th. κλίνω, reclino.

Κλίνις, lectulus, &c. Vide suprà in κλινάριον.

Κλίνομεν, 1. pl. præs. ind. act. &

Κλινόμενος, in clinaus, præs. part. pass. à κλίνω, quod vide.

Κλινοπετὴς, qui in lectum procumbit, lecto decumbens, &c. à κλίνη, & inusit. πέτω, pro πίπτω, &c. V. Sic Κλινοπτηγία, lectorum compactio, & κλινοπτήγιον, locus, ubi lecti compinguntur; Poll. l. 7. c. 30. ex κλίνη, & præt. med. πέπηγα, verbi πήγνυμι, seu πήσσω, futpήξω, &c. vi. Item Κλινοπόδιον, τὸ, clinopodion, lecti pediculus; herba à similitudine pedum lecti; nam est frutex, sic dictus, quòd folia habeat, lecti pedibus similia; Dioscor. l. 3. c. 109. Sic Κλινόπους, lecti pes; Themist. à κλίνη, & πῦς, ποδὸς, pes; undè ποδίον, τὸ, pediculus; i. e. pediolus, exiguus pes, &c. vi. Item Κλινοποιὸς, qui lectos fabricatur; Poll. l. 7. c. 26. & κλινοποιϊκὴ, ad lectorum fabricationem pertinens, & κλινοποιϊκὴ, scil. τέχνη, ars fabricandi lectos; Poll. l. 7. c. 30. &c. à κλίνη, & ποιέω; vi. Item Κλινόσυχος, ου, ὁ, expon. lecti rotaria (arboris, quæ acer dicitur, species, Gazæ sic vocata,) apud Theophr. Hist. Pl. l. 3. c. 11. ex κλίνη, & σύχος, rota, &c. V.

Κλινοστιβὴς, ῆρος, ὁ, cella apta ad declinandum corpus; seu cella in qua reclinari possumus; Od. σ. & Theocr. Idyll. 25. unde κλινοστιβεῖον, ου, τὸ, lectulus, vel cellula, in qua, reclivi cervice, recumbi potest, à seq. Th. κλίνω; V.

ΚΛΙ'ΝΩ, in CLINO, reclino: f. νῶ, p. κέκλικα, a. 1. ἔκλινα, perf. pass. κέκλιμαι, σαι, ται, unde est κλίμα, τος, τὸ, regio, cœli inclinatio, tractus: p. m. κέκλιται, ας, ἡ, locus in quo discumbitur, discubitus, tentorium: κλινικὸς, ὴ, ὸν, grotus, lecto affixus: φεκλίνιον, ου, τὸ, triclinium, conclave discubitorium tribus lectis instructum.

Κλισία, ας, ἡ, locus ubi κλίνῃ, tabernaculum, tentorium, casa: &

Κλισιάδες, αἱ, januæ bifores. Th. κλίνω; quod vide.

Κλίσιη, ης, ἡ, Ion. pro κλισία, quod vide: &

Κλισίηθεν, ex tentorio, adverb. de loco: κλισίηνδε, ad tentorium: à præcedend.

Κλίσιον, ε, τὸ, idem quod κλισία, vel ovile, caula, stabulum. Th. κλίνω, reclino.

Κλίσις, εως, ἡ, flexio: acc. κλίσιν, ab eodem.

Κλισμὸς, ῆ, ὁ, torus discubitorius, sella recubitoria: dat. pl. Ion. κλισμοῖσι. Th. κλίνω.

Κλισμὸς, solio: dat. sing. à præced.

Κλίσπα, τὰ, colles; q. d. declivitates; i. e. ἀνακλίσεις πρὸς ὀρῶν τὰ βάσεις, est neut. plur. à sing. neut. seq. κλίσπος, ον, τὸ; V. Item Κλισπὰς, ὴ, ὸν, declinativus, & κλισπὶς, ίδος, ἡ, declivitas montis; Dionysius Poëta, ὑπὲρ κλισπὸν λιθάνοιο, &c. Sic κλίνος, τὸ; porticus, & κλισπὸς, ῆ, ὸν, declinabilis, declivis; i. e. καπωφερὴς, devexus, qui declinatur, seu inclinatur: Item κλισπὸς, ύος, ἡ, declivitas montis, seu devexitas, descensus, &c. Od. β & π, omnia, itidem verbalia, à præced. Th. κλίνω, &c. V.

Κλίσπος, ου, τὸ, devexitas, latus in quod res aliqua κλίνεται. Them. κλίνω, quod vide.

Κλιτὸς, ύος, ἡ, vallis, declivitas: ab eodem Them.

Κλοιὸς, collare, vinculum quo collum κλείπω. Th. κλείω, claudo.

Κλοιάσαι, collari includere; unde κλοιασπὸς, ῆ, ὸν, collari inclusus; Hesych. utrumque, à præced. κλοιὸς, & ab eod. Th. κλείω; V.

Κλονίονται, turbabantur, 3. pl. imperf. Ion. à κλονέομαι, turbor, concutior. Th. κλόνος, tumultus.

Κλονίω, ῶ, agito tumultuosè, tumultuosum reddo; Item quatio, turbo, &c. unde κλόνις, dicitur venter; διὰ τὸ ἀνακλίνον, inquit Schol. Æsch. qui & κλόνιν, sive κλόνιον appellari scribit παρὰ ῥάζειν; i. e. spinam dorsi; Item Κλονὸς, tumultuosus, tumultu plenus, turbulentus; omnia, itidem à seq. Th. κλόνος; V.

Κλονιστὴρ, gladiolus ad femora suspensus: à κλόνις, spina dorsi, coxendix: q. à

ΚΛΟ'ΝΟΣ, ου, ὁ, tumultus, strepitus, perturbatio. Hinc κλονέω, commoveo, concutio: q. à κλάω, frangere: hinc derivetur Angl. Clown.

Κλοπώδης, tumultuosus, turbulentus; à præced. Th. κλόνος; V.

Κλοπὸς, ὁ, fur mas; & κλοπὶς, furor; unde κλοπώδης, ὁ, fur; & κλοπεία, ἡ, furtum, ipsa actio furandi; Item Κλοπαῖος, & κλοπιμαῖος, furtivus, furto captus, seu ablatus; Eurip. Plat. omnia à seq. & ab eodem, cum seq. V.

Κλοπὴ, ῆς, ἡ, furtum: à p. m. κέκλοπα, verbi κλέπτω, furor.

Κλόπιμος, ον, furtivus, a, um; ab eod. Them.

Κλοπίμως, adv. furtivè: à præced.

Κλὶπης, ου, ὁ, furax, furtivus; Item subdolus; Od. ν. itidem ab eodem, præt. med. κέκλοπα, (verbi κλέπτω) unde etiam κλοπὸς, ας, ἡ, furtum, seu furtiva ablatio, &c.

Κλοπορραπέω, furto aufero, furtim expilo, furripio, deprædor, &c. à κλοπὴ, & ῥαπέω, &c.

Κλοπευτικὰ ῥήματα, verba dare, decipere: q. κλοπὰ ὀπαλίζει, elegantia verba dicere, id est, tempus inaniter producere. Th. ὀπὴ, ὀπὸς, ἡ, vox.

Κλῶδον, sigillum; vide ἀβελκλοδίζω.

Κλύδακις, herba quæ ἐλξίνη, Latinis parietaria.

Κλύδων, ωνος, ὁ, fluctus, unda, æstus. Th. κλύζω, abluo.

Κλυδάζομαι, (unde verbale, κλυδασμὸς, fluctuatio, æstus, &c.) idem quod & pro seq. κλυδωνίζομαι; V.

Κλυδωνίζομαι, fluctibus agitor, fluctuo: f. ίσομαι, a. 1. pass. ἐκλυδωνίσθην, ης, η. Th. κλύζω, abluo.

Κλυδώνιον, ε, τὸ parvus fluctus, parva unda, &c. est diminut. à κλύδων, ωνος, ὁ, præced. vide.

Κλύειν, audivit 3. sing. imperf. Ion. à κλύω, audio.

Κλύσσκεν, abluebat, 3. sing. imperf. Ion. pro ἔκλυζε, verbi κλύζω, abluo.

Κλυζομένῳ, inundanti, dativ. sing. part. præs. pass. à

ΚΛΥ'ΖΩ, abluo, eluo, purgo. Hinc κλυσὴρ, ῆρος, ὁ, clyster, medicamenti genus, quo alvus eluitur: κλύδων, ωνος, ὁ, fluctus: κατακλύζω, proluo, inundo: Κατάκλυσις, εως, ἡ, & κατακλυσμὸς, ὁ, diluvium, inundatio.

Κλύθι, audi præs. imperat. à κλύω; vel ut alii volunt, pro κλῦθι, à κλέω, audio.

Κλυμένη,

Κλυμένη, ης, ἡ, nomen mulieris: à

Κλυμένος, ου, clarus. Th. κλύω, audio.

Κλύοιμι, audirem præs. opt. à κλύω, quod vide.

Κλύον, Ion. pro ἤκλυον, audiverunt, 3. pl. imperf. ejusd. verbi.

Κλύσις, εως, ἡ, lavatio, i fusio, clyster, &c. Item κλύσμα, ατος, τὸ, & κλυσμὸς, οῦ, τὸ, ablutio, lotio, seu, ipla actio abluendi; Dioscor. verbalia, à præced. κλύζω; V.

Κλυσὴρ, ῆρος, ὁ, CLYSTER, id quo alvus eluitur; item ipsum instrumentum, quo medicamentum injicitur. Th. κλύζω, abluo.

Κλυσήριον, ου, τὸ, q. d. clysteriolum, parvus clyster, diminut. à præced. κλυσὴρ; vide.

Κλυτὲ, nom. pl. n. g. à κλυτὸς, inclytus. Th. κλύω, audio.

Κλυταιμνήστρη, ης, ἡ, CLYTEMNESTRA, nom. mulieris.

Κλυτιμωγὲς, exaudiens luctum; unde pl. masc. κλυτιμωγεῖς; i. e. ἀκουτὰ θρήνου, &c. est a 3. pers. præt. pass. verbi κλύω, audio, & ὀιμωγὴ, ploratus, ejulatus, &c. V.

Κλυτόκαρπος, ου, ὁ, ἡ, qui fert inclytum fructum: ex κλυτὸς, inclytus, & καρπὸς, fructus.

Κλυτόμαντις, inclytus vates, vaticinii, seu oraculis clarus; Pind. ex κλυτὸς, & μάντις, &c. V. Sic κλυτομήτης, & κλυτόμητις, inclytus consilio, & prudentiâ; ex κλυτὸς, & μῆτις, κλυτομερόπες, inclytus & clarus laboribus; ex κλυτὸς, & μέροψ, vi. Κλυτόπαις, inclytus filiis, clarus liberis, &c. ex κλυτὸς, & παῖς, &c. V.

Κλυτοπώλῳ, dat. sing. à κλυτόπωλος, ου, ὁ, ἡ, inclytus equis: à κλυτὸς, inclytus, & πῶλος, pullus equinus.

Κλυτὸς, ἡ, inCLYTUS: κλυτὴ alma: à κλύω, audio.

Κλυτοτέχνης, ου, ὁ, inclytus artifex: ex κλυτὸς, inclytus, quod à κλύω, audio, & τέχνη, artificium.

Κλυτοτόξου, arcu, & jaculis inclytus, arte sagittandi celebris; Epitheton Apollinis, passim apud Hom. ex κλυτὸς, & τόξον; V.

ΚΛΤ'Ω, audio, morem gero. Hinc κλυτὸς, ἡ, qui auditur; item inclytus: ὀπηκλυτὸς, ἡ, celebris.

ΚΛΩΒΟ'Σ, ὁ, ἡ, cavea avium: Ut,

Κλωβὸς ἀμφιβρότας; i. e. caveas avium circumruptas: in Epigr. est acc. pl. à præced. κλωβὸς; V.

Κλωγμὸς, seu κλωσμὸς, ῆ, ὁ, clogmus, exibilatio, sonus propriè, seu vox graculorum; apud Plut. etiam, in lib. de præc. san. tribuitur gallinaceo quoque generi, & apud Xen. de re equ. equitibus: Item sonus, qui fiebat cum quis è theatro explodebatur; Hesych. & Eust. Item κλωδωνες, antiquitùs, apud Macedones Bacchæ, seu Mænades dicebantur; quæ mulieres, sic forsan vocantur, ὅτι τῷ κραύχῳ γλωσσίᾳ κλαζειν; inquit Etymol. utrumque à seq. Them. κλάζω; vide.

ΚΛΩ'ΖΩ, f. ξω, clamo, more graculorum; Item explodo è theatro, Hinc Angl. to cluck, five clock, gallinarum vox.

ΚΛΩ'ΘΩ, f. ὀσω, neo, glomero, torqueo; & fataliter destino: undè κακλωσμένα dicuntur fata destinata: κλωστὴρ, fusus. Hinc Angl. to cloath, cloth, &c.

Κλώθω, ὁ θω, ἡ, CLOTHO, una è Parcis.

Κλωμακώδης, ίδος, asper; locus in quo sunt κλωμακες; à κλίμαξ, q. κλιμακώδης, scalà egens, ascensu difficilis: vel à κλάω, frango.

Κλώμυξ, qui frangitur; undè neut. pl. κλώμυκα, quibus rami depurantur, quæ ramis spoliantur, apud Theophr. l. 1. c. 17. de caus. pl. est part. præs. passiv. verbi κλάομαι, à Them. κλάω; vide.

ΚΛΩ'Ν, ωνος, ὁ, ramus, vel furculus, qui deputari solet: acc. sing. κλῶνα, acc. pl. κλῶνας. Hinc κλωνίον, ramulus: q. à κλάω, frango.

Κλώναξ, κλωνάριον, & κλώνιον, ου, τὸ, ramulus, furculus; Item Κλωνίζω, ramulos, seu furculos amputo; omnia à præced. Th. κλὼν; V.

Κλῶπας, ᾶ, ὁ, nomen viri, contract. ex Κλεόπατρος, gloria patris.

Κλωπάομαι, ῶμαι, furor: Item, furtim & clanculum, atque sine strepitu, incedo, loquor, aut ago aliquid; Hesych. Item κλωπάω, furor; unde κλωπεὸς, ἡ, furtum, κλωπίων, Poët. & κλωπεὺς, ῆ, ὁ, furax, furtivus; omnia à seq. κλὼψ, ωπὸς, fur, &c. V.

Κλῶπες, fures nom. pl. à κλὼψ, κλωπὸς, ὁ, fur, Th. κλέπτω, furor.

Κλωπὶδιον, f. ίδιον, furor: à præced.

Κλωποπάτωρ, ορος, ὁ, ex fure patre natus: ex κλὼψ, fur, & πατὴρ, pater.

Κλώσκω, neo; idem quod κλώθω; unde verbale κλῶσμα, τὸ, filum quod nendo deductum est; ut κλῶσμα ὑακίνθινον, vitta hycinthina, &c.

Κλωστὴρ, ῆρος, ὁ, fusus: à κλώθω, neo.

Κλωτὶς, ῦς, ὁ, qui stamina digitis torquet, seu qui fila deducit, aut digitis torquet; Item κλωτὶς, ῦς, ὁ, nendo, vel digitis inter nendum, tortus, connexus, vel contortus, &c. Levit. 15. Utrumque, ut præced. à Th. κλώθω; V.

Κλὼψ, ωπὸς, ὁ, fur: vide κλῶπες.

Κμήλυδρα, trabes: αἰθυκοὶ.

Κμητὸς, ἡ, όν, elaboratus, factus: à κάμνω, laboro, facio.

Κναῖσι, scindo, &c. idem quod & à Them. κνάω, vi. Item radulâ caseum rado; Sch. l. Aristoph. Item contrisio, λυπῶ, tundo, πλήσσω, διαφθείρω, &c.

Κναὶς, ὴ, όν, Dor. pro κνηκὸς, flavus, albus, Them. κνῆκος, ου, ἡ, species seminis.

Κναίων, caper, à colore κναικὸς.

Κνάμις, ιος, ἡ, Doricè pro κνήμη, ης, ἡ, crus.

Κνάμπτω, idem quod γνάμπτω, seu κάμπτω, flecto.

Κναμὼδης, ὁ, ἡ, ὸν, & κνάμπτω, flecto.

Κναμὼδες, acc. pl. Dor. pro κνημὼς, colles: vide κνημὸς.

Κνάμπομαι, carminor, carpor, &c. est pass. à seq. act. κνάπτω; V.

ΚΝΑ'ΠΤΩ, seu γνάπτω, f. ψω, p. φα, carmino, carpo: proprium fullonum: undè κνάφος, seu γνάφος, ου, ὁ, carduus fullonius: κναφὶς, seu γναφὶς, ίδος, ὁ, fullo: Angl. the nap of Cloth, & to knap, i. e. arrodere.

Κνάφαι, Dor. pro κνῆσαι, a. 1. inf. act. verbi κνάω, scindo, rado.

Κνάφειον, seu γνάφειον, ε, τὸ, est τύλη; h. e. floccus, fullonico carduo scil. detractus è panno, inter pectendum; seu tomentum ex ejusmodi floccis, quo culcitræ inferciri solent; Suid. & Poll. l. 10. est à Them. præced. κνάπτω; vi. unde etiam κναφὶς, ίδος, seu γναφὶς, ίδος, vel ίδος, ὁ, fullo; qui carduis pectit, & distringit pannos; qui vestes polit carpendo, & pectendo, simul etiam, eas lavando, & subigendo, a sordibus purgans; à quo, κναφὶα, seu γναφὶα, fullonicam exerceo, carduis pannos pecto, & expolio, sum fullo; Aristoph. in Pluto, &c.

Κναφὶον, ε, τὸ, Ion. pro κναφεῖον, officina fullonica. Th. κνάπτω; quod vide.

Κνάφικὸς, seu γναφικὸς, fullonicus seu fullonius, ad fullonem pertinens; ut γναφικὸς κλεὶς, apud Suid. & γναφικὴ ἀκανθα, apud Dioscor. l. 4. Item Κνάφος, seu γνάφος, carduus fullonicus, seu spina fullonica, quâ poliuntur, & raduntur panni: Item instrumentum, undique stimulos habens, quo fontes tortos occidunt, simile carduo fullonico; Suid. Interpr. Aristoph. in Pluto, &c. Item Κνάφις, five γνάφις, politio tila, seu interpolatio fullonum, quæ fit carpendo, aut vellicando, &c. utrumque itidem, ab eodem Them. κνάπτω; vide.

ΚΝΑ'Ω, κνῶ, item κνῆμι, scindo, rado, scalpo, pruritum excito. Hinc κνήθω, σω, κα, frico, scalpo; item titillo, prurire facio, uro: κνίζω, idem: κνίδη, ης, ἡ, urtica: κνὺς & κνύζα, scalpo, rado: κνὶψ, ιπος, ἡ, culex: & hinc Angl. Gnaw & gnash.

Κνηφὴς, ῆ, ὁ, tenebrosus, obscurus; Item κνηφάω, quis dicitur aliquid facere, quum id facit sub tenebras matutinas, vespertinas, aut nocturnas; Aristoph. in vesp. & in Ran. est à seq. Th. κνίφος; V.

Κνίφαγον, τὸ, callus: Item, tomentum; i. e. lana tila brevis & concisa, quæ à fullone pollendo ex vestibus detrahitur, &c. idem quod κναφάγον, & ab eod. vide.

Κνίφος, ου, τὸ, obscuritas, umbra, caligo; quasi κατὸν φάος; i. e. σκότωσις, Etym. à seq. Th. κνίφας; vel ut quidam volunt, simpliciter, a νίφω, &c.

ΚΝΕ'ΦΑΣ, αος, τὸ, caligo, tenebræ, crepusculum: κνηφαίη, ης, tenebrosus, obscurus.

Κνίφων, herba quædam quæ & κνῆφον, Plin. lib. 13. 21. q. à κνίω, rado: nam linguam mordet.

Κνῆ, scalpsit, Ion. pro ἔκνη, 3. sing. a. 2. vel imperf. verbi κνῆμι, Them. κνάω, scindo.

Κνηθάν, mordere, urere ut urtica: Item κνήθη, ης, ἡ, urtica; sed utrumque prætiùs scribendum per ι, κνιδάω, & κνίδη, quæ vide.

Κνηθάω, ῶ, prurio, à κνήθω, κνήθομαι, &c. V.

Κνηθμὸς, ὺ, ὁ, pruritus, est à seq. κνήθω, &c. V. Item Κνήθομαι, prurio, in 2. Epist. ad Timoth. c. 4. est depon. ut Κνήθομαι τὰ ὦτα, aures mihi pruri-

unt,

unt, titillor, & prurio auditu, &c. à seq. act. V.

Κνήθω, scalpo, frico; pruritum moveo: f. κνήσω, p. κέκνηκα, præs. pass. κνήθομαι, prurio. Th. κνάω, scindo.

Κνηκί⊙, ὑ, ὁ, niger, subniger, fulvus; Epithetum aquilæ, apud Lycophr. quomodo, & fulvas dicunt Latini Poëtæ aquilas, à κνῆκος, vel κνηκὶς, &c. vide.

Κνηκίας, lupus: à κνηκὶς, flavus, quia tali colore.

Κνηκὶς, ἰδ⊙, ἡ, parva nubecula: quia κνηκὸν, vide κνηκὶς.

ΚΝΗ'ΚΟΣ, ου, ἡ, species quædam seminis, vel herba croco similis. Hinc

Κνηκὶς, ὴ, ὸν, flavus, inclinans in candidum: à præced.

Κνηκώδης, ε⊙, ὁ, ἡ, ὃ, eneco similis, ad enecum proximè accedens; Theophr. hist. pl. l. 1. c. 18. scribitur & κνικώδης, apud eund. à Th. κνῆκος; V.

Κνῆμα, ατ⊙, τὸ, ramentum; item pruritus. Th. κνάω, rado.

Κνημιδ⊙, ὁ, ἡ, tibialis, ad tibiam spectans; apud Hippocr. pro eodem scribitur & κνημι⊙, apud Galen. à seq. Th. κνήμη; V.

Κνημοειδ⊙, ου, ὁ, ἡ, cruribus alt is prædit us: ex κνήμη, tibia, & ⊙ειδὴς, albus.

ΚΝΗ'ΜΗ, ης, ἡ, tibia, crus. Hinc Angl. Kittee. Ejus prior pars ἀθικνήμιον, posterior ⊙αφεκνήμιον· q. à κινέω, movere, quia eæ motûs causa. Et rotæ radius. Hinc ἔκκημις, ἰδ⊙, ὁ, ἡ, benè ocreatus.

Κνημιδοφόρ⊙, ου, ὁ, ἡ, ocreis armatus: ex κνημὶς, ἰδ⊙, ἡ, ocrea, quod à κνήμη, & φέρω, fero.

Κνήμῃσι, dat. pl. Ion. pro κνήμαις, à κνήμη, tibia.

Κνημὶς, ας, ἡ, radius rotæ. Them. κνήμη.

Κνημίσιας, acc. pl. à κνημὶς, ἰδ⊙, ἡ, ocrea: ejusd. Th.

Κνημὶς, ἰδ⊙, ἡ, tibiale, ocrea: à κνήμη.

Κνημοπαχὴς, (vel κνημοπαχὺς) suræ crassitiem habens; æquè crassus ac sura hominis; crassus instar, cruris, seu tibiæ; Theophr. Hist. Pl. l. 4. παχύτερον, ὃ ἢ κνημοπαχὲς, &c. à κνήμη, & παχὺς; V.

Κνημὸς, ὦ, ὁ, pars montis, quæ à pede ipsius ascendit. Th. κνήμη, tibia.

Κνημών, terrâ aggestâ circumvallo, circumsepio, circumcludo: Item destruo, perdo, φθείρω; unde præced. κνημία, exp. etiam; erditio, i. e. φθορὰ) Item venio; apud Hesych. à præced. κνημὸς, & Th. κνήμη, sura: Item tibia in rota, similitudine tibiæ in animantibus, &c. vide.

Κνησείω, prurio, pro quo etiam dicitur & κνησάω, apud Plut. in Georg. à verbo κνήθω, &c. V.

Κνησέρα, ας, ἡ, pannus rarus, per quem aliquid colatur, & q. raditur, à κνάω, rado.

Κνησήρη, idem quod præced. κνησέρα; vide.

Κνησθέλλω, 2. l. ind. pass. verbi κνήθω, scalpo, frico, f. σω, p. κα, Them. κνάω, scindo.

Κνῆσμα, τὸ, id quod radendo aufertur, ramentum; Item pruritus, &c. Sic κνησμὸς, ῦ, ὁ, prurigo, fricandi motus, fricatio, &c. & κνησμονὴ, idem unde etiam κνησμώδης, ⊙, ὁ, ἡ; pruritum excitans, vel pruritum excitanti similis, &c. omnia à κνάω, & κνήθω; vi. Unde etiam κνήση, idem quod seq. κνῆσις, radula, instrumentum ferreum quo radimus aliquid peculiariter verò calceum, &c. V.

Κνησήρ, ῆρ⊙, ὁ, qui radit, occisor; radula: ab eod. Th.

Κνησθλεῖον & κνῆσ⊙ον, instrumentum quo raditur; radula: à præced.

Κνησιάω, prurio, ardeo, &c. idem quod κνησείω, & ab eod. vide.

Κνῆσις, εως, ἡ, culter. Them. κνάω, scindo.

Κνῆσ⊙ον, (idem quod, & per Sync. pro κνησθλεῖον, id vide; pro quo scribitur etiam κλῆσ⊙ον, apud Diosc. l. 4. c. 173. quod præterea signif. instrumentum, quo cavatur ebur; unde etiam κλεῖστὸς ὄνος, vinum ex cellro, Dioscl. l. 5. nam κνῆσ⊙ον, dicitur etiam herba (quæ & κνίωσον, id vide;) carduus, quo confricantur panni, &c. à Them. κνάω, κνάομαι, scabo, scalpo: Item pruritum moveo, ti illo, &c. Unde etiam κνησ⊙ὸς, ὴ, ὸν, fectus, concisus, vel rasus, &c. Athen. l. 12.

Κνήτη, ης, ἡ, urtica, quia κνᾷ. Vide κνίδη.

Κνηθάομαι, mordeor; unde κνηθᾶται, Hesychio est δάκνεται, mordetur, ductâ forsan significatione, ab herbâ κνίδη, urtica, quæ urit, & mordicat, admota cuti, &c.

Κνήθεος κόκκος, granum CNIDIUM: fructus thymeleæ. Theophrast. l. 9. c. 22. Them. κνίδιον, ου, τὸ, idem.

Κνίδη, ης, ἡ, urtica, quia κνίζῃ, cum pruritu, q. mordet. Th. κνάω.

ΚΝΙ'ΔΙΟΝ, ου, τὸ, grani species.

Κνίδ⊙, quædam regio in Doride, & nomen fluvii.

Κνίδωσις, εως, ἡ, apud Hippocr. est punctura quædam, & pruritus, qualis ab urtica excitatur, prurigo; aut uredo, qualis urticæ herbæ, piscive contactum sequitur; est verbale à præced. κνιδόομαι; vide.

Κνιδέλαιον, oleum è cnidio grano; Dioscor. l. 1. c. 49. ex κνίδιον, granum cnidium, & ἐλαία, &c. vi. scribitur autem κνίδ⊙, pro κνίδιον, & granum illud, à Cnido Insula dicitur; unde & κνιδέλαιον γάλλομον, apud Gal. quas ediderunt olim οἱ ἀπὸ κνίδ⊙ ἰατροί.

Κνιζομάρα, ας, ἀ, præs. pass. fœm. gen. Dor. pro κνιζομένη, ἡ, punctâ, dolore affectâ: à

Κνίζω, seco. rado: pruritum excito; perdo. Th. κνάω, rado.

Κνίκ⊙, & κνικάδης, idem quod κνῆκ⊙, & κνηκώδης, quæ vi. Unde κνικάδη, τὸ, quæ genere cnici comprehenduntur, sive quæ generis sunt cnicii, &c. Theophr. l. 1. Hist. Pl. c. 18. κνίκ⊙, autem cartamus etiam vocatur.

Κνίπος, & κνιπεία, ας, ἡ, parcitas, φειδωλία, à seq. κνιπὸς; id V.

Κνίπος, ὁ, cnipes, vermiculi qui innascuntur folliculis ulmi, vel vitis, &c. Theophr. Hist. Pl. l. 2. c. 9. culices, l. 4. c. 17. &c. est pl. m. à sing. κνὶψ, ιπὸς, &c. V.

Κνίπος, ἡ κνιποπόλεος, folliculus ulmi, vel vitis, &c. Sic dicitur, (quod sit veluti pera,) quo vel cui innascuntur, seu continentur ὁι κνίπες, cnipes insectum, quasique dicas, cnipera, vel cnipopera; apud Theophr. Hist. Pl. l. 2. c. ult. ex κνὶψ, κνιπὸς, & πόλος, &c. V.

Κνιποφάγ⊙, avis quæ κνίπας λέγῃ, id est, legit & edit vermes qui ligna erodunt. Alii scrib. κνιποτόκ⊙, quod κνιπὰν, insidietur, à λοχᾶσθαι, insidiari.

Κνιπὸς, parcus quidde necessariis quoque aliquid κνάει· &

Κνιπώσης, pruritus: à κνάω.

Κνὶς, κνιδὸς, urtica', pro κνίδη, quod vide.

Κνίσα, idem quod Them. κνίσσα; id vide.

Κνισάντη, Doricè per Crasin ex κνισάσεται, pro κνισήσεται, à κνισάω, ⊙ω, nidore plenus. Them. κνίσσω, seu κνίσα, nidor.

Κνισδάν, Dor pro κνίζειν, pungere: vide κνίζω.

Κνίσμα, ατ⊙, τὸ, vellicatio; illecebræ, pruritus; ut κνίσματα ἐρωτικὰ, dolor amatorius, ignes quibus amantium pectora uruntur, &c. Basil. in Libanio: verbale à κνίζω; vi. Unde in pass. κνίζομαι, prurio libidine, amore titillor, angor, vel uror, &c. Athen. l. 13. Theocr. Idyl. 4.

Κνισμὸς, ῦ, ὁ, pruritus, prurigo: à κνίζω, pruritum excito. Them. κνάω, idem.

Κνισμώδης, ⊙, ὁ, ἡ, ὃ, pruriens, à præced. κνισμὸς, V.

Κνισολιχὰς, gulosus, catillo, & κνισολιχάδα, liguritio, catillatio; idem quod κνισολοιχὰς, & κνισολοιχάδα, &c. vide.

ΚΝΙ'ΣΣΑ, seu κνίσα, ης, ἡ, nidor, pinguedinis incensæ fumus: quia naves κνίζῃ, id est, prurium excitat. Hinc κνισσὸς, ῦ, ὁ, catillo, qui κνίσσαν sectatur.

Κνίσσα, pupugisse, Poëticè pro κνίσσῃ, aoristus primus infinitiv. activ. verbi κνίζω, scalpo: f. ἰσω. Th. κνάω, scindo.

Κνισσάζω, vel κνυζίω, gannio adulatoriè & queribundè; nam, κνυζᾶσθαι proprie, dicitur de canibus, queribundum ululatum edentibus; & Metaph. de infantibus etiam, apud Theocr. Idyll. 2. & 6. Unde κνυζηθμὸς, ῦ, ὁ, & κνύζημα, ατ⊙, τὸ, gannitus canis adulatorius & queribundus; Od. ω. sed dicitur etiam, de infantium vagitu, & leonum rugitu, &c. Item, pro clesulatoria dicteria, &c. à κνύζα, ης, ἡ, &c V.

Κνυζεώτη, Dor. pro κνυζοιώτης, 3. pl. præs. pass. à

Κνυζόω, gannio: f. ώσω, dict. de canibus Th. κνάω, scindo.

Κνυζηθμὸς, & κνύζημα, vide suprà in κνυζάω.

Κνύζομαι, lamentabiliter, & queribundè gannio, seu ululo; Suid. Idem quod κνυζάομαι; i. V.

Κνυζόω, ῶ, scabie infesto, scabie fœdo, seu deturpo, & simpliciter, deformo, deturpo; Od. ν, à κνύζα, V.

Κνύζω, rado, scalpo: ab eod. Th.

Κνύμα, τὸ, scalptura; pruritus; item, κνύ⊙, ⊙ος, τὸ, scabes, prurigo; item, φθορὰ, corruptio, Eust. ex Hesiodo; utrumque, à κνύω, rado, scalpo; idem quod, κνίζω, κνήθω, & κναίω, ac ejusdem originis; ea V.

ΚΝΩ'ΔΑΛΟΝ, ου, τὸ, bestia, animans, à κινεῖσθαι ἐν ἀλί, si intelligas marina: vel à κνώσσειν ἐν ⊙αλοῖς, si aves: vel à κωὶν ἀλίσκεσθαι, si terrestria.

Κνώδων, ὄντ⊙, vel κνώδ⊙ν, ὁ, mucro, seu acies gladii. παρὰ τὸ κναίνειν ἀὶς ὁδόντας. Th. ὀδὼς, dens.

Κνώσσω, profundè dormio, sterto: q. à κνάω & ὄσσα, quum vacui sunt oculi, nec occupati videndo: derivatur ex ὄνομα, pro ὄπομαι, video.

Κνώψ, cæcus: qu. κανὸς ὤπη, vacuus visu; ponitur per Pleonasm. τῷ ν, pro ὠψ, quod ex νὴ part. negativa, & ὤψ, oculus. Th. ὄπομαι, video.

Κοᾶ, audit; persuadetur; ἀκούει, πείθεται, Plut. in Cymone; est à seq. κοάω, V.

ΚΟΑ'ΛΕΜΟΣ, ου, stolidus, amens.

ΚΟ'ΑΞ, rana: à sono κοᾶξ, quæ vox ranæ.

Κοάω, audio: ex ἀκούω· aut à κοέω, quod vide.

Κοβδεία, ἡ, impostura quæ joco fit, deceptio ludicri speciem habens; item, adulatio ab improbo & malitioso homine profecta; h. e. dolosa, & perniciosa; scribitur & κοβαλία; & est verbale, à κοβαλεύω, ſum κίβδη⊙, decipio; Suid. & Etym. innuunt esse, aliena, paulatim prerio ad me converto; item, κοβαλικεύω, dicitur, pro κοβαλεύω; unde κοβαλίκευμα, τὸ, idem quod κοβαλεία, sive, κοβαλία; astus, versutia, deceptio; impostura, vel etiam facinus astutum, & dolosum, Aristoph. in equitib. Omnia à seq. Th. κόβαλ⊙, id V.

ΚΟ'ΒΑΛΟΣ, ου, vafer, maledicus, loquax, adulator: qu. ex κακὸς βάλλ⊙. Hinc

Κόβειρ⊙, ου, ridiculus.

ΚΟ'ΒΥΛΙΣ, ιος, ἡ, radula, quâ cæseus raditur.

Κόβξ, κὸς, fictitia vox, ad indicandum sonum, quem judiciarius calculus, in urnam conjectus, reddit, &c.

Κογχαλίζειν, Hesychio authore, πεποιῆσθαι τὸν ἦχον τῶν κόγχων, à sonitu concharum; item, κογχάζειν, parva cochlea; utrumque, à seq. Th. κόγχη, V.

ΚΟ'ΓΧΗ, ης, ἡ, CONCHA, κόγχ⊙, ου, ὁ, ἡ, idem: κογχύλιον, ου, τὸ, idem: κογχύλη, ης, ἡ, ostreum, purpura.

Κογχύλιον, ου, τὸ, conchula, apud Athen. l. 4. Diminut. à seq. κόγχ⊙, ostrium marinum; item, concha, i. e. vaquo in implendo, & deplendo utuntur scutulata testa, l. 1. c. 32. Item, mensuræ quoddam genus, tantum capiens, quantum concha; apud Hippocr. Item, hemicranium, seu, calva capitis; nam & ipsa est scutulata, &c. Vide.

Κογχίτης, lapis albus & mollis: in quo κόγχοι, à præced.

Κόγχ⊙, ου, ὁ, ἡ, concha, propriè turbinata: idem quod κόγχη simile, ut umbo clypei, cavitas oculi, &c.

Κογχύζω, & ἀποκογχύζω; conchâ despumo, eximo, vel depleo, &c. Diosc. à κόγχη, vel κόγχ⊙, V.

Κογχύλη, ης, ἡ, ostreum, purpura: &

Κογχύλιον, ου, τὸ, CONCHYLIUM, conchylii cruor, qui expetitur ad infecturas: & ipsa lana aut vestis eo cruore infecta. Th. κόγχη.

Κογχυλικὸς, ῆ, ὁ, conchyliarius, conchylita, seu conchyta; i. e. qui conchylia venatur; sic Plaut. in Rud. salvete maritimi fures, conchytæ, atque hamiæ; item, κογχυλίας λίθ⊙, lapis conchylius, Hesych. & Poll. & κογχυλιώδης, conchyliatus; Strabo lib. 1. Omnia à κογχύλιον, præced. V.

Κόγχυς, putamen est ostrii, seu, id quo integitur ostrium, quodque abjicitur, cum comeditur; Poll. l. 6. c. 15. à Th. κόγχη, ostrium marinum & aquatile; item, mensura quæ conchæ capacitatem æquat; & vasculum conchæ in modum concavum, & scutulatum; ut, κόγχυι κεκμὶς, concha tectacea, seu figlina; item, oculi cavitas, teste Poll. &c.

Κόδυλον, piscis mugil, καρβὶς. Puto à κόω, seco.

Κοδομεῖον, ου, τὸ, & Ionicè, κοδομήϊον, instrumentum, quo ad frigendum hordeum utebantur; Poll. l. 6. c. 10. frixorium, &c. Item, κοδομβὶς, ίδ⊙, ὁ, qui, & κοδομβίτα, ὁ, ἡ, quæ, hordeum frigit, & torret; omnia à seq. Th. κοδομβέω, V.

ΚΟΔΟΜΕ'Τ'Ω, hordeum frigo, seu torreo: qu. à κοδὸς, uro.

Κοδομὴ, ῆς, ἡ, idem quod κοδομβέωσις, vel, κοδομβίτα, quæ in furno hordeum torret; Poll. à κοδομὸς, vide.

Κοδράντης; à quadrante Latino factum est, quarta pars assis.

Κοέω, intelligo, sentio, pro νοέω· aut ex κοάω, pro κοίω, quod vide.

ΚΟ'ΘΟΡΝΟΣ, ου, ὁ, COTHURNUS, calceus utrique pedi & sexui, aptus & altus.

Κοθώνες, vulpes: &

Κόθ⊙ρ⊙, fucus; fur, iners: παρὰ τὸ καθεύδειν τῶν ἐργάτων, quod oculat caudam, nec aculeum exferat, ut aliæ apes.

ΚΟΙ', κοῖ, vox porcellorum.

Κοῖα, Ion. pro ποῖα; sc. ὁδῷ, quâ viâ, quâ ratione. Sic & κοῖ⊙, ου, ὁ, Ion. pro ποῖ⊙, qualis?

Κοΐζειν, est vocem porcellorum imitari, grunnire: Aristoph. in Achara. γρυλιεῖσθαι καὶ κοΐζειν; à κοῖ,

imitatio vocis porcellorum, &c. Vide.

Κοιτωλλω, circumspicio: ut sit κυκλῳ βλεπειν.

Κοιλαδος, gen. sing. ἀκοιλαὶς, quod vide.

Κοιλαίνω, vide in sequent.

Κοιλαίνει, a. 1. inf. act. verbi κοιλαίνω, cavo, exentero, detraho: a. 1. ἐκοίλανα. Th. κοῖλος, cavus.

Κοίλανσις, concavatio, concavitas, Ægin. l. 6. Verbale, à præced. κοιλαίνω, cavum, seu, concavum reddo, &c. V.

Κοιλὰς, ἀδος, ἡ, vallis, quia cavi inter montes. Th. κοῖλος, cavus.

Κοιλίμβολον, ου, τὸ, vocabulum est militare; nam modus quidam aciei sic vocatur, quum duplicis phalangis posteriora cornua conjuncta sunt, sed anteriora disjuncta; ex κοῖλος, & βάλλω, unde ἰμβολὴ, & ἴμβολον, vel ἰμβολος, &c. V.

Κοίλη, ης, ἡ, concavum, pars navis: à præced. Hinc Angl. a Keel, & the Keel.

Κοιλήναντα, acc. sing. a. 1. part. act. verbi κοιλαίνω, cavo: vide in κοιλαίνω.

Κοίλης, & κοίλησιν, dat. pl. Ion. pro κοίλαις, à κοῖλος, η, ον, cavus, a, um.

ΚΟΙΛΙ'Α, ας, ἡ, venter, uterus: qu. à κοῖλος, cavus. Tum & canalis, per quem aqua ducitur.

Κοιλία γῆς, cuniculi subterranei; plur. fœm. à præced. κοιλίας, V.

Κοιλιακὸς, laborans morbo fluidæ κοιλίας, COELIACUS: à præced. κοιλία.

Κοιλίδιον, ου, τὸ, ventriculus; diminut. à Th. κοιλία, V.

Κοιλιοδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, parasitus, qui κοιλίᾳ servit, ut δαίμονι, cujus venter Deus est.

Κοιλιόδρομος, ου, ὁ, ventrale: qu. vinculum ventris, quod suprà κοιλίαν δέοντας.

Κοιλιόδουλος, ventris servus, ventri deditus; à κοιλία, & δοῦλος, V.

Κοιλιολυσία, ἡ, ventris solutio, seu, resolutio: Cic. ad Att. à κοιλίας & λύσις, εως, ἡ, &c. V.

Κοιλιοπώλης, qui vendit ventres & omasa: Aristoph. ex κοιλία; & πωλέω, V.

Κοιλὶς, ίδος, ἡ, superior palpebra, cilium; Poll. à Th. κοῖλος, concavus, &c. V.

Κοιλιώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, ventrosus, vel, ventris speciem gerens; à Th. κοιλία, V. Unde κοιλιακὸν πάθος, & κοιλιακὴ νόσος, dicitur Συστατικὴ; vide κοιλιακὸς.

Κοιλοιδῆν, cavâ oculorum parte intumescere; sic enim dicuntur oculi quum in diuturnis hæmorrhoidibus, & longis mulierum profluviis, & sæpe inchoantibus opthalmiis, intumescunt oculorum recessus, quæ κοῖλα nuncupantur; Poll. scribitur & κυλιδιᾶν apud Theocr. Idyll. 1. quod est, cavitates oculorum, quæ palpebris subsunt, τὰς κυλάδας tumidas habere, &c. à κοῖλος, & οἰδέω, sive οἰδάω, &c. Vide.

Κοιλοφθαλμῖαι, apud Alex. in Probl. Gaza, oculos subsidere vertit; sed legendum κοιλοφθαλμῖν, id V.

Κοιλοχάζωρ, qui est cavo ventre; à κοῖλος, & χαῖρ, V. Sic, κοιλόζωμος, qui cavo ore est, qui cavo ore loquitur; seu, in cujus ore vox obscuratur, velut in cavo recessu, &c. (Sic, κοιλόζωμος διφαλαγγία, dicitur quæ duces utrinque phalangis in iisdem partibus habet collocatos, aut dextris, aut sinistris; Ælian. contraria τῇ ἀντιζώμῳ) unde κοιλοζωμία, vide infrà suo loco.

Κοιλόπεδος, ου, ὁ, ἡ, Epithetum loci qui cavam planitiem habet: ὁ κοῖλον πεδίον ἔχων.

ΚΟΙ'ΛΟΣ, η, cavus, concavus, depressus; κοῖλος ἀργυρος, argentum vivum, quia tangenti se aperit & cavum exhibet: nisi potius sit argentum excavatum sive calatum, κοῖλον, vola, cavum pedis. Hinc COELUM, apud Lat. à concavitate: & hinc Angl. to coil up, i. e. ità convolvere ut in medio relinquatur κοιλότης. Id quod in funibus nauticis & anguibus convolutis videre est.

Κοιλοστεθμία, facio κοιλόστεθμον, fornico, camero: f. ἡσω. a. 1. ἐκοιλοστεθμησα, ας. ἡ, ex κοῖλος, cavus, & στεθμὸς, Italubum, manfio. Th. ἵστημι, sto.

Κοιλοσυρία, ας, ἡ, vitium illud quo vox in ore qu. in specu obscuratur & velut in recessu auditur. Quintil. l. 1. c. 9. Ex κοῖλος, concavus, & σῶμα, τὸ, os.

Κοιλοσυρία, ας, ἡ, COELOSYRIA, regio sic dicta, Syriæ pars.

Κοιλοτηρ, cavatior, magis concavus; Gaza. Hist compar. à κοῖλος; unde etiam, κοιλότης, ητος, ἡ, cavitas, concavitas, &c. Apud Athen.

Κοιλοφθαλμὸς, qui cavis est oculis, cui oculi in cavo subsidunt recessu; Xen. de re equ. Unde κοιλοφθαλμία, oculorum cavitas; & κοιλοφθαλμίδιον, cavis oculis sum, seu, oculi mihi subsidunt, & cavitatem quandam habent; ex κοῖλος, & ὀφθαλμὸς, &c. V. Sic, κοιλοφυὴς, qui naturâ concavus est, à κοῖλος, & φυὴ; item, κοιλόφυλλος, concava habens folia; ex κοῖλος, & φύλλον, τὸ, vide.

Κοίλωμα, τὸ, cavum, cavitas; in oculo autem κοίλωμα dicitur ulcus, in cornea oculi tunica, rotundum, & amplius latiusque, borryo, sed minus profundum; nascitur autem circa irin, &c. à Th. κοῖλος, V.

Κοιλωπὸς, cavus aspectu, Euryp. & κοιλῶπις, cava aspectu; Suid. ex Epigr. &c. Ex κοῖλος, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, &c. V.

Κοιμᾶθ', pro ἐκοιμᾶτο, dormiebat, 3. sing. imperf. pass. Ion. à

ΚΟΙΜΑ'Ω, ῶ, facio dormire, sapio: f. ἡσω. p. κεκοίμηκα, | præs. pass. κοιμάομαι, dormio: præs. part. κοιμαόμενος, ὠμένη, perf. pass. κεκοίμημαι, perf. part. κεκοιμημένος, η, ον, qui obdormiit: a. 1. pass. ἐκοιμήθην, ης, η, f. 1. pass. κοιμηθήσομαι. Hinc κοιμητήριον, ου, τὸ, locus in quo dormitur.

Κοιμηθεὶς, έισα, έν, a. 1. part. &

Κοιμηθῆναι, a. 1. inf. pass. &

Κοιμηθήτω, a. 1. imperat. pass. verbi κοιμάω, quod vide.

Κοίμησις, τὸ, dormitio; verbale, à præced. Th. κοιμάω, V.

Κοίμησσατο, 3. pl. pass. Ion. a. 1. m. &

Κοιμήσασθε, cubate, 2, pl. a. 1. imperat. m. ejusd. verbi.

Κοιμόομαι, ῶμαι, cubo dormiendi gratiâ, reclino me ad capiendum somnum; obdormio, quiesco, &c. Apud Plat. Cicero exp. pernoctare; item, κοιμάομαι, morior; unde κακοιμηθέντες apud Ariop. mortui; (deducitur à κείμαι) Unde verbale, κοίμησις, εως, ἡ, dormitio; Job. c. 11. Item, mors, obitus, &c.

Κοίμησις, εως, ἡ, dormitio: &

Κοιμητήριον, ου, τὸ, COEMETERIUM: à κοιμάω, dormire facio.

Κοιμίζω, idem quod κοιμάω, quod vide.

Κοιμῶ-ῆς, ῶ, ὁ, sopitor, in Epigr. Verbale, à κοιμίζω, consopio, somnum induco, &c. V.

Κοινὸμαι, ῶμαι, Pind. pro κοινόομαι. Th. κοινὸς, communis.

Κοινὸπραττες, Dor. pro κοινόπρακτες, vel pro κοινόπρηκτες, ut alii: nom. pl. a. 1. part. act. verbi κοινόω vel κοινὸω, communico: f. ὡσω. Th. κοινὸς, communis.

Κοινῇ, communiter, adv. à κοινὸς.

Κοινοῖ, dicitur in 3. sing. præs. ind. act. & in 3. sing. præs. opt. & sub act. Et in 2. sing. præs. ind. pass. & in 2. sing. præs. sub. pass. verbi κοινόω, quod vide.

Κοινὸν, ου, τὸ, locus in quo sunt communes omnibus mulieres; lupanar; Hesych. à κοινεῖν, quod exp. cauponari, scortari; inquinare, ut κοινόω, ῶς, V.

Κοινοβιάρχης, cœnobiarcha, contubernii præfectus; cœnobii gubernator, &c. vulgo Abbas; est à seq. κοινὸβιον, & ἀρχὴ, V.

Κοινὸβιον, cœnobium, contubernium; q. d. vitæ fortunarumque communitas, seu, communicata societas; Gel. l. 1. c. 9. de Pythagoricis: ex κοινὸς, & βίὸς, V. Sic, κοινοβέλαι, ὸι, Senatores; q. d. commune consilium participantes, seu, consilia communicantes, &c. Unde verbum, κοινοβελίω, communiter consulto, consilium communico, &c. Ex κοινὸς, & βελὴ, &c. V. Κοινογάμια, τὰ, communes nuptiæ & promiscuæ, apud Athen. l. 23. à Th. γαμέω; item, κοινοχλὲς, sic appellatur τὸ ὑπὸ ἑπτων ἢ ὑπὸ ἑτων γλώσσῃ, ὅτι ἐξ ἀλλήλων χρώνται, ut asinus ex equa; Plat. in Polit. (reliqua ἀδιαφυῆ, ex ἰδίοις & γλῶσσα, dicuntur) à Th. γένομαι; unde χλὲς, &c V. Sic, κοινοδημεῖ, vulgò, publicè; & κοινοδήμιον, τὸ, publicum, quod publicè omnium est, &c. à Th. δῆμος; unde δημὸω, &c. V. Item, κοινοδρομέω, est, pari incitatione communiter decurrere, ut currens, socium adæquet cursûs velocitate, &c. Ab inusit. δρέμω, pro τρέχω; unde δρόμος, &c. V. Sic, κοινόλεκτος, ου, ὁ ἡ ἡ, communem lectum habens; Æschyl. & κοινολεχὴς; idem; item, adulter; à Th. λέγω, cubare facio; unde λέκτρον, & λέχος, &c. V. Sic, κοινολέκτης, vulgari sermone, communi linguâ, vulgariter, &c. à Th. λέγω; unde λέξις, & λεκτὸς, &c. comp. ut cæt. præced. cum Th. κοινὸς, &c. V.

Κοινολογεῖσθαι, aliquid cum aliquo communicare: ex κοινὸς, & λέγω, dico.

Κοινολόγημα, colloquium; verbale, à præced. κοινολογοῦμαι, ῆμαι, consero sermones, sive sero colloquia cum aliquo de re quâpiam, &c. V.

Κοινολογία, ας, ἡ, collocutio: expon. & conjuratio: ex iisd. Th.

Κοινὸν, τὸ, publicum, commune; i. e. res publica; unde neut. plur. τὰ κοινὰ πράττειν, seu, μεταχειρίζεσθαι, res publicè administrare, seu, negotia publica tractare, &c. Et πρὸς τὰ κοινὰ προσέρχεσθαι, seu, περπίνειν τοῖς κοινοῖς, ad res publicè administrandas accedere, &c. Item, τὸ κοινὸν, est, magistratus. Sic κοινὸν γραμματέων, vocabatur publica tabula, in quam referebantur illi, qui liberos professi erant, aut inter tribules & cognatos asciti, &c. à Th. κοινὸς, V.

Κοινόπλοος, & κοινόπλους, cui communis cum aliquo est navigatio; navigationis socius, &c. Sic, κοινόπλους ἐμπλία, cœtus eorum, qui navigationis sunt socii, &c. à κοινὸς, & πλέω; unde πλόος, & contracte πλοῦς, &c. V. Sic, κοινοποιέομαι, communefacio; communico; à ποιὸς, & ποιέω, item, κοινόπους, οδος, ὁ, communi socioque pede iter faciens, Soph. in Electra; ex κοινὸς, & πούς, V. Item, κοινοπραγία, conspiratio, consensio; unde κοινοπραγέω, communiter aliquid ago, auxiliatorem & consortem me præbeo, Polyb. l. 3. à κοινὸς, & πράσσω, præt. med. (verbi πράσσω, vel, πράττω) unde πράγος, &c. V. Sic, κοινοπρηστὴς, innovatio; à κοινὸς, & πρίημι; unde πρίσις, &c. Vide.

ΚΟΙΝΟ'Σ, ὴ, communis; pollutus, impurus. Hinc κοινῇ, communiter, adv. κοινῆς, idem: κοινότης, ητος, ἡ, communitas: κοινόω, communico: κοινωνὸς, particeps, consors: κοινωνέω, particeps sum: κοινωνία, ας, ἡ, communio: ΣΥΝΚΟΙΝΟ'Σ, η, ὸν, communis, promiscuus.

Κοινὸτης, communior; unde in neut. κοινότερον, τὸ, appellatur quod à multitudine quoque tractatur, atque imperitis; unde adv. κοινοτέρως, magis communiter, magis κοινῶς; item, κοινοτάτως, omnibus expositus, accommodus, &c. Compar. & superl. à Th. κοινὸς, V.

Κοινότης, ητος, ἡ, communitas, participatio, à præced. quod vide.

Κοινοτοκος, communi partu editus; frater, i. e. communiter natus; Soph. in Electra; ex κοινὸς, & τόκος, à τίκτω. præt. med. verbi τίκτω, &c. Vide.

Κοινοῦμαι, (pro κοινόομαι, à κοινὸω, idem quod κοινὸομαι, vel κοινόω, &c) communico, impertio, ut apud Plat. de Leg. κοινοῦμαι σοῖς σε, consilium tecum agito. Sic λέγεις σοι κοινοῦμαι, tecum lecti participem, &c. à Th. κοινὸς, V.

Κοινοῦφρονη, scil. ἔπιστημη, scientia, versans circa communem nutritionis rationem, Plat. in Polit. ex κοινὸς, & φρὴν, seu, φρὴς, &c. V. Sic, κοινόφρων, q. d. communem cum alio mentem habens, seu, communem mentis voluntatem; ut κοινόφρων σοι, communiter tecum sentiens, &c. à κοινὸς, & φρὴν, V. Item, κοινοχρηστία, communis usus, seu, publica utilitas; à κοινὸς; & χρήστης, &c. V.

Κοινόω-ῶμαι, ῶσω, idem quod, seq. act. κοινὸω, ῶ, &c. V. At interdum passive, communicor, &c. Unde κοινωθεὶς, copulatus, conjunctus; mixtus; (part. præt. pass.) ut κοινωθεὶς ξυνθῆς χρόνου, cum flavo colore permixtus; Plat. in Tim. Sic, σύμφυτος κοινωθεῖσα, communis complexus; Theophr. caus. Pl. l. 5. c. 5. &c.

Κοινὸω, ῶ, communico, commune reddo; item polluo, inquino, pro impuro habeo: f. ὡσω. p. κεκοίνωκα, a. 1. ἐκοίνωσα. a. 1. inf. act. κοινῶσαι. Th. κοινὸς, communis.

Κοινῶ, dat. sing. à κοινὸς.

Κοινῶν, ῶνος, ὁ, Poët. pro κοινωνὸς, socius, quod vide.

Κοινωνέω, ῶ, communico, impertio: f. ἡσω. perf. κεκοινώνηκα. a. 1. ἐκοινώνησα. Th. κοινὸς, communis.

Κοινωνὲωσιν, communicor; ut κοινωνέομαι τῶν ἑτόλων, sum particeps classis; Thucyd. est pass. à præced. act. V.

Κοινωνήσασιν, dat. pl. a. 1. part. act. κοινωνήσας, ασα, αν, verbi præced.

Κοινώνημα, ατος, τὸ, & κοινώνησις; commercium; verbalia à præced. κοινωνέω, V.

Κοινωνία, ας, ἡ, communio; beneficentia; eleemosyna. Th. κοινὸς.

Κοινωνικὸς, ἡ, ὸν, sociabilis, non difficilis, non fastuosus, qui est facilis convictûs: à

Κοινωνὸς, ου, ὁ, ἡ, socius, particeps: in dat. pl. κοινωνοῖς. Th. κοινὸς

Κοινωνῶσιν, 3. pl. præs. ind. verbi κοινωνέω, quod vide.

Κοινῶς, communiter: publicè; in commuui; item, uno animo, &c. adv. à Th. κοινὸς, V.

Κοινωτὴρ, ου, comparat. grad. à κοινὸς, communis.

Κοινωφελὴς, & κοινωφελιμος, communem afferens utilitatem reipublicæ; sive, omnibus utilis; &c. à κοινὸς, & ὠφελέω: unde ὠφελιμος, &c. Vide.

ΚΟΤΞ, ικὸς, ὁ, palmæ arboris quædam species.

Κοιοχθέα, ità dicitur Λήτω apud Apoll. Arg. 2. Utpote, genita à Cœo, uno ex Titanibus de quo Hesiod. in Theog. à γένομαι, unde χθὼν, &c. Vide.

Κοιράνης, sacerdos, qui & κοίρης.

Κοῖος, qualis, Æol. pro ποῖος. Est &

Κοῖος, ου, ὁ, nomen viri.

Κοισφόρος, gravida: quia κοῖος, i. e. κῦμα φέρει.

Κοιτεκτόντα, acc. sing. part. præs. verbi κοιτεκτέω, quod vide.

Κοιτεκτοῦντι, Dor. pro κοιτεκτοῦσι, regunt, gubernant: à

Κοιτεκτέω, impero; princeps sum: f. ἡσω. p. κεκοιτεκτόνηκα. à

Κοιτεκτέω, dominor, impero; principatum obtineo; instar principis excello, imperator & princeps sum, &c. Il. β. Item, κοιτεκτὴν, dominium, imperium; & κοιτεκτικὸς, ἡ, ὸν, imperitorius; item, κοιτεκτίδης, ου, ὁ, imperator, &c. Omnia à seq. Th. κοίτη, V.

ΚΟΙ'ΤΗ, ης, ἡ, cubile, lectus; proles: κοῖτοι, ῶν, αἱ, libidines: qu. à κεῖμαι, cubo. Hinc κοῖτος, ου, ὁ, idem quod κοίτη, κοιτὸν, ου, τὸ, dormitorium, cubiculum: κοιτὼν, ῶνος, ὁ, cubiculum: ἀκοίτης, ου, ὁ, marītus: ἄκοιτις, ιδος, & -ιος, ὁ uxor. Poët. παρακοίτης, ου, ὁ, & παρακοίτις, ιδος, ἡ, idem quod ἀκοίτης & ἄκοιτις.

Κοιτὸν, ου, τὸ, dormitorium, locus ad dormiendum adaptatus, cubiculum dormitorium, &c. (vide præced. Th. κοίτη.) à κοῖτος, idem, dormitorium; cœtum, vel, procœtum, i. e. antecubiculum, &c.

Κοιτὶς, ίδος, ἡ, parva κοίτη, lectulus; specialiter capsula in quâ mundus muliebris servatur: à præced.

Κοῖτος, acc. sing. à

Κοῖτος, ου, ὁ, cubile; somnus in cubili. Th. κοίτη, idem.

Κοιτὼν, ῶνος, ὁ, cubiculum: ab eod.

Κοιτωνὶς, ίδος, ἡ, & κοιτωνίσκος, parvum cubiculum; item, lectulus, seu, parvus lectus, &c. Utrumque, diminut. à præced. κοιτὼν, locus domûs in quo sunt cubilia, &c. V.

Κοιτωνίτης, ου, ὁ, cubicularius: ab eod. Th.

Κέκαλον, ος. Corona pretiosa κέκαλα δ-σία.

Κέκαλος, nucleus pineæ nucis, qui & στρόβιλος, Gal. in Lex. Hippocr. sed Dioscor. diminutivè ità nominari vult Cnidium coccum seu granum; à Th. κόκκος, V.

Κοκκηοβαφὴς, vel κοκκοβαφὴς, cocco, vel coccineo colore tinctus, vel, infectus; Athen. à seq. κόκκινος, vel Th. κόκκος & βαφὴ, à Th. βατέω, V. S.c. κοκκοβαφὰς ὄρνις, gallinaceus à Sophocle dicitur, teste Eust. quasi ἐκ τῆς βαφῆν κοκκίζειν; inter vociferandum cucurriens; à κόκκος, unde κοκκύζω, quæ vide in βοάω; unde βοὴ, & βόης, &c. V. Item, κοκκοδεκύδης, ὁ, avis quædam, ita dicta, παρὰ τὸ δεκύειν ἀπὸ κόκκης; i.e. à confringendis granis; ex κόκκος, & δεκύω; sic κοκκοπείσιν, cocco bibum, vel, tinctum; à κόκκος, & πυίω, V. Sic etiam, κοκκόρυζος, apud Aptyrtum, est granum oryzæ; ex κόκκος & ὄρυζα, V.

Κοκκίζω, grana eximo, seu, acinos; unde, apud Aristoph. κοκκίσαι ῥοιὰν, punicum malum suis exenterare granis; grana, seu, acinos eximere è malo punico; quod & ἐκκοκίσαι dicitur; à seq. Th. κόκκος, V.

Κόκκινος, η, ον, COCCINUS, coco tinctus: à κόκκος.

Κόκκιον, υ, τὸ; pilula; ut neut. plur. κόκκια ἔσχατα, pilulæ quæ tussi medentur; idem quod, & à Th. κόκκος, granum, & apud Medicos, sic vocantur pilulæ, quòd granorum magnitudine fere sint, & rotundæ granorum instar, &c, Item, granum ilicis arboris rubens quo punicea inficiuntur; & ipse color puniceus, &c. V.

ΚΟ'ΚΚΟΣ, ου, ὁ, granum, bacca, COCCUS, color ex cocco factus puniceus, unde etiam pro purpura sumitur.

Κόκκος, υ, ἡ, arbor quam Theophr. πεύκην vocat; Plinius, illicem; unde κόκκος βαφικὴ apud Dioscor. ex cujus fructus admirabili succo, inficiuntur coccineæ vestes, quæ coccina, vel, coccea, Latinè vocantur; à præced. Th. κόκκος, ὁ, V.

ΚΟΚΚΥ'ΑΙ, & κοκκύαι, ῶν, ἰς ἢ αἱ, avi mares.

Κοκκύζει, canit, 3. sing. præs. ind. à

Κοκκύζω, COCCYZO; canto ut cuculus vel gallus: à κόκκυξ, quod vide.

Κοκκύμηλον, prunum præcox, malum quod coccygis vocant: ex κόκκυξ, quod vide, & μῆλον, malum. Th. μηλέα, malus, arbor.

Κοκκυμηλόν, ἡ, Idem quod præced. κοκκύμηλον, V.

ΚΟ'ΚΚΥΞ, υγος, ὁ, CUCULUS, à sono, vnde & κέκκος, Ang. Cuckow. vel quod ἐκ κέκκος, colore: hinc κοκκύζειν, cucurire.

Κοκκύσδειν, Dor. pro κοκκύζειν, cucurire. Th. κόκκυξ, υγος, cuculus.

Κόκκων, granum cnidium, apud Hippocr. Unde κοκκώδης, grana mali punici, & unde viscum fit; Gal. in Lex. Hippocr. à Th. κόκκος, V.

Κόκυ, celeriter, Attic, unde fortè Angl. quick.

Κοκύαι, idem quod κοκκύαι, Id vide.

Κόλα, ἡ, venter, Suid. sive quia κόλον, id est, escam capit: sive quia κοίλη.

Κολαβίω, buccellam devoro, deglutio, absumo, &c. à seq. κόλαξ, V.

Κόλαβος, offula, buccea parva: à κόλον, cibus.

Κολαβίζω, Græcis σκῳτάζω, lascivè salto. Inde genus saltationis petulantis & lasciva κολαβρισμὸς est dictus. Sic Job. 5. 4. κολαβρεδεῖσθαι, vertitur κατακλᾶσθαι, à Sym. ταπεινοῦσθαι.

Κόλαβος, obscœna cantio.

Κολάζομαι, pœnæ de me sumuntur, vel, mihi infliguntur; item, reprimor, coercer; ut κολασμένη ἡδονὴ, moderata, & cujus luxuries, quasi castigata est; item activè, pro seq. act. κολάζω, V.

ΚΟΛΑ'ΖΩ, punio, castigo: f. σω. p. κεκόλακα. præs. pass. κολάζομαι, punior, pœnas do: a. 1. m. ἐκολασάμην, ωσατο, a. 1. sub. m. κολάσωμαι, ῃ, ηται, perf. pass. κεκόλασμαι, σαι, σται. Hinc κολαστήριον, υ, τὸ, carcer: κόλασις, εως, ἡ, punitio: ἀκόλαστος, ου, ὁ, ἡ, intemperans, protervus.

Κόλακας, acc. pl. à κόλαξ, ακος, ὁ, adulator.

Κολακεία, ας, ἡ, adulatio: κολακεύω, adulor. Th. κόλαξ, quod vide.

Κολακευμὸς, adulatio, lenocinium; verbale, à κολακεύομαι, adulationibus demulceor, & titillor, seu, vincor & capior; Plut. κολακευθεὶς ὑπὸ γυναικός; ab act. κολακεύω, V.

Κολακεύσῃ, 3. sing. a. 1. sub. act. à κολακεύω, quod vide.

Κολακευτικὸς, adject. verbale, à

Κολακεύω, adulor, assentor: f. δύσω. p. κεκολάκευκα, a. 1. ἐκολάκευσα. Th. κόλαξ, adulator.

Κολακικὸς, ὴ, ὸν, adulatorius, assentatorius; item, adulandi peritus, peritus assentator; unde κολακικὴ, sub. τέχνη, ars adulatoria, seu, assentatoria, item, κολακὶς, ἰδος, ἡ, assentatrix; unde κολακίδια, dicebantur mulierculæ, quæ, de curru descendentibus regin-s, dorsum, scalæ loco, subjiciebant, &c. Utrumq; à κόλαξ, ακος, &c. V.

Κολακευτικὸς, ὴ, ὸν, adulatorius, assentatorius (idem quod κολακικὸς, Blandus,) unde κολακευτικῶς, assentatoriè, adulatoriè; seu, more assentatorum, &c. Utrumq; verbale, à κολακεύομαι, id V.

Κολαφὶ, vel κολαφῖ, & κωλαφῖ, civilium pecuniarum quæstores.

ΚΟ'ΛΑΞ, ακος, ὁ, adulator, parasitus: à κόλον, cibus, quem quærit. Hinc κολακὶς, ἰδος, ἡ, assentatrix: κολακία; ας, ἡ, assentatio: κολακεύω, adulor, assentor.

Κολαπτὴρ, ῆρος, ὁ, instrumentum lapicidarum, malico simile, sed rostratum, quo marmora incidunt; Luc. in Som. verbale, à seq. Th. κολάπτω, V.

ΚΟΛΑ'ΠΤΩ, tundo, tundendo excæno; qu. à κοῖλος, cavus. Hinc κόλαφος, ου, ὁ, colaphus, alapa: κολαφίζω, colaphum incutio.

ΚΟ'ΛΑΡΙΣ, εως, ὁ, animal ululæ inimicum.

Κόλασις, εως, ἡ, supplicium, cruciatus: à κολάζω, punio.

Κόλασμα, ατος, τὸ, animadversio, cruciatus, pœna: &

Κολασμὸς, ὁ, pœna, punitio: &

Κολαστήριον, υ, τὸ, carcer, locus supplicii, tormentum: à κολάζω, punio.

Κολαστέον, puniendum est; ut κολαστέον κακίας τὴν ῥίζαν, vitia senectutis compescenda sunt, Gaza de senect. est verbale gerundivum, à κολάζομαι, quod cum genit. sæpe constr. ut, apud Thuc. κολάζομαι τῆς ἀδικίας injuriæ pœnas do, &c. Unde etiam, κακολασταίνειν, (adv. à κακόλασμα, & ejus part. -μένος) moderatè lasciviendo, & castigando cupiditates & luxuriam; item, κολαστὴς, οῦ, ὁ, punitor, castigator, ut apud Synes. Epist. 121. τῆς πονηρίας κολαστὴς, &c. Item, pro vindice, & tortore etiam ponitur apud Euryp. Unde κολαστικὸς, ὴ, ὸν, q.d. punitorius, pœnas infligere solens apud Plut. πρὸς ὀργήν. Item, κολαστήριος, ad pœnas infligendas aptus, seu, comparatus; ut κολαστήριον πῦρ, apud Naz. Omnia, ab eod. Th. κολάζω, V.

Κολάσωνται, 3. pl. a. 1. sub. m. verbi κολάζω, punio, quod vide.

Κολαφίζω, alapam alicui infringo, colaphum infligo: f. ίσω. p. κεκολάφικα. Hinc præs. pass. κολαφίζομαι, colaphis cædor, Th. κολάπτω, tundo.

Κολάφισμα, τὸ, plaga colapho incussa; seu ipse Colaphus; i.e. alapa; plaga, quæ palmâ, in maxillam alicujus incutitur, &c. Verbale, à præced. κολαφίζω, V.

Κόλαφος, ου, ὁ, COLAPHUS. Th. κολάπτω, quod vide.

Κολαφτήριος, ου, ὁ, numularius, argentarius, Suid. vox est linguæ vulgaris, q. d. collector.

Κολεοῖιν, gen. dual. Poët. pro κολεοῖν, à κολεὸς, ου, ὁ, vagina.

Κολεοῦ, gen. Ion. à κολεός.

Κολεόπτερος, & Ionicè, κολεόπτερος, cujus pennæ in volucro crustaceo, velut vaginâ, includuntur; ut sunt scarabæorum & hujusmodi quorundam insectorum, à seq. Th. κολεὸς, vel κολεὸς, &c. Vide.

ΚΟΛΕΟ'Σ, ῦ, ὁ, & Ion. κωλεὸς, vagina, CULEUS: qu. κοιλεὸς, à κοῖλος, cavus.

ΚΟΛΕΡΟ'Σ, ῦ, glaber: hinc κολερὰι, ῶν, αἱ, glabræ.

Κολεραὶ ὄϊες, oves glabræ, seu, brevem lanam habentes, vel ut alii, oves crispæ, &c, à præced. V.

ΚΟΛΕΤΡΑ'Ω, proculco.

Κολία, saltatio quædam. Puto à ventris circumactu: vide κοιλία.

ΚΟΛΙ'ΑΣ, ου, ὁ, pisces quidam: sic dictus, quod κοιλίαν habeat notabilem.

Κολιάω, salto: Hesych.

ΚΟ'ΛΛΑ, & κόλλη, ης, ἡ, gluten: qu. à κολέω, claudo. Hinc κολλάω, glutino. κολλητὴς, glutinator; χρυσοκόλλα, ης, ἡ, auri glutinum.

Κολικὴ νόσος, colica morbus; vide κωλικός.

Κολλαβίζω, impingo; Aristoph. Item, ludo ludi genus, quo hic quidam manibus expansis oculos suos tegit, alius verò, postquam percussit; quærit num verbe-

Κολλευίζω, opus pistorium facere, 2 Reg. c. 13. à præced.

Κολλυρὶς, collyris, diminut. à νέλ, idem quod, præced. κολλύρα, collyra, panis species, quæ pueris dari solebat, f. u panis fructulum; ut Annotat. Schol. Aristoph. quod etiam dicebatur κολλυρίσκος ἄρτος, &c. quibusdam autem κολλυρὶς, est pulmentum & sorbitiuncula; aliis, est torta panis apud 70. Interpr. ut 2 Reg. c. 7. 13. &c.

ΚΟΛΛΑ'ΡΙΟΝ, sive κολλύριον, υ, τὸ, COLLURIUM, genus medicamenti: q. à κολλύειν τὸ δεῖν, quod oculorum fluxum sistat. Sed vox est generalis & nomen à figurâ inditum: q κολοβόμορον, h. e. κολοβὸν πῶν ὑφὲν, quia sit instar caudæ mutilatæ.

ΚΟΛΑΤΡΙ'ΩΝ, ονος, ὁ, avis nomen.

Κολλάδης, ου, ὁ ἡ, ἡ, glutinosus, tenax, à Th. κόλλα, vel κόλλη, &c. vi. Unde etiam κολλᾶμαι, adhæresco, &c. vide suprà in κολλητὴς.

Κολοβοκολίδης, mutilum florem habens; seu minutulum florem edens; unde κολοβοκολιθεῖν, expon. florem cessilem gerere, apud Theophr. Hist. Pl. l. 8. ex κολοβὸς, & ἄνθος, unde ἀνθίω, &c. V.

Κολοβόκρκος, caudâ truncatus: ex κολοβὸς, mutilus, & κέρκος, ου, ἡ, cauda.

Κολόβιον, ου, τὸ, COLOBIUM, subucula: quia κολοβὸν, sine manicis.

Κολοβόπους, truncus pedibus, truncatus pedes, &c. à κολοβὸς, & πούς, &c. vi. Sic κολοβόβρις, vel κολοβόβρις, qui mutilo est naso præcisoque, Suid. cui mutilatus, & decurtatus, est nasus, à κολοβὸς, & ῥὶς, vel ῥὶν, ῥινὸς, &c. V.

Κολοβὸς, ου, ὁ, ἡ, mutilus: hinc κολοβόω, mutilo, brevio. Th. κολέω, amputo.

Κολοβόσαρκος, ὁ ἡ ὸν, spleis truncatus: Item brevem ferens spicam; Dioscor. l. 1. c. 6. ex κολοβὸς, & στάχυς, υος, ὁ, &c. vide.

Κολοβότης, ητος, ἡ, q. d. decurtatio; quâ scil. aliquid mutilum, truncatum, curtum, seu mancum est; ut πνεύματος κολοβότης, spiritûs defectio, efficiens pronuntiationem alicujus partis in oratione curtam & truncatam; Plut. de Demosth. à præced. κολοβὸς; vide.

Κολοβοῦρος, caudâ truncatus, cui amputata cauda est; ex κολοβὸς, & οὐρὰ; vide.

Κολοβόω, ῶ, contrahio, decurto: f. ώσω, p. κεκολόβωκα, a. 1. pass. ἐκολοβώθην, ης, η, f. 1. pass. κολοβωθήσομαι, ῃ, σται, à κολοβὸς, mutilus. Th. κολέω, amputo.

Κολοβωθήσουν, 3. pl. f. 1. passiv. verbi præced.

Κολοβώδης, mancus, mutilus, imperfectum membrum aliquod habens; aut contra naturam: Item κολόβωμα, τὸ; id ipsum quod mutilum & truncatum est, curtum, quicquid in labiis aut narium aliis, aut auribus, &c. deficit; sic κολόβωσις, mutilatio, decruncatio, defectus, &c. & κολοβότης, ῆτος, ὁ, decurtator, truncator; dicitur de eo, qui in pronuntiando, syllabas extremas curtat, & mutilat, &c. omnia à κολοβὸς, vel Κολοβόω, &c. quæ V.

Κολοιδεῖ, ῶ; graculorum vocem sono, seu graculos voce imitor, Poll. l. 6. c. 13. est à seq. Th. κολοιὸς, &c. V.

ΚΟΛΟΙΟ'Σ, ῦ, ὁ, graculus, monedula hinc κολοιδέω, graculorum more vocem edo: κολαὸς, tumultus.

Κολοιώδης, ες, ὁ ἡ, ὸν, graculo similis, ad graculos proxime accedens, qui è graculorum genere est, &c. à præced. Th. κολοιὸς, parva cornix, &c. V.

ΚΟΛΟΚΑΣΙ'Α, ας, ἡ, &

Κολοκάσιον, υ, τὸ, fabæ Ægyptiæ radix.

Κολόκυμα, ατος, τὸ, q. d. κόλον, seu κολυβὸν κύμα, ; i. e. κωφὸν κῦμα, surdus fluctus, qui scil. nullo agitante vento tollitur, & strepitat; vel qui nullam agitatis lapillis strepitum edit. Aristoph. in equit. &c.

ΚΟΛΟΚΥ'ΝΘΗ, sive κολοκυίνθη, ης, ἡ, cucurbita.

Κολοκυνθὶς, cucurbita caprina, vel Alexandrina, vel cucumere amarus: à præced.

Κολοκυώτη, ης, ἡ, idem quod κολοκυώτιον.

Κολοκυώτιον, cucurbitula; hoc est, parva cucurbita; Phrynich. est diminut. à præced. Th.

ΚΟ'ΛΟΝ, υ, τὸ, cibus. Hinc βυκόλος, ου, ὁ, bubulcus: βυκολικὸς, ὴ, pastoralis: βυκολεῖον, υ, τὸ, locus seu sedes boum: βυκολέω, pasco boves: Δυσκόλος, ου, ὁ, ἡ, morosus, difficilis, Δυσκόλως, adv. morosè.

Κόλον, reperitur etiam pro κῶλον, intestinum quoddam, de quo vide suo loco: Item κόλον, dicitur quoque, τὸ μέρος; unde κολόκυρσα, quidam exp. μέρος κύρσης; ut annotat Eustath.

Κόλος, ου, ὁ, ἡ mutilus, truncatus: à κολέω, amputo. Est etiam κόλος Athenæo facilis: unde δύσκολος, & Δύσκολος.

Κολοσσαὶ, ῶν, αἱ, nomen civitatis, Gr. Colossus: &

Κολοσσαῖος, ου, qui Colossum æquat, Colosso par: à

ΚΟΛΟΣΣΟ'Σ, ῦ, ὁ, COLOSSUS, statua immensæ magnitudinis.

Κολοσσία, statuæ umbra, erectio in altum: Item κολοσσικὸς, ὴ, ὸν, colossicus; Plut. utrumque, à præced. Them. κολοσσὸς; vide.

Κολοσύρτης, ου, ὁ, idem quod κολοσυρτὸς; i. e. confusa, seu promiscua multitudo, seu turba; pulvis excitatus, & in altum se tollens: quidam volunt, propriè, esse strepitum, ac pulverem, qui excitatur, quum virgultorum, stipularumve fasces, per terram trahuntur, &c. Unde etiam verbum, κολοσύρτω, tumultuatur, tumultum strepitumque excitat, turbas dat; Hesych. ex κόλον, τὸ, magnum; vide Paulo suprà, & σύρω, unde σύρτις, & συρτὸς, &c. Vi. Atque sic κολοσυρτὸς, exp. μέγας ὄχλος, &c. Eust.

Κολοσυρτὸς, ῦ, ὁ, strepitus sarmentorum quum trahuntur: ex σύρω, traho, & κῶλον, lignum, seu potius κόλος, mutilus. Est enim sarmentum lignum defractum.

Κολόω, amputor decurtor, truncor, & Metaph. imminuor; ut in Epigram. κακολήμονι νόσῳ, morbo fractus, &c. sed exp. etiam activè, pro act. Th. κολέω, trunco, &c. V.

Κόλυμ-,

Κόλουρος, cauda truncatus, cui amputata cauda est; Item κολόεις, idem; & κολωβὸς, caudæ truncatio: Item κόλωες, vulpes; omnia à κόλος, mutilus, & οὐρὰ, cauda, &c. vi. Unde etiam κολόεμν, ῆς, τὸ, mutilatum caudâ: Item panis genus, & pharmaci, quod Latini etiam collyrion vocant; collyrium medicamentum oculorum, in Apocal. c. 3. &c.

Κόλυμβοι, οἱ, COLURI, sic in sphæricâ doctrinâ vocantur duo circuli majores, quorum alter transit puncta equinoctiorum, alter Solstitiorum, mutuo se secantes in polis mundi ad angulos rectos sphæricos: ita dicti quod semper alterum eorum pars sub horizonte lateat: à

Κόλυμβος, caudâ mutilus, truncus: fq. κόλος ὤεσν.

Κόλωσις, εως, ἡ, mutilatio, truncatio, decurtatio, amputatio; seu imminutio, &c. Item κόλασμα, τὸ, quod detruncatum & amputatum est; fragmentum recisum, &c. verbalia, à seq. Them. κολάω; V.

ΚΟΛΟΥΤΕ'Α, ας, ἡ, COLUTEA arbor. Si quis eam mutiler, ipsa moritur: ergo: à

ΚΟΛΟΥ'Ω, amputo, decurto, f. σω, p. κα. Hinc κόλουρος, ου, ὁ, ἡ, mutilus: κολοβός, ὁ, ἡ, idem: κολοβόω, mutilo: κολόβιον, ου, τὸ, tunica.

ΚΟΛΟΦΩ'Ν, ῶνος, ὁ, fastigium, summa manus, finis. Hinc κολοφῶνα ἐπιτιθέναι, COLOPHONEM, seu ultimam manum imponere.

Κολπάζω, & κολπίζω, vi. κολπόω.

ΚΟ'ΛΠΟΣ, ου, ὁ, sinus, gremium: à κοῖλος, quia cavus: hinc κολπίζω, in sinum recipio: & Angl. Gulf, de maris sinu.

Κολπόω, ῶ, in sinus contraho; unde κεκολπῶσθαι, sinuatum esse, &c. dicitur etiam, de sinu velorum, apud Luc, & de sinu maris apud Strab. à præced. Them. κόλπος; V.

Κόλπυ, Dor. pro κόλπυ, gen. sing. à κόλπος.

Κολπώδης, ες, ὁ, ἡ, sinuosus; Item κόλπωμα, τὸ, quod sinuatum, vel sinuato volumine collectum est; Polluci, est vestis sinuosa, quâ in tragœdia reges utebantur: Item κόλπωσις, εως, ἡ, sinuatio, in sinum collectio; specialiter de ea sinuatione, quâ vela in curvos sinus obliquantur, ut venti flatibus pateant; unde Metaph. κόλπωσις πτερῶν, de remigio, & velificatione alarum, quâ in sinus quasi curvantur & obliquantur; apud Herodian. l. 1. Sic κολπωτὸς, ὴ, ὸν, sinuatus; apud Plut. in Apophth. pro quo dicitur etiam κολπίας, ου, ὁ, idem: unde κολπίζω, sinuo, Æschyl. & Suid. omnia à κόλπος, & κολπόω, &c. V.

Κολυβιστὴς, οῦ, ὁ, numularius; idem quod κολλυβιστὴς, id V.

Κολυμβάς, άδος, ἡ, urinatrix, natatrix; de ave natatrice apud Athen. l. 5. dicitur & de olea conditanea in muria innatante, apud eundem l. 2. & 4. à seq. Th. κολυμβάω; V.

ΚΟΛΥΜΒΑ'Ω, ῶ, nato, aquas subeo, f. ήσω, p. κεκολύμβηκα, q. κολυμφάω, à κόλος, mutilus, & φάω, appareo: nantes enim mutili apparent. Hinc

Κολυμβήθρα, ας, ἡ, piscina, locus ubi natare possumus: à præced.

Κολυμβητὴρ, ῆρος, & κολυμβιστὴς, οῦ, ὁ, urinator, natator, &c. Item κολυμβὶς, ίδος, ἡ, urinatrix; avis quædam, apud Aristot. Athen. & Aristoph. & κόλυμβος, ου, ὁ, urinator: Item natatio, in Epigr. & Plut. sed dicitur etiam, de urinatrice ave apud Athen. &c. Omnia à præced. Th. κολυμβάω; V.

ΚΟΛΤΤΕ'Α, ας, ἡ, arbor quædam Idæa: diversa à κολυτέα, de quâ suprà.

ΚΟΛΚΙΚΟ'Ν, ῦ, τὸ, COLCHICUM, herba quædam venenata, à regione Colchorum.

Κολχὶς, ίδος, ἡ, COLCHI, Asiæ populi.

Κολωνία, ας, ἡ, nomen urbis, Lat. Colonia.

Κολώνη, ης, ἡ, idem quod

ΚΟΛΩΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, tumulus, collis: q. κολωνὸς, à κολόω, quia celeriorem progressum itinerantium impedit.

Κολωτάω, tumultuor, effutio; nam Gell. l. 1. c. 15. κολωτᾶν exponit, tumultuari, turbas dare; vel etiam vociferando perstrepere, & garrire, more graculorum; Il. β. Item κολόω, & κολώω; idem quod seq. κολωδέω, perturbatio; sumptâ Metaph. ἀπὸ τῆς κολοιᾶς; i. e. à graculis: quippe qui aves sint gregatim volantes, & magno cum garritu strepituque; Il. α, &c. V. seq.

Κολῳὸς, οῦ, ὁ, strepitus, tumultus. Th. κολοιὸς, parva cornix.

Κόμαιθος, ου, ὁ, ἡ, flavam habens cæsariem; i. e. ξανθότριξ, auricomus, apud Lycophr. cujus coma igni est coloris; à κόμη, coma, & αἴθω, τὸ, ardor æstus; à Th. αἴθω, uro, &c. V.

Κόμαρον, ου, τὸ, fructus arbuti, arbutum; Theocr. Idyl. 8. à seq. Them. κόμαρος, arbor, ἐκ genere τῶν δενδρώλων, Theoph. & Aristoph. &c.

ΚΟ'ΜΑΡΟΣ, ου, ὁ, ἡ, arbutus. Est & κόμαρος, vel κόμμαρος, pro κόμαρον, piscis.

Κομαροφάγος, qui arbutis vescitur, Aristoph. in avib. à præced. κόμαρος, & φάγω: V.

Κομάσαι, Dor. pro κομῆσαι, comam ferat, 3. sing. a. 1. opt. act. à

Κομάω, ῶ, comatus sum, comam alo, f. ήσω, p. κεκόμηκα. Hinc κομᾶν ἀπὸ τυραννίδι, tyrannidem affectare: Herodot. Th. κόμη, coma.

Κομβέω, sonum edo, puto crepitu molarium.

Κομβολύτης, marsupiorum amputator; i. e. ὁ λύων τοὺς κόμβους, Hesych. nam κόμβος significat etiam marsupium, ripadulis scil. instructum, seu adornatum, seu ad cludendum, &c. V.

Κόμβωμα, & κόμβωμα; i. e. κεκαλλώπισμα, ornatus, amictus elegans; verbalia, à κομβόω, & κομβόω, orno, scil. nodulis: à Th. κόμβος; V.

ΚΟ'ΜΒΟΣ, ου, ὁ, nodus: hinc

Κομβόω, nodum necto: à præced.

Κομεῖν, præsent. infin. verbi κομέω, quod vide.

Κομείτην, Ion. pro ἐκομείτην, 3. dual. imperfect. act. à

ΚΟΜΕ'Ω, curam gero; nutrio, alo: κομίζω, idem: & porto, fero, eo. Hinc κομιδὴ, ῆς, ἡ, cura: νοσοκόμος, ου, ὁ, ἡ, qui vel quæ ægrotos curat: νοσοκομεῖον, ου, τὸ, locus, in quo ægroti curantur.

ΚΟ'ΜΗ, ης, & Dor. κόμᾱ, ᾶς, ἡ, COMA, cæsaries culta: q. à κείρω, feco: ut cæsaries dicitur à cædendo: vel à κομέω, curam gero, alo, orno: hinc Angl. to Comb, to comb, &c.

Κόμης, comes, præfectus: à Latin. comes.

Κομήτης, ου, ὁ, comatus, crinitus, dicitur κομήτης lubaud. ἀστὴρ, stella crinita, COMETA. Th. κόμη, coma.

Κομιδὴ, ῆς, ἡ, actio τοῦ κομίζοντος, cura, diligentia, advectio; receptio: à κομίζω, quod vide.

Κομιδῇ, adv. valdè, cum diligentia, studiosè, Eust. Item prorsus, omnino, &c. ut κομιδῇ νέος, admodum adolescentuli, Herodian, à κομέω, vel κομίζω, curo, &c. vide.

Κομιδῖδδα, Ion. & Dor. pro κομιδῇ, 1. pl. f. 1. m. Att. vide in κομίζω.

Κομίζω, curo, fero, repeto: præs. imperf. κόμιζε, f. ίσω, κομίζην τινα ἐκ θανάτου, aliquem à morte reducere, p. κεκόμικα, a. 1. ἐκόμισα, præs. m. κομίζομαι, reporto, proficiscor: imperf. ind. pass. ἐκομιζόμεν, ω, ετο, ferebar, aris, atur, f. 1. m. κομίσομαι, & Att. κομιοῦμαι, a. 1. m. ἐκομισάμεν, ω, ατο, obtinui, a. 1. m. imperat. κόμισαι. Th. κομέω, curo.

Κομίσσω, Dor. pro κομίσω, reducere, a. 1. inf. act. &

Κομίττας, αντος, Dor. pro κομίσας, a. 1. part. act. à κομίζω, quod vide.

Κομμόομαι, ῶ, ῶσαι, f. 1. m. Att. pro κομίσομαι, & κομοῦμαι, f. 1. act. pro. κομίσω, verbi κομίζω, curo, fero; quod vide.

Κόμοσαι, κομοσάσθω, a. 1. imperat. m. in 3. pl. κομοσάσθωσαν, &

Κομόωντο, 3. pl. Ion. a. 1. m. & Κομόωσθαι, a. 1. inf. m. verbi κομίζω, quod vide.

Κομόσαι, 3. sing. a. 1. sub. med. ejusdem verbi.

Κομοῦμαι, allatum fuisse, a. 1. pass. inf. verbi κομίζω, fero; quod vide.

Κομιστὴς, ης, ὁ, cibus, commeatus, Hesych. Item κομιστὴς, curator, & κομιστὴρ, ῆρος, ὁ, portator, bajulus; vel deductor; unde pl. m. κομιστῆρες, οἱ, bajuli, deductores: Item naves; unde κομιστικὸς, ὴ, ὸν, portatorius, vectorius; i. e. accommodus ad portandum, seu vehendum, &c. Item κόμισσον, ου, τὸ, præmium quod portatori datur; Poll. & κομιστεῖα, ὧν, curatrix: Item ἐμπλοκεῖα, κοσμήτεια, Hesych. omnia, verbalia, à κομίζω, κομίζομαι, &c. V.

Κομιῶ, Att. pro κομίσω, f. 1. act. ejusdem verbi.

Κόμμα, τὸ, segmen; Item cæsum, incisum, incisio, pars, seu membrum periodi imperfectum; Quintil. l. 9. c. 4. Item nota seu signum in nummo percusso, moneta, &c. Aristoph. in Ran. Item κόμματα, dicuntur aquarum emissaria, & incilia, ad hoc inventa, & structa, ut aquæ, aut in campos arvales admitti possent, aut intra alveum contineri; unde κομματικὸς, ὴ, ὸν, incisis, & commatis constans; vel in quo incisa & commata crebra sunt, &c. & adv. κομματικῶς; ita ut crebra sint commata; Hermog. Item κομμάτιον, ου, τὸ, parvum segmentum, &c. diminut. à κόμμα, & omnia verbalia à κόπτω, & pass. κόπτομαι, &c. V.

ΚΟ'ΜΜΙ, τὸ, GUMMI, lacryma arborum quarundam siccata.

Κομμιδώδης, & κομμιδώδης, εως, ὁ, ἡ, gummosus, gummi ref. rens; Aristo. Item κομμίζω, gummi speciem præbere; apud Diosc. & κόμμωσις, gummitio; omnia à præced. Them. κόμμι; vi. Sed κόμμωσις, lenocinium, videatur infrà; nam est à Th. κόμμι, coma.

ΚΟΜΜΟ'Σ, ου, ὁ, ornatus accuratior & fucatus: q. à κομέω, orno. Hinc κομμόω, fuco: κομμώδης, ες, ὁ, comptor, mango: & forte Angl. comelp.

Κόμμυς, υος, ὁ, planctus: sed κόμμυ, dens molaris: utrumque à κόπτω, quia præcipuè cædit & molit cibum.

Κομμύω, ῶ, ornatum accuratum, ac supervacaneum adhibeo, fuco, Hesych. unde verbalia sequentia; Κόμμωμα, τὸ, idem quod Th. κομμὸς, vel id quod ad corpus mangonizandum, adhibetur; quod vultus comendi, & fucandi causa, applicatur, Κομμώματα, dixit Luc. τοὺ κομμωτικοῦ, cultum muliebrem; Item κόμμωσις, ὴ, ornatus corporis, & cultus supervacaneus, lenocinium, & corporis mangonium; Athen. l. 13. (Apiariis autem, sive mellariis, κόμμωσις, est gummitio, quod vide suprà sub, Them. κόμμι.) Sic κομμωτὴς, οῦ, ὁ, qui fuco & mangoniis, ac supervacaneo cultu, in corpore ornando, utitur, mango, &c. Plut. unde κομμωτίζω, curiosius orno; Κομμωτικὸς, ὴ, ὸν, aptus ad formæ lenocinia, quo formæ lenocinari possumus, vel specialiùs ad cultum, seu ornatum crinalem comparatus; ut κομμωτικὸ medicamenta, dicuntur pinguenta & fucus, quibus mulieres suæ formæ lenocinantur, ut vitia naturæ, artificio celent; unde κομμωτικὴ scil. τέχνη, comptoria ars, ars fucatrix, & lenocinii aptandi, &c. hinc κομμωτικῶς, adv. comptè, fucatè, &c. Item κομμωτεῖα, ας, ἡ, mango, ornatrix; Plat. Polit. 2. & κομμωτήριον, τὸ, ut-surpatur pro calamistro; i. e. acu majore, quæ calefacta, & adhibita fronti, intorquet capillos; seu pro alio aliquo instrumento, aut medicamento, quo crines ornantur, &c. omnia à præced. Th. κομμὸς; V.

Κομοτροφία, comam nutrio; à κόμη, & τρέφω, unde τροφὴ, &c. V.

Κομόω, apud Poëtas, idem quod κομάω, neutraliter, comatus sum, &c. à Them. κόμη, &c. V.

Κόμουντο, comam habent, Dor. pro κομῶσι, 3. pl. præs. verbi κομόω; quod vide.

Κομπάζω, strepitum, seu sonitum edo, jacto, &c. (Idem quod κομπέω, vi.) unde verbalia, κόμπασμα, τὸ, id ipsum in quo nos jactamus, efferimus, seu gloriamur, &c. Κομπασμὸς, ου, ὁ, jactatio, jactantia, vel elatio, insolentia verborum, Plut. & seq. κομπαστὴς, vi. Unde κομπαστικὸς, jactabundè, more eorum, qui sese jactant, &c. Item κομπίω, crepito, strepitum edo, qualem aper acutens, seu collidens dentes, & generaliùs sonitum edo, dicitur etiam, de vasorum sonitu; Item crepo; i. e. jacto, verborum ampullas projicio, vanâ grandiloquentiâ, seu jactantiâ verborum utor; omnia à Th. κόμπος; vide.

Κομπαστὴς, οῦ, ὁ, jactator: à κομπάζω, jacito, crepito: quod à

ΚΟ'ΜΠΟΣ, ου, ὁ, crepitus, propriè aprì dentes acuentis; sonitus: jactantia. Hinc κομπίω, & κομπάζω, crepito, glorior; κομπασμὸς, οῦ, ὁ, jactantia.

Κομπὸς, ὴ, ὸν, jactator, jactabundus: Item κόμπος λόγος, apud Etym. oratio jactabunda, jactantiæ, & insolentiæ plena, &c. à præced. Th. κόμπος, vi. Unde etiam κομπώδομαι, jactanter aliquid dico, Thuc. l. 6. ab act. κομπίω, vi. à quo etiam κομπηρὸς, ὴ, ὸν, jactans sui, jactabundus; idem quod præced. κομπὸς, V.

Κομπολακύθης, ου, ὁ, jactator, qui inanes bullas projicit, tumidus, ac sui jactans, &c. à κόμπος, vi, & λήκυθος, ampulla olearia, &c. V. Sic Κομπορρήμων, qui grandibus se verbis jactat, qui verborum ampullas projicit; ex κόμπος, & ῥῆμα, vi. Sic Κομπυραλεκτρύων, ampullosâ, & gravi verborum compositione utens, percrepans grandiloquentiâ, & ceu fascibus verborum, &c. ex κόμπος, φάλαρα, & ῥῆμα, &c. vide.

Κομπώδης, ὁ, ἡ, adject. jactans, sui jactabundus; Thuc. l. 1. Unde neut. τὸ κομπῶδες, jactantia, seu jactatio sui, &c. adv. Κομπωδῶς, jactanter, jactabundè &c. à Th. κόμπος; V.

Κομψεία, ἡ, elegantia, festivitas, lepor: Item vafrities; à Th. κομψὸς; unde etiam κομψότης, lepor, &c. V. in Them. Item adv. κομψῶς, scitè, & eleganter, lepidè, festivè, &c. Aristot. Polit. 4. ab eod. Th. κομψὸς; V.

Κόμψυμμα, ατος, τὸ, scitamentum, speciosus sermo: à

Κομψόω, vel potius κομψόομαι, scitè dico aut facio, scitè cavillor: à

ΚΟΜΨΟ'Σ, ὴ, ὸν, scitus, elegans; loquaculus; vafer; compar. κομψότερος, α, ον, elegantior. Hinc κομψότης, ητος, ἡ, elegantia: κομψόω, scitè aliquid dico aut facio: q. à κομέω, orno.

Κομψοφρονιστὴς, qui decet εὖ κομψὸς, festivus, lepidus, elegans; ut καμψοφρονιστὴς μῶσα, Aristoph. in Nub. ex κομψὸς, & φρένες; V.

Κομψώδης, ὁ, ὁ, comæ exornandæ artifex; unde fœm. Κομψώδεια, fœmina, comarum exornatrix, verbale à κομέω; id vide.

Κονακήδην, cum sonitu; in Epigr. à seq. κονάκιον, V.

Κονάκιον, edidit fragorem, a. 1. ind. act. Ion. verbi κονάκιω, resono: à

ΚΟ'ΝΑΒΟΣ, ου, ὁ, sonitus, strepitus: παρὰ τὸ βοὴν κινεῖν. Hinc κονακίζω, & κονα-

βίζω, strepitum facio.

Κονδὸς, curtus, parvus: Gl. Cyr.

ΚΟ'ΝΔΥ, τὸ, poculum Persicum, vel Asiaticum.

Κονδύλη, ἡ, tuber, vibex: Item κονδυλίζω, digitis in condylos contractis verbero, pugnum impingo, pugno cædo, &c. Unde verbale, κονδυλισμὸς, plaga pugno incussa, ictus pugno factus, &c. Item Κονδυλόομαι, ῶμαι, intumesco, extubero instar nodorum, & tuberum, in junctura digitorum, atque hinc verbale, κονδύλωμα, τὸ, tale tuber, quale est nodorum in junctura digitorum; omnia à Th. κόνδυλος; vi. Unde etiam, κονδυλώδης, ες, ὁ, ἡ, nodos & tubera, in digitorum junctura, & curvaturis, extantia, repræsentans; &c.

ΚΟ'ΝΔΥΛΟΣ, ου, ὁ, digiti articulus & junctura; pugnus: κονδύλη, ης, ἡ, ictus κονδύλῳ factus: κονδυλίζω, κονδυλάω, cædo.

ΚΟΝΕ'Ω, festino, curro; ministro, famulor: q. à κόνις, pulverem sc. excitans currendo. Hinc διακονέω, ministro: διάκονος, ου, ὁ, ἡ, minister, & -τια: διακονία, ας, ἡ, ministerium.

Κονήτης, ου, ὁ, minister, famulus, verbale, à præced. Th. κονέω; V.

Κονία, ας, ἡ, pulvis, calx. Hinc κονιάω, dealbo: f. άσω p. κεκονίακα, perf. pass. κεκονίαμαι, perf. part. pass. κεκονιαμένος, η, ον, dealbatus, Th. κόνις, pulvis.

Κονίαι, αε, ἡ, adject. positum Att. & Poët. pro κονιακὴ, ῆε, ἡ, pro κονιάδης, ες, ὁ, ἡ, pulverulenta: ab eod. Th.

Κονίαμα, τὸ; quod calce inductum est, opus albarium, seu tectorium: Item κονίασις, ἡ, albarii, seu tectorii operis inductio, loricatio, & instructio, quæ fit opere albario: Sic Κονιατὴς, οῦ, ὁ, tector, qui opere albario, & tectorio, parietes inducit, & κονιατὸς, ὴ, ὸν, albario, & tectorio opere inductus, calce illitus, &c. omnia verbalia, à κονιάομαι, ῶμαι, pulvere me, in pulvere me volutо: Item opere albario inducor, calce dealbor, &c. Item calce illino, seu induco, vel dealbo: Item ceruſſo, fuco, activè scil. ut sequitur κονίω; vide.

Κονιάω, dealbo; pulvere impleo vel aspergo: vide in κονία, pulvis.

Κονίω, & κονιόω, pulverem excito, seu moveo; utrumque à κονία; vi. & in pass. κονίομαι, in pulvere, scil. athletico, & palæstrico, versor, & exerceor, &c.

Κονίων, dat. pl. Ion. pro κονίοις, à κονία, ας, ἡ, pulvis. Th. κόνις, idem.

Κονίζω, seu κονίω, pulvere impleo, Them. κόνις.

ΚΟΝΙ'ΑΗ; ης, ἡ, CUNILA herba, thymbra.

Κονίζομαι, & κονίομαι, pulvere fœdor: Item in pulvere volutor, & versor: Item ad pugnam me paro athletarum more, qui in manus ſpuentes, pulverem assumebant, ut fortiùs tenere aliquid possent; sunt pass. ab act. κονίζω, vel κονίω; quæ vide. Item κονίορ, τὸ, pulvis & κόνις, ος, ὁ, pulvereus; Omnia à Th. κόνις, V.

Κονίσσης,

Κονίοντες, pulverem excitantes, præt. part. act. à κονίω. Th. κόνις, pulvis.

Κονιόποδες, οδ⊙, ἡ, calceamentum multifidum, quod totum pedem non tegit, sed à pulvere aspergitur: ex κόνις & πούς.

Κονιοπάπους, cujus pedes in pulvere versantur, à seq. Κονιοπόδ, pulvis, qui scil. excitatus est, & in aerem quasi elevatus, & πούς, V.

Κονιορτός, οῦ, ὁ, pulvis: ex κόνις, pulvis, & ὄρω, excito.

Κονίποδες, dicebantur calceamenta quædam soleæ exilioris; Poll, & Suid. est pl. à seq. κονίπους, cujus pedes in pulvere versantur, vel pulvere respersi sunt, &c. V.

Κονίπους, idem quod κονιόποδες; quod vide.

KO'NIΣ, εως, ἡ, pulvis, cinis: κονία, idem: κονίω & κονίζω, pulvere impleo: sed

Κόνις, ἰδ⊙, ἡ, lens aut furfures capitis.

Κονίσ⊙δη, pulvis excitatus, (idem quod seq. κονίσαλ⊙, vi.) unde κονισάλης, pulverulentus, &c. Suid. & Hesych.

Κονίσαλ⊙, ου, ὁ, pulvis motus, κόνις σαλευομένη· vel ab ἅλμαι, salio.

Κονισ⊙ποιός, οῦ, ὁ, qui in pulvere volutare solet; Athen. l. 9 ex Aristot. Hist. An. l. 7. Item κονιστήριον, ου, τὸ, q. d. pulveratorium; locus in quo athletæ, oleo peruncti se pulvere obducebant; seu locus ubi luctaturi, post ceroma, pulvere aspergebantur: Sic κονίστρα, ας, ἡ, volutabrum pulvereum, arena, seu pulvis in quo exercebantur athletæ, palæstra, area: Item cavum pulvereum, in quo aves pulveratrices, aut se volutare, aut parere solent: Aristot. Hist. An. l. 9. c. 8. Item Κόνιζον, ου, τὸ, pulvis, vel pulvereum volutabrum, Suid. omnia à Th. κόνις, unde κονίζω, & κονίω, &c. quæ vide.

Κονίω, pulvere impleo, pulvere fœdo, pulverem moveo vel excito. Th. κόνις, pulvis.

Κονιώδης, ⊙ες, ὁ, ἡ, pulverulenta. Them. κόνις.

KO'NNAPOΣ, ου, ὁ, arbor apud Alexandrinos. Athen. l. 14. c. 16.

Κόννις, ὁ, CONNIS, nomen viri.

KO'NNOΣ, ου, ὁ, barba: hinc κοννοφῶν, qui κόννον, seu villosam barbam φέρει. Sic κοννέφορον, qui barbâ sapiens est.

KONTO'Σ, οῦ, ὁ, CONTUS, nautica hasta longa & robusta: q. à κεντέω, pungo.

Κοντάλ⊙, idem quod Th. κοντός; Item corturnix, vel serpens quidam.

Κοντοφόρ⊙, qui contum gestat, conto armatus; Luc. in lib. de scrib. hist. à præced. Them. κοντός, & φέρω, unde φόρ⊙, &c. V.

Κοττωτά, τὰ, genera quædam navium, quod contis propellerentur, ita dicta; apud Diod. Sic κοττωτὰ πλοῖα dicuntur; Appian. in primo bello externo pro minoribus utitur navigiis; quasi actuaria; à præced. Th. Κοντός, V.

Κόνυζα & κόνυζα, herba quædam coronaria: Plin. lib. 21. c. 9, 10.

Κόνων, acc. sing. à Κόναν, ωνος, ὁ, CONON, Atheniensis.

Κόξα, ης, ἡ, Latinè coxa, poples; i. e. τὸ ὀπίσω τῶν γονάτων μέρος, &c.

Κοπάζω, desino, quiesco: f. άσω, p. κεκόπακα· à κόπ⊙, labor, lassitudo. Th. κόπτω, scindo, &c. f. ψω, p. m. κέκοπα.

Κοπανίζω, pistillo tundo, pinso; unde κοπανισμός, ου, τὸ, pistillum, & κοπάν⊙ς, pistillo tusus, &c. omnia à seq. κόπανον: V.

Κόπανον, ου, τὸ, pistillum, quo aliquid κόπτομεν, id est, tundimus in mortario. Th. κόπτω, pulso.

Κοπάς, άδ⊙, ἡ, arbor incisa; seu quæ cædi solet; Theoph. Hist. pl. l. 1. c. 5. ab eod. Th. κόπτω, seco, &c. V.

Κοπεῖν, a. 2. inf. act. à κόπτω, scindo, f. ψω, a. 2. ἔκοπον, a. 2. part. pass. κοπεὶς, cæsus, p. m. κέκοπα.

Κοπεὶς, ίδ⊙, ὁ, cæsus, contusus, detruncatus; vide præced.

Κόπειον, vel κόπειον, ου, τὸ, frustum ab aliquo integro desectum. Th. κόπτω, cædo.

Κοπετὸς, οῦ, ὁ, planctus: à κόπτομαι, plango. Th. κόπτω, cædo.

Κοπίς, ίδ⊙, ὁ, cælum iquo lapides, &c. cælamus: &

Κοπή, ῆς, ἡ, sectio, incisio, cædes, strages: à p. m. κέκοπα, verbi κόπτω, cædo.

Κοπῆναι, a. 2. inf. pass. à κόπτω, seco: quod vide.

Κοπιαός, ᾶ, ὁ, laboriosus, molestus, lassitudinem nervis inferens: Item κοπιατὴς, qui laborat, qui operatur; in Anth. utrumque, à seq. κοπιάω, laboro, molestè fero, fatigor, lassor, &c. in pass. vel med. κοπιάομαι, idem; pro quo etiam dicitur κοπάζω, idem, & ab eod. Th. &c. V.

Κοπιάω, lab ro, f. άσω, p. κεκοπίακα, perf. part. κεκοπιακὼς, ότος, defatigatus: à κόπ⊙, labor. Th. κόπτω, seco.

Κόππα, pro κόππα, dictum fuit, sed κατ' ἀγλωττίαν, ut inquit Eust. Item Κοππατίας, nomen equi, apud Arist. in Nubita scil. dicebantur equi quibus impressi esset, litera κ, kappa.

Κοπίζω, epulum agito, illud quod κόπις dicitur, Athen. l. 4. Item nugor, mentior, Hesych. à κόπις, εως, ὁ, nugator, scurra, loquax, &c. Euryp. in Hec. ab eod. Th. cum seq. κοπὶς, ίδ⊙, ἡ, quod vide cum Th. κόπτω.

Κοπὶς, ίδ⊙, ἡ, gladius seu culter, aptus ad cædendum, item securis: ab eod. Th.

Κοπιῶντες, præs. part. act. pl. num. κοπιῶντων, in gen. pl. à κοπιάω.

Κοπιόωμαι, lassor, fatigor, lassitudine opprimor, seu exanimor; unde ἐκοπιώθη, apud Gal. lassus est de via; & κακοπαθῶ⊙, apud Dioscor. lassitudine fractus, vel contusus, fatiscens, &c. est pass. ab act. seq. κοπόω: V.

Κόπ⊙, ου, ὁ, labor, negotium, molestia. Th. κόπτω, seco, f. ψω, p. m. κέκοπα.

Κοπόω, lasso: hinc κόπωσις, a præced.

Κοπρεύω, stercoro: hinc planto, quia id sic latinè adhibito.

Κοπρέω, idem quod præced. κοπρεύω, & ab eod. Th. κόπρ⊙: V.

Κοπρία, ας, ἡ, stercus. Them. κόπρ⊙, ἡ, idem.

Κοπρίζω, stercoro, stercore fatio, stercus ingero, &c. Theoph. Caus. Pl. l. 3. c. 12. Item Κοπρικὸς, ἡ, ὁ, stercoreus, stercorosus; & Κόπρειος, ου, τὸ, stercus, simus: Item sterquilinium, simetum; idem quod κοπρία; vi. Sic etiam Κόπρειος, ου, ὁ, idem quod κοπρικὸς, ut κόπρειος ἀνὴρ, homo vilis, & qui stercora colligit, Suid. Item Κόπρισις, εως, ἡ, & κοπρισμὸς, ου, ὁ, stercoratio, stercoris, seu lataminis ingestio, apud Theoph. utrumque, verbale à κοπρίζω, quod vide suprà; Item Κοπρώδης, ⊙ες, ὁ, ἡ, stercorosus, &c. omnia à seq. Th. κόπρ⊙: V.

Κοπρῶν, ῶν⊙ς, ὁ, scarabæus quidam, ita dictus quod stercoreas pilas provolvat: à

KO'ΠΡΟΣ, ου, ἡ, stercus, simus: hinc κοπρὼν, ῶν⊙ς, ὁ, sterquilinium: κοπρέω, ίω, & κοπρίζω, stercoro.

Κοπρὼν, ῶν⊙ς, ὁ, sterquilinium, simetum, locus in quem stercora, & simus, egeritur; Poll. l. 5. c. 14. & Athen. l. 10. Item Κοπρώνης, apud Chrysost. pro homine ultimæ sortis ponitur; q. d. sterquilinarius, &c. Item Κοπρὼν, stercoro: Eust. unde verbale, Κόπρωσις, εως, ἡ, stercoratio, Theoph. omnia à præced. Th. κόπρ⊙: V.

Κοπρολόγ⊙, qui stercora colligit: Item Κοπρολόγοι ἄνδρες, viri sordida loquentes, legentes stercora, ita vocat, rhetoras Aristophanes in pace; ex κόπρ⊙, & λέγω, unde λόγ⊙, &c vi. Sic Κοπροφόρ⊙, qui stercora fert, stercora gerens, seu injiciens; unde verbum κοπροφορέω, stercora fero, stercus ingero, seu injicio, &c. à κόπρ⊙, & φέρω, unde φορὶς, & φορία, &c. V.

Κοπρῶν, ῶνος, ὁ, ἡ, sterquilinium, simetum; locus in quem egeritur sed cumulatur; Dioscor. l. 2. c. 125. à seq. Th. κόπτω: V.

Κοπτὴ, ῆς, ἡ, COPTA, placenta tundendo facta: à κόπτω, tundo.

Κόπτουσα, Dor. pro κόπτουσα, cædens, tundens. Th. κόπτω.

Κοπτὸς, ὸν, ὁ, ἡ, operosus, laboriosus, molestus; quo facilè lassamur, seu lassescimus: Item lassatus, lassus, defessus, &c. à κόπ⊙: vi. Item κοπωδὴς, defatigatus, defessus, in pl. κοπωδέντες, οἱ, defatigati, part. à præt. pass. verbi κοπόω, --δομαι, &c. quæ V.

Κόρα, ας, ἡ, Dor. pro κόρη, ἡ, puella.

Κορεσσάν, puellam abducere; à præced. κόρα, & ἄγω: V.

Κορέσκομαι, dat. pl. Ion. pro κόρεξι, à κόρεξ, ακ⊙, ὁ, corvus.

Κορεσσόμαι, κορέσσω, κορέσαι, denigro; ab eod. κόρεξ.

Κόρεσσι, dat. sing. ab eod.

Κορεσσίας, ου, ὁ, corvinus, corvo similis; qui de corvorum specie est; item, graculus, species quædam monedularum; Aristot. l. 9. Hist. An. Item, κορεσσίδιον, parvus coracinus; diminut. à κορεσσίη⊙, coracinus piscis nomen; παρὰ τὸ κορέω; i. e. migrum; sicut etiam κορακῖνος, est itidem piscis species; sed κορακῖν⊙, ου, ὁ, est corvinus; ut κορακίσκος χρώμα, &c. Omnia, à seq. Th. κόρεξ, ακ⊙, ὁ, V. Unde etiam, diminut. κορέσσιον, ου, τὸ, corvulus; item, tudes, seu, malleus, quo scil. pulsantur fores; Eustath. sed est etiam ficus, cujus fructus coracino colore est, &c.

Κορεσσοειδὴς, ⊙ες, ὁ, ἡ, corvinam gerens speciem, ex κόραξ, ακ⊙; & εἶδ⊙, τὸ, V. Sic, κορεσσίμαντος, qui vel quæ, ex corvis auguria captat; ex κόραξ, ακ⊙; & μάντις; quæ vide.

Κορεσσώδης, ⊙ες, ὁ, ἡ, corvinus; qui est corvini generis; vel, corvini speciem gerens; à Th. κόραξ, ακ⊙, V.

Κορεσσίλίζω, sive κορεσσιλίζω, corallium imitor, seu, coralli modo, rubeo; ad coralli colorem vergo; Dioscor. l. 1. c. 12. est à seq. Th. κορέλλιον, id V.

Κορέλλιον, seu κορέλλιον, τὸ, CORALLIUM sive CURALIUM, lapis marinus rubens.

Κορελλοαχάτης, est gemma achates, guttis aureis, lapphiri modo, distincta, qualis copiosissima in Creta, sacra appellatur; ex κορέλλιον & ἀχάτης.

Κορεμβλὴ ης, ἡ, brassica, cuia κόραι ἀμβλωθεῖσι, pupillas hebetat.

KO'PAΞ, ακ⊙ς, ὁ, CORVUS: dat. pl. κόραξι, & Ion. κορέκεσσι. Sic dictus quia κόρος, ater colore. Hinc Angl. a Crow, to Croke, &c.

Κορέξαι, effugitâsse, a. 1. inf. act. verbi κορέσαιο, vel -πω, præcibus instio, f. ξω, Th. κόραξ, corvus.

Κορέσσιον, ου, τὸ, puella: à κόρ⊙, juvenculus. Th. κορέω, vero, purgo.

Κορεστιάδης, puellaris; Plut. à præced. κορέστιον, V.

Κορέσσω, precibus instio, & urgeo; proprie est obstrepere; improbè, & pertinaciter quippiam flagitare, Suidas dicit esse sumptam hanc significationem, ὅτι τοὺς θύρας κορέσσαν ἐπεστομωμένους ἢ μὴ ἀνοιγομένους. Hesychio verò κορέσσην, est κορακιύειν, à Th. κόραξ.

Κορέτη, Hebr. oblatio, donum. Syriacè κορβανᾶν.

Κορδακικὸς, ὴ, ὸ, cordacicus, cordaci (i. e. saltationi cuidam comicæ) conveniens, cordacem decens, &c. Item, κορδακίζω, cordacem salto; turpiter, & incondite salto; unde verbale, κορδακισμὸς, ου, ὁ, cordacis saltatio, &c. Omnia, à seq. Th. κόρδαξ, ακ⊙, ὁ, V.

KO'PΔAΞ, ακ⊙ς, ὁ, saltatio quædam ridicula: a. q. χορδάξ, à χορίω, salio.

Κορδύλιμα, αἱ⊙, τὸ, idem quod κορδύλημα, capitis gravedo; Ionica vox signifi. τῶν κεφαλαρίων; παρὰ τὸ κάρα δυσείδες, ut Erot. tradit.

KOPΔΥ'ΛΗ, ης, ἡ, clavæ caput, quæ pars crassior, ipsa clava & quicquid simile, tuber: κορδύλ⊙, pisc s nomen.

Κορδὼ, ὼ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Hebr. Calvus.

Κορέη, pro κορέσῃ, per Sync. κορέσεις, pro κορήσῃς, f. ι. Th. κορέω, satio.

Κορείη, ἡ, virginitas; item, pulchritudo; item, sacrificium in honorem Proserpinæ; item, saturitas, &c. à Th. κορέω, &c. V.

Κορείνη, ης, τὸ, idem quod πελεκάνιον, id vide.

Κορείω, puerum, seu, puellam, educo; Euryp. à κόρ⊙, vel κόρη, V.

Κορίνυμι, f. κορίσω, saturo, idem quod κορέω, satio.

Κορυνύω, idem quod præced. κορίνυμι, vide.

Κορισσεύω, saturato, a. 1. inf. m. pro imperat. κορίσσατο, 3. sing. a. 1. m. Ion. à κορίνυμι, seu κορέω, quod vide.

Κορίσσω, saturaverit, 3. sing. a. 1. opt. Æol. ab eod.

Κορισθεὶς, satiatus, a. 1. part. pass. &

Κορεσθείσα, a. 1. inf. pass. ab a. 1. ind. ἐκορέσθην, verbi κορίνυμι, seu κορέω.

Κόρθυμος, τὸ, virginitas, ut κορθύματα παρθένια λύειν, virginitatem solvere; apud Euryp. est verbale, à κορθύω, devirgino, virginitatem libo, stupro, &c. à κόρη, V.

KOPE'Ω, vetro, purgo: item satio. f. έσω & ήσω. Hinc κόρη, ης, ὁ, scopæ; item puer, juvenculus; & satietas: & hinc

Κόρη, ης, ἡ, pupa, pupilla oculi, puella, pulchra mulier. Th. κορέω, purgo.

Κόρηθρον, ου, τὸ, scopæ, ab eod. Th.

Κόρηκας, idem quod κόρηθρον, præced. i. e. κόσμησον σαύρισμα, scopæ quibus verrimus, &c. Item, ramentum, ὃ τὸ κορήθρου, id quod domum verrendo abjiciunt; item, vas, Polluci; verbale, à κορέω, V.

Κορθύει, 3. sing. præs. κορθύομαι, in acervum colligor, Th. κόρθυς, υος, ἡ, acervus.

Κόρθυεν, collegit, 3. sing. imperf. act. Ion. à

Κορθύω, vel κορθύω, coacervo, colligo; à

KO'PΘΥΣ, υ⊙, ἡ, acervus, agger, tumulus. Hinc κορθύω, coacervo.

Κορθύω, accumulo, elevo: vide κορθύω.

Κορίαννον, ου, τὸ, CORIANDRUM. Idem & κορίανον & κόριον. Them. κόρις, cimex.

Κορίδιον, ου, τὸ, puellula, pupa, Poll. diminut. à κόρη, V. Item, κορίδ⊙, ου, ὁ, qui virgo ducit uxorem; sed magis est in usu κωρίδ⊙, id V.

Κορίζομαι, blandior, blandè appello κόριον aut κόριμι. Th. κορέω, purgo.

Κοριζόμενος, puellæ nubiles; à præced. κορίζομαι, V.

Κορίνη⊙, ου, ὁ, ad virginem, seu puellam spectans; item, κορινὸς, ὃ, ὁ, puellaris, virginalis, &c. Poll. Unde adv. κορινῶς, puellariter, puellari more, &c. Omnia, à κόρη, V.

Κορινάδ⊙, ου, ὁ, clancularius concubitu conceptus: ex eâ scil. quæ κόρη, seu virgo esse putabatur.

Κορινθιάζειν, & κορινθιάζεσθαι, Corinthiari, i. e. scortari, lenonem agere; vide in Chiliad. Erasmi, à seq. κόρινθ⊙, vide.

Κορινθιουργὸς, Corinthio opificio factum, à seq. κόρινθ⊙, & ἔργον, τὸ, vide.

Κορίνθιος, ου, ὁ, CORINTHII: à

Κόρινθ⊙, ου, ἡ, CORINTHUS, urbs Achaiæ.

Κόριον, ου, τὸ, parva κόρη, puellula; item sacrificium, pro κόρεως, pueris: &

Κόριον, ου, τὸ, est Coriandrum; vide κορίαννον.

KO'PIΣ, ⊙ος, ὁ, ἡ, cimex: q. à κείρω, scindo, tondeo.

Κορίσκη, ἡ, & κορίσκιον, ου, τὸ, idem quod κορίδιον, & κορίσκιον, puellula, pupa; & omnia, diminut. à κόρη, V.

Κορισσὰς, vel, κορίσσας, ⊙ες, ὁ, ἡ, puellaris; à κόρη, V.

Κορκορυγὴ, idem quod, & dictum pro, βορβορυγὴ, intestinorum tumultus & strepitus, generaliter, pro strepitu; unde verbum κορκορυγᾶν, de ventre dictum, apud Aristoph. pro, strepere, latrare, &c. Unde, κορκορυγμὸς, idem quod, & pro, βορβορυγμὸς, strepitus ille, & latratus intestinorum præcipiè dictum volunt de equis; à Th. βορβορύζω, V.

Κορκορύσσω, incîdo, populor; trunco, puto; circumligo; Hesych. à seq. κορμὸς, V.

Κορμὸς, οῦ, ὁ, truncus: κορμὸς ξύλου, caudex, ab eod. Th.

Κορνήλι⊙, ου, ὁ, nomen viri. Lat. à cornu dictus.

Κόρνιβ⊙, ου, ὁ, stultus: à quodam Coræbo, stulto viro.

Κόρεσις, satietatis, gen. Ion. à κόρος, quod vide.

Κορεστ⊙, virginum corruptor, Sch. Theoc. à κόρη, & ὀτάω, sive ὀτέω, &c. V. Sic, κοροκόσμιον, ου, τὸ, puellarum, seu, virginum ornamentum; ex κόρη, & κόσμ⊙, V.

Κορυπλάδ⊙, ου, ὁ, ἡ, qui pupas fingit: ex κόρη, & πλάσσω, fingo.

Κορυπλάστης, qui imagines puerorum, aut aliorum animantium effingit; à κόρη, & πλάσσω, &c. V.

Κόρυς, υ⊙, ὁ, puer, pullus; scopæ, satietas, Et pro insolentiâ, & petulantiâ, quæ à satietate: item CORUS, mensura aridorum. sub. Th. κορέω, purgo, curo, & satio.

Κόρυα, ἡ, κόρυσσα, ας, ἁ, Dor. pro

Κόρυν, & Att. κόρυς, ης, ἡ, crinis, item caput. Th. κείρω, tondeo.

Κορυθὶς, tonsor; item, κορυθὼ, ῶ, tondeo, rado; item, κορυθὸς, & κορυθὴρ, tonsor; ut & κορυθήριον, constrina, seu, tonsoris officina, omnia, à præced. κορυθὶ, V.

Κορυβαντιάω, insanio more Corybantum: vide in sequent.

Κορυβαντιῶ⊙, Corybantius; item, κορυβαντικὸς, idem, Corybantis proprius, seu, ad Corybantem pertinens; ut κορυβαντικὰ σιωπήματα, Plut. in Erot. Item, κορυβάντιον, templum Corybantum.

tum; unde κορυβαντίζω, Corybantum sacris initio, à quo verbale, κορυβαντισμὸς, lustratio, seu, expiatio; quæ à Corybante fit ære canoro, ac denique, κορυβαντώδης, Corybantes imitans, furorem Corybantum præ se ferens, Luc. Omnia à seq. Th. κορύσας, V.

KOPY'BAΣ, αντος, ὁ, CORYBAS, sacerdos Rheæ seu Vestæ: ἀπὸ τῶ κορύπτειν τὰ βαίτινα ὀρχησικῶς. Hinc κορυβαντιάω, insanio more Corybantum: κορυβαντισμὸς, ῆ, ὁ, lustratio, seu expiatio, quæ fit à Corybante ære canoro: insanus furor.

Κορυδαλλὶς, herba, sumaria bulbosa, alauda. Them. κόρυς, galea, item galerita.

Κορυδαλλᾶ, Dor pro κορυδαλλὶς, gen. à κορυδαλλὸς, alauda. ab eod. Th.

Κορυδὸς, & κορυδαλὸς, alauda, avis, galerita, cassita; à κόρυς, galea; item galerita.

KO'PYZA, ης, ἡ, gravedo, humor ex capite fluens: mucus, qui, ex κάρη & ζέω, quia velut ebulliè capite.

Κορυζάω, ᾶ, gravedine laboro, muco plenus sum, nares pituitâ clausas habeo, &c. à præced. Th. κόρυζα, V.

Κορυθάϊξ, qui κόρυθα ἄϊστ, galeam movet; bellator.

Κορυθαίολος, ος, ὁ, ἡ, qui habet galeam variegatam; lege κορυθολόφος. Ex κόρυς, υθος, ἡ, galea, & αἰόλος, varius.

Κόρυθος, gen. sing. à κόρυς, υθος, ἡ, galea. Est &

Κόρυς, fructum massæ: q. à κορεῖν, satiare.

Κόρυκος, ου, ὁ, vide in κάρυκος.

Κόρυκος, sacculus, marsupium; saccus, interdum, de tectium sacculo, seu, sereto; item, pilæ genus, quod è pellibus consui solet, ventoq; inflatum, brachia ibus ligneis impellitur; follis, Martiali, &c.

Κορυμβηφόρος, à nonnullis dicitur hedera, quod ferat corymbos; item, κορυμβίας μισθὸς, hederæ quædam species, sic appellatæ, quòd racemi ejus in orbem sint circumacti; utrumque, à præced. Th. κόρυμβος, V. Unde etiam, κορυμβῶμαι, & indè, κεκορυμβωμένη κόμη χρυσῷ στέφει, coma aureo vinculo fatigiata, veluti aureis corymbis, &c.

KO'PYMBOΣ, ου, ὁ, & κόρυμβον, ου, τὸ, vertex, cacumen, cirsinnus: hinc κόρυμβα, rostra.

Κορυμβῶ, instar clavæ fastigium edere, seu, fastigiare se, & velut thyrsum proferre: est verbum, à seq. Th. κορυνὼ, V.

KOPY'NH, ης, ἡ, clava, quia capitatus fustis à κάρα, caput.

Κορυνήτης, ου, ὁ, germinatio; verbale, à præced. verbo κορυνάω, V.

Κορυνήτης, ου, ὁ, qui clava pugnat; à præcedente.

Κορυνηφόρος, ος, ὁ, ἡ, fatelles, clavam gestans: ex κορύνη, & φέρω, fero.

Κορυνήτης, ητος, ὁ, clavæ formam habens; vel, in clavæ modum fastigiatus, Hesiod. Item, κορυνώδης, ους, ὁ, ἡ, idem quod præced. & ab eod. Th. κορυνὼν, V.

Κορυπτίλος, ος, ὁ, cornupeta: à

Κορύπτω, caput jacto, cornu ferio. Them. κόρυς, cornu.

KO'PYΣ, υθος, ἡ, galea, cassis, acc. sing. κόρυθα & κόρυν, q. à κάρα, quia capiti tuendo imponitur. Est & κόρυς, alauda, galerita. hinc κορύσσω, armo, κορυσσὸς, ὁ, armiger.

Κορυσσάμβη, Ion. & Dor. pro κορύσσῃ, præs. inf. à

Κορύσσω, galeâ armo, armo, orno, ungeo, augeo: præs. inf. κορύσσειν, præs. part. f. g. κορύσσουσα. Th. κόρυς, galea.

Κορυσσὸς, ὴ, ὸν, auctus: à præced. quod vide.

Κορυφαῖος, α, ὁ, vertiealis, supremus, præcipuus, CORYPHÆUS: à

KOPΥΦΗ', ῆς, ἡ, vertex, summum in quâvis re: dat. pl. Ion. κορυφῆσιν, hinc κορυφόω, erigo, attollo, impleo.

Κορυφαιότης, summitas; item, κορυφότης, in verticem attollo, fastigio, cumulo, in pass. κορυφοῦμαι, in verticem attollor, fastigior, consummor, &c. Omnia, à præced. Th. κορυφὴ, V.

KO'PΥΘΟΣ, ου, ὁ, olus quoddam sylvestre, vile. Scribitur & κόρκορος.

Κορόσκας, ω, ὁ, ficus, cujus fructus sunt colore cornicis nigro; à seq. Th. κορώνη, V.

KOPΩ'NH, ης, ἡ, CORNIX, Angl. Crow. item marculus ferreus quo fores pulsantur, vel annulus quo fores attrahuntur: item summitas in curvamine arcûs, & generaliter, quævis summitas. Hinc κορωνίζω, cornici stipem colligo, κορωνὶς, ίδος, ἡ, navis cum puppi inflexa.

Κορωνίαν, cervicem, vel, cornua effero, Hesych. Item, incurvus, & luno, natus sum; unde apud Hesiod. in Theog. κορωνίσσατο πίτνλας, instar lunæ inflexa folia; (legitur tamen ibi etiam, κορωνίσσατο, à κορωνὴ) à Th. κορώνη, V.

Κορωνίδιος, ους, ὁ, cornicis pullus; item, κορωνίζω, cornicis colligo stipem; de circulatoribus quibusdam, qui cornicem circumferentes, stipem ei corrogabant, cantilenam quandam canentes; de qua, Athen. l. 13. unde de verbalia κορώνισμα τὸ, carmen, quod illi circulatores, cornici stipem corrogantes, canebant, & κορωνιστὴς, ὁ, circulator, qui cornici stipem mendicat, &c. Omnia, à Th. κορώνη, V.

Κορωνίσσατο, pro κορωνίσατο, acc. sing. part. præt. Poët. verbi κορωνίσαω, incurvus, & lunatus sum. Th. κορώνη, quod vide.

Κορώνη, incurva, & lunata cornua habens; à Th. κορώνη, V. Quod inter alia significat, omne quod incurvatum est; & item, inflexum illud, quod in navis puppi, visitur, &c.

Κορωνὶς, ίδος, ἡ, navis rostrata, dat. pl. κορωνίσι. Item fastigium, summitas & apex, in re aliquâ finis.

Κορωνοβόλος, unde κόρωνοβόλον ὄργανον, ad cornices petendas instrumentum, ut est fundæ; in Epigr. à κορώνη, & βολὴ, & βάλλω, &c. V.

Κορωνόπους, ὁ, ὁ, ἡ, herba, quæ & κορακόπους, à cornicis pede sic dicta. Th. πούς, pes.

Κορωνὸς, ὁ, alter, cervicem attollens, elatus. Th. κορώνη, summitas.

Κόσιος, α, ον, est μετάληξις, f. u. fini numeri post centum usque ad mille; ut διακόσιοι, αι, α, id est, δὶς ἑκατὸν, &c. & videtur κόσπος dici, qu. ἑκατόπος.

Κοσκινεύω, cribro; Plut. κοσκινὸν, cribri modo, in modum cribri; item, κοσκινίζω, cribro; & κοσκίνιον, ου, τὸ, cribellum; omnia, à seq. Th. κόσκινον, V.

Κοσκινευόμενος, ου, ὁ, ἡ, vates qui cribro utitur ad vaticinandum. Hi κόσκινον, cribrum, & μάντις, εως, ὁ, vates.

KO'ΣKINON, ου, τὸ, cribrum.

Κοσκινοπάλης, qui cribra conficit, cribrorum texendorum artifex; Poll. à κόσκινον, & πάλλω V. Item, κοσκινόρραπις, pellis ad conficienda cribra; à κόσκινον, & ῥάπτω, V.

KOΣKΤAMA'TIA, τὰ, cœli minuta præsegmina, quæ abjiciuntur. An à κῶς, pellis, & κολόω.

Κοσμάριον, ου, τὸ, q. d. parvum ornamentum, est diminut. à κόσμος, ordo; item, ornamentum, &c. V.

Κοσμέω, orno. f. ήσω. p. κεκόσμηκα. a. 1. ἐκόσμησα, ας, ε, & Ion. κόσμησα, ας, ε, a. 1. part. κοσμήσας, ασα, αν. perf. pass. κεκόσμημαι. q. a. 1. pass. ἐκοσμήθην. Th. κόσμος, ordo.

Κόσμηθεν, ornati sunt, Bœot. Syncop. pro ἐκοσμήθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. Ion. verbi præced.

Κόσμημα, ατος, τὸ, ornamentum: à κοσμέω, orno.

Κοσμᾶν, Dor. pro κοσμεῖν, ornare, instruere, vide κοσμέω.

Κοσμήσαις, Æol. pro κοσμήσας, ἀντ. a. 1. part. act. à κοσμέω, orno, quod vide.

Κοσμήσαντες, nom. pl. a. 1. part. act. & Κόσμησον, 3. sing. a. 1. Ion. ejusdem verbi.

Κόσμησις, εως, ἡ, ornatio, exornatio; item, κοσμητὴς, ὁ, ornator, exornator; & κοσμητικὸς, ornandi, vel, ordinandi peritus, &c. Omnia verbalia, à κοσμέω, vide.

Κοσμήτορε, principes, nom. dual. à

Κοσμήτωρ, ορος, ὁ, dux, princeps. Th. κόσμος, ordo.

Κοσμικὸς, ὴ, όν, mundanus, à, um; à κόσμος, mundus, ordo.

Κόσμιος, α, bene compositus: unde κόσμιος, ου, τὸ, dignitas, æquitas, modestia: &

Κοσμιότης, ητος, ἡ, moderatio, modestia, venustas. Th. κόσμος, ordo, ornatus.

Κοσμίως, adv. compositè, decenter, ritè, modestè: à κόσμιος, ornatus. Th. κόσμος, ornamentum.

Κοσμογονία, mundi generatio, Laërt. à κόσμος, & γονὴ, V.

Κοσμοκράτωρ, ορος, ὁ, princeps mundi, pro Satana. ex κόσμος, mundus, & κρατέω, imperium obtineo. Them. κράτος, τὸ, robur.

Κοσμολογία, disserratio de mundo, sermo qui habetur de mundo, &c. Unde κοσμολογικὸς, ad κοσμολογίαν pertinens; ut κοσμολογικὴ φιλοσοφία, eadem quæ & φυσικὴ; apud Dionys. Areop. à κόσμος, & λόγος; V. Sic, κοσμοπλάστης, mundi fictor; à κόσμος, & πλάσσω; ut & κοσμοποιὸς, mundi conditor, vel, opifex; unde κοσμοποίησις, ἡ, mundi fabricatio, seu, creatio; & κοσμοποιεῖν, mundum condere, seu creare; à κόσμος, & ποιέω; item, κοσμοπολίτης, mundi civis; pro quo divisim legitur, κόσμου πολίτης, apud Luc. à κόσμος, & πολίτης, V.

Κόσμος, jumentum, Græcis barbaris.

KO'ΣMOΣ, ου, ὁ, ordo, item mundus, ornatus, pulchritudo. Hinc κόσμιος, ος, ον, moderatus, modestus, κοσμέω, ordino, compono, orno; κοσμητὴς, ὁ, ὁ, ornator; item moderator, ordinator; κοσμήτωρ, ορος, ὁ, princeps, dux.

Κοσμοῦρος, mundi opifex; unde κοσμουργία, mundi opificium; &c. à κόσμος, & ἔργον, τὸ, V.

Κόσμος φέρειν τι, Poët. loquendi genus, pro κοσμίως καὶ μετρίως φέρειν τι, aliquid moderatè ferre.

Κόσπος, quantus, pro πόσος, Ionicè.

KO'ΣΣΥΦΟΣ, & Att. κόττυφος, ου, ὁ, merula.

Κόσχη, ἀκόσχη, hordeum.

KO'ΣΤΟΣ, ου, ὁ, COSTUS, planta aromatica, cujus radix eximio odore.

Κόσυμβος, ου, ὁ, nodus. q. à κόμβος. Legitur & κοσύμβη, & κοσσύμβη.

Κοσυμβώδης, nodatus, seu, nodis substrictus, ut Exod. 28. σαδήρια, ἃ ἐστὶν κοσυμβώδη, togam talarem, & tunicam nodis substrictam, &c. Ab Hesych. o exp. & κροσσωτὸς, fimbriatus; à præced. Th. κόσυμβος, V.

Κοτάϊνα, idem quod seq. κοτίω, & ab eodem, V.

Κοτέ, Ion. pro ποτὲ, quondam, interdum, κότερα, Ion. pro πότερα.

Κοτέει, infestus est, 3. sing. præs. à κοτέω, irascor. Th. κότος, ira vetus.

Κοτέεσκεν, irascetur, f. 1. m. gem. ασ. à

Κοτέω, irascor. f. ήσω & ήσω. p. κεκότηκα, & -ηκα. præs. part. f. g. κοτέουσα, κοτέουτε, nom. dual. part. præs. κοτέοντ, ουσ. Th. κότος, ira vetus.

Κοτήεις, εσσ, iratus. ab eod. Th.

Κοτινέα ἐλαία, olea in oleastrum insita; vel, bacca oleastri; à seq. Th. κότινος, V.

Κοτινηφόρος, oleastros ferens, ut κοτινηφόρον ὄδωρ, Idyll. 4. à κότινος, & φέρω, V.

KO'TINOΣ, ου, ὁ, ἡ, oleaster: & corona ex oleastro.

Κοτινύσαι, rectius κοτινῦσαι, per contractionem, pro κοτινίσσαι, dicuntur Insulæ quædam ob oleastrorum uberum proventum; à præced. Th. κότινος, V.

Κοτινώδης, oleastro vescens, seu, baccis oleastris; oleastrum rolens, &c. Aristoph. ex κότινος, & τρώγω; fut. τρώξομαι, & in a. 2. ἔτραγον, rodo, comedo, &c.

Κοτίς, ίδος, ἡ, occiput: à κόττη, caput.

KO'TOΣ, ου, ὁ, & τὸ, κότον, vetus ira, q. à κεῖμαι, jaceo. Hinc κοτέω, f. ήσω & έσω, iracor.

Κοττανδέλιον, & κοττάβιον, dicebatur pelvis, quâ usi sunt in cottabo ludo; item, præmium illud quod, reportabat, qui cottabo vicisset; item, κοττανδικὸς, adject. cottabicus; κοττανδικὴ ῥάβδος, apud Athen. & Poll. Item, κοττανδίς, idem quod κοττανδικὴ, ut cottabis culex, &c. Sic, κοττανδίζω, cottabo ludo, ve, certo; & interdum per jocum, ponitur pro, vomere, evomere, &c. Unde verbale κοττανδισμὸς, idem quod seq. κοττάνδισις, & ab eodem Th. V.

Κοττάνδισις, εως, ἡ, lusus cottabi, actio ludendi cottabo: à

KO'TTABOΣ, & κόττανδος, ου, ὁ, genus lusûs convivalis reliquiarum sc. vini elegans cum sonitu effusio: à κοτέω, quod vide.

KO'TTH, ης, ἡ, caput.

Κοττίζειν, vehementer verberare, pro κόπτειν.

Κοττοί, ὁί, dicuntur galli gallinacei, ob cristam quam in capite gestant; à præced. Th. κόττη, V.

Κόττος, alea, fortè à κοτέω, jacere, κοτίζω, aleâ ludo; κοτίστης, aleator. Est & κόττος, gallus; item nomen viri seu gigantis.

Κοτυλαῖος, exiguus instar cotylæ, & κοτυλιαῖος, ος, ον, ἡ, cotylæ mensuram æquans; à seq. Th. κοτύλη, V. Unde etiam, κοτυληδὼν, ονος, ἡ, cavitas; ut κοιλὰς κοτυληδὼν, apud Nic. in Alex. Item, cavum illud in quo femoris caput vertitur, acetabulum; item, umbilicus veneris; herba, folium habens acetabuli figurâ (unde & nomen) orbiculatim, & inevidenter concavum, &c. Dioscor. l. 4. c. 92.

KOTY'ΛH, ης, ἡ, cavitas; acetabulum; cavitas coxæ; in quâ femoris cavitas vertitur, hemina.

Κοτυληδὼν, ονος, ἡ, idem quod κοτύλη, hinc κοτυληδόνιον, idem, indeclinab.

Κοτυληρυτὸν, ου, ὁ, ἡ, in poculum fluens: à κοτύλη, poculum, & ῥέω, fluo.

Κοτυλίζω, fut. ίσω, heminatim vendo; propriè, de vino dicitur; sed Metaph. etiam de aliis rebus, quæ particulatim venduntur; item, κοτυλὶς, ίδος, ἡ, concavitas coxendicis; & κοτυλίσκη, & κοτυλίσκιον, parva cotyla; diminut. à seq. κότυλα, cotyla, poculi genus; item, mensuræ nomen, &c. Omnia ab eodem Th. V.

Κότυλα, ης, ὁ, poculum capiens quantum κοτύλη, mensura unciarum quatuor.

Κοτυλαῖος, ος, ὁ, ἡ, qui cotylæ formam repræsentat, Athen. l. 11. à Th. κοτύλη, V.

Κότυς, υος, ἡ, COTYS, dæmon turpitudinis præses. Hinc sacra tur-

pia κοτύττια

Κῦ, Ion. pro πῦ.

Κύαθος, ου, ὁ, nomen vini. Lat. Quartus. Sic, κυαίζωρ, ορος, ὁ, quæstor.

Κυβερνὶς, aicilus qui sub aquariis vasis stabulatur, cutio: animalculi genus.

Κύκε, pro κὴ, ὐκε, & non.

Κύκεθ', pro κὴ ὐκέτι, nec jam. Th. ἔτι, adhuc.

Κύκι, fructus arboris.

Κυκίμηλον, τὸ, cuci pomum, sic enim emendandus est locus apud Theophr. l. 4. c. 2. (ubi corruptè legitur κοκκύμηλον) à κύκι & μῆλον, V.

Κυκιφόρον δένδρον, arbor cucifera; de qua Theophr. Hist. l. 4. c. 4. Plinio, est arbor cuci; à præced. κύκι, & φέρω, V.

Κυλεὸν, ου, τὸ, Ionicè, idem quod κολεὸς, cuteus; & seq. κυλεὸς, vagina; item; κυλεὸς καρδίας, de involucro cordis dicitur, quo tectum & conditum est cor, seu in vagina, &c. V.

Κυλεὸς, vagina, Ion. pro κολεὸς, quod vide.

Κυλιόπιρα, τὰ, quibus pennarum tutelæ crusta supervenit; ut scarabæis; superiùs scribitur κολιόπτερα, vide κολεόπτερον.

Κῦμι, est verbum Hebraum. Marc. 5. 41. surge.

Κυρὴ, ᾶς, ἡ, tonsura. q. à κείρω, tondeo, hinc κύειον, tonstrina.

Κυρεῖον, ου, τὸ, tonstrina, officina tonsoris; item, κυρεῖα, & κυριῶ; q. d. tonderi curio, tonsuram appeto, tonsurâ mihi opus est, &c. Vel, tonsoris manum posco, &c. à Th. κείρω; unde præced. κυρὴ, V.

Κυρεὺς, tonsor; item, κυρεύω, tondeo, & κυρεύτης, verbale; tonsor; ab eod. Th. κείρω, à quo etiam est κυρεὰς, tonsus, tonsum habens capillum; & κυρεικὸς, tonsorius, ad tonsorem, seu, ad tonsores pertinens, Poll. 3. Item ἡμίκυρ, & κυρώτης ἱερτὴ, quum tondentes puerorum capillos Dianæ sacrificabant; Hesych. & Suid. Itidem à Th. κείρω, V.

Κυρεύτρεια, ας, ἡ, tonstrix: ab eod. verbo.

Κύρη, ης, ἡ, puella, Ion. pro κόρη, dat. pl. Ion. κούρῃσι. Th. κορέω, verro.

Κυρήτης, ων, ὁς, CURETES, Corybantes, dat. pl. Ion. κυρήτεσσιν.

Κυρηΐδης, gen. sing. Ion. à κυρηΐδα. vide in κυρηΐδων.

Κυρηΐδων, ωνος, ὁ, qui juvenili ætate uxorem duxit, κυρηΐδια, ας, ἡ, quæ sic virum, seu quæ virgo nupsit, à κῦρος, pro κόρος, juvenculus. Th. κορέω, verro.

Κυρίσσομαι, nubo, hymenæus mihi cantatur; est pass. à seq. κυρίζω, V.

Κυρίζουσιν, à teneris educant, 3. pl. præs. act. à

Κυρίζω, juvenilem ætatem ago, juvenilia sapio; item à puerili ætate educo: à κῦρος, quod vide.

Κυρικὸς, & κυρικὸς, tonsorius, ad tonsuram pertinens, seu, idoneus; ut, οἶδαρ κυρικὸν, Euryp. Item, κυρίζω, tondeo, attondeo; item, succido, d. puto, Theophr. Hist. Pl. l. 2. c. 2. Sic, κυρίς,

instrumentum tonsorium; & κείρω, vide sup à, in κείρω omnia ab eodem. Th. κείρω, V.

Κειρί, adv. per comam, comâ. Them. κείρω, tondeo.

ΚΟΎΡΜΙ, CURMI, potionis genus, ut cerevisia. Dicamus à κιρρός, misceo.

Κῦρ ☉, Ion. pro κύρ ☉, juvenculus: ut & κόρη, pro κόρη, j venula. Th. κορέω, purgo.

Κωρσύλη, & Doricè, κωρσυλία, ἡ, puerilia, infantia. ut Theocr. Idyll. 25. ἐπάλμετο δ' ὑψόθι χαίρων κωρσυλίᾳ, gaudens more infantum, seu, puerili ter, item, κωρσυλιῶ ☉ θεῖξ, puerilis capillus.; in Epigr. Utrumque, à præced. κῦρ ☉, V. Sed κωρσυλία, τὸ, sunt festa, quæ celebrari solebant, propter tonsæ comæ primitias; & est à Th. κείρω; unde κωρός, & κωρίδιος, &c. Quæ vide.

Κωρύτρης, junior: à κῦρ ☉ pro κόρ ☉, juvenculus. Th. κορέω, verro.

Κωρογονία, apud Hi. poet. ὠδὶ γονῆς, puerorum, sive, puellorum generatio; à κῦρ ☉, & γονή, V. Sic, κωροθάλαμος, taurus virentibus ramis decora in Epigr. à κῦρ ☉, sive, κῦρ ☉, significante novellum germen. & θάλλω, fut. θαλῶ; vireo; unde θάλεια ☉, &c. V. Vel quoniam θάλεια, seu, laurus Apollini; i. e. Soli, sacra est; qui κωρυτεύφων, dicitur, ob vim suam, cuncta vegetantem, id vide, κωρυτόκος, puerpera, mater; ex κῦρος, & τίκτω, quæ vide.

Κωρύτρης, ου, ὁ, ἡ, juvencularum nutritor: à κῦρη, pro κόρη, juvencula, quod à κορέω, & τρέφω, alo.

Κωρωσία, ας, ἡ, custodia: vox origine Latina.

Κῦφα, pro κύφως, leviter, adv. à κῦφος, levis.

Κυφαγωγός, leve onus ferens; Xen. de re equ. à κοῦφος & ἀγωγός, &c. Vide.

Κυφίζουσιν, accus. sing. f. g. præs. part. act. à

Κυφίζω, levo, elevo, sublevo, imperf. ἐκύφιζον. f. ἴσω. p. κεκύφικα. a. 1. ἐκύφισα. à

ΚΟΥΦΟΣ, ου, levis, facilis, inanis, hinc κούφως, adv. leviter, κουφότερος ☉, compar. levior: κουφίω & κουφίζω, levo, sublevo.

Κυφίζω, levo, elevo, sublevo, &c. Item, levo, i. e. erigo afflictum, & consolor; item, exonero, &c. Unde verbalia, κούφισμα, τὸ, levamen, sublevamentum, allevamentum; & κουφισμός, οῦ, ὁ, levatio, sublevatio, &c. Omnia, à Th. præced. Κῦφος; unde etiam adv. κούφως, leviter. ut apud Thuc. l. 4. ἀνδρεῖοι τὰ κούφως ἐπιδεδρομότες, leviter armati; sic, κούφως φέρειν, levi er, medicè, vel, moderatè ferre; item, κούφως, leviter, i. e. temerariè; sic, κουφίζω, levo, allevo; & κουφότης, levitas; cui opponitur βαρύτης, gravitas, apud Theoph. &c. Ab eod. Th.

Κουφολογέω ☉, qui levis est in verbis; unde κουφολογία, verba levia, levitas verborum, &c. à κοῦφος ☉, & λέγω ☉; item, κουφόνους ☉, vel, κουφόνους, levi mente prædituς; ut κουφόνους ἔφατσε, apud Soph. in Antig. dicuntur, quoniam, amantium mens levis est & inconstans; ex γόος ☉, & κοῦφος; sic, κουφόνους ☉, qui levi est desilo, & agili tergo; Athen. l. 14. ex κοῦφος ☉ & νῶτον ☉, &c. V.

Κυφίσκος ☉, levibus σκόλοψι instructus, & onustus; Hesych. exp. ὁ βαστάζων τὴν παντοπώλιαν, &c. Ex κοῦφος ☉ & σκόλοψ, τὸ, V.

ΚΟΦΙΝΟΣ, ου, ὁ, COPHINUS, corbis, vas vimineum. Hinc forte Angl. Coffin.

Κοχλάζω, ebullio; ut κοχλάζει, id vide; item, κοχλακώδης, siliceus; Theophr. Hist. Pl. l. 9. c. 10. à Th. seq. κόχλαξ, idem quod, κάχληξ, & χάλιξ; unde κόχλακες, & κάχλακες; seu, χάλικες; i. e. λίθακες ἐν τοῖς ὕδασι, si. ices, glarea, lapides, qui leguntur in fluminibus; vel, lapilli, perpetuâ in aquis volutatione, attriti, quales in fluminum ripis, & maris littoribus, undarum agitatione æstúq; reperiuntur ejecti; unde, κόχλαξ, exp. calculus marinus, vel, littorius; aliis, silex, &c.

ΚΟΎΧΑΞ, ακ ☉, ὁ, calculus, lapillus.

Κοχλιέριον, ου, τὸ, COCHLEARE: à κόχλος, gyro.

Κοχλίας, ου, ὁ, COCHLEA. gen. p. κοχλιῶν, ab eodem Th.

Κοχλίδιον, & κοχλίς, conchula, cochleola, parva concha seu, cochlea, &c. Item, κοχλιώδης, cochleæ speciem gerens, cochleæ similis; quidam exp. tortilis, tortuosus; à præced. κοχλίας, vel seq. κόχλος ☉; quæ vide.

Κόχλος ☉, ου, ὁ, concha. Angl. a Cockle. à

ΚΟΧΑ'Ω, gyro, roto. Hinc κόχλος ☉, concha, κοχλίας, ου, ὁ, idem: κοχλιδιον, cochleare.

ΚΟ'ΧΟΣ, ου, ὁ, humor abundè fluens.

Κοχύδιον, Ion. pro ἐκχύδιον, imperf. verbi κοχύδω, superfundo: à præced.

Κοχύσκιον, stillabat, 3. sing. imperf. Ion. pro ἐκίσκιον, per Epenth. τῦ εαι. verbi κοχίω, magnâ cum copiâ defluo. Them. κόχος, quod vide.

ΚΟΧΩ'ΝΗ, ης, ἡ, &

Κόχωνον, ου, τὸ, coxendicis commissura.

Κόψας, φή ☉, a. 1. part. & Κόψαν, Ion. pro ἔκοψεν, 3. sing. a. 1. act. à κόπτω, scindo. f. ψω. κέκοφθαι, a. 1. inf. m.

ΚΟ'ΨΙΜΟΣ, ου, ἡ, arbor mespilo similis.

ΚΟ'ΨΙΧΟΣ, seu κόψιχος ☉, ου, ὁ, avis quædam, merula: idem quod κόσσυφος ☉.

Κράαιον, pro κρᾶτον, vel κρῆνη, a. 1. imperat. verbi κραίνω, perficio. f. κρανῶ, a. 1. act. ἔκρανα. Att. ἔκηνα. hinc a. 1. imperat. κρῆνον & κρῆνιον.

Κράατ', pro κράατα, nom. pl. à κράας, ατος ☉, τὸ, caput. Th. κάρηνον, idem.

ΚΡΑ'ΒΑΤΟΣ, seu κράββατος, ου, ὁ, GRABATUS, lectus humilis. q. à κάρη & βάω.

Κράγη, κράζων, vel κράγων, piscis è squillarum genere.

Κραγεῖς, clamatus, a. 2. part. pass. κραγῆναι. a. 2. inf. pass. verbi κράζω, clamo. f. ξω. a. 2. act. ἔκραγον. a. 2. pass. ἐκράγην.

Κραγίστης, ου, ὁ, vociferator, clamator. Th. κράζω, clamo. p. m. κέκραγα.

Κράδιον, ου, τὸ, folium ficulnum, Poll. Sic, κράδελος, rami ficulni; & κραδαλὲς, ῆ, ὁ, vibratili qui facilè concutitur, seu quassatur; Eustath. item, κραδάω, cradatione infestor; de ficu morbo infestata dicitur; nam morbus ille κράδη ☉, dicitur; Theophr. Item, vibro, concutio, quatio; quæ significatio, indè, manasse videtur, quòd κράδη, interdum pro folio accipitur; cujus natura est, facilè concuti, seu, agitari à vento; ut Il. ν, ὀξὺ δόρυ κραδάων, acutam vibrans hastam, &c. Sic, κραδαίνω, idem quod κραδάω, ex eoque factum, (sicut ὁρμαίνω, ex ὁρμάω, teste Eust.) vibro, crispo; concutio, cum tremore commoveo, ut fit in terræ motibus, in pass. κραδαίνομαι, metu concutior, tremisco, horrore quatior; ut, apud Plut. de Cicerone, κραδαινόμενον τὸ σῶμα, ἢ πῶς φασιν ἐσήκουσε, corpore præ metu vibrante, & voce interrupta; item, κραδάω, idem quod κραδαίνω, vibro, quatio, concutio; Hesych. Omnia à seq. Th. κράδη, V.

ΚΡΑ'ΔΗ, ης, ἡ, ramus ficulnus, folium; ficus sylvestris. q. à κλάδος, λ in ρ mutatâ. Hinc κράδ ☉, ης, ἡ, idem: κραδάω, & κραδαίνω, vibro, crispo.

Κραδηφορία, ας, ἡ. gestatio ramorum, propriè ficulnorum: à κράδη, quod vide; & φέρω, fero.

Κραδίας, ας, ἡ, cor, pro καρδία, per Metathesin. sic

Κραδίη, ης, ἡ, cor, Ion. pro præced.

Κραδίλιον, accus. præced.

Κραδίων, ου, ὁ, est etiam vitium, seu, morbus in ficu; Theophr. Hist. Pl. l. 4. c. 6. Vide Th. κράδη.

Κραδοφάγος, qui ficus comedit, ut ficulnis ramis, foliisve victitat; Hesych. Unde κραδοφάγοι nominantur homines rustici, & qui ex rebus vilibus quæstum faciunt; Eust. à κράδη vel, κράδος, & φάγω, vide.

ΚΡΑ'ΖΩ, clamo, CROCIO. imperf. ἔκραζον. f. ι. κράξω, a. 1. ἔκραξα, & per redupl. ἐκέκραξα, paulò post fut. κεκράξομαι. p. m. κέκραγα, hinc per Epenth. τῦ υ, κραυγή, clamor. κραυγάζω, clamo: & hinc Angl. Crack & Crash.

Κραδεῖς, ῆσι ☉, a. 1. part. pass. à κεράννυμι, misceo. f. κερῶ, & per Syncop. κρῶ, perf. pass. κέκραμαι. a. 1. pass. ἐκράθην.

Κραθῆναι, vinci, per Syncop. pro κρανθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi κραίνω, f. ὁσω, vinco. Th. κράτος, ro, robur.

Κραιαίνω, idem quod κράνω, efficio, &c. Unde κραιαίνομαι, efficior, perficior, &c. Od. o. à seq. Th. κραίνω, V.

ΚΡΑΙ'ΝΩ, perficio, effectum reddo, CREO: f. ὁσω. Hinc κραντήρ, ῆρ ☉, ὁ, effector: κράντωρ, ορ ☉, ὁ, rex, princeps.

Κραιπάγω, ῶ, crapulam sentio, dolore capitis laboro ex nimio potu; ut apud Plat. in Symp. κραιπαγῶν ἐπὶ τὴν τοῦ πατρικὰς, gravedinem adhuc sentiens ex compotatione pridiana: Item desipio, seu deliro per crapulam, vino dementor; à seq. Th. κραιπάλη; V.

ΚΡΑΙΠΑ'ΛΗ, ης, ἡ, CRAPULA, commessatio: hinc κραιπαλίζω, crapulor: q. ex κάρη, τὸ, caput, & πάλ ☉, agitatio, quod à πάλλω, vibro: p. m. πέπαλα.

Κραιπαλίζω, f. ἰσω, crapulor: vide in præcedente.

Κραιπαλόκωμος ☉, qui ebrius & gravatus vino, comessatur & baccatur; Athenæus, in Ran. à κραιπάλη, & κῶμος, &c. V.

Κραιπαλώδης, obnoxius crapulæ; seu usque ad crapulam potans; Suid. à Th. κραιπάλη; V.

Κραιπνὰ, velociter, adverb. pro κραιπνῶς: à

ΚΡΑΙΠ'ΝΟΣ, ῆ, velox, celer.

Κραιπνόωντ ☉, velociter concitatus; seu celeritate incitatus, celer, &c. à præced. Th. κραιπνὸς, & Them. Ζέω, Ζέομαι, unde Ζέσις, Ζέσιμος; quæ vide, & pro iis insuper, σύω, σώμαι, &c.

ΚΡΑΙ'ΡΑ, ας, ἡ, caput: q. à κάρη & aliquando idem est quod κέρατα, antenna.

Κράκτης, ου, ὁ, clamator, clamosus; Plut. in Polit. præc. & κρακτὴς, clamosus; utrumque, à κράζω, κράζομαι, &c. vide.

Κράλλε, rex, κράλλινα, regina.

Κρᾶμα, ατ ☉, τὸ, mixtura, mixtum: peculiariter vinum aquâ mixtum. Th. κεράννυμι, misceo.

Κρᾶμβεῖον, Siculi sic appellant τὸ κώνειον; i. e. cicuta; ut tradit Erotian. in suo Lex. a seq. Th. κράμβη; V.

ΚΡΑ'ΜΒΗ, ης, ἡ, brassica, caulis, CRAMBE, gen. plur. κραμβέων, q. à κάρη, quia capitata: vel per Sync. pro κεκραμβάλη vel κορυμβάλη: quod vide.

Κραμβίδιον, ου, τὸ, pro decocto brassicæ, accipit Gal. apud Hippocr. Item κράμβιον, ου, τὸ, pro Th. κράμβη, apud Poll. id vide.

Κραμβόω ☉, tostus, assus, siccus; apud Athen. l. 9. à Th. κραμβὸς; V.

ΚΡΑ'ΜΒΟΣ, ου, aridus, torridus; & Subst. vitium in uvis ex adustione: ex κάω, uro.

Κραμβοφάγος, ου, ὁ, ἡ, nom. Ranæ: ex κράμβη, brassica, & φάγω, comedo.

Κράνα, ας, Dor. pro κρήνη, ης, ἡ, fons: hinc κρανίδες, ων, ταὶ, Dor. pro κρηνίδες, αι, αἱ, fontium Deæ, quæ & Naiades, & Nympæ vocantur: etiam κρανίδες, dictæ pro κρηνίδες.

Κρανάπτω ☉, asperum solum habens; à seq. κράναος & πίδον, &c. V.

Κρανάος, ᾶ, ὁ, asper: Item sterilis, à κράνον, τὸ, caput, vertex, summitas, &c. vide seq. κράνον.

Κρανίς, ῦ, asper, sterilis, montanus: à κράνιον, vertex, caput.

Κρανίδιον, absolutum iri pro κρανεῖδιον, verbi κραίνω, perficio, f. κρανῶ, f. 2. m. κρανῶμαι, f. 2. inf. m. κρανεῖδιαι, & Dialysi Poet. seu Ion. κρανίδιαι.

ΚΡΑΝΕΙ'Α, ας, ἡ, CORNUS, arbor: à κράνον, quia capitatum fructum fert.

Κρανείδιαι, gen. pl. Dor. pro κρανείδων, Νύμφαι κρηνίδες. Th. κρήνη, fons.

Κράνειον, ου, τὸ, galea: à κράνον, quia capitis tegumentum.

Κράνεος ☉, & κράνιος, ου, ὁ, corneus, ex corno, à Th. κρανεία; V.

Κράνιον, ου, τὸ, CRANIUM, calvaria, caput, poculi genus. Them. κάρηνον, caput.

Κράνον, ου, τὸ, caput: &

Κράνος ☉, ου, τὸ, galea, ab eod.

Κρανοκολάπτης, ου, ὁ, & κρανοκλάπτον, τὸ, genus phalangii, bestiolæ lucernis advolitanti non dissimile, phalangium quoddam, ita dictum, quòd si in aliquem irruat, caput ejus petit; à κράνον, & κολάπτω; V.

Κρανοποιὸς, galearum opifex; Poll. l. 1. ex κράνος, & ποιέω; V.

Κράντωρ, regina: Item persectrix, ex Epigr. Item Κραντὴρ, ῆρος, ὁ, effector, qui effici; vel perficit; sed κραντῆρες, peculiariter dicti sunt dentes, qui à Latinis genuini vocati sunt, & maxillares, unde Ζάω, Ζάομαι; quæ vide, & pro iis insuper, σύω, σώμαι, &c.

Κραπληρῶν τὴν ἐλπίδα: Aristot. Hist. An. l. 2. Sed ponitur & simpliciter, pro dentibus, apud Nicand. in Ther. Sic κρηπλήριον, qui efficiunt, Hesych. Item

Κράντωρ, ορ ☉, ὁ, rex princeps, &c. omnia à Them. κραίνω, efficio, perficio: Item, regno impero, &c. V.

Κράξας, ασ ☉, a. 1. part. act. à κράζω, clamo. f. κράξω. p. m. κέκραγα.

Κράος, κρατὸς, ὁ, vel τὸ, vel κράας, κράατος, ὁ, vel τὸ, caput. Them. κάρηνον, idem.

Κρᾶσις, ως, ἡ, CRASIS, mixtura, temperamentum. Themate, κεράννυμι, misceo.

Κράσπεδον, ου, τὸ, fimbria: q. à κράνη, πέδη, quia miscetur velut solo, deorsum pendens: q. à κρεμάμαι, pendeo, & πεδίον, solum. Hinc ducamus Angl. to grasp; i. e. circuire ut fimbria, à præced.

Κρασπίδιον, ου, τὸ, idem quod κραβδίς, Poll. l. 6. c. 13. quodlibet scil. ex f. ceris veruum; undè neut. pl. κραβδία, idem quod præced. κραβδίαι, lapides scil. quibus imponuntur verua, dum carnes iis infixæ torrentur; nunc autem, ex ferro communiter parantur; ab eod. Th. cum præced. V.

Κρατέω, ῶ, teneo, apprehendo; fortiter impero, f. ήσω, a. 1. ἐκράτησα, a. 1. imperat. κράτησον, ήτω. a. 1. sub. κρατήσω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. κρατῆσαι, a. 1. part. κρατήσας, ήσ ☉, perf. act κεκράτηκα. perf. inf. act. κεκρατηκέναι, cum gen. fieri compotem: imperf. pass. ἐκρατεύμην, ἐμέλλω, 3. pl. ἔστην, ἔντο, verf. pass. κεκράτημαι, & in 3. pl. κεκράτηνται. Th. κράτος, robur.

Κρατηθείς, a. 1. part. pass. præced.

Κράτηρ, & Ion. κρητὴρ, ῆρ ☉, ὁ, CRATER: à κεράννυμι, misceo.

Κρατῆρες, pro ἐπῆρες: ut κρατῆρες πλοῖοι, Herodot. in Urania, navis instructa, & parata; ex κράτος, & ἴρατος: unde ἴρατία, &c. vi, à quibus varia sunt compositæ

posita in ἧπαρ, desinentia.

Κρατηρίζω, compoto, Eustath. à præced.

Κρατήρ, ῆρος, ὁ, vi. Item Κρᾶθηρον, parva crater, seu parvus crater apud Hippocr. sed exp. etiam ὄπισθεν, ab Hesychio; est diminut. (ut etiam κρατηρίσκος) ab eod. κρᾶθρ, cratera, vas, scil. in quo miscetur vinum, &c. V. apud Poll. etiam docetur κρᾶθηρον, quoque vocari receptaculum illud fœni, quod solet supra præsepe ædificari; sed legendum videtur κρατήριον; quod vide supra, suo loco.

Κρᾶθις, κρᾶθι, 2 & 3, sing. præs. sub. κρατῆσαι, 2. sing. f. 1. ind. act. κρᾶθῆσαι, 3. plur. a. 1. sub. act. verbi κρᾶθίω, quod vide.

Κρᾶσαι, a. 1. ir. f. act. κράσιμον, a. 1. imperat. &c. vide in κρατέω.

Κρατιστιμαχος, ου, ὁ, ἡ, qui victoriam in præliis obtinet: ex κρατέω, & μάχομαι, pugno.

Κρατιστιππος, ου, ὁ, ἡ, qui vicit equis: ὁ τοῖς ἵπποις κρατήσας.

Κρατιστόπους, οδος, ὁ, ἡ, qui pedibus, cursuque pedum vicit: ὁ τοῖς ποσὶ κρατήσας.

Κρατί, casu ti, dat. sing. à κάρη, κρατὸς, ὁ, vel τό. Th. κάρηνον, idem.

Κράτιστα, optime, præstantissimè, adv. à seu. κράτιστος: vi. unde etiam κρατιστεῖον, præstantissimus, seu optimus sum, præsto, antecello, &c.

Κράτιστος, η, ον, validissimus, a, um, præstantissimus, superl. grad. Th. κράτος, ους, τὸ, robur.

Κρᾶτος, ους, τὸ, & per Metath. κάρτος, robur, potentia, imperium. Hinc κρατερὸς, ὁ, validus: κράτιστος, fortissimus: κρατέω, impero, imperium obtineo: καρτερία, ἡ, ἠσω, tolero, patior: ἀκρᾶής, ὁ, ὁ, ἡ, impotens, incontinens: ἐγκρατὴς, ὁ, ὁ, ἡ, compos, rerum potens, ἐγκράτεια, continentia, temperantia, ἀκρασία, status seu forma Reipub. quæ gubernatur ab optimatibus: δημοκρατία, imperium populare: παγκρατὴς, ὁ, & ὁ, ἡ, παντοκράτωρ, ορος, omnipotens.

Κρᾶτος, capitis, genitiv. sing. à κάρη, ατὸς, ὁ, vel τό, caput. Them. κάρηνον, idem.

Κρατῶ, impero; quod vide.

Κρατώμαι, fimo; ut κρατώμαι πίστει, fidem habeo, vel præsto, & κρατώμαι τῇ πόλει, urbe potior, &c. Item κρατωῦμαι, victor, qui prævalet alteri, & victoriam, obtinet, Hesych. undè Κρατυπλεῖος κλισμὸς, apud Hippocr. cella ad retinendum: Item κρατυντὴρ, ῆρος, ὁ, firmandi, seu confirmandi, vim habens, &c. omnia à seq. κρατύω, validè mando, firmum reddo, sollido, &c. V.

Κρατύω, confirmo, munio: a κρατὺς, ὑος, fortis: à κράτος, robur.

Κρατυσμὸς, corroboratio, apud Hippocr. à præced. κρατύω: V.

Κραυγάζω, vociferor; vagio: f. άσω, p. κεκραύγασμαι, à κραυγὴ, clamor. Th. κέκραγα, clamo: f. ξω.

Κραυδάω, idem quod κραυγάζω, præced. & eod. vi. Item Κραύγασος, vociferator, clamator, & κραυγαστὴς, οῦ, ὁ, clamosus: Item κραυγίας, ου, ὁ, ut κραυγίας, equus qui clamore & strepitu terretur, Hesych. omnia ab illidem κραυγὴ, & κράζω; quæ vide.

Κραυγάνομαι, pro κραυγάζομαι, vagio, ut κραυγανώμενον, vel κραυγαζόμενον παιδίον, infantulus vagiens, apud Herodot. à κραυγάζω, & κραυάω; quæ vide.

Κραυγασίδης, ου, ὁ, nomen Ranæ: à

Κραυγὴ, ῆς, ἡ, clamor. Th. κράζω, præt. m. κέκραγα· undè per Piconalm. ᾶ υ, fit κραυγή.

Κραυγάω, ῶτρυμâ laboro: Item κραυγῶν, Hesychius esse dicit apum morbum, cum scil. vermes & araneas gignunt, à seq. Th. κραῦρος, torridus: Item strumâ, morbus scil. boves tentans, &c. vide.

Κραῦρος, ου, aridus, siccus: q. καύρος, à καίω, uro.

Κραυρότης, ητος, ἡ, ariditas, friabilitas; à præced. Th. κραῦρος, friabilis, rigidus, &c. V.

Κεράω, f. κεράσω, misceo, unde part. prat. pass. κεκραμένος, mixtus, temperatus, apud Gal. & Plut. Item a. 1. pass. ἐκεράσθη, Thuc. est per Sync. pro ἐκράθη; id vide.

Κρία, nomin. vel acc. pl. contractè pro κρίατα· à κρίας.

Κριάζα, ας, ἡ, fuscina, harpago: ex κρίας, & ἄγκα, captura.

Κρεαγεῖς, in Epigr. idem quod præced. κριάζα, & ab isd. V.

Κρεάδιον, ου, τὸ, caruncula, carnis frustum, seu tristullum; diminut. à Them. κρίας; V.

Κρεάδυμος, qui carnes distribuit; unde subst. κρεαδυμία, carnium distributio, visceratio, & verbum κρεαδυμεύω, carnes distribuo, &c. Luc. in Prometh. ex κρίας, & δέμω, tribuo; undè νομὴ, & νομὸς, ας, & δέμω, tribuo; undè νομὴ, & νομὸς, distributio, &c. V.

Κρέας, ατος, (Ion. κρέα, & Att. κρέ, ως,) τὸ, CARO: in pl. κρέατα, κρέαα, κρεῶν, gen. pl. κρεάτων, & κρεῶν. Inde κρεωπώλιον, macellum, taniena, κρεωπώλης, macellarius, lanio.

Κρεμβὸς, ὸν, ὁ, pulsatio, sonitus: est verbale, à Them. κρέμβω, id vide: unde etiam κρεμβῶ, adv. cum pulsu; Apollon.

Κρεμβώδης, ὸν, ὁ, ἡ, carnis capax, in Epigr. dicitur etiam κρεοδόχος, & utrumque idem quod κρεοδόχος, & ab isd. quod vide.

Κρεῖας, Poëticè dicitur, per Epenthesin τῶν, ι, pro seq. Th. κρέας, id V.

Κρείσσω, Dor. pro κρείττω, regina, præs. part. à κράω, impero: Poët. κρείω.

Κρεῖον, ου, τὸ, vas carnarium, ahenum: à κρέας, caro. Est & κρεῖον, acc. sing. à

Κρεῖος, ου, ὁ, nomen viri: q. à κράω, impero.

Κρείοντα, acc. sing. à Κρείων, οντος, ὁ, nomen viri: q. à κράω, impero.

Κρείοντα, nom. pl. n. g. κρείοντες, nom. pl. m. & f. g. &

Κρείουσιν, præstantioribus, dat. pl. à Κρείων, vel πίων, gen. ονος, ὁ, ἡ, præstantior, potentior, melior, & τὸ κρείσσον, comparat. ab ἀγαθὸς, bonus. Th. κράτος, ους, τὸ, robur.

Κρείττον, dat. pl. à

Κρείττων, ονος. Vide κρείσσων.

Κρειττωδυΐη, & κρείττωσι, inter vitia, seu morbos arborum sunt, species, seu causa defluvii acinorum; vel ut volunt alii, species roratitionis, aut sideralionis, in defloreseentibus vitibus roratio, &c. quod vitium, etiam ῥοιάδα, sive ῥοιάδα, vocat Theophr. apud quem Gaza πῶ κρείττωσιν, transfert exuperantium, à præced. κρείττων, vel κρείσσων; V.

Κρεῖσ, Poët. pro κρίω, impero: hinc

Κρεῖων, οντος, ὁ, regnator: à κράινω, impero. Elt &

Κρείων, ονος, ὁ, nomen propr.

Κρεῶν, Poët. pro κρεῶν, gen. pl. à κρέας, ατος, τὸ, caro.

Κρέκη, ἡ, Galen. apud Hippocr. significare ait odiosum sonum; estque ὀνοματοποιία, ἀντὶ τοῦ ἦχος μισητός: Item κρικολος, ab Hesych. exp. fletus, ploratus; utrumque à Th. κρίκω; V.

Κρεκτὸν, pectine rem radio pulso; pulso, item strepitum, seu stridulum edo sonum: f. ξω, p. κα. q. à κρέω, pulso: vel à sono factum: κρίκτω ἐτὸν, texere telam: hinc Angl. to creak, streak, creek, ibi quippe aquæ strepitum faciunt.

Κρεμάθρα, ἡ, vas pensile, aut storia pensilis, in qua reponuntur caseiaut aliæ opsoniorum reliquiæ; Aristoph. in Nub. Sic κρεμαστὴ, idem Scho. Aristoph. Item κρεμόμενος, & κρεμώνυμος, suspensus: Item activè, (in voce media) suspendo, & neutraliter etiam, pendeo; pro eo dicitur etiam κρέμαμαι, & κρέμομαι, suspensus sum, pendeo, &c. & Metaph. apud Aristot. Rhet. 3. ἡ μὴ κρέμῃ ἡ διάνοια, ne suspendatur cogitatio, &c. omnia à Th. κρεμάω; V.

Κρεμάσσασθαι, a. 1, inf. m. à κρέμαμαι. Th. κρεμάω, suspendo: a. 1. part. κρεμάσας, ασα.

Κρεμαδεὶς, ἐντος, a. 1. part. pass. κρεμασθῆ, 3. sing. a. 1. sub. pass. κρεμασθῶμεν, a. 1. inf. pass. à κρεμάω.

Κρεμασία, ας, ἡ, suspensio, verbale, ab eod. Th. κρεμάω, undè etiam κρεμαστὴ, vide in κρεμάθρα.

Κρεμαστὴρ, ῆρος, ὁ, qui suspendit: &

Κρεμαστηλιος, ὁ, ἡ, pensilis: &

Κρεμαστὸς, ὴ, idem: omnia à seq.

Κρεμάστρα, ας, id undè aliquid pendet: Item appendix, &c. Item pensile σκεύασμα, &c. idem quod κρεμάθρα, & ab eod. seq.

ΚΡΕΜΑΩ, ῶ, κρεμάσω, & κρεμάσομαι, suspendo, f. άσω, a. 1. ἐκρέμασα, præs. pass. κρέμαμαι, σαι, ται, pendeo, suspendor: part. κρεμάμενος, pendens: a. 1. pass. ἐκρεμάσθην, a. 1. sub. pass. κρεμασθῶ, a. 1. part. κρεμασθείς.

Κρεμβοδιάζειν, & κρεμβοδίζειν, Hermippus comicus vocat crembalis pulsare: Item κρεμβοδιασμὸς, ῦ, ὁ, crembali pertitus qui crembalum insonare novit, vel solet; at κρεμβοδιαυλὸς, ου, ὁ, ἡ, est strepitus, seu sonus qui excitatur, à crembalum pulsantibus, apud Hom. hymno in Apoll. Omnia à seq. Them κρέμβω, crepitacli genus, quod digitis agitatum edit strepitum, vel sonitum; In strumentum erat paratum ex acie, quod ore artificiosè retentum, agitata digito ligula ipsius, perstrepit, singulà sonorum diversitate figurante; Athen. l. 14. &c. V.

KPEˊM.

ΚΡΕΜΒΑΛΟΝ, ου, τὸ, CREMBALUM, crepitaculum.

Κρεμάω, & κρέμημι, suspendo, &c. idem quod Th. κρημάω; vi. Item κρεμάω, κρεμάσω, & κρεμῶ, κρεμόμην, &c. idem cum, & pro κρεμάω, κρεμόμην; quæ vide.

ΚΡΕΜΤΣ, quidam piscis: V. Athen. lib. 7. cap. 15.

Κρεξ, κρεκὸς, ἡ, CREX, avis pugnax: eadem & κρίκας, à κρίκω, sono: est & κρὴξ, capillus.

Κρῖσσα, ας, ἀ, Dor. pro Κρίνσσα, ης, ἡ, Nymphæ nomen proprium, CRESSA: vel Regina.

Κρεοκάκκαβος, ου, ὁ, edulium ex carnibus minutim concisis, & cum sanguine, arvina & dulci jure conditanea concinnatis; Athen. l. 9. ex κρέας, & κακκάβη, &c. V.

Κρεοσκόπομαι, carnium motio putrefacti, Plut. ex κρέας, & σκέπω, putrefactio; undè passiv. σκέπομαι, putrefio, &c. vide.

Κρεοσκοπικὸς, carnium apparatio, ratio apparandarum carnium, Athen. l. 12. ex κρέας, & σκέπω, unde σκοπιάζω, & σκοπιασία, &c. V.

Κρεουργία, & κρεουργῶ, excarnifico, dilanio, lanii more concido, lanius sum, carnes concido frustulatim, &c. Item Κρεουργία, carnium ejusmodi concisio, laniatus visceratio, &c. Utrumque à seq. κρεουργὸς; id V.

Κρεουργόδην, adv. in parva frusta dissectum: à κρεουργὸς, lanius: quod à κρέας, caro, & ἔργον, opus.

Κρέοντες, præstantiores, nom. pl. gen. pl. κρειοντων· à

Κρέοντων, Dor. vel Ion. pro κρειόντων, præstantior. Th. κράτος, robur.

Κρεύλλιον, ου, τὸ, caruncula, &c. idem quod κρεάδιον; id V.

Κρεωδαισία, carnium, in frusta concisarum, distributio, visceratio; Item κρεοδαίτης, ου, ὁ, carnium in frusta concisarum distributor; ex κρέας, & δαίω, divido, &c. V.

Κρέω, impero, regno, Poët. κρείω.

Κρεώδης, ους, ὁ, ἡ, ὴ, carnosus; undè κρεώδης ὑμὴν, ὁ, ἡ, i. e. ὁ σαρκώδη ὑσίαν, à Th. κρέας; V.

Κρεωδοσία, ἡ, carnium datio, seu, distributio, visceratio: Item κρεωδότης, ου, ὁ, carnium dator, seu distributor, &c. Suid. ex κρέας, & δίδωμι, unde δόσις, & δότης, &c. vi. Sic κρεωδόχος, & κρεοδόχος, ad recipiendas, & asservandas carnes factus; ut κρεωδόχον ἀγγεῖον, &c. à κρέας, & δέχομαι, vel Ionicè δέκομαι, undè δοχὸς, &c. vi. Item κρεωκοπίον, carnes seco; Æschyl. ex κρέας, & κόπτω, undè κοπὶς, &c. vi. Sic etiam κρεωνομία, ας, ἡ, carnium divisio; idem quod κρεαδυμία; id vide. Item κρεωπωλικὸς, ad lanium, seu carnium venditorem pertinens; ut κρεωπωλικὴ τραπέζα, Plut. vide seq.

Κρέων, οντος, ὁ, Rex: à κράω, impero: hinc κρέουσα, Regina.

Κρεωπώλης, ου, ὁ, lanio: &

Κρεωπώλιον, ου, τὸ, macellum, laniena: à κρέας, caro, & πωλέω, vendo.

Κρεωστάθμη, ἡ, statera in qua carnes appenduntur, ex κρέας, & στάθμη, V.

Κρεωφαγία, carnes voro, & κρεωφαγία, carnium voratio, seu voratus; &c. Plur. in præc. sang. utrumque à seq. vide.

Κρεωφάγος, ου, ὁ, ἡ, qui carnes edit: ex κρέας, caro, & φάγω, edo.

ΚΡΗΊΤΟΣ, ου, bonus, placitus, jucundus: q. κηδήδιτος, cordi jucundum, undè κηφίδιον, & per Sync. κρήδιον, & δ in γ, mutato κῆδος.

ΚΡΗΔΕΜΝΟΝ, ου, τὸ, capitis ligamentum, vitta, item pinnæ murorum: item vasis operculum, q. κεφήδεμνον, ex κάρα, caput, & δέω, ligo.

Κρήνατε, perficite, a. pl. &

Κρήνον, perfice, a. sing. a. 1. imperat. act. κρῆναι, a. 1. inf. act. verbi κραίνω, perficio, f. κρανῶ, a. 1. ἔκρηνα, à quo a. 1. imperat. κρῆνον, Poët. Pleonast. tanq. à κραίνω.

Κρηβέλδας, α, ὁ, Dor. pro Κριβέλδης, ου, ὁ, τῶν Κρηθίων παῖς Αἴσων, Crethei filius Æson.

Κρήθεν, adv. à capite: ex κρᾶς, ατὸς, caput. Th. κάρηνον, idem.

ΚΡΗΘΜΟΝ, ου, τὸ, herbæ genus.

Κρήθων, ὁ, CRETHON, nom. propr.

Κρίδιον, placenta quæ carnes immittas habet: à κρέας & κρῖς, caro.

Κρημνάω, & κρήμνημι, præcipito, præs. infinitiv. κρημνάτην· part. κρημνὰς, ἀντος· &

Κρήμνη, præcipita, per Apoc pro κρήμνισι, præs. imperat. verbi κρήμνημι, imperf. ἐκρήμνων, ης, ε· ita ut κρήμνη, posit esse imperf. Ion. Them. κρημνὸς, præcipitium.

Κρήμνασμαι, pendeo, suspensus sum; à κρημνὸς; V.

Κρημνηγορέω, verba ardua & grandia fundito, à κρημνὸς, & ἀγορέω, &c. V.

Κρημνίζω, præcipito: à

ΚΡΗΜΝΟΣ, ου, ὁ, præcipitium: q. κεφαλόγυος, id est, pendens locus, à κρεμάω, suspendo.

Κρημνοβάτης, qui per præcipitia, & loca prærupta ambulat, ut illi qui muros ascendunt seu ascendunt, sed dicitur etiam, de funambulis, & Petauristis, scribitur etiam κρημνοβάτης, à κρημνὸς, & βαίνω, fut. βήσομαι, unde βατὴς, &c. V. Item κρημνοκρηπὶς, qui verbis præruptis, & arduis gloriatur; Suid. à κρημνὸς, & κρηπὶς, &c. V.

Κρημνώδης, ους, ὁ, ἡ, præruptus, arduus: à κρημνὸς.

Κρημνώρεα, præcipitium montis; seu prærupta montis pars; à κρημνὸς, & ὄρος, Dor. pro ὄρος, ους, V.

Κρῆναι, a. 1. infinitiv. activ. κρῆνον, perfice a. 1. imperat. act. verbi κραίνω; quod vide.

Κρηναῖος, ὁ, ἡ, fontanus, ut κρηναῖον ὕδωρ, apud Athen. l. 2. Item Κρηναῖον ἱδρωμα, edulium τῇ κράσει, atque temperie celebre, vel frigidum, instar aquæ fontanæ; ex Gal. & Aët. à Them. seq. κρήνη; V.

Κρηνάων, gen. pl. Æol. pro κρηνῶν· à seq.

ΚΡΗ'ΝΗ, ης, ἡ, fons: q. à κεάω, κεάδω, misceo, & per Sync. κρῶ.

Κρήνιος, ιδος, ἡ, fonticulus; diminut. à præced. Th. κρήνη; V.

Κρηνοφύλαξ, fontis custos, Hesych. undè Κρηνοφυλάκιον, fontis custodia, seu munus custodiendi, & curandi fontis: Poll. l. 8. à κρήνη, & φύλαξ; V.

Κρηπιδοποιὸς, qui crepidas conficit, crepidarius sutor, Athen. l. 13. à seq. Th. κρηπὶς, & ποιέω. Item κρηπιδοπώλης, crepidarum, seu crepidularum venditor, &c. ab eod. Th. κρηπὶς, & πωλέω, unde πώλης, &c. V.

Κρηπιδώμα, ατος, fundo, fundamentum jacio: I em crepidas, seu crepidis induo, undè κρηπιδώμενος, crepidis indutus, crepidatus, apud Plut. in Aporh.

ΚΡΗΠΙΣ, ῖδος, ἡ, CREPIDA, basis fundamentum: q. à κρεμῶ & ποῦς, ut sit pes, qui aliquid sustinet supra se pendens.

Κρῆς, Doricè pro κρᾶς, ατὸς, τὸ, caro.

Κρὴς, πτὸς, ὁ, CRES, Cretensis: ὁι Κρῆτες, Cretenses: &

Κρῆσσα, ης, ἡ, Cretensis fœm. &

Κρητίζειν, Cretissare. Cretenses imitari.

ΚΡΗΣΕ'ΡΑ, ας, ἡ, cribrum seu lineus saccus per quem aliquid colatur. Ducamus à κρίνω, secerno.

Κρήσκης, ου, ὁ, nomen viri. Lat. Crescens.

Κρησφύγετον, ου, τὸ, asylum, refugium: q. à Κρὴς, Cretensis, sc. Minois, & φεύγω.

Κρησφύγιον, præsidium, munitio subsidiaria; apud Herodot. & Luc. propriè, & secundum Etymor. sic dicebatur refugium quod habebant, qui Minoem κτῆται, i. e. cretensem, legum latorem fugiebant, teste Etym. & Eust. vide præced.

Κρήτη, ης, ἡ, CRETA: nomen Insulæ. Undè Κρῆτες.

Κρήθιον, τὸ; idem quod κρήθεμον; id vide.

Κρηπὶς, ῖδος, gen. sing. κρηπῖδος, dat. pl. à κρηπὶς, Ion. pro κρηπὶδ, ῖδος, ὁ, crater. Th. κεράννυμι, f. άσω, misceo.

Κρῆς, contract. ex κρεῶδι, ῆτος, ἡ, hordeum. Alii per Apoc. pro κρέμνον, dici volunt.

Κριαδάω, rideo. Hesych. q. κῆες ἀδεῖν, cordi placere.

Κριβανίτης, & κριβανωτὸς, testuaceus, in testa coctus, &c. Item κριβανίτης, clibanus, idem quod ab & pro Th. κλίβανος, id V.

Κρίβδιον, ου, τὸ, parvus aries, Hesych. diminut. à Th. κρίδε, id V.

Κρίγω, Ion. pro ῥίγω, 3. sing. a. 2. verbi κρίζω, stridco.

Κρεγμὸς, ῦ, ὁ, & κρυγὴ, ῆς, ἡ, stridor: à

ΚΡΙ'ΖΩ, stridco, stridorem edo: f. ξω. p. κα. præt. m. κέκριγα· à sono fictitium.

Κριθαιόδης, ου, ὁ, hordeaceus; vel genus hordei; ut κριθαίαις πυροῖς, triticum hordeacei generis, seu hordeago, apud Theophr. Hist. Pl. l. 8. c. 2. Item κριθᾶν, seu κριθάσαι, laborare, dicitur equus, cum ex itinere, aut cursu, adhuc anhelabundus, hordeum devorarit, indeque cruditate vexari cœperit: Hippiatr. l. 1. Item Κριθίδιον, & κριθάδιον, est hordeo saturor, vel é nimio hordei pastu lasciviere, significat: Item Κριθίδιον, ου, τὸ, hordeolum, seu hordei granulum.

nullum, Athen. l. 5. &c. omnia à Th. κρίδη, &c. vi. à quo etiam κριδίασις, morosus ille equorum, de quo in κριτικὸς; q. d. hordeatio: V.

Κρίθεν, Bœot. Syncop. pro ἐκριθικὴ, alii ab aliis separati sunt, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi κρίνω, secerno.

ΚΡΙΘΗ, ῆς, ἡ, hordeum: κρίθινος, η, ον, hordeaceus, κριθώδης, ες, ὁ, ἡ, idem.

Κριθολογέω, a. 1. inf. pass. κριθολογήσομαι, f. 1. ind. pass. à κρίνω, judico, decerno.

Κριθολόγος, qui hordeum colligit, à κρίθη, & λέγω, colligo: Item Κριθοφάγος, hordei comestor, qui hordeo vivitat; unde κριθοφαγία, hordei comestio, pœna militaris, apud Polyb. à κρίθη, & φάγω, unde φάγος, &c. vi. Item Κριθοφόρος, hordeum ferens, seu hordei ferax, à κρίθη, & φέρω, unde φόρος, &c. V.

Κρίθινος, η, hordeaceus: à κρίθη, hordeum.

Κριθώδης, ες, ὁ, ἡ, idem, & ab eodem Them.

Κρίθων, gen. pl. à κρίθη; quod vide.

Κρίκνει, resonuit, stri lebat, vel est perf. Ion. pro κέκρικε, verbi κρίζω, stridco, ῶ, σω, & ξω, vel est a. 2. Ion. & Poët. pro ἔκριγον, 1s, e. Si cum sensu conveniret, posset etiam esse perf. Ion. verbi κρίνω, discerno.

Κρικάλιον, parvus circulus, diminut. à seq. κρίκος, circulus; vi. Unde etiam κρικίνη, ἄδος, annulo trajicio, & insibulo, à quo verbale Κρικωτὸς, annulatus, vel annulis consertus; ut κρικωτὸς θώραξ, (qui & ἁλυσιδωτὸς, & ἀγκυλωτὸς,) lorica conserta annulis seu hamis; omnia à Th. κίρκος, & per Metath. κέλκω, &c. V.

Κρίκος, idem quod κίρκος, circus, annulus.

Κρίμα, vel κρῖμα, ατος, τὸ, judicium, pœna, damnatio, vindicta: τὰ κρίματα, lites: inde Lat. CRIMEN, & Anglicè a Crime, quia ob crimen aliquis judicatur & damnatur. Th. κρίνω, judico.

Κρεμνίτης πλακοῦς, placenta è farina crassiùs molita, seu è crassioribus farinæ fructulis, quæ à mola bene contusa, & contrita non sunt; Athen. l. 14. à seq. Th. κρέμνον: V.

ΚΡΙ'ΜΝΟΝ, ου, τὸ, farina crassior, mica.

Κρεμνώδης ὕδωρ, apud Medicos urina, cui innatant crassa quædam fructula, similia fructulis τῶν κρέμνων, i. e. farinæ crassioris, quæ per cribrum laxiora habent foramina, transmissa est, &c. à præced. Th. V.

Κρῖναι, a. 1. inf. κρίνας, a. 1. part. act. à κρίνω.

Κρινάμενος, qui delegit, a. 1. part. m. κρίνασθαι, 3. pl. a. 1. m. κρῖναι, a. 1. inf. act. verbi κρίνω, quod vide.

Κρίνη, 3. sing. imperf. Ion. pro ἔκρινε; κρίνετε, 2. pl. imperat. præs. ejusdem verbi.

Κρίνιωσι, Poët. pro κρίνωσι, 3. pl. præs. sub. verbi κρίνω.

ΚΡΙ'ΝΟΝ, ου, τὸ, lilium: dicitur & κρίνος, ου, ὁ, τὸ, lilium: est & Κρίνον, judicavi, imperf. vel a. 2. Ion. κρῖνον, a. 1. imperat. act. verbi κρίνω, judico.

ΚΡΙ'ΝΩ, judico, CERNO, discerno, sentio, accuso, examino, punio, culpo, condemno, f. κρινῶ, a. 1. ἔκρινα, a. 1. imperat. κρῖνον, ἄτω, a. 1. inf. act. κρῖναι, a. 1. part. κρίνας, ασ, ασα, ας, ἀντος, ασης, ασῶν, ασι, ασσι, ασσῶν, ασσι, ασσιν, ασσῶν, ασσι, ασσιν, ασσῶν, ασσι, ασσιν

adſtringor, in glaciem coeo, &c. Eſt à Th. κρύος, id V.
Κρυσταλλίζω, inſtar cryſtalli ſplendeo: à κρύσταλλος.
Κρυσταλλινος, η, CRYSTALLINUS: & ΚΡΥ'ΣΤΑΛΛΟΣ, ος, ὁ, vel ἡ, glacies, gelu; item CRYSTALLUS lapis, q. κρύσταλλος, frigore contrahitur.
Κρυσταλλόπηκτος, glacie concretus; ut κρυσταλλόπηκτα φυσήματα, flatus glacie concreti, ſeu, flatus congelantes; Euryp. in Rheſo. a κρύσταλλος, ſive κρύσταλλον, τὸ, idem; & πηκτὸς, vide.
Κρύφα, latenter, clam, Dor. pro κρύφα, à κρύπτω, abſcondo. f. ψα, p. κέκρυφα.
Κρυφαῖος, αία, αῖον, Poët. idem ac κρύφιος, ία, ιον, occultus, a, um: ab eod.
Κρυφαδὸν, adv. clanculum: idem quod κρύφα, clam, V.
Κρυφῇ, occul'è, adv. à κρυφὸς, occultus. Th. κρύπτω, occulto.
Κρυφηδὸν, idem, & ab eod.
Κρύπτος, η, occultus, dat. pl. Ion. κρυφίοισι. κρύφιος, κρυφίης, occultè, clam. Th. κρύπτω, abſcondo. f. ψω.
Κρυφὸς, η, ὁ, Poët. aro κρύψις, εως, ἡ, occultatio, tenebræ, ab eod. Th.
Κρυφίνος, & κρυψίνους: qui animi ſui cogitata occulta tenet, nec ulli aperit; à κρυφὸς, vel κρύψις, utrumque à κρύπτω, & νόος, νῆς, &c. Vide.
Κρύψαι, celare, a. 1. inf. act. κρύψας, αι, & in f. g. κρύψασα, a. 1. part. act. &
Κρύψε, 3. ſing. a. 1. act. Ion. pro ἔκρυψε, κρύψης, 2. & 3. ſing. a. 1. ſub. act. verbi κρύπτω, occulto.
Κρύψις, εως, ἡ, occultatio, à 2. perf. perf. paſſ. ejuſd. verbi.
Κρυψίχολος, qui bilem celat & diſſimulat; (idem fere quod κλεψίχολος, bilem occultans, ſeu, occultam habens) à κρύψις, & χόλος, V.
Κρυώδης, gelidus, horridus; idem quod à Th. κρύος, V.
ΚΡΩ'ΒΥΛΟΣ, ου, ὁ, crinis retortus, cincinni puerorum. Scribitur & κεφυλὸς.
Κρωβυλώδης, ſimilis τῷ κρωβύλῳ; item, κρωβύλου, ὁ, reticulum quo contegitur coma; à Th. κρώβυλος, nodus capillorum à fronte in verticem reductorum: ut Heſych. exponit.
Κρωξιμιεῖ, ᾶ, ὁ, crocitatio; vox corvi crocitantis, vel, cornicis cornicantis; à ſeq. Th. κρώζω, V.
ΚΡΩ'ΖΩ, crocito, garrio; κρώζῃ, 3. ſing. ſub. q. à κρώζω. vel à tono corvi factum, ut plerumq; allarum avium propria: hinc κρωγμὸς, οῦ, ὁ, crocitatio.
Κρωμαλέος, vel, κλωμαλέος; præceps, abruptus, præruptus, Il. β. Item; κρωμαλέωται τόποι, appellata fuerunt loca petroſa, & ſcanſu difficilia, apud Paphlagones, teſte Euſt. Utrumque, à ſeq. Th. κρώμαξ, V.
ΚΡΩ'ΜΑΞ, ακος, ὁ, acervus lapidum, aliter, κλώμαξ.
ΚΡΩ'ΠΙΩΝ, ωνος, τὸ, ſalix.
ΚΡΩΣΣΟ'Σ, ου, ὁ, hydria, urceus.
Κτὰ, Ion. pro ἔκτα, quod per Apocop. pro ἔκταν. Alii verò formant ab a. 2. ἔκτὰν, τεραῆ ὦν ν, ut ἴζα pro ἴζον; verbi κτείνω, occido, vel κτῆμι.
Κτάμβω, Ion. & Dor. κτάμβομαι, pro κτείνω, a. 1. inf. act. à κτείνω, occido: vel κτάμβω, Ion. & Dor. κτάμβομαι, pro κτάνω, à κτῆμι, idem cum κτείνω.
Κταμβὸν, gen. Ion. à
Κτάμβος, qui interemit, aut interemtus eſt, a. 2. part. m. verbi inuſ. κτῆμι, idem quod κτείνω, interficio, a. 2. ἔκτὰν. a. 2. m. ἐκτάμην. Alii volunt κτάμβος dici pro κτειτάμβος, ſic ἐκτάμην, pro ἐκτειτάμην, verbi κτείνω.
Κτᾶν, poſſederunt, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi κτῆμι, poſſideo. a. 2. ἔκτὰν, & in 3. pl. ἔκτησαν & per Syncop. ἔκτᾶν, & depoſito augmento κτᾶν. Th. κτάομαι. Poſſet etiam eodem modo derivari à κτῆμι, pro κέκτημαι, occido. a. 2. ἔκτὰν.
Κτᾶνε, Ion. pro ἔκτανε, interfeciſſet, 3. ſing. a. 2. act. verbi κτείνω, f. κτενῶ. p. ἔκτακα, a. 1. ἔκτανα. a. 2. ἔκτᾶν.
Κταναίδῃ, per Dialyſin pro κταναΐδῃ, f. 2. inf. m. verbi κτείνω, interficio: f. 2. m. κτανέμεν.
Κτανέοντες, Ion. Dialyſi pro κτανεῶντες, noan. pl. f. 2. part. act. ejuſd. verbi.
Κτανέτην, pro κτανέτὸν, 3. pl. f. 2. act. ejuſd. verbi.
Κτανέθεν, Bœot. Syncop. & ſimul. Ion. pro ἐκτανέθησαν, 3. pl. a. 1. paſſ. verbi κτείνω, interficio.
Κτάντος, ου, ὁ, Dor. pro κτάντης, ὁ, interfector. Th. κτείνω.
ΚΤΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, acquiro, comparo, poſſideo; f. κτήσομαι. p. κέκτημαι (ira quo & ἔκτημαι,) part. κεκτημένος, poſſeſſor, dominus, & -ίη, domina. a. 1. ἐκτησάμην, ω, ατο. Hinc κτῆμα, ατος, τὸ, poſſeſſio, κτήματος, ων, τὰ, bona, facultates, opes. κτῆσις, εως, ἡ, poſſeſſio. κτητὸς, ὸς, acquiſitus.
Κτᾶσθαι, præſ. inf. verbi κτάομαι, poſſideo.
Κτασὸς, a. 2. inf. m. verbi κτῆμι pro κτεῖναι, interficio. a. 2. ἔκτᾶν. a. 2. m. ἐκτάμην.
Κτασία, cædes, trucidatio; ab iiſd. cum præced. V.
Κτάτο, Ion. pro ἐκτάτο, 3. ſing. imperf. verbi κτάομαι, poſſideo: ſed
Κτάτο, Ion. pro ἔκτατο, 3. ſing. a. 2. m. ἐκτάμην, verbi κτῆμι, pro κτείνω, interficio.
Κτάω, cædo, occido. Sic & κτάω, pro κτάομαι, poſſideo.
Κτάωρ, ορος, ὁ, poſſeſſio, Poët. idem quod κτῆμα, ατος, τὸ, Th. κτάομαι, poſſideo.
Κτείνων, & κτεινόντες, ejuſd. gen. & dat. pl.
Κτέαρ, κτέατος, τὸ, idem, & ab eod. Th.
Κτεάτεσσι, poſſeſſionibus, dat. pl. Ion. & Poët. pro κτέασι, & κτεάτεσι, à κτέαρ, ατος, τὸ, idem quod κτῆμα. Th. κτάομαι, poſſideo.
Κτεατίζω, acquiro, poſſideo, f. ίσω, Poëticum: à κτέατος, gen. à κτέαρ, Th. κτάομαι, idem.
Κτεατοσύνη, Ion. & Poët. pro ἐκτεάτισε, 3. ſing. a. 1. act. ejuſd. verbi.
Κτεάτισσα, Ion. & Poët. pro ἐκτέατισε, 3. ſing. a. 1. act. &
Κτεάτισε, κτεατίσσατε, ἀν, κτεατίσσας, ἀ, ἄντος, part. act. verbi κτείνω, occido: f. κτενῶ. a. 1. ἔκτεινα. p. ἔκτακα. a. 2. ἔκτανον.
Κτείνε, præſ. imperat. act. κτεινέμεναι, Dor. pro κτείνειν, præſ. inf. κτείνειν, præſ. inf. paſſ. ejuſd. verbi.
Κτεινόμβοε, ου, occiſus, præſ. part. paſſ. ejuſd. verbi.
Κτείνοντ', pro κτείνοντα, acc. ſing. præſ. part. act. κτείνων, 3. pl. præſ. verbi κτείνω.
ΚΤΕΙ'ΝΩ, interficio, occido: f. κτενῶ. p. ἔκτακα. a. 1. ἔκτεινα. a. 2. ἔκτανον. præt. paſſ. ἔκταμαι. a. 1. paſſ. ἐκτάνθην, f. 1. paſſ. κτανθήσομαι, præt. m. ἐκτάνα. Ἀποκτείνω, idem. ἀνθρωποκτόνος, ου, ὁ, ἡ, homicida: τὸ ἀνθρωποκτόνον, ου, ὁ, parricida. Legitur & κτένω, & κτίννυμι.
ΚΤΕΙ'Σ, ενὸς, ὁ, pecten: hinc
Κτενίζω, pecto. f. ίσω. à κτείς.
Κτενοπώλης, qui pectines vendit, Poll. l. 7. c. 30. à præced. Th. κλείς, ειός, & πώλης, V.
Κτένιον, ου, τὸ, pectunculus, parvus pecten; item, κτενώδης, ες, ὁ, ἡ, pectini ſimilis, Ar. en. l. 2. & κλιματὶς, pexus, vel, pectine concinnatus; omnia, ab eod. Th. κλείς, ενὸς, V.
Κτένων, ſur. ανῶ; item, κτένυμι, & κτενίω, macto, morte mulco; Æoliceè, pro κτείνω (ut ἀρχύσιος, pro ἀρχῆς) Item, morior, ſuccumbo, Euryp. in Tauris.
Κτενῶ, ſur. 1. act. verbi κτείνω.
Κτέρεα ἐλῶ, τὰ, res poſſeſſa, donum, Th. κτάομαι, poſſideo.
ΚΤΕ'ΡΕΑ, ων, τὰ, exequiæ, inferiæ, juſta, q. à κτάω, occido: hinc
Κτερεΐζω, & κτερίζω, exequias celebro.
Κτερεϊσάν, 3. pl. a. 1. opt. Æol. &
Κτερέϊσαν, pro κτερέϊσειαν, Att. 3. pl. f. 1. verbi κτερίζω, à κτέρεα, quod vide.
Κτερισμα, ατος, τὸ, & κτέρισμα, ος, τὸ, pa. entatio, funus, juſta; quicquid in mortuorum honorem fit; ut apud Lacar. τῷ δ' ἔπεσον κτερίσαι, hîc fortitus ſum parentalia; item, κτερεσσὲς, ῆ, ὁ, inhumator, libitinarius; i. e. curator funeris; verbalia, à præced. κτερίζω, quod vide.
Κτέρισσε, occido, pro κτείνω, V.
Κτέω, idem quod κτάω, occido: hinc
Κτέωμι, poſſideamus, Ion. pro κτῆμεν, 1. pl. a. 2. ſub. act. verbi κτῆμι, vel κτάω. Alii volunt deduci à κτῆμι, pro κτείνω, occido: eodem tempore & modo.
Κτηδὼν, ὀνος, ἡ, venarum curſus in arboribus, quaſi pectines: à κλεὶς, pecten.
Κτῆμα, ατος, τὸ, poſſeſſio: κτήματα, των, τὰ, bona, facultates, opes, dat. pl. κλήμασ', pro κτήμασι. Th. κτάομαι, poſſideo.
Κτημαπόδης, & κτηματίτης, qui multa poſſidet; dives, opulentus, &c. Utrumque, à κλῆμα, ατος, V. Vnde etiam, κτημάτιον, diminut. q. d. poſſeſſiuncula, apud Alciphr. ponitur pro prædiolo.
Κτηματολογία, ſic dicitur ut χρυσολογία, poni poteſt pro titulis poſſeſſionum, quibus utimur, cum dominum hujus vel illius loci dicimus, ſeu, cum indicamus cujus ſit hoc vel illud κλῆμα: Gaza; à κτῆμα, ατος, & λόγος, V.
Κτῆμι, occido, inuſ. cujus f. κλῆσω, p. ἔκτικα. a. 2. ἔκτᾶν. a. 2. part. κλὰς. Th. κλείω, idem.
Κτλῶν, κτλῶσι, nom. & gen. pl. à κτλῶς.
Κτηνοδὸν, jumentorum, ſeu, pecudum more, à ſeq. Th. κτῆνος, V.
Κτηνίατρος, jumentorum medicus; à κτῆνος, & ἰατρὸς, V.
Κτηνοβάτης, qui ineunt jumenta in, Pand. Bud. à κτῆνος, & βαίνω; unde βατὴρ, βατὸς, &c. V.
Κτηνόμορος, ον, unde compoſ. ὀστεοκτηνόμορος, in jumentorum, ſeu pecudum, vel pecudnam naturam degenero; à ſeq. Th. κτῆνος, V.
Κτηνοτρόφος, jumentis potiùs, ſeu brutis conveniens quam hominibus; vel, cui conveniunt eadem quæ & jumentis; à ſeq. Th. κτῆνος, & τρέφω, &c. Vide.
ΚΤΗ'ΝΟΣ, ους, τὸ, jumentum, pecus, quod poſſeſſio, à κλήομαι, hinc κτηνώδης, pecudum more, adv. & Angl. neat, de pecore.
Κτηνοφορία, jumenta paſco, ſum paſtor jumentorum; item, κτηνοφορία, ipſa actio paſcendi jumenta ſeu pecora; utrumque à ſeq. κτηνοτρόφος, id vide.
Κτηνοτρόφος, ου, ὁ, jumentorum paſtor, à κτῆνος, & τρέφω, alo.
Κτηνώδης, ες, ὁ, ἡ, q. d. jumentarius, aut pecuarius, ſeu, peculis; i. e. ad jumentum, ſeu pecudem pertinens; jumento, ſeu pecudi ſimilis; belluinus, brutus, ſtolidus, &c. Unde κτηνώδια, ἡ, ſtoliditas pecuaria, & beſtialis; utrumque, à præced. Th. κλῆνος, V.
Κτήνωτος, 3. ſing. a. 1. opt. m. κλήσειεν, a. 1. inf. κλήσειε, 2. pl. a. 1. imperat. m. ſed κλήσαιδε, 2. pl. a. 1. ſub. m. verbi κτάομαι.
Κτησίας, ου, ὁ, CTESIAS, nomen propr.
Κτησίππων, poſſeſſor equorum, Luc. à ſeq. κτῆσις, & ἵππος, V.
Κτησίδιον, q. d. poſſeſſiuncula; (diminut. à κτῆσις) curta ſuppellex, &c. Item, κτήσιος, quæſtor, fortunator; ut κτήσιος ζεὺς, apud Ilæum; & κτήσιος, etiam dicitur Mercurius, q. d. quæſtorius; quòd lucripetis propitius putaretur; ab eod. κτῆσις, V.
Κτῆσις, εως, ἡ, poſſeſſio. Th. κτάομαι.
Κτῆσσομαι, ῃ, ιται, f. 1. m. ejuſd. verbi.
Κτητὸς, ὸν, bonus, facultatibus, opibus, &c. Eſt à Th. κτάομαι, poſſideo.
Κτητὺς, ύος, ἡ, famula: ab eod. κτητὸς, & Them.
Κτητικὴ τέχνη, vel, κτητικὴ, ſub. τέχνη; acquirendi ars, ſeu, diſciplina; ars quæſtuaria, &c. Ariſtot. Item, κτητικὰ ὀνόματα; nomina poſſeſſiva; ſing. fœm. & neut. plur. à ſeq. κτητικὸς, vide.
Κτητικὸς, ὸν, acquirendi peritus; poſſeſſivus: &
Κτητὸς, ὸν, acquiſibilis, acquiſitus: &
Κτήτωρ, ορος, ὁ, poſſeſſor: à 3. perſ. perf. paſſ. verbi κτάομαι.
Κτίδιον, ου, ὁ, confectus ex viverræ ſylveſtris pelle ſeu corio; eſt à Th. ἴκτις, & per Apharesin, κτὶς, ίδος, vide.
Κτίδιον, ου, per Apharеſ. pro ἰκτίδιον, è mutela confectus: à κτὶς, ίδος, ἡ, muſtela.
ΚΤΙ'ΖΩ, condo, creo, fabricor, f. κτίσω. a. 1. ἔκτισα. a. 1. imperat. κλίσον, άτω, a. 1. inf. κτίσαι, a. 1. part. κτίσας, κλίσᾶ, p. ἔκτικα. perf. paſſ. ἔκτισμαι, a. 1. paſſ. ἐκτίσθην, & part. κτισθεὶς, ῖσᾶ, conditus. Hinc κτίσμα, ατος, τὸ, opus, ſtructura. κτίσις, εως, ἡ, creatio & creatura: κτίσης, ου, ὁ, creator, conditor.
ΚΤΙ'ΛΟΣ, ου, ὁ, aries, q. à κλίλλω, vello, & pro familiari, & cum quo quis nutritus eſt: hinc κτιλόω, demulceo.
Κτίμενος, Poët. pro ἐκτισμένος, perf. part. paſſ. a κτίζω, condo, creo.
Κτίννυμι, & κτίνυμι, occido, idem quod, ab, & pro Th. κλείνω, V.
Κτὶς, idem quod ἴκτις, viverra, quæ eſt ex muſtelis ſylveſtribus.
Κτοσέδαιν, Dor. & Ion. pro ἐκτοσέδειν, dual. num. a. 1. m. verbi κλίζω, condo. f. ίσω.
Κτίσις, εως, ἡ, creatio, creatura, ſtructura, res conditæ, & pro quovis opere, magiſtratus, homo: quod &
Κτίσμα, ατος, τὸ, creatura: à perf. paſſ. verbi κτίζω, condo.
Κτίσσαι, crea, a. 1. imperat. vide in κτίζω.
Κτίστης, ου, ὁ, creator: & κτίστης, ου, ὁ, idem, exarito σ retracto accentu: quod &
Κτιστὸς, ὸν, creatus, conditus: &
Κτιστὺς, ύος, ἡ, ædificatio: à 3. perſ. perf. paſſ. verbi κτίζω, creo.
Κτίσωρ, ορος, ὁ, conditor, creator, idem quod κτίστης, V. Ab, & pro quo, dicitur etiam κτίστης, (exempto σ, & retracto accentu) idem, & ab eod.
Κυάνη, cædes; unde κτυάω, occido; à quo ἀπεκτύανεν V. à Th. κλείνω, præt. med. ἔκτονα, &c.
Κτυπάω, ſtrepo, ſtrepito, f. ήσω. Them. τύπτω, pulſo.
Κτύπημα, ατος, τὸ, &
Κτύπος, ου, ὁ, ſonitus, ſtrepitus: à κτυπάω, cujus Th. τύπτω.
Κυάθειον, parvus cyathus, apud Poll. Item, κυάθειον, vel, κυάθιον; reperitur etiam pro κύαθος, genus vaſis potorii, &c. à quo etiam κυαθοειδὴς τῆς μήλης, dicitur, chirurgici ſpeculi pars altera concava in parvi cyathi modum, quâ aliquid, vel, extrahi, vel, infundi poteſt; ſpeculum averſum vocatur; ſic, κυαθὶς, ίδος, ἡ, Athen. l. 11. dicit eſſe vas ſimile κοτύλῃ; item, κυαθίζω, cyathis ludo, ſeu cyathis indulgeo, poto; apud Athen. Polyb. & Plut. &c. Omnia à ſeq. Th. κύαθος, V.
ΚΥ'ΑΘΟΣ, CYATHUS, cotula, q. à χέω, fundo.
Κυαθοειδὴς, ὲς, ὁ, ἡ, ſimilis cyatho; apud Athen. l. 11. à præced. Th. κύαθος, V.
Κυάμεος, λίθος, cyamea gemma, Plin. à Th. κύαμος, V.
Κυαμευτὴς, οῦ, ὁ, qui fabis eligit; ſortilegus: &
Κυαμευτὸς, ὸν, fabis vel ſorte electus: à perf. paſſ. ſeq.
Κυαμεύω, fabis eligo; ſortior. à ſeq. Th.
Κυαμικὸς, fabalis, ſeu, qui fabali eſt magnitudine; à Th. κύαμος; unde etiam, κυαμίζω, catulio; dicitur de puella, quæ, ætate jam maturior, virum appetere incipit, Ariſtoph. Item, κυάμινος, η, ὁ, fabaginus; ut, κυάμινον ἄλφιτον; fabagina farina; & ἔτος κυάμινον, puls ex fabis, &c. Sic, κυάμινος, η, τὸ, fabula, i, e. parva faba; & κυάμινος, ίνου, ὁ, loçus fabis conſitus; fabetum; apud Theophr. Hiſt. Pl. l. 4. c. 10. &c. Omnia, à ſeq. Th. κύαμος, V.
ΚΥ'ΑΜΟΣ, ου, ὁ, faba; calculus; hinc κυαμοδόλος, judex. κυαμολοχὸς. quia κυάμους τρώγει, judex.
Κυαμοτροφὸς, ὸν, fabarum vorator; ità dicitur etiam judex, qui fabis, quibus ſuffragia dabantur victitat; aut, omni, qui, in ſuffragio ferendo, fabam ſuam, quæſtui habet; ex κύαμος, & τρέφω; unde τροφὸς, & τροφίνος, &c. V.
Κυανάμπυξ, cœruleum habens ἄμπυκα, Theocr. à κύανος, & ἄμπυξ, υκος, vide.
Κυαναγὶς, ίδος, ἡ, Poët. nigram ac formidabilem ægidem geſtans: ex κύανος, cæruleus, & αἰγὶς. Them. αἴξ, ός, capra.
Κυανέαι, Dor. pro κυανέων ſc. νήσων, CYANEÆ inſulæ.
Κυανίη, ης, ἡ, nigra, dat. pl. Ion. κυανίῃσι, gen. pl. Æol. κυανεάων, à
Κυάνιος, η, ον, idem (exempto ι,) quod
Κυάνεος, η, ον, CYANEUS, cæruleus, niger. Them. κύανος, ſeu κυανὸς, color cæruleus.
Κυανιμβολος, ου, ὁ, ἡ, cæruleum roſtrum habens; à κύανος, & ἴμβολος, vel, ἔμβολος, V.
Κυανίζω, cyanum imitor, cyani colorem refero, cyaneo, ſeu cæruleo ſum colore, &c. Unde κυανίσις, ιδος, ἡ, in cyanum vergens; item, κυανόω, cæruleum colorem induco; unde verbale, κυάνωσις, ἡ, inductio cærulei coloris; Plut. &c. Omnia, à Th. κύανος, V.
Κυανόθριξ, ίχος, ὁ, ἡ, cæruleos habens pilos: equi Epithet. ex κύανος, & θρὶξ.
Κυανίπτζα, de menſâ, & κυανόπτζω, ni

Ἔχος pedes habens; ex κύανος, niger, & πούς, pes.

Κυανόπεπλος, ου, ὁ, ἡ, cæruleo peplo utens: à κύανος, cæruleus, & πέπλος, Peplum.

Κυανοπεφύκως, nigricantem habens proram; idem quod, & abiisd. cum seq. V.

Κυανόπρῳρος, cæruleam habens proram: ex κύανος, & πρῷρα, ας, ἡ, anterior pars navis.

Κυανόπτερος, alas cæruleas, seu, nigricantes habens, Hesiod. in Asp. ex κύανος, & πτερόν, &c. V.

ΚΥ'ΑΝΟΣ, ου, ὁ, & κυανὸς, ὕ, ὁ, color cæruleus, hinc κυάνεος & κυάνεος, ου, cæruleus, niger.

Κυανόστολος, cærulea veste amictus; ex κύανος, & στολὴ, seu, στόλος, &c. V.

Κυανοχαίτης, ου, ὁ, qui est nigricantibus setis; ex κύανος, niger, & χαίτη, juba, coma.

Κυανοχρὼς, qui cyani colore est, cæruleus; Euryp. in Phæn. ex κύανος; & χρὼς, &c. V.

Κυανώπης, nigroculam, acc. sing. à

Κυανῶπις ιδος, ἡ, cæruleo aspectu; ex κύανος, & ὤψ, ὠπός, ὁ, oculus. Th. ὅπωμαι, video. p. m. ὦπα.

Κυανώσεις, & κυανόω, vide suprà, in κυανίζω.

ΚΥ'ΑΡ, αρος, τὸ, foramen acûs; item pars auris interna. q. à κύω, fundo.

Κύβεια, poculum, CUPPA: quia κυφὸν.

Κύβδα, inclinato capite: à κύπτω, vel, à κύβη.

Κυβεία, ας, ἡ, lusus aleæ; item astutia: à κύβος, tessera: hinc κυβεύω, aleâ lusito.

Κυβέλη, ης, ἡ, CYBELE, mater Deûm.

Κυβερνασιὰς, ἁ, Dor. pro Κυβερνήσεως; quod vide.

Κυβερνάτας, ὁ, Dor. pro Κυβερνήτης, quod vide. sic

Κυβερνατὴρ, ῆρος, ὁ, Dor. pro κυβερνήτωρ, & comm. κυβερνήτηρ, GUBERNATOR.

ΚΥΒΕΡΝΑ'Ω, ῶ, ἄσω, ᾶς, άει, ᾶν, GUBERNO, proprie navem rego. f. ήσω. q. κῦμα ἐρύτω, fluctus servator, vel à נבר, prævalere, gubernare. Hinc Angl. to govern.

Κυβερνήσια, τὰ, gubernatoria; dies festi in Attica, in honorem Naufithii, & Phæacis, navis Thesei rectorum; Plut. in Theseo; à seq. κυβέρνησις, V.

Κυβέρνησις, εως, ἡ, gubernatio. Th. κυβερνάω, quod vide.

Κυβερνητικὸς, gen. sing. f. 1. part. act. verbi κυβερνάω.

Κυβερνήτειρα, ας, ἡ, gubernatrix: &

Κυβερνήτηρ, ῆρος, ὁ, Poët. idem ac

Κυβερνήτης, ου, ὁ, gubernator, quo: &

Κυβερνητικὸς, ἡ, ὁ, ad gubernatorem pertinens: κυβερνητικὴ, (sub. τέχνη,) gubernandi facultas: à perf. pass. verbi κυβερνάω.

Κυβερνητήριος, α, ὁ ἡ, ὁ, ad gubernandum aptus, vel, idem quod κυβερνητικὸς, & ab eod. V. Ut κυβερνητήριον ἔργον, munus gubernandi; item, κυβερνήτης, ου, ὁ, idem quod κυβερνήτης, & ab eod. id V.

Κυβεία, ἡ, lusus aleæ, seu, tesserarum, ipsa actio ludendi aleâ, seu, tesseris; item, alea, Xenoph. Athen. sicut etiam, in Epist. ad Ephes. c. 4. ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων, in alea hominum; i. e. incertis casibus, quibus jactantur homines; item, κυβεῖον, ου, τὸ, locus ubi aleâ luditur, &c. Utrumque, à Th. κύβος, V. Unde etiam, κυβευτήριον, concessus aleatorius; sive, locus ubi aleâ luditur, seu, tesserarum lusui dicatus, Plut.

Κυβευτὴς, οῦ, ὁ, aleator: &

Κυβευτικὸς, ἡ, aleatorius; peritus aleator: à perf. pass. seq.

Κυβεύω, f. εύσω, aleâ seu tesseris ludo; periclitor. Th. κύβος, tessera.

ΚΥ'ΒΗ, ης, ἡ, caput: quia κυφὴ, curva: à κύπτω. Hinc κυβιστάω, in caput me dejicio.

Κυβήειν, est ὅτι τῷ κύβῳ; i.e. τῷ κεφαλῷ ῥίπτειν, κυβιστᾷν; in caput provolvi; dejici; item, evertere, &c. à Th. κύβη, V.

Κυβήη, ης, ἡ, Cybele, quæ suos ministros facit κυβήειν, id est, κύπτειν vel κυβιστᾶν.

Κύβηλος, pronus, inclinatus; i. e, κατακύπτας; ut exp. apud Etym. & Eust. à Th. κύβη, V.

ΚΥ'ΘΗΛΙΣ, ιος, ἡ, securis. Hinc κυθηλίσαι, securi percutere.

Κύβης, idem quod κυβδιστὴς, qui aleâ ludit, seu, tesseris; à Th. κύβος, V.

Κυβίζω, cubum facio; in cubum formo, Plut. à Th. κύβος, V.

Κυβικὸς, ἡ, CUBICUS. à κύβος.

Κυβικῶς, cubicè, h.e. in modum, seu more cubi, Plut. ab eod. Th. Unde etiam, κύβιον, ου, τὸ, pelamis, in frusta quadrata, in modum cubi, concisa; Athen. l. 3. Suidas κυβίοις, exp. ramis digitalibus; i.e. digiti crassitudinem æquantibus, &c.

Κυβηλίσαι, securi percutere; item, κυθηλιστὴς, improbus, maleficus; κακοῤῥόης; vel, circulator, ἀγύρτης; utrumq; à Th. κυθήλις, V.

Κυβιστάω, f. ήσω, in caput me conjicio, in caput salio: à κύβη, caput.

Κυβίστημα, ατος, τὸ, & κυβίστησις, εως, ἡ, saltatio in caput: &

Κυβιστὴρ, ῆρος, ὁ, saltator, qui se in caput dejicit: à præced. κυβιστάω.

Κυβιστίζω, cubito pello, vel, percutio; à seq. Th. κύβιστον, V. Pro quo dicitur etiam κύβιστος, idem.

ΚΥ'ΒΙΤΟΝ, ου, τὸ, CUBITUS, nodus brachii. κύβαλον, ου, τὸ, idem. q. à κυβῶ, converto. Vel ut alii à κύπτω, inclino.

ΚΥ'ΒΟΣ, ου, ὁ, CUBUS, tessera, vel aliquid habens figuram quadratam. Hinc κυβικὸς, ἡ, cubicus, κυβεύω, aleâ, seu tesseris ludo. κυβεία, ας, ἡ, lusus aleæ; item fraus, dolus.

Κυβοειδὴς, speciem cubi præferens, quadratus, undiq; ut tessera; à Th. κύβος, & εἶδος, τὸ, V.

Κυβόλιον, ου, τὸ, cubitus, idem quod, & à Th. κύβιστον, V.

ΚΥΤΙΝΙ'Σ, ίδος, ἡ, crater magnus. Martinus ex Galeno probat esse parvam calicem & doliolum medicum.

ΚΥ'ΓΧΡΑΜΟΣ, ου, ὁ, CYNCRAMUS, dux coturnicum.

Κυδάζω, convitium, probrum; item, κυδάζομαι, convitiis & probris incesso; utrumque, à κυδάπτω, vel κυδάσσω; id V.

Κυδάζω, f. άσω, convitior, maledico; à κύδος, ὁ, convitium.

Κυδαίνω, celebro, decoro, laudo, imperf. Ion. κυδάνειον f. αται. Th. κῦδος, ους, τὸ, gloria, decus.

Κυδάλιμος, idem quod κύδιμος, gloriosus. Th. κῦδος.

Κυδάπτω, vel, κυδάσσω, maledicta & probra ingero, idem quod κυδάζω, & ab eod. id V.

Κυδάω, glorior, veneror, admiror, extollo; à Th. κῦδος, τὸ, V.

Κύδος, cura, & gloria dignus, gloriosus; item, κυδάεις, ιστος, ὁ, gloriosus; in Epigr. Utrumque, à Th. κῦδος, V.

Κυδοιμεῖα, decoratum esse, a. 1. inf. pass. ab ἐκυδοίμησα, a. 1. Ind. pass. verbi κυδάω. Th. κῦδος, ους, τὸ, gloria.

Κυδοιμήτειρα, α, ον, honestans viros, claros viros continens: à κῦδος, & ἀνὴρ, vir.

Κυδοιμία, glorior, jactito: à κῦδος, ους, τὸ, gloria.

Κυδοιμὸς, ου, ὁ, gloriosus. Th. κῦδος, gloria.

Κυδοίων, exultans. Poët. pro κυδιάων, præs. part. à κυδιάω, quod vide.

Κύδιον, melius, magis optandum, honorificentius, magis gloriosus, &c. Est neut. à masc. κύδιος, V.

Κύδιος, ου, ὁ, claros, honorificus; à Th. κῦδος, &c. V.

Κύδιστος, η, ον, gloriosissimus, a, um, superl. &

Κυδίων, & κυδίστερος, gloriosior; comp. à κῦδος, gloria.

Κυδρὸς, ἡ, ὸν, inclytus. Th. κῦδος.

Κυδοιδιάσσειν, tumultuari. q. à κυδοιμὸς & δύειν.

Κυδοιμίω, ῶ, turbas excito: à

ΚΤΔΟΙΜΟ'Σ, ου, ὁ, turba, tumultus. q. à κύειν δεῖμα, parere timorem.

ΚΥ'ΔΟΣ, ους, τὸ, gloria, decus. At κύδος, ους, convitium, probrum: à κῦδος, κυδάειν, ὁ, gloriosus. κύδιμος, & κυδάλιμος, α, ον, idem. κυδαίνω, αται, celebro, laudo. κυδάω, glorior.

Κυδοστερος, gloriosior, & κυδόστατος, gloriosissimus, compar. & superl. à κῦδος, V.

Κυδρὸς, ἡ, ὸν, glorio'us, à Th. κῦδος.

Κυδρόω, idem quod κυδαίνω, gloriosum & clarum reddo, gloriâ & decore illustro; & pass. κυδρύμην, glorior, gloriosè me efferò; utrumque, à præced. κυδρὸς, V.

Κυδυνία μηλέα, vel κυδωνία μηλέα, ας, ἡ, cotonea malus: κυδώνιον μῆλον, ου, τὸ, cotoneum, seu CYDONIUM malum: à κύδων, unde istiusmodi mala.

Κυδωνιάω, ῶ, mali cydonii modo me habeo; imitor & repræsento pomum cydonium; ex Epigr. Item Κυδωνεᾶται Σύβαι; Abachæis vocari ficus hibernas, tradit Pamphil. apud Athen. l. 3. Sic κυδωνίσματα ὄνου, vinum ex malis Cotoneis, omnia à κύδων, idem quod κυδώνιον, Cotoneum, vel cydonium; à κύδων, ωνος, ὁ, cydon; vi. Unde præced. Th. Κυδώνιος, cotonea, seu cydonia, &c. V.

Κυδωνόμηλον, & μηλόμηλα, genus potionis, quod ex cotoneis malis & melle fit; de quo Dioſc. l. 5. c. 16. à κύδων, vel κυδώνιον, & μῆλα, &c. V.

Κύει, uterum fert, 3. sing. præs. verbi κύω.

Κυεὶς, conceptus, a. 2. part. pass. ab ἐκύην, ας, 2. ind. pass. verbi κύω, f. σω, in utero gesto.

Κυέω, idem quod κύω, quod vide.

Κύημα, ατος, quod in utero geltatur, fœtus: &

Κύησις, εως, ἡ, graviditas, prægnatio, conceptus: à perf. passiv. verbi κυέω, idem quod κύω, in utero gesto.

Κυητὸς, ὸς, ὁ, concipiendi vim habens; ab eod. cum præced.

Κυθέρεια, CITHEREA, Venus, ὅτι κύθει τὸν ἔρωτα, occultat amores venereos.

Κυθήεστα, dat. pl. Ion. à κύθηρος, ους, ὁ. Th. Κυθήρα, urbs Cypri.

Κυθήν, κυθὴν, & κύθη; expon. sperma, semen; (unde ἀκύθεις, est ἄγονος, sterilis) à κυέω, idem quod κύω; quæ vide.

Κυθόεσσα, malè olens, fœtidus, à κύθος, sperma, quoniam id gravius olet, & ὄζω, unde ὄζη, & ὀδώδη, &c. quæ vide.

Κυθώνυμος, nomen habens occultandum, & oblivioni mandandum, & generaliter infamis, infaustus, inominatus, &c. quidam suspicantur legendum Κυδράνυμος, vel potius Κυθμώνυμος, ut sit idem quod κυθμώδης, perditus, calamitosus; à Cythmo Insula, quam vastavit Amphitryon; unde κυθμώδως, vel κυθνώδης συμφορὰ, i. e. μεγάλη, calamitas maxima, à Cythmis, qui pessimè tractati fuere ab Amphitryone; Etym. Sym. & Hesych.

ΚΥ'ΙΞ, κος, ἡ, CYIX, bulbosa quædam planta. Theophr. lib. 7. 13.

Κυίσκω, & κυίσκομαι, fero partum, concipio, fio prægnans, &c. idem quod, & à Them. κύω; vi. κυίσκομαι verò, passivè etiam signif. ut κύομαι, in utero gestor, &c.

ΚΥ'ΚΑΖ, Æthiopicum palmarum genus. Theophr. lib. 2. 8.

ΚΥΚΑ'Ω, f. ήσω, misceo: propriè de liquoribus, perturbo. Hinc

Κυκεία, ας, ἡ, & κύκημα, ατος, τὸ, permixtio, confusio: à præced.

Κυκλω, misceo, confundo; turbo, perturbo, &c. idem cum Th. κυκάω, miscellam facio, &c. V.

Κυκᾶν, per Apocop. pro κυκᾶσθαι, accus. sing. à

Κυκεὼν, ῶνος, ὁ, miscellanea potio, cinnus. Th. κυκάω.

Κυκηθμὸν, Ionicè pro ἐκυκηθήτην, terdual. aor. 1. ind. passiv. verbi κυκάω, misceo: futur. ήσω.

Κυκλάς, άδος, ἡ, idem quod κυκεὼν, miscella, permistio: Item confusio, perturbatio; Sic κύκλητρον, ου, τὸ, à miscendo, ita dictum est rudrum, seu rudis, aut rudicula; apud Aristoph. & Κύκνος, commistio, perturbatio, &c. Ut etiam κυκλήτης, ου, ὁ, perturbator, &c. omnia à præced. Th. κυκάω, ῶ, V.

Κυκνοπίπερι, miscens cinerem, seu confundens; Aristoph. à κυκάω, vel κυκλάω, fut. ήσω, & πίπερι, &c. V.

Κύκλα, per Metapl. pro κύκλοι, rotæ, à κύκλος; quod vide.

Κυκλάζω, circumeo, gyro, & κυκλαίνω, idem; roto, rotundo: Item Κυκλάμενον, vel κυκλάμενον, cycliminus, tuber terræ, herba purpureis floribus; de qua Dioſc. l. 2. c. 149. omnia à Them. κύκλος: V.

Κυκλάδες ὧραι, horæ in orbem actæ; apud Non. Item κυκλάδες, νῆσοι, Cyclades Insulæ apud Isocr. & Plut. genit. sing. & nom. pl. à seq. κυκλὰς, vide.

Κυκλὰς, άδος, ἡ, CYCLAS, vestis genus, vel limbus; item adj. orbiculata. Th. κύκλος.

Κυκλόω, idem quod κυκλάω.

Κυκλώη, verso, duco, vel rotâ veho: à κύκλος, circulus.

Κύκλια, in orbem, Euryp. adv. à seq. κύκλιος, circularis, rotundus, &c. vi. Unde etiam, κυκλίσκος, ου, ὁ, orbiculus: Item scalper excisorius, cavus imâ sui parte, ad circuli figuram accedens, diminut. à κύκλος; ut etiam reperitur, κυκλίσκιον, ab & pro eod. orbiculus; Dioſc. &c.

Κυκληδὸν, adverb. instar circuli; undequâque: &

Κυκλικὸς, ἡ, & κύκλιος, & κυκλατὸς; item

Κυκλόεις, εσσα, orbiculatus: à κύκλος.

Κυκλιοδιθυραμβοποιὸς, magister carminum, quæ κύκλια dicuntur, dithyrambicus Poëta, διθυραμβοποιὸς; apud Aristoph. à κύκλιος, ita dictus, ὅτι τὰ ἐγκύκλια διδάσκει, & κύκλιος, & διθυραμβοποιὸς; vi. Sic etiam κυκλοβόρος, qui in circo declamitat, & inde quæstum facit, Aristoph. Unde Κυκλοβορίων, circulatorem ago; circum quæstui habeo; vel circulatoris modo aliquem clamoribus, eneco. Aristoph. à κύκλος, & βορὰ, unde βόρω, &c. vi. Item Κυκλοδιδάσκαλος, in orbem actus; in orbem currere coactus, &c. ex Epigr. à κύκλος, & διδάσκω, &c. V.

Κυκλόθεν, adverb. in circuitu. Them. κύκλος.

Κυκλοπαιδεία, disciplina circularis, continens circulum singularum liberalium disciplinarum, omnisque literariæ eruditionis, ubique, ceu in circulo, sibi invicem cognatæ. Luc. à κύκλος, & παιδεία, unde παιδεύω, &c. vi. Sic κυκλοπορέω, circumeo, ambages in itinere sequor, &c. ex κύκλος, & πορεύω; unde πόρος, &c. V.

ΚΑΤΑΚΛΟΣ, ου, ὁ, circulus, orbis: Item corona hominum: κύκλῳ pro ἐν κύκλῳ, in circuitu: hinc κυκλόω, in orbem roto: ἐγκυκλίω & ἐγκύκλιος, ου, ὁ, ἡ, circularis: ἐγκυκλοπαιδεία, ας, ἡ, orbis disciplinarum.

Κυκλόσε, adverbium, circulatim: à κύκλος.

Κυκλοτερὴς, ἐος, ὁ, ἡ, tornando rotundus factus: ex κύκλος, circulus, & τερέω, terebro.

Κυκλοφορέω, in orbem ago, & in passiv. κυκλοφορίομαι, in orbem agor, vel feror; unde κυκλοφορητικὸς, & κυκλοφορικὸς, talis qui in orbem circumferri queat; circularis vel orbicularis, &c. unde adv. κυκλοφορητικῶς, more eorum quæ in orbem, circumve feruntur: Item κυκλοφορία, rotatio, in orbem circumactio, motus quo aliqua in orbem, circúmque feruntur; Aristot. Metaphys. 9. ex κύκλος, & φέρω, unde φορὸς, & φορέω, &c. V.

Κυκλόω, cingo, circundo: in orbem ago: f. ώσω, p. κεκύκλωκα, a. 1. pass. ἐκυκλώθην, ης, ἡ. Them. κύκλος, circulus.

Κύκλωμα, τὸ, circumrotatio, rotæ circumactio; ut κύκλωμα ἐξίου, dixit Euryp. περὶ κίτησις exponit Eust. Il. ν, est verbale, a præced. κυκλόω, & Th. κύκλος, &c. vi. Unde etiam adv. κύκλῳ, circum, in circuitu, in orbem, circulatim, &c. παρὰ κύκλῳ; item κύκλασθεν, in ambitu, per ambitum, &c.

Κυκλάδειος, cyclopeus, cyclopicus; ad cyclopem, seu cyclopes pertinens: ut κυκλάδειος βίος, vita beata, & minimè laboriosa, qualem Cyclopum fuisse testatur Hom. Od. α. & Strabo, l. 11. Item Κυκλωπικὸς, ὁ, Cyclopes referens, & illis similis aliqua in re; undè adv. Κυκλωπικῶς, cyclopice, more Cyclopum, Aristot. Rhet. 10. c. ult. Item Κυκλώπιον, τὸ, diminut. q. d. parvus cyclops, adulandi, seu blandiendi formâ profertur à Sileno, apud Euryp. in Cyclop. Sic dicitur etiam id quod albicat in oculo, ambiens pupillam, apud Aristot. de anim. l. 4. & Κυκλωπὶς, ίδος, ἡ, Cyclopea, Cyclopica; ut κυκλωπὶς ὄζις, in Epigr. &c. omnia à seq. κύκλωψ, ωπος, quomodo, καθ' ὑπόχυλιν, appellatus fuit Polyphemus; unus ex Cyclopibus, Siciliæ, & præcipuè montis Ætnæ incolis, hominibus vastâ & gigantæâ corporis mole; undè κύκλωπες Siciliæ incolas vocatos fuisse scribit Hesiod. quod unum oculum orbicularem in fronte haberent, &c. vi. Item κύκλωσις, εως, ἡ, circuitus; & in re bellica est quum, sextensis cornibus, acies adversa, in medio intercipitur; Xenoph. 4. verbale à præced. κυκλόω; vi. Sicut etiam, est κυκλωτὸς, circularis; idem quod κύκλιος, & ab eod. V.

Κύκλωψ, ωπος, ὁ, & ὁι Κύκλωπες, CYCLOPES: ex κύκλος, orbis, circulus, & ὤψ, oculus. Th. ὅπωμαι, video.

Κύκνειος, cygnèus, olorinus; ut κύκνειον μέλος, cygni cantus; Athen. l. 14. à seq. Th. κύκνος, cygnus; Item genus navigii, sic dictum, quòd in prora, cygni effigiem gerat, apud Athen. l. 11. &c. Sicut etiam ibid. Κυκνοκέφαρος, navis dicitur, cygni & Cantheri effigiem gerens; a κύκνος, & κέφαρος, &c. vi. Item κυκνίτερος, cygneas pennas habens; apud Eurip. in Oreste, ἅμα

μα κυκνόπτερον, est oculus candidus & formosus instar pennarum cygni, &c. à κύκνος, & πτερόν, τό, V.

ΚΥ'ΚΝΟΣ, υ, ὁ, CYGNUS, olor. Est & propr. nom.

Κυκῶντι, Poët. pro κυκᾶντι, miscenti, dat. sing. part. præs. à κυκάω, f. ήσω, misceo.

ΚΥ'ΑΑ, ων, τά, cavitates oculorum.

Κυλικηγόρος, qui inter Scyphos verba facit, seu inter pocula fabulatur; undè κυλικηγορία, ᾶς, inter calices, seu scyphos loquor. Athen. l. 11. ex κύλιξ, -ικος, & ἀγορία, idem quod ἀγορεύω; vide.

Κυλικηδόν, calice haustus, vel tam exundans, ut calicibus hauriri queat; Hesych. ex κύλιξ, -ικος, & ἀρύω, vel ἀρύτω, f. ύσω, &c. V.

Κυλικτήριον, ου, τό, calicum repositorium, locus reponendis calicibus aptus, & destinatus, Athen. l. 11. & 13. sic dicitur etiam ipsum συμπόσιον, apud eund. l. 11. Item Κυλίκιον, & κυλίσκιον, ου, τό, parvus calix, caliculus, ut & κυλικίς, ίδος, ή, pixis medicamentaria; Athen. l. 10. & 11. omnia à κύλιξ, -ίχος, &c. V.

Κυλίκιος, α, ον, ὁ, ἡ, inter pocula dictus, vel factus; ut κυλίκια ζητήματα dicebantur quæstiones & griphi convivales atque inter pocula, μεμύσται vocavit Theodectes, Pollux. Itidem, à κύλιξ, -ικος; V.

Κυλίκιον, ου, ὁ, pelvis, patina, catinus; Etym. pro κυλίχνη; ut etiam κυλικνὶς, pro κυλιχνὶς, & κυλίκνος, &c. quæ vide: Unde κυλικνίδιον, (pl. à sing. κυλικνὶς, -ίδος, ή,) quidam exponunt pixides, alii thura; alii vasa figulina; Etymol.

Κυλίκων, gen. pl. à κύλιξ, ικος, ὁ, calix. Th. κυλίω, volvo.

Κυλινδάομαι, & κυλινδάω, volvo, voluto, &c. idem quod κυλίνδω, & Them. κυλίω, quod proprie signif. διὰ τὸ ἄγω δὴ τὰ κατωτέρω, devolvere; unde Metaphoricè, infortunium in caput alicujus, velut ex præcipiti loco, devolvi dicitur; ut Il. ρ. τάχα μέγα πῆμα κυλίσθη, &c.

Κυλίνδη, 3. sing. præs. pass. κυλίνδεται, 3. sing. imper. pass. Ion. à κυλίνδω, idem quod κυλίω, volvo.

Κυλινδίδρα, ᾶ, volutabrum, &c. idem quod κυλίστρα, id vide infra: Item κυλίνδησις, volutatio, Plut. verbale, à præced. Κυλινδέω; V.

Κυλινδάμην, & κυλινδάμαι, volvor, volutor, versor, assiduus sum, &c. sunt pass. ab act. κυλίνδω, & κυλινδέω; quæ vide.

Κυλινδρακὸς, ή, ὁ, cylindraceus, qui cylindri est; undè adv. κυλινδρικῶς, in modum cylindri, more cylindri, Plut. Symp. 5. à seq. κύλινδρος; V.

Κυλινδροειδὴς, ἐς, ὁ, ἡ, cylindro similis; à seq. κύλινδρος, & εἶδος, τό; vide.

Κύλινδρος, υ, ὁ, CYLINDRUS, lapis teres in modum columnæ: à seq.

Κυλίνδω, idem ac Th. κυλίω, volvo.

Κυλινδροειδὴς, ές, cylindro æquo, cylindro calco, Theophr. Hist. Plin. l. 2. c. 5. ἀλωὴ κυκλοτερὴς, est area æquata, seu coæquata cylindro, & volgiolis; ut dixit Plin. l. 17. c. 10. Item Κυλινδοειδὴς, cylindro similis, cylindrum imitans, cylindratus, &c. Utrumque, à præced. κύλινδρος, lapis teres, quo huc & illuc sæpiùs volutato, adæquari solent areæ, &c. V.

Κύλιξ, ικος, ὁ, ἡ, CALIX. Them. κυλίω, volvo.

Κυλίομαι, volvor, devolvor, versor, assiduus sum, &c. est pass. à Th. κυλίω; vi. Unde verbale Κυλισὸς, ὁ, ὁ, versatus, volutatus, volvendo circumactus, aut contortus, convolutus, aut volubilis, &c. Ut κυλισὸς σίφων, apud Eust. corolla pictilis, &c. Item Κύλισμα, ὁ, volutabrum; locus in quo jumenta se volutant; Poll. idem quod κύλισμα, id ipsum in quo quis volutatur, 2 Pet. 2. & ab eod. Them. κυλίω; vide.

Κύλισις, εως, ἡ, volutatio: &

Κύλισμα, ατος, τό volutabrum: à perf. pass. verbi κυλίω.

Κυλίχνη, ης, ἡ, caliculi, seu parva vasa potoria oris compressioris: Item cucurbitulæ: à κύλιξ.

Κυλίχνη, ης, ἡ, Κύλιχνος, ου, ὁ, & κυλιχνὶς, ίδος, ἡ, ut & κυλίχνιον, ου, τό, catinus, olla, calix, vel caliculus, pixis medicamentaria, &c. omnia, à κύλιξ, ικος, vel Th. κυλίω; V.

ΚΤΛΙ'Ω, volvo, voluto, f. ίσω. Hinc κυλίνδω, κυλινδέω, & κάμινδλω. Item κύλιξ, ικος, ἡ, calix.

Κυλλαίπους, & Κυλλοπόδης, idem quod seq. Κυλλοποδίων, & ab iisdem; id vide.

Κυλλοποδίων, qui distortis pedibus est, Ioripes: Vulcani Epith. à κυλλὸς, claudus, & πῦς, pes.

ΚΤΛΛΟ'Σ, ὴ, claudus, curvus: q. à κύλω, mutilus.

Κυλλόω, ῶ, claudum, curvum, mutilatum, vel mancum, & debilem efficio; i. e. redlo κυλλὸν; unde κεκυλλωμένος, incurvatus, claudus, vel debilis factus, &c. apud Hippocr. de artic. à quo verbale κύλλωσις, ipsa actio reddendi κυλλὸν, ibid. à Th. κυλλὸς, V

Κυλοειδίδια, sum tumentibus oculis; undè κυλοειδὴς, apud Theocr. Idyl. 1. Est cavitates oculorum, quæ palpebris subsunt, τὰς κυλάδας, tumidas habere, &c. idem quod Κοιλοειδέω, & κοιλοειδὴς, quæ vide; ex κοιλὸς, & εἶδος, &c.

Κυλοειδάοντες, nom. pl. part. præs. à κυλοειδάω, quod vide.

Κύλων, ωνος, ὁ, CYLO. Κυλώνειον, CYLONIUM.

ΚΥ'ΜΑ, ατος, τό, fluctus, unda; magna lues: q. κύκημα, à κυκάω, misceo. Est & κύμα, pro κύπημα, τό, fœtus: à κύω, in utero gesto: a κῦμα, fluctus: κυματίας, ου, ὁ, undosus: κυματόδης, ες, ὁ, ἡ, idem: κυματόω, & κυματόομαι, undis agito: κυμαίνω, ης, ἡ, tempestas: κυμαίνω, ανῶ, fluctuo, æstuo.

Κυμαΐδα, capræ, seu vaccæ nomen, apud Theocr. Ælicè, ut putatur, pro κύμηδα, παρὰ τὸ τὰς, κύμας αἰδεῖσθαι; i. e. ἐμπεδεῖν ἰσχύν, &c.

Κυμαίνομαι, genitiv. sing. part. præs. activ. κυμαίνων, & in fœm. gen. κυμαίνουσα: à

Κυμαίνω, fluctuo; & ferveo, turgeo, f. ανῶ, p. κεκυμα. Th. κῦμα.

Κύμανσις, εως, ἡ, fluctuatio, æstuatio, &c. verbale, à præced. κυμαίνω; id vide.

Κυμάσι, δος, ὁ, ἡ, gravida, fœta, à Them. κύω; V.

Κύμασι, pro κύμασιν, nominativ. plur. κύμασι, dativ. pl. à κῦμα, ατος, τό, fluctus.

Κυμασία, tempestas; à præced. Th. κῦμα, ατος, τό; V.

Κυμάσιος, α, Ion. pro κυμάσιος, α, ὁ, undosus. Vide in κῦμα, τό, fluctus. Hinc κυμάσιος ἄνεμος, ventus impetuosus.

Κυμαστίζω, f. ίσω, undis agito, fluctuare facio. Th. κῦμα.

Κυμάτιον, τό, parva unda, parvus fluctus, &c. Sic appellatur etiam caulículus, propriè brassicæ, qui primâ germinatione producitur, quem cymam vocat Plin. Item in columnis, prima pars epistylii; i. e. capitelli, seu capituli, κυμάτιον, à Vitruvio nuncupatur, &c. à Th. κῦμα, ατος, τό; diminut. V.

Κυματοειδὴς, ὁ, ὁ, ἡ, undabundus, à κῦμα, ατος, & εἶδος, τό. V.

Κυματολήγη, ης, ἡ, nomen mulieris.

Κυματοπλαγὴς & κυματοπλὴξ, fluctibus, seu undis pulsatus, in Epigr. unde κυματοπλαγὲς ἰχθύς, undis agitati pisces, apud Athen. ex κῦμα, & πλάσσω, vel πλήσσω, f. ξω, unde πλὴξ & πλαγὴ, &c. V.

Κυματόω, ῶ, undabundum reddo, fluctus moveo, &c. in pass. κυματοῦμαι, fluctibus agitor, fluctuo, vel æstuo; a Th. κῦμα, ατος, τό, vi. Unde etiam, κυματώδης, fluctuosus, undosus, &c.

Κυματώγη, ης, ἡ, & legitur κυματωγὴ, littus, ad quod undæ feruntur ac franguntur: ex κῦμα, & ἄγω, seu ἄγνυμι, frango.

Κυματώδης, ες, ὁ, ἡ, fluctuosus: ab eodem Th.

Κυματώδιστος, ης, ἡ, a. 1. part. pass. f. ῶ, à κυματόομαι, restagno. Th. κῦμα, ατος, τό, fluctus.

Κυμάτωσις, fluctuatio, æstuatio, æstus, procellæ, &c. verbale à præced. κυματόω, quod vide.

Κυμβαλίζω, cymbalum pulso: à κύμβαλον, cymbalum. Th. κύμβος, ου, ὁ, cavus recessus.

Κυμβαλιστὴς, cymbalista, qui cymbalum pulsat, verbale à præced. κυμβαλίζω; vide.

Κύμβαλον, ου, τό, CYMBALUM: &

Κύμβη, ης, ἡ, CYMBA; item poculi genus: à κύμβος, cavitas.

Κύμβαχος, ου, ὁ, pronus in caput: à κύμβη, caput: quod à seq.

ΚΤ'ΜΒΟΣ, ου, ὁ, cavus recessus: ollæ fundum: q. à κυφὸς, curvus. Hinc κύμβον, & κυμβίον, ου, τό, acetabulum: κύμβη, ης, ἡ, cymba: κυμβήριον, ου, τό, cymbalum.

Κυμβικτάω, in caput dejicio; nam κυμβικτᾶν, idem est quod κυβιστᾶν, à synonymo κύβη Etym. sicut etiam κύμβη, navigium, seu navigii actuarii genus, signif. etiam caput, quod suprà, κύβη

sine μ, fuit appellatum, &c. V.

Κύμβιον, ου, τό, (pro quo etiam dicitur κυμβείον, & κυμβεῖον) idem quod κύμβον, τό, acetabulum; i. e. conchula, seu scutella, quâ acetum apponitur in mensâ, ad intingendas carnes: Item κύμβειον, est poculi quoddam genus, longum scil. & angustum, figurâ, navigio simile, quod κύμβη appellatur; à Th. κύμβος; V.

Κύμη, pro κύμασι, nominativ. plur. κύμασι, dativ. pl. à κῦμα, ατος, τό, fluctus.

ΚΤ'ΜΙΝΔΙΣ, ιδος, vel -ίδος, ἡ, avis quædam nocturna.

ΚΤ'ΜΙΝΟΝ, ου, τό, CYMINUM, herba & semen.

Κυμινοδόχη, vel κυμινοδόκον, receptaculum cumini; Poll. ex κύμινον, & δέχομαι; undè δοχεῖον, & δοχεῖον, &c. vi. Sic κυμινοθήκη, idem; repositorium, scil. cumini: Item in genere, penaria, seu cella penaria, locus ubi edulia reponuntur, &c. à κύμινον, & θήκη, vi. Item Κυμινοκοπιξ, ικος, ὁ, præparcus, seu nimium astrictus; ut qui etiam, in apponendo cumino fit justo tenacior, à κύμινον, & κόπτω; vi. Sic etiam κυμινοπρίστης, dicitur, qui cuminum, (granum valde minutum) fecare in plures etiam partes non veretur, præ nimia tenacitate, ne integrum quidem granulum dare audens; q. d. cumini sector; i. e. præparcus, restrictus, & sordidus, Aristot. Eth. 4. Item Κυμινοπριστοκαταμαγλυφος, composita dicta apud Aristoph. in vesp. pro præparco sordidissimo, & pro eo qui adeo sit restrictus, & sordidus, ut non erubescat, τὸ κύμινον φρίειν, & τὸ κατάκαιον γλύφειν; à præced. κυμινοπρίστης, & καταμαγλυφος, vel à κύμινον, cum πρίω, & καράκαιον, cum γλύφω, &c. quæ vide.

Κυμινόπριστος ἄλης, sal cum cumino tritus; à κύμινον, & πρίω; V.

Κυμινόσαρκος, ον, ὁ, ἡ, cuminaceus, cumino similis, seu ad cuminum proximè accedens, &c. apud Theophr. Hist. Pl. l. 8. à Th. κύμινον; vi.

Κυμοδόγμων, vel κυμοδόκμων, ονος, ὁ, undas excipiens, vel excipiens; ut κυμοδόγμων ἀλὴ, fluctus excipiens littus; Butyr. à κῦμα, & δόγμος, f. ξομαι, præt. ῶμαι, &c. V.

Κυμοδόκη, ης, ἡ, nomen mulieris.

Κυμοδόη, ης, ἡ, nomen mulieris.

Κυμοπόλεια, ας, ἡ, nomen mulieris.

Κυμώ, nomen mulieris.

Κυμώδης, ab Hesychio dicitur, ὁ ἐφ' οὗ τὸν ἦβὸν κυμάτων ῥύει; à κῦμα, & βίος, &c. vi. Sic etiam Κυμοτόμος; q. d. fluctus secans, machina triangulari formâ, anteriore trianguli parte acutâ, rostro navis longæ assimilis, teste Suidâ; sic autem dicta, quòd columnis & sustentaculis pontium præsterni solcat, ad fluctus findendos, ut majori impetu impingerent, &c. à κῦμα, & τέμνω, unde τομὸς, & τόμος, &c. vide.

Κυνάζειν, Dor. pro κυνᾶν, quod vide.

Κύνδηξ, ηκος, ἡ, q. κυνὸς ἄγχω, canum suffocatio, angina.

Κυνεαγωγὸς, canum ductor, Xen. ex κύων, & ἄγω; undè ἀγωγὴ, & ἀγωγὸς, &c. V.

Κυναγὸς, οῦ, ὁ, Dor. pro κυνηγὸς, ῦ, venator: ex κύων, canis, & ἄγω, duco.

Κυνάδης, ες, ἡ, canum pili: à κύων, canis.

Κυνάμυια, vide in κυνόμυια.

Κυνάσ, άδος, impudens ut canis; Hesych. ex κύων, & εἶδος, τό, vi. Item Κυνώδης, idem à κύων; vi. q. d. caninus, &c.

Κυνακάνθη, vel κυνάκανθα, sentis canina, de qua Aristot. anim. l. 5. ex κύων, & ἄκανθα; V.

Κυναλώπηξ, q. d. canivulpes, Laconicus canis, vulpe & cane natus; apud Aristoph. torquetur in quendam caninam impudentiam, cum vulpina vafritie, qui conjunxerat; ex κύων, & ἀλώπηξ; V.

Κυνόμυια, ας, ἡ, musca canina, & Metaph. pro impudente & audace accipitur, est & herbæ nomen, quæ & κυνάδης, dicitur, & κυάμυια, pro κυόμυια; verso ο, in α; Il. φ. &c. ex κύων, & μῦα, &c. V.

Κυνάνθρωπος, versipellis, impudens: q. canis: ex κύων, canis, &c.

Κυνάνθρωπος, ου, ὁ, dicitur etiam morbus, qui & Λυκάνθρωπος, & Λυκερύθρωπα appellatur, à κύων, & ἄνθρωπος; V.

Κυνάριον, ου, τό, catellus, diminut. à κύων, canis.

Κυνάρος ἄκανθα, & κυνάκη ἄκανθα, sentis canina; Cynara herba aut cynasbatus, &c. à κύων, κυνὸς; vide.

Κυνᾶς, accus. pl. κυνᾶς, nom. pl. à κύων, κυνὸς, ὁ, vel ἡ, canis.

Κυνάσ, άδος, ἡ, idem quod κύων, & Metaph. mollior scil. ex pane pulpa, quâ manus abstergebant, & postea canibus devorandam projiciebant; Poll. Item sentis, seu rubus caninus, &c. à Th. κύων; V.

Κυνάσγον, canicula, stella canicularis; ex κύων, κυνὸς, & ἄγω, vi. Sed potest etiam esse q. d. caniculus, diminut. à κύων, κυνὸς; V.

Κυνάω, ῶ, cynicum ago, cynicos imitor; q. d. canem ago, cynicus sum, &c. à Th. κύων, κυνὸς, &c. V.

Κυνηγενὴς, genitura spinæ dorsi, quæ à capite in pudenda defertur; Hesych. dicitur quasi γονηγενὴς, γ in κ mutato, ex γόνος, & ἰγνάφω; vide.

Κυνιδεὺς, ὁ, caninus; exp. etiam terribilis, vehemens, difficilis, &c. Ut κυνιδεῖς θεσπεσίαι, ex Aristoph. Item κυνὴ, ης, ἡ, sub ὁδῷ, pellis canis; peculiariter autem, canis fluvialis pellis, quâ antiqui solebant caput tegere; ut scribit Eustath. atque indè galea; pro galea scil. ex tali pelle, vel ex quavis alia materia, pro quo dicitur etiam contractè Κυνῆ, pileus galerus, &c. à seq. κυνὴ, & Them. κύων, κυνὸς, &c.

Κυνῆ, ῆς, caninus: ab eodem Themate,

Κυνῆν, Ion. & Poët. Pleonasm. ε, pro ἐκυνῶν imperf. activ. verbi κυνέω, idem quod κύω, osculor.

Κυνέω, ῶ, osculor, suavior; Od. ρ. Item pro θεοσεβέω, adoro, &c. idem quod, & à Them. κύω; V.

Κυνῆς, nominativ. pl. κυνῆσιν, canibus, dativ. pl. Ion. pro κυσὶν, à κύων, κυνὸς, canis.

Κυνῆσι, osculor, blandior, adoro, θεοσεβέω, Th. κύω, idem.

Κυνηγέτης, ου, ὁ, venator; &

Κυνηγέτωρ, ῆρος, ὁ, venator: à κύων & ἄγω.

Κυνηγία, ᾶς, & κυνήγιον, τό, venatio, venatus: Item κυνηγετικὸς, ad venationem, seu venatorem pertinens, venatorius; Item venationis studiosus, vel venationi deditus & aptus: Item subaudito σκῦλ. λέγω, liber de arte venandi; undè, adv. Κυνηγετικῶς, q. d. venatorie, venatorum more, vel venatoriâ arte, &c. Sic Κυνηγέσια, ᾶς, & Κυνηγέσιον, τό, venatio, venatus, &c. omnia ex ῥίσδ. cum præced. V.

Κυνηδὸν, canum more, ritu canino, caninè, &c. à Them. κύων, κυνὸς, &c. Vide.

Κυνηλασία, canum incitatio, & κυνηλατέω, canes agito seu venor, &c. à κύων, canis, & ἐλαύνω, fut. άσω, ab ἐλάω, undè ἔλασις, ἐλασία, &c. Vide.

Κυνήπους, ossa in cruribus, equorum inter ungulam & suram; à κύων, κυνὸς, & πῦς, ποδὸς; V.

Κυνία, ᾶς, eadem quæ κυνοκέφαλος; id vide.

Κυνίας, accus. pl. κυνίας, nom. pl. à κύων, κυνὸς, ὁ, vel ἡ, canis.

Κυνάσ, άδος, ἡ, idem quod κύων, & Metaph. mollior scil. ex pane pulpa, quâ manus abstergebant, & postea canibus devorandam projiciebant; Poll. Item sentis, seu rubus caninus, &c. à Th. κύων; V.

Κυνάσγον, canicula, stella canicularis; ex κύων, κυνὸς, & ἄγω, vi. Sed potest etiam esse q. d. caniculus, diminut. à κύων, κυνὸς; V.

Κυνάω, ῶ, cynicum ago, cynicos imitor; q. d. canem ago, cynicus sum, &c. à Th. κύων, κυνὸς; &c. V.

Κυνηγενὴς, genitura spinæ dorsi, quæ à capite in pudenda defertur; Hesych. dicitur quasi γονηγενὴς, γ in κ mutato, ex γόνος, & ἰγνάφω; vide.

Κυνιδεὺς, ὁ, caninus; exp. etiam terribilis, vehemens, difficilis, &c. Ut κυνιδεῖς θεσπεσίαι, ex Aristoph. Item κυνὴ, ης, ἡ, sub ὁδῷ, pellis canis; peculiariter autem, canis fluvialis pellis, quâ antiqui solebant caput tegere; ut scribit Eustath. atque indè galea; pro galea scil. ex tali pelle, vel ex quavis alia materia, pro quo dicitur etiam contractè Κυνῆ, pileus galerus, &c. à seq. κυνὴ, & Them. κύων, κυνὸς, &c.

Κυνῆ, ῆς, caninus: ab eodem Themate,

Κυνῆν, Ion. & Poët. Pleonasm. ε, pro ἐκυνῶν imperf. activ. verbi κυνέω, idem quod κύω, osculor.

Κυνέω, ῶ, osculor, suavior; Od. ρ. Item pro θεοσεβέω, adoro, &c. idem quod, & à Them. κύω; V.

Κυνῆς, nominativ. pl. κυνῆσιν, canibus, dativ. pl. Ion. pro κυσὶν, à κύων, κυνὸς, canis.

Κυνῆσι, osculor, blandior, adoro, θεοσεβέω, Th. κύω, idem.

Κυνηγέτης, ου, ὁ, venator; &

Κυνηγέτωρ, ῆρος, ὁ, venator: à κύων & ἄγω.

Κυνηγία, ᾶς, & κυνήγιον, τό, venatio, venatus: Item κυνηγετικὸς, ad venationem, seu venatorem pertinens, venatorius; Item venationis studiosus, vel venationi deditus & aptus: Item subaudito σκῦλ. λέγω, liber de arte venandi; undè, adv. Κυνηγετικῶς, q. d. venatorie, venatorum more, vel venatoriâ arte, &c. Sic Κυνηγέσια, ᾶς, & Κυνηγέσιον, τό, venatio, venatus, &c. omnia ex ῥίσδ. cum præced. V.

Κυνηδὸν, canum more, ritu canino, caninè, &c. à Them. κύων, κυνὸς, &c. Vide.

Κυνηλασία, canum incitatio, & κυνηλατέω, canes agito seu venor, &c. à κύων, canis, & ἐλαύνω, fut. άσω, ab ἐλάω, undè ἔλασις, ἐλασία, &c. Vide.

Κυνήπους, ossa in cruribus, equorum inter ungulam & suram; à κύων, κυνὸς, & πῦς, ποδὸς; V.

Κυνία, ᾶς, eadem quæ κυνοκέφαλος; id vide.

Κυνόδοντες, canini dentes; i. e. quatuor dentes inter ineisorios & molares, ex una radice ortum ducentes; sic dicti, quòd admodum acuti, & canum dentibus quam simillimi sint, Poll. l. 2. &c. est pl. à sing. seq. V.

Κυνόδους, οῦς ὁ, dens caninus à κύων, κυνὸς, & ὀδούς.

Κυνοδρομέω, incitato cursu, tanquam canis, feror; ut apud Xen. ἐκίνησε ἐμαυτὸν, incitato cursu ferebamur, ut canes: Item Κυνοδρομεῖν, est cum canibus currere, pervestigare, &c. à Κύων, κυνὸς, & δρόμος pro τρέχω; unde δρομικὸς, &c. V. à quo etiam est nomen Κυνοδρομία, canum cursus, &c. Item Κυνόζολον; sic appellatur, à quibusdam, chamelion niger ob gravitatem odoris, quasi canem redolens; à κύων, κυνὸς, & ὄζω, unde ὄζη, &c. vi. Sic etiam Κυνοειδὴς, ἐς, ὁ ἡ ἡ, canino aspectu præditus; unde Comparat. Κυνοειδέστερος, facie caninæ formæ similior; ex Κύων, κυνὸς, & εἶδος, τὸ, vi. Item Κυνοθυμὸς, caninâ præditus audaciâ, seu impudentiâ, &c. apud Theocr. Idyll. 15. idem quod, & ex iisdem cum seq. V.

Κυνοθρασὺς, ἐῖα, impudens; à κύων, canis, & θάρσος, fiducia.

Κυνοκράμιον, idem est quod κράμβιον, nasturtium, &c. vi. Item Κυνόκομμι, æstus caniculæ; à καῦμα. τὸ, vi. Sic etiam Κυνόκυζον; q. d. aculeus canimus; à κέντζον, τὸ, vi. Item Κυνοκέφαλος; q. d. caniceps, caninum caput habens: Item impudens, Aristoph. undè Κυνοκεφάλαιον, canemene herba, ut à plerisque exponitur, pro quo, & Κυνοκέφαλον, & κυνοκέφαλλον Item Κυνοκέφαλοι, cynocephali, canicipites; sic dicuntur quædam animalia; apud Herodot. lib. 4. Item quidam homines, apud Luc. Item Κυνοκλόπος, canis fur; ita dicitur Hercules ab Aristoph. in Ran. quòd Cerberum furatus sit; à κλοπὴ; vi. Sic etiam Κυνοκράμβη, q. d. canina brassica; ita dicitur à quibusdam τὸ δύσκυνον; ab aliis appellatur etiam κυνία, Gal. & Dioſc. à Them. κράμβη; vi. Κυνοκτόνος, q. d. canicida; unde κυνοκτόνον, canum necatorium; ita dictum, aconitum, quod canes ipsum edentes necet; Nic. in Alexiph. ab ἐκτείνω, prat. med. verbi κτείνω; vi. Κυνολοιχὸς, ὁῦ, ὁ, cui confabulationes sunt de rebus obscænis; à Them. λοιχὼ; vi. Κυνόλυκα, τὰ, sunt asperitates, seu aspera quædam, post primam spinam sic dicta; à Th. λύκος; vi. Κυνόλυσσος, ab Andria medico, sic dictus, qui ab aliis ὑδροφόβος, quod à rabie canina, morbus ille contingat; à Them. λύσσα; vi. Κυνομαχέω, ῶ, cum canibus, seu adversus canes pugno: à Them. μάχομαι, undè μάχη, & μαχόμαι, &c. comp. ut reliqua antecedentia, cum Th. κύων, κυνὸς, &c. V.

Κυνόμυια, ας, ἡ, musca canina: Metaph. pro impudente: à κύων & μῦια, musca. Alii leg. κυνόμυια.

Κυνόπληκτος, à cane percussus; à Κύων, κυνὸς, & πλήσσω, vel πτω; undè πλῆκτος, &c. Item Κυνοραῖστις, Hesych. ζώον τι, tale procul dubio, quale ἡ βυσσῆστις; canibus nimirum ea mala inferens, quæ illa bubus; ex κύων, κυνὸς, & ῥαΐω; undè ῥαῖστις, &c. V.

Κυνοπρόσωπος, ου, qui caninâ facie est: ex κύων, κυνὸς, canis, & πρόσωπον, vultus. Th. ὄπωμαι, video.

Κυνόρροδον, seu κυνόῤῥοδον, rosa canina; species rosæ, de qua Theophr. Hist. Pl. l. 4. & Plin. l. 21. c. 5. ubi etiam vocatur rosa sylvestris, &c. à Th. ῥόδον, τὸ vi. Item Κυνορράϊστης, canum interfector; Aristot. Rhet. l. 2. à Them. ῥαΐω, unde ῥαΐστης, &c. vi. Κυνόρραϊς, canis testiculos referens; à Th. ὄρχις; vi. Item Κυνόσβατον, ου, ὁ, & κυνόσβατος, ου, τὸ, cynosbatus; rubus caninus; q. d. sentis, canis, Theophr. Hist. Pl. l. 3. c. ult. &c. à Them. βάτος, comp. ut anteced. cum Th. κύων, κυνὸς, &c. V.

Κυνόσαργος, gymnasium quoddam Athenienſium, dictum, à cane albo inquit Euſt. à κύων, κυνὸς, & Th. ἀργὸς; vi. Sed dicitur etiam Κυνόσαργες, cum duplice σ, idem.

Κυνόσουρα, CYNOSURA: q. κυνὸς οὐρά, cauda canis. pro astro sumitur.

Κυνοῦχος, ου, ὁ, lorum quo canis tenetur, apud Suid. Item saccus, marsupium, &c. à κύων, κυνὸς, & ἔχω, cujus varia compoſita deſinunt in ος; Item Κυνοφθαλμίζομαι, caninis; i. e. impudentibus, oculis aſpicio, à κύων, κυνὸς, & ὀφθαλμὸς; unde ὀφθαλμίζομαι, &c. V.

Κυνόφθορος, ου, impudentior. Superl. κυνόφθορος. Them. κύων, canis.

Κυνῶπα, vocat. ſing. à

Κυνῶπις, ιδος, ὁ, ἡ, habens canis vultum: ex κύων, canis, & ὤψ, vultus. Th. ὄπωμαι, video.

Κυνώπτης, gen. ſing. à

Κυνώπις, ιδος, ἡ, inverecunda: V. κυνώπης.

Κυνῶψ, herba eſt στοιχάδος, apud Theophr. & Plin. Quidam expon. canariam, & canis oculum; ejus comp. vide in ſeq.

Κύομαι, in utero geſtor; unde Κυοφορῶν, quæ concepit, vel gravida facta eſt; Heſiod. in Theog. Item Κύομα παιδία, infantes, qui utero geſtantur, &c. apud Ariſtot. eſt paſſ. ab activ. κύω; vide.

Κύος, ους, τὸ, fœtus. Th. κύω, in utero geſto.

Κυόμενα, nominativ. pl. neut. gen. part. præſ. paſſ. à κυέω, idem quod κύω; quod vide.

Κυοτοκία, fœtus editio, à Th. κύω; undè κύω, & τόκος, prat. med. verbi τίκτω, undè τόκος, &c. V.

Κυοφορέω, ῶ, in utero fero, prægnans ſum; à κύος, fœtus, & φορέω, idem quod φέρω, fero.

Κυοφορία, tempus quo mulier fert uterum; à præced. κυοφορέω; V.

Κυπαρισσάτης, ου, ὁ, dicitur tithymallus quidam, quoniam ἔοικε κυπαρίσσῳ; Item Κυπαρισσίτης, cupreſſinus; utrumque à ſeq. Th. κυπάρισσος; V.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ, ου, ἡ, CYPRESSUS, arbor; hinc κυπαρισσίτης, ex cupreſſo factus.

Κυπαρισσών, ῶνος, cupreſſetum, locus cupreſſis conſitus à præced. Them. V.

ΚΥΠΑΡΟΣ, ου, ὁ, vas magnum concavum & capax.

ΚΥΠΑΣΣΙΣ, ιδος, & κύπασσις, ιος, ὁ, ἡ, ſupparum, ſpecies tunicæ.

Κυπειρὶς, cyperis; undè κυπειρίζω, cyperum refero; Dioſc. l. 1. c. 6. Utrumque à ſeq. Th. κύπειρος; V.

ΚΥΠΕΙΡΟΣ, ου, ἡ, Cyperus, herba ex juncorum genere.

ΚΥΠΕΛΛΟΝ, ου, τὸ, poculi genus: deflexum à κύφελλον, quia cavum.

Κύπρις, acc. ſing. à Κύπρις, ιδος, ἡ, Venus.

Κυπρίζω, germino venuſté. Th. Κύπρος, Cyprus.

Κύπριον, ſub. μύρον, vel ἔλαιον, unguentum cyprium, vel oleum cyprinum, &c. quod fit ex floribus cypri arboris, à Th. Κύπρος; V.

Κυπρῖνον, CYPRINUS; &

Κύπριος, ου, CYPRIUS: ab eod. Th.

Κύπρις, ιδος, ἡ, Venus: acc. Κύπριδα, & Κύπριν. Th. Κύπρος, CYPRUS.

Κυρεισμὸς, germinatio, Cantic. c. 7. eſt verbale, à præced. κυπερίζω; V.

Κυρεοχλοΐτα, ας, ἡ, Epithet. Veneris, quæ nata dicitur in inſulâ CYPRO. Dicitur &

Κυπρογχλὴς, ίου, ὁ, ἡ, idem: à Κύπρος, & γένομαι, naſcor.

ΚΥΠΡΟΣ, CYPRUS, arbor & inſula: undè Κύπρις, ιδος, ἡ, Venus: Κύπριον, τὸ, unguentum Cyprinum.

Κυπτάζω, f. άσω, immoror, cunctor, tempuſtero: à κύπτω.

Κυπτάριον, τὸ, voluta & intorta placentula; apud Nic. in Alex. eſt à præced. Th. κύπτω; V.

ΚΥΠΤΩ, pronus ſum, incurvo me ad videndum, f. ψω, a. 1. ἔκυψα, a. 2. part. κύψας, dyl. Hinc κυπτὸς, ὴ, inclinatus, ſupplex: κυφὸς, ὴ, incurvus, gibboſus: κύφων, ονος, τὸ, gibbus: ἐγκύπτω, inclino ad videndum aliquid.

Κυρβάς, ας, ἁ, Dor. pro Κυρβίας, ου, ἡ, CYRBAS. vi. Pindar. Pythior. Od. 9. 228. &c.

Κυρβάσιος, αία, ον, ſublimis, è: à κύρβις, quod vide.

Κύρβασις, per Sync. & Metath. pro κορύβας; V.

ΚΥΡΒΑΣΙΑ, ας, ἡ, criſta gallinacei; tiara: à κάρη & βαίνω.

ΚΥΡΒΙΣ, ιδος, ἡ, tabula triangula, cui leges inſcribebantur.

Κύρε, Ion. pro ἔκυρε, imperf. verbi κύρω, incido, nanciſcor.

Κυρεῖα, ῶν, τὸ, per Sync. pro κύρημα, id in quod aliquis incidit, præda; à κυρέω, vel κύρω, quod vide.

Κύρη, f. πω, incido, aſſequor. Th. κύρω, idem.

Κύρη, ης, Ceres: ſic dicta, quia κυρεῖ τὴν ζωὴν, domina vitæ.

Κυρηβασία, ης, dicitur pugna quæ fit corpibus, concurſus cornutorum animantium, à ſeq. Th. κυρηβάω; V.

ΚΥΡΗΒΑΩ, cornibus pungo, f. άσω, q. à κέρας, cornu.

ΚΥΡΗΒΙΑ, ων, τὰ, acera & glumæ hordei. Vide κηρύβια.

Κύρημα, & per Syne. κύρμα, ατος, τὸ, id in quod aliquis incidit, præda. Th. κύρω, incido.

Κυρήνη, ης, CYRENE urbs Hebr. murus.

Κυρῆνος, ου, ὁ, Quirinus, nomen viri.

Κυρήσας, a. 1. inf. & Κύρησον, part. a. 1. part. act. à κυρέω, idem quod κύρω, incido.

Κυρθεὶς, adeptus, a. 1. part. paſſ. verbi κύρω, a. 1. ind. paſſ. ἐκύρθην.

Κυρία, ας, ἡ, domina: &

Κυριακὸς, ὴ, όν, dominicus, a, um. Th. κύριος, ου, authoritas.

Κυριεῖος, dominium; verbale, à ſeq. κυριεύω, V.

Κυριεύω, dominor, cum gen. f. εύσω. p. κεκυρίευκα, à κύριος, dominus. Th. κύρω.

Κυρίζω, vel κυρίσσω, cornibus peto: qu. à κέρας, cornu.

Κυριοκτόνος, domini interfector, & κυριοκτονία, domini cædes, &c. à κύριος, & κτείνω, prat. med. verbi κτείνω, &c. V. Item, κυριολεκτεῖν, propriè loqui, Suid. & κυριολεξία, proprietas loquendi; à κύριος, & λέγω, dico; unde λέξις, & λεκτὸς, &c. V. Sic etiam, κυριολογεῖν, idem, propriè loqui; & in paſſ. κυριολογεῖσθαι, propriè dici; unde κυριολογία, ſermo, ſeu oratio, propriis conſtans verbis; ex Κύριος, & λόγος, V.

Κύριος, ου, ὁ, dominus, herus, qui auctoritate valet, præſtans; item proprius. Th. κῦρος, authoritas.

Κυριότης, dominium; verbale, à κύριος, V.

Κυρίσσω, vide κυρίζω.

Κυρίως, cum authoritate & poteſtate; Item, firmiter, ſtabiliter; item, propriè, ut apud Ariſtot. Eth. l. 8. c. 5. πεφύτευε γὰ κυρίως dicitur ἡ φιλία πρὸ ὠφελείας; & κυριώτερον εἰπεῖν, &c. Eſt adv. à præced. κύριος, V. Unde etiam dicitur in ſuperl. κυριώτατον, potiſſimum; ut κυριώτατον δίκαιον, potiſſimum judicium, & auguſtiſſimum; ſic, τὰ κυριώτατα μέρη, Galeno, pro principalibus membris, ſeu partibus; item, κυριώτατα πρὸς διάπνοιαν νοσήματα, ad mortem periculoſiſſimi morbi; & κυριώτατον τῆς χώρας, Plut. locus præcipuus & in regione principalis; item, in compar. κυριώτερος, potior, &c. Item, κυρίως, idem quod κυρέω, id V.

Κυρκανᾶν, miſcere: q. à κυκᾶν, ρ interjecto.

Κυρκανὼν, tumultus, turbatio; à præced. κυρκανάω; item, κυρκωνάω; idem quod κυρκανάω, tumultuor, moveo, turbo, &c.

Κύρμα, ατος, τὸ, per Sync. pro κύρημα, id in quod aliquis incidit, præda; à κυρέω, vel κύρω, quod vide.

Κύρνη, pro Κύρνος, vocat.

Κύρνος, ου, ὁ, CYRNUS, nom. propr.

Κύρσημα, idem quod κύρημα; à Th. κύρσω id vide; ut κύρσ' ἐθέλῳ bonum ſortitur, vel conſequitur, &c. Il. ω.

ΚΥΡΤΟΣ, ου, τὸ, authoritas, edictum, cardo rei; hinc κυρόω, authoritatem do, κύριος, ου, ὁ, dominus: κυριόω, dominor. Eſt &

Κῦρος, ου, ὁ, CYRUS, Perſarum rex.

Κυρῦν, præſ. inf. act. &

Κυρῦσαι, præſ. part. f. g. à

Κυρόω, ῶ, ſancio, ratum facio: f. όσω. p. κεκύρωκα. perf. paſſ. κεκύρωμαι, Th. κῦρος, authoritas.

Κυρῶ, ῶ, idem quod κύρω, incido; item, nanciſcor; conſequor; item, contingo, evenio; ut ἢν κυρεῖ τάδε, apud Soph. feliciter hæc eveniunt; item, ſum; ut, apud Soph. ὅς κυρεῖς ἔχων; i. e. τυγχάνεις ἔχων, &c.

Κύρσαι, incidere, a. 1. inf. &

Κύρσας, a. 1. part. act. à κύρω, incido: f. Æol. κύρσω.

Κύρσω, adipiſcar; vide præced.

Κυρτάγχιμι, cui incurva eſt cervix; à κυρτὸς & ἀυχὴν, &c. V.

ΚΥΡΤΟΣ, ὴ, ὸν, Æol. κυρπὸς, CURVUS, gibboſus. Hinc κυρτόω, curvo, incurvum reddo: ἀμφικυρτὴς, ὴ, ὸν, utring; incurvus, &c.

Κύρτος, ου, ὁ, fagena, naſſa: dicitur & κύρτη, & κυρτὶς, quia cava ſeu gibboſa: ſub. præc.

Κυρτότης, ητος, ἡ, curvitas; Plut. Item, κυρτόω, curvo, incurvo; incurvum, aut convexum reddo; in paſſ. κυρτοῦμαι, incurvor, vel, pandor, &c. à præced. Th. κυρτὸς, &c. V.

Κύρτωμα, ατος, τὸ, quod eſt incurvatum, gibbus; item tumor omnis præter naturam. Th. κυρτὸς, curvus.

Κύρτωσις, curvitas, gibboſitas, ſeu gibberoſitas; verbale, ut & præced. κύρτωμα. à κυρτόω; & Th. κυρτὸς, quæ vide.

ΚΥΡΩ, ſum, incido, conſequor: f. ύσω, Æol. κύρσω, κυρίω, idem quod κύρω.

Κύρωσις, comprobatio quæ ſit authoritate alicujus, vel, confirmatio; & rata fides; Plato in Gorgia, eſt verbale, à κυρόω, ῶ, à Th. κῦρος, τὸ, V. Unde κυρώμεις, firmo, conſtituo, decerno; item, κυρώσθαι, paſſivè etiam dicitur, quod ratum habetur & autoritate alicujus comprobatur; ut apud Appian, κυρωθείσης ὑπὸ τῆς γνώμης, comprobatâ ab omnibus ſententiâ; ſic, παρ' ἑτέρων ἡ τὰ ἄλλα κυρώσεται, apud quos & alia rata habentur.

Κύσας, ωτος, oſculatus, a. 1. part. act. à κύω, oſculor.

Κῦσε, ſeu κῦσεν, Ion. pro ἔκυσεν, 3. ſing. a. 1. act. κῦσον, a. 1. imperat. act. ejuſd. verbi inf. κύσαι; unde Angl. to kiſs.

ΚΥΣΘΟΣ, & κύσθος, ου, ὁ, & κυσὸς, οῦ, ὁ, nates, podex; item pro muliebri pudendo.

Κυσὶ, dat. pl. à κύων, canis, quod vide.

Κυσοδάκνειμι, qui nates ſibi baccari inungit, Heſych. ex κύσος; idem quod κυσὸν, & βάπτειμι, V.

Κυσοδακνία, Heſych. ψαρία; i. e. ei nates pruriunt; à κύσος, & δάκνω; unde δακνέζω, &c. V.

Κυσολάκων, dictus fuit Clinias; utpote, τὸ κυσὸν λακωνίζων; uſurpatum enim fuit verbum λακωνίζειν, pro τοῖς παιδικοῖς χρήσασθαι. Heſych. ex Ariſtarcho.

Κυσολαμπὶς, dicitur cicindela, & noctiluca; quòd nates ei luceant; Heſych. ex κύσος, & λάμπω; unde λάμψις, &c. V. Sic, κυσολίχης, turpiloquus; q. d. nates ſemper in ore habens; à κύσος & λίχω; V. Item, κυσονίπτης, natium, ſeu pudendorum lavator; Heſychio, ſcorator; Διὸ τῶν παιχνιολοιθόρων; à κύσος, & νίπτω, &c. V.

Κυσταμένη, a. 1. part. m. f. g. pro κυσαμένη, quæ concepit, verbi κύω, quod vide.

Κύστωρ, idem ac Th. κύδων, vel κύστος, anus, podex, &c. V.

Κύστη, Ion. & Poët. pro ἔκυσε, 3. ſing. a. 1. ejuſd. verbi.

Κύστη, ης, ἡ, venter uſque ad femora, urinæ receptaculum; idem quod, & à ſeq. Th. κύστις, V. Unde etiam, κύστιγξ, γγος, ἡ, parva veſſica apud Hippocr. Item, κύστιον, ου, τὸ, veſicaria herba; quæ & habicacabum ſolanum, appellatur; Dioſc. l. 4. c. 27. &c.

ΚΥΣΤΙΣ, ιος, ἡ, veſica: acc. κύστιν.

Κύστωρ, dicitur pro κύστωρ, id vide.

ΚΥΤΙΝΟΙ, ων, οἱ, flores mali Punici.

Κύτινος, cytinus, flos eſt, & pomi in punica principium; ſeu, primus mali punici partus; Celſus appellat capitulum mali punici; unde κυτινώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, capitulo mali punici ſimilis; ut κυτινώδες τοῦτον ἔχει; tale caput gerit, Theophr. Hiſt. Pl. l. 4. &c. à præced. Th. κύτινος, V.

Κυτισόκομος, qui cytiſo paſcitur; Epith. teſtudinis, apud Nic. à ſeq. Th. κύτισος, & νέμω; unde νομὴ, & νόμος, &c. V.

ΚΥΤΙΣΟΣ, ου, ὁ, CYTISUS, nomen herbæ.

ΚΥΤΟΣ, ους, τὸ, cavitas, ſinus: ubi aliquid κεῖται.

Κυτόω, corio tego; unde comp. ἐγκυτόω, quod Heſych. exp. τὸ κύτος περιποιοῦμαι, &c. à præced. Th. κύτος, ſinuoſa, ſeu ventricoſa cavitas; venter cavus, &c. V. Unde etiam κυτὶς, ciſta; κυτίδιον, ciſtula; apud Schol. Ariſtoph.

Κύτεον, Dor. pro κύτος, accuſ. ſing. à κύτεος, olla: idem quod κύτος, quod vide.

Κυτταρίσας, ου, τὸ, cellula, alveolus, diminut. à præced. κύτταρος, idem fere quod Th. κύτος; unde etiam κυτώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, cavus, cavo ſinu tumens, &c.

Κύτταρος, ου, ὁ, loculamentum apum & veſparum: à κύτος, cavitas.

Κύφελλα, τὰ, nubes, & omnia cava, qu. à κυφὸς, incurvus.

Κύφαι, αἱ, apud Ariſtot. eſt genus ſquillæ, ſeu piſces de ſquillarum genere; Gaza vertit gibbas; ſpecies quædam ἠδὺ κεφάλων; ſcribitur etiam κυφαὶ, pro eod. Item, κυφελλὸς, Poët. pro κυφὸς, ὴ, ὸν, incurvus, gibboſus; Od. β. Unde κυφόω, ῶ, & κύφος, ους, τὸ, gibbus; item vas quoddam concavum, dictum & σκαφίδιον, Etym. Sic etiam, κυφόω, ῶ, curvum reddo, incurvo, &c. Unde verbale, κύφωμα, τὸ, gibbus, &c.

Κυ^ΦΙ, ſuffimenti genus.

Κυβός, ῦ, incurvus, GIBBUS: q. à κύπτω, flecto.

Κυφεσθὶς ἀντίδοτος, antidotus cypho-ides; ἐν ἔδεσι τῶν κυφίων, factum.

Κύφος, τό, κυφότης, κυφόω, κύφωμα; videantur ſupra in κῦφαι.

Κύφων, ωνος, ὁ, locus teſtudinatus, baculus incurvus, ſtiva; item inſtrumentum quo vinciebantur nocentes aut torquebantur, cataſta, numella: à κυφὸς, curvus. Them. κύπτω, pronus ſum.

Κύφων, pro κύφασα, acc. ſing. præced.

Κυφωνίζειν, & κυφωνισμὸς, dicuntur de ſupplicii genere quod fit adhibito κύφωνι, inſtrumento ad torturam; à præced. κύφων, quod V.

Κύφωσις, ἡ, incurvatio, gibboſitas; vitium ſpinæ, quod & ὀπισθοκύφωσις, vocatur; verbale, à κυφόω, quod vide ſuprà in κῦφαι.

Κύψαντες, nom. pl. a. 1. part. act. à κύπτω, f. ψω, incurvo me: κύψαι, a. 1. inf.

ΚΥΨΕ'ΛΗ, ης, ἡ, alveare apum: hinc κυψελὶς, ίδος, ἡ, alveus. Eſt & κυψέλη, auris foramen, ejuſque ſordes.

Κυψέλιον, ου, τὸ, & κυψελὶς, ciſta, ciſtula; item, κύψελος, avis quædam ſimilis hirundini; Ariſtot. Hiſt. An. l. 9. c. 30. à præced. Th. κυψέλη, V.

Κυψελίζον, nom. propr.

Κύψελος, ου, ὁ, CYPSELUS, hirundinum ſpecies ſic dicta ἀπὸ τῆς κυψελίδος, ab alveolis, quos è luto ſibi conſtruit. Item nom. propr. Ἠετίονις filii ἀπὸ τῆς κυψέλης, in qua latens ex periculo mortis evaſerat.

Κυψελόδυς, dicitur vel obſtructus ταῖς κυψέλαις, & ſordibus aurium; vel, cui αἱ κυψέλαι, aurium foramina, & auditorii meatus obturati ſunt; Luc. in Lexiphane; à κυψέλη & βύω, &c. V.

ΚΥ'Ω, in utero geſto; oſculorior. σω. f. κύσω, idem κύημι, εἶμι, τὸ, fœtus, κύησις, εως, ἡ, graviditas: κυέω, oſculor: περισκυέω, adoro, veneror: περισκύημα, ατος, τὸ, & περισκύησις, εως, ἡ, adoratio.

ΚΥ'ΩΝ, κυνὸς, ὁ, ἡ, CANIS: acc. κυῦν, dat. pl. κυσὶ. Hinc κυνικὸς, ἡ, & κυσῖνος; ac κυϊκὸς, caninus: κυνάριον, ου, τὸ, catellus: περσέυς, ως, ὁ, Procyon ſidus, quod ante majorem canem exoritur.

Κώας, ac κῶας, τὸ, pellis ovilla: vide κῶς.

Κωβιδάριον, ſive κωβίδιον, parvus gobius, ſive gobio parvulus; gobiunculus. &c. Athen. l. 3. & 7. Item, κωβίτης, vel κωβίτης, piſcis quidam ex aquarum genere, è parvis gobiis in arena naſcens; Athen. l. 7. Item, κωβιώδης, gobioni ſimilis; omnia à ſeq. Th. κόβιος, V.

ΚΩΒΙΟ'Σ, ἔ, ὁ, GOBIUS ſeu GOBIO piſcis; & Angl. Gudgeon.

Κωδάριον, & Κώδιον, ovium vellus; à Th. κώς; unde κωδίδιον, quod vide.

ΚΩ'ΔΕΙΑ, & κωδία, ας, ἡ, caput papaveris; globulus: κώδη, fructus papaveris.

Κώδιον, ου, τὸ, CORIUM, ovium vellus: contract. pro κωΐδιον. Th. κῶς, τὸ, pellis ovina villoſa.

ΚΩ'ΔΩΝ, ωνος, ὁ, tintinnabulum, nola.

Κωδωνίζω, tinnio, ſeu tintinnabulum, aut nolam pulſo; vel, tubæ ſono exploro; à præced. Th. κώδων, V.

Κωδωνοφαλαροφόροι, qui nolas, ſeu, tintinnabula equorum phaleris adjicit; apud Ariſtoph. in ran. qui hoc verbo notat ducum & Imperatorum inſolentiam; ex κώδων, ωνος; & φάλαρα, τὰ, comp. cum Th. πωλέω unde πόλης, &c. V. Item, κωδωνηφόροι, οἱ, tintinnabula geſtantes; Bud. in Anno. ferales præcones vocat; quales, Pariſiis, vicatim tintinnabulo atrati diſcurrunt, funuſq; indicant, &c. à κώδων, ωνος, & φέρω, V.

Κώεα, nom. pl. à κῶς, ῶος, τὸ, pellis agnina, ſtragulum.

ΚΩ'ΘΩΝ, ωνος, ὁ, foculum quoddam, comotatio, ebrioſus.

Κωθωνίζω, poto, compoto: à præced.

Κωθωνισμὸς, οῦ, ὁ, potatio, compotatio; Athen. Verbale, à præced. κωθωνίζω, & Th. κώθων; unde etiam κωθωνίη, larga potio; ex Aretæo.

Κωΐδιον, & per contract. κώδιον; id vide.

ΚΩΚΑ'ΛΙΑ, ων, τὰ, animalia quædam teſtis tecta. An, qu. καγχάλια.

Κώκυμα, ατος, τὸ, fletus, ejulatus, ploratus; item, κωκυτὸς, idem, lamentum, &c. Sed eſt etiam, cocytus, unus ex fluviis illis tribus, qui in Acherontem influunt; Od. κ. V. 513. à ſeq. Th. κωκύω, vide.

ΚΩΚΤ'Ω, f. ύσω, fleo, ploro: hinc κώκυμα, ατος, τὸ, & κωκυτὸς, ἔ, ὁ, fletus, ululatus.

ΚΩΛΑΚΡΕ'ΤΑΙ, οἱ, qui τὰ κῶλα, quæ ex ſacrificiis ſupererant, ſacerdotibus diſtribuebant quæſtores.

Κωλάριον, ου, τὸ, parvum colon, ſcu, imperfectus verſiculus, ut vulgò exp. Item, κωλὼ, οῦς, ὁ, perna, petaſo; idem quod κωλικὸ, & per contract. κωλῆ, ἡ, atque id idem quod ſeq. κωλεὸς, ἔ, ὁ vel ἡ, perna, ſuffrago, vel, idem quod Th. κῶλον, τὸ, vide.

Κωλεὸς, idem quod κῶλον, quod vide.

Κάλυψ, πος, ὁ, ἡ, talus, ſura Th. κῶλον.

Κωλικόμοιμι, coli vitio, ſivè colico dolore ſeu morbo laboro; coli, ſeu, inteſtini plenioris, ſeu laxioris morbo conflictor; ſcribitur & κολικόομαι, à ſeq. κωλικὸς, coli dolore obnoxius, &c. Quod etiam ſcribitur per o, κολικὸς, &c. vide.

Κωλικὸς, ἡ, COLICUS, ad Coli dolorem pertinens: à

ΚΩ'ΛΟΝ, ου, τὸ, membrum; periodi pars; inteſtinum craſſum, COLON ſeu COLUM. Hinc μακρόκωλος, ου, ὁ, ἡ, membra longa habens.

Κωλοτομία, membra incido, membris trunco, &c. à ſeq. Th. κῶλον; & τέμνω, unde τομὴ, τομὸς; & τομίδιον, &c. V.

Κωλύτης, caſtiger, 3. ſing. imperat. act. à κωλύω, quod vide.

Κώλυμα, τὸ, membrum, &c. Idem quod Th. κῶλον, τὸ, V.

Κώλυμα, ατος, τὸ, impedimentum, prohibitio: à

ΚΩΛΥ'Ω, prohibeo, impedio, arceo: f. ύσω. p. κεκώλυκα. a. 1. inf. act. κωλῦσαι. a. 1. paſſ. ἐκωλύθην. Hinc κώλυσις, εως, ἡ, impedimentum, κωλυτὴρ, ῆρος, ὁ, qui impedit.

Κωλυσιπεμπος, ſeu, κωλυσίπεμπος, ου, ὁ, ita dictus fuit Empedocles, quòd ventos prohiberet, ſeu, arceret; Laërt. à Th. præced. κωλύω; unde κώλυσις, &c. V. Sic, κωλυσιδεῖπνος, cœnam impediens; ſic dicuntur ſeriùs ad cœnam venientes; quòd ſuâ morâ impedimento ſint quo minus cœnatum fuerit; Plut. l. 8. Symp. ſec. 5. à κώλυσις, & δεῖπνον; V. Item, κωλυσιεργία, ας, ἡ, operis impedimentum & remora; ab ἔργον, τὸ, & κώλυσις, εως, ἡ, obſtaculum; à Th. κωλύω, &c. V.

Κωλύμη, ης, ἡ, idem quod κώλυμα, & ab eod. Th. κωλύω, V. Unde etiam, κωλυτὴρ, ῆρος, ὁ, qui impedit; item, κωλυτήριος, ου, ὁ, impediendi vim habens; & κωλυτήριον, ου, τὸ, impedimentum, obſtaculum; item, id quod malum quodpiam arcet; Dioſc. exp. etiam, propugnaculum; item, κωλυτὴς, impeditor, idem quod κωλυτὴρ, & κωλυτικὸς, ἔ, ὁ, prohibitorius, idem quod κωλυτήριος; ſic etiam, κωλυτὸς, ἔ, ὁ, impeditus, & qui prohiberi poteſt, &c. Omnia, à præced. Th. κωλύω; quod vide.

ΚΩΛΩ'ΤΗΣ, ου, ὁ, ſtellio.

ΚΩ'ΜΑ, ατος, τὸ, ſomnus profundus, veternus. q. à κῶ; pro κίω, jaceo.

Κώμαζον, imperf. Ion. &

Κωμάζοντα, acc. ſing. part. præſ. à

Κωμάζω, COMMESSOR, hymnis celebro, item ſalto, choreas ago; κωμάζω εἰς τινα, hymnum in alicujus laudem canere. Th. κῶμος, comeſſatio.

Κωμήτω, dormito, dormiturio; à Th. κῶμα, &c. V.

ΚΩΜΑΚΟ'Ν, ου, τὸ, fructus quidam aromaticus.

Κώμαξ, ακος, ὁ, petulans, nugator; à Th. κῶμος; unde κωμάζω, &c. Vide.

Κωμάζατε, Dor. pro κωμάσατε, hymno celebrate, a. 1. imperat. act. à κωμάζω, quod vide.

Κωμάρχης, vel κώμαρχος, ου, ὁ, pagi præfectus, qui vicorum, vel, urbium imperio præeſt; ex κῶμος; & ἀρχὴ, vel, ἄρχος, &c. Vide.

Κωμάσδειν, Dor. pro κωμάζειν, comeſſari, inf. ejuſd. verbi.

Κωμασία, ας, ἡ, à κῶμος; comeſſatio.

Κωμαστὴς, οῦ, ὁ, comeſſator, comeſſabundus; Plat. Xen. Plut. Item, κωμαστικὸς, ἡ, ὁ, ad comeſſationem, vel, comeſſatores pertinens; unde adv. κωμα-

στικῶς, comeſſabundè, comeſſantium modo, &c. Item, κωμαστικὴ ὄρχησις, ſaltationis genus quæ fiebat prælio & ictibus, apud Poll. & κωμαστικὴ ἑορτὴ, apud Euſtath. &c. Omnia, à κωμάζω, & Th. κῶμος; quæ vide.

Κωμασώδης, ες, ὁ ἡ, quem tener, ſeu, opprimit marcor, ſeu, ſopor altus, & veternus, κῶμος dictus; à Th. κῶμα, τὸ, V.

ΚΩ'ΜΗ, ης, ἡ, pagus, vicus. Hinc κωμήδον, vicatim: κωμήτης, ου, ὁ, paganus.

Κωμητικὸς, ἡ, ὁ, paganus, vicanus, qui eſt in pago, ſeu è pago, aut ad pagum pertinens, ut, κωμητικὴ ἐκκλησία, apud Syneſ. Item, κωμήτης, pagana, vicana; item, vicina; ſic, κωμητικὸς ἐκκλησίαι, eadem quæ & κωμητικαὶ, præced. V. Item, κώμιον, ου, τὸ, q. d. pagulus, viculus; i. e. parvus pagus; omnia, à Th. κώμη, pagus, vicus; villa, caſtellum, &c. Item vicus in urbe, Suid, &c. Unde etiam, κωμίδριον, τὸ, exp. parva & vilis herba, &c.

Κωμόπολις, εως, ἡ, oppidulum. q. ex κώμη, & πόλις, urbs.

ΚΩ'ΜΟΣ, ου, ὁ, COMESSATIO, laſcivum convivium, laſcivia. q. luxuria ſoporifera, à κῶμος, ſomnus; item genius comeſſationum præſes: hinc κωμάζω, comeſſor: κώμαξ, ακος, ὁ, petulans, nugator. Κῶμε Διτύπτης, appellatur is in cujus laudem hymnus eſt ab aliquo ſcriptus.

Κωμῶδαν, alto ſopore & veterno opprimi; unde κωμώδης, Gal. apud Hippocr. exp. ἐν κώματι εἶῃ, &c. à κῶμος, ατος, τὸ, V.

ΚΩ'ΜΥΣ, υθος, ἡ, laurus, quæ ante fores ſtatuitur, faſciculus fœni.

Κώμω, dat. ſing. à κῶμος.

Κωμῳδία, COMOEDIA, &

Κωμῳδὸς, ὁ, COMOEDUS, quia διὰ τὰς κώμας, ἀδῇ, per vicos canit: ex κώμη, pagus, & ἀείδω, cano.

Κωμῳδῶ, mordacibus dictis inceſſo; mordeo, noto, taxo; ſubſanno, irrideo; ut, viz. in vetere comœdia fieri ſolebat; unde κωμῳδημα, τὸ, quod dicitur mordendi & taxandi cauſâ, ſeu, notandi, aut ſubſannandi gratiâ; dicitur etiam, de omni ludicra muſica & ridicula; Bud. Item, κωμῳδικὸς, comicus, ad comœdiam pertinens, aut comœdiæ conveniens; ut, κωμῳδικὸς ὕμνος, comica carmina, apud Ariſtoph. &c. Omnia, à præced. κωμῳδὸς, q. d. ᾠδὴ κώμαις ἁδομένη, qui per pagos cantat carmina, &c. Vide.

Κωμῳδοδιδάσκαλος, comœdiæ ſcriptor; comicus poëta; unde κωμῳδοδιδασκαλία, doctrina de comœdia; à præced. κωμῳδὸς, & διδάσκαλος, vide.

Κωμῳδοποιὸς, & κωμῳδοποιητὴς, comœdiæ ſeu, comœdiarum ſcriptor, comicus poëta; unde κωμῳδοποιϊκὸς, ipſa actio ſcribendi comœdias; Plut. & Poll. à præced. κωμῳδὸς, & ποιῶ, vide.

Κωμῳδόμυρος, comœdiis taxatus, part. præſ. paſſ. à præced. κωμῳδέω, Vide.

Κωμῳδύριον, ου, τὸ, viculus, pagulus, ſeu, parvus vicus, eſt diminut. à Th. κώμη, V.

Κανάριον, ου, τὸ, diminut. à ſeq. Th. κῶνος, conus, &c. Item, involucrum fructûs quarundam arborum, quod ab iis ſeparari poteſt; id Latini etiam conum vocant, & nucem pineam; item, ab eod. Th. eſt κωνάω, circumago, circumverto; i. e. ἀξονίζω, vel, στρέφω; item, picee inungere; nam Th. κῶνος eſt etiam πίσσα ὑγρὰ, ut refert Dioſcorides.

Κωνειάζομαι, lethale venenum bibo; à ſeq. κώνειον, planta venenata, &c. à Th. κῶνος; vide. Unde etiam eſt κωνίας ὄινος, vinum picatum; i. e. ὄινος πανίτης; Hippocr. nam κῶνος, eſt etiam, ut dictum, πίσσα ὑγρά.

Κώνειον, ου, τὸ, cicuta: venenata potio: à

ΚΩ'ΝΟΣ, ου, ὁ, CONUS, turbo, involucrum nucis pineæ.

Κωνικὸς, in coni figuram compoſitus; unde adv. κωνικῶς, conicè, ad inſtar metæ; à Th. κῶνος; figura, apud Mathematicos, ex lato in acutum deſinens, atque indè quicquid tali eſt figurâ; ut meta ſegetum in agris; ex mergitibus quatuor, tribus, duobus, uno, &c. Conicè cumulatis.

Κωνωπεῖον, ου, τὸ, CONOPEUM ad culices arcendos, velum tentorii militaris. Th. κώνωψ, culex: vel κῶνος, ob ſimilitudinem figuræ. Angl. Canopy.

Κωνωπιὸν, ex Epigr. pro genere inſtrumenti ad arcendos culices; à ſeq. Th. κώνωψ, ωπος, & præced. κωνωπεῖον, quæ vide.

Κωνωπίς, nom. pl. à

ΚΩ'ΝΩΨ, ωπος, ὁ, ἡ, culex.

Κωνωπώδης, culicis ſpeciem gerens; à præced. Th. κώνωψ, ωπος, & εἶδος, τὸ, Vide. Sic etiam, κωνωπώδρης, avis quæ culices venatur; à κώνωψ, ωπος, & ὄδρα, ὄδρος, &c. Vide.

Κωνοφόρος, conum ferens; coniſer; Suid. ex Epigr. Eſt etiam arbor aſſimilis pinui; apud Theophr. Hiſt. Pl. l. 3. c. 10. à κῶνος & φέρω, vide.

Κῶος, ου, τὸ, idem quod κῶας, τὸ, & Th. κώς, τὸ, pellis ovina villoſa, ovinum vellus; &c. Sed κῶος, ου, ὁ, eſt Cous, ex inſula Co; ut κῶος ὄινος, Coum vinum; Dioſc. l. 5. c. 12. Item, κῶος ἑξάτης, eſt jactus taxilli, valens ſex, ſenio, teſſerarum jactus ſenarium valens; cavum, &c. Item, κῶος χῖος, ſive, κῶος πρὸς χῖον, proverbialiter dicitur, ſignificans comparationem imparium; ab Inſulis, ſcil. Co, & Chio.

Κῶπα, & κώπη, τὸ, monile; ὁ ἀπὸ τοῦ κεφαλῆς κόσμος, ornamentum quod collo circumponitur, apud Suid. Item, κώπιον, ſuperior pars remi, Heſych. Utrumq; à Th. κώπη, &c. V.

ΚΩΠΑΙ, αἱ, & κωπαῖαι, αἱ, Copæ, arum; urbs Bœotiæ ad Kephiſum amnem, & lacum Copaidem, Strab. l. 9. Unde κωπαὶς λίμνη, lacus ille Copais; item, κωπαὶς πίσσα, pix Copaica, &c. Ab eod.

Κώπες, Heſych. ligna apta ad conficiendos remos; item, κώπια, τὰ, dicta fuerunt oſſa arguſtiora collarum; (ſicut πλάτεα, αἱ, quæ ſunt latiora) Utrumque, à ſeq. Th. κώπη: Vide. Unde etiam, κωπήρης χεὶρ, manus remigans apud Euryp. &c.

Κωπῆες, ὦν, remiges, nom. pl. à

Κωπεὺς, έως, ὁ, remex. à

ΚΩ'ΠΗ, ης, ἡ, remus, manubrium, q. à κόπτω, quia tundit aquam. Hinc κωπητὴρ, ῆρος, ὁ, ſcalmus, cui alligantur remi: κωπίον, ου, τὸ, remulus.

Κωπήρης, ut κωπήρεις πλοῖον; Thuc. l. 4. navis quæ remis agitur, navigium actuarium; item, nauta remum tenens, κωπήρης dicitur; à κώπη; & ἐρέσσω; cujus varia compoſita in -ήρης deſinunt; ſic, κωπηλασία, remigatio, remorum agitatio; item, κωπηλάτης, qui remum impellit; unde verbum, κωπηλατέω, ῶ, remigo, remos agito, &c. à κώπη; & ἐλαύνω, fut. ἐλάσω, ab ἐλάω; unde ἔλασπε, &c. V.

Κωπητήριον, vel, κωπωτήριον, q. d. remorum repoſitorium; locus ad aſſervandos remos; Poll. à κωπητὴρ, id quo remus ſcalmo alligatur; (quod ὀπισθωτήριον, etiam vocatur) &c. Vide in Th. præced. κώπη; unde etiam κώπιον, diminut. parvus remus, &c.

Κωπήτες, ητος, ὁ, manubrium habens, ſeu, capuium; capulatus, anſatus, ſeu anſam habens, &c. Ut ξίφος κωπῆτες, Il. φ. à præced. Th. κώπη, manubrium remi & gladii, &c. Vide.

Κώρα, ας, ἡ, Dor. pro κόρη, ης, ἡ, ſive κόρη, puella, oculi pupilla.

Κῶρος, Dor. pro κοῦρος, quod vide.

Κῶρος, puer; pro κοῦρος, id V.

Κωρσωσία, ας, ἡ, Dor. pro κουρσωσύνη, ης, ἡ, pueritia: à κόρος, in κορίη.

Κωρυκίδιον, ου, τὸ, idem quod ſeq. κωρύκιον; à Th. κώρυκος; unde etiam, κωρυκὶς, quod dicitur pro ipſo Th. κώρυκος, teſte Euſtath. ex Ariſtoph. Item, κωρυκεῖος, qui eſt ex coryceio; ut κωρύκειον ἄντρον; &c. Nam κώρυκος, eſt etiam montis nomen, &, ut quidam volunt, promontorium eſt Pamphiliæ, cujus incolas vocant κωρυκάλας; unde proverbio dici ſolet κωρυκεῖος ἐκρέμασεν, explorator, ſive delator auſcultavit, &c.

Κωρύνιον, ου, τὸ, crumenula, ſacculus, folliculus. diminut. à

ΚΩ'ΡΥΚΟΣ, ου, ὁ, pera, ſaccus coriaceus.

Κωρυκομαχία; pugna, ſeu, luſus qui fiebat; exercitii genus, cum folle, vel pila; ex κώρυκος, pera, ſaccus coriaceus; ut, in quo panes reponi

solent; item, sollis, vel folliculus, &c. Comp. cum μάχομαι; unde μάχη, &c. V.

ΚΩΣ, ωός, τὸ, ovium vellus, stragulum, καῦς, ῶς, τὸ, idem. q. à κέω, jaceo. Est &

Κᾶς, ᾶ, ἡ, COS, nomen insulæ.

Κάσσαμ, ὁ, nomen viri. Hebr. divinans.

Κάτακλις, hodie κατάλι, tudicula, cochleare majus. Aa & κατύλη, quia cava.

ΚΩΤΙ'ΛΛΩ, f. ιλῶ. p. ιλκα, fabulor, garrio, hinc κωτίλλοντα, acc. sing. part. præf. κωτίλλουσα, præf. part. f. g.

Κατπλάδες, hirundines, utpote quæ garrulæ sint & loquaces, &c. Sed legitur etiam, κωτίλλη, ης, ἡ, hirundo; ἡ χελιδὼν; διὰ τὸ λάλον ἔχειν; utrumque, à præced. Th. κωτίλλα, vel, seq. κάπλος, &c. Quæ vide.

Κωτίλος, η, loquax, garrulus: à κωτίλλω.

Κωφόμαι, ᾶμαι, obsurdesco, vel, obmutesco; ab act. κωφόω, exurdo, obsurdescere facio; item, κωφῶ, & κωφίω, surdeo, surdus sum; item, silco, quiesco, &c. Ut & κωφίας, ου, ὁ, surdaster; Hesychius esse dicit serpentis speciem; qui & πυθλίας, nominatur, Latinis, cæcilia, à cæcitate; omnia, à seq. Th. κωφὸς, &c. V.

ΚΩΦΟ'Σ, ῆ, surdus: item fatuus, mutus. hinc κωφόω, άω, & ίω, exsurdo, surdum reddo, surdeo.

Κωφότης, ητος, ἡ, surditas; cui Demosthenes opponit ἀκριβὴ ἀξιόπιστον; à præced. Th. κωφὸς, &c. V.

Κώφωσις, εως, ἡ, exinanitio, surditas; est verbale, à κωφόω, vide in Th. κωφὸς.

Κῶχθ' pro κὴ ὤχετο, & abiit, 3. sing. imperf. ab ὄχομαι, abeo.

Κιχλία, sultollo. Hesych.

Λ.

Λ, Est undecima litera Græcorum, triginta designat.

Λ, li. eram λάμβδα, seu λάβδα, Dores sæpe mutant in ν; ut cùm φίντατος, dicunt pro φίλτατος; Attici contrà hanc in illam convertunt, dicentes λίτερον, pro νίτερον, &c.

Λα, particula, per se nihil significans, verum in compositione auget significationem.

ΛΑ'ΑΣ, λάου, ὁ, LAPIS, saxum. q. ex λᾶ & ἄζω, sicco. λᾶς, λᾶος, idem quod λάας, λάϊτος, ου, lapideus, λάϊνος, f. λάϊνος, lapido.

Λάβα, Dor. pro Λάβυς, gen. à Λάβας pro Δάβης, Viri nomen.

Λαβάργυρος, qui pecuniam accipit; qui nihil, nisi acceptâ pecuniâ, facit; Athen. l. 9. ex λαμβάνω; unde λαβὴς & ἄργυρος, &c. V.

Λαβδακισμὸς, vide λαμβδακισμὸς.

Λάβε, Ion. pro ἔλαβε, 3. sing. a. 2. ind. act. sed

Λαβὲ, cape, & in pl. λάβετε, est a. 2. imperat. act. verbi λαμβάνω, capio. f. λήψομαι, a. 2. ἔλαβον. a. 2. inf. λαβεῖν. perf. λέληφα, Att. εἴληφα. a. 2. inf. m. λελάβηκα.

Λαβὴ, Dor. pro λαβεῖν, vide in præced.

Λαβὴ, ῆς, ἡ, prehensio, ansa, manubrium, occasio: hinc λαβίς, diminut. Th. λαμβάνω, capio.

Λαβῖν, Dor. pro λαβεῖν, a. 2. inf. act. vide in λαβὲ.

Λάβης, 2. sing. & λάβητι, Ion. Paragoge pro λάβη, 3. sing. a. 2. sub. act. à λαμβάνω, capio. a. 2. ἔλαβον.

Λάβιρος, fovea. Hesych.

Λαβίδιον, ου, τὸ, forcipula, apud Dioscor. est diminut. à seq. λαβὶς; vel præced. λαβή; quæ vide.

Λαβὶς, ίδος, ἡ, ansa, manubrium, diminut. à λαβὴ, quod vide.

Λάβιμος, ceperimus, 1. pl. a. 2. opt. act. λάβιμι, υις, υι; verbi λαμβάνω, a. 2. ἔλαβον.

Λαβοῖσαι, Dor. pro λαβοῦσαι, a. 2. part. f. g. ab eod. verbo.

Λαβύϊμος, Ion. pro ἐλαβύρμου, ου, ὁ, ητο, a. 2. m. λαβύρμηθος, a. 2. part. m. à λαμβάνω, capio. a. 2. ἔλαβον.

Λάβιν, Dor. pro λάβου, a. 2. imperat. act. &

Λαβοῦσα, a. 2. part. act. f. g. ejusd. verbi.

Λαβρακτρίης, ου, ὁ, procaciter loquax: à λάβρος, vorax, & ἀγορέω, loquor. Th. ἀγορὰ, forum.

Λαβρακτρίω, procaciter loquor; præceps, vel, incontinens sum in loquendo; (ut λαβρηγορέω) ex iisd. cum præced.

Λαβρεύω, idem quod seq. λαβρύομαι, V. Item, λάβρευς, ακος, ὁ, labrax; piscis præcâ Lanistaque vivens; παρὰ τὸ λάβρος ἐσθίειν, &c. Unde λαβρεῦκιον, τὸ, parvus labrax; diminut. Item, λαβρεία, ἡ, præcipitantia, seu, procacitas in loquendo; à seq. λαβρύομαι; omnia, à Th. seq. λάβρος; quod V.

Λαβρύομαι, præceps sum in loquendo: à

ΛΑ'ΒΡΟΣ, η, valde vorax, avidus: q. ex λα vel λίαν, & βορὸς, vorax: hinc λάβραξ, lupus piscis; λαβρότης, voracitas.

Λαβροστόμα, avido & hianti ore bibo, in Epigr. ex λάβρος; & πίνω, fut. πίσω, seu à πίω; præt. πέπωκα, tanquam à πόω; unde πότος, &c. Vide.

Λαβροστομος, qui est ore procaci, seu, garrulo; garrulus, loquax; unde λαβροστομία, procax os, seu, procacitas oris; item, verbum λαβροστομίας, procaci sum ore, seu, procax sum in loquendo, Hesych. Æschyl. &c. Ex λάβρος, & στόμα, τὸ, unde στομόω; &c. V. Sic, λαβροπαιτέω, impetu ruens, & quasi cum hiante ore; cursu concitus, &c. ex λάβρος, & σύραξ, insuit. pro σβόμος, idem quod σβόω, V.

Λαβροσύνη, ἡ, voracitas, incontinentia, procacitas; Suid. Item, λαβρότης, ητος, ἡ, idem; & λαβρύνω, pro λαβρύομαι, & λαβρίζω; quæ omnia, à Th. λάβρος, nimium vorax; plerumque, pro avido, & qui hianti ore ingerere in ventrem omnia cupit, &c. Unde etiam, λαβρωνία, ἡ, poculum quoddam Persicum; ἀπὸ τῆς ἐν τὸ πίνειν λαβρότητος; quod dicitur etiam, λαβρηνὸς, & λαβρῆνον, apud Hesych. Sed est & λαβρηνὸς, adject. ut λαβρηνὸς ὄρνις, apud Athen.

Λαβρογαγίω, avido & hianti ore voro; ex λάβρος, & φάγω, &c. Vide.

Λαβρόγιον, poculum quoddam latum, q. à λάβρος.

Λάβρος, voraciter, incontinenter, concertim, impetuosè, rapidè, &c. Adv. à Th. λάβρος, V.

Λαβυρινθιος, idem quod seq. λαβυρινθώδης; labyrintho similis; sic, λαβυρινθώδης ἐρώτησις, interrogatio intricata labyrinthi modo, &c. Luc. à seq. Th. λαβύρινθος; quod Suidas deduxit παρὰ τὸ μὴ λαβεῖν δύσιν, &c. Dicitur etiam in loquaces, quod ii so'eant multis verborum ambagibus uti, & orationis exitum inveniant nunquam; item, λαβύρινθος. dicuntur etiam nassæ piscatorum, seu, alia instrumenta, variis nexibus & plicaturis ità contorta, ut principium aut finis non facilè appareat; hinc apud Theocr. Idyll. 22. Ἐκ σχοίνων λαβύρινθος, ex junctis factæ labyrinthi, &c.

ΛΑΒΥ'ΡΙΝΘΟΣ, ου, ὁ, LABYRINTHUS, locus multis viarum ambagibus inflexus.

Λαβυρινθώδης, ους, ὁ, ἡ, labyrintheus, tortuosus, flexuosus: a præced.

Λαγάνιον ου, τὸ, parvum laganum, apud Athen. l. 14. Est diminut. à seq. Th. λάγανον, placenta è similia & oleo recente confecta, teste Hesych. & Athen. l. 3. &c.

ΛΑ'ΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, LAGANUM, placentæ genus.

Λαγαείζομαι, idem quod λαγαεύομαι, ῦμαι, laxus & vacuus fio, exinanior, &c. Item, extenuor, contrahor; nam fluvius λαγαρᾶσθαι dicitur, quum excavatur; & paularim subsidit, ut hyeme, quum adstringitur gelu, in Epigr. Utrumque à seq. λαγαὸς, V.

Λαγαὸς, ά, όν laxus, non distentus, non plenus; in quo sc. est λαγὼν, seu κοιλότης. hinc λαγαοὶ, homines graciles, non ventricosi.

Λαγαότης, ητος, ἡ, laxitas & vacuitas talis, quum aliquid distentum non est, sed inaniter laxum, &c. à præced. λαγαὸς, V.

Λαγδία, fugio. πεφυγάζω.

Λαγδὸν, pigror ex fatigatione: hinc Lat. LANGUEO.

Λάγδω, idem quod Th. λαξὲ, adv. calce, seu, extremo pede, &c. V.

Λάγηθρος, leporinus, idem quod λαγῶος, & ab eod. id V.

Λαγίτας, α, ὁ, Dor. pro

Λαγήτης,

Λαγήτης, dux & ductor populi: q. λαὸς ἡγούμενος.

Λαγηϊαφόρος, cui lagenarum, seu ex iis, vini dii pensandi cura commissa est; ex λάγηνος, & ἀφορὰ, unde ἀφορὸς, &c. V.

Λαγήνιον, vel Λαγηνίον, ου, τὸ, lagenula, diminut. à seq. Th. λάγηνος, vel λάγυνος, &c. V.

ΛΑ'ΓΗΝΟΣ, ου, ἡ, LAGENA, poculi genus; à civitate, quæ λάγυον. Scribitur & λήγυνος, vi.) accus. facit φ λαγῶ, ut scribit Gaza, l. 2. Gram.

Λαγηφόρος, leporum alo; undè λαγωβόφειον, vivarium in quo lepores aluntur, leporarium roborarium, &c. à λαγὼς, & τρέφω, undè τροφὴ, &c. vi. Sic Λαγωφαγία, leporum esus, seu comestio, in Epigram. à λαγὼς, & φάγω; vi. Item Λαγωφθαλμος, ὁ, apud Medicos, sic dicitur, cui palpebræ superiores fursum reductæ sunt, adeo ut in somno non coeant, nec oculos totos contegere possint; undè apertis oculis dormire videtur instar leporis; vi. Cels. l. 7. Sic in pl. taliter dormientes, Λαγώφθαλμοι dicuntur; ex λαγὼς, & ὀφθαλμὸς; vi. Item λαγωφόνον δένδρον, aquila dicitur lepores occidens; apud Aristot. ex λαγὼς, & φονὶς, &c. V.

Λαδρίων, impetuosè & rapidè fluens; valde vel latè fluens, &c. dicitur, quasi λαρίων, i. e. μεγάλως ῥέων, scil. ex λα, intens. & ῥέων, part. præs. à Them. ῥέω; V.

Λάδων, ωνος, ὁ, pater Daphnes, acc. Λάδωνα. Est & nomen fluvii.

Λαέρτης, ου, ὁ, LAERTES, pater Ulyssis.

Λαερτιάδης, ου, ὁ, LAERTIADES: nomen proprié filius vel nepos Laertis.

Λᾶες, ανος οἱ, lapides: à λᾶς, λᾶος, idem quod λάας, ὁ, lapis.

Λαιτοῦχος, qui à populo colitur, Pind. quasi λαοτοῦχος, ex λαὸς, & σέβω, &c. vide.

Λαίζηος, ου, ὁ, per Aphær. pro Ἐλαίζηος.

Λάζιο, Ionicè & λαζεῦ, Doricè pro λάζυ, præsent. imperativ. passiv. λάζεσο, 3. sing. imperf. Ion. verbi λάζομαι, capio.

Λαζεῦ, Dor. pro λάζυ, vide λάζιο.

Λαζοίατο, Ion. pro λάζοιντο, 3. pl. opt. passi. ejusd. verbi.

ΛΑ'ΖΟΜΑΙ, capio, prehendo. (Poëticum est, idem quod in prosâ λαμβάνω) q. à λαβὴ, aut λαβάζομαι. Dicitur & λάζυμαι.

Λάζυμαι, arripio, &c. idem quod & pro præced. Them. λάζομαι; V.

Λαζὼν abjecto α, pro ἀλαζὼν, mendax, vanus, superbus.

Λαιμάμαι, Dor pro λάσμαι. Hesych. exponit φθέγξεσθαι. Sic λάϊς, Ion. pro ἴλαος, verbi λάω, quod tamen & alias habet significationes.

Λαιδέων, clam, clanculum, latenter; idem quod λάθρα, & ab eodem, id vide.

Λαίδω, ας, ἡ, Dor. pro λήθη, ης, ἡ, oblivio.

Λαιδωρέω, q. λαδαίνω, seu λήθω ἀρῶ, çiam malus & mordens, clandestinus.

Λαιδωρος, pedes leporis habens; Item pes leporinus. nomen avis, apud Plin. l. 10. c. 84. Item herbæ, apud Dioscor. l. 4. c. 17. ex λαγὼς, & πὼς; vi. Sic λαγώπυγον, Hippocr. sic & λαγώποδα, herbam nominavit; quasi leporis triticum; quæ eadem, dicitur etiam ἡ λαγώπυρος, apud eundem in l. de ulc. à λαγὼς, & πυρὸς; V.

Λαγὼς, ῶ, ὁ, lepus, (idem quod Th. λαγὼος; vi.) accus. facit φ λαγῶ, ut scribit Gaza, l. 2. Gram.

Λαγωΐδιον, & Λάγιον, ου, τὸ, lepusculus: Item λαγίδιος, ου, ὁ, caculus leporis, diminut. à λαγὼς; V.

Λαγνεία, ας, Ion. ης, ἡ, salacitas. Th. λάγνος, libidinosus.

Λαγνεύειν, libidinosum & salacem esse; unde λαγνεύμα, τὸ, lascivia, salacitas: Item coitus, utrumque ex cod. cum præced. λαγνεία; V.

ΛΑ'ΓΝΗΣ, sive λάγνος, ου, ὁ, libidinosus, lascivus: superl. λαγνίστατος. q. λάγυος, valde mulierosus: ex λα & γυνὴ· vel à λέγω, cubo.

Λαγόβιτοι, ilibus, dat. pl. Ion. à λαγών, όνος, ἡ, ilia.

Λάγος, ου, ὁ, LAGUS, propr. nom.

Λαγὸς, accus. pl. Dor. pro λαγοὺς, lepores: &

Λαγὸς, οῦ, ὁ, Ion. pro λαγὼς· à λαγὼς, οῦ, ὁ, lepus, Att. λαγὼς, ὡ. Ex λα & οὖς, auris.

Λαγοῦσσα, insulæ quædam, à leporum abundantia, denominatæ. Strab. & Athen. l. 1. à Th. λαγὼς; V.

ΛΑΓΧΑ'ΝΩ, sortior, forte accipio, consequor, t isuo; cum gen. & accus. f. λήξομαι, λάξομαι, & κληρώσομαι, perf. εἴληχα, & λέλογχα, pro λέληχα, part. εἰληχὼς, & λελογχὼς, a. 2. ἔλαχον, a. 2. sub. λάχω, ῃς, ῃ, a. 2. part. λαχὼν, όντος, præt. in. λέλοχα, a. 1. m. inf. λήξασθαι, perf. pass. εἴλημαι, part. εἰλημμένος· hinc λαγμὸς, οῦ, ὁ, sors: λάχος, ους, τὸ, idem: λάξις, & λῆξις, εως, ἡ, sortitio. Λάχεσις, εως, ἡ, Lachesis, una ex Parcis: λόγχη lancea.

Λαγῶα, τὰ, carnes leporinæ, deliciæ; à Theocr. λαγὼς; V.

Λαγωβόλος, lepores impetens: Item λαγωβόλιον, ου, τὸ, pedum; lignum quo lepores fugientes petuntur; ut exp. apud Theocr. Idyll. 4. & 7. Sic λαγωβολία, venatus leporum, quo viz. lepores figuntur, & λαγωβολεῖον, ου, τὸ, locus ubi lepores figuntur, seu capiuntur, Suid. à λαγὼς, & βάλλω, unde βολὴ, βόλος, & βολὰς, &c. V.

Λαγωδὲς, oris avis: Item λαγώδιον, ου, τὸ, lepusculus; Item λαγώειος, leporinus, omnia à λαγὼς, vel λαγὸς; V.

Λαγωθήρας, ου, ὁ, leporis venator, à λαγὼς, & θήρα: V.

ΛΑΓΩ'Ν, όνος, ἡ, ilia, lateris cavitas laxior & exoflis. Hinc λαγαὸς, ὁ, laxus, vacuus.

Λαγώνειος, leporinus; idem quod seq. λαγώος, unde neut. pl. λαγώνεια, vel λαγώα. κρέα, vel absolutè λαγώα, leporinæ carnes, Athen. l. 9. & 5. à Th. λαγὼς; V.

ΛΑΓΩ'Σ, ῆ, ὁ, & λαγὼς, ῶ, ὁ, lepus: q. ex λα & οὖς, auris. Alii à λα & γάω, q. multum gemere.

Λαγῷος, ου, leporinus, à præced. Th.

Λάδη, ης, ἡ. imperat. act. vel 3. sing. a. 2. ind. Ion. λάθεσθε, 2. pl. a. 2. imperat. m. verbi λανθάνω, obliviscor, seu λάθω, f. λήσομαι, a. 2. ἔλαθον, a. 2. inf. λαθεῖν, perf. pass. λέλησμαι, præt. m. λέλαθε.

Λαθίμην, Ion. & Dor. pro λαθεῖν, a. 2. inf. act. vide λάθη.

Λάθετ', seu λάθετο, 3. sing. a. m. Ion. ejusdem verbi.

Λαθήκης, ου, ὁ, immemor juventæ, senex: ex λήθω, a. 2. ἔλαθον, & ἥβη, juventus.

Λάθητε, 2. pl. a. 2. sub. activ. verbi λήθω, seu λανθάνειν, obliviscor, a. 2. ἔλαθον.

Λαθικηδὴς, ές, ὁ, ἡ, curas oblivione tegens: à λήθω, & κῆδος, εος, τὸ, cura.

Λαθικηπὴ, fons lethæus, fons, cujus aqua pota, omnium rerum oblivionem menti inducit, à λαθὴς, τὸ, id vide.

Λαθήπονος, punire oblitus; undè neut. τὸ λαθήπονον, quod non punitur, Hesych. ex λάθος, & πονὴ, quæ vide. Sic etiam λαθήπονος, laborum & molestiarum oblitus; ex λήθω, unde λαθὲς, & πόνος; vi. Item λαθίφθογγος, vocis oblivionem inducens, faciens ut loqui obliviscamur, Hesiod. in Theog. ex λήθω, & φθόγγος; vi. Sic etiam λαθίφρων, cujus mens obliviosa est; vel mentis suæ oblitus; i. e. stultus, demens, &c. Hesych. unde λαθιφροσύνη, oblivio, dementia, ex λάθος, & φρὴν; V.

Λαθφθόγγιος, gen. Ion. à

Λαθφθόγγος, ου, vocis oblivionem inducens: ex λήθω, lateo, & φθόγγος, sonus, Th. φθέγγομαι, loquor.

Λαθύρβα, oblivisci mur, Dor. pro λανθάνομαι, 1. pl. præs. à λανθάνομαι, Dor. pro λήθομαι, quod à λήθω, lateo.

Λάθω, ῶ, Dor pro λήθω, ῶ, τὸ, idem quod λήθη, oblivio.

Λαθρα, adv. clam, latenter: &

Λαθραῖος, ου, clandestinus: &

Λαθραίως, clam, adv. à λήθω, Dor. λάθω, lateo.

Λάθρη, Ionicè pro λάθρα, clam; quod vide.

Λαθρηδὸν, & Λαθρηδὴν, clam, clanculum, &c. à præced. λάθρη; V.

Λαθριδίοισιν, dat. pl. Ion. à

Λαθρίδιος, ου, occultus: Poët. Th. λήθω, à lateo.

Λαθριδίως, clandestinè, latenter, occultè, in Epigram. adv. à præced. λαθριδίος; V.

Λάθριος, occultus: ab eod. Th.

Λαθρολίκτης, ου, ὁ, ἡ, clam mordens, in Epigram. l. 2. ex λάθρα, & δάκνω, &c. vi. Sic λαθροδήκτης, idem latenter, & clanculum mordicans; itidem ex iisdem; V.

Λαθυρὶς, herba è genere tithymallorum. Plin. 27. 11.

ΛΑ'ΘΥΡΟΣ, ου, ὁ, cicerula, genus leguminis.

Λαθὼν, qui latuit. a. 2. part. act. verbi λήθω, seu λανθάνω, lateo, obliviscor, f. λήσομαι, a. 2. ἔλαθον.

Λαιὰ, ᾶς, ἡ, LEVA; à λαιὸς; quod vide.

ΛΑΙΔΡΟ'Σ, ά, ὁ, sinister, impudens, procax.

Λαικάζω, decipio. Puto ex λαὶ, pro λαιὸς, sinistrè, & κάζω, orno.

Λάϊγξ, αἰγγός, ἡ, calculus, lapillus; Od. ζ, & ι, est diminut. à præced. Th. λᾶας; V.

ΔΑΪ'ΛΑΨ, απος, ἡ, LÆLAPS, turbo, ventus procellosus, à λαὶ, vel λα & λάπτω, lambendo bibo: hinc λαιλαπίζω.

Λαῖμα, quidam expon. λαιμὸς, alii αὖλαξ, nonnulli ὀρμινιὰ, &c.

Λαιμάζω, idem quod, & pro λαιμάσσω, immodicè edo, insaciabili gulæ aviditate deglutio, &c. à Them. λαιμὸς; vide.

Λαιμαργία, gulositas, ingluvies, voracitas; Plat. à seq. λαίμαργος, gulæ deditus, vorax, &c. V.

Λαίμαργος, glutto, gulosus: ex λαὶ & μάργος.

Λαιμάσσω, ἀμίτρως ἐδίω, Suid. à λαιμῶ.

Λαιμάω, idem quod λαιμάζω id V.

ΛΑΙΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, guttur, gula: q. à λαύω, fruor. Sic & frumen, tractus gulæ à fruor: unde Metaph. LAMA, & LAMIÆ; i. e. puerorum voratrices.

Λαιμοτόμος, jugulum incidens, in Epigram. sed λαιμότομος, cui jugulus sectus est, jugulatus, pro quo etiam dicitur λαιμότυμος, apud Euryp. in Hec. ex illsdem cum seq. λαιμοτομία; id vide. Sic etiam λαιμοδακὴς, gulam mordens, in Epigr. ex λαιμὸς, & δάκνω, unde δάκος, τὸ; vi. Item λαιμοδήρ, ῆρος, ἡ, canis collare: Latinè millum, sive millus; ita dict. quasi pedica gutturis canis, seu juguli, quòd eo canis jugulus ligetur; Suid. est etiam idem quod δρακοντίδη, pedica, seu laqueus, quo gula avium constringitur, quum capiuntur, in Epige. ex λαιμὸς, & πέδη, &c. V.

Λαιμοτομία, jugulo: à λαιμὸς, jugulus, & τέμνω, scindo.

Λαιμότμητος, jugulatus, &c. (idem cum λαιμότομος; vi.) ex λαιμὸς, & τμήγω, vel τμήσσω, &c. V.

Λαιμότομος, &c. vide suprà in λαιμοτόμος.

Λαισήϊον, præmium ob λαιμῆ χάριν, merces athletici homicidii.

Λαισᾶσθαι, gulæ ingerere, & abligurire cupio; vel famelicus sum, à Them. λαιμὸς; V.

Λάϊνος & λάϊνος, ε, lapideus. Th. λᾶς, lapis.

Λάϊγξ, ιγγος, ἡ, lapillus, calculus: ab eod. Th.

Λαῖον, ε, τὸ, seges, quâ frui possumus, à λαύω: sic fruges, à fruendo. Vide λῆϊον & λήϊον.

ΛΑΙΟ'Σ, ᾶ, ῦν. LÆVUS, sinister.

Λαιοτομέω, legetem secare: à λαῖον, ε, τὸ, seges, & τέμνω, seco.

Λαΐς, impudicus. An ex λαὶ & πὶς;

Λαισήϊον, ε, τὸ, breve scutum, parmula: à λάπη, hirsutus, quia ex crudo corio: Vel à λαὸς, sinister, quia in sinistrâ gestabatur.

Λαίδη, ης, ἡ, turpitudo: q. à λάζω.

Λαΐσκαφος, ε, ὁ, lascivus, perditè & impudenter petulans: περὰ τὸ λα ὑπατικὴν, Pleonasmo, τῦ ι, & C, ante Th. κάπτω; id vide.

Λαιτὸν, onerosum, molestum: an à λα & δίεῖν; quod in eo ferendo valdè laborandum?

Λαῖτμα, ατος, τὸ, trajectus, latitudo, æquor, Poëticum: à λα & δίνω, quod in amplum eat seu excendatur.

Λαίτμιος, mare, vel æquor, ita dictum est quasi λαίτμιμος, nam quum universum distributum esset in duas partes, terram, & mare, λαὸν τμῆμα vocabatur ἡ δαλασσα.

ΛΑΪ'ΦΟΣ, ους, τὸ, vestis, velum. Dicitur & λαῖφη· q. λᾶον ὕφος.

Λαιψηρόδρομος, velociter currens; celer, Euryp. in Iph. Aul. ex λαιψηρὸς, & δρόμος, &c. V.

Λαιψηρόκελης, ε, ὁ, ἡ, rapidus: ex λαίψηρος, & κέλης, ου, ὁ, ἡ, via.

Λαιψηρὸς, ά, velox: ex λα & αἰψηρὸς, celer, rapidus, velox. Them. ἄπτω, statim.

Λαλάζω, insono, strepo, Æschyl. est idem cum, & à Themate, λαλέω, id vide.

ΛΑΛΑΘΗ, ης, ἡ, LACATHA, arbor campestris.

Λαλήρα, LACÆNA, nominativ. proprie.

ΛΑ'ΚΑΘΟΝ, ου, τὸ, species quædam aromatis.

Λάλη, crepitabat, 3. sing. a. 2. act. Ion. pro ἤλαλε, verbi λαλέω, crepitum cieo, a. 2. ἔλαλον, p. m. λέλαγα.

Λακεδαίμων, ονος, LACEDÆMON, nom. propr. Hinc Λακεδαιμόνιοι, ων, οἱ, LACEDÆMONII.

ΛΑΚΕ'ΡΤΖΑ, ης, ἡ, loquax, garrula: hinc λακερύζομαι, garrio: q. ex λα & κράζω, clamo.

Λακέω, vi. in λακάω: indè LOQUOR.

Λακιδοφορία, panniculos λακίδας, (vide λακίς) circa ulceros as tibias gesto, vulneratus, ulcerosus chirurgum adeo, seu frequento, utor opera chirurgi, &c. Hesych. à seq. λακὶς, ίδος, scissura, &c. Item fructum, seu fragmentum panni, lacerando avulsum, & φέρω, unde φορία, &c. V.

Λακίζω, ῶ, & λακιδῶ, lacero, dilacero, scindo; & quidem cum sonitu rumpo, seu findo, apud Suid. expon. etiam σαλεύω, blandior, adulor, ab Hesych. Itidem utrumque, à seq. λακὶς, ίδος; vide.

Λακὶς, ίδος, ἡ, fissura, propriè cum crepitu factâ, à λάκω, crepo: hinc λακίζω, findo.

Λάκισμα, τὸ, fissura, fragmentum cum sonitu, &c. idem quod præced. λακὶς, & ab eod. vel est verbale à λακίζω, &c. vide.

Λακκαῖος, α, ὁ, cisternínus; ut λακκαῖον ὕδωρ, aqua cisternina, aqua è cisterna, seu fossa subterranea; Athen. l. 3. à seq. Them. λάκκος; id vide.

Λακκοπλοῦτος, è fossa ditatus, è cisterna dives factus, &c à Them. λάκκος, & πλοῦτος, &c. vi. Sic λακκοπορφυροῦς, podicem habens latum & profundum, instar λάκκου; nam est à λάκκος, & πορφυρὸς, anus, nates, &c. vi. Item λακκοφάλης, ους, ὁ; sic dicitur is cui semper laxus est testiculorum sacculus; Luc. in Lexiph. ex λάκκος, & ὄφις, vel ὄφις, aut ὄφος, &c. quæ V.

ΛΑ'ΚΚΟΣ, ου, ὁ, fossa, fovea, LACUS.

Λακκοφάλης, vide cum λακκόπλουτος, &c.

Λακπατέω, calce premo, plantâ pedis calco, undè λακπατητὸς, sive λακτόπατος, calce pressus, calce pulsatus; ex λαξ, calce & πατέω, &c. V.

Λακπίζουσα, Dor. pro λακπίζουσα ἡ πλήττουσα, præs. part. f. g. à λακπίζω, quod vide.

Λακπίζω, calcitro, f. ίσω, p. λελάκπικα, præt. pass. λακπίζομαι, calcibus peto. Them. λαξ, adv. calce: hinc λακπὶς, calcitrosus.

Λάκπις, stimulus, scutica Item tudicula, pistillum, spatha, seu cochlear, quo aliquid in mortario, aut olla miscetur, & agitatur, Item λακπὶς, ῖδος, ὁ, calcitro; & λακπισμὸς, ῦ, ὁ, pro eodem; ut λακπισικὰ ζῶα, seu ὑποζύγια, quæ calcibus ferire solent; omnia à Them. λαξ, & præced. λακπίζω; V.

Λάκων, LACON, qui è Laconiâ: undè Λακωνικὴ, regio Peloponensi, Λακωνικὸς, Laconicè, breviter: &

Λακωνισμὸς, ῦ, ὁ, LACONISMUS, breviloquentia: à præced.

Λάλα, LALA, unde lallare dicuntur infantes, quos nutrix carmine sopit.

Λελαμυσσεῖς, canentes. Dor. pro λελαγγύουσι. Sic λέλαγξιν, pro λελαγγίουσι, garriunt: 3. pl. præs. à

Λελαγγίω, vociferor, cano, tumultuor verbis: à λέλαξ, αγος. Th. λάγω, loquor, profero, narro.

Λελαγμὸς, clamor, vociferatio; Hesych. Item λελάγημα, τὸ, sonitus, jubilum & λελαγήτης, ου, ὁ, nugator; omnia ab eodem Them, cum præced. verbo, &c.

Λελάζω, vociferor: à λέλαγα.

Λελαῖς, αγος, clamor, sonitus, λελαγὴ. Them. λάγω, loquor.

Λελέγοντι, Dor. pro λέγουσι, loquuntur: à λέγω.

Λελόμην, -ῦμαι, dicor; ut apud Synes. Epist. 125. κἀγὼ δὲ ἐν εἰρήνῃ λελέῦσθαι ποθῶ, in pace dici ista, &c. est pass. ab act. λέγω; V.

Λελόμεσθα, Dor. pro λελέγμεθα, 1. pl. ab eod. verbo.

Λελυδῦ, Dor. pro λέγουσι, 3. pl. præs. à sequente.

ΛΑΛΕ'Ω, ῶ, loquor, f. ήσω, p. λελάληκα: a. 1. ἐλάλησα, aor. 1. sub. activ. λαλήσω, perfect. passiv. λελάλημαι, dictus fui, a. 1. passiv. ἐλαλήθην, f. 1. pass. λαληθήσομαι. Hinc λάλος, η, ον, ὁ, ἡ, loquax, vocalis: compar. λαλίστερος, superl. λαλίστατος, loquacissimus: μογιλάλος, ου, ὁ, balbus, linguæ impeditæ: μογιλαλία, ας, ἡ, hæsitantia in verbis.

Λάλημα, ατος, τὸ, sermo, loquacitas 2. 1. perf. pass. superioris verbi.

Λάλησον, a. 1. impeat. act. verbi λαλέω; quod vide.

Λαλητὴς, ῆ, ὁ, loquendi facultatem habens bene, qui loqui potest; Eust. Item λαλητὴς, & λαλιστὴς, garrulus, loquax: Item λαλητικὸς est vim habens loquendi, ut homo, & in fem. λαλητικὴ, Luc. in Lexiph. ex λάλος, & ὄφις, vel ὄφος, aut ὄφη, &c. quæ V.

Λαμπὰς, άδος, ἡ, LAMPAS, fax: à λάμπω, luceo. Angl. a Lamp.

Λάμπει, collucebat, imperfect. Ion. act. λάμπτω, 3. sing. imperf. pass. Ion. verbi λάμπω, luceo.

Λαμπτάων, ῶ, idem quod Them. λάμπω, lucco.

Λαμπτάων, fulgentis, pro λαμπτῆρος, Poët. acc. sing. præs. part. Sic λαμπτάοντι, Poët. pro λαμπτῆρι, dat. sing. part. præced. verbi.

Λαμπτὴς, ῆρος, ἡ, fulgens, lucidus: Item λάμπη, seu λαμπὶς, ἡ, crassior spuma vino innatans, à mitore & candore dicta; utrumque à Th. λάμπω; vide.

Λαμπαδοῦχος, facem tenens, Metaph. apud Euryp. λαμπαδοῦχος ἡμέρα, dies lucifera, dies quæ facem manu tenens omnibus præluceat; unde verbum λαμπαδουχέω, ῶ, facem manu teneo: Item manu lampadem tenens, cursu contendo, &c. ex λαμπὰς, άδος, & ἔχω, cujus multa composita desinunt in ἔχος.

Λαμπὰς, ίδος, ἡ, scintilla; à Th. λάμπω, unde λάμπτωρ, &c. V.

Λαμπηνὶς, ίδος, ἡ, vehiculi genus regium & πολυφανὴς· q. à λάμπω, splendeo.

Λαμπρὸς, spumosus, spumens, à λάμπης V.

Λαμπρομίσγουσι, dat. pl. Ion. part. præs. pass. à λάμπω, luceo.

Λάμων, α, ὁ, auroræ equus quidam, à fulgore & splendore dictus; Od. ψ. Item Hectoris equus quidam, Il. Θ. & alter equorum Solis; teste Schol. Soph. à Th. λάμπω; V.

Λάμπων, lucentem caudam habens, cujus cauda fulget, apud Theocr. Idyl. 8. Sic λαμπυρὶς, vulpes; Hesych. Item lampyris, noctiluca, cicindela, insecti genus, pro quo dicitur & λαμπυρὶς, undè λαμπυρίζω, cicindelæ instar luceo; Diosc. l. 5. c. 99. omnia ex λάμπω, & ὤψ; V.

Λαμπρεάδης, gen. Dor. à λαμπρεάδης, ου, ὁ, nomen pop.

Λαμπρείμων, & λαμπρείμων, qui splendidè induitur, seu vestitur, splendidè indutus & cultus, &c. à λαμπρὸς, & ἕννυμι, à Th. ἕω induo, &c. V.

Λαμπροπυρσόμερος, cujus facies nullo splendore coruscat, est angeli Epitheton, apud Naz. ex λαμπρὸς, πυρὸς, & μορφὴ, &c. quæ vide.

Λαμπρὸς, ά, όν, splendidus, a, um, clarus: compar. λαμπρότερος, superl. λαμπρότατος, à Th. λάμπω.

Λαμπρότης, ῆτος, ἡ, splendor, ejusdem Them.

Λαμπροφόρος, splendidam, seu candidam gerens vestem: Item lucernam ferens; undè λαμπροφορεῖα, splendida vestis gestatio, à λαμπρὸς, & φέρω, undè φορὸς, &c. V.

Λαμπροφωνία, splendidâ & eleganti voce præditus; undè λαμπροφωνία, vocis splendor & elegantia; Poll. l. 1. ex λαμπρὸς, & φωνὴ; vi. Item λαμπροφωνίων, qui egregio, & quasi splendente; i. e. præstanti animo est; ex λαμπρὸς, & ψυχὴ, &c. V.

Λαμπρύνομαι, illustror, lucidus & splendidus reddor: Item nobilitor, & clarus reddor, &c. Undè λαμπρυντὴς, vim habens illustrandi, & nitidum reddendi, Dioscor. est pass. & verbale pass. à seq. act. λαμπρύνω, splendorem affero, lucidum efficio, &c. V.

Λαμπρύνω, f. υνῶ, clarum reddo. Th. λάμπω, luceo.

Λαμπρὸς, splendidè, clarè, adv. à λαμπρὸς, quod vide.

Λαμπτὴρ, ῆρος, ὁ, fax fulgens: à 3. pers. perf. pass. seq. λάμπω.

Λαμπυρὶς, & λαμπυρίζω; vide suprà in λάμπτωρ.

ΛΑ'ΜΠΩ, luceo, splendeo, q. à λίαν, φῶς, f. λάμψω, p. φα, a. 1. ἔλαμψα, a. 1. imperat. λάμψον, άτω, a. 1. inf. λάμψαι.

Λαμπὰς, ας, ἡ, facundia, lepores; loquacitas; impudentia; limpiditas: à seq.

ΛΑΜΠΡΟ'Σ, vel λάμπρος, difertus, facetus, scurrilis, q. ex λα & μῦρος, cui valde fluit oratio. Vel à λαμπὼ, qui valet gutture.

Λαμπρῶς, diserte, lepide: Item loquaciter, scurriliter, procaciter & proterve, &c. ut apud Xenoph. in Symp. εἰδὼς λαμπρότερον λέγω, ἢν συμπέσητε, i. e. si facundius, vel copiosiùs loquor, &c. Est adv. à præced. λαμπρὸς; V.

Λαμφέλλιον, ης, ἡ, a 1. opt pass. Ion. pro λαφέλλιον. Sic λαμφέλλιος, pro λαφέλλιος, a. 1. inf. λαμφεῖς pro λαφεῖς, a. 1. part. pass. Ion. q. à λάμβω, pro λαμβάνω, capio, f. λήψομαι.

Λάμψαι, a. 1. inf. activ. λαμπάσω, 3. sing. a. 1. imperat. act. verbi λάμπω, luceo.

Λάμψακον, LAMPSACUM, nomen urbis.

Λάμψις, εως, ἡ, splendor, a. 2. perf. perf. pass. verbi λάμπω, luceo.

Λαμπτομαι, ῆ, ατω, Ion. & Dor. λαμψόμαι, pro λήψομαι, f. 1. m. à λαμβάνω, capio.

Λανθάνημι, anni tempestas tranquilla, qua latet siletque ventus. Ex seq. λανθάνω, & ἄνεμος, ventus.

Λανθάνω, seu λήθω, Dor. λάθω, LATEO, ignotus sum, f. λήσω, a. 2. ἔλαθον, perf. act. caret: sed format pass. λέλησμαι, a. 1. pass. ἐλήσθην, & ἐλήθην, p. m. λέλασμαι videas Th. λήθω.

Λανὶς, ῖδος, ὁ, Dor. pro λινὶς, ῖδος, torcular.

ΛΑ'Ξ, adv. calce, seu calcibus. Hinc λακτίζω, calce pulso: λακτητὸς, ῆ, όν, calcitro: & Lat. CALX, addendo c.

Λάξασθαι, Dor. pro λάξασθαι, a. 1. inf. m. ab inusit: λάσσω, pro λαχάνω, sortior, a. 2. ἔλαχον, p. m. λέλογχα.

Λαξευτήριον, q. d. lapicidarium, instrumentum ferreum, quo lapicidæ uruntur; est à seq. λαξεύω, & λαξευτὸς, &c. vide.

Λαξευτὴς, lapicida: &

Λαξευτὸς, ὴ, όν, in saxo incisus: à

Λαξεύω, lapides polio: ex λᾶς, λαὸς, lapis, & ξύω, pollo, sculpo.

Λᾶξις, ιδος, ἡ, fors, portio, pro λῆξις, vel à λάχανον, per Sync. λᾶξις, vide in λαχάνω, sortior.

Λαοδάμας, populorum domitor, Martis Epitheton; ex λαὸς, & δαμάω, V.

Λαοδίκεια, ας, ἡ, LAODICEA, nomen urbis. Gr. jus populi. Hinc,

Λαοδικεὺς,

Λαοδικεύς, έως, ὁ, Laodicenſis: à præceden.

Λαοδίκη, ης, ἡ, Laodice, nomen virginis.

Λαοδογματικῶς, ex vulgi opinione, pro vulgo, ſeu populo videtur; ex λαὸς, & δογματικὸς, &c. V.

Λαοί, nom. pl. à λαὸς, quod V.

Λαομήδεια, nomen propr. mulieris.

Λαομηδοντιάδης ου, ὁ, filius ſeq.

Λαομήδων, οντος, ὁ, LAOMEDON, nomen propr.

Λαξεύτης, lapidum ſcalptor, vel lapicîda, architectus, (qui & λιθοξόος, idem quod λαξεύοντες, & ab iiſdem cum λαξεύω, quæ V.

Λαοπαθὴς, quod populus patitur, quo populus afficitur, &c. Æſchyl. in Perſ. ex λαὸς, & πάσχω, vi. Sic λαοτύπος, populi trajiciens; ſed λαόπρος, per quem populi tranſeunt, Æſchyl. ex λαὸς, & πόρος, V.

ΛΑΟΣσός, ὁ, Att. λεώς, ὼς, populus, turba.

Λαοσσόος, ία, ον, ὁ, ἡ, à populo cultus. Ex λαὸς, populus, & σέομαι, colo.

Λαοστρόφος, populorum deteſtor, vel agitator. Ex λαὸς, populus, & στρέφω, ſervo. Th. στρόφος, ſalvus. Vel à Ζέω, moveo.

Λαοτρόφος, ου, ὁ, ἡ, qui populum alit. Et Λαότροφος, ου, à populo nutritus: ex λαὸς & τρέφω, alo, f. ψω, præt. m. τέτροφα.

Λαοφθόρος, ου, ὁ, ἡ, populi corruptor; ex λαὸς, populus, & φθείρω, corrumpo, p. m. ἔφθορα.

Λαοφόνος, ου, ὁ, Poët. pro λαοκτόνος, populum cædens: ex λαὸς, & φένω, occido.

Λάπαγμα, id ipſum quod evacuando educitur; Item λαπαγμὸς, οῦ, ὁ, evacuatio, exinanitio, Heſych. verbalia, à ſeq. λαπάζω; V.

ΛΑΠΑ'ΖΩ, & λαπάσσω, ſive -άττω, f. ξω, evacuo, mollio: hinc

Λάπαθος, ου, ἡ, & λάπαθον, ου, τὸ, foſſa, terræ ſulcus: Item LAPATHUM herba: à præced. Th.

Λάπαξις, εως, ἡ, evacuatio, &c. idem quod λαπασμὸς, & ab eod. V.

Λάπαρη & λάπαρον, pars inter coſtas nothas & oſſa, quæ ad ilia pertinent, quia λαπαρὰ, ία, i. e. inania: à

Λάπαρὸς, ὰ, ὸν, vacuus, inanis. Th. λαπάζω, evacuo.

Λαπαρῶς, inaniter, κενῶς, adv. à præced. λαπαρὸς; V.

Λαπάσσω, & λαπάττω, inanio, exinanio, &c. idem cum & ab Th. λαπάζω; quod vide.

ΛΑ'ΠΗ, ης, ἡ, pituita: quæ λαπάζει ὲ corpore.

Λαπίζω, a. 2. infin. paſſ. à λάπτω, f. ψω, lambendo bibo.

ΛΑΠΙ'ΖΩ, f. ίσω, inſolentiùs me effero, jacto me, q. ex λα & ἵπτω. Hinc λαπιστὴς, ὁ, jactator, nugax.

Λαπιθάων, g. pl. Dor. pro Λαπιθῶν. à

Λαπίθης, ου, ὁ, LAPITHA: qui cum Centauris congreſſi.

Λάπτομαι, άψομαι, ὁ, τὸ, jactantia: a. 1. perf. perf. paſſ. verbi λαπίζω.

Λαπιστὴς, ὁ, jactator, gloriator, nugax, mendax, temerarius: Item delicatus & mollis, nihil penſi habens; verbale à præced. Th. λαπίζω; V.

ΛΑ'ΠΤΩ, f. ψω, p. φα, lambendo bibo more canum; ingurgito me: undè per Apocopen fit Angl. to lap.

Λάρδος, lardus, Gloſſ. Cyr. Vide lardum.

Λαρίνδω, ſagino, in paſſ. λαρινδέομαι, ſaginari, ut apud Soph. βόες ὑ λαρινδούμενοι; à ſeq. Th. λαρινὸς, V.

ΛΑΡΙΝΟ'Σ, ή, ſaginatus: λαρινόω, ſagino.

Λαρκίδιον, ου, τὸ, apud Ariſtoph. q. d. corbiculus; i. e. parvus corbis, diminut. à ſeq. Th. λαρκὶς, &c. V.

ΛΑΡΚΟ'Σ, ὁ, corbis, è vimine plexus.

Λαρναξήνη, ης, ὁ, quid ſignificet, & ut Pani tribuatur, vide notas Theocr.

ΛΑ'ΡΝΑΞ, ακος, ὁ, capſa, loculus, in quo λαρινὰ ſeu pinguia reponuntur.

ΛΑ'ΡΟΣ, ὁ, LARUS, avis vorax, q. à λάω, appeto. Sed.

Λαρὸς, ὁ, jucundus, gratus, compar. λαρότερος, & ſuperl. λαρότατος, πάρα τὸ ἱλαρὸν.

Λαρυγίζω, idem fere quod ſeq. λαρυγγίζω, Agathias, Epigr. l. 2. ἡ δὲ κλόνισιν βαρεῖα λαρυγίζουσα, raucos gutture ronchos edens, &c. V.

Λαρυγγίζω, f. ίσω, & Att. ιῶ, vocem dilato: à

ΛΑ'ΡΥΓΞ, υγγος, ὁ, guttur, gula.

Λαρυγισμὸς, ὁ, clamor, & vociferatio, quæ fit gutture latiùs diducto: Item λαρυγίστης, vel λαρυγιστὴς, ὁ, vociferator, vel vorator, lurco; Athen. l. 6. verbalia, à præced. λαρυγίζω, & Th. λάρυγξ, V.

Λαρύζω, clamo: à λάρυγξ, quod clamoris organum.

Λᾶς, ᾶος, ὁ, lapis, contractè à λάας.

Λασαία, ας, ἡ, nomen urbis. Gr. hirſuta, herbida.

Λασιάμβων, Dor. pro λασιάμβων, ωνος, ὁ, obtuſus, a, um, a. 1. part. m. verbi λήθω, ſeu λανθάνω, lateo, f. λήσω.

ΛΑ'ΣΑΝΟΝ, ου, τὸ, LASANUM, vaſculum, olla; Item cloaca, ſellâ familiaris.

Λάσθω, accipe, Dor. pro λάζου, præſ. imperat. λάσθομαι, Dor. pro λάζομαι, capio, quod vide.

Λασθιμιὰς, Dor. pro λησμοσύνη, 1. pl. f. 1. m. verbi λανθάνω, obliviſcor, f. m. λήσομαι, & Dor. λασσόμαι, & λασθόμαι, ῦμαι, εἶπα.

Λαθθήμεν, a. 1. inf. Dor. pro λαθεῖν, verbi λήθω, & Dor. λάθω, lateo, perf. paſſ. λέλησμαι, Dor. λέλασμαι, a. 1. paſſiv. ἐλάθην.

ΛΑ'ΣΘΗ, ης, ἡ, ſanguis, contumelia, ſubſannatio, irriſio.

Λάθων, maledictis inceſſens: Item λάθων, judificari, deſpectui habere, convitiis proſcindere, &c. Utrumque à præced. Th. λάθη; V.

Λασιαύχην, hirtam, villoſam, vel hirſutam cervicem habens; apud Hom. & Ariſtoph. à ſeq. Them. λάσιος, & αὐχήν; vi. Item λασιόκωφος, q. d. ſurdus ex nimia aurium hiſpiditate; ex λάσιος, & κωφὸς, vi. Sic etiam, λασιόμηλον, pomum quaſi hiſpidum, utpote lanugine quâdam obductum; ex λάσιος, & μῆλον; V.

ΛΑ'ΣΙΟΣ, ου, ὁ, ἡ, hirſutus, hiſpidus, callidus, animoſus: q. ex λα & Ζεὺς, pro ὁρμιὸς.

Λασιώνες, loca denſa, & arbuſtis hirta; teſqua; Nicand. in Ther. eſt à præced. Th. λάσιος; V.

Λασιόφρων, qui hirſutis eſt ſupercilliis, à λάσιος, & ὀφρὺς; V.

Λάσκω, dicere, loqui, Heſych. Item probroſè & cum convitiis dicere, maledictis inceſſere, apud Euryp. in Andromache, eſt inf. à ſeq. Th. λάσκω, V.

ΛΑ'ΣΚΩ, loquor, q. à λάγω.

Λάσκα, Poll. l. 7. c. 16. Sic vocata fuiſſe ſcribit mantidia hirſuta, ſive lanugine quâdam hirta, ex Sapph. à Th. λάσιος; vide.

Λάσιωρος, hirſutus parte virili: cujus τοῦρος eſt λάσιος.

Λασὼ, Dor. pro λήσω, f. 1. à λήθω, lateo.

Λασταγεῖν, ſtrepitum, ſeu ſonitum reddere, effuſis & λάσταξιν, quod Luc. in Lexiph. à ſeq. Th. λάσταξις, -αῖος, vi. Item λασταίνω, apud Ariſtoph. in pace interp. humoris reliquum exhauſto poculo; ab eod. Th.

ΛΑ'ΣΤΑΞ, αγος, ἡ, humor accidens è poculo, & ſtrepitus ille. Eſt & nomen animalis quadrupedis.

Λατῖνος, ὁ, LATINUS, nomen viri.

Λατοΐδης, ου, ὁ, Dor. Λατοΐδας, ᾶ, ὁ, LATOIDES, Apollo Latonæ filius: à Λητώ.

Λατομέω, exſcindo, excido, cum accuſ. f. ήσω, a. 1. ἐλατόμησα, perf. λελατόμηκα, perf. paſſ. λελατόμημαι, perf. part. λελατομημένος, η, ον; à

Λατόμος, ου, ὁ, ἡ, lapicida: quod ex λᾶς, λαὸς, ὁ, lapis, & τόμος, fruſtum abciſſum, ex præt. m. τέτομα, verbi τέμνω, ſcindo.

Λατομία, ἡ, & λατόμιον, τὸ, lapicidina; Latinè etiam latomia, aut latumia. à præced. λατόμος; id V.

ΛΑ'ΤΟΣ, ου, ὁ, LATUS, nomen piſcis delicati. Athen. l. 6. 17.

Λατρεία, ας, ἡ, ſervitus, cultus. Et pro δούλη, ſerva: Th. λάτρις.

Λάτρευμα, τὸ, ſervitium, miniſterium, cultus, in Epigr. verbale, à ſeq. verbo λατρεύω; V.

Λατρευτὴς, οῦ, ὁ, cultor: a. 3. perf. perf. paſſ. ſeq.

Λατρεύω, ſervio, famulor: religioſè colo: ſacrifico, cum dat. f. εύσω, p. λελάτρευκα, a. 1. ἐλάτρευσα: à λάτρις, alii à λα partic. intenſ. & τρέω, tremo.

Λάτρεων, acc. ſing. λάτρεσσι, dat. pl. à λάτρις, ιδος, ſervus.

Λάτρις, ιδος, ὁ, ἡ, ſervus, famula, qui pro mercede ſervit, q. à λατέω, merces. Hinc λατρεύω, ſervio, famulor: Item ſervitus: Item cultus religioſus: εἰδωλολάτρης, idololatra: εἰδωλολατρεία, idololatria.

Λάχανα, ων, τὰ, merces, quæ ſervienti datur: quaſi à λαύω, fruor. Eſt enim id quo quis fruitur pro labore.

Λάχανον, ου, τὸ, nomen montis.

Λαχάνη, q. d. qui tundit, ſeu percutit lapides, lapicida: Item λατόμη, ἡ, quod è lapide abraditur, & abſcinditur, ſegmentum, ramentum: Item terra figlina, terra Cimolia, vel gypſum, Schol. Ariſtoph. numeratur & inter χάλκεια inſtrumenta, apud Plat. unde verbum λατομέω, lapides incido: Item muros è lapidibus extruo, Lycoph. ex λᾶς, ἄγω, & τύπτω, undè τυπὶς, τύπις, & τυπίς, &c. quæ vide.

ΛΑΤΚΑΝΙ'Α, vel λθυκανία, ας, ἡ, guttur, gula. q. à λαύω, fruor.

Λαῦαξ, ακος, ἡ, platea lata, vicus. q. λαῦεκ ὁδὸς à

ΛΑΥ'ΡΟΣ, ου, LARGUS, latus, multus, copioſus. q. à λα & ὑρὸς, latus.

Λαύεσκε, adv. latè; abundè: à præced.

Λαυεροσυρία, procaciter, & præcipitanter loquor; vel, pleno ore blatero; à præced. Th. λαῦερος, & σύρω; unde συρία, &c. V.

Λαύω, fruor: unde uſitatum ὑπολαύω, in λάω, volo.

Λαφυγμὸς, ὁ, deglutitio, helluatio; item, λαφύσσω, & λαφύσσομαι, ὁ, ὁ, liguritor, helluo, Athen. l. 11. Omnia, à ſeq. Th. λαφύσσω, &c. Vide.

Λάφυξα, τὰ, ſpolia quæ vivis detrahuntur. Th. λαφύσσω.

Λαφυραγωγέω, ſpolio, deprædor, diripio, &c. Propriè eſt ſpolia abduco; à præced. λάφυρα, & ἄγω; unde ἀγωγὴ, & -αγωγὸς, &c. V.

Λαφυροπώλης, ſpoliarum venditor, qui exuvias divendit; item, qui captivos vendit; apud Plut. Atque indè patet cur τὰ λάφυρα, propriè ſpolia dicantur eſſe hoſti vivo, qui tunc ad arbitrium capientis fit captivus, detractæ; unde verbum λαφυροπωλέω, ſpolia, vel, exuvias vendo; & general. ſub. haſta divendo, auctionor, Poll. l. 5. & apud Athen. λαφυροπωλοῦντες τὰ ὑπάρχοντα; item, λαφυροπωλεῖον, officina divendendis ſpoliis, ſeu, auctionibus, Polyb. l. 4. &c. à λάφυρα, & πώλης, &c. V.

ΛΑΦΥ'ΣΣΩ, vel λαφύπω, f. ξω, avidè deglutio, helluor, evacuo: q. à λάπτω.

ΛΑΧΑΙ'ΝΩ, fodio: f. αὐῶ. p. αγκα.

Λάχανον, ου, τὸ, olus: à præced.

Λαχανάριον, ου, τὸ, oluſculum, item, λαχανεῖα, ἡ, olerum collectio; λαχανδιόμαι, eſui ſum, oleris modo; Dioſc. Item, oleribus victitare, aut olera, vel, oleris loco, colligere dicitur λαχανίζεσθαι; item, λαχανικὸς, ὴ, ὸν, oleraceus: λαχανία, ἡ, locus oleribus conſitus; λαχανίζομαι, olera lego; λαχανώδης, ους, ὁ, ad olera pertinens, & λαχάνιον, oluſculum; item, λαχανισμὸς, οῦ, ὁ, olerum collectio; verbale, à λαχανίζομαι; & omnia, à Th. λαχαίνω; & præced. λάχανον, quæ vide; unde etiam λαχανάδης, ου, ὁ, ἡ, ὴ, oleraceus; unde neut. plur. λαχανάδη, oleracea, & quæ ex olerum genere ſunt; ipſa olera; ſic, κρέα, λαχανάδεα: in plur. maſc. uſum oleris præbentes; apud Dioſc. &c.

Λαχανοπώλης, olerum venditor, Poll. l. 7. c. 10. Unde fœm. λαχανοπῶλις, ιδος, & λαχανοπλήτρια, olerum venditrix; ibid. Item, λαχανοπωλεῖον, ου, τὸ, locus ubi olera venduntur, &c. Omnia ex λάχανον, & πωλὰ, ſeu, πῶλης, &c. V.

Λαχανώδης, &c. Vide ſupra, cum λαχανάριον, ad finem.

Λάχνα, ας, ἡ, foſſa facilis: item nomen inſulæ: à λαχαίνω, fodio.

Λαχεῖν, ſortiri, a. 2. inf. act. λάχω a. 2. imperat. act. verbi λαγχάνω, ſortior: f. λήξω. p. λήληχα. & Att. εἴληχα, a. 2. ἔλαχον. p. m. λέλογχα, λελαχεῖν δίδαν, mori, Pindar.

Λάχησις, εως, ἡ, LACHESIS, nomen Parcæ, à λαγχάνω, ſortior.

Λάχη, ης, ἡ, idem quod λάχος, ου, τὸ, ſors: à λαγχάνω, ſortior.

Λαχνάς, ά, ὸν, part. act. à λαχαίνω, fodio: f. αὐῶ. a. 1. ἐλάχηνα.

Λαχνίς, ὶς, ὁ, micatio, ſors: à λαγχάνω, ſortior, micо.

Λαχνὸς, ὴ, ὸν, Dor. pro λαχνής, villoſus, hiſpidus: à ſeq.

Λαχνοῦς, ᾶ, ὸ, lanuginoſus, villoſus; pilo.us, hirſutus, &c. à ſeq. Th. λάχνη, V.

ΛΑ'ΧΝΗ, ης, ἡ, lanugo: ex λα & χνῆς. Hinc

Λαχνήεις, εντος, piloſus: à præced.

Λάχνη, idem quod, & pro λαχνής, & λαχνοῦς; quæ vide. Unde etiam λαχνᾶς, piloſus ſit & hiſpidus, Heſych. Itidem, à Th. λάχνη, &c. V.

Λαχνίζω, ις, ιν, fortiar, Att. pro λάχνομαι, ιζει, ου, a. 2. opt. act. à λαγχάνω, ſortior, a. 2. ἔλαχον.

Λάχος, ου, τὸ, ſors: à λαγχάνω, ſortior: a. 2. ἔλαχον.

Λαχοῦσα, ſortita, a. 2. part. act. f. ξω, à

Λαχὼν, ὼσα, ὸν, ſortitus, ſortis particeps. a. 2. part. verbi λαγχάνω, ſortior: quod vide. a. 2. ἔλαχον.

Λαψάνη, ης, ἡ, LAPSANA, Sylveſtris braſſicæ genus, à λάπτω.

Λαψῦμαι, ſeu λαψέομαι, ῆ, εῖται, Dor. pro λήψομαι, ῇ, ται, f. 1. m. verbi λαμβάνω, capio: f. λήψομαι. a. 2. ἔλαβον.

Λαψῦ, ſumes, Dor. pro λήψῃ, 2, ſing. f. 1. m. vide λαψῦμαι.

Λαψῦμαι, vide in λαψῦμαι.

ΛΑ'Ω, video, fruor, volo. Hinc λαύω, Pleonaſmo τοῦ υ, unde uſitatum ὑπολαύω, idem quod vide.

Λαώδης, ους, ὁ, ἡ, popularis: à λαὸς, populus.

Λᾶα, lapis, quem textor ſtamini inter texendum appendit: à λᾶς, contractè pro λάας, ὁ, lapis.

Λάινα, ας, ἡ, LEÆNA; à λάϊνος, leo.

Λαινεὸς, idem quod λευκὸς, lævigo; item comminuo; f. φώσω. a. 1. ἔλαινα. Th. λεῖος, lævis, non aſper.

Λαίνας, a. 2. inf. act. præced. verbi

Λέανδρος, ου, ὁ, LEANDER, nomen proprium.

Λεαντικὸς, ὴ, ὸν, levigandi vim habens, apud Ariſtot. à præced. λεαίνω; id vide.

ΛΕΒΕΤΩ'Σ, ῶτος, ὁ, ἡ, nomen Apoſtoli. Hebr. cordatus.

ΛΕΒΗΡΙΣ, ίδος, ἡ, exuviæ, pellis depoſita: q. à λέπω, eruo.

ΛΕ'ΒΗΣ, ητος, ὁ, LEBES, pelvis, q. à λεβέω, fundo, libo.

Λεβητάριον, & λεβήτιον, ου, τὸ, parvus lebes, apud Athen. Utrumq; diminut. à præced. Th. λέβης, ητος, V.

Λεβητοχάρων, lebete, ſeu, lebetibus gaudens, Athen. l. 8. ex λέβης, ητος, & χαίρω, &c. V.

Λεβητώδης, ους, ὁ, ἡ, lebetis formam habens, Athen. l. 11. Itidem, à Th. λέβης, ητος, ὁ, lebes, &c. Vide. Item, malluvium, i. e. pelvis lavandis manibus. Od. α, & pelluvium, i. e. vas in quo abluuntur pedes, Poll. ex Hom. &c.

Λεβονὰ, nomen oppidi. Jud. 21. 19.

Λέγα γωναῖκας, ab Archilocho dictæ fuerunt mulieres libidinoſæ, q. d. lecti ſemper appetentes; item, λεγαίνειν, mutatione literæ, dicitur pro λεχαίνειν, lectum, h. e. concubitum appetere; à Th. λέχω, cubare facio; & λέγομαι, cubo, dormio; unde λέχος, τὸ, lectus, &c. Quæ vide.

Λέγλη, præſ. inf. à λέγω, dico.

Λεγεὼν, ὁ, legio: à Latinis ſumpta vox.

ΛΕ'ΓΝΟΝ, ου, τὸ, ſeu λέγνη, ης, ἡ, fimbria, quæ aſſimilatur extremæ veſtis oræ.

Λεγνώδης, ους, ὁ, ἡ, varius, variegatus; item, λεγνώτος, ὴ, ὸν, fimbriatus, fimbriam ſeu, inſtitiam habens, &c. Utrumque, a præced. Th. λέγνον, τὸ, V.

Λέγομαι, dicor, &c. (eſt paſſ. à λέγω, i. e. dico, loquor;) unde τὸ λεγόμενον, aliquando per Parentheſin ponitur, pro, quod dici ſolet, quod dicitur proverbio; item, λέγει, impersonaliter uſurpatur, pro, fertur, fama eſt, &c. Sed λέγομαι, medium, idem ſignif. cum activo. Item, λέγομαι, colligor, deligor, &c. (eſt paſſ. ab act. λέγω, lego; i. e. colligo, deligo; numero, percenſeo, &c.) Item, recenſeor; & activè etiam, colligo, deligo, recenſeo, &c. Item, λέγομαι, cubo, jaceo; aut etiam dormio; paſſ. ſcil. ab act. λέγω, cubare facio, dormitum dimitto, &c. V.

Λεγόμεθον, dicimur, Æol. pro λεγόμεθα, 1. pl. præſ. paſſ. verbi λέγω, dico.

Λέγομες, Dor. pro λεγόμεν dicimus: &

Λέγοντι, dicunt, Dor. pro λέγουσι. à

ΛΕ'ΓΩ, LEGO, colligo, numero; dico, loquor; cubare facio. f. λέξω. p. λέλεχα. a. 1. ἔλεξα. a. 2. ἔλεγον. perf. paſſ. λέλεγμαι. p. m. λέλοχα. Hinc ἐκλεκτὸς, ἐκλογὴ, delectio: Συλλογὴ, collectio: λέξις, dictio: λόγος, verbum: ἀντιλογία, contradictio: ὑπολογία, defenſio, excuſatio: διαλέγομαι, differo: διαλεκτὸς, ὸν, ἡ, ſermo unicuique genti peculiaris: διαλεκτικὴ, ars differendi: διάλογος, colloquium: σύλλογος, concluſio, peroratio: ἀντιλογία, cauſæ redditio: ψευδολογία, generis recenſio: ταυτολογία, ejuſdem rei repetitio: λογίζομαι, rationem ineo, ſeu ſubduco: λογικὸς, calculator: λογιστικὸς, calculatorius: παραλογίζομαι, ſubdolâ ſuppuratione fallo: παραλογισμὸς, falſa ratiocinatio: συλλογίζομαι, ratiocinando colligo: συλλογισμὸς, collectio, quæ fit ratiocinando, ſyllogiſmus: ἀλληγο-

πωρωρ, ὁ, conjux; item gallus gallinaceus.

Λεπλατία, ας, ἡ, prædatio: actio ejus qui λεπλατεῖ, id est, prædam agit: q. λεία ἐλαύνει.

Λεπλατίω, f. ήσω, depopulor, prædor: q. λαολατίω ἀ λαός pro λαός, & ἄτω, noceo.

ΛΕΙ'Α, ας, ἡ, præda: q. à λάω, cupio. Sed λεία, lævigata, vide in λείω, λείζω & λιγεία, prædor. λῃστὴς, οῦ, ὁ, prædo. λῃστικός & λῃστρικός, ή, prædatorius, ex rapto vivens.

Λεία, ἡ, instrumentum lapicidarum, complanandis poliendisque & lævigandis lapidibus aptum, Poll. l. 7. c. 26. à Th. λείω, lævis; unde neut. plur. τὰ λεῖα, lævia, dicuntur etiam quæ trita, & infricata sunt, & ex grumosis, scrupulisque, in lævem pulverem redacta; item, τὰ λεῖα, dicuntur lapides, quos textores stamini appendunt, ut fila magis contendantur; Poll. l. 7. c. 10. &c.

Λειαγόρη, ης, ἡ, nomen propr. mulieris: suaviloqua: ex λείω, lævis, & ἀγορεύω, concionor. Th. ἀγορή, forum.

Λειαίνω, LINO, lævigo, polio: f. ανῶ. a. 1. ἐλείηνα. Th. λείω, lævis.

Λειαντέον, ἡ, lævigatrix: Suid. ex Eſigr. à præcd. λειαίνω, V.

Λείβεται, stillat, 3. sing. præſ. pass. à seq.

Λείβομαι, fundor, ut vinum è patera à libantibus; interdum neutraliter, pro fluo; item, liquesco apud Plut. Symp. 5. Est pass. à seq. Th. λείβω, V.

ΛΕΙΒΩ, LIBO, fundo: f. ψω. p. λέλειφα. Dicitur & εἴβω, Ion. & Æol.

Λείβηθρον, ου, τὸ, rivus, aquæ ductus; locus irriguus, &c. à præced. Th. λείβω, V.

Λειοντερία, lævitas intestinorum; i. e. continua, & æquabilis intestinorum superficies, cibos incoctos elabi sinens; item, λειοντρίω, laboro lævore, seu, fluxu intestinorum; & λειοντεριώδης, qui intestinorum lævitate laborat, Hippocr. aphor. l. 4. &c. à λείω, lævis; & ἔντερον, τὸ, &c. V.

Λειόμην, Dor. pro λειόμην, præſ. pass. verbi λείω, f. ήσω, lævigo. Th. λείω, lævis.

Λειζόμενος, & λειζόμενος, prædor, depræda, &c. In Epigr. à Th. λεία, vide.

Λείηναν, explanârunt, 3 pl. Ion. a. 1. act. verbi λειαίνω, quod vide.

Λεῖκνον, vel λίκνον, ου, τὸ, ventilabrum: hinc λικνίζω, vanno.

Λειμαξ, ακος, & λειμάς, άδος, ἡ, pratum, Eurip. hinc λειμακίστρος, herbidior, aut viridior, in modum prati, Suid. à Th. λειμών, V.

Λεῖμμα, ατος, τὸ, reſervatio, reliquiæ: idem quod λείψανον, ου, τὸ. Th. λείπω, linquo.

Λειμώδωρον, limi odorum; herba quæ fœnum græcum suffocat, radici ipsius à primo exortu adnascens; Theophr. caus. Pl. l. 5. c. 21. Ex λειμών, & ὄδωρ; i. e. palmus, &c. V.

ΛΕΙΜΩ'Ν, ῶνος, ὁ, ἡ, pratum: quasi λείω, quia irrigatur: hinc

Λειμωνήρης, pratensis, ut, λειμωνήρης βοτάνη, herba pratensis, Suid. Item, λειμωνία, dicitur anemones species quædam, quasi pratensis, Theophr. Hiſt. Pl. l. 7. c. 7. Item, λειμωνιάς, άδος, ἡ, & λειμωνίς, ίδος, ἡ, pratensis; sic etiam, λειμωνιάτης λίθος, limoniates, gemma quædam dicta à pratensi virore; Plinio eadem cum smaragdo; item, λειμώνιον, herba, quam alii Neuroides appellant; Dioſc. l. 4. c. 6. Omnia, à præced. Th. λειμών, locus irriguus, &c. Vide.

Λειμωνιώτης, ου, pratensis: &

Λιμωνίθεν, ex prato: à λειμών.

Λειόβαθρος, q. d. lævigradus; apud Athen. l. 7. Est piscis nomen; ex λείος, & βαίνω; unde βατίων, &c. Vide.

Λειοκεφάλιος, ου, ὁ, ἡ, læves malas habens: ex λεῖος, lævis, & κέφαλος, mentum.

Λειοκέφαλος, glabrum caput habens; ex λεῖος, & κεφαλή, τὸ, V. Sic, λειόκαυλος, lævem caulem habens, cui scapus lævis est; à Th. καυλός, V. item, λειοκύμων θάλασσα, pacatum, seu, stratum mare; quum v. luti fluctibus complanatum est æquor; sic dicitur, λειοκυμονεῖν αἱ νῆες, quum utuntur æquore pacato & tranquillo, silentibus scil. ventis; Suid. ex λεῖος, & κῦμα, τὸ, unde κυμαίνω, &c. V. Item, λειόμυρος ἡμιμόχλιον, in Epigr. dicitur pertica transversa, cui appenduntur τὰ λεῖα, ad complananda stamina; ex λεῖος, & μίτος, &c. V.

Λειοπυμάχης, qui cum leone pugnat; Herculis Epith. apud Theocr. in Epigr. ex λέων, οντος, & μάχη, &c. V. Sic Λεοντοπάλης, sive λεοντοπάλης, qui luctatur cum leone, in Epigr. ex λέων, οντος, & πάλη, &c. V.

Λείπους, qui lævibus est pedibus, vel, planis; ex λεῖος & πούς, V.

ΛΕΙ'ΟΣ, εία, εῖον, LÆVIS, non asper; item planus, a, um; lubricus: lenis, perfectus. Duci possit à λα & ἴσος, æqualis.

Λειόσκεπος, lævi tessâ intectus; unde neut. plur. λειόσκεπα, τὰ, subst. læves tectæ; ex præced. λεῖος, & ὄσκεπον, τὸ, V. Sic etiam, λίσκεπα, obtrea læves, obtrea quæ scabra non sunt; ab eod. λεῖος, & ὄσκεον; seu, ὄσκιον, τὸ, vide.

Λείστης, ου, ὁ, ἡ, lævitas: à λεῖος.

Λειστρίβης, qui ità tritus & tusus est, ut licet λεῖος. i. e. tritu lævigatus; minutim tusus, seu, contusus, ac contritus; unde, λειστριβίω, contero, seu, contundo, & comminuo, ità ut lævigetur; ex λεῖος & τρίβω; V. Item, λειουργῶ, reddo λεῖον; expolio, compano, orno, lævigo, &c. Ex λεῖος & ἔργον; à quo multa composita, sunt cum ι, in penult. Item, λείφλοιος, lævem, seu, tactu mollem corticem habens; ut λείφλοια δένδρα, Basil. ex λεῖος, & φλοιός, &c. V. Sic etiam, λείφυλλος, lævia habens folia; ex λεῖος, & φύλλον, τὸ, vide.

Λείω, f. ήσω, lævigo. Th. λεῖος.

Λείων, leonibus, pro λέων, per Ecasin Poët. dat. pl. à λέων, οντος, ὁ, leo.

Λείπ' & λείπε, Ion. pro ἔλιπε, 3. sing. imperf. act. vel præt. imperat. λείπω pro λελοιπέτω, præt. inf. pass. λελεῖφθ', pro λελεῖπτο, 3. sing. imperf. pass. verb. λείπω, linquo.

Λιπανδρεῖν, viris deſici, virorum penuriâ laborare; unde λιπανδρία, & λιπανδρέλεον, quidam exponunt decretum, de virorum penuria emendanda, latum; vide Suid. à Th. λείπω; (unde λείψις) & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, &c. V.

Λείπεθ', vide in λείπ'.

Λιποβοτανεῖ, deficitur herbis; gramine, & pabulo caret; apud Plut. in Apophth. ex λείπω, & βοτάνη, V. Sic λιπόχαμε, qui vel, quæ nuptias relinquit, Eurip. in Oreste; ex λείπω & χαμαί; V. Item, λιπόδιος, egenus, inops, pauper; ex λείπω & δία, egeo; sic etiam, λιπόδραμος, apella, cui deficit cutis cooperiens glandem; pro quo dicitur etiam, λιποδήμος, idem; ex λείπω & δέρμα, τὸ, V. Item, λιποσκευεῖν, viribus, ad agendum, necessariis, deſici; imbecillum esse, & ad res agendas inhabilem; ex λείπω & σκεύη; unde σκεύος, &c. V.

Λιπόθυμος, animo deficiens; animo defectus, seu, quem animus deficit; unde verbum λιποθυμέω, ῶ, animo deficio; seu, deficior, & nomen λιποθυμία, animi defectio, vel, animi deliquium, &c. Ex λείπω & θυμός, item, λιπόσαρκος, carne, vel, carnibus defectus; minime carnosus, macilentus, &c. Ex λείπω & κρέας, ατος, Ion. κρέα, & Attice κρέας, τὸ, &c. Vide.

Λείπομαι, ῃ, εῖ, præſ. ind. pass. λιπέμενος, præſ. part. pass. ejusd. verbi.

Λιπομαρτύριον, ου, τὸ, desertio testimonii dicendi: item, actio in desertores testimonii, Poll. πρὸς δίκην, l. 8. ex λείπω & μαρτύριον, V.

Λιποναύτης, & λιπόναυς, qui naves, aut navale certamen deficit; item, qui nautas socios deserit; unde λιπονανμονίον, nautarum sociorum desertio; item, lis quæ intendebatur nautarum sociorum, vel, sociæ classis, desertoribus; Poll. ex λείπω & ναῦς, à Th. ναῦς, νεὼς, & Attice νεώς, &c. Quæ vide; item, λιποπάτωρ, ὁ ἡ ὁ, qui, vel, quæ patrem deserit, Eurip. in Oreste; ex λείπω & πατὴρ, V. Λιποσωνία, ἡ, cum quis barba destituitur, vel, quum barbam quis non habet; barbæ defectus, &c. Ex λείπω & πώγων, ωνος, &c. V. Item, λιπόσκιερος, vel, λιπόσκιρος, & λιποσκιρὴς, q. d. qui deficitur carne, macilentus; ex λείπω & σάρξ, κός, &c. V.

Λιποστρατία, ας, ἡ, militiæ desertio: ex λείπω & στρατὸς, exercitus.

Λιποστράτιον, vel, λιποστράτιον, τὸ, idem quod præced. λιποστρατία, desertio expeditionis militaris, &c. V. Item, λιποστρατὸς, ὁ, qui militiam deserit, seu recusat, &c. Vide comp. in præced.

Λειποταξία, ἡ, & λειποτάξιον, τὸ, & λιποτάξιον, desertio ordinis, aut, loci, in acie; unde λειποταξίου δίκη, seu, γραφὴ, accusatio deserti loci in acie, vel, desertæ militiæ; Poll. Unde λειποτάξιος, seu, λειποτάξας, ου, ὁ qui locum in acie deserit, deſertor aciei; & simpl. deſertor; item, λειποτακτὴς, ου, ὁ, idem; unde λειποτακτέω, desero ordinem, seu, stationem; ex λείπω; & τάσσω, vel τάττω; unde τάξις, & τακτὸς, &c. V.

Λιποψυχέω, animam linquo. f. ήσω; ex λείπω & ψυχὴ, ἡ, anima.

Λιποψυχία, defectio, seu, deliquium animi, exani natio; item, λιποψυχώδης, qualis est in animi deliquio; ut, λιποψυχώδεα συμπλήματα; apud Hippocr. Utrumque, à præced. quod vide.

Λιποσυχόντα, acc. sing. part. præſ. ejusd. verbi.

Λιπυείας πυρετὸς, febris continua, in qua simul externa frigent, interna uruntur; sic dicta ἀπὸ τῶν λειπόδρ πυρετὸν ἡνοι δέρματος Actuar. l. 2. ἀφὶ ὧν λιπυᾶσι πυρετῶν; ex λείπω & πῦρ, πυρὸς, &c. V.

ΛΕΙ'ΠΩ, LINQUO, relinquo; desum, deficio: f. ψω. p. λέλοιφα. a. 1. ἔλιπον. a. 2. ἔλιπον, perf. pass. λέλειμμαι. præt. med. λέλοιπα. Hinc λοιπὸς, reliquus: ὑπολείπω, relinquo, derelinquo: ἐκλείπω, idem; & deficio: ἔκλειψις, defectio: ἔλλειπω, prætermitto: ἔλλειψις, omissio.

Λελοίπασσι, Dor. pro λελοίπασι, præſ. part. f. g. à λείπω, linquo.

Λείριον, nec non λίριον, idem quod seq.

Λειρίεις, εσσα, εν, & in f. g. λειρίεσσι, ις, liliaceus, suavis, floridus. Th. λείριον, lilium.

Λειριοέσσης, dat. sing. f. g. à λειρίεις, quod vide.

Λειρόπυμος, ῃ, ον, præſ. ind. pass. λειρόπεμμαι, præſ. part. pass. ejusd. verbi.

Λιπουργία, ας, ἡ, ministerium publicum; LITURGIA: & hinc

Λιτουργικὸς, ἡ, όν, ministratorius, a, um: ab iisd. Th.

Λιτουργὸς, οῦ, ὁ, pro λειτουργὸς, & hoc pro λειτάρχης, minister publicus: ab iisd. Them.

Λείφαιμος, i. e. ὁ λειπόαιμος αἷμα, cui sanguis deficit, cui minus est sanguinis quam oportet; item, decolor & pallidus; unde verbum λιφαιμία, ῶ, sanguine destituor; exangvis & pallidus reddor, apud Aristot. in Probl. ex λείπω & αἷμα, V.

ΛΕΙΧΗ'Ν, ῆνος, ἡ, LICHEN, summæ cutis asperitas. Est etiam herbæ species.

Λιχηνιάω, ῶ, lichene laboro, seu, impetigine; Theophr. caus. Pl. l. 5 c. 12. Est verbum à præced. Th. λιχὼ, impetigo, impetiginosus morbus quem mentagram Latini vocant, Plin. l. 26. c. 1. summæ cutis est asperitas cum pruritu, &c.

Λιχμώμαρ, nomen muris, à λείχω & ἀνὴρ.

Λιχμωλη, ης, ἡ, nomen prop. muris: ex λείχω, lambo, & μώλη, mola frumentaria.

Λιχογράφιλε, nomen muris: à λείχω, lambo, & γράφω, tabula.

ΛΕΙ'ΧΩ, lambo, LINGO: f. ξω. p. χα. Hinc λιχμάω & λιχμάζω, idem.

Λείψαν, Ion. pro ἔλιπαν, 3. pl. a. 1. act. verbi λείπω, linquo: f. ψω.

Λείψανον' pro λείψανα, τὰ, reliquiæ, nom. pl. à

Λείψανον, ου, τὸ, reliquiæ. Th. λείπω, linquo.

Λείψω, f. r. act. ejusd. verbi.

Λείψις, εως, ἡ, q. d. relictio, derelictio; verbale, à Th. λείπω, V.

Λιψυδρία, aquæ defectus, seu, penuria. Theoph. caus. Pl. l. 5. c. 16. Unde λιψύδριον, τὸ, dictus fuit quidam locus Athenis, ab aquarum penuria; à λεῖψις & ὕδωρ, V. Unde ὑδρεῖον & ὑδρεία, &c. Quæ vide.

Λιόδης, ης, ὁ ἡ, lævis, planus, Suid. à Th. λεῖος, V. Unde etiam, λείωμα, τὸ, id ipsum quod lævigatum & complanatum est; item, id quod friando & conterendo in pulverem redactum est; verbale, à λείω, quod vide.

Λείων, Poët. pro λέων, οντος, ὁ, leo.

Λείωσις, ήσεως, ἡ, lævigatio: à 2. pers. perf. pass. verbi λείω. Th. λεῖος, lævis.

ΛΕΚΑ'ΝΗ, ης, ἡ, pelvis, catinus, patina: Att. pro λαχάνη. Ex λα & χαίνω, quod valde pateat.

Λεκανίδιον, λεκανὶς, & λεκανίσκη, omnia, idem cum seq. λεκάνιον, parvus catinus, vel, parva patina; & omnia diminut. à præced. λεκάνη, V.

Λεκάνιον, ου, τὸ, parva pelvis: præc. dimin.

Λεκιθίτης, ου, ὁ, qui ex vitello est, seu, in quo vitelli sunt; ut, λεκιθίτης ἄρτος, Athen. l. 3. à seq. Th. λέκιθος, &c. V.

Λεκιθοπάλης, ου, ὁ, qui, & λεκιθοπάλις, ιδος, ἡ, quæ, vitellos, vel, pisa vendit; & Synecdochicè, qui ova, aut, legumina vendit; à seq. Th. λέκιθος, & πάλης, V.

ΛΕ'ΚΙΘΟΣ, ου, ὁ, vitellus, ovi luteum: at m. g. pisum.

Λεκιθώδης, ους, ὁ ἡ, luteus, croceus; vitelli, seu, lutei, in ovo, colorem imitans; ut, λεκιθώδης χολὴ, apud Medicos; est à præced. Th. λέκιθος, id vide.

Λεκὶς, scutella: indè λικὶς & diminut. λεκίσκος.

Λεκτέον, legendum, adject. verbale, à λέγω, lego.

Λεκτικὸς, orationi & sermoni accommodatus, Aristot. de Poët. Est ab eod. cum seq. λεκτὸς, V.

Λέκτο, Poët. pro λέλεκτο, Ion. pro ἐλέλεκτο, 3. sing. pluq. p. pass. verbi λέγω.

Λεκτὸς, ή, dicendus, dictus, selectus; a. 3. perf. perf. pass. v. λέγω.

Λέκτρον, ου, τὸ, LECTUS. Th. λέχω, cubare facio.

Λέκτρονδε, ad lectum, Od. Σ. à præced. λέκτρον, V.

Λέκυθος, idem ac λέκιθος, quod vide.

Λέκυθος, scribi pro λέκιθος, cum Etymo convenit; dictum enim putant λέκυθον, διὰ τὸ λέπι κεκῦθαι, &c.

Λελαβέσθαι, Poët. pro λαβέσθαι, a. 2. inf. m. verbi λαμβάνω, capio: f. λήψομαι. a. 2. ἔλαβον.

Λελάβεσο, Ion. Anadiplasiasmo & Paragoge τοῦ σ, pro λάβε, 3. sing. a. 2. sub. act. ejusd. verbi.

Λελαβέσθαι, Poët. pro ἐλαβέσθαι, a. 2. m. ejusd. verbi.

Λέλαδε, Dor. pro λέλυδε, præt. m. verbi λύω seu λυΐδέω, lateo. f. λύσω. a. 2. ἔλαδον.

Λελαθίδεσθαι, pro λαθίδεσθαι, a. 2. inf. m. &

Λελαθῆ pro λάθῃ, a. 2. sub. m. &

Λέλαδον pro ἔλαδον, a. 2. ind. act. &

Λελαθέμην, Anadiplas. Ion. pro ἐλαθόμην, a. 2. m. ejusd. verbi.

Λέλακας, ας, s, ftrepo præt. m. sed præsentis significationem habet; hinc, λελακὼν, præt. part. m. f. g. verbi λακέω, resono, crepo, a. 2. ἔλακον.

Λελακύῖα, vide in λέλακα. Alii formant à λαλέω, vociferor: f. ήσω. pass. λελαλήσομαι, ήσα, & per Syncop. λελακὼς, λελακυῖα.

Λελάκησε, ας, s, perf. ind. act. verbi λαλέω, loquor.

Λελάμπρυνθ', respleduit, 3 sing. perf. ind. pass. verbi λαμπρύνω, f. υνῶ. p. λελάμπρυμμαι. perf. pass. λελάμπρυμμαι, à λαμπρὸς, splendidus. Th. λάμπω, luceo.

Λελασμένδε, Dor. pro λελήσμενδε, 1. pl. perf. pass. Sic λελασμένος, Dor. pro λελησμένος, perf. part. verbi λανθάνω, seu λήθω, lateo.

Λέλαχεν, oblitus est, Dor. pro λέλαχεσε, 3. sing. perf. pass. verbi λανθάνω, seu λήθω.

Λελάχεμι, pro λάχοιμι, a. 2. opt. &

Λελάχοντ', sortiti fuerint, Ion. Anadiplasiasm. pro λάχωσι, 3. pl. a. 2. sub. act. verbi λαγχάνω, sortior. a. 2. ἔλαχον.

Λέλειπται, relicta est, 3 sing. perf. pass. λέλειμμαι,

λήμμη, ψευδο πίαω· à λείπω, linquo. f. λίψω. a. 2. ἔλιπον.

Λιλιχόντες, lambentes, perf. part. act. per Syncop. & Epenth. νῦ ε, pro λελιχμακότες, verbi λιχμάω. Th. λείχω, lingo. f. ξω. p. λέλιχα, à quo etiam præterito formari possit.

Λῆϊχθαι, perf. inf. pass. à λίχω, dico. a. 1. pass. ἐλήχθην.

Λήθω, ας, ε, latui, præt. m. verbi λανθάνω, seu λήθω, f. λήσομαι. a. 2. ἔλαθον.

Λιληθότως, & λαυθανότως, latenter, clam, ità ut nemo sentiat, & animadvertat, Herodot. l. 7. & 8. à λανθάνομαι, & λήθομαι, unde præced. λέληθα, quod vide.

Λέλακα, locutus sum, perf. act. verbi λακέω, f. ήσω. p. λελάκηκα, & per Syncop. λέλακα. An potius dicendum esse p. m. verbi λακέω, pro βοάω, unde p. m. λέλακα, ας, ε, &

Λελακώς, ότος, ejusdem præt. part.

Λέλημμαι, capius sum, perf. pass. verbi λαμβάνω, capio. f. λήψομαι. a. 2. ἔλαβον

Λελημμένος, ejusd. perf. part.

Λελῆσθαι, oblitum esse: perf. inf. pass. verbi λήθω seu λανθάνω, lateo. perf. pass. λέλησμαι. sed

Λελῆσθαι, cum ι subscripto, est à verbo λησίζομαι seu λήζομαι, prædor. Them. λεία, præda.

Λέλησμαι, perf. ind. pass. λελησμένος, perf. part. verbi λήθω seu λανθάνω.

Λέλαβε, cepi, perf. ind. act. verbi λαμβάνω, capio, quod vide.

Λελιημένος, charus, promptus, perf. part. pass. verbi λελίωμαι, volo, perf. λελίημαι. perf. pass. λελίημαι, & Euphoniæ gratia λελίημμαι.

Λελογισμένως, reputatæ sumus, 1. pl. perf. pass. verbi λελόγισμαι, quod vide.

Λελογισμένως, prudenter, adv. ab eod.

Λέλογχα, ας, ε, sortitus sum, præt. m. &

Λελόγχωσε, perf. pass. m. verbi λαγχάνω, sortior, f. ελήξομαι. a. 2. ἔλαχον.

Λέλοιπα, ας, ε, reliqui, p. m. &

Λελοιπώς, ότος, p. m. part. verbi λείπω, linquo.

Λελυμένος, lotus, perf. part. pass. verbi λούω, lavo. f. λούσω. perf. λέλουκα.

Λέλοχα, vel ἐλόχα, perf. ind. act. Att. pro λέλεχα; hinc λελοχεῖα, enixa, perf. part. f. g. verbi λέχω, dico; quod tamen à λέχομαι, pepeti, derivatum volunt.

Λέλυκα, ας, ε, solvi; præt. ind. act. verbi λύω.

Λελύμασμαι, perf. pass. Att. pro λελύμεσμαι; & hinc

Λελυμασμένος, labefactus, perf. part. pass. Att. verbi λυμαίνω, corrumpo. f. ανῶ. p. λελύμασμαι. Th. λύμη, lues, noxa.

Λελυμένος, α, solutus: part. perf. pass. &

Λέλυϊ, 3. sing. perf. pass. λέλυιτο, 3. pl. pluiq. p. pass. Ion. verbi λύω, solvo. f. σω. p. λέλυκα. perf. pass. λέλυμαι perf. inf. pass. λελύσθαι.

Λεμβέλδιον, q. d. lembunculus, seu, parvus lembus; diminut. à seq. Th. λέμβος, V.

ΛΕ'ΜΒΟΣ, ου, ὁ, LEMBUS, parvum navigium.

Λεμβώδης, ους, ὁ ἡ ἡ, lembo similis, à præced. Th. λέμβος, V.

Λέμμα, τό, cortex, liber; id quod decorticando aufertur; Athen. l. 2. dicitur etiam de tunica, plantam, aut semen, aut alia quæ cortice teguntur, ambientes; Theophr. l. 4. c. 13. Est verbale, à 1. perf. præt. pass. verbi λέπω, λέπομαι, V.

Λέμφος, mucus concretus. Sed λίμφος, adject. mucosus, stultus.

Λίνιον, ου, τό, linteum. vox Lat. Græcè, ὀθόνιον, ου, τό.

Λέξατο, recensuit, numeravit, Ion. pro ἐλέξατο, 3. sing. a. 1. m. verbi λέγω, d co.

Λέξεο, cubato, Ion. pro λέξο, præs. imperat. pass. verbi λέξομαι, quod à fut. formatum, verbi λέγω, dico. f. ξω.

Λεξίδιον, ου, τό, dictiuncula. dim. à λέξις. Th. λέγω.

Λεξικόν, ῆ, τό, (sub. βιβλίον.) LEXICON, dictionarium. ab eod. nom. & Th.

Λεξικὸς, i. e. ὁ ἀεὶ τοῖς λέξεις ἔχων; dictionarii scriptor; sic Sund. dicitur; Gaza de mensibus, λεξικογράφος, idem; (à præced. λεξικὸν & γράφω, V.) Unde fœm. λεξική, (scil. τέχνη, ars) lexica; ars rationem vocabulorum ac dictionum rectè lustrandi; item, neut. præced. λεξικὸν, (sub. βιβλίον) liber in quo vocabula recensentur, & explicantur; q. d. vocabularium, &c. V.

Λέξις, εως, ἡ, dictio, acc. λέξιν. Th. λέγω, dico.

Λεξῶντι, dicunt, Dor. pro λέξωσι, 3 pl. f. 1. act. verbi λέγω.

Λέοντα, acc. sing. à λέων, οντος, ὁ, leo. in pl. λέοντες, dat. pl. λέουσι.

Λεοντῆν, & per contract. λεοντῆ, pro λεοντίνη, sive λεοντῆ δορᾷ, leonina pellis, leonis spolium, seu, exuvium, Herodian. l. 1. & Aristoph. in Ran. &c. Item, λεοντέη ῥοπάνη, sive, πόα, dicitur Orobanche, herba quæ legumina suffocat; item, λεόντιον, λεόντιος, & λεόντιος, leoninus, seu, qualis leonis est; item adv. λεοντηδόν, leonino more, &c. Sic etiam, λεοντείως, leoninus, ad leonem pertinens; λεοντηδὲς, leonis catulus; λεοντικὴ, leontice, herba, quæ & cacalia; & λεοντίσκος, leunculus, parvus leo; omnia derivata à λέων, οντος, &c. V.

Λεοντοκέφαλος, q. d. leoniceps, i. e. leonis caput habens; Luc. ex λέων, οντος & Th. κεφαλὴ, V. Sic, λεοντονόμος, curator leonum, cui datum est negotium curandi leones; à Th. νομὸς, V. Item, λεοντομιγὴς, leonis mixtione, aut initu genitus, Poll. à Th. μίγνυμι, fut. μίξω; ab inusit. μίχω, V. Item, λεοντοφόνος, leonicida, interfector leonis; à Th. φένω; unde φόνος; quæ vide. Item, λεοντοφυὴς, ex leone natus; ut apud Euryp. in Bacch. ἄγγος λεοντοφυὲς, dicitur prædа leonina; seu, catuli leoni-, &c. Item, qui est leoninæ naturæ, seu, indolem leonis habens; à Th. φύω, unde φυὴ; quæ vide. Sic denique, λεοντόχλωρος, pelle leonina, pro lana, seu veste, utens; Epith. Herc. in Epigr. à Th. χλωρὸς, comp. ut rel. quæ præced. cum Th. λέων, οντος, ὁ, &c. Quæ V.

Λεοντώδης, ους, ὁ ἡ ἡ, leoninus, seu leoni similis, qualis est leonum, &c. Aristot. Polit. 8. Unde neut. τὸ λεοντῶδες, leonina natura, leoninum ingenium, leonis animus, &c. Plut. de fort. Alex. l. 2. Unde adv. λεοντωδῶς, leonino more, seu, ritu; leonum in modum; Athen. l. 4. à Th. λέων, οντος, &c. V.

Λέπαδνον, ου, τό, lorum latum jumentarium. capistrum, in pl. τὰ λέπαδνα. Th. λέπω, decortico.

Λεπαῖος, α, ὁ ἡ, corticibus abundans; à Th. λέπω; unde λέπος, τό, V.

Λέπαρος, ος, ὁ ἡ, albus. Busbath. q. ex λεπὶς & ἄργος, albus.

Λέπας, ἀδος, ἡ, LOPAS, concha petræ adhærens: à super. λέπας, &

Λεπάς, ἀδος, ἡ, LEPISTA, genus calicis instar conchæ: à λεπὰς.

Λεπάς, ἀδος, apud Hesych. idem quod præced. λεπὰς, ἡ, genus poculi majoris; aliquando calix, dolium, &c. V.

Λεπίδιον, parva λεπὶς.

Λεπιδόχαλκος, æris squama; ex λεπὶς, ἰδος, & χαλκὸς, quæ V.

Λεπιδωτὸς, ὴ, ὸν, squamatus, squameus, apud Aristot. Item, piscis quidam apud Plut. Item, λεπιδωτὴ λίθος, gemma, quæ squamas piscium variis coloribus imitatur, apud Plin. l. 37. c. 10. Utrumque, à λεπὶς, ἰδος, V.

Λεπίζω, f. ίσω, decortico: à λέπος, cortex. Them. λέπω.

Λεπὶς, ἰδος, ἡ, squama, cortex; &

Λέπισμα, ατος, τό, idem; & decorticatio: &

Λέπος, ους, τό, cortex, squama. Th. λέπω, decortico.

Λέπρα, ας, ἡ, LEPRA, vitiligo. Th. λεπὸς, scaber.

Λεπρὸς, ἀδος, ἡ, aspera: petræ Epither. &

Λεπρώδης, acc. δη, ὁ, ut λεπρικὸς φάρμακος, medicamenta leprarum, quæ scil. contra lepras conficiuntur, & lepris tollendis adaptantur, apud Dioscor. l. 1. Item, λεπρώδης, & λεπρωμὸς, scabrum reddo, scabris veluti squamulis obduco; & in pass. λεπρώομαι, ac λεπρωόμην, scabefio, scabris squamulis obducor; item, λέπρωσις, exp. lepram patior; albesco, quasi ἐλέπρα; quod, qui ea laborant, & exasperentur, & albescant; sicut etiam pro iisdem dicitur λεπρόω, vel, λεπρίω, scaber fio, vel, fum, ut, λεπρίοντες ὄνυχες, scabri ungues, apud Dioscor. Omnia, à seq. Th. λεπρὸς, ὴ, ὸν, asper, ex decedentibus ex se squamulis, &c. Dicuntur enim, λεπροὶ, leprosi, h. e. quorum cutis in scabras quasdam squamulas resolvitur; à λέπος, τό, V. Quasi λεπυρὸς, &c. Unde etiam λεπρώδης, ους, ὁ ἡ ἡ, leprosus, vel, scaber, &c.

ΛΕ'ΠΡΟΣ, ου, scaber; item leprosus: hinc λέπρα, ας, ἡ, lepra.

Λεπταλέος,

Λεπταλέος, tenuis, subtilis, gracilis; ut λεπταλέον φάρος, Apoll. Arg. l. 2. Item λεπτανιὸς, vel λεπτανικὸς, minutulus, in Etym. magn. omnia à seq. Them. λεπτὸς, V.

Λεπτὴ, macillentæ: dat. sing. fœm. gen. à λεπτὸς.

Λεπτηλεπτὸς, gracilis supra graciles; ut in Epigram. lib. 2. περὶς λεπτοῦ σώματος ἐμαίνετο, τὸν, περιφερόμενος ἐν λεπτηλεπτοτέρῳ, &c. ex λεπτὸς, ὴδὺς, & λεπτὸς; vide.

Λεπτόβλαξ, tenuia germina edens; ex λεπτὸς, & βλαστάνω, f. βλαστήσω, Aor. 2. ἔβλαστον, unde βλαστὴ, & βλαστὸς, &c. vi. Sic λεπτόβλαστος, λεπτόβλαξ, & λεπτόβλαστος, cujus solum tenue est & non pingue, sed macrum; ut apud Lucr. λεπτόβλαστος πατρεὶς, cujus agri sunt parum feraces; ex λεπτὸς, & βλάστη, sive βλάστη, ἡ; vi. Item λεπτογνώμων, cujus subtilis est sententia: item acer, acutus; ex λεπτὸς, & γνώμη, seu γνώμων; quæ vi. Item λεπτόγραμμος, minutis literis constans, vel conscriptus; ut & λεπτόγραφος, exiguis & tenuibus literis descriptus; ex λεπτὸς, & γράμμα, ac γραφὴ; quæ vi. Item λεπτοδέρμης, & per Syne. λεπτόδερμος, tenuem pellem, seu cutem, habens; à δέρμα, τό, vi. Item λεπτόδρυος, i. e. λεπτὸν κορτικοῦ σκεπασμὸν, tenuiter ædificatus, ex tenui materia structus, vel paratus, à Them. δέμω, unde δομὴ, & δόμος, &c. quæ vi. Item λεπτόθριξ, & λεπτότριχος, qui tenui pilo, seu capillo est; à Them. θρὶξ, τριχὸς, ἡ, vi. Item λεπτόθριξ, tenuia habens folia; propriè de ficu dicitur, abusivè, de aliis arboribus, aut herbis. à θρίον, ου, vel θρίον, τό, quæ vi. Item λεπτόϊνος, tenues nervos, seu exiles fibras habens, à Th. ἶς, ἰνὸς, ἡ; vi. Item λεπτόκαρπος, cujus fructus tenuis est, Dioscor. l. 3. c. 29. à Th. καρπὸς; vi. Item. feliucam, seu furculum tenuem habens, Dioscor. l. 3. c. 27. pro λεπτόκαρφος, à Th. κάρφω, unde κάρφη, ἡ, & κάρφος, τό; quæ vi. Item λεπτοκάρυον, & divisim, λεπτὸν κάρυον, nux avellana; Dioscor. l. 1. c. 180. à Them. κάρυα, unde κάρυον; quæ vi. Item λεπτόκαυλος, qui exili caule, seu scapo est, à Th. καυλὸς, comp. ut reliqua antecedentia, cum Them. λεπτὸς, &c. vide.

Λεπτόκνημος, exiles tibias, seu crura exilia habens; Adamant. in Physiogn. ex λεπτὸς, & κνήμη, ἡ; vi. Item λεπτοκορία, minutatim contundo, & concido, unde apud Dioscor. lib. 5. c. 85. λεπτοκεκομμένη κάδμεια, in fœm. part. pass. ex λεπτὸς, & κόπτω, unde κοπὴ, &c. vi. Item λεπτολογία, Philosophi, de rebus levioribus, subtiliter, & minimis anxiè, disputantes, nugantesque, Aristoph. Unde λεπτολογεῖν, subtilia nugamenta, &c. ex λεπτὸς, & Th. λέγω; vi. Sic λεπτολόγος, qui subtiliter, & minutatim differit de re aliqua, argutus; unde λεπτολογικὸς, seu -γίσμων, minuta & subtilia disputo, subtiliter, & argutè differo, à quo verbale. Λεπτολόγημα, & λεπτολογία, subtilis de minimis rebus disputatio, ut & λεπτολογία, nimium subtilis argutator, &c. apud Aristoph. & Luc. ex λεπτὸς, & λόγος, vi. Sic etiam λεπτόπους, tenuibus pastibus constans, tenuis, exilis, &c. Unde λεπτομέρεια, tenuitas partium, seu exilitas, Gal. Item subtilitas, & adv. λεπτομερῶς, subtiliter excutiendo singula quæque, licet minuta; ex λεπτὸς, & μέρος; V.

Λεπτόμυστις, expon. prudens consilium, Hesych. verò interpr. δεινὸς ψυχὴν; i. e. animum cordatum, qualis sub hispido & hirsuto pectore latere solet; idem tamen λεπτὸν μῦτιν, apud Hom. expon. pectus invalidum ad capienda consilia, ex λεπτὸς, & μῦτις; quæ vi. Item λεπτόμυτος, ος, ὁ ἡ ἡ, tenui licio, seu filo textus, subtili filo factus; ut λεπτόμιτον φᾶρος, apud Euryp. in Andr. ex λεπτὸς, & μίτος; quæ V.

Λεπτὸν, οῦ, minutum quoddam nummi genus: n. g. seq. λεπτὸς.

Λεπτοπόλος, tenuem, seu gracilem reddens, extenuo; Dioscor. l. 5. ex λεπτὸς, & πολέω, vi. Item λεπτόπους, tenues, seu graciles pedes habens; ex λεπτὸς, & πούς, vi. Λεπτόπους, tenues, & exiles habens nates, aut macras & graciles; à λεπτὸς, & πυγὴ; Item λεπτόῤῥυτος, tenuiter fluens, tenuis; ut λεπτόῤῥυτον ὕδωρ, apud Hippocr. ex λεπτὸς, & Th. ῥέω, cujus varia comp. terminantur in ῥυτὸς, tanquam à Th. inusit. ῥύω, pro ῥέω, &c. V.

ΛΕΠΤΟ'Σ, ἡ, tenuis, gracilis, rarus, in f. g. λεπτὸν.

Λεπτόσκηπος, tenuia habens crura; ex λεπτὸς, & Th. σκῆλος, vi. Sic λεπτόσαρκος, qui minutum, seu tenue semen habent, Dioscor. à σάρκη, τό, comp. cum Th. λεπτὸς; Item λεπτόσωμος, qui tenui & gracili est corpore; à λεπτὸς, & Th. σῶμα, τό, vi. Sic etiam λεπτόσχιδος, tenuibus incisuris, seu rimis, diffissus; unde plur. λεπτοσχίδες, scil. κρηπῖδες, dicuntur calceamentorum genus quoddam, Poll. ex λεπτὸς, & Th. σχίζω, unde σχίδη, & σχιδὸς, &c. quæ V.

Λεπτότης, ητος, ἡ, tenuitas: à λεπτὸς.

Λεπτοτράχηλος, qui collum subtilius habet, & gracile admodum, Aristot. ex λεπτὸς, & τράχηλος, &c. V.

Λεπτότριχος, vide suprà in λεπτόθριξ.

Λεπτουργὲς, subtiliter, & tenuiter contextus, Luc. ex λεπτὸς, & ὑφάω, unde ὑφὴ, ἡς quæ vi. Sic etiam Λεπτουργὸς, subtilium operum artifex; qui exquisitissimo & subtilissimo artificio opus aliquod conficit; unde verbum λεπτουργέω, ῶ, subtilia opera conficio artificio exquisito; Plut. Item subtiliter partire, & distinguere, Metaphora, à subtilibus artificibus; apud Plat. in Polit. ἅμα γὰρ λεπτουργεῖν ἐν διαφορᾷ; unde verbale, λεπτούργημα, idem quod λεπτουργία, confectio operis subtilis; vel etiam opus subtili & exquisito artificio factum: Item λεπτουργὸς, subtili artificio præfectus, Hom. omnia, ex λεπτὸς, & ἔργον, τό, à quo plurima comp. terminantur in ουργὸς; Sic etiam λεπτόφλοιος, tenuem corticem habens; à Th. φλοιὸς, & λεπτόφυλλος, qui tenuis est, seu gracilis naturæ, vel qui natus est tenuis, à Them. φύω, unde φυὴ, &c. vi. λεπτόφυλλος, tenuia folia habens; à Th. φύλλον; Λεπτόφωνος, qui gracili, seu exili est voce; unde λεπτοφωνία, exilitas vocis, à Them. φωνὴ; vi. Λεπτόχειλος, tenuia habens labra, à Th. χεῖλος; vi. denique λεπτόχυλος, qui tenuis succi est; à Th. χυλὸς, comp. ut reliqua præced. cum Them. λεπτὸς, &c. vide.

Λεπτωτικὸς, ὴ, ὸν, attenuandi vim habens, tenuem & gracilem reddere potens, Dioscor. & Athen. l. 8. Item λέπτωσις, εως, ἡ, attenuatio, extenuatio, &c. Utrumque, à seq. verbo λεπτόω; id vide.

Λεπτωτὸς, f. ωσῶ, attenuo, extenuo: à λεπτὸς.

Λεπτυσμὸς, οῦ, ὁ, idem quod λέπτωσις, & ab eod. id V.

Λεπύριον, ου, τό, cortex, putamen, squama, unde λεπυρίδω, excortico, deglubo, glumas excutio, Hesych. Item λεπυρὸν, τό, vel λέπυρον, putamen ovi, & cortex mali punici; i. e. malicorium, Suid. unde λεπυροειδὴς, & λεπυρώδης, ους, ὁ ἡ ἡ, corticatus, corticosus, putamine tectus: Item multi plicibus tunicis obvolutus; Item squamatus, squamosus, &c. omnia à seq. λέπυρος, & ab iisd. V.

Λεπυρὸς, ὰ, ὸν, corticosus, squamâ tectus: λεπύριον, parvus cortex λεπυρὸν, ου, τό, putamen ovi, testa, à λέπω, cortex. Th. λέπω.

Λεπυροῦδης, vide paulo suprà ante λεπυρὸς.

ΛΕ'ΠΩ, f. ψω, decortico, exuo: λεπίζω, idem: λέπμα, ατος, τό, cortex: λέπος, ους, τό, idem: λεπὶς, ἰδος, ἡ, idem; λοπὸς, cortex.

Λέρια, LERIA, insula: cujus incolæ Λέριοι, ii malè audiebant ob malitiam.

Λέρναιν, ης, ἡ, nomen hydræ, à Λέρνη, palude: in qua versata fuerit.

ΛΕ'ΡΝΗ, ης, ἡ, palus Argivorum, ubi fordium confluges: hinc Λέρνη κακῶν, LERNA malorum.

Λεσβίδας, acc. pl. à Λέσβις, ίδος, ἡ, Lesbis.

ΛΕ'ΣΒΟΣ, LESBUS, insula: hinc Λεσβόθεν, adv. è Lesbo. Λεσβὶς, Lesbis fœm. Λεσβιάζω & Λεσβιδίζω, Lesbios imitari, obscœnis moribus.

Λεσδίζοντες, garrientes, nom. pl. præs. part. verbi λεσδίζω· quod à

ΛΕ'ΣΧΗ, ης, ἡ, sermocinatio, confabulatio: hinc λεσχηνεύω, celebrare: λεσχηνὸς, ου, ὁ, ἡ, loquax, garrulus: λεσχία, ας, ἡ, garrulitas.

Λεσχηνὸς, ου, ὁ, expositor; i. e. ἐξηγητὴς, & ὁμιλητὴς, Hesych. Item λεσχηνεύω, & λεσχηνεύομαι, sermocinor, confabulor, garrio, unde λεσχήνευσις, ἡ, confabulatio: Item loquacitas; Item contumelia, injuria, apud Suid. sic λεσχηνεύτης, confabulator, & λεσχηνίτης, idem: Item expon. ὑβριστὴς, apud Suid. Sic etiam λεσχηνεῖ, discipuli; quòd cum præceptore sermocinari & confabulari soleant: Item λεσχηνεύει, dicitur Sol vel Apollo, à confabulationibus; quod interdiu homines inter se confabulentur; quum noctu, secùs ab aliis quiescant; Denique λεσχηνεῖ, sermocinor, confabulor, Hesych.

omnia

omnia à præced. Th. λέγω, confabulatio, conciliabulum; locus publicus ubi confabulabantur; Od. 6. & Hesiod. in Erg. &c. V.

Λεσχηγάσιε, dat. pl, Ion. f. g. pro λεσχαλέυσι &

Λεσχηγάσιον, dat. pl. Ion. m. g. pro λεσχηγόσι. à

Λεσχηγός, ή, pernitiosus, gravis, tristis: q. λοιγηγός. à Them. λοιγός, pernities.

Λεύϊ & Λεΐις, ὁ, Levi, nomen viri: gen. τῦ Λεΐ, accus. Λεΐν, Hebr. additus.

Λεΐτης, ᾱ, ὁ, Levita: &

Λεϊτικὸς, ἡ, ὸν, Leviticus: à Λεΐ.

Λεῖὸς pro λᾶὸς, alba: à λᾶὰς.

Λευκαίνομαι, dealbor, albus reddor: Item neutraliter, albus, seu candidus sum, albeo, &c. est pass. ab act. seq. λευκαίνω; vide.

Λευκαίνω, dealbo, f. ανῶ, a. 1. ἐλεύκηνα, a. 1. inf. λευκᾶναι, a. 1. ind. pass. ἐλευκάνθην. Th. λευκὸς, albus.

Λευκάκανθα, spina alba; i. e. ἄκανθα λευκὴ, Dioscor. l. 3. c. 22.

Λευκᾶναι, a. 1. inf. act. &

Λευκάνας, a. 1. part. à λευκαίνω, dealbo: quod V.

Λευκαυθὲς, legitur apud Pindar, candore florentem: an λευκανθὲν legend. an à λευκαίνω. Th. λευκὸς, albus, an etiam ab ἄνθος, ους, τὸ, flos.

Λευκαυθὲς, a. 1. part. pass. à λευκαίνω, quod V.

Λευκαυθίεσσιν, τὸ, anthemidis species; Dioscor. l. 3. c. 154. ex λευκὸς, & ἄνθεμον, &c. vi. Item Λευκανθὶς, & Λευκανθὲς κεφαλὴ, florem album habens, unde λευκανθὲς κεφαλὴ, apud Soph. canum caput, per catachresin; ex λευκὸς, & ἄνθος, τὸ. V.

Λευκαυχέω, albico, candidus sum. Them. λευκὸς, albus.

Λευκαυχία, ας, ἡ, guttur, idem quod Them. λαυκανία, vi. Unde etiam λευκαυχίλιος, ad gulam, & λευκαυχέθεν, ex gutture, seu ex imo gutture, &c.

Λευκᾶς, alba, candida; (idem quod λευκὴ, adjectiv, à masc. λευκὸς;) ut λευκὰς χάλκη, alba, seu cana coma; Nonn. & λευκὰς φωνὴ, vox clara, apud eund. Item Λευκασμὸς, ῦ, ὁ, dealbatio, vel candor, verbale à λευκαίνω, λευκασμένος; quæ V.

Λευκάργιλλον, vocant Græci candidam argillam, quâ in Megarico agro utuntur, sed tantum in humida frigidaque terra; Plin. l. 17. c. 7. ex λευκὸς, & ἄργιλλος, seu ἄργιλλος, terra alba, &c. vi. Sic λευκασπὶς, album clypeum habens; Il. χ. ex λευκὸς, & ἀσπὶς, vi. Λευκαχάτης, sub. λίθος, gemmæ nomen, à λευκὸς, sive ab albo colore, ita dictæ, à Th. ἀχάτης; V.

Λευκειανὸς, q. d. caprificus alba, ficus species est, Athen. l. 3. ex λευκὸς, & ἐρινὸς, caprificus arbor, seu ficus sylvestris; Sic Λευκερωδιὸς, alba ardea; Aristot. ex λευκὸς, & ἐρωδιὸς, seu ἐρωδὸς, V.

Λεύκη, ης, ἡ, populus alba: Item vitiligo alba: ab eod. Them. λευκὸς.

Λευκηπατίας, sive λευχηπατίας, ου, ὁ, olim dicebatur, timidus; aiunt enim, quorundam hepati vitium quoddam accidere, quod eos timidos reddat; ejus autem indicium virtiati, pallor est, qui tales timidos arguit; vi. Brasmi Chil. ex λευκὸς, & ἧπαρ, ατος, τὸ, vi. Sic λευκηρίμος, navis, Eurypidi, albos habens remos; ex λευκὸς, & ἐρετμὸς, &c. V.

Λεύκιον, ου, ὁ, populus; Aristot. œcon. 2. Item Λευκίσκος, ᾱ, ὁ, piscis, è mugilum genere; apud Gal. à populeo colore; utrumque à λευκὴ, ἡ; vide.

Λευκιππος, ου, ὁ, ἡ, qui candidos equos habet: q. λευκὸς ἵππος. ex λευκὸς, albus, & ἵππος, equus.

Λευκίτας, ᾱ, ὁ, Dor. pro λευκίτης, idem quod λευκὸς, candidus.

Λευκίτη, creta, ejusd. Th.

Λευκοβραχίων, ονος, ὁ, ἡ, candida brachia habens: Item pulchra; ex λευκὸς, & βραχίων; V.

Λευκόγαιος, cujus terra, alba est; ex iisd. cum seq. λευκόγαιος; V.

Λευκόγαιος, ου, creta, cretifodina: ex λευκὸς, albus, & γῆ, terra.

Λευκογραφία, ᾶς, albo colore depingo; unde λευκογραφὶς, ίδος, ἡ, leucographis, genus lapidis, de quo vide Plin. & Æc. ex λευκὸς, & γράφω, unde γραφὴ, &c. vi. Sic Λευκοδίφθερος, albis pellibus, seu theñonibus amicti; (i. e. Λευκοδέρματοι) ex λευκὸς, & διφθέρα; vide.

Λευκοθέα, LEUCOTHEA, Albunea mater, Matuta: q. λευκὴ θεὰ; lux enim est alba.

Λευκόθριξ, qui candido est capillo, seu niveis pilis; ut λευκόθριξ ἵππος, apud Callim. ex λευκὸς, & θρὶξ, τριχὸς; vide.

Λευκίον, caltha, viola: q. λευκὸν ἴον, alba viola.

Λευκῖσιν, dativ. plur. Ionicè à λευκὸς, albus.

Λευκόκαρπος, cujus fructus albi sunt, Theophr. ex λευκὸς, & καρπὸς, vi. Sic Λευκόκαυλος, cujus caulis albus est; à Th. καυλὸς, vi. Item Λευκοκέρατος, alba habentes cornua; à Them. κέρας, ατος, τὸ, vi. Sic etiam λευκόκομος, cui candida est coma albente præditus comâ; à Them. κόμη, vi. Λευκόκρας, candidum habens caput; à Them. κάρηνον, unde κράας, vel κρὰς, &c. quæ V.

Λευκόκυμα, albicans fluctus, Euryp. in Oreste; à Th. κῦμα, vi. Item Λευκόλιθος, ex albo lapide constans; ex Th. λίθος, comp. ut reliqua antecedd. cum Th. λευκὸς, &c. V.

Λευκόλινον, ου, τὸ, album linum: ex λευκὸς & λίνον, linum.

Λευκόλοφος, albam cristam habens; ex λευκὸς, & λόφος, vi. Item Λευκομυίς, ίδος, ἡ, mœna candida, Athen. l. 7. ex λευκὸς, & μυῖα, ης, ἡ, vel μυὶς; quæ V.

Λευκομέτωπος, ου, ὁ, ἡ, candidus: habens frontem album: ex λευκὸς, & μέτωπον, frons. Th. ὄπωμαι, video.

Λευκόνοτος, ficcus notus; q. d. purus & candidus auster, quòd imbribus careat; Hippocr. & Gal. ex λευκὸς, & νότος, &c. V.

Λευκοπάρηος, candidas habens genas, idem, & ex iisd. cum seq. λευκοπάρῃος.

Λευκοπάρῃος, ος, ὁ, ἡ, candida genas, alba genas: ex λευκὸς, albus, & παρειὰ, Æol. παρηὰ, ᾶς, ἡ, gena.

Λευκοπέπλυος, cujus vestis candido limbo prætexta est; apud Plut. in Apophth. ex λευκὸς, & περιφὴ; unde περιφὴς, & περίφος; quæ V.

Λευκόπηχυς, albos cubitos habens; à Th. πῆχυς, vi. Sic Λευκόπους, albos pedes habens; à Th. πῦς; vi. Item Λευκόπτερος, cui albus est podex, cui candidæ sunt nates; Schol. Aristoph. Sic etiam à Platone comico, dicuntur molles & effœminatæ; à Th. πτερὸν, vi. Sic etiam Λευκόπτερος, albas alas habens; navis Epith. apud Æschyl. in Prometh. à Th. πτέρον, τὸ, vi. Λευκόπυλος, est candidis natibus, ac proinde, plerumque mollis & effœminatus, Suid. ex Th. πυγὴ, comp. ut reliqua anteced. cum Th. λευκὸς; V.

Λευκόπωλος, ου, ὁ, ἡ, qui albis equis utitur, & vehitur. Ex λευκὸς, albus, & πῶλος, pullus equinus.

Λευκόῤῥοδον, & λευκόῤῥόδος, alba, seu candida rosa; ex λευκὸς, & ῥόδον, τὸ; vide.

ΛΕΥΚΟΣ, ή, albus, candidus, serenus: q. à λάω, video. Hinc λευκότης, ητος, ἡ, albedo: λευκόω & λευκαίνω, dealbo.

Λευκόστικτος, albis punctis, seu maculis distinctus, albis notis compunctus, &c. ἐκ λευκὸς, & στίζω, ξω, unde στικτὸς, &c. vi. Sic Λευκόσφυρος, candidos habens pedum malleolos; & ex parte intelligendo totum, albos habens pedes; ut λευκόσφυρος Ἕκτωρ, Theocr. Idyll. 17. ex λευκὸς, & σφύρα; unde σφυρὸν, &c. V.

Λευκότερος, ίερα, ον, candidior, compar. à λευκὸς, albus.

Λευκότης, albor, candor, &c. vide in Th. λευκὸς.

Λευκοῦφος, ex alba textura constans, & simpl. albus; ex λευκὸς, & ὑφαίνω; unde ὕφη, ὑφὸς, &c. V. Sic λευκοφαὴς, qui albus videtur, albus aspectu, Euryp. in Iph. Aul. ex λευκὸς, & φάος, vi. Item Λευκόφαος, ex albo & fusco mixtus; Poll. l. 7. c. 28. ex λευκὸς, & φαιὸς, vi. Sic etiam Λευκόφθαλμος, qui candidis, seu albidis est oculis: Item gemmæ nomen; de qua Plin. l. 37. c. 9. ex λευκὸς, & ὀφθαλμὸς, vi. Item Λευκοφλεγμασίας, vel λευκοφλεγματίας ὑδερὸς, qui totius corporis superficiem, albâ pituitâ plenam, in tumorem extollit; ex λευκὸς, & φλεγματίας, vi. Item Λευκοφόρος, albam, seu candidam vestem ferens; albatus, candidatus, &c. in Epigr. l. 2. ex λευκὸς, & φέρω, unde φόρος, &c. quæ V.

Λευκόφρυς ὀφρὴ, cana fori facies: ex λευκὸς, & ὀφρὺς, supercilium.

Λευκοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, candidam tunicam gerens: ex λευκὸς, albus, & χιτὼν, tunica.

Λευκόχρως, & λευχόχρως, idem quod seq. λευκόχροος, & ab iisd. vi. Unde λευκόχροια, candidus color, &c.

Λευκόχροος, albicans; albus colore: ex λευκὸς, & χρόα.

Λευκί-

ΛΕ ΛΗ ΛΗ

Λευκόχρυσος, aureus interveniente candida vena, Plin. l. 37. c. 9. ex λευκὸς, & χρυσὸς, &c. V.

Λευκόχροας, ωτος, candido corpore decorus: ex λευκὸς, & χρὼς, χροὸς, ὁ, corpus. Th. χρόα, color.

Λευκόφλαος, qui simul φλαὸς, est & albus, in Hippocr. expon. albicans in cinereum colorem; ex λευκὸς, & φλαὸς, V.

Λευκόχηρος, albos cubitos habens; à Th. πῆχυς, vi. Sic Λευκόπους, albos pedes habens; à Th. πῦς; vi. Item Λευκόπρωκτος, cui albus est podex, cui candidæ sunt nates; Schol. Aristoph. Sic etiam à Platone comico, dicuntur molles & effœminatæ; à Th. πρωκτὸς, vi. Sic etiam Λευκόπτερος, albas alas habens; navis Epith. apud Æschyl. in Prometh. à Th. πτέρον, τὸ, vi. Λευκόπυλος, est candidis natibus, ac proinde, plerumque mollis & effœminatus, Suid. ex Th. πυγὴ, comp. ut reliqua anteced. cum Th. λευκὸς; V.

Λευκόπωλος, υ, ὁ, ἡ, qui albis equis utitur, & vehitur. Ex λευκὸς, albus, & πῶλος, pullus equinus.

Λευκόῤῥοδον, & λευκόῤῥόδος, alba, seu candida rosa; ex λευκὸς, & ῥόδον, τὸ; vide.

ΛΕΥΚΟ'Σ, ή, albus, candidus, serenus: q. à λάω, video. Hinc λευκότης, ητος, ἡ, albedo: λευκόω & λευκαίνω, dealbo.

Λευκόστικτος, albis punctis, seu maculis distinctus, albis notis compunctus, &c. ἐκ λευκὸς, & στίζω, ξω, unde στικτὸς, &c. vi. Sic Λευκόσφυρος, candidos habens pedum malleolos; & ex parte intelligendo totum, albos habens pedes; ut λευκόσφυρος Ἕκτωρ, Theocr. Idyll. 17. ex λευκὸς, & σφύρα; unde σφυρὸν, &c. V.

Λευκότερος, ίερα, ον, candidior, compar. à λευκὸς, albus.

Λευκότης, albor, candor, &c. vide in Th. λευκὸς.

Λευκοῦφος, ex alba textura constans, & simpl. albus; ex λευκὸς, & ὑφαίνω; unde ὕφη, ὑφὸς, &c. V. Sic λευκοφαὴς, qui albus videtur, albus aspectu, Euryp. in Iph. Aul. ex λευκὸς, & φάος, vi. Item Λευκόφαος, ex albo & fusco mixtus; Poll. l. 7. c. 28. ex λευκὸς, & φαιὸς, vi. Sic etiam Λευκόφθαλμος, qui candidis, seu albidis est oculis: Item gemmæ nomen; de qua Plin. l. 37. c. 9. ex λευκὸς, & ὀφθαλμὸς, vi. Item Λευκοφλεγμασίας, vel λευκοφλεγματίας ὑδερὸς, qui totius corporis superficiem, albâ pituitâ plenam, in tumorem extollit; ex λευκὸς, & φλεγματίας, vi. Item Λευκοφόρος, albam, seu candidam vestem ferens; albatus, candidatus, &c. in Epigr. l. 2. ex λευκὸς, & φέρω, unde φόρος, &c. quæ V.

Λευκόφρυς ὀφρὴ, cana fori facies: ex λευκὸς, & ὀφρὺς, supercilium.

Λευκόχιτων, ωνος, ὁ, ἡ, candidam tunicam gerens: ex λευκὸς, albus, & χιτὼν, tunica.

Λευκόχρως, & λευχόχρως, idem quod seq. λευκόχροος, & ab iisd. vi. Unde λευκόχροια, candidus color, &c.

Λευκόχροος, albicans; albus colore: ex λευκὸς, & χρόα.

ſcem, λᾐζόπεδα, quæ ſegetes depaſcitur, & arva vaſtat; ut Hom. σωὸ vocat λᾐζοβοληϊω, nam dicitur etiam λᾐζοβοληϊω; ſic λᾐζοπος dicitur aper; à devaſtando ſegetes; à Th. λᾐος, V. τὸ, & βέω, undè βόλος, & βοτὸς, &c. Λᾐάδ' pro λᾐδα, acc. ſing. à λᾐς, ἰδ-ος, ἡ, pecus. Th. λεία, præda.

Λᾐδάριον, idem quod λᾐδάριον; id V.

Λᾐδή-ης, ες, ὁ, prædando captus, captivus; ut λᾐδῃ χέῖρες captivæ manus in Epigram. à λᾐς, ἰδ-ος; vi. Ut λᾐδόριον, vi. λᾐδάριον.

Λᾐζέσθαι, Etym. ſcribit propriè eſſe τὸ τὰ στυφέα χωρία ἐκκλᾶν à λᾐὸν derivans, Κατακεχρηκῶς autem dici ὅτι ἢ ὑπὸ πολέμων κἐνθέντων; à Th. λεία, vi. ſeq.

Λᾐζεῖ' pro λᾐζετο, 3. ſing. imperf. paſſ. Ion. verbi λᾐζομαι, ſortior, nanciſcor, f. ἰσομαι, pert. paſſ. λᾐσμαι. Them. λεία, præda.

Λᾐζόμαι, prædor; vi. in λᾐζεῖ'.

Λᾐζω, latrociniis, vel prædando infeſto; à λᾐὸν, idem quod Th. λεία; V.

Λᾐὸν, Ion. Dialyſi, pro λείαν, ας, ἡ, præda.

ΛΗΊΟΝ, ου, τὸ, ſeges, in pl. τὰ λᾐία.

Λᾐὸς, ἰδ-ος, ἡ, idem quod λεία, præda.

Λᾐσατο, Poët. & Ion. pro ἐλήσατο, 3. ſing. a. 1. m. &

Λᾐσατῶ, 3. ſing. f. 1. m. verbi λᾐζομαι, nanciſcor, f. ἰσομαι. Th. λεία, præda.

Λᾐστὴρ, ῆρ-ος, ὁ, & λᾐστὴς, οῦ, ὁ, prædator, &c. proprié ὁ τὰ τοβάπόδα ἀπελαύνων, teſte Etym. ab eod. cum ſeq. λᾐζωρ; V.

Λᾐστὸς, ὴ, bello captus, prædativus: à λᾐὸν, I. n. pro λεία, ας, ἡ, præda.

Λᾐστοσυλλογίτης, ſic cognominati fuerunt Tyrrheni; quòd prædones eſſent, & tubas primò invenîſſent, à λᾐστὴς, & σαλπτ-, -γξ-ος, ὁ, &c. V.

Λᾐστωρ, ορ-ος, ὁ, prædator, prædo, furtivus: à λᾐζομαι, prædor. Th. λεία, præda.

Λᾐτις, prædatrix. Epithet. Minervæ. Th. λεία, præda.

Λᾐτὶς, bello capta mulier, captiva; ab eod. Th. V.

Λᾐτοέργα, apud Heſych. qui præerant ſacrificiis; à λᾐτὸν, & ἀρχή; V.

Λᾐτὸν, locus publicus ubi magiſtratus conveniunt; Etym. λᾐτὸν καλεῖται τὸ πρυτανεῖον, ὃν Ἀχαιοὶ, leitum Achæi vocant prytaneum, i. e. curiam; Herodot. l. 7. Item λᾐτὸς, ὴ, ὸν, populus; vi. ſeq.

Λᾐτὸς, publicus, Ion. Dialyſi pro λεῖτὸς; hinc λᾐτὸν, ὴ, τὸ, curia.

Λᾐτουργὸς, q. d. opus publicum faciens, ſeu quod ad publicum pertiner, publicus miniſter, qui munus aliquod publicum obit; unde Λᾐτουργία, ἡ, opus aliquod publicum facio, à præced. λᾐτὸς, & ἔργον, τὸ, V.

Λακάζω, & λακάζω, pro λακάζω, inſono, ſtrepo, idem quod Th. ſeq. λακέω, V.

ΛΑ'ΚΩ, vel Dor. λακέω, ſono crepo, LACERO, f. ἤσω, a. 1. ἐλάκησα, a. 2. ἔλακον, ες, ε, p. m. λέλακα & λέλακε. Hinc λακὶς, ἰδ-ος, ἡ, fiſſura ſeu ſciſſura cum crepitu: λακίζω, lacero.

Λακτορία νῆσος, inſula ſuis finibus circumſcripta, vel mari circumquaque determinata; Item Λακτικὸς, deſinens; ſed apud Ariſtot. Rhet. 3. ῥυθμὸς λακτικὸς, eſt aures in fine feriens; Item Λακτὸς, idem quod κατάλληλ-ος, ſuis finibus, in quos deſinit, terminatus; (cui opponitur ἀλακτ-ος, indeſinens, infinitus, &c.)

omnia à Th. λήγω; V.

Λακυλίζω, f. ἴσω, figmentis oratoriis exorno & illuſtro; ut Θέσεις λακυλίζειν, elucubrare, ſeu ad lucernam (cui oleum ex lecytho affunditur) multo ſtudio componere; Item locis communibus aliquid amplificio atque exorno; Item ampullor, ampullis & ſeſquipedalibus verbis utor, Schol. Ariſtoph. undè verbale, Λακυθισμὸς, ὃ, ὁ, contillatio, frigillatio; à Suida expon. ὑφαντία; Item Λακυθιστὴς, ὃ, ὁ, qui exilem habet vocem, μικρόφων-ος, qui cavam vocem edit; h. e. talem, qualem vaſa cava, ſi pulſentur, Heſych. à Th. λήκυθ-ος, &c. vi. unde etiam Λακύθιον, ὃ, τὸ, parva lecythus, parva ampulla, &c. diminut.

Λακυθοποιὸς, qui lecythos conficit, qui ampullas unguentarias fabricatur; Poll. lib. 7. c. 30. ex λήκυθ-ος, & ποιέω, vi. Sic etiam Λακυθοπώλης, lecythorum venditor, qui ampullas olearias, ſeu unguentarias vendit; ex λήκυθ-ος, & πώλης; V.

ΛΗ'ΚΥΘΟΣ, ου, ἡ, LECYTHUS, ampulla olearia.

Λήλαιθ-ος, ου, ὁ, nomen prop.

ΛΗ'ΜΑ, ατ-ος, τὸ, propoſitum animi, virilis fortiſque animus, q. à λάω, volo.

Λημώδης, ες, graminoſus, lippus, Th. λήμη, gramiæ, lippientes oculi.

Λημῶσας, ᾶς, ὁ, præſenti, & conſilienti animo præditus; undè Λημᾶσθαι, idem quod λᾶμα ἔχω, præſenti ſum animo; Item Λημάτων, ὦ, animum addo, animo præſenti & confidenti munio; omnia à Th. λῆμα, ατ-ος, τὸ, præſens animus, ſeu animi præſentia & fortitudo; Item voluntas, conſilium, decretum, ſeu animi propoſitum, &c. Undè etiam Λημάτα, τὰ, ſententiæ, conſilia, nam Heſych. & Suid. λημάτων, τὸ, non ſolum expon. φρόνημα, ſed etiam βέλθμα, &c.

Λημῶω, ῶ, lippio, gramioſos oculos habeo: à

ΛΗ'ΜΗ, ης, ἡ, lippientes oculi, ſordes oculorum, idem quod γλήμη, q. à λα & μάω.

Λημώτης, lippitudo; à Th. λήμη, Schol. Ariſtoph.

Λῆμμα, ατ-ος, τὸ, res quæ accipitur; Item munus quo aliquis corrumpitur: h. e. rum, reditus, ſumptio, aſſumptio, argumentum. Th. λαμβάνω, ſumo.

Λημμάτιον, ου, τὸ, q. d. propoſitiuncula, lumptiuncula, diminut. à præced. λῆμμα, V.

Λημναῖα ἔργα, Lemnia facinora: &

Λημνιᾶν, Dor. pro Λημνίων, Lemniarum: vide in Λήμνιος.

Λήμνιον κακὸν, dicitur de maximo malo, quòd mulieres Athenienſes, viros in Lemno occidiſſent, unde Lemnia facinora, i. e. teterrima, &c.

ΛΗΜΝΙ'ΣΚΟΣ, ου, ὁ, LEMNISCUS, faſciola è coronis dependens.

Λήμνος, dat. ſing. à Λῆμν-ος, LEMNUS, inſula.

Λίμναι, ῶν, αἱ, Poët. pro βάλκαι. Alii ſcribunt Λίμνᾶι, quas dicunt eſſe Nymphas torcularium: vide λίμνος.

Λιμναῖνὸς, & Λιμνᾶτης, idem quod Λιμνᾶῖος, Bacchus, quoniam torcularibus, & vini expreſſioni præeſt; ſic Λιμνᾶῖος, ſeu λιμναῖνὸς ἀγὼν, apud Ariſtot. & Athen. Item Λίμνᾶῖον, ου, τὸ, lenæum feſtum, quod in honorem Lenæi Bacchi agitabatur; Item τὰ λίμνεια, idem omnia à Th. λίμνος, V.

Λίμνᾶῖος, ου, LENÆUS, cognomen Bacchi: à λίμνος; quod vide.

Λίμναῖτην, acc. ſing. à

Λίμναῖτης, ου-ος, ὁ, Januarius, quo Ethnici vina libabant Baccho. Th. λίμνος, lacus torcularii preli.

ΛΗΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, lacus preli torcularii, ubi uvæ prelo exprimuntur: q. à λεάω, comminuo: ſed

Λῆν-ος, ου, τὸ, lana, quia λεῖον, id eſt, mollie.

Λῆξω, Ion. pro λήξειν, 3. pl. aor. 1. act. λῆξαι, deſiiſſe, a. 1. inf. λήξασθαι, a. 1. inf. m. &

Λήξεια, ας, ἡ, a. 1. opt. activ. Æol. verbi λήγω, ceſſo, f. ξω.

Λῆξιαρχὸς, magiſtratus quidam Athenis, qui tum alios, tum eos qui jam ſuæ tutelæ facti erant & jam poterant ἀρχὴν τὴν λῆξιν, i. e. hæreditatis paternæ (qui ſcil. jam tum erant aut ὑβρίσται, h. e. ſui juris, & de patrimonio poterant pro arbitratu ſtatuere) in album civitatis inſcribebant; nam paterna hæreditas λῆξις dicebatur, &c. vide Poll. unde λῆξιαρχεῖον, eſt γραμμάτειον, εἰς ὃ τοὺς νόμους ἐνέγραφον; ſicut in albo quoque leges Prætoris, & edicta quædam ſcribi ſolita fuiſſe, docet Turneb: s: Item Λῆξιαρχεῖν, liber in quem puerorum nomina, qui jam tutelæ ſuæ facti erant; παρὰ τὸ λῆξαι ἀρχῆς, ἐπιμελῶν; i. e. τῶν κλήρων τῶν ἰδίων; ejus ἔξεγεφῆς tempus erat pubertas, &c. Bud. ex Iſæo, Demoſth. & Æſchyl. &c. ex λῆξις, & ἀρχὴ, quæ V.

Λῆξιπύρετ-ος, ου, ὁ, lexipyretus; id eſt, faciens ceſſare febrem, medicina Epith. quæ febres fugant; Sic Λῆξιπύρετον ſcribitur etiam, pro medicamento ſimente febrem; ex λῆξις, & πύρετ-ος; quæ V.

Λῆξις, εως, vel ις-ος, ἡ; quies, ceſſatio: Item terminatio, à verbo λήγω; Item ſortitio, ſors, ſeu hæreditas, vel portio quæ ſorte obtigit; id eſt, κλῆρ-ος, vel παῖδεια ὑσία; Poll. à verbo λαγχάνω; q. v.

Λῆπτ-ος, ου, ὁ, ſapiendus, petendus, ſumendus, &c. Unde neut. Λῆπτέον, ſapiendum, vel ſumendum eſt, capeſcendum: vel, aggrediendum eſt, &c. ut ἔργον Λῆπτέον, opus inchoandum eſt, ſeu incipiendum; Item Λῆπτὴς, οῦ, ὁ, qui capit, vel prehendit, capiens, prehendens, &c. Unde Λῆπτικὸς, ὴ, ὸν, ad capiendum, ſeu accipiendum proclivis: Item Λῆπτὸς, ὴ, ὸν, captus vel perceptus; aut qui capi percipive poteſt, ſenſilis, perceptibilis; ut τὰ Λῆπτὰ καὶ τὰ γόητα, in Epigram. omnia verbalia, à Them. λαμβάνω; quod

Λῆραίνω, & λήρεω, ῶ, nugor, ineptio, deliro; ut apud Ariſtoph. in Nub. τὶ λήρεῖς; ſic λήρεῖν ὑφ' ἡλικίας, delirare, apud Luc. Unde Λήρημα, τὸ, nugamentum, deliramentum; & λήρησις, nugatio, deliratio, ſeu delirium, &c. omnia à ſeq. Th. λῆρ-ος; V.

Ληρώδης, ες, ὁ, ἡ, nugatorius, nugax, Ariſt. Rhet. 3. à præc. Th. λῆρ-ος; V.

ΛΗ'ΡΟΣ, ου, ὁ, vel λῆρος, ου, ὁι, nugæ, ineptiæ, tricæ; hinc λήρω, nugor. q. à λα & ῥέω.

Ληρώδης, ες-ος, ὁ, ἡ, nugatorius, nugax, Ariſtot. Rhet. 3. à præced. Th. λῆρ-ος, V.

Λῆς, Dor. pro θῆλυς, velis; vide in λῆ.

Λῆσαι, 2. ſing. f. 1. act. &

Λῆσασθε, 2. pl. f. 1. m. verbi λάθω ſeu λανθάνω, lateo. f. λήσω. a. 2. ἔλαθον.

Λησπαίγμων, ον-ος, ὁ, ἡ, qui ludi obtivionem inducit. Epith. Bacchi. ex λήθω, lateo, & παίγμα. Sunt qui legunt λυσπαίγμων, à λύω, ſolvo, & τὸ παῖγμα, ludus.

Λῆσις, εως, ἡ, voluntas, propoſitum, electio, &c. à Th. λῶ, λῆις, volo, &c. V.

Λήσμων, obliviolus, immemor; ex eod. cum ſeq. V.

Λησμοσύνη, ης, ἡ, oblivio: à λήθω, lateo.

Λήσομαι, obliviſcar, f. 1. m. &

Λήσομεν, 1. pl. f. 1. act. à λήθω, ſeu λανθάνω, lateo. f. λήσω.

Λῆσσ-ος, ſtella ſplendida, in ſpina ſcorpionis; Heſych.

Λῃστάρχης, & Λῃσαρχ-ος, princeps prædonum, princeps latro; à ſeq. λῃστὴς, & ἀρχὴ; unde ἀρχὸς, &c. V.

Λῃστεία, ἡ, præda, latrocinium; h. e. ipſa prædandi, ſeu, prædas agendi actio. Ariſtot. Polit. 1. c. 5. Thuc. l. 1. à verbo λῃστεύω, prædor, i. e. prædonem ago, ex rapto vivo; item, λῃστήριον, ου, τὸ, idem quod λῃστικὸν, i. e. ipſi prædones, ſeu, prædatorum agmen; item, latrocinium, &c. Omnia, à ſeq. λῃστὴς, V.

Λῃστὴς, οῦ, ὁ, pro λῃϊστὴς, latro. Th. λεία, ας, ἡ, præda.

Λῃστικὸς, ὴ, ὸν, prædatorius, ex rapto vivens, prædis, & latrociniis victitans, &c. Ut, λῃστικὸς βίος, prædatoria vita; & λῃστικὰ ἔθνη, gentes ex rapto viventes, apud Ariſtot. Polit. 1. & 8. Unde neut. λῃστικὸν, τὸ, ſub. σύσημα; dicuntur ipſi prædones, vel prædonum agmen, Thuc. l. 1. & 2. Item, λῃστικῶς, more prædonum, prædatorio more, &c. Thuc. 6. &c. à præced. λῃστὴς, V.

Λῆσις, εως, ἡ, oblivio; à Th. λήθω, λήθομαι, vel λανθάνω, ἀνομαι, V.

Λῃστοκτόν-ος, prædonum interfector; Epigr. l. 2. à λῃστὴς & ἔκτονα; prær. med. verbi κτείνω, V.

Λῃστρικὸς, ὴ, ὸν, idem cum præced. λῃστικὸς; ut, λῃστρικὴ ναῦς, navis prædatoria; ſic, λῃστρικοὶ dicuntur, qui latrocinia exercent; Plut. in Quæſt. Rom. Item, λῃστρικὸς & λῃστρικὸς; idem quod λῃστικὸς & λῃστικῶς; quæ vide. Unde etiam, λῃστρὶς, ἰδ-ος, ἡ, prædatoria, prædatrix, &c. Omnia, à λῃστὴς, V. Unde etiam, λῃστὸς, ὴ, ὸν, idem quod λῃστὸς, qui prædando capi poteſt, &c. V.

Λῆστωρ, Iatrina: puto, ubi latent λῃστὰι.

Λήσω, Dor. pro λήσω. f. 1. act. à λάω, ῶ, volo. vel à λήθω, lateo.

Λητὼ, οῦ-ος, ὗς, ἡ, LATONA, mater Apollinis. acc. Λητόα, ω.

Ληφθεὶς, έσα, έν, captus, a. 1. part. paſſ. ληφθέντα, acc. ſing. m. g. &

Ληφθῆναι, a. 1. inf. paſſ. à λαμβάνω, capio. f. λήψομαι. a. 2. ἔλαβον, a. 1. ind. paſſ. ἐλήφθην. a. 2. inf. m. λαβεῖν.

Λαθέτω, 3. ſing. a. 1. imperat. paſſ. ab eod. verbo.

Λήχω, inuſit. pro λαγχάνω, ſortior.

Λῆψις, ε-ως, ἡ, acceptio; cui ſcil. opponitur donatio; item, q. d. captio, vel, prehenſio; prout capi dicitur, ſeu, prehendi, captivus, aut urbs; Luc. Plut. & Thuc. &c. Verbale, à λαμβάνω; quod vide in ſeq.

Λήψομαι, ῃ, εῖ, & in 1. pl. λησόμεθα, f. 1. m. verbi λαμβάνω, quod vide. f. 1. m. inf. λήψεσθαι.

Λία, pro λεία, præda. Gl. Cyr.

Λιαζόμεθ, exp. χωρεῖζόμεθ, ὑποχωρεῖζόμεθ, ἐκκλίνομ, &c. Separo me, decino, devito, abſcedo, ſecedo, &c. paſſ. à ſeq. act. λιάζω, V.

ΛΙΑ'ΖΩ, agito, jacto, ſeparo, turbo. f. σω. p. κα. q. à λίαν. vide ἀλιάζω.

Λιάμασθαι, i. e. ὁι αἰπόλοι, cavarii paſtores; παρὰ τὸ λίαν ἀμᾶσθαι, ſive, ὑπὸ τῶ λίαν εἰ ἀμᾶσθαι, ex λίαν & ἀμάσθης; quod vide. Item, λιάμαι-ος, admodum arenoſus; ex λίαν & ἄμαθ-ος; idem quod ψάμαθ-ος, &c. Vide.

ΛΙ'ΑΝ, valde, admodum. q. à λάω, volo.

Λιαρὸς, ὰ, όν, tepidus, pro χλιαρὸς.

Λίασμα, ατ-ος, τὸ, fomentum, ſeu, medicamentum tepidum; pro χλίασμα, quod vide.

Λιβάδιον, ου, τὸ, locus irriguus; vel, herbidus; item, pratum; item, centaurium minus, quoniam ſecundum fontes naſcitur; Plin. l. 25. c. 6. Item, λιβάζω, ſtillo, gutto, &c. Utrumque, à λιβὰς, άδ-ος, quod vide.

Λιβανικὸς, thureus, thus referens, &c. à ſeq. Th. λίβαν-ος, V.

ΛΙ'ΒΑΝΟΣ, ου, ὁ, LIBANUS, Syriæ mons, thus.

Λιβανόω, thure aſpergo, vel, condio, thus miſceo; &c. 3. Maccab. à præced. Th. λίβαν-ος, V. Unde etiam, λιβανώδης, ες-ος, ὁ, ἡ, thuris modo odoratus, thus referens, thureus, &c. Item, λιβανωτίζω, thus adoleo; & λιβανωτὶς, roſmarius; quoniam ejus radix ὄζει λιβάνῳ; ut Dioſc. tradit, l. 3. c. 87. Utrumque, à ſeq. λιβανωτὸς, V.

Λιβανόμαντις, qui, vel quæ è thure incenſo vaticinatur; ex λίβαν-ος & μάντις; V. Sic, λιβανοπώλης, qui thus vendit; ex λίβαν-ος & πώλης; V. Λιβανοπώλης, idem; unde, λιβανοπωλέω, thus vendo; à ſeq. λιβανωτὸς & πωλέω, &c. V.

Λιβανωτὸς, οῦ, ὁ, & λιβανωτὸν, οῦ, τὸ, thus, thuribulum: à præced.

Λιβανωτεῖς, thurea planta, Plut. à præced. λιβανωτὸς, V.

Λιβανωτοφόρ-ος, thuriſer; à λιβανωτὸς, & φέρω, &c. Vide.

Λιβὰς, άδ-ος, ἡ, gutta: à λείβω, fundo.

Λιβερτῖν-ος, ου, ὁ, libertinus, nomen ſectæ.

Λίβηθρον, τὸ, incilis foſſa, aquæ ductus; idem quod λείβηθρον, quod etiam uſitatius eſt, & receptius; item, λιβηρὸς, ὰ, ὸν, humidus; ſtillans; utrumque, à λίβ-ος, τὸ, V.

Λιβόνοτ-ος, ου, ὁ, LIBONOTUS, ventus qui ſpirat inter Africum & Auſtrum; ex λίψ, βὸς, ὁ, libs, quod à λείβω, fundo, & νότος, notus.

Λίβ-ος, ου, τὸ, gutta, ſtilla; item, ſtillatio humoris ex oculis, apud Hippocr. Item, Λιβὸς, ὰ, ὸν, humidus; item tenebricoſus, niger; utrumque, à λίβω; idem quod Th. λείβω; V. Unde etiam, λίβεμ-ος, ὁ, ἡ, ſtillatitius, ſtillans, &c.

Λιβύαθεν, adv. ὅθεν τῆς λιβύης. Dor. pro λιβύηθεν.

Λιβύη, ης, ἡ, LIBYA. Λίβυσσα, LIBYSSA, Λίβυς ἀνὴρ, vir ex Libya, Afer, Pœnus.

Λιβυκὸς, Africus, Punicus; à λίβυς, præced. V.

Λίβυρνον, ου, τὸ, Liburnum, ſpecies navigioli: à Liburnis, Illyridis populo.

Λίβωα, fut. ψω, libo, fundo, idem quod, & à Th. λείβω, V. Galenus autem, λίβειν, proprié dicit ſignificare, τὸ στάζειν.

Λίγα, ſtridulè, argutè, pro λιγέα. Heſychius.

Λιγαίνω, oblecto, propriè arguto ſono: vocis acutum edere ſonum: à λιγὺς.

Λίγδα, cos, pulvis, q. à λεῖ-ος, glaber.

ΛΙ'ΓΓΩ, ſtrideo, ſtridorem edo. f. ξω. hinc λιγὺς, ύ-ος, ſtridulus, argutus, λιγυερὸς, ὸν, idem.

Λιγδάζω, ſonum reddo feriendo ſuperficiem; à ſeq. Th. λίγδην, ſtrictim, ſuperficie; i. e. ſuperficiem tantum perſtringendo; in ſuperficie tantum; leviter, &c. V.

ΛΙ'ΓΔΗΝ, adv. q. à λίζω.

ΛΙ'ΓΔΟΣ, pila, mortarium, item fornacula, in qua conſtant metalla.

Λιγέα, acc. pl. n. g. à λιγὺς, έα, ύ.

Λιγέων, Dor. pro λιγέων, gen. pl. &

Λιγεῖη, canore, dat. ſing. f. g. à λιγὺς, έα, ύ, ſtridulus, a, um. Them. λίγω, ſtrideo.

Λιγέως, ſtridulè, adv. à λιγὺς. quod vide.

Λίγνα, τὰ, veſtis ornamenta interna; Pollux ea dicit eſſe omnia, quæ ſunt à parte interiore veſtis.

Λιγνύδης, ες-ος, ὁ, fuliginoſus; item, λιγνυώδης, ες, ὁ, ἡ, idem, utrumque, à ſeq. Th. λιγνὺς, vide.

ΛΙΓΝΥ'Σ, ύ-ος, ἡ, fuligo, fumus, flamma.

ΛΙΓΝΩΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, pingui ſimilis.

Λίγξε, ſonuit, pro ἤλιγξε, 3. ſing. a. 1. act. verbi λίγγω, ſtrideo, f. ξω.

Λιγυηχὲς, ſtridulum, ſeu, canorum reſonans, argutum tinniens; ut κιθάρεη

λιγυηχὴς, in Epigr. ex λιγὺς & ἠχὴ, i-cem quod ἦχος; V. Sic, λιγύθροος, & λιγυθρεπὴς, q. d. argutionus, ut λιγύθροος ἠχὴ, Dion. Alex. ex λιγὺς & θρῖος; unde θρῖος, &c. V. Ipsum, λιγύμελπος, suaviter canens; Hom. Hymn. in Pana; à Th. μέλπω, unde μολπὴ, V. Sic, λιγύμελχθος, stridulâ voce, seu, cantu laborans, &c. à Th. μέλος, V. item, λιγύμυθος, qui stridulâ, aut canorâ voce loquitur; Luscinizæ Epith. à Th. μῦθος, V. Sic etiam, λιγυπνείων, ονος, ὁ, dulce spirans; argutum, seu, stridulum flatu sonum reddens, Od. ϕ. Item, λιγύπνοος; idem; ut &, λιγύπνους, Poeticè λιγύπνοος, idem quod λιγυπνείων, stridulum, i. e. leniter flans; à Th. πνέω, unde πνοὴ & πνόος, &c. V. Comp. ut reliqua anteced. cum λιγὺς, V.

Λιγυρὴ, pro λιγυρῇ, suavi, dat. sing. f. ῆ, &

Λιγυρῆσι, dat. pl. f. g. Ion. à

Λιγυρὸς, ά, όν, idem quod λιγὺς, stridulus Th λίγδα, strideo.

Λιγυρίζω, cano, vel potiùs, arguè & concinnè cano, ut λιγαίνω; à λιγὺς, ὑος, ὁ, stridulus; unde etiam, λιγυρὸς, ῆ, ὁ, argutum stridens; i. e. λιγὺς, argutus; interdum & canorus, jucundus, &c. Ep theton est venti, canusi, & vocis apud Hom. Unde etiam, λιγυρὸς, stridulè, idem quod λιγέως, arguè, seu, arguto cum stridore; item, in bonam partem, argutè, i. e. sonorè, suaviter, &c. Il. γ. pro quo λιγέως, Poëtæ dicunt λιγὺ & λιγέα, nec non λίγα, pro λιγέα; factâ Syncope; omnia, à Th. λίγδα; sed λίγυρος, sive λιγύριον, dictum putant ligurum lapidem, Joseph. de Antiq. Jud. à Th. λίγυς, ligus, uris; & plur. λίγυες, ligures; gens ejus regionis Italicæ, quæ ab ipsis dicitur λιγυστικὴ, Liguria.

ΛιʹΓΥΣ, ύος, ὁ, ἡ, Ligur, qui ex Liguria. Hinc Λιγυστικὸς, ὴ, Ligusticus, sed

Λιγὺς, εῖα, ὺ, stridulus, a, um, sonorus, suavis: à λίγδα, strideo.

Λιγυστικὸς, Ligusticus; ut, λιγυστικὴν πλαγὼν, mare Ligusticum; item, λιγυστικὸς, Ligusticum; herba sic appellata, quod, in Liguria ut plurimum reperiatur, in Appennino (scil. monte; teste Dioscor. l. 3. c. 58. Sic etiam, λίγυσσα, ἡ, ἡ, fœmina Ligur, Ligustica, Eurip. Omnia, à Th. λίγυς, Ligur, &c. V.

Λιγυφθόγγως, sonorâ voce prædicis, dat. pl. Ion. à

Λιγύφθογγος, ὁ, ὑ, ὁ, ἡ, stridulam vel suavem vocem habens, argutus; ex λιγὺς, stridulus, quod à λίγδα, strideo, & φθόγγη, sonus. Them. φθίγξομαι, loquor. p. m. ἐφθεγξα.

Λιγύφωνος, ὁ, ὑ, ὁ, ἡ, argutus; ex λιγὺς, stridulus & φωνὴ, vox.

Λίδυι Ion. pro λίαν, valde, adv.

Λιθάζω, lapido, cum acc. f. ἄσω. a. 1. ἐλίθασα a. 1. sub λιθάζω, ῃς, ῃ. a. 1. inf. λιθάσαι, perf. act. λελίθακα. perf. pass. λελιθασμαι. a. 1. pass. ἐλιθάσθην. Th. λίθος, lapis.

Λίθαξ, ακος, ὁ, lapi lus, petra asperaz item adjective, lapidosus: à λίθος.

Λιθάργυρος, ε, ὁ, spuma argenti; medicamentum metallicum, sponte quidem non nascens, sed in secundis fornacibus emergens, dum plumbum, vel, ejus arena, ab argento, aut, auro secernitur; vide Dioscor. l. 5. c. 102. & l. 6. c. 27. à λίθος & ἄργυρος, ὁ, V. Unde etiam, λιθαργύριον; quod exp. ποδονιπτὴρ, id V.

Λιθάριον, ε, τὸ, lapillus Theophr. Hist. Pl. l. 3. diminut. à Th. λίθος, V.

Λιθάς, άδος, ἡ, lapillus, lapis. Th. λίθος, Item.

Λιθάσαι, αῖ, a. 1. part. act. & Λιθαδῶσι, 3. pl. a. 1. sub. pass. verbi λιθάζω, quod vide.

Λιθάσσωσι, 3. pl. a. 1. sub. act. ejusdem verbi.

Λιθία vel λιθία, massa auri, preciositas auri. &

Λίθλα, luxus, luxuries, ubertas, q. ex λίθω & Sic, acervus.

Λίθλος, & λίβλος, ε, ὁ, lapideus, saxeus; Il. ψ. Od. γ. à Th. λίθος, V. Unde etiam, λιθία, pro effossione lapidum, aut, pro copia lapidum; item, λιθιακὸ, τὰ, sub. γεώμματα; liber de lapidibus tractans; seu, opus de lapidibus scriptum; ut, Orphei περὶ λίθων, &c. Item, λιθιάω, ῶ, calculo laboro; unde verbale, λιθίασις, ιος, ἡ, calculi generatio in vesica; seu, calculus morbus in renibus aut vesica; dicitur & in oculis morbus, exteriori palpebrarum parte, ubi alba quædam & crassa calculis, aut, lapillis similia apparent oculum pungentia, &c. Item, λιθίζω, lapidem refero, seu, imitor; in lapidem colore vergo, &c. Omnia, ut dict. à Th. λίθος, V.

Λιθίδιον, ε, τὸ, parvus lapis; diminut. à λίθος.

Λίθινος, η, ον, lapideus, a, um. Th. λίθος, lapis.

Λιθίνως, ad instar lapidis, seu, saxi, adv. à præced. λίθινος; & Th. λίθος, V. Unde etiam, λιθὶς, ίδος, ἡ, lapillus, &c.

Λιθόβλητος, la, idibus petitus, seu, impetitus; in Epigr. l. 1. At λιθόβλητον ἐυσσοῖα, seu, de collimatione cum collimante, seu, de collimatione cum jactu lapidum facta; ex λίθος & βάλλω, cujus composita varia in βλητος, delinunt.

Λιθοβολέω, lapido; cum acc. imperf. ἐλιθοβόλεον, ων. f. ήσω. a. 1. ἐλιθοβόλησα, a. 1. inf. λιθοβολῆσαι, a. 1. part. act. λιθοβολήσας, perf. act. λελιθοβόλημα. f. 1. pass. λιθοβολήθησομαι ex λίθος, lapis, & βάλλω, jacio. p. m. βέβολα.

Λιθοβόλος, lapides jaculans, lapidibus impetens, &c. Ut, λιθοβόλος μυκαλὴ, apud Jos. machina lapides ejaculans, & λιθοβόλος ἀνδρομάχη; qui lapides jacit; ex iisd. cum præced. V. Item, λιθοβλυφὶς, in lapide insculptus; & λιθοβλύφος, qui lapides scalpit, seu, incidit; statuarius, &c. Luc. ex λίθος & γλύφω; unde γλυφὴ, &c. V. Sic etiam, λιθόδυτος, dicitur à quibusdam corallium, Dioscor. ex λίθος & δύω, V. Item, λιθοδρηκὴς Γοργὼ, in Epigr. quasi lapideo aspectu; ex λίθος & δέρκω; item, λιθόδρομος, pelle lapidea tectus; corio munitus, cujus duricies propemodum lapidea; dicitur & de hominibus apud Aristot. in principio Rhet. à δέρμα, τὸ, V. Item, λιθοδόμος, faber, seu, architectus lapidiarius; qui ex lapidibus ædificia struere novit, Xen. Pæd. 3. à δόμος, seu, δέμω, vel, δομέω, &c. Quæ v. de.

Λιθοειδὴς, ές, ὁ, ἡ, lapidis speciem gerens; λιθοειδὲς, τὸ, V. Λιθοθλάω, lapidem, aut, lapides frango; vel, lapide confringo; à Th. θλάω, V. Λιθοκάρδιος, qui lapideo corde est; cui cor saxeum est; à Th. καρδία, V. Λιθοκέφαλος, lapideo & duro capite præditus; à Th. κεφαλὴ, V. Λιθοκόλλα, glutinum quo lapides ferruminantur, & conglutinantur, Dioscor. Unde λιθοκόλλητος, ex lapidibus conglutinatus, & compactus; item, cui lapides pretiosi agglutinati sunt; gemmis & lapillis distinctus, ac picturatus; unde λιθοκόλλητος σίφανος, gemmis contextæ coronæ, &c. à Th. κολλὰω, V. Item, λιθοκόπος, lapicida, latomus; Poll. Unde, λιθοκοπία, ictus lapide factus, Suid. à Th. κόπτω, unde κοπὴ, ἡ, comp. ut reliqua anteced. cum Th. λίθος, V.

Λιθόλουτος, ε, ὁ, ἡ, lapidibus obrutus: ex λίθος & λύω, lapido. Th. λᾶας, lapis.

Λιθολάβης, ε, ὁ, lapidator; & λιθολαβὼ; item, λιθολάβια, lapidibus obruo, jactu lapidum incesso, &c. Omnia ex iisd. cum præced. λιθόλουτος, lapidatus; vel, per lapidationem factus; &c. V.

Λιθολόγος, ε, ὁ, qui lapides legit, seu, colligit, vel etiam, seligit operi idoneos; Thuc. l. 7. Unde λιθολογία, ῶ, lapides lego, seu, seligo operi idoneos; unde verbale, λιθολόγημα, ex lectis lapidibus constructum ædificium, &c. Ex λίθος & λόγος; à Th. λέγω, colligo, V.

Λιθοξεϊκὸν ἐργαλεῖον, instrumentum radendis & scalpendis lapidibus idoneum; ut bipennis, &c. Ex iisd. cum seq. λιθοξέος, V.

Λιθοξόος, ε, ὁ, lapicida, statuarius, qui lapides polit: ex λίθος & ξέω, rado, polio.

Λιθοποιὸς, calculum gignens; ut λιθοποιὸς χυμὸς, humor unde gignuntur calculi; ex λίθος & ποιέω, V. Sic, λιθόβρωτος, ε, ὁ, ἡ, lapidea pelle tectus, corio munitus, cujus duricies est fere lapidea; Plut. Symp. 1. ex λίθος & βρώσις, V. Unde λιθόβρωτες, ἰδος, pisces, ὀστρακόδερμοι, testâ obtecti, quasi sacco tergore muniti; apud Empedoclem.

Λιθόρμημα, ατος, in lapidem vertor, & inaurelco; lapis fio, &c. Est pass. ab act. λιθόω, V.

ΛιʹΘΟΣ, ου, ὁ, ἡ, lapis, saxum. dat. pl. Ion. λίθοισι. Hinc λίθος, lapideus, λιθάζω, lapido.

Λιθοσόος, & λιθόοτος, lapidum jactu fugans; lapidator: , qui lapides jacit, Nonn. ex λίθος; & verbo Ϝόβω, cieo, agito, concito; unde σόος, in fugam conjicio; in pass. σόομαι, in fugam conjicior, &c. V.

Λιθόσπερμον, τὸ, Lithospermum; herba sic cicta, ob seminis lapideam duriciem, de qua Dioscor. l. 3. c. 58. Ex λίθος & σπέρμα, τὸ, V.

Λιθόστρωτος, ε, ὁ, ἡ, lapidibus stratus: ex λίθος, lapis, & στρωτὸς, stratus, quod à στόρνυμι. Th. στρῶσαι, sterno.

Λιθοτομίαι, αῖ, lapicidinæ: ex λίθος, & τέμνω, seco. p. m. τέτομα.

Λιθοτόμος, & λιθοτόμων, idem cum λατόμος, lapicida; item, chirurgus calculum excindens, sed λιθοτόμος, incisus à lapide; cui calculus, vel, calculi exempti; unde λιθοτομία, ἡ, idem quod λατομία, lapidicina, latomia, &c. Omnia, ex iisd. cum præced. V. Λιθοτρεκὴς, ars lapides elaborandi, ad operum ornamenta; apud Suid. Ex λίθος & τρέω, &c. V. Item, λιθοτρεκεῖ, qui lapides trahunt, seu, extrahunt è lapidicinis, Plin. exemptores vocat, l. 36. c. 15. Unde, λιθοτρεκέω, lapides traho, seu, extraho, & eximo; item, ægrè traho, veluti ponderosum saxum; Hesych. ex λίθος & ἕλκω; unde ὁλκὴ & ὄλκος, &c. V. Sic λιθουργὸς, qui lapides elaborat; faber qui lapides scalpit & operi aptat; unde, λιθουργικὴ; peritia eximendorum lapidum; item, λιθουργίον, lapides elaboro, item, in lapides verto, ex λίθος & ἔργον, τὸ, vide.

Λιθόω, ῶ, in lapidem verto, lapidem facio; à Th. λίθος, V.

Λιθοφορέω, ῶ, lapides fero; ex Thucyd. à λίθος & φέρω; unde φορία, &c. V.

Λιθοφόρος, ε, ὁ, ἡ, qui lapides legit, seu, colligit, vel etiam, seligit operi idoneos; Thuc. l. 7. Unde λιθολογία, ῶ, lapides lego, seu, seligo operi idoneos; unde verbale, λιθολόγημα, ex lectis lapidibus constructum ædificium, &c. Ex λίθος & λόγος; à Th. λέγω, colligo, V.

Λιθοχρὴς, ὁ, ἡ, lapidosus, saxosus; lapideus; ut λιθόχρως νηός, apud Nonn. Unde, λιθοχρία, ἡ, saxositas; item, saxea duricies; utrumque à Th. λίθος, V.

Λιθωμότης, ε, ὁ, qui ad lapidem jurat: ex λίθος & ὄμνυμι seu ὀμόω, juro.

Λιθωτὴς, ὁ, lapideos oculos habens; ex λίθος & ὤψ, ὠπὸς, V.

Λίθωσις, εως, ἡ, mutatio in naturam saxeam: à λιθόω, in lapidem verto. Th. λίθος, lapis.

Λικμητίζω, salto immodestè: ex λίκνον & σκαρτῶ.

ΛιʹΚΙΤΞ, minima & exilissima avis vox. q. à λίγδα, strideo.

Λικμάζειν, Hesychio est σείειν, continere, comprehendere; vel, idem quod seq. λικμάω, id V.

Λικμάω, ventilo, dissipo: f. ήσω. p. λελίκμηκα. Th. λικμὸς, ventilabrum.

Λικμήσει, 3. sing. f. 1. verbi præced.

Λικμητὴρ, ῆρος, ὁ, & λικμητὴς, οῦ, ὁ, ventilator: à λικμάω.

Λικμητήριον, ε, τὸ, ventilabrum, vannus; id quo fruges purgari solent ab acervibus, & paleis; sic, λικμητρὶς, ίδος, ἡ, idem, ventilabrum, τὸ πτύον; item, qualus, i. e. vas quo percolatur fæx, sive vini, sive oleiq. e. amurca; utrumque, à præced. λικμητὴρ, & eod. Th. λικμὸς, V. Unde etiam λικμίζω; idem quod λικμάω, ῶ, ventilabro seu vanno purgo, vanno; item, cribro, &c. V.

ΛΙΚΜΟΣ, ου, ὁ, ventilabrum, vannus.

Λικμοφόρος, vannum ferens, ut olim, ad sacra Bacchi, ferebatur, ab hominibus infimæ sortis; unde etiam dictum est de homine abjecto; à præced. Th. λικμὸς & φορὸς, &c. V.

Λικμώντων, gen. pl. part. præs. act. verbi λικμάω, ventilo: quod vide.

Λικνίτης, Bacchi Epitheton; ab incunabulis puerorum, quæ olim λίκνα, dicebantur; à seq. λίκνον, τὸ, vi e.

Λικνοειδὲς, vanno simile; foridius; à seq. λίκνον & εἶδος, τὸ, V.

Λίκνον, ου, τὸ, idem quod λικμὸς, vannus: q. λεῖον κανέϊ, plana corbis. Vel à λίσσω κινέϊν, quia valde agitatur.

Λικνοστεφὴς, ornamento Bacchico redimitus; à λίκνον, τὸ, vannus; cribrum; canistrum; item, ornamentum Bacchicum, ex Epigr. & στέφω; unde στέφος, τὸ, V. Sic, λικνοφόρος, pro λικμοφόρος, qui λίκνον, seu, λικμὸν, fert; Demosth. Unde λικνοφορέω, gesto λίκνον, Athen. l. 11. Ex λίκνον & φέρω; unde φορὸς, & φορία, &c. Vide.

Λικοτρὶς, adv. obliquè: à λίχνος, obliquus.

Λικορὶ, οῦ, rami cervinorum cornuum. q. à λίξ & κέρας.

Λίκτης, lictor: qu. λείκτης, à λείχω, lingo.

ΛΙΛΑΙʹΟΜΑΙ, Poët. cupio, festino, λιλαίεται, Ion. pro λιλαίῃ.

Λιμαγχόνιος, ὦ, incidit neco, q. d. fame strangulo; idem quod seq. λιμαγχονῶ, & ex iisd. id V.

Λιμαγχονέω & ῶ, fame neco, ango, & affligo fame; ex λιμὸς, fames, & ἀγχονάω. Th. ἄγχω, strangulo.

Λιμαίνω, f. ανῶ, fame laboro. Th. λιμὸς, fames.

Λιμεργὸς, οῦ, ὁ, Suidæ & Etymologo, ὁ σκοτεινὸς, tenebrosus; Epitheton κοινὸς; nam Etym. Λιμέρλιοι esse dicit τοὺς λίαν ὀψιζητοῦντας, sed addit, per Syncopen etiam dict. videri posse pro λιχνεργὸς; παρὰ τοὺς λιχάδας, διὰ τὸ ἐν ἕσπερον τῆς νυκτὸς; ut μ. intertum fuerit ad sonum plenioremz ut in κόμπος, & similibus.

Λιμενάρχης, portus, seu, portuum præfectus, qui præest portui, seu, portubus; unde, λιμενάρχία, portûs, seu, portuum præfectura; munus ejus, qui est portûs, seu portuum præfectus; à λιμένος, ὁς & ἄρχω, V. Sic, λιμενίαρχος; seu λιμενίοχος, qui à portu continetur; sed λιμενίοχος, vel, λιμενιόχος, qui portum continet; Apoll. Arg. 2. ex λιμὴν, ὁς & ἴσχω; cujus varia composita, in οχος terminantur.

Λιμενίζω, sum in portu; λιμενίσιον, & λιμενίσκιον, ου, τὸ, diminut. q. d. portulus, parvus portus; item, λιμενίτης, ου, ὁ, in portu versans; qui portum incolit; quâ significat. f. dicitur fœm. λιμενῖτις φυκὶς, in Epigr. &c. Omnia, à Th. λιμὴν, ένος, ὁ, V.

Λιμενοκόπος, ε, ὁ, qui ad portum applicare facit, & applicat; in Epigr. ex λιμὴν, ένος; & ἔρμα; unde, ὁρμίζω, &c. V. Sic, λιμενοκώπος, portuum inspector; ex λιμὴν, ένος; & σκοπὸς, V. Item, λιμενοφύλαξ; portûs, seu, portuum custos; unde λιμενοφυλακία, ἡ, munus custodiendi portus, Aristot. ex λιμὴν, ένος; & φύλαξ, ακος, &c. V.

ΛΙΜΗʹΝ, ένος, ὁ, portus: acc. λιμέα. q. λίαν μέγα, quod ibi naves tutæ conquiescant. hinc λιμενάρχης, portitor, qui portui præest.

Λιμενῖτις, pro λιμενῖτὶς, portuosus; sic dicta fuit Epidaurus, urbs; test. Hesych. Suid. &c. à λιμὴν, ένος, ὁ, V. Item, λειμὼν, dicuntur quæ ad portum, aut, ad pratum pertinent; Etym. per Sync. vel pro λιμενῶν, vel, pro λειμωνῖτις. à Th. λιμὴν, vel, λειμὼν, quæ V.

Λιμερὸς, ὰ, famelicus, à λιμὸς, fames.

Λίμνα, ἡ agnum, mare, oceanus; idem quod Th. λίμνη, ὴ, V. Pro quo etiam, Poëticè, per Paragogen dicitur λιμνάα, lacus, &c. Unde etiam, λιμνάζω, stagno, restagno; & λιμνάω, vel, λιμνήσσω, ὰ, ὁ, palustes, lacustes; lacustris, aquatilis, palustris, &c. Item, λιμναλίδες, αἱ, Deæ aquarum, &c. Omnia, ut dict. à seq. Th. λίμνη, V.

Λιμναῖος, ᾶδος, ὁ, ἡ, & λιμνήτης, ὶδος, ἡ, lacustris, palustris. Th. λίμνη, palus.

Λιμνᾶτις, Dor. pro λιμνῆτις, vide in præced

ΛΙʹΜΝΗ, ης, ἡ, stagnum, palus: q. à λίαν μέγη, scil. τὸ ὕδωρ, ubi aqua manet, & non movetur.

Λιμνήστης, ε, ὁ, nomen Ranæ: à λίμνη, lacus,

Λιμνήτης & λιμνῆτις, videantur suprà, in λίμνα & λιμνάς.

Λιμνοθάλαττα, ἡ, stagnum maritimum, vel, lacus maritimus; apud Aristot. de Hist. Anim. l. 8. Ex λίμνη & θάλασσα, seu, θάλαττα, &c. V.

Λιμνόμενος, ὄμενον, in paludem, seu, lacum abeo, & exundo, seu, redundo, &c. à Th. λίμνη, V.

Λιμνομάχαι παῖδες, dicebantur pueri pugillatu certantes, in loco, qui λίμναι vocabatur, Hesych. à λίμνη & μαχὴ, V. Sic, λιμνόσεμα, τὰ, q. d. paludis, seu, palustium ostrea; Aristot. de gener. An. l. 3. ex λίμνη; & ὄστρεον, τὸ, V. Item, λιμνοργὸς, qui circa paludes opus facit; ut, qui eas purgat; ex λίμνη; & ἔργον, τὸ, V. Sic, λιμνοχοὺς; in palude, seu, stagno natus, vel, ortus; ut λιμνοχοὺς δόναξ, arundo palustris, in Epigr. ex λίμνη & Φύω, sive, φυὴ, &c. V. Item, λιμνοχαρὴς, palustibus gaudens, in Batrachom. ex iisd. cum seq. V.

Λιμνόχαρις, nomen Ranæ; ex λίμνη & χαίρω, gaudeo.

Λιμώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, paludosus; exp. & paludem imitans; apud Plut. de Sucr. Dæm. Unde neut. λιμῶδες, τὸ, restagnatio; à Th. λίμνη, V.

Λιμοδριεῖς, οῦς, qui fame urgente, aliquò demigrant; à Dorien sibus, qui è Peloponneso sugerent, annonæ inopiâ, sumpta vox est; vide Ch l. Erasm. Unde verbum λιμοδρῶ, fame compulsus, aliquò demigro; à Th. λιμὸς, V.

Λιμοκίμβηξ, qui ad famem usque parcus est, seu, sordidus, vel, quem fordes ad tolerandam famem impellunt, seu, ad suum defraudandum genium, &c. à λιμὸς & κιμβὴξ, &c. V. Sic, λιμοκτόνος, fame necans, famem mortiferam afferens; unde verbum, λιμοκτονέω, ῶ, fame neco, vel, conficio: Gal. λιμοκτονία; q. d. cædes quæ fit per famem; apud Plat. pro summa & exitiali inedia à Medico imperata; ut & apud Aphr. Probl. l. 1. exp. summa fames, seu, esurities, à λιμὸς & ἔκτονα, præt. med. verbi κτείνω, V.

ΛΙΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, & Dor. ᾶ, fames: homo sordidus: qu. à λείπω, deficio. Hinc λιμώσσω, esurio: λιμώττω, idem: βούλιμος, ος, ὁ, & βουλιμία, ας, ἡ, ingens fames.

Λιμύσσομαι, scabies, & strigositas, quâ animantia in fame corripiuntur, Suid. Ex λιμὸς & ὑσσάω, ἡ, vide.

Λιμπάνω, linquo: à λείπω, idem.

Λιμοβίδη, decipere: à

Λιμβὸς, sycophanta; delator rerum contra leges admissarum; Hesych.

Λιμώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, famelicus, vel, tolerandæ famis obnoxius; Plut. Symp. 7. Athen. l. 6. à Th. λιμὸς, V.

Λιμώττων, οντος, præs. part. præced.

Λινάριον, ου, τὸ, & Λινίσκος, ου, ὁ, funiculus, parvum filum; diminutiva, à Th. λίνον, τὸ, V. Unde etiam, λίνιος & λίνεος ου, sive, λινοῦς, ῆ, ὁ, lineus; ut, λινᾶ χιτῶνα & λινοῦν χιτῶνιον; sic λινοῦν ἱμάτιον, & in plur. λινᾶ ἱμάτια; Alex. Aphr. Item, λίνιον μίτος, lineum stamen, apud Suid. &c.

Λινήρης, ex lino factus; ut, λινήρεις ἱστοὶ, tela linea, &c. Ex λίνον & ἔργον, τὸ, V.

Λινηὶς, ίδος, ὁ, mugil, piscis; Hesych.

Λινίσκος, vide supra in λινάριον.

Λινέδεσμος, ex lino vinculum habens seu lineum, aut ex filo; vel, vinculum lineum, &c. Item, λινόδετος lino vinctus, apud Aristoph. In Nub. Ex λίνον, τὸ, & δέω; unde δεσμὸς, & δετὸς, &c. V. Item, λινέδρυς, quibusdam dicta quæ alio nomine χαμαιδρυς; (id vide) teste Dioscor. Ex λίνον, τὸ, & δρῦς, V.

Λινοθώρηξ ηκος, ὁ, ἡ, thoracem habens lineum; ex λίνον & θώρηξ, Ion. pro θώρηξ, thorax, rectus.

Λινοκάλαμος, lini stipula; λινοκαλάμη, Josh. 2. 6.

Λινοκέρκυες, ων, retia & lina vendentes; pro λινοπώλαι, ex λίνον; & πέρκη, ης, V. Item, λινόκλωσος, ου, ὁ, V. Item, λινόκλωστος, ut, ἠλακάτη λινόκλωστος; in Epigr. colus in qua netur linum; ex λίνον; & Th. κλάθω, V. Unde κλωστὸς, &c. V. Sic, λινόπεκτος, ex lino textus, & crocco colore tinctus, vel, imbutus; Euryp. ex λίνον, & πέπλος, ὁ, sive πέπλον, τὸ, V.

ΛΙ'ΝΟΝ, ου, τὸ, LINUM, chorda: q. λείνον, hinc λίνος, ου, λινὶν, ῆ, λίνεος, ου, LINEUS, A, UM. λινέος, lini textor: & hinc Angl. Line & Linen.

Λινοπλόκος, retia plicans, seu, complicans; piscator; ex λίνον, & πλέκω, præt. med. verbi πλέκω; unde πλοκὴ, &c. V. Sic, λινοπλώϊος, ου, ὁ, q. d. lini lotor; & λινοπλωΐης, q. d. lino lotus, i. e. lino loto contextus; ex λίνος & πλωΐω, &c. V.

Λινοπόρος, per linum transiens; ut, λινοπόροις ἀύτμοις, velivolis ventis; apud Euryp. in Iphig. Taur. ex λίνον; & πείρω; unde πόρος, &c. V. Sic, λινόπτερος, li eas habens alas; item, navis Epitheton: ex λίνον & πτέρον, τὸ, V. Item, λινόπης, qui retia speculatur; qui venatoriis retibus adstans, diligenter observat an feræ in ea incidant, Aristot. & Poll. unde, λινοπάζω, λινοπάω, & λινοπάομαι, ῶμαι; retia specu'or, defixos in retia oculos habeo: ex λίνον & ὄπωπα, cujus varia composita in ὄπωπα definunt.

Λῖνος, ου, ὁ, LINUS: nomen viri.

Λινόσαρκος, ος, ὁ ἢ ἡ, q. d. lineam carnem habens; i. e. ex lino; ut, λινόσαρκοι πρωταλίδες, apud Antiphanem, i. e. tenues & molles; ut exp. Eust. ex λίνον & σάρξ, κός, ἡ, V. Item, λινοστασία, exp. retium collocatio; & in Epigr. exp. laqueus; quòd fixus stet; sic, λινοστατεῖδαι; illaqueari, in casses incidere; apud Plat. ex λίνον & ἵστημι; unde στάσις & στατὸς, &c. V. Sic etiam, λινοσολία, amictus lineus; Plut. ex λίνον & σόλος; unde σολὴ, &c. V. Item, λινουργὸς, qui linum elaborat, seu, apparat; unde λινουργία, lini apparatio, seu, confectio, & elaboratio; ex λίνον & ἔργον, τὸ, V. Item, λινοχίτων, ωνος, ὁ ἡ, lineam tunicam, vel, vestem indutus; ex λίνον & χίτων, V. Sic, λινοχλαίνης, ης, i. e. ὁ λίνου χλαῖναν ἔχων; Dionys. de situ orbis.

Λινόω, ῶ, lino vincio; unde verbale λίνωσις, ligatio; à Th. λίνον, vide.

Λίξ, obliquus. Hesych. à λίζω.

Λιξελαξία, exp. παντελεῖ ὀλισθρῳ; ex λίαν & ὀλισθρὸς, ὁ, V.

Λιοπέτριον, Hesychio est λιθος λεῖος, i. e. lapis lævis; ex λεῖος & πέτρα, sive, πέτρα, V.

Λίπ' pro λίπα, indeclinabile. Alii ex λιπαρῶ per Apocopen factum tradunt. Sunt qui pro λίπα, indeclin. ponunt, & hoc pro λιπαρὸν. Th. λίπος, adeps. Ponitur &

Λίπ' pro λίπε, 3. sing. a. 2. ind. Ion. vel 2. sing. a. 2. imperat. verbi λείπω, linquo: a. 2. ἔλιπον.

Λιπαίνω, f. ανῶ, pinguefacio. a. 1. ἐλίπηνα, & apud 72. ἐλίπανα, ας, ἡ. Th. λίπος, pinguedo.

Λιπάρεη, Insulæ nomen Paraxyr. nam oxyt. fœminin. est à λιπαρὸς, V. Item, λιπαραὶ, lenia emplastra; alii pinguia manunt; sic dicta, quòd adipum, pinguedinum, oleorumque mixtura constent; sic, λιπαρεῖ τεχνίζω, i. e. opimæ, & opiparæ: plur. fœm. à sing. λιπαρὸς; pinguis; unctus, opimus, pulcher, beatus, &c. V. d.

Λιπαρόμπυξ, υκος, ὁ, ἡ, qui splendidis virtutis est ornatus: ὁ λιπαρῷ ἄμπυκι κεκοσμημένος.

Λιπαρὲς, abundantes, acc. pl. f. g. à λιπαρὸς, ὰ, ὸν, quod vide.

Λιπαρέω, f. ήσω, assiduus fum, persto, persevero: item assiduè rogo, & instanter rogo: vide in λιπαρὴς.

Λιπαρίας, per Dialysin, pro λιπαρὴς; assiduè, jugiter; item, flagitanter, instanter orando, apud Athen. à Th. λιπαρὴς; unde λιπαρίω, &c. V.

Λιπαρὴ, Ion. pro λιπαρὲ splendida, λιπαρῆ, dat. pl. Ion. à λιπαρὴς, pinguis, quod vide.

ΛΙΠΑΡΗ'Σ, ος, ὁ, ἡ, assiduus, sedulus: λιπαρὴς & ὑος, assiduè, jugiter: λιπαρέα, assiduitas: λιπαρίω, assiduus fum, q. à λίαν παρεῖναι, valde adesse.

Λιπαρέα, ᾶς, assiduitas, sedulitas; item, assidua obtestatio; & q. d. flagitantia; à præced. Th. λιπαρὴς; unde etiam λιπαρὴ, ῆς, ἡ, pertinacia, strenuitas; ut, λιπαρὴ ἀντέχεσθαι, strenuè resistimus, apud Herodot. &c. Item, λιπαρέα, ᾶς, pro λιπαρὴς, pinguedo; est à λιπαρὴς, & Th. λίπος, quæ vide.

Λιπαρέω, λιπαρόω, λιπαρύνω, & λιπαρόομαι, qui pingui solo est pinguem habens terram, &c. à λιπαρὴς & γαῖα, &c. V. Item, λιπαρίζω, nitidam, ac veluti unctam & splendidam zonam habens; ut, apud Euryp. in Phæn. Epitheton est solis, λιπαρεζώνου ἡλίου θάλπτρ' ὀπαλέα. solis splendore cincti sitia Lucina; ex λιπαρὴς & ζωὴ, V.

Λιπαρόκρηδεμνος, ος, ὁ, ἡ, pulchram habens vittam: à λιπαρὴς, splendidus: quod vide: & κρήδεμνον, vitta.

Λιπαρὸς, ὰ, ὸν, pinguis, obesus, nitidus. Th. λίπος το, pinguedo: hinc ἀλειπὴς, ὁ, ἡ, macilentus.

Λιπαρότης, ητος, ἡ, pinguedo, pinguitudo; Theophr. Item, nitor, Plut. à λιπαρὴς, V. Unde etiam λιπαρὲς, pinguiter, vel, nitidè; ut scil. nitent quæ oleo sunt uncta; item,

Item beatè, apud Hom. Od. σ', sed λιπαρᾶς, assiduè, vide suprà in Λιπαρὴς, & in Th. λιπαρὴς.

Λιπαροχρὼς, ωτος, ὁ, ἡ, nitido corpore præditus: λιπαρόχροος, acc. Dor. à λιπαρόχροος, pro λιπαρόχρως: quod ex λιπαρὸς, pinguis, & χρὼς, corpus, Th. χρόα, color.

Λιπαρόψυχος, pinguem faciem habens, seu deliautam; apud Athen. mensa etiam dicitur λιπαρόψυχος, i. e. pinguis; ex λιπαρὸς, & ὤψ, V.

Λίπασμα, res quæ pinguefacit, apud Plut. Item Λιπασμὸς, q. d. pingue factio; saginatio, utrumque à Them. λίπος, τὸ, V.

Λιπαυχὴς, splendore, seu lumine defectus; i. e. obscurus, caliginosus, &c. ex λείπω, & αὐγὴ, V.

Λιπάω, ῶ, q. d. pingueo, pinguis vel obesus sum; dicitur & de arboribus, cum pinguescunt atque unguinosiores fiunt; quod maxime germinationis tempore, accidit; Theophrast. Hist. Pl. lib. 3. cap. 6. à Them. λίπος, τὸ, V.

Λίπη, pro ἔλιπε, 3. sing. a. 2. ind. act. v. vel 2. sing. a. 2 imperat. verbi λείπω, linquo: f. λείψω, a. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπα.

Δι' ἐλαίφ, Apocopa, pro λιπαρῷ ἐλαίῳ, pingui oleo, vide suprà λιπ' pro λίπα.

Λιπήν, Dialysi Poët. pro λιπεῖν, a. 2. inf. act. ejusd. verbi.

Λιπηρὸς, ός, ὸν, ὁ, ἡ, qui ex agro in urbem fugit: ὁ λιπὼν τὰ ἔρνη.

Λιπτεσθώρες κόρας stelichorus vocat, τὰς νεογάμους παῖδας τὰς λιπούσας ἓῶ ἑαυτῶν ἄνδρας, id est, puellas recens nuptas, quæ suos maritos deseruerant.

Λιπτεσθώρης, maritum deserens, adultera, ex Schol. Euryp. in Oreste, est nom. sing. unde præced. Λιπτεσθώρας; V.

Λιπόπτηνος, egenus, pinnipes, pauper; vel ut Aristoxenus, piscator marinus: Item Λιποπτηνὸς, ὸς, ὁ, ἡ, egena, inops; proprie quæ ἐρινεὸν, i. e. virgultis quoque careat, aut abjectitia sit; ex λείπω, & ἔρνος, τὸ, V.

Λιπόπους, a. 2. inf. m. verbi λείπω, linquo, f. ψω, a. 2. ἔλιπον.

Λιπόσιτος, (Ionicum est) qui statum diem deserit, qui statuto die præsto non fuit; ex λείπω, & ἡμέρα, ἡ, vide.

Λιπότης, ῆτος, ὁ, tempus quo germinantes arbores habitiores atque pleniores fiunt, & succo pinguiore turgent; Theophr. Hist. Pl. lib. 5. c. 1. à verbo λιπάω; quod V.

Λιποῦσοι, qui vitam deseruerunt, vitâ functi, mortui; ex λείπω, & βίος; vi. Sic λιποζωΐας κύκλος, orbis cui palpebræ desunt; apud Non. pro eo, qui oculo est destitutus; à Them. βλέφαρον, τὸ, vi. Item Λιπογυὴς, artubus destitutus, & specialiùs destitutus pedibus, mancus, in Epigram. à Th. γύης, τὸ, vi. Λ πόδαρ, def. ctus est pelliculæ tegentis glandem, adeo ut distrahi jam ampliùs non possit: Item idem quod Λιπόδερμα, apella; à δέρμα, τὸ, &c. vi. Λιποζυγὸν, qui sociatis jugum deserait, solitarius; à Th. ζυγὸν, unde ζυγὸς, &c. comp. ut reliqua præced, cum Th. λείπω, V.

Λιπτὸς, 3. sing. a. 2. opt. act. λιποίμην, a. 2. opt. m. λιποῦσα, Dor pro λιπῆσα, a. 2. part. act. f. g. ejusd. verbi.

Λίπτοιτες, 3. pl. a. 2. opt. act. λίποιμι, verbi λείπω, linquo: a. 2. ἔλιπον.

Λιπομήτωρ, qui matrem reliquit; in Epigr. ex λείπω, & μήτηρ; V.

Λίπον, pro ἔλιπον, a. 2. act. Ion. ejusdem verbi.

Λιποναύτης, Dor. pro λιποναύστης, ου, ὁ, navis desertor: ex λείπω, linquo, & ναῦς, navis.

Λιπόνεως, navis desertor; ex λείπω, & ναῦς, νεὸς, &c. V.

Λιπόνηρος, eximiè improbus, insigniter nequam; nam Λι, auget signif. quasi λίαν πονηρὸς, (Hesych.) quæ V.

Λιποῤῥινος, pelle destitutus, seu carens, & quidem ea, quæ dura sit; i. e. uvidam & lubricam habens pellem; Salamandri epithetum, apud Nicand. ex λείπω, & ῥὶς, V.

ΛΙΠΟ'Σ, ους, τὸ, pinguedo, adeps. Hinc λιπάω, pinguis fum: λιπαίνω, pinguefacio: λιπαρὸς, ᾶ, pinguis.

Λιποσυρὴς, & Λιπόσυρος, macilentus; idem quod λεπόσυρος, id v ide. Item Λιπόσκιος, tenebras relinquens; pro priè qui umbram suæ reliquit; i. e. clarus, Nonn. ex λείπω, & σκιὰ; vi. Sic λιποσθέναρα φυλλὰ; q. d. folia quæ corollas, aut serta destituerunt; i. e. quæ è corollis, seu sertis deciderunt; in Epigram. ex λείπω, & σφάν, seu σφαὶ; quæ vi. Item Λιποσράτιος, & λιπτρατία, ἡ; seu λιποσράτιον, το, videantur suprà cum λειποσράτιος, &c. Sic Λιποτάξιον λιποτακτὸς, & λιποτακτέω, &c. eadem cum λειποτακτὸς, & λειποτάξιον, &c. quæ vi. Item Λιπονεχὴς, depilis, quem pili destituerunt; ex Epigram. ex λείπω, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ; V.

Λιποφθορίαν, acc. sing. à

Λιποφεγγὴς, ὁς, ὁ, ἡ, linquens lucem: ex λείπω, linquo: & φέγγος, τὸ, lumen.

Λιποφθόγγος, quem vox destituit, mutus; ex λείπω, & φθέγγω, unde φθογὴ, & φθόγγος; vi. Item Λιποψυχέω, animo deficio, efflo animam; vide suprà λειποψυχέω.

Λιπόων, Poët. pro λιπὼν, præs. part. verbi λιπάω, pinguis fum, Them. λίπος, ους, τὸ, pinguedo.

Λιπὼν, ὄσα, ὸν, a. 2. part. act. verbi λείπω, linquo: f. ψω, a. 2. ἔλιπον.

Λ Ι' Π Τ Ω, cupio, desidero: q. à λάω, volo.

Λιπώδης, ους, ὁ ἡ, ἡ, pinguis. Item in neut. τὸ λιπῶδες, pinguedo; à Them. λίπος, τὸ, V.

Λίρειον, liliaceus; ut λίρειον ἔλαιον, oleum liliaceum, Gal. quod & λήρειον dicitur ab Hippocrate, sed λίρειον, ου, τὸ, lilium flos, idem quod Them. utriusque λείριον, τὸ, V.

Λ Ι' Ρ Ο Σ, seu λιρὸς, ᾶ, impudens, audax: q. à λίαν ὁρᾶν, valde videre.

Λιρόφθαλμος, qui oculis est impudentibus & audacibus; à præced. Th. λίρος, & ὀφθαλμὸς, V.

Λ Ι' Σ, λιτὸς, ὁ, tenue & subtile linteum. Est etiam.

Λῖς, leo, Poët, cujus ex λῖν. Them. λίαν, leo. Est &

Λῖς, per Apocop. pro λιστὸς, lævis.

Λίσαι, precare, a. 1. imperat. m. verbi λίσσομαι, supplico, f. λίσομαι.

Λισάσκομαι, supplico, supplex oro. Poëticè, pro Th. λίσσομαι; id V.

Λισγάριον, & λισγάρεις, ligo, apud Schol. Theocr. Idyll. 4. Λισγάρεις, etiam significat ligonem, linguâ recentium Græcorum.

Λ Ι' Σ Π Η, ης, ἡ, animaculum quoddam gracile; q. à λῖς, pro λιστὸς.

Λισσόπυγος, attritas nates habens & exiles; Poll. l. 2. à seq. λίσσω, & πυγὴ, vide.

Λίσσω, ῶ, attritus usu, gracilis. Them. λίσσω.

Λιστὸς, dicitur pro λιστὸς; (fœmin. à masc. Them. λιστὲς; vi.) glabra, lævis; ut λιστάδες, (pro λιστοὶ) πέτραι, apud Euryp. Petræ arduæ, seu politæ, &c.

Λίστεσθαι, præs. inf. verbi λίσσομαι.

Λιστέσκετο, supplicabat. 3. sing. imperf. Ion. pro ἐλίστετο, verbi λίσσομαι.

Λίσσομ' pro λίσσομαι, precabar, præsent. ind. vel fut. 1. Poët. pro λίσομαι, quod à

Λ Ι' Σ Σ Ο Μ Α Ι, supplico, precor, oro: hinc part. λισσάμενος, vi. Dicitur etiam λίτομαι. Hinc λιτὴ, supplicatio, preces: λιτανεία, idem.

Λ Ι Σ Σ Ο' Σ, ῆ, lævis, glaber: q. λίαν ὶσὸς.

Λισραίνω, & λισρόω, complano, pavio lævo, & æquabile reddo, utrumque à seq. Them. λίσρον, radula; instrumentum ferreum, ad complanandum solum, &c.

Λ Ι' Σ Τ Ρ Ο Ν, ου, τὸ, scaphula seu ventilabrum ferreum ad complanandum solum.

Λισσάω, ῶ, pavio, complano, rado; unde Λισσωτὸς, pavitus, complanatus, rasus; Nicand. in Ther. utrumque à præced. Th. λίσρον, V.

Λίσσω, tenax, glutinosus, & adv. λίσσως, tenaciter; Item parcè; idem cum, ab & pro Th. γλίσσω, unde γλίσσως, &c quæ V.

Λίπα, accus. sing. à λῖς, λιτὸς, ὁ, tenue linteum. Alii volunt esse pl. ex sing. λῖτον, τὸ.

Λιτάζομαι, supplico, precor; Item Λιτανεύω, idem; supplex oro; Il. χ. unde λιτανεία, ἡ supplicatio, supplices preces, &c. Item λιτανὸς, supplicatorius; ut μέλη λίτανα, apud Æschyl. omnia à Th. λίσσομαι, unde λίτομαι, &c. V.

Λίται, αἱ, preces, Deæ præsides su, plicationum. Th. λίσσομαι, precor.

Λιτὸς, frugalibus, dat. pl. f. g. à λιτὸς, ὸς, vilis, tenuis.

Λιτανεία, ας, ἡ, supplicatio, supplices preces, à λίτομαι, pro λίσσομαι, supplico. Inde Angl. Litany.

Λιτάνευσα, 3. sing. imperf. Ion. &

Λιτανεύσω, 3. sing. a. 1. ind. act. à

Λιτανεύω, f. εύσω, idem quod λίσσομαι, precor, oro.

Λιτραγίζω, celeri gradu proficiscor, festino, curro; σπουδαίως πρίχω, salto, &c.

ὁς. Unde verbale Λιπαρισμὸς, rapidus cursus, aut fuga; Item saltus; utrumque à Λίπαρος, velox, celer; Aristoph. in pace ubi Schol. derivat παρὰ τὸ λίαν δρᾶν, quæ V.

Λιτέων, precum, gen. plur. Æol. pro Λιτῶν, à Λιτὴ, preces. Them. λίσσομαι, oro.

Λιτὴ, ἡ, supplicatio, supplices preces, obsecratio; unde Λίτης, supplex; ut Λίτης ἀνὴρ, supplex cervix, apud Nonn. utrumque, à Λίτομαι, vel Λιτάζομαι; quæ V.

Λιτοδώρ, tenuiter & frugaliter nutritus; vili & tenui assuetus victui; ex Λιτὸς, & βορὰ, ὁς. vi. Sic Λιτοσίτης, vili & tenui assuetus victui; unde neut. τὸ Λιτοδίωτον, victus tenuis, seu victûs tenuitas, & frugalitas; ex Λιτὸς, & δίαιτα; V.

Λιτοίμην, 1. sing. præs. opt. à

Λίτομαι, idem quod Λίσσομαι, oro.

ΛΙΤΟΣ, ή, simplex, nudus, vilis: &

Λίτος, ὴ, ὸν, supplex: q. à Λίσσομαι, supplico.

ΛΙΤΡΑ, ας, ἡ, LIBRA, mensura, & ponderis nomen.

Λίζον, pro νίζον, Att.

Λιθοκολλητὴς, ὁ, ὁ, uicitur ἀρχιτεκτονικὸς; ἀπὸ τῆς σκηλικῆς γομώσεως, quod λίτρα vocatur, Hesych. ex λίτρα, libra, duodecim constans unciis, ὁς. Item numismatis genus parvi admodum pretii; ut tradit Poll. lib. 9. & lib. 4. cap. 24. & σκόπελος, ὁς. vide.

Λίπω, cupio interdum dicitur pro Them. λείπω; quod V.

Λιραμαῖ, sanguinem emitto, deficio corpore; exanguis fio, pallesco, ὁς. dicitur pro λειφαμαῖ; quod V.

Λιφδινώσσε, Hesychio sunt, in arboroso loco amicè degentes, à Th. ἴφι, τὸ, V.

Λιχάζω, per prærupta dejicio; Hesych. deducitur à Them. λιχανὸς, unde λιχάω, ὁς. quod V.

ΛΙΧΑΝΟΣ, ὁ, ὁ, index, digitus: q. à λίαν χαίνω, nam inter hunc & pollicem magnus est hiatus, sive intervallum: vel à λείχω, lingo: hinc λιχὰς, mensura interstitii inter pollicem & indicem distentos: λίχος, ὁ, ὁ, liguritor: λιχνεύω, ligurio, f. σω.

Λιχὰς, Hesychio est etiam λιπόμος, ὁς. vide in præced. λιχανός.

Λίχμακτον, imperf. Ion. à

Λιχμάζω, lingo, lambo, Th. λείχω, idem, f. ξω.

Λιχμόομαι, ῶμαι, lingo: ab eodem Them.

Λιχμὰς, ἀδος, ἡ, quæ lambitur, seu lingitur; Hesych. à Them. λείχω; vel à præced. λιχμάομαι, seu λιχμάω, lambo, ὁς. vi. Unde etiam, λιχμήρης, ὁς, ὁ ἡ, exertâ linguâ os lambens, Nic. in Ther.

Λιχνεία, ας, ἡ, liguritio, gulositas, Th. λιχανὸς; quod V.

Λιχνεύω, & λιχνεύομαι, ligurio, catillo; catillonem ago, & cupediis inhio: Item avide capio; unde λιχνεύμενος, τὸ, cupediæ, delicatæ dapes, & quibus avido palato inhiamus; Athen. l. 3. à Λιχνος, ου, ὁ, liguritor; qui cupediis ita est deditus; ut lingat digitos seu catinos, catillo, cupes: Item ὄμματα λιχνὰ, oculi libidinosè cernentes; Item gulosus; undè adverb. λιχνῶς, gulosè, avidè, voraciter; more catillonum & liguritorum; Item Λίχνος, ου, τὸ, condimentum delicatum, gulæ & palati illicium; omnia à Them. λιχανὸς; vide.

Λιχνοφιλόγυρος, qui λίχνος, quidem est, sed φειδωλὸς, & φιλάργυρος; quæ vide.

Λίψ, λιβὸς, ὁ, petra, unde aqua stillat: à λείβω, stillo. Est & venti nomen, m. g. LIBS.

Λιψόδειον, ου, τὸ, regio siciculosa, vel inaquola, ὁς. vide suprà λειψυδρία, cum quo ejusdem est comp.

Λίω, promptus sum, cupio.

Λιωρὸς, Hesychio est κακῶς ὄρνυς, qui supra λωρὸς, id V.

Λόβιον, ου, τὸ, gibba hepatis pars, quam fibram nonnulli vocitant; à seq. Them. λοβὸς, inauris pars, vel extrema hepatis, ὁς. V.

ΛΟΒΟΣ, ὦ, ὁ, ima auris pars, quæ prehendi potest, LOBUS; q. à λαβὼν, pro λαμβάνω.

Λοβόδης, ους, ὁ, ὴ, ὲς, siliquæ, seu folliculo similis, siliquaceus; à præced. Them. λοβὸς, siliqua, seu folliculus quo semen, veluti vaginâ, clauditur, ὁς. vide.

Λογάδην, lectè, electè, collectim; ut λογάδην φέροντες λίθους, collectos passim lapides ferentes, ὁς. à seq. λογὰς, --άδος; V.

Λογαριάζω, idem quod, & à λογίζομαι, rationem ineo, computo, unde Λογαρεασμὸς, computatio, & λογαριαστὴς, idem quod & pro λογισμὸς, & λογιστὴς; quæ vide. Λογάδειον, vide infrà λογάδιον.

Λογὰς, άδος, ὁ, ἡ, electus: ὁι λογάδες, delecti: à λέγω, eligo. Est & album in oculo.

Λογάω, q. d. dicturio, dicere, seu fari, & differere cupio; Luc. in Lex. à λόγος; V.

ΛΟΓΕΙΟΝ, sepulchrum, bustum; unde λογεῖδιον, tergo, mergo; Item λογεὺν, οῦνος, ὁ, lapis in portu pertusus, in eum finem, ut per ejus foramen trajecto sune, puppis deligari queat, Etymolog.

Λογεῖον, locus quidam theatri, seu pulpitum in scena, super quo stantes histriones, fabulam recitant; à Suid. expon. locus in quo causæ dicuntur; aliis, est locus in quo σοφοὶ τῶν λόγων ἀπαντῶσι; Item Λογεῖον, dicitur etiam, os; quoniam per id sermo prodit; Poll. l. 2. in sacris autem literis dicitur λογεῖον, τὸ μάνδυμα ὅπερ ἐφόρει ὁ ἱερεὺς, ἐν ᾧ ἦσαν ἐγκολαμμένοι οἱ ιβ'. λίθοι; illud in quo 12. lapides pretiosi erant defixi, quod gerebat Sacerdos summus; τὸ ἐπωμίδιον, Suid. exponitur, pectorale, Exodi 28. à nomine λόγος, ὁ; V.

Λογέμπορος, sophistæ Epitheton; q. d. venditor, seu mercaturam exercens verborum; ex λόγος, & ἔμπορος; vide.

Λογὰς, ὰς, ἡ, collectio, collecta: à λέγω colligo: p. m. λέλογα.

Λογιάδης, verbis tenus medicus, verbis tenus autem medicinæ profitens; ex λόγος, & ἰατὸς; V.

Λογίδιον, & λογάριον, ου, τὸ; q. d. verbulum, dictiuncula, oratiuncula; Item fabella, diminut. à λόγος; vi. Unde etiam λογίδιος, ου, vel ος, ὁ, orator, Rhetor, qui cautas dicit; Poll.

Λογίζεσθαι, præs. inf. à

Λογίζομαι, colligo, statuo, cogito: imperf. ἐλογιζόμην, f. ίσομαι, p. λελόγισμαι, a. 1. pass. ἐλογίσθην, f. 1. pass. λογισθήσομαι. Th. λέγω, dico.

Λογικὲς, ὲς, ὸν, rationalis, verbalis, dat. pl. f. g. λογικῆς; ab eod. Th.

Λογικῶς, cum ratione: more eorum qui ratione utuntur; Plut. Item verbis disserendi & sermocinandi modo; adverb. à præced. λογικὸς, ratione præditus vel utens; Item sermocinans, eloquens, facundus, ὁς. vide.

Λόγιμος, ου, ὁ ἡ ὸν, mentione dignus, memorabilis; insignis, celebris, nobilis, æstimabilis, æstimatione dignus, ὁς. Undè plural. masculin. οἱ λόγιμοι, pro ores: Sic sing. fœmin. λογίμη πόλις, eximia, vel insignis urbs; Item in superl. λογιμώτατος, præstantissimus, selectissimus, honestissimus, ὁς. à nomine λόγος, ὁ, unde λογικὸς, ὁς. V.

Λόγιον, ου, τὸ, oraculum, responsum divinum, τὰ λόγια, eloquia: à λέγω, dico.

Λόγιος, ου, disertus, facundus, eloquens, & orationis solutæ scriptor: à λόγος, quod vide.

Λογιότης, ητος, ἡ, facundia, eloquentia; ἡ δυνάμις τοῦ φράσσειν; à λόγος, ὁ; V.

Λόγισαι, consulta, a. 1. imperat. m. verbi λογίζομαι, rationem ineo, Them. λέγω, dico.

Λόγισμα, τὸ, id ipsum quod in rationibus supputandis alicui imputatur, Athen. l. 1. verbale, à λογίζομαι; id V.

Λογισμὸς, ὁ, ratiocinatio, cogitatio: ab eod. verbo & Th.

Λογιστήριον, ου, τὸ, locus ubi sedebant ii qui λογισταὶ dicebantur; locus in quo exercitus recensetur, & stipendia militiæ, numerantur; unde neut. plural. λογιστήρια, τὰ, dicuntur scholæ calculatoriæ, sive ratiocinatorum: Item λογιστὴς, οῦ, ὁ, ratiocinator, supputator, calculator, ὁς. Plut. peculiariter, λογισταὶ, ὁι, dicebantur ratiocinatorum præfecti, quibus rationes reddebantur publicæ administrationis; Item absolutor; sic etiam λογιστικὸς, ὴ, ὸν, calculatorius, seu ratiocinatorius: Item qui artis calculatoriæ peritus est, qui computandi & numerandi arte pollet: Item rationalis, rationis & mentis compos; & τὸ λογιστικὸν, sub. τῆς ψυχῆς μέρος, quod & διανοητικὸν, pars animi, in qua inest ratio atque consilium; omnia verbalia à λογίζομαι, quod vi. Unde etiam λογιστέον, ratiocinandum est, cogitandum, seu considerandum est; Item λογιστέα, computo, æstimo, ὁς. omnia à nomine λόγος; V.

Λογογραφεῖον,

Λογογραφέω, fut. ήσω, scribo orationes forenses, scribo historiam: ex λόγος, & γράφω.

Λογογραφία, orationum scriptio, vel historiæ: Item λογογραφικὴ, scilicet, τέχνη, ars scribendi orationes: Item pro soluta oratione, ex iisdem cum præced.

Λογογράφος, ου, ὁ, qui orationes conscribit, orator: item rabula: ex iisd.

Λογοδιδάσκαλος, ου, ὁ ἡ, orationum ingeniosus concinnator, orationum peritus artifex, qui orationes vario artificio elaborat, & quasi variegat; Plat. in Phædro; ex λόγος, & διδάσκω; vi. Item λογοδίδασπον; q. d. cœna sermocinatrix, seu cœna verbis magis quam cibis condita; ex λόγος, & δεῖπνον, τὸ, vi. Item λογοδαιρία, ἡ, verborum contentio, seu pugna, altercatio inanis; ex λόγος, & ἔρις, vi. Sic etiam λογομαχόρροια; q. d. verborum profluvium, profluentia loquendi; de garrulis dicitur, quòd eorum lingua fluxu verborum laboret, ceu morbo, qui διάῤῥοια dicitur, Athen. l. 4. ex λόγος, & ῥέω, unde ῥοὴ, & ῥόος, ὁς. vi. Item λογοδιδασκόμενος, dicendi, seu artis dicendi magister, à διδάσκω, vi. Λογοδίφης, rationum perscriptor rationalis; Item λογοδιφῶ, rationem repsco, ratiocinor, computo, à Them. πίφημι; unde διφῆς, & διφὼς, ὁς. vi. Λογοδιφεύς, qui verba aucupatur; verborum captator, à Them. διφῶ; unde διφεύς, ὁς. vide. Λογολέσχης, ου, ὁ, blatero, nugator, loquax; unde verbum λογολεσχέω, blaterare, nugari, à Them. λέσχη; vi. Λογομαχέω, ῶ, literis, & disciplinis, vehementer incumbo; q. d. literarum quodam insano amore teneor, à Them. μαίνομαι; unde μανία, ὁς. comp. ut reliqua præced. cum nomine λόγος, ὁς. vide.

Λόγοισι, dat. pl. Ion. à λόγος, verbum, quod vide.

Λογομαχία, verbis pugno, f. ήσω, p. λελογομάχηκα, ex λόγος, verbum, quod à λέγω, & μάχομαι, pugno.

Λογομαχία, ας, ἡ, verbo. um pugna: ab iisd. Th.

Λογομαχικὸς, qui verbis pugnat, qui contentione verborum delectatur, argutator; ex iisdem cum præced. Sic Λογομάχιον, oratio fabulosæ narrationis læ; ex λόγος, & μῦθος, fabula, ὁς. V.

Λόγον ἑαυτῷ διδόναι, secum aliquid reputare in scena.

Λογοποιέω, f. ήσω, fabulas condo: &

Λογοποιὸς, οῦ, ὁ, ἡ, fabularum & historiarum conditor: ex λόγος & ποιέω, facio.

Λογοποίημα, τὸ, q. d. fabulamentum, fabula, commentum, mendacium; Poll. ex Plat. Item λογοποιητικὴ τέχνη, ars λογοποιῶν; Plat. Sic λογοποιία, fabularum, seu mendaciorum confictio, seu scriptio; ex iisdem cum præced.

Λογοπωλήσας, verborum venditor; est & Epitheton Judæ, quòd Christum, Dei λόγον, vendiderit; apud Gregor. ex λόγος, & πωλέω, unde πωλήσας, ὁς. V.

Λόγος, ου, ὁ, verbum, ratio: jussum; negotium; rumor, versus; carmen, ὁς. κατὰ λόγον, quantum æquum est: à p. m. λέλογα, verbi λέγω, dico.

Λογοτέχνης, ου, ὁ, argumentationis dialecticæ forma; τὸ ἐξ ἀμφοτέρων συλλογισμὸς; i. e. syllogismus hypotheticus; ut si vivit Plato, spirat; atqui primum, igitur secundum; inventum hoc compendii gratiâ, ut sit conclusio, τὸ ὃ σημαίνει, ἄρα τὸ δεύτερον; Suid. ex λόγος, & τέχνη; V.

Λόγχαισι, dat. pl. Ion. à

Λόγχη, ης, ἡ, sors LANCEA: à λαγχάνω, sortior, & assequor: a. 2. ἔλαχον, p. m. λέλογχα.

Λογχεύω, & λογχίζω, hastatus, qui lanceam fert, à λόγχη; vi. Undè etiam λογχεύσιμος, mucronatim, in acutum desinere; unde λογχωτὸς, mucronatus, mucrone instructus, mucroni, cuspidi, aut lanceæ similis, ὁς. c.

Λογχοφόρος, ου, ὁ ἡ, lanceatus, qui lanceam fert ex λόγχη, & φέρω: Item qui lanceæ manum aptat, ut eam gestet; à Th. φέρω; V.

Λογχοποιὸς, lancearum fabricator; Euryp. ex λόγχη, & ποιέω; Item λογχοφόρος, qui lanceam fert; ex λόγχη, & φέρω; undè φόρος, ὁς. V.

Λογχωτὰ ἴσχει, hastæ cuspidem habentes: à λογχόω, cuspide munio; quod à λόγχη.

Λόζα, Dor. pro λόγχη.

Λοιασιμβόν, ή, ὸν, lotus, a. 1. pass. m. Poët. pro λουσιμβόν, q. à λοέω, pro λούω, Dialysi in εο. Hinc λόεσεν, a. 1. ind. act. Ionicè abjecto augmento, & Poët. gem. σε, a. 1. inf. act. λοέσαι, & sic porro.

Λόεθρον pro λοῦτρον, ου, τὸ, lavacrum, balneum: à λόω, lavo.

Λοεθρόεις, εσσα, εν, ὁ, ἡ, aptus ad lavacrum: ex præced. & ῥέω, fundo.

Λοεσασθαι, & λοεσσάμενος, Od. α, & Il. φ. Poëticè, pro λούσασθαι, & λουσάμενος, à λούομαι; vi. Quidam tamen formant à λοέομαι; vi. seq. λοέω.

Λοέω, Poët. pro λόω, lavo.

Λοιβάδιον, libo; unde λοιβάδειον, & λοιβεῖον, linamen; Suid. vel vas quo oleum Diis (ut οἰνοδόκον, quo vinum) libabatur, à Them. λείβω; vi. Unde etiam λοιβὶς; i. e. οἰνοδόκη, calices quibus vinum, vel oleum in sacris Deorum libabatur; ab eod. Them. unde λοιβὴ, ὁς. V.

Λοιβῇ, libamine, dat. sing. à

Λοιβὴ, ῆς, ἡ, libatio, Them. λείβω, libo, stillo.

Λοιγαῖ, lugubris; ut λοιγαῖα ἰδυῖα, vestis lugubris; Item λοιγὴς, οῦ, ὁ; λοιγὲς, ὲος, ὁ ἡ, & λοιγὸς, ου, ὁ, pernicies, exitialis; ut λοιγὸν ὄρνυμι, apud Nonn. i. e. funesta; omnia à seq. Th. λοιγὸς, V.

Λοίγια, exitialia, nom. pl. n. g. à λοίγιος, pernitiosus, quod à

ΛΟΙΓΟΣ, ὸν, ὁ, pernicies, exitium: q. à λέγω, desino. Hinc λοίγιος, λοιγὴς & λοιγαῖος, pernitiosus.

Λοιδορία, -ά, convitior, maledico, f. ήσω, p. λελοιδόρηκα, præs. inf. pass. λοιδορεῖσθαι, a. 1. part. pass. λοιδορηθείς, ήντος, præs. partic. passiv. λοιδορούμενος. Them. λοίδορος, convitiator.

Λοιδόρημα, ατος, τὸ, probrum, convitium, à præced.

Λοιδορημάτιον, q. d. convitiolum; Aristot. Rhet. 3. diminut. à præced. λοιδόρημα, & verbo λοιδορέω; unde etiam λοιδόρησις, maledictum, convitium; idem quod λοιδορία; & interdum pro ipsa actione, ab eod. Th.

Λοιδορία, ας, ἡ, convitium: à

ΛΟΙΌΔΟΡΟΣ, ου, ὁ; convitiator, maledicus: q. λαὸν δόρον· hinc λοιδορία, convitium, λοιδορέω, convitior.

Λοιμοβιόομαι, corrumpo, nocco, contagione inficio; Item Λοίμωμα, ἡ, pernicies; unde λοιμώδης, & λοιμωδὴς, pestilens, pestifer, ὁς. à seq. Them. λοιμὸς; V.

Λοιμοῖο, gen. Ion. à

ΛΟΙΜΟΣ, ὦ, ὁ, pestis, contagium: per Metaph. de re aut homine pestilente & exitiali dicitur.

Λοιμώσσω, peste laborare, peste infestari: à præced.

Λοιπάδες, reliqua, reliquatores; Item λοιπάζεσθαι, reliquari; utrumque à seq. Them. λοιπὸς, id vide.

Λοιπὲς, ὴ, ὸν, reliquus, a, um; τὸ λοιπὸν, quod sup. rest: λοιπὸν, alioquin: τῶν λοιπῶν, de cætero, Them. λείπω, linquo. p. m. λέλοιπα.

Λοισθὸς, ου, ὁ, postremus, de eo peculiariter, qui in certamine aliquo cursorio ultimus est, Il ψ. Item λοίσθημα, τὸ, finis; (τέλος, πέρας, ἔσχατον;) utrumque à seq. Them. λοίσθιος; ubi etiam vide λοισθεία, & Ionicè λοισθίη; ut λοισθίη ἀέθλα, Il. ψ.

ΛΟΙΣΘΙΟΣ, & λοίσθιος, η, ultimus, postremus: q. à λείπω, relinquo. Hinc λοισθίη, præmia quæ ultimo dantur: τὰ λοίσθια, postremò, tandem.

Λοισθοτάτῳ, postremam, acc. sing. fœm. gen. superlat. grad. à λοίσθος, postremus.

Λόκκη, ciconia avis; Aristot. Hist. An. l. 2.

Λοκρὶ, LOCRI, nomen nationis,

Λοξὸς, obliquè, adv. à λοξὸς.

Λοξόω, & λοξόομαι, obliquo, obliquum reddo; à Th. seq. λοξὸς; vi. Unde etiam λοξίας, ου, ὁ, & Ionicè λοξίης, dicitur Apollo, cujus est Epith. vel παρὰ τὸ λοξὰς πορεύεσθαι, vel μεταφορικῶς, obliquis enim flexibus cœlum percurrit, & olim obscuris ambagibus responsa dabat consulentibus; ἢ ἀπὸ τοῦ λοξοῦς ἵστησι τὰς ζυγομαχίας, & λοξοὺς ἵστησι τοὺς ἀγῶνας, ὁ ὅστι, φησὶν, ἀνωμάλους. Item λοξὸς, idem quod λοξότης; id V.

Λοξοβάμων, obliquè incedens; ex λοξὸς, & βαίνω, cujus varia comp. in βάμων desinunt.

Λοξοβάθρ, obliquè ingredientes, nominat. plur. à

Λοξοβάτης, ου, ὁ, obliquè incedens: ex λοξὸς, obliquus, & βαίνω, eo.

Λοξοπολέω, obliquè vagor, transversus feror; ex λοξὸς, & πολέω; vi. Sic λοξοπορέω, obliquè incedo; ex λοξὸς, & πορεύω, ὁς. V.

ΛΟΞΟΣ, ὴ, obliquus.

Λοξότης, ητος, ἡ, obliquitas: à præced.

Λοξοφρήξ, ῆκος, ὁ, ἡ, obliquè currens; per ambages, obscurè verba volvens in

Epigr.

Epigr. ex λοξὸς, & πρίχω; undè τρίχης, &c. V.

Λοξόω, ῶ, obliquo, unde verbale λόξωσις, obliquatio; à Them. λοξὸς, vi. unde etiam adverb. λοξῶς, obliquè, tortè, non rectè; unde dicitur λοξᾶς πρὸς πνὰ ἰχθὺν, alieno erga aliquem esse animo, suspectum eum habere, illique minimè fidere.

Λοπάδιον, ου, τὸ, parva patina; ollula, patella, diminut. à seq. λοπὰς; V.

Λοπαδηφουσία, ἡ, ὁ, helluo; (i.e. ὀψοφάγος,) ex λοπὰς, & φυσάω, &c. V.

Λοπὰς, ἀδ⊙, ἡ, patella, patina: q. à λέπω.

Λοπητὸς, ἔ, ὁ, tempus illud anni, quum cortices arborum turgescunt, & exemptiles fiunt: Item λοπὰ, ἡ, corticis turgiditas, & tumor, quum humor est sub cortice Theophr. Hist. Pl. lib. 5. Unde λοπάω, seu λοπάω, cortice turgesco, seu cortice sum turgido, &c. Item λοπίζω, decortico, omnia, à λοπὸς, ὁ; V.

Λόπιμ⊙ν, ἡ, ον, quod potest λέπεσθαι, i.e. decorticari.

Λοπὸς, ἰδ⊙ν, ἡ, squama; idem quod λεπὶς, & λέπισμα, τὸ, cortex, putamen, verbale à λοπόω, quod à λοπὸς, ὁ; V.

Λοπὸς, ῦ, ὁ, cortex: à λέπω, decortico.

Λορδαίνω, incurvo in anteriora; à seq. Th. λορδὸς; vi. unde λορδὶ, ὁι, cernui, obstipi, incurvati; i. e. λορδεμβοὶ, repandi, & inflexi; ut vulgo dicitur Gallice, *Lordant*.

ΛΟΡΔΟΣ, ὸν, curvus, cernuus.

Λορδόω, ῶ, incurvo; unde λορδωσὶς, ωσε, ἡ, inclinatio, seu incurvatio in anteriora; cùm scil. quis, vitiatâ dorsi spinâ, capite semper prono est & cernuo; à præced. Th. λορδὸς, incurvus, cui caput & dorsum in anteriora inclinant; cui opponitur ὐζὶς sive κυφὶς, &c. vide.

Λυδὸς, corvus, Celtis.

Λυδοδέφ⊙ν, ου, ὁ, ἡ, lanistra: q. λῦδον τρέφων, ludum alens.

Λυκᾶς, ᾶ, Lucas, nomen viri: &

Λύκι⊙ν, ου, ὁ, Lucius, nomen Prophetæ: à luce sic dictum.

Λῦμαι, Att. Sync. pro λύομαι, lavor, imperf. ἐλύμην pro ἐλύμαν, præs. inf. λῦσθαι, pro λύεσθαι, Them. λύω.

Λυτὸς, ἡ, ὸν, splendidus a, um; Hesych.

Λύσσιν, pro ἔλυσιν, 3. sing. a. 1. act. Ion. verbi λύω, lavo, f. σω.

ΛΟΤΣΣΟΝ, LUSSUM, album quiddam in abiete nascens: an à λάσσω, video.

Λυσῶ, lavabo, Dor. pro λύσω, f. 1. à λύω.

Λυτῆρ, ῆρ⊙ν, ὁ, pelvis, vas ad lavandum: ab eod. Th.

Λυτηλέθριον, & λυτήλεθρον, ου, τὸ, labellum; Item λυτρεῖον, τὸ, aqua balnei, ὕδωρ τὸ λυτρὸ; Aristoph. Sic λύτειον; idem quod λύτρον, aqua sordida, in qua quis lavit, &c. Item λυτεῖς ὦα, subligaculum quo lavantes præcinguntur, &c. omnia à Them. λύω, λύομαι, &c. Unde etiam λυτάω, ῶ, lavare cupio; Luc. in Lexiph. &c.

Λύτρον, ου, τὸ, balneum, lavacrum: sed

Λύτρον, ου, τὸ, aqua sordida, quâ nos lavimus. Th. λύω, lavo.

Λυτροχό⊙ν, aquam lavantibus fundens; ex λύτρον, & χέω, undè χοὴ, &c. V.

Λυτρὸν, dat. sing. à λυτρὸς, balneum.

Λυτρὸς, ὦν⊙ν, ὁ, balneum; locus lavationi dicatus, à Them. λύω, λύομαι, &c. V.

ΛΟΥ'Ω, f. σω, LAVO, p, λέλυκα, a. 1. ἔλυσα, a. 1. part. act. λύσας, ασ⊙ν, perf. part. passiv. λελυμέν⊙ς, η, ον, a. 1. m. ἐλυσάμην, ω, ατο; hinc λυτὸς, lavacrum: λυτρον, ὦν⊙ν, ὁ, balneum: ἀπολύω, abluo.

Λόφαρος, ὁι, splendida scuta & parva, quæ affigi solent galeis; Suid. Item λοφαμίσι⊙ν, collis, tumulus; Hesych. λοφάω, cristatus sum, apicem in capite habeo; cristis bene instructus sum, Aristoph. in pace: Item λοφεῖον, ου, τὸ, cristarum repositorium; i. e. ἡ τῦ λόφυ θήκη, Aristoph. in Acharn. Pollucique etiam theca, seu loculamentum speculi, &c. Omnia à Them. λόφ⊙ν; unde etiam λοφία, ἡ, cervix plerumque de cervice, dorso tenus setas habente instar gallinacei cristati, Od. τ. Item dorsum, seu eminentia dorsi in Epigr.

Λοφιᾶ, dorso, Ion. pro λοφιᾷ, dat. sing. à λοφιὰ, ᾶς, ἡ, cervix; jubæ leonum, &c. Th λόφ⊙ν, idem.

Λοφίζω, & λοφιὰς, exalto, λόφως κὴ ὕψ⊙ν ποιῶ; ab eod. Th.

Λοφνία, ας, ἡ, & ἡ λοφνὶς, ἰδ⊙ν, fax monoxyla, tanq. sit fax ex arboreo cacumine: &

Λοφνίδιον, ου, τὸ, facula, diminut. à præced. λοφνὶς, fax ex solo ligno, aut ex cortice vitis; Etym. tæda, luculenta fax, quasi λίαν φαίνουσα, vel à seq. Th. λόφ⊙ν; V.

ΛΟ'ΦΟΣ, ου, ὁ, cervix in jumentis; Item crista galeæ: Item λόφοι, colles, tumuli: & Angl. loft.

Λοφώδης, εσ⊙ν, ὁ, tumulosus, editos habens colles, à præced. Th. λόφ⊙ν, V.

Λόφως, τὸ, animalia, quæ habent setas in cervice rectas in modum cristæ: à λόφ⊙ν, & ὠρὰ, cauda.

Λόφυρ⊙ν, cristâ in signis: Item qui cervicem erigit, & cristam surrigit, & per consequens superbus; ab eod. Th. λόφ⊙ν, V.

Λοφοποιὸς, οῦ, ὁ, artifex cristarum galeæ; Item λοφοποιεῖν, cristas vendere; exp. etiam ὑπωνεῖσθαι, annuere; solebant enim qui galearum cristas vendebant, eas capiti suo impositas crebro nutu concutere, ut non corrosas esse ostenderent; Hesych. & Suid. ex λόφ⊙ν, ποιέω, & πωλέω; quæ V.

Λόφωσις, ε⊙ν, ἡ, q. d. cristatura, cristæ emissio, quâ aves quædam cristatæ fiunt: Item λοφωτὸς insignis cristâ; utrumque à Them. λόφ⊙ν, unde λοφάω, &c. V.

Λοχαγὸς, qui ducit cohortem, seu centuriam, quæ λόχ⊙ν dicitur; seu ὁ πρῶτ⊙ν κὴ ἄριστ⊙ς τῦ λόχυ, unde λοχαγία, præfectura cohortis; & λοχαγάω, Ionice λοχαγέω, ductor sum λόχυ, cohortem duco: Item insidiis struendis, sum præfectus; Xen. Sic etiam, λοχαγίτης, & λοχαγήτης, cohortis ductor, seu λοχαγὸς; omnia, ex λόχ⊙ν, & ἄγω, unde ἀγήσομαι, &c.

Λοχαγωγὸς, οῦ, ὁ, ductor λόχου; id est, turmæ. Them. ἄγω, duco.

Λοχαδία, ας, ἡ, turmæ vel insidiarum præfectura, à Them. λόχ⊙ν; vi. Unde etiam λοχαδεύω, insidiosè, furtim λοχάζω, vide λοχάω.

Λοχαῖ⊙ν, ad parturientem pertinens, Hesych. Undè λοχαῖος δίφρος, cellæ in quibus parturientes recitnantur, Suid. à λοχὸς, gravida, quasi à λέχομαι, cubo, seu à λέχ⊙ν, τὸ; V.

Λοχᾶν & λοχᾶσθαι, insidias collocare: hinc ἐλοχήσαντο, 3. pl. aor. 1. m. Th. λόχ⊙ν.

Λοχάω, ῶ, & λοχάζω, insidior, insidias pono: Item insidiis peto, vel capto; unde passiv. λοχάομαι, ῶμαι, insidiis petor: Item in insidiis locatus, seu conditus sum, & lateo, &c. à Th. λόχ⊙ν, V.

Λοχεία, ἡ, partus, partio, puerperium: Item nixus qui in partu adhibetur: Item, ἡ τῦ πυεῖν ὑπηρέλα, curatio partûs, &c. Usurpatur etiam pro fœtu, nixu edito; in Epigram. lib. 4. Item, λοχείαι, dicitur Diana, parturientium fautrix, facilior enim plenilunii est partus, &c. λοχεία, τὰ; purgamenta vocat. Aristor. quibus equæ vacant in partu; sed acc. piuntur etiam λοχεία τὰ, pro loco natali, ubi quis partu, seu nixu editus est, apud Euryp. à sing. m. λοχεῖ⊙ν, idem quod λόχ⊙ν; id vide, & ab eod. λοχὸς.

Λοχοεῖο, gen. Ion. à λοχεὺς, ῆος, ὁ, idem quod λόχ⊙ν, insidiæ.

Λόχθωμα, τὸ, fœtus, seu partus nixui editus: Item λοχεύτρια, puerpera, parturiens parens: Item obstetrix; utrumque, à seq. λοχεύομαι, partu edor; vel activè, pro λοχεύω, pro quo dicitur etiam, λοχεύω, pario, fœtus edo, &c.

Λοχεύομαι, seu λοχεύω, parturio. Th. λοχὸς, ἡ, gravida.

Λοχέω, idem quod λοχάω; id V.

Λοχηγέλεν, pro λοχαγεῖν, cohortis ducem esse: ex λόχ⊙ν, cohors, & ἄγω, duco.

Λοχηγέω, præsum cohorti, &c. idem quod λοχαγέω; id V.

Λόχμιος, εως, ἡ, insidiarum collocatio, insidiæ: Item λοχμητὴς, insidiator, qui insidiari solet; verbalia à λοχάω, vel λοχέω; quæ V.

Λοχμόομαι, f. 1. m. verb. λοχάομαι, insidias pono, insidiis peto. Th. λόχ⊙ν, insidiæ.

Λόχμα, τὰ, purgamenta post partum in locis mulierebrius relicta; id est, secundæ, vel secundinæ, quæ & λοχεῖα; Dioscor. l. 3. c. 4. à λοχὸς, ἡ; id vide, & conf. λοχαῖ⊙ν; V.

Λοχάσθαι, ᾶ, sylvæ, seu loci sylvestres; quòd insidiis collocandis, aptissima loca saltus sint, à Th λόχ⊙ν; V.

Λοχίζω, in insidiis colloco: Item, insidiis occupo; in passiv. λοχίζομαι, in insidiis locatus sum, & lateo, &c. à Them. λόχ⊙ν, vi. Item λοχίζω, idem quod λοχεύω, parturio, &c. à λοχὸς, ἡ; vi. Item decurio, in cohortes dispono, &c. vi. seq.

Λοχίζειν, pro εἰς λόχυς διαίρειν, in cohortes dividere; item pro dividere: à λόχ⊙ν.

Λοχισμὸς,

Λοχισμὸς, ῦ, ὁ, insidiarum collocatio; insidiatio; verbale, à præced. λοχίζομαι, id V.

Λοχίτης, ου, ὁ, exp. manipularis, apud Syn. Ep. 44. à λόχ⊙ν, ὁ, manipulus, cohors; item, λοχίτης, ὁ ἐπεδρεύων, qui insidiatur, insidiator; à λόχ⊙ν, ὁ, insidiæ, &c. V.

Λόχμη, ἡ, insidiæ; locus insidiis aptus; qualis est locus arboribus, fruticibus, seu, virgultis densus; unde, λοχμηρὸς; sylvestris; ut λοχμηρὰ μῦσ⊙ς, musa sylvestris; ut λοχμηρὰ ὄρη, montes sylvestres; vel frutetis, & virgultis resonans; apud Aristoph. de avium cantu & modulis; teste Didymo; item, λόχμ⊙ν, arbusta & frutcta frequentans, sylvestris; vel, densus, densis pilis obsitus, &c. Epigr. ut & λοχμώδης, εσ⊙ν, ὁ ἡ ἡ, arbustis & virgultis condensus, fruticosus, Thuc. l. 3. &c. Item, λοχμᾶσθαι, & ἐπικλοχμᾶσθαι, fruticare, ὑλομανεῖν; i. e. sylvescere, &c. Omnia, à Th. λόχ⊙ν, ὁ, insidiæ, &c. V.

Λόχμοσε, adverbialiter, pro εἰς λόχυν, insidias; Od. ξ. & Il. α.

ΛΟ'ΧΟΣ, ου, ὁ, cohors, agmen: item insidiæ, q. à λέχομαι, cubo, insideo; hinc λοχάω & λοχάζω, insidior.

Λοχὸς, ὁ, ἡ, puerpera, gravida: sub præcedente.

Λόω, ponitur à Grammaticis, sicut etiam λαίω, pro λάω, lavo, id V.

Λύα, Dor. vel λύα, ης, ἡ, seditio, LUBS: à λύω, solvo.

Λυάζω, nugor, garrio, seditiones moveo; à præced. λύα, V.

Λυαῖ⊙ν, primâ brevi; Bacchus Lyæus, in Epigr. quòd λύαν; i.e. seditionem pariat; item, λυόμενος, seditiones moveo; à præced. λύα, V.

Λυαῖ⊙ς, ᾶ, ὁ, obscurus, tenebrosus; unde adv. λυαίως, obscurè, latenter; à Th. λύχη, V. Dicitur etiam λύσα, adv. idem.

Λυγγάνω; singulto; idem quod seq. λυγγάω, V.

Λυγγάω, singultio: à λύζω.

Λύγδην, adv. singultando, seu, cum singultu; ab eod. Th. λύζω, V.

Λυγγῆ⊙ς; gen. à λυγδὸς, ὁ, nomen gentis.

Λυγδὸς, ου, lævis, politus, candidusq; marmoris Parii instar: à

ΛΥ'ΓΔΟΣ, ου, ἡ, lapidis genus, candoris eximii.

ΛΥ'ΓΗ, ης, ἡ, obscuritas, tenebræ, q. à λύκη. Hinc λυγαῖ⊙ν, obscurus, tenebrosus, λυγαῖ⊙ς, umbrosus, opacus, ἠλυγάζω & ἠλυγίζω, obumbro.

Λυγίζω, f. ίσω, flecto, torqueo, circumago; item supero, vinco, Th. λύγ⊙ν.

Λυγίειν, Dor. pro λυγίσαι, f. 1. inf. act. verbi præceci.

Λύγισμα, ατ⊙ν, τὸ, flexus, contortio; item, λυγισμὸς, ῦ, ὁ, idem, apud Aristoph. in Ran. pro flexione cantûs usurpatur; item, λυγιστὴς, ῆ, ὁ, qui agi iter novit λυγίζεσθαι; agilis inflectendo se; unde neut. plur. λυγιστικὰ, τὰ, vitilia; i. e. quæcunque sic leta sunt, ut commodè flecti possint; cujusmodi sunt vimina, quæ λύγοι dicuntur, &c. Omnia à præced. λυγίζω, in pass. λυγίζομαι, flector, torqueor; à Th. λύγ⊙ν, vimen; in specie, est vitex, ἰαλιx amerina, lygus frutex, &c. Item, virgo, bacillus, &c. Unde etiam, λύγινος, η, ὁ, viticeus, è vitice confectus; seu vimineus; ut λύγιν⊙ν σφυρὸν, apud Athen. l. 15.

Λυγμαίνω, idem quod & pro λυγαίνω, & indolens gemo, &c. Vide supra.

Λυγκάδης, εσ⊙ν, ὁ, LYNCEUS. Hic fertur acutissimâ oculorum acie præditus fuisse. à

ΛΥ'ΓΞ, υγκὸς, ὁ, ἡ, LYNX, acutissimi visus: sed

Λύγξ, λυγγὸς, ἡ⊙ν singultus: à λύζω.

Λυγκεὺς, ῆ⊙ς, ὁ, lynceus; unde λυγκεύειν ὁρᾶν, Hom. in pugna ranarum & murium; à Th. λύγξ, γκὸς, V.

Λυγκήιον, lyncurium, electrum; lyncis urinâ, quæ simul ac excernitur in lapidem concrescit; Dioscor. l. 5. c. 100. Theophr. in lib. de gemmis; ex λύγξ, γκὸς, & ὄφον, τὸ, V.

Λυσσὰς, ᾶ, ὁ, singultus, Plut. (Suidæ est etiam, ὀλολυγμὸς, ululatus; ab ὀλολύζω) à Th. λύζω, V.

Λυγόδεσμα, ας, ἡ, Dianæ cognomen quòd a in virgultorum densitate comperta memoretur, quæ λύγοι vocantur; item, λυγόδεσμος; vitice vinctus; à quo præced. fœm. Dianæ cognomentum, ut alii volunt, quòd, ejus simulacrum erectum vitice ligari solitum fuerit; à seq. Th. λύγ⊙ν & δέσμη, vel, δεσμὸς, quæ V.

Λυγὸς, ου, ἡ, vitex, virga, bacillus. Hinc λυγὴ & λυγίζω, flecto. sed

Λυγὸς, prelum quoddam, quia λυγίζεσθαι, seu torqueri potest.

Λυγόω, ῶ, flecto, inflecto; seu, viticem intorqueo, contorqueo; hæc enim planta supra omnes flexioni nata est; item, vincto, ligo; quoniam, ἡ λύγ⊙ς, est & flexilis, & apta ad vinciendum; à præced. Th λύγ⊙ν, V.

Λυγρὴνης, ἡ, Ion. pro λυγρὸς, tristis, odiosa: à

ΛΥ'ΓΡΟΣ, ου, gravis, difficilis, funestus.

Λυγρῶς, adv. graviter, à præced.

Λυγώδης, ε⊙ν, ὁ ἡ, viticeus; i.e. viticis similis, lentore nimirum & flexilitate: lentus, flexibilis, &c. à Th. λύγ⊙ν, V.

Λύδδα, ης, ἡ, nomen urbis in Judeâ.

Λυδία, ας, ἡ, nomen mulieris è Lydiâ regione. Λυδία μίτρα, præclarus hymnus, quo quis ut aureo diademate caput ornatum habet.

Λύδιος, λυδικὸς, & λυδιακὸς, lydius, lydicus; idem quod λύδιος; ut λύδιος νόμος; sic, λύδιος ἁρμονία, inventa scil. & usurpata à Lydis; sic, λύδιος λίθος, lydius lapis, coticulæ genus, in Lydia frequens, auri probatione admodum celebratum; item, adv. λυδιστὶ, Lydicè; & verbum λυδίζω & λυδίζω, Lydos imitor, seu, sequor; cum Lydis facio; unde etiam adv. λυδιστὶ, Lydorum imitatione, seu, more; hinc, tanquam adjectivè ἡ λυδιστὶ ἁρμονία, apud Aristot. Polit. l. 8. Omnia, à Th. λυδὸς; in plur. λυδοὶ, Lydi, populi quidam Asiæ.

Λυδοπαθὴς, ἐ⊙ς, ὁ, ἡ, qui Lydorum more deliciis & voluptatibus indulget. qu. ἡ λυδοπαθὴς.

ΛΥΔΟΣ, ῦ, ὁ, LYDUS, pl. λυδοὶ.

Λύη, solvere, præs. inf. à λύω.

ΛΥ'ΣΙΣ, singultio: f. ξω, hinc λυγμὸς, singultus: λυγὴ, γδὸς, ἡ, idem.

Λύθεν, soluti sunt, Bœot. Syncop. & Ion. pro ἐλύθησαν, 3. pl. a. 1. pass. verbi λύω, solvo. f. λύσω. a. 1. pass. ἐλύθην.

Λύθη, pro ἐλύθη, 3. sing. a. 1. pass. vide λύθεν.

Λυθέρμ⊙ν, ὁ, apud Pind. vocatur Bacchus, quòd Jupiter illum assuerit femori, ac mox, eo in lucem prodituro, inclamaverit, λῦθι ῥάμμα, λῦθι ῥάμμα; i. e. solve futurum, solve futurum; à λύω & ῥάμμα; quæ vide.

ΛΥ'ΘΡΟΝ, ου, τὸ, cruor, sanguis pulverulentus: q. à λύω, quia indiget purgatione.

Λυθρόω, f. ώσω. p. ωκα cruento, sanguine cum pulvere permisto fœdo: à præced.

ΛΥΚΑ'ΒΑΣ, αντ⊙ς, ὁ, annus: à λύκη, id est, solis βάσις.

Λυθρώδης, εσ⊙ν, ὁ ἡ, cruentus, sanguinolentus; ut, λυθρώδης τὰ χείρες, in Epigr. à Th. λύθρον, sanguis & sudor pulvere permistus; i. e. cruor, &c. V.

Λύκαια, τὰ, Lupercalia; Plut. à Th. λύκ⊙ν, V.

Λυκαῖος Διὸς ὄρος, LYCÆI Jovis ara.

Λυκαονία, ας, ἡ, nomen regionis in Asiâ. Gr. lupina.

Λυκαυγὲς, τὸ, crepusculum maturinum, Th. αὐγὴ, splendor.

Λυκάων, ον⊙ς, ὁ, LYCAON, nomen proprium.

Λύκη⊙ν, ου, ὁ, lupinus; item, cognomentum Apollinis, quòd ei lupus sit dicatus; unde λύκεια, ex Poll. pro λυκεῖα, sub. δορὰ, lupina pellis; item, λυκεῖν & λυκᾶν, pro eodem, Poll. & Bult. à Th. λύκ⊙ν, V. Unde etiam, λύκαινα, lupa; ut λύκαινα νοτιόκ⊙ν, Plut. de Rom. 4. Item, λυκαινὶς, ἰδ⊙ν, ἡ, parva lupa, in Epigr. Sic etiam, λυκαῖ⊙ν, Jupiter, à Lycaone Pelasgi filio primum cognominatus est, illique Lycæa primus instituit; qui cum ad Lycæi Jovis aram puerum immolasset, & sparsisset cruorem, in lupum creditur deformatus; Cælius, l. 9. c. 3. Omnia, ab eodem Th.

Λυκαμβιάδης, i. e. συγγενὴς λυκάμβυ, filiæ Lycambi, in Epigr.

Λυκανθρωπία, ἡ, melancolia quædam, sive, melancolica affectio, quâ qui laborant, luporum de more, noctu egrediuntur; &, donec illucescat circa mortuorum corpora versantur; item, λυκάνθρωπ⊙ν, gen. gen. pro eodem morbo; alii exponunt in masc. gen. qui eo morbo laborat; ex λύκος & ἄνθρωπος; quæ V. Idem morbus dicitur & κυνανθρωπία, & κυνάνθρωπ⊙ν.

Λύκη, ης, ἡ, LUX: quia lux λύκη, id est, alba: hinc λυκάφας, crepusculum.

Λυκηγλυπὴς, ίδ-ος, ὁ, lucem generans: vel, in Lycia genitus; Epith Apollinis; Hom. Il. δ. à λύκη, lux; vel, à λυκία, Lycia; & γένομαι; unde γλύφ-ω, τὸ, &c. V.

Λυκηδόν, q. d. lupinè; i. e. luporum more; item, λυκηδὸς, lupi catulus; & λυκηδμὸς, luporum ululatus; à Th. λύκ-ος, V.

Λυκηδὸς, ἐος, luporum catuli. Th. λύκ-ος, lupus.

Λυκήθεν, adv. ex Lyciâ: à Λυκία, Lycii.

Λυκὶς, ίδ-ος, ἡ, lupa, vel, parva lupa; ab eod. Th. Unde etiam λύκ-ειον, ου, τὸ, Lycium, spinosa arbor, ex eo dicta quòd, ut plurimùm in Lycia proveniat; i em, succus qui extrahitur ex eo fructice; λύκιον, est etiam urbis Thessaliæ, ex eo denominata, quòd lupus eam ingressus, & Pelei boves invadens in saxum est conversus, Etym. Item, λυκίσκ-ος, Hesychio est trochlea suculâ, vel, suculis carens & tantum foramen habens; ab eod. Th.

Λύκιοι, LYCII, acc. pl. λυκίους. Them. Λυκία.

Λυκοβρᾶτες, ἰδ-ος, παρὰ τὸν λύκον ἔρχ-ομαι seu ἔργ-ω, a lupis arcendis.

Λυκομήδης, acc. sing. à Λυκομήδη-ς, ὁ, LYCOMEDES; nomen viri.

Λυκοβατέας, ου, ὁ, sylva in qua lupi versantur & morantur; ex λύκ-ος & βαίν-ω; unde βατὸς, βατέω, &c. V. Sic, λυκοβάτ-ης, à lupo mansus, rosus, aut, morsus, &c. Plut. in Symp. à Th. βαίν-ω; unde βεβατ-ὼς, &c. V. Λυκιδόντ-ες, Galeno l. 2. de officio partium, sunt dentes bini canini, qui & κυνιδόντ-ες, id vide: à Th. ὀδὼς, ὀντ-ος, V. Item, λυκεδαρσὴς, lupi more audax, lupina quadam audacia præditus; pro magnanimo, in Epigr. à Th. θάρσ-ος, τὸ, V. Λυκοπάνθηρ, animal, ex parte lupus, & ex parte panthera; à πάνθηρ, ηρ-ος, V. Λυκοκτόν-ος, luporum interfector; sed peculiariter est Apollinis Epith. cui etiam immolabantur lupi; unde, λυκοκτόνῳ Σιδὶ, pro Apolline; apud Soph. Item, λυκόποδες, dicti fuerunt tyrannorum satellites; vel quòd, pedes pelle lupina contectos haberent; vel quòd, in clypeo lupi insigne gestarent; inquit Suid. à πῦς, πόδ-ος, &c. V. Sic, λυκοβράκ-ης, luporum interfector; ut, λυκοβράκης κυνὸς, in Epigr. à Th. βάκ-ος; unde βάκης; comp. ut reliqua antecedentia, cum Th. λύκ-ος, &c. V.

ΛΥ'ΚΟΣ, ὁ, ἡ, LUPUS: est & λύκος, acc. pl. Dor. hinc λύκ-ος, lupinus. Est & λύκ-ος, Sol; à λύκη, lux.

Λυκοῦργ-ος, ου, ὁ, LYCURGUS; nomen viri.

Λυκοσκυτάλιον, dictum fuit à quibusdam Selamoides. magnum, ut est in append. Dioſc. ex λύκ-ος & σκυτάλιον, τὸ, V.

Λυκοσκυτάλες, equi dicuntur à freni genere quodam, quod λύκειον dicitur; & lupatum, Latinis; sunt ii qui bibentes, dimidiam capitis partem, in aquam demittunt; item, λυκοσκυτάλδεις, equi à lupis discerpti, ex λύκ-ος & σκύλα; quæ V. Item, λυκοφίλ-ος, suspectus, latens; ut, λυκοφίλοις ἐπιλαγαὶ, Menand. fœdera quæ lupinâ quâdam amicitiâ sunt inita; ita ut suspecta sint, &c. Dicitur etiam in sing. fœm. λυκοφιλία, simultas, suspecta, & lupina amicitia; ut apud Plat. Epist. 3. ταῦτα μὲν πω ἐμοὶ καὶ σοὶ λυκοφιλίαν καὶ ἀκαιρίαν ἐπὶ σὲ ἀπειργάσατο; hæc simultatem & dissidium inter nos pepererunt; unde adv. λυκοφιλίως, suspectè; cum occulta quadam simultate; ex λύκ-ος & φίλ-ος, unde φιλία, &c. V.

Λυκόφρων, ονος, ὁ, qui est lupini animi: ex λύκ-ος, lupus, & φρὴν, animus.

Λυκόφως, summum diluculum; tempus quod Solis exortum præcedit; sic dictum, ut volunt παρὰ τὸν λύκον, quod lupi colorem referat qui cinereus est, nec intentiorem nigredinem præferat; seu, quòd referat colorem pilorum lupi, qui prope cutem albi sunt, exteriore parte nigriores, &c. Sed dicitur & λυγόφως, pro eodem, παρὰ τὴν λύγλω τὴν σκοτίαν, quod sit lux obscura & nocti non absimilis: ὁ qualis est circa diluculum & vesperi, quum dies, & nox miscetri incipiunt; ex λύκ-ος, vel, λύγη; & φῶς, &c. V. Sic, λυκόχε-ος, lupi colorem habens; ex λύκ-ος & χέω, ῆ, V.

Λυκόω, ῶ, dilanio, dilacero, discerpo, lupi, viz. more; unde λελυκωμένα, apud Xen. Pæd. 8. à lupo dilacerata, seu, morsa aut rosa; item, λυκώδης, lupinus, lupo similis, vel, lupum referens, &c. Utrumq; à Th. λύκ-ος, V.

Λύκτ-ος, ου, ἡ, nomen urbis in Cretâ.

ΛΥ'ΜΑ, ατ-ος, τὸ, purgamentum, sordes. q. à λύω, eluo.

Λυμαίν-ω, purifico, idem quod seq. λυμήτω, & ab eodem; id V.

Λυμήτω, purgo, à λῦμα; item pernicies affero, vasto, corrumpo, f. αησ. a. 1. ἐλύμηνα. præt. m. λελύμασμαι, idem. f. λυμανθήσομαι, a. 1. m. ἐλυμάνθην, ω, ατο, cum acc. Th. λύμη, ης, ἡ, exitium.

Λυμητὴρ, ῆρ-ος, ὁ, corruptor, perditor; unde, λυμητήρι-ος, pernicios us; item, λυμεὼν, ῶν-ος, ὁ, idem; item, ipsi pernicies; pestis, exitium, &c. à præced. verbo λυμήτω, V.

Λύμηκες, Hesychio sunt πίτηκες: forsan παρὰ τὴν λύμην, quod sint sordida & contaminatæ; ex alluvione undarum.

Λύμης pro λύμασι, nom. p. à λῦμα, quod vide.

Λυμὴν, injuria, dolor, &c. ἡ εἰς διαφθορὰν λύπη; ut sit idem quod Th. λύμη; unde etiam, λυμεὼν, ῶν-ος, ὁ, perditor, vastator: item, lues, noxa, &c.

ΛΥ'ΜΗ, ης, ἡ, lues, noxa, exitium. q. à λύω.

Λύμμυ, λῦο, λῦτο, redimerer. Poët. pro ἐλελυμμήν-ω ἤλιον, pluſq. p. opt. pass. à λύω. Aiii volunt esse a. 2. opt. m. à λύμι.

Λυμπαίμην, a. 1. part. m. verbi λυμαίνω, purgo, vasto. quod vide.

Λυσσὸ, Ion. & Poët. pro ἐλίλυμαι 3. pl. pluſq. p. pass. verbi λύω, solvo.

Λύσιμος, solver. præs. pass. à λύω.

Λυπέω, tristem reddo, dolore afficio. f. ήσω. p. λελύπηκα. a. 1. ἐλύπησα. p. pass. λυπέομαι, contristor. a. 1. pass. ἐλυπήθην, ης, η, a. 1. sub. pass. λυπηθῶ, ῇς, ῇ, a. 1. inf. λυπηθῆναι, a. 1. part. pass. λυπηθεὶς, ἐντ-ος. Th. λύπη, dolor.

ΛΥ'ΠΗ, ης, ἡ, dolor, ægritudo, hinc

Λυπηρὸς, ὰ, ὸν, molestus, tristis, comparat. λυπηρότερ-ος, & superl. λυπηρότατ-ος. & inde

Λυπηρῶς, adv. molestè: à λύπη.

Λυπὴν, Dor. pro λυπεῖν.

Λύπημα, animi molestia, idem quod Th. λύπη; unde etiam, λυπηδέων, ὼν, τὸ, lupinum genus leguminis, ὅσσ-ον τὸ λυπεῖν, quod sit amarum; unde Virgil. tristisq; lupini, &c.

Λυπῆς, molestus sis, 2. sing. præs. sub. act. verbi λυπέω, quod vide. f. λυπήσω, εις, ει.

Λυπητικὸς, qui tristit: à afficere solet; item, qui tristatur; verbale, à λυπέω, λυπήσομαι, &c. V.

Λυπὶς, ange, præs. imperat. pass. λυπεμβλεῖς, dat pl. part. præs. pass verbi λυπέω Th. λύπη, dolor.

Λυσαγγὼν, gracile & macilentum habens solum; unde neut. λυσαγγὲς, τὸ, soli gracilitas; apud Suid. Item, λυπαγγὲς, ους, ὁ, dicitur etiam terra sterilis: & λυσαγγὲς, τὸ, terræ sterilitas; à seq. λυπρὸς & γαῖα, ἡ, vide.

Λυπερὸς, ὰ, ὸν, idem ac λυπηρὸς, ex quo per Syncop. fit) molestus, a, um. Est & gracilis, jejunus, asper. Them. λύπη, dolor.

Λυπερότης, ητ-ος, ἡ, gracilitas, macies, tenuitas; à præced. λυπερὸς, unde etiam, adv. λυπερῶς, vilitèr, tenuiter. &c. V.

Λυσσώδης, ες, ὁ ἡ ὸν, lyricen, qui lyrâ canit, in Epigr. idem quod λυρῳδὸς, & ab iisdem; viz. à seq. Th. λύρα; & ἀείδω; unde ἀοιδὴ & ἀοιδὸς; atque pro iis ᾠδὴ & ᾠδὸς, &c. Quæ V. Unde etiam adv. λυρῳδιστὶ, lyricè, tumerorum qui Lyrâ canunt; item, rotumen, λυρῳδία, Lyræ cantus, Lyrica modulatio, &c.

ΛΥ'ΡΑ, ας, & Ion. ης, ἡ, LYRA, in e

Λυρίζω, f. ίσω, lyrâ cano, & ludo. Item

Λυρικὶς, ῆ, LYRICUS. à λύρα.

Λύριον, ου, τὸ, Lyrula, seu, parva Lyra; diminut. a Th. λύρα; item, λυριστὴς, qui Lyrâ canit, vel, Lyræ accinit; verbale, à præced. λυρίζω, vide.

Λυρογηθὴς, ίδ-ος, ὁ ἡ ὸν, Lyrâ gaudens; Epitheton Apollinis in Epigr. ex λύρα, & γηθέω, ῆσω, vel, γάθω; unde γάθ-ος, τὸ, &c. V.

Λυρὸς, ὸῦ, ὁ, Lyricus, cui Lyrica modulatio inest; à Th. λύρα, vide.

Λυσιπήχειρ, ος, τὸ, lysimachium; herba quædam, de qua Dioſc. l. 4. c. 3. & Plin. l. 25. c. 7. Dicunt, vim ejus tantam esse, ut, jumentis discordantibus, jugo imposita æperitatem cohibeat; παρὰ τὸ τοὺς μάχας λύειν, idem tamen Plin. Ibid. & Hesych. à Lysimacho inventore nomen retinere dicunt; ex λύσις & μάχη; quæ V. Sic λυσιμελὴς, solvens membra; somni epitheton, Ol. ϛ. (alii tamen dictum putant ὑπὸ τῶν λύειν τὰ μελοδήματα, seu, τοὺς μελῳδοῦντας, quod curas solvat;) ex λύσις & μέλ-ος, τὸ, V. Item, λυσιμέλεια, ας, ἡ, portus fuit & palus syracusanum in Sicilia; ab iisd. V. Item, λυσιμέριμν-ος, curas solvens, vel, adimens; aut, curis solvendis idoneus; ut, λυσιμέριμνος βάκχος, in Epigr. i. e. ὁ λύων τὰς μερίμνας.

Λυσίμ-ος, ου, ὁ ἡ, solubilis, qui solvi potest; Athen. l. 10. Item, Metaphoricè, συλλογισμὸς dicitur λύσιμος, qui facilè refelli potest tanquam εὐσυλλόγιστ-ος, apud Aristot. prior. Anal. l. 2. c. 20. Item, exemptilis; Plat. de Leg. à Th. λύω, V.

Λύσιν, solutionem, acc. sing. à λύσις, ιδ-ος, ἡ, Th. λύω.

Λυσίνομ-ος, leg's violator, legirupa; legum rupitor, &c. Apud Nonn. à Th. λύω & νόμος; &c. V.

Λύσι-ος, ὰ, solvendi vim habens, pro Bacchо. ab eod. Th.

Λυσίπονος, ου, ὁ, ἡ, solvens labores: λυσίπονοι διάκτορες, famuli, qui labores dominorum absolvunt, hîsq; dominos liberant: ex λύω, solvo. & πόν-ος, labor: quod à πένομαι, laboro. p. m. πέπονα.

Λύσις, εως, ἡ, solutio, dissolutio. acc. λύσιν. Th. λύω, solvo.

Λυσιτέλεια, ας, ἡ, utilitas: vide λυσιτελέω.

Λυσιτελὴς, ἐσ-ος, ὁ, ἡ, utilis, frugifer, in comp. λυσιτελέστερ-ος, superl. λυσιτελέστατ-ος, ab iisd. Th.

Λυσίφρων, q. d. mentem solvens, mentem è curis & tristitia liberans; vel, prudentiam à mente tollens; Epitheton Lyæi, seu, Bacchi, i. e. vini; apud Anacreontem; à λύσις & Th. λύω; comp. cum Th. φρὴν, &c. Vide.

Λυσκάζω, fugio, apud Hesychium.

Λῦσι, ἄτω, a. 1. imperat. act. λῦσάτω, 3. pl. f. 1. m. λυσόμ-ην, ος, ετο, f. 1. part. m. verbi λύω.

ΛΥ'ΣΣΑ, sive λύττα, ης, ἡ, rabies, propriè canum. q. à λύω.

Λυσσὰς, άδ-ος, ἡ, rabida, rabiosa, in Epigr. & apud Plut. &c. à præced. Th. λύσσα; unde etiam λυσσαλέ-ος, ὸν, ὁ, rabidus, apud Nonn.

Λυσσάω seu πάω, furo, λυσσάω, Poët. in rabiem ago. à λύσσα.

Λυσσηδὸν, adv. rabiosè, in morem furiosi; item, λυσσήεις, rabidus, rabiosus, vel, furiosus, &c. Sic etiam, λύσσημα, τὸ, rabies, furor; Hurym. in Orest. omnia, ab eod. Th.

λύσσα, id vide.

Λυσσῆν, Dor. pro λυσσᾶν, præs. inf. act. verbi λυσσάω, furo. Th. λύσσα.

Λυσσητὴρ, ῆρ-ος, ὁ, rabidus, rabiosus: à perf. pass. verbi λυσσάω, Th. λύσσα.

Λυσσόδηκτ-ος, à rabido cane morsus, Dioſc. à Th. λύσσα; unde λυσσώδ-ης & δάκνω, δήξω, vel, δήξομαι; unde δῆκτ-ος, &c. V.

Λύσσομαι, rabie agitor, furo; Hesych. Item, λυσσόομαι, in rabiem agor, rabie inflammor, &c. Pass. ab act. λυσσόω, in rabiem ago; vel, poëticè, idem quod & pro λυσσάω, ῶ, in rabiem actus furo; propriè de canibus dicitur; item, de lupis; & Metaphoricè, hominеs, & affectus humani; λυσσῶν, sive, λυσσῶσι, dicuntur, quum furibundo quodam impetu, in modum rabidi canis aguntur; Plat. l. 1. de rep. λυσσῶν γὰρ ἄγγελ-ος ἀκούσ-ομαι, sic apud Phocyl. πολλοὶ γὰρ λυσσῶσι πρὸς ἀρσενα μᾶζον ἔχοντες; omnia, à Th. λύσσα, V.

Λυσσώων, Poët. vel Ion. pro λυσσῶν, præs. part. act. verbi λυσσάω, quod vide.

Λυσσώδης, ες, ὁ, ἡ, rabidus, rabiosus. Th. λύσσα.

Λυσσωθείης, rabiosus fias, 2. sing. a. 1. opt. pass. verbi λυσσάω, quod vide in λυσσάω.

Λυσσῶσι, 3. pl. præs. ind. vel sub. act. verbi λυσσάω, furo. Them. λύσσα.

Λύστρ-ον, ου, τὸ, LYSTRA, nomen urbis Λύστρ-ος, ου, τὸ; idem. Hinc Λυστρ-ὼς, Lystrensis.

Λύστρ-ον, vide in Λύστρος.

Λυτέον, solvendum est, solvere oportet; item, λυτὴρ, ῆρ-ος, ὁ, solator, liberator, Nonn. Item, expiator; utrumq; à Th. λύω, &c. V.

Λυτήλεια, ας, ἡ, utilitas: vide λυσιτελέω.

Λυτήριος, ος, ον, remedium, quod aliquo malo nos liberat. n. g. à

Λυτήρι-ος, ος, liberatorius, expiatorius; à λύω, solvo.

Λυτικὸς, ὴ, ὸν, q. d. solutivus, solvendi vim habens; ut, λυτικὸν φάρμακον; item, solvendi, seu, dissolvendi solertiâ præditus; apud Athen. Unde adv. λυτικῶς, cum quadam solvendi facultate, seu, facilitate; utrumq; à Th. λύω, V.

Λύτο, Ion. & Poët. pro ἐλέλυτο, 3. sing. pluſq. p. pass. verbi λύω, solvo.

Λυτὸν, Justitium, quum λύεται dictio juris.

Λυτὸς, ὸῦ, ὁ, solubilis, qui solvi potest; & Metaphoricè, συλλογισμὸς λυτὸς, iidem qui & λύσιμος, apud Aristot. in Analyt. à Th. λύω, V.

Λύτρον, ου, τὸ, redemptionis seu solutionis pretium. Angl. ransom. Them. λύω, solvo.

Λυτρόομαι, ώμαι, redimor, apud Aristot. Eth. 9. c. 2. Est pass. à seq. act. λυτρόω, ῶ, V. Quod à præced. λύτρον, τὸ, q. d. redemptorium; pretium redempti captivi, seu, quod pro redemptione dependitur; Xen. Hellen. 2. & apud Luc. &c. à Th. λύω, solvo, dissolvo; item, solvo captivitate, seu, captivitatis vinculis; restituo captivum:

vum; i. e. in libertatem vindico; Il. ἀ, παῖδα δ' ἐμοὶ λύσατε φίλω, τὰ δ' ἀποινα δέχεσθε; item, Il. α, ἀλλ' ἄγε δὴ λύσον, &c. V.

Λυτεύω, redimo. f. εὐσω. p. λελύτευκα. perf. pass. λελύτευμαι, σαι, σθαι. a. 1. pass. ἐλυτεύθην, νε, νη, ἀ 1. m. ἐλυτευσάμην, ω, ατο. a. 1. sub. m. λυτευσόμην, η, ησαι. Th. λύω.

Λύτευσις, εως, ἡ, redemptio: & Λυτευτὴς, οῦ, ὁ, redemptor: à perf. pass. superioris λυτεύω.

Λύτρα, idem quod & pro Th. λύσις, id V.

Λυτρόω, vide in λυσιτέλω.

Λύτωρ, ορος, ὁ, ἡ, in Epigr. qui dissolvit; idem quod λυτήρ; & ab eod. id V.

Λυχνῖτις, & λυχνὶς, lapis pellucidus; gemma quædam pellucida; quæ & λυχνίτης; species pyropi & carbunculi, apud Athen. l. 5. Item, λυχνὶς accipitur etiam, pro face, aut, lucerna; apud Athen. l. 15. à Th. λύχνος, V.

Λυχνίτης, ου, ὁ, qui lychnum, seu, lumen accendit; item, λυχνίτης, lychni, seu luminis accensio; utrumq; à λύχνος & ἅπτω, accendo, &c. V.

Λυχνίον, ου, τὸ, & λύχνιον, τὸ, necnon, Λυχνία, ας, ἡ, candelabrum: à λύχνος.

Λυχνεία, flox, lucernæ flamma; item, λυχνιαῖος, lucernaris; ut apud Aëtium, ἔλαιον λυχνιαῖον, olei genus, cujus usus ad lucernas; à Th. λύχνος, V.

Λυχνίδιον, ου, τὸ, lucernula: à λυχνὶς, ίδος, ἡ, idem. Th. λύχνος.

Λυχνίτης, ου, ὁ, q. d. lucernarius; item, Lychnites lapis, à lucernarum accensarum præcipua gratia, Pl. l. 37. c. 8. gemma quæ dicitur etiam λυχνὶς, ίδος, ἡ, vide suprà λυχνὶς; à Th. λύχνος: unde etiam, λυχνίτις πρασεδανὴ, lychnorum, seu lucernarum repositorium; apud Luc. Sic etiam, λυχνὶς πόα, herba lucernaria, seu, ad lucernarum lumina apta; de qua Dioscor. l. 4. c. 104. & Plin. l. 25. c. 10. &c. Omnia, ut dictum, à Th. λύχνος, V.

Λυχνίσκοι, dicebantur ii, qui præpositeram vitam agerent, nec tam quod interdiu fieri solet, facientes; quasi lucernarios dicas; Eralm. in Chil. ex λύχνος & Cíces, V. Sic etiam, λυχνοβόσκος, lychni vorator, seu, ellychnii, ut λυχνοβόσκος μῦς, in Epigr. ex λύχνος & βόσκω; unde βοσκὸς, &c. V.

Λυχνοκαΐα, dies festus, in quo nocte lampades accenduntur: ex λύχνος & καίω, uro.

Λυχνοκαυσία, lucernarum, lychnorum, seu, luminum accensio; apud Athen. l. 15. Idem quod præced. λυχνοκαΐα, & ab eod. Th. καίω, fut. καύσω, &c. V. Item, λυχνοποιὸς, lucernarum confector; Aristoph. ex λύχνος & ποιέω, V.

ΛΥΧΝΟΣ, ου, ὁ, LYCHNUS, lucerna: q. à λύειν νύκτα, solvere noctem, hinc Angl. a Link.

Λυχνοῦχος, ου, ὁ, qui lychnum tenet, qui lumen sustinet; accipitur etiam, pro face; item, pro lucerna, aut, laterna, inclusam lychnum habente; apud Athen. & Plut. ex λύχνος & ἔχω, cujus comp. varia desinunt in υχος. Item, λυχνοφόρος, prælucens, lucernam ferens, seu, præferens; ex λύχνος & φέρω; unde φόρος, &c. V.

ΛΥ'Ω, SOLVO, imperf. ἔλυον, ες, ε, ξ. f. λύσω. p. λέλυκα. a. 1. ἔλυσα. a. 1. sub λύσω, ης, η, ας 1. inf. λῦσαι. imperf. pass. ἐλυόμην, ου, ετο. perf. pass. λέλυμαι, a. 1. pass. ἐλύθην, ης, η. f. 1. pass. λυθήσομαι. Hinc λύσις, solutio: λυτὴρ, redemptionis pretium: λυτεύω, redimo: ἁπλυτεύω, redimo: ἁπλυτεύσεις, redemptio: παρελύω, reiolvo: παρέλυσις, resolutio: peculiariter resolutio membrorum.

Λῶς, ῶτος, volo. Dor. pro ἰθέλω. hinc λώϊον, melior, quem magis volumus λώϊστος & λῶστος, ε, optimus. Indè forte Angl. I Lift.

Λωβάομαι, injuriam infero, contumeliâ afficio. f. λωβήσομαι. indè λωβήσασθε, Dor. pro λωβήσησθε. 2. pl. a. 1. sub. m. ἐλωβησάμην, α. 1. pass. Them. λάβω, injuria.

Λωβεία, f. εἴσω. idem, & ab eod. Th.

ΛΩ'ΒΗ, ης, ἡ, injuria, contumelia, dedecus.

Λωβητὴς, οῦ, ὁ, damnosus, perniciosus; à Th. præced. λωβέω, V. Unde etiam, λωβάζω, idem quod λωβέομαι, ώμην, activè sumptum, contumeliâ afficio; & λωβάζομαι, pro eodem passive sumpto, contumeliâ, seu, dedecore afficior, contumeliosè impurbor; item, λωβάω, contumeliâ afficio; item, illudo, irrideo, ludificor, Od. ψ. à quo verbale, λωβήσις, contumeliæ illatio, seu, irrisio; &c. Omnia, ab eodem Th. λώβη, id V.

Λωβήσεις, læsus, a. 1. part. pass. verbi λωβέομαι, quod vide.

Λωβήσῃ, ης, ὁ ἡ ὐ, noxius, damnosus; à Th. λώβη, V.

Λωβήσομαι, 2. sing. a. 1. opt. m. λώβησον, a. 1. imperat. act. verbi λωβάω, vel λωβέομαι, injuriam affero. Them. λώβη.

Λώβησις, εως, ἡ, injuriæ, seu, contumeliæ illatio; verbale, à λωβέομαι, vide.

Λωβητὴς, οῦ, ὁ, & λωβητὴρ, ῆρος, ὁ, & λοβήτωρ, ορος, ὁ, contumeliosus: &

Λωβητός, ὴ, infamiâ notatus: à 3. perf. pass. ejusd. verbi. Th. λώβη.

Λώϊον, melius, compar. n. g. à Λώϊος, & contract. λῷον, ων, ον, ὁ, ἡ, melior, comparat. & λώϊστος vel λῶστος, superl. ab ἀγαθὸς, bonus. Th. λῶ, volo.

Δωΐς, ΐδος, ἡ, nomen piæ matronæ, quæ fuit Timothei avia, Gr. melior.

Λώϊστος, & contracte λῶστος, optimus, vide in λώϊον.

Λωτηρὸν, idem ac λωτὸν, & ab eod. Th.

Λωτὸς, stultus, Græcis barbaris.

ΛΩΤΜΑ, ατος, τὸ, fimbria, instita, An q. πλωμα, à πλάθω, glomero.

Λωμάτιον, ου, τὸ, fimbriola, parvus limbus, seu, parvula instita, diminut. à præced. Th. λῶμα, V.

Λῶπη, Dor. pro λῶπι, 3. pl. præs. ind. verbi λάω, idem quod ἅλημι, volo. præs. part. f. g. λῶσα.

Λῶσαι, cc. pl à λῶσαν, contractè pro λαῖσαν, quod vide.

ΛΩ'ΤΟΣ, vel λῶτος, mensis Augustus.

Λωτὸς, & λώτη, &c. Videantur infrà in λῶπος; à λώπος, quoniam vestimenta ambient hominem, ut cortex & tunica arborem, sem na, &c. V.

Λωτίζω, veste exuo; denudo; à λώτη, vel, λῶπος, V. à quo etiam est λώπιον, ου, τὸ, diminut. parvula tunica; vel, idem quod λῶπος, vestis, apud Suid.

Λωποδυσία, ἡ, spoliatio, furtum; proprie vestium expoliatio; item, λωποδυσίαι δίκαι, apud Hermog. dicitur actio de expoliatione vestimentorum, quâ quis reus agitur de crimine exutorum vestimentorum; sic etiam λωποδύσαι πέπλα, pro spoliare aliquem, apud Aristoph. quasi à verbo λωποδύω, ex iisd. cum seq. V.

Λωποδυτέω, f. ήσω, furor, veste exuo: & Λωποδύτης, ου, ὁ, fur vestium, grassator; q. à λῶπος & δύω induo.

Λῶπος, ους, τὸ, & λώπη, ης, ἡ, & λωπὸς, ὁ ὐ, ἡ, vestimentum tenue: à λοπὸς cortex per ἐκτασιν factum vult. Eustath. Th. λέπω, decortico.

Λῷστε, optima, superl. n. g. pl. num. vide λώϊστος.

Λώτ, ὁ, nomen viri ἀλλόφυλον, abscondit us.

Λώτας, ὁ, tibicen; à λωτὸς, quod significare etiam tibiam, Buttath. tradit; qui etiam dicit, quosdam per ο scribere λοτὸν τὸν αὐλὸν, unde λότιγξα, dicitur αὐλητὴν.

Λωτεῖται, acc. sing. Dor. pro λατεῖται, Att. λατύπτα, à λατύπτης, ου, ὁ, loto abundans. Th. λωτὸς, lotus.

Λωτὴ, sive λωτὸς, Suid. è loto fertum; à Th. λωτὸς, V.

Λωτίζω, lotum carpo, decerpo. Th. λωτὸς.

Λώτινος, lotinus, qui è loto est; ut λώτινα ξύλα, ligna lotea; & λώτινοι αὐλοὶ, tibiæ, vocavit quidam fistulas, tibiasve, quasi fictas, è Lybico ligno loto, lutinias; sic, λωτοῦς, οῦντος, ὁ, loti ferax, loto abundans, &c. Utrumq; à seq. Th. λωτὸς, V.

ΛΩΤΟΣ, ου, ὁ, LOTUS, arbor, cujus fructus adeo dulcis, ut Ulterni eo degustato, patriæ suæ obliviscantur: unde proverb. λωτὸν φαγεῖν, de iis dicitur, qui regionem externam præponunt suæ. Est etiam herbæ genus: λωτὸν, Dor. pro λαῶν, genit.

Λωτοτρόφος, lotum alens, seu, nutriens; lotum producens, &c. Epitheton prædicatum Euryp. in Phen. ex λωτὸς & τρέφω, in præt. med. τέτροφα; unde τροφὴ & τροφὸς, &c. V.

Λωτοφαγία, q. d. victitatio ex loto arbore; item, regio Lotophagorum; de qua Theophr. Hist. l. & c. 4. Item, λωτοφάγοι, ὦν, populi qui ex loto arbore victitant; apud hos, Ulyssis socii degustata loto, redire ad navem noluerant, nisi verberibus adacti Odyss. l. 9. vide præced. Th. λωτὸς, & Th. φάγω; V.

Λῶχαρ, λώφημα, laxamentum: à

ΛΩΦΑ'Ω, respiro, interquiesco, cessu: Item transitive sedeo: f. ήσω, q. à λόφος, collum: propriè de jumentis è quorum collo jugum deponitur.

Λωφίον, idem quod præced. Th. λωφάω: id vi. Unde etiam, λωφητὴρ, ῆρος, τὸ; q. d. sedatitium; κρεπαστικὸν; i. e. sedandi vim habens, seu oneris deponendi; ut λωφητὰ ἱερὰ, sacra quæ fiunt Diis; ut malum aliquod sedent, & à cervicibus nostris auferant: Apoll. arg. Item λώφημα, τὸ, laxamentum; ab eodem.

Λώφησις, εως, ἡ, quies, respiratio: à perf. passiv. super. verbi.

Λώων, ονος, ὁ, ἡ, contractè pro λαῖων, melior, quod vide sis.

M.

MEst duodecima litera, μῦ dicta, & in numeris quadraginta denotat. Et μ̀ pro μὲ, vel ἐμὲ ab ἐγώ, ego.

MA', jurandi, adverb. fere negare solet: nonnunquam affirmat: unde ναί & ὄχι, adverb. inugitur.

Μά, τὰ ὄνες, ἀοξάτως, apud Phrygas.

Μαάθ, ὁ, nomen viri ἀλλόφυλον. Hebr. vicillans.

Μαγδῆς, ῆ, ὁ, stultus; Laconibus.

Μαγαδίζω, & Μαγαδίζομαι, magadi canere; seu magadis nervis pulsatis, musicum ciere melos; active etiam sumitur, & transitive, pro ψάλλω; pulsare, digitis tangere, &c. Item Μαγάδιον, ου, τὸ, parvula μαγὰς, apud Luc. Item asser, qui recipit chordas lyræ; idem quod Th. μαγὰς; id V.

Μαγάδις, ὐ, & μάγαδος, ου, ὁ, instrumentum musicum quoddam. Th. μαγὰς.

Μαγάζειν, est nervis τὴν μαγάδιν superducta, harmonicos ciere tonos, à seq. Th. μαγὰς, V.

ΜΑΓΑΣ, άδος, ὁ, ἡ, tal ulatum, citharæ vel testudinis chordas sustinens: hinc μαγάδιζω, fides pulso.

Μαγγανεία, ας, ἡ, veneficium: &

Μαγγανεύω, f. εύσω, præstigiis utor: à seq. Them.

Μαγγανεύματα, τὸ, veneficium, præstigiæ, seu lenocinium: Item, Μαγγανευτὴς, venefi us, seu præstigiator, & Μαγγανευτικὸς, ὴ, ὸν, præstigiatorius; omnia verbalia à præced. μαγγανεύω, & seq. μαγγανεύω, &c. V.

MAΓΓΑΝΟΝ, ου, τὸ. machinamentum; pessulus ferr.; venenum, quo quis mortem mach natur, à μαγγανὰ, vel μάγγανον quatenus veneficus.

Μαγδάλα, nomen loci. Heb. turris.

Μαγδαλιὰς, ᾶδος, ἡ, nomen mulieris Syr. magnifica.

Μαγδαληνὸς, ὴ, όν, è Magdalo, Magdalensis.

Μαγδαλιὰ, ᾶς, ἡ, purgamentum manuum; smegma, caninus cibus; apud Aristoph. in equit. nam, post prandium, massâ hujusmodi, manus extergebant, quam postea canibus abjiciebant; vocabatur etiam, μαγδαλιὰν, hinc magdala & magdalidas vocant Latini Medici, quod barbari rotulas, & lozengias, unde apud Scribonium Largum, redactum in rotundas ampliores quas magdalas vocant, & alii trochiscos, &c.

Μαγὰς, άδος, ἡ, MAGIA, ars Magica, incantatrix: à μάγος, ου, ὁ.

Μαγδάριον, ου, τὸ, culina: à seq.

Μαγειρεῖον, coquinariam factito; coquus sum, seu coquum ago; Plur. Item Μαγειρικὸς, ὴ, όν, ad coquum pertinens, coquinarius, vel culinarius, &c. Ut μαγειρικὴ σκιὰ, apud Athen. Sic etiam μαγειρικὴ τέχνη, ars coquinaria, quæ obsonia præbet condimenta; Item μαγειρικὴ ἡδέα, usus cibarius: Sic etiam dimiuut. Μαγειρίσκος, q. d. coquulus, apud Athen. l. 7. omnia à seq. Th. μάγειρος; V.

ΜΑ'ΓΕΙΡΟΣ, ου, ὁ, coquus, qui cibos μάσσει.

Μάγδαλα, ων, τὸ, machinamentum magicum, artes; vel insidiæ magicæ; Plut. in Erot. verbale, à seq. verbo μαγδάω; V.

Μάγδις, ιος, ὁ, pistor, vel pistor; exponitur etiam ὁ μάττων, vel ὁ πτισσόμενος, apud Suid. tergens, vel abstergens, abstersor; à Them. μάσσω, vel μάττω; V.

Μαγδάω, artem magicam exerceo, sum magus: f. ήσω, p. μεμάγδηκα. Them. μάγος.

Μαγικὸς, ὴ, ὸν, MAGICUS, veneficus, ab eod. Them.

Μαγὶς, ίδος, ἡ, vas subigendæ farinæ, lanx: à μάσσω, subigo.

Μάγμα, τὸ, quicquid superest crassum ex aliqua materia expressa, quasi recrementum, unguenti fax, quæ expressâ reliquâ liquidiore materiâ, relinquitur: Item ipsum unguentum, & spissimentum omne pauco liquore subactum, ut non diffluat, magma dicitur à Them. μάσσω, vel μάττω; vi. Unde etiam, Μάγμιον, τὸ, abstergens, purgans; i. e. καθάρσιον, &c.

ΜΑ'ΓΝΗΣ, ητος, ὁ, ἡ, MAGNES. Est & Magnes, Magnesiæ habitator, ea est urbs Asiæ ad Mæandrum. Hinc Μαγνησία, ας, ἡ, Magnesia.

Μάγνητες, acc. pl. à μάγνης, ητος, ὁ, quod vide.

Μαγνήτης, & in fœmin. Μαγνῆτις, idem quod Them. μάγνης, magnes lapis, ita dictus, propterea quòd in Magnesiaco agro magna ejus sit reperta copia; Nicand autem ab inventore Magnete sibi scribit; apud Alex. Aphr. in Præfat. Probl. λίθος, ἡ μαλῆτις ἴλυϊ μὲν ἐ σίδηρον; dicitur etiam siderilis lapis, & Herculeus, &c.

ΜΑ'ΓΟΣ, ου, ὁ, MAGUS, sapiens, præstigiator, vocabulum Persicum.

Μαγοφονία, ἡ, Magorum cædes, eorum scil qui Persidis regnum invaserant: sic enim dicitur apud Persas dies solennis, in quo Magi fratres duo interfecti sunt à septem Persis, Herodot. l. 3. à Them. μάγος, & φόνος; vide.

ΜΑΓΤ'ΔΑΡΙΣ, ιος, ἡ, radix lasepitii.

Μαγὼν, ὁ, nomen propr. Heb. munimentum.

Μαγωδὸς, Histrionum genus, ad Comicum accedens genus id mimi assimulans erat utriusque sexûs personas; undè eorum artificium μαγωδία, dicebatur; ὅσπερ ἂν εἴ τις ἐκ μαγωδοῦ περιφεύγοι, ἢ γυναικῶν ἱματιοφίλτρου δυνάμις, Athen. l. 14. ex μάγος, & ᾠδὴ, vel ἄδω, &c. V.

Μαδαρόφθεις, ως, ὁ, imberbis; ex seq. Th. μαδὸς, & ὄφθις, τὸ, V.

Μαδιλάω, glabro, de, ήσω; à Th. μαδὶς; vide.

Μαδιότης, ὴ, glabrities, lævor ex defluvio pilorum; Item Μαδίωσις, idem; utrumque à Them. μαδὸς, vi. Unde etiam, Μαδιλὸς, ὰ, lævis & depilis sum, Aristoph. Item madeo, madidus sum, apud Theophr. Hist. Pl. lib. 4.

Μαδιοτρόφος, qui est fluxâ & rarâ barbâ; ex μαδὸς, μαδιὰω, vel μάδιος, & τρόφος, τὸ, &c. V.

Μαδιὰν, ὴ, nomen regionis ἅπαξ λεγόμ. Heb. judicium.

Μαδίζω, glabro, depilo; Item neutraliter, depilis sum, pro μαδᾶν; undè μάδιος, ους, ὁ, ἡ, defluvium pilorum, seu glabrities, & lævor è defluvio pilorum; ponitur & inter plantarum vitia, apud Theophrast. reperitur etiam Μάδησις, per η, tanquam verbale à μαδιὰω, apud Hippocr. Item Μαδιγμὸς, ὁ, τὸ; id quo cutis glabratur, seu lævis redditur & depilis, vulsella, sive volsella, &c. omnia à Th. μαδὸς, vide.

Μαδμαρίτης, ad desertum, Josuæ 18. 12. alii Μαζδαρίτης legunt.

Μαδὸς, τὸ, est ψίλωθρον, medicamentum quo cutis deglabratur, & depilis redditur; Hesych. à seq. Th. μαδὸς, ὁ, vide.

ΜΑ'ΔΟΣ, ους, ἡ, lævis, glaber: μαδαρὸς, ὰ, idem. Hinc μαδιὰω & μαδίζω, depilem reddo.

Μαδρύα, τὰ, pruna, dici traduntur, quasi μεδίδρυα, & eadem esse, quæ κοκκύμηλα, apud Athen. & Eust.

ΜΑ'ΖΑ, ης, ἡ, MAZA, libum: qu. à μάσσω, subigo: hinc Latin. massa.

ΜΑΖΟ'Σ, ῦ, ὁ, mamma, nutrix: μαζὸς, ὁ, mamma, tumulus.

Μαζωσὼθ, signa cœlestia, Job. 38. 32.

Μαζὰω, mazas pinso, seu coquo, mazas subigo & confirmo; à Them. μάζα; V.

Μαζηρὸς, ὰ, ὁ ὐ, ἡ, ob mazam flens; ex μάζα, & γοάω; unde γόος, &c. vide.

Μάζιον, è maza factus; Item Μάζιον, τὸ, & μαζίσκιον, parvum maza, apud Athen. l. 2. à Th. μάζα, ἡ, maza; farina aquâ & oleo subacta; vel edulium ex lacte & frumento, puleuta, placenta; vel cibus pulti similis, loco pulmentarii, &c. V.

Μαζοπῆπτος, ὐ, ὁ, qui mazas coquit; ex μάζα, & πέπτω; vi. Item Μαζοφορεῖον, ου, τὸ; id quo cutis glabratur, cistilla ferendis mazis; ex μάζα, & φέρω; vi.

Μαθαλλὶς, vel Μαθλὶς, apud Athen. l. 11. & 14. dicitur esse genus poculi vel mensuræ.

Μάθε, ἔτω, scias, 2. sing. a. 2. imperat. act. μαθεῖν, a. 2. inf. verbi μανθάνω, disco, f. μαθήσομαι, a. 2. ἔμαθον.

Μαθήμην, fut. 2. med. Doricè pro μαθήσομαι, verb. μανθάνω, disco: f. μαθήσομαι.

Μάθημα, ατος, τὸ, disciplina: documentum: τὰ μαθήματα, doctrinæ: &

Μαθηματικὸς, ὴ, ὸν, (q.d. ciscij linarius,) ad disciplinas pertinens, seu aptus: MATHEMATICUS: item

Μάθησις, εως, ἡ, ipsa discendi actio, cognitio: à perfect. passiv. verbi μανθάνω, disco.

Μαθήσεαι, disces. Ion. pro μαθήσῃ, 2. sing. f. t. m. verbi μανθάνω, f. t. m. μαθήσομαι, a. 2 ἔμαθον.

Μαθήσιν, ulcisci oportet, à μανθάνω; vi e.

Μαθητὴν, docere, cum acc. sum discipulus: f. δίσω, p. μεμαθήτευκα, a. 1. part. pass. μαθηθῆναι, ἐν, ὼν, à ieq.

Μαθητὴς, οῦ, ὁ, discipulus. Th. μανθάνω, disco.

Μαθητὸν, q. d. discituria, cupio discere, Aristoph. in voc. à præced. μαθητὴς; vi. Item Μαθητὸς, ὴ, ὸν, qui per disciplinam cognosci, disci vel acquiri potest; sub disciplinam cadens; ut μαθητὸν ἐπιστήμη, disciplinabilis scientia; Item Μαθητεία, ας, ἡ, & μαθήσεις, disciplina; omnia à Them. μανθάνω, fut. μαθήσομαι, &c. vi. Unde etiam, Μάθημα, ἡ, institutio quæ traditur discipulo, vel disciplina, seu doctrina oralis, &c. Item, Μαθητὰω, vi. præcd. μαθητῶ,

Μαθήτοα, Dor. pro μαθῆται, quæ didicit, a. 2. part. act. f. g. verbi μανθάνω, a. 2. ἔμαθον.

Μαθουσάλα, ὁ, nomen filii Enochi, ἀπλ. παρ. Heb. mortem pellens.

Μάθυια ας, ἡ, maxilla. Hesych, μάθυιας legend. ceniceo pro μάλιας, vi. 3. sub. finem.

Μαθὼν, όντ. & in nomin. pl. μαθόντες, a. 1. part. act. verbi μανθάνω, disco, a. 2. ἔμαθον.

MAÏA, ας, ἡ, obstetrix, nutrix, avia: hinc μαΐζω, obstetricem ago: μαΐσω, idem.

Μαῖα, est etiam honesta ergà ætate grandiorem allocutio, utpote quâ, honoris causâ, utebantur natu minores ad nutricem, vel mulieres natu majores; Item, hoc nomine amita, sive patris matrisque mater intelligitur; sumitur & pro matre ipsa, apud Euryp. in Alcest.

MAÏ'ANΔΡΟΣ, ου, ὁ, MEANDER, vel MÆANDRUS, Phrygiæ fluvius sinuosus; flexus.

Μαιὰς, άδ@, ἡ, avia, nutrix, Suid. Item Μαιεύς, ἡ, q. d. obstetricatus; i. e. obstetricis functio, &c. utrumque à Th. μαῖα; V.

Μαιβὸν, obstetrix sum, obstetricem ago; in pass. μαιβόμαι, idem; & quidem usitatiùs; sed in signif. etiam activa, sumitur pro ἐξάγω τὸ πιτόμενον. Item Μαιβόμαι, sumitur pro μάομαι; i. e. ζητῶ, quæro, inquiro, &c. ab eo varia sunt verbalia, viz. Μαίδμα, τὸ; id quod ab obstetrice eductum est, i. e. partus, τὸ παιδίον, Plat. Item Μαίδωσις, εως, ἡ, obstetricis functio, & munus, sic Μαιδωτὴς, ὴ, ὸ, q. d. obstetritius, ut μαιδωτικὴ γυνὴ, obstetrix, obstetricis artem callens, &c. μαιδωτικὴ τέχνη, vel absolutè μαιδωτικὴ, ars obstetricia, vel obstetricis officium; at μαιδωτὴν, τὸ, doctrinæ genus dicitur, quod velut in cunabula fovet; Laert. lib. 3. Unde adverb. Μαιδωτικῶς, obstetricum more, Poll. lib. 4. Item Μαιδώτεια, ἡ, obstetrix; unde etiam adv. Μαιδωτευκῶς, obstetricum ritu; Suid.

Μαΐη, Ion. pro Μαῖα, quod vide. Est & pater Atlantis.

Μαιμάζω, & μαιμάσσω, idem quod μαιμάω, cupio, percupio: Item strepo, fluctuo; (nam μαιμὰν, significat etiam impetu, vel furibundo impetu, ferri, &c.) Unde μαιμάκτης, ου, ὁ, furore percitus: Item cognomen est Jovis, à beneficiendi promptitudine; nam μαιμάκτης, Hesychio est μειλίχιος, καθαρτὴς, &c. Item μαιμακτηριὼν, ῶνος, ὁ, dicitur mensis quintus apud Athenienses, ἀπὸ τῶν Διὸς μαιμάκτου; in Lexico Suidæ dicitur esse Januarius; à Gaza, Septembris; vel ut alii Augustus; à μαιμάκτης, Jovis Epith. mensis hybernus censetur.

Μαίμαξ, turbulentus, impetuosus; à μαιμάσσω; V.

Μαιμάω, vehementer cupio: fut. ήσω, pro quo Poëtæ μαιμάω. Them. μάω, idem.

Μαίμησον, 3. sing. a. 1. ind. act. ejusdem verbi Ion.

Μαιμώσσω, & μαιμώω, idem quod μαιμάσσω, & μαιμάω, cupio, impetu feror, &c. à Th. μάω, V.

Μαιμώσσων, prompta, præs. part. act. f. g. verbi μαιμάω, Poët. pro μαιμάω, quod vide.

Μαΐνὰν, nomen viri ἅπαξ λεγ. Heb. præparatus.

Μαινὰς, άδ@, ἡ, furiosa, insana; Vel quæ facit alios insanire. Them. μαίνομαι.

Μαινὶς, ης, ἡ, & Μαινὶς, -ίδ@, ἡ, mœna piscis; halec, vel halecula; piscis, qui Dianæ sacrificanti solebat; quæ μαρίας causâ esse creditur; ut Eust. scribit, ex Epigram. Unde diminut. Μαινίδιον, ου, τὸ, mœnula, halecula; Aristot. 6. Anim.

Μαινόλας, ὁ, ὁ μαινόμενος ὅλως, qui totus insanit ac furit.

Μαινόλη@, idem quod præced. μαινόλας; ut μαινόλης βάκχ@, furens Bachus, in Epigram. Ut & μαινόλης δῖν@, dicitur, eo quòd in furorem agit.

MAÏ'NOMAI, insanio, furo, f. μανοῦμαι, præsent. part. μαινόμενος, η, πρæt. m. μέμηνα: hinc μανία, ας, ἡ, furor: ἱππομανὴς, ἐς@, τὸ, equina cupido coitûs.

Μαινὸς@, piscis species: apud Suid.

Μαΐομαι, cupio, quæro: præsent. participi. μαιόμεν@, inquirens: ex μάω, idem.

Μαιονίδης, ὄμηρ@, in Epigrammat. ex μαιονία, Lydia.

Μαῖος, idem quod μαΐομαι; V.

Μαῖρος, canicula, sidus: æstus intensissimus: à μαίω, luceo.

Μαίσιος, idem quod μαῖα, & μαΐσις, obstetricis officium: Item Μαίσβα, obstetricationis præmia; utrumque à Th. μαῖα; V.

Μάκαιρ' ὦ, beatus, fortunatus; Etymol. Item Μάκαιρα, ας, ἡ, fœm. legitur apud Aristoph. ἐκατὸν, fortunate, Deæ, à Th. seq. μάκαρ, αρ@, &c. V.

MA'KAP, αρ@, ὁ, ἡ, & μάκαιρα, Poëtic. beatus, felix: in nom. pl. μάκαρες, dat. pl. μάκαρσι, & Ion. μακάρεσσι. Hinc μακάρεια, idem: μακαρεῖτης, ου, ὁ, ἐν τοῖς ἀγλοις' μακαρείτης, ητ@, ἡ, beatitudo.

Μακαρία, ας, ἡ, beata; & per ἀφαίμαγμον, pernicies; apud Aristoph. in equit. ἅπαγες μακαρίαν; Item Μακαρία, scil. χώρα, locus apud Inferos, in quo ii, qui post hanc vitam beati habentur, degunt; idem etiam Μακαρὶς dicitur; à Th. μάκαρ, αρ@; unde μακαρίζ@, &c. V.

Μακαρίζω, beatum prædico, f. ίσω, & Att. μακαριῶ, p. μεμακάρικα, perf. pass. μεμακάρισμαι: unde μακαρισμὸς, beatitudo. Them. μάκαρ.

Μακάρι@, α, ον, beatus, a, um: comp. μακαριώτερ@, α, ον. Them. μάκαρ, beatus.

Μακαριότης, ητ@, ἡ, beatitudo: ab eod. Theo.

Μακαρὶς, vide suprà μακαρία.

Μακαρισμὸς, ὦ, ὁ, beatitudo: &

Μακαριστὸς, ὴ, ὸν, beatus: à perf. pass. verbi μακαρίζω. Th. μάκαρ.

Μακαριστὸν, τὸ, beatus, beatitudo, est neut. à præced. μακαριστὸς, V.

Μακαρτὴς, ὦ, ὁ, & ἡ, μακαρὶς, felix, de vitâ functis: qu. beatis ab eodem Them.

Μακαρτὸς, Att. pro μακαριστὸς, f. 1. act. verbi μακαρίζω, beatum prædico. Th. μάκαρ.

Μακαρὶας, beatè, feliciter: adv. à Μακάριος; V.

Μάκαρς, αρ@, ὁ, ἡ, ὸ, beatus, idem quod μακάριος; ex eoque per Sync. factum, inquit Eust. derivans inde sequens μακάρτατος, summè beatus, &c. V.

Μακαρτὰτη, ης, ἡ, felicissima, f. g. à

Μακάρτατος, beatissimus, superl. à μάκαρ, felix: comp. μακαρώτερ@ & μακάρτερ@.

Μακαρτὸς, beatus & opulentus, in Epigr. à μάκαρς, V.

Μακεδὼν, όν@, ὁ, MACEDO: in pl. Μακεδόνες: hinc Μακεδονικὸς, ὴ, ὸν, MACEDONICUS: q. ex μάκ@, Dor. pro μῆκ@, ος@, τὸ, longitudo, & ἴδ@, ος@, τὸ, tedes: quod regio illa fuerit oblonga.

Μακέλη, ης, ἡ, ligo, Poët. & Ion. pro μάκελα, seu μάκελλα; quod V.

Μακελλάρ, ὴ, ὸν, ligo: à μάκ & κέλλω, moveo.

Μάκελλον, ου, τὸ, macellum: vox Latin. Græcè κιμπώλιον, ου, τὸ.

MA'KEP, ατος, cortex, qui ex Indiâ advehitur.

Μακεστίχαν@, Dor. pro μακεστιχαν@, upupa; cujus est Epitheton; quoniam in capite habet cristam, velut oblongam galeam, Hesych. à μῆκ@, ος@, τὸ, & κράνον, τὸ; V.

Μακετὴ, ὁ, Dor pro μαχετὴ, telum, βέλ@; Item Μάκις@, longissimus, Dor. pro μήκις@, à Th. μῆκ@, V.

MAKKOA'N, desipere, fatuè & fluitè se gerere: q. μὴ κοῆν, non sapere.

Μάκαρ, -ορ@, ligo, instrumentum rusticum.

Μᾶκ@, Dor. pro μῆκ@ adverbialiter policum, pro in longitudinem, longè, procul.

Μακρὰ, interdum adverbialiter ponitur, longè, prolixè; Item pro μακρὰν; sic etiam μακρὸν, Il. χ, à fœm. & neut. nominis μακρὸς, quod V.

Μακρηγορία, ας, ἡ, Dor. pro μακρηγορέα, ἡ, prolixitas orationis: à μακρὸς, longus, (quod à μῆκ@, longitudo,) & ἀγορὰ, forum, concio.

Μακροδρομώτατοι, qui longissimè currunt, pro μακροδρομώτατοι, à μακρόδρομος; id V.

Μακρόιαιρ, αν@, ὁ; i. e. πολυχρόν@, diuturnus, longævus, annosus, &c. ex μακρὸς, & αἰὼν; V.

Μακρὰν, adv. longè, procul: à μακρὸς, Th. μῆκ@, ος@, τὸ, longitudo.

Μακρολογία, ας, ἡ, sermonis prolixitas: &

Μακρολογίω@, prolixus in sermonibus: ab iisd. Th.

Μακρονοσία, ἡ, morbus longus, seu diuturnus, longitudo morbi, &c. ex μακρὸς, & νόσ@; vi. Sic Μακροπαρῳγχετῖν, in penultimam longam desinere; à παρῳγχάω; vi Μακροπορίνω@, longè commeliosissimus, viz. ex circumferentè; ex μακρὸς, vel μακρὸν, & πάσσ@, vel παρῳρίνω, quæ vi. Sic Μακρόπνοος, sive μακρόπνους, apud Hippocr. i. e. μακρὸν ἀναπνέων, ἢ διὰ μακρὰ; qui spiritum ducit longius; qui longos ducit spiritus, &c. Ut apud Euryp. in Phæn. μακρόπνους ζωὴ, vita longa, in qua scil. longo tempore spiritur; à Them πνέω; unde πνοὴ, & πνόος, &c. vi. Μακροπορία, longum iter; à πόρ@, ὁ; vi. Μακρόπους, longos habens pedes; à Th. πῶς. Item Μακρόπτερ@, cui sunt longæ alæ, seu pennæ, à Th. πτέρον, τὸ; comp. ut reliqua præced. cum nomine μακρὸς; V.

Μακροπτόλεμ@, ου, ὁ, idem ac Τηλέμαχ@, ου, ὁ, Telemachus, Ulyssis filius.

Μακροπτόλεμ@, ex longinquo pugnans; Theocr. in Syringe; ex μακρὸς, & πτόλεμ@, Poëticè pro πόλεμ@, &c. vi. Sic Μακρόπυλος, longas habens portas, Il. ι, a Them. πύλη; vi Item Μακροπώγων, ων@, ὁ; cui promissa seu prolixa barba est; à Th. πώγων; vi. Sic Μακρόβριζ@, longas radices habens; unde Μακροβριζία, longitudo radicum, &c. à Th. ῥίζα, &c. vi. comp. ut præced. cum μακρὸς; V.

Μακρὸς, ὰ, ὸν, longus, a, um. Sed μακρὸν, & μακρὼ, dat. & μακρὸ, n. g. pl. num. sæpe sumuntur adverbialiter pro longè multò; comp. μακρότερ@, α, ον. Th. μῆκ@, & Dor. μᾶκ@, ος@, τὸ, longitudo.

Μακροσκέλης, cui longa sunt crura; unde plur. misc. μακροσκελεῖς, οἱ, longipedes, quibus crura sunt prolixa, seu prælonga; ex μακρὸς, & σκέλ@, τὸ; vi. Sic Μακροσκίρος, cujus truncus est procerus, qui est caudice longo; ex μακρὸς, & σίλιχ@, τὸ; V.

Μακρότης, ητ@, longitudo, à μακρὸς; vi. unde etiam, adverb. compar. Μακρότερον, ulteriùs, diuturniùs, supra ex Plat.

Μακροτομ@, ita putatus, vel amputatus, ut amputati longæ reliquiæ supersint; unde Μακροτομέω, ita puto ut longæ redundent amputatæ partis reliquiæ; ex μακρὸς, & τέμνω; unde τομὴ & τόμ@, &c. vi. Item Μακροβάλανος, longum collum habens; ut μακροβάλανοι ἵπποι, Il. ψ. à Them. πρόβαλον, ὸ; vi. Sic Μακροφυὴς, qui longus nascitur; seu qui naturâ suâ longus est; à Them. φύω, unde φυὴ, &c vi. Μακρόφλυκτος, ὴ, ὸ, prolixus nugator, à φλύαξ, unde φλυαρία, & φλυκία, &c. vi. Μακρόφυλλ@, longa habens folia; à Th. φύλλον, τὸ; vi. Μακρόχλο, qui est labro longo, labrosus, à Th. χεῖλ@, τὸ; vi. Μακρόχειρ, longimanus; cui manus una longior est alterâ, à Th. χεὶρ; vi Item Μακρόνυλ@, qui ungulas habet longiores, à Th. χὼλὴ, ὴ, com. ut reliqua præced. cum μακρὸς; V.

Μακροχρόνι@, ὴ, ὸ, ὴ, longævus: ex μακρὸς longus. (Th. μῆκ@) & χρόν@, tempus.

Μακρύνω, f. νῶ, p. κα; longè summoveo: à μακρὸς, longus: quod à μῆκ@, longitudo.

Μακρῦ, longè, vi. in μακρὸς.

Μακρῶς, adv. longè, prolixè; à μακρὸς, quod V.

Μάκτρης, ὴ, ὸ, qui pinsit, pistor, verbale, à μάσσω, vel μάττω, fut. ξω; unde etiam μάκτρα, ὴ; vas in quo pinsitur & subigitur farina: Item alveus in quo corpus abluitur, alio nomine dictus σκάφη; Item pro colo, qualo, seu mortario sumitur, &c. V.

Μακὼν, Dor pro μηκὼν, produco: à μῆκ@; q. v.

Μακὼν, in longum protensus, vociferatus, a. 2. part. act. à μηκάω, vel μηκίω Th. μῆκ@, Dor. μᾶκ@, ος@, τὸ, longitudo.

Μάκων, ωνος, ὁ, Dor pro μήκων, ὴ, papaver.

MA'AA, adv. valdè, multum, admodum: comp. μᾶλλον, superl. μάλιστα.

Μάλαγμα, ατ@, τὸ, vi. in μαλάσσω.

Μαλακμάτης, ὀδ@, ὁ, ἡ, mollis: & teneros pedes habens. Meeri causâ pro μαλακόπους: ex μαλακὸς, mollis, (quod à μαλάσσω, mollio,) & πῦς, pes.

Μαλακωΐ@, Epith. somnii, apud Laër. in Aristot. q. d. mollitèr splendidus, ex μαλακὸς, & αἰγλὴ, ὴ; V.

Μαγακία, ας, ἡ, mollitudo, & vitium unde μαγακοί, seu μαγακίαι dicti, molles atque effeminati, præ animi mollitie, à μαγακός; V.

Μαγαιῆ, dat. sing. μαγακῇ, dat. pl. Ion. f. g. à μαγακός, ἡ, ὁν, mollis, Th. μαγάσσω, mollio.

Μαγακία, ας, ἡ, mollities, languor corporis. Sumitur & pro κίπαρις, εως, ἡ, pica, stomachi ignavia: ab eod.

Μάλακες, q. d. mollia; piscium ea genera exanguia, quæ nec squamas habent, nec testacea operimenta; ut Polypus, & Seria, à μαγακός; unde etiam, Μαγακίας, ου, ὁ, molli, & effeminatus: Item Μαγακία, mollis sum, mollitie laboro, flaccesco, languco, ἀχθ sum, ἀχθομαι, &c. V.

Μαγακίζω, f. ίσω, mollio: à μαγακός, quod à μαγάσσω.

Μάγακον, ου, τὸ, muliebre quoddam ornamentum, sive in genere muliebris ornatus: Item Μαγάκιον, molliculus, diminut. à μαγακός, quod à Th. μαγάσσω, vel μαλάττω, &c. V.

Μαγακιδῶσαι, ejusdem aor. 1. infinitiv. passiv.

Μαγακόγεως, mollem habens terram; ex μαγακός, & γαῖα, sive γαῖη; vi. Item Μαλακεπάμων, qui molli est mente, animo, seu sententiâ; i.e. mitis, apud Æschyl. à γνώμη, seu γνώμων, &c. vi. Sic Μαλακόθρεμμα ἄα, mollem curem habens, seu puramen; ut Μαγακόθρεμμα ἄα, quæ molli cure integuntur, ut in piscibus; à θρέμμα, τὸ; vi. Μαγακοπαρδὸς, q.d. mollipes; avis nomen, apud Aristot. Hist. Anim. l. 9. à πέδιλον, τὸ, vi. Item Μαγακοπίλωμος, mollem habens nucleum; à Th. πυρὴν, ῆνος, &c. vi. comp. ut præced. cum μαγακὸς, V.

Μαγακὸς, ἡ, ὁν, MOLLIS, comp. μαλακώτερος, α, ω. Them. μαγάσσω, mollio.

Μαγακόσαρκος, cui caro mollis est & tenera; ex μαγακὸς, & σὰρξ, σαρκὸς; vi. Sic Μαγακόσαρκος, tenâ molli inclusus; à Th. ὀστέον; comp. ut præced. cum μαγακὸς, V.

Μαγακότης, ητος, ἡ, mollities: ab eodem.

Μαγακόσκυθαι, Scythæ, apud Aristot. quibus molles capilli; ex μαγακὸς, & σκύξ, τριχὸς, &c. vi. Item Μαγακόφλοιος, mollem corticem habens, ex μαγακὸς, & φλοιὸς, &c. V.

Μαγάχειρος, Poët. qui mollem habet, vel ad molliter manum: à μαγακὸς, mollis, (Them. μαγάσσω, mollio,) & χεὶρ, ἡ, manus.

Μαγακόψυχος, molli sum animo; ex μαλακὸς, & ψυχὴ, ἡ; V.

Μαγακτὴρ, ῆρος, ὁ, & μαγακτὸς, ὄς, ὁ, qui mollit, seu emollit; qui molliri, seu emoliri potest: Item Μαγακτικὸς, ὄς, ὁ, qui mollientia, sive emolliendi vim habet; ut μαγακτικὰ φάρμακα, medicamenta emollientia, apud Gal. omnia, verbalia à μαγάσσω, sive μαγάττω, f. ξω: unde etiam Μαλαξις, mollitio, emollitior, &c. V.

Μαγακύνω, mollio, emollio, mollem reddo; in passiv. Μαγακύνομαι, emollior, mollesco, mollorem me præbeo: Item languidior & remissior fum, &c. Unde verbale, Μαγάκυνσις, emollitio; quâ aliquid mollius redditur, à μαγακὸς, &c. V.

Μαγακῶς, gen. Dor. pro μαγακῆ.

Μαγακῶς, molliter, placide, leniter, remisse; Item effeminatè, Item Μαγακῶς ἔχειν, languere, ægrum esse, &c. adv. a μαγακὸς, mollis, lenis, remissus, effeminatus, &c. V.

Μάλαγδα, adv. quantumlibet. Th. μάλα, valde.

ΜΑΛΑ'ΣΣΩ, seu μαγάσσω, mollio, f. άξω, p. χα, perf. pass. μεμάλαγμαι: hinc μάλαγμα, ατος, τὸ, quod ad molliendum adhibetur, μαγακὸς, mollis: μαγακία, mollities: &

Μαγάχη, ης, ἡ, MALVA: quia alvum mollit. Genit. pl. μαγαχῶν. Them. μαλάσσω.

Μαγάχια, τὰ, pro μαγάκια, τὰ; id V.

Μαγαχίτης λίθος, lapis malvæ virorem imitans; scribitur etiam, μολοχίτης, à μολόχη, pro quo etiam est μαλόχη, &c. V.

Μαγβάλ, ὁ, nomen viri. Heb. laudans Deum.

Μαγερὸς, ὰ, ὸν, ustivus, pernicibus, dat. sing. μαγερῷ. Them. μαγέω, tenet; idem quod μάγειρος.

ΜΑ'ΛΗ, ης, ἡ, ala, axilla. Vide μασχάλη.

Μάλθα, ης, ἡ, cera emollita. Th. μαλάσσω.

Μαγθακίδιον, ου, τὸ, cubilis, seu lecti mollities; à μαγθακὸς, ὁ; unde Μαλθακία, ἡ, & Μάλθη, ἡ, &c. quæ vide: Item Μαλθακηρὸς, tener, mollis, apud Hesych. ab eod. μαλθακὲς; V.

Μαλθακία, ας, ἡ, mollitudo, mollities; Item Μαλθακίζω, mollio, emollio: Item, mollio passus, vel animum, id est, mollibus verbis delineo, permulceo, & flecto; in pass. Μαλθακίζομαι, mollesco, languesco, &c. Item Μαλθακιστὴρ, mollis; ut μαλθακιστὴν χέρτα, in Epigram. molli gratiæ: Item Μαλθακιστὰ, & Μαλθακιστὶν, molliter agendum, & segniter; apud Aristoph. in ὑφ. ὁ μαλθακιστὰ, ἀντὶ τοῦ ἡσυχαστικῶς, &c. gerundiva verbalia, à μαλθακίζομαι, & omnia à μαλθακὸς, idem quod μαλακὸς; quæ V.

Μαλθακὸς, ὴ, ὸν, mollis: à μαλθάσσω, idem quod μαλάσσω.

Μαλθακόφωνος, ου, ὁ, ἡ, qui mollem ac suavem habet vocem: ex μαλθακὸς, quod vide, & φωνὴ, vox.

Μαλθακὸν, οῦ, mollio, emollio; Item, Μαλθακὰ φάρμακα, ab Hippocr. vocantur pharmaca generis oleosi, utrumque, à μαλθακὸς; V.

Μάλθαξις, ιος, ἡ, emollitio, potus: Item fomentum, &c. verbale, à μαλθάσσω, f. ξω, idem quod Th. μαλάσσω, mollio, demulceo, &c. V.

Μάλθη, ης, ἡ, cera emollita: Item in genere, cera, tam dura, quam mollita, &c. idem quod μάλθα; id V.

Μαλθὸν, mollio, vel emollio, & subigo, velut ceram; Item Μαλθῶν, mollinus; i. e. cereus: & Μάλθων, mollis & effeminatus; omnia, à μάλθη, seu μάλθη; quæ V.

Μαλταισμὸς, οῦ, ὁ, & Μαλτὶν, ὴ; idem quod Them. μάλις; mulomedicis scil. est morbus, ex concretione ad discutiendum difficili, humoris corrupti atque putridi, specieque articularis morbi in veterinariis; unde veterinorum dici ut morbus; Indè etiam Μαλτάω, malide laboro, &c.

Μάλτιστον, ου, τὸ, proprium loci nomen videtur; vel Siciliæ mons pomis refertus. Sed Portus legendum censet, στμάλτιστον· ἐκ στόμα, & λίμην.

ΜΑ'ΛΙΣ, & μαλὶς, morbus jumentorum.

Μαλὶς, ίδος, ἡ, Dor. pro μηλὶς, ίδος, ἡ, quod & μηλὰς, ας, MALUS arbor: est &

Μαλὶς, ίδος, ἡ, Nymphæ nomen.

Μάλιστα, maximè, adv. superlat. grad. à μάλα, valdè, comp. μᾶλλον.

Μαλκία, ῶν, & μαλκεῖα, Ion. & Poët. frigore contrahor: à seq.

ΜΑ'ΛΚΗ, ης, ἡ, manuum pedúmve contractio & stupor ex frigore.

Μαγκάω, frigore obtorpesco; idem quod μαλκίω; Item Μάλκιος, frigidus; & superl. μαλκίστατον, frigidissimum; omnia à Them. μάλκη; V.

Μαγκεῖν, Hesychius expon. ἐκ τοῦ ψύχος, σωλεσσοῦσθαι τὰς χέρας; idem quod Μαγκιάω; id V.

Μ'ἴγδα, pro μὴ δηδὰ, apud Aristot. ut notat ejus Interpres.

Μηλῶν, vellentibus, dativ. plur. à μηλὸς, vellus.

Μῆλον, magis, comp. à μάλα, valdè; superl μάλιστα.

ΜΑΛΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, vellus, lana promissa.

Μηλωτὸς, ὴ, villosus, à præced.

Μηλωτῆρ, genas, vel oris in modum, molliculas habens; ex μηλὸς, & ωπὶς, & Æolicè πωπὰ, ἡ, &c. V.

Μηλοφόρος, ος, ὁ, ἡ, laniger; ex μάλλος, & φέρω, &c. V.

Μήλωτὴ substantivè ponitur, pro μήλωτὴ διφθέρα, pellis lanata; i. e. vellus: est fœmininum à masc. μηλωτὸς, id V.

ΜΑΛΟ'ΒΑΘΡΟΝ, seu Μαλάβαθρον, malobathrum; folium quod Indicæ gignunt paludes, in ea regione quæ Malabar dicitur; & vernaculâ Indorum linguâ Bathrum dicitur, de quo Dioscor. & Plin.

Μᾶλον, ω, τὸ, Dor. pro μῆλον, ου, τὸ, ovis: &

Μᾶλον, Dor. pro μῆλον, ου, τὸ, MALUM, pomum.

Μηλοπάρος, ου, ὁ, ἡ, teneras ac molliculas genas habens. Ex μηλὸς, ὄς, tener, & παρὰ, gena. Vel derives ex μᾶλον pro μῆλον, τὸ, pomum, (quod à μηλία, malus arbor,) & παρὰ, gena: quod de rotunditate & de colore pomorum intelligendum.

ΜΑΛΟ'Σ, ὄς, tener, q. ἁμαλὸς; & pro μηλωτὸς, villosus.

Μαλωεῖς, ἰδος, ἡ, & Μάλωψ, albam caudam habens; ex μαλὸς, tener: Item albus, & ὄις, &c. V.

Μαλοφορία, Dor. pro μηλοφορία, pomifero: ex μῆλον, malum, & φέρω, fero.

Μάλχος, ου, ὁ, nomen serv. Heb. regius.

ΜΑΜΗΡΑ', seu μαμεὴς aut μαμεῆς, medicamenti genus.

Μαμία, ας, ἡ, mater, & avia: à seq.

ΜΑ'ΜΜΑ, & μάμμη, ης, ἡ, & μαμμαία, ας, ἡ, voces puerulorum ad matrem: avia.

Μαμμάκιος, ου, ὁ, ἡ, stultus: q. à μάμμη, avia, & κίδδω, oscilo.

ΜΑΜΜΑ'Ν, vox puerilis, significans panem. Hinc μαμμάω, panem peto.

Μαμμία, mater, &c. Idem quod μαμία; id V. Item, Μαμμίον, diminutivè, & blandientium more dicitur, à μάμμη, vel μάμμα, V.

Μαμμοδρεπτος, a nutrice, vel, potiùs ab avia educatus, & proinde educatus molliùs; ex μάμμη, & τρέφω, unde θρεπτὸς, &c. V.

Μαμῶ, vel, μαμάω, cupio, idem quod μαμάω; à Th. μάω, &c. Vide.

Μαμωνᾶς, Mammônæ, τὸ, ἄκλιτον. vox Syr.

Μὰν, Dor. pro μὴν, μηνὸς, ὁ, mensis: &

Μὰν, pro μάννα, manna: &

Μὰν, Dor. pro μὴν, tamen, certè: ut ἀλλὰ μὴν, &c.

Μανάλη, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον, Syr.

Μανάκιον, ου, τὸ, apud Schol. Theocr. Idyll. 11. Est diminut. à Th. μάνη, sive, μάνος, ὁ, genus ornamenti collaris, &c. V.

Μανασσῆς, filius primogenitus Josephi, Heb. faciens oblivisci.

ΜΑΝΔΑ'ΚΗ, ης, ἡ, corium, pellis.

Μανδακὸς, rarò; est adv. à Th. μανὸς, rarus, &c. V.

Μανδακυνδὸν, ad cutem; est adv. à præced. Th. μανδάκη, V.

ΜΑΛΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, vellus, lana promissa.

Μανδαλωτὸς, ὴ, villosus, à præced.

Μανδαρος, genas, vel oris modum, molliculas habens; ex μηλὸς, & παρὰ, & Æolicè πορπὰ, ἡ, &c. V.

Μανδρόφορος, ος, ὁ, ἡ, laniger; ex μάλλος, & φέρω, &c. V.

Μάνδυτ subst. antivè ponitur, pro μάνδυτ διφθέρα, pellis lanata; i. e. vellus: est fœmininum à masc. μάνδυτος, id V.

ΜΑΛΟ'ΒΑΘΡΟΝ, seu Μαλάβαθρον, malobathrum; folium quod Indicæ gignunt paludes, in ea regione quæ Malabar dicitur; & vernaculâ Indorum linguâ Bathrum dicitur, de quo Dioscor. & Plin.

Μάνδραμος, αὐ, τὸ, caula; à Th. μάνδρα, ἡ, V.

Μανδύη, ἡ, aut μανδύας, ὁ, vestimenti militaris genus apud Persas.

Μανεὶς, mente captus, ad insaniam redactus, furens; vide seq. fœm. μανεῖσα.

Μανεῖσα, furore percita, a. 2. part. pass. f. g. verbi μαίνομαι, insanio, f. μανοῦμαι, a. 2. pass. ἐμάνην. hinc μανεὶς.

Μάνης, ου, ὁ, servus, famulus; Eust. scribit veteres Grammaticos derivare à μαίνομαι, quòd plerumq; furibundi videantur servi.

ΜΑΝΘΑ'ΝΩ, disco, intelligo, f. μαθήσομαι. a. 2. ἔμαθον. a. 2. imperat. μάθε, έτω, & 2. pl. μάθετε. a. 2. part. μαθὼν, όντος, perf. ind. act. μεμάθηκα. perf. pass. μεμάθημαι, inde μάθημα, disciplina. μαθητὴς, discipulus. μάθησις, cognitio, discendi actio. ἀμαθὴς, indoctus. ὁνομαθὴς, qui fero discere cepit, φιλομαθὴς, discendi cupidus.

Μανία, ας, & Ion. μανίη, ης, ἡ, furor. Th. μαίνομαι, insanio.

Μανιάκης, ου, ὁ, torques. Gl. Cyr. μανιάκης, tortile, circulus. Dan. 5. 7, 31. q. à μηλὰν, Luna, Dor. μάνα.

Μανικὲ, ἀθος, ἡ, furiosa, insana; ut, μανιάδες νόσοι, furiales morbi, Soph. in Ajace 3; à μανία, vide.

Μανικὸν, τὸ, apud Phrygas, dicebantur magna & insignia admiranda que facta; à Mane quodam rege suo incredibilis virtutis, & potentiæ viro.

Μανικὸς, ὴ, ὸν, insanus, aut, ad insaniam pronus; item, insaniam & furorem gignens; item, divinus, ac numine inflatus; apud Aristid. Orat. in Jovem; unde adv. μανικῶς, furiosè, furenter; utrumq; à μανία, V.

Μανιόκομος, furiosè libidinosa; cujus pubes, seu pecten insanit apud Aristoph. ex μανία; & κόμη, ὁ, V. Item, μανοποιὸς, ad insaniam redigens, Etym. Ex μανία & ποιέω, vide.

Μᾶνις, ιδος, ἡ, Dor. pro μανίς, ίδος, ἡ, ira permanens & diuturna.

Μανιώδης, ες, ὁ, ἡ, furiosus, insanus, furore percitus; item, insaniam faciens, vel, gignens; item, vesanus, stultus; Thucyd. l. 4. à μανία, ἡ, vel, Th. μαίνομαι, &c. V.

ΜΑ'ΝΝΑ, τὸ, manna, ἄκλιτον. vox Hebr. q. d. cibus paratus.

ΜΑ'ΝΝΟΣ, seu μάν, ου, ὁ, ornamentum colli vel manuum. q. à μάλη, Dor. μάνα, luna.

Μανόκαρπος, solutum, seu, rarum fructum generans; ex μανὸς & καρπὸς, V. Sic, Μανόσπορος, rarè seminatus, seu, sparsè, non spissè, nec densè; unde μανοσπορία, rarè semino, semen rarè spargo; ex μανὸς & σπορὰ, seu σπόρος, &c. V. Item, μανόχημος, qui laxo, seu raro est stamine; ex μανὸς & στήμων, τὸ, &c. V.

ΜΑΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, rarus, laxus. hinc μανάνις, raró.

Μανότης, ητος, ἡ, raritas, laxitas: à præcedente.

Μαῦσμαι, fut. verbi μαίνομαι, insanio.

Μανόφυλλος, cui rara sunt folia, ex μανὸς & φύλλον, τὸ, V.

Μαγόω, ῶ, rarefacio, solutiorem & laxiorem reddo; unde pass. μανοῦσθαι, rarescere, Theophr. Hist. Pl. l. 9. à Th. μανὸς, V.

Μαντεία, ας, ἡ, divinatio, vaticinium: &

Μαντεῖον, ου, τὸ, vaticinium; locus ubi editur oraculum: &

Μαντεῖος, α, ον, vaticinans, fatidicus: à Th. μάντις, vates.

Μάντευν, vatibus, dat. pl. à μάντις, εως, ὁ, harioli.

Μαντεύομαι, vaticinor, auguror; conjicio: oraculum consulo. præs. inf. μαντεύεσθαι, f. μαντεύσομαι. a. 1. m. ἐμαντευσάμην, ω, απο. Th. μάντις, vates.

Μάντευμα, τὸ, vaticinamentum, vaticinium, oraculum; Plat. in Ep. Item, μαντευτὴς, vaticinator, vates; ficut etiam, μαντευτὴς, vaticinio prædictus; & μαντευτικὸς, vaticinatorius; ad vaticinatorem, seu, vaticinationem pertinens; item, vaticinandi peritus, &c. Omnia verbalia, à præced. verbo μαντεύομαι, quod V.

Μαντήιον, ου, τὸ, Ion. pro μαντεῖον, τὸ, oraculum. Sic μαντήιος pro μαντεῖος, Th. μάντις.

Μάντις, ὴ, ὁ, vates; idem quod μάντης, vide.

Μαντικὴ, ῆς, ἡ, (sub. τέχνη,) ars divinandi ab eod. Them.

Μαντικὸς, ad vatem, seu vates; aut, ad vatum artem pertinens; vel etiam vatem efficiens, seu, vaticinationem habens; ab eod. Th. seq. V.

ΜΑ'ΝΤΙΣ, εως, ὁ, vates, hariolus. q. à μαίνομαι. hinc μαντώομαι, vaticinor, μαντεία, vaticinatio: Διόμαντις, εως, ὁ, ἡ, qui Dei instinctu vaticinatur: νεκρομαντεία, ας, ἡ, vaticinium evocatis mortuis.

Μαντοπόλος, qui, vel, quæ circa vaticinia versatur; vates; apud Euryp. in Hec. ex Th. præced. μάντις & πολέω, &c. V.

Μαντοσύνη, ης, ἡ, vaticinium. Them. μάντις.

Μαντόσυνος, vaticinatorius; ut κίθυσμα μαντόσυνον, jussum divinum, apud Euryp. in Androm. à præced. μαντοσύνη, vaticinatio, vaticinandi ars, &c. V.

Μαντώδης, ες, ὁ, ἡ, vaticinus, fatidicus; ut, μαντώδης φωνὴ, vox fatidica in Epigr. l. 5. & apud Nonn. à Th. μάντις, V.

Μάνυω, Ion. & Dor. pro ἐμάνυω, 3, sing. imperf. Sic μανύῃ, Dor. pro μανύῃς, indicat, verbi μανύω, indico.

Μάνυσον, Dor. pro μάνυσον, a. 1. imperat. act. verbi μανύω, indico. f. ύσω.

Μανυτὰς, ᾶ, ὁ, Dor. pro μανυτὴς, οῦ, ὁ, index, qui rem aliquam indicat. Th. μανύω, indico.

Μανύω, indico, declaro, expono; communiter est μανύω, per ν; sed Doricè, & apud Euryp. est μανύω, pro Th. μανύω, V.

Μανώδης, laxus, rarus; idem cum Th. μανὸς; vel, similis τῷ μανῷ; item, μάνωσις, rarefactio; (item, pro μανότης; id vide) est verbale, à μανόω, ῶ, V. Item, μανώτερον; rarius; apud Hermog. est compar. à Th. μανὸς, V.

Μάξις, εως, ἡ, placenta, subacta farina; est verbale à Th. μάσσω vel μάττω, fut. ξω, &c. V.

Μαπίειν, apprehendere, per Syncop. ῦ ρ, pro μαρπεῖν, & Poët. μαπεῖν, Ionicâq; Diæresi μαπίειν, & Poët. reduplic. μιμαρπίειν. a. 2. verbi μάρπω, capio. p. m. μέμαρπα.

Μὰ πόδαινα, pro μὴ δηδάνω, præstaret scribere μ' δπόδαινα.

ΜΑ'ΡΑΓΔΟΣ, ου, ὁ, gemma, quæ & σμάραγδος, appellatur.

ΜΑ'ΡΑΙΝΑ, ης, ἡ, flagellum, scutica.

ΜΑ'ΡΑΘΡΟΝ, ου, τὸ, MARATHRUM, fœniculum.

Μαραθὼν, ῶνος, nomen propr. Μαραθὼν λίπαρος, MARATHON opulenta.

ΜΑΡΑΙ'ΝΩ, f. αγῶ, marcescere facio, flaccidum reddo. p. αγκα. μεμάρασμαι, marcesco,

cesco, perf. pass. μεμάσχημαι, νσαι, νται. Att. μεμάσσημαι, (unde μασσμὸς, ὁ, marcor, tabefactio,) a. 1. pass. ἐμασχήθην, f. 1. μασχηθήσομαι. Hinc ἀμάσχητος, & ἀμασχίτητος, ὁ, ἡ, immarcescibilis.

Μοσχὶ ἀδὶ, Hæc sunt Syriaca. Suidas vertit, ὁ Κύριος ἐλθάτω, Dominus veniet ad judicium.

Μασχίπους, cui pedes marcuerunt; i. e. μασχησμῷ τοῦ ποδὸς, ex Th. μασχίνω & πούς, &c. V.

Μασχήθῶναι, tabefactum esse, a. 1. inf. pass. μασχηθήσομαι, ῃ, ῆται. f. 1. ind. pass. verbi μασχίνω, quod vide.

Μάσχησις, εως, ἡ, & Μασχισμὸς, οῦ, ὁ, tabes, MARASMUS senilis: vide in μασχίνω. Angl. mere rein.

Μασχισμώδης, tabidus; cui inest μασχισμὸς; sive, conjunctum habens μασχισμὸν; ut μασχισμώδης πυρετὸς; febris quæ paulatim exeit, & ad tabem perducit; Gal. à præced. μασχισμὸς, q. d. Hacciditas; i. e. imnodica totius corporis arriditas & consumptio, &c. V.

Μασχίνω, exp. perstringi lumina; utitur; Plut. eo verbo aliquoties; quasi à μείρω, fut. μασῶ, & 2. aor. ἐμάσην; cump. cum Th. ἀυχὴ, &c. V.

Μαργαίνω, f ατῶ, insanio. Th. μάργος, insanus.

Μάργαρα, τὰ, margaritæ in Epige. est neut. plur. à Th. in sing. neut. μάργαρον, τὸ, unio, &c. V. Unde etiam, μαργαρίτης λίθος, sive μαργαρίτης λίθος, (gen. masc. vel, fœm.) margarita gemma, &c.

Μαργαρίτης, ου, ὁ, MARGARITA, unio; à seq.

ΜΑ'ΡΓΑΡΟΝ, ου, τὸ, unio. pl. τὰ μάργαρα.

Μαργάω, ῶ, insanio; idem quod μαργαίνω, & ab eod. id V.

Μαργίλλη, coralium, species anagallidis, lapis corallium.

Μάργη, ῆ, insania, vel, protervia; item μαργήτες, ετος, ὁ, & μάργης, ου, ὁ, idem cum Th. μάργος, velanus, &c. V.

Μαργίτης, ου, ὁ, Eustachius proprium nomen fuisse refert cujusdam valde stolidi, seu, fatui, sic appellati ἀπὸ τῦ μαργαίνειν, vel, μαργᾶν; sed generaliter, quiliber stultus, seu fatuus, sic nomipatus fuit, aut etiam, leviculus; ut apud Luc. Item, imbellis, iners; ut apud Plut. παῖδα καὶ μαργίτην ἀποκαλῶν αὐτὸν; à Th. μάργος, &c.

ΜΑ'ΡΓΟΣ, ου, insanus, stolidus, vecors, q. ab ἀργὸς, otiosus: hinc μάργος, &

Μαργοσύνη, ης, ἡ, insania: à præced.

Μαργότης, ητος, ἡ, velania, vecordia, petulantia; &c. Idem quod præced. & ab eod. V.

Μαρδόνιος, ου, ὁ, Mardonius, Persa.

ΜΑ'ΡΗ, ης, ἡ, vel pl. μάραι, antiquâ voce manus; quibus dividimus & componimus, q. à μείρω, hinc δυσμαρὴς, ὁς, ὁ, ἡ, difficilis: εὐμαρὴς, ὁς, ὁ, ἡ, facilis.

Μάρθα, ης, ἡ, nomen mulieris. Hebr. magistra.

Μαρία, ας, ἡ, nomen beatæ virginis: &

Μαρὶαμ, ἡ, nomen ἄλλην. Hebr. amara.

Μαριανδυνοὶ, mancipia à gente subactâ.

ΜΑΡΙ'ΛΑ, seu μαρίλη, ης, ἡ, pulvis carbonum, favilla, q. à μαραίνω,

Μαριλιδᾶσαι, circa favillas versari; unde, μαριλιδᾶ, ᾶς, qui favillas tractant; à Th. præced. μαρίλη, V.

Μαριλοπότης, ου, ὁ, favillæ, vel, favillarum potor; qui cinerem bibit, Vulcani Epitheton, & fabrorum, qui favillas sæpe hauriunt; ex μαρίλη & πότης, ὁ, vide.

ΜΑ'ΡΙΣ, ιος, ὁ, MARIS, mensura quædam cotylarum sex capax.

Μάρκος, ου, ὁ, nomen viri.

ΜΑΡΜΑΙ'ΡΩ, f. αρῶ, rutilo, resplendeo. μαρμαίρουσα, præs. part. f. g. q. à μαίρω.

Μάρμαρος, & μάρμαρον, est vitium quoddam jumentorum, onera vehementium; in Hippiatr. à præced. Th. μαρμαίρω, V.

Μαρμάρινος, splendidæ. f. g. pl. num. à

Μάρμαρος, nec non μαρμάρεος, ου, MARMOREUS; & marmoris more candens; item

Μαρμάρινος, ου, & μαρμάρεος, ου, idem à μαρμαίρω.

Μαρμαρίζω, marmoreo splendore vibro, seu, marmoreum ex me splendorem vibro; Pind. apud Athen. l. 3. à seq. μάρμαρος, V.

Μάρμαρον, ου, τὸ, &

Μάρμαρος, ου, ὁ, substantivè pro μάρμαρος λίθος, MARMOR; item

Μάρμαρος, ου, albus, candidus: à μαρμαίρω.

Μαρμαρυγὴ, ῆς, ἡ, splendor, ejusd. Th.

Μαρμαρυώδης, fulgidos è se radios splendoris vibrans; à præced. μαρμαρυγὴ, fulgor, seu, splendor vibrans, &c. à Th. μαρμαίρω, vibranti splendore coruisco; unde etiam μαρμαρύσσω; idem.

ΜΑ'ΡΝΑΜΑΙ, pugno, Poët. & in 1. pl. μαρνάμεθα q. à μάρη, manus, quia manu fit pugna.

Μαρναμβοιὴν, depugnantes, Ion. pro μαρναμένων. gen. dual. part. præs. μαρναμβίων, gen. pl. verbi μάρναμαι.

Μάρναθ', Ion. pro ἐμάρναντο, 3. pl. imperf. μάρνασθαι, præs. inf. ejusd. verbi.

Μαρνάμεθ', pro μαρνάμεθα, Ion. pro μαρνάμεθα, 1. pl. præs. sub. verbi μάρναμαι, pugno.

Μάρον, MARUM, herba: ab Heb. מר, amarus.

Μαρπτὴν, Ion. resol. pro μαρπτὸν, a. 2. inf. act. verbi μάρπτω, prehendo.

Μαρτίσση, ης, ἡ, nomen mulieris.

ΜΑ'ΡΤΩ, capio, prehendo, assequor, attingo scopum, f. ψω p. φα. a. 2. ἔμαρτον. p. m. μέμαρπα. q. μάρη ἀπόμαι, manu tango, ἐμάρπτην δὲ θεὸν, vires assumere.

ΜΑ'ΡΤΙΠΟΣ, μάρτιπος, & μάρτιππος, ου, ὁ, item μαρσύπιον, & ἵππιον, ου, τὸ, MARSUPIUM, crumena. q. μάρης σπύη, manus arcula.

Μαρτιχόρα, nomen Indicum, animal esse ex Ctesiâ videtur.

ΜΑ'ΡΤΥΡ, υρος, ὁ, ἡ, testis, MARTYR, hinc μαρτυρία, testimonium: μαρτυρία, testor.

Μάρτυρες, præcedentis acc. sing.

Μαρτυρίω, ῶ, testor. imperf. ἐμαρτύριον, er. l. ἤσω. p. μεμαρτύρηκα. perf. pass. μεμαρτύρημαι, testimonium obtinui. Th. μάρτυρ, testis.

Μαρτυρία, ας, ἡ, testimonium, ejusd. Them.

Μαρτυρίων, dat. pl. Ion. pro μαρτυρίαις, à μαρτυρία, & Ion. μαρτυρίη, ης, ἡ, testimonium.

Μαρτυρικὸς, ἡ, ὸν, ὁ, qui martyrum est; à seq. μαρτύριον, τὸ, V.

Μαρτύριον, τὸ, testimonium; quod testimonio perhibetur; testificatio; Euryp. est verbale, a præced. μαρτυρίω, vide.

Μαρτύριον, ου, τὸ, testimonium; MARTYRIUM. Th. μάρτυρ.

Μαρτύρομαι, testor, obtestor. ejusd. Th.

Μάρτυρος, ου, ὁ, Poëticum, idem ac them. μάρτυρ, testis.

Μάρτυς, υος, ὁ, idem cum præc. (ex quo per Syncop. fit,) accus. μάρτυ, dat. pl. μάρτυσι.

Μαρύει, Dor. pro μυρύεται, innectitur, 3. sing. præs. pass. verbi μαρύω, revolvo, glomero, hinc inf. Dor. μαρύεσθαι, volvi.

Μαρυκᾶται, ruminat. Dor. pro μυρυκᾶται, 3. sing. à μαρυκάομαι. Vide μηρύκω.

Μάρψας, corripiens, a. 1. part. act. pro ἁρπάσας. verti μάρπτω, quod vide.

Μάρψις, corripueris, 2. sing. a. 1. sub. act. verti μάρπτω, quod vide.

ΜΑΣΑ'ΟΜΑΙ, seu μασσάομαι, ᾶσαι, mando, manduco: imperf. ἐμασσάμην, ἀμην, & in 3. pl. ἄσσαν. q. à μάσσω, subigo. hinc μάσταξ, ακος, ὁ, mandibula, os.

Μάσθα, ας, ἡ, Dor. pro μάζα, ἡ, placenta.

Μασθὸς, οῦ, ὁ, Dor. pro μαζὸς, οῦ, ὁ, mamma, sinus.

Μάσιγμα, sive Μάστιγμα, τὸ, idipsum quod mansum, sive commanducatum est, seu, quod manditur; Theophr. Item, μάσπις sive μάστιξ, manducatio; ut & μασπτὴρ sive μαστὴρ, ῆρος, ὁ, qui mandit, vel qui commanducat; omnia verbalia, à præced. Th. μασσάομαι, comedo, &c. V.

ΜΑ'ΣΘΑΗ, ας, ἡ, & μάσθλη, ης, ὁ, lorum emolitum, pellis, q. à μάσσω, subigo.

Μασθὸς, mamma, mammilla; idem quod μαστὸς; & Th. μαζὸς, quæ vide.

ΜΑ'ΣΙΠΕΤΑ, ων, τὰ, primi silphii folia.

Μασσάομαι, μάστιμαι, &c. Videntur supra in μασσάομαι, & μάστιμαι, &c.

Μασσαγέτης, Massagetis, nomen propr.

ΜΑ'ΣΣΩ, vel μάττω, f. ξω. p. χα. pinso, subigo, abstergo; item tango, in quâ signif. format fut. in σω, hinc μάκτρα, ας, ἡ, vas, in quo subigitur farina. μάκτις, ιδος, ἡ, idem. μαστὴρ, ῆρος, ὁ, pistor.

Μάστων, ωνος, ὁ, ἡ, idem ac μακρότερος, longior; major. (& μάσσων, plus, Hesych.) q. à μακρὸς, longus, compar. μακρότερος, μακίων & μάσσων, superl. μακρότατος & μάκιστος, hinc μήκιστος. Them. μῆκος, ους, τὸ, longitudo.

Μαστίζω, mando, mansito, coxmanduco; idem quod Th. μαστάομαι sive μασσάομαι, &c. V.

Μάστιξ, ιγος, ἡ, flagellavit, 3. sing. a. 1. ind. act. Ion. verbi μαστίζω, f. ξω. quod vide.

Μάστακ', pro μάστακα, escam, acc. sing. à

Μάστξ, ακος, ἡ, mandibula, os, esca. Th. μασσάομαι, mando.

Μαστιρύζω, labra contraho, in modum lactentium puerorum; συμβάλλω τὰ χείλη; à lactentibus pueris ductum, qui mammam trahentes ore labia contrahunt; nam est, in hac signif. à μαστὸς, mamma, quod V. Item, μαστερύζω, exp. malè mando, languide & ignaviter manduco; & sic est à præced. μάστιξ, & Th. μασσάομαι, quæ V.

Μασθυτὴς, vide in seq.

ΜΑΣΤΗΤΕ'Ω, f. ήσω, quæro, indago: à μάω, quæro. hinc μαστθυτὴς, οῦ, ὁ, inquisitor. μαστὴρ, ῆρος, & μάστωρ, ορος, ὁ, idem.

Μαστήρ, ῆρος, ὁ, investigator, quæsitor; idem quod μαστθυτὴς; à Th. μαστέω, V.

Μάστι, est, per Apocopen, pro μάστιγι, dat. sing. à Th. μάστιξ, ιγος, V.

Μάστιγα, accus. sing. à μάστιξ, ιγος, ἡ, flagellum.

Μαστιγὰν, Ion. pro μαστιγῶν, præs. inf. vide μαστιγόω.

Μαστιγάδες, ἴων, ὁ, flagellator: vide in μάστιξ.

Μαστιγίας, ου, ὁ, MASTIGIA, flagrio. Th. μάστιξ.

Μαστιγόω, ῶ, verberibus indigeo, flagello egeo; à præced. μαστίγιας; verbero, ναυπλίῳ, Athen. qui vicibus instructus est; mancipium, vel, nebulo, qui verberibus, & vibicibus inscripta habet terga, vel, habere dignus est, &c. V.

Μάστιγμα, q. d. flagellamentum; verbale, à μαστίζω, quod V.

Μαστιγονόμος, ου, ὁ, designator; i. e. ῥαβδοῦχος ῥαβδέχων, &c. à μάστιξ, ιγος; & νέμω, tribuo; unde νομὴ, &c. V. Sic μαστιγοφόρος, flagelliger; lictor; qui agonothetas in sacris certaminibus comitabatur, ad submovendam turbam, & cohibendas seditiones, &c. Ex μάστιξ, ιγος, & φέρω, V.

Μαστιγόω, flagelletur, 3. sing. præs. imperat. pass. à seq.

Μαστιγόω, flagello. f. ώσω. p. μεμαστίγωκα. a. 1. ἐμαστίγωσα. Th. μάστιξ, ιγος, ἡ.

Μαστίγωσις, flagellatio; item, μαστιγισμὸς, verberibus dignus; utrumq; à seq. μαστιγόω, ῶ, flagris cædo; unde pass. μαστιγέομαι, flagellor, vapulor, &c. Vide.

Μαστίστω, flagellaverunt, 3. dual. imperf. vel a. 2. act. Ion. verbi μαστίω, Poet. pro μαστιγόω, flagello. hinc μαστίσιον, per Syncop. pro μαστιγόων. Them. μάστιξ, flagellum.

Μάστιζω, flagello. f. ξω. p. μεμάστιχα. hinc μαστίζοντες, nom. pl. part. præs. à seq.

ΜΑ'ΣΤΙΞ, γος, ἡ, flagrum, scutica; & per Metaph. morbus, hinc μαστιγίας, flagrio. μαστιγόω, flagello. μαστιγὰς, ὁ, flagellator. Ὁμηρομάστιξ, sic dictus fuit Zoilus, quod Homeri carmina reprehenderet.

Μάστιξεν, flagellavit, 3. sing. a. 1. ind. act. Ion. verbi μαστίζω, f. ξω. quod vide.

Μάστιξι, Poëticè pro μάστιξ, V.

Μαστίσσιν, Dor. pro μαστίζουσιν, 3. pl. præs. opt. ejusd. verbi & Th.

ΜΑΣΤΙ'ΧΗ, ης, ἡ, MASTICHE, lentiscina resino.

Μαστίχινον ἔλαιον, oleum mastichinum, quod scil. fit è Mastiche, Dioscor. l. 1. c. 52. à Th. præced. V.

Μαστιχόωντι, mandenti, Poët. pro μαστιχῶντι, dat. sing. part. præs. verbi μαστιχάω, ῶ. Sed de hac voce altum silentium in Lexicis.

Μαστίω, Poëticè, pro μαστίζω; & utrumque idem cum μαστιγόω, verberibus cædo, &c. V.

Μαστοειδὴς, mammæ similis; unde neut. plur. μαστοειδῆτα, mammillantes caniculæ. Gaza 4. anim. Arist. ex μαστὸς, & εἶδος, τὸ, V.

Μαστὸς, ὁ, ὁ, vel μηδὸς, uber, mamma. Eam fœtus μαῖ & μαστί. Them. μαζὸς, οῦ, ὁ, mamma.

Μαστροπεῖα, ας, ἡ, leno-inium: &

Μαστροπεύω, seu -οπδίω, f. εύσω, perduco seu produco, prostituo: à seq.

ΜΑΣΤΡΩΠΟ'Σ, seu μαστροπὸς, οῦ, ὁ, ἡ, leno, lena, q. μητρὸς ὄπα habens blandiendo, indè sorte per Metath. Angl. strumpet.

Μαστὺς, ὑος, ἡ, vestigatio, inquisitio; item, μάστωρ, ορος, ὁ, quæsitor, seu, inquisitor; unde plur. masc. μάστορες fuisse dicuntur magistratus quidam de rebus publicis inquirendis; utrumq; à Th. μαστέω, V.

ΜΑΣΧΑ'ΛΗ, ης, ἡ, ala, axilla.

Μασχαλὶς, ίδος, ἡ, idem.

Μασχαλίζω, obtrunco, per ignominiam, extremas partes corporis; unde μασχαλίσματα, dicuntur ejusmodi ἀκροτηριάσματα, seu, extremæ partes amputatæ, quæ sub axilla ferebantur, ut ostenderetur, ità mutilatos, invalidos esse redditos ad sese ulciscendos; item, μασχαλιστὴρ, lorum ad alligandum equos currui; item, vincula lata sub axilis, quæ ornatûs causâ gererentur, ut cingula, Poll. l. 5. c. 16. a Th. præced. μασχάλη, V. Unde etiam, μασχάλιον ὐ, τὸ, canistrum palmeum, vel, funis è palma; utebantur enim olim canistris & funibus plexis è palmarum foliis, & virgis; nam μασχάλη, significat etiam palmæ & olivæ virgas & folia, &c.

Ματαίζω, ματαιάζω, & ματαΐζω, inepto, vana, seu, inepta cogito; desipio; item, vanè tempus tero, segniter ago, vel, segnis sum, &c. Omnia, à Th. μάτην; unde ματαιος, &c. V.

Μάταια, vana, n. g. pl. à μάταιος, quod vide.

Ματαιολογὸς, qui frivolas res consectatur, cas velut delambens; Eust. ex μάταιος & λείχω, unde præt. m. λέλοιχα, &c. V.

Ματαιολογία, ας, ἡ, vaniloquentia: à

Ματαιολόγος, ου, ὁ, ἡ, vaniloquus; ex μάταιος, vanus, quod à μάτην, frustrà, & λέγω, dico. p. m. λέλογα.

Ματαιοπόνος, cujus labor inanis; i. e. ματαιοπονία, unde, ματαιοπονία, ἡ, inanis labor, opera frustra impensa; à Plut. dicitur de Philosophis argutis & sophillicis; item verbum, ματαιοπονέω, frustra laboro; operam perdo, nam ματαιοπονεῖν propriè signif. frustra conari, & nihil perficere, apud Aristoph. ex μάταιος & πόνος, seu, πονέω, &c. V.

Ματαιόφρων, ονος, & ματαιόφρονος, ου, ὁ, ἡ, vanus, a, um. Th. μάτην.

Ματαιόσπουδος, rebus inanibus studens; unde, ματαιοσπουδία, vel, ματαιοσπουδέια, inane studium; ex μάταιος & σπουδὴ, V. Sic, ματαιότεχνος, vanis artibus deditus, inanium artium studiosus; unde, ματαιοτεχνία, ἡ, vanæ artis studium, vel, vana artis imitatio; ex μάταιος & τέχνη, V.

Ματαιότατη, ἡ, vanissima, superlat. à μάταιος, vanus: compar. ματαίοτερος, superl. ματαιότατος, ejusd. Th.

Ματαιότης, ητος, ἡ, vanitas: ab eod. Th.

Ματαιοφρεν, qui inepta, & absurda sapit; unde, ματαιοφρονέω, ῶ, desipio, Soph. ex μάταιος & φρὴν, ενὸς; unde, φρονέω, &c. V.

Ματαίως, vanum reddo. f. ώσω. p. μεματαίωκα. præs. pass. ματαιόομαι, ώμαι, vanus fio, a. 1. pass. ἐματαιώθην, Th. μάτην, frustrà.

Ματαίωσις, ως, ἡ, actio stolida, seu, rerum stolidarum, ipse actus τῦ ματαιάζω; est verbale, à ματαΐζω, quod vide in ματάζω; item, ματαίωσιν, desipere; idem quod, & pro, ματαιάζειν, id. V.

Ματαίως, vanè, ineptè, leviter; est adv. à μάταιος, q. d. frustraneus; qui frustra fit; unde, ματαίως, interdum ponitur pro Th. μάτην, frustra, incassum, &c. V. Item, à μάταιος, est substant. ματαιοσύνη, fatuitas, desipientia, &c.

Μάτεν, Dor. pro μάτην, frustrà.

Ματεῖν, torpescere; item, aberrare à scopo, Eust. Il. 1. est infin. à seq. verbo ματέω, idem quod ματάζω, &c. V.

Ματέω, torpesco, vanè tempus contero: f. ματήσω. Th. μάτην.

Ματέω, f. έσω, quæro, indago, per Ellipsin p. o μαστέω, idem.

Ματίω, fut. ήσω; insanio, inefficax sum; item, ἁμαρτάνω; i. e. aberro à scopo, non collimo; teste Eust. Il. ε. Elt idem quod ματᾶν, ματάω, & ματάζω, &c. V.

MA'THN, adv. frustrà, incassum, hinc ματαιό-ω, vanus, inanis, ματαιότης, ητ-ος, ἡ, vanitas.

Μάτηρ, ῆρ-ος, ἡ, Dor. pro μήτηρ.

Ματῆς, Æol. & Dor. pro ματεῖς, 2. sing. verbi ματέω, unde Poët. inserto υ, ματεύω, & inserto σ, μαστεύω, quæro, investigo: quod vide.

Ματίοντοι, inertes sunt, dual. f. 1. verbi ματάω, quod vide.

Ματθαῖ-ος, ου, ὁ, nomen Apostoli, Hebr. à Deo datus.

Ματθάν, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. donum.

Ματθίας, ου, ὁ, nomen Apostoli, Hebr. donum Dei.

Ματίη, est Ionicè, pro seq. ματία, levitas, &c. V.

Ματία, ας, ἡ, vanitas. Th. ματάω.

Ματίζω, quæro; nam, ματῆσαι scriptum est pro ζητῆσαι, perquirere; ut est apud Hippocr. & in Lex. Gal. à seq. μάτ-ος, inquisitio; quod potest esse à verbo ματάω, id V.

Ματιολιχάς, qui ex falsa mensura lucrum capit; à nomine μάτιον, significante genus quoddam mensuræ, id V. Et λείχω; in præt. med. λέλιχα, &c. V.

MA'TION, ου, τό, mensuræ genus; mensura vendentium, ut cauponum, ac ejusmodi aliorum, Aristoph. in Nub. Eust. &c.

Μάτος, inquisitio: à μάω, quæro.

Ματραδελφιδ-ῆς, οῦ, ὁ, Poët. & Dor. pro μητραδελφ-ός, ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφὸς, matris frater, avunculus.

Ματρόθεν-ος, η, ον, & ά, Poët. & Dor. pro μητρόθεν, pro semine quod mater à viro in matricem recepit. Vel qui matrem suam recipit ac fovet: à μήτηρ & ἴσχω, accipio.

Ματρομάτωρ, ορ-ος, ἡ, Dor. pro μητρομήτωρ, ἡ μητρὸς μήτηρ, matris mater, avia.

Ματροπόλις, ι-ος, ἡ, Dor. pro μητρόπολις, Metropolis, q. d. mater urbs; à πόλις, urbs.

Μαζονόλ-ος, η, ον, ά, Dor. pro μιξοπόλ-ος, quæ cum maribus versatur, ἡ σὺν τοῖς μητράσι πολεῦσα.

Ματρύλα, idem quod, & pro, seq. Th. ματρύλλη, V. Unde, ματρύλιον, idem quod ματρυλλεῖον; vide in seq. Th.

MATPY'ΛΗ, ης, ἡ, lena: quæ se matrem fingit: à μήτηρ. Hinc ματρυλλεῖον, lupanar: & Angl. per Aphær. Trull.

Ματρυιοι, ων, οἱ, Dor. pro μήτρωες, matris fratres, avunculi; item majores, nom. pl. à

Μάτρως, ω-ος, ὁ, Dor. pro μήτρως, maternus avunculus, maternus avus.

Μάτταλ-ος, η, ον, stultus, fatuus: à ματάω & βοᾶω, inaniter clamare.

Ματταθάν, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. donum Dei.

Ματταθίας, ου, ὁ, nomen viri. Hebr. donum Dei.

Ματτύα, vel ᾶ, ἡ, lautitiæ: à ματόω, pinso.

Ματτυάζω, paro ματτύας; i. e. lautas epulas; opiparè & suaviter vivo, Athen. l. 14. à præced. ματτύα, deliciæ ciborum, cibi delicatissimi; ultimum ferculum & lautissimum; πᾶν τὸ πολυτελὲς ἐδώδιμον; i.e. omnia pretiosa edulia, hoc nomine significari scribit Athen. Ibid.

Ματόω, pinso, subigo; idem quod μάσσω, quod vide.

Μαυλίας, ου, ὁ, pro μάχαιρα, gladius. Th. αὐλὴ, tabulum.

Μαυλὶς, ίδ-ος, ἡ, culter, qu. à μαυλίας, item quæ mercede aliquid facit. μαυλίζω, mercede prostituo.

Μαυρὸς, obscurus; est per Aphæresin idem quod, & pro Th. ἀμαυρὸς; ut, etiam, μαυρὸν, ὄ, obscuro; pro ἀμαυρὸν, &c. Vide seq.

Μαυρῶσι, obscurant, 3. pl. præs. ind. act. per Aphæres. pro ἀμαυροῦσι. Sic μαυρῶσθαι, præs. inf. ab ἀμαυρὸν, obscuro. Th. ἀμαυρὸς, obscurus.

Μάχαι, pl. num. à μάχη, ης, ἡ, pugna. Th. μάχομαι.

Μάχαιρα, ας, ἡ, MACHÆRA, gladius, sica; culter: &

Μαχαιρίδιον, ου, τὸ, gladiolus: &

Μαχαιρὶς, ίδ-ος, ἡ, novacula, culter tonsorius: à μάχομαι, pugno.

Μαχαιρίσκιον, & μαχαίριον, ου, τὸ, idem quod præced. μαχαιρίδιον, cultellus, gladiolus; diminut. à μάχαιρα, brevis gladius; item, simpl. ensis, g'adius, &c. V. Unde etiam, μαχαιρίδης, forcipes; ab eod. Th. μάχομαι, V.

Μαχαιρόδετος, lorum alligando gladio; ex μάχαιρα & δέω; ligo; ut de δύτης & δύτος, &c. V. Sic, μαχαιροκοπίκος, ὄ, macharà, seu, gladio pugno, vel, certo; à Th. μάχομαι; unde, μαχίζομαι, &c. V. (Apud Polyb. de exercitatione tyronum loquendo, μαχαιρομαχεῖν, significat, digladiari) Sic etiam, μαχαιροποιὸς, machararum, seu, gladiorum & cultrorum opifex; à Th. ποιέω, V. Item, μαχαιροπώλης, cultrorum venditor, seu, gladiorum; unde, μαχαιροπωλεῖον, locus in quo gladii venduntur, Poll. l. 7. c. 30. à Th. πωλέω, unde πώλης, V. Sic, μαχαιροφόρ-ος, qui gladium gestat, gladio cinctus; à Th. φέρω; unde φόρος; comp. ut reliqua præced. cum nomine μάχαιρα, V.

Μαχαιροῦς πρίων, q. d. ad formam machæræ facta serra; à μάχαιρα; unde etiam, μαχαιρώδης, herba, quæ & ξίφιον, & Lat. gladiolus, Diosc. l. 4. c. 20.

Μαχανὰ, ᾶς, ἡ, Dor. pro μηχανὴ, ἡ, MACHINA, molimen; Res, opus; facultas, vires.

Μαχατὴς, α, ὁ, Dor. pro μαχητὴς, ὁ, pugnax, bellicosus. Th. μάχομαι.

Μαχέα, ᾶς, pugnare volo, vel cupio, pugnam desidero, &c. à μάχη, ἡ, prælium, &c. V.

Μαχέομ-ος, ου, præs. part. verbi μαχέομαι, Poët. Epenthesi pro μαχούμενος, idem quod μαχόμενος, pugno.

Μαχίοιτο, præt. opt. in 3. pl. μαχίοιντο, verbi μαχέομαι, Poët. pro μάχοιμι, pugno.

Μαχοσαίμην, α, ι, opt. m. &

Μαχήσαμην, α, ι, inf. m, verbi μάχομαι, seu μαχέομαι, f. 1, m. μαχήσασθαι & ἠσασθαι.

Μάχεδ', præs. inf. μαχέεσθαι, 3, dual. imperf. Ion. μάχεσθον, 2. pl. præs. imperat. verbi μάχομαι, pugno.

Μαχήσομαι & ἠσομαι, f. 1. m. vide in μαχίσασθαι.

Μαχήσασθ', pugnare, α, ι. inf. m. gem. or. Sic μαχησαμένη, nom. dual. a, ι. part. m. ejusd. verbi.

Μάχη, ης, ἡ, pugna: in pl. μάχαι, Them. μάχομαι, pugno: indè fortè Angl. March.

Μαχήμων, ον-ος, ὁ, ἡ, pugnax: ab eod. Th.

Μαχησμὸς, ὁ, pugna, prælium; ab eod. V.

Μαχήσομαι, f. 1. m. in 1. pl. μαχησόμεθα, & Μαχησόμεθα-ος, f. 1. part. m. à μάχομαι, pugno: f. μαχήσομαι vel ἠσομαι, tanqu. à μαχέομαι.

Μαχητὴς, ὁ, pugnax, bellator: accus. pl. μαχητὰς. Th. μάχομαι.

Μαχητικὸς, pugnax, seu, ad pugnam propensus; item, μαχητὸς, oppugnabilis, seu, expugnabilis; Od. μ. ab eod. Th. μάχομαι, V. Unde μαχίσιμος, pugno, præl. or, &c. V.

Μάχμ-ος, ου, pugnax: ab eod. Th.

Μαχλὰς, άδ-ος, ἡ, mulier lasciva, & libidinosa, Hesych. Item, adjectivè, apud Nonn. μαχλὰδι χαίτῃ, molli & quasi lasciviam quandam redolente, con à; vel etiam meretricià; item, μαχλάδα, ᾶ, scortor; unde, μαχλῶντες, libidini indulgentes, scortantes; item, μάχλης, ου, ὁ, idem quod Th. μάχλ-ος, & μαχλὶς, ίδ-ος, ἡ, idem quod μαχλὰς, meretrix, & omnia, à seq. Th. μάχλ-ος, lascivus, &c. V.

MA'XΛΟΣ, ου, ὁ, ἡ, incontinens, libidinosus.

Μαχλοσύνη, ης, ἡ, lascivia: à præced.

Μαχλότερ-ος, falaciissimæ superl. à μάχλ-ος.

Μάχιτο, 3. sing. præt. opt. à

MA'XOMAI, pugno, rixor, litigo: f. 1. μαχήσομαι & ἠσομαι, f. 2. m. μαχέομαι. imperf. ἐμαχόμην, ου, 3. pers. μεμάχημαι. a. 1. m. ἐμαχησάμην, α, απ-ος. Hinc μάχη, pugna: μάχαιρα, culter, gladius, sica: φαρμάχ-ος, ου, ὁ, ἡ, antesignanus: σύμμαχ-ος, ου, ὁ, ἡ, belli socius, commilito.

Μαχόμην, pro ἐμαχόμην, imperf. Ion. μαχόμισθα, Poët. pro μαχόμεθα, 3. pl. præs. ind. verbi μάχομαι, pugno.

Μάχ-ος, ου, τὸ, Dor. pro μῆχ-ος, & hoc pro μηχανὴ, machina.

Μαχοῦμαι, f. 2. m. à μάχομαι.

MA'Ψ, frustrà, Poët. pro μάτην. Hinc μαψίδ-ως, stultus: μαψιδίως, stultè.

Μαψαῦ-

Μαψαῦρα, αἱ, leves venti, auræ leves; ex μαψ & ἄυρα, aura.

Μαψίδ-ως, ου, ὁ, inanis, vanus; μάτην-ος: Hesych. Vide in Th. μαψ, incassum, &c.

Μαψιδίως, incassum, stultè: vide in μαψ.

Μαψιλάκης, α, ὁ, seu μαψιλάκας, Dor. pro μαψιλάκης, ου, ὁ, garrulus, qui nugas effutit, qui frustra garrit: ex μαψίδιος, stultè, quod à μαψ, frustrà; & λακέω, Dor. pro λακέω, sono, crepo.

Μαψιλόγ-ος, vaniloquus, Hom. hymn. in Merc. ex μαψ & λόγ-ος, V. Sic, μαψιλογέω, frustra & inaniter loquens, garrulus; ματαιφωνέω, Hesych. ex μαψ & φωνὴ, V. Item, μαψιλάκης, & μαψιλακτ-ός, frustra latrans; inania deblaterans magno cum clamore; apud Plut. ex μαψ & ὑλάω; unde ὑλακὴ & ὑλακτίω, &c. Vide.

MA'Ω, ῶ; vehementer cupio, quæro.

Μὲ, & μ', pro ἐμὲ, acc. ab ἐγὼ, ego.

Μέγα, vel n.g. à μέγας, magnus: vel Ion. adv. valde, vehementer, magnopere, multum, pro μεγάλως.

Μεγαδωρσὶ, dat. sing. à

Μεγαδωρὸς, ος-ον, ὁ, ἡ, magnâ fiduciâ præditus; ex μέγας, magnus, & θάρσ-ος, ου, τὸ, fiducia.

Μεγάθεως, Ion. pro μεγάλου, magni.

Μεγάθ-ος, Ion. pro μεγέθ-ος, quod vide.

Μεγάθυμ-ος, ου, ὁ, ἡ, magnanimus: gen. pl. μεγαθύμων. Ex μέγας & θυμὸς, animus.

Μεγαίρα, ας, ἡ, MEGÆRA, una ex Furiis: à

ΜΕΓΑΙ'ΡΩ, invideo; item curo, respecto: qu. παρὰ τὸ μέγα, quia magnis inviderì solet.

Μεγαίρομαι, invideor; ut, in Epigr. ἀστῶν μεγαιρόμενον, cui invidetur ab oppidanis, est pass. à Th. præced. in act. μεγαίρω, V.

Μεγάδικ-ος, cui in magnis fit injuria; ex μέγας, vel, adv. μέγα; & δίκη-ον, &c. V. Sic, μεγάδωρ-ος, qui magna donat, valde munificus; à Th. δώρον, τὸ, comp. cum μέγας, vel adv. μέγα, &c. V.

Μεγακήτης, ες-ος, ὁ, ἡ, magnus, instar ceti: acc. sing. μεγακήτεα. Ex μέγας & κῆτος, τὸ, cetus, vel cete.

Μεγάλα, adverbialiter, abundè, valdè; vel magna, nom. pl. n. g. à μέγας, magnus, μεγάλη, magna, μέγα, magnum.

Μεγαλαύκητος, ου, ὁ, apud Aristot. in Rhet. 2. vehementer injurius; Bud. Interp. ex μέγας; unde μεγάλα & μέγα, comp. cum ἀδίκητος, quod V. Sic, μεγαλαλὴς, robustus valde, qui est, magni roboris; ex μέγας, μεγάλη, & ἀλκὴ; item, μεγαλάμφιδ-ος, amplos, seu, magnos circuitus habens; ex μεγάλη & ἀμφὶ-ος, &c. V.

Μεγάλαν, Dor. pro μεγάλην ab eod.

Μεγάλαπάφοις, fortes & magni viri; ex μέγας, μεγάλη & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, &c. V.

Μεγαλαυχέομαι, ας, Dor. pro μεγαλωφέομαι, superbia: à

Μεγαλάφρων, ορ-ος, ὁ, Dor. pro μεγαλώφρων, magna fortitudine præditus: ex μέγας, magnus, & ἀνὴρ, vir.

Μεγαλάρτ-ος, magni panis dator; unde, μεγαλαρτία, festum magnorum panum; ex μέγας, μεγάλη; & ἄρτ-ος, &c. V.

Μεγαλαυχόμην, ἔμην, magna, seu, grandia jacto; vel, jacto me de magnis rebus; idem quod & ex iisd. cum præced. V.

Μεγαλαυχὲω, ῶ, magnificè me effero, jacito me: à

Μεγαλαυχὴς, ἐσ-ος, ὁ, ἡ, vel μεγαλαυχ-ος, ου, ὁ, ἡ, qui valde gloriatur; ostentator: ex μέγα, in plur. μεγάλα, magna, & ἀυχέω, glorior.

Μεγαλαυχία, ἡ, jactantia, ostentatio, &c. Ab, & ex iisd. cum præced. V.

Μεγαλεῖον, τὸ, magnificentia, majestas; item, unguentum, à Megalo Siculo primò inventum; vel, ut alii, à magnitudine virium & gloria dictum, quod ex oleo balnino, balsamo, calamo, juncoque odorato fiebat; teste Plinio; (dicitur & μεγαλήτειον, à Polluce) est neut. à seq. masc. vide.

Μεγαλεῖ-ος, ου, magnificus: μεγαλεῖα, τὰ, magnificæ: à μέγας.

Μεγαλότης, ητ-ος, ἡ, majestas, magnifica Dei virtus: &

Μεγαλείωμα, ατ-ος, τὸ, magnificentia: à μέγας.

Μεγαλείως, magnificè, insigniter, &c. Ut, μεγαλείως ἐχάρησαν, apud Polyb. magnopere gavisi sunt; sic, μεγαλείως παρελογισθῆναι; insigniter contemni; est adv. à præced. μεγαλεῖος, V.

Μεγαλίμπορ-ος, negotiator, rerum magnarum & splendidarum mercator; qui splendidas merces vendit; ex μέγας, μεγάλη; & ἔμπορ-ος, &c. V. Sic, μεγαλιπήδεον-ος, qui magnis rebus manum admovet; ardua capessens, magna aggrediens; ex μέγας, μεγάλη & ἐπήδεον-ος, V.

Μεγάλη, τὸ, magna, grandia, &c. neut. plur. & μεγάλη, ἡ, magna, grandis; fem. sing. adject. à μέγας, id V.

Μεγαληγορέω, magnificè, vel, magna loquor; item, magna jacto; & interdum, μεγαληγορεῖν τι, pro magnificè de re aliqua loqui; sive, magnificis verbis rem aliquam extollere, &c. Ex iisd. cum seq. V. Indè etiam adv. μεγαλη-γόρως, magnificè, &c.

Μεγαληγορία, dat. Ion. à μεγαληγορίας, ας, ἡ, grandiloquentia: ex μέγα & ἀγορεύω, loquor. Th. ἀγορὰ, forum.

Μεγαληγόρ-ος, ου, ὁ, ἡ, grandiloquus, jactabundus: ex iisdem.

Μεγαλίζω, magnos viros faciens, &c. (Idem quod μεγάνωρ, id V.) ex μέγας, μεγάλη & ἀνὴρ; cujus comp. varia desinunt in ηνωρ.

Μεγαλήτορα, acc. sing. à

Μεγαλήτωρ, ορ-ος, ὁ, magnanimus, superbus; ex μέγα & ἦτορ, cor, animus.

Μεγαλίζω, pro ω, præs. imperat. pass. Ion. à

Μεγαλίζω, f. ίσω, magnificè effero. Th. μέγας, magnus.

Μεγαλόβωλ-ος, qui magnis est glebis; ex μέγας, μεγάλη; & βῶλ-ος, V. Sic, μεγαλογνώμων, qui magno est animo, seu, excello, qui animo, seu, mente res magnas concipit; item, qui grandibus utitur sententiis; unde μεγαλογνωμοσύνη; magnitudo animi, magnus animus, seu, magna cogitans, sive, gerendis rebus magnis animus idoneus; item, granditas sententiarum; in qua signif. ponitur & τὸ μεγαλόγνωμον, substantivè; apud Xen. Ex μέγας, μεγάλη & γνώμη; seu, γνάμων, &c. V. Item, μεγαλογκεφάλ-ος, magnarum rerum, seu, personarum descriptio, seu, pictura; pictura magni sumptus, &c. Ex μέγας, μεγάλη & κεφαλὴ, &c. V.

Μεγαλόδοξ-ος, ὁ, ἡ, magnam habens, vel afferens gloriam; ex μέγας, μάλη, α, magnus, a, um; & δόξα, gloria. Them. δοκέω, videor.

Μεγαλόδους, magnos habens dentes; Etym. Item, μεγαλόδους vocant vias publicas, quas Latini prætorias & consulares appellabant; vocantur etiam militares, & regiæ viæ; ex μέγας, μεγάλη & ὁδὸς, οντ-ος, dens; vel, ὁδὸς, ῆ, ἡ, via, &c. V. Sic, μεγαλοδύναμ-ος, multum potens; unde μεγαλοδυναμέομαι, potentiam præsto; ex μέγας, μεγάλη, & δύναμαι, &c. V.

Μεγαλόδωρεα, ᾶς, ἡ, magnifica donatio, largitio: ex μέγας & δωρεὰ, donum. Th. δῶρον, idem.

Μεγαλοδωρία, munificentia, seu, donorum magnorum erogatio, Herodian. l. 2. & 6; ex iisd. cum præced. V.

Μεγαλόθυμ-ος, magnanimus, magno & celso animo præditus; idem quod μεγάθυμος, id V.

Μεγάλοι-ος, ος, ὁ, ἡ, valde miser, infelix: ex μέγας & ὄιτ-ος, ærumna.

Μεγαλόκαρπ-ος, fructus magnos ferens, cujus fructus magni sunt; ex μέγας & καρπὸς, V. Sic, μεγαλόκαυλ-ος, cui caulis magnus est; ex μέγας, μεγάλη & καυλὸς, V.

Μεγαλοκευθὴς, ές-ος, ὁ, ἡ, qui magna penetralia seu latibula habet: ex μέγας & κεύθ-ος, τὸ, latibulum. Th. κεύθω, occulto.

Μεγαλοκέφαλ-ος, cui magnum caput est; unde plur. masc. μεγαλοκέφαλοι, οἱ, capitones; ex μέγας, μεγάλη & κεφαλὴ, V. Sic, μεγαλοκίνδυν-ος, qui magna pericula adit, qui magnis se periculis objicit; à Th. κίνδυνος, V. Item, μεγαλοκοίλι-ος, qui magno, seu, amplo est ventre; à Th. κοιλία, V. μεγαλόκολπ-ος, magnum habens sinum; à Th. κόλπ-ος, V. Μεγαλοκράτωρ; magni potens, 3. Maccab. à Th. κράτ-ος; unde κρατέω, &c. V. Μεγαλοκύμων, ingentes excitans ductus; à Th. κῦμα, τὸ, V. Μεγαλόκωλ-ος, grandiora membra habens; in quo articulorum internodia magna sunt; aut si de periodo agatur, quæ magnis membris, seu κώλοις constat; à Th. κῶλον, τὸ, V. Μεγαλόμαζ-ος, dicitur fœmina quæ magnas habet mammas;

mas; mammosa; à μαδὸς, idem quod μαστὸς; & Th. μαζὸς, quæ V. Μεγαλομηδὴς, magnis conitans partibus; qualis à Philosophis dicitur γῆ; unde, μεγαλομέρεια, adv. magnis, seu, grandibus conitans partibus; item, pro, lautè, & splendidè, apud Polyb. Sic etiam, μεγαλομέρια, sive, μεγαλομερία, constare ex magnis partibus; item, magnitudo & potentia, sive, amplitudo; à nomine μέρος, τὸ, V. Μεγαλομήτωρ, avia; à Th. μήτηρ, comp. ut reliqua præced. cum μέγας, μεγάλη, &c. V.

Μεγαλῶνιος, ου, ὁ, ἡ, magnâ conductus mercede: ex μέγας & μισθὸς, merces.

Μεγαλόμματος, magnos habens oculos; ex μέγας, μεγάλη; & ὄμμα, τὸ, V. Sic, μεγαλομμάτης, grande mugiens; item, grande rudens; est enim asini Epithetum; à Th. μακάω, unde μακητὴς, &c. Comp. cum μέγας, μεγάλη, vide.

Μεγαλόνοια, ας, ἡ, ingens animus; superbia: ex μέγας, magnus, & νόος, νοῦς, animus.

Μεγαλόνους & μεγαλόνους, mentis præstantia; & animo magnifico præditus; unde neut. τὸ μεγαλόνουν, mentis præstantia; ex iisd. cum præced. Item, μεγαλοπλούτος & μεγαλόπλουτος, grandes possidens divitias; ex μέγας, μεγάλη & πλοῦτος: unde πλούσιος, &c. Vide.

Μεγαλόπολις Συρακουσῶν, grandiurbes Syracusæ: ex μέγας, & πόλις, urbs.

Μεγαλόπολις, magna civitas, & μεγαλοπολίτης, magnæ urbis civis, Poll. l. 9. ex iisd. cum præced. Item, μεγαλοπόνηρος, qui in magnis rebus improbus est; immani improbitate præditus; à πονηρὸς, ὁ, V. Sic, μεγαλόπους, magnos habens pedes; à Th. πόδς, V. Item, μεγαλοπραγμων, magnarum rerum inceptator, & susceptor, Plut. Unde, μεγαλοπραγμοσύνη, rerum magnarum inceptatio; animus ad inceptandas res magnas promptus; à Th. πράσσω vel πράττω; unde πρᾶγμα, τὸ, comp. ut reliqua præced. cum Th. μέγας, μεγάλη, &c. V.

Μεγαλοπρεπὴς, ἐς, ὁ, ἡ, magnificus. Hinc μεγαλοπρέπεια, magnificentia: ex μέγας, magnus, & πρέπω, convenio.

Μεγαλοπρεπῶς, magnificè, adv. à præced. μεγαλοπρεπὴς, magnum virum decens, &c. V.

Μεγαλορρήμων, ονος, ὁ, ἡ, magniloquus: ex μέγας & ῥέω, loquor.

Μεγαλορρημοσύνη, grandibus verbis utor, magna loquor & jactito; item, μεγαλορρημοσύνη, magniloquentia; utrumq; à præced. μεγαλορρήμων, vide.

Μεγαλόῤῥιζος, magnam habens radicem, Dioic. ex μέγας, μεγάλη, & ῥίζα, V. Sic, μεγαλόσαρκος, qui est magnâ carne, seu, magno corpore; carnosus, vel, corpulentus; Ezech. 16. à Th. σαρξ, σαρκὸς, V. Item, μεγαλοσθενὴς & μεγασθενὴς, magnis viribus præditus; à Th. σθένω; unde σθένος, τὸ, V. Μεγαλόσπλαγχνος, qui magnis est visceribus; i.e. corde, seu, animo magno præditus; à Th. σπλάγχνον, τὸ, V. Μεγαλόσταχυς, magnam emittens spicam; à Th. στάχυς, V. Μεγαλοχήμων, magnâ constans figurâ, à χῆμα, τὸ, V. Μεγαλόσωμος, qui magno est corpore, sive, procero & crasso; à Th. σῶμα, τὸ, V. Μεγαλότεχνος, artè, seu, artificio magnus; unde, τὸ μεγαλότεχνον, magnum artificium, artificii magnitudo, &c. à Th. τέχνη, V. Μεγαλόπρωτος, qui in magno honore habetur; unde μεγαλοτίμιος, magno honore; à τιμὴ, ἡ, V. Μεγαλότολμος, magnopere audax, immani præditus audaciâ, à Th. τόλμα, ἡ, V. Μεγαλουργὸς, magnificus, grandia præstans opera, &c. Unde, μεγαλουργία, ἡ, & μεγαλουργὸν, τὸ, magnificentia; grandium rerum conatus; ab ἔργον, τὸ, comp. ut reliqua præced. cum Th. μέγας, μεγάλη, &c. V.

Μεγάλως, acc. pl. m. g. à μέγας, magnus, gen. μεγάλη.

Μεγαλόφθαλμος, qui magnis est oculis; ab ὀφθαλμὸς, ὁ, comp. cum Th. μέγας, μεγάλη, V. Sic, μεγαλόφωνος, cui magnæ sunt venæ; ex μέγας, μεγάλη; & Th. φλὲψ, φλεβὸς, V.

Μεγαλοφρεσύνη, q.d. magnum sapio; magnificè de me sentio, superbio; ex iisd. cum seq. V.

Μεγαλοφροσύνη, ης, ἡ, vide in sequent.

Μεγαλόφρων, ονος, ὁ, ἡ, magnanimus: acc. plur. μεγαλόφρονας. Hinc μεγαλοφροσύνη, animi magnitudo: ex μέγας & φρὴν, mens: hinc adv. μεγαλοφρόνως.

Μεγαλοφυὴς, magnanimus, magno prædituς animo; undeς μεγαλοφυΐα, magnanimitas; ex μέγας, μεγάλη; & φύω; unde φυὴ, &c. V. Sic, μεγαλόφυλλος, magna habens folia; à Th. φύλλον, τὸ, V. Item, μεγαλόφωνος, magnam, seu, altam habens vocem; vocalis; altiloquus; unde, μεγαλοφωνία, vocis magnitudo, altiloquentia; ex Th. φωνὴ, comp. ut præced. cum μέγας, &c. V.

Μεγαλοψυχία, ας, ἡ, magnanimitas: à

Μεγαλόψυχος, ου, ὁ, ἡ, magnanimus: ex μέγας & ψυχὴ, anima.

Μεγαλοψύχως, magno & excelso animo; adv. a præced. V.

Μεγαλωδήτω, vide in seq.

Μεγαλώομαι, glorior, efferor, superbio; est à seq. act. μεγαλώω, quod V.

Μεγαλώω, prædico, verbis extollo: imperf. ἐμεγάλωων, ἐμεγάλουν, 2. s. f. μεγαλωῶς, a. 1. ἐμεγάλωσα. p. μεμεγάλωκα. p. pass. μεμεγάλωμαι. a. 1. pass. ἐμεγαλώθην. & imperat. μεγαλωθήτω, ἠτω. f. 1. pass. μεγαλωθήσομαι. Th. μέγας.

Μεγαλώνυμος, nominatissimus, celeberrimus; amplus, & magni nominis; i.e. μεγαλόδοξος, ex μέγας, μεγάλη, & ὄνομα; cujus comp. prius, ο, plerumque mutant in ω; posterius in υ.

Μεγαλωπὸς, qui est grandibus oculis; ex μέγας, μεγάλη; & ὤψ, ὠπὸς, &c. V.

Μεγάλως, magnopere, adv. &

Μεγαλωσὶ, Ion. pro μεγάλως, valde: à μέγας.

Μεγαλωσύνη, ης, ἡ, majestas: ejusd. Th.

Μεγαλωφελὴς, maximam utilitatem afferens; multæ frugis; Plut. ex μέγας, μεγάλη; & ὠφελέω, ῶ, V. Item, μεγαλώων, altè mugiens; à μέγας, μεγάλη; & μυκάω, ῶ, &c. Vide.

Μεγάνωρ, magnos viros faciens, &, ex consequenti, superbos; Epitheτum divitiarum, apud Pind. ex μέγας; & ἀνὴρ; cujus comp. quædam desinunt in ὁνωρ.

Μεγαρήσιον, pro μεγάρεσιν, dat. pl. à Μέγαρα, ων, τὰ, Megara urbs.

Μεγαρίτης, Megarensis.

Μεγαρίζω, famesco, magna loquor; propriè, lingâ Megaricâ utor; à Μέγαρα, ων, τὰ, Megara urbs; unde etiam, μεγαρικὴ σφίγξ; proverbialiter dicitur de meretricibus; teste Hesychio; qui & aliud proverbium affert, viz. μεγαρίων δάκρυα; pro fictitiis lacrymis; quòd multæ apud Megarenses nascerentur cepæ, quæ non veras cient lacrymas.

Μεγάροισιν, domibus, dat. pl. à

Μέγαρον, ου, τὸ, ædificium magnum, tanquam invidiæ obnoxium, à μεγαίρω, vel à μέγας, magnus.

Μεγάρτης, ου, ὁ, MEGARTES, nom. viri.

Μεγαρτὸς, ου, ὁ, ἡ, MEGARTUS, a, um: gen. μεγάρτου, acc. μεγάρτον, in pl. οἱ μεγάρτοι, magnates: in comp. μείζων, & μέσσων, major: superl. μέγιστος, maximus. Hinc μεγαλώω, magnifico, prædico: μεγαλεῖος, ου, τὸ, magnificus: μεγαλεῖα, ων, τὰ, magnificæ: μεγαλεῖον, ου, τὸ, magnitudo: μέγαρον, domus, domicilium.

Μεγαδυὴς, ἐος, ὁ, ἡ, qui magnam potentiam habet, præpotens: ex μέγα & δύω, τὸ, robur, potentia. Th. δύω, valeo.

Μεγαυχὴς, ἐος, ὁ, ἡ, ἡ, magna jactitans, in Epigr. ex μέγας & αὐχέω; unde αὐχὴ, &c. V.

Μεγαφρονέω, seu μεγαλοφρονέω, magnificè de me sentio: ex μέγας & φρὴν, mens.

Μεγάφρων, (idem quod μεγαλόφρων, V.) magnanimus; sed dicitur etiam, pro μεγ' ἄφρων; vel, μεγάλως ἄφρων; i.e. multùm, vel, valde stultus, teste Hesychio.

Μέγεθος, ους, τὸ, magnitudo: dat. sing. μεγέθῃ. Th. μέγας.

Μεγεθυρσία, operis magnitudo, vel, magnificentia; magnificum opus, &c. Ex μεγάθω & ἔργον, τὸ, cujus comp. multa desinunt in ουργος.

Μεγεθύω, magnitudinem tribuo, majorem reddo; amplifico; unde pass. μεγεθύομαι, magnus reddor, major fio; cresco, increscо, &c. à μεγάθος, τὸ, vide.

Μεγέκλεος, ας, ἡ, Æol. pro Μεγάκλεος, Megara Creontis filia.

Μεγ-

Μεγέκλεια τέκνα, perquam amabiles liberi: ex μέγα, valdè, & ἐράω, amo. Sunt qui legunt μεγήκλεια.

Μεγήρεφὴς, admodum amabilis, peramabilis; ex iis. cum præced. V.

Μέγης, MEGES, nomen propr.

Μεγιστεὺς, ῆος, ὁ, magnas, atis: &

Μεγιστῆνες, ων, οἱ, proceres: dat. pl. μεγιστῆσι, à μέγιστος, q. v.

Μέγιστον, adv. maximè, plurimùm, admodum; ut apud Plat. de leg. μέγιστον διαφέρει, plurimum differre, à μέγιστος, V.

Μεγιστόπολις, maximas urbes efficiens; ex μέγιστος & πόλις, &c. V.

Μεγιστόπολις ἡσυχία, pax, quæ reddidit urbes maximas. Concordia enim res parvæ crescunt, &c.

Μέγιστος, η, ον, maximus, a, um; superl. à μέγας, magnus: comparat. μείζων, vel μέσσων.

Μεδέουσα, præs. part. f. g. à μεδέω, pro μέδω, impero: hinc μεδέων, Poët. cum dat.

Μεδέω, 3. sing. præs. imperat. pass. verbi μέδω, curam gero, impero.

Μεδέων, impero, idem quod μεδέω; vide.

Μεδέω, rego, curo: vide in μεδέουσα.

Μεδήσομαι, curabo, f. 1. m. verbi μεδέομαι, seu μέδομαι, Them. μέδω, curo, impero.

Μεδιμναῖος, partem capiam, f. 1. m. verbi μετίημι, perticeps sum, f. μεθέξω. Them. ἔχω, habeo.

Μεδιμνάτης, ου, ὁ, MEDIMNUS, mensuræ genus.

Μεδιόωντι, Ion, pro

Μεδιόωντο, curarent, 3. pl. præs. opt. m. ver. bi μεδάομαι, curo, impero.

Μεδίουσα, ας, ἡ, Dor. pro Μέδουσα, ης, ἡ, Medusa.

Μέδιμνον, φροντίζω; i.e. curam gero: idem quod Them. in act. μέδω; V.

Μέδοντες, princeps, pl. part. præs. act. à μέδω, impero.

Μέδουσα, ης, ἡ, MEDUSA, nom. mulieris: à μέδω, curo.

Μεδόωσα, curemus, 1. pl. præsent. sub. pass. à

ΜΕ'ΔΩ, impero, curam gero: μεδέω, idem: ut & μέδομαι.

Μέδων, ονος, ὁ, rex, Imperator; Il. β. à Th. μέδω; V.

Μέζεα, τὰ, genitalia: à μέσον, quia in medio corpore.

Μεζότερος, prolixius, majorem in modum: à

Μέζων, Ion. pro μείζων, major; quod vide.

Μεθ', sequente aspirat. & μελ', seq. leni, pro μετ', trans, cum, p. ſt.

Μεθαλλομαι, post insilio; Poët. pro μεταλλομαι; id V.

Μεθαμείβω, vel μεθαμείβω, f. σω, transmuto adaptando aliter, apto, accommodo, commuto, transfero; Item emendo: ex μετὰ & ἀμείβω, vel -πω, adapto. Th. ἄρω, apto.

Μεθάνεν, Ionicè pro μεθῆκαν, 3. singular. a. 1. verbi μεθίημι, demitto: vide ἵημι.

Μεθείλη, 3. sing. a. 2. act. verbi μεθαιρέω, quod ex μετὰ & αἱρέω, capio: f. ἑσω, p. ῄρηκα, a. 2. ἕλον, ες, ε.

Μεθημμένος, admodum amabilis, peramabilis; ex iis. cum præced. V.

Μεθημμένος, perf. part. pass. verbi μεθίημι, demitto: perf. pass. μεθεῖμαι. Th. ἵημι, seu ἴω, mitto.

Μεθήνεν, a. 2. inf. act. ejusd. verbi.

Μεθεὶς, relinquens, aor. 2. part. activ. verbi μεθίημι: ex μετὰ & ἵημι seu ἴω, mitto.

Μεθεῖτε, per Sync. pro μεθεῖητε, 2. pl. a. 2. opt. act. verbi μεθίημι, dimitto: ex μετὰ & ἵημι seu ἴω.

Μεθείων, Ion. vel Poët. pro μεθέων, a. 2. sub. act. ejusd. verbi.

Μεθεκτὸς, ὴ, ὸν, qui participatur, & Methectikès; q. d. participativus: Item Μεθεκτέον, participandum est; ut μεθεκτὸν ζωῆ ἀγαθοῦ; pecuniæ participes esse debes; Thucyd. omnia verbalia à μετέχω, f. μεθέξω, participes sum, &c. V.

Μεθέξει, a. 2. inf. act. verbi μεθαιρέω, insultat, quod ex μετὰ, & αἱρέω, capio, a. 2. ἕλον.

Μεθέλκω, retraho, trahendo traduco, retrorsus traho; ex μετὰ & ἕλκω, V.

Μεθέμεν, prætermisisse, a. 2. inf. act. Ion. pro μεθεῖναι, Dor. μεθέμεν, verbi μεθίημι. Th. ἵημι, seu ἴω, mitto.

Μεθέξις, participatio, communio; verbale, à μετέχω, f. μεθέξω, &c. V.

Μεθέξομαι, partem capiam, f. 1. m. verbi μετέχω, perticeps sum, f. μεθέξω. Them. ἔχω, habeo.

Μεθέορτος, festum sequens; ut μεθέορτος, ἡμέρα, dies sequens festum: Item μεθέορτος ἑορτὴ, festivitas festivitatis comes; post solennitatem solennitas, &c. ex μετὰ, & ἑορτὴ, V.

Μέθεπεν, investigabat, 3. sing. imperf. Ion. pro μέθεπε: à

Μεθέπω, investigo: ex μετὰ & ἕπω, seu ἑπέομαι, sequor.

Μεθερμηνεύω, interpretor, f. εύσω, p. μεθερμήνευκα. Ex μετὰ & ἑρμηνεύω, quod ab ἑρμῆς, interpres.

Μεθέρπω, adrepo, vel repo post; ex μετὰ, & ἕρπω; V.

Μεθέσ, dimitte; & in 2. pl. μέθετε, a. 2. imperat. act. verbi μεθίημι, prætermitto: quod ex μετὰ & ἵημι, seu ἴω, mitto.

Μεθεστάναι, per Sync pro μεθιστάναι, perf. inf. act. verbi μεθίστημι, amoveo: ex μετὰ & ἵστημι, sto.

Μεθεστήκασι, per Syncopen pro μεθεστᾶσι, ab eod. verbo & Th.

Μέθευ, ης, ἡ, ebrietas, vinolentia. Them. μέθυ, τὸ, vinum.

Μεθέωκα, dimisi, a. 1. ind. act. verbi μεθίημι, fut. μεθέσω. Them. ἵημι, seu ἴω, mitto.

Μεθήκω, traduco, transeo, accedo, intervenio; pro μετέρχομαι apud Aristoph. ex μετὰ, & ἥκω, V.

Μεθηλικιώμαι, ab una ætate in aliam transeo; unde Μεθηλικίωσις, ejusmodi transitio ab ætate in ætatem; velut, è primo septennio in secundum, è secundo in tertium, &c. ex μετὰ, & ἡλικία, &c. V.

Μεθημερινὸς, ὴ, diurnus: ex μετὰ & ἡμέρα, dies.

Μεθημοσύνη, ης, ἡ, cessatio, negligentia: &

Μεθήμων, ονος, ὁ, ἡ, remissus, negligens: à μεθίημι, prætermitto. Them. ἵημι, seu ἴω, mitto.

Μεθημερῖνὸς, diurnis, gen. pl. à μεθημερὶς, pro μεθημερινὸς, ex μετὰ & ἡμέρα, dies.

Μεθὴς, 2. sing. a. 2. sub. act. μεθῆσω, εις, ει, dimittam, f. 1. Ind. act. verbi μεθίημι: quod ab ἵημι, seu ἴω, f. ἥσω, p. εἷκα, a. 2. ἧν.

Μεθῆσμαι, Ion. pro μεθεῖσθαι, f. 1. inf. act. ejusd. verbi.

Μεθῆς, pro μεθεῖς, 3. sing. imperf. q. à μεθίω, verbi μεθίημι; q. v.

Μεθιέμεναι, Dor. pro μεθιέναι, præs. inf. act. ejusd. verbi.

Μεθίεσαν, prætermittebant, Bœot. Sync. pro μεθίεσαν, 3, plur. imperfect. μεθίω: à

Μεθίημι, cesso, negligens sum; dimitto: f. μεθήσω. Ex μετὰ & ἵημι, seu ἴω, mitto; p. εἷκα, a. 2. ἧν.

Μεθίστασμαι, statuor pro alio, mutor, transferor, traducor, sub movеor, amoveor, migro, secedo, &c. Item, sto inter, versor, vel sum inter; & interdum activè, submoveo, expello, &c. apud Luc. & Thuc. est pass. ab act. μεθίσταμι, V.

Μεθιστάνω, transfero, loco moveo, traduco: f. μεταστήσω, p. μεθίστηκα, a. 1. μετέστησα, a. 1. pass. μετεστάθην, ης, ης, a. 2. sub. pass. μεταστάθω: ab ἐστάνω, idem quod ἵστημι, sto.

Μεθίστημι, amoveo: f. μεταστήσω, p. μεθίστηκα, a. 1. μετέστησα, a. 2. μετέστην, a. 1. ind. pass. μετεστάθην, amotus fui: ex μετὰ & ἵστημι, sto.

Μεθοδεία, ας, ἡ, fraudulenta circumventio; insidiæ: à

Μεθοδεύω, machinor, f. εύσω, p. μεθοδεύκα. Hinc μεθοδεύοιτο, 3. pl. præs. opt. pass. deriv. à μεθόδος.

Μεθοδεύω, aliter duco, monstro, vel demonstro viam, quàm quis iturus est; in Epigr. ex μετὰ & ὁδεύω, &c. V.

Μεθοδικὸς, ὴ, ὸν, in quo methodus est compendiosa; Item artificiosus: Item qui artificiosam viam & compendium sequitur; unde Μεθοδικὴ, scil. τέχνη, ratio loquendi, vel differendi; unde Aristot. de differendi ratione libros Μεθοδικὰ inscripsit; Unde etiam adv. Μεθοδικῶς, artificiosâ ratione & viâ; adhibendo methodum; Polyb. Item, Μεθόδιον, viaticum, ἐφόδιον; Item, Μεθοδίτης: ης, ὁ, artifex; vel doli fabricator, Hesych. omnia à seq. μέθοδος, methodus: Item fictio, ludificatio, illusio, &c. V.

Μέθοδος, ου, ἡ, METHODUS, via, compendium, ratio & via docendi & discendi; ratio tractandi de re reliquâ: ex μετὰ & ὁδὸς, ὅ, ἡ.

Μεθολκὴ, retractio, contractio; Plut. à μεθέλκω; V.

Μεθομίλιον, ου, conversabar imperf. act. Ion. &

Μεθομιλέω, f. ήσω, conversor, commercium habeo cum: ex μετὰ & ὁμιλος, turba.

Μεθορίζω, confinis sum; Item participo: Item Μεθόριος, conterminus, confinis; Item, qui duas res, veluti terminus, dirimit & dividit: Sic Μεθορία γῆ, regio, conterminа, apud Thuc. l. 2. Unde

de Μεθόριον, τὸ, confinium, interstitium disterminans res qualibet, à se invicem; omnia ex μέ, & ὅρος, ὁ; unde ὁρίζω, θεμ, & ὅριον, τὸ; V.

Μεθόριος, α, ὁ, ἡ, conterminus, ἐμθόριος, α, ον, confinium: & in pl. ἐμθόρια, ων, τὰ, confinia: ex πρὸ cum & ὅρος, terminus.

Μεθορμίζω, transmitto, trajicio; ex μετὰ, & ὁρμίζω; V.

ΜΕΘΥΣΤ, τὸ, vinum: à μέθυσμι quod nos ἐμθύσκω, id est, negligentes reddat. Hinc μέθη, ης, ἡ, ebrietas: μεθύω, ebrius sum: μεθύσκω, ebrium reddo, inebrio.

Μεθυδρίτης, α, ὁ, Dor. pro μεθυστής, ου, ὁ, vini dator: Bacchi epith. Ex μέθυ, τὸ, vinum, & δίδωμι, do.

Μεθυμναῖος, dictus est Bacchus, à nomine μέθυ; unde & Methymna, urbs Lesbi, nomen habet, apud Plut. & Athen. propter generosum ibi vinum.

Μεθυσμός, idem quod μέθυσις, & ab eod. vi. μέθυσκω.

Μεθύοντα, acc. sing. part. præs. &

Μεθῦσαι, 3. pl. præt. ind. vel dat. pl. part. præs. verbi μέθυω, ebrius sum. Th. μέθυ, vinum.

Μεθυπλήξ, ebrius, ebriosus, in Epigram. ex μέθυ, & πλήξ; V.

Μεθυσσόδυμος, post induo, seu calceo; apud Aristot. ex μέ, & ὑποδύω, &c. vide.

Μεθυσθείς, α, ι. part. pass. à

Μεθύσκω, ebrium reddo; futur. ύσω, aorist. prim. ἐμέθυσα· præs. passiv. μεθύσκομαι, inebrior: a. 1. passiv. ἐμεθύσθην, a. 1. sub. pass. μεθυσθῶ, ῆς, ῇ· f. 1. passiv. μεθυσθήσομαι. Them. μέθυ, τὸ, vinum.

Μέθυσμα, quod dicitur, inebriamentum; id est, id quod inebriat, seu inebriare potest, 1 Reg. c. 1. verbale, à præced. vide.

Μεθυσοκότταβος, ebrius, temulentus; propriè de eo, qui jam ebrius cottabo, seu cottabismo ludit, Aristoph. à seq. μέθυσος, & κότταβος, &c. V.

Μέθυσος, α, ὁ, ἡ, ebrius: μέθυσις, inebriatio: ejusd. Them.

Μεθυστικὸς, qui inebriatur, propensus, seu proclivis ad ebrietatem, ebriosus; ut inebriandi vim habens; verbale à μεθύσκομαι, vide in μέθυσκω; unde etiam Μεθύστεια, ἡ, mulier vinosa, temulenta; Poll.

Μεθυσταλὶς ὑμὴν, nuptiæ vino defectæ, seu quibus vinum defuit; ut Μεθυσταλὲς ἔγχος, in Epigram. dicam de vestigio ebrii; i.e. de pedibus, præ vino titubantibus; ex μέθυ, & στάλλω; V.

Μεθυτὴρ, ὁ ῆρος, ἡ, alens vinum; ex μέθυ, & τήφω; V.

Μέθυω, ebrius sum: à μέθυ, vinum.

Μειαγωλία, ᾶς, significat τὸ μεῖον ἄγω, minùs pondero, in Apaturiis, patres pro filiis offerebant ovem; eam ferunt aliquando minus oportuisse pendere soliti pondere; inde μειαγωγεῖν, est dicere ἄγειν μεῖον, pendere minus, &c.

ΜΕΙΑΩ, seu μειδάω, rideo, subrideo, futur. άσω, aorist. prim. ἐμείδησα, p. μεμείδηκα. Hinc μειδιάω, seu μειδιόω, Poët. idem.

Μείδημα, ατος, τὸ, & in pl. μειδήματα, ritius. Them. μειδιάω.

Μείδησα, ας, ε, & in 3. pl. μείδησε, α, ι. ind. act. Ion. &

Μειδήσασα, in f. g. μειδήσασσα, a. 1. part. act. verbi μειδάω, rideo.

Μειδιάζω, & Μειδιάω, (Poëticè verò μειδιόω, ῶ,) rideo leniter, seu molliter; idem quod Th. μειδάω; vi. Unde etiam Μειδίαμα, & Μειδίασμα, ατος, τὸ; ut & Μειδιασις, & Μειδιαμὸς; omnia idem signif. quod μείδημα, lenis risus; & ab eod. Th. V.

Μείζον, neut. gen. à μείζων, major; quod vide.

Μειζόνως, majorem in modum; magis, amplius, magnificentiùs, &c. (Ionicè dicitur etiam μεζόνως) est adv. à μείζων, ονος; V.

Μειζότερος, α, idem quod μείζων, Job. ep. 3. 4.

Μείζω, nom. vel accus. pl. n. g. μείζονα, μείζονε, μείζω· à

Μείζων, ονος, ὁ, ἡ, & τὸ μεῖζον, MAJOR, & majus, compar. à positivo μέγας, magnus: superl. μέγιστος.

Μειλαίων, ωνος, ὁ, nomen propr.

Μειλαξ, ακος, pratum, paradisus; pro quo, λειμὼξ dicitur, idem quod, & pro Th. λείμων; V.

Μείλας, Poëticum est, pro μέλας; id vide.

Μείλιγμα, ατος, τὸ, lenimentum, placamentum. Them. μειλίσσω, verbis demulceo.

Μειλικτήριον, placamentum, seu placamen; est neut. à μειλικτήριος, α, ὁ ἡ, mulcendi, demulcendi, seu lenidi vim habens, ad placandum aptus, &c. Item Μειλικτὸς, ὴ, ὁ, qui lenitus est; vel qui leniri, seu mulceri potest; & Μείλιξις, actio reddendi dulce, seu dulcedinem quandam melleam indendi, & Metaph. actio leniendi, seu blandis verbis, & velut mellitis, demulcendi; omnia verbalia, à Th. μειλίσσω, f. ίξω, &c. vi. Unde etiam, Μείλιον, ου, τὸ, seu Μείλια, τὰ, munera quibus aliquem demulcemus, seu demulcere possumus; quidam exp. dotem adventitiam, seu dotalia dona ultra dotem; alii simpl. dotem, quod maritos demulceat, &c. Item Μειλιὸς, blandus, suavis; ab eod. Th. μειλίσσω; Item melleus, vel mellitio, à Them. μέλι, ος; vi. Item melinus color, seu pallidus, à collore mellis: Item fraxineus; & sic est pro μέλινος, à μέλια; V.

Μείλινος, η, fraxineus, Poët. pro μέλινος; à μέλια, fraxinus.

Μειλισσάμην, præs. inf. Ion. pro μειλίσσασθαι· &

Μειλίσσετο, præs. imperat. pass. Ion. pro μειλίσσεο· à

ΜΕΙΛΙΣΣΩ, f. ξω, mellitum reddo, gratificor, verbis demulceo: q. à μέλι, mel.

Μειλιχία, ας, ἡ, affabilitas, mansuetudo, benignitas; à seq. μειλιχος.

Μειλιχίοισιν, dat. pl. Ion. à

Μειλίχιος, α, ὁ, ἡ, idem cum μείλιχος, ος, ὁ, ἡ, blandus, mellifluus, suavis, jucundus: à μειλίσσω, verbis demulceo.

Μειλιχὸς, blandè, comiter, leniter, mansuetè, adv. à præced. μειλίχος, V.

Μειλιχόφρων, blandam vocem habens, ex μειλίχος, & φήμη, vi. Sic Μειλιχόφρων, ονος, ὁ, ἡ, blanditias donans, seu blandos reddens; ex μείλιχος, & δίδωμι, vi. Item Μειλιχόμυτης, cujus blanda & mitia sunt consilia; seu miti & placido ingenio prædítus; ex μείλιχος, & μῆτις, &c. V.

Μείλιχος, α, ὁ ἡ ὸν, blandus, placidus; vel mitis, mansuetus, placabilis; Il. ρ. sic & ἔπε μείλιχα, apud Hesiod. idem quod μειλίχιος, id V.

Μεῖναι, a. 1. inf. act. &

Μείνας, ασα, ὁ, in pl. μείναντες, a. 1. part. act. verbi μένω, maneo, f. μενῶ, p. μεμένηκα, a. 1. ἔμεινα.

Μείνατε, 2. pl. a. 1. imperat. act. &

Μεινάτω, 3. sing. a. 1. imperat. à μένω, maneo, f. νῶ, a. 1. ἔμεινα.

Μείρας, α, ὁ, ἡ, pars, portio. μέλιζω, divido, distribuo. μερισμὸς, partitio. μῖρος, ου, τὸ, pars. μέρος, portio; item fatum, mors, μοῖρα, pars, portio; item fatum.

Μείς, μῆνὸς, ὁ, mensis. Æol. pro μὴν, idem.

Μείων, τὸ, minimum; à μεῖον, vide.

ΜΕΙ'ΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, MINOR; compar. irregularis à μικρὸς, parvus: hinc μεῖον, minuo.

Μείωσις, εως, ἡ, imminutio; extenuatio: à præced.

Μείωσις, decrementum suscipiens, qui decrescit, aut, decrescere potest; item, μειωτικὸς, ὴ, ὁ, vim habens diminuendi, seu imminuendi; utrumq; verbale à μείων, V.

Μελαγγεώνυς, ὁ, ἡ, qui nigram habet terram: ex μέλας, niger, & γαῖα seu γῆ, terra.

Μελαγγλαις, cujus solum nigrum est; idem quod, & ab illâ, cum præced. V.

Μελάγκαρπον, nigrum ferens fructum; seu, fructûs loco, atram afferens obscuritatem; ut μελάγκαρπον ἀπολειπεν, apud Athen. l. 14. verum in fine claudicantes; Sic σφυγμὸς μέγας, sive μικρὸς, pulsus decurtatus, aut mutilus, & decrescens; unde Μειρέαι, ας, ἡ; caudæ exilitas, quum extremitas est exilior: Item Μειρίζω, sive μειρύζω; sum caudâ in exilitatem attenuatâ, quales murium: Item cauda mihi decurtata est, in acutum desino, minoribus terminis finior; ex μεῖον, τὸ, vel μείων, ὁ, vel ex μῖς, μυὸς, & ὀφὶς, ὄφεως, V. Μειόφθων, mente diminutus, levis, stultus; ex μεῖον, τὸ, vel μείων, ὁ & φρὴν, &c. V.

Μείω, ῶ, minuo, minorem reddo; unde μειοῦσθαι, plerumque significat inferiorem esse, seu deteriori esse conditione; Item passivè apud Xen. μειοῦμαι τῷ διανοίᾳ, mente minor, in delirium vergo, à Th. μείων; V.

Μελαγκόμης, & μελαγκόμος, q.d. adolescenturio, vel adolescentior; i. e. adolescentis more ago, &c. Item μελαγκόμης, & μελαγκόμος, ώμη, adolesco, adolescens evado: Item Μελάγκομον, μελαγκόμης, & μελαγκόμη, adolescens, adolescentulus, puer, puerulus, juvenculus, juvencula, vel adolescentula, &c. ut & Μελαγκόμας, idem adolescentulus, juvencula: Item Μελαγκόμης, juvenilis, puerilis, &c. omnia à seq. Th. μέλας, ακος, ὁ, vel ἡ, qui vel quæ jam eâ est ætate, ut fari possit, &c. V.

ΜΕΙ'ΡΑΞ,

ΜΕΙ'ΡΑΞ, ακος, ὁ, ἡ, adolescens, puer, puella: qu. ab μείρομαι, quia eâ ætate conspicitur.

Μείρω, partire, præs. Imperat. pass. Ion. pro μείρου, verbi μείρω seu ομαι.

Μείρεται, partitur, 3. sing. præs. verbi μείρομαι, idem quod μείρω. Dicitur &

Μείρῃ, desideratur, per Aphæresin pro ἐμείρῃ, 3. sing. præs. pass. verbi ἐμείρω, desidero.

Μεμρόμενοι, plur. num. f. g. part. præs. pass. à

ΜΕΙ'ΡΩ, vel potius μείρομαι, divido; partior, privor: pert. pass. μεμαρμαι, & Att. ἐμμαρμαι. p. m. ἔμμορα. Hinc μερὶς, ίδος, ἡ, pars, portio. μερίζω, divido, distribuo. μερισμὸς, partitio. μῖρος, ου, τὸ, pars. μέρος, portio; item fatum, mors, μοῖρα, pars, portio; item fatum.

Μελ, μέλιος, ὁ, mensis. Æol. pro μὴν, idem.

Μέλαν, τὸ, nigrum; & interdum minùs, adv. à μέλας, minor vi. seq.

Μέλανα, acc. ex μέλαν, ανος, ὁ, ἡ, minor, & τὸ μέλον, compar. irregularis à μικὸς, parvus.

Μελανεπεία, ς, ἡσω, minus habeo, deteriore sum conditione, inferior sum: ex μέλαν, minus, quòd à μέλας & ἔχω, habeo.

Μελανίκημα, τὸ, & Μελανεξία, deterior conditio, diminutio, defraudatio, contemptus, mala tractatio, injuria: (idem quod ἐλάττωμα, & ei contrar. πλεονέκτημα, vi.) ex μέλον, τὸ, & ἕξις; à Th. ἔχω, &c. V.

Μελάνερος, minor; idem quod & à Th. μέλαν, ανος; V.

Μέλανρος, sive μέλυρος, cui cauda diminuta est, & truncata; seu cujus extrema cauda in acutum desinit, sicut muribus; unde Μέλυξ, τὸ, dicuntur quorum extremæ partes sunt mutilatæ; ut μέλυγες εἰσὶ, apud Athen. l. 14. verum in fine claudicantes; Sic σφυγμὸς μέγας, sive μικρὸς, pulsus decurtatus, aut mutilus, & decrescens; unde Μειρέαι, ας, ἡ; caudæ exilitas, quum extremitas est exilior: Item Μειρίζω, sive μειρύζω; sum caudâ in exilitatem attenuatâ, quales murium: Item cauda mihi decurtata est, in acutum desino, minoribus terminis finior; ex μεῖον, τὸ, vel μείων, ὁ, vel ex μῖς, μυὸς, & ὀφὶς, ὄφεως, V. Μειόφθων, mente diminutus, levis, stultus; ex μεῖον, τὸ, vel μείων, ὁ & φρὴν, &c. V.

Μελαγχαίτης, ου, ὁ, ἡ, nigram cæsariem habens: ex μέλας, μέλαινα, niger, ra, & χαίτη, juba, cæsaries.

Μελαγχείμων, qui hyeme niger est; profundus; cavus; unde, plur. neut. τὰ μελάγχειμα, subst. dicuntur, loca hyeme atra, nec ullis dealbata nivibus; Poll. l. 5. c. 12. scribit in ipsa nive μελάγχειμα, esse cavos quosdam, in quibus nix liquata est; qui sic nominantur, quoniam sola nigrantur, cæterâ humo nivibus existente albâ; ex μέλας & χεῖμα, τὸ, V. Sic, μελαγχείμων, nigra vestitus tunicâ; & Metaph. mœstus, tristis; atrati enim, sunt lucum præ se ferentes; apud Æschyl. ex μέλας & χιτὼν, V. Item, μελάγχλαινα, atrâ indutus lænâ; ex μέλας & χλαῖνα, ἡ, læna; vestis exteriori tunicæ superinducta, &c. V. Sic etiam, μελαγχλωρὸς, colorem habens atrum, palloremixtum; vel, viridis simul, nigerque; ex μέλας & χλωρὸς, V. Sic etiam, μελαγχρὴς, μελαγχροὴς, μελάγχρους, & μελάγχροος, qui nigro est colore; item, μελαγχροὸς, οῦς, qui nigrâ cute est, vel, atro corpore; omnia, ex μέλας & χρὼς, ὁ, color; item, color cum ipsa superficie; & peculiariter cutis in humano corpore; item, μελαδμὸς & μελασμὸς, atri vortex, i.e. atros habens vortices, seu, nigros; ex μέλας & δῖνη, ἡ, V.

Μελαγχολία, ας, ἡ, MELANCHOLIA, atra bilis: ex μέλας, αινα, αν, niger, a, um, & χολὴ, bilis, fel.

Μελαγχρὸς, ως, όν, ω, ὁ, ἡ, qui nigri coloris est: ex μέλας, niger, & χρὼς, color.

ΜΕ'ΛΑΘΡΟΝ, ου, τὸ, domus, Poët. & medium tecti lignum.

Μέλαινα, ης, ἡ, nigra: gen. pl. Æol. μελαινάων, dat. pl. μελαίνῃσι, Ion. in m. g. μέλας, niger, quod vide.

Μελανδρὸς, aquila nigra, aut, pulla; à præced. μέλαινα & ἀνὴρ, vide.

Μελαίνω, 3. sing. imperf. Ion. verbi μελαίνομαι, nigresco: à

Μέλαινω, nigrum reddo. Them. μέλας, niger.

Μέλας, αν, ὁ, Æolico Pleonasmo dicitur, pro μέλας, niger; ut, τέλλας, Æolicè, pro τέλας, authore Etymol.

Μελαμβαθὴς, niger ex profunditate; ex μέλας & βάθος, τὸ, V. Sic, μελαμβαφὴς, niger ex tinctura, seu, nigro colore tinctus; ex μέλας & βάπτω; unde βαφὴ, &c. V. Item, μελάμβιος, qui nigram; i. e. obscuram vitam degit; à Th. βίος, V. Μελάμβιος, niger homo; & μελάμβιοτος, nigri homines; à Th. βιοτὸς, V. Μελάμβωλος γῆ, terra nigris glebis ideoque fertilis; à Th. βῶλος, V. Μελαμπαγὴς, concretus & nigrescens; à Th. πήγνυμι, vel, πάσσω, fut. ξω; unde πηγὶς, &c. V. Μελάμπεπλος, cui est nigrum peplum, Euryp. in Oreste; à Th. πέπλος, ὁ, V. Μελαμπόδιον, dicitur helleborum nigrum; à Th. πῦς, ποδὸς, V. Vel, à Melampode inventore. Μελάμπυγος, cui sunt nigræ nates, (sic plerumq; fortes dicebantur) cui niger est podex; ἀνδρεῖος; cognomen Herculis, ut minimè effœminati, aut, mollis; nam talis, λάσιπυγος, nominabatur; à Th. πυγὴ, V. Μελάμπυρον, τὸ, herbæ nomen, in quam triticum degenerat; de qua Theophr. Hist. Pl. l. 8. c. 1. à Th. πυρὸς, V. Μελαμφαὴς, ater, obscurus, tenebricosus; ut, μελαμφαὲς ἰμάτιον; Euryp. in Helen. à Th. φάος; unde φάος, τὸ, V. Μελάμφυλλος, nigra habens folia; Epith. hederæ; à Th. φύλλον, τὸ, V. Μελάμφωνος, cui vox fusca est & obscura; à Th. φωνὴ, V. Μελαμψηφὶς, ίδος, ἡ, nigros calculos, seu, lapillos habens; à Th. ψῆφος; unde ψαφὶς, ίδος, ἡ, comp. ut reliqua præcedentia, cum Th. μέλας.

Μέλαμπος, οδος, ὁ, Poët. pro Μελάμπους, οδος, ὁ, propr. viri nomen.

Μέλας, τὸ, nigrum; neut. à μέλας, niger; sed sumitur etiam, pro atramento.

Μελασαγὶς, atro nimbo, seu, procellâ horrens; præ turbulenta vi & horrore nigricans; ex Plut. ex μέλας, in neut. μέλαν; & Th. ἄϊσσω, fut. ξω; unde, αἰγὶς, procella, &c. V. Sic, μελανευγὴς, atrum splendens; ater; Euryp. ex μέλας & αὐγὴ, vide.

Μελάνθεμον, ατος, τὸ, vagi à inclusum nigrâ: ex μέλας, niger, & δέω, ligo.

Μελάνθεμον ἄορ, ensis nigro illigatus capulo, seu, nigrum habens manubrium, seu, capulum ferro ligatum; i.e. μέλανθα ἔχων λαβὴν, &c. Vide præced.

Μελανθὶς, vide supra μελάνθεμος.

Μελανδόκη, arcula recipiendo atramento: atramentarium; in Epigr. ex μέλαν, τὸ, & δέχομαι; unde δοχὶς, ὁος & δοχεῖον, τὸ, &c. V.

Μελάνδρυς, thynni genus grandissimum; unde, μελάνδρια, τὰ, pulpamenta thynnorum conditanea, cæsis quernis assulis si: ilia; ut ait Plin. l. 9. c. 15. Item, μελάνδρυον, τὸ, q. d. nigrum roboris; i. e. medulla quercûs, seu, roboris; est item falsamentum, quod cæteras thynnorum partes, præter cervicem & ventrem, sale conditas habet; sic dict. quòd sint nigrantibus quercûs radicibus similes; ex μέλας & δρῦς, δρυὸς, &c. V. Item, μελανείμων, qui atris est indutus vestimentis, pullatus; qualis lugentium est vestitus; unde, μελανειμονία, ᾶ, pullis, seu, atris vestibus indutus fum; ex μέλας & ἕννυμι, τὸ, V. Item, μελανθέλαιον, oleum Melanthium, seu, ex Melanthio confectum; apud Dioscor. l. 1. c. 47. Ex μελάνθιον, quod est à Th. μέλας; & ἔλαια, ἡ, unde ἐλαῖον τὸ, V. Sic etiam, μελάνθεμον, τὸ, anthemidis species quædam; vel, in genere, ipsa herba anthemis ità vocatur; teste Plinio, l. 22. c. 21. ex μέλας; & ἄνθεμον, τὸ, V.

Μελάνθιον, nigrescebant, 3. pl. a. 1. ind. pass. Ion. verbi μελαίνω, denigro: f. ανῶ. Th. μέλας.

Μελάνθιον, τὸ, sive, Μελάνθιον πόα, Melanthium herba; nigellam vocant officinæ; vide Theophr. & Dioscor. à Th. μέλας, V. Vel, ex μέλας & ἄνθος, τὸ, V.

Μελανία, ἡ, nigredo; item, μελανίζω, nigrico; utrumq; à Th. μέλας, ανος, V.

Μελάνιον, τὸ, nigra viola; i. e. μέλαν ἴον; Theophr. Hist. Pl. l. 6. c. ult. (ut, λάϊκιον, alba viola; i. e. λάϊκον ἴον, apud Plut. & Athen.) ex μέλας & ἴον, τὸ, V.

Μελανόγραμμος, nigris lineis interstinctus; item, melanurus; à linearum nigredine quibus interstinguitur; ex

μέλας, ατος, & γράμμα, τὸ, V. Sic μελανοδοχεῖον, atramenti receptaculum, atramentarium; ex μέλας, vel, μέλαν, ατος; & δέχομαι; unde δοχεῖον, τὸ, &c. V. Item, μελανόθριξ, pilos habens nigros, cui capilli nigri sunt; à Th. θρίξ, V. Μελανοκάρδιος, qui nigrâ est corde; item, qui nigrâ est medullâ; item, qui atroci & crudeli est animo; unde, agrestes homines, ob agrestem eorum feritatem, μελανοκαρδίους, vocarunt; Aristoph. à Th. καρδία, V. Μελανοκόμης, ου, ὁ, & μελανόκομος, qui nigrâ est comâ; à Th. κόμη, V. Μελανόπτερος, & μελανοπίτυγος, nigras habens alas, aut pinnas, à Th. πτερόν, τὸ, unde πίτυξ, υγος, ἡ, &c. V. Item, μελανόστολος, nigris indutus vestibus; Plut. à Th. στολὴ, orno, vestimentis instruo; unde στολὴ, & στόλος; amictus; comp. ut reliqua præced. cum Th. μέλας, ανος, &c. V.

Μελανότης, ητος, ἡ, nigredo, nigritudines, nigror; à Th. μέλας, ανος, ὁ, V.

Μελάνουρος, nigram habens caudam; item, melanurus, pisces in cauda nigras habens maculas; unde, μελανουρίδες, pisces, qui & μελάνυγες, in Epigr. ex μέλας, ανος, & οὐρὰ, ἡ, V. Sic, μελανόφθαλμος; qui nigris est oculis; ex μέλας, ανος, & ὀφθαλμὸς, ὁ, V. Item μελάνφορος, qui nigra habet supercilia; ex μέλας, ανος; & ὀφρὺς, &c. V. Μελανοχρὼς, qui nigri coloris est; ex iisd. cum seq. V.

Μελανόχροος, ατος, vel μελανοχρόος, ου, ὁ, ἡ, nigrum habens corpus, vel potius fusco colore præditus; niger: ex μέλας, niger, & χρὼς, ὁ, corpus. Th. χρόα, color.

Μελαντήριος, ία, ον, ὁ, ἡ, qui nigrum murum habet: ex μέλας & τεῖχος, τὸ, murus.

Μελάντερος, nigrior; & μελάντατος, nigerrimus; compar. & superl. à Th. μέλας, ανος, V.

Μελαντηρία, ἡ, melanteria, succus niger in metallis concrescens; quem inde quidam atramentum metallicum nominarunt; Dioscor. l. 5. c. 118. à Th. μέλας, ανος, V.

Μελανύδρος, ος, ὁ, ἡ, profundus: ex μέλας, niger, & ὕδωρ, ατος, τὸ, aqua.

Μελανωπὸς, niger aspectu; qui intuentium oculis niger apparet; ex μέλας, ανος & ὤψ, ὠπὸς, V.

Μελάνωσις, nigrum reddo, denigro; item, μελάνωσις, denigratio, macula; utrumq; à μέλας, ανος, V.

ΜΕΛΑΣ, ανος, ὁ, niger, ater: Metaph. MALUS: in f. g. μέλαινα. n. g. μέλαν. Hinc μελανότης, ητος, ἡ, nigredo. μελαίνω, denigro. μελάνθιον, ου, τὸ, herbæ nomen.

Μέλασμα, ατος, τὸ, nigror, nigredo; Pollux esse dicit nigrum pigmentum, seu, atrum quo coma denigratur; item, μέλασμις, εως, ὁ, q.d. denigratio; utrumq; à Th. μέλας, V.

Μελάσμιος, liquefio; & activè, pro Th. μιλάω, liquefacio, &c. V.

Μελαδμῶ, liquefacio & activè, pro Th. μιλάω, liquefacio, &c. V.

Μελαδμῶμαι, tabescens, præs. pass. à ΜΕΛΔΩ, liquefacio; qu. μιλαδῶ, membra edo: unde Angl. to melt.

Μελιὰς, ὁ, nomen viri ἅπαξ λεγ. Hebr. plenus.

ΜΕΛΕΑΓΡΙΔΕΣ, MELEAGRIDES, gallinarum Africanarum genus.

Μελίαγρος, ου, ὁ, MELEAGER, nomen viri.

ΜΕΛΕΔΑΙΝΩ, εις, ει, curo, desidero; qu. à μέλω.

Μελέδημα, ατος, τὸ, cura; à præced.

Μελεδήμων, ονος, ὁ, curator; qui se exercet; in Epigr. à præced. nomine μελέδημα, τὸ, vel, à Th. μελεδαίνω, V. Unde etiam, μελέδη, ἡ, cura, curatio; &c. exercitatio, &c.

Μελεδῶν, ῶνος, ὁ, cura: & Μελεδώνη, ης, ἡ, idem: à μελεδαίνω.

Μελίεσσι, & μέλιεσσιν, membris, dat. plur. Ion. & Poët. à μέλος, εος, τὸ, membrum.

ΜΕΛΕΘΡΟΝ, ου, τὸ, pedica, funis: an à μέλος, membrum?

ΜΕΛΕΙ, (imperf.) curæ est: imperf. μέλησι; Act. ἤμβλε. præs. imperat. μελέτω, f. μελήσει. perf. act. μεμέλκηκε. perf. m. μεμέλημαι. Hinc μέλεδος, curo: μελέτη, idem: μελήτη, cura: ἀμέλης, ους, ὁ, ἡ, negligens: ἀμέλεια, negligentia: ἀμέλεια, negligo: μεταμέλεια, pœnitentia.

Μελίνεος, fraxineus, Theophr. Hist. Pl. l. 5. potiùs tamen dicendum videtur μελίνινος, à μελεία, V.

Μελεῖδι, membratim, adv. à μέλος, τὸ, membrum.

Μελέμεμι, pro μέλομαι, vel, ὀπιμέλομαι, curam gero, &c. V.

Μέλεν, usurpatur adverbialiter, pro μεταλὸν, incassum, otiosè, & sine ullo effectu, &c. Il. ν. à Th. μέλω, V.

ΜΕΛΕΟΣ, ου, inanis, stultus: infel. x: dat. pl. μέλεσσι, qu. μὴ λάαν, id est, ὀρέσσι.

Μελεόφρων, ονος, ὁ, ἡ, infelix animi, cui misera est mens & infelix; misera cogitans; Buryp. à præced. Th. μέλω & φρὴν; cujus multa comp. desinunt in φρων.

Μέλει, onerat est; à μέλομαι, curo. Th. μέλει, curæ est.

Μελετᾶς, 2. sing. præs. ind. à

Μελετάω, ᾶ, MEDITOR, curo: præs. imperat. μελέτα, α. f. ήσω. p. μεμελέτηκα. a. 1. ἐμελέτησα. Th. μέλω.

Μελέτη, ης, ἡ, meditatio, cura: ab eodem Them.

Μελέτημα, ατος, τὸ, meditatio: à μελετάω, quod vide.

Μελετηρὸς, exercitatus, meditativus; item, μελετητὴς; q.d. meditator; & μελετήριον, ου, τὸ, q.d. meditatorium, locus meditationis, seu, exercitationis, apud Plut. Item, instrumentum, quo quis se exercet; Hesych. Item, μελετηπὸς, ad meditationem, seu, exercitationem aptus; aut meditationis studiosus, meditationi deditus; item, declamatorius, &c. Omnia, à μέλω & μελετάω, V. Unde etiam, μελέτωρ, procurator, curator; φερτητὴς, ὁ ὀπαδὸς, μέλω, qui curam gerit alicujus rei, &c. à Th. μέλω, V.

Μελίτω, 3. præs. imperat. verbi μέλει, curæ est.

Μέλη, τὰ, membra; item, carmina; est neut. plur. à sing. μέλος, τὸ, V.

Μεληδὸν, membratim, per membra; Athen. l. 4. adv. à Th. μέλος, τὸ, membrum.

Μελῳδὸν, cantus; ab eod. Th. μέλος, τὸ, carmen; item, cura, meditatio; pro μελῳδὸς, à μελῳδέω, V.

Μέλημα, ατος, τὸ, cura, solicitudo: à Th. μέλει.

Μελήσει, curæ erit. f. 1. impersonale, à μέλει.

Μελήστης, f. 1. m. μελήσουσι, curæ erunt. 3. pl. f. 1. act. ejusd. verbi.

Μελητὸς, & μεμπτὸς; idem quod μέλημα, & ab eod. id V.

Μέλπω, curæ est, Poët. pro μέλει· vel est 3. sub. à μέλπομαι, ῳ· vel est 3. præsentis à μέλημαι.

Μελητέον, curandum est; Plat. 2. de repub. ἡμῖν ὁ μελητέον τῶν λεγθέντων, nobis non curandum est ut lateamus; verbale gerundivum, à μέλει, vel, μέλω, &c. V.

ΜΕΛΙ, ιτος, τὸ, MEL: hinc μελιτόεις, όεσσα, όεν, melleus.

ΜΕΛΙ'Α, ας, ἡ, fraxinus; hasta fraxinea; hinc Μελίαι, pro Nymphis in tales arbores conversis.

Μελιαδὴς, ές, ὁ, ἡ, Dor. pro μελιηδὴς, quod vide.

Μέλιαι νύμφαι, Meliæ Nymphæ, filiæ terræ, ex guttis genitalis cœli; dicuntur & μελιάδες; à præced. μελιὰς, vide.

Μελιᾶν, Dor. pro μελιῶν, gen. pl. à μελία, ας, ἡ, fraxinus.

Μελίας σῖτος, mel frugum; ut Gaza exponit, apud Theophr. Hist. Pl. l. 7. c. ult. à Th. μέλι, τὸ, V.

Μελίβρεμος, melleum & dulcem edens sonum; ut, μελίβρεμον ἀυδὴν, in Epigr. ex μέλι & βρέμω; unde, βρεμὼ, &c. V. Sic, μελιγαδὴς & μελιηδὴς, melle gaudens, melleus; Pind. apud Athen. ex μέλι & ἡδέω, ῶ, vide.

Μελιζαρὸς, ὁ, ἡ, Poët. & Dor. suaviloquus, qui melli instar vocem fundit: ex μέλι, mel: & ζάρης, ους, ὁ, ἡ, vox: Dor. ζᾶρυς. Hinc μελιζαρέως ὕμνοι, suaviloqui hymni.

Μελιζόδυπος, ου, ὁ, ἡ, Poët. dulcisstrepus: ex μέλι, mel, & δοῦπος, strepitus.

Μελίζωνος, ου, ὁ, ἡ, suaviloquus: vide μελίζανος.

Μελίηλος, melleas pupillas habens, dulcis aspectu; Hesych. ex μέλι & γλαῦξ, V. Sic, μελίλαιος, melli tam linguam habens; cujus suavis est oratio; item, μελιλάοιτον ὕπαρ, mellitorum carminum, apud Aristoph. in avib. ex μέλι; & γλῶσσα, ἡ, vide.

Μελίδιον, favus; à Th. μέλι, τὸ, vide.

Μελίδυπος, mellistrepus; ex μέλι & δοῦπος, ὁ, V.

Μελιδὼν, ὁνος, ἡ, Poët. pro μελιδὼν, quod vide.

Μελίη, vel, μελίαι, vitis species; teste Hesychio, ex melleo quodam sapore, quem præ se fert; ex μέλι, τὸ, V.

Μελίζεμεν, Ion. & Dor. pro μελίζειν, modulari, celebrare, canere, præs. inf. vide μελῳδέω.

Μελίζω, membratim concido; trunco; sic est à Th. μέλος, τὸ, membrum; item, cano mele, carmina modulor; à Th. μέλω, τὸ, carmen, &c. V.

Μελίζωμον, ου, τὸ, melicratum; aqua mulsa; item, μελίζωμος, ου, ὁ, ἡ, meri mellis gustu præditus; ex μέλι & ζωμὸς, &c. V. Sic, μελιηδὴς, mellis dulcedine præditus; dulcis instar mellis; item, apud Hippocr. vocatur ὄξος μελιηδὲς, vinum quod cum melle mistum est; ex μέλι & ἡδὺς, ία, ὺ, &c. V. Μελίθρεπτος, melle nutritus, in Epigr. ex μέλι, τὸ, & θρέπτος, ὁ, à Th. τρέφω, V. Item, μελίβρυος, ου, ὁ, ἡ, melleum sonum edens; ut, μελίβρυες κύκνοι, in Epigr. ex μέλι & βρύω; pro βρέμω, à Th. βρόω, V.

Μελιηδὴς, dulcem, acc. sing. &

Μελιηδέι, dat. sing. à

Μελιηδὴς, ές, ὁ, ἡ, dulcis instar mellis: ex μέλι, mel, & ἡδὺς, suavis.

Μελίϊνος, fraxineus; ut, μελίϊνον δόρυ, fraxinea hasta; à Th. μελία, V.

Μελίκηρος, ἡ, favago purpurarum; apud Aristot. lentor cujusdam ceræ, quem purpuræ verno tempore congregatæ mutuò attritu salivant, apud Athen. l. 3. scribitur etiam, μελικήρα; item, μελικηρία, sanies quæ crassior & glutinosior, subalbida mellique albo subsimilis, ex malis ulceribus fertur, ubi nervi circa articulos læsi sunt; sic etiam, μελικηρὶς, appellatur apostema, humorem, melli similem, membranâ conclusum habens, quique ex membrana secta, non aliter quam mel è favo, defluit; omnia, ex iisd. cum seq. V.

Μελίκηρον, ου, τὸ, & in pl. μελίκηρα, favus: à μέλι, mel, & κηρὸς, cera.

Μελίκομπος, ου, ὁ, ἡ, qui mellis instar suavem vocem habet: vel qui voce mellis instar dulci gloriatur: ex μέλι, τὸ, mel, & κόμπος, crepitus, jactantia.

Μελικὸς, ὴ, qui cantilenas scribit, Epithet. Poët. præsertim Lyrici, Th. μέλος, τὸ, carmen.

Μελίκρητον, ου, τὸ, aqua mulsa: i.e. aqua melle mista; Ionicè, μελίκρητον dicitur; quod Eust. apud Hom. Od. κ. dicit esse misturam mellis & lactis; ex μέλι & κρῆμα, per Sync. pro μεκρῆτον & μεκρήτυμα, quæ V.

Μελικτὰς, ᾶς, ὁ, Dor. pro

Μελικτὴς, ῆς, ὁ, suavis cantor. Th. μέλος, τὸ, carmen.

Μελίκτωρ, ορος, ὁ, ἡ, suaviloquus: vide μελίζανος.

Μελίλαιος, ου, ὁ, ἡ, five, μελίλαιον, ου, τὸ, melilotus, seu, melilotum; q. d. locus melligenus; unde & apum causâ feritur, teste Plin. Item, μελιλώτινος στέφανος, coronæ ex melilloto; Athen. l. 3. ex μέλι & λωτὸς; unde, λώτινος, &c. V. Sic μελίμηλον, ου, τὸ, genus mali, dictum à meliea dulcedine, sive, à melleo sapore; (alio nomine, γλυκύμηλον, Dioscor. l. 1. c. 162.) ex μέλι & μῆλον, τὸ, V.

Μελισσὼν, vel, μελίσσων, vitis species; teste Hesychio, ex melleo quodam sapore, quem præ se fert; ex μέλι, τὸ, V.

Μελίσσω, idem quod, & pro, μελίζω, id V.

Μελισσαγὴς, mel stillans, mellifluus, mel stillans; ex μέλι & σάζω, fut. ξω; unde σταγὼν, &c. V.

Μελισσεὺς, ῆος, ὁ, Poët. pro ἀοιδὸς, vel λυρικὸς, cantor, vel Lyricus poëta, à μελίζω, modulor, quod vide.

Μελισσαῖος, ὁ, ὁ, Melitæus, à Melite insula; ut, μελισσαῖον κυνίδιον, melitensis catellus, qui in deliciis & ad lusum habebatur; à seq. μελίτη, V.

Μελίσσαιος, & μελίσσιος, ας, ὁ, eadem herba quam μελισσόφυλλον, vocant; apiastrum; Theocr. Idyl. 4. ἢ βιάδας μελίσσαιος; à Th. μέλι, τὸ, V. Item, μελίσσειον, scil. πεπὸν, potus melleus, seu, mellitus; potus ex melle; mellina, sub. potio. Plut. Symp. l. 4. scribitur & μελίπεον, apud Hesych. μέλι, τὸ, V.

Μελίσσα, ης, ἡ, nomen insulæ, & mulieris. Gr. melliflua.

Μελισσήμερος, suavis ut mel, mellcâ dulcedine præditus, ex μέλι, τὸ, & ἥμερος, &c. V.

Μελισσήρυτος χυλὸς, succus melligenus; item, μελισσηρὸς, ὁ, ὁ, melleus, mellicus, vel, mellarius; ut, μελισσηρὸν ὀρχεῖον, mellarium vas; Athen. l. 11. Item, μελίσσηρος, melleus; & μελίσσηρος, ου, τὸ, melliculum, favus; potus Scythicus, cum melle, aqua, & herba quadam coctus; Hesych. Item, μελισσίτης, ου, ὁ, meletites gemma; & μελισσίτης οἶνος, vinum meleritis, seu, vinum, ex musto & melle; Dioscor. l. 5. c. 15. Sic μελιτὸν, favus; vel, mustum decoctum; omnia, à Th. μέλι, τὸ, V.

Μελισσίτης, ης, ὁ, ἡ, mellea, mellita, & Ion. per contract. μελιττὴς, placentæ genus melle conditæ: à μελισσόεις, εσσα, μελίεις, a, Th. μέλι.

Μέλισσος, gen. sing. à μέλι, ιτος, τὸ, mel, hinc μελισσώδης, dulcis, gratus.

Μελισσοπώλης, & μελισσοπῶλις, venditor, & venditrix mellis; unde μελισσοπωλῶ, mel vendo; ex μέλι, ιτος, τὸ, & πώλης, &c. V. Sic, μελισσουργὸς, meliturgus, mellarius, mellificator; unde μελισσουργεῖον, alveare; locus ubi mel fit; & μελισσουργία, mellificatio; opus mellarii; & mellificium, Aristot. in Polit. ex μέλι, ιτος, τὸ, & ἔργον, τὸ, V.

Μελισσῶπα vel μελισσῶτα, ossa mellita, &c. Vide μελισσόεις.

Μελιτόω, ῶ, melle condio, vel, misceo; à Th. μέλι, ιτος, τὸ, V. Unde etiam, μελιτώδης, ους, ὁ, ἡ, mellitus; vel, melleum saporem referens; mel saporem imitans, &c. Item, μελίτωμα, ατος, τὸ, opus dulciarium ex melle; placenta mellita; Dioscor. l. 4. c. 64. confectio ex melle, &c. Est verbale, à præced. μελιτόω, V.

Μέλιττα, idem cum Th. μέλισσα, V.

Unde, μελισσίδιος, ου, ὁ ἢ ἡ, ad apes accedens, qui de apum genere est; item, μελισσών, vel, μελισσεών, ῶνος, ὁ, cella mellaria; spiarium; locus in quo siti sunt alvei apum, &c.

Μελίφθογγος, ος, ὁ, ἡ, melliſonus, dulcia verba fundens: ex μέλι, mel, & φθόγγος, ſonus. Th. φθίγγομαι, loquor.

Μελίφρων, dulcem, acc. ſing. à

Μελίφρων, ονος, ὁ, ἡ, qui melleâ dulcedine animum perfundit: à μέλι, mel, & φρὴν animus.

Μελίφυλλον, vide ſuprà μηλανθύλλιον.

Μελίφυρτος, melle mixtus, in Epigr. ex μέλι & φύειν, φύσημι, &c. Vide.

Μελίχρους & μελίχρως; item, μελίχροος; & μελιχρὸς, ῶτος, ὁ ἡ ἡ, mellis colorem imitans; unde, apud Hippocr. vinum μελίχρουν, non ſolum dicitur vinum dulce, ſed etiam mel, & mellis colorem admixtum habens; omnia, ejuſdem comp. cum ſeq. V.

Μελιχρὸς, ὰ, ὸν, mellis inſtar, flavus: ex μέλι, mel, & χρὼς, color.

Μελίχλωρος, ος, ὁ, ἡ, pallidula inſtar mellis: ex μέλι & χλωρὸς, molli; &c.

Μέλκω, lac. q. ab ἀμέλγω, mulgeo. Hinc fortè Angl. Milk.

Μελλήσιος, vel, μελλήσιος, ου, ὁ, futurus maritus; ex μέλλω & πόσις, ιος, ὁ, maritus; παρὰ τὸ πίνειν; quoniam, ut aqua terræ miſta, cauſa eſt ſeminum & plantarum; ità vir mulieri miſtus, prolis; Il. χ. Od. δ. θ. &c. Item, μελλόπαρμος vel μελλόπαρος; jamjam ſternutaturus; apud Ariſtot. in Probl. ex μέλλω vel μέλλει; & πάλαιος, fut. αύσω; unde πάφμος, ὁ, &c. V. Item, μελλήσης, qui pubertatem ingreſſurus eſt; pubertati proximus, &c. Apud Euſt. ex μέλλω vel μέλλη; & ἴσης, &c. V.

Μέλλ, apparet, videtur; permanet, futurus eſt; à Th. μέλλω, V.

Μέλλημα, τὸ, cunctatio, procraſtinatio; mora, dilatio, &c. Eſt verbale, à Th. μέλλω, fut. μελλήσω, &c. V.

Μέλλησα, a. 1. ind. Ion. an potius legend. μέλλησα, præſ. part. f. g. à μέλλω, f. μελλήσω, futurus ſum.

Μέλλησον, f. 1. act. verbi μέλλω.

Μέλλησις, & μελλησμὸς, cunctatio, &c. Idem quod μέλλημα, & ab eod. id vide.

Μελλητὴς, οῦ, ὁ, cunctator, procraſtinator; item, ceſſator; unde, μελλητικὸς, qui naturâ eſt cunctabundus; & q.d. pronus ad cunctationem, ſeu, procraſtinationem. Poll. Item, μελλητάω, ῶ, cunctari, cunctatum; omnia, a μέλλω; fut. μελλήσω, &c. Vide.

Μελλίφη & περιφη, quæ ſacerdos futura eſt; & quæ alias ſacerdotii myſteriis initiat; Plut. in Pol. præc. ex μέλλω, μέλλω, & ἴφη, ἡ, V.

Μελλόγαμος, ος, ὁ, qui brevi futurus eſt gener; i.e. ducturus eſt uxorem; ex μέλλω & γαμβρὸς, ὁ, V.

Μελλόγαμος, ος, ὁ, ἡ, qui vel quæ breve nuptias contrahet: ex μέλλω & γαμέω, uxorem duco.

Μέλλοντα, vide in μέλλω.

Μελλοθάνατος, qui brevi moriturus eſt; decrepitus, capularis; à θάνατος, ὁ, V. Item, μελλοθανασία; Niciæ modo cunctari, tardare, differre, protelare, procraſtinare; à Nicia quodam Niceratì filio, Ariſtoph. in avib. vide Chil. Eraſm. Sic, μελλογάμια, ας, ἡ, quæ nuptura eſt; ſeu, quæ nuptui collocanda eſt; Poll. Sic, μελλογαμφία, & μελλόνυμφος, qui brevi ſponſus futurus eſt, Poll. l. 3. ex μέλλω & νύμφη; unde νυμφίος, &c. V. Item, μελλόπαις, proximus adoleſcentiæ; ſeu, adoleſcentiam ingreſſurus; decennis circiter; ex μέλλω & παῖς, &c. V.

Μελλόπους & μελλόπαρμος; videantur ſuprà, in μελλήσιος.

ΜΕ'ΛΛΩ, futurus ſum, cunctor, imperf. ἤμελλον, f. μελλήσω, vel -σομαι, præſ. part. μέλλων, ουσα, ον, τὸ μέλλοντα, futura. μελλόντων, Gen. pl.

Μελόντων, curæ ſint, Att. pro μελήτωσαν, 3. pl. præſ. imperat. verbi μέλει, curæ eſt.

Μελοκοπία, ἡ, membrorum amputatio; ſeu membrorum in fruſta conciſio; ex μέλος & κόπτω, ἡ, V.

Μέλομαι, curam gero, curo; à Th. μέλει, vide.

Μελοποιὸς & μελοποιητὴς, qui mele ſcribit; lyricus poëta, Athen. modulandi ſcientiam exercens; item, luſciniæ Epith. apud Euryp. Item, μελοποιέω, ſcribo mele; carmina modulor, & pango, modulationem adhibeo, qualis eſt in carminibus lyricis quæ mele vocantur; & μελοποίημα, ſcriptio, vel, moderatio carminum lyricorum, &c. Ex μέλος, τὸ, & ποιέω, V.

ΜΕ'ΛΟΣ, ους, τὸ, membrum; item, MELOS, carmen, ſuis membris conſtans, hinc πολυμελὴς, ὁ, ἡ, inconcinnus, immoderatus, πολυμελήμα, ας, ἡ, vitioſitas, peccatum, error, πολυμελία, immoderatè vel improbè me gero, delinquo, erratum admitto.

Μελυρὶς, ἰδὸς, dicitur eſſe locuſta, frumentum arrodens, i. e. ἡ σιτοφάγος ἀκρὶς.

Μέλω, curæ ſunt, 3. plur, præſ. ind. μέλει.

Μέλτηθρον, ου, τὸ, ludibrium: à μέλπω, ludo, tripudio.

Μελπομένη, ης, ἡ, nomen Muſæ. hinc Μελπομένη, Dor. pro Μελπομένη, gen. pl. à μέλπομαι, cano.

Μέλπονται, dat. ſing. part. præſ. à μέλπω, canto. hinc part. μέλπων, οντος. ed & μέλπονται, Dor. pro μέλπωνται, canunt, præſ. ind. act.

ΜΕ'ΛΠΩ, canto, cantu celebro, f. ψω. p. act. p. m. μέμολπα, hinc μολπὴ, cantus. q. μέλος ὕπνου, carmen dico.

Μελπωδὸς, cantor; carminum decantator; ex μέλπω & ᾠδὴ, quæ V.

Μελύδριον, cantiuncula, parvum melos ſeu, parvum carmen; eſt diminut. à Th. μέλος, τὸ, carmen, &c. V.

Μέλχα, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Hebr. rex meus.

Μελχισεδὲκ, ὁ, nomen filii Dei ἄκλιτον. Heb. rex juſtitiæ.

Μελῳδέω, ῶ, modulor; cano cum modulatione qualis eſt carminum, lyricorum præcipuè, quæ μέλη vocantur; unde μελῳδητὸς, qui canitur cum modulatione; apud Plut. & Athen. ex iiſd. cum ſeq. μελῳδία, V.

Μελῳδία, ας, ἡ, MELODIA, harmonia, modulatio; ex μέλος, carmen, & ᾠδὴ, cantilena, Th. ἀείδω, cano.

Μελῳδὸς, ος, ὁ, modulator: ex iiſd.

Μέμακα, promptus ſui, perf. act. Ion. ſyne. pro μέμηκα. Siquidem Iones è præteritis ſubtrahunt κ, & penultimam corripiunt. Sic μέμαμεν, pro μεμήκαμεν, 1. pl. perf. act. & in 3. pl. μέμασι, verbi μάω, cupio.

Μεμάθηκα, didici, perf. act. verbi μανθάνω, diſco. f. μαθήσω, a. 2. ἔμαθον.

Μεμακυῖα, Dor. pro μεμηκυῖα, part. perf. m. f. g. à μεμήκομαι. vide μέμηκα.

Μεμακὼς, ότος, Dor. pro μεμηκὼς, quod vide. Sic μέμακλε, Dor. pro μέμηκε.

Μέμαμεν, cupimus, 1. pl. perf. act. per Syne. pro μεμήκαμεν, verbi μάω, cupio, vide μέμακα.

Μεμάσσω, perf. paſſ. à μανύομαι, inſanio. f. ήσομαι. Th. μαίνομαι, inſanio.

Μεμαπτοίατο, corripuiſſent, 3. pl. a. 2. opt. act. Poët. redupl. pro μάπτοιεν, & hoc pro μάρπτοιεν, verbi μάρπτω, apprehendo. f. ψω. a. 2. ἔμαρπον. p.m. μεμαρπὼς. vide & μαρπτὸς.

Μεμάρμαρμαι, & Att. ἐμάρμαρμαι, perf. paſſ. verbi μάρω, divido.

Μεμαρπὼς, ότος, ὑῖα, p.m. part. verbi μάρπτω, corripio. vide in μεμάπτοιτο.

Μέμασσαι, per Syncop. Ion. pro μεμήκασι, 3. pl. pluſq. p. act. Ion. verbi μάω, cupio. vide μέμακα.

Μεμαῦῖ pro μεμαῦῖα, ας, ἡ, & in m. g. μεμαῶτες, ότος & ὼτος, perf. part. act. Ion. pro μεμηκὼς, ῦῖα, verbi, μάω, incito. vide & μέμακα.

Μεμαὼς, ότος, Poët. ὼτος, & in dual, μεμαῶτε, prompti. vide in præced.

Μέμαστον, per Syncop. pro μεμήκαστον, dual. perf. act. μέμακα. verbi μάω, promptus ſum.

Μεμβλέτω, pro μεμιλήτω, per Syncop. & Pleonaſm. τῦ β. aut, ex μεμβλόμαι, idem quod μέλομαι, curo.

Μέμβλακα, ας, ε, veni, curavi, ſti, it, per Syncop. pro μεμέλληκα. perf. act. à μολέω vel pro μεμόλυκα à μόλυω, idem quod μέλω, curo.

Μεμεζόντα, ns, ἡ, Membrana: ex Lat.

Μεμεζὲς, δος, ὁ, apuæ ſpecies quædam.

Μεμέλημαι, curæ ſuit, 3. ſing. præt. act. à μέλει, curæ eſt. q. à μέλω, inuſit.

Μεμέλησθον, Dor. pro μεμήνησθον, 2. ſing. perf. ejuſd. verbi.

Μεμένηκε, memor eſſet pro μεμνήσεται, per Ellaſin: hoc autem per Dialyſin pro μεμνοῖτο, quod pro μεμνῆτο, 3. ſing. perf. opt. paſſ. pro quo etiam legitur μεμνῶτο, & Dor. μεμνᾶσθε, & Doricè μεμνᾶσθω, verbi μνάομαι, recordor, f. μνήσομαι, μνήσω, V. Unde etiam adv. μεμνηδὸν, μνήδην, diligenter, elaboratè, curioſè, &c.

Μεμήκασι, manſi perf. act. &

Μεμήκασκε, 3. plur. pluſq. p. Ionicè verbi μήκω, maneo, fut. μενῶ, aoriſt. 1. ἔμεινα.

Μεμεριμένως, partitè, diſtributivè, eſt adv. a part. præt. paſſ. verbi μερίζω; id V.

Μεμεστωμένοι, pleni ſunt, perf. part. paſſ. verbi μεστόω, impleo. Them. μεστὸς, plenus.

Μεμετρίῦ, ῦῖα Ion. pro μεθειμένος, dimiſſus: à μετίημι, Ion. pro μεθίημι, dimitto: vel à μετέω, pro μεθέω, dimitto, Th. ἴημι, vel ἵω, mitto.

Μεμετρῆσθαι, menſurati ſunt, 3. plur. perf. paſſ. Ion. pro μεμέτρηνται, verbi μετρέω, f. ήσω, p. μεμέτρημαι, Them. μέτρον, menſura.

Μέμηκα, ας, ε, perf. m. verbi μηκάομαι, balo, perf. part. m. μεμηκὼς & μεμακὼς.

Μέμηλη, vel μέμηλεν, curæ eſt, perf. act. per Syncop. pro μεμήληκε. Alii volunt eſſe, præt. m. Hinc μεμηλὼς, ότος, acc. μεμηλότα, pro μεμηκὼς, perf. part. à μέλω, curæ eſt.

Μεμήλω, curæ fuerit, perf. ſub. act. &

Μεμηλὼς, ότος, per Syne pro μεμηκὼς; vide μέμηλε.

Μέμηνα, as, ε, præt. m. verbi μαίνομαι, inſanio.

Μεμηνὼς, ῦῖα, iracundè, indignabundè; Plat. eſt adv. à part. præt. paſſ. verbi μηνίω; id V.

Μεμηχανημένος, η, ον, perf. part. paſſ. verbi μηχανάω, molior, ſtruo, f. ήσω. Th. μηχανὴ, artificium.

Μεμιασμένος, conſpurcatus ſum perf. paſſ. verbi μιαίνω, conſpurco, fœdo, f. ανῶ, perf. part. paſſiv. μεμιασμένος.

Μέμιγμαι, mixtus ſum, perfect. ind. paſſiv, &

Μεμιγμένος, ου; perf. & part. paſſ. verbi μίγνυμι, miſceo, f. μίξω, p. χα.

Μεμιγμένως, confuſè, mixtim; eſt adv. à præced. μεμιγμένος; V.

Μεμιμημένος, effictus, perf. part. paſſ. verbi μιμέομαι, imitor, f. ήσομαι, p. μεμίμημαι.

Μεμίξεσθ, 3. ſing. Paulo poſt f. verbi μίγνυμι, miſceo, f. ξω, p. paſſiv. μέμιγμαι, ξαι, κται.

Μεμισθωμένη, perf. ind. paſſ. verbi μισθόω, mercede loco: hinc μεμισθωμένος, perf. part. Them. μισθὸς, merces.

Μεμισημένος, u, invifus, exoſus: part. præt. paſſ. à μισέω, odi, f. ήσω.

Μεμιχθέω, perf. inf. paſſ. à μίγνυμι, miſceo, f. ξω, p. χα.

Μέμνᾶμαι, Dor. pro μέμνημαι, perf. paſſ. à μιμνήσκω, recordor, f. μνήσομαι, p. μέμνημαι.

Μεμνᾶμένος, memor, Dor. pro μεμνημένος, perf. paſſ. part. m. verbi μιμνήσκω, f. μνήσω, p. μεμνᾶμαι, Them. μέδω, menſura.

Μέμνασο, recordare, perf. imperat. paſſ. vide μέμνημαι, perf. inf. paſſiv. μεμνᾶσθαι.

Μεμνημένος, acc. ſing. à Μέμνων; nomen viri. Eſt & μέμναν, almus: q. à μίμνω, maneo.

ΜΕ'ΜΝΟΝΕΣ, ὶ, aves ſunt; apud Ælian. & Oppian. Item Heſychio Μέμνων eſt etiam aſinus, & Μεμνόνια, aſini carnes.

Μέμνω, Ion. pro μέμνησο; quod vide.

Μέμνων, vide in Μέμνονα.

Μεμνῆσθε, Att. pro μεμνῆτο, memor eſſet, perf. opt. paſſ. vide μεμνῆσθαι.

Μεμοίρεται, 3. ſing. perf. paſſ. verbi μοιρέομαι, ſortitè partem capio: hinc perf. ſyncr. μεμόρημαι, à μοῖρα, portio. Th. μείρω, divido.

Μέμον', pro μέμονα, manſi, cupio, volo, p. m. verbi μένω, vel μάω, maneo, f. μενῶ, p. μεμένηκα, a. 1. ἔμεινα.

Μέμορται, partitus ſum, p.m. verbi μείρω, divido, f. ξω.

Μέμορμαι, σαι, ται, Æol. pro μέμερμαι, σαι, ται, fortitus ſum, perf. ind. paſſiv. verbi μείρω, partior, f. ξω.

Μεμπτὸς, lamentabilis, improbandus, &c. idem quod ſeq. μεμπτὸς, & ab. eod. vide.

Μεμπτὸς, ὴ, incuſandus, pl. μεμπτοὶ. Th. μέμφομαι, accuſo, f. ψομαι, p. μέμεμμαι, ψαι, πται.

Μεμυθολογήκασιν, 3. pl. perf. act. verbi μυθολογέω, fabulor, f. ήσω, ex μυθὸς, fabula, & λέγω, dico.

Μέμυκε, ας, ε, mugii, p. m. verbi μυκάομαι, magio, a. 2. ἔμυκον.

Μέμφεαι, accuſas, 2. ſing. Ion. pro μέμφη, verbi μέμφομαι.

ΜΕ'ΜΦΟΜΑΙ, conqueror, expoſtulo, incuſo, vitupero, cum dativ. f. μεμψομαι, perf. paſſ. μέμεμμαι, ψαι, a. 1. m. ἐμεμψάμην, ω, ατο. Hinc μεμφαλὴ, queſtus, querimonia: μέμφις, idem; μεμπτὸς, incuſandus, μεμψίμοιρος, querulus.

Μεμφαλὴ, ἡ, queſtus, querimonia, ſeu ipſe actus conquerendi & incuſandi à præced. Th. μέμφομαι; V.

Μεμφάμενος, υ, a. 1. part. m. &

Μέμφη, 2. ſing. a. 1. ſub. m. verbi μέμφομαι.

Μεμψιμοιρέω, ῶ, q.d. queremoniis & reprehenſionibus impeto; ex μέμφις, & ῥέω; unde ῥοὴ, & ῥοιὸς, &c. vi. Item Μεμψίμοιρος, ου, uxor quæ de nuptiis conqueritur; ex μέμφις, & μοῖρα, V.

Μεμψιμοιρία, f. ήσω, conqueror: & Μεμψίμοιρος, ου, ὁ, ἡ, querulus. Ex μέμφις, εως, ἡ, querela, & μοῖρα, fatum. Th. μείρω, ſortior.

Μεμψιμοιρία, conqueſtio, querela; proprié quærula ſuæ ſortis incuſatio; ex iiſdem, cum præced. V.

Μέμψις, εως, ἡ, queſtus; h. e. ipſa querendi & inculandi act. o, ſeu reprehenſio; unde μέμψιν μεμφέσθαι τινὶ, & μέμψιν ὀφέρειν τινὶ; idem quod μέμφεσθαι, reprehendere, incuſare; inf. à μέμφομαι; V.

Μεμωὼς, ὦτος, incitatus, per Syne. pro μεμηκὼς, & Ion. μεμακὼς, perf. part. act. verbi μάω, promptus ſum.

ΜΕ'Ν, quidem. Conjunct. diſcr. Solet hanc particulam excipere ΔΕ' μήν, tamen.

Μένανδρος, ου, ὁ, MENANDER, nomen Poëtæ.

Μήν, enim. Ex μήν, quidem, & γὰρ, enim.

Μὴν δὴ, equidem: Item certè quidem, utique, profectò, verò, &c.

Μηνάω, & Μηνάω, cujus, animi impetu quoddam concitor: Item iratus ſum, irâ percitus ſum; Il. ο. υ. ω, &c. utrumque, à Th. μήν, τὸ, V.

Μήναρος, ου, ὁ, qui virum expectat; vel qui virum in ſe irruentem excipit & ſuſtinet, in Epigram. ex μήν, τὸ, vel μήω; & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, &c. V.

ΜΕ'ΝΑΗΣ, hircus, ſeu caper Ægyptiorum linguâ. Et capripes Pan.

Μενεαίνεμεν, Ion. pro μενοιήνειν, præſent. infinitiv. à

Μενεαίνω, cupio, iratus ſum: fut. ανῶ, a. 1. ἐμενήνα. Them. μήν, τὸ, animus.

Μενεδήϊος, ου, ὁ, ἡ, audax, bellicoſus; q. μένων ἐν τῇ δηΐῃ, in pugnâ perſeverans. Vel à μήν, ενὸς, τὸ, animus, & δηΐος, hoſtilis, à δαίω, vaſto.

Μενέηνα, vel μενέηνα, & in pl. μενεήναμεν, a. 1. ind. act. Ion. verbi μενεαίνω, quod vide.

Μένη, 3. ſing. ind. præſ. μένει, præſ. inf. μένειν, 3. ſing. præſ. ſub verbi μένω, maneo, f. μενῶ, a. 1. ἔμεινα.

Μενίκτυπος, qui bellicos impetus & tumultus, ſeu ſtrepitus ſuſtinet, nec expavefcit; ex μένος, τὸ, vel μένω, & κτύπος, vel κτυπέω, &c. V.

Μενέλας, ου, ὁ, Dor. pro Μενέλαος, υ, ὁ, Menelaus.

Μενέμεν, Ion. pro μένειν, præſ. inf. ejuſd. verbi.

Μένος, gen. ſing. à μένω, τὸ, animus, ira.

Μενεπτόλεμος, υ, ὁ, ἡ, conſtans in bello, fortis: à μένω, ος, τὸ, animus, & πόλεμος, bellum.

Μενέσθω, acc. ſing. à

Μενέσθης, υ, ὁ, nomen propr.

Μενέσθιος, ὁ, ὅς, ὴ, nomen mul.

Μενετὸς, ὴ, ὁ, qui manere poteſt aut ſolet Thuc. l. 1. Ἢ ὁ πολέμου κομιδῇ ὑ μένετος moram non patiuntur: Item apud Ariſtot. in avib. μένετοι. Stock, dicuntur, qui nec fallunt, nec falluntur; vel qui non ſtatim injurias puniunt; à. Th. μένω; V.

Μενιγγεμοὶ, pugnaces, nom. pl. à

Μενεχάρμης, υ, ὁ, ἡ, & μενεχαρμὸς, ὴ, ὁ, ἡ, promptus

promptus in bello. Ex μάω, ω, animus, & χείρ, gaudeo: fut. ασω; perf. pass. μέμαρμαι, unde χάρμα, gaudium.

Μανύω, Ion. Dialysi pro μᾶω, ς, verbi μάω, maneo.

Μαστῆρες, ων, vel Μαστῆρις, ιδος, curæ ærumnæ, solicitudines; quasi μαιστῆρες, vel μάομαι τῆρες, pro οἱ ἐπιμάομαι τὸ μᾶν; i. e. τὸν ψυχῶν. Hesych. & Etym. quòd vires, & nervos omnes corporis pariter & animi depascant; ex μάω, ω, τὸ, & τῆρ, ρος, ὁ; unde Ἀτηρή, Ἀτηρία, Ἀτηρῶμαι, &c. quæ V.

Μαὶ, pro οὐ ponitur apud Aristoph. præcedente νωῖ.

Μαλίπνη, ης, ἡ, nomen mul.

Μαλακικὰ, acc. sing. à

Μαλακικὸς, ἡ, ὸν, ὁ, ἡ, animo gratus: à μάω, ω, τὸ, animus, & ἐίκω, cedo.

Μαλερνία, ας, dens, ας, dei, ϕ, impetu quodam animi concitatus cupio: μαλέρνα, præs. imperat. act. Dicitur & μαλερνάω, & dei: à

Μαλερὴ, ῆς, ἡ, impetus animi. Th. μάω, ω, τὸ, animus.

Μαλερὴ, ἡ, cupiditas animi, quâ ad aliquid agendum fertur, Apoll. arg. idem quod præced. Μανερὴ, & ab eod. id V.

Μαλοπεδάδης, ε, ὁ, MENOETIADES: à

Μαλοπέδη, ης, ἡ, nomen propr.

Μαλόλουον, τὸ, vas balneatorium apud Plut. in Alex. à Th. ἴλλω, unde ὀλλὴ, & ὀλλίον, τὸ; V.

Μίμονται, nom. dual. part. præs. à μάω, maneo, præs. part. μάμαν, ονΓ.

Μένετι, Dor. pro μάμνητι, 3. pl. præs. ind. act. vel. dat. sing. part. præs. verbi μάω, exspecto.

Μενοπτόλεμος, ε, ὁ, ἡ, nomen propr. Est & bellicosus, comitans in bello: ex μάω, & πόλεμος, bellum.

ΜΕ'ΝΟΣ, ους, τὸ, animus, ardor animi, ira: Item vis, robur: unde Angl. man: q. à μάω, maneo: hinc δεξιμένης, ους, ὁ, ἡ, malevolus, inimicus: ἀμμένης, ους, ὁ, ἡ, benevolus, ἀμμάω, benevole.

Μενοῦν, imò verò: ex οὐ, quidem & ἔν, igitur.

Μενοῦνα, imò verò, ex iisd.

Μένυσα, præs. part. f. g. à μάω, maneo: in 3. pl. μάνυσι.

Μέντοι, præs. part. f. g. à μάω, maneo: in 3. pl. μάνυσι.

Μέντοι, tamen, Conjunct. discr.

ΜΕ'ΝΩ, MANEO, habito, expecto: imperf. ἔμενον, ες, ε, f. μενῶ, p. μεμένηκα, pluſq. p. ἐμεμενήκη, & in 3. plur. Ion. μεμενήκεσαν, a. 1. ἔμεινα, ας, ε, a. 1. impeſat. μείνον, ἄτω· a. 1. ſub. μείνω, ης, ῃ, a. 1. inf. μεῖναι; a. 1. part μείνας, ἄσῃ; p. m. μέμονα. Hinc μονὴ, manſio: ὑπομένω, exſpecto, ſuſtineo, profero: ὑπομονὴ, patientia, tolerantia.

Μεόχθης, ου, ὁ, qui parti imperat, μέρος, ἄρχω.

Μεραγλία, agmen conſtans è viris bis mille quadraginta octo; ab & ex iiſd. cum præced. V.

ΜΕ'ΡΑΩ, f. ήσω, privo; Item intueor, video. Hinc σμερδνὸς, terribilis, σμερδνάω, idem.

Μερίδα, accuſativ. ſing. à μερὶς, quod vide.

Μερίδάπαξ, αγος, ὁ, ἡ, nomen muris: à μερὶς, ἰδος, ἡ, pars, vel μερίδες, ſercula, quod a à μείρω, divido: & ἅρπαξ, rapax. Th. ἁρπάζω, rapio.

Μεριδάρχης, ου, ὁ, qui particeps eſt principatûs: à μερὶς, ἰδος, ἡ, pars quod à μείρω, divido: & ἀρχὴ, imperium.

Μερίζειν, Dor. pro μερίζειν: à

Μερίζω, partior, divido: fut. ίσω, p. μεμέρικα· a. 1. ἐμέρισα, præſent. paſſ. μερίζομαι, dilludeo. perfect. paſſiv. μεμέρισμαι, a. 1. paſſiv. ἐμερίσθην, ης, ῃ, a. 1. part. paſſiv. μερισθὲς, ἔσσα, ἐν a. 1. m. ἐμεσόμην, ω, απο. Th. μείρω, divido.

Μερικὸς, ἡ, ὸν, particularis; ut μερικὴ φάρμακα, id eſt, τὰ ποτικὰ, medicamenta particularia & localia dicta; apud Gal. Unde adv. μερικῶς, particulatim, partitè; utrumque à Th. μείρω, unde μέρος, τὸ, V.

ΜΕΡΙ'ΜΝΑ, ης, ἡ, cura, ſolicitudo, quia μερίζει νοῦν, gen. plur. Æol. μεμνάων.

Μερμηρίζω, curo, ſollicitè cogito, ſollicitus ſum, f. ίσω, p. μεμερίμνηκα, a. 1. ἐμερίμνησα, ας, ε, a. 1. ſub. μερμήνησω, ῃς, ῃ, à præced.

Μερμήνησε, 2. pl. a. 1. ſub. act. verbi μερμηνάω.

Μερμηντὴς, οῦ, ὁ, curioſus contemplator, cogitator, ſeu excogitator, &c. verbale, à μερμηνάω; V.

Μερμηντικὸς, curas & ſolicitudines pariens, ex μέρμερμα, & πίπτω; unde πτὸς, & præt. med. πτικα, &c. quæ V.

Μερμνοφρονήσας, ὁι; anxii contemplatores; ut μερμνοφρονητὰς, vocat Ariſtoph. in Nub. philoſophos; ex μέρμνα, & φρονητὴς, à φρονήζω, &c. V.

Μερὶς, ἰδος, ἡ, pars, communio: acc. μερίδα. Th. μείρω, divido.

Μερίσασθαι, a. 1. inf. m. verbi μερίζω, divido; q. v.

Μερισμὸς, οῦ, ὁ, diviſio, diſtributio: à μερίζω, f. ίσω, perf. paſſ. μεμέρισμαι. Th. μείρω, divido.

Μεριστὴς, οῦ, ὁ, partitor: ab eod. verbo & Them.

Μεριστὸς, ὴ, όν, ὁ, qui dividi poteſt, ſeparabilis; ab iiſd. cum præced. V.

ΜΕΡΜΑΙ'ΡΩ, μερμήσω & μερμηρίζω, anxiè cogito, curo. Hinc μέρμερος, ου, curioſus, anxius percunctator: μέρμνα, cura.

Μέρμνα, ſollicita, acc. pl. à

Μέρμερος, ος, ον, anxius. Them. μερμηρεος, curo.

Μερμήρεος, curioſus percunctator, & exquiſitus indagator, vel interrogator, &c. idem cum præced. Μέρμερος; & ab eod. V.

Μέρμνος, ου, ſollicitudo, vel anxia & ſollicita cura; Item ſomnus levis, qui ſub auroram occupat hominem; Schol. Ariſtoph. ab eod. Th. μερμήρεος; V.

Μερμνέων, genit. pl. Æol. pro μερμηρεῶν, à μέρμνα, ας, ἡ, cura. Them. μερμήρεος.

Μερμηρίζω, cogito; vi. in ſequent.

Μερμήριξεν, cogitavit, 3. ſing. a. 1. ind. act. Ion. verbi μερμηρίζω, f. ξω, idem quod μερμήρεος, curo.

ΜΕ'ΡΜΙΣ, ιθος, ἡ, funiculus, filum.

Μεσήποσιν, hominibus, dat. pl. Ion. pro μέσσοις, à μέσος, ον, diviſam vocem habens: gen. pl. μεσήπων ex μέρος, pars. Th. μείρω, divido: & ὄψ, vox.

Μεσηπὴς, humanus, in Epigr. & Μεσηπὸς, ὴ, humana. Oppian. à μέρος, diviſam vocem habens; hominis Epith. quòd, diverſis utantur homines linguis, & linguarum dialectis in exprimendis animi cogitationibus per voces prophoricas, &c. V.

Μεσήπων, vide in μεσήποσιν.

Μέρος, ους, τὸ, pars: ἀπὸ μέρους, ex parte: ἀπὰ μέρος, viciſſim: κῆ μέρος, ſingulatim. Th. μείρω, divido.

Μέσσος, ον, ὁ, homo: à μείρω, divido, & ὄψ, vox, quia vocem habet in diverſos articulatos & ſignificantes ſonos diviſum.

Μεσάδιον, & Μεσάδιον, idem quod ſeq. μέσαδον, lignum inter boves junctos; vel ut alii, lorum quo temo jugo alligatur, &c. V.

Μέσαδον, ου, τὸ, medium lignum inter boves: dat. ſing. μεσάδῳ, ex μέσος, medius, & βοῦς, bos.

Μεσαδόω, ῶ; boves jungo; Metaphor. verò ad alia quoque animalia transfertur; ex iiſd. cum præced. V.

Μεσάγκυλον, amentatum jaculum; unde plur. neut. μεσάγκυλα δέρατα, inſtrumenta erant quibus Perſæ utebantur, eo loco quo Macedones jaculis; ex μέσος, & ἀγκύλη, ης, ἡ, &c. V.

Μεσάζω, ſum in medio; à Th. μέσος; vide.

Μεσαμηλιὸς, ὰ, ὸ, ἡ, ſemicanus, qui media canæ ætatis attigit: ex μέσος, medius: & πολιὸς, canus.

Μεσαίτατος, η, ον, maximè medius: ſuperl. pro inuſitato μεσώτατος. Th. μέσος, medius.

Μεσαμβρινὸς, Dor. pro μεσημβρινὸς, quod vide.

Μεσαμέριος, α, ον, Dor. pro μεσημέριος, & hoc pro μεσημβρινὸς, meridianus: quod vide.

Μεσάριον, ου, τὸ, meſenterium: à μέσος, media, & ἀορτὴ, venter.

Μεσάτης, ου, ὁ, mediator, internuntius: Th. μέσος, medius.

Μεσατὴς, (pro quo Poëticè dicitur, μεσάτης,) idem quod μέσος, Poëticè μέσσος, medius, &c. idem quod Them. μέσος; & ab eod. factum, ut τελεταὶ, à τέλος, &c. V.

Μέσατος, η, ον, Poet. per Syncop. pro μεσώτατος, ſuperl. à μέσος, medius.

Μεσαύλιον, τὸ, idem quod ſeq. μέσαυλος, & ex iiſd. V.

Μέσαυλος, ου, ὁ, vel μέσαυλον, ου τὸ, locus in medio ſtabulo vel caulâ, locus in mediâ casâ: alias janua media inter duas aulas: ex μέσος & ἀυλὴ, aula, ſtabulum.

Μεσαυχὴν, exp. media cervice ligati; ex μέσος, & ἀυχὴν, ἐνος, &c. V.

Μεσαχύδομος, ὁμου, apud ſequeſtrem pecuniam deponendam ſtipulor, vel contendo: Item paſſ. apud ſequeſtrem depono: ex μέσος, & ἐγγύη, ſponſio.

Μεσεγγύημα, τὸ, id ipſum quod apud ſequeſtrem deponitur, ſequeſtrum, ſequeſtratio; Xen. Item pro ſponſione mercedis, & pretio δωροδοκίας, pro pacta mercede occulta; apud Æſchin. eſt verbale, à præced. μεσεγγυάομαι, (& ex iiſd. vi.) hoc verò à μεσέγγυος, ου, ὁ, ἡ, qui ut ſponſor intervenit; interventor, ſequeſter, interceſſor, ab ἐγγύη; unde ἐγγυάω, &c. quæ V.

Μεσεντέριον, ου, τὸ, in medio inteſtinorum ſitum corpus membranoſum, venæ portæ ramos connectens; Gaza interpr. lacteas; paſſim apud Ariſtot. ex μέσος, & ἔντερον, τὸ; V.

Μεσήρικὸν, Epitheton. eſt Jovis; qui olim in medio τοῦ ἤρκ colebatur, Heſych. ex μέσος, & ἤρκος, ους, τὸ, clauſtrum, &c. V.

Μεσθίω, medius ſum; i. e. utriuſque participeps ſum; ambigo circa utrumque, &c. à Th. μέσος; V.

Μεσήμεν, idem quod μεσήμεναι; id vide.

Μεσηγὺς, & μεσηνὺ, adv. in medio, inter: à μέσος, medius.

Μεσηγὺς, ος, ὁ, meridies: q. medius dies, à μέσος, ἡμέρα.

Μεσημβρεία, ας, ἡ, meridies: q. medius dies, à μέσος, ἡμέρα.

Μεσημβρεΐζω, & Μεσημβρεάω, meridior; i. e. meridie dormio: Plat. in Phædro, ſed dicitur & ipſe ſol μεσημβρεΐζειν; pro quo & μεσουρανεῖν; ut Poll. docet; utrumque ex præced. μεσημβρεία; quod factum ex μεσημερία; per Sync. adjecto β. per Pleonaſm. ut etiam Μεσημβρινὸς, pro μεσημερινὸς, &c. V.

Μεσημβρινὸς, ὴ, όν, meridianus: à præcedente.

Μεσημερία, & Μεσημέρι, idem quod μεσημβρία, & μεσημβρινὸς; quæ vi. in præced.

Μεσήπειρος, mediterraneus; ex μέσος, & ἤπειρος, terra continens, &c. V.

Μεσηρύθμιον, medius ſum, pro μεσόδμη; id V.

Μεσηλία, ἡ, intercellio; à ſeq. μεσηλύω, vel μεσίτης, &c. V.

Μεσήλυω, ſum mediator, intervenio, fide-jubeo: f. ύσω, perfect. μεμεσήλυθα: à

Μεσίτης, ου, ὁ, mediator, internuntius: Th. μέσος, medius.

Μεσοβατὴς, interrex; unde Μεσοβασιλεία, ἡ, interregnum Plut. ex μέσος, & βασιλεὺς; V.

Μεσόβατον, vide ſuprà μεσόβειον.

Μεσόγαια, ας, ἡ, loca mediterranea: ex μέσος, & γαῖα, terra.

Μεσόγαιος, & Μεσόγειος, mediterraneus; idem quod ſeq. μεσόγλωσσος; ut μεσόγαια, ἡ; idem quod μεσόγαια, &c. V.

Μεσόγλωσσος, α, ον, mediterraneus, a, um; μεσόγλωσσον, mediterraneum mare, 2 Mac. 8. 35. mendosè legitur μεσόβειον; ex iiſd. cum præced.

Μεσογονάτιον, ſive Μεσογόνιον, ου, τὸ; q. d. quod eſt inter genicula, internodium calami, ſeu arundinis; Theophr. l. 4. Hiſt. Pl. c. 12. ex μέσος, & γόνυ; undè γονάτιον, &c. vi. Sic Μεσόγλαφος, ſemiſcriptus; in medio exaratus; unde Μεσογράφος, lineas medias vocant Mathematici, cùm meſolabio (vi. μεσολάβιον) inſtrumento, inquirunt media proportionalia; ex μέσος, & γράφω, unde γραφὴ, &c. vi. Item Μεσόδικος, ου, ὁ, diſceptator; qui ſcil. alteram partem præponderantem, ad æquilibrium, aut æquitatem reducit, honorarius arbiter: Item judex medius dici poteſt, ut Lat. medius amicus, qui neutri parti favet; unde in plur. maſc. Μεσόδικοι, dicuntur à quibuſdam, οἱ δικάζοντες; ut qui medii in lite judicanda, tum juſtiſſimi eſſe debeant; Ariſtot. Eth. l. 5. ex μέσος, & δίκη; V.

Μεσόδμη, ἡ, eſt inuſit pro quo contractè dicitur μεσόδμη; q. v.

Μεσόδμη, ης, ἡ, trabs per mediam domum trajecta: accipitur etiam pro foramine in mediâ navi cui malus inſeritur, aut potius trabs tranſverſa pertuſa per quam demittitur, & à quâ retinetur: à μέσος, & δέμω, domus quod à δέμω, ſtruo.

Μεσόδμη γωνὴ, apud Lacones; ex iiſd. cum præced.

Μεσόζωμα, figura à Gram. ita appellata, quum in medio clauſularum verbum aliquod poſitum, & præcedentia nectit & ſequentia; ex μέσος, & ζῶμα, τὸ, V.

Μεσοικέται, i. e. μέτοικοι, ἢ τοὺς λατρέας οἰκοῦντες, Heſych. ex μέσος, & οἰκέω; unde οἰκέται, &c. V.

Μεσοκέφαιον, quod eſt in medio Καφῶ; vel media pars καφῶ; ex μέσος, & καφὼ, junctura manûs, &c. vi. Sic Μεσοκνήμιον, dimidiatum crus, cruris dimidium, à Th. κνήμη, unde κνημία, ἡ; vi. Item Μεσόκρανον, media capitis, ſeu cranii pars, vertex; Poll. l. 2. à nomine κράνον, τὸ; vi. Μεσοκρανεῖς κίονες, à metallicis dicebantur ὁ λοι, ὁι κατελείποντο μέσοι ἀνὰ τὴν γῆν; terræ moles, quam in medio, ceu columnam, relinquebant ad ſuſtinendum cæteræ terræ pondus; à Them. κρίνω, (cujus comp. quædam definunt in κρινὲς) &c. vi. Μεσοκωίων, ωνος, τὸ, ſuffrago, & talus; pedis cum tibia compago, in Hippocr. à Th. κῶλον, κωῶν, &c. vi. Μεσόκωλον, ου, τὸ, Galenus meſenterium interpretatur, partis vocabulum pro toto accipiens; ſed propriè ſignif. partem eam meſenterii quæ craſſis inteſtinis continua eſt; ut quæ pertinet ad tenuia inteſtina; Hippocr. l. 6. epidem. à Th. κῶλον, τὸ, membrum: Item inteſtinum craſſum, &c. vi. Μεσολαβίω, medium capio, medium prehendo; vel in medio curſu prehendo, intercipio, anteverto, &c. in paſſ. Μεσολαβέομαι, intercipior in medio curſu; unde Μεσολάβιον, & Μεσολαβεῖον, meſolabium, inſtrumentum mathematicum ad inveniendum media proportionalia; de quo Vitruv. l. 9. c. 3. à Th. λαμβάνω, unde λαβὴ, ἡ, &c. vi. Μεσόλευκος, albo intermixtus, ſeu diſtinctus; vel cui aliquid albedinis quaſi in medio poſitum eſt; Athen. l. 12. à Th. λευκὸς, vi. Μεσομήρια, τὰ; q. d. interfemina, ſpatium quod eſt inter femina, ſeu femora, à Th. μηρὸς, ὁ, comp. ut reliqua præced. cum Th. μέσος, &c. V.

Μεσομφάλιον, τὸ, medius umbilicus, vel ſimpl. umbilicus; Poll. l. 2. exp. etiam, umbilicus clypei; à ſeq. μεσόμφαλος, in medio umbilico ſitus, &c. V.

Μεσόμφαλος, ου, ὁ, ἡ, umbilicum in medio habens: ex μέσος, medius, & ὀμφαλὸς, umbilicus.

Μέσον, τὸ, mediocritas, decorum, modus; ut Ϝ μέσος τυγχάνῃ, modum aſſequi, & retinere; eſt neut. à Th. in maſc. μέσος; V.

Μεσοναῦται, dicuntur in navibus, medii inter nautas & vectores, quales ſere ſunt mediaſtini in domo; qui in medio ac propatulo, ad nutus omnes excubant, ſicut in aulis μεσαύλιοι; Item Μεσόῤῥοι, remiges qui in media navi ſedent, apud Ariſtoph. ex μέσος, & Th. ναῦς, in gen. ναὸς, & Attic. νεὼς, unde νεόστις, &c. V.

Μεσονύκτιον, ου, τὸ, media nox: q. d. μέσον νύξ.

Μεσονύκτιος, uſurpatur etiam adj. ut in neut. μεσονύκτιον πνεῦμα, ventus, de media nocte ſurgens, &c. Ariſtoph. ex μέσος, & νὺξ, νυκτὸς, unde νύκτιος, &c. vide.

Μεσοπαγὴς, in medio compactus; unde Μεσοπαγὲς, uſque ad medium terræ defixum, Poëticè, Μεσοπαγὲς, Il. φ. v. 169. ex μέσος, & ἐπάγλω, a. 2. verbi πηγνύω, f. πήξω, &c. vi. Sic Μεσοπυλὴς, Quod ex medio vibratur & quaſſatur; à Th. πάλλω, f. παλῶ, unde πάλος, ὁ, &c. vi. Item Μεσοφρικὴ, τὰ; vel Μεσοπίφρικα, αἱ, ſemipiſtica, calceamenti muliebris genus, calceis Perſicis ſimile; Heſych. & Poll. l. 7. c. 23. à πέρσης, unde φρικὸς, &c. vi. Item Μεσοπλόθριον, ſive Μεσοπλόθριον, qui in medio latere eſt; unde neut. pl. τὰ μεσόπλοθρα, mediæ coſtæ, Poll. l. 2. ex Them. πλόθρα, unde πλοθρὸν, τὸ, comp. ut præced. cum Them. μέσος, &c. V.

Μεσοπολὶς, & Μεσοπολὶς, ῖδος, ὁ, ſemicanus, ſenectuti vicinus, qui medium canæ ætatis attigit; ex μέσος, & πολιὸς, vi. pro μεσοπολὶς, mendosè in quibuſdam libris μεταπολὶς, ſcribitur ad Il. ρ.

Μεσοπορεῖν, medium iter tenere: ex μέσος, medius, & πόρος, tranſitus. Th. πείρω, tranſeo: p. m. πέπορα.

Μεσοπόρος, q. d. per medium iter ingrediens, ſeu in medio ambulans; ex iiſdem cum præced. V.

Μεσοποταμία, ſpatium inter duo flumina, apud Strab. ex μέσος, & ποταμὸς, unde ποτάμιος, &c. V.

Μεσοποτᾶμία, ας, ἡ, MESOPOTAMIA, nomen regionis. Gr. interamnis.

Μεσόπυκνος, harmonia; eſt ἁρμονία πρὸς πυκνὸν in mediis gradibus muſicæ ſcalæ; unde pl. maſc. μεσόπυκνοι, ſoni qui media ſpiſſi poſſident; ex μέσος, & πύκνα, unde πυκνὸς, ὁ; vi. Item Μεσοπύργιον, τὸ; ea pars muri, quæ inter duas turres media eſt; à Th. πύργος, unde πυργίον, τὸ, &c. vi. Μεσοπορία, in medio autumni ſum; vel in media maturitate; ex μέσος, & ὀπώρα, ας, ἡ; vi. Item Μεσόρειον, & Ionicè, Μεσόριον, terminus, ſeu limen inter duas regiones medium, & eas diſterminans; à Th. ὄρος, unde ὅριον, τὸ; vi. Μεσόρμιος, ου, ὁ, vinculum quoddam eſt circa medium involutum; à Them. ῥέμβω: unde ῥόμβος, ὁ, comp. ut præced. cum Th. μέσος, &c. vide.

ΜΕ'ΣΟΣ, ου, MEDIUS: in f. g. μέσον. Sed μέσον, ου, τὸ, ſubſtantivè, medietas, dimidium. Hinc μεσότης, ητος, ἡ, medietas, medium: μεσόω, ſum in medio: μεσίτης, ου, ὁ, mediator.

Μεσουλλα-

Μεσονυκλεία, complector, seu comprehendo medium, intercipio; ex μέσος, & συναμβάνω, unde συνλαβ, &c. vi. Item Μεσογειάς, in medio, seu per medium fissus; Dioſc. ex μέσος, & χέω, unde χεῖν, &c. V.

Μεσότης, vi. in Them. μέσος.

Μεσότοκος, ος, ὁ, intergerinus paries: ex μέσος, medius, & τοῖχος, paries.

Μεσοτοιχος, ὁ, & Μεσοτοιχον, τὸ paries interjectus & medius; idem quod præced. μεσότοιχος, & ex iiſd. id V.

Μεσοτόμος, per medium ſectus; (Poët. μεσοτομής, in Epigr.) Unde Μεσοτομία, medium, ſeu per medium ſeco; ex μέσος, & τέμνω, unde τομή, & τόμος, &c. vi. Item Μεσοτραχηλιφίον, intercolumnium; idem quod μεταξυτραχηλιφίον; ex μέσος, & τράχηλος; id vi. Item Μεσοτύλαιον, ου, τὸ, telticulus, αἰδοῖον, genitale; ex τύλος, ὁ, callus, ſeu callum; Item τὸ αἰδοῖον, Poll. l. 2. &c. vide.

Μεσουράνιος, αἱ, τὸ, medium cœli: à μεσουρανία, ſum in medio cœli: ex μέσος, & οὐρανός, cœlum.

Μεσουράνιος, ως, ὁ, ἡ; idem quod μεσουράνημα, τὸ, quum ſidus aliquod medium cœli tenet: Item Μεσουράνιον, ου, τὸ, cœli medium, ſeu umbilicus; ex iiſd. cum præced. V.

Μεσούρων, idem quod & pro μεσόμεσον; id vide.

Μεσόφρυον, τὸ, medium quod eſt inter utrumque ſupercilium; quod & (μεσόμμον appellatur; Poll. l. 2.) à Th. ὀφρύς, ύος, unde ὀφρύη, ἡ, &c. vi. Item Μεσόγειον, ου, mediterraneus; unde pl. maſc. μεσόγειοι, οἱ, mediterranei, à γῆ, ου, ὁ, ἡ; vi. Μεσόχλοος, dimidia ex parte virens, à Them. χλόη, unde χλόος, &c. vi. Item Μεσόχωρος, qui medius eſt in choro; à Them. χῶρος, comp. ut reliqua præced. cum Th. μέσος; V.

Μεσύσης, gen. ſing. præt. part. f. g. à Μεσόω, ſum medius: præſ. part. μεσόων, ὤν, ὔσα, ὤσα, ὸν, ὄν. Th. μέσος.

ΜΕΣΠΙΛΗ, ης, ἡ, MESPILUS arbor.

Μέσπιλον, ου, τὸ, MESPILUM, fructus meſpili: à præced.

Μεσπιλώδης, ους, ὁ, ἡ, meſpilo ſimilis, ad meſpili naturam accedens, ſeu meſpilaceus; à præced. Th. μεσπίλη; V.

Μεσσεύειν, & Μεσσεύεσθαι, &c. idem quod μεσσύειν, &c. V.

Μεσσηνίων, ωος, ὁ, Dor. pro Μεσσηλίων, ου, ὁ, Meſſenius.

Μέσσηλος, pro μέσηλος, Poët. idem quod μέσος, medius.

Μεσσήνιος, Poët. pro μεσήνιος, idem quod μέσηλος, &c. V.

Μεσσηνυδρηχάρης, ους, ὁ, qui inter cœnam cacat; qui inter cœnandum ſubinde ſurgit & menſa ad exonerandam alvum; Euſt. ex Hipponacte; ex μεσσηνύω, ὄρπον, & χέζω, f. ἰσω, &c. V.

Μεσσήρης, medius, intermedius; ut μεσσήρης Σείριος, medius Sirius; apud Euryp. à μέσος, Poët. pro Th. μέσος, &c. V.

Μεσσίας, ου, ὁ, Meſſias: vox Heb. Latinè unctus. Gr. χριστός.

Μεσσίδιον, ſeu μεσσιδιόν, medius, æqualis, ſeu par; Item Μεσσήνιος, ſive μεσήνιος, medius, intermedius; ut μεσσήνιος ἄρχων, princeps qui ad neutram partem magis inclinat; Ariſtot. Polit. l. 5. c. 6. à Th. μέσος, Poët. μέσσος, &c. V.

Μεσσηνίως, qui mediæ eſt ætatis; ὁ ἐν μέσῃ τῇ ἡλικίᾳ γεγονώς, Heſych. ex μέσος, & ἡλικία, τὸ; V.

Μεσσήτις, ſeu Μεσσήτης; è vel ex medio: Item Μεσσήτι, in medio; utrumque à ſeq. μέσος; V.

Μέσσιστον, dat. pl. Ion. & Poët. à Μέσσιστος, Poët. pro Μέσος, η, medius: dat. μέσσῳ, pro μέσῳ.

Μεσσοφαὴς, in medio apparens; ex μέσσος, & φαίνω, cujus varia comp. deſinunt in φανὴς, &c. V.

Μεσσωτὴρ, ῆρος, ὁ; qui ſe interponit certaminì; ὁ μεσίδιον κρῖ + ἀγῶνα, Heſych. à Th. μέσος, Poët. μέσσος, unde μεσσόω, &c. V.

Μέσταξ, ακος, ὁ, ἡ; ἰ. e. μεμεσωμένη ψυχή; Heſych. h. e. cibus præmanſus; à Th. μεστάομαι, unde μεστάζω, & μέστακος, &c. V.

Μέστ-ι, dat. ſing. f. g. à

ΜΕΣΤΟΣ, η, ον, plenus, a, um; reſertus, cum gen.

Μεστόω, ῶ, repleo, refercio: f. ώσω, p. μεμέστωκα, præſ. paſſ. μεστόομαι, ῶμαι, plenus ſum, impleor, pert. paſſ. μεμέστωμαι, perf. paſſ. μεμεστωμένος. Them. μεστός, plenus.

ΜΕΣΣΑ, Poët. pro μέχρι, dum, donec.

Μέσσως, adv. mediocriter, intra modum, Th. μέσος, medius.

Μετ' pro μετά; quod V.

ΜΕΤΑ, cum gen. cum, per, inter: cum acc. poſt, ſecundum, in, propter: cum acc. Poët. pro πρός vel ἐπί. Μετὰ ſine caſu apud Poët. eſt poſtea, deinde. Æolicum eſt, κρὶ uſurpare pro μετά. In compoſitione ſignificat mutationem: interdum otioſum eſt. Notetur Metathesis Luc. 15. 3. μετ' ἀ, pro ἀ μετά' at

Μέτα, retracto accentu eſt μέτρα, ſimul eſt.

Μεταβαίνω, digredior, f. μεταβήσομαι, perf. μεταβέβηκα, a. 2. μετέβην, ες, ν, a. 2. imperat. μετάβηθι, a. 2. ſub. μεταβῶ, ῇς, ῇ, a. 2. part. μεταβάς, άσα, digreſſus: ex μετὰ & βαίνω, eo.

Μεταβάλλω, 2, a. 2. inf. act. à Μεταβαλλω, muto, f. μεταβαλῶ, p. μεταβέβληκα, a. 2. μετέβαλον, p. m. μεταβεβολα, unde μεταβολὴ, mutatio: ἄμεταβόλως, ος, ὁ, ἡ, facilis mutatu, Th. βάλλω, jacio.

Μεταβάπτω, demùm tingo; alio colore inficio; apud Luc. ex μετὰ, & βάπτω; V.

Μεταβάς, άντος, digreſſus, a. 2. part. act. verbi Μεταβαίνω, digredior; quod V.

Μεταβᾶσαι, Dor. pro μεταβῆσαι, a. 1. inf. act. verb. μεταβαίνω, digredior, f. ήσω, à βαίνω, eo: vel Poët. à μεταβιβάζω, transfero, f. άσω.

Μεταβασις, εως, ἡ, tranſitio, tránſitus ſedis, ſeu loci mutatio, variatio, &c. Item Μεταβατικὸς, q.d. tranſitivus; ut μεταβατικὴ κίνησις, motus tranſitivus; unde adv. Μεταβατικῶς, q.d tranſitivè; ut μεταβατικῶς κινεῖσθαι apud Phil. quæ tranſitu moveri, & quaſi motu locali uti queunt, omnia verbalia à Μεταβαίνω; V.

Μεταβεβήκαμεν, 1. pl. perf. act. verbi μεταβαίνω, digredior; q. v.

Μεταβῆ, 3. ſing. a. 2. ſub. act. &

Μεταβῆθι, a. 2. imperat. act. verbi μεταβαίνω, digredior; q. v.

Μεταβήσεται, 3. ſing. f. 1. m. ejuſdem verbi.

Μεταβιβάζω, tranſfero, averto, aliò abduco; Item ab opinione deduco; i. e. μετατίθεμαι, ex μετὰ, & βιβάζω; V.

Μεταβλαβὴς, ὁ, ἡ, damnoſus: à βλάπτω, noceo: f. ψω.

Μεταβλαστάνω, germen muto, mutato germine pullulo; ex μετὰ, & βλαστάνω, vi. Item Μεταβλέπω, proſpicio, ex μετὰ & βλέπω; V.

Μεταβλήθην, 3. pl. a. 1. ſub. paſſ. verbi μεταβάλλω, muto; q. v.

Μεταβλητικὸς, & Μεταβλητὸς, mutabilis, commutabilis; item qui mutationem facit; unde Μεταβλητικὴ, permutatoria ars, ratio; ſive ars rerum contrahendarum, permutatio venditioque, verbalia à μεταβάλλω, permuto, &c. vide.

Μεταβοτρύω, mutato ſcrobe planto, tranſplanto; ex μετὰ & βοτρὺς, ὁ; V.

Μεταβολὴ, ῆς, ἡ, mutatio: à μεταβάλλω, muto, p. m. μεταβέβολα. Them. βάλλω, jacio.

Μεταβολικὸς, qui merces mercibus, aut etiam pecuniâ commutat; Item Μεταβλητὸς, mutabilis, commutabilis, & Μεταβολητὸς, ὁ, ἡ, negotiator, propola; idem quod μεταβολικὸς, unde μεταβολία, permutatio; omnia à præced. μεταβολὴ; id vide.

Μεταβουλεύεσθαι, conſilium vel ſententiam mutare: ex μετὰ & βουλεύω conſulto. Th. βουλὴ, conſilium.

Μεταβουλος, qui citò mutat conſilium Ariſtoph. ex iiſd. cum præced. μεταβουλόμαι, me pœniteat, &c. V.

Μεταγγέλλομαι, promitto; ex μετὰ & ἀγγέλλομαι; V.

Μεταγγελος, ου, ὁ, ἡ, internuntius, nuntius. Th. ἀγγέλλω, nuntio.

Μεταγγίζω, in aliud vas fundo, Latini elutriare dicunt, decapulare, deplere & transfundere; unde verbale Μεταγγισμὸς, οῦ, ὁ, eluturiatio, Dioſc. ex μετὰ, & ἀγγος, τὸ; undè etiam ἀγγεῖον, τὸ, &c. V.

Μεταγγίων ἀνος, ὁ, menſis ſecundus Athenienſium, in quo Apollini μεταγγίνια, ſacrificabant: γέντα, eſt vicinia.

Μεταγενὴς, ους, ὁ, ἡ, poſterior, poſterior natus; unde μεταγενέστερος, minor natu; qui poſt natus eſt, à μεταγίνομαι, vel μεταγίγνομαι, ſum poſt; vel natus ſum poſt; ex μετὰ, γένομαι, γίγνομαι, vel γίνομαι, &c. quæ vide. Item Μεταγεγενήμενος, η, τὸ, aliter factum; neut. particip. à μεταγίνομαι; vide.

Μεταγινώσκω, pœnitentiâ duci, & ſententiam mutare: ex μετὰ & γινώσκω, cognoſco, f. γνώσομαι, p. ἔγνωκα, a. 2. ἔγνων. Μετάγνωσις, εως, ἡ, pœnitentia: à præcedente.

Μετάγκωνα, ἡ, exp. vallis, convallis, idem quod Th. ἄγκος, τὸ; undè etiam ἀγκεῖον, τὸ, comp. cum μετὰ, &c. V.

Μεταγραφὴ, deſcriptio libri & exemplum; Item Μεταγραφεὺς, exſcriptor, qui tranſcribere ſolet: utrumque à ſeq. μεταγράφω; V.

Μεταγράφω, muto ſcriptum: exſcribo, tranſcribo: ex μετὰ & γράφω, ſcribo: f. ψω p. φα.

Μεταγω, circumago; f. μεταξω. præſ. paſſ. μεταγομαι, ῇ, ᾶσθαι. Th. ἄγω, duco.

Μεταγωγὴ, tranſlatio, traductio; item, μεταγωγὸς, tranſlator; utrumq; à præced. μεταγω, tranſfero, traduco; interdum, dimoveo; item, ſequor cum exercitu; Xen. Pæd. 7. &c. V.

Μεταδειλομαι & μεταδείλνυμαι, convivor; inter alios epulor, cum aliis particeps ſum epuli; item, divido, partior; & paſſivè, dividor, ex μετὰ & δεῖπνον epulum præbeo; item, divido, &c. V.

Μεταδὴ, de hinc; poſt, poſtquam; mox, interea; à μετ, comp. cum δή.

Μεταδιδαγμός, ὁ, ἡ, qui eſt mutatâ opinione & conſulto; ut μεταδιδαγμένοι, mihi ſententiam revocanti; ex μετὰ & δίδαγμα, præt. paſſ. (unde part. δεδιδαγμένος,) à Th. in act. δίδω, fut. δώξω, &c. V.

Μεταδήμιος, ος, ὁ, ἡ, qui in populo verſatur, præſens in populo. Th. δῆμος, populus.

Μεταδιαιτάω, vel -τέω, τῶ, vitæ genus commuto, tranſmuto vivendi modum; ex μετὰ & δίαιτα; unde διαιτάω, ῶ, &c. V. Sic, μεταδιδάσκω, dedocens prior ra, novâ doctrinâ imbuo; Plut. ex μετὰ & διδάσκω, V.

Μεταδίδωμι, impertio. f. μεταδώσω. p. μεταδέδωκα. a. 2. μετέδων, ως, ω, a. 2. imperat. μετάδος, ότω, ε, a. 2. ſub. act. μεταδῶ, ῷς, ῷ, a. 2. inf. μεταδοῦναι, a. 2. part. μεταδούς, ὁντος, præſ. inf. μεταδίδοναι, præſ. part. act. μεταδιδούς, ὁντος. Th. δίδωμι, do.

Μεταδιώκω, perſequor, inſequor; item, veſtigo, inquiro; ut μεταδιώκειν τὴν ἀλήθειαν, apud Greg. Unde, μεταδιωκτέον, perſequendum eſt; & μεταδιωκτὸς, ὸν, ὁ, perſequendo captus; quem naci ſunt qui inſequebantur, &c. Ex μετὰ & διώκω, &c. V.

Μεταδοῦλω, ης, η, a. 2. opt. act. præced. verbi.

Μεταδοκεῖ, cœpti pœnitet, & conſilii; ut μεταδοκεῖ μοι, mutatâ ſententiâ, ſeu mutato conſilio, cenſeo; vel mihi videtur; Dem. ad Lep. vide ſeq.

Μεταδοκεῖν, ſententiam mutare, Th. δοκέω, cenſeo.

Μεταδοξάζω, opinionem muto, ut, μεταπείθομαι, ut Bud. exponit, apud Plat. ex μετὰ & δοξάζω; Vide. Item, μεταδόξας, qui mutavit conſilium, &c.

Μεταδόρπιος, cœnatus, à cœna; cùm de perſona dicitur; at cùm de re, idem quod δευτέρπνος; q.d. poſtcœnius; Od. ρ. Unde neut. plur. μεταδόρπια, τὰ, ſecundæ menſæ, vel cœnæ, poſtcœnia; ex μετὰ & δόρπον, τὸ, V.

Μεταδόσιμος, communicatio, & q. d. impertitio; collatio, &c. Ut, μεταδόσεις τῶν καρπῶν, communicatio fructuum; item, μεταδόσεις ποιεῖσθαι, eſt permutationes facere, &c. Item, μεταδοτικὸς, communicativus; qui libenter communicat, ſeu, impertitur; item, qui libenter erogat, erogatorius; ut etiam μεταδοτὸς, exp. etiam erogatio, apud Plut. Utrumque verbale, à μεταδίδομι, V.

Μεταδοῦν pro μεταδοῦναι, participem facere, a. 2. inf. act. verbi μεταδίδωμι, quod vide.

Μεταδοῦπος, ος, ὁ, ἡ, intercidens; i.e. inter alios medius cadens: ex μετὰ & δοῦπος, ſonus aquarum.

Μεταδρομάδην, curſim, adv. &

Μεταδρομὴ, ῆς, ἡ, diſcurſio, tranſcurſus: à μεταδρέχω, tranſcurro, Th. δρέχω, curro, f. δραμοῦμαι. p. δεδράμηκα. a. 2. ἔδραμον, p. m. δεδράμα.

Μεταδρομὸς, tranſcurſor; incurſor; item, animadverſor, ultor; q.d. qui curric poſt aliquem ad pœnas de eo ſumendas; ab iiſd. cum præced. V.

Μεταδρυπτάδην, poſtea decerpendo, aut colligendo; ex μετὰ & δρέπω, &c. Vide.

Μεταδύω, poſt occido: ex μετὰ & δύω, ſeu, δύνω, ſubeo, ingredior, occido, &c. V.

Μεταδῶ, ῷς, ῷ, a. 2. ſub. act. verbi μεταδίδωμι, quod vide.

Μεταδωσέμεν, Poët. pro μεταδοῦναι, f. 1. inf. m. verbi μίτεμι, interſum, quod vide.

Μεταζύγνυμι, & μεταζεύγνυμι, tranſjungo, unde, μεταζύγιος, q. d. tranſjunctio; item, figura grammatica; idem quod μεσόζυγος, id V. ſuprà.

Μεταθεῖναι, a. 2. inf. act. μεταθεὶς, a. 2. part. verbi μεταπίθημι, tranſfero, quod vide.

Μετάθεσις, εως, ἡ, mutatio, tranſlatio, amotio, METATHESIS, ſeu tranſpoſitio figura; ab eod. verbo.

Μεταθεῖν, curro poſt, i.e. curſu perſequor; item, tranſcurro, curſu permetior, Xen. ex μετὰ & θέω, V.

Μεταθεόω, coacervatus, ſimul totus, &c. (idem quod Th. ἀθρόος, confertus, in unum collectus; univerſus;) unde adv. μεταθρόως, univerſim, confertim; ex μετὰ & ἀθρόος, V.

Μεταθέλω, inſequendo cum impetu, Apoll. arg. 2. eſt adv. à μεταθέω, id vide.

Μεταθέω, conſideo, unà ſedeo; Od. π. ex μετὰ & ἕζω, V.

Μεταθέας; a. 1. part. act. μεταθέω, irruo. Th. ἄθω, ruo.

Μεταθεῖο, ſolvo, navi proficiſcor, f. μεταθεύσομαι. a. 1. act. μετέθευσα, ας, ε. ex μετὰ & αἴθω, tollo.

Μεταθέω, exponitur μεταδιώκω, inſequor; Il. φ. ex μετὰ & αἴθω, irruo, &c. Vide.

Μεταίθω, aliquid affecto, unà cum alio vel aliis peto. Th. αἴτιος. f. ήσω, peto.

Μεταιτήτωρ, ejuſdem cauſæ culpæve particeps: vel auctor. Th. αἰτία, cauſa.

Μεταίτης, & μεταίτις (idem quod ἐπαίτης) qui ſtipem petit, ſeu, corrogat; mendicus, à μεταίτιος, quod ex μετὰ & αἴτιος, &c. V.

Μεταίφνιος, repentinus; ex μετὰ & αἰφνίς, id V.

Μεταίχμιον, ου, τὸ, campus ſeu ſpatium inter duas acies. Th. αἰχμὴ, cuſpis, bellum.

Μετακαθίζω, tranſpono, mutatâ ſede loco; ex μετὰ & καθίζω, V.

Μετακαλέω, ῶ, ad me voco, accerſo; Ariſtoph. in Pluto; item, revoco; Thuc. Unde in paſſ. ſeq. μετακαλέομαι, accerſor; item, revocor; ex μετὰ & καλέω, &c. Vide.

Μετακαλόμαι, ῦμαι, accerſo: cum acc. f. 1. m. καλέσομαι, ῆμαι, ῶ. a. 1. m. μετεκαλεσάμην, ω, απο. a. 1. imperat. m. μετακάλεσαι, accerſe: ex μετὰ & καλέω, voco.

Μετακάρπιον; quod eſt poſt καρπὸν; i.e. palma; quæ pars infra digitos aperitur & in illis finditur; inquit Camer. ſive, metacarpium, eſt pars manûs, à junctura, uſque ad digitorum fiſſuram; (ei reſpondet in pede τὸ πτέριον; id V.) ex μετὰ & καρπὸς, junctura manus, &c. Vide.

Μετακείμαι, tranſponor, transferor; item, Metaphoricè verba apud Rhetores μετακεῖσθαι, transferri dicuntur; ex μετὰ & κεῖμαι; V. Item, μετακείμενον, transfundo; Dioſc. l. 1. c. 63. Unde μετάκειμαι, ατο, ὁ, ἡ, attemperatus; temperatus; temperatus atque tepidus; i.e. qui medii temperamenti eſt; ut μετάκειμαι ὕδωρ, aqua tepida, Athen. l. 2. & 3. Item, μετακείμενος, qui transfudit; transferens, vel, transfundens; (part. a. 1.) diffundens, &c. Sic etiam, μετακέρασμα, τὸ, temperamentum; medium ſeu, quoddam temperamentum ψυχρῆς καὶ θερμῆς, caloris & frigoris; unde apud Hippocr. peculiariter ſumitur pro aqua lactei teporis; ex μετὰ & κεράννυμι; unde κέρασμα, τὸ, &c. Vide.

Μετακιδάω, abeo indè ad, tranſeo: imperf. μετεκίδαν, ες, ε. ex μετὰ & κίω, eo.

Μετακινέω, dimoveo. f. ήσω, p. μετακεκίνηκα. a. 1, μετεκίνησα. ex μετὰ & κινέω, moveo.

Μετακίνησις, dimotio, mutatio; Zach. 13. Item, μετακινητὸς, qui tranſmoveri, ſeu, dimoveri poteſt; item, qui mutari poteſt; mutabilis; Plut. in Symp. ſept. ſap. Utrumq; à præced. μετακινέω, vide.

Μετακλαίω, lacrymis & fletu proſequor. f. 1. inf. m. μετακλαύσεσθαι. Th. κλαίω, fleo. f. κλαύσω.

Μετακλαύσεσθαι, in μετακλαίω.

Μετακλείω, mutato nomine appello; q.d. tranſnomino; ex μετὰ & κλείω, celebro; memoro, dico, &c. V.

Μετάκλητος, accitus, ſeu, accerſitio; eſt verbale, à μετακαλέω, μετακαλέομαι, &c. V.

Μετακλίνω, declino; unde verbale, μετάκλισις, inclinatio, deflexio, reclinatio, &c. Ex μετὰ & κλίνω; V. Item, μετακεκμῶς, tranſveho, tranſporto, in paſſ. μετακεκόμισμαι, tranſvehor, Polyb. ex μετὰ & κομίζω, porto, &c. V. Μετακόνδυλοι, dicuntur tubera in ea digiti junctura, quæ vicina eſt metacarpio; Poll. ex μετὰ & κόνδυλος; μετακεκμῶς, ῶ, q. d. aliter

componо, in alium ſtatum compono, ſeu, in aliam formam; unde verbale, μετασύνθεσις, alia compoſitio; Plut. & Luc. Item, μετακόσμια ἡγεῖται, dixit Epicurus; quòd Cicero inter-mundia & individua tranſtulit; apud Laërt. & Suid. reperitur etiam neut. ſing. μετακόσμιον; ex μετὰ & Th. κόσμος; unde κοσμέω, &c. V. Μετακίζω, aliter cendo, ſeu, formo; tranſformo; ex μετὰ & κτίζω, &c. V.

Μετακυλινδέω, inflectere, præſ. inf. act. ex μετὰ & κυλινδέω. Th. κυλίω, volvo.

Μετακυμαίνω, ῶ, ἐ κύμανα, poſt fluctus adveniens, ſeu, fluctibus ſuccedens; tranquillus; ſeu, qui poſt fluctus tranquillitatem præſtat; unde apud Euryp. in Alceſt. Apollo invocatur, ut ſit μετακυμαίνων ἄτας, i. e. calamitati finem imponat, quâ, tanquam fluctu, obruta erat Admeti domus, unde in neut. τὸ μετακύμιον exp. etiam intervallum quod eſt inter fluctus; apud Schol. Eurip. ex μετὰ & κῦμα, τό, V.

Μεταλαβεῖν, a. 2. inf. act. μεταλάβω, 3. ſing. a. 2. ſub. act. ſequentis.

Μεταλαγχάνω, mutatis vicibus ſortior, ſeu, præſenti ſorte amiſſâ & mutatâ aliâ ſorte obtineo, & quaſi ſortitò mutо; item, ſerò ad munеris functionem accedo, apud Plat. ex μετὰ & λαγχάνω, V.

Μεταλαμβάνω, capio, percipio, particeps ſum, commuto, cum gen. imperſ. μεταλάμβανει, ες, ε. f. μεταλήψομαι, a. 2. μετέλαβον, ες, ε. nactus ſum, cum acc. Th. λαμβάνω, capio.

Μεταλοήσκω, produco; Apollon, ex μετὰ & ἀλοάω; unde, ἀλοήσκω, &c. V. Sic, μεταλήγω, deſino, deſiſto, ceſſo; idem fere cum Th. λήγω; comp. cum præp. μετὰ, V.

Μεταλήθομαι ceſſanti, dat. ſing. a. 1. part. act. verbi μεταλήγω. Th. λήγω, ceſſo. f. ξω.

Μεταληπτὸς, ἡ, ὁ, cujus particeps aliquis fieri poteſt; item, qui poteſt exponi; unde, μεταληπτικὸς, ἡ, ὁ, participandi vim habens; item, pertinens ad figuram illam quæ μετάληψις, appellatur; quum ſcil. caſus qui præcedit, ſuam ἀκολουθίαν, non ſervat; ſed in alium caſum μεταλαμβάνῃ, aut, μεταλήψεται; de ea figura grammatica, vide plura apud Euſtath. à quo etiam exp. allegoria. Item, μεταληπτικῶς, adv. per Metalepſin; omnia, à μεταλαμβάνω, V.

Μετάληψις, εως, ἡ, participatio; communicatio, tranſumptio; item METALEPSIS figura: ex μεταλαμβάνω, quod vide.

Μετάλλα, perſcrutare, præſ. imperat. act. ve. bi μεταλλάω, quod vide.

Μεταλλαγὴ, ῆς, ἡ, &

Μετάλλαξις, εως, ἡ, mutatio, immutatio: à μεταλλάσσω, quod vide.

Μετάλλασσας, Dor. pro μεταλλάσσῃς, acc. pl. f. 1. part. act. verbi μεταλλάσσω, quod vide.

Μεταλλατὸς, ἔ, Dor. pro μεταλητὸς, qui indagari poteſt: à μεταλάω, quod vide.

Μεταλλήσσω, tranſmuto. f. ξω. ῥ. μεταλλαχεῖν. a. 1. μετήλλαξα, ας, ε. Th. ἀλλάσσω vel -πω, muto. f. ξω.

Μεταλλάω, ſcrutor, diligenter inquiro: f. ήσω, μετάλλησα, 3. pl. a. 1. ind. act. Ion. Th. μεταλάω.

Μεταλλεία, ἡ, metallorum ſcrutatio; Poll. Metaphoricè dicitur de ductu ſubterraneo quo cuniculi aguntur; à ſeq. verbo μεταλλάω, V. Unde etiam, μεταλλευτὸς, qui à metallicis effoditur, & elaboratur; & μεταλλεὺς, ῆος, ὁ, metallorum ſcrutator, & effoſſor; metallicus; qui circa metalla, & fodinas verſatur; Poll. in Suid. Item, μεταλλικὴ, ἡ ratio metallica, Ariſtot. 1. Polit. Sic etiam legitur μεταλλικὸν, unguentum metallicum; vel, à Th. μέταλλον; vel, à Metallo Siculo inventore nuncupatum; Etymol.

Μεταλλευτικὸς, ἔ, metallicus: a ſeq.

Μεταλλεύω, f. εύσω, metalla eruo; & per Metaph. ſcrutor. Th. μέταλλον.

Μεταλλίζεσθαι, in metallum damnati; in Pand. Gr. Item, μεταλλικὸς, ἔ, ὁ, METALLICUS; Medicis autem μεταλλικὰ, τὰ; dicuntur ea quæ in metallis generantur; ſive, ſponte naturæ, ſeu, per fornacem producantur; item, μεταλλίτης, ου, ὁ, metallites; & in fœm. gen. μεταλλῖτις ιδος, terra metallica; omnia, à ſeq. Th. μέταλλον, τὸ, V.

Μεταλλομεῖν, poſt inſilio, perſequendo inſilio; Il. 4. ex μετὰ & ἄλλομαι, vide.

ΜΕΤΑΛΛΟΝ, ου, τὸ, METALLUM; fodina: à μετὰ & ἄλλα, quia aliud poſt aliud eruitur; hinc μεταλλάω, ſcrutor, inquiro.

Μεταλλουργὸς, metallicus; qui in terræ viſceribus operatur, metalla ſcrutando & elaborando; unde, μεταλλουργία, metalla effodio; Dioſc. ex μέταλλον & ἔργον, τὸ, V.

Μεταλλήγων, tranſiliens, per Syncop. pro μεταλλόηγων, præſ. part. ex μετὰ & ἄλλομαι, talio.

Μεταλοάω, poſt reſpiro, tandem reſpiro; ex μετὰ & λοάω, V.

Μεταμάζιος, ου, quod medium eſt inter mamillas: μεταμάζιον, ου, g. pectus: ex μετὰ, inter, & μαζὸς, ὁ, mamilla.

Μεταμηδέες, Poët. pro μεταζυγεῖς. Vide ſimplex μήδομαι, quæro, veſtigo.

Μεταμεδάω, addiſco, vel relicto priore aliud diſco; dediſco: præſ. part. μεταμανθάνων, οντος. Th. μανθάνω, diſco: f. μαθήσω. p. μεμάθηκα. a. 2. ἔμαθον.

Μεταμείβω, tranſmuto; Moſch. Idyll. 1. Ex βοὸς ὑποχέρου πᾶλιν μεταμείβε γυναῖκα; ex μετὰ & ἀμείβω; V. Unde etiam, μετάμειψις, tranſmutatio.

Μεταμέλει, pœnitet, imperſon. à μέλει, curæ eſt.

Μεταμέλεια, ας, ἡ, pœnitentia, mutatio conſilii: à ſeq.

Μεταμελητὸς, ἐτὸν, pœnitentia ductus, a. 1. part. paſſ. μεταμελήτην, ᾶ, ῆ, inf. act. à μεταμέλομαι, quod vide.

Μεταμελητικὸς, pronus ad pœnitentiam; Ariſtot. Eth. 7. facilis ad pœnitendum, &c. à μεταμέλομαι, vel, à μεταμελόμαι, fut. ήσομαι vel, in act. μεταμελῶ, fut. ήσω, &c. V.

Μεταμελὶη, Ion. pro μεταμέλεια, pœnitentia.

Μεταμέλομαι, & ῆομαι, ῶμαι, pœnitentiâ ducor, pœnitet me: imperf. μετεμελόμην, & -ῆόμην, ώμην, perf. paſſ. μεταμέμελημαι. a. 1. paſſ. μετεμελήθην. a. 1. part. paſſ. μεταμεληθείς. f. 1. paſſ. μεταμεληθήσομαι. ῆ, ῶται, pœnitebit me: ex μετὰ, poſt, & μέλομαι, curo. Th. μέλω, curæ eſt.

Μεταμελὼ, οῦς, ὁ, pœnitentia; Thuc. l. 7. Item, apud Plat. adjectivè ſumitur pro, pœnitens; à μεταμέλω; vel, à μεταμέλομαι, quæ V.

Μεταμέλπομαι, ſimul cano; Hom. hymn. 1. in Apoll. ex μετὰ & μέλπω, canto; unde μέλπομαι, &c. Vide.

Μεταμελόμαι, idem quod ab, & pro μεταμέλομαι, id V. Unde, μεταμέλεια, vel, μεταμέλη, Heſychio μεταμέλησις; ex μετὰ & μέλομαι; id vide ſuprà

Μεταμίγνυμι, permiſceo, commiſceo; unde, μετάμιξις, miſtio, commiſtio; item, μετεμὶξ, miſtim; ex μετὰ & μίγνυμι, V.

Μεταμορφόω, transformo: f. ώσω. ῥ. μετεμορφώθην. a. 1. paſſ. μετεμορφώθην, ῆς, ῆ. Ex μετὰ, trans, & μορφὴ, forma.

Μεταμόρφωσις, εως, ἡ, METAMORPHOSIS, transformatio: à 3. perſ. perf. paſſ. præced.

Μεταμοχθέω, tranſplanto; unde apud Heſych. μεταμόχευσι, exp. μετφύτευσις; ex μετὰ & μοχθέω.

Μεταναστάω, veſtem muto; ex μετὰ & ἀμπέχω, V. Sic, μεταμφιέζομαι, (ex μετὰ & ἀμφιέζω, vel, ἀμφίεζομαι, circumveſtigo; &c. V.) & μεταμφίεννυμι, veſtibus eautum aliis induo; vel, veſtem muto, aut, permuto; ut apud Luc. τὴν πορφυρίδα μεταμπίεσμαι; relictâ paſſio philoſophico, purpuram induar; item, μεταμφίσασθαι, idem; ex μετὰ & ἀμφίεννυμι (pro quo dicitur etiam ἀμφίσκω) circum induo; in paſſ. ἀμφιέννυμαι, induor, &c.

Μεταμωλὼ, οῦς, ὁ, ἡ, Attice pro Μεταμωλὸς, ὁ, ἡ, ὁν, vanus, irritus: q. ab ἄνεμος, ventus: vel à μετὰ, particulâ negat. μὴ & ὀνὴ, juvo.

Μετανάζομαι, de ſententia deduco; in paſſ. μετανάζομαι, de ſententia deducor; ex μετὰ & γνάσκω; unde, ἀνάγνωσκω; V.

Μετανάσσας, cohabitatores, acc. pl. à Μετανάστης. Them. valo, habito.

Μετανάστης, migratio, emigratio: item, μετανάστεις, de loco in locum translatus; ut in neut. μετανάσσιον ὕδωρ; apud Nonn. aqua quæ de loco in locum transfertur, quaſi migrans; item, μεταναστικὸς & μεταναστὴς, ὁ, ἡ, qui ſolum vertens, aliò demigrat; vagus, exul, profugus; item, μεταναστεύω, exulo, ſolum mutans aliò commigro; omnia, ex μετανίσσομαι, ſedibus pello; in paſſ. μεταναστεύομαι, ſedibus pellor, migro, emigro, &c. V.

Μεταναστάω, f. άσω, migro, migrare facio: à ſeq.

Μετανάστης, ου, ὁ, quod & μεταναστὴς, pulſus patriâ, exul, peregrinus: à μετὰ & νάω ſeu ναίω, habito.

Μεταναστρεία, ἡ, quæ commigrat, profuga; in Epigr. à præced. μετανίσσω, id V.

Μετανείσομαι, mutato loco vado, tranſeo: à νείσομαι, ſeu νίσομαι, idem quod νίσομαι, eo, redeo. Th. νίω, idem.

Μετανείω, divido, diſtribuo, impertior; ut Ζεὺς μετανείματο κλῆρον ἑκηβόλῳ, deus impertivit pulchritudinem cœlo; ex μετὰ & νέμω, V.

Μετανίζομαι, Dor. pro μετανίσσομαι, accedens, præſ. part. verbi μετανίομαι· à νίομαι, ſeu νίω, eo, redeo.

Μετανίζω, refundo in aliud vas; ex μετὰ & νίζω, pro Th. νίπτω, V. Item, μετανιπτὴρ, ῆρος, ὁ, ἡ, & μετανιπτὴρ, ῆρος, τὸ, idem quod ὀπισθηρὲς κύλιξ; i. e. poculum, quod, lotis a cibo manibus poſt remotam menſam, affertur; Poll. l. 6. & Athen. l. 11. ex μετὰ & νίπτω; unde, νιπτὴρ & νιπτὴρ, τὸ, &c. Vide.

Μετανίσσεται, Ion. pro μετανίσσῃ, ades, perſequeris, exerces, 2. ſing. præſ. ind. à μετανίσσομαι. Vide μετανείσομαι.

Μετανίστημι, ſedibus pello, migrare facio; ex μετὰ, ἀνὰ & ἵστημι.

Μετανοέω, poſt factum ſapio, reſipiſco: f. ήσω. p. μετανενόηκα. a. 1. μετενόησα, ας, ε. a. 1. imperat. act. μετανόησον, άτω. a. 1. ſub. μετανόησα, ης, ῃ. & in 3. pl. μετανόησαν: ex μετὰ & νοέω, cogito. Th. νόος, νοῦς, ὁ, mens.

Μετάνοια, ας, ἡ, reſipiſcentia, pœnitentia: ab iiſd. Th.

Μετανοητὸς, acc. pl. a. 1. part. act. verbi μετανοέω, quod vide.

ΜΕΤΑΞΑ, ης, ἡ, ſericum.

Μετάξὺ, inter, cum gen. Th. μετὰ, præpoſ.

Μεταξυλογία, ας, ἡ, interloquutio: à μεταξὺ, inter. Th. μετὰ & λέγω, dico: p. m. λέλογα.

Μεταξυτειχίδιον, intercolumnium; i. e. ſpatium illud epiſtylii à triglypho qui ſuper columnam eſt, ad alium, qui ſuper proximam eſt collocatus; ex μεταξὺ & τειχίδιον, ὁ, vel, τειχύλιον, τὸ, &c. V.

Μεταπαιδαγωγέω, ῶ, aliter erudio & inſtituo; mutato inſtitutionis genere erudio, apud Luc. ex μετὰ & παιδαγωγέω, quod V. Sic, μεταπαιδία, idem; ex μετὰ & παιδία, V. Item, μεταπαύομαι, interquieſco, alterniſ quieſco; Il. ρ. Unde μεταπαυσωλὴ, ἡ, requies; Il. τ. ex μετὰ & παύω; fut. παύσομαι, in paſſ. παύομαι, &c. V.

Μεταπείθω, traduco in aliam perſuaſionem; a imum alicujus in diverſam ſententiam adduco; Plut. Demoſth. &c. ex μετὰ & πείθω, V.

Μεταπεθέειν, 3. pl. a. 1. opt. paſſ. per Sync. pro μεταπεθείησαν, verbi μεταπείθομαι, in diverſam ſententiam traducor. Th. πείθω, perſuadeo. f. πείσομαι. a. 2. ἔπιθον. perf. paſſ. πέπεισμαι. p. m. πέπιθμαι.

Μετάπεσε, cui aliquid perſuaſum eſt, in aliam ſententiam & perſuaſionem adductus; item, μεταπεσὼν, qui poteſt à ſententia dimoveri; utrumq; à præced. μεταπείθομαι, V.

Μεταπέμπομαι, accerſo, cum acc. f. ψομαι. a. 1. m. μετεπεμψάμην, ω, ατο. a. 1. imperat. m. μετάπεμψαι. a. 1. ſub. m. μεταπέμψομαι, η, ηται. a. 1. inf. m. μεταπέμψασθαι. a. 1. ind. paſſ. μετεπέμφθην. a. 1. part. paſſ. μεταπεμφθείς, έντος, accerſitus: ex μετὰ & πέμπω, mitto.

Μεταπεμπτὸς, ὴ, ὸν, ἡ, accerſitus: à μεταπέμπομαι.

Μεταπέμπω, mitto poſt aliquem; mitto qui aliquem accerſat; vel, ſimpl. accerſo, accio; item, mitto qui petat; in paſſ. μεταπέμπομαι, idem; & interdum paſſivè, accerſor, petor; unde verbale, μετάπεμψις, miſſio quâ aliquem accerſimus; ſeu, accerſitus: ſubſt. ex μετὰ & πέμπω, V. Sic, μεταπόμπιμος, ſeu, μεταπόμπιος, tranſvolo; ex μετὰ & πτόμαι, ſeu πέτομαι, V. Item, μεταπτίδιον; vel, μεταπτύω, mutatis calculis ludo; ex μετὰ & πτύω, ſeu, πεττεύω, &c. Vide.

Μεταπηδάω, f. ήσω, tranſilio: à πηδάω, ſalio.

Μετάπηδησις, ἡ, ſaltus mutatus, ſeu, ſaltûs mutatio; eſt verbale à præced. μεταπηδάω, V.

Μεταπίπτω, recido; dilabor; tranſeo. Th. πίπτω, f. m. πεσέομαι, cado.

Μεταπλασμὸς, ὁ, transformatio; METAPLASMUS figura: à 1. perſ. perf. paſſ. ſeq.

Μεταπλάσσω, transformo: præſ. part. μεταπλάσσων, οντος. Th. πλάσσω, ſeu -πτω, fingo: f. ξω. p. κα.

Μεταπλώω, mutato itinere navigo, navigationem muto; ex μετὰ & πλώω; V. Item, μεταπτίω, reſpiro, ex μετὰ & πτίω; V. Item, μεταποιέω, muto, commuto; propriè, facio aliquid diverſum ab eo quod prius erat, ut apud Dem. μεταποιεῖν νόμον, exp. derogare legi; ſeu, abrogare aliquid legi, in paſſ. μεταποιοῦμαι, vendico, mihi aſſero, capeſſo; unde, μεταποίησις, mutatio, commutatio; item, inſtauratio, refectio; & μεταποιητὴς, mutator; item, inſtaurator, refector; ex μετὰ & ποιέω, V.

Μεταποινικὸς, pœnalis, (idem quod ποινικὸς) ut δίκη μεταποινικὸς; apud Suid. Ex μετὰ & ποινὴ, ἡ, V. Item, μεταπομπὴ, miſſio, &c. Idem quod μετάπεμψις, & ab eodem; id vide.

Μεταπορεύομαι, proficiſcor, ſeu, eo poſt; vel, perſequor; & in ſpecie, vindictâ perſequor, ulciſcor; item, ambio, ſeu, honorem peto; Polyb. Unde adv. μεταπορεύδην, perſequendo; Heſych. ex μετὰ & πορεύομαι, V.

Μεταποσγενίς, ἡ, meatuum in corpore mutatio; ex μετὰ & ποσγενὶς, id V.

Μεταπωλέω, ῶ, dicuntur quum emptæ aliter extruuntur, ad meliùs vendendum; item, μεταπωλέω, qui emit, ut poſtea vendat; ex μετὰ & πωλέω; unde, πρᾶσις, & πωλὴσις, &c. V.

Μεταπρέπω, eminet, 3. ſing. præſ. à ſeq.

Μεταπρέπω, decorus ſum inter: μετιπρέπω, imperf. Th. πρέπω, decorus ſum.

Μεταπτάμενος, tranſvolans; à πτάμαι; quod ex μετὰ & ἵπταμαι; V. Item, μετάπτασις, ἡ, dilaptio; item, mutatio à ſpecie in ſpeciem, degeneratio; item, μεταπτοτικὸς, qui degenerat & imnutatur, qui mutationem recipit; utrumq; verbale, à μεταπτάω, V. Sic, μεταπτήμων, τὸ, (idem fere cum μεσοπτήμων; quod vide ſuprà, ſuo loco) ſpatium quod inter duas turres eſt; ex μετὰ & πτήγνυμι; unde πτῆγμα, τὸ, V. Item, μεταπτίβιμος; annumeratus, connumeratus; ex μετὰ & ἀριθμὸς, V.

Μεταῤῥέω, q. d. fluendi modum muto; refluo, reciproco; ex μετὰ & ῥέω, V. Item, μεταῤῥίπτω, ſeu, μεταῤῥιπτέω, in diverſam partem jacio; unde paſſ. μεταῤῥιπτέομαι, in diverſam partem projicior; ex μετὰ & ῥίπτω, vel, ῥιπτέω, &c. V.

Μετάῤῥοια, ἡ, refluxus, reciprocatio; eſt verbale, à μεταῤῥέω, V.

Μεταῤῥυθμίζω, ἰῶ, idem quod ſeq. μεταῤῥυθμίζω; & ex iiſd. V. Tranſformo, reformo, emendo, corrigo; commuto, tranſmuto; item, μεταῤῥύθμωσις, tranſformatio; emendatio; verbale, à ſeq. μεταῤῥυθμίζω, V.

Μεταῤῥυθμίζω, f. ίσω, apto, corrigo. Th. ῥυθμὸς, rythmus.

Μεταρσιολογίας, qui de ſublimibus rebus, i. e. cœleſtibus, inaniter diſputat; vel, qui fabulatur de rebus ſub in ibus; unde, μεταρσιολογία, de ſublimibus rebus diſputare, auc. fabulari, ſeu, fermocinari, more phyſicorum; exp. etiam, de rebus futilibus ſermocinari; item, μεταρσιολογία, de rebus ſublimibus diſputatio, ſeu, fabulatio; item de rebus futilibus ſermocinatio; omnia, à ſeq. μετάρσιος & λέγω, ἡ, vide.

Μέταρσις, tranſlatio; ut, μέταρσιν δίκαζε; apud Theophr. eſt etiam, mutatio, tranſmutatio; verbale, à μεταίρω, id V.

Μετάρσιος, ου, ὁ, ἡ, ſublimis, in alto ſtans: & hinc

Μεταρσόω, in altum elevo: à μεταίρω, tranſfero. Th. αἴρω, tollo.

Μετασκαίρω, ſalto inter; ex μετὰ & σκαίρω, V. Item, μετασκηνόζω, in aliam formam habitumque verto; item, mutare genus vitæ facio; ſeu, mutato vitæ genere traduco; in paſſ. μετασκηνόζομαι, in alias ſedes migro, & quaſi vaſa tranſfero, vitæ genus muto; item, μετασκηνὴ, tranſmigratio,

tio, mutatio in aliam formam, & μεταπαναγωγικὸς, idoneus ad μεταπαιδεύω, omnia ex μετὰ & παιδεύω, τὸ, unde παιδάζω, & παιδὴ, &c. V.

Μέταυρα, αι, mediæ; peculiariter, oves mediæ, i. e. mediæ ætatis, inter agnos, & jam grandiores natu oves; Od. ι. est per Epenthesin syllabæ τα, pro μέσαι, i. e. μέσαι, inquit Eust. à Th. μέσος, V.

Μετάστασις, εως, ἡ, transmutatio; migratio; exilium; mors: à verbo seq. μεθίστημι.

Μεταστατικὸς, ἡ, ὁ, transitivus, iidem, à verbo seq. V. Unde etiam, μεταστάτιον, migrandum est.

Μεταστέλλω, a. 2. inf. act. μεταστῆσαι, a. 1. inf. act. μεταστεῖλαι, a. 1. inf. m. verbi μεθίημι, amoveo, f. μεταστήσω. Th. ἵστημι, sto.

Μεταστείχω, adeo; ut apud Euryp. in Hec. ἥκω μεταστείχουσα; ex μετὰ & στείχω, V. Item, μεταστέλλω, & μεταστέλλομαι, transmitto, deporto; item, accerso, mitto qui advocet, vel, qui adducat; ex μετὰ & στέλλω, V. Sic, μεταστένω, ingemisco, & suspiro ob; ut, Od. δ. ἀτὰρ ἡ μετέστενον, ob damnum ingemiscebant, seu, deflebant cum gemitu; μεταστένομαι, idem; ex μετὰ & στένω, V.

Μεταστίδιον, interjectus inter τὰ στίδια; item, μεταστίδιον, τὸ, interstitium, inter τὰ στίδια; seu, monticulorum in manu interstitium; quos manûs monticulos, στίδια vocant Græci; ex μετὰ & στίδιον, τὸ, pectus; item, mons, vel, monticulus manûs, pars nempe torosa & prominens, præcipuè, ad radices pollicis, &c. V.

Μεταστοιχεῖ, ordine, serie, ordinatim, juxta seriem, tenore perpetuo; Il. φ. ex μετὰ & στοῖχος; unde στοιχίω, &c. V. item, μεταστοιχάω; in alii elementum muto, transformo; ex μετὰ & στοιχεῖον, τὸ, unde στοιχάω, V.

Μεταστονάχιζεν, ingemiscebat, 3. sing. imperf. m. a

Μεταστονάχιζομαι, idem quod μεταστένω, ingemisco. Them. ξένος, angustus.

Μεταστοναχίζω, idem quod μεταστένω; quod V. ex μετὰ & στοναχίζω, V.

Μεταστομωτὸς, & μεταστομωτίδιος, castra muto, vel, transfero; ex μετὰ & στομωτίδιος, V.

Μεταστρέφω, converto, muto, f. ψω. p. μετέστροφα, a. 1. μετέστρεψα. a. 2. μετέστραφον. a. 2. pass. μετεστράφθαι, ης, ν. a. 2. imperat. pass. μετεστράφθω, ήτω. f. 2. pass. μετεστραφήσομαι. Ex μετὰ & στρέφω, verto.

Μετασυγκρίνω, recorporo; miscellæ corporis statum præter naturam se habentem, instauro, atque transmuto; unde verbale μετασύγκρισις, ἡ, exiguorum meatuum in naturalem statum mutatio; & μετασυγκριτικὸς, τὰ, medicamenta quæ adhibentur ad restituendos exiguos meatus in pristinam symmetriam; & μετασυγκριτικὴ δύναμις, facultas quæ μετασυγκρίνει, præstat; Dioſc. l. 4 ex μετὰ & συγκρίνω; unde, συγκριτὸς & συγκριτικὸς, &c. Quæ vide.

Μεταχεῖν, a. 2. inf. act. verbi μετέχω, participes; sum. f. μετήξω. a. 2. μετάσχον. Th. ἴσχω, habeo.

Μεταχημάτιζω, transfiguro. f. ίσω. a. 1. μετεχημάτισα. p. μετεχημάτικα. Ex μετὰ & χηματίζω, effingo quo à χῆμα, ατος, το, figura. Th. ἴσχω, habeo.

Μεταχηματισμὸς, ὁ, transfiguratio: à præced.

Μεταχθάνω, vel, μεταθάπτω, ordines muto in acie instruenda; item, transcribo in aliam decuriam, vel, ordinem; item, μεταπάσσω, idem; vel, transeo ab uno exercitu ad alium, Thuc. l. 1. ex μετὰ & τάσσω; vel, τάπτω, &c. V.

Μεταπήδημι, transfero: p. æf. part. μεταπηδηθείς, ἐντος. f. 1. μεταδήσω. p. μεταπέπηχα. a. 1. μετέπηκα. a. 1. pass. μετετήλην, ης, ν, translatus fui. Th. πήδημι.

Μεταπρέπη, ται, commovetur, 2. & 3 sing. præs. pass. à

Μεταπρέπω, converto. Th. πρέπω, verto. f. ψω.

Μεταπρέφω, alo & educo inter; unde pass. μεταπρέφομαι, alor, vel, educor inter; ut apud Apoll. arg. 2. cum dat. κυρήτων μεταπρέφετ' Ἰδαίοισι; inter Idæos Curetes educabatur; ex μετὰ & πρέφω, V. Sic μεταπρέχω, transcurro; item, curro post; persequor; ex μετὰ & πρέχω, V.

Μεταπροπαλίζω, idem quod μεταβάπτω, converto.

Μεταπρόπα, ας, ἡ, mutatio: vide μεταβροπὴ.

Μεταπρόπος, ος, ὁ, ἡ, qui potest converti; mutabilis: hinc μάλιστα ἴρια τηλοῦ, res in integrum restituunt. Them. πρέπω, verto.

Μεταπροχαίτους, cursim, currendo, seu, currendo post; ex μετὰ & προχάζω, idem quod προχάω, &c. V.

Μεταπυτίσω, transformo; unde verbale, μεταπύτωσις, transformatio, seu, transfiguratio; schema apud Gramm. quo aliquid transformatur ex composita dictione in simplicem; teste Eust. ut quum Λιβυὶς πίτυς, dicitur, pro λιβυστικὴ πίτυς; & κενὴ δόξα, pro κενοδοξία; ex μετὰ & τυπόω, V.

Μεταυδάω, f. ήσω, interloquor, alloquor: ex μετὰ & αὐδάω, vox.

Μεταύειν, perendie; ut scribit Bud. Sed dicitur & ἡ μεταύειον, sub. ἡμέρα; ex μετὰ & αὔριον, V.

Μεταυτίκα, idem quod ἀυτίκα, statim post. Th. ἀυτός.

Μετεῦπε, Ion. pro μετὸ ταῦτα, posteà.

Μεταυχένιον, ὁ, τὸ, quod post cervicem est; Poll. l. 2. ex μετὰ & αὐχὴν, ενος; unde αὐχένιος, &c. V.

Μεταφερόμενος, transpositus, præf. part. à

Μεταφέρω, εις, ει, transfero, traduco: f. μετοίσω. a. 1. μετήνεγκα. Th. φέρω, fero.

Μεταφθέγγομαι, interloquor; inter alios loquor; ex μετὰ & φθέγγομαι; unde φθὴ, &c. V.

Μεταφοιτάω, transeo, transferor; ex μετὰ & φοιτάω, V.

Μετάφρενον, ἡ, ἡ translatio, METAPHORA, tropus Rhetor, & inde

Μεταφρενικὸς, ἡ, METAPHORICUS: translaticius: & inde

Μεταφρενικῶς, adv. METAPHORICE: omnia à præced. μεταφέρω.

Μεταφερτὸς, translatilis, translatitius, qui transferri potest; ut, τὸ ἀγγεῖον, dicitur, esse πρὸς μεταφέρτος; apud Aristot. Phys. 4. à præced. μεταφέρω & μεταφορὰ, &c. Quæ V.

Μεταφέζομαι, post delibero: &

Μεταφεζῶ, f. άσω, transfero, interpretor. Th. φεζῶ, dico.

Μετάφρασις, εως, ἡ, METAPHRASIS, translatio, interpretatio: à 2. perf. pass. præced. verbi.

Μεταφραστὰ μέδεα, Dor. pro μεταφρασμένα, 1. pl. f. 1. m. verbi μεταφράζομαι, post delibero; vel à μεταφράζω, interpretor. Th. φράζω, dico. a. 2. ἔφραδον.

Μεταφραστὴς, οῦ, ὁ, interpres: &

Μεταφραστικὸς, ἡ, qui habet metaphrasin: à 3. pers. perf. pass. verbi μεταφράζω.

Μετάφρενον, ου, τὸ, tergum, interstitium quod est inter lumbos & scapulas: in dat. μεταφρίῳ. Ex μετὰ, post, & φρὴν, ἡ, mens.

Μεταφύομαι, transformor, naturam muto; Plut. in Tim. ex μετὰ & φύω, V. Sic, μεταφυτεύω, transplanto, plantatum aliò transfero; unde, μεταφυτεία, transplantatio; plantarum transfatio de loco in locum; ex μετὰ & φυτὸν; unde φυτεύω, &c. V.

Μεταφωνέω, interloquor, compello, quod ex μετὰ & φωνέω, loquor. Th. φωνὴ, vox.

Μεταχειμασὶ dicitur tempestas, quæ post diem statutum sequitur; Plin. l. 18. c. 25. ex μετὰ & χεῖμα; unde χειμάζω, fut. σω, &c. V.

Μεταχειρίζομαι, f. ίσομαι. p. ισμαι, administro, gero, rego; ex μετὰ & χείρ, manus.

Μεταχείρισις, tractatio: i. e. μετὰ χεῖρας ἴχω; ut, μεταχείρισιν τὰ ὠθεὶ τὰς ναῦς, Thuc. l. 1. Item tractatum attentione, excutio, examino; unde verbale, μεταχείρισις, tractatio; item, retractatio, seu, emendatio sui erratis item, μεταχείρισις, idem in prima signif. & pro tractatione chirurgica; apud Gal. ex μετὰ & χείρ, V. Item, μεταχύω, transfundo; ex uno vase in aliud fundo; ex μετὰ & χύω, V. Item, μεταχθόνιος, terrestris; ut, μεταχθόνιοι κτύποι, tunica terrestris; Nonn. ex μετὰ & χθών, ονος; unde χθόνιος, &c. V. Item, μετάχοιρος, seu, μεταχοίριος; porcellus, qui in utero matris lætus, post statum tempus partu editur, Aristot. Hist. an. l. 6. c. 18. ex μετὰ & χοῖρος, &c. V.

Μεταχθόνιοι, in cœlo degentes: à μεταχθόνιος, quod à μετὰ trans, & χθόνιος, cœlum, tempus.

Μετάχρονος, idem quod μεταχθόνιος præced. ali; quanto post tempore faciens aliquid, &c. V.

Μετακιάθει, adibat, 3. sing. imperf. verbi μετακιάθω. Ex μετὰ & κίω, vado.

Μετακλαβεῖν, 3 sing. imperf. act. & pass. verbi μεθλαμβάνω, particeps sum: f. λήψομαι, a. 2. ἔλαβον. Them. καμβάνω, cumio.

Μετάκοιθι, persequere, a. 2. imperat. act. μεθέπω, a. 2. part. verbi μετέρχομαι, accedo. Them. ἔρχομαι, venio: ut, ἐλθέσμεν, a. 2. ἦλυθον, & per Sync. ἦλθον, &c.

Μετακυδαίνω, transcendo; ut qui unò mutato navigio, aliud conscendit; apud Plut. ex μετὰ, & ἐκβαίνω V.

Μετακυλίνδητε, 2. pl. a. 1. ind. pass. μετακυλίνδω, verbi μεταμέλομαι, seu ιομαι, pœnitet me: imperf. μετακυλίνδω, quod ex μετὰ & κύλομαι, curo. Th. κύλω, curæ cit.

Μετάμμενος, Ion. & Dor. pro μελέων, convertari, præs. inf. ab εἰμι, sum.

Μετεμόρφωσι, 3. sing. a. 1. act. verbi μεταμορφόω, transformo, f. ώσω. Them. μορφὴ, ῆς, ἡ, forma.

Μετεμφύτευ, ὁ, ἡ, ex uno in aliud insitus; ex insigram. ex μετὰ & ἐμφύω; unde ἐμφυτὸς, &c. V.

Μετεμψυχόω, f. ώσω, animam ex uno corpore in aliud traduco: ex μετὰ, ἐν, & ψυχὴ, animo. Th. ψύχω.

Μετεμψύχωσις, εως, ἡ, animæ ex uno corpore in aliud transmigratio: à præcedente.

Μετενεγκεῖν, i. e. μεταφορεῖν, transferre; ex μετὰ & ἐνεγκεῖν, ab inusit. ἐνέγκω, pro φέρω, &c. quæ vi. Unde part. Μετενεχθεὶς, translatus.

Μετενίσπω, vel Μετενίσσω, dico, cano, more Poëtarum; Od. α. Item simpliciter, dico; Od. ρ. Item calumnior, apud Hesiod. in Egr. ex μετὰ & ἐνίσπω, seu metri causâ, ἐνίσσω; ex ἐν, & ἵσπω, V.

Μετενώσχε, ας, ε, perf. m. verbi μεταφέρω, traduco. Th. φέρω, fero, f. οίσω, a. 1. ἤνεγκα, p. m. Att. ενήοχα.

Μετενσωμάτωσις, corpus in corpus transmuto; unde verbale, Μετενσωμάτωσις, corporis unius in aliud corpus transmutatio; Plat. de leg. l. 13. & Greg. de Hom. ex μετὰ, & ἐνσωματόω, vi. Item Μεταβασίημα, expello, & alibi sedem ponere cogor; expon. & transfero subindè; ex μετὰ, & ἐξεθίστημι, vi. Sic Μεταξεβίλλω, ὦ, hastum transfundo; Athen. l. 5. ex μετὰ, & ἐξαλλίω; vide.

Μετέξτεροι, Ion. pro ἕτεροι, nonnulli: à μετὰ, ἐξ & ἕτερος, alter.

Μετέον, Ion. pro μετὸν, ὄντος, τὸ.

Μετέπειτ', & μετέπειτα, postea, adv. ex μετὰ, ὀπὶ & ἔπειτα, deinde.

Μετεπιδύφη, murare institutum; Bud. in Epist. ex μετὰ, & ἐπιδύφω, vi. Item Μετεφέω, f. άσω; (idem quod μεταγγίζω, in vas transfundo, elutrio, depleo, (idem quod κατεφέω; Dioſc. Gal. & alii medici) decapulo, defundo; ex μετὰ, & ἐφέω, ἡ, terra; unde ἐφέω, depleo, & quasi in terra defundo, &c. vide.

Μετέρρεον, Æolicè pro μέτειον, moderatus; Etymol.

Μετέρχομαι, exerce, præs. imperat. Ion. pro μετέρχε: à

Μετέρχομαι, adeo, transeo, accerso, obsecro, alloquor, ulciscor, consector. Them. ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλθον.

Μετέτυον, assecutus sum; unde part. μετατυών, assecutus; Il. ρ. est aor. 2. tanquam ab inusit. ατέω, quod factum ex ἴπω, pleonasmo τῦ C, comp. cum μετὰ.

Μετέυσομαι, interro; i. e. ero inter, Il. ζ. & Od. ξ. Item Μετέστ, intercedet, est metri gratiâ, pro μετέσεται, & μετέσται, f. ! à μέτειμι, intersum; quod ex μετ, & εἰμι.

Μετεύχωσις, conversæ, Ion. pro μέθεσις, gen. sing. perf. part. act. 1. f. g. per Crasin, ab ἵστημι, sto, f. στήσω, perf. part. ἑστηκὼς.

Μέτεφι, adest 3. sing. à μέτειμι. Th. εἰμὶ, sum.

Μετέχομαι, ας, ε, perfect. activ. verbi μετέχω, particeps sum, cum gen. fœm. μεθέξω, a. 2. μετέσχον, ες, ε. Th. ἴσχω, habeo.

Μετεχέθω, ας, ε, & in 3. pl. μετεχέθωσαν, a. 1. ind. pass. verbi μεθαπτίζω, transfero. Th. πτίζω, puno, f. πτίσω, p. πέπτικα, a. 2. ἔπτιθον.

Μετεχύθη, 3. sing. imperfect. q. à πτίθω, pro μετέπτιθη, verbi μεθαπτίζω; transfero.

Μεθέλομαι, opto, exopto, ex μετ, & θέλομαι; V.

Μετέχελαι, ης, η, a. 2. vel imperf. verbi μεταίρω, interloquor: ex μετ & φημὶ, seu φάω, dico.

Μετεφάνισε, allocutus est, 3. sing. imperf. act. verbi μεταφαίνω, Them. φαίνω, vox.

Μέτεχε, præf. imperat. μετέχω, præf. inf. a

Μετέχω, particeps sum, cum g. f. μέθξω, p. μετέσχηκα, a. 2. μετέσχον, ες, ε. Th. ἴσχω, habeo.

Μετεωρίζω, in sublime tollo, fut. ίσω, p. μετεώρικα. Them. μετάρσιος, sublimis.

Μετεωρισμὸς, ὁ, elevatio in sublime, sublimitas: à 1. perf. perf. pass. præced. verbi.

Μετεωροδρόμοι, q. d. in sublimi venantes; avium genus ita dictum quòd prædam in sublimi petant; Aristot. Hist. An. lib. 9. ex μετέωρος, & δρὰ, δρομὲω; unde δρόμος, &c. vi. Sic Μετεωροκοπέω, sublimia cædo; & Metaphoricè, circa sublimia fluctuo, & frustra laboro; Aristoph. in pace; propriè significat, latiori parte remi frustrà aquam percutere, ex μετέωρος, & κόπτω; unde κοπὴ, ἡ, sectio: Item contusio, vel quasi esset Μετεωροκοπεῖν, Pro μετεωρολογεῖν, ex μετέωρος, & λόγος, remus, &c. vi. Item Μετεωρολόγος, qui de rebus sublimibus; seu cœlestibus fabulatur; Plat. lib. 6. republic. unde, Μετεωρολογέω, de rebus sublimibus garrio; apud Plut. ex μετέωρος, & λόγος, ὁ, vi. Sic Μετεωρολόγος, qui de rebus sublimibus; i. e. cœlestibus, verba facit, seu disputat; unde Μετεωρολογία, sermo, seu disputatio, de rebus sublimibus; Plat. in Cratylo, & Phædro; Item Μετεωρολογικὸς, ad meteorologiam pertinens; & Μετεωρολογέω, de sublimibus rebus verba facio, commentor, & scribo; idem Plato in Ariocho: Item Μετεωρολόγος, ὁ; sublimia verso, sublimia; seu cœlestia perago, perlustro, & contemplor; i. itidem Plat. in Phædro, Τελέα δ' ὧν, ζωὰ ἐν ψυχῇ, μετεωρολογεῖ ἡ, ἡ ἀπειλὴ

ἡ κόσμου διοικεῖ; quasi diceret, τὰ μετέωρα ἀστρολογεῖ, ex μετέωρος, & πολέω; Sic etiam, Μετεωροσοφιστὴς, in sublimi gradiens; ex μετέωρος, & πόδες, &c. V.

ΜΕΤΕ'ΩΡΟΣ, ε, ὁ, ἡ, sublimis, editus, erectus: μετεωρότερος, sublimior: μετεωρότατος, altissimus; μετέωρος, ον, τό, & ἀείρω, tollo: q. d. εἰς ἀέρα αἴρω, in aërem tollo.

Μετεωροσκόπος, sublimium rerum, i. e. cœlestium, speculator; sed accipitur & pro curioso ac inutili rebus agendis, apud Plat. Unde Μετεωροσκοπικὴ, astrologiæ pars, quæ elevationum differentias, astrorumque distantias exquirit: Item Μετεωροσκοπῶ, sublimia speculor; Item, cœlum intueor; Aristoph. in pace, ex μετέωρος, & σκοπός, unde σκοπέω, &c. V.

Μετεωροφιστὴς, qui circa sublimia, i. e. cœlestia, philosophiam ostentat; Aristoph. in Nub. ex μετέωρος, & σοφιστὴς, vi. Item Μετεωροφένακες; qui per suas de rebus sublimibus argutias imponunt auditoribus, Aristoph. in Nub. seu qui argutiis, & de rebus sublimibus disputando, fucum faciunt, & auditores fallunt; ex μετέωρος, & φένακξ, ακος, impostor; unde φενακίζω, decipio, fallo, &c. V.

Μετεωρότερος, & Μετεωρότατος; videantur in Th. μετέωρος, sed μετεωρότερον πνεῦμα, apud Gal. 3. de difficultate spirandi, exp. τὸ σμικρὸν ἐν μετέωρῳ πνεῦμα; cui vehemens spiritus, sive anhelitus incitatior opponitur; Sic sublimis anhelitus dicitur, apud Horat.

Μετῆσαν, Ion. pro μεθέσαν, profecti sunt, 3. pl. a. 1. act. ex μέω & εἶμι, eo: a. 1. ἔστε, Att. ἦστε, Ion. ἧστε.

Μετῆλθε, 3. sing. a. 2. ind. verbi μετέρχομαι; q. v.

Μετηλλάξθαι, 3. pl. a. 1. ind. activ. verbi μεταλλάττω, transmuto; q. v.

Μετῆλυθεν, adivit, 3. sing. a. 2. verbi ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλυθον, & per Syn. ἦλθον, ες, ε.

Μέτηλυς, υδος, ὁ, ἡ, migrator, peregrinus, advena; aliquando etiam, pro oriundo; ut μέτηλυδες Αἰγύπτοιο, oriundi ex Ægypto, μέτηλυς; apud Dionys. de situ orbis, est verbale, à μετέρχομαι, quod ex μετ', & ἔρχομαι, unde ἦλυθε, & ἦλυσις, adventus, &c. vi. Item Metηλυθμὸς, ut μετηλυσμὸν πωλοῦ, pullus equinus; equus velox, qui pedum pernicitate, vel cum ventis contendat; ut illi qui apud Hom. πέτοντο μέλαινες ἀνέμοιο, ex μετ', & ἐλεύθω, Poët. pro ἄνεμος, unde ἀείρω, &c. V.

Μέτηορος, Poët. pro μετέωρος, idem quod μετάρσιος.

Μέτηορος, sublimis, ut in seq. μέτηορος; vi. Sed capitur etiam pro suspenso, & animi dubio: Item Μέτηορον, τὸ; quod instabile est, tanquam in aëre suspensum ex μετ', & ἀείρω, f. ἀέορ ω; unde comp. quædam, desinunt in ηορος, sive ηορος, &c. V.

Μέτηρε, 3. sing. a. 1. act. verbi μετήρω, solvo, navi proficiscor, f. ἀερῶ. Ex μέτα & ἀείρω, tollo.

Μέτηρεν, Ionicè pro μέθηκεν, fut. 1. inf. m. à μέθημι, dimitto.

Μετηύδα, 3. sing. imperf. verbi μετανδάω, f. ήσω; q. v.

Μετήϊν, Ion. dro μέθην & μέθεσαν, remittere, omittere, relinquere, præt. inf. à μέθημι, sino.

Μετήϊσαν, Ion. pro μέθεσαν, præt. inf. ut & μεθιέσθαι, pro μέθεσθαι, & μέθεσαν, remittere: à

Μετήμι, pro μέθημι, dimitto, permitto, emitto; ex μετὰ & ἵημι, idem quod Th. ἵω, mitto.

Μέτιθι, præt. imperat. à μέτειμι, persequor, transeo: quod ex μετὰ & εἶμι, eo: præt. imperat. ἴθι, ἴτω.

Μετίϊλν, pro μετέρχομαι; q. v.

Μετοικεσία, ας, ἡ, deportatio, transmigratio: ex μετὰ & οἶκος, habito. Th. δίκη, domus.

Μετοικέω, ῶ, f. ήσω, incolo, sum inquilinus: ab iisd. Them.

Μετοίκησις, εως, ἡ, incolatus, migratio: à perf. pass. præced. verbi.

Μετοικία, ας, ἡ, colonia: &

Μετοικίζω, transfero, f. ίσω, & Att. μετοικῶ, a. 1. ind. μετῴκισα, p. μεῴκικα. Ex μετὰ & οἰκίζω, coloniam in aliquem locum mitto; Item struo. Them. δίκη, domus.

Μετοικικὸς, ἡ, ὁ, ad incolas pertinens, Luc. Plut. Item Μετοίκιον, τὸ, pensio quam inquilini quotannis pendebant; Poll. & Plut. Item apud Plut. in Theseo, μετοίκια τὰ, sacrum esse traduut, à mutatis civium sedibus, ita dictum; alii ferias esse volunt, ob receptos in urbem incolas, à seq. μέτοικος; quod vi. Item Μετοικισμὸς, translatio incolarum, actio cogendi ex uno loco migrare in alium; verbale à μετοικίζω; q. v.

Μετοικοδομέω, ædificatum muto; quod ædificatum fuerat demolior, & alio modo ædifico; ut apud Plut. μετοικοδομῆσαι τὴν Ῥωμαίων ὁπλιτῶν; ex μετὰ, & οἰκοδομέω; id V.

Μέτοικος, inquilinus; i. e. qui in aliena conducta domo habitat: Item, idem quod ἔνοικος; incola, qui domum alicujus in loco habet; unde in pl. masc. μέτοικοι, qui principum jussu in aliam civitatem pœnæ causâ transferuntur: Item incolæ, i. e. qui in aliena civitate longæ moræ causâ habitant absque jure civitatis & honoribus civilibus; tributum tamen pendunt, quod μετοίκιον dicitur; ex μετὰ, & οἶκος, &c. V.

Μετοίχομαι, eo petitum, accerso, Odyss. δ. Item eo cum, i. e. comitor; Odyss. τ. ex μετὰ, & οἴχομαι; vi. Sic Μετοιχίζομαι, augurium muto, vel aliis auspiciis suspicio; ex μετὰ, & οἰωνὸς, avis; Item augurium; unde οἰωνίζομαι, &c. V.

Μετοκλάζω, flexis genibus succumbo: ex μετὰ & ὀκλάζω, in genua procumbo.

Μετονομάζεσθαι, mutato nomine priori, alio nomine nominari, præs. inf. ab ὄνομα, nomen.

Μετονομάζω, transnomino, nomen muto, seu transmuto; unde verbale Μετονομασία, transnominatio, mutatio nominis; Athen. l. 7. ex μετὰ, & ὀνομάζω; q. v.

Μετόνη, & Μετῶνον, columbaria tignorum & asserum, seu ea cavæ quæ sunt inter tigna & asseres; Vitruv. lib. 4. cap. 1. ex μετὰ, & ὀπή, foramen, &c.

Μετόπιν, adverb. à tergo: Item postea; idem quod seq. μετόπισθεν, & ab eod. id V.

Μέτοπος, ου, ὁ, idem quod ὄπις, ultio.

Μετόπισθε & -θεν, poste à, post, adv. ex μετὰ & ὀπίζω, retrorsum.

Μετοπωρεύω, adv. in autumno: &

Μετοπωρινὸς, ἡ, autumnalis: à

Μετόπωρον, ου, τὸ, ultima pars autumni: ex μετὰ, ὀπώρα, ας, ἡ, autumnus.

Μετόχειον, ου, τὸ, interstitium quod est inter arborum, seu plantarum ordines apud Aristoph. in pace. Columella talia interstitia, interordinea vocat ex μετὰ, & ὄρυξ, ὁ, plantarum, vel arborum ordo, &c. V.

Μετοχὴ, participatio, communicatio, consortium, Xenoph. Pæd. 8. unde Μετοχικὸς, nomina, apud Grammaticos, quæ participationis significationem inclusam habent, à nonnullis materialia dicta; ut λίθινος, ξύλινος, σιδήρεος, &c. verbale à μετέχω; q. v.

Μετοχλίδια, alio derivo, & per canalem deduco, & metaphoricè, traduco, transfero: ex μετὰ, & ὀχλίς, unde ὀχλίδια, &c. V.

Μετοχλίζω, refero, transmoveo, transfero. Them. ὀχλίδια, moveo.

Μετοχμίζω, tollo, in tergum sustollo, ex μετὰ, & ὀχμάζω, idem quod ὀχμίζω, ab ὄχνη, idem quod ὄχμη; à Th. ὄχω, ὄχμος, &c. quæ V.

Μέτοχος, ου, ὁ, ἡ, socius, consors: à μετέχω, particeps sum; q. v.

Μέτρα, τὰ, nom. pl. à μέτρον.

Μετρεῖ, 3. sing. præsent. ind. activ. μετρέω, præs. inf. pass. à μετρίω, quod vide.

Μετρέω, ῶ, METIOR, f. ήσω, p. μεμέτρηκα, a. 1. ἐμέτρησα, aor. 1. imperat. act. μέτρησον, ατω, metire; perf. pass. μεμέτρημαι, a. 1. pass. ἐμετρήθην, ης, η, f. 1. pass. μετρηθήσομαι. Them. μέτρον, mensura.

Μέτρημα, ατος, τὸ, dimensum: &

Μέτρησις, εως, ἡ, mensio: &

Μέτρητὴς, ου, ὁ, mensor; Item amphora Attica, continens tres urnas: unæ viginti, constituunt culeum: à perf. pass. verbi μετρέω.

Μετρητὸς, ὴ, ὸν, mensus, dimensus, vel demensus; vel quem metiri possumus, mensuram admittens, &c. Poll. Item Μετρητικὸς, ἡ, ὸν, ad mensuram pertinens, metiendi peritus; unde μετρητικὴ scil. τέχνη, ars benè metiendi; Item Μετρητικῶς, adv. mensorum more; seu more eorum quæ μετρῶνται, Poll. omnia itidem à 3. pers. præt. pass. præced. verbi μετρέω; vide.

Μετρικάζω, sum μέτρον. Th. μέτρον.

Μετρικὸς, ἡ, METRICUS: ab eodem Them.

Μετρικὴ, ἡς, metrica, seu metiendi ars, Poll. à præced. V.

Μετριολόγος, moderatus in verbis; ex μέτριος, & λόγος; V.

Μετριοπάθεια, mediocritas perturbationum, seu affectuum, modicæ perturbationes, tiones: ex μετριοπαθὴς, seq. quod V.

Μετριοπαθῶ, idem quod συμπαθέω, condoleo; vel condoleo quantum satis est, f. ήσω, p. μεμετριοπάθηκα: à

Μετριοπαθὴς, ἐς, ὁ, ἡ, modum tenens in affectibus, moderatus: ex μέτριος, modicus, quod à μέτρον, mensura, & πάθος, ους, τὸ, affectus, Th. πάσχω, patior.

Μετριοπαθῶ, qui modicè, aut moderatè potat; Xen. unde Μετριοποτία, ῶ, modicè, seu moderatè poto; ex μέτριος, & πίνω, in præs. πίνωκα, unde πότης, ὁ, &c. V.

Μέτριος, α, ον, mediocris, moderatus: μετρίας, dat. pl. f. g. & inde μετρίαις, mediocriter, moderatè, adv. Th. μέτρον.

Μετριότης, ήτος, ἡ, moderatio, mediocritas: ab eod. Them.

Μετριοφροσύνη, modestè sentio: ex μέτριος, modus, & φρονέω, sentio. Th. φρὴν, mens.

Μέτριος, vide in μέτρον.

ΜΕ'ΤΡΟΝ, ου, τὸ, mensura, modus, METRUM: forte ab Heb. מדד. Hinc μετρέω, metior: μετρῶμαι, mensor: μέτειμι, mediocris: μετρίως, modicè: μετρίστης, mediocritas, modestia: διάμετρος, ἡ, diameter: δημόσιον, auctarium: συμμετρία, apta compositio membrorum, modus, & proportio: γεωμέτρης, geometra: γεωμετρία, geometria: terram dimetiendi scientia.

Μέτρωμοι, Athenis dicebantur, qui curabant & inspiciebant, ut omnia justâ mensurâ tribuerentur & venderentur. Suid. ex μέτρον, & νέμω, tribuo unde νομὶς, & νομὸς, &c.

Μετωμοζέστο, 3. sing. imperf. pass. verbi μετωμοζόμαι, vocor, f. άσομαι; ex μετὰ & ὄνυμα, ατος, τὸ nomen.

Μετωνυμία, ας, ἡ, transnominatio, METONYMIA, Tropus Rhetoric. & inde

Μετωνυμικὸς, ad Metonymiam pertinens: &

Μετωνυμικῶς, adv. METONYMICE: ex μετὰ, & ὄνυμα, nomen.

Μετωπηδὸν, adv. adversâ fronte: ab ὤψ, & ὄπτομαι, video.

Μέτωπον, ου, ὁ, cui frons lata est & magna, fronto, Ciceroni, & ὀφρυόμετωπος, Polluci, qualis fuisse fertur Alcibiades: Item Μετώπιον, idem quod seq. μέτωπον; id vi. Interstitium scil. inter supercilia; Item sic à nonnullis dicitur galbanum; & unguenti quoddam genus in Ægypto fieri solitum, galbano admisto; & oleum ex amaris nucibus cum Galbano, &c. ut docet Dioscor. Item Μετωπὶς, ίδος, ἡ, fascia quædam medicinalis, propria, fascia, quâ frons devinciebatur; ex iisd. cum & à seq μέτωπον; q. v.

Μέτωπον, seu μετώπιον, ου, τὸ, frons, pars faciei quæ post seu suprà oculos: μετώπου, gen. sing. Dor. ex μετὰ & ὤψ, oculus. Th. ὄπτομαι, video.

Μετωποσκόπος, ου, ὁ, ἡ, fronis inspector, indeque futura augurans, METOPOSCOPUS: ex μέτωπον σκοπῶ, quod à σκέπτομαι, video, peri. m. ἔσκοπα.

Μέφκατο, cursu petebat, 3. sing. imperf. μεταφέρομαι, ου, ατο: ex μετὰ & ἐφέρετο, abeo, f. οἴσομαι.

Μέχ, pro μοί, mei, gen. Dor. ab ἐγώ, &c.

ΜΕ'ΧΡΙ, seu μέχρις, sequente vocali, usque ad. adv. cum gen. Aliquando sine casu, donec. Ἄχρι, seu ἄχρις, idem.

ΜΗ, adv. prohibendi; nè, non, nisi, numquid? εἰ μὴ nequaquam; εἰ μή, nisi: μὴ δῆτα, absit.

Μὴ γὰρ δὴ, pro μὴ δῆτα, absit, dii prohibeant; apud Synes. idem quod μὴ γένοιτο, absit, nè fiat, Deus avertat; vide γένοιτο.

Μήγε, alioquin: ex μὴ non, & γε, quidem εἰδὲ μήγε, cæteroquin.

Μηδαμινὸς, ἡ, ὸν, qui nullius est pretii, inhonoratus, nihili; propriè, ne unus quidem, i. e. nullus; ex μηδεὶς, pro μηδὲ, & εἷμι; quasi ne unus, i. e. nullus, &c. V.

Μηδαμοῦ, & Ion. μηδαμῇ, nusquam, & indè μηδαμόθεν, idem: item.

Μηδαμόθεν, adv. nullâ ex parte: &

Μηδαμῶδε, & μηδαμόσε, nusquam: à seq.

Μηδαμὸς, nullus: ex μὴ, non, ᾗ & ἁμὸς, aliquis.

Μηδαμοῦ, adv. nusquam, &

Μηδαμῶς, adv. nequaquam, nullatenus: à μηδαμὸς.

Μηδ' μηδὲ neque, ne quidem. Conjunct. Th. μὴ, non.

Μηδέα, consilia, genitalia: à μῆδος, ους, τὸ.

Μηδεία, ας, ἡ, MEDEA, nomen propr. mulieris.

Μήδειοι, ων, οἱ, pro Μῆδοι, MEDI.

Μήδειος, ου, ὁ, MEDEUS, filius Jasonis & Medeæ.

Μηδείς, ενὸς, ὁ, nullus, nemo: μηδημία, ας, ἡ, nulla: μηδὲν, ενὸς, τὸ, nullum, nihil: q. μηδὲ εἷς, ex μὴ, ᾗ & εἷς, unus.

Μηδήμια, ᾶς, & Ion. ης, ἡ, nulla: vide in μηδείς.

Μηδὲν, n. g. à μηδεὶς, quod vide: μηδὲν ἧσσα, duntaxat: μηδὲν ἧσσον, nihilo minus: μηδὲν μᾶλλον, nihilo magis: μηδὲν ὅτι, nihil nisi.

Μήδετο, Ion. pro μήδετο, præs. imperat. verbi μηδόμαι, curam gero.

Μηδέτερος, & μηδότερος, nunquam, adv. ex μηδὲ, neque, & ποτὲ, aliquando. Them. ὅτε, quando.

Μηδέπω, necdum, nondum; ex μὴ, non, & πω, enclitic. aliquatenus. Them. ὅς, qui.

Μηδέποτε, nunquam; ex præced. μηδέπω, & μηδότερος; V.

Μηδέτερος, ἑρα, ερον, neuter; a, um, q. μηδὲ ἕτερος; ex μὴ, ᾗ & ἕτερος, alter.

Μηδέτερος, neutro modo; unde Μηδετέρωσε, neutram in partem, Thuc. l. 4. utrumque adv. à præced. μηδέτερος, pro quo dicitur & disjunctim, μηδὲ ἑτέρωσε, &c. V.

Μήδετο, pro ἐμήδετο, 3. sing. imperf. verbi μήδομαι, curo, f. μήσομαι. Th. μῆδος, ους, τὸ, cura.

Μὴ δῆτα, nequaquam; prohibentis est atque detrectantis, pro dii averrant, dii meliora; Synes. & Demosth. sed dicitur & μὴ γὰρ δῆτα; eodem sensu.

Μηδία, ας, ἡ, & Μηδικὴ, ἡ; Media, Medorum regio; unde Μηδίζω, linguâ Medicâ loquor, Medis faveo: Item Μηδικὸς, gesta in bello Medico: Item Μηδικὸς, ὸς, ὁ, Medismus; quando cum Μήδοις sentitur, & metaphoricè proditio, &c. Item Μῆδος, ου, ὁ, Medius; ut μέσος ἄνθρωπος; Item Μήδιον, τὸ, est herba, foliis similis Iridi de qua Dioscor. l. 4. c. 18. Et quam Medion etiam vocat Plin. l. 27. c. 12. Item Μηδικὸς, Medicus; Medorum proprius; ut μηδικὴ γραῖα; sic Μηδικὴ βοτάνη, trifolium Medicum, semper virens: Sic Μηδικὴ μηλέα, Medica malus, & Μηδικὸν μῆλον, Medicum malum; de quibus Dioic. & Theophr. Sic Μηδικὸς ὄρνις, medica avis, i. e. pavo, sed in pl. m. Μηδικοὶ, dicuntur etiam Ἰαστοὶ, medici, τέχνης μηδικῆς, h. e. ἰατρικῆς, παῖδες, jeu facultati nomen à Media terra; quòd ea, supra alias, vegetabilia gigneret generosa quibus medicina summum celebritatis gradum acquireret. Denique Μῆδος, ου, ὁ, est Medus; cujus regio dicitur Μηδία, Media; ut suprà dictum.

Μηδόλως, μηδὲ ὅλως, haudquaquam, Th. ὅλος.

Μήδομαι, curam gero, delibero, meditor, f. μήσομαι, a. 1. m. ἐμησάμην, ω, ατο, cum dat. Poët. provideo, prospicio. Th. μῆδος, τό.

ΜΗ'ΔΟΣ, ους, τὸ, cura, consilium: pudenda. Hinc μήδομαι, curam, gero, consulo: ὀπιμήδης, ους, ὁ, ἡ, prudens: ἀφρονήδης, ους, ὁ, ἡ, providus, circumspectus: φρονήδης, ας, ἡ, prudentia.

Μῆδος, ου, ὁ, MEDUS, nomen gentile. Heb. dimensio.

Μηδοσύνη, consilium; idem quod, & à Th. μῆδος, τὸ; V.

Μηδοτρόπως, adv. nullo pacto: ex μηδὲ, ὅστις, & ὅπως.

Μηδοφόνος, ου, ὁ, ἡ, qui Medos interfecit, in Epigram. ex μῆδος, & φένω, unde φονὴ, & φόνος, &c. V.

Μήδω, suadeo, consilium do, idem quod μήδομαι, & ab eod. Th. μῆδος; V.

Μήδ' pro μήτε, neque, Th. μή.

Μηδὼν, dicitur pro Μηδεὶς, in Tauris Euryp.

Μηδεὶς, nullus. Ex μήτε, & εἷς, unus.

Μήθω, & μήθομαι, disco; Th. insuit, pro quo in usu est, & ab eo mutuatur sua tempora. Th. μανθάνω; q. v.

Μηθυμναῖος, ου, ὁ, Bacchus, ὁ Διόνυσος; Hesych. sed dicitur potiùs Μηθυμναῖος, à Th. μήθω, &c. V.

Μηκάδες, dicuntur capræ, Od. 1. & Athen. l. 10. & sæpe apud Theocr. sed tribuitur & agnis, apud Euryp. in Cyclop. est pl. à sing. μηκὰς, & seq. Th. vide.

ΜΗΚΑ'ΟΜΑΙ, balo, μηκάζω, idem propriè est, caprarum à sono.

Μηκὰς, άδος, ἡ, capra: à præced.

Μηκασμὸς, ὁ, balatus; Plut. de capris & ovibus dicitur; verbale, à μηκάζω, idem quod Th. μακᾶσμαι; V.

Μηκάσιδες, apud Poëtas longus; idem quod μηκὰς, & ab eod. Them. μῆκος; q. v.

Μηκέτι, non amplius, ne posthac. Ex μὴ, non, & ἔτι, adhuc.

Μηκὴ, ῆς, ἡ, vox caprarum, (sicut βληχὴ ovium;) idem quod μηκασμὸς, & ab eod. Th. μηκάομαι; V.

Μήκιστα, longissimè; tandem: à

Μήκιστος, η, ον, ὁ, ἡ, longissimus, proserissimus, superl. à μῆκος.

ΜΗ'ΚΟΣ, ους, τὸ, longitudo, prolixitas, proceritas; q. à μῆκος, magnum. Et

μῆκ-ος, Ion. pro μῆχος, remedium. Hinc μακρὸς, longus, prolixus: &
Μηκύνω, prolongo, produco, f. υνῶ, a. 1. ἐμήκυνα, præt. pass. μηκύνομαι, prolongor, succresco. Th. μῆκος.
MH'KΩN, ωνος, ὁ, papaver: fortè à capitis μυκή.
Μηκὼν, dicta fuit Ceres, quòd primùm papaveris fructum invenerit: Item Μηκωνικὸς, ὴ, ὸν, papavereus, seu qui papaveris est; ut τὰ σπέρματα μηκωνικὰ, semina papaveris, vel papaveracea, papavereæ comæ, apud Athen. l. 2. Sic Μηκώνιον, ου, τὸ, succus papaveris, qui ὀπὸς, etiam vocatur; Item Μηκωνίτης, frutex quidam, apud Hippocr. quem peplum fruticem vocant; & μηκωνίτης λίθος, gemma papavera exprimens, Plin. l. 37. c. 10. Item Μηκωνὶς ὀρίδαξ, species lactucæ Afræ; sic vocata à copia lactis soporiferi, teste Plin. & Gal apud Æt. l. 15. μηκωνῖτις, dicitur; omnia à præced. Th. μήκων: V.
Μῆλα, oves, mala, nom. pl. à μῆλον, ου, τὸ. Sic & μῆλον, Dor. μᾶλον, τὸ, pomum: Item malæ seu genæ. Th. μηλὰς, malus arbor.
Μηλάνθη, sive Μηλολάνθη, scarabæorum quoddam genus; Eust. scribit esse animal vespâ majus, & nasci ἐκ τῶν μηλεῶν ἀνθῶν, aut Μηλέαις advolare, cum florere incipiunt; dicitur & Μηλολόνθη, ex μῆλον, pomum, vel μηλέα, & ἀνθος, τὸ: V.
Μήλεσα, τὰ, oves; unde Μηλέτων ἀπόσπασμα, primitiæ ovium, aut hujusmodi pecorum; sing. est vel Μήλαγρον, τὸ; vel Μῆλα, ἄλος, τὸ, ovis; teste Eust. Item Μηλάτης, ου, ὁ, ovium pastor, apud Hesych, utrumque à μῆλον, τὸ, ovis, pecus, &c. V.
MHAB'A, ας, ἡ, malus arbor: μῆλον, ου, τὸ, pomum; pecus; χρυσόμηλον, τὸ, malum aureum.
Μήλειος, & Μήλιος, α, ὁ ἡ ἡ, ovinus, ovillus, à μῆλον, τὸ, ovis, &c. V.
MH'LH, ης, ἡ, specillum: instrumentum chirur. hinc μηλόω, specillum demitto, specilli dimissione pertento. Puto à μέλω, quæro: quia eo vulnerum altitudo inquiritur.
Μηλία ρὴ, & μηλιὰς, Item Μηλὶς, terra Melia coloris cinericii, ut Ecertria; vide Dioſc. l. 5. c. 180. à Th. μῆλος, & seq. μηλίτης: V.
Μηλιαυθμὸς, οῦ, ὁ, quasi μήλων ἰαυθμὸς; ovium stabulum, apud Lycophr. ex μῆλον, τὸ, ovis, & Th. ἰαύω, unde ἰαυθμὸς, diverſorium; Item stabulum, &c. V.
Μηλίζω, ad colorem mali vergo, seu incl no, colore malum refero; alii sum co'ore luteo; Dioſc. l. 2. c. 128. ἀπὸ τῆς μηλίζουσα, flores habet luteos; idem l. 2. c. 107. τῇ χρόᾳ μηλίζειν, colorem luteum referunt; Item Μηλιάσεις, ευτικὸς, ὁ, & Μήλινος, η, ὁ, colorem mali habens, luteus: Item qui est flavo colore, Dioſc. unde Μήλινον ἔλαιον, melinum oleum; i. e. ex malis præcipuè cotoneis, confectum, &c. à Th. μηλέα, unde μῆλον, τὸ, malum, &c. V.
Μήλιος, ου, ὁ, MELIUS, qui est ex insulâ quæ μῆλος dicitur: vi. μῆλος, & Ion. pro σφοδρὸς, ος, ovillus.
Μηλὶς, ίδος, ἡ, malus arbor, quæ & μηλέα usitatius dicitur; & proinde pomitur pro ipso Th. Sed μηλὶς, terra melia, est à Th. μῆλος: V.
Μηλίτης, ὄινος, vinum ex malis cotoneis, Dioſc. l. 5. c. 28. à μηλὶς, ίδος; vel Th. μηλέα: V.
Μηλοβολέω, ῶ, malo, seu malis peto; Item ad rem veneream aliquâ illecebrâ invito, seu incito; quod μῆλον, sit Veneri sacrum; ex μῆλον τὸ, & βολέω, &c. V.
Μηλόβοτος, ὁ, ἡ, nomen mul. q. d. ovium custos.
Μηλοβότης, α, ὁ, Dor pro
Μηλοβότης, ου, ὁ, & μηλοβοτὴρ, ῆρος, ὁ, ovium pastor, opilio: ex μῆλον, ovis, & βόσκω, pasco.
Μηλοβοτῶ, ῶ, oves pasco; à præced. μηλοβότης: vi. Item Μηλόβοτον, ου, τὸ, terra quam oves pascunt; i. e. deserta solitudo, est neut. à μηλόβοτος, ου, ὁ ἡ ἡ, vastus, desertus, depastus ab ovibus; ex ilsd. cum præced. V.
Μηλόβοτος χώρα, regio quæ pecudes alit: ab iisd.
Μηλόδοκος, ου, ὁ, ἡ, qui oves recipit. Ex μῆλον, pecus, & δέχομαι, capio.
Μηλολάνθη, & Μηλολόνθη, videantur suprà in μηλάνθη.
Μηλομαχία, malis commissa pugna, seu pomis; pugna quæ malis committitur: Item ex μῆλον, τὸ, malum, & μάχη; vi. Item Μηλόμβι, genus potionis, quod ex malis cotoneis, & melle fit; de quo Dioſc. l. 5. c. 29. ex μῆλον, τὸ, malum, & μέλι, τὸ: V.
Μῆλον, ου, τὸ, Dor. μᾶλον, MALUM, pomum; Item ovis, pecus. Th. μηλέα, ας, ἡ, malus arbor.
Μηλονομέω, & Μηλονόμω, ovium pastor, opilio, ex μῆλον, τὸ, ovis, & νέμω, pasco, unde νομεὺς, ὁ, &c. V.
Μηλοπάρειον, & Dor. Μηλοπάρηον, malis vel pomis similes habens genas; vel cujus malæ seu genæ, colorem pomi referunt; Theocr. Idyll. 27. ex μῆλον, τὸ, & παρειὰ, & Æolicè, πάρρα, &c. V.
MH'ΛΟΣ, ου, ἡ, MELUS, insula una ex Cycladibus.
Μηλόσκοπος, unde pecora, seu oves conspici possunt; ut κορυφὴ μηλόσκοπος; Hom. hymn. in Panem; ex μῆλον, τὸ, ovis, & σκοπὸς, &c. vi. Item Μηλόσσοφος, malis confitus, Euryp. ex μῆλον, τὸ, malum, & σαυρὸς, seu σαῦρος, &c. vi. Μηλοσαυρὸς, ου, ὁ ἡ ἡ, ovium servator, aut servatrix; à Th. σῴζω, &c. vi. Μηλοσφαγέω, oves jugulo, macto seu immolor; unde Μηλοσφαγία, ovium jugulatio, seu immolatio, à Th. σφάζω, seu σφάττω, f. ξω; unde σφαγὴ, ῆς, &c. vi. Μηλοτρόφος, ovium nutritor; qui oves alit; Nonn. ex μῆλον, & τροφὸς; vi. Μηλοφόνος, ovium occisor; Epith. lupi apud Oppian. de Ven. l. 3. à φόνος, ὁ; vi. Μηλοφόρος, q. d. mala ferens, seu gestans, unde Μηλοφόροι, apud Athen. sunt Regis Persarum satellites, aurea mala gestantes ἐπὶ τῶν ἐγκόντων, unde Μηλοφορία, mala gestio, in Epigr. à φόρος, unde φορέω, &c. vi. Μηλοφύλαξ, ovium custos, in Epigr. à φύλαξ, comp. ut reliqua præced. cum μῆλον, τὸ, ovis, vel malum, &c. V.
Μηλόω, ῶ, specillum demitto in, seu specilli demissione pertento: Item lanas, quæ tinguntur spathâ, seu rudiculâ de primo in ahenum; à Th. μήλη, ἡ, specillum; seu instrumentum chirurgicum quo aliquid illinitur, inditur, extrahitur, infunditur, aut diducitur, &c. V.
Μήλωφρον, ου, τὸ, tinctura purpuræ: Item bryonia herba, seu vitis alba undè neut. pl. μήλωφρα, τὰ, sunt coloramenta, quibus panni intinguntur, vel immerguntur ut intingantur, est à Th. μήλη, undè μηλόω, &c. vi.
Μηλώδης, ίδος, ὁ ἡ ὴ; q. d. pomaceus, seu pomeus, à μῆλον, τὸ, malum; vi. undè etiam Μήλων, ωνος, ὁ; Hercules dictus est à Melitensibus, seu à Thebanis; quòd non victimas ei immolarent, sed malis duntaxat sacra facerent; Poll. & Hesych.
Μήλωσις, specilli demissio; seu pertentatio & exploratio quæ fit specillo immisso, est verbale, à μηλόω, q. v. suprà.
Μηλωτὴ, ῆς, ἡ, δος, &c. ovina, pellis: à μῆλον, ovis.
Μηλωτής, οῦ, ὁ, ovium pastor, à μῆλον, τὸ, ovis: V.
Μηλωτὶς, vel μηλωτὶς, ίδος, ἡ, auriscalpia, specillum auricularium, apud Gal. l. 3. περὶ κρ. τόπων, à Th. μήλη, undè μηλόω, &c. V.
Μήλωψ, pomacei coloris: à μῆλον, pomum, quod V.
Μήλωψ, proprie est mali faciem, seu aspectum habens, colore malum referens, Od. ι. ex μῆλον, & ὤψ, &c. V.
MH'N, tamen, quidem: aliis particulis jungitur.
MH'N, μὶν, ὁ, mensis: à μένω; quæ mensem describit cursu suo; acc. pl. μῆνας. Hinc δωδεμήνου, ου, ὁ, ἡ, qui decem mensium est: ἑξάμηνος, ου, ὁ, ἡ, sex mensium, semestris.
Μήνη, ης, ἡ, mensiflora, herba apud Theophr. Hist. Pl. l. 4. c. 11. ex μὴν μηνὸς, & ἄνθος, τὸ: V.
Μήνατο, Ion. pro ἐμήνατο, 3. sing. a. 1. m. verbi μαίνομαι, insanio, f. μανοῦμαι, perf. m. μέμηνα.
MH'NH, ης, ἡ, Luna, Dor. μάνα. Hinc νεομηνία, nova Luna, vel novus mensis: διχομηνὶς, plenilunium; & forte Angl. Upon Month, &c.
Μήνι' pro μήνισε, irascere, præs. imperf. act. verbi μηνίω. Them. μῆνις, ιδος, ἡ, ira.
Μηνιαῖος, α, ὁ, menstruus; ut μηνιαῖα, κάθαρσις, purgatio menstrua, apud Alexan. Aphr. à Them. μὴν μῆνος; vide.
Μηνίαμα, τὸ; (idem quod Μήνιμα, & μήνισμα; quæ vi.) odium divinum adversus, eos qui deliquerunt; est verbale à μηνίω, ῶ; idem quod μηνίω; id vide.
Μηρικίζω, cibum jam antè mansum & deglutitum, veluti revolvo, & rursum mando; (idem quod præced. μηρύω, & ab eod. Th. μηρὸς, V.) Unde verbale, μηρυκασμὸς, οῦ, ὁ, ruminatio, apud Basil. & Greg.
Μήρυμα, vide in μηρύω.
Μηρυσκάθμη, a. 1. inf. m. verbi μηρύω, quod vide.
Μήρυσμα, idem quod, & pro μήρυμα; (quod vide in seq. Th. μηρύω) dicitur etiam, μήρυγμα, pro eodem, significant enim omnia, filum, seu, stamen, digitis è colo deductam, & fusi circumactione recollectum, & agglomeratum.
MHPT'Ω, revolvo, glomero. f. ύσω. p. κα. Hinc μήρυκα. αλος, τὸ, filum agglomeratum, q. à μείρω.
Μήσατο, Ion. pro μήσατο, 2. sing. a. 1. m. ἐμησάμην, ω, ατο, & Ion. μήσω, μήσασθε, verbi μάδομαι, struo, curo. f. μήσομαι. Th. μάω, ος, τὸ, cura.
Μήσατι, Ion. pro μήσαι, 2. sing. f. 1. m. verbi μάδομαι. vide in μήσατο.
Μήσι, Dor. pro μὴ δός.
Μῆσο, Ion. pro μίμησο, seu ἰμίμησο, 3. sing. pluſq. p. verbi μιμέομαι.
Μήστωρ, ορος, ὁ, consultor, consiliarius: peritus. Them. μῆδος, ους, τὸ, cura.
Μήστορε, ejusd. nom. dual.
Μήτ' & μήτε, neque, Conjunct. ex μὴ, non, & τε, que.
Μήτειρα, ας, ἡ, mater; item, φρονίμη, i. e. prudens, Hesych. Item, μητέρα, ου, ὁ, materna; ex Epigr. Utrumq; à seq. Th. μήτηρ, V.
MH'THP, & Dor. μάτηρ, ὴρ, MATER, gen. ῆρος, & per Syncop. τερὸς. acc. μητέρα, tantum. dat. pl. μητέρσι, voc. sing. ὦ μῆτερ. Hinc μητρῷος, maternus: μήτρως, ωος, ὁ, avunculus maternus: μητρυὰ, ᾶς, & Ion. ῆς, ἡ, novercа: μήτρα, ας, ἡ, matrix, uterus.
Μήτι, num? & μήτι, nequin: à μὴ, non, & τὶς, aliquis. Μήτηα, nedum.
Μητιάασθε, pro μητιᾶσθε, 2 pl. imperat. pass. à seq.
Μητιάω, consulto, delibero, verb. Poët. Th. μῆτις, ἡ, consilium.
Μητίετα, voc. sing. à
Μητιήτης, ου, ὁ, consiliarius, prudens, consultor. Th. μῆτις, ιδος, ἡ, consilium.
Μήτιόωμαι & μητίομαι, machinor, concito. Th. μῆτις.
Μήτιμα, τὸ; idem quod Th. μῆτις, consilium, &c. V.
Μῆτιν, acc. sing. à μῆτις, consilium. Est & nomen propr. mulieris.
Μητιόεις, ευτικὸς, consultus. Them. μῆτις.
Μητιόωντα φάρμακα, scita medicamenta; κατὰ τὸν Σοφοκλέα τέχνῃ ἰατευόμενα, ut inquit Plut. quæ malorum omnium inducebant oblivionem, Od. δ. Utpote magno consilio & prudentiâ confecta; est neut. plur. à præced. μητιόεις, consilio abundans, cui multum est consilii; ut Ζεὺς μητιόεις dicitur, apud Hesiod. in erg. à Th. μῆτις, V.
Μητίοωσι, Poët. pro μητιῶσι, 3. pl. præs. act. verbi μητιάω, consulto, delibero. ab eod. Them.
MH'TIΣ, ιος, ἡ, consilium, prudentia, hinc μητιάω, consulto. μητίετης, consultus, prudens, consiliarius, ἀγχιμόλοκος, ὁ, ἡ, ἀγκυλόμητις, ὁ, ἡ, versutus, πολυμήτης, ου, ὁ, & πολύμητις, ος, ὁ, abundans consilio.
Μήτις, i. e. μηδεὶς pro μηδεὶς, nemo; ut, μήτις ἄλλος, nullus videbit, apud Soph. & Il. β.
Μητίσασθαι, i. e. molitum esse & machinatum; à verbo μητίζομαι, V.
Μητίω, idem quod, & pro μητιάω; ab eodem Th. μῆτις, ιος, ἡ, V.
Μήτιχα, nedum, apud Hermog. ex particulis, μὴ, τοῦ & γε. quæ V.
Μῆτος, ου, τὸ, consilium; idem quod Th. μῆτις, V.
Μήτρα, ας, ἡ, matrix, uterus, vulva. Th. μήτηρ. mater.
Μητραγύρτης, ου, ὁ, i. e. ὁ μητρὸς ἀγύρτης; qui matri Deorum colligit; unde in plur. μητραγύρται, vocabantur, inquit Bud. qui magnæ matri, sive Cybelæ Deorum matri, stipem cogebant, tympana gestantes; unde, μητραγυρτία, ᾶς, matri Deûm cogo stipem, Athen. l. 12. ex μήτηρ & ἀγύρτης, ὁ, V. Sic etiam, μητράδελφος, matris frater, avunculus; item, in plur. μητράδελφοι, οἱ, fratres uterini; & ex eadem matre prognati; ex μήτηρ, μητρὸς, & ἀδελφὸς, ὁ, V. Item, μητραλοίας, ου, ὁ, matris percussor, vel, interfector; matricida; ex μήτηρ, μητρὸς, & ἀλοάω; unde ἀλοίσκω, tritum; comminuo, cædo; &c. Vide.
Μητραγύρτης, ου, ὁ, instrumentum, quo, in uterum, medicamentum infunditur, clysteris modo; seu, specillum, infundendo ia uterum liquori, commodum; ex μήτρα, ἡ, uterus; & ἐγχέω; unde ἐγχυτὸς, &c. V.
Μητραλοίζω, fut. ίσω; facta matris Deûm peragro; vel, stipem ei cogo, Poll. l. 3. c. 2. à Th. μήτηρ, μητρὸς, ἡ, V. Unde etiam, μητραλὸς, ου, ὁ, maternus; Poll. Ut, μητραλὴ κτύπος. Item, μητρὶς, ίδος, ἡ, scil. πόλις; materna civitas; seu, patria matris; civitas ex qua mater alicujus oriunda est; item, μητρίδιος; à matre, ex parte matris; Herodot. & Plut. in Per.
Μητρόδοκος, à matre receptus; Pind. ex μήτηρ, μητρὸς, & δέχομαι; Ionicè, δέκομαι; unde δοχὸς, &c. V. Sic etiam, μητρόδιδακτος, à matre edoctus, à matre eruditus; ex μήτηρ, τερὸς & διδάσκω, V.
Μητρολώης, ου, ὁ, Att. pro μητρῳόης, ου, ὁ, matricida: ex μήτηρ, mater, & ἀλοάω, ῶ, percutio, Sic, πατρῳόης, patris percussor, dicitur.
Μητρόθεν, adv. materno genere. Them. μήτηρ, mater.
Μητρομητρίδης, matris frater, avunculus; & in fœm. μητρομητρίδη, matris germana, i. e. matertera; ex μήτηρ, μητρὸς, & κασίγνητος, V.
Μητρονοτέω, ῶ, matrem occido: &
Μητρονοτία, ας, ἡ, matris cædes: &
Μητρονότης, ου, ὁ, ἡ, matricida: à μήτηρ, & κτείνω, occido. præt. m. ἔκτονα.
Μητροπάτωρ, matris pater, avus maternus: ex πατὴρ & μήτηρ.
Μητροκωμία, ἡ, sic inter vicos est, ut metropolis inter urbes, à suisq; colonis agnoscitur; seu, ex quo coloniæ ducuntur; ex μητὸς & κώμη; unde, κώμιον, τὸ, &c. V. Item, μητρομήτωρ; matris mater, i. e. avia materna; Poll. ex Pind. legitur etiam μητρομήτηρ; ex

μήτηρ, τερος, comp. cum se ipso. Iteum, μητερξίνος; & Dorice, μητερξίνος, ὁ, spurius, nothus; unde Hesych. μητερξίνες παῖδας, exp ἐξὸ νόθους; ex μητερς & ξίνος, V. Item, μητερπάτηρ, matris pater, avus maternus; Il. γ. ex μήτηρ, τερος, & πατήρ.

Μητρόπολις, εως, ἡ, METROPOLIS, q.d. μήτηρ τῆς πόλεων, mater urbium, quia sic se habet ad coloniam ex eâ deductam, ut mater ad filiam.

Μητροπολίτης, ου, ὁ, qui ex matrice urbe est, & METROPOLITANUS: à præced.

Μητροβιάστης, ου, ὁ, qui matrem violat, qui matri manus inf.rt. ὁ θέλεων τῇ μητέρι ex ἡ μήτηρ, τερος, & βιάζω unde βιάστης, &c. V.

Μητροβίπτωρ, ορος, ὁ, à matre abjectus, de Paride dicitur: ex μήτηρ & βίπτω, projicio.

Μητροδόρτωρ, ορος, ὁ, qui propriam matrem interfecit; ex Epigr. ex μητερς, & præt. med. ἔδορα; unde φόνος, ἡ, &c. V. sic, μητερφόνος & μητεροκτόνος, matricida; ex μητερς & φίνω unde φόνος, &c. V.

Μητρυιὰ, ᾶς, & Ion. μητρυῆς, ἡ, noverca, Th. μήτηρ.

Μητρῷος, per locum sic dicitur quem materon proprie, seu, vitricum vocant; Eust. ex comicis; item, μητρυϊάδης, ου, ὁ ἡ, novercalis; utrumq; a præced. μητρυιὰ, ἡ, V.

Μητροφακὲς, ῆς, ὁ, ut, μητροφακὲς ἀγιάσεις, purificationes quæ in sacris Cybeleis fiebant; à seq. μητρῷος, vide.

Μητρῷος, α, maternus: &

Μήτρως, ωος, & ωος, ὁ, avunculus maternus: ab eodem Th.

Μηχανάομαι, Poët. pro μηχανῶμαι, machinatur, 3. sing. ind. pass. à

Μηχανάω, f. ήσω, machinor. Th. μηχανή.

ΜΗΧΑΝΗ, ῆς, ἡ, artificium, solertia, MACHINA. Hinc μηχανάω, & Ion. μηχανέω, machinor, molior, μήχανος, ος, ὁ, ἡ, simplex, minimè solers, πολυμήχανος, ος, ὁ, ἡ, versutus ad omnia.

Μηχανητὸς, machinandum, conandum; ut, μηχανητὸν μηχανῆ πᾶσιν, omni conandum ratione; Plat. ἡμ. ζ. Ubi sequitur ὅπως ἂν, cum subjunctivo; est verbale gerundivum, à μηχανάομαι, idem quod μηχανάω; molior, excogito, struo; sed in pass. interdum passivè, pro arte mechanica fio; unde etiam verbalia, μηχανήτης, ου, ὁ, machinator; & μηχανητικὸς, ὴ, ὸν, machinandi, seu, machinas fabricandi peritiâ præditus; item, solers excogitator; Xen. Item, μηχανήτωρ idem quod, & pro μηχανήτης; Hom. hymn. in Herc.

Μηχάνημα, ατος, τὸ, machinamentum, fraus. &

Μηχάνισις, ου, ἡ, MECHANICUS, opifex: à μηχανή.

Μηχανίσατο, Ion. pro μηχανῆτο, 3. pl. p. æs. opt. à μηχανίομαι pro μηχανάομαι. Th. μηχανή.

Μηχανοποιὸς, machinarum faber; unde, μηχανοποιία, machinarum fabricatio; & μηχανοποιέω, fum μηχανοποιός; ex μηχανὴ & ποιέω; sic, μηχανορράφος, machinarum structor; technarum, seu, fraudum excogitator; Euryp. in Androm. Unde, μηχανορραφία, ἡ, machinarum consutura; fraudum excogitatio; ex μηχανὴ & ῥάπτω; unde, ῥαφὴ & ῥαφία, &c. V.

Μηχανάομαι, præf. part. pass. verbi, μηχανόομαι; machinor. Them. μηχανή.

Μῆχαρ, τος, τὸ, conamen, artificium; idem quod seq. μῆχος, τὸ, & ab eod. id V.

Μῆχος, ους, τὸ, consilium, remedium, commentum. Th. μηχανὴ, artificium.

Μᾶων, ονος, ὁ, ἡ, Dor. & Æol. pro μείων, minor. quod vide.

Μέων, ονος, ὁ, nomen propr. viri.

Μία, ας, ἡ, una, dat. μιᾷ, & Ion, μιῇ, à masc. ὅς, unus.

Μιαιγαμία, pollutæ nuptiæ; ità vocat Suid. filiorum Sethi & Enochi coitum cum filiabus Caini; quod hæ pollutæ & impuræ essent; illi, contrà, ex numero filiorum Dei; ex μιαίνω & γάμος, ὁ, vel γάμος, ὁι, &c. V.

ΜΙΑΊΝΩ, inquino, polluo, conspurco, f. ανῶ, a. 1. ἐμίηνα. p. μεμίαγκα. perf. pass. μεμίασμαι. & Att. μεμίασμαι. perf. part. pass. μεμιασμένος, η, ον. a. 1. pass. ἐμιάνθην, ης, η. a. 1. sub. pass. μιανθῶ, ῆς, ῆ. Hinc μιαφὸς, ὸν, pollutus. μιάστωρ, ορος, ὁ, ὁ, impollutus.

Μιαφονία, contaminatio ex cæde; cædes, homicidium; Plut. ex iisd. cum seq. V.

Μιαιφονῶ; cæde me polluo. f. ήσω, à seq.

Μιαιφόνος, ου, ὁ, homicida, qui cæde se polluit. in voc. ὃ μιαίνει ex μιαίνω, polluo, & φόνος, cædes. Th. φίνω, occido. p. τ. πέφονα.

Μίασμα, ατος, τὸ, i.e. βάμμα, τὸ, tinctura; verbale. à μιαίνω, V.

Μιάνθην, Poët. pro ἐμιάνθην, Neotr. per Syncop. pro μιανθήτην, 3. dual. per Syncop. pro μιανθήτων, 3. pl. a. 1. pass. verbi μιαίνω, polluo, hinc a. 1. pass. μιανθῶ. & in 3. pl. μιανθῆσι.

Μίανσις, εως, ἡ, pollutio: à μιαίνω.

Μιαντὸς, ἡ, ὸν, pollutus: & sceleratus. t. t. act. verbi ejusd.

Μιαρὸς, ἁ, ὸν, impurus; item, scelus; à seq. μιαρίς, V.

Μιαρὸς, ἁ, ὸν, pollutus, sceleratus, Th. μιαίνω, polluo.

Μιαροφαγία, pollutorum ciborum esus; qui impuris cibis vescitur; unde μιαροφαγέω, contaminatis cibis vescor; & μιαροφαγία, pollutorum esus; ex præced. μιαρὸς & φάγω; unde, φαγὸς, &c. V. hic.

Μιαρῶς, pollutè, contaminatè; item, sceleste; adv. à præced. μιαρὸς, V.

Μίασμα, ατος, τὸ, inquinamentum, scelus: &

Μιασμὸς, ὁ, ἡ, impuritas: &

Μιάστωρ, ορος, ὁ, contaminator: à perf. pass. v. μιαίνω.

Μίγα, mistim, idem quod μίγδα, V.

Μιγάζομαι, idem quod, & pro Th μιγνύω, misceo, &c. V.

Μιγὰς, άδος, ὁ, ἡ, mistus: &

Μίγδα, mixtim, promiscuè, adv. pro

Μίγδην, idem, à μίγνυμι, misceo.

Μίγδαλος, ὁι, mixti; à Th. μίγνυμι; unde μίγδα, &c. V.

Μιγέλιος, ης, ης a. 1 opt. pass. μιγείς, ἐίη, & in f. g. μιγέτσε, a. 2. part. pass. ab a. 2. pass. ἐμίγλην, verbi μίγνυμι, misceo, f. μίξω.

Μίγλη, Bœot. Syncop. pro ἐμίγνυον. 3. pl a. 2. ind. pass. verbi μίγνυμι, misceo, f. ξω.

Μίγλυσι, per Ecfasin Ion. pro μιγάσι, 3. pl. a. 2. sub. pass. ejusd. verbi.

Μίγη, pro ἐμίγη, 3. sing. a. 2. pass. Ion. &

Μιγήμβαι, Att. & Dor. pro μιγῆναι congressum fuisse, a. 2. inf. pass. verbi μίσγω, misceo.

Μιγήτωσαν, f. 2. pass. verbi ejusd.

Μίγμα, ατος, τὸ, mixtura, à 1. pers. perf. pass. seq. μίγνυμι.

Μιγμὸς, ὁ, idem quod præced. μίγμα, τὸ, mistura, miscella; item, farrago; & peculiariter de medicamentorum misturis; itidem, à seq. Th. μίγνυμι, V.

Μιγνυπώλης, qui medicamentorum misturas vendit, Gal. ex præced. μίγμα, τος, & πώλης, V.

ΜΙΓΝΥΜΙ, seu μιγνύω, misceo. f. ξω. p. μέμιχα. a. 1. ἔμιξα. perf. pass. μέμιγμαι. perf. part. μεμιγμένος, η, ον. a. 2. pass. ἐμίγην. a. 2. inf. μιγῆναι. Dor. μιγήμεναι. a. 1. pass. ἐμίχθην. paulo post f. μιχθήσομαι. Hinc μίγμα, mixtura. μίξις, mistio. ἀμιγὴς, ὲς, & ἄμικτος, ος, ὁ, ἡ, immixtus. μιγάδιον, mixtim, ἔγδην, ης, ἡ, mortarium, pila.

Μιγνύσα, præs. inf. act. à μίγνυμι, misceo.

Μίδας, bestiola, quæ fabas peredit. q. à μία, edo. Est & jactus tesserarii. Fuit & rex Phrygiæ ditissimus, ejus nominis.

Μιδρὸν, i. e. ὃ μιαίνει ἑαυτὸν φόνῳ, &c. sanguinarius; idem quod μιαφόνος, quod Vi.

Μίζεκιὴλ, craxer, Jerem. 52. 19. μασσηρὲθ, legend. ex nonnullis Editionibus.

ΜΙΘΡΙΔΆΤΗΣ, ου, ὁ, MITHRIDATES, Ponti & Bithiniæ rex: à quo, excogitatum est, nomenq; traxit σίναπι, quod dicitur mithridate.

Μικκὸς, ά, όν, Dor. pro μικρὸς, ά, όν, hinc μικκύλος, diminut. à μικκὸς, parvulus.

Μικκὸς, gen. Ion. f. g. à μικρὸς.

Μικροδικηπόλις, apud Aristot. 2. Rhet. in re parva injurius; (ei opponitur μεγαλοδικηπόλις, quod V.) ex μικρὸς & δίκηλον; unde δικηπόλικὸν, τὸ, &c. V. sic, μικραίτιος, de parvis rebus expostulans; vel, parva in ob causam; ex μικρὸς & αἰτία; unde αἰτιος, &c. V.

Μικροβασιλὴς, parvus rex, vel, minor rex; ex μικρὸς & βασιλὴς, V. Sic, μικρόβιος, qui exiguæ est vitæ; à Th. βίος. Μικροβωλος, qui parvi est

est glebis; à Th. βῶλος, V. Μικροχώλος & μικρόχωλος, qui parvum manum habet; à Th. χώλος; unde χώλειον, &c. V. Μικροδόσια, ας, ἡ, donatio exigua, parvum munus; à nomine δόσις, εως, ἡ, comp. Ut cætera præced. cum Th. μικρὸς, &c. Vide.

Μικροθυμέω, f. ήσω, animo sum pusillo: &

Μικροθυμία, ας, ἡ, pusillanimitas: à

Μικρόθυμος, ος, ὁ, ἡ, pusillanimus: à μικρὸς & θυμὸς, animus.

Μικροκαρπία, fructum minutum generans; unde μικροκαρπία, parvi fructûs seu fructûs exiguitas; ex μικρὸς & καρπὸς, V. Sic, μικροκέφαλος, qui est parvo capite; à Th. κεφαλὴ, V. Μικροκίνδυνος, qui in parvis periclitatur; qui parva pericula suscipit; à Th. κίνδυνος; item, μικροκοίλιος, qui parvo est ventre; à Th. κοιλία, comp. ut præced. cum Th. μικρὸς, V.

Μικρολόγος, ος, ὁ, restrictus, sordidus: à μικρὸς & λόγος, verbum, ratio.

Μικρολογία, seu σμικρολογία, oratio tenuis, nullamq; habens verborum & sententiarum dignitatem; apud Suid. Unde, μικρολογέομαι, seu, σμικρολογίομαι, ῶμαι, de rebus minutis & levibus accuratè disputo; ex μικρὸς & λόγος, dictum, verbum, &c. Item, μικρολόγος, seu, σμικρολόγος; qui rei parvæ rationem habet; vel, qui rem parvam in pretio habet; vel, magni æstimat; item, qui in minima quæq; inquirit; Isocr. Item, sordidus, parcus, avarus; Herodian. Unde, adv. μικρολόγως, vel, σμικρολόγως, res parvas magni æstimando, sic ut minutas etiam res consectemur; item, sordidè, avarè; more eorum, qui σμικρολόγοι vocantur; indè etiam μικρολογία, seu, σμικρολογία, magni facere seu, æstimare rem parvam; item, sordes, avaritia; ponitur etiam, pro cura quæ impenditur rebus nihilis, vel, minutis; item, μικρολογέομαι, ῶμαι, vel σμικρολογοῦμαι, rei parvæ rationem habeo; anxiè & scrupulosè circa villa & spernenda occupor; item, sordidè & præparcè rationem ineo, vel, tribuo; apud Plut. ex μικρὸς vel σμικρὸς, & λόγος, ratio, &c. V.

Μικρόψυχος, cui vel minimæ res animi molestiam afferunt; cujus animo vel minima quæq; molesta sunt; ex μικρὸς & λύπη, V. Item, μικρομερὴς, parvis partibus constans, seu, minutis ac tenuibus; unde, μικρομέρεια, tenuitas partium; à nomine μέρος, τὸ, V. Μικρόμματος, parvos habens oculos; ab ὄμμα, τος, V. μικρόπτολις, parvum gestans peplum; à Th. πίπλος, V. Μικροπολίτης, parvæ urbis civis; unde, μικροπολιτικὸν, τὸ, multitudo parvi oppidi; Aristoph. à Th. πόλις; unde, πολίτης & πολιτικὸς, &c. Quæ V. μικρόπτερος, qui in parvare, seu, in-parvis rebus improbus est; apud Aristot. à πονηρὸς, improbus, V. Μικρόπτηξ, viles abjectosq; homines decens; vilis, sordidus, illiberalis; unde adv. μικροπρεπῶς, illiberaliter, sordidè, ut solent abjecti homines; Poll. Item, μικροπρέπεια, illiberalitas, sordes, indecora parsimonia, Aristot. Rhet. 1. Item, μικροπρεπόμενη, fum μικροπρεπὴς, seu, vilis abjectique fum animi, indecoreq; parcus; (sed dicitur etiam, σμικροπρεπὴς & σμικροπρέπεια, &c. à Th. πρέπω, V. μικροφόρτον, τὸ, V. μικροβάκτρον, ου, ὁ, ἡ, parvos acinos habens; à nomine βάκτρον, V. Μικρόβριν vel μικρόβρις, cui parvus est nasus; à Th. βὶν vel βὶς, V. Item, μικροβρύτιον, cui est parvum orropygion; apud Aristot. ex ὀβρόπυγον, vel, ὀφρύπυγον; comp. ut reliqua præced. cum Th. μικρὸς, &c. V.

ΜΙΚΡΟ'Σ, ὰ, όν, & Att. Cμικρὸς, parvus. compar. μικρότερος, superlat. μικρότατος. vel irregular. ἐλάσσων, ἐλάχιστος. μετὰ μικρὸν, pauló post. μικρὸν, parvum: μικρῷ, fere.

Μικροσπέρμων, parvum ferens semen; à σπέρμα, τὸ, V. Μικροστεχὲς, parvas spicas ferens; seu, protrudens; à Th. στάχυς, V. Μικρόσμυρνος, qui parvo, seu, angusto ore est; à Th. σμύρνα, τὸ, V. Μικρόσφυκτος, cui parvus est pulsus & exilis; seu, cui pulsus elanguit; item, debilis; unde etiam, μικροσφυξία, parvitas, seu, exilitas pulsus; à Th. σφύζω, unde σφύξις, comp. ut præced. cum Th. μικρὸς, V.

Μικρότης, vel σμικρότης, ητος, ἡ, parvitas: à præced. Th. μικρὸς.

Μικρῷ, fere, propemodum: ut μικρῷ διαφέρει, parvulum differt, Plin: Sic, μικρῷ δεῖ, parvum abest; ferme: est genit. adverbialiter positum, à Th. μικρὸς, V.

Μικτέω, ῶ, minio, inficio, à præced.

Μικτώδης, ους, όὴ, ὸν, miniaceus, minio similis, colore, viz. rubeo, A-hen. l. 13. à Th. μίλτος, minium, rubrica; item, rubigo segetum; à minii colore; Eust. ex Paul.

Μιλτοβυσσὸς, minii, seu, rubricæ effossor; Poll. l. 7. c. 23. Unde, μιλτορυγία, minii effossio, apud eundem; item, locus in quo effoditur minium, seu, rubrica; ex μίλτος & ὄρυσσω; unde ὀρυχὴ, ἡ, &c. V.

ΜΙ'ΛΑΙ, ὰν, αὶ, & μίλφωσις, defluvium pilorum palpebræ.

Μίλων, Dor. per Apocop. pro Μίλωνος, Miloni.

ΜΙΜΑΙ'ΚΤΑΟΝ, ου, τὸ, fructus arbuti.

Μιμάλλονες, mulieres bellatrices apud Macedones, παρὰ τὸ ὡμοῦσθαι τὼ ἄνδρε, Etym. Item, cum gemino λ, μιμαλλόνες, αἱ, apud Macedonas, Bacchæ vocantur; ità dictæ videntur, quasi μιμηλόνες, à Th. μιμέομαι; unde μιμηλάζω, imitor, &c. V.

Μίμαστε, acc. sing. à Μίμας, αντος, ὁ, nomen viri.

ΜΙ'ΜΑΡΚΙΣ, farciminis genus.

Μιμαυλὸς, videtur dici, qui mimos tibiâ exprimit; Athen. l. 19. Unde μιμαυλία, exp. tibiarum cantum imitari

ex μιμέομαι, unde μῖμος & ὠιδὸς, &c. V.

MIME'OMAI, οῦμαι, imitor, cum ace. præf. inf. μιμεῖσθαι, i. μιμήσομαι. p. μεμίμημαι, σαι, ται. Hinc μίμησις, imitatio. μιμητὴς, imitator, μῖμος, imitator histrionicus.

Μιμέομαι, ας, ἠ, sic dicitur μιμητικὴ τέχνη, ἡ ἡ μίμησις; à Th. μιμέομαι, &c. Quæ V.

Μιμιαλζω, imitor; imitando exprimo; à μιμιαλὸς, ὁ, ὴ, imitando expressus, à docto imitatore effictus; Plut. Item, activè, imitandi solertiâ præditus; ut, μιμιαλὴ τέχνη, apud Luc. imitatrix ars, seu, imitandi peritia; unde eatis, seu, imitandi peritia; μιμιαλήτης, ητος, ἡ, imitandi dexteritas; omnia, à μιμέομαι, vide.

Μιμήσαιντο, imitentur, 3. pl. a. 1. opt. m. μιμήσασθαι. a. 1. inf. m. verbi μιμέομαι. f. 1. μιμήσομαι. & in 1. pl μιμησόμεθα.

Μίμημα, ατος, τὸ, imitamentum: &

Μίμησις, εως, ἡ, imitatio: &

Μιμητὴς οῦ, ὁ, imitator: &

Μιμητικὸς, ὴ, imitandi peritus: &

Μιμητὸς, ὴ, imitabilis: omnia à perf. pass. v. μιμέομαι.

Μιμητικῶς, imitando, seu, more imitatorum, Athen. l. 11. est adv. à μιμητικὸς, V. Unde etiam μιμητικὴ, scil. τέχνη, imitatrix ars, seu, imitandi peritia; & τὸ μιμητικὸν, imitatio, vel, imitandi solertia; Plat. & Demetr. Phaler. &c.

Μιμικὸς, ὴ, ὸ, mimicus, i.e. ad mimos pertinens, aut mimos decens, Demetr. Phaler. est adject. à μῖμος, ὁ, histrionicus imitator, vel, qui gestus, aut, dicta, ac facta alicujus imitatur & effingit; item, fabula paulo licentior quam comœdia; vel, quæ constat diuturnâ imitatione rerum vilium, & levium personarum; Herodot. l. 5. & Athen. l. 11. &c. V.

Μιμιαλζω, idem cum μίμεσθαι seu μιμέομαι, mancq.

Μιμνήσκετο, Dor. pro ἐμιμνήσκετο, recordabatur, 3. sing. imperf. pass. verbi μιμνήσκω, quod V.

Μίμνει, manet, 3. sing. præs. ind. μίμνω, Poët. pro μένω, maneo.

Μιμνήσκομαι, idem quod μιμέομαι, recordor, memini, Il. ω. ab act. μιμνήσκω, seq. in memoriam revoco, &c. V.

Μιμνήσκω, facio recordari, moneo. præs. imperf. μίμνησκον, mutuatur sua tempora à Them. μιμέομαι, f. μνήσω. p. μέμνηκα. præs. pass. μιμνήσκομαι, recordor. perf. pass. μέμνημαι, memini, a. 1. pass. ἐμνήσθην, & in 1. pl. ἐμνήσθημεν. a. 1. m. ἐμνησάμην, ω, ατο. Hinc ἀναμιμνήσκομαι, recordor. ἀνάμνησις, εως, ἡ, recordatio: ὑπόμνημα, τος, τὸ, monumentum, admonitio: μνηστὸς, ὴ, desponsatus: μνηστὴ, sponsa: μνηστὴρ, ῆρος, ὁ, procus. μνηστήιος, ambio nuptias. μνηστήιον idem.

Μίμνον, manebant, 3. pl. imperf. act. Ion. μίμνον, Dor. pro μίμνουν, 3. pl. præs. verbi μίμνω, idem quod μένω, maneo. præs. part. μίμνων.

Μιμνόντεσσι, dat. pl. Poët. & Ion. pro μίμνουσι, præs. part. μίμνων, ντος, ὁ, ἡ

Μίμνω, idem quod μένω, maneo.

Μιμογράφος, qui mimos scribit; mimorum scriptor; ex μῖμος & γράφω; unde γραφὴ, &c. V. Sic, μιμολόγος, qui mimos recitat; ut in Epigr. ἡχὼ μιμολόγος dicitur, quòd humanam vocem referat; unde, μιμολογέω, mimos, vel mimicè recito; ex μῖμος & λόγος, &c. V.

Μῖμος, ου, ὁ, MIMUS, imitator, histrio. Th. μιμέομαι, imitor.

Μιμώ, οῦς, ἡ, simia, quia μιμεῖται, actiones hominum,

MI'N, ipsum, am. acc. Dor. pro ἑαυτὸν, ἑαυτὸ, vel ἑ. Sic ἑαυτὸν μιν, pro ἑαυτὸν, seipsum. Interdum significat αὐτὸ, vel αὐτῆς.

MI'NΘA, seu μίνθη, ης, ἡ, MENTHA, herba. An quia ἐν μίνθῃ, in stercore nascitur? at

Μίνθος & μίνθη, stercus.

Μινθόω, fut. ώσω, stercoro, stercore perfundo; unde in a. 1. infin. μινθῶσαι, merdâ aspergere, vel, inquinare; item, merdam affricare; à Th. μίνθα, ὁ, ἡ.

Μινυάη, gen. Dor. pro Μινυῆς, à Μινύα, nom. propr. Urbis Thessaliæ. Et Minyæ Argonautæ dicuntur.

Μινύεια, ας, ἡ, eadem quæ & Μινύα, vide præced.

Μινύθει, minuit, 3. sing. ind. præs. &

Μινύθῃ, 3. sing. sub. præs. à

Μινύθω, minuo. Them. μινυδ, ῦς, parvus.

Μίνυνθα, adv. paululum: & hinc

Μινυνθαδίος, ὁ, ὴ, brevi tempore durans: à

MINTO'Σ, οῦ, Eustath. Attic è dici vult pro μικρὸς, parvus, exilis: hinc μινύω, minuo.

Μινύεσκε, sive μινύεσκε, τὸ, lamentum exili voce, querulum & exile murmur; verbalia, à seq. μινυρίζω; exili seu flebili voce cantillo, &c. V.

Μινύρῃς, præs. imperat. act. à

Μινυρίζω, exili voce lamentor: à μινυρὸς, idem quod Them. μινύς, parvus.

Μινύσκομαι, querulâ voce cantillo: ab eod. Them.

Μινυρὸς, ὴ, ὸν, exiguus, pusillus; item, exili vel, flebili voce loquens, vel, cantillans; à Th. μινύς, V.

Μινυσθέν, ὼ, ὸς, ὴ, qui brevis est temporis, fluxus: ex μινύθω, parvus, & ὤθεν, tempus.

Μίνως, ωος, ὁ, MINOS, nomen viri.

Μιξαυλία, ὴ, & μιξαύλιον, τὸ, serenitas pluviis hyemalibus permixta; ex μίγνυμι & αὐλὴ; unde αὐλιζω, &c. V. Item, μιξίλιως, qui altero tantum parente Græci sunt; ut Hibridæ apud Romanos; ex μίξις & ἴλιος, ἰλιὼν, &c. V. Item, μιξιαμικὸς, convitiator; ex μίξις, ἰαμικὸς, &c. V.

Μίξις, εως, ἡ, concubitus, mistio. Th. μίγνυμι, misceo.

Μιξοβάρβαρος, mixtus barbaris, semibarbarus; ex μίξις & βάρβαρος, V. Item, μιξοβόας, promiscuè clamans; Plut. ex μίξις & βοάω, unde βοὴ, &c. V. Sic, μιξοθὼς, ὴ, & μιξοθία, sive μισγοθία, ὴ, mixtio viarum; item, locus inter Scyllam & Charibdim; apud Apoll. l. 4. à Th ἰόδς, ὴ, V.

Μιξόημι, semi-fessus; q. d. permixtus fessæ; ut, μιξόημι ἀνδρὶ ἀγαυῷ, in Epigr. dicitur mino-taurus; à Th. ἧμι, V. Μιξόθηρ, qui mixtis est pilis; semi-canus; à Th. θηρ, V. Μιξοφία, ας, ἡ, coitus; à Th. ὀφία, seu, ὀφιὰς, V. Μιξάλβικος, albo distinctus; semialbus; Luc. à Th. λευκὸς V. Μιξολυδιστὶ, ad Lydiam harmoniam, quæ mixta vocatur; à Th. λυδὸς; unde λυδιστὶ, V. Μιξάνθρωπος, semi-homo; ad verbum, homini permixtus; à Th. ἄνθρωπος, (& insertâ literâ μ, ante Th. Euphoniæ gratiâ) comp. ut reliqua præced. cum nomine μίξις, V.

Μιξοπάρθενος, ου, ὁ, ἡ, naturam habens virginis & animalis: à μίγνυμι, misceo, & παρθένος, ἡ, virgo.

Μιξοπώλιος, cujus pili canis misceri incipiunt; ex μίξις & πωλὸς, V. Item, μίξοφρυς, cui supercilia coeunt, qui μισόφρυς (id V.) non habet; Poll. l. 2. ex Cratino; ex μίξις & ὀφρὺς, ύος, V.

Μίξω, misceo, f. 1. act. verbi μίγνυμι, quod vide.

Μισαδία, ὴ, odium bonorum, seu, bonarum rerum; à Th. μῖσος & ἀγαθὸς, &c. V. Sic, μισεδελφὸς, fratris, seu, fratrum osor; unde, μισεδελφία, fratris, seu, fratrum odium, Plut. ex μῖσος & ἀδελφὸς, V. Μισέλληνες, mutui osores; unde, μισελληνία, mutuum odium; ex μῖσος & ἄλλήλων, vide.

Μισανθρωπος, ου, ὁ, ὴ, osor hominum, inhumanus: ex μισέω, odi, & ἄνθρωπος, homo.

Μισάρχων, invisus princeps; 2. Maccab. ex μῖσος & ἀρχὴ; unde ἄρχὸς, ὁ, vide.

Μισαύχενα, ας, ἡ, locus in convalle, in quâ fit mistio aquarum: à μίσγω seu μίγνυμι, misceo, & ἀυχὴν, ένος, τὸ, vallis.

Μίσγαε, Ion. pro μίσγη, 2. sing. præs. sub. pass. verbi μίσγω, idem quod μίγνυμι, misceo.

Μίσγλη, præs. inf. à μίσγω, tempero. Them. μίγνυμι.

Μίσγετο, miscebatur, 3. sing. imperf. Ion. verbi μίσγομαι, ῃ, ετο, Them. μίγνυμι

Μισγοδία, idem quod μιξοδία; ubi vide.

Μίσγοισα, Dor. pro μίσγουσα, miscentes, præs. part. f. g. à μίσγω, idem quod μίγνυμι, misceo.

Μίσγομαι, misceor; item, frequenter, pro, concumbo; & dicuntur etiam præliantes μίσγεσθαι, Il. δ. est idem quod, & pro, μίγνυμαι, quod est pass. à Th. μίγνυμι, V.

Μισγόμβροος, ον, ον, præs. part. pass. ejusd. verbi & Th.

Μισγόμεσθ, ut, μισγόμεσθ' ὑπὸ γῆν, terra ubi promiscuè pascunt omnes; Hesych. ex μίσγω & νέμω, pasco; unde νόμος, pascuum, &c. V.

Μίσγω, misceo; idem quod & pro Th. μίγνυμι, V.

Μισεῖ, 3. sing. præs. act. sed.

Μισεῖ, præs. imperat. act. à

Μισέω, ῶ, odi, minus amo. imperf. ἐμίσουν, 1v. f. ήσω. p. μεμίσηκα. a. 1. act. ἐμίσησα. a. 1. sub. μισήσω. a. 1. pl. μισήσωμεν, ης, η. & in 3. pl. μισήσουν. præt. pass. μισέομαι, odio habeor. perf. pass. μεμίσημαι. perf. part. μεμισημένος, η, ον, exosus, a, um. Th. μῖσος, ους, τὸ, odium.

Μισηθείς, θέντος, a. 1. part. pass. verbi præced.

Μίσημα, τὸ, odium; verbale, à præced. μισέω, V.

Μισήσω, oderit, 3. sing. a. 1. sub. act. à μισέω, quod vide.

Μισητὸν, ῆς, ὴ, odiosa, libidinosa, salax: à

Μισητὸς, ὴ, odiosus, libidinosus. Th. μῖσος, τὸ odium.

Μισθία, insatiata libido, Aristoph. & Plut. à præced. μισητὸς, V. Unde etiam μισητίζω, odi, odio prosequor; idem quod μισέω, ῶ, à Th. μῖσος, V.

Μισθαποδοσία, ας, ἡ, mercedis persolutio, præmii retributio, pœna. Ex μισθὸς, merces, & ἀποδίδωμι, reddo. Th. δίδωμι, do.

Μισθαποδότης, ου, ὁ, qui mercedem persolvit, præmiorum largitor, ab iisd. Them.

Μισθάριον, υ, τὸ, mercedula, vilis merces, in Epigr. l. 1. & Athen. l. 13. est diminut. à μισθὸς, V.

Μισθαρνεῖν, unâ voce dicitur, pro μισθὸν ἀρνυσθαι, mercedem capere; mercede operam suam locare; sed dicitur & de meretricio quæstu, apud Philon. de vita Mos. l. 1. unde μισθαρνικὸς, ὴ, ὸν, ad eos pertinens, qui mercede operam suam locant; & in fœm. μισθαρνικὴ, scil. τέχνη, ars mercenaria, seu, vitæ genus mercenarium, quod μισθαρνίδικὸν, Plato appellat; nam dicitur etiam μισθαρνάω, pro μισθαρνῶ; & μισθαρνίδικὸς, pro μισθαρνικὸς; item, μισθαρνὶς & μίσθαρος, mercenarius, qui mercede aliquid facit; unde μισθαρνία, ἡ, mercedis acceptio; vel, opera mercenaria, vel, quæstuaria; item, μισθαρνικὸς, ὴ, ὸν, idem quod μισθαρνίδικὸς, &c. Omnia, ex μισθὸς & ἄρνυμαι, quæ V.

Μισθάρνιον, Th. μισθὸς.

Μισθοδοσία, mercedis, seu, stipendii solutio; ex μισθὸς & δόσις, ὴ, vide.

Μισθοδότας, α, ὁ, Dor. pro

Μισθοδότης, ου, ὁ, mercedis dator: ex μισθὸς, merces, & δίδωμι, do.

Μισθοδοτῶ, f. ήσω, do mercedem. ex iisd. Them.

Μισθοδοτῶμαι, mereo, mercedem fero, stipendio afficior; apud Polyb. est pass. à præced. act. μισθοδοτῶ, quod vide.

ΜΙΣΘΟ'Σ, οῦ, ὁ, merces, præmium laborum. hinc μισθόω, mercede loco. μισθώμαι, mercede conduco. μισθωτὸς, ὴ, mercede conductus, mercenarius. ἀντιμισθία, remuneratio.

Μισθοφόρος, ου, ὁ, ὴ, miles: ex μισθὸς, merces, & φέρω, fero.

Μισθοφορέω, mercedem capio, quæstum facio; æra mereo, stipendia facio, stipendior; item, transitivè, cum accus. cui stipendia persolvo; vel, numero; unde, μισθοφορικὸς, qui mercenariorum est, seu, militum æra merentium; aut, qui stipendia facere solet; item, μισθοφορία, ipsa actio æra merendi; genus vitæ, quo quis stipendiatur; & μισθοφορὰ, stipendium; id ipsum quod mercedis loco auferetur; ipsa merces, seu, salarium; Thuc. & Isocr. Omnia, a præced. μισθοφόρος, V.

Μισθόω, ῶ, mercede loco. Th. μισθὸς, merces.

Μίσθωμα, ατος, τὸ, merces, sumptus. Th. μισθὸς.

Μισθωμάτιον, mercedula quâ aliquid conducitur, aut, locatur; item, μίσθωσις, εως, ἡ, locatio, aut, conductio quæ fit pactâ mercede; μισθώμενος, ου, ὁ, ἡ, qui mercede locatur, aut conducitur; vel, talis qui mercede conduci debeat; μισθώτης, conductor; μισθωτὸς, mercede conductus, mercenarius; item, μισθώτειρα, quæ mercede operam suam locant; Poll. ex Phrynicho; omnia verbalia, à præced. μισθόω, V.

ΜΙ'ΣΚΟΙ, ων, οἱ, frusta & rejectamenta cœnarum, quæ everri solent, hinc μίσκελος, ου, sordidus, præparcus, qui frusta etiam colligit: μισκύλλω, υ, ὁ, sc. δίνος, vile & nigrum vinum.

Μισοβάρβαρος, osor Barbarorum; ex μῖσος & βάρβαρος, V. Item, μισοβασιλὶς, Regis, aut, Regum osor; Plut. à Th. βασιλὶς, V. Μισογύνης, osor præstigiarum & impostura; Luc. in Pisc. à Th. γύνης, ητος, V. Μισογυνὴς, ους, ὁ, osor mulierum, osor uxoris; apud Athen. l. 13. dicitur etiam, μισογύναιος, pro eodem; unde μισογυναία, ἡ, odium mulierum; à Th. γυνὴ, V. Μισόγαμος, à nuptiis abhorrens, & alienus; à Th. γάμος; unde γαμέω, ὁ, V. Μισόδημος, osor populi; qui populi suæ civitatis osor est; apud Plut. Xen. Isocr. &c. à Th. δῆμος, ὁ, V. Μισοδίκης, qui jure agere odit; osor litigiorum, osor controversiarum judicialium; (ei opponitur φιλοδίκης;) à Th. δίκη, ἡ, V. Μισόθεος, Dei osor; qui Deum, vel, Deos odio habet; Luc. à Th. θεὸς, ὁ, V. Item, μισόκαλος, honesti osor; Hesych. à Th. καλὸς, comp. ut reliqua præced. cum Th. μῖσος, V.

Μισολογία, bonas literas odi, per consequens imperitus sum: ex μῖσος, τὸ, odium, & λέγω, in pl. λόγοι, studia literarum. Th. λέγω.

Μισολογία, ας, ἡ, odium literarum; ex iisd.

Μισολόγος, qui disputationes odit; literas, seu, politiorem literaturam exosus; ac proinde, indoctus; ex iisd. cum præced. V.

Μισόνοος, qui nothos odit; ex μῖσος & νόθος, V. Μισόξενος, osor peregrinorum, inhospitalis; unde, μισοξενία, odium peregrinorum; inhospitalitas; à Th. ξένος, V. Μισόπαις, liberorum osor, liberis exosus; à Th. παῖς, V. Μισόπολις, civitatis osor, Poll. à Th. πόλις, V. Μισοπονία, odi labores; non contendo nec enitor, nec studeo; Plat. μισοπόνηρος, malorum osor; qui malos averiatur; Demosth. in Mid. Unde neut. τὸ μισοπόνηρον & μισοπονηρία, improbitatis odium; Plut. Item, μισοπονηρέω, improbos odi, improbitatem averior; à πόνηρος, ὁς V. Μισοπρωκτιστὴς, ου, ὁ, qui pessimè odit habenam, seu, amentum clypei; adeoque qui pessimè odit bellum; Aristoph. in pace; ex μῖσος & πρωκτὸς, unde πρωκτίζω, &c. V. Μισοπραγμων, qui negotia odit; qui non libenter negotiis se implicat; à nomine πρᾶγμα, τὸ, V. Μισοπώγων, osor barbæ; ex Th. πώγων; comp. ut cætera præced. cum seq. Th. μῖσος, V.

ΜΙ'ΣΟΣ, ους, τὸ, odium. q. à μήδομαι, quia odium est quædam inconvenientia. Hinc μισέω, odi, odio prosequor. μισάνθρωπος, inhumanus.

Μισόσοφος, sapientiam, & sapientiæ studium exosus; seu, osor Philosophiæ, Plat. ex μῖσος & σοφὸς, V. Item, Μισόταυρος, liberorum osor; unde, μισοταυρία, odium liberorum; Plut. de L. educ. à nomine τέκνον, τὸ, V. Μισοτύραννος, tyrannorum, seu, tyranni osor; à Th. τύραννος, V. Μισότυφος, ostentationis osor; Luc. à Th. τῦφος; unde τυφῶ, seu τύφω, & τυφίω, &c. Quæ V. Μισοφιλόλογος, osor hominum qui literarum sunt studiosi, seu, sermocinationum; apud Athen. l. 13. à φιλολόγος, ὁ, V. Μισόφιλος, osor amicorum; à Th. φίλος, ὁ, V. Μισόφρονος, osor curarum; à Th. φρονὶς, V. Μισόχθων, ὁ ἡ, bonorum osor, & hostis; bonis invisus; à Th. χθὼν, χθόνος; unde χθονὸς, ὁ, &c. V. Denique, μισόχειρ, osor Christi, qui Christum odit; apud Greg. Naz. à Th. χεὶρ, χείρος; unde, χειρὸς, ὁ, ὴ, comp. ut reliqua præced. cum Th. μῖσος, V.

Μισύλη, ης, ἡ, mensuræ genus, quod etiam μίσυρον dicitur; teste Eust. Il. ω. Item, μισύλη, panis excavatus, pro jure hauriendo; unde, μισυλᾶν & μισυλᾶσθαι, signif. διὰ μισύλης ἀρύσασθαι; pane, in cochlear excavato, haurire, jus, viz. aut pulmentum, &c. Interpr. Aristoph. à Th. seq. μισύλλη, in parva frusta concido, Il. α. & sæpe apud Hom. & apud Athen. l. 14. &c.

Μίσυλλον, ες, ὸ, imperf. Ion. à

ΜΙΣΤΤΑΛΩ, in minutas partes seco.

ΜΙ'ΣΥ, succus in metallis concretus.

ΜΙ'ΣΧΟΣ, ου, ὁ, pediculus, quo fructus & folia plantæ appensa sunt, qu. ab ἴσχω; cenco.

Μισώδης, ους, ὁ, ὴ, odio dignus; à Th. μῖσος, V.

Μιτρήφατης, filo sutus, in Epigr. à seq. Th.

Th. μίτ-ος, & ῥάπτω; unde ῥαφὴ, ἡ, &c. V.

ΜΙ'ΤΟΣ, υ, ὁ, licium, filum quod stammi implicatur.

Μιτόω, ῶ, licia tendo; vel, fidibus tensis cano; in Epigr. à præced. Th. μίτ-ος, ὁ, unde in plur. masc. *μίτοι* dicuntur citharæ fides; apud Philostr. & Synes. &c.

ΜΙ'ΤΡΑ, ας, ἡ, MITRA, cingulum, balteus, acc. Ion. μίτρην.

Μιτρηχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, mitra tunicam cingens: ex *μίτρα* & χιτών, tunica.

Μιτροῦμαι, ῶμαι, mitrâ, seu, fasciâ circundo; a Th. μίτρα, V.

Μιτροφόρος, ὁ, ἡ, MITRAM ferens; à Th. φέρω; unde φόρ-ος; comp. cum Th. præced. *μίτρη*, ας, ἡ, diadema capitis; item, fascia quâ caput obligatur; item, pro corona Episcopi; apud Lascar. &c.

Μιτρηχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, mitra tunicam cingens: ex *μίτρα* & χιτών, tunica.

Μιτρόω, ῶ, mitrâ, seu, fasciâ circundo; a Th. μίτρα, V.

ΜΙ'ΤΥΛΟΣ, & μύτηλος, υ, ὁ, MUTILUS, cornibus carens, q. cui μίσαν τύλος.

Μιτυλήνη, ης, ἡ, nomen insulæ. Gr. μίτυλος, mutilus.

ΜΙ'ΤΥΣ, υος, ἡ, purgamentum ceræ, vox rei apiariæ.

Μιχάηλ, nom. en angeli ἅλλιτον, item viri; item Christi.

Μιχθείς, a. 1. part. pass. à *μίγνυμι*, misceo. quod vide.

ΜΝΑ', ᾶς, ἡ, MINA, libra, varii ponderis apud diversos.

Μνᾶ, ἅ, spondeo, Poët. Pleonasm, τῶ α, pro *μνᾷ*, 2. sing. ind. verbi *μνάομαι*, memoro, recordor.

Μναᾶν & *μναῖν*, υ, ὁ, minæ pondus vel, pretium æquans; tantum ponderans, quantum mina, unde neut. πὸ *μναῖον*, sive, *μναῖον*, minæ pretium, tantum, quantum mina valet; item, *μναῖα*, idem quod *μναῖον*, ut, *μναῖα λίθος*, χαλκὸς; minam pendens; Eust. ex Aristot. omnia, à Th. præced. *μνᾶ*, pondus unciarum tredecim, apud Medicos; ut patet ex Diosc. lib. de pond. & mens. &c. V.

Μναμεῖον, υ, τὸ, Dor. pro *μνημεῖον*, quod vide.

Μναμονεύθησαν, Dor. pro ἐμνημονεύθησαν, 1. pl. a. 1. ind. pass. verbi *μνημονεύω*, memini. Th. *μνάομαι*.

Μναμοσυνάων, ας, ᾶ, Dor. pro *μνημοσυνῶν*, ης, ἡ, quod vide.

Μνάμων, ονος, ὁ, qui sacrificiorum admoneret; erant etiam *μνήμονες*. Plutarcho autore, Symposiorum præfecti in Sicilia, quos Latini moderatores vocant; quod, bibendi modum aliis imperarent vide Chil. Erasm. & simpliciter, memor & curiosus; i.e. ἐπιμελητὴς, unde illud *μισῶ μνάμονα συμποτῶν*, intelligitur non solum, de eo qui memor sit pridiani deliĉti in Symposio commissi, sed etiam de nimium curioso; dicitur autem *μνάμων*, Doricè, pro *μνήμων*, qui recordatur; item, memor; à valens, &c. id V.

ΜΝΑ'ΟΜΑΙ, memoro, mentionem facio, recordor, memor sum: f. ι. *μνήσομαι*, 2. ι. ἐμνάσθην, ω, ατο. perf. *μέμνημαι*, a. ι. pass. ἐμνήσθην, ης, η. Hinc *μνήμη*, ης, ἡ, memoria. *μνήμων*, ονος, ὁ, ἡ, memor. *μνημονικὸς*, ὴ, memoriâ valens; item ad memoriam pertinens, *μνημονεῖα*, memoriâ teneo, memini. *μνημόνευμα*, recordor. *ἀνάμνησις*, recordatio, ὑπόμνημα, ατ-ος, τὸ, monumentum. *μνηστὸς*, ὴ, desponsatus. *μνηστὴ*, sponsa, *μνηστὴρ*, procus. *μνηστεύω*, ambio nuptias, *μνηστία*, idem.

Μνάσῃν, in memoriam reduceret, 3. sing. a. ι. opt. Æol. & Dor. pro *μνήσῃεν*, & hoc pro *μνήσαι*, 3. sing. a. ι. opt. act. verbi *μιμνήσκω*, seu *μνάομαι*, recordor.

Μνάσῃς, memores, 2. sing. a. ι. sub. Dor. pro *μνήσῃς*, à *μιμνήσκω*, f. *μνήσω*.

Μνᾶσθαι, ambire: præs. inf. Ion. à *μνάομαι*.

ΜΝΑ'ΣΙ'ΟΝ, υ, τὸ, mensuræ genus duos continens modios, seu, medimnes; Hesych. Item, *μνάσιον*, in Ægypto dicitur herba, seu, planta quædam, vel, herbaceum quid, nascens apud Nilum fluvium; quod, ut papyrus, edule est, dulcissimum in cibo afferens saporem; Theophr. Hist. Pl. l. 4. c. 9.

Μνάστειρα, ας, ἁ, Dor. pro *μνήστειρα*, ἡ, monitrix: à *μνηστὴρ*, monitor. Th. *μνάομαι*, memor sum. Sic & *μνασὴρ*, pro *μνηστὴρ*, qui memor est alicujus rei, studiosus.

Μνᾶσῖα, Dor. pro *μνηστία*, quod pro *μνηστεία*, quod vide.

Μνασῆσας, αντ-ος, a. ι. part. Dor. pro *μνησήσας* à *μνηστεύω*.

Μνᾶσις, ὁ, ᾱ, Dor. pro *μνῆσις*, quod pro *μνήμη*, memoria.

Μνάσων, ωνος, ὁ, nomen viri.

Μνάω, meminisse facio: sub *μνάομαι*.

Μνᾶ, dicitur pro *μνᾶ*, mina; apud Herodot. Ionicè.

Μνᾶσθαι, Ion. pro *μνᾶσθαι*, commemorare, *μνησικακέω*, ambiens. præs. part. Ion. à *μνάομαι*.

Μνεία, ας, ἡ, mentio, memoria. Th. *μνάομαι*.

Μνεῖς, vocabatur bos Osiridi sacer, quem in Heliopoli alebant Ægyptii.

Μνῆμα, ατ-ος, τὸ, monumentum, sepulchrum, à præt. pass. *μέμνημαι*. Th. *πράομαι*, recordor.

Μνημειῶδες, q. d. sepulchralis, funebris; ut, *μνημειῶδες λόγος*, oratio funebris; Eustath. à præced. *μνῆμα*, ος, id quo nobis res aliqua in memoriam revocatur, quod nos alicujus recordari facit, &c. V.

Μνημεῖον, υ, τὸ, idem quod *μνῆμα*, quod vide.

Μνήμη, ης, ἡ, mentio: à pers. *μέμνημαι*, verbi *μνάομαι* recordor.

Μνημία, ἡ, memoria, mentio; idem cum, ab; & pro. præced. *μνήμη*, ἡ, V. Unde, dicitur; *φέρειν διὰ μνήμης*, memoria tenere; ut *διὰ μνήμης εἰπεῖν*, memoriter exponere; &, *ὁ τῆς ἱστίας μνήμης*; vir sanctæ memoriæ, &c. Item, *μνημεῖον*, pro *μνημεῖον*, id vide.

Μνημόνυμος, τὸ, res quæ memoriæ mandatur, seu, quæ memoria tenetur; & in neut. plur. *μνημονεύματα*, appellat. Aristot. in Rhet. Elogia & quæ memoriam alicujus ornant; item, *μνημονευτὸς*, qui memoriâ tenetur; & *μνημονευτικὸς*; qui valet memoriâ, & in fœm. *μνημονευτικὴ* (quæ & *μνημονικὴ*) τέχνη ars memoriæ, vel, memorialis; omitt. verbalia, à seq. *μνημονεύω*, memor sum, memini; item, memoro, memoriæ prodo, mentionem facio, &c. V. Unde in p.ss. *μνημονεύομαι*, memoror; Hesych. in Pand.

Μνημονευτέον, meminisse decet, vel, oportet; & *μνημονευτικὸν*, τὸ, id quod in eum usum institutum est ut sit præteritæ alicujus rei monumentum; utrumque, item à seq. *μνημονεύω*, vide.

Μνημονεύθησαν, memoriâ teneo: f. *εύσω*. *μνημονεύθητε*, 2. sing. præs. sub. *μνημονεύομαι*, memoror. Th. *μνάομαι*.

Μνημόνια ζητήματα, fuerunt dictæ quædam quæstiones convivales, à Theodocte quodam Sophista, quod ille in iis valde celebratus, *μνημονικὸς* esset. Poll. vide seq.

Μνημονικὸς, ὴ, ὁ, memoriâ valens; Aristoph. Item, simpl. memor; item, ad memoriam pertinens; ut, *μνημονικὸν ἀμάρτημα*, lapsus memoriæ; a *μνήμων*, unde etiam, *μνημονικῶς*, adv. memoriter; ut, *μνημονικῶς πλείστα ἔχω*; multa memini; Gaza de senect.

Μνημοσύνη, ης, ἡ, memoria. Est & nomen Deæ. Th. *μνάομαι*.

Μνημόσυνον, υ, τὸ, quod nobis alicujus rei memoriam renovat, monimentum, recordatio, memoria: ab eod. Th.

Μνήμων, ονος, ὁ, ἡ, memor. Th. *μνάομαι*, recordor.

Μνησαίατο, Ion. pro *μνήσωνται*, 3. pl. a. ι. opt. m. verbi *μνάομαι*, recordor.

Μνήσατο, recordata, 2. ι. part. act. f. g. verbi *μνάω*, seu *μνάομαι*.

Μνησάσκετο, Ion. pro *μνήσατο*, 3. sing. a. ι. m. ejusd. verbi.

Μνήσεαι, memineris, Ion. pro *μνήσῃ*, 2. sing. f. ι. m. verbi *μνάομαι*.

Μνηστεῖς, 2. ι. part. pass. ab ἐμνήσθην, verbi *μνάομαι*, recordor.

Μνησθῆς, 2. sing. a. ι. sub. pass. *μνήσθητι*, & in pl. *μνήσθητε*, 2. ι. imper. *μνησθῆναι*, a. ι. inf. *μνησθήσομαι*, f. ι. pass. verbi ejusd.

Μνοΐθω, pius; Deum in memoria habens; quasi à *μνῆσις*, idem quod *μνήμη*, V. & Th. *θεός*; vel, à *μνάομαι*, vel, *μνάω*, fut. *μνήσω*, *μνήσομαι* & Th. *θεός*, &c. V.

Μνηστεῖα, nuptiarum dona, idem quod, & pro *μνηστεία*; vide suprà *μνηστεύω*.

Μνίσεος, ὁ, ὁ, & *Μνίσης*, αντ-ος, ὁ, item, *μνισήεις*, εντ-ος, ὁ, ἡ, musculosus; omnia, à seq. Th. *μύον*, V.

ΜΝΙ'ΟΝ, υ, τὸ, muscus, alga.

Μῖσε, vel *μῖσα*, edo.

ΜΝΟΤΣ, μνῦ, prima lanugo, pilus tener: à *μύον*, quia est ut muscus.

Μνώετο, Ion. pro *μνάω*, præs. imperat. pass. à

Μνώμαι, Poët. pro *μνάομαι*, recordor.

Μνώοντο, Ion. & Poët. pro *μνῶντο*, 3. pl. imperf. verbi præced.

multatem exercent; ex i fd. cum præced. V.

Μνωχάω, voluptas: gaudium ex memoria voluptatis; à Th. *μνάομαι*, fut. *μνήσομαι*. & Th. *χαίω*, fut. *χαέω*; unde *χαέω*, &c. V.

Μνώσομαι, memor ero: f. ι. m. &

Μνωσθῶ, pro *μνησθείω*, 1. pl. f. ι. m. verbi *μνάομαι*.

Μνωεία, ας, ἡ, & *μνήσεμα*, τὸ, memoria; item, desponsatio; ipsa actio, ambiendi, conciliandi, & desponsandi; Poll. l. 3. atque indè, ipsa sponsalia; utrumque, à seq. *μνηστεύω*, ambio; item, concilio, &c. V.

Μνηστεύω, nuptias ambio, sum procus: f. *εύσω*. p. *μεμνήστευκα*. præt. pass. *μνηστεύομαι*, desponsor, quod est mulieris, cum dat. perf. pass. *μεμνήστευμαι*. perf. part. f. g. *μεμνηστευμένη*, desponsata, a. ι. pass. ἐμνηστεύθην, a. ι. part. pass. *μνηστευθείς*, έσα, έν, à *μνηστὸς*, sponsus. Th. *μνάομαι*, ambio. *Μνηστὴρ*, idem quod *μνηστεύω*, præced. id vide.

Μνηστὴ, ῆς, ἡ, sponsa: in dat. *μνηστῇ*. & *Μνηστῆρ*, ῆρος, ὁ, procus: acc. pl. *μνηστῆρας*. Th. *μνάομαι*, ambio.

Μνηστήρειος, ας, ἁ, ad procum pertinens, vel, à proco proficiscens; ut, *μνηστήρεια δῶρα*, in Epigr. munera quæ puellis dantur à procis; à præced. *μνηστὴρ*, procus; item, memor, &c. V.

Μνηστηροσύνη, ας, ἡ, procorum cædes; à præced. *μνηστὴρ*, ῆρος; & *φόν-ος*, ὁ, vide.

Μνηστὸς, ὴ, ὁ, idem quod *μνηστὴρ*, procus, candidatus; item, memor, &c. Vide.

Μνῆσις, ῆ, desponsatus: &

Μνήστρια, ας, ἡ, pronub. nuptiarum conciliatrix; Poll. Item, *μνῆστρον*, ὄ, τὸ, nuptiarum futurarum pignus, & arrhabo; Hesych. Item,

Μνησύη, ὑός, ἡ, petitio mulieris in uxorem: à Th. *μνάομαι*, ambio.

Μνήσων, peritus, sciens; à Th. *μνάομαι*, fut. *μνήσομαι*; unde *μνῆσις*, memoria; qui enim rem aliquam memoriâ tenet, is ejus rei peritus est; item, *μνήσων*, dicitur qui dedit nuptiarum arrhabonem, nomine sponsæ; ab eod. Th. *μνάομαι*, in significatione ambiendi; unde, *μνήστωρ*, qui nuptias alicujus ambit, &c. V.

Μνήσω, memorabo, commemorabo, &c. est fut. à verbo *μιμνήσκω*, vel, *μνάω*, quæ V.

Μνήστεια, nuptiarum dona, idem quod, & pro *μνηστεία*; vide suprà *μνηστεύω*.

Μνίσεος, ὁ, ὁ, & *Μνίσης*, αντ-ος, ὁ, item, *μνισήεις*, εντ-ος, ὁ, ἡ, musculosus; omnia, à seq. Th. *μύον*, V.

ΜΝΙ'ΟΝ, υ, τὸ, muscus, alga.

Μῖσε, vel *μῖσα*, edo.

ΜΝΟΤΣ, μνῦ, prima lanugo, pilus tener: à *μύον*, quia est ut muscus.

Μνώετο, Ion. pro *μνάω*, præs. imperat. pass. à

Μνώμαι, Poët. pro *μνάομαι*, recordor.

Μνώοντο, Ion. & Poët. pro *μνῶντο*, 3. pl. imperf. verbi præced.

Μοχθέω, laborare, & malè se habere; nam *μοχθίω*, & *μοχθίω*, Ionicâ & Poëticâ Epenthesi πὸ ε, vel, υ; dicuntur pro seq. *μοχθῶ*, ῶ, laboro; item, doleo; ut, apud Euryp. *μοχθῶ πλευρὰ*, laterum dolore infestor, &c. V.

Μοχθηρὸς, ᾶ, ὁ, & *μοχθερὸς*, laboriosus, ærumnosus; à seq. Th. *μόχθ-ος*, V.

Μοχθίμεν, Dor. pro *μοχθῶμεν*, laboramus, 1. pl. præs. à

Μοχθῶ, ærumnas patior: f. *ήσω*. Th. *μόχθ-ος*, labor.

Μυάκοτος, ασίτ-ος, a. ι. part. act præced. verbi.

Μυαλγία, ας, ἡ, difficultas loquendi: &

Μυαλγῶν, ῶ, ὁ, ἡ, difficulter loquens: ex *μύω*, ago, & *ἀλγία*, loquor.

Μύγις, a. ιν. vix, ægrè, Th. *μόγ-ος*.

ΜΟ'ΓΟΣ, υ, ὁ, labor, ærumna, Poët. Hinc *μογερὸς*, ᾶ, laboriosus, ærumnosus; *μογέω*, & *δίω*, laboro: *μόγις*, vix, ægrè.

Μογοστοκίω, in partu, vel, circa partum laboro; ex iisd. cum seq. *μογοστόκ-ος*, in partu laborans; nam de ipsa parturiente etiam dicitur, &c. V.

Μογοστόκος, υ, ὁ, ἡ, partus laborem suscipiens, circa partem laborans, Epith. Lucinæ; circa *τόκος μογοστὸς*, ut quæ parturientibus adfit: à *μόγ-ος* & *τίκτω*, pario.

ΜΟ'ΔΙΟΣ, υ, ὁ, modius: mensura aridorum: à Lat. modius.

Μόδι-ος, mensura erat sedecim continens sextarios.

ΜΟ'ΘΑΞ, ακ-ος, ὁ, verna: *μόθων*, ωνος, ὁ, idem; quia ad *μόθον* adhibetur.

ΜΟ'ΘΟΣ, υ, ὁ, labor; item bellum, pugna, tumultus.

Μόθων, ωνος, ὁ, verna: vide in *μόθαξ*.

Μοθωνία, ας, ἡ, ab Hesych. & Etym. exponitur *ἀλαζονεία*, insolentia; à præced. *μόθων*, vili & servili inde præditus; negator, garrulus, & molestus; tales enim, vernæ, & ingenuorum affectæ, seu, pedissequi, ut plurimùm esse solent, & Themia *μοθωνεύειν* tales significat; nam Athen. l. 6. & Hesych. dicunt *μοθωνας* & *μόθωνας*, à Spartis & Lacedæmoniis vocari pueros qui cum filiis civium, & præterliberos domesticos aluntur & educantur, Schol. verò Aristoph. & Suid. sic vocari aiunt ingenuorum assectas & pedissequos.

Μοθωνικὸς, ὴ, insolens, superbus: à præced.

Μοθωνὶς, ίδ-ος, ἡ, remi manubrium; vel, capulus; ap. Hesych.

Μοί, p. o ἰμοί, mihi, dat. sing. ab ἐγώ, ego.

Μοιμάω & *μοιμώσσειν*, contrahere labia: à *μώω*.

Μοῖρ, pro *μοῖρα*, ας, & Ion. ης, ἡ, pars, portio, fatum: gen. pl. Æol. *μοιρέων*, Th. *μείρω*, divido, sortior. p. m. *μέμορα*.

Μοιραγέτης, Parcarum, seu, fatorum dux; seu, qui fatum prævius anteit; ut apud Alciphr. ὁ *μοιραῖος θεὸς* ἢ *μοιραγέτης δαίμονες*; ex præced. *μοῖρα* & Th. ἄγω; unde *ἀγέτης*, &c. V.

Μοιρεύω, υ, ὁ, fatalis; à præced. *μοῖρα*, V.

Μοιρία, ας, ἡ, pars, portio; idem quod *μοῖρα* & *μόρ-ος* vel *μοῖρος*, &c. V.

Μοιρίω, f. *ήσω*. distribuo, partior: à præced.

Μοιρηγενὴς, ές, ὁ, ἡ, felici fato natus: à *μοῖρα*, fatum, felicitas, & *γίνομαι*, nascor.

Μοιρίδιος, α, ον, Poët. pro *εὐμοιρίδιος*, pro quo & *πανευμοιρίδιος*, fatalis, a *μοῖρα* quod vide.

Μοιρὶς, ίδ-ος, ἡ, dividua particularis; apud Nicand. Itidem, à *μοῖρα*, ἡ, V.

Μοιρίλογος, ὁ, seu, *μοιρόλογος*, qui publica aliqua bona distribuunt sorte; Hesych. ex *μείρω*; unde *μοῖρα*; & *λαγχάνω*; unde *λόγχη*, &c. V.

Μοιρονόμος, partem capio; particeps sum; ex *μοῖρα* & *δίχομαι*, Ionicè *δίνεμαι*, &c. V.

Μοιρολαχίω, seu, *μοιρολογίω*, vel *μοιρολογίω*, sorte dispertior; item, fortitò portionem, seu, partem aliquam accipio; unde *μοιρολόχαι*, ὅι, qui fortitò partes distributas capiunt; seu, partiarii; Poll. Item, dicitur etiam in sing. *Μοιρολόχης*, qui partem accipit, partiarius; vel, etiam, partitor; ex *μοῖρα* & *λαγχάνω*; unde *λαχὸς*, τό, & *λόγχη*, ἡ, &c. Vide.

Μοῖσα, ας, ἁ, Dor. pro *μοῦσα*, ης, ἡ, Musa.

Μοισᾶν, gen. pl. Dor. pro *Μουσῶν*.

Μοισαῖος, α, ον, Poët. & Dor. pro *Μουσαῖος*, à Musis factus & paratus: hinc *Μοισαίων*, dat. pl. f. g. Dor.

Μοιχάγρια, τὰ, quæ persolvit qui in adulterio est comprehensus; vel quæ pro comprehensione mœchorum persolvuntur: ex *μοιχὸς* & *ἄγρα*, captura.

Μοιχάζω, & *μοιχάω*, idem quod *μοιχεύω*; & ab eod. id V. Item, *μοιχᾶς*, ᾶδ-ος, ἡ, adultera, seu, adulteris dedita; Athen. l. 6. à Th. *μοιχὸς*, V.

Μοιχάλις, ίδ-ος, ἡ, adultera, adulterium; Th. *μοιχὸς*.

Μοιχαμφίβολον, sum adulter, adulterium committo: f. *ήσομαι*. p. *μεμοίχευμαι*. Th. *μοιχὸς*.

Μοιχεία, ας, ἡ, adulterium: ab eod. Th.

Μοιχεύθεις, έντ-ος, adulteratus, a. ι. part. pass. à

Μοιχεύω, stupro, vitio, sum adulter, mœchor: f. *εύσω*. p. *μεμοίχευκα*. a. ι. *ἐμοίχευσα*. Th. *μοιχὸς*.

Μοιχεύομαι, passivè fœmina dicitur, quæ adulterio vitiatur, Athen. l. 13. & neutraliter, quæ se mœchis stuprandum prostituit; Athen. l. 10. Item, *μοιχεύεται*, ἡ, mœcha, adultera; apud Plur. utrumq; à seq. verbo *μοιχεύω*, V.

Μοίχιος, adulterinus; idem quod *μοιχικὸς*; ex adulterino concubitu natus; & ab eod. Th. *μοιχὸς*, V.

Μοιχίδιος, α, adulterinus, spurius: &

Μοιχικὸς, ὴ, adulterinus: à

ΜΟΙΧΟ'Σ, υ, ὁ, MOECHUS, adulter: q. à *μι* & *εἶκω*. Hinc *μοιχὰς*, ἄδ-ος, ἡ, adultera: *μοιχαλὶς*, ίδ-ος, ἡ, idem, *μοιχάλιος*, χάλιον.

χεία, mœchor, adulter sum, μοιχία, adulterium.

Μόλγος, ου, ὁ, pro ærumnoso & improbo accipi apud Comicos annotat Schol. Aristoph. in equit. Item, μόλγος, coriaceus; utrumq; à Th. seq. μολγός, uter ex bubulo corio; item, tardus; cœcus, pauper; i.e. μοχθηρός, comicè item μόλγες & ἀμόλγες vocant depeculatores, à mulgendo; i.e. ἀμέλγειν & sic μολγὸς interdum dicitur, pro ἀμολγὸς, &c. V.

ΜΟΛΓΟΣ, ου, ὁ, Æol. Colγὸς, BULGA, saccus coriaceus.

Μολέσθαι, pontiur pro μολεῖν; à Th. μολέω, V. pro quo etiam dicitur μολίσκω, apud Schol. Hom. Item, μολθεῖν, est fruticationem inutilem deputare; ab eod. Th. vide ἀντιμολία.

ΜΟΛΕΩ, seu μόλω, venio, vado, curro, hinc μόλις, a. 2. part. act.

Μολιβδηρὸς, q. d. plumbigravis; ex Epigr. à seq. Th. μόλιβδος & ἄλφος, τὸ, V.

Μολίβδαινα, seu Μολίβδαινα, ης, ἡ, pila, seu massa plumbea: à μόλιβδος.

Μολίβδινος, & contracè, μολίβδεος; item, μολίβδινος, seu μολύβδινος, plumbeus; item, μολιβδίς, seu, μολυβδὶς, ίδος, ἡ, globus, seu, pila plumbea; Plut. nonnullis etiam, lamina plumbea; item, μολιβδίνης, ου, ὁ, seu, μολυβδίτης, ου, ὁ, plumbaceus, aut plumbosus; unde fœm. Μολυβδῖτις λιθάργυρος; Plin. l. 33. c. 7. Sic etiam, μολιβδώδης, seu, μολυβδώδης plumbaceus, plumbi naturam referens, Dioſc. l. 5. c. 97. Item, μολίβδωμα, τὸ, opus è plumbo; & μολύβδωσις, ἡ, plumbatura; i.e. ferruminatio quæ plumbo facta est, &c. Omnia, à seq. Th. μόλιβδος, seu μόλυβδος, &c. V. Quæ etiam interdum scribuntur sine δ. μόλιεος, seu, μόλυος, ut, in Il. λ. & Epigr. unde etiam, μολυβδίς, plumbeus; Athen. l. 14. & μολυβὶς pro μολυβδὶς, V.

ΜΟΛΙΒΔΟΣ, seu μόλυβδος, ου, ὁ, plumbum, q. à μελεῖν εἰς βάθος. Hinc μολιβδώδης & μολίβδινος, seu μολύβδινος, ου, plumbeus.

Μολιβδοφανὴς, seu, μολυβδοφανὴς, qui plumbeus esse videtur; plumbeus aspectu; Athen. l. 9. ex μόλιβδος & φαίνω, V. Sic, μολιβδοχοΐα, & μολυβδοχοΐα; plumbum fundo; tracto artem fundendi plumbi; Poll. ex μόλιβδος & inusit χοΐα, pro Th. χέω, &c. V. Item, μολιβδόχρως & μολιβδόχροος, qui plumbi, seu, plumbeo est colore, apud Dioſc. & Gal. ex μόλιβδος & χρῶμα, &c. V.

Μολιβδώδης, μολίβδωμα, & μολύβδωσις, vide μολίβδινος.

Μόλιβος, seu μόλυβος, ου, ὁ, idem quod μόλιβδος.

Μόλις, adv. vix, idem quod μόγις. Th. μόλος, labor.

Μολίσκω, advenio; à Th. μολέω, V.

ΜΟΛΟΒΡΟΣ, ου, vorax, gulosus: q. μολῶν ὄλλ βιβρώσκων.

Μολοβρὸς, Gulosus, dicti putatur, quasi ὁ μολὼν ὀλλ πὶν βορὰν, qui cibi causa venit at aliquis; ut sunt mendici, & parasiti; & sic est com. ex μολέω, ῶ, five, μόλω & βορὰ, &c. V.

ΜΟΛΟ'ΘΟΥΡΟΣ, herbæ nomen.

Μολοῖσα, perfecta, Dor. pro μολοῦσα, a. 2. part. f. g. à μολέω, quod V.

ΜΟ'ΛΟΣ, ου, ὁ, labor, pugna, fremitus.

ΜΟΛΟΣΣΟ'Σ, MOLOSSUS, pes metricus, tribus syllabis longis constans.

Μολοσσοὶ, incolæ τῆς μολοσσίας, Epiri regionis; in qua cum essent egregii canes, alibi deinceps præ grandes, vel, generosi canes, μολοσσοὶ, seu, μολοσσικὸς κύων sunt vocati; item, μολοσσικὴ ἐμμέλεια, apud Athen. l. 14. est modulatio ad pedem molossum concinnata; cantilena molossica, & ad eam saltatio; utrumq; à præced. Th. μολοσσὸς, vel, μολοσσίδος, vide.

Μολυρὶς, ίδος, ἡ, Hesychio est cuspis, seu, hasta mutilata; item, μόλυρις, eidem Hesychio est μόλις ἐρῶν, ægre reddens urinam; item, μολυρίδες animalia sunt locustis similia; apud Schol. Nic. in Ther. quæ frumenta depopulantur, Aristot. & μολυρὶς, genus serpentis, apud eundem; ex μόλος; vel, μόλις & ἔχω, vel, ἔρπω, &c. Quæ V.

Μολὼχ, ὁ, nomen idoli ἄκλιτον. Hebr. regnans.

Μολόχη, idem quod, & pro μολάχη, ἡ, malache herba, malva; (quam ab emolliendo ventre dictam putant; à Th. μαλάσσω; V.) Unde etiam, μολοχίτης λίθος; lapis malvæ virorem imitans; Plin. l. 37. c. 8.

Μολπάζω, canto, decanto, celebro, unde μολπαστὴς, οῦ, ὁ, & μολπιστὴς, οῦ, ὁ, in Epigr. Item, μολπάστρια, ἡ, cantatrix; à præced. μολπὴ, cantus, hymnus; vel, chori cum cantu; Il. σ. Unde, μολπαδὸν, adv. cum cantu, &c. V.

Μολπὴ, ῆς, ἡ, cantilena: dat. sing. μολπῇ. à μέλπω, cano: præt. m. μέμολπα.

Μολύσδημα & μολυσδὸς, vide in μολίβδημα.

Μολυσδοφανὴς, &c. similia comp. vide suprà in μολιβδοφανὴς, &c. Item, μόλυσος, vide suprà μόλιβος.

Μολυσὶν, ἶνος, ἡ, podex; quoniam excrementis quæ ejicit, polluitur; item, μόλυνσις, εως, ἡ, inquinatio, & inquinamentum; item, apud Aristot. Meteor. l. 4. Μόλυνσις, dicitur levis quædam concoctio parum à cruditate differens; utrumq; à seq. Th. μολύω, vide.

ΜΟΛΥ'ΝΩ, inquino, contamino, polluo: f. υνῶ. a. 1. ἐμόλυνα. p. μεμόλυγκα. perf. pass. μεμόλυσμαι, & Att. μεμόλυσμαι. a. 1. pass. ἐμολύνθην, ης, η.

Μολυνσμὸς, οῦ, ὁ, contaminatio: à μολύνω.

Μόλυς, venio; &

Μόλυς. Vide in μολίνω.

Μομφὴ, ῆς, ἡ, querela, reprehensio: à præt. m. μέμομφα, verbi μέμφομαι, inculo.

Μοναδικὸς, ὴ, όν, singularis, unicus; item, solitarius: ut μοναδικὸς βίος, vita solitaria; item, μοναδικὴ φύσις, natura solitaria, vel, sui juris, suæ potestatis; unde, adv. Μοναδικῶς, in unitate; vel, more eorum quæ monade continentur, Plut. Symp. 4. Interdum, pro, solitariè; item, μοναδὸν, adv. solummodo, solùm; item, μονάζω, solitarius dego; omnia, à μονὰς, ἁδ. V.

Μονάκων, ωνος, ὁ, ἡ, ὐ, unicam habens spinam; Aristot. ex μόνος & ἄκανθα, vide.

Μοναμπυκία, ας, ἡ, Poët. unicum equi frænum: ex μόνος, solus, & ἄμπυξ, υκος, ὁ, ἡ, reticulum muliebre.

Μοναμπυκὶς πῶλος, unum tantùm habentes ἄμπυκα singuli; Euripides ità vocare dicitur ἓν κίλιτας; item, in sing. μοναμπυξ, jubatus, &c. utrumq; ex iisd. cum præced. V. Item, μοναυλόρνις, ἄ, unicum maritum habens; & μοναυλόβιος, est uni viro cohabitare; & mulieres uno coætentas esse; ex μόνος & ἀμφιαύλιος, per Sync. ἀναύλιος, &c. V.

Μόναυλος, bestia quæ à Pæonibus βίσσαυλος, bonasus dicitur; Aristot. Hist. an. l. 9. c. 45.

Μοναρχία, Monarchiam obtineo, regno: & Μοναρχέω ας, ἡ, MONARCHIA, unius dominatus: à μόνος, solus, & ἄρχω, imperium.

Μόναρχος, vel Μοναρχὴς, monarcha; qui solus dominatur, seu, imperat; Ionice dicitur μούναρχος, apud Herodot. ex iisd. cum præced.

Μοναρχικὸς, ὴ, όν, Poët. pro Μοναρχὸς, MONARCHICUS, ad monarchiam pertinens: ex iisd.

Μονὰς, άδος, ἡ, unitas; quomodo unum punctum (v. g. in tessera) μονὰς, dicitur; & est principium numeri apud Arithmeticos, quæ ἴσας quunque vocatur; & μοναδικὸς ἀριθμὸς, apud Aristot. Item, in Divinitate quoq; μονὰς dicitur esse; immo & ipse Deus esse μονὰς, à Th. μόνος, vide.

Μοναστήριον, ου, τὸ, monasterium, septum, conceptum, claustrum; ubi homines solitarii (qui ἰδε μοναχοὶ monachi) degunt; item, μοναχὸς, οῦ, ὁ, qui solitarius degit, homo solitarius; Greg. unde μοναχικὸς, ὴ, όν, ad homines solitarios pertinens; & μοναστρία, ας, ἡ, mulier solitaria; omnia verbalia, à μονάζω; quod à μονὰς, & Th. μόνος, &c. Quæ V. Unde etiam μοναστὰν ἵππων, ex Schol. Aristot. in pace, qui & κίλης dicitur; equus desultorius.

Μόναυλος, tibialem quendam cantum unicum & simplicem edens; ut μόναυλον κέλαμον, apud Eust. Item, qui ejusmodi calamo, seu, organo utebatur; (qui & κελαμαύλης) unde neut. τὸ Μόναυλον, apud Athen. unius tibiæ concentus; item, Μοναύλου, ου, τὸ, organum quoddam tibiale unius & simplicis cantûs; apud Athen. l. 4. & μοναυλία, ᾶς, tibiâ unius concentûs cano; Plut. in Cæs. Omnia, ex μόνος & αὐλὸς, ὁ, vide.

Μοναχῇ, adv. una sola parte; solitariè; Xen. ut & μοναχόθεν, una solùm ex parte; item, μοναχικὸς, ὴ, όν, ad solitarios homines pertinens; monasticus, monachicus, seu monachalis; Dion. Ariop. à seq. μοναχὸς, unicus: Item homo solitariè vivens, &c. V.

Μοναχὸς, ὴ, όν, solitarius MONACHUS, Angl. contracte Monk. Th. Μόνος, solus.

Μοναχῷ, adv. solummodo; ut ἐλεωδὸν μοναχῷ; hoc solum in loco, vel: huc solummodo; Plat. in Sympos. Item Μοναχῶς, uno tantum modo, simpliciter, singulariter, &c. à præced. μοναχὸς, vide.

Μονάχωσις, ἐος, ὁ, ἡ, unicornis; ex μόνος, solus, & ἄκανθος, υκος, ὁ, ἡ, reticulum muliebre.

Μονεμπυκίας πῶλος, unum tantùm habentes ἄμπυκα singuli; Euripides ità vocare dicitur ἓν κίλιτας; item, in sing. μοναμπυξ, jubatus, &c. utrumq; ex iisd. cum præced. V. Item, μόνευρος φυτὸν, planta unicum habens truncum. Ex μόνος, & ῥίπτω, decerpo.

Μονοειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ, uniformis, uniusmodi: ex Μόνος, unus, & εἶδος, ους, τὸ, forma, Th. εἶδω, video.

Μονοείμων, qui unâ & simplici indutus est veste; ex μόνος, & ἕμα, τὸ; vi. Item Μονοζωνὶς, vel Μονόζυξ; q. d. unijugis, unicus; ut μονόζυγες σάνδαλον, in Epigr. unicum & singulare calceamentum; in Epigram. ex μόνος, & ζύγος; vi. Item Μονόζωνον, unicam zonam habens; unde Μονόζωνοι, excellentes bello, & qui cingulo eximio à cæteris differunt; Suid. ex μόνος, & ζώνη; vide.

Μονοήμερος, ου, ὁ, ἡ, uno die durans; ex μόνος, unus, & ἡμέρα, dies.

Μονόθηκος, q. d. unitoris, univalvis; unde Aristot. μονόθυρον, vocat quoddam genus concharum, l. 4. animal. unifore &. univalve Gaza vertit, ex μόνος, & θύρα; vi. Item Μονόκαμπτος, q. d. unicum inflexum habens; unde pl. mas. μονόκαμπτοι, unicum habentes inflexum; de pedum digitis dicitur, quòd unico inflexu adducantur; ex Aristot. à κάμπτω, ὁ; vi. Μονόκαυλος, unicaulis, qui unico vel simplici caule constat. à Th. καυλὸς; vi. Μονοκέφαλος, ου, ὁ, ἡ, cui unicum solumque cornu est, unico duntaxat cornu armatus, Aristot. Hist. An. l. 2. c. 1. Item Μονόκερως, ωτος, ὁ, ἡ, idem, apud eund. ibid. Item proprium animalis nomen, quòd unicornem, i. temque monocerotem Latini appellant, à Th. κέρας, ατος, τὸ; vi. Μονοκέφαλος, unicum habens caput; Dioſc. à Them. κέφαλὴ; vi. Μονόκαιλος, qui ab uno tantum lugetur, à κλαυτὸς, ὁ; vi. Μονοκληρονόμος, qui unicus est hæres, à κληρονόμος; vi. Μονόκλωνος, unicum ramulum habens; Dioſc. à Th. κλωὼ, ωνὸς; vi. Μονοκοίλιος, unicum ventrem habens, à Th. κοιλία; vi. Μονοκόνδυλος, unum nodum, seu tuber habens; Aristot. à Th. κόνδυλος; vi. Μονοκότυλος, qui unam concavitatem habet in cirris suis, seu flagellis, in quo unum tantum acetabulum est; dicitur de quodam Polyporum genere, à Th. κοτύλη; vi. Μονοκράτωρ, qui solus rerum potitur, qui solus imperium obtinet, monarcha; unde Μονοκρατεία, idem quod μοναρχία, Suid. à Them. κράτος, τὸ, unde κρατέω, comp. ut reliqua præced. cum Th. μόνος, &c. V.

Μονόγραμμος, quasi delineatus tantùm, non additis reliquis quæ justam picturam absolvant; dicitur & de macilento, extenuato, deformique; ut apud Cic. Dii monogrammi dicuntur ab Epicuro; Cæl. l. 5. c. 19. à γράμμα, ἡ, vis. Μονοθλιμμὸς, ὁ, ὁ, qui uno oculo videt, unoculus; Euryp. Cyclop. à Th. θλίβω, ἐ, θέβληκα, &c. vi. Item Μονόδους, unicum habens dentem; sic dictus fuit Pyrrhus Prusiæ filius, quòd dentium loco, unum os, æqualiter extentum habuerit in superiore ordine; dentes etiam συμφυῆς habuisse Pyrrhum Epiri regem, testis est Valer. Max. ex Them. ὀδὼς, comp. ut præcedentia cum Th. μόνος; V.

Μονόδρυον φυτὸν, planta unicum habens truncum. Ex μόνος, & δρῦς, decerpo.

Μονοειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ, uniformis, uniusmodi: ex Μόνος, unus, & εἶδος, ους, τὸ, forma, Th. εἶδω, video.

Μονοείμων, qui unâ & simplici indutus est veste; ex μόνος, & ἕμα, τὸ; vi. Item Μονόζυξ, vel Μονόζυξ; q. d. unijugis, unicus; ut μονόζυγες σάνδαλον, in Epigr. unicum & singulare calceamentum; in Epigram. ex μόνος, & ζύγος; vi. Item Μονόζωνον, unicam zonam habens; unde Μονόζωνοι, excellentes bello, & qui cingulo eximio à cæteris differunt; Suid. ex μόνος, & ζώνη; vide.

Μονοήμερος, ου, ὁ, ἡ, uno die durans; ex μόνος, unus, & ἡμέρα, dies.

Μονόθηκος, q. d. unitoris, univalvis; unde Aristot. μονόθυρον, vocat quoddam genus concharum, l. 4. animal. unifore &. univalve Gaza vertit, ex μόνος, & θύρα; vi. Item Μονόκαμπτος, q. d. unicum inflexum habens; unde pl. mas. μονόκαμπτοι, unicum habentes inflexum; de pedum digitis dicitur, quòd unico inflexu adducantur; ex Aristot. à κάμπτω, ὁ; vi. Μονόκαυλος, unicaulis, qui unico vel simplici caule constat. à Th. καυλὸς; vi. Μονοκέφαλος, ου, ὁ, ἡ, cui unicum solumque cornu est, unico duntaxat cornu armatus, Aristot. Hist. An. l. 2. c. 1. Item Μονόκερως, ωτος, ὁ, ἡ, idem, apud eund. ibid. Item proprium animalis nomen, quòd unicornem, i. temque monocerotem Latini appellant, à Th. κέρας, ατος, τὸ; vi. Μονοκέφαλος, unicum habens caput; Dioſc. à Them. κέφαλὴ; vi. Μονόκαιλος, qui ab uno tantum lugetur, à κλαυτὸς, ὁ; vi. Μονοκληρονόμος, qui unicus est hæres, à κληρονόμος; vi. Μονόκλωνος, unicum ramulum habens; Dioſc. à Th. κλωὼ, ωνὸς; vi. Μονοκοίλιος, unicum ventrem habens, à Th. κοιλία; vi. Μονοκόνδυλος, unum nodum, seu tuber habens; Aristot. à Th. κόνδυλος; vi. Μονοκότυλος, qui unam concavitatem habet in cirris suis, seu flagellis, in quo unum tantum acetabulum est; dicitur de quodam Polyporum genere, à Th. κοτύλη; vi. Μονοκράτωρ, qui solus rerum potitur, qui solus imperium obtinet, monarcha; unde Μονοκρατεία, idem quod μοναρχία, Suid. à Them. κράτος, τὸ, unde κρατέω, comp. ut reliqua præced. cum Th. μόνος, &c. V.

Μονοκρήπις, ἰδος, ὁ, ἡ, qui unicam crepidam seu calceum habet: ὁ μόνου κρηπῖδα ἔχων; à κρηπὶς, ἴδος, basis, pes, &c.

Μονόκροτος, qui uno duntaxat pulsu movetur; ut μονόκροτος νεὼς, navis quæ uno duntaxat remorum ordine impellitur; eadem quæ μονήρης, Xen. Hell. 2. ex μόνος, & κρότος; vi. Μονόκωλος, ου, ὁ, unimembris, uno artu porrectus, unde μονόκωλος ᾠδὸς, qui unico membro absolvitur; sic μονόκωλος λόγος, unius membri oratio; idem est in dicendo quod μονωδία, in canendo; simplex scil. & inconditum dicendi genus; cui contrarium πολύκωλος λόγος, genus orationis multiplex & varium; Plut. Item μέτρον μονόκωλον, apud Poëtas, in quo cola, unius & ejusdem sunt modi, à Th. κῶλον, τὸ; vi. Μονόκωπος, unico remo inter navigandum utens; Euryp. in Helena, à Th. κώπη; vi. Μονολιχὴς, qui solus cubat, à λίχος, τὸ; vi. Μονολίθινος, ου, ὁ, ἡ, ὐ, unico lapide factus; unde Μονολιθὶς, ίδος, ἡ, unico constans lapide, à Them. λίθος; vi. Μονόλοπος, una cortice, & una tunicâ tectus; Theophr. à Them. λέπω, unde λοπὸς, &c. vi. Μονόλυκος, lupus solitarius, lupus seorsim ab aliis degens; à Th. λύκος, comp. ut cætera præced. cum Th. μόνος; V.

Μονομαχέω, f. ήσω, singulari certamine pugno: &

Μονομαχία, ας, ἡ; singulare certamen, duellum, gladiatoris cum gladiatore congressus: à

Μονομάχος, ου, ὁ ἡ, singulari certamine pugnans, gladiator: ex μόνος, solus: & μάχομαι, pugno.

Μονομερὴς, ἐος, ὁ, ἡ, ὐς, unius partis, unicus; unde adv. Μονομερῶς, specialiter; i. e. non universum: ex μόνος, & μέρος, τὸ; vi. Item Μονόμιτος, simplici licto, seu filo textus; ex μόνος, & μίτος; vi. Μονόμματος, unoculus, in Epigram. ex μόνος, & ὄμμα, τὸ; vi. Μονόμορφος, uniformis; ex μόνος, & μορφὴ, ἡ; V.

Μόνον, solùm, solummodo, tantum, tantummodo; unde μόνον εἰ, simodo; μόνον μὴ, modò ne, i. e. simodo non: Item μὴ μόνον ἀλλὰ καὶ, Lat. non solùm, sed etiam; Item, Μὰ μόνον τὸν, five Μονονοὺ, seu μόνον οὐκ, five Μονουχὶ, tantùm non modò non; i. e. fere, propemodum, & Μόνον οὐχὶ five Μονουχὶ, eodem; Luc. in Tim. est adv. à Them. μόνος, V.

Μονόξυλος, unicam & simplicem fissuram habens, ex μόνος, & ξύω; cujus composita varia mutantur, in ο, sive mutant ξύ, in ξο, &c. vi. Item Μονόξυλον, ex unico ligno confectus; Plat. de leg. l. 12. ex μόνος, & ξύλον; vi. Item Μονοούσιος, cujus substantia sola est; i. e. solus in suo genere, & nihil suæ substantiæ simile habens; ut Sol, Luna, Cœlum, &c. Item Μονοπαθὴς, affectus, &

morbus unius tantum; ut μονοπάθεια ἡ ὀφθαλμῶν, morbus unius oculi; seu cum unus tantùm oculus dolet; ex μόνος, comp. cum ὄσσα, & πάθος, τό, quæ vide.

Μονόπαις, ut μονότοκος ὁ, ἡ, filius unicus, vel unigenitus; Euryp. ex μόνος, & παῖς; vi. Item Μονοπάτωρ; item quod unus tantùm calceare poterit; ex μόνος, & πατέω; vi. Sic Μονοπέδιλος, uno indutus calceo; ex μόνος, & πέδιλον, τό; V.

Μονοτάξεις λύκοι, lupi inertes & unipetæ; i. e. lupi qui non plures simul homines, sed singulos invadunt; Aristot. Hist. An. l. 8. c. 5. ex μόνος, & τάξις, unde πεζὰς, &c. V.

Μονότριπλος, uno seu simplici peplo indutus; Euryp. in Hec. ex μόνος, & πέπλος; vi. Item Μονοπέπλιος habens peram; apud Etym. à Th. πήρα; vi. Μονοπόδιον, mensa, mensula, tedile, &c. quod uno tantùm pede sustinetur; à Them. πούς, ποδός; unde πόδιον, &c. vi. Μονοσχεδιάτως, ῶς; uni duntaxat rei, seu uni negotio vaco; unicam rem tracto; Aristot. Polit. 4. à σχέδιον, τό; vi. Μονοπρόσωπος, unâ tantùm personâ constans; ut μονοπρόσωπον ὑπόκρισις, pronomen demonstrativum; & ut ἐκεῖνος, sic dictum, quòd primâ personâ careat; sic Μονοπρόσωπον, vel Μονοπροσώπου ῥῆμα, verbum unius tantum personæ; unde adv. Μονοπροσώπως, sub una tantum persona; à πρόσωπον, τό; vi. Μονόπτερος, unicam pinnam habens; Vitruv. l. 4. c. 7. à Th. πτερὸν, τό; vi. Μονόπωλος, unico constans casu; ut μονόπωλον ὄνομα, apud Gram. nomen quod unum casum habet; (sic δίπτωτα, τριπτωτα, τετράπτωτα, &c.) à πτῶσις, τό, vi. Μονοπώλης, qui solus vendit mercem eam quam negotiatur; unde Μονοπωλία, & Μονοπώλιον, privilegium & jus, & μονοπώλης; Item Μονοπώλιον, solus vendo quippiam, monopoli jus obtineo, vel abusum rapio; à Th. πωλέω, unde πώλης, &c. vi. Μονόπωλος; ut μονόπωλος ἀνὴρ, aurora quæ unico equuleo invehitur; Eutyp. in Oreste; à Them. πῶλος; Μονόῤῥιζος, unicam, vel simplicem habens radicem; à Them. ῥίζα; vi. Μόνορχις, qui unicum testiculum habet, Levit. 21. & in Hippiatr. à Them. ὄρχις, comp. ut reliqua præced. cum Th. μόνος, &c. vide.

ΜΟ'ΝΟΣ, η, ον, solus, a, um: q. à μόω; hinc μοναδικὸς ἡ, ὸν, unitas: μοναχὸς, ὁ, unicus; Item homo solitarius: μοναστήριον, monasterium.

Μονοστάχυς, elara stellæ in Hyadibus nomen; Hesych. ex μόνος, & στάχυς; unde στάχυδος, &c. V.

Μονόσιτος, qui quotidie semel tantum cibum capit; Item qui solus & sine conviva cibum capit; unde Μονοσιτία, ἡ, quotidie semel tantum cibum capere; Gal. Item sine conviva, & solum vesci: Item Μονοσίτιον, semel in die vescor; Xen. Item sine conviva cibum sumo; ex μόνος, & σῖτος; vi. Μονοσκελὴς, uni um habens crus; Plin. l. 7. c. 2. à Them. σκέλος, τό; vi. Μονοσκήπτρος, solus sceptra gerens, monarcha, à σκῆπτρον, τό; vi. Μονόστεγος, unicum habens tectum, à Them. στέγω, unde στέγος, τό; vi. Μονοστιλέχης, seu Μονοστιλεχὴς, unicum à radice caudicem habens, à Them. στέλεχος; vi. Μονόστιχος, & Μόνοστος, unico & solo esse constans; à Them. ὄστεον, τό; vi. Μονόστιχος, uno versu, seu ordine constans; à στίχος, ὁ; vi. Μονόστολος, solus & deterius, qui solus it, solus missus; pro quo dicitur etiam Μονοστελὴς, Hesych. à στόλος, ὁ; vi. Μονόσωμος, ut μονόσωμος ἀθλητὴς, securis unicum tantùm habens stoma, alterâ tantùm parte scindens; i. e. ἡ ἡμιτέλεκυς, non anceps, non bipennis; à Them. στόμα, τό; vi. Μόνος, vide μονόστιχος; Μονόσφυρος ὠδὴ, oda unicam habens στρόφιν, à στροφὴ, ἡ; vi. Μονοσύλλαβος, unâ constans syllabâ, à συλλαβὴ, ἡ; vi. Μονότεκνος, unicam habens prolem, cui unicus filius est, aut unica filia; Euryp. in Herc. fur. à τέκνον, τό; vi. Μονότονος, quæ unum singulis partubus edit; Aristot. à τόκος, ὁ; vi. Μονότροπος, qui uno tantum tenore progreditur, seu proficitur; (exponitur & pervicax;) undè adv. Μονοτρόπως, uno & eodem tenore, & Μονοτονία, unus idemque tenor; una eademque spiritûs ac soni intentio, à τόνος, ὁ; vi. Item Μονοτράπεζος, unicam mensam habens; vel solus in mensa cibum capiens; ut apud Euryp. in Iph. Taur. ξένια μονοτράπεζα, dicuntur munera hospitalia, quæ seorsim ab aliis in mensa solitaria Orestî apponebantur; i. e. hospitalis mensa seorsum appolita, à Them. τράπεζα, comp. ut præced. cum Th. μόνος, &c. vide.

Μονοτρόφος, ὁ, ἡ, qui vitam solitariam degit: ex μόνος, solus: & τρέπω, verso.

Μονοτροφία, ῶς, solitario pastu utor; undè Μονοτρόφια, nutritio unius animalis; Plat. in Pol. Item pastus solitarius; ex μόνος, & τροφὴ; vel τροφὸς; vi. Sic Μονοφάγος, qui solus cibum capit; Athen. lib. 1. qui Græcos veteres monophagos, fuisse arguit, quòd seorsum ferè prandierent; more à Romanis diverso, qui simul cum amicis decumbebant; undè cœna ab iis dicta, ἀπὸ τῶν κοινοβίων, Cæl. & Efaim. in Chil. undè in superlativ. Μονοφαγίστατος, qui maximè & supra quolvis talis est; ut cibum solus sumat; Item Μονοφαγία, solus comedo, neminem ad cœnam invito; & Μονοφαγία, solum comedere; ex μόνος, & φάγω; vi. Μονοφαλαγγία, unica phalanx; ex μόνος, & φάλαγξ, αγγος, ἡ; vi. Μονόφθαλμος, qui solus apparet; ex μόνος, & φαίνω, undè φανταζω, &c. V.

Μονόφθαλμος, ὁ, ἡ, luscus, altero oculo captus: ex μόνος, unus, & ὀφθαλμὸς, oculus. Them. ὁπόμενος, video.

Μονόφυλλος, unum sonum habens: ex μόνος, & φόλη; vi. Μονόφορος, solus pascens, à φορὰ, ἡ; vi. Μονόφυλος, unius naturæ; simplex, non geminus, à φυὴ, ἡ; vi. Μονόφυλλος, unicum habens folium, à Them. φύλλον, τό; vi. Μονόφωνος, unius generis, à Them. φωνὴ, ἡ; vi. Μονόχαλκος, unam tantùm habens manum; q. d. unimanus, à Them. χεὶρ; vi. Μονόχειρ, unicâ, vel simplici indutus tunicâ; à Them. χιτὼν; vi. Μονόχορδος, unicâ intentus chordâ, Poll. l. 4. c. 9. à Them. χορδὴ, ἡ; vi. Μονόχρους, seu Μονόχροος, sive Μονόχρως, unicolor, qui unius ejusdemque est coloris; ut ἀὴρ μονόχρους, apud Aristot. à Th. χρόα, ἡ, comp. ut præced. cum Th. μόνος, ὁ; V.

Μονόψηφος, Dorice pro μονόψηφος, ὁ, ἡ, qui solus suum suffragium cum aliorum suffragiis consentiens non habet. Them. ψῆφος, ὁ, ἡ, calculus, suffragium.

Μονόω, locum relinquo, desituo, f. ώσω, p. μεμόνωκα, perf. pass. μεμόνωμαι, a. 1. passiv. ἐμονώθην. Th. μόνος, solus.

Μονῳδὸς, Poëta qui sub una tantùm persona argumentum aliquod exponit; ut Lycophron in suâ Alexandra; unde μονῳδικὸν ποίημα, poema eo modo compositum; Item Μονῳδοὶ, qui soli cantant aliquid sine choro; ut Electra Sophocleæ in luctu & dolore: Item Μονῳδία, & Μονῳδία, est quum unus tantum in scena canticum recitat, & non totus simul chorus; ex μόνος, & ᾠδὴ, vel ἀοιδὸς, &c. V.

Μονωθεὶς, ἐντος, solus relictus, a. 1. part. pass. &

Μονωθῆναι, a. 1. infin. passiv. verbi μονόω.

Μονώνυξ, χος, sive μώνυξ, ὁ, ἡ, solidas habens ungulas: ex μόνος, solus, & ὄνυξ, unguis, ungula.

Μονώνυχος, & per Sync. Μώνυχος, simplices & individuas ungulas habens; idem cum præced. Μονώνυξ, & per Sync. Μώνυξ, & ex illisdem; vide.

Μόνως, solummodo, tantummodo, solùm, tantùm; est adverb. à μόνος; vide.

Μόνωσις, εως, ἡ, actio illa quâ quempiam solum relinquimus: Item solitudo, singularitas; Μονώτης, ὁ, ἡ, solitarius; ut μονώτης βίος, solitaria vita, apud Aristot. Eth. 1. c. 8. & Μονωτὴ, solitarie, clam, verbalia, à μονόω, defero; in pass. Μονόομαι, ὤμην, solus relinquor, deseror, &c.

Μονωτὴς, ου, ἡ, actio illa quâ quempiam solum relinquimus: Item solitudo, singularitas; Μονώτης, ὁ, ἡ, solitarius; ut μονώτης βίος, solitaria vita, apud Aristot. Eth. 1. c. 8. & Μονωτὶ, solitarie, clam, verbalia, à μονόω, defero; in pass. Μονόομαι, ὤμην, solus relinquor, deseror, &c.

Μονωτὸς, ὴ, όν, maximè solus: superl. à μόνος.

Μόνωτος, unam habens aurem, vel ansam, ex μόνος, & ὠτὸς, unde ὦτις, ὠτὸς, τό; vi. Sed Μονώτης, & Μονωτὶ, vide paulò suprà.

Μονωτὺς, ὠτος, ὁ, (vel Μόνωψ, unoculus: ut μονώτυπα παῖδα γᾶς, Polyphemum appellavit Eurypides; ex μόνος, & ὤψ, ὠπὸς; V.

Μορμύσσομαι, terreo, terrorem injicio, vel incutio; à seq. Them. μορμὼ; vide.

ΜΟΡΜΩ, ῦς, ἡ, strix; mulier horrendâ facie, larva. Est etiam μορμὼ, adverb. pro φεῦ. Hinc μορμολύττομαι, terreo; μορμολύκειον, seu εἶον, ου, τὸ, larva.

Μόρξαι, a. 1. inf. act. &

Μόρξω, abstergam, f. 1. activ. verbi μοργνύω, seu μόργνυμι, pro ὀμόργνυμι, abstergo.

ΜΟΡΕ'Α, ας, ἡ, MORUS, arbor: μόρον, ου, τὸ, morum, fructus: συκόμορον, ου, ἡ, & συκομορία, ας, ἡ, ficus Ægyptia, arbor: συκόμορον, fructus sycomori.

Μορίαι, f. ήσω, Poët. pro interficio: à μόρος, mors: q. v.

Μορέω, exponitur etiam laboro, affligor: Item abrado, cumulo; undè verbale, Μόρμα, τὸ, ramentum, cumulus; Etymol.

Μορίας, ας, ὁ, pars; idem quod μοῖρα, & ab eod. Them. μείρω, undè μόρος, &c. vi. Sed Μορία, expon. etiam oliva, olea; quibusdam, omnis oliva sic dicitur; aliis verò tantùm ἡ ἱερὰ ἐλαία, oliva Minervæ sacra: Item Μορία etiam legitur in Epigram. pro stultitia.

Μόρμω, idem quod μόρπω, ου, ὁ, ἡ, fatalis: q. v.

Μόρμυρ, υρος, τὸ, porticula, portiuncula; item membrum genitale, seu pars quæpiam corporis: à μόρος, portio. Them. μείρω, divido: p. m. μέμορα.

Μόρος, partialis: Item Μόρος, ὁ, ἡ, pars, portio; in Epigram. & apud Herodot. utrumque, ab illisdem cum præced.

Μορμολύκειον, τὸ, larva. Them. μορμὼ, ῦς, ἡ, mulier horrenda.

Μορμολύκη, larva; spectrum, terriculum: idem quod præced. μορμολυκεῖον, & ab eodem. Them. μορμὼ; vi. Undè etiam, Μορμολύττομαι, territo, terrifico, propriè, larvis spectrisque, aut similibus terriculis, deterreo: Item formido, metuo, &c. Μορμολύκειον, etiam accipitur interdum pro tragicorum & mimorum personis, &c.

Μόρμορ, Hesych. φόβος, terror, metus: Item terrificus, terribilis; idem quod seq. μόρμος, unde μόρμοι, in pl. dicuntur φόβοι κενοὶ, metus terroresque inanes, quales sunt ex larvis & spectris; à Th. μορμὼ; V.

Μορμοσσόπος, terrificus, terribilis aspectu; Suid. unde in neut. pl. μορμοσσοπὰ ῥήματα, Aristoph. in Ran. vocat τὰ κατατλητικὰ καὶ φοβερὰ, terrifica & terribilia verba; ἐν ματαιόφρεσι δ' μορμύσσει τὸ βρέφη φοβέσσας; ut tradit Schol. ex μόρμορ, vel μόρμορος, & ὄψ, ὀπὸς, &c. V.

Μόρμος, terrificus, terror inanis. Hesych.

Μορμυρίζω, aquæ strepitum refero; à Them. μορμυρὸς; vi. Unde etiam μόρμυρος, piscis quidam marinus de quo Aristot. & Athen. l. 7.

Μορμυρυγμὸς, fervescentem, acc. sing. part. præs. à

ΜΟΡΜΥ'ΡΩ, MURMURO, inundo: q. à μόρος, fluo.

Μορμύσσομαι, unde in pl. masc. Μορμύσσονται, qui in ligneis turribus sedes suas & domicilia habent, Apollon. arg. l. 2. à Th. μόσσυρ, υρος; & ὄκος, undè ὀκέλλω, &c. V.

Μορμὼ, ῦς, ἡ, strix, mulier horrendâ facie, larva. Est etiam μορμὼ, adverb. pro φεῦ. Hinc μορμολύττομαι, terreo; μορμολύκειον, seu εἶον, ου, τὸ, larva.

Μορόεις, ν, τὸ, vel Μόρεον, τὸ, morum, fructus mori arboris; à Th. μορία; V.

Μορσίμη, ης, fatalis, existiosus: à

Μόρσος, ου, portio, fatum, morbus, MORS. Th. μείρω, divido, sortior: præt. μέμορσα. Μόρσιμόν τινι, necem alicui inferre.

Μορφνοῦν, fatalibus infortuniis premor, Hes. à præced. μόρος, & πονέω; V.

ΜΟ'ΡΟΧΘΟΣ, ου, ὁ, lapis quidam Ægyptius ad vestes dealbandas.

Μόρσιμος, ου, ὁ, ἡ, fatalis. Legitur & μόρσιμος, à μόρος, fatum. Th. μείρω, sortior, divido.

ΜΟΡΤ'ΣΣΩ, inquino, fœdo, f. ξω, p. χα, q. à μολύνω.

Μορφὰ, ᾶς, ἡ, Dor. pro μορφὴ: &

Μορφάεις, Dor. pro μορφεῖς, εσσα, εν, formosus: à

ΜΟΡΦΗ', ῆς, ἡ, & Dor. μορφὰ, ᾶ, FORMA, species, statura corporis. Hinc μορφόω, formo: μόρφωσις, εως, ἡ, formatio: μεταμόρφωσις transformo: μεταμόρφωσις, εως, ἡ, transfiguratio: σύμμορφος, ου, ὁ, ἡ, conformis.

Μορφεὺς, filius, aut minister somni; ita dictus, quòd dormientibus inducat varias formas & rerum simulachra; à Th. μορφὴ, ῆς; V.

Μορφῆες, ἐντος, ὁ; formosus; Pind. à præced. Them. μορφὴ; vi. Undè etiam Μορφάζω, nuo & annuo; Item gestum adhibeo; undè verbale, Μορφασμὸς, ὁ, genus saltationis, quod diversorum animalium motus imitabatur, Poll. & Athen. Item Μορφίζω, formam mentior, concilio formam, &c. omnia ab eod. Th.

Μορφνοῦ, gen. Ion. à

Μορφνὸς, ὴ, idem quod ὀρφνὸς, obscurus, tenebrosus. Them. ὄρφνη, tenebræ obscuritas.

Μορφοσκοπία, ῶς, formas spectо; ex μορφὴ, & σκοπέω; V.

Μορφόω, ῶ, FORMO, f. ώσω, p. μεμόρφωκα, perf. pass. μεμόρφωμαι, a. 1. pass. ἐμορφώθην, a. 1. sub. passiv. μορφωθῶ, ῆς, ῆ. Th. μορφὴ, forma.

Μορφωία, formæ lenociniis exorno; Hesych. à Th. μορφὴ; V.

Μόρφωμα, τὸ, formatura, forma; est verbale, à μορφόω, figuro; unde pass. μορφώομαι, ὠμην, formor, figuror, à Them. μορφὴ, undè etiam Μορφὼ, Veneris cognomen apud Lacedemonios calyptram, & pedicas habentis.

Μόρφωσις, εως, ἡ, informatio, species: à præced.

Μορφώτειρα, ἡ, formatrix, Euryp. in Troad. itidem verbale, à præced. μορφόω; V.

ΜΟ'ΣΣΥΝ, υνος, ὁ, turris, propugnaculum.

Μοσσυνοῖκοι, unde in pl. masc. Μοσσυνοῖκοι, qui in ligneis turribus sedes suas & domicilia habent, Apollon. arg. l. 2. à Th. μόσσυρ, υρος; & ὄκος, undè ὀκέλλω, &c. V.

Μοσχάριον, ου, τὸ, parvus vitulus, vitulus tenellus, ek diminut. à Them. μόσχος; vi. Undè etiam Μοσχὰν, sive Μοσχῆν, νος, ἡ, sub duvet, pellis vitulina.

Μοσχῖνος, ου, ὁ, ἡ, vitulinus: &

Μοσχίον, ου, τὸ, dimin. à μόσχος, vitulus.

Μοσχίων, ονος, τὸ, furculis ex arbore demptis ferо, seu ramis ex arbore avulsis, planto, ut μοσχεύειν τὰ κλήματα vivaridices facere ex tarmentis; aliquando etiam μοσχεύόμενα, sunt potiùs rami tenelli, qui ex arbore in humum deferuntur; ut sunt in oleis taleæ, seu clavolæ in vitibus malleoli; undè verbale Μόσχευμα, τὸ, furculus qui ex arbore dempius fecitur: Item plantarium novellum, quod ex arbore in humum delatum, fuerat, malleolus; Item viviradix, propago, &c. à Them. μόσχος; vi. Unde etiam Μοσχεύω, in modum vituli, more vituli: Item Μοσχάζω, ου, ὁ, q. d. ad vitulum accedens; ita dicebatur aries triennis; ut Hust. tradit; Item Μοσχίδιον, τὸ; pro novellogermine, & Μοσχεύω, in modum vituli lascivi exultans; omnia ab eod. Th. μόσχος; V.

Μοσχοκάρυον, nux illa odorata, quam vulgo moschatam appellamus; alio nomine κάρυον μυρεψικὸν appellatur; & dicitur etiam μοσχοκάρυδον, à Them. μόσχος, mulcus, vel pretiosissimum illud odoris genus, quod ex umbilici cujusdam animalis indici vomicâ eruimpit; ut testatur Aëtius, & κάρυον, τὸ; vide.

Μοσχοπόλιον, ῶ, vitulum conflo: f. ήσω, præt. μεμοσχοπόληκα, aoriſt. 1. ἐμοσχοπόλησα. Ex μόσχος, vitulus, & πολέω, facio.

ΜΟ'ΣΧΟΣ, ου, ὁ, ἡ, vitulus: Item ramus novellus: Item MOSCHUS, vel MUSCUS, odoramenti genus μόσχου, Dor. pro μόσχος. Elt &

Μόσχος, ου, ὁ, MOSCHUS, nom. propr.

Μοτάριον, ου, τὸ, idem quod seq. Them. μοτὸς, vel μοτὸν, linamentum carptum, seu concerptum, ut vulneribus indatur, &c. V.

ΜΟΤΟ'Σ, ου, ὁ, linteum quod vulneribus inditur.

Μοτόω, indo linamentum vulnerarium: à præced.

Μούγ, εος, vermes, qui carnibus innascuntur; à Th. μυῖα, ης; V.

Μυκηδαλῶ, qui super nuces, aut amygdalas gradiens, eas frangit; Lacones enim μυκήρεις, nominant τὰ ἀμύγδαλα; & βατέω, est insuit. pro Them. βαίνω, gradior, vado, &c. vide.

Μυνὸξ, adv. seorsum, singulatim, solùm; ex μόνος, pro μόνος, solus.

Μύναρχος, ου, ὁ, pro μόναρχος, qui solus imperat: hinc μυναρχία, & Ion. η, monarchia: ex μόνος, solus, & ἄρχω, impero. Th. ἀρχὴ, imperium.

Μύνας, apud Hesych. est κατομώνας, i. e. solitarie, solùm; adverb. à Them. μόνος; vi. Undè etiam Μυνὸς, ὦ, ad unum solum reddo, vel ad unicum redigo; Odyss. π. unde passiv. Μυνόομαι, ὤμην, solus relinquor; Odyss. o.

Μυηρέτης, solus remex; in Epigr. ex μῦς, & ἐρέτης; V.

Μυοψὼς, ἴος, ὁ, ἡ, unicus, unigenitus: à μοιῶ, pro μόνος, solus, & γείνομαι, nascor.

Μυόζλιος, monoculus; idem quod μονόζλιος; id vide.

Μονόκερως, vel Μονόκερος, unicornis; idem quod μονοκέφαλος, vel μονόκερως; quæ v.

Μονόκλινον δίκημα, domus unius contignationis: ex μόνος, & κλίνη, membrum.

Μονόλιον, solus leo, solitarius leo, in Epigr. ex μόνος, & λέων, vi. Item Μονολιχὴς, idem quod μονολιχὴς; id vi. q.d. solicubans; ex Epigr.

Μονόλιθος, ος, ὁ, ἡ, ex unico saxo factus. Th. λίθος, lapis.

Μονομαχέω, singulari prælio dimico. Th. μάχομαι, pugno.

Μονομήτωρ, vel Μονομήτωρ; cui sola mater superest: Hesych. ex μόνος, & μήτηρ; vi. Item Μονοπάλαι, ὁι; qui solâ luctâ vincunt; ex μόνος, & πάλη, ἡ; V.

Μονόομαι, ῶμαι, solus relinquor, &c. vide suprà in μόνας.

Μόνος, η, Poët. pro μόνος, solus: nom. pl. μόνοι.

Μονοφυὴς, ἐος, ἔος, ὁ, ἡ, qui unius est naturæ, simplex: ex μόνος, quod vide, & φύω, nascor.

Μονόω, ῶ, ad unum solum redigo: à μόνος, Poët. pro μόνος, solus.

MOΤΝΤΧΙ'Α, ας, ἡ, MYNICHIA, portus Atheniensium: à Munychia, quod Dianæ cognomen.

Μουνυχεὺς, & in fœm. gen. Μουνυχὰς, incola Munychiæ, seu portûs Atheniensium, in quo Dianæ Minuchiæ fanum erat supplicum asylum; à Th. præced. vide.

Μουνυχιὼν, ῶνος, ὁ, mensis primus vernus Athenienfibus; quia in eo sacra fiebant Dianæ: à præced.

Μουσὶ, pro μουσὶ, id V.

MOΥ'ΣΑ, ης, ἡ, MUSA: qu. à μάω, inquiro: μουσέων gen. pl. Æol. & μουσῶν, Doricè pro μουσῶν. Hinc ἄμουσος, ος, ὁ, ἡ, cantandi imperitus; indoctus; φιλόμουσος, ος, ὁ, ἡ, Musarum amans.

Μουσαγέτης, ου, ὁ; sic fol vocatur ab Orpheo, quòd omnium orbium cœlestium temperet harmoniam quasi musicam; ut annotat Domit. Chald. ex μῦσαι, & ἄγω; unde ἀγόμαι, &c. vide.

Μουσοπολητὴρ, cantus, & muficorum modulorum corruptor; ex μοῦσαι, & πολητὴρ, quod ex πολῶ, & ὁλητὴρ; vide.

Μουσοπώλης, ου, ὁ, MUSÆUM, locus musis & studiis destinatus: à præcedent.

Μουσηγέτης, musarum ductor; Apollinis Epith. Plut. ex μῦσαι, & ἄγω, unde ἀγόμαι, &c. V.

Μουσηγετέω, musis citharæ pulsu præeo; ex μοῦσαι, & ἡγέομαι; unde ἡγήσας, idem quod ἡγεμών, &c. quæ vide, dicitur etiam Μουσηγετῶν, in part. citharæ pulsu musis præiens; Musarum ductor; ab eod. verbo, & ex iisdem.

Μουσίζω, cantu contendo; Theocr. Idyll. 8. Th. μῦσαι, dea cantûs, & interdum accipitur pro ipso cantu; Plut. Sympos. 1. &c. V.

Μουσικόμος, musicâ ratione tempero cantica, & modulor; Athen. à μουσικὸς, pertinens ad musicam; ut μουσικὰ ὄργανα; Item qui canit, canonus: Item artis canendi peritus, &c. vide.

Μουσικὴ, ῆς, ἡ, MUSICA, scil. τέχνη, ars: à

Μουσικὸς, ὴ, MUSICUS, Them. μῦσαι.

Μουσικῶς, muficè, eleganter: à præcedent.

Μουσίτης, ου, ὁ, i. e. ᾠδὸς, cantor; (idem quod μουσικὸς; vi.) est verbale à præced. μουσίζω, V.

Μουσικώτατα, doctissimè; Aristoph. est adv. superl. à μουσικὸς; & Them. μῦσαι, musæ namque bonarum literarum, & humanitatis credebantur esse præsides.

Μουσοδέω, Poët. & Dor. pro μουσίζειν, canere. Th. μῦσαι.

Μουσόδερμον, ut μυπόδερμος πίπερις, quas Musæ percurrunt in Epigram. ex μῦσαι, & inusit. δέρμω, pro πέτομαι, unde δέρμων, &c. vi. Sic Μουσόλυπτος, ὁ, Musis afflatus; Plut. ex μῦσαι, & λυπὸς; vi. Μουσομανὴς, cantu insaniens; vel à musis afflatus, in Epigram. unde Μουσομανία, furor musicus; vel insana canendi cupiditas; Plut. Sympos. 7. Item Μουσομανία, ῶ, insano musarum, aut musices amore flagro; vel à musis afflatus sum; Athen. lib. 4. à Them. μάομαι, unde μανία, ὴ, &c. vi. Μουσόμανος, exponitur apud Aristoph. jactabundus; quia tales, ut plurimùm, sunt musarum assecłæ; i. e. vates & Poëtæ; à Them. μάνης; vi. Μουσομήτωρ, musarum mater; Æschyl. rectiùs Μουσομήτηρ, nam Μουσομήτωρ esset, qui musam habet matrem, à Them. μήτηρ; vi. Μουσοπάτωρ, ορος, ὁ, recitator clamosus, vel personare omnia faciens: Item Μουσοπάτηλος, musarum furore percitus, à Them. πατάσσω, f. ξω, unde πάτταλος, &c. vi. Item Μουσοποιὸς, qui carmina scribit, seu componit, & præcipuè Lyrica, ut Sappho Μουσοποιὸς, dicitur apud Herodot. unde Μουσοποιία, carmina compono, vel decanto, aut in modulos redigo; Aristoph. in Nub. à Them. ποιέω; vi. Μουσοπόλος, qui circa musas versatur, musarum famulus, Poëta, Euryp. in Alceste, à Them. πολέω; vi. Sic etiam Μουσουργὸς, cantor, cantrix; qui musica ratione temperat cantica, & modulatur; unde Μουσουργία, musicâ ratione tempero & modulor, & Μουσουργία, modulatio; Luc. à Them. ἔργον, τὸ, (cujus composita varia mutant ο in ω;) compon, ut reliqua anteced. à Themate, μοῦσα; &c. V.

Μοῦσόω, ῶ, numeris modulisque musicis exorno, & venustius reddo; unde phrasis aliqua concinna & elegans, dicitur μεμουσωμένη; id est, ad musicos modulos concinnitate proximè accedens; Plut. in Pericle: Item Μεμουσωμένος, dicitur, qui literis humanioribus est eruditus; Plut. ad Color. à Th. μῦσαι; V.

Μοῦσιν, Attici dicunt pro μᾶ θεὸν.

Μοχθιστὴς, Dor. pro μοχθέστης, acc. pl. part. præf. à

Μοχθέω, laboro, f. ήσω, præf. inf. μοχθεῖν, Th. μόχθος, labor.

Μόχθημα, ατος, τὸ, labor, ærumna; verbale, à præced. μοχθέω, labore efficio, efficatum do; unde μοχθεῖν πόνον, est exantlare laborem: Item interdum, laboribus & ærumnis premor, &c. à Th. μόχθος, ὁ; vi. unde etiam, Μοχθηρὸς, ά, όν, laboriosus, ærumnosus; Nic. in Alex.

Μοχθηρὸς, pl. num. n. gen. à μοχθηρὸς, ὸν, quod vide.

Μοχθηρία, ας, ἡ, malitia, improbitas. Th. μόχθος, labor.

Μοχθηρὸς, ὸν, laboriosus, calamitosus, malus, improbus: ab eod. Th.

Μοχθηρῶς, ærumnosè, laboriosè, malè; unde Μοχθηρότερος ἔχειν, pejus se habere; Plut. 1. de rep. sunt adv. pos. & compar. à præced. μοχθηρὸς, & ab eod. Th. μόχθος, ὁ; unde etiam, Μοχθίζω, laboro, afflictus sum, est Poëticum pro μοχθέω; q. v.

Μοχθοῦντι, dat. sing. a. 1. part. act. verbi μοχθέω, laboro; q. v.

Μοχθίζουσι, laborant, Dor. pro μοχθίζουσι, 3. pl. præf. ind. à

Μοχθίζω, idem quod μοχθέω, laboro, Th. μόχθος.

MO'ΧΘΟΣ, ου, ὁ, labor, molestia, hinc μοχθηρὸς, ὸν, laboriosus, ærumnosus.

Μοχλεία, ας, ἡ, motio, vel obstirmatio quæ vectæ fit: Item Μοχλωτὴς, ὸ, ὁ, motor qui vectibus & phalangis aliquid promovet, vectiarius, phalangarius; utrumque à seq. μοχλὸς; vide.

Μοχλόω, μοχλῶ, & -όω, vectibus avello, vel moveo: à

Μοχλὸς, ὸῦ, ὁ, vectis: idem quod ὀχλὸς. Th. ὀχλέω, moveo.

Μοχλὸς, ὁ, & Μοχλισκὸς, ὸ, ὁ, parvus vectis, parva phalanga; diminut. à præced. μοχλὸς, vectis quo aliquid movetur; item, vectis quo fores obfirmantur, pessulus, &c. Vide.

Μόλων, ωνος, ὁ, nomen viri.

MΥ, flebilis vocula.

Μύαρχος, ου, ὁ, qui mures venatur, seu, captat; item, idem cum μυοθήρας, serpentum species; & herbæ etiam nomen, Nicand. & Dioscor. Item, μυάγρα, ας, ἡ, muscipula, decipulum; instrumentum quo mures capiuntur; à μῦς, ὑός, & ἄγρα, ας, ἡ, &c. V.

Μυάκανθος, myacanthus; à Theophr. numeratur inter suffrutices qui præter spinam folium habent; ut, phleos, ononis, tribulus; ex μῦς, μυὸς, ὁ, & ἄκανθα, ἡ, unde ἀκανθώδης, &c. Vide.

Μυᾶν, est contrahere labia; quod & μύλλειν dicitur; item, connivere, irridere; pro quo etiam dicitur μομυᾶν & μορμύλλειν, apud Comicos: est à Th. μύω, quod V.

Μύας, nom. pl. à μῦς, ὸς, ὁ, mus: voc. ὦ μῦ. gen. pl. μυῶν. dat. pl. μύεσσιν.

Μύαξ, ακος, mytilus. Th. μῦς, μυὸς, ὁ, mus.

Μύας, acc. pl. à μῦς, mus.

Μυγαλὴ, vel μυγαλῆ, vel μυογαλὴ, ἡ, mus araneus, qui ἐκ μυὸς καὶ γαλῆς γίνεται. Th. γαλὴ vel γαλῆ, felis: item mustela.

Μύγις, vix; idem quod, & pro μόγις, id V.

Μυδὴ, ῆς, ἡ, sonus narium irrisioni percrumpi dicatus, reprehensio; unde qui citra reprehensionis morsum agit, ἀμύμων, detracto γ. dicitur: item, μυγμὸς, ῦ, ὁ, sonus qui labiis occlusis crumpit; qualis est fortiter sugentium; sed & ex naribus emittitur, qualis est gementium; & sic exp. συνωμοσία, item, mussatio, mussitatio, &c. à Th. μύζω, V.

ΜΤΑΑ'ΖΟΜΑΙ, aversor, abhorreo: qu. claudendo oculos: à μύω.

Μυδαίνω, putrefacio, propriè, nimio madore & uligine: item, humecto: à Th. μυδάω, nimio humore vitior, &c. V.

Μυδαλέος, η, ον, madidus: à

ΜΤΑΑ'Ω, MADEO, nimio madore & uligine vitior, putrefco: f. ήσω. p. ηα. Hinc per Apocopen fit Angl. Mud.

Μύδησις, εως, ἡ, putrefactio ex nimio humore: à præced.

Μύδος, MUTUS: à μύω, labra claudo.

Μυδάσσων, Poët. pro μύδων, acc. sing. part. præf. f. g. verbi μυδάω, quod vide.

ΜΤΔΡΙ'ΑΣΙΣ, ιος, ἡ, oculi vitium, ducamus à μυδάω.

Μυδρευτὴρ, dicitur faber ferrarius; ut qui candentem ferri massam malleo tundat; unde μυδρεκτυπίον, candentem ferri massam malleo tundo; ex Th. seq. μύδρος & κτυπῶ, vel, κτυπίω, &c. Vide.

ΜΤΔΡΟΣ, ου, ὁ, ferrum ignitum.

ΜΤΔΩ'Ν, ῶνος, ὁ, caro fungosa in ulcere fistuloso: à μυδάω, putrescere: à

Μύδων, ωνος, ὁ, MYDON, nom. propr. acc. Μύδωνα.

Μυελόεις, εντος, ὁ, medulla plenus, medullosus; Od. 1. à seq. Th. μυελὸς, V. Unde μυελὸν λιθὸν, vocitarunt tragici cerebrum; quod turpe puaretur nominare τὸν ἐγκέφαλον, ut etiam apud Medicos dicitur μυελὸς ἰσχιαλίτης, medulla cerebralis; h. e. ipsum cerebrum, & μυελὸς ῥαχίτης, medulla spinalis, per rachin, sive, spinam totam descendens; item, νωτιαῖος, σωγχινὸν, &c. Item, Hom. Od. β. ἄλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν, appellat, quoniam farra vires addunt corpori, ut μυελὸς τῶν ὀστέων; unde pro alimento sumitur & cibo; item, μυελὸς, translatè, est intimum, seu, medullium.

ΜΤΕΛΟΣ, ου, ὁ, MEDULLA, μυελόεις, medullosus.

Μυελόω, medullâ impleo; item, μυελώδης, ους, ὁ, ἡ, medullæ speciem gerens; ad medullæ naturam accedens; utrumq; à præced. Th. μυελὸς, V.

Μύες, nom. pl. à μῦς, ὸς, ὁ, mus: voc. ὦ μῦ. gen. pl. μυῶν. dat. pl. μύεσσιν.

ΜΤΗ'Ω, instituo in sacris, initio: f. ήσω, p. ηα. Hinc μύησις, ις, ὁ, mysta, qui initiatus est sacris. μυστήριον, mysterium. μυστικὸς, ὴ, mysticus, cui subest mysterium.

Μύημα, ατος, τὸ, q. d. initiamentum; item id quod docetur, is qui sacris initiatur; item, μύησις, εως, ἡ, initiatio; utrumq; verbale à præced. Th. μύω, ῶ, in pass. μύομαι, ύμην, initior sacris; instituor doctrinâ quæ ad res sacras pertinet, item, general. doceor, instituor.

MΤΖΩ, f. ήσω, MUSSO, clausis labris sonum è naribus emitto; item, fugo. Hinc μυγμὸς, ῦ, ὁ, sonus qui labris occlusis è naribus emittitur, μυζήζω, suspiro, ingemisco, μυζίω & μυζάω, fugo.

Μυζάω, ῶ, & μυζίω, ῶ, idem quod præced. Th. μύζω, fugo, &c. Vide.

Μύζεως, caudam, i.e. penem sugens, fellatrix; Eust. (obscœna vox) ex μύζω & ἔχω, ης, V.

Μυθάριον, ου, τὸ, fabella; diminut. à Th. μῦθος, fabula. &c. V.

Μύθαρχος, factionum duces; ὁι περιστῶτες τὸν ἡνίοχον, Hesych. ex μῦθος, dictum; colloquium; item, consilium, suasio: μῦτης, item, seditio, factio. ει, i. e. ζητῆς, Il. α. & Od. φ. & ἀρχὴ, unde ἀρχὸς, &c. V.

Μύθιος, Ion. pro μῦθος, 2. sing. præf. sub. verbi μίδομαι, pro μυθέομαι, dico. Th. μῦθος, verbum.

Μυθέσθω, 2. pl. μυθεῖσθε, 3. sing. præf. m. μυθέεσθαι, præf. inf. à

Μυθίζω, loquor. Th. μῦθος, sermo.

Μυθίσκομαι, idem quod, & pro μυθέομαι, Il. σ. &c. V.

Μύθιτρα, τὸ, fabula, figmentum, narratio fabulosa, Plut. verbale, à seq. μυθίω. Th. μῦθος, V.

Μυθόω, f. ώσω, fabulosè narro, fingo: ab eod. Th.

Μυθοσυλλω, dixero, a. 1. opt. m. &

Μυθήσασθαι, a. 1. inf. m. &

Μυθήσεται, 3' sing. a. 1. m. Ion. ab ἐμυθησάμην, ω, απο. verbi μυθέομαι, loquor, quod vide.

Μυθητὴρ & μυθητὴς, orator, susurro; item, σκαπανεὺς, i. e. seditiosus; verbalia, à præced. μυθέομαι, dico, dictito; eloquor, narro; confabulor, colloquor; item, suadeo, &c. Vide.

Μυθίδιον, ου, τὸ, idem quod μυθάριον, & ab eod. id V.

Μυθίζουσα, Dor. pro μυθίζουσα, dicens, præf. part. f. g. à

Μυθίζω, dico: item mussito. Th. μῦθος, verbum.

Μυθικὸς, ὴ, ὸν, fabulosus, a, um: ab eod. them.

Μυθιστορία, ἡ, historia fabularis, seu, fabulosa; ex μῦθος, fabula, & ἱστορία, vide.

Μυθογράφος, ου, ὁ, ἡ, fabulæ auctor: ex μῦθος & γράφω, scribo.

Μυθολογίδιον, fabulor, loquor: &

Μυθολογίω, Ion. ήσω, fabulas narro, fabulor: & narro: &

Μυθολογία, ας, ἡ, fabula: ex μῦθος, verbum, fabula, & λόγος, sermo, quod à λέγω, dico: p. m. λέλογα.

Μυθολόγημα, ατος, τὸ, narratio fabulosa, res quæ fabulosè narratur; verbale, à præced. μυθολογία, V. Item, μυθολογικὸς, ad fabularum narrationem pertinens; item, qui valet commiscendis fabulis; à μυθολόγος, fabularum narrator, Plat. de leg. omnia ex iisd. cum præced. V.

Μυθοποιὸς, ὸν, ὁ, ἡ, fabulæ conditor: ex μῦθος, fabula, & ποιέω, facio.

Μυθοπλάσσω, fabularum fictor: unde μυθοπλασία, fabulas fingo, vel, fabulose fingo; ex μῦθος & πλάσσω, unde πλάσις, &c. V. Sic, μυθοποιὸς, fabularum fictor, Plat. Unde μυθοποιία, fabularum fictio; vel, figmentum fabulosum; Plut. ex μῦθος & ποιέω, V.

ΜΤΘΟΣ, ου, ὁ, verbum, oratio, sermo, fabula, seditio: qu. à μύω. Hinc παρεμυθέω, hortor, commonefacio: item consolor. παραμυθία, ας, ἡ, exhortatio: item consolatio: & hinc etiam Angl. Mouth.

Μυθωδίστατος, η, superl. grad. à

Μυθώδης, ους, ὁ, ἡ, fabulosus. Th. μῦθος, fabula.

ΜΤΙ'ΑΑ, ας, ἡ, MUSCA: q. à μύζω, murmuro: gen. pl. μυιάων, Dor. pro μυιῶν.

Μυιάγρα, qui capit muscas, Nicand. est & herbæ nomen, Dios. ex μυῖα, & Th. ἄγρα, ας, ἡ, V.

Μυίνδα, seu, μυίνδα, lusus quidam puerilis; (dictus & μιμαχαλὴ) à Th. μυῖα, vide.

Μυοθήρας, ου, ὁ, q. d. muscarum venator; qui capit muscas; ex μυῖα & θήρ, ῆρος, ὁ, unde θήρα & θηρεύω, &c. V. Item, μυοκέφαλον, τὸ, dicitur species τῆς περπάσης, parva adhuc & incipiens; est vitium in oculi tunica; idq; minutum, & muscæ capiti persimile; ex μυῖα & κεφαλὴ, V. Item, μυοσόβη, q. d. muscarum abactorium; id quo muscæ abiguntur, muscarium in Epigr. l. 2. Unde μυοσόβης, ὁ, muscarum abactor; Athen. l. 11. & μυοσοβεῖν, muscas abigere; ex μυῖα & σοβέω, unde σόβη, &c. V.

Μυόδης, myiodes, muscarum Deus; (qui & μυάγρος, myiagros, & Ἀχὼρ, Plin.) à Th. μυῖα, V.

ΜΤΚΑ'Ω, MUGIO, boo: f. άσω, & ήσω, a. 2. ἐμυκον, & Ion. μύκον: à sono boum factum, qui est μῦ. Hinc μύκημα, ατος, τὸ, mugitus. μύκησις, μυκηθμός, idem.

Μύκη, pro ἤμυκε, 3. sing. a. 2. Ion. à μυκάομαι quod V.

Μύκη, ης, ἡ, mugitus, boatus, à Th. μυκάομαι, Item, μύκη, idem quod μύησις, occlusio, compressio, &c. & sic est à Th μύω, quod V.

Μύκημα, vide in μυκάομαι mugio.

Μυκλώθρα, adv. ex Mycenis.

Μύκης, vel μαύκης, amygdala.

ΜΤ'ΚΗΣ, ητος, vel ως, ὁ, fungus: vel summa gladii pars, qui est in ipso manubrio.

Μυκητὰς, mugentium, gen. Dor. pro μυκητῶν, vel à μυκητὴς, ὁ, vel à μυκητὸς, ῆ, Th. μυκάω.

Μυκητὴς, mugiens, Theocr. Idyll. 8. verbale,

verbale, à Th. μυκάω, μυκήσομαι, mugio, boo; boam proprium est; tribuitur tamen etiam aliis animantibus, ut camelis, asinis, &c.

Μύκητες Ἰταλικοί, fungi Italici, Plur. à Th. μύκης, ητος, ὁ, &c. V.

Μυκητίας, ου, ὁ, sonorus, obstreperus; unde apud Aristot. de mundo, μυκητίαι σεισμοί, dicuntur, terræ motus, qui cum mugitu quatiunt terram; i.e. ἠχητικοί; nam μυκᾶσθαι, mugire tribuitur etiam aliis quàm bobus, tam inanimis quàm animatis, quæ mugitum boatumq; quendam reddunt: à Th. μυκάομαι, V.

Μυκήτης, ου, ὁ, fungens, qui est ex fungo: Luc. à Th. μύκης, ητος, V.

Μυκητὸς, ἡ, ὁ, q.d. mugibilis, qui mugire potest: verbale, à μυκάομαι, μυκήσομαι, &c. V.

ΜΥ'ΚΛΑΙ, ῶν, αἱ, seu μύκλοι, οἱ, lineæ nigræ, quæ in asinorum collis & pedibus sunt.

Μύκων, Ion. pro ἔμυκον, crepuerunt, 3. pl. a. 2. act. verbi μυκάομαι, quod vide.

ΜΥΚΤΗ'Ρ, ῆρος, ὁ, naris, nasus, proboscis, q. à μύσσω, emungo, hinc μυκτηρισμὸς, οὗ ὁ, subsannatio, μυκτηριστὴς, οῦ, ὁ, subsannator.

Μυκτηρίζω, nares attraho, irrideo. f. ἰσω. p. μεμυκτήρικα. a. 1. ἐμυκτήρισα. Th. μυκτὴρ, nasus.

Μυκτηρισμὸς, irrisio, sanna; & μυκτηριστὴς, irrisor, interpr. Aristoph. in Nub. verbalia, à præced. μυκτηρίζω, naso suspendo, subsanno, &c. V.

Μυκτηρόεν, ὲ, vel, à naribus, in Epigr. à Th. μυκτὴρ, ῆρος, V.

Μυλακρὶς, ίδος, ἡ, molitrix, idem quod μυλαθρὶς, pro eo, & ab eod. Th. μύλη, ης, V. Item, μυλακρὶς, blatta molens; ἀκρὶς σιτοφάγος, insectum farinâ vescens in molitrinis & pistrinis, magnitudine cicadæ, colore exalbido; apud Dioſc. l. 2. c. 38. Vel, est à seq. Th. μύλη; unde μύλακξ, ακος, &c. V. Vel, est comp. ex Th. μύλη & ἀκρὶς, ίδος, ἡ, V. Dicitur etiam illud animalculum μυλακρὶς & μύλακρις, nisi mendosa sit lectio apud Hesych. & Poll. Item, μυλακρὶς, dicitur genu operculum; teste Poll. proſectores patellam vocant in Anatomicis, quæ ὀστρωλὶς & ὄστρωλὶς apud Hippocr.

Μύλακρες, dicuntur clavi molares, qui tanquam dentes molam vertendo subigunt; item, dentes genuini & intimi; i. e. γόμφιοι, molares; à Th. μύλη, ης, mola; item, molaris dens; ut & in plur. μύλαι, molares, & general. quivis dentes sicut etiam μύλαι ab Hesych. exp. σαγήνες, maxillæ.

Μυλάκτιος, unde μυλάκτιοι Dioſ. Dii molarum præſides; (qui & ὀπωλίτιοι) itidem, à Th. μύλη, ης, V.

Μύλακξ, ακος, ὁ, lapis molaris. Th. μύλη.

Μυλὰς, idem quod μυλλὰς; id vide infra.

Μυλεία, & μυλία, ας, idem quod præced. μύλακξ, molaris lapis; item, simpliciter lapis rotundus; ut exp. ab Euſt. Il. μ. ab eod. Them. μύλη, V.

Μύλιν, idem quod, & dictum prò, μύζειν vide Th. μύζω.

ΜΥ'ΛΗ, ης, ἡ, MOLA, μύλος, ου, ὁ, idem, q. à μιεῖν λίαν, quod valde minuat. Hinc μύλων, ωνος, ὁ, pistrinum. μυλωθρὸς, οῦ, ὁ, molitor, pistor, & Angl. mill.

Μυλικὸν, ου, τὸ, scopæ farinariæ, seu, quibus in mola utuntur; à præced. Th. μύλη, & Th. κορέω; unde κόρος, ὁ, V. Item, μυλόφατνος, mola tractus & contritus; & sic quasi occisus; ut, ἄλφιτα μυλόφατνα, apud Hom. ex μύλη & φάω, occido; unde φατὸς, &c. V.

Μυλίας, idem quod μυλίτης λίθος, molaris lapis; à Th. μύλη, V.

Μυλίδια, dentes concutio præ frigore, stridodentibus: à præced.

Μυλικὴ, sub. ὑγίανσις, medicamentum dentium dolores sedans inditum vel oblitum; apud Gal. à Th. μύλη, unde seq.

Μυλικὸς, ὴ, όν, molaris, e. Them. μύλη, mola.

Μυλικὸς λίθος, molaris lapis; apud Marcum, c. 9. Item, μυλίτης λίθος, idem, molaris lapis, id lapidis genus ex quo fiunt molæ; item, μυλικοὶ ὀδόντες, molares dentes, qui & μύλαι dicuntur, apud Aristot. Hiſt. an. l. 2. à Th. μύλη, ης, V. (confer etiam μύλακρες) Unde etiam, μυλικὸς, molaris, idem quod μυλικὸς, V.

Μυλιόωντες, Poët. pro μυλιῶντες, nom. pl. præſ. part. act. verbi μυλιάω, quod vide.

Μυλλὰς, άδος, ἡ, meretrix. q. à μύλλω, permolo.

ΜΥΛΛΟ'Σ, ῆ, curvus, torituosus. q. à κυλλὸς. Est verò

Μύλλος, ου, ὁ, MULLUS, piscis, qui & τρίγλα.

Μύλλω, ore aliquid significo & velut innuo. & Poët. pro molo, & subagito, fumitur. Th. μύλη.

Μυλοειδὴς, ίος, ὁ, ἡ, similis lapidi molari: à μύλη vel μύλη, mola; & εἶδος, τὸ, species. Th. εἶδω, video.

Μυλόεις, (idem quod præced. μυλοειδὴς) molæ formam habens, rotundus, Nicand. & Th. μύλη, V.

Μυλόκλαστος, molâ fractus, molitus, commolitus; à Th. μύλη & κλάω; unde κλάσις, &c. V. Item, μυλοκόρος, ου, ὁ, qui molam purgat & custodit; ex μύλη & κορέω, unde κόρος, &c. V.

Μύλων, ωνος, τὸ, pistrinum, molitrina: à Th. μύλη, ης, V.

Μύλος, ου, ὁ, idem quod μύλη, mola, in pl. μύλοι, dentes molares.

Μυλόσαρξ, (ex μύλη & σὰρξ) idem cum Th. μύλη, mola, i. e. caro informis & inutilis in muliebri utero concepta, Hesych. dicta ità, à motûs gravitate & difficultate τῆς μύλης, apud Aët. & Ægin. l. 3.

Μυλόω, ῶ, induro, à cujus paſſ. μεμύλωμαι, est in aor. paſſ. ἐμυλώθη, apud Hippocr. quod Gal. exp. ἐσκληρώθη, à μύλος, præced. V.

Μυλωθρικὸς, ad pistrinum pertinens, seu, molendinum; molitrinarius, seu, molendinarius; ut, μυλωθρικὸν σκεῦος, vasa molendinaria; apud Plut. in Symp. Item, τὸ μυλωθρικὸν, molitrina, molendinum; est à μυλωθρὸς, ὁ, qui pistrinum possidet & in eo opus facit, Suid. exp. etiam, molitor, pistor, apud Athen. Item, adjectivè; ut, μυλωθρὸς φδὴ, q. d. molaria cantilena, quæ ad molam canitur; item, in fœm. μυλωθρὶς, pro quo dicitur & μυλακρὶς, ίδος, ἡ, molitrix; pistrix; omnia, à Th. μύλη, unde μυλῶ & μύλων, ωνος, locus in quo est, seu, versatur mola, &c. Vide.

Μύλων, ωνος, & μυλεὼν, ῶνος, ὁ, pistrinum, Th. μύλη.

Μῦμα, ατος, τὸ, edulium ex carnibus & sanguine.

Μῦς, murem; accuſ. sing. à μῦς, μυὸς, ὁ, mus.

Μυσὸδης, ου, mutus, ὁ μὴ ἀυδῶν. Etym. malim à μυόω.

Μυσὶς, idem quod seq. μυὶς; & ab eod. id V. Unde dicitur ὑπορρεῖν τὰς μυὶς, moræ causas nectere, &c.

Μυωπης, ητος, ἡ, σκοτόω, excuſatio, prætextus, mora: à

ΜΥ'ΝΟΜΑΙ, prætexto, prætendo.

ΜΥ'ΞΑ, ης, ἡ, MUCUS, MUCOR: nom. pl. αἱ μύξαι, quia μύσσω è naribus.

Μύξα, τὰ, prunorum species, quæ & μυξάριον appellatur; nam μυξάρια, τὰ, sunt arboris fructus minores prunis damascenis, nucleo intùs triangulari; facultatem habent purgatricem; bilem enim vacuant, ut Arabum cassia nigra, &c. à præced. Th. μύξα, ης, V.

Μυξάζω, exp. κορύζω, muco abundo, nares muco plenas habeo; à Th. μύξα, ης, humor ex naribus fluens, &c. V. Unde etiam, μυξάριον, & μυξίον, piscium nomina, apud Athen. & Euſt. Item, μυξωτὴρ, & μυξωτὴρ, naris; ut, διὰ τῶν μυξωτήρων, per nares apud Herodot. Item, μύξων, ωνος, ὁ, piscis quidam ex genere mugilum, apud Aristot. & Athen. dictus, παρὰ τὸ μύξαν, quoniam τροφὴ χρῆται τῇ ἀπ' αὐτοῦ γινομένῃ μύξῃ; ut, Athen. l. 7. refert ex Aristot. Item, μυξώδης, ους, ὁ ἡ ἡ, mucosus; i. e. muco abundans; Gal. Interdum muco similis; Dioſc. &c. Omnia, ut dictum, à præced. Th. μύξα, mucor; item, humor ille, & velut mucus qui in ostreis, & testudinibus visitur; item, in plur. Μύξαι, de naribus usurpatur; quæ vocantur etiam μυξωτῆρες, vel μυξητῆρες, &c.

Μυσχάλη, vide suprà μυχαλὴν.

Μυσοδόχος, vel μυσοδόκη, mures recipiens; ex μῦς, μυὸς, & δέχομαι; unde δοχὸς, &c. V. Item, μυοδρέπανον est ὀδὼν λίθος ἰστιλὸς; Hesych. ex μῦς, μυὸς, & δρέπανον, τὸ, V. Μυόθηρ, mures venans, ut, μυόθηρ ὄφις, serpens qui mures venatur; ex μῦς & θήρ; unde plur. Μυοθῆραι, venatores murium, Aristot. 9. Hiſt. anim. Item, μυοκόπρος, muscerda; i.e. muris stercus; ex μῦς, μυὸς, & κόπρος, ὁ, V.

ὁ, V. Sic etiam, μυοκτόνον, ου, τὸ, aconitum; quod gustantes eam herbam mures enecet, apud Nicand. & Dioſc. est à seq. Μυοκτόνος; & ex iisd. V.

Μυοκτόνος, ου, ὁ, ἡ, murium occisor: ex μῦς, mus, & κτείνω, interficio.

Μυοπία, vel, μυωπία, ας, muris, seu, murium cavernula, apud Aristot. ex μῦς, μυὸς, & ὀπὴ, ἡ, V. Item, μυωπὶς, & μυωπία, &c. Vide suis in locis.

Μυοσόβη, muscas abigens; flabellum quo muscæ abiguntur; Epitheton longæ barbæ, atq; aptæ ad muscas abigendas; in Epigr. Idem quod μυοσόβη, quod V.

Μυόσωτον, τὸ, & μυοσωτὶς, ίδος, ἡ, auricula muris; herbæ nomen, quæ & alsine dicitur; de qua Dioſc. l. 2. c. 214. & scribitur etiam μυοσώτη, & μυῶτις; sic autem dicitur illa herba à muris aurium similitudine in foliatura; ex μῦς, μυὸς, & ὠὰς, ὠάτος, τό; unde ὦς, ὠτὸς, τὸ, & ὠτίον, τὸ, &c. V. Item, μύωψ, & μυωπίζω, &c. Idem cum μύωψ & μυωπίζω, &c. Quæ V. Item, μυόφονον, mures occidens; unde μυοφόνιον, ου, τὸ, herba muralis, sive, muricida; Theophr. Hiſt. Pl. l. 6. Ità dicitur aconitum, quoniam odore suo mures necet; ex μῦς, μυὸς, & φόνος, &c. V. Sic etiam, μυόχοδον, τὸ, muscerda, stercus muris; apud Dioſc. Unde μυόχοδος, vilis, qui rejicitur instar fimi murini; Hesych. ex μῦς, μυὸς & χέζω, fut. ἰσω, &c. V.

Μύρα, ων, τὰ, oppidi nomen. Gr. fundens: à μύω, stillo, fundo.

Μύρα, myrrha, Ionicè, pro μύῤῥα; id vide.

Μύραινα, ης, ἡ, MYRÆNA piscis. Th. μύρω, quod V.

Μύραινος, & σμύραινος, idem quod Th. μύρος, myrus, piscis scil. qui & σμύραινα vocatur; ut & σμύραινα, dicitur pro fœm. præced. μύραινα; Vide. Suidas μύραινον etiam dici tradit de libidinosa & prona in venerem.

Μυρεψικὸν, unguentis se illinere; apud Poll. Unde, μυρεψικὸς, unguentorum illitus; Plut. Symp. 4. ex μύρον, τὸ, & ἐλαίφω; unde ἀλοιφὴ, ἡ, & ἀλοιφεῖον, τὸ, &c. V.

Μύρετο, lugebat, 3. sing. imperf. Ion. verbi μύρομαι, lugeo. Th. μύω, fluo.

Μυρεψὸς, οῦ, ὁ, unguentorum coctor, qui unguenta coquit, seu, conficit; unguentarius; Athen. l. 1. Unde μυρεψικὸς, pertinens ad unguentarios; ut, μυρεψικὴ τέχνη, ars coquendi conficiendi; unguenta; sic, μυρεψικὰ φάρμακα, medicamina unguentariorum; & μυρεψικὸς κάλαμος, &c. Ex μύρον, τὸ, & ἕψω, fut. ἑψήσω, &c. Vide.

Μυρέω, fluo, fleo; idem quod, & pro Th. μύρον, V.

Μυρηρὸς, ὰ, ὸν, unguentarius; ut, μυρηρὰ ἄγγη, vasa unguentaria, seu, vasa recondendis unguentis; apud Poll. & Aristoph. à Th. μύρον, τὸ, vide.

Μυρί' pro μυρία, nom. vel accuſ. pl. n. g. à μυρίος, α, ον, innumerus, infinitus.

Μυριάγωγος ναῦς, dicebatur navis decies mille agens; ut & μυριοφόρος, quasi decies mille portans; ex μύριοι, τοὶ, vel, μύριοι, οἱ, decem millia; & ἄγω; unde ἀγωγὸς, &c. V.

Μυριάκις, decies millies; à μύριοι, μύριαι, vel, μύρια, decies mille, vel, decem millia, &c. V.

Μυριάμφορος, decies mille amphoras capax, vel, decies mille amphoras æquans; unde μυριάμφορον ῥῆμα dictum est, ut sesquipedalia verba, à Satyrico Poëta; Aristoph. in pace; ex μύρια, τὰ, vel seq. μυριὰς & ἀμφορεύς; per Syne. pro ἀμφιφορεύς, &c. Vide.

Μυριάρχης, seu, μυριάρχος, qui decem vitiùm millibus præcit, decem millium præfectus; ex μυριὰς & ἀρχὴ; unde ἀρχὸς, &c. V.

Μυριάσι, nom. pl. à

Μυριὰς, άδος, ἡ, decem millium numerus. Hinc μυριάκις, sæpius. Th. μυρίος.

Μυριαφόρος, ου, ὁ ἡ, decem millia hominum ferens; ut, μυριαφόρος ναῦς; à præced. μυριὰς & φέρω; unde φόρος, &c. V.

Μυρίδιον, q. d. unguentulum; Aristoph. est diminut. à Th. μύρον, τὸ, vide.

Μυριλίκτος, mille voluminibus tortus, seu, sinuatus; ex μύρια, τὰ, & ἰλίσσω; fut. ξω, unde, ἰλικτὸς, &c. V.

Μυρίπνους, qui decies mille (seu, infinitorum) annorum est; annosus; ut, μυρίπνοα βίος, vita longæva, seu, annosa; ex μύριος, & ἔτος, τὸ, vide.

Μυρίζω, ungo. f. ἰσω. p. μεμύρικα. a. 1. ἐμύρισα. a. 1. inf. μυρίσαι. Th. μύρον, unguentum.

ΜΥΡΊΚΗ, ης, ἡ, MYRICA arbor.

Μυρίκινος, η, ον, MYRICINUS, à præced.

Μυρικώδης, ους, ὁ ἡ ἡ, myricæ similis, ad myricam proximè accedens; ut μυρικώδης φύλλον, folium tamaricis, seu, myricæ; à Th. μυρίκη, tamarix; unde μυρίκινος, præced. est è myrica, seu, tamarice confectus, Hesych.

Μυρίνη, ης, ἡ, myrtus; Poll. est pro μυρσίνη, Atticè, pro μυρσίνη; id vide.

Μυρίνης ἔλαιον, vel, μυρινίτης; vinum, oleo odoro, mistum, seu, conditum; Poll. l. 6. c. 2. à Th. μύρον, τὸ, V.

Μύρινος, myrinus piscis, apud Aristot. Hiſt. an. l. 8. à Th. μύρος, ὁ, V.

Μυριόδους, cui sunt infiniti dentes, ut, μυριόδους ἰλίφας, in Epigr. i. e. multos, seu, egregios habens dentes; ex μύριος & ὀδὼς, V. Sic, μυριόκρανος, innumera habens capita; Epith. canis Lernæ, apud Euryp. in Herc. fur. ἀ κεφάλαιον, τὸ, V. Μυριόλικτος, qui ad infinitis dicitur; unde neut. Μυριόλικτον, millies dictum; nimis inculcatum, ut apud Xen. Hellen. 5. dicitur aliquid esse πᾶν μυριολίκτου, i. e. millies dictorum; vel, μυριόλικτον, τὸ, est, quod ab infinitis dicitur; i. e. πολυθρύλητον, à Th. λέγω, dico, loquor; unde λικτὸς, &c. V. Sic, μυρίπνους, innumeris navibus instructus; ut, μυρίπνουν ἄρη, in Epigr. i. e. martem. seu, bellum infinitarum navium; à Th. ναῦς, V. Μυριόπνοος μάχη, pugnæ in quibus decem millia ceciderunt; apud Plut. initio Alex. à Th. πνοὴ, V. Μυριοπλάσιος, infinitis partibus plures, Aristot. Eth. 7. c. 6. vel, decies mille partibus plures, seu, decies millies plures; infinitè multiplicatus, &c. Ut, μυριοπλάσια κακὰ, mala millies plura; Aristot. Eth. 7. Sic, μυριοπλάσια ἡμῖν, infinitò plura quam nos; apud Xen. ab ipso Th. μύριος; additâ scil. πλάσις, particulâ, in numericis augmentativâ; item, μυριοπλῆθης, ους, infinitus numero; ut μυριοπλῆθης κόσμος, apud Euryp. exponitur, varius & multiplex ornatus; à verbo πλήθω; vel à nomine πλῆθος, τὸ, &c. V. Sic, μυριόπους, decem millia pedum habens; vel, permultos, & infinitos pedes habens; à Th. πούς, comp. ut reliqua præced. cum Th. μύριος, &c. V.

ΜΥΡΙΟ'Σ, ὰ, infinitus, ingens, extremus. in pl. μυρίοι, innumerabiles. Sed μύριοι, αι, α, decem mille. qu. à μείρω, divido. Hinc μυριὰς, άδος, ἡ, decem millium numerus.

Μυριοστὸς, decies millesimus; Plut. Unde fœm. Μυριοστὴ, q. d. decies millesima; pro decies millenarius numerus, vel; numerus decem millium, Theocr. Idyll. 17. à præced. Th. μύριος, V.

Μυριοστημόριον, ου, τὸ, decies millena pars; ex præced. μυριοστὸν & μόριον, τὸ, V.

Μυριόστυγοι, multi armati, apud Euryp. ex μύριος & τεύχω, τος, V.

Μυρίστικα, acc. sing. à μυρίστις, ιτος, ἡ, infinitus numerus. Them. μυρίος. Quidam hic, sed malè legunt μυρίστρικα.

Μυριοφόρος ναῦς, dicitur de nave oneraria & prægrandi; vide suprà μυριαφόρος; item, μυριόφορτος, cujus onus est infinitum; ut in Epigr. μυριόφορτος ναῦς, exp. navis oneraria; q. d. infinita vehens onera; à Th. φόρτος, V. Μυριόφυλλος, mille, seu, infinita habens folia; unde neut. Μυριόφυλλον, τὸ, herba, quæ millefolium Plinio; à Th. φύλλον, τὸ, sic, μυριόφυλλος, innumera, vel, infinita habens genera; à Th. φυλὰ, ῆς, V. Item, μυριόφωνος, infinitas habens voces; ut, μυριόφωνος δῆμος, populus infinitas edens voces, vel, infinitis loquens linguis; in Epigr. à Th. φωνὴ; comp. ut reliqua præced. cum Th. μύριος, &c. vide.

Μυρίπνους, unguenta spirans; idem quod μυρόπνους; & ex iisd. id V. Item, μυρὶς, pro unguentario vase, seu, unguentaria ampulla, poni videtur apud

pud Poll. l. 7. à Th. μύρον, τό, vide.

Μύρισμα, τό, & μυρισμός, ὁ, unguentorum illitus; item, μυριστικός, liquidus, & odorus; ut oleum balsami; verbalia, à μυρίζω, V.

Μυρμηκιαῖος, infinita habens nomina Epith. Isidis, vel lunæ, Plut. à Th. μύρμηξ & ὄνομα, τό, V.

Μυρμηκώδης, multioculus; Argi. Epith. ex μύρμηξ & ἄψ, ὤπος, &c. V.

Μύρμηξ. Dor. pro μύρμηξ.

Μυρμηδών, agmen formicarum, vel, τὴ μυρμήκων ξυνοικία, formicarum contubernium, h. e. multitudo formicarum unà domicilium & sedes habentium; Doricæfibus autem, μυρμήδονας, Hesychius ait, esse τὰς μύρμηκας, ipsas formicas; indè & Æginetæ dicti fuerunt μυρμιδόνες, quoniam, formicarum more, terram erruentes loca petrosa colebant, & in foveis habitabant, &c. Ut Strabo docet l. 8. Ubi rejicit fabulam quæ μυρμιδόνας nominatos vult, quoniam olim, peste sublato populo, Æaci precibus formicæ in homines mutatæ sint; à Th. μῦρμος, ὁ, vide.

Μυρμηκιὰ, ας, ἡ, apud Plut. antrum & cavernula formicina, vel, formicarum agmen innumerum; unde & paræmia, ἀγαθῶν μυρμηκία, bonorum myrmecia; & de summa opulentia; sumitur & pro gymnasio, à discipulorum frequentia; item, μυρμήκια, & μυρμήκιον dicuntur, verrucæ quædam & formicationes corporum; nam, μυρμηκία, Aëtio est tuberosa & callosa eminentia nigricantis coloris, quæ contactu formicantem sensum exhibet; unde & nomen, nam formicationes appellat Plinius, ità scribens, l. 28. c. 7. capilli mulierum si crementur, cinis sanguinem sistit illico & formicationes corporum; item, μυρμηκίας λίθος, myrmecias lapis, nigras habens eminentias, sin iles verrucis μυρμηκίαις, & μυρμήκια, dictis, Plin. Item, μυρμηκίασις, εως, ἡ, πάθος illud dicitur, quum aliquis verrucas illas patitur; Aëtio, est, verrucarum, seu formicarum, eruptio; nam est verbale, à μυρμηκιάω, ῶ, i. sestor myrmeciis, vel, verrucis, quæ μυρμηκίαι nominantur, unde etiam, μυρμηκίζει, significare dicitur, ita affici, ut si formicas repente sentias; item, μυρμήκιον, τό, est phalangis genus, quod à Nicand. dicitur μυρμηκίτης, in Ther. Item, μυρμηκίτης λίθος, gemma innatam referentis formicæ effigiem habens; Plin. l. 37. c. 11. Ut & μυρμηκώδης, ους, ὁ ἡ ἡ, formicosus, formicis refertus; apud Plut. Omnia, à seq. μύρμηξ, ηκος, V.

Μυρμηκολέων, leo formicarius; parvum animalculum formicis infidians, Job c. 4. Ex μύρμηξ, ηκος, & λέων, &c. Vide.

Μύρμηξ, ηκος, ὁ, idem cum μῦρμος, & Æol. βύρμαξ, unde FORMICA.

Μυρμιδόνεσσι, dat. pl. Ion. & Poet. à

Μυρμιδών, όνος, ὁ, unde pl. μυρμιδόνες, MYRMIDONES, nomen propr. militum Achil. fortiss. gen. pl. Μυρμιδόνων. q. à

ΜΥΡΜΟΣ, ου, ὁ, & μύρμης, ηκος, ὁ, formica, μυρμιδών, όνος, ὁ, formicarum contubernium,

Μυρμύρω, turbo, strepitum edo; dicitur de fluminibus vehenter currentibus; sed usitatiùs est Th. μορμύρω; quod vide suprà

Μυροδάλανος, glans unguentaria; item, μυροδάλανοι, arbores quædam sunt apud Aristot. de Pl. l. 2. c. ult. ex μύρον, τό, & βάλανος, τό, &c. V. Item, μυροβρεχὴς, unguento tinctus; delibutus, madefactus; unguentarius; Macca. ex μύρον, τό, & βρέχω, V. sic etiam, μυροθήκη & μυροθήκιον, unguentorum repositorium, vas unguentarium; ex μύρον, & θήκη, ἡ, vide.

Μύρομαι, fluo; item, fleo, ploro; idem quod Th. in act. μύρω, id V.

Μῦρον, Ion. pro ἔμυρον, 3. pl. imperf. verbi μύρω; fluo, stillo.

ΜΥΡΟΝ, ου, τό, unguentum liquidum q. à μύρω, fluo: hinc μυρίζω, ungo, μύρσις, idem, & Angl. myrre, ointment, &c.

Μυρόπωλις, pro quo etiam dicitur μυρέπωλις, unguentum, seu, unguenta spirans, in Epigr. ex μύρον & πνέω; unde πνοή, πνῆς, &c. Item, μυροπνοϊκὸς, compositi medicamenti genus, apud Gal. picis scil. & ceræ in unguento liquatæ compositione, confectum; ex μύρον, τό, & πανάκης, &c. V.

Μυροπώλης, qui unguenta conficit; Athen. l. 13. unguentarius; ex μύρον & πωλέω, V. Sic, μυροπώλις, unguentorum venditor; unguentarius; unde fœm. Μυροπῶλις, unguentorum venditrix, unguentaria; item, μυροπωλεῖον, unguenta vendo; & μυροπωλεῖον, sive, μυροπώλιον, locus, ubi unguenta venduntur; officina unguentaria; apud Aristoph. & Athen. &c. Ex μύρον, τό, & πωλέω; unde πώλης, &c. V.

ΜΥΡΟΣ, ου, ὁ, vel μύραινα, MURUS piscis, μύραινα, muræna.

Μυρόω, idem quod μυρίζω, ungo; unguentis imbuo, seu, inungo, &c. à Th. μύρον, τό, V.

Μυρόχρως, ὁ ἡ ἡ, unguentis illitus, unguentis nitidus; Euryp. in Cyclope; ex μύρον, τό, & χρὼς, &c. V.

Μύρρα, ας, ἡ, MYRRHA, Them. μύρον, unguentum.

Μύρρα & μυρρὶς, vocatur etiam herba quædam, cicutæ caulibus & foliis simillima, Dioscor. l. 4. c. 116. Item, μυρρίτης λίθος, myrrhæ colorem habens lapis faciemq; minimæ gemmæ, Plin. l. 37. c. 10. utrumq; à præced. μύρρα, & eod. Th. V.

Μυρσινέλαιον, ου, τό, oleum myrtinum; Diosc. l. 1. c. 45. ex μυρσίνη, ἡ, & ἔλαιον, &c. Quæ V.

Μυρσίνη, ης, ἡ, idem quod μύρτος, myrtus, pro quo Atticè dicitur μυρρίνη & μυρρῖνος, pro eodem; apud Theophr. Athen. & Aristoph. Item, μυρρινῶν, ῶνος, ὁ, myretum; i. e. locus myrtis constitus; item, μυρσίνινον ἔλαιον, oleum myrtinum, utpote confectum ex foliis myrti teneris; item, μυρσίνης ὄνος, vinum myrto conditum; & μυρσινίτης λίθος, myrsinites gemma, gemma myrti odorem habens, apud Plin. Item, μύρσινος, myrteus, Callim. Omnia, à Th. μύρτος, quod V.

Μυρτὰς, άδος, ἡ, & μυρτὶς, ίδος, ἡ, idem quod μυρτίδιον, τό, appendix scil. inæqualis, & eminens ac concolor, velut manus circum myreti truncum; Dioscor. l. 1. c. 157. Item, μυρτὰς, & μυρτὶς, idem quod Th. μύρτος, myrtus, teste Hesych. alioqui μυρτίδες, idem sunt quod μύρτα, i. e. myrti baccæ, Athen. l. 14. ex Polyb. sing. μύρτον, ου, τό, fructus, i. e. bacca myrti; item, μυρτὶν, piri & oleæ arboris genus, ut tradit Schol. Nicand. Item, μυρτίτης οἶνος, vinum myrto conditum, myrti nimirum baccis nigris contusis; ut docet Dioscor. l. 5. c. 36. &c. Omnia, à seq. Th. μύρτος, V.

ΜΥΡΤΟΣ, ου, ὁ, ἡ, MYRTUS: μυρσίνη, ης, ἡ, idem.

Μυρτοπίτταλον, à quibusdam dicitur, τὸ πολυγόνατον, (id vide) teste Plin. l. 2. c. 12. ex μύρτος, & πίτταλον, τό, vide.

ΜΥΡΩ, fluo, stillo, fundo, μύρομαι, fleo, ploro.

Μυῳδία, unguentorum odor; ex μύρον, τό, & ὄζω; unde ὀδώδη, &c. Vide.

Μύρωμα, ατος, τό, id quo inungimur, unguentum; Aristoph. Item, μύρωσις, εως, ἡ, unguenti illitio, unctio; verbalia, à μυρόω, quod V.

ΜΥΣ, μυὸς, ὁ, MUS, voc. μῦ, dat. pl. Ion. μύεσσι.

Μύσαγμα, res abominanda; verbale, à μυσάζω, polluo scelere, Hesych. quod à Th. μῦσος, τό, sacinus detestandum, &c. V.

Μῦσαν, clauserunt, Ion. pro ἔμυσαν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi μύω, claudo.

Μυσεία, ας, ἡ, detestabilitas; abominanda fœditas; à μυσερὸς, detestandus; ab eod. Th. μῦσος, τό, V.

Μυσάττομαι, abominor. vide μῦσος.

Μυσαχθὴς & μυσαχρὸς, abominandus, sceleratus, impurus, à Th. μῦσος, τό, scelus; unde etiam, μῦσος, ὁ, detestandus, abominandus, &c.

Μυσία, ας, ἡ, nomen regionis, Gr. μῦσοι, τό, scelus.

Μύσις, εως, ἡ, occlusio, compressio, obstructio; verbale, à Th. μύω, V.

ΜΥΣΟΣ, ου, τό, scelus. μυσὸς, ὕ, detestandus, abominandus. μυσερὸς, ἡ, idem. μυσάττομαι, f. ξομαι. perf. μεμύσαγμαι, abominor, averfor.

Μυσσωλεῖ, veluti mus aberrat; Aristoph. in vesp. ex μῦς & πολέω, ῶ, vide.

ΜΥΣΣΩ, vel πω, Att. MUNGO, emungo.

Μυσταγωγὸς, ὅ, ὁ vel ἡ, initiator, sicut μύστης; & qui initiatur, seu, initiatus est, sacris, viz. Est etiam is, qui hospites ad ea, quæ visenda sunt, ducere solet; si credimus Ciceronis orationi in Verr. 4. Unde μυσταγωγία, officium ejus qui μυσταγωγὸς vocatur; Μυστὶς, ὕ, quod & μύτης, mutus, q. à μύω, quia os ei clausum.

Μύστομαι, idem quod μύσσω.

Μυττωτδίω, contero; vel acribus condimentis condio; est à seq. μυττωτὸν, intritum ex alleis & quibusdam aliis condimentis, &c. Schol. Aristoph. scribit denominari παρὰ τὸ μυσάττεσθαι, quòd odor ejus sit μυσαρὸς; quasi μυσωτὸν diceretur; atq; sic à Callim. vocatur.

Μυττωτὸν ὕ, τό, edulium quoddam ex acribus condimentis, alliatum.

Μύχατος, ου, Poët. idem quod μύχος, abstrusus. Them. μυχὸς, penetrale.

Μυχαίτατος, intimus; superl. idem quod seq. μυχαίτατος, pro μυχώτατος, & ab eod. Th. V.

Μυχὴ, pro μυχὸς, recessus, intimus, &c. V. Unde etiam, μύχθος, ου, ὁ ἡ ἡ, vel, μυχαῖος, qui est ἐν μυχῷ; vel, qui venit, seu, erumpit ἐκ τοῦ μυχοῦ; intimus; item, abstrusus; item, μυχὸν, τό, idem quod μυχὸς, V.

Μυχθίζω, & μυχθίζομαι, suspiro, ingemisco; item, irrideo; à Th. μύζω, V.

Μυχοίτατος, us, penitissimus, superl. à

ΜΥΧΟΣ, ου, ὁ, penetrale, locus intimus. ἐνδόμυχος, ου, ὁ, ἡ, abditus, occultus.

Μυχόσπιτον, τό, specus ubi recessus cavus & vorago ponti est; ex præced. Th. μυχὸς & πόντος, ὁ, V.

ΜΥ'Ω, claudo, occludo; conniveo oculis, f. σω, a. 1. ἔμυσα.

Μυάδης, ους, ὁ ἡ ἡ, ad murem pertinens; Plat. μυάδεις appellavit, quod mures decet; item, musculosus, apud Gal. Item torosus, lacertosus, à Th. μῦς, μυὸς, mus; item, musculus, motus voluntarii instrumentum, prima simpliciq; carne & fibris constans: sic dictus, vel quod, excoriatum murem formâ imitetur; vel, quòd pisci, quem musculum appellant, similis sit.

Μυῶν, ῶνος, ὁ, musculus; item, pars quæ præcipuè habet musculos. Them. μῦς, mus.

Μυοξὸς, ὕ, ὁ, Gal. scribit esse animal mediæ naturæ inter mures arvenses, & mures palustres; alii alpinum volunt esse murem, Plin. qui in Alpibus vulgo appellatur marmota; à Th. μῦς, μυὸς, vide.

Μυοπάζω, f. άσω, nihil procul cerno: à

Μύοψ, οπος, ὁ, ἡ, connivens. q. d. μύων ὄπας, claudens oculos, lusciosus.

Μυωπὸς, lusciosus, connivens, idem quod μύοψ; & ex iisd. V. Unde etiam, μυωπία, ἡ, & μυωπίασις, vitium eorum, qui μυωπες dicuntur, &c. Item, μυωπία, muris, seu, murium cavernula; & sic est ex μῦς, μυὸς, & ὤπη, ἡ, V.

Μυωπίζω, calcari urgeo; & in pass. μυωπίζομαι, calcari urgeri; Xen. Item, æstro agitari; i idem à μύοψ, οπος, quod ponitur pro calcari quo urgentur equi, apud Xen.

Μυωτὶς χιτὼν, murina tunica; Poll. l. 7. c. 13. de vest. gen. scribit amictum fuisse Armeniis peculiarem; eúmq; vel, contectum è muribus, qui apud ipsos reperiuntur, pellibus; vel, murium effigiebus fuisse variegatum; apud Athen. etiam l. 9. μυωταὶ σάρκες, exp. musculosæ carnes; à Them. μῦς, μυὸς, mus, musculus, &c. V.

Μυκάω, ῶ, irrideo, deludo; in pass. μυκάομαι, ῶμαι, irrideor; item, μυκίζω, illudo, apud Suid. Omnia, à seq Th. μῦκος, V.

ΜΩ'ΚΟΣ, ους, ὁ, fatuus, irrisor. q. à μῶ, quæro, quod in aliena semper inquirat. Hinc μωκάω & μωκίζω, irrideo, illudo. & hinc Angl. Mock.

ΜΩ'ΛΟΣ, ου, ὁ, bellum, pugna, tumultus, hinc μωλέω, pugno; & Angl. moil.

ΜΩ'ΛΥ, υος, τό, MOLY, herbæ nomen.

ΜΩ'ΛΥΖΑ, ης, ἡ, caput allii.

ΜΩ'ΛΥΣ, υος, seu μωλυξ, υκος, indoctus, μωλύω, seu μωλυόω, hebeto.

Μωλύτης, ους, ὁ, (verbale, à præced. μωλύω,) remilliorem facio; idem quod Th. μῶλυς, tardus, hebes, segnis, ignavus, &c. V.

ΜΩ'ΛΩΨ, ωπος, ὁ, vibrex, verberum in cute vestigium.

Μωμάσατο, Dor. pro ἐμωμήσατο, 3. sing. a. 1. m. sequentis.

Μωμάομαι vel μωμέομαι, vitupero, reprehendo, derideo, ῆσομαι, a. 1. m ἐμωμησάμην, a. 1. inf. m. μωμήσασθαι, a. 1. pass. ἐμωμήθην, a. 1. sub. μωμηθῶ, ῇς, ῇ, a. 1. sub. m. μωμήσομαι, ῃ, ῇ. Th. μῶμος, dedecus.

Μωμύσσω, invidus, præs. part. pass. Dor. pro μωμυσσόμενος. Sic μωμεῦμαι, Dor. pro μωμοῦμαι, 3. pl præt. ind. passi. verbi μωμάομαι, quod V.

Μωμύω, ύσω, carpo, reprehendo; idem cum μωμάομαι, & ab eod. Th.

Μώμημα, ατος, τό, dictum, quo reprehendimus seu irridemus; reprehensio; irrisio: à 1. pers. perf. pass. verbi μωμάομαι.

Μωμήσατο, 3. sing. a. 1. opt. m. μωμήσασθαι, a. 1. inf. m. μωμήσομαι, ῃ, ῇται, ῶμαι, 1. sub. m. verbi μωμάομαι.

Μωμητὴς, οῦ, ὁ, vituperator, reprehensor, irrisor: &

Μωμητὸς, ὴ, vituperabilis: à 3. pers. perf. pass. v. μωμάομαι.

Μωμίσκος, ου, ὁ, dens molaris; vel, ea pars dentium molarium, quæ gingivæ affidet; Poll. à seq. Th. μῶμος, vide.

ΜΩ'ΜΟΣ, ου, ὁ, dedecus, probrum, macula, labes, infamia. Item, MOMUS, deus quidam, reliquorum deorum irrisor: & pro homine cavillatore. Hinc μωμόομαι, seu μωμάομαι, vitupero.

Μωμοσκοπῶ, qui reprehendendi animo observat, seu, considerat; unde μωμοσκοπῶ, reprehendendi animo considero; ex μῶμος & σκοπῶ, unde σκοπία, &c. V.

ΜΩ N, num, nunquid, an, utrum, & sequente, μὴ vel ἢ nonne, annon?

Μῶν⟨ος⟩, α, ον, Dor. pro μόν⟨ος⟩, η, ον, solus.

Μώνυξ, υχ⟨ος⟩, per Syncop. pro μονώνυξ, solidas ungulas habens: ex μόν⟨ος⟩, solus, & ὄνυξ, υχ⟨ος⟩, ὁ, ungula.

Μώνυχος, ejusd. acc. pl.

Μωραίνω, infatuo, stultè ago. f. μωρανῶ. a. 1. act. ἐμώρανα. Att. ἐμώρηνα. p. μεμώρανκα. præf. pass. μωραίνομαι, infatuor, stultus fio. perf. pass. μεμώρασμαι. a. 1. pass. ἐμωράνθην, ης, η. & in subj. μωρανθῶ, ῇς, ῇ. a. 1. part. pass. μωρανθείς.

Μωρανθείς, a. 1. part. pass. μωραίνω, 3. sing. a. 1. sub. pass. superioris verbi.

Μωρία, ας, ἡ, stultitia. Th. μωρός, stultus.

Μώριον, à quibusdam marem mandragoræ appellatum fuisse, scribit Dioſc. l. 4. c. 76. & Plin. l. 25. c. 13. aliis est tertium mandragoræ genus; testatur; Dioſc. ibid. sic dictum, quòd μωρὸς reddat eos qui de eo comederint; à Th. μῶρος, V.

Μωρόβουλος, fatuus & stultus consultor; (ei contr. σοφόβουλος) ex μωρὸς & βουλὴ, &c. V.

Μωρολογία, ας, stulta, seu, inepta loquor, inlusè blatero, Plut. & Athen. ex iisd. cum seq. V.

Μωρολογία, ας, ἡ, stultiloquium: à

Μωρολόγος, ου, ὁ, ἡ, stulta loquens: ex μωρὸς & λόγ⟨ος⟩, sermo. Th. λέγω, dico.

Μῶρον, idem quod, & pro μόρον, τὸ, morum; i. e. fructus mori arboris; à Th. μορία, ἡ, V.

Μωρὸν, τὸ, subſtantivè stultitia: à

ΜΩΡΟΣ, ὰ, ὸν, vel μῶρ⟨ος⟩, Att. stultus, fatuus, q. μὴ ὁρῶν, nihil videns. Hinc μωραίνω, stultè ago. μωρία, stultitia.

Μωρόσοφος, stultè sapiens; vel, inſulsè sapiens; ex stulto & sapiente concretus; Luc. Unde Μωροσοφέω, stultè sapere; & μωροσοφία, stulta sapientia; ex μῶρος & σοφὸς, V.

Μωρότης, ητ⟨ος⟩, ἡ, stultitia, fatuitas; à Th. μῶρος, V.

Μωρῶς, adv. stultè, à præced.

Μώσεως, ιως, ὰ, stultitia, fatuitas, stoliditas; Medicis dicitur quum unà cum memoria etiam ratio periit; Aët. ex Gal. & Ruf. à Th. μῶρος, V.

Μῶσα, ας, ἡ, Dor. pro Μοῦσα, ης, ἡ, Musa.

Μωσῆς, ῆ, ὁ, & Μωσεὺς, ῆος, ὁ, dat. Μωσῇ & Μωσεῖ. accuſ. Μωσῆν. Nomen Prophetæ.

Μῶσθαι, per Syncop. pro μώσασθαι, dicitur esse Laconicum pro ζητεῖν, à μάω, quæro.

Μωϋσῆς, ῆ, & Μωυσεὺς, ῆος, ὁ, idem quod Μωσῆς, Moſes, nomen Prophetæ.

N.

N, Est litera decima tertia, in numeris est quinquaginta.

Ναασσὼν, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Hebr. illustrans.

ΝΑ'ΒΛΑ, ας, τὰ, NABLA, instrument. music.

Νάβλας, α, ὁ, idem quod νάβλα (præced. V.) Poll. & Athen. apud Heſych. scribitur ναῦλας, dicitúrq; etiam de eo qui nablam pulſat; item, ναβλίζω, nablam pulſo; unde ναβλιστὴς, οῦ, ὁ, qui nablam pulſat; apud Athen. l. 4. Itidem à præced. Th. νάβλα, V. Porro nabel Syriacam vocem esse volunt; unde nablum Phœnicum inventum.

Ναζαῖ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Hebr. illustrans.

Ναῆς, Dor. & Ion. pro νῆς, nom. pl. à ναῦς, νεὼς ἡ, navis.

Ναΐμης seu ναΐτης, ου, ὁ, incola. Them. ναίω, habito.

Ναζαραῖ⟨ος⟩, α, & Ναζαρκὼδε, ὁ, NAZARENUS; item, Ναζωραῖ⟨ος⟩, α, Actor, 25. 5.

Ναζαρὲθ vel Ναζαρὲτ, ἡ, nomen urbis ἄκλιτον. Hebr. furculus.

Ναζαρᾶν⟨ος⟩, NAZARÆUS.

Ναθὰν, ὁ, nomen Prophetæ ἄκλιτον. Hebr. dedit.

Ναθαναὴλ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Hebr. Deus dedit.

ΝΑΙ, adv. NÆ, profectò, imò, etiam. ναὶ μὰ τὸν, &c. certè, per, &c.

Ναϊάδες, Naiades, nymphæ fluviales & fontanæ; à Th. ναίω; unde νάω, fluo.

Ναΐδιον, sacellum, ædicula; i. e. ædis sacræ appendix; est diminut. à ναὸς, ὁ, V.

Ναῖε, pro ἔναιε, Ion. 3. sing. imperf. act. verbi ναίω, habito.

Ναΐειν, incolit, 3. sing. ind. præſ. verbi ναίω, quod V.

Ναίεσκε, habitabat, Poët. vel Ion. Epenth. pro ἔνασε, 3. sing. imperf. act. verbi ναίω, habito.

Ναιετάσκων, ες, ε, per Epenth. Ion. pro ἐναίτων, ες, ε, verbi ναιετάω, idem quod ναίω, habito.

Ναιετάουσα, præſ. part. f. g. ejusd. verbi & Them. sic ναιετάουσ' pro ναιετάουσι, 3. pl. ind. præſ. act.

Ναιετάει, idem quod ναίω, habito.

Ναιετάων, Poët. vel Ion. pro ναιετῶσι, 3. pl. præſ. ind. vel ut alii, Dor. pro ναιετάουσι, ejusd. verbi.

Ναίτης, ου, ὁ, (pro quo etiam dicitur ναΐμης) habitator, incola; à Th. ναίω, habito, &c. V.

Ναΐν, ἡ, nomen urbis ἄκλιτον. Syr. amœni, sc. agri.

Ναίουσα, Dor. pro ναίουσα, habitans, præſ. part. à ναίω, ναίουσι. Dor. & Æol. pro ναίωσι, habitant. 3. pl. præſ.

Ναίομαι, habitor, incolor; unde πόλεις αἱ ναιόμεναι, Il. γ. &c. est pass. ab act. ναίω, V.

Ναῖον, pro ἔναιον, habitabant. 3. pl. imperf. act. verbi ναίω.

ΝΑΊΡΟΝ, ου, τὸ, odoramentum quoddam, quod immiscent unguentis. an à ναίω, fluo?

ΝΑΙ'Ω, habito, incolo, fluo: ναιετάω, ῶ, idem.

Νάκη, ης, ἡ, idem cum seq. Th.

ΝΑ'ΚΟΣ, ⟨ος⟩, τὸ, pellis cum suo villo, vellus, q. à νάσσω, quia est aliquid νασὸν, id est, densè compactum.

Νακοπλύστης, qui villosas pelles vellit, qui vellera vellit; Poll. ex Philem. Unde νακοπλυτέω, vellera vellere, seu, tondere; item, νακόπλυτος, velleitis in modum vulsus; à Th. præced. νάκ⟨ος⟩, τὸ, & πέλλω, unde πλυτὸς, &c. V.

Νάκωσσα & νακώριον, apud Heſych. idem quod, & à Th. νάκ⟨ος⟩, pellis, &c. V.

Νᾶμα, ⟨ος⟩, τὸ, fluentum, latex. dat. pl. νάμασι, à νάω seu ναίω, fluo.

Ναμαπάϊον ὕδωρ, aqua quam fluenta fundant, i. e. lacices & scaturigines, seu, rivuli; qua scaturiens; & sic in plur. ναμαπαῖα ὕδατα, aquæ manantes; item, ναμαπαΐδης χάρις, regio cui scaturiginum & fontium copia est; Aristot. Utrumq; à præced. νᾶμα, τὸ, V.

Νᾶν, Dor. pro ναῦν, navem.

ΝΑ'ΝΝΗ, ης, ἡ, patris matrisve soror.

Νάννος, ου, ὁ, vel νάν⟨ος⟩, patris matrisve frater: est male præcedentis fœm. νάννη, V.

Νανυφώδης, ⟨ος⟩, pumilio; homuncio exiguæ staturæ; à seq. Th. νάνος, humili corpore homo, & q. paulùm supra terram extans; comp. cum Th. φύω; unde φυὴ, &c. V.

ΝΑΝΟ'Σ, ου, ὁ, NANUS, pumilio. q. ἃ νὴ & ἄνω, sursum non crevit. hinc

Νανώδης, ⟨ος⟩, ὁ, ἡ, pumilionis formam habens: à præced.

Ναρκήεις, εσσα, ὲν, torpor, à perf. pass. verbi νάρκαμαι, quod videas.

Ναρκίσσινος, η, ὸν ἡ, Narcissinus; ut, ναρκίσσινον ἔλαιον, narcissinum oleum ex narcissi flore, Dioſc. Item, ναρκισσίτης λίθος, narcissites lapis, Dionys. de situ orbis ejus meminit; & Plin. l. 37. c. 11. Utrumq; à seq. νάρκισσ⟨ος⟩, quod usurpatur tam in masc. quam in fœm. pro narcisso flore.

Νάρκισσ⟨ος⟩, ου, ὁ, nomen viri. Gr. NARCISSUS, & in f. g. pro flore, sumitur. à νάρκη, i. e. torpore, quem suo odore affert.

Ναρκόω, f. ώσω, torpore afficio. Th. νάρκη, torpor.

Ναρκώδης, ⟨ος⟩, ὁ, ἡ, torpidus: ab eod. Th.

Νάρκωσις, εως, ἡ, torpefactio: &

Ναρκωτικὸς, ὴ, ὸν, torpefaciendi vim habens: à perf. pass. verbi νάρκόω, quod vide.

ΝΑ'ΡΤΑΛΟΣ, ου, ὁ, vasis genus.

ΝΑ'ΡΤΗ, ης, ἡ, NARTA, planta odorata, an à νάρδος.

Νάσσατο, Ion. & νάσσατο, Poët. 3. sing. a. 1. m. pro ἐνάσσατο, verbi νάω, habito. a. 1. inf. m. νάσσασθαι. Them. ναίω, idem.

Νάσσω, ης, η, Ion. pro ἐνάσσω, &c. a. 1. ind. pass. verbi νάω, pro ναίω, habito.

Ναστάτης, α, ὁ, Dor. pro ναυστάτης, ου, ὁ, insulanus, insulæ incola. Th. νῆσ⟨ος⟩, ου, ἡ, insula.

Νασμὸς, οῦ, ὁ, idem quod νᾶμα, fluentum, vel, fluor, scaturigo; Euryp. in Hec. Item, νασμώδης, ⟨ος⟩, ὁ, ἡ, scaturiginibus ac rivis riguus; idem quod ναματώδης; Heſych. & omnia, ab eod. verbo νάω, pro ῥέω, fluo, vide.

Νᾶσ⟨ος⟩, Dor. pro νῆσ⟨ος⟩, ου, ἡ, insula.

Νάσσε, Ion. & Poët. pro ἔνασε, a. 1. ind. act. verbi νάω, pro ναίω, habito.

Νάσσατο, vide in νάσσατο.

Νάσσομαι, æquor; complanor; premor, impleor; ut apud Aristoph. ἀμφορεῖς νενασμένοι; amphoræ ad summum usq; plenæ & pressæ; est pass. à seq. act. νάσσω, V.

ΝΑ'ΣΣΩ, f. νάσω & νάξω, æquo, complano, premo.

Νασὸς, ὔ, confertus, densus: à præced.

Νασὸς, dicebatur etiam subſtantivè, ἄρτος νασὸς, sive, πλακοῦς è melle, uvis passis, aliisq; condimentis, densior & constipatior; Aristoph. in Pluto; unde etiam diminut. νασίσκ⟨ος⟩, parvus νασὸς; apud Athen. l. 6.

Νασοφόρ⟨ος⟩, placentæ comestor quæ νασὸς dicitur; unde, νασοφαγία, νασὸν comedo; Poll. & Heſych.

Νάσσω, q. d. πῶ ναῶ ἄγω, navem frango. f. ήσω. p. πεναύαγκα. a. 1. ἐναύαγησα.

Ναυάγησαν, naufragis, dat. pl. a. 1. part. act. ναυαγήσας, ὁ⟨ος⟩, verbi ναυαγῶ.

Ναυαγία, ας, ἡ, naufragium: &

Ναυάγιον, ου, τὸ, idem: & fragmentum navis, tabulæ ex naufragio: quod &

Ναυαγὸς, ὔ, naufragus: ex ναῦς, navis, & ἄγω, frango.

Ναυαρχίς, classi præesse; ex ναῦς, navis, & ἀρχὴ, imperium.

Ναυαρχία, ας, ἡ, præfectura classis: &

Ναύαρχ⟨ος⟩, ου, ὁ, NAVARCHUS: ex iisd. Th.

Ναυαρχὶς, ίδ⟨ος⟩, ἡ, navis qua classis præfectus vehitur, quidam prætoriam navem appellant, in qua scil. ipse prætor est, ⟨σκηνὴ⟩, etiam aliquando dicitur; ut apud Diodorum; vulgò capitanea, Bayf. ex iisdem etiam cum præced.

Ναυάται, ὁ, ὁ, NAVITA, vide in ναύτης, & seq.

Ναυβάτης, Ion. & Poët. pro quo & ναυβάτης & ναύτης, nauta, vector. q. ex ναῦς & βαίνω, eo.

Ναυηγέω, Ion. pro ναυαγέω. &

Ναυηγὴ, Ion. pro ναυαγία. naufragium, calamitas: &

Ναυήγιον, Ion. pro ναυάγιον. &

Ναυηγὸς, Ion. pro ναυαγὸς, naufragus: ex ναῦς, navis, & ἄγω, frango.

Ναυκληρῶ, ῶ, nauclerus sum; i. e. navem guberno; item, ναυκληρία, ἡ, navium gubernatio; item, ipsa navigatio; vel, naucleriacum vitæ genus; Aristot. Polit. 1. Ubi navigatio pars mercaturæ dicitur; sic etiam, ναυκληρικὸς, ad nauclerum pertinens, nauclerus; Athen. l. 1. & aliquando pro ναυκλησὲς, apud Plut. Unde neut. plur. τὰ ναυκληρικὰ, nauclerium vitæ genus; Plat. l. 8. de Leg. Item, ναυκλήριον, τὸ, navigium, q. d. nauclericum possessio; & navis gubernatio, apud Plut. in Apophth. Lacon. &c. Omnia, à seq. ναύκλη⟨ρος⟩, qui navem possidet; & Metaph. pater familias; Poll. l. 1. atq; etiam δήμαρχ⟨ος⟩; Poll. l. 8. Item, adjectivè, nauticus; Heſych. &c. V.

Ναύκληρ⟨ος⟩, ου, ὁ, NAUCLERUS, navis dominus; ex ναῦς, navis; & κλῆρ⟨ος⟩, sors, hæreditas.

Ναυκληρόω, ὁ ἡ, qui à nauclero elecatur; ut, ναυκληρούμενοι στόλοι; apud Heſych. à præced. ναυκλήρ⟨ος⟩, vide.

Ναυκράρων, gen. pl. à Ναύκραρος, Reipubl. principes & magiſtratus, q. d. οἱ τὴν κάραν ἢ τὸ κεφάλαιον ἐν τῇ τῆς αἰσχύτης.

Ναυκρατέω, navibus supero; superior sum, vel fio, per naves; navali pugnâ vinco, mari supero; unde pass. ναυκρατέομαι, navibus, seu, navali præsidio inferior evado, classe vincor, seu, superor, &c. à seq. ναυκράτης, vide.

Ναυκράτης, ⟨ος⟩, ὁ, ἡ, & ναυκράτωρ, idem, qui scil. classe pollens maris imperium obtinet: ἢ ὁ ταῖς ναυσὶ κρατῶν.

Ναῦλα, idem quod νάβλα.

Ναῦλον, ου, τὸ, NAULUM, mercès quæ pro navigatione persolvitur. Th. ναῦς.

Ναυλοχέω, f. ήσω, in portu maneo: à seq.

Ναύλοχ⟨ος⟩, ου, ὁ, ἡ, portuosus, naves continens: ναῦς, navis, & λέχ⟨ος⟩, lectus, (quod à λέγω, cubo.) vel λόχ⟨ος⟩, insidiæ.

Ναυλόω, ῶ, naulo navem loco; Plut. à ναῦλον, τὸ, V.

Ναυμαχία, navale prælium committo: &

Ναυμαχία, ας, ἡ, navale prælium: &

Ναύμαχ⟨ος⟩, ου, ὁ, ἡ, navali prælio aptus: ex ναῦς & μάχομαι, pugno.

Ναυμάχης, ου, ὁ, è navi dimicans, navale prælium committens; idem quod ναύμαχ⟨ος⟩, & ex iisd. id V. Unde etiam ναυμαχέω, mulcta quam persolvit is qui prælio navali non interfuit; apud Suid. Item, ναυμαχίσειλα, navale certamen inire gestio; navali prælio concurrere cupio; Thuc. l. 8. ἐν τῇς Μιλήτῳ ναυμαχησείοντας, navali prælio decertare cupientes, &c.

Ναυῖ, navem, acc. sing. & Poët. νηῒ, νῆα vel νέα, à ναῦς, navis.

Ναύπακ⟨τος⟩, ου, ἡ, NAUPACTUS, urbis nomen.

Ναυπηγοδίμβ⟨ος⟩, Dor. pro ναυπηγοδίμβ⟨ος⟩, præſ. part. pass. à seq.

Ναυπηγέω, f. ήσω, naves fabricor: &

Ναυπηγήμ⟨ος⟩, ου, fabricandis navibus aptus: &

Ναυπηγία, ας, ἡ, navium fabricatio: item

Ναυπηγικὸς, ὴ, ὸν, ad navium fabricationem pertinens: &

Ναυπήγιον, ου, τὸ, locus ubi naves compinguntur: à seq.

Ναυπηγὸς, ὔ, ὁ, navium fabricator: ex ναῦς, navis, & πήγνυμι, seu πηγνυμι,

compingo, præt. m. πέπηγα.

Ναυπηγία, ἡ, idem quod ναυπηγία; i.e. navium fabricatio, vel, compactio, &c. Unde etiam, Ναυπηγική, sub. τέχνη, ars fabricandi naves; ab, & ex illo, cum præced. V.

ΝΑΥΣ, ναός, ἡ, NAVIS, Ion. νηῦς, νηός, dat. νηΐ. q. ἀ νάω, fluo. Hinc ναύτης, nauta. ναυτικός, nauticus. ναυπλόος, idem, ναυπλία, navigatio. ναυτία, ας, ἡ, nausea. ναυτιώδης, ες, ὁ, ἡ, nauseam faciens, fastidiosus, nauseæ, naulum.

Ναῦδλον, τὸ, idem quod ναῦλον, id V. inserto scil. δ. Unde etiam, ναυδλόω, idem cum ναυλόω, vel, naulo vehendum suscipio, conduco; Euryp. Item ναυδλάσσθαι, dicitur etiam vector, qui persoluto naulo navim conscendit; apud Aristoph. in pace.

Ναυσία, Ionicè dicitur, pro ναυτία, ἡ, nausea, propriè, quâ navigantes in mari corripiuntur; & Metaph. ναυσίη πρὸ δύσιος, fastidio aliquem habere; unde, ναυσιάω & ναυσιόω, idem quod, ναυτιάω, nauseo; & Metaph. respuo, quasi nauseans; sic etiam, ναυσίασις, idem cum ναυτίασις, ἡ, ipsa actio nauseandi vel, nausea; omnia, à Th. ναῦς, V.

Ναυσίθεος, ου, ὁ, nomen viri, q. qui navi currit: ex ναῦς & θέω, curro.

Ναυσίνοος, ου, ὁ, nomen viri, q. cujus animus est in navibus; ex νόος, mens, & ναῦς, navis.

Ναυσίκλεος, qui in navibus, sive, ex navibus vivit; ex ναῦς & βίος, V. Sic ναυσίκλεος, navibus, seu, re navali clarus; Od. ζ. à Th. κλέω, celebro; unde κλειτὸς, &c. V. Ναυσικλύτη, idem; à Th. κλύω; unde κλυτὸς, &c. V. Ναυσιπόθη, q.d. navium pedica, seu, quod navibus pedicæ loco injiciatur; funis scil. seu catena, quâ navis in littore religatur; Luc. in Lexiph. à Th. πέδη, V. Ναυσίπολις, dicuntur homines insulares, quia in mari navibus, seu pedibus, utuntur; à Th. πῶς, πολέω, V. Ναυσίπομπος, naves vehens & promovens; ut, ναυσίπομπος αὖρα, apud Euryp. à Th. πέμπω; unde πομπὴ & πομπὸς, &c. V. Ναυσιπόρος, q.d. navigradus, navi permeans; ut, ναυσιπόρου σανίδος, apud Euryp. in Rheso, navigans, &c. Item, navem aliquò permeare, seu, trajicere faciens; idem in Iphig. Sic etiam ναυσίπορος; q.d. per cujus meatus naves ire possunt; navibus meabilis, i.e. navigabilis; ut, apud Herodian. l. 6, ὁ Ἴστρος ναυσίπορον ἔχων τὸ ῥέεθρον; i.e. flumen ætate navigabile; utrumq; à Th. πόρος; unde, πορος, comp. ut reliqua præced. cum Th. ναῦς, &c. V.

Ναυσίφρων ὕβρις, ignominia quæ propter cladem acceptam classi gemitum & luctum adfert: à ναῦς, navis, & φρήν, gemitus. Th. στρὸς, arctus.

Ναυστερφὴς, ους, ὁ, Pind. qui navibus vehitur: ex ναῦς & φέρω, fero.

Ναύστεμον, ου, τὸ, necnon.

Ναύσταθμον, ου, τὸ, ναύσταθμος, ου, ὁ, navium statio, navale, navales copiæ: à ναῦς, navis, & σταθμὸς, statio, quod ab ἵστημι, statuo.

Ναυστολέω, navem mittere, ducere, ferre, q. τὸ ναῦ στέλλειν, à στέλλω, mitto.

Ναύστολος, navi vehens; Æschyl. Unde, ναυστολίω, navi veho, seu, duco; navi deduco; apud Euryp. in Oreste; item, classe percurro, navi permeo; Soph. Item, navi peto, classe contendo; interdum & simpliciter, proficiscor; ut Luc. in Lexiph. ναυστολεῖν ἐς τὸ βασιλήϊον, exp. etiam rego & guberno veluti navem; unde verbale, ναυστόλημα, τὸ, navigatio; seu, profectio quæ fit navi; ut, πόντου ναυστολήματα, &c. Item, Ναυστολία, ἡ, idem; ex ναῦς & στέλλω; unde στόλος, &c. Vide.

Ναυστιπέδης, qui navi servit, ut suum naulum lucretur; ex ναῦτης, & ὑπηρέτης; unde ὑπηρέτης, &c. Vide.

Ναύτης, ου, ὁ, NAUTA; pro quo Poetæ, præfertim Tragici ναύπης, ου, ὁ, NAVITA. Th. ναῦς, νηὸς, ἡ, navis.

Ναυτία, & Ion. ναυσία, ας, ἡ, NAUSEA, ναυτίασις, & ναυσίασις, ως, ἡ, idem. Them. ναῦς, navis.

Ναυτιάω & ναυσιάω, &c. -όω, NAUSEO: à præced.

Ναυτικὸς, ἡ, NAUTICUS; rei nauticæ peritus: τὸ ναυτικὸν, res nautica; classis, Th. ναῦς, navis.

Ναυτικῶς, more nautarum, Suid. est adv. à præced. ναυτικὸς, V.

Ναυτιλία, ας, & Ion. ης, ἡ, navigatio; ab eod. Them.

Ναυτίλλεσθαι, Ion. & Poët. pro πλεῖν, navigare.

Ναυτίλος, ου, ὁ, idem quod ναυτικὸς, ἡ, ὁ, nauticus, vel nauta. item NAUTILUS, piscis. Th. ναῦς.

Ναυτιόδης, nauseosus; fastidiosus; nauseam faciens, seu, commovens; Plut. de virt. mor. & in Symp. 4. est à ναυτία, V.

Ναυτοδίκαι, propriè sunt judices, nauticis litigiis cognoscendis, deputati; Poll. & Hesych. ex ναύτης & δίκη, vide.

Ναύτοφεται, mulieres nauticam exercentes; Poll. l. 7. à ναῦτης, ὁ, vide.

Ναυφθορὸς, in navi corruptus & perditus; ut, ναυφθόρα σανὶς, vestis quæ in navi periit, apud Euryp. in Helen. Unde ναυφθορία, exp. naufragium; q. d. navis corruptio; ex ναῦς & φθείρω, in præt. med. ἔφθορα, unde φθορεὺς, ἡ, quæ V. Sic etiam, ναύφερκτος, navibus septus, navibus armatus & munitus; ut ναύφερκτον σέλαθρον, apud Euryp. & ναύφερκτος σελήνη, apud Aristoph. ex ναῦς & φέρκος; seu, φέρκω, fut. ξω; unde φερκτὸς, &c. V.

ΝΑΦΘΑ, ης, ἡ, NAPHTHA, oleum Medeæ, bitumen.

Νάω, pro νάω, habito, a. 1. ἔνασα, & Poët. ἔνασσα. a. 1. pass. ἐνάσθην, a. 2. m. ἐνασάμην. Poët. Est & νάω, fluo.

Ναῶν μάχη, ἡ, Poët. pro ναυμαχία, ἡ, navalis pugna.

Νὴ, in compositione negat. NE brevis Lat.

Νία, & νῖα, Ion. Poët. pro ναυῖ, acc. sing. à ναῦς, νηὸς, ἡ, navis. Est etiam,

Νία, fœminini generis, à νίος, quod vide.

Νία, scil. μήνη, nova luna; item, Νία, scil, ἄρουρα, novale rus, novalis ager.

Νεαγχὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, nuper genitus; Euryp. Idem quod Νεογχὴς, id vide.

Νεάζει, juvenis est, 3. sing. ind. præs. à

Νεάζω, f. άσω, juvenesco. Th. νίος, novus, juvenis.

Νέαιρα, idem quod νέαιρα; id V. Est extrema pars ventris, lumen, abdomen; &c. παρὰ τὸ νέειν τὸ προβαίνειν εἰς ἀυτὼ τὸ ἐδήδυμα, Etym.

Νεακόντος, ου, ὁ ἡ ἡ, recens acutus; ex νίος, & ἀκόντη; unde ἀκοντάω, &c. Vide. Item, νεάλτος, recens molitus; ex νίος, & ἀλάομαι; unde ἄλτος, &c. Vide. Item, νεάλης, nuper sale conspersus; i. e. ὁ νεωστὶ ἁλὶ πεπασμένος; ex νίος, & ἅλς, ἁλὸς, &c. Vide. Item, νεάλης, (pro νεάλτος) nuper captus; ut, νεάλης ἰχθύς, apud Polyb. & apud Plut. Νεάλη est miles recens & integer, & qui nondum depugnavit; ex νίος, & ἁλίσκω, vide. Item, νεάλης, ἐος, ὁ ἡ ἡ, (idem cum νεαρὸς) novus, recens; à Th. νίος, V. Item, νεάλωτος, recens captus; ex νίος, & ἁλίσκω, fut. ἁλώσω; unde ἄλωτος, &c. V. Sic etiam, νεάμελκτος, vel, νεάμελκτος; recens mulctus; ex νίος, & ἀμέλγω, f. ξω, &c. V.

Νεᾶν, ᾶνος, ὁ; Item

Νεᾶνίας, ου, ὁ, adolescens, audax, validus. Th. νίος, novus, juvenis.

Νεβρία, ἡ, superbia, exultatio, animi elatio, juvenilis insolentia, à Them. νίος, juvenis; unde νεᾶν, ᾶνος, ὁ; idem.

Νεανίζω, & Νεανίδω, juvenili animi robore suscipio, & in pass. Νεανίδομαι, juvenesco, juveniles annos ingredior: Item juveniliter ago, vel dico; unde verbale Νεανίδημα, τὸ, juvenilis audaciæ facinus; vel juvenilis jactantia: Item Νεανίδομαι, idem cum præced. Sic etiam, Νεανίζω, juvenor; ut putus juvenis ago, i. e. temerè, & inconsideratè, omnia à νεᾶν, vel Νεανίας, &c. quæ V.

Νεανικὸς, ἡ, juvenilis, strenuus, audax, vehemens: comparat. νεανικώτερος, superl. -ώτατος; & inde

Νεανικῶς, adv. juveniliter, strenuè, lautè: Th. νίος, juvenis.

Νεανίσκιδιον, τὸ, juvenilis superbia, & incontinentia; verbale à seq. νεανισκίδιον; vide.

Νεανισκίδιον, juvenesco: à νεάνισκος, Th. νίος, juvenis.

Νεᾶνις, ἡ, Poët. pro ναυμαχία, ἡ, navalis pugna.

Νεᾶνις, ἡ, Poët. pro ναυμαχία, ἡ, navalis pugna.

Νεᾶνις, ἡ, Poët. pro ναυμαχία, ἡ, navalis pugna.

Νεανὶς, seu νᾶνις, ίδος, ἡ, juvencula: &

Νεανίσκος, ου, ὁ, juvenis, adolescentulus: ab eod. Th.

Νεανιτάδομαι, & Νεανιόομαι, juvenesco, pubesco, idem quod νεανιάδομαι; V.

Νέδυσις, εως, ἡ, novellatio; Gaza l. 3. de caus. pl. Theophr. sed legendum potiùs videtur γένεσις; id V.

Νέαξ, ακος, ὁ, juvenculus, adolescentulus; Poll. 2. diminut. à νεᾶν, ᾶνος; vide.

Νεαξὶς, ἔος, ὁ ἡ ἡ, nuper genitus; Euryp. Idem quod Νεογχὴς, id vide.

Νεάζει, juvenis est, 3. sing. ind. præs. à

Νεάζω, f. άσω, juvenesco. Th. νίος, novus, juvenis.

Νέαιρα, idem quod νεαιρα; id V. Est extrema pars ventris, lumen, abdomen; &c. παρὰ τὸ νέειν τὸ προβαίνειν εἰς ἀυτὼ τὸ ἐδήδυμα, Etym.

Νεακόντος, ου, ὁ ἡ ἡ, recens acutus; ex νίος, & ἀκόντη; unde ἀκοντάω, &c. Vide. Item, νεάλτος, recens molitus; ex νίος, & ἀλάομαι; unde ἄλτος, &c. Vide. Item, νεάλης, nuper sale conspersus; i. e. ὁ νεωστὶ ἁλὶ πεπασμένος; ex νίος, & ἅλς, ἁλὸς, &c. Vide. Item, νεάλης, (pro νεάλτος) nuper captus; ut, νεάλης ἰχθύς, apud Polyb. & apud Plut. Νεάλη est miles recens & integer, & qui nondum depugnavit; ex νίος, & ἁλίσκω, vide. Item, νεάλης, ἐος, ὁ ἡ ἡ, (idem cum νεαρὸς) novus, recens; à Th. νίος, V. Item, νεάλωτος, recens captus; ex νίος, & ἁλίσκω, fut. ἁλώσω; unde ἄλωτος, &c. V. Sic etiam, νεάμελκτος, vel, νεάμελκτος; recens mulctus; ex νίος, & ἀμέλγω, f. ξω, &c. V.

Νεᾶν, ᾶνος, ὁ; Item

Νεανίας, ου, ὁ, adolescens, audax, validus. Th. νίος, novus, juvenis.

Νεβρία, ἡ, superbia, exultatio, animi elatio, juvenilis insolentia, à Them. νίος, juvenis; unde νεᾶν, ᾶνος, ὁ; idem.

Νεανίζω, & Νεανίδω, juvenili animi robore suscipio, & in pass. Νεανίδομαι, juvenesco, juveniles annos ingredior: Item juveniliter ago, vel dico; unde verbale Νεανίδημα, τὸ, juvenilis audaciæ facinus; vel juvenilis jactantia: Item Νεανίδομαι, idem cum præced. Sic etiam, Νεανίζω, juvenor; ut putus juvenis ago, i. e. temerè, & inconsideratè, omnia à νεᾶν, vel Νεανίας, &c. quæ V.

Νεανικὸς, ἡ, juvenilis, strenuus, audax, vehemens: comparat. νεανικώτερος, superl. -ώτατος; & inde

Νεανικῶς, adv. juveniliter, strenuè, lautè: Th. νίος, juvenis.

Νεανίσκιδιον, τὸ, juvenilis superbia, & incontinentia; verbale à seq. νεανισκίδιον; vide.

Νεανισκίδιον, juvenesco: à νεάνισκος, Th. νίος, juvenis.

Νεᾶνις, ἡ, Poët. pro ναυμαχία, ἡ, navalis pugna.

Νεᾶνις, ἡ, Poët. pro ναυμαχία, ἡ, navalis pugna.

Νεᾶνις, ἡ, Poët. pro ναυμαχία, ἡ, navalis pugna.

Νεβρίζω, dicitur Bacchus, quòd peplum seu vestem ex hinnuleis pellibus gestaret; in Epigr. ex νεβρὶς, ίδος, & πέπλος, ὃς vi. Sic Νεβριστὴς, ου, ὁ, hinnulos pariens; ex νεβρὶς, & τίκτω, in pr. m. τέτοκα; unde τόκος, &c. vi. Item Νεβρογάρης, hinnulis gaudens; Epith Apollinis, in Epig. ex νεβρὶς, & χαίρω, unde χαρὰ, ἡ, V.

Νεβρὶς, ίδος, ἡ, NEBRIS, hinnuli aut cervi pellis: & indè

Νέβριωτα, serpentis genus à maculis sic dictum: à præced. Th.

Νεβρίζειν, Ion. Paragoge pro νεβρίζω, 3. sing. imperf. act. verbi νεβρίζω, Poët. pro νεβρίζων, τιxor. Th. νεβρὸς.

Νεβρίζω, & Ion. Paragoge νεβρίζειν, vincar, probris affeccrit, 3. sing. sub. præs. act. ejusd. verbi & Th.

Νεβριστὴρ, ῆρος, ὁ, objurgator, convicitator: à 3. perf. perf. pass. seq.

Νβρίω, & Poët. νεβρίζω, rixor, objurgo, f. ίσω & ίσσω. Th. νεβρὸς.

Νεβρίσσειν & νεβρίσσειν, Ion. pro νεβρίσσειν, 3. sing. a. 1. ind. act. ejusd. verbi.

ΝΕΒΡΟΣ, ου, τὸ, rixa, jurgium, contentio; bellum: q. à νὴ & ἐβρὺς. Hinc νεβρίζω, & -είω, rixor, objurgo: φιλόνεβρος, ος, ὁ, ἡ, contentiosus: φιλονεβρία, ας, ἡ, rixa, contentio: φιλονεβρέω, rixor, contendo.

ΝΕΙΛΟΣ, ου, ὁ, NILUS, Ægypti fluvius.

Νείμησε, κῆς, ὁ, qui tribuit, a. 1. part. act. νείμασα, 3. sing. a. 1. m. Ion. verbi νίμω, tribuo: a. 1. ἔνειμα.

Νεῖμμι, vel νέμω, tribuit, 3. sing. a. 1. Ion. pro ἔνειμε, verbi νίμω.

Νειόθεν, per Sync. pro νειαθεν, adv. ex imo: &

Νειόθι, adv. per Sync. pro νειαῖδι, in imo fundo: à νεῖος, novellus, Them. νίος, novus.

Νεῖον, ου, τὸ, Ion. pro νέον, ου, τὸ, novale; Item adv. pro nuper. Th. νίος.

Νεῖος, navalis; unde Νεῖα, τὰ, ligna, fabricandis navibus apta, seu ligna navalia, à Th. ναῦς; V.

Νεῖος, ου, ὁ, & νειὸς, οῦ, ἡ, Ion pro νίος (sub. ἀγρὸς) & νὶς, ager renovatus: &

Νείος, ου, Ion. pro νίος, recens, novellus, superl. νειότατος, novissimus, infimus. Th. νίος, novus.

Νειότατος, novissimus, infimus, pro quo per Sync. dicitur νέατος; id V.

Νείουσαι, Ion. pro νέουσαι, 2. sing. præsent. sub. νείουτο, Ion. pro νέουτο, præs. imperat. à

Νείουμαι, eo, navigo. Th. νίω, eo.

Νείουνται, 3. pl. præsent. ind. præced. verbi.

Νέεται, redit, 3. sing. præs. verbi νίομαι. Th. νίω, eo, redeo.

Νείφω, ningo: Item madefacio, irrigo; unde aor. 2. ἔνιφον, & pr. m. νένιφα, apud Aristoph. est idem quod, & pro Th. νίφω; id V.

Νειχθείς, reversus, a. 1. part. pass. à νείομαι, redeo. Th. νίω. Verum vix verisimile inde derivari posse, & potius ad εἶμι, vel φέρω, referendum. Vide Scott Grammat. Gr.

Νεκάδεσσιν, dat. pl. Ion. à

Νεκάς,

Νεκὼς, ὁ, ἡ, cadaverum acervus. Th. νεκρός, mortuus.

Νεκρομαγία, mortuos duco, Luc. ex νεκρὸς, & ἄγω, unde ἀγωγὸς, &c. vi. Sic Νεκρομαντεῖον, locus sic a Luciano confictus; q. d. mortuorum academia; ex νεκρὸς, & ἀκαδημία: quæ V.

Νεκρικὸς, ἡ, mortualis, funebris: à νεκρὸς, mortuus.

Νεκροβόρος, mortuos devorans; ex νεκρὸς, & βόρος, unde βορὸς, &c. vi. Item Νεκροδέλμων, mortuos recipiens; ita dicitur orcus ab Æschylo; quòd manes defunctorum excipiat: ex νεκρὸς, & δέχομαι, f. ξομαι: unde pr. pass. Νεδρᾶμαι, à quo formaretur δέγμαι, sed est inusit. Sic etiam Νεκροδόκος, idem quod præced. ut νεκροδόκου κλιντῆρ, & ex iisd. νεκρὸς, & δέχομαι, Ion. δίκομαι; vi. Item Νεκροκόσμης, qui defunctos ornat, seu defunctorum funera exornat; Plut. ex νεκρὸς, & κοσμὸς: V.

Νεκρομαντεία, ας, ἡ, vaticinatio quæ fit evocatis mortuis, NECROMANTIA, barbaré nigromantia, quo vocabulo nos perinde ac cæteræ gentes decepti, itidem appellamus Black Art: à νεκρὸς, mortuus, & μάντις, vates.

Νεκρομαντεῖον, ου, τὸ, vaticinium ex evocatis mortuis: ab iisd. Th.

Νεκροπώλης, ου, ὁ, qui defunctorum cadavera vendit: Epith. Achillis apud Lycophr. ex νεκρὸς, & ἀρόω; vi. Item Νεκροπομπὸς, οῦ, ὁ, dux manium, vel qui demortuorum animas Plutoni trasmittit: Epith. Mercurii, quem gentiles manibus ad inferos ducendis præfecere: Luc. ex νεκρὸς, & πέμπω, unde πομπὴ, & πομπὸς, &c.

ΝΕΚΡΟΣ, ὰ, ὸν, mortuus, cadaver ipsum: inde νεκρόω, eneco: νίκυς, υος, ὁ, mortuus, defunctus: unde Lat. NEX, NECO.

Νεκροσόλων, ωνος, ὁ, elator funerum, pollinctor, libitinarius; unde Νεκροσολία, mortuos terræ mando: ex νεκρὸς, & σύλλω, unde σόλων, ὁ: vi. Sic Νεκρόσυλος, mortuorum spoliator, unde Νεκροσυλία, mortuorum spoliatio: ex νεκρὸς, & συλάω, unde συλέω, &c. vi. Νεκρόταφος, mortuorum sepultor, ex νεκρὸς, & θάπτω, unde ταφὸς, ὁ: vi. Νεκροφόρος, qui defunctos effert & humat; Poll. ex νεκρὸς, & φέρω: V.

Νεκρότης, apud Trism. mortificatio, vitæ privatio, à Th. νεκρὸς: V.

Νεκρόω, mortifico, interimo, f. ώσω, p. νενέκρωκα, a. 1. ἐνέκρωσα, a. 1. imperat. act. νέκρωσον, ώτω, perf. pass. νενέκρωμαι, perf. part. passiv. νενεκρωμένος, η, ον. Th. νεκρὸς.

Νεκρώδης, ες, ὁ, ἡ, ἦ, mortuo similis, cadaverosus, à Th. νεκρὸς: V.

Νεκροθεὶς, ἰσθ. ἐνεκρόθην, neci datus, a. 1. part. pass. ab ἐνεκρόθην, a. 1. pass. verbi νεκρόω: quod V.

Νέκρωσις, εως, ἡ, mortificatio: à 2. perf. pass. verbi νεκρόω, quod à νεκρὸς, mortuus.

ΝΕΚΤΑΡ, αρος, τὸ, NECTAR, potus Deorum

Νεκτάρεον πόμα, ponitur pro ipso nectare, à seq. νεκτάριος, & Th. νέκταρ, αρος: vi. Unde etiam Νεκτάρειον, pro ἡδὺ ἢ ἡδέως: Suid. Diosc. l. 5. c. 66. scribit, τὸ ἐλλέβορον, à nonnullis vocari τὸ νεκτάρειον: Item Νεκταρίτης οἶνος, dicitur ὁ ὑπὸ τῷ ἐλλεβόρῳ σκιαζόμενος: illud autem helenium, quidam herbam esse volunt illam, quæ alio dicitur nomine νυμφίδες, τὸ, (id V.) cujus succus vino immixtus tristitiam discutit omnem; ut Gal. tradit, ac malorum omnium oblivionem inducit; ut Theophr. inquit: quidam tamen eandem cum buglossa volunt esse, cui potæ in vino hilaritatis affectum attribuunt; alii νυμφίδες & ἐλλέβορον, Helenæ jucundam narrationem malunt intelligere, quâ mœrorem discussit: Item Νεκτάριος, idem quod νεκτάρεος, divinus, immortalis, apud Etym. nam νεκτὰρ componi volunt à νὴ, particula quæ privationem significat, & κλέπτω, interficio; Festus Pomp. scribit, νέκταρ, Græcis esse id potionis genus, quod Latini murrhinam vocant, dulcem & ipsam; & potio illa murrata & factitia aromaticum quoddam vinum esse putatur; alii verò nectar dicunt fuisse νέκταρ ἐρυθρὸν, vini genus in Lydiæ Olympo ex favis permistis & floribus odoratis concinnatum, ut tradit Athen. l. 2. vide in Chil. Erasm. nectaris flos. Sed de cibo etiam dictum reperitur, sicut vicissim ἀμβροσία de potu.

Νεκτάρεος, α, ὁ, ἡ, NECTAPHUS, nectaris suavitatem referens: à præced. Them.

ΝΕΚΤΑΛΛΟΣ, insectum quoddam.

Νεκταρεσταγὴς, qui è nectare distillavit; i.e. dulcis, suavis, odoratus, Athen. l. 1. νίπλω, αφ. & σταζω, f. ξω, unde σταγὼν, &c. V.

Νέκυες, defuncti, manes: νεκύεσσι, dat. pl. Ion. νεκύν, gen. pl. à νέκυς, υος, idem cum νεκρὸς, mortuus.

Νεκυομάντης, mortuorum seu manium ductor, qui mortuos traducit, Charontis Epith. in Epigram. ex νέκυς, & ἄγω, cujus varia comp. mutant, α in η, &c. vide.

Νεκυία, ἡ, tructatus de manibus; scribitur & sine ι, Syn. ἐν δυοῖν νεκύοιν, usurpatur & pro evocatione mortuorum; quando futura ex iis evocantes scisscitantur; Herod. l. 4. est fœm. à masc. νέκυς, υος: V.

Νεκυομαντεία, ας, ἡ, idem cum νεκρομαντεία: &

Νεκυομαντεῖον, ου, τὸ, &

Νεκυομαντήριον, ου, τὸ, Ion. pro νεκυομαντεῖον, idem ac νεκρομαντεῖον; oraculum, in quo mortui de re aliquâ consuluntur; à νέκυς & μάντις, vates.

Νεκυσσυτὴς, qui vel quæ mortuos evocans & scisscitans, futura vaticinatur: ex iisd. cum præced. vi. Item Νεκυστάνος, mortuos suscitans, Christi Epith. apud Nonn. νεκυστανὸς ἄναξ, tempus in quo mortui suscitabuntur: ex νέκυς, & στάω, unde σάω, σόω, & σώω, &c. V. Item Νεκυσώστης, exp. mortuorum servator; Christi etiam Epith. apud Nonn. ex νέκυς, & σόω, unde σώω, servo, &c. vi. Sic etiam Νεκυσόλος, qui mortuos transmittit; Charontis Epith. apud Luc. ex νέκυς, & στέλλω, unde στόλος, &c. V.

Νέκυς, υος, defunctus: gen. pl. νεκύων. Them. νεκρὸς.

Νεκύσια, τὰ, funeralia; Eustath. à præced. νέκυς: V.

Νεμαῖος, ὁ δ', ὄν, Poët. pro Νεμαϊκὸς, NEMÆA.

Νεμέθω, pasco, depascor; idem quod ab, & pro Th. νέμω: V.

Νέμει, tribuit, 3. sing. præs. νέμω, præs. inf. à νέμω; q. v.

Νεμεσητὸς, ὸν, NEMÆUS: à Νεμέα, ας, ἡ, nomen regionis.

Νεμεὴν, ος, ἡ, Ion. pro Νεμέα, ἡ, nomen regionis: νέμος, ους, τὸ, nemus. Them. νέμω, pasco.

Νέμεον ἄγαλμα, Nemæum ornamentum.

Νέμεος χλαῖνα, in Epigr. de veste Herculis; i. e. spolio quod Hercules gestabat Nemæo leoni detractum, à νεμέα, præced. V.

Νεμεσσόωσι, Dor. pro νεμεσῶσι, 3. sing. a. 1. opt. act. verbi νεμεσάω; q. v.

ΝΕΜΕΣΑ'Ω, ῶ, indignor, irascor, invideo, f. ήσω, p. νενεμέσηκα, a. 1. ind. pass. ἐνεμεσήθην: hinc νέμεσις, ἡ, indignatio, cum quâ lam invidiâ.

Νεμέσια, τὰ, festum quoddam Deæ quæ dicitur Nemesis, quo vitâ functis, justa fiebant, ἐπεὶ, inquit Cæl. l. 6. c. 21. ἡ νέμεσις δοκεῖ τοῖς νεκροῖς τίπτειν: Denicales feriæ, Latine dicuntur; Gell.

Νεμεσήμων, ονος, ὁ, indignabundus, objurgatrix, querulus, &c. Ut νεμεσήμων μῆδος, indignabunda oratio; Nonn. & νεμεσήμων φωνὴ, vox objurgatrix, & νεμεσήμων θυμὸς, querulus animus, at ἀληθομύθου νεμεσήμων, peccatum indignabundè vindicandum: apud Nonn. est verbale, à præced. νεμεσάω; V.

Νεμεσητικὸς, ad indignationem propensus: &

Νεμεσητὸς, ὴ, reprehensibilis, Poët. νεμεσσητὸς: à νεμεσάω, irascor.

Νέμεσθαι, præs. inf. pass. à νέμω, pasco.

Νεμεσίζω, vitio vertes, 3. sing. præs. sub. pass. à

Νεμεσίζω, vel -ομαι, indignor, revereor. Th. νεμεσάω.

Νέμεσις, εως, ἡ, indignatio, reprehensio; ultio: Item NEMESIS, nomen Deæ, insolentiam hominum reprimentis. Th. νεμεσάω.

Νεμεσσᾶ, Poët. pro νεμεσᾷ, indignè fert, 3. sing. præs. ind. verbi νεμεσάω, indignor.

Νεμεσσητὸς, Dor. pro νεμεσητὸς; q. v.

Νεμέσσηθεν, pro νεμεσήθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. Sic νεμεσσήθη, Ion, pro ἐνεμεσήθη, a. 1. pass. verbi νεμεσάω, indignor.

Νεμεσσητὸς, ὴ, ὸν, Poët. pro νεμεσητὸς, ἡ, ὸν, reprehendendus, a, um. Th. νεμεσάω, indignor.

Νεμέω, f. ήσω, idem cum, & à Th. νέμω, tribuo, distribuo, &c. Item Νεμήτωρ, distributor; ab eod.

Νεμηθεὶς, tributus, a. 1. part. pass. verbi νέμω, tribuo, f. νεμῶ, perf. pass. νενέμημαι, a. 1. pass. ἐνεμήθην.

Νέμησις, distributio, partitio; Suid. Item, Νεμηταὶ, partitores, verbalia à præc. νεμέω, & Th. νέμω, tribuo, &c. V.

Νέμονται, siuuntur, 3. pl. præs. ind. pass. ind. νέμομαι. Th. νέμω, possideo, tribuo, f. νεμῶ, a. 1. ἐνεμήθην.

Νέμος, ους, τὸ, NEMUS, locus arboribus densus: à νέμω, pasco.

ΝΕ'ΜΩ, tribuo, distribuo: colo, habito, pasco, rego, guberno, f. νεμῶ, p. νενέμηκα, aor. 1. ἔνειμα, p. m. νένεμα. Hinc νόμη, distributio, pastus: κληρονόμος, hæres: κληρονομία, hæreditatem adeo: νέμος, ους, τὸ, nemus: νομεὺς, pastor: νομεῖς, pascuis degens: νομὸς, ὁ δ', ὸ, idem: οἰκονόμος, ου, ὁ, rei familiaris dispensator: οἰκονομία, dispensatio rei familiaris: οἰκονομέω, ῶ, rem familiarem administro.

Νένασται, Dor. pro νένηται, perf. ind. pass. verbi νάω, scaturio: q. à νέω.

Νενίαδ', Ion. pro νένιληϑ', collecti sunt, 3. pl. perf. ind. pass. verbi νέω, vel νάω, struo, habito, f. ήσω, p. νένικα, perf. p. ass. νένημαι, σαι, ται.

Νενίμηκα, distribui, perf. act. verbi νέμω, f. νεμῶ, a. 1. ἔνειμα.

Νένικα, nevi, perf. act. verbi νάω, neo, f. νήσω, perf. pass. νένημαι, & νένησμαι, perf. part. pass. νενημένος, & νενησμένος. Them. νέω, neo.

ΝΕΝΙ'ΗΛΟΣ, ου, cæcus, attonitus, vecors: q. à νένη.

Νενίκηϑ', Dor. pro νενίκηλϑ', 3. pl. perf. pass. verbi νικάω, vinco.

Νενίκημαι, perfect. passiv. νενικημένος, perf. part. pass. verbi νικάω, vinco, f. ήσω, p. νενίκηκα.

ΝΕ'ΝΝΟΣ, ου, patruus, avunculus.

Νεηνὸς, ὴ, ὸν, stolidus: q. à νὴ & νόος, mens.

Νενέμισμαι, perf. ind. pass. &

Νενομισμένος, η, ον, perf. part. pass. verbi νομίζω: puto, moribus instituo: hoc à νόμος, lex. Th. νέμω.

Νενσοδυμία, legend. νενεσαυδυμία, perf. part. pass. à νεσαυδία, nidifico. Th. νεσσὸς, pullus.

Νένυϑ', per Sync pro νενύηϑ', excogitatum est, 3. sing. perfect. passiv. à νοέω, cogito. Th. νόος, νόου, ὁ, mens.

Νένυφα, perf. m. verbi νέφω.

Νενύϑδεα, per Syn. Ion. pro νενυκτέρδεα. Et νένυϑ', pro νενύηϑ', 1. pl. & 3. sing. perf. pass. verbi νοέω, cogito. Th. νόος, νόου, ὁ, mens.

Νεοδηλὴς, nuper auctus, vel qui recens excrevit; Hesych. ex νέος, & αὐδάω, f. ήσω: V.

Νεοέρδης, ὁ, ὴ, nuper irrigatus: ex νέος, novus, & ἀρδω, irrigo, f. σω.

Νεόζδυγον, ου, ὁ, recens coagulatus, aut mulctus; ut νεόζδυγον γάλα, lac recenter mulctum: ex νέος, & ζύλλω, f. ξύξω: vi. Sic Νεοζλωσὶς, tenuia germina edens: Item qui noviſſimè in lucem editus est: Item Νεόζλαστος, qui noviſſimè germinavit; utrumque ex νέος, & βλαστάνω, f. ήσω, unde βλάστη, & βλαστὸς, &c. vi. Sic Νεόζωρος, ὁ, ἡ, recens ejus vel adeſus; ex νέος, & βιβρώσκω, unde βρῶσις, &c. vi, Νεοθρεὴς, modò pastus, qui non ita dudum cibum sumpsit: ex νέος, & βεβρώσκω, f. ώσω, unde βεβρῶσις, &c. V.

Νεόγαμος, ου, ὁ, ἡ, qui recens uxorem duxit; vel recens nupta. Th. γαμέω, uxorem duco.

Νεοζυλὴς, ὁ, ἡ, ἦ; Item

Νεοζυλὴς, ἔος, ὁ, ἡ; &

Νεοζυλὴς, ὴ, ὸν, recens natus: q. νεοζυλὲς. Ex νέος & γείνομαι, nascor.

Νεόζυλον, novas habens pupillas, i. e. qui visum recens recuperavit; ex νέος, & γλαὸς, ὦς; vi. Νεογνὸς, est per Sync. pro νεόγνυος, nuper, vel recens natus, idem quod νεοζυλὴς, pro quo Poet. dicitur νεογνὴς, &c. V.

Νεόζραπτος, nuper pictus: à γράφω, scribo.

Νεόϑηλος, ου, ὁ, ὴ, qui juvenilia membra habet, juvenis: ex νέος, juvenis, & γῆϑος, ους, τὸ, membrum.

Νεοζύνης, qui nuper uxorem duxit apud Poll. ex νέος, & γυνὴ; vi. Νεοδαμώδης, qui recens in populatium numerum adscitus est; ex νέος, & δῆμος, unde δημώδης: vi. Item Νεόδαϛος, recens excoratus, at δέρμα νεόδαρτον, Od. σ, & χ. est pellis nuper detracta, ex νέος, & δαρτὸς, ὁ: V.

Νεοδμὴς, nuper domitus, ut νεοδμὴς πῶλος, nuper domitus pullus: Item Νεοδμῆτις γάμος, nuper celebratæ nuptiæ, παρὰ τὸ νεωστὶ ἐν αὐτοῖς δεδμῆσθαι τὸν νυμφίον; ex Euryp. Sic Νεόδμητος κόρη, recens domita & subacta sponsa puella; i. e. nova nupta; vide comp. in seq.

Νεόδμητος, η, ὁ, Dor. pro

Νεόδμιτος, η, ὁ, ὴ, recens structus; Item nuper domitus, recens nupta; i. e. νεοδάμαστος. Ex Νῖος, novus, & δέμω, struo: f. μῶ, perf pass. δέδμημαι, σαι, ται; Item à δαμάω, domo.

Νεόδροπα, recens excoriatus; sed Νεόδροπα βόρσα, affertur ex Theophr. pro corio bovis recente; i. e. recens detractus: ex νέος, & δέρω, unde δροὰ, ὴ, &c. V.

Νεόδριπτος, ου, ὁ, ὴ, recens decerptus, Th. νέος, novus, & δρίπτω, decerpo, f. ψω.

Νεόδρεπτος, idem cum præced. & ex eo: à Th. scil. δρέπω: V.

Νεοδρὴς, recens elaboratus, seu factus: ex νέος, & ἔργον, τὸ: V.

Νεόζυξ, recens nupta; Apoll. Item Νεόζυγος, & Νεόζυγος, idem: ex νέος, & ζυγὸς: V.

Νεοδμὰς, & νεοδμὴς, ὁ, ὴ, nuper viscera & pullulans; item recens: ex νέος & θάλλω, floreo.

Νεοθανὴς, recens mortuus, nuper mortuus: ex νέος, & θνήσκω, f. θανοῦμαι, & a. 2. ἔθανον, à quo comp. quædam desinunt in θανὴς, Sic Νεοθηγὴς, recens acutus; ut νεοθηγὲς ξίφος: ex νέος, & θήγω: V.

Νεοθλὴς, vide νεοθηλὴς.

Νεοθλιβὴς, ὁ, ἡ, ἦ, recens expressus, apud Heraci. ex νέος, & θλίβω; vi. Sic Νεοθρεπτὸς, nuper alius, recens nutritus: ex νέος, & θρέπτος: Item Νεόθρεπτος, recens compactus, recens coagulatus; ut νεόθρεπτον τυρός, in Epigr. ex νέος, & τρέφω, f. ψω, unde τροφὴ, vi. Item Νεόθυτος, nuper sacrificatus, recens immolatus: ex νέος, & θύω, unde θυτὸς, &c. V.

Νεοΐη, ης, ἡ, juvenilis ætas: à νέος, juvenis.

Νεοικὸς, ὴ, ὸν, recens conditus & habitatus: ex νέος, & οἶκος, ου, ὁ, domus.

Νεοκατάστατος, nuper constitutus, nuper fundatus; ut νεοκατάστατος πόλις, apud Poll. & ἄνθρωπος νεοκατάστατος, apud Thuc. l. 3. colonus: ex νέος, & καθίστημι, unde καταστὰς, &c. vi. Item

Νεοκλήθρης, recens inunctus, seu illitus: ex νέος, & κληθρὸς; vi. Item Νεοκλητικὸς, qui recens alicubi habitare cæpit; vel novæ urbis hab tator: ex νέος, & κτίτης: vi. Item Νεόκμυσος, & νεόκμωσος, recens ustus, seu combustus, recens crematus: ex νέος, & καίω, f. καύσω, unde καυσὸς, & καυτὸς, &c. quæ V.

Νεοκνὴς, ἰσθ. ὁ, ἡ, recentem dolorem habens: dat. sing. νεοκνήϊ. Ex νέος, novus, & κνὴ, ὸς, τὸ, cura.

Νεόκλας, ου, ὁ, ἡ, recens contextus: ex νέος, novus, & κλάδος, neo.

Νεοκμὴς, recens fabricatus, aut factus: Item Νεόκμητος, idem: Item recens mortuus, nuper mortuus, &c. ex νέος, & κάμνω, f. κεμῶ, pr. κέκμηκα, unde comp. quædam desinunt in κμὴς, vel κμητὸς, &c. vi. Item Νεόκμητος, recens cæsus; ut νεόκμητον κάρηατον, dixit Eupolis; i. e. alveum, seu mactram recenti cæsura, seu excavatione factam: ex νέος, & κοπὴ, vi. Νεόκρας, & Νεόκρατος, qui recens mistus, dilutus, aut temperatus fuit; ut νεόκρατον ὕδωρ: ex νέος, & κράω, (per Sync. pro κεκρᾶσθαι) f. κράζω, pr. pass. κέκραμαι, &c. V.

Νεόκτις, ος, ἡ, recens conditus: νεοκτίστε, Dor. pro νεοκτίσῃ, ης, ἡ: ex νέος, & κτίζω, condo, creo.

Νεόκτυπτον, ου, ὁ, ἡ, Poët. recens interfectus: ex νέος, novus, & κτείνω, interficio, p. m. ἔκτονα.

Νεολαία, ας, ἡ, juvenum cætus, idem cum νεότης. Th. νέος, juvenis.

Νεολκία, navis, tractio, vel subductio; Theophr. l. 1. Item Νεολκίον, navem traho, seu attraho, navem subduco, Polyb. pro his scribitur etiam Νεωλκία, & νεωλκίον. Sic Νεολκὸς, navale, locus in quem naves subducuntur: ex ναῦς, νεὸς, Atticè νῆας, Poët. νέος, & ἕλκω, unde ὁλκὴ, & ὁλκὰς, &c. vi.

Νεόλλουτος, recens lotus: ex νέος, & λούω. V.

Νέομαι, neo, nato, vado. Th. νέω, idem.

Νεόμηλος, ου, ὁ, ἡ, dicitur luna, cùm nova est, Aratus in Phænom. ex νέος, & μῆλον, luna.

Νεομηνία, & contractè νεμηλία, ας, ἡ, nova luna; vel novus mensis, aut prima dies mensis, calendæ: à νέος, novus, & μὴν, luna: Item à μὴν, mensis.

Νέον, nuper, adv. νεωστὶ, Att. idem. Th. νέος, novus.

Νέον τὸ, sub. ἄρμον, novale; à Th. νέος, V.

Νεόνυμφος νυμφὴ, nova nupta: ex νέος, & νύμφη; vi. Item Νεόξεστος, ὁ, ἡ, ἦ, nuper politus: ex νέος, & ξέστος; vi. Νεοπαγὴς, recens compactus, & coagmentatus; à Th. πήγνυμι, seu πάσσω, in a. 2. ἔπαγλον; unde varia comp. definunt in πάγης, νεοπαγὴς, qui recens parere cæpit: Item recens perfusus, à Th. πείθω; vi. Νεόπηγος, idem recens scil. perfusus, ab eod. πείθω; vi. Νεοπηγὴς, qui in recenti luctu est, qui recens luget, à Th. πένθος, τὸ; vi. Item Νεοπηγὸς, idem quod νεοπαγὴς, & ex eod. Th. πήγνυμι, in pr. m. πάσσω, (cujus contr. in πήγω) comp. ut præced. cum Th. νέος, &c. V.

Νεόπκτος, ὴ, ὸν, nuper pressus: ex νέος, novus, & πήγνυμι, compingo.

Νεοπλεκὴς, recens textus, seu plexus, nuper nexus, seu contextus: ex νέος, & πλέκω.

πλέω; vi. Item Νεόπλωτος, cui recentes sunt divitiæ, qui non ita pridem dives est factus: ex νέος, & πλέτος: vide.

Νεόπλωτος, & νεόπλωτος, ὑ, ὁ, ἡ, recens, locus: ex νέος, novus, & πλωτὸς, lavo.

Νεοπολίτης, qui publico suffragio jus civitat s adepti sunt, novi cives; Poll. ex Plat. ex νέος, & πολίτης; vi. Item Νεοπρεπὴς, juvenes decens, juvenilis: Item juvenilis, i. e. non maturus: ex νέος, & ὁρίπω; vide. Νεόπριστος, recens serrâ dissectus: ex νέος, & πρίστὸς; vi. Νεόῤῥαντος, recens aspersus: ex νέος, & ῥαίνω, unde ῥάντὸς, &c. vi. Νεόῤῥυτος, qui recens effluxit: ex νέος, & ῥέω, unde ῥύω, &c. vi. Item Νέορτος, recens excitatus, seu exsuscitatus: ex νέος, & ὄρνυμι, f. ὀρῶ, vel ὄρσω, &c. V.

Νεὸς, οῦ, ἡ, novale, campus; ut τῶς νεὸς ὄσσῳ πλεῖς βλῆτες πλὼ πάχλω ποιεῖν; novalia meliora fieri pruina exitimant; Theophr. lib. 5. de Caus. pl. (dicitur etiam νεὸς, eodem significatu) à Them. νέος; vi. reperitur & νέος, parœxitonos, apud Theophr. pro novalis, subaudito scil. substantivo χῶρος, aut tali aliquo.

Νεὸς, νηὸς, & νεὼς, i. e. navis, in genitivo, Poëticè scil. Ionicè, & Atticè, à Themate in nominativ. ναῦς; &c.

NE'OΣ, νέα, νέον, NOVUS, juvenis: q. à νάω, nunc: compar. νεώτερος, α, ον, junior: pl. num. οἱ νεώτεροι, juvenculæ, minores natu. Hinc νεόω, novo: νεωτερίζω, res novas molior: νεωτερισὸς, ὑ, ὁ, juvenis; & Angl. new.

Νεσσίγλος, ω, ὁ, Dor. pro νεοσίγηλος, ὁ, modus propter rei novitatem & excellentiam admirandus: adeo ut eum audienti silentium præ admiratione pariat. Homerus σιγαλέον, appellaret. Ex νέος, novus, & σιγάω, fileo.

Νεόσμηκ'ος, υ, nuper tersus, vel politus: ex νέος, & σμάω, vel σμήχω, abstergo, purgo.

Νεοστικὸς, ῆ, ὁ, navale, ubi fiunt naves: ex νέος, genit. à ναῦς, & τίκτω, &c. V.

Νεοσσαλεύκλος, recens dilaniatus, seu discerpt s; Schol. Aristoph. ex νέος, & σπαράσσω, seu πῶ, f. ξω, &c. vi. Item Νεοσσὸς, ὁ, ὁ, ὑ; nuper avulsa; ut φάλαγξι νεοσσὸς, Pisides apud Suid. ex νέος, & σεύω, f. σεύσω, &c. vi. Sic Νεόσσορος, qui recenter seminatus est: ex νέος, & σπείρω, undè σπορὸς, & σπόρος, &c. V.

Νεοσσὸς, & Att. νεοττὸς, ὁ, nidifico. Them. νεοσσὸς, ῆ, ὁ, pullus.

Νεοσσὸς, ὁ, ἡ, nidus avium: gen. pl. Ion. νεοσσέων, Th. νεοσσός.

Νεοσσοτοκία, pullorum procreatio; Dioſc. l. 2. c. 60. à seq. Them. νεοσσὸς, & τοκία; V.

NEOΣΣΟ'Σ, & Att. νεοττὸς, ῆ, ὁ, pullus; avicula, vitellus; dat. pl. νεοσσοῖσι. Hinc νεοσσιὰ, ᾶς, ἡ, nidus.

Νεοσσὸς, Dor. pro νεοσσός.

Νεοσσοτρόφειον, locus ubi pulli aluntur, aviarium: à Them. νεοσσὸς, & τρέφω; undè τροφὴ, τροφῖον, & τροφεῖον, &c. quæ vi. Item Νεόσσυλος, ὁ, ὁ, ὁ νεωστὶ ὀρνεὸς; Hesych. ex νέος, & σύω, undè σύομαι, inusit. pro σείω, & σεύω, &c. quæ vide. Νεοσυδὴς, recens constitutus, seu institutus (idem quod νεοκατάστατος) ut νεοσυδὴς δῆμος, recens institutus, seu constitutus populus: ex νέος, & ἵστημι, vel ἵσταμαι; cujus comp. quædam desinunt in σταδὴς, &c. vi. Sic etiam Νεοστασία, est ὀθίστασις, (id V.) ex rebus novis & insolitis: ex νέος, & στάσις, factio, &c. vi. Νεόστροφος, nuper tortus, ideoque novus: ex νέος, & στρέφω, undè στροφὴ, &c. vi. Νεοσύλλεκτος, recens collectus: ex νέος, & συλλέγω, vi. Νεοσύστατος, nuper concretus, qui nuper coaluit: ex νέος, & συνίστημι, undè σύστασις, & συστάτης, &c. vi. Νεοσφαγὴς, nuper jugulatus, recens occisus; ut νεοσφαγῆ φόνον, recens editam cædem; Euryp. in Hec. apud Soph. dicitur etiam νεόσφαγος, & νεόσφακτος, pro eod. ex νέος & σφάζω, seu σφάττω, f. ξω, unde σφαγὴ, & σφακτὸς, &c. vi. Νεοτελὴς, recens, seu nuper absolutus; i. e. νεωστὶ τετελεσμένος; ex νέος, & τέλος, τὸ, undè τελέομαι, &c. vide. Νεοτέλυχὴς, & νεότευκτος, nuper fabricatus, recens factus, seu paratus: ex νέος, & τέλχω, f. ξω, undè τελὸς, &c. V.

Νεότας, ατος, ἁ, Dor. pro νεότης, quod vide.

Νεότας, ητος, ἡ, juventus: accusat. sing. νεότητ', pro νεότητα, Them. νέος, juvenis.

Νεοτὴς, ου, ὁ, ἡ, juvenilis: ab eodem Them.

Νεότμητος, Dor. pro νεότμητος, ὁ, recens sectus: ex νέος & τέμνω, fcco: perf. pass. τέτμημαι.

Νεοτόκος, quæ recens peperit: ex νέος, & τοκὸς, seu τόκος, quæ vi. Item Νεοτόμος, recens sectus; Euryp. ex νέος, & τέμνω, undè τομὴ, vel τόμος, &c. vi. Νεοῤῥὴς, nuper, seu recens nutritus; ut κόρει νεοῤῥεῖ, apud Euryp. ex νέος, & ῥέφω, vi. Νεοτελὴς, nuper tritus, recenter contritus; vide comp. in seq.

Νεοτελὲς, ὁς, τὸ, recens extritum: ex νέος & τελὲω, tero.

Νεότρωτος, recens, seu nuper vulneratus: ex νέος, & τιτρώσκω, f. τρώσω, undè τρωτὸς, &c. V.

Νεοττεύω, ridulor, nidifico, cunabula facio; undè Νεοττεία, ας, ἡ, nidus, cunabula; vel idem quod νεόττευσις, εως, ἡ, nidificatio, nidulatio, à νεοττὸς, Attice, pro νεοσσὸς; id V.

Νεοττία, ας, ἡ, Att. pro νεοσσία. Vide in νεοσσὸς.

Νεόττιον, υ, τὸ, pullulus, pullus tenellus & recens, est diminutiv. à νεοττὸς; vi. undè etiam diminut. fœm. Νεοττὶς, ἰδ'ος, ἡ, pullastra, gallina juvenca, &c.

Νεοττοποιέομαι, ῶμαι, pullos gigno, f. ήσομαι. Hinc a. 1. part. m. νεοττοποιησάμενος, υ. Ex νεοττὸς, seu -ττὲς, ὁ, pullus, & ποιέω, facio.

Νεοττὸς, ῆ, ὁ, Atticè pro νεοσσὸς; quod vide.

Νεοττοτρόφος, pullos alo; undè Metaphoricè νεοττοτροφεῖσθαι, dicitur aliquis à puericia educari veluti pullus; vel veluti pullus ali & nutriri, Aristoph. in Nub. ex νεοττὸς, pro νεοσσὸς, & τροφὴ, unde τροφὸς, &c. vide.

Νεουργὸς, ῆ, ὁ, ἡ, nuper factus; id est, νεωστὶ ἰργασμένος; ex νέος, & ἔργον, τὸ vide.

Νεφρία, secundo vento utor: à νεῦς & ῥέω, ventus secundus.

Νεόῤῥατος, υ, recens vulneratus: ex νέος, novus, & ὀυτάω, f. ήσω, vulnero.

Νεόῤῥιζος, qui recens interiit; Suid. & apud Hesych. νεόῤῥιζος κόμη, recens viciata mulier: ex νέος, & Them. ῥάω, unde ῥάσις, ῥάστὸς, &c. vi. Item Νεοῤῥόητος, nuper corruptus ex eodem Them. ῥάω, unde ῥάδη, &c. vi. Sic Νεόφοιτος, ὁ, ἡ, recenter prodiens: Item recenter insaniens: ex νέος, & φοιτάω, vi. Νεόφυτος, recens occisus, non ita pridem interfectus: ex νέος, & φόνος; vide.

Νεόφυτος, nuper consitus, seu plantatus: q.d. νεόν φυτὸν, nova planta: per Metaph. pro novitio.

Νεόφυτος, nuper natus, recens genitus; expon. & nuper insitus, aut plantatus; Poll. Item Metaph. de eo dicitur, qui recens ad fidem christianam accessit, novitius in religione; in Epith. ad Tim. cap. 3. quales Judæis erant φρονηλίοι; ex νέος, & φύω, unde φύτὸν, τὸ, &c. vi. Item Νεοχάρακτος, nuper insculptus, nuper impressus: ex νέος, & χαράσσω, f. ξω, &c. vide.

Νεοχμὸς, ὴ, novus, qui integris est viribus: & hinc

Νεοχμόω, res novas molior, Them. νέος, novus.

Νεοχμίω, idem quod νεοχμόω, sicut etiam νεοχμίζω, innovo, à νεοχμὸς, novus; ut γράμμα νεοχμίει, novum recens scriptum; Luc. in Lexiph. unde nent. τὸ νεοχμὸν, novitas, innovatio; reperitur etiam νεοχμὸς, per ω, apud Eror. in Lex. Hippocr. undè etiam adverb. Νεοχμῶς, novè, recenter: Item Νεόχμωσις, novatio, novæ rei designatio, molitio rerum novarum, Hesych. omnia à Th. νέος; V.

NEΥΡΟΝ, υ, τὸ, NERVUS, robur. νευρὸς, οῦ, ἡ, idem.

Νευρορράδης, qui nervis consuit; sutor; unde νευρορραφία, nervis consuo; & νευρορράφικὸς, ad ejusmodi futuram pertinens; Poll. ex νεῦρον, τὸ, & ῥάπτω, f. ῥάψω, pr. ῥω. Unde, ῥαφὴ; ab a. 2. ἐῤῥάφην, &c. V. Item, νευροραμὴς, ὁ, ὁ, ἡ, nervo tractus; vide comp. in seq.

Νευροπαγὲς ἀγάλματα, simulachra quæ nervis occultis trahuntur; ex νεῦρον, nervus, & πάσσω, traho.

Νευροπαγὴς, ὁ, ἡ, nervis tractus; qui nervorum artificialium tractu movetur; item, νευροπαίστης, οῦ, dicuntur, qui parva quædam animalium simulachra, quæ certis nervis, aut, fidiculis facta, in hanc, vel illam partem, cum quadam venustate trahebantur, & quasi sua sponte, movebantur; unde, νευροπαστικὸν, pars animi ὑφορητικὴ, nervorum motui inserviens; unde, νευροπαστέομαι, nervis fiduciisq; trahor; attrahor, protrahor, agor; ex νεῦρον, τὸ, & πάσσω, ut in præced. V. Sic, νευροτενὴς, nervis intentus, seu, contentus; nervis extensus; ut, νευροτενεῖς παγίδας laqueos nervis contentos, & intentos, in Epigr. ex νεῦρον, τὸ, & τείνω, fut. τενῶ; cujus comp. varia desinunt in τενὴς; item, νευρότορτος, qui vulneratos, seu, saucios habet nervos: ex νεῦρον & τιτρώσκω, fut. τερῶ; unde, τορὸς, &c. V.

Νευρόω, ῶ, nervos adhibeo alicui; i. e. confirmo, roboro; unde pass. νευρόομαι, confirmor, &c. à Th. νεῦρον, τὸ, V.

Νευροχονδρόδης, ex nervis & cartilagine constans; ex νεῦρον & χόνδρος; unde χονδρόδης, &c. V.

Νεῦρ' & νεῦρα, Ion. pro ἔνευρα, annuit, 3. sing. a. 1. act. verbi νεύω, innuo. f. σω. p. νένευκα. a. 1. part. νεύσας, αἴ, ὰν.

Νεῦσις, εως, ἡ, nutus. à 2. perf. pass. v. νεύω.

Νευστάζω, f. άσω, nuto, caput concutio. Th. νεύω, innuo.

Νευσιπλὴς, deorsum vergere aptus, & gravis; libramentum habens; à Th. νεύω, V. Item, νευσικὸς, ῆ, natatilis; i. e. qui nare potest; (ei opponitur πορευτικὸς;) à Th. νέω, f. νεύσω, V. Unde etiam, verbale, νεῦσις, εως, ἡ, natatio, i. e. πλεῦσις; item, νευστὸς, ὴ, ὸν, natatilis, natans; ut, νευστικὴ ἐλαία; apud Luc. in Lexiph. &c.

Νευσίπους, natandum, apud Plat. de rep. l. 5. Item, νευσήρ, ῆρος, ὁ, natator, Hesych. Utrumq; à Th. νέω, fut. νεύσω, nato, &c.

Νευσικὸς, ῆ, idem cum seq.

Νευστὸς, ὴ, natatilis. Th. νέω, f. νεύσω, no.

NEΦ'Ω, NUO, innuo, annuo; promitto, vergo. f. σω. p. κα. Hinc νεῦμα, nutus. νεῦσις, idem. ἀνανεύω, abnuo.

Νέφεα, nom. pl. νεφέων, dat. pl. Ion. à νέφος, εος, τὸ, nubes.

Νεφέλη, ης, ἡ, & Dor. νεφέλα, NEBULA, nubes. Th. νέφος.

Νεφελαγερέτης, gen. Æol. à

Νεφελαγερέτης, ὑ, ὁ, nubicogus, Jovis Epith. voc. ὁ νεφελαγερέτα· ex νέφος, nubes, & ἀγείρω, excito.

Νεφελαγερίτης, ὑ, ὁ, nubes excitans, Jovis Epith. Il. α. Empedocles verò apud Plut. Symp. 5. ἀέρα vocat νεφελαγερέτην, ex νεφέλη & ἀγείρω; quasi ὁ νεφέλας ἀγείρων. item, exp. nubicogus, vel, nubes cogens; ὁ νεφέλας ἀγείρων; Epith. etiam Jovis, vel, aëris; ex νεφέλη & ἀγείρω, &c. V.

Νεφελιδὸν, instar nubis, Nonn. adv. à νεφέλη, V.

Νεφέλιον, υ, τὸ, nubecula, dimin. à νεφέλη. Th. νέφος.

Νεφέλιοι, dat. pl. Ion. à νεφέλη, nubes.

Νεφελοκόμης, nube genitus, nubigena; Epith. est Centaurorum; item, Phryxi & Helles; quorum illi ex nube, qua Ixion deceptus est; hi ex Nephele, nati fuerunt: vide Hust. Item, νεφελοσκέπὴς, ἐσ'ος, ὁ ἡ ὸν, nubilus, nebulis obscurus; ex νεφέλη & σκέπω, τὸ, vel, σκέπ'ος, τὸ, &c. V. Item; νεφελοσκοπία, urbs avium, apud Aristoph. in avib. ex νεφέλη & σκοπὸς, V.

Νεφελοτὸς, nubeus, ex nube factus, Luc. à νεφέλη, V.

NE'ΦΟΣ, ε'ος, τὸ, NUBES, nebula. per Metaph. magna multitudo. νεφέλη, ης, ἡ, idem.

Νεφόω, ῶ, nubes cogo; nubibus coactis obscuro; unde, νεφώδης, nubibus obductus; à Th. præced. νέφος, τὸ, V.

Νεφρεῖδ'ον, i. e. ὁ ἐπὶ τῖς νεφρῖσι; ut, νεφρεῖδ'ον δᾶμον; pinguedo quæ circa renes est; item, νεφρίτης, idem; ut, νεφρίτης κατόνδυλος, vertebra quæ prope renes est; Poll. l. 2. Sic etiam, νεφριτικὸς, ῆ, ὁ, qui renum dolore laborat; à seq. νεφρῖτις, i.e. νόσος ἡ διάθεσις renes infestans; omnia, à seq. Th. νεφρὸς, V.

Νεφρίτης, ἰδ'ος, ἡ, morbus, seu affectus renum: idem.

NEΦΡΟ'Σ, ῦ, ὁ, ren. q. à νέω, fluo, & φρέω, renes enim deferunt humores quosdam.

Νεφώδης, ες, ὁ, ἡ, nubilus, nubibus obductus, Aristot. à Th. νέφος, τὸ, coactus aër; quod compositum dicunt, ex νὴ, particula privativa; & φάω; est enim constipatior aëris pars; quod Etymon Plut. confirmat, de primo frig. quum inquit, ἡ νέφη, ὁ συμπεπυκνωμένος ἀὴρ, ὑπὸ ψυχρότητος κάκλησις; i.e. νέφος, glomeratus & densatus aër, lucis negatio vocatur; Eustath. verò, à νέφειν derivari scribit, significante ῥιπίζειν; in Il. α. Item, νέφασις, nubium coactio; nubila, seu, nubes coactæ; verbale, à νεφόω, V.

NE'Ω, f. νήσω & νεύσω, NO, nato; item eo, redeo, neo. hinc νήχω, nato, νῆξις, εως, ἡ, natatio.

Νεωκόρος, ὁ, ὁ, ædituus. Ex ναὸς, ὁ, Att. pro νεὼς, ὑ, ὁ, templum, & κορέω, scopis pugno.

Νεωλκὸς, ὲ, ὁ, qui naves in stationem, seu, portum trahit, seu, attrahit; vel potius, qui è portu navem extrahit, & super phalangibus statuit, Poll. Hellenii à Martiale appellantur, qui naves in portum attrahunt, & è portu in aridam, pulvinos supponentes; rutsumq; à terra in mare moliuntur; est à νωλέω, quod ex ναῦς, νὸς, vel, νηὸς; & ἕλκω; unde ὁλκὴ, & ὁλκὸς, &c. Quæ vide. Νωλέω, & νωλεία, vide suprà νωλέω, & νωλεία.

Νέομαι, ατ'ος, τὸ, novale; ager novatus, seu, renovatus, est verbale, à νέω, id V.

Νεάμεθ', pro νεάμεθα redeamus, 1. pl. sub. pass. νέομαι, seu νέω, redeo.

Νεμμένη, iterata, scil. φ'ῆ, præf. part. f. g.

f. g. à νέω, renovo. Th. νίω, novus.

Νεών, ῶνος, navale; i. e. statio navium; locus & domicilium quo naves subducuntur; Hesych. à Th. ναῦς, νεώς, V. Sed, νᾶῦς, navium; est genit. plur. ab eod. ναῦς; item, νεών, ῶνος; navale; idem quod νίον; à Th. νίω, &c. V.

Νεόπριστος, nuper emptus, novitius; ut, ὀβολὸς νεόπριστος, Plut. mancipium nuper emptum; ex νίος & ὠνέομαι; unde ὠνητὴς, &c. V.

Νεοπτοιὸς, qui naves fabricatur; Poll. l. 1. faber naves extruens; ex ναῦς, νεὼς, & ποιέω, V.

Νεοπρεὲς, qui juvenili est facie; juvenis; Hesych. ex νίος & ὤψ, ὠπὸς, vide.

Νεοπτοιῶ, templum construo; vel, extruo; ex νεὼς, Atticè, pro ναὸς, templum; (omnia namq; nomina in εως, lirg à communi, definentia, linguâ Atticâ in εως desinunt; ut, Μενέλεως, Μενέλεω; ναὸς, νεὼς, &c.) Vel, exponi potest etiam, navem ædifico; à Th. ναῦς, νᾶός, νεὸς, & Atticè, νεὼς, navis; comp. cum Th. πολέω, V. Sic etiam, νεωφύλαξ, templum custodire, vel, naves; ex νεὼς, Atticè, pro ναὸς, templum; vel, ex ναῦς, genit. Atticè νεὼς; & ὀφέω, curo, custodio, &c. V.

Νεωλὴς, apud Soph. in Electra, exp. novellus, i. e. νεωστὶ ἠγμένος, q. d. nuper adaptatus; à Th. ἄγω, ἀγωμαι, &c. V. Item, νεώριον, navale, ubi fabricantur, & coaptantur naves; ex iisd. ναῦς, νεὼς & ἄγω, &c. V.

Νεωρυχὴς, ὁ, ὁ ἡ ἡ, recens fossus, recenter effossus; à seq. νίος & ὀρύσσω; unde ὀρυχὴ, ἡ, &c. Vide.

Νέος, adv. nuper. Them. νίος, novus.

Νεὼς, ὼ, ὁ, Att. pro ναὸς, ῦ, ὁ, templum. Hinc νεῶν, genit. plur. pro ναῶν.

Νεὼς, Atticè, navis, in genit. à Th. ναῦς, νᾶός, V.

Νέωσις, ἡ, novatio, renovatio; verbale, à νέω, V.

Νεώσοικος, navale; q. d. navium stabulum; ex νεὼς & οἶκος, ὁ, V. Sic, νεόσοικος, navale, i.e. navium domicilium; vide seq.

Νεόσοικος, ὁ, navalia, q. d. navium ædes; ex ναῦς, navis, in gen. Ion. νηὸς, Att. νεὼς, & οἶκος, ὁ, domus.

Νεωστὶ, adv. nuper. Them. νίος, novus.

Νέωτα, cum Præpositione εἰς addita, ut, εἰς νέωτα, in annum novum, i. e. venturum, proximum, seu, futurum; apud Theophr. sæpe, à Th. νίος; unde νέον, &c. V. Item, νεώτατος, ultimus, natu minimus; q. d. novissimus; ab eodem V.

Νεωτερίζω, τὰς novas molior, seu, innovo; item, innovo, pro immuto, Thuc. l. 2. Item, anni quoq; tempus, hominem in ἀδίκοις mutatum νεωτερίζειν dicitur, quum, mutatione illâ, novos morbos invehit; item, secuor, vel, loquor τὰ πρῶτα, Aristoph. in Plut. juniorum mores imitor, Hesych. &c. vide seq.

Νεωτερίζω, renovari, instaurari, reficiri, præs. inf. à νεωτερίζω. Th. νίος, novus.

Νεωτερικὸς, ὴ, ὸν, juvenilis. Them. νίος, novus.

Νεωτερισμὸς, rerum novarum studium vel, innovatio; item, insolentia; & νεωτεριστὴς, οῦ, ὁ, rerum novarum studiosus, qui res novas molitur; verbalia, à præced. νεωτερίζω, V.

Νεώτερον, τὸ, novitas, insolentia; item, juventus, pueri; est neut. à νεώτερος, V.

Νεωτεροποιὸς, qui res novas molitur, novarum rerum studiosus; Thuc. l. 2. Unde νεωτεροποιία, studium novarum rerum, ibid. & νεωτεροποιὸν, res novas, molior; innovo, renovo; commoveo; à seq. νεωτέρος & ποιέω, V.

Νεώτερος, junior, minor natu, superlat. ἐκ τοῦ Th. νίος, juvenis.

Νεωτέρως, noviter, novè; ut, νεωτέρως λέγειν, novâ quâdam ratione dicere, Plat. νόμ. ι. Item, recentiorum more; à Th. νίος, vel, præced. νεώτερος, V.

Νέωτος, ὁ, novatio, seu, renovatio agrorum; sed νεωτὸς, est tempus renovandi agros; à νέω; & Them. νίος, V.

Νεωφύλαξ, ἀδιτuus; qui ædes tuetur ac servat; idem quod, ναοφύλαξ, id V.

Νεώχερμος, terra recens culta; Hesych. Item, νεοχέρμεω, nova facio. Νεωχμὶς, νεωχμόω, νεωχμίζω, &c. Vide suprà νεοχμὸς, &c.

Νὴ, per, adv. affirmantis & jurandi cum acc. νὴ Δία, per Jovem, in compos. privativa est particula; interdum intensiva.

Νῆ pro νῆα, acc. Poët. pro ναῦν, navem, à nom. ναῦς, Ion. νῆῦς, νηὸς, dat. pl. νήεσσι.

Νήαιθος, ὁ, ὁ, NEÆTHUS, nomen fluvii.

NHTA'TEOΣ, ὁ, ὁ. ἡ, novus, nuper factus, q. à νέος, nuperè & γέγαα, fio.

Νήγλιος, ὁ, ἡ, ὸν, & τὸ νήγλιον, crudelis, ex ναῦς, navis, & ἴγελος, excito.

Νηδύια, τὰ, intestina: à νηδὺς, ύος, ἡ, venter.

Νηδυμὸς, ὁ, suavis, per Pleonasm. litterarum, pro ἥδυμος. Them. ἡδὺς, suavis.

Νηδυόφιν, Poët. adv. ex utero. Th. νηδὺς, ύος, ἡ, venter.

Νηδύτερος, Hesych. exp. discalceatus; ex νηδὺς, adjectiv. i. e. κοῖλος & πᾶς, &c. V.

NHAT'Σ, ίδος, ἡ, venter, uterus, hinc νηδύια, intestina.

Νῆεσσι pro νήεσσι, dat. pl. Ion. & Poët. à ναῦς, & Ion. νῆῦς, navis.

Νήεω, congrego, accumulo, f. ἤσω, hinc νηήσαμεν, a. 1. imperat. m. Them. νέω, glomero, neo. f. νήσω. a. 1. part. νήσας, & Pleonasmo litt. ν, νήσσας.

Νήσσας, onerans, a. 1. part. act. νηήσαμεν, a. 2. inf. m. νηήσασθαι, a. 1. imperat. m. Sic νήσσω, pro ἔνησσον, a. 1. Ion. superioris verbi νέω.

Νήσσω, neo, filum è colu duco. f. νήσω. p. νένηκα. perf. pass. νένημαι. Th. νέω, neo, glomero.

Νηῦς, dat. sing. à ναῦς, navis, Ion. νῆῦς, νηὸς.

Νήϊα, navalia, τὰ, à

Νήϊος, ου, navalis. Th. ναῦς, Ion. νῆῦς, navis.

Νήϊος, est propriè navalis, i. e. aptus navibus; ut, νήϊον ξύλον, lignum navale, vel, navalis materia; pro quo simpliciter dicitur νήϊον, Il. γ. Unde νήϊα, τὰ, rudentes, funes nautici; item, νῆα τέχνη, ars nautica; Soph. in Ajace; à Th. ναῦς, Ionicè νῆῦς; in genit. Ionicè νηὸς, pro ναὸς, Atticè νεὼς, &c. V.

Νήϊς, ίδος, ὁ, ἡ, inscius, rudis, timidus: à νὴ priv. & εἶδος, scio.

Νήϊτης, ου, ὁ, & νήϊτις, ιδος, ἡ, idem quod νήϊος, navalis; unde etiam, νήϊτικὸς, nauticus; ut, νήϊτικὸς νόμος, mos nautarum, &c. V.

Νηκερδὴς, non lucrosus, non quæstuosus; inutilis, incommodus; ut, νηκερδὲς ἦτορ, apud Hom. inutile dictum & incommodum; ex νὴ, privativa particula; & κέρδος, V. Item, apud veteres, νηκερδέα βυκῶ, pro ἀσωπίαν, dictum fuisse, scribit Eustath. Item, νήκερως, ω, ὁ ἡ ἡ, & νήκερος, cornua non habens, cornibus carens; ex νὴ, priv. & κέρας, τὸ, V. Item, νήκεστος, insanabilis, immedicabilis; vide seq. νήκεστον.

Νήκεστον, insanabiliter, adv. ex νὴ, negandi particula, & ἄκεσις, sano.

Νηκουστέω pro ἀνηκουστέω, non audio: ex νὴ & ἀκούω, audio.

Νηκτὴς, οῦ, ὁ, natator; in Epigr. Item, νηκτὸς, natans, natatilis; unde νηκτικὸς, natatilis, qui potest natare; & νηκτὶς, ίδος, ἡ, natatrix; ut νηκτὶς δὲ ἰλαὶς, Poll. Omnia, à νήχω, fut. νήξω, V.

Νηλεγὲς, atrox; idem quod seq. νηλεγὴς, quasi nullius curam aut respectum habens, &c. V.

Νηλεγὴς, ὁ, ὁ, ἡ, fœvus; ex νὴ & ἀλέγω, curo.

Νηλειὴς, ὁ, ὁ, ἡ, & τὸ νηλεὲς, crudelis, e, fœvus, immitis, ferocior, ferus. Dicitur & νηλεὴς, & νηλὲς, ὁ, dat. sing. νηλεῖ· ex νὴ priv. & ἐλεέω, misereo. Alii ab ἀνήλεος, propitius.

Νηλεῖ, immiti, dat. sing. à νηλὲς, ὁ, ἡ, immitis, vel per Syne. pro νηλεῖ, dat. à νηλεὴς, quod V.

Νηλεὲς, idem quod νηλεὲς, quod vide.

Νηλειτὴς, ὁ, ἡ, ὸν, immitis, crudeli supplicio puniens; à νηλεὴς, immitis, & ποινὴ, ης, ἡ, pœna.

Νήλεος, ου, ὁ, ἡ, pro νήλεος, invisibilis: ex νὴ & λεύσσω, video.

Νηλεὴς, possessivum à Νηλεύς, vide Νηλεύς.

Νηλὲς, ὁ, ὁ, ἡ, pro νηλεὲς, quod vide.

Νηλίποδες, non valde calceati; discalceati, nudis incedentes pedibus, Hesych. ex νὴ, priv. ἦλιδα, valde; & πέζα; unde πεζὸς, &c. Vide etiam seq. νηλιπὴς.

Νηλιπὴς, discalceatus; ex νὴ & ἦλιψ, calceus.

Νηλίτης, qui nudis incedit pedibus, idem quod præced. νηλιπὴς, id V.

Νηλιτὴς, ὁ, ὁ, ἡ, peccati expers: à νὴ & ἁλίτω, pecco.

Νηλιφὴς, ὁ, ὁ, ἡ, νηλιφὴς ναῦς, navis pice non perunctâ; ex νὴ, priv. & ἀλείφω, V.

Νήλιτος, veste carens; ex νὴ, priv. & Th. λέπω; unde λέπος, & λεπὸς, &c. V.

Νῆμα, ατος, τὸ, filum, in pl. νήματ', pro νήματα. Th. νέω, neo.

Νημερτὲς, aptus ad nendum; i.e. aptus duci instar lanæ aut lini; à præced. νῆμα, τὸ, V.

Νημερτὲς, τὸ, Eust. tradit τὸ μὴ ἁμαρτησόμενον διὰ τὸ βέβαιόν τε καὶ ἀληθές; item, ponitur etiam adverbialiter, pro, verò; ut & νημερτὲως; verè; Od. ε. q. d. in quo dicendo non erratur; à seq. νημερτὴς, V.

Νημερτὴς, non lucrosus, non quæstuosus; inutilis, incommodus; ut, νημερτὲς ἦτορ, apud Hom. inutile dictum & incommodum; ex νὴ, privativa particula; & ἀμαρτάνω, pecco. f. ἥσω. a. 2. ἥμαρτον. Hst &

Νημερτὶς, nomen propr. mulieris.

Νηνεμία, ας, ἡ, tranquillitas ventorum: à νήνεμος, ventos non habens; quod à νὴ & ἄνεμος, ventus.

Νηνεμίης, gen. Ion. à præced.

Νηνεῖν, congrego, accumulo; idem cum νηέω, & Them. νέω, glomero, &c. V.

Νήξει, dat. sing. νήξις, acc. pl. à

Νήξις, εως, ἡ, natatio. Them. νέω, vel νήχω, nato.

Νήξομαι, navigabo, f. 1. m. verbi νήχομαι. Them. νέω, no. f. νέσω & νεύσω.

Νηοῖς, templis, Ion. pro ναοῖς, à ναὸς, ὸ, ὁ, templum. Sic νηὸν, pro ναὸν.

Νηοπόλος, ου, ὁ, ædituus, qui circa templum versatur: à νηὸς, Ion. pro ναὸς, templum, & πολέω, versor.

Νηοσσὸς, ου, ὁ, NEÆTHUS, nomen fluvii.

NHTA'TEOΣ, ου, ὁ. ἡ, novus, nuper factus, q. à νέος, nuperè & γέγαα, fio.

Νηλεγὴς, ὁ, ὁ, ἡ, fœvus; ex νὴ & ἀλέγω, curo.

Νηλειὴς, ὁ, ὁ, ἡ, & τὸ νηλεὲς, crudelis, e, fœvus, immitis, ferocior, ferus. Dicitur & νηλεὴς, & νηλὲς, ὁ, dat. sing. νηλεῖ· ex νὴ priv. & ἐλεέω, misereo. Alii ab ἀνήλεος, propitius.

Νηός, navis, gen. Ion. pro ναὸς, à ναῦς, ὸς, dat. pl. νηυσὶ, &

Νηὸς, Ion. pro ναὸς, ὸ, templum.

Νηὸς, navis, navis tutator & custos, Hesych. ex ναῦς, ναὸς, & Ionicè νηὸς, & ἔχω, &c. V.

Νηοτὸς, & νηοσὸς, navium servator; ex νηὸς, præced. navis, genit. & σῴζω, ὁ, V.

Νηπαιὸς, ὸ, firmus: à νὴ & πήδω, debilis, infirmus. q. ἀπήδαιος: ex α, priv. & πέδον, ου, τὸ, solum, terra.

Νηπεκτὴς, ὁ, ὁ ἡ, impexus, non pexus, Hesych. ex νὴ & πέκω, fut. ξω, unde πεκτὸς, &c. V. Sic, νηπλὴς, invalidus est; ex νὴ, priv. & πλέω, sum, quod in præs. indic. præcipuè usitatum est.

Νηπενθὲς, luctu & mœrore, vel, tristitiâ carens; serenus, lætus; in Epigr. Item, quo luctus tollitur; qui tristitiam animo eximit; ut, φάρμακον νηπενθὲς, Od. δ. Unde adv. νηπενθέως, sine luctu, Plut. ex νὴ & πένθος, τὸ, vide. Unde etiam νηπενθὲς, τὸ, herba, de qua vide suprà in νεπενθὲς.

Νηπιὰς, ας, ἡ, infantia, stultitia: &

Νηπιάζω, infantiliter ago, infans sum. f. άσω. p. νενηπίακα. a. 1. ἐνηπίασα. Th. νήπιος, infans.

Νηπιαχὸς, ου, ὁ, puerilis, infans; à Th. νήπιος, V.

Νηπιαχόω, puerilitèr me gero, instar vagientis doleo: ex νήπιος, infans, & ἀχέω, doleo, Th. ἄχος, ους, τὸ, dolor.

Νηπιάχω, ης, ὁ, idem quod νήπιος, ου, infans.

Νηπιάχως, stultè ago, puerilitèr, seu, stultè me gero; idem quod νηπιάζω, & ab eod. Th. νήπιος, V. Unde etiam, νηπιάχων, ætate parvus, puerilis, &c. Apoll. Rhod.

Νήπια, voc. sing. à νήπιος.

Νηπίη, ης, ἡ, infantia, dat. sing. νηπίῃ. Th. νήπιος, infans.

Νήπιος, puerilis, stolidus; ab eod. Th. νήπιος; unde etiam, νηπίη, ἡ, interdum dicitur, de muliere stulta; ut, Il. χ. Interdum aliis rebus tribuitur; ut, νηπίη βίη, vires infirmæ, seu, perexiguæ, quales sunt infantum, seu, puerulorum; Il. λ. Item, νηπιώδης, infantilis, &c. Oppian.

Νηποινοτόνος, infanticida, infantum interfector; Sapient. 12. Ex νήπιος, & κτείνω; in pr. m. ἔκτονα, &c. V.

Νήπιον, ου, τὸ, infans, infantia: à seq.

NH'ΠΙΟΣ, ου, infans. per Metaph. imprudens, stultus, qu. ex νὴ, priv. & ἔπος, verbum,

Νηπιότης, ητος, ἡ, infantia; Plat. de Leg. l. 7. Item, stultitia, ut, apud Luc. διὰ νηπιότητα φρενῶν; à præced. Th. νήπιος, V. Cujus Etymon, ex νὴ & εἶπον, cum Latino infans, planè convenit.

Νηπίφρων, qui puerili præditus est mente; qui non plus sapit, quàm infans aut puerulus; unde, νηπιοφροσύνη, stultitia, qualis est infantis & puerili; ex νήπιος & φρὴν, &c. Vide.

Νηπλανὴς, ου, ὁ, ἡ, incomptus, inornatus, ex νὴ & πλέκω, plico.

Νήποινα, Νηποινεὶ, Νηποινῇ, Νηποινὶ, & νήποινον; impunè, impunitò; omnia adverbia, à seq. νήποινος, vide.

Νήποινος, ου, ὁ, ἡ, impunitus. interdum ἄμοιρος, ἀπήμαλγος. Ex νὴ, συμπτικὴ particulâ, & ποινὴ, pœna.

Νηπύτιος, ου, ὁ, qui sobrius esse solet; Plut. Symp. 7. à Th. νήφω, f. ψω.

Νηπύτιος, ου, stultus, infans. Th. νήπιος, infans.

Νηρεὺς, έως & ῆος, ὁ, nomen viri. Gr. πρὸς, humilis.

Νηρὲς, ὁ, nomen viri ἄλυπον. Hebr. lucerna.

Νηρίθμος, ου, innumerabilis; ex νὴ & ἀριθμὸς, οῦ, ὁ, numerus.

NH'PION, ου, τὸ, fruticis species, circa amnes nascens. q. à νηρὸς, humidus.

Νήρις, de quo non contenditur; (i. e. ἀνήρις, ὁ ἡ ἀνήριτος, vide νήριτος, exempto, σ, idem; sed exp. etiam, multus, innumerus, immensus, Hesiod. & Apoll.

Νηρίτης vel νήρις, ου, de quo non contenditur; ex νὴ & ἐρίζω, contendo. Th. ἔρις, ιδος, ἡ, lis.

Νηρίτοπλος, multa habens folia; ex præced. νήριτος, multus; & φύλλον, τὸ, V.

NHPO'Σ, ά, όν, humidus, cavus. q. à νέω, no. Hst & παρὰ pro παρὸς, recens; à νίος, novus.

Νήσαι, cumulare. a. 1. inf. act. νήσαντο, 3. pl. a. 1. m. Ion. verbi νήθω, seu νέω, glomero, neo.

Νησαίη, ης, ἡ, nomen mulieris: à νῆσος, insula.

Νησίδιον, & νησύδριον, idem quod seq. Νήσιον, τὸ, V. Unde etiam, νησὶς, ίδος, ἡ, itidem idem; à quo etiam, νησίζω, refero insulam; insulæ figuram habeo; à Th. νῆσος, ὁ, insula; dicta à νέω, i.e. καλυπτέω; quia mari, à quo cingitur, quasi innatare videtur; sed significat etiam, vestem purpuream, seu, quam undique purpura ambit, veluti mare, insulam; Poll. l. 7.

Νήσιον, ου, τὸ, parva insula. Them. νῆσος.

Νῆσις, εως, ἡ, ipsa nendi actio, & fili ductio; Plat. est verbale, à νέω, fut. νήσω, neo, filum è colu duco, seu, torqueo, &c. Vide. Item, νῆσις, accumulatio; à Th. νήθω, vel, νέω, glomero, &c. V.

Νησιώτης, ου, ὁ, ex insula oriundus; seu, insulæ incola, insulanus; Thuc. l. 5. & in fœm. Νησιῶτις, ἡ, insulana, Plut. Unde, νησιωτικὸς, insularis, seu, insularius; ut, νησιωτικὸς δῆμος, Euryp. & νησιωτικὴ δίκη; Athen. l. 9. à Th. νῆσος; unde νήσιον, τὸ, V.

NH'ΣΟΣ, ου, ἡ, insula, dat. pl. νήσοισι. q. à νέω, no.

NH'ΣΣΑ, seu νῆττα, ης, ἡ, ANAS. q. à νέω, natare amat.

Νησσάω, ου, ὁ, qui anatis est, Arat. Item, νησσήιον, & νήσσιον, ου, τὸ, anaticula; apud Athen. l. 2. à præced. νῆσσα, vel, νῆττα, ἡ, &c. Vide.

Νηστεία, ας, ἡ, jejunium, inedia: à νῆστις, jejunus.

Νηστεύω, jejuno, f. εύσω, p. νενήστευκα, a. 1. ἐνήστευσα. a. 1. part. νηστεύσας, καὶ Th. νῆστις.

Νηστικὸς, pertinens ad eos qui nent; vel, nendi peritus; unde fœm. Νηστικὴ, scil. τέχνη, ars nendi, seu, nendi peritia. Plat. in Polit. à νήθω, idem quod Th. νέω, neo, &c. V.

Νήστις, i.e. νήστις, in fœm. jejuna; item, à jejuno sumpta, medicina scil. πόσις, &c. Nic. Item, νήστιμος, ου, ὁ ἡ ἡ, ut νήστιμον ἡμέρας. dies quâ quis jejunus manet; utrumq; à seq. Th. νῆστις, vide.

NH'ΣΤΙΣ, ιος, ὁ, ἡ, jejunus. q. ex νὴ, priv. & ἐδίω, edo.

Νησύδριον, vide νησίδιον, parva insula, diminut. à νῆσος, V.

Νησυὰ, ἡ, nomen mulieris.

Νήτη, contractè, pro νεάτη; ultima, ima chorda, Plut. vide seq. νήτος, ultimus.

Νήτως, adv. fruſtrà, inutiliter. q. à

Νῆτος, ultimus, contract. à νέατος, ου, novissimus. Th. νέος, novus,

Νητὸς, ὕ, ὁ, è colu ductus; instar fili ductus, seu, tortus, aut, textus; à Th. νέω, neo; item, νητὸς, accumulatus, acervatus, Od. β. ab eod. Th. νέω, vel, νήω, glomero.

Νητεμὴς, ἐος, ὁ, ἡ, verus, certus: ex νὴ, valde, & ἀτρεκὴς, verus.

Νῆτια, idem quod Th. νῆστις, V.

Νητοφόρος, anates occidens; ex præced. νῆτια & φόρος, V.

Νηυὶ, acc. Ion. pro ναυσὶ, navem: à ναῦς, νεὸς, ἡ, navis.

Νῆυς, Ionicè, pro Th. ναῦς, navis.

Νηυσὶ, dat. pl. Ion. à ναῦς, navis, Ion. νῆς.

Νήυτιμος, ὕ, ὁ, ἡ, animæ expers: ex νὴ priv. & ἀυτὴ, spiritus.

Νηφάω, sobrius sum, idem cum, pro, & à Th. νήπω; (cui opponitur μεθύω) item, sobrium esse facio. Sic, νηφάλιος, idem quod seq. νηφάλιος, quod interdum, est vigilans, prudens, attentus; item, νηφάλια θυσία, dicitur sacrificium cui non adhibebatur vinum; ut & νηφάλια ξύλα, ligna quæ crematbantur in sacrificiis ἀοίνοις; Suid. Unde etiam, νηφαλίσω; sobria sacra celebro; Poll. l. 6. & νηφαλίζω, idem; vel, sacris sobrilis exspio.

Νηφάλιος & νηφάλεος, ὕ, ὁ, ἡ, sobrius, Th. νήφω.

Νηφαλίως, sobriè, vigilanter, prudenter; adv. à præced. νηφάλιος, V. Unde etiam, νηφαλιότης, ητος, ἡ, sobrietas; idem quod νηφάλισμὸς, verbale, à νηφαλίζω, vide.

Νηφάντος, (idem quod νηφάλιος) sobrius. vigilans, prudens, &c. Unde, νηφαντικὸς, idem, Poll. Item, non inebrians, sobrium manere faciens; Athen. l. 10. verbalis, à νηφαίνω, idem quod Th. νήφω, V.

Νήφουσι, dat. pl. part. præſ. act. vel 3. pl. præſ. ind. à

ΝΗ'ΦΩ, sobrius sum, vigilo. f. νήψω. ῥ νίνηφα. a. 1. ἔνηψα. a. 1. imperat. νῆψον, ἄτω, & in pl. νήψατε. q. ex νὴ & πίνω, non bibo. Hinc νηφαίνω sobrius sum. νηφάλιος, sobrius. νηφαλιότης, ητος, ἡ, sobrietas.

Νήχετο, natabat, 3. sing. imperf. act. Ion. verbi νήχομαι, seu νήχω. Th. νέω, nato.

Νῆχον, natabant, 3. pl. imperf. paſſ. Ion. verbi νήχω, natos; νηχόμενος. præſ. part. m. Th. νέω, nato.

Νηχυτὸς, ὕ, ὁ, ἡ, latè fluens, effusus: à νὴ & χέω seu χύω, fundo.

Νήχων, nato, à νήχω idem cum νέω.

Νῆψις, εως, ἡ, sobrietas, verbale, à Th. νήφω, f. ῥ. νήψω, &c. V.

Νήω, accumulo. Th. νέω, idem.

Νηὼς, Dor. ex Ion. νηὸς pro ναὸς, acc. pl. à ναὸς, templum.

Νήων, ὁ, cognomen Prophetæ, Lat. nisus.

ΝΙ'ΤΑΑΡΟΣ, musici modulaminis genus; musicus.

Νίζω, Tarentinorum linguâ pro νίπτω, lavo, propriè de manibus.

Νιηᾶ, 3. sing. præſ. sed

Νίκα, vince, præſ. imperat. act. à νικάω, vinco.

Νικᾶν, præſ. inf. ab eod.

Νικήτωρ, ορος, ὁ, nomen Diaconi, Gr. victoriæ.

Νικήφορος, ίου, ὁ, ἡ, Dor. pro νικηφόρος, & hoc pro νικήσω, vincam, f. 1. à νικάω, vinco.

Νικήσουμ, Dor. pro νικῆσαι, a. 1. inf. act. &

Νικήσαις, Æol. pro νικήσας, a. 1. part. act. qui vicit, victor. Sic &

Νικήσας, Dor. pro νικήσας, ἀυτὸς, a. 1. part. a νικάω, vinco.

Νικησοῖτι, f. 1. inf. Dor. pro νικήσῃν, verbi ejuſdem.

Νικητὴρ, victor; (à Th. νικάω, V.) eſt Doricè pro νικητὴς, id V.

Νικήτω, vincat, 3. ſing. præl. imperat. act. à νικάω, quod vide.

Νικηφορεῖα, ας, ἁ, Dor. pro νικηφορία, ἡ, victoriæ reportatio vel adeptio. Sic

Νικηφόρος, Dor. pro νικηφόρος, ου, ὁ, ἡ, victor. Ex νικάω, vinco, unde νίκη, victoria, & φέρω, fero,

NIKA'Ω, VINCO, ſupero. qu. ex νὴ & εἴκω, cedo. f. νικήσω. p. νενίκηκα. a. 1. ἐνίκησα. a. 1. ſub. νικήσω, ης, ἡ. a. 1. inf. act. νικῆσαι.

Νίκη, ης, ἡ, victoria: à νικάω.

Νικῇ, Dor. pro νικᾷ, vincit, 3. ſing. præſ. act. verbi νικάω.

Νικηθεὶς, έντος, victus, a. 1. part. paſſ. ejuſd. verbi.

Νίκημα, ατος, τὸ, victoria, verbale, à νικάω, V.

Νίκημι, pro νικάω, vinco.

Νικήσας, νικήσασα, ſuperans, a. 1. part. act. maſ. & f. g. à νικάω.

Νικητήριος, adjectivè uſurpatur; ut νικητήρια ἆθλα, Plat. de Leg. unde neut. ſeq. V.

Νικητήριον, ου, τὸ, victoriæ præmium, palma; &

Νικητὴς, οῦ, ὁ, victor: &

Νικητικὸς, ὴ, vincendi peritus; cui ſæpe contingit vincere; qui magni eſt ad victoriam momenti. Them. νικάω, vinco.

Νικηφόρος, vide ſuprà νικαφόρος.

Νικόδημος, ου, ὁ, nomen viri. Gr. populi doctor.

Νικόλαος, ου, ὁ, romen prop.

Νικολαΐτης, ου, ὁ, NICOLAITA, aſſecla Nicolai, à

Νικόλαος, ου, ὁ, vel Att. Νικόλεως, ω, ὁ, nomen viri. Gr. populi victor.

Νικόπολις, εως, ἡ, nomen urbis, Gr. civitas victrix.

Νῖκος, ους, τὸ, victoria; æternitas: εἰς νῖκος, in perpetuum. Th. νικάω, vinco.

Νικῶσι, Att. contract. pro νικῶσιν, 3. pl. præſ. opt. à νικάω, vinco.

Νίμμα, ατος, τὸ, aqua quâ manus abluitæ ſunt; verbale, à Th. νίπτω, fut. ψω, &c. V.

Νίν, Poët. & Dor. ipſum, am, um, pro ἑ vel αὐτὸν, ut μὶν, quod vide.

Alii νὶν ſumunt pro ἀυτοῦ.

Νινευὴ, ἡ, Nineve, nomen urbis ἄκλιτον. Heb. amæna habitatio.

Νινευῖται, ων, οἱ, & in pl. Νινευῖ, ῶν, Ninivitæ. à præced.

Νίνος, ου, ὁ, NINUS, nomen mul.

Νιπτὴρ, ῆρος, ὁ, pelvis, malluvium: &

Νίπτηρ, ῆρος, ὁ, ἡ, nix acervatim decidens νιφετὸς, οῦ, ὁ, idem.

Νίπτω, a. 1. imperat. m. à νίπτω, lavo: f. ψω.

Νιπτὸς, ὁ, ἡ, lotus, a. 1. part. m. ejuſd. verbi.

Νιπτοὺς, 3. pl. a. 1. imperat. act. verbi νίπτω, lavo.

Νοθὸς, νοῦ, ſapit, 3. ſing. præſ. ſub. à νοέω, cogito. Th. νόος.

Νόει, cogita, præſ. imperat. act. à νοέω.

Νόεε, præſ. part. pro νοεὶς, Æol. retract. accentu à νόημι, pro νοέω, cogito.

Νοέοντι, Dor. pro νοέουσι, cogitant: vide νοέω.

Νοέω' pro νοέουσι, 3. pl. præſent. ind. act. νοέω, cogito.

Νοήσον, dat. ſing. præſ. part. fœm. gen. à νοέω, cogito: præſent. part. νοέων, οῦσα, νοέουσα, ὄεσα. Them. νόος, οῦ, ὁ, mens.

Νοερὸς, ὰ, ὁ, q. d. mentalis, intellectualis; intelligens, rationis capax, &c. Unde νοερὰ φύσις, ἡ ἀνθρώπου, apud Dion. Ariop. & Nazian. naturæ autem intellectuales dicuntur, quæ ſunt intelligentiæ abſtractæ; ut Angeli; ut-pote formæ à materia abſtractæ, & ſeparatæ; ut etiam figuræ mathematicæ ut docet Themiſt. & Ariſtor. qui tales vocat figuras, τὰ ἐξ ἀφαιρέσεως, & γραμμικὰ, &c. unde adv. Νοερῶς, q. d. intellectualiter; à Them. νόος; vide.

Νοΐωντες, Doricè pro νοῶντες, cogitantes, nominativ. pl. præſ. part. activ. à

Νοέω, cogito, intelligo: præſent. imperativ. νόει, νοείτω, νοεῖτε, νοείτωσαν, f. νοήσω, perf. νενόηκα: aoriſt. 1. ἐνόησα, a. 1. ſub. νοήσω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. act. νοῆσαι, perf. paſſ. νενόημαι, Th. νόος, οῦς, ὁ, mens.

Νοηθὲν, έντος, τὸ, a. 1. part. paſſ. n. gen. à præced.

Νόημα, pro νόημα, ατος, τὸ, intellectus, cogitatio: à νοέω, Th. νόος.

Νοήμων, ονος, ὁ, ἡ, mentis compos, prudens: Poët. Item nomen propr. accuſ. ſing. Νοήμονα.

Νοήσας, αῖσα, a. 1. part. act. νοήσαι, a. 1. inf. à νοέω, cogito. Th. νόος.

Νόησε, Ion. pro ἐνόησε, 3. ſing. a. 1. ind. act. &

Νοῆσαι, 3. ſing. a. 1. ſub. act. à νοέω, f. ἡσω; q. v.

Νόησις, εως, ἡ, cogitatio, ſeu actio ipſa cogitandi aut agitandi mente quidpiam: Item intelligentia, Plat. & Plut. verbale, à νοέω; V.

Νοητικὸς, ὴ, intelligendi facultate ſeu vi prædituς: à νοέω, intelligo. Th. νόος, οῦς, ὁ, mens.

Νοητὸς, ὴ, ὁ, q. d. intelligibilis, vel mente perceptibilis; qui intelligentiâ comprehenditur, ſub intelligentiam cadens: unde adverbial. Νοητῶς, q. d. intelligibiliter; ita ut intelligentiâ comprehendatur, ſeu mente percipiatur, aut percipi poſſit; itidem ab eod. νόος; vide.

Νοθεία, ας, ἡ, q. d. ſpuritas; ut ἐπιγαμία νοθεία, idem quod γόνου ἴδιος, ſpurium eſſe, Plut. in vita Themiſt. Item Νόθια, ſive Νοθεῖα, τὰ, ad nothos pertinentia bona: Item Νοθεῖον, q. d. nothum reddo, adultero, corrumpo. vitio, expon. etiam alieno, ſeu abalieno, decipio, adulor; unde verbale Νόθευσις, adulteratio, &c. Suid. omnia à ſeq. Th. νόθος; V.

Νοθευθέντες, qui genitus eſt nothus, ſeu ſpurius: ex νόθος, & χύτρος; vi. Item Νοθογαλουσίαν, notha pulchritudo & adulterina; i. e. non nativa, in Epigr. l. 2. ex νόθος, & καλὸς, unde καλὴ, νὸ; V.

ΝΟ'ΘΟΣ, ὰ, ὁ, NOTHUS, ſpurius, non legitimus: indè νοθεῖα, adultero, corrumpo: νοθεία, ας, ἡ, ſpuritas.

Νομαδικὸς, ὴ, paſcuis vivens, paſtoralis, Th. νέμω, paſco.

Νόθευε, illegitimè, ſpuriè, adulterinè, fictè, eſt adverbium, à νόθος, præced. V.

Νοΐδιον, ου, τὸ, cogitatiuncula, & ſententiola, apud Ariſtoph. à Th. νόος, unde νοῦς, &c.

Νομαδικὰ ζῶα, animalia quæ indigent pabulatu, ſeu quæ neceſſe eſt pabulari, eſt neut. pl. à ſeq. ſing. νομαδικὸς; vi, unde etiam Νομαδικὸς βίος, paſtoralis, ſeu paſtoritia vita: Item Νομαδικὸς, paſtoralis; ut νομαδικὸς βίος, paſtoritia vita: Sic etiam Νομάδης, paſcuus; Νομάζω, & νομεύω, paſco. Item Νομάς, ὰ, ὁ, degens in paſcuis in Epigr. aut veniens ab armento; omnia à Them. νέμω, paſco; unde νομὴ, &c. vide.

Νομαδίζοντοι, qui à paſcuis veniunt ordine incedentes: ex νομὸς, δός, & ζυγὸς; V.

Νόμισμον, ου, τὸ, Ion. pro νόμος, mos, ritus.

Νομανδρεῖα, affertur pro cœtus virorum paſtoritius: ex νομὸς, & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, &c. V.

Νομάρχης, ου, ὁ, provinciæ præfectus: ex νομὸς, præfectura, quod à νέμω, regno, adminiſtro, & ἄρχω, impero. Th. ἀρχὴ, principatus.

Νομαρχία, dignitas ejus, qui præfecturæ præeſt, ſeu præfecturæ imperium obtinet, aut ipſa præfectura: ex iiſdem, cum præced. νομάρχης; V.

Νομὰς, άδος, q. d. paſcualis, in paſcuis degens cum reliquo armento; ut βοῦς νομὰς; apud Dioſc. bos armentarius: Sic δάμαλις νομὰς, 1 Reg. c. 27. vitulus paſcualis, exp. etiam gregalis; ut νομάδες ἀφίστασθαι, gregales columbæ, & Νομάδες ὄϊες, ſive ὄϊς, gregales oves, dixit Feſtus, à Th. νέμω, unde νομὴ, ἡ, &c. V.

Νομὲες, έων, ἑς, pro navium coſtis: Herodot.

Νομιάσθαι, pro νέμεσθαι, dilaniare.

Νομεὺς, ῆος, ὁ, paſtor, dator, tributor. Them. νέμω, p. m. νένομα, paſco, tribuo.

Νομεῦσι, Dor. pro νομεῦσι, paſcam, f. 1. ind act. verbi νομεύω, paſco. Th. νέμω, idem.

Νομεύτικὸς, ὴ, ὁ, paſtoralis; unde in f. Νομευτικὴ ἐπιστήμη, ſcientia paſcendi; Plat. in Polit. à præced. νομεὺς, & νομεύω; V.

Νομίσιμος, diſcerpo, dilanio; Theocr. Idyll. 27. à Th. νέμω, diſtribuo; V.

Νομὴ, ῆς, ἡ, pabulum; diſtributio, poſſeſſio: à νέμω, paſco, tribuo.

Νομίζω, lege iancio: Item exiſtimo: imperfect. ἐνόμιζον, ες, ε, f. ίσω, perf. νενόμικα; aor. 1. ἐνόμισα; aor. 1. ſub. νομίσω, ῃς, ῃ, a. 1. part. activ. νομίσας, ἀντὸς, imperf. m. ἐνομιζόμην, ου, ετο, putabar, ſolebam: à νόμος, lex. Th. νέμω, tribuo.

Νομικὸς, ὴ, legis interpres, jureconſultus, legalis: &

Νομικῶς, ex legum præſcripto, vel ut conſentaneum eſt juriſprudentiæ: Item,

Νόμιμος, ὴ, ὁ, ἡ, legitimus: à νόμος, lex.

Νόμιμως, adverbial. legitimè: à præcedent.

Νομιμώτερος, 1. pl. f. 1. ind. act. Att. vide νομιῶ.

Νόμιος, ὰ, ὁ, juſtus, paſtoralis; eſt vel à νέμω, diſtribuo; unde νομὸς, ὰ, ὁ, & νομὴ, diſtributio; aut à νόμος, ὁ, lex unde νομικὸς, & νόμιμος, legalis, juſtus, vel à νέμω, paſco; unde νομὴ, paſtio, & νόμος, paſcuum, &c. V.

Νομίσαι, a. 1. inf. act. &

Νομίσας, ἀντὸς, a. 1. part. &

Νομίσατε, 2. pl. a. 1. ſub. act. verbi νομίζω, exiſtimo; q. v.

Νόμισις, exiſtimatio, religio: ut νόμισις εἰς τὸ θεῖον; id eſt, τὰ νενομισμένα, τὰ εἰθισμένα περὶ τῶν θεῶν; id eſt, θυσιάσεις: vel expon. ipſa actio τῷ νομίσαι; Thuc. l. 5. eſt enim verbale, à νομίζω, moribus inſtituo: Item puto, ſentio, &c. V.

Νόμισμα, ατος, τὸ, NUMISMA, nummus legitimus, cujus valor νενόμισται, hoc eſt lege ſancitus eſt. Th. νόμος, lex.

Νομισματοπώλης; q. d. numiſmatum, aut monetæ venditor; Poll. l. 7. c. 30. monetarius; qui monetam etiam aliis, ex eorum metallo, ſumpto æquo, percutiendi poteſtatem habet; unde in fœm. Νομισματοπωλικὴ, ſcil. ἐπιστήμη; q. d. vendendi numiſma poteſtas: ex præced. νόμισμα, τῶν, & πώλης; V.

Νομιστὴς, juſte & legitimè adminiſtro, nam νομιστὴς θεοῦ, Suid. expon. νομίμως. διοικεῖσθαι, legitimè adminiſtrari: à Th. νόμος, unde νομίζω, &c. vide.

Νομιῶ, exiſtimabo, fut. Attice, pro νομίσω, verbi νομίζω, puto. Them. νόμος, lex.

Νομοθάφος, q. d. legis, ſeu legum ſcriptor, legis lator; Suid. Item, qui certos modos, certamque modulationem præſcribit: ex Plat. in Phædro, unde Νομογραφία, legum præſcriptio: ex νόμος, & γράφω, unde γραφὴ, &c. V.

Νομοδιδάκτωρ, ορος, ὁ, legis doctor, legem docens: ex νόμος, & διδάσκω, f. ξω, unde διδακτὴρ, &c. V.

Νομοδιδάσκαλος, ου, ὁ, legis doctor, profeſſor juris: à διδάσκω, doceo, & νόμος, lex.

Νομοθεσία, ας, ἡ, legis constitutio; legislatio: &
Νομοθέσιμος, adv. legitimè: ex νόμ@ & τίθημι, pono.
Νομοθετέω, legem fero, sancio, instruo: f. ήσω, p. νενομοθέτηκα; a. 1. ἐνομοθέτησα, perf. pass. νενομοθέτημαι, sanctus sui: pluq. p. ind. pass. ἐνενομοθετήμην, σο, το, & Att. abjecto ε, νενομοθέτητο, leges acceperam: ex νόμ@, & τίθημι, pono.
Νομοθέτημα, sanctio legis, edictum; Plut. in Lyc. verbale à præced. νομοθετέω; V.
Νομοθέτης, ου, ὁ, legislator: ex iisd.
Νομοθέτησις, ας, ἡ, a. 1. opt. Æol. verbi νομοθετέω, leges sancio: q. v.
Νομοθέτησις, jus ferendarum legum, legis sanctio: Item Νομοθετικὸς, pertinens ad legum latorem: Item legum ferendarum peritus; Aristoph. Eth. 10. utrumque ab eod. verbo.
Νομοΐστωρ, legis peritus: ex νόμ@, & ἵστωρ; vi. Item Νομομαθὴς, legis peritus: ex νόμ@, & μανθάνω, f. μαθήσομαι, &c. V.
ΝΟ'ΜΟΣ, ου, ὁ, lex, quia suum cuique νέμει, consuetudo, cantilena. Hinc νομικὸς, legalis: νομίζω, lege sancio; existimo: ἄνομ@, exlex: ἀνόμως, iniquè: ἀυτονόμ@, qui suis legibus vivit: παρανόμ@, ου, ὁ ἡ, contra leges faciens: at
Νομὸς, οῦ, ὁ, distributio, seu potiùs, retributio; Il. υ. Item stabulatio, sedes quas quis incolit, Herod. Item pascuum, pascua; Il. β. Item præfectura, provincia: ex νέμω, distribuo, colo, pasco, & rego, &c. V.
Νομοφυλακία, ἡ, legum custodia; munus τῶν νομοφυλάκων, Aristot. Polit. lib. 6. Item Νομοφυλάκιον, seu Νομοφυλακεῖον, locus ubi νομοφύλακες, judicabant; utrumque à seq. νομοφύλαξ; vide.
Νομοφύλαξ, ακ@, ὁ, ἡ, legum custos: in pl. νομοφύλακες, legum custodes seu præsides: à νόμ@, lex, & φύλαξ, custos. Th. φυλάσω, custodio.
Νομώδης, qui est ejus naturæ, seu qualitatis; ut dicipiscatur: à Th. νέμω, undè νομὸς, &c. V.
Νοεροπαθὴς, mente læsus, mente, captus: ex νόη@, & βλάπτω, undè βλαβὴς, & βλάβη@, &c. V.
ΝΟ'ΟΣ, νοῦς, ὁ, mens, cogitatio, prudentia: genitiv. νόυ, νοῦ. dat. νόῳ, νῷ; accusativ. νόον, νοῦν, vocativ. νόε, νοῦ; nominativ. Atticè, νοῦς, gen. νόος· dat. νοΐ. Hinc νοέω, cogito: νόημα, ἀτ@, τὸ, cogitatum, cogitatio: νόησις, εως, ἡ, cogitatio, intelligentia: νοητὸς, ἡ, intelligibilis: ἀγνοέω, ignoro: ἀγνοΐα, ας, ἡ, ignorantia: ἀγχίνο@, ος, ὁ, ἡ, ingeniosus, perspicax: ἀγχίνοια, ας, ἡ, solertia, sagacitas: ἄνο@, ος, gen. ου, ῳ, ὁ, ἡ, amens: ἄνοια, ας, ἡ, amentia: ἀνόη@, ου, ὁ, ἡ, qui intelligi non potest: ἀνόητος, ἧκλτέ, insipienter: διάνοια, ας, ἡ, cogitatio, mens: μετάνοια, ας, ἡ, resipiscentia, pœnitentia: ὁμόνοια, ας, ἡ, concordia, unanimitas: ὑπόνοια, ας, ἡ, suspicio.
Νοσοφθὴρ, mente captus: ut νοσοφθὴς ὄμμα, mente captus oculus; id est, oculus insaniam præ se ferens: ex νόσ@, & σφάλλω, f. σφήλω, supplanto, fallo, &c. V.
Νοσύμφια, mentis sensa, & est intelligibilia; νούμφια verò, quæ sint Philosophi docent: à Them. νόη@, undè νοῦς, &c. V.
Νοσφίζω, ægrotum reddo, ægrotum facio; unde αἴτιον νοσφίζον, causa morbi, apud Gal. Item Νοσαιμάρδε, valetudinarius, morbidus, morbosus, valetudini obnoxius, languens, &c. Item Νοσηρῶς, idem; undè adverb. Νοσηρῶς, more eorum qui morbidi sunt & valetudini obnoxii; Plut. & Aristot. omnia à Th. νόσ@· vide.
Νοσέουσι, laborant, ægrotant, Dor. pro νοσοῦσι, 3. pl. à
Νοσέω, ægroto, insanio: præs. inf. νοσεῖν, f. ήσω, p. νενόσηκα, a. 1. part. νοσήσας, αντ@. Th. νόσ@.
Νοσηλεία, ας, ἡ, ægrotatio, in qua necessaria ægro officia præstantur: Item curatio ægroti, quâ debita ei officia præstantur; Plut. in Lyc. Item Νοσηλία, τὰ, officia illa, & remedia, quæ in ejusmodi curatione ægro adhibentur; Suid. utrumque, à seq. νοσηλεύω, ægrum curo, & ei, præsidiis necessariis officiis, inservio: Item interdum, infirmo, valetudinarium reddo, &c. V.
Νοσηλεύω, f. εύσω, ægrotantem curo: νοσηλεία, ας, ἡ, ægrotatio, morbus: à νόσ@, morbus.
Νόσημα, ἀτ@, τὸ, ægritudo: &
Νοσηματικὸς, ἡ, valetudinarius, morbosus: à νόσος, ægroto: quod à νόσ@.
Νοσημάτιον, ου, τὸ, q. d. morbulus, parvus quasi morbus; i. e. morbus levior, Aristot. l. 3. Rhet. Item Νοσηματώδης, ες@, ὁ ἡ, ἡ, idem quod νοσώδης; vi. Item qui manat ex morbo, seu qui causam & originem traxit ex morbo, ut μανία νοσηματώδης, insania ex morbo orta: apud Aristoph. Eth. 7. c. 5. Undè adv. Νοσηματωδῶς, more eorum qui valetudini obnoxii sunt; omnia à præced. νόσημα, idem quod Th. νόσ@; V.
Νοσηρὸς, ᾶ, ὁ, idem quod νοσηματικὸς, & ab eod. V.
Νοσίζω, idem quod νοσέω; id V.
Νοσοκομονικὴ, scil. τέχνη, vel ἐπιστήμη, peritia cognoscendorum morborum, cognitio morborum, apud Laërt. ex νόσ@, & γνάμη, seu γνάμων, &c. vi. Item Νοσοκόμ@, qui ægrotos curat, ægrotis curandis præfectus; undè Νοσοκομέω, ægrotos curo, vel ægrotis curandis præsum; in pass. Νοσοκομοῦμαι, ægrotus curor ab alio; undè Νοσοκομία, ægrotorum curatio, & Νοσοκομεῖον, ου, τὸ, locus in quo ægroti curantur, valetudinarium: ex νόσ@, & κομέω; vi. Sic etiam Νοσοποιὸς, q. d. morbum faciens, i. e. afferens, vel ineuntes; undè Νοσοποιέω, morbum seu morbos facio, affero, seu incutio: ex νόσ@, & ποιέω, &c. V.
ΝΟ'ΣΟΣ, ου, ἡ, morbus, vitium, pestis: q. à νὴ & σῶ@, sanus. Hinc νοσέω, ægroto: νοσηρὸς, ἡ, morbidus, morbosus.
Νοσοτροφία, morbi nutritio, dicitur, cùm quis morbum curando corpore producit; longus morbus, seu longa ægrotatio: ex νόσ@, & τρέφω, undè τροφὴ, &c. V.
Νοσσάδες ὄρνις, pro νοσσεύδουσ ὄρνιθες, Vide νοσσὸς, pullus.
Νόσσαρ, αρ@, ὁ, pullus, avicula recens excluſa, parvus pullus, &c. à νοσσὸς; vi. Unde etiam Νοσσεύω, pro νοσσεύω, nidulor, nidifico; undè νοσσεύδιες, dicuntur pulli, id est, in nidis generari, Herod. l. 1.
Νοσσὰς, ἀς, ἡ, pullities, mansuncula, per Sync. pro νοσσιὰ. Th. νοσσὸς, pullus.
Νοσσίον, ου, τὸ, pullulus: à νοσσὸς, per Sync. pro νοσσιὸν, pullus: undè νοσσίον, ου, τὸ, idem.
Νοσσὶς, metaph. in Epigr. dicitur, puella, quasi pulla, à pullis avium ducta significatione; à νοσσὸς, ῦ, ὁ, pro νοσσὸς; quod vide.
ΝΟΣΤΕ'Ω, redeo, eo, proficiscor: hinc ἀνόστ@, undè rediri nequit: Νοστέω, redeo alicundè.
Νοστίσω, redibo, f. 1. à νοστέω, redeo: hinc νοστήσας, a. 1. part. act.
Νόστιμος, ου, ὁ, ἡ, rediturus, vel qui redire potest: νόστιμον ἦμαρ, dies reditus. Th. νοστέω, redeo.
Νόστ@, ου, ὁ, reditus; Item dulcedo: ab eod. Th.
ΝΟΣΤΙ, vel νόσφι, seorsum, sine: νόσφι Διὸς, exceptis Diis: hinc νοσφίζω, separo, segrego.
Νοσφίδιος, furtivus; i. e. κλοπιμ@, clancularius, seu clandestinus; i. e. λαθραῖ@; Item Νοσφιδίῳ, clanculum, & furtim furripiendo: à Th. νόσφι, seorsum ab; ut νόσφι δόμων, seorsum ex vel extra domum, &c. V.
Νοσφίζομαι, interverto, furripio, f. ίσομαι, a. 1. m. ἐνοσφισάμην, ω, ατο, a. 1. inf. m. νοσφίσασθαι, Th. νόσφι.
Νοσφιδίως, ὑτ@, separatus, a. 1. part. pass. ejusd. verbi & Them.
Νοσφισμὸς, ῦ, ὁ, clandestina surreptio, fraudatio; est verbale, à præced. νοσφίζομαι; V.
Νοσώδης, ες@, ὁ ἡ ἡ; morbosus, morbidus, valetudinarius; Plut. sed dicitur & de loco morbido; apud Hesych. τὸ χωλὸν ὑπωδάγειν νοσώδης ἦθι &c. Undè adv. Νοσωδῶς, idem quod Νοσηρῶς; V.
Νοσῶν, ægrotans, præs. part. act. à νοσέω, Th. νόσ@, morbus.
Νοτηρὸς, ᾶ, ὁ, humidus: Item Νοτέω, humeo, madeo; seu humidus madidusve sum; undè Νοτηρὸς humectus: omnia à Th. νοτὶς; V.
Νοτία, ας, ἡ, idem quod νοτὶς, ἰδ@.
Νοτίαω, humectus, seu humidus sum, humeo: à præced. νοτία; V.
Νοτίζω, humecto: Item humore madeo; à νοτὶς, humor.
Νοτίζω, australes tempestates imitor; à νότ@, australis; & Them. νότ@, &c. vi. Undè etiam Νοτίθεν, à latere australi, &c. Suid.
Νότ@, υ, humidus: à νοτὶς, humiditas: Item Australis, australinus: à νότ@, Auster.
Νοτώδης, ες@, ὁ ἡ ἡ, humectus, uvidus, à νότ@, humidus, & Th. νοτὶς, &c.
ΝΟΤΤΣ, ἰδ@, ἡ, humor, humiditas: q. à νέω, nu, fluo. Hinc νοτηρὸς, ᾶ, humidus.
Νότιος, gen. Ion. à
ΝΟ'ΤΟΣ, υ, ὁ, NOTUS, auster:

ster: q. à νέω, fluo.
Νυκτικὸς, ἡ, ὸν, prudens, mentis plenus; vox jocularis: νοῦς, mens, & βίος, impleo.
Νυκτυγικῶς, expon. prudenter, per jocum ficta vox ab Aristoph. est à præced. ἰυβριστικὸς; V.
Νυθεσία, ας, ἡ, admonitio: ex νέ@, νοῦς ὁ, mens: & τίθημι, pono, f. θήσω.
Νυθετέω, admoneo, commonefacio, f. ήσω, p. νενθέτηκα, a. 1. ἐνθέτησα, a. 2. inf. act. νυθετῆσαι, ab iisd. Th.
Νυθετητικὸς, ἡ, ὸν, admonitorius, a, um: à præced.
Νυμηνία, ας, ἡ, novilunium: q. νεμηνία; ex νέ@, novus, & μὴν, μηνὸς, ὁ, mensis.
Νυμηνίοις ἄρτοις, panes qui tempore novæ lunæ fiebant, & diis in sacrificiis offerebantur; Luc. in Lexiph. Item Νυμηνίσεις, dicti sunt qui νυμηνίᾳ, rem divinam faciebant, seu qui νυμήνιον, Diis sacram, celebrabant; apud Athen. l. 1. utrumque, à præced. νυμηνία; V.
Νῦμμ@, υ, ὁ, nummus: Lat.
Νόμμ@, & νύμισμα, diguntur ex νόμ@, & νόμισμα, quòd argentum signatum valorem certum habet, non tantum κατὰ νόμον, sed & ex recepto more; Pollux autem ait νοῦμμον, nummum, esse vocem Æolicam, ex Latina factam; (ut permultæ etiam aliæ, usurpatæ etiam proindè & ab Aristot. & ab Epicharm. &c.) & valere tribas obolis.
Νυνεχὴς, cordatus, intelligens, qui νοῦν ἔχει.
Νυνεχθέντως, prudenter, considerate, more eorum qui mente præditi sunt; Polyb. à præced. νυνεχὴς, & pro seq. νυνεχῶς; V.
Νυνεχῶς, adverb. cordatè, sapienter, à præced. νυνεχὴς.
Νοῦς, vide νόη@.
Νωθαλὴς, moribundus, valetudinarius; Nonn. est à Th. νόσ@, Poët. νοῦσ@, &c. V.
Νωθαχὴς, morbo gravatus, æger: ex νῦσ@, Ion. pro νόσ@, & ἀχθ@, τὸ, V.
Νῦσ@, Poët. pro νόσ@, ου ἡ, morbus, pestis.
Νωσῶν, ægrotans, præs. part. act. à νοσέω, Th. νόσ@, morbus.
Νωτηρὸς, q. d. morbifer, in Epigr. i. e. morbos afferens: ex præced. νῶτ@, & φέρ@; vi. Sic etiam, Νωτοκόμ@, pro νωτοκόμος; id V.
Νὺ, expletiva particula Poët.
Νυγεὶς, a. 2. part. pass. verbi νύσσω, pungo, f. ξω, a. 1. ἔνυξα, a. 2. passiv. ἐνύγην.
Νύγμα, τὸ, punctus, seu punctum, dicitur & de morsu muris: unde Νυγματώδης, ες@, ὁ ἡ ἡ, pungens, fodicans, seu lancinans: Item Νυγμὸν, ὰ, & Νύγμὸς, ῦ, ὁ, punctus, vel stimulus: Hesych. verbalia, à νύσσω, sive νύττω, &c. vide.
Νύκ' pro νύκτα, noctem, acc. sing. à νὺξ, νυκτὸς, ἡ, nox.
Νυκτάλωψ, aquila nocturna: ex νὺξ, νυκτὸς, & ἄστὺς; V.
Νυκτάβιος, noctem amans; i. e. somnolentus, ut Suid. de Diog. Syn. ἀπὸ τῆ νυκτάβιος ἡ ὑπνηλὸς; à Them. νὺξ, νυκτὸς; V.
Νυκτάλωψ, luscitiosus; qui interdiu videt, sole occidente obscurius, noctu omnino nihil; vel qui noctu meliùs videt, interdiu minùs, & si luna luceat, nihil cernit; Hippocr. Sic etiam dicitur ipse morbus, vel vitium id oculorum; Lat. nocturna cæcitudo, Paul. Ægin. l. 3. c. 22. Undè Νυκταλωπία, ἡ; idem quod νυκτάλωψ, morbus, seu vitium oculorum: Item Νυκτάλωπάω, luscitiosus sum, laboro luscitione; undè verbale, Νυκτάλωπασμὸς, idem cum νυκτάλωψ; vi. Item Νυκτάλωπής, pro eodem; Aristot. de gen. an. l. 5. ex νὺξ, νυκτὸς, vel ex νυκτάβιος, & ὤψ, ὠπὸς; V.
Νυκτεγερσία, ἡ, excitatio nocturna, quâ viz. aliquis noctu excitatus surgit, Plut. in vita Hom. dicitur etiam, Νυκτεγερσία, pro eodem, q. d. noctisurgium: Item Νυκτεγερτὸν, & Νυκτεγερσία, de nocte, vel noctu excitor & surgo ad obeundum aliquod negotium; vel excubias nocturnas ago; Plut. in Cæl. ex νὺξ, νυκτὸς, & ἐγείρω; undè ἐγερσὶς, & ἐγερμὸς, per Sync. pro ἐγείρομαι; undè ἐγρήσω, vigilo, &c. vi. Sic Νυκτελία, noctu perficio, aut celebro, ἐν νυκτὶ τελῶ; vel noctu sacra peragō; undè Νυκτελίζω dicebatur Bacchus, cui noctu sacra fiebant, & Νυκτέλια, τὰ, Bacchi sacra nocturna, apud Plut. ἐν νυκτὶ, νυκτὸς, & τέλ@, undè τελία, &c. vi. Item Νυκτέπαρχ@, præfectus vigilum, de luna etiam dici potest, Bud. ex νυκτὸς, & ἔπαρχ@, præfectus; ex ἐπὶ, & ἀρχὴ, undè ἄρχω, &c. V.
Νυκτηρεία, nocturna actio; apud Plat. idem quod νυκτηρεία, à νύκτ@, &c. quæ V.
Νυκτηρεύω, noctu aliquid facio: Item noctem transigo, seu pernocto; undè Attici usurpant pro ἀγρυπνέω, insomnem ducere noctem, seu vigilare; undè verbalia, Νυκτηρεύσις, ῦ, ὁ, qui noctu aliquid agit; & Νυκτηρευτικὸς, ἡ, ὸν, aptus ad aliquid noctu agendum, nocturnus, seu pernoctans; à νύκτηρ@; V.
Νυκτηρεία, actio nocturna; apud Plat. Item Νυκτηρεσία, & νυκτηρία, nocturnus; à νύκτηρ@, vel νυκτηρεύω, &c. vi. vel à νυκτηρεὶς, ἰδ@, vespertilio; animal sett. lucifugum, quod noctantum videt: Item piscis genus, qui interdiu quiescens, noctù grassatur, ut ventrem fatiet; de quo Oppian. ἁλιευτικῶν, l. 2.
Νυκτηρινὸς, ἡ, nocturnus: ut,
Νυκτηρινὸς οἶν@, dicitur vinum grassitus, ac proindè non pellucidum, sed obscurum instar noctis, Plut. Symp. l. 6. Probl. 7. Item
Νυκτηρὶς, ἰδ@, ἡ, vespertillo. Them. νὺξ, nox.
Νυκτηρὶς, vide νυκτερὶς.
Νύκτηρ@, υ, ὁ ἡ ἡ, nocturnus, noctivagus, apud Æschyl. à Them. νὺξ, νυκτὸς; V.
Νυκτηρεύω, noctu aliquid nuntio; propriè dicitur de custodibus: ut apud Euryp. φύλακες νυκτηρεύουσι; undè νυκτηρεία, quum noctù aliquid nuntiatur, Euryp. ex νὺξ, νυκτὸς & ἀγγέλω, undè ἀγγέλω, &c. V.
Νυκτηγεσία, & νυκτηγετία; vide suprà, in νυκτηγετέω.
Νυκτίβιος, & νυκτιβιόω, noctu vivens, noctu vagans & victum quærens, interdiu verò latitans; ut noctuæ, & vespertiliones; vel ut H. Sych. exp. ὁ ἐν νυκτὶ βίος ἐν ἀμέρᾳ διάγων; ex νὺξ, νυκτὸς, undè νυκτηγὸς, & βίος, ὁ; vi. Item Νυκτιδρόμ@, noctu currens, viator nocturnus; Orph. hymn. in lunam ex νυκτὸς, & δρόμ@; vi. Item Νυκτικόραξ, ακ@, ὁ, corvus nocturnus; Aristot. hist. an. l. 8. c. 3. ex νυκτὸς, & κόραξ; vi. Item Νυκτιπλανήτης, ου, ὁ, qui noctu clam verat, Æliau. l. 4. ex νὺξ, νυκτὸς, πλάνης, undè πλανάω, & φαίνω, undè φάνω, &c. V.
Νυκτιπλανὴς, ἐσ@, ὁ, ἡ, qui noctu lucet: ex νὺξ, nox, & πλάμπω, luceo.
Νυκτιπλόκ@, ου ὁ ἡ ἡ, qui noctu insidias struit, latro, seu grassator nocturnus: ex νὺξ, νυκτὸς, & πλόκ@, insidiæ; vi.
Νυκτιπόμ@, & νυκτιπόμπ@, υ, ὁ, ἡ, qui noctu pascitur: ex νὺξ, & νόμ@, à νέμω, pasco.
Νύκτι@, υ, ὁ, nocturnus in Epigr. à Th. νὺξ, νυκτὸς; V.
Νυκτιμάντις, vates nocturnus; Hesych. ex præced. νύκτι@, & μάντις; V.
Νυκτιπλαγκτ@, noctu errans; Æschyl. ex νὺξ, νυκτὸς, vel ex νύκτι@, & πλάζω, l. πλάγξω, undè πλαγκτ@, &c. vi. Sic Νυκτιπλανὴς, idem; qui noctu vagatur & errat, noctivagus; à Them. πλάνη, vi. Item Νυκτιπλοια, nocturna navigatio: à Th. πλέω, undè πλοῦ@; vi. Νυκτιπλόμ@, noctivagus, noctu aberrans; ut luna noctivaga dicitur à Poëtis, & currus noctivagus; à Them. πλέω, vi. Νυκτιπόρ@, noctu iter faciens, noctu circumiens, &c. vi. νυκτιπόρ@. Νυκτίσεμν@, quem nocte honore, seu veneratione prosequimur, quem nocte veneramur & colimus, Æschyl. à Th. σεμνὸς, vi. Νυκτιφανὴς, noctu apparens, noctu lucens; Epith. lunæ, à Th. φαίνω, undè φάνω, &c. vi. Sic Νυκτιφαὴς, qui noctu apparet, seu conspicitur: ex eod. Νυκτιφαὲς, noctu ventitans; unde Νυκτιφοιτὶς ὀτελεστὸς, nocturna somnia; Æschyl. in Prometh. à Th. φοιτάω; vi. Νυκτιγραφία, scriptio nocturna, lucubratio, compositio lucubrata: Item Νυκτιγραφέω, noctu scribo; à Th. γράφω, undè γραφὴ, &c. vi. Νυκτιφοὶς, ἰβ@, ὁ ἡ ἡ, noctis speciem habens; undè Νυκτιφοΐδης, Erot apud Hippocr. exp. μέλας: ab εἶδ@, τὸ; vi. Νυκτιθήρας, qui noctu venantur, venatores nocturni; à Th. θήρ, -ρ@; undè θήσσω, &c. vi. Item Νυκτιπολίτης, fur nocturnus in Epigram. l. 2. à Th. πολίτω, undè πολίτης, comp. ut reliqua præced. cum νὺξ, νυκτὸς, νυκτὶ, undè νύκτι@, &c. V.
Νυκτομαχία, noctu pugno, nocturnum prælium committo; vi. seq.
Νυκτομαχία, ας, ἡ, prælium nocturnum: ex νὺξ, & μάχομαι, pugno.
Νυκτοπόρ@, noctu iter faciens, noctu circumiens; undè Νυκτοπορία, noctu proficiscor, noctu iter facio, & Νυκτοπορία, iter nocturnum, profectio nocturna; Plut. ex νὺξ, νυκτὸς, & πόρ@, vi. Νυκτοπόρος, qui noctu operatur; Æschyl. ab ἔργον, τὸ; vi. Νυκτοφυλακία, noctu custodio; seu nocturnas agens excubias

excubias custodio, undè Νυκτοφυλακτησις, custoditio, seu custodia nocturna: ex φύλαξ, ακος vi. Νυκτωπὶς qui noctu videt; ut νυκτωπὶς λαδησωὶν, apud Euryp. in Iphig. Taur. ex ὰψ, ωπὸς, comp. ut præced. cum νὺξ, νυκτὸς, &c. vide.

Νύκτωρ, adv. noctu. Th. νὺξ.

Νύκτιος, dicitur & nominaliter cum articulo; ut ὁ νύκτιος, nocturnus in Epigr.

Νύμφα, dicitur interdum, pro νύμφη; V.

Νυμφαγωγεῖν, adducere sponsam sponso; nuptias conciliare, auspicem esse nuptiarum, nuptias conglutinare, & coagmentare; Plut. in Solone, à seq. V.

Νυμφαγωγὸς, ὲ, ὸ, ἡ, dux sponsæ: ex νύμφη, sponsa, & ἄγω, duco.

Νύμφαι, αἱ, nymphæ; sic & dicuntur apes, crabrones, vespæ, quando incipiunt formari; Aristot. 5. animal. à sing. νύμφη; V.

Νυμφαία, ας, ἡ, nymphæa, herba in paludibus & stagnantibus aquis; Dioscor. l. 3. à Th. νύμφη; V.

Νυμφαῖος, qui nympharum est, ad nymphas pertinens; ab Eustathio etiam formicæ alatæ, & vermes in hortis, νυμφαῖοι dicti esse annotantur: Item Νυμφαία, herbæ nomen, quæ vulgò lilium, seu rosa aquatica vocatur: Item Νυμφαῖον, fanum est, seu delubrum nympharum, Suid. ut & Νυμφαιὼν, nympharum sacrum, aut templum: Item Νυμφαῖος, ὰδ ος, ἡ, quæ nympharum est; Paul. in Act. &c. omnia à Th. νύμφη, ἡ; V.

Νυμφὶς, ὲος, ὸ, nomen viri. Gr. sponsus.

Νυμφεία, τὰ, & νυμφία, nuptiæ; Soph. Item Νυμφεῖον, ου, τὸ, & νυμφίων, thalamus sponsi & sponsæ; thalamus in quem nupta ducitur, Eust. à Th. νύμφη; vide.

Νυμφεῖος, εία, ον, sponsalis, ad sponsam pertinens. Th. νύμφη.

Νυμφεύειν τινὶ τὴν θυγατέρα τινὸς, alicujus filiam alicui despondere, sponsam dare. Th. νύμφη.

Νυμφεύω, nuptum, seu nuptui do, vel colloco, ut apud Euryp. in Iphig. Aul. Ἀχιλλεῖ νυμφεύσασα παῖδα, Achilli nuptum dans; in passiv. Νυμφεύομαι, nuptui collocor, ut apud Euryp. νυμφεύθησαι πατρὶ ἀνδρὶ, viro nupta: Item nuptui mihi datur, accipio in uxorem; undè verbalia, Νύμφευμα, connubium; Νύμφευσις, elocutio quâ puella nuptui datur; Νυμφεύτης, ὔ, ὸ, idem cum παρανυμφίος, qui eodem curru cum sponso & sponsa sedens, eos deducit domum sponsi, Poll. l. 3. Metaph. bubulcus armenti sui νυμφεύτης, vocatur; apud Plat. in Polit. Νυμφεύτὴρ, ῆρος, ὸ; sponsus, maritus; & Νυμφεύτεια, ας, ἡ, pronuba, seu quæ sponsam ex paternis ædibus ad ædes sponsi comitatur; vel ea quæ nuptias adornat, Plut. in Lycurg. Item quæ recens nupsit; Suid. omnia à Th. νύμφη; V.

Νυμφεὼν, idem quod νυμφεῖον, nympharum sacrum aut templum; ab eod.

ΝΥ'ΜΦΗ, ης, ἡ, sponsa, nova nupta, NYMPHA, gen. pl. νυμφῶν, Ion. pro νυμφῶν. Hinc νυμφὶος, α, ὸ, sponsus: sed νύμφιος, seu νυμφικὸς, ὴ, ὸν, sponsalis: νυμφόω, ῶ, σω, nuptum do: νυμφαῖος, α, ὸν, ad nymphas pertinens: παρανυμφος, ὸ, ὸ, pronubus.

Νυμφόληπτος, furore corripi ob visam nymphæ effigiem, vel speciem in fonte; vel corripi velut lymphato furore; Aristot. animal. l. 8. c. 24. à Them. νύμφη; vi. Undè etiam Νύμφαι, ὰν, sponsalia: Item Νυμφὶδες, calceamenta muliebria quæ sponsæ dantur; Hesych. Item Νυμφικὸς, ὴ, ὸν, sponsalis; undè adv. Νυμφικῶς, more nuptiali, ritu sponsali; ut νυμφικῶς ἱσταλσμένος, nuptiali veste indutus; apud Naz. omnia ab eod. Th. νύμφη; V.

Νυμφὶδιος, ία, ον, Poët. sponsalis, ad sponsam pertinens: &

Νυμφὶος, ου, ὸ, sponsus. Th. νύμφη.

Νυμφὶς, ἰδος, ἡ, sponsalis; ab eod. vi. undè etiam, Νυμφὶδικὸν, in quo sunt nymphæ; Suid.

Νυμφοκομία, novam nuptam adorno; Euryp. à seq. νυμφοκόμος; V.

Νυμφοκόμιον, gen. Ion. à

Νυμφοκόμος, ου, ὸ, ἡ, sponsam ornans: ex νύμφη, sponsa, & κομέω, orno, curam gero.

Νυμφόλημπτος, ου, ὸ, ἡ, lymphatus, nympharum spiritu correptus, fanaticus: q. qui speciem nymphæ in fontem viderit: ex νύμφη & λαμδάνω, capio: f. λελημμαι.

Νυμφολημψία, lymphatio, furor quo corripitur qui effigiem nymphæ, seu speciem è fonte viderit; ex iisd. cum præced. V.

Νυμφόνυμφος, quæ circa sponsam adornandam occupatur: ex νύμφη, & πρόνυμφος, V.

Νυμφοστολία, nuptam, vel sponsam deduco ad sponsum: Item orno sponsam, undè Νυμφοστολήθετος, nova nupta dicitur, quæ ornata est, ad sponsum ducenda, Strab. l. 6. à seq. vi.

Νυμφοστόλος, ου, ὸ, ἡ, sponsam ornans: à νύμφη, sponsa, & στέλλω, orno.

Νυμφών, ῶνος, ὸ, thalamus, cubile sponsi. Th. νύμφη.

ΝΥ'Ν, vel Att. νυνὶ, NUNC, ὸ, ἡ, τὸ, νυνὶ, sc. ὼν, ὔσα, ὸν, præsens: ἀχρὶ τ νυνὶ, sc. καιρῦ, ad hoc usque tempus: ἀπὸ τ νυνὶ, sc. χρόνε, ab hoc tempore, post hoc tempus: at

Νῶν, igitur, enclit. Idem quod νύ.

ΝΥ'Ξ, νυκτὸς, ἡ, NOX: acc. νύκτα. Et Metaph. pro tempore ignorantiæ. Hinc νύκτωρ, ος, ὸ, ἡ, nocturnus, νύκτωρ, & νύχα, adv. noctu: μεσονύκτιον, media nox: πανύχος, seu πανύχιος, ος, ὸ, ἡ, pernox: at

Νύξ, pro νύξις, Ion. pro ὄρυξις, 3. sing. a. 1. act. verbi νύσσω, pungo, vulnero, f. ξω, p. νένυχα, a. 1. inf. νύξαι, part. νύξας.

Νύξω, pungam, f. 1. act. ejusd.

ΝΥΟ'Σ, ὸς, ἡ, NURUS, sponsa: à νίος, q. nova filia.

Νύσος, claudus, χωλὸς, Syracus.

Νύσσα, ης, ἡ, meta, ad quam νύσσοντες, equi.

Νίσσοντες, nom. pl. præs. part. act. à

ΝΥ'ΣΣΩ, seu πύω, pungo, fodico, f. ξω, p. νένυχα, a. 1. ἔνυξα, perf. pass. νένυγμαι. Hinc νυγμὸς, & νυγμὸς, punctus, stimulus, κατανύπτω, compungo: κατανυξίτις, αος, ἡ, compunctio.

Νύστυμα, τὸ, & Νυστεμὸς, ὔ, ὸ, dormitatio, verbalia, à seq. Th. νυστάζω, f. ξω; V.

ΝΥΣΤΑ'ΖΩ, dormito, præ somno capite nuto, f. ξω, p. πνύστυχα, a. 1. ἐνύσταξα. Dicitur νυστάζω, pro νυσταλέζω, à νήλω, nuo.

Νυσταγμὸς, ὔ, ὸ, dormitator, propriè, capite nutante dormitans, vel dormitare faciens; Aristoph. in vesp. undè adv. Νυσταγμικῶς, more eorum, qui nutante capite dormitant; vel more eorum quorum oculi somno connivent, Gal. in Lex. Hippocr. verbalia, à præced. Th. νυσταλέζω, f. ξω, propriè dormito capite nutans; (nam à νύσταλος derivatur, exempto ο.) Item exp. conniveo; undè etiam Νυσταλὸς, ὴ, ὸ, dormitator, dormitabundus; Hesych.

Νυσταλογέρυτιον, ου, τὸ, silicernium somnulentum, senex dormitator, Etym. ex νυσταλὸς, & γέρων, οντὸς, undè γερύτιον, τὸ, &c. V.

Νύσσω, vide in νύσσω, pungo.

Νύχα, noctu, Hesych. adv. à νὺξ, νυκτὸς, vel à νύχος, nox, &c. V.

Νυχεία, ας, ἡ, Nymphæ nomen.

Νυχεία, ἡ, pernoctatio, pervigilatio, Hesych. à νυχεύω, noctu aliquid facio, vel pernocto, Euryp. in Rheso; undè etiam verbale νύχευμα, τὸ, licubratio, seu vigiliæ, Euryp. omnia à Th. νὺξ; undè νύχος, τὸ, vel νυχὸς, ὸ, nox, &c. V.

Νυχθήμερον, spatium 24 horarum, ex die & nocte: ex νὺξ, nox, & ἡμέρα, dies: ἡ mutantur in χθ, ob sequentem aspiratam.

Νύχιος, α, ον, nocturnus, a, um. Them. νὺξ.

Νυχοβόρος, noctu vorans; Nicand. ex νύχα, noctu, & βορὸς, undè βόρος, &c. vide.

Νυχοστολία, nuptam, vel sponsam deduco ad sponsum: Item orno sponsam, undè Νυμφοστολήθετος, nova nupta dicitur, quæ ornata est, ad sponsum ducenda, Strab. l. 6. à seq. vi.

Νυμφοστόλος, ου, ὸ, ἡ, sponsam ornans: à νύμφη, sponsa, & στέλλω, orno.

Νυμφών, ῶνος, ὸ, thalamus, cubile sponsi. Th. νύμφη.

ΝΥ'Ν, vel Att. νυνὶ, NUNC, ὸ, ἡ, τὸ, νυνὶ, sc. ὼν, ὔσα, ὸν, præsens: ἀχρὶ τ νυνὶ, sc. καιρῦ, ad hoc usque tempus: ἀπὸ τ νυνὶ, sc. χρόνε, ab hoc tempore, post hoc tempus: at

Νυνὶ, igitur, enclit. Idem quod νύ.

ΝΥ'Ξ, νυκτὸς, ἡ, NOX: acc. νύκτα. Et Metaph. pro tempore ignorantiæ. Hinc νύκτωρ, ος, ὸ, ἡ, nocturnus, νύκτωρ, & νύχα, adv. noctu: μεσονύκτιον, media nox: πανύχος, seu πανύχιος, ος, ὸ, ἡ, pernox: at

Νύξ, pro νύξις, Ion. pro ὄρυξις, 3. sing. a. 1. act. verbi νύσσω, pungo, vulnero, f. ξω, p. νένυχα, a. 1. inf. νύξαι, part. νύξας.

Νύξω, pungam, f. 1. act. ejusd.

ΝΥΟ'Σ, ὸς, ἡ, NURUS, sponsa: à νίος, q. nova filia.

Νύσος, claudus, χωλὸς, Syracus.

Νύσσα, ης, ἡ, meta, ad quam νύσσοντες, equi.

Νίσσοντες, nom. pl. præs. part. act. à

ΝΥ'ΣΣΩ, seu πύω, pungo, fodico, f. ξω, p. νένυχα, a. 1. ἔνυξα, perf. pass. νένυγμαι. Hinc νυγμὸς, & νυγμὸς, punctus, stimulus, κατανύπτω, compungo: κατανυξίτις, αος, ἡ, compunctio.

Νύστυμα, τὸ, & Νυστεμὸς, ὔ, ὸ, dormitatio, verbalia, à seq. Th. νυστάζω, f. ξω; V.

ΝΥΣΤΑ'ΖΩ, dormito, præ somno capite nuto, f. ξω, p. νένυστα, a. 1. ἐνύσταξα. Dicitur νυστάζω, pro νυσταλέζω, à νήλω, nuo.

Νυσταγμὸς, ὔ, ὸ, dormitator, propriè, capite nutante dormitans, vel dormitare faciens; Aristoph. in vesp. undè adv. Νυσταγμικῶς, more eorum, qui nutante capite dormitant; vel more eorum quorum oculi somno connivent, Gal. in Lex. Hippocr. verbalia, à præced. Th. νυσταλέζω, f. ξω, propriè dormito capite nutans; (nam à νύσταλος derivatur, exempto ο.) Item exp. conniveo; undè etiam Νυσταλὸς, ὴ, ὸ, dormitator, dormitabundus; Hesych.

Νυσταλογέρυτιον, ου, τὸ, silicernium somnulentum, senex dormitator, Etym. ex νυσταλὸς, & γέρων, οντὸς, undè γερύτιον, τὸ, &c. V.

Νύτω, vide in νύσσω, pungo.

Νύχα, noctu, Hesych. adv. à νὺξ, νυκτὸς, vel à νύχος, nox, &c. V.

Νυχεία, ας, ἡ, Nymphæ nomen.

Νυχεία, ἡ, pernoctatio, pervigilatio, Hesych. à νυχεύω, noctu aliquid facio, vel pernocto, Euryp. in Rheso; undè etiam verbale νύχευμα, τὸ, licubratio, seu vigiliæ, Euryp. omnia à Th. νὺξ; undè νύχος, τὸ, vel νυχὸς, ὸ, nox, &c. V.

Νυχθήμερον, spatium 24 horarum, ex die & nocte: ex νὺξ, nox, & ἡμέρα, dies: ἡ mutantur in χθ, ob sequentem aspiratam.

Νύχιος, α, ον, nocturnus, a, um. Them. νὺξ.

Νυχοβόρος, noctu vorans; Nicand. ex νύχα, noctu, & βορὸς, undè βόρος, &c. vide.

ΝΩΛΕΜΗ'Σ, ὲος, ὸ, ἡ, & τὸ νωλεμὲς, indesinens, assiduus: qu. ex νὴ & λείπω, seu λήμμα. Hinc νωλεμία, indesinentes, ης, ἡ. V.

Νωμᾶν, Poët. regere, gubernare, præs. inf. act. à νωμάω. Hinc

Νώμασας, Dor. pro νωμήσας, a. 1. part. act. &

Νωμάσιον, Dor. pro νωμήσουν, 3. pl. f. i. act. verbi ejusd.

Νωμίσω, distribuo, moveo, vibro, considero. Th. νίμω, divido, pasco.

Νώμησαν, distribuerunt, 3. pl. a. 1. ind. act. Ion. &

Νωμήσας, ασὶ, vibrans, a. 1. part. act. à νωμάω, quod V.

Νώμησις, ὲος, ὸ, motus, agitatio, consideratio, &c. Suid. est verbale, à νωμάω, V.

Νωμῶ, Dor. pro νίμω.

Νωνυμνὶ, & νώνυμμι, Poët. pro ἀνώνυμος, ου, ὸ, ἡ, obscurus, ignobilis, nomine carens: ex νὴ & ὄνυμα, Æol. pro ὄνομα, ατος, τὸ, nomen.

Νωπὸς, ὸν, ὸς, ὸ, ἡ, splendidus: ex νὴ, pro νὴ, & ὄψις, εως, ἡ, visus, hoc ab ὄπωμαι, video, quod obscuret visum.

Νώπτω, scribitur etiam cum ω, sic, νώσπτω; κὰ σ ἰρηνν τῆς ὄψεως; splendor enim, ut ferri & armorum, &c. Visum solet obscurare; vide præced.

Νῶσαι, Synæresi Ion. pro νῆσαι. a. 1. inf. act. &

Νῶσατο, excogitavit, pro νόησατο, 3. sing. a. 1. m. Sic νέσσθαι, pro νοήσασθαι, a. 1. inf. m. & sic inliis; à νόος, cogito. Th. νόος, νὸς, ὸ, mens.

Νώθρος, ignavam caudam habens; vocabulum à comicis fictum, ut docet Eustath. quo significatur tardus in venerem & languidus; à præced. Th. νωθὴς, & ὠθρὸς, ἡ, &c. V.

Νωθρεία, & Νωθρία, ας, ἡ, tarditas, segnities, pigritia; undè Νωθρεύω, segnis sum, torpeo: Item Νωθρόω, tardus & piger sum; omnia à Them. νωθὴς, undè seq. νωθρὸς, segnis, tam in incessu, quàm in agendo, &c. V.

Νωθρὸς, ὸν, tardus, piger. Them. νωθὴς.

Νωθρότης, idem quod νωθρεία; à præced. νωθρὸς, &c. V. Unde etiam adv. νωθρῶς, tarde; Hippocr. Aphor. l. 5.

Νωθρωπόδων, ὼν, ὸς, ὸ, ἡ, ignavo & segni est corde, excors, stupidus; qui tardo est ingenio; Hesych. ex νωθρὸς & καρδία, ἡ, V.

Νῶϊ, ῶϊν, NOS: & νῶϊν, νῶϊ, nom. & dat. dual. ab ἐγὼ, ego.

Νώτερος, noster, qui scil. nostrum duorum est; ut, Il. o. νώτερον λέχος; est à præced. νῶϊ, nos, duo, &c. V.

Νώχω, torpor: à νὼ, pro νὴ, & σχάω, salto.

Νῶχω, χος; exp. etiam exanimis; utpote κὴρ, non habens, i. e. animam; Eust. & sic est ex νὴ; & Th. κέαρ; unde κὴρ, cor, &c. V. Item, νώχω, exp. dormitatio; segnities, torpor; vetternus, sopor; quasi ὦ νὼ κέφησις, q. d. soporatio mentis; ut tradit Schol. Nic. in Ther. v. 189. (à Suida & Etym. adjective etiam exponitur δυσκίνητος) à Th. κάρω; unde κεφὼ, &c. V.

ΝΩΛΕΜΗ'Σ, ὲος, ὸ, ἡ, & τὸ νωλεμὲς, indesinens, assiduus: qu. ex νὴ & λείπω, seu λήμμα. Hinc νωλεμία, indesinentes, ης, ἡ. V.

ΝΩ'ΤΟΣ, ου, ὸ, dorsum, tergum: in pl. τὰ νῶτα, dat. pl. νώτοις, gen. pl. νώτων, q. à νέω, moveo.

Νωχέλεια, tarditas, segnities; Il. τ. idem quod νωχελία; & ab eod. seq. νωχελὴς, V.

Νωχελὴς, ὲος, ὸ, ἡ, & τὸ, ὲς, tardus, segnis: ex νὴ & χέλλω, moveo, curro.

Νωχελίζω, tardo, moror; Hesych. à νωχελὴς, V.

Νωχελία, ας, ἡ, ignavia: à præced.

Νώψ, Hesych. qui visu est imbecilli; ex νὴ, pro νὶ, neg. vel, priv. & ὤψ, &c. V.

Ξ.

Ξ Decima quarta est litera; & apud Græcos sexaginta significat. ξ. pro σ. Dor. in f. & a. 1.

Ξαίνιον, ου, τὸ, vel, ξάνιον, instrumentum ad carminandum; pectен; ut exp. Hesych. & Suid. Item, mensa coquinaria supra quam carnes concidunt; Poll. l. 10. Est à seq. Them. ξαίνω, V.

ΞΑΪ'ΝΩ, carmino, carpo, cædo, percutio, f. ξανῶ. p. ἔξαγκα. Hinc ξάνιον, τὸ, pectен.

Ξανέω, ῶ, f. ήσω; carminandæ, seu, carpendæ lanæ labore fatigor; & general. lanificio laffor. Poll. Item, simpl. fatigor, lassesco, unde verbale, ξάνσις, ὴ, defatigatio ex carminatione lanæ; Poll. vel simpl. lanificium ipsum, seu, lanæ carminatio, &c. à Th. ξαίνω, V.

Ξανθαγὼν, ονος, ὸ, ἡ, incudem gerens in tergo: ex νῶτον, tergum: & ἄκμων, ονος, ὸ, incus, qu. à κάμνω, quod nullis ictibus fatigetur: ex α, priv. & κάμνω, lassesco.

Νωτάγης, qui dorso aliquid tollit; qui dorso onus subit; i. e. ὁ ἐπὶ νώτε αἴρων καὶ βαστάζων; ex νῶτον & ἄγω, V.

Νωτεὼν, ῶνος, ὸ, & νωταῖος, ad dorsum pertinens; ut, νωτεῶν μυελὸς, medulla dorsi, medulla spinæ in dorso; item, νωτεῖς, (sicut νωτανωρὶ) dorsuarii, seu, dorsuarii; Poll. l. 2. Omnia, à Th. νῶτος, V. Unde etiam, νωτιαῖον, (quod etiam ὑπωτιδίον) genus quoddam τῶν γαλεῶν, piscium; ab eminente dorso, Athen. l. 7. ex Aristot. Item, νωτίζω, terga do, seu, verto; vel, à tergo relinquo; Poll. l. 2. exp. etiam, facio ut adversarius terga vertat; abigo, persequor; item, tego, apud Euryp. in Phæn.

Νωτόγεκτος, cujus dorsum notis aliquibus inscriptum est, ex νῶτος & γενπὸς, V.

Νωτοπλὴξ, cujus dorsum verberibus contusum est, vel contundi solet; verbero, mastigia; apud Suid. ex νῶτος & πλήσσω, vel, πλήσσω; unde πλὴξ, &c. V.

ΝΩ'ΤΟΣ, ου, ὸ, dorsum, tergum: in pl. τὰ νῶτα, dat. pl. νώτοις, gen. pl. νώτων, q. à νέω, moveo.

Νωχέλεια, tarditas, segnities; Il. τ. idem quod νωχελία; & ab eod. seq. νωχελὴς, V.

Νωχελὴς, ὲος, ὸ, ἡ, & τὸ, ὲς, tardus, segnis: ex νὴ & χέλλω, moveo, curro.

Νωχελίζω, tardo, moror; Hesych. à νωχελὴς, V.

Νωχελία, ας, ἡ, ignavia: à præced.

Νώψ, Hesych. qui visu est imbecilli; ex νὴ, pro νὶ, neg. vel, priv. & ὤψ, &c. V.

Ξ.

Ξ Decima quarta est litera; & apud Græcos sexaginta significat. ξ. pro σ. Dor. in f. & a. 1.

Ξαίνιον, ου, τὸ, vel, ξάνιον, instrumentum ad carminandum; pectен; ut exp. Hesych. & Suid. Item, mensa coquinaria supra quam carnes concidunt; Poll. l. 10. Est à seq. Them. ξαίνω, V.

ΞΑΪ'ΝΩ, carmino, carpo, cædo, percutio, f. ξανῶ. p. ἔξαγκα. Hinc ξάνιον, τὸ, pectен.

Ξανέω, ῶ, f. ήσω; carminandæ, seu, carpendæ lanæ labore fatigor; & general. lanificio laffor. Poll. Item, simpl. fatigor, lassesco, unde verbale, ξάνσις, ὴ, defatigatio ex carminatione lanæ; Poll. vel simpl. lanificium ipsum, seu, lanæ carminatio, &c. à Th. ξαίνω, V.

Ξανθὸν, dat. pl. Ion. f. g. pro ξανθοῖς, à ξανθὸς, flavus.

Ξανθὰς, ὰδος, ἡ, qui flavos habet capillos; unde ξανθάδες, οἱ, dicebantur servi comicorum; à flavis, quibus sunt serè præditi, capillis; qui proinde & πυρρίαι, Eustath. Il. γ. à Th. ξανθὸς, V.

Ξανθίζω, f. ίσω, flavum reddo, seu fulvum: item flaveo, flavus, sum. Th. ξανθὸς, flavus.

Ξανθικὸς, ὴ, ὸ, Aprilis mensis apud Macedonas; (qui Hebræis Nisan) unde ξανθικὰ, τὰ, festum dicebatur, eo mense Xantico, seu, Aprili, celebrari solitum, pro lustratione exercitus; Suid. & Hesych. à Th. ξανθὸς, V.

Ξάνθιον, ου, τὸ, herbæ nomen, quæ & lappa minor, & lappa inversa dicitur; de qua Dioscor. l. 4. c. 138. ab eod. Them. ξανθὸς; item, ξάνθιον ὄρος, ου, τὸ, ipsa actio reddendi flavum; in Epigr. verbale, à ξανθίζω, V.

Ξανθόκομος, ὁ ἡ ὸ, fulvam habens terram; à Th. ξανθὸς & κόμη, inusit. pro γαῖα, vel, γῆ, &c. V.

Ξανθοκόμης, ίχω, ὸ, ἡ, flavicomus: ex ξανθὸς, & κόμη, σεχὼς, ὴ, capillus.

Ξανθοκράρυος, cui flavum est caput; i. e. cui flavi sunt capitis pili; ex ξανθὸς & κάρυον, τὸ, V.

Ξανθοκομῶν, gen. pl. Dor. à

Ξανθοκόμης, ου, ὸ, ἡ, flavicomus: & Ξανθοκόμος, ου, ὸ, ἡ, flavicomus: ex ξανθὸς & κόμη, coma.

ΞΑΝΘΟ'Σ, ὴ, ὸν, flavus, a, um; luteus; qu. ab ἔνθος, ους, τὸ, flos. Est & Ἀνθὼν, ωνος, ὸ, nomen propr. fluvii.

Ξανθοῦσθαι, fieri flavum, flavescere; unde, ξανθύνεται, flavescit, rufescit, à Th. ξανθὸς, V.

Ξανθόχολος, qui flavâ laborat bile, Eust. Unde, ξανθοχολικὸς, biliosus, cholericus; Ægin. ex ξανθὸς & χολὴ; unde χόλος, &c. V.

Ξανθόχρως, ωτος, ὸ, ἡ, qui flavam cutem habet; ex ξανθὸς & χρὼς, cutis. Th. χρὼς, color.

Ξανθῶ, gen. Dor. pro ξανθοῦ. à ξανθὸς.

Ξανῶ, fut. 1. act. verbi ξαίνω, quod vide.

Ξανθωπὸς, rufus aspectu; ex ξανθὸς & ὤψ, ὠπὸς, V.

Ξάνιον, vide supra ξαίνιον.

Ξάντης, ου, ὸ, carminator; Plat. Unde ξαντικὸς, ὴ, ὸ; ad carminationem pertinens, unde in fœm. Ξαντικὴ, sub. τέχνη, ars carminandi; Plat. in Polit. Utrumq; à ξαίνω, f. ξανῶ, &c V. Unde etiam ξάσμα, τὸ, quod carminatum est; Poll. ex Soph.

Ξεναπάτης, ου, ὸ, hospitum & peregrinorum deceptor, apud Euryp. à ξένος, pro ξένος & ἀπατάω; undè ἀπάτη, &c. Vide.

Ξενῶνες, hospitalia, nom. pl. à

Ξενῶνες, vel ξένιον, Poët. pro ξένιον, ου, τὸ, munus quod datur hospiti. Th. ξένος, hospes.

Ξενίζω, hospitem excipio; à ξεῖνος, Poët. pro ξένος, hospes.

Ξεινικὸς, peregrinus, Ion. pro ξενικὸς, v. Th. ξένος, hospes.

Ξεῖνος, pro ξένος, ου, hospitalis, ad hospites pertinens: ab eod. Th.

Ξενοδόκος, & ξενοδόχος, ου, ὁ, ἡ, hospitium præbens. dat. ξενοδόκῳ, hospiti; at

Ξενοδόχος, ου, ὁ, ἡ, cui hospitium præbetur: à ξένος, pro ξένος, hospes, & δέχομαι, accipio.

Ξενοκτονία, Ion, pro ξενοκτονία, peregrinos interficio: ex ξένος & κτείνω, interficio.

Ξένος, Ion, pro ξένος, hospes.

Ξεναγέτης, ου, ὁ, qui est hospitum dux & exceptor. Ex ξένος, hospes, & ἄγω, duco.

Ξεναγέω, f. ήσω, duco hospites ad ea quæ visenda sunt: ex ξένος, hospes, & ἄγω, duco.

Ξεναγία, munus ejus qui est dux militum externorum; ità vocatur etiam certus militum numerus; de quo lege Ælianum; à ξεναγὸς, idem quod ξεναγωγός; id V. Item, ductor, seu, dux externorum militum; Thuc. & Xen.

Ξεναγωγέω, ῶ, duco hospites ad ea quæ visenda sunt: item hospitio suscipio: ex iisdem.

Ξεναγωγὸς, ductor hospitum; unde in plur. male. ξεναγωγοὶ, esse dicuntur qui hospites ad ea quæ visenda sunt ducere solent; quos Bud. perductores vocat; ex iisd. cum præced. V.

Ξενάλιζα, Suid. σωαθροίζω, congrego; propriè, est ξένους ἁλίζω.

Ξενάπατος, α, ὁ, Poët. & Dor. pro

Ξεναπάτης, ου, ὁ, hospitum deceptor: ex ξένος, hospes: & ἀπατάω, decipio.

Ξεναπατία, vel, ξεναπάτη, ἡ, deceptio hospitis, vel, hospitum, Euryp. & Plat. ex iisd. cum præced. V.

Ξενικὸς δίκη, hospitalium jus. Sed ita vocatur ἡ δίκη ἡ τοῖς ξένοις ἀρωῦσα ἢ ἐωθοῦσα, ἢ πᾶσιν ὅσον ἀν' ἀνθρ' ἀπωθοῦσα: id est justitia, quæ peregrinis & hospitibus opem ferat, &c.

Ξενίδιον, peregrinus & ignarus sum; à Th. ξένος, V.

Ξενηλασία, peregrinorum expulsio, seu, ejectio; de rebus etiam dicitur; item, ξενηλατέω, peregrinos, seu, hospites expello: ex ξενὸς & ἐλαύνω, vide.

Ξενία, ας, & Ion. ης, ἡ, hospitium, Th. ξένος, hospes.

Ξενίζω, hospitio excipio; item, novitate quasi peregrinâ turbo: hinc part. præs. τὰ ξενίζοντα, peregrina; à vulgi sententiâ abhorrentia: f. ἰσω. p. ἐξένικα. a. 1. ἐξένισα. præs. pass. ξενίζομαι, ῳ, ιπαι, diversor; item, re peregrinâ percellor. a. 1. pass. ἐξενίσθην. a. 1. sub. pass. ξενισθῶ. Th. ξένος, hospes.

Ξενικὸς, ὴ, peregrinus, exterus: item, hospitalis: ab eod. Th.

Ξενικῶς, & ξενικῶς, more peregrinorum; apud Plat. & Athen. Utrumq; adv. à præced. ξενικὸς, V. Unde etiam, neut. ξενικὸν, τὸ, est Id quod peregrini quotannis persolvebant; & ξενῶνες, è regione extera & peregrina; sav. à ξένος, V.

Ξένιον, τὸ, & ξένιος, ὁ, vide suprà ξείνιον, & ξεινίζω.

Ξενισθεὶς, hospitio susceptus, a. 1. part. pass. &

Ξενισθῶμεν, 1. pl. a. 1. sub. pass. à ξενίζω, quod V.

Ξένιστε, ως, ὁ, & ξενιστὴς, ὁ, hospitalitas; vel, hospitium susceptio; item, mutatio, seu, perturbatio quæ fit peregrinâ & insolitâ rei novitate; verbalia, à ξενίζω, V.

Ξενιτεία, ας, ἡ, peregrinatio, absentia à patriâ; item, hospitium; verbale, à seq. ξενιτεύω, V.

Ξενιτεύω, ῶ, ἐύσω, peregrè dego, peregrinor, præt. m. ξενιτεύομαι, idem, expon. & in alieno solo mercede milito. Th. ξένος, hospes.

Ξενοδόκος, vel, ξενοδόκη; q. d. hospitum receptor, seu, susceptor, hospes; item, caupo; unde, ξενοδοχία, hospitum exceptio, seu, susceptio; item, ξενοδοχῖον, vel, ξενοδοκεῖον, locus in quem hospites recipiuntur, hospitium; item, caupona; vide comp. in seq.

Ξενοδοχία, ῶ, hospitalis sum: hospitio alios excipio: ex ξένος & δέχομαι, recipio: p. m. δέδοχα, unde δοχὴ, ῆς, ἡ, convivium.

Ξενίτης, ου, ὁ, hospitibus & peregrinis frequens; ut, ξενίτης δορὸς, apud Euryp. in Iphig. Taur. à Th. ξένος, V.

Ξενοκτασία, exp. plagas accipere; i. e. πληγὰς λαβεῖν; seu, cædi, apud Suid. ex Menagine.

Ξενοκτόνος, hospitum occisor seu interfector; unde ξενοκτονία, hospitum occisio; & ξενοκτονῶ, ῶ, hospites occido; Plut. Euryp. &c. Ex ξένος & κτείνω, pr. m. verbi κτείνω, &c. Vide.

Ξενολασία, hospitum expulsio; peregrinorum ejectio, dicitur etiam de rebus, quæ non secus expelluntur & rejiciuntur, ac peregrini expelli seu submoveri solent; item, ξενολατέω, ῶ, peregrinos, hospites, vel, externos ejicio; ut, alienos abigo, &c. Scribitur etiam, ξενηλασία & ξενηλατέω, apud Thuc. Aristor. & Plut. &c. ex ξένος & ἐλαύνω, fut. ἐλάσω; ab ἐλάω; unde, ἐλασία, & ἐλατὴρ, &c. V.

Ξενολόγος, ου, ὁ, Xenologus, nomen prop.

Ξενολόγος, externorum militum collector, qui cogit externos milites; unde, ξενολογία, externorum militum collectio; & ξενολόγιον, externorum militum collectorum manus, seu, exercitus; sic etiam, ξενολογεῖον, externos milites colligo, seu, cogo; apud Aristot. & Ilocr, &c. Ex ξένος & λέγω, colligo; unde λογὸς, selectio, &c. V.

Ξενομανία, peregrinis rebus & mercibus externis seu exoticis supra modum delector; Plut. Unde ξενομανία, peregrinarum rerum, & mercium externarum amor; vel, nimium & inconsultum externorum studium; ex ξένος & μαίνομαι, f. μανοῦμαι; unde μανία, &c. V. Sic, ξενοπαθία, re aliquâ tanquam peregrinâ & novâ perturbor, Plut. exp. etiam, tacco & stupidus fio ad ingressum externorum; ex ξένος & πάθος; unde πάθη, &c. Vide.

ΞΕ'ΝΟΣ, & Poët. ξεῖνος, ου, hospes, peregrinus. Hinc ξένος vel ξεῖνος, hospitalis, ξένιος, munus, seu donum quod datur hospiti. ξενόω & ξενίζω, hospitio accipio. ξεξένος, ου, ὁ, ἡ, publicus hospes. πεξένος, sum publicus hospes, hospitio excipiò nomine civitatis. πρόξενητὴς, ου, ὁ, proxeneta, parrarius conciliator. ἄξενος, ου, ὁ, ἡ, inhospitalis. πολύξενος, ου, ὁ, ἡ, qui multos excepit hospitio.

Ξενοσύνη, & Poëticè ξεινοσύνη, hospitalis amicitia, hospitii necessitudo & jus, Od. φ. à Th. ξένος, V.

Ξενοτρέφος, externos milites alens; unde ξενοτροφία, ipsa actio alendi milites externos, & stipendii illis præbendi; & ξενοτρεφεῖον, externos milites alo, vel, mercede conduco; Isocr. ex ξένος & τρέφω, V.

Ξενύμνη, hospitio sive hospitii necessitudine jungor; à præced.

Ξενοφόνος, hospitis, vel, hospitum occisor; unde ξενοφονία, occido hospites; ex ξένος & φόνος; unde φόνος, &c. Vide.

Ξενοφὼν, ῶντος, ὁ, XENOPHON.

Ξενόφωνος, peregrinâ voce utens; unde, ξενοφωνία, peregrina vox; peregrinum loquendi genus & inusitatum, Poll. l. 2. Ex ξένος & φωνὴ, V.

Ξεσθὲς, ἄσσα, ὁ, hospitio accipio, vel, suscipio; à Th. ξένος, V. Unde etiam, ξεσθάλλω, ω, τω, hospes qui peregrè advenit; Plut. Item, ξενοι, ῶν, ὁ, hospitium, diversorium; Plut. locus hospitibus peregrè advenientibus destinatus; Xenodochium: exp. & nosocomium; seu, domus in quam peregrini ægrotantes recipiuntur; Suid. ab eod. Th.

Ξένος, adv. peregrinè, peregrinorum more, Th. ξένος, peregrinus.

Ξενοστὶ, ως, ἡ, mentis alienatio; Euryp. in Herc. fur. ab eod. Th.

Ξέρξης, Xerxes. Persicum est nomen Gr. Ἀρηΐου, Martius.

Ξηρὸς, ᾶ, ὁ, aridus; idem quod, & à Th. ξερὸς, V. Ex eo enim fit per systolen.

Ξεσθεὶς, rasus, a. 1. part. pass. à ξέω, rado, quod V.

Ξέσις, εως, ἡ, rasura, scalptura; ipsa actio radendi, scalpendi, poliendi, & dolandi; Theophr. Item, ξέσμα, τὸ, ramentum; Dioscor. l. 2. c. 162. vel, è saxo scalptum, aut, è ligno dolatum est; item, ξεστὸς, instrumentum ad radendum; radula; verbalia; à Them. ξέω, f. ξέσω, &c. Vide.

Ξέστης, ου, ὁ, sextarius, nomen mensuræ, gen. pl. ξεστῶν. Ex Latinâ voce sextus.

Ξεστὸς, ᾶ, & Ion. ξεστὸς, rasus, scalptus, politus, dolando politus: in pl. ξεστοὶ à ξέω.

Ξέσσεσθαι, τὸ, exp. rasura; à præced. ξεσσὸς, V.

ΞΕΊΝΟΣ, ου, ὁ, vado, polio, scalpo, dolo: f. ξέσω, perf. pass. ἔξεσμαι, a. 1. pass. ἐξέσθην. Hinc ξέσις, εως, ἡ, rasura. ξεστὸς, rasus, scalptus, ξύσμα, idem quod ξέσις. ξύσσω, rasus, scalptus, ξύλον, radula. ξεσὸς, acutus, ξυσσὸς, novaculâ rado.

Ξηρὸς, ὰς, ἡ, terra: à ξηρὸς, aridus.

Ξηράνω, arefacio: f. ανῶ. p. ἐξήρακα. a. 1. ἐξήρανα. perf. pass. ἐξήραμμαι. perf. part. pass. ἐξηραμμένος, η, ον, a. 1. pass. ἐξηράνθην, ης, ης. f. 1. pass. ἐξηραθήσομαι. Th. ξηρὸς, aridus.

Ξηρελαία, idem quod ξηρελαιεία, unctio citra lavationem facta; q. d. sicca unctio; à ξηρελαιέω, ῶ, q. d. siccè ungo; vel, in sicco ungo; vel, ungo absq; balneo, i. e. balnei usu; vel, sub dio & ad solem ungo, ut fiebat in palæstris; Plut. ex ξηρὸς & ἐλαία: f. ἐλῶ; unde ἐλαίω, & ἀλοιφὴ, &c. Quæ V.

Ξηρομμάτιον, ut ξηρομμάτιον χρῶν, colorem habens viribus arefactis similimum; ex ξηρὸς & ὄμμα; unde ὀμμάτιον, &c. V.

Ξηρόφθεις, siccatus, a. 1. part. pass. & Ξηρόφθη, a. 1. sub. pass. à ξηραίνω, quod vide.

Ξηρότης, ητος, ἡ, siccitas, ariditas; vel, ipsa siccandi arefaciendiq; actio; item, ξηραντικὸς, ὴ, ὸν, siccandi vi prædius, siccus; Plut. & Athen. verbalia, à ξηραίνω, sicco, &c. V.

Ξηρασία, idem quod ξήρανσις, id V. Item, ξηραντία, dicitur vitium capillorum, quum ii similes lanugini apparent; perinde ac si pulvere conspersi essent; author definit. medicarum; à ξηραίνω; & Th. ξηρὸς; unde etiam, ξήραμον, idem quod ξήραμμα, medicamentum aridum, quod in pulveris modum inspergitur; ideoq; καταπάσσειν appellatur; Ægin. l. 7. c. 13. à Th. ξηρὸς, V.

Ξηροβατικὸς, qui in sicco ambulat, Athen. ex ξηρὸς & βαίνω: f. βήσομαι, præt. βέβηκα, unde βατὴρ, βατὸς, &c. V. Item, ξηροβιωτικὸς, qui in sicco vivit; terrestris; ex Plat. à Th. βίος; unde βιωτὸς, & βιωτικὸς, &c. V.

Ξηροκαυσία, arida & jejuna affectatio; Demetr. Phal. à καυσόω, V. Ξηροκαρπία, aridum, seu, siccum fructum pariens; à Th. καρπὸς, V. Ξηροκέφαλος, qui capite est sicciore; à Th. κεφαλὴ, V. Ξηροκολλούρια, arida collyria, quæ metallicis præsertim constant liquoribus, succis, seminibus, fructibus, & aliâ siccâ materiâ in humore aliquo vel gummi collectâ, & cohærente; vide Act. l. 7. à Th. κολλούριον, seu, κολλύριον, V. Ξηρόμυρον, unguentum siccum, vide Act. l. 6. à Th. μύρον, τὸ, V. Ξηρονομικὸς, qui in sicco pasci solet, Plat. in Polit. à Th. νέμω; unde νομὴ, & νομὶς, &c. V. Ξηροπυρία, ἡ, talneum siccum, in quo quis tantùm defudat, non etiam aqua abluitur, Schol. Nic. à Th. πῦρ, unde πυέλη; comp. ut cætera præced. cum Th. ξηρὸς, vide.

ΞΗΡΟΣ, ᾶ, ὸν, aridus, siccus, tabidus: q. à ξέω. Hinc ξηρίνω, sicco. ξηρότης, ητος, & ξηρασία, ας, ἡ, siccitas.

Ξηροσαρκὴς, siccam carnem habens; Athen. l. 7. ex ξηρὸς & σάρξ, σαρκὸς, &c. V. Item, ξηροσθήναον, à Syracusanis dicitur τὸ τήγανον; τήγανον autem ipsis est λοπὰς, scutella; teste Athen. l. 6. ex ξηρὸς & τήγανον, τὸ, vide.

Ξηρότης, ητος, ἡ, siccitas, ariditas; Plut. Symp. 6. à Them. ξηρὸς, V.

Ξηροτρικία, ἡ, frictio sicca; Aristot. Probl. sect. 37. ex ξηρὸς & τρίβω; unde τριβὶς, &c. V. Item, ξηροφαγία, qui in sicco ali solet, Plat. in Pol. ex ξηρὸς & τρέφω; unde τροφὴ, & τροφὸς, &c. V. Ξηροφάγια, arida epulor; comedo quæ siccandi vim habent; cibis siccioribus, seu aridioribus utor, Dioscor. & Epigr. l. 2. ex ξηρὸς & φάγω, V. Item ξηροφθαλμία, siccum habens oculum; unde, ξηροφθαλμία, oculorum siccitas, vel, lippitudinis aridæ genus; à ξηρὸς & ὀφθαλμὸς, &c. V.

Ξῦρις, seu ξυρὶς, herba quædam.

Ξυρέδιον, idem quod ξυρίδιον, id V. in ξυρία.

Ξυρὴς, οῦ, ὁ ἡ ἡ, ensifer, gladium ferens; item, qui gladio manum aptat, ut is qui vaginâ ensem educturus est; Herodian. à Them. ξίφος & ἄειρω; tollo; vel, ἄερ, aptè, &c. V. Sic etiam, ξιφηφόρος, ensifer; ense armatus; apud Athen. & Herodian. ex ξίφος & φέρω; unde φόρος, &c. V.

Ξυρίας, ου, ὁ, piscis quidam marinus; Gaza gladium interpretatur; Strabo galeotam appellat; meminit ejus & Ælian. & Athen. l. 7. sed est & cometæ genus in mucronem fastigiati; apud Plin. qui ξιφοφόρος, à Theone dicitur; ut, ξυρίας κομήτης, cometes mucronatus, ab aliis; pro ξυρίας, dicitur & ξιφιὰς; teste Hesych. Item, ξυρίδιον, vel, ξυρείδιον, ου, τὸ, ensiculus, gladiolus; pugio; Xen. & Thuc. Item, ξυρίον, τὸ, idem, gladiolus; item, nomen herbæ Xiphion dictæ; quæ & iris vulgò; Dioscor. l. 4. c. 20, diminutiva, à Th. ξίφος, V. Unde etiam, ξυρίζω, manu in altum sublatâ salto, Hesych. Suidæ & Eustathio, est manibus protensis gladii figuram facio; unde verbalia, ξύρισμα, τὸ, & ξυρισμὸς, ὁ, saltatio ejusmodi, Athen. l. 14. Item, ξυρισ-τὴρ, ῆρος, ὁ, & ξυρισ-τὴς, ου, ὁ, balteus; cingulum ex quo ensis suspenditur; at ξυρισ-τὴρ, exp. etiam vagina; item, ξυρισ-τὺς, ύος, ἡ, dimicatio, seu pugna quæ ensibus fit; Hesych. Omnia, ut dictum, à Them. ξίφος, vide.

Ξυροδόλητος, ense perniciem adferens; Æschyl. ex ξίφος & δολέω, V. Item, ξυροδρέπανον, ensis, seu, gladius falcatus, Hesych. a Th. δρέπω; unde δρέπανον, τὸ, V. Ξυροθήκη, vagina ensis; à θήκη, ἡ, V. Ξυροκτόνος, qui ense interficit; Soph. in Ajace; at ξιφοκτόνος, (pro paroxyt.) qui gladio peremptus est; gladio necatus; unde ξιφοκτονέω, ῶ, gladio perimo, ense neco; Suid. à Th. κτείνω, in pr. m. ἔκτονα, &c. V. Sic etiam, ξιφομάχαιρα, ἡ, ensis, magnus gladius; μεγάλη μάχαιρα, Hesych. ex μάχαιρα & ξίφος, τὸ, V.

ΞΙ'ΦΟΣ, ους, τὸ, ensis, gladius: dat. pl. ξίφεσι. hinc ξιφίδιον, ου τὸ, gladiolus, pugio, ξιφίας, ου, ὁ, Ilocis nomen, & Angl. Knife.

Ξιφικὸς, qui strinxit gladium; qui ensem vaginâ eduxit; unde, ξιφικλασία, gladii, seu, ensis è vagina eductio; ensis evaginatio; ex ξίφος & ὀλκὸς. Vide. Item, ξιφοποιὸς, ensium fabricator; ex ξίφος & ἔργον, τὸ, vide.

Ξόανον, τὸ, id quod rasuâ; seu, scalpturâ politum est; frequentiùs, ξόανα, τὰ, dicuntur simulacra è saxo scalpta, aut, ligno fabricata; à ξόος, ὁ, instrumentum ad scalpendum seu radendum; scalprum; & utrumq; à Th. ξέω, V.

Ξυθόπτερος, cui flavæ sunt alæ; Arat. à seq. ξυθὸς, flavus, quod à Th. ξανθὸς & πτέρον, τὸ, &c. V.

Ξυθὸς, ὸ, flavus, albus, rufus, celer, dulcis.

Ξυγγενὴς, pro συγγενὴς, cognatus, &c. V. Sic, ξυγγνώμων, idem quod συγγνώμων, facilis in agro colendo, Arist. ex ξυὶ pro σωὶ, & γνώμος; quod V. Item, ξυνίημαι, idem quod, & pro συνίημαι, consentiens; item, clemens, mitis, misericors; facilis ad condonandum, &c. V. Sic, ξυγκαδοποιέω, confecro, Plut. ex ξυὶ pro σωὶ, & καθοσιόω, quod V.

Ξυγκάθαπτε, Poët. Sync. pro συγκαθάπτετε, 3. sing. a. 2. ind. act. ex ξύω, κτ & θάπτω, morior. a. 2. ἔθανον, ες, ε.

Ξυγκρέω, pro συγκρέω, collido, &c. Vide.

Σύζυγος, pro σύζυγος, conjunctus, copulatus, &c. V.

Σύληνος, ἡ, radula; instrumentum, quo aliquid raditur; item, gladiolus, à nonnullis δρέπανον, appellatus; pro quo etiam scribitur ξυλίνη, apud Poll. Utrumque, à Th. ξέω, pro ξύω, &c. Vide.

Σύλα, τὰ, ligna: à ξύλον.

Συλαλόη, xylaloe, quasi lignum aloës dicitur; quod etiam, ἀγάλλοχον appellatur; ex ξύλον & ἀλόη, v. de.

Συλάριον, & ξυλάριον, τὸ, parvum lignum diminut. à ξύλον, τὸ, V. Unde etiam, ξυλεία, ἡ, lignatio, lignorum collectio; Suid. dicitur etiam ipsa ligna, vel, ligna quæ collecta sunt ab iis qui lignatum iverunt, Plut. & Herodian. Sic, ξυλεὺς, έως, ὁ, lignator, qui lignatum it; seu, ligna colligit; calo; Pausan. Utrumq; à ξυλόομαι, lignor, materior, ligna peto, seu, conveho, &c. Hesych. Sic etiam, ξυλίζομαι, idem; item, ξυλικὸς, ligneus,

è ligno fabrefactus, &c. Ab eod. Th. ξύλον, V.

Ξυλοκόρος, qui lignum excidit, seu, vorat; ut vermes; ex ξύλον & κορέω; unde κόρος, &c. V. Item, ξυλαγός, qui ligna vehit, lignator; vel etiam, qui ligna bajulat; ut in plur. masc. ξυλαγοί, naves, apud Ulpianum, sunt naves lignariæ quæ ligna convehunt; unde ξυλαγέω, ῶ, ligna veho seu porto, ligna conveho vel bajulo; Poll. l. 7. ex ξύλον & ἄγω, cujus comp. varia mutant α, in η. Ξυλάφιον, vide ξυλάφεον.

Ξύλινος, η, ον, ligneus, a, um: à ξύλον.

Ξυλισμὸς, ignatio; verbale, à ξυλίζομαι, quod V.

Ξυλίτης, ου, ὁ, piscis quidam, Hesych. à Th. ξύλον, τὸ, V.

Ξυλλαμβάνω, corripio, item opem fero: pro συλλαμβάνω. Th. λαμβάνω. f. λήψομαι, capio.

Ξυλλοβδὶν, Atticè, pro συλλοβδὶν, simul; item, ξύλληψις, comprehensio; ut, apud Herodot. ξύλλην ἐπειρῶντο, comprehenderunt; est itidem; pro σύλληψις; ut præced ξυλλαμβάνω, vide.

Ξυλοβάλσαμον, lignum balsami; seu, quod è balsamo cæditur; ut sarmenta & surculi; vel, ipse etiam frutex integer; vide Dioſc. l. 1. c. 18. & Plin. l. 12. c. 25. arbor balsamum gignens; ex ξύλον & βάλσαμον, τὸ, V. Item, ξυλογλύφος, qui ligna sculpit; Hesych. à γλύφω; unde γλυφὴ, &c. V. Ξυλοδήκη, locus ubi ligna reponuntur; à δήκη, ἡ, V. Ξυλοκερατία, genus quoddam cassiæ; de generibus cassiæ vide Dioſc. l. 1. c. 12. & Plin. l. 12. c. 19. à Them. κερατία, V. Ξυλοκέρατα, siliquæ; apud veteres κερατία vocabantur; quidam arboris ceratoniæ siliquas sic vocant; à Th. κέρας, ατος, τὸ, unde κεράτιον, τὸ, corniculum; item, filiqua; i. e. leguminum folliculus; à corniculi similitudine, &c. V. Ξυλοκινάμωμον, lignum cinnamomi, Dioſc. l. 1. à Th. κινάμωμον, V. Ξυλοκόλλα, gluten, quo ligna sociantur; a Th. κόλλα, ἡ, V. Ξυλοκόπος, qui ligna cædit; seu, ad ligna cædenda aptus; & οἱ ξυλοκόπαι, sunt aves quædam, quæ rostro arbores tundunt; Aristot. Hist. an. l. 8. c. 3. Unde, ξυλοκοπία, fuste cædo; Polyb. & ξυλοκοπὰς, ipsa actio cædendi fustibus; à κοπὴ, ἡ, V. Ξυλολυχνοῦχος, candelabrum ligneum; à λυχνοῦχος, V. Ξυλομανὴς, ῆς, insanio gignendis sarmentis; item, sylvesco; dicitúrq; de vitibus & arboribus; quando propter ramorum foliorúmq; copiam luxuriant, apud Theophr. à Th. μαίνομαι, f. μανήσομαι, unde μανία, &c. V. Ξυλομάχαιρα, ensis ligneus; ut, ξυλομάχαιρα ἐλεφαντόκωπος, ensis ligneus eburneo capulo, apud Poll. à μάχαιρα, ἡ, vide. Item, ξυλομιγὴς, ligno permistum, Strab. l. 12. à Th. μίγνυμι; unde μιγὰς, mistus; comp. ut reliqua anteced. cum Th. ξύλον, &c. V.

Ξυλόν, ὁ, τὸ, lignum: q. à ξύω, rado. Hinc ξυλδόμαι, lignor, ligna conveho.

Ξυλόπους, qui lignum habet pedem; ex ξύλον & πούς, vide. Item, ξυλοτόμος, ligna secans, seu, secandis lignis aptus; ex ξύλον & τομὴ, vel, τομὸς, &c. V.

Ξυλουργέω, artem fabrilem exerceo. Ex ξύλον & ἔργον, opus.

Ξυλουργικὸν, τὸ, fabrilia. Ex iisd.

Ξυλουργὸς, faber lignarius; materiarius; unde ξυλουργικὸς, ad fabrum lignarium pertinens; ex iisd. cum præced. V. Item, ξυλοφθόρος, qui ligno corrumpit, ut vermes exedendo; ex ξύλον & φθορὰ, ἡ, V. Sic etiam, ξυλοφόρος, qui ligna fert; calo; item, qui fustem, seu, baculum, manu gestat; unde ξυλοφορία, ligna porto; item, fustem gesto; sic, ξυλοφορεία, lignorum portatio; ex ξύλον & φορὲς, V. Sic etiam, ξυλόφρακτος, lignis septus, seu circumseptus; ex ξύλον & φρακτὸς, ὁ, V.

Ξυλοχίσδαδον, Dor. & Poët. pro ξυλοχίζεδον, idem fere quod ξυλίζεδον, ligna secare & findere, vel colligere, &c. à

Ξύλοχος, ου, ὁ, locus arboribus consitus, sylva: à ξύλον, lignum, materia, & ἔχω, habeo.

Ξυλόω, ῶ, in lignum verto, seu, muto; vel, lignis tego; contigno; unde verbale ξύλωσις, materiatio, seu, materiatura; item, contignatio; à Th. ξύλον τὸ, V. Unde etiam, ξυλώδης, ης, ες, ὁ ἡ ἡ, lignosus; item, surculosus, furculaceus, &c.

Ξυμβαίνω, contingat, Att. vel Dor. pro συμβαίνω, a. 2. opt. act. verbi συμβαίνω. Th. βαίνω, eo.

Ξυμβάλλω, obviam ire, præs. inf. &

Ξύμβλητο, Ion. & Att. pro συνεβλήτο, occurrebat, 3. sing. pluſq. p. pass. verbi συμβάλλω, conjicio, committo: ex σὺν & βάλλω, jacio.

Ξύμπαντας, universos, acc. pl. m. g. Att. &

Ξύμπασα, f. g. Att. à σύμπας. Th. πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e.

Ξυὼ, Att. & Ion. pro συὼ, cum præposit. regens dat.

Ξυώσαιεν, coëgerunt, 3. pl. a. 2. vel imperf. Ion. & Att. à

Ξυωθέω, congrego, committo, ineo. Att. pro συωθέω. ξυωθέοντες, nom. pl. part. præs. à σὺν & ὠθέω, duco.

Ξυωθεῖν, concine, præs. imperat. act. Att. à ξυωθέω. Them. ἀείδω, cano.

Ξυῶν παναγυρέων, Dor. pro ξυῶν, ἐπὶ κοινῶν πανηγυρέων.

Ξυωνὸν, ου, ὁ, ἡ, Poët. pro κοινωνὸν, q. d. ὁ ξυὼν, ὁντος, qui cum aliquo est versatur: socius alicujus, particeps.

Ξυωθίσθατο, Ion. & Att. pro συωθίσαντο 3. pl. pluſq. p. pass. verbi συωθέω, constringo. Th. θίω, ligo.

Ξυωθῆσαι, colligare, a. 2. inf. Att. ejusd. verbi & Th.

Ξυωιεικοσι, simul viginti: à ξυὼ pro σὺν Att. & εἰκοσι, Poët. Pleonas. pro εἴκοσι viginti.

Ξυωίκισε, ας, ε, Ion. dissolutione & Att. pro ξυῴκισε, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi συοίκιζω, committo; item intelligo: ex ξυὼ & οἶκος, seu οἶω, mitto: imperf. ὤιζω, perf. ὠίκισα. a. 1 ἤκισα. a. 2. ἐξ. a. 2. imperat. ἔξ. ἤοιω.

Ξυωίρχε, contrahebat, 3. sing. imperf. Ion. & Att. pro ξυωΐρχε, verbi συωίρχω, ex ξυὼ & ἄρχω, includo. ἐξ. ἔχω.

Ξυῶσι, intellige, a. 2 imperat. act. Att. verbi συωθέω, ξυώσθω, 3. sing. a. 2. m. Att. vide ξυωθῆσαι.

Ξυωτὰ, acc. pl. n. g. à

Ξυωτὸς, ὸν, intelligibilis, Att. à συωθέω, intelligo. Th. ἴω.

Ξυωδῦτα, ης, ὁ, συῶ τις δύνομαι, quæ cum aliquo dormit. ἡ συωδυήτης, ἰδος, ἡ, ἀκοίτης, ἄλοχος, ejusdem cubilis & lecti consors, uxor.

Ξυῶν, communiter; adv. à ξυὼς, vide.

Ξυώνιος, ος, ὁ, ἡ, communis; à ξυὼς, communis.

Ξυώνυχα, acc. pl. à

Ξυώνυχον, ου, ὁ, ἡ, particeps. Th. ξυὼς, communis.

Ξυώσαν, 3. pl. præs. ind. à ξυόω, Att. convenio, congredior: ex σὺν & ὁμὸς, eo.

Ξυώσθον, pro ξυώσουν, quod pro ξυώσασιν, 3. pl. imperf. Att. verbi συωθέω, vel συώνυμι, intelligo: vide ξυώνικε.

Ξυωόντων, confligentium, gen. pl. a. 2. part. act. à ξυώνυμι, vel ξυόομαι, congredior: quod ex σὺν & ὁμὸς, vel ὅμιλος, eo: a. 2. ὁον, ες, ὸ.

Ξυωτυφῶντ, acc. sing. perf. part act. f. g. Att. verbi ξυωτύφω, quod in perf. Att. ξυωτύφωκα; Atticâ mutatione ε, in ο. Them. νέφος, τὸ, nubes.

Ξυωΐζω, pro ξενίζω, hospitium communico, &c. V.

Ξυωσόφε, 2. sing. f. 1. act. verbi ξυμφέρω, simul fero, conferо: ex σὺν & φέρω, fero: f. ὄισω. a. 1. ἤνεγκα.

Ξυωομήλικα, æquali, dat. sing. à

Ξυωομήλιξ, ικος, ὁ, ἡ, coætaneus: ex ξυὼ, Att. pro σὺν & ὁμῆλιξ, idem; quod ex ὁμὸς, similis: & ἡλικία, statura.

Ξυωὸς, ὸν, communis, Att. pro κοινὸς. Hinc ξυώω, ῶ, conjugo, consocio.

Ξυωοχὴ, ῆς, ἡ, Att. pro συνοχὴ, coarctatio, in angustum contractio: à συνέχω, constringo. Th. ἔχω.

Ξυωὸω, ῶ, conjungo, consocio; frequenter apud Nonn. ut πάντ πάντες ὁμὶ ξυωόσατο μύθῳ; i. e. hoc omnes uno ore dixistis; item, communico, apud eundem; cui etiam est in usu, ξυωΰω, idem; at, μᾶλ ἀμφοτέρους ξυωόσατο φυλὸ, &c. à Th. ξυὼς, V.

Ξυωὸν, præs. part. Att. pro συωὸν, ὸντος, à συώνυμι, sum cum alio. Th. εἰμὶ, sum.

Ξυόος, radendo seu scalpendo politus; à ξύω; V. Unde etiam pass. ξύομαι, rador; item, act. ξύω, radendo polio; & nonnunquam prurio, ut docet Eustath.

Ξυμβῆν, ης, ἡ, præs. part. pass. f. g. à ξύω, idem quod ξέω, rado, scalpo.

Ξυέω, seu ἰω, rado, tondeo ad cutem, præs. pass. ξυεδομαι, ῶμαι, tondeor. præs. inf. ξυεῖδαι, perf. pass. ὑξύρημαι, unde perf. part. ὑξυρημμένος, η, ον, tonsus, a, um. a. 1. m. ὑξυρησάμην, ω, απο. a. 1. m. sub. ξυρήσομαι, η, ῃ. & in 3. pl. ξυρήσωνται: à ξυσὸς, novacula, quod à ξύω, pro ξέω, rado.

Ξυρήκης, ου, ὁ, ἡ, & ξυρήσιμος, ος, ὁ, ἡ, qui radi potest, & ad cutem tonderi; qui rasurâ, & ad cutem tonsurâ, opus habet, Eust. Euryp. &c. Item, ξύρησις, ιος, ὁ, ἡ, rasura quæ fit novaculâ; tonsura ad cutem; sic etiam, ξυσὶς, ὁος, ὁ, ad cutem tonsus; & ξύσιον, ου, τὸ, novacula; omnia, à ξυσέω, seu, ξυρέω, præced. V.

Ξυσθόκη, ης, ἡ, & ξυσθήκη, ης, ἡ, receptaculum, seu, theca novaculârum; ex ξυσέω; unde ξύσιον & ξυσὸν, τὸ, novacula; & δίχημος; vel δήκη, &c. Quæ V.

Ξύσημος, rador, vel me rado, propriè, novaculâ, à ξυσὸς.

Ξυσὸν, τὸ, apud Poll. novacula; à seq. ξυσὸς, ὁ, παρὰ τὸ ξύειν ἔξον: i. e. acutus, ad radendum & scalpendum idoneus, &c. V.

Ξυσπυελίτης ἄρτος, idem qui & ἀυτόπυρος ἄρτος; vel, ἀυτοπυελίτης; panis cui furfur ademptum est; à ξυσέω, seu, ξυρέω & πυελὸς: unde πύελος & πυελίτης, &c. Quæ V.

Ξυσὸς, ά, όν, acutus, a, um. Substantivè pro novacula: à ξύω, seco, rado. Th. ξίω, idem.

Ξυσθεὶς, rasus, η, ι. part. pass. ab a. 1. ind. pass. ἐξύσθην, verbi ξύω, rado novaculâ. Th. ξίω, idem.

Ξύσπλος, xyfilus; Sophron. in mimis; sic appellant senem aridum & pruriginosum; παρὰ τὸ ξύειν; Erasm. in proverb.

Ξῦσις, rasura, vel, pruritûs commotio; item, ξύσμα, τὸ, ramentum; quod radendo detractum est; item, scobs, strigmentum; Dioſc. l. 2. c. 162. Unde ξύσματα, Aristot. de anim. sunt ἄτομα, Democriti; Hesychio, characteres, ceræ aut libro quasi insculptæ; item, ξυσμὸς, ὁ, ὁ, & ξύμη, vel potiùs ξυσμὴ, pruritus; verbalia, à ξύω, f. ξύσω; unde etiam, ξυστὴρ, rasor, scalptor; item, scalprum chirurgicum, radendo idoneum; & scalprum lapicidarum, quo lapides scalpunt, & complanant.

Ξυστικὸς, ὴ, ὸν, qui in xysto se exercet; item, radendi & distringendi, seu, adstringendi vim habens, apud Athen. l. 3. à seq. ξυστὸς, V.

Ξυστὶς, ἰδος, ἡ, idem quod ξύσεσι, ας ἡ, strigil; instrumentum, cujus usus in balneis, aut etiam in palæstra & gymnasiis exiſtit; & instrumentum etiam quo aliquid auribus ixfunditur; item, ξυσεὶς, ἰδος, ἡ, pro eodem; ξυστὶς autem, significat etiam vestem subtilem crocei coloris, quâ aurigæ in pompis utebantur; quam etiam reges, necnon comici & tragici gestare solebant; item, genus vestimenti muliebris subtile & variegatum; Theocr. Idyll. 2. omnia itidem à ξύω, f. ξύσω, &c. Vide.

Ξυστόλος, hastâ jaculans; ut, ξυστολόγχης βάκχος, in Epigr. ex ξυστὸν, τὸ, & βάλλω, unde βολὴ, βόλος, &c. vide.

Ξυστὸς, ὸν, rasus, scalptus, ξυστὸ, τὸ, hastilia radendo polita. Est &

Ξυστὸς, ὸν, ὁ, seu ξυστὸν, ὸν, τὸ, locus ubi athletæ exercentur: à ξύω, quia rasus & planus. Them. ξέω, rado.

Ξυστοφόρος, qui hastile gestat, quod radendo politum, & ferro præfixum; seu, spiculator; Xen. Pæd. 7. & 8. à præced. ξυστὸς, unde neut. ξυστὸν, τὸ, hasta, hastile; & φόρος, vide.

Ξύστρα, ἡ, strigil, &c. & ξύστρις, idem; vide supra in ξυστὶς, & seq. ξύστρον.

Ξύστρον, vel ξύστρα, pala ferrea ad radendum: à ξύω.

Ξυστρολήκυθος, ου, ὁ, qui strigilem & lecythum, in balneum, aut, gymnasium fert; ex ξύστρον, τὸ, & λήκυθος, &c. V.

Ξύω, idem quod ξέω, rado.

O.

O Decima quinta litera, in numeris est septuaginta. Veteres autē ω pro ο, dicebant. Doricè veritur in ᾱ, Æolicè in υ ut Ἀπόλλων, pro Ἀπόλλαν, ὄνυμα, pro ὄνομα.

Ο, in multis redundat; ut, ὀκέλλω, ὀστραφίς.

Ὁ, ἡ, τὸ, hic, hæc, hoc, articuli præpositivi: sic dicti quod nominibus præponantur. Sed ὁ, neutrum ex ὅς.

Ὄα, pellis ovilla, ab ὄϊς, ovis. Est &

Ὄα, forbus, & ὄον, forbum, q. ab ἰδω, linquo, quod ob insuavitatem relinquatur.

Ὄαρ, ἀρος, ἡ, uxor, in pl. ὄαρες & contract. ὦρες gen. pl. ὀάων. dat. pl. ἄρεσι, Poët. pro ὄρσι. Dictum ὄαρ, q. ὁμόαρ, ab ὁμοῦ ἀραρὼ, quod conveniat viro. Hinc ὀαρίζω, colloquor familiariter, sicut cum conjuge: ὀαριστὴς, ecnfabulator, familiaris, ὀαριστὺς, ἡ, confabulatio, commercium.

Ὀαρίζω, ὀαριστὴς, ὀαριστὺς, vide in ὄαρ.

Ὀάρισμα, τὸ, idem quod seq. ὀαρισμὸς, V.

Ὀαρισμὸς, ὁ, confabulatio, colloquium. Th. ὄαρ.

Ὄαρες, confabulationes, accus. pl. ὀάων, gen. pl. ab ὄαρος pro ὄαρες, ες ὄαρ, αρος, ἡ, uxor.

Ὄαση, ἡ, conspectus; unde, μίσῃ γὸ ἦλθεν εἰς ὄασιν, exp. musæ veni in conspectum; ejus accus. ὄασιν, adverbialiter sumi potest, inquit Etym. pro κατ' ὄασιν, i. e. κατ' ὄψιν; est à Th. ὄπτομαι, V.

Ὀβελία βαρὺ, dicitur, apud Medicos, futura tertia cranii, rectâ per verticem, instar veru aut sagittæ porrecta; item, ὀβελίας ἄρτος, panis veru assatus; vel, qui obolo emitur; (ὀβελὸν accipiendo pro ὀβολὸν) item, ὀβελίζω, expungo; obelo noto; ut uritur Cicero ep. famil. 9. Unde verbale, ὀβελισμὸς, ὁ, ὁ, obeli appositio; ratio quæ fit appositio obelo; omnia, à seq. Th. ὀβελὸς, V.

Ὀβελισκολύχνιον, q. d. verslucernium; instrumentum fabrile, ex veru & lucerna compositum; lucerna, vel, laterna, obelisco, vel, candelabro præfixa vel imposita; qualis est quâ præluere solent viatoribus nocturnis; apud Aristot. Pol. lit. 4. Ubi innuitur magistratus in civitatibus esse ut luminaria obeliscis imposita; meminit etiam Athenæus τῶν ὀβελισκολύχνων; à nominat. ὀβελισκολύχνος, idem qui ξυλολυχνοῦχος; id V. Ex seq. ὀβελίσκος & λύχνος, unde λύχνιον, τὸ, &c. V.

Ὀβελίσκος, ου, ὁ, OBELISCUS, lapis pyramidis formâ, veruculum. Them. ὀβελὸς.

Ὀβελίσκος, etiam dicitur, lamina ensis, apud Poll. vide præced.

Ὀβελίτην, dat. pl. Ion. ab

Ὀβελὸς, ὁ, veru; item nota, certis scriptorum locis apponi solita, q. v. Hinc ὀβελίζω, obelo noto.

Ὀβολιαῖαι τεφραλίδες, obolares dicuntur caseoli, apud Arist. t. Item, ὀβολιμαῖος κάρδος, & ὀβολιμαῖος τύπος, apud Eust. &c. Item, ὀβολισκὸς, scil. τέχνη, ars fœneratoria; Aristot. Pol. l. 1. Omnia, à seq. Th. ὀβολὸς, assarium; nummulus, nummus minutus; unde ὀβολὸς, scil. ἀργυρᾶς: sexta pars drachmæ; ut, drachma argentea octava pars unciæ; & ὀβολὸς, scil. χαλκῆς, æreus, æreolus; i. e. λεπτὸν, minutum numisma; sic, Chrysost. λεπτὰ δύο, apud Marc. c. 12. exp. ὀβολὼ δύο; ὀβολὸς derivatum putatur ab ὀβελὸς, quòd, ὀβελὸς figuram haberet; ita tamen, ut non in acutum desineret, &c. Vide Plut. in Lysandro.

Ὀβολὸς, ου, ὁ, OBOLUS: sexta pars drachmæ. Hinc τριώβολον, ου, τὸ, tres oboli.

Ὀβολοστάτης, fœnerator, ut exp. apud Aristoph. in nub. Unde ὀβολοστατικὴ, scil. τέχνη, ars fœneratoria; & ὀβολοστατέω, fœneror; ex ὀβολὸς & στατὸς, vide.

Ὄβριμα & ὀβρίμαλα, leonum, luporum, &c. catuli; forte quia ὄβριμος & ὀβρίμους nata, i. e. fortibus.

Ὀβρίμαλα, dicuntur quasi ὄβριμα ἢ πάλαι, vide præced.

Ὀβριμουργὸς, ου, ὁ, ἡ, fortium facinorum patrator, ardua patrans: ex ὄβριμος, robustus, potens, & ἔργον, opus.

Ὀβριμόψυχος, valitos habens artus; ceti. Epith. apud Oppian. ex ὄβριμος & ψυχὴ, τὸ, V.

Ὀβριμόθυμος, ου, ὁ, ἡ, forti animo præditus: ab ὄβριμος, fortis. Th.

ῥεκτω, robustum reddo, & θυμὸς, animus.

'Οβριμοπάτηρ, seu ὀβριμόπατωρ, vel ὀβριμοπάτρως; fortis patre natus, & præ potentiæ; Hesych. Item, ὀβριμόπατρις, robustus pater, apud eund. vide comp. in seq.

'Οβριμοπάτρη, ης, ἡ, fortis patre genita: ab ὄβριμος, fortis, Th. ῥεκτέω, robustum reddo, & πατὴρ, pater.

'Οβριμος, ου, ὁ, fortis, potens. Th. ῥεκτέω, robustum reddo.

'OBPYZON χρυσὸν, ου, τὸ, aurum OBRYZUM, purum.

'Οβρυζὸν παῖς, infans octo dierum, Plut. à præced. ὀγδοος, V.

'Ογδοας, άδος, ἡ, numerus octonarius. Th. ὀκτὼ, octo.

'Ογδόατη, dat. sing. f. g. ab

'Ογδόατος, η, ον, Poët pro

'Ογδηκοντάετης, seu, ὀγδηκοντούτης, qui octoginta annorum est; octogenarius; à præced. ὀγδήκοντα & ἔτος, τὸ, V.

'Ογδοος, η, ον, OCTAVUS. Them. ὀκτὼ, octo.

'Ογδώκοντα, Ion. pro ὀγδήκοντα, OCTOGINTA: οι, αι, τὰ, ἄκλιτον. à præced.

'Ογε, masc. gen. ab ὁ, ἡ, τό.

'Ογκαμεν, idem quod ὀγκίον, seu, ὄγκιον, quod V.

'ΟΓΚΑΌΟΜΑΙ, rudo, propriè de asinis, ὀγκωμύω, gen. sing. præs. part. hinc ὀγκηθμὸς, οῦ, ὁ, ruditus.

'Ογκη, ης, ἡ, hamus seu uncus; Hesych. Item, ὀγκηφὴς, οῦς, ὁ, tumidus, magnæ molis; item, fastuosus; sic etiam, ὀγκία, acervi, tumuli; Hesych. & ὄγκος, ου, ὁ uncus, uncinus, hamus; omnia, à Them. ὄγκος, ὁ, V. Sed ὀγκηθμὸς, q. d. ruditus; & ὀγκὴς, οῦς, ὁ, in Epigr. dicitur asinus, quasi ruditor; utrumq; à Th. ὀγκάομαι, V.

'Ογκίον, ὄγκιον, ου, τὸ, vas in quo aliqua rebus imbuntur: ab ὄγκος.

Ογκιστὶ, cum fastu dico, tumido sermone jacto; ab ὄγκος & λόγος, vide.

'Ογκόομαι, tumidus reddor, tumesco; & Metaph. insto; est pass. ab act. ὀγκόω, tumefacio, amplifico; & Metaph. effero; insto; à Them. ὄγκος, V.

'ΟΓΚΟΣ, ου, ὁ, tumor, fastus; item gravitas, pondus, moles, eminentia. Hinc ὀγκηρὸς, ὰ, tumidus. ὀγκόω, tumidum reddo. ὑπερογκος, ου, ὁ, suprà modum tumidus.

'Ογκύλλομαι, efferor, turgeo; & magnam molem præ me fero; item, jactito me, superbio; alta & magna sapio; unde ὀγκύλος, tumidus, inflatus, superbus; à Th. ὄγκος, V. Item, ὄγκωσις, εως, ἡ, inflatio, tumor, vel, amplificatio: & ὀγκωτὸς, ὴ, ὸν, tumefactus, elatus; magna mole assurgens; ut, ὀγκωτοῦ τάφου, in tumulum congesti sepulchri; utrumq; verbale, ab ὀγκόομαι, V.

'Ογμεύω, sulcum duco; à seq. Th. ὄγμος, V.

'ΟΓΜΟΣ, ου, ὁ, sulcus, via.

'Ογχηστὸς, ὴ, όν, nomen adject. à Substantivo 'Ογχησὸς, οῦ, ὁ, Onchesti urbis incola. Apud Pindar. Isthm. Od. 1. 439. 3. vitiosè legitur 'Ορχηστὸς pro 'Ογχηστὸς.

'ΟΓΧΝΗ, vel ὄχνη, pyrum sylvestre.

'Οδ' pro ὁδὸν, hic, quod V.

'Οδαῖος, η, ον, venalis, item ad iter conficiendum idoneus. Them. ὁδὸς, via.

'Οδακτάζω, mordico, mordico; i. e. τὸ ὀδάκνω; est à seq. adv. ὀδάξ, mordicus, dentes comprimendo, &c. Vide.

'Οδάξ, adv. mordicus: ab ὀδὼς, dens.

'Οδαξίω, ῶ, doleo ex morsu quem dentes fecerunt; item, ὀδαξόομαι, mordicor; Dioscor. l. 6. c. 2. Sic etiam, ὀδαξισμὸς, prurigo mordax; Plut. sed scribitur & ὀδαξησμὸς, apud Dioscor. Item, ὀδαξίσιμος, mordaci prurigine præditus, Plut. Omnia, à præced. adv. ὀδάξ, V.

'Οδάω, sive, ὁδίω, viatico instruo; item, vendo, venundo; à Th. ὁδὸς, V.

'Οδε, ἥδε, τόδε, hic, hæc, hoc. hinc ὧδε, adv. hoc modo. Ex ὁ & δέ.

'Οδεῖος ἡ, profectio, iter; ab ὁδεύω, vide.

'Οδειὸς, Dor. pro ὀξελὸς.

'Οδεύμα, τὸ, iter, profectio; item, ὁδεύσιμος, meabilis, pervius, per quem iter fit; 'Οδευτὴς, οῦ, ὁ, viator; omnia verbalia, a seq. ὁδεύω, vide.

'Οδεύω, iter facio, eo, præs. part. ὁδεύων, ουσα, ον. f. ὁδεῦσα. p. ὡδεύκα. Them. ὁδὸς, οῦ, ἡ, via.

'Οδηγὲ, in viam duc, præs. imperat. act. ab

'Οδηγία, sum dux itineris. f. ἥσω. perf. ὡδήγηκα. Ex ὁδὸς, via, & ἄγω, duco.

'Οδηγὸς, ου, ὁ, ἡ, dux viæ, ab iisd. Them.

'Οδὶ, Atticâ terminatione Idem quod ὅδε, & ὑδὶ, idem quod ὗδε, ut & τοδὶ, pro τόδε; Aristot. Themist. &c.

'Οδίων, ωνος, ὁ, nomen prop. viri.

'Οδὸς, ου, ὁ, fausstus, auspicatus ad iter; est & Mercurii Epith. quod in viis statueretur ad semitas monstrandas; qui & ἐνόδιος propterea est cognominatus; apud Theocr. Idyll. 26. Item, ὄδισμα, iter, via; & ὁδίτης, ου, ὁ, viator; Od. ν. & ρ. Omnia, à Th. ὁδὸς, V.

'Οδίτας, α, ὁ, Dor. pro

'Οδίτης, ου, ὁ, viator. Th. ὁδὸς.

'Οδμάομαι, odoror, idem quod ὀσμάομαι, vide.

'Οδμὴ, ῆς, ἡ, odor. Th. ὄζω, oleo.

'Οδμήεις, εντος, ὁ, olidus; & ὄδμων, odoratus, odorus, fragrans; item, ὀδμώδης, idem, odorus; apud Theophr. &c. Omnia, à præced. ὀδμὴ, V.

'Οδοδόκος, ου, ὁ, qui vias insidet & viatores intercipit; qui in via excipit viatores, viarum obsessor, seu, insidiator viæ; Athen. l. 5. (Eust. annotat inseri, ι, Euphoniæ gratiâ; sicut & in ὀλοιτροχος) unde ὁδοδοκέω, ῶ, in via viatores excipio, vias insideo; ex ὁδὸς & δοκάζω, unde ὁδοκίδιον & δοκέω, &c. V. Sic etiam, ὁδοπλανέω, errabundus iter facio; erro, pererro, Aristoph. Ex ὁδὸς, & πλάω, unde πλανάω, &c. Vide.

'Οδοιπορέω, ῶ, iter facio, viam emetior; ex ὁδὸς, via, & πορεύω, transeo. p. m. πέπορα.

'Οδοιπορεία, ας, ἡ, iter, &

'Οδοιπόρος, ου, ὁ, ἡ, viator, ab iisd. Th.

'Οδοιπορικὸς, ad viam pertinens, viatorius; Herod. l. 5. Item, ὁδοιπόριον, merces, seu, donum quod comiti aut duci itineris datur; Od. ο. ex ὁδὸς & πόρος, &c. V.

'Οδόντα, dentem, acc. sing. ab ὀδὼς, όντος, ὁ, dens.

'Οδοντάγρα, instrumentum chirurgicum ad evellendos dentes; forfex, forficula; Plut. ex ὀδοὺς, όντος; & ἄγρα, &c. Vide. Sic, ὀδοντακωλύω, dentiducum, instrumentum itidem quo dentes eximuntur; ex ὀδὼς, όντος; & ἀγωγὸς, Vide. Item, ὀδοντάλγιον, ου, dentibus doleo, dentium dolore afficior; item, ὀδοντάλγια, dentium dolor; Dioscor. ex ὀδὼς, όντος; & ἄλγος, τὸ, unde ἀλγέω, &c. V.

'Οδοντάω, fut. ήσω; dentio; unde verbale, ὀδοντίασις, ἡ, dentitio; i. e. dentis jam concreti eruptio extra gingivam, Paul. Ægin. Item, ὀδοντίδιος, ὰ, ὸν, fœnum fruticosum triangulis foliis, &c. Inde dictum, quòd, in austero vino decoctum, gargarizatu dolores dentium mulceat; item, ὀδοντιαῖος, ὰ, ὸν, in tertia Pythici certaminis parte, (in qua cum dracone pugnabat Apollo) dicebatur modus ille tibâ canendi, quo sagittâ percussi draconis repræsentabatur dentium collisio; Pollux, l. 4. c. 10. Omnia, à Th. ὀδὼς, ὀδόντος, ὁ, V.

'Οδοντόγλυφον, ου, τὸ, & ὀδοντογλυφὶς, ίδος, ἡ, dentiscalpium, quo ea quæ dentibus inhærent eximuntur; ex ὀδὼς & γλύφω; unde γλυφὴ, ἡ, &c. Vide. Sic, ὀδοντεμφὴς, ὴς, ὁ, dentibus pugnans; unde ὀδοντεμφέναι ὗες; apud Eust. à μάχομαι, unde μαχὴ, &c. Vide. 'Οδοντοξέστης, ου, ὁ, instrumentum medicum, exesis dentibus eradendis & extrahendis, idoneum; Poll. aut, ad eosdem scalpendos & purgandos accommodatum; à Th. ξέω, unde ξεστὸς, &c. Vide. 'Οδοντότριμμα, τὸ, dentifricium; id quo dentes fricantur & gingivæ; à Th. τρίβω, unde τρίμμα, τὸ, Vide. Item, ὀδοντοφυὴς, dentes producens; ut, ὀδοντοφυῆ ῥάβδον; apud Poll. Item, passivè, dentes, seu, dentibus prognatus; ut γένεια ὀδοντοφυῆ; apud Euryp. in Phæn. Unde, ὀδοντοφυΐα, dentitio; dentium emissio, seu, productio; & ὀδοντοφύω, dentes produco, dentio, Hippocr. à Th. φύω; unde φυὴ; comp. ut præced. cum Th. ὀδὼς, ὀδόντος, &c. V.

'Οδοντοφόρος, dentifer, in Epigr. ex ὀδὼς, όντος, & φέρω, V.

'Οδοντόω,

'Οδοντόω, ῶ, dentibus instruo & munio; unde, ὀδοντωτὸς, ὴ, ὸν, ὀδοντωμὸς; dentatus, denticulatus; à Th. ὀδὼς, ὀδόντος, ὁ, V.

'Οδοποιέω, ῶ, ἥσω, viam facio seu munio: viam seu aditum patefacio; item ad methodum redigo: ex ὁδὸς & ποιέω.

'Οδοποιΐα, viarum munitio; ipsa actio vel munus faciendi, seu, muniendi vias; ab ὁδοποιὸς, qui viam seu vias facit; i. e. munit & sternit; vide comp. in præced. Item, ὁδοποίημα, viæ mihi patefit & sternitur; item, progredior, promoveo, proficio; est pass. à præced. act. ὁδοποίω, vide. Unde etiam, verbalia, ὁδοποίησις, viarum munitio, seu, stratura; vel, munus vias sternendi; & Metaph. adi. ius patefactio; Aristot. & ὁδοποιητικὸς, qui viam facere & ad aliquid patefacere aditum potest; Aristot. in Eth.

'ΟΔΟΣ, ου, ἡ, via, auxilium, insidiæ. Hinc ὁδεύω, iter facio, proficiscor. ἔμπροσθεν, ου, ἡ, reditus. ἔσοδος, ου, ἡ, ingressus, ἔξοδος, ου, ἡ, exitus, egressio. ἔφοδος, ου, ἡ, aditus. ἐφόδιον, ου, τὸ, viaticum. μέθοδος, ου, ἡ, ratio & via discendi ac docendi. περίοδος, ου, ἡ, circuitus. πρόσοδος, ου, ἡ, adventus, accessus. πρόσοδοι, supplicationes ad Deorum templa. συόδος, ου, ὁ, conventus, congressus. συνόδιον, ου, τὸ, coitus Lunæ cum Sole: interlunium.

'Οδοστρωσία, viarum stratura; seu, munus sternendæ viæ; ex ὁδὸς, & Them. στρόω; unde στρωτὸς, ὴ, ὸν, nuda, &c. Vide.

'Οδὺ, viam oltendere, ducere, præs. inf. verbi ὁδύω. Th. ὁδὸς.

'Οδυρὸς, five, ὁδύρης, vel ὁδῦρος, ου, ὁ, qui vias custodit, plerumq; in malam partem, de latrone & obsessore viarum; ex ὁδὸς & ὕρος, custos, &c. Vide.

'ΟΔΟΥΣ, όντος, ὁ, DENS. accus. sing. ὀδόντα, dat. pl. ὀδοῦσι.

'Οδόω, duco, præsto in pass. ὁδοῦμαι, via mihi ostenditur; unde, ὁδωτὸς, viam habens, facilis, expeditus; utrumq; à Th. ὁδὸς, ὴ, V.

'Οδοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, vel ὁδοφύλακος, ου, ὁ, ἡ, viarum custos: ab ὁδὸς & φυλάσσω, custodio.

'Οδωκοῆς, οῦ, ὁ, Dor. pro ὀδωκοεὶς, εῖ, dolorificus, dolorem adferens, ὁ ὀδωδὼν τὸ λόπτω φέρων.

'Οδωκᾶσι, cruciaris, contractum, pro ὀδύνασαι, ad formam verborum μι. Regulariter diceretur ὀδυᾷς, 2. sing. ind. pass. verbi ὀδυάσμαι, crucior. Them. ὀδύνη, dolor.

'Οδωμένη, τὸ, dolor, cruciatus; verbale, ab ὀδωνάω, ῶ, dolore afficio; à Th. ὀδύνη, V.

'Οδωνέων, gen. pl. Æol. pro ὀδυνῶν, ab

'ΟΔΥ'ΝΗ, ης, ἡ, dolor. gen. pl. Æol. ὀδυνάων, dat. pl. Ion. ὀδυνήεσσιν. q. ab ὀδὼ, rodo. Hinc ὀδύη, seu ὀδίη, ἡ, dolor parturientis. ἀνώδυνος, ου, ὁ, ἡ, nullum dolorem sentiens; item, dolorem fecians.

'Οδωνηρὸς, ὰ, όν, dolorem afferens, acerbus, ærumnosus; unde adv. ὀδωνηρῶς, dolenter, molestè; a præced. Them. ὀδύνη, V.

'Οδωνήφατος, η, ον, ὁ, ἡ, dolorem mitigans, in pl. n. g. τὰ ὀδωνήφατα. ab ὀδυνὴ, dolor, & φάω, occido.

'Οδωνώδυον, ου, ὁ, echeneis, seu, remora piscis, à quibuldam appellatur; à vi, quâ gravidis in partu opitulari putatur; ex ὀδυνὴ & λύω, V.

'Οδωνόομαι, & ὀδωνώομαι, & ὀδωνάω; idem quod ὀδωνάομαι & ὀδωνάω, dolore afficio, &c. à Th. ὀδυνὴ, V.

'Οδωνοσπαὲς, άδος, dolore convulsus Plut. ex ὀδυνὴ & σπάω, f. άσω, &c. Vide.

'Οδύρομαι, fluge, Ion. pro ὀδύρω, præs. imperat. ab ὀδύρομαι.

'Οδυρτὸς, ὴ, όν, ejulatus, lamentatio; ab

'ΟΔΥ'ΡΟΜΑΙ, lamentor, ploro, ὀδύρομαι. 3. pl. præs. sub. Præs. part. ὀδυρόμενος, η, ον. f. ὀδυρέομαι. p. ὠδύρμαι. Hinc ὀδυρμὸς, οῦ, ὁ, lamentatio, ὄδυρμα, ατος, τὸ, luctus, lamentum. Angl. a Dirge.

'Οδυρτὸς, lamentis dignus, dignus gemitibus, Plut. Unde ὀδυρτικὸς, η, όν, proclivis ad lamenta & lacrymas; querulus, Aristot. Rhet. 2. Item, flebili, lacrymosus, lamentabilis, Plut. in Erot. Unde ὀδυρτικῶς, more eorum, qui ad lamenta & lacrymas proclives sunt; vel, queruli; Aristot. Pol. 8. Omnia, à præced. Th. ὀδύρομαι, V.

'Οδυσῆι, dat. sing. ab 'Οδυσσεὺς, εως, ὁ, Ulysses.

'Οδυσσάμενος, η, ον, iratus, a. 1. m. part. &

'Οδύσσατο, iratus fuit, 3. sing. a. 1. m. verbi ὀδύσσομαι. f. ὀδύσσομαι. a. 1. m. ὠδυσάμην, ω, ατο. Th. ὀδύσσω, irascor.

'Οδυσσεὺς, έος, ὁ, & Æol. 'Ὀδυσσεὺς, ULYSSES. acc. sing. 'Οδυσσῆα, vel ῆα. Hinc

'Οδυσσηΐς, ΐδος, ἡ, ODYSSEA.

'ΟΔΥ'ΣΣΩ, irascor, succenseo. q. ab ὀδυάω, dolor.

'Οδωδὲ, Att. pro ὄδε, olui, perf. m. verbi ὄζω, oleo. f. ὀζήσω. p. m. inf. ὀδωδέναι. perf. part. m. ὀδωδώς.

'Οδώδει, oluerat, Att. & Ion. pro ὀδώδει, 3. sing. pluſq. p. m. verbi e. jusdem.

'Οδωδὴ, ῆς, ἡ, odor; Hesych. à Th. ὄζω, fut. ὀζήσω, pr. ὄζησα; pr. m. ὤδα, & Atticè ὤδωδα, &c. V. Unde etiam, ὀδωδὰς, ότος, i. e. ὄζων, olens, olfaciens.

'Οδὼν, dens, Ionicum.

'Οδώνυσι, Att. redupl. pro ἄδυσι, 3. sing. perf. pass. verbi ὀδύσσω, irascor. f. ὀσω.

'Οδῶτὸς, viam habens; facilis, expeditus; Soph. à Th. ὁδὸς, V.

'Οεσσι, Ion. & Æol. pro ὄϊσι, ab ὄις, contractè ὄσι, ovis. gen. οἴός, vel ὄϊος.

'Οζαινα, ἡ, i. e. ὀσμὴν; (ab odore gravi nomina) narium ulcus putridum, ab humorum acrium defluxu; Polypus; sunt & piscis nomina; qui ipse quoq; Polypus appellatur, P. in. l. 9. c. 30. Unde, ὀζαινικὸς, ὴ, ὸν, ozænicus, Dioscor. l. 4. c. 140. & ὀζαινῶτις, ozænas redolens, vel etiam, graveolens: ab ὄζη, ἡ, fœtor; à Th. ὄζω, V.

'Οζειν, olere, præs. inf. ab ὄζω.

'Οζήσω, olebo, f. 1. verbi ὄζω.

'Οζίας, ου, ὁ, nomen viri. Heb. robur à Domino.

'Οζόμβρος, ramosus, nodosus; apud Theophr. caus. Pl. l. 3. c. 6. Item, ὀζώδης; in materiam ramosam & nodosam converti; utrumq; à Th. ὄζος, V.

'ΟΖΟΣ, ου, ὁ, nodus arboris, ramus, Metaph. homo bellicosus.

'Οζόστομος, cui os fœtit, in Epigr. ex ὄζω; unde ὄζη, ἡ, & στόμα, τὸ, vide.

'Οζυγὰς, apud Poëtas metri gratiâ, pro ὀμόζυγας, q. d. parijuges; à sing. ὁμόζυξ, id V.

'ΟΖΩ, OLEO. f. ὀζήσω & ἴσω, p. ὄζηκα. p. m. ὦδα, & Att. ὤδωδα. Hinc ὄσμη, odor, ὀζώδης, ους, ὁ, ἡ, olidus, fœtidus. ὄζη, ης, ἡ, fœtor. ὀιόσμεον, bene oleo. εὐόσμος, ου, ὁ, ἡ, bene olens. εὐοσμία, bonus odor.

'Οζώδης, ους, ὁ, ἡ, ramosus, nodosus; Theophr. Hist. Pl. l. 1. c. 13. à Th. ὄζος, ου, V. Ac ὀζώδης, olidus, &c. Vide in præced. Th. ὄζω.

'Οη, ης, ἡ, & οἴη, arboris est nomen; Latinis, sorbus; unde ὀης κορμὸς, sorbi fructus, i. e sorbum; dicitur etiam ὄα, id V. Refertur ad Th. ὄϊς, V.

'Οθ' pro ὅτε, quando, quum.

'Οθεν, unde, ex qua causâ, adv. ab ὅς, qui.

'Οθεν pro ὤθεντο, curabat, 3. sing. imperf. m. Ion. verbi ὀθόομαι. ab ὄθη.

'Οθέω & ὀθέω, curo, rationem habeo; à seq. Th. ὄθη, ης, ἡ, V.

'ΟΘΗ, ης, ἡ, cura, ratio. q. cura consueta, ab ἴθω, consuevi.

'Οθι, ubi, adv. ab ὅς.

'Οθιπὲ, ubi; idem quod ὅθι; ut, Od. ξ. ὄθιπὲ σύες ἔνδον, ubi sues dormiebant.

'ΟΘΑΕΙΣ, plantæ sunt; (ut ἄγνος, & κάλαμος) seu herbæ, quas οἱ ὀφεσκόμενοι, seu, aquileges observant; ubi ehim eæ nascuntur, aquas ibi esse colligunt; Geopon. l. 2. c. 3. Vide & Vitruv. l. 8. c. 1.

'Οθνεῖος, peregrinus, pro ποθεῖος, hinc gen. pl. ὀθνείων, Them. νόθος, spurius.

'Οθομαι, curo. Th. ὄθη, cura.

'ΟΘΟ'ΝΗ, ης, ἡ, linteum; item velum nauticum.

'Οθόνιον, ου, τὸ, linteum, diminut. ab ὀθόνη.

'Οθόννα, ης, ἡ, herba quædam & succus, oculis conveniens.

'Οθονιοειδὲς, qui linteos pannos conficit; Dioic. l. 5. c. 152. à Th. ὀθόνη & ποιέω facio, V.

'Οθρηξ, ὀθρηχος, ὁ, ἡ, per Syncop. pro ὁμοιόθριξ, qui est ejusdem capilli: ab ὁμὸς, similis, & θρὶξ.

'Οθρυὸς,

Ὀμός, consentiens, concors, pro ὁμόδρομος; id vide. Ut ὄμοιρος, pro ὁμοιόπτερος, à sing. ὄπτερος; V.

Ὄρος, asper, sylvosus, densus, præruptus; ab ὄρυς, quod est Cretensibus, τὸ ὄρος, mons; Hesych. autore.

Ὄρυς, ύος, ὁ, ἡ, nomen montis: q. ab ἀείρω, conspicor.

Ὄσσω, moveo, vide ὀΐσω.

Οἰ, hei, heu, lamentandi vocula: hinc οἰμώζω, f. ξω, ploro, ejulo.

Οἱ, hi, artic. præpositi. vide in ὁ; at

Οἱ, qui, vide in ὅς.

Οἳ, adv. quo, ubi, vide in ὅς. &

Οἳ, Pronomen dat. cas. vide in ἑ, Ion. & οἑ, pro ἑαυτῷ.

Οἷ pro ὅια, qualia, ab ὅιος, α, ον, qualis: &

Οἷα, adv. ceu, tanquam, ab eod.

Οἷα, ας, ὐ, & absque, ι, ὖα, ἡ, pillis ovilla, a Th. ὄις, vel ὖις, &c. V.

Οἰαδὲν, solùm, solummodo; Nic. in Ther. à Them. ὅιος, α, ὁ, solus, &c. vide.

Οἰακίζω, f. ἰσω, Guberno, rego, propriè navem: ab οἴαξ.

Οἰάκιον, temo modicus, seu paevum gubernaculum; quod etiam dicitur οἰήκιον, Hom. Il. τ. diminut. à Th. οἴαξ, ακος, temo navis, &c. vi. Item Οἰάκισμα, τὸ, gubernatio, vel q. d. gubernamentum, & Οἰακιστὴς, οῦ, ὁ, gubernator, verbalia, ab οἰακίζω; V.

Οἰακοστρόφος, qui gubernaculum manu versat; gubernator: unde Οἰακοστροφία, gubernaculum manu verso, rego; Suid ex οἴαξ, κος, ὁ, & στροφὴ, ἡ, unde στρέφω, & στροφίω, &c. V.

ΟΙΑΞ, ακος, ὁ, Gubernaculum, clavus navis: q. ab οἴω, fero.

Οἰάστιον κῖμα, ovilla caro; Suid. à Th. ὄις, ὄϊος, ἡ, ovis; undè ὄια, ἡ, & οἰεος, &c. quæ V.

Οἰδὰ, solus, vel solitarius sum; à Them. οἶδος, undè Οἰαδὴν, &c. V.

Οἶγω, aperi, præs. imperat. act. ab οἴγω, ο, v.

Οἰγήσομαι, aperiar, f. 2. pass. ab

Οἴγω seu οἰγνύω, & οἰγνυμι, aperio, f. οἴξω, perf. ὦχα, & ἦχα, p. m. ἠνεῳγα. Hinc ἀνοίγω, adaperio, ἀνοιξις, εως, ἡ, apertio.

Οἶδ', pro οἶδα, vel οἶδε, vide seq.

Οἶδα, ας, ε, novi, & in pl. οἴδαμεν, οἶδατε, οἴδασι, perf. m. verbi εἶδα, scio.

Οἰδαίνω, seu οἰδάνω, & οἰδάω, tumefacio, præs. pass. οἰδαίνομαι, η, σται, tumefio. Th. οἰδέω, tumeo.

Οἰδηγὸς, tumidus, turgidus: Item humidus, Suid. à Them. οἰδέω, sive οἰδάω; V.

Οἶδαθεν, nosti, Æol. Paragoge & per Sync. οἶδας, pro οἶδας, 2. sing. p. m. verbi εἶδω, vel εἰδήμι, scio.

ΟΙΔΕΩ, & οἰδάω, tumeo, inflatus sum: an ab εἶδω, video: quia tumida depressis visibiliora?

Οἴδημα, ατος, τὸ, tumor: à præced.

Οἰδηματώδης, ους, ὁ ἡ, ὦδες, tumorem referens, seu tumidus; ut apud Gal. οἰδηματώδης ὄγκος, i. e. ipsa οἰδήματα, seu tumores ipsi; à præced. οἴδημα, ατος, τὸ, tumor quilibet, & special. tumor ex pituita; ut & Metaph. tumor, seu elatio animi; à Th. οἰδέω, undè etiam verbale, Οἴδωσις, εως, ἡ, tumefactio, tumor, inflatio, &c.

Οἰδιπόδης, ου, ὁ, Dor. pro

Οἰδιπόδης, ου, ὁ, OEDIPUS, Thebarum Rex. Dicimus & Οἰδίπους, οδος, ὁ, & & Οἰδίπους, υ, ὁ.

Οἰδίπους, cui pedes tument, qui tumentes habet pedes, ita enim significat nomen propr. præced. undè etiam Οἰδιποδειος, ad Oedipum pertinens, Schol. Soph. ex οἰδέω, & πους, &c. V.

Οἰδίσκω, tumefacio; (unde οἰδίσκον πνεῦμα, tumefaciens spiritus;) idem quod οἰδαίνω, sed exp. etiam, intumesco; idem quod Them. οἰδέω; V.

Οἴδμα, ατος, τὸ, per Sync. pro οἴδημα, ατος, τὸ, tumor, Them. οἰδέω, tumeo.

Οἰδματώδης, fluctuosus; Nicand. à præced. οἴδμα, tumor: Item pelagus; Item Οἴδνον, υ, τὸ, (pro quo scribitur etiam ὄδνον, apud Plut. Symp. 4.) tumor terræ; Latini tubera appellant: Theophr. Sic etiam Οἰδὸς, ὁος, τὸ, tumor; idem quod οἰδημα, & omnia à Them. οἰδέω; V.

Οἴεαι, Ion. pro οἶη, putas, 2. sing. præs. verbi οἴομαι, puto, f. οἰήσομαι, p. ᾠημαι. Them. εἶω, puto, seu οἴω.

Οἰέθων, unam solam vestem habens; ab ὄιος, solus, & ἑανὸς, quod substantivè sumitur pro εἷμα, τὸ, vestis; à Th. ἕω, induo; V.

Οἰή, putas, Att. pro οἶη, 2. sing. præs. ind. &

Οἰῆσθαι, præs. infin. verbi ejusd.

Οἰηὸς, ου, ὁ, ovillus; undè οἰείη, scil. δορὰ, ovilla pellis; pro quo legitur etiam ὀΐη, apud Aristoph. Gram. à Th. ὄις, ὀϊὸς, vel ὖις, ὖϊος, ἡ, ovis, &c. vide.

Οἴεσσι, dat. pl. Ion. ab οἶς, ὀϊὸς, vel ὖις, ὖϊος, ἡ, ovis.

Οἰέτης, ους, ὁ, ἡ, ejusdem ætatis, pro ὁμοιέτης · ex ὁμοιος, similis, & ἔτος, annus.

Οἰζύς, υ, miser, calamitosus. Them. οἰζύω.

Οἰζυρὸς, dat. sing. Ion. f. g. ab

Οἰζυρὸς, ὰ, ὸν, calamitosus: ab

Οἰζύς, ύος, ἡ, ærumna, miseria, acc. sing. οἰζύν, q. ab ὀϊ, hei.

Οἰζύω, f. ύσω, ærumnas & miserias perpetior: à præced.

Οἶη, & ὄη, sorbus arbor; à Them. ὄις, ὀϊὸς; quæ arbor, & fructus ejus sorbum, dicitur, etiam ὄα, ἡ, id V.

Οἴη, soli, dat. sing. f. g. ab οἶος, η, ον, solus.

Οἰηθῆναι, putasse, a. 1. inf. pass. ab εἶω, seu ὄομαι, puto, f. οἰήσομαι, perf. passiv. ᾠημαι, a. 1. pass. ἠήθην.

Οἴηϊον, υ, τὸ, gubernaculum, clavus navis: ab οἴαξ, idem.

Οἴηκας, vide οἴηξ.

Οἰηκίζειν, Ion. pro οἰακίζειν, gubernaculum regere, regere. Th. οἴαξ.

Οἰήϊον, τὸ, pro οἰάκιον, gubernaculum, Il. τ. ubi quidam legunt, οἰήϊον, & οἰήϊα, ab οἴηξ, ηκος, pro Them. οἴαξ, ακος; V.

Οἴημα, τὸ, id quod quis opinatur; opinio animo concepta; plerumque de arroganti & stulta opinio quam aliquis de se concepit; undè Οἰηματίας, υ, ὁ, qui arrogantem de se opinionem concepit, superbus & insolens; Suid. Item Οἴημάτιον, arrogans opiniuncula quam quis de se concipit: Sic etiam, Οἴησις, εως, ἡ, opiniatio, opinio: (Item pro ὄιμαι, i. i. e. pro arroganti existimatione sui,) & Οἰητὴς, ὑ, ὁ, opinator; omnia verbalia ab οἴομαι, f. οἰήσομαι, &c. vi. Unde etiam verbale gerundivum, Οἰητὸν, i. e. νομιστὸν, censendum est.

Οἴηξ, Ion. pro οἴαξ, ακος, ὁ, gubernaculum εἴηκες, etiam dicuntur annuli, per quos habenæ mulos regentes trajiciuntur.

Οἰήσομαι, putabo, f. 1. m. verbi εἴομαι, seu οἴομαι. Th. εἶω, puto.

Οἴϊδια, acc. sing. ab ὄις, ὀϊὸς, ἡ, vel οἶς, οἰϊὸς, ovicula, Th. ὄις, ovis.

Οἶκα, præt. m. verbi εἴκω, cedo, similis sum: sed frequentiùs pro conjungatur ἔοικα.

Οἰκαδ' pro οἶκαδε, & Dor. οἴκαδε, domum, adv. ad locum: ab οἶκος, ου, ὁ, domus.

Οἴκαδε, f. e. εἰς οἶκον, Dor. sed Οἰκάδες, Laconibus sunficus immaturi, grossi, Poll. φίλυκες, verò dicuntur Att. idem; vide præced.

Οἰκαῖος, ᾶ, ὁ, domesticus; Hesych. & Οἰκήϊον, τὸ, ædicula, cellula, &c. (diminut.) utrumque, ab eod. Th. οἶκος; vide.

Οἴκαθεν & Att. ἰοίκασι videntur, 3. pl. perf m. Sic οἰκάσι, Att. ἰοίκασι, verbi εἴκω, sin ilis ium.

Οἶκα, & Att. ἔοικα, videbatur, 3. sing. perf. m. ejusd. verbi.

Οἰκεῖ, v. vere, præs. inf. act. verbi οἰκέω, habito, Th. οἶκος.

Οἰκεακὸς, idem quod, & pro seq. οἰκεῖος, pro quo etiam dicitur οἰκειῶος, Ion. e, privatus, &c. V.

Οἰκείλαι, domo ejici, i. e. ἐκβληθῆναι, Suid. videtur tamen significare potiùs domo ejicere, i. e. ἔκω ἐξέλαι.

Οἰκεῖον, τὸ, & οἰκεῖα, τὰ, conveniens; quod cuique proprium est & præcipuum, accommodatum ad naturam, verit, Cic. Academ. lib. 2. Undè τὰ οἰκεῖα, quæ secundum naturam sunt, seu naturæ apta: Item τὰ οἰκεῖα, res domesticæ; Hesiod. in erg. & Herodian. l. 4. ab οἰκεῖος, quod interdum opponitur τῇ ἀφετῇ, interdum verò τῷ κοινῷ; Item interdum pro aptus, accommodatus, &c. V.

Οἰκειοπραγέω, privata negotia ago, non publica; & Οἰκειοπραγία, administratio suorum negotiorum, non alienorum; ex οἰκεῖος, & πράγμα, ατος, τὸ, à pr. m. πέπραγα, sive a. 2. ἐπραγον; à Them. πράσσω, vel -πω, f. ξω, &c. V.

Οἰκεῖος, εία, εῖον, domesticus, a, um; item proprius: οἱ οἰκεῖοι, domestici: in superlat. οἰκειότατος, familiarissimus: ab eod. Th.

Οἰκειότερον φιλίας, quod amicitiâ dignius est; est compar. à præced. οἰκεῖος, &c.

Οἰκειότης, ητος, ἡ, domesticus usus & consuetudo, familiaritas, amicitia; Item propinquitas, cognatio: à præced. οἰκεῖος.

Οἰκειόομαι, ῶμαι, familiaris reddor; adjungor; item, activè, idem quod οἰκειῶ, familiarem reddo, concilio; item, accommodo & mihi vendico, meum esse contendo, &c. Ab οἰκεῖος, V.

Οἰκειοφάνως, scilicet voce ex οἰκεῖος, proprius, & φωνὴ, vox.

Οἰκείω, mihi vendico, Them. οἶκος, domus.

Οἰκείωσαν, 3. pl. præt. imperat. act. verbi οἰκέω, habito.

Οἰκεῖων, habitans, Poët. pro οἰκῶν, præs. part. act. verbi οἰκέω, habito. f. ήσω. p. ᾠκηκα, Th. οἶκος.

Οἰκεῖως, adv. domesticè, propriè, ab eod. Them.

Οἰκέλιος, signif. etiam, familiariter, amicè, benevolè; item, aptè, accommodatè, Aristot. est adv. ab οἰκεῖος, familiaris; necessitudine, vel, propinquitate generis conjunctus; propinquus, &c. V.

Οἰκεσιμὸν, τὸ, quo accommodatum est; item, οἰκείωσις, ἡ, familiaritas; vendicatio, Thuc. l. 5. & οἰκεσιπλὴς, vim habens conjungendi, conciliandi, familiare & domesticum faciendi; Plut. Omnia verbalia, ab οἰκετέω, οὔμαι, οῦμαι, &c. Vide.

Οἴκευτ, habitant, Æol. pro οἰκεῦσι, 3. p. pl. præs. verbi οἴκημι, ab οἰκέω, habito. Th. οἶκος.

Οἰκέτοιση, Dor. & Æol. pro οἰκέτιν, habitant, 3. pl. præs. ind. act. verbi οἰκέω, quod V.

Οἰκέτευτο, Ion. pro οἰκεῖτο, 3. sing. præs. opt. pass. ejusd. verbi.

Οἰκεμένη, seu, οἰκουμένη, scil. γῆ, orbis terrarum habitabilis; terra quæ incolitur; unde οἰκεμενικὸς, ἡ, ὁ, ad orbem terrarum pertinens; ut, οἰκεμενικὴ ζώνη, concilium in quod totus terrarum orbis coit, Damasc. Item, οἰκεμενικῶς, adv. pro universam terrarum orbem; ab οἰκέω, ῶ; οἰκέομαι, οῦμαι, &c. Vide.

Οἰκεσιακὸς, idem quod οἰκεσιμὸν, &c. Vide.

Οἰκετεύομαι, domesticus sum; famulor; item, οἰκετεία, ἡ, familia; & οἰκετικὸς, servilis, familiaris; unde neut. τὸ οἰκετικὸν, servitium, seu, ministerium domesticum; ipsi servi, seu, famuli, Plut. Omnia, à seq. οἰκέτης, V.

Οἰκέτης, ου, ὁ, domesticus; item servus, gen. pl. οἰκητῶν, in nom. pl. οἰκῆς· &

Οἰκίτης, ίδος, ἡ, domestica, Th. οἶκος, domus.

Οἰκιώτης, habitantes, Dor. pro οἰκιοῦντες, præs. part. verbi οἰκίω, quod vide.

Οἰκεὺς, ῆος, ὁ, domesticus servus, acc. pl. οἰκῆας, Ion. Them. οἶκος, domus.

Οἰκέω, ῶ, habito, f. ήσω, p. ᾴκηκα, a. 1. ᾴκησα. præs. pass. οἰκέομαι, οῦμαι; incolor. præs. part. pass. οἰκεόμενος, ὁμόφων, ὁμοκρόμων, ὁμόγνιος, ns, ν, orbis terrarum habitabilis, οἰκουμένη, sc. γῆ, terra quæ incolitur. Them. οἶκος.

Οἰκῆας, acc. pl. Ion. ab οἰκεύς, quod vide.

Οἰκῆια, τὰ, res domesticæ: &

Οἰκῆϊα, ης, ἡ, familia: ab

Οἰκῆϊος, Ion. pro οἰκεῖος, α, domesticus. Th. οἶκος.

Οἰκηϊεῦσι, Ion. pro οἰκειεῦσαι, suum facere: ab οἰκεῖος, quod V.

Οἴκημα, ατος, τὸ, habitaculum, carcer: ab οἰκέω, habito. Th. οἶκος.

Οἰκημάτιον, τὸ, parva domus; aut conclave; Plut. Item, οἰκηματικὸς, ad domesticum pertinens, domesticus; ut οἰκηματικὴ σκηνὴ, domestica supellex; utrumq; à præced. ὄικημα, τὸ, V.

Οἰκημόριος, Ion. pro οἰκημόριος, ου, qui habitat, part. pass. &

Οἰκήσαι, habitasse, a. 1. inf. act. οἴκησον, a. 1. imperat. ab οἰκέω. f. ήσω. a. 1. ᾴκησα. Th. οἶκος, domus.

Οἰκήσιμος, ὁ ἡ ὸν, habitabilis; unde neut. οἰκήσιμον, scil. πάϊδιον, domus, domesticum solum; item, pro carcere & lupanari, apud Atticos; Plut. &c. Ab eod. οἰκέω, vide.

Οἴκησις, εως, ἡ, sedes: ab οἰκέω, habito. Th. οἶκος, domus.

Οἰκητήριον, τὸ, locus ad habitandum commodus; domicilium, sedes, manfio; Plut. Symp. 4. ab οἰκητὴς, οῦ, ὁ, habitator, incola, Suid. Unde etiam, οἰκητικὸς, qui habitacula & domicilia sibi quærere solet; & οἰκητὸς, ὴ, ὸν, habitatus, habitabilis; item, οἰκητήρια, τὰ, vasa domestica; utensilia; Hesych. à seq. οἰκήτωρ, ορος, quod exp. etiam colonus; & omnia verbalia, ab οἰκέω, vide.

Οἰκήτωρ, ορος, ὁ, habitator: ab οἶκος, domus.

Οἰκία, ας, ἡ, domus, ab eod. Th.

Οἰκιακὸς, ἡ, ὸν, domesticus, a, um, à præcedente.

Οἰκίδιον, domunculus; parva domus; (diminut.) Item, οἰκιδιῶτης, ου, ὁ, domesticus, privatus; utrumq; à Th. οἶκος; undè οἰκίδιον, τὸ, &c. V.

Οἰκίζω, ædifico, struo, condo; ut, οἰκίσαι πόλιν, Aristot. in Æcon. Item, in ædibus, vel, aliquasede colloco; & simpl. loco, collocо; item, coloniam in locum aliquem mitto; Thuc. l. 1. Unde pass. οἰκίζομαι, ædificor, struor; Plut. Item, in sede collocor; ut οἰκίζει, sedem habet, situs est: Eurip. in Hec. à Th. οἶκος, V.

Οἰκιτὴς, ῆ, ὁ, apud Hesych. οἰκιτὴς δοῦλος, emptitius servus vel potiùs, servus, aut famulus domesticus: item, οἰκιτὴς, ῆ, ὁ, domesticus; à Th. οἶκος; unde οἰκία, &c. V.

Οἰκίων, ω, τὸ, idem quod οἶκος.

Οἰκίσαι, habitare fecisse, a. 1. inf. act. verbi οἰκίζω, f. ίσω. a. 1. ᾴκισα. Th. οἶκος.

Οἰκίσκος, ὁ, parva, vel, vilis domus, parvum domicilium; item, cellula, cubiculum; avium quoq; cellulæ & nidi οἰκίσκοι dicuntur; item, οἰκίσκη, ἡ, itidem parva domus; utrumq; à præced. οἰκίον, τὸ, domus, domunculus, vide.

Οἰκισμὸς, ὁ, & εἴκισις, εως, ἡ, ædificatio; ipsa actio condendi, seu, deducendæ coloniæ; Poll. Thuc. l. 5. Item, οἰκιστὴρ & οἰκιστὴς, οῦ, ὁ, ædificator, conditor; qui sedes alicui assignat; item, deductor coloniæ, Thuc. & Plut. Unde, οἰκιστικῶς, more eorum qui urbem condunt, vel, qui coloniam deducunt; Poll. Omnia, verbalia ab οἰκίζω, οἰκίζομαι, quod vide.

Οἰκισταὶ, nom. pl. ab οἰκιστὴς, quod V.

Οἰκοβρυεῖς, nom. vel acc. pl. ab

Οἰκοβρυὴς, ὁ, ὁ, ἡ, vernaculus: ab οἶκος, domus, & γένομαι, nascor.

Οἰκοδιαστία, domum administro. f. ήσω. p. οἰκοδιάστηκα: ab οἶκος, domus, & διαστία, dominus. Them. διαστάζω, dominor.

Οἰκοδιαστὴς, ὁ, herus, pater familias. οἰκοδιάστειρα, ης, ἡ, hera, mater familias: ex iisd. Th.

Οἰκοδίαστειρα, ἡ, hera, mater familias; q. d. domina domûs: Plut. Item, οἰκοδιαστικὸς, ad patrem familias pertinens; rei familiari conveniens; homini frugi congruens, vel, patrem familias decens; utrumque, ab οἰκοδιαστὴς, vide.

Οἰκοδομέω, ῶ, ædifico; doceo, emendo. f. ήσω. p. οἰκοδόμηκα. a. 1. οἰκοδόμησα. perf. pass. οἰκοδόμημαι. pluſq. p. pass. οἰκοδομήμην, σο, το, a. 1. pass. οἰκοδομήθην, ης, η. f. 1. pass. οἰκοδομηθήσομαι, instruar: ab οἶκος, domus, & δέμω, struo, p. m. δέδομα.

Οἰκοδομὴ, ῆς, ἡ, ædificium, structura; item emendatio: &

Οἰκοδόμημα, ατος, τὸ, idem, ab οἶκος & δέμω, struo.

Οἰκοδομία, ας, ἡ, ædificatio; incrementum in cognitione Dei: &

Οἰκοδόμος, υ, ὁ, ædificator, abiisd. Them.

Οἰκοδόμησις, ædificatio, structura; Thuc. l. 3. Item, οἰκοδομητικὸς, ad ædificatorem pertinens; unde in fœm. οἰκοδομητικὴ τέχνη, ars, seu, peritia ædificandarum domuum; architectonica; verbalia, ab οἰκοδομέω, vide. Item, οἰκοδομικὸς, ad ædificatorem pertinens; item, struendarum ædium peritus artifex; & in fœm. οἰκοδομικὴ, scil. τέχνη; ars fabricandarum & struendarum domuum; peritia ædificandi; unde adv. Οἰκοδομικῶς, more ædificatorum, seu, eorum qui ædificandarum domorum sunt periti; ab οἰκοδόμος, vide.

Οἴκοθεν οἴκαδε, de domo in domum.

Οἴκοθι, domi. εἶναι, idem. Them. οἶκος.

Οἴκοισιν, dat. plur. Ion. ab οἶκος, υ, ὁ, domus.

Οἰκομανία, insanus ædium ædificandarum amor; ex οἶκος & μανία, V.

Οἴκοθεν, domum, adv. ab οἶκος.

Οἰκονομέω, fum dispensator. f. ήσω. p. οἰκονόμηκα: ex οἶκος, domus,

& νέμω, tribuo, rego, pasco. p. m. νέμμι.

'Οικονομία, ας, ἡ, dispensatio: &

'Οικονόμος, ου, ὁ, dispensator: ab iisd. Them.

'Οικονομικὸς, pertinens ad dispensatorem rei familiaris; (ut οἰκονομικὴ, scil. τέχνη, vel, σώμαμις; peritia dispensandi res familiares;) item, qui dispensandæ & tuendæ rei familiaris peritus est; Plut. Unde adverb. 'Οικονομικῶς, more dispensatorum rei familiaris; item, non sine mysterio, & certa ratione, & ut res quæ gerebatur, poscebat; ab οἰκονόμος, vide.

'Οικόπεδον, area domûs, solum supra quod domus diruta stetit aliquando; item, area domûs ædificandæ; ex οἶκος & πέδον, τὸ, V.

*ΟΙΚΟΣ, ου, ὁ, domus, familia, οἰκία, ας, ἡ, idem. hinc οἰκαδὲ & οἶκόνδε, domum. οἴκοθι, οἴκοι, domi. adv. οἴκοθεν, domo. οἰκίτης, ου, ὁ, domesticus. οἰκέω, habito. οἰκεμένη, ης, ἡ, orbis terrarum. οἴκησις, εως, ἡ, habitatio. οἰκίζω, ædifico. οἰκεῖος, α, domesticus, διοικέω, administro. διοίκησις, εως, ἡ, administratio. πάροικος, ου, ὁ, accola. παροικέω, accolo. σολοικίζω, vitiosè loquor. σολοικισμὸς, οῦ, ὁ, solœcismus, vitiosa locutio aut actio. συμοικος, ου, ὁ, ἡ, contubernalis. συμοικία, ας, ἡ, contubernium.

'Οικοτρία, domi suæ victitare; domicænium; à seq. οἰκοτρὸς, V.

'Οικοτρὸς, ου, ὁ, ἡ, qui suo cibo vescitur, & ex suis facultatibus vivit: ab οἶκος, domus, & σῖτος, frumentum.

'Οικοτροφεῖον, domi nutritus; verna; ex οἶκος & τρέφω; cujus comp. quædam desinunt in τροφὴς.

'Οικοτρόφιον, sub. παιδίον; puer ex verna natus; Poll. l. 3. à seq. οἰκοτρόφος, V.

'Οικοτρόφος, ου, ὁ, verna, servus vernaculus diu domi nostræ versatus, aut ex parentibus servis natus: ex οἶκος & τρέφω, tero.

'Οικότριψ, idem quod præced. οἰκοτρόφος; & ex iisd. V.

'Οικουμένη, ης, ἡ, (subaudi γῆ) terra habitabilis.

'Οικουμενικὴ, & οἰκουμενικὸς, vide suprà in οἰκουμένη.

'Οικουρέω, f. ήσω, domum custodio, domi me contineo; item domi latito vel desideo: ex οἶκος, domus, & οὐρὸς, custos.

'Οικουρία, ἡ, domûs custodia; Plut. sumitur & in malam partem, pro desidia, qua quis domi manet, nec civilia aut bellica negotia suscipit; ex iisd. cum præced. οἰκουρὸς, V. Unde etiam verbale, οἰκούριμα, τὸ, quod domum custodit, seu, domi manet; item, domûs custodia; & pro muliere, domûs custode, accipitur ab Euripide in Oreste.

'Οικουρῶν, gen. pl. 2. declin. pro οἰκουρίαν, ab οἰκουρὸς.

'Οικουρικὸς, domi manere solitus; talis, quales qui domi manent; ab οἰκουρὸς, V. Item, οἰκούριον, τὸ, præmium, quo afficitur is qui domum custodit, & rem familiarem alio absente administrat; à seq. οἰκουρὸς, vide.

'Οικουρὸς, ία, ιον, ὁ τῆν οἶκον ὅρος ἢ φύλαξ, domûs custos, domesticus.

'Οικουρὸς, οῦ, ὁ, domi manens, domûs custos. q. d. ὅρος τῆν οἶκου. Item, ὅρος, custos.

'Οικοφθορέω, rem familiarem perdere: ab οἶκος & φθείρω, corrumpo.

'Οικοφθορία, domûs, seu, familiæ eversio, rei familiaris dilapidatio; Plat. ab οἰκοφθόρος, domuum pernicies, qui domos pessundat, seu, qui bona domestica dilapidat; Hesychio οἰκοφθόροι sunt μαῖχοι; utrumq; ex iisd. cum præced. vide.

'Οικοφυλακέω, domum custodio: ex οἶκος & φυλάσσω, custodio. f. ξω.

'Οικοφυλάκιον, præmium custodiæ domûs; ab οἰκοφύλαξ, domûs custos; ex οἶκος, & φύλαξ, ακος, &c. Vide.

'Οικτείρας, ήσω, a. 1. part. act. ab οἰκτείρω, miseror, quod V.

'Οικτέρημα & οἴκτιρμα, τὸ, misericordia; miseratio, commiseratio; verbalia, ab οἰκτείρομαι, sum miserabilis, alios mei miseret; Xen. ab act. seq. οἰκτείρω, V.

'Οικτείρησω, f. 1. ind. act. ab

'Οικτείρω, miseror, commiseror. f. οἰκτιρῶ. & οἰκτείρήσω. a. 1. ἄκτειρα. 2. 1. imperat. act. οἴκτειρον, miserere. Th. οἰκτίρω, misericordia.

'Οικτίζω, & οἰκτίζομαι, miseror, commiseror; miseret me; oratores autem οἰκτίζεσθαι dicuntur, quum & ipsi reum miserantur, & ipsos judices, vel lacrymis, vel, οἰκτρολογία, ad eum commiserandum permovent; Athen. l. 13. à Them. οἶκτος, V. Unde οἰκτικὸς, ὴ, ὁ, commiserativus; ut οἰκτικὰ ῥήματα, commiserativa verba; Gaza.

'Οικτιρμὸς, οῦ, ὁ, commiseratio: ab eodem Them.

'Οικτίρμων, ον, ὁ, ἡ, misericors: sed

'Οικτιρμῶν, gen. pl. ab οἰκτιρμὸς, οῦ. Th. οἶκτος.

Οἴκτισμα, τὸ, & οἰκτισμὸς, ὁ, miseratio; item, oratio, aut verba, ejus qui οἰκτίζεται; verbalia ab οἰκτίζω, vide.

Οἰκτιστος, η, superl. valde miserabilis, miserrimus, vide οἰκτρὸς.

'Οικτῶ, misereor. f. 1. Act. pro οἰκτίσω. verbi οἰκτίζω. Th. οἶκτος.

*ΟΙΚΤΟΣ, ου, ὁ, misericordia, commiseratio, hinc οἰκτίζω, miseror, commiseror. οἰκτέρω, idem. οἰκτιρμὸς, οῦ, ὁ, miseratio. οἰκτίρμων, ον, ὁ, misericors. οἰκτρὸς, ὰ, ὸν, miserabilis, e.

'Οικτίτωρ, Ion. pro οἰκτείρτωρ, miserabilior, comp. ab οἰκτρὸς.

'Οικτρὸς, adverbialiter, significat miserabiliter; Od. α. Pro quo in prosa dicitur οἰκτρῶς, miseranter; ab οἶκτος, vide.

'Οικτρίζεσθαι, exp. ἐλεεινὸς; misereri; ab οἰκτρὸς, V.

Οἰκτρολογία, oratio ad misericordiam, seu, miserationem commovendam, vel, quâ miseratio movetur; ab οἰκτρὸς & λέγω, V.

'Οικτρὸς, ὰ, miserabilis, in superl. οἰκτρότατος & οἰκτιστος, Th. οἶκτος.

'Οικτροχέω, miserabiliter fundo; unde, οἰκτροχέων, exp. miserabilia verba fundere; ut scil. rei deprecantes; item, οἰκτροχοῦντες, οἱ, plorantes; quasi οἰκτρὰ χέοντες, miserias fundentes, apud Aristoph. ab οἰκτρὸς & χέω; unde χέω, &c. V.

'Οικτρῶς, miserabiliter, miseranter; (i. e. ἐλεεινῶς) adv. ab οἰκτρὸς, vide.

'Οικῶ, præs. ind. contracte pro οἰκέω, habito. Th. οἶκος, domus.

'Οικὼς, ότος, & Acc. οἰκῶτα. similis. perf. part. m. ab ἔοικα.

'Οικοφθὴς, ῶ, ὁ, ἡ, qui domum & rem domesticam juvat: ex οἶκος, domus, & ὄφελον, juvo.

'Οικωφελία, ας, ἡ, Ion. οἰκωφελίη, frugalitas toti familiæ utilitatem afferens: ex iisd.

'Οικωφελῶς, cum utilitate totius familiæ; Dion. cum domestica utilitate; adv. ab οἰκωφελὴς, V.

Οἶμα, ατος, τὸ, impetus. per Synecop. pro οἴαμμα. ab οἴομαι, impetu feror. Th. οἶμαι, via.

Οἶμαι, puto, contractum ex οἴομαι. f. οἰήσομαι. p. οἴημαι.

Οἰμάω, ήσω, impetum do, irruo, propriè rectâ viâ. Th. οἶμα, via.

'Οιμέιν, Ion. pro ἰέναι, venire.

Οἶμη, cum aspero, reperitur pro seq. Th. οἶμα; quod Hesychio est etiam λέγω, ἱστορία & φωνὴ, &c. V.

'ΟΙΜΗ ης, ἡ, via, semita, cantus, vox. οἶμος, ου, ὁ, ἡ, idem. οἰμάω, impetum do. παροιμία, ας, ἡ, proverb. um. περοίμιον, ου, τὸ, exordium. οἶμι, ergo, q. ab οἶω, fero. via fert euntes.

Οἴμιγξ, τος, impetus, qui in aliquem datur, Hesych. pro quo per Syn. dicitur οἶμος; teste Eust. Il. π. & φ. Verbale ab οἰμάω, & Th. οἶμα, &c. Quæ V.

Οἴμοι, & ὤμοι, heu mihi, adv. dolenti.

Οἶμος, ου, ὁ, ἡ, semita, vira. Them. οἶμα.

Οἰμωγὴ, ῆς, ἡ, ejulatus: &

Οἰμωγμα, ploratus; idem quod præced. οἰμωγὴ; utrumq; à seq. οἰμώζω, ejulo; (factum παρὰ τὸ εἶμοι λέγειν;) item, transitivè, defleo, deploro; ejulatu & lamentis prosequor; Soph. Item, pœnas do; ut apud Aristoph. In Pluto, ἐγὼ μὴν οἰμώξειν λέγω σε; imprecor tibi, ut pœnas luas; & paulò post, οἰμώξεις μακρὰ, pœnas dabis non leves, &c. Vide.

Οἰμώζω ploro, ejulo. f. ξω. Th. οἶ, hei, heu, adv. ægrè ferentium.

Οἰμωκτὴ, & οἰμωκτὸς, cum ploratu & ejulatu; adv. ab οἰμωκτὸς, deplorandus, lamentabilis, lacrymabilis; Aristoph. Verbale, à præced. οἰμώζω, quod ab ὤμοι, pro οἴ μοι; quæ exclamatio itidem cum genit. usurpatur, sub. scil. ἕνεκα; ut ὤμοι ἐμῆς ἄτης, ὁ calamitatem meam; & cum

cum nominat. Od. ι. ὤ μοι ἐγὼ δειλὸς; & apud Aristoph. ὤ μοι τάλας; & ὤ μοι κακοδαίμων; item, cum vocat. ὤ μοι ἀνεσχέλιε ἀνεμβρῦε; ὁ impudens, ὁ impudentem hominem, &c. à Th. οἰ, heu, hei, &c. V.

Οἰμώξας, plorans, a. 1. part. act. à præcedente.

'Οιμωχθὲὶς, ἰσθ, a. 1. part. pass. ab eod. verbo.

Οἶν, ovem, acc. sing. ab οἶς, ὸς, ὁ, ovis.

'Οιναγωγὸς, vinum vehens; seu, vehendo vino aptus; ut οἰναγωγὸν πλοῖον, navigium quo vinum comportatur; ex οἶνος, & ἀγωγὸς, vide.

'Οινάνθη, ας, ἡ, Poët. & Dor. pro οἰνάνθη, ης, ἡ, vitis florens. Sic οἰναν θὶς, ίδος, ἡ, diminutivum ab οἰνάνθη, οἴνη ἡ ἀνθοῦσα, vitis. Apud priscos οἴνη, ης, ἡ, apud recentiores appellatur ἄμπελος. Th. ἄνθος, flos.

'Οινάνθινον, ανανthinus; ex ανανthe factus; ut, οἰνάνθινον ἔλαιον ἢ μύρον; & οἰνάνθινος οἶνος, &c. Apud Dioscor. ab οἰνάνθὶς, sive, οἰνάνθη, flos vitis; seu, uva germinans; item, nomen herbæ apud Dioscor. & Theophr. & nomen avis apud Aristot. an. &c. Vide præced.

'Οινάριον, ου, τὸ, idem ac οἴναριον, pro quo & οἰναρὶς, ίδος, ἡ, vitis, pampinus. Th. οἶνος.

'Οινάριος, α, pampineus: ab eod. Them.

'Οιναρίζω, pampino, pampinos decerpo; seu, detracto vitibus; quod fieri solet matureſcentibus uvis; inutilia vitis folia demendo; ab οἴναριον, τὸ, folium vitis; vide seq. sunt enim οἴναρια τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου; vitis folia; ab οἶνη, ης, V. Unde etiam οἰναρὶς, palmes; & in plur. οἰναρίδες, pampini vitium; item, οἰνάριον, ου, τὸ, villum; diminut. ab οἶνος; Theophr. Epict. &c.

Οἴναριον, τὸ, vide in præced. Item, οἰναρὸς, α, ὸ, unedo, unedônis; arbuti fructus; μῆλον κόμαρον, ἡ, μανίκυλον, Theophr. Hist. Pl. l. 1. c. 15. à Th. οἶνος; unde οἰναριον, τὸ, &c. V.

'Οινάς, άδος, ἡ, locus vitibus consitus; vinea, Hesych. Item, pro temulenta; apud Oppian. à Th. οἶνος; unde οἶνη, V. Sed præterea, οἰνὰς, άδος, ἡ, est columba sylvestris; dicta à colore, uvis maturatis simili; apud Aristot. & Athen. Pro quo etiam dicitur οἰνὰς, apud Poll. & Hesych.

'Οιναχθὴς, vino gravatus; ebrius; Hesych. Ex οἶνος & ἄχθος, τὸ, vide.

'Οινάω, solitarius sum; pro οἰνόω: ab οἶος, solus; μανήρης εἶμι; item, idem quod οἰνίζω, id V.

'Οινείδης, gen. Ion. pro 'Οινείδου, ab

'Οινείδης, ου, ὁ, nom. prop. Patronymic. ab

'Οινεὺς, ῆος, ὁ, Oeneus.

'Οινέλαιον, ου, τὸ, vinum oleo mixtum; apud Gal. ex ἐλαία; unde ἔλαιον, τὸ, &c. V.

'Οινέομαι, poto vinum, Eror. apud Hippocr. à Th. οἶνος, V.

'Οινέων, gen. pl. Ion. pro οἰνῶν, ab

Οἶνη, ης, ἡ, vitis. Them. οἶνος, vinum.

'Οινήεσσα, ης, ἡ, Dor. pro

'Οινοδόντης, ου, ὁ, vini dator. Bacchi Epither. ab οἶνος, vinum, & δίδωμι, do.

'Οινόεις, εντος, ὁ, vinosus; unde in fœm. οἰνόεσσα; ex quo per contract. οἰνοῦσσα, vel, οἰνοῦσα; quæ V. à Th. οἶνος, V.

'Οινοπίδιον, ῶ, vinum percolo; unde οἰνοπιδιτὴς, οῦ, ὁ, qui vinum colat; h. e. per colum transfundens purgat; Athen. l. 13. ex οἶνος & ἵδιον; unde ἰδίω & ἰδιτὴς, &c. V. Item, οἰνοσήρας, ου, vel α, ὁ, œnothera, q. d. vini venator; plantæ nomen, apud Dioscor. Theophr. & Gal. ex quibus Plin. l. 26. c. 11. Ità scribit œnothera, sive, onuris planta, hilaritatem affert in vino, amygdaleo folio, flore roſaceo; &, cùm siccata est, vinum olente, &c. Ex οἶνος & σήρα, &c. V. Sic etiam, οἰνόλητος, q. d. vino captus; vino correptus, & obrutus; ebrius, vel, ebriosus; Plut. ex οἶνος & λαπτὸς, ὸ, V. Item, οἰνομανὴς, insano vini amore captus, Athen. l. 11. Ex οἶνος & μαίνομαι; unde μανία, ἡ, &c. V.

'Οινόμαος, ου, ὁ, nomen propr. viri.

Οἰνόμελι, vinum mulsum; quod & simpliciter, mulsum dicitur; i. e. vinum melle condicum; de quo Dioſc. l. 5. c. 16. Ex οἶνος & μέλι, τὸ, V.

'Οινομήτωρ, ορος, ὁ, vini mater; apud Athen. ex οἶνος & μήτηρ, V. Item, οἶνον, τὸ, folium vitis, Item, pampinus; à Th. οἶνος, V.

Οἴνοπα, acc. sing. οἴνοπ, dat. sing. ab οἰνοψ, quod V.

'Οινοπέδιον, ὐ, & οἰνόπεδον, τὸ, campus vini ferax in Epigr. l. 2. & Il. 1. Utrumq; à seq. οἰνόπεδος, campum habens vini feracem; Od. α. &c. V.

'Οινοπέδιος, gen. Ion. pro ου, ab

'Οινόπεδος, ου, ὁ, ἡ, vinifer: ab οἶνος & πέδον, solum, terra.

'Οινοπίπης, qui circum circa, oculis vagis, vinum vestigat quod potet: ex οἶνος & ὀπιπεύω, &c. V. Sic etiam, οἰνοπλανὴς, vino errans; Euryp. in Rheso; ex οἶνος & πλανάτης, V.

'Οινοπλοθὴς, ῆος, ὁ, ἡ, vino plenus, vini ferax; ex οἶνος & πλήθω, impleo. Th. πλέω, plenus.

Οἰνοπλὴξ, vino percussus; i. e. ebrius; aliquando & ebriosum significat; ex οἶνος & πλὴξ, V. Item, οἰνοποσία, vini potio, seu, potatio; ex οἶνος & ποτὸς, ὸν, ὸς, &c. V.

'Οινοποτέζω, idem quod

'Οινοποτέω, vinum bibo; ex οἶνος, vinum, & πίνω, bibo.

'Οινοπότης, ου, ὁ, vini potor. ex iisd.

'Οινοπότις, ιδος, ἡ, vini potatrix; apud Poll. ex iisd. cum præced. V.

'Οινόπτης, vini inspector; magistratus quidam Athenis, cujus officium describit Athen. l. 10. & Poll. l. 6. c. 3. ex οἶνος & ὄπτο-

& ὄπομαι; unde ὀπᾶρ, &c. V. Item, ὀινοπώλης, vini venditor, vinarius; caupo; unde, ὀινοπωλία, vinum vendo; & ὀινοπώλιον, locus ubi vinum est venal: caupona, taberna vinaria; ex οἶν- & πωλέω, unde πώλης, ὁ, &c. V.

*ΟΙΝΟΣ, ου, ὁ, VINUM. q. ab ὀΐω, juvo. hinc πάροινος, ου, ὁ, ἡ, vinolentus, ebrius.

'Οπίσθοινος, in quo vinum libatur; ut; ὀινόσπονδα ἱερεῖα, sive, ὀινόσπονδοι θυσίαι, sacra, in quibus vinum libatur; (his opponuntur νηφάλια; id V.) ex οἶν- & σπονδή, ῆς, V. Item, ὀινοσπόνδιον, vinum servans; Nonn. ex οἶν- & σπένδω, &c. V.

'Οινόμυης, υῖα, in vinum mutor; item, inebrior; Od. π. & τ. Unde, ὁ ὀινόμυιος, bene poti, qui jam inebriari incipiunt; Aristot. Rhet. 2. Est pass. ab act. ὀινόω, vide.

'Οινῶτον, (pro quo etiam ὀινῶτρα) factum per contract. ex ὀινόεντα; est maza vino subacta; vel, placenta, ex vino & melle confecta; Poll. 1. 6. c. 3. Est etiam herbæ nomen, quâ gustatâ corvi & canes inebriantur; Athen. ex Aristot. dicitur & ὀινῆτρα; Hesych. est fœm. à masc. ὀινότης, -τος, V.

'Οινοφρὴς, proclivis ad vini potum; vinosus; ex οἶν- & φρὴν, vide.

'Οινοφλυγίω, ῶ, vinosus sum, vino me ingurgito, inebrior: &

'Οινοφλυγία, ας, ἡ, vinolentia, compotatio: ab

'Οινόφλυξ, υγ-ος, ὁ, ἡ, vinosus: qui οἶνῳ φλύζει, vino fervet; vel à φλύσσω, eructo, f. ξω. Them. φλέω, nugor.

'Οινόφλυκτος, temulentus, ebrius; à præced. ὀινόφλυξ, & ex iisd. Vide.

'Οινοφόρος, vinum ferens, seu, vino ferendo aptus; ut, ὀινοφόρον πώλιον, apud Athen. l. 10. ex οἶν- & φορέω, V. Item, ὀινόφυτον, scil. χωρίον, locus in quo vinum nascitur; vel, locus vitibus consitus; vinea; ab οἶν-, vel, οἴνη & φύω; unde φύτευμα, τὸ, &c. V.

'Οινοχοεία, vini infusio; munus pincernæ; à seq. ὀινοχοέω, vel, ὀινοχόη, V. Unde etiam ὀινοχοεῖον; vinum à ministris infusum accipere; Greg.

'Οινοχοέω, ministrare, 3. sing. præs. imperat. act. ab

'Οινοχόος seu ὀινοχοέω, infundo vinum: potum ministro: ab ὀινοχόη, pincerna, quod ab οἶν-, vinum, & χέω, fundo.

'Οινοχόον, ου, ἡ, patina libatoria: ex οἶν- & χέω, fundo.

'Οινοχύμος, quod à pincerna infunditur; Plut. in Phoc. est verbale, à præced. ὀινοχοέω, V.

'Οινόχρως, vinum colore referens; Theophr. Ex οἶν- & χρόα, ἡ, vide.

Οἰνωπὸς, -ωπ-ος, ὁ, ἡ, niger, vinei coloris, dar. pl. οἰνωπὶ: ab οἶν-, vinum, & ὤψ, visus. Them. ὄπομαι, video.

'Οινώω, ῶ, vinum facio, in vinum verto; item, inebrio, Suid. à Them. οἶν-, vide. Unde etiam, ὀινώδης, -ωδ-ος, ὁ, ἡ, vinosus, vinaceus; vinum redolens; Plut. Symp. 3. Item, ὀινών, ῶν-ος, ὁ, cella, vinaria, apud Xen. & Athen. ab eod. Th. οἶν-, V.

'Οινών, ῶν-ος, ἡ, ἡ Αἰγύπτια πόστινος ἔπωλεῖτο.

'Οινωπὸς, qui vinei coloris est; vel, uvas maturas colore referens; ex οἶν- & ὤψ, ὠπὸς, &c. V.

Οἰνῶσις, bene potum esse, seu, apporum esse; incipere inebriari; Plut. Symp. 3. Est verbale, ab ὀινόω, ὀινώσομαι, V. Item, ὀινωτὸς, vinosus, vinarius; ad vinum pertinens; Plut. Unde neut. ὀινωτὸν, τὸ, est vino confectum, paratum, & conditum; item, ὀινωτὸς, palus, i. e. paxillus, pedamentum vitis; vallus quo vitis, seu, adminiculo, fulcitur; Hesych. Omnia, à Th. οἶν-, V.

Οἴξασα, a. 1. part. act. f. g. verbi οἴγω, aperio. f. ξω.

'Οἰόζωος, qui solitariam vitam degit; qui in solitudine versatur; Suid. ex οἶος & βίος, V. Item, ὀιοβότης, solus, & seorsum ab aliis, pascens; ex οἶος & βόσκω; unde βοτὸς, &c. V. Sic etiam, ὀιόγαμος, qui unicas nuptias contraxit; unicam habens uxorem; sed exp. etiam de fœmina unum habente virum; in Epigr. ex οἶος & γάμος, ὁ, V. Item, ὀιόζωνος, unicâ veste indutus; i. e. μονόχιτων, μανίζωνος; vel, solus; i. e. μόνος, Sophocles, ἀνδρ' ἴν' ὀιόζωνον dixit, unum absque comitatu virum; alii verò, hoc verbo, intelligunt eum quem μονόζωνον, vocarunt, i. e. latronem; ex οἶος & ζώνη, ης, V.

Οἰόθεν, adv. seorsum, οἰόθεν οἶος, cum solo solus. Th. οἶος, solus.

'Οἰόθι, solùm; item, idem quod præced. οἰόθεν, ab una solùm parte; vel, ab uno duntaxat loco; i. e. seorsum; ab eod. Th. οἶος, V.

'Οἰόμην, apud Poëtas scribitur pro, & idem est cum seq. οἴομαι, puto, arbitror; item, suspicor, suspectum habeo; item, arguo; & in 3. pers. præs. οἴεται, passivè usurpatur, pro videtur; ut, Od. ρ. ὡς ἄρρεσον ὁ ξεῖνος οἰεῖ, ἔοικε γὰρ ἀνέρι; non insipiens videtur hospes, quilquis tandem sit; sic & Od. τ. &c.

Οἴομαι, vel οἶμαι, opinor, existimo. præs. imperat. οἶο, οἰέσθω, f. οἰήσομαι. perf. pass. ᾠημαι, a. 1. pass. ᾠήθην. q. ab ὀΐομαι, Th. οἶω, puto.

Οἶον, adv. solùm: vide in οἶος.

Οἷον, adv. sicut, ferme: ab οἷος.

'Οιόμος, ου, ὁ, ἡ, Poët. ὁ οἶος καὶ μόνος, νεμόμενος, qui solus pascitur. Vel ὁ τὰς ὄιας νέμων, τυτίσιν ὁ ποιμὴν, id est, qui oves pascit.

Οἷόν τε, cum infinitivo idem quod δυνατὸν, possibile: ab οἷος, quod vide.

'Οιοπόδιλος, uno indutus calceo; ex οἷος & πέδιλον, τὸ, V.

'Οιοπόκος, ovillam lanam habens; Soph. Oedip. ex οἶος, οἰὸς, ovis; & πέκω; unde πόκος, &c. V.

'Οιοπολέω, solitarius sum, vel, in desertis locis solus versor; Euryp. à præced. ὀιοπόλος, V.

'Οιοπόλος, ου, ὁ, ἡ, Poët. ὁ οἶος μόνος πολῶν, ἔτι πολεμίων ἐν πυρὶ τύπῃ, qui solus vagatur, & in aliquo loco versatur; item qui circa oves versatur; ab οἶος, ovis. Th. πολέω, verso.

*ΟΙΟΣ, η, ον, solus in f. g. εἷς, neut. οἷον, solum, quod & adverbialiter sumitur. Hinc ὀίομαι, solùm reddo, desolo.

*ΟΙΟΣ, α, ον, qualis; item pro ὅμοιος, similis; item pro δυνατὸς, potens, possibilis: ἐχ ὁίου τε, pro δυνατὸν, non possibile. Hinc ποῖος, α, ον, qualis? interrog. ποιότης, ητ-ος, ἡ, qualitas. τοῖος, α, ον, talis.

'Οϊὸς vel ὄϊος, gen. sing. ab οἷς vel ὄϊς, ὑ, ovis.

'Οιοφάγος, oves devorans; Hesych. ab ὄϊς, ὀϊὸς, & φάγω, V.

'Οιοχίτων, ων-ος, ὁ, ἡ, indutus unicâ tunicâ, vel qui tunicam ex ovis lanâ gestat; ex ὄϊος, solus, vel ὄϊς, ὀϊὸς, ὁ, ἡ, ovis, & χιτὼν, tunica.

'Οιόω, desolo, vastot solum facio. Th. ὄϊος, solus.

*ΟΙΣ, ὀϊὸς, vel ὄϊς, ὄϊος, ἡ, OVIS, vel ὁ, aries.

'Οΐς, ἰδ-ος, ἡ, ovicula: a præced.

'Οισα, τὰ, retinacula navium, funes nautici; pro quo Ionicè ἶσα dixit Lycophr. à sing. ἶσον (id V.) funis; Hesych. proprie esse dicitur funis nauticus, retinaculum navium; pro eodem Ionicè dicitur ἶυσον.

Οἴσατο, & οἰσατο, putavit, 3. sing. a. 1. m. Poët. pro φήσατο, facta Syncope & rejecto augmento, verbi οἴομαι, vel ὄιμαι, puto. f. ὀήσομαι, a. 1. m. ᾠησάμην, ἀσάμτο.

*Οἶσι, ferto, præs. imperat. verbi οἴσω, factum ex f. verbi εἶκα, pro φέρε, fero. f. οἴσω. hinc οἶσται, ferent, dual. f. 1. act. οἴσω, 3. sing. f. 1.

Οἴσειδς, f. 1. inf. m. ab οἶω, pro φέρω; fero. f. οἴσομαι, ήσ-ω.

*Οἰστύμις, feremus, Dor. & Æol. pro οἴσομεν, 1. plur. f. 1. act. verbi φέρω, fero. f. οἴσω.

'Οἰστῦ, Dor. pro οἶσι, 2. sing. f. 1. m. verbi φέρω, fero. f. οἴσομαι.

*Οἰστὰ, nostis, per Sync. pro οἴδατε, 2. sing. præt. m. Æol. pro ὄιδας, verbi εἴδω, scio. p. m. ὄιδα, ας, ε.

'Οἰστεὶς, suspicatus, indignatus, a. 1. part. pass. Poët. verbi ὀίομαι, a. 1. pass. ᾠήθην. Alii volunt esse a. 1. part. pass. ab ὄϊω, fero. f. οἴσω.

'Οιστήσασα, ης, ἡ, salix. q. ab ὀϊστεύω, quia it celeriter crescendo.

'Οιστικάρπη, Eustathio dicitur ἡ γήκακος, salicis fructus; ab ὄιστος, (quæ & λύγος, & ἄϊτος, dicitur) & καρπὸς, &c. V.

Οἴστμαι, & Dor. οἰστῆμαι, f. 1. m. verbi φέρω, fero. f. οἴσω. a. 1. ἠνήχθη.

'Οιστύδιον, 1. pl. f. 1. m. vide οἴστμαι.

*Οιστὺς, ύ, τὸ, funis. q. ab οἴω, quia fit ad ferendum aliquid.

Οἴσεσι, 3. plur. f. 1. act. verbi φέρω, fero.

'Οισοφάγος, œsophagus, gula; meatus à faucibus in ventriculum, per quem cibus

cibus & potus in ventriculum οἰσονται, i. e. φέρονται, deferuntur; Aristot. de part. an. sed expon. & os ventriculi, apud Hippocr. ab οἴω, f. οἴσω, pro φέρω, fero, & φάγω, unde φαγ-ος, &c. vide.

Οἰσσάντη, ης, ἡ, sordes lanarum & ungularum, propriè, ovium; vide ὀισσάντη.

Οἴσσα, ης, ἡ, lana sordida, seu succida; i. e. τὸ ἔριον ὑποπᾶον, ἢ ἄπλυτον, ἢ ἀχρήδησον, sive ὃν ἰσχνάσμενον; lana cum suis sordibus, illota, nec curata; Hippocrates etiam hanc vocem usurpavit de sordibus capratum, quæ fodicis villis adhæresunt; unde Suid. οἶσσα ἡ ὀισσάντη, dicitur ὁ ῥύπος ἢ ἰδρὼς ἐρίων, &c. ex οἶς, vel ὄϊς, & σπάω, putrefacio; vide infrà ὀισύπη, & οἶσυπος.

Οἰσσότη, ης, ἡ, ungula ovis; (ab οἷς, & πατέω, verso α, in ω.) Item sordes ovium, vel simum ovillum; Dion. lib. 46. legitur & ὀισσάντη, pro eodem apud Hesych.

'Οϊστάμβης, ου, ratus, aorist. 1. part. m. &

'Οίστανε, 3. sing. a. 1. m. gem. αν, & Poët. verbi ὀίομαι, f. ὀίσομαι, puto, pro οἴομαι, f. οἰήσομαι. Th. οἶω, puto.

Οἰστέον, ferendum; verbale ab οἴω, pro φέρω, fero, f. οἴσω.

Οἰστὸς, ου, ὁ, ferendus, est masc. à quo neut. præced. V.

'Οϊστός, ου, ὁ, sagitta, jaculum: Item. Οἰστὸς, ῆος, ὁ; & Οἰστὸς, ῦ, ὁ, sagitta, jaculum; verbalia à seq. οἰστεύω; V.

'Οϊστεία, sagitta peto; ab

'Οϊστὸς, ὑ, ὁ, sagitta, in pl ὀϊστοὶ, οἱ, ab οἶω, fero, f. οἴσω.

'Οϊστύχος, sagittas continens, vel in se habens; ut ὀϊστύχου φαρέτρης; (pro quo Homerus dicit ὀϊστοδόκην; Eust.) ex præced. ὀϊστὸς, & ἔχω; cujus multa comq. desinunt in ὄχος.

Οἰστράω, & Οἰστρέω, æstro, seu asilo agitor; unde Metaph. apud Plat. οἰστρᾷ ἐπὶ, furit velut æstro percitus: Item activè, æstro agito, vel stimulo; à Them. οἶστρος, ὁ, æstrum, crabro, asilus, equorum; tabanus, boûm, ricinus, canum: Item Metaph. pro stimulo quasi furibundo, quo quis agitatur, &c. vi. Unde etiam Οἰστρώδης, more eorum, qui æstro sunt agitati, & Οἰστρήεις, εσσ, ὁ, ἡ, æstro percitus, furiosus, insanus; Nonn.

Οἰστρηδὲς, furore percitus, a. 1. part. pass. verbi οἰστρέω, f. ήσω, æstro agitor, a. 1. pass. οἰστρήθην, ab οἶστρος.

Οἰστρηλασία, cùm quis æstro agitatur; stimuli æstri quibus aliquis agitatur; & Metaph. pro stimulo, seu aculeo, quo quis ad aliquid impellitur, seu pellicitur: Item Οἰστρηλατέω, ῶ, æstro ago; unde pass. Οἰστρηλατέομαι, æstro agitor, seu exerceor: Item furore & insaniâ agitor, velut æstro: ex οἶστρος, τὸ, & ἐλαύνω, f. ἐλάσω, ab ἐλάω, unde ἔλασις, & ἐλασία, &c. V.

Οἰστρημα, τὸ, & οἰστρησις, ἡ, æstrum, vel stimulus & aculeus, quo quis, velut æstro agitatur: & Metaph. οἰστρήσεις, dicuntur etiam, insani mulierum amores, quibus aliquis; velut æstro, ad eas amandas impellitur; apud Suid. vernalia, ab οἰστράω, seu οἰστρέω, &c. vide.

Οἰστροβόλιον, ῶ, æstro exagito, stimulo; in Epigr. ex οἶστρος, & βολέω; vi. Item Οἰστροδινὴς, ης, ὁ, ἡ, qui ab æstro ictus in gyrum se agit, qui æstro agitante quasi rotatur; apud Æschyl. & Aristoph. dicitur de Ione Inachia, de qua & Virg. Georg. lib. 4. ab οἶστρος, & δίνη; vi. Οἰστρομανὴς, unde φιλοιστρομανὴς, insani æstri amans, qui furore, velut æstro, agitari amat; unde Οἰστρομανία, ut apud Hippocr. expon. ad Demag. οἰστρομανίαν ἴσχ᾽ ὁ ἀσπλαγέας; id est, insano libidinis æstro, seu intemperantiæ stimulo, agitatur & stimulatur: ex οἰστρος, & μαίνομαι; unde μανία, ης, ἡ, &c. vi. Item Οἰστροπλὴξ, ab æstro ictus, qui æstro, vel furore agitatur; Euryp. in Bacch. & apud Soph. ab οἶστρος, & πλάσσω, vel πλήσσω, f. ξω; unde πλὴξ, &c. V.

*ΟΙΣΤΡΟΣ, ου, ὁ, OESTRUS, tabanus, Rimulus: hinc οἰστρώδης, -ωδ-ος, furiosus, æstro percitus: οἰστρέω, & -ίω, æstro agitor: οἴστρημα, -ατ-ος, τὸ, stimulus: & Angl. to stir.

'ΟΙΣΤΎΑ, ας, ἡ; salix; vi. ὀισία; hinc Angl. Oister.

Οἰσύϊνος, confectus è salice, salignus; seu vimineus; Od. ε. & Luc. in somn. à Them. præced. οἰσύα; V.

Οἰσυπλόκος, qui salices contexit; Poll. lib. 7. ab οἰσυία, & πλοκὴ, ῆς, ἡ; vide.

Οἰσύπη, simum ovillum: Item lana sordida, seu sordes ovillæ lanæ ex fimo adhærentes; Dioscor. lib. 2. cap. 84. idem quod seq. οἴσυπος; id vi. Sed pro ὀισύπη, dicitur etiam οἴσπη, (apud Herodot.) id vide suprà.

Οἰσυπηρὸς, ὰ, ὸν, sordes ovinas redolens; seu sordidus ex fimo ovillo; Dioscor. à seq. οἴσυπος; vi. Item Οἰσυπὲς, ὀδ-ος, ἡ, idem cum οἰσύπη, & οἴσυπος; quæ vi. Sic etiam, Οἰσυπώδης, ους, ὁ, ἡ, idem quod Οἰσυπηρὸς; vide.

Οἴσυπος, ου, ὁ, sordes ovium: q. ab οἷς, ovis, & σήπω, putrefacio. Sub Them. ῥύπος, sordes.

Οἴσω, feram, f. 1. act. verbi φέρω, fero, a. 1. ἤνεγκα.

Οἰσῶ, feram, Dor. pro præced.

Οἰσῶν, Dor. pro οἴσων, allaturus, f. 1. part. verbi φέρω.

Οἵτ᾽ pro οἵτε, qui, nominativ. pl. ab ὅς, & τε.

Οἴτη, ης, ἡ, OETA, mons Thessaliæ.

Οἵτινες, quicunque, nominativ. pl. ab ὅστις, gen. ὅτου, in fœm. gen. ἥτις, neut. ὅτι.

'ΟΙΤΌΣ, ου, ὁ, ærumna, calamitas: q. ab ὄϊ.

Οἰτόσυρος, Scythicè vocatur Apollo.

'ΟΙΦΕΩ, seu -άω, coëo.

Οἰφάκης, ου, ὁ, pronus in venerem, libidinosus: in fœm. est Οἰφάκις; apud Hesych. à præced. Them. οἰφάω, seu οἰφέω, coëo; V.

Οἰχόντι, Doricè pro οἰχόμενοι, ου, ter. pl. præsent. ind. activ. verbi οἰχέω, veho, fero: pro quo usitat. οἴχομαι.

Alii formant ab ὄχος, ου, ὁ, vel ἄχος, ους, τὸ, currus.

Οἰχεσθαι, abire, præsent. infinitiv. ab οἴχομαι, ῇ, ται, f. οἰχήσομαι, perfect. ᾠχημαι.

Οἰχλιτης, Ion. pro ᾠχλιζ, 3. pl. perf. pass. &

Οἰχίσομαι, abibo: fut. 1. m. verbi οἴχομαι.

Οἰχθεὶς, apertus, aorist. 1. part. pass. verbi οἴγω, aperio, f. ξω, aor. 1. pass. ᾠχθην.

Οἰκνίσκον, Ion. inserto σκ, pro ᾠχνιν, imperf. verbi οἰχνέω, idem quod οἴχομαι, abeo. Alii ab οἰχέσκω, pro οἰχνέω, deriverari malunt.

Οἰχνῶν, Dor. pro οἰχνῶν, 3. pl. præs. ind. ab

Οἰχνέω, idem quod οἴχομαι, abeo.

Οἰχόμτο, Ion. pro οἰχοῖντο, 3. pl. præs. opt. ab

*ΟΙΧΟΜΑΙ; ῃ, εται, abeo, discedo, proficiscor, pergo, f. οἰχήσομαι, p. ᾠχημαι, a. 1. pass. ᾠχήθην, præs. part. οἰχόμενος.

Οἴχωκα, detracto augmento pro ᾠχωκα, Att. pro ᾠχηκα, perf. act. verbi οἴχομαι, abeo.

Οἰχώκει, ivit, Ionica Dialysi & Attica pro ᾠχωκὶ, 3. sing. pluſq. p. activ. &

Οἰχωκὼς, υῖα, ὸς, perfectiv. particip. Atticè verbi οἴχομαι, abeo, vide οἴχωκα.

*ΟΙΩ, seu οἴω, puto, existimo: Item fero, porto, f. οἴσω. Sic οἴομαι & οἶμαι, puto: οἴησις, εως, ἡ, opinio.

Οἴων, ovium, gen. pl. ab ὄϊς, ὄϊος, seu οἷς, ἡ, ovis.

Οἰωνισάμενος, aorist. 1. optat. m. verbi οἰωνίζομαι, auguror. Them. οἰωνὸς, avis.

Οἰωνιστὴς, ᾶ, ὁ, auguralis; & Οἰωνικὴ, sub. ἐπιστήμη, auguralis scientia, augurum disciplina: à Them. οἰωνὸς; vide.

Οἰώνισμα, ατ-ος, τὸ, augurium: &

Οἰωνισμὸς, ῦ, ὁ, auspicium, augurium: &

Οἰωνιστὴς, ῦ, ὁ, augur: ab οἰωνὸς, avis: Item augurium.

Οἰωνιστήριον, τὸ; id undè augurium aliquod accipimus; vel signum, quale est omen: Item locus in quo augures augurium agant, augaculum; est, ut præcedentia, ab οἰωνίζομαι, & Them. οἰωνὸς; vi, Item Οἰωνιστικὸς, ad augurem, seu auspicem pertinens; & ἡ οἰωνιστικὴ, sub. ἐπιστήμη, auguralis scientia; Plut. à præcedent. οἰωνιστὴς; vide.

Οἰωνόβρωτος, ab avibus devoratus: ex οἰωνὸς, & βρώσκω, f. οσω, unde βρωτὸς, &c. vi. Item Οἰωνοδόητος, qui pro utalites videt vel volare, vel pasci, vel garrire, οἰωνὸς πόησις, i. e. auguria captat. Soph. in Oed. Tyr. ex οἰωνὸς, & πόημι, in pass. πόημαι, unde δόητος, &c. vi. Sic etiam Οἰωνόμαντις, εως; qui vel quæ ex augurlis, seu auspiciis vaticinatur; undè Οἰωνομαντικὴ, vaticinatio, vel vaticinium ex, auspiciis: Item Οἰωνομαντικὴ, scil. ἐπιστήμη, scientia augurandi; ab οἰωνὸς, & μάντις, unde μαντεία, &c. V.

Οἰώνι-

Οἰωνοπόλος, ου, ὁ, ἡ, vates per cantum avium: ab οἰωνός, avis, & πολέω, versor.

ΟΙΩΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, avis, volucris; propriè vultur, vel avis carnivora: Item augurium, omen: hinc οἰωνίζομαι, auguror.

Οἰωνοσκοπικός, auspex; qui avium carnivorarum ac immundarum volatus & paltus inspicit: ex iisque auguria accipit; unde Οἰωνοσκοπεῖον, locus ubi tales auspices considunt, & augurium agunt, auguraculum: Item Οἰωνοσκοπέω, augurium ifluc ago, & Οἰωνοσκοπέομαι, idem; Sic etiam Οἰωνοσκοπία, auspicium, augurium: ἐκ τῆς οἰωνῶν, i. e. eorum inspectio, divinatioque ex eorum volatu, garritu, aut paltu: Item Οἰωνοσκοπικὸς, ad auspicium τῆς οἰωνῶν pertinens, auguralis: ex οἰωνὸς & σκοπὸς, &c. V.

Οἷος, adverb. qualiter, quemadmodum, quomodo, Th. οἵ, qualis.

Οἰωνὸς, ovillus; ut οἰωνὸς χιτὼν, tunica è pellibus ovium; à Th. οἷς, οἰός, vel ὄις, ὀϊός, ὁ, &c. V.

Ὅκα, Dor. pro ὅτε, quando.

Ὀκείλωτες, appellantes, nom. pl. a. 1. part. act. ab

Ὀκέλλω, appello, accedo, f. ὀκλῶ, a. 1. ὦκλα. Th. κέλλω, idem.

Ὅκκα, Dor. pro ὅτε, quando; &

Ὅκκε, pro ὁπότε, Dor.

Ὄκκος, OCULUS, Doricè ab ὄπωπα.

Ὀκλαδία, ἡ, genuum flexus: Item Ὀκλαδίας, ου, ὁ, qui genua flectit & ea incurvans subsidit: Sic Ὀκλαδίας ἵζω, sella quæ complicari potest: Athen. lib. 12. pro quo & absolutè dicitur ὀκλαδίας, apud Aristoph. undè etiam Ὀκλαδίζω, genibus flexibus subsido; (idem cum Th. ὀκλάζω, vi) Item Ὀκλαδὸν, idem quod ὀκλαδίᾳ, & ὀκλασὶ, flexis genibus; adverbalia, à seq. Th. Ὀκλάζω; V.

ΟΚΛΑ'ΖΩ, in genua succumbo, labasco, deficio, q. à κλάω, genua frango.

Ὀκλάδ', & ὀκλασὶ, vide supra in ὀκλαδία, ad fin. Item Ὄκλασις, εως, ἡ, genuum flexus, seu curvatura, & ὀκλασμὸς, τὸ, idem; Item saltationis quoddam genus, de quo Poll. lib. 4. cap. 14. utrumque verbale à præced. Them. ὀκλάζω; V.

Ὀκναλέως, pigrè, adverbial. ab ὄκνος, pigritia.

Ὀκνέω, idem quod ὀκνίω, pigresco.

Ὀκνίω, piger & segnis sum, cunctor, tergiversor, f. ὀκνήσω, p. ὤκνηκα, a. 1. ὤκνησα, a. 1. inf. ὀκνῆσαι, f. 1. inf. ὀκνήσειν. Them. ὄκνος.

Ὀκνηρέω, οῦ, cunctator, timidus: in neut. gen. ὀκνηρὸν, molestum, tædiosum: ab ὄκνος.

Ὀκνηρία, ἡ, pigritia; & Ὀκνηρὸς, piger, segnicer, subst. & adverbial. à præced. ὀκνηρὸς, piger, segnis, ignavus, &c. vi. Item Ὀκνία, ἡ, pigrities, segnities, vel timor; Poll. à seq. Th. ὄκνος; V.

Ὄκνος, ου, ἡ, pigritia, metus, ignavia: q. ab οὐ κινέω, non movere: hinc ὀκνέω, piger & segnis sum: ὤκνηκα, ὁ, ὁ, ἡ, impiger.

Ὀκνῶσιν, tergiversantur, 3. pl. præs. ind. ab ὀκνέω.

Ὀκνώδης, ὁ, ὁ, ἡ, piger, segnis, ignavus: Item timidus, à præced. Th. ὄκνος; V.

Ὀκνῶσιν, 3. pl. præs. sub. verbi ὀκνέω,

Ὀκοῖα, Dor. pro ὁποῖα, qualia, qualiter; vide ὁποῖος.

Ὄκρεια, summa cacumina, acc. pl. à nom. ὄκρις, q. v.

Ὀκρειάδες, exp. πεζοὶ ἢ ἐπὶ ἵππων, Od. σ. ab eod. ὄκρις; V.

ΟΚΡΙ'ΒΑΣ, ἀνὸς, ὁ, pulpitum, scala: q. ab ἄκρον & βάω.

Ὀκριόεις, εσσα, longas prominentias habens: ab

Ὄκρις, ιος, ἡ, idem quod ἄκρις, summitas montis, cacumen. Them. ἄκρος, summus.

Ὀκρυόεις, εσσα, horrendus, dirus: pro κρυόεις, Poët. idem quod κρυερὸς, ὲ, frigidus, horrendus. Th. κρύος, ου, τὸ, frigus.

Ὀκρυόεσσα, gen. sing. f. g. ab adj. præced. nom. f. ὀκρυόεσσα.

Ὀκτάδολεμον, ου, ὁ, octo morsuum, ex octo quadris: ex ὀκτὼ, octo, & βλεμὸς, buccella.

Ὀκτάδρος, qui octenorum sessuum est; seu octonarum sedium; unde octaëdro geometricæ figuræ nomen dedit basium, ut octogono, angulorum numerus octonarius: ex ὀκτὼ, & ἕζομαι, f. ἑδοῦμαι; undè ἵδρα, ἡ, &c. vi. Sic etiam Ὀκταέτης, qui octo annorum est, & fœmin. Ὀκταέτις, nata octo annos: undè Ὀκταετηρὶς, ἰδος, ἡ, octennium, octennale tempus; ab ὀκτὼ, & ἔτος, τὸ; V.

Ὀκταήμερος, ου, ὁ, ἡ, octo dies natus, qui fit octavo die: ex ὀκτὼ, & ἡμέρα, dies.

Ὀκτάκις, octies; à Th. ὀκτὼ, vi. Item Ὀκτακισχίλιοι, octo millia, octies mille; Xen. ab ὀκτάκις, & χίλιοι; V.

Ὀκτάκτινος, ου, ὁ, ἡ, octo radios habens: proprium rotæ: ex ὀκτὼ & κτὴμι, radius rotæ.

Ὀκτακόσιοι, octingenti, Thuc. à Them. ὀκτὼ; V.

Ὀκταμήνιος, qui octo mensium est: Item Ὀκταμηνιαῖος, octavum agens mensem; vel octavo natus mense: ut ὀκταμηνιαῖα βρέφη, infantes qui octavo mense in lucem sunt editi; Alex Aphrod. ex ὀκτὼ, & μὴν, μηὸς, undè μηνιαῖος, &c. vi. Sic etiam Ὀκτάπηχυς, & ὀκτάπηχος, qui octo cubitorum est, ab ὀκτὼ, & πῆχυς; vi. Item Ὀκταπλάσιος, & ὀκταπλασίων, octuplus, & octuplicatus; ut & ὀκταπλόος, & ὀκταπλῆς, octuplex; omnia à Th. ὀκτὼ, octo; cum additamentis usitatis numeralibus πλόος, & πλάσιος, &c.

Ὀκταπόδιον, octopedalem, accusativ. sing. ab

Ὀκταπόδης, ου, ὁ, idem quod ὀκτάπους, octipes: ex ὀκτὼ, octo, & πούς, pes.

Ὀκτάρμενος, seu Ὀκτάρρυμος, ου, ὁ, ἡ, octojugis, octo temones habens; Xen. Pæd. 4. ab ὀκτὼ, & ῥυμὸς; vi. Item Ὀκτάστυλος, octo habens columnos; ab ὀκτὼ, & στύλος; vi. Item Ὀκτήρης, ὁ octiremis navis; apud Polyb. & ὀκτήρεις, in pl. apud Bayf. de re navali,

octo ordinum naves; ab ὀκτὼ, & ἐρέσσω, unde ἐρετὴς, ἡ, cujus comp. varia desinunt in ἐρης.

ΟΚΤΩ, ΟCTO, οἱ, αἱ, τὰ, ἄκλιτον. Hinc ὄγδοος, η, octavus: ὀκτάκις, octies.

Ὀκτάπηχυς, vide ὀκτάπηχυς, & ὀκτάπους, idem quod ὀκτάπους, id vide in ὀκτάπους.

Ὀκωμόλος, qui citò graditur; cito gradu proficiscens, seu progrediens, Suid. ab ὠκὺς, in comp. ω mutato in ο,) & μολέω, &c. V.

Ὀχ', ἀ, Dor. pro ὅτι, ὅ, quum, &c. ὄχ' pro ὅκα, q. v.

Ὀκχέω, subeo, sustineo: Item exhaurio, exantlo; Pind. in pass. ὀκχέομαι, ὕσομαι, sustineor ab aliquo, vel ei insideo; Suid. Item Ὄκχη, ης, ἡ, sustentaculum, cui innitimur; Hesych. & Suid. omnia, à præced. ὄκχος; V.

Ὄκχος, ου, ἡ, Poët. metri gratiâ pro ὄχος, vehiculum, currus.

Ὅκως, ut, postquam; pro ὅπως, Ion.

Ὁλάργυρος, totus argenteus, qui totus ex argento est; Athen. ex ὅλος, & ἄργυρος, &c. V.

Ὁλίζω, idem quod ὀλίζω; beatum prædico, seu judico ab ὄλιζος; vide.

Ὀλιζοδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, felix: ab ὄλβιος, felix, dives. Th. ὄλος, felicitas, & δαίμων, felix.

Ὀλιζοβρὸς, beatæ vitæ effector; vel beatum & divitem efficiens; ut ὀλιζοβρὸς Ἀπόλλων, in Epigram. ex ὄλιζος, & βρότος, τὸ; V.

Ὀλίζιστος, felicissimus; superl. à Th. ὄλιζος; V.

Ὀλιοδότης, divitiarum dator; qui etiam dicitur ὀλιοδοτὴρ, unde fœmin. Ὀλιοδότειρα, ἡ, divitiarum datrix, effectrix beatæ vitæ; in Epigrammat. à Them. ὄλος, & δίδωμι, undè δοτὴρ, δοτεῖρα, &c. vide.

Ὄλιος, α, beatus, dives, locuples: ab

Ὄλβος, ου, ὁ, felicitas, opes: ὄλος, gen. Dor. q. ὅλβος, hinc πανόλβιος, α, omni ex parte beatus.

Ὀλιοφόρμιγξ, vide ὀλιόφρων, & ὀλιοφρονέω, divitias & beatitudinem afferens; unde ὀλιοφόρμιγος ὕπνος, apud Euryp. in Iph. Aul. ex ὄλιος, & φορμὶς; V.

Ὀλίσσον, pro ὄλισσον, Pleonasmo τοῦ σ, imperf. act. verbi ὀλίσσω, idem cum ὀλίσθω, perdor, Th. ὄλυμι, idem.

Ὀλίσθριος, α, ὁ, ἡ, exitialis, perniciosus, lethalis: ab

Ὄλεθρος, ου, ὁ, pernicies, interitus, pestis, mors. Th. ὄλυμι, perdo.

Ὀλιτὴ, peribit, 3. sing. f. 2. m. verbi ὄλυμι, f. 2. m. ὀλέσω, ὀλῶ, εἶμι.

Ὀλικον, peribam, imperfectiv. activ. Ion. &

Ὀλίκωτας, acc. pl. particip. præsent. act. &

Ὀλίκωτο, 3. pl. imperf. pass. ab

Ὀλίκω, idem quod ὄλυμι, perdo.

Ὀλίσις,

Ὀλίσις, perdar, 3. sing. a. 1. opt. Æol. verbi ὄλυμι, perdo, f. ὀλέσω.

Ὀλισθιῶρας, acc. pl. ab

Ὀλισθιώρης, ορος, ὁ, ὁ, viros perdens: ab ὄλυμι, perdo, & ἀνὴρ, vir.

Ὀλίσιος, perdas, 2. sing. a. 1. sub. act. verbi ὄλυμι, f. ὀλέσω.

Ὀλίσθης, aoristi. 2. infinit. m. verbi ejusdem.

Ὀλισθοειδὴς, glebas perdens, glebis nocens: ex ὄλυμι, sive ὀλλίω, f. ὀλίσω, ab jnusit. ὀλίσθω, & βάλλω, &c. vi. Item Ὀλισθήμερος, feris perniciem asferens, feras perdens & perimens; Euryp. ex ὄλυμι, & ἡμὴρ, ἐος, &c. vide.

Ὀλίσθω, hoc verbum quidam afferunt ex Bust. quasi esset idem quod, & à Them. ὄλυμι, perdo, amitto: Item perdo, i. e. perimo, &c. V.

Ὄλεσσε, ας, ε, perdidi, a. 1. ind. act. Ion. & Poët. pro ἄλεσα; &

Ὀλέσσαι, a. 1. inf. Poët. &

Ὀλεσσας, αντος, qui destruxit, aoriſt. 1. part. act. Poët. verbi ὄλυμι, f. ὀλέσω.

Ὀλέσσας, perdat. Poët. pro ὀλέσῃς, tert. sing. aoristi. prim. sub. activ. ejusdem verbi.

Ὀλέσσε, f. 1. ind. act. vel a. 1. sub. Poët. ab ὄλυμι.

Ὀλίστρια, ας, ἡ, perditrix: &

Ὀλίστηρ, ῆρος, ὁ, perditor, interfector: ab ὄλυμι, perdo.

Ὄλιος, pereas, Ion. pro ὄλῃς, 2. sing. a. 2. sub. m. verbi ὄλυμι, f. ὀλέσω, a. 2. m. ὤλόμην. p. m. ὦλα.

Ὀλίγα, paululum, raro: Item Ὀλιγάκις, paucies, raro, non ita sæpe multumque; adverbialia, à Th. ὀλίγος; V.

Ὀλίγα, pl. n. g. &

Ὀλίγαι, αἱ, pl. fœmin. gen. ab ὀλίγος, paucus.

Ὀλιγαμία, & ὀλιγαμία; vide infrà ὀλιγόγαμος.

Ὀλιγανδρέω, ῶ, virorum paucitate & penuriâ laboro; (opponitur τῷ ἀνανδρεῖν) ut ὀλιγανδροῦσα βουλὴ; Senatus viris imminutus; i. e. Senatus patrum paucorum, Plut. in Publicola: ex ὀλίγος, & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, &c. vide. Unde etiam, Ὀλιγανδρία, per quod Bud. interpretatur, τὸ ὀλιγανδρωπία; quod vide.

Ὀλιγανθρωπία, ας, ἡ, paucitas ratiâtique hominum, hominum infrequentia: &

Ὀλιγανθρωπος, ου, ὁ, ἡ, paucos homines habens, non frequens hominibus: ex ὀλίγος, paucus, & ἄνθρωπος.

Ὀλιγαρίστια, ἡ, prandium præparcum; cùm pauculo cibo in prandio contenti sumus: ex ὀλίγος, & ἔδω, τὸ; vi. Item Ὀλιγαρκὴς, paucis contentus & modicis: Item pro frugali, vel homine frugi; unde Ὀλιγαρκία, vel ὀλιγαρκία, animus paucis contentus; Greg. pro eodem, dicitur & τὸ ὀλιγαρκὲς, substantivè, apud Luc. ex ὀλίγος, & ἀρκέω, &c. vi. Sic etiam, Ὀλιγόψυχα, ἡ, penuria panis; q. d. paucitas panis; Suid. ex ὀλίγος, & ἄρτος; V.

Ὀλιγαρχία, ας, ἡ, OLIGARCHIA, paucorum potentia, genitiv. pluraliter ὀλιγαρχῶν; ab ὀλίγος, paucus, & ἀρχὴ, imperium.

Ὀλιγαρχέω, undè ὀλιγαρχοῦντες, pauci dominatum obtinentes; & ὀλιγαρχούμενη πόλις, civitates dominatui paucorum subditæ, apud Plat. & Aristot. Item Ὀλιγαρχικὸς, ad oligarchiam pertinens, & oligarchiæ favens, paucorum dominatu gaudens, &c. vi. comp. in præced. & seq.

Ὀλιγοβώλαξ, paucos sulcos habens, & (per consequens) paucos agros; Suidas, ex ὀλίγος, & ἄλοξ, &c. vide.

Ὀλιγαχόθεν, adv. ex paucis locis, alicundè, q. ἐξ ὀλίγων τόπων.

Ὀλιγαχοῦ, paucis in locis; ἐν ὀλίγοις τόποις; à Th. ὀλίγος; V.

Ὀλιγοπλία, idem quod ὀλιγοπλία, quod vide.

Ὀλιγοπλίη, ης, ἡ, virium defectus, imbecillitas, Poët. pro ὀλιγοπλία; ex ὀλίγος, parvus & πίλνα, sum.

Ὀλιγήρης, parvus, paucus: idem cum, & à Th. ὀλίγος; V.

Ὀλιγηρασία, ἡ, tenue arvum: ex ὀλίγος, & ἄρουρα, undè ἀρηρὸς, &c. V.

Ὀλίγιος, α, pauciſſimus, superl. ab ὀλίγος, paucus.

Ὀλιγίστως, pauciſſimo numero, vel parciſſimè; adv. à præced. ὀλίγιστος; V.

Ὀλιγόαιμος, vel ὀλιγαιμος, cui parum est sanguinis; unde Ὀλιγαιμία, sanguinis paucitas; ab ὀλίγος, & αἷμα, τὸ; vi. Item Ὀλιγόζως, pauco, i. e. brevi tempore vivens; à Them. βίος; vi. Ὀλιγόβουλος, qui parum consilio pollet, non valde prudens, Polemon. in Physiogn. à Th. βουλὴ; vi. Ὀλιγογνώμων, negligens à γνώμη, vel γνώμων, &c. vi. Ὀλιγογόνατα κάλαμα, arundo paucioribus geniculis & longioribus internodiis; Theophr. à Th. γόνυ, τὸ, genu: Item γόνυ κάλαμου, internodium arundinis; comp. ut præced. cum Th. ὀλίγος; V.

Ὀλιγόγονος, ου, ὁ, ἡ, qui parum est fœtuosus: ex ὀλίγος, paucus, & γόνος, soboles. Them. γείνομαι, nascor, p. m. γέγονα.

Ὀλιγοδεὴς, qui paucis eget, & paucis contentus; undè Ὀλιγοδεία, & ὀλιγοδέεια, paucarum rerum indigentia, Suid. ex ὀλίγος, & δέω, δεήσω, egeo; vi. Sic etiam, Ὀλιγοδαὴς, modico contentus circa victum, seu in victu; Athen. ex ὀλίγος, & δαίτη; V.

Ὀλιγοδεκτέω, langueo: ab

Ὀλιγοδεκτὴς, idem quod ἀδρακτὴς, ὁ, ὁ, ἡ, faciendi facultate destitutus: ab ὀλίγος, & δέκω, facio.

Ὀλιγοδέκτια, imbecillitas; à præced. ὀλιγοδεκτὴς; V.

Ὀλιγόδουλος, paucos servos habens; apud quem pauci serviunt: ex ὀλίγος, & δοῦλος; vi. Item Ὀλιγοδουλία, parum olei fero, parcè oleum fundo, quo vitio laborant oleæ, quum parcus olei proventus est, nec larga olivitas; Theophr. à Them. ἐλαία, unde ἐλαιὰς; vi. Ὀλιγόθριξ, qui paucorum est annorum; unde Ὀλιγοθρία, ἡ, paucitas annorum; à Th. ἔτος, τὸ; vi. Ὀλιγόζως, pauci dominatum obtinentes; & ὀλιγαρχούμενη πόλις, civitates dominatui paucorum subditæ, apud Plat. & Aristot. Item Ὀλιγαρχικὸς, ad oligarchiam pertinens, & oligarchiæ favens, paucorum dominatu gaudens, &c. vi. comp. in præced. & seq.

Ὀλιγόθριξ, qui paucis egeat, & paucis contentus; undè Ὀλιγοδεία, & ὀλιγοδέεια, paucarum rerum indigentia, Suid. ex ὀλίγος, & δέω, δεήσω, egeo; vi. Sic etiam, Ὀλιγοδαὴς, modico contentus circa victum, seu in victu; Athen. ex ὀλίγος, & δαίτη; V.

Ὀλιγοδεκτέω, langueo: ab

Ὀλιγοδεκτὴς, idem quod ἀδρακτὴς, ὁ, ὁ, ἡ, faciendi facultate destitutus: ab ὀλίγος, & δέκω, facio.

Ὀλιγοδέκτια, imbecillitas; à præced. ὀλιγοδεκτὴς; V.

Ὀλιγόδουλος, paucos servos habens; apud quem pauci serviunt: ex ὀλίγος, & δοῦλος; vi. Item Ὀλιγοδουλία, parum olei fero, parcè oleum fundo, quo vitio laborant oleæ, quum parcus olei proventus est, nec larga olivitas; Theophr. à Them. ἐλαία, unde ἐλαιὰς; vi. Ὀλιγόθριξ, qui paucorum est annorum; unde Ὀλιγοθρία, ἡ, paucitas annorum; à Th. ἔτος, τὸ; vi. Ὀλιγόζως, pauci dominatum obtinentes; & ὀλιγαρχούμενη πόλις, civitates dominatui paucorum subditæ, apud Plat. & Aristot. Item Ὀλιγαρχικὸς, ad oligarchiam pertinens, & oligarchiæ favens, paucorum dominatu gaudens, &c. vi. comp. in præced. & seq.

Ὀλιγόθριξ, qui paucis egeat, & paucis contentus; undè Ὀλιγοδεία, & ὀλιγοδέεια, paucarum rerum indigentia, Suid. ex ὀλίγος, & δέω, δεήσω, egeo; vi. Sic etiam, Ὀλιγοδαὴς, modico contentus circa victum, seu in victu; Athen. ex ὀλίγος, & δαίτη

est: Item parum nutrimenti in cibo præbens; Athen. à ὕφη, ἡ; vi. Ὀλιγύδρῳ, parum aquæ habens, parum aquosus: Item paucâ aquâ contentus; à Th. ὕδωρ, unde ὑδρία, &c. vi. Ὀλιγοφιλία, amicorum paucitas; Aristot. Rhet. l. 2. à Th. φίλος, unde φιλία, &c. vide. Ὀλιγόφορος οἶνος, vinum quod non multæ aquæ ferendæ est, quod aqueum vocant, apud comment. Aristoph. à Them. φέρω, unde φορός: vi. Ὀλιγόφρων, pusillanimis; à Th. φρὴν; vi. Ὀλιγόφυλλος, pauca habens folia; Theophr. à Them. φύλλον, τό; vi. Ὀλιγόχους, & ὀλιγόχους, parum refundens; unde ὀλιγοχοΐα, parum refundo, exiguo cum fœnore refundo; à Them. χέω, cujus comp. varia in χόος, χοῦς, & χοΐς, desinunt, &c. vi. Item Ὀλιγοχοΐδια, ἡ, paucitas fidium; à Th. χορδὴ, ἡ, comp. ut reliqua præced. cum Th ὀλίγος, &c. V.

'Ολίγω, adv. ferè, prope modum: ab eod. Them.

'Ολιγοχρόνιος, ε, brevis temporis, exiguo temporis spatio durans: ex 'ολίγος & χρόνος, tempus.

'Ολιγόχρων, ου, pauxum, seu parvum succum habens; Athen. ex 'ολίγος; & χυλὸς, ὁ; vi. Item Ὀλιγοψυχία, pusillo sum animo: Item animo deficio; ex iisd. cum seq. V.

'Ολιγοψυχέω, ας, ῆς, pusillanimitas: &

'Ολιγόψυχος, ου, ὁ, ἡ, pusillanimis: ex 'ολίγος, exiguus, & ψυχὴ, anima.

'Ολιγύω, ad pauços redigo, imminuo; à Th. ὀλίγος; V.

'Ολιγωρία, ἡ, negligentia, incuria, vel neglectus, contemptus; Aristot. Thuc. Plut. &c. ex 'ολίγος, & ἄκος, ἰ, cura; unde ἀφίημι & ἐφίημι. etiam seq.

'Ολιγωρία, parvi pendo, negligo, cum gen. præt. inf. 'ολιγωρῆν; ab

'Ολίγωρος, ου, ὁ, ἡ, negligens: ab 'ολίγη ὥρα, id est, parva cura.

'Ολιγώρως, adv. negligenter, contemptim: à præced.

'Ολίγως, exiguo tempore, celeriter, adv. à Th. 'ολίγος; V.

'Ολίζιτερος, minor tanquam ab ὀλιζός; cujus neutrum ὀλίζον, Thessalis idem esse quod 'ολίγον tradit, Eust. unde etiam est verbum, 'ολιζέω, minorem reddo, minuo; Hesych.

'Ολίζων, ονος, ὁ, ἡ, minor: ab 'ολίγος.

'Ολικὸς, ἡ, ὁ, totalis, universalis; unde adverbial. ὁλικῶς, in totum, universè, vel in universum; à Them. ὅλος; Vide.

'ΟΛΙΣΒΟΣ, ου, ὁ, penis coriaceus.

'Ολισθάνω, delabitur, 3. sing. præsent. ind. act. ab

'Ολίσθανον, vel αἰνα, labor, prolabor, cado. Th. ὄλισθος, lapsus.

'Ολισθέω, cado, labor. Hinc 'ολισθῆν, præt. inf. activ. vel ut quidam volunt, 2. 2. inf. ab ὤλισθον, & Ion. ὄλισθον, ες, ε, α, 2. ind. act. Them. ὀλισθὶς, lapsus, casus.

'Ολισθήτης, ὁ, idem quod 'ολισθηρὸς, vi.) qui ad labendum proclivis est, seu lapsui obnoxius; & Metaph. proclivis ad rem aliquam, seu vitium, & facile in id prolabens, & interdum, lubricus; i. e. in quo quis facilè labi potest; ut 'ολισθὴς, sive 'ολισθηρὸς τρόπος, apud Plut. Sic etiam 'Ολισθαίνειν ἔθη, lubrica natura, in Epigr. Item 'Ολισθήρης, ὁ, ἡ, & 'ολισθηρὸς, ἡ, & 'ολίσθησις, ἡ, lapsus, casus, ruina; omnia verbalia ab 'ολισθάω; & Th. ὄλισθος; V.

'Ολισθήρης, gen. sing. f. g. ab

'Ολισθηρὸς, ά, όν, labilis, lubricus: ab eodem Th.

'Ολισθήσας, αι, ας, a. 1. part. activ. verbi 'ολισθέω, q. v.

'Ολισθογλωσσεῖν, apud Luc. in Lexiphane, lonat; q. d. mente excidere, mentis compotem non esse; à Them. ὀλισθος, unde 'ολισθάω, ῶ, & γνωμὴ; vide.

'ΟΛΙΣΘΟΣ, ου, ὁ, lapsus, casus: q. ab 'ολίω, perdo, & θέω, curro: hinc ὀλισθέω, cado.

'Ολισθὼν, lapsus, σφαλὲις; Aristoph. ut τοὺς ὀλισθῶν, in Epigr. ab 'ολισθάω, ῶ, &c. vide.

'Ολκάδιον, ου, τὸ, navicula oneraria, diminutiv. à seq. ὁλκὰς, άδος, navis oneraria; sed cum ei additur adjectiv. expon. simpl. navis; ut apud Thuc. ὁλκάδες σιταγωγοὶ, naves frumentariæ: Item 'Ολκίζω, idem quod Them. ἕλκω, traho; unde etiam ὁλκεῖον, ου, ὁ; qui trahitur; undè ὁλκαῖα, ἡ, cauda; q. d. quâ trahitur; Sic enim dictam Schol. Nicand. Annotat. παρὰ τὸ ἕλκεσθαι ὑπὸ τῶν ὄπισθεν σπλάγχνων, &c. Item vas in quo pocula abluuntur; Poll. lib. 6. ab eod. Them. ἕλκω, unde ὁλκή, ᾶς, &c. V.

'Ολκὰς, άδος, ἡ, navis oneraria: Angl. Hulk: ab 'ολκὴ.

'Ολκὶς, qui retia attrahunt; Hesych. est pl. à sing. ὁλκὶς, ίδος, ὁ, qui retia trahit, Hesych. Item ὁλκίω, ῶ, traho navem onerariam; à Th. ἕλκω, unde ὁλκὴ, ἡ, &c. V.

'Ολκὴ, ῆς, ἡ, tractio, tracti inclinatio, pondus inclinatum. Them. ἕλκω, traho, pendeo.

'Ολκὶς, εως, ὁ, ponderosus; Item 'Ολκίον, ου, τὸ, lignum in infima parte navis, prope carinam, quo navis trahitur, prius legitur apud Nicand. in Ther. posterius, apud Apoll. Arg. l. 4. Item 'Ολκὶς, ίδος, ὁ ἢ ἡ, apud eundem Nicand. in Ther. est Epith. serpentum, qui longo volumine caudam trahunt; omnia ab eod. Th. ἕλκω, unde ὁλκὴ, &c. V.

'Ολκὸς, ου, ὁ ἢ ἡ, glutinosus, lentus atque mollis; qui dum extenditur, trahi non etiam erumpi possit Gal. Diosc. Plut. Item 'Ολκίον, ου, τὸ, gubernaculum seu clavus navis; Poll. lib. 10. Item magnus crater, nec non labrum, Hesych. at Polluci, ἕλκιον, τὸ, est ἀχθεῖον ὑγρῶν ἢ ξηρῶν; ex Menand. in Philem. ititidem ab ὁλκὴ, & Th. ἕλκω; V.

'Ολκὸς, οῖ, instrumenta, quibus naves in terram ex mari subducuntur, & ex terrâ in mare deducuntur: ab ἕλκω, traho.

'Ολκὸς, ῆ, ὁ, tractus, SULCUS: ab eod. Them.

'Ολλα, Ion. pro ὅλλη, 2. sing. præs. sub. pass. 'όλλαμαι, ab ὄλλω, pro ὄλλυμι, perdo. Sic ὄλλαι, Ion. pro ὅλῃ 2. 2. sub. m. ab ὄλλυμι; q. v.

'Ολλυμβόλιοι, pereuntis, gen. sing. Ion. part. præt. pass. ab

'ΟΛΛΥΜΙ, seu ὀμόω, perdo: f. ὀλέσω, p. ὤλεκα, p. m. ὤλαι, & Act. ὄλωλα, 2. 2. m. ὀλόμην, a. 2. inf. m. ὀλέσθαι. Hinc 'ολεθρὸς, ου, ὁ, perditio, pernicies: 'ολοὸς, ῆ, pernitiosus: ὀπίλλυμι, perdo: παναλέθρος, seu παναλεθρὸς, prorsus exitialis: παναλέθρια, internecio: ἀτιμώλιος, ου, ὁ, ἡ, vanus, inanis.

'Ολμεὺς, mortarium; idem quod Them. ὄλμος, unde tiam ὀλμίσκος, diminutiv. ab eodem mortariolum; in pl. masc. ὀλμίσκοι, οἱ; sunt conservirates dentium molarium, veluti mortariola, teste Poll.

'Ολμοποιὸς, mortariorum opifex.; Aristot. Polit. l. 3. c. 1. ex ὄλμος, & ποιέω; vide.

'ΟΛΜΟΣ, ου, ὁ, mortarium; tripus, truncus corporis.

'Ολοεγκρίνω, f. ίσω, integrum scribo: ex ὅλος & γράφω, scribo.

'Ολοδάκτυλος, versus totus ex dactylis; Eust. Item rythmus dactylicus, Aristoph. in Nub. & Plut. de musica: ex ὅλος, & δάκτυλος, dactylus, digitus: Item pes metricus, &c. vide.

'Ολοὸς, idem quod 'ολεθρὸς, perniciosus, &c. V.

'Ολοβρὸς, maleficus; Hesych. (idem quod κακοῦργος;) ex ὀλοὸς, noxius, & ἔργον, τὸ, &c. V.

'Ολοὴ, ῆς, ἡ, pernitiosa, dat. pl. 'ολοῇσι; ab 'ολοὸς, ὴ, όν. Hinc & ὀλοΐος, idem. Th. ὄλυμι, perdo.

'ΟΛΟΘΟΥ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ, species marinorum piscium.

'Ολόθρωσις, q. d. exterminatio, pernicii illatio, occisio; &

'Ολοθρωτὴς, ῆ, ὁ, exterminator: ab

'Ολοθρόω, pro 'ολεθρεύω, ab ὀλεθρὸς, quod vide: f. εὔσω, exitium affero, vasto, perdo: p. ὠλόθρευκα; perfect. pass. ὠλόθρευμαι, σαι, ται. Th. ὄλυμι, perdo.

'Ολοίατο, pereant, Ion. pro ὄλοιντο, 3. pl. a. 2. opt. m. verbi 'όλλυμι, perdo: f. 'ολέσω, 2. 2. m. ὀλόμην; 2. 2. opt. m. ὀλοίμην, οιο, οιτο, p. m. ὤλα, & Atticè ὄλωλα.

'Ολοίτροχος, omni ex parte rotundus: ab ὅλος & τροχὸς, rota. Them. τρέχω, curro.

'Ολοκάρπωμα, idem quod seq. ὁλοκάρπωσις; à Them. καρπὸς, unde καρπόω, ῶ; fructum offero, à quo verbale καρπωμα, τὸ, quæstus ex fructu: Item oblatio, victima seu hostia, Exod. 29. & Levit. 1. &c. vide etiam sequentia.

'Ολοκαρπόω, totum adoleo: &

'Ολοκάρπωσις, εως, ἡ, holocaustum: ex ὅλος, totus, & καρπὸς, fructus.

'Ολόκαυτον, ου, τὸ, holocaustum; id est, quod totum crematum est, vel combustum, vel quod totum cremari solet; est sacrificii genus, quo tota victima cremabatur; quum aliàs, in sacrificiis Deorum, exta tantùm aræ superimposita, flammis adoleri consuevissent; ex ὅλος & καυστὸς, &c. Vide.

'Ολοκαυτὸν, f. ήσω; idem quod seq. ὁλοκαυτόω, V.

'Ολοκαυτῶ, totum comburo: vide in sequent.

'Ολοκαύτωμα, ατος, τὸ, victima, seu hostia quæ tota comburebatur, holocaustum: à verbo ὁλοκαυτόω, ῶ, totum comburo, cremo: f. ώσω, p. ὁλοκαύτωκα, perf. pass. ὁλοκαύτωμαι. Dicitur verò ὁλοκαυτῶ, pro ὁλοκαυτόω, ab ὁλόκαυστος, ος, τὸ, genus sacrificii, ubi tota hostia crematur: ex ὅλος, totus, & καυστὸν, combustum: à Th. καίω, uro, comburo: f. καύσω, perf. pass. κέκαυμαι, σαι, ται.

'Ολοκαύτωσις, peractio sacri, quo tota hostia comburitur; sacrificium in quo tota victima crematur; item, (pro ὁλοκαύτωμα;) victima quæ integra comburitur, & ex qua nihil reliqui fit, Heb. c. 10. verbale, à ὁλοκαυτόω, quod vide in præced.

'Ολοκληρία, ας, ἡ, integritas, sanitas: ab

'Ολόκληρος, ου, ὁ, ἡ, propriè, hæres ex asse, qui omnia possidet, quæ fortitò ei obtigerunt: item integer, totus: ex ὅλος, totus, & κλῆρος, sors, sortitio.

'Ολόκνημος, integras habens tibias, & nulla ex parte mancas, aut, mutilas, Athen. l. 3. & 6. ex ὅλος & κνήμη, V. Item, ὁλόκοσσος, totus conflatus, Dioscor. ex ὅλος & κοπὴ, V.

'ΟΛΟΚΩΝΙ'ΤΙΣ, ιδος, ἡ, olus quoddam sylvestre.

'Ολόλιθος, totus lapideus; totus ex lapide. seu lapidibus factus; ex ὅλος & λίθος, V.

'Ολολυγὴ, ῆς, ἡ, ejulatus: &

'Ολόλυγμα, νος, τὸ, &c.

'Ολολυγμὸς, ῦ, ὁ, idem: item,

'Ολολυγὼν, ονος, ὁ, ululatus, & peculiariter, is quem ranæ mares edunt, quum fœminas ad coitum vocant; Plur. de solert. animal. & Aristot. Hist. anim. l. 4. c. 9. est etiam avis quædam loca sola amans; Cicero acredulam vertit; Festus Avienus, ululam; omnia, à seq. Them. quod vide.

'ΟΔΟΛΥ'ΖΩ, ULULO, ejulo, ploro: f. ξω, a. 1. ὠλόλυξα, 2. 1. imperat. ὀλόλυξον, &c. perf. ὠλόλυχα. perf. pass. ὠλόλυγμαι.

'Ολομελὴς, qui integris membris est, omnibus suis membris constans; Athen. l. 12. Ex ὅλος & μέλος, τὸ, membrum, &c. Vide. Item, ὁλομέλη, ὁ ἢ ἡ, scatens fimo; unde ὁλομέλη γνάθος; mala, quæ tota fimo, seu, amarore plena est, quasi ὅλη ἀνθρ; h. e. os convitiatoris maledicum & spurcum; ex ὅλος & ἄνθος, &c. V.

'Ολοπέτροχος, sub. λίθος, lapis; ὁ ἐκ παντὸς πρόσκειται ἑτέρου ὁλόκος; perniciosus circenti; teste Eust. Il. 5. Ex ὁλοὸς & πρέχω; in pr. m. τίτρεχα· unde τρόχος, &c. V.

'Ολοντο, perierunt, 3. pl. a. 2. m. Ion. pro ὤλοντο, verbi ὄλλυμι, perdo: f. ὀλέσω. p. ὤλεκα. a. 2. m. ὠλόμην.

'Ολοπέτροχος, Poët. pro ὁλοίτροχος, omni ex parte rotundus: ab ὅλος, totus, & τροχὸς, rota. Them. πρέχω, curro.

'Ολοὸς, ὴ, όν, perniciosus, a, um. Th. ὄλυμι, perdo.

'Ολόπεγμα, perniciosum, acc. sing. ab

'Ολοπέγων, ονος, ὁ, ἡ, cui mens est perniciosa, perniciosus: ab ὁλοὸς & φρὴν, mens.

'Ολόφαρυγ, voce sua lædens; voce seu cantu molestus; ut ὁλόφαρυγ ἀλίκτωρ; apud Crat. in Horis; ex Athen. l. 9. ὁλοφώνιος ἀλικτορίδης; ex ὁλοὸς & φωνὴ, &c. V.

'Ολόπτερος, cujus universum corpus pennis tectum est; item, cujus alæ non sunt scissæ; Aristot. Aliis ὁλόπτιλος; sunt, quæ alas continuas habent; ut, muscæ, & apes, non plumis pennisve distinctis constantes; ex ὅλος & πτέρον, τὸ V.

'ΟΛΟ'ΠΤΩ, vello, decortico: qu. à λέπω, decortico. Hinc fortè Angl. to lop.

'Ολοπόρφυρος, totus purpureus, totus ex purpura; Xen. Pæd. 8. Ex ὅλος & πορφύρεος; sic ὁλόπυρος; totus ex tritico; Athen. l. 9. Ex ὅλος & πυρὸς, V. Sic etiam, ὁλοῤῥιζεὶ, una cum tota radice; radicitus; est adv. à seq. ὁλόῤῥιζος, aliquid cum tota radice, aliquid radicitus; ut Proverb. c. 15. ὁλόῤῥιζοι ἐκ γῆς ὀλοῦνται; cum radice sua è rerum natura abolebuntur; sic, ὁλόῤῥιχος ἀναστάτωται; cum ipsa radice totus reformatur, &c. V.

'Ολόῤῥιζος, ου, ὁ, ἡ, cum totâ radice: ex ὅλος & ῥίζα, radix.

'ΟΛΟΣ, ου, totus, solidus, universus: Angl. whole. Hinc καθόλου, adv. in universum, in genere: sed

'Ολος, ου, ὁ, idem quod ὅλος, atramentum fœpiæ.

'Ολοσηρικὸς, totus ex serico; ut, ὁλοσηρικὴ ἐσθὴς, vestis tota ex serico; pro quo dicitur etiam, ὁλοσηρικὸς, τὸ, ex ὅλος & σηρικὸς, V. Item, ὁλοσταλοκεκλαμμένος, indoctus tibicen, per scamma ità dictus; Eust. Item, ὁλόστροφος, qui totus osseus est; vel, ex solido osse constans; unde ὁλόστεον, herba per Antiphrasin fic dicta; Diosc. l. 3. c. 11. Ex ὅλος & ὀστέον, τὸ, V. Sic etiam, ὁλόσφυρος, ὁλοσφύρικτος, & ὁλοσφύρητος, ὁ ἢ ἡ, qui totus malleo ductus est, seu, fabricatus; solidus; apud Hesych. & Plin. l. 33. c. 4. Ex ὅλος & σφύρα, ἡ, V. Sic etiam, ὁλοσφυρήλατος; idem; ex ὅλος & σφυρήλατος, malleo ductus, seu, fabricatus; i. e. ὁ τῇ σφύρᾳ ἐλαμμένος; ideoq; solidus, non conflatus; &c. V.

'Ολοτελὴς, ὁ, ἡ, integer, perfectus: qu. ὅλῃ χρῆσι, factus: ex ὅλος & χεὶρ, ἡ, manus.

'Ολοτελῶς, planè, ad extremum; i. e. ὁλοτελὲς, τελείως; ut apud Polyb. (de eqno Scipionis) ᾗ μὴν ὁλοτελῶς ἰσοφάλμησε; non planè, nec omnibus totiq; viribus; est adv. à præced. ὁλοτελὴς; manum quasi implens; & omnes vires requirens; extremus, summus; ut Polyb. l. 3. ὁλοτελὴς κίνδυνος; summa belli dimicatio; unde etiam, in compar. ὁλοτελέστεραι μοῖραι, ampliores partes; & ὁλοτελέστερα φυτὰ; præcipuæ stirpes; item, adverbialiter, ὁλοτελέστερον κακομοιρῆσαι; integrè tulâ, seu, contulâ; sic etiam in superl. apud Dioic. εἰς ὁλοτελέστατα μέρη διαλύσας, particulatim frangens, &c. Vide præced.

'ΟΛΟΣΧΟΙ, pediculi pomorum: quia ab ὅλῃ ὄλλυσθαι, quum decerpuntur.

'Ολόσχοινος, junci quoddam genus crassum & carnosum; Dioscor. & Theophr. ex ὅλος & σχοῖνος, V.

'Ολοσωμὴς, qui totius corporis est; ad totum pertinens corpus; ex ὅλος & σῶμα, τὸ, V.

'Ολοτελὴς, ὁ, ἡ, ὁν, totus, perfectus: ex ὅλος, totus, & τελὸς, absolvo. Th. τέλος, τὸ, finis.

'Ολότης, ητος, ἡ, q. d. toritas; i. e. integritas; à Th. ὅλος, V.

'Ολοῦμην, f. 2. m verbi ὄλυμι, perdo: f. ὀλέσω, a. 2. m. ὠλόμην.

'Ολόφλυσδος, pustulosus; est adject. à seq. ὁλοφλυσδὼν, V.

'Ολοφυσδὼν, όνος, ἡ, pustula: à φλύω, ferveo. Th. φλὼ, nugor.

'Ολοφλυκτὶς, pustula; idem quod φλύκταινα, vel, φλυκτὶς & ab eod. φλύζω, vel, φλύω, ferveo, bullio; comp. cum Th. ὅλος, &c. V.

'Ολόφρων, qui animo universa agitat; qui omnium curam gerit; vel, ὁ σωστὸς, ἢ ὁλόκληρος φρονῶν, ut est apud Eust. Od. α. & κ. ex ὅλος & φρὴν, V.

'Ολοφύζω, lugeo, lamentor; Eustath. unde, ὁλοφυδνὸς, ὴ, ὸν, lugubris, luctuosus, lamentabilis; ut Il. ε. ἔπος δ' ὁλοφυδνὸν ἔειπε, à Th. ὁλοφύρομαι, V.

'Ολοφυὴς, totus, absolutus in natura sua; omnibus partibus plenus & consummatus; ut καρπὸ ὁλοφυεῖς, fructus maturi; & ἡλικία ὁλοφυὴς, ætas matura; senectus; in plur. neut. ὁλοφυᾶ, apud Aristot. rotunda, orbicularia; παχύμερη καὶ σφαιρώλα; ex ὅλος & φύω; unde φυὴ, &c. Vide.

'ΟΛΟΦΥ'ΡΟΜΑΙ, lamentor, ejulo: qu. ὁλοὰς φέρομαι, præs. part. ὁλοφυρόμενος, η, ον. Hinc ὁλοφυρμὸς, ῦ, ὁ, & ὁλόφυρσις, εως, ἡ, lamentatio, ejulatus, luctus.

'Ολοφυρτικὸς, ὴ, ὸν, ad lamenta, seu, ad lamentandum proclivis; Aristot. Eth. 4. c. 3. à præced. ὁλοφύρομαι, &c. Vide.

'Ολοφώϊος, exitialis: qu. ὀλέσαι φῶτας.

'Ολοφωϊὸς, exp. etiam versutus, improbus; ex ὁλοὸς & φώς, φωτὸς, ὁ, &c. V.

'Ολόχρως, q. d. toricolor; i. e. toto corpore unum habens colorem; ut ὁλόχρωτα ζῶα; apud Aristot. ex ὅλος & χρὼς, ἡ, V. Sic, ὁλόχρυσος, qui est totus ex auro; ex auro solido fa-

ἕτus. Plut. ex ὅλος & χεύσις, V. Item, ὁλοψύχως, toto animo; ut, ὁλοψύχως μετανοῆσαι, Cyrill. ex ὅλος & ψυχή, V.

*ΟΛΠΗ, ης, ἡ, & Dor. ὅλπα, lecythus, ampulla olearia; vas. q. ab ἐλαῖα ὀπώ, olei succo. ὁλπὶς, ἰδος, ἡ, idem.

*Ὁλπὶς, Dor. idem quod ἀλαβίς.

Ὀλυμπᾶς, ᾶ, ὁ, nomen viri. Gr. cœlesti.

Ὀλυμπία, ας, ἡ, OLYMPIA, urbs Achaiæ.

Ὀλυμπία, ἡ, Elidis fuit locus, in quo templum, & ante ipsum lucus, ubi Jupiter Olympius colebatur; sed usurpatur etiam pro Olympiaci certaminis arte; apud Aristoph. in vesp. à Th. ὅλυμπος, V.

Ὀλύμπια, τά, Olympiaca certamina: vide ὅλυμπος.

Ὀλυμπιάδες, αἱ, Musæ, tanquam Olympias domos inhabitantes: ab *Ὄλυμπος. Ὀλυμπιάδας ἐλαίας, Olympiacas oleas.

Ὀλυμπιάζ, ad Olympiam; Thuc. l. 3. Item, Ὀλυμπιάδιος ex Olympia, vel, de Olympia. & Ὀλυμπίασι, in Olympia; vel, Olympiæ, vel, apud Olympiam; omnia adverbia, ab ὀλυμπία, V.

Ὀλυμπιακὸς, ἡ, ὁ, olympiacus; ut, ὀλυμπιακὸς ἀγών, apud Aristoph. in Plut. Ab ὀλυμπία, ἡ, vel, ὀλύμπια, τά, quæ V.

Ὀλυμπιὰς, ἀδος, ἡ, OLYMPIAS, quadriennium, quatuor annorum spatium, vel, Olympici certaminis victoria. Them. Ὀλυμπος, in plur. Ὀλυμπιάδες. Ὀλυμπιάδι περσὶ, & ἐν Ὀλυμπιάδι, pro ἐν τῇ περσὶ Ὀλυμπιάδι.

Ὀλυμπικὸς, ἡ, ὁ, OLYMPICUS. Them. Ὀλυμπος.

Ὀλυμπονίκας, ου, ὁ, Dor. pro

Ὀλυμπονίκης, ου, ὁ, victor in Olympicis ludis; &

Ὀλυμπονίκων, ὁ, ἡ, idem: ex νικάω, vinco, & Ὀλύμπια.

Ὀλύμπος, ου, ὁ, Olympum incolens, seu, habitans; ut, Ὀλύμπος ζῶν, Il. α. & alibi; exp. etiam, cœlestis; ut, Ὀλύμπια δώματα, apud Hom. sed est etiam venti nomen, qui & ὀλυμπίας Aristoteli, & hypargestes aliàs & sciron, sextus, scil. à favonio, inclusivè, flans ab occasu brumali inter agrestem & thraciam, vel, etiam ab Olympo; ut vult Hesych. à seq. Th. ὄλυμπος, V.

*ΟΛΥΜΠΟΣ, ου, ὁ, OLYMPUS, Thessaliæ vel Macedoniæ mons altissimus; item cœlum: qu. ab ὅλος & λάμπω, luceo. Hinc ὀλύμπιος, ου. Olympum incolens, cœlestis. ὀλύμπια, ων, τά, Olympiaca certamina, in honorem Jovis celebrari solita. Ὀλυμπιὰς, ἀδος, ἡ, Olympiaci certaminis victoria; item spatium quatuor annorum.

Ὀλυνθιάζω, caprificari, maturari dicitur ficus, cum lacteus ejus humor. à caprifici culice, exugitur; Plin. à seq. Th. ὄλυνθος, V.

*ΟΛΥΝΘΟΣ, ου, ὁ, grossus, ficus immatura.

*ΟΛΥΡΑ, ας, ἡ, species frumenti, affinis zeæ.

Ὀλέθριος, pernicious, exitialis, noxius. Th. ὄλλυμι.

Ὄλκλα, ας, ἡ, perdidi, Att. pro ὦλα, p. m. Hinc ὁλκλὴ, 3. sing. sub. p. m. verbi ὄλλυμι, perdo: f. ὀλέσω. a. 2. m. ὠλόμην.

Ὅλος, adv. omnino, in summâ; item sane. Th. ὅλος.

Ὁμὸ, similia, nom. pl. n. g. ab ὁμὸς, ὴ, similis.

Ὁμάγυρις, ιος, ἡ, Dor. pro ὁμήγυρις, congregatio, concilium quod V.

Ὁμαδέω congrego: &

Ὁμαδέω, f. ήσω, tumultuor: ab

Ὁμαδος, ου, ὁ, multitudo. Th. ὁμὸς, similis.

Ὁμαδὸν, summatim; ab eod. Th. ὁμὸς; unde ἐξ ὁμαδὸς, ἐξ ὁμαδὸν, V.

Ὁμαιμος, idem quod seq. ὅμομος, frater, vel, soror, &c. V. Id interdum adjectivè ponitur; ut, ὅμαιμον κόρμα, apud Soph. in Antig.

Ὁμαίμων, ονος, ὁ, ἡ, qui est ejusdem sanguinis, consanguineus: ex ὁμὸς & αἷμα, τό, sanguis.

Ὁμαιμοσύνη, consanguinitas; in Anthol. Epigr. Item, fraternitas; à præced. ὅμαιμος, V.

Ὁμαιχμάζω, simul milito, vel, bellum ineo, simul jaculor; ab ὅμαιχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, socius in bello, commilito; vide comp. in seq.

Ὁμαιχμία, ας, ἡ, belli societas: ab ὁμὸς & αἰχμὴ, cuspis.

Ὁμαλὸς, ἡ, ὁν, idem cum, & à Th. ὁμαλὸς, V. Unde in neut. τὸ ὁμαλὸν, planities, Thuc. l. 5. Item, ὁμαλὲς δίκαιτα, æqualitas civilis apud Athen.

Ὁμαλίζω, f. ίσω, planum reddo, ad æquali atem redigo, adæquo. ὁμαλίζομαι, ad æqualitatem redigor: ab ὁμαλὸς.

Ὁμαλισμὸς, ὁ, complanatio, lævigatio; item, æquatio, ipsa actio reddendi æqualem, seu, æquabilem; exp. etiam æquabilis pronuntiatio dictionis alicujus, quâ nec attollitur syllaba, nec deprimitur, Schol. Aristoph. Verbale, à præced. ὁμαλίζω; quod à seq. Th. ὁμαλὸς, V.

*ΟΜΑΛΟΣ, ὴ, planus, lævis; item SIMILIS, æqualis, æquabilis. ὁμαλὴς, ὁν, ὁ, ἡ, idem. ἀνώμαλος, ου, ὁ, ἡ, asper, inæqualis. ἀνωμαλὴς, ὁν, ὁ, ἡ, idem. ἀνωμαλία, ας, ἡ, inæqualitas.

Ὁμαλότης, ητος, ἡ, æqualitas, æquabilitas, Gal. & Aristot. à præced. Th. ὁμαλὸς, V. Unde etiam, ὁμαλόω, idem quod ὁμαλίζω, complano; & interdum absolutè, pro, adæquo, i. e. æqualis sum; item, ὁμαλῶς, æqualiter, æquabiliter, exp. & sedate, à Schol. Thuc. adv. ab eod. Th. ὁμαλὲς, V.

Ὁμάρτει, sequere, præs. imperat. act. ab

Ὁμαρτέω, sequor: f. ήσω. ab

*ΟΜΑΡΤΗ, Poët. idem quod ὁμῆ, simul, unà.

Ὁμαρτηδὸν, unà, simul, seu, una serie; à præced. Th. ὁμαρτῆ, V.

Ὁμαρτήσας, ἀπ, secutus, a. 1. part. act. ab ὁμαρτέω, sequor, quod V.

Ὁμὰς, ἀδος, ἡ, universitas, multitudo. Th. ὁμὸς, similis, par.

Ὁμασσε, unà cum alio clypeum gestans, commilito, in Epigr. ex ὁμὸς & ἀσπὶς, V. Ὁμαῦλαξ, vide infra ὁμαύλαξ; item ὅμαυλος, consonus, concinnus, consonans; ex ὁμὸς & αὐλὸς, &c. V.

Ὁμβρέω, pluo: vide in ὄμβρος.

Ὄμβρημα, τό, quod pluit, pluvia; verbale à præced. ὀμβρέω, V.

Ὀμβρηρὸς, ἡ, seu ὀμβρήρης; &,

Ὀμβρηφὸς, ἡ, pluviosus. Them. ὄμβρος, imber.

Ὀμβρησαντος, gen. sing. a. 1. part. act. ab ὀμβρέω, pluo. Th. ὄμβρος, imber.

Ὀμβρία, ας, ἡ, pluvia quædam nimbosa, nimbus; Theophr. ab ὄμβριος, V. Item, ὀμβρίζω, imbre rigo, imbre madefacio, seu, humecto; item simpl. humecto; in Epigr. madefacio, &c. à Th. ὄμβρος, V.

Ὀμβρομαργὸς, magna & ardua facinora edens; ex ὄμβριμος, & ἴργον, τό, V.

Ὀμβρομισπάτηρ, vel, ὀβριμισπάτης; nata patre prævalido; Epith. Minervæ. Il. γ. Est fœm. à seq. ὀμβριμισπάτης, vel, ὀβριμισπάτωρ; V. Pro quo etiam dicitur ὀβριμόπατωρ; sed ὀβριμόπατερ, est robustus pater, apud Hesych. Omnia; ex iisd. cum seq. vel, ex ὄμβριμος, à Th. ὄμβρος & πατὴρ, V.

Ὀμβρισπάτης, ου, ὁ, ἡ, forti patre genitus: ex ὁμβριμος, pro ὄβριμος, robustus, quod vide, & πατὴρ, pater.

Ὀμβριμος, ου, ὁ, ἡ, robustus: ex ὄβριμος, idem. Th. ἅρπαξ, robustus sum: vide ὄμβρος.

Ὄμβριος, ου, ὁ, ἡ, pluvius, pluvialis: ab ὄμβρος.

Ὀμβροδὴς, imbre dilutus; à Th. ὄμβρος, vide.

Ὀμβροκλύζω, pluviam fundens; ex ὄμβρος & κλύζω, V.

*ΟΜΒΡΟΣ, ου, ὁ, IMBER, pluvia: qu. ab ὑμῆ ῥεῖν, simul fluere. Hinc ὀμβρία, pluvia; a. 1. part. ὀμβρήσας, ήσ, ὄμβρημος, vel ὄβριμος, υσὸ, ἡ, impetuosus, vehemens.

Ὀμβροφόρος, pluvialis, imbrifer; ut, ὀμβροφόροι πέπλοι, i. e. ὄμβρον χύσασι, vel, ὀμβρίας πληρωθέισαι; ex ὄμβρος & φορέω, V.

Ὁμόδημος, idem cum ὁμοιοδήτης; id vide. Item, ὁμόσιτος, idem cum ὁμοίσιτος, quod V.

Ὀμόδην, jurabit, 3. sing. f. ὃ. m. verbi ὄμνυμι, juro. f. ὀμόσσω. p. ὄμωκα, f. 2. m. ὠμόμην, ῆ, ὄμοσε.

Ὀμοδήτης, ου, ὁ, maritus: &

Ὀμοδήτις, ιδος, ἡ, uxor: &

Ὁμόδμος, & ὁμόδμιος, ου, ὁ, ἡ, conjux, eodem cubili utens: ab ὁμὸς & εὐνὴ.

Ὁμηγερὴς, ἐος, ὁ, ἡ, simul congregatus: in nom. pl. ὁμηγερέες, ab ὁμῆ, simul. Them. ὁμὸς, similis, & ἀγείρω, congrego.

Ὁμηγυρὶς, ἐος, ὁ, ἡ, Poët. & Æol. pro præced.

Ὁμηγυρις, εως, ἡ, cœtus, multitudo hominum congregatorum; ab ὁμῆ, simul, & ἀγυρις, εως, ἡ, cœtus.

Ὁμηγυ-

Ὁμηγυρίσασθαι, congregare, in eundem locum cogere; Od. π. à præced. ὁμήγυρις, V.

Ὁμήδης, idem cum ὁμηδὴς, id vide.

Ὁμήλικας, coætaneos, acc. pl. ab ὁμήλιξ, ικος, ὁ, ἡ, ex ὁμὸς, similis, & ἡλικία, statura.

Ὁμηλικία, ας, & Ion. ηὴ, ætatis æqualitas: ex iisd.

Ὁμηρεία, ὴ, obsidium; item, pignus quod datur in obsidium, Thuc. l. 8. ex eod. cum seq. V.

Ὁμήρωμα, ατος, τὸ, pignus, obses. Them. ὄμηρος, obses.

Ὁμηρόσσω, Dor. pro ὁμηρῶσω, nom. pl. præs. part. f. g. ab

Ὁμηρῶ, in unum convenio. f. ήσω. Th. ὄμηρος, obses.

Ὁμηρῶν, sum obses, à Them. ὄμηρος, vide.

Ὁμηρίδαι, ῶν, αἱ, HOMERIDÆ. Quinam dicerentur consule Græca scholia Pind. Nem. Od. 2. 341. 1.

Ὁμηρομάστιξ, flagellum Homeri; ità dictus fuit Zoilus, quòd Homeri carmina reprehendendo ejus famam læderet; atq; adeo nomen ejus, velut vellicaret & lacesseret; Suid. ab ὄμηρος, Homerus; & μάστιξ, V.

*ΟΜΗΡΟΣ, ου, ὁ, obses: qu. ab ὁμῆ εἶρειν, simul nectere. Est &

*Ὅμηρος, ου, ὁ, Homerus, nomen Poëtæ celeberrimi.

Ὁμηδὸν, catervatim, facto agmine; idem cum ὁμηλαδὸν, id V.

Ὁμίλει, conversare, præs. imperat. act. &

Ὁμιλεῖν, conversari: ὁμιλεῖν τισι πόλεμε, in aliquos casus incidere, variam fortunam experiri, præs. inf. act. ab

Ὁμιλέω, colloquor, conversor, cum dat. imperf. ὡμίλουν, ων. 3. sing. opt. præs. ὁμιλέω. f. ήσω. p. ὡμίληκα. a. 1. ὡμίλησα. a. 1. part. act. ὁμιλήσας, ήσ, præs. part. act. ὅμιλῶν. ab ὅμιλος, turba, cœtus.

Ὁμιλαδὸν, adv. turmatim. Th. ὅμιλος, turba

Ὁμίλημα, τὸ, officium congressûs; seu, congressus officiosus, Plat. Item, ὁμίλησις, conversatio, &c. Idem quod ὁμιλία, V. Sic etiam, ὁμιλητὴς, οῦ, ὁ, qui conversari solet; &, cui frequens est consuetudo cum aliquo; peculiariter, pro discipulo; apud Xen. Omnia verbalia, ab ὁμιλέω, id V.

Ὁμιλητικὸς, ὴ, ὁν, qui bene scit conversari: ab eod. Th.

Ὁμιλία, ας, ἡ, commercium, conversatio, colloquium: ab

*ΟΜΙΛΟΣ, ου, ὁ, cœtus, turba. qu. ab ὁμῆ εἰλεῖσθαι, quod unà cogatur.

*ΟΜΙΧΕΩ, meio, mingo. q. ὁμῆ χέω, simul fundo.

*ΟΜΙΧΗ, & Ion. ὁμίχλη, ης, ἡ, nebula; suffitus: qu. ab ὁμῆ & ἀχλὺς, caligo.

Ὁμίχματα, τὰ, urinæ excretiones; mictus; à Th. ὁμίχλη, V.

Ὁμιχλώδης, ες, ὁ, ἡ, nebulosus, vel etiam, caliginosus. Plut. Symp. 8. à Th. ὁμίχλη, V.

Ὄμμα, ατος, τὸ, oculus, aspectus, facies: nom. pl. ὄμματα. dat. pl. ὄμμασι. ab ὄπτομαι, video. f. ὄψομαι. p. ὄμμαι.

*Ὄμματ', pro ὄμματα. Vide in præced.

Ὀμμάτιον, sive, ὁμματίδιον, τὸ, ocellus, Aristot. diminut. à præced. ὄμμα, τὸ, V. Unde etiam, ὁμματίον, oculatum reddo; ab eod. Th.

Ὀμματοστερὴς, oculis privatus; cæcus; ex ὄμμα, ατος & στερέω, V.

Ὄμνυ, jura, præl. imperat. act. pro ὄμοσσον. Sr. verbi ὄμνυμι, juro.

Ὁμνύεις, 2. sing. ind. præs. ab

*ΟΜΝΥΜΙ, seu ὀμνύω, juro. f. ὀμόσω. præt. ὄμωκα, & Att. ὀμώμοκα. a. 1. ὤμοσα. a. 1. sub. ὀμόσω, ης, ῃ. a. 1. part. ὀμόσας, ασὶ.

Ὁμοαρέμων, qui ejusdem est numeri; ex ὁμὸς & ἀριθμὸς, V. Ὁμοαύλαξ, qui eodem sulco comprehenditur; vicinus, & per Sync. ὁμαύλαξ, & ὁμώλαξ, ακος, ὁ, ἡ, idem; Apoll. 2. ex ὁμὸς & αὔλαξ, V. Ὁμόβλαστος, simul germinans; à Th. βλαστάνω; unde βλαστὴ, ἡ, V. Ὁμόβωλος, qui in eâdem dignitate est, qui una consultat & deliberat; Plut. Symp. 1. à Them. βωλὴ, ἡ, V. Ὁμοβώμιος, ου, ὁ, ἡ, cui ara cum alio communis est; (idem quod σύμβωμος;) à Th. βωμὸς, unde βάμων, &c. V. ὁμογάλακτος, collactaneus; item, ὁμογάλακτες, collactanei; apud Aristot. Polit. l. 1. c. 1. à Th. γάλα, ακτος, τὸ, V. Item, ὁμόγαμβρος, qui simul generi sunt; h. e. unius ejusdemque soceri, socrusve generi; qui duxerunt sorores; Poll. à Them. γαμβρὸς; comp. ut præced. cum Them. ὁμὸς, &c. Vide.

Ὁμογάστριος, ου, ὁ, frater, qui ex eodem ventre prodiit, uterinus: ab ὁμὸς, simul, (Th. ὁμὸς, similis) & γαστὴρ, uterus.

Ὁμογάστωρ, frater, &c. Idem quod, & ex iisd. cum præced. V.

Ὁμογένεια, cognatio; à seq. ὁμογενὴς, qui ejusdem generis est, propinquus genere, cognatus; apud Logicos, qui eodem genere comprehenditur; item, ὁμογενῆ, vocantur ὁμοιομερῆ, ut, ὁμογενὴς ῥάφανος, apud Gal. dicuntur partes corporis similares; ex ὁμὸς & γένος, τὸ, V.

Ὁμογενὴς, ὲς, ὁ, ἡ, vide ὁμόγνιος.

Ὁμογενὴς, ejusdem generis complexu; ejusdem generis ratione; adv. à præced. ὁμογενῶς V.

Ὁμόγλωσσος, ὁ, ἡ, qui eâdem linguâ utitur: ex ὁμὸς, similis, & γλῶσσα, lingua.

Ὁμόγλωττος, qui ejusdem est linguæ; unde, ὁμογλωττία, ας, eâdem linguâ utor; idem quod, & ex iisd. cum præced. V.

Ὁμόγνιος, consanguineus; Nonn. est quasi per Sync. pro ὁμογενὴς; ex ὁμὸς & γένος, ους, τὸ, V. Sic etiam, ὁμόγνιος, per Sync. factum videtur pro ὁμογένιος, idem quod ὁμόγονος, & ὁμόφυλος, cognatus, &c. V. Unde, ὁμόγνιοι Sacl. dicuntur penates dii; & ὁμόγνιος Ζεὺς, exp. gentilitius Jupiter, ex Synesio.

Ὁμογνωμονέω, ejusdem sim sententiæ: ab ὁμὸς, similis, & γνώμη, sententia. Th. γινώσκω, cognosco.

Ὁμογνώμων, qui ejusdem est sententiæ; ex iisd. cum præced. ὁμογνωμονέω, idem sentio, consentio, assentior; ut ὁμογνωμονῶ σοι ἐγὼ τάδε, vel, ἐκεῖ τάδε, de hoc tibi assentior; sic, ὁμογνωμονεῖν ἑαυτῷ, constare sibi, &c. Vide.

Ὁμόγονος, ὁ, ἡ, Poët. pro ὁμογενὴς, consanguineus, cognatus: ex ὁμὸς, similis, & γένος, nascor: præt. m. γέγονα.

Ὁμόγραμμος, qui earundem linearum est; ex ὁμὸς & γραμμὴ, V. Item, ὁμόδελφος, q.d. conterinus, uterinus; ex ὁμὸς & δελφὺς, V. Item, ὁμοδήμιος, qui ejusdem tractus, seu, lecti particeps est; conjunx; ex ὁμὸς & δῆμος, τὸ, vide.

Ὁμόδαμος, ου, ὁ, ἡ, Dor. pro

Ὁμόδημος, ου, ὁ, ἡ, q.d. ἐκ τοῦ αὐτοῦ δήμου, qui est ex eodem populo; ex ὁμὸς, similis, & δῆμος, populus.

Ὁμοδημέω, ῶ, in ordinem me cogo; civilem me gero, Bud ex Plut. à præced. ὁμόδημος, popularis, gentilis; item, popularis, qui cum populo facit, qui ad populi mores se componit, &c. Vide.

Ὁμοδίαιτος, ου, ὁ, ἡ, qui eodem victu, seu vitæ genere utitur; item convictor, contubernalis, sodalis: ex ὁμὸς, similis, & δίαιτα, vivendi mos.

Ὁμοδοξέω, qui ejusdem est opinionis; item, pari gloriâ prædictus; unde ὁμοδοξία, eadem opinio aliquorum; consensus opinionum; item, par gloria; & ὁμοδόξως, ejusdem sum opinionis; idem sentio; ex ὁμὸς & δόξα, vide. Item, ὁμοδόρτος, cœnæ socius, aut, particeps; Nonn. ex ὁμὸς & δόρπον, τὸ, V. Et ὁμόδυλος, conservus, Plut. ex ὁμὸς & δοῦλος, V.

Ὁμοδρομέω, ῶ, simul curro, concurro: ex ὁμῆ, simul, quod ab ὁμὸς, sin ilis, & τρέχω, curro. a. 2. ἔδραμον. præt. m. δέδρομα.

Ὁμοδυνάμων, æquè potens, seu, æquè pollens; ex ὁμὸς & δύναμις; unde δυνάμεις, &c. V. Item, ὁμοιόδης, & per Sync. Ὁμόδης, seu, ὁμόης, ejusdem gentis, seu, nationis; à Th. ἦθος, τὸ, V. Ὁμοειδὴς, & ὁμοιοειδὴς, ejusdem specici, ejusdem generis; unde, ὁμοειδία, similitudo specici; ab εἶδος, τὸ, V. Ὁμοεκλὶς, contubernium; unis iisdemq; septis contineri. Poll. ex Solone; ab ἕρκος, τὸ, V. Ὁμοιέρκιος, & per Sync. ὁμόερκιος, eundem larem habens; contubernalis, Plut. in Epigr. cum dat. à Th. ἑρκία, ἡ, V. Ὁμόζηλος, qui unius ejusdemq; zeli est; qui unum idemq; æmulatur & affectat; Nonn. ut, ὁμόζηλα μνώεσθαι, concordi & unanimi studio; à Th. ζῆλος, ὁ, V. Ὁμόζυξ, q. d. parijugis; alter equus in jugo; unde apud Nonn. in plur. ὁμόζυγες ἀμφιφορῆες, amphoræ binæ; à Th. ζεύγνυμι; unde ζυγὸς, ὁ, V. Item, ὁμόθεσις, qui eorundem morum est; & per Sync. ὁμόθης; idem, qui sim-

similibus est moribus; à Th. ἦθος, τὸ, comp. ut præcedentia, cum Th. ὁμός, &c. V.

'Ομαθαλαμέω, ῶ, ὁ, ἡ, ὁμοῦ ἢ ἐν τῷ αὐτῷ θαλάμῳ οἰκῶν, qui simul & in eodem thalamo habitat.

'Ομόθεν, simul: ab ὁμοῦ, idem. Th. ὁμός.

'Ομόθεος, qui pariter Deus est, qui unà Deus est; ejusdem divinitatis consors; Greg. ex ὁμός & θεός, V.

'Ομόθρονος, ου, ὁ, ἡ, qui eidem solio insidet, & ejusdem principes est; ex ὁμός & θρόνος, thronus, quod V.

'Ομόθροος, concors; ut, ὁμόθροος αὐδή, vox unum idemq; loquens; concors vox; ex ὁμός & θρέω, loquor; unde θρόος, ὁ, vox, sonus, &c. V.

'Ομοθυμαδόν, adv. concorditer, uno animo: ab

'Ομόθυμος, ου, ὁ, ἡ, unanimus, concors: ex ὁμός, similis, & θυμός, animus.

'Όμοια, pl. num. n. g. ὁμοίας, gen. sing. f. g. ab ὅμοιος.

'Ομοιάζω, similis sum: f. άσω. p. ὡμοίακα, ab ὅμοιος, idem quod ὁμός, similis.

'Ομοίϊα, ace. sing. Ion. f. g. ab ὅμοιος.

'Ομοίϊος, Poët, pro ὅμοιος, similis. Th. ὁμός, idem.

'Ομοιόζυγος, & ὁμοιοζύγιος, simili victûs ratione utens; qui simili victu utitur; ex ὅμοιος & ζυγός, &c. V. Sic ὁμοιοζυγαστέον, similiter germinare; germinis ratione convenire; à Th. βλαστάνω, V. 'Ομοιοζυγής, qui similis & propriè ejusdem est generis; unde ὁμοιοζυγέω, generis similitudo; à ζυγόν, τὸ, V.

'Ομοιοειδής, idem quod ὁμοιοιδής, V.

'Ομοίοκαρπος, similes habens fructus, cujus fructus similes sunt; unde, ὁμοιοκαρπία, ᾶ, similes fructus gigno, fructuum similitudine convenio cum alio; à Th. καρπός, ὁ, V. 'Ομοιοκριθής, hordeo similis; à Th. κριθή, V. 'Ομοιόκυκλα, dicto simillis, verba similia; à κύκλος, ὁ, V. 'Ομοιομερής, qui constat partibus inter se similibus, quas quidam similares partes vocant, quidam, ὁμοιομερῆ definiunt esse, quorum species totius, nihil à partis specie differt; ut aquæ, auri, lapidis, ligni, &c. Unde, ὁμοιομέρεια, q. d. familiaritas, i. e. similitudo partium; à μέρος, τό, V. 'Ομοιόμορφος, ejusdem, seu similis formæ; à Th. μορφή, ἡ, comp. ut reliqua præced. cum Th. ὁμός, V.

'Ομοιοπάθεια, affectuum similitudo; similes affectus, seu, eædem perturbationes; item, figura, vel, virtus oratoria, à similitudine affectuum ducta; ut, fuit & tibi talis Anchises genitor; Macrob. l. 4. c. 6. Item, ὁμοιοπαθέω, seu, ὁμοπαθέω, similes, seu, iidem sunt mihi affectus; similiter afficior; item, ὁμοπαθία, consentio, assentior, ol tempero, idem volo; Plut. in Galb. Utrumq; à seq. ὁμοιοπαθὴς, pro quo etiam dicitur ὁμοπαθὴς, cui similes sunt perturbationes, seu affectus, &c. V.

'Ομοιοπαθὴς, ὁῦς, ὁ, ἡ, iisdem affectibus obnoxius: ab ὅμοιος, similis, & πάθος, τὸ, affectus. Th. πάσχω, patior.

'Ομοιοπαθῶς, cum simili itudine affectuum, iisdem affectibus, adv. ex præced. ὁμοιοπαθὴς, V. Item, ὁμοπαθῶς, dicitur pro eodem; ex ὁμός & πάθος, &c. Vide.

'Ομοιοπρόσωπον, quod ejusdem personæ est; unde, ὁμοιοπροσωπέω, ejusdem esse personæ; ex ὅμοιος & πρόσωπον, τὸ, V. Item, ὁμοιόπτωτος, quibus similes sunt pennæ; a Th. πτέρον, τὸ, V. 'Ομοιόπτωτος, similiter cadens, &, similes casus habens; unde neut. ὁμοιόπτωτον, scil. σχῆμα, figura est oratoria, quando multi casus similiter desinunt; ut, in rebus adversis, cui præsto est consilium, non potest deesse auxilium; vide Quintilian. l. 9. c. 3. Unde ὁμοιοπτότως, adv. eodem casu; ex ὅμοιος & πτῶσις, inusit. pro πτῶσις; unde πτωτὸς, &c. V. Item, ὁμοιόπυρος, tritico similis; Theophr. ex ὅμοιος & πυρός, V.

'Όμοιος, οία, ον, similis, e. Th. ὁμός, idem. hinc ὁμοίως, similiter, adv.

'Ομοισημος, idem significans; qui ejusdem est significationis; ex ὅμοιος & σῆμα, τὸ, V. Sic ὁμοίσημος, simili cultu, seu, habitu utens; à Th. σκῆμα, τὸ, V. 'Ομοίστομος, ore similis, os habens simile; à Them. στόμα, τὸ, V. Dicitur etiam apud Ælian. ὁμοίστομος διφάλαγξ, quum cohors præcedentem sequens, simili formâ sequitur disposita. 'Ομοιοστατικὸν, similis & ejusdem constructionis; à συστάσις, vel, συστάσω, unde συστατικὸς, &c. V. 'Ομοιοχήμων, qui ejusdem est figuræ; ut ὁμοιοχήμονες περιστάσεις, propositiones ejusdem formæ; i. e. ambæ affirmativæ, vel, negativæ; ὁμοιοχήμονα, q.d. uniformia, apud Aristot. Unde, ὁμοιοχημονία, ejusdem figuræ sum, eundem habitum, seu, habitum servo; à χῆμα, τὸ, V. 'Ομοιοτάχὴς, sive, ὁμοτάχὴς, simili celeritate præditus; ejusdem celeritatis; unde adv. 'Ομοιοταχῶς, & ὁμοταχῶς, simili celeritate; à Th. ταχὺς, ὁ, V. Item, ὁμοιοτέλευτον, q.d. similem finem habens; idem in pluribus enuntiatis exitus; à τελευτὴ, ἡ, V.

'Ομοιότης, ητος, ἡ, similitudo: à præced.

'Ομοιόζωπος, qui similis & ejusdem est moris; item, qui similibus est moribus prædicus, seu, qui ejusdem est ingenii; Thuc. l. 8. & 3. Item, ὁμότροπος; idem; ut, ὁμότροπα ἤθη, apud Plat. exp. etiam, contentaneus; unde adv. 'Ομοιοτρόπως, iisdem moribus; eodem modo: ex ὅμοιος & τρόπος, V.

'Ομοιόω, ῶ, assimilo, comparo: f. ώσω. p. ὡμοίωκα. a. 1. ὡμοίωσα. a. 1. sub. ὁμοιώσω, ῃς, ῃ, & in pl. ὁμοιώσωμεν, perf. pass. ὡμοίωμαι. a. 1. pass. ὡμοιώθην. a. 1. sub. pass. ὁμοιωθῶ, ῆς, ῇ, a. 1. inf. ὁμοιωθῆναι. a. 1. part. ὁμοιωθεὶς, ῆντος. ab ὅμοιος, similis. Th. ὁμός, idem.

'Ομοιωθήμεναι, Dor. pro ὁμοιωθῆναι, a. 1. inf. pass. ὁμοιωθεὶς, a. 1. part. pass. &

'Ομοιωθησόμεθα, 1. pl. f. 1. pass. ab ὁμοιόω, assimilo, quod vide.

'Ομοίωμα, ατος, τὸ, similitudo: &

'Ομοιωματικὸς, ut ὁμοιωματικὴ ὄνομα, ἁπλῆνημα, nomen adverbium similitudinis, similitudinem significans; Gaz. grammat. l. 4. Item,

'Ομοίως, adv. similiter, perinde: ab ὅμοιος, idem quod ὁμός, similis.

'Ομοίωσις, εως, ἡ, ipsa assimilatio, similitudo: ab eod.

'Ομοιωτὴς, οῦ, ὁ, qui rerum simulacra imitatur & exprimit; verbale, ut præced. ab ὁμοιόω, V.

'Ομόκαπτος, ου, q. d. ad eundem summum degentes; &, ex consequente, eodem foco utentes; ex Aristot. Pol. 1. ex ὁμός & κάπτος, V. Item, ὁμόκαπος, ου, ὁ, ἡ, idem præsepe habens, qui eodem præsepi, vel, per Catachresin, eâdem mensâ utitur; idem ibid. ex ὁμός & κάπη, ἡ, à Th. κάπτω, &c. V.

'Ομόκαρδος, ου, ὁ, ἡ, Dor. pro ὁμόκληρος, qui ejusdem sortis cum aliquo est particeps, consors: ex ὁμοῦ, simul, & κλῆρος, sors.

'Ομοκλάω, seu -έω, hortor vociferando, increpo: ab ὁμοκλὴ, increpatio, quod ab ὁμοῦ, simul, & κέλομαι, idem quod κέλομαι seu κέλω, hortor.

'Ομοκλὴς, ῆος, ἡ, hortamentum, comminatio: hinc ὁμοκλητὴρ, ῆρος, ὁ, increpator, objurgator: vide ὁμοκλάω.

'Ομόκλησις, εσσα, minans, a. 1. part. act. ab ὁμοκλάω vel -έω, quod V.

'Ομοκλητὴρ, ῆρος, ὁ, increpitator, qui magno clamore minatur, Il. μ. & ψ. verbale, ab ὁμοκλάω, V. Item, ὁμόκλητος, ου, ὁ, qui cum alio nomen habet communc; i. e. ὁ μιᾷ κλήσει καλούμενος μετ' ἄλλου. Etymol.

'Ομοκλινῆες, simul accumbentes; Nonn. ex ὁμός & κλίνω; unde κλίνη, ἡ, vide.

'Ομόκλινος, ου, ὁ, ἡ, qui est in eodem lecto, vel toro: ex ὁμός & κλίνη. Th. κλίνω, reclino.

'Ομόκλητος, consors tori, seu, thalami; conjux, Euryp. in Oreste; ex ὁμός & κλίτος, τὸ, V.

'Ομολογέω, ῶ, consentio, assentior, confiteor, profiteor, spondeo. f. ήσω. p. ὡμολόγηκα. a. 1. ὡμολόγησα. Ex ὁμός, similis, & λόγος, verbum. Th. λέγω, dico. p. m. λέλογα.

'Ομολόγημα, id de quo convenit inter aliquos; & peculiariter, id de quo convenit inter differentes, quod utrinq; confessum est, apud Plat. verbale, à præced. ὁμολογέω, V.

'Ομολογηθέντα, accus. sing. a. 1. part. pass. &

'Ομολογήσας, αῖσα, a. 1. part. act. verbi ὁμολογέω, quod V.

'Ομολογία, ας, ἡ, confessio, consensus, assensus; item convenientia, pactum, pactio, compositio; ab

'Ομολόγος, ου, ὁ, ἡ, iisdem verbis utens, consentiens: ab ὁμός & λέγω.

'Ομολογουμένως, adv. ex confesso, sine controversiâ: a præs. part. pass. ὁμολογέω, -έομαι, verbi ὁμολογέω, quod vide.

'Ομολόγως, congruenter: Item apertè, sine ullâ dubitatione: ab ὁμολόγος, quod vide.

'Ομόλοχοι, οἱ, qui ejusdem cohortis sunt; ex ὁμός, & λόχος, cohors, &c. vi. Item 'Ομομαθὴς, ejusdem studiis & disciplinis deditus; Aristot. Eth. 8. c. 13. ubi tamen legitur & ὁμομαθητὴς, à sing. ὁμομαθὴς; ex ὁμός, vel ὅμοιος, & μαθήσομαι, f. μαθήσομαι; vi. Sic etiam, 'Ομομαστιγίας; q. d. converbero, i. e. socius verberum: Item conservus, Aristoph. in Ran. ex ὁμός, & μαστιγίας; vide.

'Ομομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, qui est ex eâdem matre natus: ex ὁμός, & μήτηρ, mater.

'Ομομήτωρ, idem quod præced. ὁμομήτριος; V.

'Ομὸν, eundem, similem, accus. sing. ab ὁμός.

'Ομόνοια, paris conditionis cum mortuis: ex ὁμός, & νεκρός; V.

'Ομονύδιος, uterinus, ut ὁμομήτριος; ὁμοκόλπιος; Suid. ex ὁμός, & νηδὺς, υος, &c. V.

'Ομονοέω, concors sum, concorditer vivo, consentio; ut ὁμονοῦμεν ταῦτα, in his consentimus; unde 'Ομονοέτως, concorditer, concorditer templum; apud Dion. Item 'Ομονοητικὸς, ad concordiam pertinens, vel propensus, ad concordiam efficiendam aptus; omnia ex iisdem cum seq. ὁμόνοια; V.

'Ομόνοια, ας, ἡ, concordia: ab ὁμός, similis, & νόος, νοῦς, ὁ, mens.

'Ομόνους, & ὁμόνους; q. d. parem, seu similem mentem habens, unanimis, concors: ex iisdem cum præced. ὁμόνοια; vide.

'Ομοούσιος, seu ὁμόσιος, ejusdem essentiæ, consubstantialis: ab ὁμός, similis, & οὐσία, essentia: quod ab ὤν, ὄντος, ὄν, verbi εἰμὶ, sum.

'Ομοπαθὴς, & ὁμοπαθῶς, vide ὁμοιοπαθὴς, &c.

'Ομοπάτωρ, Poll. dictos fuisse scribit ἐπὶ διδύμων, ut porè pueros uno eodemque partu editos: ex ὁμός, & πατὴρ, πατρὸς, &c. vi. Item 'Ομοπάτωρ, eodem patre genitus, frater qui non est uterinus; Poll. l. 3. Item 'Ομοπάτριος, & ὁμόπατρος, idem; pro quo per Sync. & mutato spiritu dicitur ὄπατρος, Il. λ. & apud Orph. in Argon. ex ὁμός, & πατὴρ; vi. 'Ομοπλεκὴς, & ὁμόπλεκτος, in unum nexus & plicatus, connexus, complicatus, &c. ex ὁμός, & πλέκω, unde πλοκὴς, &c. vi. 'Ομόπλους, & ὁμόπλους, navigationis socius in Epigr. unde ὁμόπλοια, navigationis societas; à Th. πλέω, unde πλόος, contracte πλοῦς, &c. vi. 'Ομόπολις, & Poëticè, ὁμόπτολις, qui ejusdem urbis est, conterraneus, popularis; à Th. πόλις; vi. 'Ομοπωλὴς, socius navigationis, qui simul natat; Opp. l. 1. de Piscib. à πλέω, unde πλοῖον, &c. vi. 'Ομόπτερος, simul volans, & Metaph. similis; ut ὁμόπτεροι νῆες, qui iisdem alis, i. e. velis, utuntur; à Them. πτέρον, τὸ; vi. 'Ομόπτολις, vide ὁμόπολις; Item 'Ομόπωλος, ejusdem casus; idem quod ὁμοιόπτωτος, vi.) ex ὁμός, & πῶτις, ab inusit. πέω, pro πίπτω, comp. ut reliqua præced. cum Th. ὁμός, &c. V.

'Ομόρρυν, abstersit, 3. sing. imperf. act. Ion. ab

'ΟΜΟΡΡΥΝΤΜΙ, & μόρρυνμι, abstergo, imprimo, inuro: f. ὁμόρξω, a. 1. ind. act. ὤμορξα, a. 1. ind. m. ὡμορξάμην, p. ὤμορχα.

'Ομόρξω, tergam, f. 1. act. verbi præced.

'Ομορέω, & Ionicè ὁμορίω, confinis seu conterminus sum; Plut. in Publ. ὁμορῶν χθονῶν ἐκείνῳ, illi finitimum prædium; unde ὁμορήσις, vicinitas, affinitas, &c. ex ὁμός, & ὅρος, & Ion. ὅρος, ὁ; V.

'Όμορος, ου, ὁ, ἡ, finitimus, confinis; adfinis, amicus: gen. pl. ὁμόρεων & 'Ομορέων, confinis sum: ex ὁμός & ὅρος, terminus.

'Ομορρέω, unà cum alio fluenta habens; qui ex eodem rivo ducit aquam, rivalis, corrivalis: ex ὁμός, & ῥέω; unde ῥεῖθρον, & per Sync. ῥέθρον, &c. vi. Item 'Ομόρρινος, uno eodemque ore dictus, concors; Nonn. ex ὁμός, & ῥὶς, ῥινός; vi. 'Ομόρροθος, simul strepitum, & sonitum edens; Theocr. in Epigram. unde 'Ομορροθέω, ῶ; q. d. constrepo; i. e. unà strepitum, aut sonitum edo: Item consentio; unde dicuntur etiam remiges ὁμορροθεῖν, quum eorum remi consurgunt & veluti uno consensu remigant: Item interdum significat, adjuvo, auxilior; Schol. Aristoph. ex ὁμός, & ῥόθος; vi. Sic ὁμόῤῥοθος, simul juncta fluenta habens, vel simul fluens; unde ὁμόῤῥοια; q. d. confluentia, confluctio: ex ὁμός, & ῥέω, unde ῥοὴ, & ῥόος, &c. vi. Item 'Ομορυσμὸν, expon. vicinitas; ab ὁμορυσμὸς, cosdem habens ὑσμινὰς; ex ὁμός, & ῥύω; unde ὑσμὸς, &c. V.

'ΟΜΟΣ, ὁ, similis, par. Hinc ὁμόω, unio, in unum coïre facio: ὅμιλος, ου, ὁ, multitudo: ὁμῶς, ὁμῶς, similiter, æquè, pariter, tamen: ὁμᾶ, una, simul: ὅμοιος, ου, similis: ὁμοιότης, ητος, ἡ, similitudo: ὁμοιόω, similem efficio: ὁμοίωμα, ατος, τὸ, similitudo, simulacrum.

'Ομόσε, adv. eundem in locum, eódem: à præced. at.

'Όμοσε, 3. sing. a. 1. Ion. ab ὁμόω, unio: f. ὁμόσω. Th. ὁμός.

'Ομόσσαι, jurare, a. 1. inf. act. verbi ὄμνυμι, juro: f. ὀμόσω, p. ὄμωκα, ὄμοσον, a. 1. imperat. act.

'Ομόσσης, ῃ, 2. & 3. sing. a. 1. sub. act. ejusd. verbi.

'Ομοσσήνις, iisdem præditus viribus, æquè validus; ex ὁμός, & σθένος, τὸ; V.

'Ομοσσίπους, dicti sunt conjuges, quasi compenuarii; i. e. ex uno penu, & ex arca una victûarates penaria, apud Arist. Polit. l. c. 1. ex ὁμός, & σιτία, ἡ; V.

'Ομοσσίτιος, simul edo: &

'Ομοσῖτος, ου, ὁ, ἡ, qui cum aliquo edit: ex ὁμός, similis, & σῖτος, frumentum.

'Ομοσκηνέω, qui iisdem σκηνῆσιν, seu armis utitur; ex ὁμός, & σκηνὴ, τὸ; vi. Item 'Ομόσκηνος, in eodem tentorio, seu tabernaculo habitans, contubernalis; unde 'Ομοσκηνία, ἡ, contubernium, ejusdem tentorii participem esse: Item 'Ομοσκηνόω, contubernalis sum, in eodem tabernaculo habito: ex ὁμός, & σκηνὴ, ἡ; unde σκηνῶ, τὸ, & σκηνόω, &c. vi. 'Ομόσπλαγχνος, ejusdem visceris cognatione, conjunctus frater: ex ὁμός, & σπλάγχνον, τὸ; vi. Item 'Ομόσπονδος, libaminum consors: Item fœdere junctus, confœderatus: ex ὁμός, & σπένδω, unde σπονδὴ, ἡ, &c. V.

'Ομόσπορος, ου, ὁ, ἡ, qui est ex eodem semine & genere: ex ὁμός, similis, & σπεῖρω, semino.

'Ομόσαι, juaverit, 3. sing. a. 1. sub. act. Poëticè gem. σσ; ut & 'ὀμόσσας, pro 'Ομόσας, a. 1. part. verbi ὄμνυμι, juro, f. ὀμόσω.

'Όμοσον, jurato, a. 1. imperat. act. gem. σσ, ejusd. verbi.

'Ομόστεροι, sub eodem tecto habitantes, contubernales: ex ὁμός, & στέγη, unde στεγή, ἡ, & στέγος, τὸ, &c. vi. Sic 'Ομόστιχος, seu ὁμόσταχος, in eodem versu, seu ordine locatus, Plut. ex ὁμός, & στίχος, vel στοῖχος, &c. V.

'Ομοστιχέω, seu έω, simul procedo, unà eo, comitor: ex ὁμός, & στείχω, eo.

'Ομοστιχία, unà eo, comitor; Il. o, & Nonn. idem quod præc. ὁμαστιχέω; V.

'Ομόστιχος, ου, ὁ, ἡ, in eodem versu seu ordine locatus, comes: ex ὁμός, similis: & στοῖχος, ordo, versus. Th. στείχω, eo, vado.

'Ομόστολος, qui simul στέλλει, i. e. simul mittitur, seu proficiscitur: ex ὁμός, & στέλλω, unde στόλος, ὁ; vi. Item 'Ομόστοργος, eodem amore prosequens, concors in amore: ex ὁμός, & στοργὴ, ἡ; vi. Item 'Ομόσφυρος, qui suis σφυροῖς gradiens, unà cum aliquo iter facit, comes; exp. etiam frater: ex ὁμός, & σφῦρα, ἡ; unde σφύριος, τὸ, &c. V.

'Ομοταγὴς, ἶος, ὁ, ἡ, qui ejusdem est ordinis; unde adverb. ὁμοταγῶς, eodem ordine, eadem serie: ex ὁμός, & τάσσω, vel ταγέω, f. ξω, & in a. 2. ἐτάγην, &c. vi. Item 'Ομοταχὴς, & ὁμοτάχὴς, idem quod ὁμοιοτάχὴς, &c. quod vide. Item 'Ομοτελὴς, qui idem tributum pendunt; ex ὁμός, & τέλος, τὸ; vectigal, &c. vi. Sic 'Ομοτέρμων, conterminus, finitimus, vicinus; Nonn. ex ὁμός, & τέρμα, τὸ; V.

'Ομόσσω, jurabo, f. 1. ind. act. verbi ὁμόω seu ὄμνυμι, a. 1. ὤμοσα.

'Ομοτεχνέω, eandem artem profiteor, seu facio, ejusdem sum artis professor, &c. à seq. ὁμότεχνος; V.

'Ομότεχνος, ου, ὁ, ἡ, qui ejusdem est artificii: ex ὁμός, similis, & τέχνη, ars.

'Ομότιμος, qui sunt in pari honore: ex ὁμός, similis, & τιμὴ, honor. Th. τίω, honoro.

'Ομότιμος, (idem quod ἰσότιμος) qui in pari & eodem habetur honore, interdum & ejusdem conditionis; Iliad. o. Xen. & Plut. &c. est sing. à quo pl. m. præced. vi. unde etiam 'Ομοτιμία, honoris æqualitas, & adv. ὁμοτίμως, æqualì honore, æquali seu pari dignitate, &c.

'Ομόπλος, eâdem alus nutrice; Poll. ex Dinarcho: ex ὁμός, & τίτθη; vi. Item 'Ομότοιχος, communem habens parietem; ut ὁμότοιχοι οἰκίαι, apud Hæum: ex ὁμός, & τοῖχος, ὁ; vi. Sic 'Ομότοιχος, eundem semper tenorem ser-

vans: Item æqualiter rentus, seu contentus: ex ὁμὸς, & τείνω, ὁ; vi. Unde etiam adv. Ὁμοτόνως, æquali; seu eodem tenore; aut more eorum quæ æqualiter tensa sunt.

Ὁμοτράπεζος, ου, ὁ, ἡ, commensalis: ab ὁμὸς, & τράπεζα, mensa.

Ὁμότρητος, una perforatus, unà penetrabilis; Nonn. ex ὁμὸς, & τρᾶω, f. τρήω; undè τρητὸς, &c. vi. Item Ὁμότεχνος, ejusdem pili, ejusdem coloris; ex ὁμὸς, & θρὶξ, τριχὸς, &c. vide.

Ὁμόφυλος, ου, ὁ, ἡ, similis, tam de ingenio, quam moribus: Item consentaneus: ex ὁμὸς, similis, & τρόπος, mores, ingenium. Th. τρέπω, verto.

Ὁμόσιτος, simul nutritus & educatus, convictor sodalis; ut apud Hom. hymn. in Dian. Diana dicitur ὁμόσιτος Ἀπόλλωνος; Item Ὁμόσιτα πέδια, dicuntur campi qui aliquos simul alunt; Aristoph. in avib. ex ὁμὸς, & τροφὴ, ἡ; vide.

Ὁμοῦ, simul: ab ὁμὸς, similis.

Ὁμοῦμαι, jurabo, f. 2. m. verbi ὄμνυμι, juro, f. ὀμόσω.

Ὁμοπάτριος, vel ὁμοπατρεῖος, eandem hypostasin habens, sive eandem naturæ subsistentiam: est ab ὁμὸς, & ὑπόστασις, &c. V.

Ὁμορία, finitimus sum: ab ὅμορος, Ionicè pro ὅμορος, finitimus; quod vide.

Ὁμόριος, idem quod præced. ὅμορος, vel ὅμορος; id vide, ubi etiam ὁμουσιος.

Ὁμούσιος, q. d. coëssentialis, unde Ὁμοουσιότης, q. d. coëssentialitas, seu consubstantialitas; ex iisd. cum ὁμούσιος; quod V.

Ὁμόφωνος, consonus, ejusdem soni; Nonn. ex ὁμὸς, & φωνὴ, ὁ, vi. Item Ὁμόφλοιος, similem, vel eundem corticem habens; ex ὁμὸς, & φλοιὸς, V.

Ὁμοδοίτης, ου, ὁ, ἡ, comes, qui cum aliquo it: ex ὁμοῦ, simul, & φοιτάω, eo.

Ὁμοζυγὰς, & ὁμοζυγέτας, acc. sing. & pl. ab ὁμόζυγος; q. d.

Ὁμοζυγία consentio, concors sum: &

Ὁμόζυγος, ου, ὁ, ἡ, concors: ex ὁμὸς, similis, & ζυγὸν, animus, mens.

Ὁμοφροσύνη, concordia; Od. ζ. à præced. ὁμόφρων, V.

Ὁμοφυὴς, qui ejusdem est naturæ; aut simul natus, congenitus; undè Ὁμοφυία, naturæ communitas: ex ὁμὸς, & φύω, undè φυὴ, &c. vi. Item Ὁμόφυλος, qui ejusdem est tribûs, tribulis: Item qui ejusdem est generis; ut ὁμόφυλοι ὄρνιθες; Item qui ejusdem est tenûs, seu nationis; apud Xen. & Aristot. undè Ὁμοφυλία, identitas, seu similitudo generis: ex ὁμὸς, & φυλὴ, ἡ; vide.

Ὁμοφωνία, eâdem voce vel linguâ utor: ab ὁμὸς, & φωνὴ, vox.

Ὁμοφωνία, ἡ, vocis convenientia, concentus, ejusdem linguæ usus: Item cantus simplex & uniusmodi, à præced. vel seq. V.

Ὁμόφωνος, ου, ὁ, ἡ, qui eâdem linguâ utitur, cujus eadem vox est seu idem sonus, consonus, consentiens: ex iisd. Them.

Ὁμοφώνως, eadem voce, vocibus inter se consentientibus; unâ & eâdem linguâ, est adv. à præced. V.

Ὁμοχροΐη, Ion. pro ὁμόχροια, coloris similitudo: ab ὁμὸς, similis, & χρόα, color.

Ὁμόχρονος, tempore, seu ætate æqualis; idem quod ἰσόχρονος, contemporaneus; undè Ὁμοχρονία, eodem tempore sum, tempore æquo: ex ὁμὸς, & χρόνος, unde χρόνιος, &c. vi. Item Ὁμόχροος, seu ὁμόχρους, qui ejusdem est coloris, concolor; vi. Ὁμόχροια. Sic etiam Ὁμόχωρος, ejusdem regionis, popularis; Plut. ex ὁμὸς, & χῶρος, &c. vide.

Ὁμόψηφος, ου, ὁ, ἡ, suffragii ferendi socius: ex ὁμὸς & ψῆφος, calculus.

Ὁμόψυχος, qui ejusdem est animi, unanimis, concors, undè Ὁμοψύχως, adv. uno animo, unanimiter, unanimi consensu: ex ὁμὸς, & ψυχὴ, ἡ; V.

Ὁμοπλόχθ, larga manu dans, abundans, almus; à seq. ὄμπνη, vel ὄμπνιον, & χθὼ, χθονὸς; V.

Ὄμπνη, ἡ, quidam interpretantur Cereales fructus, ut pote quorum usus sit nobis, causâ τοῦ ἀμπνεῖν, i. e. spirandi & vivendi; Sic vocari possunt & alia quibus alimur, quæque nobis τοῦ ἀμπνεῖν causa sunt; undè & pro frumento & cibo usurpatur, & Nicand. in Alex. παλυνοπλίας ὄμπνας, favos appellat; undè Ὄμπνιον, & ὄμπνιον, quod nobis respirandi & vivendi causa est, almum; sic in masc ὄμπνιος λειμών, seu ὄμπνιος, ager segete & Cerealibus frugibus plenus; & Ὀμπνία Δημήτηρ, alma Ceres dicitur: Sic ὄμπνιον ὕδωρ, apud Suid. & Soph. νέος vocavit ὄμπνιον, quòd fundat τὸ ὄμπνιον ὕδωρ; Item Ὀμπνεὼν, idem quod ὄμπνιος, apud Hesych. omnia quasi ab ὀμπνίω, seu ὀμπνέω, pro ἀμπνίω, & ἀμπνέω; quod itidem pro ἀναπνέω, & ἀναπνέω, respiro, &c. V.

Ὀμόω, unio, coïre facio: ab ὁμὸς, similis, par: sed

Ὀμόω, juro, idem quod ὄμνυμι, fut. ὀμόσω.

Ὄμφακες, nom. plur. ab ὄμφαξ; quod vide.

Ὀμφάκη, ης, ἡ, ex acerbis uvis expressa melligo; Dioscor. lib. 3. c. 9. ab ὄμφαξ, ακος; V.

Ὀμφακίας, ου, ὁ, acerbus, acerbitate suâ uvas immaturas referens, seu ex uvis immaturis confectus. Th. ὄμφαξ, uva acerba.

Ὀμφακίζω, uvam acerbam nec dum maturam emitto, vel produco; apud Esa. & ὀμφακίζομαι, uvas acerbas & adhuc immaturas lego; unde Proverb. Σικελὸς ὀμφακίζεται, apud Suid. de quo vide Erasm. Item Ὀμφάκινον, omphacinus; ex uvis acerbis & immaturis confectus, Dioscor. l. 1. c. 29. & Ὀμφάκιον, τὸ, omphacium; succus uvæ acerbæ, nec dum maturescentis, est etiam vestimenti muliebris genus: Item Ὀμφακὶς, ἰδος, ἡ, cavum illud ex quo glans quercino enascitur, quâ utuntur coriarii; Plinius calicem glandium vocat, recentiores Medici, cupulam, & Ὀμφακίτης, ου, ὁ; (idem quod ὀμφάκινον) aut ὀμφακίτης οἶνος, vinum omphacites, Dioscor. lib. 5. cap. 12. & in fœm. ὀμφακῖτις κηκὶς, species gallæ, de qua Dioscor. l. 1. c. 147. omnia à Them. ὄμφαξ, ακος; V.

Ὀμφακόμελι, medicamentum ex uvis immaturis & melle; de quo Dioscor. l. 5. c. 31. ex ὄμφαξ, ακος, & μέλι, τὸ; vi. Item Ὀμφακοπρᾶξ, ᾶγος, ὁ, ἡ, acerbos & immaturos habens acinos; in Epigr. l. 1. ex ὄμφαξ, ακος, & πήσσω, f. ξω, undè ῥᾷξ, ᾶγος, fissura: Item acinus, &c. V.

Ὀμφακώδης, ους, ὁ, ἡ; acerbus in modum uvarum immaturarum, Theophr. Hist. Pl. lib. 3. ab ὄμφαξ, ακος; vide.

Ὀμφαλὸεις, εσσα, εν, umbilicatus, a, um; Epith. scuti: ab ὀμφαλός.

Ὀμφάλιον, ου, τὸ, umbilicus, propriè clypei; i. e. umbo, Suid. ex Epigr. Item Ὀμφαλιτὴρ, ῆρος, ὁ, scalper exciforius, quo obstetrix infanti recens nato umbilicum præsecat, Poll. l. 2. utrumque à seq. Th. ὀμφαλὸς; V.

ΟΜΦΑΛΟΣ, ου, ὁ, UMBILICUS, umbo; media pars agminis: q. ab ἀμφιελίσσω, circumvolvo.

Ὀμφαλοτόμος, sive Ὀμφαλοτόμος, ου, ὁ, ἡ, quæ umbilicos infantibus recens natis præcidit, obstetrix; Poll. lib. 2. undè Ὀμφαλοτομία, sive Ὀμφαλοτομία, umbilici præcisio, obstetricatus, seu obstetricatus, seu obstetricis munus: ex ὀμφαλὸς, & τομὸς, &c. V.

Ὀμφαλώδης, ους, ὁ, ἡ, umbilicaris: Item Ὀμφάλιος, umbilicum habens; Athen. l. 11. utrumque, à seq. Them. ὀμφαλὸς; V.

ΟΜΦΑΞ, ακος, ἡ, uva acerba necdum matura: quia ὀμφὰξ εἰς τὸ φαγεῖν, crudus ad vescendum. Hinc Ὀμφάκιον, ου, τὸ, omphacium, succus uvæ acerbæ.

ΟΜΦΗ, ῆς, ἡ; vox divina, responsum à Deo datum.

Ὀμφὴς, ῆτος, ὁ, fatidicus, vates: Item Ὀμφήρ, ῆρος, ὁ, idem; utrumque à præced. Them. ὀμφὴ; V.

Ὀμωλῶσι, similem factum esse vel unitum, a. r. inf. passiv. ab ὁμόω, unio. Alii volunt per Syne. dici pro ὁμοιωθῶσι, a. 1. inf. pass. ab ὁμοιόω, similem facio, quod ab ὅμοιος, idem quod ὁμὸς, similis.

Ὀμόσμαι, Atticè pro ὄμοσα, juravi, perfect. activ. verbi ὄμνυμι, juro: f. ὀμόσω.

Ὀμωνυμία, cognominis sum; idem mihi nomen est; undè ὁμωνυμώνυτα, æquivoca, idem quod ὁμώνυμα; Item Ὀμωνυμία, nominis communitas: Item æquivocatio, à seq. ὁμώνυμος; V.

Ὁμώνυμος, ου, ὁ, ἡ, idem nomen habens, cognominis: ex ὁμὸς & ὄνομα, nomen.

Ὁμωνύμως, eodem, vel communi nomine, Aristot. Eth. 1. c. 5. & alibi: Item æquivocè, adv. ab ὁμώνυμος, unde ὁμωνυμία,

ὁμώνυμα, τὰ, sunt quæ duas res, aut plura significant æquivocè, sub eodem nomine generali æquivocè contenta.

Ὁμοφάγος, ου, ὁ, ἡ; qui sub eadem camera, vel tecto est; Poll. ex ὁμὸς, & ἐφέζω, undè ἑφεστὼ, & ἕδρος, &c. vide.

Ὅμως, tamen conjunct. discr. ὅμως δ' τὸ, veruntamen: sed

Ὁμῶς, simul, Poët. pro ὁμοῦ, vel ὁμαῖος. Th. ὁμὸς, similis.

Ὁμωχέτη θεοῖ, He'ych. earundem libationum participes; qui eodem templo, eâdemque arâ honorantur; Thuc. l. 4. ex ὁμὸς, undè ὁμῶς, & ἔχω, unde ἑκτὸς, ὁ.

Ὄν, ὄντος, quem, acc. sing ab ὅς, qui.

Ὄν, præs. part. n. g. ab ὦν, ὄσα, ὄν, ab εἰμὶ, sum.

Ὀναγρος, ου, ὁ, ἡ, ὄνος ἄγριος, ONAGER. Them. ἄγριος, ager.

Ὀναγριον χρῶμα, color qualis est onagrorum; i. e. color Cilicinus, à præced. ὄναγρος; V.

Ὀναίμιλιον, ου, ατο, adjutus fuerim, per Sync. ὀνησίμιλιον, a. 1. opt. m. verbi ὄνημι, juvo, prosum: f. ὀνήσω, a. 1. m. ὀνήσαιμιλιον.

Ὀναμαι, vitupero: ab ὄνημι; quod vide.

Ὀναμβρος, ου, ὁ, qui fructum percepit, per Sync. pro ὀνησάμβρος, a. 1. part. m. verbi ὄνημι, juvo. Alii volunt esse præt. part. ab ὀναμαι, præced.

ΟΝΑΡ, τὸ, somnium: ἄλλιον, καὶ ὄναρ, in somnio: ὑπαρ, ος, ὁ, idem.

Ὀνάριον, ου, τὸ, asellus, diminut. ab ὄνος, asinus.

Ὀνασεῖ, juvabit, Dor. seu Æol. pro ὀνήσει, ab Æol. f. ὀνασῶ, deinde ὀναοῦ, verbi ὄνημι, prosum.

Ὀναδαι, frui, præs. inf. ab ὀναμαι, quod vide: vel a. 1. inf. m. per Syne. pro ὀνήσασθαι, verbi ὄνημι, juvo.

Ὄνασις, εως, ἡ, Dor. pro ὄνησις, usus, utilitas: ab ὄνημι, juvo.

Ὀνάσηις, Dor. pro ὀνήσῃς, 2. sing. a. 1. sub. act. verbi ὄνημι, juvo.

Ὀνειαθ', pro ὀνείατα, τὰ, cibaria, commoda: ab

Ὄνειαρ, ατος, τὸ, utilitas: emolumentum, ὄνημι, prosum.

Ὀνείδεα, & contracte ὀνείδη, nom. pl. ab ὄνειδος, εος, τὸ, probrum.

Ὀνειδής, ους, ὁ, ἡ, probrosus, contumeliosus. Th. ὄνειδος, probrum.

Ὀνειδίη, idem quod præced. ὀνειδής, vi. unde etiam, Ὀνειδία, & ὀνειδεία, probrum, dedecus, &c. ab eod. Th.

Ὀνειδίζω, exprobro, convitior: imperf. ὠνείδιζον, f. 1. ἰσω, p. ὠνείδικα, a. 1. ὠνείδισα, a. 1. sub. ὀνειδίσω, ης, η, præt. pass. ὀνειδίζομαι, convitiis laceror, præt. pass. ὠνείδισμαι. Th. ὄνειδος, εος, τὸ, probrum.

Ὀνείδισαι, αὶ, a. 1. part. act. at

Ὀνείδισας, 2. sing. a. 1. ind. act. Ion. ὀνείδισον, a. 1. imperat. activ. ab ὀνειδίζω; quod V.

Ὀνειδεΐοις, 2. sing. f. 1. activ. ejusdem verbi.

Ὀνείδισμα, ατος, τὸ, contumelia, probrum: &

Ὀνειδισμὸς, ου, ὁ, convitium: ab ὀνειδίζω, exprobro. Th. ὀνειδος, τὸ, probrum.

Ὀνειδίσωσι, 3. pl. a. 1. sub act. &

Ὀνειδιῶ, f. 1. Att. pro ὀνειδίσω verbi ὀνειδίζω, exprobro: f. ἰσω: ab

ΟΝΕΙΑΟΣ, ου, τὸ, probrum, dedecus.

Ὀνειδιστὴς, οῦ, ὁ, exprobrator: Item Ὀνειδιστικὸς, exprobratorius, exprobrationem habens; ut ὀνειδιστικὴ ὕποια, apud Hermog. & ὀνειδηρὸς, ὰ, ὁ, probrosus, verbalia, ab ὀνειδίζω; V.

Ὀνειερὸς, utilis, pro quo factâ resolutione Ion. dicitur ὀνήϊος, idem à Th. ὄνημι; vi. Item Ὀνειερὸς, ὰ, ὁ, asininus, ut ὄνειον κρέας, apud Gal. undè ὄνεια, sub. δορὰ, pellis asinina; Suid. & ὀνείειον, ὰ, τὸ, ἠτabulum asinorum, omnia à Th. ὄνος; vide.

Ὀνείατα, ων, τὰ, insomnia: in prosâ pro ὀνείρατα: ab ὀνείαρ, idem quod ὄναρ, somnium.

Ὀνείρειος, ὰ, ut ὀνείρειαι πύλαι, somni vel insomniorum portæ: ab ὄνειρος, quod vide.

Ὀνειρογόνος, in somnis genituræ profluvium; ex ὄνειρος, & γονὴ, aut γίνομαι, à pr. m. γέγονα, verbi γείνομαι, &c. V.

Ὀνειροκρίτης, α, ὁ, Dor. pro

Ὀνειροκρίτης, ου, ὁ, somniorum interpres: ab ὄνειρος, quod vide, & κρίνω, judico.

Ὀνειροκριτικὸς, ad somniorum interpretem & conjectorem pertinens: Item qui somnia novit interpretari, peritus somniorum interpres; à præced. ὀνειροκρίτης, qui somnia dijudicat, &c. vide.

Ὀνειροπλήκτης, somnio territus, qui somniis percellitur & terretur; ex ὄνειρος, ὁ, & πλήκτης, &c. V.

Ὄνειρον, ου, τὸ, idem quod ὄνειρος, & ab eod. V.

Ὀνειροπολία, insomniorum interpretatione versor; Hesych. Item somnio, somnium cerno: Item decipio & eludo, veluti vanis, per somnium, imaginationibus; Aristoph. in equit. à præced. ὀνειροπόλος; V.

Ὀνειροπόλος, ου, ὁ, ἡ, somniorum interpres: ab ὄνειρος, somnus. Th. ὄναρ, somnium, & πολέω, versor.

Ὄνειρος, ου, ὁ, somnium. Them. ὄναρ, idem.

Ὀνειροσκόπος, qui somnia considerat & interpretatur; Poll. l. 7. ab ὄνειρος, & σκέπτομαι; V.

Ὀνειροφόρον, somniorum peritus interpres; Eurip. in Hec. ab ὄνειρος, & φρένες; V.

Ὀνείρου, dativ. sing. ὀνείρῳ, genitiv. pl. præced.

Ὀνειρογόμος, ου, ὁ, insomnium, ut plurimùm dicitur de libidinis imaginationibus in somnis; Dioscor. lib. 3. c. 148. Item ὀνειρογόξις, ipsa somniandi actio, somnium; Suid. utrumque, verbale, ab ὀνειρογόπτω, somnio, peculiariter Medici ὀνειρογόπται, dicunt, de iis insomniis, quæ conjunctas sibi venereas habent imaginationes; ab ὄνειρος, ὁ; vide.

Ὄνος, machina tractoria generis; de qua vide Schol. Thuc. fucula; undè ὀνόω, & ὀνόομαι, fuculam verso & circumago; à Them. ὄνος, asinus. Item axis, & ὀνίσκος, axiculus, id est, fuculi, &c. Vide.

Ὀνησιώνη, a. 1. inf. pass. &

Ὀνησίμος, ου, præs. part. pass. ab ὄνημι, quod ab

ΟΝΗΜΙ, sive ὀνίημι, juvo, prosum; Item vitupero, cum acc. f. ὀνήσω, aor. 1. ἄνησα, p. ὄνηκα; præs. passiv. ὄνημαι, seu ὀνάμαι, juvor, fruor: cum g. f. μέσοις, a. 1. m. ἀνησάμην, ω, ατο, a. 1. m. optiv. ὀνησαίμιλιν, αιο, αιτο, & contract. ὀναίμιλιν. Hinc ὄνειαρ, ατος, τὸ, utilitas, ὄνειος, ὰ, utilis: ὀνητὸς, ὴ, vituperabilis.

Ὀνήϊος, utilis; ab & pro ὄνειος, vi. undè ὀνήϊστος, in superlat. utilissimus, licet Schol. Apoll. Arg. l. 2. per compar. exponat. ἀρῃμώτερος; à Them. ὄνημι; V.

Ὀνηλάτης, agaso, agitator aselli; undè ὀνηλατέω, ῶ, asinum agito, apud Plut. Athen. & Aristoph. à Th. ἐλαύνω, f. ἐλάσω, unde ἐλατὴρ, &c. V.

Ὄνησα, Ionicè pro ἄνησα, aorist. 1. ind. act. &

Ὀνησαι, fruere, aor. 1. imperat. m. verbi ὄνημι, juvo, prosum.

Ὀνήσεαι, juraberis, Ion. pro ὀνήσῃ, 2. sing. f. 1. m. ὀνήσομαι, verbi ejusd.

Ὀνήσῃ, etic emolumento, 3. sing. f. 1. act. Sunt qui exponunt per reficieris, & volunt Att. dici pro ὀνήσῃ, 2. sing. f. 1. m. ab ὄνημι. Th. ὄνημι.

Ὀνησίδωρος, dans quæ juvent & prosint, undè ὀνησίδωρα, dicitur terra; ab ὄνημι, undè ὄνησις, & δίδωμι, τὸ; V.

Ὀνήσιμος, ου, ὁ, propr. nom. Gr. utilis: ab ὄνημι.

Ὀνήσιμος, qui juvare potest, utilis; ut apud Soph. in Ajace, ἐγὼ δ' οὐδὲν ἄνδρα δίδαξα, κεἰς ὀνήσιμος; ab eodem vel a seq. vide.

Ὄνησις, εως, ἡ, fructus, utilitas. Th. ὄνημι, juvo.

Ὀνησιφόρος, ου, ὁ, nomen propr. Lat. ferens opem, opitulator.

Ὀνησιφόρως, ad juvandum; adverb. à præced. Ὀνησιφόρος, utilis; respuit Poll. adducit Suid. ab ὄνησις, & φορέω: vide.

Ὄνησο, præs. imperat. passiv. ab ὄνημι, fruor.

Ὀνητὸς, utilis; qui juvare & prodesse potest: Item ὀνητὸς, ὴ, ὁ, quo frui queas, & ὀνήσιμος, ος, ον, ὁ, qui juvat & prodest, utilis; Hesych. omnia verbalia, ab ὄνημι; vi. Item Ὀνητὸς, ὴ, ὁ, vituperabilis, qui vituperari & probris increpari meretur; itidem, à Them. ὄνημι, in significatione vituperandi, &c. vide.

Ὀνήτωρ, ορος, ὁ, ONETOR, nom. propr.

Ὀνθυλεύω, quidam expon. stercore bovino inquino, fimo jumentorum aspergo; apud Suid. Ὀνθυλεύω, autem est, exquisitè apparo, sive condio; apud Athen. l. 14. undè Ὀνθυλεύσεις, exquisitiores ciborum apparatus, & lenocinia coquorum; Poll. à Th. ὄνθος, &c. V.

ΟΝΘΟΣ, ου, ὁ, stercus, seu fimus jumentorum. Hinc ὀνθυλεύω, stercore bovino inquino, fimo jumentorum aspergo: ὀνθυλεύω, cibos condio exquisitè, indo impensam sive farctum, à colore ὄνθου.

'Ονειάσι, scil. κόπροι, stercora asinina; Hesych. Item 'Ονίας, ου, ὁ, scari piscis genus; Athen. l. 7. Item 'Ονίδιον, τὸ; diminut. asellus; & omnia à Th. ὄνος; vide.

'Ονικὸς, ὴ, όν, asinarius, a, um: ab ὄνος, asinus.

'Ονίμημι, juvat, 3. sing. ind. præsent. verbi ὀνίνημι, idem quod ὄνημι, fut. ὀνήσω.

'Ονὶς, ἰδος, ἡ, sub. κόπρος, stercus asininum, sinus asininus, apud Aristot. à Th. ὄνος; V.

'Ονίσκος, idem quod ὀνίδιον, asellus, diminut. ab ὄνος; vi. Sed est & ὀνίσκος, serra fabrilis; apud Hesych.

'Ονίσκω, juvo, prosum; Athen. l. 2. idem cum, & pro Th. ὄνημι; V.

'Ονῖτις, ἰδος, ἡ, q. d. asinaria, species origani; Dioscor. l. 3. c. 32. & 33 à Th. ὄνος; V.

'Ονοβάτης, quæ asinum conscendit, eoque vehitur; mulier in adulterio apud Cumanos, deprehensa, in forum deducebatur, & saxo imposita omnibus proponebatur, indeque asino imposita per civitatem vehebatur; quâ infamiâ notatam, ὀνοβάτιδα appellabant; Erasm. in Chil. ex Plut. Item 'Ονοβατίω, asinum admitto; i. e. facio ut asinus equam ineat; nam apud Xen. de re equ. transitivè capitur; sed apud Poll. neutraliter sumitur pro ipsis asinis equas ineuntibus, l. 5. c. 15. ex ὄνος, & βατέω, sive βατήρ, à Th. βαίνω, &c. vi. Item 'Ονόβλιτον, species bliti, linguæ similis: ex 'ὄνος, & βλίτον, τὸ; V.

'Ονοτω, 3. sing. præs. opt. verbi 'ὀνομαι, quod vide: vel ut alii volunt a. 2. opt. m. verbi ὀνόομαι, vitupero, carpo. Th. 'ὄνημι, vitupero.

'Ονοκένταυρος, ὁ, onocentaurus, animal; vide Ælian. onocentauri nomen autem, ex finis & centauris compositum videtur; Hieronymo significare videtur eos qui ex parte aliquid humanum sapiunt, & rursum voluptatibus & cœno turpitudinis adducuntur ad vitia; undè in pl. m. 'Ονοκένταυροι, οἱ, dæmonum genus tenebrosum ἀχ κελούλοι, apud Aquilam: ex 'ὄνος, & κένταυρος, quæ V.

'Ονοκνάς, q. d. asinina galla; apud Gal. & Dioscor. l. 1. c. 47. ex 'ὄνος, & κνάω, à κνάω, & Th. κλάω, &c. quæ vi, Item 'Ονοκνὰς, qui asinariam molam, vel 'ὄνον impellit & agitat, molitor, Poll. l. 7. c. 4. ex 'ὄνος, asinus: Item ἀλήτωρ, ορος; vel 'ὄνος ἀλέτης, id est, superior molæ lapis, & κτὴ, ἡ; vi. Item 'Ονόκωλοι, pedes asininos habens; Empusæ epith. apud Schol. Aristoph. in Ran. ex 'ὄνος & κῶλον, τὸ; V.

'Όνομ', pro 'ὄνομα, q. v.

'ΟΝΟΜΑ, Poët. ὄνομα, Æol. 'ονυμα, ατος, τὸ NOMEN, fama, celebritas, prætextus: κατ' 'ονομα, nominatim, adv. πάνομα, nomine. Hinc 'ονομάζω, nomino: 'ονομαστὸς, ὴ, celebris, clarus: ἀνώνυμος, ος, ον, ὁ, ἡ, obscurus, ignotus: μετωνυμία, ας, ἡ, transnominatio, nominis, pro nomine positio: ὁμώνυμος, ος, ὁ, ἡ, idem nomen habens: παρώνυμος, ος, ὁ, ἡ, ab alio denominationem habens: συνώνυμος, ος, ὁ, ἡ, nomen commune habens: συνωνυμία, ας, ἡ, æquivalentia: ἀβλάβ-

νυμος, ος, ὁ, ἡ, nomen habens rei non spondens: ἐπονομάζω, cognomino.

'Ονόμαζε, nominabat, Ion. pro ἀνώνυμαζε, 3. sing. imperf. act. ab

'Ονομάζω, nomino, 3. sing. præs. opt. ὀνομάζοι, præsent. inf. ὀνομάζειν, f. άσω, p. ὀνόμακα, præs. pass. 'ονομάζομαι, nomino, perf. pass. ἀνώνυμσμαι, a. 1. passiv. ἀνωνυμάθην, ης, η, præt. part. pass. ὀνομαζόμενος, Them. ὄνομε, ατος, τὸ, nomen.

'Ονομαθέτης, &c. ὀνομαθέτης; nominis, vel nominum impositor; apud Plat. unde ὀνομαθετῶ, nomina impono: ex ὄνομα, & θέτης; V.

'Όνομαι, vitupero, f. ὀνόσομαι, a. 1. ἀνοσάμην; ab 'ὄνημι, idem.

'Ονομάτια, nomino, f. άσω, a. 1. ἀνώνμηνα, a. 1. sub. act. ὀνομήνω, quod quidam Att. dici credunt pro ὀνόμηνα. Them. 'ὄνομα, nomen.

'Ονομακλήδην, nominatim, ἐξ ὀνόματος, Hom. Od. ex 'ὄνομα, & κικλήσκω; V.

'Ονομακλήτωρ, nomenclator; qui nominatim aliquos vocat; sunt qui putant ita dici qui à Plin. vocator appellatur, quod scil. convivas nominatim vocet ad discumbendum; ex 'ὄνομα, & κλήτωρ, vi. Item 'Ονομακλύστης, cujus inclytum est nomen, celebris, vel cujus κύριον 'ὄνομα, hominibus est ἀσύνετον, Il. χ. dicitur etiam ἀνομακλύστης, pro eod. ex 'ὄνομα, Poët. ἄνομα, & κλύτης; V.

'Ονομάκριτος, ὁ, nomen propr.

'Ονόμακλον, Æol. & Bœot. pro ἀνομάδην, 3. pl. a. 1. ind. pass. ab 'ονομάζω, quod vide.

'Ονόμασι, dativ. plur. ab 'ὄνομα; quod vide.

'Ονομασία, ας, ἡ, nominatio, nominis appellatio, nominum ratio; vel nomen ipsum, Aristot. de Poët. Item 'Ονόμασμα, τὸ, nomen, appellatio, nomenclatura; Plat. in Crat. verbalia, ab ὀνομάζω; vide.

'Ονομαστὶ, adv. vide in ὀνομαστὸς.

'Ονομαστικὸς, ἡ, όν, nominativus: & 'Ονομαστὸς, ὴ, ὸν, celebris: in pl. 'ονομαστοὶ 'ονομαστὶ, Poët. adv. nominatim. Th. 'ὄνομα, nomen.

'Ονομαστῶς, celebriter, nobiliter; est adv. à præced. 'Ονομαστὸς, q. d. nominabilis, qui nominari potest seu debet, nominandus: Item clarus, &c. V. Undè etiam 'Ονομαστικὸς, est q. d. nominatorius, ut ὀνομαστικὴ πτῶσις, apud Plat. & πᾶσαι ὀνομαστικὴ, casus nominativus; Grammaticis, & ὀνομαστικὸν, scil. βιβλίον, dictionarium, &c. omnia ab ὀνομάζω, V.

'Ονοματογράφος, nominum scriptor, seu inscriptor, undè ὀνοματογραφία, nominum scriptio, seu inscriptio, exp. & nomenclatura; & 'ονοματογραφῶ, nomina scribo seu inscribo; i. e. in acta refero: ex 'ὄνομα, ατος, & γράφω; undè γραφὴ, ἡς, &c. vi. Item 'Ονοματοθησία; vi. ὀνομαθησία; Sic 'Ονοματοθήρας, ου, ὁ; q. d. nominum auceps; i. e. vocabulorum, captator verborum, Athen. l. 14. Item qui nomina nova fingit; apud eundem, Th. θὴρ, undè θήρα, &c. vi. Item 'Ονοματολόγος, qui nomen seu nomina dicit, nomenclator; Plur. à λόγος, ὁ; vi. 'Ονοματοποιὸς, nominis, seu nominum, i. e. verborum, seu vocabulorum, factor; Athen. undè 'Ονοματοποιία, nominis, seu nominum, i. e. vocabulorum fictio, peculiariter dicitur de vocabulis ita fictis, ut sonitum rei quæ significatur exprimant, seu repræsentent, ut Tinnitus æris, tarantantara, at tuba terribili sonitu tarantantara dixit, &c. Item 'Ονοματοποιῶ, nomen seu nomina fingo, i. e. vocabula & verba novo: Item fingo vocabula, à sono ea deducens; fæpe apud Eust. & simpl. nomen do, nuncupo; à Th. ποιέω; vi. Sic etiam 'Ονοματουργὸς, nominis, seu nominum, i. e. vocabulorum artifex, apud Plat. in Crat. à Th. ἔργον, τὸ, comp. ut præced. cum Them. 'ονομα, ὸλος, τὸ; V.

'Ονόμηνα, ας, ε, a. 1. ind. act. Ion. & 'Ονομήνω, a. 1. sub. act. verbi ὀνομήνω, quod V.

'Ονόπορδον, τὸ, crepitus asini, onopordon, herba est quam si comederint asini crepitus reddere dicuntur; Plin. l. 27. c. 11. ex 'ὄνος, & πέρδω, unde πορδὴ, ἡ, vi. Item 'Ονόπυξος, ου, ὁ, onopyxos, buxus silvestris, apud Theophr. in Plin. l. 20. c. 16. ex 'ὄνος, & πύξος, ὁ; V.

'ΟΝΟΣ, ου, ὁ, ἡ, asinus, a; q. ab 'ὄνημι, juvo; Item beciola multipes dicta, multipeda, porcellio: Item superior molæ lapis. Hinc ἡμίονος, ου, ὁ, ἡ, mulus, a.

'Ονόσαι, vituperalis, 3. sing. f. 1. m. g. ται, verbi ὀνόω, idem quod 'ὄνημι, vitupero.

'Ονοσὸς, ὴ, vituperandus: in pl. n. g. ὀνοστέ, ab 'ὄνημι, vitupero.

'Ονοτιλάω, carpo, convitior: ab ὀνόω, idem quod 'ὄνημι, vitupero.

'Ονοτὸς, ὴ, Poët. vituperabilis, contemptibilis: ab eod.

'Ονοφορβὸς, ὁ, ἡ, qui asinos pascit ac nutrit: ab 'ὄνος & φέρβω, pasco, p. m. πέφορκα.

'Ονοχήλη, & ὀνόχηλος, dicitur anchusæ altera species apud Dioscor. 4. 24. herbæ nomen labrum asini sonans; ex 'ὄνος, & χεῖλος, τὸ; vi. Item 'Ονόχηλος, ungulam, seu pedem asininum habens: ex 'ὄνος, & χηλὴ, ἡ; V.

'Ονόω, ῶ, ὄσω, idem quod 'ὀνημι, vitupero.

'Ὀντα, existentem, acc. sing. part. præs. ἄν, 'ὀντος, ab εἰμὶ, sum.

'Ὄντινα, quemcunque, acc. sing. ab ὅστις, ὅτου, ὅτῳ; ab ὅς, & τὶς, quis.

'Όντως, verè, adv. ab ἄν, 'ὀντος, præs. part. verbi εἰμὶ, sum.

'Ὀνυμα, ατος, τὸ, Æol. pro 'ὄνομα, nomen.

'Ονύμακα, ας, ε, Æol. & Poët. pro 'ὀνόμασα, a. 1. ind. act. verbi ὀνομάζω, nomino; quod V.

'Ονυμάξομαι, f. 1. m. Æol. vide præced.

'ΟΝΥΞ, υχος, ὁ, UNGUIS, uncus; ONYX, gemma; in dat. pl. 'ονυξι. Hinc ὀνυχίζω, ungues reseco: σαρδόνυξ, υχος, ὁ, sardonyx, gemma.

'Ὄνυχες, ungues: nom. pl. &

'Ονύχεσσι, dat. pl. Ion. ab 'ὄνυξ, υχος, ὁ, unguis.

'Ὀνυχίζω, ungues præcido: Item ungue noto; Item ad unguem exigo; exactè subtiliterque expendo; Phrinich. Item 'Ονύχινον, onychinus; ut 'ονυχινον μύρον, apud Dioscor. l. 66. ubi Marcell. onychinum, ab onyche in testaceo genere pisce cujus adeps pro oleo in usu fuit, & panis uteri mederi, testatur Plin. 32. 6. utrumque, à Th. 'ὄνυξ, υχος; V.

'Ονύχιον, ου, unguiculus; item pro lapide onychite. Th. ὄνυξ.

'Ονυχίτης, ου, ὁ, ut ὀνυχίτης λίθος, apud Dioscor. & in fœm. ὀνυχίτις; ut, ὀνυχίτις κεφάλαια, dicta à similitudine onychis lapidis, Dioscor. 5. 84.

'ΟΝΩΝΙΣ, ὶδος, herbæ genus.

'Οξαλὶς, ἰδος, ἡ, acida fæx, vel, vappa; Hesych. est & lapathi species, quæ vulgò acetosa, Dioscor. 2. 140. à Th. ὀξὺς, ος, ον, V.

'Οξάλμη, ης, ἡ, muria acida: ὀξεῖα ἅλμη.

'Ὀξεῖα, ας, ἡ, acuta, nom. f. g. ab ὀξὺς: at

'Ὀξεία, exponitur per acutum, in pl. n. g. pro ὀξέα; metri gratiâ, quod pro ὀξέως, ab eod.

'Ὀξέι: dat. sing. ab ὀξὺς, ὑς, ὁ, acutus.

'Ὀξειᾶν, gen. pl. f. g. Dor. pro ὀξειῶν: &

'Ὀξείῃσι, dat. pl. Ion. pro ὀξείαις, ab ὀξεῖα, f. g. ab ὀξὺς, acutus.

'Ὀξείδιον, ου, τὸ, idem quod seq. ὄξος, τὸ, vinum quod coacuit, &c. Vide.

'Ὀξέως, acutè, frequentiùs significat, celeriter, velociter, interdum & studiosè, apud Thuc. & Plut. est adv. ab ὀξὺς, ὑς, ὺ, V.

'Ὀξηρὸς, ὰ, ὸν, acetum resipiens, vel, acetarius; item, ὀξίζω, aceo, acidus sum, acorem refero, seu, acidum saporem, Dioscor. 5. 12. & ὀξίνα, ἡ, dicitur crates dentata stylis ferreis; occa, Hesych. Item, ὀξίνης ὄινος, vinum quod coacuit aliquatenus, nondum tamen in acetum conversum est; vappa, dixit etiam Aristoph. in vesp. Συμὸν ὀξίνῳ, acrem, acerbum, seu, biliosum animum; item, ὀξὶς, ἰδος, ἡ, acetabulum, vas in quo acetum asservatur, vel, in mensa apponitur, aut, in quo acetum mettuntur qui id vendunt; omnia, à Th. ὀξὺς, ὑς, &c. Vide.

'Ὀξεωπώλης, aceti venditor, Poll. 7. 30. ab ὄξος τὸ, & πώλης, V.

'Ὀξὺς, ὑς, τὸ, acutum: & pro viro iracundo. Th. ὀξὺς, acutus.

'Ὀξὺ, substantivè, acumen, mucro, acies; item celeritas: adv. etiam acutè, celeriter. Th. ὀξὺς.

'Ὀξύα, ας, ἡ, arbor, apud Theophr. Hist. Pl. 3. folia habens spinosa, & in acutum desinentia; undè & denominata est, à præced. ὀξὺς, V.

'Ὀξυάκανθος, vel, ὀξυάκανθος, acuta spina; arbor est de qua Dioscor. l. 1. c. 123. spinosa est & pyro sylvestri similis, videtur esse illa spina in sepibus, quam vulgò *blanche espine* vocant, alia à spina alba Latinorum, quæ ἄκακία λευκὴ dicitur; vide βάμνος, est ab ὀξὺς & ἄκανθα, ἡ, &c. V. Item, ὀξυάκανθον, ὀξύακανον, & ὀξύακανος, acetabulum, Athen. l. 2. propriè dictum fuit vasculum in quod acetum infundebatur ad intingendos cibos; vide Poll. hinc, mensuræ nomen erat quartam heminæ continens partem, quadrantale; item, sinus profundiores ossium capita excipientes, anatomici vocant ὀξύδαφον & κοτύλιν, ab ὀξὺς & βάπτω; unde βαφὴ, ἡ, &c. Vide.

'Ὀξυδέλης, ου, ὁ, ἡ, acutam cuspidem habens, acutus, celeriter emissus: ab ὀξὺς, acutus, & βέλος, τὸ, telum.

'Ὀξυδολὴς, exp. etiam, qui celeriter jaculum mittit, apud Diodor. l. 20. vide præced. Item, ὀξυδολία, ἡ, visus acutus, seu, visûs acumen; ab ὀξὺς & βολὴ, V. Sic etiam, ὀξυδολία, ᾶς, celeriter jaculor: in jaculando celer sum: à βολέω, ῶ, V.

'Ὀξυδόας, vel, ὀξυδόης, ου, ὁ, acutè vociferans; Luc. à βοὴ, & βάω, V.

'Ὀξύγαλα, κτος, τὸ, lac acidum, lac quod acuit, seu, coacuit; unde ὀξυγαλάκτινον, ex oxygalacte factus, seu, ex acido lacte confectus; ut, ὀξυγαλάκτινον τυρὸς, apud Gal. à γάλα, κτος, τὸ, unde γαλάκτινον, &c. V. 'Ὀξύγαρυς, garum aceto conditum, Athen. à Th. γάρον, τὸ, V. 'Οξύγλυκυς, id quod infra labra in maxilla inferiore eminet; item, ὀξυγλώσσιον, qui acuto est mento, Poll. & Bud. à Them. γλῶσς, υος, unde γλώσσιον, τὸ, comp. ut præced. cum ὀξὺς, vel, ὀξὺ, &c. Vide.

'Ὀξύγλωσσον, ου, τὸ, axungia, arvina. Græc, à Lat.

'Ὀξύγλυκυς, dulciter acris; ut, ὀξυγλυκεῖα ῥοὰ, apud Aristoph. Item, apud Medicos, ὀξύγλυκυ, & ὀξυγλυκὶς, τὸ, apud Gal. est potus, qui paratur dulcissimis satis maceratis & decoctis, ab ὀξὺς, vel, ὀξὺ, & γλυκὺς, &c. V. Item, ὀξύγλωσσος, acris, seu, vehemens luctus; à Th. γοάω, unde γόος, ὁ, V. 'Οξυγράφος, qui celeriter scribit; à Th. γράφω, V. 'Οξυγώνιον, acutum habens angulum, à Th. γωνία, ἡ, V. 'Οξυδόρκης, acutum cernens, acie oculorum acri prædituς, perspicax; unde superl. ὀξυδορκέστατος, in videndo, vel, cernendo acutissimus, apud Herodotum, unde etiam, ὀξυδορκεία, ἡ, acumen visûs, acies oculorum; & ὀξυδόρκιον, ου, ὁ, visûs acumini conferens; item, ὀξυδορκίω, acutum cerno; pro quibus etiam in usu sunt ὀξυδορκὴς, ὀξυδόρκιος, ὀξυδορκία, & ὀξυδορκέω; idem cum præced. significantia; & omnia, à Th. δέρκω, V. Item, ὀξυδόρπιος, acutos habens capillos; Nonn. à Th. θρὶξ, ιχος, comp. ut reliqua præced. cum Them. ὀξὺς, vel, ὀξὺ, &c. V.

'Ὀξυκοΐα, ας, ἡ, auditûs acumen: ex ὀξὺς, acutus, & ἀκοὴ, auditus, Th. ἀκούω, audio.

'Ὀξυκόος, qui acuto est auditu; qui audit acutè; ex iiid. cum præced. ὀξυκοΐα, facultas acutè audiendi; cui opponitur βαρυκοΐα, &c. V. Item, ὀξύκωπον, acutum edens sonum, argutum sonans; ex ὀξὺς, vel, ὀξὺ, & Th. ἤχος, ὁ, V. Sic & ὀξύκωπος, valde acutus; quem quis ità exacuerit, ut ejus mucronem acutum reddiderit, apud Euryp. ex ὀξὺς, vel, ὀξὺ & σκήπτω, f. ξω, unde σκηπτὸς, &c. Vide.

'Ὀξυθυμία, ᾶς, ἡ, ira impotens sum, præcipiti ira excandesco; item, ὀξυθυμίας, ου, ὁ, idem cum, (ut, utrumq; à) seq. ὀξύθυμος, qui subitâ & acri irâ excandescit; ad iram præceps, seu, præceps animi, qui, levissima de causâ ad iram provocatur, &c. V. Unde etiam, ὀξυθυμία, ἡ, excandescentia; iracundia præceps & subita; item, exp. sordes, purgamentum, Poll. l. 2. acq; inde ὀξύθυμμα, τὸ, exp. cruces vel ligna è quibus suspenditur & strangulatur aliquis; vel, purgamenta ædium, quæ noctu in trivis exponebantur; apud Hesych. & Suid.

'Ὀξύθυμος, ου, ὁ, ἡ, qui acerbo est animo, iracundus. Hinc ὀξυθυμία, animi acerbitas: sordes: ab ὀξὺς & θυμὸς, animus.

'Ὀξύϊνος, & ὀξύεσσις; ex ea arbore confectus quæ dicitur ὀξύα, ἡ, id vide.

'Ὀξυκάρδιος, acutum cor habens; iracundus, ad iram præceps; vel, qui acutâ irâ excandescit, apud Aristoph. ex ὀξὺς & καρδία, ἡ, V. Item, ὀξυκέφαλος, acutum habens caput; à κεφαλὴ, ἡ, V. 'Οξύκεδρος, acuta cedrus, apud Theophr. à Th. κέδρος, ἡ, V. 'Οξύκερως, acuta habens cornua; à Th. κέρας, ατος, τὸ, V. Item, ὀξυκέφαλος, qui acuminatum habet caput, Poll. 2. 2. à Th. κεφάλη, ἡ, comp. ut præced. cum ὀξὺς, vel, ὀξὺ, &c. Vide.

'Ὀξυκέκτον, potio ex aceto & aqua permissis; seu, acetum aqua mistum; posca, seu, pusca, Dioscor. 2. 129. Ex ὀξὺς & κεράννυμι, seu, κεκάω, f. κεκάσω, & κεκάσω, tanquam, à κεκάω; unde κέρασις, &c. V. 'Οξυκαβὴς, ος, ὁ, ἡ, celer ad prehensionem, velociter prehendens, aut capiens, seu, in captura, aut in capiendo prædaceler; apud Aristot. Unde ὀξυκαλέω, ῶ, celeriter prehendo, celeriter capesso & aggredior, & indè, ὀξυκάλεσις, studium celeriter aliquid capessendi & aggrediendi; item, ὀξυκαλέτης, qui cito prehendit; celer in aliquo negotio capessendo & exequendo; ab ὀξὺς & καλέω, vel, a. 2. ἐκαλόν; à Th. καμβάνω, V. Item, ὀξύκαλος, acutè loquens, Aristoph. à Th. καλέω; unde κάλος, &c. V. 'Οξυκάπαδον, genus lapathi; sic dictum, quod folia tativo habeat acutiora; à κάπαχθον, τὸ, V. 'Οξυκάπρος, & ὀξυκάπις, aceto & pingui aliquo imbutus; à Th. κάπη, τὸ, unde κάπρος, &c. V. 'Οξύμελι, oxymeli, seu, oxymel; potionis genus ex aceto, sale marino, melle, & aquâ pluvia; exp. etiam, acetum mulsum, à Th. μέλι, τὸ, V. 'Οξυμύρσινη, acutâ curâ inventus; acutè excogitatus; à Th. μύρσινη, ἡ, V. 'Οξυμυρσίνη, acuta myrtus; myrtus sylvestris; item, ὀξυμύρσινος, ὁ, ἡ, ὸν, oxymyrsinus; ex sylvestri myrto confectus; à μυρσίνη & μύρτος, &c. V. Item, ὀξύμωρος, q. d. acutissultus, seu, acutissitus; unde, ὀξύμωρος, (ut Quint. tradit,) sententia est ex periculo petita; h. e. ita affectatè, & acutè e-

nuntiata, ut fatua videatur; à Th. μωρὸς, comp. Ut reliqua præced. cum Them. ὀξὺς vel ὀξύ, &c. Vide.

'Οξυδίνητος, ε, ὁ ἡ, ad motum subitus & præceps, qui subitò vel celeriter movetur: item ὀργίλος, qui subitò irâ commovetur: ab ὀξὺς & κινέω, moveo.

'Οξύω, acuo: item acidum reddo. f. ιωῶ. p. ὄξυγκα. a. 1. ὄξυνα. Th. ὀξύς.

'Οξυόεντ, dat. sing. ab ὀξύεις, εντος, acutus, spinosus. Th. ὀξύς.

'Οξυπαθὴς, acuto & vehemente animi affectu; ab ὀξὺς, & πάθος, τὸ, V. Item, ὀξύπειρος, qui acutâ & vehementi fame excruciatur, Athen. 2. 9. à Them. πεῖνα, ἡ, V.

'Οξύπορος, qui citò transit; unde, παῖδες ὀξύποροι, sic absolutè dicuntur medicamenta, quæ brevi transeunt & operantur, Dioſc. 3. 58. Unde ὀξυπόρεων, Medici vocant medicamenti genus tenuium partium, facile venas subiens, ac permeans, Gal. & Aët. à πόρος, ὁ, V. 'Οξύπους, celeres habens pedes; velox, celer; à Them. πούς. V. 'Οξύπορος, acutam, seu, acuminatam habens proram; à Them. πρῷρα, ἡ, V. 'Οξύπυκνος, harmonia, ἧς πυκνὸν ἐστιν ἦχος, in supremis & acutis gradibus musicæ scalæ; unde ὀξυπύκνοι, οἱ, dicuntur toni, qui ipsis ultima loca possident; à πυκνὸς, ὁ, V. 'Οξυρυγμία, ἡ, acidus ructus, qui viz. Flatum sapore acidum à ventriculo ad os refert; unde ὀξυρυγμώδης, ὄς, acidum ructum emittit; qui acidum ructat, Hippocr. à Them. ἐρεύγω; unde ἐρεύγμιος, vel, ἐρυγμώδης, comp. ut reliqua præced. cum ὀξὺς, vel, ὀξύ, &c. V.

'Οξυρόδιον, vel, ὀξυῤῥόδινον, & ὀξυῤῥόδινον, oleum rosaceum aceto dilutum & temperatum; ab ὀξὺς & ῥόδον, τὸ, unde ῥόδιος & ῥόδινος, &c. V. Item, ὀξυῤῥοπὴς, q. d. celeriter repens, agilis; idem quod seq. ὀξύῤῥοπος, qui fit momento temporis, celerrimus; ut, ὀξύῤῥοπον πᾶς συλλόγος κίνησις; apud Alex. Aphr. sed exp. & fluxus, agilis; à Th. ῥέπω; unde ῥοπὴ, ἡ, &c. Vide seq. ὀξύῤῥοπος. Item, ὀξύῤῥους, sive, ὀξύῤῥις, qui acuto est naso, à Th. ῥὶς, vel, ῥὶς, comp. ut reliqua præced. cum ὀξὺς, vel, ὀξύ, &c. V.

'Οξύῤῥοπος, ε, ὁ, ἡ, qui celeriter repit ac movetur; celer, velox: ab ὀξὺς, velox, & ῥέπω, repo, vergo.

'Οξύῤῥυγχος, vel, ὀξύρυγχος, acutum habens rostrum; piscis Ægypto sacer, nomen à rostri acumine sortitus, Athen. l. 7. ab ὀξὺς & ῥύγχος, τὸ, V.

'ΟΞΥΣ, εῖα, ὺ, acutus, a, um, velox. gen. ὀξέος. Hinc ὀξύω, acuo. ὀξοῦς, οῦ, τὸ, acetum. παροξύω, acuo: item ad iram concito. παροξυσμὸς, οῦ, ὁ, irritatio, exacerbatio.

'Οξύρυγχος, qui acuto ore seu rostro est; unde dicitur ὀξύρυγχος μάχαιρα, gladius acutè scindens, seu, acutam cuspidem habens, apud Euryp. in Oreste; ab ὀξὺς & ῥύγχος, τὸ, V.

'Οξύρυγχος, ε, ὁ, acutus juncus: ex ὀξὺς, acutus, & ῥόγχη, ε, ὁ, ἡ, juncus.

'Οξυτελευτὴς, finem habens acutum; desinens, seu, finiens in acutum sonum, aut, vocem acutam; ex ὀξὺς & τελευτὴ, ῆς, ἡ, V. Item, ὀξυτενὴς, in acutum tendens, acuminatus; dicitur etiam, ὀξύτονος, qui acuto tono finitur: apud Gramm. & apud ὀξύτονοι γόοι, luctus, gemitus, vel, fletus, qui acuto vocis tenore eduntur; unde ὀξυτονία, in acutum tendo, vel, angustus sum; ex ὀξὺς & τείνω, fut. τενῶ, unde τόνος, ὁ, &c. Vide.

'Οξύτερος, ε, & in f. g. Ion. ὀξυτέρη, acutior, compar. ab ὀξὺς, acutus.

'Οξύτης, ητος, ἡ, acumen, acies, acrimonia: item celeritas, Th. ὀξύς.

'Οξυτόκος, citò pariens, partum accelerans; unde ὀξυτόκιον φάρμακον, medicamentum efficiens ut mulier citò pariat; Dioſc. 2. 94. Ab ὀξὺς & τίκτω, ὁ, V.

'Οξύτομος, ε, ὁ, ἡ, acutè secans, acutus: ab ὀξὺς & τέμνω, seco, p. m. τέτμημα.

'Οξύτονος, &c. Vide supra in ὀξυτενὴς.

'Οξύχεως, acutâ & solerti mente præditus; ex ὀξὺς & φρὴν, vide. Item, ὀξύφυλλος, qui acutis est foliis, à Th. φύλλον, τὸ, V. 'Οξύφωνος, acutam habens vocem; Luc. in Gallo; & Hesych. in λιγυόδεκτος, unde ὀξυφωνία, vox acuta; à Them. φανὴ, ἡ, V. 'Οξύχειρ, celer manu, seu, manibus; unde ὀξυχειρία, celeritas manûs, seu, manuum; à Th. χεὶρ, unde χείριος, &c. V. 'Οξύχολος, qui subitò & acriter irascitur; unde ὀξυχολία, ira repentina & acris iracundia; à Th. χολὴ, ἡ, unde χόλος, &c. V. Item, ὀξυωπὴς, vel, ὀξυώπης, item, ὀξυωπὸς & ὀξυωπέω, acutos habens oculos, qui est acuti visûs; unde ὀξυωπία, acuta acies oculorum; acutus visus; apud Aristot. & ὀξυωπῶ, ῶ, sum acutis oculis, acutum cerno; ex ὄψ, ὀπὸς, comp. ut reliqua præced. cum Them. ὀξὺς, vel, ὀξὺ, &c. Vide.

'Οξάδης, ες, ὁ ἡ, ἡ, acetosus, acidus, apud Gal. ab ὄξος, τὸ, & Them. ὀξὺς, &c. V.

'Ος, Poët. pro ὅς, cujus: ab ὅς, quis.

'Οσ', pro ὄπα, vocem, sonum, acc. sing. ab ὄψ, ὀπὸς, ἡ, vox.

'Οπα, Dor. pro ὅπη, vel ὅπως, ubi; quod vide.

'Οπαδίω, pro quo Hom. ὀπαδέω, sequor; adsum, procedo, opitulor: &

'Οπαδὸς, οῦ, ὁ, assecla, comes; quod & ὀπηδὸς, ab

'Οπάζω, persequor, sequi jubeo, comitem do, præbeo: qu. ab ἕπομαι, sequor. ὀπάζομαι, à persequente urgeor; comitem accipio. Hinc ὀπαζόμενος, ε, auctus, præt. part. pass.

'Οπαῖα, vel, ὀπαία, fictile vas, in quo foramen est; dolium foramen habens; Poll. l. 2. à Them. ὀπὴ, ἡ, V.

'Οπαῖον, ε, τὸ, foramen ollæ; item foramen per quod fumus è furno aut camino exit. Th. ὀπὴ, foramen.

'Οπαυλιὰ, Dor. pro ὁπηλιὰ, quod V.

'Οπασσα, ας, ε, Ion. pro ἄπασα, a, ι. ind. act. &

'Οπάσαι, a. 1. inf. act. &

'Οπάσσις, Æol. pro ὀπάσας, ντ. 1. part. ab ἐπάζω, præteo.

'Οπάσσαις, præteas, a. 1. opt. act. gem. αν. sic ὀπάσσει, 3. sing. f. 1. act. ὀπάσσατο, 3. sing. a. 1. m. Ion. verbi ὀπάζω.

'Οπαστὸς, ὸν, ὸν, ἡ, per Sync. pro ὁμόπαστος, eodem parte genitus: ab ὁμὸς, similis, & πατὴρ.

'Οπάων, ονος, ὁ, ἡ, minister, affectator, comes. Them. ὀπάζω, sequi jubeo. Alii ἑπάων, qu. ab ἕπω, sequor.

'Οπὲρ, quod: ex ὅ & πὲρ.

'Οπηδίσσαι, Buſt. scribit esse κλινοδιζέσθαι afferens illud Aristoph. in Lysistrata, ὀπυιέμην κἀδήσειν, sicut etiam Them. ὄψ, ὀπὸς, ἡ, vox, exp. ab eo, κλισὼν, ex Ælio Dionys.

'Οπηδὸς, fubula, &c. Idem quod ὀπίσσω, τὸ, id V. à Them. ὀπὴ, ἡ, vide.

'Οπὴ, ῆς, ἡ, oculus, idem quod ὄψ, ὄψις; & ab eodem Them. ὀπάομαι, vide.

'Οπηδίοντ', pro ὀπηδίοντα, spectantem, acc. sing. part. præt. ab

'Οπηδίω, circumspicio, per reduplic. ab inusitat. ὀπήδιω. Th. ὀπάομαι, video.

'ΟΠΙΣ, ιδος, ἡ, ultio, vindicta divina; cura. qu. ab ἐποπεύω, sequor. Hinc ὀπίζομαι, curo, revereor; item caveo, rependo. ὀπιδὸς, reverendus.

'Οπισαμβωτὶ, itio retrograda: ab ὀπίσω ἀμβάνειν, id est ἀναβαίνειν.

'Οπιδὶ, est Poët. pro seq. ὄπισθεν; quod interdum de tempore dicitur, pro, posthac, postea, post; ut & ὁ ὄπιθεν, posterior; quod & loci ac ordinis, inferior, sequior, &c. Vide.

'Οπιθεν, ponè, à tergò, adv. Th. ὀπίσω, retrò.

'Οπιθέναρ, posterior pars manus, & quasi aversa: cui opponitur ipsum Them. δίναρ, Poll. l. 2. est enim ab ὀπίσω, unde ὄπιθεν, & δίναρ, τὸ, &c. Vide.

'Οπίθιος, ε, ὁ, posticus, aversus, seu, posterior; unde ὀπίθιον τάγμα, extrema acies, i. e. milites qui à tergo agminis sunt, à Th. ὀπίσω, unde ὄπιθεν, Poët. ὄπιδεν, &c. V.

'Οπιθοβδόμων, ονος, ὁ ἡ, qui retrorsum redit: qui retrò cedit: retrogradus ut cancer, in Epigr. ex ὄπιθεν & βαίνω, f. βήσομαι, tanquam à βάω, unde varia ejus comp. desinunt in βάμων; item, ὀπιθόγραφος, à tergo scriptus; nam, quæ à tergo charta novæ scriptæ sunt, i.e. ἐκ τῶν ὄπιθεν, dicuntur ὀπισθόγραφα, & Opistographa, Latinis; ex ὄπιθεν & γράφω, unde γραφὴ, &c. V. Sic etiam ὀπισθόδακτυλος, qui digitos habet retrò inversos; ab ὄπιθεν & δάκτυλος, vide.

'Οπισθόδην, ε, ὁ, ἡ, à tergo revinctus: ex ὄπιθεν & δέω, ligo.

'Οπισθόδομος, ε, ὁ, posticum; cui opponitur πρόδομος, Luc. in Tim. Item, templi postica pars; ut testatur Poll. 1. Sic usus est Aristoph. in Pluto, τὸν ὀπισθόδομον δὲ φυλάττων τῶ θεῶ; ab ὄπιθεν & δόμος, ὁ, V. Item, ὀπισθόκαρπος, vel, ὀπιστόκαρπος, ferens fructum ex adverso folio, sive, à tergo folii à Th. καρπὸς, ὁ, V. 'Οπισθοκίλινδος, qui pone sequitur; assectator, Nonn. à Th. κίλινδος, V. 'Οπισθόκιντος, cui aculeus in posteriore parte est, in cauda spiculum habens; à κίντρον, τὸ, V. 'Οπισθοκόμης, & ὀπισθόκομος, qui à tergo comatus est, seu, qui rasâ aut calvâ fronte est, qui est occipite comato; aut, comas à tergo reflexas habens, Herodot. à Th. κόμη, ἡ, V. Item, ὀπισθοκρηπίδες, αι, genus calceamentorum muliebrium, Poll. l. 7. à Th. κρηπὶς, ἰδος, ἡ, basis; item, crepida, i.e. calceamentum subæratum; comp. ut reliqua præced. cum ὄπιθεν, à Th. ὀπίσω, &c. V.

'Οπισθόμισχον αὐχένιον δίφας, retrò mortales sequens gloriatio laudis. Post mortem nihil remanet præter famam, quæ circumfertur apud posteros.

'Οπισθονόμοι βίκες, boves præposteræ pascentes: ab ὄπιθεν & νέμω, pasco.

'Οπισθονόμος, qui retro ambulans pascitur; vel, qui retrorsùm cervice pascitur; apud Aristot. à νομὴ, vel, νομὸς, &c. Vide præced. Item, ὀπισθόπους, pone gradiens, seu, sequens; item, retrocedens; ex ὄπιθεν & πούς, V. Sic etiam ὀπισθόπορος, retrogradus; item, fector, assecla, à πόρος, ὁ, V. 'Οπισθορμέω, retrocedo; unde ὀπισθόρμητος, qui retrocedit, recessim cedens, (ut Plautus loquitur) actq; imitans nepam; qui scorpius Aser est, ponè parietem latens, & ad sensum aliquem retrocedens, cancri more; à Th. ὁρμὴ; unde ὁρμάω, &c. V. 'Οπισθοσφυδόνη, dictum fuit muliebre quodam ornamentum, apud Comicos, quod ita capiti circumponebant, ut latiores ejus partes ponè, extremitates autem acuminatiores, & ligamen à fronte apparerent; quidam exp. reticulum; Buſt. à Th. σφενδόνη, ἡ, V. 'Οπισθονία, ἡ, & ὀπισθώνιος, in aversum tendens, aut tentus; nomen morbi, de quo vide Areth. de morb. acut. 1. 6. Sic etiam dicitur persona quæ in posteriora, seu, in scapulas convellitur; aliàs, ὀπισθοτονικὸς, ὴ, ὸν, cui cervix in humeros incurvata & rejecta est; unde ὀπισθοτονικὸς ἀσθμὸς, inflexibiliter convulsus, cervice retrorsum contractâ, &c. à Th. τείνω, unde τόνος, & τόνικος, &c. V. 'Οπισθουρητικὸς, qui in aversum mingit, qui retrorsum urinam emittit apud Aristot. Hist. anim. ut fœmina quadrupeda; à Th. ἕζον, τὸ, unde ἵρπω & ἑρπυσὸς, &c. V. Item, ὀπισθοφάλαγξ, à tergo calvus, qui occipite est calvo, Epitheton χαμαὶ, apud Poëtas; ut, fronte, capillata est; sed post, occasio, calva; à Th. φάλαγξ, ὁ, comp. ut reliqua præced. cum ὄπιθεν, à Them. ὀπίσω, vide.

'Οπισθοφανὲς, Hesychio est, εἰς τὰπίσω φερόμενον, unde seq. ὀπισθοφανῶς, in aversum, &c. id V.

'Οπισθοφανῶς, retrorsum, adv. ex ὀπίσω & φαίνω.

'Οπισθοφύλαξ, qui à tergo agmen tutatur, seu, ducat; unde ὀπισθοφυλακία, ἡ, custodia militum à tergo, seu, post principia; item, ὀπισθοφυλακίω, à tergo agmen custodio, & tueor, apud Herodian. l. 2. ex ὄπιθεν & φύλαξ, ακος, unde φυλακὴ, ἡ, &c. Vide.

'Οπισμὸς, τὸ, succus lacteus, ex caule aut radice incisa, exceptus, quidam exp. liquor concretus, l. 3. c. 25, apud Dioſc. Item, ὀπισμὸς, ὁ, lactei succi collectio, qui ex inciso caule gignitur; detractio liquoris, Theophr. & Dioſc. &c. Verbalia, ab ὀπίζω, à Them. ὀπὸς, ὁ, &c. V.

'Οπίσσω, Poët. pro ὀπίσω, retrò.

'Οπίστερος, ε, posterior, ὀπίστατος, postremus: ab

'ΟΠΙ'ΣΩ, retrorsum, retrò, post, adv. cum gen. item sine casu: τὰ ὀπίσω, scil. ὄντα, quæ retrò sunt: ὄπισθεν, à tergo.

'Οπλα, τὰ, instrumenta: ab ὅπλον, ε, τὸ, arma.

'Οπλάριον, arma parva, q. d. armula, diminut. à præced. ὅπλα, arma, &c. Vide.

'Οπλέα, acc. sing. ab 'Οπλεὺς, έως, ὁ, nomen prop. viri.

'Οπλεῦμαι, præs. inf. ab ὅπλομαι, armor. Th. ὅπλον, arma.

'Οπλίαι, armo, instruo, vel, armis instruo, ab eod. V.

'Οπλίων, Ion. pro ὁπλῶν, gen. pl. ab

'Οπλὼ, ῆς, ἡ, ungula; unguis omnium brutorum quadrupedum, Hesiod. in erg. ἁβρὰ δὲ πάλλων βοὸς ὁπλία, itidem de ungula equi, porci, agni, dicitur, apud Xen. & Aristoph. &c. à Th. ὅπλον, τὸ, V.

'Οπλισις, armatura; ut, τῇ ὁπλίσει ἐνέχεσθαι, i. e. leviter armatus; item, instructio, apparatus, i. e. παρασκευασία, est verbale, ab ὁπλίω, id vide.

'Οπλίζω, armo. f. ίσω. p. ὥπλικα. præs. pass. ὁπλίζομαι, armo; item activè instruo, paro. præs. inf. ὁπλίζεσθαι, a. 1. m. ὁπλισάμην, ω, ατο, a. 1. imperat. m. ὁπλίσαι, άσθω, & in 2. pl. ὁπλίσασθε. Th. ὅπλον.

'Οπλισις, εως, ἡ, armatura, armatus, ipsa arma, Thuc. l. 3. Item, ὅπλισμα, τὸ, armatura quâ quis munitur, item, apparatus bellicus, apud Euryp. Sic etiam, ὁπλισμὸς, ὁ, armatura, vel potiùs ipsa actio armandi, &

stoph. autem in vesp. ὀπίων derivavit ab ὀπὴ, ac ὀπάω γίνεσθαι, dixit, per foramen perrepere.

'Οπιδὸς, ε, ὁ, reverendus, vel, summopere cavendus & extimescendus; à Th. ὄπις, ιδος, ἡ, unde seq. ὀπίζομαι, curo, &c. V.

'Οπίζετο, curabat, 3. sing. imperf. Ion. ab

'Οπίζομαι, curo, revereor; item caveo, rependo. Hinc ὀπιζόμενος, præs. part. Them. ὄπις, ιδος, ἡ, ultio, cura.

'Οπίζω, f. ίσω, succum lacteum arboris alicujus colligo, cortice inciso, vel caulem incido succi gratiâ; apud Theophr. Unde ὀπίζεσθαι dicitur radix, seu, caulis aroris alicujus quum ex ea succus colligitur, qui ex incisura manat, seu, quum succus excipitur qui inciso scapo gignitur, Dioſc. l. 3. c. 55. à Them. ὀπὸς, ὁ, V.

'Οπιθεν, retrò, post, Ion. & Dor. pro ὄπισθεν. Th. ὀπίσω, retrorsum.

'Οπιμαστεῖν, voce datum responsum, sive oraculum, aut, vaticinium voce editum: ex ὄψ, ὀπὸς, ἡ, vox, & μαστεῖν, τὸ, &c. V.

'Οπιν, acc. sing. ab ὄπις, ιδος, ἡ, ultio.

'Οπιον, ε, τὸ, OPIUM, succus lacteus qui papaveris scapo inciso emanat. Th. ὀπὸς, succus.

'Οπιπεύω, inspicio, inspecto, &c. Idem quod seq. ὀπιπτεύω, quod V. à quo etiam ὀπιπευτὴρ, idem quod ὀπτὴρ, speculator, à Them. ὄπωμαι, vide.

'Οπιπτεύοντ', pro ὀπιπτεύοντα, spectantem, acc. sing. part. præt. ab

'Οπιπτεύω, circumspicio, per reduplic. ab inusitat. ὀπίπτευω. Th. ὀπάομαι, video.

'ΟΠΙΣ, ιδος, ἡ, ultio, vindicta divina; cura. qu. ab ἐποπεύω, sequor. Hinc ὀπίζομαι, curo, revereor; item caveo, rependo. ὀπιδὸς, reverendus.

'Οπισαμβωτὶ, itio retrograda: ab ὀπίσω ἀμβάνειν, id est ἀναβαίνειν.

'Οπιδὶ, est Poët. pro seq. ὄπισθεν; quod interdum de tempore dicitur, pro, posthac, postea, post; ut & ὁ ὄπιθεν, posterior; quod & loci ac ordinis, inferior, sequior, &c. Vide.

'Οπιθεν, ponè, à tergò, adv. Th. ὀπίσω, retrò.

'Οπιθέναρ, posterior pars manus, & quasi aversa: cui opponitur ipsum Them. δίναρ, Poll. l. 2. est enim ab ὀπίσω, unde ὄπιθεν, & δίναρ, τὸ, &c. Vide.

'Οπίθιος, ε, ὁ, posticus, aversus, seu, posterior; unde ὀπίθιον τάγμα, extrema acies, i. e. milites qui à tergo agminis sunt, à Th. ὀπίσω, unde ὄπιθεν, Poët. ὄπιδεν, &c. V.

'Οπιθοβδόμων, ονος, ὁ ἡ, qui retrorsum redit: qui retrò cedit: retrogradus ut cancer, in Epigr. ex ὄπιθεν & βαίνω, f. βήσομαι, tanquam à βάω, unde varia ejus comp. desinunt in βάμων; item, ὀπιθόγραφος, à tergo scriptus; nam, quæ à tergo charta novæ scriptæ sunt, i.e. ἐκ τῶν ὄπιθεν, dicuntur ὀπισθόγραφα, & Opistographa, Latinis; ex ὄπιθεν & γράφω, unde γραφὴ, &c. V. Item, ὀπισθόδακτυλος, qui digitos habet retrò inversos; ab ὄπιθεν & δάκτυλος, vide.

'Οπισθόδην, ε, ὁ, ἡ, à tergo revinctus: ex ὄπιθεν & δέω, ligo.

'Οπισθόδομος, ε, ὁ, posticum; cui opponitur πρόδομος, Luc. in Tim. Item, templi postica pars; ut testatur Poll. 1. Sic usus est Aristoph. in Pluto, τὸν ὀπισθόδομον δὲ φυλάττων τῶ θεῶ; ab ὄπιθεν & δόμος, ὁ, V. Item, ὀπισθόκαρπος, vel, ὀπιστόκαρπος, ferens fructum ex adverso folio, sive, à tergo folii à Th. καρπὸς, ὁ, V. 'Οπισθοκίλινδος, qui pone sequitur; assectator, Nonn. à Th. κίλινδος, V. 'Οπισθόκιντος, cui aculeus in posteriore parte est, in cauda spiculum habens; à κίντρον, τὸ, V. 'Οπισθοκόμης, & ὀπισθόκομος, qui à tergo comatus est, seu, qui rasâ aut calvâ fronte est, qui est occipite comato; aut, comas à tergo reflexas habens, Herodot. à Th. κόμη, ἡ, V. Item, ὀπισθοκρηπίδες, αι, genus calceamentorum muliebrium, Poll. l. 7. à Th. κρηπὶς, ἰδος, ἡ, basis; item, crepida, i.e. calceamentum subæratum; comp. ut reliqua præced. cum ὄπιθεν, à Th. ὀπίσω, &c. V.

'Οπισθόμισχον αὐχένιον δίφας, retrò mortales sequens gloriatio laudis. Post mortem nihil remanet præter famam, quæ circumfertur apud posteros.

'Οπισθονόμοι βίκες, boves præposteræ pascentes: ab ὄπιθεν & νέμω, pasco.

'Οπισθονόμος, qui retro ambulans pascitur; vel, qui retrorsùm cervice pascitur; apud Aristot. à νομὴ, vel, νομὸς, &c. Vide præced. Item, ὀπισθόπους, pone gradiens, seu, sequens; item, retrocedens; ex ὄπιθεν & πούς, V. Sic etiam ὀπισθόπορος, retrogradus; item, fector, assecla, à πόρος, ὁ, V. 'Οπισθορμέω, retrocedo; unde ὀπισθόρμητος, qui retrocedit, recessim cedens, (ut Plautus loquitur) actq; imitans nepam; qui scorpius Aser est, ponè parietem latens, & ad sensum aliquem retrocedens, cancri more; à Th. ὁρμὴ; unde ὁρμάω, &c. V. 'Οπισθοσφυδόνη, dictum fuit muliebre quodam ornamentum, apud Comicos, quod ita capiti circumponebant, ut latiores ejus partes ponè, extremitates autem acuminatiores, & ligamen à fronte apparerent; quidam exp. reticulum; Buſt. à Th. σφενδόνη, ἡ, V. 'Οπισθονία, ἡ, & ὀπισθώνιος, in aversum tendens, aut tentus; nomen morbi, de quo vide Areth. de morb. acut. 1. 6. Sic etiam dicitur persona quæ in posteriora, seu, in scapulas convellitur; aliàs, ὀπισθοτονικὸς, ὴ, ὸν, cui cervix in humeros incurvata & rejecta est; unde ὀπισθοτονικὸς ἀσθμὸς, inflexibiliter convulsus, cervice retrorsum contractâ, &c. à Th. τείνω, unde τόνος, & τόνικος, &c. V. 'Οπισθουρητικὸς, qui in aversum mingit, qui retrorsum urinam emittit apud Aristot. Hist. anim. ut fœmina quadrupeda; à Th. ἕζον, τὸ, unde ἵρπω & ἑρπυσὸς, &c. V. Item, ὀπισθοφάλαγξ, à tergo calvus, qui occipite est calvo, Epitheton χαμαὶ, apud Poëtas; ut, fronte, capillata est; sed post, occasio, calva; à Th. φάλαγξ, ὁ, comp. ut reliqua præced. cum ὄπιθεν, à Them. ὀπίσω, vide.

'Οπισθοφανὲς, Hesychio est, εἰς τὰπίσω φερόμενον, unde seq. ὀπισθοφανῶς, in aversum, &c. id V.

'Οπισθοφανῶς, retrorsum, adv. ex ὀπίσω & φαίνω.

'Οπισθοφύλαξ, qui à tergo agmen tutatur, seu, ducat; unde ὀπισθοφυλακία, ἡ, custodia militum à tergo, seu, post principia; item, ὀπισθοφυλακίω, à tergo agmen custodio, & tueor, apud Herodian. l. 2. ex ὄπιθεν & φύλαξ, ακος, unde φυλακὴ, ἡ, &c. Vide.

'Οπισμὸς, τὸ, succus lacteus, ex caule aut radice incisa, exceptus, quidam exp. liquor concretus, l. 3. c. 25, apud Dioſc. Item, ὀπισμὸς, ὁ, lactei succi collectio, qui ex inciso caule gignitur; detractio liquoris, Theophr. & Dioſc. &c. Verbalia, ab ὀπίζω, à Them. ὀπὸς, ὁ, &c. V.

'Οπίσσω, Poët. pro ὀπίσω, retrò.

'Οπίστερος, ε, posterior, ὀπίστατος, postremus: ab

'ΟΠΙ'ΣΩ, retrorsum, retrò, post, adv. cum gen. item sine casu: τὰ ὀπίσω, scil. ὄντα, quæ retrò sunt: ὄπισθεν, à tergo.

'Οπλα, τὰ, instrumenta: ab ὅπλον, ε, τὸ, arma.

'Οπλάριον, arma parva, q. d. armula, diminut. à præced. ὅπλα, arma, &c. Vide.

'Οπλέα, acc. sing. ab 'Οπλεὺς, έως, ὁ, nomen prop. viri.

'Οπλεῦμαι, præs. inf. ab ὅπλομαι, armor. Th. ὅπλον, arma.

'Οπλίαι, armo, instruo, vel, armis instruo, ab eod. V.

'Οπλίων, Ion. pro ὁπλῶν, gen. pl. ab

'Οπλὼ, ῆς, ἡ, ungula; unguis omnium brutorum quadrupedum, Hesiod. in erg. ἁβρὰ δὲ πάλλων βοὸς ὁπλία, itidem de ungula equi, porci, agni, dicitur, apud Xen. & Aristoph. &c. à Th. ὅπλον, τὸ, V.

'Οπλισις, armatura; ut, τῇ ὁπλίσει ἐνέχεσθαι, i. e. leviter armatus; item, instructio, apparatus, i. e. παρασκευασία, est verbale, ab ὁπλίω, id vide.

'Οπλίζω, armo. f. ίσω. p. ὥπλικα. præs. pass. ὁπλίζομαι, armo; item activè instruo, paro. præs. inf. ὁπλίζεσθαι, a. 1. m. ὁπλισάμην, ω, ατο, a. 1. imperat. m. ὁπλίσαι, άσθω, & in 2. pl. ὁπλίσασθε. Th. ὅπλον.

'Οπλισις, εως, ἡ, armatura, armatus, ipsa arma, Thuc. l. 3. Item, ὅπλισμα, τὸ, armatura quâ quis munitur, item, apparatus bellicus, apud Euryp. Sic etiam, ὁπλισμὸς, ὁ, armatura, vel potiùs ipsa actio armandi, &

adv, Ὁπλισμένως, cum armis, seu, more armatorum; omnia verbalia, ab ὁπλίζω, ὁπλίζομαι, præced. quod vide.

Ὁπλισθῆναι, armemur, 1, plur. f. 1, m. Poët. à præced.

Ὁπλιτὴς, οῦ, ὁ, armatus; (itidem verbale ab ὁπλίζω, V.) Unde ὁπλιτεύω, armo; item, arma gero; à Them. ὅπλον, V.

Ὁπλιταγωγὸς, militibus gravis armaturæ vehendis aptus; ut ὁπλιταγωγὸς ναῦς, milites armatos vehens navis; ex ὁπλίτης & ἀγωγὸς, &c. V.

Ὁπλίτης, ου, ὁ, Poët. pro ὁπλιτικὸς, ὴ, vel ὡπλισμένος, armatus. Them. ὅπλον.

Ὁπλιτεύω, miles sum gravis armaturæ; item, τῶν ὁπλιτικῶν ἄρχω, apud Thuc. i. e. præsum armatis militibus, exp. etiam, ὁπλίζομαι, à præced. ὁπλίτης, qui arma gestat; miles armatus, armiger; & apud Plut. in Fab. βαρὺς ὁπλίτης, & læpe sine adjectione, ὁπλίτης, est gravis armaturæ miles; unde etiam, ὁπλιτικὸς, ὴ, ὁ, ad militem gravis armaturæ pertinens; ut, ὁπλιτικὸς διδακτὴς, apud Plut. & ὁπλιτικὴ μάχη, pugna quâ gravis armaturæ milites concurrunt; item, τὸ ὁπλιτικὸν, dicuntur ipsi gravis armaturæ milites; item, ὁπλῖται, armata; &, ὁπλῖται ἐν, dicuntur etiam statuæ fœminarum armatæ; omnis, ab ὁπλίζω, vide.

Ὁπλιτοδρόμος, qui armatus cursu cum aliquo contendit, seu, qui in armis stadium decurrit, Poll. l. 3. Unde ὁπλιτοδρομία, stadium in armis decurro, vel, armatus cursu cum aliquo contendo; ab ὁπλίτης & δρόμος, &c. V. Sic ὁπλιτοπάλης, & Doricè ὁπλιταπάλας, ὁ, qui armatus luctatur; ex ὁπλίτης & πάλη, ἡ, V. Item, ὁπλιτοποιὸς, armatos efficiens; homines ad capienda arma impellens, Poll. 7. 30. ex ὁπλίτης & ποιέω, &c. V.

Ὁπλοθήκη, armorum repositorium; apud Plur. ex Them. ὅπλον & θήκη, vide.

Ὅπλομαι, armor; item, apud Hom. Il. τ. δέλτιον ὅπλεσθαι, exp. instrui & parari cœnam; à Them. ὅπλον, τό, V.

Ὁπλομανία, insano armorum amore ducor, Athen. l. 6. ex ὅπλον & μανία, ἡ, μανῦμαι, unde μανία, ἡ, &c. V.

Ὁπλομαχία, ἡ, ἅσω, armis decerto vel pugno: &

Ὁπλομαχία, ας, ἡ, pugna seu certamen quo armis decertatur: &

Ὁπλομάχος, ου, ὁ, ἡ, qui armis pugnat: ex ὅπλον & μάχομαι, pugno.

Ὅπλον, ου, τὸ, vel τὰ ὅπλα, arma, instrumenta quævis. Hinc ὁπλίω & ὁπλίζω, armo, instruo. ὁπλισμὸς, οῦ, ὁ, & ὅπλισμα, ατος, τὸ, armatura: ὁπλίτης, ου, ὁ, & ὁπλισὴς, οῦ, ὁ, armatus. ὁπλὴ, ἧς, ἡ, ungula. πανοπλία, ου, ὁ, ἡ, omni ex parte armatus. πανοπλία, ας, ἡ, armatura, totum corpus militis tegens.

Ὁπλοποιὸς, armorum faber, qui arma conficit; unde ὁπλοποιία, armorum fabricatio, Pol. 7. 30. & ὁπλοποιῶ, arma fabricor; ex ὅπλον & ποιέω, V. Item, ὁπλοσκευία, armorum inspectio, ex ὅπλον & σκοπὸς; unde σκοπὴ & σκαμία, &c. V.

Ὁπλοτερίαν, juvenum, gen. pl. f. g. Æol. pro ὁπλοτεφῶν, ab

Ὁπλότερος, ου, junior, posteri: ὁπλότατος, minimus natu. Dicitur de iis qui arma ferre possunt. Th. ὅπλον, arma.

Ὁπλότεροι, & ὁπλότατοι, potiùs dici videntur, quòd arma & defensione egeant juniores & minores natu; impropriè etiam fœminino sexui tribuuntur hæc nomina; ut Νίσος ὁπλοτάτη θυγάτηρ, i. e. νεωτάτη, minima natu, Odyss. γ.

Ὁπλοφορία, arma gesto; item armatus stipo alicujus latus: in pass. ὁπλοφορέομαι, ab armatis stipor: &

Ὁπλοφόρος, ου, ὁ, ἡ, qui arma gestat, armiger, ex ὅπλον & φέρω.

Ὀπὸβάλσαμον, opobalsamum, i. e. succus, seu, liquor qui ex balsamo manat, Dioscor. Theophr. Plin. &c. ex ὀπὸς, ὁ, & βάλσαμον, τὸ, V.

Ὀμίκης, succulentus, Nicand. à Th. ὀπὸς, ὁ, V.

Ὀπωδαπὸς, ὴ, cujas, ex quâ regione: ex ὅπου ubi, & ἀπὸ, ὁθεν, solum.

Ὀπόθεν, Poët. ὁπηόθεν, unde? à πόθεν, idem. Th. ὅς, qui.

Ὅπου, ubi, scil. cum ἂν, vel, ποτὲ significat ubi, ubicunq; item, quò, quocunque; ut Aristoph. in Nub. Ἢ ὅπου χρήσεις, vade quò velis; est ex ποῦ, quod vide.

Ὁπουῖ, οῖα, οῖον, qualis, e: idem quod ὁποῖος, citrà interrogationem.

Ὁποῖος, dicitur etiam poëticè ὁπωῖος, ου, ὁ, qualis; & interdum in interrogatione; ut Plato in Minoe, ὁποῖον νῷ ἐρωτᾶς τὸν νόμον; sic & Od. ξ. ὁπποῖος δ' ἔβη πρὸς ἀφνειὸν; quali nave advectus es? sæpius autem est citra interrogationem; item, ὁποῖός τις, vacante τις, itidem pro, qualis; ut ποῖός τις, pro ποῖος; item, ὁποῖός δὴ, & ὁποῖός δήποτε, & ὁποῖός δή ποτ' ἦν, vel ὁποιοδηποτοῦν; item, ὁποιόσπερ, nec non ὁποιοσοῦν, & ὁποιοσοισοῦν, qualiscunq; quicunq; item, ὁποίως, qualiter, qualitercunq; quocunque modo, adv. à præced. ὁποῖος, V.

Ὁποκάρπασον, ου, τὸ, opocarpasum, i. e. ὁποῦ καρπὸν, succus carpasi; Dioscorides posuit in censu lethalium & venatorum; ex ὁπὸς & καρπὸς, V. Item, ὁποκιννάμωμον, succus cinnamomi, seu, liquor & succus ex arbore, quæ cinnamomum fert, incisâ manans; ex ὁπὸς & κιννάμωμον, &c. V. Sic etiam, ὁποπανάξ, panacis succus, Dioscor. ex ὁπὸς & πάναξ, ακος, herba, quæ & πανάκεια, i. e. omnia sanans, dicitur, id V.

Ὀπὸς, ὁ, succus, humor; coagulum: qu. ab ὀπή, unde fluit. Est autem ὁπὸς, succus sponte manans: χυλὸς, expressus succus. Hinc ὄπιον, ου, τὸ, opium, succus lacteus ex scapo papaveris.

Ὁποσάκις, quoties; ὁποσαπλοῦν, quotiescunque, quoties libeat; ὁποσαπλάσιος, quotuplex, quam multiplex; item, ὁποσαπλασιοσοῦν, quantumvis multiplex, Aristot. in Phys. Item, ὁποσαχῇ, quot in locis, quot modis; omnia, à seq. ὁπόσος, V. Unde etiam, ὁπόσοι, quot, Xen. Pæd. 4. & ὁπόσοι ἄν, quotliber, quotlibet, quotcunque, &c. V.

Ὁπόσω, accus. sing. f. g. ὁπόσα, plur. n. g. ab

Ὁπόσος, & Poët. ὁππόσος, η, quantus: à πόσος, & hoc ab ὅσος, quantus.

Ὁπότε, quum, pro ὁπότε & ἄν, uli.

Ὁπότε, & Poët. ὁππότε, quando, citrà interrogationem, adv. idem quod ὅτε.

Ὁπότερος, & ὁπότερος, utrum, an; utro modo; à seq. ὁπότερος, pro quo Poëticè dicitur etiam ὁπόπτερος, uter; idq; citra interrog. interdum etiam in interrogatione obliqua; item, uterq; vel alteruter, Diosc. & utervis apud Aristot. sed dicitur etiam ἑκάτερος, ἄν, ὁπότερος δὴ ποτε & ὁπότερος ἔν, vel, ὁποτερονοῦν, apud Xen. & Thuc. Unde etiam, ὁποτέρωθεν, utra, vel, utralibet ex parte; ὁποτέρωσε, utro, utrolibet, vel, utrocunq; modo, Plut. & Thuc. Item, ὁποτέρωσε, utram in partem, Thuc. l. 1. &c.

Ὁπότερος, η, uter, infinitè; ut πότερος, uter, interrogativè: à πῶς, quomodo? Hoc ab αἴς, quod ab ὅς, qui.

Ὁποτίεσθαι, &c. Vide paulò antè in ὁπότερος, ab ἐπότρυω.

Ὅπου, ubi, infinitè, idem quod ἔ, ubi, quò, quum: ab eod.

Ὅπως, Dor. pro ὅπαν, & hoc pro ὁπόθεν, unde. Th. ὅτε, quando.

Ὅπως, Poët. Pro ὅπα ἡ ὅπυ, quò. Vide præced.

Ὁπωσῆμος, idem quod, & pro ἡμος, quùm, quando', &c. V. Unde etiam σῆμος, quando? Unde ὁπωσῆμος, quasi comp. cum ὅπως, V. Sic etiam, ὁπωκοίκα, vel, ὁκαωσίκα; idem quod πλωίκα, quando? interrog. ab οἰκία, V. Sed interdum ἐπλωίκα, est pro quando, i. e. quandoquidem; apud Demosth. &c.

Ὁπποῖος, η, ὁ, qualis; est Poëticè pro ὁποῖος, id V.

Ὁππότε, Dor. pro ὁπότε, quando; quod vide.

Ὁππόσε, adv. quocunque.

Ὁππότ' pro ὁπότε: vide ὁπότε.

Ὁπποτέρωσε, utram, acc. sing. f. g. Ion. &

Ὁπποτέρωσι, dat. pl. Ion. & Poët. ab

Ὁπόπτερος, η, uter, Poët. pro ὁπότερος. Th. πότερος, uter.

Ὁπταλὸς, η, ον, assatus. Them. ὀπτάω, asso.

Ὀπτὰς, τά, visa; item, assa; plur. neut. à sing. masc. ὀπτὸς, unde neut. ὀπτὸν, &c. V.

Ὀπτα-

Ὀπτεύω, Item Ὀπτάω, seu ὀπταὸς, assus, inassatus, tostus; idem quod præced. ὀπτάλεος, & ab eod. Them. ὀπτάω; unde etiam Ὀπτάνιον, sive ὀπτανεῖον, τὸ, & Ionicâ resolutione ὀπτανήϊον, locus in quo torretur, culina, &c.

Ὀπτασία, ας, ἡ, aspectus; à seq. ὀπτάνω, cerno, &c. V.

Ὀπτάω, ω, ἄσω, assus, a, um; tostus. Them. ὀπτάω, asso.

Ὀπτάω, video; ex Ὄπτομαι, idem.

Ὀπτασία, ας, ἡ, apparitio, quæ fit κατ' ὄναρ, vigilanti: à præced.

ΟΠΤΑΩ, torreo, asso: f. ὀπτήσω, p. ὄπτηκα, perf. pass. ὄπτημαι, σμαι. Hinc ὀπτησις, εως, ἡ, ipsa torrendi actio: ὀπτὸς, ὴ, assus, tostus.

Ὀπτάω, Dor. pro ὀπτάομαι, q. ab Ὄπτομαι, pro ὀπτάομαι, præsent. part. ab ὀπτάω, torreo.

Ὀπτᾷ, Dor. pro ὀπτᾷς, 3. sing. præs. ind. ab ὀπτάω, torreo.

Ὀπτάλεις, ίτ, ον, a, 1. part. pass. ab ὀπτάω, torreo.

Ὀπτηκὸς, ὴ, ὁ, vim habens torrendi; à Th. Ὄπτομαι, V.

Ὀπτὴρ, ῆρος, ὁ, speculator. Th. Ὄπτομαι.

Ὀπτήρια, τὰ, dona quæ sponsus sponsæ dabat, cùm primùm eam videret; Poll. l. 2. unde generaliter dicuntur quæcunque dantur, seu donantur ob rem spectatam; à præced. ὀπτὴρ, ῆρος, qui videt, & ab eod. Th. Ὄπτομαι, V.

Ὀπτήσομαι, qui torreri, & inassari potest; ad torrendum & inassandum aptus: Item Ὀπτήσιος, ὴ, ipsa torrendi, seu assandi actio; Plut. & Athen. utrumque verbale à Them. ὀπτάω, V.

Ὀπτήσομαι, 1. pl. a. 1. sub. act. verbi ὀπτάω, q. v.

Ὀπτικὸς, ὴ, ὁ, visorius, seu cujus vi cernimus, visibilis; Plin. 9. perspectivus, speculativus; unde in fœm. ἡ ὀπτική, δύναμις, conspiciendi vis: Item ad oculos pertinens; ut, ὀπτικὴ γεωμετρία, i. e. perspectiva geometria: Item ὀπτικὸν πνεῦμα, dicitur spiritus vi prædita videndi; vel usui visûs accommodatus spiritus: Item Ὀπτικὰ, τὰ, nervi subministrantes visivum spiritum oculis: sic etiam ἐν τοῖς ὀπτικοῖς, in opticis, i. e. in aspectuum rationibus; Aristot. in Probl. &c. Item Ὀπτικὴ, & ὀπτικὴ θεωρημάτεια, doctrina quædam & exquisitio causarum & rationum visûs, &c. omnia à Them. Ὄπτομαι; vide.

Ὀπτίλιπε ἀθηνᾶ, optiletis Minerva dicitur; cui Lycurgus, in memoriam excussi sibi oculi, fanum statuit, quòd luscus redditus esset ab Alexandro adolescente; ut docet Plut. in Lyc. est à seq. ὀπτίλος, V.

Ὀπτίλος, ου, ὁ, oculus: ab

ΟΠΤΟΜΑΙ, video, f. ὄψομαι, p. ἄμμαι, ψαι, ται, a. 1. passiv. ὀφθήσομαι, σεσθαι, σεται, f. 1. pass. ὀφθήσομαι, a. 1. m. ὠπόμην, a. 1. sub. m. ὄφομαι. Hinc ὄμμα, ατος, τὸ, visum, spectaculum; item oculus: ὄψις, εως, ἡ, visus: ἄψ, ὀπὸς, ὁ, oculus: ὀπιδὲς, ὴ, visorius: ὀπιδία, ας, ἡ, visio: ὀπωπὴ, ἧς, ἡ, conspectus, visus: ὀφθαλμὸς, οῦ, ὁ, oculus: ὄσσομαι, video: ὄσσε, ων, ὁ, & ἰ, τὸ, oculus: διόπτρα, ας, ἡ, instrumentum ad explorandas dimensiones: ἐπόπτης, ου, ὁ, inspector: ἐποψὶς, εως, ἡ, inspectio: αὐτόπτης, ου, ὁ, qui suis oculis aliquid vidit: αἰθοψ, ὀπὸς, ὁ, ἡ, niger, seu rutilus: μίτωπον, ου, τὸ, frons: μίωψ, ωπὸς, ὁ, ἡ, insidiosus: ἀφθονωπὸς, ου, ὁ, ἡ, vultus, facies: Item persona ὑδέρος, ωπὸς, ὁ, hydrops aqua intercus.

Ὀπὶς, ὴ, ὁν, assus, a, um; tostus. Them. ὀπτάω, asso.

Ὀπὸς, præced. assatus, inassatus, &c. dicitur per Sync. pro ὀπτηνὸς, ut tradit Eust. &c. V. Item,

Ὀπτὸς, ὴ, ὁ, qui videtur, qui in conspectu est; Luc. in Lexiph. & Athen. l. 8. Item visibilis, Plin. & sic est à Them. Ὄπτομαι; V.

Ὀπτὼ, Dor. pro ὀπτῶ, gen. sing. ab Ὀπτὼ.

ΟΠΤΥΩ, ineo, coëo, uxorem habeo: imperf. ὠπτυον, ες, ε, præs. pass. ὀπτυομαι, ineor: in matrimonio habeor.

Ὀπυδὴς, ὡ, ὁ, ἡ, multo succo, seu lacte abundans; apud Theoph. à Them. ὀπὸς, V.

Ὀπωπὴ, ἧς, ἡ, visus; i. e. videndi sensus; Plut. Item Ὀπτὴρ, ῆρος, ὁ, spectator, & ὀπτὼς, οῦ, ὁ, qui videri potest, secerni, sub aspectum cadens; Aristot. ex Xen. unde Ὀπτικὸς, videndi facultate præditus; ut ὀπτικὴ δύναμις, Plut. Item qui videre aut cernere potest; Plut. unde τὸ ὀπτικὸν, pupillæ locus, sedes visûs in Hippiatr. omnia verbalia ab ὀπτάω, ω, V.

Ὀπτὸς, spectar, 3. sing. præs. m. &

Ὀπτὸν, 3. sing. imperf. m. Ion. pro ὠπτὸν verbi ὀπτάω, video.

Ὀπτὸς, ὴ, ὁν, visibilis, e. ab

ΟΡΑΩ, video, cerno, intelligo, præs. imperat. ὅρα, ὅρε, imperf. Att. ἑώρων, ἑώρας, ἑώρα, p. ἑώρακα, & Att. ἑόρακα, perf. inf. Att. ἑωρακέναι, pl. p. ind. act. Att. ἑωράκειν, εις, ει, perf. pass. Att. ἑώραμαι, σαι, ται. Hinc ὄραμα, ατος, τὸ, visus, spectaculum: ἰωφελὲς ὄραμα, Plut. Item qui videre aut cernere potest; Plut. unde τὸ ὀφθαλμὸν, pupillæ locus, sedes visûs in Hippiatr. omnia verbalia ab ὀράω, ω, V.

Ὀρᾶ, spectat, 3. sing. præs. m. &

Ὀρᾷτο, 3. sing. imperf. m. Ion. pro ὠρᾶτο verbi ὀράω, video.

Ὀρατὸς, ὴ, ὁν, visibilis, e. ab

ΟΡΑΩ, video, cerno, intelligo, præs. imperat. ὅρα, ὅρε, imperf. Att. ἑώρων, ἑώρας, ἑώρα, p. ὤρακα, & Att. ἑόρακα, perf. inf. Att. ἑωρακέναι, pl. p. ind. act. Att. ἑωράκειν, εις, ει, perf. pass. Att. ἑώραμαι, σαι, ται. Hinc ὄραμα, ατος, τὸ, visus, spectaculum: ἰωφελὲς ὄραμα, Plut. Item qui videre aut cernere potest; Plut. unde τὸ ὀφθαλμὸν, pupillæ locus, sedes visûs in Hippiatr. omnia verbalia ab ὀράω, ω, V.

Ὀρᾶ, spectat, 3. sing. præs. m. &

Ὀρᾷτο, 3. sing. imperf. m. Ion. pro ὠρᾶτο verbi ὀράω, video.

Ὀρατὸς, ὴ, ὁν, visibilis, e. ab

ΟΡΑΩ, video, cerno, intelligo, præs. imperat. ὅρα, ὅρε, imperf. Att. ἑώρων, ἑώρας, ἑώρα, p. ὤρακα, & Att. ἑόρακα, perf. inf. Att. ἑωρακέναι, pl. p. ind. act. Att. ἑωράκειν, εις, ει, perf. pass. Att. ἑώραμαι, σαι, ται. Hinc ὄραμα, ατος, τὸ, visus, spectaculum: ἰωφελὲς ὄραμα, Plut. Item qui videre aut cernere potest; Plut. unde τὸ ὀφθαλμὸν, pupillæ locus, sedes visûs in Hippiatr. omnia verbalia ab ὀράω, ω, V.

Ὀρᾶ, spectat, 3. sing. præs. m. &

Ὀρᾷτο, 3. sing. imperf. m. Ion. pro ὠρᾶτο verbi ὀράω, video.

Ὀρατὸς, ὴ, ὁν, visibilis, e. ab

ΟΡΑΩ, video, cerno, intelligo, præs. imperat. ὅρα, ὅρε, imperf. Att. ἑώρων, ἑώρας, ἑώρα, p. ὤρακα, & Att. ἑόρακα, perf. inf. Att. ἑωρακέναι, pl. p. ind. act. Att. ἑωράκειν, εις, ει, perf. pass. Att. ἑώραμαι, σαι, ται. Hinc ὄραμα, ατος, τὸ, visus, spectaculum: ἰωφελὲς ὄραμα, Plut. Item qui videre aut cernere potest; Plut. unde τὸ ὀφθαλμὸν, pupillæ locus, sedes visûs in Hippiatr. omnia verbalia ab ὀράω, ω, V.

Ὀρᾶ, spectat, 3. sing. præs. m. &

Ὀρᾷτο, 3. sing. imperf. m. Ion. pro ὠρᾶτο verbi ὀράω, video.

Ὀρατὸς, ὴ, ὁν, visibilis, e. ab

ΟΡΑΩ, video, cerno, intelligo, præs. imperat. ὅρα, ὅρε, imperf. Att. ἑώρων, ἑώρας, ἑώρα, p. ὤρακα, & Att. ἑόρακα, perf. inf. Att. ἑωρακέναι, pl. p. ind. act. Att. ἑωράκειν, εις, ει, perf. pass. Att. ἑώραμαι, σαι, ται. Hinc ὄραμα, ατος, τὸ, visus, spectaculum: ἰωφελὲς ὄραμα, Plut. Item qui videre aut cernere potest; Plut. unde τὸ ὀφθαλμὸν, pupillæ locus, sedes visûs in Hippiatr. omnia verbalia ab ὀράω, ω, V.

Ὀρᾶ, spectat, 3. sing. præs. m. &

Ὀρᾷτο, 3. sing. imperf. m. Ion. pro ὠρᾶτο verbi ὀράω, video.

Ὀρατὸς, ὴ, ὁν, visibilis, e. ab

ΟΡΑΩ, video, cerno, intelligo, præs. imperat. ὅρα, ὅρε, imperf. Att. ἑώρων, ἑώρας, ἑώρα, p. ὤρακα, & Att. ἑόρακα, perf. inf. Att. ἑωρακέναι, pl. p. ind. act. Att. ἑωράκειν, εις, ει, perf. pass. Att. ἑώραμαι, σαι, ται. Hinc ὄραμα, ατος, τὸ, visus, spectaculum: ἰωφελὲς ὄραμα, Plut. Item qui videre aut cernere potest; Plut. unde τὸ ὀφθαλμὸν, pupillæ locus, sedes visûs in Hippiatr. omnia verbalia ab ὀράω, ω, V.

Ὀρᾶ, spectat, 3. sing. præs. m. &

Ὀρᾷτο, 3. sing. imperf. m. Ion. pro ὠρᾶτο verbi ὀράω, video.

Ὀρατὸς, ὴ, ὁν, visibilis, e. ab

sacra peragit, sacerdos; unde ὀργιώνη, ἡ, sacerdotes fœminæ; Poll. & Hesych. à Th. ὄργια, τά; V.

ΟΡΓΗ, ῆς, ἡ, ira, pœna, animi inclinatio, studium; q. ab ὄρω, incito, & ἄγω, impello, quia est impulsus quidam animi. Hinc ὀργίλος, ὐ, iracundus: ὀργίζω; irrito: ὀργίζομαι, irascor: &

ὀργή, etiam Ionibus significat picem.

ΟΡΓΙΑ, ων, τά, sacra Liberi, & cujusvis Dei, ORGIA: q. ab ὀργή, impetus.

ὀργιάζω, orgia celebro: à præced.

ὀργιάζομαι, consecror, ritè instituor & celebror; nam ὀργιάζεσθαι dicuntur ipsa sacra cùm peraguntur: Item activè; rem divinam facere; apud Plat. undè verbalia, ὀργιαστὴς, ὁ, orgiorum seu sacrorum peractio, seu ipsa orgia; Plut. Item ὀργιασμὸς, ὐ, ὁ, qui orgia celebrat: apud Aristot. & ὀργιαστικὸς, cos decens qui orgia celebrant, Plut. omnia à Th. ὄργια, τά; V.

ὀργίζω, ad iram incito, lacesso, facio iratos. f. ίσω, p. ὄργικα, præf. pass. ὀργίζομαι, irascor, cum dat. præf. inf. ὀργίζεσθαι, a. 1. passiv. ὠργίσθην, ης, ἡ, a. 1. part. pass. ὀργισθὲις, ἐῖσα, ἐν, f. 1. passiv. ὀργισθησόμαι. Th. ὀργὴ, ira.

ὀργίζωμεθα, 1. pl. præs. sub. pass. à præcedente.

ὀργίλος, ὐ, iracundus: &

ὀργιλότης, ητος, ἡ, iracundia. Them. ὀργή.

ὀργίλως, iracundè, à præced. ὀργίλος; vide.

ὀργιωθῆς, iratus fueris, 2. sing. a. 1. sub. pass. ab ὀργίζομαι, irascor, perf. ὤργισμαι. Th. ὀργὴ, ira.

ὀργιστὴς, ὁ, ὐ, irritabilis, proclivis ad iram: Item ὀργιστὸν, irascendum; ut ὀργιστὸν πᾶσι, omnes irasci oportet; Demosth. verbalia, ab ὀργίζω, V.

ὀργίων, qui orgiis, seu sacris Liberi patris & reliquorum Deorum initiatur, seu qui orgia, seu talia sacra celebrat; à Th. ὄργια, τά, V.

ΟΡΓΥΙΑ, ας, ἡ, mensura sex pedum, passus, ulna; q. ab ὀρέγω, extendo, & γύης, pes. Est enim extensorum pedum mensura.

ὀργυιὴ, & ὀργυιὰ, ulnam unam longus, tres cubitos; in Epigramm. à seq. Them. ὄργμια, undè etiam Ὀργμὸς, ulnas extendo; unde ὀργυιόδης, apud Eust.

ὀρδάλεν, apud Nicand. in Ther. v. 841. Schol. dicit esse semen quoddam, seu herbam ex olerum genere.

ὀρθαὶ, præf. inf. pass. ὀρεμμόμην, præf. part. pass. ab ὀρέγω, extendo.

ὄρθμια, ατος, τὸ, quod porrigitur aut extenditur, item passus: ab ὀρέγω, extendo.

ὀρθνὺς, ωὐτος, porrigens, præf. part. act. ab ὀρέγνυμι, seu ὀρέγω, porrigo.

ΟΡΕΓΩ seu ὀρέγνυμι, porrigo, extendo, f. ξω, p. ὄρεχα, a. 1. ὤρεξα, præf. m. ὀρέγομαι, appeto, cum gen. f. 1. m. ὀρέξομαι, a. 1. pass. ὠρέχθην, ης, ἡ, a. 1. m. ὠρεξάμην, ω, ατο. Hinc ὄρεξις, εως, ἡ, appetentia, appetitus: & Angl. to reach, stretch.

ὀρειὰν, Dor. pro ὀρείαν, g. pl. ab ὄρειος, εία, ειον; vel ab ὀρεῖος, εία, εῖον, montanus: ab ὄρος, ους, τὸ, mons.

ὀρειὰς, ἀδος, ἡ, montana, montosa; ut ὀρειὰς πέτρη, petra montosa: in Epigr. & ὀρειάδες μῦσαι, musæ in montibus habitantes; à præced. ὄρος, V.

ὀρειωλὸς, in montibus stabulans, monticola; ab ὄρος, ους, τὸ, & ἀυλὴ, ἡ; vide.

ὀρειβάτης, montes scando vel pererro: &

ὀρειβάτις, ιδος, ὁ, montes scandens: ex ὄρος, ους, τὸ, mons, & βαίνω, vado.

ὈΡΕΙΤΑΝΟΝ, seu ὀρείγανον, ὐ, τὸ, ORIGANUM, herbæ nomen: q. ab ὄρος, mons, & γάνυμαι, gaudium.

ὀρειωλὰξ, in montibus cum mulieribus versans, Plut. ab ὄρος, ους, τὸ, & χυλὴ, αικὸς, ἡ, &c. vi. Item ὀρειοδρόμος, qui montes percurrit, montivagus; Euryp. Sed scribitur & ὀρεοδρόμος, apud Suid. unde ὀρεοδρομία, cursus per montes, in Epigr. ab ὄρος, ους, τὸ, & δρόμος, ὁ; V.

ὀρεικὸς, ὴ, ὸν, mularis; ut ὀρεικὸν ζεῦγος, mularum jugum, apud Synes. Ep. 3. ab ὀρὸς; V.

ὀρεικτὴς, ὁ ης ἡ, pro ὀρείκτης, in monte constructus; ab ὄρος, ους, τὸ, & κτὶσις, à Th. κτίζω, &c. vi. Item Ὀρεμβάδες, seu ὀρεμβίδες, poma, seu mala montana, sive sylvestria; Theocr. Id. 5. ab ὄρος, ους, τὸ, & μηλὰς, ἀδος, ἡ, &c. vi. Ὀρεμμοῦς, qui insano, seu vehementi montium amore tenetur; ab ὄρος, ους, τὸ, & μαῖνομαι, ὁ; vi. Item Ὀρεινομῶν, qui in montibus pascitur; unde ὀρεινομῶ, in montibus pascor; ab ὄρος, ους, τὸ, & νομὸς, seu νομεὺς; V.

ὀρεινὸς, ὴ, ὸν, montanus, a, um; hinc ὀρεινὴ, ης, ἡ, sc. χώρα, montana regio. Th. ὄρος, ους, τὸ, mons.

ὀρεινὸς, ὴ, ὸν, præced. montosus, est etiam in montibus crescens, sylvaticus, agrestis; ut herbæ ὀρειναὶ, quæ in montibus crescunt: Item avis est etiam species, quæ monticola vocatur; apud Aristot. &c. vi. Item Ὀρεινὸς, ὴ, ὸν, ἡ, montanus; idem quod ὀρειὸς, montosus; ut ὀρεινὸν χωρίον, & πεφυκὼς ὀρεινὸς, cibi ex montibus provenientes: Item qui in montibus degit; ut ὄρειοι λαγωοὶ, & sic Liber pater βάκχος ὀρεινὸς, dicitur, &c. ab eod. Th. ὄρος, ους, τὸ; V.

ὀρεικόλυμβος, & ὀρεικόλυμβος, idem quod ὀρεινόκολυμβος; id V.

Ὄρειος, vide paulò ante, in ὀρεινὸς.

ὀρειοχάρης, montanus, seu montanis locis gaudens; in Epigr. ex ὄρειος, & χαίρω, f. χαρῶ, undè χαρὰ, ᾶς, ἡ, &c. vi. Item Ὀρειπλαγχθὲς, ciconia montana; aquilæ genus, apud Aristot. & Plin. ex ὄρος, ους, τὸ, & πλαγχθὲς, ὁ; V.

Ὀρεὶς, 3. sing. f. 2. m. ὀρεῖμι, ῆ, εἶ, ab ὄρος, excito, f. ὀρῶ, & Æol. ὀρέσω.

ὀρεὶτης, ου, ὁ, & ὀρείτροφος, monticola, à Th. ὄρος, ους, τὸ, V.

ὀρειτυπὸν, & ὀρειτύπος, & ὀρειτύπος, qui ligna in montibus cædit, lignator; undè ὀρείτυπία, labor ille quem in montibus subeunt lignatores; sed ὀρειτυπὸν, & ὀρειτυπὸν, est in monte cæsus, Nic. in Ther. ab ὄρος, ους, τὸ, & τύπτω; undè τυπὴ, & τύπις, &c. vi. Item ὀρειφοῖτις, montivagus: qui montes pererrat, & in iis versatur; Suid. ab ὄρος, ους, τὸ, & φοιτάω, ῶ; V.

Ὀρειχάλκοιο, gen. Ion. ab

Ὀρείχαλκος, ὁ, ORICHALCUM, æs montanum: additivè significat: confectus ex orichalco, ὁ, ὴ, ὸν, ὄρος, ους, τὸ, mons, & χάλκος, εος.

Ὀρεκτὸς, ὴ, porrectus. Them. ὀρέγω, porrigo.

Ὀρέξαι, porrigere, a. 1. inf. act. &

Ὀρέξασθαι, a. 1. inf. m. ὀρεξόμενος, η, ον, a. 1. part. m. &

Ὀρίξῃ, 3. sing. a. 1. sub. act. Th. ὀρίγω, porrigo.

Ὄρεξις, εως, ἡ, libido, appetitus, OREXIS, Th. ὀρίγομαι, seu ὀρίγω, quod vide.

Ὀρεσκόμος, vide infrà, ὀρεωκόμος.

Ὀρέωντο, ruebant, Ion. & Poët. Pleonasm. τὸ ε, pro ὄρωντο, 3. pl. imperf. pass. verbi ὄρω, excito.

Ὀρεσπολίου, ᾶ, in montibus versor vel erro: ex ὄρος, ους, τὸ, mons; & πολέω, versor.

Ὀρεος, genitiv. sing. ab ὄρος, ους, τὸ, mons.

Ὀρεσσίλινον, axium montanum, in locis montanis nascens, Dioscor. ab ὄρος, ους, τὸ, & σίλινον, τὸ, V.

Ὀρεστύπος, vide ὀρειτύπος.

Ὀρεσφοῖτις, monticola; qui in montibus degit, ex ὄρος, ους, τὸ, & βίος, ὁ, vi. Item ὀρεσσοικὸς, & ὀρεσσοικὸς, in montibus habitans: ex ὄρος, ους, τὸ, Ionicè ὄρος, & οἶκος, undè οἰκέω, ῶ, &c. vi. Sic Ὀρεσσίτροφος, in monte nutritus; pro quo dicitur & ὀρεσσίτροφος: Item Ὀρεστερὴς, & ὀρέστερος, pro eodem; & omnia, ab ὄρος, ους, τὸ, & τρέφω, unde τροφὴ, τρέφω, & τροφὸς, &c. vi. Item Ὀρεσκῷον, in montibus dego; à seq. ὀρεσκῷος: id V. Sic etiam, Ὀρεσσιφοῖτις, umbris montium gaudens; Epith. Bacchi; quod colles obumbrent vites; in Epigr. ab ὄρος, ους, τὸ, & σκία, ἡ; vide.

Ὀρεσκῴοισι, montanis, dat. pl. ab

Ὀρεσκῷος, per Sync. pro ὀρεσκῷος, ος, in montibus degens: ab ὄρος, ους, τὸ, mons, & κέω, seu κέομαι, jacco.

Ὀρλοπετυλος, idem & ex iisd. cum ὀρεσσιλινον; id V.

Ὄρεσσι, montibus, dat. pl. Poët. ab ὄρος, ους, τὸ, mons.

Ὀρεσσινόμος, ος, ὁ, ὴ, in montibus pascens, monticola: ex ὄρος, ους, τὸ, mons, & νέμω, pasco, p. m. νένομαι.

Ὀρεστερὸς, monticola, agrestis; Od. χ. Item Ὀρεστὴς, qui in montibus versatur, Schol. Hom. utrumque à Th. ὄρος, ους, τὸ; V.

Ὀρέστης, ου, ὁ, ORESTES, nom. propr. acc. sing. Ὀρέστεω.

Ὀρεστιὰς, ἀδος, ἡ, montana, monticula. Th. ὄρος, ους, τὸ, mons.

Ὀρεστιὰς, ἀδος, ἡ, montana, monticula. Th. ὄρος, ους, τὸ, mons.

Ὀρθαὶ, Dor. seu Æol. pro ὀρθοῦ, præf. inf. act. verbi ὀρθόω, erigo. Them. ὀρθὸς, rectus.

Ὀρθαὶ, Dor. pro ὀρθῶν, procerorum, g. pl. ab ὀρθὸς.

Ὀρθαυχένιοι, qui se erigunt in ducendis remis: ut fortius impellant remos, à seq. ὀρθὸς, & αὐχὴν, ἡ; V.

Ὀρθὸς, ὴ, arduus, in alium tendens: hinc ὄρθιον φονᾶν, akum clamare: ὄρθιον ἀῤῥωδεῖν, vehementer vociferari. Th. ὀρθὸς.

Ὄρθιος, præced. est etiam, qui recto est corpore: Item Ὄρθιον dicitur carmen quòd voce sublatissimâ cantatur, apud Herodot. l. 1. &c. V.

Ὀρθοβατέω, erectus, sive rectus incedo: ex ὀρθὸς, & βατέω, ῶ; vi. Item Ὀρθοβάτης, sublatâ & intentâ voce vociferans: ex ὀρθὸς, & ζοάω; vi. Sic etiam Ὀρθοβολὸς, qui rectà projicitur; ex ὀρθὸς, & βολὴ, seu βέλος, &c. vide.

Ὀρθοβουλὸς, ὴ, ὸν, ἡ, qui rectum consilium suppeditat. Ab ὀρθὸς, rectus, & βουλὴ, consilium.

Ὀρθογνώμων, qui rectè sentit & judicat; ut ὀρθογνάμων ψυχὴ, apud Hippocr. ex ὀρθὸς, & γνώμη, seu γνώμων, &c. vi. Item Ὀρθοζωὴν, sublatâ, & intentâ voce stens; ex ὀρθὸς, & ζάω; undè ζῶν, &c. V.

Ὀρθογραφίω, -ῶ, rectè scribo: &

Ὀρθογραφία, ας, ἡ, ORTHOGRAPHIA, recta scriptura, seu rectè scribendi scientia: ex ὀρθὸς, & γράφω, scribo.

Ὀρθογώνιος, rectangulus; ex ὀρθὸς, & γωνία, ἡ; V.

Ὀρθοδίκας, ου, ὁ, Dor. pro

Ὀρθοδίκης, ου, ὁ, rectè judicia dans: vericèicus; ex ὀρθὸς, & δίκη, jus.

Ὀρθόδοξος, cujus recta est opinio; (contrar. κακόδοξος) undè Ὀρθοδοξία, recta opinio, & ὀρθοδοξῶ, sum rectæ opinionis, rectè sentio; ex ὀρθὸς, & δόξα, ἡ; vi. Undè etiam Ὀρθοδοξαστὴς, rectâ opinione & non aberrante; apud Ammon. Aristot. interpr. Item Ὀρθόδρομος, recto cursu pergens; ut ὀρθόδρομος ἀτρεμὴς, callis, seu trames, qui recto curlu pergit, seu qui rectà decurritur ad, &c. Undè Ὀρθοδρομέω, recto cursu contendo, seu eo; Xen. ex ὀρθὸς, & δρόμος, ὁ; vi. Item Ὀρθόδωρον, palma porrecta; Item interstitium illud, quod in palma porrecta, atque explicata, est inter καρπὸν, & extremitatem digiti medii; quod etiam δῶρον dicitur) ex ὀρθὸς, & δῶρον, τὸ; vi. Ὀρθοέπεια, rectà loquutio: Item emendata cum suavitate vocum explanatio; quidam accipiunt etiam pro eo genere loquendi quo propriis verbis utimur, ut opponatur τῇ ἀκυρολογίᾳ: unde etiam, Ὀρθοέπω, rectè & propriè loquor; (cui opponitur ἀκυρολογῶ) ex ὀρθὸς, & ἔπος, τὸ;

Ὀρθόθριξ, ὁ, ὴ, gen. ὀρθότριχος, qui erectos habet crines: ex ὀρθὸς, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, pilus.

Ὀρθοθύρη, janua erecta & in alium tendens; apud Etym. ex ὀρθὸς, & θύρα, ἡ; vi. Item Ὀρθόκωλον, qui recto, seu rigido caule est; ex ὀρθὸς, & κῶλος, ὁ, vi. Ὀρθόκερως, erecta cornua gerens; seu qui rigidis est cornibus: Item, cui crines erecti stant, aut crines erigens; Poll. ex Soph. ex ὀρθὸς, & κέρας, ατος, τὸ; V.

Ὀρθοκερκέων, gen. pl. fœm. g. Dor. pro ὤν. ab

Ὀρθόκερκος, ου, cornua erecta habens, ex ὀρθὸς, rectus: & κρέξ, ακὸς, ἡ, caput, antenna, cornu.

Ὀρθόκρανος, erectum habens caput; ex ὀρθὸς, & κράνον, τὸ, vi. Item Ὀρθόκωλος, vitium articuli est, quando ob durum aliquem tumorem chordæ, musculos partem aliquam inflectentes, non sequitur, sed perperàm articulus tenditur, nec inflecti potest; ut annotat Gal. & in digitis id sæpe accidit: ex ὀρθὸς, & κῶλον, τὸ; V.

Ὀρθολαβὴς, sublatâ & intentâ voce garriens, ex ὀρθὸς, & λαλέω; V.

Ὀρθολογέω, ῶ, rectè loquor & propriè; ex ὀρθὸς, & λέγω.

Ὀρθόμαντις, εως, ὁ, ἡ, qui vera vaticinatur: veridicus vates: ab ὀρθὸς, & μάντις, vates.

Ὀρθόνοος, qui est rectæ mentis; qui recta & proba cogitat; ex ὀρθὸς, & νόος; vi. Item Ὀρθοπλόος, rectâ navigo, secundo vento feror; & ὀρθοπλόμαι, idem; unde ὀρθόπλοος, rectà navigans; ex ὀρθὸς, & πλέω, undè πλόος, ὁ; vi. Ὀρθοπλὴξ ἵππος, dicitur equus qui se erigit & calcibus ferit; apud Suid. ex ὀρθὸς, & πλήσσω, f. ξω, undè πλὴξ, &c. vi. Item Ὀρθόπνοια, ας, ἡ, est morbi genus, cùm quis spirare non possit, nisi erectâ cervice spiritus trahatur; undè ὀρθοπνοϊκὸς, ὴ, ὸν, non nisi erectâ cervice spirans; ex ὀρθὸς, & πνέω, unde πνοὴ, ἡ, &c. V.

Ὀρθοποδέω, -ῶ, recto pede incedo, non claudico: ab ὀρθόπους, ποδος, ὁ, ἡ, recto pede progrediens: ex ὀρθὸς, rectus, & πὸυς, pes.

Ὀρθόπολις, ιδος, ὁ, erigens urbes; vel erectas incolumesque conservans. Epithet. boni Principis, quia suâ sapientiâ servat civitates; ex ὀρθὸς, & πόλις, civitas.

Ὀρθόπους, vide in ὀρθοποδέω; quo verbo Paulus utitur ad Gal. c. 2. ὅτι οὐκ ὀρθοποδοῦσι πρὸς τὴν ἀλήθειαν; ubi expon. rectè ingredior; verbum autem in genere signif. pedes me rectà ferunt, recto cursu progredior, &c. vi. Item Ὀρθόπτερος, cui rectæ pinnæ sunt, surrectas habens pinnas; ex ὀρθὸς, & πτέρον, τὸ; vi. Item Ὀρθόπτυλος, qui habet nates erectas, qui non est clunibus pendulis; unde ὀρθοπυγίαν, clunibus erectis esse, erigere se; ut altior & procerior videatur; Hesych. Item Ὀρθόπυγον, erecti clunes, pars supra clunes elata; quæ & ὄρθιον dicitur; Hesych. ὄρθιον, vide; ex ὀρθὸς, & πυγὴ, ἡ; V.

ΟΡΘΟΣ, ὴ, ὸν, rectus, a, um; erectus: q. ab ὄρομαι, excito. Hinc ὀρθὸς, rectè: ὀρθόω, erigo: Item rectum facio: κατορθόω, erigo, instauro: Item feliciter rem gero: κατόρθωμα, ατος, τὸ, res feliciter gesta: κατορθωσις, εως, ἡ, felix rei susceptæ administratio.

Ὀρθοστάδιον, & ὀρθοστάδην, stando erecto corpore, more eorum qui erecti stant, adv. Item Ὀρθοστασίας, & ὀρθοστάδιος, ὐ, ὁ; erectus stans: Item Ὀρθοστασὶς, pro eodem: ex ὀρθὸς, & στάδιον, unde στάδιος; à Th. ἵστημι, &c. Item Ὀρθόστασις; rectus status; corporis habitus quo surrecti stamus, nervis posteriori-

bus

bus contractis: Item Ὀρθοστάτης, ου, ὁ, qui erectus stat; orthostata, vocabulum est architectonicum; Vitruv. l. 2. c. 7. Itidem, ab ἀρθός, & ἵστημι, unde στάσις, & στατὸς, &c. V.

Ὀρθότης, ητος, ἡ, rectitudo; Plat. à Th. ὀρθός, ὁ; V.

Ὀρθοτήθης, dicitur puella habens rectas, seu arrectas mammillas; quibus opponuntur pensiles; ex ὀρθός, & τήθη, ὁ; V.

Ὀρθοτομέω, -ῶ, rectè seco, divido, distribuo, f. ήσω, p. ὠρθοτόμηκα· ab

Ὀρθοτόμος, ου, ὁ, ἡ, rectè secans: ab ὀρθός, rectus, & τέμνω, seco: p.m. τέτμηκα.

Ὀρθότομος, is rectum sectus; ex iisdem cum præcedent. viz. ex ὀρθός, & τέμνω; unde τμὸς, & τόμος, ὁ, &c. vi. Item Ὀρθότονος, qui rectum tonum seu accentum habet; undè ὀρθοτονέω, rectum tonum, seu accentum do; Gaz. ex ὀρθός, & τείνω, undè τόνος, &c. V.

Ὀρθοτριχία, ας, ἡ, affectio quâ quis erectos habet crines: ex ὀρθός, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, capillus.

Ὀρθόμαι, erigor, seu erigo me; ut Il. β. ὡς ἄρα τῷ γ' ὀρθώθεν, cùm se erexisset: Sic & Iliad. κ. & apud Xen. Pæd. 8. Item Metaph. prospero, successu utor; rem bene gero; Thuc. l. 3. Undè τὸ ὀρθούμενον, felix successus, apud eund. lib. 5. est pass. ab ὀρθόω; V.

Ὀρθόω ὕμνον, erigere hymnum: pro Carmen in alicujus laudem componere, quod altâ voce canatur.

Ὀρθόφρων, qui recto & erecto animo est, Hesych. ex ὀρθός, & φρὴν; vi. Item Ὀρθροφιλὴς, in rectitudinem crescens, seu in rectum: Item in alium assurgens, erectus, procerus; ut ὀρθροφιλὲς δένδρον, apud Theophr. undè ὀρθροφυὲς, quod dicitur, in rectitudinem crescentia; ipsa actio crescendi in rectitudinem: Item rectitudo, proceritas; atque inde ὀρθροφυέσθαι, in rectitudinem crescere, seu in rectum, vel proceritatem; ex ὀρθός, & φύω, unde φυὴ, &c. vi. Item Ὀρθοκόμης, cui juba aut coma stat erecta; Hesych. ex ὀρθός, & κομὴ, ἡς; V.

Ὀρθόω, f. ώσω, erigo, dirigo, rectum facio. Th. ὠρθῶκα.

Ὀρθραγορίσκοι χαλκίδικοί, porculi subrumi, (h. e. qui adhuc sub mammis habentur;) qui matutinis horis venales circumferuntur; scil. ὑπὸ τῶν ὄρθρου καὶ ἀγοραζόντων, sed scribitur etiam ὀρθαγορίσκοι.

Ὄρθρία, manè surgo: ab ὄρθρος, diluculum: ὀρθρυσία, Dor. pro ὀρθρία, manè vigilanti, dativ. sing. part. præs. f. g.

Ὀρθρίζω, diluculo venio, imperf. ὤρθριζον, f. ίσω, p. ὤρθρικα, a. 1. ὤρθρισα, a. 1. imperat. ὄρθρισον, surge manè. Them. ὄρθρος, diluculum.

Ὀρθρινὸς, ὴ, ὸν, matutinus, a, um: &

Ὄρθριος, α, ον, matutinus, summo manè veniens: ejusd. Th.

Ὄρθριον, τὸ, sicut etiam Ὄρθρινον, τὸ, (neut. à præcedent. ὀρθρινὸς, & ὄρθριος,) adverbialiter sumuntur, pro matutino tempore, in aurora, vel ante auroram; accusativ. scil. syneed. adverbial. positus, pro κατὰ τὸ ὀρθρινὸν, vel ὄρθριον, apud Luc. Aristoph. & Theophr. &c. V.

Ὀρθρισκάκυβ, qui matutinus cucurrit; i. e. ὁ ὄρθριος κεκινῶν; ex ὄρθριος, & Th. κάκυβ, &c. vi. Item Ὀρθροσίτης; qui matutinus advenit; Suidas, ex ὄρθρος, & σιτὰω, unde σίτης, ὁ; vide.

Ὀρθρίσσυτος, a. 1. part. verbi Ὀρθρίζω; quod V.

Ὀρθριῶ, vigilabo, Atticè pro ὀρθρίσω, futur. prim. ind. act. verbi ejusdem.

Ὀρθροβίας, qui matutino tempore vociferatur, ante lucem vociferans; Epith. gallinacei, (qui ab Ovid. dicitur lucis prænuntius ales) apud Athen. ab ὄρθρος, & βοάω, undè βόης, &c. Vide.

Ὀρθρογόη, ης, ἡ, manè lugens: ab ὄρθρος, tempus matutinum; & γοάω, f. ήσω, gemo.

Ὀρθρογόη, antelucano tempore lamentans, & quiritans, est hirundinis Epith. apud Hesiod. vide præced.

Ὄ ΡΘΟΡΟΣ, ου, ὁ, diluculum, quia nos ad opera ὀρθοῖ, erigit. Hinc ὀρθρινὸς, ὴ, & ὄρθριος, α, ον, matutinus.

Ὄρθος, dat. sing. ab Ὄρθος, ου, ὁ, nomen viri.

Ὀρθωθῇ, feliciter succedat, 3. sing. aorist. 1. sub passiv. verbi, ὀρθόω, q. v.

Ὀρθῶς, ad, rectè, ut par est & decet. Th. ὀρθὸς, rectus.

Ὀρθώσας, ἀθλ. aorist. prim. particip. activ. verbi ὀρθόω, erigo. Them. ὀρθὸς, rectus.

Ὀρθώσεως, Æol. pro

Ὀρθώσις, εως, ἡ, erectio, vel directio: Item Ὀρθωσία, ας, ἡ, idem; Item Ὀρθώσιος, Jupiter, i. e. stator, ab erigendis iis, ut fingunt, qui labascunt & inclinant; vel quòd prosperos successus daret: Sic & Diana ὀρθωσία; vel quòd vitam hominum dirigit, vel quòd parientes sublevet & iis opem ferat; omnia verbalia ab ὀρθόω, & Them. ὄρθος; quæ V.

Ὀρθωτὴρ, ῆρος, ὁ, Poët. erector, qui jacentem erigit: ab ὀρθόω, erigo. Them. ὀρθὸς, rectus.

Ὀρίβασιος, Bacchus montanus: ex ὄρος, ους, τὸ, & βάσκω. V.

Ὀριγανίζω, origanum refero, vel refipio: Item Ὀριγάνισις οἴνου, vinum ex origano confectum; Dioſc. l. 5. c. 61. Utrumque, à Them. ὀρίγανον, seu ὀρίγανος, pro quo etiam dicitur ὀρίζανον, sive ὀρίζανος, origanum; cujus herbæ nomen, quidam deducunt, παρὰ τὸ ὀρᾶν καὶ χαίνω, quia visûs claritati conducit, &c. V.

Ὀρίγνημι, ἄμην, idem quod ὀρίγομαι, desidero; Item pugno, decerto. Them. ὀρίγω, porrigo.

Ὀρδέβομαι, idem quod & ex iisd. cum ὀρεοδέβομαι; id vide: ubi etiam Ὀρίομαι, &c.

Ὀρίζω, definio: f. ὁρίξω, & Att. ὁριῶ, a. 1. ὥρισα, constitui: præf. pass. ὡρίζομαι: perf. pass. ὥρισμαι, perf. pass. ὡρισμένος, η, ον, definitus, decretus, a. 1. passiv. ὡρίσθην, aor. 1. part. passiv. ὁρισθὶς, θέντ, declaratus. Th. ὄρος, terminus.

Ὁρικὸς, ὴ, ὸν, finitivus; vel definitivus: ut ὁρικὴ στάσις, status definitivus; & τὸ ὁρικὸν, definitioni attributa, seu ad definitionem pertinentia, &c. à Th. ὄρος, ὁ; vide.

Ὀρίκτιος, α, ὸν, ὴ, pro ὀρεικτίος, in monte constructus, sive ὁ ἐν ὄρεσι πεφυκὼς, in montibus enutritus: ex ὄρος, ους, τὸ, mons: & κτίζω, condo.

Ὁρκωμοσίαν, atrectum confistere in digitos; (quòd solent οἱ ὀμνύοντες) i. e. ἀνατείνεσθαι, ἢ ἐπ' ἄκρων ὀνύχων ἵστασθαι, ἢ βασκίζειν· i. e. summis unguibus insistere atque ingredi; quod & ἀκροδακτίζειν, ἢ ἀκροσάντιζειν, uno verbo vocatur: Hesych.

Ὀρεμυδίδες, ων, αἱ, montana poma: ab ὄρος, ους, τὸ, mons: & μῆλα, Doricè pro μῆλα, poma. Them. μηλέα, malus.

Ὀρίνωσι, moveres, 2. sing. a. 1. optativ. act. &

Ὀρίνετον, commovent, dual. p. ind. act. ab

Ὀρίνω, excito, commoveo, f. νῶ, præf. inf. ὀρίνην. Th. ὄρος, excito, f. ὀρόω & ὄρσω, Æol.

Ὄρλον, ου, τὸ, finis: terminus in plur. τὰ ὄρλα ων, fines. Th. ὄρος, terminus.

Ὀρλίος, η, ον, terminalis: ab eodem Themate.

Ὀρεπέδιον, planities montana; ab ὄρος, ους, τὸ, & πεδίον, τὸ; vi. Item Ὀρεπλαγχὴς, montivagus Oppian. de Ven. l. 3. ab ὄρος, ους, τὸ, & πλάζω, f. πλαγξω, addito γ. euphoniæ gratiâ, undè πλαγκτὸς, &c. vi. Sic etiam, Ὀρεπλάνης, idem; in monte errans; Non. ab ὄρος, ους, τὸ, & Th. πλάνη, ης, undè πλάνος, ητος, ὁ, &c. V.

Ὀρίσσω, 3. sing. a. 1. opt. activ. vel a. 1. infin. act. verbi ὀρίζω, definio, quod vide.

Ὁρισμὸς, ὁ, finitio, definitio: &

Ὁριστὴς, ου, ὁ, finitor, constitutor juris & arbiter conditionum: ab ὁρίζω, termino, definio. à Them. ὄρος, terminus.

Ὁριστικὸς, ὁ, finitivus, seu definitivus; ut ὁριστικὸς λόγος, apud Arist. pro ipsa definitione: Item Ὁριστικὴ ἔγκλισις, Grammaticis Græcis, dicitur Indicativus modus, verbale, itidem ab eod. cùm præced. V.

Ὀρίτροφος, & ὀρείτροφος, in monte nutritus; ab ὄρος, ους, τὸ, & τρέφω, unde τρίφω, τὸ, τροφὴ, ῆς, & τροφὸς, &c. vi. Item Ὀρίχαλκος, orichalcum, i. e. æs montanum, aliis χαλκὸς λευκὸς, Schol. Hesiod. scribit esse æs candidum, quod in montibus inveniatur; aut materiam quandam metallicam, ære pretiosiorem habeat, Hesiod. in asp. & Plat. in Crit. interdum etiam adjectivè significat, confectus ex orichalco, scribitur & ὀρειχάλκινος, ut ὀρειχάλκινος ζήλη, apud Suid. ex ὄρος, ους, τὸ, & χαλκὸς, ὁ; V.

Ὀρικάομαι, appeto: ab ὀρίγομαι.

Ὀρίσω, definiam, Att. pro ὁρίσω, f. 1. verbi ὁρίζω, quod vide. Sed

Ὀρίων,

Ὀρίων, gen. plur. ab ὄρος, finis, quod vide.

Ὀρκάνη, ης, ἡ, idem quod ἑρκάνη, septum: ab ἕρκος, includo.

Ὄρκη, ης, ἡ, vas olearium: ab eod.

Ὀρκησαμένου, Gen. 34. vers. 16 leg. ἀρκησαμένου. vide ἀρκέω, an ἀκησαμένου, f. 1. ab ὀκέω, habito.

Ὀρκίζω, jurejurando obstringo. f. ίσω, p. ὥρκικα. a. 1. ὥρκισα. Them. ὅρκος, juramentum.

Ὄρκιον, ου, τὸ, fœdus juramento sanctum: ab ὅρκος.

Ὁρκιστὴς, οῦ, ὁ, qui jurejurando adhibetur; ut Θεοὶ ὁρκισταὶ, apud Theophr. Item, ὁρκισμὸς, ου, ὁ, nomen prop. viri.

Ὁρμάθος, per Syncop. pro ὁρόμαθος, qui citato impetu fertur, concitatus, præf. part. pass. verbi ὄρομαι, excito, item caulis brassicæ.

Ὁρμαθὸς, οῦ, ὁ, piscans cum virga; Hesych. à Th. ὁρμὴ, ἆς, ἡ, tenuis funiculus cum virga, quo piscatores è seta equina contexto, pisces venantur; Hesych.

Ὁρμέω, ῶ, stationem habeo; item, appello; dicitur etiam, ὁρμῶ πρὸ ναυῶν, pro ὁρμίζω, apud Pausan. (id V.) à Th. ὁρμὸς, ὁ, statio navium, &c. V.

Ὁρμὴ, ῆς, ἡ, impetus, appetitus animi q. ab ὄρομαι, cum impetu feror. Hinc ὁρμάω, f. ήσω, impetu feror, irruo.

Ὁρμηθεὶς, ἐντ, a. 1. part. pass. ὁρμηθῆναι, dual. a. 1. ind. pass. Ion. &

Ὁρμηθῆσαι, a. 1. inf. pass. ab ὁρμάω, cum impetu feror. Th. ὁρμὴ.

Ὁρμήμασι, ατος, τὸ, id ad quod animus quasi impetu fertur; conatus, impetus, Il. β. verbale, ab ὁρμάω, vide.

Ὁρμήσασα, ας, ἡ, jusjurandum, q. d. ὅρκου ὅμοσις, juramenti juratio. Th. ὄμνυμι, juro.

Ὁρκωμόσια, τὰ, sacrificia quibus fiebant fœdera; est neut. plur. sing. ὁρκωμόσιον, τὸ, jusjurandum; Plat. in Phæd. est ab iisd. cum præced. V. Item, ὁρκωμοσίη, juro pro sanciendis fœderibus, Luc. à seq. ὁρκωμότης, ὁ, quod itidem, ex iisd. cum præced. V.

Ὁρκωμότης, ου, ὁ, jurejurando adstrictus: vide præced.

Ὁρκωμοτικὸς, ὴ, ὸν, ad jusjurandum pertinens; à præced. ὁρκωμότης, V.

Ὁρκωτὴς, οῦ, ὁ, qui jurejurando alium astringit. ὁρκωταὶ, dicebantur legati qui ad exigendum jusjurandum missi sunt: à præcedente.

Ὁρμαθίζω, in modum catenæ connecto; à seq. Th. ὁρμαθὸς, ὁ, V.

ΟΡΜΑΘΟΣ, ου, ὁ, ordo, series, catena, latibulum, q. ab ἁρμόζω, apto.

Ὁρμαίνω, in animo cogito, impetu feror, ruo. f. ανῶ. p. ὄρμαγκα. Them. ὁρμὴ, impetus.

Ὁρμᾶν ποτὶ πηλάρικα κλῖσιν, διὲξ σωὸς πάλαμα, evehere ad ingens decus, Dei cum auxilio, Pindar. loquendi genus.

Ὁρμάομαι, idem ferè quod ὁρμάω & significat proficiscor.

Ὁρμασεν, adaptatum est, 3. sing. perf. pass. per Metath. pro ἄρμοσται, Ion. pro ἥρμοσται, verbi ἁρμόζω, f. σω, quadro, convenio, apto. p. ἥρμοκα. perf. pass. ἥρμοσμαι, σαι, σται. Th. ἄρω, apto.

Ὁρμάω, ῶ, ruo, irruo, impetu feror, prorumpo. f. ήσω. p. ὥρμηκα. a. 1. ὥρμησα. perf. pass. ὥρμημαι. Th. ὁρμὴ.

Ὁρμέατο, Ion. pro ὥρμωντο, 3. pl. pluſq. p. pass. verbi ὁρμάω, quod vide: sic ὁρμιόμην, ruens, Ion. pro ὁρμώμην, præf. part. pass.

Ὁρμὲς, idem quod, & pro Th. ὁρμὰ, apud Theocr. &c. V.

Ὁρμίδιος, ου, ὁ, nomen prop. viri.

Ὁρμᾶθος, per Syncop. pro ὁρόμαθος, qui citato impetu fertur, concitatus, præf. part. pass. verbi ὄρομαι, excito, item caulis brassicæ.

Ὁρμὰς, ἀδ, ἡ, idem quod, & pro Th. ὁρμὰ, apud Theocr. &c. V.

Ὁρμίδιος, ου, ὁ, nomen prop. viri.

Ὁρμᾶθος, per Syncop. pro ὁρόμαθος, qui citato impetu fertur, concitatus, præf. part. pass. verbi ὄρομαι, excito, item caulis brassicæ.

Ὁρμαθὸς, οῦ, ὁ, piscans cum virga; Hesych. à Th. ὁρμὴ, ἆς, ἡ, tenuis funiculus cum virga, quo piscatores è seta equina contexto, pisces venantur; Hesych.

Ὁρμέω, ῶ, stationem habeo; item, appello; dicitur etiam, ὁρμῶ πρὸ ναυῶν, pro ὁρμίζω, apud Pausan. (id V.) à Th. ὁρμὸς, ὁ, statio navium, &c. V.

Ὁρμὴ, ῆς, ἡ, impetus, appetitus animi q. ab ὄρομαι, cum impetu feror. Hinc ὁρμάω, f. ήσω, impetu feror, irruo.

Ὁρμηθεὶς, ἐντ, a. 1. part. pass. ὁρμηθῆναι, dual. a. 1. ind. pass. Ion. &

Ὁρμηθῆσαι, a. 1. inf. pass. ab ὁρμάω, cum impetu feror. Th. ὁρμὴ.

Ὁρμήμασι, ατος, τὸ, id ad quod animus quasi impetu fertur; conatus, impetus, Il. β. verbale, ab ὁρμάω, vide.

Ὁρμήσασα, ας, ἡ, jusjurandum, q. d. ὅρκου ὅμοσις, juramenti juratio. Th. ὄμνυμι, juro.

Ὁρμήσαντο, 3. pl. a. 1. sub. act. verbi ὁρμάω, impetu feror. f. ήσω. ejusd. Them.

Ὁρμητήριον, ου, τὸ, incitamentum, susceitabulum; item locus è quo prodimus ad bellum inferendum, & quem pro perfugio habemus: sedes belli. Them. ὁρμὴ, impetus, motus bellicus.

Ὁρμητικὸς, ὴ, ὸν, propensus ad rem aliquam cum impetu suscipiendam; item, incitandi vim habens; & in neut. τὸ ὁρμητικὸν subſtantivè ponitur pro ὁρμὴ, impetus; apud Plut. Item, ὁρμητικῶς, adv. à præced. cum impetu, seu, cum quodam animi impetu; unde, ὁρμητικῶς ἔχειν πρός τι, impetu quodam animi ad rem aliquam ferri; ab ὁρμάω, & Them. ὁρμὴ, V.

ΟΡΜΙΑ, ας, ἡ, tenuis funiculus, linum, hamus, arundo piscatoria.

Ὁρμίζω, naves in stationem subduco, hinc ὁρμισθεὶς εἰς, ἡ, quies in portu: ab ὅρμος, statio navium, monile.

Ὁρμιτὴς, piscator; quoniam πρὸ ὁρμιᾶν, i. e. lineam piscatoriam, in aquam jacit ad capiendos pisces; in Epigr. ex ὁρμὰ & βάλλω, unde βολὴ & βόλος, &c. V.

ΟΡΜΙΝΟΝ, ου, τὸ, herba marubio similis,

Ὁρμινάδης λίθος, hormino herbæ similis gemma, Plin. l. 38. c. 10. à Th. ὅρμινον, τὸ, V.

Ὁρμισκάριος, ου, ὁ, parvum monile: ab

Ὁρμίσκος, ου, ὁ, parvum monile: ab

ΟΡΜΟΣ, ου, ὁ, monile, colli ornamentum; item statio navium, q. ab ἔχω, necto, vel ab ἅμαι, stabilimentum. Hinc ὁρμίζω, stationem habeo item appello. ὁρμίζω, navem in stationem subduco.

Ὀρνεάριον, avis, vel, avicula; vocabulum Doricum, aut, Bœoticum, apud Aristoph. in Acharn. diminut. à Th. ὄρνις, V.

Ὄρνιον, ου, τὸ, volucris, avicula, dimin. al ὄρνις, ιθος, ὁ, ἡ.

Ὀρνεοσκόπιον, τὰ, aviculæ apud Aristoph. à præced. ὄρνιον, τὸ, vide.

Ὀρνεοπώλειον, ου, τὸ, (quasi pro ὀρνεοπωλεῖον, locus ubi venduntur aves ab ὄρνεον, seu, Them. ὄρνις & πωλέω vide.

Ὀρνεοσκόπος, auspex, vel, augur, &c. (idem quod ὀρνιθοσκόπος, id V.) Unde ὀρνεοσκοπέω, augurium istuc ago; avium volatus, & garritus observo, futura ex iis augurans; ex ὄρνεον, τὸ, vel Th. ὄρνις & σκοπὸς; unde σκοπέω, &c. V.

Ὀρνεόω, in avem muto, in alicem transformo; unde ὀρνεώσιος, α, ὁ, auceps, vel, qui aves vendit; Poll. l. 9. ab ὄρνεον, τὸ, V.

Ὀρνεοθηρευτικὴ, ῆς, ἡ, (quasi ὀρνεοθηρευτικὴ) ars capiendi aves; aucupium; ex ὄρνεον, τὸ, & θηρεύω, pro θηράω, id vide.

Ὀρνιαγρότης, ου, ὁ, auceps; ab ὄρνις, ὀρνιθος, & ἀγρότης, ab ἀγρὸς, ἀγρὸς, &c. Quæ vide.

Ὀρνιθάριον, ου, τὸ, idem quod ὀρνίθιον, τὸ, avicula; item, pullus gallinaceus; utrumq; diminut. ab ὄρνις, ιθος, vide.

Ὀρνίβας, acc. pl. ab ὄρνις, ιθος, ὁ, ἡ, avis. acc. sing. ὄρνιβα.

Ὀρνιθεία, ας, ἡ, augurium, auspicium; Suid. ab ὀρνιθάω, V. Item, ὀρνίθειος, ου, ὁ, ad aves pertinens; ut, ὀρνίθειον κρέας, avium caro; & ὀρνίθειον σῖτον, adeps gallinaceus, apud Aristot. & Dioſc. (pro eodem dicitur etiam, ὀρνίσιος, apud Aristoph. in Nub.) nam interdum ὀρνίθειος & ὀρνίσιος, pro gallo gallinaceo usurpantur, ut à apud Athen. l. 8. Item, scribitur etiam ὀρνίσιος, pro iisd. ut, ὀρνίσιν κεφαλή; apud Arat. à Them. ὄρνις, ιθος, V.

Ὀρνιθίαι, aucupor, aves capio, Xen. Unde, ὀρνιθίσμαι, augu or, Suid. & ὀρνιθιστὴς, οῦ, ὁ, auceps, Athen. 6 12. à Th. ὄρνις, ιθος, V. Unde etiam, ὀρνιθικὸς, ὴ, ὸν, ad aves pertinens, ut ὀρνιθικὰ, scil. συζεύγματα, avium historia; libri de avibus, Dionys. de situ orbis, item ὀρνιθίας, ου, ὁ, ut ὀρνιθίας χείμων, tempestas quæ aves perimit, vel, tempestas quæ aves necat, apud Aristoph. Item, ὀρνιθίαι, dicuntur qui-

dam venti, de quibus, Aristot. de mundo; & ὀρνιθίας ἄνεμος, tertius est ordine post primum, qui solanus, vel, apeliotes, ad æquinoctialem ortum, versùs Eurum; ille & recte nuncupatur ἀπηλιώτης, vel, ἀπηλιώτης, aviarius, vel, aviscularis, &c. Item, ὀρνίθιον, τό, vide ὀρνιθάριον, sic etiam, ὀρνιθών, ῶνος, ὁ, aviarium, vel, gallinarium; unde ὀρνιθάω, in avem muto, in alitem converto, Athen. l. 9. Omnia, ab cod. Th. ὄρνις, ιθος, avis; & peculiariter, de gallinaceo genere dicitur; pro ὄρνις, Doricâ dialecto, dicitur ὄρνιξ; unde plur. ὄρνιχες; ὀρνίχιον, &c. Apud Theocr. Etymolog. dicit ab ὄρος, stiri ὄρις, & Pleonasmo τῦ ν, ὄρνις; ὡσὰν γὸ ὀρμπικώτερον ὄρνιθος.

'Ορνιθοβόσκος, i. e. ὀρνίθων νομεὺς, aviarius, avium pastor; at ὀρνιθοβόσκιον, aviarium, i. e. ὀρνιθοτροφεῖον; ex ὄρνις, ιθος, & βόσκω, vide.

'Ορνίθογλωσσον, herbæ nomen; apud Dioscor. 2. 174. Cujus cauliculus, fert flores, qui cum se pandunt lactei visuntur; unde à γάλα denominari dicitur. Item, ὀρνιθόγονος, ex ave natus apud Euryp. Unde, ὀρνιθογονία, avium generatio, seu, origo; ità vocatur liber quidam; ex ὄρνις, ιθος, & γονὴ, aut γόνος, &c. V.

'Ορνιθοθήρας, ου, ὁ, aucupium, venatio, avium; ab ὄρνις & θήρα, venatio. Th. θὴρ, fera.

'Ορνιθοθήρας, auceps; unde, ὀρνιθοθηρεύω, aves capio, aucupor, Poll. Item, ὀρνιθοθηρευτικὴ, ἡ, ars aucupii; scientia capiendarum avium; apud Platonem; omnia, ab, & ex iisd. cum præced. ὀρνιθοθήρα, V. Sic etiam, ὀρνιθοκάπηλος, qui aves cauponatur, vel, venditat, Poll. l. 8. ex ὄρνις, ιθος, & κάπηλος, ὁ, V. 'Ορνιθοκόες, augur; avium peritus, à κοέω, Ionice, pro νοέω, à Th. νόος, &c. V. 'Ορνιθομανὴς, qui aves insano deperit amore; qui avium alendarum insano studio tenetur; unde, ὀρνιθομανία, instinum studium alendarum avium, & ὀρνιθομανῶ, insano avium alendorum amore captus sum, apud Aristoph. à Th. μανόομαι; unde μανία, ἡ, &c. V. 'Ορνιθοτρόφιον, locus alendis avibus, aviarium; à Th. τίθημι, pasco; unde τιθὴ, &c. V. 'Ορνιθοπάδη, laqueus qui avibus capiendis venditur; in Epigr. Ciceronis tendiculas appellat; à Th. πέδη, ἡ, V. 'Ορνιθοπώλης, qui aves vendit; à Th. πωλέω, unde πώλης, ὁ, V. 'Ορνιθομαντῶ, auspex, vel, augur; qui ex mundis ac edulibus avibus, ut sunt oscines, & gallinaceum genus, auguratur, Ammon. Unde ὀρνιθοσκοπία, oscinum; à σκοπὸς, ὁ, unde, σκοπέω, &c. V. Item, ὀρνιθοτροφία, avium nutritio; Plut. & ὀρνιθοτροφῖον, locus ad nutriendas, seu, alendas aves; aviarium; à Th. τρέφω, unde τροφὴ, ἡ, comp. ut reliqua præced. cum Th. ὄρνις, ιθος, &c. V.

'Ορνιθώδης, ους, ὁ ἡ ἡ, ad avium naturam accedens, vel, avium speciem gerens; ut, ὀρνιθώδεις κοιλίαι, ventriculi, quales sunt avium, apud Aristot. à Th. ὄρνις, ιθος, V. Unde etiam ὀρνιθῶν, & ὀρνιθώδης, quæ vide suprà in ὀρνιθώδεα.

'Ορνιξ, χος, ὁ, ἡ, Dor. pro

'ΟΡΝΙΣ, ιθος, ὁ, ἡ, avis, ales, gallina. item augurium.

'Ορνισι, dat. pl. ab ὄρνις, ιθος, ὁ, ἡ.

'Ορνιχα, Dor. pro ὄρνιθα, acc. sing. ab ὄρνιξ, quod V.

'Ορνιχολόχος, ου, ὁ, ἡ, Poët. & Dor. pro ὀρνιθολόχος, qui avibus insidias struit, ὁ ταῖς ὄρνισι λόχον ἵζων. Ab ὄρνις, avis, & λόχος, insidiæ.

'Ορνυμαι, excitor, surgo: ab ὄρνυμι, idem quod ὄρομαι, excito.

'Ορνύμβρος, pro υ, gen. Ion. part. præt. pass. verbi ὄρνυμι, idem quod ὄρομαι, excito.

'Ορνυσθε, concitamini, 2. pl. præs. imperat. pass. ὄρνυσο, verbi ὄρνυμι, idem quod ὄρομαι, excito.

'Ορνύω, Poët. moveo, incito, idem quod ὄρομαι.

'Ορσάγχας, dicitur cauliculus quidam, quoniam ervo adnascens ipsum πνίγει, ἀπεπλακόμενον καὶ περιλαμβάνων; ut docent Dioscor. Theophr. & Plin. à Th. seq. ὄρσος & Th. ἄγχω, &c. V.

'Ορσάδες, quæ montes pererrant; ferarum Epith. ex ὄρος, ους, τὸ, & βαίνω, unde βάσω, βάδος, ὁ, & βαδίζω, &c. Quæ V.

'Ορσίτριφ, ervi magnitudinem habens, qui ervum æquat magnitudine; ut, ὀρσιτρίφια κατακοπία, pilulæ ervi magnitudine; apud Dioscor. 4. 115. Item, ὀρσίλας, ου, ὁ, ervo similis, ervi specieni imitans; ut, ὀρσίλας λιθώδης, tus ervi figuram habens; sic etiam, ὀρσίτης, confectus ex ervo; ut, ὀρσίτινον ἄλευρον, apud Dioscor. l. 2. c. 131. Item; ὀρσίτιον, ου, τὸ, parvum ervum, seu, ervi granulum; diminut. & ὀρσίτης, idem quod ὀρσίλας; unde in fœm. 'Ορσίτης χρυσοκόλλα, lutea, & in globulos formari solita; deniqi ὀρσίτιον, ου, τὸ, ervina, seu, farina ervi, &c. Omnia, à seq. Th. ὄρσος, ὁ, &c. V.

'ΟΡΟΒΟΣ, ου, ὁ, ERVUM, leguminis genus, q. ab ὀρίπω, edo.

'Ορυγμα, quæ porrexit, præt. part. m. f. g. verbi ὀρύσσω, porrigo, p. m. ὄρυγα. perf. part. m. ὀρώρυχὼς, υῖα, & Syncop. Ion. ὀρωρυγὼς.

'ΟΡΟΔΑΜΝΟΣ, ου, ὁ, furculus, ramusculus. hinc & ὀρυδαμνὸς, ιδος, ὁ, ἡ, idem.

'Ορυδαμνίδες, nymphæ & apes; quia ἐν ὄρει δίμνιον habent, aut ab ὀρυδαμνὸς.

'Ορυθασία, ας, ἡ, terminus positus, q. d. Θίσις τῦ ὄρυ, positio termini.

'Ορυθέτης, finitor; qui terminos & limites alicujus agri vel regionis statuit; ex ὄρος, ους, ὁ, & Θέτης, à Th. τίθημι, &c. V.

'Ορυθμίω, idem quod ὄρομαι.

'Ορυκτύπτω, idem quod ὀρυκτύπος, sicut etiam ὀρυκτυπτέω, idem quod, & ex iisd. cum ὀρύκτυπος, &c. Quæ vide.

'Ορυμηλίδες, Dor. pro ὄρεια μῆλα,

'ΟΡΟΝΤΙΟΝ, ου, τὸ, herbæ nomen, an quod amet ὄρη, montes?

'Ορυπίδιον, τὸ, colliculus, tumulus; ex ὄρος, τὸ, & πίδιον, τὸ, à Th. πίδη, τὸ, &c. V.

'ΟΡΟΣ, ους, τὸ, mons. q. ab ὄρομαι, excito, exigo: est enim erectus in tumorem terra. Hinc ὀρεινὸς, ἡ, & ὀρειος, α, ὁ, ἡ, montanus, montosus: at

'ΟΡΟΣ, ου, ὁ, terminus, limes, meta: ab ὄρος, video. Termini enim signari solent, ut sint ὁρατοί. Hinc ὁρίζω, termino, definio, ὁρισμὸς, ὦ, ὁ, definitio, ὡρισμένος, termino, circumscribo, ἀφορισμὸς, ὦ, ὁ, determinatio, distincta rerum explicatio.

'Ορσαγγαι, Persarum linguâ vocantur homines de rege bene meriti.

'Ορσαίζυς, montifrigilla avis; frigilla montana, apud Aristot. Hist. an. 8. 3. Ubi dicit avem esse σαίζῃ, magnitudine æqualem, nisi quòd habeat cervicem cæruleam, & quod in montibus versetur; ex ὄρος, τὸ, & σαίζω, ὐ, V.

'Ορμημα, τὸ, impetus saltus, Hesych. verbale, à seq. ὀρόω, V.

'Ορυσσαν, irruerunt, 3. pl. a. 1. ind. act. Ion. pro ὄρυσαν. Sed ὀρύσσω, præcipitans, pro ὀρύσσω, a. 1. part. act. f. g. ab

'Ορύω, IRRUO, gradu concitato fero, f. ὀσω. p. ὄρυκα. Them. ὄρος, concito.

'Ορφνὴ, ῆς, ἡ, fastigium; culmen, lacunar, contignatio, tectum: hinc Angl. roof. &

'Ορφὼ, ους, ὁ, tectum. Them. ἱρέφω, tego. f. ψω.

'Ορφωρόφ, tectum, seu, contignationem ferens; unde ὀρφηφερίζω, dicitur quod aliàs ὀστρακόδρυον, Hesych. i. e. animal testam gerens, à præced. ὀρφὴ, seu, ὄροφος, & φορέω, à Th. φέρω, &c. V.

'Ορφίας, ου, ὁ, in tectis versans; ut ὀρφίαι μῦς ἢ ὄφις, qui in camera, seu tecto, latibula habent, vel, ὁ ἐν ταῖς οἰκίαις μυοθήρας ὄφις, serpens qui mures venatur in tectis; Bust. Od. ν. ab ὀρφὴ, vel, ὄροφος, & Th. ἱρέφω, &c. V.

'Ορχέω, ῶ, concamero, contigno; unde verbalia ὀρχάμια, τὰ, & ὀρχωσις, ἡ, tectum; concameratio, contignatio, Athen. Ab iisd. cum præced. vide.

'Ορχω, vide infra in ὀρχέω, à Th. ὀρχὸς, vide.

'Ορχων, Poët. pro ὀρχὸν, & in pl. ὀρχοντες, pro ὀρχῶτης, præt. part. act. verbi ὀρχέω, videor. f. ὀσω. p. ὠρχηκα, & Att. ἰώρχηκα.

'Ορχωτα, Dor. pro ἐρχῦται, seu ὀρχῶσι, vident, 3. plur. præs. ind. act. ejusdem verbi.

'Ορχωτε, videretis, Poët. pro ὀρχῶτε, 2. pl. præs. opt. act. verbi ὀρχέω, præs. opt. ὀρχοίμι, ὦμι.

'Ορτιγη, ας, τὸ, idem ac ὄρτυξ, avis.

Ορτικα,

'Ορτικα, stimulum, act. sing. ab

'ΟΡΤΙΞ, κος, ὁ, Dor. ὄρτυξ, ὁ, stolo, ramus, furculus ex radice arboris enatus, q. ab ὄρπω, quia ex arbore proserpit.

'Ορτὸς, ὁ, Poët. pro ῥᾴκωμα.

'Ορτόσπαστος, ferum picis, i. e. fœreus humor qui è pice profluit dum coquitur, Hippocr. Gal. ex ὀρτὸς, ὁ, & πάσσω, ὑ, &c. V.

'Ορτοπύγιον, vel ὀρτυγιον, vel ὀρτύγιον, ου, τὸ, ultima pars ilpinæ; ex ὄρτυξ, quod vide, & πυγὴ, nates.

'Ορτοπυγόστικτος, puncta, seu, notas in Orrhopygio habens: ex ὀρτὸς, πυγὴ, & στικτὸς, à Th. στίζω, &c. V.

'Ο'ΡΤΟΣ, ου, ὁ, ferum lactis. Dicitur & ὀρὸς, ου, ὁ, qu. ab ἐρέω, seu ῥέω, fluo. Sed

'Ορῦγ, υος, ὁ, linea, quæ ferorum medium intersecat. Et facti ossis extremum, scribitur & ὄρυγ.

'Ορῦδω, sive, ὀρέω, in ferum converto, in ferosam qualitatem muto: unde pass. ὀρῦδομαι, ferescere, seu, in ferum abire; apud Aristot. à Them. ὀρῦδος, ὁ, V.

'Ορῦομαι, metuo. Sumpta Metaph. ab animalibus, quæ in metu caudam subter femora contrahunt. Them. ὄρῦγ, quod vide. Scribitur & ὀρρῦομαι.

'Ορῦδώδης, ους, ὁ ἡ ἡ, ferosus, fereus; ut, ὀρῦδὼδες γάλα, lac ferosum; apud Theophr. ab ὀρῦδος, ὁ, ferum lactis, &c. V. Item, ὀρῦδώδης, ad caudam usq; protensus, Gal. in Lex. Hippocr. & sic est ab ὄρῦδος, paroxytono, quod V. Item, ὀρῦώδεις, non sine metu, meticulosè, Hesych. adv. à seq. vel, præced. V.

'Ορῦωδία, ας, ἡ, timor, metus, vide præcedent.

'Ορσαι, Æol. pro ὄρσει, a. 1. inf. act. verbi ὄρομαι, concito. f. ὀρῶ. Æol. ὄρσω.

'Ορσευ, surge, Ion. pro ὄρσει, præs. imperat. verbi ὄρσομαι, quod Poëtæ finxerunt à f. Æol. ὄρσω, verbi ὄρομαι, excito.

'Ορσης, proveces, 2. sing. a. 1. sub. act. verbi ὄρομαι, f. Æol. ὄρσω.

'Ορσιγώλιξ, unde, ὀρσιγωλικεύω, Bacchum Poëta quidam dixit, pro, concitatorem mulierum, apud Plut. Symp. 4. à Th. ὄρομαι, fut. ὀρῶ, vel, ὄρσω; & γωλὴ, αικὸς, ἡ, &c. V.

'Ορσίκτυπτος, ου, ὁ, ἡ, Poët. horrisonus, vel qui strepitum excitat: ὁ ὄρομαι κτύπος ab ὄρομαι, excito, & κτύπτω, sonitus. Them. τύπτω.

'Ορσίλοχος, ου, ὁ, ORSILOCHUS, nomen propr.

'Ορσινώφλης, ου, ὁ, ἡ, excitator nubium. Jovis Epithet. ab ὄρομαι, excito. f. Æol. ὄρσω & νέφος, nubes.

'Ορσίπους, ους, ὁ, ἡ, quatiens solum: ab ὄρομαι, quasi. f. Æol. ὄρσω & πόδος, solum.

'Ορσιτέτης, concitatis volans alis; ex ὄρομαι, f. ὄρσω, & πέτομαι, vel, πέταμαι, &c. V. Hesychio verò ὀρσιπέτης, idem est quod ὑψίπτης, altivolus, &c. id V.

'Ορσοδάκνη, bestiola quædam, quam Gaza mordellam nominari posse scribit; quasi ad mordendum concitata, Aristot. An. 5. 19. ex ὄρομαι, f. ὄρσω & δάκνω, V.

'Ορσω, per Sync. pro ὄρσω, & hoc Ion. pro ὄρσω, præs. imperat. pass. à præs. act. ὄρσω, quod à f. 1. formatum verbi ὄρομαι, excito.

'Ορσοθύρη, ας, ἡ, & Ion. ὀρσοθύρη, magna & alta janua: ex ὄρομαι, f. ὀρῶ. Æol. ὄρσω, excito, & θύρη, janua.

'Ορσολοπεῖ, Hesych. ex Æsc. affert pro διαπυαίνεται, παραίνεσις; i. e. bello infestatur, turbatur; item, ὀρσολοπεύω, exp. conturbo; apud Hom. hymn. in Merc. ex ὄρομαι, f. ὄρσω & λίπτω; unde λοπὶς & λοφία, &c. V.

'Ορστελεινε, nom. Æol. pro comm. ὀρστελείνης, & Dor. ὀρστελείνας, gen. ὀρστελείνα, pro comm. ὀρστελείνης, agitator tridentis, Epither. Neptuni, ab ὄρομαι, excito, & τελεινὸς, ης, ὁ, tridens. Item, πρὶς.

'Ορσω, concitabo, f. Æol. verbi ὄρομαι, f. ὀρῶ.

'Ορσω, & ὄρτομαι, Hesych. affert ut novum verbum, & præsentis temporis Th. (factum ex fut. ὄρσω & ὄρσομαι, ab ὄρομαι, concito, & ὄρμομαι, concitor) pro πλήσω, audeo; unde etiam affert ὀρτομῶν, pro διεγειρομῶν, &c.

'Ορσυδρεχ, foramen unde aqua, concitato cursu, desilit, i. e. ὅπη δ' ἂς ὄρυσ' ὕδωρ ὑψὲ, Bust.

'Ορτάζω, Ion. pro ἑορτάζω, diem festum celebro. Th. ἑορτὴ.

'ΟΡΤΑΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, pullastra gallina. q. ab ὄρομαι, in altum erigo. Hinc ὀρταλίζω, incipio alas quatere & volatum tentare: ὀρταλιχὸς, ὑ, ὁ; avis pullus.

'Ορταλιχάς, idem quod ὀρταλιχὸς, pullus adhuc implumis, &c. Vel, idem quod ipsum Th. præced. ὀρτυλὶς, quod V.

'Ορτὴ, ῆς, ἡ, Ion. pro ἑορτὴ, dies festus.

'Ορτυγία, ας, ἡ, olim insula, postea facta continens.

'Ορτυγοκόπος, qui ludit ludum qui ὀρτυγοκοπία, dicitur, Poll. l. 9. Unde ὀρτυγοκοπία, ludus in quo ὁ ὄρτυξ ἐνεκόπτετο τῇ σκυτάλῃ; ludus scil. in quo percutiebatur coturnix; & ὀρτυγοκοπίω, ludo, seu, exerceo ludum sedentarium cœturnicum; item, ὀρτυγοκοπικὰ ὀνόματα, vocabula propria τῆς ὀρτυγοκοπίας, Poll. ibid. à Th. ὄρτυξ, υγὸς, ὁ, & κοπὴ, ἡ, à Th. κόπτω, &c. V. Item, ὀρτυγομανία, insanus coturnicum amor, Athen. 11. ex ὄρτυξ, υγὸς, & μανία; à Th. μαίνομαι, &c. V. ὀρτυγομήτρα, coturnicum matrix; Aristoph. in avib. est etiam, coturnix maxima, Aristot. An. 8. 12. ex ὄρτυξ, υγὸς, & μήτηρ, ἡ, V. ὀρτυγοπώλης, q. i coturnices venditat ab ὄρτυξ, υγὸς, & πώλης, ὁ, V. Item, ὀρτυγοτροφεῖον, locus ubi coturnices aluntur; ex ὄρτυξ & τροφὴ, ἡ, à Th. τρέφω, &c. V.

'ΟΡΤΥΞ, υγὸς, ὁ, COTURNIX. qu. ab ὄρομαι, quod facile ad pugnam concitetur.

'Ορτυξ, υγὸς, est etiam herba quædam, quæ & στεχάδος; teste Theophr. Hist. Pl. 7. 10. & Pin. 21. 17.

'Ορύα, apud Epicharmum dicitur chorda ut Ulpianus tradit apud Athen. l. 9. Hesychio verò, est intestinum coctum.

'Ορυγάω, cructo, vomo, idem quod, & pro ἐρεύγομαι, V.

'Ορυκὴ, ἡς, proprie fossio, sed exp. & ululatus; item, ὄρυγμα, τὸ, fossa, fovea, Xen. peculiariter autem sic dicebatur Athenis fovea in quam fontes conjiciebantur; verbale, à Th. ὀρύσσω, f. ὀξω, &c. V.

'ΟΡΤΖΑ, ης, ἡ, ORYZA, Angl. Rice.

'Ορυκτὴρ, ῆρος, ὁ, fossor; ab eod. cum seq. V.

'Ορυκτὸς, ὴ, όν, defossus, a, um. ab ὀρύσσω, fodio.

'ΟΡΥΜΑΓΔΟ'Σ, ου, ὁ, strepitus, fragor, tumultus.

'Ορυξ, capra quædam sylvestris: ab ὀρύσσω; quia pedibus prioribus terram effodit.

'Ορυξ, est propriè, q. d fossor; Hesychio est λαοξόος ὁ σκάπτων, vel, σκαφεὺς ἐδάφους, item, piscis quidam; & animal quadrupes quod dicebatur colore referre; de quo Aristot. & Ælian. Vide præced. Item, ὄρυξις, εως, ἡ, fossio, fossura; Suid. Verbalia ab ὀρύσσω, fut. ξω, &c. V.

'ΟΡΥ'ΣΣΩ, seu ὀρύττω, f. ξω, fodio. p. ὄρυχα, a. 1. ὄρυξα, a. 2. ὄρυγον. perf. pass. ὀρώρυγμαι, ξαι. Hinc ὄρυγμα, ατος, τὸ, fossa, fovea. ὄρυξις, εως, ἡ, fossio, fossura. ὀρυχὴ, ῆς, ἡ, idem: ὀρυκτὴρ, ῆρος, ὁ, fossor.

'Ορυχὴ, ἡ, fossio, fossura, Plut. Symp. 4. 5. Item, rostrum suis, quo fodit & vertit terram, &c. Vide Th. ὀρύσσω.

'Ορφανὰ τέκνα, orphani, ab ὀρφανὸς, pupillus.

'Ορφανίζω, & ὀρφανιῶ, pupillorum curam gero; orphanos curo; item, ὀρφανίζομαι, orphanus sum; seu, orphanos curor; Euryp. in Hippol. ab eod. cum seq. Vide. Ab ὀρφανίζω, est etiam verb. ὀρφανισὴς, ῆς, ὁ, curator pupillorum, tutor, &c.

'Ορφανία, ας, ἡ, orbitas liberorum; &

'Ορφανίζω, orbo, privo. cum gen. ὀρφανίζεσθαι, parentibus orbari, orbum esse. Th. ὀρφανὸς, pupillus.

'Ορφανικὸς, ad pupillum, seu, pupillos pertinens; ut, ὀρφανικὰ συμβόλαια, i. e. pacta quæ ad pupillos pertinent, Plat. de Leg. Interdum etiam est idem quod ὀρφανὸς, Il. ζ. Vide seq.

'Ορφανικὸς, ἡ, pupillaris: ab

'ΟΡΦΑΝΟ'Σ, ὴ, ORPHANUS, pupillus, orbus parentibus, defectus, privatus. q. ab ὀρφὶς, obscurus, negligitur enim & velitis in tenebris versatur.

'Ορφανοτροφία, orphanos alo seu educo; vel, educationis orphanorum, seu, pupillorum curam gero; item, ὀρφανοτρο-

φέω, locus in quo orphani aluntur; utrumq; ab ὀρφανοτρόφος, qui orphanum, seu, orphanos alit; pupillorum nutri or; ex ὀρφανός & τρέφω, &c. Vide.

'Ορφεύς, έως, ὁ, ORPHEUS. Quis fuerit Orpheus docet Pindar. Pythior. Od. 4. 253.

'Ορφικοτελεστής, qui Orphicis mysteriis initiat; ex ὀρφικός, ἐος, & τέλη, τά, mysteria, &c. V.

'Ορφναία, seu -αίη, substantivè pro ὄρφνη. f. g. à seq.

'Ορφναῖος, α, ον, item ὀρφνικός, ή, & ὀρφνός, ή, tenebrosus, a, um, obscurus, ater: à seq. Them.

'ΟΡΦΝΗ, ης, & Dor. ὄρφνα tenebræ, obscuritas: q. ab ὀρφνός, lucis expers.

'Ορφνώεις, idem quod ὀρφναῖος, V. Item, ὄρφνινος, idem etiam; sed de colore plerumq; dicitur, pro, ater pullus; ut, ὄρφνιον χρῶμα; & ὄρφνινα ἰμάτια; apud Plat. & Poll. Item, ὄρφνιον, & ὀρφνίς, pulla, seu, atra vestis, Hesych. Omnia, à præced. Th. ὄρφη, V.

'ΟΡΦΝΟΣ, ου, ὁ, lucis expers, orbus aliis quoq; rebus. Est & ὀφρύς, vel Att. ὀρφώς, ὁ, ORPHUS piscis.

'Ορφνώδης, ες, ὁ, ἡ, idem quod ὀρφναῖος, & ab eod. id V.

'Ορχαμός, princeps, pro ἀρχός, idem quod ἄρχαμος. Them. ἀρχή, principatus.

'Ορχάς, septum, sepes; item, species oleæ, Hesych. a Th. ὄρχος, ὁ, V. Unde etiam, ὀρχάμη, Poll. est terra sylvaticis arboribus densa; arboretum, &c.

'Ορχατός, ὑ, idem quod ὄρχος, ου, ὁ.

'Ορχεα, idem quod ὄρχις, scrotum, seu, sacculus testiculorum; teste Gal. Item, ὀρχεῖδιον, sive, ὀρχίδιον; testiculus; utrumq; à Them. ὄρχις, εως, ὁ, V.

'ΟΡΧΕΌΜΑΙ, salto, tripudio: f. ὀσομαι. a. 1. m. ὠρχησάμην, ώμην, απ. a. 1. part. m. ὀρχησάμενος, ώμενος, q. ab ἤρχημαι, incedo. Hinc ὀρχηστής, οῦ, & ὀρχητήρ, ῆρος, ὁ, saltator.

'Ορχεῦνται, tripudiant, Dor. pro ὀρχοῦνται, 3. pl. præs. ind. superioris verbi.

'Ορχηδόν, vel ὀρχηδίν, viritim, adv. q. d. κατ' ὄρχεις. Th. ὄρχις, εως, ὁ, testiculus.

'Ορχηθμός, οῦ, ὁ, saltatio, genit. Ion. ὀρχησμοῖο. Th. ὀρχέομαι.

'Ορχηστή, ῆς, ἡ, idem, & ab eod. Them.

'Ορχήσομαι, f. 1. m. verbi ὀρχέομαι, salto. quod V.

'Ορχηστήρ, ῆρος, ὁ, necnon.

'Ορχηστής, οῦ, ὁ, saltator: &

'Ορχηστικός, ή, όν, saltatorius: ab ὀρχέομαι, salto.

'Ορχήστρη, ας, ἡ, ORCHESTRA, locus in theatro, ubi chorus saltabat, vel senatorum erant subsellia: quod &

'Ορχηστύς, ύος, ἡ, saltandi ars: ab eod. Them.

'Ορχηστρίς, ίδος, ὁ, ἡ, saltatrix, apud Xen. in Symp. ab eod. Th. ὀρχέομαι, V.

'Ορχηστοδιδάσκαλος, saltator, qui saltatoriam artem docet, Xen. & Athen. à præced. ὀρχηστής & διδάσκαλος, ὁ, V.

'Ορχίλος, orchilus; avis, quæ & σκαλαρώπης, dicitur, teste Hesych. nocturæ inimicam esse tradit Aristot. & Schol. Aristoph. dicit esse avem parvam, & libidinosam, dictam παρὰ τοῦ ὀρχεῖσθαι; à Them. scil. ὄρχις, vide.

'Ορχεπέδη, vinculum testium in Epigr. ab ὄρχις, ὁ, & πέδη, ἡ, V.

'ΟΡΧΙΣ, εως, ὁ, testis, testiculus: item nomen herbæ, & piscis. q. ab ὀρίγνυμι, appeto, hinc τετόρχις, ιν, ὁ, hadens tres testiculos.

'Ορχόμενος, ου, ὁ, nomen prop. viri.

'ΟΡΧΟΣ, ου, ὁ, plantarum series, vitium ordo; hortus: hinc ὄρχατος, acc. pl. Dor. ex quo comoni videtur una cum Pard. Angl. Orchard.

'Ορχοτομία, testes excido; castro, eviro; unde, ὀρχοτομίαι, testium amputatio, castratio, seu, castratura; ex ὄρχις & τέμνω, unde τμὴ & τομός, ὁ, &c. V.

'ΟΡΩ, excito, concito: f. ὀρῶ, & ὄρσω; Æol. p. ὤρκα. p. m. Att. ὄρωρα. hinb ὀρώρεα, excito, πανυστρός, pulvis excitatus.

'Ορῶ, contract. ex ὁράω, video.

'Ορώατο, Ion. pro ὀρῶντο, 3. pl. opt. ab ὁράομαι, video.

'Ορῶμι, quotidie, pro ὄσαι ἡμέραι.

'Ορῶμεν, videamus, præf. opt. Att. pro ὁράοιμι, ῶμι, verbi ὁράω, quod vide.

'Ορῶμαι, contracte ab ὁράομαι: sic in pl. ὁρῶμεθα. præf. ind. pass. ὁρῶντες, pl. part. præf. act.

'Ορῶμεν, 1. pl. ind. act. verbi ὁράω, video.

'Ορῶν, gen. pl. ab ὤρ, ος, τὸ, mons. Sed ὀρῶν, præf. part. ab ὀρόω.

'Ορωρεν, Att. pro ἄειρεν, p. m. verbi ἄειρω, excito. pluſq. p. m. ὀρώρειν, & ὠρώρειν, ης, ει.

'Ορωρίχατο, 3. pl. pluſq. p. pass. Ion. pro ὀρωρυχμένοι ἦσαν, ab ὀρίζω, porrigo, extendo. f. ξω. p. ώριχα. & Att. ὀρώρυχα.

'Ορώρη, moveatur, 3. sing. sub. præt. m. vide ὀρώρεα.

'Ορώρηκα, perf. act. Att. redupl. pro ἄρηκα, verbi ὀρόω, ῶ. f. ὀσω, unde perf. pass. ὀρώρημαι. Nisi malis esse præf. sub. pass. 3. sing. verbi ὀρώρεα, quod factum ex præt. m. ὤρορεα, vel ἤορεα, excito, quod vide.

'Ορωρεν, extuli, Att. pro ἄειρα, a. 2. vel imperf. act. verbi ἄειρω, concito.

'Ορώρυχα, fodi, Att. pro ἄρυχα, perf. act. verbi ὀρύσσω, fodio: f. ξω.

'Ορώρω, excito, concito; idem cum ὄρσω, & ex eius præt. med. ὤρορα, factum; id V. Occurrit non semel in Od. τ. &c.

'Ορῶσαι, videntes, præf. part. f. g. plur. num. contract. verbi ὁράω, videō.

'Ος, ἥ, ὅ, qui, quæ, quod, artic. postpos. variis partic. jungitur, ut ὅσπερ, ἅπερ, ὅστις, ὅτινα, interdum usurpatur pro τίς, quis? & pro τις, aliquis, item pro ὅτου, vel ὁκεῖνος, hic vel ille. Hinc ὅ, ubi, πῦ, ubi? ubinam, ὅθεν, und. πόθεν, unde?

'Οσαι, quanta, nom. plur. n. g. ab ὅσος, quantus: adverbialiter, quantum.

'Οσάκις, & ὁσάκι, quoties, adv. citrà interrog. Th. ὅσος, quantus.

'Οσαπλάσιος, α, & ὁσαπλασίων, ον, ὁ, ἡ, quantuplus, quantuplex, (indefin.) ab eod. Them.

'Οσαχῆφι, quâ maxime ratione; ut, ὁσαχῆφι ἐν ὧδ' ἀνωτέρω, i. e. quâ maximè ratione fieri poterit; pro viribus, Plat. à Th. ὅσος, V.

'Οσαχῦ, adv. ubicunque, Them. ὅσος, quantus.

'Οσγε, ἥτε, ὅτε, qui quidem, quæ quidem, &c. Ab ὅς, qui & τε.

'Οσδόντι, olent, Dor. pro ὄζωσι, 3. pl. præs. ind. verbi ὄζω, oleo. f. ὀσω. Sic ὁσδω, pro ὄζω.

'Οσδώ, oleo, ità Doricè dicitur, pro Th. ὄζω, quod V.

'Οσέτησ, annuus; factum ex ὅσος ἔτη; i.e. quotannis; ex ὅσος, scil. & ἔτος, τὸ, V.

'Οσημέραι, quotidie, pro ὅσαι ἡμέραι.

'Οσιαωτῶ, justa, parentalia; item beneficentia: &

'Οσία, ας, & Ion. ὁσίη, ης, ἡ, fas, expiatio, just. funebria: &

'Οσίλω, acc. sing. Ion. f. g. ab ὅσιος.

'Οσιον, τὸ, interdum significat sanctum, justum, fas; idq; vel cum ὄζει, vel, absolute est neut. à seq. Them. ὅσιος, V.

'ΟΣΙΟΣ, ία, ον, sanctus, a, um; justus, dat. pl. ὁσίοισι, Ion. Hinc

'Οσιότης, ητος, ἡ, sanctitas, pietas: &

'Οσιόω, ῶ, f. ὁσω, sanctum reddo; item pio, expio: ab ὅσιος, sanctus.

'Οσίως, adv. sanctè: ab eod. Th.

'Οσμήτηρ, ῆρος, ὁ, qui hostiam immolabat apud Delphos, Plut. In Hellen. est verbale, à præced. ὀσίω, vide.

'Οσκιν, quicunq; Poët. pro ὅς ἄν.

'Οσμάομαι, odoror, olfacio, in Epigr. 1. item, ὀσμάσ, dσ, herba quæ & ononis, sive, anonis; ab odoris suavitate dicta, Dioſc. 3. 147. Utrumq; à seq. ὀσμὴ, V.

'Οσμὴ, ῆς, ἡ, odor: ab ὄζω, Dor. ὄσδω, oleo.

'Οσμήρε, ος, ὁ, ἡ, & ὀσμηρός, ή, όν, odidus, fragrans, odorus, Nicand. à præced. ὀσμὴ, odor; unde etiam, ὀσμίς, idem.

'Οσμώλη, ὀσμωλία, & ὀσμωλος; omnia, idem quod ὄζαινα; id vide suo loco; unde etiam, ὀσμωλίδιον & ὀσμώλιον, parva ozena; diminutiva ab ὀσμώλη, apud Hesych. Poll. & Aristoph.

'Οσμώδης, ες, ὁ, ἡ, odoratus, odorus; ab ὀσμὴ, ἡ, V.

'Οσον, adverbialiter, quantum, quatenus: &

'Οσονδήν, idem ac ὅσονπερ, circiter, fermè: &

'Οσονῦν, Ion. pro ὁσονῦν, quantulumcunque: &

'ΟΣΟΣ,

'ΟΣΟΣ, η, ον, & Poët. ὅος, quantus, a, um, citrà interrog. in plur. ὅσοι, ὅσαι, ὅσα, quicunque, &c. ἐφ' ὅσον, quamdiu. καθ' ὅσον, quatenus. Hinc & ὁσάκις, quoties, πόσος, quantus? ποσάκις, quoties? ποσός, aliquantus. τόσος, tantus. ποσῶτος, idem, V.

'Οσπερ, ἅπερ, ὅπερ, qui, quæ, quod. Th. ὅς, idem.

'ΟΣΠΡΙΟΝ, ου, τὸ, legumen. q. à σπείρω, semino.

'Οσπριοπώλης, & in fœm. ὁσπριοπῶλις, leguminum venditor vel, venditrix; a præced. Th. ὄσπριον, (quasi σπόριον, Metathesi literarum) & πωλέω; unde πώλης, &c. V. Sic, ὁσπριώνης, leguminum emptor; cui commissum est munus emendorum leguminum; unde ὁσπριωνία, ipsum munus vel ὁσπριωνίαν; ab ὄσπριον, & ὠνέομαι, &c. Vide.

'Οσπριώδης, leguminis assimilis, qui è leguminum est genere, Athen. l. 9. à Th. ὄσπριον, V.

'Οσπριόλων, herba, quæ legumina leonis in modum suffocat, Geopon. l. 2. ab ὄσπριον & λέων, &c V.

'Οσσε, oculos, dual. num. pro ὄσσε, vel ὄσσα, ab ὄσσος, ου, τὸ, oculus, Th. ὄπτομαι, video, vide ὄσσε.

'Οσσε' pro ὅσαι, quæcunque: ab ὅσος, & Poët. ὅσσος, quantus.

'ΟΣΣΑ, ης, ἡ, vox, fama, rumor, omen. q. ab ὄψ, vox. Hinc ὄσσομαι, auguror, vaticinor; item video.

'Οσσαι, pro ὁσάκις, quoties: &

'Οσσαι, Poët. pro ὅσαι, quotquot. pl. num. f. g. ab ὅσος, & Poët. ὅσσος, quantus.

'Οσσάτιον, pro ὅσον, quantum.

'Οσσάτιος, quantus; unde præced.

'Οσσάτιος, quatenus; utrumq; à Th. ὅσος, V.

'Οσσε, τὸ, oculos. dual. num. pro ὄσσα, per Apocopen τῦ, vel per Metaplasm. pro ὄσσω, ab ὄσσος, ου, ὁ, vel ὄσσος, ος, τὸ, oculus: ab ὄσσομαι, quod pro ὄπτομαι, video.

'Οσσετο, prævidebat, 3. sing. imperf. Ion. verbi ὄσσομαι, video. Æol. pro ὄπτομαι, f. ὀψομαι. p. ὤμμαι.

'Οσσεύομαι, vel, ὀττεύομαι, ominor, vaticinor, auguror, Polyb. l. 1. Unde ὀσσεύα, vel, ὀττεία, ἡ, exp. μαντία, vaticinatio, divinatio, Suid. Item, religio; apud Dion. Halic. l. 9. à Th. ὄσσα, ἡ, V.

'Οσσην, ης, ἡ, OSSA, mons Thessaliæ.

'Οσσίγον, Dor. pro ὅσον, quantum.

'Οσσίγυλος, quantulus, vel, quantus; unde præced. ὁσσίγυρ; & utrumq; à Th. ὅσος, V.

'Οσσοι, Poët. pro ὅσοι, quicunque: ab ὅσος.

'Οσσομαι, video, Æol. pro ὄπτομαι. hinc ὀσσόμενος, præf. part. Est & ὀσσομαι, prædico, auguror: ab ὄσσα, omen.

'Οσσον & ὅσσοσ', pro ὅσον, quantum.

'Οσσος, η, ὁ, & ὅσσος, ος, τὸ, oculus in dual. τὼ ὄσσε, per Apocop. pro ὄσσω, vel per Metaplasm. pro ὄσσω. in dat. plur. ὄσσοις, ab ὄσσομαι, Æol. pro ὄπτομαι, video.

'Οσσος, η, ον, quantus; ut, Il. ω. ὅσσος ἐὼν οἷός τε, quantus qualisq; & cum compar. ὅσσῳ, vel ὅσῳ μᾶλλον, quanto magis; ut & cum superl. ὅσσον, vel ὅσον πλεῖστον, quantum plurimum; est cum duplici ος, Poëtice pro ipso Th. ὅσος, V.

'Οστέ, pl. ab ὀστέον, ου, τὸ, testa. Sed ὀστέ, contracte pro ὀστέα, ossa, plur. num. ab ὀστέον, ὅν, os.

'Οστάγκη, ἡ, forceps, seu, volsella, quâ ossa eximuntur; Gal. à Th. ὀστέον, τὸ, & ἄγκη, ἡ, &c. V.

'Οστακός, idem quod ὀστακὸς, quod vide.

'Οστάριον, ου, τὸ, ossiculum, in Epigr. l. 2. est diminut. a Th. ὀστέον, τὸ, V.

'Οστεῖος, Atticum est, ut & ἀστεῖος, apud Athen. & Etym. idem quod, & pro ipso Th. στεῖος, V.

'Οστέα, ᾶ, OSSA, pl. num. ab ὀστέον, ου, ossa.

'Οστέϊνος, & ὀστεος, ὁστέη, ον, ὁστέος, ον, ὁ, ἡ, osseus: ab ὀστέον.

'Οστεοκόπος, & ὀστεοκόπος, ossa tundens, apud Hippocr. à Th. ὀστέον & κόπτω, unde κοπή, ἡ, &c. V. Item, ὀστεολογία, liber, sermo, seu, tractatus de ossibus, Gal. in medic. ex ὀστέον & λόγος, ὁ, V.

'ΟΣΤΈΟΝ, ου, gen. ἑυ, ῦ, τὸ, os, ossis. q. ab ἐστάναι, quia stabilit corpus: unde costa.

'Οστίς, ἥτις, ὅτι, gen. ὅτου, ἥτινος, &c. quis, quisnam, quicunque: ab ὅς, qui, & τίς.

'Οστίτης μυελός, medulla quæ in ossibus est; ossium medulla; à Them. ὀστέον, τὸ, V.

'ΟΣΤΑΙΓΗ, γος, ἡ, scintilla; item cirrus, cincinnus.

'Οστοκόπος, idem quod ὀστεοκόπος, id V. Item, ὀστολόγος, qui ossa legit, seu, colligit; ut qui crematorum cadaverum ossa inter cineres colligit; unde, ὀστολογία, ossa lego, seu, colligo; & Metaph. perquiro, indago; more eorum qui in crematorum corporum cineribus ossa perquirunt, & cum diligentia aliqua colligunt, Suid. ex ὀστέον & λέγω, colligo; unde λογὰς & λογία, &c. Vide. Item, ὀστομαχία, vel, ὀστομάχιον, quum officulis certatur ludendo; officulorum certamen, seu, ludus; ab ὀστέον, & μάχομαι; unde μάχη, μαχίομαι, &c. V.

'Οστῦν, ὕος, τὸ, os, ossis, est contract. pro Th. ὀστέον, τὸ, V.

'Οστρακίω, ossa ostendo, seu, conspicienda præbeo; à Th. ὀστέον, τὸ, & φαίνω, f. φανῶ, unde varia ejus comp. desinunt in φανὴς, & φανὲς, &c. V.

'Οστρακίς, nom. vel acc. pl. ab

'Οστρακὸς, ὁ, ὁ, ἡ, osseus naturâ: ab ὀστέον, ὕν, τὸ, os, & φύσις, natura. Th. φύω, nascor.

'Οστρακίδες, qui testas conficit, figulus; in Epigr. Item, ὀστρακὶς, testaceus, testam referens, &c. Utrumq; à Th. ὄστρακον τὸ, V.

'Οστρακίζειν, quid? vide in ὄστρακον.

'Οστρακισμὸς, ostracorum lusus, Poll. l. 9. quod genus ludi, dicitur etiam, ὀστρακισμὸς φεύγειν; à Th. ὄστρακον, τὸ, V. Unde etiam, ὀστρακίσμα, testulis in urnam collectis damnor, seu, relegor, Thuc. l. 1. & 8. quod est pass. ab act. ὀστρακίζω, V.

'Οστρακινῆν, ης, ον, testaceus, a, um: ab ὄστρακον, ου, τὸ, testa.

'Οστράκιον, τὸ, fidicine; item, parva testa, conchula; sed ὀστρακὶς, ίδος, ἡ, dicitur nux pinea, ejusq; nucleus, Athen. l. 1. Sed Hesychio, est simulacrum Veneris quoddam; utrumq; à Them. ὄστρακον, τὸ. V.

'Οστρακισμὸς, ὁ, ostracismus, relegatio per testulas in urnam missas: ab eod. Them.

'Οστρακίτης, ου, ὁ, testaceus, testam referens; ut, ὀστρακίτης λίθος, lapis testæ similitudinem habens, Dioſc. 5. 165. apud quem etiam, ὀστρακῖτις, ὀστρακίτης, l. 5. 84. Ab ὀστρακίας, scil. Th. ὄστρακον, τὸ, V.

'Οστρακόδερμος, ὁ, ὀστripellis: ab ὄστρακον, ου, τὸ, testa, & δέρμα, ατος, τὸ, pellis, quod à δέρω, excorio. Th. δέρις, ατος, τὸ, pellis.

'ΟΣΤΡΑΚΟΝ, ου, τὸ, testa, etiam ea, quæ de pisce dicitur: qu. ab ὀστέον, os. Hinc ὀστρακινῆν, testaceus. ὀστρακίζω, testulis in urnam conjectus damno, relego. ὀστρακισμὸς, relegatio.

'Οστρακόνωτος, testaceum tergum habens; ab ὄστρακον, τὸ, & νῶτος, ὁ, &c. V.

'Οστρακόω, ῶ, in testam seu testaceam duritiem verto; testaceâ duritie obduco, Aristot. in Probl. Unde pass.

'Οστρακώμαι, in testam mutor, in testaceam naturam abeo; apud Lycophr. Verò, ὀστρακωμένη, exp. putrimine contecta; à Th. ὄστρακον, τὸ, V. Unde etiam, ὀστρακώδης, -εις, ὁ, ἡ, testaceus; qui testam imitatur, Dioſc. 5. 84. &c.

'ΟΣΤΡΕΟΝ, seu ὄστρειον, ου, τὸ, OSTREUM: & OSTRUM, color ostrinus: q. ab ὀστέον, os.

'Οστρεῖ, purpureus; à Th. ὄστρειον sive ὄστρεον, τὸ, ostrum, i.e. color qui ex conchârum sanie conficitur, &c. V.

'Οστρεώδης, sive, ὀστρειώδης, ostrea referens; qui ostrea, vel, ostrum imitatur; unde in neut. plur. τὰ ὀστρεώδη, sive, ὀστρειώδη, quæ ex ostreorum genere sunt; à Th. ὄστρειον, sive, ὄστρεον, &c. V.

'ΟΣΤΡΥΣ, υος, vel ὀστρύα, ας, ἡ, OSTRYA, vel OSTRYS, arbor.

'Οστώδης, ες, ὁ, ἡ, osseus; osse abundans; vel, ossi similis; ut, ὀστώδης γλοῦτα, Athen. l. 7. & ὀστώδης κρέας, l. 6. à Th. ὄστεον, τὸ, V.

'Οσφρέδιον, olfactorium; à seq. Th. ὀσφραίνομαι, V.

'ΟΣΦΡΑΊΝΟΜΑΙ, f. ανέσομαι, odoror, olfacio, ὀσφρήσομαι, idem, f. ὀσφρήσομαι. perf pass. ὄσφρημαι, σαι, ται.

'Οσφραντὴρ, ῆρος, ὁ, q. d. odorator, olfactor; item, ὀσφραντὴς, ῆτος, ὁ, qui odoratu, seu, olfactu capi potest; quidam exp. odorabilis; item, olfactorius, olfactu excitans; unde ὀσφραντικὸς, idem; item, odorandi, seu, olfactæ facultate valens; & ὀσφραντήριον, ου, τὸ, olfa-

olfactorium; omnia, a præced. Th. ὀσφραίτομαι, V.
Ὀσφραίνομαι, ῶμαι, idem quod Th. ὀσφραίνομαι, id V.
Ὀσφρησία, ας, ἡ, odor: &
Ὀσφρητὸς, τὸν, ἡ, odoratus: à præced. ὀσφρίνομαι.
Ὀσφρητὸς, & ὀσφρητικὸς, idem quod ὀσφρακτὸς, & ὀσφρακτικὸς, &c. V.
Ὀσφρῆμὸς, qui odoratur, per Syncop. pro ὀσφραινόμενος, præs. part. ab ὀσφραίνομαι, quod V.
Ὀσφὺς, ὑος, ἡ, lumbus, ilia: accus. ὀσφὼ. Alii ὀσφὺν, ὀσφῶ.
Ὀσφὺς, ἡ, est ea dorsi pars quâ cingimur, totius spinæ partium crassissimis maximisq; vertebris compacta; unde dictam volunt quasi ὀσφῦν, quod ea pars ossea sit & excarnis. Aristoteles verò, indè nomen habere, scribit; quòd sit ὄπισθεν διάζωμα, &c. Vide præced.
Ὀχεὺς, ὑος, & ὄχεα, ων, ὁ, & ὄχεον, ου, τὸ, item ὀχία, ας, ἡ, nec non ὄχη, & ἄχη, ης, ἡ, vannus, novellus palmes: & pro ſcroto ſumitur, Th. μόσχος, viculus, ramulus.
Ὀχηφόρος, ſeu, ὀχαφόρος, vitis palmitem racemis onuſtum geſtans; unde, ὀχηφόρια, ſive, ὀχαφόρια, feſtum quo vitis ramulos racemis onuſtos geſtabant, Plut. in Theſ. ab ὄχος, præced. & φορέω, V.
Ὅτ' ut & ὅθ' pro ὅτε, quando.
Ὅταν, ſeu ὅτ' ἄν, quum, conjunct. item quamdiu: ex ὅτε, & ἄν.
Ὁτὲ, quando, quum; quandoque; quoniam. Poët. ὁτὲ, Dor. ὁκὲα. Sed πότε, quando? πότε, turc. ὅτε ἔν, quandoquidem.
Ὅτεο, Ion. & Dor. ὅτευ, pro οὗ πος, quo modo.
Ὁτεῦ τρέπω, Ion. pro οὗ τινι τρέπω, quo modo.
Ὁτηῖδὴν, pro ὁπηνιδὴν, cuicunque. Sic ὁτῆται, pro ὁπῆται, quorum.
Ὅτι, & Poët. ὅττι, quod, quia, conjunctio. Sed ὅ, τι, quicquid, pronomen, n. g. ab ὅς τις. Sed διὸτι, quare, quamobrem.
Ὅτις, Poëticè, idem quod ὅς τις, quis, vel, qui, &c. V.
Ὅτῳ, quis igitur? ab ὅς, quis, & ὖν, ergo.
Ὀτλεύω, f. ήσω, & ὀτλέω, f. ήσω, ærumnas ferò, ſuſtineo: à ſeq. ὄτλος. Indè nonnulli Angl. toyl, ortum ducunt.
Ὀτλημα, τὸ, ærumna, miſeria; unde, ὀτλήμων, ærumnoſus, miſer; verbalia, à præced. ὀτλέω, V.
Ὄτλος, ου, ὁ, ærumna: à τλάω, per Pleonaſm. πάω, quod à ταλάω, ſuffero: ex qu oper Syncop. fit τλάω.
Ὀτρύνω, & ὀτρύω, ῶ, ſtrepito: à ſeq. Them.
Ὀτοβος, & ὄτος, ου, ὁ, ſtrepitus, tumultus, ſonitus: q. ab ὄτος, moveo, & βοὴ, clamor.
Ὀτοτοῖ, & ὀτοτοῖ, heu, hei, apud Euryp. Æſchyl. & Luc. &c. Unde, ὀτοτύζω, & ὀτοτύζω, dico ὀτοτοῖ, i.e. fleo, lugeo, Heſych.
Ὅτου, Atticè pro ὅτῳ, gen. ſing. ab ὅστις, qui: quod ab ὅς, & πὶς.
Ὀτρηρὸν, celeriter, ocyſſimè, accuratè, adv. Th. ὀτρωὸν, ſ. ωῦ, incitò.
Ὀτρηρὸς, ὰ, celer, citatus, impiger, in noni. dual. ὀτρηρὼ, ab ὀτρηρὸω, incito, hortor.
Ὀτριχας, pro ὁμοίοτριχας, ejuſdem pilinam ὅμοιος, patitur, hanc Syncopen, & δεῖξ, τριχὸς, ἡ, capillus.
Ὀτρωίομεν, 1. pl. præſ. ind. act. verbi ὀτρωίω, quod V.
Ὀτρωτὴρ, ῆρος, ὁ, incitator, qui inſtigat, & urget, Heſych. eſt verbale, à ſeq. ὀτρωίω, V.
Ὀτρωτὸς, ὁ, ἡ, hortatio, inſtigatio, Th. ἐξωὸς.
Ὀτρ'τνω, incito, inſtigo, adhortor. f. ωῦ, & Ion. ὀτρωίω, in paſſ. ὀτρύνομαι, incitor. Hinc ὀτρηρὸς, ὰ, celer, diligens.
Ὄττα, vide ὅσσα.
Ὀττεία, vide ὀσσεία, in ὀσσόμαι.
Ὅττι, quia, quoniam, Poët. pro ὅτι, quod.
Ὁττικαν, Poët. pro ὅ, τι & κεν, quodcunque.
Ὀττόθι, vide in ὅτῳ.
Ὀττοτοῖ, hei, heu, ah! hinc ὀτύζω, lamentor.
Ὅτῳ, Act. pro ὅτινι, cui; ab ὅστις, quicunque; ex ὅς & πὶς, quis.
Ὅτ' ſeq. conſon. ὁκ, ſeq. vocali tenui, & ἁ ſeq. vocal. aſpirat. adv. non. Duplex negatio apud Græcos fortius negat, & vertitur nequaquam.
Οὗ pro ὅτου, ubi, adv. Sed πῦ, ubi?
Οὗ, fui, gen. vel ab ὅς, ἥ, quis, cujus: &
Οὗ proclit. quò, Joſ. 1. verſ. 9. 16.
Οὗ, miſiſti, pro ἧκα vel ἧα, & contract. ἦ, 2. ſing. a. 2. ind. m. vel a. 2. imperat. m. ab ἵημι, mitto. f. ἥσω, 2. a. ἧδ.
Οὐὰ, vah, i adv. Marc. 15. 29.
Οὖα, nomen eſt arboris ejuſdem, quæ & ὖα, ὖν, & οἴη, appellatur; Latinis ſorbus, &c. V.
Οὐαὶ, VÆ, adv. cum dat. ἡ ὐαὶ, miſeria.
Οὖας, ἀτος, τὸ, auris, Poët. pro οὖς, ὠτὸς, τὸ, idem dat. plur. ὔασιν.
Οὔατα, aures, vaſorum anſæ, nom. pl. ab οὖας, οὔατος, τὸ, auris, & contracte οὖς, ὠτὸς, τὸ, idem.
Οὐάπτω, exp. extremus, imus; apud Orph. ταρσοῖσιν ὑπ' ὐαπτοις, ſub imis plantis; item, ὐαπτόεις, auritus, in Epigr. Utrumq; à Them. ὖνος, ατος, V.
Οὐγγία vel οὐγκία, UNCIA; pars una aſſis: q. ab ἰνὶς, vocab. Siculum.
Οὐδαῖος, ου, ὁ, humilis, terreſtris; ut, πτίσις ὐδαία, apud Nonn. ſons è terra ſcaturiens; ſic & ὐδαῖος κρηνίδης, dicitur, Pluto ſubterraneus; apud Dionyſ. eſt ab ὐδὸς, ὁ, & Th. ὔδας, &c. Vide.
Οὐδαμὴ, & Dor. ὐδαμᾶ, nuſquam, nullatenus. adv. ab ὐδαμὸς.
Οὐδαμόθεν, ὐδαμόθι, & ὐδαμόσε, nuſquam; nullo in, vel, ex loco, nulla in, vel, ex parte; item, ὐδαμὸς, idem; & omnia, ab eod. ὐδαμὸς, quaſi ὐδ' ἁμὸς, ne unus quidem; nullus, &c. V.
Οὐδαμωδὲ, nihili, nugatorius, gerro: ab
Οὐδαμὸς, nullus: quod ex ὐδὲ, neque, & ἁμὸς, unus, aliquis, Dor. noſter. q.d. οὐδ' ἁμὸς, ne unus quidem.
Οὐδαμῶς, nequaquam adv. à præced.
Οὖδας, ἄος, τὸ, pavimentum, idem quod ἔδος, ους, τὸ, ſolum.
Οὐδὲ, neque, conjunct. ex ὐ, non, & δὲ, verò.
Οὐδεὶς, ὐδὲν, ὁ, nullus. ὐδημία, ας, ἡ, nulla, ὐδὲν, ὐνὸς, τὸ, nullum: ex ὐδὲ, neque, & ἷς, unus.
Οὐδέποτε, Ion. pro ὐδέποτε.
Οὐδενὸω, dat. ſing. f. g. ab ὐδημία. vide in ὐδεὶς.
Οὐδὲν, ὐνὸς, τὸ, nullum, nihil: ὐδὲν ἧπον, nihilominus; ὐδὲν μᾶλλον, nihilo magis, vide ὐδεὶς. Sic ὐδένις, nulli, nom. pl. m. g.
Οὐδένεια, q. d. nihilitas, apud Plat. in Phæd. eſt ὀυδὲν, ὐνὸς, &c. Vide.
Οὐδενόω, ῶ, ad nihilum redigo; ab ὐδὲν, ὐνὸς, τὸ, &c. V.
Οὐδέπω, nullo modo, nullatenus, haudquaquam; ex ὐδεὶς & inclytica particula πω, V.
Οὐδέπου pro ὐδέπουτε, nunquam, adv. ex ὐδὲ, neque, & ποτὲ, aliquando.
Οὐδέπω, nondum, nunquam, adv.
Οὐδεπώποτε, idem quod præced. ὐδέπουτε.
Οὐδέτερος, α, neuter: ex ὐδὲ & ἕτερος, alter.
Οὐδέτι, neq; ullum: ex ὐ, non, & τὶ, quid.
Οὐδετιχθόν, adv. neutrâ ex parte: &
Οὐδετίχθονα, neutram in partem: ab
Οὐδετίχθων, neutro modo, quod ab ὐδέτερος, pro ὐδέτερος, neuter, neque, alter.
Οὐδόλως, ſive, ὁυδοῦ ὅλως, nequaquam, nullo modo; ex ὐδὲ & ὅλος, &c. V.
Οὐδὸς, ὁ, Dor. pro Οὐλίας, ου, ὁ, nomen viri proprium.
Οὐλοθρὶς, merges, faſciculus hordei collecti: ab ἄλως, faſces, & θρίω, ligo: vel ab ὑλαὶ, hordea. Hinc
Οὐλόθριναι, funis, quo ἄλως δέεται, id eſt, f. ſciculus colligatur.
Οὐλόθριξ, ιχος, ὁ, ἡ, τὸ, qui criſpos habet capillos: ex ἄλως, criſpus: & θρὶξ, capillus.
Οὐλόθυμος, exitiali & noxio animo præditus; ab ὐλοὸς, vel ἄλως, idem quod ὐλοὸς, (à Th. ὄλυμι) pernicioſus; & θυμὸς, ὁ, &c. V.
Οὐλοθυσία, ſacrificium perfectum; ab ὔλυω, pro ὅλος & θυσία, ἡ, &c. V.
Οὐλοκάρηνος, criſpo capite: ex ἄλως, contortus, q. ab ἕλκω, contorqueo, & κάρηνον, caput.
Οὐλομελὴς, qui integris membris eſt; omnibus ſuis conſtans membris; unde, Οὐλομέλεια, omnium membrorum perfectio; integra & abſoluta natura cujuſq; rei; apud Hipocr. ab ἄλως, integer, vel, pro ὅλος, totus, & μέλος, τὸ, membrum, &c. V.
Οὐλομένη, ης, ἡ, perniciosa, Poët. pro ὀλομένη, a. 2. part. m. f. g. & Οὐλόμενος, gen. Ion. m. g. ejuſd. temporis & modi, verbi ὄλυμι, perdo. f. ὀλέσω. p. m. ὄλωα, Att. ὀλώλα. a. 2. m. ὠλόμην, hinc a. 2. part. m. ὀλόμενος, η, ον.
Οὐλόμυδος, perniciosus, exitialis, &c. Idem cum, & factum ex præced. ὀλόμενος, interpoſito υ, metri causâ, Il. a. & Od. α. & κ &c. V.
Οὖλον, ου, τὸ, gingiva: ab ἕλκω, tener.
Οὐλοὸς, & ὐλὸς, pernicioſus; idem quod ὀλοὸς; quod vide in ſeq. Th. ἕλκω, in ſuo loco.
Οὐλόπους, integer pedibus: ab ἕλκω, integer, & πῦς, ποδὸς, ὁ, pes.
Οὐλόπολος, integer, ſanus, perfectus, mollis, tener, criſpus; item, manipulorum collectorum faſcis. Tum etiam ἕλκω, pro ὀλοὸς, pernicioſus, quod vide: in ὄλυμι. Ab ἕλκω, tener, eſt ἄλον, gingiva. ἰωλκω, prima lanugo ex puberum genis efflorescens: ἕλκω, per Epenth. Ion. τῷ υ pro ὅλκω, unde Angl. whole, pro integro & ſano manaſſe videatur.
Οὖλος, interdum eſt Poët. pro ὅλος, totus, V.
Οὐλότης, ητος, ἡ, ſalubritas; item, mollities, teneritudo; item, criſpa coma, criſpitudo, &c. In quibus omnibus ſignif. eſt à præced. Th. ἕλκω, quod vide.
Οὐλοφόνη, dicitur chamelion herba, viſcum profundens; apud Nic. cujus Schol. exp. τὸ ὄυλα βλάπτειν, ἢ ὅλαν φονᾶυτικὴν, &c.
Οὐλόφυλλος, criſpa habens folia; ex ὅλος, criſpus; & φύλλον, τὸ, V. Item, ὀλοχείον, vaſculum in quod molæ conjiciuntur à ſacrificaturis; ex ὑλὴ, mola ſalſa, quâ hoſtiæ aſpergebantur ſacrificandæ; & χέω; unde χοὴ, ἡ, &c. V.
Οὐλόχυτα, τὰ, ſive, ὀλοχύται, οἱ, primitiæ ante ſacrificium, ſeu, ipſæ molæ quæ vi. Gimis effundebantur; item, ὀλοχύται, οἱ, dicuntur etiam, ipſa canistra, ex quibus molæ effunduntur; Euſt. & Heſych. ab ὑλὴ, ἡ, & χέω; unde χυτὸς, &c. V.
Οὐλοχύτας, acc. pl. ab
Οὐλοχύτης, ου, ὁ, mola, q. ab ὑλαὶ, hordeum: hoc ab ἕλκω pro ὅλος, integer, & χέω ſeu χύω, fundo.
Οὐλύμπιος, exitiali & noxio animo præditus; ab ὐλοὸς, vel ἕλκω, idem quod ὀλοὸς, (à Th. ὄλυμι) pernicioſus, & θυμὸς, ὁ, &c. V.
Οὐλυμπος, criſpo capite: ex ἕλκω, contortus, q. ab ἕλκω, contorqueo, & κόρυμνον, caput.
Οὐλομέλης, qui integris membris eſt; omnibus ſuis conſtans membris; unde, Οὐλομέλεια, omnium membrorum perfectio; integra & abſoluta natura cujuſq; rei; apud Hipocr. ab ἕλκω, integer, vel, pro ὅλος, totus, & μέλος, τὸ, membrum, &c. V.
Οὐλομένη, ης, ἡ, perniciosa, Poët. pro ὀλομένη, a. 2. part. m. f. g. & Οὐλόμενος, gen. Ion. m. g. ejuſd. temporis & modi, verbi ὄλυμι, perdo. f. ὀλέσω. p. m. ὄλωα, Att. ὀλώλα. a. 2. m. ὠλόμην, hinc a. 2. part. m. ὀλόμενος, η, ον.
Οὐλόμυδος, perniciosus, exitialis, &c. Idem cum, & factum ex præced. ὀλόμενος, interpoſito υ, metri causâ, Il. a. & Od. α. & κ &c. V.
Οὖλον, ου, τὸ, gingiva: ab ἕλκω, tener.
Οὐλοὸς, & ὐλὸς, pernicioſus; idem quod ὀλοὸς; quod vide in ſeq. Th. ἕλκω, in ſuo loco.
Οὐλόπους, integer pedibus: ab ἕλκω, integer, & πῦς, ποδὸς, ὁ, pes.
ΟΥ'ΛΟΣ, ου, integer, ſanus, perfectus, mollis, tener, criſpus; item, manipulorum collectorum faſcis. Tum etiam ἕλκω, pro ὀλοὸς, pernicioſus, quod vide: in ὄλυμι. Ab ἕλκω, tener, eſt ἄλον, gingiva. ἰωλκω, prima lanugo ex puberum genis efflorescens: ἕλκω, per Epenth. Ion. τῷ υ pro ὅλκω, unde Angl. whole, pro integro & ſano manaſſe videatur.
Οὖλος, interdum eſt Poët. pro ὅλος, totus, V.
Οὐλότης, ητος, ἡ, ſalubritas; item, mollities, teneritudo; item, criſpa coma, criſpitudo, &c. In quibus omnibus ſignif. eſt à præced. Th. ἕλκω, quod vide.
Οὐλοφόνη, dicitur chamelion herba, viſcum profundens; apud Nic. cujus Schol. exp. τὸ ὄυλα βλάπτειν, ἢ ὅλαν φονᾶυτικὴν, &c.
Οὐλόφυλλος, criſpa habens folia; ex ὅλος, criſpus; & φύλλον, τὸ, V. Item, ὀλοχείον, vaſculum in quod molæ conjiciuntur à ſacrificaturis; ex ὑλὴ, mola ſalſa, quâ hoſtiæ aſpergebantur ſacrificandæ; & χέω; unde χοὴ, ἡ, &c. V.
Οὐλόχυτα, τὰ, ſive, ὀλοχύται, οἱ, primitiæ ante ſacrificium, ſeu, ipſæ molæ quæ vi. Gimis effundebantur; item, ὀλοχύται, οἱ, dicuntur etiam, ipſa canistra, ex quibus molæ effundebantur; Euſt. & Heſych. ab ὑλὴ, ἡ, & χέω; unde χυτὸς, &c. V.
Οὐλόχυτας, acc. pl. ab
Οὐλοχύτης, ου, ὁ, mola, q. ab ὑλαὶ, hordeum: hoc ab ἕλκω pro ὅλος, integer, & χέω ſeu χύω, fundo.
Οὐλύμπιος, Poët. pro ὀλόμπιος, Olympius, cœleſtis: à ſeq.
Οὔλυμπος, ad cicatricem perduco; unde, ὑλὴδη, cicatricem ducere, Ariſtot. in Probl. Item, ἕλκω, benevaleo, ſanus ſum, Od. ω. Utrumq; ab ἕλκω, integer ſanus; ſed ὑλὴ, ἡ, vocabatur Ceres, quòd faſces manipulorum ruſticis traderet; ab ἕλκω, manipulorum collectorum faſcis, &c. V.
Οὔλυμπος, υ, & Ion. ὀλύμποιο, ὁ, Poët. pro ὄλυμπος. OLYMPUS, q. ὀλόλαμπος, totus lucens. Ὄλυμπόνδε, ad Olympum; q. εἰς Ὄλυμπον.
Οὖλος, VALEO, ſanus ſum, Th. ἕλκω, integer. inde Angl. to avail.
Οὐμὸς, per Synæreſin, pro ὁ ἐμὸς, meus. Sic σ' ὑμὸν pro τὸ ὑμὸν.
ΟΥ'ΝΙ, igitur, itaque, ergò. Conjunct.
Οὐνεκα, & ὅνεκ, pro ἕνεκα, cujus rei gratiâ, propter, quoniam. Sic τάνυσις, pro τοῦ ἕνεκα.
Οὐλίεδη, Poët. pro ὄγδη, 2. pl. ind. paſſ. verbi ὄπομαι, idem quod ὀγδόη, vitupero. Th. ὄνυμι, idem.
Οὔνομα, ἄτος, τὸ, Poët. pro ὄνομα, nomen: &
Οὐνομάζω, pro ὀνομάζω, itidem.
Οὐνομήνειν, Ion. pro ὀνομήνειν, nominare.
Οὐνομάκλυτος, υ, Poët. τῷ ὀνόματι κλυτὸς, nomine clarus, inclytus.
Οὐνομάρχης, ου, ὁ, provinciæ præfectus. Ion. pro ὀνομάρχης ex νόμος, (à νέμω, rego,) & ἀρχὴ, imperium.
Οὐνομαστὸς, celebri, Ion. pro ὀνομαστὸς, quod V.
Οὖξ, Dor. pro ὁ ὖξ.
Οὔπαρ, gen. ſing. ab ὅστερ, ἥπαρ, ὅπαρ, qui, quæ, quod.
Οὔπποτε, nunquam; ex οὐ & πότε, & hoc ab ὅτε, quando.
Οὔπω, nondum, ex οὐ & πω, (enclit.) quodammodo: hoc ab ὅς.
ΟΥ'ΡΑ, ας, ἡ, cauda, extremum agmen, proſa. q. ab ὄρος, terminus. hinc ὀρεῖος, ad caudam pertinens. οὐλεύρος, catus, felis. ἄρκτουρος, ſtella poſt caudam majoris urſæ: Arcturus, μείουρος ſeu μίουρος, cui cauda truncata eſt, mutilus: μηλούρος, nigram caudam habens: σκίουρος, ſciurus; aut cauda loco umbræ eſt.
Οὐραχία, extremum agmen ducos apud Suid. à ſeq. ὐραχὸς, V.
Οὐραχία, ας, ἡ, extremum agmen: &
Οὐραχὸς, ὐ, ὁ, extremi agminis dux; ab ὀρὰ & ἄγω, duco
Οὐράδιος, α, caudatus, id caudam pertinens; poſtremum: ab ὀρὰ.
Οὐρήθρη, ης, ἡ, & ὐρήθρεως, ὁ, meatus, per quem urina defertur è renibus in veſicam: ab ὄρος, urina.
Οὐρανία, ας, ἡ, & Ion. Οὐρανίη, ης, ἡ, URANIA, una ex Muſis.
Οὐρανία, eſt etiam ludi genus, quo pila in altum jactabatur, & priuſquam in terram deferretur, ab exilientium manibus excipiebatur; dicitur etiam ὐρανίζειν, Heſych. & Euſtath. Unde, ὐρανίζω, ludo ludum qui ὐρανίζειν dicitur, Heſych. à Th ὐρανὸς, V.
Οὐρανίδας, α, ὁ, Dor. pro ὐρανίδης, ου, ὁ, ὁ τῦ ὐρανῦ παῖς, Cœli filius.
Οὐρανίδης, ου, ὁ, ἡ, cœleſtis. in nom. pl ὐρανίδες. Th. ὐρανὸς, cœlum.
Οὐρανίζομαι, Cœlum peto, Heſych. ab eod. Th. ὐρανὸς, cœlum.
Οὐράνιος, υ, ὁ, ἡ, cœleſtis, ab eod. Them.
Οὐρανίων, ου, ὁ, tentorium orbiculari rotunditate, ut cœlum, Plut. in Alex. Item, lacunar tabernaculi tegii; anguſtale quidam vocant; alii & umbellam, i. e. σκιάδιον; vulgò, ciel, & poelle; item, ſignificat palatum; apud Hippocr. Item, ἐρανίων, eſt nomen cœleſtis ſideris, a; ud Procl. quod corona auſtralis, & rota Ixionis vocatur; Schol. Arat. collocata eſt ipſa ante priores ſagittarii pedes, inter piſcem auſtrinum & Thuribulum; eſt quaſi diminut. à Th. ὐρανὸς, V.
Οὐρανίων, ονος, ὁ, cœlicola, cœleſtis, in nom. pl. ὐρανίωνες, gen. pl. ὐρανίωνων. Th. ὐρανὸς, ὁ, cœlum.
Οὐρανοπέμων, qui cœlum ſcandit, vel, qui per cœlum graditur, in cœlo gradiens, &c. Ex ὐρανὸς & βαίνω; unde βῆμα, &

& varia comp. in βέμων definentia. Item, ὑρανογνάμων, ονος, ὁ, ἡ, cœlestium rerum, peritus; ex ὑρανὸς & γνάμη, & γνάμων, &c. V. Sic, ὑρανοδίκτης, qui cœlo ostendi-tur, seu, ostensus est; ut, αἴγλη ὑρανοδίκτου, splendor à cœlo ostensus; Hom. hymn. in lunam; item, ὑρανοδρόμος, cursu in cœlum tendens; sublimitatis avidus; sic de cruce dixit Greg. ὑρανοδρόμων ξύλων, ex ὑρανὸς & δρόμος, V.

Οὐρανίδης, ου, ὁ, cœlestis; unde, apud Nicand. in Alexiph. ὑρανίδαι τρίχῃ, exp. capilli qui sunt in suprema labiorum parte; item, palatum; à Th. ὑρανὸς, V.

Οὐρανίθεν, adv. è cœlo, cœlitùs: &

Οὐρανόθι, adv. in cœlo. Them. ὑρανὸς, cœlum.

Οὐρανόθι πρὸ, ante cœlum, i.e. in aëre; Il. γ. à præced. vide πρό.

Οὐρανομήκης, ους, ους, altissimus: ab ὑρανὸς, cœlum, & μῆκος, ους, τὸ, longitudo.

Οὐρανοπλάγκτης, ου, ὁ, ἡ, ὑ, è cœlo delapsus, qui è cœlo decidit; ut, ὑρανοπλάγκτοι δαίμονες; Plut. ex Empedocle; ex ὑρανὸς & inusit. πίπω, pro πίπτω, f. πέσω, &c. Vide. Sic etiam, ὑρανοπλάγκτος, cœlum pererrans; vel, qui sub cœlo vagatur, Epith. nubium, apud Orph. hymn. in nubes; ex ὑρανὸς, & Them. πλάζω, f. πλάγξω, unde πλαγκτὸς, &c. Vide.

ΟΥ'ΡΑΝΟ'Σ, ου, & Dor. ὡρανὸς, ου, ὁ, cœlum: aër; palatum; q. ab ὄρος, terminus, vel ὁράω, video. Hinc ὑράνιος, cœlestis: ὑρανίδαι, cœlitùs.

Οὐρανόσε, in cœlum, adv. à præced. Them.

Οὐρανοσκόπος, ου, ὁ, cœli contemplator; item piscis sic dictus ab oculo in capite, quem dum natat, sursum tollit. Ab ὑρανὸς, & σκοπὸς, quod à præt. m. verbi σκέπτομαι.

Οὐρανοῦχος, cœlum inhabitans, Æsch. ex ὑρανὸς & ἔχω; cujus varia comp. desinunt in οὔχος; item, ὑρανοφάντωρ, ad cœlum usq; refulgens; cujus splendor ad cœlum usq; pertingit; altissimè resplendens; ab ὑρανὸς & 3. pers. præt. pass. verbi φαίνω, vide. Sic etiam; ὑρανοτρεφὴς, per cœlum gradior; in cœlo versor; unde, οὐρανοφοίτης, qui per cœlum graditur; Suid. & Hesych. Ab ὑρανὸς & φοιτάω, V. Οὐρανόφρων, qui cœlestia sapit; pius, religiosus; ex ὑρανὸς & φρὴν, V. Οὐρανόφυτος, vel, ὑρανορύτης, ου, ὁ, cœlo satus; è cœlo natus; ex ὑρανὸς & φύω; unde φυτὸν & φυτεία, &c. V. Sic, ὑρανοχεράμευτος, cœli colorem habens, cæruleus; unde neut. plur. Οὐρανοχεράμευτα, τὰ, cœlesti colore tincta; ex ὑρανὸς, & χεράμευμα, ατος, τὸ, vide.

Οὐρανῶ, gen. Dor. & Æol. pro ὑρανῷ. ab ὑράνιος, cœlum.

Οὐρεῖς, acc. pl. ab οὐρεὺς, εῶς, ὁ, cauda.

Οὐρεύς, ῆος, ὁ, Urbanus, & nomen viri, Lat.

Οὔρια, Ion. pro ὔρια, vide ὔριος.

Οὐρεύειν, præs. inf. pro imperat. ab οὐρέω, urinam reddo. Them. οὖρον, urina.

Οὔρεϊ, Poët. pro ὄρει, montis, gen. sing. Sic ὔρια pro ὄρια, nom. pl. ὔριη, dat. pl. ab ὄρος, ους, mons.

Οὐρειο, Poët. pro ὀρειο, montanus; ut, ὑρεῖη κελάδων, apud Nic. in Alex. Sic ὑρείη δαίμων, dea montana; Apol. Rod. à Th. ὄρος, Poët. ὔρος, τὸ, V. Item, ὑρεῖος, pro ὀρεῖος, qui à vento secundo fit, vel, proficiscitur; unde οὐρείῳ πνεύματι, secundo flatu, Lucian. à Th. ὄρος, V.

Οὐρεσιφοίτας, ὰδος, ἡ, montivaga, in Epigr. l. 2. Ab ὄρος, pro ὄρος, ους, τὸ, & φοιτάω, V. Item, ὑρεσιφοίτης, pro ὀρεσίοικος, id V. Item, ὑρεσιφοίτης, idem quod, & pro, ὀρεσιφοίτης, id V.

Οὐρβίς, ίδος, ὁ, Ion. pro ὀρβὶς, mulus, q. ab ὄρος, ους, τὸ, mons. Hèt ὑρβὶς, custos, ab ὄρος.

Οὐρέομαι, ῆμαι, cum urinæ excernendæ meior; Athen. l. 1. est pass. à seq. act. Vide.

Οὐρέω, f. ήσω, urinam reddo, meio. Them. οὖρον, urina.

Οὐρῆες, ventorum; Herodot. l. 1. pro ὄρος; Ionicè; (ut τετῆρες pro τέτορες) à Th. ὄρος, V.

Οὐρία, est etiam custodio; Hesych. à Th. ὄρος, ὁ, custos, V.

Οὐρὴ, Ion. pro οὐρὰ, dat. sing. ab οὐρὰξ, ᾶς, ἡ, cauda.

Οὐρὴ, Ion. pro οὐρὰ, cauda, V.

Οὐρῆας, mulos, acc. pl. Ion. ab ὑρὶς, ίδος, & Ion. ἡ, ὁ, mulus.

Οὐρήθρας vide in οὐρέω.

Οὐρημα, ατος, τὸ, urina; à 1. pers. perf. pass. verbi οὐρέω, meio.

Οὐρὴν, acc. sing. Ion. pro οὐρὰν, ab οὐρὰξ, ᾶς, ἡ, cauda.

Οὐρητὴς, οῦ, ὁ, urinator; ut, ὑρητὴν δρχεῖον, vas urinarium ad excipiendam urinam; apud Schol. Aristoph. Id etiam dicitur simpl. οὐρέτης, ὁ, quod aliàs est idem quod οὐρήτωρ, ὁ, meatus urinarius, à Th. οὖρον, τὸ, V.

Οὐρήσω, meias, 2. sing. a. 1. sub. act. verbi οὐρέω, meio. f. ήσω. Them. οὖρον, urina.

Οὔρησις, εως, ἡ, mingendi actus; urina: &

Οὐρητὴρ, ῆρος, ὁ, URETER, meatus urinarius: &

Οὐρητικὸς, ὴ, urinarius; urinam ciens; meiendi facultatem habens; omnia à pers. pass. v. οὐρέω, meio.

Οὐρητιάω, ῶ, micturio, meiere cupio; Aristoph. in vesp. ab eod. οὐρέω; item, οὐρητὴς, ίδος, ὁ, ἡ, matula, vas urinarium, ab οὐρητὴρ, V.

Οὔρεια, τὰ, termini, limites, fines; est Ionicè, pro ὄρεια, τὰ, neut. plur. à sing. ὄρειον, τὸ, V.

Οὐρία, ας, ἡ, secundus ventus; ut, ἐκ οὐρίας πλεῖν, i.e. ὑρεισάμενον, secundo vento ferri; apud Aristot. Unde translatè dixit Gregor. εἰς ἄγαν βαθύπλουτον τὸ ναυάγιον; dum vento secundo navigas tim: naufragium; ab ὄρος, ους, ὁ, (à Th. ὄρω) unde fœm. οὐρία, subst. adjectivè, & absolutè dicitur, pro οὐρία πνοὴ; ut & ἐξ οὐρίας, pro, ἐξ οὐρίας πνοῆς; item, in plur. ἐξ οὐρίων, pro ἐξ οὐρίας πνοῆς, apud Soph. in Ajace, &c.

Οὐρίας, ου, ὁ, nomen viri. Heb. lux Domini.

Οὐρίαχος, (idem quod σωρὸς) ferrum, quo ima hastilis pars crucis in modum, præfixa est; quasi ὁρὸς τῶ ὀρατος; Il. ν. ab ὄρος, pro ὑρὸς, &c. V.

Οὐρίζω, Ion. pro ὁρίζω, conterminus sum, fi to. Sic ὑρισμα, Ion. pro ὅρισμα.

Οὐρίζω, signif. etiam, vento secundo proveho; secundo; So. h. & Æschyl. à Th. ὄρος, ventus secundus, &c. V.

Οὐρία, (sub. πνοὴ,) f. g. ab

Οὔριος, α, ον, secundus, prosper; ab ὄρος.

Οὔριος, est proprie, qui à vento secundo proficisc itur; vel, qui vento secundo fit; ut πλοῦς ὔριος. Luc. & ὑρία πῆσις apud Theogn. sed dicitur & ὑρία πνοὴ, pro ὄρος, apud Thucyd. pro quo & absolute ponitur ὔριος, sub. ἄνεμος, apud Luc. in Lexiph. Unde etiam neut. ὔριον, sive, ὑρίνον ὠόν, ovum urinum, i.e. irritum, ex quo nihil gignitur; (quod & ὑπηνέμιον, & ζεφύριον, &c. vocatur) de quo vide Aristot. de gen. an. l. 3. & Plin. 10. 58. &c. à Th. ὄρος, V. Item, ὔριον, τὸ, custodia; Hesych. ab eod. Th. ὄνυξ, custos; item, ὑρίων, interdum idem est quod ὑράκος, ὁ, caudatus; à Th. οὐρὰ, ἡ, &c. V.

Οὔριος, ου, ὁ, nomen prop. viri.

Οὐρείσπηλος, in monte nutritus; Euryp. in Hec. ab ὄρος, Ionicè, pro ὄρος, ους, τὸ, & σπηλὸς, V.

Οὐριοδρόμος, vento secundo currens; inde, ὑριοδρομέω, vento secundo curro, &c. Ex ὔριος & δρόμος, ὁ, V.

Οὔρισμα, terminus, limes; est Ionicè, pro ὅρισμα; à Th. ὄρος, Ion. pro ὅρος, ους, τὸ, &c. V.

Οὐρεσδέχομαι, qui urinam recipit; ut, ὑρεσδέχου κώπης, apud Alex. Aphr. (dicitur etiam ὑρισδόχος, pro eod.) Unde, ὑρεσδόχη, urinæ receptaculum; matula, seu, matellula; vas urinarium; sic etiam dici potest vesica; ex οὖρον, τὸ, & δέχομαι, &c. V.

ΟΥ'ΡΟΝ, ου, τὸ, URINA. quia ὁρᾶ ex vesicâ. hinc οὐρέω, urinam reddo. hinc δυσουρία, ας, ἡ, urinæ difficilis excretio.

Οὐρόσπυον & οὐροπύιον, sive, οὐροπύιον, ου, τὸ, via illa ac veluti linea, quæ scrotum medium intersecans, per taurum, usq; ad anum tendit; Gal. in Lex. Hippocr. seu, est ultima pars spinæ quâ vertebræ desinunt, in avibus manifestior quam in homine; ab ὄρος, pro quo scribitur etiam ὄρος; & Ionicè ὄρος & πύη, ἡ, V.

ΟΥ'ΡΟΣ, ου, ὁ, ventus secundus, prosper successus; item custo-, inspector, q. ab ὁράω, incito, vel οὐρέω, video. (Est & ὄρος, Ion. pro ὄρος, finis, terminus: & pro ὄρος, mons.) Hinc οἰνουρὸς, domûs custos, οἰκουρὸς, domum custodito. φρουρὸς, ὁ, custos, φρουρὰ, ᾶς, ἡ, præsidium. φρούριον, locus aut munitio cui præsidia imponuntur. φρύριον, ου, τὸ, oppida, castella. φρυρὸς, in præsidio sum, custodio. & Angl. a ward, warden, &c.

Οὐρὸς, ὁ, alveus seu fossa per quam deducitur navis in mare, à præced. Est οὐρὸς, serum lactis & sanguinis: ex ὀρρὸς.

Οὐρόω, idem esse videtur cum οὐρίζω; id V. Cujus compositum κατευρόω, signif. vento secundo expando, seu, vela ad ventum secundum compono; à Th. ὄρος, V.

Οὐρο-

Οὐροτομέω, caudam amputo; apud Suid. ex ὐρὰ, ἡ, & τομὴ, ἡ; V.

Οὐρουλίου τένοντες, appellantur nervi, qui usque ad ossis extremum protenduntur, apud Hippocr. à Them. ὐρὰ, unde ὐρητὴρ, &c. V.

Οὖς, ὠτὸς, τὸ, auris in pl. τὰ, ὦτα, aures. Th. ὄας, ἀΐω, τὸ, idem,

Οὖσαν, acc. sing. ab ὤν, ὄντος, præs. part. ab εἰμὶ, sum.

Οὗς, quos, acc. pl. ab ὅς, ἥ, ὅ. At ὅς, ἵους, ab ὅς, ἥ, ὅν.

Οὐσία, ας, ἡ, essentia, natura, substantia, facultates: ab ὤν, ὄντος, ens, præs. part. verbi εἰμὶ, sum.

Οὐσίδιον, q. d. substantiola, bona, facultates; apud Athen. l. 2. est diminut. ab οὐσία, præced. vi. Unde etiam Οὐσιόω, essentiam do, essentiam facio; unde pass. ὠσιώθη, q. d. substantiari, substantiam fieri: Item Οὐσιώδης, ους, ὁ ἡ, ὸ, essentialis, substantialis; sæpe apud Aristot. ab eod. οὐσία, V.

Οὐσιωδῶς, adv. substantialiter, essentialiter; à præced.

Οὐσίωσις, q. d. essentiatio, vel substantiatio, aut substantificatio; verbale ab οἰσιόω; V.

Οὐσιωτὴς, ἡ, principium substantiæ, vel substantiarum; aut dominium, seu impe-rium in substantias: ex οὐσία, & ἀρχὴ, ἡ, V.

Οὔτ' ἄρ', pro οὔτε ἄρα, neque.

Οὔτα, vulneravit, per Apocop. pro ὔτασα, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ὐτάζω, vulnero, f. άσω. Alii volunt esse 3. sing. imperf. act. verbi ὐτάω, imperf. ὔτων, ων, ασε, ας, ος, ε.

Οὐτάζω, f. άσω, idem cum Them. ὐτάω, vulnero.

Οὐτάμεν, Ion. pro ὐτάσαι, Dor. ὐτάμεναι, præs. inf. act. verbi ὐτάω, idem quod ὐτάω, vulnero.

Οὐτάμενος, vulneratus, præs. part. pass. ab ὔτημι, pro ὐτάω, vel per Sync. pro ὐτασόμενος, a. 1. part. m. ab ὐτάζω, idem cum ὐτάω.

Οὔτασε, pro ὔτασεν vulneravit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ὐτάζω. Th. ὐτάω, vulnero.

ΟΥΤΑ'Ω, vulnero, vulnus infligo. f. ήσω, p. ωκα. Hinc ὐτάζω, ὐτάσκω, & ὔτημι, idem.

Οὔτε & οὔτ', ut & οὔθ', neq; ex ὐ & τὲ, que.

Οὔτηρ, Ion. pro ὐτὴρ, alter,

Οὔτησις, εως, ἡ, vulneratio: à 2. pers. perf. pass. vi. ὐτάω.

Οὐτήτειρα, ἡ, vulneratrix; quæ vulnera & ictus infert; in Epigr. ὐτήτειρα δηλήσασθαι, ab eodem Th. ὐτάω; V.

Οὐτιδανὸς, ὴ, vilis, nullius pretii: q. ὔτινων, gen. ab ὔτις, per Pleonasm. δὲ, vel ab ὔτις, nullus, & δίδωμι, ους, τὸ, munus.

Οὔτιδος, οἱ, appellatæ fuerunt Chrysippi παραλογισμοὶ; i.e. captiosæ quædam argumentationes; ab ὔτις; V.

Οὔτω, pro ὕπτια, accusat. sing. ab ὔπτις, nullus, gen. ὔπτιο, ex ὅ, non, & πὶς, quis.

Οὔτινος, gen. sing. ab ὅστις, quicunque. Pro ὅτινος, Attici dicunt ὅτου, Iones ὅτεο, Dor. ὅτευ, Æol. & Poet. ὅττο, & ὅτῦ. Pro ὅτινες, Attici ὅτου. Ion. ὅτεων. Pro ὅτινων, Attici ὅτων, Iones ὅτεων. Pro ὅστισι, Attici ὅτοις, Ion ὅτεοισι & ὁτέοισι. Ex ὅς, & πὶς, quis.

Οὔτιπο, Dor pro οὐδαμῶς, nullo modo.

Οὖτις, nullus, gen. ὔτινος, acc. ὔτιν' & ὔτινα ' ex ὅ, non & τὶς, quis.

Οὗτος, αὕτη, τοῦτο, h c, hæc, hoc, genit. τούτου, ταύτης, nom. pl. οὗτοι, αὗται, ταῦτα, gen. pl. τούτων, q. ex ὅ, & αὐτὸς. Sic ὅδε in voc. casu, pro heus tu.

Οὔτοσι, Att. pro ὅδε.

Οὔτω, & ὥτπερ, seq. vocali: sic, itane? tantopere, Att. ὑτωσί.

Οὐχ, ante asperam: ὐκ ante vocalem: ὅ, an è consonantem, non.

Οὐχὶ, nonne? adv. interrogandi: Item Atticè non, adv. negandi. Th. ὅ.

Ὀφείδιον, sive ὀφίδιον, τὸ; anguiculus, pàrvus serpens: Item piscis nomen apud Plin. l. 32. c. ult. est diminut. ab ὄφις, εως; V.

Ὀφειλίσιον, ὁ, τὸ, debitum; ab ὀφλὴ, ἡ; vide.

Ὀφειλέτης, ου, ὁ, debitor, acc. pl. ὀφειλέτας; ab ὀφείλω, debeo.

Ὀφειλέτις, ίδος, ἡ; debitrix: Item obnoxia, beneficio devincta; Euryp. in Rheso, est fœm. à masc. præced. V.

Ὀφειλὴ, ῆς, ἡ, &

Ὀφείλημα, ατος, τὸ, debitum, à seq. Them.

ΟΦΕΙΛΩ, debeo, reus sum: imperfectiv. ὠφείλον, f. ὀφειλήσω, p. ὠφείλημαι, aorist. 2. ὤφελον, præs. passiv. ὀφείλομαι, præs. part. pass. ὀφειλόμενος, η, ον, debitus, a, um; perf. pass. ὠφείλημαι.

Ὀφθέντως, debitè; ita ut fieri debet; ut decet, &c. Hesych. à præced. Th. ὀφείλω, V.

Ὄφθις, vide in ὄφθιον, utinam.

Ὄφθεν, Poët. pro ὄφθεν, quod Ion. pro ἄφθεν, 3. sing. aorist. 2. verbi ὀφείλω, debeo.

Ὀφθιόωμαι, augeor, amplificor, crescо; Il. ψ. est passiv. à seq. act. ὀφίλλω; V.

Ὀ Φ Ε'Λ Λ Ω, eis, ει, augeo; adjuvo; (usurpatur, & pro ὀφείλω, debeo: f. ὀφθῶ, p. ὄφθωκα, a. 2. ὄφθον.

Ὀφίλλαιν, augeant, 3. pl. præs. sub. verbi ὀφίλλω, augeo.

Ὄφθμος, τὸ, augmentum: Item sordes verrendo collectæ, aut coacervatæ: Item, sic & appellantur scopæ; teste Hesych. à præced. Themat. ὀφίλλω; vide.

Ὄφθον, ες, ε, aorist. 2. verbi ὀφείλω, debeo. Et usurpatur ut adverb. optandi utinam, in primâ, secundâ & tertiâ personâ; ut αἴθ' ὄφθον ἀχαιὸς τε μάθειν, utinam cælebs essem: ὡς ὄφελον θανάτοις μοι ἅδῃν, utinam mihi mors placuisset.

Ὄφθος, ου, τὸ, utilitas, usus: ab ὀφίλλω, juvo, mulctor, persolvo.

Ὀφίλσιμος, seu ὀφίλιμος, utilis, ab ὀφίλλω, adjuvo: Item Ὀφθάω, orno, mundo, colo; ab ὄφθος, τὸ, scopæ; Hesych. & omnia, ab ὀφίλλω, augeo, &c. V.

Ὄφιας, gen. Ion. ab ὄφις, ίος, ὁ, anguis.

Ὀφιαστραφύλη, uva anguina; sic à quibusdam appellari capparin tradit Plin. 13. 23. ab ὄφις, ίος, & σταφυλὴ, ἡ; vide.

Ὀφθαλμία, ας, ἡ, oculorum morbus; & inde

Ὀφθαλμίας, ου, ὁ, ophthalmias piscis, quem Plin. oculatam vertit, seu oculatum nominat. à præced. ὀφθαλμία, &c. Item,

Ὀφθαλμιάω, oculorum morbo laboro: ab ὀφθαλμὸς; quod V.

Ὀφθαλμίδιον, ου, τὸ, ocellus, Aristoph. diminut. ab ὀφθαλμὸς, unde etiam Ὀφθαλμίζομαι, idem quod ὀφθαλμιάω, doleo ex oculis, lippio: Item oculis captus sum; Polyb. l. 2. Sic etiam, Ὀφθαλμικὸς, ὴ, ὸ, ad oculos pertinens, ocularius; Diosc. l. 11. & 2. 7. Item subint. ἰκτῖδι, oculorum medicus; apud Gal. omnia, ab ὀφθαλμὸς, vi.

Ὀφθαλμοκλέω, oculos jacto, seu conjicio, ex ὀφθαλμὸς, & βάλλω, ῶ; vide.

Ὀφθαλμοδυλεία, ἡ; q. d. servitus, seu servitium ad oculum, &c. idem quod seq. ὀφθαλμοδυλία; V.

Ὀφθαλμοδυλία, ας, ἡ; obsequium ad oculos exhibitum: ab

Ὀφθαλμόδυλος, ου, ὁ, ἡ, servus, qui inspectante hero le gnavum præstat: ab ὀφθαλμὸς, oculus, (quod ab ὄπτομαι, video,) & δῦλος, servus.

Ὀφθαλμὸς, οῦ, ὁ, oculus, per Metaph. vir illustris: vel qui res futuras suâ prudentiâ prævidere potest: dat. pl. Ion. ὀφθαλμοῖσιν, ὀφθαλμοὶς, Dor. pro ὀφθαλμοῖς. Th. ὄπτομαι, video.

Ὀφθαλμότρυλλος, oculis tinctus, seu madefactus; vel ex oculis manans: ex ὀφθαλμὸς, & τρύω, f. ύσω, unde τρυκτὸς, &c. vi. Item Ὀφθαλμοφανὴς, qui oculis cernitur, sub oculorum sensum cadens, unde neut. τὸ ὀφθαλμοφανὲς, quod ante oculos positum est, manifestum; unde adverb. Ὀφθαλμοφανῶς, manifestè, perspicuè, more eorum quæ oculis cernuntur; ex ὀφθαλμὸς, & φανὲς, terminatione, comp. ex φαίνω, f. φανῶ, &c. V.

Ὀφθαλμώδης, oculi speciem gerens; ab ὀφθαλμὸς, ὸς, V.

Ὀφθεὶς, ῆντος, visus, a. 1. part. pass. ὀφθῶ, a. 1. inf. pass. ὀφθῆναι, 2. sing. f. 1. pass. verbi ὄπτομαι, video.

Ὀφθῶσι, ὀφθῆναι, vide in ὀφθεὶς.

Ὀφιακὸς, ad anguem; seu angues pertinens; unde in neut. plur. ὀφιακὰ, scil. γράμματα, libri de serpentibus conscripti: Item Ὀφίασις, ἡ, affectus capitis, quo capilli, primùm extenuati, postea decidunt certis spatiis, in serpentis similitudinem; Cæls. l. 6. c. 4. utrumque, à Th. ὄφις, εως; V.

Ὀφίδιον, τὸ, idem quod ὀφείδιον; id vide.

Ὀφιοβόλος, serpentis percussor; Epitheton Apollinis in ovo Simmiæ Rhodii; ex ὄφις, ιος, vel ίος, & βάλλω; V.

Ὀφιογόνος, serpentigena; ex ὄφις, ίος, & γόνος, τὸ; V.

Ὀφιόδηκτος, ὁ, ὴ, à serpente morsus: ab ὄφις, & δηκτὸς, quod à 3. sing. perf. ind. pass. verbi δάκνω.

Ὀφιομάχης, & ὀφιομάχος, qui serpentes oppugnat; qui cum anguibus dimicat, est locustarum genus non habens alas; Hesych. & Suid. ex ὄφις, ίος, & μάχη, ἡ; à Th. μάχομαι, &c. V.

Ὀφιόρις, ιος, ὁ, anguinus, serpentem referens: Item anguifer, & in fœmin. Ὀφιοῦσσα, & contractè ὀφιοῦσα, herbæ

nomen; apud Plin. 24. 17. ab ὄφις, ιος, vi. Item Ὀφιόνιος, ου, ὁ, anguineus; Oppian. l. 3. de venat. utrumque, ex ὄφις, ιος, &c. V.

Ὄφις, gen. sing. ab ὄφις, ὁ, serpens, acc. ὄφιν.

Ὀφιοκέρδιον, allium anguinum, seu sylvestre; apud Dioſc. ex ὄφις, ιος, & σκόρδιον, τό; vi. Sic etiam, Ὀφιοσύφειλον, idem quod ὀφιοσταφύλη; id vi. Item Ὀφίουρος, serpentis caudam habens; ab ὄφις, ιος, & οὐρά, ἡ; V.

Ὀφίσαντα, vide sura in ὀφίσεις.

ΟΦΙΣ, ιος, & εως, ὁ, serpens, nom. pl. ὄφεις, ὄφεις, ὄφις; q. ab ὀπάω, pro βλέπω, video. Hinc Angl. a fiend.

Ὀφίτης λίθος, lapis ophites, maculosus in modum serpentis, Dioſc. & in sœm. ὀφῖτις, ἡ; itidem nomen lapidis; apud Orph. utrumque à Th. ὄφις, ιος: vide.

Ὀφιώδης, ους, ὁ, ἡ, serpentinus, anguinus: à præced. ὄφις.

Ὀφλάνω, ὀφλήσω, & ὀφλισκάνω, idem quod ὄφλω, f. ήσω, tanquam ab ὀφλέω, mulctor, damnor; idem quod Them. ὀφείλω; V.

Ὀφλεῖν, a. 2. inf. act. per Syncop. pro ὀφλῆσαι, verbi ὀφείλω, debeo, & per Syncop. ὄφλω, f. ὀφειλήσω, & per Syncop. ὀφλήσω, præt. ὤφληκα, a. 2. ἄφλον.

Ὄφλημα, ατος, τό, mulcta impoſita, debitum.

Ὀφλητης, ου, ὁ, ἡ, debitio; Heſych. Item debitum, verbale, ut præced. ὄφλημα, ὄφλω, f. ήσω, &c. V.

Ὀφλήσω, per Syncop. pro ὀφειλήσω, f. 1. act. vide ὀφελεῖν.

Ὄφλω, f. ήσω, idem quod ὀφείλω, (ex quo per Syncop. fit) mulctor.

ΟΦΡΑ, ᾶος, ut, quò, adverb. Poët. pro ἕως, ὅπως; ei reſpondet, πῆος, tunc.

Ὀφρύα, ἡ, ſupercilium; clivus; idem quod ἐφρύη; vi. Item Ὀφρυάζω ſupercilii nuto; Poll. l. 2. Item, grandi ſupercilio tumeo; Suid. & ὀφρυόω, ſum ὀφρυώδης; (id vi.) Item Ὀφρυᾶν, dicitur urbs, aut regio clivoſa, quæ ſupercilia crebra habet; omnia à Th. ὀφρύς, ύος.

Ὀφρύν, idem quod ὀφρύς.

Ὀφρυόεις, εσσ(α) & in sœm. gen. ὀφρυόεντος, ης, excelſus, a, ſupercilioſus: à ſeq. Th. ὀφρύς.

Ὀφρυόμαι, idem cum ὀφρυάζω, grande ſupercilium oſtento; & ab eod. Them. ὀφρύς, υος; vi Unde etiam, Ὀφρυώδης, ους, ὁ ἡ, ſupercilia imitans; apud Gal. &c.

Ὀφρυόσιος, quem ſupercilia obumbrant, apud Ariſtot. Top. l. 8. ex ὀφρύς, ύος, & σκιά, &c. V.

ΟΦΡΥΣ, ύος, ἡ, ſupercilium; faſtus, tumulus: dat. pl. ὀφρύσι.

Ὄχ' pro ὄχα, valdè, præ cæteris, longè; ponitur pro ſuperlat. ab ἔχω, habeo: uſitatius eſt ἔξοχον, & ἐξέχα, ab ἐξέχω, emineo.

Ὀχάνη, ης, ἡ, &

Ὄχανον, ου, τό, anſa clypei, quâ ille tenetur: ab ἔχω, teneo.

Ὀχεία, ας, ἡ, coitus, Ariſtot. de gen. an. l. 14. Item τὰ ὀχεῖα, ſcil. ζῶα, dicuntur admiſſarii equi, vel boves, vel arietes; Interdum & alia animantia maſcula; apud Ariſtot. & Plut. utrumque, ab ὀχεύω, ὁ, qui ad admiſſuram educatur; & hoc à Th. ὀχεία, vi. Sed Ὀχεῖον, ου, τό, eſt currus, à Th. ὄχος, ὁ, unde ὀχέω, &c. V.

Ὄχεσκον, Ionicè pro ἄχεον, imperf. act. verbi ὀχέω, veho, porto, f. ήσω.

Ὀχεσφιν, curribus, dat. pl. Ion. pro ὄχεσιν, dicitur & ὀχήεσσι, dativ. pl. Ion. ab ὄχος, ους, τό, currus.

Ὀχετάω, nivos, ſeu aquas duco, derivo, & Metaph. apud Athen. l. 10. ὁ μὴ πῦρ δεῖ πῦρ ὀχετάσθαι; non eſt ignis igni addendus; unde verbalia, Ὀχέτευμα, τό, rivus qui ducitur, vel aquæ ductus, canalis; Ariſtot. & ὀχετεία, ας, ἡ, rivorum à fonte deductio, ductus vel derivatio aquarum; apud Theophr. omnia à Th. ὀχετός; unde etiam diminut. Ὀχέτιον, ου τό, rivulus, &c. V.

Ὀχετηγία, ᾶς, rivos, ſeu aquas duco, irrigo per rivos: Item Ὀχετηγία, rivorum, ſeu aquarum ductus, irrigatio; utrumque ab ὀχετηγός, qui rivos ducit; Il. φ. quod Nonn. generaliùs etiam uſurpavit in sœmin. gen. pro ductrix; ut ut ἔρχῃ ἄρτι θεσπεσίης ὀχετηγός, ab ὀχετός, & ἄγω; V.

Ὀχετηγός, οῦ, ὁ, aquæ ductor: ab ὀχετός, canalis.

Ὄχεθλον, υ, τό, currus: Item Plauſtrum; Item obex, à Them ὄχος, unde ὀχέω, & ὀχεῖον, τὸ, &c. V.

ΟΧΕΤΟΣ, ου, ὁ, canalis, aquæ ductus; Item cloaca: q. ab ὀχέω, veho: ὀχετός, ἄπας, canalis calamitatis, pro perpetuâ calamitate.

Ὄχθιμα, τό, ſemen, ſeu genitura, quâ ὀχεύεται, implevit πλὼ ὀχθιμρύλιμ, apud Ariſtot. Item expon. etiam coitus, eſt verbale ab ὀχθίομαι, ineor, ſalior, inſcendor, de fœmina marem admittente, paſſ. ſcil. abact, ὀχθίω; V.

Ὀχθός, ὁ, ὁ, retin. culum; vectis: in pl. ὀχθοῖς, Ion. ab ἴχω, teneo.

Ὀχθός, eſt etiam locum galeæ; Il. γ. Item ſcrotum; à quo, pellis quæ circundat veſtes; à ſeq. Them. ὀχθόω; unde etiam verbalia, Ὀχθωτής, οῦ, ὁ, admiſſarius, qui fœminam init, vel comprimit; de homine mare dictum, expon. libidinoſum, ad coitum proclivis; in Epigr. l. 2. 2. Item Ὀχθωτός, ή, vel Ὀχθωτύ, ῆς, ἡ, quæ marem admiſit, venerem, ſeu coitum paſſa; Dioſc. l. 2. c. 97. Unde Ὀχθωτικός, ὁ, qui coire ſolet; ad coitum, ſeu venerem propenſus, ſalax, &c. Ariſtot. de gen. an. l. 3. c. 1.

ΟΧΕΤΩ, admiſſarium admitto, f. ήσω, p. ὄχωκα: hinc ὀχεία, ας, ἡ, coitus: q. ab ὀχέω, veho.

Ὀχέω, f. ήσω, veho, porto, præſ. part. ὀχέων, moderans, Them. ἔχω, currus.

Ὀχή, ῆς, ἡ, cibus: ab ἴχω, ſuſtento.

Ὄχημα, ατος, τό, veh. culum: a 1. perf. perf. paſſ. verbi ὀχέω, veho.

Ὀχήσ(ε), ου, ὁ, ἡ, OCHESIUS, nomen proprium.

Ὄχησις, εως, ἡ, vectio, vectura; equitatio, equitatus; Heſych. eſt verbale, à 2. ſ. perf. præt. paſſ. verbi ὀχέω; V.

Ὀχθήσομαι, ingemo: Heſych.

Ὄχθας, acc. pl. ab ὄχθη, ης, ἡ, ripa, dat. pl. ὄχθαις, & Ion. ὀχθῆσιν, & ὄχθασι, Poët.

ΟΧΘΕΩ, f. ήσω, indignor, gravatè fero: q. ab ἄχθομαι.

ΟΧΘΗ, ης, ἡ, ripa, intrà quam ἴσχει, ſeu ὀχέπαι, aqua: ὀχέω, ους, ὁ, ripa, tumulus, labor.

Ὀχθηρός, ή, ὁ, riposus, clivoſus; ut ὀχθηρὸς χῶρος, in Epigr. eſt à Th. ὄχθη, ης, vide.

Ὀχθήσας, ήσ(α), a. 1. part. act. ab ὀχθέω, gravatè fero.

Ὄχθησιν, dat. pl. Ion. ab ὄχθη.

Ὄχθησις, εως, ἡ, offenſio, indignatio, eſt verbale, ab ὀχθέω, V.

Ὀχθίζω, idem quod & à Them. ὀχθέω, ῶ; vi. Euſt. ex Oppian. ὀχθίζων σφαλῶ, proprium alioquin eſſe exiſtimatur cum ſuis derivatis & comp. Græcorum Bibl. Interpretum.

Ὀχθοιος, limbus, fimbria. Suidæ eſt ὄχθος, ου, q. ab ἄχθη, ripa.

Ὀχθός, vide in ὄχθη.

Ὀχθώδης, ους, ὁ, ἡ, riposus, clivoſus: Item verrucoſus, torosus; Dioſc. l. 1. c. 157. à Th. ὄχθη, ης, V.

Ὀχλαγωγός, qui populârem turbam concitat, vel congregat; ut faciunt adulatores populi, vel circulatores; unde Ὀχλαγωγία, ῶ, populum, ſeu populârem turbam concito, ἀμφαγωγῶ, plebem ad res novas ſolicito, factioſæ turbæ ducem me præbeo: Item Ὀχλαγωγὸν, quum turba populâris concitata in unum locum conſluit; ex ὄχλος, & ἀγωγός, V.

Ὀχλάδις, ίως, ὁ, vectis quo aliquid movetur: Item cardo; Item vinculum, ligamen; à Th. ſeq. ὀχλάδω, V.

Ὀχλάζω, turbantur, Dor. pro ὀχλοῦνται, 3. pl. præſ. ind. paſſ. verbi ὀχλέω, turbo. Th. ὄχλος, turba.

ΟΧΛΕΤΩ, moveo, f. ώσω, ὀχλάδις, ίδ(ος), ὁ, vectis: μοχλὸς, οῦ, ὁ, idem; μοχλάδω, vecte moveo.

Ὀχλέω, turbo, commoveo; moleſtiâ afficio, f. ήσω, p. ὄχλημα, præſ. paſſ. ὀχλέομαι, οῦμαι, vexor.

Ὀχληρός, ά, όν, turbulentus, a, um; moleſtus: &

Ὀχλησις, εως, moleſtia, perturbatio: ab ὀχλέω, Th. ὄχλος, turba.

Ὀχλικός, ή, popularis; turbulentus: ab eod. Th.

Ὀχλίζω, moveo, vecte impello & profrudo; Od. ρ. à Th. ὀχλάδω, V.

Ὀχλοκίνω, qui turbam, ſeu populum concitat; Polyb. l. 3. Unde Ὀχλοκινέω, turbam populârem concito, ſeu ſolicito; Plut. & Ὀχλοκινεία, turba populâris concitatio, ſeu ſolicitatio; ex ὄχλος, & Th. κίνω, unde κοσή, ἡ, &c. vi. Item Ὀχλοκατήμενος, à turba populari, ſeu plebe, regor; turbæ populâris arbitrio adminiſtror & gubernor; ex ὄχλος, & κρατέω, &c. vi. Sic Ὀχλολοίδορος, qui turbæ convitiatur; ex ὄχλος, & λοίδορος: vi. Item Ὀχλομανέω, ῶ, inſano turbarum amore teneor; vel inſano turbæ populâris amore ducor; ex ὄχλος, & μανέω, f. μανοῦμαι, unde μανία, ἡ, &c. V.

Ὀχλοποίλα, -ῶ, cogo turbam, f. ήσω, p. ὠχλοποίηκα, a. 1. ὠχλοποίησα, ab ὄχλος, turba, & ποιέω, facio.

ΟΧΛΟΣ,

ΟΧΛΟΣ, ου, ὁ, turba, motus, multitudo, populus; moleſtia. Hinc ὀχλήεις, turbulentus: ὀχλίω, turbo: ἐνοχλίω, idem: πυριηχλίω, obturbo, moleſtiam exhibeo.

Ὀχλοτρηδέ, turbam delectans; ex ὄχλος, & τέρπω; V.

Ὀχλάδης, ες, ὁ ἡ turbulentus; Polyb. Item difficilis, moroſus; unde τὸ ὀχλώδες, difficultas & faſtidium, moleſtia, apud Suid. à Th. ὄχλος, ὁ, V.

Ὄχμα, ατος, τό, & ὄχμη, retinaculum: πέρπημα, ab ἴχω, retineo: hinc

Ὀχμάζω, inhibeo, f. άσω, à præced.

Ὄχμος, ſeries, ordo: ubi una res ἴσχεται ἄλλης; id eſt, adhæret alii.

Ὄχνη, ης, ἡ, idem quod Th. ὄχνη, pirum ſylveſtre, vel ipſa arbor pirus, &c. V.

Ὀχοῖσε, ας, ά, Poët. & Dor. pro ὀχοῦσα, ης, ἡ, vehens, ferens, præſ. part. sœm. gen. ab ὀχέω, veho, ſuſtineo. Th. ὄχος, currus.

ΟΧΟΣ, ου, ὁ, & ος, τό, currus, vehiculum: q. ab ἴχω, contineo, vel ἄγω, impello. Hinc ὀχέω, veho, porto: ἐποχέω, invecho: πλεοχος, ου, ὁ, qui à latere alterius vehitur.

Ὀχός, ή, ὁ, capax, qui continere poteſt; Od. ι. ἐπεὶ ἀρ' ἦσαν λιμένες πολὺν ὀχὸν ἐόντες ἐπὶ ξύλοισιν; nec enim erant portus, qui naves capere & continere poſſent, eſt à Them. ἴχω; ut ἀοχός, à ἀέχομαι.

Ὀχυρός, idem quod ἰσχυρός, munitus, firmus: ἰσχυρόω, munio, ſulcio.

Ὀχυρότης, ητος, ἡ, munitio, &c. idem quod & pro ἰσχυρότης, & ab eod. Them. ἰσχυρός; V.

Ὀχυρόω, f. ώσω, munio: ab ὀχυρὸς, munitus. Th ἰσχυρός, idem.

Ὀχύρωμα, ατος, τό, munitio: a 1. perf. perf. paſſ. præced. verbi.

Ὀχυρῶς, turcò, firmè; idem quod & pro ἰσχυρῶς; adv. à Them. ἰσχυρός; vi. Sic etiam Ὀχύρωσις, munitio, verbale ab ὀχυρόω, idem quod & pro ἰσχυρόω, firmo à Th. ἰσχυρός; V.

Ὄψ, ὄπος, ἡ, vox, cantus: q. ab ὄπω, loquor. Sed ὄψ, oculus, ab ὄπτομαι, video. Abὄψ, vox eſt ἄλοφ, ωπος, mutus; Item piſcis acipenſer: ἡμιεπτάλια, decipio: μιεφ, ωπος, diviſam, ſeu articulatam vocem habens. Epithet. hominis. Eſt & avis nomen: σκώψ, ωπος, ὁ, avis nomen ex genere noctuarum.

Ὀψαμήτης, ου, ὁ, qui ſerò metit: ex ὀψέ, ſerò, & ἀμάω, meto.

Ὀψανδής, ſero florens, tarde florens; apud Theophr. (huic opponitur πεοϊανδής, vi.) ab ὀψέ, & ἄνδω, τω; unde ἀνθάω, &c. V.

Ὄψανον, τό, i. e. φανὴ, vox; idem quod, & à Th ὄψ, vox, &c. vi. Item Ὄψανον, τό, idem quod, & ab ὄπτομαι, &c. V.

Ὀψάνομαι, ώμαι, veſcor cum pane, opſonium comedo; à Th. ὄψον, τό, V.

Ὀψάριον, ου, τό, piſciculus. Ih. ὄψον, ου, τό, quicquid cum pane comeditur: per Synech. ge. piſcis.

Ὀψάριον, propriè ſonat opſoniolum; (eſt enim diminut. ab ὄψον, τό, vi.) peculiariter autem, de piſce dicitur; apud Athen. l. 9. & Joan. 6.

Ὀψαρτής, ύ, ὁ, qui ſerò arat: ex ὀψέ, ſerò, & ἀρόω, aro.

Ὀψαρτύω, opſonia condio & inſtruo, vel apparo, apud Suid. unde Ὀψαρτυσία, ἡ, conditio, & inſtructio opſoniorum, vel etiam ars condiendi & apparandi opſonia: Item Ὀψαρτυτής, οῦ, ὁ, opſoniorum conditor, vel inſtructor; Poll. lib. 6. unde Ὀψαρτυτικὸς, pertinens ad eum qui opſonia condit, vel inſtruit, popinalis culinarius; (ut Ὀψαρτυτικὸν βιβλίον; apud Athen.) & Ὀψαρτυτικὴ, ars coquinaria, ſeu coquorum artificium; omnia ex ὄψον, ſeu Ὀψάριον, τό, & ἀρτύω, &c. V.

Ὄψε, ſerò; veſperi, poſt: q. ab ὀπίσω, poſt in compoſitione ι in α mutatur. Hinc ὄψιμος, ου, ὁ, ἡ, ſervus, ſerotinus: ὀψίζω, ſerò aliquid facio: ὀψίγονος, poſteri.

Ὄψει, videbis, Ion. pro ὄψῃ, 2. ſing. f. 1. m. verbi ὄπτομαι, video: f. ὀφθήσομαι, perf. paſſ. ἄμμαι, a. 1. ἄφθαι.

Ὄψῃ, videbis, Att. pro ὄψει, 2. ſing. f. 1. m. ejuſdem verbi. Eſt & ὀψῇ, dat. ſing. ab ὄψις, εως, ἡ, vultus. Them. ὀπτάνομαι, video.

Ὀψιάσ(ε), ου, ὁ, quum ſerò aliquid facimus, taraditas; verbale ab ὀψίζω; vide.

Ὀψίαν, adveſperaſcit, 3. ſing. a. 1. ſub. act. verbi ὀψίζω. Th. ὀψέ.

Ὀψιάσπορος, qui ſerò, ſeu tarde ſeritur; unde Ὀψιασπορία, ſerò ſementem facio, tardè ſero; ab ὀψέ, & σπορὰ, ſeu σπορός, ὁ; V.

Ὀψιτέλεος, ου, ὁ, ἡ, imperf. ab ὀψέ, ſero, & τελέω, perficio.

Ὀψίτομος, ſerò putatus, vel qui ſerò putari ſolet; ab ὀψέ, & τομὴ, vel τομὸς, &c. vi. Item Ὀψιφανὴς, ſerò apparens; ex ὀψέ, & φαίνω, f. φανῶ; unde varia comp. terminantur in φανὴς, &c. V.

Ὀψίθακον, ου, τό, vaſculum, in quo opſonia apponuntur; Poll. ex ὄψον, τό, & βάπτω, unde βαφὴ, ἡ, &c. vi. Item Ὀψοδιδασκάλος, opſoniorum apparandorum peritus artifex; Epith. periti coqui; ex ὄψον, τό, & διδάσκαλος, ὁ; vi. Ὀψολόγος, qui de opſoniis tractat, ſeu diſſerit: Athen. lib. 8. Unde Ὀψολογία, ſermo de opſoniis, ſcripturn de deliciis popinalibus; ex ὄψον, & λόγος, ὁ; vide.

Ὄψομαι, ῃ, εται, f. 1. m. verbi ὄπτομαι, video, perf. paſſ. ὄμμαι, aoriſt. 1. paſſ. ὤφθην.

ΟΨΩΝ, ου, τό, opſonium, quicquid cum pane comedimus, piſcis, Hinc Ὀψάνομαι, opſonor, veſcor cum pane. Ducunt alii ab ἕψω, coquo, ut ſit coctum quid cum pane. Alii ab ὀπτάω, aſſo. Alii ab ὀψέ, ſerò, quod non mane, ſed veſperi ea alimenta ſumerent.

Ὀψονόμος, ου, ὁ, magiſtratus qui legem annonæ præber, & in pl. maſc. Ὀψονόμοι, dicebantur magiſtratus quidam Athenis, quibus eorum quæ ad opſonia pertinebant, cura incumbebat; Euſt. unde Ὀψονομεῖν, pro Ὀψωνεῖν, i. e. opſonari, uſurpavit Critias teſte Poll. l. 6. c. 7. ab ὄψον, τό, & νομὸς, ὁ, præfectura, à νέμω, regno, adminiſtro, &c. vi. Item Ὀψοπώλης, qui opſonia apparat, conditor; unde Ὀψοποιΐα, opſoniorum, ſeu popinalium deliciarum apparatio; Ὀψοποιικὸς, pertinens ad e-

cum qui opsonia apparat, popinalis, coquinarius; ut ὀψοποιικὰ ὄργανα, Xen. & ὀψοποιϊκὴ, scil. τέχνη, ars, seu scientia apparandi opsonia; Plat. in Gorg. Item Ὀψοποιΐα, & ὀψοποίημα, opsonia, seu popinales delicias apparo, coquo; Plut. unde Ὀψοποίημα, opsonium. cibaria; & ὀψοποιητικὸς, idem quod ὀψοποιϊκὸς; Item Opsoniorum apparandorum artifex; opsoniorum artifex; undè ὀψοποιητικὴ, idem quod ὀψοποιϊκὴ; id vi. omnia ab ὄψον, τὸ, & ποιέω; vi. Sic etiam, Ὀψοπώλης, opsoniorum venditor, cupedinarius; & in fæm. ὀψοπῶλις, ιδος, ἡ, opsoniorum vendiderix; undè ὀψοπώλιον, τὸ, & ὀψοπωλία, ἡ, locus in quo væneunt opsonia, popina; apud Suid. & Athen. l. 1. ex ὄψον, & πωλέω, unde πώλης, &c. V.

Ὀψοφαγέω, opsonia devoro, popinalibus deliciis, & præsertim piscibus devorandis delector; Aristoph. in Nub. Item Ὀψοφαγία, opsoniorum, & peculiariter, piscium delicatorum, avida devoratio; Athen. l. 8. Item Ὀψοφαγίστατος, avidissimus opsoniorum devorator; omnia à seq. ὀψοφάγος, qui opsoniis inhiat; popinalium deliciarum avidus devorator, Athen. l. 8. peculiariter sic dicebatur qui pisces avidius devorabat; teste Plut. Symp. 4. Probl. 4. &c. V.

Ὀψοφάγος, ε, gulosus, edax: ab ὄψον, & φάγω, comedo.

Ὀψώνιον, ου, ὁ, locus reponendis opsoniis; vel sportula iis ferendis; à Th. ὄψον, τὸ; V.

Ὀψώνιον, opsonia coëmo, opsonor; undè ὀψωνητὴς, idem cum ὀψώνης, opsonator, Item opsoniorum coëmendorum pericus, unde τέχνη ὀψωνητικὴ, &c. Item Ὀψωνία, ἡ, opsonii coëmptio, opsonatus; Plut. & Athen. Item Ὀψωνιάζω, stipendia præbeo; expon. etiam alo; undè apud Dion. Halic. l. 9. ἐκ τῶν δημοσίων ὀψωνιαζόμενος χρημάτων, dicuntur, qui ex alienis aluntur pecuniis; undè verbale Ὀψωνισμὸς, annona, stipendium, Polyb. l. 5. omnia ab ὀψώνης, qui opsonia coemit, vel opsoniis coemendis deditus; Aristoph. undè etiam seq. ὀψώνιον, τὸ; id quod ab opsonatore emitur; sæpe autem accipitur pro annona: quæ militibus in singulos menses dabatur pro stipendio, seu salario; apud Polyb. &c. V.

Ὀψώνιον, ου, τὸ, OPSONIUM, stipendium: ab ὀψώνης, ου, ὁ, opsonator: quod ex ἀπὸ μὴ, ὄψις, cibo & ὄψον, ου, τὸ, quicquid cum pane comeditur.

Π.

Π Est decima sexta Græcorum literæ, & octoginta denotat: majusculum Π, significat quinque.

Πά, nullo accentu notata, enclitica est.

Πᾶ, Dor. pro πῆ, & sæpè πᾶ, quod & πόθι dicitur, ubi? Et πῆ pro ποῖ, quonam? quem in locum.

Παγᾶν, Dor. pro πηγῶν, acc. sing. sed παγᾶν, gen. pl. Dor pro πηγῶν, à πηγὴ, ἧς, ἡ, fons, παγᾶσι, Dor. dat. pl.

Πάγαι, αἱ, retia; (idem quod παγίδες, vide sing. παγὶς;) à sing πάγη, ἡ, V.

Παγαϊδία, τὰ, dies festus erat montanorum & agrestium, quo per urbem vehiculis ferri criminosum erat; sed est Latina vox, Græcis scripta literis.

Παγάς, άδος, ἡ, glacies, &c. idem quod πηγάς; id V.

Παγασέως, genitiv. sing. Dor. pro Παγασέως: à

Πάγασος, Dor. pro Πήγασος, ου, ὁ. PEGASUS, alatus Persei equus, Them. πηγὴ, ἧς, ἡ, fons.

Παγγλωσσία, ας, ἡ, pro λαλία, nimia loquacitas, παρὰ τὸ πᾶν ἢ πᾶν γλῶσσον.

Παγγώνιος, q. d. omniangulus; i. e. ab omni parte angulos habens; ex πᾶν, & γωνία; V.

Παγείς, ῖσα, conceretus, aor. 2. part. pass. πήγνυμι, 2. 2. opt. pass. à πήγνυμι, seu πηγύω, compingo, concrescere facio: f. ξω, p. πέπηχα, a. 2. pass. ἐπάγην, f. 2. passiv. παγήσομαι, præt. m. πέπηγα.

Πάγη, Ion. pro ἔπηγε, 3. sing. a. 2. ind. activ. verbi πήγνυμι, compingo.

Παγερὸς, glacialis, gelidus; à πηγύω, f. πήξω, &c. V.

Παγετὸς, ὁ, glacies, compacta aqua: à πηγνυμι, compingo.

Παγετώδης, glacie, aut gelu, adstrictus; à præced. παγετὸς: quod V.

Πάγη, defixum est, Ion. pro ἐπάγη, 3. sing. a. 2. ind. passiv. hinc παγλιδίαι, a. 2. inf. pass. verbi πηγύω.

Πάγη, ης, ἡ, laqueus, decipulum: ab eod. Them.

Πάγη, ἡ, propriè, est laqueus depactus ad irretienda animalia; sed exp. etiam locus excelsus, Hesych.

Παγιδεύω, illaqueo, irretio, f. εύσω, p. πεπαγίδευκα, à παγὶς: q. v.

Πάγιος, ε, firmus, stabilis: à πηγνύω, compingo.

Παγίστης, ου, ὁ, ἡ, soliditas: Item Παγίδω, ῶ, firmum & fixum statuo, firmo, stabilio: undè παγιωθεὶς, ab Etym. exp. ἱδρυθεὶς; Item Παγίως, adverb. firmè, firmiter; ut παγίως λέγειν, asseverare, constanter affirmare, &c. Undè Comparativ. παγιώτερον, firmius, constantius; omnia à præcedent. πάγιος, fixus; ut γῆ παγία, &c. Undè etiam compar. παγιώτερος, firmior, stabilior, &c. V.

Παγὶς, ίδος, ἡ, laqueus in terram depactus, decipulum, acc. sing. παγίδα, ab eod. Them.

Παγίως, vide paulo antè in παγίστης.

Παγκάκιστος, q. d. omnino pessimus; seu omnibus modis improbissimus; Sophel. in Antig. est superl. à seq. πανκακὸς; V.

Πάγκακος, ε, omninò malus, infaustissimus: ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e, & κακὸς, malus.

Παγκάκως, omnimodo malè, i. e. improbissimè, pessimè, est adverb. à præced. πάγκακος; V.

Παγκαλὸς, q. d. omnimodo pulcher, pulcherrimus; ex πᾶν, & κάλλος, ου, V.

Πάγκαλος, ε, perpulcher; honestissimus: & indè

Παγκάλως, pulchrè, honestissimè; adv. à πᾶς, & κάλος, bonus, pulcher.

Πάγκαρπος, fructus omnis generis habens; ut πάγκαρπα μῆλα δένδρα, apud Theophr. placenta ex melle, & omni fructuum genere; undè etiam, Παγκαρπία, ἡ, substantivè, pro omni fructuum genere; apud Eust. utrumque à seq. πᾶν καρπὸς; V.

Πάγκαρπος, ε, ὁ, ἡ, qui fructuum omne genus fert. Ex πᾶς, omnis, & καρπὸς, fructus.

Παγκελὴς, omnino absconditus; ex πᾶς, vel πᾶν, & κέλθω; undè κεκλῆσθαι, τὸ, &c. vi. Item Πάγκλαυς, omninò lamentabilis; expon. etiam semper lugens: Item Παγκλαυτος, idem; apud Æsch. utrumque, ex πᾶς, vel πᾶν, & κλαίω, f. κλαύσω undè κλαυτὸς, &c. V. Sic etiam, Παγκληρία, tota, seu universa hæreditas; ex πᾶν, & κλῆρος, ὁ; vide.

Πάγκοινος, η, omnibus communis. Ex πᾶς, omnis, & κοινὸς, communis.

Παγκοίρανος, ὁ ἡ, omnino dominus, vel totius dominus; ex πᾶν, & κοίρανος; vi. Item Παγκύρτος, omnino pulvere adspersus, laboriosissimus; omne genus certaminis expertus; ut παγκύρτια ἄεθλα; ex πᾶν, & κύρτις; undè κυρία, vel κυρίζω, &c. V.

Παγκρατὴς πῦρ, ignis omnia vincens & absumens: ex πᾶν & κρατέω, vinco, Th. κράτος, τὸ, robur.

Παγκρατὴς, omnipotens; dicitur de Deo, sicut & παντοκράτωρ, est etiam Epith. somni, & temporis; apud Soph. Item ignis Epith. ut in neut. præced. παγκρατὲς, quod vide. Indè seq. παγκράτιον, τὸ, vide; à quo etiam est παγκρατιάζω, certo pancratio: Item in omnibus certaminibus victor sum; undè verbale παγκρατιαστὴς, athleta, qui pancratio certare solet, vel peritus certandi pancratio: Item qui manibus pectibusque & quasi omni ope connixus certabat; vel ut alii expon. qui quinque illis certaminibus, quæ Græci πένταθλα, (per illud enim quidam interpretantur præcedens, παγκράτιον) Latini quinquercium, sive quinquercionem vocant, viz. pugillatione, cursu, saltu, disco & luctâ, certavit & vicit; undè παγκρατιαστικὸς, ad pancratiasten pertinens; & adverbial. παγκρατιαστικῶς, more pancratiastarum, vel pancratiasticè, &c.

Παγκράτιον, ου, τὸ, athletici certaminis genus, ad quod πᾶν κράτος, adhibendum erat: pugillatus & lucta.

Παγκρέας, pancreon, quasi tota caro, glandulosum est corpus & pingue in medio mesenterio situm, seu circa intestini primi exortum, quòd vasa mesenterii divaricata fulcit, ac spatium, intra lienem, ventriculum, ac jecur, vacuum, in dorso explet; vide Aristot. Hist. an. 3. 4. ex πᾶν, & κρέας, τὸ; vi. Item παγκρυφὸς, omninò occultus; ex πᾶν, & κρύπτω, f. ψω, prat. υφα, unde κρύφιος, &c. V.

Παγκτη-

Παγκτησία, ας, ἡ, veterinorum morbus, quem gelu percelluntur pedes; ex seq. πάγος, & πλήσσω, f. ξω; undè, πλῆξις, &c. V.

Πάγος, ου, ὁ, tumulus, collis, glacies, sal. Th. πηγνύω, compingo.

Πάγος, ου, ὁ, reperitur etiam in neut. gen. pro præced. πάγος, ὁ, in masc. terra in tumulum coagmentata; item, humor frigore adstrictus; gelu, &c. Ut, apud Aristot. in Probl. ἐν πάγῳ, i. e. in gelu & glacie, &c.

Πάγουρος, ου, ὁ, pagurus, cancri quoddam genus, apud Aristot. anim. l. 4. dictum παρὰ τὸ ἐρεῖν ἢ φυλάττεσθαι ἐν πάγοις, i. e. ἐν κρημνώδεσι τόποις, inquit Etym. i. e. quod in altioribus fluminum locis versetur, ripisq; præruptis; apud Eustath. Phœnix etiam πάγουρος vocatur, quòd in aspera cute custodiatur, seu, asperam habeat cutem; ex πάγος & Th. ἔχω, ὁ, custos, &c. V.

Παγχάλκεος, omnino, vel, omnimodo difficilis, perdifficilis; ex πᾶν & χαλκὸς, ὁ, V.

Παγχρήσια, prorsus aurea. q. πάντως χρύσια, à χρυσὸς, aurum.

Παγχρύσιος, vel Παγχρυσος, totus aureus; apud Eur. & Il. β. ex πᾶς, in neut. πᾶν & χρυσὸς, ὁ, V.

Πάγχυ, penitus, adv. Poët. pro πάνυ, à πᾶς, omnis.

Παγώδης, ες, ὁ ἡ, glacialis, gelidus; à πάγος, ου, ὁ, vel ος, τὸ, &c. V.

Παθὴτὴ, saltatis, Dor. pro πηθήτη, 2. pl. præs. verbi πηθάω, salio.

Πάθα, ας, ἡ, Dor. pro πάθη, ης, ἡ, Poët. casus, clades: à πάθος, τὸ, passio. Th. πάσχω, patior.

Παθαίνομαι, afficior vehementer & concitor; item afficior morbis animi; à πάθος, quod V.

Πάθε, 2. a. imperat. act. vel 3. sing. a. 2. ind. Ion. pro ἔπαθε, &

Παθέειν, Ion. resolut. pro παθεῖν, a. 2. inf. act. verbi πάσχω, patior. f. πείσομαι, a. 2. ἔπαθον. p. m. πέπονθα.

Πάθεϊ, dat. sing. à πάθος, ος, τὸ, affectus, passio. Th. πάσχω, patior.

Παθεῖν, 2. 2. inf. act. vide παθέειν.

Πάθεσιν, dat. pl. à πάθος, ος, τὸ, affectus. Th. πάσχω.

Πάθη, passiones, nom. pl. ejusd. at

Πάθῃ, 2. sing. a. 2. sub. m. vel 3. sing. a. 2. sub. act. verbi πάσχω, patior. a. 2. ἔπαθον.

Πάθη, ης, ἡ, calamitas, casus, clades; exp. etiam, κάκωσις; item, cædes; p. d Plat. est à πάθος, τὸ, Th. πάσχω, vide.

Πάθημα, ατος, τὸ, afflictio, vitiosus affectus. in pl. τὰ παθήματα, passiones: &

Παθητικὸς, ὴ, όν, passivus, a, um. à πάθος. Th. πάσχω, patior.

Παθητικῶς, pathetice; ut, παθητικῶς λέγειν; uti oratione perturbante animos, & concitante; apud Aristot. Item, Παθητικῶς, passivè; passivâ voce; Eust. est adv. à præced. παθητικὸς, idem quod seq. παθητὸς, passioni obnoxius, &c. V. Item, παθητικαὶ ποιότητες, dicuntur passibiles, seu, patibiles qualitates, non quòd patiantur aliquid; sed quòd passionem afferant sensibus, seu, quod sensus afficiant; Aristot. in prædic. qualit. Item, παθητικὸς λόγος, seu, παθητικὴ λέξις, cui insunt πάθη, i. e. oratio in qua fervent concitati affectus, seu, quâ perturbantur animi & concitantur; item, παθητικὸν ῥῆμα, passivum verbum, apud Grammat.

Παθητὸς, ὴ, όν, passibilis, qui pati potest. ejusd. Them.

Παθογνωμικὸν σημεῖον; est signum quod unà cum morbo invadit, nec ab eo separari potest; ut, in pleuritide difficultas anhelitûs, & febris, &c. Et, vocatur, quod propriè affectionis speciem significat; propriè quidem de signo dicitur; impropriè verò, de symptomate, & quatenus morbi naturam indicare potest; Gal. de diff. morb. Ex πάθος & γνώμη; unde γνωμικὸς, &c. V.

Παθοκρατορία, imperium in passiones: ex πάθος & κράτος, τὸ, unde κρατερὸς, ὁ, &c. V.

Πάθον, passus sum, Ion, pro ἔπαθον, a. 2. ind. act. &

Παθόντες, nom. pl. a. 2. part. act. verbi πάσχω, patior. a. 2. ἔπαθον. f. πείσομαι.

Παθοποιΐα, ας, ἡ, commotio affectuum; ex πάθος, ος, τὸ, affectus, quod vide, & ποιέω, facio.

Πάθος, ους, τὸ, affectus, passio, morbus, mollities, dat. pl. πάθεσι. à πάσχω, patior. a. 2. ἔπαθον.

Παθοῦσα, a. 2. part. act. f. g. à

Παθὼν, όντος, a. 2. part. act. Th. πάσχω, patior. f. πείσομαι. a. 2. ἔπαθον.

Παῖ, voc. sing. à πᾶς, puer.

ΠΑΙΆΝ, ᾶνος, ὁ, PÆAN, hymnus in laudem Apollinis, pes metricus. Apollo ipse sic dictus, à παίω, quia mala fedat; vel à πάω, ferio, hinc Παιανιὰς δύσις, Pæanienisis populus.

Παιανίζω, f. ίσω, pæanem seu pæanas cano; à præced. quod V.

Παιανισμὸς, ὁ, ὁ, pæanis, seu, pæanum cantatio; verbale, à præced. παιανίζω, V.

Παιάνων, gen. pl. à παῖαν, quod V.

Παίδιμα, τὸ, ludus, seu, id quod luditur; Euryp. in Bacch. est verbale, à Th. παίζω, f. ξω, &c. V.

Παιγμοσύνη, ης, ἡ, lusus, oblectatio. Th. παίζω ludo.

Παιγνίμων & παιγνίμων, jocularibus dictis gaudens; idem quod seq. παιγνίμων, à Th. παίζω, V.

Παιγνίμων, ων, ὁ, ἡ, ὸν, vir, qui jocis delectatur, jocosus: &

Παίγνιον, ου, τὸ, & παιγνίη, ης, ἡ, Ion. gen. pl παιγνίων, ludus, res ludicra; à παίζω, ludo.

Παίγνια, τὰ, deliciæ, Plut. Sic etiam dicta fuerunt poëmata, aut, alia ludicra scripta; est neut. plur. à sing. præced. πάγνιον, τὸ. V. Unde etiam, παιγνιώδης, ες, ὁ ἡ, ludicer, seu, ludicrus; unde, τὸ παιγνιῶδες, res ludicra, seu, jocularis; item, adv. παιγνιωδῶς, ludicrè, ludibundè, jocularitèr, &c. V.

Παῖδ' pro παῖδα, acc. sing. à πᾶς, παιδὸς, παιδὶ, puer.

Παιδαγωγεῖον, ου, τὸ, Schola, ludus literarius: &

Παιδαγωγέω, f. ήσω, instituo pueros, vel tanquam puerum, moderor, rego: &

Παιδαγωγὸς, ὁ, ὁ, PÆDAGOGUS, puerorum custos & informator: ex παῖς, puer, & ἀγωγὸς, dux. Th. ἄγω, duco.

Παιδαγωγία, ἡ, institutio puerilis quæ proficiscitur à Pædagogo; ipsa actio instituendi pueros & mores eorum formandi; & generaliùs etiam, institutio, Plut. Item, παιδαγωγικὸς, ὴ, ὸν, ad pædagogum, seu, pædagogiam pertinens; ut, παιδαγωγικὸς λόγος, oratio qualis esse solet pædagogorum; unde adv. παιδαγωγικῶς, more pædagogorum; omnia, à præced. παιδαγωγὸς, vide.

Παιδάριον, ου, τὸ, puerulus, diminut. à παῖς, puer.

Παιδαριώδης, puerilis; puerulum decens; à præced. παιδάριον, τὸ, V.

Παιδεία, ας, ἡ, institutio, castigatio; à παιδεύω, erudio. Th. παῖς.

Παιδεύω, ω, ὁ, puerilis; ut, παιδεύειν μέθημα; Plat. Pro eodem Poëticâ dialysi, dicitur παιδεύω, à Th. παῖς, παιδὸς, V.

Παιδευτήριον, ου, τὸ, Hymnus pueris conveniens, vel qui in pueros canitur: à παῖς, puer.

Παιδιερᾶς, ου, ὁ, amator puerorum; apud Athen. quidam Delphin vocatur παιδιερᾶς, accipitur fere in malam partem, pro pædicone, cujus turpis est amor; Luc. Unde παιδιερᾶσία, amor in pueros, & peculiariter, amor, qualis est pædiconum; Plat. in Symp. Item, παιδιερᾶσῶ, ῶ, sum puerorum amator more pædiconum; Athen. l. 13. Unde apud Luc. Rhea παιδιερᾶσῶσα, amore pueri capta; ex παῖς, παιδὸς, & ἰερᾶς, ὁ, V.

Παιδιερὸς, idem quod παιδιερᾶς, de pædicone; ut, παιδιερὸς ζῶν, apud Poll. genus etiam unguenti, παιδιερὸν: veteres nominarunt; quo scil. mulieres nimium cutis candorem occulebant; & vernaculum faciei colorem mentiebantur; apud Athen. l. 13. Ex παῖς, παιδὸς, & ἱερὸς, ου, ὁ, V.

Παιδιερὸς ἀκανθος, acanthus sativus: q. παιδὸν ἱερὸς. Th. ἱερὸς, amo.

Παίδιστε, 2. pl. præs. ind. act. verbi παιδεύω, quod V.

Παιδίσκη, ης, ἡ, id quod docetur; sive, id in quo aliquis instituitur; verbale, à παιδεύω, V.

Παιδόθησις, εως, ἡ, institutio, disciplina, ipsa actio docendi: &

Παιδοθήτης, ου, ὁ, eruditor, præceptor, magister, castigator: à

Παιδόθω, erudito, doceo, castigo. imperf. ἐπαιδόθουν, f. θήσω, perf. πεπαίδοθκα, a. 1. ἐπαιδόθησα. perf. pass. πεπαίδοθμαι. hinc perf.

Perf. part. παιδευμένος, η, instructus, a, um. pass. ἐπαιδεύθην, ης, ης, aor. 1. sub. pass. παιδευθῶ, ῇς, ῇ. Them. παῖς, puer.

Παιδευτήριον, τὸ, ludus literarius; locus in quo pueri docentur; item, παιδευτὸς, ὴ, ὸν, doctus, erudiius; unde, παιδευτικὸς, ὴ, ὸν, q. d. institutorius; qui ad institutionem facit; ut, παιδευτικὴ τέχνη, ars instituendi, apud Poll. à quo adv. παιδευτικῶς, more eorum qui instituunt, seu, docent; omnia verbalia, à præced. παιδεύω, V.

Παιδίᾱ, idem quod & pro παιδιὰ, vide.

Παιδιὰ, ᾶς, ἡ, lusus. Th. παίζω, ludo: at

Παιδία, ας, ἡ, puerilia, puerilis ætas. Th. παῖς, παιδὸς, ὁ, ἡ, puer.

Παιδικὸς, ὴ, ὸν, puerilis; ad puerum, pueros, vel, puerilitiam pertinens; puericis, seu, puerilitæ conveniens; item, παιδικὸν, τὸ, (sicut Lat. puerile,) inepcum, absurdum; quod puerilem quandam stultitiam præ se fert; item, παιδικὰ, τὰ, puer qui amatur ab eo qui παιδεραστὴς, appellatur; & general. qui amatur, cujuscunq; sit ætatis; item, amasia, seu, ea quæ amatur; atq; indè ea, quæ alicui in delitis, seu, charissima sunt, παιδικὰ dicuntur, teste Schol. Aristoph. &c. Unde adv. παιδικῶς, puerliter; puerorum more; ut decet pueros; Plat. &c. à præced. παιδία, seu Th. παῖς, παιδὸς, &c. V.

Παιδίθεν, adv. ab incunabilis, ab ineunte, ætate, seu à puerilitiâ: à παῖς.

Παιδίον, ου, τὸ, infans, puerulus, dimin. à παῖς, παιδὸς, ὁ, puer.

Παιδισκάριον, puellula; diminut. à παιδίσκη, seq. puella, &c. V. Unde etiam, παιδισκεῖον, τὸ, locus in quo sunt puellæ; sed exp. etiam, lupanar, apud Athen. l. 10.

Παιδίσκη, ης, ἡ, ancilla: &

Παιδισκὸς, ὁ, puellus, dim. à παῖς.

Παιδικὸς, ὴ, ὸν, ὁ ἡ ὴ, puerilis, puerulos decens, seu, ad eos pertinens; à præced. παιδίον, τὸ, seu, Th. παῖς, παιδὸς, &c. V. Item; παιδικὸς, ὁ, ἡ, qui ludo, seu, lusui est deditus; aut qui jocis valde gaudet; à παιδία, ἡ, ludus; qualiscunq; relaxatio animi. Them. παίζω, V.

Παιδὸς, puer; Od. φ. Eust. dicit esse à παίζω, & poni pro παῖς; Hesych. verò, παιδὸν, tradit esse cum qui excessit è pueris; unde & exp. adolescens; item, ἄφορον, γόνιμον; sed accipitur etiam παιδὸς, adjectivè, pro; puerilis; unde παιδὸς χεῖρες, in Epigr.

Παιδοβοσκὸς, q. d. puerorum altor, apud Luc. ex παῖς, παιδὸς, & βόσκω; unde βοσκὸς, &c. V. Item, παιδοβορὸς, puerorum vorator; Saturni Epith. Eust. ex παῖς, παιδὸς, & βορὸς, βόσκω, fut. ὡσω. vide.

Παιδογονία, liberorum procreatio; à seq. μαιδογόνος, liberos procreans; aut, ad liberorum procreationem faciens; item, prolificus; fœcundus, &c. Vide.

Παιδοδρόμος, ου, ὁ, ἡ, liberorum procurator: ex παῖς, puer & γείνομαι, fio.

Παιδόθεν, adv. ἀπὸ τοῦ vel ἐκ παιδὸς, à puero, a pueritiâ. Th. παῖς.

Παιδοκόμος, qui puerorum curam agit & illis prospicit; unde, παιδοκομία, puerorum, seu, liberorum curam gero, & illis prospicio; ex παῖς, παιδὸς, & κομίζω, ῶ, V. Item, παιδοκτόνος, q. d. puericida; puerorum, vel, liberorum interfector, seu, interfectrix; qualis dicitur fuisse Medea; unde, παιδοκτονία, q. d. puericidium; puerorum, seu, liberorum cædes; à Th. κτείνω, unde pr. m. ἔκτονα, &c. V. Sic etiam, παιδολέτωρ, pueros occidens; Euryp. in Medea; à Th. ὄλλυμι, fut. ὀλέσω; unde ὀλετὴρ, &c. V. Παιδομαθὴς, qui in pueritia didicit; & ex consequenti, qui in arte sua optimè quidq; facit; à Th. μανθάνω, f. μαθήσομαι, &c. V. Παιδομανὴς, qui puerorum insanit amore; unde, παιδομανία, ἡ, insanus puerorum amor quo quis tenetur; Plut. in Erot. à Th. μάνομαι, fut. μανοῦμαι; unde μανία, ἡ, &c. V. Παιδονόμος, puerorum rector; i. e. præfectus disciplinæ & educationi puerorum; unde, παιδονομία, actio regendi pueros sub certo institutione, seu, disciplina; à Th. νέμω, regno, administro; unde νομὸς, ὁ, præfectura, &c. V. Item, παιδοπάστης, pueros lustrans; puerorum deceptor; Athen. l. 13. ex ὀπτεύω, pro ὀπτεύω; à Th. ὤπομαι, comp. Ut reliqua præced. cum παῖς, παιδὸς, &c. V.

Παιδοποιέω, liberos procreo: hinc παιδοποιητὸν, verbale: ex παῖς & ποιέω, facio.

Παιδοποιητὸς, idem quod παιδοποιὸς, id V. Unde etiam, παιδοποιητικὴ; ut, παιδοποιητικῶν ἐφάπτεσθαι, operam dare liberis procreandis; ab, & ex iisd. cum præced. V.

Παιδοποιία, ας, ἡ, liberorum procreatio; ex iisd. Th.

Παιδοποιὸς ὁ, ὁ, ἡ, liberos procreans: vide παιδοποιέω.

Παιδοπόρος, q. d. liberis transitum præbens; ut, παιδοπόρος γλῶσσα, in Epigr. ex παῖς, παιδὸς, & πόρος, ὁ, V.

Παιδὸς, gen. sing. à παῖς, puer. dat. plur. παισί.

Παιδοσπορία, liberos procreo, liberos gigno; & general. gigno, genero; ex παιδὸς & σπορὸς, ὁ, V.

Παιδοτεκνοσία, liberorum procreatio; ex παιδὸς & τέκνον, τὸ, unde τεκνόω; indè τέκνωσις, ἡ, &c. V. Item, παιδοτόκος, puerpera; quæ peperit; Nonn. ut, παιδοτόκος βίος, vita conjugalis, liberorum procreatrix; ex παιδὸς & τόκος, ὁ, V.

Παιδοτριβικὸς, ὴ, ὸν, ad pædotribam pertinens; unde παιδοτριβικὴ, scil. τέχνη, apud Aristot. ars pædotribarum; pro quo etiam dicitur, παιδοτριβία, idem; unde adv. παιδοτριβικῶς, more pædotribarum, vel, ut decet pædotribas; item, παιδοτριβεῖον, τὸ, locus in quo pueri exercentur; omnia, ab, & ex iisd. cum præced. παιδοτρίβης, qui pueros exercet, præfectus pueris exercendis; pro quo etiam dicitur παιδότριψ, gymnasii, seu, palæstræ magister; præceptor, doctor, &c. Itidem ex iisd. V.

Παιδοτριβία, pueros exerceo, pueros instituo, educo: &

Παιδοτρίβης, ου, ὁ, ludimagister: ex παῖς, puer, & τρίβω, tero.

Παιδοτρόφος, puerorum, vel, servorum educator, seu, altor; unde παιδοτροφία, puerorum, seu, servorum educatio; & παιδοτροφέω, pueros educo; servos alo, &c. Ex παιδὸς & τροφὴ, vel, τροφὸς, &c. V. Item, παιδοφθόρος, liberorum procreator; unde παιδοφθορία, liberorum procreatio; ex παιδὸς & φθορὲς, ἡ, V. Παιδοφίλης, & παιδόφιλος, puerorum amator, in malam præcipuè partem; pædico; unde φαιδοφιλέω, fum puerorum amator; pædico fum; unde παιδοφιλείδιον, dicitur de puero qui amatur; apud Plat. comp. ex παιδὸς & φίλος, unde φιλέω, &c. V. Item, παιδοφθόρος, puerorum, vel, liberorum interfector, vel, interfectrix; Euryp. in Med. παιδοφθόνου τῆς ἐμῆς ἕνεκα, unde παιδοφονία, puerorum, vel liberorum occisio; Nat. Ex παῖς, παιδὸς & φένω; unde φόνος, ὁ, &c. V.

Παιδὸν, Dor. pro παιδὸν, gen. pl. à παῖς, παιδὸς, ὁ, ἡ, puer.

ΠΑΙ'ΖΩ, qu. contractè pro παιδίζω, more puerorum lusito; ludo, salto. f. παίξω, & σω. p. πέπαιχα. a. 1. ἔπαιξα. Hinc παίγνιον, ου, τὸ, ludus. παιδιὰ, ᾶς, ἡ, ludus; item jocus; τεχνοπαίγνιον, ου, τὸ, artificium ludicrum.

Παιήων, & παιηονὶς, salutiferus, vel, -ra; idem quod, & à παιὰν, seq. V. Ut παιηονίη χεὶρ, medica manus; & παιηονὶς σοφία, in Epigr. Unde etiam παιηονικὴ, ars medica, medicina, vel medicatio; omnia, à παιὼν, salutaris, salutiferus, &c.

Παιήονα, hymnum, acc. sing. à

Παιήων, ονος, ὁ, idem quod παιὰν, ᾶνος, ὁ, quod vide. Them. παιὰν, ᾶνος, ὁ; hymnus.

Παίκτης, ου, ὁ, lusor, in Epigr. est verbale, à παίζω, f. ξω, V.

Παίονες, ὁι, Macedones.

ΠΑΙ'ΠΑΛΑ, ων, τὰ, loca præcipita & salebrosa, ob παιπάλλω, hoc est, pulverem, euntium remoram; hinc παιπηδήσεις, præruptus.

Παιπάλη, ης, ἡ, farina tenuissima; pulvis: qu. à παιπάλλω, concutio. Th. πάλη, ης, ἡ, idem.

Παιπάλλω, præced. (per reduplicationem factum ex Th. πάλη) exp. etiam flos polentæ, pollen, apud Gal. Item, exp. res vulgaris & minima; apud Aristoph. in vesp. Item, pulvis; & nix minutatim cadens; unde Metaph. pro valde astuto, versuto, seu, vafro; & q. d. cujus est subtilis astutia apud Aristoph. in Nub. pro παιπάλη dicitur etiam πασπάλη, Suid.

Παιπάλημα, ατος, τὸ, idem quod præced.

Παιπαλημάτιον, pulticula; Poll. diminut. à præced. V.

Παιπάλλα, f. αλῶ, quatio, idem quod Celo.

Παιπαλόεις, εσσα, ὁ, in f. g. παιπηδήσεις, præruptus, salebrosus, asper: à παίπαλα, τὰ; quod vide: expon. & pulverulentus: à παιπάλη, pulvis, flos farinæ. Th. πάλη, lucta; item tenuissima farina, cinis.

Παιπηδολαγνε, dat. pl. Ion. f. g. pro παιπηδολάγνοις, à præced. quod vide.

Παιπηδαλὸς, ὴ, ὸν, malitiosus, versipellis; item, veneficus; unde παιπηδαλέως γωνάτας; apud Suid. pernicioſæ & veneficæ mulieres; ex παιπάλη, in Metaph. signif. Id vide.

ΠΑΙ'Σ, παιδὸς, ὁ, ἡ, puer, vel puella; servus, filius: q. à πάσσομαι, acquiro: vel παίω, expedito facio: pro παῖς, Cret. & Lacon. πῶϊρ, unde PUER. Hinc παιδίον, ου, τὸ, puerulus: παιδάριον, ου, τὸ, idem. παιδεύω, f. σω. doceo, instituo: παιδεία, ας, ἡ, institutio: παίδευτος, ους, ὁ, ἡ, idem. παιδευτὸς, ὴ, ὸν, doctus, eruditus: ἀπαίδευτος, ος, ὁ, ἡ, indoctus: ἄπαις, αιδος, ὁ, ἡ, liberis carens: ἄπαις, αιδος, ὁ, ἡ, puer adultus.

Παίσας, ἀντος, a. 1. part. act. παίσης, 2. sing. a. 1. sub. act. à παίω, percutio. f. παίσω. p. πέπαικα.

Παῖσαι, 2. pl. a. 1. imperat. act. verbi παίζω, ludo. f. ξω & σω. a. 1. ἔπαισα & ξα. Th. παῖς, puer.

Παῖσιδι, Dor. pro παῖδι, acc. sing. à παῖς, puer.

Παίσιδη, Dor. pro παῖζη, 3. sing. præt. sub. act. verbi παίσδω, pro παίζω, ludo.

Παίσιος, vide in παίσιος.

Παισὸς, ὴ, ὸν, dat. Παισῷ, nomen regionis.

Παιστικὸς, lusorius; à παίζω, f. ξω, &c. Vide.

Παιφάσσω, oculos circumquaq; verto: qu. à παίω φάω, quatio, seu vibro oculos.

Παιχθεὶς, ντος, illusus, a. 1. part. pass. à παίζω, ludo: f. ξω. perf. pass. πέπαιγμαι. a. 1. pass. ἐπαίχθην.

ΠΑΙ'Ω, f. αἴσω. p. αικα, percutio, ferio, pulso: hinc Angl. to pay, i. e. ferire.

Παιὼν, ῶνος, ὁ, Deus Medicinæ; hymnus. Them. παιὰν, ᾶνος, ὁ; hymnus.

Παιὼν, ὁ, præced. dicitur Apollo Medicorum præles; παρὲκ τὸ παίειν, i. e. à feriendo; quod fugittis Pythonem confoderit serpentem; item, παιὰν & παιήων. exp. salutaris, salutiferus; unde pro Medico usurpatur, ab Aristoph. in Pluto; & derivatur, vel, à παιαίνω, vel, à παίω, &c. Quæ V. Unde etiam, παιωνίζω, idem quod παιανίζω, id V. Item. παιάνιος, ὁ, ὁ ἡ, ὴ, ad medicinam valens, ad medendum idoneus, ut in Epigr. χειρὸς ἔργον ἀεὶ παιάνιος; item, παιωνία χεὶρ, medicatoria manus; apud Aristoph. Item, παιανία, ἡ, pæonia herba; de qua Theophr. & Dioſc. Item festum Apollini sacrum; & est etiam, antidoti nomen, nec non cataputii; unde παιωνίζω, & παιωνισμὸς, idem quod παιανίζω, & παιανισμὸς, quæ V.

Παίπης, vide in παιπὸς.

Παιπὸς, Dor. pro πηκτὸς. ὸ, compactus: πακτὶς, ἰδος, ἡ, Dor. pro πηκτὶς, ἡ, pectis, muſicum instrumentum: hinc πακτόω, compingo. Them. πήγνυμι, idem.

Πάκτων, ωνος, ὁ, genus navigii fluviatilis, quod solvi poterat, ut expeditiùs transportaretur, iterumq; ubi opus esset compingi; Diod. Sic. l. 20. Strab. l. 17.

ΠΑΛΑ'ΘΗ, ης, ἡ, massa ficorum, aut caricarum.

Πάλαθις, ἰδος, ἡ, idem quod Th. παλάθη, ἡ, massa ficuum, & pinguium caricarum, quas, in morem lacrum figurantes, ut diu illesæ permaneant, calcant atq; compingunt; unde πάλαθις, εως, ὁ ἡ ἡ, massæ, quæ πάλαθη, dicitur, formam habens; apud Diosc. l. 1. c. 81. &c.

ΠΑ'ΛΑΙ, adv. olim, quondam, pridem. Hinc πάλαιος, ᾶ, ον, vetus, antiquus: παλαιότης, ητος, ἡ, vetustas, antiquitas.

Παλαιγενὴς, ὲς, ὁ, ἡ, senex, annosus, vetulus, olim genitus: gen. pl. παλαιγενέων, ex πάλαι, olim, & γείνομαι, nascor.

Παλαίγονος, ὁ, ἡ, ὸν idem ac παλαιγενὴς: in pl. παλαίγονοι majores. Παλαιγόνων ergo accipe pro eo, qui aliquem olim genuit & procreavit: παλαίγονον verò pro eo qui olim est genitus, & qui est antiquus. Ex πάλαι, olim, & γείνομαι, nascor.

Παλαίει, luctatur, 3. sing. præs. ind. act. à παλαίω, luctor. Sic παλαίειν ἔφην, cum cæde luctari. Them. πάλη, lucta.

Παλαίδιτος, à longo tempore asservatus, & recondituς; à Th. πάλαι, unde παλαιὸς, ὁ, & θετὸς; à Th. τίθημι, &c. V.

Παλαιμονέων, Poët. pro παλαίειν, luctari, certare: vide præced.

Παλαίμων, PALÆMON; Portumnus.

Παλαίογος, priscus; idem quod παλαίγονος, & παλαιγλώσσος, quæ vide.

Παλαιόθετος, Hesychio est παλαιοπρεσβύμων & ἀρχαιόγηρως; ex iisd. cum παλαίθετος, id V.

Παλαιομωλωψ, veterator, verbero.

Παλαίπλωτος, idem quod ἀρχαίπλωτος, jàm indè à priscis temporibus locupletes; dives; ut apud Thuc. παλαίπλωτον γὰρ ἦν τὸ χωρίον, ex παλαιὸς & πλοῦτος, &c. V.

Παλαιὸς, ὰ, ὸν, antiquus, a, um, vetus; in comp. παλαίτερος, ρα, ρον, antiquior. Th. πάλαι, olim, adv.

Παλαιότερος, ας, ὁ, vetustior, comparat. f. g. &

Παλαιότης, ητος, ἡ, vetustas: à παλαιὸς, quod V.

Παλαιόω, ῶ, antiquo, oboleo. f. ώσω. p. πεπαλαίωκα. præt. pass. παλαίωμαι, ῶμαι, veterasco. f. 1. pass. παλαιωθήσομαι, ῆ, ῶ. ab eod.

Πάλαισμα, ατος, τὸ, lucta, artificiosa luctatio. Th. πάλη, lucta.

Παλαισμάτιον, Ion. pro παλαίσματα, dat. pl. à præced.

Παλαισμοσύνη, ης, ἡ, idem quod πάλη, lucta.

ΠΑΛΑΙΣΤΗ', ῆς, ἡ, palmus, mensura quatuor digitorum, q. à παλαίω, luctor; opus enim est παλαιστῆ, in luctâ; ut à πάλλω, vibro, quatio; unde & παλάμη, palma manus.

Παλαιστὴς, ῆ, ὁ, idem quod παλαιστὴ, ἡ, Th. præced. palmus, &c. V. Item, παλαιστὴς, ῆ, ὁ, & παλαιστήτης, luctator; adversarius in luctâ; Od. Σ. & apud Plut. atq; sic est à Th. πάλη, ἡ, lucta, &c. V.

Παλαιστιαῖος, α, ον, unius palmi longitudinem, vel crassitiem habens: à præced.

Παλαιστικὸς, ῆ, ὸν, ad luctatorem, seu, luctatores pertinens; seu, ad luctationem, aut, palæstram; item, luctæ peritus, vel, studiosus apud Aristot. (à Th. πάλη, unde παλαίω, &c. V.) pro eo etiam dicitur παλαιστρικὸς, ῆ, ὸν, idem; palæstræ peritus, vel, ad palæstram pertinens, &c. Ut, παλαιστρικὴ ἀσκησις; & παλαιστρικὸν ὄπτημα apud Aristot. &c.

Παλαίστρα, ας, ἡ, PALÆSTRA, lucta, luctæ locus. Th. πάλη, lucta.

Παλαιστρίτης, & παλαιστρικὸς, vide paulò ante, παλαιστικὸς & παλαιστικὸς.

Παλαίτατος, pro παλαιότατος, antiquissimus, vetustissimus; superl. à παλαιὸς, id V.

Παλαίτερος, Ion. & Att. pro παλαίτερος, ρα, antiquior. vide παλαιὸς.

Παλαίφατος, Poët. pro παλαίφατος, secundum priscam famam. Ex πάλαι, olim, & φάτις, seu, φάσις, ἡ, rumor. Th. φάω, seu, φημὶ, dico.

Παλαίφατος, ος, ὁ, PALÆPHATUS Peripateticus: in dat. sing. Παλαιφάτῳ. Significat & antiquitùs celebratus, priscus, antiquus. Vide παλαίφατος.

Παλαίχθων, antiquam terram habens, antiquus terræ possessor; ut, παλαίχθων δῆμος, apud Æschyl. de populo Athieni, semper ejusdem terræ incola; ex πάλαι & χθὼν, V.

Παλαίω, luctor: à πάλη, lucta.

Παλαίωμα, ατος, τὸ, & παλαίωσις, εως, ἡ, inveterατio; verbalia, à παλαιόομαι, ῶμαι, vetus fio; unde, ὁ, ἡ παλαιόμβδος, seu, πιπαλαιωμβδὸς, vinum vetus quod ad vetustatem pervenit; apud Gal. & Athen. &c.

Παλακίζω, injuria, seu, contumeliâ afficio, illudo; unde verbale, παλακισμὸς, injuria, contumelia, illusio; Etym. quasi à παλάσσω, f. ξω, &c. Vide.

Παλάμαις, maribus, dat. pl. παλαμάων, gen. pl. Æol. pro παλαμῶν. à παλάμη.

Παλαμάστωρ, antiqua parens, prisca mater; Euryp. ex πάλαι & μήτης, ου, vide.

Παλαμάομαι, ῶμαι, struo, molior, machinor;

chinor; item, administro, efficio, gero; ut, ταῖς ἡμέραις τὸ δέον παλαμᾶσθαι; Xen. Pæd. 4. est à seq. Them. παλάμη, palma manûs, & Synecdoch. manus ipsa; item, Metaph. ars, seu, via, aut, ratio quâ aliquid efficimus, &c. V.

ΠΑΛΑ'ΜΗ, ης, & Dor. παλάμα, ὴ, manus, PALMA; ars, quia palmâ exercetur, qu. à πάλλω, vibro, agito: παλάμαιν, dat. plur. Ion. pro παλάμαις. Hinc παλαμάομαι, manu tracto, struo, molior.

Παλαμήδης, ους, ὁ, PALAMEDES, filius Nauplii.

Παλαμναῖος, cujus manus cæde contaminata est; cæde contaminatus; Plut. in Pomp. & apud Synes. παλαμναῖος τῆς χώρας, pestis & pernicies regionis, dicitur Ἀνδρήικος; item, παλαμναία γνώμη ἢ γλῶττα, dira & conscelerata mens & lingua; apud eund. Item, παλαμναῖος dicitur Jupiter, quasi vindex, & ultor eorum qui manus cæde contaminarunt; vide Eust. & Etymol. est est à præced. Th. παλάμη & παλαμάομαι, &c. Quæ V.

Παλαξέμεν, Ion. seu Æol. pro παλάξειν, f. 1. inf. &

Παλάσσετο, polluebatur, 3. sing. imperf. pass. Ion. à

Παλάσσω, fortior; item inquino, fœdo, contamino; et nudo, f. ξω, p. πεπάλαχα. a. 1. ἐπάλαξα. Th. πάλλω, vibro, quatio.

Παλασὴ, ἡ, idem quod, ab, & pro, Th. παλαιστὴ, ἡ, mensura quaternum digitorum, &c. V.

Παλευτὴς, qui tendit retia; ut aves allectas illis irretiat; illex; & παλεύτειρα ἡ, allectrix; utrumq; à seq. Th. παλεύω, V.

ΠΑΛΕΥ'Ω, allicio, fallo, pertraho in retia. f. σω hinc παλεύτειρα, illex columba, qu. à πάλλω, agito.

ΠΑ'ΛΗ, ης, ἡ, lucta, quæ fit τῷ πάλλειν commovendo manus, & POLLEN, hinc παλαίω, luctor. παλαιστὴς, οῦ, ὁ, luctator. παλαίστρα, ας, ἡ, palæstra, lucta. παιπάλη, ης, ἡ, farina tenuissima, flos farinæ, ἀντίπαλος, ου, ὁ, ἡ, obluctator, adversarius.

Πάλαμα, pro πάλμα, τὸ, vibratio, agitatio; verbale, à πάλλω, πάλσομαι, &c.

Παλαμᾶσθον, pollen; apud Aristophanem, pulmentarium, pulticula, i.e. ῥόφημα ἐκ παιπάλης; Hesych. exp. τὸ λεπτὸν ἄλευρον; est pro παιπαλώδεσθον, à παιπάλη, ἡ, Th. πάλη, ἡ, &c. Vide.

Παλιγγενὴς, renatus, regenitus, vel, renascens, Nonn. ex πάλι, pro πάλιν & γένος, τὸ, V.

Παλιόσῃς, 3. sing. 2. 1. opt. Æol. à παλεύω, pro παλεύοις, luctor. Sed verbum de mendo suspectum. Vide Æ. Porti Dictionar. Æol.

Πάλι, pro πάλιν, rursus, adv.

Παλία, secundus nuptiarum dies, reporta, q. à πάλιν ἰέναι, quod tunc redeant ad convivium.

Παλιγγενεσία, ας, ἡ, regeneratio; ex πάλιν, rursus, & γένεσις, generatio. Th. γείνομαι, nascor.

Παλίγλωσσος, ου, ὁ, ἡ, diversilinguis. παλίγλωσσος πόλις, urbs quæ linguâ contrariâ utitur. Ex πάλιν, rursus, è diverso, è contrario: & γλῶσσα, lingua.

Παλίγγραμμος, retrorsum curvus, recurvus; ex πάλιν & γράμμα, unde γραμμὸς, &c. V. Item, παλιγκάπηλος, qui à cauponibus emit, deinde vendit; unde παλιγκαπηλεύω, à caupone emo, deinde vendo; ex πάλιν & κάπηλος, unde, καπηλεῖα, &c. V. Sic etiam, παλίγλαγξ, refractus; reflexus, recurvus; ex πάλιν & κλάω, fut. σω; unde κλάγξις, &c. Vide.

Παλιγκοτία, simultas; exp. & offensio; à seq. παλίγκοτος, ου, V.

Παλίγκοτος, ου, ὁ, ἡ, qui vicissim alicui iratus est, iracundus: &

Παλίγκοτος, animo vicissim irato, iracunde, adv. ex πάλιν, iterum, & κότος, ira vetus.

Παλίγξεις, & παλίγξυς, iterum rasus, & pumice æquatus; ex πάλιν & ξέω vel ξύω; unde ξιστὸς & ξυστὸς, &c. V.

Παλίλλογος, ου, ὁ, ἡ, rursus numeratus, vel colligatus. hinc παλιλλογέω, iterum narro; ex πάλιν, rursus, & λέγω, colligo, p. m. λέλογα.

Παλιλλογία, vel, παλιλλογία, verbi ejusmodi iteratio; item, παλιλογία, vel, παλιλογέω, idem iterum dico; apud Herodot. &c. Ex πάλιν & λόγος, ὁ, V. Item, παλίλυτος, ref lutus, rescissus; Nonn. ex πάλιν & λύω; unde λύτὸς, &c. V. Item, παλιμβάκχιος, palimbacchius, qui & ἀντισάκχος, antibacchius dicitur, est pes metricus, ex prima & secunda longis, tertia brevi; Fab. l. 9. c. 4. ex πάλιν & βακχεῖος, bacchico furore afflatus; item, pes metricus, ex brevi & duabus longis constans; à Th. βάκχος, V.

Παλίμβαμος, ου, ὁ, ἡ, Dor. pro παλίμβακος, retrogradus reciprocus: ἰδὸς παλίμβαμον, ἢ πάλιν βαίνουσα ἢ πορευομένη. Est ictus rediturq; manuum & textorii instrumenti, quo mulieres in texendis telis utuntur. Ex πάλιν, rursus: & βαίνω, eo.

Παλίμβιος, redivivus; quasi ἐξ ἀναβιώσεως, vel, ἐξ ἀναζώσεως; ex πάλιν & βίος, ὁ, V. Item, παλιμβλαστὴς, & παλίμβλαστος, iterum germinans; Theophr. q. d. restibilis, seges scil. quæ regerminat; & cujus fœcunditas in annum sequentem quasi restat; ex πάλιν & βλαστάνω, fut. βλαστήσω; unde, βλάστη & βλαστὸς, &c. V. Sic etiam, παλίμβολος, veteratorius, veterator; ut, apud Plur. in Themist. δόλεσι καὶ παλιμβόλοις αἰνῆ; exp. etiam, inconstans, mutabilis; qui facilè in diversum resolvitur; unde παλιμβολία, dolus, inconstantia, & fluctuatio animi; Suid. ex πάλιν & βολὴ, aut, βάλλω, &c. V. Item, παλιμβολία, consilii mutatio, inconstantia; ex πάλιν & βουλὴ, ἡ, V. Sic & παλίμπαις; pro πάλιν παῖς; iterum puer; repueras.ens senex, Luc.

Παλίμπετες, adv. retro: vide seq.

Παλιμπήτης, ους, ὁ, ἡ, relapsus: ex πάλιν, rursus, & πίπτω, cado. παλιμπετὴς, adv. retrorsum; retrò.

Παλίμπαγος, iterum compactus, unde, παλίμπαγα, dicuntur calceamenta sæpiùs suppacta; Poll. l. 7. ex πάλιν & πήγνυμι, ὦ V. Item, παλίμπαστος, pix recocta; Diosc. l. 1. c. 95. ex πάλιν & πάσσω, ἡ, V. Item, παλιμπαγὴς, iterum erubandus; a seq. παλιμπλάζομαι, iterum oberro, &c. V.

Παλιμπλαγχθεὶς, ίσα, errans, a. 1. part. pass. a

Παλιμπλάζομαι, aberro, vagis erroribus retrò agor: à πάλιν, rursus: & πλάζω, errare facio, seduco, f. ξω.

Παλιμπλεκὴς, retrorsum nexus, seu plexus; ex πάλιν; & Th. πλέκω, V. Item, παλιμπόρος, qui iter repetit; vel, è contrario iter faciens; ex πάλιν & πόρος, ὁ, V. Sic etiam, παλίμπους, pedem reflectens; à Th. πούς, V. Παλίμπρηστος, qui vel quæ iterum venditus est, aut, vendita, vel, vendi se finit; qui vel quæ relicto priore hero, subinde alii se addicit; veterator, veteratrix, &c. Poll. Unde neut. plur. τὰ παλίμπρηστα, iterum, vel, sæpiùs vendita; à πιπράσκω, f. πρήσω; unde πρῆστος & πρηστὴς, &c V. Παλιμπροδότης, Appian. de Metrodoro, qui rursus ad Pompeium ab Octavio transiit, ἀντὶ φύσει παλιμπροδότης; i.e. rursus, seu, alterâ vice proditor; à προδίδωμι, unde προδότης, &c. V. Παλίμπωλος, qui revendit aliquid; qui emit ut revendat; Poll. à Th. πωλέω, unde, πώλησις, &c. V. Παλίμμηνος, q. d. iterum prædicandus; i.e. καθ' ὑπερβολὴν, eximiâ, & præstanti laude prædicandus, Euryp. in Ione; à φήμη, ἡ, V. Παλιμφυὴς, iterum natus, renatus; exp. & renascens; & redivivus; ex φύω; unde φυὴ, &c. V. Παλίμφασις & παλίμφημος, (pro quo etiam scribitur παλίνφημος) ὁ ἡ, iterum derasus, vel, deradendo cersus; ut, παλίμφησον βλάβος; apud Plut. Latini itidem, Palimpsestum dicunt; ut Cic. ad Trebat. l. 7. c. 18. charta delectilis, seu, delectitia; Catullo, palinxestus, i. e. παλίγξυστος, id vide. Tabula, in qua delentur scripta & eraduntur, quories luber, ut alia rescribantur; à Them. ψάω, f. ψήσω; unde ψαφὸς, tanquam à ψάσις; & ψηφὸς, &c. V. Item, παλίμψυχος, qui resumpsit animam; redivivus; à Th. ψυχὴ, ἡ, comp. ut reliqua præced. cum adv. πάλιν, &c. V.

ΠΑ'ΛΙΝ, adv. iterum, rursus; è contrario, q. à πάλλω, moveo. Hinc ἀνάπαλιν, è contrario; item vice versâ.

Πάλιν, præced. denuò, sæpe significat vice versâ, è diverso; ut, apud Xen. πάλιν ἰέναι, ex. contradicere, repugnabit; interdum etiam signif. ὀπίσω; i.e. retrò, retrorsum; ut apud Hom. Il. γ. ὄφρα πάλιν κλίνασα, retrorsum flectens oculos, &c.

Παλιπεύκης, nuntius, qui postquam nuntiavit quod jussus est, ad eum redit à quo missus est; internuntius, vel, ὀπίσω ἰπαυθὼν ἀγγέλων; vide Hesych. ex πάλιν, & ἄγγελος; V.

Παλιπαγγέλτης, ου, ὁ, ἡ, pro παλιπαγγέλτος, revocabilis, rursus congregatus: ex πάλιν, rursus: & ἀγείρω, congrego.

Παλιπάγκετον, neut. à præced. παλιπάγκετος, exp. & πάλιν ἄγκετον, quod revocatur, seu retractatur; vel quod revocari, seu retractari potest; Il. α. ex πάλιν, scil. & ἄγκομαι, per Sync. pro ἀγείρομαι; vi. Item Παλιπαίσιος, rursum creatus; qui post abrogatum ei magistratum, rursum creatur magistratus: ex πάλιν, & αἴρω, à Them. αἰρέω; vi. Sic etiam Παλιπανωκὴς, recrescens, renascens; Nonn. ex πάλιν, & ἀέξω, unde αὔξω, f. αὐξήσω, unde αὐξὴς, ἡ, &c. vi. Item Παλιπαυτομόλος, qui ad eam partem, à qua priùs ad hostes transierat, redit; Xen. ex πάλιν, & αὐτομόλος, suâ sponte transfuga; ex αὐτὸς, & μολὼ, veniò, advenio, &c. vi. Παλιπέτομαι, ὁ πάλιν αὖθις ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἀναζεύγνυμι; Poll. inde παλιπέτεια, acto rest. cuta; Herodian. Plut. iterum sui defendendi causa; & redintegratio actionis: Item Παλιπλάκης, ου, controversiam judicatam refero; Bud. ex πάλιν, & δίκη, ἡ, unde δικάζω, &c. V. Item Παλιπλόκιος, qui reciproco vertice revolvitur; ut παλιπλόκιος δνοίαντε, marte reciprocum; in Epigr. Item Παλιπλοκία, ἡ, vortex reciprocus: ex πάλιν, & πλέκω, unde πλοκὴ, &c vi. Item Παλιπλόκιος, ου, ὁ, ἡ, reflexus, curvus reciprocus: Item Palinodia, ας, ἡ, recantatio, PALINODIA: ex πάλιν, iterum & ἀοιδὴ, cantus. Them. ἀείδω, cano.

Παλιπλοκὴς, ἡ

est palpitantis, à πάλλω, ὁ; V.
Πάλος, ου, ὁ, vibratio, concussio, agitatio; Euryp. Item sortitio, sors; Herodot. à Them. πάλλω, fut. πάλῶ, &c. vide.
Γαλτὸν, ῦ, τὸ, telum, quòd πάλλω.
Πάλτο, impactus fuerat, 3. sing. plusq. p. passiv. ἐπεπάλμην, σο, το, & Ion. sublato utroque augmento πάλτο, verbi πάλλω, agito, ſ. σῶ, p. σχα, perf. pass. πέπαλμαι.
Πάλτος, ου, ὁ, vibratus; q. d. vibratilis; ut πάλτὸν πῦρ; apud Soph. vide neut. præced. πάλτὸν, τὸ, &c.
Πάλυσις, & Æol. πάλυσσις, εως, ἡ, POLENTA: à
Πάλυω, aspergo, albefacio: propriè de farinâ: ἡ πάλη, tenuissima farina.
Παμβασιλεὺς, omnium Rex; seu summus Rex; Aristot. in Polit. unde παμβασίλεια, omnium Regina, seu summa Regina; Aristoph. in Nub. Item Παμβασιλεία, ἡ; regia potestas, plenissima aut summa; merum seu summum imperium; Aristot. l. 3. Polit. c. 11, 12. ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, & βασιλεὺς, ὁ; V.
Παμβίας, ου, ὁ, Poët. qui vim adversus omnia habet. Adversus omnia violentus. Ex πᾶς, omnis, & βία, vis.
Παμβότανον τὸ ἀγρὸν, expon. herba agri: ex πᾶς, & βοτάνη, herba. Them. βόω, pasco.
Παμβότανος, totus herbaceus, & πάμβοτος, omnes pascens, Æsch. Item Παμβόσκη, ἡ; omnes pascens, fœm. omnium altrix; Soph. ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, & βόω, ῶ, unde βοτὸς, βοῦς, & βοτάνη, ἡ, &c. quæ V.
Πάμμα, ατος, τὸ, possessio: à πάω, possideo.
Παμμακαρ, omni ex parte beatus: ex πᾶν, & μάκαρ, ὁ; vi. Item Παμμάχος, qui omni pugnæ genere certat; unde παμμάχιον, τὸ, q. d. certatio omni pugnæ genere; ex πᾶν, & μάχομαι; unde μαχὴ, ἡ, &c V.
Παμμεγέθης, ες, ὁ, ἡ, omnino magnus, in pl. n. g. παμμεγέθη; ex πᾶν, omne, & μέγεθος, ους, τὸ, magnitudo. Th. μέγας, μεγάλη, magnus.
Παμμέγιστος, omnino maximus, à μέγιστος, ὁ; vide præced. Item Παμμέγιστος; omnibus imperans, omnium rector: Sic in fœmin. παμμέγιστος, omnium rectrix; ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, & μέγιστος, idem quod Them. μέγα; vi. Παμμέγιστος ὕμνοις, hymnis ex omni carminum genere, l. 3. Maccab. à Them. μέλος, τὸ, carmen, &c. vi. Παμμέτρος, omnia metrorum genera habens; à Them. μέτρον, τὸ, vi. Παμμήκης, omnino longus, valde longus; Plat. de leg. à Them. μῆκος, τὸ, vi. Παμμήνις, ιδος, ἡ; ut νὺξ παμμήνις, nox in qua plena luna lucet; Aratus; à Them. μήν, ὁ; vi. Παμμίμων, per omnes mensis durans, qui perpetuis volvitur mensibus; Soph. à Them. μίμος, ου, ὁ; vi. Παμμήτωρ, omnium excogitator; à Them. μῆδος, τὸ; unde μήδομαι, μέμονα, atque inde μήτωρ, ορος, ἡ, &c. vi. Παμμήτωρ, παμμήτηρ, παμμήτειρα; omnium mater, omnium parens, omniparens; Nonn. & Hom. à Them. μήτηρ; vi. Παμμήχανος, qui omnia machinatur; seu ad quidvis machinandum promptus, & præceps; à Them. μηχανὴ, ἡ; vi. Παμμίαρος, omnino scelestus, scelestissimus, propriè omnino sceleris genere conspurcatus; Poll. à Them. μιαίνω, fut. ανῶ, unde μίαρος, ὁ; vi. Παμμιγὴς, ex omni genere mixtus: ut παμμιγὴς ὄχλος, apud Athen. miscellanea turba, & confusanea: Item Πάμμικτος, pro eodem à Them. μίγνυμι, f. μίξω; ab inusit. μίχω; unde μικτὸς, ὁ, & μιγὰς, ὁ, ἡ, &c. vi. Πάμμορος, infelix, infortunatus; apud Soph. à μόρος, ὁ, fatum, exitium, infortunium, &c. à Them. μείρω; vi. Item Πάμμικρος, perpusillus; q. d. omnium minimus, à Them. μικρὸς, ὁ, comp. ut reliqua præced. cum πᾶς πᾶσα, πᾶν, &c. V.
Παμπαιδὶ, cum omnibus liberis; ut apud Dion. παμπαιδὶ γὺ γυναικὶ παρῆσαν, cum omnibus liberis & mulieribus aderant: ex πᾶς, πᾶν, & παῖς, παιδὸς, παιδὶ, &c. V.
Παμπάλαιος, omnino vetustus, pervetustus, seu vetustissimus: ex πᾶν, & Th. πάλαι, unde πάλαιος, &c. V.
Πάμπαν, adv. prorsus, q. d. πάντως. Th. πᾶς, omnis, gen. παντὸς.
Παμπειθὴς, ῆος, ὁ, ἡ, qui omnia persuadet. Ex πᾶν, omne, & πείθω, persuadeo.
Παμπήλω, passim per fontes: ex πᾶν, & πηγὴ, ἡ; vi.
Παμπήλω, sunditùs, omnino, Poët. adverb. &
Παμπησία, ας, ἡ, universa possessio. Ex πᾶς, omnis, & πάω, seu πέομαι, possideo, perf. πέπημαι.
Παμπληθεὶ, adv. quod fit à toto populo: ex πᾶς, omnis, & πλῆθος, τὸ, multitudo. Th. πλέος, plenus.
Παμπληθὴς, ες, ὁ, ἡ, frequentissimus: Item permultus, quam plurimus; ut apud Demostth. παμπληθεῖ χρόνῳ; quam plurimum temporis. & παμπληθῖνον ὄνομα, permultis nominibus, apud Greg. unde Παμπληθὶς, seu ut Suid. πάμπληθις, cum tota multitudine, quam plurimùm, pleniſſimè: ex iisdem cum præcedent. vide.
Πάμπληκτος, undique percussus, plagas ferens omnis generis; Soph. ex πᾶς, πᾶν, & πλητὸς, &c. vi. Item Παμπλούσιος, omnibus affluens divitiis, omnium divitissimus, aut opulentissimus, Plat. de leg. ex πᾶς, πᾶν, & πλοῦτος, unde πλέος, &c. V.
Παμποίκιλος, ος, ὁ, ἡ, variè pictus: ex πᾶς, omnis, & ποικίλος, varius.
Παμπολίκιλος, præced. propriè est, omnibus modis varius, seu variegatus; ut πέπλοι παμπολίκιλοι; Od. o. sed exp. etiam versutus, versipellis; Hesych. &c. V.
Πάμπολλα, pl. n. g. &
Πάμπολλοι, pl. m. gen. παμπόλλων, gen. plur. à
Πάμπολλος, gen. παμπόλλου, omnino multus, permultus: ex πᾶς, omnis, & πολὺς, multus.
Παμπόνηρος, omnino improbus, improbissimus; ex πᾶν, & πονηρὸς, ὁ; V.
Παμπόρφυρος, ος, ὁ, ἡ, Poët. πανταλᾶς πορφύρεος, omnino purpureus: ex πᾶς, omnis, & φορφύρα, purpura.
Παμπρεσία, ἡ, omnium rerum, seu rerum omnis generis venditio; ex πᾶς, πᾶν, & πρᾶσις, εως, ἡ, venditio, &c. vide.
Πάμπρωτος, ος, omnium primus: ex πᾶς, omnis, & πρῶτος, primus. Them. πρὸ, ante.
Πάμφαγος, omnia devorans, comedo, helluo; & in bonam partem, qui omni ciborum genere vescitur; ut παμφάγα ζῶα, apud Aristot. Polit. 1, ex πᾶν, & φάγω, &c. vi. Item Παμφανὴς, in omnem partem emittens suam lucem; omnia suâ luce illustrans; ut παμφανὲς σέλας; apud Euryp. in Troad. & παμφανὲς ἡλίου, Aristot. de Mund. ex πᾶς, πᾶν, & φάω, ῶ; unde φάος, τὸ, &c. V.
Παμφάτιον, totus splendeat, 3. sing. præs. sub. act. Ion. à
Παμφαίνω, idem quod seq. παμφαάω.
Παμφαάω, attonitus, & velut numine afflatus aspicio, vel circumspicio, factum videtur, ex seq. παμφαάνω, ν in λ, mutato; ac propriè esse omnia collustro oculis, & adspicio; Etymologus tamen dictum esse putat, παρὰ τὸ τὰ φαὴ ἅδε κἀκεῖσε δηΐδειν.
Παμφανάω, undecunque appareo, totus luceo: hinc παμφανόωντες, pro παμφαανόωντα, pl. n. g. præs. part. act. ut & παμφανόωσι, pro φαμφαάασι, acc. sing. part. præs. f. g. Ex πᾶς, omnis, & φαίνω, luceo, apparco: ſ. ανῶ, p. πέφαγκα, a. 2. ἔφανον.
Παμφανόωντα, & παμφανόωσι, vide in παμφανάω.
Παμφάρμακος, ος, ὁ, ἡ, πάντων φαρμάκων, ἰὸς, ὁ, ἡ, omnium venenorum peritus. Ex πᾶς, & φάρμακον, venenum.
Παμφεγγὴς, totus lucens, illustris, & fulgidus: ex πᾶς, & φέγγος, τὸ, vi. Item Πάμφιλος, omnibus gratus: ex πᾶς, & φίλος, vi. Παμφλεκὴς, omnia comburens, totus flammans: ex πᾶν, & φλέγω; fut. ξω, &c. V. Πάμφορος, omnibus pabulum præbens; Eust. ex πᾶς, πᾶν, & φέρω, unde φορβὴ, ἡ, &c. vide.
Παμφόρος, ος, ὁ, ἡ, omnia rapiens ac trahens. Ex πᾶς, omnis, & φέρω, fero.
Πάμφορος, præced. vel παμφόρος, propriè est, q. d. omniser; i. e. omnium ferax, fertilis, fœcundus; unde in superl. χώρα παμφορωτάτη; apud Xen. Hell. 3. &c. V.
Παμφύγδα, omninodo fugaciter; id est, effusâ fugâ; ex πᾶν, & φύγδα, &c. V.
Παμφυλία, ας, ἡ, nomen regionis. Gr. cujusliceat gentis, seu nationis: ex πᾶς & φῦλον, gens, natio.
Πάμφυλος, omnis generis gentes habens: ex omnium gentium genere mixtus; unde Metaph. apud Aristoph. παμφύλων θηρῶν, omnis generis ferarum: ex πᾶς, πᾶν, & φυλὴ, ἡ; vi. Item Πάμφυρος; ex omnibus mixtus: à Th. φύρω; vi. Item Πάμφωνος, omnis generis voces reddens; in Epigram. à Them. φωνὴ, ἡ, vi. Παμψηφὶ, omnium calculis, & suffragiis; à Them. ψῆφος, vi. Item Πάμψυχος, Amphiarai Epith. quòd omnibus apud inferos animabus imperet, vel quod immortalis sit; apud Soph. & El. à Them. ψυχὴ, ἡ, comp. ut præced. cum πᾶς, πᾶσα, πᾶν, &c. V.
ΠΑ᾽ΝΑ, panis, ὁ, PAN. pastorum Deus: q. à πάω, pasco: hinc πάνικος φόβος, vel δάρυβος, panicus terror: ac

Πᾶν, omne, n. g. à πᾶς, πᾶσα, quod vide: & τὸ πᾶν, vulgus.
Πᾶν, τὸ, præced. adverbialiter etiam ponitur, pro κατὰ πᾶν, omni ex parte, omnino: Item perpetuò, semper; item, τὸ πᾶν, vel πᾶν, est summa rerum: Item universitas.
Πανάβρος, omnino mollis & delicatus: ex πᾶν, & ἁβρὸς, ὁ; vi. Item Πανάγαθος, omnino bonus; optimus, à Th. ἄγαθος; vi. Πανάγης, & πανάγιος, omnino sanctus vel purus, sanctissimus, purissimus; unde πανάγεια, ἱδος, ἡ, expon. Dies sacra: Item Πανάγισμα, & πανάγια, ἡ, purificatio; Plin. à Them. ἅγος, ους, τὸ, unde ἁγίζω, & ἁγισία, &c. V. Item Πανάγυρις, omnino castus, castissimus, purissimus; à Them. ἀγὴ, ὁ, comp. ut præced. cum πᾶς, πᾶν, &c. V.
Πανάγρευς, ευος, ὁ, ἡ, ferox: ex πάνυ, omnino, quod à πᾶς, omnis, & ἀγὲς, ferus. Th. ἀγὴς, rus.
Πάναγρον, ου, τὸ, retè quòd omnia capiat: ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, ος, ὁ, & ἄγρα, præda.
Πάναγρον, τὸ, præced. significans retis quoddam genus, dictum est, vel quasi πᾶσαν ἄγραν ἀγρεῦον, i. e. omne genus prædæ capiens, Il. ε. vel quasi πάνυ ἀγρεῦον, vel κάτνδεν ἀγρεύμενον; quòd scil. undique contrahatur ad comprehendendam prædam; & sic est à Th. ἀγρεύω; unde part. ἀγρεύμενος, per Syne. pro ἀγρευόμενος, ab ἀγρεύω, ἀγρεύομαι, &c. V.
Πανάγρυπνος, omnino insomnis; in Epigr. ex πάνυ, & ἀγρυπνὸς, idem quod ἄυπνος &c. quæ V.
Πανάγυιος, ος, ά, Dor. pro πανήγυρις, quod V.
Πανάδηλος, omnino non confectus; adhuc prorsus incoctus & crudus: ex πᾶν, vel πάνυ, & ἀδηλὸς, vel ἀδήλη, &c. vi. Item Πανάργυρος, totus argenteus: ex solido argento constans: ex πᾶν, & ἄργυρος, ὁ; vide.
Πανάεθλος, ος, longè præstantissimus: ex πᾶς, & ἄεθλος, optimus, superl. ab ἀγαθὸς, bonus. Th. Ἄρης, Mars.
Πανάκεσος, undequaque sufficiens, vel sufficientes vires habens: ex πᾶν, vel πάνυ, & Them. ἀρκέω, ῶ; vi. Item Πανάμωνος, ος, ὁ, ἡ, omnibus harmoniæ numeris constans, admodum concinnus, ab ἁρμονία, ἡ; vi. Πανάδυνος, omnino imbecillis, prorsus viribus fractus, ab ἀδυνὴς, ὁ, ἡ; vi. Πανάζηκος, omnino verus, verissimus, certissimus; (à Th. ἀζηκὴς, ὁ, ἡ, vi.) unde etiam adv. Πανατρεκὼς, & πανάζηλος, verissimè, certissimè, &c. Πανάγχι, omni ex parte splendidus; à Them. ἀγχὶ, ἡ, vi. Item Πανάϋπνος, omnino insomnis; ab ἄϋπνος, comp. ut præced. cum πᾶς, πᾶν, vel πάνυ, &c. V.
Πανάφλιξ, ικος, ὁ, ἡ, qui caret æqualibus & sociis: ex πᾶν, & ἀφὴλιξ, impubes, quod ab ἥλιξ, coætaneus. Th. ἡλικία statura.
Πανάφυλος, omnino inevitabilis, in Epigr. ex πάνυ, & ἄφυκτος, ὁ, ἡ; V.
Πανάφυος, ος, ὁ, ἡ, omnino intempestivus, qui immaturâ morte moriturus est. Ex πᾶς, & ἀώρος, idem quod ἄωρος, intempestivus, præcox: quod ab α, priv. & ὥρα, hora.
Πανάφυρος, prorsus neglectus & incustoditus, vel quem omnino nulla cognatus curâ: ex πάνυ, & ἄφυρος, à Th. ὄφυρος, ὁ, vel à Th. ὄφω, ῶ, &c. V.
Πανάφυτος, totus artificiosus: ex πᾶς, πᾶν, & ἀφυτὸς; V.
Πανάφυσία, ας, ἡ, lautum convivium: ex πᾶς omnis, & ἄφυσις, ἡ, epulum, Th. ἄφω, epulum præbeo.
Πανάφυτος, ος, ὁ, omnia mordicans, mordax: ex πᾶν, & ἄφω, τὸ; vi. Item Πανάφυτος, omnino lachrymabilis, seu activè, ad omnia lachrymans; Soph. πανάφυτον βιοτὴν, vitam quæ tota in lachrymis degeretur: ex πᾶς, πᾶν, & ἄφυρ, υος, τὸ, V.
Πανάφυτωρ, ορος, ὁ, ἡ, omnidomitor: ex πᾶς, omnis, & ἄφυω, domo.
Πάνδαρος, ος, ὁ, PANDARUS, nomen proprium.
Πάνδειλος, omnium timidissimus, vel miserrimus: ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, & δειλὸς, ὁ; V.
Πανδείνος, ος, omnino sive omnibus modis gravis, gravissimus: ex πᾶς in n. πᾶν & δεινὸς, gravis.
Πανδέκτη, αι, omnia continentes libri; i. e. omne rerum atque doctrinarum genus continentes libri: ex quibus scil. possis, quod velis, velut è cornu copiæ, depromere; unde pandectæ legum, quæ scil. omne jus complectuntur; Gell. l. 13. c. 9. ex πᾶν, & δέχομαι, perf. præt. pass. verbi δέκτομαι, f. δέξομαι, &c. vi. Sic etiam pandecta, dicitur etiam in sing. teste Perotto; ἀπὸ τῶ πάντα δέχεσθαι, quòd omnia habeat, quasi omne rerum atque doctrinarum contineat genus.
ΠΑΝΔΕΔΕ᾽ΤΕΙΟΣ, ος, improbus, veterator: à Pande lecto deceptore quodam.
Πανδέξιος, omnibus modis, seu in omnibus dexter, dextrissimus: ex πᾶν, & δεξία, ἡ, unde δέξιος, ὁ, &c. vi. Item Πανδερκὴς, omnia videns, seu intuens: ex πᾶν, & δέρκω; vi. Πανδεχὴς, ἐος, ὁ, ἡ, omne, seu omnia accipiens, vel recipiens; ut πανδεχὲς φύσει, apud Plat. ex πᾶν, & δέχομαι; vi. Item Πανδήλος, omnibus manifestus, manifestissimus: ex πᾶν, & δῆλος, ὁ; V.
Πανδημεὶ, adverb. cum omni populi totius frequentiâ. Them. δῆμος, populus.
Πανδήμερ, toto die; i. e. διὰ πάσης, h. e. ὅλης, ἡμέρας.
Πανδημία, universus populus, universa populi multitudo: ab & ex iisd. cum seq. V.
Πανδήμιος, ος, ὁ, ἡ, popularis, publicus: ex πᾶς, omnis, & δῆμος, populus, plebs.
Πανδήμος, ος, ὁ, ἡ, ad universum populum pertinens, publicus: ex iisd.
Πάνδικος, justissimus, seu omnino justus; unde adv. πανδικὶ, omnino justè: ex πᾶν, & δίκη, ἡ; V.
Πανδιονὶς, fabula de filia Pandionis.
Πανδοκεύτρια, promiscua hospitum exceptio;

tio; Plat. l. 8. de leg. est verbale, à seq. παυδοκεῖω; vi. undè etiam, παυδοκεῖσεα, quæ promiscue quoslibet hospitio excipit, caupona; apud Aristoph. in vesp.

Παυδοκεῖα, cauponor: q. d. omnes excipio: a παυδοκεὺς, Ion. pro παυδοχεὺς, caupo: &

Παυδοκία, ἡ, promiscua omnium exceptio; à seq. παύδοκος; V.

Πάνδοκος, seu παυδόκος, ου, ὁ, ἡ, Poët. ὁ πάντας δεχόμενος, omnes excipiens: ex πᾶς, omnis, & δέχομαι, capio.

Πάνδοξ, οκος, qui publico hospitio excipit; idem & ex iisdem cum præced. πάνδοκος; V.

Πανδοξία, summa gloria: ex πᾶν, & δόξα, ἡ; V.

Πάνδουλος, omnium servus; in Epigr. ex πᾶς, πᾶν, & δοῦλος, ὁ; V.

ΠΑΝΔΟΥΡΑ, ας, ἡ, seu παυδουρὶς, ἰδος, ἡ, PANDURA, Musicum instrumentum.

Πάνδουριον, τὸ, idem cum præced. instrumentum musicum; triplici scil. instructum chordâ: Poll. l. 4. Onomastici, περίεχεσθαι ἡ ὕδωρ ἀσυρίοις παυδούριον ὀνόμαζον.

Πάνδουρος, qui ipsum illud instrumentum πάνδουριον tractat; seu qui pandurâ, seu panduro utitur: Hesych. à præced. Them. παυδούριος: V. Undè etiam παυδουρίζω, isto instrumento ludo, panduram pulso; à quo παυδουρισὴς, ἑῦ, ὁ, panduristà, qui pandurâ ludit; Athen. l. 4. & παυδουρίστρια, fœmina panduræ ludens, &c.

Πανδοχεῖον, ου, τὸ, diversorium, publicum hospitium: ex πᾶς, omnis, & δέχομαι, excipio: præt. m. δέδοχα, quod tamen inusitat.) unde δοχεῖον, receptaculum.

Πανδοχεὺς, ἑῶς, ὁ, publicus hospes: ab iisd. Th.

Πανδόχη, idem cum præced. πανδοχεὺς, qui quemlibet hospitio excipit; seu adjectivè, omnes capiens; undè etiam, Πανδοχὶς, ἰδος, ἡ, luna à Platone dicitur, quòd totius generationis susceperit sit: Item Πανδόχιον, & Ionicè Πανδοκεῖον, τὸ, taberna publica, seu diversoria; ubi unusquisque hospitio excipitur; Plut. idem, & ex iisd. cum præced. πανδοχεῖον, &c. V.

Παυδυσίη, ἡ, q. d. universalis occasus; quo viz. astrum, vel sidus aliquod prorsus occidit, & occultur, affertur ex Epigr. pro occasu: ex πᾶν, & δύω, seu δύω, vel δῦμι, unde δύσις, τος, ἡ; vide.

Παυδώρα, ας, ἡ, nomen mulieris: videtur etiam epitheton telluris, quæ omnis generis fruges profert: ex πᾶν, & δῶρον.

Πανδώρα, præced. quæ & scribitur παυδῶρα, & παυδώρη; puellæ nomen apud Hesiod. seu virginis, quam Dii cum dolio omnibus malis referto ad Epimetheum, ut Promethei fratris dolos ulciscerentur, miserunt; dicta enim fuit sic, ὅτι πάντες ὀλύμπια δῶρα ἔχοντες, δῶρον ἔδωκαν; ut cui omnes Dii Deæque suas quisque dotes contulissent; unde apud Aristoph. pro terra accipitur, quod omnia ad vitam necessaria nobis suppeditet; ut in avib. θεῶν παιδέρα φάσαι; i. e. τῆς γῆς; ut apud ejus Schol. &c. V.

Παυδρεὶ, adv. simul cum tota gente: ex πᾶν, & δρῦς, τὸ; vi. Item Παυέλικος, ου, ὁ, ἡ, omni ex parte similis, simillimus, omnino similis, &c ex πᾶν, & ἑλικὸς, ὁ; vi. Sic etiam Παυλιβέριος, prorsus liber, liberrimus: ex πᾶν, vel πάνυ, & ἐλεύθερος, ὁ, &c. V.

Παυίλλωες, omnes Græci, Græci universi, Il. β. Hesiod. & Athen. &c. Ion. scribitur etiam παυΐκανες; vide seq.

Παυϐλώεσσι, omnibus ad unum Græcis, dat. pl. Ion. à παυίλλωες, quod ex πᾶς & ἴλλω, λω, ὁ, Græcus.

Παυϐλώϊον, ου, τὸ, universitas Græcorum; Eust. ex iisd. cum præced. V.

Πάνεμος, ου, ὁ, mensis apud Corinth. quem Athenienses βουκοφοιτῶνα, appellant; Rufinus, Julium interpretatur; Plut. ait Bœotis πάνημον, esse mensem qui apud Athen. μεγείμιων, i. e. Maius; aliis etiam dicitur λῶος; id V.

Παυΐζηλος, omnimodo alienum, omnino diversum: ex πᾶν, vel πάνυ, & ἄζηλος.

Item Παυΐζυγος, qui omnino excellit; valde præstans: ex πᾶν, vel πάνυ, & ὄζυγος, ὁ, ἡ, &c. V.

Παυεπίσκοπος, omnium rerum inspector; in Epigram. & in prologo operum Dionysii; qui omnia oculis lustrat: ut Deus, ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, & ἐπίσκοπος, ὁ; vi. Item Παυεπήκοος, dencissimus: ex πᾶν, & ἐπήκοος, ὁ, ἡ; vi. Παυεπίσκοπος, omnimodis occultus, fallacissimus: ex πᾶν, vel πάνυ, & ἐπίκλοπος, &c. vi. Παυεπίφθονος, omnino seu admodum prudens: ex πᾶν, vel πάνυ, & ἐπίφθονος, vi. Παυέρημος, omnino desertus: ex πάνυ, & ἔρημος, ὁ; V.

Παυέσιμος, ου, ὁ, ἡ, cum totâ domo seu familiâ: ex πᾶς, & ἑδία, focus.

Παυέσχατος, omnino postremus: ex πᾶν, vel πάνυ, & ἔσχατος, ὁ; V.

Πάνυστις, Poët. adv. idem ac τὸ πᾶν ἔτος, ἐξ πᾶν ἔτος, per totum annum.

Παυήπυος, omni ex parte verus: ex πάνυ, & ἐπήτυμος, ὁ; V.

Παυθαλίμων, ονος, ὁ, ἡ, omni ex parte beatus, felicissimus: ex πᾶς, n. gen. πᾶν. & θάλιμων, felix. Them. θαίμων, Deus.

Παυθίκτος, omni ex parte quietus: ex πάνυ, & ἴκτος, ὁ, vi. Item Παυθίφρων, & ἐυφρόφρων, eximiâ & præstanti laude prædicandus: ex πάνυ, & ἐυφρων, ονος, ὁ, ἡ, vi. Παυθύφρων, ὁ, ἡ, &c. ὁ πάνυχος, pernox, sic enim accipit Cratinus, teste Polluce, nam ὄρφνη, vocatur nox; id V.

Παυΐφθυ, gen. sing. à πάνφθος, ου, ὁ, ἡ, omni ex parte coctus, Them. ἕψω, coquo, elixo, f. ἑψήσω.

Παυηγυεάρχης, qui præest παυηγύρι, præses convivii, vel potius, conventûs, cui scil. commissa est cura τῶ σωμάζειν, καὶ σωστελεῖν παυηγυείν πνα; Plut. in Symp. §. ex παυήγυρις, εως, ἡ, & ἀρχὴ, ἡ; vide.

Παυηγυείζω, idem quod παυήγυειν ἄγω, sive σωστελῶ; festum panegyrin agito, festum ludosve panegyricos celebro, fenior: ut apud Herodian. l. 1. ὁ δῆμος τὰ ἱερῖα ἐπαυηγυείζε; Item panegyricas orationes habeo; Poll. transitivè quoque usurpavit Greg. pro panegyricâ oratione laudo, in celebri cœtu prædico; ubi ait, παυηγυείσθητο τὸ δίκαιον, est à seq. παύηγυεις, publicus cœtus, seu publica solennitas, seu celebritas: Item laus encomiumve alicujus in publico conventu decantatum, pro παυηγυεικὸς λόγος, tales sunt Protagoridæ ὅτι δίφρη παυηγύρις; apud Athen. l. 4. unde λόγοι παυηγυεικοὶ, sunt laudem personæ re.ve alicujus in cœtu celebri decantantes; Plut. & Isocr. &c. V.

Παυηγυεικὸς, ἡ, PANEGYRICUS, celebris, festus: & indè

Παυηγυεικῶς, adv. panegyricè, pomposè, splendidè: à

Παυήγυεις, εως, ἡ, conventus universalis, solennitas, cœtus: ex πᾶς, & ἄγυεις, cœtus,

Παυηγυεισμὸς, ὁ, ὁ, festi panegyrici celebratio, panegyrica pompa: a præced.

Παυηγυεισὴς, ἡ, ὁ, qui panegyricum festum ludosve celebrat; vel παυηγύρις decantat; à præced. παυηγυείζω; V.

Πανήλιος, ut παυήλιος ἡμέρα, serena & illustris dies; i. e. dies quam totam serenat & illustrat sol; Ælian. ex πᾶς, πᾶν, & ἥλιος, ὁ; vi. Item Παυήμερος, idem quod παυτήμερος, per totam diem; apud Hom. & Apoll. ex πᾶν, gen. παντὸς, & ἦμαρ, τὸ; V.

Παυημερὸς, ἡ, ὁ, ἡ, per totam diem, dies toto: ex πᾶς, πᾶσα πᾶν, & ἡμέρα.

Παυημερὸν, seu παυήμερον, idem quod τὸ παυήμερ, toto die: ex iisd.

Παυήρης, ες, ὁ ἡ ἡ, omnibus placens, gratiosus; Hesychius enim παυηρία, exponit, πᾶσιν ἀρέσκοντα: ex πᾶς, πᾶν, & ἀρέσκω, f. ἀρέσω, &c. vi. vel est ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, & ἄρσω, ἀρῶ, in pass. ἄρσομαι; q. d. omnibus adaptatus, vel se adaptans, &c. vi. Item Παυήρεις, Hesychio est non solum πᾶσιν ἀρέσκοντ, sed etiam παμμάχους πάντας, &c.

Παυθελγὴς, omnes demulcens, seu deliniens, omnes oblectans: ut παυθελγὲς φαρμάκων; apud Nonn. Item Παυθιλήεις, idem fœm. ut παυθιλήεσσα ἡμέρις; vkis omnium oblectatrix, seu recreatrix in Epigram. ex πᾶς, πᾶν, & θάλω, unde θαλίη, & θαλίεις, &c. V.

Πάνθειον, pantheum; Romæ templum fuit omnibus Dis commune; in quo miscellanea Deorum turba, ex gentium superstitiosarum colluvione, omnis colebatur; quod Bonefacius quartus à Gregorio, Romanus episcopus, dono accipiens à Phoca Cæsare, in templum omnium sanctorum convertit, dictum à πᾶν, & Θεὸς; Dion. l. 53. scribit sic nominatum videri, quòd in simulachris Martis & Veneris, multas Deûm imagines acciperet; vel quod formâ convexâ fastigiatum, cæli similitudinem repræsentaret, &c.

Πάνθηρ, ηρος, ὁ, panthera, pantheræ, Latini etiam dicunt; nam persæpe ex accusativo Græco fit nominativus Latinis, & talia nomina mutant plerumq; genus, panther enim, masc. est panthera fœm. (Sic hic crater, hæc cratera;) Gaza in Aristot. vertit, lupum cervarium: ex πᾶς, πᾶν, & θὴρ, θηρὸς; V.

Πανθήριον, τὸ, locus erat, in quem omnes Ionες communiter de rebus communibus contulturi conveniebant, PANIONIUM. Fanum erat a 12 Ioniæ civitatib. extructum & denominatum: ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, & Ἴων, nom. propr. viri, à quo Ἴωνες dicti.

Παυλάϐητος, omnino contumeliosus, valde damnum & noxum inferens; Lucian. ex πᾶν, vel, πάνυ, & λωϐητὸς, ὁ, V.

Παννύχος, & πάννυχος, ου, ὁ, ἡ, per totam noctem; pernox, ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e, & νύξ, nox.

Παννυχὶς, ἰδος, ἡ, festum quod per totam noctem celebratur; vigiliæ; qu. διὰ πάσων νύκτα. Hinc παννυχίζω, lucubro, pernocto.

Παννυχισμὸς, ὁ, ὁ, pervigilium; nocturnæ vigiliæ, seu, pervigilatio nocturna; item, παννυχιστὴς, ἑῦ, ὁ, qui per totam noctem aliquid facit, qui totas noctes pervigilat, verbalia à παννυχίζω, totam noctem transigo; item, pervigilium celebro, &c. Vide præced. παννυχὶς, à præced. πάννυχος, per totam noctem durans, vel, aliquid faciens, &c. V. Unde etiam, adv. πάννυχα, παννύχιον; & πάννυχον, per totam noctem; Il. β. V. 24 & Soph. in Ajace, &c.

Παυόδυρτος, ου, ὁ ἡ ἡ, omnino flebilis, plane lamentabilis, Euryp. in Hec. omnino lugendus in Epigr. Sic apud Soph. παυόδυρτος ἀυδὼν, Luscinia, omnino flebili voce cantans; ex πᾶν, vel πάνυ, & ὀδύρομαι, unde ὀδυρτὸς, ὁ, &c. V. Item, παυόϊζος, valde æruminosus, valde calamitosus; Æsch. ex πάνυ & ὀϊζὺς, ὑος, ἡ, V.

Παυοίκῖ, adv. q. d. σὺν παντὶ οἴκῳ, cum totâ domo. Scribitur & παυοικεῖ.

Παυοικία, & παυοικίη, item, παυοικασία, & παυοικησία; omnia idem signif. cum præced. παυοικὶ, cum tota familia; item, πάυοικος δόλλυται; qui cum tota domo seu familia, perit; Thuc. Herodot. &c. Omnia, ex πᾶν & οἶκος, unde οἰκία, οἰκίον, & οἰκητὴς, ὴ, V.

Παυόλϐιος, ου, ὁ, ex omni parte beatus: ex πᾶς, omnis, & ὄλϐιος, beatus. Th. ὄλϐος, beatitudo.

Παυόλεθρος, plane perditus; idem quod παυόλεθρος, quod V. Item, παυομελεὶ, adv. Idem quod ὁμιλαδὸν; turmatim, &c. V. Nisi quod πᾶν, significationem augeat; à Th. ὄμιλος, ὁ, &c. V. Sic & παυόμιλος, omni ex parte similis; item, παυομοιὸς, Poëticè, persimilis; ex πᾶν, vel, πάνυ, & ὅμοιος, ὁ, &c. V.

Παυομφαῖος, ου, ὁ, PANOMPHÆUS, Epithet. Jovis; à πᾶς, omnis, & ὀμφὴ, divina vox, responsum à Deo datum; vel sic dictus, quod omni voce & linguâ colatur.

Παυόπτης, ου, ἡ, nomen mulieris: q.d. pro omnibus loquens.

Παυοπλία, ας, ἡ, universa armatura: ex πᾶν, omne, & ὅπλον, arma.

Παυόπλος, omni ex parte armatus; ut χρυσῷ πάνοπλος, Euryp. in Helene; totum corpus armis tegens; ex iisd. cum præced. V. Item, παυόπτης, ου, ὁ, qui omnia cernit; qui oculis omnia lustrare potest; item, παντόπτης, idem; sed πάνοπτος, est qui ab omnibus videtur; omnium oculis expositus; ex πᾶς, vel, πᾶν, genit. παντὸς, & ὄπτομαι; cujus comp. varia desinunt in ὄπτης, vel, οπος, &c. V. Unde etiam, fœm. παυόπτεια, quæ omnia videt; item, παυορμὶ, & παυορμεῖ; omni impetu; totis viribus; ex πᾶν, vel, πάνυ; & ὁρμὴ, ἡ, V. At πάνορμος, est, habens stationem omnibus navibus, & semper aptam; Od. v. & sic, est ex πᾶς, vel, πᾶν, & Th. ὅρμος, ὁ, V.

Παυὸς, PANIS, Messapiis: qu. à πάω, pasco, Hst &

Παυὸς, ὕ, ὁ, lucerna, pro φαὸς & à φαίνω: &

Παὺν, FAUNUS, pro Πὰν, Æol.

Παυσπερμία, τὸ, apud Hesych. omnis generis legumina mista; Suid. Sed legitur etiam, παυσπερία, leguminum mistura; i. e. ἢ ἐκ τῆ ὁσπρίων μίξις, Suid. ex πᾶν & σπέρμα, τὸ, V. Item, παυλὶς, Hesychio est ὑγιὴς, vel potius, ὁ πάντως ὑγιὴς; penitus & prorsus perditus; scribitur etiam παυλὸς, i.e. ὑγιὴς; cuncta perdens, exitialis, &c. Ex πᾶν, vel, πάνυ & ὄλυμι; und ὠλὸς pro ὀλοὸς, vel, ὀλέθριος, &c. V.

Παυρὴς, astutus, callidus; idem quod seq. παυῆρος; callidus, versutus; & interdum in bonam partem, solers, ingeniosus, &c. Ex iisd. V. Unde etiam παυρρᾶνος, ὁ, callidè, seu, vafrè scelus aliquod admitto; à quo verbale, παυῆργμα, vafrum aliquod factum; seu, scelus aliquod vafrè admissum; item, παυεργάζομαι, ac παυέργαζομαι, pro παυεργῶ & παυέργημα, omnia, à παυῆργος; q. d. ad quodlibet opus promptus; vel, qui dexteritate ingenii valet ad quidlibet agendum.

Παυεργία, ας, ἡ, calliditas: à

Παυῆργος, ου, ὁ, ἡ, callidus, astutus; q. d. παντέργος, per Sync. τῶ τ, παυέργος, & facta Crasi, παυῆργος, ex πᾶν, omne, & ἔργον, opus.

Παυέργως, adv. versutè, dolosè, callidè: à præced.

Παυέρεθος, Hesych. πάντα ὕυερος; omnino secundus; ex πᾶν, vel πάνυ; & Th. ὄερος, unde ὄερι, ὁ, &c. V. Item, παυίνιον, τὸ, ante oculos omnium insigne; splendidum; ut Il. φ. παντὶνιον ἔγχος; splendida & fulgens hasta; est nent. sing. à masc. seq. παυίνιος, id V.

Παυίνιφος, ου, qui omnium oculis cernitur; ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, & ὄψις, aspectus. Th. ὄπωμαι, video;

Παυοπλία, ας, ἡ, i.e. παυπλία, apparatus armorum; cum quis omnibus armis instruitur; ex πᾶν & σάγη, ἡ, quod exp. ὅπλον, apud Suid. & Schol. Aristoph. vel, dicta vox est à σάκος, τὸ, alias, σάγος, scutum, clypeus; ut pars pro toto accipiatur, &c. V.

Παυσέληνος, ου, ὁ, ἡ, stib. σελήνη: q. d. plenilunis luna, luna cùm est in plenilunio: ex πᾶς, in n. g. πᾶν, & σελήνη, luna. Them. σέλας, lumen.

Παυθὴς,

Παγδινὴς, ίδος, ὁ, ἡ, omnino robustus; viribus omnes superans; omnipotens; ex πᾶν & δίνη, ἡ, V. Item, πάνυ κομψός, omnia speculans; omnia cernens; ut in Epigr. πάντιμον ὄμμα δίκης; ex πᾶν & σκοπός, ὁ, V. Παγμικρὸς, omnino parvus; ex πάνυ & σμικρός, pro μικρός, ὁ, V. Item, πάνυ σοφὸς, sapientiâ omnifariâ & scientiâ præditus; sapientissimus; Dei Epith. apud Phil. de mund. ex πᾶν, vel, πάνυ & σοφὸς, ὁ, V.

Παγσπερμία, ας, ἡ, omnifaria seminum mixtio, semina omnis generis permixta: ex πᾶς, in n. g. πᾶν, & σπέρμα, semen. Them. σπεῖρω, semino.

Παγστρατὶ, & παγστρατῇ; cum universo exercitu, cum omnibus copiis; idem quod seq. παγστρατῇ; & ex iisd. V.

Παγστρατὴ, Ion. cum frequentibus copiis: ex πᾶς, omnis, & στρατὸς, exercitus.

Παγσυδὶη, & παγσυδεῖ, omni impetu, festinantissimè; vel cum toto exercitu: ex πᾶν & σύδην, celeriter; quod à σεύω, concito; impello. Th. σεύω, quatio.

Πάγσυρτος, omnia trahens: ὁ πάντα σύρων; ex πᾶν & σύρω, V.

Πάγτ', pro πάντα, acc. sing. m. g. vel pl. n. g. à πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e. gen. παντὸς.

Παντᾶ, Dor. pro παντοῖσι, vel παντῇ, quoquoversum, in omnes partes, ubique. Th. πᾶς, omnis.

Πάνταθλος, omnium certaminum peritus; ex πᾶν, παντὸς & ἆθλος, ὁ, idem quod Th. ἀέθλος, ὁ, V.

Παντακῆ, Ion. pro παντοῖ, adv. quoquoversus, Th. πᾶς.

Παντᾶλας, omnino miser; miserrimus; ut, παντᾶλαινα νύμφα, Euryp. in Androm. ex πᾶν & τάλας, ανος, ὁ, V.

Πάντᾰπασιν, seq. adverbialiter sumitur; ex toto, usquequaque; διὰ πάντα; passim; omninò; admodum, prorsus, &c. V.

Παντάπασιν, dat. pl. à παντάπας, universus. Th. πᾶς, omnis.

Παντᾰρκὴς, omnibus sufficiens: seu, omnes juvans; Æschyl. ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, genit. παντὸς & ἀρκέω &c. V. Item, παντάρχας, ου, ὁ, omnibus imperans, omnium dominus; ex πᾶν, παντὸς, & ἀρχὴ, ἡ, V.

Παντᾰσκιὸς, omnino carens umbrâ; nulla ex parte umbrosus; Hesych. ex πᾶς, παντὸς, & σκιὰ, umbrâ carens, &c. V.

Παντᾰχῇ, in omnes partes, idem quod seq. V. Quovis, quoquoversus, &c.

Παντᾰχόθεν, adv. undique: &

Παντᾰχοῦ, idem: &

Παντᾰχῦ, ubique, ubivis terrarum, adv. Th. πᾶς, omnis.

Παντέλεια, perfectio; seu, perfectionis summa; item, παντέλης; integer & perfectus; utrumq; à seq. παντελὴς, universus, vel, universalis, &c. Vide.

Παντελὴς, ὁ, ἡ, ὁν, plenus, ad finem perductus. εἰς τὸ παντελὲς, in perpetuum, prorsus: q. d. πᾶν τέλος ἔχον, omnem adeptus finem.

Παντελῶς, & παντελίας, Ion. totaliter, adv. à præced.

Παντερπὴς, omnes oblectans; vel, omnibus delectationem omnimodam adferens; Plut. ex πᾶν, παντὸς, & Th. τέρπω, V.

Πάντεσσι, dat. pl. Ion. & Poët. pro πᾶσι, à πᾶς, omnis, gen. παντὸς.

Παντεύχια; (idem quod παναπλία) armatura universa; apud Euryp. Ex πᾶς & τεῦχος, τὸ, unde in plur. τεύχεα, dicuntur instrumenta bellica; i. e. arma; passim apud Hom. &c. V. Item, πάντεχνος; artificiosus; omnimodas artes sciens; ex πᾶν & τέχνη, ἡ, V.

Πάντη, adverb. prorsus, semper; à πᾶς, omnis: at

Παντῇ, παντᾶχῇ, ubique: ab eod.

Παντῆμαρ, idem quod παῖμαρ, id vide.

Παντιτόκος, omnia pariens; Epith. terræ; ex πᾶν, παντὸς, & τίκτω, pario; in pr. m. τίντακα; unde, τοκὰς, άδος, ἡ, τοκὶς, & τόκος, &c. Quæ V. Item, πάντιμον, honorantissimus; ut, πάντιμον γέρας, munus honoratissimum; Soph. ex πᾶν & τιμὴ, ἡ, V. Sic, παντλήμων, & Doricè, παντλάμων, omnino miser & infelix; miserrimus; ex πᾶν & τλάω, ῶ, unde, τλήμων, &c. V. Item, παντοδὴς, q. d. omniscius; qui omnia didicit; Democriti Epith. Apud Laërt. ex πᾶν, παντὸς, & δάω, disco, &c. Vide.

Παντοδαπὴ, ἡ, omnis generis, nom. sing. f. g. ὁ

Παντοδαποῖσι, omnigenis, dat. pl. m. g. à

Παντοδαπὸς, ὴ, quod est ex omni solo; ex πᾶς & δάπεδον, solum.

Παντοδαπῶς, omnifariàm; omnimodè; omnibus modis, &c. Adv. à præced. παντοδαποῦ, qui est ex omni solo; exp. etiam, omnifarius, omnigenus; omnis generis; item, varius, multiplex; sic in superl. παντοδαπώτατος, valde multiplex, &c. V.

Παντοδύναμος, omnipotens; Greg. ex πᾶν, παντὸς & δύναμαι, V. Item, παντισπὴς, loquax, garrulus; ex πᾶν, παντὸς, & ἴσπω, τὸ, V.

Πάντοθεν, ubique, undiquaque, adv. à πᾶς, omnis.

Παντίλιον, acc. sing. f. g. Ion. à

Παντῖος, α, omnigenus, varius. Th. πᾶς, omnis.

Παντόλμη, quomodocunque, omnino, omnimode, universis copiis; est adv. à præced. παντῖος, V.

Παντοκρατορία, omnipotentia; item, παντοκρατορικὸς, ad omnipotentem Deum pertinens, seu, ad divinam potentiam; vel, ab omnipotente Deo proficiscens; utrumq; à seq. παντοκράτωρ; Epithetum solius Dei; 2 Cor. 6. & sæpe in Apocalypsi; ut &, in Symb. Apost. &c. V.

Παντοκράτωρ, ορος, ὁ, ὁ, omnipotens: ex πᾶς, παντὸς, omnis, & κράτος, τὸ, robur, poëntia.

Παντολμᾶς, qui omnia accipit; vel potiùs, qui ex omnibus accipit; ex πᾶν, παντὸς & λαμβάνω, ὁ, V. Item, παντολίτωρ, exitium omnibus adferens; omnia perdens, & labefactans; ex πᾶν, παντὸς & ὀλέτωρ, V. Παντολιχεσίγλωσσος, omnino exiguo tempore circumscriptus; ab ὀλιγοχρόνιος, ὁ, V. Παντολόγος, qui omnia dicit; querulus; multiloquus; à λόγος, ὁ, V. Παντολμία; audacia nihil non audens; item, παντολμίας, idem quod πάντολμος, seq id V. Πάντολμος, seu, παντόπολμος, omnia audens; audacissimus, Euryp. à Them. τόλμα, ἡ, V. Παντοπανοπεῖδια, vasa Medicorum supellectilis; Poll. 10. à Th. λέω; unde λοτὴρ, ῆρος, ὁ, & λατῆρος, τὸ, &c. V. Παντομιγὴς; ex omnibus mistus; (à Th. μίγνυμι, fut. μίξω, ab inusit. μίχω, &c. V.) Unde neut. Παντομιγὲς, undiq; mixtum; i. e. πολυειδὲς. Παντόμιμος, ου, ὁ, omnium personarum imitator efficiorq; vel, omnis generis gestus imitans & exprimens; ut, παντόμιμον ὄρχησιν; & παντομιμὸς ὀρχηστὴς, apud Suid. peculiariter de saltatore dicitur, qui omnes gestus imitatur; apud Luc. à Th. μιμέομαι; unde μίμος, ὁ, V. Παντομοῦσος, quem omnes odio habent; à Th. μῖσος, τὸ, unde μισέω, &c. V. Παντόμορφος, omniformis; qui omnes formas habet; à Th. μορφὴ, ἡ, V. Παντόμυρος, omnino stultus, fatuus; à Th. μωρὸς, ὁ, V. Παντόπτης, omnia cernens; idem quod, & ex iisd. cum παντόπτης, id V. Item, παντοπόλης, qui omnis generis res vænales vendit; unde, παντοπωλία, omnis generis rerum venditio; (idem cum φαιμακοπωλία) & παντοπωλεῖον, locus ubi omnis generis res væneunt; forum publicum; à Th. πωλέω, ῶ, unde πώλης, ὁ, & πωλὴ, ἡ, comp. ut reliqua præced. cum πᾶς, πᾶν, παντὸς, vel πάνυ, &c. V.

Παντοπάτωρ, ορος, ὁ, Poët. ὁ πάντων ὁρμῶν, omnium appetens, qui res omnes concupiscit: ex πᾶς, omnis, & ὁρίγω, porrigo.

Παντὸς, παντὶ, gen. & dat. à πᾶς, omnis.

Πάντοσε pro πάντοθεν, undiq; adv. &

Πάντοτε, adv. semper. Them. πᾶς, omnis.

Παντόσιτος, varius; Euryp. & Luc. Ut, παντόσιτοι δυὸς ἀνάγκαι, sortes Dei variæ, & omnis generis; est à præced. πάντος, quoquoversum, in omnem partem, &c. V.

Πάντοτε, præced. propriè significat, omni quum, vel, omni quando; i. e. omni tempore; semper; Math. 26. & passim in novo Test. ut, in Epist. ad Hebr. πάντοτε ζῶν, semper vivens, &c. Ex πᾶν, παντὸς, & ὅτε, &c. V.

Παντοτὴς, integer, perfectus; ex πᾶν, παντὸς, & τὴς, τὸ, V. Item, παντόπολμος, idem quod πάντολμος, id V. Παντοτρόφος, seu, παντροφὸς; omnium nutritor, & altor; omnibus alimentum præbens; Epith. Dei, vel terræ; unde, παντροφὸς πλησίος, palumbus fœcundus, semperq; nutriens pullum; apud Æschyl. ex πᾶν & τροφὸς, ὁ, V. Παντοφαγία, esus omnium rerum; vel, cum omnibus cibum sumere; ex πᾶν, παντὸς & φάγω, &c. V. Item, παντοφυὴς, omnia producens; copiosus; ingeniosus; ex πᾶν, παντὸς, & φύω; unde φυὴ, ἡ, &c. V.

Παντῷ, Dor. pro πάντων, gen. pl. à πᾶς, omnis.

Πάντως, seq. scribitur etiam παντῶς, Doricè; omnibus modis; prorsus, &c. Sed, præcedente negatione exponitur, continuò; habenæ scil. consequentiæ significationem, vel, necessitatis; ut apud Aristot. Probl. sect. 10. ὅσα δὲ ἄγελα, ἃ πάντως ἥμερα; quæcunq; animantia agrestia sunt, non continuò etiam sunt mansueta; vel, non necesse est esse; item, sæpe significat, ad summum, vel, ut plurimum, &c. V.

Πάντως, adv. omnino: &

Πάνυ, adv. omnino: ejusd. Th.

Πάνυ, præced. prorsus; signif. etiam, valde, admodum, magnopere; & exp. etiam, ferme; item, ὁ πάνυ, i. e. κράτιστος, in suo ordine excellentissimus, &c. V.

Πανυπερέχων, omnes excellens; in omnibus eminens; qui omnes superat, &c. ex πᾶς, πᾶν, vel, πάνυ; & ὑπερέχω, & Poët. ὑπερέχω, inserto, ι, metri causâ, &c. V. Item, πανυπέρτατος, omnium supremus, & excellentissimus; ut, ὑφηνὸς πανυπέρτατος, apud Aristot. de mundo; item, præstantissimus; ex πᾶς, πᾶν, vel, πάνυ; & ὑπέρτατος, &c. V.

Πάνυσσα, nutrix, Hesych. Puto à πάω, pasco.

Παύστατος, omnium postremus, seu, ultimus; unde adv. Παύστατον, & παυστατὰ, omnium postremo loco; sic etiam, παυσταίτιον; idem; ultimò, postremò; ex πᾶς, πᾶν, vel πάνυ, & ὕστατος, &c. V.

Παυάλεθρος, sive, παυλέθρος, planè perditus; vel, prorsus exitialis & perniciosus; item, παυαλέθριος, pro eod. Unde, παυαλέθρια, ἡ, internecio, exitium, quo res aliqua prorsus perit; unde etiam adv. seq. Παυαλεθρὸς, cum internecione; cum universali exitio, &c. Vide seq.

Παυπερὲς, omnino, prorsus: qui, dicas, penitus cum pernicie: idem cum παυαλέθρος. Ex πᾶς, in n. g. πᾶν, & ὄλλυμι, pernicies. Th. ὄλλυμι, perdo.

Παυάλης, ου, ὁ, ἡ, qui prorsus periit; vel, omnino exitialis; penitus oppressus & perditus; unde παυάλεια, vel, παυαλία, pernicies, &c. (Idem quod παυαλέθρια, præced. V.) Ex πᾶν, vel, πάνυ; & ὄλυμι, fut. ὀλέσω; a. 1. ὄλεσα; præt. ὄλωκα; pr. med. ὄλλα, &c. V.

Παῦξ, mirantis & interpellantis, adv.

Παῦξ, Hesychio est ὑπόδημα βύσσινον, calceamenti genus indutu facile; baxeæ, Plauto in Menech.

Πάξαι, Dor. pro πῆξαι, premere, a. 1. inf. sic πάξαμι, pro πῆξαμι, a. 1. opt. act. πάξις, Dor. & Ion. pro πῆξις, 3. sing. a. 1. ind. act. πάξας, Dor. pro πῆξας, a. 1. part. act. πάξομαι, Dor. pro πήξομαι, 1. pl. f. 1. act. verbi πήγνυμι, figo: f. ξω.

Πάξατο, Dor. pro πῆξατο, 3. sing. a. 1. opt. m. Vide πάξαι.

Πάομαι, seu πάω, possideo, gusto, vescor.

Πάοσυς, ὁ, affinis, acquisitus affinitate: à πάομαι, acquiro.

Παπαῖ, PAPÆ, atat! an à πάσσω.

Παπαῖος, Scythicè, Jupiter appellatur.

Παπαιπαῖ, vox dolentis; Lucian. vel potiùs, παπαὶ, παπαπαῖ, q. d. βαβαὶ, βαβαπαῖ, vide βαβαί.

Παπίας, i. e. πατὴρ, Aristoph. in vesp. ὦ πάπα; unde, παπίδιον & παπίδιον, q. d. patercul us; vox est blandientis; idem ibid.

Πάπος ὄλως, pro πάππος ὅλος, Dor. pro πᾶσα ὅλη, nullibi unquam omnino.

Πάππα, vox quâ filii ad patres utuntur, reverentiæ causâ; seu, vox puerorum patribus blandientium; interpr. Hom. Il. ζ. ad finem.

Παππάζουσι, patrem appellant 3. pl. præs. ind. à

Παππάζω, adblandior patri vocando pappam. Th. πάππας, ου, ὁ, pater.

ΠΑΠΠΑΞ, vox imitans crepitantem alvum.

ΠΑΠΠΑΣ, υ, ὁ, PAPPA, pater; vox liberorum.

Παπαισμὸς, compellatio patris, vocando illum πάππα, Suid. verbale, à παππάζω, V.

Παππιππαπῶν, avi pater; proavus; imo τῶ πάππω ὑπάππων, atavus; Poll. ex πάππος & ὑπάππων, quæ V.

Παύστιλλος, omnium postremus, seu, ultimus; unde adv. Παύστιλλα, & παυστιλλαχὰ, omnium postremo loco; sic etiam, παυσταίτιον; idem; ultimò, postremò; ex πᾶς, πᾶν, vel πάνυ, & ὕστατος, &c. V.

Παπάλεθρος, sive, παπάλεθρος, planè perditus; vel, prorsus exitialis & perniciosus; item, παυαλέθριος, pro eod. Unde, παυαλέθρια, ἡ, internecio, exitium, quo res aliqua prorsus perit; unde etiam adv. seq. Παυαλεθρὸς, cum internecione; cum universali exitio, &c. Vide seq.

Πάππος, ου, ὁ, avus; item flos lanuginosus: à præced. πάσσω.

Παπαλέθρος, omnino, prorsus: qui, dicas, penitus cum pernicie: idem cum παυαλέθρος. Ex πᾶς, in n. g. πᾶν, & ὄλλυμι, pernicies. Th. ὄλλυμι, perdo.

Πάππος, præced. est avus, sive, paternus, sive, maternus; ut, πάππος ὁ πρὸς πατρὸς, avus paternus; & πάππος ὁ πρὸς μητρὸς, avus maternus; sed dicitur & sine adjectione, de avo paterno; apud Athen. l. 14. Κάδμος ὁ τῆ Διονύσου πάππος μάλιστα λύει; item, apud Plat. de Leg. ὁ πάππος πατὴρ, avi pater, &c. Item, πάππος, in secunda signif. propriè, est lanugo carduorum; cardui senecta, γήρειον, pappus; & flos quilibet, qui lanuginosus est, sicut etiam dicitur, de lanugine barbæ quæ inferiori labro adnascitur; ut, μύσακι, vel, μάσακι, de ea quæ superiori; Poll. Hesych. Suid. & Eust. &c.

Παπποκαίρματα, vel, παππώδη καίρματα, lanuginosa semina; vel, quæ pappo lanugine semen habent obductum; apud Theophr. ex πάππος & καίρμα, το, V.

Παπποφόνος, ου, ὁ, ἡ, avi interfector: ex πάππος, avus, quod vide, & φόνος, cædes. Th. φένω, occido.

Παππύδης, ου, ὁ, avitus: à πάππος, avus. Th. πάππος, pater.

Παππώς, præced. dicitur à πάππος; ut, παππώς, à πατὴρ; unde in neut. plur. παππῶα ἀγαθὰ, avita bona; sic etiam dicitur, παππῶα δίκη, apud Dem. Philip. 2.

Παπταίνουσι, Dor. pro παπταίνουσι, præs. part. à

ΠΑΠΤΑΙ'ΝΩ, circumspicio, oculis lustro. fut. αὼ, a. 1. ἐπάπτηνα, a. 1. parr. act. παπτήνας.

ΠΑ'ΠΥΡΟΣ, υ, ὁ, ἡ, PAPYRUS, charta. Res & vox Ægyptiaca.

Πάπυρος, papyrus; planta fuit nascens in palustribus Ægypti, aut, quiescentibus Nili aquis, ubi evagatæ stagnant; Theophr. & Plin. Item, liber, vel, cortex ejus; item, ipsa charta quæ inde conficiebatur & qualis, antiquitàs, ante hodiernam inventionem, facta fuit.

Παρ', per Apocop. Poët. pro παρὰ, à, ab, juxtà, propè, &c. sed

Πάρ', pro παρὰ seu πάρεστι, adest; ex παρὰ & εἰμὶ, sum. Et

Πάρ, Dor. pro παρὰ, cum gen. à, ab, & ante: cum acc. juxta, propè.

ΠΑΡΑ', præpositio, cum gen. à, ab; cum dat. apud; cum acc. præter, contra, juxta, supra. In compositione valet trans, præter, apud. Et sæpe in malam partem accipitur, & vertitur perperam, vitiosè, malè: at

Πάρεχ, pro πάρεστι, vel πάρεστιν, adest, vel adsunt: à πάρειμι. Th. εἰμὶ, sum.

Παρβαίνω, transgredior, transcendo, violo; præs. part. act. παραβαίνων, ουσα, f. παραβήσομαι. p. παραβέβηκα. a. 2. παρέβην. perf. pass. παραβέβαμαι, σαι, ῦ. Ex παρὰ & βαίνω, eo.

Παρβακχεύων, υ, ὁ, furore correptus, debacchans; ex παρὰ & βακχεύω, V.

Παρεκβαλεῖ, 3. sing. f. act. verbi παραβάλλω, quod V.

Παραβαλλήτωρ, seu, παραβαλλήτορες, ου, ὁ, qui sodali amicove, seu, sodalibus & amicis imponit; familiarium impostor; Eust. est à παραβαλλεύομαι, vel, παραβαλίσθαι; vide παραβάλλομαι, seq. significante, decipere; & ἑταῖρος, ὁ, vide.

Παραβάλλομαι, objicior; ut, παραβαλοῦσι ξόλοις; apud Ath. objectus bestiis; (nam in act. παραβάλλω, signif. objicio, eo sensu quo dicitur, objicere edendum brutis) Item, conferor, comparor; item, projectâ audaciâ periculum adeo; item, decipio, Suid. Ex Thuc. &c. Est pass. ab act. seq. παραβάλλω, V.

Παραβιβάζομαι, trajiciens, conferens, præs. part. pass. a

Παραβάλλω, confero, adjicio, objicio; f. παραβαλῶ. p. παραβέβληκα. a. 2. παρέβαλον, appuli. a. 2. sub. παραβάλω, ῃς, ῃ. p. m.

P. m. παραβίβολα. Ex παρὰ & βάλλω, jacio.

Παραβασιλεύω, abutor regno; vel, facio abuti regno; seu, Rege abutor; ex παρὰ, perperam, & βασιλεύω, vide.

Παραβαίνω, τοῦ, ὁ, ἡ, transgressio; à παραβαίνω, quod V.

Παραβάσης, ου, ὁ, transgressor, violator legis; item qui è curru pugnat: pro quo legitur & παραβάτης. Ex παραβαίνω, quod vide.

Παραβίης, transilias, 2. sing. 2. 3. sub. act. verbi παραβαίνω, quod V.

Παραβιβάζομαι, adigo, cogo. f. δουμαι. a. 1. m. παρεβιασάμην, ω, απο. Ex παρὰ & βιάζω, vim affero, Th. βία, vis.

Παραβιβάζω, aufero; ut, 2 Reg. 12. ὁ κύριος παρεβίασε τὸ ἁμάρτημα, absolvit peccatum; ex παρὰ & βιβάζω, V. Item, παραβλάπτω, oblædo, noceo; ex παρὰ & βλάπτω, V. Sic etiam, παραβλαστάνω, circumpullulo, & renascor; seu, ut alii exp. adnata emitto; Theophr. Unde παραβλάστη, ἡ, exp. ramulus; nepos; quibuldam, παραβλάστοι sunt ramuli qui justo germini adnascuntur & succrescunt; quos, si ab radice pullulent, stolones potiùs Latinè dici scribunt; item, παραβλάστημα, id quod ità circumpullulat, & renascitur; Poll. l. 7. & παραβλάστησις, circumpullulatio illa; ut & παραβλαστικός, qui sic adnascitur & circumpullulat; Theophr. Omnia verbalia, à παραβλαστάνω quod ex παρὰ & βλαστάνω, fut. βλαστήσω, &c. V.

Παραβλίμμα & παραβλέψις, aspectus qualis est Strabonum; verbalia, à seq. παραβλέπω, obliquis oculis aspicio; (cui opponitur ἀπιδίζω) Item, torvè aspicio, &c. V.

Παραβλέπω, limis intueor, strabonum more; item negligenter aspicio; ex παρὰ & βλέπω, video.

Παραβλήδην, adv. comparatè, simulate: à παραβάλλω, comparo, quod vide.

Παράβλημα, ατος, τὸ, quod comedendum objicitur, pabulum: ab eod. verbo.

Παραβλητός, & παραβλητικός, adjectitius, comparabilis; verbalia ab eod. παραβάλλω, V.

Παραβλύζω, scaturio; vel, scaturiginis instar refundo & rejicio; evomo; apud Suid. ex παρὰ & βλύζω, vel βλύω, &c. V.

Παραβλώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, strabus; in pl. παραβλῶπες, à παραβλέπω, oculis obliquis aspicio. Th. βλέπω, video.

Παραβοάω, ῶ, acclamo; ex παρὰ & βοάω, V. Item, παραβοηθέω, suppetias fero; adjuvo; ut, παραβοηθῶν τοῖς ἐπὶ λόφῳ; subsidium ferens iis qui tumulum occuparant; Plut. Unde παραβοήθεια, suppetiæ, auxilia, Thuc. & Polyb. ex παρὰ & βοηθέω, vide.

Παραβολλάλλω, vel παραβολάλλω, idem cum παραβλήδην, quod pro iis dicitur, per Sync. &c. Id V.

Παραβολὴ, ῆς, ἡ, PARABOLA, obscura sententia, typus, exemplar, adagium; similitudo: à παραβάλλω.

Παραβολικὸς, ὴ, ὸν, comparativus; ut, παραβολικὰ ὑπομνήματα; Gaza l. 4. Est à præced. παραβολὴ, propriè, comparatio, collatio; item, allegorica & ænigmatica comparatio; aut etiam allegoria ipsa & ænigma; sæpe in Evangelio, &c. V. Unde etiam, παραβολὴν ἢ παράβολον, ab Aristot. vocatur, fortuita illa quæ in provocatione ad aliud judicium, ab appellatore deponitur; Poll.

Παράβολος, ου, ὁ, ἡ, qui temerè cuivis periculo caput objicit, præceps, incautus: ex παραβάλλω, quod vide.

Παράβολος, præced. audax; ad audendum projectus; frequentiùs de re dicitur, quàm de persona; ut, παράβολον ἔργον, apud Polyb. audax facinus; item, periculosus; ut παράβολον φάρμακον; Plut. Acq; inde etiam adv. παραβόλως, periculosè, temerè, audacter; projectâ audaciâ; Plut. &c. V.

Παραβορέος, qui transverso boreâ perflatur; i. e. qui à latere, aut, in orbem, perflatur à borea; apud Theophr. ex παρὰ & βορέας, pro quo dicitur etiam βορράς, boreas, aquilo, &c. V.

Παραβουλεύομαι, perperam consulo, a. 1. m. part. παραβουλευσάμενος, ου, non habitâ ratione: ex παρὰ & βουλεύω, delibero. Th. βουλὴ, consilium.

Παραβρεχεύω, (idem quod καταβρεχεύω; i.e. debito brabio privo, seu, fraudo; ex παρὰ & βρεχεῖον, V. Item, παραβρεχύω, paulo minus, propemodum; est adv. ex παρὰ & βρεχύω, V. Item, παραβύω, inculco, infercio; & quidem juxta, seu, præter alia; Luc. Unde verbale, παράβυσμα, τὸ, id quod aliis infercitur, inculcatur, seu, intruditur; ut, τὰ ἐν τοῖς φρητοῖς παράβυσματα, ea quæ magnis sarcinis infercluntur; item, παράβυσος, qui aliis intruditur; ut, παράβυσος κλίνη, Hesych. dicitur lectulus, quoniam majori lecto velut inculcatur; item, occultus, latens; propriè verò, in convivio παράβυσος, sedere, vel, ὁ παράβυσος, dicitur is, qui aliis convivis intruditur, vel, seipsum intrudit; Plut. Symp. 1. 2. ex παρὰ & βύω, V.

Παραβώμιος, ου, ὁ, ἡ, qui apud aram est, qui à latere aræ est: ex παρὰ & βωμὸς, ara.

Παραγαγεῖν, producere, a. 2. inf. Act. & Παραγαγέσθαι, Att. a. 2. part. f. g. à Παραγαγών, ὁῦσα, ὁν, a. 2. part. Att. verbi παράγω, traduco, quod V.

Παραγγελία, ας, ἡ. mandatum: à Παραγγέλλω, præcipio, denuntio, accerso: imperf. παρηγγέλλην, f. παραγγελῶ. p. παρήγγελκα. a. 1. part. παραγγείλας, αντος, prær. m. παρηγγέλκα. Ex παρὰ & ἀγγέλλω, nuntio.

Παραγγέλλω, præced. propriè est, denuntio, condico; scil. ut constituentes solent; ut, παραγγέλλω ὅπλ τὸ δεῖπνον; apud Luc. condico cœnam, invito ad cœnam; item, pro, interdico; Actor. c. 5. Item, παραγγέλλω εἰς ἄνδρας; referor, vel, refero me in virorum numerum; virilem togam sumo, &c.

Παραγγέλμα, ατος, τὸ, præceptum; à præcedente.

Παραγγελτικὸς, præceptivus; denuntiativus; item, adhortativus; unde, παραγγελματικῶς; præceptivè, denuntiativè tanquam præcipiendo, vel, denuntiando; item, adhortativè; utrumq; à præced. παράγγελμα, quod etiam est, interdictum vetitumq; item, hortamentum & consilium; apud Isocr.

Παραγγέλτης, ου, ὁ, præceptum, mandatum, præceptio: ab eod.

Παραγγελτικὸς, præceptorius, prohibitorius; Bud. Est itidem verbale, à præced. παραγγέλλω, V. Unde, παραγγελία, ipse præcipiendi actus, signif. etiam ambitum seu, petitionem magistratus cum prehensatione; item, ambitus, vel, preces, pro reis causam dicentibus, &c. V.

Παραγγένα, ας, ε, præt. m. verbi παραγίνομαι, quod V.

Παραγέρ, protrudit, 3. sing. præs. ind. verbi παράγω, quod V.

Παραγκυλίω, ῶ, ὁ, a. 2. part. m. & Παραγκυλίσμενος, η, ον), a. 2. sub. m. verbi παραγίνομαι, quod V.

Παραγεύω, gustum aliquem præbeo, obiter gustare facio: ex παρὰ & γεύω, gustum præbeo.

Παραγήρασμα, τὸ, deliramentum; est verbale, à seq. παραγηράω, vide.

Παραγηράω, deliro præ senectute: παραγήρασμα, deliramentum, silicernium: ex παρὰ & γῆρας, ατος, τὸ, senectus.

Παραγίνομαι, interfum; faveo; auxilior; patrocinium suscipio, &c. Idem quod seq. παραγίνομαι, V.

Παραγίνομαι, ῆ, ὁ), advenio, adsum: imperf. παρηγινόμην, ῆς, ετο. f. ομαι. pass. παραγενήσομαι, α. 2. m. παρεγενόμην, ῆς, ετο, a. 2. sub. m. παραγένωμαι, ῆ, ηται. a. 2. part. m. παραγενόμενος, η, ον. a. 2. part. m. παραγίνομαι, η, ον. Ex παρὰ & γίνομαι, fum, fio. Them. γείνομαι, nascor.

Παραγινώσκω, præter jus & æquum statuo, perperam judico; ex παρὰ & γινώσκω, cognosco.

Παραγκαλίζομαι, in ulnis gesto; (ex παρὰ & ἀγκαλίζομαι, idem) Item, dicuntur bajuli & calones παραγκαλίζεσθαι, quum de onere suo aliquid subducunt; Poll. Unde verbale, παραγκάλισμα, τὸ, res quam amplexamur; unde apud Sophocl. in Antigonâ κωφὴ, dicitur, ψυχὴ παραγκάλισμα; ex παρὰ & ἀγκάλισμα, τὸ, quod in ulnis gestamus, seu, amplexamur; à Th. ἀγκαὶ, αἱ, V. Item, παραγκωνίζομαι, cubito repello, five, submoveo, aut, arceo; importunè cubito propello; & obvios, vel, admotos protrudo; ex παρὰ & ἀγκὼν, ῶνος, V. Item, παραγναθίδιον, ου, τὸ, ornamentum quod apponitur maxillis equorum; Eust. ex παρὰ & Th. γνάθος, ου, ἡ, V. Item, παραγναμπτω, alio flecto; ex παρὰ & γναμπτω, pro Th. κάμπτω, vide.

Παραγοισα, ης, ἁ, Dor. pro παράγουσα, ης, ἡ, abducens, præs. part. f. g. à παράγω, quod V.

Παραγορίζω, i.e. παραγορεύω, opsonia comemere; nam, ἀγορανὴς, dicitur, ὁ τὰ ὄψα ἀνούμενος; i.e. ὀψώνης, opsonator; qui opsonia emit; Athen. l. 4. ex παρὰ & ἀγορεύω, V.

Παραγορίτο, Dor. pro παρηγορεῖτο, consolabatur, 3. sing. imperf. pass. verbi παρηγορέω, quod V.

Παράγραμμα, τος, τὸ, quod adscribitur ultra solitum & justum; item, scripturæ depravatio, & vitium, quo, litera una, pro altera substituitur; ut, pro, salus, palus; item, scripturæ inversio; q. d. alliteratio; unde, παραγραμματίζω, paragrammatæ utor, seu, alliteratione; scripturam perverto, muto, vel, altero, &c. Vel, vocum & literarum similium exaggeratione incesso, &c. Unde verbale, παραγράμματισις, idem quod παράγραμμα; vel, cum γράμμα, loco γράμμα) male ponitur in scribendo, vel pronuntiando; vitium literas perversè scribentium, vel, pronuntiantium; ut si quis κλαυθμὸν pro κλαυθμὸν dicat, vel, scribat; quod, quando consultò fit, figuræ nomen obtinet, quum scil. ad res dissimiles, similia verba accommodantur; ut mobilior, pro nobilior; & aratæ, ex oratore, factus, apud Cic 2. Philip. &c. Item, παραγραφὴς & παραγράφης, vocat Suid. spurios, peregrinos, viz. q. d. perperam inscriptos; item, παραγραφὴ, adscriptio, & annotatio in margine; item, scholium, & annotationis signum, in margine adscriptum; indè Paragraphi, vel, Paragraphæ jurisconsultorum; est etiam schema quoddam, quo, finito sermone uno, ad alium fit transitus; sic etiam, παράγραφος, figura quædam, cujus nota, velut in certas quasdam portiones, comœdia dividebatur; ejusmodi scil. ——i. e. linea recta & brevis, in capite signata apice; de qua lege Hephæst. & Schol. Aristoph. &c. Omnia verbalia, à verbo παραγράφω, adscribo, juxta scribo; aut apud syn. τὰ παραγεγραμμένα τῷ σεσωρῷ τῶν Χρυσῶ; est etiam, annotatio in margine; item, præscribo; exceptione summoveo; item, inscribo, περιγράφω, & me esse profiteor; est etiam, perperam scribo, &c. Ut ante, in παραγεγραφὴς item, παραγεγραπται τῷ νόμῳ legi jam latæ & rogatæ aliam legem obrogo & opono, &c. Ex παρὰ & γράφω, vide.

Παραγυιόω, denudo. Them. γυμνόω, nudus.

Παράγω, produco, profero: in medium adduco; deduco; item differendo fallo: à proposito subdolâ oratione abduco, traduco, progredior, prætereo: f. παράξω, prær. παρῆχα, a. 2. act. παρήγον, ες, ε. & Att. παρῆγαγον, cujus part. παραγαγὼν, ὦσα. præs. in. παράγομαι, idem: ex παρὰ & ἄγω, duco.

Παραγωγὴ, productio, quo sensu, dicitur, producere in medium, vel, in rerum naturam; item, deductio, derivatio, apud Grammaticos; ut τὰ παραγόμενα, vocant, quæ declinantur & derivantur; sicut etiam Paragogen, seu, adductionem vocant, quum aliquid adjicitur fini dictionis; παραγωγοὶ, proschematismus, alias dicitur; ut, dicier, pro dici, &c. Item, deceptio; item, productio, & traductio ordinum ab altitudine aciei; Gaza deductionem appellat; item perversio; est à præced. παράγω, V. Unde etiam, παραγωγὸς, derivativus, deductivus; vox Gramm. ut, ὀνόματα παραγωγά; hinc, παραγώνως, derivativè; apud Athen. Item, παραγώγιον, ου, τὸ, vectigal; portorium, seu, portorium circumvectionis, Polyb. Unde παραγωγάζειν, portorium exigere; vectigal poscere, Polyb. &c.

Παραγωνίζω, desinere, seu exire in angulum; (i.e. ἐξέρχεσθαι εἰς γωνίαν) sed leniter, vel sensim; nam, παρὰ, frequenter minuit; ex παρὰ & γωνία, ας, ἡ, V.

Παραδαίδαλος, circumpictus, seu, variegatus; ex παρὰ & δαίδαλος, vide.

Παραδακρύω, defleo; ut, παραδακρύσαι; Luc. Ex παρὰ & δακρύω, vide.

Παραδαρδάνω, concumbo: à δαρδάνω, dormio, a. 2. ἐδάρδαν, pro quo ἐδάρθον, unde f. 2. δαρθήσω, per Metathes. lit. qu. à δαρδάνω.

Παραδαρθεῖν, & παραδαρθεῖν, juxta dormire; concumbere simul; Hom. à præced. παραδαρδάνω, V.

Παραδεδειγμένος, i. pl. perf. ind. act. & Παραδεδειχὼς, plusq. p. act. &

Παραδεδόμην, perf. ind. pass. à παραδίδωμι, trado, quod V.

Παράδειγμα, ατος, τὸ, exemplar: in dat. pl. παραδείγμασι, à παραδείκνυμι, juxta ostendo, confero: ex παρὰ & δείκνυμι, ostendo, f. δείξω. p. χα.

Παραδειγματίζω, ignominiæ expono. f. ίσω, perf. παραδεδειγμάτικα. Ex παρὰ & δείγματίζω, ostendo in exemplum. Th. δείκνυμι, ostendo.

Παραδειγματικὸς, exemplaris; exemplis conflans, vel, ductus ab exemplis; ut, παραδειγματικὸς συλλογισμὸς; & παραδειγματικὸν ἐνθύμημα; apud Herm. i. e. ratiocinatio exemplaris; seu, ab exemplis; ex quibus, unum, vel, universale colligitur; à præced. παραδείγματος, V.

Παραδειγματισμὸς, traductio, quâ quis exemplo statuitur cæteris; ignominiosa pœna; verbale, à præced. παραδειγματίζω, exemplo aliis esse facio, punitendo; vel, aliter infamando, &c. V. Item, παραδειγματώδης, exemplaris; à παράδειγμα, τὸ, exemplum, &c. V. Omnia, a verbo παραδείκνυμι, q. d. juxta ostendo; ut id quod cum alio conferre volumus, ostendimus juxta illud; i. e. illi admotum; unde & confero exponitur; apud Isocr. Item, pro, assignare, seu, attribuere; apud Xen. Hell. 2.

Παραδειπνίω, ῶ, immodicè cœno; vel, mulierè cœno & incommodè; vivo more pauperum; Athen. l. 10. ex παρὰ & δεῖπνον, V.

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ, ου, ὁ, hortus, virilarium; PARADISUS; locus beatorum: A. gl. Paradise.

Παραδείσσω, excipio, recipio. f. παραδέξομαι, perf. pass. παραδέδεγμαι. Ex παρὰ & δέχομαι, capio.

Παραδηλόω, exp. subindico, repræsento; ex παρὰ & δηλόω, ῶ, V. Sic, παραδιαζεύγνυμι, vitiosè & perperam disjungo; ut, παραδιεζεύχθησαν ἀρότροις; apud Gell. l. 16. c. 8. Ex παρὰ & διαζεύγνυμι, &c. V. Item, παραδιαπάσω; versari apud aliquem; Suid. Item, convivere alicui; ex παρὰ & διατάομαι; à Th. δαῆναι, ἡ, V. Item, παραδιαιτάομαι, administro; item, perperam administro; ex παρὰ & διακονία, V. Sic, παραδιασείω, disjungo, separo; unde παραδιασεῖσμὸς, disjunctio, separatio, distinctio; item, nomen figuræ oratoriæ, Paradiastole, quâ, similia discernuntur & disjunguntur; ut, ostendere asturum non esse sapientem, confidentem & audacem non esse fortem, nec illiberalem diligentem rei familiaris; & è contra, &c. ex παρὰ & διασείω, unde διασεῖσμὸς, &c. V.

Παραδιατρίβαι, αἱ, præpostera studia, intrusiferæ disputationes, & vanæ scholæ, i. e. μάταιαι σχολαί; nam, παρὰ, hic ut sæpe, vitiat dictionem; utitur eâ Paulus, 1 Tim. c. 6. est plur. à sing. seq. V. Legitur etiam διαπατρίβαι, eodem sensu.

Παραδιατριβὴ, ῆς, ἡ, perversa exercitatio, perversa litigia, in quibus tempus præpostere teritur: ex παρὰ, perperam, & διατριβὴ, opera, quæ alicui rei impenditur; à διατρίβω, versor, Th. τρίβω, tero.

Παραδίδοτε, præs. inf. pass. & Παραδίδυε, ὁῦ, ος. præs. part. act. à Παραδίδυμι, trado: imperf. παρεδίδουν, tanq. à παραδίδωμι. f. παραδώσω. f. i. part. act. παραδώσων. a. 1. ind. act. παρέδωκα, a. 2. παρέδων, ες, ον. a. 2. sub. act. παραδῶ, ῷς, ῷ. a. 2. inf. παραδοῦναι. a. 2. part. παραδούς, ὁῦ, ος. perf. παραδέδωκα. pluq. p. παραδεδώκειν, εις, ει. pro παρεδεδώκην, Att. Marc. 15. 10. præs. pass. παραδίδομαι, prodor: perf. pass. παραδέδομαι, trajitus sum ac commendatus; a. 1. pass. παρεδόθην, ης, η. f. 1. pass. παραδοθήσομαι.

Παραδιηγέομαι, οῦμαι, obiter narro exponoque; Plut. in Hom. Unde verbale, παραδιήγησις, narratio quæ fit obiter; & in transcursu; ex παρὰ & διηγέομαι, V. Item, παραδιοικέω, ῶ, perperam, seu, malè administrare; ex παρὰ & διοικέω.

Παραδίκτα, acc. sing. a. 2. part. act. παραδύς, ὁῦσα, ὁν, verbi præced.

Παραδοξάζω, f. άσω, dehonesto, dedecoro: item contr. valde honoro, illustro,

ſtro, mirabile reddo: à παραδοξος.
Παραδοξία, admiratio; novitas rei, aut facti alicujus; à ſeq. παράδοξος, V.
Παράδοξος, ου, ὁ, ἡ, quod eſt παρὰ δόξαν, præter opinionem; inopinatus; item mirabilis, incredibilis. Them. δοκίμ, videor.
Παραδόξως, præter omnium opinionem; incredibiliter; eſt adv. à præced. παράδοξος, V.
Παραδοξολόγος, qui paradoxa dicit, ſeu, incredibilia; unde, παραδοξολογία, oratio paradoxa, quâ præter, ſeu, contra omnium opinionem, incredibilia dicuntur; & παραδοξολογία, paradoxa loquor; dico incredibilia præter, ſeu, contra omnium opinionem; Hermog. & Æſchin. ex παρὰ, δόξα, & λέγω; ſive, ex παράδοξος & λόγος, &c. V. Item, παραδοξοποιός, qui ſupra aliorum opinionem aliquid facit, aut facere videtur; hiſce duobus nominibus, (παραδοξολόγος, viz. & παραδοξοποιός,) jactabundus Galen. dicit ſe appellatum à ſuis æmulis & ludatoribus; ex παράδοξος & ποιέω, V.
Παραδόσιμος, q. d. traditurio; i. e. tradere, ſeu, dedere cupio; Thuc. 5. Item, παραδίδωμι, qui, veluti per manus, tradi poteſt; Polyb. Utrumq; à ſeq. παράδοσις, deditio; ut, παράδοσις τῆς πόλεως; Thuc. l. 3. Item, traditio, h. e. doctrina quæ ore traditur; quidam exp. inſtituta; alii, conſtitutio, præceptio; ſæpe in N. Teſt. &c. V.
Παράδοσις, εως, ἡ, traditio; à παραδίδωμι, quod V.
Παραδόντες, a. 2. inf. act. &
Παραδούς, οῦσα, ὁν, a. 2. part. act. verbi παραδίδωμι, quod V.
Παραδοχή, ſuſceptio, receptaculum; Suid. Verbale, à παραδέχομαι, vide.
Παραδρᾶθειν, vel θεῖν; vide ſupra παραδραμεῖν.
Παρεδρεύω, adminiſtro; ex παρὰ & ἕδρα, famulor.
Παραδρομὴ, curſus quo alicui à latere currimus; concurſus; Athen. l. 12. Item, tranſcurſus, ſeu, curſus qui fit præterecundo; apud Ariſtot. l. 7. ἐν παραδρομῇ ποιεῖσθαι τὸν λόγον, &c. Sic in Pand. μετὰ τὴν τῆς δυναστείας παραδρομήν, poſt elapſum decennium; item, παραδρομὸς, qui poteſt παραπηδᾶν; Poll. 5. 4. Ex παρὰ & δρόμος, ὁ, V.
Παραδυναστία, i. e. τὸ συμβρχειν, ſimul regno; item, παραδυναστεύειν, exp. ſecundam habere poteſtatem; unde, παραδυνάστευτοι, ſunt proceres, quaſi imperii participes; Thuc. ex παρὰ & δυναστεύω, vide.
Παράδυσις, εως, ἡ, inſinuatio, irreptio, ſeu, obreptio; verbale, à ſeq. παραδύω, V.
Παραδύω & παραδύομαι, irrepo, obrepo; ex παρὰ & δύω, ſubeo.
Παρεδῶ, ῷς, ῷ, a. 2, ſub. act. &
Παραδώσω, f. 1. ind. act. verbi παραδίδωμι, quod vide.
Παραδωσεία, idem quod παραδοσεία, id V.
Παρεκείδω, cano prope vel apud aliquem, Th. ἀείδω, cano.
Παρεκπέρδομαι, & παρυπέρδομαι; attollor, ſuſpendor; unde Il. ω. παρυπέρθη δὲ κόμη, &c. Ex παρὰ & ἀείρω; idem quod Them. ἀείρω, &c. V.
Παρεκζάω, ῶ, vivo ſecùs quàm decet; apud Athen. l. 14. ex παρὰ & ζάω, V. Item, παρεκζευγνύω, vel νυμι; q. d. juxta jungo; adjungo; conjungo; ut Λυκοῦργος γὰρ παρέζευξε τῇ κατὰ πόλεμον ἀσκήσει τὴν φιλομουσίαν; Bud. ex Plut. Item, apud Nazianzen. παρεζευγμένοι τῷ Θεῷ τὸ βαδίσιμον, Deo attribuens cultum, &c. Ex παρὰ & ζευγνύω, V.
Παρεκζηλόω, ῶ, ad æmulationem provoco; f. ὁσω. p. παρεζήλωκα. Ex παρὰ & ζῆλος, æmulatio.
Παρεκζύξ, ſupernumerarius & quaſi ſupervacaneus; unde plur. παρεκζυγες, apud Ariſtot. Polit. 2. exp. adjunctitii, vel, adjectitii; ignobiles ſcil. & prolectarii, qui adjunguntur & quaſi adjugantur multitudini civitatis, velut ſupernumerarii; eſt à præced. παρεκζευγνύω, V.
Παρεκζώνη, ης, ἡ, balteus; à ζώνη, cingulum. Th. ζωννύω, cingo.
Παρεκζώνιον, & παρεκζωνίδιον, ου, τὸ, cingulum cum enſe; vel, enſis quo præcingimur; alii dicunt, gladii genus eſſe, quod ad zonam accingebatur; à præced. παρεκζώνη, V. Vel, ex παρὰ & ζώνη, ἡ, a Th. ζωννύω, V. Unde etiam, παρεκζώννυμι, accingo; Plut. l. 8. de rep. Atque hinc παρεκζωρὶς, ίδος, ἡ, parvus gladius; pugio; Heſych.
Παρεκθαλάσσιος, α, ὁ, ἡ, maritimus, & ἡ παρεκθαλασσία. Ex παρὰ & θάλασσα, vel θὰς mare.
Παρεκθαλασσίδιος & παρεκθαλάττιος, idem quod præced. V. Unde etiam, in neut. παρεκθαλάσσιον & παρεκθαλασσίδιον, ου, τὸ, ſubſtantivè, maritima ora; Thuc. in l. 2, & 6. &c.
Παρεκθάλπω, concalefacio; vel, ſimpliciter, calefacio, foveo; ex παρὰ & Them. θάλπω, idem, &c. Vide.
Παρεκθαρρύνω & παρεκθαρσύνω, fiduciam addo, confirmo; ex παρὰ & θαρρύνω, vel θαρσύνω, animum addo. Th. θάρσος, τὸ, fiducia.
Παρεκθεάομαι, alterinſecus ſpectando confero; ut, apud Plat. in Epiſt. ἑαυτὸν παρεκθεώμενος παρὰ τὰ τῶν ἄλλων, ea comparans cum illis quæ ab aliis traduntur; ex παρὰ & θεάομαι, V.
Παρεκθέτης, a. 2. inf. act. verbi παρεκτίθημι, appono. Th. τίθημι, pono.
Παρεκθήκη, ης, τὸ, depoſitorium, repoſitorium; à παρεκτίθημι, appono. Them. τίθημι, pono.
Παρεκθλίβω, ψω, ον, a. 2. part. m. &
Παρεκθλίβς, a. 2. inf. m. ab eod. verbo & Them.
Παρεκθερίζω, & per Sync. παρεκθέζω, demeto, amputo; ex παρὰ & θερίζω, per Sync. θέζω, &c. V. Item, παρεκθερμὸς, qui, ubi non opus eſt, cauſo animo rem aggreditur; i. e. ὁ παρὰ τὸ προσῆκον ἐρεθιζόμενος; nimis, viz. præceps & cautus in agendo; præceps; unde, παρεκθερμαίνω, calefacio; ut, ὅταν ὑπὸ παρεκθερμανθῇ τὴν ψυχήν; ex παρὰ & θερμὸς; unde θερμαίνω, &c. V.
Παρέκθεσις, εως, ἡ, appoſitio: &
Παρεκθέτης, ου, ὁ, ſtructor, inſertor, qui dapes apponit; à παρεκτίθημι, appono. Th. τίθημι.
Παρεκθέω, juxta curro, cominus ſequor; item præter curro; ex παρὰ & θέω, curro. f. θέσομαι.
Παρεκθεωρέω, ῶ, deſpicio. f. ήσω. p. παρεκτεθεώρηκα. im. erf. paſſ. παρεκτεθεωρήμην, ἠμην; ex παρὰ & θεωρέω, ſpecto. Th. θεωρὸς, ſpectator.
Παρεκθήγω, incitare, movere, præſ. inf. ex παρὰ & θήγω, inſtigo.
Παρέκκειμαι, ται, ντο, depoſitum; à παρεκτίθημι, appono. Th. τίθημι, pono.
Παρέκθεσις, incitatio, provocatio; verbale, à παρεκθήγω; vide παρεκθήγω.
Παρεκθόρ, 3. ſing. f. 1. act. &
Παρεκθορεῖν, f. 1. m. &
Παρεκπεσόμενος, ου, ſ. 1. part. m. à παρεκπίπτω, appono, quod V.
Παρεκθίγω, attingo; ex παρὰ & θίγω, V. Item, παρεκθλίβω, opprimo; vel, ſimpliciter premo; ex παρὰ & θλίβω; idem, &c. V. Item, παρεκθορὸν, fori ἀπόρρητον, i. e. ἢ ἔξω ἐν θορίτοις ὠθεῖ; ex παρὰ & θορὸς; unde θορὸς, ὁ, &c. V.
Παρεκθὼ, ῇς ῇ, ſecundum, a. 2. imperat. m. verbi παρεκτίθημι.
Παρεκθραύω, affrango; item, miſer ſum, & fractus viribus; ex παρὰ & θραύω, vide.
Παρεκθωρακίζω, lorico, obſepio; apud Theophr. ex παρὰ & θωρακὸς, ὁ, unde θωράκιον, τὸ, &c. V. Item, παρεκθωρίζω, eſt per Sync. pro παρεκθωρακίζω, id V.
Παρεκθύρα, ας, ἡ, poſticum, qu. falſa θύρα, janua: ità ut παρὰ notet perverſionem.
Παραὶ, per Ecthlin Poët. pro παρὰ, quod vide.
Παραιδασία, ας, ἡ, delictum, tranſgreſſio: idem quod παραίδασις, ex παραιδαίνω, tranſgredior. Th. βαίνω, eo.
Παραίδασις, ου, ὁ, pro παραίδατης, tranſgreſſor legis: tum qui è curru pugnat. in plur. παραίδαται, ex παρὰ & βαίνω, eo.
Παραίδατος ὁδὸς, ἡ, mulier mercede conducta: ex iiſd.
Παραικάτης, ου, ὁ, littorius; ex παρὰ & αἰγιαλὸς, à Them. αἰγιαλὸς, &c. V.
Παραικάτης, ου, admonens, appellans, a. 2. part. m. per Epentheſin. Poët. à παρέκθημι, hortor. Th. φημὶ, ſeu, φάω, dico.
Παραιφασία, idem quod ſeq. παραίφασις, id V.
Παραίφασις, εως, ἡ, admonitio, conſilium, adhortatio, conſolatio: ab eod. verbo & Them.
Παραφορεῖν, exanimatum eſſe. vide in παραφορέω.
Παραφορέω, demens ſum; deſipio: eſt Poët. pro παραφορέω, id V.
Παραμυθέμβολος, lon. pro παραμυθόμβολος, ου, juxta pendens, præſ. part. à
Παραμυθόμαι, juxta pendeo: ex παρὰ & αἰωρέω, ſurſum tollo.
Παραμυθία, ᾶς, ſuſpendo, eo ſenſu, quo dicitur, collo ſuſpendere; unde verbale, παραμύθιον, id quod ſuſpenditur; id quo aliquis cinctus eſt; item, laqueus ſuſpendio aptus; Poll. Vide præced.
Παραμυθίζομαι, aſſideo; à latere conſideo; Plat. ex παρὰ & καθίζομαι, vide.
Παρακαθίκτης, tenax; à παρακατέχω, vide.
Παρακάθημαι, aſſideo, ſcil. à latere; ex παρὰ & κάθημαι, V.
Παρακαθίζω, iedeo, aſſideo, præſ. part. παρακαθίζων, ουσα, ον. f. ίσω. perf. παρακεκάθικα. Ex παρὰ & καθίζω, ſedere facio: quod ex κατὰ & ἵζω, idem, f. ἵσω.
Παρακαθίστημι, juxta colloco, alterinſecus colloco: ex παρὰ, κατὰ, & ἵστημι, colloco. f. στήσω.
Παρακαίριος ſeu παράκαιρος, α, ὁ, ἡ, intempeſtivus: ex παρὰ & καιρὸς, opportunitas temporis, occaſio.
Παρακαίρως, adv. intempeſtivè, vide præcedent.
Παρακαίω, unde paſſ. παρακαίομαι, à latere uritur; juxta ardeo; ex παρὰ & καίω, V.
Παρακάμπτω, utrinq; demitto; ab utroq; latere demitto; Ariſtot. Hiſt. an. l. 9. c. 38. Vel, 37. de Nautilo piſce; ἀντὶ πηδαλίου ὑπὸ πλευτῶν παρακάμπτει, i.e. duo πλευτία καθίησι, ut expoſuit Athenæus, circum utrinq; unum demittit; hiſq; retortis pro gubernaculo utitur; & ità explicatur nodus, quem Budæus diſſolvere non Potuit; ex παρὰ & κάμπτω, V.
Παρακαλέω, ῶ, rogo, precor, hortor, conſolor, adveco, imperf. παρεκάλουν, ους, ει, ες, ου, εν. f. έσω. p. παρακέκληκα. a. 1. ind. act. παρεκάλεσα. præſ. paſſ. παρακαλοῦμαι, οῦμαι, conſolatione erigor, fruor. a. 1. paſſ. παρεκλήθην, rogatus ſum, a. 1. inf. paſſ. παρακληθῆναι, conſolationem admittere. f. 1. paſſ. παρακληθήσομαι, ῆ, εῖ, conſolatione reficiar: ex παρὰ & καλέω, voco.
Παρακαπάζειν, equo à latere curſitare, frano ejus manu apprehenſo; ex παρὰ & καλπάζω, V.
Παρακάλυμμα, ατος, τὸ, quod obtenditur alicui rei ad eam tegendam, velum, aulæum; item Metaph. obtentus, prætextus: à
Παρακαλύπτω, occulto. f. ψω. p. παρακεκάλυφα. perf. paſſ. παρακεκάλυμμαι, ψαι, πται. Them. καλύπτω, idem.
Παρακαρδάβυλλος, ſecundum ſpinam ſolium habens; qualia, tribulus ononis hippophyes; ex παρὰ & ἀκανθόφυλλος, V.
Παρακατακάλλω, depono; aut, abjicio aliquid prope ſuum locum; Il. ψ. Item, παρακατακείμενοι dicebantur, qui de bonorum aliquorum poſſeſſione diſceptantes, certam pecuniam pro litis æſtimatione deponebant; quâ, is qui judicio vinceretur, temeritatis pœnam lueret; ut tradit. Poll. ut, παρακατάθου σὺ τὴν κλῆρον, apud Iſæum; Latini dicunt, ſacramento agere, vel, contendere; vel, ſponſione contendere; vide Bud. in Comm. Unde, παρακατακολὴ, actio hæc, quâ, qui experiri volebant, pecuniam deponebant; ex παρὰ & κατακάλλω, unde, κατακολὴ, &c. Quæ V.
Παρακαταθήκη, ης, ἡ, depoſitum. Ex παρὰ, κατὰ & τίθημι, pono.
Παρακαταθήκη, juxta morior; in Epigr. ex παρὰ & κατατθήκω, idem quod Th. θνήκω, V. Παρακατάκειμαι, juxta decumbo; ſeu, aſſideo, ac cumbo; cum dat. ut, παρακατάκεισαι, prope te diſcumbo; Xen. ex παρὰ & κατάκειμαι, V. Sic, παρακατακλίνω, à latere reclino, vel, juxta reclino, item, juxta ſtatuo in lecto, juxta accumbere facio; ex παρὰ & κατακλίνω, Vide.
Παρακατάκλιμα, adcubo, cubo; ex παρὰ, κατὰ & κλίνω, cubo.
Παρακατακλησις, ἡ, immutatio; ut, παρακατάκλησις τῶν τοῦ ᾠδοῦ; i.e. immutatio & varietas in cantando; Ariſtot. in Probl. ex παρὰ & κατακλίνω, V. Item, παρακατακτίγνυμι, depango juxta: defigo apud; affigo; ex παρὰ & κατακτίγνυμι, V. Παρακατάτυσμα; ex multis unum facio; compono; ex παρὰ & κατατύπτω, V. Παρακατάτυσις, depoſitum; (i. e. παρακατακολὴ) ex παρὰ & κατάτασις, V. Παρακατάτασις, retentio; ex παρακατείχω, V.
Παρακατατίθημι, vide in ſeq.
Παρακατατιθώμεθα, committamus, 1. plur. præſ. ſub. paſſ. verbi παρακατατίθημι, depono apud, fidei alicujus committo, cuſtodiendum trado: depono tanquam apud ſequeſtrem. Ex παρὰ, κατὰ & τίθημι, pono.
Παρακαταχρόομαι, exp. abutor; unde, παρακαταχρῆσθαι, abutitur; (vel, ἀντὶ τοῦ χρῶμαι, utor;) ex παρὰ & καταχράομαι, V.
Παρακατικὸς, tenax; Ionicè, pro παρακατοκικὸς, V.
Παρακατίχω, retineo, compleor; ut παρακατέχειν τῇ μνήμῃ; item, fruſtror, moror; apud Suid. ex παρὰ & κατέχω; à Th. ἴχω, pro quo dicitur etiam ἴσχω, &c. Quæ V.
Παρακατέλικτο, 3. ſing. pluſq. p. paſſ. per Syncopen pro παρακατελέλικτο, verbi παρακαταλίγομαι, quod vide.
Παρακατηγόρημα, τὸ, vox dialectic orum propria; (vide παρακύμβωμα) ex παρὰ & κατηγόρημα, quod, apud dialecticos, eſt id quod dicitur, vel, prædicatur de aliquo; vulgò prædicatum; Ariſtot. &c. V.
Παρακατοικίζω, juxta colloco; vel, habitatores juxta colloco; ut, παρακατοικίζω τὸν πόλιν, in propinquam civitatem colloco; Iſocr. ex παρὰ & κατοικίζω, V. Item, παρακατορύσσω, juxta defodio; ex παρὰ & κατορύσσω, V. Sic, παρακαπύω, aſſuo, vel, conſuo; item, paro; Ariſtoph. in Pluto,

παρεκπέπωτο, parabatur; ex παρὰ & κατέπω vel κατέπτω, V. Παρεκκαυλίζω, caules emitto juxta, & quasi ad latus; ut παρεκκαυλίζει, caules habet laterales; Theophr. ex παρὰ & καυλὸς, unde καύλιον, &c. V.

Παρεκίνημαι, σαι, σθαι, adjacco. ſ. εἶμαι· ex παρὰ & κεῖμαι, jacco.

Παρεκίνημαι, σαι, σθαι, perf. paſſ. verbi παρεκκίνω, hortor, quod V.

Παρεκκεκέρασται, inſaniverunt, 3. pl. perf. paſſ. Ion. pro παρεκκεκερασμένοι εἰσὶ, verbi παρεκκίρνημι, decipio. Them. κρίνω, pulſo.

Παρεκκλησις, εως, ἡ, adhortatio, acc. ſing. παρεκκλησιν, ' à παρεκκαλέω.

Παρεκκλήσιμα, τὸ, adhortamentum; quod adhortandi gratiâ dicitur; item, παρεκκλησμὸς, adhortatio; ſic etiam, παρεκκλευσμὸς, perſuaſus; qui eſt advocatus ab aliquo qui eum hortatus fuerit. ut, παρεκκλευσὼς αὐτῷ, ab ipſo corrogatus; (i.e. παρεκκλησάμενος) unde, παρεκκλευστικὸς, adhortatorius; adhortandi vim habens; omnia verbalia, à ſeq. παρεκκαλέω, V.

Παρεκκαλέω, adhortor. f. θέω. παρεκκαλήσομαι, idem: ex παρὰ & καλέω, jubeo, hortor. Them. κίνω, idem.

Παρεκκελητίζω, celere equo alicui à latere equito; ex παρὰ & κελητίζω, V. Item, παρεκκενόω, exhaurio, evacuo; à κενόω, V. Παρεκκεντέω, à latere pungo; vel, ſimpl. pungo; (à Th. κεντέω, V.) Unde, παρεκκέντησις, εως, ἡ, punctio, compunctio; eſt inciſionis ratio, quâ, hydropicis aqua eximitur; ità vocatur etiam curationis genus in ſuffuſione, per punctionem acu trajectâ, &c. Item, παρεκκεντητὸς, ὴ, ὸν, ſtimulator, ſeu, agitator equorum, atq; auriga; verbalia, à præced. παρεκκερδαίνω, perperam lucror; vel, amplius juſto lucror, & præter alios; exp. etiam, eâdem operâ lucror, aut obiter compendium facio; à κερδαίνω, V. Item, Παρεκκερκίδες, exigua oſſa, quæ ab utraq; parte ſunt majoris illius oſſis, quod tibiam ferit; Poll. l. 2. ex Th. κερκὶς, ἴδος, comp. ut præced. cum πρæp. παρὰ, &c. V.

Παρεκκυκλοῦμαι, dat. ſing. perf. part. act. verbi παρεκκυκλέω, idem cum χειμάζω, hyberno, f. άσω, Them. χείμα, ατος, τὸ, hyems.

Παρεκκωμάζουσι, 1. pl. præſ. ſub. verbi παρεκκωμάζω, adjacco, accubo: ex παρὰ & κῶμος, pro κεῖμαι, jaceo.

Παρεκνευδωβίαν, temerè, vel, audaciùs periclitor; & in bonam partem, pro audaciter periculum adeo; & in paſſ. παρεκνευδωβίασθαι, dicitur, quod periculoſè ſuſcipitur; quod periculum eſt tractatu; unde verbale, ὁ παρεκνευδωβίασθης, periclitatio temeraria; Thuc. eſt adv. παρεκνευδωνικῶς, temerariè cum periclitatione; temerariè periclitando, &c. Ut, in compar. εἰ δεῖ παρεκνευδωνικώτερον λέξαι, audaciùs quàm ut periculo careat, viz. Reprehenſionis; ex παρὰ & κνευδωβία, à Th. κίνδυνος, V. Unde etiam, παρακίνδυνος, periculoſus; & adv. παρακινδύνως, periculosè, cum periculo, &c. Item, παρακινέω, ῶ, perperam moveo, indecorè moveo & inſtabiliter; & interdum paſſivè, apud Ariſtoph. in Ran. Item, emoveor mente, in furorem verror; unde παρακινᾶν, & παρακινητικὸς, apud Plat. & Xenoph. in furorem verſus, furibundus; & ſic activè etiam, emoveo, vel, alieno mente; in furorem verto, ſeu, ago; item, perverto, inverto; item, labefacto, &c. Unde παρακίνησις, perverſio, diſtortio; & παρακινητικὸς, emotus mente; item, adv. Παρακινητικῶς ἴσχε, emotum eſſe mente; Plut. in Solone; ex παρὰ & κινέω, V. Sic etiam, παρακιρνάω, admiſceo; ex παρὰ & κιρνάω, V.

Παρακλαίοντι, juxta flenti, dat. ſing. part. præſ. à

Παρακλαίω, ſine causâ fleo, juxta fleo: ex παρὰ & κλαίω, ploro. f. κλαύσω.

Παρακλαυσίθυρον, flebile carmen quod amaſſi ad amaſiarum fores cantabant; Plut. in Erotico; ex παρὰ, κλαίω, fut. κλαύσω & θύρα, ἡ, V.

Παρακλέπτω, ſuffuror, furtim rapto, in tranſcurſu furor; item, intervertо; ex παρὰ & κλέπτω, V.

Παρακλεῖσαι, excludere, Ion. pro παρακλεῖσαι, præſ. inf. verbi παρακλείω, quod ex παρὰ & κλείω, claudo.

Παράκλησις, εως, ἡ, conſolatio, exhortatio; à παρακαλέω, quod V.

Παρακλητήρ, ορος, ὁ, exhortator, deprecator, conſolator: ab eod. verbo.

Παρακλῖναι, juxta, ſeu, à latere recumbere facio; juxta reclino; ſeu, juxta curbantem ſtatuo; Athen. Item, declino, i.e. deflecto, averto, & neutraliter declino, deflecto; item, aperio, ſeu, adaperio, pro quo dicitur etiam, παρακλίνω, Poët. per Sync. Unde, παρακλίδην, declinando & deflectendo in latus; item, παρακλίνωρ, ορος, ὁ, & παράκλιτος, ὴ, ὸν, qui à latere accubat, ſeu, acclinatus eſt; in Epigr. ex παρὰ & κλίνω, V. Sic etiam, παρακλύω, non audio; non pareo; in Epigr. Unde παράκλυτος, infamis; famoſus; ex παρὰ & κλύω, V.

Παρακλῶν, præſ. part. act. verbi παρακλάω, confringo: ex παρὰ & κλάω, frango.

Παρακμὴ, ἡ, vigoris remiſſio; languor, cum res aliqua inclinat, & minuitur; item, ſenilis ætas & flaceſcens; quando jam robur conſeneſcit; item, apud Gal. παρὰ ξυσμὸν παρακμὴ, acceſſionum remiſſiones, quas vulgò, declinationes, Medici appellant; ſic πυρετικὴ παρακμὴ, & cujuſvis morbi tempus quo ſe remittit, & mitеſcere incipit; unde παρακμάζω, vigorem amitto; flaceſco; item, conſeneſco, i.e. marceſco ætate; & indè particium, παρακμακὸς, propriè, vigoris tempus egreſſus, aut, vegetam ætatem; exp. & emeritus, qui conſenuit; unde verbalia, παρακμὴ, vigoris amiſſio, d. effœtatio; & παρακμαστικὸς, cujus remiſſus eſt vigor; ut, παρακμαστικὴ ἡλικία; apud Gal. ætas jam vergens & inclinata; & παρακμαστικὸς πυρετὸς, &c. Omnia, ex παρὰ & ἀκμὴ, unde ἀκμάζω, &c. V.

Παρακνήμιον, exterius os cruris & minus; facile minus; Ariſtot. & Poll. l. 2. ex παρὰ & κνήμη, ἡ, V. Item, παρακνίζω, vellico, irrito; item, uro pectus alicujus; ſpecialiter amore uro, amore crucio; ex παρὰ & κνίζω, &c. V.

Παρακοῦαι, deſipere; i.e. παραφρεῖν & παραφρονεῖν; nam, κοῦαι & κεῖν, dicitur τὸ νεῖν; Suid. & Heſych.

Παρακοὴ, ἡ, contemptus, inobedientia; ex παρακούω, quod V.

Παρακοιμᾶμαι, ᾶσαι, juxta dormio; juxta cubo, accubo; unde παρακοίμησις, accubatio; & παρακοιμήτης, qui accubat; ex παρὰ & κοιμάω, V.

Παρακοίτης, ου, ὁ, maritus: &

Παράκοιτις, ιδος, ἡ, uxor: ex παρὰ, juxta, & κοίτη, cubile, lectus.

Παράκοιτος, ὁ, ἡ, concubinus, concubina; unde, παρακοιτία, ἡ, accubitus; ſed accipitur etiam, pro excubiis; item, παρακοίτης, ου, juxta cubo, accubo; ut, dicitur uxor παρακοίτιν τὴν ἀνδρός; item, excubo, vigilias ago; omnia, ex iiſd. cum præced. V.

Παρακολλάω, agglutino; à latere glutino; unde παρακόλλημα, τὸ, conglutinamentum, id quod agglutinatur; Theophr. Item, παρακολλητικὸς, conglutinandi vim habens; ex παρὰ & κόλλα, ἡ, unde κολλάω, &c. V.

Παρακολουθῶ, εῖς, εῖ, ſequor, comitor, cum dat. f. ήσω. ῦ. παρηκολούθηκα, ας, ε, ſectatus ſum, perſcrutatus ſum. Ex παρὰ & ἀκολουθέω, ſequor. Th. ἀκόλουθος, peditiſequus, comes.

Παρακολούθησις, ſequela, conſequentia; eſt verbalis, à præced. παρακολουθέω, vide.

Παρακωμὴ, ἡ, prætervectio, item, advectio, & adventus; item, comportatio Polyb. eſt à παρακομίζω, prætervehо; item, deduco, comitor; item ſeduco, & deporto; importo, convehо; item, affero; porto, fero, &c. In paſſ. παρακομίζομαι, prætervehor; appellor, applicor, &c. ex παρὰ & κομίζω, V.

Παρακόμος, comatus, vel, comans; nam, παρακόμης, vocabant Comici, τοὺς κομήτας, comantes, ſeu, comatos; Poll. ex παρὰ & κόμη, ἡ, V. Item, παρακεντέω, ῶ, exacuo, incito; unde Meteaph. Xenoph. Pæd. 6. παρακεντῶν ψυχὴν, dicit, pro, animum exacuere ad fortitudinem; ex παρὰ & κεντέω, V. Παρακόπτω, perperam cudo; falſum nummum percutio, monetam non bonam cudo; unde, παρακοπεμβόιον νόμισμα, nummus ſubæratus; item, fraudo, damno affitio; item, delirо, mente captus ſum, mente ero; ut παρακόπτειν τῆς διανοίας, apud Ariſtot. unde παρακοπικὸς, ὴ, ὸν, mentis errori obnoxius, delirans, demens: Item mentem errare faciens, inſaniem gignens; Gal. Sic & παρακοπὴ, ἡ, delirium, mentis error: Item mente ejectus, furibundus; Æſchyl. ex παρὰ & κόπτω, unde κοπὴ, ἡ, &c. vi.

Παρακορίζω, converro; vel ſimpl. verro, όρνω; Poll. l. 6. ex παρὰ & κορέω; vi. Item Παρακόσμιος, indecorè, indecenter, inhoneſtè: ex παρὰ, & κόσμος, ὁ; vide.

Παρακούσας, αντος, a. 1. part. act. à

Παρακούω, negligo audire, perperam audit, oſcitanter ſeu negligenter audio: q. non audierim: Item dicto audiens non ſum: & clam audio: f. ούσω, p. παρήκουκα, a. 1. παρήκουσα, a. 1. ſub. act. παρακούσω, ης, ῃ, p. m. παρήκοα. Ex παρὰ & ἀκούω, audio.

Παρακόσμημα, τὸ, prava doctrina, quam quis à malo præceptore didicit; vel exitioſum acroama, quum ſcil. quis malè audiendo, malâ opinione imbutus eſt; verbale à præced. παρακόσμησις, vi. vel ex παρὰ, & κόσμημα, τὸ, verbale ab κόσμος, & Them. κύω, &c. quæ vide.

Παρακρατίω, contineo, retineo, firmo: ex παρὰ, & κρατέω, vi. Item Παρακρεμάω, & παρακρεμάννυμι, ſive ἀννυμι, ſuſpendo juxta, ſeu à latere; Il. v. ex παρὰ, & κρεμάω, vi. Παράκρημνος, præceps, vel præcipitis, & loca præcipita imitans: ex παρὰ & κρημνὸς, ὁ; vi. Παρακρίνω, comparo, judicium fero de aliquare, eam cum alia comparans: Item juxta loco, & ita prope, ut comparatio fieri poſſit; Plut. in Ant. Item perperam judico: ex παρὰ, & κρίνω, vi. Παρακροάομαι, ῶμαι; (idem quod παρακούω) perperam audio: Item non audio, non obedio; unde verbalia Παρακρόασις, inobedientia, contumacia; ut παρακράσεις ξυμβὰν φέρει; Item Παρακροάδης, dicitur is, ſiqui audita aliter interpretatur, quàm dicta ſunt, & falsò defert: ex παρὰ, & ἀκρόαμαι, unde ἀκρόασις, & ἀκροάδης, &c. vi. Παρακροίζω, aliqua ex parte crocum refero; ſeu crocum mentior; Dioſc. 5. 137. ex παρὰ, & κρόκος, unde κροκίζω, &c. vi. Παρακροτέω, applaudo; item adhortor, incito ad aliquid; apud Luc. ex παρὰ, & κρότος, unde κροτέω, &c. vi. Item Παρακρύω, & παρακρούομαι, repello, rejicio, repudio, refuto: Item deprecor, & à me ſummoveo: Item circumvenio fraudulenter, decipio; & ſic etiam paſſivè ſumitur, pro decipior; unde verbalia, Παράκρουσις, repulſio: Item fraus, impoſtura, error: Item mentis concuſſus & emotio, delirium; & παρακρούεσθαι, ſtultus, mente captus; atque inde Παρακρουσὶς, mentem concutiendi & emovendi vim habens, in delirium impellens: Gal. ex παρὰ & κρόω, unde κρῶσις, & κρουσὶς, &c. V.

Παρακτᾶσθαι, aſciſcere præſ. inf. verbi παρακτάομαι, quod ex παρὰ, & κτάομαι, poſſideo.

Παρακτήσομαι, præced. propriè ſignif. inſuper acquiro & aſcifco: Item propè poſſideo, &c. V.

Παράκτιος, qui canes venatorum ducit venatum; i. e. ὁ περὶ κυνηγῶν τὸν κύνας ἐπὶ τὴν θήραν ἄγων; Heſych. ex παρὰ, & ἄγω, f. ἄξω, &c. vi. Item Παρακτὶς, ίδος, ἡ, delirium, mentis error: Item mente ejectus, furibundus; Æſchyl. ex παρὰ & κτῆσις, unde κτᾶσθαι, ῆται, &c. vi.

Παρακτὸς, ὴ, ὸν, (idem quod ἐπακτὸς;) littorius, littoralis, maritimus: Item Παρακτίδιος, pro eod. (ſicut παραθαλασσίδιος, dicitur pro παραθαλάσσιος) ut παρακτίδιον κῦμα, in Epigram. littorius fluctus, i. e. qui ferit littus: ex παρὰ & ἀκτὴ, ἡ, unde ἄκτιος, ὁ, ὴ; vide.

Παρακυσαι, ῃ, a. 1. part. act. à

Παρακύω, negligo audire, perperam audit, oſcitanter ſeu negligenter audio: q. non audierim: Item dicto audiens non ſum: & clam audio: f. ύσω, p. παρήκουκα, a. 1. παρήκουσα, a. 1. ſub. act. παρακύσω, ης, ῃ, p. m. παρήκοα. Ex παρὰ & ἀκύω, audio.

Παρακύσμα, τὸ, prava doctrina, quam quis à malo præceptore didicit; vel exitioſum acroama, quum ſcil. quis malè audiendo, malâ opinione imbutus eſt; verbale à præced. παρακύω, vi. vel ex παρὰ, & ἄκυσμα, τὸ, verbale ab ἀκύομαι, & Them. κύω, &c. quæ vide.

Παρακωπίας, ου, ὁ, maritus: &

Παράκοιτις, ιδος, ἡ, uxor: ex παρὰ, juxta, & κοίτη, cubile, lectus.

Παράκοιτος, ὁ, ἡ, concubinus, concubina; unde, παρακοιτία, ἡ, accubitus; ſed accipitur etiam, pro excubiis; item, παρακοίτης, ου, juxta cubo, accubo; ut, dicitur uxor παρακοίτιν τὴν ἀνδρός; item, excubo, vigilias ago; omnia, ex iiſd. cum præced. V.

Παρακολλάω, agglutino; à latere glutino; unde παρακόλλημα, τὸ, conglutinamentum, id quod agglutinatur; Theophr. Item, παρακολλητικὸς, conglutinandi vim habens; ex παρὰ & κόλλα, ἡ, unde κολλάω, &c. V.

Παρακολουθῶ, εῖς, εῖ, ſequor, comitor, cum dat. f. ήσω. ῦ. παρηκολούθηκα, ας, ε, ſectatus ſum, perſcrutatus ſum. Ex παρὰ & ἀκολουθέω, ſequor. Th. ἀκόλουθος, peditiſequus, comes.

Παρακολούθησις, ſequela, conſequentia; eſt verbalis, à præced. παρακολουθέω, vide.

Παρακωμὴ, ἡ, prætervectio, item, advectio, & adventus; item, comportatio Polyb. eſt à παρακομίζω, prætervehо; item, deduco, comitor; item ſeduco, & deporto; importo, convehо; item, affero; porto, fero, &c. In paſſ. παρακομίζομαι, prætervehor; appellor, applicor, &c. ex παρὰ & κομίζω, V.

Παρακόμος, comatus, vel, comans; nam, παρακόμης, vocabant Comici, τοὺς κομήτας, comantes, ſeu, comatos; Poll. ex παρὰ & κόμη, ἡ, V. Item, παρακεντέω, ῶ, exacuo, incito; unde Meteaph. Xenoph. Pæd. 6. παρακεντῶν ψυχὴν, dicit, pro, animum exacuere ad fortitudinem; ex παρὰ & κεντέω, V. Παρακόπτω, perperam cudo; falſum nummum percutio, monetam non bonam cudo; unde, παρακοπεμβόιον νόμισμα, nummus ſubæratus; item, fraudo, damno affitio; item, delirо, mente captus ſum, mente ero; ut παρακόπτειν τῆς διανοίας, apud Ariſtot. unde παρακοπικὸς, ὴ, ὸν, mentis errori obnoxius, delirans, demens: Item mentem errare faciens, inſaniem gignens; Gal. Sic & παρακοπὴ, ἡ, delirium, mentis error: Item mente ejectus, furibundus; Æſchyl. ex παρὰ & κόπτω, unde κοπὴ, ἡ, &c. vi.

Παρακορίζω, converro; vel ſimpl. verro, όρνω; Poll. l. 6. ex παρὰ & κορέω; vi. Item Παρακόσμιος, indecorè, indecenter, inhoneſtè: ex παρὰ, & κόσμος, ὁ; vide.

Παρακούσας, αντος, a. 1. part. act. à

Παρακούω, negligo audire, perperam audit, oſcitanter ſeu negligenter audio: q. non audierim: Item dicto audiens non ſum: & clam audio: f. ούσω, p. παρήκουκα, a. 1. παρήκουσα, a. 1. ſub. act. παρακούσω, ης, ῃ, p. m. παρήκοα. Ex παρὰ & ἀκού

vicissitudo inæqualitatis; Item παρήλλαξις, murabilis, permutabilis; Itidem, ab eod. Παρελλάττω; V.

Παρδηγή, ῆς, ἡ, transmutatio: & Παρδηγὴξ, vicissim, alternatim: &

Παρέλλειξις, εως, ἡ, differentia, à seq.

Παρδηλάττω, ξ, ξω, transmuto, differo, præcerco, p. m. παρήλαξα ex παρχ & ἀλλάττω, muto.

Παρέλληλα, inter se ex adverso posita, n. g. pl. num. à Παρέλληλος.

Παρδηληλία, apud Gramm. est literarum, in eadem voce, collocatio, aliarum scil. juxta alias; Item Παρδηληλίζω, compono inter se & comparo, invicem comparo, & quasi è regione colloco; unde verbale, Παρδηληλισμὸς, ὅ, ὁ, est figura, seu schema, quando in oratione, voces, idem significantes, aut eædem, conjunguntur per compositionem; ut πάλαι πάλαι; vel adjunguntur & sequuntur ordine: ut πάλαι πάλαι, apud Comicos; vel quando diversæ prolatione dictiones, significatu tamen similes, vel componuntur; ut χήσδω, ex χῆ, & πίσδω, vel adjunguntur ordine: ut λίαν, & πάνυ, &c. hæc Eust. Il. ℌ. omnia, à παρέλληλος, V.

Παρδηληλόγραμμος, ᾱ, à Geometris appellantur, lineæ ex adverso positæ; & παρδηληλόγραμμον, τὸ; spatium quod lineis continctur parallelis; quod idem παρδηληλόγραμμον ῥόμβος dicitur à quibusdam: Item παρδηληλόγραμμος πῆχυς, Ptolemæo, tabula est oblongâ formâ ut scribit Bud. ex παράλληλος, & γράμμα, τὸ, V.

Παράλληλος, seq. propriè, est mutuus; inter se compositus, & collocatus è regione: ut μύρτα παρέλληλα nasci, tradit Theophrast. i. e. ex adverso collata, seu adversa inter se: Sic παρδηλος σωρὸς ἡ ὁμοειδὴς, acervos similes & æquales, vocat Plut. & παρέλληλοι τοῖχοι, parietes è regione inter se: Item Παρέλλα ἄνθη, flores paribus inter se distantiis, surgentes; Dioscor. &c. Unde ἐν παρδηλῳ, expon. ex altera parte; vel altrinsecus; Grammatici verò, ἐν παρδηλῳ, poni dicunt voces synonymas, quæ velut inter se componuntur: ut τυχὸν ἴσως; Sic Παράλληλοι, & παραλλήλα, inter se composita, ut quæ sibi mutuo respondeant: Item παράλληλοι, circuli; Plin. vulgò verò παράλληλοι κύκλοι, exp. circuli æqualem distantiam ex omni parte inter se habentes; Itidem παράλληλα, τὰ, in sphæra, sunt lineæ, rectâ, paribusque inter se spatiis, in altum surgentes: Item Παράλληλον, τὸ, dicitur figura illa Poëtica, quum voces synonymæ, aut verba idem significantium, simul, vel pariter ponuntur: ut πάνυ σφόδρα, apud Aristoph. & βάσκ' ἴδη, apud Hom.

Παράλληλος, æquidistans: ex παρὰ & ἀλλήλων, invicem. Them. Ἀλλος, alius.

Παραλλήλως, per duorum inter se compositionem, duo inter se componendo, compositè, comparatè, &c. Aristot. est adv. à præced. παράλληλος; V.

Παραλογὴ, ῆς, ἡ, deceptio, impostura, præsertim: ut παραλογισμὸς, quæ fit captionibus, fallacibus rationibus: Item Παραλογία, oppolita est analogiæ; utrumque, à παράλογος, V.

Παραλογίζομαι, argumentando fallo: f. ἰσομαι, a. 1. m. παρελογισάμην, ω, ατο, perf. pass. παραλελόγισμαι· ex παρὰ, perperam, & λογίζομαι. Th. λέγω, dico, prær. m. λέλεγμαι.

Παραλογισμὸς, ὗ, ὁ, falsa ratiocinatio: & Παραλογιστὴς, οῦ, ὁ, fallax ratiocinator, deceptor: &

Παραλογιστικὸς, ὴ, fallacibus rationibus decipiendi peritus, captiosus: perf. pass. v. παραλογίζομαι.

Παράλογος, ᾱ, inopinatus, inexpectatus, absurdus: ex παρὰ, & λόγος, quod à λέγω, p. m. λέλογα.

Παράλογος, præced. est propriè, qui præter rationem, opinionem, vel expectationem accidit, rationi non consentaneus; Thuc. & Plut. unde τὸ παράλογον est inopinatus eventus; id quod præter opinionem evenit: Item id quod præter proportionem est: Item Παραλόγως, secus quam rationi consentaneum est: Item præter opinionem & expectationem, inopinato; Thuc. l. 1. est adv. à præced. παράλογος; V.

Παίραλοι, οἱ, qui maritimam incolunt oram: à πάραλος, ὁ, ἡ, marinus: ex παρὰ & ἅλς, mare.

Παράλος, præced, maritimus: ut πάραλος γῆ, apud Thuc. est etiam navis, apud Athenienses; quam ad certos tantum usus adhibebant, prout publica occurrebant negotia; unde πάραλοι dicti fuerunt, qui in paralo nave remigabant, seu propugnabant, vel etiam parali navis vectores: Item pro quibuslvis remigibus; Aristoph. in Ran.

Παράμαρτος, attextam habens purpuram; Poll. unde παράμαρτις, muliebris vestis, sicut ἀλκυρὶς, virilis, apud eund. Item Παράμαρτοι, minùs honorati, qui minore sunt in pretio; Hesych. (ἀλκυρὶς, enim purpureum signif.) ex παρὰ & ἀλκυρὶς, vul ἀλκυρὸς, ὁ; V.

Παραλύω, juxta lavo; unde παραλοῦσαι, juxta lavari; apud Aristoph. ex παρὰ, & λέω, vi. Item Παραλοφία, dicitur à Polluce, gibbus portendens, vel pertingens ad τράχηλα, i. e. jugula, τὸ μέλλειν τράχηλα κύρτωσις, ut exponit in l. 2. ex παρὰ, & λόφος, ὁ, unde λοφία, ὑ, &c. Παραλυλίζω, obtorquo, vel aliquantum torqueo; (modo nimirum τῶν λύγων) apud Theophr. ex παρὰ, & λύγος, unde λυγίζω, &c. vi. Item Παράλυπος, molestus; unde παραλυπῶ, molesto, tristi: iâ afficio; ex παρὰ, & λυπὴ, ἡ, unde λυπῶ, &c. vi. Παράλτης, accola Alpum; Plut. ex παρὰ, & ἄλπεις, V.

Παραλύειν διφρόνων, Poët. & Pindar. pro διὰ κόλαν φροντίδων ἀπολύειν, molestis curis liberare: vide παραλύω.

Παράλυσις, εως, ἡ, resolutio, laxatio: PARALYSIS, seu resolutio nervorum: quod &

Παραλυτικὸς, ὴ, PARALYTICUS: à perf. pass. seq.

Παράλυω, resolvo, dissuo, debilito, f. ὑσω, p. παρελύκα, perf. passiv. παρελύμαι, unde perf. part. passiv. παρελυμένος, η, ον, propriè resolutus: Item laborans paralysi, à λύω.

Παραμαστάνω, aberro; ex παρὰ & ἁμαρτάνω; vi. Item παραμαρτυρία, præscriptio, exceptio: Poll. ex παρὰ, & μαρτυρία, vi. Item Παραμασήτης, ου, ὁ, q. d. qui ad latus alicujus mandit; qui à latere sedens mandit, accipitur & pro parasito; ut tradit Athen. l. 6. ex παρὰ, & μασάομαι; V.

Παραμείδω, præterear, 3. sing. præs. sub. p. ᾷ.

Παραμείβω, prætereo, permuto, Th. ἀμείβω, f. ψω, commuto.

Παραμείψω, transierit, 3. sing. f. 1. m. præced. verbi.

Παραμέλω, negligo, contemno: ex παρὰ & ἀμέλω, curæ non habeo: quod ex α priv. & μέλω, curæ est.

Παραμεμηκὼς, vide in μήκυνομαι.

Παραμένω, permaneo, f. παραμενῶ, p. παραμεμένηκα, a. 1. παρέμεινα ex παρὰ & μένω, maneo.

Παράμερος, ου, ὁ, Dor. pro παρήμερος, quotidianus: ut τὰ παράμερα ἀσθενήματα, res quæ singulis diebus geruntur. Ex παρὰ & ἡμέρα, dies.

Παράμεσος, qui est juxta medium: Sic dicitur digitus medio proximus, qui viz. μικρὸν, sequitur: ex παρὰ, & μέσος, ὁ, vi. Item Παραμέσιος, juxta alterum admerior, i. e. habitâ ratione alterius; undè παραμεσίδιμος, ex collatione, seu comparatione æquâ mensurâ examinatum; apud Naz. Item pro compensare, & pro prætervehi, præterire; q. d. inter çmetiendum iter aliquod prætervehi; apud Nonn. &c. ex παρὰ, & μέσον, τὸ, unde μεσίω, &c. V.

Παραμέσομαι, Poët. pro παραμελήσομαι, prætereo, supero. Them. ἀμείνω, vado, vinco.

Παραμήκης, εως, ὁ ἢ ἡ, oblongus; & in neut. τὸ παράμηκες, oblongum: ex παρὰ, & μῆκος, τὸ; vi. Sic Παραμήκεια, τὰ, internæ femoris partes, femina; Poll. l. 2 undè Παραμηκεῖα, τὰ, pro eod. Item Παραμηκίδια, sub. ὅπλα, arma quæ equorum μηρῶν aptantur, ad tegendam hanc partem, & generatim, femorum, seu feminum tegumenta & arma: Item feminalia, seu femoralia: ex παρὰ & μηρὸς, ὁ; vi. Item Παραμίγνυμι, & παραμιγνύω, (pro quo etiam dicitur παραμίσγω) admisceo, immisceo; ut apud Aristoph. παραμίξαντες τὸ ὕδωρ, &c. ex παρὰ, & μίγνυμι, pro quo etiam μίσγω, &c. V.

Παραμικὸν, propemodum, ferè: ex παρὰ & μικρὸς.

Παράμιλλος, citra certamen victor: ex παρὰ, & ἅμιλλα, ἡ; vi. Item Παραμίμνω, idem quod, & pro παραμένω, maneo apud, &c. ex παρὰ, & μίμνω, pro μένω, &c. V. Παραμνάομαι, obiter memoro, seu mentionem facio: ex παρὰ, & μνάομαι, vi. Παραμίσγω, vide παραμίγνυμι; Item Παράμονος, constanter apud aliquem manens; Xen. Item qui constanter & fortiter in re suscepta permanet; undè παράμενη, ἡ, constans permansio apud aliquem, & παραμόνιμος, idem quod παράμονος, sed exp. & constans, stabilis, &c. Apud Xen. omnia à verbo παραμένω, vi. Item Παράμυσος, dissonus, musis, seu cantu non conveniens, & general. alienus, abhorrens; ut

Mars

Mars dicitur esse. Βεσμὸν παράμυσον ἱστῆσαι, apud Euryp. Sic etiam παραμυθία, Eust. annotat vulgarem linguam solere dicere, ὑπηχεῖν; Item Παραμυκλίζω, idem Eust. tradit inventri, pro crines implicare: ex παρὰ & ἄμυξις, υκος, &c. V.

Παραμυθέομαι, ῆσομαι, consolor, hortor: f. ἠσομαι, a. 1. m. παρημυθησάμην, ω, ατο, a. 1. sub. m. παραμυθησάμην, ῃ, ῃ, & in 3. pl. παραμυθήσαν). Ex παρὰ & μυθέομαι, dico. Th. μῦθος, verbum.

Παραμυθεύομαι, consulero, a. 1. opt. m. παραμυθησαίμην, a. 1. inf. m. superioris verbi.

Παραμυθητὴς, οῦ, ὁ, consulator; verbale à præced. παραμυθέομαι; V.

Παραμυθητικὸς, ὴ, ὸν, consolationem adferens: à παραμυθέομαι, q. v.

Παραμυθία, ας, ἡ, consolatio, exhortatio: ex παρὰ & μῦθος, sermo.

Παραμύθιον, ου, τὸ, consolatio: ex iisdem Them.

Παραμυθουμένοις, dat. pl. pass. præs. παραμυθοῦνται, 3. pl. præs. ind. verbi παραμυθέομαι, q. v.

Παραμυκάομαι, reboo, remugio; vel simpl. mugio: ex παρὰ & μυκάομαι; vide.

Παραναγινώσκω, q. d. Juxta lego; aut ex adverso; vel altrinsecùs lego: (ex παρὰ, & ἀναγινώσκω, vi.) Sic apud Dem. usurpatur, cùm duæ leges, ex adverso vel è duobus leguntur, ut fiat contentio legum: Item παρανεγνώσμαι, obiter emergo, seu erumpo, Plut. ex παρὰ, & ἀναδύω, vi. Παρανεστάλη, circumhabito: ex παρὰ, & νάω, undè νεῖσθαι, & ναιτάω, &c. vi. Παρανέλασκω, obiter, & præter destinatum impendo, perperam consumo; in f. παρανελάσω, præt. ωκα, & pr. passiv. ωμαι, unde verbale Παρανέλασμα, sumptus supervacaneus & inutilis; exp. etiam additamentum, & velut, impensæ destinatæ appendix: ex παρὰ, & ἀνάλισκω; vi. pro quo, quidam etiam scribunt, ἀνδήδω, undè παρανδήδω, & verbale Παράνδημα, &c. Item Παρανεστάθην, exp. à resurrectione aberrare: ex Gaza de mensibus: ex παρὰ, & ἀνίστημι, unde ἀνάστασις, & ἀνάστημα, &c. vi. Παρανατίλλω, seu παρανατέλλομαι, juxta orior, seu exorior: ex παρὰ, & ἀνατέλλω; vi. Παρανάω, juxta habitare facio; Dion. ex παρὰ, & νάω, pro Them. ναίω, &c. vi. Παρανέομαι, advenio; Item Παρανίομαι, prætereo: Item præternavigo, prætervehor; & in act. Παρανέω, ad latus navigo, juxta nato; vel præternato, præterfluo: Item Παρανίσσομαι, præteren, prætervehor, pertranseo; omnia ex παρὰ, & Th. νίω, undè νίομαι, νέομαι, vel νίσσομαι, &c. V. Παρανδάω, (& συμπαρανδάω) partim assentior, partim dubito; quod fit cùm assentitur aliquis & non intelligit quid dicatur: Aristot. Rhet. l. 3. ex παρὰ & νδάω, vi. Item Παρανθρίζω, enervo, nervos resolvo; unde Παρανθρισμὸς χορδῆς, Aristot. hist. an. l. 7. tum male intentas, tum instabiles vocat chordas: ex παρὰ, & νεῦρον, τὸ, undè νθρὸς, ὁ, ἡ, &c. V. Παρανίχω, & παρανίσσω, altrinsecus attollo, seu elevo; exp. etiam, emineo: ex παρὰ, & ἀνίχω, seu ἀνίσσω; ex ἀνὰ, & ἴχω, unde ἵσχω, &c. V. Παραντίος, & παραντέω: Item quæ παραντία, juxta aggero & acervo, ad latus accumulo; Od. α. ex παρὰ, & ντία, glomero; undè νησι, νηίω, sive νιστία, &c. V. Item Παραπήτη, chorda penultimæ proxima; quam Latini etiam paranetes appellant, & potiùs de sono, quem pulsata reddit, intelligunt; Vitruv. l. 5 c. 4. Boeth. ex παρὰ, & πάτη, contracte πήτη, ultima, seu ima chorda; à πάτος, ultimus, &c. vi. Παρανήχομαι, nato juxta, seu ad latus; aut præternato, natando prætervehor; ut παρανήχομαι τῇ πεύκῃ, natando triremem assequor; Plut. in Themist. ex παρὰ, & νέω, undè νήχω, νήχομαι, &c. vi. Παρανῶ, vide paulo suprà. Παρανδῶ, ὦ; (idem quod ἀπανδῶ,) defloresco: ex παρὰ, & ἄνθος, τὸ, unde ἀνθῶ, &c. V. Παρανόμημα, vide suprà, παρανόμως, & παρανόσκω, vide παρανίσκω. Item παρανοίγω, adaperio; Plut. ex παρὰ, & ἀνοίγω; vi. Sic etiam Παρανέω; q. d. extra mentem sum; deliro, demens sum; Aristoph. Item perperam intelligo, apud Eurip. unde Παράνοια, ἡ, dementia, delirium: ex παρὰ & νοῦς, νόος, unde νοέω, &c. V.

Παρανομέω, -ῶ, legem transgredior, f. ἠσω. p. παρανενόμηκα. Ex παρὰ, contra, & νόμος, lex.

Παράνομος, τὸ, quod contra leges & jus factum est, peccatum, delictum; Thuc. l. 7. verbale à præced. παρανομέομαι; V.

Παρανομία, ας, ἡ, transgressio: à seq.

Παράνομος, ου, ὁ, ἡ, impius, violator legis: & hinc

Παράνομος, ου, ὁ, ἡ, impius, violator legis: & hinc

Παράνομος, adv. impiè: à παρὰ, contra & νόμος, lex.

Παράντης, ου, ὁ, obliquus; acclivis pariter & declivis; unde πάραντα, τὰ, Poëticè, pro παράντης; ut Hesych. exponit τὰ παρὰ τὸ ἀνηκτὸν, διὸν πλαγία ἢ παραπέδιμβοῦν, ἢ δυσεῖας ὁδοῦ; Item Παράντη, adverbialiter, è regione, pro ut παράντη, τὰ, dicuntur, τὰ κρημνώδη, ἢ γήλοφα, præcipitia & prærupta; Il. ψ. ex παρὰ, & ἄντα, vel ἀντίον, ab ἀντὶ, &c. V.

Παρανυκτερεύω, pernocto apud, circum excubo. Plut. in Gracch. ex παρὰ, & νυκτερεύω; vi. Item Παράνυμφος, ου, ὁ, auspex sponsi, sponsæ verò, pronuba; Hesych. undè Παρανυμφίζω, qui sponso assidens, & spunsæ, eos domum deducit; vel etiam qui sponsum in ducenda sponsa comitatur; Eust. scribitur & παρανύμφιος, apud Poll. ex παρὰ, & νύμφη, undè νυμφίος, &c. vi. Παρανύσω, extimulo, pervello, adstringo: ex παρὰ, & νύσσω, sive νύττω, &c. vi. Παράξενος, peregrinus, vel aliquantum peregrinus, exp. & ignobilis, illegitimus: ex παρὰ, & ξένος, vi. Παραξίω, & παραξύω, abrado; in Epige. ex παρὰ, & ξύω, unde ξύω, &c. vi. Παράξηρος, ὁ, ἡ, ὴ, idem quod Th. ξηρὸς, siccus, &c. vi. Παραξίφιος, gladiolus, pugio, à Th. ξίφος, τὸ; vi. Παραξύσμα, τὸ, quod in sculptura supervacaneum quasi appendix additur; Demetr. Phaler. Item Παραξυσμὸς, τὸ, dicitur instrumentum quod servit ad lateres instructura radendos; Schol. Aristoph. verbalia, à παραξύω, vide παραλίσω. Item Παραπαίζω, & παραπαιτύω, obtendo, obtego, obvelo: Item expando, explico; undè Παραπίπασμα, ἄλος, τὸ, velum quod alicui rei obtenditur, & quo ea obtegitur; exp. etiam σκίωμα, & umbraculum, aulæum, &c. ex παρὰ, & πίτνημι, vel πετάννυμι, à Th. πετῶ, vi. Unde πίτναλον, τὸ, solium, propriè expahsum: Item lamina expansa; atque indè παραπίτνλος, foliis, seu laminis obtectus, obtensus & opertus, &c. Item παραπετάσμασι, & παραπέτασμα, advolo; i. e. juxta, seu à latere volo: Item prætervolo: ex παρὰ, & πέτομαι, idem quod Th. πέτωμαι, vi. unde παραπέπαται, quidam expon. advolavit; nam πέπαμαι, volavi, dicitur præt. pass. verbi πέτημι, ἀντὶ τῦ πέταμαι; Arat. vide etiam παραπετάζω· Item παραπήγνυμι, à latere figo, juxta depango; unde Metaph. apud Hocr. αἱ λύπαι ἢ ἡδοναὶς παραπήγασι, voluptatibus adjuncti sunt dolores: unde verbale, παράπηγμα, τὸ, instrumentum astronom. cum, quo ortus occasusque siderum tempestatumque significationes cognoscuntur atque inveniuntur; indè dictum, quod è multis varilique esset concinnatum: ex παρὰ, & πηγνύω, vel πήγνυμι, &c. vi. παραπήδω, saltu prætergredior; sed expon. & transgredior: ex παρὰ & πηδάω, vi. Unde παραπηδὰν νόμους, apud Æschin. &c. παράπηχυς, cubito adjunctus, seu appositus; unde παραπήχεν, τὸ, dicitur, os cubiti minus; quod & κερκὶς, dicitur; Poll. l. 2. Item παράπηχυς,

ράπηχυς, Poll. l. 7. scribit fuisse vestimentum album quod cubitum purpureum attextum haberet; & l. 4. refert inter vestes quibus mulieres in scena uterentur; ex παρὰ & πῆχυς, εως, ὁ, &c. V.

Παραπικραίνω, exacerbo, f. αὐῶ, a. 1. παρώπικρηνα· ex παρὰ & πικραίνω, amarum reddo, exacerbo. Them. πικρὸς, ὰ, ὸν, amarus.

Παραπικρασμὸς, ῦ, ὁ, exacerbatio: à 1. perf. pass. superioris verbi.

Παραπίπτω, prolabor, incido; accido; peccо; incerlero, f. παραπέσοῦμαι, p. παραπέπτωκα, a. 2. παρέπτην, a. 2. part. παραπτὰς, ῶσα, ὸς, prolapsus. Ex παρὰ & πίπτω, cado.

Παραπλάγιος, aliquantum obliquus; unde παραπλαγιάζω, obliquo; ex παρὰ & πλάγιος, V.

Παραπλάζω, seduco, hinc a. 1. part. act. παραπλάγξας, in 3. sing. opt. præs. pass. παραπλάζοιτο. Ex παρὰ & πλάζω, errare facio, f. πλάγξω.

Παραπλάσιοι, multo plures; ex παρὰ, πολὺς, & πλείων, &c. V. Παραπλασμὸς; sordes in tibiarum foraminibus; à παραπλάσσω; illino; quod ex παρὰ & πλάσσω, V. Item, παράπλεος, plenus; ex παρὰ & πλέος; poëticè, πλεῶς, &c. V. Παραπλέκω, attexo, admisceo, contexo, consero; ex παρὰ & πλέκω, V. Παράπλευρος, qui ad latus seu costas est; unde, παραπλευρίδια, τὰ, arma quæ tegunt equorum latera; Xen. Præd. 5. & 7. Ex παρὰ & πλευρὰ, ἡ, V.

Παραπλέοντες, & in acc. pl. παραπλέοντας, præs. part. act. seq. verbi.

Παραπλέω, præternavigo, f. πλεύσω. a. 1. παρέπλευσα· a. 2. παρέπλων· ex παρὰ & πλέω, navigo, f. πλεύσω.

Παραπλὴξ, ῆγος, ὁ, cui mentis, vel, sensuum harmonia depravata est; mente captus; vecors, insanus; unde in plur. παραπλῆγες ἵπποι, dicuntur littora quæ ex obliquo fluctibus feriuntur; Eust. apud Hom. Item, παραπληξία, vesania; sed παραπλῆξία, & παραπληγία (quæ & ἰμπληξία,) ab Hippocr. dicitur de Paralysi, quæ apoplexiæ, vel, Epilepsiæ succedit; humore, in aliquam ex non præcipuis partem depulso; ex παρὰ & πλὴξ, unde πλῆξις, & πληγὴ, ῆς, ἡ, &c. Vel, ex πυραπλήσσω, quod V. Item, παραπλήσσω, justo completoq; oneri infarcio; superaddo; unde, παραπλήσσωμα, quod oneri completo infarcitur; cento & omne redundans ac superfluum; unde, παραπλησμονικὸς, exp. civus; ex παρὰ & Th. πλὴσ, Περὶ. πλήσ, unde, πλήρης, πλησίος, & πλησμονὴ, &c. V. Item, παραπλήσιος, το idem; ut, παραπλήσιαι νῆες; apud Suid. est a seq. παραπλήσιος, V.

Παραπλήσιον, adverbialiter, proximè, tantundem: a seq.

Παραπλήσιος, α, ον, proximè ad aliquem accedens, affinis, similis. in pl. n. g. παραπλήσια, similia: & hinc

Παραπλησίως, adv. similiter. Ex παρὰ & πλησίος, propinquus. Th. πλὰς, propè.

Παραπλώω, & παραπλέω, perperam fuso citharam, aut aliud instrumentum musicum; item, παραπλήσσομαι, mente percellor; sensuum harmonia mihi depravatur; vecors & amens fio; unde γλῶσ παραπλωμένη, apud Euryp. in Herc. fur. vecors & amens risus; ex παρὰ & πλήσσω, vel πλήττω, &c. V. Item, παραπλοκὴ, q.d. attextio, insertio; ut quum orationi versus, aut hemistichium, è Poëta aliquo, attexitur inseriturque; unde, παραπλόκιμος, qui est crinibus implicitis, seu, calamistratos habens capillos; utrumq. à παραπλέκω, V.

Παράπλους, & παράπλους, præternavigatio; item, trajectus, apud Thuc. l. 1. & 2. à παραπλέω, V. Item, παραπνέω, à latere flo, seu, si iro; παραπλάσω, p. æternavigo; (idem quod παραπλέω;) ex παρὰ & πλέω, V. Item, παραπλάζω; juxta viam sto, aut ambulo; Hesych. ex παρὰ & πλατύς, V. Item, leviter spiro; Dioſc. l. 18. ex παρὰ & πνέω, V. Item, παραποδίζω, pedes implico; impedimento sum; ex παρὰ & ποδίζω, V.

Παραπλόω, falsò assimulo, adultero; ex παρὰ & ποιέω.

Παράπλωμα, τὸ, id quod factum est ad similitudinem alicujus; falsò assimulatum, adulteratum; apud Aristot. sic dicitur verbum de industria paulùm immutatum ad significandum aliud; item, παραπλώσις, assimulatio quâ mentimur aliquid; adulteratio; utrumque, verbale à præced. παραπλόω, q.d. facio ad similitudinem alicujus, mentiens tamen id quod ità factum est, pro eo ipso cui assimulatum est; item, ad dissimulandam veritatem, &, nè res cognoscatur, corrumpo & perverto; & general. inverto, perverto, &c. V.

Παραπολάω, obiter fructum percipio; Greg. Item, obiter, damnum accipio; apud Luc. ex παρὰ & ἀπολλύω, V. Παραπόλυμι, malè perdo; perfundo contra meritum, seu, debitum; & in pass. παραπόλλυμαι, malè pereo; immerenter & indignè pereo; ex παρὰ & ἀπόλλυμι, V. Παραπολὺ, multò, longè; cum compar. aut superl. est adv. ex παρὰ & πολὺ, V. Παραπομπὴ, deductio, comitatio; item, sic dicuntur ea ipsa quæ advehuntur, seu, importantur; sic in priore significat. παραπομπὴν διδόναι, est comitatum præbere; adjungere qui deducant; & in posteriore signif. παραπέμψαι τὼ παραπομπὼ, est commeatus advehere; apud Aristot. Unde, παραπομπικὸς, importativus; quæ importantur; sicut etiam, παραπομπὸς, qui vel quæ lateri alicujus adjunctus, vel adjuncta, eum deducit; comes, seu deductor; in fœm. gen. usus est Polyb. l. 1. Verbalia sunt à παραπέμπω, V.

Παραπορεύομαι, transeo, prætereo, ad latus incedo. imperf. παρεπορευόμην, ῃ, ετο, f. εὐσομαι· quod ex παρὰ & πορεύομαι, eo, proficiscor. Them. πελάω, transeo, p. m. πέπορα.

Παραπόρφυρος, ος, παραπόρφυρον χλαμὺς; chlamys purpuram limbo attextam habens; Poll. 7. 13. ex παρὰ & πορφύρα, ὰς, V.

Παραποτάμιος, ad fluvium situs; ut, παραποτάμια πόλις; apud Herodot. Item, homines, παραποτάμιοι dicuntur, flumina accolentes; q.d. amnicolæ; ex παρὰ & ποτάμιος, V. Item, παραπρήθω, vel, παραπρήσσω, secus facio quam deceat; aut, præter jussa facio; perperam ago; ex παρὰ & πρήσσω, vel πρήθω, V. Παραπρίω, serrâ seco, vel, juxta seco; unde παράπρισμα, scobs, quam serræ dentes egerunt è ligno quod dissecatur; sic vocantur & concreti humores in suis equorum; ex παρὰ & πρίω, sive, πρίζω, &c. V.

Παραπροβολὴ, ᾶς, ἡ, malè gesta legatio: ex παρὰ, perperam, & πρεσβεία, quod à πρεσβεύω, ων, ὁ, legatus, senex.

Παραπρεσβεύω, & -βεύομαι, falsam legationem obire: ab iisd. Th.

Παραπρεσβευτὶκὸς, ως, ὴ, dissimulatio: à 2. perf. perf. pass. seq. verbi.

Παραπρεσβεύω, dissimulo, cohibeo: ex παρὰ, πρὸς, & ποιέω, facio.

Παραπταίω, offendo, impingo; item, laboro, erro; item, vacillo; ex παρὰ & πταίω, V. Item, παραπτόομαι; obtuer & in transcursu tango; item, perperam tango; quum tangendum non sit; aberrante manu attingo; exp. & demulcendo decipio; ex παρὰ & ἅπτομαι, tango, &c. V.

Παράπτωμα, ατος, τὸ, lapsus, offensio, delictum: à παραπίπτω, offendo, quod V.

Παράπτωσις, idem quod præced. παράπτωμα, (& verbale ab eod.) vel, ipsa actio labendi, seu, offendendi; sed dicitur etiam esse figura, quâ casus pro casu ponitur; schol. Hom. quæ aliàs ἀναλλαγὴ, item, συμβυασμὸς τῆς ἰχθύος, quod etiam verbum παραπτῶσι significat; ut apud Aristot. Hist. an. l. 5. ἰχθύες πάντες, παραπτῶσιν ὑπὲκ ἀερὸς τὰ ὕπτια, ποιεῖ τὸν συμβυασμόν; exp. pisces omnes attritu supinarum partium coeunt, &c.

Παραπύλιον, ν. τὸ, portella, q. porcula juxta portam, à πύλη, porta.

Παραπυξὶς, buxus; ut, παράπυξος κλὶνη, Lacica buxea, vel, buxeæ assimilis, Poll. 10. ex παρὰ & πύξος, ὁ, V. Item, παραπομπάζω, opercula claudo, & obturo; ex παρὰ & πωμάζω; idem; à Th. πῶμα, τὸ, V. Παραπρὲς, cui supplicatur; aff. ex Cyrillo; ex παρὰ & ἅρπος, ὁ, V. Παραρθρίω, ῶ, ex articulis rerum dimoveor; detortus & paululum luxatus sum, Gal. Unde verbalia, παράρθρωμα & παράρθρησις, parva luxatio, per quam scil. articulus paululum à suo loco naturali excessit; ex παρὰ & ἄρθρον, τὸ, unde ἀρθρόω, &c. V. Item, παραρίζόω, rizeo, seu, aliquantum vigeo; ex παρὰ & ῥίζα, τὸ, unde ῥιζόω, &c Vide.

Παράρ(ρ)ων, ων, qui non est mentis compos; inutilis: ex παρὰ, quæ & vim privationis habet, & ἄρω pro ἁρμόζω, apto.

Πάραρος, præced. propriè, est non bene compositum corpus habens; item, Metaph. non bene compositam mentem habens; apud Theocr. vide Eust.

Παραρράπτω, q.d. juxta suo; i.e. assuo; item, consuo; ex παρὰ & ῥάπτω, vide.

Παραρρίπτω, gen. sing. part. præs. act. à

Παραρρέω, præterfluo. Th. ῥέω, fluo, f. ῥεύσω. p. ἐρρύηκα.

Παραρρήγνυμι, & παραρρήσσω, discindo, dirumpo, dissipo, perrumpo, perfringo; ex παρὰ & ῥήγνυμι, vide.

Παραρρήτης, ου, qui verbis flecti potest, adhortatorius: ex παρὰ & ῥέω, dico, f. ῥήσω. p ἐρρηκα.

Παραρρίπτω, vel πτῶ, abjicio, rejicio: ex παρὰ & ῥίπτω, vel ῥιπτῶ; &c. V. Item, παραρτάω, ῶ, suspendo è cingulo; vel, succingo ut ensem; Luc. de Herc. Unde verbale, παράρτημα, quicquid ità suspensum gestatur; quicquid ab alio dependet, vel, ei annexum est ut appendix; quicquid applicatur, & admotum suspenditur; ex παρὰ & ἀρτάω, ῶ, V. Sic, παρατρύομαι, ῦσομαι, præparo, struo; item, comparo, acquiro, ut παρήρτητο χρημάτων, comparabat exercitum, apud Herodot. ex παρὰ & ἀρτύομαι, V. Item, παρατίζομαι, apparari, præparari, applicari, &c. Ex παρὰ & ἀρτίζω, à Th. ἄρτος, &c. V.

Παραρτύω vel παραρτάω, præterfluo: ab illo est, a. 2. act. παρήρτυον, & nine a. 2. pass. παραρτύθην, ης, η. a. 2. sub. pass. παραρτυθὴς, ῆς, ἡ, & in 1. pl. παραρτυθέντες, quod ex παρὰ & ῥύω. Th. ῥέω, fluo.

Παραρτύω, ῦσω, Ion. pro παραρτάω, parare, instruere. Th. ἀρτάω, suspendo: vel ἀρτύομαι, paro.

ΠΑΡΑΣΑΓΓΑΣ, seu παρασάγγης, ου, ὁ, PARASANGA, apud Persas mensura est viarum, triginta stadia continens.

Παρασειλόω, concutio, vel, aliquantum concutio: ex παρὰ & σαλεύω, V. Item, παρασαίρω, scopis purgo; verro: ex παρὰ & σαίρω, à Th. σαίρω, f. ἀρῶ; idem, &c. V. Παρασάττω, refercio, à Th. σάττω, V. Παρασφηνόω, equus qui ad jugum destinctus, seu, qui latera stipat; (qui dicitur & παρήορος, Eust. à Th. ἐήορ, vel ἀείρω, V.) à Th. σφὴ, ἡ, V. Item, παρασεία, utrinque quatio, vel, obquatio, unde apud Aristot. aliquis dicitur φθῆναι παρασείσας, qui in fuga concitata utrinq; sese agitat & concutit, à Th. σείω, comp. ut præced. cum præp. παρὰ.

Παρασημαίνω, f. ανῶ, obsigno, adnoto, ascribo: item

Παρασημείω, annoto; unde verbale, παρασημείωσις, annotatio, item,

Παράσημον, ου, τὸ, insigne: &

Παράσημος, ος, ὁ, ἡ, insigni notatus: ex παρὰ & σῆμα, ατος, τὸ, signum.

Παρασήμως, insignitè & cum additamento; apud Theophr. est adv. ex præced. παράσημος, propriè, perperam signatus, adulterinus; ut, παράσημα νομίσματα; item, obscurus, ignobilis: ut, δίξα παράσημος, apud Euryp. Item, insignis inter alios & conspicuus; apud Plut. &c. Vide.

Παρασιτία, cibum apud aliquem sumo; item, sum parasitus, seu, assentator, parasitor, i.e. sector & adulor ventris causâ: item, παρασιτικὸς, ad parasitum pertinens, ut παρασιτικὴ τέχνη, Athen. l. 6. Item, παράσιτον, τὸ, dicebatur archivum, seu, locus in quo primicias sacri cibi reponebant ii qui olim παράσιτοι erant sacerdotum, id ibid. Omnia, à παράσιτος, adject. qui præter panem comeditur, seu opsonii loco ad panem adhibetur, ut, apud Luc. in Lexiph. ἰχθὺς ὠὸ παράσιτος, & hoc à παράσιτος, seq. subst. qui cibum apud aliquem sumit: peculiariter verò apud antiquos, παράσιτοι dicebantur, qui, unà cum sacerdotibus, partem victimæ, in cibum capiebant: ut docet Athen. l. 6. frequentiùs autem, παράσιτοι appellantur, adulatores, seu, assentatores, qui, ut apud ditiores victum habeant, iis assententur, id ibid. Omnia, ex παρὰ & σῖτος, ὁ.

Παράσιτος, ου, ὁ, PARASITUS. Th. σῖτος, frumentum.

Παρασιωπάω, f. ήσω, reticeo. Them. σιωπάω, sileo.

Παρασιώπησις, εως, ἡ, reticentia, à 2. perf. perf. pass. fut. super. verbi.

Παρασκαίρω, à latere salio, seu, assulto; ex παρὰ & σκαίρω, V.

Παρασκευάζω, præparo, apparo, compono. f. άσω, p. παρεσκεύακα. perf. pass. παρεσκεύασμαι, paratus sum: f. 1. m. παρεσκευάσομαι· ex παρασκευάζω, paro. Them. σκεῦος, ους, τὸ, vas.

Παρεσκεύασμα, τὸ, apparatus, præparatio, instructio, item, παρεσκευαστικὸς, q. d. præparativus: ut, apud Dioſc. παρασκευαστικὸς ἰυχυρίας, boni coloris efficiens; utrumq; a præced. παρασκευάζω, V.

Παρασκευὴ, ῆς, ἡ, præparatio, PARASCUE, ab eod. Th.

Παρασκευὴ, præced. general. est apparatus, subst. Item, instructio & institutio; unde etiam, ἐκ παρασκευῆς fieri dicitur id, quod fit ex consulto, seu, ex composito, & de industria; (contrar. ἀνεπιπαρασκεύῆς, qualia fere sunt extemporanea;) item, παρασκευὴ πυρετῶν, exp. febrium adventantium initicia; apud Dioſc. 5. 27. Item, παρασκευὴ dicitur etiam dies quæ sabbathum antegreditur, ad ejus adventum quasi se accingens; seu, in qua præparabantur necessaria victui in sabbatho, Marci, 15. & alibi, ex παρὰ & Th. σκεῦος, ους, V.

Παρασκηνία, τὸ, aditus ad scenam tendens, aliis, est locus juxta scenam capacior, in quem instrumenta ad ludos necessaria imponebantur; item, παρασκηνώω, seu παρασκηνέω, juxta habeo tentorium, seu, tabernaculum meum; vel, juxta figo tentorium, Xen. Item, παρασκηνόω, idem; & general. sedem meam figo apud, exp. etiam, vicinus & proximus sum; ex παρὰ & σκηνὴ, unde σκηνάω, σκηνῶ, & σκηνόω, &c. V. Item, παρασκήπτω, juxta, seu, à latere ingruo & irruo, vel, decumbendo & ingruendo aberro, Luc. ex παρὰ & σκήπτω, V. Παρασκιρτάω, à latere salto, seu, ad latus alicujus exilio, vel, exultim ludo, exp. & lætitiâ exulto, gestio, à Th. σκαίρω, f. σκερῶ, unde σκάρτος, ὁ, & σκιρτάω, &c. V. Παρασκώπτω, scommata & dicteria jacio, à Th. σκώπτω, V. Παρασοβέω, insolenter & fastuosè prætereo, feroci & superbo animo transmitto, à Th. σοβέω, V. Παρασπείρομαι, non dextrè, sed perperam spείρομαι, scitè & ingeniosè aliquid agens, perperam id facio, Athen. l. 4. Unde apud Aristot. Rhet. 1. παρασπείρεσθαι παρὰ τὸν ἰατρὸν, quidam exp. videri velle sapere supra medicum; alii, medicum (ineptum scil.) superare ineptiendo, h.e. esse in primissimum; inepto namq; Medico nihil ineptius; quales ex ægri vita ludum faciunt, à Th. σπείρω, unde σπείζω, σπείσομαι, &c. V. Παρασπάω, à latere alicujus abstraho, seu, avello, & propriè, fructicem arbori adnascentem ex ejus imo trunco avello; unde, τὸ παρασπάδμενον, quod sic avellitur; apud Theophr. Item, general. abstraho, avello; unde παρασπὰς, ἀδος, ἡ, frutex arbori adnascens, qui indè avulsus plantatur, stolo, Theophr. & παρασπασμὸς, avulsio, convulsio, Plut. à Th. σπάω, f. σπάσω, unde σπασμὸς, &c. V. Παρασπείρω, semino juxta, seu, apud; unde παρασπορὰ, consitum, & interſitum, à Th. σπείρω, V. Παρασπίζω, à latere stans clypeo munitus pugno; unde, παράσπισος, qui à latere stans clypeo munitus pugnat, à Th. ἀσπὶς, ίδος, ἡ, unde ἀσπίζω, comp. Ut reliqua præced. cum præp. παρὰ, &c. V.

Παρασπονδέω, fœdus frango, f. ήσω. p. παρεσπόνδηκα. Ex παρὰ, contra, & σπονδὴ, fœdera. Th. σπένδω, libo, f. σπείσω. perf. pass. ἔσπεισμαι. a. 1. pass. ἐσπείσθην, p. m. ἐσπόνδα.

Παρασπονδηθέντι, dat. pl. a. 1. part. pass. παρασπονδηθέντες, nom. pl. part. præs. act. superioris verbi.

Παρασπόνδημα, τὸ, facinus fœderis violato perpetratum; item, idem quod παρασπόνδησις, violatio, seu, transgressio fœderis, Plut. in Cæs. Utrumq; verbale, à præced. παρασπονδία, contra fœdus facio: violo pacta & conditiones fœderis; & transitivè, fœderis fidem violo, Plut. in Syll. Unde in pass. παρασπονδέσθαι, dicitur, qui perfidè violatur; item, παράσπονδος, fœdus & pacta transgrediens, de re scil. quæ fit contra fœdus & pacta, Thuc. l. 4. & alibi unde adv. Παρασπόνδως, contra fœdus & pacta, perfidè: omnia, ex iisd. cum præced. V.

Παρασπορά, dispersio, Gal. verbale, à παρασπείρω, V.

Παρασταδόν, adstando: verbale à παρίστημι, sisto propè: quod ex παρὰ & ἵστημι, sto.

Παραστάδιλις, exp. postes cardinum, antæ: ex παρὰ & στυβὶς, quod & ipsum postem significat, &c. V.

Παραστα μίζω, perpendo, interrado, præpendero: quod ex παρὰ & στα μὸς, ὁ, statera, libra. Them. ἵστημι, appendo, sto.

Παρασὰς, άδ@, ἡ, postis, porticus: &

Παράστασις, ως, ἡ, repræsentatio: animi præsentia: exilium & fuga exteriorum: à παρίστημι, quod ex παρὰ & ἵστημι, statuo.

Παραστάω, ῶ, ἥσω, adsisto, adsum, auxilior: &

Παραστάτης, ὁ, qui à latere stat; opiculator: ab illo.

Παραστατικὸς, q. d. exhibitivus, repræsentativus: ut, παραστατικὴ δίκη, actio ad exhibendum, quam intendit is qui rem præsentem vindicatarius est; item, qui præsentiâ animi præditus est, q. i nunquam sibi deest; animosus & fortis, constans; unde παραστατικὴ διάθεσις, præsens animi affectio, quævis pericula subire parata: quod tamen in malam partem occurrit, Polyb. 2. Item, excitandi vim habens & irritandi, seu, addendi animo impetum, &c. Unde etiam adv. Παραστατικῶς, præsenti, prompto, intrepido, & fidenti animo, exp. &, vehementer: item, παραστάτης, ἰδ@, ἡ, Metaph. pro socia & auxiliatrice, Xen. &c. Est fœm. à παραστάτης, præced. V. Sic etiam, παράστημα, præfidentia, & robur animi, præsentia & præstantia animi, animus acer & præsens: omnia, ex iisd. cum præced. V.

Παραστενάω, palo, seu, vallos depango, vel, juxta, aut, à latere palos figo: ex παρὰ & Th. στωρὸς, ὁ, unde στωρόω, &c. V. Παρασείχω, transeo, prætereo: item, prope accedo: ex παρὰ & σείχω, V. Item, παρασίλλω, reprimo, inhibeo, restringo, contraho; item, subligo, sufflamino, aut etiam, sursum traho: ex παρὰ & σίλλω, V. Παράστημα, vide in præced.

Παρασ ῶσαι, adesse, opem ferre, se dedere, a. 2. inf. à παρίστημι.

Παρασῆσαι, a. 1. inf act. &

Παρασησάμενος, a. 1. part. m. &

Παρασήσειε, 3. sing. f. 1. m. verbi παρίστημι, asto, quod V.

Παρασήσασθαι, adstare, opitulari, astipulari. a. 1. m. à παρίστημι, quod vide.

Παρασ ῆτε, 2. pl. a. 2. sub. act. παρασῶ, ῇς, ῇ, ejusd. verbi.

Παρασίζω, puncto noto, notâ signo: ex παρὰ & σίζω, V. Item, παρασιχὶς, ἰδ@, ἡ, continuus ordo, contimata series; capita, & primæ versuum literæ; Diog. Laërt. Item, παρασιχίδιον, τὸ, idem: diminut. ab cod. ex παρὰ & σίχ@, ὁ, à Th. σείχω, &c. V. Παρασορία, juxta sterno: sterno, seu, extendo, &c. Ex παρὰ & σορία, V. Παρασρατηγὸς, ὁῦ, Imperatoris exercitus assessor sum & collega: præter summum Imperatorem, etiam ipse dux sum exercitûs: (idem quod συστρατηγὸς) Unde, παρεσπαγμένοι, sunt, qui adhærent Imperatoribus exercitûs: ex παρὰ & σπασμὸς, ὁ, V. Sic etiam, παρεσπασμένως, & σύνομα, castra metor apud; item, ex adversùm castra loco, Polyb. l. 2. ex παρὰ & σπασμὸς, V.

Παρεσρέφω, perverto, reddo. f. ψω. Ex παρὰ & σρέφω, verto, f. ψω. p. φα. a. 2. ἐσραφον.

Παρεσραμμένος, (idem quod præced. παρεσρέφω) perverto, depravo, seu, in latus, vel, obliquè detorqueo: ex παρὰ & σραφὰς, idem quod σραφὰς, &c. Quæ V. Item, παρασύρω, adstringo: ex παρὰ & σύρω, V. Παρασυγγραφὴν, ῆς, contra lyngraphæ conventa facio: fidem promissam in fatidando fallo, Bud. ex Dem. ex παρὰ & συγγραφὴ, ἡ, vide.

Παρασύμβαμα, eventus, casus fortuitus: ex παρὰ & σύμβαμα, τὸ, idem, &c. V. Item, παρσωίγχω, anginæ species; quam icil. exteriores faucium musculi inflammationem patiuntur, P. Æg. ex παρὰ & σωάγχω, ἡ, V. Item, παρασωλήπτω, continuo; connecto, vel, connecto præter aliud: unde παρασωληπτικὸς σωλισμὸς, subcontinuativa conjunctio: ex παρὰ & σωλήπτω, V. Item, παρασωίτης, apud Hippocr. error, qui vero proximus est, ut ea de causa probabilis: ex παρὰ & σωίτης, unde σωίτης, &c. Vide.

Παρασωθρεύω, (ex παρὰ, σὺν & Th. τίθημι.) decompositum: ex παρὰ, σὺν & τίθημι.

Παρασώλητ@, ex composito derivatus, decompositus: ex παρὰ & σωλήτ@, V.

Παρασφαγὶς, ἰδ@, ἡ, pars jugulo vicina, Poll. 2. ex παρὰ & σφάζω, vel, σφάλλω, f. ξω, unde σφαγὴ, ἡ, &c. V. Item, παρασφηλὴς, (idem quod σφηνεὺς) lubrico pede incedens, vacillans, titubans: ex παρὰ & σφάλλω, fut. σφηλῶ, &c. V. Sic etiam, παρασφηλίζω, juxta munio, aut, obiter & leviter munio: ex παρὰ & ἀσφαλίζω, vide.

Παρασφάλλω, errare facio, diverto: ex παρὰ & σφάλλω, everto, supplanto. f. ἀλῶ. p. ἴσφαγκα.

Παρασφηνόω, condenso, constipo: ex παρὰ & Th. σφηνόω, ὁ, unde σφηνώσω, &c. V.

Παρασφραγίζω, præsigno, adulterino signo noto: ex παρὰ & σφραγὶς, ἰδ@, ἡ, signum.

Παρασχέθω, inhibeo, sisto, regredi facio: ex παρὰ & σχέθω, V. Item, παρασχιδάζω, perperam, & inconsultè interpretor: ex παρὰ & σχιδάζω, V. Item, παρασχεδὸν, prope; item, illico, mox, adv. ex παρὰ & σχεδὸν, vide.

Παρασχεῖν, effecisse, præstitisse, exhibuisse, præbuisse, a. 2. inf. à παρίχω, παρείχον, imperf. act. ex παρὰ & ἴχω, habeo. f. ἕξω. a. 2. ἶσχον.

Παρασχίδω, (idem quod παρίχω;) juxta habeo, seu, teneo: ex παρὰ & σχέδω, idem quod, ab, & pro Th. ἴχω, V. Item, παρασχηματίζω, formo, figuro: ex παρὰ & σχηματίζω, V.

Παράσχοις, præbueris, 2. sing. a. 2. opt. act. παράσχω, exhibe, a. 2. imperat. m. ab cod. verbo & Th.

Παράσχε, vide in παράσχοις.

Παράσχων, όντ@, qui præbuit, vel præstitit, part. a. 2. verbi παρίχω, quod vide.

Παρατάξις, εως, ἡ, instructio aciei; instructa acies, à παρατάσσω, aciem instruo: ex παρὰ & τάσσω, ordino. f. ξω. p. χα.

Παραταράσσω, conturbo, perturbo, vel, exterreo, percello: ex παρὰ & ταράσσω, vel -τάω, &c. V.

Παράτασις, εως, ἡ, extensio, productio: à παρατείνω, protendo. Th. τείνω, tendo, f. τενῶ. p. τέτακα. a. 1. ἔτεινα.

Παρατάσσω, vide παρατάσσω.

Παρατατικὸς, extensivus; παρατατικὸς, scil. χρόν@, imperfectum tempus, quod adhuc παρατείνει, protenditur in futurum, Th. τείνω.

Παρατατικῶς, adv. extensivè, laxè, solutè, à præced.

Παρατάττω, vel -τάσσω, in acie colloco, aciem instruo: ex παρὰ & τάσσω, vel -τω, ordino.

Παρατείνω, produco, extendo, prorogo, detineo, conficio, f. εκῶ. p. παρατέτακα. a. 1. παρέτεινα. Th. τείνω, tendo.

Παρατείχιζα, murum excito juxta; unde verbale, παρατείχισμα, τὸ, munimentum, seu, murus juxta aliquem locum excitatus, adjacens munitio: ex παρὰ & τεῖχ@, unde τειχίζω, &c. V. Item, παρατιτταίνω, q. d. adfabricor, admachinor; Od. ξ. ὑπ@ παρατιτταίνω, veritati affinxeris & commentus fueris: ex παρὰ & τιτταίνω, V.

Παρατίλευτ@, qui est juxta finem, item, penultimus: ex παρὰ & τελευτὴ, vel inusit. τίλευτ@, &c. V.

Παρατλανίω, adversùs publicanorum juxta aliquid committo: ex παρὰ & πλανία, V. Παρατίμνω, seco juxta me situm, vel, perperam seco, secandi limites transgressus; item, simpl. divido, scindo: ex παρὰ & τίμνω, V. Item, παρατιτταμμένος, acie instructâ, Aristid. est adv. à part. prat. pass. παρατιτταμμέν@, à verbo παρατάσσω, vide.

Παρατηρῶ, ῶ, observo, imperf. παρετήρουν, f. ἥσω. p. πεπαρατήρηκα. a. 1. παρετήρησα. a. 1. part. act. παρατηρήσας, ἐήν@, & in f. g. παρατηρήσασα. præf. m. παρατηρῶμαι, idem. Them. τηρέω, servo.

Παρατήρησις, notatio, animadversio, verbale à præced. παρατηρῶ, ῶ, præter jus & fas, seu, superstitiosè observo, in Ep. ad Galat. c. 4. Item, diligenti animadversione noto, &c. V.

Παρατηρήσασα, a. 1. part. f. g. vide in παρατηρῶ.

Παρατή-

Παρατήρησις, εως, ἡ, observatio: ab eodem verbo.

Παρατηρητικὸς, q. d. observatorius, qui observationibus solet uti; verbale ut idem ab eod. παρατήρω, V.

Παρατίθημι, appono, propono, commendo, confero. f. παρθήσω. a. 1 παρέθηκα. a. 2. act. παρίθω, κς, ν. a. 2. sub. παρὰθ@, ῆς, ῇ, a. 2. inf. παρθεῖναι. perf. παρατέθηκα. præf. pass. παρατίθεμαι, apponor; item in mediâ form â, ob oculos pono, demonstro, commendo. f. ι. m. παρθήσομαι. a. 2. m. παρὰθὲσθαι, σο, το, commendavi. a. 2. imperat. m. παρθοῦ, pro παρὰθὲο, committe: ex παρὰ & τίθημι, pono.

Παρατίλλω, depilo, volsellâ pilos extrahо: παρατίλτεια, tricula: quæ τελίχας evellit.

Παρατιλμὸς, vulsura; pilarum evulsio, depilatio; item, παρατίλτεια, depilatrix: fœmina quæ molles homines vulsellis depilat & glabrat; utrumque, à præced. παρατίλλω, vide.

Παρατιν@, protensus; ut, παράτονοι χεῖρες, Eurip. est verbale, à παρατείνω, V. Item, παρατύπωσις, cum quis malè, vel etiam, obiter arcum intendit & dirigit. Plut. jaculatio perfunctoria: ex παρὰ & τύπτω, V. Παράτονος; (idem fere quod ἄτον@) absurdus, inconveniens: ex παρὰ & τόν@, V. Item, παρατραγῳδῶ, tragicè exaggero, vel, exclamo; grandi-tate verborum tragicâ rem effero; item, παρατραγῳδ@, exp. tragicus: ex παρὰ & τραγῳδὸς, unde τραγῳδία, &c. V.

Παρατρέπω, diverto, deflecto. Th. τρέπω. f. ψω. verto.

Παρατρέφω, alo & educo juxta, nutrio pariter, exp. &, in transcursu educo; unde in pass. παρατρέφεσθαι, apud Plut. de pauperibus dicitur, qui miserè aluntur; sed dicitur & de iis, qui apud aliquem aluntur: ex παρὰ & τρέφω, &c. V.

Παρατρέχω, à latere curro, prætercurro; prætereo, præterlabor. Th. τρέχω, curro. a. 2. ἐδράμον.

Παρατρέω, intremisco, perhorresco; item tremefactus diffugio: ex παρὰ & τρέω, vide.

Παρατρέχομαι, atteror, præs. ind. pass. ex παρὰ & τρίβω, tero. f. ψω. p. τέτριφα. perf. pass. τέτριμμαι.

Παρατρέχω, attero, affrico; unde, παρατρεχὴ, contentio quæ fugiis fit, Suid. & παράτριμμα, τὸ, id quod affricatu, seu, attritu detritum est, exp. intertrimentum, seu, intertritura, Gal. & Dioſc. Sic etiam, παράτρεψις, attritus, affrictus, collisio, &c. Verbalia, à præced. παρατρέχομαι, affricor, atteror, sic apud Aristot. Hist. an. quædam animalia dicuntur παρατριβόμενα ὀχλιδόεντα τὰ ὕπτια ὑπτια, i. e. coire attritu mutuo supinarum partium; item, infensus sum, & animo infenso affricor alicui, ità ut ipsum, vel, atteram, vel, conteram, Polyb. &c. V.

Παρατρῖσαι, ἄς, ἡ, deflexio: &

Παράτρῖτ@, ὁ, ὸν, ἡ, qui à rectâ viâ est aversus: Metaph. pro illicito: ex παρὰ & τρῖπ@, mores, ratio. Th. βίπω. verto.

Παρατρόπω, Ionicè, idem quod, & pro, seq. παρατρωπάω. V.

Παράτροχάω, prætercurro, cursu prætereo, Lucil. Epigr. l. 2. ex παρὰ & τροχάω, &c. V. Item, παρατρόχαλα, τὰ, qui juxta rotam, seu, à latere rotæ sunt: ex παρὰ & τροχὸς, ὁ, rota, &c. V. Παρατρύζω, juxta murmuro; Hesych. ex παρὰ & τρύζω, V. Item, παρατρώω, abrodo, comedo: ex παρὰ & τρώγω, V.

Παρατρωπάω, diverto, deflecto: ex παρὰ & τρωπάω, quod à τρέπω, verto.

Παρατρωπῶ, pro παρατρωπῶσι, convertunt, 3. pl. præs. ind. vel sub. superioris verbi.

Παρατυγχάνω, obvius fio, adsum, intervenio. f. παρατεύξομαι. a. 2. παρέτυχον. a. 2. part. act. παρατυχὼν, ὁντ@, obvius quilibet. Th. τυγχάνω, sum.

Παράτυπτ@, perperam cusus & signatus; ut, παράτυπτον νόμισμα, unde παρατύπωσις, perperam lorno, seu, figuro, vel obiter & in transitu formo; à quo verbale, παρατύπωσις, informatio, expressio, effigies; item, adv. παρατυπωτικῶς, rudiùs minúsque expressè, crassiore minervâ: ex παρὰ & τύπτω, unde τυπόω, τύπωσις, &c. Vide.

Παρατυχὸν, oblatum, quum liceat. part. n. 2. act. præced. verbi.

Παρατυγχάνω, acc. sing. m. g. a. 2. part. act. à παρατυγχάνω, obvius fio, quod vide.

Παραυλίζω, repræsento, vel, imaginem repræsento: ex παρὰ & αὐλίζω, V. Item, παραυδάω, ῶ, alloquendo consolor, Od. o. ex παρὰ & αὐδάω, V. Sic etiam, παραυλίζομαι, juxta cubo, vel, excubo, Athen. l. 5. ex παρὰ & αὐλίζομαι, V.

Παράυλ@, ν, malè sonans ad tibiam: ex παρὰ, malè, & αὐλὸς, tibia.

Παραυξάνω, & παραύξω, obiter augeo, vel simpl. augeo; unde verbale, παραύξησις, incrementum, accretio, Dioſc. ex παρὰ & αὔξω, fut. αὐξήσω, idem quod Them. ἀέξω, V. Παραυτὰ, (quod & παρ' αὐτὰ) simulatque; item, statim, illicò; item, in præsens, in præsentia; sic etiam, παραυτόθεν, confestim; & quasi jam hinc, ex hac ipsa hora: ex παρὰ & αὐτὸς, ἀυτὴ, αὐτὸ, unde αὐτόθεν, &c. V.

Παραυτίκα, adv. confestim, in præsentiâ: ex παρὰ & αὐτὸς, statim.

Παραυχένι@, collo impositus atq; aptatus; ut, παραυχενίη φορήτη, in Epigr. Unde, παραυχενίζω, exp. cervicem demitto, propendeo, collo devexo: ex παρὰ & αὐχὴν, ἐν@, ὁ, unde αὐχενίω, & αὐχενίζω, &c. V. Item, παραφαίνω, q. d. in transitu, & velut præteriens ostendo, exp. & ex propinquo ostendo, seu, monstro; item simpl. ostendo; & in pass. παραφαίνομαι, in transitu appareo, &c. ex παρὰ & φαίνω, V. Sic etiam, παραφαίρεσις, ademptio, ablatio: ex παρὰ & ἀφαίρεσις, V. Παράφα-

μαι, (idem quod παράφημι;) dico aliquid suadendo; consilium do, &c. Unde particip. Παραφάμ@, inserto, 1, Poëticè inertt gratiâ; pro quo etiam per Sync. dicitur παράφμ@, & in infin. παράφδαι; suadens, vel, suadere, decipere, &c. Od. o. & δ. est pass. à παράφημι, ex παρὰ & φήμι, &c. V. Sic etiam, παραφάσκω, & P. ëicè, παραφάσκω, idem quod παράφημι: ex παρὰ & φάσκω, idem quod, & pro φήμι, &c. Quæ V. Item, παραφάσσω, desipio: ex παρὰ & insuit. φάσκω, pro φάω, dico, V. Item, παραφάω, admotâ manu tango, contrecto, Hippocr. ex παρὰ & ἅπτω, ἁφήσομαι, tango, unde ἀφὴ, ἁφὰς & ἁφάσσω, &c. V. Item, παράφορτα, bona apud jurisconsultos dicuntur, τὰ ἐξόφορτα, i. e. quæ sponsa præter constitutam dotem secum affert: ex παρὰ & φορὰ, ἡ, vide.

Παραφέρω, transfero, profero, prætereo. f. παρίσω, a. 2. παρήνεγκα, a. 2. imperat. act. παρένεγκε, a. 2. inf. παρενεγκεῖν: quod ex παρὰ & φέρω, fero.

Παράφημι, persuadeo, hortor. Th. φημὶ, seu φάω, dico.

Παραφθαίσει, superet, prævertat, 3. sing. a. 2. opt. act. per Paragogen, σι, pro παραφθαίη, à

Παραφθάνω, præcurro, prævenio, vinco. f. φθάσω. a. 2. ἔφθην, q. à φθάνω. Th. φθάνω, prævenio.

Παραφθίσσομαι, q. d. sono, aut, vocem edo, contra, vel, præter rhythmum, non concinnè respondeo; nihil ad rem pertinentia loquor; unde παραφθόμενος, τὸ, sonus editus contra, seu, præter rhythmum; item, inconcinnum responsum & minimè consentaneum; Plat. Item, παραφθογκτήρια, festa quædam nuptialia, Poll. ex παρὰ & φθίγομαι, V. Item, παραφθείρω, aliquantum corrumpo, leviter destruo, vel, idem quod φθείρω; unde παραφθορὰ, corruptio, labes: ex παρὰ & φθείρω, unde φθορὰ, &c. V. Παραφίπτει, transmitto, vel, demitto: ex παρὰ & ἀφίπτει, V. Item, παραφίμωσις, & ἀφιμωσις, penis virium, quum cutis ita curta est, ut glandem addicta contegere nequeat; item, παραφίμωσις, dicitur etiam, quum quæcunque alia, quæ naturales meatus occludunt, ità retrorsum deducta sunt, ut reduci nequeant; (pro iisdem dicitur & ἀφιμώσεις) ex παρὰ, (vel, ἀφεὶ, aut, ἀφεὶ, δὴ) & Th. φιμὸς, unde φιμὸω & φίμωσις, &c. V.

Παραφορὰ, error mentis; sed interdum additur genit. δυνάμεως; apud Plut. & Dioſc. (est verbale, à παραφέρω, in medium affero, vel, produco; & i terdum, cum alio, vel, obiter, &c. Item, depravo, detorqueo, in transversum fero, abripio, &c. V.) Unde etiam, παράφορ@, insanus; cujus mens à ratione aberrat, (nam pass. παραφέρομαι, in medium afferor; signif. etiam, perperam agor, vel, moveor; transversus auferor, rapior, vel, abripior, &c.) Vel, animi impos, deli-

rans; unde παραφορεῦν βλέπειν, est, efferatis oculis intueri, Luc. sed exp. & titubans; ut, παραφορῶ γλῶσσα; & παράφορον βαδίζειν, titubanter incedere, apud eund. Luc. Unde etiam, παραφόρως, adv. errabundâ mente, insanè; non satis sanâ mente, titubanter; item, παραφορᾶς, ἡ, efferatio; immanitas; Plut. in Tim. & seq. παραφορίω, in medium affero; item, juxta affero; atque hinc, παραφέρεσθαι, exp. congerere, colligere; apud Plut. de Leg. &c. Omnia, à παραφέρω, V.

Παραφορίω, Ion. & Poët. pro παραφέρω, affero.

Παραφορτίζομαι, de onere aliquid subduco; Poll. sed exp. &, præter onus impono; oneri onus addo: ex παρὰ & φόρτος, ὁ, unde φορτίζω, &c. V. Παραφόρως, vide paulo supra in παραφορά.

Παράφραγμα, τὸ, sepimentum, munimento alicui additum, seu, circundatum; est verbale à παραφράσσω, vel -πτω, V.

Παραφραίζω, interpretor; quod ex παρὰ, & φράζω, dico, f. σω. p. πέφρακα, a. 2. ἐφράδον. p. m. πέφραδα.

Παραφράζω, præced. propriè, est, q. d. loquor juxta; i. e. loquor juxta ea quæ alius dixit; & velut orationis ejus vestigiis incedendo, vel, insistendo; vel, eodem sermone utens aliquid latiùs & explicatiùs loquor; Plut. & Phil. &c. Et sic seq. παράφρασις, est interpretatio quâ aliquis sermone eodem utens, aliquid latius eloquitur; Fab. 10. 5. & παραφραστὴς, qui tali utitur Paraphrasi, &c. Vide.

Παράφρασις, εως, ἡ, PARAPHRASIS, circumlocutio, dat. παραφράσῐ, ab eod. ver. & Them.

Παραφραστικῶς, paraphrasticè, more paraphrastico; ut facta est Chaldæa Bibliorum interpretatio, Targum dicta; & Nonni poema in 4. Evang. Buchanani, in Psalmos, &c. Est adv. à præced. παραφραστικὸς, &c. V.

Παραφράσσω, seu, παραφράττω, obsepio, obstruo; Herod. ex παρὰ & φράσσω, vel, φράττω, V.

Παρεγερσία, ᾶς, demens sum, deficio. f. ήσω. p. παρεγήγερκα. Ex παρὰ, contra, & ἐγείρω, ιτόσ, ἡ, mens.

Παρεγερσιμοσύνη, amentia, dementia, deliriumⁿ; est verbale, à præced. παρεγερσία, V. Unde etiam, παρεγερσιμῶν, amens, delirans; idem quod seq. παράφρων; à quo etiam est, παραφρονοσύνη, dementia, &c. V.

Παραφροσύνη, ας, ἡ, dementia: à

Παράφρων, ονος, ὁ, ἡ, amens, q. d. παρὰ τὴν φρένα, contra mentem.

Παραφυρτωρῶ, sive -ρέομαι, ignem è specula ostendo, præter jus & æquum, vel, contra quam promissi Suid. ex παρὰ & φρυκτωρία, V.

Παραφυὰς, άδος, ἡ, propago, stirps: num. plur. παραφυάδες· à παράφυμι. Them. φύω.

Παραφυλακὴ, observatio; item, cautio; verbale, à seq. παραφυλάσσω, vel -πτω, &c. V.

Παραφυλακτέον, cavendum: verbale, à

Παραφυλάττω, idem quod Th. φυλάσσω, custodio, observo. f. ξω. p. χα.

Παραφυτεύω, adsero, juxta sero; sed exp. & utrinq; sero: ex παρὰ & φυτεύω, V. Item, παραφύω, q. d. adgenero, genero, seu, gigno juxta; item simpl. gigno, produco; in pass. παραφύομαι, adnascor, nascor juxta; item, nascor præter naturam, Aristot. Unde παραφυὰς, ἡ, quod adnascitur arbori; soboles adfruticans; Theophr. Item παραφυσις, agnatio; unde παραφύσιος, agnata membra; item, q. d. nascentiæ præter naturam; item, παράφυτος, juxta consitus; Theophr. Omnia, ex παρὰ & φύω, unde φύσις, ἡ, & φῦτον, τὸ, &c. V. Παραφωνία, exp. acclamo; unde verbale, παραφώνησις, acclamatio; sed παραφωνία, exp. vocis absurditas: ex παρὰ & φωνὴ, ἡ, V. Item, παραχαλάω, relaxo: ex παρὰ & χαλάω, V. παραχαλκίδιον, cudo: ex παρὰ & χαλκὸς, V. Παραχάραγμα, adulterinus nummus, vel, signum adulterinum; item, παραχαράκτης, ου, ὁ, falsus monetarius; utrumque, a παραχαράττω, perperam signo; adulterino signo impresso cudo; & Metaph. adultero, falso: ex παρὰ & χαράσσω, vel, -ττω, &c. Vide.

Παραχειμάζω, hyberno. f. άσω. p. παρακεχείμακα. a. 1. παρεχείμασα. a. 1. inf. act. παραχειμάσαι. Them. χεῖμα, ατος, τὸ, hyems.

Παραχειμασία, ας, ἡ, hybernatio, hyematio: à παραχειμάζω, quod V.

Παραχέω, affundo; sed exp. & aquâ affusâ rigo; ex παρὰ & Th. χέω, V. Item, παραχορδίω, dissono à chordis; idem quod f. q. παραχορδίζω, & utrumq; à παράχορδος, aberrans à chorda, absono, Suid. ex παρὰ & χορδὴ, ἡ, V.

Παραχορδίεις, Att. pro παραχορδίσεις, 2. sing. f. 1. act. à seq.

Παραχορδίζω, à chordâ aberro. Th. χορδὴ, ἧς, ἡ, chorda, fides.

Παράχορδος, vide paulo ante; item, παραχορδίω, choreas agito; unde apud Eur. in Ione, παραχορδοποιῶν τρίποδ, tripodi, apud quem choreæ agitantur: ex παρὰ & χορδὴ, V. Sic etiam, παραχορηγῶ, suppedito, subministro, præbeo; Athen. l. 4. ex παρὰ & χορηγέω, V. Item, παραχρδομαι, abutor; item, negligo, aspernor, flocci facio: ex παρὰ & χρῶμαι, χρήσομαι, &c. Vide.

Παραχρῆμα, adv. actutùm, ex tempore, illico. q. d. in ipsâ re: παρὰ & χρῆμα, ατος, τὸ, res.

Παραχρῆσθαι, abuti, contemnere, cum dat. gen. & accus. Them. χράω vel χρήσομαι, utor.

Παράχρησις, abusio, abusus; verbale, à παραχρήσομαι, V. Item, παράχρως, aut, παράχρης, perverse tinctus aut coloratus, Luc. ex παρὰ & χρῶμα, ἡ, V. Παράχυσις, affusio; verbale, à παραχύω, affundo; quod ex παρὰ & χύω, idem quod Them. χέω, &c. Quæ V.

Παραχύτης, ου, ὁ, mediastinus, perfusor. Hic est servus in balneis, qui aquâ aut oleo lavantes perfundit: à χέω, fundo.

Παραχωρίω, f. ήσω, cedo, concedo. Th. χωρέω, eo.

Παραχώρημα, id quo quis alii cedit; item, παραχώρησις, ipsa cedendi actio; verbalia, à præced. παραχωρέω, V.

Παραψαλίζω, unde, παραψαλισὸς, qui circumcidit perperam & dolosè, ut qui radit: ex παρὰ & ψαλίζω, V. Item, παραψάλλω, fidibus accino; item, leviter tango & pulso, &c. ex παρὰ & ψάλλω, V. Παραψαύω, tango, contrecto: ex παρὰ & ψάω, unde ψαύω, &c. V. Παραψήχω, derado, destringo, detergo; item, complano; leviter contrecto, &c. (Idem quod καταψήχω V. Ex παρὰ & ψήχω, à Th. ψάω, &c. Quæ V. Item, παραψιλόω, vide infra παρίημι.

Παραψυχάδες, Poët. pro παραιμυθίδες, consolari. Th. ψυχὴ, anima.

Παραψύχω, refrico, recreo, consolor; unde παραψυχὴ, refectio, recreamentum; solatium, vel, consolatio; Eurip. in Hec. ex παρὰ & ψύχω, refrigero, &c. V.

Παρβολάδην, alternis; per comparationem, &c. Idem quod παραλλήδην, vel, παραβολάδην, &c. Quæ V.

ΠΑΡΔΑΚΟΣ, ους, humidus, uvidus, q. ab ἄρδω, irrigo: aut potius à παρὰ & δέω.

Παρδαλῆ, & Dor. παρδαλέα, scil. δορὰ, pantherina pellis: a

Παρδάλεος, quod & παρδαλοῦς, pantherinus, quod à πάρδαλις, pardalis, seu panthera. Them. πάρδος, pardus, fera.

Παρδαλεόγχες, aconitæ genus pantheras suffocans & strangulans; Aristot. Dioscor. Plin. &c. Ex πάρδαλις, εως, ἡ, & ἄγχω, unde ἀγχόω, &c. V.

Πάρδαλις, vide in πάρδος.

Παρδαλὸς, ου, ὁ, avis cinerii coloris; Aristot. an. 9. 23. Item, παρδάλια κητεῖα, pisces quidam è genere mugilum; quod sint pardorum in modum maculosi; Plut. Item, παρδίον, ου, τὸ, pardium fera; Aristot. l. 2. an. ubi Gaza legit ἱππάρδιον, omnia, à Th. πάρδος, ὁ, V. Unde etiam παρδαλόεις, εσσα, όεν, ἡ, pantherinus; seu, ad pantherinam naturam accedens, pantheræ naturam imitans; Athen. l. 2. Item, παρδαλωτὸς, referens colorem pardalis; pantheræ in modum varius & maculosus, &c.

ΠΑ'ΡΔΟΣ, ου, ὁ, PARDUS, fera Græcis est παρδάλις, εως, ἡ, PARDALIS, mas; fœmina πάνθηρ, PANTHERA.

Πάρειαν, adsunt, Ion. pro πάρεισι, 3. pl. præs. ind. πάρειμι, adsum. Them. εἰμὶ, sum.

Παρειάω, transmitto: ex παρὰ & ἰάω, vide.

Παρειδαλοιμῆν, 1. pl. a. 2. ind. act. verbi παρεδάλλω, confero, adjicio. Th. βάλλω, jacio. f. βάλῶ. p. βέβληκα. a. 2. ἔβλην.

Παρίβασκον, ες, ε, imperf. verbi παρεκβάσκω, transgredior: ex παρὰ & βάσκω, Poët. pro βαίνω, eo.

Παρίβλω, transgressus sum, a. 2. ind. act. verbi παραβαίνω, transgredior, f. βήσομαι. Them. βαίνω, eo, a. 2. ἔβλω.

Παρεβίσαντο, 3. plur. a. 1. ind. m. verbi παρεδίζομαι, vi adigo: f. άσομαι, Ex παρὰ & βιάζω, vim adsero. Them. βία, vis.

Παρεγγεγραμμένος, παρεγγραπτὸς, & παρεγγραφὸς, ὴ, ὸν, adscriptitius. Them. γράφω, scribo.

Παρεδρεύω, propiuscule accedo, aliquantulum appropinquo: ex παρὰ, & ἑδρεύω, vel à πάρεδρος, &c. V.

Παρεγγράφω, falsò inscribo, vel adscribo, subdolè intersero interponoque; unde παρεγγραφὴ πολίτης, apud Athen. factitius civis & quolibet modo civitatem adeptus: Item non germanus: ex παρὰ, & ἐγγράφω, quod vide iconfer etiam præced.

Παρεγχύω, ῶ, f. ήσω, per manus trado, adhortor, jubeo, nuntio; ab ἐγχύω, in manus trado. Them. ἐγχὴ, sponsio.

Παρεγχὴ, ἡ, adhortatio, allegatio, insinuatio: ex παρὰ, & ἐγχὴ, ἡ, vi. Item Παρεγχύησις, denuntiatio; Xen. verbale à Παρεγχύω, mando, jubeo; ut ἐκείνῳ παρεγχύωμεν ζῶν πλοῦτον, illud ad extremum tibi præcipio; Plut. in Oth. quod est ab act. præced. παρεγχύω; V.

Παρεδρεύω, propiusculè; (nam παρὰ hic ἐλάττωσιν significat; ut in multis aliis) aliquando tamen habet plenam significationem, prope: ex παρὰ, & ἑδρεύω, V.

Παρεγκαθημαι, assideo, inter alios sedeo: ex παρὰ, & ἐγκάθημαι, insideo, &c. vi. Item Παρεγκεῖμαι, interjectus, seu interpositus sum, interjaceo: ex παρὰ, & ἔγκειμαι, q. d. jaceo, seu positus sum in, &c. V. Παρεγκαλύομαι, hortor obiter; Plut. ex παρὰ, & ἐγκαλύω, hortor, & ἐκκαλύομαι, idem, &c. V. Παρεγκεφάλις, ίδος, ἡ, cerebellum, pars cerebri durior & siccior, ex multis parvis corporibus conagmentata, subflava, spinalis medullæ principium; Aristot. an. 1. 16. ex παρὰ, & ἐγκέφαλος; V. Παρεγκλίνω, aliqua ex parte inclino aliquantum inclino & devergo; unde verbale παρέγκλισις, ὁ, deflexus & inclinatio in latus: ex παρὰ, & ἐγκλίνω, unde ἐγκλισις, &c. V. Παρεγκόπτω, incido, intercido, seu iter & cursum intercido, impedio, &c. ex παρὰ, & ἐγκόπτω; V. Παρεγκύκλημα; q. d. circulatio, figura dicendi; apud Schol. Aristoph. ex παρὰ, & ἐγκυκλέω, ῶ, circumvolvo, idem quod ἐγκυκλέω; V. Παρεγκρίνω, præter id quod quis aggressus est & molitus aggredior; unde verbale, παρεγκρισις; ipsa actio admoliendi quidpiam molimini aliorum: Item quod quis admolitus est molimini aliorum; Themist. ex παρὰ & ἐγκρίνω, unde ἐγκρισις, &c. V. Item Παρεγχέω, præter, aut obiter infundo; unde verbale, Παρέγχυμα, propria cujusque visceris substantia; sic dicta fuit Erasistrato, quòd putaret, viscerum molem ex sanguine è venis effuso, concrescere; Gal. ex παρὰ, & ἐγχύω; unde ἔγχυμα, τὸ, quod infunditur, &c. vide.

Παρεδέδρα, ας, ε, a. 1. ind. pass. & Παρεδρεύθη, 3. pl. a. 2. act. verbi παρεκδίδωμι, trado, quod V.

Παρεδρακον, ες, ε, a. 2. act. à παρεδράθω, præsereo; q. v.

Παρεδρεύω, εις, ἡ, assideo, assiduus sum in aliquâ re: ex παρὰ & ἕδρα, sedes, Th. ἕζομαι, sedeo, f. ἑδοῦμαι.

Παρεδρος, ου, ὁ, ἡ, assessor: vide in παρεδρεύω.

Πάρεδρος, à præced. πάρεδρος, peculiari signif. dicebantur assessores, qui dabantur ἄρχουσι, postea συνέδροις dicti: Item Πάρεδρος, exp. consiliarius, auxiliarius & assecla: Item Παρέδρου, virtutem dæmoniorum dici, qualis in Simone Mago fuit, ex Euseb. Annotat. Car. Rhed. unde etiam Παρεδρεία, assessio: Item dignitas eorum qui πάρεδροι dicebantur: Item Παρεδρεύομαι, ῶμαι, assideo; utrumque à præced. πάρεδρος, & παρεδρεύω; V.

Παρεδώκω, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi παραδίδωμι, trado: a. 2. παρέδων. Th. δίδωμι, do: f. δώσω.

Παρέζεσθαι, sedere, præs. inf. &

Παρέζετο, 3. sing. imperf. à seq.

Παρέζομαι, assideo: ex παρὰ & ἕζομαι, sedeo, f. ἑδοῦμαι.

Παρεζόμενος, præsent. part. ejusdem verbi.

Παρεθέμεν, so, το, & in 3. pl. παρέθεντο, a. 2. ind. m. verbi παρατίθημι, appono: q. v.

Παρεθεὶς, ῖσα, labefactatus, a. 1. part. pass. à παρέθω, seu παρείθω, a. 1. pass. verbi παρίημι. Them. ἵημι, seu ἴω, mitto.

Παρεθερσεύοντο, despiciebantur, 3. pl. imperf. à παραθερσεύομαι, ώμην, despicior; quod ex παρὰ & θερσέω, spectо. Them. θεάομαι, spectator.

Παρέθω, vel a, 2. ind. act. à παραίθημι, appono; vel a. 1. pass. à παρίημι. Vide in παρεθεὶς.

Παρίθρεξ, per Sync. pro παρεθρεχὼς, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi παραθρέχω, demeto, amputo: ex παρὰ & θέρος, ους, τὸ, æstas, messis.

Πάρεθρος, ades, præs. imperat. Hst & πάρεδρος, 2. sing. ind. verbi πάρειμι. Them. εἰμὶ, sum: præs. imperat. ἴσθι, pro quo & εἶ invenitur.

ΠΑΡΕΙΑ', & Æol. παρεῖα, ᾶς, ἡ, gena, maxilla: genit. plur. παρειῶν. Hinc παρειὸς, ᾶ, genis laxioribus prædius.

Παρείας, ου, ὁ, dicitur serpens quidam παρὰ τὸ ὑπὸπαν τὰς παρειὰς; seu παρὰ τὸ πιφουσιμβλᾶς ἐν μεγάλαις παρειαῖς ἰχθύ; Dem. Aristoph. &c. à præced. Th. παρειὰ; V.

Παρεῖατο, assidebant, Ion. pro παρεῖντο, 3. pl. pluſq. p. ex præt. παρεῖμαι. Them. ἵω, sedeo, induo; perf. pass. εἶμαι.

Παρείδω, ες, ε, dimissus sum, aorist. 1. ind. pass. à παρίημι, quod vide in παρεθεὶς.

Παρείκα, dimisi, perf. act. verbi παρίημι. Th. ἵημι, seu ἴω, mitto.

Παρεικάθω, permitto, facultatem do; est Atticè, pro seq. παρείκω; V. Item Παρεικάζω, assimilo, comparo: ex παρὰ, & εἰκάζω; V. Item Παρείκθω, inficio, contemno, negligo; unde a. 2. παρέϊδον, visu præteriі, neglexi: ex παρὰ & εἶδω; V.

Παρείκω, cedo, concedo: ab ἔϊκω, cedo.

Παρεῖμαι, perfect. passiv. unde part. παρειμμένος· à παρίημι. Them. ἵημι, mitto.

Παρεῖλον, ες, ε, a. 2. act. &

Παρέλετο, 3. sing. a. 2. m. verbi παραιρέω, eruo, adimo. Them. αἱρέω, cap.o, f. ήσω, a. 2. εἷλον. p. ᾕρηκα.

Παρειλήφατε, 2. pl. perf. act. verbi παραλαμβάνω, unde quod λαμβάνω, accipio, f. λήψομαι, perf. Att. εἴληφα, a. 2. ἔλαβον.

Παρειλκωὼς, ότος, part. perf. act. ejusd. verbi,

Παρειμένος, ου, ον, remissus, dimissus, perf. part. pass. Hinc παρειμμένως, acc. pl. f. g. ejusdem temporis, verbi παρίημι; quod vide.

Παρειμένως, remissè, languidè, contemtim; Hesych. est adv. à præced. παρειμένος. V.

Πάρειμι, adsum, πάρῃς, πάρεστι, πάρισμεν, πάρεστε, πάρεισι, præs. inf. παρεῖναι, part. παρὼν, οὖσα, ὄν, præsens: imperf. παρῆν, aderam, f. παρέσομαι, ῃς, ῃ, &c. παρίστημι, & παρίσταμαι. Ex παρὰ & εἰμὶ, sum.

Παρείμι, advenio, prodeo, progredior: a. 2. & 3. sing. πάρῃς, πάρῃσι, a. 2. act. παρέλθω, θῃς, θῃ, a. 2. part. παρελθὼν, θόντος, quod ex παρὰ & εἶμι, seu ἴημι, vado, eo.

Παρεῖναι, præsent. inf. à πάρειμι, adsum: q. v.

Παρεῖπεῖν, monere, interdum rei cum acc. ut αἴσιμα παρεῖπών, Il. ζ. Sic Lat. moneo te hanc rem: Item hortor, persuadeo, exp. & decipio, Il α. ex παρὰ, & εἶπεῖν; V.

Παρεῖπεν, persuadeat, seducat, 3. sing. a. 2. vel 1. sub. act. à παρίπτομαι, seduco. Th. ἵπτω, dico, q. v.

Παιρύω, (sive παρεύω) unde παρεῖρυσαν φραμὸν, ex Herodoto, prætenderunt sepem: ex παρὰ & ἐρύω, idem quod & pro Th. ἐρύω; V.

Παρεῖς, ῖσῐ, a. 2. part. act. verbi παρίημι, omitto; q. v.

Παρεισάγω, introduco, f. άξω, p. παρεισῆχα, perf. pass. παρεισήγμαι, ξαι, κται. Ex παρὰ, εἰς, & ἄγω, duco.

Παρεισαγωγὴ, ῆς, ἡ, introductio: à παρεισάγω, q. v.

Παρεῖσαι, 3. sing. perf. ind. pass. verbi παρίημι, q. v.

Παρείσακτος, peregrinum & insolitum, est neut. à masc. seq. παρείσακτος, V.

Παρείσακτος, ου, ὁ, ἡ, irreptitius, clam se insinuans: à παρεισάγω, quod vide.

Παρεισβάλλω, latenter invado, clam aggredior: ex παρὰ, & εἰσβάλλω; vi. Item Παρεισδέχομαι, præter alios intrò recipio, seu admitto: ex παρὰ, & εἰσδέχομαι; V. Sic Παρεισδύω, & παρεισδύομαι, idem quod seq. παρεδύομαι, irrepo, fallo introeundo & me insinuando, &c. V. Unde etiam verbale, Παρεισδυσις, ingressus, introitus, &c.

Παρεισδύω,

Παρεισδύω, subrepo, f. ύσω, a. 1. παρεισέδυσα. Ex παρὰ, εἰς vel ἐς, & δύω vel δύνω, f. βεο. f. δύσω.

Παρεισέρμι, subeo, subingredior, irrepo: ex παρὰ, & εἴσειμι, V.

Παρεισιόντες, conferentes, a. 1. part. à παρεισφέρω, q. v.

Παρεισέρχομαι, irrepo, prætereo, introeo: f. παρεισελεύσομαι, aor. 2. παρεισῆλθον, ες, ε. Ex παρὰ, εἰς, & ἔρχομαι, venio.

Παρείσδω, 3. sing. perf. imperat. pass. πάρεισαι, ἄσθω, verbi παρίημι, omitto; quod vide.

Πάρεσι, 3. sing. à πάρειμι, advenio; quod ab ἔξειμι, eo: & 3. pl. à πάρειμι, adsum; quod ab εἰμί, sum.

Παρέσσακκίω, attexo, adnecto; ex παρὰ, & εἰσακκίω; V. Item Παρεισοδέω, obiter, seu præter alios ingredior, vel simpl. ingredior & incedo: ex παρὰ, & εἰσόδ-ος, unde εἰσόδ-ω, &c. V. Παρεισακόμπω, intromitto, submitto: ex παρὰ, & εἰσακόμπω, vi. Παρεισπίπω, irrumpo, ingredior hostiliter: Item irrepo, obrepo, me insinuo: ex παρὰ, & εἰσπίπω, V. Παρεισπορβίομαι, juxta vel clam ingredior: ex παρὰ, & εἰσπορβίομαι; vide.

Παρεισφέρω, confero: f. παρεισοίσω, a. 1. ind. act. παρεισήνεγκα, a. 1. part. act. παρεισενείκας, αντ-ος, quod ex παρὰ, εἰς, & φέρω, fero: f. οἴσω.

Παρεισφθείρομαι, pernicioſè obrepo & fallo, per obreptionem insinuor: ex παρὰ, & εἰσφθείρομαι; V.

Παρέχω, 3. sing. imperf. act. verbi παρίχω, exhibeo. Th. ἴχω, habeo: imperf. εἶχον, a. 2. ἔσχον, f. ἕξω, & σχήσω.

Παρὲξ, vel παρὲξ, extrà, foris: à παρὰ & ἐκ vel ἐξ, regit gen. vel acc.

Παρεζόμενοι, 3. pl. imperf. verbi παρεζόμαι, assideo: ex παρὰ & πέζομαι, sedeo. Th. ἧμαι, idem.

Παρηκλασε, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi παρακλάω, hortor, consolor: f. -ήσω, p. κέκληκα. Th. καλέω, voco.

Παρικάλην, contractè pro παρικάλεον, imperf. verbi ejusd.

Παρενβαίνουσι, exorbitant, 3. pl. ind. præs. à Παρενβαίνω, digredior, transgredior, degenero: ex παρὰ, ἐν vel ἐξ, & βαίνω, eo: f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην.

Παρένβασις, εως, ἡ, digressio, transgressio, dat. pl. παρενβάσεσι, à παρενβαίνω, quod vide.

Παρενβατικὸς, q. d. digressivus; ut Παρενβατικὸς λόγ-ος; quæ dicuntur per digressionem; unde adv. Παρενβατικῶς, per digressionem; ab eod. præced. παρενβαίνω; V.

Παρενδρεμεῖν, in latus excurrere; Plut. ex παρὰ, & ἐνδρεμεῖν, ab ἐνατρέχω, &c. V. Item Παρενδρόμω, exp. excutio: Item elabor: ex παρὰ, & ἐνδρόμω, vel ἐνδιόμω, &c. V.

Παρενιλίυστο, admonebar, 3. sing. imperf. m. Ex παρὰ & κελεύω, jubeo. Th. κέλω, idem.

Παρενιλίνω, aliquantum declino, paulùm declino: Item transitivè, declinare facio, deflecto: ex παρὰ, & ἐνκλίνω, vi. Item Παρενκλίγω, furtim exigo, perperam exigo; apud Dem. ex παρὰ, & ἐνκλίγω, vi. Item Παρενκλείπω, deficio: ex παρὰ, & ἐνκλείπω; V.

Παρενκλήδω, ης, ῃ, a. 1. ind. passiv. verbi, παρενκαλέω, rogo, hortor, consolor. Them. κοκλίω, voco: f. ἰσω, p. κέκληκα, perf. pass. κέκλημαι, a. 1. pass. ἐνκλήθην.

Παρενλομοῦμαι, prætervehor, prætereo, transmittor; ex παρὰ, & inusit. ἐνλομαι, ab ἐν & νίομαι, idem quod act. νίω, eo, redeo, &c. V.

Παρεκπίπω, clam elabor, furtim excido, & me subduco: ex παρὰ, & ἐκπίπω; vi. Item Παρεκφεύγω, effugio: ex παρὰ & ἐκφεύγω, vi. Παρεκπυρδάω, interim ignescere: ex παρὰ, & ἐκπυρόω, unde ἐκπυρόομαι, &c. vide.

Παρεκρίδησ, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi παρακρίνω, discerno.

Παρεκρέσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi παρακρέω, decipio. Th. κρύω, pulso.

Παρέκτασις, ου, ἡ, immodica extensio, vel longitudo immodica: Item Παρέκτασις, nomen figuræ Gramm. quâ vox aliqua, unâ syllabâ insertâ, extenditur & longior fit; ut cùm δέλφιος dicitur, pro δελφὸς, & ἴππυμις, pro ἵππυμις, &c. verbalia, à Παρεκτείνω, vi. Item Παρεκτατέον, idem quod παρεκτείνω, extendo & produco; vel ad comparationem alicujus extendo & produco; undè Παρεκτιθέμενοι τοῖς δίδιοις δίδυσι, spatium quod comparatione suâ æternis respondeat: Greg. Naz. sed in pass. παρεκτείνομαι, exp. etiam simul extendor & crescо, vel alterius magnitudinem affequor: ex παρὰ, & ἐκτείνω, vel ἐκτανύω, &c. quæ vi. Item Παρεκτελῶ, perficio, absolvo, ad exitum perduco; ex παρὰ, & ἐκτελέω; vide.

Παρεκτικὸς, ὴ, ὸν, suppeditans, adj. verbale, à παρίχω, præbeo; quod ex παρὰ & ἴχω, habeo.

Παρέκπτω-ος, devius: à παρὲκ & τόπ-ος, locus.

Παρεκτὸς, extrà, excepto, extrinsecus, cum genit. Ex παρὰ & ἐκτὸς, extrà. Th. ἐκ vel ἐξ.

Παρεκτρέπω, averto, abduco, diverto, seduco, divers à, in pass. Παρεκτρέπομαι, deflector, detorqueor; ex παρὰ, & ἐκτρέπω, vi. Item Παρεκτρέω, attritu elido; Aristot. ex παρὰ & ἐκτρέω; vide.

Παρέκυκλα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi παρακυκλόω, incurvo me. Th. κυκλέω, pronus sum, inclino me: f. ώσω, p. κέκυφα.

Παρεμφαίνομαι, leviter eluceo, & apparco; ex παρὰ, & ἐμφαίνω, in lucem edo, &c. vi. Unde pass. ἐμφαίνομαι, in lucem edor, emergo. Item apparco, conspicuus sum, &c. Item Παρεμφέρομαι, efferor, vel concitor; vel aliàs afficior: ex παρὰ, & ἐμφέρω; V.

Παρέλαβον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi παραλαμβάνω, assumo. Th. λαμβάνω, capio: f. λήψομαι, p. Att. εἴληφα.

Παρελαύνω, aveho, prætervehor. Th. ἐλαύνω, agito, f. ἐλάσω, p. ἐλήλακα.

Παρελίχω, arguo: ex παρὲκ & ἐλέγχω; vide.

Παρελίξατο, concubuit, 3. sing. a. 1. m. Ex παρὲκ & λέχομαι, cubo, f. λέξομαι.

Παρελίνσιν, præteribis, Ion. reſolut. pro παρελύσῃ, 2. sing. f. 1. m. verbi παρέρχομαι. Them. ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλθον, p. m. ἐλήλυθα, & Att. ἐλήλυθα.

Παρελήλυθίνι, inf. præt. m. Att. &

Παρεληλυθὼς, ότ-ος, & in n. g. παρεληλυθὸς, perf. part. m. Att. Hinc παρεληλυθότα, acc. sing. m. g. ejusd. temporis; verbi παρέρχομαι, prætereo: vide in παρελήλυθα.

Παρελθὲν, 2. a. inf. act. &

Παρελθὼν, aor. 2. imperativ. ejusdem verbi.

Παρελθόντας, accus. pl. m. g. a. 2. part. act. παρελθόντων, accus. sing. f. g. ejusd. temp. à

Παρελθὼν, όντ-ος, part. a. 2. à παρέρχομαι, transeo. Th. ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλθον & ἤλυθον.

Παρέλθωσι, 3. pl. a. 2. sub. act. ab eodem verbo.

Παρέλκοντας, accus. sing. part. præs. à παρέλκω, attraho. Them. ἕλκω, traho: f. ξω.

Παρελκόντως, supervacaneè, exp. etiam, protrahendo tempus, est adv. à παρέλκω, protrahо, &c. V.

Παρέλκυσις, εως, ἡ, protractio: &

Παρελκυστὴς, οῦ, ὁ, procrastinator: & in f. g. παρελκύστρια.

Παρελκύω, remoror. Th. ἕλκω, traho.

Παρέλκω, protraho: & freq. pro abundare, supervacaneum esse. Th. ἕλκω, f. ξω, traho.

Παρελλιψις, prætermissio, peculiariter, unius exgeminatis consonantibus prætermissio; ut κάλιορ, pro κάλλιον, quæ figura Dorienſium propria est: Tzyph. in append. ex παρὲκ, & ἔλλειψις, V.

Παρελογίζομαι, 2 sing. a. 1. m. verbi παρελογίζομαι, q. v.

Παρεμβαίνω, progredior, ingredior; ex παρὲκ, & ἐμβαίνω, V.

Παρεμβάλλω, immitto, clam immisceo; ordine colloco; castra loco. Hinc παρεμβάλλομαι, 1. pl. præs. sub. act. perf. παρεμβέβλημαι, a. 2. παρεμβέβολον, p. m. παρεμβέβλοκα. Ex παρὲκ, ἐν, & βάλλω, jacio: p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον.

Παρεμβεβλημένας, accus. sing. f. gen. perf. part. act. παρεμβέβλημαι, immitto; quod vide.

Παρεμβολὴ, ῆς, ἡ, interjectio, castra; Item excrcitus; à παρεμβάλλω; quod vide.

Παρεμβολικὸς, castrensis; Plut. à præced. παρεμβολὴ, vi. Unde etiam Παρεμβόλια, τὰ, intercalatio reticulorum, vocabulum venaticum; ex Poll.

Παρεμβύω, q. d. interobturo: Item interfarcio, & per media spatia inculco: ex παρὲκ, & ἐμβύω; vi. Item Παρεμπάσσω, præter alia inspergo; Dioſc. ex παρὲκ, & ἐμπάσσω, seu ἐμπάττω, inspergo, ex ἐν, & πάσσω, &c. V. Παρεμπίπτω, intervenio, interlabor: Item interrepo: unde verbale, Παρέμπτωσις, q. d. intercidentia, vel intervenientia, interventio; Plut. sed habent & Grammat. suam παρέμπτωσιν, quando scil. pèt ἐπένθεσιν non syllaba, sed litera accedit; ut πόλις, pro πύλις, &c. ex παρὲκ, & ἐμπίπτω. ἐμπάσσω, &c. V. Παρεμπλάσσω, vel παρεμπλάττω, obstruo meatus, intego, militauro, vel restituo cutem, &c. Unde Παρεμπλαστικὸς, obstruendi vim habens; Dioſc. 1. 150. ab ἐμπλάσσω, vel πλω, &c. V. Παρεμπλίκω, interplico, implico; undè verbale, Παρέμπλικτος, interplicatio; seu interjectus; ut aëris inter duo corpora; apud Themist. ab ἐμπλίκω, unde ἐμπλοκὴ, &c. V. Παρεμποδίζω, pedes implico, impedimento & obstaculo sum, ab ἐμπόδ-ιος; V. Παρεμπολῶ, insuper, & præter alia emo, seu comparo, scil. ad revendendum, ab ἐμπολάω; V. Παρεμπορίυομαι, obiter & quasi aliud agens negotior, præter merces importo; expon. etiam, obiter tracto; undè verbale, Παρεμπόρβυμα, τὸ, lucrum obiter ex mercatura factum; expon. etiam, id quod accessionis vice tractatur; quasi negotiationis destinatæ πράγμα, apud Luc. ab ἐμπορίυομαι, V. Παρέμπτωσις, vide paulò supra παρεμπίπτω.

Παρεμφαίνω, præterea, vel simul ostendo, aut significo: Item in pass. Παρεμφαίνεσθαι dicitur, ὅ ὕλη, ἢ ἡ μορφὴ, i. e. συμφαίνεσθαι, apud Aristot. hoc est, consignificari: Item declaro, explano; Item refero, similis sum; undè etiam verbalia, Παρέμφασις, declaratio, explanatio, repræsentatio, & παρεμφατικὸς, explanativus, significativus, repræsentativus, &c. ab ἐμφαίνω, undè ἔμφασις, & ἐμφατικὸς, &c. V. Παρεμφερὴς, similis sum, refero; undè παρεμφερὴς, similis, ab ἐμφέρομαι, undè ἐμφορὴς, &c. V. Παρεμφύομαι, juxta seu præter innascor, ab ἐμφύομαι; vi. Item Παρενδείκνυμαι, ostentabundè in medium prodeo; ab ἐνδείκνυμι, ἐνδείκνυμαι, comp. ut reliqua præced. cum præp. παρὲκ, &c. V.

Παρεπεδόθην, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi παρεμβάλλω, q. v.

Παρεπιστὰς, a. 2. imperat. &

Παρεπιστὴν, a. 2. inf. à παρεφέρω, transfero. Them. φέρω, f. οἴσω, aor. 2. ἤνεγκον.

Παρεπόπτω, intueor, inspicio, video in, &c. unde παρεπόπτης, apud Aristoph. in Lysist. ex παρὲκ, & ὀπτάω, quod vi. Item Παρεπέτασμα, infibulo: Item trajicio & penetro, intromitto: Item infero, interfero, interjicio, &c. Plut. & Athen. ex παρὲκ & ἐπάγω, V.

Παρεπτέν, Dor. pro παρελθεῖν, a. 2. inf. & παρέπτης, Dor. pro παρελθὼν, præterens, a. 2. sub. act. à παρέρχομαι.

Παρέρβησις, εως, ἡ, inſertio, PARENTHESIS: à παρεγγίβημι.

Παρέρβασις, præced. propriè, est interpositio, interjectio; unde nomen est figuræ Grammat. quum in medio, vocalis aliqua inseritur, syllabam tamen non efficiens, ut quum τύσ-ω dicitur, pro τύσ-ω; sic πείοντες, pro πίοντες, Ionicè; (si autem consonans inseratur, παρέμπτωσις dicitur; vide supra παρεμπίπτω) Tryf. in append. Item figura oratoria, de qua Julian. Rufin. & Rutil. Lup. &c. Item Παρένθεσ-ις, interpositus, seu obiter insertus, & introductus; Itidem verbale, ab eod. verbo παρεγγίβημι, V.

Παρενθήκη, ης, ἡ, interjectio; additamentum: à παρεγγίβημι, interfero: ex παρὲκ, ἐν, & τίθημι, pono.

Παρενιαυτοφόρ-ος, alternis annis fructum ferens; Theophr. caus. pl. 1. 24. ex παρὲκ, & ἐνιαυτοφόρ-ος, &c. V.

Παρενίπτω, dico admonendo; unde παρένιπτος, apud Apoll. Rhod. i. e. dixit admonendo: ex παρὲκ, & ἐνίπτω; Poët. metri causa, pro ἐνίπτω, V.

Παρενοχλέω, obturbo; cum dat. f. ήσω, p. παρηνώχληκα. Ex παρὲκ, ἐν, & ὀχλέω, turbo. Th. ὄχλ-ος, turba.

Παρενοχλεσμὸς, obturbor, molestia mihi exhibetur: Item controversiam patior; unde verbale Παρενόχλησις, ἡ, interturbatio: ex παρὲκ & ἐνοχλέω, vi. Item Παρεσκαλδάω, concutio, expon. & tripudio; apud Aristoph. ex παρὲκ, & inusit. ἐσκαλύω, quod ex ἐν, & σκαλδύω; V. Παρεντάσσω, vel -πω, idem quod ἐντάσσω, sed exponi etiam potest, clam aut obiter interjicio; unde verbale, παρέντασις, interpositio: ex παρὲκ & ἐντάσσω, vel -πω, unde ἔντασις, &c. V. Sic etiam Παρενδύνω, juxta extendo; Plut. ex παρὲκ, & ἐνδύνω, V.

Παρενίσημι, intersero: ex παρὲκ, ἐν, & τίθημι.

Παρεντρέχω, in os ingero, devoro, deglutio; apud Athen. ex παρὲκ, & ἐνδρέχω, V.

Παρὲξ, vel παρὲκ, extrà, foris; præter: ex παρὲκ, & ἐξ vel ἐκ.

Παρεξάγω, (& ἀντιπαρεξάγω) duco exercitum in hostes, infesto exercitu, eo in hostes; Dem. ex παρὲκ & ἐξάγω, vi. Item παρεξαμείβω, prætereo, prætervehor, ex παρὲκ, & ἀμείβω, unde ἐξαμείβω, &c. V. Παρεξαυλέω, q. d. extibio, &c. (idem quod ἐξαυλέω) unde παρεξηυλημένον, extritum fistulæ linguam habens, extritus; Aristoph. in Acharn. ex παρὲκ, & ἐξαυλέω; vide.

Παρεξέαμαι, prætereo, præcurro; ex παρὲκ, & ἐξέομαι. V.

Παρεξέω, f. ι. inf. act. à παρέχω, præbeo: f. ξω. Ex παρὲκ & ἴχω.

Παρεξέρχεσθαι, præter propositum & rei veritatem dicere, seu loqui; Od. p. ex παρὲκ, & ἐξέρχεσθαι; vi. Item Παρεξεσία, q. d. pars navis quæ est extra remigantem; i. e. in qua non remigatur; quasi παρὲκ vel παρὲξ ἡ εἰρεσία: Thuc. ex παρὲκ, ἐκ vel ἐξ, & εἰρεσία, vi. Sic etiam παρεξελαύνω: ultra progredior; ab ἐξελαύνω; V. Παρεξέρχομαι, prætergredior, prætereo: Item egredior; Item Od. ε. παρεξελθεῖν Δι-ὸς νόου, expon. transgredi; ab ἐξέρχομαι; vi. παρεξετάζω, comparo; undè ἀντιπαρεξετάζω, vicissim, contrà, vel ex adverso comparo, vel disquiro:) ab ἐξετάζω, vi. Παρεξθυλάσσω, obiter invenio, ab ἐξθυρίσκω; vi. Item Παρεξηγέομαι, finistrè & perperam interpretor; undè παρεξήγησις, obliqua & prava interpretatio, ab ἐξηγέομαι, undè ἐξήγησις, comp. ut præcedent. cum præpos. παρὲξ, &c. vide.

Παρεξῆλθάνει, Ion. pro παρεξῆλθέν, & Att. παρεξῆλθασι, 3. sing. pluſq. p. act. verbi παρεξέρχομαι, prætereo. Th. ἐλεύσω.

Παρεξῆλθις, 3. sing. perf. m. Ion. verbi παρεξέρχομαι, prætereo. Th. εἶμι, eo.

Παρεξῆκα, superfedit, 3. sing. perf. vel a. 1. verbi παρεξίημι, quod ex παρὲξ, ἐξ, & ἵημι, mitto.

Παρεξῆς, ordine, seu serie perpetuâ, interdum & gradatim; ex παρὲξ, & ἐξῆς, idem, &c. V.

Παρεξέτεινα, præterire, præs. inf. Ex ἵημι, pro εἶμι, eo.

Παρεξίημι, prætermitto, seu dimitto, præterire sino; ut, παρεξῆκε ἡμέρας πέντε ἔχειν; apud Herodot. ex παρὲξ, & ἐξίημι, emitto: Item eximo, aut depono; fæpe apud Hom. ut ἀυτὰρ ἐπεὶ πόσ-ος ἦ ἠδητύ-ος ἐξ ἔερ ἐντο, poſtquam cupiditatem potûs & cibi, seu bibendi & comedendi exemerunt, seu depoſuerunt, &c. quod ab ἐν, vel ἐξ, & ἵω, & ἵεμι, vel ἵημι, mitto, &c. vi. Item παρεξίεισμι, de statu suo dimoveo seu emoveo; Plut. Symp. 4. sed expon. etiam, degenerare facio, immuto, corrumpo; ex παρὲξ, & ἐξίεισμι, V.

Παρεξόμβη, dabunus, 1. pl. f. 1. act. verbi παρέχω.

Παρεξοδεύω, obiter & per errorem expello; quasi aliud agens extrudo; Aristot. ex παρὲξ, & ἐξοδεύω, &c. vide.

Παρόικα, aliqua ex parte, seu aliquantulum similis sum: Item videor: Item Παρίοικα, impersonaliter sumptum aliqua ex parte consentaneum & conveniens est, unde παροικὼς, aliqua ex parte similis, vel aliqua ex parte consentaneus, seu conveniens: ex παρὲξ, & ἴοικα, ἴοικα, & ἰοικὼς, &c. quæ vide.

Παρεοῦσα, Dor. pro παροῦσα, Ion. pro παροῦσα, præsens: quod ex παρὲξ & εἰμί, sum.

Παρεόντας, acc. sing. part. præs. à παρεών, όντ-ος, Ion. pro παρὼν, verbi πάρειμι, adsum Th. εἶμι, sum.

Παρεῦσι, præsentibus, dativ. pl. part. præs. pro παροῦσι, Ion. à παρεὼν. Vide παρεόντας.

Περιπαγ-ὼν, & παραλογ-ὼν, dicuntur esse verba Rhetoris Corum apud Plat. in Phædro, videntur sonare, q. d. laudatio, & vituperatio, quæ quasi obiter fit in declamando: ex παρὲξ, ἐπαγ-ὼν, & λόγ-ος, &c. quæ V.

Παρεπείσειν, persuasit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi παρεκπείθω, idem quod πείθω, persuadeo: f. σω, p. κα, aor. 2. ἔπιθον.

Περιπτυχὴ, descriptio; pars est comœdiæ; vel potiùs, actio quædam fabulæ serviens; vel figuræ nomen est, apud Schol. Aristoph. in Nub. ex παρὲξ, & θάγχω; vi. Item Παρεπιδείκνυμι, vel -μαι, ostentabundè profero; vel ostentabundè in medium prodeo; plausum à circumfusa turba capto, specimen mei præbeo, vel ostendo, &c. ex παρὲξ, & ἐπιδείκνυμι, V.

Παρεπιδήμ-ω, ῶ, peregrè advenio, hospes & advena sum; Plut. in Symp. unde παρεπιδήμια, peregrinatio; Plut. eumque à seq. παρεπίδημ-ος, qui peregrè advenit, peregrinus, &c. vide.

Παρεπίδημ-ος, ὁ, advena, hospes: ex παρὲξ, & δῆμ-ος, ὁ, versans in populo;

lo; quod ex δῆ & δῆμος, populus.

Παριπίκρανα, a, τ, ind. act. verbi παρακρούω, exacerbo: f. σω. Ex παρὲκ & πικραίνω, idem quod πικρόω, exacerbo; amarum reddo. Them. πικρὸς, amarus.

Παριπνοία, à latere adspiro, seu leviter adspiro, ex παρὲκ, & δὴ πνοία; vi. Item Παριπνοιῶ, seorsim pensito, seu considero, vel obiter considero; ex παρὲκ & δὴ πνοιῶ, vi. Sic etiam Παριπτρίω, paulùm convertor, leniter flector, & παριπτρίομαι, identidem convertor & respecto; unde verbale, παριπτροφὴ, conversio in latus; ut qui crebro limis respicit oculis; Plut. & in plur. παριπτρίοφαι, versiones, quæ vicissim fiunt ab uno ad alterum: ex παρὲκ, & δὴ πτρίω, unde δὴπτροφὴ, ἡ, &c. V. Item παριπτ-λαίω, leviter attingo, stringo: ex παρὲκ, & δὴ πλαίω; V.

Παρλπλάξαι, Dor. pro παριπλάξαι, in errorem impulerunt, 3, pl. a. 1. act. verbi παρεκπλήσσω, f. ξω. Vi. πλήσσω, percutio.

Παρίπομαι, pro ἵπομαι, de re quæ aliam sequitur, & velut comes ei adjuncta est, i. e. consequor, comitor, assequor, accido; est depon. cum Dat. ut Aphrod. in Probl. l. 1. τῆς ἡφύδου παρίπεται πολλάκις ἡ ἐδωδὴ ἀκριβὴς; ex παρὲκ & ἵπομαι, f. ἑψομαι, &c.

Παρίπλω, ις, ι, a. 2. act. verbi παρίπλημι, prætervolo: ex παρὲκ & ἵπταμαι, volo: f. πλήσομαι, a, 2. m. ἐπλόμην.

Πάρδηλον, ου, τὸ, accessio, appendix; perfunctorie factum: ex παρὲκ & ἔργον, ου, τὸ, opus.

Πάρδηλος, qui est præter susceptum opus; sive ad susceptum opus accedens; ut apud Plat in Tim. ὁ λόγος πάρδηλος ἐστ; oratio, q. d. extra propositum, & tantum obiter spectans ad id quod præcipue intenditur; Sic πάρεργον ἀνάλωμα; impendia quæ præter destinatam impensam fiunt, &c. Unde etiam adv. παρέργως, obiter, perfunctorie, non accuratè; ex iisd. cum præced. πάρεργον, τὸ, vi. quod propriè est operis appendix: seu operis accessio: quod Scil. alicui rei præter propositum additur; ut si pictor Junonem pingens, arbusculas & aviculas, aut aliquid hujusmodi, ornandæ tabellæ gratiâ, addiderit: Item πάρεργον, expon. id quod affertur in oratione, alterius rei causa, quàm quæ præcipuè intenditur; quoniam verò πάρεργα, operis minore curâ fiunt, quam ipsum opus, fit ut πάρεργον, etiam ponatur, pro eo quod negligenter fit & obscitanter: Item hinc dicitur ἐδὲ πάρεργον, in viæ transcursu, i. e. obiter; Luc. Sic Cic. ad Attic. nam ἐδὲ πάρεργον, (i. e. obiter:) volo te hoc scire, &c. Sic τὰ πάρεργα, quæ non pertinent ad susceptam institutionem; i. e. res supervacaneæ; Sic Plat. in Epist. ἵνα μὴ πάρεργα δὲ ἔργα μοι ἔμμεσὰν λεγόμενα, ne, quæ accessoria sunt præcipuis anteferantur; seu ne operum diverticula tanquam ipsa opera dici à me contingat: Sic etiam πάρεργα ἡ παρασκευάνις ἔδε, præludia quædam & diverticula erant ad graviora certamina; Plut. in Rom. hinc etiam dicitur, ἐκ παρέργου χάρα, seu ἐκ παρέργου μέρη, pro obscitanter, remissè, & quasi obiter; & ἐκ παρέργου ἡ ἀμέλειάς; i. e. ἐκ παρέδρας, obiter; Plut. in Numa, & ἐκ παρέργου τίθεσθαι, neglectui habere: Item πάρεργον, per se & adverbialiter dicitur, i. e. παρέργως, perfunctorie, obiter; non plenè operâ: ut Pausan. in Corinth. τὰ Ὁμήρε μὴ πάρεργον ἐξειλέξατο, i. e. non obscitanter & negligenter legit, &c.

Παρδμωδία, perperam & male interpretor; unde παρδμωδία, mala, seu perversa interpretatio: ex παρὲκ, & ἁρμωδία, unde ἁρμωδία, &c. vi. Item παριπτύζω, & πάριπτω, obrepo, clam irrepo: ex παρὲκ, & ἵρπω, unde ἁρπύζω, &c. V.

Παρόρνη, dolosè subire. Them. ἵρπω, serpo.

Παρρίρυκε, ας, ε, perf. ind. act. à Παρρέω, præterfluo, quod vide: ex παρὲκ & ῥέω, fluo: f. ῥύσω, p. ἐῤῥύκα.

Παρρύω, seu παρρέω, unde παρέρυκε φερνὰν ex Herodoto, prætenderunt sepem; ex παρὲκ, & ἐρύω, vel ἐρύω, &c. V.

Παρίρχομαι, prætereo, prodeo; progredior, f. παρελδύσομαι, a, 2. παρῆλδον, a, 2. imperat. πάρελθι, a. 2. sub. παρέλθω, ης, η, & in 3. pl. παρέλθωσι, a. 2. inf. act. παρελθεῖν, a. 2. part. παρελδὼν, ὁῦσ; adveniens: præt. m. Act. παρελήλυθα. Hinc παρελήλυθὼς χρόνος, tempus præteritum.

Πάρες, remitte, dimitte, permitte: a. 2. imperativ. à παρίημι. Them. ἵημι, mitto.

Παρισημαινόμεθα, 1. pl. a. 1. m. verbi παρασημαίνομαι, annoto: ex παρὲκ & σημεῖον, noto, f. ἀσω. Th. σῆμα, ατος, τὸ, signum, nota.

Παριδίω, adedo, adrodo; undè παριδίτης, (i. e. παρεδιεφόνησε;) apud Aristoph. ex παρὲκ, & ἐδίω; V.

Πάρεσις, εως, ἡ, remissio: à παρίημι, prætermitto: ex παρὲκ & ἵημι, seu ἵω, mitto.

Παρισπάτα, 3. sing. imperf. act. verbi παρασπάω. Th. σπάω, fileo.

Παρισκυάζατο, Ion. pro παρισκυάσμετο ἦδε, 3. pl. pluſq. p. passiv. &

Παρισκυάζοντο, 3. pl. imperf. pass. à παρεσκευάζω, præparo, f. άσω, a. 1. παρεσκύασα, ας, ε. Ex παρὲκ & σκεύος, ους, τὸ, vas.

Παρισκυδάλιν, ης, η, a. 1. ind. passiv. ab eod. verbo & Th.

Παρίσπαρε, 3. sing. perf. pass. à παρασπείρω, semino juxta. Th. σπείρω, sero, semino, f. ρῶ, a. 1. ἔσπειρα, p. ἔσπαρκα, p. m. ἔσπορα.

Πάρισαι, aderis, Poët. pro πάρεσι, 2. sing. f. 1. Sic πάρεσαι, pro πάρεσθ, verbi πάρειμι. Ex παρὲκ & εἰμὶ, sum, f. ἔσομαι, ης, ται, & per Sync. ἔσαι.

Πάρεσαι, aderit, 3. sing. f. ejusd. verbi. V. præced.

Παρισ-δίμεν, adesse, adstare, Ion. pro παρισ-άναι, præs. inf. act. à παρίσημι, pro παρίημι. Ex παρὲκ & ἵστημι, seu ἵσταμι, f. στήσω, a. 2. ἔστην.

Πάρεσαν, adstiterunt, Poët. Syncop. pro παρέστησ, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi παρίστημι, adsto. Th. ἵστημι, sto.

Παρίστημι, ης, η, a. 2. ind. act. verbi παρίστημι, sisto; q. v.

Παρισ-ἵστατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ejusdem.

Πάρεστι, adest; & cum infin. licet, 3. sing. à πάρειμι, adsum. Them. εἰμὶ, sum.

Παρίστωρ, qui ad focum stat vel sit; (idem quod ἑφίστωρ, vi.) apud Euryp. sæpe; ex παρὲκ, & ἱστία, ἡ; vi. Sic dicitur κόρις παρίστωρ, i. e. ἑφίστωρ, frater domesticus.

Παριστὰς ὦτος, adstans, qui præstò est, part. perf. act. contractè pro παρεστηκὼς, ὁτος, verbi παρίστημι, q. v.

Παρίστατες, adstantes ejusd. nom. pl.

Παρίσχε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi παρέχω, obtineo.

Παρίσχεθεν, apposuit, 3. sing. imperf. act. à παρεχράω, idem quod παρέχω, præbeo. Th. ἴχω, habeo: imperf. εἶχον.

Παρατάδατο, 3. pl. a. 1. m. verbi παρατάσσω, aciem instruo, Them. τάσσω, ordino.

Παρίτηκα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi παρατείνω, produco: f. τενῶ, p. παρατέτακα. Th. τείνω, tendo.

Πάρλη, ης, ὁ, remissus, laxatus: Item παρίημι, i. e. nervorum resolutioni, seu relaxationi obnoxius; est verbale, à παρίημι, in pass. παρέμαι, &c. vi. Unde etiam παρτίον, dimittendum, tacendum, præterire oportet, & παρτέον, relinquendus, transmittendus; Bud. in Epist. poster. verbalia gerundiva ab eod.

Παρίτρηκε, deflexit, 3. sing. a. 2. ind. act. à παρεκκλίνω, diverto: f. νῶ, p. πεπαράτρεκα, a. 2. ἔτραπον, p. m. τέτροπα. Them. τρέπω, verto.

Παρίτρεσαν, trepidarunt, 3. pl. a. 1. Poët. gem. ον, verbi παρεκτρέω. Th. τρέω, tremo, f. τρέσω.

Παρτυμολογεῖν τὸ ὄνομα, seu τὰ ὀνόματα, ad nominis etymon, seu nominum etymologiam alludere, l. 2. & 7. apud Athen. ex παρὲκ & ἐτυμολογέω, V.

Παρυδρίζομαι, serenitate fruor, &c. ex παρὲκ & ὑδρίζομαι, idem, id vi. Item παρυδρυκμία, ἁ, famâ & celebritate præsto alicui, & in pass. παρυδρυκμέομαι, celebritate, seu gloriâ vincor ab alio; ex παρὲκ & ὑδρυκμία; V. Παρυδρυκμέω, supero successu & rebus secundis; vinco alium gratiâ & authoritate, & παρυδρυκμέδης dicitur, qui ita vincitur, ab ὑδρυκμία; vi. Παρυδρύω, à recto cursu, seu rectâ viâ avertere, vel depellere, ab ὐδρύω, vi. Item παρυδρὺς, idem quod ὐδρὺς, adv. statim, protinus, &c. V. παρυδρυκμία, negligo, facilè transmitto, contemno, ab ὑδρυκμὶς, vi. παρυδρύζω, juxta me sopio, & in pass. παρυδρύζομαι, juxta seu à latere, alicui cubo; Od οἱ, ab ὐδρύζω, V. Παρδίρισις, & παρδίρικα, commentum, inventum, adinventio, seu cavillatio excogitata qua pactum aliquod eluditur; verbalia à παρδιρίσσω, obiter invenio, adinvenio, comminiscor, &c. ab ἐυρίσκω; V. Παρδυκτίζω, comparo, apparo; ab ὐτρεκτίζω, & ὐρτίσσω, comp. ut reliqua præced. cum πρρ. παρὲκ, &c. V.

Παρδίσας, Dor. pro παρόσας, gen. sing. præs. part. f. g. à πάρειμι, adsum.

Παριφέπομαι, leviter attingo, stringo: ex παρὲκ & ἰφέπομαι, vide in ἰφέπομαι; item, παριφεδρεύω, subsidio sum alicui; ut παριφεδρεύσε σοι, sum in statione ad te protegendum; Plut. ex παρὲκ & ἰφεδρεύω, insideo; item, subsidio sum, &c. V.

Παριχάλκευσι, 3. sing. a. 1. act. verbi παραχαλκεύω, ago fabrum ferrarium cudo; quod à χαλκεύς, ærariam artem tracto. Th. χαλκὸς, æs.

Παρεχέρη, Ion. pro παρίχη, præs. inf. verbi παρίχω, exhibeo: quod vide.

Παρίχορτ, Dor. pro παρίχοντ, permittunt, præbent, 3. pl. præs. verbi παρίχω.

Παρίχυ, præbe, præs. imperat. pass. à παρίχω, quod V.

Παρίχω, exhibeo, præbeo, imperf. παρεῖχον. f. παρίξω. p. παρίκα. a. 2. παρίσχον. a. 2. part. act. παρασχὼν, ὁῦσ, præs. med. παρίχομαι, præbeo: imperf. παρειχόμην, ὠ, στο. Ex παρὲκ & ἴχω, habeo.

Παρῆλδον, a, 2. verbi παρέρχομαι, quod vide: &

Παρῆλδοσαν, Bœot. pro παρῆλδον, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi παρέρχομαι, præterco; quod V.

Παρῆλιξ, qui præcipiti, seu, vergente ætate est; qui è florente ætate egressus senescit; vetulus; Plut. Unde, παρηλικία, ætas præceps, seu, vergens; ætas senescens, aut deflorescens; ex παρὲκ & ἡλικία, unde ἦλιξ, ικος, &c. V.

Παρῆλις, ὡς, ὁ, sol geminatus, gemini soles. Th. ἥλιος, sol.

Παρήλιος, etiam adjectivè legitur; & apud Suidam, dicitur esse nebula supra modum condensata, quæ à sole illustratur; Theon. tradit. παρήλια esse nubes rotundas, quæ circa solem effulgentem irradientur, nec proprio lumine utantur, sed solari; quemadmodum etiam luna; Historici etiam, soles παρήλια appellaverunt, cùm binos ternosve apparuisse tradunt; & dicuntur esse nubes soli similes, tum colore, tum orbiculari figurâ; vel, imagines solis in nube spissa & vicina in modum speculi; Aratus autem & Seneca, παρήλιον vocant ipsam nubem, rotundam & splendidam, ac soli similem; item, παρήλιον, Astrologis, est genus virgarum, quum radii, per angusta foramina nubium, tenues, intenti distantesque inter se dirigantur, &c. Vide Senec. quæst. nat. l. 1. c. 11. Ex παρὲκ & ἥλιος, ὁ, vide.

Παρημελήκει, Ion. pro παρημελήκει, neglexit, 3. sing. pluſq. p. act. verbi παραμελέω, quod V.

Παρῆμβ, Dor. pro παρεῖναι, adesse, præs. inf. à πάρειμι, adsum.

Πάρημαι, assideo; ex παρὲκ & ἧμαι, sedeo.

Παρήμενος, assidens, ejusd. præs. part.

Παρημελημένως, neglectim, contemptim; est adv. à part. præt. pass. verb. παραμελέω, ῶ, q. d. subnegligo, subasperno, &c. V.

Παρηνέω, transmitto, seu transfundo per colum, percolo; unde pass. παρηνέμην, apud Gal. ex παρὲκ & ἠνέω, vel, ἠνέω, &c. V.

Παρῆξε, perrexit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi παρέξιμι, prætereo. Th. εἶμι, eo. f. ξω.

Παρήϊον, ου, τὸ, Poët. pro παρειὰ, ᾶς, ἡ, gena: &

Παρήϊον, ου, τὸ ornamentum equorum maxillis apponi solitum: à

Παρήϊος, ad genam pertinens. Th. παρειὰ, gena, maxilla.

Παρῆκα, a, τ. ind. act. verbi παρίημι, omitto; quod V.

Παρηκολούθησα, ας, ε, sectatus sum, perf. ind. act. verbi παρακολουθέω, sequor: f. ήσω. Th. ἀκόλουθος, pedissequus.

Παρήκοος, (idem ac, παρακούων, & ἀπειθὴς) immoriger, inobediens; est à παρακοὴ, inobedientia; verbale, à παρακούω, V.

Παρῆκον, f. ἥξω, p. ᾱκα, pertineo, pertranseo, pervenio. Th. ἥκω, venio.

Παρῆλδον, a. 2. verbi παρέρχομαι, quod vide: &

Παρῆλδοσαν, Bœot. pro παρῆλδον, 3. pl. a. 2. ind. act. verbi παρέρχομαι, præterco; quod V.

Παρῆλιξ, qui præcipiti, seu, vergente ætate est; qui è florente ætate egressus senescit; vetulus; Plut. Unde, παρηλικία, ætas præceps, seu, vergens; ætas senescens, aut deflorescens; ex παρὲκ & ἡλικία, unde ἦλιξ, ικος, &c. V.

Παρῆλις, ὡς, ὁ, sol geminatus, gemini soles. Th. ἥλιος, sol.

Παρήλιος, etiam adjectivè legitur; & apud Suidam, dicitur esse nebula supra modum condensata, quæ à sole illustratur; Theon. tradit. παρήλια esse nubes rotundas, quæ circa solem effulgentem irradientur, nec proprio lumine utantur, sed solari; quemadmodum etiam luna; Historici etiam, soles παρήλια appellaverunt, cùm binos ternosve apparuisse tradunt; & dicuntur esse nubes soli similes, tum colore, tum orbiculari figurâ; vel, imagines solis in nube spissa & vicina in modum speculi; Aratus autem & Seneca, παρήλιον vocant ipsam nubem, rotundam & splendidam, ac soli similem; item, παρήλιον, Astrologis, est genus virgarum, quum radii, per angusta foramina nubium, tenues, intenti distantesque inter se dirigantur, &c. Vide Senec. quæst. nat. l. 1. c. 11. Ex παρὲκ & ἥλιος, ὁ, vide.

Παρημελήκει, Ion. pro παρημελήκει, neglexit, 3. sing. pluſq. p. act. verbi παραμελέω, quod V.

Παρῆμβ, Dor. pro παρεῖναι, adesse, præs. inf. à πάρειμι, adsum.

Πάρημαι, assideo; ex παρὲκ & ἧμαι, sedeo.

Παρήμενος, assidens, ejusd. præs. part.

Παρημελημένως, neglectim, contemptim; est adv. à part. præt. pass. verb. παραμελέω, ῶ, q. d. subnegligo, subasperno, &c. V.

Παρημερίδιον, diem, seu dies transigo juxta quempiam, & velut ei adhærens: ex παρὲκ & ἡμέρα, unde, ἡμερόω, &c. Vide.

Παρήνει, 3. sing. imperf. act. verbi παραινέω, adhortor. perf. ήνεκα. f. έσω & έσω. Th. αἶνος, ου, laus.

Παρήορος, protensus, extensus, ad jugum devinctus: ex παρὲκ & ἄειρω, ligo: vel ἀείρω, attollo. Item stolidus: ex παρὲκ, malè, & ἄειρω, congruo. Hinc παρηορία, horum exercitus: παρηορίαι, habenæ.

Παρήπαπτες, a, 2. ind. act. à παραπάφω, decipio: ex παρὲκ & ἀπάφω, Pœt. idem quod ἀπατάω.

Παρηρημένα, nom. pl. perf. part. pass. n. g. verbi παραιρέομαι, adimo, aufero. Th. αἱρέω, capio.

Παρήρτητο, 3. sing. pluſq. p. pass. verbi ἀρτάω, suspendo, vel ἀρτύομαι, apparo.

Παρῆσαν, 3. pl. imperf. verbi πάρειμι, adsum. Them. εἰμὶ, sum; imperf. ἦν.

Παρήσθα, sensisti, Dor. pro παρήσθα, 2. sing. a. 2. m. ex παρὲκ & αἰσθάνομαι, sentio. f. αἰσθήσομαι, a, 2. m. ησθόμην, ου, στο.

Παρήσονται, 3. pl. f. 1. m. verbi παρίημι, omitto. Alii leg. παρήσουν, aderunt; à πάρειμι, adsum.

Παρήσουσι, si codex mendo caret, est 3. pl. a. 1. sub. verbi παρίημι, permitto ut intret, f. παρήσω. Forte legendum παρήσουσι, 3. pl. f. ejusd.

Παρητημένος, excusatus, perf. part. p. ss. à παραιτέομαι, ῶμαι, excuso, f. ήσομαι. p. παρήτημαι. Them. αἰτέω, peto.

Παρηχέω, sono refero, sono assimilis sum; unde verbalia, παρήχημα, & παρήχησις, adnominatio, figura, quum plures literæ aut syllabæ eundem sonum reddunt; ut, ταμία μία ταῦς; & qui mea verba ferunt, vellem tua verba referrent; (παρονομασία etiam dicitur) & sciendum hâc figurâ voces quidem similes esse, significationes autem diversas, &c. Ex παρὲκ & ἠχέω, unde ἠχῶ, &c. V. Item, à παρηχέω, legitur in pass. apud Aristoph. παρήχηται ὁ κότος τοῦ κότου, quod exp. sono convenit, &c.

Παρθένιος, apponens, Poët. seu Ion. Sync. pro παραθέμενος, a. 2. part. m. verbi παρατίθημι, appono. f. παραθήσω, a. 2. παρέθην. Th. τίθημι, pono.

Παρθενεύονται, dicebantur, qui consratriæ divæ virginis stipem colligunt, seu poscunt: ex παρθένος, ου, ἡ & ἀγύρτης, ου, ὁ, à Th. ἀγυιὰς, &c. V.

Παρθενία, τὰ, status virginitatis. Th. παρθένος, virgo.

Παρθένος, sive παρθένη, virgineus, virginalis; qui, vel, qualis est virginum, seu, virginum proprius; ut, παρθένος ὠδὴ, apud Euryp. dicitur etiam, παρθένος ἀνὴρ, vir qui uxorem juvenculam virginem duxit; apud Plut. in Pomp. est &, παρθένιον, τὸ, parthenium; herbæ nomen, ap'd Dioſc. & Theophr. & à Plinio dicitur esse matricaria herbariorum;

item, παρθένια, ας, ἡ, status virginitatis; virginitas, seu, status in quo virgines sunt; apud Euryp. in Rhæso; o nia, à Th. παρθένος, ου, ἡ, V. Unde etiam, παρθενεύω, seu, παρθενεύομαι, in virginitate dego; item, act. παρθενεύω, virginem manere cogo; in virginitate custodio, apud Euryp. & Luc. à quo verbalia, παρθένωμα, τό, locus ubi virgines degunt; conclave virginum; exp. etiam, status virginitatis; apud Euryp. &, παρθένωσις, εως, ἡ, ipsa act. o τῦ παρθενεύειν, quum scil. aliqua custoditur virgo; aut, aliquis sub habitu virgineo; Luc. de salt.

Παρθενών, ῶνος, ὁ, Ion. pro παρθενεών, conclave virginum: ab eod. Them.

Παρθένια τά, signa virginitatis: &

Παρθενία, ας, ἡ, virginitas: à παρθένος, ου, ἡ, virgo.

Παρθένιος, ου, ὁ, filius legitimo quidem concubitu natus, sed ex ea, quæ, cùm ducebatur, virgo putabatur, sed non erat, Aristot. Polit. 5. c. 7. ab eod. Them. παρθένος, V.

Παρθενικῶν, gen. pl. Æol. pro παρθενικῶν, dat. pl. Ion. παρθενικῆσιν: à

Παρθενικὸς, ἡ, όν, virgineus, a, um. Th. παρθένος, ου, ἡ, virgo.

Παρθενιστερίον, ου τό, virguncula; diminut. a παρθένος, V.

Παρθενών, ῶνος, vel παρθενεών. Ion. pro παρθενεών, ῶνος, ὁ, conclave virginum: ab eod Th.

Παρθενοκτόνος, virginis, aut, virginum occisor; unde, παρθενοκτονία, virgi i, aut virginum occisio, vel, immolatio: ex παρθένος & κτείνω, pr. med. verbi κτείνω, fut. κτενῶ, &c. V.

Παρθενοπίπης, ου, ὁ, virginum nimis avidus inspectator, aut observator: à παρθένος, ου, ἡ, virgo, & ὀπτεύω, quod ab inuit, ὀπτία, inspicio, observo. Th. ὀπτεύω, video.

ΠΑΡΘΕ'ΝΟΣ, ου, ἡ, virgo: interdum adject. ὁ, ἡ, & παρθένος, acc. pl. Dor. pro παρθένους hinc παρθενίης, seu, παρθένις, & παρθενικὸς, virgineus.

Παρθενών, ῶνος, vide παρθενεών.

Παρθενωπὸς, qui virgineâ & puellari facie est; ipso aspectu se puellarem & effœminatum ostendens: ex παρθένος, & ὤψ, ὠπὸς, vide.

Πάρδη, ἡ, virgo; idem quod Them. παρθένος; Suid. ex Epigr. Item, πάρδος, metri gratiâ, dicitur, per Sync. pro παρθένος, in iiid. Epigr.

Πάρθος, ου, ὁ, Parthus: nomen gentile.

Παχυμβίδες, αἱ, genus modulationis ad citharam; à παχυμβὸς, i. e. pyrrhichio pede: dictum; Apoll. apud Helych. παχυμβίδας dicit πατοῦσθαι παρὰ τῶν ἰάμβων, & solitas cani à Citharœdis; ex παχὺς & ἰαμβὸς, unde ἰαμβίζω, &c. V.

Πάχεσθαι, juxta moror, seu, commoror; vel, juxta dormio; apud Hom. ex παχὺς & ἰαύω, V.

Παχέων, fruens, juxtà dormiens, præs. part. à παχεύω. Th. ἰαύω, commoror, diversor.

Παχεύειν, oculo non attento prætermittere; negligere: ex παχὺς & ἰδεῖν, V. Unde etiam in part. παχεύδων, præteriens, prætermittens; contemnens, spernens; negligens; ut, παχεύδων τὰ αὑτῦ, rem suam negligens; apud Aristot. in Rhet. Item, παχεύρυα, juxta colloco, seu, statuo; & παχεύρυσμαι, pro eod. in Epigr. ex παχὺς & ἐρύω, V.

Παχείναι; transire, introire, permittere, exporrigere, præs. inf. ex παχὺς & ἴημι, pro εἶμι, eo: vel ab ἴημι, mitto.

Παχείρη, (idem quod μηλίρη) quæ sacerdos futura est; &, quæ alias sacerdoti mysteriis initiat; Plut. ex παχὺς & εἰρη, idem quod ἐρίδος, à Th. ἐρίδος, &c. Quæ V.

Παχέιτον, præteribant, 3. pl. imperf. à παχείημι, quod ab ἴημι, pro εἶμι, eo: imperf. ἴεν, ες, ε.

Παχεΐζειν, Ion. & Poët. pro παχίζειν, assidere: ex παχὺς & ἵζω, sedere facio.

Παχέζω, juxta colloco; assidere facio; item, neutral. παχέζω, & παχεζόμην, assideo, juxta sedeo, vel, assideo; ut, apud Herodot. ἐλθόντες ἐπὶ παχέζοντο, cùm ad eum venissent, assederunt: ex παχὺς & ἵζομαι, sedeo, à Them. ἵζω, sedere facio, &c. V.

Παχέημι, omitto, prætermitto, admitto, dimitto, permitto, remitto, laxo, languidum reddo, f. παχέω. perf. παχέακα. præs. pass. παχέεμαι, remissus fio. perf. παχέαμαι, σαι, ὄ. perf. part. παχεμβὸς, μένος, remissus: ex παχὺς & ἴημι, seu, ἑω, mitto.

ΠΑ'ΡΙΟΣ, & πάριος, α, PARIUS lapis: à Paro insulâ.

Παρίππω, affectans equum; affectator equi, ut canis qui velocitate equum assequitur, Poll. & Aristot. Unde, παρίππιδιον, exp. obequito, præterequito; item, prætercurro; & abeo alio, aliis scil. relictis; item, παρεκπάζομαι, à latere equito, adequito; item, præterequito, equo prætervehor: ex παχὺς & ἵππος, unde ἱππάζω & ἱππεύω, &c. V. Item, παρίτημι, sive, παρίστημι, juxta, vel, à latere volo; item, prætervolo: ex παχὺς & ἵπτημαι, vide.

Πάρις Σιμιχίδας, PARIS, q. Simichi filius.

Παρίδημα, τά, tonsillæ; i. e. glandulæ faucium; item, ipsæ φλεγμοναὶ ἀπὸ τῶν ἰδμίων χωλάνων; tonsillarum (i. e. partis, velut isthmus quidam, inter gulam, & asperæ arteriæ extremum, locatæ;) inflammationes; Gal. ex παχὺς & ἰδμὸς, ὁ, &c. V. Item, πάρισος, æqualis, vel, compar; Polyb. Unde παρίσου, apud Rhet. propè æquatum, quod constat similibus membris; Hermog. Quintil. autem l. 9. c. 3. dicit figuram πάρισον, esse, cùm par est extremis syllabis consonans; ut, non verbis, sed armis; communiùs verò, dicitur esse πάρισον quod fit è membris non dissimilibus; seu, cum æqualia membra fuerint; i. e. cùm verba verbis quasi dimensa & paria responderint; ut Cic. appellat; Demetr. ἰσόκωλον, vocavit; ex παχὺς & ἴσος, ὁ, vide. Unde etiam adv. παρίσως, æqualiter; apud Dem. & Bud.

Παρισόω, adæquo, æquiparo: ex παχὺς & ἴσος, æquo. Th. ἴσος, par, æqualis.

Παρίστημι, seu παχέστημι, sisto. f. παχέστησω. Th. ἵστημι, sto.

Παριστὰς, ἀντος, præs. part. act. &

Παρίστασο, præs. imperat. pass. &

Παρίστατο, 3. sing. imperf. pass. à

Παρίστημι, sisto, in medium produco, exhibeo, inhibeo; confero res inter se, f. παραστήσω. p. παρίστηκα. perf. part. act. παριστηκὼς, ότος, & contractè παριστὼς, ῶτος, adstans. plusq. p. ind. act. παρεστήκη, α. 1. act. παρέστησα, stiti, a. 1. imperat. act. παράστησον. & in pl. παράστητε, sistite, a. 1. inf. act. παραστῆσαι, probare, a. 2. παρέστην, ης, η, adstiti, f. 1. m. παραστήσομαι, sistar: ex παχὺς & ἵστημι, sto.

Παρισφοῖν, est obiter ἰσοφοῖν, nam, παρισόω, exp. obiter ἰσόω, i. e. scisitor; ut, Cic. ad Attic. hæc te volui παρισφῆσαι, (i. e. percontari, vel, perquirere;) sumus enim ambo bellè curiosi; ex παχὺς & ἴσωρ, ορος, unde ἰσορία, &c. V.

Παρίχειν, præs. inf. pro παρέχειν: &

Παρίχρημι, i. pl. præs. ind. à παρέχω, præbeo, idem quod παρέχω: ex παχὺς & ἴχω, habeo.

Παρεχαίνω, extenuo, & in pass. παρεχαίνομαι, extenuor; unde part. παρεχαινόμενος, macilenti, extenuati; ex παχὺς & ἰσχνὸς, unde ἰσχαίνω, &c. Vide. Item, παρέχω, juxta habeo, seu, teneo; item, exhibeo; Il. δ. & λ. Item, præbeo, dono, &c. Idem quod, ab, & pro παρίχω, i. e παχὺς ἴχω; h. e. ἐγγὺς ἴχω; inquit Eust.

Παρίσσως, vide suprà, in πάρισος; item, παρίσωσις, admquatio; apud Rhet. signif. peculiariter structura orationis, cui adhibentur quæ πάρισα vocantur; & παρισωτικὸς, cui vis inest τῦ παρισῶσαι; utrumque, verbale, à παρισόω, vide.

Παρισθῆλθε, & in acc. plur. παρίσπατε, a. 2. part. verbi πάρειμι, præterco, pervenio: ex παχὺς & εἶμι, eo, a. 2. ἦν, ες, ε, 2. 2. part. ἰών.

Παρκατέλεκτο, accubabat, 3. sing. plusq. p. pass. per Sync. pro παρεκατελέλεκτο, verbi παρεκκατάλεγμαι, quod ex παχὺς, κὰ, & λέγομαι, seu λέχω, cubare facio.

Παρκείμενος, per Sync. P. ἔτ. pro παρακείμενος, adjacens, vicinus: vide παράκειμαι.

Παρκλίνωσι, deflectunt, per Sync. pro παρακλίνωσι, 3. pl. præs. ind. verbi παρακλίνω. Th. κλίνω, reclino. f. νῶ. p. κα.

Παρακύπτουσα, procumbens, Dor. & Poët. pro παρακύπτουσα, præs. part. f. g. à παρακύπτω. Th. κύπτω, incurvo me.

Παρκύπτω, inclinato capite, in obliquum, seu, transversim aspicio, &c. Est per Sync. pro παρακύπτω, Id V.

Παρμέμελκται, Æol. Sync. pro παραμέμελκται, curavit, advenit, adstitit, 3. sing. perf. act. ex παχὺς & μέμελκα, fact. ex μεμόλκα, 3. sing. perf. per Sync. ῶ, οι, & euphoniæ gratiâ inserto β, & υ verso in ω, à Th. μολῶ, venio, advenio: f. μολοῦμαι. p. μεμόλκα, ας, ε.

Παρμῶς, ᾶ, ὁ, nomen Diaconi.

Παρμύθω, maneo apud, &c. Poëticè dicitur per Sync. pro παραμύθω, id vide.

Παραμενοπτέρες, υ, Poët. Sync. pro παραμενεπτέρες, durabilior & constantior, quod à positivo παραμένω deductum, hoc à παραμένω, persevero, constans sum. Th. μένω, maneo.

Παρνασσὸς, gen. Ion. & Poët. à Πάρνασσος, ου, ὁ, nomen montis in Delphis.

ΠΑ'ΡΝΟΠΕΣ, ων, οι, genus locustarum.

Παροδεύω, f. εύσω, prætereo, prætergredior: à

Πάροδος, ου, ἡ, aditus, ingressus, transitus: ὡς ἐπ παροδὸν, velut in transitu; prov. ex παχὺς & ὁδὸς, ὦ, ἡ, via.

Πάροδος, præced. via ad aliquem locum ducens; est etiam adject. ὁ ἡ ἡ, qui juxta viam situs est; apud Demosth. & subst. etiam, pro transeunte & viatore; apud Ezech. Unde παρῳδικὸν μέλος, carmen quod chorus in parodo canebat; item, παρῴδης, qui viam respicit; & Metaph. Basil. παρῳδιᾶν, dicit esse παρῴδιον λόγον, i. e. communem, & omnibus notam, & q. d. prope viam, seu, in ipsa via positam orationem; item, παρῳδίτης, qui per viam transit, viator; in Epigr. l. 3. & in fœm. παρῳδῖτις, ut, παρῳδῖτις ἀηδὼν, quæ secus viam est aut in via; in iiid. l. 1. Omnia ab & ex iiid. cum præced. πάροδος, ου, ἡ, aditus; item, ipsa actio adeundi, ingressus, &c. V. Sed dicitur etiam, παρῳδὸς, quum quis in Theatrum prodit, ingenii ostendandi causâ; in Epigr. l. 2. Item, quum histrio, fabulam acturus, in Theatrum ingreditur, & se ostentat populo; Plut. in Polit. præc. &c.

Παροίγω, parum aperio; παρὰ enim, in hoc verbo minuit; (ut in παροιμοῦσι) Latinè, adaperio dicitur; nam &, ad, interdum ἐλάττωσιν, ostendit; ex παρὰ & ὀίγω, V. Item, παροιδαίνειν, est, ad latus intumescere; ut tonsillæ cum turgent, atque utrinque partes intumescunt; unde παροιδαίνειν τὸ παροίδημα; dixit Poll. l. 2. De tonsillarum tumore ex inflatione; ex παρὰ & οἰδέω, tumeo, unde οἰδαίνω, tumefacio, &c. Vide.

Πάροιθε, & πάροιθεν, antè, antea, coram cum gen. Them. πάρος, Poët. ante.

Παροικέω, commoror, habito. f. ήσω. p. παρῴκηκα. a. 1. παρῴκησα. παροικήσομαι, a. 1. inf. act. ex παρὰ & οἰκέω, habito. Th. οἶκος, domus.

Παροικία, ας, ἡ, commoratio, cohabitatio: &

Πάροικος, ου, ὁ, ἡ, advena: ex iiid. Them.

Παροικλόμην, idem quod παροίκέω, V. Habito apud, accolo; item, incola sum; peregrè adveni aliquem in locum habitandi causâ; unde verbalia, παροίκησις, & παροικησία, habitatio propinqua, vel, incolatus; item, παροικικὸς, ad inquilinum pertinens; inquilinarius; in Anth. & παροικία, ἡ, idem quod παροικία; q. d. incolatus; incolam esse; item, accolarum conventus & cohabitatio, sacraque vicinia; unde, pro Ecclesia etiam usurpatur; item, παροικίζω, juxta colloco, seu, juxta habitare facio; item, ad habitandum juxta admoveo; in Epigr. &c. Omnia, à præced. πάροικος, qui domum habet apud, qui habitat juxta, accola, Thuc. l. 3. & 4. Item, qui habitatum aliquò venit, ac sedem ibi fixit; Ephes. c. 2. Item, qui in ædibus alicujus habitat; inquilinus; Levit. 21. &c. Ex iiid. cum præced. παροικία, V.

Παροικοδόμιον, ædificio juxta; juxta extruo; unde verbale, παροικοδόμημα, ædificium alii ædificio adstructum; Aristot. Ex παρὰ & οἰκοδόμιον, vide.

Παροιμία, ας, ἡ, proverbium: ex παρὰ, apud, & ὄιμη, seu ὄιμος, ου, ὁ, ἡ, via.

Παροιμιάζομαι, proverbialiter loquor; ut, παροιμιάζομαι τὸν Δία, proverbialiter de Deo loquor; Plat. de Leg. Unde part. παροιμιαζόμενος, qui in proverbio est, apud Theophr. Item, παροιμιακὸς, idem quod παροιμιώδης, proverbialis; qui in proverbio est, &c. Plut. in Helen. & Symp. 2. Utrumque, à præced. παροιμία, ἡ, adagium; vulgare dictum; in quo præcipuè requiritur ut tritum sit, & quasi per ora hominum obambuler; derivatur enim ab ὄιμος, via, semita; & B. filio, dicitur esse, παροιμιώδης λόγος, sunt tamen qui derivent ab ὄιμη, significante, verbum; apud Joan. Evang. παροιμία dicitur quod cæteris παραβολὴ, c. 10.

Παροιμιώδης, ους, ὁ, ἡ, proverbialis: à præced.

Πάροιμος, qui juxta, seu, propter viam est, vicinus; Hesych. Unde παροιμία, à via deflecto, apud eund. ex παρὰ & ὄιμος, V.

Παροιμιολόγος, υ, ὁ, paræmiarum, seu, proverbiorum scriptor: ex παροιμία & λέγω, V. Item, παροιμιολογεῖν, proverbia colligere, seu interpretari; ex παροιμία & λέγω; i. e. colligo; unde λόγος, ὁ, &c. V.

Παροινέω, ῶ, vide in παροινίμερος.

Παροινία, ας, ἡ, abusus vini, ? etulantia quæ abusum vini comitatur: &

Πάροινος, ὁ, ἡ, vinosus, ebrius: ex παρὰ, apud, & οἶνος, vinum.

Παροινόμερος, ου, præs. part. pass. à παροινόμερος, inebrior, quod à παροινία, pecco per violentiam: ex iiid. Th.

Παροίνομος, τὸ, injuria, seu, contumelia, q. d aliquis ab homine temulento afficitur; item, is qui injuriâ seu contumeliâ à vinolento afficitur; est verbale à præced. παροινία, ου, ex e brietate dico agoq; quæ dedecent; in pass. παροίνομαι, ώμαι, in convivio contumeliam patior; ut, παροινεῖσθαι γυναῖκα, Demosth. & ἐγκαλεῖ σοι παροίνται παρὰ ἡμῖν: Luc. Item, παροινικὸς, & παροίνιος, temulentus; petulans extemulentia; item, qui fit & dicitur inter pocula; &, παροίνιον, exp. convivium temerè ac stultè dictum, velut inter pocula; item, παροίνιος, adv. temulentè; more eorum qui ex vinolentia petulantes sunt; omnia, à præced. πάροινος, V.

Παροιφθίτη, dat. sing. a. 1. part. pass. verbi παραφέρω, transfero. f. 1. παροίσω. Th. φέρω, fero.

Παροιχάω, & παροιχίω, ægro exerceo; œstro velut immisso furor & exagitor; ex παρὰ & οἶστρος, ὁ, unde οἰστράω, & οἰστρίω.

Πάροιτατος, primus; Apoll. arg. l. 2. ὃς μιν ἐτύψε παροίτατος; item, vetustissimus, antiquissimus; est superl. à compar. seq. παροίτερος, vide.

Παροίτερος, υ, prior, ratione temporis vel loci: à πάρος, ante.

Παροιτέρω, longiùs progrediendo; ulteriùs; est adv. compar. à præced. παροίτερος, V.

Παροίχομαι, præterco, imperf. παρῳχόμην, υ, ετο. f. παροιχήσομαι. p. pass. παρῴχημαι, præterivi, perf. part. pass. παροιχωμένος, η, ον, præteritus: ex παρὰ, præter, & οἴχομαι, eo, abeo. f διχήσομαι.

Παροιχωκόσιν, præteritis, dat. pl. præs. part. &

Παροιχώκει, Ion. & Poët. pro παρῳχώκει, præterierat, 3. sing. plusq. perf. activ. verbi παροίχομαι, quod V.

Παρολίζω, ingeniculo me, curvatis genibus subsido; ex παρὰ & ὀλίζω, V. Item, παρολισθαίνω, lapsi; deq; habeo; in de apud Polyb. μικαλέως παρολισθαίνειν, insigniter contemni; ex παρὰ & ὀλισθαίνω, V.

Παρολισθαίνω, pro labor, lubricè aberro: ex παρὰ & ὀλισθαίνω, labor. Th. ὀλισθος, lapsus.

Παρολισθέω, lubricè in latus detorqueor, &c. Idem cum præced. παρολισθαίνω, quod V.

Παρολκὴ, prorogatio, dilatio, mora, item redundantia; apud Etym. Item, πάρολκος, funis nauticus quo trahitur navis ad terram, cùm nullus est amplius remorum usus; utrumq; verbale à παρέλκω, V.

Παρομαρτεῖ, comitor, assequor: ex παρὰ & ὁμαρτία, una eo cum, seguor. Th. ὁμαρτῆ, simul, adv.

Παρομαρτοῦντα, acc. sing. part. præs. verbi præced.

Παρομοιῶν, assimilis; idem quod seq. παρόμοιος, non valde absimilis.

lis; prope similis; item, fere par, &c. V.

Παρομοιάζω, similis fam, assimilo. f. άσω. p. παρωμοίακα. à

Παρόμοιος, α, ον, similis: ex παρὰ, ad, & ὅμοιος, similis. Th. ὁμὸς, idem.

Παρομοιόω, assimilo, seu, assimilem reddo; in pass. παρομοιοῦσθαι, assimilem esse, ad similitudinem accedere; unde verbale, παρομοίωσις; i. e. similitudinis vicinitas; sed est &, figuræ Rhetoricæ nomen; in qua est similitudo extremarum partium membrorum; i. e. initii ac finis; (ut, παρίσωσις, membrorum æqualitatem continet; ac prope numero pares syllabas;) Demetrius, παρομοίωσιν, vult esse genus; ἰσόκωλα autem, partem formamq; ejus appellat; & παρομοίωσιν complectitam ὁμοιοτέλευτα, quàm ὁμοιόπτωτα, Aristot. 3. Rhet. de his abunde docuit & apposuit exempla; item, παρόμοιον, assimile, i. e. παρ' ὅλιγον ὅμοιον, est & figura, vel potius, vitium orationis, quum diversa verba ab iisdem literis sumuntur; ut, O Tyte, tute Tati tibi tanta tyranne tulisti, &c. Evidentiùs hæc & hujusmodi apud Græcos, à quibus primùm desumpta sunt; omnia, à præced. παρόμοιος V. Item, παρομολογία, ας, ἡ, conf. ilio; est schema apud Rhetores; seu, figura, quum aliquot res adversatio concedimus, deinde aliquid inferimus, quod aut majus sit quàm superiora, aut etiam, omnia quæ posuimus infirmet; Rufin. Ex παρὰ & ὁμολογία, unde ὁμολογία, &c. Vide.

Παρὸν, ὀντος, τὸ, præsens; quod adest, promptum; præsens conditio, seu, præsens temporis conditio; τὸ παρὸν, nunc, & res de qua agitur; in præsentia; ut, τῷ παρόντι βέλτιον, melius quàm quod adest; τῷ παρόντι χρῷ τῷ ἀγαθῷ, præsente bono utere dum adsit, &c. Est neut. à παρὼν, part. à πάρειμι, quæ vide.

Παρονομάζω, signif. quasi dicere, agnomino; i. e. appello nomine ad aliud alludente; quidam exp. alludo ad nomen; unde verbale παρονομασία, agnominatio; item, vocum collusio, figura, quæ &, παρήχησις, dicitur; quum scil. eodem verbo quasi contraria augentur; dicitur à Cic. 3. de Orat. paullum immutatum verbum atq; deflexum; ut, apud Terent. in Andr. incœptio est amentium, non amantium; ubi interpr. amabant veteres de proximo similia dicere; ut Cicero, minùs charum putant fore de armario, quàm quod de sacrario fuisset ablatum, &c. Ex παρὰ & ὀνομάζω, unde ὀνομασία, &c. Vide.

Παροξείζω, ad acorem vergo; acorem gustu vel odore refero; Diosc. Ex παρὰ & ὀξίζω, aceo, &c. Vide.

Παροξωσαι, a. 1. inf. act. &

Παροξωθῆναι, ησε, ῃ, a. 1. opt. pass. à

Παροξόω, ῶς, ῷ, exacerbo: f. ώσω. a. 1. παρῴξυνα. perf. παρῴξυγκα. imperf.) all. παροξυνόμην, ῡ, στο. perf. pass. παρῴξυμμαι, & Att. παρῴξυσμαι Ex παρὰ & ὀξύω, acuo. Th. ὀξὺς, acutus.

Παροξυντικὸς, ἡ, ὸν, concitatorius, unde παροξυντικὸ, τὸ, dicuntur quæ ad iram irritare solent; Plut. verbale, à præced. παροξύω, acuo, exacuo; instigo, concito, inflammo, &c. Unde morbus etiam παροξυσμὸν, dicitur, quum hominem invadens exacerbat priorem statum in quo erat; Gal. Item, Grammaticis, παροξύω, est, acutum sonum in penultima syllaba colloco; Athen. l. 11. in pass. παροξύνομαι, acuor, incitor ad aliquam rem; omnia, à πάροξυς, acer, acerbus; Athen. l. 6. Ex παρὰ & ὀξὺς, V. Unde etiam seq. παροξυσμὸς, incitatio, irritatio; (vox med.) Act. Apost. c. 15. in malam partem; sed ad Hebr. c. 10. in bonam; item, accessio; i. e. particularis motus morbi, à remissione ad deterius, Gal. &c.

Παροξυσμὸς, ῦ, ὁ, exacerbatio, incitamentum; à præced.

Παροξύτων, & παραπαροξύτων, qui in penultima tonum acutum habet, & qui in antepenultima, vocabula grammat. ex παρὰ, vel, ex παρὰ, παρὰ, & ὀξύτων, &c. V.

Παρορλίζομαι, exarmor; Argon. l. 2. ex παρὰ & ὁπλίζω, ὁπλίζομαι, &c. V. Item, παρόπλισις, q. d. adaffatio; i. e. quum aliquid ad prunas torreturi; ex παρὰ & ὀπίζω, unde ὄπλισις, &c. V. Item, παρόπτομαι, negligenter video; negligo; ex παρὰ & ὄπτομαι, vide.

Παρόραμα, τὸ, quod quis limis, aut, conniventibus oculis neglexit; item, error quem quis perperam videndo committit; item, παρόρασις, εως, ἡ, despectio, contemptus, delpicientia; proprie est aspectus obliquus qui fit limis oculis; Plut. in Symp. Atque inde aspectus negligens, &c. Ut &, παροραστικὸς, qui transmittere solet per negligentiam, aut, incuriam, qui talis est, ut negligat; Plut. Symp. l. 7. Omnia verbalia, à seq. παροράω, vide.

Παροράω, limis oculis aspicio, transversùm intueor, item videre me dissimulo, contemno, negligo; perperam video; ex παρὰ, perperam, & ὁράω, video. f. m. ὄψομαι, perf. act. Att. ἑώρακα.

Παροργίζω, ad iram provoco: f. ίσω, & Att. ιῶ. præt. παρώργικα. perf. pass. παρώργισμαι. Ex παρὰ & ὀργὴ, ira.

Παρόργισμα, ατος, τὸ, &

Παροργισμὸς, ῦ, ὁ, irritatio ad iram, iracundia: à παροργίζω, quod vide.

Παρόρειος, ad latera montis situs, vel, prope montem situs; item, παρόρεια, vicina montibus regio; ex παρὰ & ὄρος, τὸ, unde ὀρεινὸς, &c. V. Item, παροράζω, fines meos egredior, alienum agrum usurpando; vel simpl. fines meos & limites transilio; unde, παροριστὴς, οῦ, ὁ, qui fines suos egredien., alienum agrum usurpat; qui fines suos transilit; à ὁρίζω, V. Παρόρκιον, contra jusjurandum ago; juramentum transgredior, seu, violo, pejero; à Th. ὅρκος, ὁ, unde ὁρκίω, &c. V. παροξύνω, incito, concito, stimulo; item simpl. hortor; unde παρόρμησις, incitatio, concitatio, stimulatio; item, hortatio; ut &, παρορμητικὸς, incitandi vim habens, seu, stimulandi, unde adv. παρορμητικῶς, q.d. incitatoriè, cum vi incitandi; à Th. ὁρμὰν, unde ὁρμητικὸς, &c. V. Item, παροργίνω, juxta in statione sto cum navibus; ab ὅρμος, statio navium, unde ὁρμίω, stationem habeo, &c. V. Παρόρνις, inauspicatus, infaustus, q.d. adversis avibus; Æschyl. à Th. ὄρνις, V. Παρρύομαι, fodio juxta; à Th. ὀρύσσω, V. item, παρορχοῦμαι, sive, ὀρχοῦμαι, q.d. prætersalto; unde signif. præter argumentum repræsento; ut, παρορχεῖσθαι; apud Luc. exp. fabulam, præter argumentum repræsentare; à Th ὀρχήσομαι, ὄμαι, comp. ut reliqua præced. cum præp. παρὰ, &c. V.

ΠΑ'ΡΟΣ, an. & adv. cum gen. hinc πάροθε & παρόπιθεν, idem.

Παρορτόω, excitimulo. f. ώσω. p. παρώρτωκα. a. 1. παρώρτωσα. Ex παρὰ & ὀρτύω, instigo, incito.

Παρσλὶς, ίδος, ἡ, inflammatio partis alicujus gingivarum; quæ nisi discutiatur, suppuratur & in abscessum vertitur; ex παρὰ & ὄυλον, τὸ, gingiva, &c. Vide.

Παρὸσης, gen. sing. à παρὸσα, præs. part. f. g. à πάρειμι, adsum; quod ex παρὰ & εἰμὶ, sum, præs. part. ὤν, ὖσα, ὄν.

Παρόστ, vel παρὸσιν, præsentibus, dat. pl. præs. part. παρὼν, ὀντος, ejusd. verbi & Them.

Παρουσία, ας, ἡ, adventus, præsentia: à πάρειμι, adsum. Th. εἰμὶ, sum.

Παρόχημα, vehor à latere; ad latus in vehiculo vel curru sedeo; est pass. ab act. παρόχω, præterveho, transveho; item, juxta alterum veho, à latere alterius veho; ex παρὰ & ὄχος, ὁ, unde ὀχήμαι, &c. V.

Παροχετεύω, per alios canales deduco, mutatis canalibus derivo: ex παρὰ & ὀχετεύω, derivo. Th. ὀχετὸς, canalis.

Παροχλεβωσις, εως, ἡ, derivatio; item, vacuatio humoris per vicinam partem; verbale, à præced. παροχλεβόω, V. Item, παροχλεύω, ineo præter; alterius fœminam præter meam ineo; pass. παροχλεύομαι, ab alio præter maritum meum consendor; alium maritum admitto; ex παρὰ & ὀχλεύω, V. παροχέω, ῶ, tranlveho; vide paulò suprà.

Παροχὴ, ἡ, præbitio, largitio; item, Parochi munus; apud Basil. & αἱ παροχαὶ, quæ Gellio, præbenda publicè; l. 15. c. 4. lic & πάροχος, ου, ὁ, q.d. præbitor; sed peculiariter, πάροχοι, dicti sunt &, ξενιτάροχοι, qui peregrinis salem & ligna præbebant; sub harum autem specierum nomine, omnia hospitibus necessaria intelliguntur; utrumque,

que, verbale à παρέχω; Vide sed derivari etiam potest πάροχος παροχεῖσθαι; nam ut scribit Paulan. in Græcia, moris fuit, ut in nuptiali curru, tres duntaxat sederent, & media sponsa, à lateribus sponsus, & quem vocant πάροχον, qui amicitia vel sanguine esset conjunctus, cuique deferrent plurimum; paranymphus & auspex dicitur; unde, authore Polluce, dicebant Παροχήσομαι, pro. πάροχος ἔσομαι, ero nymphæ assessor in curru, &c. Item, πάροχος, adject. ut, ἵππων πάροχος, equus qui cursus publici causâ præbetur; &c. Sed sic, ex à παρέχω; ex παρὰ; & ἔχω; in altera verò signif. πάροχος, est, in genere, qui à latere alterius vehitur, vel. qui in vehiculo, seu, curru alteri assidet; Pol. lib. 3. & peculiariter sic dici solebat qui sponso, sponsam, domum deducenti, in curru alteri assedebat; Aristoph. in avibus; atque sic est ex παρὰ; & ἔχος; &, ab eo derivatur παροχεῖσθαι, à παροχήσομαι V.

Παροχλίζω, vecte transmoveo; vel simpl. tranimoveo, transferor, ex παρὰ; & ὀχλεύω, unde ὀχλίζω, &c. Vide Item, παροχλίω, ῶ; obturbo, obstrepo, molestiam exhibeo: ex παρὰ; & ὄχλος, ὁ; unde ὀχλίζω, &c. V.

Παρόχων, vide suprà in παροχὴ. Item, παροχόομαι, οῦμαι; præter panem aliquo opinio vehor; unde verbale, Παρόχημα, & in diminut. Παροχύμιον, τὸ; id quod unà cum pane comedimus, ex παρὰ, & ὀψόομαι, unde ὄψημα, τὸ, &c. Vide. Item, παροψίδιον, τὸ; frugale opsonium; quod in mensa apponitur unà cum pane comedendum; est diminut. à seq. παροψὶς, idem cum παρόψημα, &c. Vide.

Παροψὶς, ίδος, ἡ, PAROPSIS, patina in qua opsonia apponuntur. Ex παρὰ apud, & ὄψον, opsonium.

Παροψώνιον, clam opsonia coëmo; unde verbale, Παροψώνημα, opsonium, quod extra & clam è foro comparatum est & coëmptum; ex παρὰ, & ὀψώνιον, ex ὄψον, τὸ; & ὠνέομαι, &c. V.

Παρπαπθεῖν & παρπαπθὼν, per Syne. pro παραπαπθεῖν & παραπαπθὼν, quæ Anadiplasiasmo Ion. dicuntur pro παραπιθεῖν, & παραπθὼν, a. 2. inf. & part. verbi παραπείθω, arte pellicio, fallo. Th. πείθω, persuadeo: f. σω. a. 2. ἔπιθον.

Παρπιθὴς, ία, ες, arte pedes existens; Poët. pro ὁ παρὰ ποδὶ ὤν.

Παρρήγνυμι, diffrumpo, diffringo, ; ex παρὰ & ῥηγνύω, vide.

Παρρησία, ας, ἡ, libertas; loquendi fiducia: hinc παρρησία, apertè, palam: ἐν παρρησίᾳ εἶναι, celebrem esse & in omnium ore versari: q. d. πᾶν ῥησία, vel πᾶσα ῥῆσις. Th. ῥέω, dico.

Παρρησία, sumitur etiam adverbialiter; & exp. palam, apertè; à præced. παρρησία; libertas & licentia loquendi quâ omnia dicuntur; oratio libera, nihil metuens aut reticens; ut, παρρησίαν δοῦναι, apud Isoer. & Plat. libertatem loquendi dare; Item, general, fiducia, confidentia; sæpe in N. T. &c. V.

Παρρησιάζομαι, libere loquor. imperf. ἐπαρρησιαζόμην, ῃ, στο. f. άσομαι, f. inf. m. παρρησιάσεσθαι. a. 1. m. ἐπαρρησιασάμην, ω, ατο; à præced.

Παρρησιαστὴς, & παρρησιαστικὸς, qui liberè loquitur, aut, qui libertatem amat in dicendo; Aristot. atque hinc, adv. παρρησιαστικῶς, cum libertate loquendi; libere loquendo; omnia, à præced. παρρησιάζομαι, V.

Παρσιθεῖ, apponit, Sync. Æol. pro παρτίθησι, appono. Th. τίθημι.

Παρσιθέτω, Æol. Sync. pro παρατιθέτω, 3. sing. imperat. præs. verbi παρατίθημι, appono. Th. τίθημι.

Παρυγρὸς, leviter humidus; vel simpl. humidus, madens; Item, τὸ πάρυγρον, emplastri quoddam genus, ita denominatum, quoniam initio liquidum est, sed postea consistit & durescit; apud Gal. unde παρυγραίνω, antehumecto; Hippocr. & Theophr. ex παρὰ, & ὑγρὸς, unde ὑγραίνω, &c. Vide. Item, παρυδάτιος, & πάρυδρος, juxta aquam, vel, aquas, positus, natus, vel, fatus: The phr. ex παρὰ; & ὕδωρ, τὸ: genit. ὕδατος, &c. vide. Παρύπασις: minus est quam ὑπόπασις: unde, apud Dionys. διὸ ἄτε ὑπόπασιν ἦχ, τὸκικὶν ἀλλὰ παρύπασιν, ideo neque propriam subsistentiam habet malum, sed quodammodo subsistit: est verbale, à πάρυφίσαμαι, vide: vel, ex παρὰ; & ὑπόστασις, &c. Vide. Item, παριπνοΰχω, leviter refrigero: ex παρὰ: & ὑπονύχω: vide.

Παρυφαίνω, attexo: ex παρὰ ὑφαίνω, texo. Th. ὑφάω, idem.

Παρυφάω, attexo: ex παρὰ & ὑφάω texo.

Παρυφὴ, ῆς, ἡ, præclava, prætexa: à præced.

Παρυφὴς, ἐος, & πάρυφος, ου, ὁ, ἡ; adject. ἱχων παρυφὰς, vel, παρύφους, subst. i. e. τὰς ἐν τῇς χιτῶσι πορφυρᾶς ῥάβδους; Poll. l. 7. c. 14. ut, χίλιοι παρυφὴς, vel, πάρυφος: virgatum sagulum; Item, πάρυφος, ου, ὁ; subst. idem quod παρυφὴ præced. id quod telæ seu, textili attextum est; veluti sunt virgæ aureæ, purpureæ, candidæ, &c. Vide.

Παρυφίσαμαι, properemodum subsisto: fere in natura sum rerum: Item, obiter subsisto: sed exp. etiam, subsisto unà, vel, unà existo; unà sum in rerum natura; (pro συνυφίσαμαι.) Item, exp. significor, demonstror, repræsentor, &c. ex παρὰ; & ὑφίσαμαι; Vide.

Πάρυφος, vide παρυφὴς.

Παφάμην, Æol. Sync. pro παραφάμην, quod Ion. pro παραφύναι, a. 2. inf. act. &

Παρφάμενος, η, male suadens, pro παραφάμενος, a. 2. part. m. παραμήν, Dor. pro παρφαμένη, adhortans: &

Παρφάσθαι, a. 2. inf. m. verbi παραφάμαι, suadeo, hortor: ex παρὰ & φημὶ, dico. a. 2. act. ἔφην; a. 2. m. ἐφάμην.

Παφάρσις, εως, ἡ, per Sync. pro παράφασις, oratio, qua quis decipitur, impostura, fraus: ab eod. verbo & th.

Παφοίρομαι, in medium afferor; item, perperam agor, vel moveor, transversus rapior, &c. per Sync. dicitur, pro παραφέρομαι, à παραφέρω, v.

Παφυκτὸν, ῦ, τὸ, per Sync. pro παράφευκτον, quod vitari potest. Ex παρὰ & φεύγω, fugio.

Παφῴδέω, ῶ, canticum, vel carmen ad alterius imitationem compono, parodias scribo; ab Hesychio exp. etiam λλευάζω, unde, παφῳδὴ, canticum, vel, carmen ad alterius similitudinem compositum; Athen. l. 14. abusivè etiam in versificationis ac fermenum imitatione servatur. vide Quint. l. 9. c. 2. Item, παφῳδὸς, parodiarum scriptor, ut Sopater, apud Athen. unde παφῳδία, idem quod παφῳδὴ; ut, παφῳδῶν ποιητὰς; Athen. l. 15. est (inquit Camer.) quum alterius Poëtæ verius, jocosè in aliud argumentum transferuntur; est etiam, παφῳδία, Hermogeni, quum quis, ubi partem aliquam versûs protulit, reliquum à se, i. e. de suo, oratione solutâ eloquitur; Item, παφῳδικὸς, adject. ad parodiam pertinens; parodiæ formam habens; omnia, ex παρὰ, & φδὴ, ἡ; unde φδικὸς; &c. Vide.

Παχνόω, expello, ejicio, domo expello: item rejicio, aspernor, negligo; proerafino: ex παρὰ, & ὠθέω, pello

Παροκιανὸς, ὴ, ὸν; & παροκεανὸς, oceani accola; in plur. παροκιανοὶ, ῶν, oceani accolæ; qui ad oceanum habitant; Item, παροκεανίτης, maritimus, litoralis; vel, qui est ex litore oceani, unde παροκεανικὸς, maritimus, litoralis, juxta oceanum, &c. ex παρὰ, & ὠκεανὸς, vide.

Παροίκησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi παροικέω, commoror: f. ήσω. p. παροίκηκα. Ex παρὰ & οἰκέω, habito. Th. οἶκος, domus.

Παροίκισμαι, perf. ind. pass. verbi παροικίζω juxta habitare facio; f. ίσω. Ex παρὰ & οἰκίζω, condo, loco. Th. οἶκος, domus.

Παροικοδόμεω, 3. pl. perf. ind. pass. verbi παροικοδομέω, ædifico juxtà, ex παρὰ, juxta, & οἰκοδομέω, ædifico, f. ήσω. p. οἰκοδόμηκα. ab οἶκος, domus, & Νέμω, struo. p. m. δέδομα.

Παρωλένη, qui ad brachia, seu, lacertos est: vicinus brachiis, seu, ulnis; ut, παρωλένιη φαρέτρη; vocantur etiam, παρωλένια, τὰ; interiores lacertorum tori; Poll. l. 2. ex παρὰ; & ὠλένη; V. Item, παρώμιος, ου, ὁ, ἡ; adæquatus, ex παρὰ; & ὁμαλὸς, (versio, propter comp. ος in ω.) παρωμὶς, ίδος, ἡ; superhumerale; genus vestimenti sacerdotalis; Exod. 28. Item, παρώνυμος; q. d. denominatitius, denominativus; i. e. ab alio denominationem habens; unde παρώνυμον, τὸ; quæcunque ab alio denominationem habent: apud Aristot. in Categ. atque inde adv. παρωνύμως; q. d. denominatitiè, seu, denominativè; Plut. in quæst. Rom. Item, παρωνυμία, appellatio denominativè facta;

&

& q. d. derivative; quinquiam idem est quod παρανομασία; vide Aqu. Rom. Sic etiam, παρωνύμιος, denominationi similis; Plut. παρωνύμιον, cognomen; Plut. & Athen. & παρωνυμίζω, seu, παρανομάζω, denomino; Aristot. omnia, ex παρὰ, & ὄνομα, unde ὀνομάζω, &c. quæ in comp. vertunt, o, in ω. Item, παρωνυχία & παρωνυχίς; Abscessus ad unguis radicem natus: alii inflammationem vocant; Latini, reduviam, vel, rediviam, malum hoc nuncuparunt, Item, παρωνυχία, est etiam nomen herbæ, nominatæ ἐκ τῶ παρωνυχίδας θεραπεύειν; Dioscor. l. 4. c. 54. ex παρὰ & ὄνυξ, ὀνυχ-, &c. V.

Πεφοινιγμένος, η, præditus colore inter cinereum & rufum medio: à πυῤῥὸς, rufus. Th. πῦρ ignis.

Περόπιον, quod oculis circumponitur equorum; quidam exp. coria quæ ambiunt oculos equorum; ocularia equorum. Poll. l. 2. Item, παρωπὶς, itidem; eo quod oculis, seu, faciei circumponitur; idem ibid. Sed παρωπίον, appellantur, oculorum minores anguli qui ad tempora spectant; idem etiam ibid. ex παρὰ, & ὤψ, ὠπὸς, V.

Παρόπο, 3. sing. plusq. p. pass. verbi παρόπομαι, negligo. Th. ὄπομαι, vide: f. ὀφομαι. perf. pass. ἄμμαι.

Παρ' ἄφαρ, q. d. præter tempus, vel, horam; i. e. intempestivè; apud Plut. ex παρὰ, & ἄφαρ, V.

Παρόρεος, vel, παρόρειος, ad latera montis situs, vel, prope montem; Suid. unde παρορεία, ας, ἡ; latus montium, secundum locum aliquem porrectorum; Polyb. l. 2. Unde, παρορείτης πάτ, in epigr. latera montis incolens, vel, ad montem positus; Item, παρορεία, ἡ; vicina motibus regio; omnia, ex παρὰ, & ὄρος, (Doricè ἄορος;) ος τὸ; mons; unde ὀρειος, &c. & Item πάροροι; (idem cum ἄορος) intempestivus: Theophr. caus. pl. l. 5. ex παρὰ & ἄφαρ ἡ; vide. Sic etiam, παρόρασις, ὁσ-, ἡ; ora tecti; id quod est inter ὄροφον καὶ ὑπόδρομον; ut tradit Poll. li. 1. ut παρόρασις τετράπηχυς; quatuor cubitorum per oras crassitudo; Herodot. videtur esse prominentia tecti & subgrundii; ex παρὰ, & ὄροφος, ὁ; à Th. ὀρέφω; vide. Item, παρόπιον, ὑ, τὸ ornamentum aurium; Item, alter oculi angulus qui aures spectat, oppositus angulo alteri, nares intuenti, qui ἐπίθυρα dicitur; Schol. Nic. ex παρὰ; & ὦς (Doricè ἄας,) ὠός-, τὸ, auris, &c. V.

Παρωτὶς, ίδ-, ἡ, tumor glandularum sub auribus, quia παρὰ ὠτὶ.

Παρῴδυναν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi παροδύνω, exstimulo: f. ωὶω. perf. παροτρύνηκα. Ex παρὰ & ὀτρυνέω, instigo.

Πεφυγκώς, præteriit, perf. ind. act. & Παρῳχηκὼς, ότ-, præteritus, part. perf. act. &

Πεφωνημένος, η, part. perf. pass. verbi παρέρχομαι, præcreo, f. ι, m. παρειχθομην. Th. ἔιχομαι, ecs perf. act. ἐλήλυθα.

Πεδοχρὼς, ad pallidum colorem vergens; ex πεδὸ. & ἀχρὸς, ὁ; V.

ΠΑ'Σ, πᾶσα, πᾶν. gen. παντὸς, πάσης παντος, omnis, e; quivis, totus, in acc. πάντα, πᾶσαν, πᾶν. gen. pl. f. g. Ion. πασέων, pro πασῶν. dat. pl. f. πᾶσιν, & Ion. πάντασιν, & in f. g. Ion. πάσῃσιν, pro πάσαις. Hinc πάντες, omnino, πάνυ, idem, παντοχῆ, & πανταχῆ, ubique, ἅπας, αντ-, universus, totus: est &

Πᾶς, pater, vocula infantum; qu. à πάω, pasco.

Πασᾶν, Dor. pro πασῶν, omnium, gen. pl. f. g. à πᾶς, πᾶσα.

Πάσσασθαι, gustasse, a. 1. inf. m. à πάω, vel πάομαι, edo, gusto: hinc πασσάμενος, a. 1. part. m. Poët.

Πασσάλη, ης, ἡ, nomen mul.

Πασσάλη, ης, ἡ, nomen mul. Gr. quæ ad omnes currit.

Παπιλιώνα, epithetum, quo Argo navis ornatur ab Hom. Od. μ. ut quæ omnibus heroibus curæ fuerit, vel omnibus poëtis & Historicis; teste Eust. ex πᾶπι, dat. plur. à sing. Πᾶς, & μέλει, curæ est, &c. Vide sing. sic, παμφαὴς, omnibus apparens; Nonn. ex πᾶσι dat. plur. à πᾶς, & φάω, luceo; &c. vide Item, παπαλὴν, res vulgaris & minima; apud Aristoph. in vesp. est ab, & pro παιπαλὴν, quod est per reduplicationem, à Th. πάλη, &c. vide. Item, παπαλίσης, idem quod καχεκτίσης, ους, ὁ; milii molitor; qui milii grana molâ frangit, ex πάσσαλος, idem quod κλιχρες, milium, & ἄλεω, ῶ, ἡ, area, in qua teritur, seu, triturantur frumenta; vel, à Th. ἀλέω, fut. ἐσω; unde ἀλίτης; &c. Vide.

Πάσσαλα, acc. sing. à

Πάσσαλος, κου, ὁ, paxillus, diminut. à

ΠΑ'ΣΣΑΛΟΣ, & Att. πάτταλος, ου, ὁ, PESSULUS, clavus ligneus, PAXILLUS: à Dor. πάσσω pro πήσσω, figo, infigo.

Παασσάλεύω, seu, παπταλεύω, palum figo; vel, palo figo, vel, affigo; unde πασσαλευτὸς, palo affixus, vel simpl. affixus; Item, πασσάλευσις, εως, τὸ; &, πασσαλίσκος, ου, ὁ; sive, παπτάλιον, & παπταλίσκος; diminut. claviculus ligneus, paxillus; à πάσσαλος, Atticè πάτταλος, ου, ὁ; &c. V. Item, πασσαλίζω, vel, πασσαλίζω, palo figo, vel, palo affigo; à πάσσαλος, ου, ὁ; vel, πάσσαξ, ακος, ὁ; vide unde etiam, πασσάλιον, idem quod πάσσαξ, & πάσσαλον; ut &, πασσάλευτον, palus; σανὶς; clavus ligneus; Hesych. ab eod. Th. πάσσαλος; und etiam, πασσάλεια; vide παπάλεια.

Πασσάμενος, η, adeptus, a. 1. part. m. gen. ου. à πάομαι, possideo. perf. πέπαμαι. Th. πάω.

Πάσσε, Ion, pro ἔπασσε, conspergebat, 3 sing. imperf. act. verbi πάσσω. est & præs. imperat.

Πασσυδίη, idem quod παυσυδίη, omni impetu, catervatim, adv. inventur & παυσυδεὶ, funditus: ex πᾶς, πᾶσα, omnis, & σύομαι, inuit. idem quod Th. σεύω, quatio.

Πασσύειν; Hesych. Æoles scribit dicere, pro παυσυδίως; vide παυσυδίη. Item; παυσύεσθε, funditus; ἄφλω. παυσυεὶ; i. e. cum tota domo, seu, familia; videntur ea derivata, παρὰ τὸ πᾶν καὶ σύρδην; ut sit omnino & penitùs trahendo extirpandoque.

ΠΑ'ΣΣΩ, vel πίσσω, inspergo, conspergo; superinjicio, item variego; f. άσω. p. αχα. Dicitur &

Πάσσω, pro πήσσω Dor. infigo.

Πάσσων, crassior, spissior. densior; sic occurrit Od. Θ. pro παχύτερ-; quod est comparat. à posit. Th. παχὺς, ὁ; vide.

Πάστας, άδ-, ἡ, thalamus, à πάσσω, variego, quia variegatus & artificiosè factus; exponitur etiam porticus, atrium, locus convivii. q. à πάομαι, edo.

Πάστη, ἡ; jusculum farinâ mixtum, seu, conspersum; Poll. ex Aristoph. à Th. πάσσω, vel, πάπτω. conspergo, superinjicio, &c. vide. Item, παστὸν. i. e. τὸ πανσόφιμον; Aristoph. interpr. conspersum; sed ejus usus potiùs est in compositione; ut, ἁλίπαστ-, sale conspersus, &c. Itidem, à Th. πάσσω; vide.

Παστὸς, ὁ, conspersus: item subst. thalamus, Pf. 19. 5. à πάσσω, conspergo.

Παστὸς, præced. Polluci, est, τὸ παρὰ τῇ ἐυνῇ παρεκπέτασμα; prout significat thalamum; sed aliquando sumitur, pro eo qui cibo dat operam, seu, dedit; à πάω; i. e. ἐδίοις; v.

Παστοφόριον; i. e. τὸ φέρον τὸν παστὸν; Suid. pastophorium, Il. 22. fic 70. Interpr. pro quo Aquila vertit tabernaculum; ut ibid. docet Hieron. qui annotat, pastophorium esse thalamum, in quo habitat templi præpositus; Item, Παστοφόρος, ου; thalamifera; Veneris Epith. à παστὸς & φέρω; Item, Παστοφόροι, referentes pallium; ut fit in processionibus.

Πάσχα, τὸ, ἄλειτον, pascha. vox origine Hebræa. Lat. transitus.

Παστοφόρος; multarum artium, i. e. πολύτεχνος; Hesych. sed perperam, pro παγχαλκεύς; quod est, qui omnia fabricari novit; ex πᾶν, & χαλκεὺς, vide.

Πασχέμεν, Ion, pro πάσχειν, præs. inf. à

ΠΑ'ΣΧΩ, σε ει, PATIOR, afficior: f. πείσομαι. a. 2. ἔπαθον. a. 2. inf. παθεῖν, a. 2. part. παθὼν. perf. act. πεπάθηκα. p. m. πέπονθα. Hinc πάθημα, ατ-, τὸ, casus, afflictio. πάθος, ους, τὸ, animi perturbatio, affectus concitatus, ἀντιπάθεια, ας, ἡ, repugnantia, contraria affectio. συμπάθεια, ας, ἡ, convenientia affectuum; item commiseratio.

Πασχητίδα; cupio πάσχω; (obscœnum,) i. e. cupio marem pati, muliebria appeto; de pathicis & cinœdis, adveriæ veneris libidine prurientibus; apud Aristoph. & Athen. unde, πασχητισμὸς, ὁ; ipsa appetitio coitus illius nefandi; Luc. in Gallo. Th. est πάομαι, patior, &c. Sed sumitur etiam in illa obscœna significat.

Πατὰ, Scyth. quod Gr. κλείειν, interficere.

Πατα-

Παταγέω, ῶ; strepo, strepito; fragorem edo; crepito; Aristoph. in Nub. & Theocr. Idyll. 23. unde verbale, παταγμὸς, ὁ; strepitus, sed dicitur & de homine garrulo, ac veteratore; apud Suid. utrumque, à seq. πάταγ-, ὁ; strepitus, crepitus; Item, tremitus, pro quo etiam reperitur fœm. παταγὴ, ἡς; plausus: apud Dionys. de situ orbis, &c. v.

Παταγοδέμων, fragorem edens in cursu, seu, inter currendum; ut, παταγοδέμων ἀυδὴ, tonitrui periphrasis, apud Orph. hymn. in Jovem fulguratorem; ex seq. πάταγ-, & δέμω-, ὁ; vide.

Πάταγ-, ος, ἡ, stridor, fragor; à πατάσσω, quod vide.

Πάτακαι, simulacra Deorum in puppibus navium, Phœnicibus.

Πατάνη, ης, ἡ, PATINA, patella: à πατὰω, pando, aperio.

Πατάνιον, ου, τὸ, patella, parva patina; diminut. à præced. πάτανα, pro quo etiam Gr. dicitur, πατάνιον, apud Poll. ex variis authoribus.

Πατάξαι, a. 1. inf. act. &

Πατάξας, αντος, percutiens, a. 1. part. act. &

Πατάξῃς, 2. sing. f. 1. act. verbi πατάσσω, percutio, πατάξῃ, 3. sing. a. 1. sub. act.

Πάτασα, ων, τὰ, nomen urbis Lyciæ in Asia: à Pataro conditore sic nominata.

ΠΑΤΑ'ΣΣΩ, cum strepitu palpito, percutio: f. ξω. p. πεπάταχα. a. 1. ἐπάταξα: hinc πάταγ-, fragor, strepitus.

Πατήσασθαι, idem quod πέσασθαι, gustasse. Herodot. à πάομαι, gusto.

Πατηλοχάρων, qui pateris gaudet; qui pateris potare amat; Alciphron. ex πατήλιον, patella; voce à Latinis mutuo sumpta; (licet alii putent latinas voces, patina, & patella, à Gr. πάτανα, vel, πατανὴ, πατάνιον, & πατήλιον, derivari;) cujus meminit, Poll. l. 6. c. 13. & χαίρω, fut. χαιρῶ, &c. v.

Πατίοντι, Dor. pro πατίσαι, calcant, 3. pl. præf. ind. à πατέω.

Πάτηρ, vocat. sing. fed.

Πατὴρ, pro πατέρα, acc. sing. à πατὴρ, quod vide.

Πατηρίζω, patrem nomino, patrem voco, seu, apello. Aristoph. in vesp. Item, πατήριον, diminut. q. d. patercullus; utrumque, à Th. πατὴρ, έρος, &c. v.

ΠΑΤΕ'Ω, calco, conculco, proterο: f. ήσω. p. πεπάτηκα. a. 1. pass. ἐπατήθην. Hinc πατητὸς, ὸν, ὁ, qui calcari potest, seu, conculcabilis. Item, calcatus; ut, πατητὸς ἀφορμὴ, quæ & πατητὴ, apud Aët. 9 24. & πατητὸς οἶνος, palmæ genus tertium, sic appellatum, quòd ejus pomum, etiam in matre sua, dehiscat, calcatoque fimilis appareat; Plin. l. 13. c. 4. verbalia, à præced. Th. πατέω, vide.

Πατὴρ, seq. deduci dicitur à Grammaticis, ex πατέομαι, ut dicatur πατὴρ quasi πατούμενος; ficut & Lat. ator pro patre dicitur; Eustath. Deum, πατὴρ ex appellari scribit, quasi πάντα τηρῶντα; hominem verò quasi παῖδας τηρῶντα, &c. Interdum, honoris aut amoris causâ ille dicitur pater, qui alioqui non est consanguineus; Item, affector & autor, Item, πατέρες, ων, plur. majores; ut & Lat. patres.

ΠΑΤΗ'Ρ, ερος, ἐρος, ὁ PATER, tutor, curator, dat. πατέρι, ἐι, acc. πατέρα tantum, voc. ὦ πάτερ. Hinc πατρὶς, ίδος, ἡ, patria. πατρίδιος, α, ὁν, ἡ, & πατρῶος, α, paternus, πατρώτατος, η, ον, conterraneus, popularis, πατρικὸς, ἡ, ὸν, familia. ἀπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, carens patre. q. à πάω, pasco.

Πατήσας, αντ-, a. 1. part. act. &

Πατησάτω, Dor. pro πατησάτω, 2. sing. f. 1. à πατέω, calco.

Πάτιαι, simulacra Deorum in puppibus navium, Phœnicibus.

Πάτμος, ου, ὁ, nomen insulæ in Ægeo mari.

Πάτος, ου, ὁ, calcata seu trita via, callis. Angl. a Path. à πατέω, calco.

Πάτρα, ας, & Ion. πάτρη, ης, ἡ, familia, & idem q. πατρὶς, patria. Th. πατὴρ, pater.

Πατρᾶθ ία, ἡ, patria fortitudo; patria strenuitas; patris, aut, patrum fortitudo; Plut. ex πατὴρ, τέρος, vel, τρὸς, ὁ; & ἀγαθὸς, ὁ; v.

Πατραδελφεὸς, ὁ, ὁ, Pæt. pro

Πατρανάδελφος, ὁ, ὁ, patrisfrater, paternus, ὁπὸ πατρὸς ἀδελφός.

Πατρικὴ, ἡ, familia, ἐκ τῆς πάτρας ἡ φρατρίας: vide πάτρα.

Πατραλόιας, ου, ὁ, vel

Πατρολώης, ου, ὁ, parricida: ex πατὴρ & ἀλοάω, seu ἀλοιάω, ῶ, trituro, multis ictibus contundo, verbero.

Πατραλοίας; præced. patris percussor, seu, pulsator; patris interfector; est etiam, patriæ perditor; apud Aristot. &c. v.

Πάτρη, ης, ἡ; patria exp. etiam ἰσαγωγὰ, & φυλὴ; Item, ἡ ὠκισμένη ὑπὸ πατέρος γένους; apud Suid. à Th. πατὴρ, τρὸς; v. unde etiam seq. Πατρία, cœtus eorum qui communem patrem familias habent; Eph. c. 3. Item, χάος, & πατρικία; apud Suid. &c. v.

Πάτρηθεν, ex patria; ut, πάτρηθεν ἀλάλημαι, à patria procul errans; à præced. πάτρη, v.

Πατρία, ας, ἡ, familia, parentela, herus, Th. πατὴρ, pater.

Πατρίζω, facio aliquid more paterno, seu, tanquam pater; mores paternos in re aliqua agenda refero, est à πάτρεος, ὁ, &c. v.

Πατριάρχης, ου, ὁ, PATRIARCHA, q. τῆς πατρικὰς ἀρχῶν, familiæ princeps.

Πατριαρχεῖον, patriarchæ domus; & Πατριαρχία; apud Dionys. Areop. paternitatis principium; Item, Πατριαρχικὸς, ad patriarchas pertinens; omnia, à præced. Πατριάρχης, primus patrum; & sæpè non tam generis, quàm præstanti ratione; (sic enim etiam, David, Patriarcha vocatus putatur;) &c. v.

Πατρίδιον, ου, τὸ, paterculus; Aristot. diminut. à πατὴρ, τρὸς; v. Item, πατρικὸν, patricius, ipsa vox latina.

Πατρίδιος, η, ον, paternus, a, um: &

Πατρῖος, ου, ὁ, ἡ, PATRIUS, hæreditarius, à patre vel patribus traditus, Th. πατὴρ, pater.

Πατρικῶς, paternè, more patris; Item, affectu & amore paterno; paterna benevolentia; est adv. à præced. Πατρικὸς, qui vel qualis est patris; ut πατρικὴ ἀρχὴ, imperium, quale est patris, &c. Aristot. Eth. 8.

Πατρὶς, ίδ-, ἡ, PATRIA. in acc. πατρίδα, ad eod. th.

Πατριώτης, ου, ὁ, qui ejusdem est patriæ, conterraneus, popularis: &

Πατρώτης, in fœm. g. idem. Th. πατὴρ, pater.

Πατρωτικὸς, ad tribules, conterraneos, seu, patriotas pertinens, à præced. πατρώτης, vide.

Παῤῥάθιος, ὁ, ὁ, nomen viri.

Παῤῥάθιος, à patre, ex parte patris; à majoribus; exp. etiam, nomine, seu, de nomine patris; ut, πατρόθεν κλεῖν, patris addito nomine, aliquem compellare; sic, πατρόθεν ὀνομάζων, patris nomine appellans; Thuc. l. 7. est adv. à πατὴρ, τρὸς, ὁ, v.

Πατρογνώτης, ου, ὁ, patruus: ex πατὴρ, pater, & κασίγνητος, frater: quod ex κάσις, frater, & γένομαι, nascor.

Πατροκλέης, ους, gen. έους, έος, ἑῶ, ἑᾶ, dat. έϊ, ἑῖ, ἑῖ, acc. έα, έη, ἑᾶ, voc. εες, εις. Dicitur, &

Πάτροκλος, ου, ὁ, PATROCLUS: ex πατὴρ, & κλέος, έους, τὸ, gloria, quod à κλείω, celebro.

Πατροκτονία, patricidium; à seq. πατροκτόνος, ου, ὁ, πατροκτόνος; est (passivè) à patre interfectus, ab iisdem cum seq. v.

Πατροκτόνος, ου, ὁ, ἡ, patricida, patris interfector: ex πατὴρ & κτείνω, nec.o.

Πατρομήτηρ, patris mater, avia paterna; ex πατὴρ, τρὸς, & μήτηρ, τρὸς v. Item, Πατρονόμος, qui tanquam pater res administrat, seu, paternâ quâdam curâ; nomen magistratus apud Lacedæmenes; teste Plut. atque inde, Πατρονομία, munus Patronomorum, sicut exp. & paternum imperium; apud Luc. Item Πατρονομικὴ, scil. ἐπιστήμη; paterna gubernatio; Plat. & Πατρονομεύομαι, patris imperio regor; apud Plut. omnia, ex πατὴρ, τρὸς, ὁ; & νέμω, rego, administro, u. de νομὸς, ὁ, præfectura, &c. v.

Πατροπαράδοτος, ου, ὁ, ἡ, à parentibus traditus. ex πατὴρ, pater, παρὰ & δίδωμι, do.

Πατροπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, πατρὸς πατὴρ, patris pater, paternus avus.

Πατροφθαίσης, vel πατροφθίσης; patricida ex πατὴρ, τρὸς; & φθίω, f. φθίσω, unde φθίσης, &c, v. Item, Πατροφθίσης, patre privatus, orbus; ex πατὴρ, τρὸς, & στερέω, fut. ήσω, &c. v.

Πατροφόνης, ου, ὁ, qui patrem verberat: ex πατὴρ, pater, & τύπτω, verbero.

Παῤῥάλος, ου, ὁ, ἡ, patris bona possidens: ut παῤῥάλος παρθένος, virgo pupilla, ad quam solam patris hereditas pertinet: à πατὴρ, & ἴχω, habeo.

Πατροφονεὺς, έως, ὁ, patricida: item, qui alterius patrem occidit: ex πατὴρ, & φονὸς, homicida. Th. φένω, interficio.

Πατροφόνος, & πατροφόντης, patris interfector, vel, interfectrix; ex iisd. cum præced. v.

Πατρυιὸς, vitricus; à πατὴρ, τρὸς; v.

Παῤῥὰς, ας, ἡ, paterna: v. de παῤῥὼν.

Παῤῥάζω, patrisso; patrem, seu, patris mores imitor; Herodian. l. 1. à seq. πατρῷος, ος, ον, paternus, Item, avitus, &c. vide.

Πατρῳ-

Πᾰτρῷος, ᾱ, ον, ὁ, ἡ, seu
Πᾰτρῴος, ᾱ, ον, patrius, a, um, Th. πατὴρ, pater.

Πατρώϊς, ῐδος, ἡ; idem quod πᾶβυϊς, vitricus; in Pand. & apud Eustath. Item πάβως, ὁ; (genit. πάβω, vel, πάτρωνος,) patronus; patruus; ut πρὸς τὸν πάτρον, apud patruum; Herodot. & πάτρων, patruum; idem Herodot. Th. πατὴρ, τρὸς, V.

Πάτρων, ωνος, ὁ; patronus; Plut. in Rom. refert. πατρωνέα, Patronum quendam ex his qui Evandrum consequuti fuissent in Italiam, imbecillorum curam gessisse, iisq; præsidio fuisse; à quo Latini Patroni nomen acceperunt; ubi Πατρωνία, quoque legitur, pro, patronatu, patrocinio, & præsidio; Gtæci, πελατείαν, appellant, ibidem, πάτρωνες, i.e. Patronos, refert Romulum vocasse, qui Græcè πρεσβᾶ appellantur; Idem etiam Plut. in Fabio, vocat πάτρωνας, patronos; Pollux etiam, generis familiaq; autores, ἡμέρας τὴ πατρώνας, ait appellari, &c. Deduci etiam possunt πάβων, & πατρωνεία, à Th. πατὴρ, τρὸς, ὁ, ἡ V,

Πολεμονικὸς, q. d. à patre denominatus; ut, πᾰτρωνυμικὰ ὀνόματα; quæ ex patris nomine facta sunt nomina Item, πολεμονυμία, denominatio à patre; nomen à patris nomine factum; Eust. ex πατὴρ, τρὸς, ὁ, & ὄνομα, ὀνος, τὸ; quod in comp. prius ο, mutat in ω, posterius in υ, &c. V.

Παπαλίαι ἵλαφοι, οἱ; quorum cornua ψαλοὶ λέγονται, seu, παπάλαι speciem referunt; subulones; ie. cervi quibus cornua enascuntur incipiunt; quasi πάπαλοι, i. e. subulæ; à Th. πάλαλος; vide, sicut etiam, πάπτω: v. in Th. πάλαιος.

Πάπαλος, ᾱ, ὁ, vide in πάλαλος.

Παῦε, cessa, desiste, præs. imper. act. & Παῦσε, remisit; 3. sing. a. 1. ind. pass. Ion. pro ἐπαύθη, ης, η; verbi παύω, cesso, quod vide.

Παῦλα, ας, ἡ; cessatio, quies, intermissio, finis; exp. & clausula; apud Arist. polit 7. à Th. παύω: v.

Παῦλος, ου, ὁ, nomen Apostoli, Lat. pusillus.

Παυκάκις, rarò; non multum, Hesych, adv. à seq. παῦρος, ὁ, v. unde etiam neut. plur. παῦρα; adv. idem interdum etiam significat, paucies, non sæpe, &c. v.

Παυρεπὴς, pauciloquus; ex παῦρος & ἔπος, τὸ: vide.

Παυρίδιος, ᾱ, pauxillus, pauculus: & Παῦρον, adv. PARUM: &

Παῦρόν πᾰρ, PARUMPER: à

Παῦρος, ᾱ, ον, Poët. paucus, non multus, PARVUS, in comp. παυρότερος. Th. παύω, cesso.

Παῦσαι, a. 1. inf. act. &

Παυσάμενος, ᾱ, a. 1. part. m. παύσασθαι, a. 1. inf. m. & παύσασθε, 2. plur. a. 1. imperat. m. &

Παυσάτω, a 1. part. act. f. g. pl. num. a παύω, cesso. f. σω.

Παυσάνεμος, ventos sedans, seu, placans; unde Eschylus vocavit παυσάνεμον θυσίαν, sacrificium quo impetramus sedatiem ventorum; à Th. παύω, Fut. παύσω, unde παῦσις, εως, ἡ; & ἄνεμος, ὁ, &c. vide.

Παυσίγειον, sedaret, 3. sing. a. 1. opt. act. Æol. ab eod. th.

Παυσικάπη, ης, ἡ; instrumentum erat rotæ simile, per quod jumentorum colla transmittebant, ne ederent, dictum & de instrumento, quo impediebantur homines, ne manus ori admovere possent; ut tradit Ælius Dionysius: ex quibus verbis colligit Eustath. παυσικάπη dictam ὡς παύουσα τῆς κάπης ἢ τῦ κρέπειν, ὁ ἐξι τῦ ἐσθίειν; scribitur etiam παυσικάπη; ex παῦσις, & κάπη, unde κάπη, ἡ, &c. vi. Item, παυσίλυπος, mœrori finem imponens, mœrorem sedans; ut παυσίλυπος ἀμπελος, apud Athen. l. 2. & παυσίλυπος ζδὸς; Soph. ex παῦσις & λύπη, ἡ, vi. παυσηνύσταλον, quod dormitationem reprimit: (ex παῦσις & νυσ-άζω, unde νυσ-αλέος, ὁ, &c. vide.) ab Ælio Dionysio dicitur esse simile βεσῖμα ei quod dicitur ἐγερτήριον, &c. Item, παυσίπονος, labori finem imponens; à labore recreans; ex παύω, unde παῦσις & πόνος, ὁ, &c. V.

Παῦσις, εως, ἡ; cessatio, requies; Item, παυστέον, cessandum est, finem facere oportet; Item, cavendum est: sic & παυστήρ, ῆρος, ὁ: sedator, qui finem imponit, Athen. l. 10. & παυστήριος, ὁ; q. d. sedativus, sedatorius: unde παυστήρια, τὰ; exp. obices, septa; Hesych. Item, παυστικὸς vim sedandi habens; omnia, verbalia à πάνω, παύσομαι, fut. παύσω, παύσομαι; &c. vide.

Παυσώδυνος, qui dolorem sedat; ex παύω, f. παύσω, unde παῦσις, & ὀδύνη, ἡ, quod in variis comp. mutat. ὁ, in ω, &c. vide.

Παυσωλὴ, ῆς, ἡ, cessatio. Th. παύω, cesso.

Παυσώμεσα, Poët. pro παυσώμεθα, 1. pl. a. 1. sub. m. à

ΠΑΥ'Ω, facio cessare, finio, cœrceo, cesso, Angl. to Pause. f. παύσω. p. πέπαυκα. a. 1. ἔπαυσα. 2. 1. imperat. παῦσον, ἄτω. a. 2. ἔπαυν. a. 2. pass. ἐπάθη. præs. m παύομαι, cesso, desisto. imperf. ἐπαυόμην, ης, ετο, & in 3. pl. ἐπαύοντο. a. 1. m. ἐπαυσάμην, ω, ατο. perf. pass. πέπαυμαι, desiti, hinc παῦσις, εως, ἡ, cessatio, requies. παῦρος, ᾱ, paucus, parvus. ἀνάπαυσις, εως, ἡ, requies.

Παφλαγὼν, όνος, ὁ, Paphlagon, nomen propr. gent. Παφλαγόνων, gen. pl.

Πάφλαζεν, fervebat, 3. sing. Imp. Ion. & Παφλάζειπε, 3. sing. opt. præs. pass. à Παφλάζω, ferveo, æstuo: ex them. φλάζω, ferveo.

Πάφλασμα, τὸ, fervor, æstuatio, æstus; Item, strepitus quem æstuans mare efficit & edit; & metaph. παφλάσματα, de verbis insolentibus & elatis apud Aristoph. in avib. est verbale, à præced. παφλάζω, vide.

Πάφος, ᾱ, ἡ, nomen urbis. Gr. sic vocata à Papho conditore.

Παχεῖα, ας, ἡ, densa, nom. sing. f. g. &

Παχεῖη, dat. sing. f. g. Ion. à παχὺς, ύος, ὁ, crassus παχέες, έων, crassi, locupletes.

Πάχνη, idem quod πάλχη, τὸ, vide.

Παχθῇ, Dor. pro πηχθῇ, 3. sing. a. 1. sub. pass. à πήγνυμι, compingo, quod v.

ΠΑ'ΧΝΗ, ης, ἡ, pruina, ros glaciatus: q. à πήγνυμι, compingo.

Παχνήεις, gen. sing. à παχνὴς, ήεντος, pruinosus. Th. πάχνη.

Παχνόω, congelo, gelu constringo, expon. & contristo. à πάχνη, pruina.

Παχνώδης, ους, vel εως, ὁ, ἡ; pruinosus, idem quod παχνήεις; à Th. πάχνη, ἡ; &c. vide.

Πάχος, ους, τὸ; crassities, crassitudo, Thuc. l. 3. exp. & crassamentum, seu, crassamen; apud Diosc. & dicitur etiam, de crasso ingenio; pro eo legitur etiam πάχητος, idem; crassitudo, latitudo, &c. Nic. in Ther. utrumque, à Th. παχὺς, έος, ὁς V.

Παχυδέκτυλος, crassos habens digitos; Polem. Phyt. ex παχὺς, & δάκτυλος, ὁ; vide.

Παχύδερμος, ου, ὁ, ἡ, crassipellis, crassam cutem habens: item fatuus, rudis: ex παχὺς, crassus & δέρμα, cutis. Th. δέρας, ατος, τὸ, pellis.

Παχύδερξ, qui crasso est pilo; Item, παχύλειχος, pro eod. ex παχὺς, & δέρξ, τερχὸς, ἡ, &c. v. Item, παχυκάλαμος, crasso assurgens calamo aut culmo; ex παχὺς. & κάλαμος, ὁ, v. Sic, παχύκαυλος, qui crasso, seu, denso est caule; ex παχὺς, & καυλὸς, ὁ, vide παχύνω μὸς, cui sunt pingues suræ; ex παχὺς, & κνήμη, ης, v.

Παχυλὸς, ᾱ, ὁ, crassus; unde adv. παχυλῶς, crasse; i. e. crasso modo, & minime subtili. crassâ Minervâ, Aristot. à Th. παχὺς, ὑος, v.

Παχυμερὴς, crassis constans partibus, crassus; unde, παχυμερέω, crassitudo partium; & adv. Παχυμερῶς, crasse, Item metaph. crassâ Minervâ, & in compar. παχυμερέστερον, crassiore Minerva, crassius, rudius, &c. Gell. l. 14. c. 1 ex παχὺς, & μέρος, τὸ, v. Item, παχυνεύρους, crassos nervos habeo; ex παχὺς, & νεῦρον, τὸ, unde νευρόω, &c. v.

Παχυπήξας, impediebant, Ion. pro ἐπήδων, ων, 3. pl. imperf. act. verbi ejusd.

Παχυπήξ, ῆκτος, ὁ, ἡ, reprehensus ex fuga, à perfequentibus. qu. à πήδω, quod vide pro μὴ & ἀχέω, venor, vel ἀγείρω, congrego.

Πάχυσις, ἡ, ipsa actio efficiendi crassum; Arist. & Theoph. Item, παχυντικὸς, vim habens reddendi crassum, utrumq; à seq. παχύνω, crasso, crassius, vel, plenius reddo: unde in pass. παχύνομαι, crassus fio, crassesco, &c. v.

Παχύνω, pinguefacio. f. νῶ p. πεπάχυγκα part. pass. πεπαχυμμένος a. 1. pass. ἐπαχύνθην, ης, η, pinguefactus sum.

Πάχυρσις, qui nasum habet crassum, Polemon in Physiogn. ex παχὺς, & ῥὶς, vid. Item, παχυῤῥάφος, crassas habens virgas; ex παχὺς, & ῥάβδος, ἡ, &c. v. Sic παχυῤῥίζης, cui crassa est radix; qui crassas habet radices; Theophr. ex παχὺς & ῥίζα, ὑ, v. Item, παχυῤῥύγχος, qui crassum habet rostrum; seu, qui crassis est naribus; ut, παχυῤῥύγχοι, ύων, sues crassas habentes nares; Alex. Aphrod. ex παχὺς & ῥύγχος, τὸ; &c. v. Sed scribitur etiam παχύρυγχος, cum simplici ρ. ut & παχύῤῥην, cum duplici ρ; prout varia hujusmodi composita indifferenter à variis autoribus utrolibet modo scribuntur.

ΠΑΧΥΣ,

ΠΑΧΥ'Σ, ύος, ὁ, crassus, spissus, densus, PINGUIS, dives. in f. g. παχεῖα, ας, ἡ, in n. g. παχὺ. q. à πήγω, compingo.

Παχυσκελὴς, ίος, ὁ, ἡ, qui crura habet crassa; ex παχὺς & σκέλος, τὸ, V. Item, παχύστομος, qui crasso est ore; item, qui crasse loquitur; crassilinguis; unde, παχυστομία, os crassum; seu, crassa pronuntiatio; &, παχυστομέω, crasso ore loquor; crasse pronuntio; ex παχὺς, & στόμα, τὸ, vide.

Παχύτης, ητος, ἡ, crassitudo, crassities, corpulentia; item, obesitas, pinguitudo; Aristot. an. 9. 5. à Th. παχὺς, præced. Vide.

Παχυτράχηλος, qui crassam habet cervicem, seu, collum habens crassum; in Physiogn. ex παχὺς & τράχηλος, ὁ, V. Item, παχύτερος, vide suprà, παχύδερξ; sic παχυφλοιὸς, qui crasso est cortice; Dioic. l. 12. à Th. φλοιὸς, ὁ, V. Παχύφρων, qui crassâ est mente, & intelligentia non valet; stupidus, bardus; Hesych. à Th. φρὴν; (cuj 5 comp. plurima mutant η in ω.) Παχύχλωρος, cui crassa sunt labia; labeo; à Th. χεῖλος, τὸ, V. Παχύχυλος, crasso succo præditus; à Th. χυλὸς, ὁ, V. Παχύχυμος, idem; qui crasso est succo, seu, humore; à χυμὸς, ὁ, comp. ut reliqua præced. cum Them. παχὺς, &c. V.

Παχώμιος, de Pachomii regula vide sis Salmasii commentarium de usuris.

ΠΑ'Ω, vel potius πάομαι, gusto, vescor, PASCO; item possideo, acquiro. f. ἄσομαι. pass. πέπαμαι. hinc παῖς, affinis, p. opinquus.

Πάῳ, Præpos. Æol. pro μὴ, post. acc. regit. q. à πᾶς. hinc πάμμεδόμοις, pro μαπαμεδόμοις.

Πάῳα, Ion. Pleonasmo pro πᾷς, 3. sing. præs. ind. act. &

Πάῳαν, pro πᾷδ'ἂν. inf. act. Ion. verbi πάομαι, irretio, compedibus adstringo. Th. πάος, pedica.

Πάῳνος, impediebant, Ion. pro ἐπάῳαν, ων, 3. pl. imperf. act. verbi ejusd.

Πάος, ου, τὸ, parvum vinculum. Th. πάος, pedica.

Πάσσετος, humilis; ut herba, quæ non valde assurgit in altum; Nicand. à Th. πάσσος, τὸ, V.

Πάσσος, adv. ex fundo, è terra: à πάσσος.

Πασσῦ, in solum, seu, in terram; Luc. sed ponitur & pro πεζῇ; i.e. pedestri itinere; apud Æschyl. telle Eust. est adv. à seq. Th. πάσσος, V.

Πάσσων, inquilinus; Hesych. exp. & σωίκων, ex πάσσος & οἶκος, &c. Vide.

ΠΕ'ΔΟΝ, ου, τὸ, solum, terra, humus; q. à πᾶς, quia pede calcatur. Hinc πεδίον, ου, τὸ, campus, planities: ἔμπεδος, ος, ὁ, ἡ, stabilis, firmus: κεκασσεδον, ου, τὸ, fimbria, limbus: στρατόπεδον, ου, τὸ, castra, exercitus: στρατοπεδάω, castra metor.

Πεδάει, in solum, seu, in terram; Od. λ. à præced. Th. πάσσος, V.

Πεδεσκάφης, in solo, vel, in terra defossus; ex πάσσος & σκάπτω, unde σκαφὴ, ἡ, &c. V. Item, πεδοστιβὴς, solum, seu, terram calcans, per terram gradiens; pedestris; item, in terram stratus; apud Euryp. etiam in Medea; dicitur πεδοστιβὴς ὄχος, vehiculum per terram tractum, &c. Ex πάσσος & στείβω, unde στίβος, calco, &c. V. Item, πεδοτρεφὴς, in solo, seu, in terra nutritus; ut, apud Nonn. πεδοτρεφὲς ὕδωρ, aqua quæ nutrita est in terra; i. e. è terra scaturiens tanquam ex nutrice sua; ex πάσσος & τρέφω, vide.

Πέδων, ωνος, ὁ, servus compedibus adstrictus; Eust. à Them. πέδη, ἡ, vide.

ΠΕ'ΖΑ, ης, ἡ, malleolus, seu planta pedis, fimbria. q. à πᾶς, quia pars pedis. Hinc πεζὸς, ὸν, pedes, pedibus iter faciens: πεζῇ, pedestri itinere.

Πεζακοντιστὴς, q. d. pedes jaculator; Polyb. ex πέζα, ἡ, & ἀκοντιστὴς, ὁ, V. Item, πεζάρχων, peditum præfectus; Xen. ex πέζα & ἀρχὴ, ὁ, unde ἀρχὸς, ὁ, &c. V. Item, πεζέταιροι, milites quidam apud Macedonum reges, qui, fortitudini ergo, præcipuo erant in honore; sic dicti tanquam ἐκ πεζοῖς ἑταῖροι ὄντες τῦ ἄρχοντος; iidem etiam dicti erant πεζέτεροι; quòd, ut quidam volunt, unam πέζαν armatam haberent; alteram verò nudam; vide Dem. Olynth. 3. ex πέζα & ἑταῖρος, vel, ἕτερος, &c. Quæ V.

Πεζευτικὸς, qui pedibus iter facere potest, qui gradi potest; verbale à seq. πεζεύω, pedes sum: gradior; in pass. πεζεύομαι, terrestri itinere vehor, &c. Vide.

Πεζεύω, pedibus iter facio. f. εύσω p. πεπέζευκα. Th. πέζα.

Πεζῇ, pedibus, πεζῆς, ἐδὸς, pedestri itinere. ab eod. Th.

Πεζικὸν, οῦ, τὸ, peditatus, exercitus terrestris: à

Πεζικὸς, ῆ, pedestris, πεζικὴ δύναμις, peditatus, pedestris exercitus. Th. πέζα, planta pedis.

Πεζίτης, ου, ὁ, pedes, pedestris, idem quod πεζὸς & πεζικὸς, & ab eod. Th. πέζα, ης, &c. V. Unde etiam πέζη, ut, πέζα, in vestimento, est fimbria; & general. extremitas quævis; unde exp. margo, crepido; item, ripa, &c. V.

Πεζοβόας, ου, ὁ, qui pedestrem pugnam committit, pedes. Poët. ex πεζὸς, pedestris, & βοάω, clamor, bellum.

Πεζογράφος, q. d. pedestris orationis scriptor; i. e. soluté, qui aliquid orationis solutæ scribit; unde πεζογραφέω, ῶ, pedestri oratione scribo; i.e. solutam scribo orationem; ex πέζα & γράφω, unde γραφὴ, ἡ, &c. V. Sicut etiam πεζολόγοι dicuntur Historici; i.e. συγγραφεῖς, Suid. ex πεζὸς & λόγος, &c. V.

Πεζομάχας, ου, ὁ, Dor. pro πεζομάχης, ου, ὁ, vel πεζομάχος, ου, ὁ, ἡ, qui pedestre prælium committit: &

Πεζομαχία, pedestre prælium committo: &

Πεζομαχία, ας, ἡ, pedestre prælium:

πέζα, planta pedis, & μάχομαι, pugno.

Πεζεία, ας, ἡ, peditatus, exercitus pedestris; i.e. πεζὸς στρατὸς, seu, πεζὴ στρατιὰ, aut, πεζὴ δύναμις, pedestres copiæ, &c. Est neut. à masc. πεζός, ὁ, V.

Πεζονομικὸς, peritus pascendorum animalium pedestrium, seu, terram calcantium; item, ad artem hanc pertinens; ut, πεζονομικὴ scil. ἐπιστήμη, scientia pascendi animalia πεζά; Plat. in Polit. ex πέζα, vel πεζὸς; & νέμω, pasco, unde νομὴ, & νομὸς, &c. V. Item, πεζοπορέω, pedibus incedo, seu, iter facio; Xen. & Polyb. est à πεζοπόρος, pedes, pedestris; quod ex πέζα, vel, πεζὸς & πόρος, unde πορεύω, ὁ, &c. V.

Πεζὸς, ἡ, ὁ, pedes; item adjectivè pedestris, Th. πέζα, planta pedis.

Πεζός, præced. qui pedibus iter facit, usurpatur in bello ad differentiam, ἢ ἱππέως, i.e. equitis; unde πεζὴ μάχη, dicitur pedestris pugna; apud Dem, &c. Vide supra πεδίον; item, animalia vocantur πέζα ad differentiam aquatilium, & volatilium; apud Aristot. de mundo; item, πεζὸς, est, humilis, & quasi humi repens; ut, πεζὴ φιλοσοφία ἡ κατὰ μέρος; apud Naz. Unde etiam πεζὸς λόγος, Metaph. dicitur, pedestris oratio, i.e. oratio soluta, prosa; tum quòd humilis ac depressa sit, si cum; oëtica comparetur; tum quòd, ob humilitatem, pleri fit communis, Eust. sed dicitur & interdum πεζὴ ποιητική, in qua non apparet magnificentia illa sermonis, qua Poëtæ uuntur; apud Luc. de conscrib. hist. &c. V.

Πεζῇ, pedestri oratione, seu, solutâ, i.e. prosâ, (seu, καταλογάδην) est adv. à præced. πεζὸς, V.

Πεῖ, Dor. pro πῆ, ubi.

ΠΕΙΘΩ pro πείθω, persuasi, 3. sing. imperf. act. Ion, verbi πείθω, persuadeo.

Πειθαναγκία, persuasio cum necessitate conjuncta; i.e. cui vis adhibebatur, sive, ἀπὸ βίας πειθώ; sic Cic. ad Attic. l. 9. ego, inquit, non tam γνησίαν hujus timeo, quàm πειθαναγκίαν, de Cæsare loquens; ex πείθω, unde πειθὼ, οῦς & ἀνάγκη, ἡ, &c. Vide.

Πειθανὸς, persuasorius, &c. Idem quod πιθανὸς, id V.

Πειθαρχέω principi obedio, obtempero, pareo, f. ήσω. p. πεπειθάρχηκα. a. 1. ἐπειθάρχησα, q.d. πειθόμενος ἄρχοντι. Th. ἄρχω, impero.

Πειθαρχία, ας, ἡ, obtemperatio magistratus: à præced.

Πειθαρχικὸς, qui facile paret qui promptus est ad parendum; Aristot. & Plut. Ab & ex iis d. cum præced. Vide.

Πειθαύλης, qui tibiis quodam modo persuadet ἢ Cæl. ex πείθω & αὐλὸς, &c. Vide.

Πείθη, forte legendi. ἀφῇ.

Πειθήμεν, persuaderc, Ion, & Dor pro πεῖσαι, p. æl. inf. act. verbi πείθω, quod vide.

Πειθήνιος, obtempera, Ion. pro πίθου, præs. imperat. pass. &

Πειθήσεσθαι, præs. inf. pass. πεισθήσομαι, 3. sing. præs. sub. pass. à πείθω, persuadeo.

Πειθὴς, ἡ, Hesychio ἀφωνὴ, persuasio; à Th πείθω; item, πιθήμων, ονος, ὁ ἡ ὄν, morigerus, obsequens, obediens; in Epigr. l. 5. & apud Nonn, sed exp. & fidelis; apud eund. Nonn. Item, πειθήνιος, ου, ὁ ἡ ὄν, idem quod πειθήμων, apud Plut. & Herodian. atque sic utrumque est à πείθω; vel à πειθὼ, οῦς, ἡ, &c. V. Sed πειθήνιος in eadem ligui, moriger, obsequens; derivari etiam potest ἀπὸ τῆς πειθοῦς ἡνίας; & propriè dicitur πειθήνιος ἵππος, de equo qui habenis paret; Plut. attribuitur autem etiam hominibus apud eund. Plut. Unde etiam, τὸ πειθήνιον, substantivè, pro, obedientia; apud Herodian. Unde πειθήνιος, adv. morigerè, obsequenter, &c. à πείθω, πιθόμαι, & ἀνία, ας, ἡ, &c. Vide.

Πειθόα, ᾶ, Poët. & Att. pro quo & πειθία, pro

Πειθόμαι, pareo, morem gero, quod &

Πιθέομαι, ῶμαι, præs. part. ώμενος, &

Πειθόντο, 3. pl. imperf. pass. Ion. à πείθω, persuadeo.

Πειθὸς ὁ, ὁν, pro πιθανὸς, persuasorius. Th. πείθω, persuadeo.

Πειθὼ, præs. imperat. pass. à πείθω.

Π. Sèe, persuasionis, gen. sing. à

ΠΕΙΘΩ, persuadeo, cum acc. imperf. ἔπειθον. f. πείσω, securum reddam, a. 1. ἔπεισα. a. 2. ἐπιθόν perf. πέπεικα præf. m. πέπεισμαι, persuadeor, assentior; item cum dat. obedio, pareo, credo. imperf. ἐπειθόμην, ου, ετο. perf. pass. πέπεισμαι, persuasus sum. perf. part. πεπεισμένος, η, ον a. 1. pass. ἐπείσθην, ης, η. assentus sum, credidi, f. 1. pass. πεισθήσομαι. p. m. πέποιθα, confido. præt. inf. m. πεποιθέειν, confidere. perf. part. m. πεποιθὼς, ότος, fretus. pluq. p. m. ἐπεποίθην, εις, ει. Hinc πίστις, ιος, ἡ, fides: πίστια, fidem habeo, credo: πιστὸς, ὴ, ὸν, fidus, fidelis: ἀπειθὴς, ἐος, ὁ, ἡ, inobediens: ἐπιπειθὴς, ἐος, ὁ, ἡ, qui facile paret: ἀξιόπιστος, ος, ὁ, ἡ, fide dignus: ἄπιστος, ος, ὁ, ἡ, incredulus; item infidus: ἀπιστία, ας, ἡ, infirmitas fidei.

Πειθὼ, ὁος, vel οῦς, ἡ, suada, suadela, persuadendi vis; sed exp. & simpl. persuasio; Aristoph. Plat. Plut. Xen. &c. Est & nomen illius Deæ, quæ fingebatur eloquentiæ præses; & à Latinis etiam suadela; item, flexanima nuncupatur; Item, exp. obedientia, obsequela; apud Xen. & Herodian. Est à præced. Them. πείθω, vide.

Πειθώμεθα, pareamus, 1. pl. præs. sub. m. à πείθω

Πεῖκὶς, lana carpta, seu, carminata, vel, carminanda; Hesych. est à σέω, Them. πέκω, tondeo, in pass. πέκομαι, & πέκομαι, pector, tondeor, &c. V.

ΠΕΙΝΑΩ, vel πέκω, PECTO, carmino, carpo. f. ήσω. p. πέπεκα. a. 1 pass. ἐπέχθην. p. m. πέπεγμαι. Hinc πόκος, ου, ὁ, vellus.

ΠΕΙΝΑ, & Ion. πείνη, ης, ἡ, fames, esuritio. q. à πένομαι, pauper sum. Hinc πεινάω, vel πεινέω, f. άσω vel ήσω, p. πεπείνηκα. esurio, fame premor. Hinc Angl. to pine.

Πεινάλιος, famelicus. Th. πεῖνα.

Πεινάλεος, præced. propriè est, qui famem sentit; sed impropriè etiam, πείναλος, dicuntur πείναλοι; in Epigr. l. 2. i.e. nullis ornatæ dapibus mensæ; à πεινάω, ῶ, esurio; & Metaph. appeto; desidero, &c. Vide.

Πεινῶντι, esurienti; Dor. pro πεινῶντι, dat. sing. part. præs. &

Πείσαι, a. 1. inf. act. à

Πείθω, vide in πείθω.

Πειρατικὸς, famelicus; Plut. in Pomp. verbale à πειράω, & Them. πεῖρα, &c. Vide.

Πείρω, fame premor; idem quod πειράω, id V. Pro quo etiam dicitur πίμπρω, idem Od. ν.

Πειρᾶν, Dor. pro πειρᾶν, inf. à πειράω, esurio: & πειρήμενοι, Dor. & Æol. pro πειρᾶν, vel ut alii volunt pro πειράω. qu. ex πίμπρω, idem quod πειράω, quod vide.

Πειρητὲς, qui esurire, & famem sentire solet; item, esuriens, seu, famem excitans; verbale, à πειράω, seu πείρω, vide.

ΠΕΙΡΑ, ας, ἡ, conatus, incœptum, tentatio, experientia, dolus, qu. à πείρω, transeo. Hinc πειράω, f. άσω & ήσω, conor, nitor; item tento; πείρασις, ασις, ἡ, tentatio; πείρασμὸς, ὁ, idem. πειρατὴς, ὁ, tentator. πειρατόπεζος, ου, ὁ, ἡ, primum sele exercens.

Πειράω, tento, exploro. f. άσω. p. πεπείρακα. a. 1. ἐπείρασα. a. 1. inf. πεῖρᾶσαι. præs. pass. πειράζομαι, tentor, ad peccandum sollicitor. perf. pass πεπείραμαι. a. 1. pass. ἐπειράθην. a. 1. sub pass. πειρασθῶ. a. 1. inf. pass. πειρασθῆναι, tentari.

Πειρᾶσι, ονος, ὁ, tentator; part. præs. vel, participia e nomen, à præced. πειράζω, periculum facio; item, tento solicitando ad aliquid sceleris; in Eust. ad Thessal. l. c. 3. μὴ πως ἐπείρασεν ὑμᾶς ὁ πειράζων; item, conor, nitor, in Epigr. l. 2 &c. V.

Πειρασθῆναι, ῆς, ῆ, a. 1. opt. pass. &

Πειρασθὲς, in 3. pl. πειρασθέντι, a. 1. sub. pass. verbi πειράζω, quod V.

Πειρατὴς, ὄνος, ὁ, nomen viri.

Πειρατὴς, ου, ὁ, nomen viri.

Πειρείνδε, est accus. sing. & πειρεινὸν, genit. sing. Od. ε. & Il. ω. à Them. πειρὸς. πειρεινὸς, ινὸν, crates vimineus, currui impositus ad vehendum quodvis, &c. V.

Πείρινε, ὸν, ὸς, crates, vel alveus ex viminibus in curru.

ΠΕΙΡΩ, transfadigo, transfodio; item transeo. f. ρῶ. p. κα. a. 1. ἔπειρα. a. 2. ἐπάρην. perf. pass. πέπαρμαι. a. 1. pass. ἐπάρθην. p. m. πέπορα. Hinc πόρος, ου, ὁ, transitus, trajectus; item meatus: πορεία, ας, ἡ, trajicio: πορεύομαι, εο, proficisor: πορεία, ας, ἡ, profectio, iter: πορθμὸς, ὁ, ὁ, fretum, sinus maris; item trajectus: πορθμεὺς, ῆος, ὁ, portitor, qui aliquem lintre per fretum transportat: πορθμεύω, transfreto, fretum trajicio: ἔμπορος, ου, ὁ, mercator, negotiator: ἐμπόριον, ου, τὸ, forum nundinarium: ἀδέσπορος, ου, ὁ, ἡ, per viam incedens: ἀδεσπορία, iter facio: ἄπορος, dubito; item indigeo: ἀπορία, ας, ἡ, anxietas, angustia; item inopia, ἀνωπορία, abundo al. quâ re: ἀνωπορία, ας, ἡ, copia, abundantia.

Πεῖσά, tenta, præs. imperat. pass. πείσω, -ῶ. &

Πεῖσαπο, Ion. pro πεῖσον, 3. plur. opt. pass. à πείσω, conor. Them. πεῖρα, conatus.

Πεῖσόμεθα, experimur, 1. pl. præs. ind. m. &

Πεῖσόμενος, η, præs. part. verbi πείσομαι, conor, periculum facio; item passive tentor, exerceor. Them. πεῖρα, conatus, tentatio.

Πεῖσος, ους, ἡ, obedientia; Od. υ. persuasio, &c. Verbale, à πείθω, fut. πείσω, &c. V.

Πείσσω pro πίσσω, irrigare, a. 1. inf. act. à πίω, potum do, insulo.

Πείσσας, Æol. pro πίσσας, αντ. quod vide. &

Πείσσασα, Æol. pro πίσασα, ης, ἡ, a. 1. part. f. g. à πείθω, vide Præced.

Πείσας, αντ. persuadens, a. 1. part. act. à πείθω, persuadeo. f. σω.

Πεταχάλινα ἅρματα, currus habenis obedientes. τὰ τῶν χαλινῶν πιθήμονα. Virgil. Fertur equis auriga, neque audit currus habenas: ex πείθω, & χαλινὸς, ὦ, ὁ, frænum.

Πείσατι, obedies, Ion. pro πίσῃ, 3. sing. f. 1. m. &

Πείσεις, 2. sing. f. 1. act. &

Πεῖσθαι, persuasurum esse, Ion. pro πίσειν. f. 1. inf. act. à πείθω, f. σω, persuadeo: πίσεσθαι, f. 1. infin. m. &

Πείσῃ, 3. sing. a. 1, sub. act. vel 2. sing. f. m. à πείθω, persuadeo. f. σω.

Πεῖσθέντες, nom. pl. a. 1. part. pass. à πειθοῖεις, ἐντ, ἐντι, ab eod. verbo.

Πεῖσθῆσαι, a. 1. inf. pass. &

Πεῖσθήσομαι, f. 1. ind. pass à πείθω, quod vide.

Πεῖσι, ιος, ἡ, idem quod πάθος, τὸ, passio; affectus, læsio; Al. Aphr. l. 1. Probl. atque sic est à πείσομαι, fut. 1. med. mutato, η, in ει, a fut. act. πίσομαι, tanquam ab inusit. πίθω, pro Them. πάσχω, &c. V. Item alioquin, πεῖσις, ἡ, est idem quod πειθὼ, ἡ, persuasio, suadela, &c. Atq; sic est à πείθω, fut. πείσω, &c. Vide.

Πεισχάλινος, frænis obediens; Pind. ex usu. cum πεισιχάλινα, quod vide suprà.

Πείσιμος, ατος, τὸ, fiducia aggrediendi aliquid, Philostr. Item, funis nauticus, quo navis religatur & retineturs ut, velut parcat gubernatori; Od. ι. κ. χ. & alibi, apud Hom. & general. quivis funis; Od. κ. Unde, πεισμονὴ, ἡ, pertinax, pervicax; Eust. utrumque, à Th. πείθω, fut. πείσω, præt. pass. πέπεισμαι, &c. V.

Πεισμονὴ, ῆς, ἡ, persuasio: ab eod. Th. πείθω.

Πείσομαι, patiar, vel parebo, f. 1. m. à πάσχω, patior, vel πείθω, pareo.

Πέσσος, vel πῶσος, ου, τὸ, locus humectus. hortus, pratum. qu. qui possit πίσαι, id est, potum præbere: à πίσσω, potum præbeo. f. πίσω. Th. πίνω, bibo.

Πειστέον, obediendum, parendum, vel, credendum est; ut, apud Plat. 2. de rep ὅτι ἀμύτητες πιστέον, quibus de utroq; credendum, est verbal. quasi gerundivum, à πείθω, fut. πείσω med. πείσομαι, &c. Vide.

Πειστὴρ, ῆρος, ὁ, obediens, persuasor: à πείθω.

Πειστήριος, persuasorius, vim persuadendi habens; ut πειστήριοι λόγοι; verba ad persuadendum accommodata; apud Euryp. est à præced. πειστὴρ, ῆρος, ὁ, obediens; i.e. ὑπήκοος, ut exp. à Suid. &c. V. Item, πειστικὸς, persuasorius, &c. (Idem quod, & ab eod. cum πειστήριος) sed exp. etiam obediens; ut πειστὴρ, quod V.

Πείσσω, fretus; ut ap. d Lascar πείσσω ὑγρῇ, &c. Nobilitate fretus; est idem quod & pro πίσσω; id infrà vide.

Πείσω, futur. ances; à πάσχω, vel à πείθω, quæ V.

Πεισάλης, significat τὸν πόρον; i.e. catamitum, pathicum; quasi, διὰ τὸ πίσος ἀπολλύμενον; sanè inserto, ι, pro πισάλης; ex πίσος & ἄλυμι, fut. ὀλέσω, tanquam ab inusit. ὄλω, cujus comp. quædam habent ω, ante λ, &c. Vide.

Πέκομαι vel πείκομαι, pector, vel, pecto me; item, tondeor, &c. Est pass. à πέκω, idem quod πείκω, quod V.

Πέκος & πῆκος, ους, τὸ, pellis tondenda, seu, illis nudanda; vellus; sed Nic. in Ther. pro cortice radicis usus est quo integitur, ut pecus vellere; est à præced. πέκομαι, quod V.

Πεκύλιον, ἰ, i. e. ἀσία; peculium, à Romanis dicitur patrimonium, à pecudibus; teste Plut. in Public. nam Romani dum non multo adhuc nummo uterentur, fontes re pecuaria mulctabant.

Πεκτὴρ, ῆρος, ὁ, qui tondet, seu, vellit; Suid. Item, πεκτὸς, ὴ, ὸν, pexus, seu, pectitus; comptus; in Epigr. Item, tonsus, unde πεκτέω, ῶ, fut. ήσω, pecto; carmino, item, tondeo; in pass. πεκτέομαι, οῦμαι, pector, carminor; vellor, tondeor, &c. Omnia, à præced. πέκομαι, quod V. Unde etiam verbale, πέξις, εως, ἡ, tonsura; Hesych.

Πέκω, idem quod πείκω, quod V.

Πελαγὶς, ὁς, ὁ, marinus; maritimus, littoralis; unde fœm. Πελαγὶς, sine adjectione significat, νῆα πελαγίαν πλέων, teste Hesych, Item, πελάγια, τὰ, eidem sunt κρήπιδα, crepitacula; Item, πελαγίζω, altum teneo, i.e. in alto navigo; apud Suid. Item, exundo, æstuo, inundo; sic & πελαγίζει, idem quod πελαγὶς; & omnia à seq. Th. πέλαγος, τὸ, V.

Πελάγεσσιν, dat. pl. Ion. à

Πέλαγος, ους, τὸ, PELAGUS, mare, in nom plur. πελάγη, qu. πλοῖα ἄγουν, naves ducens. Hinc πελαγίζω, inundo, restagno.

Πελάγων, Pelagon, nomen viri.

Πελ-ίζω, appropinquo, accedo; item appropinquare facio, admoveo, pertingo. f. ίσω, p. κα. præf. inf. πελάζειν. Πελάζειν κράτει, admovere victoriæ: dare victoriam. Sic κράτος πέλασον, victoriam mihi largire, a. 1. imperat. act. Poët. Them. πέλας propè.

Πελάθω, fut. ήσω; idem cum, & à præced. πελάζω, appropinquo, &c. Vide.

ΠΕ'ΛΑΝΟΣ, ου, ὁ, libum è polline farinæ, q. à πάλη, farina tenuis. vel παλύνω, misceo.

Πελαργᾶν, Pythagoras vocabat τὸ νουθετεῖν, i.e. admonere; ut scribit Suid. Item, πελαργὶς, pullus ciconiæ; (sicut ἀετιδεύς aquilæ;) ut & πελαργιδεῖς, ciconiarum pulli; item, πελαργικὸς, ὴ, ὸν, qui vel qualis ciconiarum est, ciconiarum proprius; ut, πελαργικὸς νόμος, lex, quâ parentes alere liberi jubentur; nam ciconias, parentes senio confectos, nutrire, in volando sessos, juvare & portare, testatur scriptores historiæ naturalis; Aristot. & Plin. Item. πελαργώδης, ciconiæ similis, referens ciconiam; omnia, à Th πελαργὸς, seq. V. Unde etiam πελαργῖνις, herba quædam lienosis medens; apud Galen.

ΠΕΛΑΡΓΟ'Σ, ου, ὁ, ciconia, q. à πελὸς & ἀργὸς, quia nigris & albis pennis. Hinc ἀντιπελαργία, gratium refero, beneficium rependo: ἀντιπελαργία, ας, ἡ, mutua gratiarum actio.

Πελαγγοχεῖτις νῆις, apud Lycophr. naves ciconiarum assimili colore tinctæ; i. e. in quibus & τὸ πελὸν, i.e. atrum, & τὸ ἀργὸν, i.e. albus color, vel, candidus, visitur; ex quibus cum χεῖα, à χέω, vox hæc componitur, vel, ex πελαργὸς, ciconia; & χεῖα, unde χέω, &c. V.

ΠΕ'ΛΑΣ, adv. propè. q. à πέλα, appropinquare facio. Hinc πελάω & πελάζω, propinquo: πλησίος, ὴ, propinquus, proximus: πλησίον, adv. propè: πλησιάζω, propinquo, ἐμπελάζω, pervenio ad aliquem locum: ἐμπέλασις, ἡ, ὸν, ignis lacer.

Πέλασαν, applicârunt, Ion. pro ἐπέλασαν, 3. pl. a. 1. act. &

Πελάσας, ασα, accedens. a. 1. part. act. πελάσαι, a. 1. inf. à πελάζω, admoveo. f. σω. p. πεπέλακα. Th. πέλας, propè.

Πελασθείς, έντος, accedens, a. 1. part. pass. &

Πελάσθη, infixa est, Ion. pro ἐπελάσθη, 3. sing. a. 1. ind. pass. ab eod. verbo & Them.

Πελάσσας, Æol. pro πελάσας, a. 1. part. act. Poët. gen. ος, verbi πελάζω, quod vide.

Πελασὰς, ᾶ, ὁ, idem cum seq. πελάτης, qui accedit, &c. V. Unde etiam πελασαὶ, seu, πελάται, dicuntur inferioris conditionis homines, qui domum nostram ventitant; & nos colunt, Romanis clientes; Plut. in Rom. Item, πελατεία, ἡ, clientela; & πελατὴς, ῆ, ὁ, ad clientes pertinens; unde neut. τὸ πελατικὸν, dicuntur ipsi clientes, seu, clientum caterva, &c. Omnia, à πελάζω, vel πελάω, &c. Quæ V.

Πελάτης, ου, ὁ, qui appropinquat; item incola, cliens: &

Πελάτις, ίδος, ἡ, cliens, famula. Th. πέλας, propè.

Πελάω, idem quod πελάζω, quod V.

Πέλεθος, vide in κοπέλεθος.

Πελέθριον, τὸ, cursus jugeri, vel, per deter.. inata jugera; Hesych. est à seq. πλέθρον, jugerum; quod apud Poëtas dicitur, pro πλέθρον; (ut Il. φ.) mensura centum stadiorum; alii, mille p. dum; Suidæ, est stadii tantum sexta pars, seu, mensura centum pedum; Hesychius verò tradit poni, pro mensura decem millium pedum, &c. Vide πλέθρον.

Πλέθρον, pro πλέθρον, ου, τὸ, jugerum.

Πέλει, est, contigit, à πέλω, sum.

Πέλεια, ας, ἡ, &

Πελέας, άδος, ἡ, columba. in seq.

Πελέδνοι, columbis, dat. pl. à πελέας, άδος, ἡ, vel πέλεια, columbarum quadam species: à πελὸς, niger, quia nigro erant colore.

Πέλεξ, Hesychio idem est quod Th. πελὸς, niger, aut, fuscus; sed dicitur etiam, de nigrore, qualis est sanguinis, subiter cutem colligit ex ictu, aut alio aliquo casu, qui Latinis est lividus; eodem teste, &c. Vide. Item, πελειὰς, Poëticè, idem quod πέλεια, columba, &c. V.

Πελεδρέμμων, columbarum altor, aut, altrix; ut, πελεδρέμμενα νῆσοι, apud Hesych. est a præced. πέλεια, seu, πελέας, & τρέφω, τρέμμω, unde verbale, θρέμμα, τὸ, &c. Vide.

Πελεκὰν, PELECANUS. Gl. πελεκὰν θαλάσσιον ὀρνέον. Dicitur πελεκὰν, ᾶνος, & ᾶν, ᾶνος, & πελεκᾶς, ᾶ. à πελεκάω, seco, quòd rostrum habeat magnum & latum, dolationi aptum. Them. πέλεκυς, securis.

Πελεκάω, seco, securi incido; &

Πελέκημα, ατος, τὸ, fomes, id quod inter dolandum excidit, scobs, ramentum, quod pro fomite esse potest. Them. πέλεκυς.

Πελέκησις, εως, ἡ, sectio, vel, dolatio quæ securi fit; Theophr. Item, πελεκητὴς, ῆ, ὁ, qui securi cædit aut dolat; &, πελεκητὸς, ὸ, tipenni cæsus, vel, complanatus; qui securi cædi potest aut complanari; Theophr. Hist. Pl. 5. 7. Omnia verbalia, à præced. πελέκαω, V.

Πελεκίζω, securi ferio. f. ίσω, p. πεπελέκικα. perf. pass. πεπελέκισμαι. p. rf. part. πεπελεκισμένος, η, ον, securi percussus. Th. πέλεκυς, securis.

Πέλεκκον, securidaca herba, cujus semen est ut πέλεκυς, securis.

Πέλεκκον, Ion. & Poët. pro ἐπέλεκησα, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi πελεκάω, seco, quod V.

Πέλεκυς, εως, τὸ, manubrium, seu capulus bipennis: à πέλεκυς.

Πελεκύδιον, τὸ, securicula; diminut. à seq. Them. πέλεκυς, V. Sed Plinio &, plastica infitiva nonnulla, sic vocatur.

ΠΕ'ΛΕΚΥΣ, εως, ὁ, securis, bipennis. in acc. πέλεκυν· hinc πέλυξ, υκος, ὁ, seu πέλυς, υος, ὑ, idem & pelvis.

Πελεκυφόρος, qui securim gestat; bipennifer; ex πέλεκυς & φορέω, ὁ, V.

Πελεμίζει, Ion. pro τρεμίζειν, contremuit, quassatus fuit, 3. sing. imperf. pass. à

ΠΕΛΕΜΙ'ΖΩ, moveo, commoveo. f. ξω. p. πεπέλεμικα. perf pass. πεπέλεμισμαι. a. 1. pass. ἐπελεμίσθην, ης, η.

Πελεμίχθη, reversus est, 3. sing. a. 1. ind. pass. Ion. à πελεμίχθω, quod vide.

Πέλεν, Ion. pro ἔπηδεν, exstabat, 3. sing. imperf. &

Πέλεσκε, Ion. pro ἔπηδε, 3. sing. imperf. verbi Poët. πέλω, sum.

Πελεσσάδες, aquarum vortices; apud Hesych. (quæ & δῖναι;) quasi ex πέλυς, pro πέλυξ, apud Poll. & ὕδωρ, unde ὕδρια, ὴ, &c. V.

Πέλθω, Dor. pro πέλω, præs. imperat. verbi πέλομαι, idem quod πέλω, sum.

Πελία, ἡ, livor; seu, q. d. lividitas; vox Dorica, teste Corintho; à Th. πελὸς, V.

Πελιδνὴ, substantivè significat, lividitas, livor; apud Nic. in Alex. est à seq. πελιδνὸς, V.

Πελιδνὸς, ὴ, vel πελιτνὸς, nigrorem plumbeum habens, sanguine suffusus, lividus: &

Πελιδνόω, ῶ, lividum reddo, fugillo. Th. πελὸς, niger.

Πελιδνότης, ῆτος, ἡ, livor, pars livida; à præced. πελιδνὸς; unde πελιδνόω, in pass. πελιδνοῦσθαι, i. vidum fieri, seu, livorem contrahere, &c. V. à quo etiam verbale, πελίδνωμα, idem quod πέλιαμα, τὸ, livor, &c. V.

Πελικὰν, species poculi ligneî; sic dicti, διὰ τὸ πιπελικέναι, quòd securi dolatum & confectum fit; Hesych. dicit esse catinum ligneum item, πελίκνη, ης, ἡ, in poculorum censu numeratur; apud Athen. l. 11. Utrumq; à Th. πέλεκυς, εως, ὑ, &c. V.

Πελίκνη, ης, ἡ, niger, ab eod. Them. πελὸς.

Πέλιξ, ικος, ὁ, vel πέλυς, PELVIS: proprie lignea; facta τοῦ πελεκᾶν.

ΠΕ'ΛΩ, & πέλομαι, sum, venio, verto, admoveo, appropinquare facio.

ΠΕ'ΛΩΡ, ωρος, τὸ, monstrum.

Πέλωρ, valta, f. g. à πέλωρ, ος, monstrosus, portentosus; Item ingens, immanis: &

Πελώριος, ος, monstrosus: Item admirandus, suspiciendus, mirus, & immanis, ingens: q. à πέλας ὄρως, propè accedens ad magnitudinem montis. Them. πέλωρ.

Πελωρίδες, ostreæ, sic dictæ à magnitudine; Athen. l. 3. Item πελωριὸς, & πέλωρ, monstrosus, portentosus: Item ingens, immanis; ut Od. o. unde πελωριὸς πόλη; apud Theoc. in Epig. unde etiam πέλωρον, ου, τὸ, i.e. πέρας, τὸ, prodigium; ut Il. β. ἀμφὶ πέλωρον θέειν, i.e. μάτην σπεύδειν; Item πέλωρον, pelorum, unum ex tribus Siciliæ promontoriis; omnia a Th. eod. πέλωρ, ωρος, ὁ, V.

Πέμμα, ατος, τὸ, coctura, coctum aliquid, peculiariter genus quoddam placentæ: à πέπτω, coquo.

Πέμματα, τὰ, pemmata; h. e. bellaria, secundæ mensæ, cupediæ, condimenta; à sing. neut. πέμμα, τὸ, præced. vi. unde etiam πεμμάτιον, τὸ, diminut. placentula, &c. V.

Πεμπάζω, seu πεμπάζομαι, ἐ, άσω, & άσομαι, per πεμπάσας, numero: à

Πεμπὰς, άδος, ἡ, idem quod πεντὰς, άδος, numerus quinarius, quinque: à

Πέμπε, Æol. pro πέντε, quinque: &

Πέμπει, pro ἔπεμπε, Ion. 3. sing. imperf. verbi πέμπω, mitto, f. ψω.

Πέμπελος, ου, ὁ, senex: q. jam mittendus in sepulchrum: à πέμπω, mitto.

Πέμπελος, ου, ὁ, nigrum; ut πέλιον, χεῦμα, niger, aut fuscus color; Suid. exponit μέλαν; (unde πελαργὸν, deducit Etym. vide πελαργὸς) est neut. à Th. in masc. πελὸς, V.

Πεμπηδέων, & Πεμπηδέη, Ion. Dor. & Poet. pro Πελοπίδην, ου, nom. pl. à

Πέμπηδις, ω, ὁ, Pelopis filius, à Πέλοψ, οπος, nomen propr.

Πεμπήκοντα, ου, ἡ, regio Græciæ, infrà mare Ionium & Ægæum. Hinc Πελοποννησιακὸς, ῆ, & Πελοποννησιστὶ, adv. Peloponnesiacè.

Πέλοπος, gen. sing. à Πέλοψ, οπος, ὁ, Pelops, nomen prop.

ΠΕΛΟ'Σ, ου, niger: πέλιος, ος, idem.

Πηδάλιον, peltasticæ scientiæ operam do; Item πηδάλιον, ου, τὸ, diminut. q. d. scutulum brevisculum, parvula pelta, seu cetra; utrumque à πέλτη, ἡ, cetra brevis, lorum non habens, quali clypeo, sagittarii & levioris armaturæ milites, uti solebant, &c. V.

Πηδαλικὴ, scil. ἐπιστήμη, scientia peltastica; i.e. protegendi se pelta in prælio; est fœm. substant. à masc. πηδαλικὸς, V.

Πηδαλίς, ῆ, ὁ, PELTASTA, peltatus, cetratus: &

Πηδαλικὸς, ὴ, ad peltastam pertinens; Item qui peltâ se tueri in pugnâ novit: à

ΠΕ'ΛΤΗ, ης, ἡ, PELTA, scutum brevius: q. πήδητον, quod vibrari possit: hinc καταπέλτης, ου, ὁ, catapulta.

Πέλυξ, υκος, ὁ, vel πέλυς, PELVIS: proprie lignea; facta τοῦ πελεκᾶν.

Πέμπης, ου, gen. & dat. sing. f. g. à

Πέμπτος, η, ον, quintus, a, um, dat. pl. πέμπτοισι· à πέντε, Æol. pro πέντε, quinque: ac

Πεμπὸς, ὴ, ὸν, missus, a, um: à

ΠΕ'ΜΠΩ, mitto, amando, dimitto, veho; trajicio: f. ψω, p. πέπεμφα, a. 1. ἔπεμψα, a. 1. imperat. act. πέμψον, άτω, a. 1. sub. πέμψω, ῃς, ῃ, a. 1. infin. πέμψαι, a. 1. part. πέμψας, άντος, præs. pass πέμπομαι, mittor: a. 1. passiv. ἐπέμφθην, f. 1. pass. πεμφθήσομαι, præt. πέπομπα. Hinc πόμπη, ης, ἡ, missio: Item πόμπα, ὁδοιπόμπα, dimitto, ἀποπέμπω, mitto ante: Item prosequor, comitor.

Πεμπύλιον, ου, τὸ, verucum quinque cuspidibus: à πέμπε, Æol. pro πέντε, quinque, & ὀβελὸς, verru.

Πεμφιγώδης, ους, ὁ ἡ ὸ, & πεμφιδώδης, humidus, flatulentus, referens πέμφιγα; ut πεμφιγώδης πυρετὸς, febris quæ nimio calore pustulas in ore aliisve corporis partibus, excitat; apud Hippoc. ex πέμφιξ, ιγος; bulla quæ in humidis flatu quodam excitatur & supernatat; Item pustula; i. e. bulla è cute erumpens; apud Galen. &c. V.

ΠΕ'ΜΦΙΞ, ιγος, ἡ, flatus; Item gutta, nubes, bulla: q. à πέμπω; ut sic quod emittitur è re aliquâ.

Πεμφὶς, ίδος, ἡ, idem cum præced. Them. πέμφιξ, quod scribitur etiam πέμφιγξ, &c. V.

ΠΕΜΦΡΗΔΩ'Ν, όνος, ὁ, insectum è vespārum genere.

Πέμψαν, Ion. pro ἔπεμψαν, 3. pl. a. 1. ind. act. &

Πέμψας, αντος, a. 1. part. act. verbi πέμπω, mitto: f. ψω.

Πέμψις, εως, ἡ, missio, verbale à πέμπω; vide.

Πέμψῃ, 3. sing. &

Πέμψῃσι, 3. plur. fut. 1. activ. ejusdem verbi.

Πεμψὶς, Dor. pro πέμψω, f. 1. verbi πέμπω, q. v.

Πέμψωμεν, mittamus, 1. pl. a. 1. sub. act. ejusd. verbi.

Πένεσθαι, præs. inf. à πένομαι, laboro, ago, quod vide.

Πενεσία, ἡ, famulitium, servitium; Aristot. Polit. 2. 3. & 7. est à seq. πενία; vi. Unde apud Thessalos, πενέσται, & ἐξ fuerunt servi bello capti; ut εἵλωτες, apud Lacedæmonios, & generaliter πενέσται, dicuntur qui in colendis agris, alitisve laboribus operam suam locant; teste Hesych. Item Γενετικὴ ἐν Θετταλῶν, dicitur, servilis apud Thessalos turba; i. e. servi Thessalorum; Plat. de leg. &c. V.

Πενέστης, ου, ὁ, servus, famulus: à πένομαι, laboro.

Πένηα, Ion. pro πένη, 2. sing. sub. verbi πένομαι, laboro, pauper sum.

Πένης, ητος, ὁ, qui labore victum quærit pauper: dat. pl. πένησι, à πένομαι, laboro, egeo.

Πενιχθάω, pauper sum; Hesych. à præced. πένης, ητος, inops, egens; unde fœm. πένητα, paupercula; Hesych. & in Compar. πενίχρων, pauperior, in superl. πενιχρότατος, pauperrimus, &c. vide.

Πενιχλὸς, luctuosus, l. 3. Epig. Item Πενθὰς, άδος, ἡ, luctuosa, lugubris; apud Nonn. utrumque à Them. πένθος, τὸ; V.

Πένθει, luge præs. imperat. à πενθέω, lugeo: sed

Πένθεϊ, dat. sing. à πένθος, ους, τὸ, luctus.

Πενθείω, ploro, mœreo, &c. est Poëticâ epenthesi, pro πενθέω; id V.

ΠΕΝΘΕΡΟ'Σ, ὸν, ὁ, socer, uxoris mater: πενθερὸς, ὸν, ὁ, socrus, uxoris mater: ut ἑκυρὸς, & ἑκυρὰ, socer, & socrus, mariti pater, & mater.

Πενθέω, ῶ, lugeo, f. ήσω, p. πεπένθηκα, a. 1. ἐπένθησα, a. 1. inf πενθῆσαι. Them. πένθος, ους, τὸ, luctus.

Πένθημα, τὸ, luctus; Theoc. Idyll. 27. est verbale à πενθέω; V.

Πενθήμεν, Dor. pro πενθέωμεν, præt. infin. à πενθῶμι, pro πενθέω. Alii pro πενθεῖν, præs. infin. verbi πενθέω, lugeo. Them. πένθος.

Πενθήμερος, à quinque diebus, &c. idem quod

quod πεμπάμερος; id vide suprà. Item Πενθημιμερὴς, τομὴ, dicitur cæsura semiquinaria quum post secundum pedem relinquitur syllaba; Sic πενθημιμερὴς μῆνις, vel κάμμα, in quo ejusmodi sunt cæsuræ; seu quod duobus pedibus & parte constat; ut definit Quintil. l. 9. c. 4. (Sic πεντημιμερὴς τομὴ, semiternaria, cum post primum pedem, ἑπτημιμερὴς, seminontria, quum post quartum; ἐνδεκημιμερὴς semiundenaria, quum post quintum, relinquitur syllaba;) ex πέντε, ἡμισυς, & μέρος, τὸ, &c. V. Sic etiam πενθημιπόδιον, quinque semipedes, ; i. e. duo pedes cum dimidio; ex πέντε, & ἡμιπόδιον, τὸ, vi. Item πενθημιχόινικες duæ chœnices cum dimidia; Theoph. ex πέντε, & ἡμιχόινικες; q. v.

Πενθήμων, luctuosus; idem quod πενθήρης, ὁ ἡ ὸ, lugubris; apud Euryp. Item πενθητὴρ, qui luget, & πενθήτωρ, ορος, ὁ, lugubris, quales sunt qui lugent; ut & adv. πενθητῶς, lugubriter, more eorum qui lugent: Item πενθητεία, ἡ, expon. præfica, præficæ autem dicebantur; apud veteres, teste Nonno, quæ adhiberi solebant funeri, mercede conductæ, ut flerent, & fortia facta laudarent; sed apud Euryp in Hippol. πενθητεια κακῶν, expon. simpl. quæ luget: Item πενθικὸς, ὴ, ὸν, lugubris; unde adv. πενθικῶς, lugubriter, lugubrè; ut & πένθιμος, ος, ὁ ἡ ὸ, lugubris, vel luctuosus; Plut. & Athen. sed apud Euryp. πένθιμος ἀνὴρ, expon. vir qui lugetur, &c. Omnia à seq. Them. πένθος, ους, τὸ, luctus; i. e. mœror ex morte propinquorum, vel amicorum; & apud Poëtas, quemvis significat mœrorem; unde πενθία, ῶ, &c. V.

ΠΕΊΝΘΟΣ, ους, τὸ, luctus, mœror: qu. πόνθος, à præt. m. πέπονθα, verbi πάσχω, patior. Hinc πένθιμος, ος, ὁ, ἡ, lugubris: πενθῶ, lugeo.

Πενία, ας, ἡ, & Ion. ι, ιος, paupertas: à πένης, pauper. Th. πένομαι, laboro, inops sum.

Πενιχρῶς, more pauperum, per inopiam; Aristot. in polit est adv. à seq. πενιχρὸς, (quod idem significat cum πένης; vi.) unde etiam, πενιχρότης, ητος, ἡ, paupertas, inopia: Item πενιχραλγὴς, ες, ὁ, pauper, pauperculus, inops: Itidem, à πενιχρὸς; vide.

Πενιχρός, ὰ, όν, pauperculus, a, um: à

ΠΕΊΝΟΜΑΙ, facio, efficio; pauper sum: πενόμενος, præsent. part. πένομαι, præt. m. Hinc πένης, ητος, ὁ, pauper: πενία, paupertas: πόνος, labor: πονέω, laboro: πονηρὸς, improbus, scelestus: φιλόπονος, ος, ὁ, ἡ, amans laborum, gnavus: μισόπονος, ος, ὁ, ἡ, fugiens laborum.

Πένοντο, Ion. pro ἐπένοντο, 3. pl. imperf. verbi præced.

Πεντάγραμμος, seu πεντάγραμμος, qui quinque est linearum; Luc. ex πέντε, & γραμμὴ, ἡ; vi. Item Πενταγωνος, quinque habens angulos; ut πεντάγωνος λίθος; à Them. γωνία, ἡ; vi. πενταδάκτυλος, qui quinque habet digitos: Item πενταδάκτυλον, vel ἡ Πενταδάκτυλος πόα, pentadactylum, herbæ genus hujus nominis apud Dioscor. à Them. δάκτυλος; V. πενταδάρχης, seu πενταδάρχος, ου, ὁ, qui quinque viris præest, quinquiro; Xen. ex ἀρχὴ, ἡ, unde ἀρχεῖα, ὁ, comp. ut præcedent. cum πέντε, vel cum πεντὰς, άδος, ἡ, &c. vide.

Πενταδικὸς, ὴ, ὸν, quinarius: vel pentade constans; ex πεντὰς, άδος, ἡ; V.

Πεντάδραχμον, apud Herodot. l. 5. sumitur pro quinque minis; adjectivè verò accepeum, signif. quod quinque minarum est; ex πεντὰς, άδος, & μνᾶ, ας, ἡ, vide.

Πεντάδυον, τὸ, quinarius numerus, quinternio; idem cum, & ab πεντὰς, άδος; Vide.

Πενταδραχμος, qui quinque drachmarum est pretii; ut apud Herodot. πενταδράχμους νέας ὁπλοδόμησε; singulas naves quinis vendentes drachmis, & in neut. πενταδραχμον, numisma quinque drachmarum; Poll. unde πενταδραχμία, seu πενταδραχμία, ας, ἡ, quinque drachmæ; ex πέντε, & δραχμὴ, ἡ; V. Item πενταδώρος, qui quinque palmorum est; Plin. ex πέντε, & δῶρον, τὸ, palmus, &c. Vide.

Πενταέθλος ἀνὴρ, quinquertio: πενταέθλον, ου, τὸ, quinquertium: ex πέντε, quinque, & ἆθλον, certamen.

Πενταέθλος, præced. sonat quinque certamina; viz. πυγμὴ, δρόμος, ἅλμα, δίσκος, πάλη; i. e. pugnus seu pugilatus, cursus, saltus, discus, & lucta, quibus, quinque certamina gymnastica exercebantur, & qui in omnibus erat victor πένταθλος, seu πενταέθλος; i.e. quinquertio, dicebatur: sic Laërtius l. 9. in Democr. & erat reverà πένταθλος in philosophia; nam naturalis, moralis, mathematica, liberalium disciplinarum rationes, artiumque omnium peritiam callebat: Item Πένταθλα, quinque certaminibus me exerceo, seu quinque generibus certaminum certo; Paus. Elaïacis 2. præcedent. πένταθλον, τὸ; vide.

Πενταετηρὶς, ίδος, ἡ, quinquennium, lustrum: vide πεντάετηρος. Sed Att. πενταετηρὶς ponitur pro adjectivo πενταετηρικὴ, quinquennalis.

Πενταέτηρος, ος, ὁ, ἡ, quinquennis, quinquennalis: &

Πενταέτης, seu πενταετὴς, ους, ὁ, ἡ, idem; à πέντε, quinque & ἔτος, ους, τὸ, annus.

Πεντάετις, adv. quinquennio, seu quinquennium: Item Πενταετία, ἡ, quinquennium; sic etiam, πενταετηρὶς, dicitur pro πενταετηρὶς, quinquennium; unde etiam πενταετηρικὸς, dicitur, pro πενταετηρικὸς, quinquennalis; ut πενταετηρικὸς, seu πενταετηρικὸς ἀγὼν, quinquennale certamen, Maccab. 2. c. 4. omnia ex iisd. cum præced. V.

Πένταθλον, ου, τὸ, quinquertium, quinque certamina: &

Πένταθλος, ου, ὁ, quinquertio, qui quinque certaminibus victor evasit: ex πέντε, quinque, & ἆθλον, certamen. Th. ἆθλος, idem.

Πεντάϊος, quintus, à Th. πέντε; vel idem quod πεμπάϊος, quintanus, &c. id V.

Πένταχμος, quinque cuspides, seu mucrones habens, in quinque cuspides seu mucrones divisus; in Epigram. ex πέντε, & αἰχμὴ, ἡ; V.

Πεντάκις, quinquies, adv. à πέντε.

Πεντακισχίλιοι, quinquies milleni, seu quidam, vel qui sunt ex quinque millibus; ex πέντε, unde πεντάκις, & χίλιοι, &c. vi. Sic etiam, πεντακισμύριοι quinquagies mille, sive quinquaginta millia; Plut. ex πεντάκις, & μύριοι, &c. V. Item Πεντακλινὴς, quinque lectis instructus; Athen. ex πέντε, & κλίνη, ἡ; V. Πεντακόρυνθος, ος, ὁ ἡ ὸ, qui quinque cornicum ætates vixit; ut in Epig. l. 2. πεντακόρυνθος Ἑκάβη; ὁ Hecuba quæ quinque cornicum ætates vixisti: ex πέντε, & κορώνη, ἡ; vi. Item Πεντακοσιάρχης, & πεντακοσιοπάρχης, quingentorum militum præfectus; Plut. in Alex. à seq. πεντακόσιοι, & ἀρχὴ, ἡ; unde ἀρχὸς, ὁ, &c. V.

Πεντακόσιοι, αι, α, quingenti, æ, a: ex πέντε, quinque, & κόσιοι; q. v.

Πεντακοσιομέδιμνος, qui quingenterum medimnorum est; Poll. at Πεντακοσιομέδιμνοι, apud Thuc. expon. quingentis medimnis censi erant; & πεντακοσιομέδιμνος, apud Synes. qui ex suis fructibus reficit medimnos quingentos; ex præced. πεντακόσιοι, & μέδιμνος, ὁ; vide.

Πεντακοστὸς, quingentesimus; à præced. πεντακόσιοι; V.

Πεντακυμία, ἡ, immanis unda, seu fluctus, fluctus decumanus; ad verbum, quinque fluctus uno impetu adventantes: ex πέντε, & κῦμα, τὸ; V. Item Πεντάλεκτος, quinque lectos habens: Item quinque toros conjugales experta; ut appellatur Helena, à Lycophr. à λέκτρον, τὸ; V. Πεντάλιθος, quinque constans lapidibus, unde πεντάλιθα, τὰ; ludus quidam muliebris, quo ludebant quinque lapidibus; unde πενταλιθίζειν est, ejusmodi ludum ludere; à Th. λίθος, ὁ; V. Πεντάλιτρος, q. d. quinque libralis, qui quinque librarum est; Poll. à Th. λίτρα, ἡ; V. Πεντάμερὴς, quinque partitus; i. e. in quinque partes divisus; unde Πεντάμοιρος, quinque partitò; à μέρος, τὸ; V. Πεντάμυρος, qui est quinque metrorum; ut πεντάμυρος σίτος, &c. à μέτρον, τὸ; V. Πεντάμυλος, seu πεντάμυλον, ut refert Etym. qui est quinque mensium; à Them. μὴν, ὁ; V. Πεντάμοιρος, quintarius, quinque partes habens; à μοῖρα, ἡ; V. Πεντάνοζος, sive πέντοζος, quinis constans nodis, de arbore significat, qui in quinos ramos dispergitur; apud Theoph. Item apud Hesiod. manus etiam sic vocatur, queniam in quinque digitos est fissa, ceu arbor in ramos; Th. ὄζος, ὁ; V. Πεντανδραῖος, qui habet quinque palmos; apud Xen. de lancea venabuli; à Th. ἀνὴρ; V. Πεντανέτυλον, quinquefolius, quinque habens folia; unde πενταπέτηλον, herba, quæ & πενταφύλλον, à quinque foliis nominatum; Nic. in Ther. à πέντε, & Ionicè πέτηλον, τὸ, vi. Item πενταπήχυς, qui quinque cubitorum est; Theoph. à Them. πῆχυς, ὁ, comp. ut reliqua præced. cum Them. πέντε

πέντε, &c. Vide.

Πενταπλόος, Ion. pro πενταπλάσιος, α, quinquies major. Them. πέντε, quinque.

Πενταπλάσιος, præced. & πενταπλασίων, ελτ; vel quintuplo major, seu amplior, aut quintuplus; vel etiam expon. quinquies tantus; unde etiam verbum, Πενταπλασιάζω, quintuplo majorem facio, &c. V. Item Πενταπλόος, ῆ, ῦν, quintuplus, quintuplicatus; Athen. l. 1. expon. & quintuplex, 3. Reg. c. 6. Itidem à Th. πέντε; V.

Πενταπόρος, quinque meatus, seu alveos, aut canales habens; expon. & quinquefluus; ex πέντε, & πόρος, ὁ; V. Item Πενταφορτος, quinque, rimi; verbum est municipale, quemadmodum δικάφορτος; Sic Cic. in Verr. magistratus & quinque primi accitu iRius evocantur; unde πενταφορτία, τὰ, quinqueprimatus: ex πέντε, & φορτὸς, ὁ; vi. Item Πενταρχία, quinqueviratus; Aristot. Poll. 5. ex πέντε, & ἀρχὴ, ἡ; vide.

Πεντὰς, άδος, ἡ, quinarius numerus; i.e. quinque, vel continens quinque; ὁ πέντε ἀριθμὸς; à Th. πέντε; V.

Πενταστάτηρος, ου, ὁ ἡ ὸ, qui quinque Raterum est, seu quinque minarum; (idem quod πένταυνον, teste Poll.) pondus quinque Raterarum: ex πέντε, & στατὴρ, ῆρος, ὁ; vi. Item Πενταστιχος, quinque ordinibus, seu versibus constans, in quinquncem ordinem positus; à στίχος, ὁ; V. Πεντάστομος, quinque ὄRia habens; ut Ister, Herodot. à Them. στόμα, τὸ; V. Πενταστοιον, quinque schœnas patens; à Th. στοῖνος, ὁ, juncus, Item mensura quædam Persica sexaginta stadia capiens, &c. V. Πεντατάλαντος, seu πενταπτάλαντος, quinque talenta æquans; ut πενταπτάλαντος σφραγὶς, dos quinque talentorum; apud Phal. in Ep. Item πενταπλοῦν δίκτυον, lis quæ de quinque talentis certatur; Aristoph. in Nub. à Th. τάλαντον, τὸ; V. Πεντατεύχος βιβλίον, liber quinque volùminum; sic vocantur Mosis scripta, quoniam in quinque volumina sunt distributa; sic octateuchon vocant octo priores veteris Test. libros, Mosis viz. cum Josuæ, Judicum, & Ruthæ libellis; à τεῦχος, τὸ; vas, alveus; Item volumen, liber, &c. V. Πενταφάρμακον, quinque medicamentis constans; unde τὸ πενταφάρμακον, convivium quintuplici condimentorum genere; Cæl. Rhod. à Th. φάρμακον, τὸ; V. πενταφυλλον, quinque habens folia; Theophr. unde πενταφυλλον, τὸ, quinquefolium, herba; sic etiam à quibusdam dicitur Eupatorium; teste Archigene apud Gal. Unde πενταφυλλα βόδα, dicuntur rosæ quinque constantes foliis; apud Theophr. Hist. pl. l. 6. à Th. φύλλον, τὸ; vi. Item πενταφωνος, quinque voces, seu sonos reddens; à Th. φωνὴ, ἡ, comp. ut reliqua præced. cum Th πέντε; V.

Πεντάχα, & πενταχῆ, quinquefariam, quinque modis: à πέντε.

Πενταχαλκον, seu πενταχάλκον, quinque æris nummi; Poll. l. 5. ex πέντε, & χάλκος, ὁ; V. Πενταχιλιοστὸς, unus de quinque millibus; unde πενταχιλιοστὸν ὴ πενταχιλιοστὸς, Plut. de leg. ex πέντε, & χίλιοι, unde χιλιοστὸς, &c. V. Item πενταχόρδον, quinque habens chordas; ut πενταχόρδου ὄργανον, instrumentum musicum, de quo Poll. l. 4. ex πέντε, & χόρδη, ἡ; V.

Πενταχῶς, quinquefariàm; idem quod πάντα χα; à seq. Th. πέντε, V.

ΠΕΝΤΕ, οἱ, αἱ, τὰ, quinque: πεντάκις, quinquies: πεντήκοντα, quinquaginta: πεντηκοστὸς, ὴ, όν, quinquagesimus: πεντακοσιοστὸς, ὴ, όν, quinquagentesimus.

Πεντεκαίδεκα, quinque habens cerebra, quino constans cerebro, seu qui quino cerebro enatus est; Theophr. Hist. pl. 2. 8. de palmis: ex πέντε, & ἐγκέφαλος, vi. Item Πεντέφορτος, quinque, rimi; verbum est municipale, quemadmodum δικάφορτος; Sic Cic. in Verr. magistratus & quinque primi accitu iRius evocantur; unde πενταφορτία, τὰ, quinqueprimatus: ex πέντε, & φορτὸς, ὁ; vi. Item Πενταρχία, quinqueviratus; Aristot. Poll. 5. ex πέντε, & ἀρχὴ, ἡ; vide.

Πεντεκαιδέκατος, η, ον, decimus quintus, a, um: ex πέντε & δέκατος, decimus. Th. δέκα, decem.

Πεντηκοντήρης, navis dicitur à Plut. in Demetr. quinque ordinum: ex πεντηκαίδεκα, & ἐρέσσω, unde ἐρετὴς, à quo varia comp definunt in ήρης. Item πεντεκαίδεκα, & πεντέκαιδεκα, quinque pectinibus intextus; unde πεντήκοντα, apud Pollucem, sunt χτενίζοι, παρὰ τὸν ὦαν πορφύρεον ἔχοντες, πέντε κλωσὶ ἐνυφασμένον; ex πέντε, & κλεὶς, κλειὸς, ὁ, &c. vide.

Πεντηκοντάρχια, semicenturia, hominum sexaginta quatuor; ex πεντήκοντα, vel πεντήκοντα, & ἀρχὴ, ἡ, &c.

Πεντήκοροι, apud Thuc. l. 5. est quidam Argivorum ordo; Valla vertit, quinq; cohortes; ex πέντε & λόχος, ὁ, &c. vi. Item πεντηνεκόστερος, quinquies superior; in Epig. ex πέντε, & πανίχρος, unde i compar. πανιχρότερος, pauperior, &c. V. Πεντόρυχος, quinque fistulas, seu quinque foramina habens; ut πεντορύχου ξύλου, lignum erat quinque habens foramina, in quibus vinctorum manus & pedes cum collo includebantur; Aristoph. in equit. Sui l. expon. παιδικὰ μέλη; sunt etiam qui robur exponant; & Festus, robustas arcas, dixit, ipsumque locum, robur; Plautusque, robustum carcerem; ex πένε, & ὀρύσσω, ὀρύσσω, ὁ, &c. V. Πεντταλαντος, vide πενταπτάλαντος. Πεντηκοστὸς, pro πεντηκοστὸς, quod vide suprà in πεντάτης. Πεντοσιαζόμενος, quinquies victus; in Epigr. l. 2. ἐς ἀγωνίας; ex πέντε, & πεντάκις, vi. Item Πεντίχαλκος, vide πενταχάλκου. Πεντήκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, quinquaginta: ex πέντε, quinque.

Πεντηκοντάδραχμος, qui quinquaginta drachmarum pretio æstimatur; Plat. in Crat. unde in neut. πεντηκοντάδραχμον νόμισμα, quinquaginta drachmarum; ex præced. Πεντήκοντα, & δραχμὴ, ἡ; V. Item πεντηκοντάετης, & πεντηκοντούτης, & in fœm. πεντηκοντάετις, quinquagenarius; qui vel quæ quinquaginta annorum est; ut πεντηκοντούτης, seu πεντηκοντάδης ἀνὴρ, quinquaginta annorum fœdera; apud Plat. & Thuc. vide comp. in seq.

Πεντηκοντατία, ας, ἡ, quinquaginta annorum: ex πεντήκοντα, quinquaginta, & ἔτος, ους, τὸ, annus.

Πεντηκοντάκρανος, qui habet quinquaginta capita; Epith. Cerberi, apud Hesiod. in Theog. ex πεντήκοντα, & κάρανον, τὸ; V. Item Πεντηκοντάχιλος, qui quinquaginta militibus præest; Thuc. unde πεντηκοντάχια, munus & dignitas quâ quis militibus quinquaginta præest; vel quinquaginta virorum principatus; vide suprà πενταχιλιοστὸς. Sic πεντηκοντατάλαντος, qui quinquaginta talentorum est; unde πεντηκοντατάλαντία, quinquaginta talenta; Poll. l. 9. ex πεντήκοντα, & τάλαντον, τὸ; V. Πεντηκοντόρυχος, seu πεντηκοντόρυχος, cum quinquagesimo fundens; ut segetes quæ quinquagenarium fructum referant; ex πεντήκοντα, & χέω, cujus comp. varia definunt in χόος, χύσις, &c. vi. Item πεντηκοντάπηχυς, quinquaginta quatuor: ex πεντήκοντα, & τέσσαρες; V.

Πεντήκοντηρος, ὁ, navis, quæ quinquaginta remis agitur: πεντηκόντορος, ὁ, Idem.

Πεντηκοντοδίδομαι, quinquagesimam solvo, quinquagesima à me exigitur; Item Πεντηκοντοδίδεμαι, expon. quinquagesimam partem exigere; à πεντήκοντα; vi. Item Πεντηκοντήρ, ῆρος, quinquaginta militum præfectus; Xen. ab eod.

Πεντηκοντόζυγος, ος, ὁ, ἡ, qui quinquaginta jugerum est: ex πεντήκοντα, quinquaginta, quod vide, & ζυγὸς, seu ζυγὰ, arvum; jugerum.

Πεντηκοντοκάρανος, ος, ὁ, ἡ; qui habet quinquaginta capita: ex πεντήκοντα, quinquaginta, quod vide, & κάρανον, ου, τὸ, caput.

Πεντηκοντόργυος, qui quinquaginta ulnarum est: Item Πεντορύγεος, quinque ulnarum: ex πεντήκοντα, vel πέντε, & ὄργυια, ἡ; vi. Item πεντηκόντορος, sub vasis; navis quæ quinquaginta remis agitur: ex πεντήκοντα, & ἐρέσσω, unde ἐρετὴς; cujus licet comp. plura in ήρης, quædam tamen etiam in ορος desinunt; (sic ἑξηκόντορος, & πεντεκόντορος; quæ viginti, vel triginta agitur remis, &c.) Item πεντηκοντούτης, vide suprà πεντηκοντάετης

Πεντηκοστὴ, quinquagesima dies, præsertim illa, à pascha festo: Item quinquagesima pars, sub. μοῖρα; unde πεντηκοστὸς δίδομαι, quinquagesimam solvo; quinquagesima à me exigitur; Sic etiam πεντηκοστεύω, qui quinquagesimâ die facit aliquid; Item πεντηκοστὸς, ὴ, όν; ordo militaris, constans quinquaginta viris; Thuc. l. 5. omnia à πεντήκοντα, vel à πεντήκοντα, seu Th. πέντε, &c. vide.

Πεντηκοστολόγος, qui quinquagesimam partem colligit; seu exigit, vel quinquagesimæ partis redemptor; unde πεντηκοστολογέω, ῶ; quinquagesimam colligo, seu exigo; Poll. & Dem. ex πεντη-

κοσή, & λέγω, colligo, undè λογία, ἡ; vide.

Πεντηκοστὸς, ἡ, ὸν, quinquagesimus, a, um. Hinc πεντηκοστὴ, sc. ἡμέρα, dies quinquagesimus, à resurrectione Domini: Angl. **Pentecost.** Th. πίντε.

Πενθήρης, quinqueremis; ex πέντε, & ἠρέσσω, terminatio comp. ex ἐρέσσω, vel ἐρετμὸν, &c. V. Unde etiam πεντηρικὸς, idem; ut πεντηρικὰ πλοῖα, quinqueremes, vide apud Bayfium.

Πεντόζοιο, gen. Ion. à

Πέντος, ος, ὁ, ἡ, qui in quinos ramos dispergitur. Sic vocatur etiam manus: ex πέντε, quinque, & ὄζος, ramus. Digiti sunt veluti quinque ramusculi.

Πεντορχιμὸς, vide supra πεντηκοντορχίς.

Πενταπόλιον, quinque obolorum; undè πενταβολιαῖος, quinque oboli; apud Aristoph. ex πέντε, & ὀβολὸς, cujus comp. quædam mutant, o, in ω. Item Πενταδραχμὸς, qui quinque vallorum, seu fossarum est; ex πέντε, & ὀρύσσω, vel -ῶω, fi, ξω, undè ὄρυγμα, τὸ, &c. V.

Πίνω, idem quod πίνημι; vi. i. e. ἀπαδύλως ἐγὼ γραίτερ laboro; Eust. Il. β. Πίξαι, pro πίξειτο, tondeatur, 3. sing. a. 1. opt. m. verbi πίκω, seu πείκω, pecto: f. ξω.

Πίξις, εως, ἡ, tonsura, est verbale à πέικω, πείκομαι, V.

Πὸξὸς, Dor. pro πίξος, f. 1. verbi ejusd.

Πὶόϊδης, qui tumido, seu crasso pene est, Bust. ex seq. πὶὸς, & ὀιδέω, undè διδὸς, τὸ, &c. V.

ΠΕ'ΟΣ, πίος, τὸ, penis.

Πεπάγασι, Dor. pro πεπήγασι, 3. pl. perf. m. verbi πήγνυμι, compingo, f. ξω, a. 2. ἔπαγον, perf. m. πέπηγα.

Πεπαθυῖα, passa, per Syncop. pro πεπαθηκυῖα, perf. part. act. f. g. verbi παθέω, f. ήσω, pro πάσχω, patior, a. 2. ἔπαθον.

Πεπαθὼς, Ionicè pro πεπαθηκὼς, passus, &c. vi. præced.

Πεπαίνομαι, excoquor, ad maturitatem perducor; Metaph. apud Xen. Pæd. 4. ὀργὴ, i. e. ira dicitur πεπαίνεσθαι, i. e. coqui & premi; est pass. à seq. πεπαίνω, excoquo, ad maturitatem perduco, &c. V.

Πεπαίνω, maturo, coquo. Th. πέμπω, idem.

Πεπαισμένος, υ, perf. part. pass. à παίζω, ludo, illudo; vel à παίω, percutio, f. αίσω, perf. pass. πέπαισμαι. Sunt qui à πεπαίνω, derivari dicunt.

Πεπαίτερος, υ, maturior, mitior, compar. à πέπων, maturus; q. v.

Πεπαίτερος, dicitur quæ ætatis maturioris & constantioris est; apud Athen. l. 13. est fœm. à præced. masc. in compar. πεπαίτερος; undè etiam superl. πεπαίτατος, maturrimus, maturissimus; idem Athen. l. 14. &c. V.

Πεπαλαξθὼς, υ, pollutus, perf. part. pass. à παλάσσω, inquino, fœdo, f. ξω, p. πεπάλακα, a. 1. ἐπαλάχθην. Them. πάλλω, vibro: f. ὑμῶ. Alii à πάλις, lutum.

Πεπάλακτο, 3. sing. plusq. p. pass. Ion. ab eod. verbo.

Πεπάλακθε, 2. pl. perf. imperat. pass. à παλάσσω, sortior; quod à πάλος, sors; Item agitatio. Th. πάλλω, agito.

Πεπαλὼν, qui vibravit, Ion. redupl. pro πάλων, a. 2. part. act. verbi πάλλω, vibro: f. πεπαλῶ, a. 2. ἔπαλον.

Πέπαμαι, perf. verbi πάομαι, f. άσομαι, possideo.

Πεπάνας, a. 1. inf. act. verbi πεπαίνω, coquo: a. 1. part. pass. πεπανθεὶς, εῖσα, ὲν, coctus: nom. pl. πεπανθέντες, cocti.

Πέπανος, υ, ὁ, maturus, mollis, mitis, lenis: Item Πέπανσις, εως, ἡ, maturitas, maturatio, concoctio, actio quâ quid ad maturitatem perducitur; apud Gal. Comment. 2. l. 1. περὶ ὀνομάτων; Sic etiam Πεπαντὴς, qui coquendi, seu maturandi vim habet; omnia verbalia à πεπαίνω, πεπάνομαι; quæ vi. unde etiam, πέπων, υ, ὁ, maturus, concoctus; apud Dioscor. sed ad ætatem etiam refertur; ut παιδίον πέπονα, virgo matura, & ἀμφιζέουσα, i. e. nubilis, seu adulta, &c. apud Plut. in Num.

Πεπαρεῖν, per Anadiplas. pro παρεῖν, a. 2. inf. verbi πείρω, transeo, f. περῶ, a. 2. ἔπαρον. Portus legendum credit πεπορεῖν, a. 2. inf. pro πορεῖν, verbi πόρω, vel πορέω, do, præbeo.

Πεπαῦσθαι, perf. inf. pass. à

Πέπαυμαι, perf. ind. pass. &

Πεπαρμένος, η, ον, trajectus, a, um; confixus, perf. pass. part. verbi πείρω, transadigo, f. σῶ, perf. act. πέπαρκα, p. m. πέπορκα.

Πεπαφύγκασι, debacchatus sum, perf. act. Att. pro παραύγκασι. &

Πεπαφυγμένος, υ, ludibrio habitus, perf. part. passiv. Att. pro παραιγμένος, verbi παροινέω, pecco per vinolentiam. Th. οἶνος, vinum.

Πέπαχεν, acquisivit, Poët. pro

Πέπαθε, 3. sing. perf. pass. verbi πάσσω, p. ssidco, f. άσσω, perf. πέπασμαι.

Πέπασμαι, σαι, ται, desii, perfect. ind. pass. &

Πεπασμένως, dativ. plur. perfect. part. pass. &

Πέπαυσο, 2. sing. perfect. imperat. verbi παύω, cesso, f. παύσω, p. πέπαυκα, a. 2. ἔπαυον.

Πεπείθαται, persuasi sunt, Ion. pro πεπίσθησι εἰσὶ, 3. pl. perf. ind. pass. verbi πείθω, persuadeo, f. σω, a. 2. ἔπιθον, perf. pass. πέπεισμαι.

Πεπειθόντο, paruerunt, Ion. redupl. pro ἐπείθοντο, 3. plur. imperf. pass. ejusdem verbi.

Πεπείρεσμαι, expertus sum, Dor. pro πεπείρημαι, perf. ind. pass. inde a. 1. pass. ἐπειράθην· à πειράω, tento, f. άσω, & ήσω. Th. πεῖρα, conatus, experientia.

Πέπερι, υ, ὁ, ἡ, maturus, mitis: à πέπων, coquo. Th. πίπτω, idem.

Πεπείθω, persuasum habeat, 3. sing. perf. imperat. pass. &

Πέπεισμαι, perf. ind. pass. à πείθω, persuadeo, f. σω.

Πεπελεκισμένος, υ, decollatus, securi percussus: perf. part. pass. à πελεκίζω, securi ferio. Th. πέλεκυς, securis.

Πεπερασμένας, perf. inf. act. verbi περαίνω, f. ανῶ, p. πεπέρακα, idem quod πεπεράσθαι, finio. Th. πέρας, τὸ, finis.

Πεπερημένος, υ, advectus & venditus: à πέρνα, vendeo, f. άσω, & ήσω, p. πεπέρηκα, perf. pass. πεπέρημαι.

ΠΕ'ΠΕΡΙ, ίου, vel εως, τὸ, PIPER: Angl. **Pepper**: q. à πίπτω, quod calore suo coctionem juvet.

Πεπερίζω, piper imitor, seu refero: ad piper accedo; i. e. piper sapere, seu piperis saporem referre & habere; ut πεπερίζω τῇ σῇ γνώμῃ, apud Dioscor. l. 2. c. 190. Item Πεπερίον, υ, τὸ, granulum piperis; diminut. à πέπερις, ιδος, ἡ, granum piperis; apud Athen. unde etiam, πεπερίτης, υ, ὁ, piper referens gustu; omnia à præced. Th. ἀσάφη, piper, arbor scil. Indica, fructum ferens sibi cognominem; Dioscor. lib. 2. c. 189.

Πέπηγα, ας, ε, concrevi, perfecti medici &

Πεπηγὼς, ότος, infivus, perfectiv. participi. m. verbi πήγνυμι, seu πήγω, compingo.

Πεπηδηκέναι, perf. inf. act. verbi πηδάω, salto.

Πεπιεσμένος, η, ον, pressus, perf. part. pass. à πιέζω, premo, f. σω, p. πεπίεκα, perf. pass. πεπίεσμαι.

Πεπιθεῖν, inducere, Ion redupl. pro πιθεῖν, a. 2. inf. verbi πείθω, persuadeo, f. σω, a. 2. ἔπιθον.

Πεπιθμένος, υ, perfectiv. participi. passiv. &

Πεπιθήσω, persuadeo, Ionicè reduplic. pro πιθήσω, f. 1. verbi πείθω, pro πείσω, persuadeo: aorist. 2. ἔπιθον, unde πίθω.

Πεπίθμῳ, per Sync. pro πεπίσθημι, Ion. reduplic. pro ἐπίθομεν, 1. pl. aor. 2. act. verbi πείθω, persuadeo: f. σω, a. 2. ἔπιθον.

Πεπίθοιμι, suadissemus, & in 3. pl. πεπίθοιεν, Ion. redupl. pro πεπίσθοιμι & πεπίθοιεν, a. 2. opt. act. verbi ejusd.

Πέπιθον, Ion. redupl. pro ἔπιθον, a. 2. ind. act. &

Πεπιθὼν, a, 2. partic. activ. Ion pro πιθὼν, όντος· à πείθω, persuadeo: a. 2. ἔπιθον.

Πεπισθόκαμεν, 1. pl. perf. ind. act. verbi πιστόω, credo: f. όσω· à πίστις, εως, ἡ, fides. Them. πείθω, persuadeo.

Πεπιστώκασιν, credidérant, 3. pl. plusq. p. Att. pro ἐπεπιστώκεσαν· ab eodem verbo.

Πεπιστόφιλα, accus. sing. f. g. part. perf. pass. à πιστόω, quod vide in πεπιστώκαμεν.

Πεπλανημένος, vagabundè: à πλανέομαι, erro. Th. πλάω, error.

Πέπλασται, 3. sing. perfect. passiv. πεπλάσθαι, perf. inf. pass. πεπλασμένος, η, perf. part. pass. à πλάσσω, fingo: f. σω, p. κα.

Πεπλάσθω, 3. sing. perfect. pass. verbi πλατύνω, dilato: f. υνῶ, perf. πεπλάτυκα. Them. πλανὸς, ία, latus, amplus.

Πέπληγα, percussi, præt. m. verbi πλήσσω, f. ξω, a. 2. ἔπληγον.

Πεπλησμένος, & πεπληγμένος, Ion. & Dor. pro πεπληγότι, verbi πεπλήγω, percutio; quod ex præt. m. πέπληγα, verbi πλήσσω, in præsens abiit: undè & præt. imperf. πέπληγον, Ion. pro ἐπεπλήγην· nisi malis esse, a. 2. act. verbi πλάσσω, a. 2. πέπλαγον, Anadiplasm. Ionicè pro ἔπλαγον.

Πέπληγον, percussi: vide in præced.

Πεπλήθυιαι, 3. sing. perf. pass. verbi πληθύω, quod vide.

Πεπλήθως, ῦα, ὸς, plenus, a, um, perf. part. m. à πλήθω, impleo: f. πλήσω, p. m. πέπλησθα.

Πέπλωντο, 3. sing. plusq. p. pass. Ion. verbi πίμπλημι, idem quod πλήθω, impleo: f. πλήσω, perf. pass. πέπλησμαι.

Πεπλεόμεμαι, & in 3. plur. πεπλεόαται, perf. ind. pass. verbi πλεόω, impleo: fut. όσω. p. πεπλεόσομαι. Them. πλέος, plenus.

Πεπλησμένας, ότος, perf. part. act. verbi πλησιάζω, appropinquo, fector, accedo familiariter ad aliquem: fut. άσω. p. κα: à πλησίον, prope. Them πέλας idem.

Πέπλον, τὸ; frutex, qui alias daphnoides dicitur, peplium, frutex lacteo succo manans; de quo Dioscor. l. 4. c. 148. ab Hippocrate & vocari πλὼ πεπλίδα, tetatur idem Dioscor. l. 4. c. 169. πεπλὶς autem, ίδος, ἡ; fructicis est nomen eadem cum peplo frutice vires habentis; teste Dioscor. l. 4. c. 169. frutex scil. est parvus succi lactei, in foliis rutæ similis, &c. Utrumque à seq. Them. πέπλος, vel πέπλος; tela prætenuis, velum subtile, &c. Item, frutex quidam, idem scil. qui πεπλὶς, aut, parum ab eo differens; de quo Dioscor. l. 4. c. 168. & Gal. in Lex. Hippocr. &c. vide.

ΠΕ'ΠΛΟΣ, υ, & Ion. πέπλος, ὁ, & πέπλον, ου, τὸ, PEPLUS, -UM; vestis muliebris.

Πεπλύθω, Poët. perf. inf. pass. ab inusitato πλύω, lavo: f. πλύσω. perf. pass. πέπλυμαι. Th. πλυῶ, idem.

Πέπλωμα, τὸ; peplum, muliebris vestis subtilis; apud Eurip. idem quod, & à præced. Th. πέπλος, peplum; seu, velum tenue, &c. V.

Πέπλας, vide in ἐπέπλων, ας, ω, &

Πέπλως, acc. pl. Dor. pro πέπλους, à πέπλος, ὁ, peplus.

Πεπνυμένος, η, ον, prudens, sapiens: perf. part. pass. & in dual. πεπνυμένω, à perf. ind. πέπνυμαι, verbi πνύω, seu πνέω, f. σω, spiro; in pass. πνύμαι, sapio. Them. πνέω, spiro.

Πέπνυσο, sapito, perf. imperat. pass. à πνύμαι, sapio; quod à πνῦμι, vel πνέω, idem quod πνέω, spiro, flo.

Πεποίηκα, ας, ε, & in 3. plur. πεποιήκασι, Doric. pro πεποιήκαντι, perf. ind. act. &.

Πεποίημαι, & in 3. plur. πεποίηνται, perf. ind. pass. πεποίηθαι, perf. ind. pass. &

Πεποιημένος, η, ον, perf. part. pass. verbi ποιέω, facio: f. ήσω.

Πεποιημένως, fictè, ficticè, est adv. à præced. πεποιημένος; V.

Πέποιθ', pro πέποιθα, confidi, 3. sing. præt. m. πέποιθα, ας, ε. Hinc πεποίθης, 2. sing. fub. præt. m. &

Πεποιθέναι, perf. inf. m. πεποιθὼς, ότος, in Plur. πεποίθοτες, perf. part. m. verbi πείθω, persuadeo: f. σω. a. 2. ἔπιθον, πεποίθει, 3. sing. plusq. p. m. Ion.

Πεποίθησις, εως, ἡ, fiducia: à part. m. πέποιθα, verbi πείθω, persuadeo.

Πεποίθομεν, 1. plur. præf. ind. à πεποίθω quod Siculo more factum ex præt. m. πέποιθα, verb. πείθω, persuadeo.

Πεποιθότως, confidenter, cum fiducia; est adv. à præced. πεποίθως; pro quo etiam dicitur πεποιθία, ας, ἡ; confidentia; persuasio; vel, est à seq. πεποίθω, à πέποιθα præt. med. verbi πείθω, &c. V.

Πεποιθὼς, ότος, fretus, confisus: vide in πεποίθαται.

Πεποικιλμένος, η, ον, variegatus, a, um: perf. pass. part. à πεποίκιλμαι, f. κιῶ, varie go. Th. ποικίλος, varii coloris.

Πέπομφε, msi, Att. pro πέπεμφε, perf. inde act. verbi πέμπω, mitto: f. ψω.

Πέπον, ὄν, mollis, ignave, vocat. à nom. πέπων, ονος, ὁ, ἡ, mitis, maturus. Them. πέπω, coquo: fut. ψω, perf. pass. πέπεμμαι.

Πέπονα, præt. m. à πένομαι, laboro.

Πεπονημένος, Dor. pro

Πεπονημένος, υ, elaboratus, perf. part. à πονέω, excolo, instruo. Them. πένομαι, laboro.

Πέπονηκα, ας, ε, perf. part. pass. verbi πονηρεύω, improbus sum, improbè ago: à πονηρὸς, malus. Them. πένομαι, laboro.

Πέπονθα, passus sum, præt. m. ind. &

Πεπονθὼς, ότος, p. m. part. verbi πάσχω, patior: f. πείσομαι. a. 2. ἔπαθον.

Πεποτήδοτες; cum affectu; est adv. à præced. πεποτηδὼς, ότες, &c, V.

Πέπορδα, pepedi, præt. m. verbi πέρδω, pedo.

Πεπορεῖν, Ion. Anadiplas. pro πορεῖν, a. 2. inf. act. verbi πόρω, fut. ρῶ. Poët. idem quod πορίζω, præbeo. Th. πόρος, transadigo: p. m. πέπορκα.

Πεπόρθωσο, perf. imperat. pass. verbi πορθόω, eo.

Πεπόσθαι, perf. inf. pass. à πόμαι, vel πίνω, bibo: f. πόσω. p. πέπωκα, perf. pass. πέπωσμαι. a. 1. pass. ἐπόθην. a. 1. part. ποθείς.

Πέπυσθι, laborastis, per Syncop. pro πεπόνησθε, 2. plur. perf. ind. pass. verbi πονέω, laboro: fut. ήσω. p. πεπόνηκα. perf. pass. πεπόνημαι. Them. πένομαι, idem p. m. πέπονα. Sunt qui velint per Sync. dici pro πεπόθατε, Pleonasm. inserto σ, præt. m. verbi πάσχω, patior: fut. πείσομαι.

Πεποτήαται, volarunt, Ion. pro

Πεπότηνται, 3. pl. perf. pass. verbi ποτάομαι, volo: fut. ήσομαι. perf. πεπότημαι. Th. πέτομαι, vel, πτάνω, idem.

Πεποτὸν volabat, 3. sing. plusq. p. pass. Ion. ejusd. verbi & th.

Πεπραγμένος, η, ον, perf. part. pass. verbi πράσσω. Vide πέπρωγα.

Πέπρακα, terminavi, per Sync. pro πεπέρακα, perf. ind. act. verbi περάω, transeo: f. άσω, & ήσω. Alii à πρᾶσσω, formant, quod vide. Est &

Πέπρακα, perf. à πέπρασκω, vendo: fut. πρᾶσω.

Πέπρακται, actum est; est 3. perf. perf. præt. pass. verbi πράσσω, vel, πτάω, &c. quod v.

Πέπρασμαι, venditus sum; (unde Partic. apud Paul. ad Rom. c. 7. πεπραμένος ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν, venditus & addictus peccato;) & in 3. perf. plur. πέπρανται ὀκτώμηνοι, tempora sunt ven-

dita, &c. Xen. & Æschin. est pr. pass. à Th. πέρνα, per Sync, facta ex πέρνημι, vel πιπράσκω, vendo, &c. vide.

Πεπρεσβευμένος, perf. inf. pass. verbi πρεσβεύω, vendo: f. πρέσβευσω, f. 1. pass. πρεσβευθήσομαι. a. 1. pass. ἐπρεσβεύθην, ὑ, ν. 1 h. πρέσβυς, vendo.

Πέπρεσχε, perf. ind. act. verbi πρέσσω, facio: f. ξω. perf. inf. act. πεπρεχέναι, perf. ind. pass. πέπρεγμαι. a. 1. pass. ἐπρεχθέλω.

Πέπρεχθαι, vide in præced.

Πεπρωθέναι, Ion. pro πεπρῶσθαι, quod v.

Πεπρωσμένος, η, ον, incensus, perf. part. pass. verbi πρήθω, incendo: perf. pass. πέπρησμαι.

Πέπρωμαι, fato destinatus sum, per Sync. pro πεπρώσθημαι, perf. ind. pass. &

Πεπρωμένος, η, ον, perf. part. pass. verbi πείρω, per Sync. περάω, & πρόω, destino. Them. πόρος, ατος, τὸ, terminus, finis.

Πέρασ, per Sync. pro πεπράσθαι, 3. sing. perf. pass. &

Πέπρασται, per Syncop. pro πεπέρατται, 3. sing. plusq. p. Ion. Vide πέπρακται.

Πέπταμαι, per Syncop. pro πεπτάμαι sic in 3. plur. πεπτάσθαι, expansa sunt pro πεπτάνται, perf. pass. verbi πετάζω, vel πετάννυμι, expando. Sunt qui πέπταμαι exponant volavi, & pro ἔπταμαι poni credunt, perf. pass. verbi πέτομαι.

Πεπτώτα, lapsum, accus. sing. perf. part. act. à πεπτώς, quod P'conalm. πῶ ω. pro πεσὼς, & hoc per Sync. pro πεπακὼς, gen. ότος vel όντος, perf. part. act. à πέσσω, cado f. πέσσω. p. πέπακα. a. 2. ἔπασον.

Πεπτὼς, ῶτος, terrefactus, perf. part. act. verbi πτήσσω, metu contraho: fut. ξω. præt. πέπτηκα, & sublato χ, Ion. πέπτηα. Hinc part. πεπτώς, & in accus. πεπτῶτα· quod tamen per Ecthsin dici pro πεπτώτα, quidam credunt, quod vide.

Πέπτικὸς, ὴ, ὸν, coquendi, seu, concoquendi vim habens; Dioscor. & Gal. Item. πεπτέρος, ad coquendum factus; fit. & πεπτὸς, ὁ; coctus, vel, coctibilis; omnia, à seq. Th. πέσσω, V.

ΠΕ'ΠΤΩ, coquo, maturo, pinso. f. ψω. p. πέπφα. Æol. πέσω, Att. πέπτω. Hinc πέψις, εως, ἡ, coctio. πέπων, ονος, ὁ, ἡ, maturus; item mollis, mitis.

Πέπωκα, cecidi, perf. act. &

Πεπωκὼς, ότος, perf. part. act. verbi πίπτω, cado: f. πέσσω. a. 2. ἔπεσον, f. a. m. πεσέμαι.

Πεπῶτο, per Sync. pro πεπώκειτο, accus. sing. perf. part. act. verbi ejusd. Vide πεπτώτα.

Πεπύθοιτο audiat, intelligat, 3. sing. a. 2. opt. m. pro πύθοιτο, Poët. &

Πεπύθοντα, Ion. Anadiplasiasmo pro πύθοντο, 3. plur. a. 2. sub. m. verbi πυνθάνομαι, interrogo: fut. πεύσομαι perf. pass. πέπυσμαι, a. 2. m. ἐπυθόμην.

Πεπυκασμένος, υ, perf. part. pass. verbi πυκάζω, denso. Them. πύκα, adverb. denfe.

Πεπυρωμένος, υ, perf. part. pass. verb. πυρόω, inflammo: f. όσω. p. πεπύρωκα. Them. πῦρ, πυρὸς, τὸ, ignis.

Πεπύθιν, Ion. pro ἐπεπύθειν, 3. dual. plusq. p. pass. verbi πυνθάνομαι. Vide πεπύθοντα.

Πέπυσμαι, interrogavi, perf. pass. &
Πέπυστο Ion. pro ἐπύστο, 3. sing. pluſq. p. paſſ. verbi πυνθάνομαι. Vide πυθέσθαι.
Πέπωκα, bibi, perf. act. verbi πίνω, bibo: f. πώσω, a. 2. ἔπιον.
Πέπων, ονος, ὁ, ἡ, coctus à ſole, maturus; de fructibus dicitur; item PEPO, & mollis, ignavus: à πέπτω, coquo.
ΠΕ'Ρ, particula expletiva, quæ aliis orationis partibus annecti ſolet; & plerumque ſignificat, quamquam, tametſi: interdum reſpondet particulæ cunque. Sæpe etiam vacat. Æolibus, πίρ, eſt κέν.
ΠΕ'ΡΑ, ultra, πέρας, idem. περάτερος & περαίτερος, ulterior: quaſi à πέρα, tranſeo.
Περάαν, penetrare, Ion. pro περᾶν, præſ. inf. verbi περάω, tranſeo: ſur. ἄω, & ἄσω.
Περάσσαι, Poëticè, pro περᾶν, tranſeo, trajicio; unde περάσαι, Poëticè, pro ἐπέρασε, tranſibat Od. 6. Vide Them. περάω.
Περάσας, ᾶς, ἁ, piſcis ex genere capitonum à Them περᾶν Ariſtot. hiſt. an. 8. V.
Πέραια, ης, ἡ, Ion. pro πέρεια, ſcil. γῆ, vel χώρα, terra quæ eſt ultra mare. Them. πέρα, ultra.
Πέραινε, fut. ανῶ, p. άληκα, finio; perficio; efficio: item ex conceſſis aliquid efficio; i. e. infero, vel concludo ſyllogiſticè; prædico. Th. πέρας, finis.
Περαίθεν, ἔμαι, in ulteriorem partem trajicior, trajicio, tranſeo. Them. πέρα, ultra.
Περαίνω, ῦ, ὁ; ulterior, in ulteriore parte ſitus; unde, ἡ περαία, ſc. γῆ, vel, χώρα, terra vel regio ulterior; i. e. è regione ſita; unde, περαίνω, tranſmitto, ſeu, tranſveho εἰς τὰ περαίαν; Trajicio in ulteriorem ripam, vel, oram; tranſporto. à Th. πέρα, vide.
Περαίτερος, ulterior, à περάω, vide.
Περαίτερω, ac περαίτερον, ulterius, amplius: à περαίτερος, υ, tranſitu facilior. Them. πέρα, ultra.
Περαίωσις, trajectio, tranſmiſſio; eſt verbale, à περαίνω, περαιόω, quæ vide.
Πέρημα, τὸ; trajectus, tranſitus: eſt verbale, à περάω, V.
Πέρην, adv. trans, cum gen. item cis, ſecus; idem quod πέρα, ultra: ſed
Πέρᾶν, præſ. inf. à περάω, tranſeo.
Πέρασπόρος, ὁ, ὁ, ad finem producendi, & efficiendi vim habens; Item, qui peritus & probè novit inſerre & concludere aliquid; Ariſtoph. in Veſp. eſt verbale, à περαίνω, V.
ΠΕ'ΡΑΣ, ατος, τὸ, & πέρας, τὸ, finis, terminus; item adv. denique. Hinc περατόω, finio, termino, περαίνω, idem. ἄπερος, ος, ὁ, ἡ, infinitus.
Περάσουσι, Æol. pro
Περάσας, αντος, a. 1. part. act. verbi περάω, tranſeo.
Πέρασσε, ασε, ἡ; tranſitus: ipſa actio tranſeundi; Item, finis, exitus; ut πέρασσε βίε, apud Euſt. i. e. vitæ meta; ſeu, ἡ τελευτή. Item, Περάσσων, ων, ὁ, ἡ; qui tranſiri poteſt; vadoſus; utrumque, verbale à περάω. Vide.
Πέρατα, τὰ, fines, nom. vel acc. pl. à πέρας, ατος, τὸ, finis.
Περατόω, finio, termino; à πέρας, ατος, vide:
Πέρασις, ως, ἡ, finis: expoſ. etiam extremitas Horizontis orientem verſus, Th. πέρας, finis.
Πέρβολος, περσία, ulterior; ut, apud Apollon. Arg. 2. περσίας εἰς ἄκρα γαίης, in montes terræ ulteriores; eſt à Th. πέρα; vide. unde etiam, περσίνθιος; i. e. ἐκ τῆς περσίης, Apoll. 4. Arg. vide περσία, ἡ.
Περατὸς, permeabilis; per quem tranſitus patet; Plut. in Pyrrho; eſt verbale, à περάω, V.
Περατόω, finio, termino: f. ώσω, p. κα. præſ. paſſ. περατῶμαι, finior, terminor: perf. ind. πεπερᾶσμαι, per Syncop. πέπερσμαι, fato deſtinatus ſum: cujus part. πεπερωμένος, η, ον, fatalis, fato deſtinatus. Th. πέρας, ατος, τὸ, finis.
ΠΕΡΑ'Ω, tranſeo, ſuperio, tranſporto, vendo: f. άσω, & ήσω. Hinc πέρασις, εως, ἡ, tranſitus, περάσιμος, vendo, περάσις, εως, ἡ, venditio, πόρνη, ης, ἡ, meretrix, ſcortum, πορνεῖον, ſcortor.
Περγαμία, ας, ἡ, Poët. pro
Πέργαμος, ου, ἡ, urbs Aſiæ inſignis; Troja, ita dicta, quod editâ in rupe ſit ſita, Pergama enim omnia loca editiora olim appellabantur.
Περγασίδιον, Pergaſidem, acc. ſing. nom. patronym.
Πέργη, ης, ἡ, Perga, nomen metropoleos Pamphyliæ. Hebr. velum.
Περδίκιον, ου, τὸ; parvus perdix, Athen. l. 14. Item, perdicium, herba muralis, Celſo; urceolaris, Scribonio, vulgò parietaria; Dioſc. l. 4. ſic dicta quod perdices ſe ad eam volutent, terramque ſuffodiant; Theophr. 1. 11. hiſt. pl. Item, περδικίδιον, ου, ὁ; pullus perdicis; utrumque à ſeq. Th. πέρδιξ, ικος, V.
Περδικοστάσιον, locus in quo aluntur perdices; apud Poll. ex πέρδιξ, ικος; & ἵστημι, unde ἱστοῦν, ὦν, ὁ, &c. V.
ΠΕ'ΡΔΙΞ, ικος, ὁ, ἡ, PERDIX, avis, Metaph. aſtutus, libidinoſus. q. d. ἀπὸ τοῦ πέρδω, circumedo.
ΠΕ'ΡΔΩ, PEDO, crepitum ventris emitto, f. σω. p. κα. a. 2. ἔπαρδον, perf. m. πέπορδα hinc Angl. to f—
Πέρθων, de vel ex ulteriori parte, à ſeq.
Πέρθω, trans, &c. vide.
Πέρθω Ion. pro πέρσω, ultra, idem quod πέρα.
Περθόμενος, a. 1. inf. act. &
Περθοῦς, a. ſing. f. 1. act. verbi πέρθω, f. θσω, vel ώσω, tranſeo.
Περθτήριον, ου, τὸ; id quo perforare aliquid poſſumus, ſeu, tranſfodere; apud Hippocr. terebra dicitur eſſe recta & acuta, diverſa à modiolo; eſt à ſeq. περτὸς, V.
Περτὸς, Ion. pro περτὸς, ή, qui tranſiri poteſt: à πέρθω, tranſeo.
Πέρθω, Ion. pro πιπράθω, perf. inf. paſſ. à
ΠΕ'ΡΘΩ, privo, vaſto, perimo; PERDO, trucido: f. σω, p. κα. a. 2. ἔπραθον, præt. m. πέπραθα.
ΠΕΡΙ, præpoſit. cum gen. de, pro, propter, contra; cum acc. circa, circum, per, ex, de ut τὰ περὶ ἐμὲ, res meæ.
In compoſitione ſæpe auget ſignificationem: ut περίειμι, nimis occupatus. Hinc περιώς, ῆ, eximius, præſtans; περισσεύω, abundo, περισσεία, ας, ἡ, abundantia.
Περὶ δείματι φάος ἦν, Poët. pro ὑπὸ φόβου φάος ἦν, præ metu lugere.
Πέρι, pro περίσσου, ſicut ἴνα, pro ἵνεκα. V. περίνοια.
Περιαγαπάω; valde amo; ex περὶ, (quod in compoſitione, ſæpe auget ſignificationem) & ἀγαπάω, &c. v. Item, περιαγάλλω, circumquaque nuntio; ex περὶ, circum; & ἀγγέλλω; v. Περιαγάλλομαι, circumquaque congrego; undequaque colligo; in paſſ. Περιαγείρομαι, à circumfluentium multitudine circundor; Plut. ex περὶ; & ἀγείρω; vide. Item, περιαγὴς, vel, περιαγεὶς; circumfractus; in Epigr. ex περιαγνύω, vel, περιάγνυμι, circumfringo; contorqueo vel torquendo confringo; quod ex περὶ, & ἀγνύω, vel, ἄγνυμι, à Th. ἄγω, frango; &c. vide.
Περιαγορεύω, qui circa forum verſatur, circumforaneus; rabula, loquutuleius, Suid. ex περὶ, & ἀγορεύω, v. Item, περιάγχω, præfoco, obtorqueo; q. d. circumſtrangulo; circumjectis manibus ſtrangulo; ex περὶ, & ἄγχω, vide.
Περιάδω, circumeo, circumago, circumduco; in 3. p. ſub. περιάδωσιν imperf. act. περιᾴδην, f. περιάδξω a. 2. περιάδαγον, Att. pro περῆδον, ex περὶ, circum, & ἄγω, duco.
Περιαγωγὴ, ῆς, ἡ, circumactus, circumductio, converſio: à præced.
Περιαγωγὸς, circumductor, circumactor; ex περὶ & ἀγωγὸς, v. vel, à præced. περιάγω; unde etiam, περιακτὸς, ὴ, ὸν, ἡ; verſatilis; apud Athen.
Περιάδω, circumquaque cano; quaſi circumcino; Plut. ex περὶ; & ἀείδω, contractè, ᾴδω, &c. V. Item, περιαθρίω, ῶ; circumſpicio, attente ſive diligenter conſidero; Heſych. Unde verbale περιάθρησις, circumſpectio, diligens conſideratio; ex περὶ & ἀθρέω; Vide. Item, περιαίνυμαι, detraho; (exp. & περιελαμβάνω, περιέχω.) ex περὶ, & αἴνυμαι. V.
Περιαιρέω, ῶ, aufero, q. d. circum circa tollo: f. ήσω. p. περιεῖρηκα, a. 2. περιεῖλον, ες, ὁ, ἁ. 2. inf. περιελεῖν. præſ. paſſ. περιαιρέομαι, ἔμαι, tollor, imperf. περιῃρούμην, ἐμὴν, ἐο, ἔ, ἕτο, ἔσθον. Them. αἱρέω, capio.
Περιαίρεσις, εως, ἡ; detractio; circumamputatio; ut, περιαίρεσις τῆ φλοιᾶ; apud Theophr. hiſt. p. 4. l. 17. Item περιαιρετὸς, exemptilis; qui circum eximi poteſt; ut, περιαιρετοὶ ὀφθαλμοὶ, apud Lucian. Sic, περιαιρετέον, amputandum; vel, circum amputandum; omnia verbalia à præced. περιαιρέω, V.
Περιαιρῶτα, præſ. part. f. g. verbi præced.
Περιακοντίζω, jaculis undique ferio; ex περὶ, & ἀκοντίζω; v. Item, περιακτὸς, ὴ, ὸν, q. d. circumactum, vel, quod circumagi poteſt; verſatile; Item, vulgatum; eſt neut. à maſc. περιακτὸν, quod vide ſupra, in περιαγωγὸς. Item, περιαλγὴς, qui valde dolet; unde περιαλγέω, ῶ; ægerrime doleo, dolore vehementer afficior; ægrè fero, &c. ex περὶ, (quod hic, ut ſæpe, auget.) &
peculiariter dicitur τὸ ἀφίδρυον, pro, πελάμμα; apud Dioſc. à ſeq. περιάπτω.
Περιάπτω, f. ἅψω, circumnecto circumappendo; pro amuleto appendo; item comparo, acquiro, impono, injungo: ex περὶ, & ἅπτω, necto.
Περιαργυρόω, argento circum obduco; Athen. l. 11. à περίαργος, argenteus, argento oblitus; à Th. ἄργυρος; unde ἀργυρόω, ῶ; argento, deargento, &c. v. Item, περιαρμόζω, circumapto, circumadapto; apte circumpono; ex περὶ, & ἁρμόζω; V. περιαρόω, ῶ, circumaro, Plut. ex περὶ, & ἀρόω; V. περιάστω, circumappendo, ſeu, alligo; ex περὶ & ἄστιον, &c. V.
Περιασσέπω, circumfulgeo, f. ψω. p. ἔσσεπα, a. 1. περιέσσεψα. Ex περὶ, circum, & ἀσσέπω, fulguro.
Περιαυχολῶ, circumoccupor, circum negotia faceſſo; ex περὶ, & ἀχολῶ; unde ἀχολία, -λομαι, &c. v.
Περιαυγὴς, lux circumquaq; lucens; Plut. unde, περιαυγάζω, ſplendore luceq; circumfundo, circumquaq; illumino; colluſtro, utrumq; ex iiſd. cum ſeq. vide.
Περιαυγὴς, ὁ, ἡ, circumquaque ſplendens, pellucidus. Th. αὐγὴ, ſplendor.
Περίαυγος, ος, ὁν, undiquaque ſplendidus, ab eod. th.
Περιαυδαλίζομαι, exp. pertinaciter reſiſto, contumaciter ago; ex περὶ; & αὐδαλίζομαι, idem, à Them. ἀύδω; unde, αὐδαλέος, & αὐδαλιζόμενος, &c. quæ v.
Περιαυτολογία, ας, ἡ, ſui ipſius prædicatio, oſtentatio: ex περὶ, & αὐτὸς, & λέγω, dico, præt. m. λέλοχα.
Περιαυχένιος ὅρμος, collaris torques, quæ ſcil. cervici circumponitur; tortilis torques; tortile monile; ex περὶ, & αὐχήν, vide.
Περιαύω, pernocto. Th. ἀύω, commoror, f. σω.
Περιαύων, dormiens, præſ. part. act. à præced.
Περιαχὴ, inſonuit, 3. ſing. a. 2. ind. act. verbi περιηχέω, Dor. περιαχέω, circumſono: f. ήσω. Th. ἠχὼ, ſonus.
Περιβάδην, ex Poll. exp. pedibus alternatim moris; περιβάδδην, inquit, ὥζι, τὸ περιπαλάξαι τοὺς πόδας; eſt adv. à ſeq. περιβαίνω, v.
Περιβαίνω, circumeo, item circumeundo pretego, defendo: f. περιβήσομαι, a. 2. περιέβην, a. 2. inf. act. περιβῆναι, ex περὶ & βαίνω, eo.
Περιβαλέσθαι, a. 2. inf. m. a
Περιβάλλω, circumdo; cingo; amicio: f. περιβαλῶ. a. 2. περιέβαλον, amicui, præt. περιβέβληκα. præſ. paſſ. περιβάλλομαι, veſtior. perf. paſſ. περιβέβλημαι. perf. part. paſſ. περιβεβλημένος, η, ον, amictus, a, um: f. 2. m. περιβαλέομαι, a. 2. m. περιβαλόμην, ου, ετο, a. 1. m. περιβαλέσθαι, ῶμαι, ῶνται, a. 1. part. m. περιβαλόμενος, η, ον, Th βάλλω, video.
Περιβλημα, quod corpori circumjicitur; indumentum, amictus; & idem quod περιβόλαιον, pallium, ſagulum, involucrum, &c. Item, περιβλητικὸς, vox Rhetoribus uſitata; ut, περιβλητικὸν, ὄνομα, quod περιβαλὼν (vide περιβολὴ) τὸν λόγον facit; cui opponitur, ἀπερείβλητον λόγον; ſunt verbalia à περιβάλλω; V.
Περιβλητὸς; Apoll. arg. 4. qui omnino, circumquaque, ſeu, ex omnibus corporis partibus debilis eſt ac deficit; ex περὶ, & βλητὸς, ὁ; vide Item, περιβλύζω, ſcatebris affluo; ubique ac paſſim ſcateo; Ariſtot. de mundo; ex περὶ, & βλύζω; vide. Sic etiam περιβόητος, celebro, divulgo, decanto; unde ſeq. περιβόητος, celebratus, decantatus: nobilitatus; ſed ut famoſus, Latinè tam in bonam quam in malam partem ſumitur; ut, apud Plut. in Themiſt. περιβόητος νίκη, victoria laudatiſſima & apud Demoſth. pro Cteſiph. αἰσχρὸς καὶ περιβόητος ἐτύγχανε καὶ κακὸς, turpis famoſiſſimæque ſeditionis ac nequitiæ (ex περὶ, & βοάω, Vide.) pro eodem dicitur Ionicè περίβωτος; ut περίβωτος τῶν Ἰλιέων, in Epigr.
Περιβόητος, ος, ὁν, ἡ, clarus, celebris: à βοάω, clamo.
Περιβοήτως, clare, manifeſte; ex Demoſth. eſt adv. à præced. περιβόητος; V.
Περιβοθέω, ῶ; ſerobem, ſeu, foveam duco circum; circumfodio; ablaqueo; ut apud Theophr. cauſ. pl. 5. 18. περιβεβοθεμένα δένδρα; i. e. ablaqueatæ arbores, vel, circumfoſſæ, ex περὶ, & βόθρος, ὁ; vide.
Περιβόλαιον, ου, τὸ, amictus, velamen: & Περιβολὴ, ῆς, ἡ, veſtitus: à p. m. περιβέβολα, verbi περιβάλλω, circumdo, amicio.
Περιβολὴ præced. amictus; ambitus; eſt etiam, amplexus, fœtus; Bud. ex Xen. Item, comprehenſio & ſumma rei; unde &, ambitus orationis, & periodus; apud Hocr. Item, ſchema quoddam orationis & ſententiæ; apud Hermog. ſicut di-

& ἀλλος, τὸ; unde, ἀλλία, &c. Vide
Περιαλείφω, circumlino, circumungo, in paſſ. περιαλείφομαι, illinor; unde περιαλλίπτω, illitus eſt; apud Ariſt. an. l. 9. ex περὶ, & ἀλείφω, vide; Item, περιδήσκω λος, caule ſuo aliud circumplectens; q. d. amplexicaulis; Theophr. ex περὶ, ἄλμος, vel, ἄλμος & καυλὸς, &c. v.
Περιαλμος, ος, ὁν, ἡ, alijs præſtans, eximius: περίαλμα, vel περιάλμων, eximie, ſupra modum, ex περὶ, ſupra, & ἄλμος, alius.
Περιαλουργὴς, vel γὸς, q. d. circumpurpuratus; & metaph. apud Ariſtoph. in Lyſiſtr. περιαλουργὸς κακοῖς, tinctus malis, vel, profundus & immerſus; i. e. qui profunda mala mente cogitat; ductâ metaphorâ à concha quâ utuntur ad tingendam purpuram; illa enim è profundo mari eruitur; ex περὶ; & ἁλουργὸς, vel, ἁλουργὴς, &c. v. Item, περιαμάω, ῶ; circumcirca meto, ſeu, demeto, ex περὶ, & ἀμάω; vide. Περίαμμα, quod circumnectitur, & circum alligatur alicui; ſed peculiariter, περιάμματα, appellantur, quæcunque ad arcendas noxas alicui corporis parti, præſertim autem collo, alligatur; Dioſc. unde amuleta interpretatur Budæus; ex περὶ; & ἄμμα, τὸ; à Th. ἅπτω; necto; &c. v. Vel, à περιάπτω, quod v. Περιαμπίσχω, & περιαμπέχω, obtego, velamentis; circumveſtio; obtego, involvo; ex περὶ & ἀμπίσχω, (pro ἀμφίσχω;) in paſſ. ἀμπέχομαι; unde etiam, ἀμπεχόμενος, &c. quæ vide. Περιαμύσσω, ſive, περιαμύττω, circum ſacrificco, vel, circumcirca ſaucio; & metaph. in Axiocho; δίκη τὴν ποινὴν περιαμύσσουσιν ὑμῖν; i. e. ſaucians, lacerans, &c. à Them. ἀμύσσω, vel, ἀμύττω, vide. Περιαμύνω, protego & defendo à circumſtantibus periculis; Plut. in Alcib. à Them. ἀμύνω; v. Περιαμφιπνύω, ſive, ἵστημι, circumveſtio; ab ἀμφιπνύω; vide; Περιαμφὶς, ἰδος; circumductio, circumactio; vel, circumactus, ſubſt. i. e. περιαγωγὴ; ſic enim Eupolis, piſtilli in mortario circumactus, περιαμφίδας dixit; Authore Poll. ex περὶ; & ἀμφίπνυμι, pro ἀμφιπνύω, v. Περιάμφοδος, qui circum plateam eſt, vel, in circuitu ſitus; unde περιαμφοδὶς οἰκίαι, ædes principum à privatorum domibus diſtinctæ; quas Latini inſulas appellant, Bud. ab ἄμφοδος, ὁ; v. Περιανθίζω, floribus undique ornato, vel, floritus quibuſdam coloribus; Greg. teſte Bud. περιωνθισμένον, dixit τὸ περικεχρισμένον, jucundo colore; Item metaph. orno; ut, Cyril. περιανθίζουσι λόγοις τὴν ἀληθείας δίξαν; a Th. ἄνθος, τὸ; unde ἀνθίζω, &c. vide. Περιανθρίω, circumfundo; Item, περιανθίλμων; idem quod κυλανθίλμων; ut, περιανθίλμονα κνησμὸς πεφύκει; pruritus, ſi eo foveantur, aut, perfundantur ſub. partes illæ affectæ, ſanat; à Them. ἄνθρ, ὁς; unde ἀνθίλω, &c. v. Item, περιάοιδος, exp. ὑπόκυκλος ᾠδὴ, circularis ode, apud Heſy h. & Suid. à περιᾴδω, v. vel, à Th. ἀείδω, unde ἀοιδὸς; (cantor, & adjective, canorus;) comp. ut reliqua præced. cum præp. περὶ; &c. vide.
Περιάπτος, circumnexus, circumalligatus;
Περίαρχος, ος, ὁν, ἡ, circumvectus, circumlatus; ex περὶ & ἄρχω, duco, ago; Item, περιάρχω, circumago, circumduco; in 3. p. ſub. περιάρχουσιν imperf. act. περιῆρχον, f. περιάρξω a. 2. περιῆρξα, Att. pro περῆρχον, ex περὶ, circum, & ἄρχω, duco.
Περιάρω, circumcludo, circumſepio; ex περὶ & ἄρω, ſepio; Item, περιάρομαι, circumſepior, circumcludor; in paſſ. Περιάρομαι, circumligo, circumvincio; ex περὶ & ἄρω, ligo; Item, περιάρομαι, circumligor, circumvincior; ex iiſd. Item, περιάρομαι, circumligo, circumvincio; ex iiſd. Item, περιάρομαι, circumligor, circumvincior; ex iiſd. Item, περιάρομαι, circumligo, circumvincio; ex iiſd. Item, περιάρομαι, circumligor, circumvincior; ex iiſd.
Περιάρω, circumſepio, circumcludo; ex περὶ & ἄρω, ſepio; Item, περιάρομαι, circumligo, circumvincio; ex iiſd. Item, περιάρομαι, circumligor, circumvincior; ex iiſd.
Περιάρω, circumligo, circumvincio; ex περὶ & ἄρω, ligo;

citur etiam ὅτι λόγων ἀφιζολὴ, pro variegato & inflexo sermone; circumductus, vertitur à Trapezuntio; Item, περίελιγμος, ου, τὸ; & περίελιξ, ικος, ὁ, ἡ amictus, septum, vallum, munitio, murus; &c. ab eod. cum præced. περιβολή; V.

Περιβομβέω, ῶ; bombo circunsono; Item, circumstrepo; apud Suid. Item, περιβομβῶμαι, personor; ut apud Nazianz. Περιβομβεῖσθαι τοῖς τῶν λόγοις πᾶσαν ἀγωγὴν; ex περὶ, & βομβέω; V. Item, περιβόημαι; circumpsallor; Item, circumbabito; apud Dion. de situ orbis; à βίσκω, βόσκομαι, V. Περιβραχιόνιον, ornamentum brachii; armilla; à βραχίων, ονος, &c. Vide περιβρῖμω, & περιβρομέω, circum fremo; à Them. βρίμω. Περιβρέθω, undequaque gravo & onero; à Them. βρέθω, V. Περιβρύης, abundans, effusè germinans; à Them. βρύω, vide. Περιβρύχομαι, exp. circumstiendo; à Th. βρίχω, vide. Περιβρέχομαι, circumcirca adedo; circum rodo; circum depasco: Plut. unde περίβρωσις, erosio in ambitu; à Th. βρώσκω, unde βέβρωτε, &c. V. Περιβύω, circum obtaro, circuminserio & inculco; ut, apud Luc. in somn. περιαυχένια ὑποζύγια ἅπασι πάντοθεν exp. cervicalia illi supponentes; Item. Περιβάμων, qui circum aram est; à Th. βωμὸς, ὁ unde βάμων; coinp. ut reliqua præced. cum præp. περὶ, &c. v.

Περίβατος, celebris, famosus, pro περιβόητος, quop vide.

Περιγαθέω, ῶ; lætitiâ & voluptate circumfundo, exhilaro: ex περὶ, & γαθέω, vi. Item, περίγειος, qui circum terram est, qui terram suo circuitu ambit; Item, circum terram hærens nec in altum elevatus: tertiæ proximus: ex περὶ, & γαῖα, vel, γῆ: cujus comp. varia, mutant αι, vel η, in ει, &c. v. Περιγλωττικὸς, vincendi vim habens; à seq. περιγλώσσομαι, vel, περιγείνομαι, &c. V. Περιγηθὴς, valde lætus, ex περὶ, & γηθῶ, unde γήθω, &c. V. Item, περιγηθέσκω, contenleo, inveteresco: ex περὶ, & γηθέσκω, vide.

Περιγίνομαι, supersum, superorvinco, salvus evado: contingo, præf. part. περιγενόμενος, ου, superstes: à γίνομαι, seu γείνομαι, fum, fio, nascor.

Περιγλυκάνω, ῆ, ανῶ, consequor, 2. 2. m. περιγενόμην. 2. 2. part. m. περιγεγώς, ῶτος, 2. 2 inf. m. περιγενέσθαι. Them. γένομαι, sum, fio.

Περιγλαγὴς, ὁ, ἡ, lacte plenus, lacte abundans. Ex περὶ, & γλάγος, Poët. pro γάλα, ακτος, τὸ, lac.

Περιγλαυκόμας, ᾶμα, oculorum pupillis lustro, circumspicio. Th. γλαύκη pupilla oculi.

Περιγλαύω, undique circumspiciens; Arat. Item, περιγλαὼς, idem; ex περὶ, & γλαύκη, ἡ, vide.

Περιγλαυκόω, ῶ, collustrans oculis, circumspiciens: à præced.

Περιγλισχρόω, circumcirca lenteus & viscolus: ex περὶ, & γλισχρός; Item περιγλύφω, circumsculpo, ex περὶ & γλύφω. Vide.

Περιγλυκαίνω, ὑ, ὁ, ἡ, ὁ περίεστι πλὴν γλῶσσαν, qui linguâ est eximius, dissertus, eloquens. Περὶ præpos. in compositi. excellentiam denotat.

Περιγλωττὶς, ἰδος, ἡ; involucrum linguæ; Athen. l. 1. ex illâ cum præced. V.

Περιγλύχις, circum cuspides habens; vel, cuspidibus munitus; ex περὶ, & γλυχὶς; V. Item, περιγνάμπτω, pro περικάμπτω, circumflecto; ex περὶ, & γνάμπτω, pro Th. κάμπτω, v.

Περιγογύζωσι, murmurent, 3. pl. præs. sub. verbi περιγογύζω, quod ex περὶ & γογύζω, murmuro.

Περίγυιος, ος, ὁ, ἡ, circinus, quo rotarum περίγυιες, id est, circumferentia perficitur, q. à περιάγω, circumago; dict. παρὰ τὸ περιέχειν ἢ γράφειν ἢ ἕχειν τὰ ξύλα. Th. γόνυ.

Περιγράπτος, circumscriptus, & quasi certis finibus inclusus, Item, qui circumscribi potest & finiri; Item, περιγραφὴς, circumscriptio; Polyb. περίμετρον, & περιγραπτὸν, pro eodem poluit, de ambitu maris Pontici loquens; ut scribit Bud. Ex eodem affertur &, pro, καταγραφὴ; Item, delineatio, deformatio quædam rudior, seu, descriptio minus exacta; Item, fraus & deceptio; i. e. ἀπάτη; in quo significatu, circumscriptio, etiam à Ciceronе ponitur; utrumq; à περιγράφω: circumscribo; Item, definio, seu, præfinio; atq; hinc & pro, coerceo, cohibeo, coarcto; & apud Greg. περιγεγράφθαι τὸν λόγον, i. e. finire, seu, claudere; Item, pro, delineare, vel, deformare rudius; non exactè describere; apud Aristot. Item, deleo, oblitero, enumero, aufero; ut, apud Æschin. περιγέγραπται μοι ἐκ τῆς πολιτείας; ex περὶ; & γράφω; vid.

Περιγυιὴς, ἰδος, ἡ; circumferentia; nam, περιγυιάδας, exp. περιφερείας, circumferentias, apud Hesy. & Suid. ex περὶ, & γυιὰς, vel, γῦρος, ὁ; &c. v. Item, περιδαίω, circumcomburo, accendo; ex περὶ, & δαίω, uro; &c. v. Item, περιδαρδάπτω, devoro, laniando absumo; ex περὶ, & δαρδάπτω, V.

Περιδεδισσόμαι, verità, ectasi Pœët. pro περιδείσσομαι, 2. 1. part. act. f. g. verbi περιδείδω, undiquaque metuo, pertimesco: ex περὶ, circum, & δείδω, timeo. f. ίσω. 2. 1. ἔδισσα 2. 1. part. δείσας, δείσασα, prat. m. δείδια.

Περιδειλία, nimius timor; est à seq. περιδειλὴς; pavidus; Item, formidolosus, i. e. qui timorem adfert & incutit; ita, ut, Isocr. ad Nic. μὴ βίλτιον περιδειλὴν ἢ τοῖς μισθὸν ἀδίκως, &c. v. unde etiam adv. Περιδείλως, meticulosè, pavidè; Thuc. & Isocr.

Περιδειλὴς, ἐος, ὁ, ἡ, meticulosus. Ex περὶ, & δίος, ὁ, τὸ metu. Th. δείδω, timeo.

Περιδείδια, timeo, p. m. à

Περιδείδω, pertimesco, v. in περιδέδισσα.

Περιδεῖπνον, ου, τὸ; cœna parentalis; parentalia, filicernia; i. e. ἡ δὶς τοῖς ἀπογόνοις γινομένη δόσις; h. e. polluctum, seu, funebre epulum, quod in funere potentiorum fieri solebat. circumpotationem, vocat Cic. unde, περιδεῖπνα, epulum funebre celebro, 2 Reg. 3. moris enim erat antiquitus, lugentibus ferre cibos & præparare convivium & vinum largiri, (ut sc. obliviscantur doloris) hæc, Græci, παρεόδιπνα vocabant; Latini, parentalia, eò quòd, parentibus justa celebrantur; Item, filicernium, quod, propriè, est convivium funebre, quod senibus exhibetur, &c. ex περὶ, & δεῖπνον, τὸ, v. Item,

περιδέρειον, totus cervicis flexus atque circumductio; Poll. v. comp. in seq. περιδέρεια.

Περιδέρεια, τὰ, dextralia, armillæ: à

Περιδέξιος, ος, ὁ, ἡ, ambidexter: ex περὶ & δέξιος, dexter. Th. δέξις, ἄρ, ἡ, dextra.

Περιδέξιοι λόγοι, dicuntur sermones, seu, orationes, a summa ingenii dexteritate proficiscentes; apud Aristoph. à præced.

Περιδέξιος, ος, ὁ, ἡ, ambidexter: ex περὶ & δέξις, dexter. Th. δέξις, ἄρ, ἡ, dextra.

Περιδέξιος, ος, τὸ, collare, millum: frequentius pro ornatu collari seu monili: &

Περιδέρειος, ος, ὁ, ἡ, circumcollaris: ex περὶ circum, & δέρειον, collare. Th. δέρη, cervix, collum.

Περιδερὶς, ἰδος, ἡ, idem quod præced. περιδέρειον, V.

Περιδέρομαι, circumspicio; in Epigr. Ex περὶ & δέρκω, δέρομαι, &c. Vide.

Περιδέω, circumligo. f. ήσω, p. περιδέδεκα. præs. pass. περιδέομαι, obvincior. perf. pass. περιδέδημαι. pluss. p. pass. περιεδεδέμην, σο, το. Ex περὶ, circum, & δέω, ligo.

Περιδεὴς, vide suprà περιδειλὴς.

Περιδήλος, conspicuus, perspicuus; ex περὶ & δῆλος, V. Item, περιδίδομαι, (idem quod παραδίδομαι) depono, seu deposito pignore certo; ex pacto certo, seu, pacisco; apud Aristoph. in Nub. περιδοὺς γνώμαι, εἰ μὴ τετρέμωσιν ὄζῳ ἰμιτείνου; i. e. depone, deposito pignore certa; pacisceare; fac sponsionem, &c. à δίδομι, δίδομαι, &c. V. Περιδρέπω, circumquaq; trajicio & insuo; à δρέπω, V. Περιδρὶς & περιδρὶν, qui vortice circumagitur; ut, in Epigr. περιδρὶς κύρτος, exp. versatilis nassa; unde περιδρίνω, ῶ, instar vorticis aut turbinis circumago; à quo verbalia, περιδρόμης, in gyrum aut vorticem circumactio; sed exp. & vertigo; & περιδρόμος, versatilis; i. e. πολύστροφος, apud Dion. de situ orbis; omnia, à Th. δίνη, unde δινέω, δίνησις, &c. V. Περιδίπλόω, involvo; h. e. obtego, convalo; à Th. δίπλόος, unde διπλόω, &c. V. Περιδόσις, pactum, depositio pignoris, & certatio ex pacto; est verbale, à περιδίδομαι, V. Περιδρόπτω, ῶ, circumsono, circumstrepo; obstrepo; à Them. δρόπτω, ὁ, unde δρωπὸς; comp. ut reliqua præced. cum præp. περὶ, &c. V.

Περιδρομάσσης, nom. pl. a. 2. parr. act. à περιδρέχω, circumcurro, percurro. f. περιδραμοῦμαι, a. 2. περιδράμην, ες, ε, a. 2. part. act. περιδραμὼν, ὄντος. perf. ind. act. περιδεδράμηκα. Ex περὶ & τρέχω, curro.

Περιδρόμιος, circumplexus, amplexus, apprehensio, comprehensio qua fit, propriè manu in pugnum contractâ; Bud. ex Plut. est verbale, à περιδρέπομαι, apprehendo, complector, circumplector, apprehendo undique; ex περὶ & δρέπω, δρέπομαι, vel, δρέπτω, δρέπτομαι, &c. V.

Περιδρομὴ, circumcursus, cursus quo circumcurrimus & obimus; Plut. sed exp. &, circuitus, circinatio, pars ambiens; ex περὶ & δρόμος, (inusit. pro τρέχω) Unde δρομικὸς, ὁ, &c. Vide.

Περιέλεσθαι, 3. plur. perf. act. Att. verbi περιελαύνω, complector: quod ex περὶ & λαμβάνω, capio. f. λήψομαι. perf. Att. εἴληφα. a. 2. ἔλαβον.

Περιελίξάμενοι; circumvolventes, nom. pl. a. 1. part. act. ex περὶ & εἰλίσσω, vel -πω, volvo. Them. εἰλέω, idem.

Περιελίσσω, implico; in orbem implico; ex περὶ & εἰλίσσω, V.

Περίεμμι, superior sum, supero, antecello; item supersum, abundo, resto; ex περὶ & εἰμὶ, sum. Th. ἴω, idem.

Περιείνω, præs. inf. à præced.

Περιείργω, circumquaque arceo & prohibeo, viz. Ab ingressu aut egressu; Thuc. l. 2. ex περὶ & εἴργω, V. Item, περιείρω, circumapnecto, seu, appendo; ex περὶ & εἴρω, V.

Περιεῖχατο, circuibat, 3. sing. imperf. pass. à περίεχω, quod V.

Περιεκρύφοως, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi περικρύπτω, occulto. f. ψω. p. περικέκρυφα. Th. κρύπτω, abscondo.

Περικεκικὸς, comprehensivus; item, comprehendens, complectens; unde τὸ περικεκικὸν ἦδος εἰδῶν, formarum complexio; & apud Gramm. περικεκικὸν ὄνομα; nomen, quod locum, aliqua continentem, significat; ut Δωρίων, lauretum; ἀμπελὼν, &c. Item, comprehendendi, seu, continendi vim habens; item, γνωμικὸς, i. e. generalis; Hesych. Unde adv. περικεκικῶς, comprehensivè, seu, complexivè; item generaliter; utrumq; à περίεχω, vel, περιέχομαι, &c. V.

Περίελκε, apud Hesych. pro ἄφελε, quasi esset. a. 1. imperat. m. verbi ἀφαιρέω, aufero, quod vide. f. ήσω. ἐλκῶ ex inusit. Th. ἕλκω, unde a. 1. ἕλκυσα.

Περιέλκασις, εως, ἡ, circumactio. Th. ἐλαύνω, agito. f. ελάσω.

Περιελκύω, obequito, circumequito, peragro; &, apud Xen. περιελάσαι, circumagens, circumducens sulcum; item, cogo, abigo; apud Polyb. l. 5. Item, valde vexo, & violenter tracto; Basil. ex περὶ & ἐλαύνω, V.

Περιέλλω, 3, sing. imperf. act. verbi περιελίσσω, circumlingo. Them. λείχω, lambo.

Περιέλουσις, εως, ἡ, circumitio; Plut. est verbale, à περιέρχομαι, fut. περιελεύσομαι, &c. V.

Περιελόων, όντος, a. 2. part. act. verbi περιέρχομαι, circumeo. Th. ἔρχομαι, venio. f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἦλθον.

Περιελὶξ, circumvolutio, seu, vertigo; est verbale, à περιελίσσω, circumplicaris in act. dicitur περιελοῦσα, vel, -πας; in orbem implico; circumverso, circumvolvo, roto; ex περὶ & ἑλίσσω, V. Item, περιέλκω; circumquaque traho; q. d. circumtraho; unde apud Plat. κύκλῳ περιέλκειν, arte circumagere quempiam; apud Aristot. etiam Bud. exp. distrahio, violenter rapio, eilstringo; item, distineo, seu, occupo; ex περὶ & ἕλκω, V. Sic etiam, περιελαύνω, deficio, inferior fum; unde verbale, περιελκυστὴς, prætermissus & specialiter, prætermissio unius

ex consonantibus geminatis; apud Tryphon. ex περὶ & ἐλλείπω, unde ἐλλειψις, &c. V.

Περιέλοις, 3. sing. a. 2. opt. act. περιελεῖν, a. 2. inf. act. &

Περιελόντας, nom. pl. a. 2. part. act. περιελὼν, όντος, in f. g. περιελοῦσα, verbi περιαιρέω, aufero. Them. αἱρέω, capio. f. ήσω. p. ῆρκα. a. 2. ἕλον.

Περιέπνυμι, circuminduo, circumvestio: Il. σ. unde, περιεμβύω, & περιεμφύω, circumindutus; Isai. 37. ex περὶ & ἔνυμι, vel, ἐνύω, id V.

Περιέπτω, curare, officio: è tractare; ab ἕπω, tracto, sequor.

Περιέπτυσον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi περιπτύω, incido, cum dat. f. περιπτύσω, præt περιέπτυκα. ex περὶ & πτύω, cado, a. 2 ἔπτυν.

Περιεπτύσμενος, ους, ὁ, ulceratio penis, quum, retracto glandis nervo, præputium jam deduci non potest; pro eodem dicitur & περιεφίμωσις (& παρεφίμωσις; etiam, quod vide suprà, suo loco) ex περὶ, ὄπι, & φιμὸς, unde φίμωσις, à Th. φιμὸς, ὁ, &c. V.

Περιέπλεκε, 3. sing. imperf. act. verbi περιπλέκω, ξω, circumplector; item sensum animi verbis obumbro, vel contego: ex περὶ & πλέκω, plecto.

Περιέπω, prosequor, & obeo; i. e. prosequendo & obeundo, seu, affectando tueor & prætego, curo, foveo; Plut. i. Numa, περιέπων τὸν πατέρα; & apud Xen. μάλα περιέπειν τὸν οἶκον, admodum fovebat & protegebat domum; exp. etiam, colo, observo, observant à prosequor; ut, Philo de mundo, τὸν ἰλεῶ θεὸν περιέποντα, ὃ περιέπει, affectorem, fautorem, & tutorem ejus non observat; item, dicitur etiam, πῶς περιέπεις, ut, Lat. persequi honoribus; item, περιέπομαι, circumcirca sequor, seu, prosequor; apud Herodian. l. 5. ex περὶ & ἕπω, ἵπομαι, sequor, &c. V.

Περιεργάζομαι, inaniter satago, & laboro. f. άσομαι. a. 1. m. περιειργασάμην, ω, απο. Ex περὶ & ἐργάζομαι, operor. Th. ἔργον, opus.

Περιεργασία, curiositas; (idem quod περιεργία, seq. V.) Est verbale, à præced. περιεργάζομαι, curiositate utor, curiosè ago; item, curiosè nimium inquiro; & pro, curiosè observo, &c. V.

Περιεργία, ας, ἡ, curiositas, nimis accurata diligentia: &

Περίεργος, ος, ὁ, ἡ, curiosus; item nimis exquisitus, supervacuus. Them. ἔργον, opus.

Περιέργως, curiosè; nimis accuratè; est adv. à præced. περίεργος, anxiam diligentiam aliqua in re adhibens; &, de re dictum, curiosè accuratus, &c. V.

Περιέρχω, circumsepio, circumcludo; ut, apud Thuc. l. 1. περιέρξαντες ἀπὸ τὸ μνημεῖον; ex περὶ & ἕρκος, idem quod Th. ἕρχω, &c. V. Item, περιέρσω, remigando promoveo, seu, subduco; Hom. & περιερῶ, remigo; Hesych. & Suid. ex περὶ & ἐρέσσω, vel, ἐρίσσω. V. Περιέρμα, τὸ, lignum quod navibus supponitur; Thuc. l. 7. ex περὶ & ἔρμα, τὸ. V. Item,

tem, περιέρπω, circumrepo; ex περὶ & ἕρπω, V.

Περιέρχομαι, circumeo, cum acc. f. περιελθόμην, a. 2. περιέλθω, obervavi. Th. ἔρχομαι, venio.

Περιέρχομαι, præced. circumvenio; signif. etiam, oberro; vel potiùs aliquid minùs quàm oberro; item, sol dicitur, κύκλον περιέρχεσθαι, suum conficere & peragrare orbem; item, circumvenio, i.e. decipio; apud Herodot. & Luc. Item, devenio, i.e. tandem venio. Plut. &c. V.

Περιεσκεμμένως, consideratus, circumspectus, cautus; tam de re, quàm de homine; unde adv. Περιεσκεμμένως, circumspectè, consideratè; cautè & prudenter; à verbo περισκέπτομαι, quod vide.

Περιέσπασε, ας, ε, distraxi, præt. ind. act. &

Περιεσπᾶτο, 3. sing. imperf. pass. verbi περισπάω, ῶ, distraho, quod vide.

Περιέστη, 3. sing. a. 2. Ion. verbi περιεστάω, avello, distraho. a. 2. περίεστον. Th. σπάω, traho. Alii à περίστημι, obeo, prosequor, deductum volunt; quod ex περὶ & ἵστω, sequor. a. 2. ἵστον, ες, ε. Poët.

Περιεστάθη, a. 1. inf. m. gem. ar. verbi περιίστημι, circuminduo. Th. ἵω, induo. f. ἵσω. a. 1. ἔστα. a. 1. m. ἱστάμην, Ion. & Poët. pro εἱστάμην.

Περιεστραμμένος, η, obvolutus, circumcirca indutus, part. præt. pass. verbi περιστέλλω. Them. στέλλω, orno. f. λῶ. p. ἔσταλκα. perf. pass. ἔσταλμαι.

Περιέσχη, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi περιέχομαι, circumsto. Them. ἵστημι, sto. f. στήσω. p. ἕστακα. a. 2. ἔστην.

Περιέσχισαν, 3. pl. a. 2. ind. act. περιέσχιζον, vel ut alii volunt a. 1. verbi περίσχιζω, quod V.

Περίεστιν, 3. sing. præs. ind. verbi περίειμι, superior sum, abundo. Them. εἰμί, sum.

Περίεσφηνε, pro περιέσφιγξε, Act. 9. 3. circumfulsit, 3 sing. a. 1. ind. act. verbi περιασπάω. Th. ἀστράπτω, fulguro.

Περιεστῶτα, acc. sing. perf. part. act. περιεστώς, ῶτος, contractè pro περιεστηκότα, verbi περίεστημι, circumsto, quod V.

Περιέσχατος, η, extremus. Them. ἔσχατος, idem.

Περιέσχον, ες, ε, a. 2. 2. ind. act. verbi περίεχω, occupo, contineo, circundo. Th. ἔχω, habeo. f. ἕξω, & σχήσω. a. 2. ἔσχον.

Περίεταμεν, ες, ε, vel περίεταμον, a. 2. ind. act. verbi περιτίμνω, circumcido. f. περιτεμῶ. præt. περιτέτμηκα. perf. m. περιτέτμημαι. Them. τέμνω, seco.

Περιτέτμητο, 3. sing. plusq. p. pass. verbi ejusd.

Περιέτυχον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi περιτυγχάνω, adipiscor. Them. τυγχάνω, sum. f. τεύξομαι. a. 2. ἔτυχον.

Περιεφάνων, circumventi sunt, Ion. pro περιεφάνθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi περιφαίνω, prolequor. Th. φάω, sequor.

Περιεφθός, circumquaque elixus; ex περὶ & ἑφθός, ὁ, à Them. ἕψω, vide.

Περιέχω, occupo, contineo, circundo, cingo, περιίσχω pro περιέχω, continetur, 1 Pet. 2. 6. a. 2. περιέσχον, ες, ε. Them. ἴσχω, habeo.

Περιεώρα, 3. sing. imperf. act. verbi περιοράω, circumspicio. Them. ὁράω, video: imperf. Att. ἑώρων. & perf. ἑώρακα.

Περιζαμφὰς, vehementer; ex περὶ & ζαμφὼς, V. Item, περιζέω, & περιζέω, circumferveo; ex περὶ & ζέω, V. Item, περιζύξ, υγος, ὁ, ἡ, (idem quod ὁμόζυγος & σύζυγος,) eidem subditus jugo; unde περιζύγια, τὰ, lora subjugalia; lora jugalia; Xen. Pæd. 6. ex περὶ & ζεύγνυμι, unde ζυγὸς, ὁ, &c. V.

Περίζωμα, ατος, τὸ, cingulum, ventrale, lumbare, pallium. 3 Ruth. à

Περιζώννυμι, præcingo. f. περιζώσω. p. περιέζωκα. a. 1. περιέζωσα. perf. pass. περιέζωσμαι. perf. part. pass. περιεζωσμένος, præcinctus. a. 1. m. περιεζωσάμην, ω, απο. a. 1. imperat. m. περίζωσαι, άσθω. a. 1. part. m. περιζωσάμενος. Ex περὶ & ζώννυμι, vel ζεύγνυμι, cingo. f. ζώσω.

Περιζωμάτιον, parvum subligaculum, vel, lumbare; est diminut. à præced. περίζωμα, V.

Περίζωσαι, præcingere, a. 1. imperat. m. verbi præced.

Περιζώσεσ, ας, ι, fascia, cingulum; à περιζώννυμι, quod V.

Περιηγέομαι, ἔμαι, circumduco: ex περὶ, circum, & ἡγέομαι, duco. f. ἡσομαι.

Περιηγητικὸς, ὴ, circumductus, adject. verbale, à præced.

Περιηγητικὸς λόγος, dicitur oratio quâ res ita describuntur, ut quasi in rem præsentem lectores perducantur; vide præced.

Περιήγησις, εως, ἡ, circumductio; item expositio vel commemoratio rei alicujus quæ fit sigillatim, & quasi per singula ducendo: ab eodem.

Περιηγητὴς, q. d. circumductor, i.e. qui circumducit, seu, ducit per singula; perductor; item, περιηγητικὸς, exp. pervagator, & pervagatus; ut, περιηγητικὴ δόξα, pervagata, seu, pervulgata opinio; & περιηγητικὰ βιβλία; apud Plut. sunt libri quibus descriptiones particulares & sigillatim factæ, continentur; à præced. περιηγέλης, quod etiam exp. interpres, explanator; & quasi descriptor; ut, ὁ περιηγητὴς, passim apud Eustath. dicitur Dionysius; cujus, de situ orbis, extat libellus, & in quem falsissima ille commentaria scripsit; utrumque, à præced. περιηγέομαι, duco circum, &c. Vide.

Περιηγὴς, ἐος, ὁ, ἡ, apud Poëtas, rotundus; q. d. circumactus, aut circumactilis; (idem quod περιφερὴς;) ut, περιηγὲς ἄγγος; nam, signif. etiam, curvum; ut, περιηγὴς ἀκτή; exp. curvum litus; sic λιμὴν περιηγὴς; & περιηγὲς τόξον, &c. Item, altritus, circumvinctus; q. d. circumductus; ut, περιηγέες χεῖρες, &c. Est à περιάγω, quod V.

Περιήγον, ες, ε, imperf. vel a. 2. verbi περιάγω, circumduco. Th. ἄγω, duco. f. ἄξω. p. ἦχα. a. 2. ἦγον, & Att. ἤγαγον.

Περιῆειν, εις, ει, plusq. p. m. verbi περίειμι, accedo. Them. εἶμι, eo. p. m. ἔα, plusq. p. ἤειν, in pl. ἤεσαν, & Att. ἤεσαν.

Περιηθέω, colando circumfundo, seu, percolo; unde verbale, περιηθητὸς, τὸ, quod quasi per colum circumquaq; distillat; excolamentum, percolamentum; Gal. & Dioscor. ex περὶ & ἠθέω, unde ἠθέω, ῶ, &c. V.

Περιήκης, acutus, vel, admodum acutus; ex περὶ & ἀκὴ, ἡ, &c. V.

Περιήκω, de illis dicitur, qui ob virtutes suas ad summum laudis gradum pervenerunt. Th. ἥκω, venio.

Περιήκω, præced. propriè, est devenio; seu, mutatis in orbem vicibus, pervenio; ut, ὡς ἂν περίηκωσιν εἰς ἀντίπαλον ἡ νυκτερινὴ φυλακὴ; postquam, permutatis in orbem vicibus vigiliarum munus ad Antipatrum pervenit, seu, Antipatro cessit, &c. V.

Περιήλυθον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi περιέρχομαι, circumeo. Them. ἔρχομαι, venio. f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἦλυθον, & per Syncop. ἦλθον.

Περιηλύσιος, ους, ὁ, circuitus; est verbale, à περιέρχομαι, V. Vel ex περὶ & ἴλυσις, vide.

Περιηλύθετε, hinc 2. pl. præs. m. περιηλυθέω, circuite; ex περὶ & ἐλεύθω, pro ἔρχομαι, venio.

Περιηματίων, iniquo animo fero. Th. ἠματίων, idem.

Περιήρει, 3. sing. imperf. verbi περίειμι, adsum. Th. εἰμὶ, sum.

Περιηύλησε, circumtuli, Ion. pro περιήνεγκε, a. 1. ind. act. verbi περιφέρω, quod vide.

Περιηρυγεμένως, perf. part. pass. verbi περιαργυρόω, argento tingo; ex περὶ & ἄργυρος, argentum.

Περιηρέτο, 3. sing. imperf. pass. verbi περιαιρέομαι, aufero. Th. αἱρέω, capio. f. ἥσω. a. ἠρόμην. a. 2. εἱλόν

Περιήστραπται, 3. perf. ind. act. verbi περιαστράπτω, circumfulgeo. Th. ἀστράπτω, fulguro. f. ψω. p. ἤστραπα.

Περιηχέω, ῶ, circumsono; ut, περιηχοῦντες τόποι; apud Architectos dicuntur, loci circumsonantes; &, apud Luc. ἠχὼ περιηχεῖσθαι τῷ στόματι; insula quam venti undiq; circumsonant; ex περὶ & ἠχέω, V.

Περιθάλπω, circumfoveo; ex περὶ & θάλπω, foveo, calefacio. f. ψω.

Περιθαμβῶς, vehementer admiratione & stupore, vel, pavore perculsus, valde stupefactus, seu, pavefactus; item, valde trepidus; ex Plut. ex περὶ & θαμβῶ, τὸ, unde θαμβὸς, ὁ, &c. V. Sic περιθαφὼς, valde fidens, præfidens; ex περὶ & θάρσος, τὸ, V. Item, περιθρύλλω, sulphure perfumo, seu, expio; (ex περὶ & θεῖον, V.) Unde etiam

tiam verbale, περιθεώσεως, lustratio quæ fit sulphure; apud Plat. in Cratylo.

Περιθεὶς, έντος, a. 2. part. act. verbi περιτίθημι, circumpono. Them. τίθημι, pono. f. θήσω. p. τέθηκα. a. 2. ἔθην.

Περίθερμος, per ambitum, seu, undiq; calens, admodum calens; ex περὶ & θερμὸς, ὁ, V.

Περίθεσις, εως, ἡ, circumpositio: à περιτίθημι, circumpono. Them. τίθημι, pono.

Περίθετος, circumpositus, seu, circumposititius; qui circumponi solet; ut περίθετος κεφαλή; apud Aristoph. larva; seu, vultus factus, celando vero inductus; i. e. προσωπεῖον, persona; vultus personatus & larvatus; sic, περίθετος κόμη, i. e. φενάκη, vel μυῖκη, aut, πτυῖκη; περικόμιον κεφάλαιον περιτιθέμενον; coma aliena; galerus, galericulus; velum, capillamentum; ex eod. cum præced. V. Item, περιθέω, circumcurro, in orbem curro; ut, περιθεῖν τὰς βωμοῖς; curtisare in orbem circum aras; apud Herodian. l. 5. & l. 8. περιθεῖον τὸ τεῖχος, circumquaque per muros curlitans; ex περὶ & θέω, V. Item, περιθραύω, confringo, frangendo comminuo; ex περὶ & θραύω, vide.

Περιθρηνέω, lamentis circumsonare; ex περὶ & θρηνέω, lugeo. Th. θρηνῶ, ῶς, ὁ, luctus.

Περιθρίγκοω, ῶ, circummunio loricâ aut septo; ex περὶ & θρίγκος, lorico, septo munio aut vallo. Th. θρίγκος, pinna murorum.

Περίθριξ, cincinnus à prima usq; juventute non rasus; ex περὶ & Th. θρὶξ, V. Item, περιθρεπτὸς, ὴ, circumcircà in grumos cogo, vel, concrefacere facio; Gal. ex περὶ & θρόμβος, ὁ, unde θρομβόω, &c. V. Sic etiam, περιθρυλλουμένη, ἥμην, unde περιθρύλλητος, obtrepi; item, idem quod διαθρυλλῆσθαι, prout dicitur aliquis, cui sæpiùs eadem res inculcata fuerit, eum velut obtundendo; ex περὶ & θρύλλος, unde θρυλλέω, & θρυλλητὸς, &c. Vide.

Περίθυμος, υς, ὁ, ἡ, ira valde accensus. Th. θυμὸς, ira.

Περιθύμως, accenso animo; ut περιθύμως ἔχων, irâ percitus; est adv. à præced. V. Item, περιθυμέω, circumsideo, obsideo; item, περικάθημαι, idem; ex περὶ & καθίζομαι, circumsideo, obsideo; item, περικάθομαι, vel, κάθημαι, &c. V. Item, περικαίω, circumquaque uro, peruro, &c. Ex περὶ & καίω, V. Περικαιόμενος animo prorsus concido; labor; malo vincor, malis cedo; ex περὶ & Th. κακὸς, ὁ, V. Item, περικαλινδέομαι, circumvolutio; Plut. ex περὶ & καλινδέω, V.

Περικαλλέα, acc. sing. à

Περικαλλὴς, ὲος, ὁ, ἡ, perpulcher: in nom. pl. περικαλλεῖς. Ex περὶ & κάλος, pulcher.

Περικαλλέως, perpulchrè, perelegantèr; est adv. à præced. περικαλλὴς, ὲος, V.

Περικάλυμμα, τὸ, tegumentum; involucrum, q. d. circumtegumentum; apud Gal. & Dioscor. dicitur involucrum fructûs palmæ recentis adhuc & florentis; exp. etiam, folliculus; est verbale à modi fudoris effusio; ex περὶ & ἱδρὼς, V. Item, περιίζομαι, circumsideo; obsideo; ex περὶ & ἵζω, ἵζομαι, &c. V.

Περιΐειναι, circumire, devenire, præs. inf. &

Περιΐεσαν, a. 2. part. f. g. verbi περίειμι, accedo. Th. εἶμι, eo, a. 2. ἦον. a. 2. part. ἰὼν, ἴοῦσα.

Περιϊππάω, circumequito, obsequito; Polyb. ex περὶ & ἱππάω, V. Item, περίϊππος, circumvolo; ex περὶ & ἵπταμαι, V.

Περιϊσταμένων, η, ον, præs. part. pass. a

Περιΐστημι, circumsto, circumpono, circundo, cingo, redigo. f. περιστήσω. perf. περέστηκα. a. 1. περίστησα. perf. part. act. περιστηκὼς, ότος, & contractè περιστὼς, ῶτος, circumstans. præs. pass. περίσταμαι, cohibeo: περίστασο, obsiste, cohibe, præs. imperat. pass. cum acc. ex περὶ & ἵστημι, sto. f. στήσω. a. 2. ἔστην. a. 2. inf. act. στῆναι, part. στὰς.

Περιέχω, contineo, comprehendo (idem quod περιοχέω, V.) ex περὶ & ἔχω, idem quod, ab, & pro, Th. ἴσχω, V.

Περιπηδὴς, circumultus, perussus; item, ardens; unde adv. περιπηδῶς, ardenter, seu, admodum ardenter; ut, apud Suid. περιπηδῶς τῆς γυναικὸς ἔχων, admodum deperiens mulierem; ex περὶ & πηδάω, unde πάω, in aor. 1. ἔπησα, & 2. pass. ἐπάην, & fut. 2. πᾰήσομαι, &c. V.

Περικαθαίρω, f. αρῶ, circumquaq; purgo, perpurgo; exponitur etiam circumcido: ex περὶ & καθαίρω, purgo.

Περικαθάπτω, alligo, vel, circumligo; ex περὶ & καθάπτω, V.

Περικαθαρεῖ, 3. sing. f. ι, à

Περικαθαρίζω, f. ίσω, & Att. ιῶ, circumeirca purificio: ex περὶ & καθαρίζω, purificio. Th. καθαίρω, purgo.

Περικάθαρμα, ατος, τὸ, purgamentum, fordes undiq; collectæ: à περικαθαίρω, quod vide.

Περικαθίζω, hostiliter circumsideo, obsideo: ex περὶ & καθίζω, colloco, sedeo. Th. ἵζω, idem. f. ἵσω.

Περικαίνυμαι, vinco, supero, & quidem occisum, propriè; ex περὶ & καίνυμαι; idem, &c. V. Item, περικαθέζομαι, circumsideo, obsideo; item, περικάθημαι, idem; ex περὶ & καθίζομαι, vel, κάθημαι, &c. V. Item, περικαίω, circumquaque uro, peruro, &c. Ex περὶ & καίω, V. Περικαιόμενος animo prorsus concido; labor; malo vincor, malis cedo; ex περὶ & Th. κακὸς, ὁ, V. Item, περικαλινδέομαι, circumvolutio; Plut. ex περὶ & καλινδέω, V.

Περικαλλέα, acc. sing. à

Περικαλλὴς, ὲος, ὁ, ἡ, perpulcher: in nom. pl. περικαλλεῖς. Ex περὶ & κάλος, pulcher.

Περικαλλέως, perpulchrè, perelegantèr; est adv. à præced. περικαλλὴς, ὲος, V.

Περικάλυμμα, τὸ, tegumentum; involucrum, q. d. circumtegumentum; apud Gal. & Dioscor. dicitur involucrum fructûs palmæ recentis adhuc & florentis; exp. etiam, folliculus; est verbale à

seq. περικαλύπτω; Vide.

Περικαλύπτω, obvolvo, circumtego. f. ψω. a. 1. περιεκάλυψα. perf. περικεκάλυφα. perf. pass. περικεκαλυμμένος, η, ον, circumtectus, a, um: ex περὶ & καλύπτω, abscondo.

Περικαλυφὴ, tegumentum; apud Plat. de leg. ex præced. περικαλύπτω, Vide.

Περικάμπτω, inflecto circum, circumflecto; unde περικαμπὴ, circumflexus, seu, circumflexio; ex περὶ, & κάμπτω, Vide.

Περικάπωσον; est per Sync. pro περικατέπωσον, desiderat; aor. 1. 3. imp. verbi περικαταπτάω, decido; ex περὶ & καταπτάω, quod ex κατὰ, & πτάω, &c. V

Περικάρδιον, q. d. quod est circa cor; sic appellatur cordis involucrum; tunica quædam crassa, dura, à cordis basi nata, & ipsum cor undique ambiens; Poll. ex περὶ, & καρδία, ὴ; Vide Item, περικαρπάκιον, spinas habens in vitio fructum cingente, seu, integumentum spinosum circa fructum habens, apud Theophr. ex περὶ, καρπὸς, & ἀκαῦδα, ὴ; &c. V. Sic περικάρπιον, ὸ, τὸ; vitium fructum cingens, seu, eminens. Item, fructus pars quæ semen ambit; Theophr. sed exp. etiam, ipsi fructus; apud eund. & dicitur etiam περικαρπία, ὴ; itidem, pro integumento fructus; apud eund. utrumque, à περικάρπιον, fructu cinctus, fructum habens circa se; Item, cujus fructus tegmine & involucro aliquo cinctus est; Athen. l. 2. Item, περικάρπιον, τὸ; exp. armilla, brachiale; apud Poll. ex περὶ, & καρπὸς, ὁ; fructus; Item, junctura manus, &c. V.

Περικαρρισμὸς, υ, ὁ, q. d. festucatio, quum gallina ovo edito se festucâ aliquâ purificat, purificatio: ex περὶ & κάρφος, ους, τὸ, festuca, palea: Them. κάρφω, sicco.

Περικαταβάλλω, circumjicio; circumdejicio; ex περὶ, & καταβάλλω; vide Item, περικατάπτυμι; q. d. circumfringo, pro circumquaque frango, vel, in circuitu, interdum etiam, pro simplici ἄγνυμι, aut, κατάγνυμι; frango, confringo, &c. ex περὶ, & κατάγνυμι, quod ex κατὰ, & ἄγνυμι; à Them. ἄγω, frango, &c. V. Sic etiam, περικαταλαμβάνω, undique deprehendo, vel, comprehendo; Item, assequor & antevorto; unde verbalia, περικατάληπτος, undique comprehensus; & περικατάληψις, deprehensio; seu, comprehensio, quâ aliquem undique deprehendimus, seu, comprehendimus; ex περὶ, & καταλαμβάνω; V. περικαταπίπτω, decido; ex περὶ, & καταπίπτω, V. Item, περικατάρρηγνυμι, diffringor, dirumpor; est pass. ab act. περικατάρρηγνυμι, lacero, diffringo; ex περὶ, & καταρρήγνυμι; V. περικατασρέφω, inverto; deorsum verto; ex περὶ, & κατασρέφω; V. Item, περικατέχω, circumeffundo; ex περὶ, & κατέχω; vide.

Περικατέπτην, 2. Ion. pro περικαθέζομαι, præs. inf. Sic περικατημένων, Ion. pro περικαθημένων, dat. sing. part. præs. ve-bi

verbi περικάθημαι, sedeo circum, obsideo: ex περί & κάθημαι, sedeo, quod vide.

ὁ περίδε, vide suprà περικάθε.

Περίκειμαι, circumjaceo, circumponor, circundor; cum acc. περίκειμαι, 3. sing. superscundet, restat, imperf. περικείμην, ου, το. Th. κείμαι, jacco. f. κείσομαι.

Περικείρω, circumtondeo; & περικείρομαι, circumtondeor; ex περί & κείρω, V. Item, περικερτόμω, circumjaceo; Plut. ex περί & κερτόμω, vide.

Περικεφαλαία, ας, ἡ, galea, qu. περὶ τῇ κεφαλῇ κειμένη. Them. κεφαλή, caput.

Περικήδω, Ion. pro περικήδω, præs. imperat. pass. à

Περικήδομαι, idem quod κήδομαι, curam gero, Th. κῆδος, ου, τό, cura.

Περίκηλα ξύλα, dicuntur ligna perarida, ambusta; item, ligna circumquaque fissa; ex περί & κηλέω, τό, unde κήλιος, ὁ, à Them. καίω, &c. Vide seq.

Περίκηλος, η, valde aridus, ambustus; item circumquaq; fissus: ex περί & κήλιος, callidus. Th. καίω, uro.

Περικίδνημι, circumspargor; in Epigr. ex περί & κίδνημι, V. Item, περικίονος, à Thebanis dictus fuit ὁ Διόνυσος, Bacchus; quoniam Cadmea regia fulmine tacta ipsum, infantem adhuc, κισσὸς περὶ δὲν κίονας φυεὶς ἐκάλυψεν ὅπως μὴ ἀνθρωποῦν σπαραγμὸν Schol. Eurip. in Phenissa & Mnasea; est ἀ περικίων, ονος, quasi circumcolumnium; i. e. περίστυλος, locus undiq; septus columnis; seu, circumcircà columnas habens; Poll. l. 1. ex περί & κίων, ονος, &c. V. Item, περικλαδὴς, circumcircà, seu, omni ex parte ramos habens; Apoll. ex περί & κλάδος, ὁ, V.

Περικλαδίων, gen. pl. a. 1. part. pass. κλαδεύω: à

Περικλάω, undique frango. Them. κλάω, frango.

Περίκλασις, εως, ἡ, circumflexus, vel, circumfractio; Plut. est verbale, à præced. περικλάω, pro quo etiam dicitur, περικλάζω, circumfringo; item, circumflecto, &c. V. Item, περίκλασις, valde gloriosus, valde celeber; in Epigr. ex περί & κλέος, τό, V.

Περικλυβάζω, circumclusus, præs. part. pass. à

Περικλείω, circumcludo. Them. κλείω, claudo.

Περίκλυστος, circumclusus; verbale à præced. περικλείω, undique claudo, &c. V.

Περικλύζω, Ion. pro περικλύσω, inf. præcedentis.

Περικλύζω, & περικλύσω, idem quod præced. περικλείω, undique cingo, &c. Item, περικλύζω, est circumcelebro, circumdivulgo; unde περικλυστός, celebris, inclytus; ex περί & Th. κλέω, unde κλυτός & κλύζω, &c. V.

Περικλῆς, έος, ὁ, PERICLES, nomen prop.

Περικλίνω, & περικλινάω, circumincumbo; ut de περικλινὴς, circumcircà declivis, seu, deflexus; Plut. in Pericle; ex περί & κλίνω, V. Item, περικλύζω, circumluo, undique alluo; Plut. Unde in pass. περικλύζεσθαι, dicitur terra quæ undique alluitur, seu, circumluitur; quæ & circumfluа à Poëtis vocatur; atque inde verbalia, περικλυστὸς, ἡ, ὁ, circumluvio; & περίκλυστος, qui undique alluitur; apud Hom. Item, περίκλυζος, idem, circumfluus, &c. Ex περί & κλύζω, V.

Περικλυτὸς ἔ, celebris; ex περί & κλυτὸς, idem. Th. κλύω, audio.

Περικλύζω, circumcircà κλυσμὸν edens explodo; Bult, ex περί & κλύζω, explodo è theatro, exsililo; sono scil. quodam, qui fit, linguâ ad palatum allisâ, qualis auditur in pronuntiatione primæ syllabæ vocabulorum, *istius bistrionis*, &c. V.

Περικλύσω, neo, seu, nendo torqueo & circumago; ex περί & κλώσω, V. Item, περικνημὶς, ἰδος, ἡ, tegumentum tibias ambiens; Hesych. ex περὶ & κνήμη, ἡ, unde κνημὶς, &c. Vide.

Περικνίδιον, ου, τό, particula, quæ libando ambedi potest; à

Περικνίζω, circumcarpere; ex περί & κνίζω, idem quod Th. κνάω, rado.

Περικολάω, detrunco, mutilo; imminuo, instr ngo; ex περί & κολάω, V. Item, περικομίζω, circumvelio; & in pass. Περικομίζομαι, circumvehor, Thuc. l. 4. à κομίζω, V. Περίκομμα, τὸ, frustum circumcidendo amputatum, seu, quod circumcisum est; item, peculiariter, edulium quoddam ex herbis carnibusque concisis; Athen. l. 4. ἅτε δ' εἰς κοινὸν ζωμὸν ἠθροισμένα περίκομμα; sic & apud Aristoph. in equ. περικόμματα ἐν σὺ κατατετμῆσθαι, te, ut minutal, fruttulatim concidam; ex κόμμα, τό, V. Περίκομος, circumcircà, seu, in orbem comatus; apud Theophr. à Th. κόμη, ἡ, V. Περικομπέω, circumquaq; jacto; Thuc. l. 6. Item, grepitum, seu, sonitum circumcircà edo; à Th. κόμπος, ὁ, unde κομπέω, &c. V. Item, περίκομψος, perelegans, perbellus; admodum scitus, vel, festivus; à Th. κομψὸς, ὁ, comp. ut præced. cum præp. περί, &c. Vide.

Περικοπὴ, ῆς, ἡ, circumcisio, circumcisura; item quævis mutilatio, & lineamentum, seu corporis descriptio: à περικόπτω.

Περικοπὴ, præced. circumcisura, quâ quippiam in orbem truncatur; est etiam, sententia certo ambitu orationis comprehensa, seu, determinatio; item, limitatio; item, περικοπαὶ significant etiam facultates, seu, sarcinas, apparatum hominis superfluum; Suid. ex Polyb. &c. V.

Περικόπτω, circumcido, item Metaph. accido, i. e. vires alicujus & potentiam imminuo; ex περί, circum, & κόπτω, f. ψω, feco.

Περικορδὲς, circumcircà verro, converro; unde, περικόρημα, τὸ, purgamentum; sordes circumquaque verrendo collectæ; ex πρὸ & κορέω, unde κόρημα, τὸ, &c. V. Item, περίκυρσις, circumtonsilis; Poll. Item, περίκυρσις, sunt qui in bello circumclusi & capti fuere; ex περί & Th. κείρω, unde, κυρὲς, ἡ, & κυρδὲς, &c. V. Item, περικωκύζω, ci cumclamo, circumboo; ex περί & κωκύζω, V. Περίκωρος, qui circum caput est, aut, adhibetur; Poll. Unde, περικωρία, ας, ἡ, membrana nervosa, totam calvariam complectens, item, περικρανίου χιτὼν, apud Anatomicos, dicitur tunica, seu, membrana hæc, quæ cuti calvariam ambienti, subjecta est; uti ur & Plut. in Numa; ex περί & κεκάνω, τό, &c. V. Item, περικρατέω, ῶ, obtineo, dominor, evinco; item, superior sum; à seq. περικρατὴς, V.

Περικρατὴς, ἐος, ὁ, ἡ, compos; cum gen. Ex περί & κράτος, teneo. Th. κρατὴς, ος, τὸ robur.

Περικρέω, circumpello; pulso, pello, percutio; item, decipio; apud Plat. de rep. l. 10. Item, περικρέομαι, exp. etiam, excutior; ex περί & κρέω, vide.

Περικρύπτω, occido circumcircà; ut, Il. δ. πολλοὶ δ' περικεύτατο κῆ ἄλλοι, occidebantur circa ipsum; ex περί & κτείνω, V.

Περικτίονες, vide in περικτίονες.

Περικτίτης, ου, ὁ, circumvicinus, finitimus. in pl. περικτίοι. Ex περί & κτίζω, ædifico, struo.

Περικτίων, ονος, ὁ, finitimus habitator, vide in seq.

Περικτύονες, ων, οἱ, pro περικτίονες, à περικτίων, ονος, ὁ, qui circum aliquem locum ædificia extruit: ex περί, circum, & κτίζω, ædifico.

Περικτυπέω, circumstrepo, circumsono; ex περί & κτυπέω, V. Item, περικύκλος, circularis; Mere. Trism. ex περί & κύκλος, V.

Περικυκλόω, ῶ, circumcingo. f. ώσω. pers. περικεκύκλακας, a. 1. περικύκλωσε, Th. κύκλος, circulus.

Περικύκλωσις, circuitio, circuitus, circulatio; ex περί & κύκλωσις, V. Seu, est verbale, à περικυκλόω, præced. circundo, in circulum concludo; & in pass. περικυκλόομαι, idem, &c. V. Περικυλινδέω, circumvolvo, volvo, seu, volutando circumago; Plat. ex περί & κυλινδέω, V. Item, περικυλίω, circumvolvo, seu, circumvoluto; volutim circumago; Athenæus, ex περί & κυλίω, V. Περικυλόω, qui vel quæ fluctibus circumcircà alluitur; apud Euryp. ex περί & κύμα, τό, V.

Περικυρέω, circumcirca illino, proprié pice: ex περί & κῶν, conus, turbo.

Περίλαλος, loquax, dicax, futilis; item, περιλάλεω, garritu circumstrepo; plerumq; in malam partem, blatero, inaniter loquor; garrio; ex περί & λαλέω, unde λάλος, ὁ, &c. V.

Περιλαμβάνω, complector, comprehendo; ex περί & λαμβάνω, capio, f. λήψομαι.

Περιλαμπὴς, undiq; splendore circumfusus; undiq; splendidus; in Epigr. & Plut. est à seq. περιλάμπω, V.

Περιλάμπω, circumfulgeo, collustro. f. ψω. a. 1. περιέλαμψα, a. 1. part. act. περιλάμψας; all. Them. λάμπω, luceo.

Περιλάμπω, fulgor circumfusus; est verbale, à præced. περιλάμπω, Vide, Item, περιλέγω, circumloquor; verborum circuitionibus utor; Item, superflua, & inutilia loquor; ex περί, & λέγω; V. Item, περιλέμμα, τὸ; reliquiæ; & περίλειμμα, ὁ; reliquus; superstes; utrumque à seq. περιλείπω; V. Unde in pass. περιλείπομαι, relinquor, superstes sum, &c. V.

Περιλείπω, reliquum facio. f. ψω. præt. περιλέλοιπα. præs. pass. περιλείπομαι, reliquus sum. perf. part. pass. περιλελειμμένος, η, ον, relictus, residuus, a, um. Ex περί, & λείπω, linquo. a. 2. ἔλιπον. præt. m. λέλοιπα.

Περιλέχω, circumlambo, circumcirca lingo: ex περί, circum, & λέχω, lingo. f. ξω.

Περιλήθιος, circumlocutio, copia dicendi & latiùs interpretandi; Item, futilis loquacitas, seu, supervacanea dictio; Aristoph. in Nub. est verbale, à περιλήθω, V. Item, Περιλήθιος, idem quod, & à seq. περιλήθω, circumcirca decortico, in orbem delibro, corticem circumcirca detraho, &c. V. Item, περιλήθινος, admodum albus; ex περί, & λήθινος, V.

Περιλήθω, delibrare, decorticare. Th. λήπω, decortico.

Περιλογιωθὴς, ές, ὁ, ἡ, celebris: ex περὶ & λογιωθὴς, sermocinor. Th. λόγος, sermocinatio.

Περίλημμα, τό; captio; res capta; circumplexus; id quod à nobis tenetur, ipsum amplexis aut circumplexis: est verbale à περιλαμβάνω; Vide Item, περιλημπτικὸς, comprehendendi vim habens; à seq. περιλαμβὸς, V.

Περιλημπὸς, ὄς, qui comprehendi potest: qui percipi potest; à περιλαμβάνω, comprehendo. Th. λαμβάνω, capio.

Περιλήψις, έως, ἡ; comprehensio, circumplexus; est verbale itidem à περιλαμβάνω, V. Item, περιλιμνάζω, circumstagnando inundo, aut alluvionibus circumluentibus cingo; Thuc. l. 2. ex περί, & λιμνάζω; V. Sic etiam, περιλιμπάνομαι, relinquor, supersum, idem quod, pro, & ob, περιλείπομαι, quod V. Item, περιλοιπὸς, reliquus, superstes; ab eod. περιλείπω, V.

Περιλιχμίζω, & περιλιχμάω, vel, -άομαι, idem quod περιλείχω, quod vide.

Περιλούω, circumluo, circumcirca lavo, seu, abluo: ut, apud Plut. in Lycurgo, περιλοῦσι τὸ ξύλον, vino te abluo; ex περί, & λούω; V.

Περίλυπος, η, ὁ, ἡ, valde tristis. περὶ in compos. intendit. Th. λύπη, dolor.

Περιλωπόω, veste circumduo; Poll. l. 7. ex περί, & λώπη, ἡ; unde λωπίζω; &c. V.

Περιμαίνομαι, valde furo: ex περί, & μαίνομαι, furo, insanio. f. μανοῦμαι.

Περιμένηφι, assidens mactæ: Plut. est à περιμένω; V. seu, ex περί; & μάκβα, ας; V. Item, περιμένος, valde, vel, mirum in modum insanus; à præced. περιμαίνομαι; V. Sic, περιμήτιον, circumcirca abstergo; apud Dioscor. ex περί, & μήτιον, fut. ξω, &c. Vide περιμάχητος, de quo aliqui inter se pugnant seu, certant; qui magnâ contentione expetitur; sic, Ilocr. Helenam vocavit περιμάχητον, de qua scil. tam diu pugnatum est; idem & ἀρχὰς περιμαχήτους dixit; Sicut & Plut. κάλλος περιμάχητον appellavit; unde in superl. περιμαχητότατος ἀγὼν, maximè appetendus; ut περιμαχητότατος ἀγὼν, maximè appetendum certamen, Plut. in Lycurg. & Ilocr. Sic & περιμάχητος, idem; qui magnâ contentione expetitur; Plut. ex περί, & μαχητὸς, & μάχομαι, & μάχημος; &c. V. Item, περιμεμφὴς, admodum querulus; contentiosus; Arat. ex περί, & μέμφομαι, V.

Περιμήνιος, 2. sing. præs. sub. à

Περιμήθω, expecto, cum acc. f. περιμήσω. περιμεμηκὼς. a. 1. περιέμεινα, ας, ἡ. Th. μήθω, maneo.

Περιμέριμνος, diligens, scitus; cum cura rem agens; ex περί, & μέριμνα, ἡ; V. Item, περιμετρὸς, circumcirca, vel, in orbem metior; ex περί, & μετρέω; vel, à seq. περίμετρος; V.

Περίμετρος, ου, ὁ, ἡ, orbiculari rotunditate dimensus, ἡ περίμετρος, scil. γραμμὴ, linea, quâ in orbem ductâ aliquid metimur. PERIMETER. Th. μέτρον, mensura.

Περιμήδης, acc. sing. à

Περιμήδης, ους, ὁ, nomen viri.

Περιμήκεις, nom. pl. à

Περιμήκης, ες, ὁ, ἡ, prælongus: ex περί, intens. & μῆκος, ους, τό, longitudo.

Περιμηκὴς, apud Hom. Il. ξ. idem quod præced. περιμήκης; V. Item, περιμήκεος, & περιμηκὸς; medullâ illitus & perunctus; vel, medullâ cinctus aut refertus; Theophr. h. pl. 3. 10. ex περί, & μήτηρ, ἡ; matrix; Item, in arboribus & cerealibus, medulla, sive vitalis anima, &c. V. Item, περιμηχανάομαι; q. d. circummachinor, aut circum molior; circumstruo; Od. ξ. ex περί, & μηχανάω, μηχάομαι; V. Item, περιμυκάομαι, circummugio, circumstrepo, Plut. ex περί, & μυκάω, μυκάομαι, &c. V.

Περιναιετάω, 3. pl præs. sub. verbi περιναιετάω, circumhabito, accolo. Item pass. circumhabitor: ex περί, & ναιετάω, idem quod Th. ναίω, habito.

Περιναίτης, q. d. circumhabitator; accola; ex περί, & ναίτης, ὁ; V. Item, περίνεως, vel, περίνεως, & περινεὸς, idem quod & pro ἐσχατιὴ. περίνεως, ὁ, ἡ, i. e. coles, ut Gaza transfert; locus scil. inter ferotum & anum, ubi vesicæ collum est; i. e. pars interior femoris & natis communis: seu, ea pars quæ inter anum & initium τῶν αἰδοίων interjacet; in plur. περίνεοι τὴ ὄρχεις, coles & testiculi; apud Aristot. l. 1. de gen. an.

Περίνεως, PERINÆUM, pars inter ἀφροκτὸν τὴ αἰδοῖον, puto, quod humore foleat, q. περίνεος, i. e. circumnatare.

Περίνεως, ου, li perfluus in navi vector: à περί, supra, & ναῦς, navis.

Περινεὼς, undique innuo; ex περί, & νέω; V. Item, περινέομαι, nubibus circundatus, nubilosus; à νεφέλη, ἡ; V. Περίνεφρος, pinguis circa renes; à Them. νεφρὸς, ὁ; V. Περινέω, circumnato, vel, circumlino; Item, idem quod περινέω. circumcirca accumulo, in orbem aggero; ut, περινέειν ὕλη τὸ ἄλσος, lucum materiâ circundare; à Th. νέω, nato; Item, glomero: unde νέω, idem, &c. V. Περίνεως, vector qui in ministerio navis non est; Thuc. l. 1. idem quod & ex iisdem cum περίνεως præced. V. Περίνιμμα, τὸ; circumluvio, vel, circum illuvio; verbale, à περινίπτω; V. Περινίσσομαι, ἡ; & περίνισσον, τὸ; vestis purpurea; à Them. νῆσος, ου, ἡ, &c. Vide Περινήχομαι, circumnato; à νήχω, νήχομαι, idem cum Th. νέω: Vide, Item, περινήθω, undique accumulo, vel, aggero, à Them. νέω, unde νήθω, acervo, comp. ut reliqua præced. cum præp. περί, V.

Περινισσομήδων, gen. pl. Æol. part. præs. à περινίσσομαι, circumeo: ex περί, & νίσσομαι, idem quod Th. νέω, eo, redeo.

Περίνοια, mentis conceptus, seu, comprehensio solers; solertia, rarum commentum; unde περινοέω, mente complector & concipio, Item, comminiscor & excogito; in Pass. περινοέομαι, altiùs & exquisitiùs excogitor, unde apud Hermog. de commutatus notionibus loquens; μανθάνομαι βαθὺ μᾶλλον περινοούμενον, unde adv. περινοημάτως λέγειν τι, artificio quodam solerter excogitato loqui de re aliqua; Item, verbale, περινόησις, idem quod περίνοια; Vide ex περί, & νόος, contr. νῦς, unde νοέω, νόησις, &c. Vide.

Περινοησάμενος, περινοήσασα, a. 1. part. act. m. & f. g. à περινοέω, redeo. Them. νοσέω, redeo.

Περὶξ, circumcirca. Th. περί, circum.

Περιξαίνω, circumcirca capto; vel, concerpo, discerpo; ex περί, & ξαίνω; V. Item, περιξέω, circumquaque rado, vel, polio, unde, περιξὺς, ὁ, ἡ; circumcirca rasus; ex περί, & ξέω; V. Sic περιξηράνω, in orbem desicco, circumcirca exsicco; ex περί, & ξηραίνω; V. Περιξυέω, & περιξύω; in orbem novaculâ rado; circumcirca ad cutem tondeo, ex περί, & ξυέω, seu, ξύρω; V. Περιξύω, circumrado, circumcarifico; in pass. Περιξύομαι, circumrador; ex περί, & ξύω; V. Περιοδεία, sive, περιοδὶνις, & περιοδὸς; circuitus, ambitus; circuitio, peragratio; Item, περιοδοδρομίαι, circuitu & circumductione; per ambages; Item, περιοδίτης, ου, ὁ; circuitor, circulator; unde περιοδεύτικὸς, circumire solens, circumiens, circularis; omnia, verbalia à περιοδόω, circumeo, in orbem obeo; Item, exp. etiam, mente perlustro, & peragro; Item, longis verborum ambitibus utor; Item, ratiocinor; & interdum activè, circumago. Sic etiam, περιοδίζω, certo circuitu redeo; & περιοδικὸς. cujus certus est circuitus; certo circuitu recurrens; Ptolem. l. 4. unde adv. περιοδικῶς λέγειν; long s verborum ambitibus orationem circumducere; quæ omnia, sunt à seq. περιοδὸς, via circum ali-

quid ducens; Item, circuitus, i.e. ipsa circum eundi actio; Item, pro, cursu in orbem facto, seu, circulari; apud Plut. &c. V.

Περίοδ-ος, ου, ἡ, circuitus, ambitus, PERIODUS; ex περί, & ὁδὸς, ἡ, via.

Περιοδυνάω, vehementer doleo; unde Περιόδυν-ος, quem multi dolores exercent & premunt; æruminosus; vel, multos dolores inferens; ex περί, & ὀδυνάω, ἡ; V.

Περιοίδα, probè novi; Item, supra alios novi; Od. γ. ex περί, & οἶδα; Vide.

Περιοικίω, ῶ, accola sum. f. ἤσω. perf. περιῴκηκα. Ex περί & οἰκίω, habito. Th. οἶκ-ος, domus.

Περιοικὶς, ίδ-ος, ἡ; ut, περιοικὶς χώρα; regio circa nostram sita, seu finitima; plerumque absolute ponitur, pro agro circum urbem aliquam sito; unde, περιοικὶς, τὸ; idem quod χώρα περιοικὶς, & περιοικὶς, ἡ; locus suburbanus, seu, vici circumjacentes; omnia, à seq. περίοικ-ος, dos um urbemve ambiens; vicinus, &c. V.

Περίοικ-ος, ου, ὁ, ἡ, accola, qui circa nos habitat: qui notis est vicinus περιοικὶς, ίδ-ος, ἡ, circa urbem sita, vicinus: ex infra. Th.

Περιοικοδομία, circumædificio, in orbem struo I.em, ædificiis excitatis circumvallo, seu, circumcludo; ex περὶ, & οἰκοδομία; V.

Περιοικέω, circumæ. meo; in orbem obeo; Athen. l. 9. ex περὶ, & οἰκέω; unde οἰκία; &c. V. Item, Περιοικιδέω, & περιοικιδία; q. d. circumlatio, seu, circumquaque decido unde verbale, περιοικίδησις, εως, ἡ; circumlapsus; ut, περιοικίδησις χαλάζης, tetra circumquaque delapsa; ut, apud Plut. in Camillo, in plur. Πᾶν ὅπλον ἀνεπαύετο τῆς κεφαλῆς ἀπερείδειν ἢ περιοικιδήσεις χαλάζης, terræ quæ præruptis inhærebant conculcationes & circumlapsus; ex περὶ, & ὀικίδιον, ὁ; unde, ὀικιδίω, & ὀικιδέω, &c. V. Item, Περιονυχίζω, ungues in orbem reseco; Deut. 2. ex περὶ, & ὀνυχίζω, V

Περισκεπτέον, circumspiciendum, considerandum; apud Thuc. est verbale gerundivum, à περισκέπτομαι, V.

Περισκεπτ-ός, ὸν, negligendus, adject. verbale: à

Περισκέπτομαι, circumspicio; item contemno, Th. ἐπόπτομαι, video.

Περίσκοπ-ος, qui circumcirca cernitur, seu, videri potest; conspicuus, apud Hocr. à præced. περισκέπτομαι; V.

Περισπᾶν, præt. inf. act. à

Περισπάω, circumspicio, negligo. Th. ἐφοράω, video.

Περίοργ-ος, ὁ, ἡ, ὀν; iratus, seu, obiratus; vel etiam, vehementi iræ percitus; unde adv. περιοργῶς, iracundè; ex περὶ, & ὀργὴ, ἡ vide. Item, Περιοργυόω, circum ulnis comprehendo; ex περὶ, & ὀργυιὰ, unde, ὀργυιόω, vide. Sic &, Περίοργον, τὸ; tempus antelucanum, diluculo proximum; Thuc. l. 7. interdum simpl. exp. diluculum; ut apud Herodian. l. 6. ex περὶ, & ὄρθρος, ὁ; vide.

Περιορίζω, f. ίσω, suis finibus limitibusq; circumscribo; item extermino: ex περὶ & ὁρίζω, termino. Th. ὅρ-ος, terminus.

Περιόρισις, circumscriptio, profinitio; est ut seq. περιορισμὸς, verbale, à præced. περιορίζω; V.

Περιορισμὸς, ὁ, circumscriptio quæ fit limitibus; item ipsi limites agrorum; & exilium. à præced.

Περιορμίω, classem circumago; Item, περιορμίζω, in stationem circumago; & in pass. περιορμίζομαι, classe, stationem. concludo; Thuc. l. 1. ex περὶ, & ὅρμ-ος, ὁ; unde ὁρμέω, & ὁρμίζω, V. Item, περιορύσσω, circumfodio; à Th. ὀρύσσω. V. Περιορχέομαι, circumsalto à Th. ὀρχέομαι, V. Item, περιόσ-ος, ossibus circundatus, vel, ossa circundans, vel, ambiens; at, περιόσ-τεα ὑμένες; apud Gal. membranæ quæ ossa cingunt; à Th. ὀσ-τέον, τὸ comp. ut præced. cum præp. περὶ; &c. V.

Περιουσία, ας, ἡ, abundantia, præstantia: à περίειμι, abundo. Them. εἰμὶ, sum part. ὤν, ὄντ.

Περιουσίζω; suppetunt mihi opes & copiæ. est à præced. περιουσία copia, &c. unde dicitur, περιουσίαν ποιεῖν, rem facere, rem familiarem augere; (sed interdum signif. & luxum; ut Polyb. ὑ πενῆς ἢ περιουσίας χάριν) (sic, ἐκ περιουσίας, ex abundanti, abundè; Item, exp. incolumitas; ut, ἅ τοῦτος περιουσία, hanc incolumem esse, hanc superesse, &c.

Περιουσμὸς, ὦ, ὁ, singularis possessio, & qu. actus τῶ περιουσίζοντ-ος, ab eodem them.

Περιουσιακὸς, exp. affluens: abundans; ex Hermog. est, ut & præced. περιουσμὸς, possessio opum & copiarum; verbale, à περιουσίζω, V.

Περιούσι-ος, α, ον, ἡ, peculiaris, abundans, eximius: à περιειμὶ, ἔσομαι. verbi περίειμι, excello. Th. εἰμὶ, sum.

Περιούσι-ος λαὸς, apud Græcos Bibliorum Interpretes, exp. peculiaris populus; Sic &, ad Titum c. 2. eò quòd, περιούσιαν, vocent Græci, ea, quæ cùm supersint, à nobis reconduntur, & pro maximè propriis, ac gratis facultatibus habentur, &c. Vide præced.

Περιόφθαλμ-ος, qui circa oculum est, qui ambit oculum; Gal. ex περὶ, & ὀφθαλμὸ-ς, Vid. Item, περιοχέω, circumveho, in pass. ὀχέομαι, circumvehor, terra verò, ζώοις, i. e. vestigiis animalium περιοχέεσθαι, calcari, dicitur; quòd, passim eam animantia ferrerent, ac veluti ei inequitent; Aristot. de mundo, ex περὶ, & ὀχέω, ὀχέομαι, &c. V.

Περιοχὴ, ῆς, ἡ, argumentum, complexio: à περιέχω è contineo. Th. ἔχω, habeo.

Περιοχὴ, præced. propriè, est comprehensio, ambitus, sed exp. &, munitio, præsidium, septum, 1 Reg. 22. & 4 Reg. 24. apud Rhetores, idem est quod περίοδ-ος; & vocatur etiam, argumentum libri alicujus, i. e. summa eorum quæ in aliquo libro descripta sunt; paucis comprehensa: alio nomine, ὑπόθεσις dicitur: & in Act. Apost. c. 8. περιοχὴ τῆς γραφῆς: à vet. Interpr. exp. locus scripturæ; (Barbari, passim vocant;) h. e. pars quædam certis terminis comprehensa & à reliquis distincta, &c. V.

Περιπαθὴς, vehementer affectus; sed exp. etiam, affectibus obnoxius; unde adv. περιπαθῶς, cum magna vi affectuum, Luc. & verb. Περιπαθῶ, vehementi affectu commovcor; ut, apud Plut. in Apothth. ἦν ἐχθιστῶ συνεχομένων, ἢ περιπαθοῦντων; similitibus vehementi affectu commotis; i. e. valde indignantibus, & stomachantibus; Item; æstuo dubitatione, seu, anxietate, ut apud eund. in Cæs. Χαιρήμων ἢ περιπαθῶν, δεινὸν ἐζήλωσε βούλημα, i. e. æstuans & anxius impatientiâ, &c. ex περὶ, & πάθ-ος, τὸ; V. Item, περιπαπαίνω, circumspecto, oculis lustro; ex περὶ, & παπαίνω, V.

Περιπαρῶμαι, a. 2. inf. pass. περιπαρεῖς, ἶντος, 3 rajectus. a. 2. part. pass. verbi περιπείρω, circumcirca transfigo: ex περὶ, circum, & πείρω, transfigo. f. περῶ. a. 1. ἔπειρα. a. 2. pass ἐπάρην.

Περιπάσσω, seu, περιπάττω, circumquaque spargo; perspergo; ex περὶ, & πάσσω, vel πάττω, V.

Περιπατέω, obambulo, deambulo, Metaph. vitam dego, vivo: ἥσω, p. περιπεπάτηκα; ex περὶ, circum, & πατέω, calco.

Περιπατητικὸς, ὴ, PERIPATETICUS, qui profitetur sectam Aristot. à præcedente.

Περιπατητικὸς, peripateticorum more; Item, deambulando; q. d. deambulatorie; est adv. à præced. περιπατητικὸς, V. Unde περιπατητικὸ-ς, apud Plut. schola Peripateticorum, ubi Philosophi deambulare solebant in docendo & disputando, &c. Vide περιπατῶ.

Περιπατίλλω, Att. pro περιπατέω, præs. opt. act. à περιπατέω, quod vide.

Περίπατ-ος, ου, ὁ, ambulatio, deambulatio, locus in quo ambulamus; item disputatio Philosophica quæ fit inter ambulandum, disputatio ambulatoria; item locus in quo Philosophi ambulantes disputabant: peculiariter schola seu secta Aristotelis: à περιπατέω, quod vide.

Περιπεζία, τὰ; dicuntur, quæ terræ sunt propinqua, Etym. Item, περιπεζία, ἡ; exp. ἡ ταπείνωσις, humilitas; apud Hesych. Sic & περιπεζίδες, αἱ; dicuntur ornamenta pedum; quæ & τὰ περιπέζια, omnia, ex περὶ, & πέζα, ἡ, V.

Περιπείρω, transfigo, f. περιπερῶ, a. 1. περιέπειρα, ας, ε, in pass. περιπείρομαι, ῃ, σται, transfigor: ex περὶ, & πείρω, transfigo.

Περιπελὸς, ὁ-ὴ, ὸν, lividus; ex περὶ, & πελὸς, ὸν V. Item, περιπέλω, seu, περιπέλομαι; supero, superstes sum; ex περὶ & πέλω, πέλομαι, &c. V. Περιπέμπω, dimitto circum; sed, ad inquisitionem mitto; ex περὶ, & πέμπω; V. Περιπίνομαι, circa aliquid, vel, aliquem, tatago; occupor in aliqua re, ut Od. δ. περιδέπτον δὲ μνηστῆρες πίνοντο, per Tmelin, pro περιπίνοντο, ex περὶ, & πίνομαι; V.

Περιπίλαμαι, vide πίλαμαι.

Περιπλάθω, intego, contego, involvo; metaphora à panificibus, qui pastam crassiorem speciosâ farinâ circumquaq; conspergunt, atque ita coctam, reddunt vendibiliorem; hinc in pass. part. Aor. 1. περιπλασθὲς, dilintus, circumventus, deceptus; apud Aristoph. in vesp. ex περὶ. & πλάθω, V.

Περιπλαστὸς, ὴ, ὸν, vehementer affectus, seu, qui circumcirca expansus, vel, obtensus sum; unde apud Apoll. Rhod. περιπλῆτος, obtensus est; (vide πίτασμαι, & πίτνημαι) unde verbalia περιπίτασμα; velum, seu, aulæum, quod rei alicui circumcirca obtenditur; Plut. in Pomp. sed est etiam vocabulum theologicum, significans, integumentum mysticum spirituale sensus; apud Dionys. Ariop. & exp. etiam, cortina; unde in plur. περιπετάσματα, τὰ; aulæa, quæ ad ornatum locum aliquem extendantur; Item, περιπετασὸς, circumcirca expansus: vel, obtensus, ex περὶ, & πετάζω, & πετάννυμαι, vel, πιτνάω, πιτάνημαι, in præt. pass. πέπαμαι, per Sync. pro πεπέτασμαι; à Th. πετὰω, &c. V.

Περιπίτνης, ὁ-ὴ, ὸν, qui incidit. Res vero περιπεσοῦσαι dicuntur, quæ in contrarium statum sunt lapsæ: ex περὶ. & πίπτω, inus. f. ro quo fit πέσῶ, cado.

Περιπίτνημαι, & περιπετάομαι, circumvolo, Luc. ex περὶ, & πίτνημαι, vel, πετάομαι, V. Item, περίπτερον, τὸ; undique habens eminentes ictus, seu, rupes; unde περιπτέρεσις, exp. altidis Hesych. ex περὶ, & πίτερα, seu, πτερὸν, ὸῦ, à Th. πτερὸ-ς, ὸ; V. Περιπτύσσω contegos ut, apud Aristoph. in Plut. ὀνήσεται περιπτύξαι τῶν μοχθηρίαν; nomine velant improbitatem; i. e. περιεκρύψατο; est idem quod, & pro περιπέπλω; quod vide supra. Item, περιπτυκτὴς, peramarus: Il. λ. ex περὶ, & πτύω, ἡ; V.

Περιπυφλυσμάω, gen. pl. perf. part. pass. à περιφλύω, pro περιφλύω, ambuto, quod à φλύω, ferveo. Th. φλύω, nugor, &c.

Περιπλέκω, circumquaq; compingo & coagmento; undique figo vel, defigo; circumquaque congelo & concrefacere facio; unde περιπλὴς, circumquaque concretus & congelatus; Nic. in Alex. ex περὶ, & πήγνυμι; V. Item, περιπήδησις, saltus qui circumcirca fit; dissultatio; Gal. ex περὶ, & πηδάω, unde πήδημα, &c. V. Περιπηχόμαι, clinis cundo; ex περὶ, & πῆχυς, V. Περιπίμελ-ὴς, pinguedine obductus; ex περὶ, & πιμελὴ, ἡ; V. Item, Περιπείνω, circum pinguefacio, ex περὶ, πίων, ονος; unde πείνα, &c. V.

Περιπλέω, incido, cum dat. f. περιπλεύσω, p. περιπέπλευκα, a. 2. περιέπλευσον, a. 2. inf. περιπλεῦν: à περὶ & πλέω, cado.

Περιπλόματα, quasi pro περιπίσματα, τὰ; vinacei, seu, vinacea, vel, fraces; i. e. ea quæ, vino oleoque expresso, supersunt; Schol. Aristoph. ex περὶ, & πίζω, πιζόμαι, unde πίσμα, τὸ; &c. V. Item, περιπλέω, q. d. circumcadoq; cado super & incumbo; Item, offendo, obvio: contra incurro, ex περὶ, & πταίω, idem quod, & pro Th. πλέω, V. Sic etiam, περιπλανάω, errabundum circumago; & in pass. περιπλανῶμαι, errabundus circumeo, oberro, peregro; unde, περιπλάνησις, ἡ; vagus circuitus; oberratio; ex περὶ, & πλανάω; V. Περιπλάσσω, & Περιπλάττω, illino; Item, obducor, obtego, & in pass. Περιπλάσσομαι, obducor, obtegor; ex περὶ, & πλάσσω, πλάττω, &c. V. Περιπλέγδω, adv. circumplexu, circumplicando se in. Epigr. l. 5. Item, Περιπλέγνυμι, & περιπλίγνυμι; circumplico; circumplector, &c. Utrumque, à περιπλέκω, -κομαι; V. Περιπλὴς, valdè, sæpe; & περίπλεως abundè; utrumque, adv. à πλεῖος seu περίπλεως, plenus, refertus, valde plenus; Dicsc. 3 6. ex περὶ, & πλῆ-ος, ὸ, V.

Περίπλεκ-ος, η, ον, ὁ, implicitus, connexus: verbale à

Περιπλέκω, circumligo, circumplector; item involvo orationem verbis & sensum obumbro: ex περὶ, & πλέκω. f. ξω, πεκτω.

Περίπλεξις, εως, ἡ; amplexus, circumpleaus; est verbale, à περιπλέγνυμι, circumplico, circumplector; ut apud Suid. Περιπλεγόμεθ-α ἢ φιλῶν, exp. circumplectens & deosculans, &c. V.

Περίπλεω-ς, & Περίπλεως, vide paulò supra.

Περιπλέω, circumnavigo; navigando obeo, seu, ambio; ut, apud Dem. Περιπλεῦσαι πελοπόννησον, exp. classe circumdare; ex περὶ, & πλέω: V. Item, περιπλέω, impleo; unde, περιπλεὼς, prægrandis, ingens, vel, magnus, Od. ο. Item, perplenus, redundans; apud Plut. ex περὶ, & πλέω: V. Sic etiam περιπλέομαι, idem quod περιπλεύσω, id. v. ex περὶ, & πλέω, seu, πλέομαι, V.

Περίπλοκ-ὴ, circumplexus, amplexus; involucrum; circuitus; ambages; implicatio; Item, schema rhetoricum, quum vel rem turpem, quam adversario objicimus, verborum involucris obtegimus; vel cum, quod diximus, aut dicturi sumus, molestum auditu fuerit audientibus; vel, si invidiosum sit dicentis vel in genere, quum res turpis, aut, tristis, verborum involucris aut ambagibus tegitur; Hermog. Περίφρασις etiam dicitur hoc schema, à Quintil. l. 8. c. 9. atque hinc adject. Περίπλοκ-ος, circumplicatus; circumdatus amplexu; utrumque, verbale à περιπλέκω. V.

Περιπλόμ-ὴ, ῆς, per Syncop. pro περιπλοκάμ-ὴ, circumvolutus, in gen. pl. περιπλοκάμ-ων, hinc περιπλόκάμ-ος, ὁ, annus vertens annus: à περιπλέω, circumverto, Th. πλέω, sum & verto.

Περίπλο-ος, ου, ὁ, circumvectio, circumnavigatio; idem adject. qui circumnavigari potest; ex περὶ, circum, & πλέω, navigo. unde πλόῦ-ς, πλοὺς, ὁ; navigatio.

Περιπλύνω, perluo, vel, circumcirca lavo; unde, Περίπλυμα τέχνης; lixivium, q. d. perluvium cineris; Item, περίπλυσις, ἡ; ipsa perluendi, seu, circumcirca lavandi actio; apud Hippocr. autem, περιπλύσεις, dicuntur, tenuium humiditatum dejectiones per alvum; teste Gal. ex περὶ, & Th. πλύνω; V. Item, περιπλόω, idem quod περιπλέω; V. ex περὶ, & πλόω, poëtice, pro Th. πλέω, &c. V. Περιπνέω, & Περιπνίω, circumspiro; ex περὶ, & Th. πνέω, poëtice πνίω; V. Περιπνιγὴς, suffocatus, Nic. in Ther. ex περὶ, & πνίγω, unde πνῖλος, νὸ, &c. V. Περιπνευδία & Ionicè, Περιπνοὶη, orbiculus, seu, solum, quem vel quod gentes quædam alligare pedibus solent vice calceorum, ne pedes lædantur, Gal. in Lex. Hippocr. est ex περὶ, & πέδη, ποδὸς, ὁ; vel, ex περάω, &c. V. Item, Περιπόθητ-ος, valde desideratus, vel, desiderabilis; ex περὶ, & Th. πόθ-ος, ὁ; unde ποθέω, & ποθητὸς, &c. V.

Περιποιέω, servo, comparo. f. ήσω, p. περιπεποίηκα. præs. m. περιποιέομαι, & μαι. acquiro. a. 1. m. περιεποιησάμην, ω, ατο, hinc περιποιησάμενος, ου, ατος, 1. pl. a. 1. sub. n. ex περὶ, & ποιέω, facio.

Περιποίησις, εως, ἡ, acquisitio: à præced.

Περιποίησις præced. propriè, est tutati, ipsa actio tuendi & conservandi; Item, vendicatio & assertio; in Ep. ad Eph. c. 1. nam est verbale à περιποιέω, tueor, conservo; Thuc. l. 1. Plut. in Publ. & Herodian. l. 8 Item, quæro, acquiro. apud Themist. de an. l. 1. & sic in pass. Περιποίημαι, idem; ut, apud Thuc. περιεποιήσαντο χωρίον; periculo liberarunt; Item, acquiro, &c. ut, apud Arist. polit. l. 3. περιποιητικὴ ἐστὶν ἡ τῶν ἀγαθῶν; Item, vendico mihi, ex, mihi asscio, tribuo & usurpo; ut, τὸ μὴ ἑαυτῶν περιποιεῖσθαι, alienam rem sibi asserere; apud Synes. Item, interdum, in contrarium. & præposterè dicitur, ut τὴν κατηγορίαν ἀδικίας περιποιεῖσθαι, i. e. præposterè interpretari; τὸν ὑπαγορεύοντα αὐτῷ τῆς δικαιοσύνης, κατηγορίαν ἀδικίας περιποιεῖσθαι, Phal in ep. ad Messen. h. e. justitiæ ejus laudem, in injustitiæ accusationem vertitis, &c. Item, τὰ περιποιούμενα, exp. arte singulari & industria factum; apud Theophr. l. 9. quod περιποιητὸν ὄργανον, instrumentum industriæ fabricatum, vocat Gazà, &c. Unde etiam verbale adject. Περιποιητικὸ-ς; q. d. acquisitivus; atque hinc Περιποιητικὰ ῥήματα, verba acquirendi, seu, acquisitionis sign ficationem habentia; apud Grammat. &c. vide præced.

Περιποικίλ-ος, circumcirca varius; ex περὶ, & ποικίλ-ος, V. Item, Περιπολάρχης, five, Περιπολάρχ-ὴς, ου, ὁ; qui præest peripolis, i. e. excubitoribus; præfectus circuitorum; qui præest circuitoribus excubiarum; apud Thuc. l. 7. vel, 8. & ejus Interpr. ex περιπολία & ἀρχὴς; vel, ex περιπόλ-ος, & ἀρχὴς, V. Περιπολέζω, in circuitu feror, & vagor. sum in circuitu; Plut. ex περὶ, & ὀπλο-πολῶ, unde ὁπλοπολέζω, &c. quæ V.

Περιπολέω, in orbem ago, seu verfor, obeo, circumeo: ex περὶ, circum, & πολέω, verfor.

Περιπόλιος, urbem circumjacens; circa urbem situs; Poll. l. 9. ex περὶ, & πόλις, ιος, ἡ; V. Item, Περιπόλλον, adv. permultum, maxime; ex περὶ, & πολλὸν, τὸ; neut. à πολὺς: V. Περιπολ-ὸς, ὁ; qui circumit; qui in orbem obit & lustrat; ut, exploratores & excubitores; Sic etiam dicitur navis, apud Rhodios; est à περιπολέω; V. Περιπόνηρος, admodum improbus; improbitate nobilitatus; Aristoph. ex περὶ, (quod hic intendit signif.) & πο-

νηθής, ὁ; V. Περιστροβέομαι, circumeo, in orbem eo & lustro; ut, apud Aristot. Æcon. 2. τὰ ἱερὰ περιστροβοῦσιν, loca sacra lustrans; ex περὶ, & στροβέομαι. V. Περιστρόφους, purpurâ amictus, prætextatus; Plut. Item, sub. ἱμάτια, vel, πλέκτους, prætexta, Athen. l. 14 ex περὶ, & πέρθω. V. Περιστυφόμενος, idem quod περιπίτνουσι, ex περὶ, & πτύθομαι, idem cum Th. πίτνομαι, &c. V. Item, Περίπνεε, pedem circumdans; item qui apte pedem circumdat; pedi conveniens, &c. ex περὶ, & πῆς, V.

Περιοχεῦ, ultra, qu. circum & ante: à περὶ, & πρὸ.

Περιπεχύθομαι, circumfundo, unde Περιεσχυθείς, Il. φ. circumfusus, ex περὶ, & ἐσχύω; V. Item, Περίπτερος, circumcirca pinnas habens; de ædificiis; Athen. l. 5. ex περὶ, & πτέρον, τὸ; V. Sic &, Περιπτίλοω, corticem auferendo perpurgo; exactè decortico; excastro; & metaph. Περιπτισμένος, purus; omni velut glumâ e rens; ut, περιπτισμένῳ τῷ εἴδει, specie purus; ex περὶ, & πτίλοω; V. Item, Περίπτυξις, opt imentum; est verbale, à seq. περιπτύσσω, circumplico, circumcirca obvolvo, &c. V.

Περιπτύξασα, complexa, a. 1. part. fœm. gen. à

Περιπτύσσω, complector. f. ξω. Ex περὶ, circum & πτύσσω, plico.

Περιπτυχὴ, circumplexus, subst. complexus; Athen. l. 3. Item, Περιπτυχὴς, ἐος, ὁ ἡ ὴ; circumvolutus, circundatus; Soph. in Ajace; utrumque, à περιπτύσσω; V. Item, Περίπτυμα, τὸ; & Περίπτωσις, ὁ; quod accidit, casus, calamitas; sed Περιπτώσεις, ab Empiricis etiam dicta fuit, occasio quædam fortuita, ex qua in aliquos morbos & remedia improviso incidissent; unde, περιπλωτικὴ πεῖρα; species experimenti per fortuitam occasionem hujusmodi; Gal. de Senect. l. 1. omnia, verbalia à περιπίπτω, quod V.

Περίπυος, ος, ὁ, ἡ, celebris, famâ notus; ex περὶ, & πυνθάνομαι, audio, cognosco. f. πεύσομαι perf. pass. πέπυσμαι.

Περιπωμάζω, & Περιπωματίζω; operculum circumcirca obtuto, Dioscor. a. 84. ex περὶ, & πῶμα, τὸ unde πωμάζω, &c. V. Item, Περιπῶλικὸς; propriè dicuntur, palmæ arboris, seu, palmarum termites; sed & aliis plantis tribuitur; ex περὶ, & πωλέω, furculi, &c. V.

Περιρεάπτω, idem quod ῥάπτω, suo, f. ψω. p. ἔρραφα.

Περιρραίνω, circumaspergo; Dioscor. unde verbale, Περίῤῥαντος, aspersio, q. d. circumspersio; & seq. Περιῤῥαντήριον, instrumentum ad aspergendum; & peculiariter dicitur de ramo, vel, alia re quâ fiebat lustralis quædam aspersio superstitiosa, seu, superstitione recepta; apud Theodor. in hist. Eccles, utitur & Luc. Æschin. & Philo de vita M. Item, Περιῤῥαντίζω, idem quod περιῤῥαίνω, v. comp. in seq.

Περιῤῥάντιον, ου, τὸ, aspergillum, aquiminale: à Περιῤῥαίνω, circum aspergo: ex περὶ, & ῥαίνω, aspergo.

Περιῤῥίζειν, Hesychio est, τὸ δὲ τοῖς κυβευτικοῖς ζῶσιν; ex περὶ, & ῥίζα, facio,

Item, sacrifico, &c. V.

Περιῤῥίω, circumfluo, alluo: ex περὶ, circum, & ῥέω, f. ῥέσω, fluo.

Περιῤῥήγνυμι, dirumpo. f. περιῤῥήξω, perf. περιέῤῥηχα, a. 1. περιῤῥῆξα. a. 1. part. act. περιῤῥήξας, αντος. Ex περὶ & ῥήγνυμι, seu ῥήσσω, frango.

Περιῤῥηνὶς, circumquaque aspersus, vel irrigatus, Od. χ. ex περὶ, & ῥάζω, Ionice ῥήδω, idem quod, & à Th. ῥαίνω; V. sed apud Hippocr. περιῤῥηνὶς, exp. utrinque, seu, in utramque partem perfractum; in qua signif. videtur pertinere ad περιῤῥήγνυμι; quod V.

Περιῤῥοος, ου, ὁ, ἡ, circumfluus: &

Περιῤῥυτὸς, ὴ, ὸν, ὁ, ἡ, circumfluus: à περιῤῥέω, quod vide.

Περιῤῥύπλω, circum abstergo; undique abluo; Gal. ex περὶ, & ῥύπλω; V. Item, Περιῤῥᾶξ, præruptus, circumcirca abruptus, ex περὶ, & ῥήγνυμι, vel, Th. ῥήσσω, fut. ξω; unde ῥωξ, ωγὸς, ὁ, &c. Vide.

Περισαίνω, seu, περισαύνω, caudam movendo circa aliquem ablandio; Od. π. & κ. ex περὶ, & σαίνω, idem quod, & pro Th. σείω, V. Item, Περισασπίζομαι, tubarum, seu, tubæ sonitu excitor, tubam sonantem audio; Plut. à Th. σαλπιγξ, unde σαλπίζομαι, &c. V. Περίσαμος, ὁ, ὁ, insignis, clarus; Doricè est, pro περίσημος, V. Περίσαξις, congestio, aggestio; ut, περίσαξις τῆς γῆς, accumulatio & aggeratio terræ; præsertim circa radices; est verbale à περισάπτω, circumstipo, circumaccumulo; constipo & conculco; ut, περισάπτειν τὰς ῥίζας τῇ γῇ; Theophr. C. pl. 5. 6. i. e. accumulare radices; seu, circumfossas arbores aggerare; à Th. σάπτω, fut. ξω &c. V. Περισαρκίζω, carnem scalpello circino; carnem circumscarifico, seu, circumsigno, i. e. ὑπολαίως περιγράφω, unde Περισαρκισμὸς, circinatio carnis quæ scalpello fit, seu, carnis scarificatio & circumscriptio, Dioscor. 7. 3. & 8. 1. Item, Περίσαρκος, circumcircà carnosus, unde, Περισαρκώδης, carnem circundo, carne convestio, sagino; omnia, à Th. σάρξ, κὸς, ἡ; unde σαρκόω, &c. V. Περισείω, circumcirca quatio, seu, concutio; à Th. σείω; V. Περίσημος, admodum gravis & magnificus; apud Aristoph. à Th. σημὸς; V. Περίσημος, insignis, clarus, Item, insignitus; notatus; ut, ἵππος περίσημος, apud Mosch. Idyll. 1. à Th. σῆμα, τὸ; V. Περίσηπτος, circumquaque, seu, omni ex parte putrefactio; à Th. σήπω; V. Περισθένος, omnino, seu, nimium viribus pollens; viribus & robore suo modum excedens; à σθένος, τὸ; V. Περίστηθος, circumcirca variego; Hesych. utuntur etiam 70 Interp. Exod. 31. ᾧ περιστηθισμένῳ λευκῷ λίθῳ, inclusos auro lapides; à Th. στάλω, unde, στηθόω, exp. ποικίλω, i. e. variegare; Περισταλέος, & Περίστασις, circumfalio, seu falio circum; Hesych. à Th. σκάλλω, V. Item, Περίστελλος, circumfodio, à Th. σκάλλω, comp. ut reliqua præced. cum præp. περὶ, &c. V.

Περίστελλος, prædurus; ut, Soph. in Antig. σίδηρος περίστελλος, ferrum induratum; idem in Ajace περίστελλες φρένας, prædurum, ac pertinax pectus, præfracta mens, & ab Hippocr. περίστελλε φάρμακον dicitur, quod mordicat & vehementer incitat; ut annotat Gal. ex περὶ, & στέλλω, unde στελλὰς, &c. V. Item Περίστελλες, crura ambiens, seu, circundans, unde, τὰ περίστελλα, femoralia, Item, Περίστελλον, τὸ; idem quod περίσκελις seq. v. unde etiam, Περίστελλίδες, ornamenta pedis esse circa crura, seu, fascias pedules & crurules, teste Porphyrio, &c. V.

Περίσκελις, ίδος, ἡ, seminale, caliga, braccæ, fasciola. Th. σκέλος, ους, τὸ, crus.

Περισκαπίζω, circumoperio; Item, adoperio, adumbro; Item, Περίσκαπις, circumtectus, seu; circumquaque obtectus; à περισκάπτω, circumtego, circumquaq; obtego, ex περὶ, & σκέπω, unde σκέπη, & σκαπίζω, &c. V.

Περίσκοπος, υ, ὁ, ἡ, excelsus, altus; à περισκοπέομαι, circumspicio. Th. σκέπομαι, video. f. ψομαι.

Περίσκοπος, præced. propriè, est, qui circumcirca lustrari oculis potest; atq; inde, editus, sublimis, Od. α, &c. V.

Περισκοπὴ, circumcirca irruo; ex περὶ, & σκοπὴ; V. Item, Περίσκοπος, dicuntur; qui arcticum circulum eundem habent cum tropico, aut majorem; Strab. l. 2. Item, Περισκυλίζω, circumcirca obumbro; unde verbale, Περισκιασμὸς, circumobumbratio; Plut. ex περὶ, & Th. σκιὰ, ᾶς, unde, σκιάεις, σκιάζω, & σκίασμα, &c. V. Sic etiam, Περισκιερὸς, perdurus, Gal. quod est à περισκληρόω, ex omni parte obduro; ut, δέρμα περισκληρωθὲν, cutem indurat; ex περὶ, & σκληρὸς, à σκληρὸς, ὁ; V. Περισκεπάζω, (& Περισκεπάω, ῶ;) circumspicio; oculis circumlustro; unde verbale, Περίσκεψις, circumspectio, quâ scil, oculis aliquid circumlustratur; ex περὶ, & σκοπὸς, ὁ; unde, σκοπὸς, & σκοπέω, &c. V. Item, Περισκυθίζω, propriè est, cutem cum crinibus amputo; Scythico more rado; sed exp. & generaliter, excorio; Suid. ex περὶ, & σκύθης, ου, ὁ; unde σκυθίζω, &c. V.

Περισκυλακίζω, lustro per σκύλακα. Veteres se lustrare & expiare solebant catulo circa corpus ducto: quam lustrationem vocabant περισκυλακισμὸν, σκύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, canis, catulus. Them. ὑλάω, latro.

Περισκυλακισμὸς, ου, ὁ, propriè, est lustrationis, seu, expiationis quoddam genus, quod fieri solebat, immolato cane, seu, τὴν σκυλάκων περιμάξει, Plu. in Pro. Rom. & in Numa, seu, immolatione σκύλακος, canis, seu, catuli canini, &c. v. præced.

Περισμερεχίω, circumstrepo, circumstremo, ex περὶ, & σμερεχίω, V. Item, Περισμάω, circumcirca abstergo; vel, circumcircà affricatum detergo; unde pass. apud Dioscor. l. 3. 52. Περισμῶσθαι, circumcirca uro: vel, undiq; macero, prorsus conficio & exhaurio; Περισσεύω, circumeo, vel circumsero; ex περὶ, & σεύω; V. Item, Περισσοφίζομαι, sophisticè circumvenio; apud Aristoph. ex περὶ, & σοφίζω, σοφίζομαι; V. Item, Περισταλέος, palpito & terram calcibus pulso; ex περὶ, & σταλέος, V.

Περισπασμὸς, ὦ, ὁ, distractio, & occupatio distracta, orta ex curis & negotiis diversis; Plut. Sed, est & vocabulum castrense, genus quoddam stratagematis apud antiquos, denotans; Hieronym. distentionem, significare putat; vide ejus annotat. in c. 1. Ecclesiastis; est verbale à seq. περισπάω, circumcircà, vel, in diversum detracho; & Metaph. nudo; spolio; item, avoco aliò; abstraho; item, negotiis onero, &c. V.

Περισπάω, ῶ, distraho. f. άσω. p. περίσπακα. imperf. pass. περισπάομαι, ώμην, ᾶ, άστο. Th. σπάω, traho. f. άσω. p. ἔσπακα.

Περισπειρόω, in orbem circundo vel involvo; propriè, serpenti tribuitur, qui suis spiris aliquem circundat; ut Plut. in Cam. περισπειρούσης πολὺ ὑδάτος τῆς κιμαιρᾶς; capiti veltem involvens; sic &, περισπειρόω τὴν πόδα, pedi circumcircà implicari, in modum serpentis suo volumine aliquid complectentis; ex περὶ & σπείρω, unde σπεῖρα, ᾶς, &c. V. Item, περισπείρω, q. d. circumquaq; sero, undiq; semino; ex περὶ & σπείρω V.

Περισπεύδω, & Att. vel Ion. περισπεύω, studiosè propero, graviter, fero, vel infensus sum, Th. σπεύδω, urgeo.

Περισπέρχω, præced. propriè, est, in orbem currere cogo; circumcursare cogo, aut sursum deorsumq; currere; Helych. & Schol. Soph. & περισπέρχομαι, huc & illuc, vel, sursum deorsum cursito; circumcurso; unde περισπερχὴς, ἐος, ὁ, ἡ, supra modum urgens, seu, premens; item, erro, vagabundus; circumcurrens, circumvagus; item, vehementer asper in urgendo; ut ὃ περισπερχὲς πάθος; ὁ prægravem calamitatem; ex περὶ & σπέρχω, V. Item, περισπλαγχνὸς, qui totus unum cor est; i. e. magnanimus, animosus; ut, περισπλαγχνὸς Λαέρτης, apud Theocr. Idyll. 16. ex περὶ & σπλάγχνον, τὸ, V. Περισπουδὸς, exp. qui rebus seriis gaudet; ex περὶ & σπουδὴ, ἡ, V. Περισπόδασος, autem præced. propriè est studio dignus; expetendus, magnopere exoptandus, &c. Vide.

Περισπόδασος, υ, studiosè expetitus; ex περὶ & σπουδάζω, sedulò ago, enitor. Th. σπόδιδι, sestino.

Περισπωμένη, ης, (sc. προσῳδία,) circumflexus accentus, part. præt. pass. f. g. à περισπάω, ῶ, quod vide supra.

Περισπωμένως, circumflexo in ultima; nam verbum περισπάω, est vox etiam grammatica, significans, circumflecto; unde, ὀξύνω περισπωμένως, accentus circumflexus in ultima syllaba; & Συλλαβὴ περισπωμένη, ultima circumflexa, &c. Vide præced.

Περισσὰ, eximia, nom. pl. n. g. vel pro περισσῶς, à περισσὸς, quod vide.

Περισσαίνω, vide suprà περισαίνω.

Περισσάκις, vide infrà in περίττωμα.

Περισσεία, ας, ἡ, redundantia, quod à περισσὸς, excellens. Th. περὶ.

Περισσεύμαι, ἄθην, ὁ, abundantia: ab eod. Them.

Περίσσευμα, præced. est etiam reliquum, seu, quod relictum est, reliquiæ; Marci. c. 8. Item, exp. excrementum; stercus; apud Plut. & c. V.

Περισσεύω, vel περισθεύω, abundo, superfluum, excello, f. εύσω. a. 1. ἐπερίσσευσα, feci exuberare: περισσεύσωμι, a. 1. opt. act. περισσεύσω, σῃς, σῃ, τὸ, quod superest, reliquiæ, præf. part. n. g. Sic τὸ περισσεύσαν, αντος. a. 1. part. act. n. g. quod à περισσὸς, eximius, Th. περὶ, suprà.

Περισσοδάκτυλος, vel, περισσοδάκτυλος, cui digitus unus superest; ut qui digitos numero impares habet; est à seq. περισσὸς, vel, περιττὸς, & δάκτυλος, ὁ, V. Item, Περισσοποιὸς, seu, περιττοποιὸς, supervacaneo sermone utens; unde, περισσοποίησις, supervacaneo sermone uti; ab ποιέω, τὸ, V. Sic &, περισσόκομος, abundè comans; Oppian. à Th. κόμη, ἡ, V. Περισσολογὸς, seu, περιττολογὸς; superfluâ utens sermocinatione; unde, περισσολογία, seu, περιττολογία, sermo superfluus, redundans, & supervacuus; expositio rerum supervacuarum; Isocr. disputatio, seu, dissertatio quædam ad rem quam tractare volumus non pertinens, sed superflua; teste Quint. à λόγος, ὁ, V. Item, περισσόλογος, valde, seu, supra modum; profusam habens cristam; à Th. λόφος, ὁ, comp. ut præced. cum seq. περισσὸς, vel περιττὸς, V. De cujus etiam signif. vide infrà, in περίττωμα.

Περισσὸν, ὸ, τὸ, substantivè præstantia, excellentia, copia: n. g. seq. περισσὸς.

Περισσόνοος, excellenti mente præditus; solers; prudens; à seq. περισσὸς, & νόος, ὁ, V.

Περισσὸς, & Att. περιττὸς, ὴ, ὸν, excellens; item redundans. q. d. ἐξὸν ἄλλων ὄν, aliis præstans: ἐκ περισσοῦ, multò magis. Th. περὶ, suprà.

Περισσότερος, υ, præcellentior: & indè

Περισσοτέρως, adv. vehementius, magis: compar. à περισσὸς.

Περισσότης, ητος, ἡ, excellentia, præstantia; item, redundantia; & peculiariter, ea sermonis redundantia, quæ &, πλεονασμὸς, appellatur; Hermog. est itidem subst. à præced. adject. περισσὸς, V.

Περισσῶς, adv. amplius: à περισσὸς, quod vide.

Περισσῶς, præced. seu, περιττῶς, propriè, est, eximiè, egregiè, excellenter; item, singulari quodam & peculiari modo; item, abundanter, abundè; & interdum, magis, vehementiùs, &c. V.

Περιστεδὸν, adv. circumstando, circumcircà. Ex ἵστημι.

Περιστίζω, circumquaque stillo; item, irroro; in Epigr. ex πρὶ & στάζω, V. Item, περιστελδόω, guttatim; stillatim, sensim; adv. à præced. περιστάζω; vel, ex περὶ & στελδάζω, idem quod, & à Th. στάζω, V. Item, περιστατικὸς, coarctandi & comprimendi vim habens; apud Gal. est verbale, à περιστέλλω, V.

Περιστάλλω, ης, ῃ, ᾳ. 2. opt. act. verbi περιίστημι, circumsto: &

Περιστάντας, acc. pl. à

Περιστὰς, ἀσῆ, ὁ, circumstans, part. a. 2. e. just. verbi, quod ex περὶ & ἵστημι, ῶ. f. στήσω. a. 2. ἔστην.

Περίστασις, εως, ἡ, statio, circumstantia, circumstantium corona, necessitas, vicissitudo, occasio: acc. περίστασιν. ab eod. verbo & Th.

Περιστατικὸς, circumstantias habens, aut, ad circumstantias pertinens, und. neut. plur. Περιστατικὰ, circumstantiæ; item, περιστατικὸς, interdum, est, adversus, calamitosus, minùs secundus, unde etiam adv. περιστατικῶς, ut, apud Basil. τὰ περιστατικῶς συμβαίνοντα; i. e. συμφορῆς ἢ χαλεπότητος; item, περίστατος, ὰ, circumstio; & in pass. περιστατὸς, circumsitor, seu, circundor, &c. Omnia, à seq. περίστημι, q. d. qui circumstatur; i. e. quem aliqui, aut res aliquæ, circumstant; Isocr. quod etiam est verbale ab eod cum præced. περίστασις, q. d. εἰσὶς, vel, res circumstans aliquem; atq; inde, clades & status afflictio quæ hominem quasi circumstare videtur & certo statio circumscribere ut evadere nequeat; ut, πεῖραν ἀυτῶ χαλεπὴ περίστασις; i. e. gravibus circumventi sunt necessitudinibus; interdum etiam exp. varius casuum & rerum eventus; & aliquando sumitur in bonam partem, pro, occasionis, seu, temporis circumstantis, aut, rerum circumstantium opportunitas; idem fere quod καιρὸς, & general. hâc voce significantur omnia quæ hominem circumstare possunt, sive, prospera, sive, adversa; sive tempus, sive, locus; item, circuitus; apud Athen. l. 5. &c. V.

Περίστεφος, ου, coronâ circumstantium cinctus; item locus altus: ab iisd.

Περιστεφὴς, vallis, seu, palis in terram depactis, circumcircà munio; Thuc. l 2. Unde verbale, περιστεφωμα, τὸ, munimentum ex vallis circumcircà depactis; ex περὶ & στεφὴς, V. Item, περιστεφάδεις μόροι, spicatim ci. cundantes stolones, seu, ci. cumspicati pediculi, Theophr. lib. Pl. 4. 13. ex περὶ & στάχυς, υος, unde στεφάδης, ους, &c. V. Item, περιστέγω, circumtego; item, munio; & περιστέγωμι, circumquaq; operior; ex περὶ & στέγω, V. Sic &, περιστέγω, circumeo, seu, in orbem eo; Od. δ. ex περὶ & στείχω, V.

Περιστέωσι, circumstent, Poët. pro περιστέωσι, & hoc Ion. pro περιστῶσι, 3. pl. a. 2. sub. act. verbi περίστημι, circumsto. Th ἵστημι, sto. f. στήσω. a. 2. ἔστην, a. 2. opt. σταίην.

Περιστέλλω, f. ελῶ. p. ἄλκα, protego, diligenter observo, orno. περιστέλλειν δόξαν, carmen concinnare & componere. Th. στέλλω, orno.

Περιστέλλω, præced. primò signif. cooperio, contego, obvolvo, circumcircà involvo; Od. ε. & interdum exp. compono, decenter compono; Euryp. & Plut. &c. Atq; sic, est ex περὶ & στέλλω, exorno; deinde signif. comprimo; arcto, contrahо; item, comprehendo, co. plector; unde περιστέλλονται, compendiosiores fiunt; apud Dion. in Myst. Theol. & Sic.

est ex περὶ & στέλλω, contraho, &c. V.

Περιστέλλω, circumcirca gemo; & περιστέλλομαι, pro quo etiam dicitur περιστένζομαι, lamentis & gemitibus circumsono. ex περὶ & στένω, V.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ, ᾶς, ἡ, columba, q. à περιστᾶσα ἐρᾶν. Sæpius enim pariè annos idolo Veneri sacrabant eam. Vel à περιστὰς τρίγα, est enim pavida valdè.

Περιστεριὼν, ῶνος, ὁ, columbarium; item herba sic dicta: à περιστερὰ, quod vide.

Περιστεριών, herba ità dicta est, ἐν ᾧ τὰς περιστερὰς ἥδιον διατρέφειν ὑπὸ αὐτῆ, quòd columbæ circa eam libenter versari soleant; Dioscor. 4. 60. Latini, veheneam appellant; item, à περιστερὰ, derivatur περιστερεὼν, & περιστερίδιον, ου, τὸ, parvula columba; vel, pullus columbinus, pipio; qui & περιστερεύδιος, dicitur; teste Eustath.

Περιστερώδης, qui è columbino genere est; seu, qui sub columbarum genere comprehenditur; Aristot. H. An. 5. 17. ex περιστερὰ & εἶδος, τὸ, V.

Περίστηθος, & περίστηθον, pectus cingens, seu, circundans; unde, περίστηθον, τὸ, pars corporis quæ pectus cingit; pericardium; præcordia; ex περὶ & στῆθος, τὸ, V.

Περιστερεὸς, adject. est, à περιστερὰ, V. Nicand. in Ther.

Περιστερὸς, ᾶ, ὁ, q.d. columbus, ut Catullus dixit, albulus columbus; & Athen. ὁ λευκὸς περιστερὸς, qui etiam scribie, Atticos, περιστερὸν dicere; eos; etiam utitur Aristot. discriminandi sexûs causâ; licet communiter, περιστερὰ, ἡ, tam de mare dicatur quàm de fœmina.

Περιστερώδιον, (idem quod περιστερεὼν, Italio, præsertim agrestium columbarum; sed interdum etiam domesticarum;) locus alendis columbis, propriè domesticis, aptus; apud Pallad. de re rustica; ex περιστερὰ & τρέφω; unde ξενὼν & ξενῶνος, &c. V.

Περιστέφω, corona cingo: vide στεφανόω.

Περιστέφεται, coronatur, 3. sing. præs. ind. pass. à περιστέφω,

Περιστεφὴς, coronâ circumcirca redimitus; & simpl. circumseptus, seu, cinctus velut sepio; Plut. in Fab. à seq. περιστέφω, circumcirca redimi; item, circumdo, circumtego; Hom. in Od. &c. V.

Περιστέφω, coronâ cingo. Th. στέφω, corono. ἑ. ψω.

Περισθένιον, ου, τὸ, pectorale: ex περὶ & σθένος, pectus.

Περισθήνιον, qui pectus ambit seu circundat; pectori circumfusus; à quo est præced περισθένιον, fascia pectoralis; Exod. 28. &c. V.

Περίσια, Iteri Atticis, ità vocari scribit τὰ καθάρσια, i. e. lustrationes; ex περὶ & Th. ἴσια, ἡ, V. Item, περισίαχθον, ità dicebatur. ὁ ἐπὶ καθαρσίων πανηγύριος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις; Interpr. Aristoph. in Concion. & Iteri etiam dicit, περισίαρχος vocari, τὸν τὰ ἱερὰ καθαίροντας; nam, περισίαρχοι erant, qui concliones & theatra lustrabant, apud Athenienses; dicti, quasi circitores; fiebat autem hujusmodi lustratio, catharsis; n.e. minutis porcellis; Cælius 3. 26. ex præced. περίσια, & ἀρχὸς, ὁ, V. Item, περισίσθης, ου, ὁ, ὐ, tritus, seu, crebrò tritus; calcatus, extritus; ex περὶ, & Th. σείω, unde σίσω, &c. V. Περισιτὴς, notis undiq; compunctus, maculosus circumcircà; unde neut. Περισιτὲς, ου, τὸ, maculosum, variegatum, i.e. ποικίλον; ut, περισιτὲς ἔφος; apud Nic. in Ther. est à περισίζω, notis undique compungo, circumcircà punctis distinguo à Th. σίζω, V. Περισίλλω, circumfulgeo, circumcircà niteo & splendeo; à Th. σίλλω, V. Sic, περισλογίζω, destringo circumcircà; à Them. σλογὶς, ἰδος, unde σλογίζω, &c. V. περίσοιχος, circumcircà ordinibus distinctus; unde, περισοιχίζω, & περισοιχίζομαι, undique cingo & circumstipo, propr. ἐ, indagine; sunt enim σοῖχοι, indago ipsa, & series plagarum, quibus saltus stabulaque ferarum cinguntur à venatoribus; à σοιχὸς, unde στοιχίζω, &c. V. Item, περισολὴ, ἡ, ipsa actio cooperiendi, seu, obvolvendi; à περισέλλω, in prima signif. Item, compressio, coarctatio; ab eod. in secunda signif. V. à Th. σέλλω, unde σολὴ, ἡ, comp. ut præced. cum præp. περὶ, &c. V.

Περισόμιον, ου, τὸ, capitium, Them. σῶμα, ὸς.

Περίσομος, qui circum os est; os ambiens; ut, περίσομος φάλαγξ, latericeps, seu, anceps phalanx; & περίσομος διφαλαγγία, dicitur phalangia cujus frons utrinq; adversùs hostes vergit; apud Ælian. ex περὶ & σῶμα, τὸ, V. Unde etiam præced. περίσομον, i.e. ὁ τῆς ὀθηκοειδοῦς πηγῆς ἐν τῷ ἥβῃ χυμός; item, exp. oris munimentum, quo tibicines utebantur, &c. V.

Περισσοραχίω, idem quod seq. περισπαράζω, V.

Περισσορράζω, circumquaq; ingemiscebat, 3. sing. imperf. act. Ion. à seq.

Περισσοραχίω, idem quod περισείω, circumcirca gemo. Th. σεύω, ὖσω, ὐ, angustus.

Περίσσιον, Atticis dicitur locus septus corruptiùs; qui & περίκλιον; Poll. l. 1. à Suida exp. & σφαῖρον, circa quod porticus & ambulacra tuni, & ea columnis in orbem cinctà; scribitur etiam, περίσσιον; ex περὶ & σοὰ, ἡ, V.

Περισσεκτύπω, ro περισσεκτύπω, circumfulgeo. 2. 1. περισσεκτὰ, ας, ε, Actor. 9. 3. Th. ἀστράπτω, fulguro.

Περισσεκτοπεδία, castris, seu, exercitu cingo, circumsideo, obsideo; ex περὶ & σεκτοπεδία, V.

Περισσρίφομαι, ῆται, circumverto: & Περισσρίφεται, acc. sing. præs. part. act. à

Περισσρίφω, converto. Th. στρέφω, ἑ. ψω, verto.

Περισσροφὴ, conversio, convolutio, rotatus; Procl. sed est & nomen figuræ, apud Rhetores, Peristrophe dictæ; quonscil. adversarii propositionem in nostram partem convertimus, &c. De qua vide Fortunatian. est verbale à præced. περισσρίφω, circumago, circumverto, seu in orbem verto; & in pass. apud Arist. περὶτὴν περιεσρὶβὴ σεφάλωγι) brevior-

cumulo, & coacervo eos multis circumcircà obruo: ex περὶ & σωρὸς, V. Item, περισώφρων, ad modum temperans: ex περὶ, intens. & σώφρων, vide.

Περιτεμεῖμῷ, incidere, Ion. pro περιτέμνω, præt. inf. act. à

Περιτέμνω, Ion. pro περίτεμνω, circumcido. Th. τίμνω, seco. ἑ. τεμῶ. p. τέτμηκα, a. 2. ἔτεμον. p. m. τέτομα. Hinc perf. inf. m. πεπετομῆῦαι.

Περίτασις, circumtensio, obtensio, aut, obtentus. item, vehemens, seu, valida distentio; apud Theophr. & Diosc. Est verbale, à περιτείνω, V. Item, περιτεφάω, ῶσῶ, leo, vallo circummunio; item, circumduco, muro circumvallo, ex περὶ & τεφρὸς, à τέφρα, pro τέφρος, quod à τέφος, ὸ, & hoc à θάπτω, ἑ. ψω, & in a. 2. ἔταφον, &c. V.

Περιτίθημι, ες, ε, perf. ind. act. verbi περιτίθω, attribuo. Th. τίθημι, pono. ἑ. θήσω. a. 2. ἔθην.

Περιτείνω, circumtendo, circumextendo, aut obtendo, interdum, valde extendo; ex περὶ & τείνω, V. Item, περιτειχίζω, muro circundo, seu, cingo; Thuc. l. 2. & 3. Unde verbale seq. περιτείχισμα, murus, seu, munitio aliquem locum ambiens; item περιτείχησις & περιτείχισμὸς, ipsa actio cingendi locum aliquem muro, &c. V.

Περιτείχησις, ως, ἡ, item

Περιτείχισμα, ατος, τὸ, &

Περιτείχισμὸς, ὁ, circumvallatio. Ex περὶ, circum, & τειχίζω, murum struo. Th. τεῖχος, ους, τὸ, murus.

Περιτέλλομαι, Poët. pro ἀνατέλλω, orior, exorior.

Περιτέλλω, ἑ. ελῶ, circumvolo, perficio. Ex περὶ & τέλλω, Poët. sum, impero.

Περιτέλλω, præced. propriè est circumvolvendo, seu, circumvertendo perficio; unde, apud Hom. annus περιτέλλεσθαι, dicitur, quum circumvolutus perficitur & exigitur; Il. β. & δ. &c. V.

Περιτεμεῖν, a. 2. inf. act. à seq.

Περιτέμνω, circumcido, amputo. ἑ. τεμῶ. p. περιτέτμηκα. a. 2. περιέτεμον & ἐτάμην. a. 2. inf. act. περιτεμεῖν. perf. pass. περιτέτμημαι. perf. part. pass. περιτετμημένος. a. 1. pass. περιετμήθην. præt. m. περιτέτομα. Unde περιτομὴ, ἧς, ἡ, circumcisio: quod ex περὶ & τέμνω, seco.

Περιτέμνω, præced. circumseco; apud 70. Interpr. & in N. T. si, nisi. præputium amputo; ut act. Ap. c. 21. &c. Item, accido; interdum, imminuo, attero, &c. V.

Περιτενὴς, valde tentus; rigidissimus, contentissimus; est à περιτείνω, quod V.

Περιτέτμημαι, 3. pl. perf. pass. verbi περιτέμνω, quod V.

Περιτεχνάομαι, machinor, molior, commiscor, circumquaq; me versans machinor; apud Suid. Unde verbale, περιτέχνησις, machinatio, dolus; solertia: ex περὶ & τεχνάομαι, V. Item, περιτήκω, colliquo, colliquefacio, vel, ita liquefacio, ut diffluant circa, exp. absumo, occido; ex περὶ & τήκω, V.

Περιτίθημι, circumpono. 3. pl. περιτιθᾶσιν, Ion. pro περιτιθῶσι. f. περιθήσω. p. περιτέθεικα. a. 1. περιέθηκα. a. 2. περιθὲς, ἐς. a. 2. part. act. περιθεὶς, ἐντος. Th. τίθημι, pono.

Περιτίλλω, circumcirca vello, vel, simpl. vello, revello, ex περὶ & τίλλω, V. Item, περιπτερόω, seu, περιπτερύσσω, vel, περιπτερόω, circumvoro, circumquaq; perterebro, & perfundo; ex περὶ & πτερὸν, seu, πτερύσσω, V. Item, περιτίω, vehementer honoro & colo, Il. Σ. ex περὶ, intens. & τίω, V. Sic & περιτιμήσεις, ιν, ὁ, admodum honoratus; unde fœm. περιτιμήσσα, apud Hom. Hymn. 1. in Apoll. ex περὶ, item intens. & τιμὴ, unde τιμήεις, &c. V.

Περιτμηθῆναι, a. 1. inf. pass. &

Περιτμηθήσομαι, ῆται, f. 1. ind. pass. verbi περιτέμνω, quod V.

Περίτμητος, circumcisus: unde ἀπερίτμητος, ου, ὁ, ἡ, incircumcisus: à 3. perf. pass. verbi περιτέτμημαι, quod vide.

Περιτομὴ, ῆς, ἡ, circumcisio: à præt. m. verbi περιτέτμημαι, ubi videas.

Περιτομὺς, ὠς, ὁ, qui circumcidit; item, scalper exciforius, quo sutores coria circumcidunt; Poll. l. 7. Item, περιτομὶς, ἡ, pars quædam navis; apud Hesych. Utrumque, à præced. περιτομὴ, circumcisura; quâ voce, Paulus omnes Judæos complectitur; prout præputii nomine, omnes Ethnicos; ad Galat. c. 6. &c. V.

Περιτόνεται, seu, περιτόνηται, aut, περιτόνηται, circumtentus, obtentus; unde περιτόναιον, aut, περιτόνεον, scil. σκέπασμα, cicitur membrana, seu, tunica totum infernum ventrem continens, cui circumtenditur; Poll. l. 2. Item, in navi, περιτόνιον dicitur, quod, ex superiori parte, latera, & veluti parietes navis, utring; continet; teste eod. l. 1. Omnia, à περιτείνω, quod vide paulò supra; vel, à περιτελῶ, V. Περιτρέφω, fagitis undiq; configo; apud Aristoph. ex περὶ & τρέφω, V. Περιτορνόω, detorno, torno facio, vel, torno rotundum efficio; sed exp. etiam, τορνόω, i. e. circumscribo circulo; ex περὶ & τορνόω, V. Item, περίτορος, perspicuus, manifestus, &c. Ut, περίτορα λαλεῖν, apud Plut. ex περὶ & τορὸς, ὁ, vide.

Περιτραπέσιος, gen. sing. f. g. a. 2. part. pass. verbi περιτρέπω.

Περιτραχήλιος, qui collo circundatur, collum cingens; ex περὶ & τράχηλος, V. Item, περιτρέχω, vide supra, περιτίλλω, item, περιτρέμω, circumtremo; ex περὶ & τρέμω, V.

Περιτρέπω, circumago, converto, redigo, impello. ἑ. ψω. p. περιτέτροφα. a. 1. περιέτρεψα. a. 2. περιέτραπον. quod ex περὶ & τρέπω, verto. f. ψω. præt. m. τέτροπα.

Περιτρέφω, circumeonglutio; &, concrescere facio; Od. ξ. & Il. ε. ex περὶ & τρέφω, in significatione τοῦ πήγνυμι, V.

Περιτρέχω, circumcurro, percurro: f. περιδράμω. a. 2. περιέδραμον, ες, ε. a. 2. part. act. περιδραμὼν, όντος. perf. περιδεδράμηκα. quasi à δέδρομα. Them. τρέχω, curro. f. ξω. p. m. δέδρομα.

Περιτρητὸς, circumquaq; pertusus, seu, terebratus; est verbale, à περιτρήω, seu, περιτρήσω, V. Item, περιτρίζω, circumcirca tero aut frico; item, contundo, detero; unde, περιτρίβὴς, obtritus, pertritus, attritus; item, περιτρίμμα, τὸ, dicitur de homine, qui ex alicujus tractatione, velut attritus est; apud Aristoph. in Nub. Sic. περιτρίμματα ἀγορᾶς, per igrom iniam dicitur Æschines à Demosthene; i. e. vilis homo; & qui vulgò dicitur solicitator; i.e. qui ætatem conterit in foro, & sic omnes vafritias percallet, &c. Pro eodem dicitur etiam πίμμα; sic & Quintil. dicit, attrita quotidiano actu forensi ingenia; ex περὶ & πίλλω, unde πίμμα, τὸ, &c. V. Item, περίτρομος, circumtremens; undique tremefactus; unde adv. περιτρόμως, undique trepidanter; ut, περιτρόμως ἐγὼ ποῆς πᾶν δίκαιον, reformido, seu, omnia ex parte reformido judicium; Phal. in Ep. Item, περιτρόμως, vel, περιτρομόμενος, circumtremens, vel, tremo circà; ut, Od. σ σάρκας ὃ περιτρομέοντο μέλεσσι; omnia, à περιτρόμος, V.

Περιτροχάδην, circumagendo; à seq. περιτροχάω, V.

Περιτροχάων, revertens, Ion. pro περιτρέχων à περιτροχάω, circumeo, Th. τρέπω, verto.

Περιτροπὴ, ῆς, ἡ, vicissitudo, quâ aliquid per vices fit & in orbem, à περιτροπέω, circumeo. Th. τρέπω, verto.

Περιτρόπιος, ου, ὁ, idem quod præced. περιτροπὴ, circuitio, &c. V. Sed aceipi etiam potest adjectivè, pro περιτρόπιμος, qui circumagitur.

Περιτρόχαλος, & περιτρόχιος, circumeurrens; vel, orbiculatus, rotundus; Hesych. Unde, περιτροχάω, currendo circumeo; idem quod, & à περιτρέχω, sive, ex περὶ & τροχὸς, unde τροχὸς & τροχαλὸς, &c. V. Item, περιτροχόω, circumrodo, obrodo, accido; ex περὶ & τροχόω, V.

Περιττεύω, vide in περισσεύω.

Περιττοδάκτυλος, idem quod, περισσοδάκτυλος, id V. Item, περιττοτὴς, vide περισσοτὴς.

Περιττὸς ὁ, &c. vide in περισσὸς.

Περίττωμα, τὸ, & περιττωτὸς, ἡ, excrementum; quicquid in corpore supervacaneum est; apud Aristot. &c. Item, περιττωματικὸς, excrementis abundans; item, simpl. cui excrementa insunt; apud Theophr. Omnia, à περιττὸς, vel, περισσὸς; qui præ cæteris aliquid habet quo illis præstet; sed invenitur & in malam partem; ut, περιττὸς πρὸς ἀσέβειαν, apud Greg. de Juliano; item, περισσὸς ἀριθμὸς, dicitur impar numerus; sic dictus, quòd in eo redundantia quædam sit; apud Aristot. & Plut. hinc adv. περισσῶς, numero impar, impariter, apud Plut. &c. V. Item, περιττὸς, curiosè, eximiè, singulariter; item, superflue, est adv. à περιττὸς, vel, περισσὸς, &c. Quæ V.

Περιτυγχάνω, incido, fortè reperio. Th. τυγχάνω, fum. f. τεύξομαι. a. 2. ἐ τύχον.

Περιτυγχάνω, præced. est etiam, assequor, nanciscor; ex περὶ & τυγχάνω,

eadem signif. Item, περιτύμβιος, qui sepulchro, seu, bustò circumfusus est; ut, περιτύμβια ἄδακρυα, in Epigr. Item, περιτυμπανίζω, tympanorum pulsatione & boatu circundo; Plut. ex περὶ & τυμπανίζω, V. Quod à τύμπανον, idem quod τύπανον, à Th. τύπτω, unde τύπος, ὁ, &c. V. Item, περιτυχίζω, unde, περιτυχίσαι λίθοι, circumcirca decutere, malleo rostrato, assulas è lapide adhuc rudi & impolito, Eust. & Hetych. ex περὶ & τυχίζω, seu, τυκίζω, à Th. τύχω, unde, τύπος, seu, τύχος, &c. V.

Περιτυχών, όντος, & in f. g. περιτυχέσσα, a. 2. part. act. præced. verbi.

Περιυβρίζω, singulari injuriâ & contumeliâ afficio; injuriosissimus & contumeliosissimus sum; simpl. injuriâ & contumeliâ afficio, & in pass. περιυβρίζομαι, singulari injuriâ afficior: ex περὶ & ὑβρίζω, V. Item, περιφαής, valde conspicuus, vehementer lucens, seu, splendens: ex περὶ & φάω, luceo, &c. V.

Περιφάνεια, ας, ἡ, prospectus, splendor: &

Περιφανὴς, ἐς, ὁ, ἡ, conspicuus, splendidus: à περιφαίνομαι, quod V.

Περιφανῶ, 3. sing. a. 2. sub. pass. à

Περιφαίνομαι, circumquaq; conspicior. Th. φαίνω, in lucem profero, ollendo. f. αὐῶ. p. πέφαγκα. a. 2. ἐφάνην.

Περιφαὴς, circumquaq; conspicuus, vel valdè conspicuus & apertus, est verbale à præced. περιφαίνομαι, undique conspicuus sum, &c. V.

Περιφαῆς, adv. splendidè: à περιφαὴς, quod præced. verbo & Th.

Περίφαντε, acc. sing. à Περίφας, αντος, ὁ, PERIPHAS, prop. nom.

Περιφέγγεα, ἡ, circumfusus splendor, circumfusa lux: ex περὶ & φέγγος, τὸ, V. Item, περιφεύδομαι, remitto pœnam, do veniam, &c. Ex περὶ & φείδομαι, V.

Περιφέρεια, ας, ἡ, circumferentia, item hallucinatio: &

Περιφερὴς, ἐς, ὁ, ἡ, rotundus, teres: à seq.

Περιφέρω, circumfero. f. περιοίσω. a. 2. περιήνεγκον, præs. pass. περιφέρομαι, circumferor. præs. part. pass. περιφερόμενος, η, ον, circumactus. Th. φέρω, fero. f. ὀίσω. a. 1. ἤνεγκα.

Περιφερῶς, rotundè, rotundâ formâ, seu, orbiculari, est adv. à præced. περιφερὴς, orbicularis, &c. V.

Περιφεύγω, ita fugio ut ad extremum evadam; ad extremum evado & superstes sum: ex περὶ & φεύγω, V. Item, περίφημος. cujus fama est maxima, valde celeber: ex περὶ & φήμη, V.

Περιφθὰς, a. 2. part. act. à περιφθάνω, pro quo usurpatur περιφθάσω. Them. φθάνω, prævenio, anteverto. f. φθάσω. a. 2. ἔφθην, tanq. à φθήμι.

Περιφθειρισμὸς, Hesych. exp. τὸν φθείρεσθαι συλλογισμὸν, pediculos colligo, & sic, est ex περὶ & φθεὶρ, ρος, ὁ, V. Sed exp. etiam, circumcirca corrumpor, & pereo; item, ἐλαττώμενος, minuor: ut, apud Greg. πάντων, dicitur περιφθειρόμενος, & sic est ex φθείρω, φθείρισμαι, V. Item, περιφθίμενος, (idem quod παρεφθίμενος, id V.) Ex περὶ & φίμενος, unde φίμωσις, &c. V. Περιφλίγω, amburo; circumquaque uro: ex περὶ & φλίγω, V. Unde etiam, περιφλεγὴς, ambustus, & περιφλεγὴς, ardenter; vehementi ardore, Plut. in Cat. &c. Περιφλοιδάω, rugas contraho, à Them. φλοιδάω, idem, V. Περιφλοίζω, q. d. circumdecortico; circumquaque decortico, seu, in circuitu; unde verbale, περιφλοισμὸς, q. d. circumdecorticatio: decorticatio quæ fit circumquaque, seu, corticis in orbem detractio; item, περίφλοιος, delibratus, decorticatus, à Them. φλοὸς, ὁ, V. Περιφλύω, passim & ubique nugor: à φλύω, idem: sed exp. etiam, amburo; itidem ex φλύω, idem, V. Περιφοβέω, metu vehementi perculsus, perterrepidus, apud Plat. Unde, περιφοβεῖσθαι, pertimescere, apud Xen. à φόβος, ὁ, unde, φοβέω, φομαι, V. Item, περιφοιτάω, circumeo, circumambulo; & περιφοιτητὴς, qui circumit, qui circumvagatur, Nonn. à Them. φοιτάω, comp. ut præced. cum præp. περὶ, V.

Περιφορὰ, ἄς, ἡ, circumlatio, circumactio: fercularum missus, erratio: à περιφέρω, quod V.

Περιφορὶς, regula. An quia περιφορὰ, circumfertur? fertur circa rem metiendam. Alioquì & περιφορὴς, circumforaneus.

Περιφορῶ, circumfero, circumago, est a præced. περιφορὰ, V. Unde etiam, περιφορὸς, circuitus, Lucian, &c.

Περιφορτὸς, ὴ, ὸν, quoquoversus versatilis: à περιφέρω, quod V.

Περιφραδέως, adv. accuratè, peritè: &

Περιφραδὴς, ἐος, ὁ, ἡ, sciens, peritus: à

Περιφράζω, circumloquor, considero. Th. φράζω, dico. f. σω. a. 2. ἐφραδὸν. p. m. πεφραδὼς.

Περίφρασις, εως, ἡ, circumlocutio, PERIPHRASIS figura: à præced.

Περιφραστικὸς λόγος, oratio in qua utimur Periphrasi, est à præced. περίφρασις, circuitio loquendi, vel, à περιφράζω, circumloquendo eloquor; pluribus verbis explico id, quod uno aut paucioribus est dictum, vel, dici potest, &c. Vide.

Περιφρίσσω, perhorresco: ex περὶ & φρίσσω, vel, φρίσσω, V.

Περιφρονέω, despicio. f. ήσω. p. περιπεφρόνηκα, quod à περίφρων, ονος, ὁ, ἡ, valde prudens: ex περὶ & φρὴν, mens.

Περιφρόνησις, contemptus, despicientia; item, contemptio, scrutatio; est verbale, à præced. περιφρονῶ, contemno; item, circumquaque mentem verto; perpendo, & mentem circumquaque agitans, contemplor, & inquiro, Aristoph. de Socr. ἀεροβατῶ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον; est à περίφρων, sapiens, prudens, cordatus, castus: ut, περίφρων Πηνελόπεια, sæpe apud Hom. in Od. Item, pro contemptore; apud Joseph.

Περίφρων, gen. sing. à

Περίφρων, ονος, vide in περιφρονέω.

Περιφρυρῶ, ῶ, custodiâ cingo; item, simpl. cingo: ex περὶ & φρουρὸς, V. Item, περιφρύγω, valde torreficio, circumtorreo, à Them. φρύγω, V. Περιφυσάω, circumfundo: item perfundo, sed in passiv. περιφύσωμαι, expon. oculis obverser; apud Luc. in judicio Dearum: Item περιχόλομαι, idem cum περιχώομαι, ῃ vi. Undè verbale, περίχολμος, quod circumfusum est, seu circumcirca affusum; Il. ψ. omnia à Th. χέω, V. Περιχαλάω, vide paulò ante περιχηλόω. Item Περιχλανίζομαι, læna operiri vel involvi; Hesych. à Th. χλαίνα, undè χλανὶς, ἰδος, ἡ, &c. V. Περιχορίω, circumtripudio, cantans saltantique obeo; à χορὸς, ὁ, vi. Item Περιχορεύω, idem à Th. χορὸς, ὁ, unde, χορεύω, & χορεύς, &c. V. Περιχρώννυμι, circumaggero, humo circumcircà aggestâ operio; à χρὼν, χρῶτος, &c. V. Περιχρίω, admodum pecuniosus, prædives, à Them. χρῖμα, ατος, τὸ, V. Περιχρίω, circumcirca illino, seu oblino; unde verbalia, περίχρισις, ipsa circumlinendi, seu oblinendi actio, & περίχριστος, circumlitus; vel qui circumlini solet, aut potest; ut περίχριστον φάρμακον; Dioscor. 1. 97. Sic etiam, Περιχρίστειον, scil. φάρμακον, medicamentum quoddam, ex argumento nomen habens; omnia à Them. χρίω, unde χρῖσις, & χριστὸς, V. Περίχρυσος, circumcirca aureus, vel inauratus; unde περιχρυσόω, deauro, seu auro circumvestio; à Them. χρυσὸς, unde χρυσόω, &c. V. Περιχύω, idem quod περιχέω, V. sed dicitur & περιχύδην τινὶ, hominum aut negotiorum multitudo circundans; apud Plut. undè verbalia, περίχυμα, quod alicui circumfusum est, & περίχυσις, circumfusio, vel effusio, à χύω; V. Περιχώννυμι, V. περιχόω: Item Περιχωρῶ, tandem cedo: Item circuitu redeo, unde verbale περιχώρησις, q. d. cessio quæ fit tandem; Item reditus per circuitum, & exp. etiam unio; apud Damasc. à χωρέω, unde χώρησις, comp. ut reliqua præced. cum præp. περὶ; V.

Περίχωρος, ου, ὁ, ἡ, circumjacens regio. Ex περὶ & χῶρος, ας, ὁ, regio. Them. χῶρος, ου, ὁ, locus.

Περιψάω, circumquaq; abstergo, defrico: à περὶ & ψάω, tergo: f. ψήσω, p. ἐψηκα.

Περίψημα, ατος, τὸ, sordes, & i. pers. pass. præced. verbi.

Περιψάω, circumtango, comprehendo; Nic. ex περὶ & ψάω; vi. Item Περίψηφος, calculator, ratiocinator; Suid. ex περὶ, & ψῆφος, V. Sic & περιψάω, quod propriè signif. in orbem deglabro; vide seq.

Περιψάω, circumcirca nudare, spoliare. Ex περὶ & ψιλόω, nudo. Them. ψιλὸς, ἡ, nudus.

Περιψοφέω, obstrepo, circumstrepo, circumsono; ex περὶ, & ψοφέω; V. Item Περιψύχω, perfrigero, refrigero; unde περίψυξις, perfrigeratio, refrigeratio; apud Medicos accipitur, pro vehementi frigore, & affectione illa febri rantium, quæ horrorem præcedit: Item

Περίψυκτος, perfrigeratus, perfrigidus, vel qui perfrigerari potest; ex περὶ, & ψύχω, V. Item, περιψύχω, ω; incantamentis & magicâ arte circumvenio & obtundo: ex περὶ, & ἀείδω, unde ἀοιδὴ, & quasi per contract. ἀείδω, &c. V. Item Περιώδυνος, qui circumcirca dolet, vel qui vehementer dolet, in neutral. τὸ περιώδυνον, dolor qui aliquem vehementer cruciat, unde περιωδυνία, circumfusus, vel gravis & vehemens dolor, & περιωδυνάω, ῶ, dolore omni ex parte crucio, vehementem seu gravem dolorem facio, in pass. Περιωδύνομαι, dolore omni ex parte premor, vel simpl. doleo; ex περὶ, & ὀδυνάω, ῶ, unde ὀδυνάω, -όομαι, quæ in comp. mutant, ο, in ω, &c. V.

Περιωθέω, ῶ, indignè trudo, pulso, aut vexo. Th. ὠθέω, f. -ήσω, & ἴσω, trudo.

Περιώμιος, qui circum humeros est, humeris circundatus; ex περὶ, & ὦμος, ὁ, unde ὤμιον, τὸ, &c. V.

Περιωπὴ, ῆς, ἡ, specula ipsa circumspiciendi actio. Ex περὶ, circum, & ὠπ, oculus. Th. ὄπομαι, video.

Περιωπὶ, perperam ago, temerè ago, præceps sum: f. δύσομαι, Th. πέπτωκα, vanus.

Πᾶπερία, ας, ἡ, temeritas: à seq.

ΠΕ'ΠΤΕΡΟΣ, ος, PERPERUS, levis, vanus, temerarius, q. πεφόρηται, ὑπὸ τῶν ἀνέμων φέρεσθαι, circumferri.

Πεπρᾶδήκατο, metri gratiâ pro περιδήκατο, 3. sing. a. 1. m. verbi περιδέω, circumpono. Th. πάω pono, f. πάσω, a. 1. ἔπασα, a. 2. ἔπᾶν.

Πεπρίχθαι, pro περιέχθαι, ὑπερίχθαι. Hinc verbale περίοχος, & per Sync. Poët. πέρροχος.

Πέρροχος, ος, ὁ, excellens, eminens: à præced.

Πέρσαι, a. 1. inf. act. verbi πέρθω, vasto: f. σω. Est & Πέρσαι, nom. pl. a. Πέρσης, ου, ὁ, PERSA.

Περσέα, ας, ἡ, & Περσεία, ἡ, persea, arbor in Ægypto nascens à Perſa, seu Perseo inventore denominata; Theoph. Hist. pl. 4. & Dioſc. 1. 88. à Them. πέρσης, vi. Perseam hanc arborem eandem esse cum Persica, tradit Marcellus Dioſc. Interp. & à Suida, ῥοδωνιὰς, vocatur.

Περσεὺς, ἑος, vel έως, ὁ, PERSEUS, nomen viri.

Περσεὺς, præced. est & nomen piscis in mari rubro nascentis; teste Ælian. pro quo apud Hesych. est πέρσης: Item sideris est nomen; apud Procl. à Th. πέρσης; V.

Περσεπόλις, urbium vastator, vel vastatrix; Epith. Palladis; apud Aristoph. in Nub. à Th. πέρθω, f. ἔρσω, & πόλις, idem cum, & pro Th. πόλις; V.

Περσεφόνεια, ας, seu Περσεφόνη, ης, ἡ, PROSERPINA, filia Jovis & Cereris, q. à πέρθω, vasto, & φένω, occido: vel q. φέρουσα φόνον.

Περσεφόνη, seu περσεφόνεια, præced. dicitur etiam περσέφασσα, & περσέφασσα, passim apud Poëtas, & signif. ἡ τῶ φόνῳ πάντα πέρθουσα, quæ cædibus omnia vastat, &c. V.

Περσεὺς, ὁ, Poët. pro Περσεὺς, PERSEUS, ex Perseo natus: quod à Περσεὺς,

Περμησσὸς, ὁ, & Ion. εῦς, ὁ, fluvius Bœotiæ ex Heliconе Phœbo & Musis sacer.

Πέρνα, ης, ἡ, PERNA, πέρνα, ης, ἡ, calx, pes suis fale maceratus & infumatus: ex quo per ejectionem σ fit πέρνα.

Περναὶς, præs. part. activ. à πέρνημι, vendo: πέρασθαι, vendi. Them. πέρδω, idem.

Περνάσκω, φέρνάω, πέρνημι, vendo: à περάω, idem.

Πέρόναμα, ατος, τὸ, Dor. pro φέρόνημα, opus: sed propriè opus acu factum. Th. φορέω, fibula, &c.

Περονᾶσθαι, Att. pro φορεῖν, fibulâ nectere: ab eod. Th.

Περονατὶς, ίδος, ἡ, peplum, vestis quæ fibulâ succingebatur. Th. φορέω.

Περονάω, vide in φορέω.

ΠΕΡΟ'ΝΗ, ης, ἡ, fibula; fura: q. à πείρω, transfodio, figo. Hinc φορνάω, f. ήσω, fibulâ subnecto, fibulo.

Πρόνημα, τὸ; quod fibulâ subnectitur, seu subnexum est; & φορνητὶς, vestis qua pectus subnectì, utrumque Doricè, pro περόναμα, & περονατὶς; quæ V.

Πρόπερόμαι, perperam ago, temerè ago, præceps sum: f. δύσομαι, Th. πέπτωκα, vanus.

Πρπερία, ας, ἡ, temeritas: à seq.

ΠΕ'ΠΤΕΡΟΣ, ος, PERPERUS, levis, vanus, temerarius, q. πεφόρηται, ὑπὸ τῶν ἀνέμων φέρεσθαι, circumferri.

Πεπρᾶδήκατο, metri gratiâ pro περιδήκατο, 3. sing. a. 1. m. verbi περιδέω, circumpono. Th. πάω pono, f. πάσω, a. 1. ἔπασα, a. 2. ἔπᾶν.

Πεπρίχθαι, pro περιέχθαι, ὑπερίχθαι. Hinc verbale περίοχος, & per Sync. Poët. πέρροχος.

Πέρροχος, ος, ὁ, excellens, eminens: à præced.

Πέρσαι, a. 1. inf. act. verbi πέρθω, vasto: f. σω. Est & Πέρσαι, nom. pl. a. Πέρσης, ου, ὁ, PERSA.

Περσέα, ας, ἡ, & Περσεία, ἡ, persea, arbor in Ægypto nascens à Perſa, seu Perseo inventore denominata; Theoph. Hist. pl. 4. & Dioſc. 1. 88. à Them. πέρσης, vi. Perseam hanc arborem eandem esse cum Persica, tradit Marcellus Dioſc. Interp. & à Suida, ῥοδωνιὰς, vocatur.

Περσεὺς, ἑος, vel έως, ὁ, PERSEUS, nomen viri.

Περσεὺς, præced. est & nomen piscis in mari rubro nascentis; teste Ælian. pro quo apud Hesych. est πέρσης: Item sideris est nomen; apud Procl. à Th. πέρσης; V.

Περσεπόλις, urbium vastator, vel vastatrix; Epith. Palladis; apud Aristoph. in Nub. à Th. πέρθω, f. ἔρσω, & πόλις, idem cum, & pro Th. πόλις; V.

Περσεφόνεια, ας, seu Περσεφόνη, ης, ἡ, PROSERPINA, filia Jovis & Cereris, q. à πέρθω, vasto, & φένω, occido: vel q. φέρουσα φόνον.

Περσεφόνη, seu περσεφόνεια, præced. dicitur etiam περσέφασσα, & περσέφασσα, passim apud Poëtas, & signif. ἡ τῶ φόνῳ πάντα πέρθουσα, quæ cædibus omnia vastat, &c. V.

Περσεὺς, ὁ, Poët. pro Περσεὺς, PERSEUS, ex Perseo natus: quod à Περσεὺς,

σθς, ὁ, Perseus.

Περσηΐς, ΐδος, ἡ, nomen mulieris.

ΠΕΡΣΗΣ, ου, ὁ, PERSA, nom. pl. οἱ Πέρσαι. Fuit & frater Hesiodi ita appellatus: ὦ Πέρσα, vocat. casus.

Περσική, scil. μαλία, malus Persica; arbor de qua Theoph. Hist. pl. 3. 7. & Gal. Item Περσικὰ κάρυα, Persicæ nuces, quæ & Βασιλικὰ κάρυα, i. e. regiæ nuces; aliàs, juglandes: Sic dictæ, quòd è Perside à Regibus sint translatæ, Dioſc. 1, 179. & Plin. 15. 22. Sic etiam, Περσικὸν, sub. μῆλον, malum Persicum; fructus Persiæ arboris; de quo Dioſc. l. 1. c. 165. Sed περσικὰ μῆλα, mala Persica dicuntur etiam à quibuſdam, μῆλα μηδικὰ, mala Medica; id. ibid. & c. 167. Item Περσικὴ, ῆς, ſubligaria; genus calceamenti; apud Ariſtoph. in Nebul. ubi ab. Interp. ſubaudiuntur κρηπῖδες, ad vocem περσικὴ, & expon. εἶδός τι ὑποδήματος γυναικείου; Item Περσικὴ, dicuntur Perſica pruna; omnia à περσεύς, έως, ὁ, Perſicus; qui vel qualis eſt Perſarum, Perſis proprius; unde Περσικὸς ὄρνις, Ariſtophani, pavo dicitur; utpote è Perſarum regione, in hæc citeriora loca advectus; Item Πέρσον, vel Περσέον, τὸ, Perſium, planta Ægyptiaca, de qua Theoph. Hiſt. pl. 2. 3. & Gal. Sic etiam appellatur, ſolanum marinum; Dioſc. 4. 74 omnia à præced. Th. πέρσος, ου, ὁ, nomen jactûs cujuſdam teſſerarii; ſeu cuborum jactus quidam; Cæl. l. 10. c. 28. & Heſych. interdum etiam, ὁ Πέρσης dicitur ὁ ἀπὸ περσῶν βασιλεύς; ut in Epiſt. Philipp. apud Dem. &c. V.

Περσὶς, ίδος, ἡ, nomen fœminæ. H. q. d. ungula.

Πέρσις, εως, ἡ, vaſtatio, everſio, expugnatio; Ariſtot. de Poët. eſt verbale, à Th. πέρθω, f. πέρσω, &c. V.

ΠΕ'ΠΤΣΙ, anno præterito: q. à πεφάω, tranſeo.

Περυσινὸς, qui eſt anni ſuperioris: à præcedent.

Πέρω, f. verbi πείρω, tranſigo. p. πέπαρκα: 2. 1. ἔπαρσα, a. 2. ἔπαρον, p. m. πέπορα: hinc πόρος, meatus.

Πέρων, tranſiens, præſ. part. act. à περάω, tranſeo: f. άσω, & ήσω.

Πέσε, ſeu πέσεν, cecidit, Ion. pro ἔπεσε, 3. ſing. a. 2. ind. act. verbi πίπτω, cado: f. 2. πεσοῦμαι, p. πέπτωκα, a. 2. ἔπεσον: hinc a. 2. inf. πεσεῖν, a. 2. part. act. πεσὼν, ὄσα, ὸν, & in accuſ. m. g. πεσόντα.

Πεσέεσθαι, caſuram, Ion. diphongi diſſolut. pro πεσεῖσθαι, f. 2. inf. m. verbi πίπτω, cado: vide πέσε.

Πεσεῖν, a. 2. inf. act. &

Πεσέσθαι, 3. ſing. f. 2. m. πεσεῖται, f. 2. inf. m. ejuſd. verbi.

Πεσέμεν, Ion. pro πεσεῖν, a. 2. inf. activ. verbi ejuſdem.

Πεσέτεσσαν, decidant, 3. pl. a. 2. imperat. act. verbi πίπτω, cado, a. 2. ἔπεσον, a. 2. imperat. act. πέσε, ἔτω.

Πεσέομαι, cadam, Dor. pro πεσοῦμαι, f. 2. m. verbi ejuſdem.

Πέσημα, τὸ, caſus, ruina, lapſus: Item id quod cecidit, vel cadit; & peculiariter, cadaver, corpus defuncti; apud Euryp. metri causâ dicitur etiam πέσουμα; Heſych. eſt verbale, à Th. πίπτω, f. πέσω, &c. V.

Πέσση, Ionica paragoge pro πέσε, 3. ſing. a. 2. ſub. act. ab end. verbo.

Πέσσω, idem quod πέσσω, pellis tondenda, vellus: à πέκω, tondeo.

Πέσσε, Ion. pro ἔπεσον, a. 2. ind. act. πεσόντα, accuſ. ſing. πεσόντες, nom. pl. part. a. 2. verbi πίπτω, cado.

Πέσσοι, vel πέσσεια, ludus talorum; linea aleæ, & calculus; Etym. & Poll. &c. à Th. πεσὸς, V.

Πεσσηρικίν, calculos diſtribuere; i. e. calculis ludere; ex πεσὸς, ὁ, & ῥίπτω, diſtribuo, unde ῥιπὴ, ἡ, &c. V.

Πέσσος, ου, τὸ, cadaver. Th. πίπτω, cado.

Πεσσεύμεν, f. 2. m. in 3. pl. πεσεῦνται, verbi πίπτω, cado.

Πεσσέμεν, Ion, pro πέσσειν, præſ. inf. act. à πέσσω, Æol. pro πέπτω, concoquo, digero.

Πεσσεύω, ſeu Πεσσέω, calculis ludo; Polyb. l. 1. & Metaphoricè, apud Phil. de vita M. l. 1. τύχης γὰρ ἀστάθμητόπεσσεῖ ἐδίῃ, ἄνω τε κἀτω τὰ ἀνθρώπεια πατοῦσα; quæ rerum humanarum ſurſum deorſumque aleam quandam ludit, ſumptâ Metaphorâ, à calculis luſoriis, qui in tabula modò hùc modò illuc transferuntur; Item ſignif. mutare ſententiam in melius; Heſych. undè verbalia, Πεσσευτήριον, ſeu πεσσευτικὸν, quo utuntur, οἱ πεσσεύοντες, & πεσσεύσιον, τὸ, dicebatur latereulus, ſuper quo motus Solis & Lunæ, & quæ pertinent ad Eclipſes eorum inquirebant Ægyptii; Plat. in Phæd. Item, Πεσσευτικὸς, ſeu πεσσευτὸς; ad eos pertinens qui calculis ludunt; Item calculis ludendi peritus; Plat. de leg. l. 1. Item Πεσσικὸς, ἔ, ὁ, ut πεσσικὸς βόλος, calculus luſorius; idem cum πεσὸς; vi. quod etiam eſt Th. reliquorum præcedentium.

ΠΕΣΣΟ'Σ, ſeu πεσσὸς, οῦ, ὁ, calculus, vel ſcrupulus luſorius; ipſe ludus, q. à πεσεῖν, cadere. Elt & πεσὸς, medicamentum molli lanâ compoſitum, quod fœminis ſubjicitur inter naturalia: an à πέσσω, mollio? an. à πέσσω, pellis lanata?

Πέσσω, Æol. pro πέπτω, coquo: hinc præſ. part. πέσσων, demulcens.

Πεσσῶν, ῶνος, qui cecidit, a. 2. part. act. à πίπτω, cado: f. πεσοῦμαι, p. πέπτωκα, a. 2. ἔπεσον.

Πετάζω, extendo, explico, idem quod πετάω.

Πέτακνον, ſive Πέταχνον, τὸ, peculum latum & tenue; apud Athen. l. 11. derivari dicitur, à Th. πετάω, undè πέτηλον, &c. V.

Πέτακ' pro πέτηλα, folia, nom. pl. à πέτηλον, q. v.

Πετάλιον, τὸ, idem quod & à ſeq. πέτηλον; V. quod etiam ſumitur, pro petaſo, ſeu galero; i. e. pileo latiore in modum ſolii ampli; Suid. ex Epigram. unde etiam eſt πεταλίζω, ſolia decerpo: Item folia emitto, germino; Heſych. Item ſoliis in urnam conjectis damno, religo; atque hinc verbalia, πεταλισμὸς, ὁ, ſolium referens; & πεταλίτης, ου, ὁ, ſolium referens; ut πεταλίτης λίθος, lapis in laminas ſolubilis, lapis ſiſſilis; ſicut & πεταλίτης, ιδος, ἡ; apud Nicand. de herba quâdam: Item πεταλίδης ὕτις, per Metaph. apud Achæum, porcelli laginati, & adinſtar vitulorum, petuli: Item πέταλη, ης, ἡ, tenera ut folia, & germina recens ab arbore emiſſa; ut in Epigr. πέταλης πικτεγάμης, puellæ, ſeu juvenculæ; Laſc. auteu putat eſſe proprium mulieris; ſed vide apud Varin. Item πετάλιον, diminut. foliolum; unde ὄνυξ πετάλιον, origani ſpecies; Nicand. in Ther. omnia à Them. πετάω, & ſeq. πέτηλον, V.

Πέτηλοι, vituli, qui cornua habent inſtar πετάλων, id eſt, foliorum, ſeu ramorum.

Πέτηλον, & Ion. πέταλον, ου, τὸ, folium; Item lamina, bractea: dat. pl. Ionic. πετάλοισι. Th. πετάω, extendo.

Πετηλέθουσι, in folium mutari; Heſych. à præced. πέτηλον, τὸ, folium, propriè in amplitudinem expanſum; nam Euſt. à πετάζω, derivat; unde etiam Πεταλώδης, ἐς, ὁ, ἡ, folio, vel lamini ſimilis; ut πεταλώδης ὕδωρ, foliola urina, in qua foliis ſive ſquamis aut laminis ſimilia ſubſident: Item Πεταλωτὸς, ὴ, ὸν, foliatus; Heſych. omnia itidem à Th. πετάζω, πετανύω, ſeu πετάννυμι, vel πετάω, aperio, &c. V. undè paſſ. πετάζομαι, ſeu πετάννυμαι, pandor, explicor, aperior, &c.

Πετεηνόμι, idem quod πετάω, pando.

Πετεηνὸς, ὸ, ὲν, Poët. & Doric. pro πτερηνὸς, volatilis, volucris. Th. πίπτω, volo, as.

Πέτεσ', & gem. σσ, πέτεσσιν, Ion. pro ἐπέταις, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi πετάω, vel ἁλίζω, f. άσω, expando.

Πετεθόνομαι, ήσω, ήθην, f. 1. paſſ. à πέτομαι, idem quod πέτομαι, volo ubi videas.

Πετεσσήνη, ης, ἡ, petaſi ſpeciem gerens, plantæ nomen, apud Dioſc. l. 4. c. 108. Sic & πετεσώδης, εως, ὁ, ἡ, ἠδες, idem; undè πετεσώδης, plantæ quæ ſolia habent ampla in modum petaſi; Athen. l. 9 utrumque à ſeq. πέτασος, galerus, tegmen capitis latum & expanſum; ſed expon. etiam umbraculum, ſeu umbellam, & dicitur etiam eſſe ſpecies texturæ; Suid. Item herbis nonnullis tribuuntur πέτασοι; apud Theoph. H. 4. c. 10. à Them. πετάζω, πετάζομαι; V. Undè etiam verbale πέτασμα, τὸ, explicatio, extenſio, &c.

Πέτασος, ου, ὁ, PETASUS, pileus latior: à πετάω, expando.

Πετάσσω, extendam, f. 1. ind. act. verbi πετάννυμι, vel πετάω, explico.

Πετασὼν, PETASO; coxa cum coſtis: à πετάω.

Πεταυρίζω, alto petauro exilio: Item πεταυρισμὸς πύχης, ludibrium fortunæ, & πεταυριστὴ, ὁι, qui alto petauro exiliunt; i. e. machinâ ako loco ſuſpenſâ, ita ut ſere ex ipſo aëre devolare videantur; omnia à Them. ſeq. πέταυρον, ου, τὸ, pertica: Item genus laquei; ſed ſcribitur etiam πάτυρον, apud Theocr. Idyll. 13. quod nonnulli dicunt eſſe tignum, vel aſſerem, cum laqueis, avibus tenſum; ut in eum involantes, laqueis ſe intricent, &c. V.

ΠΕ'ΤΑΡΟΝ, pertica, in quâ gallinæ dormiunt; gallinarium: παρὰ τὸ ἐν αὐγαῖς πετᾶσθαι.

Πέτασον, vel πέτασσον, ου, τὸ, poculum amplum in modum ſolii expreſſum: à πετάω, expando.

ΠΕΤΑ'Ω, πετάσω, ύω, pando, explico: aperio, f. άσω. Hinc πέτασος, pertica: galerus: πέτηλον, ſolium.

Πετεσσοῖς, volucribus, per Epenth. Poët. pro πτηνοῖς, dat. pl. à πτηνὸς, ὸ, ὁ, volucris: &

Πετηλώδη, etiam dicitur; ro πτηνὸς, volatilis: nam Poët. ει, in duplex ες mutant, quorum unum in η, vertunt. Th. πίπτομαι, volo, as.

Πετηνὸν, ὸ, τὸ, volatile, avis: πτηνὰ, ὰν, τὰ, volucres: &

Πτηνὸς, volucris ab eod. Th.

Πετήσθω, volabant, Ion. pro ἐπετάσθην, 3. dual. imperf. verbi πίπτομαι, volo, as.

Πέτδι, Dor. pro πίτυ, præſ. imperat. à πίτομαι, volo, as.

Πέτευγον, ου, τὸ, trabs, lignum: ſcandula: locus ubi gallinæ, aut aliæ aves dormire ſolent. Dictum quaſi πέτηλον παρὰ τὸ τὰ πτηνὰ ἐν αὐτῷ εὐνᾶσθαι, quod volucres in eo dormiant: Pro eodem dicitur & πέτευγον, q. v.

Πετίδο, Att. pro Πέτιο, genit. ſing. à Πέτιος, ὁ, nomen prop.

Πέτηλα, Ion, pro πέτηλα, nom. pl. à πέτηλον; q. v.

Πέτηται, 3. ſingular. præſentis ſub. ſeq. verbi.

ΠΕ'ΤΟΜΑΙ, -αμαι, & πετέομαι, volo, as: q. à πετάω, volatus enim fit panſis alis: præſ. part. m. πετάμενος, ἀμένου, præſ. ſub. πέτωμαι, ῃ, ηται, a. 1. paſſ. ἐπετάσθην, ης, η, volavi. Hinc πτηνὸς, ὸ, ὁ, ἡ, volucris.

Πετυτίσιον, Ion. & Poët. pro πίτυσιν, dat. pl. part. præſ. act. vel ut alii, a. 2. verbi πίτυ, pro πίπτω, cado.

Πετυῶν, præſent. infin. activ. ac idem valet ac ὑπτιάζειν, ὑπτιοκάθιζε, incidere in aliquid, nanciſci: ſeq. verbi πετύω, quod V.

Πετύσσω, f. δσω, incido in aliquid, nanciſcori à πίτυ, cado, inuſit. pro πίπτω.

Πέτρα, ας, ἡ, PETRA, rupes. Hinc πετραῖος, ης, ἡ, ον, ſaxatilis. Th. πέτρος, ου, ὁ, lapis, ſaxum.

Πετραῖος, ας, α, Dor. pro πετρῆσσα, ης, ἡ, ſaxoſa. V. πετρήεις.

Πετραῖος, ου, ſaxatilis, petroſus. Th. πέτρος, lapis: Item

Πετραῖος Ποσειδῶν. Cur & apud quos Neptunus PETRÆUS, vocaretur & coleretur, conſule Græca Scholia Pindar. Pythior Od. 4. 248. 12.

Πέτρηλος, ὁ, gemma quædam: à πέτρα.

Πετρέλαιον, petroleum, dicitur à quibuſdam, bitumen liquidum, quod effluat è ſaxis; vel quòd eo, ad lucernarum lumina, olei vice, antiqui uterentur; ex πέτρα, & ἔλαιον, τὸ, ivi. Item Πετρέλαιοι, qui per ſaxa gradiuntur; at Heſ. exp. ὑψηλοὶ κρημνοὶ, ex πέτρα, & βαίνω, ſ. βήσομαι, præt. βέβηκα, in paſſ. βέβημαι, à βάω, unde varia ejus comp. denotant in βάτης, vel βάτος, &c. V.

Πέτρη, ης, ἡ, Ion. pro πέτρα, dat. pl. Ion. πέτρῃσι.

Πετρήεν, in modum petrarum, vel lapidum; q. d. lapidatim, lapidibus, &c. eſt. adv. à Them. πέτρος, ὁ, unde πέτρα, & πέτρη, ἡ, &c. V.

Πετρήεις, ήεσσα, ήεν, ſaxoſus: in f. g. πετρήεσσα, & in n. g. πετρήεσσαν. Th. πέτρος.

Πετρήεσσι, dat. ſing. f. g. à πετρήεις, ετρος, ὁ, & ἡ πετρήεσσα, petroſus, ſaxoſus: ejuſd. Th.

Πετρηρεφὴς, petris contectus, Petroſus: Euryp. ex πέτρη, ἡ, & ἐρέφω: V.

Πετρήεσσον, ου, τὸ, diminut. q. d. ſaxulum; ſed expon. etiam ſaxum, petra; apud Ariſtot H. an. l. 5. Item Πέτρων, ωνος, ὁ, lapideus, ſaxeus; utrumque à Th. πέτρος, ὁ: V.

Πετροβόλοι, lapides ejaculans; Xen. & Polyb. & apud Joſ. antiq. l. 9. Πετροβόλα & ὀβριβόλα, ſcil. ὄργανα, machinæ quæ lapides ejaculantur; ex πέτρος, & βάλλω, ὁ, ὐ. Item Πετροβολικὸς, idem, ut πετροβολικὸν ὄργανον; apud Polyb. à præced. V. Sic etiam, Πετρωλιστὴς, qui ſaxa & lapides evolvit; ex πέτρος, & κυλίω, f. ίσω, unde κυλιστὸς, ὁ, &c. V. Πετρωτὸς, ſtructura ſaxea, ſeu ex Petris; Athen. l. 5. ex πέτρος, & ποιέω. V. Πετρωτὸς, dicitur eſſe machina quâ ſaxum emittitur; ex πέτρος, & πέμπω, unde πομπὴ, ἡ, &c. vi. Item πετρηβόλος, è petra præcipitatus; apud Euryp. ex πέτρος, & Them. βάλλω: V.

ΠΕ'ΤΡΟΣ, ου, ὁ, lapis, ſaxum. Hinc πέτρα, ας, ἡ, grande ſaxum, rupes: πετρεῖος, ſaxatilis; πετρόω, in ſaxum verto. Elt &

Πέτρος, ου, ὁ, PETRUS, nomen Apoſtoli.

Πετροσέλινον, apium petræum; ſeu apium, herba in locis petroſis & ſaxoſis naſcens; Dioſc. 3. 77. ex πέτρος, & σέλινον, τὸ: V.

Πετρόφυες, ὁι, ὰ, ἡ, ſaxis adhærens. Ex πέτρος, ſaxum, & φύω, naſcor.

Πετρώδης, ες, ὁ, ὴ, petroſus, lapidoſus: à πέτρος, lapis.

Πέτρωμα, in lapidem vel ſaxum verto; ſed expon. etiam lapido; unde verbale Πέτρωμα, τὸ, lapidatio, lapidum jactus; utrumque apud Euryp. à Them. πέτρος, ὁ: V.

Πετρωτὸς, habens cameram, ſeu tectum ex lapidibus; ex πέτρος, & ἐρέφω, undè ὀροφὴ, ἡ, & ὄροφος, ὁ, &c. V. in comp. o, prius mutatur in ω, vel quas per contract. ex duobus o, in ult. ſcil. vocis πέτρος, & prima vocis ὄροφος.

Πετρώτη, ἡ, calculorum luſus; undè Πετρώτιδα, calculis ludo; à Them. πετὸς, ſeu πετὸς, ὁ; V. unde etiam Πετροτύπτης, ad eos pertinens qui calculis ludunt; verbale à πετρόω, idem quod πετρόω; id V.

Πετὸς, calculus; vide in πεσσὸς.

Πετυμβρόω, υ, contracte à πεταμβρόω, verbi πετόμαι, ſeu πέτομαι, volo, as.

Πέτω, cado, inuſit. pro πίπτω, idem: q. à πτὸς, ſolum. Eſt enim ad ſolum moveor.

Πέτωτο, 3. ſing. imperf. Ion. verbi πέτομαι; q. v.

Πεύθη, ἡ, interrogatio, percontatio; Item Πεύθω, ſεύσω, ὁ, explorator, ſciſcitator, emiſſarius, auſcultator; apud Luc. & Heſych. utrumque, à ſeq. πεύθομαι, quod ſignif. etiam interrogo, ſciſcitor, quæro, &c. V.

Πεύθοιατο, audirent, Ion. pro πεύθοιντο, 3. pl. opt. præſ. à ſeq.

Πεύθομαι, idem ac πυνθάνομαι, audio, intelligo: f. πεύσομαι, a. 2. m. ἐπυθόμην.

Πεύκη, abietes, nom. pl. à πεύκη, ης, ἡ, abies.

Πευκεδανὸς, ου, ὁ, ὴ, amarus, prudens, exactus. Th. πεύκη, ης, ἡ, picea, vel laris arbor. Vel q. à πεύκη: nam & πυκνὸς, eſt συμπυκνὸς.

Πευκηδόνες, acc. pl. à Πευκηδὼν, ὼνος, ὁ, nomen gentile.

Πευκίδανον, τὸ, apud Theophr. Hiſt. 9. 14. & πευκέδανον, ὁ; apud Dioſc. 3. 192. herba quædam, nomen ſortita ab amaritudine, peucedanum herbam, Plin. pinaſtellum verò vocat Apuleius; quia δάκνει ὡς πεύκη, dici volunt, quam pinum interpretantur; à ſeq. Th. πεύκη.

Πεύκινδανὸς, ου, amarus, Th. πεύκη, ης, ἡ, picea: cujus lachryma amara.

ΠΕΥ'ΚΗ, ης, ἡ, picea: larix: an à πευκὸς, amarus.

Πεύκινεται ὄρια, montes in quibus πεύκη multæ naſcuntur; Dionyſ. de ſitu orbis; à præced. Th. πεύκη, ης, ἡ, quam quidam volunt eſſe pinum arborem, ex qua naves fiunt; apud Ariſtoph. & Euryp. interdum etiam ſumitur, pro face, ſeu tæda, ex picea arbore erecta; Ariſtoph. in Nub. & apud Euryp. in Phæd. ponitur pro pugillaribus, ſive codicillis è picea, ſeu larice arbore factis, ante repertum chartæ uſum; amaritudinis etiam ſignificationem quandam habet: quod videre eſt in derivatis & compoſitis nonnullis.

Πεύκινος, ου, ὁ, piceus, qui eſt ex picea arbore; ut πεύκινη ῥητίνη, pinea reſina, quæ ex tæda, ſeu picea arbore fluit: Item Πεύκινον ὄδωρ, lachryma, quam picea fundit; Sic & Πεύκινος, idem; quod ex picea arbore ſit, à Them. πεύκη; vide.

Πευσεῖδη, audictis, Dor. pro πεύσεσθε, 2. pl. f. 1. verbi πεύθομαι, ſeu πυνθάνομαι, audio, f. πεύσομαι.

Πεύσις, εως, ſermones nuntii; à πεύσομαι, ſεις, ἡ, interrogatio, percontatio; à πεύθομαι, pro πυνθάνομαι, V.

Πευσόμενος, part. futuri temporis, πεύσομαι, V.

Πεύστρια, ἡ, Inquiſitio atque interrogatio quæ fit in extiſpicina, apud Euryp. Item Πευστὴς, ὁ, interrogativus, & Πευστὸς, ὁ, quod exp. ἐπήκοος, Heſych. obediens; omnia à πεύθομαι, pro πυνθάνομαι; V.

Πέφαμεν, interii, perf. paſſ. pro πέφημι, à φάω, occido. Alii volunt eſſe præſ. paſſ. verbi πέφημι, idem quod φάω. Hinc 3. ſing. perf. πέφαται, & in 3. pl. πεφάαται, inf. πεφάασθαι, paulo poſt f. πεφήσομαι.

Πέφαμαι, apparui; & in 3. pl. πεφάανται, perf. paſſ. verbi φαίνω, apparco, f. φανῶ, p. πέφαγκα.

Πεφυρμένος, obſtructus, per Metathel.

pro πέφευγμαι, perf. part. pass. verbi φεύγω, idem quod φέλομαι, fepio, f. ξω, p. χα.

Πέφασμαι, apparui. perf. Att. pro πέφαμμαι, q. v. hinc πεφασμένος, ejusd. temporis part.

Πεφασμένως, aperte, palam; Plut. eft adv. à præced. πέφασμαι, seu πέφασμένος. V.

Πεφείσομαι, parces, Ionicè pro πεφείσῃ, 2. sing. paulo poft f. verbi φείδομαι, parco, remitto pœnam, f. φείσομαι, & φειδήσομαι, perf. pass. πεφείδημαι.

Πεφίσω, 3. fing. paulo poft fut. verbi φείδομαι, parco: f. φείσομαι.

Πεφείσμαι, perf. part. pass. à φείδομαι, parco, f. φείσομαι.

Πεφεισμένως, parcè, adv. à præced. πεφεισμένος; V.

Πεφοβήσθαι, perf. inf. m. à φόβος, fugio, f. ξω, a. 2 ἔφυγον, præt. m. πέφυγα.

Πεφοβήρισαι, Att. Metaplasm. pro πεφόβησαι, præt. opt. m. verbi ejusd.

Πέφυκα, visus fum, præt. m. verbi φαίνω, videor, oftendo, f. φανῶ, p. πέφαγκα.

Πέφησας, Ion. pro πέφηκας, 2. fing. paulo poft f. verbi φάω, occido, f. φήσω, paulo poft fut. πεφήσομαι.

Πεφήσῃ, apparebis, 3. fing. paulo poft, f. verbi φάω, idem quod φαίνω, appareo.

Πεφηδήσαι, Ion. Anadiplafiafm. pro φειδήσαι; a. 2. inf. med. verbi φείδομαι, parco.

Πεφιδήσει, parcet, 3. fing. paulo poft fut. verbi φείδω, f. ήσω, perf. pass. πεφίδημαι, ους, Vel cès fut. m. verbi πεφείδω, factum ex p. m. πέφιδα, verbi φείδομαι, parco.

Πεφίδηται, parcat, Ion. Anadiplaf. pro φείδηται, 3. fing. a. 2. m. verbi φείδω, vel φείδομαι, parco, a. 2. ἔφιδον, & Ion. Anadiplafm. πέφιδον.

Πεφιλαμένος, Dor. pro πεφιλημένος, η, ον, amatus, perf. part. pass. verbi φιλέω; q. v.

Πεφιλοπαθήσαι, emaciatum effe, redditum effe macrum; ducta fignificatione à Phelippide quodam, qui à Comicis σκαπτὸς εἰς τὸν ἐρῶντα; ut docet Athen. l. 13. vel 33. ubi tamen fcriptum, πεφιλοπαθῆσαι.

Πεφίμωσο, άδος, obtumefce, perf. imperat. pass. verbi φιμόω, os occludo; ad filentium adigo, f. ώσω, p. πέφιμωκα. Th. φιμὸς, ὅ, vel φίμωσις, ὁ, camus, filcella.

Πέφνε, interemit, vide ἔφεφνον, imperf. Ion. à πέφνω, pro φένω vel a. 2. quod in p. m. πέφονα.

Πέφνω, occido, interficio; eft idem quod φένω, ex quo factum effe vult Euftathius, facta primùm Syncope, deinde anadiplofi; ut Il. κ. ὃν ἰφέμενος ἕπεφνε, quem nos interfecimus, &c. V. præced.

Πεφοβέατο, territi erant, Ectafi Poët. pro πεφοβέατο, quod Ion. dicitur pro ἐπεφόβηντο, 3. plur. pluſq. p. pass. verbi τοφόβεω, terrefacio: fut. ήσω, p. πεφόβηκα, pluſq. p. pass. ἐπεφοβήμην, σο, το. 1. h. φόβομαι, timeo: p. med. πέφοβα.

Πεφόρητο, ferebatur, 3. fing. pluſq. p. pass. Ion. verbi φορέω, fero, f. ήσω, p. πεφόρηκα. Th. φέρω, fero, f. ἐνέσω.

Πεφορτισμένος, η, oneratus fum, perf. part. pass. verbi φορτίζω, onero, f. ίσω, p. πεφόρτικα. Th. φέρω, fero.

Πέφραδε, p. m. verbi φράζω, loquor, f. σω, p. πέφρακα, a. 2. ἔφραδον, perf. pass. πέφρασμαι.

Πεφράδαται, locuti funt, Ion. pro πεφρασμένοι εἰσὶ, 3. pl. perf. pass. verbi φράζω, loquor.

Πεφράδατο, itidem Ion. pro πεφρασμένος ἦν, 3. plur. pluſq. p. pass. ejuidem verbi.

Πέφραδε, Ion. Anadiplafiafmo, pro ἔφραδε, 3. fing. a. 2. act. Hinc πεφράδετον, pro ἐφραδέτην, 3. dual. a. 2. activ. πεφραδέμεν, Ion. vel Dor. pro πεφράδειν, per Anadipl. pro φραδεῖν, aor. 2. inf. act. verbi φράζω, dico, memoro: f. σω, a. 2. ἔφραδον, & Ion. Anadiplaf. πέφραδον.

Πεφραδέμεν, a. 2. inf. pro φραδεῖν. Vide in πέφραδε.

Πεφραδέτην, 3. dual. a. 2. ind. act. pro ἐφραδέτην. Vide in πέφραδε.

Πέφρασμαι, Dor. pro πέφραγμαι, perf. pass. verbi φράζω, loquor, f. σω, p. πέφρακα.

Πεφράδω, dico, &c. idem quod φράζω, ex cujus pr. m. πέφραδα, formatum eft; Sic ut Γεγέλυκα, ex γέγληκα, teſte Euft. Il. φ. Item Πεφρασμένος, Doricè, pro πεφραγμένος dictus, apparatus, eft particip. & πέφρασται, dictum eft, 3. perf. à præced. πέφρασμαι.

Πέφρηδος, ὁ, ἡ, nomen mulieris: à πέφραδα, p. m. verbi φράζω, dico.

Πέφρικα, horrui, perfect. activ. Ion. vel perfect. m. verbi φρίσσω, vel πω, f. ξω, p. κα. Hinc πέφρικα, Chalcidicè dicit volunt pro πεφρίκασι, 3. ipl. perfect. act. Them. φρίξις, ἐκτὸς, ἡ, fluctuum fremitus.

Πεφρίκων, ὼς, præf. part. à πεφρίκω, horreo. Quod præfens à perfecto formatum, ut & alia multa verba. Vide πέφρικα.

Πέφυα, natus fum, præt. m. verbi φύω, nafcor: a. 2. ἔφυον, vel ἔφυν vel imperf. activ. dicitur pro πέφυκα, Poët. Hinc πεφύασι, pro πεφύκασι, 3. pl. perf. activ.

Πεφυγμένος, qui fugit, perf. part. pass. pro πεφευγμένος, verbi φεύγω, fugio, f. ξω, a. 2. ἔφυγον.

Πεφύζω, præt. è præt. m. πέφυγα, factum more Syracufano. Alioquin eft præt. m. fub verbi φεύγω, fugio.

Πεφυζα, Ion. pro πέφυγα, perf. m. & πεφυζάς, itidem pro πεφυγὼς, πεφυζότες, fugitivi, pro πεφυγότες, perf. part. m. verbi φεύγω, fugio. Alii tamen malunt per Sync. dici pro πεφυζηκότες, ut & πέφυζα, pro πεφύζηκα, verbi φυζέω, ῶ, f. ήσω. Th. φεύγω, fugio.

Πέφυκα, ας, ε, extiti, naturâ comparatus fum; & in 3. pl. πεφύκασι, perf. act. Ion. verbi φύω, fum, nafcor, f. φύσω.

Πεφυκὼν nata eft, 3. fing. pluſq. p. activ. Ion. verbi φύω, nafcor.

Πέφυκεν, 3. fing. perf. act. πεφύκαμεν, perf. inf. act. verbi ejusd.

Πεφυκὼς, innatus, perfect. part. act. verbi φύω.

Πεφυλαγμένος, obſervans, perf. part. pass. verbi φυλάσσω, vel -ττω, f. ξω, cuſtodio, ſervo: p. πεφύλαγα.

Πεφύλαξο, ξθω, perf. imperat. pass. ejusd. verbi.

Πεφωρημένως, ότερον, in furto deprehenſus, perf. part. act. verbi φωρέω, in furto deprehendo, f. ήσω. Them. φώρ, φωρὸς, ὁ, fur.

Πεφωρημένος, perf. part. pass. à φωρέω, in furto deprehendo, f. ήσω, p. πεφώρηκα, & Ion. πεφώρημαι. Hinc perf. pass. ab eod. Th.

Πεφωτισμένος, perfect. part. pass. verbi φατίζω, illumino: f. ίσω, p. πεφώτικα, à φῶς, φωτὸς, τὸ, lumen. Them. φάω, luceo.

Πήγις, εως, ἡ, coctio, concoctio, coctura, Ariſtot. Gal. & Athen. &c. eſt verbale, à πήγω, πέπομαι, V.

Πη, ſine accentu encliticum eſt, pro πως, εἴ πη, ſicubi, ἤ πη, utique, igitur: at

Πῆ, extrà interrogat: ullo modo, interdum, πῆ; interrogat, pro ποῦ; quò, quonam modo? ab ὅς, quatenus, quomodo. Them. ὅς, qui.

Πηάζω, fut. άζω, ſcaturio. Them. πηγὴ, fons.

Πηαὶ, plural. numer. à πηὸ, ῆος, ὁ, fons.

Πηαῖος, ὁ, fontanus: ab eodem Themate.

Πηαλίζω, rutam imitor, rutam refero; Dioſc. lib. 3. Item Πηάλιον, diminut. q. d. rutula, parva ruta herbæ genus; apud Theophr. Hiſt. 1. utrumque, à ſeq. πήγανον, τὸ, V.

Πήγανον, ου, τὸ, ruta herba, quia ἀσθμα πηγνύει, ſuo calore & ſiccitate. Ideo caſtitatis herba. Th. πηγνύω, compingo, concreſcere facio.

Πηγανόδης, ad rutam proximè accedens, rutæ ſimilis, à præced. πήγανον, nomen herbæ, ita nominatæ, quòd caliditate ſuâ, πήγνυσι τὸ σπέρμα, ſeu πλὴν γονῆς; ut tradit ſchol. Nicand. & Dioſc. 3. 52. & 53. & Plin. 19. 8. & 20. 13. &c. V.

Πηγάς, άδος, ἡ, glacies: quia concreta aqua: accuſ. plur. πηγάδας. Them. πηγνύω.

Πηγάσου πῖερὸν, ala Pegaſi; apud Ariſtoph. in pace: Item Πηγασὶς ἡδεῖα, fons caballinus, qui exſtitit è terra Pegaſi pede pulſata; in Epigram. utrumque, à ſeq. πήγασος, Pegaſus, ita dictus, quod circum oceani fontes eſſet natus, teſte Heſiod. In Theog. ſed habuit & Bellerophon ejuſmodi equum; Plin. lib. 8. cap. 21. ſunt autem Pegaſi, pennati equi & cornibus armati, &c. V.

Πήγασος, ὁ, PEGASUS, equus Perſei alatus. Th. πηγή.

Πηγασσάμενος, η, villoſus; vel habens vellus nigrum, vel album: à πηγάς, compactus, albus, niger. Th. πίλνημι, compingo, & μηλὰς, vellus. Th. μῆλον, ovis.

Πηγετὸς, ὁ, glacies, gelu; Dion. orb. à præced. πηγὰς, άδος; V.

ΠΗΓΗ, ῆς, ἡ, fons, ſcatebra: quia πιδὰ ἐκ γῆς.

Πηγίδιον, τὸ, fonticulus; apud Suid. eſt diminut. à præced. Th. πηγὴ; V.

Πῆγμα, ατος, τὸ, aliquid compactum; PEGMA. Th. πηγνύω.

Πηγματώδης, ες, ὁ, ἡ, concretus, vel πῆγμα referens; à præced. πῆγμα, άτος, τὸ, concretio; ut apud Polyb. πῆγμα τῶν χιόνων, nivis concretio; item, concinnatio, compoſitio, coagmentum; in Epigr. ſunt etiam pegmata, machinæ lignea cum ſuis ſimulachris; de quibus lege Senecam, ad Lucil. & Plin. 33. 3. Suet. in Claudio; nam ſing. πῆγμα, dicitur machina talis lignea, in qua ſtatuæ collocantur & figuntur, ad eas ſuſtinendas; Joſeph. de bello Jud. l. 7.

ΠΗΓΝΥ'Ω, -υμι, & πήσσω, ſeu πήττω, compingo, cogo, concreſcere facio, figo, f. ξω. definentia in γνύω, vel γνύμι, formant ſua tempora à finitis in γω. Hinc πῆξις, coagmentatio: πηκτὸς, compactus: πάγη, laqueus: παγὶς, ἰδος, ἡ, idem: παγιδεύω, illaqueo: ναυπηγὸς, navium fabricator: σκηνοπηγία, tabernaculorum compactio, feſtum apud Hebræos.

Πηγοβρυὴς, ὑος, ὁ, ἡ, è fonte ſcaturiens; ex πηγὴ, ἡ, & βρύω, V.

Πηγὸς, ὁ, bene compactus, pinguis; albus: à Th. πήγνυμι.

Πηγὸς, præced. bene compoſitus; ut πηγοὶ ἵπποι, Il. ι. ſ. exp. etiam, niger; ut, κύματα πηγά. Od. ψ. Item, niveus; qualis eſt glaciei color; ſed ponitur & ſubſt. pro ſale; apud Athen. l. 9.

Πηγυλὶς, ίδος, ἡ, glacialis, glacies: exp. m. πέπηγε, compactum eſt. Th. πηγνύω.

Πήγανον, ου, τὸ, ruta herba, quia ἀσθμα πηγνύει, ſuo calore & ſiccitate. Ideo caſtitatis herba. Th. πηγνύω, compingo, concreſcere facio.

Πηγυλὶς, ίδος, ἡ, glacialis, glacies: exp. m. πέπηγε, compactum eſt. Th. πηγνύω.

Πηγῶ, figo, &c. Idem quod, & pro πήσσω, V.

Πῆδα, eſt pro πηδάλια; ut & ſing. πῆδον, pro πηδάλιον, ſeq. V.

Πήδαγος, ου, ὁ, PHDÆUS, nomen proprium.

Πηδάλιον, ου, τὸ, gubernaculum, clavus. Th. πηδὸν, ὄν, τὸ, remus; vel πῆδον, ου, ὁ, ligni ſpecies.

Πηδαλιοέχων, ουσα, ὁ, ἡ, ἡ, qui clavum tenet; gubernator; unde, πηδαλιοχεῖν, gubernaculum tenere; ſedere ad clavum navis; gubernare; Suid. ex πηδάλιον, præced. & ἔχω; cujus comp. varia deſinunt in ῦχος, &c. V.

Πηδαλιούχης, ου, ὁ, ἡ, ἡ, gubernaculi ſpecies gerens, gubernaculo ſimilis; item, πηδαλιοῦχος, ου, ὁ, clavatus, apud Ariſtot. in Categ. Utrumque, à præced. πηδάλιον, τὸ, temo, ſeu, clavus navis, &c. V.

Πήδασος, ου, locus uliginoſus, unde aqua πηδᾷ: item PEDASUS, nomen prop. regionis: eſt & equus Achillis ſic dictus.

ΠΗΔΑ'Ω, ſalio, ſalto, f. ήσω, p. πεπήδηκα. Hinc

Πήδημα, ατος, τὸ, ſaltus. Th. πηδάω.

Πήδησις, εως, ἡ, ſaltus, ſaltatio, ipſa actio ſaliendi, Plur. Item, πηδήσεις qui ſaltare ſolet; qui ſubſultim incedere conſuevit, unde Metaph. πηδήσεις μέτρα, apud Euſt. Utrumq; ut &, πήδημα, τὸ, præced. ipſum effectum ſalientis, verbalia, à Th. πηδάω, V.

Πηδήσουσι, 3. pl. a. 1. ſub. verbi πηδάω, ſalto.

ΠΗ'ΔΟΣ, ου, ὁ, ligni ſpecies: τὸ πηδὸν, ὄν, remus, præſertim ex eo ligno. Hinc πηδάλιον, ου, τὸ, gubernaculum, clavus navis.

Πῆδος, Heſych. ſed πηδὸς, apud Euſt. eſt etiam, palmula remi, ex eo ligno quod πῆδος, vel, πηδὸν vocatur, concæca; ex quo nomine πηδὸν, Euſt. ſcribit fieri πηδάλιον, Pleonaſmo ſyllabæ δη, &c. V. Item, πήδινος, ut πήδινον ξύλον, lignum conficiendis remis aptum, apud Heſych. & Euſt. à præced. Th. πῆδος, V.

Πηδυλὶς, petra, rupes ex qua ſalit aqua; Heſych. à ſeq. πηδύω, V.

Πηδύω, f. ύσω, aquis ſcateo, aquas ſalire facio: πηδυλὶς πέτρα, ἐξ ἧς ὕδωρ ἅλλεται. Heſ.

Πήδω, inuſitat. patior. Th. πάσχω.

Πήκτη, τὸ, lacrymæ; παρὰ τὸ πεπηγέναι, Heſych. Item, πηκτὰ σκόροδα, alia depoſita, defixa, & depacta, i.e. non ſata ſed plantata, Theophr. Hiſt. 7. 4. eſt neut. plur. à ſing. πηκτὸς, V. Item, πηκταὶ, ſunt, inſtrumentum quoddam venatorium, ſeu, ſpecies retis apud Ariſtoph. in avib. ſic &, πηκτὴ, interdum, abſolutè dicitur lac, apud Suid. & Aët. aliàs eſt compago, &, πηκτὸν, dicitur etiam, ſymphyti herbæ ſpecies, de qua Dioſc. 4. 10. aliàs ſignif. q. d. concretitium; quod condenſando concreſcit & coit, concretile, h. e. quicquid à calore, vel, frigore concreſcit & induratur; item πηκτὸν χάλκανθον, atramentum ſutorium, quod pecton, i. e. concretitium dicunt Dioſc. & Nicand. Sicut &, ἅλας πηκτὸν, i.e. ſalem foſſititium, τὸν ὀρυκτὸν καὶ ἐμμίξαντα λίθους, &c. Sic etiam, πηκτὸς, congelandi, ſeu, coagulandi vim habens, Dioſc. 1. 184. ſed exp. & paſſivè; qui congelari ſeu congliciari poteſt, Theophr. Cauſ. Pl. 5. 10. Omnia, à ſeq. πηκτὸς, coagmentatus, ut πηκταὶ θύραι, fores bene compactæ & coagmentatæ, Heſych. Item, coagulatus; item, fixus, defixus, depactus, &c. V.

Πήκτις, exponitur gelu ficticium: à πήγω, compingo: 2. culter ad ſcindendas carnes, qu. à πέκω, vello, carpo. 3. Inſtrumentum muſicum, magadis, quia è lignis πηκτὸν.

Πηκτίδες, αἱ, fides, -ium: vel muſicum inſtrumentum.

Πηκτὸς, ὴ, compactus, concretus, congelatus. Th. πηγνύω, compingo. f. ξω.

Πηλακίζω, f. ίσω, probro afficio: & hinc

Πηλακισμὸς, ὁ, ὁ, contumeliofa injuria. Th. πηλὸς, ὁ, lutum.

Πηλαμὶς, ίδος, ἡ, PELAMIS, genus piſcis: quia ἐν πηλῷ μένει. Them. πηλὸς, lutum.

Πήλας, qui vibravit, a. 1. part. act. &

Πῆλε, vibravit, Ion. pro ἔπηλε, a. 1. ind. verbi πάλλω, vibro: f. αλῶ, a. 1. inf. ῶλαι, & πῆλα, pro ῆπηλα, a. 2. ind. act. Ion. à πάλλω, a. 2. ἔπαλον.

Πηλεῖ, dat. ſing. Πηλεύς, ὁ, PELEUS, nomen viri.

Πηλείων, ονος, ὁ, Pelida, nomen prop. Eſt & ranæ nomen à luto ſic dictæ.

Πηλιϊάδης, gen. Ion. per diſſolut. ιϊ, pro ῑ, & ει, pro ε, à

Πηλεϊάδης, ου, ὁ, pro Πηλείδης, & per Craſin Πηλείδης, patronymicum à Πηλεύς, έως, & Ionicè ῆος, ῆο, Peleus. Hinc Πηλείδης.

ΠΗ'ΛΗΞ, ηκος, ἡ, galea, caſſis: qu. à πάλλω δαι, id eſt κινεῖσθαι, quod vibrari ſoleat.

Πηλίκος, η, ον, quantus, a, um? Th. ἥλιξ, quantus, citrà interrogationem. Idem fit in ὅσος πόσος, οἷος ποῖος, qualis, ὅτι ποτὲ, quando. ᾗ ᾗς, ubi, ὅθεν πόθεν. unde ὡς πῶς, quomodo, &c.

Πηλικότης, ητος, ἡ, quantitas: à præcedentibus.

Πηλινολίνεος, ὁ, catinus figlinus, ſeu, luteus, apud Poll. eſt ex ſeq. πήλινος & λεκὶς, &c. V.

Πήλινος, η, ὁ, luteus, ex luto factus, ut πήλινα ποτήρια, Lut. à Them. πηλὸς, ὁ, V.

Πήλιον, ου, τὸ, PELION, mons Thraciæ.

Πηλοβάτης, ου, ὁ, nomen Ranæ: ex πηλὸς, lutum, & βαίνω, eo.

Πηλοβάτης, præced. ſignif. qui per lutum graditur; in βατέρχομ. &c. V. Item, πηλοβατίδης; ex mſd. cum præced. & ſignif. idem quod πηλοπατίδης. id V. Item, πηλόγυος, cui genus è luto eſt; è luto natus; unde, πηλόγονοι dicuntur gigantes, quòd è terra creati eſſe putentur, Callim. ex πηλὸς & γυῖα, ſeu, γένος, &c. V. Πηλόδυος, è luto, ſeu, è limo ſtructus; ut, πηλοδόμοισι τοιχοῖς; in Epigr. ſed πηλοδόμος, eſt qui è luto ſtruit; unde, πηλοδομέω, ῶ, è luto ſtruo, è luto fingo; ut, πηλοδομεῖ δάλαμον, in Epigr. de hirundine; ex πηλὸς & δόμος, ὁ, unde δομάω, &c. V.

Πήλον, vibravi, a. 2. ind. act. Ion. pro ἔπηλον, verbi πάλλω, vibro.

Πηλὸν, ab Iombus dici τὸν ὄλεον, tradit Heſych. à Them. πηλὸς, V. Unde etiam, πηλόεις, cœnoſus, Oppian. 4. Hal. Πηλοπατέω, lutum calco; unde, πηλοπατίδης, ſeu, πηλοβατίδης; calcamenta quædam altiora, quibus utuntur lutum calcantes, ſeu, per lutum incedentes, Lat. Perones: ex πηλὸς & πατέω, V. Item, πηλοπλάθος, qui è luto, ſeu, argilla ſimilitudines fingit: ex πηλὸς & πλάσσω, V. Item, πηλοποιὸς, figulus, qui vaſa fictilia è luto conficit; unde, πηλοποιέω, è luto fingo, figulinam facito; atq; indè πηλοποιητικὸς, pertinens ad figulos, ſeu, ad eos qui è luto fingunt: ex πηλὸς & ποιέω, V.

ΠΗΛΟ'Σ, ου, ὁ, lutum, cœnum; item mortarium: qu. à πηλὸς, niger. Eſt & πηλὸς, vinum. Ion. propriè fœculentum, vel vinum rubrum, quod turbidum videtur.

Πηλουργὸς, qui è luto fictilia conficit vaſa; figulus: ex πηλὸς & ἔργον, τὸ, V.

Πηλώσας, η, ὁ, nomen Ranæ: à πηλὸς, lutum.

Πηλωτοπάτεια, Hieron. in Jerem. c. 29. vocari ſcribit, qui in luto corporis peccati conſtituti non poſſunt ſentire cœleſtia, à Th. πηλὸς, ὁ, ὁ, V.

Πηλοφόρος, qui lutum, ſeu, limum bajulat, cæmentarius: unde, πηλοφορίω, lutum fero, ſeu, bajulo: cæmentarium ago, Ariſtoph. Ex πηλὸς & φορέω, ὁ, unde, φορίω, &c. Vide.

Πηλόω.

Πηλόω, voluto in luto; item, πηλόω, idem; unde part. pass. Πηλωθεὶς, exp. limum contrahens, putrescens; unde verbale, πήλωσις, εως, ἡ, volutatio in luto. Plur. Omnia, à Th. πηλὸς, ὁ, V. Unde etiam, πηλώδης, ες, ὁ, ἡ, lutosus, limosus, &c.

ΠΗ'ΜΑ, ατος, τὸ, damnum, exitium, clades. Hinc ἀπήμων, ονος, ὁ, ἡ, illæsus: &

Πημαίνω, noceo, lædo, pecco, fut. ανῶ, a. 1. ἐπήμηνα, Act. ἐπήμαινα. a. 1. pass. ἐπημάνθην. a. 1. inf. pass. πημανθῆναι. Them. πῆμαι.

Πημανθῆναι, oblæsum esse, a. 1. inf. pass. verbi πημαίνω, quod V.

Πημάτης, ου, cui damnum datum est; læsus, est verbale, à πημαίνω, damno afficior, lædor, pass. à præced. act. πημήνω. V.

Πημήνῃ, ας, ῃ, a. 1. opt. Æol. pro πημάνειαι, verbi ejusd.

Πηλοιὸ, ὸς, ὁ, & πηλοσιὸν, idem quod, & à Th. σῦκον, V. Pro quo etiam dicitur πημονὴ, τὸ, damnum, &c. V.

Πῆμον, Dor. pro πολλάκις, quando? ab ἥμος, quando.

Πηνία, pro ἀπηνία, rheda.

Πηνελέ'ς, ὁ, nomen viri, vel fluvius PENEUS.

ΠΗΝΕ'ΛΟΠΗ, eædem sunt ac, αἱ μηλοβοσέδιδες, id V. Est à sing. Πηνέλοψ, avis, magnitudine columbæ, anati similis; quæ versatur etiam in aquis, Aristot. l. 8. anim. c. 3. Ubi Gaza vocem Græcam relinquit.

Πηνελόπη, ης, ἡ, PENELOPE, uxor Ulyssis.

Πηνίκη, vel πηνίκα, fucus: à φηνάκη.

Πηνίκα, quando? ab ἡνίκα, idem.

Πηνίκη, vel, πηνίκη, ἡ, est coma additia, &c. Idem quod φηνάκη, (galericulum capillamentum, &c. V.) ex quo factum esse exiitimant; alii è contra, Etym. & Eust. Inde autem, πηνικίζω, decipio, fallo, impono, &c. Idem quod φηνακίζω, & πηνίκισμα, τὸ, impostura, Hesych. Omnia, à Th. φηνὴ, ης, ὁ, V.

Πηνίζω, stamina è colu deduco & devolvo susi circumactu, Poll. l. 7. Unde verbale, πηνίσμα, τὸ, stamen, seu, filum quod è colu deducitur: item infectum ex erucarum genere. Th. πηνὸς, tela.

Πηνίον, τὸ, præced. Suidas esse dicit fusum super quo volvitur trama; innuens de fuso dici textorio; in Epigr. l. 6. aliàs apud Hom. ponitur pro stamine quod fuso devolvitur; ut, Il. ψ. &c. V.

ΠΗ'ΝΟΣ, ους, ὁ, & πήνη, ης, ἡ, tela, textum: qu. à πήνομαι, operor.

Πηξάμενος, ου, qui compegit, a. 1. part. m. verbi πήγνυμι, vel πήσσω, fut. πήξω, a. 1. ἔπηξα, a. 1. part. act. πήξας. a. 1. inf. m. πήξασθαι.

Πῆξεν, infinit. 3. sing. a. 1. ind. act. Ion. pro ἔπηξε, verbi ejusd.

Πῆξις, εως, ἡ, coagmentatio, congelatio: à πήγνυμι, compingo.

Πῆξις, præced. exp. etiam, g acies, coagulatio, &c. V.

Πῆξω, figam, f. 1. act. verbi πήγνυμι, vel -υμι, compingo.

Πηός, ὁ, Ion. pro πεὸς, ὁ, affinis, cognatus: in plur. πηοί. Them. πῆα, vel πῆομαι, possideo.

Πηοσύνη, affinitas: à præced. πηὸς, vide.

ΠΗ'PA, ας, vel πήρη, ης, ἡ, Ion. PERA, saccus: à φέρω, fero. Malim à πάω, pasco, ut sit escaria pera.

Πηρίδιον, τὸ, perula, dimin. præced.

Πηρὸς, ὸν, testiculus: quia ὄμοιον est seu πῆρα.

Πηρὸς, præced. dicitur quasi σπαρεὶς, παρὰ τὸ σπείρεσθαι δὲ ἀπὸ τὰ τέκνα, ut tradit Etymol. à Th. Σπείρω, pro eodem dicitur & πτείνω, quod & pro ipso pene ponitur, apud Nic. in Ther. &c. V.

Πηρόω, ῶμαι, in Epigr. lorum, quo pera ligata est; ex πῆρα & δέω, δήσομαι, ligo, &c. V. Item, πηρωθὴς, qui mutilatus est membris, mutilus; ex πηρὸς, ὁ, & μόλωψ, τὸ, V.

ΠΗΡΟ'Σ, ὸν, mutilus, mancus; mutus, cæcus: hinc

Πηρόω, f. ώσω, mutilo: à præced.

Πήρωμα, τὸ, oblæsa pars corporis, Aristot. Item, exp. homo naturâ imperfectus; apud Themist. sic &, πήρωσις, seq. debilitatio & oblæsio membri alicujus in corpore; verbalia, a præced. πηρόω, trunco, partem aliquam corporis debilito, &c. V.

Πήρωσις, εως, ἡ, mutilatio: à perf. pass. præced. verbi.

Πησόμενος, ου, er, passurus: an à πήσω. f. πάσω, patior. a. 2. ἔπαθον. pro quo magis usitat. πάσχω.

Πήσω, idem quod πηγνύω, cogo, coagulo.

Πήττω, etiam dicitur, ut præced. πήσσω, fut. ξω, pro eod. Th. πηγνύω, V.

Πυτύα, ας, ἡ, coagulum: à πήσω, cogo, coagulo.

Πυτύα, præced. Suid. exp. succum qui lac in caseum contrahit; pro quo scribitur & πυτία, apud Dioscor. & πυτίς, apud Aristot. &c. V.

Πηχὶς, lacertus, nom. dual. à πῆχυς, εως, ὁ, cubitus.

Πῆχθεν, Bœot. Sync. & Ion. pro ἐπήχθησαν, fixi sunt, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi πηγνύω, vel -υμι. fut. πήξω. p. πέπηγα. perf. pass. πέπηγμαι, a. 1. pass. ἐπάγην.

Πηχίσκος, ὁ, stipes cubitalis, Suid. à seq. Th. πῆχυς, V.

Πηχαῖος, & πήχεος, ου, cubitalis, qui unius cubiti est: à

ΠΗ'ΧΥΣ, εως, ὁ, cubitus, ulna; norma fabrilis. accus. πῆχυ, genit. plur. πηχέων, ἄν.

Πιάζω, qu. Dor. pro πηζω, capio, prehendo. f. άσω. p. πεπιακα. a. 1. ἐπίασα, & in 2. pl. ἔπιασσα. a. 1. sub. πιάσω, ης, η. a. 1. inf. act. πιάσαι. a. 1. part. πιάσας, ασα, αν. a. 1. ind. pass. ἐπιάσθην, ης, η, captus fui: f. 1. pass. πιασθήσομαι, capiar.

Πιαίνω, pinguefacio: f. ανῶ. a. 1. ἐπίανα. a. 1. sub. πιάνω, ης, η. Hinc πιαίνειν πλοῦτον, pro τὸν πλοῦτον αὔξειν, opes fundere. Th. πίων, ονος, ὁ, ἡ, pinguis.

Πιδήεις, ὁ, ἡ, & πίειδος, ὁ, ἡ, obesus, idem quod, & à Th. πίων, ονος, V. Unde etiam, πιδήεσσα, obesum reddo; idem quod πιαίνω, V.

Πιεπάτω, 3. sing. a. 1. imperat. act. πίανον, ἀτω, præced. verbi πίαινω, pinguefacio.

Πιεστήριον, pinguefactorium; id quod pinguem reddit & obesat; est verbale, à πιαίνω, V.

Πιέσας, Dor. pro πάσας, a. 1. part. act. verbi πιέζω, quod V.

Πίαρ, αρος, τὸ, pinguedo, pro πίσος, ους, ὁ, ἡ, idem. Th. πίων, ονος, ὁ, ἡ, pinguis.

Πιέσαι, a. 1. inf. act. &

Πιέσας, αντος, part. a. 1. act. &

Πιέσωσιν, 3. pl. a. 1. sub. act. verbi πιέζω, quod V.

Πίασμα, pinguedo; verbale, à πιαίνω, V.

Πιεσίπους, pocillator. Gl. Cyr.

Πιδυόεις, εντος, aquis scatens: à seq. πιδύξ.

Πιδυσώδης, ες, ὁ, ἡ, idem quod præced. πιδυόεις, irriguus, uvidus: pro quo, per Sync. & mutato, α in υ, dici πιδύεις, tradit Eust. Unde, πιδύεσσα, apud Etym. exp. πηγὰς ἔχουσα, ὑγιδυγὴς, itidem à seq. πιδύξ, V.

ΠΙ'ΔΥΞ, ακος, ὁ, ἡ, fons, scatebra, q. à πίνω, bibo, vel πηδάω, salio.

Πιδύω, salio instar aquæ salientis; idem quod πηδύω, vel, πιδύω, à Th. πηδάω, V.

Πιδύσσω, scatebris abundantis, gen. sing. à πιδύεσσα, ης, f. g. adjectiv. πιδύεις, ιεντος, per Sync. pro πιδυόεις, ὁεντος, irriguus. Th. πιδύξ, ακος, ὁ, fons.

Πιδύω, & πιδύσσω, idem cum πηδύω, ex eoque factum, sicut ἴκω, ex ἵκω; sin de humore effluente dicatur, exp. profilio, profluo; salientis in modum erumpo; ut, πιδύων ἰδρὼς, in Epigr. Unde πιδύσις, εντος, ὁ, aquis salientibus scatens; atque inde fœm. Πιδύσσα, apud Hom. Il. λ. Omnia, à Th. πηδάω, V.

Πίε, bibe, a. 2. imperat. ut & πῖθι, à πίνω, bibo: f. πίσω. p. πέπωκα. a. 2. ἔπιον. Hinc πίσυ pro ἔπιον, 3. sing. Ion.

Πίεῖν, bibere, Ion. Dialysi pro πεῖν, a. 2. inf. verbi ejusd.

Πιέζεν, premebant, Ion. seu Dor. pro ἔπιεζον, 3. pl. imperf. act. verbi πιέζω, idem quod πιέζω, premo.

ΠΙΕ'ΖΩ, premo, stringo; item crucio. fut. ίσω. p. πεπίεκα. perf. pass. πεπίεσμαι. Dicitur & πάζω, pro πιέζω.

Πιεῖν, a. 2. inf. act. verbi πίνω, bibo. f. πίσω. a. 2. ἔπιον.

Πιείρεος, ου, ὁ, & ἡ, πίειρος, pinguis, opulentus. Th. πίων, idem.

Πιερία, ας, & Ion. Πιερίη, ης, ἡ, PIERIA regio Macedoniæ, quæ credita fuit Musarum sedes: hinc

Πιερίδες, ex Pieriâ, adv. è loco: &

Πιερίδες, ἰδος, ἡ, & in pl. Πιερίδες, PIERIDES, Musæ: à Πιερία.

Πίεσαι, pro πῖθι, bibes, Luc. 17. 8. 2. sing. f. 1. m. à πίνω, quod adi.

Πίεσις, ἡ, pressura, pressio; item, πίεσμα, retrimentum; quod ab expresso succo reliquum est; & pro ipso succo, scil. expresso, interdum sumitur; sic &, πιεσῆρ, ῆρος, ὁ, prelum, torcular; & πιεστήριον, idem; item, tormenti quoddam genus, ut &, πίεσμα, τὸ, idem; sed etiam est instrumentum chirurgicum ad extrahendum fœtum mortuum, Gal. Omnia verbalia, à πιέζω, πίεσμαι; unde etiam πιεσὸς, ἡ, ὁ, pressus; item, qui premi, seu, comprimi potest. &c. V.

Πίετε, 2. pl. a. 2. imperat. πίε, bibe, verbi πίνω, quod V.

Πίη, ablorbeat, 3. sing. a. 2. sub. act. verbi ejusd.

Πίηες, pinguis, obesus; idem quod, & à Th. πίων, V.

Πίηδον, Æol. Paragoge, pro πίης, 2. sing. a. 2. sub. act. verbi πίνω, bibo. f. πίσομαι. a. 2. ἔπιον.

Πιδάκιον, ης, ἡ, doliolum, & poculum instar dolii. Th. πίθος, ου, ὁ, dolium.

Πιδάκνιον, idem quod præced. πιδάκιον, vide.

Πιθανολογέω, fut. ήσω, dico ad persuadendum: &

Πιθανολογία, ας, ἡ, probabilitas sermonis: ex πιθανὸς, persuasorius; pro πειθὼδης, (quod à πείθω, persuadeo,) & λόγος, sermo. Th. λέγω, dico.

Πιθανολογία, præced. propriè, est oratio persuasoria, seu, ad persuadendum accommodata; in Ep. ad Coloss. 2. V. Sed scribitur & πειθανολογία; unde etiam, πιθανολογέω, ῶ, est, oratione persuasoriâ utor, vel, probabilia dico, Aristot. Eth. l. 1. &c. V.

Πιθανὸς, & πιθόμην, idem cum πηθύω, ex eoque factum, sicut ἵκω, ex ἵκω; sin de humore effluente dicatur, exp. profilio, profluo; salientis in modum erumpo; ut, πιθὼν ἰδρὼς, in Epigr. Unde πιθύσις, εντος, ὁ, aquis salientibus scatens; atque inde fœm. Πιθύσσα, apud Hom. Il. λ. Omnia, à Th. πηδάω, V.

Πίθι, bibe, a. 2. imperat. ut & πῖθι, à πίνω, bibo: f. πίσω. p. πέπωκα. a. 2. ἔπιον. Hinc πίσυ pro ἔπιον, 3. sing. Ion.

Πιθήγης, ητος, ὁ, ἡ, probabilitas, persuasio. Them. πείθω, persuadeo. fut. σω. a. 2. ἔπιθον.

Πιθανὲς, probabiliter; accommodatè ad persuadendum; est adv. à præced. πιθανὸς; pro πιθανὸς, persuadendi vim habens; item, qui facilè, seu, lubenter paret; morigerus. Xen. Item, interdum, gratus, sive, acceptus, elegans, &c. V.

Πιθανουργὸς, effector eorum quæ sunt persuasoria, seu, persuadendi vim habentia; unde, πιθανουργικὴ τέχνη, ars, lenocinio verborum utens ad persuadendum accommodato, apud Plat. ex πιθανὸς, præced. & ἔργον, τὸ, V.

Πιθάριον, ου, τὸ, doliolum, diminut. à πίθος, ὁ, V.

Πιθηκολώνης, q. d. vulpisimia, vel, simivulpa; animal apud Ælian. ex πίθηξ, ηκος, sive, πίθηκος, ὁ, & ἀλώπηξ; V.

Πίθιδι pro πίθι δὲ, persuadeamini, 2. pl. a. 2. imperat. m. πίθω, verbi πείθω, f. σω. a. 2. ἔπιθον.

Πίθων, ονος, ὁ, Poët. idem ac πίθηξ, simia.

Πιθὼν, part. a. 2. à πείθω, a. 2. ἔπιθον.

ΠΙΚΕ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ, butyrum: an πῖον κέρατος.

Πικὸς, dialecto quâdam dicitur, pro πηγὸς, Hesych.

Πικραίνω, amaritudinem affero. f. ανῶ. a. 1. ἐπίκηνα. a. 1. inf. πικῆναι. præt. pass. πεπίκασμαι, exacerbor, tum amarulentus. a. 1. pass. ἐπικράνθην, ης, η. Th. πικρὸς, amarus.

Πικρὸν, acc. sing. f. g. à πικρὸς, ὰ, ὸν, amarus, a, um.

Πικρότης, amaritudo; verbale, à πικραίνω, amarum reddo, & Metaph. exacerbo, &c. V.

Πικρία, ας, ἡ, amarulentia, amaritudo. Th. πικρὸς.

Πικρίζω, amaresco, vel, amarorem refero; amaro similis sum; itidem à Them. πικρὸς, V. Unde etiam, πικρὶς, ίδος, ἡ, nomen herbæ; cichorium scil. atque intybum sylvestre, ἡ τῆς σίμωνος, species; de qua Virg. l. & amaris intyba fibris; transfertur à Gaza, sylvestris, seu, agrestis lactuca; in Aristot. 9. 6. an. occurrit etiam Exod. 12. his verbis, φάγονται τὰ κρέα, τῇ νυκτὶ ταύτῃ, ὀπτὰ πυρὶ, ἡ ἄζυμα ὅτι πικρίδων ἔδονται; i. e. edent carnes hac nocte assas igni, & azymos panes cum eum lactucis agrestibus, &c. Unde πικρίδια σῦκα, apud Athen. l. 3. dici videntur, ficus subamaræ; vel, quæ picridem gustantibus referunt, in gustu scil. amaræ istius herbæ; de qua Theophr. H. 7. 11. & Plin. 19. 8. &c. Sic etiam, τὸ ἀνδρόσακες, à quibusdam appellatur πικρὶς; ut clt in append. Dioscor.

Πικρογάμου, cui acerbæ nuptiæ contigerunt; ut, Od. α. πικρόγαμοι, οἱ, qui acerba contraxerunt matrimonia; ex πικρὸς, & γάμος, ὁ, V. Sic etiam, πικρόγλωσσος, cujus lingua est amara, maledicus; ex πικρὸς, & γλῶσσα, ἡ, V. Item, πικρόκαρπος, cujus fructus est amarus, Æsch. ex πικρὸς, & καρπὸς, ὁ, V.

ΠΙΚΡΟ'Σ, ὰ, ὸν, amarus, a, um: hinc γλυκύπικρος, dulcedine amarori permixtam habens.

Πικρότης, ητος, ἡ, amaritudo: à præced.

Πικροχόλος, ε, ὁ, in quo redundat amara bilis; apud Hippocr. Sic dicitur is in quo redundat flava bilis, quæ plerumque amara esse solet; biliosus, seu, bilis amaræ plenus; unde in Epigr. Archilochi ἔμφ. πικροχόλος dicitur, i. e. os effundens verba ex amara bile profecta; ex præced. Th. πικρὸς, & χολὴ, ἡ, unde, χόλος, ὁ, &c. V.

Πικρόω, ῶ, amarum reddo, exacerbo. Th. πικρὸς.

Πικρῶς, adv. amarè: à πικρὸς.

Πιλάδιον, ου, τὸ, dicitur interdum, pro πιλίδιον, id V.

Πιλάτης, ου, ὁ, nomen præsidis Romani, Lat. telo armatus.

Πιλέω, ῶ, & πιλόω, ῶ, cogo, coarcto, consipo. Th. πῖλος. Hinc Angl. to pile.

Πίλημα, ατος, τὸ, lana coacta: à præced.

Πίλημα, præced. centio, centunculus; simpl. est spissitudo, seu, crassitudo, vel, crassities; & proinde quævis est

etiam res alia contipata in modum lanæ coactæ; Aristot. de mundo; ita enim πλέω, cujus est verbale, significat; unde in Epigr. μάζα ὕδατι πλησθεῖσα, maza subacta aquâ, & coacta in modum lanæ coactilis, &c. à quo verbo etiam sunt verbalia seq. Πίλησις, εως, ἡ, denfatio, coactio, & constipatio; qualis est eorum qui lanas cogunt; item exp. coarctatio, compressio; Gal. Πιλητὴς, οῦ, ὁ, qui cogit & constipat, peculiariter, lanas & villos; unde, πιλητικὸς, cogendi & constipandi vim habens, seu, densandi suo compressu; ut, Aristot. Probl. Sogm. 14. τὸ δ' ὑγρὸν πιλητικὸν ὄν; i. e. frigus autem densat atque cogit; sic & πιλητὸς, ή, ὁ, adject. coactilis; vel, coactus & constipatus; peculiariter ex lanis ac villis; sed dicuntur etiam, πιλητὰ κτήματα; apud Plat. &, πιλητοὶ φοινικίδες, appellabantur purpureæ vestes ex lana coacta; quibus puniceis vestibus amiciebantur purpureæ pilæ, (cujus vocis origo, non à pinso, ut volunt; sed à Græco hoc verbo πιλῶ, i. e. cogo, coacto;) quæ erant effigies viriles & muliebres ex lana, ad irritandos tauros exhibitos in theatrali spectaculo, &c. Omnia, à seq. Th. πῖλος, ου, ὁ, indumentum capitis è lana villisque compactum; unde in plur. πῖλοι, dicebantur & indumenta ex lana villisque compacta; quibus pectus, seu thoracibus, & alia, muniri solebant; coactilia, seu, coactæ vestes; filtri vulgò dicti; item, tapetes spissi, ex lana crassa compacti, &c. V. Unde etiam, πιλίδιον & πίλιον, τὸ, diminut. ut & πιλίσκος, ὁ, pileolus, seu, parvus pileus; item, centunculus; apud Suid. & interdum, simpl. πίλιον, est, πῖλος, pileus.

Πιλτᾷ, dejicit, 3. præs. ind. act. verbi πλτέω, idem quod πελάω, appropinquo, Th. πέλας, adv. propè.

Πιλτνμαι, pass. à πίλνημι, appropinquo, idem quod πελάζω. Vide πλτᾷ.

Πίλνατο, Ion. pro ἐπίλνατο, 3. sing. imperf. pass. à πίλνημαι, quod V.

Πιλνέω, ῶ, idem quod πελάω, seu πελάζω, appropinquo. Them. πέλας, adv. prope.

Πιλνέω, præced. propriè, idem est quod πελάω & πελάζω, in transitiva ejus significat. viz. appropinquare facio, admoveo; nam sic, terræ aliquis, aliquid πλτᾷ, quum facit ut in eam se inclinet, seu, cadat, &c. V.

Πιλοποιὸς, qui pileos ex coactis lanis pilisve conficit; unde, Πιλοποιία, ars τῆς πιλοποιῶν, quæ dicitur & πιλοποιϊκὴ; à πιλοποιϊκὸς, ad coactiliarium pertinens; item, πιλοποιῶ, pileos & coactilia conficio; unde, πιλοποιητὸς, idem quod πιλοποιϊκὸς, & πιλοποιητὴ κονία, dicitur lixivium, quo πιλήματα utuntur in agendis parandisque lanis; omnia, ex seq. Th. πῖλος & ποιέω, &c. V.

ΠΙ'ΛΟΣ, ου, ὁ, PILEUS, seu pileum; item PILA strues: Angl. a Pile. hinc

Πιλόω, ῶ, f. ώσω, & πιλῶ, cogo, coarcto: à præced.

Πίλωσις, εως, ἡ, coactio & constipatio, qualis eorum est qui lanas constipant & cogunt; item, πλωτὸς, ὁ, coactus & constipatus; præcipuè ex lanis ac villis, vel, more talium; ut & πλωτάριος, ὁ, coactiliarius, seu, coactilia faciens; (i. e. πλοποιὸς) Omnia verbalia, à præced. πλόω, constipo, seu, condenso more τῶν πλοποιῶν, lanas villosque cogentium, &c. V.

ΠΙΜΕΛΗ', ῆς, ἡ, pinguedo: & hinc

Πιμελὴς, ἐος, ὁ, ἡ, pinguis, obesus: qu. à πῖος, pinguedo & μῖλος, membrum.

Πιμελώδης, ους, ὁ ἡ ἡ, obesus, adipalis; item, speciem gerens τῆς πιμελῆς, similis pinguedini; à Th. præced. πιμελὴ, omne id quod pingue dicitur in corporibus animalium; idem quod πίαρ & λίπος; licet Aristot. H. an. 3. 17. dicat πιμελὴν esse χυτὸν ἡ ἄπηκτον, fierique inter carnem cutemque, succo liquidam; idem tamen alibi, & pro adipe accipit.

Πιμπλάνῦ, impletur, 3. sing. præs. pass. verbi πιμπλάνομαι. perf. πέπλημαι. a. 1. pass. ἐπλήσθη. Th. πλῖος, plenus.

Πίμπλασ', plena erant, Ion. pro ἐπίμπλαντο, 3. pl. imperf. pass. verbi πίμπλημι, f. πλήσω, idem quod πλήθω, impleo. Them. πλῖος, plenus.

Πιμπλάω, impleo, activè; ut, πιμπλᾶσι ἄρτων σῶμα, corpus stipant panibus; apud Aristoph. & πίμπλαμαι, passivè; impleor, plenus sum; i. e. πληρέμαι; ut Il. α. μῆνιν Φρίνες πίμπλαντο, i. e. πληροῦντο; ab eod. Th. cum præced. V. Item, πιμπλάνομαι (pr. πίπλημαι. a. 1. ἐπλήσθην, &c.) impleor, idem quod πίμπλαμαι, Il. 1. itidem, ab eod.

Πιμπλόωσαι, replentes, Æol. pro πιμπλῶσαι, nom. pl. part. præs. f. g. à πιμπλάω, verbi πίμπλημι, fut. πλήσω, idem cum πλήθω, impleo. Th. πλῖος, plenus.

Πίμπλε, imple, Att. pro πίμπλαθι, præs. imperat. à

Πίμπλημι, idem quod πλήθω, impleo. Th. πλῖος.

Πιμπρὰς, ᾶσα, ἀν, præs. part. act. à πίμπρημι, idem quod πρήθω, incendo.

Πίμπρασθαι, seu, πιμπρᾶσθαι, dicitur, pro seq. πίμπρημαι, seu, πίπρημαι; comburo; item, Metaph. uro; item, inflo; & in pass. πίμπρασθαι, inflammor, ardeo, uror; & interdum activè, inflammo; &, inflo, &c. Vide seq.

Πίμπρημι, seu πρήθω, incendo. f. πμπρήσω, & πρήσω. p. πέπρηκα. a. 1. ἔπρησα, præs. pass. πίμπρασθαι, incendor, intumesco. præs. inf. pass. πίμπρασθαι. Th. πρήθω.

Πιμπρῶσι, incendant, fut. 1. à πίμπρημι, quod V.

Πίνακηδὸν, in modum tabularum, seu, asserum; apud Aristoph. in Ran. est adv. à πίναξ, ακος, ὁ, unde πινακὶς, ίδος, ἡ, &c. V.

Πῖν, pro πῖνε, bibe, præs. imperat. à πίνω, bibo.

Πινακίσκος, ου, τὸ, tabella. Th. πίναξ.

Πινακίδιον, ου, τὸ, præced. idem est etiam quod seq. πινάκιον, & πινακὶς, codicillus, i. e. χαρτάριον, tabellæ, seu, tabella cerata in qua olim scribebant pugillares; item, de indice libri, seu, rerum aliquo libro comprehensarum; apud Gell. l. 20. c. ult. Sed πινακὶς, exp. etiam scutella, seu parva lanx; &, est etiam genus saltationis, apud Athen. l. 14.

Πινάκιον, ου, τὸ, tabella: &

Πινακὶς, ίδος, ἡ, idem: à seq. πίναξ.

Πινακίσκος, ου, ὁ, & πινακίσκιον, ου, τὸ, idem cum præced. tabella, &c. Sed plerumq; accipiuntur etiam, pro parvo disco, seu, scutella, apud Athen. & Poll. & omnia sunt diminut. à seq. Th. πίναξ, ακος, V.

Πινακοθήκη, tabularum repositorium; tablinum, seu, tabularium; & specialiter, locus ubi tabulæ pictæ reponebantur; Plin. 35. 2. à seq. πίναξ, ακος, & θήκη, ἡ, vide. Item, πινακοπώλης, qui tabulas, seu, asseres, vendit; Poll. 7. c. 30. Itidem à seq. Th. πίναξ, & πώλης, ὁ, vide.

Πινάκωσις, εως, ἡ, tabulatio; vel, tabulatum. Plut. à seq. Th. πίναξ, ακος, V.

ΠΙ'ΝΑΞ, ακος, ὁ, tabula, asser; libellus, index. Est & πίναξ, discus, quadra.

Πινερὸς, & πτνερὸς, ά, ὁ, sordidus, horridus, squalens; vilis; unde, πινερὸν, τὸ, genus quoddam attramenti sutorii, Dioscor. 5. 114. Omnia, à Th. πίνος, ὁ, illuvies, squa'or, &c. V.

Πινδήθεν, adverb. ex Πίνδος. Pindus autem mons erat agri Pirrhebæi: vel ut alii etiam urbis.

Πίνε, pro πίνετε, ob sequent. aspirat. 3. sing. præs. pass. verbi πίνω, bibo: præs. imperat. πῖθι, bibe.

Πινέσκετο, Ion. & πτνέμεναι, Dor. pro πίνειν, præs. inf. verbi πίνω, bibo, f. πώσω. p. πέπωκα. a. 2. ἔπιον.

Πίνετο, bibebatur, Ion. pro ἐπίνετο, 3. sing. imperf. pass. verbi ejusd.

ΠΙ'ΝΝΑ, ης, ἡ, PINNA, genus conchæ. Scribitur & πίνα. Hinc πίννινος, marinum, propriè ad πίνναν pertinens.

Πιννοτήρης, ου, ὁ, observator pinnæ; qui & πιννοφύλαξ dicitur, cancellus, vel, squilla; quæ semper pinnam affectans, eam hiantem observat, donec pisciculi in ipsam ingressi sint; tum levi morsu monet, comprimendam esse concham, capiendamque prædam, seu in rete jam illapsam; Athen. l. 3. Utrumque, à præced. Them. πίννα, seu πίννη, ἡ, ostreum quoddam, semper comitem sociumque in comparando cibo habens cancellum, vel, squillam (Aristot. H. an. 5. 15.) comp. cum Th. πηλὸς, unde πηλὸς, vel, cum nomine φύλαξ, &c. V.

Πιννοφύλαξ, ακος, idem cum præced. πιννοτήρης, quod V. Sed allum etiam πιννοφύλακα, memorat Aristot. H. an. 5. 16. araneum scil. in cubilibus spongiarum, & araneo simile animalculum, ita dictum quod pinnophylacis naturam & astutiam in venando sortitum sit; v. Aristoph. Comm. in vespis.

Πινόεις, ᾶντος, ὁ, sordidus, in Epigr. à Th. πίνος, V.

Πῖνον, ου, τὸ, vinum hordeaceum: à πίνω. Th. πίνος.

Πίνον, τὸ, præced. dicitur esse, cervisia, i. e. ὅπερ κρίθινος, βρύτος, ζύθος, xythum; quo potu temulentos dicunt pronos decumbere, aut supinos tantum; quod in aliis non fit; itidem a seq. Th. πίνος, ὁ; V.

Πινοῦ', pro πίνοντε, bibentem, accus. sing. part. præs. verbi πίνω.

ΠΙ'ΝΟΣ, ου, ὁ, sordes, Sed πῖνος, ους, ἡ, pinus: qu. à πίαν, pinguis qui abundat resina.

Πίνυσ', pro πίνυσι, bibunt 3. pl. præs. ind. act. verbi πίνω, f. πώσω.

Πίνδσω, sordibus inquino; unde pass. part. prat. πεπωμύμβοιος, sordibus fœdatus, apud Plut. in Alex. à Th. πίνος, ὁ, V.

Πινύς, & Πίνυτος, ὁ, ἡ; prudentia, sapientia; intelligentia; utrumque à πίνω seu πτνόω, vel, πτνόσω, resipere facio, seu, ad sanam mentem reduco, &c. vide.

Πινύσκω, seu πτνόω, moneo, sapere facio: à πτνμαι, sapio; quod à πίνω, spiro.

Πινυτὴ, aliquando substantivè sumitur pro πτνότης, sapientia, prudentia; quod à πτνυτὸς. prudens, consultus: hoc à πτνόω, vel πτνόσω, moneo, & ad sanam mentem reduco: quod à πτμαι, sapio. Th. πτέω, spiro.

Πινυτὸς, ῆ, ὁ, sapiens, prudens, consultus; ut, πτνυτὴ γνώμη, apud Hom. & Demosth. vide præced.

Πινύτοσκε, ντος, ὁ, ἡ; & pro eodem, πτνυτὴς, ῆντος, ὁ, ἡ; in Epigr. utrumque, à πτνυτὸς, V. præced.

Πτνυτόφρων, cui est mens prudens; ex præced. πτνυτὸς, & φρὴν, V.

Πτνυτῶς, adv. prudenter: à præced.

Πίνύω, moneo, &c. Vide paulo supra πίνυσις, & πτνόσκω.

ΠΙ'ΝΩ bibo: imperf. ἔπτνον, f. πώσω. p. πέπωκα. a. 2. ἔπτθν. a. 2. imperat. πῖθι & πῖδι a. 2. sub. πῖα, ης, ῃ, a. 2. inf. πῖεῖν, a. 2. part. πιὼν, οῦσα, ὸν, f. 1. m. πῖσμαι, pro πεπώμαι, ῇ, ῆται. Hinc πόσις, εως, ἡ, potio. πότης, ου, ὁ potor, potator. ποτίζω, potum præbeo. συμποσιον, ου, τὸ, comportatio.

Πινδδης, ους, ὁ, ἡ; squalidus, sordidus. apud Eurip. à Th. πίνος, ὁ; V. unde etiam, Πινδσία, ας, ἡ; i. e. ἀκαθαρσία, sordes, ῥυπαρία, squalor, &c.

Πίνυσαν, 3. pl. præs. sub. verbi πίνω.

Πίομαι, bibam, f. 1. vel 2. m. pro πίεμαι. Sunt qui veline esse præsens à πίω, f. πίσω, pro πίνω, bibo.

Πίον, gen. sing. à πίων, ονος, ὁ, ἡ, pinguis: acc. πίονα, pinguem: hinc compar. πίστερος, superl. πίστατος.

Πίος, ους, τὸ, pinguedo. Th. πίων, ονος, ὁ, ἡ, pinguis.

Πίστερος, & πίστατος, compar. & superl. à πίων, pinguis.

Πίοτης, ητος, ἡ, pinguedo, Th. πίων.

Πίσσαι, 2. 2. part. act. f. g. verbi πίνω bibo: f. πώσω. a. 2. ἔπτθν. a. 2. part. πτὼν, οῦσα, όν.

Πίσσιζω, est idem quod seq. πτσίσκω, ministro; potum fœil. præbeo, &c. Vide Verùm, Πισίζω, seu, πτσσίζω, alias, est fugo cum sonitu; Item, ut τὸ pipare, est gallinarum, &c. τὸ pipire, pullorum, aviculorum, passerum, columbarum; &c. acq. sic ad πίσσω referunt.

Πισσόω, potum præbeo; à πίω, pro πίνω, bibo.

Πίσσυμμι, & πίμπλημι, impleo, idem quod πλήσω. Th. πλῖος, plenus.

Πίσσω, ῦς ὁ, PIPUS avis marina: qu. à πίω, quod frequentius bibat.

Πιπτίζω, avium pullos voce imitor, pipio, &c. (vide supra παπίζω,) à Th. πίσσω, V.

Πίπτω, ῦς, ὁ, PIPIO, pullus avis: à sono πιπίζειν, pipire.

Πίπερι, εως, ἡ; pipra, pipo, onis; avis inimica luteæ; apud Aristot. H. an. 9. 1. ab eod. Th. πίσσω, ὁ, V.

Πιπερόω, vendo, venundo, imperf. ἐπιπερωκον, ες, ε, f. περόσω, qu. à περάω, pro περάω.) p. πεπέρωκα. perf. pass. πεπέρωμαι. perf. part. πεπερωμένος, venditus: a. 1. pass. ἐπεράθην. a. 1. inf. pass. περαθῆναι. a. 1. part. περαθεὶς, εῖσα, ἐν, f. 1. pass. περαθήσομαι, vendar. Th. περάω, vendo.

Πιπρόσκω, præced. factum est per reduplicationem, ex περάω, quod per Sync. dicitur pro περάω, V.

Πίπρημι, incendo, &c. vide supra in πίμπρημι.

Πίπρημι, f. πρήσω, vide πίμπρημι.

Πιπράσκω, vendo; apud Nonn. pro πιπερόσκω, V.

Πίπτε, cadebat, imperf. Ion. verbi πίπτω.

Πίπτουσι, incidentes, plur. num. f. g. part. præs. seq. verbi.

ΠΙ'ΠΤΩ, cado, procido: f. πίσω, & Dor. πεσῶ. f. m. πεσοῦμαι, Dor. pro πέσουμαι. prat. act. πέπτωκα. a. 1. ἔπεσα. a. 2. ἔπτσον, a, a, imperat. act. πέσε, έτω, & in pl. πέσετε. a, 2, sub. πέσω, ῃς, ῃ. a. 2. inf. πεσεῖν. a. 2. part. πεσὼν, ὄσα, ὸν. Hinc πῶμα, ατος, τὸ, casus, lapsus. πῶσις, εως, ἡ, idem, περωτὴς, ῆος, ὁ, ἡ, præceps, petulans, περωτέω, ας, ἡ, præcipitantia, petulantia.

Πίπτουσι, 3. pl. præs. sub. à πίπτω.

Πισύγας, α, ὁ, nomen Persicum, quod leprosum significat.

Πίσσει, potum præbere, a. 1. inf. act. verbi πτσίσκω. f. πίσω, qu. à πίω, pro πίνω, bibo.

Πίσια, & πείσια, τὰ, prata: à πίσος, seq. V.

Πισιδία, ας, ἡ, PISIDIA, nomen regionis.

Πίσινον ὕπνον, plumentum è pisis confectum; apud Athen. & Aristoph. est è seq. πίσινον, legumen; quod & πίσινος dicitur; nam, apud Gal. legitur cum gemino σ; & oxytonως, ὁ πίσσινος, in sensu leguminum, &c. V.

Πίσινος, ου, ὁ, PISUM: à πίλσω, tundo.

Πίσος, & πείσος, ου, τὸ locus humectus, hortus, pratum: qu. à πίσσω, irrigare, quod vide.

Πίσσω, & πείσσω præced. est quasi à futuro, πίσω, verbi πτσσω; unde, πίσια, & πείσια. locus irriguus; quasi qui possit πίσσω; i. e. potum præbere, &c. V.

ΠΙ'ΣΣΑ, seu πίτυα, ας, ἡ, PIX: Angl. Pitch: qu. à πίω, quia pinguis: aut à πίνος, pinus. Hinc πισσάκινος, η, ον, tabula: &

Πισσόω, seu πτσσόω, ῶ, pice oblino: præcedente.

Πισσωμένος, ὁ, pice unctus, vel, oblitus: picatus; peculiariter dicitur de navibus; ex πίσσα, & ἀλείφω; V. Item, Πισσωθὼς, picis flos, Gal. à Th. ἄνθος, τὸ, V. Πισσόφαλτος, pix bitumine mixta; bituminis genus picem odore referens; Latine dicitur à quibusdam, rubrica scythica; à Th. ἔσσυγτον, τὸ; V. Πισσίλαιον, η, τὸ; oleum picinum; ab ἔλαιον, τὸ; V. Item, Πισσήεις, ῆεντος, ὁ; &, Πισσήρης; ut &, πισσηρὸς, ὁ; piceus, vel, picem referens; Item, pice plenus, vel, ex pice confectus; Item, Πισσίζω, picem imitor colore, vel, odore; ut, πισσίζει πῶν χρόνος, Dioscor. l. 7. & πισσίζων ὄινος, vinum quod picem odore refert: Sic, & πισσίτης ὄινος, vinum picatum, vel, pice conditum; de quo Dioscor. 5. 84. omnia, à Th. πίσσα; V. Item, Πισσοκαυτέω, ῶ; eliciendæ picis gratiâ uro; Theoph. H. 9. 2. ubi scribitur etiam, Πισσοκωτέω, idem à Th. καίω, fut. καύσω; unde καυτὸς, & καύτης, ὁ, &c. V. Sic & Πισσόκαρπος, vocabulum est τῶν μελιτοφόρων, Arist. H. an. 9. 40. hâc enim voce meliturgi, seu, mellarii utuntur, ad significandum, in alvearibus operis fecunda fundamenta; nam prima vocant κόμμοσιν, i. e. gummitionem; quod Arist. ait esse ceræ excrementa, quo apes alvearium oras illinunt, odoris acris; & quæ super eam inducitur, crusta sive corium, pissoceros vocatur: gummitioneque id magis habes est odore, & minùs medicamentorum; ita Aristot. Sic & Plin. 11. 7. nigra crusta est prima saporis amari; pissoceros super eam venit picantium modo, seu, dilutior; &c. tertia denique fundamenta, propolin vocant periti, inter coria cerasque, magni ad medicamina usûs; (v. προπόλις, suo loco) à Th. κηρὸς, οῦ; V. Item, Πισσοκαυτέω, circumcido ea illino pice; unde, πισσοκαυτὸς, pice circumlitus: à Th. καίω, unde καυτέω; &c. V. Item, Πισσόβροτος, picem alens, seu, fundens; à βρότος, ὁ; comp. ut reliqua præced. cum Th. πίσσα, ης; V.

Πισσώδης, seu, πισσοειδὴς, ους, ὁ ἡ ἡ; piceus; seu, pice abundans, pice plenus, Item, picem referens; à πίσσα; seu, πίσσω, &c. V.

Πίστε, pignora, beneficentiæ, nom. pl. n. g. à πίστις, ὁν, fidus, a, um; quod à πίστις, fides. Them. πείθω, persuadeo.

ΠΙΣΤΑ'ΚΙΑ, ων, τὰ, PISTACIA, nuculæ pineis nucibus similes.

Πίστεις, nom. pl. à πίστις, εως, ἡ, fides, Th. πείθω, persuadeo.

Πιστοβλήτης, nom. pl. a. 1. pass. à seq.

Πιστόω, credo, fur. ώσω. p. πεπίστωκα. plusq. p. πεπιστώκειν, Att. pro ὑπεπιστώκειν. part. præt. act. πεπιστωκὼς, υῖα, ός. a. 1. ind. act. ἐπίστωσα. a. 1. imperat. πίστωσον, άτω, & in pl. πίστωσατε. a. 1. sub. πιστώσω, ῃς, ῃ, a. 1. inf. πιστῶσαι, a. 1. part. πιστώσας, ασα, αν,

præs. pass. πιθόμην, credor, perf. pass. πέπιθμαι, concreditur mihi; a. 1. pass. ἐπιθήθην, ης, η. à πίστις, ἴος ἡ, fides. Th. πείθω, persuadeo.

Πιστικὸς, ἡ, όν, fidelis, salubris: à πίστις, fides. Est & πιστικὸς, ἡ, όν, potabilis; liquidus, a, um: à πίνω, vel πίνω, bibo, vel dicitur πιστικὸς, pro ὀπιστικὸς, per Aphær. τῦ ο, ab Ὄπις, ιος, ἡ, nomen urbis prope Babylonem, unde optima nardus.

Πιστικὸς, in prima signif. propriè est, ad fidem faciendam aptus; qui fidem facere potest; ut, πιστικοὶ λόγοι, apud Aristot. Rhet. 1. & ab eo in altera signif. dicitur πιστικὴ νάρδος; ut, νάρδος πιστικῆ, Marc. 14. Sed sunt qui ab ὄπις, ἡ, deducunt; nam in genit. est τῆς ὄπιος; qui vicus erat Mesopotamiæ ad Euphratem, non procul à Seleucia, vicinarum regionum emporium, ex quo aliis præstantissima vendebatur nardus, &c. V.

Πίστος, ου, ὁ, fidius ab Halicarn. l. 9. vertitur sanctus, & l. 4. est Jovis cognomentum; ut, κατὰ τὸν Πίστιον, medius Fidius, &c. à πίστις, ἡ, V.

Πίστις, εως, ἡ, fides, fidelitas, persuasio, probatio: qu. πείστις, παρὰ τὸ πειθέσθαι, persuasum esse. Th. πείθω, persuadeo.

Πισολοχία, species est aristolochiæ; cum qua eandem habere putatur appellationis rationem; (vide ἀριστολοχία) Plin. 27. 8. ex πίσος, & λοχὸς, unde λόχιος, &c. V.

Πίστως, adverbialiter pro πιστῶς, 3. epist. Joh. v. 5. & τὸ πιστὸν, idem ac πίστις, ἡ

Πιστὸς, ἡ, όν, fidelis; fide dignus. Est & πιστὸς, Christianus, credens in Christum, οἱ πιστοὶ, credentes: à πείθω. at

Πιστὸς, ἡ, όν, potabilis, liquidus: à πίνω, poto. Th. πάω bibo.

Πιστὸς, prius præced. propriè est, q. d. credibilis; fidus: qui fidem suam servat & præstat apud Aristot. Isocr. & Plut. &c. Item, certus, exploratus: ut, apud Æsch. πιστὰ ταῦτα ἢ γνώριμα; hinc & πιστὸν ἴσχειν, pro certo habere, vel, certò sperare; apud Thuc. l. 1. Item, etiam activè. πιστὸς, est credens, fretus; apud Plat. unde, οἱ πιστοὶ, in sacris literis, sunt, fideliter credentes, qui salutem in Christo promissam sibi applicant, seu, in eam recumbunt, &c.

Πιστότερος, compar. & πιστότατος, superl. à πιστὸς, fidelis; quod vide.

Πιστότης, ητος, ἡ, fidelitas, fides; Plat. de leg. est subst. à priori πιστὸς, Vide.

Πίτνω, 3. sing. præs. ind. pass. verbi πίτνω quod vide.

Πίτνω, fidem facio, & exigo, confirmo, stabilio: f. πίσω. p. πέπιτνα. perf. pass. πέπιτμαι. a. 1. pass. ἐπίτνην. à πίστις, fides. Them. πείθω, persuadeo.

Πίτυα, ἡ; idem quod πιτύρα; canalis in quo adaquantur pecora: qui dicitur etiam πιτὺς, & πιτύριον; quoniam ibi πιτύρινται τὰ θρίμματα; sed exp. etiam, alveus: apud Eurip.

Item, Πίτυς, est genus navigii: apud Polyb. utrumque à πίνω, fut. πίσω, seu à πίτω, unde πίτος. &c. V.

Πιστωθεὶς, ἐντος, cui fides habita est, a. 1. part. pass. πιστόω, dual. num. a. 1. imperat. pass. πιστώθητι, verbi πιστόω, fidem facio, quod vide.

Πίστωμα, τὸ; id quo res aliqua confirmatur; probatio argumentativa: Aristot. Rhet. 1. est verbale, à Πιστόω. Vide.

Πιστῶς, adv. fideliter: à πιστὸς, quod à πίστις. Th. πείθω, persuadeo.

Πίστωσις, ἡ; confirmatio & probatio qua rei fides fit; Hermog. Item, Πίστωτὸς, ὁ; de re dicitur, cujus fides est facienda, quæque confirmatione vel πιστόσεως indiget, seu, opus habet; verbalia, à πιστόω, V.

Πίσσιτος, ου, ὁ, sutor, cerdo. Referamus ad πίσσα, ὑγρά; quia picem humidam tractat.

Πισσίον, τὸ; officina sutoris, seu, cerdonis: Hesych. & Poll. à præced. πισσὸς, cerdo, ὁ τὰ ὑποδήματα ῥάπτων, &c. V.

Πίσσωσις, fretus, fidens, Them. πείθω, persuadeo: f. σω. p. κα. a. 2. ἐπισθεν.

Πίσυρες, & πίσυρα, Æol. pro τέσσαρες, quatuor.

Πίσω, potabo, fut. 1. Poët. à πίνω. Vide πίνω.

ΠΙΤΑ'ΝΑ, ας, ἡ, turma, cohors; tribus quædam, ab urbe Æolidis Πιτάνη: inde Πιτανήτης λόχος, Cohors Pitanete.

Πιτανάτης στρατὸς; exercitus Græcorum turmalis; sic dictus, per Synec. utpote ex distinctis turmis constans ac ordinibus, &c. à præced. Them. πτάνα, V.

Πίτνα, cadebat, imperf. Ion. pro ἔπιπτον, verbi πίπτω, vel à πίτνημι τροπῇ τῦ η, εἰς α, ut ἵζα, pro ἵζη: hinc πίτνὰς, præs. part. Th. πίπτω, cado.

Πίτναν, 3. pl. imperf. act. pro ἔπιπτον. Vide πίτνα.

Πίτνω, cadere facio, jacio: Att. πίπτω hinc πτύειν. Th. πίπτω.

Πιτὸς, ἡ, ὁν, τὸ, tabula, pugillare; PITTACIUM: à πίτνα, vel πίσσα, pix.

Πιτύδιον præced, dicitur esse tabula è fusili pice ad exarandum conflata; item simpl. tabula Item, tabula & lacinia telæ vel panniculi, quæ ungento lita, vulneri &c. imponitur; Item, pittacium, i. e. supplementum, lacinia, tabula quâ vestimenti ruptura instauratur; &c. V.

Πιτθακὸς Μιτυληναῖος, ὁ PITTACUS MITYLENEUS, unus è septem Græciæ sapientibus.

Πιτθάσφηλος, pro πιτθόσφηλος; V. Item, Πιτθόω, pico, pice oblino; à Them. πίτθα, pro πίσσα. V. Item, Πιτθώδης, piceus, aut, picis gerens speciem, aut præ se ferens; ex πίτθα, pro πίσσα, & εἶδος, τὸ; Vide; sic &, Πιτθοκαυτέω; idem cum πισσοκαυτέω; id Vide. ut, πιτθοκαυτῶσι πλίνθους; Bud. interpr. picem ex arbore elicio & eximo; quod fit, cædis excisis; Theophr. 9. 2. &c.

Πιτθόω, vide in πισσόω.

Πίτθωσις, εως, ἡ; picatio, picis ad cutem illisio, vel, dropax simplicissimus, pice aridâ cum exiguo oleo liquatâ cutique dum calet illitâ; apud Gal. Item, Πίτθωτὸς, ὁ, ἡ; qui pice illinit; Luc. & Πιτθωτὸς, ὁ; pice illitus; ut, πιτθωτὰ φάρμακα, medicamenta quibus pix admiscetur; apud Gal. omnia, verbalia à præced. πίτθω, pico, pice incrusto, &c. V.

Πιτύϊνος, η, ον; pineus; ut, πιτύϊνη ῥητίνη, resina pinea, seu, resina è pinu; sic Πιτύϊνοι κῶνοι; Athen. πιτύϊνος στέφανος; Plut. & πιτύϊνος οἶνος, apud Dioscor. 1. 45. vinum eanditum pini lignis, &c. Item, Πιτύϊνη, ης; & Πιτυΐς, ίδος, ἡ; pinea; aliis, ajuga, abiga, & χαμαίπιτυς; quæ & iva muscata vulgò; Item absolutè, Πιτυΐς dicitur etiam resina pinea; apud Gal. in lex. Hippocr. unde, Πιτυΐδες, αἱ; dicuntur nuclei pineæ nucis; Gal. & Dioscor. &c. omnia, à Th. πίτυς, υος, Vide.

Πιτυλίω, cieo, πιτύλου; Aristoph. in vesp. Item, Πιτυλίζω, idem; sed exp. etiam, gesticulor, & crebro motu cieo manus strepitum; unde πιτύλισμα, τὸ, ejusmodi manuum commotio; ut, apud Juvenal. Sat. 11. qui Lacedæmonium pityliſmate lubricat orbem; omnia, à seq. Th. πίτυλος, quâ voce ipsum etiam remigium sic nominatur; ut & ipsi remi; Gal. & Eurip. Item, metaph. pro crebra agitatione & motu, strepitum ciente; ut, χειρῶν πίτυλος, complosio, vel, micatio manuum; & ὑκρύων πίτυλος, exp. apud Eurip. lachrymarum ubertim manantium destillatio cum planctu soniturque aliquo; sic apud eund. Πίτυλος σκύφου, exp. largior defluxus vini è scypho, non absque strepitu; denique, Πίτυλος, dicitur avicula quædam sylveltris strepera; Hesych.

ΠΙ'ΤΤΑΟΣ, ου, ὁ, strepitus aquæ remo percussæ.

Πιτυόεις, ιντος, ὁ; pinis abundans; & Πιτυόεσσα, quæ pinorum est ferax; quæ Atticè & per contract. dicuntur πιτυῦς, & πιτυοῦσα; quod ult. est etiam herbæ nomen; & dicitur esse species tithymalli; Dioscor. à Th. πίτυς, υος, ἡ; V.

Πιτυοκάμπη, eruca pinorum: Dioscor. 6. 2. Item, Πιτυοκάμπαι, qui pinus inflectit; cognomen Sinis centauri à Theseo interfecti; Plut. in Thes. ex πίτυς, υος, & κάμπτω, unde κάμπη & κάμπις, &c. V. Item, Πιτυΐτης, pinu redimitus; sed dicitur & Πιτύσπορος, in Epigr. ex πίτυς, υος, & σπεῖρα, f. ἴω; unde στέφος; &c. V.

Πιτυσσὰς, sive, πιτυσσὰ ἄρτος, panis furfuraceus, vel furfureus, qui, post excussam tenuissimam farinam ex reliquo conficitur; Item, Πιτυρίασις, εως, ἡ; furfures; porrigo; quum inter pilos, quædam squamulæ tenues & furfuraceæ surgunt & à cute resolvuntur; sic &, Πιτυρίδες ἐλαίας, furfuraceæ olivæ, tritæ olivæ; Athen. l. 2. omnia. à seq. Th. πίτυρος V.

ΠΙ'ΤΥΡΟΝ, ου, τὸ, furfur: qu. à πίπτω, est enim id quod πίπτει, id est, excidit à frumento, cum molitur.

Πιτυρίδιον, furfuribus, seu, porrigine, (quæ πιτυρίασις dicitur) infestari; Item, Πιτυριώδης, ους, ὁ, ἡ; furfuroſus, vel, furfuraceus; apud Dioscor. & Hippocr. à præced. Them. πίπτω, τὸ; pellicula, quæ à frumento inter molendam abscedit; Hesychio; πίτυρα, sunt cortices frumenti, vel, hordei; quibus grana eorum integuntur; sic etiam capitis sordes furfuribus similes, πίτυρα dicuntur; ut & Lat. furfures; Item, quæ in urina, furfuribus similia visuntur, sic etiam dicta sunt; urinæ sedimentum, à similitudine, &c.

ΠΙ'ΤΥΣ, υος, ἡ, picea, PINUS: q. à πίων, quia pingui abundat. Hinc πιτύδιον, ου, ὁ, pinis abundans. πιτυώδης, ους, ὁ, ἡ, idem. πίτϊνος, η, ον, pineus.

Πιτυόστεφος, pino redimitus; vide supra πιτυόστεπος.

Πιτυώδης, ους, ὁ, ἡ; pinis abundans; ut, πιτυώδεις νῆσοι, insulæ pineo frutice abundantes, quæ & Πιτυοῦσαι; Sic Πιτυώδη χωρία; apud Plut. &, πιτυώδης καρπὸς, fructus pinus, seu, pinens; qui & conus, seu, meta nominatur; Theophr. à Them. πίτυς, υος, ἡ; Vide.

Πιφάσκω, Ion. pro πιφάσκω, loquerls, 2. sing. præs. sub à

Πιφάσκομαι, pro φάσκω, jactito, dico. Th. φάω, vel φημὶ, dico.

Πιφαύσκω, Ion, pro πιφάσκω, præs. imperat. pass. à

Πιφαύσκω, inserto υ, pro πιφάσκω, quod per reduplicat. pro φάσκω, idem quod φημὶ, dico, loquor. Them. φάω, dico. Est etiam πεφαύσκω, in lucem profero: à φάω, idem.

Πίφηξ, vel, Πίφιγξ; dicitur esse avis quædam aquatica; apud Aristoph. παρὰ τὸ πίνω, quod aquis delectatur; Etymol.

Πίω, usitat. pro πίνω, BIBO. Est & 2. a. sub. act. verbi πίνω. f. πίσω. a. 2. ἔπιον.

Πιώδης, ους, ὁ; à Th. πίων; cum quo idem signif. ut, πιώδης γῆ, terra pinguis & uber, &c.

Πίωμαι, 1. plur. a. 2. sub. act. verbi ejusdem.

ΠΙ'ΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, pinguis, obesus: qu. à πίω, τὸ, pinguedo, πάχνη, pinguefacio.

Πιὼν, qui bibit, a. 2. part. act. verbi πίνω, bino: f. πίσω, a. 2. ἔπιον.

Πλαγὰ, ᾶς, ἡ, Dor. pro πληγὴ, ῆς, ἡ, PLAGA; quod vide.

Πλάγιος, η, ον; apud Aristot. H. an. l. 9. c. 32. plancus; aquilæ species; secunda magnitudine & v. quam dicit ὀπηκτειδέως ὑπόφαιον, vide Plin. l. 10. c. 3.

Πλαγίσκιον, ου, ὁ, icuncula cerea, quasillus: à πλάσσω, fingo. Sunt qui πλαγίσκιον, exponunt vagus, voluntque esse a. 2. part. verbi πλάζω. f. 2. πλαγὰ. a. 2. ἔπλαγον, & Pleonasmo, τῦ γ' ἐπλαγον, unde a. 2. part. πλαγίσκιον, ου, ὁ. Verum contra morem participiorum flectitur per ου· ut apud Hesych.

πλαγίσκιος καμψόφιλοι, reticula muliebria.

Πλαγὶς, præced. puppa cerea, dicitur ab Hesych. παρὰ τὸ ἐκ κηροῦ πεπλάσθαι, &c. V. Unde, Πλαγίσκιον, Hesych. fuisse dicit, ἀνάθημα, apud Athenienses; cujus, Pollux quoque meminit, dicens, denominatum esse ἀπὸ τῆς πλάσεως; intelligens, ut videtur, Plangonem, meretricem Milesiam; quam Athen. l. 13. διαζώσαντα fuisse tradit.

Πλαγιάζω, & πλαγιόω, obliquo; in obliquo; in obliquum, seu latus flecto; Poll. l. 1. Sed Πλαγιάζειν, exp. &, obliquè nunciare; Item, in errorem impellere, &, decipere; Hesych. unde verbale, Πλαγιασμὸς, obliquatio; apud Hermog. omnia, à Them. πλάγιος, ὁ; Vide.

Πλαγιάριος, ου, ὁ, plagiarius, fragana. Gal. Cyr.

Πλαγιαυλίζω, obliquâ tibiâ cano; Eust. est à seq. Πλαγίαυλος, qui obliquis canit tibiis, &c. V.

Πλαγίαυλος, ου, ὁ, obliqua tibia: ex πλάγιος, obliquus, & αὐλὸς, ῦ, ὁ, tibia.

Πλαγιόκαρπος, oblique, seu, à lateribus fructum ferens; Theoph. ex πλάγιος, & καρπὸς, ὁ; V. Item, πλαγιόκαυλος, obliquum caulem habens; Theophr. ex πλάγιος & καυλὸς, ὁ; V.

ΠΛΑ'ΓΙΟΣ, α, ὁ, ἡ, obliquus, transversus: qu. à πλάζομαι, erro.

Πλαγιοφλαικὲς, qui obliqua, seu, latera aciei custodiunt; apud Ælian. in Tact. ex πλάγιος, & φύλαξ, ακος, ὁ; Vide.

Πλαγίω, vide paulo supra πλαγιάζω.

Πλαγκτὴρ, ῆρος, ὁ; erro, vagus, erroneus; in Epigr. Item, Πλαγκτὸς, ὴ, ὁν; idem; ut, πλαγκτὸν ὕδωρ, aqua erratica; in Epigr. & πέτραι πλαγκταὶ, petræ in mari vagantes & errabundæ; Od. μ. Item, πλαγκτὸς, est stolidus, stultus, amens; hujusmodi namque hominum mens, è statu suo emota, huc illuc vagatur; nec certæ cuiquam rei adhæret, Od. φ. Unde πλαγκτοσύνη, ης, ἡ; vagus error, vagatio: ut, Od. ο. πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἐσ' ἡμειλιγμένον ἄλλο βροτοῖσιν, &c. omnia à Th. πλάζω, πλάζομαι, fut. πλάγξω, &c. V.

Πλαγχθέντες, errantes, nom. pl. a. 1. part. pass. ab 4. ind. pass. ἐπλάγχθην, Huphoniæ gratia interposito γ, ἐπλάγχθημεν, ης, η, erravi, verbi πλάζω, errare facio: fut. πλάγξω.

Πλαγχθῶ, ης, η, Ion. pro ἐπλαγχθην, a. 1. ind. pass. Vide πλαγχθέντες.

Πλαδάρεμα, τὸ; flacciditas ex nimio humore; uligo; mador, nimia humiditas: à πλάδαρος, udus, nimio humore abundans: atque inde, laxus, mollis, &c. V.

Πλάδαρος, α, πræhumidus, uvidus; flaccidus: &

Πλαδάω, ῶ, & έω, ῶ, humore nimio abundo: à

ΠΛΑ'ΔΟΝ, ου, τὸ, & πλάδος, ους, ὁ, humor superfluus.

Πλαδότης, ητος, ὁ; & Πλαδώδης, ους, ὁ, ἡ; humiditate nimiâ abundans; uliginosus, udus, apud Hippocr. utrumque, à præced. Th. πλάδον, τὸ: V. unde etiam, Πλαδόω, Poët. pro præced. Πλαθάω, superfluo humore, & modum naturæ excedente, madeo; ut, πλαθᾶν σῶμα χρῶ, apud Suid. & πλαθᾶντα ξύλα, humore prægnantes, seu, pituitâ maditæ gingivæ; apud Dioscor. l. 1. 153. &c. V.

Πλάζομαι, vagabundus jactor, erro: hinc part. præs. πλαζόμενος. Th. πλάζω; errare facio.

ΠΛΑ'ΖΩ, errare facio; amoveo; disturbo: f. πλάγξω. a. 1. ἔπλαγξα. p. χα. a. 1. pass. ἐπλάγχθην, ης, η, Ponitur & πλάζω, per Syncop. pro πλάσσω, appropinquo, accedo. Them. πλάω, prope.

Πλάθω, ῆς, statua; dicitur quasi πλαστὸς, i. e. πλαστὴ εἰκὼν, ficta imago, à Them. πλάσσω, seu, πλάττω; V. Item, Πλαθάνη, ης, ἡ; sartago; vas in quo fit panis & placentæ; ab eod. Item, Πλαθανὶς, vel, πλάθανος; idem; discus, scil. super quo panes finguntur; Itidem ab eod. Th. v.

Πλάθανον, seu πλαθανὶς, ῖδος, τὸ, orbis super quo panes formant: ut puto, à πλάσσω, formo.

Πλάθω, f. άσω, appropinquo, admoveo: à πλάω. Th. πλάω, prope.

Πλαίσιον, ου, τὸ, lateris forma, vel forma in qua lateres formantur, qu. à πλάσσω, formo.

Πλαίσιον præced. ὑπὸ τῦ πλάττεσθαι, dicitur etiam, militare agmen dispositum quadrangulari forma, quam, longiorem esse quam latiorem; scribit Ælian. ad formam scil. lateris; & sic dicitur compages lignorum eandem formam imitans; apud Aristoph. & Plut. &c. Vide.

Πλάκα, acc. sing. à πλάξ, ἡ, tabula lata, &c. quod vide.

Πλακαρώδης, vide infra πλακουντώδης.

Πλάκας, crustas massasque vocant, in tabellæ formam congestas; & hinc Latini, ut Festus, & Plin. planas tabulas, plancas vocant; interpositâ literâ n; Eust. quoque πλάκα nominari scribit πᾶν τὸ ὁπωσδὴν χωρίον; seu, πᾶν τὸ πλατὺ χωρίον; alibi vero, πλάκας dici annotat, πέτρα τὰ πλατέα; vide πλάξ.

Πλακεὶς, involutus. a. 2. part. pass. à πλέκω, plecto, necto. f. ξω. a. 2. pass. ἐπλάκην. a. 2. inf. pass. πλακῆναι.

Πλακερὸς, ὰ, ὸν, latus in formam πλακὸς; est à πλάξ, πλακὸς, V.

Πλακία, ας, ἡ, error, à πλάζω, erro, dimakia, error, peccatum: ab αὐτὸ, & πλακία.

Πλακία præced. delictum, erratum; à quibusdam diducitur, non à πλάζω, sed à πλέκω, quod instar laquei, hominem implicet; &c. V.

Πλακόεις, εσσα, εν, latus & tenuis, ut πλάξ, ἄστις πλακόεις, placenta. Them. πλατὺς, ὁ, ἡ, latus.

Πλακούντιον, ου, τὸ, placentula; apud Luc. exp. etiam, crustulum; est diminut. à seq. πλακοῦς, οῦντος, V. Item, Πλακουντώδης, (pro quo apud Theophr. scribitur etiam, Πλακαρώδης;) placentaceus; placentæ formam imitatus, seu, speciem ejus referens, ab eod. Item Πλακουντοποιὸς, dulciari-

us; ex πλακῶς, ῦντ⊙, & ποιέω, V.

Πλακοῦς, ῦντ⊙, PLACENTA, contract. à πλακόεις, ωντ⊙, panis latus & tenuis crustæ speciem referens. Th. πλατὺς, ί⊙, ὁ, latus, amplus, spatiosus.

Πλακόω, ῶ; incrusto; à πλάξ, ακὸς, ἡ; dicta quasi πλατάξ, à Th. πλατὺς, V. unde in plur. πλάκες, in sacris literis dicuntur tabulæ, in quibus Deus legem inscripserat; Exod. 31, 2. Cor. 3. & Hebr. 9. Item, πλάξ, exp. etiam, crusta; Dioſc. 5. 113. Πλάκας λεπιζομένας ἔχει; crustas habet squamarum modo; & Aristot. H. an. 2. πλάκας πόλλας ἔχων; crustas multas habens; Sic & alia quoque, quæ in modum πλακῶν & crustarum lata sunt; πλάκες dicuntur; ut, πλάξ ἰχθύος; itemque, panes latiores & tenuiores in modum crustarum, ut & πλάξ dicitur etiam planities, æquor, tam in mari quam in terra; &c. Vide. Unde etiam, Πλακώδης, ί⊙, ὁ, ἡ; latus in modum πλακὸς; & in compar. Πλακωδέστερ⊙, planior, & latior; apud Aristot. Item, crustosus, crustæ speciem referens; Dioſc. 2. 23. &c.

Γλάκβιν, ι, τὸ, Dor. pro πλῆθος, plectrum, instrumentum quo citharæ fides pulsantur: à πλήσσω, percutio.

Πλακῶ, pliatus sim, a. 2. sub. pass. verbi πλέκω, plecto, quod vide.

Πλὴν, Dor. pro πλὴν, nisi, præterquam quod, Et, præter, seorsum.

Πλανάω, facio errare, fallo, seduco. f. ήσω. p. πεπλάνηκα. a. 1. ἐπλάνησα. præf. pass. πλανάομαι, seducor, erro. perf. p. ſſ. πεπλάνημαι, perf. part. πεπλανημένος, η, ον, seductus, a, um. a. 1. pass. ἐπλανήθην, ης, η, seductus fui. à πλάνη.

Πλανόομαι, idem quod πλανάομαι; erro, vagor, vagabundus obeo; & ab eod. Th. πλάνη, ἡ; V.

ΠΛΑΝΗ, ης, ἡ; error. q. à πλάζω.

Πλάνημα, τὸ; erratio; vel; idem quod præced. Th. πλάνη, error; & metaph. deceptio, impoſtura; ut Lat. error. 2 Petr. 2. &c. V.

Πλάνης ητ⊙, ὁ, erro, vagabundus: à præced.

Πλανήσας. αντ⊙, decipiens. a. 1. part. act. à πλανάω, quod vide.

Πλανοπόδεσσι, incertis sedibus errans; vagus; Item, πλανοπόδεσσι, Aristoph. H. an. 1. vocat molam, quòd loco mobilis sit, & vagatur; ex πλάνος, & ῾πόδες, ἡ; V.

Πλάνος, ί⊙, ὁ: erratio, vagatio; verbale, à πλανάω, δομαι; V. Item, Πλάνητες, sub. ἀστέρες, sidera errantia; Plat. & Plut. est plur. masc. à sing. πλάνης, ητ⊙; vagus, erroneus, &c. V.

Πλανήτης, ου, ὁ, erro, onis, erraticus. & subaudit. ἀστὴρ, stella erratica, PLANETA. Angl. a Planet. Th. πλάνη.

Πλανητικὸς, ὴ, erraticus, vagabundus: à præced.

Πλανητὸς idem quod præced. & ab eod. ut, πλανητὰ ἄγειν; apud. Plat. de leg. l. 2. &c. V.

Πλάνης, vagabundus, erraticus, ut πλάνην βί⊙; q. d. vita vagabunda, vel erratica; sive, vita peregre agendum; in Epigr. à Th. πλάνη, ἡ; V.

Πλανόδιος, via errans, qui à recta via aberrat; Hom. hymn. in Merc. ex. πλάνη, ἡ; & ὁδὸς, ἡ; &c. Vide.

Πλάνος, ου, ὁ, seductor, impoſtor; item error. Sed

Πλάνος, ου, ὁν, fallax, fraudulentus, BLANDUS. Th. πλάνη, error.

Πλάνος præced. idem cum πλάνης, quum scil. absolute ponitur, pro πλάνης ἀνθρωπ⊙, Athen. l. 1. & Matth. 27. Item, in errorem impellens; ut, πλάνα δῶρα, apud Moſch. Item, interdum subst. idem quod πλάνη, apud Soph. & exp. etiam, digreſſio, vagus sermo, seu, vaga digreſſio, &c. apud Plat.

Πλανοῦσδε; q. d. errando calcatus, & vagando; i. e. ab animantibus vagantibus, & quasi vagabunde euntibus, calcatus; Sic est terræ Epith. apud Æſchyl. ex Th. πλάνη; unde πλάνος, & Th. σείω, unde σῖος, & σῖ⊙, &c. V.

Πλανύτιλο, idem quod πλανδομαι, oberro; errabundus sum & vagabundus; apud Aristoph. in avib. Τὶ ὅ πόνηρ', ἀνω κάτω πλανύτιμαι; i. e. πλανόμαδε; quid, ὁ miſer, ſursum deorsum vagamur? &c. ab eodem Them. πλάνη, unde πλανητὸς, &c. Vide.

Πλαξ, ακὸς, ἡ; tabula lata, æquor, planities, crusta. Them. πλατὺς, ί⊙, ὁ, latus.

Πλαξ, præced. vide etiam supra in πλακόεις.

Γλάξεν, Dor. & Ion. pro ἔπληξεν, percussit, 3. sing. a. 1. verbi πλήσσω, vel πλάσσω, percutio. f. ξω.

Πλάξιππ⊙, ω, ὁ, ἡ, Dor. pro πλήξιππ⊙, equorum agitator, παρὰ τὸ πλήττειν τοὺς ἵππους.

Πλάσαντι, dat. sing. à

Πλάσας, αντ⊙, a. 1. part. act. à πλάσσω, fingo: f. σω.

Πλάσις, ως, ἡ; fictio; ipsa actio fingendi; Item, formatio; &, metaph. formatio morum & institutio; Item, exp. & forma; apud Polyb. est verbale, à πλάσσω, fut. πλάσω, &c. Vide.

Πλάσμα, ατ⊙, τὸ, figmentum. Them. πλάσσω.

Πλάσμα præced. proprie est, fictum, i. e. figlinum opus; Item, commentum, simulatio; sed est etiam verbum theatricum & artis tibicinum; quidam exp. varietatem quandam circa muſicos ſonos, & cantus luxuriam, quibus opponatur ſimplex muſica; putatur & fuiſſe potionis genus, quo, ſuavior vox reddebatur, &c. Vide.

Πλασμάτιος, ι, ὁ, fictus, fictitius item fictor, fabulator, à præced.

Πλασματοποιέφ⊙, figmentorum ſcriptor, à præced. πλάσμα, ατ⊙, τὸ; & ποιέω, V.

Πλασματώδης, ί⊙, ὁ, ἡ; fictus, fictitius, commenitius, à præced. πλάσμα, ατ⊙, τὸ, V.

Πλάσσω, finxit Ion. & Poët. pro ἔπλασε, 3. ſing. a. 1. ind. act. à

ΠΛΑΣΣΩ, & Att. -ττω, fingo, comminiſcor, ſimulo. f. πλάσω. p. πέπλακα. perf. paſſ. πέπλασμαι. hinc πλάσμα, ατ⊙, τὸ, figmentum, πλάστης, ου, ὁ, fictor. πλαστὸς, ὴ, fictus.

Πλαστεύω, idem quod & pro Them. πλάσσω, fingo; Item, confingo, comminiſcor, &c. V.

Γλαστέα, fictrix, creatrix; ut, πλάστειρα φύσις; in Epigr. eſt fœm. à maſc. πλαστὴρ, ῆρ⊙, ὁ; idem quod πλάστης, ου, ὁ, fictor; in Epigr. & apud Plut. Item, creator, conditor; &c. verbalia, à præced. Them. πλάσσω, V.

Πλαστίγξ, γγ⊙, ἡ, lanx è jugo ſuſpenſa, cui pondus imponitur, tum tabula, in qua cotrabis ludebatur. Th. πλατὺς, ί⊙, ὁ: latus. Eſt &

Πλάστιγξ, Dor. pro πλῆστιγξ, γγ⊙, ἡ, ferula, flagellum: à πλήσσω, percutio.

Πλαστικὴ, sub. τέχνη, fingendi ſeu fictor mars, PLASTICE: à

Πλαστικὸς, ὴ, όν, ad fingendi artem aptus; idem fingendi arte valens. Them. πλάσσω, fingo.

Πλασγοσέφ⊙, qui ſcripturas fingit, ſeu, qui ficta ſcribit; falſarius; unde, Πλασγοσεφία, ſcripturas fingo; ſum falſarius; unde verbale, Πλασγοσέφημα, falſa ſcriptura, id quod ficte ſcriptum eſt; Item Πλασγοσεφία, falſa ſcriptura, ſeu, falſitas ſcripturæ; omnia, ex πλασὸς & γεάφω, unde γεαφὴ, ἡ; &c. Vide. Item, πλασολάλ⊙, ficta & falſa loquens, falſiloquus; Item, Πλασολήγ⊙, idem; ex πλασὸς, & λάλ⊙, vel, λέγ⊙, quæ Vide.

Πλασὸς, ὴ, όν, fictus, a, um, ab eo dem.

Πλασῶς, fictè, ſimulatè, falsò; eſt adv. à præced. πλασὸς, fictilis; Item, ſimulatus, commentitius, adulterinus; Item, πλασὸν φάρμακον, medicamentum quod illinendo adhibetur; nam Th. πλάσσω, ſimulo, ſignif. etiam illino, &c. V.

Πλασσρὸς, fictor, efficor; formator; unde, Πλασσρέω, fingo, effingo; imitor; Item, formo; &c. funde etiam verbale, Πλασόργημα, efficio: ex πλασὸς, & ἔργον, τὸ, V.

Πλαταγάω, f. ήσω, crepito, crepitaculo ſonitum edo: à

Πλαταγὴ, ῆς, ἡ, crepitaculum. Th. πλατὺς, ί⊙, ὁ, latus.

Γλαταγὺ, præced. inſtrumentum quoddam crepitum edens; dicitur etiam, in hominem garrulum, aures ſermone ſuo, obtundentem, inſtar crepitaculi, apud Aristot. polit. 8. 5. &c. Vide.

Πλαταγμὸς, ατ⊙, τὸ, ſtrepitus, ſonus: à πλατάζω, quod vide.

Πλαταγίζω, idem quod πλατάζω, quod vide.

Πλαταγὼν, ῶνγ⊙, ὁ; crepitaculum, ſiſtrum; Item, flos papaveris; unde πλαταγώνιον, τὸ; diminut. crepitaculum. Poll. l. 9. Item, papaveris folium; &

& abuſivè, Suid. ait, πλαταγώνιον uſurpari pro quacunque latitudine, ſeu, re quacunque latitudinem habente; unde etiam, Πλαταγωνίω, idem quod πλατυγλώσσω; crepito, ſeu, ſonitum edo in modum πλαταγῶνος; Item, manu plauſum edo; apud Theocr. &c. V.

Γλατεαὶ, ῶν, αἱ, PLATÆÆ, hinc

Πλαταιὰς, ὰδ⊙, ὁ, Platæenſis. dat. pl. Πλαταιάδσι.

Πλαταμὼν, ῶν⊙, ὁ; littus magnum & latum; vel, foveæ mari vicina, quæ, illo incumeſcente, aquam accipit ſalſam; ſed apud Gal. in lex. Hippocr. dicitur eſſe petra in mari lævis & humilis, circa quam dilatantur fluctus; unde apud Dioſ. 4. 75. ὁ χαμαίλοις πλατωμὸς exp. in littoralibus petris, vel, in maritimis ſoveis; à Them. πλατὺς; Vide.

Πλατάνια, τὰ; vel, Πλατανία, ὴ; genus quoddam pomorum; apud Athen. l. 3. ab eod. Th. πλατὺς, V.

Γλαταγίσαι, ſunt piſces quidam, de quibus Plut. 9. 15. à ſeq. V.

Πλατανίς, ὸν, ὴ, idem quod ſeq.

Πλάτανος, ου, ἡ, PLATANUS arbor, quia lata diffuſa ramis. Them. πλατὺς, latus.

Πλατανίς præced. dicitur etiam locus ſpatioſus & latè patens; à platani foliorum ſimilitudine, &c. Vide.

Πλατανώδης, ως, ὸν, ἡ, platanis abundans, platanis multis conſitus; vel, platani ſpeciem gerens, aut, platani formam habens, vel, imitans; Item, πλατανών, ῶν⊙, ὁ, platanis conſitus locus; platanetum; utrumque, à præced. πλάτανος, V.

Πλατάξ, Alexandrinis vocatur coracinus piſcis, quòd corpore ſit latiore; idem dicitur & Πλαταιὰς, apud Athen. l. 7. à Them. Πλατὺς, V.

Γλατάσσω, exp. ſolum excito ex ictu vel colliſione; Suid. à Them. πλατὺς, Vide.

Πλατὶ pro πλατέα, accuſ. ſing. m. & nom. vel acc. pl. n. g. πλατίων, gen. pl. à πλατὺς, έα, ὺ, latus, a, um.

Πλατεῖα, ας, ἡ, ſubaud. ὁδὸς, PLATEA, ab eod.

Πλατειάζω, & Doricè, πλατειάσδω, ⊙, dilato; ore in latus diducto, loquor; apud Theocr. (dicitur etiam, πλατυλλω, & πλατυδόδω, idem;) unde verbale, πλατειασμὸς, ὁ; ore in latum diducto loqui; Quintil. 1. 9. eſt vitium oris, quum, nimium diductis faucibus, & ore plus ſatis patulo, ſermo promitur; (huic opponitur ἰχνότης;) Item, Πλατεῖον, ου, τὸ; tabella lata; Item, teſſera caſtrenſis, Polybio, (quam & ξυλλόφων, vocat. alii σύμβολον.) omnia à Th. Πλατὺς, V.

Πλατείως, latè; in comparat. πλατύτερον. latiùs, à Them. πλατὺς, Vide.

Πλάτη, ης, ἡ, palmula, extrema & latior pars remi, vel ipſe remus. Them. πλατὺς.

Πλάτη præced. Doricè dicitur πλάτα, ᾶς; quod ponitur etiam generaliter, pro navigio; & apud Diod. Siculum in plur. Πλάται δ' ἦσαν ἐπὶ τῶν ἀκάτων, dicuntur faſciculi ex arundinibus, ad corticis & ſuberis uſum in aquâ; Item, Πλάτη, dicitur ventilabrum; quoniam palmulæ remi figuram imitatur; & in homine πλάτη, appellantur, coſtæ latiores; Poll. l. 2. unde etiam, Πλάτιον, ου, τὸ; diminut. parva πλάτη, palmula; vel etiam navicula; in Epigr. ab eodem etiam Them. πλατὺς, V.

Πλάτηξ, ῆγ⊙, ἡ; ſumma pars remi, quâ percutitur aqua; à præced. πλάτη, ῆς; Vide.

Πλάτης, ιδ⊙, ὁ; conjunx, παρὰ τὸ πελάζειν τῇ ἑνδρὶ κατὰ τὴν κοίτην; Ariſtoph. & ab Heſychio quoque ſubſtantivè exp. σωϊδ⊙, ἀδελφισμὸς; ut, πλάτις γυναικῶν, pro ἀδελφισμὸς; idem accipit; eſt à πλάτης, quod vide in πλάτης.

Πλατίον, Dor. pro πλησίον, prope, quod vide.

Πλατιστικὸς, vide ſupra in πλατικὸς.

Πλάτ⊙, ί⊙, τὸ, latitudo. Them. πλατὺς.

Πλατύω, fingo. Att. pro πλάσσω, quod vide.

Πλατυδοσδίσαι, Dor. pro πλατυάζουσαι, ore diducto pronunciantes, nom. plur. part. præſ. f. g. à πλατυάζω. Alii πλατειδοσδίσαι legunt à πλατειάσδω, Dor. pro πλατειάζω, ore in latum diducto loquor. Th. πλατὺς, latus.

Πλατυηδάσης, & πλατυηδάσω, qui eſt lato ventre; Ariſtot. ex πλατὺς, & γαστὴρ, V.

Πλατυγλίζω, palmulâ, aquam percutiendo, ſtrepitum excito; Item metaph. verborum ampullis ſtrepito; apud Ariſtoph. in equit. Item, papaveris folium (placagonium,) ſiniſtrâ teneo, dextrâque percutiens, inde ſonum elicio; qui luſus eſt amantium, periculum inde facientium an redamarentur, &c. à Th. πλατὺς, V.

Πλατυγλωσσ⊙, latam habens linguam; Ariſtot. ex πλατὺς, & γλῶσσα, vel, γλῶττα, V.

Γλάτυγξ, ſive potius πλάτιγξ, γγ⊙, ἡ, ſumma & lata pars remi, quâ percutitur aqua. Th. πλατὺς, latus.

Πλατύκαρπ⊙, latum habens fructum, ſeu, cujus fructus eſt latus; Dioſc. ex πλατὺς & καρπὸς, ὁ; Vide. Item, Πλατύκερφ⊙, feſtucam, ſeu, ramulum habens latum; ex πλατὺς, & κέρφ⊙, τὸ; Vide Πλατύκαυλ⊙, qui laticaulis eſt; ex πλατὺς; & καυλὸς, ὁ; Vide Sic etiam, Πλατύκερκ⊙, latam habens caudam; ex πλατὺς, & κέρκ⊙, ης; Vide.

Πλατύκλεφ⊙, ατ⊙, ὁ, qui latis cornibus eſt, nomen proprium animalis quod cervorum generi annumeratur. Gall Camois. ex πλατὺς & κέρας, τὸ, cornu.

Πλατύλογχοι, dicuntur; quorum hastilia latis cuſpidibus ſunt præfixa; Poll. ex πλατὺς, & λόγχη, ἡ. Vide.

Πλατυωλήσομαι, f. ήσω. paſſ. à

Πλατύω, dilato f. ώσω, perf. πεπλάτυγκα, a. 1. ἐπλάτυνα. perf. paſſ. πεπλάτυσμαι, a. 1. paſſ. ἐπλατύνθην. a. 1. imperat. paſſ. πλατύνθητι, ήτω. Them. πλατὺς, latus.

Γλατυσάτ⊙, ὰ, ὸ, ὴ, latum dorſum habens; ex πλατὺς, latus, & νῶτ⊙, ου, ὁ, tergum.

Πλατυόνυχ⊙, vel, Πλατυάνυχ⊙; qui latos habet ungues; ex πλατὺς, & ὄνυξ, υχ⊙, ὁ; Vide. Item, Πλατυόφθαλμ⊙, latos, ſeu, amplos habens oculos; ex πλατὺς, & ὀφθαλμὸς, ὁ; Vide. Sic & πλατυπάρυεα ἱμάτια, veſtes latuin è purpura limbum habentes; Poll. ex πλατὺς, & πάρυφος, ου, ἡ; V. Πλατύπους, latos habens pedes; ex πλατὺς, & πῦς, V. Πλατυπρόσωπ⊙, qui latâ facie, ſeu fronte eſt; ex πλατὺς; & πρόσωπον, τὸ; Vide Πλατύῤῥις, vel, πλατύῤῥιν, qui nares habet latas; ex πλατὺς, & ῥὶς; Vide Πλατύῤῥις, lata habens fluenta, late fluens; ex πλατὺς, & ῥεῦς, ῥέος, Vide. Item, Πλατύρυγχ⊙, ſeu, Πλατύῤῥυγχ⊙, qui latè eſt roſtro; ex πλατὺς, & ῥύγχ⊙, τὸ; Vide.

ΠΛΑΤΥΣ, ί⊙, ὁ, LATUS, amplus, in f. g. πλατεῖα, ας, ἡ, in n. g. πλατὺ. Hinc πλάτ⊙, ⊙, τὸ, latitudo. πλατύω, dilato. πλάτανος, ου, ἡ, platanus. πλατὺς, υος, ἡ, tabula. Hinc ſcriptum Angl. Plate, plat, platter.

Πλατύσαρκ⊙; latam & amplam habens carnem; ex πλατὺς & σάρξ, κὸς, ἡ; V. Item, Πλατύσημ⊙; ἱδὼς; veſtis lato clavo inſignis, tunica lati clavi; inſigne namque, ſenatum ab equite diſtinguens, tunica erat, quæ Latinis, latus clavus, & laticlavium dicebatur; Livio, tunica palmata, à latitudine clavorum; ei opponebatur anguſti clavium; ex πλατὺς, & σῆμα, unde σημεῖον, τὸ, &c. V.

Πλάτυσμα, τὸ; latum linteum, vel, ſimile aliquid cui emplaſtrum inducitur illitu, pittacium; Sic & generaliter dicitur quicquid in latum extenditur; Item, Πλάτυσμὸς, ου, ὁ; dilatatio; diductio & diſtenſio in latum; Item, oſtentatio, jactantia, vel, loquacitas, Athen. l. 14. utrumque, verbale, à πλατύνω, late duco, ſeu, diduco; amplum & ſpatioſum reddo; in paſſ. πλατύνομαι, latior fio, lateſco; Item, dilator, i. e. libero ſum animo; Ep. ad. Cor. 2. 6. &c. V.

Πλατύσμ⊙, qui lato, ſeu, patulo ore eſt; ut, πλατύσμ⊙ κρατὴρ; apud Dioſc. 5. 102. ex πλατὺς, & ὄσμη, τὸ, V.

Πλατύτης, ητος, ἡ; latitudo, amplitudo; ſpatioſitas; à Them. πλατὺς; Vide.

Πλατύφυλλος, lata naviens folia; Item, latifolia; species quercus; Theophr. Hl. 3. 9. Item, Πλατύφυλλον, latifolium, idem, 6. 6. ex πλατὺς, & φύλλον, τό: V. Item, Πλατανόνυχος, vide supra πλατύονυχος.

Πλάτων, est instrumentum, seu, vasculum quoddam æreum, quo, lacte coagulato, serum exhauritur; seu, quo serum lactis hauriunt, quum lac conspissare volunt; Hesych. à Th. πλατὺς. V.

Πλάτων, ωνος, ὁ, PLATO, magister Aristotelis.

Πλάω, per Sycop. pro πελάω, appropinquo. Th. πέλας. adv. prope.

Πλᾶς, Poët. Syncop. pro πέλονας, acc. pl. & sic πλᾶες, pro πέλοες, nom. pl. compar. grad. à πολὺς, multus. compar. πλείων, & πλέων. superl. πλεῖστος.

Πλήθω, nectendo, texendo, vel, implicite; est adv. à Th. πλέκω, f. πλέξω, &c. V.

Πλέγμα, ατος, τὸ, & in pl. τὰ πλέγματα, cincinni, crines in orti. Them. πλέκω, necto.

Πλεγμοσθία, implico. Item, Πλεγμόσιον, τὸ; diminut. implicamentum, utrumque à præced. Πλέγμα, τὸ; &c. Vide.

Πλεγιάω, poëticè dicitur, pro πλέκω, plecto; V.

Πλέθρα, τὰ, humida & herbosa loca, an quia πλήθουσι;

Πλέθριον, ου, ὁ; plethrum, seu, jugerum æquans; qui plethri est magnitudine; ut, πλεθριαῖον θάσημα, apud Suid. utrumque, à seq. Them. πλίθειν, V.

ΓΑΕ'ΘΡΟΝ, ου, τὸ, jugerum, apud Poët. πλήθειν. fore à πελεῖν. vertere, agere, indè πλεθριαῖος, α, plethrum seu jugerum æquans. πλήθρισμα, ατος, τὸ, cursus jugeri.

Πλεῖ, naviga, pro πλεῖς, præs. imperat. act. vel 3. sing. præs. ind. à πλέω, navigo, f. πλεύσω.

Πλειάδες, αἱ; & Ionicè, πληιάδες; Pleiades; sidus in cauda, vel, dorso Tauri, secundum Proclum, sex; secundum Plinium, septem continens stellas, Latinè, Virgiliæ dicuntur; est Plur. fœm. à sing. seq. V.

Πλειάς, άδος, ἡ, PLEIAS, Sydus, pluribus stellis constans, qu. à πλέω, navigo, quia utilis navigantibus, vel à πλείονες, quod plures stellas habet. Them. πολὺς, multus. in comp. πλείων.

Πλεῖεν, Ion. seu Poët. Ephenthesi pro πλεῖν, præs. inf. verbi πλέω, navigo, f. πλεύσω.

Πλεῖσι, per Pleonasm. syllabæ σι, pro πλεῖ, vel πλεῖς, præs. imperat. act. ejusdem verbi.

Πλεῖα, Ion. pro πλεῖα, ας, ἡ, plena: à masc. πλεῖος, plenus, Poët. πλέος, Att. πλέως.

Πλεῖν, præs. inf. à πλέω, navigo, f. πλεύσω.

Πλεῖον, vel πλέον, plus, comparat. n. g. gen. sing. πλείονος, gen. pl. πλειόνων. nom. vel acc. pl. n. g. πλείονα, πλείω, plura. Them. πολὺς, multus, comp. πλείων, & πλέων, superl. πλεῖστος.

Πλειστηρός, plenior, est compar. à πλεῖος, V.

Πλεῖν, dicitur Atticè, pro πλεῖον, vel, πλέον. apud Arisloph. (pro quo etiam dicitur Ionicè πλῆν) plus; &c. Vide.

Πλεῖος, Poët. pro πλεῖος, α, plenus.

Πλεῖες, pro πλείονες, & πλείονας, plures, nominat. & Accus. Plur. à sing. πλείων, Vide.

Πλειστε, adv. v. πλεῖστον.

Πλειστάκις, & πλειστάκι; sæpissimè; ut plurimum; Item, Πλειστακόθεν, sæpenumero; ex plurimis locis; adverbia, à πλεῖος, V.

Πλεῖστη, Plurima, nom. sing. f. g. & πλείστας, dat. pl. f. g. à πλεῖος, quod vide.

Πλειστηριάζω, plurimi licitor; à πλεῖος, superl. à πολὺς, multus.

Πλειστηριασμός, ὁ, licitatio ejus qui pluris licitatur quam cæteri: à præced.

Πλειστηρίζομαι, glorior; jacto me; itidem a præced. V.

Πλειστόλοιδος, qui taxillis ludens, plurima puncta sortitur seu facit; unde, Πλειστολοιδία, ludere taxillis; Item, Πλειστολοιδίσαι, & Πλειστολοιδὸς παιδιὰς; lusus ille de quo vide Poll. l. 9. ex πλεῖστος, & βολὴ, seu, βόλος; unde βολίον, &c. V. Item, Πλειστοδίκεια, nimia opinio, maxima existimatio; i. e. πλείστη δόκησις; Suid. ex πλεῖστος, & δοκέω, Vide.

Πλειστόμβοροι ἑορτὴ, celebritas, ad quam plurimi mortales conveniunt, ὡσεὶ ὑπὸ πλήσεως βοηθοῦ συμπεσόντα.

Πλειστόμβροτος præced. propriè signif. plurimos mortales, seu, homines habens, abundans hominibus; apud Eustath. ex πλεῖστος, & βροτὸς, ὁ, &c. V.

Πλείστον, & πλείστου, adv. plurimum, maximè, longissimè, τὸ πλεῖστον, maxima ex parte. ad summum, ut plurimum: à Πλεῖος, η, ον, plurimus, a, um superl. à πολὺς, multus. comp. πλείων, & πλέων.

Πλειστοφόρος, plurimorum ferax; ex πλεῖστος, & φορέω, ὁ; V.

Πλείω, contractè pro πλέονα, ονα, nom. vel acc. pl. n. g. à

Πλείων, ονος, ὁ, ἡ, major, amplior. n. g. πλεῖον, plus, compar. à πολὺς, πολλὴ, πολὺ, multus, a, um, superl. πλεῖστος. at

Πλειὰν, ὰνος, ὁ, annus, sic dictus qu. à πλέω, Poët. πλεῖος, quod eo compleantur tempora, vel ἀπὸ τῆς πλειάδων quia Pleiades suâ revolutione annum complent. Th. πολύς.

Πλεκάω, implicor, ceteo. à πλέκω.

Πλεκτάνη, ης, ἡ; idem quod πλέγμα, τὸ; omne scil. id quod nexum, seu, contextum est; sed exp. etiam, opus vitile; & dicitur etiam, de crinibus intortis, plexis & implicitis, &c. dicitur etiam de reti; apud Xen. Item peculiariter, Πλεκτάναι, dicuntur polypi cirri seu brachia, quibus, τὰ ἁλιεργούντα inexplicabili nexu vincit. Diosc exp. etiam Πλεκτάνη, cirrus, seu, cincinnus; Item, rete, laqueus, &c. unde etiam, πλεκτάνιον, τὸ; diminut. parvus cirrus; apud Athen. l. 7. à seq. πλεκτὸς, textus; seu, contextus, vel, nexus, connexus, &c. Item, nexilis, textilis, &c. V.

Πλεκτοῖνι, plicatis, dat. pl. Ion. à

Πλεκτὸς, ὴ, PLEXUS. à

ΠΛΕ'ΚΩ, PLICO, PLECTO, necto, texo. f. ξω. p. πέπλεχα. a. 2. ἔπλαγον. perf. pass. πέπλεγμαι. a. 1. pass. ἐπλέχθην. p. m. πέπλεγμαι. Hinc πλοκὴ, nexus, Πλόκος, cirrus, coma plexilis.

Πλέκαμος, idem, συμπλοκὴ, complicatio, connexio.

Πλέκνα, seu βλέκνα, mucus.

Πλεκνεῖς, mucosus; à præced. πλέκνα, idem quod, & pro Th. βλέκνα, V.

Πλέξαντες, nom. pl. a. 1. part. act. verbi πλέκω, quod vide.

Πλέξης, 2. sing. a. 1. sub. act. ejudem verbi.

Πλέομαι, (med.) fut. πλεύσομαι, & Atticè πλευσοῦμαι, idem quod πλέω, navigo; Item, Πλέομαι, (pass.) unde πλεομένη θαλάσσα, mare quod navigatur; Luc. &, πεπλευσμένον πέλαγος, navigatum mare; Xen. à Th. in act. πλέω, V.

Πλέον, ου, τὸ; Poëticè pro πλεῖον, PLUS: &

Πλέονα, pro πλείονα vide πλείων.

Πλεονάζουν, abundans: præs. part. n. g. & Πλεονάζωσι, 3. pl. ind. præs. à

Πλεονάζω, plus habeo, abundo; item facio abundare. f. άσω. a. 1. ἐπλεόνασα. Hinc á. 1. opt. πλεονάσαιμι, αις, αι. Them. πολὺς, multus, in compar. πλείων, & πλέων, ὁ, ἡ, & τὸ πλέον, & πλέον.

Πλεονάκις, adv. sæpius: à πλέων, quod vide.

Πλεονάσουσι, 3. sing. a. 1. opt. act. vel a. 1. inf. à πλεονάζω, quod vide.

Πλεόνασσε, idem quod seq. πλεονασμὸς, superfluitas & redundantia cujuivis rei, est & ab eod. V.

Πλεονασμὸς, ὁ, ὁ, abundantia: à πλεονάζω.

Πλεοναστικὸς, redundans, superfluus, ab eod. cum præced. V.

Πλεοναχῶς, q. d. plurifariam, multifariam; est adv. à πλέων, ονος; idem quod πλείων, V.

Πλεονεκτέω, ῶ. quæstui habeo, f. ήσω. a. 1. ἐπλεονέκτησα. perf. πεπλεονέκτηκα. a. 1. pass. ἐπλεονεκτήθην. a. 1. sub. pass. πλεονεκτηθῶ, ῆς, ῆ. & in pl. πλεονεκτηθῶμεν, superemur: ex πλέον, pro πλείων, plus, quod vide, & ἔχω, habeo.

Πλεονέκτημα, ατος, τὸ, melior conditio, partes superiores, prærogativa: à præced.

Πλεονέκτης, ου, ὁ, avarus, q. πλέον ἔχειν βουλόμενος, qui vult plus habere.

Πλεονεκτικὸς, idem quod præced. πλεονέκτης, fraudator; circumscriptor, avidi lucri avidus; Item, violentus & tyrannicus; Aristot. unde adv. Πλεονεκτικῶς, more eorum qui fraudant & circumveniunt; Luc. nam verbum, Πλεονεκτεῖν, signif. etiam fraudo; ut, viz. solent, qui plus habendi quàm alii, avidi sunt, seu cupidi; unde etiam, Πλεονεκτίζειν, rapacissimus, alienique avidissimus; Xen. Superl. à præced. πλεονέκτης, V.

Πλεο

Πλεονεξία, ας, ἡ, avaritia: ex πλέον, plus, quod vide, & ἔχω, f. ἕξω, habeo.

Πλεονεξία, præced. sæpe apud Thuc. & Xen. &c. est, plus habendi aviditas inexhausta, &c. V.

Πλέονες, plures, nom. pl. &

Πλέονας, pro πλείονας, pluribus, dat. pl. Ion. à πλέων, Poët. pro πλείων, major, compar. m. g. à πολὺς, multus, superlat. πλεῖστος, plurimus.

Πλεόνας, pluisculum; est adv. à πλέον, τὸ; Vide.

ΠΛΕ'ΟΣ, η, PLENUS, Poët. πλεῖος, & Att. πλέως. q. à πολὺς, multus. Hinc πλήρης, ους, ὁ, ἡ, plenus, πληρόω, impleo, πλήρωμα, ατος, τὸ, complementum, πλήρωσις, εως, ἡ, repletio. πλήθω, f. σω, impleo, πλησμονὴ, satietas, saturitas. πλῆθος, ους, τὸ, multitudo. πίμπλημι, f. πλήσω, impleo.

Πλέουσαι, navigantes, acc. pl. part. præs. act. f. g. verbi πλέω, navigo. f. πλεύσω.

Πλέπω, Ion. pro πλέκτω, quod per Syncop. pro πλέκω, 3. sing. imperf. verbi πέλομαι, sum.

Πλεύμων, ονος, ὁ, pulmo; respirationis instrumentum; Item, pulmo marinus; &c. Attice est, pro πνεύμων, idem; à Them. πνέω, &c. V. Item, Πλευμονία, idem quod πνευμονία; & Πλευμονικὸς, idem quod πνευμονικὸς, &c. quæ V. Sic etiam, Πλευμονιδὴς, ους, ὁ, ἡ; pulmoni similis; spongiosus, ac filitulis inanibus cavus, laxusque & mollis, ut pulmo; Arist. H. an. 5. 16. Item πλεύμωσις, pulmonis vitium & inflammatio; Gal. Πλευμώδης, ους, ὁ, ἡ; & Πλευματώδης, pulmonarius; Gal. Item, Πλεύμωμα, ῶν, in tabem incido; apud Hippocr. omnia à præced. Πλεύμων, V.

Πλεῖν, pro πλέον, plus: &

Πλεῖνα, pro πλέονα, acc. sing. m. g. &

Πλεῖνας, pro πλέονας, acc. pl. m. &

Πλεῖνες, οἱ, pro πλέονες, plures; &

Πλεῖναν, pro πλέονα, &

Πλεῖνες, pro πλείονας, plus, Ion. hæc omnia à πλέων, pro πλείων, quod vide.

ΠΛΕΥΡΑ', ᾶς, ἡ, membrana succingens costas, latus, costa. πλευρὸν, οῦ, τὸ, idem.

Πλευρίτης, ου, ὁ, lateralis, Poll. l. 2. & in fœm. Πλευρίτις leq. idem, sed sæpe absolutè ponitur, pro πλευρῖτις νόσος; ut apud Athen. l. 10. unde etiam πλευρίτικα. a. 1. ἐπλευρίτικησα. perf. πεπλευρίτικα. a. 1. pass. ἐπλευρητικήθην. a. 1. sub. pass. πλευρητικθῶ, ῆς, ῆ. & in pl. πλευρητικθῶμεν, superemur: ex πλέον, pro πλείων, plus, quod vide, & ἔχω, habeo.

Πλευρίτικος, ου, τὸ, morbus lateris, PLEURITIS, Ang. Pleurisie. à præced.

Πλευρόθεν, à latere, vel, de lateribus; est adv. à πλευρὸν, τὸ, idem quod Th. πλευρὰ, V. Unde etiam Πλευρόμορμος, itidem, idem; latus, vel, lateris dolor; &c. V.

Πλεύσεαι, Ion. pro

Πλεύσῃ, 2. sing. f. ι. m. verbi πλέω navigo. f. πλεύσω.

Πλεύσιμος, & πλευσικὸς, navigabilis; Item, navigationi accommodus, seu, navigationem promovens; ut, πλευσικὸς ἄνεμος, apud Theocr. Idyll. 13. à πλεῦσις, εως, ἡ; navigatio; & omnia, verbalia à Th. πλέω, V.

Πλεύσομαι, ῇ, εται, Dor. pro πλεύσομαι, f. ι. m. ejusdem verbi.

Πλεύσω, navigabo, f. ι. act. à

ΠΛΕ'Ω, navigo. f. πλεύσω, p. πέπλευκα. q. à πλόος, propinquo. Hinc πλόος, ου, ὁ, navigatio, πλοῖον, ου, τὸ, navigium.

Πλέω, plura; per Sync. & Crasin pro πλόονα, ονος, nom. vel acc. pl. n. g. Poët. pro πλεῖονα, compar. à πολὺς, multus. comp. πλείων, & Poët. πλέων. in n. g. πλέον, ονος, τὸ.

Πλέω, pleno. dat. sing. à πλέος, ου, plenus. Bst. &

Πλέω. Att. pro πλοῖ, nom. pl. m. à πλόος, quod vide.

Πλέων, Poët. pro πλείων, quod vide.

Πλέως, Att. pro πλέος, ου, plenus.

Πλήγανον, ου, τὸ; baculus; Hesych. Item, Πληγὰς, άδος, ἡ; falx; idem, unde Πληγάδιος, idem fuit cum seu ponuntur, ἀπὸ τῶν συμπληγάδων; i. e. concurrentes & mutuo sese ferientes petræ; omnia, à πλήσσω, ἡ; V.

Πληγείς, έντος, percussus, & in f. g. πληγῆσα, a. 2. part. pass. à πλήσσω, vel, πῶν percutio. f. ξω. a. 2. ἔπληγον, & ἐπλαγόν.

Πληγιαῖος, ᾶν, οι; exp. diversis parentibus nati, à Th. γείνομαι, unde, γένος, ους, τὸ, &c. V.

Πληγὴ, ῆς, ἡ, & Dor. πλαγὰ, PLAGA, ictus, vulnus, à p. m. πέπληγα, verbi πλήσσω, percutio.

Πληγίωμι, percussum esse. a. 2. inf. pass. verbi πλήσσω, vide πληγείς.

Πλῆγμα, τὸ, plaga, ictus, vulnus; verbale, ab eod. Th. cum præced. V.

Πληγῶν, gen. pl. à πληγὴ, quod vide.

Πληθει, dat. sing. à πλῆθος, ους, τὸ, quod vide.

Πλῆθεν, impleti erant, Bœot. Syncop. pro ἐπλήθησαν, 3. pl. a. 1. pass. ἐπλήθην, ης, η, à verbo πίμπλημι, impleo. f. πλήσω. ab inusit. πλάω.

Πλήθομαι, impleor, plenus sum; in Epigr. est pass. ab act. πλήθω. V.

Πλήθυντι, dat. sing. part. præs. act. à πλήθω, quod vide.

Πλήθυντ' ἄγλαὸν ἀγορᾷ, cum frequens esset turba in foro. Quod aliàs dicitur πλεθώσης ἀγορᾶς.

Πλῆθος, ους, τὸ; multitudo, vulgus. PLEBES. Th. πλέω, plenus.

Πλῆθος præced. tam ad numerum, quam ad quantitatem; i. e. multitudo, sive copia; magnitudo; frequentia, populus, i. e. δῆμος; Item, pondus; mensura; sed propriè magis, numerum significat; unde, τὸ πλῆθος, plebs; sed interdum etiam, est plenitudo humorum, imprimisque, sanguinis in corpore redundantia; teste Gal. & sic fere idem signif. quod πληθώρη, id. V.

Πλῆθυσι, 3. pl. ind. præs. act. verbi πλήθω, quod vide.

Πληθύω, multitudinem, accus. sing. à πλῆθος, quod vide.

Πληθυθείω, ης, η, a. 1. opt. pass. &

Πληθυνθείσαι, a. 1. inf. pass. à

Πληθύω, multiplico, cresco. f. υνῶ. p. πεπλήθυγκα. præs. pass. πλήθυομαι, νεται, νται. a. 1. ἐπληθύνθην. Them. πλέω, plenus.

Πληθυντικὸς, ῆ, ὸν; augendi & multiplicandi vim habens, Thucyd. Et Xen. Item, apud Gramm. ἀριθμὸς πληθυντικὸς, dicitur numerus pluralis; unde etiam adv. Πληθυντικῶς; numero plurali; Athen. l. 7. est verbale, à præced. V.

Πληθύς, ύος, ἡ, multitudo. acc. πληθύν. idem quod πλῆθος, ους, τὸ. Th. πλέω, plenus.

Πληθυσμὸς, multiplicatio, auctio; verbale à πληθύνω, πληθύομαι, V.

Πληθύω, plenus sum, abundo, frequens sum. præs. pass. πληθύομαι, idem Th. πλέω. plenus.

Πλήθω, impleo, inundo. f. πλήσω. a. 1. ἔπλησα. perf. act. πέπληκα. a. 1. pass. ἐπλήσθην, ης, η, impletus sui. a. 1. sub. pass. πλησθῶ, ῆς, ῆ. a. 1. part. pass. πλησθεὶς, ῆντος. Th πλέω, plenus.

Πλησθέμεν, ας, ἡ, & Ion. πλησθένην, omnium humorum æquabilis redundantia. Et pro maximâ hominum frequentia: à præced.

Πληθωρικὸς, plenus; ut, πληθωρικὸν σῶμα; apud Gal. est corpus humoribus plenum; est à præced. πληθώρη, Vide. Unde etiam πληθωρία, ᾶς, impleo; & πληθωρίομαι, impleor; Item interdum, inundo, ut, apud Suid. πληθωρέοντες ὁ Νεῖλος, utrumque à præced. πληθώρη, Vide.

Πλήθωσι, 3. pl. præs. sub act. verbi πλήθω.

Πληϊάδες, Poët. pro πλειάδες, vergiliæ sidus, in dorso tauri, à πλειὰς, άδος, quod vide.

Πλήκτης, ου, ὁ, percussor, item pugnax: à perf. pass. πέπλεγμαι, ξαι, κται, verbi πλήσσω, percutio.

Πληκτίζομαι, pugno, usque ad plagas digladior, à πλήσσω, percutio.

Πληκτικώτερος, nom. vel. acc. pl. n. g. à

Πληκτικώτερος, ου, vehementior, comp. gr. à πληκτικὸς, qui percutiendi vel pungendi vim habet, mordax. Them. πλήσσω, percutio.

Πληκτὸς, percussus, ictus; ab eod. cum præced. V.

Πλῆκτρον, ου, τὸ, PLECTRUM, scutica, flagellum; item calcar galli gallinacei, ab eod. them.

Πληκτροποιὸς, qui plectra, i. e. instrumenta quibus citharæ pulsari solent, conficit; Poll. 7. 30. Unde πληκτροποιία, plectrorum fabricatio; & πληκτροποιητικὸς, ad plectrorum fabricationem pertinens, ut &, πληκτροποιητικὴ, ars plectra conficiendi; unde etiam adv. Πληκτροποιητικῶς, ut plectrorum confectores decet; seu, more eorum qui plectra conficiunt; apud eund. ibid. omnia, ex præced. πλῆκτρον, τὸ; & ποιέω, Vide.

Πλῆμα, exclementum, &c. idem cum, & pro πλῆσμα, τὸ, V.

Πλῆμμ, ης, ἡ, vel πλήμμυρ, æstus maris: à πλήθω, impleo. Th. πλέω, plenus.

Πλήν, appropinquo: à πλάω, per Syncop. pro πελάω, idem, Them. πέλας, prope.

Πλημμελία, ας, ἡ, vitiositas, improbitas, peccatum; erratum: à πλημμελὴς, quod vide.

Πλημμελὲω, -ῶ, incompositè me gero sive improbè: delinquo; &

Πλημ-

Πλημμέλημα, ατος, τὸ, peccatum, delictum: item quod pro peccato penditur: à

Πλημμελὴς, ὁῦς, ὁ, ἡ, inconcinnus, immoderatus, vitiosus; à πλὴν, & μέλος, qu. sine modulatione, aut à πλέον μέλος, cum membrum abundat.

Πλημμελῶς, immoderatè. Item, inconcinnè, inconditè, seu, incompositè; Item, perperam, malè; vitiosè, improbè; est adv. à præcd. Πλημμελὴς, qui est contra modulationis normam, &c. V.

Πλήμμυρα, ας, ἡ, maris æstuantis accessus, inundatio: à πλήμη, vel πλήμμη, æstus maris, quod vide, & μύω, fluo, cui opponitur ἄμπωτις, εως, ἡ, maris æstuantis recessus, pro ἄμπωσις, ex ἀνάπωσις, quod ab ἀναπίνω, resorbeo.

Πλημμυρὶς, ίδος, ἡ, idem quod præced.

Πλημμύριον, ου, τὸ; æstuarium; Item, arx munita quæ est in æstuario extructa; apud Thuc. l. 8. Item, Πλημμυρὶς, inundans, plenus; unde, Πλημμύριον, & Πλημμυρὶα, æstu inundo; restagno; exundo; in Epigr. & Athen. &c. omnia, à præced. πλημμύρα, & πλημμυρὶς; quæ Vide

Πλήμη, ης, ἡ, modiolus rotæ, πλήμναι sunt fistulæ quæ axi inseruntur, & circa eum volvuntur. qu. à πολέομαι, versor, vel ἀπὸ τῦ πλησθῆναι ὑπὸ τῦ ἄξονος. Them. πλεῖος, plenus.

Πλημνοδέτηρ, ῆρος, τὸ, ferramentum rotæ, quo radii modiolo colligantur: à πλήμνη, quod vide, & δέω ligo.

Πλημοχόη, ης, ἡ, vas quoddam, à πλήθω, impleo, & χέω fundo.

ΠΛΗΝ, adv. præterquam, præter, cum gen. sed, sed tantum, tamen, quinetiam, cæterum, itaque, tantum maxime.

Πλωνοδία, Ionicè, pro πλανοδία; à πλανόδιος, via errans; &c. vide.

Πλῶντο, implebantur, 3. plur. imperf. pass. Ion. verbi πλήμι, idem quod πλήθω, impleo. f. σω. Th. πλεῖος, plenus.

Πλῆξ', Ion. pro ἔπληξε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi πλήσσω, percutio. f. ξω.

Πλῆξ, q. d. percussor, stimulus quo boves punguntur, ab eodem cum præced. vide.

Πλῆξας, αντος, & in nom. dual. πλῆξαντε, a. 1. part. act. ejusd. verbi.

Πληξάνη, ης, ἡ, nom. mulieris. Gr. quæ multiloquio aërem verberat.

Πλῆξεν, detersuit, Ion. pro ἔπληξεν. 3. sing. a. 1. act. verbi πλήσσω, f. ξω, percutio.

Πληξίππος, ου, ὁ, ἡ, equorum domitor, & stimulator: ex πλήσσω, f. ξω, percutio, & ἵππος, equus.

Πλῆξις, εως, ἡ; ipsa percutiendi actio; Gal. est à πλῆξ; aut, verbale ab ejus Th. πλήσσω, f. ξω, &c. V.

Πλῆος, n. g. à πλήρης, quod vide.

Πλῆρ, acc. sing. à

Πλήρης, ες, ὁ, ἡ, & τὸ πλῆρες, plenus, a, um, cum gen. Th. πλεῖος, plenus.

Πλησῖ, 3. sing. præs. ind. & opt. act. verbi πλησίω, impleo. Them. πλεῖος.

Πληφορία, ᾶς, plenam fidem facio, plenum affero. f. ήσω. p. πεπληροφόρηκα, a. 1. ἐπληροφόρησα, a. 1. imperat. πληροφορησον. præs. pass. πληροφορεῖμαι, οῦμαι, certus sum, persuasissimum habeo. Res enim πληροφορεῖται dicitur, quæ nobis plenè notificatur, ad plenum persuadetur. perf. pass. πεπληροφόρημαι, perf. part. πεπληροφορημένος, η, ον, a. 1. ind. pass. ἐπληροφορήθην, ης, ης, a. 1. part. pass. πληροφορηθεὶς, plene certioratus: ex πλήρης, plenus, quod vide, & φορέω, seu φέρω, fero.

Πληροφορία, ας, ἡ, plena assensio, certioratio, plena persuasio, certa fides: a præced.

Πληροφορία præced. propriè est plena fides; quæ nobis fit de re aliqua, certa persuasio; ut in Ep. ad Thes. 1. 1. Et apud Basil. &c. V.

Πλήσω, ῶς, impleo; item absolvo, finio. f. ώσω, supplebo. p. πεπλήρωκα, a. 1. ἐπλήρωσα, a. 1. opt. act. πληρώσαιμι, αις, αι, a. 1. sub. act. πληρώσω, ῃς, ῃ, perf. pass. πεπλήρωμαι, a. 1. pass. ἐπληρώθην, ης, η. a. 1. sub. pass. πληρωθῶ, ῇς, ῇ. perf. part. pass. πεπληρωμένος, η, ον, implectus, consummatus. à πλήρης, idem quod Theo. πλέος, plenus.

Πλήρωθῶσι, 3. plur. a. 1. sub. pass. verbi præced.

Πλήρωμα, ατος, τὸ, supplementum, plenitudo, impletio: à πλήρω, impleo, quod vide.

Πληρώσιος, αντος, a. 1. part. act. à πληρόω, quod vide.

Πλήρωσις, εως, ἡ; repletio cujuslibet rei quantumcunque in parte; Plat. & Plut. sed exp. etiam, perfectio, atque absolutio: est verbale, à πληρόω, V. Item, Πλήρωτὴς, οῦ, ὁ; Athenis dicebatur is qui collectos fructus aut indictione coactos, vendebat iis, qui aut sorte aut emptione eos appetebant: Demosth. contra Mid. Item, Πληρωτικὸς, implendi, seu, replendi vim habens; Dioscor. 2. 95. utrumque, itidem verbale, à πληρόω; vide.

Πλησθμῆτον, ου, cum impleviset, a. 1. part. m. à πλήθω.

Πλήσσοντες, αντες, in pl. πλήσαντες, a. 1. part. act. verbi πλήθω, impleo. f. σω. a. 1. ἔπλησα. Them. πλεῖος, plenus.

Πλῆσθεὶς, έντος, a. 1. part. pass. ejusdem verbi & Them.

Πλησίαζε, appropinqua, præs. imperat. act. à

Πλησιάζω, conversor, appropinquo, fector. f. άσω, acc. pl. part. præs. πλησιάζοντας à πλησίον, quod vide.

Πλησιαίτατος, & πλησιέστατος; propinquissimus, proximus; utrumque superl. à compar. seq. Vide.

Πλησιαίτερος, propinquior, propior. compar. à πλήσιος, quod vide.

Πλησιαίτερος, Ion. adv. pro ἐγγύτερον, propius, à præced.

Πλησιέστερος, η, idem quod πλησιαίτερος, quod vide.

Πλησίαλος, maritimus, mari vicinus; (idem quod ἁγχιάλος, apud Poëtas) unde Πλησίαλον, subst. maritima ora: apud Athen. ex πλήσιος, & ἅλς, ἁλὸς, V.

Πλησιασμὸς, ῦ, ὁ; accessus, appropinquatio; Item, familiaris consuetudo & sectatio; Item, coitus; Aristot. Rhet. l. 2. & Hæn. l. 4. est verbale, à πλησιάζω, V.

Πλησίγναθος, maxillas, seu, buccas implens; ut, ψωμὸς πλησίγναθος, ex πλήθω, f. σω; & γνάθος, ὁ; v.

Πλησίον, adv. prope, sed ὁ πλησίον, propinquus.

Πλησίος, α, ον, propinquus, a, um. Th. πέλας, prope.

Πλησιόχωρος, ου, ὁ, ἡ, alicujus agro vicinus: ex πλησίος, & χώρος, ager, locus.

Πλησίστιος, ὁς, ὁ, ἡ, velum implens; item passivè, qui prospero cursu navigat vento implente velum: ex πλήθω, f. σω, impleo, & ἱστὸς, ου, τὸ, velum. Th. ἵστημι, statuo.

Πλησφαὴς, plenam lucem habens, ex πλήθω, f. σω, & φάος, luceo, &c. v.

Πλήσμα, τος, τὸ, expletamentum, seu, id quo aliquid expletum est, Athen. l. 3. Item, apud Aristot. Il. an. 6, 23. πλῆσμα λαμβάνειν, sive δέχεσθαι, exp. prægnantem fieri; seu, concipere atque impleri, est verbale, à πλήθω, πλήσομαι, fut. σω, &c. V.

Πλησμὸν, ὸς, implens, replens, de cibo dicitur; item delicatus, fastidiosus, τὸ πλήσμιον, fastidium, satietas: à πλήθω. f. σω. impleo. Th. πλεῖος, plenus.

Πλησμίαες, faturate; ad faturitatem, apud Gal. πλησμίας διῆτᾶτο, in victus faturitate cibis; est adv. à præced. πλῆσμος, V.

Πλησμονὴ, ῆς, ἡ, satietas, acc. pl. πλησμονὰς, ab cod. Th.

ΠΛΗΣΣΩ, seu πτω, percutio, frango, percello, terreo, f. ξω, p. πέπληγα, a. 1. ἔπληξα, a. 1. part. πλήξας, αντος, a. 2. ἔπληγον, quod ad ictum corporis pertinet: & ἔπτηγον, quod ad consternationem animi: sic & in a. pass. ἐπλήγην, & ἐπλάγην, perf. pass. πέπλαγμαι, ξαι, ται. hinc πλῆξις, εως, ἡ, percussio, πλῆκτης, ου, ὁ, percussor, Πλῆκτρον, percutiendi instrumentum; item plectrum, quo fides pulsantur. Πληγὴ plaga, ictus, vulnus, quod fit à præt. m. πέπληγα. Comp. ἐκπλήσσω, percutio, ἐκπληξία, ας, ἡ, stupor corporis mentisque morbus, ἐκπληκτὸς, ὴ, ὸν, ἡ, & ἐκπληκτικὸς, ὴ, qui laborat apoplexia. ἐκπλήσσω, percello, perterrefacio, ἐκπλῆξις, εως, ἡ, perterrefactio, consternatio

Πλησχεδάζω, plurimo licitor; sed perperam sic codices habent, pro πλειχεδάζω, pluris licor quam cæteri, &c. Vide.

Πλῆσιγξ, & Doricè πλάσιγξ, γγος, ἡ; flagellum; Etym. unde in plur. Πλήσιγγες, exp. οἱ νάρθηκες, ferulæ, ad ferendum; Gal. in Lex. Hippocr. à Th. πλήσσω, vel πτω, f. ξω, &c. v.

Πλήτο, implebatur, 3. sing. imperf. pass. Ion. verbi πλήμι, idem quod πλήθω, impleo. f. ήσω. Sunt qui velint esse pl. num. p. pass. & Poët. seu Ion. poni pro πίπλητο, Th. πλεῖος, plenus.

Πλήτης

Πλήτης, ου, ὁ, & πλάτης, signif. idem, & pro πλάτης; qui appropinquat, seu, accedit; unde etiam in fœm. Πλάτις, idem quod, & pro πλάτης, &c. Quæ V. Item ab Aristoph. πλάτης, dicitur conjunx, &c. Ut suprà; vide suo loco.

Πλήτην, 3. sing. præs. ind. act. &

Πλήττην, 2. pl. præs. ind. imperat. à πλήττω, idem quod πλήσσω, quod vide.

Πλήων, ονος, ὁ, ἡ, Dor. & Æol. pro πλέων, quod V.

Πλίγμα, ατος, τὸ, gradus, gressus; Eust. passus, saltus, &c. Idem etiam Eust. Hippocratem sic appellare ait partem, quæ est inter τὸ μεσον; est verbale, à Th. πλίσσω, V.

Πλινθεία, ας, ἡ, laterum fictio, lateritium opus; item agmen militare sic dispositum ut ex omnibus lateribus quadrati formam repræsenter. Them. πλινθος.

Πλινθεῖον, τὸ, figlina laterum; officina in qua lateres finguntur; Poll. ab eod.

Πλινθίσαμεν, 1. pl. a. 1. sub act. à

Πλινθίω, f. ίσω, lateres fingo; item ex lateribus ædifico: à πλίνθος.

Πλίνθευσις, εως, ἡ, laterum fictio; & πλινθευτὴς, οῦ, ὁ, qui lateres ducit, fingit, coquit; Poll. verbalia, à præced. πλινθίω, V. Item, πλινθεῖον, in modum laterum; tanquam opere lateritio; est adv. à πλινθεῖος, ία, ον, laterculus; item, eadem figura Mathem. cum πλινθείαι, V. Omnia, à Th. πλίνθος, quod dicitur significare, omnem etiam in ædificio necessariam figlinam, ut, imbrices, tegulas, & fimilia; undè etiam, πλινθιακὸς, late ritius operarius; & πλίνθινος, η, ον, lateritius, e latere fabricatus; item, πλίνθιον, τὸ, laterculus; sed est & forma Mathematica, cujus longitudine & latitudine æqualibus minor est crassities, seu, profunditas; Plut. in Camillo; (quæ figura πλινθὶς etiam dicitur) Item, agmen militare quadratum ut πλινθεία, & omnia, à seq. Th. πλίνθος, V.

ΠΛΙ'ΝΘΟΣ, ου, ὁ, ἡ, later, hinc, πλινθινος, η, ον, lateritius.

Πλινθοῦργος, qui lateres conficit; vel, etiam constituit; Poll. Unde, πλινθουργία, la erum confectio, laterum cæditio; & πλινθουργὸν, lateres conficio, seu, coquo; ex πλίνθος & ἔργον, τὸ, V.

Πλινθόω, ῶ, è lateribus construo, seu, fabricor quippiam; in Epigr. Item, πλινθωτὸς, ὁ, lateris formam gerens; quadrangulus ad modum lateris; ut, πλινθωτὸν χῆμα, idem quod πλίνθιον, & πλινθεία, de agmine quadrato dictum; utrumque, à præced. Th. πλίνθος, V.

Πλίξ, gradus, gressus, passus; item spartum inter pollicem & medium digitum; à

ΠΛΙ'ΣΣΩ, seu ωμαι, rolutim incedo, gressus glomero, gradior, anq. terram πλίσσουσι, pedibus.

Πλιχὰς, άδος, ἡ, cutis quæ pudendis subest, inter utrumque femur: à præced.

Πλίχη, idem quod præced. πλιχὰς, pars corporis inter inguina & femur, Gal. & Poll. l. 2. ab eod. Th. πλίσσω, V.

Πλοιάριον, ου, τὸ, navigiolum, dim. à

Πλοῖον, ὸυ, τὸ, navigium, à prær. m. inus. πέπλοα, verbi πλέω, navigo. f. πλεύσω.

Πλοΐζω, πλοΐζομαι, idem cum πλωΐζω, πλωΐζομαι, quæ V. Item, πλοϊκὸς, navigabilis, aptus ad navigandum; ut, πλοϊκὴ θάλασσα, mare navigabile; Suid. Omnia, à Th. πλέω, unde πλόος, ὁ, &c. V.

Πλοκαμὶς, ίδος, ἡ, crines plexi, cincinni, coma: &

Πλόκαμος, τὸ, textum; πλέγμα, Pollux; vitile opus; Theophr. H. 4. 11. Item,

Πλόκαμος, ου, ὁ, cincinni, vel, cirri, crines plexi & intorti: à πλοκὴ, quod vide.

Πλοκαμώδης, crispus, cirratus, cincinnatus; à præced. πλόκαμος, nodi crinium nexorum; Il. ξ. quomodo etiam dicitur fumi vortex circumactus; telle Polluce, &c. V.

Πλοκὰς, άδος, ἡ, coma plexa, intorti crines, cincinni; item, πλοκὰς, άδος, ὁ, qui plectit, seu, nectit; Poll. ab eod. πλοκὴ, & Them. πλέκω, V.

Πλοκερὸς, ά, όν, pro πλόκιμος, textilis, Th. πλέκω, plico.

Πλοκὴ, ῆς, ἡ, flexus, implicatio, contextus, compositio; item dolus: &

Πλόκιμος, ὸ, ὴ, ὸν, textilis; qui nectit texique potest; Theophr. Item, πλόκιον, τὸ, subst. ornamentum; coma, tricha; inauris; genus collaris monilis; propriè, implexum, seu, intortum; sic etiam seq.

Πλόκιος, ου, ὁ, ἡ, nexilis, textilis; item perplexus, intricatus: à πλέκω, necto.

Πλόκος, ὸυ, ὁ, Poët. cirrus, flexus, capillus, coma plexilis, ab eod.

Πλόμος, idem quod, ab, & pro Th. φλόμος, verbascum herba; Dioscor. πρὸ πλόμου; i. e. verbasco herbâ pisces intereunt; Aristot. 8. An. c. 20. &c. V.

Πλοῦς, οῦς, ὁ, gen. ὸυ, ῦν, navigatio, cursus navis. Item, πλοῦς, πλοὸς, πλοῦ. Th. πλέω, navigo. f. πλεύσω, a. 2. ἔπλοον. p. m. πέπλοα.

Πλοῦ, gen. contract. à πλόος, οῦς, quod vide.

Πλουσιότης, ας, ἡ, divitiarum dator: ex πλοῦτος & δότης, dator x. &

Πλουσιοδότηρ, ῆρος, ὁ, divitiarum dator: ex πλοῦτος, divitiæ, & δοτὴρ, dator. Th. δίδωμι.

Πλουσιοδότης, qui divitias ministrat & suggerit; idem quod, & ab i si. cum præced. V. Item, πλουσιοκρατία, divitiorum dominatus; quum divites rerum potiuntur; ex πλοῦτος & κρατέω, ῶ, τὸ, V. Sic & πλουτοκρατία, qui divitias facit & congerit; vel, lucrolus, quæstuosus, Poll. 3. 22. ex πλοῦτος & ποιέω, vide.

Πλοῦτου, gen. Ion. pro πλοῦτος, à

ΠΛΟΥ'ΤΟΣ, ου, ὁ, divitiæ, PLUTUS. q. à πολὺ & ὠφ, un le ιτόν. Ergo πλοῦτος sunt πολλὰ ἐτὰ, & πλέον, cui πολλὴ ὠφέλεια. Hinc πλουτέω, dives sum, possideo divitias, πλουτίζω, f. ίσω, dito, opulento. πλουσιάζω, idem. πλούσιος, α, ον, dives.

Πλουτοῦμεν, dat. sing. præs. part. act. &

Πλουτῶν, dat. pl. part. præſ. vel 3. plur. ind præſ. verbi πλουτέω, dives ſum, quod vide.

Πλοῦτω ἰδιον, ἡ, nomen mulieris. q.d. opulenta. Th. πλοῦτος.

Πλοῦτων, ωνος, ὁ, PLUTO. Th. πλοῦτος, divitiæ.

Πλοῦτων, præced. Pluto Deus, ὁ θεὸς Dis pater; dicitur etiam, πλουτεύς; de quo Cic. de natura Deor. terrena autem vis omnis atque natura, Diti patri dedicata eſt; qui Dives, ut apud Græcos, πλοῦτων; quòd & rectidant omnia in terras, & oriantur è terris; à Th. ſcil. πλοῦτος, opes; item, Plutus, quem geniſm divitiarum dicunt & præſidem; apud Heſiod. Ariſtoph. Plut. & alios; Euſt. autem, πλοῦτον, ait dici, quaſi πολύτιτον, ἤ πολλὸν τιτον, ὅτι ἐκ πολλοῦ ἐπὶ ὃν ἀνανγμῶν, longo namq; tempore, & vix tandem, colligi videntur divitiæ, aut, quòd in multos annos colligantur, &c. V.

Πλοχμὸς, ὅ, ὁ, crinis plexus & intortus, per Syncop. pro πλόκαμος, crines plexi. Th. πλέκω, necto.

Πλῦμα, τὸ, aqua ſordida ex lotura; i. e. lotura; Poll. 7. 11. Item Metaph. ſic dicitur ἡ κορωπετεμμένη ἐπαίρα; ut idem ibid. teſtatur; eſt verbale, à Th. πλύνω, V.

Πλυσεὶς, ῆος, lotus, a. 1. part. paſſ. verbi πλύνω, lavo, perf. paſſ. πέπλυμαι, qu. a πλύω.

Πλυώσκω, lavabat, Ion. pro ἔπλυνε, 3. ſing. imperf. act. verbi πλύω, lavo.

Πλυσὶς, ῦδος, ἡ, labrum ubi lavatur. Th. πλύνω, lavo.

Πλυσεὺς, έως, ἡ, fullo, idem quod πλυντὴρ, à Th. πλύνω, &c. V.

Πλυσὸς, præced. balneum, piſcina; locus lavandis rebus aptus; item, vas, ſeu labrum ipſum in quo abluuntur panni; hinc proverbiale, πλυσὸν πονεῖν πίτα, i. e. maledicorum ſorditus implere aliquem, ſicut implentur vaſa in quibus panni lavantur; ipud Ariſtoph. in Pluto; ar, πλύω, (paroxyt.) ſignif. τὸ πλυνεῖον, Schol. Ariſtoph. &c. V.

Πλυντὴρ, ῆρος, ὁ, qui lavat; item, cruſta, cruſto, vel, foſſa lapidea in qua lavantur panni; unde, πλυντηρίος, ad levandum aptus; ut, πλυντήριον, ſub. ὕδωρ; lotura, loturæ aqua; νίτρον, Poll. Item, πλυντήρια, τὰ, feſtum erat, quod Athenis, in honorem Palladis agitabatur; Plut. in Alcib. Sic etiam, πλυνῆτις, qui veſtimenta lavat, fullo; Poll. Unde, πλυντρία, ας, ἡ, & πλυντὶς, ἴδος, ἡ, lotrix, quæ pannos lavare ſolet; item, πλυντὶς, qui eorum eſt qui veſtimenta lavant; ut, πλυντικὴ τέχνη, Plat. in Polit. Sic etiam, πλυντρὶς γῆ, terra quâ lotrices in abluendis pannis utebantur; item, πλυνῆρον, τὸ, merces quæ pro lotura ſolvitur; Poll. 7. 11. Omnia, à ſeq. Th. πλύνω, V.

ΠΛΥΝΩ, lavo, proprie veſtimenta: ut λούω, corpus, νίπτω, manus & pedes Significat & maledictis proſcindo, objurgo, contamino. f. πλυνῶ. a. 1. ἔπλυνα. a. 1. imperat. πλυνῶν, ἄτω. p. πέπλυνκα. Hinc πλυντὴς, ῆ, ὁ, qui veſtimenta lavat, fullo.

Πλυνόμεν, lavor; interdum, eluor, abluor; item, convitiis proſcindor; unde verbalia, πλύσις, ἡ, & πλύσμα, τὸ, ut &, πλυσμὸς, ὁ, lotura, lotio; ut, πλύσιμα ἡδὺ ἰχθύων, lotura piſcium; Ariſtot. H. An. 4. Sed, πλυσμὸς, eſt etiam labrum in quo lavantur panni; Heſych. Item, πλυτήριον, ὁ, & πλυτάριον, τὸ, genus poculi Laconici, quo milites utebantur; de quo Schol. Ariſtoph. & Suid. Item, πλύτης, ου, ὁ, & πλυτὴς, idem quod πλύντης & πλυντὴς, quæ vide paulò ſuprà; omnia; à præced. Th. πλύω, V.

Πλᾶ, contractum eſt ex πλάα, eoque ſignificante, vel, appropinquo; facto per Syncr. ex πλάα, vel, impleo, ex quo πίπλημι, vel, contractum etiam eſt: poteſt, ex πλέω, navigo: unde particip. πλᾶς, navigans, &c.

Πλωὰς, άδος, ὁ, q. d. natatilis; avis genus, à natando ſic dicta; à πλάω, Poët. pro πλέω, &c. V.

Πλῶε, navigabat, 3. ſing. imperf. act. Ion. Sic πλάσκω, 3. ſing. imperf. Ion. &

Πλάειν, præſ. inf. act. verbi πλάω, ſeu πλῶμι, Poët. pro πλέω, navigo.

Πλαδῶσας, pro πλαύσας; acc. pl. f. g. part. præſ. Ion. pro πλεύσας, à πλωέω, quod à πλάω, pro πλέω, navigo.

Πλάζω, navigo; Etym. factum cum, ε, ſubſcr. ex πλαΐζω, V. Unde etiam, πλαϊάδες, natantes nubes, & quæ crebrò circumferuntur; quaſi à πλωάς, vide.

Πλαΐζεσκε, 3. ſing. imperf. Ion. vel Poët. à

Πλαΐζω, navigo. Th. πλέω, navigo.

Πλαΐζόμεν, navibus vehor; vel, idem quod πλαΐζω, πλάω, & Th. πλέω, navigo; ſed ſcribitur etiam, πλοΐζομαι, pro, & ab eod. apud Polyb. Item, πλώϊμος, ὁ, ἡ, ἤ, & πλώσιμος; navigabilis; navigationi idoneus; ut, πλώϊμοι τῆς; apud Thuc. ſed ſcribitur &, πλόϊμος, apud Dem. Sic, πλόσιμον πέλαγος, apud Soph. Item, πλωτὸς idem, navigabilis; ut, πλωτὸν πέλαγος, apud Ph.l. de mundo; ſed apud Hom. Od. κ. πλωτὰ νῆα, exp. inſula ſita in locis qui navigari poſſunt, & ob id celebribus; vel, quæ circumcirca navigari poteſt, nec, ut aliæ inſulæ, petras marinas occultatas habet, vide Euſt. Interdum autem, ſignif. etiam, natatilis; ut, πλωτὰ ζῶα; apud Phil. Item, πλωτὰ, peculiariter dictæ ſunt anguillæ quædam in Sicilia; Lat. flutæ; Poll. & Plin. ſicut & πλῶτες, ſunt mugiles piſces, q. à ſing. πλὼς; de quibus Athen. & Euſt omnia, à Th πλέω, unde πλόα & πλοΐζω, &c. V.

Πλῶμι ſeu πλάω, Poët, pro πλέω, navigo, ſ. πλεύσω.

Πλώοντα, natans. præſ. part. f. g. à πλώω. vide præced.

Πλωτὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod πλάτωρ, ορος, nata or, navigator: à πλάω, Poët. idem quod πλέω, navigo.

Πλωτικὸς, ἡ, navigationi & natationi aptus, qui nauticæ rei dat operam; item mercator: &

Πλωτὸς, ὴ, ὸν, navigabilis, natatilis, natans in aquis: à πλῶμι, quod V.

Πλωτὴρ, ορος, ὁ, vide in πλωτὴρ.

Πλώω, vide in πλῶμι.

Πνείοντες, anhelantes, nom. pl. part. præſ. ς. à

Πνεῖω, Poët. pro πνέω, ſpiro, ſut, πνεύσω.

Πνίσσα, ας, ἡ, Dor. pro

Πνίσσα, ης, ἡ, ſpirans. præſ. part. f. g. à πνέω, ſpiro, quod V.

Πνεῦμα, ατος, τὸ, ventus, ſpiritus. Th πνέω, ſpiro.

Πνευματίας, ου, ὁ, cui magna eſt & frequens reſpiratio, vel, cui venter flatu diſtenditur, Gal. à præced. πνεῦμα, ατος, V.

Πνευμονικὸς, ὴ, ὸν, ſpiritualis, e: τὰ πνευμονικὰ, res ſpirituales: &

Πνευματικῶς, adv. ſpiritualiter: à πνεῦμα, quod V.

Πνευμάτιον, τὸ, parvus flatus; Athen. l. 3. Eſt diminut. à πνεῦμα, ατος, V. Item, πνευμάτιον, dentolus; ſeu, flatibus ventorum obnoxius; ab eod.

Πνευματοκήλη, ης, ἡ, ventoſus ramex; malum, ſcil, teſtium, quum circa illos flatus, ſeu, ventus in ſcroto colligitur; quod malum, in dilatationis genere, conſtituunt Medici; ex πνεῦμα, ατος, τὸ, & κήλη, ἡ, V. Item, πνευματοκήλων, cui umbilicus affatu protuberat; legitur & πνευμόφαλον, quod Gal. dicit eſſe, τὸ ἀνθέρυσμα τῷ ὀμφαλῷ, umbilici dilatatio; ex πνεῦμα & ὀμφαλὸς, ὁ, V. Item, πνευματοποιῆ, in ſpiritum, ventum, ſeu, flatum verto; ex πνεῦμα, ατος, τὸ, & ποιέω, &c. V.

Πνευματόω, ῶ, flatu, ſeu, ſpiritu impleo; flatus excito: item, in ſpiritum verto; unde paſſ. Πνευματοῦμαι, flatibus impleor; inflor; item, vertor in ſpiritum & evaneſco; apud Ariſtot. de gen. An. 33. Unde verbalia, πνευμάτωσις, εως, ἡ, inflatio; & πνευματικὸς, inflandi, ſeu flatûs excitandi vim habens; Athen. 9. Dioſc. 2. 134 Omnia, à πνεῦμα, ατος. τὸ. V. Unde etiam, πνευματώδης, ες, ὁ, ἡ, ἤ, ſpiritûs plenus, ventoſus; Plut. Symp. 3. 4. Item, qui flatus movet, qui inflat; item, inflatu; flatu diſtentus; &, qui agre reſpirat; apud Hippocr. & Gal. & apud Plat. πνευματῶδες γεμμάτα; exp. literæ quæ cum flatu pronunciantur; nam πνεῦμα, τὸ, proprie, & primò, eſt flamen, ſeu, flatus; & plerumque flatus ventorum, vel, ventus; ut teſtatur Ariſtot. de mirabil; ſcribens, ventum nihil aliud eſſe niſi multum aërem copioſè & confertim fluentem, &c. Alias autem, ut inquit ibid. πνεῦμα, dicitur ſuſtantia animata & genitalis, in ſtirpibus & animantibus exiſtens, & per omnia pertingens, &c.

Πνευμ-

Πνευμβφελον, vide ſuprà, πνευματόμφαλος.

Πνεύμων, ονος, ὁ, Att. πλεύμων, PULMO, reſpirationis inſtrumentum: ab eod.

Πνεύμων θαλάσσιος, apud Dioſc. 2.38 vel, 39. Dicitur pulmo maximus; piſcis, ſenſu carens, ideoque magis frutici. referens naturam quàm piſcis; de quo adi etiam Plin. l. 9. & 47. &c. Item, πνευμονικὸς, ἡ, ὸν, & πνευμονίας, ου, ὁ, ad pulmonem pertinens; ut, πνευμονικὸς τόκος, & πνευμονίαι λοβοὶ, pulmonis fibræ, Poll. l. 2. Sic &, πνευμονία, ἡ, morbus quidam pulmonis; unde comp. ἀμφιπνευμονία, pulmonis inflammatio; Dioſc. 3. 52. Item, πνευμώδης, (pro πνευμονώδης) πάθος, alius pulmonis morbus; de quo Aret. περὶ χρονίων παθῶν, l. 1. 12. Item, πνευμονικὰ, τὰ, inſtrumenta quæ ſpiritu inflantur; (quæ & ἐμπνευστὰ, dicuntur & πνευματικὰ) Omnia, à præced. πνεύμων, ονος, ὁ, V.

Πνεῦσαι, a. 1. inf. act. verbi πνέω, ſpiro, f. πνεύσω. a. 1. ἔπνευσα. a. 1. part. πνεύσας, ἄντος.

Πνεύσειε, ſpiraret, 3. ſing. a. 1. opt. act. Æol. verbi ejuſd.

Πνευστὸς, ἡ, ὸν, ſuffocatus, a, um. Th. πνίγω.

Πνίξαντες, ſuffocantes, nom. pl. a. 1. part. act. verbi πνίγω, quod V.

Πνοὴ, ῆς, ἡ, flatus, ſpiritus: à πνέω, ſpiro. p. in, πέπνοια

Πνοιπὸς, οῦ, ὁ, velox; πνοιὸς, propriè, ventos pedibus æquans; pernicitate pedum, ventis comparandus; Heſych. ex præced. πνοὴ, & ὠκὺς, ὁ, vide.

Πνοιὰς, flatus, acc. pl. πνοιῆσιν. dat. pl. Ion. à

Πνοιὴ, ῆς, ἡ, per Epenthes. ῶι, Dor. pro πνοὴ, quod V

Πνοὸς, ῶ, ὁ, flatus, ſpiritus; item, exp. ſonus; Heſych. ab eod. cum præced. πνοὴ, V.

Πνύκα, ας, ἡ, conſilii locus, apud Athenienſes; concio; ab hominum frequentia & denſitate deducto vocabulo; nam eò conveniebat populus ad concionem; ab iiſd. cum ſeq. πνύξ, υκὸς, vide.

Πνυκινὸς, frequentatior pnycis; à πνύξ, υκὸς, vide πυκνὸς.

Πνῦμεν, ſpiro, ſapio, intelligo, perf. πέπνυμαι: hinc πεπνυμένος, ἡ, ὸν, ſapiens, prudens. Th. πνέω, ſpiro, f. πνύσω.

Πνῦμι, ſive, πνύω, idem cum, & à Th. πνέω, V.

Πνύξ, υκὸς, ὁ, locus Athenis, ubi concio habebatur. q. à πνύω, moneo: aut ἀπὸ τῆς πυκνῆς ἐκεῖ τοῦ ἐκκλησιαζέσθαι, vel ἀπὸ τῶ πεπυκνῶσθαι τοὺς καθίδρυας. Th. πυκνὸς, denſe.

Πνύει, ſpirabat, intelligebat, 3. ſing. imperf. Ion. verbi πνῦμι, quod V.

Πνυτὸς, ἡ, ὸν, prudens, &c. Idem quod, & pro πεπνυτὸς, id V.

ΠΟ'Α, ας, ἡ, Ion. ποίη, herba, pabulum. q. à πάω, vel πάομαι, guſto, edo.

Ποάζω, herbas lego; in re ruſtica, eſt herbas inutiles è ſegete evello; Lat. runco; apud Theophr. H. 3. 25. Unde verbalia, Ποασμὸς, ὁ, noxiarum herbarum evulſio; runcatio; id ibid. Item, ποάστρια, ἡ, runcatrix, quæ noxias herbas vellit & extirpat; Poll. 7. 30. & ποάστριον, ου, τὸ, falx quâ ſecatur herba; apud eund. Item, ποάστριον, ου, τὸ, herbula, parva herba, diminut. & omnia, à Th. πόα, ας, ἡ, V.

Ποάδε, acc. ſing. ποάδας, acc. pl. à πῶς, ποδὸς, ὁ, pes.

Ποαδεγὲς, ῦς, pedibus mollibus præditus: ex πῶς, pes & δέγεις, mollis.

Ποαδάγρα, ας, ἡ, pedicula, tendicula: item arcularis morbus, PODAGRA, q. d. ποδὸς ἀγκύτρα, pedes capiuntur. Ex πῶς, ποδὸς, ὁ, pes, & ἄγκη, ας, ἡ, captura.

Ποδαγρικὸς, ſive ποδαγρεσὸς, ὴ, podagrâ laboro, podagricus ſum; à præced. ποδάγρα, V.

Ποδαγρικὸς, ῦ, vel ποδαγρὸς, PODAGER, qui podagra tentatur, PODAGRICUS: τὰ ποδαγρικὰ ſub. πάθη, podagrici dolores: à præced.

Ποδάκτη, ης, ἡ, vinculum in area; ὁ δὲ πρὸ τῦ ἅρματος, Pollux.

Ποδαλγὴς, ἐς, ὁ, ἡ, ὀδυνηρὸς & ποδαλγικὸς, dolore pedum laborans; quem pedum labores cruciant; unde ποδαλγία, podagra, ſeu, pedum dolor; & podagrâ laboro; ex πῶς, ποδὸς, & ἄλγος, ους, τὸ. Item, ποδάλγιμος, velox; idem cum ποδώκης, id V.

Ποδανιπτὴρ, ῆρος, ὁ, pelvis: ex πῶς, pes, & νίπτω, lavo.

Ποδανιπτὴρ, præced. ſcribitur etiam ποδονιπτὴρ; pelluvium, ſeu, pelvis in qua pedes abluuntur; Athen. l. 11. &c. V.

Ποδάνιπτρον, ου, τὸ, vel ποδάνιπτον, aqua qua pedes abluuntur: ex iiſd. Th.

Ποδανὸς, ὴ, ὸν, cujus: qu. πολὺς ἀφ' ποδὸς.

Πόδαργα, vocar. ſing. à

Πόδαργος, ου, ὁ, ἡ, albos vel celeres pedes habens: ex πῶς, pes, & ἄργος, ἡ, albus, celer.

Ποδάρκεων, ους, τὸ, & ποδάριον, τὸ, pediculus; i. e. pediolus; exiguus pes, diminut. à πῶς, ποδὸς, ὁ, V.

Ποδαρκεῖν, Poët. πῶς ποσὶν ἀρκεῖν. Pedibus valere, pedum velocitate prædictum eſſe: vide ποδάρκης.

Ποδάρκης, ους, ὁ, ἡ, pedibus celer: ex πῶς, pes, & ἄρκεω, ſufficio, par ſum.

Ποδάνιπτρον, qui velocitate pedum auras, ſeu, ventos æquat; ex πῶς, ποδὸς, & ἄνεμος, ὁ, V.

Ποδέθιον, ου, τὸ, vel, ποδέθιον, τὸ, ſoccul-us, qui pedi inducitur; Poll. l. 2. à Th πῶς, ποδὸς, V.

Ποδηνεμάγχον, ου, τὸ, pedale: id quo πόδες ἐκμάσσονται, pedes abſterguntur. Th. μάσσω, abſtergo.

Πόδης, ſeq. dicuntur rudentes; i. e. funes nautici quibus velum utrinque, vel, ad proram & puppem alligatur, vel, quibus antennæ transferuntur; quòd ad mali pedem alligantur, quo ſenſu, Virgil. nnà omnes ferire pedem; item, πόδες ἴδης; apud Hom. ſunt, extrema & infima Idæ montis pars; quod & nos pedem montis dicimus i. e. ῥίζας ὄρεος, radices montis, &c. Vide ſeq.

Πόδης, nom pl. &

Πόδεσσιν, dat. pl. Ion. pro ποσὶ, à πῶς, ποδὸς, ὁ, pes.

Ποδήρ, ῆρος, ὁ, in utribus vocatur pedicinus, & pellibus dependens: & accipitur pro rei alicujus figura in angustum desinente, idque ad humani pedis similitudinem: item, ποδάνιπτρον, calceamenti rustici genus. Th. πῦς, πόδος, pes.

Ποδαγός, præced. dicitur etiam pes, i.e. pes navis, apud Luc. funis vel inferior, qui & πάις dicitur; Bayf. Item, membrum virile; interpr. Thucyd. &c. V.

Ποδηγός, pro quo, Doricè, ποδαγός, q.d. pedum ductor; i.e. qui pedibus viam monstrat præcundo; (idem cum ὁδηγός, itineris dux) in Epigr. Item, pro assecla; Soph. in Antig. Unde, ποδηγέω, ῶ, idem cum ὁδηγέω, viam pedibus monstro; & in pass. ποδηγέομαι, οῦμαι, deducor, & dirigor viam faciens; vel, ducor ab aliquo præeunte, & pedes meos veluti ducente; i. e. via mihi monstratur, ducor; sic &, ποδηγέτις, ιδος, ὁ, idem cum ποδηγός; ut, ποδηγέτις σκότου λαμπὰς, fax deductrix pedum in tenebris; & ποδηγετίς, ίδος, ἡ, idem quod ποδηγέ; ut, ποδηγετὶς ὡρὰ τῶν ἀληθείας; Philo de vita Mosis. l. 3. ex πῦς, πόδος & ἄγω, duco; cujus comp. varia, mutant, α in η; ut, ὁδηγὸς; ex ὁδὸς & ἄγω, &c. V.

Ποδιαῖος, ία, ὸν, ὁ, ἡ, usque ad pedes dependens: ex πῦς, pes, & ἰάομαι, ἰάσομαι, ἡ, porrectus in longitudinem: item perpetuus.

Ποδώκης, ους, ὁ, ἡ, pedibus velox; ventipes: ex ὠκὺς, pes, & ἄνεμος, ventus.

Ποδήρης, ους, ὁ, ἡ, (scil. ἐσθὴς) vestis talaris, sive ad pedes usque dependens; ex πῦς, πόδος, ὁ, pes, & ἄειρω, apto.

Ποδήρη ναῦς, dicitur, ἡ ἱμασυμβύπ ποσὶν, i.e. κάπαρις; Eust. & Hesych. Atque sic est; ex πῦς, πόδος, quod, in navi circitur etiam temo, seu, clavus; & ἴρίσσω, unde ἴρισμα, &c. V.

Ποδία, τὰ, pro πόδεια, soccoli lanei, vel, udones atq; impilia, &c. à sing. πέδειον. τὸ, V.

Ποδιάζει, est τὸ δηλ τὸ αὐτὸ ἀναστρέφειν καὶ ὑποστρέφειν, Hesych. à Th. πῦς, πόδος, ὁ, V.

Ποδιαῖος, ὁ, pedalis, pedaneus; unde neut. Ποδιαῖον, τὸ, mensura pedis; ut, τὸ τρίγωνον τὸ ποδιαῖον; pedaneus triangulus, Theophr. C. Pl. 6. 2. ab eod. V.

Ποδίζω, vide in ποδιῶ.

Ποδίκρανος, pedibus plaudens, pedibus strepitum edens; in Epigr. ex πῦς, πόδος, & κρέμνος, ὁ, &c. V.

Πόδιον, τὸ, petiolus, vel, pedunculus, &c. Vide suprà ποδάριον.

Ποδίσκος, ὁ, ὑποκορ. πῦς, pediculus, parvus pes.

Ποδισμὸς, οῦ, ὁ, dimensio pedibus facta; item, ratio mensurandi pedibus; item, saltationis genus; apud Poll. 4. 14. Verbale, à ποδίζω, metior pede, &c. V.

Ποδίσκαρις, expon. lebetes, cacabi. Th. πῦς.

Ποδίσκη, compede vinciam, Att. pro ποδίσω, f. 1. ind. act. verbi ποδίζω, metior pede; item pedes ligo, pedicis obligo: f. ἴσω. Th. πῦς, πόδος, ὁ, pes.

Ποδίσκη, Ion. pro

Ποδίσκη, gen. & dat. dual. à πῦς, πόδος, ὁ, pes.

Ποδοκάκη, ἡ, lignum in quod inserti captivorum pedes in carcere constringuntur; Cippus; Hesychio est vinculum ligni in quo captivorum pedes vinciuntur; pro eodem scribitur & ποδοκάκκη, quasi ποδῶν κάκωσις, inserto κ, vel, quasi ποδοκακότοχη, factâ Syncope, & χ, in κ, mutato; Suid. & Helych.

Ποδόκωλον, ου, τὸ, vola pedis, πόδὸς κῶλον.

Ποδοκρισία, ας, ἡ, plausus pedum, seu, complosus; ex πῦς, πόδὸς & κείω, fut. σω, &c. V. Item, ποδονιπτὴρ, & ποδόνιπτρον; vide suprà ποδανιπτὴρ, &c.

Ποδόνιπτρον, ου, τὸ, vestis ad pedes demissa. Ex πῦς, & ἔχω, vel, ὀφίζω, vel ὄφω.

Ποδοφόρη, vel, ποδοφόρη, ποδοφόρη, aut ποδοφόρων, Epith. Atlantidis, sic dicta quasi ἡ τοῖς ποσὶν ὁρμοῦσα; vel παρὰ τὸ τοῖς ποσὶν ὁρμεῖν, comp. Icil. ex πῦς & ὁρμὲω, quæ V.

Πόδος, gen. sing. ποδῶν, gen. plur. à πῦς, pes.

Ποδοστρέβης, ους, ἡ, instrumentum tortorium, quo torquetur aliquis manibus ligatis & pedibus: διὰ τὸ στρέφειν ἐπὶ πόδας. Item instrumentum medicum, quo luxati artus reponuntur & tendicula, qua cervi capiuntur.

Ποδότης, ου, ὁ, pedatus, pedibus præditus, à Th. πῦς, πόδὸς, ὁ, V.

Ποδοτρόχαλος, pede rotam circumagens; figulus; ex πῦς & τροχὸς, ὁ, unde, τροχάλεον, τὸ, &c. V.

Ποδοχέω, ῶ, clavum teneo; ad gubernaculum navis sedeo; unde, ποδοχεῖν, apud Poll. l. 1. i. e. ὁ ἡγούμενος τῆς νεὼς, seu, κυβερνήτης; nam est ex πῦς, πόδὸς, (prout signif. clavum, seu, temonem, aut, gubernaculum navis) & Th. ἔχω, V.

Ποδόχαλον, pediculum, Gl. Cyr. puto ποδὸν ἕλκιον, pedicula.

Ποδοψόφος, sunt qui pede strepitum excitant, ποδὶ ψοφοῦσι.

Ποδόω, intendo funibus, seu, rudentibus qui πόδες vocantur; & de velis intelligendum; vide πόδες.

Ποδωκεία, & Ionicè ποδωκείη, ἡ, item, ποδωκία, ἡ, pedum pernicitas; Il. β. i. e. ἀπὸ τῶν ποδῶν ταχύτης, pedum velocitas; Xen. at, ποδώκεια adject. exp. ταχεῖα; sitque à πόδωκυς, seu, ποδώκης, quod idem cum seq. ποδάκης, V. Unde etiam ποδωκίστολος & ποδωκειστολος, pernicissimus; superl. ab eod. & ex ἱστὸς, cum seq. V.

Ποδώκακα, acc. sing. à

Ποδώκης, ους, ὁ, ἡ, pedibus celer: ex πῦς, πόδὸς, pes, & ὠκὺς, celer.

Πόδωμα, pulpitum, quasi res pedara, pedibus sulta. qu. à ποῦς, πόδὸς.

Ποδωτὸς, ὁ, intensus funibus ποσὶ; ut, apud Lycophr. ποδωτὰ λίνα, vela dicuntur; quòd pede, funis genere tendantur pariter ac colliganturs à Th. πῦς, πόδὸς, unde plur. ποδὲς, &c. Quæ V.

Πόει, Att. pro ποιεῖ, præs. impers. act. à

Ποίω, Att. pro ποιῶ, facio.

Ποιστερός, herbarum altrix, seu, nutrix; ex πόα, ας, ἡ, & τρέφω, vel, τερπὸς, &c. V. Item, πωλολόγια, sive, πωλολογία, herbas lego, seu, colligo; ex πόα & λέγω, colligo; sic &, πωφαγὸς ὄφεις, Suid. Sed est & animal Indicum, quàm equus, duplo majus; apud Ælian. 16. 12. Unde πωφαγία, herbis vesci; victus ex herbis; ex πόα & φάγω; unde, φάγος, &c. V.

Ποῦ, sequente aspirat. pro ποτὲ, aliquando, vide πότε, quando?

Ποθάω, desidero; idem quod πόθω, & ab eod. V.

Πόθεσκε, desiderabar, Ion. pro ἐπόθει, ει, 3. sing. imperf. verbi πόθω, desidero. Th. πόθος, desiderium.

Πόθεσος, ὲ, desiderabilis. Th. πόθος, desiderium.

Πόθεν, unde? adv. interrogativum: ab ὅθεν, unde, indefinit. Th. ὅς, qui.

Πόθεν, alicunde; Aristot. Eth. 10. 4. ab eod. cum præced. V.

Ποῖα, ας, ἡ, qualis? in m. g. ποῖος, quod vide.

Ποῖα, dicitur, pro πόα, herba; (ut χοῖρος pro χόρος) Item annus, παρὰ τὴν πόαν, quoniam semel tantum in anno, ἡ πόα φύει; ut apud Ca lim. Αἰγυπτίοις ἑορτὴ ἐπὶ ἔνιαι κρέσσων ποιεῖ, novem circiter annos; hujus signif. meminerunt Etymol. & Schol Theocriti.

Ποιδεὶς, ἐεσσα, ἐεν, herbosus, a, um. Dor. pro ποιήεις, q. v.

Ποιήτης, ὁ, Philosaere.

Ποιεῖ, ἐεῖν, 3 sing. præs. ind sed

Ποίει, 2. sing. imperat. præs. act. verbi ποιέω, facio.

Ποιεῖ, fac Dor. pro ποιῶ, præs. imperat pass. ποιεῦτο, facienti, Dor. pro ποιοῦντι, dat. sing. part. præs. act. ποιεῦντα, Dor, pro ποιοῦντας, acc. sing. part. præs. verbi ποιέω, facio.

Ποιείμεν, Dor. & Ion. pro ἐποιέμεν, 1. sing. imperf. pass. sic ποιεύμην, Dor. & Ion. pro ἐποιούμην, 1. pl. imperf. act. verbi ποιέω, facio.

Ποιεῦν, v. de in ποιεῖ.

ΠΟΙΕΏ, facio, factito, fabricor: carmina facio, pono, f. ἤσω, p. πεποίηκα, perf. pass. πεποίημαι, a. 1. ἐποίησα, constitui, interfeci, commoratus sum, a. 1. part. ποιήσας, ἀμένος, præs. pass. ποιέομαι, οῦμαι, fio: perf. pass. πεποίημαι, a. 1. pass. ἐποιήθην, a. 1. m. ἐποιησάμην, α, ατο. Hellenismus est τὸ ποιεῖν τινὰ, alicui benefacere: ποιεῖν τὰ ἀληθέα, veritati operam dare. Hinc ποίημα, ατος, τὸ, opus: Item Poëma: ποιητὴς, οῦ, ὁ, factor, conditor,; Item Poëta: ἀξιοποίητος, tuetor: Item acquitor: ἀξιοποίησις, εως, ἡ, acquisitio, vindicatio, assertio: ἀξιοποιέω, mihi assumo. vendico; Item simulo, fingo: ἀξιοποίησις, εως, ἡ, vindicatio, simulatio: ψευδοποιὸς, οῦ, ὁ, ἡ, prælitigiator; circulator: ὀνομαποιὸς, οῦ, ὁ, ἡ, vocabulorum fictor: τεκνοποιὸς, οῦ, ὁ, ἡ, liberorum procreator.

Ποίη, ης, Ion pro πόα, ας, ἡ, herba.

Ποιήεις, εσσα, ὁ, herbosus, in f. g. Ποιήεσσα, a præced.

Ποιήεσσα, ης, ἡ, vide præced.

Ποιηδεὶς, ἐσσα, ἐν, a. 1. part. pass. verbi ποιέω, facio.

Ποίημα, ατος, τὸ, POEMA, opus Poëtæ, opus: ποιήματα, ων, res conditæ, Th. ποιέω, facio; versus facio.

Ποιημάτιος, qui Poëmata conscribit; Poëta; Plut. à præced. ποίημα; vide. Undè etiam diminut. ποιημάτιον, τὸ, parvum Poëma, poëmation; apud Lucian.

Ποιήμεν, Ion. pro ποιησάμενος, η, ον, factus, perf. part. pass. à ποιέω, facio.

Ποιηρὸς, herbosus; idem quod ποιήεις, herbidibus, herbis consitus; ut, ποιηρὸν νάπος; Euryp. ab eodem Them. πόα; V.

Ποίησ', pro ποίησι, q. v.

Ποίησα, 3. sing. a. 1. m. Jon. & Ποίησεν, fecit, Ion. pro ἐποίησεν, 3. sing. a. 1 ind. act. à ποιέω, facio.

Ποίησι, Ion. paragoge pro ποιεῖ, 3. sing. præs. sub. act. ejusd. verbi.

Ποίησις, εως, ἡ, actio: Item POESIS; à ποιέω, facio, carmina compono.

Ποιήσομ', faciam, pro ποιήσομαι, f. 1. m. à ποιέω.

Ποιησῶ, εἷς, εἵ, Dor. pro ποιήσω, εις, ει, f. 1. ind. act. verbi ejusd.

Ποιητὴς, οῦ, ὁ, POETA; Item effector, factor: dat. pl ποιηταῖς, fic a. 3. sing. perf. pass. verbi ποιέω facio.

Ποιητικὴ, scil. τέχνη, ars faciendi carmina, POETICA: à

Ποιητικὸς, ὴ, POETICUS, in pl. neut. gen. ποιητικῶν à 3. sing. perf. pass. verbi ποιέω.

Ποιητὸς, ὴ, ὸν, factus, a, um, adj. verbale à ποιέω.

Ποιήτρια, ας, ἡ, POETRIA: ab eodem verbo.

Ποιηφαγεῖν, herbas comedere: ex ποίη, seu πόα, herba, & φάγω, edo.

Ποικιλείμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, variegatus, multicolor, vario amictu; ut Ποικιλείμων νύξ; apud Æschyl. ex ποικίλος, & εἶμα, τὸ; vi. Item Ποικιλερυθρόχρως, rubeis nigrisq; distinctus maculis, vel niger rubeis maculis pictus; Athen. l. 7. ex ποικίλος & ἐρυθρὸς, amisso ς, & assumpto ρ, idem quod Th. ἐρυθρὸς, τὸ; V.

Ποικιλδὲς, idem quod ποικιλτὸς, & ab eodem: V.

Ποικιλία, ας, ἡ, varietas: à ποικίλος, varius.

Ποικιλεὺς, ω, Dor. pro

Ποικιλλεύς, έως, ὁ, ἡ, qui variegatas habenas habet: ὁ ποικίλας ἡνίας ἔχων.

Ποικιλὸς, ὸδος, ἡ; q. d. varia, versicolor, picta; nomen est avis apud Arist. H. an. 9. 1. quam carduelem esse putant; à Th. ποικίλος; V.

Ποικίλλω, variego, vafre fingo. f. λῶ, præs. inf. ποικίλλειν, præs. part. ποικίλλων, ουσα, ον. Them. ποικίλος, varius.

Ποίκιλμα, ατος, τὸ, ornatus, versicolor, ab eod. Th.

Ποικιλμὲς, varietas; Plut. verbal à præced. ποικίλλω; & ab eodem Th. V.

Ποικιλόβυλος, η, ὁ, ἡ, versutus, qui animo suo agitat varia consilia: ex ποικίλος, varius, & βυλὴ, consilium.

Ποικιλόδερος, ου, ὁ, ἡ, Dor. pro

Ποικιλόδορος, ου, ὁ, ἡ, variam vocem sonumque habens: ὁ ποικίλον ἠχοῦν ἔχων.

Ποικιλόγραμμος, variis, seu versiculoribus lineis distinctus; apud Athen. l. 7. varius, pictus, maculosus; ex ποικίλος, & γραμμὴ, ἡ; V.

Ποικιλόδειρος, η, ὁ, ἡ, varium habens collum, vertico or: expon. & canorus, variansve vocem: ex ποικίλος, varius, & δειρὴ, idem quod δέρη, ης, ἡ, collum, & per Metonym. cantus, vox.

Ποικιλοθέρμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, variam, i. e. variegatam, habens cutem; ex ποικίλος, & θέρμα, τὸ; V. Item Ποικιλόδορος, qui varie circumagitur, seu versatur, aut in orbem agitur; à Themisin, ὴ; unde δίνος, ὁ, & δινέω, &c. vi. Ποικιλόδορος, variis & multis lineis ornans muricibus, varia donans, ut βασιλὲς ποικιλόδωρος; apud Nonn. à Them. δῶρον, τὸ: vi. Ποικιλόθριξ, varios habens capillos; à Th. θρὶξ, ὴ; vi. Item Ποικιλόκαυλος, qui varios habet caules, cujus caulis est varius. Theophr. ex Th. καυλὸς, comp. ut præcedentia, cum Th. πορικίλος; V.

Ποικιλομήτης, η, ὁ, & Ποικιλομητὴς, ου, ὁ, ὴ, varia & multiplicia habens consilia, versipellis: ex ποικίλος, varius & μῆτις, consilium.

Ποικιλομήχανος, qui varias callet machinas & τέχνας, callidus, versutus; Athen. l. 13. in quodam Epigr. ex ποικίλος, & μηχανὴ, ὴ; vi. Ποικιλόμορφος, variis indutus formis; Item versicolor, ut ἱμάτιον ποικιλόμορφον; Aristoph. in Pluto, ex ποικίλος, & μορφὴ, ὴς vi. Item Ποικιλόμυθος, cujus sermo est varius, vel vari; distinctus lepore, facundus, disertus Nonn. ex ποικίλος, & μῦθος, ὁ; vide.

Ποικιλόνωτος, η, ὁ, ἡ, quirergum variis maculis distinctum habe: ex ποικίλος, varius, & νῶτος, dorsum.

Ποικιλόπτερος, variegatas habens pernas; ex ποικίλος, & πτέρον, τὸ; V.

ΠΟΙΚΙΛΟΣ, η, varius, maculosus; Item qui varias artes callet, versutus: q. à πυκαλίας, prudenter valcé. Hinc ποικίλως, varié, multis modis. Ποικίλλω, f. ιλῶ, variego, exorno.

Ποικιλόστερνος, varium habens pectus; Item varia sub pectore versans, seu qui est versuto & callido pectore; ex ποικίλος, & στέρνον, τὸ; vi. Item Ποικιλόσωμος, cujus os est varium, seu rostrum habens variegatam; i. e. vario colore pictum; ex ποικίλος, & σῶμα, τὸ; V. Sic & Ποικιλότευχος, varie balbutiens; apud Theocr. in Epigr. ex ποικίλος, & τεῦχος, ὁ; V.

Ποικιλοφόρμιγξ, γγος, ὁ, ἡ, Euither. carminis quod vario citharæ sono canitur: ex ποικίλος, varius, & φόρμιγξ, γγος, ἡ, cithara.

Ποικιλόφρων, mentem versutam habens, & callidam; Euryp. ex ποικίλος, & φρὴν, cujus varia comp. desinunt in φρων; Item Ποικιλόχρους, vario tinctus colore; ex ποικίλος, & χρὼς, ὡτος, ὁ;

Ποικιλτης, ου, ὁ, variegatio; verbale à ποικιλλω; vi. Unde etiam Ποικιλτὸς, variatus, varie pictus, versicolor, Itcm. ποικιλτικὸς, pertinens ad eum qui acupingit, aut polymiton telam texit; & Ἡ ποικιλτικὴ τέχνη, ars plumariorum & phrygionum; Hesych. & Suid.

Ποικιλτὴς, οῦ, ὁ, qui variat, qui versicolore ornatu vestimenta elaborat: à ποικίλλω, π. v.

Ποικιλτὸς, ὴ, ὸν, ἡ, vario modulamine canens; ut ποικιλτὸς σφιγξ; Soph. ex ποικιλ-, & ᾠδὴ, vel ἀοιδὸς, &c. Vide.

Ποικίλως, variè, multis modis: Item callidè, vafrè, versutè; est adv. à ποικιλ-ος; V.

Ποιμαίνοντ' pro ποιμαίνοντο, acc. sing. part. præf. act. &

Ποιμαίνουσιν, Dor. pro ποιμαίνωσι, pascunt, 3. pl. præf. ind. à

Ποιμαίνω, pasco, curo, rego, doceo, f. ανῶ, a. 1. ἐποίμηνα, a. 1. imperat. ποίμηναν, άτω, & in 1. pl. μεθα. Them. ποιμῶ, ῶσω, ὁ, pastor.

Ποιμὰν, Dor. pro ποιμὴν; q. v.

Ποιμάνατε, 2. pl. a. 1. imperat. act. verbi ποιμαίνω, pasco; q. v.

Ποιμανδὸς, ὸς, ὁ, pastor, idem quod & à Th. ποιμὼ, propr. ē ovium pastor, opilio, sic dictus, ab ὸις, & μάω, & quasi esset ὶμὼ, vel ut Etym. ait, sic dicitur, παρὰ τὸ ἐν τῇ ποᾳ μάχεσθαι, &c. V. Unde etiam Ποιμανδίω, pasco: Item custodio; Item Ποιμαντικὸς, ὁ; pertinens ad eos qui oves pascunt, pastorius, pastori ius; ut ἡ ποιμαντικὴ sub. ἐπιστήμη, scientia pascendi curandique ovium gregem; Item Ποιμάντωρ, & ποιμάνωρ, ορος, ὁ, pastor, & Metaph. dux, vel rex populi; unde & Ποιμανόριον, ου, τὸ, grex non tantùm ovium, sed & populi; Eust. & omnia à præced. ποιμαίνω, & ab eod Th ποιμὼ; V.

Ποιμαστέον, pascendum, verbale à ποιμαίνω; q. v.

Ποιμανῶ, pascam, f. 1. verbi ejusd.

Ποιμενικὸς, ὴ, ὸν, ἡ, pastore natus, qui pastoris generis est; & ποιμενικὸς, & ποιμενίος, pastoralis, pastoritius; à Th. ποιμὴν, ένος, ὁ, &c. V. Item Ποιμένιον, idem quod & pro ποίμνιον, τὸ; vid. Sed signif. & ovile; apud Oppian.

Ποιμένι, dat. sing. à

ΠΟΙΜΗ'Ν, ένος, ὁ, pastor, q. à πάω, pasco. Hinc ποιμαίνω, pasco, doceo, rego: ποιμαντικὸς, ὴ, pastorius.

Ποίμνη, ης, ἡ, grex, Dor. ποίμνα· à præced.

Ποιμνιῶν, ὼ, ad ovium gregem pertinens: à præced.

Ποιμνήτης, pastoralis; à præced. ποίμνη, & Th. ποιμὼ, ένος, ὁ; V.

Ποίμνιον, ου, τὸ, grex, diminut. à ποίμνη; quod V.

Ποινάζω, idem quod ποινάω, ῶ, pœnas sumo de, &c. vi. Item Ποιναλέος, α, ον, ὁ, pœnarius; ut ποιναλέα σκιλὶς, expon. pagina in qua scribuntur pœnæ pro delictis sumendæ; sed accipitur & pro ποινικὸς, pœnalis, &c. ab eod. Them. ποινὴ, ῆς; V.

Ποιναπὴρ, punitor, vide infra ποινωτὴρ.

Ποινάω, ῶ, PUNIO, pœnas exigo: à

ΠΟΙΝΗ', ης, ἡ, Dor. ποινὰ, POENA, ultio: & pro præmio etiam accipitur, tum pro liberatione & solutione: q. à πόνος, molestia.

Ποινηλατέω, cum quis in pœnam cogitur; cum pœna infligitur, seu imponitur; ut ποινηλατεῖσθαι ἢ νόμῳ, sanctio quæ pœnam statuit transgressoribus; Item Ποινηλάτης, à furiis agitatus, seu quem αἱ ποιναὶ, exagitant & in pœnas cogunt; unde ποινηλατὴς, ὁ, furiis pœnalibus exagito, & pass. Ποινηλατέμενος; apud Suid. ex ποινὴ, & ἐλαύνω, f. άσω, tanquam ab ἰλάω, unde ἰλασία, ἡ, &c. V.

Ποίνημα, ατος, τὸ, pœna quam quis luit; seu quæ de aliquo sumitur; Item Ποίνιππος, ου, ὁ; & Ποινητὴρ, ορος, ὁ; qui punit, qui pœnas exigit, seu sumit, vindex, ultor; Nonn. pro quo Doricè, Ποινατὴρ; apud Euryp. omnia verbalia à ποινάω; vi. & à Th. ποινὴ; unde etiam, Ποίνιμος, ος, ὁν, ἡ; pœnalis, pœnas infligens, seu pœnas persequens: Item ultor, vindex; ut Ποίνιμος λιθοκτονία, pœnalis lapidatio; seu lapidatio, quâ pœnas aliquis luit scelerum, &c. V.

Ποιοῖλα, ης, ἡ, Act. vel Æol. pro

Ποιεῖμι, οῖς, οῖ, præf. opt. act. verbi ποιέω, facio.

Ποιολεγέσται, Dor. pro ποιολογῶσι, ῇς, ῇ, præf. part. f. g. à

Ποιολογέω, -ῶ, spicas lego: ex ποὶη, herba: pro πόα, Ion. & Λέγω, colligo.

Ποῖος, οία, οῖον, qualis, e. Th. ὅιος, qualis: citra interrog.

Ποιὸς, (oxyt.) vel potiùs ὁ ποιὸς, & ποιός τις, certâ qualitate præditus, certo modo affectus, aut etiam cujusdammodi; Item subst antivè etiam accipitur ποιὸς, propriéque signif. ἡ πυρὸς, i. e. triticum, ut est apud Schol. Theocr. à præced. ποῖος; V. Unde etiam Ποιὸς, ὦ, qualitate afficio, in pass. Ποιόομαι, ῶμαι, qualitate afficior, qualitatem recipio, unde part. præt. πεποιωμένος, qualitate affectus, qualitate præditus, &c.

Ποιότης, qualitatem, acc. sing. à ποιότης, ῆτος, ἡ, à præced. q. v.

Ποιοῦ, præs. imperat. pass. verbi ποιέω, facio.

Ποιοῦμες, Dor. pro ποιοῦμεν, 1. pl. præs. act. ejusd. verbi.

Ποιοῦντων, faciunt, Attic. pro ποιούσιν. Nam imperativi tertiam pluralem Attici faciunt similem genitivo pl. partic. ejusd tempo is. Th. ποιὸω, facio.

Ποιπνύω, ῦσω, ὁ, minister, famulus, à seq. ποιπνύω. V.

Ποιπνύω, seu ποιπνόω, aliquid sedulò ago, sagaco, exercito, ministro: ὑπὸ τῶ ποιεῖν & πνέω, seu πνίω, spiro: nam qui satagit, & properanter opus facit, anhelat. Hinc & ποιπνυτὴς, οῦ, ὁ, sedulus minister.

Ποιρὸν, serotum, mentula, Etymol, à ἀπείρω. vide πειρὸν.

Ποίτης, ου, ὁ, ἡ, Poët. remunerator, qui gratiam refert. per Syncop. ἐκ τῦ ποινήτης ἢ ποινιλὼ τίνυσις, τιτίσιν ἢ ἀντιποιεῖσθαι δοτινήτα, ἢ χάριν ἀποδόσις.

Ποιφύσσει, f. ξω, spiro, flatum emitto; Item exp. etiam, terreo, exterrefacio; propriè tamen, flatu vehementer emisso; Item flatum emitto vehementer & cum sonitu quodam; ex Epigr. unde verbale, Ποίφυγμα, vehemens spiritûs emissio; & adv. Ποιφύγως, terrificè cum flatu. Nic. in Ther. à Th. φυσὰω, vel φυσίζω, &c. V.

Ποιώδης, herbidus, idem quod πόιώδης, id, vide.

Ποιῶμι, Att. pro ποιῶμαι, præf. opt. act. verbi ποιέω, facio.

Πὸκα, Doric. pro ποτὲ, quando: quod vide.

Ποκάζω, idem quod πωκίζω; vi. Item como, pecto; Item Ποκάδιον, τὸ, parvum vellus; diminut. ut & Ποκὰς, άδος, ἡ, coma pexa, crines compti, omnia a seq. πώκος; V.

Ποκίζω, vide in πωκίζατο.

Ποκίζατο, Dor. & Ion. pro ἐποκίσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ποκίζω, vello, tondeo, f. ἰσω· à

Πόκος, ου, ὁ, vellus. Th. πείκω, vel πέκω, tondeo.

Πόκως, Dor. pro πόκους, accus. plur. à πόκος.

Πολὰς, Poët. pro πολλὰς, acc. pl. m. g. à πολὺς, multus: sed

Πόλεας, urbes, acc. plur. à πόλις, εως, ἡ, urbs.

Πολῆς, Ion. seu Poët. pro πολλαὶ· & Πολῆες· pro πολλοὶ ἐς· à πολὺς, multus, quod vide.

Πόλῃ, dativ. singular. à πόλις, εως, ἡ, urbs.

Πολεῖν, præsente, infinit. activ. à πολέω, verto.

Πολεμαδόκος, ου, ὁ, ὴ, bellorum susceptor, vel susceptrix; Epith. Martis vel Minervæ; ut πολεμαδόκος Ἀθηναίη, in Epigr. i. e. bellicosa; Sic Doricè legitur pro πολεμανδρος; idem bella suscipiens: ex πόλεμος, ὁ, & δέχομαι, Ionicè δέκομαι, quorum comp. varia mutant: in ο, ante χ, vel κ, &c. V. Item Πολεμαρχία, munus Polemarchi: ut & Πολεμάρχιος, ad Polemarchum pertinens; Athen. l. 5. utrumque à seq. πολεμαρχος, penes quem belli administrandi summa potestas, qui hodie marescallus nominari, & tribunus militum, Latinè dici potest, ut tradit Bud. &c. V.

Πολέμαρχος, ου, ὁ, Dux belli: ex πόλεμος, bellum, & ἀρχὸς, dux. Th. ἀρχὴ, principium: Item principatus.

Πολεμέω, -ῶ, bello, prælior, f. ήσω, p. πεπολέμηκα, a. 1. ἐπολέμησα, aor. 1. infin. activ. πολεμῆσαι. Them. πόλεμος, bellum.

Πολεμηδόκη, vide paulò ante πολεμαδόκη.

Πολεμίζω, Ion. Dialysi pro πολίμιος, ου, bellicus; à eod. Th.

Πολεμίσει, præliabitur, 3. sing. f. 1. act. verbi πολεμίω, q. v.

Πολεμιστέον, bellare gestio, vel cupio; Thuc. l. 1. q. d. bellaturio, bellum appero: Item ad bellum specto, ut πολεμιστέον ἐστὶ, bello consumens; ex πόλεμος, & φόρος, ὁ; V.

Πολεμίω, -ῶ, ad bellum excito; à præcedente.

Πολεμώνιον, ου, τὸ, herbæ nomen; apud Dioscor. 4. 8. vel 9. quæ sic nominata esse traditur, à bello & certamine; quòd antiquissimi duo Reges inter se certarunt, dum inventionis ejus laudem uterque sibi tribueret; alii dictam putant, quòd adversùs venena pugnet: à Themat. πόλεμος; vide, Ruellius polemoniam vertit; Plinio, est Philetætia, aliis, aliter nominata.

Πολέος, gen. sing. Poët. pro πολλοῦ, sic in gen. pl. πολέων, pro πολλῶν, à πολὺς, multus; q. v.

Πολέσκετο, Ion. pro ἐπολέιτο, ἔτο, 3. sing. imperf. pass. verbi πολέω, verto. Nisi ex πολίσκω, derivare malis, idem quod πολέω.

Πόλεσι, gen. sing. Dor. pro πόλεος, à πόλις, ὴ, urbs.

Πολεύω, verso; Obj. χ. sed expon. & nutrio, ministro, contineo, &c. à seq. Th. πηλὸς; V.

ΠΟΛΕ'Ω, verto, verso, f. ήσω, p. πεπόλημαι. Hinc πόλος, ου, ὁ, vortex, seu cardo mundi: unde forte Angl. to plow.

Πόλεσι, & Poët, πόλεσσι, gen. sing. à πόλις, ὴ, urbs.

Πολέων, gen. pl. Ion, pro πόλεων, urbium: ab eod.

Πολιάοχος, ου, ὁ, ὴ, & per Crasin πολιοῦχος, urbium conservator, vel præses, παρὰ τὸ τὰς πόλεις, ἐίτε πόλις ἐχὴν ἢ φυλάσσειν.

Πολιὰς, άδος, ἡ, anus, antiqua, cana; & πολίη, pili cani; unde πολιὰς πωέειν ἢ ἀναφέρειν, pro πολιοῦσθαι, i. e. canescere, pro quo etiam dicitur πολιοῦσθαι; ut apud Plat. Epist. ult. ἐε τὸν ἀποπλανώμενον, qui tum canus erat; à Them. πόλιος; V.

Πολιάρχος, præfectus, seu princeps urbis, vel urbium; Euryp. (pro quo Poëticè dicitur πολίαρχος, & πολιάρχης;) unde Πολιαρχίω, ῶ: urbis præfectus sum, urbi præsum; ex πόλις, Poët. πολὶς; & ἀείρχω, ὸ; vi. & confer seq.

Πολίαρχος, ου, ὁ, patriæ princeps, & πόλεως ἄρχων, ἐίτε ἄρχων ἢ ἡγεμών.

Πολιὰς, άδος, ἡ, urbana. Palladis Epith. quæ urbis præses tutatrixque credebatur. Th. πόλις, urbs.

Πολιητῶν, Dor. pro πολιητῆν. gen. plur. à πολίτης; q. v.

Πολιεύς, εως, ὁ, Epith. gubernantis civitatem; unde ζεὺς πολιεὺς, Διὸς ἡ πόλεων, ὑπαρχὴ) sic enim cognominatur Jupiter, quòd urbium tutor, præses ac custos haberetur; à Th. πόλις, εως, ἡ, V.

Πολιὴ, ἡ, idem quod πολιὰς, vi. & utrumque, pro πολιὰ δρῖξ, i. e. canities; in Epigr.

Πολιοῦχος, urbis tutator, seu custos; qui patrocinio, tutelæque suæ commissam habet urbem; qui dicitur etiam, Πολιεὺς ἐχος, quod idem est cum, & pro πολιάοχος; id V.

Πολίης, gen. sing. f. g. à πολιὸς, ὰ, ὸν, canus, a, um.

Πολιήτων, dat. pl. πολιήτῆν, gen. pl. à πολίτης, quod vide.

Πολίζω, urbem condo, urbem statuo: f. ίσω, perf πεπόλικα, a. 1. ἐπόλισα. Them. πόλις, urbs.

Πολίζω, præs. inf. pass. à πολίζω, quod V.

Πολίτευμα, ατος, τὸ, vita civilis: in pl. τὰ πολίτευματα. &

Πολιτάρχης, ου, ὁ, magistratus: à Πολίτευω, rempubl. administro: f. εύσω, perf. πεπολίτευκα, præs. m. πολιτεύομαι, ῆς 80.

id genus adverbia positiva in se habent, τὸ κρὴ, ἢ δεῖ; ut χαμαιτὸν, pro δεῖ χαμαίσαι, πλεῖστον pro δεῖ πλεῖσαι, &c. verbale, à præcedent. πολεμέω; vide.

Πολεμία, ὰ, pro ἡ πολεμία χώρα, solum hostile, seu hosticum, regio, seu ager hostilis; ut ἐς πολεμίη χώρα, in hosticum, belli tempore, in terra hostili, &c. est fœm. à masc. πολέμιος; V.

Πολεμιζέμεν, & πολεμιζέμεναι, pugnare, præf. inf. Ion. & Dor. pro πολεμίζειν, verbi πολεμίζω; q. v.

Πολέμιζον, Ion, pro ἐπολέμιζον, 1. sing. vel 3. pl. imperf. act. à

Πολεμίζω, pugno, belligero, f. ίσω, perf. πεπολέμικα, Th. πόλεμος, bellum.

Πολεμικὴ, ἡ, ars militaris, militaris, vel bellica disciplina: Item Πολεμικὸν, τὸ, ut πολεμικὸν σημαίνειν; Polyb. bellicum seu classicum canere, receptui canere; Cicer. quod plenè dixit Livius signum receptui dare; est fœm. & neut. à sequent. masculin. πολεμικὸς; vide.

Πολεμικὸς, ὴ, bellicus, bellicosus: & Πολεμικῶς, adv. bellicosè. Th. πόλεμος, bellum.

Πολέμιος, ου, ὁ, ὴ, hostis, inimicus: ejusd. Them.

Πολεμιστήριον, ου, τὸ, currus bellicus, & in neut. plur. Πολεμιστήρια, τὰ, dicebantur etiam certamina curlium equorum, apud Athenienses, est neut. à seq. πολεμιστήριος, ον, V.

Πολεμιστήριος, ὸς, ὸν, ἡ, bellicosus: &

Πολεμιστὴς, οῦ, ὁ, bellicosus, bellator: acc. sing. πολεμιστῆ· à πόλεμος, bellum.

Πολεμίστως, hostiliter, hostili ac infesto animo, est adv. à πολέμιος; vi. unde in superl. πολεμιώτατος, maximus hostis; Plat. de leg.

Πολεμοδόκος, ου, ὁ, ὴ, Poët. bellum excipiens: ὁ πόλεμον δεχόμενος.

Πολεμοῖσι, dativ. plur. Ion. à πόλεμος, bellum.

Πολεμόκλονος, ου, ὁ, ὴ, tumultuosus: ex πόλεμος, bellum, & κλόνος, tumultus.

Πολεμοῦμαι, ῦμαι, ad movendum contra aliquem bellum instigor; Thuc. l. 1. est pass. ab act. πολεμόω, V.

Πολεμοποιὸς, qui bellum movet, qui bella movere aut gerere solet; unde πολεμοποιῶ, bellum moveo, seditiones excito: Item inimicum & hostem reddo, ex πόλεμος, & ποιέω; vide.

Πολέμοιο, & Ion. ῖο, ὁ, bellum: q. πολύαιμος, ex πολὺ & αἷμα, sanguis; vel q. πολλαιμος, ex πολὺς, & ὄλυμι, perdo: vel q. πόλις μεῖων, civitates minuens. Alii à πολέω, everto. Hinc πολεμικὸς, ὴ, bellicus, militaris: πολεμίζω, inimicus, hostis: πολεμίζω & πολεμέω, bellum gero.

Πολεμοτρόφιον, bellum nutrio, seu foveo; ex πόλεμος, & τρέφω; vi. Item πολεμοφόρος, bello consumens; ex πόλεμος, & φόρος, ὁ; V.

Πολεμῶ, -ῶ, ad bellum excito; à præcedente.

Πολεμώνιον, bellandum, pugnandum; ut πολεμητέα ἐστὶν ὠκέως, quam primùm bello uscifcendo; sive mox bellum movendum est; pro δεῖν πολεμεῖν; nam

Πολιοκρότερος, α, ὸν, ἡ, cana habens tempora; ex πολιὸς, canus, & κρόταφος, tempora

Πόλιον, τὸ, vel πόλιος, Nicandro, polium herba; dictum sic, quòd in summo plantæ cacumine, quiddam pendeat, canos hominis capillos præ se ferat; seu quod fructus sit, capitulum habens cano hominis capillo simile, Dioscor. 3. 124. à Them. πόλιος; vi. Sed Πόλιον, vinum album, Æliano sic appellatum putat ab indigenæ regionis nomine.

Πολιορκία, urbsm obsideo, & cingo obsidione. præsent. pass. passiv. πολιορκέμμαι. Ex πόλις, urbs & ἔρκος, τὸ, septum. Them. εἴργω, f. ξω, includo.

Πολιορκητὴς, οῦ, ὁ, obsidionalis; ut πολιορκητικὴ μαχανήματα, obsidionales & murales machinæ: Plin. ut equus, sive aries vineæ & turres ambulatoriæ, &c. à præced. V.

Πολιορκία, ας, ἡ, obsessio, obsideo: ab eodem.

ΠΟΛΙΟ'Σ, ὰ, canus, albus: q. à πέλομαι, vetusta enim solent esse cana: hinc πολιὰ δρῖξ, canus capillus.

Πολιότης, ήτος, ἡ, canities; à Them. πολιὸς, V.

Πολιοῦχος, ου, ὁ, ὴ, vide πολιάοχος.

ΠΟ'ΛΙΣ, εως, ἡ, urbs, civitas; ubi homines πολίουσιν, id est, versantur; vel potius à πολύς, quod sint πολλοὶ certis legibus juncti. Hinc πολίτης, ου, ὁ, civis: πολιτεία, rempubl. administro: πολίτευμα, ατος, τὸ, idem; πολίτευσις, εως, ἡ, reipubl. status & administratio: πολίτευμα, ατος, τὸ, idem; ἀκρόπολις, εως, ἡ, summa seu altissima pars urbis: Item arx. ἀστύπολις, εως, ὁ, ἡ, extorris; μανδύπολις, εως, ἡ, primaria urbs.

Πόλισμα, ατος, τὸ, urbs; à πόλις.

Πολισσοῦχος, ου, ὁ, ὴ, epp. dulum: ut ninut. à præced.

Πολίσσουμαι, Ion. & Poët. pro ἐπολισσάμην, 1. pl. a. 1. ind. act. verbi πολίζω, quod V.

Πολιοῦχος, idem quod & pro præced. πολιάοχος; civitatis gubernator; & patronus, &c. V. Item Πολισσούμος, urbis administrator, rector, seu gubernator, ex πόλις, & νέμω, regno, unde νομὸς, ὁ, &c. V.

Πολίστης, ου, ὁ, conditor, & author civitatis: Item civitatis princeps; est verbale, à πολίζω; vi. unde πολίζεσθαι, dicitur urbs quæ extruitur; apud Herodot.

Πολίται, nom. pl. à πολίτης, ου, ὁ, civis. Th. πόλις, urbs.

Πολιτάρχης, ου, ὁ, q. d. ἄρχων τῆς πολιτῆς, gubernator civium, urbis præfectus. Th. ἀρχὴ, principatus.

Πολιτεία, ας, ἡ, & Ion. πολιτηΐη, civitas, respubl. jus civitatis. Them. πόλις, εως, ἡ, urbs.

Πολιτεύσι, præs. inf. pass. à πολιτεύω, quod V.

Πολιτεύσιμος, ον, ὁ, ἡ, magistratus: à Πολιτεύω, rempubl. administro: f. εύσω, perf. πεπολίτευκα, præs. m. πολιτεύομαι,

idem: Item me gero, perf. pass. πεπολίτευμαι, servivi: cum dat. à

Πολίτης, ου, ὁ, civis in nom. pl. πολῖται, in gen. pl. πολιτῶν. Them. πόλις, εως, ἡ, urbs.

Πολιτίζω, rempublicam administro; civilia negotia tracto, à præced. πολίτης, vel πολίτης. V.

Πολιτικὴ, sub. ἐπιστήμη, seu τέχνη, ratio bene instituendæ & administrandæ civitatis, civilis scientia, seu facultas: Item τὸ πολιτικὸν, civile ac populare; fœmin. & neut. à seq. πολιτικὸς, administrandæ reipublicæ peritus, seu qui in administratione reipubl. versatur; Aristot. Item ad reipublicæ administrationem pertinens; ut πολιτικὰ λόγοι; apud Isocrat. &c. vide.

Πολιτικὸς, ἡ, ὸν, POLITICUS, civilis. Hinc comparat. πολιτικώτερος, α, ον, superlat. πολιτικώτατος, η, ον, à præced. quod V.

Πολιτικῶς, civiliter; vel ut decet reipublicæ administratorem, seu administratorem; est adv. à præced. πολιτικὸς; V.

Πολῖτις, ιδος, ἡ, civis, fœmina: à πολίτης, q. v.

Πολιτισμὸς, οῦ, ὁ, administratio reipublicæ; est verbale à πολιτίζω; vide.

Πολιτογραφέω, ῶ, civium numero adscribo, civitate dono; & in pass. Πολιτογραφοῦμαι, civium numero adiciribor; ex πολίτης, & γράπτω, ἡ; vi. Item Πολιτοφθόρος, civium pernicies, civibus, seu civitati pestifer & exitiosus; ex πολίτης, & φθορεὺς, ἡ, seu φθόρος, ὁ; vi. Item Πολιτοφύλακις, civium, vel civitatis custodes; Aristot. in Polic. ex πολίτης, & φύλαξ, ακος, ὁ, &c. Vide.

Πολίχνη, ης, ἡ, oppidulum. Them. πόλεις.

Πολίχνιον, ου, τὸ, idem quod præced. & utrum que dimin. à πόλις, &c. V.

Πολιὸεσσα, nom. vel acc. pl. neut. gen. vel adverb. pro πολὺ, multum; aliquando pro πολλάκις, ſæpé. Them. πολὺς, multus.

Πολλ' ἄπα, dicunt Græci, ut ἓν' ἄπα, ὀλίγ' ἄπα, τοῖ ἄπα, τοι αὖτ' ἄπα, &c. in quibus, ἄπα, soldm elegantiæ gratiâ ponitur; Sic apud Aristot. in Metaphys. l. 2. τῷ ὃ πολλ' ἄπα ἐμπεσὸν ἢ, ἐδὺν διαφέρ; i. e. ex multis quæ dam, &c.

Πολλαχόθεν, multa emens, emax; v. de foll. ex πολλὸς, seu πολλὸ, & ἀγορεύω; V.

Πολλάκις, Poët. pro πολλάκις adv. ſæpè, multoties. Th. πολὺς, multus.

Πολλαπλασιάζω, multiplico; unde verbale, πολλαπλασιασμὸς, multiplicatio; utrumque, à seq. πολλαπλάσιος; V. Ubi not. hanc terminationem πλάσιος, vel πλασίων, non esse ex compositione; sed derivationis esse tantùm terminationem; ut & alia similia; ut δίπλασιος, διπλασιάσιος, ἐκατονταπλασίων, &c.

Πολλαπλάσιος, α, & Πολλαπλάσιος, ου, ὁ, ἡ, multiplex; Item multo major, multo copiosior: acc. sing. πολλαπλάσιονα. Themat. πολὺς, multus.

Πολλαπλασίως, multipliciter; vel multò plus, & amplius; pro quo dicitur & πολλαπλάσια; apud Xen. est adverb. ab, ut & πολλαπλοῦς, contracte πολλαπλοῦς, idem cum præced. πολλαπλάσιος; V.

Πολλαπλασιόω, amplifico, & πολλαπλασίασις; idem cum præced. πολλαπλασιάζω, & πολλαπλασιασμὸς; V.

Πολλαχῆ, & πολλαχᾶς, & πολλαχῇ, ſarpè, variis modis: ab eod Th.

Πολλάσμαι, varia significans; undè adverb. πολλασῇμως, multa notando; ex πολλὰ, & σημαίνω; V.

Πολλαχόθεν, è multis locis, seu partibus, & πολλαχόσε, ad multa loca, vel in multas partes; utrumque à præcedent. πολλαχῆ, multis in locis, &c. V.

Πολλὴ, ἧς, ἡ, multa, fœm. gen. à πολὺς, multus.

Πολλημλήσιος, Ion. pro πολλαπλάσιος, quod V.

Πολλὸν, Poët. pro πολὺ, multum, longè: à

Πολλὸς, ἥ, Poët. pro πολὺς, multus.

Πολλοστημόριον, ου, τὸ, pars multesima, minima pars: à

Πολλοστημόριος, ου, multesimus, unam ex multis partibus habens: Item minimus: ex πολλοστὸς, quod vide, & μόριον, particula. Th. μείρω, divido.

Πολλοστὸς, ἡ, multesimus, unus è multis. Th. πολὺς, multus.

Πολλοστῶς, apud Aristot. Eth. 10. expon. perpariùm; ab aliis multifariàm; ab aliis, longo pòst intervallo; est adv. à præced. πολλοστὸς; V.

Πολλοῦ, πολλοῦ, gen. & dat. sing. πολλοῖς, dativ. pl. à πολὺς, multus.

Πολλωτικῶ, longe vinco; ex πολλὸ, seu πολὺς, & νικάω, ῶ, &c. V.

Πόλος, ου, ὁ, POLUS, cœlum, Angl. Pole. à πολέω, vertor.

Πόλος, ικὸν, ὁ, dicitur terra, aratro versa; ab eod. cum præcid. V.

Πολτάριον, τὸ, pulticula; Dioſc. 2. 114. est diminut. à seq. Th. πόλτος; V.

ΠΟΛΤΟΣ, ου, ὁ, PULS, pulmentum, Angl. Pulſe: q. à πολέω, verto.

Πολὺ, multum, n. g. vel adverbialiter ſumitur & vertitur valdè: ὃτι πολὺ, diu. Sic & in pl. τὰ πολλὰ, multum, valdè: à πολὺς.

Πολυάγυιξον, ου, τὸ, expon, frequentia hamorum; vel potiùs, quod multis hamis conſertum; aut multis uncis hamatum, inſtrumentum; Plut. ex πολὺς, & ἄγκιστρον, τὸ; vi. Item Πολύαγρος, qui multa capit prædam; in Epigram. à Them. ἄγρα, ἡ; vi. Πολυάθλος, qui multa vicit certamina; à Th. ἆθλος, seu ἄθλος; vi. Πολυαίμων, ονος, ὁ, ἡ, ad multa ſufficiens, vel multum ſufficiens: item diu durans; ex πολὺς & ἀρκέω, ſufficio.

Πολυαρμόνιος, multas habens harmonias; ex πολὺς, & ἁρμονία, V.

Πολύαρνος, ρος, ὁ, ἡ, multos agnos habens, & per conſeq. dives. Ex πολὺς, multus, & ἀρὴν, ἀρνὸς, ὁ, ἡ, agnus vel agna.

Πολυαρχία, ἡ, plurium principatus, multorum imperium; ducum multitudo, ſeu, imperantium turba; Item, Πολυαρχον, τὸ, idem, ut, τὸ πολύαρχον ſtatim ὠδὲς; ubi multorum imperium, ſive ubi multi dominantur, ibi ſeditio eſſe ſolet; utrumque, à ſeq. πολύαρχος, qui multis dominatur, &c. V.

Πολύαρχος, ου, ὁ, multorum princeps, ὁ πολλῶν ἄρχος. Alii leg. πολιάρχος, quod v.

Πολυάσχολος, multis negotiis occupatus & deſtrictus; multum occupatus, ſeu, multi negotii, maxime negotioſus; ut, apud Basil. Hexaem. ἡ ἀσχολία, ἡ πολυάσχολος ματαιότης; i. e. vanitas maximè negotioſa. &c. ex πολὺς, ſeu, πολὺ, & ἄσχολος, ὁ, ἡ, &c. Vide. Item, Πολυαύλαξ, ακος, ὁ; multos habens ſulcos, & per conſequens, magnus, latus; à Th. ἄυλαξ, V. Πολυαυξὴς, multum augeſcens, qui eſt multi incrementi; ab αὐξὴ, ἡς V. Πολάχνος, idem quod πολυάχνης, multos ſonitus edens, multiſonus; ut, πολυάχνης κῦμα; apud Eurip. à Them. ἄχος, ὁ, unde, ἠχὴ, ἠχέω, & ἀχέω, ῶ; unde, ἀχέτης, ὁ, &c. V. Sic & Πολυάχυρος, multum habens paleæ; acerosus; à Th. ἄχυρον, τὸ; V. Πολυβδήεις, rubis abundans; à Th. βάτος, ου, ἡ, ἡ Unde βάτον, τὸ; &c. V. Πολύβατος, multigradus, valde pervius; frequens hominibus; à Th. βαίνω, fut. βήσομαι, præt. βέβηκα, & præt. pass. βέβημαι, σαι, ται; &c. tanquam à βάω: Unde varia ejus comp. deſinunt in βάτος, & βατέω; &c. V. Item, Πολυβαφὴς, multum tinctus; à Th. βάπτω, fut. βάψω, unde βαφὴ, ἧς & βαφεῖς, ὁ; comp. ut reliqua præced. cum Th. πολὺς, πολὺ, &c. V. Πολυβένθης, ἐς, ὁ, ἡ. valde profundus: ex πολὺ, valde, & βένθος, ους, τὸ, quod à βαθὺς, εῖα, ὺ. profunditas.

Πολυβλαβὴς, qui multis modis nocet; qui multis damnis & noxiis obnoxius eſt; ex πολὺς, & βλάπτω, fut. ψω; unde, βλάβη, ἧς &c. V. Item, Πολυβλαστὴς, multum germinans; unde Πολυβλαστία, uberrima germinatio; ex πολὺς, & βλαστάνω, fut. βλαστήσω; unde, βλάστη, ἡς; &c. V. Item, Πολυβλαστὴς, multum germinans; unde Πολυβλαστία, uberrima germinatio; ex πολὺς, & βλαστάνω, fut. βλαστήσω; unde, βλάστη, ἡς; &c. V. Item, Πολυβόρος, qui multum comedit, multivorus; ex πολὺς, & Th. βορὲς, ἡς; unde, βόρος, ὁ; &c. v.

Πολύβοσκος, ου, ὁ, ἡ, Epith. telluris, quæ multos paſcit: ex πολὺς, multus, & βόσκω, paſco. Th. βόω, idem.

Πολυβότειρα, ας, ἡ, & Poët. πολυβότεια, multorum altrix, quæ multos paſcit: ex πολὺς, multus, & βόω, paſco.

Πολύβοτος, multis paſcendis aptus; ex iiſd. cum præced. V.

Πολύβοτρυς, ος, ὁ, ἡ, multas habens uvas: Ex πολὺς, & βότρυς, υος, ὁ, uva.

Πολυβουλος, ου, ὁ, ἡ, valde prudens: à πολὺ, valde, & βουλὴ, conſilium.

Πολυβοῦται, nom. pl. à Πολυβοῦτης, ου, ὁ, multas boves habens: à πολὺς, multus, & βοῦς, bos.

Πολυβρεχὴς, multùm madefactus; ex πολὺς; & Th. βρέχω, fut. ξω, unde βρεχὴ, ἡ, &c. V.

Πολυγαθὴς, ἐς, ὁ, ἡ, Dor. pro Πολυγηθὴς, ἐς, ὁ, ἡ, multum lætitiæ adferens: ex πολὺ, multum, & γηθέω lætor.

Πολυγάλακτος, & apud Poëtas πολυγάλακτος, lacte abundans; ex πολὺς, & γάλα, κτος, τὸ; &c. V. unde etiam Πολύγαλον, polygalon herba; ſic dicta, quod, pota, lactis abundantiam faciat, ſeu, præbeat; & authore Dioſc. 4. 142. eſt Σαμιον, ex eo denominatum, quod γάλα ὀυκεὶ πλεῖον ποιεῖ; &c. Item, Πολύγαμος, cui multæ ſunt nuptiæ; i. e. qui multas duxit, vel, quæ multis viris nupſit; unde, πολυγαμία: q. d. nuptiarum multitudo, i. e. matrimonia cum multis contracta, vel ipſe actus multas nuptias contrahendi, ex πολὺς, & γάμος, ὁ, unde γαμὸς, ὁ; &c. V. Πολυγηθὴς, v. ſupra πολυγαθὴς; Item, πολυγλαγὴς, lacte abundans; Arat. ex πολὺς, & γλάξ, Poët. pro γάλα, &c. V. Πολύγλωβος, ου, ὁ, ἡ, multo abundans; à Th. γλῶβος, τὸ; &c. V. Πολύγλωσσος, multos oculos habens; à Th. γλάω, ἡς Vide Πολύγλαωπος, qui multarum eſt linguarum; vel, multarum linguarum peritus; ut πολυγλώσσοις δρυὸς, de quercu Dodonea, apud Soph. in Trach. Sic, πολύγλωσσος ῥοὴ, in electra; q. d. multilinguis; Item, multiloquus; à Th. γλῶσσα, ἡ; V. Item, Πολυγλήχων, multos habens angulos, anguloſus, ſeu multas habens cuſpides; Epith. cervini cornu; apud Nic. in Ther. à Th. γλωχὶς, vel, γλωχὶν, comp. ut reliqua præced. cum Th. πολὺς, vel, πολὺ, &c. V.

Πολύγραμμος, ου, ὁ, ἡ, qui variis modis flectitur, qui multos habet flexus: ex πολὺς, multus, & γραμμὴ, inflexus, quod à γράμπω, pro κάμπω, flecto.

Πολυγράμμων, qui eſt multi conſilii; & apud Plat. in Symp. pro, multum perito, ſeu, multarum rerum perito; (cui opponitur ἀγράμμων.) ex πολὺς, vel, πολὺ, & γράμμα, vel, γράμμων, &c. V.

Πολύγραπτος, ου, ὁ, ἡ, valde notus, celeberrimus: Ex πολὺς, multum, & γραπτὸς, cognitus. Th. γινώσκω, cognoſco.

Πολύγομος, ου, ὁ, ἡ, multos clavos habens, ex πολὺς, multus, & γόμφος, cuneus, clavus.

Πολύγομος præced. proprie eſt, multis clavis compactus; ut, πολύγομος ναῦς; apud Heſiod. in Erg. &c. Vide. Item, Πολυγονάτης, multa geniculata, ſeu, internodia habens; multum geniculatus, ſeu, frequentibus geniculis cinctus; unde neut. Πολυγόνατον, τὸ; polygonaton, herba, à geniculorum frequentia; ex πολὺς, vel, πολὺ; & γόνυ, ατος; tanquam à γόνας, &c. V.

Πολυγονία, & πολυγονιὰ, fructifico, fœcundus ſum; Item, Πολυγονία, fœcunditas; utrumque, à ſeq. πολύγονος; Vide; unde etiam, πολύγονον, τὸ; herba quam Latini ſanguinariam vocant; Sic dicta, ſecundum Plin. ob multitudinem ſeminis; vel, ut alii, quia multa eſt & ubique naſcitur, Dioſc. 4. 4. &c. V.

Πολύγονος, ου, ὁ, ἡ; abundans fœtu, fœcundus: ex πολὺ, multum, & γονὲς, fœrtilis. Them. γείνομαι, naſcor.

Πολυγραμματος, qui multarum eſt literarum; admodum literatus; Plut. ex πολὺς, & γράμμα, ατος, τὸ; V. Sic &, Πολυγράμμος, multis interſtinctus lineis; apud Athen. l. 7. à γράμμη, ἡ; V. Ut, &, Πολυγράφος, multa ſcribens; qui de rebus multis ſcribit & variis, ut, Cic. ad Att. Varronem vocat πολυγραφώτατον, à Th. γράφω, V. Item, Πολύγραφος; unde πολυγράφω Hippocr. dixit, pro πολυφαγῶ, multum comedenti, voraci, à Th. γράφω, V. Πολυγύμναστος, multum, vel, in multis exercitatus; à γυμνάζω, γυμνάζομαι, unde, γυμναστὴς, ὁ; &c. V. Πολυγύναιος, ſeu, Πολυγύναικος, qui multas uxores habuit, vel, habet, à Th. γυνὴ, αικὸς; (tanquam à γύναξ;) unde, γύναιον, τὸ; &c. V. Item, Πολυγώνιος, &, Πολύγωνος; multos habens angulos; à Th. γωνία, ἡ; comp. ut reliqua præced. cum Th. πολὺς, vel, πολὺ, &c. V.

Πολυδαίδαλος, ου, ὁ, ἡ, multo artificio elaboratus: ex πολὺς, multus, & Δαίδαλος, Dædalus, ingeniosus ille artifex.

Πολύδακρυς, υος, ὁ, ἡ, multum, lachrymans, lachrymoſus. acc. ſing. πολύδακρυ, ex πολὺς, multus, & δάκρυς, υος, τὸ, lachryma.

Πολυδάκρυτος, idem quod præced. πολύδακρυς (& ex iiſd.) multarum lachrymarum author, unde etiam, Πολυδάκρυτος, multis lachrymis proſequendus; Il. α. &c. V. Item, Πολυδάκτυλος, qui multos habet digitos; ſeu, qui multiplici pedum fiſſurâ digitatur; vel, pedes in plures digitos diſcretos habens; ut, πολυδάκτυλα ζῶα; apud Ariſtot. ex πολὺς, vel, πολὺς & δάκτυλος, ὁ; &c. V. Sic etiam, πολύδαμνος, multos domans; ex πολὺς, & δάμνω, unde δαμάω, &c. V. Πολυδάπανος, ſumptuoſus; ex πολὺς, & δάπανος, ὁ; V. Item, Πολυδαὴς, qui multis eget, ex πολὺς, & δέω, egeo, &c. V.

Πολυδαὴς, ἐς, ὁ, ἡ, cacuminoſus: ex πολὺς, multus, & δαὴς, ἐος, ὁ, jugum montis. Th. δέρω, & δειρὴ, cervix, jugum montis.

Πολυδένδρεος, ου, ὁ, ἡ, qui multas arbores habet: ex πολὺς, multus, & δένδρεον, arbor. Πολύδενδρος, abundans arboribus; unde præced. πολυδένδρεος, quod V.

Πολυδερκὴς, ἐος, ὁ, ἡ, multos intuens: ex πολὺς & δέρκω, video. a. 2 δέδορκον.

Πολύδεσμος, multis ligatus vinculis, ſeu, multis compactus clavis: ex πολὺς, & δεσμὸς, ὁ, V.

Πολυδεύκης, Pollux, nomen propr.

Πολυδευκὴς, multum, ſeu, valde dulcis; Nic. in Ther. ex πολὺς, & δεύκω, τὸ; &c. V. Item, Πολυδημιάδης, idem quod δημιάδης, popularis; vel, valde popularis; &c. V. Sic, Πολυδήνιος, conſultus, prudens; vel, multo conſilio prædituſ; à Th. δέω, τὸ; V. Πολυδήριος, contentioſus, controverſus Item, Πολυδήριος, valde contentioſus; à Th. δῆρις, ἡ; &c. V. Πολυδικὴς, ἐς; crebro multumque judicio contendo; multa litigia moveo à Th. δίκη, ἡς unde δικάω; &c. V. Item, Πολυδινὴς, & Πολυδίνητος, multos habens vortices; à Th. δίνη, unde δινέω, ῶ; fut. ήσω comp. cum Th. πολὺς, vel, πολὺ, &c. V.

Πολυδίψιος, ου, ὁ, ἡ, multum siticulosus: expon. & multum desideratus; ex πολὺς multus, & δίψα, ης, ἡ, sitis.

Πολυδόξως, valde clarus, multum illustris; ex πολὺς, vel, πολὺ, & δόξα, ης; &c. V. Item, Πολυδόξιος, multæ agitationis; à Th. δονέω, ῶ; V. Sic, Πολυδοκίμως, qui multos servos habet; unde, Πολυδοκία, servorum multitudo; à Th. δόκη, ὁ; V. Πολύδωρος, multum habens rorem; valde roscidus; ex δέρω, ου, ἡ; comp. cum Th. πολὺς, vel πολὺ, &c. V.

Πολυδυναμία, multa potestas; & Πολυδύωατος, q. d multipotens; ex πολὺ, & δύωαμαι, V.

Πολυδώρη, ης, ἡ, nomen mulieris.

Πολυδωρία, ας, ἡ; multorum donatio; munificentia, multa elargiens; à seq. πολύδωρος, V.

Πολύδωρος, ου, ὁ, ἡ; multa donans; vel qui ingentem dotem attulit: ex πολὺ, & δῶρον, donum. Est &

Πολύδωρος, ου, ὁ, nomen propr.

Πολυεδρος, multas habens sedes; ex πολὺς, & ἕδρα, ης; V.

Πολυειδήμων, q.d. multiscius, mu'tâ scientia prædituς, ex πολὺ, & εἰδήμων, V.

Πολυειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ, multiplex; diversas habens species: ex πολὺ & εἶδος, ους, τὸ, species. Th. εἶδω, video.

Πολυειδία, i. e. ἡ ποικιλία, varietas; à præced. πολυειδὴς; unde etiam adv. Πολυειδῶς, multifariam, &c. V.

Πολυείδεος, ου, ὁ, nomen propr.

Πολυέλαιος, abundans oleo, ex πολὺ & ἔλαιον, ὁ; V. Item, Πολυίλεως, multum misericors; apud Joelem, à Th. ἵλεως, ὁ; Vide. Πολυέλικτος, & Pi'et. πολυέλικτος, multis voluminibus tortus; multis modis voluminibus & tortuosus; ut, apud Nonn. πολυέλικτος αἰὼν, ævum multis vicibus revolutum, ab ἕλικτος, ὁ; Vide Πολυέτης, qui multorum annorum est; multennis, &c. i. e. Πολυχρόνιος; Suid. παρὰ τὸ ἔτος; V. Πολυέτης, seu, πολυέτεια, multilequium, ab ἔπος, ους, τὸ; V. Πολυέπαιος, multum laudatus, ab ἔπαινος, ὁ; V. Item, Πολυέρατος, vel, Πολυέραστος; & Πολυέρατος, qui, vel, quæ a multis amatur; multis amatus, aut, amata; seu, multum amabilis; perjucundus; peroptabilis; ut, πολυέρατος γάμος, ἡ ἄκη, Od. o. à Th. ἔραμαι, unde, ἔρως, & ἐρατὸς, comp. ut reliqua præced. cum Th. πολὺς, vel, πολὺ, &c. V.

Πολυεργὸς, vel πολύεργος, ος, ὁ, ἡ, multi operis homo, operosus: ex πολὺ & ἔργον, opus.

Πολυετὴς, qui multorum est annorum; annosus; unde, Πολυετία, multitudo annorum; annositas; & πολυετία, multorum sum annorum, in multos annos duro: ex πολὺς, & ἔτος, ους, ὁ; V. Item, Πολύθυτος, multum optatus, & expectatus multis; a Th. ἴυγμαι, fut. ξυξοῦμαι; unde ἴυκτὸς, ὁ; &c. V. Πολύφημος, multum diuque coctus; ab ἑφθὸς, ὁ; V. Item, Πολύζηλος, quem æmulari & imitari multâ animi contentione solemus; seu, magno studio expetitus; sed exp. invidiosus; ut, Πολύζηλος βίος; apud Soph. unde etiam, πολυζήλατος, multo studio æmulandus, prosequendus, & expetendus: à Th. ζῆλος, ὁ; unde, ζηλατὸς, ὁ; comp. ut præced. cum πολὺς, vel, πολὺ, &c. V.

Πολύζυγος, ος, ὁ, ἡ, habens multa transtra: ex πολὺς & ζυγὸς, jugum: in plur. ζυγὰ, transtra. Th. ζεύγνυμι, jungo.

Πολύηκοος, qui multa audivit, vel, audit; ex πολὺς, & ἀκοὴ, ἡς; seu, ab ἤκουον, aor. 2. verbi ἀκούω; V. Item Πολυηλάκατος, Helychius dici ait, τὸ ὄζος ποταμοῦ χέλυν, qua multas ferunt arundines; ex πολὺς, & ἠλακάτη, ἡς; colus; Item, arundo; sed in plur. est etiam neut. ἠλάκατα, &c. V. Item, Πολυήμερος, qui est multorum dierum; ut, πολυήμερος ἰκτὶς ὀὸς, qui multis diebus mortuus fuit; Nazan. in orat. ex πολὺς, & ἡμέρα, ης; &c. V.

Πολυήρετος, ος, ὁ, ἡ, peroptabilis: ex πολὺ & ἐράω, ῶ, amo: f. ἀσω.

Πολυήρης, dives agri; i. e. Πολυάρουρος, ex πολὺς, & ἔρα, ης; &c. V.

Πολυηχὴς, ἐος, ὁ, ἡ, multisonus: acc. sing. πολυηχέα. Ex πολὺς, mul.us, & ἦχος, sonus.

Πολυθαμβὴς, vehementer stupefactus; Nonn. ex πολὺς, & θάμβος, ους, τὸ; &c. V. Item, Πολυθαρσὴς; multâ præditus fiduciâ; ut, μύθῳ πολυθαρσὲς; Hom. Sed. exp. etiam, audax; ut, πολυθαρσὴς πόλεμος; audax bellum; Item, Πολυθαρσία, τὸ; subst. magna animi fiducia; à Th. θάρσος, ους, τὸ; Vide. Πολυθεάμων, qu. multa spectavit; à Th. θεάομαι, unde Θέαμα, τὸ; & Θεάμων, ὁ; &c. V. Πολύθεος, qui multos deos esse statuit, ut, πολύθεος δόξα, opinio quæ Deorum multitudinem astruit; unde Πολυθεία, &, Πολυθεότης; Deorum multitudo; quam primus Orpheus introduxisse fertur; Just. Mart. in orat. ad gent. à Th. Θεὸς, unde Θεότης, & Θεύτης; &c. V. Πολύθερμος, multum calidus, percalidus; a Θέρμος, ους, τὸ; V. Πολύθεστος; multum desideratus, seu, exoptatus; nam per Sync. dicitur, pro πολυσθέστος, à σθέω, ου, ὁ, ut, apud Callim. Hymn. in Cererem, τέκνον πολύθεστε τοκῆσιν, ubi schol. πολύθεστος exp. πολυσθένητος, i.e. multum exoptate, &c. Πολύθηρος, multos habens feras, seu, feris abundans; à Th. θὴρ, ῆρος, ὁ; V. Πολύθυμος, multum impetuosus, multo, seu, vehemente invadens impetu; à Th. θύω, unde Θύρος, & Θύρα, &c. V. Πολυθρέμμων, & Πολυθρέμμων, pecorosus, multa alens pecora; a Them. τρέφω, fut. Θρέψω; unde, Θρέμμα, ατος, τὸ; &c. V. Πολυθρύλητος, luctuosus, valde lamentabilis; q. d. unde est multus luctus; seu, multum luctum afferens; Eurip. Item, qui multum luget, seu, luctu multo afficitur; à Th Θρηνῶ, ὁ; V. Πολυθριξ, multos habens pilos; Item, herba quæ polytrichon; Item, gemma, quæ in viridi capillatur, sed defluvia capillo um facere dicitur; Plin. Item, Πολύτριχος; idem; multos pilos habens; ut, πολύτριχος πώγων; Item, Polytrichon, dicitur etiam, adiantum majus; apud Plin. utrumque à Th. θρὶξ, τριχὸς, ἡ, &c. V. Πολύθρηνος, multa habens θρήνα, seu, φάρμακα, i. e. πολυφάρμακος, ad multa medicamenta utilis; medicamentosus; seu, multâ medendi vi præditus; à Them. θρῆνον, τὸ; Vide. Item, Πολύθρηνος; q. d, multisonus, seu, multisonorus, strepens, à Th. θρέω, unde θρόος, ὁ, comp. ut reliqua præced. cum Them. πολὺς, vel, πολὺ, &c. Vide.

Πολυθρύλητος, ὁ, ἡ, multum celebratus, Th. Θρύλλος, susurrus.

Πολυθρύλητος præced. propriè, est multorum, aut, vulgi sermonibus celebratus; apud Plat. exp. famatus, famigeratus; ex πολὺς, vel, πολὺ, & θρύλλω, &c. Vide. Item, Πολύθυρος, multas habens fores, seu januas; multis portis pervius; ex πολὺς, & θύρα, ης; V.

Πολύθυτος, ος, ὁ, ἡ; Epith. quod & convivio tribuitur & epulo, multis victimis mactatis instructo: ex πολὺς, multus, & θύω, macto.

Πολυϊδέα, & Πολυΐδεια, multa scientia, multarum rerum cognitio; Od. β. utrumque, à seq. Πολυΐδεις; Vide.

Πολυΐδειν, multiscium, acc. sing. à

Πολυΐδεις, εος, ὁ, ἡ, multiscius, percallidus: ex πολὺς, & ἴδρις, εος, ὁ, ἡ, sciens, Th. ἴσημι, scio.

Πολύϊνος, multas habens fibras, seu, venas; ex πολὺς, vel, πολὺ, & ἶς, ἰνὸς, ἡ, &c. V. Item, Πολύϊππος, multos habens equos, equis abundans, à Them. ἵππος, ὁ; V. Πολυΐσωρ, multiscius; multi lici doctrinâ præditus; à Them. ἴσωρ, ὁ; V. Item, Πολυΐχθυος, ος, ὁ, ἡ; & Πολύϊχθυς, υος, ὁ, ἡ; piscosus, piscibus abundans; à Th. ἰχθὺς, ὑος, ὁ, comp. ut præcedentia cum πολὺς ex πολὺ; &c. V. Item, Πολυκαγκὴς seq. proprie est, q. d. multum cal.factus, admodum siccus, Epith. sitis; apud Hom. Il. 4. &c. V.

Πολυκαγκὴς, ὁ, ἡ, multum aridus: ex πολὺ & κάγχαινω, aridus; quod à καγχάω, arefacio.

Πολυκαπνὸς, multos occidens, apud Æschil. ex πολὺς; & Th. καίω. V.

Πολυκασιγνεία, Cæsarum multitudo; apud Plut. ex πολὺς, & κασίγνητος, ὁ; &c. V.

Πολυκάλαμος, q. d. multicalamus: multiplici calamo surgens; ex πολὺς, & κάλαμος, ὁ; V. Item, Πολυκαπνὸς, fumo abundans, aut, qui multo f.mo infestari solet, nimio fumo niger factus, ut, πολύκαπνοι σέλγοι, Eurip. in Electra; ex πολὺς & καπνὸς, ὁ, V.

Πολυκέφαλος, ος, ὁ, Dor. pro πολυκέφαλος, multiceps, qui multa capita habet: ex πολὺ & κεφαλὴ, ῆς, ἡ, caput.

Πολυκικάω, multos, seu, ubertim fructus produco; Æliun. Var. hist. Item, πολυκαρπία, ubertas in fructu ferendo; uber fructus; Theo. hr. H. 3. 3. utrumque, à seq.

Πολύκαρπος, ος, ὁ, ἡ, fructuosus: & Πολυκαρπότατος, η, fructibus abundantissimus: ex πολὺς, multus, & καρπὸς, fructus.

Πολύκαυλος, qui multos habet caules, multicaulis; ex πολὺς, & καυλὸς, ὁ; Vide. Item, πολυκέλαδος, multum sonans, mul um strepens; Luc. ex πολὺ; & κέλαδος, ὁ, Vide. Sic etiam, πολυκίνητος, & πολύκινος, multum vi tus, varius; ut, πολύκινος ἰμὰς, Il. γ. ex πολὺ, & κινέω, unde κινητὸς, & κιτὸς, &c. V.

Πολυκηδία, magna asturia, seu, vastitics; est à seq. πολυκηδὴς, multum lucri afferens; Item, multum astutiæ habens, &c. V.

Πολυκηδὴς, ἐος, ὁ, ἡ, quæstuosus; astutus. Them. κέρδος, εος, τὸ, lucrum.

Πολυκίερως, multa habens cornua; ex πολὺς, & κέρας, ατος, τὸ; cujus varia compar. definunt in κίερως, &c. Vide.

Πολυκίθαλος, multa habens capita; ex πολὺς, & κεφαλὴ, ῆς; Vide. Item Πολυκηδὴς, multum mœroris, seu, luctus habens, magno mœrore affectus; Item. multum mœroris afferens; valdè luctuosus; ex πολὺς, vel, πολὺ; & κῆδος, τὸ; unde, κήδω, &c. Vide. Sic etiam, πολυκήριος; fatalis, noxius, ex πολὺς & κὴρ, ῆρος, ὁ; &c. Vide. Item, Πολυκήτης, seq. proprie, est cetis abundans; Nili epith. apud Theocr. Idyll. 17. &c. V.

Πολυκήτης, ους, ὁ, ἡ, magnis piscibus abundans; ex πολὺ, & τὸ κῆτος, εος, cete, balæna.

Πολυκίνητος, qui multiplici motu agitatur, ex πολὺς, vel, πολὺ, & κινέω, unde, κινητὸς, ὁ; &c. Vide. Item, Πολυκλαδὴς, & πολύκλαδος, multos ramulos habens, vel, emittens; ex πολὺς, & κλάδος, ὁ; V.

Πολυκλαύτιος, gen. Ion, à

Πολύκλαυτος, seu πολύκλαυς, υ, multum defletus: ex πολὺ & κλαίω, fleo, fut. κλαύσω.

Πολύκλεις, υος, ὁ, ἡ, bene clausus: ex πολὺ & κλείω, claudo.

Πολυκλεὴς, valde celeber; ex πολὺς, & κλεὸς, ὁ; &c. V.

Πολυκλίδης, acc. sing. à

Πολυκλὶς, ίδος, ὁ, ἡ, multis transtris instructa; vel multa compage juncta; ex πολὺ & κλὶς, sedes nautica: vel à κλίνω, pro κλοῖς, ὄος, clavis. Them. κλείω, claudo.

Πολυκλεὴς, multum celebratus, multum decantatus, precelebris, ex πολὺ; & κλεὸς, idem quod κλείω celebro, &c. Vide. Item, Πολύκληρος, cui multa obvenit hæreditas; Od. ξ. ex πολὺς, vel, πολὺ, & κλῆρος, ὁ, &c. Vide.

Πολύκλητος, ὁ, ἡ multis locis evocatus: ex πολὺ & καλέω, voco.

Πολύκλυς, υ, undis agitatus: ex πολὺ & κλύζω, abluo: f. σω.

Πολύκλωνος, multos habens ramos; vel, surculosus; ex πολὺς, & κλών, ωνὸς, ὁ; &c. V.

Πολύκναμπτος, ος, ὁ, ἡ, fructuosus: & Πολυκαμπότατος, η, fructibus abundantissimus: ex πολὺς, multus, & κάμπτω, labor. Them. κάμνω laboro.

Πολύκνημος, υ, ὁ, ἡ, multos habens colles, saltuosus; ex πολὺ & κνημὶς, pars montis, &c. Them. κνήμη, ης, ἡ, tibia.

Πολύκνισος, multo nidore fumans, aut redolens; Nonn. ex πολὺς & κνίσσω, ἡ; unde, κνίσος, τὸ; &c. V. Item, πολυκοίλιος, qui multos habet ventres; ex πολὺς, & κοιλία, ας, ἡ; Vide. Item, πολύκοινος, multis communis: ex πολὺς, & κοινὸς, ὁ; Vide.

Πολυκοιρανία, ας, ἡ & Ion. ίη, ης, ἡ, multorum imperium: à

Πολυκοίρανος, ου multorum dominus & rex: ex πολὺς & κοίρανος, υ, ὁ, rex, princeps.

Πολυκόλυμβος, unde πολυκόλυμβα μέλη τῆς θαλαττῶν; apud Aristoph. in ran. dicuntur cantilenæ, quas ranæ subinde canunt natantes; ex πολὺς; & κολυμβάω, ῶ; unde, κόλυμβος, ὁ; &c. V. Item, Πολύκολπος, plures sinus habens; de utero animantium multiparorum; Philotim. à Them. κόλπος ὁ; Vide. Πολύκομος, cui multa est coma, seu, spissa cæsaries; comosus, a Them. κόμη, ης; Vide. Πολύκομπος, multum jactans, jactabundus; à Them. κόμπος, ὁ; Vide. Πολύκοτος, multa habens capita; Eurip. à κέκρυν, τὸ; quod à Them. κόρυνον; Vide. Πολυκρατὴς, multum habens; potentissimus. à Th. κράτος, τὸ; unde κρατέω, &c. Vide. Πολύκρημνος, multa habens præcipitia; ideoque ægre scansilis; Helych. à Th. κρημνὸς, ὁ: Vide. Πολύκριθος, dives hordei: Suid. à Them. κρῖθὴ, ης; Vide. Πολύκτημος, ferilis; multum hordei proferens: à Them. κείμαι, τὸ; Vide, Item, Πολύκροτος, multis plausibus resonans; dicitur etiam de instrumento musico plures sonos edente, propter diversas, aut chordas: aut fistulas, quæ pulsu tanguntur; Athen. l. 12. Item, Πολύκροτος, dicuntur etiam homines versuti & vafri; schol. Aristoph. à Th. κρότος, ου; comp. ut reliqua præced. cum πολὺς, vel, πολὺ &c. V.

Πολυκτέατος, υ, ὁ, multarum possessionum dominus: in gen. pl. πολυκτεάνων. Ex πολὺ & κτέανον, ου, τὸ; oëtis idem quod κτῆμα, ατος, τὸ, res, possessio. Th. κτάομαι, possideo.

Πολυκτήμων, ονος, ὁ, ἡ, dives: ex πολὺ, & κτάομαι, possideo: f. κτήσομαι; p. κέκτημαι.

Πολυκτησιὴν, multorum possessio; divitiæ; est à præced. πολυκτήμων, ονος; Vide. Item, Πολυκτήτης, exp. multa possidens, locuples, dives; ex iisdem cum præced. V.

Πολυκτόνος, qui multos interficit; ex πολὺς, & κτείνω, pr. m. verbi κτείνω, fut. κτενῶ, &c. Vide. Item, Πολυκυλίνδητος, multum volutatus; ex πολὺ & κυλινδέω, &c. Vide. Πολυκύμαντος, videtur pro πολυκύμασι positum; apud Athen. l. 7. de thynno loquens, φασὶδιει ὃ ὁ Θυώνος ἡ τοῦ πολυκυμάτου σὺν, i. e. multo conceptu fœtus; ex πολὺς, & Th. κύω; unde, κυέω; & ab eo, verbale. κύμα, ατος, τὸ; &c. Vide. Item, Πολυκύμων, undosus, undis abundans, fluctuosus; maris Epith. ex πολὺς, vel, πολὺ; & κῦμα, τὸ; V.

Πολυκύμων, ονος, luctuosus: ex πολὺ, multum, & κώκυτος, fletus, Them. κωκύω, fleo.

Πολύκωμος, comessationibus abundans; vel potius, comessationum multarum autor; de Baccho dicitur in Epigr. ex πολὺς & κῶμος, ὁ; Vide. Item, Πολύκωπος, multos habens remos; ex πολὺς, & κώπη, ἡ; V. Item, Πολύλακος, multum loquens; loquax, garrulus; ex πολὺ, & λάκος, ὁ; V.

Πολυλήϊος, ος, habens multas segetes, locupletes: ex πολὺ, multum, & λήϊον, ου, τὸ, campus, seges.

Πολύλιος, vel, Πολύλις, & Πολύλιτος, ος, ὁ, ἡ; multum præcibus petitus, seu, expetitus; Od. ξ. & apud Nonn. ex πολὺ, & λίσσομαι, seu, λίτομαι, &c. V. Item, Πολύλοβος, multos habens foll'cu'os; qui multis folliculis siliquatur; folliculos intelligo quibus semina sunt inclusa; Theophr. H. 8 4. ex πολὺς, & λοβὸς, ὁ; V.

Πολυλογία, plura dico, copiosè loquor; Athen. à seq. πολυλόγος, qui multis verbis de re aliqua differit, &c. V.

Πολυλογία, ας, ἡ; multiloquium, loquacitas: a

Πολυλόγος, ος, ὁ, ἡ, multiloquus: ex πολὺς & λόγος, sermo. Th. λέγω, cico: p. m. λέλεγα.

Πολυλόγως, multis verbis, longo sermone loquaciter; est adv. à præced. πολυλόγος; V. Item, Πολύλοπος, pluribus corticibus & tunicis vestitus; pluribus tunicis involutus; ex πολὺς, & λοπὸς, ὁ; idem quod λέπος, τὸ; à Th. λέπω; V. Item, Πολυμάθεια, &, πολυμαθία, multarum rerum peritia; vel, multa, seu, magna eruditio & doctrina; utrumque, à seq. πολυμαθὴς, V.

Πολυμαθὴς, ἐος, ὁ, ἡ, qui multa didicit, multiscius, eruditus: ex πολὺ, multùm, & μανθάνω, disco: fut. μαθήσομαι, a. 2. ἔμαθον.

Πολυμαθὴς, cum peritia multarum rerum, seu cum magna eruditione; vel, more ejus, qui est multarum rerum peritus, seu, qui multa didicit; est adv. à præced. πολυμαθὴς, Vide.

Πολυμάντατος, multa habens vaticinia: multis vaticiniis clarus; Plur. ex πολὺς, & μάντατος; Vide. Item, Πολυμήχανος, multas habens alas; ut, πολυμήχανος ὄρνις; apud Theophr. H. 3. 9. quercus corpore sinuoso; à Them. μηχανὴ, ἡ; Vide Πολυμήδιμος, Cereris Epith. apud Pind. q. d. multos exhibens frumenti medimnos; à Them. μήδιμνος, ὁ; Vide. Πολυμήθης, multum ebrius; ex πολὺ; & Them. μέθυ, τὸ; unde, μέθη, ης, ἡ; &c. Vide. Πολυμήλαθρος, ὁ, ἡ, multas habens ædes, seu, multa atria: Nonn. à Them. μήλαθρον, τὸ; V. Item, πολυμμήθης, querulus; qui multas effundit querelas, seu, plenus querelarum; Nonn. à Them. μῆμφομαι, unde, μεμφὴς, ἡ; comp. ut reliqua præced. cum πολὺς, vel, πολὺ, &c. V.

Πολυμερὴς, ὁ, ὁ, ἡ, multipartitus; multifarius: & inde

Πολυμερῶς, adv. multifariam; multis vicibus: ex πολὺ & μέρ-ος, ους, τὸ, pars. Th. μέρος, divido.

Πολυμέριμν-ος; multis obnoxius curis, anxius, solicitus; ex πολὺς, & μέριμνα, ἡ; V. Item, Πολυμέριμερ-ος, idem; anxius, solicitus; ex πολὺς, & μεριμέρος, seu, μεριμέρος; unde, μεριμερ-ὸς, ὁ, &c. V. Πολυμερέως, vide paulo ante.

Πολύμηλ-ος, ον, pecorosus: ex πολὺ & μῆλον, ovis. Them. μηλέα, ας, ἡ, malus arbor.

Πολυμήτηρ, multorum mater; terræ epith. apud Oppian. ex πολὺς, & μήτηρ, V.

Πολύμητις, ιος, & πολυμήτης, υ, ὁ, ἡ, valde prudens: ex πολὺ, valde, & μῆτις, ιος, ἡ, consilium.

Πολυμηχανία, ἡ; multorum machinatrix solertia, Od. ψ. est à seq. πολυμήχαν-ος; qui est prompto ad multa machinanda, ingenio, solers, prudens, &c. V.

Πολυμήχανη, pro πολυμήχανε, vocat. à

Πολυμήχαν-ος, ου, ὁ, ἡ, valde artificiosus, industrius, acutus: ex πολὺ & μηχανὴ, ῆς, ἡ, artificium.

Πολυμιγὴς, ex multis mistus; unde, Πολυμιγία, multarum rerum mistura, seu, mistio; Plut. Item, pro eod. dicitur etiam, Πολυμιξία; apud eund. ex πολὺς & μίγνυμι-fut. μίξω, ab inusit. μίχω; unde, μιγὰς, & μίξις; &c. V. Item, Πολυμισθ-ος, qui multâ mercede conducitur; seu, qui magnâ mercede operam suam alicui locat; in Epigr. ex πολὺς, vel, πολὺ, & μισθὸς, ὁ; &c. V. Πολύμυτ-ος multis licitis textus; à Th. μίτος, ὁ; V. Πολυμιήμων, multarum rerum memor; vel, multum memoriâ valens; à Th. μιάομαι, unde, μνήμη; & μνήμων, ὁ; &c. V. Item, Πολυμνήστη, à multis ambita; cujus multi sunt, aut fuerunt proci; Od. ξ. & σ. ab eodem Them. μνάομαι, ambio; unde μνη-τὴ, ἡ, &c. V. sed Πολυμνήστωρ, est, memoriâ pollens, memor multorum; Æsch. ab eod. Th. unde, μνήστωρ, ὁ; comp. ut præced. cum πολὺς, vel, πολὺ; &c. V. Item, Πολυμήια, epitheticôs dicitur θάλασσα; Hesych. utpote q. d. muscosum admodum vel algosum mare; ex πολὺς, vel, πολὺ, & μύον, τὸ; unde μυία, τὰ; vocari τὰ τῆς θαλάσσης ἀνθήματα, sive, βρύα, &c. V. confer. etiam seq.

Πολύμνια, ας, ἡ, nomen Musæ: ex πολὺς, multus, & ὕμν-ος, hymnus, cantus. Th. ὕδω, celebro, cano.

Πολύμορφ-ος, multiformis; ex πολὺς, & μορφὴ, ἡ; V. Item, Πολύμυσ-ος, multum in musis versatus; ex πολὺ & μῦσ-ος, ους, ἡ; V.

Πολύμοχθ-ος, laboriosus, ærumnosus, πολυμόχθα, gen. Dor. pro υ. Ex πολὺς & μόχθ-ος, ου, ὁ, labor.

Πολύμυθ-ος, verbosus, loquax; apud Theocr. Idyll. 23. ex πολὺς, & μῦθ-ος, ου, ὁ; V. Item, Πολύμυξ-ος, multa habens ellychnia; à Them. μύξα, ης; lucernæ ellychnium; &c. V. Πολυώλ-ος, multa habens delubra; à Them. ναὸς, ὁ; V. Πολυναύτης, multos habens nautas, à ναῦτη, ὁ; V. Πολυνήσης, dicitur à quibusdam plantago; habet enim multas fibras & veluti nervos, præsertim minor; in append. Dioſc. à Them. νῆσος, τὸ; Vide. Item, Πολύνομ-ος; multum pascens; unde, δοκεῖ δὲ πολυνομώτατον εἶναι παμφαγώτατον ὁ ἔππος; Theophr. in 9. à Them. νέμω, pasco; unde, νομὴ, & νομὸς; comp. ut præcedentia, cum Them. πολὺς, vel πολὺ; &c. V. Item, Πολυνεικὼ; longe vinco, facile supero; Thuc. ex πολὺ, & νικάω, ῶ, &c. Vide.

Πολυωφίλας, α, ὁ, Dor. pro πολυωφέλης, ες, ὁ, qui multas habet nubes, ὁ πολλὰς ἔχων νεφέλας.

Πολυωφὴς, ἐος, ὁ, ἡ; multa nive tectus; ex πολὺς, vel, πολὺ, & νίφω; &c. V. Item, Πολύοπ-ος, &, πολύνης; cui multum est mentis, i. e. prudentiæ & sagacitatis; Eustath. unde, πολύνοια, ας; mens cui multum ineſt prudentiæ & sagacitatis; sed dicitur & de oratione sententiosa; apud Plat. de leg. l. 4. ex πολὺς, & νέος, contracte νῦς; &c. V. Πολύνοσ-ος, multis obnoxius morbis; qui multis morbis occupatur; morbidus, ex πολὺς, vel πολὺ, & νόσ-ος, ου, ἡ; V.

Πολύξεν-ος, ου, multorum hospes: ex πολὺς, & ξεῖν-ος, Poët. pro ξέν-ος, hospes.

Πολυξίνα, ας, ἀ, Dor. pro πολυξίνη, ης, ἡ, pro quo dicitur alias πολύξειν-ος, ου, qui, quæve multos habet hospites: ex πολὺς, multus, & ξέν-ος, hospes.

Πολυοδία, ἡ; multæ viæ, vel, multum itineris; multa itinera; ex πολὺς, vel, πολὺ, & ὁδὸς, unde ὁδίω, & ὁδεία, &c. V. Item, Πολυόδους; & poëticè πολυόδους; multos habens dentes; Nonn. ex πολὺς, & ὀδὼς, ὁ; Vide Πολύοζ-ος, in plures dispertius ramos; vel, in plures partes diffusus; unde, Πολυοζία, ἡ; in plures ramos dispersum esse, seu, in multas partes esse divisum; apud Theophr. sæpe; ex πολὺς, vel, πολὺ; & ὄζ-ος, ου, ὁ, &c. V. Πολύοιν-ος, multum habens vini, seu, vino abundans; unde, πολυοινία, vini copia, multum vini; ex πολὺς, vel, πολὺ, & οἶν-ος, ου, ὁ, &c. V.

Πολύολβ-ος, perbeatus: ex πολὺς, & ὄλβ-ος, beatitudo.

Πολυόμματ-ος, multos habens oculos; Argi Epith. apud Luc. ex πολὺς, vel, πολὺ; & ὄμμα, ατος, τὸ; Vide. Item, Πολυόμφαλ-ος, multos habens umbones; seu, multis munitus clypeis; à Th. ὄμφαλ-ὸς, ὁ; V. Πολυόνειρ-ος, multa insomnia habens; vel, multa in somnia obversari faciens; Plut. à Them. ὄναρ, τὸ; unde ὄνειρ-ος, ου, ὁ; &c. Vide. Πολύοπ-ος, multa habens foramina; (pro eodem scribitur & πολυωπὸς.) Item, multo succo abundans; Theophr. H. 4. 2. prius est à Them. ὀπὴ, ἡ; posterius, à Them. ὤψ, ὁ; quæ vide. Πολυόπτ-ος, qui à multis conspicitur; à Them. ὄπτομαι, unde, ὀπτὸς, ὁ; &c. V. Πολύορκ-ος, multum jurans; à Them. ὅρκ-ος, ου, ὁ; Vide. Πολυόρνιθ-ος, ὄν, ἡ, avibus abundans; à Them. ὄρνις, ιθ-ος, ὁ, ἡ; Vide. Πολυόροφ-ος, multas concamerationes, seu, contignationes habens; à Them. ἐρέφω, unde ὄροφὴ, & ὄροφ-ος, ου, ὁ, &c. V. Πολύοσμ-ος, multis odoribus fragrans, unde, Πολυοσμία, odoris copia, seu, multitudo; à Them. ὄζω, unde, ὀσμὴ, ἡ; &c. Vide Πολύοφ-ος, multa habens ossa; sic peculiariter vocatur superior pedis pars, prope digitos, Poll. l. 2. à Them. ὀστέον, τὸ, Vide. Πολυόφθαλμ-ος, multiosculus, Plut. ab ὄφθαλμ-ὸς, ου, ὁ; Vide. Πολυόχλ-ος, turbâ, seu, hominum multitudine abundans; unde, Πολυοχλία, turbæ multitudo; multa turba, Job 31. Item, Πολυόχλαυτος πόλις, urbs in qua magna hominum turba & multitudo est; à Them. ὄχλ-ος, ου, ὁ; unde ὀχλίω, ὁ; &c. Vide. Πολύοψ-ος, abundans opsoniis; ut πολύοψον δεῖπνον, cœna opipara; Luc. in somn. unde, Πολυοψία, opsoniorum abundantia; multa opsonia; à Them. ὄψον, τὸ; Vide. Πολυπαθὴς, multis casibus, seu, malis jactatus; unde; Πολυπαθεία, multorum casuum, seu multorum malorum agitatio; quum quis multis passionibus seu, perpessionibus est obnoxius; Plut. à πάθ-ος, τὸ; Vide. Πολυπαιδὴ, cum omnibus liberis; Item, Πολυπαιδία, multitudo liberorum; utrumque. à παῖς, δός, unde, Παιδία, ἡ; &c. Vide. Vel, à πολύπαις, cui multi sunt liberi; ab eodem, Item, Πολυπαίπαλ-ος, admodum vafer; Od. ο. Φοίνικας πολυπαίπαλος; à Them. πάλη, unde (per redupl.) παιπάλη ἡ; quæ Vide: comp. scil. ut reliqua anteced. cum Th. πολὺς, vel, πολὺ, & c. V.

Πολυπαίσης, ου, ὁ, POLYPÆDA, nomen propr.

Πολυπέμμων, ον-ος, ὁ, ἡ, dives: ex πολὺ, & πάμμα, ατος, τὸ, possessio. Them. πάω, possideo,

Πολυπάτητ-ος, multum calcatus, tritus & pervulgatus; Plut. ex πολὺ, & πατέω; unde, πάτητὸς, ὁ; &c. Item, Πολύπειρ-ος, qui multa tentavit, peritus, callidus; unde, Πολυπειρία, ἡ; multarum rerum experientia & peritia. Plat. de leg. l. 7. ex πολὺς, vel, πολὺ, & Th. πεῖρα, ἡ; &c. vide.

Πολυπενθὴς, ἐος, ὁ, ἡ, luctuosus: ex πολὺ, & πένθ-ος, ους, τὸ, luctus.

Πολυπενθὴς ἡμέρα, dies quo multi accedunt ad oraculum; seu, quo multa interrogatur; ex πολὺς, & πευθόμαι, seu, πυθόμαι, unde, πυθὴ, ἡ; &c. V.

Πολυπήμων, ον-ος, ὁ, ἡ, qui multa mala & damna dat, qui multas clades infert. ὁ πολλὰ πήματα φέρων. Them. πῆμα, ατ-ος, τὸ, damnum.

Πολύπνοον φάρ-ος; i. e. vestimentum ex multo stamine contextum; Eurip. ex πολὺς, & πνέω, ὁ; seu πνὴ, ἡ, &c. Vide. Item, Πολυπήγη-ος, multos habens fontes; unde, Πολυπηγὴς Ἴδης; apud Hom. hymn. 1. in Venerem, est idem quod, & à seq. πολυπιδὴξ, Vide.

Πολυπιδὴξ, ακ-ος, fontibus scatens: ex πολὺς, multus, & πίδαξ, ακ-ος, ὁ, ἡ; fons, scatebra.

Πολύπικρ-ος, cui multum ineſt amaroris, seu, amaritudinis; valde amarus; ex πολὺ, & πικρὸς, ὁ; Vide. Item, Πολύπιν-ος, multum fidens, seu, credens; (opponitur τῷ ὀλιγοπίστῳ) ex πολὺ, & πίν-ος, ου, ὁ; V.

Πολύπλαγκτ-ος, ε, multivagus: gen. plur. πολυπλάγκτων. Ex πολὺ, multum, & πλάζω, f. πλάγξω, errare facio.

Πολυπλαγίων, gen. pl. à

Πολυπλανὴς, ὁς, ὁ, ἡ, multivagus, πολυπλάνητ-ος, qui multum vagatur: ab inus. Them.

Πολυπλάνη-ος, idem cum præcedente πολυπλανὴς, & πολυπλάνητ-ος; omnia, à Them. πλάω, ἡ; unde πλάνες, & πλάνη, ὁ; Item, πλανὴς, ἀ πλάνα, ας, &c. quæ V.

Πολυπλάσ-ιος, multiplex; Item, multo copiosior, seu, multo major: scil. cum genit. ut, πολυπλάσια ἢ δί, in Epigr. his multò plura; Item, Πολυπλασιάζω, multiplico, & πολυπλασιασμὸς, multiplicatio; ut &, πολυπλασίως, multipliciter; Suidæ, ὅτι τὸ πολλῷ; omnia, à Them. πολὺς; & eadem cum πολλαπλάσ-ιος, & πολλαπλασιάζω, &c. quæ V.

Πολύπλιθρος, υ, ὁ, ἡ, qui multorum jugerum est: ex πολὺς & πλίθρον, jugerum,

Πολύπλοκ-ος, multum implexus; Nonn. ex πολὺ & πλέκτὸς, ὁ; Vide. Item, Πολύπλοον, multa habens latera, Plut. ex πολὺς; & πλόος, ὁ; vide.

Πολυπλόθ-ιος, ου, multus numero: &

Πολυπλόθ-ιος, ῶ, multus numero sum, cresco, numero: &

Πολυπλήθεια, & πολυπλησία, ας, ἡ, magna multitudo, frequentia: item copia: omnia à πολὺς, vel πλήθ-ος, multitudo. Them. πλήω, plenus.

Πολυπληξία, ας, ἡ, versutia: à

Πολύπλοκ-ος, implicitus; in quo multæ sunt πλοκαὶ, seu nexus. πολύπλοκον, multiplex; quod ex πολὺ & πλέκω, necto.

Πολυπλόκων, multis nexibus, implicite, vel, multis nodis; est adv. à præcedente. πολύπλοκ-ος, multis nexibus implicitus: atque inde, dolosus, vafer, versutus; &c. V. Item, πολύπνοος, multum odorem mittens, valde odoratus; ex πολὺς, & πνοὴ, ἡ; seu, πνέω, ὁ; &c. V. Sic etiam, πολυποδία, ἡ; pedum multitudo, seu, multipedes; Item, Πολυπόδιον, τὸ, parvus polypus; Athen. l. 7. sed est & herbæ nomen, polypodion dictæ, quod cirros instar polypi habeat; de qua Theophr. H. 9. 14. & Dioſc. 4. 188. Unde Πολυποδίνη-ος οἶνος, vinum ex polypodio factum, & ὁ πολυποδίνη, ἡ; genus quoddam polypi; Aristot. ut &, πολυποδώδης, ες, ὁ, ἡ; polypis abundans; vel, polypo similis; &, τὰ πολυποδώδη, quæ è polyporum genere sunt, omnia, à πολύπους, multos habens pedes; item, piscis genus, quod & ὀκτάπους: ut, πετροφὸς πολύπους; & in hac signif. scribitur & πολύπ-ος, Attice, & πολύπ-ους, ac πόλυψ, Ionicè, ac Doricè, &c. V. Item, πολυπόσιδ-ος, multùm desideratus; ex πολὺ & πόθ-ος, ου, V.

Πολυποίκιλ-ος, υ, ὁ, ἡ, multiformis: ex πολὺς & ποικίλ-ος, varius.

Πολύπολις χώρα, regio multas habens urbes; Poll. ex πολὺς & πόλις, V. Item, πολύπον-ος, vel, Poëticè, πολύπονος, laboriosus; item, ærumnosus, calamitosus; Eur. in Hecub. sed exp. etiam, labores multos strenuè perficiens; apud Soph. Unde adv. Πολυπόνως, multo cum labore; Plut. ex πόν-ος, ου, V. Sic etiam, πολύποσος, multos meatus habens; sed exp. etiam locuples, dives; à Th. πέσομαι, unde, πόσ-ος, ου, &c. V. Πολυποσία, multa potatio, immodicus potus; item, πολυπότης; qui multùm bibit, magnus potator; Plut. Symp. 4. & πολύποτ-ος, qui potationi indulget; bibulus; Aristot. Omnia, à Th. πίνω, f. πίσω, seu à πόω; sed pr. πίπωκα, in pass. πέπομαι, σαι, ται, unde, πόσις, ιος, ἡ, & ποτὸς, πότος, &c. V. Item, πολυπόταμ-ος, fluviis abundans; ut, πολυπόταμον μεμῆνως; apud Euryp. in Herc. fur. ex πόταμ-ος, ὁ, comp. ut reliqua præced. cum Them. πολὺς, vel, πολὺ, &c. V.

Πολύπους, οδ-ος, multipes; item POLYPUS piscis, à multitudine pedum dictus: ex πολὺς, multus, & πῦς, pes: gen. ποδὸς.

Πολυπραγματέω, ῶ, multis rebus vaco; multas res tracto; Aristot. Pol. l. 4. est ex iisd. cum seq. V

Πολυπραγμονέω, curiosè perscrutor: πολυπραγμονέν, præs. inf. ex πολὺ & πρᾶγμα, ατ-ος, τὸ, res; quod à πράσσω, seu πρήσσω, facio. f. ξω. pers. pass. πέπραγμαι.

Πολυπραγμοσύνη, ης, ἡ, curiositas, solicitudo inanis: à

Πολυπράγμων, ον-ος, ὁ, ἡ, negotiosus, curiosus: ab iisd. Th.

Πολύπριμν-ος, multos habens stipites, seu, truncos: ex πολὺς & πρίμνον, τὸ, &c. V.

Πολυπρόβατ-ος, ε, ὁ, ἡ, pecoris abundans: ex πολὺ & πρόβατον, τὸ, pecus.

Πολυπρόσωπ-ος, à Lycophrone dicitur πρόσωπ-ος, propter multiplicem & quasi multiformem astrorum aspectum; Aristot. Rhet. 3. ex πολὺς & πρόσωπον, τὸ, V. Item, πολύπτερ-ος, multas pennas seu, pinnas habens; ex πολὺς & πτέρον, τὸ, V. Sic, πολυπτόητ-ος & πολυπτοίητ-ος, admodum pavidus, meticulosus; item, tumultuosus; Plut. & πολυπτοίητ-ος θάλασσα, valde stupendum mare; in Epigr. ex πολὺ & πτοίω, πτοίομαι, vel, πτοέω, πτοιέομαι, &c. V. Item, πολυπόρθ-ος, multos habens πόρθμους, seu, ramulos, aut ramos: ex πολὺς & πόρθ-ος, ου, V.

Πολύπτυχ-ος, υ, multipliciter duplicatus: ex πολὺ & πτύσσω, duplico. fut. ξω.

Πολύπτωτον, ου, τὸ, POLYPTOTON, figura:

à

Πολύπτωτ-ος, multos habens casus: à πολὺς & πτῶτος, quod à πίπτω inus. idem ac Th. πίπτω, cado.

Πολύπυρ-ος, multis munitus turribus; ex πολὺς & πύργ-ος, ους, ὁ, V. Item, πολύπυρ-ος, multum triticum ferens, tritico abundans; Od. ξ. & ω. ex πολὺς & πυρὸς, ὁ, V. Sic etiam, πολυπώγων, multum barbæ habens; ex πολὺς & πώγων, ὁ, V. Item, πολυῤῥαπὴς, Πολυῤῥαφὴς, & πολυῤῥαφ-ὸς; multùm sutus, vel, multipliciter consutus; ex πολὺς, vel πολὺ; & Them. ῥάπτω, f. ψω; unde, ῥαπὶς, ὶς, & ῥαφὴ, ἡ, &c. V. Item, πολυῤῥήμ-ων, & πολυῤῥήμων, multiloquus; ut &, πολυῤῥήτ-ωρ, multùm dictus: omnia, ex πολὺς & ῥέω, dico; unde, ῥῆμα, ῥητὸς, &c. V.

Πολυῤῥίωνες, nom. pl. à

Πολυῤῥίων, ίωνος, ὁ, ἡ, multos agnos habens, dives: quod ex πολὺ & ἄρις, ἀρνὸς, ὁ, ἡ, idem: quod ex πολὺ & ἄρις, ἀρνὸς, ὁ, ἡ, agnus, vel agna.

Πολυῤῥίω, ῶ, ὁ, idem quod & ex iisd. cum præced. πολυῤῥίων, id V. Item, πολυῤῥητ-ὸς, vide paulò supra, cum πολυῤῥήμ-ων; sic etiam, πολυῤῥιζ-ὸς, cui multæ sunt radices, seu, cui multiplex est radix; unde πολυῤῥιζία, ἡ, multitudo radicum; & πολυῤῥίζων, dictum etiam fuit, helleborum nigrum; Dioſc. 4. 151. ex πολὺς vel πολὺ, & ῥίζα, ἡ, &c. V. Item, πολυῤῥάδ-ης, multas habens rosas, rosis abundans; pro q. o etiam dicitur, πολυῤῥόδ-ης; quod exp. etiam, conspersus rosis; à Th. ῥόδον, τὸ, unde ῥοδὴ, ἡ, &c. V. Πολυῤῥόθ-ιος, multiſtrepus; Æschyl. & πολυῤῥόθ-ος, multis agitatus fluctibus; unde Metaph. apud Arat. ἀπομπαίεσι πολυῤῥόθοις ἀνθρώποις; Cic. vertit, commiserans hominum miserandos undique casus; à Th. ῥόθ-ος; unde, ῥόθ-ιος, &c. V. Πολυῤῥοιζ-ὸς, ὁ, ὴ, ὸν, multum stridorem, vel, strepitum edens; multiſtrepens: Nicand. à Them. ῥοιζ-έω, ῶ, V. Item, πολυῤῥύτ-ων, multifluus; Soph. à ῥυτὸς, ὁ, quod ab inusit. ῥύω, pro Th. ῥέω, comp. ut præced. cum Th. πολὺς, vel, πολὺ, &c. V.

ΠΟΛΥΣ, πολλὴ, πολὺ, multus, a, um: frequens, amplus, præstans, vehemens, gen. πολλῆς, ῆς, ῆ. acc. πολεῖ, πολλὴν, πολὺ. Hinc πολλάκις, sæpe. πολλαχῆς, multifariam. πολλαπλάσ-ιος, α, ον, multiplex: in comparat. πλείων, ον-ος, ὁ, ἡ, amplior, copiosior: superlat. πλεῖστ-ος, η, plurimus. πλειστάκις, plus hæc. πλειοναμὸς, ῆ, ὁ, superfluitas, redundantia.

Πολύσαθρ-ος, multùm carriosus, putris, seu, putridus, detritus: ex πολὺ & σαθρὸς, ὁ, idem quod σαπρὸς; à Th. σάω, &c. V. Item, πολύσαρκ-ος, valde carnosus, carne abundans, corpulentus; unde, πολυσαρκία, ἡ, corpulentia; à Th. σάρξ, κὸς, ἡ; V. Πολύσημ-ος, multa significans; &, πολυσήμαντ-ος, idem; à Th. σῆμα, ατ-ος, τὸ; unde, σημαίνω, σημάντωρ, &c. V. Πολύσιγμ-ος, abundans literâ σ, frequenter habens repetitam literam σ; ut ille, ex Euripidis Medea, versus, Ἔσσυται

Ἕωσά σ', ὡς Ἴσασιν Ἑλλάδων ὅσοι; à σίζω, f. ξω, unde, Σιγμός, ὁ, &c. V.

Πολυσίτης, ου, ὁ, multùm frumento abundans; item, cibo repletus, multum pastus; unde, πολυσιτία, frumenti abundantia; Xen. à Them. Σίτος, ὁ, comp. ut præced. cum πολύς, vel, πολύ, &c. V.

Πολύσκαρθμος, ος, ὁ, ἡ, multùm agilis in saltu: ex πολύ, multùm, & σκαίρω, salio.

Πολύσκεπτος, valde circumspectus, prudens; ex πολύ & σκέπτομαι, f. ψομαι, unde σκεπτικὸς, &c. V. Item, πολυσμάραγος, multùm sonans, streperus; Hesych. ex πολύ & σμαραγέω, ῶ, V. Sic, πολυσπαδὴς, multùm deniatus τῇ σπάθῃ; in Epigr. ex πολύ & σπάθη, ἡ, V. Πολύστειρος, in multas spiras se colligens; seu multi-spiris & flexibus involutus; ex πολύς, vel, πολύ & σπεῖρα, ἡ, V.

Πολυστερὴς, disperse, nom. pl. à

Πολυστερὴς, ἐος, ὁ, ἡ, multùm sparsus. Th. σπείρω, dissemino.

Πολύσπερμος, ὁ, multum ferens seminis; abundans semine, Theophr. H. P. 3. Item, de animante dictum, copiosè fundens semen; ex πολὺς, vel, πολύ, & σπέρμα, τὸ, &c. V. Unde etiam, πολυσπερμία, ἡ, affluentia seminis genitalis; vide præced. Πολυσπερὴς, multùm disseminatus; quod hominis est Epith. quoniam per diversos terræ tractus sunt dispersi; sed exp. etiam active, fœcundus, latè fecit. genus suum propagans, apud Plut.

Πολύσπλαγχνος, ος, ὁ, ἡ, intimâ misericordiâ abundans: ex πολὺ & σπλάγχνον, ου, τὸ, viscus.

Πολυσπέρχων, ὁ, Polysperchon, nomen proprium.

Πολύσπορος, semine, vel, segete abundans: multo semine constitus: ex πολὺς & σπορὰ, ἡ, & σπείρω, ὁ, &c. V. Item, πολυσπερὴς, multùm, seu, abundè stillans; item, πολυσταγὴς, adv. multis stillando guttis; ubertim, Schol. Soph. ex πολὺ & στέζω, f. ξω; unde σταγὼν, & σταγὸς, ὁ, &c. V.

Πολυσταφυλος, ος, ὁ, ἡ, uvis abundans: ex πολὺ & σταφυλὴ, ῆς, ἡ, uva. Them. σταφὶς, ίδος, ἡ, uva passa.

Πολύστεκτος, spicis abundans, i. e. ἴυγξιν, Epith. Cereris, q. d. copiam spicarum producens: ex πολὺς & στάχυς, ὁ, V. Item, πολύστεγος, ὁ, ἡ, ἡ, multas habens contignationes, aitus; item, bene contectus, à Th. στέγω, unde στέγη, τὸ, &c. V. Πολύστιφ & πολύστιβος, multos habens calculos, lapillis abundans, à Th. στία, vel στέα, ἡ, quod etiam scribitur στίον, τὸ, apud Hippocr. &c. V. Πολυστέλεχος, multos habens truncos; in Epigr. à Th. στέλεχος, τὸ, V. Πολυστέμακτος, valde gemebundus: item, πολύστονος, multùm gemens; multis gemitibus mistus, ut πολύστονος νόσος, in Epigr. sed exp. etiam multis gemitibus prosequendus, lamentabilis, luctuosus; ut πολύστονα κήδεα, Il. α. à Th. στόνος, ὁ, unde, στένω, στόνος, ὁ & στενάζω, f. ξω; unde στεναχὴς, &c. V. Item, πολυστεφὴς, multis redimitus sertis; Soph. à Th. στέφω, fut. ψω; unde στέφος, τὸ, &c. V. Πολύστιχος, paulò antè, cum πολύστειχος, V. Πολύστικτος & πολύστιγος, multum calcatus, à Th. στείχω, unde στίβος, f. ψω; à quo, στιπτὸς, & στίβος, ὁ, &c. V. Πολύστιχος, & πολύστοιχος, multis versibus, seu, ordinibus constans; unde, πολυστιχία, ἡ, versuum multitudo; in Epigr. à Th. στείχω, unde στίχος & στοῖχος, ὁ, &c. V. Πολύστολος, multam, seu, magnam habens clavem; à Th. στέλλω, f. στελῶ, unde, στόλος, ὁ, &c. V. Item, πολύστομος, multa habens ora; ut πολύστομος ἠχὼ, sonus, seu, vox repercussa, quæ non ex uno ore videtur proficisci, apud Nonn. à Th. στόμα, τὸ, comp. ut reliqua præced. cum Th. πολὺς vel πολὺ, &c. V.

Πολύστονος, ος, multùm gemens; item luctuosus: ex πολὺ & στένω, gemo.

Πολύστρεπτος, & Poët. πολύστρεφος, multum strepens, turbulentus; multis agitatus fluctibus; sic & πολύστροφος, qui multis gyris circumagitur; versatilis, mobilis; ex πολὺς vel πολύ, & Th. στρέφω, f. ψω; unde στροφὴ, ἡ, & στρόβος, ὁ, &c. V.

Πολυστροφάλιγξ, -γγος, ἡ, multarum vorticum: ex πολὺ & στροφάλιγξ, -ιγγος, ἡ, conversio, vortex. Th. στρέφω, verto.

Πολύστροφος, paulò antè, cum πολύστροφος, vide. Item, πολύστυλος, multas habens columnas: ex πολὺς & στύλος, ὁ, V.

Πολυσυλλόγιον, figura apud Grammat. ἀσυνδέτου contraria, quæ fit per conjunctionum multiplicationem: à πολὺς & συλλέγω, colligatus; quod à συλ & λέγω, ligo.

Πολυσφόγγος, multis signis notatus; item, bene sigillatus, Nonn. ex πολὺς & σφραγίζω, fut. ίσω, &c. V. Item, πολυσχήμων, multas habens formas: ex πολὺς & σχῆμα, τὸ, V. Πολυσχίδης, multifidus, in multas partes fissus, Luc. ex πολὺς & σχίζω, unde σχιδὴ, ἡ, &c. V. Πολυσώματος, multa habens corpora, Poll. l. 2. ex πολὺς & σῶμα, ατος, τὸ, V. Item, πολυτάλαντος, multa habens talenta, i.e. dives, Poll. l. 9. Item, πολυτέλαιτον ἀφέλημα, res quæ multis æstimatur talentis; à Th. πολὺς vel πολὺ, & τάλαντον, τὸ, &c. Vide.

Πολυτεκνία, ας, ἡ, fœcunditas pullorum, vel liberorum: ex πολὺ & τίκνον, fœtus, proles. Them. τίκτω, pario. f. τέξω, a. 2. ἔτεκον, p. m. τέτοκα.

Πολύτεκνος, multos habens liberos; multâ beatus prole, Poll. Unde πολυτεκνίω, multos habeo liberos; multam sobolem procreo; utrumque, ex iisd. cum præced. Πολυτεκνία, vide.

Πολυτέλεια, ας, ἡ, magnificentia: πολυτελείαν, gen. pl. à

Πολυτελὴς, ἐος, ὁ, ἡ, sumptuosus, pretiosus, exquisitus: ex πολὺ, multum, & τέλη, ους, τὸ, impensa, sumptus.

Πολυτελῶς, adv. magnificè: à πολυτελὲς, quod vide.

Πολυτέχνος, callens multas artes; multa arte accuratus, seu, multum artificii habens, vel valde artificiosus; ex πολὺς vel πολὺ & τέχνη, ἡ, V. Item, πολυτιμητίζω, multo honore afficio, in magno honore & pretio habeo, à seq. πολυτίμητος, multo honore, vel, magno pretio dignus; atque sic est à seq. πολύτιμος, V. Item, πολυτίμητος, signif. multùm punitus, multis pœnis exercitus; atque sic, est ex πολὺ & τίω, punio. unde τιμὴ, pœna; τιμάω, mulcto, &c. V.

Πολυτίμητος, ος, ὁ, ἡ, præclarus, pretiosus: &

Πολύτιμος, ος, ὁ, ἡ, valde pretiosus: ex πολὺ & τιμὴ, ῆς, ἡ, pretium, honor. Th. τίω, æstimo, honoro.

Πολύτιτος, multùm honoratus, qui à multis honoratur; multo honore dignus; ex πολὺ, & τίω, f. τίσω, &c. V.

Πολύτλας, αντος, ὁ, ἡ, multa passus, nobilis: ex πολὺ & τλάω, seu ταλάω, tolero.

Πολυτλήμων, ονος, ὁ, ἡ, multùm patiens: multùm miser. ab iisd. Th.

Πολύτλητος, idem quod, & ex iisd. cum præced. V. Vel, multa patiens; à τλητὸς, ὁ, V. Item, πολυτοκία, multa pario; partu sum fœcundus; & πολυτοκία, partûs numerositas; utrumq; à seq. πολυτόκος, V.

Πολυτόκος, ος, ὁ, ἡ, partu fœcundus. Th. τίκτω, pario p. m. τέτοκα.

Πολύτολμος, multa audens, audacissimus, Plut. ex πολὺ & τόλμα, ἡ, V. Item, πολύτρεπτος, volubilis, convertibilis, mutabilis: ex πολὺ & τρέπω, τρέψομαι, f. ψω; unde τρεπτὸς, &c. V.

Πολυτρήρων, ωνος, ὁ, ἡ, columbis abundans: ex πολὺ & βήρων, ωνος, ὁ, columba. Th. τρέω, tremo.

Πολύτρητος, multa habens foramina; multiforis, seu, multiforus, Od. χ. ex πολὺς & τιτρῶω, fut. τρήσω, ut à τρέω; unde τρητὸς, ὁ, &c. V. Item, πολύτριπτος, ὁ, ἡ, ἡ, multùm tritus; detritus; ex πολὺ & τρίβω, f. ψω; unde τριπτὸς, ὁ, &c. V. Item, πολύτροπος, valde invidus; sic dialecticos Epicurus appellare solebat πολυφθόνους, Laert. ex πολὺ & φθονερὸς, à Th. φθόνος, ὁ, V. Item, πολυφιλία, amicorum copia, Plut. à seq. πολύφιλος, vide.

Πολύφιλος, multos habens amicos. Th. φίλος.

Πολύφιλτρος, valde amans: ex πολὺς & φίλτρον, amoris illecebra. Th. φίλος, amicus.

Πολυφλοίσβοιο, gen. Ion. pro ου, à

Πολύφλοισβος, ου, ὁ, ἡ, magnùm strepitum faciens: ex πολὺς & φλοῖσβος, fremitus undarum.

Πολύφοιτος, ος, ὁ, ἡ, profugus, vagus: ex πολὺ & φοιτάω, venio, ventito.

Πολυφὼς, ὁ, qui multos occidit, qui multas cædes perpetravit; ut, apud Eur. in Herc. fur. πολυφῶτ' ἐπὶ πυῖα Δίρκας, ex πολὺς & φὼς, ὁ, V.

Πολυτρεφὴς, ες, multos pascens: f. g. à

Πολύφορβος, η, ον, multa nutriens. Ex πολὺς & φέρω, paco. f. ψω. præt. m. πέφορκα.

Πολυφόρος, multorum ferax; unde, πολυφορία, multum fero; ferax, seu, fertilis sum; &, πολυφορεία, feracitas, fertilitas; ex πολὺς vel πολὺ, & φορὸς, unde; φορέω, φορῶ, &c. V.

Πολύφορτος, ος, ὁ, ἡ, qui multas habet farcinas, onustus: ex πολὺς & φόρτος, ου, ὁ, onus.

Πολυφραδίεσσι, afflutis, dat. pl. à

Πολυφραδὴς, ἐος, ὁ, ἡ, valde consultus. Them. φράζω, dico, a, ε, ι. φρακὼν.

Πολυφραδμων, & πολυφρόσμων, admodum prudens & consideratus; idem quod præced. πολυφραδὴς, & ab eod. Th. φράζω; unde φραδμων & φρόσμων, &c. V.

Πολυφραστικὴ βουλὴ, consilia multarum curarum plena: à φρουτὶς, ίδος, ἡ, cura.

Πολυφρήτης, admodum accuratus; sed exc. & prudens; in Epigr. est à πολύφρητις, multas curas, meditationes & cogitationes habens; vide præced.

Πολυφρουσύνη, ης, ἡ, multiplex peritia, prudentia: in dat. pl. πολυφρουσύνῃ. c. Th. φρένω, ενός, ἡ, mens.

Πολύφρων, cui multum est mentis, i. e. prudentiæ; ex πολὺ & φρὴν, &c. V.

Πολυφυὴς, multifidus; unde neut. πολυφυὲς, τὸ, multifidum; ex πολὺ & φύω, unde φυὴ, ἡ, &c. V. Item, πολύφυλλος, multa folia habens, foliis abundans, Theophr. ex πολὺς & φύλλον, τὸ, V. Item, πολύφωνος, qui multarum est vocum; in Epigr. & interdum, qui multorum est verborum; garrulus, loquax; unde πολυφωνία, loquacitas, garrulitas; ex πολὺς & φωνὴ, ἡ, V.

Πολύφωνος, ος, ὁ, nomen Ranæ, à multo clamore sic dictæ.

Πολύχαλκος, multum habens æris, solidus, firmus. Ex πολὺ & χαλκὸς, ὁ, &c.

Πολυχανδὴς, ἐος, ὁ, ἡ, multum capiens, valde capax; ut, πολυχανδία κεφσατεν, apud Theocr. Idyll. 13. ex πολὺ & χανδάνω, capax fui; à Th. χάζω, V. Item, πολύχαρ, multimanus, cui multæ sunt manus; unde, πολυχερία, multitudo manuum; apud Historicos, multitudo manuum est, quas diversi, alicui operi admovent; ut, apud Thuc. l. 2. ex πολὺ, & Th. χείρ, ὀός, ἡ, V. Πολυχὴς, multos fontes edens: est quasi p. o, πολυκρήνης; ex πολὺ & χὴ, ὁ, unde ἠχὼ, ἡ, &c. V. Πολυχίτων, multis amictus tunicis; ex πολὺς & χιτὼν, V. Item, πολύχοος, seu, πολύχους, multa cum usura ie refundens; ut apud Aristot. Rhet. 4. πολύχους ἐπαγώγισις; fusa, & varia conventio; unde, πολυχέω, multo cum fœnore refundo; fœcundus sum & fertilis; ex πολὺ & χέω, χοῦς, seu, inusit. χόος, pro Th. χέω, &c. V.

Πολυχορδία, ας, ἡ, in fidibus chordarum multitudo: à

Πολύχορδος, multas habens chordas: à χορδὴ, ἡ, chorda, fides.

Πολυχρήματος, cui multum est pecuniæ, pecuniosus; unde, πολυχρηματία, pecuniæ abundantia, opulentia; &, πολυχρηματίζω, valde ditesco, valde dives fio; item, πολυχρήμων, idem quod πολυχρήματος; &, πολυχρημοσύνη, ης, ἡ, idem quod πολυχρηματία, & omnia, ex πολὺς vel πολὺ, & χρῆμα, ατος, τὸ, vel χρήματα, τὰ, &c. V. Item, πολύχρηστος, ad multa utilis, seu, commodus, sed exp. & multùm usitatus: ex πολὺ & χρηστὸς, ὁ, V. Πολύχρεια, vide πολύχρεος.

Πολυχρονία, diu duro; longævus sum; est à seq. πολυχρόνιος, id V. Unde etiam adv. Πολυχρονίως, dictissimè apud Hippocr. &c. Item, πολυχρονιότης, ἡ, diuturnitas, ab eod. V.

Πολυχρόνιος, ος, diuturnus. Ex πολὺς & χρόνος, tem. us.

Πολυχρονιώτερος, έρα, ον, diuturnior, us: comparat. & πολυχρονιώτατος, superl. à præced.

Πολύχροος, qui multis est coloribus præditus; unde, πολύχροια, colorum varietas; item, πολυχρώματος, idem quod πολύχροος: ex πολὺ, & Th. χρόα, unde χροΐα, & χρῶμα, τὸ, &c. V.

Πολύχρυσος, ος, ὁ, ἡ, affluens auro. Th. χρυσὸς, aurum.

Πολυχρήματος, vide suprà cum πολύχρεος. Item, πολύχωλος, multum habens fuci; succosus; Diosc. ex πολὺ & χυλὸς, ὁ, V. Item, πολύχυλος, copiosum & largum fluxum habens vel præbens; longè latèque & in multas partes fusus; ex πολὺ & χύω; unde, χυτὸς, ὁ, &c. V. Item, πολύχωρος, latum locum habens; amplus, spatiosus, capax; ut, Πολύχωρος τύπος; i. e. locus amplus, dictus ὁ ᾅδης, à Luciano in sacrificiis; & πολυχωρέστατη ψυχὴ, anima capacissima, apud Synes. ex πολὺ & χῶρος, ὁ, V. Sic & πολύχωος, multâ terrâ aggestâ extructus; ex πολὺ & χωσὸς, ὁ, &c. V. Item, πολυψαμμὴς, ὁ, ἡ, arenosus, multam habens arenam: ex πολὺ & ψάμμος, idem quod Th. ψάμμος, &c. V. Item, πολυψηφὶς, multitudo suffragia ferentium, Thuc. à πολύψηφος, qui multa æquat suffragia, propter dignitatem, Luc. ex πολὺς vel πολὺ, & Th. ψῆφος, &c. V.

Πολυψηφὲς, ἔδος, ὁ, ἡ, multis calculis seu lapillis abundans, Th. ψῆφος, ου, ὁ, lapillus.

Πολυώδυνος, ος, ὁ, ἡ, qui multos dolores affert, Th. ὀδύνη, dolor.

Πολυωνυμία, multitudo nominum; item, celebritas; est à seq. πολυώνυμος, V.

Πολυώνυμος, ος, ὁ, ἡ, multa habens nomina, celebris. Ex πολὺ & ὄνομα; dl. ατος, τὸ, nomen.

Πολυώνυχος, multos habens ungues; ex πολὺς & ὄνυξ, υχος, ὁ, V. Item, πολυωπὸς, vide πολύοπος.

Πολυωρίαι, ῶν, ὁ, ἡ, σω, magnam curam gero; honoro, laudo & accurate accipio: à πολὺ, multùm, & ὠρία, curo, quod ab ὄαρα, cura.

Πολυωρητὴς, οῦ, ὁ, multam curam gerens, solicitus; Plut. Item, πολυωρία, ἡ, multa cura, vel, ratio & observatio; utrumque, à præced. πολυωρίαι, V. Item, πολυώρατος, multas habens.

bens aures: ex πολὺς & ὖνας, ἕαστ⊙, ον, unde ὦς, τὸ, in gen. ὠτὸς, dat. ὠτὶ, &c. tanquam ab ὰς, &c. V. Item, πολυωφελὴς, valde utilis, multam utilitatem afferens: ex πολὺς & ὠφελέω, ὦ, fut. ἠσω, &c. V.

Πόλφοι, οἱ, ramenta ex farre, quæ leguminibus injiciebantur, inquit Poll. 6. 9. Erotian πόλφους, exp. βολβοὺς: aliis esse dicens βρῶμα πολτῶδες; à Th. πόλτ⊙, ὁ, ὸν.

Πόμα, ατ⊙, τὸ, potus. Them. πίνω, -bibo.

Πομπαγωγέω, pompam duco: ex πομπὴ, ἡ, & ἄγω, duco; unde, ἀγωγὴ, ἡ, & ἀγωγὸς, ὁ, &c. V.

Πομπαῖ⊙, idem et iam ac πνοαὶ τὰς ναῦς ποιοῦσι τὸν λιμένα πέμπουσαι.

Πομπαῖ⊙ ὄνη⊙, ventus secundus, qui naves deducit, quo nautæ perveniunt cupiunt. Sic πόμπιμον τέλ⊙, secundus ac prosper finis. Th. πέμπω, mitto.

Πομπεῖα, ἡ, pompa, vel, transvectio, qualis in pompa esse solet; item, convitiorum jactatio, in pompis enim Bacchanalibus, quidam convitia jaciebant in alios, & vicissim ab illis impetebantur; item, πομπεῖον, dicebatur locus Athenis celeberrimus, Laërt. verti, palatium; vulgò, (i. e. Gallicè, vulgari scil. lingua Constant.) dici potest *la maison de la ville*; item, πομπεῖα, τὰ, dicebantur utensilia, quæ ad lustrationes pompamque pertinent; pompalia dici possunt, i.e. sacra utensilia, ad pompas idonea; utrumque, à seq. πομπεῖον, V.

Πομπευτικὸν, Dor. pro πομπεύειν, in pompâ duci: quod à πομπὴ, pompa. Th. πέμπω, mitto.

Πομπεῦς, dux in pl. πομπῆες, Ion. pomparum ductores: &

Πομπεύω, f. εύσω, transmitto, transveho, pompam duco: à seq.

Πομπὴ, ῆς, ἡ, missio; POMPA, impulsus, ac afflatus divinus, solenne spectaculum in modum triumphi. Th. πέμπω, mitto.

Πομπεύτ⊙ς, ῆ, ὁ, qui aliquem deducit, vel, qui pompam ducit; verbale à πομπεύω, V.

Πομπικὸς, ὸν, ad pompas pertinens; pompis conveniens, Plut. & Athen. Item, πόμπιλ⊙. idem quod πομπὸς, V. Sed est & nomen piscis apud Athen. l. 7. Item, πόμπιμ⊙, ὁ ἡ ἡ, qui mitti, seu transmitti potest; item, missus, transmissus; & activè, qui mittere, seu, transmittere potest; apud Euryp. &c. Item, πομπὸς, seq. qui aliquem deducit, seu, transmittit; Il. ν. Unde, τὸ πομπὸν, dicitur, τὸ κηρύκιον, caduceus; teste Eust. Omnia, à præced. πομπὴ, V.

Πομπὸς, ῆ, ὁ, comes, dux viæ: ab eod. Them.

Πομπυσσόλεω, classem deduco, Suid. πομπυσσολεῖν, ex p. ἐκπέμψαι τὴν νῆ τὸν σόλον: ex Th. πέμπω, & φόλ⊙, ὁ, V.

Πομφολυγόω, ῶ, bullo, bullas emitto, Dioscor. 5. 84. Item, πομφολυγοὺς, ῆ, ὁ ἡ, bullis turgens; item, πομφολυγὸω, ῶ, in bullas converto, vel, cogo; sic & πομφολύζω, idem quod πομφολυγίω, ut &, πομφολυφόδης, ⊙ς, ὁ ἡ, bullam vel bullas referens; aut insurgescens; omnia, à seq. πομφόλυξ, υγ⊙, V.

Πομφόλυγ⊙ς, γ⊙, ἡ, bulla: à πομφὸς, quod videas.

Πομφολύσσω, f. ξω, bullarum instar eo, mano: hinc πομφόλυξαν, 3. pl. a. 1. act. Ion. vide πομφὸς.

Πομφὸς, ῆ, ὁ, eminentia cutis tumida, & simul humore abundans, q. emissum aliquid, à πέμπω, aut à πέμφιξ, flatus. hinc & πομφόλυξ, bulla.

Πονεῖθι, Dor. pro πονῆξ, 3. sing. a. 1. sub. pass. verbi πονέω, laboro. Th. πένομαι, facio, p. m. πέπονα.

Πονεῖν, præs. inf. act. à πονέω, laboro, vexo, fatigo, f. ήσω. Th. πένομαι, facio. p. m. πέπονα.

Πονεῖτο, laborabar, Ion. pro ἐπονεῖτο, 3. sing. imperf. verbi πονέομαι. Th. πένομαι.

Πονέοντο, Ion. pro ἐπονέοντο, laborabant. 3. pl. imperf. ejusd. verbi & Th.

Πονεύμεν⊙ν, Dor. pro πονέμεν⊙ν, præs. part. pass. ejusdem verbi & Th.

Πονδᾶμες, laboramus, Dor. pro πονοῦμεν, 1. pl. à πονέω, quod V.

Πονδῶντες, tractantes, Dor. pro πονοῦντες, acc. pl. part. præs. act. à seq.

Πονέω, ῶ, laboro, tolero, fatigo, lassesco, f. ήσω, cùm ad animum refertur, & ἐσω, cum ad corpus, ut volunt nonnulli. Them. πένομαι, facio, p. m. πέπονα.

Πόνημα, ατ⊙, τὸ, labor, opus, in Epigr. est verbale à præced. πονέω, V.

Πονήμενα, τὸ, facinus improbum & scelestum; scelus, flagitium; est verbale à seq. πονηρία, V.

Πονηρεύομαι, ηῦμαι, ευσαι, præs ind. pass. πονηρεύομαι, ῆται, sub. pass. à

Πονηρεύω, improbè ago f. εύσω, à πονηρὸς, improbus, quod à πόν⊙, labor. Th. πένομαι, ago, p. m. πέπονα.

Πονηρία, ας, ἡ, malitia, vitium, defectus: &

Πονηρὸς, ὰ, ὸν, de industriâ malus, malignus, improbus scelestus, vitiosus, malus, i. e. malè se habens: πονηρὸς, ὁ, diabolus, κατ' ἐξοχὴν, in compar. πονηρότερ⊙ς, α, ον, superl. πονηρότατ⊙ς, &

Πόνηρ⊙ς, laboriosus, miser, infelix. à πονέω, laboro, quod à πόν⊙, Th. πένομαι, efficio. p. m. πέπονα.

Πονηρογνωμοσύνη, ης, ἡ, improborum imperio regor, apud Aristot. Polit. 4. Nam, τῇ πονηροκρατίᾳ, pravo imperio gubernari, opponitur τὸ εὐνομεῖσθαι, i. e. bonis legibus vivere, & rectè institutâ politiâ regi; ut docet ibid. est ex πόνηρ⊙ & κρατία, κρατέομαι, à Th. κράτ⊙ς, ⊙ς, τὸ, &c. V. Item, πονηρολογία, maledictum, seu, maledictio, contumelia, vel, sermo de malis rebus & improbis: ex πονηρὸς & λόγ⊙ς, ὁ, V.

Πονηρότατ⊙ν, superl. à πονηρὸς, ὸν, malignus, scelestus: ab eod. Th.

Πονηρομάθ⊙ς, improborum amans, qui maiorum consuetudine & commercio gaudet; ex πόνηρ⊙ς, ὁ, & μάθ⊙ς, ὁ, V.

Πονηρῶς, adv. improbè, scelestè: à πονηρὸς. &

Πονήρως, adv. miserè: à πόνηρ⊙ς, quod videas.

Πονησαι, Æol. pro πονῆσαι, a. 1. part. act. verbi πονέω, laboro.

Πονησαμέν⊙ν, laborans, a. 1. part. m. &

Πονήσατο, 3. sing. a. 1. m. Ion. pro ἐπονήσατο, verbi πονέω, laboro. f. ήσω. Th. πένομαι, ago. p. m. πέπονα.

Πονητέον, laborandum est, verbale: &

Πονητὸς, ἡ, laboriosus: ab eod. verbo & Them.

Πόνιο, gen. Ion. pro πόνου, à seq.

Πόν⊙ς, υ, ὁ, labor, dolor, molestia. gen. pl. πόνων, à præt. m. πέπονα, verbi πένομαι, laboro.

Ποντᾶν, Dor. gen. pl. f. g. à Πόντ⊙ς, ία, ον, marinus: ut ποντᾶν Νυμφᾶων. Th. πόντ⊙ς.

Ποντὰς, άδ⊙ς, ἡ, Poët. pro ποντία, marina. Th πόντ⊙ς, mare.

Ποντίζω, in pontum mergo, vel, simpl. mergo, à Th. πόντ⊙ς, ὁ, V.

Ποντικὸς, ὴ, PONTICUS, marinus: item PONTICUS, incola Ponti: &

Πόντ⊙ς, ία, ον, marinus: item prænomen præsidis Romani, Πιλάτ⊙ς, dictus: &

Ποντόθεν, ex mari, adv. è loco: à πόντ⊙ς.

Ποντόεσσ⊙ς, mari madefactus, in mare immersus; item, in mari submersus: ex πόντ⊙ς, & ἔεσσ⊙, ἡ, à Th. ῥείχω, V. Item, ποντοτυφὴς, ex mari nata; item, Epith. Veneris, quæ ex spuma marina nata fabulatur: ex πόντ⊙ς & γῆ⊙ς, τὸ, à Th. γένομαι, &c. V.

Ποντομέδων, ὄντ⊙ς, ὁ, Epith. Neptuni, qui maris est rex, seu dominator. Ex πόντος, mare, & μέδω, impero.

Ποντοπορεία, ας, ἡ, nomen mul. vide in ποντοπόρος.

Ποντοπορία, per pontum gradior, mare pervado, seu pererro: &

Ποντοπορέω, idem; à ποντοπόρος, quod vide.

Ποντοπόρος, gen. Ion. à

Ποντοπόρος, ος, ὁ, ἡ, mare sulcans. Ex πόντος, mare, & πορεία, iter, quod à πορεύω, duco, ago. Th. πείρω, transeo. p. m. πέπορα.

Ποντοποσειδῶν, Ponticus Neptunus; ponti, i.e. maris, rex Neptunus, Aristoph. in Pluto, ex πόντος & ποσειδῶν, V.

ΠΟ'ΝΤΟΣ, υ, ὁ, PONTUS, mare: hinc ποντικὸς, ἡ, marinus. πόντ⊙ς, idem. Est & Πόντος, nomen regionis, Asiæ minoris.

Ποντοχαρυβδὶς, pontica charybdis; ponti vorago, seu, vortex maris, apud Athen. ex πόντος & χάρυβδις, V.

Πόδ᾽ ἠδὲ, lana, vellus, i.e. lana vellendo ab ove dempta & in floccum conglobata, idem quod πόκ⊙ς, ὁ, à Th. πέκω, seu πίκω, f. ξω, &c. V.

Πόπανον, υ, τὸ, POPANUM, placenta lata, tenuis & rotunda: à πέπτω, coquo.

Gl. Cyr. πόπανα, liba.

Πόπλιος, υ, ὁ, Lat. Publius.

ΠΟ'ΠΟΙ, proh Dii, Dryopum erim linguâ Dii dicebantur: quasi πάππα ὀπαδίοντες. Est & vox admirantis, vel indignantis.

ΠΟΠΠΥ'ΖΩ, f. ύσω, sibilo, blandè contrecto, à sono.

Ποπτυλεσάσθην, Dor. pro ποπτυλίζθην, quod pro ποπτύζθην, quod V.

Ποπτύσθεν, Dor. pro ποπτύζθην, quod vide.

Πόπτυσμα, ατος, τὸ, sibilus: &

Ποπτυσμὸς, ὦ, ὁ, idem: à ποπτύζω.

Ποπτύσματα, adulationes, blanditiones; à præced. πόπτυσμα, V.

Πόρδαλις, idem quod πάρδαλις, εως, ἡ, pardalis, à πάρδ⊙ς, ὁ, pardus.

Πορδὴ, ἡ, crepitus ventris, à Th. πέρδω, vide.

Πόρε, præteriit, 3. sing. a. 2. act. Ion. pro ἔπορε: &

Πόρε, da, a. 2. imperat. act. verbi πόρω, Poët. pro πορίζω, subjunctivo: & πόρεν, pro ἔπορεν & πόρετε, 3. sing. a. 2. opt. act. ejusd. verbi πόρεν δωιέτω, date morti. Th. πείρω, trantadigo. f. πρῶ, præt. m. πέπορα.

Πορεία, ας, ἡ, via, iter; quod à πορεύω, trajicio, & hoc à πόρος, transitus. Th. πείρω, transeo, p. m. πέπορα.

Πορεῖα, τὰ, τοῦ εἰς πορείαν χρήσιμα, i. e. quæ ad profectionem sunt idonea, velut commeatus, viaticum, &c. Est neut. plur. à sing. πορεῖον, τὸ, id cujus ope, vel, auxilio iter facimus; Suid. vel, cujus ope trajicimus, Poll. à præced. πορεία, V.

Πορευθῶμεν, a. 1. inf pass. &

Πορευθῶ, a. 1. sub. seq. verbi πορεύομαι.

Πόρευμα, profectio; ut, πόρευμα νεῶν, navalis expeditio, Eur. vel, baiæ, à seq. πορεύομαι, V. Item, πορδὶς, εως, ὁ, qui aliquem trajicit, portitor, Hesych. ab eod. πορεύω, V.

Πορεύομαι, proficiscor, item in sacâ paginâ versor, imperf. ἐπορευόμην, ῦ, σο. præs. inf. πορεύεσθαι. fut. m. πορεύσομαι. perf. pass. πεπόρευμαι, versatus sum. a. 1. pass. ἐπορεύθην, θῆς, θη, abivi. a. 1. imperat. pass. πορεύθητι, a. 1. subj. πορευθῶ; à πόρ⊙ς, transitus. Th. πείρω, transeo. præt. m. πέπορα.

Πορεύω, ibis, 2. sing. f. εύσω, m. verbi ejusd. & Them.

Πορθμεὰν⊙ς, ὁ ἡ ἡ, per quem transiri potest; meat i is, vel, permeabilis; item, πορευτὸς, idem: unde, πορευτικὸς, ἡ, ὁ, qui incedere potest: qui ambulat: unde, πορευτικὸν ὄργανον, exp. instrumentum incessui destinatum; omnia, à seq. πορεύω, V.

Πορδὶς, trajicio, traduco, ire jubeo: facio ire, mitto, f. δύσω. p. πεπόρευκα. à πόρος, transitus. Th. πείρω, transeo. p. m. πέπορα.

Πορίω, seu πόρω, do, præbeo, Poët. pro πορίζω, aditum facio, comparo; item do. Th. πείρω, transadigo.

Πορθέω, vasto, imperf. ἐπόρθεον, ουν. f. ήσω, p. πεπόρθηκα. a. 1. ἐπόρθησα. a. 1. part. act. πορθήσας, ᾶσ⊙. Th. πέρθω, diruo, depopulor. f. σω. a. 2. ἔπραθον. p. m. πέπορθα.

Πορθήσ⊙ν, depopulaturum, f. 1. inf. act. verbi πορθέω, quod V.

Πόρθησις, εως, ἡ, vastatio, depopulatio. a. 2. perf. pass. verbi πορθέω, quod vide.

Πορθητὴς, ῆ, ὁ, & πορθήτωρ, everfor, vastator, ab eod.

Πορθμεία, ἡ, & πόρθμιον, τὸ, idem quod πορθμεῖον, τὸ, V.

Πορθμεύς, f. εύσω, trajicio, moveo, fero: à πορθμὸς, quod V.

Πορθμεῖον, Ion. pro

Πορθμήιον, ου, τὸ, fretum; & navis quâ fretum trajicitur, vide in πορθμὸς.

Πορθμευτὴς, qui rate aliquem transmittit; unde, πορθμευτικὸς, pertinens ad eum qui transiet at; à πορθμεύω: unde etiam, πορθμὶς, ἰδ⊙ς, ἡ, parvum fretum, Pinter, seu, quævis navicula, diminut. à πορθμὸς, V.

Πορθμὸς, ῆ, ὁ, fretum, trajectus: à πείρω, transeo: hinc & πορθμεύω, portitor, in pl. πορθμῆες, & Ion. πορθμῆες.

Πορθομένην, ης, ἡ, devastata, præs. part. pass. f. g. verbi πορθέω, quod vide.

Πορίζεσθαι, præs. inf. pass. à seq.

Πορίζω, transitum præfacio; paro, invenio, suppedito. f. ίσω. p. πεπόρικα. perf. pass. πεπόρισμαι; quod à πόρ⊙ς, transitus. Th. πείρω, transeo, p. m. πέπορα.

Πόρκαμε, pervia, nom. pl. à

Πόρκμος, ος, ὁ, ἡ, pervius, transiens, abundans, quæstuosus: à πόρος, transitus. Th. πείρω.

Πόρκιον, τὸ, navigium transportatorium: à πόρ⊙ς, ὁ, transitus, trajectus, &c. V.

Πόρκις, vitulus, vide πόρτις.

Πόρκισμα, ατ⊙ς, τὸ, corollarium, theorema a demonstratis obiter resultans: item

Πορισμὸς, ῦ, ὁ, suppeditatio, reditus: &

Πορίστης, ου, ὁ, suppeditator, quæstor: omnia à perf. pass. verbi πορίζω, quod vide.

Πορισικὸς, qui quærere novit, industrius conquisitor: unde apud Aristot. Rhet. 1. πορισικὴ πόλις, civitas in qua facilè victus paratur, item, πορίσιμος, qui acquiri & parari potest, parabilis; item, partus & acquisitus: sed exp. et am, qui facilè suppeditatur; utrumque ab eod. cum præced. V.

Πορκὶς, ἴδος, ὁ, qui πόρκα piscatur; apud Athen. l. 7. est à seq. Th. πόρκ⊙ς, V.

ΠΟ'ΡΚΗΣ, υ, ὁ, annulus, seu fibula, cujus circumplexu hastæ ferrum cum ligno coercetur.

Πόρκι⊙ς, υ, ὁ, nomen viri. Gr. piscator.

ΠΟ'ΡΚΟΣ, υ, ὁ, rete piscatorium, circulus quivis: à πείρω.

Πορκεία, ας, ἡ, tcortatio: à πόρνη, meretrix, quod V.

Πορνεῖον, τὸ, locus in quo scorta se prostituunt, lupanar, Athen. l. 13. ab eod. cum præced. V.

Πορνίδιον, scortor. f. δύσω. a. 1. ἐπορνίδυσα. p. πεπόρνικα. Them. πείρω, vendo.

Πόρνη, ης, ἡ, meretrix, quæ corpus suum πέρνησι, id est, vendit, ac prostituit: quod à πέρνημι, seu πέρνημαι, vendo. p. m. πέπρακα. Th. πείρω, idem.

Πορνίδιον, τὸ, diminut. meretricula, scortillum, Aristoph. & πορνικὸς, meretricius; utrumque, à præced. πόρνη, vide.

Πορνοβοσκὸς, ῆ ὁ ἡ ἡ, leno, lena: qui vel quæ scorta & meretrices alit: unde, πορνοβοσκία, ἡ, lenocinium: Πορνοβοσκίω, ῶ, lenocirium facio, i. e. meretrices & prostibula alo: lenocinor, alieno amori servio, Plut. Item, πορνοβοσκεῖον, τὸ, locus in quo meretrices, & scorta aluntur; lupanar: omnia, ex seq. πόρνη⊙ς, vel præced. πόρνη, & βόσκω, fut. βοσκήσω, q. à βόσκω, &c. V.

Πορνοβοσκομεμάχηκε, qui lupanaria defendunt & suo patrocinio comprobant; à præced. πορνοβοσκέω, & Th. μάχομαι, unde μεμάχηκα, &c. V.

Πορνογράφ⊙ς, qui meretrices describit vel describit; qui de meretricibus librum conscribit, Athen. ex πόρνη, vel πόρν⊙ς, & Th. γράφω, V. Item, πορνομανὴς, meretrices insano amore prosequens: ex πόρνη, ἡ, & Th. μαίνομαι, unde μανία, ἡ, &c. V. Sic &, πορνομοιχὸς, ⊙ς, ὁ ἡ ἡ, impudicus: ut, ἀναισχυντία πορνομοιχὸς, impudicum scortationis peccatum, apud Cyrill. ex πόρνη, ἡ, & μοιχ⊙ς, ὁ, unde μοιχεία, &c. V.

Πόρν⊙ς, ου, ὁ, scortator vide πόρνη.

Πορποτλάνας, apud Poll. lenones, vel, qui pecuniam aliquam publico ærario solvunt, ut lenocinium facere possint, h.e. scorta alere & ex iis quæstum facere: ex præced. πόρνη, vel, πόρν⊙ς & τελάνης, ὁ, V.

Πορπατέω, transitum facio, viam facio qua aliquid transeat: ex seq. πόρος, ὁ, & ποιέω, V.

Πόρρη, prabebam, vel, prabui, est pro ἔπορον, à πόρω, V.

Πόρος, υ, ὁ, transitus, meatus, via, ora maritima, via & ratio aliquid efficiendi, unde πορίζω, acquiro. Th. πείρω, transadigo. p. m. πέπορα.

Πορπάζω & πορπακίζω, fibulo, fibulâ subnecto: unde, πορπακίσθαι, dicitur qui fibulâ, seu, loro quod fibulæ clypeo annectunt, clypeum arreptum sibi applicat: utrumque à seq. Them. πόρπη, vel, πόρπαξ, ακος, vide.

Πόρπαξ, ακ⊙, ὁ, idem ac ejus Them. πόρπη.

Πορπάω, vel έω, fibulis astringo: à

ΠΟ'ΡΠΗ, ης, ἡ, fibula, annulus clypei: à πείρω, figo, quia infigitur, ut affigat.

Πόρπημα, τὸ, indumentum fibulatum, apud Euryp. est verbale. à p æced. πορπάω, V. Item, πορπώω, ῶ, idem cum eod. πορπάω, V.

Πόρρω, adv. PORRO, procul, longè ante, in anteriorem partem, Th. πρὸ, ante. Est autem idem πρόσω, πρόσω, & πρόρρω, & his

opponitur ὀπίσω, πρόσω ἢ ὀπίσω, ante & retro. Hinc compar. πορρώτερος, superl. πορρώτατος.

Πόρρωθεν, adv. eminus, procul: à πόρρω, quod V.

Πορρωτάτω, adv. superl. longissimè: &

Πορρωτέρω, adv. compar. longiùs: à πόρρω, quod V.

Πορρώτερος, longiùs dissitus, magis procul remotus: unde, πορρώτερον, longiùs; utrumque à præced. πορρωτέρω, V. Unde etiam, πορρώτατος, longissimè distans, maximè procul dissitus; unde adv. Πορρώτατα, longissimè; idem quod, & à præced. πορρωτάτω, & omnia ab eod. Th. πόρρω, &c. V.

Πορσαίνω, vel πορσύνω, præbeo, paro, curo, molior, &c. Quod à πόρσω, f. πόρσω, Poët. idem quod παρέχω, præbeo. Th. πείρω, transfadigo. præt. m. πέπορσα.

Πόρσιον, Poët. adv. pro πρόσσιον, longiùs, remotiùs. Quod à πόρσω, adv. longè, &c & per Metath. lit. πόρσω, hinc comparat. πόρσιον, & superl. Πόρσιστα, longissimè. Th. πόρσω, ante.

Πόρσιστα, vide in πόρσιον.

Πορσυνέουσι, Ion. pro πορσυνοῦσι, f. part. f. g. verbi πορσύνω, vide in πορσαίνω, augeo, amplifico.

Πορσύνω, augeo, in pretio habeo, honoro, vide πορσαίνω.

Πόρσω, longè, comparat. πόρσιον, longius, vide πόρρω.

Πορσωτέρω, & πορσωτάτω, longiùs, seu, magis procul; &, longissimè, seu, maximè procul, adv. compar. & superl. à præced. πόρσω, V. Unde etiam, πορσώτερος, longiùs distans; &, πορσωτατος, longissimè dissitus, &c. Ab eod. V.

Πορταγεί, nuper, &c. Idem cum, & pro πρωταγεί, quod V.

Πορτάζω, vitulor; nam πορτάζειν, exp. ab Hesych. Δαμαλίζεσθαι, i. e. vitulari; item, πορτάκιον, ου, τό, parvus vitulus, juvencolus, seu, parva vitula, juvencula: à seq. Them. πόρτις, V.

Πόρτας, ακος, ὁ, ἡ, idem quod seq. ejus Them.

ΠΟΡΤΙΣ, ιος, ὁ, ἡ, vitulus, juvencus, aut vitula, juvenca, idem & πόρις, quæ jam cepit πορδιάζειν.

Πορτοτρόφος, vitulos nutriens: ex πορτίς, præced. & τρέφω; unde, τροφός, ὁ, &c. V.

ΠΟΡΦΥΡΑ, ας, ἡ, PURPURA, genus conchæ nobilis; item pannus purpuræ liquore tinctus, vestis purpurea, hinc πορφυρίς, ὁ, qui purpurâ lingit.

Πορφυρανδής, qui purpureo flore est; à præced. Them. πορφύρα & ἀνδάνω, τό, V.

Πορφύρεος; idem quod seq. πορφύρεος, V.

Πορφύρεος, εα, εον, gen. ου, ῆ, PURPUREUS, Th. πορφύρα.

Πορφυρίς, ίδος, ὁ, purpurareus, qui purpuras venatur, Luc. Item, qui purpurâ tingit, Alex. Aphr. Unde, πορφυρίδια, purpuras venor; item, πορφυριστὰς, ῆ, ὁ, idem cum πορφυρίς; unde, πορφυριστικὸς, pertinens ad purpurarum venatorem, seu, venationem; & πορφυριστικὴ, scil. τέχνη, seu, θήρα; scientia venandi purpuras, Poll. Item, πορφυρόω, purpureo colore nigrico, vel, rubeo; ut, πορφύρεον ἰὸν, rubebat purpureo fulgore, i. e. rubebat aurora, Nonn. Sic &, πορφυρίζω, purpureum colorem repræsento, purpuro, Dioſc. 3. 44. Item, πορφύρεον, τὸ, parva purpura, Arist. H. An. 5. 15. Item, πορφυρὶς, ίδος, ἡ, scil. ἐσθὴς, purpurea vestis; unde πορφυρίσσω, ττω, ὁ, purpurans; ut, πορφυρίσσων λίθος, rubicans in modum purpuræ, Plin. 36. 7. Unde fœm. πορφυρῖνη, ης, ἡ, idem, nigricans in modum purpuræ; apud eund. 15. 18. Item, πορφυρίων, ωνος, ὁ, avis nomen, à purpureo rostri rubore sic dictæ; teste Eust. Sed est & piscis, Hesych. &c. Omnia, à præced. Th. πορφύρα, V.

Πορφυροβαφὴς, purpureo colore tinctus aut in baſus, Athen. l. 2. Item, πορφυροβάφος, qui purpuræ liquore tingit vestes aut lanam, Poll. l. 7. Utrumque ex præced. Th. πορφύρα & βάπτω, f. ψω; unde βαπτὴς, ὁ, & βαφὴς, ἡ, ut & βαφὶς, ὁ, &c. V. Item, πορφυρεὶς, purpuram referens specie vel colore, &c. Ut, πορφυρεὶς ἁλὶ ἅλς, per mare purpureum, apud Eurip. ex πορφύρα & εἶδος, ους, τὸ, V.

Πορφυρὴς, ητος, idem & ab eod. Th.

Πορφυρίσσω, & contracte, πορφυρίττω, purpurea; est fœm. à præced. masc. πορφυρίσσης, purpuram referens, &c. V. Item, πορφυρίζων, violaceo, seu, purpureo cingulo circundatus: ex πορφύρα & ζώνη, ης, V. Sic etiam, πορφυρόχρως, cujus caulis est purpureus, Theophr. à Th. χρωτὸς, ὁ, V. Πορφυρόμιτος, purpurâ mixtus, à Th. μίγνυμι, f. μίξω, ab inusit. μίσω; unde, μιγὰς, ὁ, &c. V. Πορφυρόπεζος, purpureos habens pedes; purpureus; à Th. πέζα, ἡ, comp. ut præced. cum præced. Th. πορφύρα, ἡ, V.

Πορφυροπώλις, ιδος, ἡ, quæ purpuram vendit: à πορφύρα, & πωλέω, vendo.

Πορφυρὸς, ὁ πορφυρέσσε, pro πορφυρεὺς, & πορφυρέσσε, quæ v.

Πορφύρεος, f. ρεῦς, purpureo colore per fundo, rubeo. Et mare fluctuans πορφυρέν dicitur. Hinc & animus dicitur πορφυρέν, cum æstuat, sed leniter. Th. πορφύρα.

Πορφυρώτερος, magis purpureus; est compar. quasi à Poët. inusit. πορφυρὸς, purpureus, à Them. πορφύρα, ἡ, V.

Πόρω, f. ρῶ, suppedito, præbeo, do, Poët. idem quod παρέχω, Them. πείρω, transfadigo.

Πόσ' pro ποσὶ, pedibus, sic & πόσ' pro πόσσι, Poët. dat. pl. à πούς, pes.

Ποσάκις, quoties? adv. interrogandi quod à πόσος, quantus. Th. ὅσος, quantus, citrà interrog.

Ποσαπλάσιος, α, & ποσαπλασίων, quotuplex? &

Ποσαπλᾶς, adv. multis modis: à πόσος. Th. ὅσος.

Ποσ' ἄττα, quotnam; ut, apud Aristot. lib. 5. ποσ' ἄττα δὴ ὑποδήματα, quotnam calcei? idem 4. de cœlo; ποσὸν ἴσως ἢ πόσος ἄττος ἢ ποῖ' ἄττα ἔζει, quotnam & cujusmodi; pro ποῖα, quasi, ποῖα ἄττα; sunt enim additamenta quædam, plus ornatus, quàm significationis, afferentia orationi: ut Latinè, quis tandem, quisnam, qualis, tandem, &c.

Ποσαχῆ, quot in locis? &, ποσαχῶς, quotnam modis; item, exp. etiam, multis modis: est à præced. ποσάκις, V.

Πόσε, quo? quem in locum; ab iisd.

Πόσι, dat. sing. à πόσις, ιος, ὁ, maritus. Th. πίνω, bibo.

Ποσιδάν, ᾶνος, ὁ, Dor. pro ποσειδάν, Neptunus. Hinc

Ποσειδάνιος, ία, ιον, Dor. pro Ποσειδάνειος, Neptunus, α, um. Dicimus & Ποσείδειος, δεια, & δεον, ὁ, Poët. & per Crasin pro Ποσειδᾶν, ὁ, Neptunus.

Πόσε, ποσαν, quantus, a, um? quotus? πόσοι, quanti? πόσοι, quot? Th. ὅσος, quantus, citra interrog. &

Ποσός, aliquantus; quidam; τὸ ποσὸν, quantitas: &

Ποσότης, ητος, ἡ, quantitas: ab eod. Them.

Ποσσήμαρ, quot dies, seu, per quot dies; quot diebus? Il. ω. sed putatur etiam poni pro, quoto die; ut ἀυτῆμαρ, hoc ipso die; ex πόσος & ἦμαρ, τό, V.

Ποσσικτίτης, α, ὁ, ἡ, terræ hpichet. quod pedibus pulsatur: ex πούς, pes, & κεῖτος, pulsus.

Ποσσὶν, pedibus, dat. pl. Poët. pro ποσὶν, à πούς, ποδὸς, ὁ, pes, voc. ὦ ποῦς.

Πόσσω, Dor. pro πόσῳ, quanti pretii: à πόσος, & gem. σσ, πόσσος.

Ποσσάκις, quoto die! quot diebus? seu, quo: dierum spatio; ut, ποσσάκις πάρει, quando venisti? ποσσάκις ἀφικόμην, Xen. quo pervenirem die, &c. Est à seq. πόσος, ὁ, V.

Ποσσημέριος, q.d. quantefimus; &, ποσημόριον, interrog. quotæ partis: ex πόσος & μόριον, τὸ, V.

Πόσσος, η, quotus, qu. πόσσατος. Ex πόσος. Th. ὅσος, quantus.

Ποσσῶς, aliquantulum, leviter, ab iisd.

Ποτ' & ποθ' pro ποτὲ, aliquando.

Πόταμα, admove, Dores dicunt pro πέλασαι, age, præs. imperat. act. à Dorico verbo ποτάω, pro πελάζω. Them. ἄγω, duco.

Ποτὶ χθονὶ, appropinquamus, Dor. pro προσάγχομεν, à προσ, pro quo Dores ποτὶ dicunt, & ἄγχομι. Th. ἄγχι, adv. propè, juxtà.

Ποτακέλδω, accino, Dor. pro προσακέλδω, f. ποτακέλσομαι.

Ποταπὴ, nuper. &

Ποταπίνος, recens, novus, peregrinus, primus, à Dor. ποτὰ, ad, propè. Th. φοῖς.

Ποτάπιος, præced. propriè est, q.d. recens & jam modò dictus; ab αὖτις, seu, αὖτις, &c. Vide præced.

Ποταπελδέω, Dor. pro προσαπελδέω, f. ποταπέλσομαι.

Ποταπήγεσσι, fluvium trajiciens; ex πότα-μος & πήγεσσι, à πήγνυμι, &c. V. Item, ποταμοπήγεσσι, fluvii vicinus; sed est & herba de qua Dioſc. l. 4. 101. ex πόταμος & γείτων.

Ποταμηδὸν, more fluvii, fluminis in morem; item, ποτάμιος, fluvialis; aut, ποτάμιον ὕδωρ; & ποτάμιοι ἰχθῦς, & ποτάμια πλοῖα, &c. Pro eodem dicitur &, ποτάμιος; ut, χθόνι ποταμίῃ, apud Euryp. in Troad. Omnia, à seq. Th. πόταμος, V.

Ποτάμιος, &

Ποτάμιος, ία, ιον, fluvialis, Them. ποταμὸς.

Ποταμοῖο, gen. Ion. pro ποταμοῦ, à

ΠΟΤΑΜΟΣ, ὁ, fluvius, q. à πότος, quia potulentam aquam continet, non salsam, ut mare.

Ποταμοφόρητος, ος, ον, ὁ, ἡ, qui vel quæ à flumine abripitur: ex ποταμὸς, fluvius, & φορητὸς, qui gestari potest: quod à φορέω, idem quod φέρω, fero. f. ὄσω.

Ποταμόχθων, ονος, ἡ, terra limo operta, arenâve à fluvio devectâ: ex ποταμὸς & χθὼν, seu, χώννυμι, unde χωστὸς, ὁ, &c. V.

Ποτανὸς, ὴ, ὸν, volucer, qui volat, volati'is, Dor. pro ποτηνὸς, ὴ, ὸν, à ποτάομαι, volo, quod V.

Ποτάομαι, volo. f. πτήσομαι. p. πεπότημαι, hinc 3. pl. Ion. πεπόληαται, pro πεπτήνται. Th. πέτομαι, volo, as.

Ποτανὸς, ὴ, ὸν, qualis, e? à Them. ποδάνδρη, ης, τὸ, solum, pavimentum, hinc ποδανδρὸς, cujas? indè ποτανὸς, mutato δ, in τ.

Ποτανσκέζῃ, Dor. pro προσανασκέζῃ, τητὶς προσσκέψαι, aspicere, intueri: quod ex Dor. præpoſic. ποτὶ pro πρὸς, & ἀυκάζομαι, video. Them. ἀυχὴν, ἡ, splendor, lux.

Ποταύλει, accinebat, Dor. pro προσαύλει, 3. sing. imperf. act. verbi αὐλέω, tib. à canno. Th. ἀυλὸς, ὦ, tibia.

Ποτάω, idem quod ποτάομαι, volo, as, &c. V.

Ποτάω, Dor. pro πρόσω, quàm, ἡ, splendor, lux.

Ποτείδεια, Doricè, pro προσείδεια, ex ποτε præced. pro πρὸς & εἶδος, &c. V.

Ποτιβλέπτω, Dor. pro προσβλέπτω, aspicere, præs. inf. Th. βλέπω.

Ποτιδέαια, ας, ἡ, POTIDÆA, urbs Græciæ.

Ποτιδέγμενος, Dor. pro προσδεχόμενος, nom. pl. præs. part. pass. vel pro ius pro προσδεδεγμένοι. nom. plur. perf. part. pass. fœm. gen. verbi προσδέχομαι, expecto. &

Ποτιδεγμένος, pro προσδεχόμενος, vel προσδεδεγμένος. ex πρὸς, ad, & δέχομαι, capio. f. δέξομαι. perf. δέδεγμαι.

Ποτιδέειν, Dor. pro προσδεῖν, adspexisse. a. 2. inf. ab εἶδω.

Ποτιδέρκεται, Dor. pro προσδέρκεται, 3. sing. præs. ind. verbi προσδέρκομαι, aspicio. Th. δέρκω, video.

Ποτιδέομαι, indigeo, Dor. pro προσδέομαι.

Ποτίδει, Dor. pro προσίδοι, 3. sing. a. 2. opt. ab εἶδω, video. Sic ποτιδεῖν pro προσιδεῖν.

Ποτιδόρπιος, ος, ὁ, ἡ, ad cœnam utilis. Dor. pro προσδόρπιος. Th. δόρπον, cœna.

Ποτιδόρπιον ὕδωρ, aqua ad cœnam; quidam ποτιδόρπια exponunt, comeſtationes; sed Hesych. exp. προσίσια, &c. Vide præced.

Ποτιδοῦ, Dor. pro προσίδω, a. 2. sub. act. verbi προσείδω. Th. εἶδω, video.

Ποτίζα, do potum, duco aquatum, rigo. imperf. act. ἐπότιζον, ες, ε. f. ίσω. &

Ποτίερος, τρα in parte, utro in loco; i em, ποτίερος, utro modo; &, ποτίερον, utram in partem, vel, utra in parte; omnia, à præced. Th. πότερος, V.

Ποτιφύσιος, adhærebat, Dor. pro προσφύετο, 3. sing. imperf. verbi ποτιφύομαι, pro προσφύομαι. Th. φύω, nascor.

Πότιχε & πότιχες, adhibe, Dor. pro πρόσχες, præs. imperat. act. à προσέχω, quod vide.

Ποτὶς, ίδος, ἡ, volatus; Od. ε. à Th. πέτομαι, V.

Πότμος, ου, ὁ, potus, potio; item, poculum; verbale, à ι. perf. pr. pass. verbi πίνω, V.

Ποτῆμι, Dor. pro προσεῖναι, præs. inf. verbi πρόσειμι.

Ποτιωδὸς, alatus, volucer; à ποτάομαι, vide.

Ποτὴρ, ῆρος, ὁ, poculum; idem quod seq. ποτήριον, & ab eod. V.

Ποτήριον, ου, τὸ, poculum, calix, à 3, pers. perf. pass. verbi πίνω, bibo. hinc quidam Angl. Pot deductum volunt.

Ποτηριογλύπτης, poculorum sculptor, seu, cælator: ex ποτήριον, τὸ, & γλύφω; unde γλυπτὴς, &c. V.

Ποτητὸς, ὴ, ὸν, Poët. pro πετητὸς, ὴ, ὸν, qui vel quæ volare potest: à Them. πέτομαι, volo, as.

Ποτιπτάζῃ, Dor. pro προσπτάζῃ, τητὶς προσσκέψαι, aspicere, intueri: quod ex Dor. præpoſic. ποτὶ pro πρὸς, & ἀυκάζομαι, video. Them. ἀυχὴν, ἡ, splendor, lux.

Ποταυλέε, accinebat, Dor. pro προσαύλει, 3. sing. imperf. act. verbi αὐλέω, tib. à canno. Th. ἀυλὸς, ὦ, tibia.

Ποτάω, idem quod ποτάομαι, volo, as, &c. V.

Ποτεῖα, Dor. pro προσῶαι, ad, προτὶ χθονὸς ὕρπει, tempus adveniat, per Tmesin & Dor. pro πρόσειρπε.

Ποτιδέα, Doricè, pro προσδέα, ex ποτε præced. pro πρὸς & ἄπτω, &c. V.

Ποτιβλέπτω, Dor. pro προσβλέπτω, aspicere, præs. inf. Th. βλέπω.

Ποτιδέαια, ας, ἡ, POTIDÆA, urbs Græciæ.

Ποτιδέγμενος, Dor. pro προσδεχόμενος, nom. pl. præs. part. pass. vel pro ius pro προσδεδεγμένοι. nom. plur. perf. part. pass. fœm. gen. verbi προσδέχομαι, expecto. &

Ποτιδεγμένος, pro προσδεχόμενος, vel προσδεδεγμένος. ex πρὸς, ad, & δέχομαι, capio. f. δέξομαι. perf. δέδεγμαι.

Ποτιδέειν, Dor. pro προσδεῖν, adspexisse. a. 2. inf. ab εἶδω.

Ποτιδέρκεται, Dor. pro προσδέρκεται, 3. sing. præs. ind. verbi προσδέρκομαι, aspicio. Th. δέρκω, video.

Ποτιδέομαι, indigeo, Dor. pro προσδέομαι.

Ποτίδει, Dor. pro προσίδοι, 3. sing. a. 2. opt. ab εἶδω, video. Sic ποτιδεῖν pro προσιδεῖν.

Ποτιδόρπιος, ος, ὁ, ἡ, ad cœnam utilis. Dor. pro προσδόρπιος. Th. δόρπον, cœna.

Ποτιδόρπιον ὕδωρ, aqua ad cœnam; quidam ποτιδόρπια exponunt, comeſtationes; sed Hesych. exp. προσίσια, &c. Vide præced.

Ποτιδοῦ, Dor. pro προσίδω, a. 2. sub. act. verbi προσείδω. Th. εἶδω, video.

Ποτίζα, do potum, duco aquatum, rigo. imperf. act. ἐπότιζον, ες, ε. f. ίσω. &

Att. ἰῶ. f. πεπόκα. a. 1. ἐπόπα. a. 1. fub. act. ποτίσω, ῳς, ῳ. a. 2. ind. act. ἐποπόθν. præf. pafſ. ποτίζομαι. a. 1. ind. paſſ. ἐποτίσθω, ης, ῃ, potionatus ſum: ποτιζομένη, irrigua. Them. οἶνος, bibo.

Ποτίθν, Dor. per Syncop. pro ποτιτίθν, pro Attico φερσίθν, appone: & hoc pro φερσίθημι, præſ. imperat.

Ποτικαδδί, Dor. pro φερτικάρδι, qui in corde harret. Th. καρδία.

Ποτικαλιμβάνω, ω, ῶ, Dor. pro φερσκαλεμβάνω, ης, ῃ, inclinatus: ex φερὶ & κλίνω, inclino.

Ποτικύς, ύος, ὁ, bibax; Plut. Verbale à 3. perſ. præt. paſſ. à Th. πίνω, V.

Ποτίκεφαλον, ου, τὸ, Dor. pulvinarium: quod ex ποτὶ pro φερὶ, & κάρηνον, caput.

Ποτιλάλν, Dor. pro φερσλάλν, alloqui: hinc ποτιλάλημα, pro φερσλάλημα, 3. ſing. a. 1. m.

Ποτιμάξατο, Dor. & Ion. pro φερσμάξατο, 3. ſing. a. 1. m. verbi φερσμάσσω, attingo: ex φερὶ & μάσσω, tango. fut. ξω.

Ποτιματοπυιὲς, vel, ποτισματοπυιὲς, ης, ὁ, potionum confector, vel, temperator; quaſi à ποτισμα vel ποτισμὸς, ατος, τὸ, & ποιέω, &c. V.

Πότιμος, ης, ον, potabilis. Th. πίνω, bibo.

Ποτιμυθῆδν, alloqui, Dor. pro φερσμυθεῖσθαι. Th. μῦθος, verbum.

Ποτινίσσομαι, ῃ, ῶμαι, advehor, Dor. pro φερσνίσσομαι, advenio, præſ. ind. à ποτὶ, Dor. pro φερὶ & νίσσομαι, eo, venio. Th. νίω, eo.

Ποτιόλοι, ων, οἱ, nomen urbis. Lat. puteus.

Ποτιόσσετ᾽, adſpicit, 3. ſing. præſ. Dor. pro φερσόσσετ᾽. quod ab ὄσσομαι, video, Æol. pro ὄπωμαι, idem: p. ὄψομαι. p. m. ἄπομαι. Att. ὄπτομαι.

Ποτιόσσομαι, vel, φερτιόσσομαι, aſpicio, intueor; Il. ν. Item, prævideo, præſagio; Od. ξ. Vide præced. Item, ποτιπύσσομαι. f. ύσομαι. pr. υγμαι, applicor, amplector, idem quod, & pro, φερτιπύσσομαι ex ποτὶ, Dorice, pro φερὶ & πύσσομαι, &c. V.

Ποτιῤῥιπτὲν, Dor. pro φερσειπτὲν, quod Attice formatum a gravitono φερσείπτειν, projicere. Them. ῥίπτω, idem.

Πότις, ιδος, ἡ, potrix, ſeu, quæ eſt bibax: eſt fœm. à maſc. ποτης, ὁ, potor, V.

Ποτίσδεν, Dor. pro ποτίζειν, potum præbere; quod V.

Ποτίσῃ, bibendum dederit, 3. ſing. a. 1. ſub act. & in 1. pl. ποτίσωμεν, πότισον, a. 1. imperat. act. verbi ποτίζω, quod vide.

Πότισμα, ατος, τὸ, potio; & ποτισμὲς, ῆς, ὁ, adaquatio, irrigatio: ſed exp. & potio; verbalia, à ποτίζω, potum præbeo, in paſſ. ποτίζομαι, potus mihi præbetur, &c. V.

Ποτισ-άζω, Dor. pro φερσ-άζω, adſtillo, inſtillo: ex ποτὶ, Dor. pro φερὶ, ad, & σ-άζω, ſtillo: f. ξω.

Ποτισήρων, ωνος, τὸ, canalis: à 3. perſ. perf. paſſ. verbi ποτίζω, quod V.

Ποτίσηις, ῃ, ὁ, irrigator, qui potum præbet; itidem verbale, à ποτίζω, irrigo, &c. V.

Unde etiam, ποτίσεως, ubi animalia adquantur, ſeu, aquatum compelluntur; ab eod. V.

Ποτιτίρπω, Dor. pro φερστίρπω, delecto; ex ποτὶ, pro φερὶ & τίρπω, V. Sic etiam, ποτιφέρω, i. e. φερσφέρω, affero; ex ποτὶ, pro φερὶ & φέρω, vide.

Ποτίφερσις, ῃ, ὁ, Dor. pro φερίσφορος, accommodatus, conveniens, aptus.

Ποτιῶ, f. 1. A. t. & in 1. pl. ποτιὔμεν, verbi ποτίζω, quod V.

Ποτμος, ου, ὁ, ίος, ίατον, mors: qu. à πίπτω, cado: πότμος, Dor. gen. pro πότμου.

Πότνα, ης, ά, Dor. pro πότνια, quod vide. Sic ποτνιος, pro πότνιος.

Πότνι᾽ pro πότνια, quod V.

Πότνια, ιας, ᾶ, & contracte πότνα, veneranda: à πότνιος, quod V.

Ποτνιάζω, & ποτνιάω, oro & obſecro, πότνιον, ſive, πότνιαν appellans; item general. oro, obſecro, obteſtor; ſeu, ſuppliciter & cum lacrymis oro, Euryp. Unde verbale, ποτνίασις, ἡ, ſupplex obteſtatio, implorati o, ſeu, precatio cum lacrymis; item, ποτνιάδες ᾠδαὶ, apud Euryp. in Oreſte; Etymol. ſunt αἱ μανιοποιοὶ, Mænades, Bacchæ, furiæ, a Th. πότνιος; unde, ποτνιάδομαι, ῶμαι, imploro; ſuppliciter deprecor; & interdum, ægrè fero; indignor, & quiritor; ab act. ποτνιάω, V.

Ποτνιάναξ, ανος, ὁ, ὐν, dominatu venerandus: ex πότνιος & ἄναξ, rex.

ΠΟ'ΤΝΙΟΣ, α, ον, venerandus, honorandus: qu. à πίπτω, cado, quod coram iis, quibus veneratio debetur, ſoleat procidi.

Πότνιος, auguſtus, &c. Idem quod, & pro Th. præced. πότνιος; cujus fœm. frequentiſſ. eſt apud Poëtas; ut, πότνια μήτηρ, Od. ο. & c. V.

Ποτὸν, gen. Ion. à ſeq.

Ποτὸν, ὄν, τὸ, potio, potus, quod bibitur: quod &

Πότος, ου, ὁ, potatio, comporatio; POTUS: &

Ποτὸς ὄν, potulentus: à Th. πίνω, bibo.

Ποτόσδον, præſ. part. n. g. à ποτόσδω, quod vide.

Ποτόσδω, Dor. pro φερσίζω, idem quod ſimplex ὄζω, olco: f. ὀζήσω & ὀσω. p. ὄζηκα. p. m. ὄδμαι, & ὄδωδα Atticè.

Ποτὸς, gen. ſing. à ποτὸν, quod V.

Ποτὸν, vel ποτ᾽ τὸν, pro ποτὶ τὸν, Dor. pro φερὶ τὸν. Sic ποτὶδον, Dor. pro ποτὶ τὸν, & hoc pro φερὶ τὸν.

Ποτὸν, Dor. pro ποτὶ τὸ, vel ποτ᾽ τὸ, & hoc pro φερὶ τὸ.

Πὸ, ubi ſ. adv. Eſt & dictio enclitica: aliquando vacat, ut in ὁ᾽πτε, ὁ᾽πίσθεν᾽ ab ὅς, Th. ὁς, qui.

Πουγγὴ, πουγγίον, facculus.

Πουγγία, τα, vincula ex ſerieis filis contexta, quæ ad ſuperſtitionem uſurpant.

Πάδης, αιτος, ὁ, nomen viri. Latin. pudens.

Πουλυδότειρα, ης, ἡ, multorum alumna: Epither. terræ: ex πουλὺς, Poët. pro πολὺς & βόσκω, paſco. Th. βόω, idem.

Πουλυγάλακτος, multo lacte abundans; idem quod πολυγάλακτος, id V. Sic, πουλυλίκητος, multùm volubilis; ut, πουλυλίκητος αἰὼν, ævum & tempus quod ſæpe volvitur; Nonn. Idem quod πολυλίκητος, id V. Item, πουλυίτης, qui multorum eſt annorum; vetus, annoſus; à πουλὺς, vel, πουλὺ, Poët. pro πολυς, vel, πολὺ, & ἔτος, τὸ, &c. V. Sic &, πουλυκάρηνος, multa habens capita; ut, πουλυκάρηνος ὄφις; in Epigr. de hydra Herculis, à Th. κάρηνον, τὸ V. Πουλυμάλαρδος ἀυλὴ, aula atrio amplo prædita; Nonn. à Th. μάλαθρον, τὸ, V. Πουλυμηλὴς, ὁ ἡ ἡ, permixtus, &, multis mixtus; confuſus; in Epigr. pro πολυμηλὴς, id V. Πουλόδοντος, ὁ, ἡ, multùm dentatus; Nonn. à Th. ὀδὼς, οντος. V. Πουλύπονος, laboriosus, pro πολύπονος; id V. Πουλυπότμος, multibibus, admodum bibax; à ποτὴς, ὁ, comp. ut præced. cum πουλὺς, vel, πουλὺ, Poët. pro πολὺς, vel, πολὺ, &c. V.

Πουλὺς, Poët. pro πουλὺς, multus, quod vide: acc. πουλὺ.

Πουλυτενὴς, Poët. pro πολυτενὴς, multùm porrectus; ſeu, extentus longum multumq; ſ. atium; ex πουλὺ, vel πολὺς & Th. τείνω, fut. τενῶ, &c V.

ΠΟΥ̃Σ, ποδὸς, ὁ, PES: vocat. ὦ πῦς. dat. plur. ποσὶ πᾶσναδε, pro ipſu gubernaculo. χρὶ πόδα, len e. φερὶ τοῖς ποσὶν, apud pedes. Hinc ποδάνιπις, ιος, ὁ, pedibus præditus: ποδίζω, metior pede; incedo: ἀνδρόποδος, ου, τὸ, mancipium: πολύσαγος, ος, ον, multos pedes habens: τρίσαγος, τρίπες, & tripus: ἐμποδίζω, impedio: ἐμπόδισμα, impedimentum.

Πόχ᾽, ὅ, Dor. pro ποτὶ, ἡ, & hoc pro πρὸς.

Πόω, inuſitat. bibo: à πίω vel πίνω.

Ποῶ, pro ποιῶ, facio, V.

Ποώδης, ες, ὁ, ἡ, ἡ, & ποιώδης, herboſus, herbidus: herbeus, herbidus; aut, herbæ ſimilis; à Them. πόα, ης, V.

Πρᾶγμα, ατος, τὸ, negotium, res, opus, adminiſtratio reipub. à perf. paſſ. πέπραγμαι, verbi πράσσω, vel πρήσσω, facio. f. ξω.

Πραγματεία, ας, ἡ, negotium, ſtudium; tractatus; moleſtia: αἱ πραγματεῖαι, ῶν, negotia: ab eod. Th.

Πραγματεῖαι, αἱ, præced. exp. etiam, litigia, & calumniæ litium; apud Iſocr. Item, πραγματειώδης, operoſus; longi tractatus; à præced. πραγματεία, vide.

Πραγματεύομαι, ῃ, ῶμαι, negotior. f. εύσομαι. a. 1. m. ἐπραγματευσάμην, ω, απο. a. 2. imperat. m. πραγματεύσαι, άσθω, & in plur. πραγματεύσασθε. Them. πράσσω, facio.

Πραγματεὺς, ῆος, ὁ, item πραγματεύτης, ῆ, ὁ, & πραγματευτικὸς, ὁ, negotiator, mercator; omnia, à præced. πραγματεύομαι, V.

Πραγματικὸς, ὴ, ὸν, ſerius, a, um; ſolers in rebus tractandis: ab eod. Th.

Πραγματικῶς, ut decet hominem ſolertem in negotiis agendis; ſtrenuè, gnaviter; item, peritè, certâ ratione, &c. Polyb. eſt adv. à præced. πραγματικὸς, negotialis: Item, realis; ut, πραγματικὴ ἀλήθεια; Ariop. unde etiam, Πραγματικοὶ, οἱ, dicuntur homines quidam forenſis profeſſionis, qui cauſarum actores, interdum juris ignaros monebant, juris reſponſa formulaſque actionum ſubminiſtrantes; &c. V.

Πρᾶγμάτιον, τὸ; res parva, negotiolum, eſt diminut. à πρᾶγμα, ατος, τὸ; V. Unde etiam, Πραγματώδης, ες, ὁ, ἡ, ὴς, negotioſus, operoſus, moleſtus; Iſocr. &c.

Πραγματοδίφης, qui litem, ſeu, lites ſcrutatur: Unde exp. advocatus, qui alicujus cauſam inquirit & agit; διπλόος, ex πρᾶγμα, ατος, τὸ, & Them. δίφω, ῶ, proprie, quaſi palpando quæro, &c. vide. Πραγματολογέντες, in narrandis rebus occupati; ex πρᾶγμα, ατος, τὸ, & λέγω, ὁ; V. Item, Πραγματοπώδης, ες, ὁ, ἡ, ὴς; cui eſt rerum uſus, negotiorum expertus; prudens; induſtrius; &c. ex πρᾶγμα, ατος: & μανθάνω, fut. μαθήσομαι, &c. vide.

Πραγματοῦδες, vide ſupra cum πραγμάτιον, Item, Πρᾶγος, ους, τὸ; negotium, actio, res, &c. eſt verbale, à πράσσω, pr. m. vel, ab ἔπραγον, Aor. 2. à Them. πράσσω, vel πρήσσω, fut. ξω, &c. vide.

Πραΰ-θῦμος, q. d. actionum ultio, vel, ultrix; dea, quæ actionibus & factis noſtris finem imponere, & ad eum quem merentur exitum perducere credebatur: ex πρᾶξις, & θῦμὸς, ὁ: V. Item, Πραξικοπίδης, facto quopiam acuto & callido circumvenio: Polyb. l. 1. & 2. ex πρᾶξις, & κόπτω, ὁ; ſeu, κόπος, ὁ; &c. V.

Πρᾶξις, ιος, ἡ, factum, actio, ſucceſſus rerum: accuſ. ſing. πρᾶξιν, nom. pl. πρᾶξεις, dat. pl. πράξεσι. Th. πράσσω, facio.

Πρᾶξουσι, 3. pl. a. 1. ſub. act. verbi πράσσω.

ΠΡΑΟ̃ΣΣ, & πρᾷ̃ος, ου, lenis, mitis, manſuetus: comp. πρᾴοτερος, mitior: ſuperl. πρᾴοτατος, mitiſſimus: qu. à πρᾶος, tranſeo; ut ſit διαφόρως τὸ, qui & facilè ad alios, & ad quem facilè tranſitur. Aut ſimpliciter à πρᾶος adeſt.

Πρᾴονως, leniter, &c. Vide. πρᾶος.

Πρᾴοτατα, leniſſimè, manſuetiſſimè; eſt adv. ſuperl. à πρᾶος. Vide. Item, Πρᾴοτερον, lenior, remiſſior, ut, Πρᾴοτερον ὕδωρ, remiſſior voluptas: Plat. de leg. eſt compar. à Them. πρᾶος. Vide.

Πρᾳότης, & πρᾳΰτης, ητος, ἡ, lenitas, & manſuetudo: a præced.

ΠΡΑΠΙ᾽ΔΕΣ, ων, αἱ, præcordia: dat. pl. φρασὶ δίφεσι᾽ qu. ex φερὶ & ἵδεσι.

Πρασπίδης præced. ſumitur etiam, pro mente, ſeu, ſolertia; aut, pro ſolertiæ induſtria; quoniam mentis ſedes dicuntur præcordia, ſeu, pectus; cujus ſing. etiam reperitur, viz. Πρασπὶς, ίδος, ἡ; præcordia, h. e. mens, cura; induſtria, & cogitatio, &c.

ΠΡΑΣΙΑ᾽, ᾶς, ἡ, areola in horto. Forte primo ſic dicta eſt, areola porrorum, à πράσον

Πρασίζω, porrum imitor; porraceus, ſeu, praſinus ſum; i. e. vireſco; unde, Πρασίζων, porraceo colore virens, eſt à ſeq. Th. πράσον, τὸ, V.

Πρασικὸς, ὴ, ὸν, & Πρᾶσμος, ου, ὁ; venalis, vendibilis; utrumque, à πρᾶσις, εως, ἡ, Vide.

Πράσπος, & Πρᾶσπος, ου, ὁ: porraceus, porrum referens; porro ſimiles in viri colore; ut, πράσινον, vel, πράσπον χρῶμα, P. at. in Tim. Sic etiam, πρᾶσπος λίθος, dicitur πρασῖτης, quod porrum viridi colore refera.; Item, Πράσσον, vocatur origani genus; apud Plin. & marrubium etiam apud Dioſc. omnia, ab eod. Th. πράσον, V.

Πρᾶσις, ιος, ἡ, venditio; à πραθέω, vendo, Th. πρᾶσις, idem.

Πρασσικὴις, animalculum viride, quod lactucas in horti, & imprimis porros, depaſcitur atque detondet; Theophr. H. 7. 5. & Ariſtot. H. an. 5. 19. Item, Πρασόκνεφον, τὸ; falx, quâ porrum detondent, in Epigr. ex ſeq. Them. Πράσον, τὸ; & κνέφ, ῆ; à Them. κείρω, &c. V.

ΠΡΑ᾽ΣΣΟΝ, ου, τὸ, porrum: qu. à πρήθω. incendo, eſt enim calidum.

Πρασοφάγος, qui porrum comedit, vel, algæ illiam ſpeciem quæ πράσον dicitur, nomen ramæ; in Batrach. ex præced. Th. πράσον, & φάγω, ὁ, &c. V.

Πρασσαίος, ου, ὁ; nomen Ranæ: à πράσον, porrum, in quo verſatur.

Πράσσομες, Dor. pro πρασσόμεθα, 1. plur. præſ. &

Πράσσοντι, Dor. pro πράσσουσι, exigunt, 3. pl. præſ. ind. act. verbi πράσσω.

Πρασσοφάγος, ου, ὁ, nomen Ranæ: ex πράσον, porrum, & φάγω, comedo.

ΠΡΑ᾽ΣΣΩ, & -πῶ, facio, ago; adminiſtro, adjuvo, tracto; vivo, exigo: f. ξω. p. κα. perf. paſſ. πέπραγμαι, πεπρᾶσθαι. Them. κλέος, gloriam ſibi parare. Hinc πρᾶγμα, ατος, τὸ, res, negotium: Ion, πρῆσσω. πρᾶξις, εως, ἡ, actio. πολυπράγμων, ονος, ὁ, ἡ, multis negotiis ſe implicans, curioſus. Πολυπραγμοσύνη, ης, ἡ, curioſitas, διπραξία, ας, ἡ; felicitas, διπραγία, ας, ἡ, juſta actio.

Πράσσω, vendo, quod & πραθέω, à πρᾶος, tranſeo, ſeu circumeo, vendendi aut emendi ergò. Hinc πράστης, venditor.

Πράσω, vendam, f. 1. verbi πραθέω.

Πρασώδης, ες, ὁ, ἡ, ἡ, porrum referens, aut, porro ſimilis; porraceus; ut, πρασώδης χόλη; porracea bilis; i. e. bilis quæ porri colorem viriditate refert, à Th. πράσον, τὸ; V.

Πρατὸς, vendendus; Item, πρατὴρ, ῆρος, & πράστης, ου, ὁ; venditor, ut, πρατὴρ λίθου, lapis unde mancipia vendebantur; Poll. Item, Πρατήριον, τὸ, locus in quo res venales venum exponuntur; forum; omnia verbalia à Them. πράω, fut. πράσω, &c. vide.

Πράτος, ω, ὁ, Dor. pro πρώτος, primus, ſuperl. à πρῶτος.

Πρᾶτος, α, ον, Dor. pro πρῶτος, primus, Them. πρᾶ. Et πρᾶτον, pro πρῶτον, primum.

Πρᾶτρια, ας, ἡ, venditrix; eſt fœm. à præced. πρᾶτὴρ, vel, πρᾶστης; V.

Πρᾶτὸς,

Πρίπω, facio: vide in πρίαται.
Πριᾱμίδης, apud Hesych. exp. πεῖθυμος; Πρίαφ τῷ μέτρι χρώμενος, manſuetus, lenis; manſuetо præditus animo; unde adv. Πρᾱϋμέτρως, leniter, manſuetè, εὐθύμως, ex πρᾶος, & μέτρον, τό; V.
Πρᾱΰμνος, ον, ὁ, ἡ, quæ mite conſilium habet, mitis: ex πρᾶϋς, idem quod πρᾶος, lenis, & μῆτις, ιος, ἡ, conſilium.
Πρᾱΰνω, lenio, mitigo, manſuefacio, ſedo, in paſſ. πρᾱΰνομαι, manſuefio, lenior & ſedatior reddor; unde verbalia, Πρᾱΰνσις, εως, ἡ; ſedatio irati animi; iræ mitigatio; &, πρᾱϋντικός, ή, ὁ, mitigandi & ſedandi vim habens; omnia, à ſeq. πρᾱΰς, V. unde etiam, πρᾱΰτατος, mitiſſimus, leniſſimus; ſuperl. ab eod. Item, Πρᾱϋπάθεια, Heſych. exp. πρᾱΰτης, ex πρᾶος, & πάθος, τό, Vide.
Πρᾱΰς, εῖα, ύ, idem quod Them. πρᾶος, mitis; gen. πρᾱέος. Hinc.
Πρᾱΰτης, ητος, ἡ, lenitas: à præced.
Πρᾶκα, inuſit. pro uro, vel vendo: vide πιπράσκω. Th. πιπρά, vendo.
Πρᾶος, leniter, manſuetè; Dem. pro eod. dicitur & πρᾴως, ac ſi nomen eſſet, ὁ ἡ πρᾷαν, ονος; apud Ariſtoph. in ran. à Th. πρᾶος, V.
Πρεμνίζω, una cum ſuo ſtipite & radice evello, ſeu, amputo; Poll. l. 3. in paſſ. Πρεμνίζομαι, una cum ſtipite ſuccidor ſeu extirpor; ut, apud Dem. τὰς ἐλαίας πρεμνιζομένους; Item, Πρέμνιον, ου, τό; diminut. parvus ſtipes; Heſych. à ſeq. Th. πρέμνον, τό; V.
ΠΡΕ'ΜΝΟΝ, ου, τό, ſtipes, ſtirps, αὐτόπρεμνον, radicatus per ſe, πρεμνίζω, una cum radice evello.
Πρέμνος, ὁ; idem quod præced. Them. πρέμνον, τό; quod interdum ponitur pro fundamento; ut, πρέμνον τῆς οὐσίας; apud Heſych. exp. τῆς οἰκίας θεμέλιος; Item, extremitas albi oculorum, vocatur etiam πρέμνον, vel, πρεμνός; unde etiam πρεμνώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, ſtipiti ſimilis, & τὸ πρεμνῶδες, in plantis dicitur; quod ſtipitis vice eſt; apud Theoph. C. Pl. 4. 11, &c.
Πρέπει, decet, impērſ. &
Πρέπει, decet. cum dat. imperf. ἔπρεπε. part. præſ. τὸ πρέπον, decorum: præſ. inf. πρέπειν, à πρέπω.
Πρεπέμεν, Ion. pro πρέπειν, præſ. inf. à πρέπω, vel πρέπει, decet.
Πρεπής, Heſych. exp. ὁμοίωσις, ab eod. Th. πρέπω. V.
Πρέποι, 3. ſing. opt. præſ. πρέποιτο, 3. pl. præſ. ind. πρέποντο, genit. ſing. part. præſ. à πρέπω.
Πρέπον, τό; decens, decorum, congruum: & Att. adv. decenter: part. præſ. n. g. a
ΠΡΕ'ΠΩ, decorus ſum, conſpicuus ſum, excello. Hinc Θεοπρεπής, ής, ές, ἡ, vates. Θεοπρεπία, ας, ἡ, & Θεοπρέπιον, ου, τό, vaticinium.
Πρεπόντως, decenter, eſt adv. à præced. Them. πρέπω, unde etiam, Πρεπώδης, ες, ὁ ἡ ἡ; decorus, decens, ut, πρεπώδες ἐστὶ τῷ διδασκάλῳ, apud Ariſtoph. in Pluto.
Πρίσβα, antiqua, veneranda, per Sync. pro πρισβεία, ſ. g. à πρίσβυς, υος, ὁ, ſenex: & in f. g. πρισβεία in n. g. πρίσβυ.
Πρεσβεία, ας, ἡς legatio, honos auguſtior. Them. πρίσβυς, ſenex, legatus.
Πρεσβεῖον, ου, τό, vide in πρεσβεῖον.
Πρέσβεις, nom. & accuſ. plur. contract. à πρέσβεες, υος, & Att. εως, ὁ, legatus.
Πρεσβεύμα, τα; honorarium; legatio honoraria; à ſeq. πρεσβεύω, V. cujus paſſ. πρεσβεύομαι, ſignif. antiquior habeor, &, honoror, &c. V.
Πρεσβεύς, έος, ὁ, idem ac Th. πρέσβυς, quod adi.
Πρεσβεύω, legatione fungor; item ſenior tum; in honore ut ſenex ſum; honore afficio ut grandævum: f. εὔσω, p. πεπρεσβεύκα. a. 1. ἐπρέσβευσα. à πρέσβυς, ſenex legatus.
Πρεσβῆες, ſenatores, nom. pl. Ion. à πρεσβεύς, έος, ὁ, idem quod πρέσβυς.
Πρεσβεῖον, Ion. pro πρεσβεῖον, ου, τό honorarium, quod meretur is qui maximus eſt natu: vel in genere, quo aliquis honoratur, veluti major natu. Them. πρέσβυς, υος, vel Attice, εως, ὁ, legatus, ſenex.
Πρεσβηΐς, ίδος, ἡ, antiqua, acc. ſing. πρεσβηΐδα, Th. πρέσβυς.
Πρέσβις, εως, ὁ, legatus: à πρέσβυς, quia ſenes & prudentes ad legationem expetuntur.
Πρέσβιστος, & πρεσβύτατος, ſuperl. à πρέσβυς, ſenex, compar. πρεσβύτερος.
Πρεσβυγένεια, Ion. pro πρωτογένεια, primogenitura: vide in πρωτογενής.
Πρεσβυγλής, ίος, ὁ, ἡ, maximus natu: ex πρίσβυς, υος, ὁ, ſenex, & γείνομαι, naſcor.
Πρέσβιον, acc. ſing. m. g. ſeq.
ΠΡΕ'ΣΒΥΣ, εια, υ, genit. υος, & Att. εως, &c. ſenex; item legatus: Æol. dicitur πρίσγυς, PRISCUS. q. quia πέρας βίου, terminum vitæ attigit. Hinc πρεσβύτερος, ſenior. πρεσβύτης, ſenex, πρεσβεία, ſenior ſum; item legatione fungor: πρεσβεία, ας, ἡ, legatio.
Πρέσβυσις, legatio; Thuc. l. 1. à præced. πρέσβυς, V.
Πρεσβύτας, acc. pl. à πρεσβύτης, ου, ὁ, ſenex. Th. πρέσβυς.
Πρεσβύτατος, η, maximus natu, antiquiſſimus: ſuperl. à πρέσβυς, ſenex, comparat. πρεσβύτερος.
Πρεσβυτέρα, ας, ἡ, natu grandior: f. g. à πρεσβύτερος. Th. πρέσβυς.
Πρεσβυτερεῖον, τό; ſeniorum congregatio; idem quod ſeq. πρεσβυτέριον, Vide.
Πρεσβυτέριον, ου, τό PRESBYTERIUM, ſeniorum ordo, ſenatus Eccleſiaſticus: &
Πρεσβύτερος, ον, ερον, ſenior, antiquior; PRESBYTER: οἱ πρεσβύτεροι, ſeniores, ſpecialiter qui Eccleſiæ præſunt: item legati. Them. πρέσβυς, ſenex, legatus.
Πρεσβυτέρως, antiquiore cum cura; ut, πρεσβυτέρως τετιμῆκάτι τινα, antiquiore cura honorem alicui habuiſſe; vel, antiquiorem habuiſſe; Plut. de rep. l. 8.
Πρεσβύτης, ου, ὁ, ſenex. Them. πρέσβυς, idem.
Πρεσβύτιδες, ætate proſectæ; ut, πρεσβύτας ἀνθρώπους, &, πρεσβύτιδας γυναῖκας appellat Æſchin. eſt plur. a ſing. πρεσβῦτις, V.
Πρεσβυτικῶς, ſenilis; antiquus: ab eod. Them.
Πρεσβυτικῶς, ſeniliter, ſenum more; eſt adv. à præced. πρεσβυτικός, & Them. πρεσβύς, V.
Πρεσβύτη, acc. ſing. à Πρεσβύτης, ου, ὁ, anus, acc. ſing. πρεσβύτιδα, & ύτιν' Them. πρέσβυς, ſenex.
Πρεύμβεια, benevolus, benignus, mitis, & placidus animus; benevolentia; placabilitas; eſt à ſeq. πρεύμβολος, Vide.
Πρεύμβολος, ον, ὁ, ἡ, placidus: à πρεῦς & ὄμβρος.
Πρέφας, αντος, qui convenit, a. 1. part. act. verbi πρέπω. f. ψω, decorus ſum.
Πρήγ', pro πρῆγμα, Ion. pro πρᾶγμα, ατος, τό, res, negotium, pretium, πρήγματα ἴσχειν, moleſtias habere. pl. πρήγματα. Them. πρᾶσσω, facio. f. ξω.
Πρηγορεών, pro πρηγορεών, gula, guttur.
Πρηθῶσα, Ion. pro πρησθῆναι, venditum fuiſſe: vide πιπράσκω.
ΠΡΗ'ΘΩ, incendo, inflammo: f. σω. p. πέπρηκα. q. à πρᾶω.
Πρηκτῆρα, acc. ſing. à πρηκτήρ, ῆρος, ὁ, ἡ, Ion. pro πρᾶκτήρ, actor. Them. πρᾶσσω, facio.
Πρημαίνω, furenti impetu ſpiro: à πρῆσαι, ſpirare, & μαίνεσθαι, furere.
Πρημνηδὲν, adv. deorſum: a ſeq. Them.
ΠΡΗΝΗ'Σ, ές, ὁ, ἡ, PRONUS, præceps. q. à πρὸ & νέω, nuo.
Πρηνίζω, fut. ξω, pronum dejicio, præcipito pronum; ut, Πρηνιχθεὶς, prone præcipitatus; in Epigr. unde verbale Πρηνισμὸς, ὁ; præcipitatio, dejectio in caput; ſubverſio, everſio; ex orac. Sibyll. à præced. Th. πρηνὴς, quod exp. etiam, declivis; unde, τὰ πρηνῆ τῷ σώματι, pronæ corporis partes; apud Ariſtot. gen. an. l. 2. unde etiam præced. πρηνηδὲν, exp procidendo in os, ſeu, in caput, impellendo pronum; prone, &c. V.
Πρῆξαι, egiſſe, a. 1. inf. act. verbi πρήσσω, Ionice pro πρᾶσσω, facio: f. ξω.
Πρήξεις, facies, 2. ſing. f. 1. ind. act. πρήξῃς, 2. ſing. a. 1. ſub. act. verbi πρήσσω, Ion. pro πρᾶσσω.
Πρήξεις, nom. pl. à πρῆξις, Ion. pro πρᾶξις, εως, ἡ, utilitas, res. acc. ſing. πρῆξιν. Them. πρᾶσσω, facio, f. ξω.
Πρῆσαι, incendiſſe, a. 1. inf. act. verbi πρήθω, incendo: f. σω.
Πρῆσε, incendit, Ion. pro ἔπρησε, 3. ſing. a. 1. ind. act. ejuſd. verbi.
Πρῆσμα, τό, ullio, combuſtio; Item, inflatio, tumor; verbale, à Them. πρήθω, inflammo; Item, flo, inflo; &c. Vide.
Πρῆσις, venditio, Ion. pro πρᾶσις, quod vide.
Πρῆσον, præſ. imperat. act. Ion. à πρήσσω, pro πρᾶσσε, facio: f. ξω.

Πρήσσω, Ion. pro πρᾶσσω, facio: f. ξω. Bſt &
Πρήσσω, f. 1. à πρᾶω, tranſeo. f. πρήσω, & per Syncop. πρήσσω.
Πρηστὴρ, ῆρος, ὁ, in gen. plur. πρηστῆρες, & acc. πρηστῆρας, valde ſpirans; item ſerpentis genus ab ardore dictum: à πίμπρημι, 3. perf. ſing. perf. ind. paſſ. verbi πρήθω, incendo.
Πρηστήριος, ος, ον, amburens in modum præſteris, ſed exp. &, fulmineus; à præced. πρηστὴρ, ῆρος, ὁ, præſter; igneus turbo; i. e. ventus è nubibus erumpens, qui circumactus diuque volutatus, inflammatur, furitque, amburens contacta pariter & proterens; Plin. Ariſtot. &c. Item, πρηστὴρ, dicitur exterior gutturis pars faucibus ſubjecta quæ intra inflammatur & intumeſcit; Item, Preſter ſerpens, ob inextinctæ ſitis ardorem quem infert morſu, &c. V.
Πρηστικός, ή, όν, adurendi & inflammandi vim habens; & πρῆστις, piſcis quidam cetaceus, ſeu, ſpecies marini ceti, quæ dicitur malta inquit Suid. Sed ſcribitur & πρίστης, apud Ariſtot. utrumque ab eodem cum præced. πρηστὴρ, Vide.
Πρήσω, fut. 1. act. verbi πρήθω, incendo.
Πρήτλιος, agnus, vel hædus; agnicu-lus.
Πρητήριον, ου, τό, mercatus, locus in quo res venduntur: à πρῆσις, venditio. Ion. pro πρᾶσις, quod vide
Πρηύγλωσσος, ον, ὁ ἡ, placidum ridens, ſeu, placido vultu ridens; q. ex πρηΰς, pro πρᾶϋς, vel, πρᾶΰς; & γλῶσσα, unde, γλῶσσος, ον, &c. V. Item, πρηΰνω, qui eſt animo leni & miti, Epith. Dei, apud Apollinar. ex πρηΰς, Ionice, pro πρᾶϋς, & νέω, ὁ, &c. vide.
Πρηΰνει, mitigat, Ion. pro πρᾶΰνει, 3. ſing. præſ. ind. verbi πρᾶΰνω. Them. πρᾶϋς, vel πρᾶΰς, lenis, mitis.
Πρηΰς, Ionicè dicitur pro πρᾶϋς, mitis; &c. V.
Πρηϋτίνωτος, qui miti & manſueta cervice eſt; manſuete jugum ſubiens; unde Plur. Πρηϋτίνωτοι, οἱ; manſueta colla habentes; boum Epith. quorum colla jugo manſuefiunt; ut πρηϋτίνωτος ταῦρος; in Epigr. ex πρηΰς, & τένων, ονος, ὁ; &c. v.
ΠΡΗΩ'Ν, ῶνος, ὁ, cacumen montis. Dicimus & πρών, & πρεών. q. ex πρὸ & εἰμί.
Πρίαιτο, 3. ſing. præſ. opt. paſſ. à πρίαμαι, emo. Sed
Πρίαιτο, Ion. pro ἐπρίατο. 3. ſing. imperf. à
ΠΡΙ'ΑΜΑΙ, emo; redimo, ſeu opus faciendum conduco. q. à πρίω. hinc πριάμενος, præſ. part. πρίασθαι, præſ. inf.
Πριαμίδης, ου, ὁ, PRIAMIDES: vocat. ὦ Πριαμίδη, à
Πρίαμος, ου, ὁ, PRIAMUS, nomen propr.
Πριαπίσκος, priapiſcus; lignum quoddam, in Hippocratis βαθρῳ, in modum penis, teres & erectum; Item, Πριαπίσκος μοῖρα, lineamentum, in veretri arrecti figuram, formatum; ſeu, penicilli vulnerati (quam tentam vocant) ſpecies in priapi formam aſſurgens, &c. Item, Πριαπισμὸς, ὦ; ὁ; πάθος virilis virgæ, quando citra libidinem arrigitur; Gal. omnia, à ſeq. Them. πρίαπος, V.
ΠΡΙ'ΑΠΟΣ, ου, ὁ, & Ion. πρίηπος, PRIAPUS, hortorum cuſtos, idolum hortorum. Item membrum virile.
Πρίζω, idem quod πρίω, ſerra ſeco: ubi vide.
ΠΡΙ'Ν, priuſquam, & Pro πρὶν, cum gen. ante, adv. regit inf. & ind. ut πρὶν φωνῆσαι, pro πρὶν τῆ φωνῆσαι, antequam cecinerit. Eleganter poſtponitur ἤ, ut πρὶν ἢ κατοικεῖν, antequam habitaret. Cum aliis etiam articulis ἐν, ἐὰ, χά, μὴ, jungitur. Interdum præponitur articulus, ut ὁ πρὶν, priſtinus, anteactus.
Πρινὴ, priuſquam, pro quo ſæpius πρὶν ἤ.
Πρινήδιον, ου, τό; parva ilex; diminut. à Them. πρῖνος, V. unde etiam.
Πρίνινος, η, ον; ilicèus, ilignèus; ex ilice confectus; ut, πρίνινος γόμφος, Heſiod. & πρίνινοι ἀσπίσκοι, Ariſtoph. itidem ab eod.
ΠΡΙ'ΝΟΣ, ου, ἡ, ilex, arbor. q. à πρίω, ſerrâ feco: quia ſerra ob duritiem fuerit ſecunda. Vel quia folia ei ſunt ſpinoſa, tanq. ſerrata & dentata.
Πρινώδης, ες, ὁ ἡ ἡ; ilici ſimilis, ut, πρινώδης φύλλον; folium ilici ſimile; à præced. Th. πρῖνος, V.
Πριονίδες, ων, ὁ ἡ ἡ; & πριονωτὸς, ὴ, ὸν; ſerræ figuram habens; ſerratus; (quod dicitur etiam πριονοειδὴς, & πριωνειδὴς, ut multa alia ex εἶδος compoſita) Item, πρίων, ονος, ὁ, qui eſt animo leni & miti, Epith. Dei, apud Apollinar. ex πρηΰς, Ionice, pro πρᾶϋς, & νέος, ὁ, &c. vide.
Πριόωντες, nom. pl. a. 1. part. act. verbi πρίω, vel πρίζω, ſerra ſeco: f. σω. p. πέπρικα. perf. paſſ. πέπρισμαι.
Πριοῖσι, ſectus, a. 1. part. paſſ. ab ἐπρίσθην, a. 1. ind. paſſ. ejuſdem verbi
Πρίσκας, α, ὁ, nomen viri origine Latinum, à Priſcus.
Πρίσκιλλα, ης, ἡ, nomen mulieris Latinum. q. d. Priſca.
Πρίσμα, τό, ſcobs eorum quæ ſerrâ ſecantur; ſed dicitur & de ſcobe à vermibus erofa, ſeu, lignorum carie; eſt verbale, à Th. πρίω, ſeu, πρίζω: Vide. Sicut etiam, Πρίσις, εως, ἡ; fiſſio, ſeu, diviſio quæ ſerrâ fit. Item, Πρίστα ὀδόντων, actio frendendi dentibus; quæ & Πρίσις vocatur; ex Plut. & Poll. verbale, ab eodem V. Item, πριστὴρ, ῆρος, ὁ; idem cum ſeq. πρίσις, Vide.
Πρίστης, ου, ὁ, qui ſerra aliquid ſecat & findit: item PRISTIS, piſcis: & genus poculi, & navigii:
Πριστὸς, ὴ, ὸν, ſerrâ diſſectus; à 3. perf. ſing. perf. paſſ. ſeq.
ΠΡΙ'Ω, ſeu πρίζω, ſerro, ſerrâ ſeco; ſtringo, alligo: f. σω. p. πέπρικα. perf. paſſ. πέπρισμαι, σαι, ται. a. 1. paſſ. ἐπρίσθην. Bſt &
Πρίω, Att. & Ion. pro ἐπρίαμαι, 2. ſing. imperf. vel eſt πρίαι, emo, præſ. imperat. ut ἵημι, pro ἵεσο. verbi πρίομαι, emo.
Πρίσμα, ατος, τό; verbale a πρίω, V. Bt ſignif. idem quod πρίσμα, τό; quod V.
Πρίων, ονος, ὁ, ſerra: à πρία, ſerra.
ΠΡΟ', ante, coram, PRO, præ, propter, gen. regit. In compoſitis præ modo tempus notans, modo ordinem: item pro, ante, ex, ad, & augmentum: interdum pro παρὰ ponitur. πρόειδον, & ἐμπροσθεν, idem. Hinc πρόσπρος, α, ον, prior, prius, πρότερος, adv. prius, πρῶτος, primus, qu. πρότατος.
Προαγαγεῖν, Attice, ἀπὸ τοῦ προάγειν; v. προάγω.
Προάγῃ, 3. ſing. præſ. ſub. act. à προάγω, quod vide.
Προάγγελα, prænuntia, nom. pl. n. g. à προάγγελος, prænuntius. Ex προ & ἄγγελος, nuntius. Them. ἀγγέλλω, nuntio.
Προαγγέλλω, prænuntio; unde verbalia Προάγγελμα, &, Προάγγελσις; prænuntiatio; ex προ, & ἀγγέλλω; V. Unde etiam, προάγγελος, prænuntius, vel, prænuntia; ut, προάγγελοι τῆ ἀοιδῆ μοι νόσοι; apud Plut. Vide præced. προάγγελα. Item, προαγγεῖα, prius purificio, ſeu, luſtro; ex προ, & ἀγνίζω, V. Sic & προαγορεύω, q. d. præmo; Unde verbalia, προαγόρευμα, πραεμπτὸς, & προαγόρευσις, εως, ὁ; prædictio, prænuntiatio; i. e. προφητεία, Heſych. Sed dicitur & προαγόρευσις de reis cædis, quibus, interdicebatur ſacris, donec lata eſſet ſententia; Poll. Item, προαγορευτικὴ, ſcil. ἐπιστήμη, ars prædicendi ſeu divinandi; utrumque, verbale à προαγορεύω ſeq. V.
Προαγορεύω, f. εύσω, prædico, prænuntio, præcipio, denuntio, teſtor: ex προ & ἀγορεύω, concionor. Them. ἀγορά, forum.
Προάγω, præcedo, cum acc. item deduco, incito, produco, f. προάξω. a. 2. Att. προήγαγον, ες, ε, produxi, a. 2. part. προαγαγὼν, όντος, quod ex προ & ἄγω, duco.
Προαγωγὸς, idem quod προαγωγικὸς, id V. Sicut & προαγωγεία, &, προαγωγία; idem quod προαγωγὴ, quod v.
Προαγωγόσχε, proſtituas, 2. ſing. a. 1. ſub. act. à
Προαγωγόω, perduco, proſtituo: à προαγωγὸς, perductor. Them. ἄγω, duco.
Προαγωγὴ, ῆς, ἡ, promotio, inſtitutio: à προάγω. Th. ἄγω.
Προαγωγὸς præced. provectio; & peculiariter, provectio ad honores; ut, ὁ ἐκ προαγωγῆς φίλος, ad dignitatis gradum promoti; apud Plut. Item, pro inſtitutione; quæ ἀγωγὴ appellari ſolet, quaſi ductus, ſubſtant. apud Polyb. Item, perductio mulierum, qualis à lenonibus fit, idem quod προαγωγεία; lenocinium, unde, προαγωγὸς, perductor ſive productor; leno, proſtitutor; atque inde προαγωγικὸς; q. d. ad lenocinium aptus; & à Bxd. exp. qui vim habet conciliandi amo-

amoris; apud Dionys. Ariop. omnia, à περάω præced. Vide. Item, περαγών, præludium certaminis; Item, præludio actionis oratoriæ; Plut. Unde, περαγωνίζομαι, ante alium certo aut pugno antea pugno; item certo aut pugno pro aliquo; i. e. propugno; unde verbale, περαγωνιστὴς, propugnator, defensor; Luc. Item, περαγωνιστικὸν, τὸ; præjudicialis causa, ut vulgo expon. omnia ex περὶ, & ἀγὼν, ὄνος, unde ἀγωνίζομαι; & ἀγωνιστὴς, &c. vide. Item, pro ἀδικῶ; prior injuriâ afficio, injuriâ lacessio; ex περὶ, & δίκη, Vide. Item, περάδω; præcino, seu, priùs cano; unde, πέρασμα, τὸ; præcentio; h. e. cantus præludium; id quod cantui præmittitur; quod in tibiarum inflatione περαύλιον dicitur, in citharæ pulsatione, περψάλτριον, & περκιθάρισμα, &c. ex περὶ, & ᾄδω, pro Th. ἀείδω, Vide.

Περαιδεῖσθαί τινα, alicui reverentiam ante alios debere; quod ab αἰδέομαι, revereor. Th. αἰδὼς, pudor.

Περαιρέομαι, ῶμαι, præopto, præfero; constituo: f. ἠρούμην, a. 2. m. περελόμην, ω, ετο, perf. pass. περῄρημαι, σαι. hinc περαίρεσις, εως, ἡ, præpositum, Them. αἱρέω, eligo: f. ἠρῶ. a. 2. εἷλον.

Περαίρεσις, εως, ἡ, præpositum, voluntas, consilium: ἐκ περαιρέσεως, consulto; &

Περαιρετὸς, ὸς, &

Περαίρετος, ὸν, arbitrarius: à perf. pass. verbi περαιρέομαι, quod v.

Περαίρω, ῶ; promo, depromo; Luc. est, ut præcedentia, ex περὶ & αἴρω; vide,

Περαιρημένος, dat. pl. part præs. pass. v. sub. περαιρέομαι, quod v.

Περαίρω, progredior; ex περὶ, & ἄειρω, tollo; Item, proficiscor, abeo; &c. Vide. Item, περαιρέσιμος, præsentio, ante sentio, præscio; ut, περαισθάνεσθαι τῆ στρατιᾶ, præscire adventum exercitus; apud Thuc. cum genit. Sed apud Plat. cum Accusat. ut, ταῦτα περαισθάνηται, &c. Item, interdum pro, provideo, ut scribit Bud. Unde verbale, περαίδησις, præscientia; ex περὶ, & αἰσθάνομαι, f. αἴσθησομαι, &c. v.

Περαιτάομαι, ᾶμαι, ante criminor: f. ἀσομαι. a. 1. m. περητιασάμην, ω. απο, ante evici & demonstravi: quod ab αἰτιάομαι, verbum forense, q. d. causari. Them. αἰτία, ας, ἡ, causa.

Περαιτέω, præced. est etiam, causam assigno propter quam; Rom. c. 3. ex περὶ, & αἰτέομαι, causam attribuo seu, assigno; ab eodem, Them. αἰτία, ἡ; causa; sed præced. est ab αἰτία, ut signif. culpa, crimen, &c. Vide. Item, περαιώτερος, qui fuit ante omne ævum, seu, ante sæcula, omni æternitate prior; Greg. Naz. ex περὶ, & αἰὼν, ῶνος; unde, ἀΐδιος, &c. V.

Περακηκοΐα, perf. part. med. f. g. Att. à seq.

Περακούω, prior audio, ante audio: f. ἀσω. p. περήκοα. a. 1. περήκουσα, p. m. περήκοα, & Att. περακήκοα. Hinc perf. part. m. περακηκοὼς, ῶτα. Them. ἀκούω, audio.

Περακτικὸς, procedens, progrediens; i. e. περβαίνων; He'ych. ab ea scil. τῶ περάγειν signif. quâ ponitur pro præcedo, præco, &c. vide.

Περαλείφω, prius, ungo, ante inungo; ex περὶ, & ἀλείφω, V.

Περαλὴς, οῦς, ὁ, ἡ, promptus, declivis: a περάλλομαι, prosilio. Them. ἅλλομαι, salio.

Περαλίζω, ante congrego &, in unum ergo; ex περὶ, & ἁλίζω, à Them. ἅλης, &c. Vide. Item, περάλισμα, priùs capior, ante capior; Plut. ex περὶ, & ἁλίσκω, Vide, Item, περάλμιος, ὁ; prius altero, ante immuto; ex περὶ, & ἄλλος, unde ἀλλοῖος, &c. Vide. Sic ὁ, περάλλομαι, prosilio; vel, præsilio; ex περὶ, & ἅλλομαι, v.

Περαμαρτάνω, ante pecco: f. περαμαρτήσω. p. περήμαρτηκα. perf. part. act. περημαρτηκὼς, ότος, Them. ἁμαρτάνω, pecco: f. ἁμαρτήσω. a. 2. ἥμαρτον.

Περαμείβω, vel, περαμείβομαι, permuto; item, prætereo, prætergredior, prætervehor, transeo; Item, περαμείβομαι responsione præoccupo; ex περὶ & ἀμείβω, ἀμείβομαι, &c. vide. Item, περαμμύνω, f. υνῶ, protego; propugno; sed dicitur etiam, περαμμύνω, ut, περαμμύνω σε; q. d. ἀμύνω περὶ σοῦ; protego te; Item, περαμμυνόμαι, anticipo defensionem; propugno; ex περὶ, & ἀμύνω, unde, ἀμμυνόμαι, &c. V.

Περαναβαίνω, prius, vel, prior conscendo; ex περὶ, & ἀναβαίνω; vide. Item, περαναδέομαι, præludo; Iscer. præludium facio, proludo, &c. ab ἀναδέω. Vide. Περαναισιμόω, prius impendo, prius consumo; ab ἀναισιμόω, idem quod Them. αἰσιμόω, &c. Vide. Περαναχάσκω, ante lego, priùs recito; Plut. ab ἀναγινώσκω; V. Περανάγομαι, prior solvo, aut, abscedo; ab ἀνάγω, ἀνάγομαι; Vide. Περαναθρώσκειν, prosilire; in certamen descendere; ab ἀναθρώσκω; Vide. Περαναιρεῖν, præcedere, ante occidere; ut, apud Plut. ἐγὼ δ' ἐμοῖς περανεῖλε τῆς ἁμιλλης, i. e. ante ultionem sustulit; in opusc. πρὶ δυσωπίας; ab ἀναιρέω; Vide. Περανακινέω, ῶ; antecommoveo, seu, impello; Plut. & Aristot. ab ἀνακινέω, Vide. Περαναπαλαίομαι, ante desideo; ab ἀναπαλαίομαι; Vide, Περαναπόπτω, præcido; priùs incido; ab ἀναπέπτω; Vide. Περανανείρω, ante interrogo, seu, percontor; aut, primo loco interrogo & examino; ab ἀνανείρω; Vide. Περανακρόομαι, prior retropellor, seu, retro inhibeor; prior retrocedo inhibito curtu; Item, prior exordior; de citharista aliquo, qui, inter alios, prior, præludio aliquo, ad citharæ pulsum se præparat; Plut. in Symp. Sept. sap. ab ἀνακρόω; Vide. Περαναλίσκω, prius consumo, aut, ante absumo; ab ἀνανλίσκω, Vide. Περανεμίγνυμι, præcino; ante decanto; ab ἀνανεμίγνυμι; Vide. Περανεπτὸς, priùs concido, ante collabor, seu, corruo, ab ἀνανίπτω; Vide. Περανεπλάτω, refingo, reformo; idem quod ἀνανεπλάτω, id Vide. Περανεπτὸς, prius respiro; ab ἀνανέπτω, Vide. Περανερείζω, ante, seu, prior abripio; ab ἀνανερείζω, Vide. Περανεσκευάζομαι, præparo, præstruo; multo ante comporto; ab ἀνασκευάζω; Vide. Περανεστὼς, ante cohibeo & reprimo; prior compesco; ab ἀνανέστωσα; Vide. Περανετέω, ante attollo; sed exp. & præte-do; He'sych. ab ἀνατείνω; Vide, Περανεττὼς, prius orior; ab ἀνατέλλω; Vide. Περανεφάσκω, exclamatio quæ ante rem aliquam fit; ab ἀναφαίνω; unde ἀναφάνσις; Vide. Περανέχω, prior attollo, seu, elevo; Item, neutraliter exp. promineo; ab ἀνέχω; Vide. Περανθῶ, præstoreo, ante alia floreo; flore prævenio; à Them. ἄνθος, τὸ; unde, ἀνθέω, &c. Vide. Περανίπτομαι, ante in altum evolo; à Them ἵπταμαι, fut. πτήσομαι; unde, ἀνίπταμαι, &c. Vide. Περανίστημι, prior exurgo, ante alios surgo, vel exsurgo; ab ἀνίστημι, ἀνίσταμαι, &c. Vide. Περανίσχω, ante emergo, prior emergo; ab ἀνίσχω, pro ἀνέχω; Vide. Item Περανύτω, ante, prius, vel, citius perficio; à Them. ἀνύω, vel, ἀνύτω; corrp. ut reliqua præcedentia, cum præp. περὶ, &c. V.

Περάπτω, f. 1. ind. act, verbi περάω, quod vide.

Περαπτυκτέω; q. d. præoccurro; obviam præcurro; unde verbale, περαπτύκτης, obviam itio quâ præventur aliqui; est etiam, quum, præposterο ordine, priùs se offert quod posterius est; ex περὶ, & ἀπαντάω, unde ἀπάντησις, &c. Vide. Item, περαπαυδάω, ῶ. priùs deficio, vel, defatigo; ex περὶ, & ἀπαυδάω, ῶ; prohibeo; Item, deficio; ex ἀπὸ, & αὐδάω, à Them. ἀυδὴ, ἡ, &c. Vide. Item, περαπεπεῖν, ante renunciare alicui rei; quod & περαπέπαδεν dicitur; ut, apud Pausan. in Messen. ἔτι περαπεπάμβαι πὼ φιλίαν; neque priùs renuntiata amicitia; ex περὶ; & ἀπειπεῖν, pro ἀπεῖπεν, &c. Item, περαπίρκης, prior animum desponsi; Iscer. in Ep. ad Philipp. ex περὶ, & ἀπορέω, ῶ; vel, ἀπειρέω, inusit. in præs. sed usit. in præt. ἀπείρηκα; quod vide.

Περαπλεῖν, a. 2. inf. act. à seq.

Περαπλώω, præbeo, discedo. Ex περὶ, ἀπὸ, & ἵρχομαι, venio. fut. ἐλεύσομαι. a. 2. ἦλυθον, & per Syncop. ἦλθον. a. 2. inf. ἐλθεῖν.

Περαπόβλην, a. 2. act. præced.

Περαποβρίχω, priùs irrigo & humecto; Gal. ex περὶ, & ἀποβρίχω; vide.

Περαποδείκνυμι, prius demonstro: ex περὶ, ἀπὸ & δείκνυμι, ostendo: f. ξω. p. δέδειχα. perf. pass. δέδειγμαι. a. 1. pass. ἐδείχθην. a. 1. part. pass. δεδειχθεὶς, ῖσσα.

Περαποδιοχέύτων, gen. pl. a. 1. part. pass. præced. verbi.

Περαποθήκη, præmorior, antemorior; ut, περαποθνήσκειν ὑπὸ τῦ φόβου; apud Xen. ex περὶ, & ἀποθνήσκω, idem quod. Them. θνήσκω, &c. Vide. Item, Περαποκάμνω, ante fatigor, ab ἀποκάμνω, idem quod Them. κάμνω, &c. Vide. Περαποκόπτω, præcido. adv. ἀποκόπω; Vide. Περαπολείπω; ante relinquo, seu, deficio; ab ἀπολείπω; Vide. Περαπολιπόω; priùs decortico; ut, φυκὸς περαπολεπθείς; Dioſc. 2. 129. ab ἀπολεπίζω, idem quod λεπίζω, & Them. λέπω, &c. Vide. Περαπόλυμι, perdo ante; &, Περαπόλυμαι, pereo ante; ab ἀπόλλυμι & ἀπόλλυμαι; Vide Περαποπέμπω, ante dimitto; ab ἀποπέμπω; Vide. Περαποπίπτω, ante decido, prædeciduus sum; unde, περαποπτωτὸς, q. d. prædeciduus; ante tempus decidens; ab ἀποπίπτω, unde, ἀποπτωσις; à Them. πίπτω, fut. πέσω, ut à πίθω, unde, πτωτὸς, &c. Vide. Περαπορίω, prior dubito; prior quæro, vel, dubitandus disputo; ab ἀπορέω, quod ab ἄπορος; ex α priv. & πόρος, ὁ; &c. Vide. Περαπορρέω, prius effluo, vel defluo; ab ἀπορρέω; Vide. Περαποσμήχω, ante detergo, ab ἀποσμήχω; à Them. σμάω, unde σμήχω, &c, Vide. Περαποστέλλω, ante emitto, seu, præmitto; ab ἀποστέλλω; Vide. Περαποτίμνω, præcido; ab ἀποτέμνω; Vide. Περαποφθείρομαι, præmorior; ab ἀποφθείρω; Vide. Περαποφοιτάω, idem, præmorior; unde, Περαποφοίτητος, præmortuus est; apud Plut. ab ἀποφοιτάω, abeo; Item, morior, à Them. φοιτάω, &c. Vide. Περαριθμησις, prænumeratio; à Them. ἀριθμὸς, unde ἀριθμέω, & verbale, ἀρίθμησις, &c. Vide. Περαρισεύω ῶ; prius prandeo: à Them. ἄρισον, τὸ; unde, ἀρισταω, &c. V. (Περάρον, τὸ; Atticis, dicitur crater ligneus, seu, poculum ligneum in quo vinum miscetur: Athen. l. 11. &c.) Περαρπάζω, præripio, unde verbale, Περαρπαγὴ, præreptio; à Them. ἁρπάζω, fut. σω, sed Dorice ξω: unde, ἁρπαγὴ, ἡ; &c. Vide. Περάρχω, quod dicitur priùs impero: prior incipio; ut, περάρχω τῆς ἀδικίας; prior injuriam facio; seu, sum author injuriæ; ex περὶ, & ἄρχω: Vide. Περασκέω, ante exerceo, à Them. ἀσκέω: Vide. Item, Περασπίζω, clypeo objecto protego, propugno: unde, Περασπιστὴρ, & Περασπιστὴς, propugnator: qui inter clypeatos prius certamen init; à Them. ἀσπὶς, ίδος; unde, ἀσπίζω, fut. ίσω; & verbalia, ἀσπιστὴρ, ἀσπιστὴς; comp. ut reliqua antecedentia, cum præp. περὶ, &c. V.

Περάστειον, suburbanum; idem cum seq. V.

Περάστιον, ου, τὸ, vel ut alii leg. περάστιον, suburbium: ex περὶ, & ἄστυ, ου, τὸ, urbs.

Περασφαλίζω, præmunio; ex περὶ, & ἀσφαλίζω: Vide. Item, Περατονέω, ante invalidus & languidus sum; ex περὶ, & ἀτονέω, Vide. Item, Περαυλέω, ῶ; in tibiarum cantu præludo; ex περὶ, & αὐλὸς, Vide. Conferetiam seq.

Περαυλιον, & περαυλον, ου, τὸ, aulæ vestibulum, περὶ τῆς αὐλῆς, ante aulam. Them. αὐλὴ, aula: &

Περαύλιον, ου, τὸ, præludium in tibiarum cantu. Them. αὐλὸς, tibia.

Περαυξάνω; sive, περαύξω, procrerico, adoleo, adaugeo, vel potius, ante augeo; & in pass. περαύξομαι, præaugescit: ap. Theoph. unde, περαυξὴς, provectus ætate; & in plur. Προαυξὴς, & περαυξεῖς, provecti ætate; Ut & morbi sic dicuntur ab Hippocr. qui accidunt, ætate jam progressis: ut Gal. exp. ex πρὸ, & αὔξω, fut. αὐξήσω, idem quod Them. αὔξω: Vide. Item, Περαφαιρέω, ante adimo, seu, aufero, præcerpo; ex πρὸ, & ἀφαιρέω, Vide. Sic &, προαφαιρέομαι, ante enarro, priùs expono; ex πρὸ, & ἀφηγέομαι; Vide. Item, Περαφικνέομαι, prior pervenio; ante pervenio; Thuc. l. 8. ex πρὸ, & ἀφικνέομαι, Vide. Item, περαφίσταμαι, prior abscedo, vel, absisto: seu, ante tempus abscedo; Item, prior deficio; Plut. & Thuc. ex περὶ, & ἀφίσταμαι, v.

Περβᾶ, progredere, a. 2. imperat. à περβαίνω, ex περὶ & βαίνω, a. 2. ἔβην, a. 2. imperat. βῆθι, pro quo βᾶ, & βᾶθι.

Περβάδην, adv. in progrediendo, à πρόβασις, progredior. Them. βαίνω, eo: f. βήσομαι; p. βέβηκα. a. 2. ἔβην.

Περβαεῖν, progredere. præs. imperat. act. à seq.

Περβαίνω, progredior, præcedo, præsum; antegredior seu antecello: περβήσομαι. p. περβέβηκα. perf. part. act. περβεβηκὼς, υῖα, ὸς, aor. 2. ind. act. περβὰς, άντος. Them. βαίνω, eo, f. βήσομαι.

Περβάλλω, projicio, emitto, profero, propello, propono: f. περβαλῶ. p. περβέβληκα. a. 2. περβαλον. a. 2. sub. act. περβάλω, ης, η, & in 3. pl. περβάλωσι. præt. part. pass. περβαλλόμενος. p. m. περβέβλημαι. Th. βάλλω, mitto, jacio.

Περβάλοιτο, proponat, 3. sing. a. 2. opt. m. verbi περβάλλω, quod vide.

Περβάλοντο, Ion. pro περβάλοντο, projecerunt, 3. pl. a. 2. ind. m. verbi ejusdem.

Περβαλὼ, οῦς, ὁ; est ἀσπὶς, i. e. clypeus; Hesych. quoniam ipsum περβάλλονται οἱ μαχόμενοι, i. e. objiciunt; à præced. περβάλλω, v.

Περβάλωσι, 3. pl. a. 2. sub. act. verbi περβάλλω, emitto, quod vide.

Περβάς, άντος, a. 2. part. act. verbi περβαίνω, quod vide.

Περβασανίζω; ante torqueo; ex περὶ, & βασανίζω, Vide.

Περβάσει, Dor. pro περβήσει, hoc vero pro περβήσεται, περβαίνειν, promovere.

Περβασις, εως, ἡ, progressio, actio τῦ περβαίνω, tum ipsa res quæ περβαίνει, ut pecus, proventus ex pecudibus: à περβαίνω, quod v.

Περβατεία, ας, ἡ; pecuaria; vel; res pecuaria: est fœm. adject. vel, subst. à περβάτης, ου, ὁ; ovillus; Item, περβατὶς, &, περβατύτης, ovium pastor, opilio; unde, περβατίσιμος, ovibus aptus; ut, περβατήσιμος, vel περβατύσιμα πόα, ovibus aptum vel utile gramen; Sic &, περβατυντικὸς, pecuarius; ut, περβατυντικὴ τέχνη, pecuaria ars: Item, περβάτημα, ατος, τὸ; pecus; & peculiariter, ovis; idem quod, ut & omnia ab Th. seq. περβατον, τὸ; vide.

Περβατικὸς, ὴ, όν, propriè ovillus, per Synech. sp. pecuarius, a, um, περβατίκη, Ic. πύλη, pecuaria porta: à περβατον.

Περβάτιον, ου, τὸ; ovicula; & General. pecus, seu, parvum pecus; est diminut. à seq. Them. περβατον, Vide. Περβατοκάπηλος; qui ovium cauponam exercet; qui oves venditat; Plut. ex seq. Them. περβατον, & κάπηλος, ὁ; vide.

ΠΡΟΒΑΤΟΝ, ου, τὸ, ovis, pecus. in pl. περβατα, dat. pl. περβάτοις. quia περβαίνειν, procedere solet pascendo.

Περβατοπώλης, ovium, vel, pecudum venditor; à præced. Them. περβατον, τὸ; & πώλης, ὁ; vide. Item, περβατοπώλιον, qui tunicam gestat ex ovis lana confectam; ex περβατον, τὸ, & χιτὼν, ὁ; &c. vide.

Περβέβηκε, antistat, 3. sing. perf. ind. act. & hinc

Περβεβηκὼς, υῖα, ὸς. part. perf. act. verbi περβαίνω, antecëo, supero, quod vide.

Περβεβιωμένα, τὰ; vita ante acta; ut, πλὴ δόξαν περβεβιωμένων; gloriam vitæ ante actæ; apud Plut. de lib instit, &c. est neut. plur. part. præt. pass. quasi ab inusit. περβιόω, ex περὶ, & βιάω, à Them. βίος, ὁ; &c. vide.

Περβεβλημένος, η, part. perf. pass. verbi περβάλλω, quod videas.

Περβέβλεκα, præteli, malui. perf. m. verbi περβέλομαι, inusit. à βέλομαι, volo. f. βεβλήσομαι.

Περβήσιμα, ατος, τὸ progressus; saltus; est verbale à περβαίνω; vide supra περβάδην.

Περβήσεται, progredietur, 3. sing. f. s m. verbi περβαίνω, quod vide.

Περβιάζομαι, q. d. præcogo, priùs, vel, prior, vel, ante vim, infero; ex περὶ & βιάζω, βιάζομαι. v.

Περβιβάζω, produco; item prius edoceo, informo. f. άσω. a. 1. περβίβασα. a. 1. ind. pass. περβιβάσθην. a. 1. part. pass. περβιβασθεὶς, άσα, ante educta, prius monita. Th. βαίνω, eo.

Περβιβάω, ῶ; progredior, procedo, idem quod, & Poët. pro, περβαίνω; ex περὶ; & βιβάω, poët. pro βαίνω, &c. Vide. Item, Περβιβρώσκω, ante comedo; unde, περβεβρωθεὶς, ante comesus; ex

πρὸ & βιβρώσκω, f. ὁσω; idem quod & pro Them. βεβρῶσθαι; Vide. Item, προβλαστάνω; prægermino; priùs germino; unde, προβλάστημα, quod prægerminavit, præcedens germen; & προβλαστὸς, q. d. prægerminans; epith. Bacchi quod, è germinantibus vitium palmitibus illi fieret divina res; vel quum easdem forent pucaturi; ex πρὸ, & βλαστάνω, f. βλαστήσω, unde βλάστημα, τὸ; & βλαστὸς ὁ; &c. v.

Προβλήπτομαι, provideo. f. -ψομαι. a. 1. m. προβλεψάμην, ω, απ. a. 1. part. m. προβλεψάμενος, η, ὁ

Προβλέπω, prævideo, prospicio. Them. βλέπω, video, f. -ψω. p. -φα.

Προβλεψάμενος, η, ὁ. a. 1. part. m. verbi προβλέπομαι. quod vide.

Πρόβλημα, ατος, τὸ, propositio, PROBLEMA, propugnaculum, scutum; προβάλλω. propono, f. λῶ. perf. pass. προβέβλημαι, Them. βάλλω, jacio.

Πρόβλης, ητος, ὁ, ἡ, projectus, prominens, dat. sing. προβλῆτ· à πρόβλημα, prosicio. Them. βάλλω.

Πρόβλητος, projectus; prout scil. dicitur, foras projici; Soph. unde, προβλητικὸς, projiciendi vi præditus; ab eod. cum præced. vide. Item, προβλήσκω, prodeo, vel, exeo; Odyss. φ. Sed exp. & protubero; ex πρὸ, & βλήσκω, vide. Item, προβοάω, q. d. præclamo; cohortor, ex πρὸ, & βοάω, Vide.

Προβοήθεια, prius opem ferre: à βοηθέω, auxilior.

Προβόλαιον, ου, τὸ, seu πρόβολος, ου, ὁ, propugnaculum, vel scopulus eminens qui æstum maris frangit, &

Προβόλαιος, α, ον, objectus, a, um; à προβάλλω. Them. βάλλω.

Προβολεὺς, exp. productor, ab iisd. cum præced. v.

Πρόβολη, objectus, actio quæ intenditur, propugnaculum, tutela, prætextus, ictus, plaga. ab iisd.

Προβόλιον, τὸ, exp. venabulum; apud Xen. itidem ab iisd. Item, πρόβολοι, οἱ, in pontis constructione, sunt trabes pro fulturis; atque pali lignei fistucâ adacti, quas, sublicas, à Cæsare, a Livio, sublicia vocari scribunt; Plut. in Cæs. est etiam ab iisd. cum præced. vel, à sing. seq. πρόβολος, &c. vide.

Πρόβολος, vide in προβόλιον.

Προβοσκὶς, ίδος, ἡ; promuscis, seu, proboscis; elephantis etiam manus dicta, ab usu ejus in pascendo: vel, ut Aristot. explicat, ἐστὶ μυκτὴρ, ᾧ πλὴν πεφυκὼς προσέτι καθάπερ χεὶρ χρῆται πρὸς τὴν τροφήν; Item, προβοσκὶς, ὁ, ἡ, rostrum dicitur muscæ; nam, tribuitur proboscis, musci, sepis, loliginibus, & lolligini piscibus: ab Aristot. H. an. l. 4. ex πρὸ, & βόσκω, unde βοσκὴ, ἡ, & βοσκὰς, ἡ, &c. v.

Πρόβοσκος, ου, ὁ, q. vicarius pastoris, à βόσκω, pasco, quod vide.

Προβουλευμάτιον, consultatiuncula, Luc. in Parasito: est diminut. à sq. πρόβουλευμα, decretum quod ex consultatione consequitur: & q. d. ex præconsultatione, &c. v.

Προβούλευμα, τος, τὸ, senatus consultum: à perf. pass. seq.

Προβουλία, f. ίσω, consilio prospicio, provideo: deliberatione populum prævenio, q. d. prædelibero à πρὸ & βουλεύω, consulto, βουλὴ, consilium.

Προβουλὶς, inusit. unde tamen, προβούλια, malui, vel, malo, Il. α. &c. id v.

Πρόβουλος, ου, ὁ, senator, princeps; à βουλὴ, consilium.

Πρόβουλος· præced. est qui pro alio consultat & in ejus commodum; à Bud. exp. primarius in consilio: apud Herodot. quidam exp. senatus princeps, primarius in urbe consul. & provisor: Plut. apud Aristot. προβουλοὶ, sunt, qui consiliis suis populo prospiciunt, ne quid perperam ab eo decernatur, aut alias incommodo afficiatur; ex πρὸ, & βουλὴ, ἡ; unde, βουλὸς, ὁ, &c. vide.

Προβρίχω, præmadefacio: priùs macero: unde προβεβρεγμένος præmadefactus, antemaceratus: ex πρὸ, & Them. βρίχω, Vide. Item, Προβόω: unde, προβοῦσαι τὸν λύχνον; emungere lychnum ardentem, & ellychnium promovere; Poll. ex πρὸ, & Them. βύω, Vide. Item, προγαμῶ, qui vel, quæ prior nuptias contraxit; unde προγάμεια, dona quæ ante nuptias dabantur; item sacrificium quod ante nuptias celebratur; Poll. ut &, προγαμεῖα δωρεὰ, antenuptialis: ut, προγαμεῖα δωρεὰ, antenuptialis donatio: omnia, ex πρὸ, & γάμος, ὁ, unde etiam γάμος, ὁ; &c. vide. Item, προγάστωρ, cui venter prominet; q. d. ventriosus; unde, προγαστρίδιον, ventrale, tegumentum ventris: Luc. ex πρὸ, & γαστὴρ, &c. vide.

Προγεγλυμμένος, perf. part. pass. verbi προγλύφω, ante genero, quod à γλυφὰς, f. ψω genero. Them. γείνομαι, gignor.

Προγεγονότων, gen. pl. à

Προγεγονὼς, ὁς, part. perf. m. verbi προγίνομαι, antecedo, quod vide.

Προγένεθλος, origine aut nativitate antecedens; antegenitus; Nonn. ex πρὸ, & γενέθλη, ἡ; v.

Προγένειος, ον, qui barbam habet promissiam: à γένειον, ου, τὸ, mentum, barba, quod v.

Προγενέστερος, α, major natu, antiquior, comparat. à προγενὴς, quod à προγίνομαι, sum ante, præcedo. Them. γείνομαι, nascor.

Προγεννάω, ῶ; ante genero: unde verbale, προγεννήτωρ, ορος, ὁ; progenitor; ex πρὸ, & γεννάω V.

Προγεγυμνῶσι, gen. pl. a. 2. part. m. verbi προγίνομαι, quod vide.

Προγένοντ' ιο προγένοντο, procedebant, Ion. pro προηγίνοντο, 3. pl. a. 2. ind. m. seq. verbi.

Προγευματίζω, ante gusto; ex πρὸ, & γευματίζω, idem quod γεύομαι. vide. Sic & προγεύομαι, prægusto, ab eodem γεύομαι. vide. Item, προγηρία, ante senex fio, ante senesco; Luc. in Timone; ex πρὸ, & γηράω, idem quod γηράσκω, V. Sic & προγίνομαι, idem quod seq. προγίνομαι, V.

Προγίνομαι, antecedo, sum ante, f. προγενήσομαι. perf. pass. προγεγένημαι. a. 2. m. προγενόμην. a. 2. part. m. προγενόμενος. p. m. προγέγονα. Th. γείνομαι, nascor, f. γενήσομαι. a. 1. m. ἐγενάμην.

Προγινώσκω, ante decerno, f. προγνώσομαι. p. προέγνωκα. a. 2. προέγνων, ως, ω, perf. pass. προέγνωσμαι, perf. part. pass. προγνωσμένος, prædecretus. Them. γινώσκω, cognosco. f. γνώσομαι.

Προγλωσὶς, ίδος, ἡ, linguæ extrema pars acuta; ex πρὸ, & γλῶσσα, ἡ, vide.

Προγνωσὶς, ἴως, ἡ, ante-decretum. à προγινώσκω, quod vide.

Προγνώστης, ου, ὁ, futurorum præscius, vates: &

Προγνωστικὸν, ου, τὸ, PROGNOSTICUM, rei futuræ signum: à 3. pers. sing. perf. pass. verbi προγινώσκω, quod vide.

Προγνωστικὸς, adject. reperitur; ut, προγνωστικὴ δύναμις, præsagiendi virtus, vel, præsciendi vis; interdum, προγνωστικὸς, est qui valet facultate præsagiendi, seu, præsciendi: apud Gal. ab eod. cum præced. V.

Πρόγονος, ἡ; privigna; Item, προγονικὸς, avitus; utrumque, à seq. πρόγονος, Vide.

Πρόγονοι, ων, οἱ, majores, οἱ περὶ ἡμᾶς γενόμενοι· οἱ ἔκγονοι, posteri. vide in. πρόγονος.

Πρόγονος, ου, ὁ, ante genitus, progenitor, author: item adject. avitus. Hinc πρόγονοι, majores. Est & πρόγονος, privignus, quòd sit loco filii, ubi πρὸ, i. e. ἀντὶ. Ex πρὸ & γόνος, ου, ὁ, generatio, a p. m. γίγνω. Them. γείνομαι, nascor.

Πρόγραμμα, ατος, τὸ, PROGRAMMA, scriptum publicè propositum; edictum: à perf. pass. seq.

Προγράφω, ante-scribo, publicè propono, f. ψω. p. προγέγραφα. a. 1. προέγραψα. a. 2. pass. προγέγραμμαι. a. 2. προεγράφην. perf. part. pass. προγεγραμμένος, η, ον, prius descriptus, prædecretus. Them. γράφω, scribo, decerno.

Προγραφὴ, ἡ; proscriptio, à præced. προγράφω, V. Item, Προγυμνάζω, præexerceo; ex πρὸ, & γυμνάζω, v.

Προγύμνασμα, ατος, τὸ, præexcitatio, excercitium, dat. plur. προγυμνάσμασι. quod à γυμνάζω, exerceo. Them. γυμνὸς, nudus.

Προγυμνασὶς, qui præexercet; qui præexercendo præparat; à præced. προγυμνάζω, v.

Προδαίνω, prænoscere; unde Partic. προδαὴς, ap. Hom. prænoscens, præsciens, &c. v. seq. προΐδω.

Προδάϊος, 3. sing. perf. m. verbi προδάω, prænosco. Them. δάω, disco: f. δαήσομαι. a. 2. ἰδάλλω, inde δαλῶαι, & δαλήμαι p. m. δάϊος pro δάϊος, novi.

Προδανείζω, ante fœneto; ex πρὸ; & δανείζω à Them. δάνος, ου, τὸ, &c. vide.

Προδεδομήκει, perf. inf. act. & Προδεδωκώς, ότος, perf. part. act verbi προδίδωμι, prior do, quod vide.

Προδείδω, prior metuo, metum præsumo; unde, προδείσας, apud Soph. exp. ἀμφὶς, ex πρὸ & δείδω, Vide.

Προδείελος, ante vesperam. Th. δείλη, pomeridianum tempus.

Προδείελος· præced. propriè expon. antemeridianus; apud Theocr. Idyll. 32.

Προδείκνυμι, præmonstro; Luc. Item denuntio; ap. Thuc. l. 3. ex πρὸ, & δείκνυμι; Vide. Item, Προδειμαίνω, prior metuo, metum præsumo, &c. ex πρὸ, & Them. δείδω; unde δέδμα, δεῖμος, & δειμαίνω, &c. Vide. Sic etiam προδείπνιον, ante cœno; ex πρὸ, & Them. δεῖπνον, τὸ; unde, δειπνίω, &c. Vide.

Προδίκτωρ, ορος, protector, patronus. Th. δίκομαι, capio.

Προδίνω, ante imbuo: ante madefacio, seu, irrigo; ex πρὸ, & Them. δύω, Vide.

Προδηλέσθαι, ante lædere, auctorem esse cladis, an à δῆλος?

Πρόδηλος, ον, idem quod δῆλος, manifestus, perspicuus, πρὸ, augmentum signans.

Προδήλως, adv. perspicuè, à præced.

Προδηλόω, ante declaro, ante manifesto, præsignifico; unde verbale προδήλωσις, præsignificatio, præmanifestatio; Plut. à præced. προδηλος, vel, ex πρὸ, & δηλόω, v.

Προδιαβαίνω, prior, seu, prius transeo; ex πρὸ, & διαβαίνω, Vide. Item, Προδιαβάλλω, antè calumnior; anteverto in calumniando; unde, ap. Aristot. Rhet. 3. προδιαβολὴ, ἡ, & προδιαβολητὴς, homo de quo adversa concepta est opinio; à διαβάλλω; Vide. Προδιαγινώσκω, ante confidero, seu, perpendo; animo percipio; à διαγινώσκω, Vide. Προδιαγωγὴ, exp. aquæ ductus longior; Plut. à διαγωγὴ, ἡ; vide. Προδιάθεσις, antecedens dispositio, priftina affectio; à διάθεσις, ἡ; vide. Προδιαιτῶμαι, ante dissolvo; à διαλύω, vide. Προδιανόημαι, ante cogito; à διανοέομαι. vide. Προδιαίτησις, præparatio per dietam, seu, dietæ præmissio; à Them. διαίτα, unde διαιτέομαι, &c. vide. Προδιασαφῶ, manifestum reddo; declaro; à διασαφῶ, idem quod σαφῶ, à Them. σαφὰς, ος, ος &c. Vide. Προδιασιλλω, prænuntio, præmoneo; à διασιλλω, vide. Προδιασύρω, prior traduco & carpo; à διασύρω. vide. Προδιασκάλλω, ῶ; priùs cribro; priùs per cribrum transmitto; in cerniculo prærpurgo; ut, apud Gal. ad Glauc. 2. ἅλας προδιασκάλλουσι τὸ πτύρον, sed prius in cerniculo furfures secernunt; à Them. διασκάλλω, ῶ; vide. Προδιαφθείρω, ante corrumpo; aut, interficio; à διαφθείρω. Προδιαχρίω, ante perlino; à διαχρίω, vide. Προδιαχωρίω, prius dissideo, prior me ab amicitia alicujus separo; à διαχωρίω, vide. Item, Προδιδάσκω, prius doceo; à Them. δίδασκω; comp. ut reliqua præced. cum præp. πρὸ, &c. Vide.

Προδείδοικα, ότος, præs. part act. &

Προδιδοὺς, produnt, 3. pl. præs. ind. seq. verbi.

Προδίδωμι, do prior, prodo. f. δώσω. p. προδέδωκα. a. 1. προέδωκα. a. 2. προέδων, ας, ω. Th. δίδωμι, do.

Προδιεξέρχομαι, prior pertranseo: ex πρὸ, & διεξέρχομαι, vide. Item, Προδιερευνάω, ante elaboro, à διερευνάω, vide. Προδιέρχομαι, ὦμαι; ante perscrutor, & perveltigo, à διερχομαι; vide. Προδιευκρινῶ, prius discerno; vel, ante discutio; à διευκρινῶ, idem quod διακρίνω, &c. vide. Προδιήγημαι, ἦμαι; ante enarro & expono; prænarro: unde verbale προδιήγησις; q. d. prænarratio; seu, præparatio ad narrationem; à διήγημαι; unde διήγησις, &c. vide. Item, Προδιίστημι, vel ἵσταμαι; prius dirimor, à διίστημι, διίσταμαι, comp. ut præcedentia, cum præp. πρὸ, &c. vide.

Προδικασία, ας, ἡ, præjudicatio, seu, præjudicium; Poll. sed, προδικασὶα, inquit Suid. dicebatur, quum ii qui cædis rei fiebant, in prytaneo tres menses agebant ante judicium, quibus utrinque argumenta proferebantur; est verbale, à προδικάζω, quod vide in seq.

Προδικασὶς, ῆ, ὁ, præjudex. Gl. Cyr. προδικάζειν, præjudicare. Them. δίκη, ης, ἡ, jus.

Προδίκος, patronus; qui causam pro aliquo dicit, seu, defendit. Item, tutor, curator; & Suidæ, est etiam arbiter; unde προδικία, exp. quodvis curationis munus; Item, προδικῶ, ῶ; curo, procuro; Hesych. omnia, ex πρὸ, & δίκη, ἡ, unde δικάζω, δικασὶς, &c. v.

Προδιοικίω, ante disponо; prædispono; ex πρὸ, & διοικέω vide. Item, Προδιομολογοῦμαι, prius paciscor, seu, prius convenio cum aliquo; à διομολογέομαι, vide. Προδιόρθωσις, præcedens correctio; figura rhetorica, quæ & περιπαρασκευὴ, & προδιεξοδεία dicitur; quum scil. præfatione id mollimus quod duriùs dicturi sumus; à διορθόω, unde, διόρθωσις, &c. vide. Προδιϊλίζω, ante percolo, Diosc. 1. 94. à διϊλίζω, idem quod ἰλίζω, &c. Vide. Item, προδιαξις, &, προὶαξις, q. d. præinsecutio; est eorum, qui priores insequuntur; (sicut Παλιλλαξις, seu, Παλιδιαξις; est eorum, qui cum fugarentur, vice versa postea insequuntur eos à quibus fugabantur, &c. id. vide.) à διαξις, vel, ἴαξις, comp. ut præced. cum præp. πρὸ, &c. v.

Προδοκάζω, f. άσω, exspecto, observo: & hinc

Προδοκὴ, ἧς, ἡ, locus insidiis aptus, insidiæ, Th. δοκάζω, observo.

Προδοκήσας, prius decernitur; unde, Προδέδοκτο, prius decretum erat; ex πρὸ, & Them. δοκέω; unde impersonaliter δοκεῖ, &c. v.

Προδομέομαι, ante construor; præstruor; ex πρὸ, & δομέω, à δομὴ, ἡ: & Them. Δέμω, ut & seq. πεδομῶ, qui ante domum est; &c. vide.

Προδόμη, ης, ἡ, vestibulum, anterior domus pars, quod à πρόδομος, domus. Th. δέμω, struo.

Προδοσία, ας, ἡ, proditio: à προδίδωμι, prodo. Them. δίδωμι, do.

Προδοσίμοιμι, qui promissa sua prodit, qui frustra & in vanum aliquid promittit, qui suis promissis non stat; ex præced. προδοσία, vel, ex πρόδοσις, & κόμπος, ὁ, &c. V.

Πρόδοσις, q. d. ante datio, aut elargitio, seu, erogatio; est verbale, ut præced. προδοσία, à προδίδωμι, vide.

Προδότης, ου, ὁ, proditor. dat. προδότῃ. accus. plur. προδότας. ab eod. verbo & Them.

Προδοτικὸς, proditorius; unde adv. Προδοτικῶς; proditoriè, proditorum more; ut & προδότως, proditus; omnia, à præced. προδότης; unde etiam fœm. προδότις, proditrix, &c. v.

Προδοῦναι, a. 2. inf. act. à προδίδωμι, quod vide.

Πρόδρομος, ου, ὁ, PRODROMUS, præcursor, antecambulo: ex πρὸ & πρέχω, curro. f. δραμῶ, a. 2. ἔδραμον. p. m. δεδράμηκα.

Προδυσὼν· ἡλίου ante solis occasum. Sed credo legendum πρὸ δυσῶν, gen. sing. a. 2. part. à δύω, subeo, a. 2. ἔδυν.

Προδωμάτιον, q. d. cubiculi, seu, thalami vestibulum; ex πρὸ, & δῶμα, ατος τὸ; unde, δωμάτιον, τὸ, &c. vide.

Προεγείρω, præexcito, ante excito; ut, προεγείσεται οἱ νεκροὶ; Naz. ex πρὸ, & ἐγείρω. v.

Προέγνων, 3. sing. a. 2. ind. act. & Προεγνωσμένος, η, ον, prædecretus, perf. part. pass. verbi προγινώσκω, quod vide.

Προεγεγράφθαι, ας, ται, a. 2. ind. pass. verbi προγράφω, ante scribo, quod vide.

Προέγραψα, a. 1. ind. act. ejusdem verbi.

Πρόεδρα, prima sedes; primum subsellium; ex πρὸ, & ἕδρα; vide.

Προεδρεύειν, a. 2. ind. act. verbi προέδρα. præcurro. Them. πρέχω, curro. f. δράμω. p. δεδράμηκα. præt. m. δεδράκειν.

Προεδρεία, ipse actus præsidendi; est à προεδρεύω; præsideo; sum præses; ut οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς; ap. Dem. præsides senatus; ex πρὸ, & ἕδρα, ἡ, &c. v.

Προεδρία, ας, ἡ, &

Προεδρεῖα, ας, ἡ, Ion. princeps locus, in sedendo prærogativa. Vide ἕδρα, sella.

Προέδω, ante ædo; unde, Προεδώδεις, q. d. præsitatus; ex πρὸ, & ἔδω; Vide Item. προεθίζω, prius assuefacio; ex πρὸ, & ἐθίζω, vide.

Προείδω, vide infra προέρχω.

Προείκα, præmisit, 3. sing. a. 1. Att. pro προῆκε, verbi προίημι, præmitto.

Them. ἵημι, mitto f. ἥσω. p. ἕωκα. a. 1. ἧκα. a. 2. ἷδι.

Πεφεύνται, expetum esse, perf. inf. act. per Syncop. pro πεφευδήκεναι. verbi εἴδω, scio, f. ἴσω. Them. εἶδα, scio, video.

Προειδέω, prævideo; f. e. prior video; Item, præcognosco, seu cognosco antequam fiat; idem quod seq. προεῖδα, & ab iisdem ex πρὸ, scil. & εἶδα, video. Item, scio, &c. V.

Προείδω, prospicio, provideo, præscio. f. εἰσομαι, a. 2. προεῖδον, ες, ε, a. 2. part. προϊδὼν, ὖσα, ὄν. Them. εἶδα, scio.

Προεικάζω, conjecturâ præsentio; ut τὰ μέλλοντα προεικάζοντες; apud Aristot. Rhetor. 1. ex πρὸ, & εἰκάζω, vide.

Προειλέμην, ω, ὅτο, a. 2. ind. m. verbi προαιρέομαι, præopto. Them. αἱρέω, capio, f. ἕσω. p. ᾕρημαι. a. 2. εἷλον. a. 2. inf. act. ἑλεῖν.

Πρόειμι, procedo, proficiscor. Them. εἶμι, eo.

Προείπα, ας, ε, a. 1. ind. act. &

Προεῖπεῖν, a. 2. inf. &

Προείπον, ες, ε, & in 1. pl. προείπομεν, a. 2. ind. act. verbi προέπω, prædico, quod vide.

Προείρω, est idem quod & -pro, προέρω, prora, V.

Προείργω, vel, quod magis usit. προείργω; prior arceo vel prohibeo; abarceo; ex πρὸ, & εἴργω, vide.

Προείρηκα, ας, ε, prædixi, perf. act. Sic in perf. pass. προείρημαι, σαι, ται, perf. part. pass. προειρημένος, η, ον, prædictus, a, um, verbi προέρω. f. ἐσω. perf. προέρρηκα, & Att. προείρηκα. Th. ῥέω, dico.

Προειρημένος, η, ον, perf. part. pass. à προερέω, ῶ, prædico, quod ab ἐρέω, dico. Th. εἶρον, idem.

Προεισάγω, prior induco, seu, ante introduco; ex πρὸ, & εἰσάγω, Vide. Item, προεισέρχομαι, prior, ingredior, unde, προεισολὴν, ex πρὸ, & εἰσέρχομαι; à Them. ἔρχομαι, v.

Προέϊσιν, 3. pl. præt. verbi πρόειμι, progredior. Th. εἶμι, eo.

Προεισπέμπω, intromitto ante; vel, accerso ante; Item, magnâ pompâ, & comitatu induco; Luc. ex πρὸ, & εἰσπέμπω, vide. Item, προεισφέρω, prior, seu, ante infero; ex πρὸ & εἰσφέρω. vide.

Προέχον, ες, ε, imperf. verbi πρόεχω, prætendo, prætexo, promineo, præsto. Th. ἔχω, habeo: f. ἕξω & σχήσω. imperf. ἔσχον. a. 2. ἔσχεν.

Προεκβάλλω, prius emitto, ante ejicio: ex πρὸ & ἐκβάλλω. Them. βάλλω, jacio.

Προεκδίδωμι, prius dedo, aut, prius edo; nam, προεκδόναι, est prius edere seu, transcribendi potestatem facere; ex πρὸ, & ἐκδίδωμι; vide. Item, Προεκβίω, prior excurro, ex πρὸ & ἐκβάω, v. Προέκθεσις vide infra cum προεκτίθημι. Sic &, προεκδρομὴ, profilio, vel, ante profilio; ex πρὸ, & ἐκδρομὴ, vide. Item, Προεκμείρω, ante exporto, prius eveho, seu effero, ex πρὸ, & ἐκμείρω, V.

Προεκμαθάνω, ante edisco. Ex πρὸ ἐκ & μανθάνω, disco, f. μαθήσομαι, a. 2. ἔμαθον.

Προεκπίνω, prius ebito; ex πρὸ, & ἐκπίνω, vide. Item, Προεκπλέω, ante navigo, vel, enavigo; prius vela facio; Plut. ex πρὸ, & ἐκπλέω, vide.

Προέκρινα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi προκρίνω, antecero. Them. κρίνω, secerno, judico. f. νῶ p. κέκρικα.

Προεκτείλω, ante perficio; ante initio; ante perfolvo; ex πρὸ, & ἐκτελέω, Vide. Item, Προεκτήκομαι, prius contabesco; ab ἐκτήκω, Vide. Προεκτίθημι, priori loco expono; propono; unde, Πρόεκθεσις, expositio quæ præmittitur, propositio; antecedens expositio, quasi præexpositio, quum prius dicimus quod fieri oportuerit, deinde quid factum sit; Quintil. 9. 2. (sed dicitur & πρόπαρεκθεσις) ab ἐκτίθημι, vide. Προεκφεύγω, ante effugio; ab ἐκφεύγω, vide, Item, Προεκφοβέω, ante terrefacio; unde verbale, Προεκφόβησις, ante incussus metus; ab ἐκφοβέω, comp. ut præced. cum præp. πρὸ, &c. vide.

Προέλαβον, ες, ε, a. 2. ind act. verbi προλαμβάνω, quod vide.

Προελαύνω, ante signa evehor, Xen. ex πρὸ, & ἐλαύνω, vide.

Προελήλατο, processisset, 3. sing. pluſq. p. pass. Ion. & Att. à προελαύνω. f. άσω. p. πρόελαμαι, & Attice προελήλαμαι, & in perf. pass. προελήλαμαι. Them. ἐλαύνω, agito.

Προέλυσις, progressus; Item, profectus, prosectio, verbale, à προέρχομαι; seu, ex πρὸ, & ἔλυσις, verbale, ab ἔρχομαι, fut. ἐλεύσομαι, ut ab ἐλεύθω, &c. vide.

Προελεύσομαι, præcedam. f. 1. &

Προεληλύθει, 3. sing. p. m. ind. Att. &

Προελθεῖν, a. 2. inf. &

Προέλθη, 3. sing. a. 2. sub. verbi Προέρχομαι. prævenio. Them. ἔρχομαι, venio. f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλυθον, & per Syncop. ἦλθον. p. m. ἦλυθα, & Attice ἐλήλυθα.

Προελθὼν, ὥσα, ὸν, prodiens, progressus, part. a. 2. præced. verbi.

Προέλκω, extraho, extra traho; vel, elicio trahendo, protraho; ex πρὸ, & ἕλκω, v.

Προελόμεθα, 1. pl. a. 2. opt. m. verbi προαιρέομαι, profero, constituo. Them. αἱρέω, capio. f. ἕσω, a. 2. εἷλον. a. 2. inf. ἑλεῖν.

Προελπίζω, prior spero, ante spero. f. ἰσω. p. προέλπικα. Ex πρὸ & ἐλπίζω, spero. Th. ἐλπὶς, ἰδ. ον. ν, spes.

Προεμαντεύω, 2. sing. imperf. pass. verbi προμαντεύομαι, ante vaticinor, quod à μαντεύομαι, vaticinor. Them. μάντις, εως, ὁ, vates.

Προεμβαίνω, antegredior; præeo; ex πρὸ, & ἐμβαίνω, V. Item, προεμβάλλω, prius invado; interpono, interjicio; Item, προεμβάλλω εἰς πὺν γῆν, exp. offensio in terram; i. e. impingo; unde, προεμβολὴς, ἰδ. ἡ; προέμβολον, τὸ & προεμβολὸς, ὁ; omnia signif. lignum quoddam eminens ad proram navis, cui rostrum affigitur, quo impetum faciunt in hostium classes Hesych. & Suid. ex πρὸ, & ἐμβάλλω, V.

Προεμφῦ, promisisse. Ion. seu Dor. pro πρόειναι, a. 2. inf. act. verbi πρόειμι. Them. ἵημι, mitto. a. 2. ἧδι.

Προεμπίπω, ante incido; ante occurro, seu, obvius fio; ex πρὸ & ἐμπίπω, vide.

Προένδρομαι, ante incipio. f. ξομαι. a. 1. m. προενηρξάμην, ω, ατο. quod ex πρὸ & ἄρχομαι, incipio. Th. ἀρχὴ, initium.

Προενηχεῖν, a. 2. inf. act. verbi προείρω, propono, exhibeo. Them. φέρω, fero. f. ὀίσω. a. 1. ἤνεγκα. a. 2. ἤνεγκον. perf. pass. ἠνεγμαι a. 1. pass. ἠνέχθην. a. 1. part. pass. ἐνεχθεὶς.

Προενεγκὼν, part. a. 2. ejusd. verbi.

Προενίπω, vel, Προενίπτω; & Atticâ syncopâ Προνίπω, prædico; ex πρὸ, & ἐνίπω, vel, ἐνίπτω, &c. vide.

Προένοικίω, priùs, seu, ante habito; unde, Προενοίκησις, εως, ἡ; prior habitatio, seu, inhabitatio; Thuc. l. 1. ab ἐνοικέω, Vide. Item, προεντυγχάνω, priùs incurro, vel, incido; au ἐντυγχάνω, vide. Προειληφέναι πολλοῖς ἁμαρτήμασι, exp. multis peccatis jam ante implicatum teneri; Maccab. l. 2. c. 8. nam. προείλημμαι, idem fere est quod ἐνέχομαι, implicor, inhæreo, &c. v. Προέξάγω, prior educo: ab ἐξάγω, v. Προεξαγγέλλω, ante indico, ante certiorem facio; ab ἐξαγγέλλω, v. Item, Προεξαγορίζομαι, ante pugno; ab inusit. ἐναγορίζομαι, quod ab ἀγορίζομαι; comp. ut præcedentia, cum præp. πρὸ, &c. V.

Προεξαίσειν, proruere. Ex πρὸ ἐξ & αἴσσω, ruo.

Προεξαναστάναι, ante alios surgere. à πρὸ, ἐξ & ἵστημι.

Προεξέδρη, sedes prominens. Them. ἕδος, sella.

Προεξερπόντα; navis pars, in qua remigat r, ex πρὸ; & inusit. ἐξερπόντα, ab ἑρπὸς, ὁς &c. v. (Sic, Παρεξερπόντα, est, q. d. pars navis, quæ est extra remigationem, i. e. in qua non remigatur; quasi παρὰ τὴς ἐρπόντας; Thuc.) Item, Προεξέρεσσε, ante extraho, seu, exero; ut, προεξερέσσουσι τὴς γλάσσης; ab ἐξέρεσσω exero, &c. v. Προεξελάσαι, ante alios equo arumpere, seu, prorumpere; ante equitare, ab ἐξελαύνω, v. Προεξίστασθαι, & per contract. Προεξίσταμαι, q. d. ante probe novi; apud Æscyl. in Prometh. πάντα πρεξεπίσταμαι σαθρῶς τὰ μέλλοντα; ab, ἐξεπίσταμαι, v. Προεξετάζω, ante examino, vel, priùs perpendo; ab ἐξετάζω, vide. Προεξευκρινίω, ῶ; prius discerno; vel, ante discutio; ab ἐξεύκρινέω inusit. quod ab εὐκρινέω, v. Προεξίσταμαι prior excitor; ante exurgo; ab ἐξίστημι, vide. Προεξοδεύω, prior egredior, ab ἐξοδεύω; vide. Προεξορμάω, prius egredior, prius proficiscor; sed proprie est, prius prorumpo cum impetu; ab ἐξορμάω, & Them. ὁρμάω; comp. ut reliqua anteced. cum præp. πρὸ, &c. vide.

Προέρτα,

Προέρτα, quæ antè sunt, vel facta fuerunt; expon enim, προηγούμενα; ap. Hom. Il. α ubi, Calchas dicitur novisse τὰ τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα; ex πρὸ, & ἐόντα, neut. plur. à sing. ἐὼν, ἐόν, ὄντ. τὸ. Poët. pro ὤν, ὄντ. τὸ, &c. vi. Item Προέρτος, factum præcedens; ut προέρτος πλέοντος ἡδέως ἢ ἀνεφτοῦς; apud Naz. ex πρὸ, & ἔορτὴ; unde ἑόρτιος, &c. V.

Προεπαγγέλλομαι, ante promitto, a. 1. m. προεπηγειλάμην, ω, α το; quod ex πρὸ, ἐπὶ & ἀγγέλλω, nuntio.

Προεπαινῶ, prius laudo, vel ante alium laudo; ex πρὸ, & ἐπαινος, ὁ; unde ἐπαινέω, ῶ, &c. V. Item Προεπαναστάω; q. d. antè concutio vibrando; à cujus pass. est προεπαναστάδην, apud Thuc. l. 5. quod expon. προπηλάδην; ab ἐπαναστάω, vel -στόομαι, &c. V. Προεπαφίημι, præmitto ad incitandum, seu irritandum; Luc. ab ἐπαφίημι, quod ex ἐπὶ, & ἀφίημι, &c. V. Προεπιβάλλω; q. d. præinjicio, ab ἐπιβάλλω; V. Προεπιβουλεύω, insidiis prævenio, seu præverto, insidias anticipo, ab ἐπιβουλεύω; V. Προεπιλογίζομαι, priùs computo, antè pensito calculo colligo; unde προεπιλογισμὸς ὑποθέσεως; jam antè collecta demonstratio; Phil. de Munde, ab ἐπιλογίζομαι; V. Προεπιπλώτω, seu προπιπλήτω; q. d. præcaltigo, caltigo & reprehendo, præveniendo caltigationem & reprehensionem alterius; ut apud Aristot. Rhet. 3. δεῖ γὰρ αὐτὸν ἑαυτὸν προεπιπλήτειν; ab ἐπιπλήσσω, vel -πτω; V. Προεπίσταμαι, præscio; jam antè scio & exploratum habeo, ab ἐπίσταμαι; V. Προεπιχέω, prior aggredior, seu molior, prior invado, ab ἐπιχέω; V. Προεποίκίω, antè ductâ colonia habito, ab ἐποικίω; V. Προεργάζομαι, priùs seu antè conficio, ab ἐργάζομαι; V. Προερίσσω, remigando promoveo, seu subduco; à Th. ἐρέσσω; V. Item Προεσυράω, ῶ, & -άομαι, ῶμαι, priùs invado, seu vestigo, priùs scrutor; à Th. ἐρυάω, ῶ; comp. ut reliqua præced. cum præposit. πρὸ, &c. Vide.

Προέρρεδη, & Προερρέδη, prædictum est; & Προερρηθείς, prædictus: Item Προρρητέον, prædicendum est; omnia à προέρω, quod V.

Προέρρυσεν, deduxit, Ion. & Poët. gem. αν. pro προέρυσεν, 3. sing. a. 1. act. verbi προερύω. Th. ἐρύω, traho.

Προέρυσσαν, deduxero, a. 1. sub. act. Poët. gem. αν. ab eodem verbo & Them.

Προέρύω, protraho, propello; ut Od. ο. πὼ σ' ἐς ὅρμον προέρυσσαν ἑταῖροι; Latini dicunt, remis propellere navem; ex πρὸ & ἐρύω. V.

Προέρχομαι, prævenio, progredior, egredior: cum gen. imperf. προηρχόμην, ό, ετο, f. προελεύσομαι, præcedam, a. 2. προῆλθον, ες, ε, a. 2. sub. προέλθω, ης, prior veniam, a. 2. part. προελθὼν, ὸν, progressus. Themat. ἔρχομαι, venio.

Προέρωμαι, priùs interrogo, antè interrogo; ex πρὸ, & ἐρωτάω; V. Item Προεσθίω; q. d. præedo, ante edo; ut τὰ προεσθιόμενα; quæ ante cibos alios eduntur; ex πρὸ & ἐσθίω, idem quod Th. ἔδω, &c. V.

Πρόες, ἴτω, præmitte, a. 2. imperat. act. verbi προΐημι, præmitto. Th. ἵημι, mitto: f. ἥσω, p. εἶκα, a. 1. ἧκα, a. 2. ἷδι, & in 3. pl. ἷσαν,

Πρόεσαν, præmiserunt. 3. pl. a. 2. ind. act. verbi προΐημι; vide προΐες.

Προεσεδέξατο, Ion. pro ἐπεδέξατο, 3. pl. a. 1. m. verbi προσδέχομαι, prius importo. Th. ἄγω, f. ξω, duco.

Προΐεσις, dimissio, quâ scil. destituimus & projicimus rem aliquam; Item profusa erogatio & largito quæ fit quasi projiciendo; (cui opponitur λῆψις, ap. Aristot.) est verbale, à προΐημι, προΐεμαι, &c. V.

Προεστάναι, præesse, inf. præs. ab ἵστημι pro ἵσημι.

Προεστήκατο, præstiti, per Syncop. pro προεστήκεσαν, 2. plur. perf. act. vide προεστῶτες.

Προεστὼς, ὅτος, præses, part. perf. per Sync. pro προεστηκὼς. &

Προεστῶτες, præfecti, ejusd. nom. pl. perf. part. Att. pro προεστηκότες, verbi προΐστημι, præsum. Th. ἵστημι, statuo, sisto: f. στήσω, p. ἕστηκα. a. 2 ἔστω.

Προέσχον, ες, a. 2. verbi πρόεχω, antecello, Th. ἔχω, habeo.

Προέτος, annum prævertens, seu prævenions; annuus, seu ante annum cadens; ex πρὸ & ἔτος, annus; à Th. ἔτος, ους, τὸ, &c. V. Item Προετέον, projiciendum, seu dimittendum est; ut προετέον τὴν φιλίαν; amicitia prodenda est; Plut. in Galba: Sic προϊέναι, ad largiendum, seu profundendum propensus, profusus; ut προϊέναι τὴς τυχὴς, ἢ τὴς φίλους; ap. Aristot Rhet. 1. unde adv. Προϊέναι, largè effusèque, seu cum quâdam profusione; omnia verbalia à προΐημι. V.

Προετοιμάζω, ante præparo, f. άσω, a. 1. προητοίμασα, quod ab ἑτοιμάζω, paro. Th. ἕτοιμος, promptus, paratus.

Προευαγγελίζομαι, ante evangelizo, a. 1. m. προευηγγελισάμην, ω, ατο. quod ex πρὸ, εὖ & ἀγγέλλω, nunti.

Προεύτρεπίζω, præparo, seu antè apparo; ex πρὸ & εὐτρεπίζω, à Th. τρέπω, &c. V. Item Προεύχομαι ᾗ λαῷ, pro populo oro; Greg. Naz. ex πρὸ & εὔχομαι; V.

Προεφήτευσεν, ες, ε, imperf. προεφήτευσα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi προφητεύω, prophetо, prophetas expono, quod à προφήτης, prædico. Th. φημὶ. seu φάω, dico.

Προέφυσσα, ας, ε, a. 1. ind. activ. verbi προφύω, prævenio, f. προφύσω, p. προέφυκα. Th. φύω, prævenio, a. 2. ἔφυν.

Προζεύγνυμι, viatico antè instruo; ex πρὸ & ἐφοδιάζω, ad viam instruo; ab ἐφόδιον, ex ὁδὸς, & ἰόδς, &c. V.

Προΐσχω, εις, ει, & in 3. pl. προΐσχουσι, præcello, prætendo, f. προσχέω. Them. ἔχω, habeo, f. ἕξω, a. 2. ἔσχον.

Προϊχώρησαν, pervenerant, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi προχωρέω, procedo. Th. χωρέω, eo, accedo, f. ήσω.

Προΐω, antè coquo, seu præcoquo; ex πρὸ & ἕψω; V. Item Προϊωλίζω, decuntur (ut ἰωλίζω, etiam;) cibi qui putrescunt reposiri Gal. enim scribit σηῖον νέον ἄκρας, dictum fuisse τὸ τὸ ὅλι βεχὼ προϊωλισμένον; ex πρὸ & Them. ἰωλός; unde ἰωλίζω, &c. Vide.

Προΐσχανον, a. 2. ind. act Att. verbi προάγω, præcedo, produco, f. ξω, à. 2. προῆγον. Th. ἄγω, duco.

Προηγεμὼν, qui præit, dux viæ; sed peculiariter qui præit cæco, eique dux est viæ; est à seq. Προηγούμαι; V.

Προήγμαι, 3 sing. imperf. vel aor. 2. ind. act. verbi προάγω, q. v.

Προηγόρευμαι, ῶμαι, præco, arbitror, cum accus. & in 3. sing. προηγόρευται, f. προηγόρεσμαι, p. προήγορμαι. Them. ἤγορμαι, duco.

Προηγητὴρ, & προηγήτης, qui præit, &c. idem quod paulò supra Προήγεμὼν, & verbalia ab eodem id vide. Item, Προηγητικὸς, ad præeundum aptus; à tertiâ verbale ab eodem προηγέομαι; vide.

ΠΡΟΗΓΟΡΕΩΝ, ωνος, ὁ, gula: vesica eminentior in avibus; ubi esca προσλέπεται, id est, præcolligitur.

Προήγορος, ου, ὁ, prædicator: à προαγορεύω, prædico: quod ab ἀγορεύω, concionor. Th. ἀγορὰ, forum.

Προηγούμενος, η, ον, antecedens: part. præs. verbi προηγέομαι, προηγοῦμαι, (scil. αἰτία,) causa interna, ut προηγούμενικὴ, externa dicitur.

Προηγουμένως, adv. præcedenter: præcipue, ex professo: à præced.

Προήδομαι, ante lætor: ex πρὸ, & ἥδομαι, &c. V.

Προηδωδύνησε, accus. pl. a. 1. part. pass. verbi προηδωδύνω, delecto ante: quod ex ἡδωδύνω, lætitiâ afficio. Them. ἡδὺς, ἑως, suavis.

Προήειν, εις, ει, progrediebar, pluſq. p. m. à προέρχομαι. Th. ἔρχομαι, eo, perf. m. εἶα, pluſq. p. m. ᾔειν.

Προῆκαν, 3. pl. a. 1. ind. act. &

Προῆκατο, 3. sing. a. 1. m. verbi προΐημι, præmitto: vide προΐες.

Προήκης, præacutus; ex πρὸ & Th. ἀκὼν, ὄς, ὁ. cujus comp. pleraque desinunt in ήκης, ut ὄξήκης, valde acutus, νεήκης, recens acutus, &c. V.

Προήκω, procedo, progredior; antecello: προήκων, part. provectus. Them. ἥκω, f. ξω, venio.

Προῆλθε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi προέρχομαι, prævenio. Them. ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλυθον, ες, ε, & per Sync. ἦλθον, ες, ε, p. m. ἦλυθα, & Att. ἐλήλυθα.

Προηλιάζω, antè insolo; ex πρὸ, & ἡλιάζω; a Th. ἥλιος, ὁ, &c. V.

Προηλπικέναι, acc. pl. perf. part. act. verbi προελπίζω, prior spero, f. ἰσω, p. προήλπικα: quod ab ἐλπίζω, spero. Them. ἐλπὶς, spes.

Προημαρτάνω, ante pecco, fut. προημαρτήσω, p. προημάρτηκα, perfect. part. προημαρτηκὼς, ότος. Them. ἁμαρτάνω, pecco.

Προῆμαρ, pro προ ἡμέρας, ante diem.

Προημαρτηκόσι, dat. pl. perf. part. activ. verbi προημαρτάνω. Th. ἁμαρτάνω, f. ήσω, pecco.

Προῆλω, procelli, a. 2. ind. verbi προΐημι, Them.

Them. ἴημι, seu ἵω, mitto.

Περιωσίκῳ, ας, ὁ, excellui, a. 1. ind. act. verbi περιφέρω, excello. Th. φέρω, fero, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα.

Περιφέρω, 3. sing. imperf. pass. verbi, περιφέρομαι, præfero, constituo, tollor. Th. φέρω, capio, eligo, f. ἤσω, p. ἦνεγκα, a. 2. ἐλήλυθα.

Περιηγέσεις, arationem præcedens; undè περιηγέσια δημήτηρ, Ceres quam ante arationem precabantur; Plut. Item περιηγέσια, ας, ἡ, nomen fuit sacrificii pro felici futurarum frugum proventu; ut & περιηρέσια, τὰ, sacrificia quæ ante arationem fiebant; omnia, ex περὶ, & ἀείρω, fut. ἀερῶ, undè ἄερσις, &c. vide.

Περιήκω, 3. sing. imperf. verbi περιέρχομαι, prævenio: cum gen. imperf. περιῆκμην, ν, ειν. Th. ἔρχομαι, venio.

Περιοκνοῦντος, 3. sing. a. 1. in. verbi περιοκνέω, ante exerceo. Them. ὀκνέω, exerceo, f. ἤσω.

Περιοκέω, ῆς, ῆσα, profundam, f. 1. m. verbi περίημι, projicio, Th. ἵημι, seu ἵω, mitto: f. ἥσω.

Περιπαιδεύσωμεν, ante demonstravimus, a. 1. ind. m. verbi περιπαίδομαι, ante criminor, f. δουμαι. Them. αἰτία, ας, ἡ, causa.

Περιπέλμαι, ης, ῆται, adductus sum, processi: a. 1. pass. verbi περάγω. Them. ἄγω, duco.

Περιβιδόμαι, provideo, seu prævideo: Hesych. ex περὶ, & βιδόμαι; vi. Item Περιβλεπτοδίων, ante insolo; Diosc. 5. 36. ex περὶ, & βλεπτόδινα, à βλέπτδν, pro τὸ ελέπτδν; (articulo τὸ cum el per crasin coalescente,) &c. V.

Περιβλυμα, funditùs, radicitùs, adverb. à

Περιβλυμος, ος, ὁ, ἡ, è radicè erutus, qui radicitus extirpatur. Aliquando idem quod ἐπ' ἰθμλυς. Ex περὶ & βλυμον, τὸ, fundamentum. Th. βίμηλον, idem.

Περβόντα, acc. sing. a. 2. part. masc. g. verbi περιβάζομαι, præpono. Them. τίθημι, pono, f. θήσω, a. 2. ἔβλην, a. 2. part. θείς, ἀνίθ.

Περβίεν, permittunt, 3. pl. ejusd. præs. verbi περβίω. Th. τίθημι, pono.

Περιβεκτδίω, priùs curo, vel excolo; sed expon. & præparo; undè περιβεκτεία, præparatio; Hermog. ex περὶ, & διεκτείνω, undè διεκτεία, ἡ, &c. vi. Item Περιθερμαίνω, præcalefacio, priùs calefacio; ex περὶ & θέρμαίνω; vide.

Περβίστε, ατ, ἡ, propositum, propositio: à περιτίθημι, pono.

Περβιστμία, ας, ἡ, scil. ὥρα, tempus præfinitum: ab adj. seq.

Περβίστμος, ante constitutus, à περιτίθημι, ante constituo. Th. τίθημι, pono.

Περβιτανίζω, prædico, vaticinor, prædivino; ex περὶ, & διατανίζω; V. Item Περβιτικὸς, proponendi, seu præponendi vim habens; præpositivus, seu propositivus; est verbale, à περιτίθημι; ex περὶ, & τίθημι, unde διτός, διτικὸς, &c. vi. Item Περβίω, præcurro; Il. χ. Item accurro; Luc. in somn. ex περὶ, & θέω; V. Item Περβιωρία, ᾶ, præcontemplor, prævideo: Item prius commentor; undè περβιωρία; q. d. præcommentatio, præcontemplatio, seu præmeditatio; ita vocatur in declamationibus, quòd unicuique tanquam argumentum præfigitur; ex περὶ, & θεωρία; V.

Περβίκης, ης, ἡ, propositio: res proposita, περβίημι. Th. τίθημι; V.

Περβιτωνεῖζω, ante usum repono in thesaurum, & Metaph. apud Aristot. de part. an. l. 2. ἐν ᾧ περὶ διτωνεῖζωται τὰ ἀναγκαῖα ἕνεκα, &c. ex περὶ, & διτωνεῖζω; V. Item Περβνήσκω, morior pro; Item præmorior, in prima signif. est cum genit; vi. præpos. ut περβνήσκω σε, pro te morior; Euryp. & περβανὼν τ' πόλεως, qui pro civitate pugnans obiit: in Epigr. ex περὶ, & θνήσκω; V.

Περβορῶν, prosiliens, a. 2. part. act. verbi περβορέω. Them. θρέω, seu θορέω, salio, insilio.

Περβύελλα θύελλα, in Theog. Hesiodi; i. e. procellosæ tempestas; ex περὶ, & θύελλα, ἡ; V. Item Περβύμιος, αἴθ' ὁ τὸ, q. d. sacrificii præludium, quod sacrificio præmittitur, vel libum; Aristoph. in Pluto, est verbale, à περθύω, vel ex περὶ & θῦμος, τὸ, à Th. θύω, &c. V.

Περθυμέομαι, ῶμαι, alacri sum animo, promptus sum. Th. θυμὸς, animus.

Περθυμίη, ας, ἡ, alacritas, animi promptitudo. Th. θυμὸς, animus.

Περθυμὸς, ὴ, ὸν, ὁ, promptus, a, & hinc

Περθύμως, adv. promptè, alacri animo. Th. θυμὸς, animus.

Περθυεῖς, idem quod & pro seq. περθύεσι, τὸ; V.

Περθύεσι, ι, τὸ, idem quod περθύριον, vestibulum, quod est ante januam. Them. θύρα, ας, ἡ, janua, ostium.

Περθύω, & περθύομαι, antè sacrificio; Item sacrifico pro; ex περὶ, & θύω, θύομαι, &c. V.

Περῖ, suo tempore, maturè; tempestivè, est idem quod & pro Th. περοῖ; quod vide. Item Περίαλλα, foras emitto; ut Od. ο. εἰρήνδ περίδης, amandabat foras in agrum; Sic & Il. Ψ. Item promo; Od. ξ. ex περὶ, & ἴαλλω; V.

Περίαπτω, præmitto, procul mitto, f. ψω, a. 1. περίαψα, ας, ε, f. 1. inf. περίαψαι. Th. ἰάπτω, mitto, f. ψω.

Περίαψε, 3. sing. a. 1. verbi περιάπτω; quod V.

Περίδεῖν, 2, 2. inf. act. &

Περίδεῖναι, a. 2. inf. m. verbi περείδω, prævideo. Th. εἶδω, video, f. ἐσομαι, a. 2. εἶδον & ἴδον.

Περιδών, ὥσα, ὸν, a, 2. part. act. præced. verbi.

Περίεις, contract. ex περίιες, Att. pro περῆς, 3. sing. imperfect. activ. verbi περείμι, seu περίημι, præmitto, largior. Them. ἵημι, seu ἵω, mitto: imperf. ἴουν, a. 2. ἰών.

Περίιμεν, Ion. & περίιμεναι, Att. seu Dor. pro περείναι, præt. inf. act. verbi περίημι, præmitto, negligo. Them. ἵημι, seu ἵω, mitto.

Περίιμεν, emittens, præt. part. pass. περίεται, 3. sing. præs. ind. verbi ejusdem.

Περίινεν, pro καθίνειν, projicere, dejicere: & pro ἐφίνειν, permittere, finere.

Περίζεσθαι, ante alios sedere: ex περὶ & ἵζομαι. Th. ἵζω, sedere facio.

Περίημι, præmitt, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi περίαλλω. Them. ἴαλλω, mitto, f. ἰάψω.

Περίημι, præmitto, dimitto, immitto, projicio: & interdum ut Them. ἵημι, mitto.

Περίητη, emittit, ministrat, Dor. pro περίησι, 3. sing. præs. ind. à περίημι, Th. ἵημι, mitto.

Περίκια, adv. gratuitò. Them. περίξ, donum.

Περίκιεν, α, ὁ, dotalis; ut περίκια δῶρα, dotalia munera; seu dona jugalia; quæ & περίκεια, absolutè dicuntur: Item περίκιος, ν, ὁ, gratuitus; ut περίκιος χάρις; in Epigram. Item Περικίδιον, ν, τὸ, diminut. doticula, exigua dos; Plut. omnia ab eodem Them. seq. πρὸξ; V.

Περικιόμαι, advenio, accedo; undè etiam, Περίκιτης, seq. mendicus, ut qui nos accedat petitum stipem; Il. ρ. & Od ρ. ex περὶ, & ἰκνέομαι, fut. ἵξομαι, pr. ἵγμαι, &c. V.

Περίκιτης, ν, ὁ, mendicus, à περὶ & ἰκνέομαι, supplico; vel quia πρίξιν petit.

Περικίος, ν, ὁ, dotalis, idem quod περίκιεν, & ab eod. Th. seq. περίξ: V. Item Περίμος, & περίος, maturus, tempestivus, vel præmaturus, statum tempus præveniens; Hesych. unde superl. Περίαίτατος, omnium primus, maximè immaturus; Suid. idem quod & pro περάμος, & περίος, à Them. περῖ, &c. V.

ΠΡΟΙΞ, & περίξ, κὸς, ἡ, donum, dos, gratia, acc. περίκα, sed adverbialiter etiam usurpatur, pro gratis, sine mercede, q. à περὶ & ἵκω, venio, qui est donum quo quis altum prævenit ultrò. Aut à περίστε, largitio, quod à περίημι, effundo largiter.

Περίξεσθαι, f. 1. inf. m. verb. περίκιομαι, advenio: quod ex περὶ & ἰκνέομαι, venio, f. ἵξομαι.

Περῖ, vide paulò suprà περίμος.

Περίπωλον, equito ante: ex περὶ & ἵππος, equito. Th. ἵππος, equus.

Περίσσω, seu Περίσσομαι, porrigo manum, seu protendo, Περίσσνα χέρα, vel protensa manu do; ex περὶ, & ἴσσω, idem, &c. V.

Περίστημι, præficio, f. περστήσω, præt. m. περίστημαι, σαι, ται, propono, præpono, præ me fero, præficio; Item præsum, cum gen. Th. ἵστημι, sto.

Περίστορία, antè memoro, priùs commemoro; ex περὶ, & ἵστορία, à Th. ἵστωρ, ορος, &c. V.

Περίσσω, & περίσσομαι, Ion. pro περαίνω, prætendere. Them. ἴσχω, vel ἴσχομαι, habeo.

ΠΠίτος, sordidus, quia solet περίσσεσθαι, prosici.

Περίσχιον, antè vestigo: Item expono, præco; ex περὶ, & ἰχνέω, à Th. ἴχνος, εος, τὸ, V.

Περίσος, ότος, in f. g. περίσσου, a. 2. part. verbi περίσσημι, accedo. Th. εἶμι, eo, a. 2. ἴων.

Περίσσυξις, εως, ἡ, persecutio, per Syne. pro περσίωξις, à περσίωκω. Them. διώκω, persequor.

persequor. f. ξω, p. χα.

ΠΡΟ'ΚΑ, adverb. subito, statim: ut puto more ὠκὺς, id est, hiinuli, qui velox.

Περικαθαίρω, præpurgo, antè purgo; ex περὶ & καθαίρω; V. Item Περικαθέδρια, ἡ, primus locus in consessu, prima sedes; ex περὶ, & καθέδρα; V. Sic & Περικαθίζομαι, præsideo; cum genit. ap. Greg. unde ὁ περικαθίδρυτος Λαοῦ, episcopi qui populo præsident apud eund. ex περὶ & καθίζομαι; vi. Sic etiam, Περικαθίδω, prædormio, priùs dormio; ex περὶ, & καθεύδω, idem quod Th. ὑδέω, &c. V.

Περικαθιγμένας, gen. sing. f. g. perf. part. act. à περικάθημαι.

Περικαθυμέω, præco, ducem viæ me præbeo; ex περὶ, & καθηγέομαι, à Th. ἡγέομαι, -ὕμαι; idem, &c. V. Item Περικάθημαι, præsideo: Item sum præsidio, ad custodiam relictus sum alicujus regionis; Polyb. l. 2. ex περὶ, & κάθημαι, idem quod Th. ἧμαι, sedeo, &c. V. Item Περικαθίζω, & περικαθέζομαι, antè consideo: Item præfero; apud Luc. ex περὶ, & καθίζω, idem quod Th. ἵζω, &c. V.

Περικαθίστημι, ante constituo; ex περὶ κὰτ & ἵστημι, statuo, f. στήσω, p. ἕστηκα, seu ἵστακα, a. 2. ἔστην.

Περικακέω, antè affligo, antè molestio; ex περὶ, & κακόω; V.

Περικαλέομαι, provoco, lacesso, in jus voco; Item hortor. Th. κάλέω, voco; f. έσω, p. κέκλημαι. per Sync.

Περικαλίεσο, 3. sing. imperf. Ion. à

Περικαλέομαι, provoco. Th. κάλέω, voco.

Περικαλύβδω, provolvo, volvo antè; undè in. pass. Περικαλύβδομαι, volvor antè, provolvor; viz. pedibus seu ad pedes; ex περὶ, & κάλινδέω, -έομαι, idem quod κυλινδέω, έομαι, &c. V. Item Περικαλύπτομαι, prætendo ad me tegendum, & Metaph. prætendo obtendo, prætexo; ut περικαλύπτεσθαι δίκῃ μοιχείαν, modestiam prætendere; undè verbalia, Περικάλυμμα, τὸ, tegumentum quod prætenditur ad tegendum; & Metaph. prætextus: Item περικάλυψις, obtensus, ipse actus obtendendi, vel prætendendi aliquid ad tegendum; ex περὶ, & κάλύπτομαι, pass. à Them. κάλύπτω, V. Item Περικάμπλον, de plantis dicitur, quæ ubi primùm in rectum altiùs venerint, rursùs terram versùs inclinant; ex περὶ, & κάμπη, ἡ; undè κάμπλος, ὁ, à Th. κάμπτω, &c. V.

Περικάμνων, ῶσα, ὸν, a, 2. part. act. à περικάμνω, prælaboro. Them. κάμνω, laboro: f. κήσω, p. κέκμηκα, a. 2. ἔκαμον.

Περικάρδιον, quod est sub pectore depressum, molle & carnosum; juxta os ventriculi; ex περὶ, & καρδία, ἡ, V.

Περικάρδιος, ν, ὁ, ἡ, præceps. Th. κάρηνον, caput.

Περικάρηνος, præced. est, propriè, capite prono, antè, vel deorsùm vergens; id enim vis præpos. περὶ sæpe denotat: Item Περικάρηνον, quod est ante, vel suprà καρηνῶ, aut prima pars καρηνῶ; Poll. ex περὶ, & καρηνὸς, ὁ, junctura manûs, &c. V. Item Περικατέλαινα, antè descendo; ex περὶ & καταβαίνω, V. Sic etiam, Περικαταλλάσσω, q. d. præjicio, seu præjacio; ut περικαταβάλλειν τ' πίστεως τὸ ἀσφαλὲς, apud Chrys. Item representato, ante diem solvo; & περικαταβάλλομαι, præstruo; unde verbalia, περικατάβλημα, & περικαταβολὴ, quod solvitur ante diem: sic appellabatur Athenis representatio pensionis vectigalium prima; (ad alterum enim terminum, (ut duo definiebantur termini emptori,) pecunia quæ erat reliqua solvenda dicebatur περισκατάβλημα, seu περισκαταβόλημα; quod V.) ex περὶ & καταβάλλω; unde καταβόλημα, καταβολὴ, &c. V.

Περικατευξίλλω, prænuntio, ante denuntio: f. ελῶ, p. περικατήξιλκα, a. 1. περικατήξιλα, perf. part. pass. περικατηξιλμένος. Ex περὶ, κὰτ, & ἀξίλλω, nuntio.

Περικατεγνώσκω, antè damno, seu condemno, sed expon. & præjudico, præjudicio condemno; Dem. Thuc. Luc. unde περικατέγνωσις, damnatio, seu condemnatio quæ fit quodam præjudicio, vel ex præsumpta opinione; Item præjudicatio, præjudicium; ex περὶ, & καταγνώσκω, unde κατήγνωσις, &c. V. Item Περικατεδήδεζα, prædamno, à κατεδήδεζα; V. Περικατεδύω, seu περικαταδύω, ante demergo, seu submergo, à κατεδύω, vel κατέδυν, vi. περικατεδηδεκέναι, antè exacui, à κατεδήδεκα, vi. Περικατεκλίνω, antè reclino, seu depono, ante alios accumbere facio; in pass. περικατακλίνομαι, prior accumbo, vel in superiore loco accumbo, à κατακλίνω; vi. Προκατακλίζω, ante proluo, ante inundo, à κατακλύζω: vi. Item Περικατακρίνω, priùs condemno, judicio meo ante damno, à κατακρίνω, comp. ut præcedentia, cum præp. περὶ, &c. V.

Περικατακλεῖν, a. 2. inf. act. à

Περικαταλαμβάνω, præoccupo, anticipo, anteverto: ex περὶ, κὰτ, & λαμβάνω, capio: f. λήψομαι, p. εἴληφα, & Att. εἴληφα, a. 2. ἔλαβον, perf. pass. Att. εἴλημμαι.

Περικαταλαμβάνω, præced. format, à se pr. pass. περικατείλημμαι, Atticè; quod apud Metrodor. in activa reperitur signif. ut περικεῖλημμαι σι, ὦ τύχη, &c. unde verbale, περικατάληψις, præoccupatio, anticipatio; sed est & schematis nomen; apud Rhet. & fir. inquit Ruf. quum id quod adversarius arrepturus est, aut quæ objecturus, præsumimus, prædicimus ac dissolvimus, &c. V. præced. Item Περικαταλήγομαι, etiam ego allegor & alterior in catalogum, à καταλήγω, ομαι, comp. cum præp. περὶ, &c. V.

Περικατανύω, ante dissolvo, ante everto, ante finio: ex περὶ, κὰτ, & λύω, solvo.

Περικαταπίνω, antè absorbeo, antè deglutio; ex περὶ, & καταπίνω; Vi. Item, Περικαταπίπτω, antè cado; ex περὶ, & καταπίπτω; V. Item, Περικαπήματα, & περικαπήσεις, &c. V. infra in περικατάρχω.

Περικατερικὸς, ὴ, principalis, primarius: ex περὶ, κὰτ, & ἄρχομαι, incipio. Th. ἀρχὴ, initium.

Περικατερίζω, prius absolvo, f. ίσω, a. 1. περικαπέρισσα, a. 1. sub. activ. περικατερίσω, ις, ι, & in 3. pl. περικατερίσωσι. Ex περὶ, κὰτ, & ἀρτίζω, perficio, f. ἄρτιῶ, perfectus.

Περικατερτίζεσθαι, signif. apparari; ab act. præced. V. Item Περικατερτύομαι, compono, ex multis unum facio, aut instruo; Plut. ex περὶ, & κατερτύω; V. Item Περικατέρχομαι, auspicor; ut περικατάρχεσθαι δίκης, contestari litem; unde verbalia, περικατάρχματα, libamina quæ ante hostiæ percussionem & sacrificium fiebant, & περικατάρξις, principium, origo; ex περὶ & κατάρχω, -ομαι, &c. V. Item Περικατάρδω, præcoerceo, &c. idem quod, περικατέχω; V. ex περὶ, & κατάρδω, detineo, &c. idem quod κατέχω; à ράδω, idem quod, & pro Th. ἔχω, &c. V. Περικατασκόπομαι, præmissis speculor, seu exploro; Herodor. l. 8. à κατασκόπομαι; V. Περικατασκευάζω, antè struo aut molior, præstruo quidpiam ad id quod efficere volo; unde περικατασκευὴ, præstructio, præparatio; apud Rhetores, est pars orationis præstruens ea quæ adstruenda sunt argumentationibus; Item schema orationis præmolliens dictum hyperbolicon quod dicturi sumus; Hermog. à κατασκευάζω, unde κατασκευὴ, &c. V. Περικατάστασις, narrationis præparatio; apud Hermog, est verbale, à περικαθίστημι, quod ex κὰθίστημι, unde κατάστασις, &c. V. Περικατατρέφω, antè morior, priùs vitam finio; undè verbale, περικατατροφὴ, mutatio statûs ante extremum finem; Laert. à κατατρέφω, unde κατατροφὴ, &c. V. Περικαθαύσασις, quum tibiæ recenter factæ, utiles redduntur, ludicrâ & excitoriâ fusione, antequam in theatrum afferantur; quum deteruntur & leniuntur; i. e. ἡδὺ αὐλητὴν περάσασις, tibicinum præcedens exercitatio, antequam, in publico, ars ipsa jactetur; à καθαύλησις, verbale à κατευλίω; V. Περικαταφύγω, antè vel priùs confugio; à καταφύγω; V. Περικαταχέομαι, antè utor: Item priùs consumo; undè περικατακιχήσθαι, priùs consumtum esse, à κατακέομαι; V. Περικατέχω, priùs illino, à κατέχω; V. Περικατέδω, ante comedo, à κατέδω; V. Περικατέρχομαι, præcedo, priùs eo, à κατέρχομαι; V. Item Περικατέχω, præcoerceo, præoccupo; jam pridem possideo, & in pass. Περικατέχομαι, detineor apud, vel retineor; ex κατέχω, κατέχομαι, comp. ut reliqua antecedentia, cum præp. περὶ, &c. V.

Περικατείλημμένη, ης, ἡ, perf. part. pass. fœm. gen. verbi περικαταλαμβάνω; q. v.

Περικατήξιλα, ας, ε, aorist. prim. ind. activ. &

Περικατήξιλκα, ας, ὁ, perf. ind. act. verbi περικατηξίλλω; q. v.

Περικατηρεία, præcedens accusatio; Thuc. ex περὶ, & κατηγορία; V.

Περικαθήμενος, Ion. pro περικαθήμενος, ante sedens, præs. part. verbi περικάθημαι, sedeo; q. v.

Προκατηχέω, ῶ; q. d. priùs insono, antè percutio, &c. ut apud Phalar. in Epist. ad Abaridem; εἰ δὲ ἂν προκαλέσαιτό σε ἡμῶν ἀκολουθεῖν; si jam aures tui personuerint, &c. ex πρὸ & κατηχέω, quod ex κατ, & ἠχέω, à Them. ἤχω, ὁ, &c. V.

Προκαθίζω, Ion. pro προκαθέζω, propalam sedere quod ex πρὸ & καθέζω, sedeo. Th. ἵζω, idem.

Προκατόπτομαι, priùs speculor, antè exploro, vel exploraturus præmitto; unde Προκατοπτεύων, priùs speculaturus & exploraturus; ex πρὸ & κατόπτομαι, &c. V. seq.

Προκατοπτεύμενοι νῆες, naves quæ exploratum præmittuntur, fut. 1. partic. m. plural. num. fœm. gen. Them. ὄπτομαι, video.

Προκαυμα, ατος, ἀδυτίο, adustio, ut προκαυμα χύτρας, ατος οἷτε: Joel. c. 2. ex πρὸ, & καίω, f. καύσω; unde καῦμα, τό, &c. Vide.

Προκεῖμαι, σαι, ται, proponor; exponor, projicior. Hinc part. præs. προκείμενος, η, ον, propositus: f. προκέισομαι, præf. inf. προκείσθαι. Ex πρὸ & κεῖμαι, jaceo.

Προκηρυγμένον, prænuntiatum, perfect. particip. passiv. à προκηρύσσω; quod vide.

Προκήλαιθος, prævius, qui præit, præcursor; Non. ex πρὸ, & κέλευθος; V. Item Προκελευσματικὸς, pes metricus quatuor constans syllabis brevibus; ut προκελευσματικὸς μέτρον, carmina id pedis genus habentia; forsan, quòd τοῖς κελεύσμασι præcini solent, ex πρὸ, & κατακέλλω; unde κατακελευσμός; à Them. κέλω, unde κελεύω, f. κελεύσω, & verbale κέλευσμα, &c. V. Item προκέφαλος, ὁ, ἡ; qui vel quæ caput habet prominens & acutum; vel idem quod μακροκέφαλος; Suid. & Eust. Item στίχος προκέφαλος, dicitur versus in quo prima syllaba abundat: aut cum sequenti, per συνίζησιν, coit; idem etiam versus dicitur μακροκέφαλος στίχος, cujus scil. initium geminatur; & à quo si auferas caput velut superfluum refegmen, sanum tamen efficies versum; vel si συνίζηση mediceris, & in dactylum confles; qualis est ille versus, Il. ε, Ἤ ἐχ ἅλις ὅτι γωῶσιν ἀνάκτορα πηρύτειες, &c. ex πρὸ, & κεφαλὴ, ἡ; V.

Προκεχειροτονημένοις, prius designatis, dat. plur. perf. part. pass. à προχειροτονέω, quod ex πρὸ & χειροτονέω, decerno, creo, elatis manibus, ex χείρ, & τείνω, tendo.

Προκήδομαι, curam gero; ut προκήδομαι τῶ ἀνδρὸς, viri curam gero, ex πρὸ, & κήδομαι, curo, &c. Vi. Item Προκηδεύω, anxiè cogito; ex πρὸ & κηδεύω, à Them. κέαρ, unde κῆρ, ῆρος, &c. V.

Προκηρύσσω, vel Att. -ττω, ante prædico: f. ξω, a. 1. προκήρυξα, perfect. προκεκήρυχα· perf. pass. προκεκήρυγμαι· à κηρύσσω, prædico. Them. κήρυξ, præco.

Προκηρυσσύνω, f. ύσω, periclitor pro; propugno periclitando: ex πρὸ & κυρσύνω, periclitor. Them. κύρσω, periculum.

Προκινέω, antè moveo; sed exp. etiam promoveo; apud Xen. ex πρὸ & κινέω; V. Item Προκλαίω, antè fleo, prius defleo; unde προκλαύσασθε, priùs deflentes; apud Eurypid. ex πρὸ, & κλαίω, futur. κλαύσω, &c. Vide.

Προκλῆς, έους, ὁ, PROCLES, nomen proprium.

Προκλητοὶ, τοῖ, provocatus, a. 1. part. passiv. à προκαλέομαι. Them. κάλεω, voco.

Πρόκλησις, εως, ἡ, provocatio; Item conditio lata; ab eodem verbo & Them.

Πρόκλητος, provocatus, promptus; unde Προκλητικὸς, provocatorius, ad provocationem pertinens: Item provocandi vim habens, sive eliciendi; ut ut προκλητικὸς ὄγκον, urinam ciens; ex iisdem, cum præced. Vi. Item, Προκλύζω, antè abluo, vel antè alluo; Item ante diluo, persundo priùs, priùs imbuo; ex πρὸ, & κλύζω, Vide.

Προκλυτὸς, ὴ, præauditus, præcognitus. Them. κλύω, audio.

Προκνήμιον, exterius os cruris & minus, tocile minus; Aristot. & Poll. l. 2. ex πρὸ, & κνήμη, ἡ; Vi. Item Προκολλῶ, ut προσάτωρ, versus vocatur, cujus veluti alvus intumescit & quasi contractione indiget; id est, in cujus medio syllaba redundat; (sicut contrà, λιγαρὸς, in quo brevis pro longa ponitur;) ut in primo versu Iliad. ubi in πολλὰ ἀΐδι, ι in ω absorbetur; Eust. Il. ζ. ex πρὸ, & κοιλία, ἡ; vi. Sic etiam Προκοιτὼν; q. d. antecubitor; expon. à Greg. προφύλαξ, unde προκοιτία, excubiæ, vigiliæ; ut & προκοιτέω, ῶ, excubo; Item Προκοίτιον, ου, τό, & προκοιτὼν, ὁ; q. d. antecubiculum; pro latino ut ait Plin. l. 2. i. e. aptithalamus, vulgò; i. e. Gallicè antichambre, &c. ex πρὸ, & κοίτη, ἡ, unde κεῖτ' ὀδ', ὁ, &c. V. Item Προκολακεύω, antè adulor, & quasi præblandior; à Them. κόλαξ, -κος, unde κολακεύω, &c. Vi. Προκολάζω, antè punio, à Them. κολάζω; Vi. Προκλιπὼν, ὼν, ὁ, ἡ; qui ante sinum est: undè προκόλπιον, τό, anterior sinûs pars, anterior sinus vel prominentior pars in sinu; Theophrast. à Them. κλιπὼν, ὁ; Vi. Προκομίζω, præfero; id est, ante fero: Item effero, scil. funus: Item exhibeo, in pass. προκομίζομαι, præcendo; unde προκομιδὴ, ἡ, exhibitio, forensis vox in Pand. à Them. κομέω, undè κομίζω, & κομιδὴ, ἡ, &c. Vi. Προκόμιον, τὸ, anterior coma; Item coma quæ alterius loco ponitur, seu circumponitur; à Them. κόμη, ἡ; V. Προκόνδυλοι dicuntur tuberæ, & nodi, in ea digiti junctura seu curvatura quæ ungui est vicina; Ruff. Ephes. à Them. κόνδυλος, ὁ, comp. ut præcedentia cum præp. πρὸ, &c. V.

Προκοπὴ, vi'le in προκόπτω.

Προκόπτω, proficio, procedo: imperf. προέκοπτον, fut. ψω, perf. activ. προκέκοφα, perf. m. προκέκοπα· unde προκοπὴ, ῆς, ἡ, profectus. Them. κόπτω, scindo.

Προκοσμιδὲ, q. d. antemundanus; qui fuit ante conditum mundum: Item Προκόσμημα, τό; q. d. anteornamentum; Item exterior cultus, verbale à προκοσμέω; q. d. antè orno, vel simpl. orno, adorno; Plut. ex πρὸ, & κοσμέω; unde κοσμέω, κόσμημα, κόσμιος, &c. Vide.

Πρόκοτται, dicitur species quædam tonsuræ, cum scil. anterior capitis pars crinita relinquitur, & occiput raditur; ut quidam interpr. ex πρὸ, & κόπτω, ἡ; i. e. κοπὴ, &c. V.

Πρόκριμα, ατος, τό, propriè prælatio, quâ alii alium anteponimus: à

Προκρίνω, εις, ει, antefero, antepono: præs. inf. προκρίνειν. Ex πρὸ ante, & κρίνω, judico.

Πρόκριτος, ἡ, q. d. prælatio; expon. & præjudicatio: Item Προκρίς, prælatus, qui præfertur & anteponitur; verbalia à præced. προκρίνω; V.

Προκροσσαὶ τῆς, dicuntur naves aliæ post alias, seu super alias in continuâ serie: à κρόσσος, ου, ὁ, fimbria; vel κροσσαὶ, scalæ. V. Eustath. & Suidam.

Προκυβερνᾶν τὰ νεὼς; q. d. prægubernare navem; apud Poll. dicitur sic officium τῶ προρρέτου; seu dicitur de proreta, ut qui proram, seu anteriorem navis partem regat; sicut contrà, ὑπακυβερνᾶν τὰ νεὼς, qui in puppi sedens, eam gubernat: ex πρὸ, vel ὑπὸ, & κυβερνάω; Vi. Item Προκυλινδέομαι, provolvor ad pedes alicujus; more supplicis accido ad genua alicui, vel alicujus, & reperitur etiam, προπροκυλινδόμαι, apud Hom. majoris emphaseos gratiâ; ut Iliad. χ. & Odyss. ρ. ex πρὸ, & κυλινδέω, ῶ, vel κυλίνδω, in passiv. κυλινδέομαι, vel κυλινδομαι, &c. V. Sic etiam Προκυλίω, provolvo, vel volvo antè, & in passiv. Προκυλίομαι, volvor ante; unde verbale, Προκύλισις, supplicatio; quâ scil. supplex alicujus genibus advolvitur; ex πρὸ, & κυλίω, futur. ίσω, unde κύλισις, εως, ἡ, &c. Vi. Item Προκυμαία, ἡ, dicitur moles opposita fluctibus; ex πρὸ & κῦμα, τό; vi. Item Προκυνεῖν, dicuntur canes, quum latrant antequam feram invenerint, est à προκύων; quod vi. Item Προκύπτω, inclinans, seu incurvans me propendeo; vel simpl. propendeo, seu me inclino: Item procido & erumpo, promineo: Item prospicio, foras prospecto, &c. ex πρὸ, & κύπτω; V.

Προκυρῶσαι, ῶ, ante sancio, f. ώσω, perfect. προκεκύρωσα perf. part. pass. προκεκυρωμένος, η, ον, prius sancitus: à κυρόω, ratum habeo, autoritatem do. Th. κῦρος, ους, τὸ, auctoritas.

Προκύων, PROCYON, sive antecanis; sidus quod ante majorem canem oritur: ex πρὸ & κύων, κυνὸς, ὁ, ἡ, canis.

Προκώμιον, ου, τό, Pindar. pro προοίμιον, τὸ τῶ κώμω γεγραμμένον· quod ante κῶμον hymnumq; scribitur aut canitur: Hymni proœmium.

Πρόκωρα, sive προκώρια ἄλφιτα, farina ex hordeo non tosto; Poll. & Gal. ex πρὸ, & κῶρος, ὁ; V.

Πρόκωπος, ου, ὁ, ἡ, remex, qui est ad remum, Th. κώπη, remus.

Πρόκλην, præceps in loquendo; apud Suid. ex πρὸ & λάλος, V.

Προλαμβάνω, occupo, anteverto, f. προλήψομαι. p. Att. προείληφα. a. 2. προέλαβον, ες, ε. præoccupavi. Them. λαμβάνω, capio.

Προλάμπω, splendorem & lucem prodo; illuceo: ex πρὸ & λάμπω, V. Item, προλαχὼν, quod priùs sorte obvenit; prior fors: ex πρὸ & λάχος, ους, τὸ, à Th. λαγχάνω, in a. 2. ἔλαχον, ab inusit. λήχω, &c. V. Item, προλαίνω, antè levigo; antè mollio; antè complano; item, antè contero, antè comminuo: ex πρὸ & λαίνω, à Th. λᾶς, ὁ, V.

Προλέγω, prædico. imperf. προέλεγον. Th. λέγω, dico. f. ξω. p. χα.

Προλείπω, relinquo, Vide in προλελοιπότες.

Προλελεγμένους, ante delectus, perf. part. pass. verti προλέγω, quod V.

Προλελοιπότες, relicti, nom. pl. part. p. m. verbi προλείπω, relinquo. f. ψω. a. 2. προέλιπον. a. 2. m. προλελοιπόμην. p. m. προλέλοιπα. Th. λείπω, linquo.

Προλεπαίνω, antè extenuo, seu, attenuo: ex πρὸ & λεπαίνω, V.

Προλελιωθῶν, vide λιχλιωθῶν.

Πρόλημμα, quod anticipatur, seu, anticipando capitur; sed exp. & prærogativa; apud Polyb. Sic &, προλήψις, ad anticipationem pertinens; verbalia à προλαμβάνω, V. Item, προλιώτον, exp. torcular; apud Jerem. c. 5. ex pro, & λίωδε, ὁ, V.

Πρόληψις, εως, ἡ, anticipatio, occupatio; anticipata opinio; præsumptio: à προλαμβάνω, quod V.

Πρόληψις, præced. q. d. antè occupatio; figura, apud Rhetores; quum id quod objici potest, vel, ab adversario, vel, ab ipso Judice, contra nos aut causam nostram præoccupamus, & cum ratione dissolvimus, &c. V.

Προμαιάδες πρὸ πυταμοῦ, stagna fluviorum: ex πρὸ & λίμνη, ἡ, unde, λιμνάς, άδος, &c. V. Item, προλιμναῖον, ου, priùs fame neco: ex πρὸ & λιμναῖος νέω, V.

Προλιπὼν, & προλιπόντ', pro προλιπόντος, acc. sing. vel pro προλιπόντι, nom. dual. a. 2. part. act. verbi προλείπω, relinquo; quod vide in προλελοιπότες.

Προλιπὼν, relinquens; in f. g. προλιπόντος, a. 2. part. act. verbi ejusd.

Προλιταίνω & προλιτάω, ῶ, q. d. circumdelabor; seu, circumquaque decido: ex πρὸ & ὀλιτάω, V. Item, προλοβὸς, ου, ὁ, sinus ille in avium gutture prominens, in quem primùm cibos recentes ingerunt; Aristot. H. An. 2. ult. Pollux, etiam homini tribui docet; item, προλόβιον, in auricula, dicitur prominula, seu, pendula τῶ λοβῶ pars; item, προλοβόδης, ους, ὁ, ἡ, ὐ, similis προλόβω, seu, ingluviei; προλόβω, seu, ingluviei speciem gerens; omnia, ex πρὸ & Th. λοβὸς, ὁ, V. Item, προλογὸς, q. d. proloquium; i. e. anteloquium; id scil. quod dicitur ante cætera; peculiariter apud Comicos & tragicos Poëtas; sic nominatur, quæ comœdiæ, seu, tragœdiæ præponitur præfatio; Aristot. Rhet. 3. Unde, προλογίζω, præfationem loquor; primus in scenam prodiens verba facio; sed exp. etiam, prior verba facio; Suid. ex πρὸ & λόγος, ὁ, seu, verbale, à προλέγω, V. Item, προλοχίζω, insidiis præoccupo; ut, apud Plut. προλοχίσας ὁδὸν, quum prior viam insidiis occupasset: ex πρὸ & λόχος, ὁ, unde λοχίζω, &c. V.

Πρόλοχος, ου, ὁ, nomen viri, q. d. primus insidiator.

Προλύω, solvo antè; unde προλύτης, prolytæ, lytarum antecessores; lytis in jurisprudentia provectiores; in juris enim studio qui quartum jam annum ei operam dedissent, tantosque in eo progressus fecissent, ut de eo respondere probè possent, & quæstiones solvere λύειν nominabantur, i. e. solutores; at, qui quintum, προλύειν; quos ut uno anno, ita etiam peritia in legum ænigmatis, & nodis juris solvendis anteuenteis τοῖς λύταις, quasi præsolutores dicerus; in Proemio Pand. ex πρὸ & λύω, V.

Προμάδα, ας, ἀ, Dor. pro προμήδια, quod vide.

Προμαθεῖν, prædidicisse, a. 2. inf. act. verbi προμανθάνω, quod V.

Προμαθὶς, ίδος, ὁ, Dor. pro Προμηθὶς, quod V.

Προμακρὸν, oblongus, prælongus: ex πρὸ & μακρὸς, V. Item, προμαλακύνω & προμαλάττω, præmollio; antè, vel, priùs mollio, seu, emollio; unde, προμαλακτήριον, ου, τὸ, prima pars balnei, five, prima domus aut cella, in quam ingressi in aere versabantur calido, atque indè ad lavacrum proficiscebantur; ita dicta, quòd in ea corpora præmolliri solent; Gal. l. 9. simpl. ex πρὸ & μαλάσσω, vel, μαλάττω, f. ξω, unde μαλακὸς, μαλακύνω, μαλακτήριον, ὁ, &c. V.

Προμαλὸν, plantæ species. Them. μαλὸς, idem quod ἁμαλὸς, tener.

Προμάλον, præced. dicitur esse ἡ μυρίκη, myrica; apud Hippocr. Item, προμάμμιη, proavia; ex πρὸ & μάμμη, seu, μάμμη, ἡ, &c. V.

Προμανθάνω, ante disco: ex πρὸ & μανθάνω, disco: f. μαθήσομαι. a. 2. ἔμαθον.

Προμάντις, ἡ, mulier quædam oraculi Delphici antistes: Luc. sed exp. etiam vaticinantium antistes; vel simpl. vaticinans; item, προμαντεύω, q. d. prævaticinor, aut, antè vaticinor; atq; indè, προμαντεία, prævaticinatio; sed exp. etiam, prærogativa consulendi oraculi; seu, primæ partes in consulendo oraculo; apud Dem. Philipp. 3. ex πρὸ & μάντις εως, ὁ, unde, μαντεύομαι, μαντεία, &c. V.

Προμαρτύρομαι, ante testor, prænuntio. f. ήσομαι, a. 1. m. προμαρτυράμην, ω, aor. à μαρτύρομαι, testor, Them. μάρτυρ, testis.

Προμαχεὼν, ῶνος, ὁ, Ion. pro προμαχεών, quod vide.

Προμαχίων, idem quod seq. προμαχίζω, vide.

Προμαχίζω, in primâ acie pugno: f. ίσω. Them. μάχομαι, pugno: f. μαχέσομαι.

Προμάχεις, & Ion. προμάχιοι, propugnatoribus, dat. pl. à

Προμάχος, ου, ὁ, ἡ, antesignanus; propugnator: contract. πρόμος. Th. μάχομαι, pugno.

Προμάχομαι, propugno; inter primos, seu, in prima acie pugno, seu, prælior; cum genit. in prælio me strenuè gero, &c. Ex πρὸ & μάχομαι, vide.

Προμάχων, gen. pl. præced. ας

Προμαχών, ῶνος, ὁ, propugnaculum. Th. μάχομαι, pugno.

Προμεθὴς, antè ebrius sum; priùs inebrior; Plut. ex πρὸ & μέθυ, τὸ, unde μεθύω, &c. V. Item, προμελαίνω, priùs nigrum reddo; & in pass. προμελαίνομαι, prænigresco: ex πρὸ & μελαίνω, V.

Προμελετάω, ῶ, præmeditor, f. ήσω. perf. προμεμελέτηκα. a. 1. προμεμελήτησα. à μελετάω, curo, meditor. Them. μέλει, curæ est.

Προμελέτησις, præmeditatio; verbale à προμελετάω, V.

Προμεμελημένα, ante fum sollicitus. f. ήσω. p. προμεμέλημαι; à μεμέλημαι, anxiè cogito. Them. μέλημα, ατος, ἡ, cura.

Προμετρέω, ῶ, præmetior, vel, demensum præbeo; item, mercede frumentum emptoribus in foro demetior; ex πρὸ & μετρέω, V.

Προμετωπίδιον, ου, τὸ, frontale: ex πρὸ & μέτωπον, frons. Them. ὄπτομαι, video.

Προμετωπὶς, idem quod præced. προμετωπίδιον, frontis pellis; item, id quo frontes equorum, & interdum aliorum animalium, ornantur, &c. V.

Προμήδεια, ας, ἡ, vel προμηδία, providentiâ, cautio: à προμήδης, quod vide.

Προμηδεῖν, & -ίν, Ion. pro præced.

Προμηθέομαι, curam alicujus gero: ex πρὸ & μῆδος, ους, τὸ, cura.

Προμηθεύομαι, idem quod præced. προμηθέομαι, provideo, prospicio, providentiam aut curam ago, &c. V.

Προμηθεὺς, έως, ὁ, PROMETHEUS, nomen viri: qu. à

Προμηθὶς, ίδος, ὁ, ἡ, providus, circumspectus; ex πρὸ, ante, & μῆδος, ους, τὸ, cura.

Προμηθήτεια, apud Siculos est, pronuba, Poll. Item, adv. προμηθῶς & προμηθῶς, providè; utendo providentia, &c. à præced. προμηθὴς, consultus, cujusmeut. προμηθὲς, substantivè sumitur pro, προμήθεια, V. Unde etiam, προμηθέστατος, superl. prudentissimus, vel, providentissimus; atque indè adv. προμηθέστατα, maxima cum prudentia; providentissimo consilio, &c. V.

Προμήκης, oblongus, prælongus; item, procerus; ex πρὸ & μῆκος, τὸ, V. Item, προμηνύω, ante indico, prænuntio: ex πρὸ & μηνύω, V. Item,

προμήτωρ, ορος, ὁ, avus ex matre; pater matris; Hesych. ex πρὸ & μήτηρ.

Περμίγνυμι, miscere, a. 2. inf. pass. verbi πρεμίγνυμι. Them. μίγνυμι, misceo. f. ξω. p. χα. a. 1. pass. μίχθω. a. 2. pass. μίγλιν.

Περμνάομαι, ῶμαι, ambio nuptias pro alio; nuptias alicui concilio; & general. ambio pro alio; aliquid ei concilio; ex πρὸ & μνάομαι, ambio, &c. V. Unde etiam verbalia, πρόμνησις, ipsa actio conciliandi & ambiendi pro alio; &, προμνηστὴ, sub. τέχνη; ars earum quæ pronubæ dicuntur; & copulandi seu conciliandi; sic etiam, προμνήστρια, quæ & προμνηστὶς, nuptiarum conciliatrix; pronuba; item, προμνηστεύω & προμνηστεύομαι, idem quod, προμάομαι, concilio nuptias; & velut procuro alii fœminam; ex πρὸ & μνηστεύομαι, idem quod μνηστεύω, ab eod. Th. μνάομαι, V. Item, προμνηστὸς, ὸν. exp. alius post alium, figillatim; i. e. ὁι πρεμίγοντες ἀλλήλοις, ἢ μὴ ἅμα πάντες πρεσίοντες; ἀλλὰ ἐν τάξει, κ) ἐφεξῆς: ut Od. φ. ἀλλὰ πρόμνηστοι εἰσίασιν, ἰσὸν ὅμα πάντες: i. e. alter post alterum ingrediatur; ubi Schol. Hom. exp. πρεμίγοντες ἀλλήλοις; innuens derivari à μίγω, sic etiam, προμνηστῆναι ἐπήσιον, exp. alia ante aliam, &c. Est remotius quoddam compositum quasi ab invsit. πρεμίγω; ex πρὸ & μίγω, &c. V. Item, προμιμνάσκω, qui præmaturo fato obit, quasi ante fatum occidens; i. e. qui præmaturâ morte decedit; ex πρὸ & μοῖρα, ἡ, vide.

Πρεμολέω, progredior: ex pro & μολέω, seu μόλω, venio, eo: præt. μέμολεκα, pro μεμίληκα.

Πρεμόλη, ης, ἡ, vestibulum: quia πρεμολοῦμεν, id est, prodimus per illud.

Πρεμόλιον, idem quod præced. πρεμολία, prodeo; item, πρεμόλια in montibus, dicuntur eminentiæ, seu, cacumina in altum assurgentia; in Epigr. ut sing. fœm. præced. πρεμολὴ, in ædibus dicitur vestibulum; ut, per quod patet aditus, &c. V.

Πρέμος, ου, ὁ, ἡ, antesignanus, contract. ex πρόμαχος. Th. μάχομαι, pugno. Nisi ex πρὸ & μάω, ut sit, qui ante ruit in hostem.

Πρεμοσκεύω, plantaria facio vel transfero: ex πρὸ & μοσκεύω, V. Item, πρεμοχθέω, prius affligor; Euryp. ex πρὸ & μοχθέω, V. Item, πρεμύτης, præmitiatio, Plut. à Th. μύω, unde μύσις, &c. V. Sic etiam, πρεμύθιον, τὸ, fabulæ præfatiuncula, ad mores informandos, & vitæ usum accommodata; à Th. μῦθος, ὁ, unde, μυθικὸς & μυθίδιον, τὸ, &c. V. Πρεμύλια, vel, πρεμύλια, ας, ἡ, ἅτανα quæ ante molas poni solebat; vel, Dea quæ molis præsidere credebatur; à Them. μύλη, ἡ, V. Πρεμυλαίνω; labra protendo, vel, prorendere fino; ab invsit. μυλαίνω; quod à Th. μυλλὸς, ὁ, &c. V. Πρεμύσσειν, est, promittere ellychnium, & luecrnam emungere; Poll. à Th. μύσσω, vel, μύττω, &c. V. Item, πρόθυρα, ων, τὰ, ante templum situs, protemplaria; ut &, πρόναον, ᾠ τὸ, i. e. τὸ ἔμπροσθεν τοῦ ναοῦ, templi vestibulum quod etiam dicitur Ionicè, πρόναος; ut, πρόναα ὁ περιβόλος, Ionicè, pro πρόναος; à Th. ναὸς, ὁ, comp. ut præcedentia, cum præp. πρὸ, &c. V.

Περναυμαχέω, prælio navali dimicare: ex πρὸ & ναυμαχία, navale prælium ineo: ex ναῦς & μάχομαι, pugno.

Περνέμομαι, progredior; propriè pascendo, seu, depascendo; ex πρὸ & νέμω, pasco, &c. V.

Περνήμω, seu περνίμω, tribuo. Th. νίμω, idem.

Περνίομαι, prodeo, progredior; ex πρὸ & νέω, νίομαι, eo, recedo, &c. Vide. Sic & περνίω, promineo, propendeo, proclinor; ex πρὸ, & Th. νίω, vide.

Περνηΐσιος, ου, Ion. pro πρόναος, templi vestibulum. Th. ναὸς, templum.

Περνηστεύω, jejuno ante; ex πρὸ, & Th. νῆστις; unde, νηστεύω, &c. V. Item, περνικῶ, ante vinco; ex πρὸ & νικάω, ῶ, &c. V.

Περνοέω, ῶ, Ion. ὁμαι, ῶμαι, ante mente percipio; provideo; procuro: f. ήσω. perf. προνένοηκα. cum acc. præs. inf. act. προνοεῖν. præt. inf. pass. προνοῆσθαι, à νόος, cogito. Th. νόος, νοῦς, mens.

Προνόη, ης, ἡ, nomen mulieris.

Προνόησις, εως, ἡ, Ion. pro πρόνοια, cura, prudentia: ab eod. verbo & Th.

Προνομία, Elephanti proboscis teste Suid. Item, προνομία, depræda tio quæ fit à militibus pabulatum egressis; utrumque, à seq. προνομεύω, δίωμαι, &c. V.

Προνομεύω, f. εύσω, pabulatum egredior, prædationibus infesto, captivum abduco: præs. pass. προνομεύομαι, captivus abducor ab iis qui pabulatum egressi sunt: à

Προνομὴ, ῆς, ἡ, pabulatio; item direptio: à νομὴ, pastus. Them. νίμω, distribuo, pasco.

Πρόνοος & φρόνις, prudens; unde compar. φρονίστερος, prudentior; unde etiam paulò ante præced. φρόνησις, ἡ, ipsa actio ante aliquid percipiendi mente, & providendi; provisio; providentia; ut, φρόνησιν ἔχειν τινός; providere alicui; &, οἱ φρονήσεις τ πεσὶν, dedità operâ, &, consultò aliquid facere: ex πρὸ & νόος, contr. νοῦς, &c. V. Item, φρονίζω, prius humecto; ante madefacio; Dioscor. ex πρὸ & νοτίζω, à Th. νοτὶς, ίδος, &c. V. Item, φρουμβία, antenoviluniun; dies qui præcedit novam lunam: ex πρὸ & νουμηνία, contr. νουμηλία, &c. Vide.

Προνοῦσι, 3. plur. præs. ind. φρονῆντος, gen. sing. part. præs. verbi φρονέω, quod vide.

Προνῦξ, Poët. adv. idem valet, quod πρὸ νυκτὸς, ante noctem.

Προνωπὴς, q. φρονωπὴς, ὁ, ἡ, & φρόνωψ, ῳ ὁ, propensus, præceps, pronus, facilis; promptus, paratus; item, extensus; item, exp. qui est ἐχθρὸς τῷ φρονεῖν ἀκριβῶς; unde adv. προνωπὶ, prompte, præcipitanter; item, φρονιπὸν, per Sync. quasi pro προνωπὸν, loris obtevans; unde, προνώπιον, vel, προνωπεῖον. Eust. exp. φρονιμὸν; aliis est vestibulum; aquil. Euryp. sed Pollux τὸ πρόπυλον, dicit esse τὸ πρὸ τῆς θύρας, &. Omnia, ex πρὸ & εἰμὶ, unde εἰσὶν, εἶναι, &c. V.

ΠΡΟΞ, πρόκος, ὁ, hinnulus: qu. à πρὸ & αἴσσω.

Πρόξενος, & πρόξενος, ου, ὁ, ἡ, hospes publicus civitatis. Them. ξένος, hospes.

Προξενία, ας, sum hospes publicus, hospitio excipio nomine civitatis. Vide præced.

Προξενητὴς, οῦ, ὁ, proxeneta, pararius, qui est velut conciliator, interpres, & internuntius ad paciscendum, seu, stipulandum; item, general. interventor & quasi conglutinator hominum quemvis contractum inter se ineuntium; unde, προξενητικὴ, scil. μίσθωσις, mercedes quæ proxenetis solvitur; item, πρᾶξις προξενεία, conciliatrix; sed exp. & προμνήστρια, id vide, omnia, à præced. πρόξενος, qui peregrinos hospitio excipit totius civitatis nomine; item Metaph. qui aliquid procurat sive procuravit alicui; seu, qui alicujus rei est author; item, conciliativus; unde etiam præced. πρόξενος, comparo aliquid alicui, vel, comparare conor; ut πρόξενός σοι τῶν, hujus rei sum tibi author, vel, hanc rem tibi comparo; item, sum interpres & conciliator versurarum aliorumque contractuum, Dem. Plut. &c. Unde etiam, προξενία, ἡ, hospitalis amicitia, vel, hospitii necessitudo publica. Xen. &c. Omnia, ex πρὸ & Th. ξένος, ὁ, V. Item, προξενὶς, dux viæ; q. d. viæ præd ctor, perductor: ex πρὸ & ὁδηγὸς, V. Item, προοδοιπόρος, qui in itinere præit; ex πρὸ & ὁδοιπόρος, ὁ, V. Sic etiam, προοδοιπορικὸς, præparatus; in quo, seu, ad quem via jam patefacta est; apud Aristot. est part. præs. pass. à seq. προοδοπορέω, vide.

Προοδοποιέω, viam præstruo, viam patefacio, præparo; item propensus sumtex πρὸ, ὁδὸς, οῦ, ἡ, via, & ποιέω.

Πρόοδος, ου, ἡ, progressus, seu, exeundi actio; item, processus, progressus: & Metaph. incrementum; & interdum adjectivè, qui viam præit; unde, προόδιος, præco, &, προόδευσις, præeundi actio: ex πρὸ & ὁδὸς, unde, ὁδεύω, fut. εύσω, &c. V. Item, πρόοδες, & πρόοδυν, prominentes habentes dentes, Poll. 2. ex πρὸ & ὀδὼς, ὀδόντος, ὁ, &c. V. Item, προοικοδόμια, ædificio, seu, struo ante; præstruo, Poll. ex πρὸ & οἰκοδομέω, V. Sic, προοικονομέω, præstruo, præmolior, item προοικονομία, rei futuræ præparatio & dispositio; unde προοικονομικὸς, dicitur, quod præstruit & viam facit ad sequentia; ex πρὸ & οἰκονομία, unde, οἰκονομέω, &c. V.

Προοιμιακὸς, ὴ, ὸν, ad exordium, seu, prooemium pertinens; à seq. προοίμιον, τὸ, V. Unde etiam, προοιμιάζομαι, exordio, seu, prooemio utor; itidem, ex πρὸ & οἶμος, ου, ὁ, &c. Vide seq.

Προοιμιάσω, 2. sing. f. ι. m. verbi προοιμιάζομαι, exordior. f. άσομαι. præs. part. m. προοιμιαζόμενος, η, ον, à

Προοίμιον, ου, τὸ, exordium, prooemium. Th. οἶμος, via, semita.

Προόλυμνος, ante perdo: ex πρὸ & ὄλυμνος, V. Item, προολυμαίνω, ante complano, ante levigo: ex πρὸ & ὀμαλὸς; unde, ὁμαλύνω, V. Sic &, προόμυνμι, sive, προμόνω, q. d. præjuro; prius, seu, aptè juro: ex πρὸ & ὄμνυμι, ὄμνυμ, V. Item, προομολογέω, prius confiteor, ante confiteor: ex πρὸ & ὁμολογέω, V. Item, προόμοσία, seu, προμοσία, q. d. præjuratio; ipsa actio prius jurandi; item, jusjurandum, quod accusator προμνύει, veram esse suam accusationem; Poll. est verbale, à προόμνυμι, quod à Th. ὄμνυμι, fut. ὀμοῦμαι, pr. ὄμοκα, &c. V. Item, προοπεδίζω, prior increpo probris, prior incesso dictis probrosis; ex πρὸ & ὀνειδίζω, V.

Προοπτέον, prospiciendum: &

Προόπτος, ου, ὸν, ὴ, prævisus, manifestus. Th. ὄπτομαι, video.

Προόπτης, qui rem prospicit; qui prævidet, seu, speculator ante. Plut. Item, προόψις, visio rei futuræ. Thuc. Utrumque, ut & προόπτης, præced. præcognitus, verbatus, à προόπτομαι, prospicio, provideo; ex πρὸ & ὄπτομαι, V. Sic etiam, προοπτικὸς, qui prævideri, vel, providerì potest; unde, προοπτικὸς, Prævidendi, seu, providendi peritus, providus; utrumque, verbale à προόπτομαι, ὦμαι, idem quod seq. προοράω, V.

Προοράω, ῶ, ante me video, prospicio: imperf. m. προορώμην, ῶμαι, perf. act. Att. προόρακα. perf. part. act. προορακὼς, ὼς, ὸς, qui antea vidit. Th. ὁράω, video.

Προορθρίζω, ante lucem surgo. Psalm. 5. ex πρὸ & ὀρθρίζω, V.

Προορίζω, prius definio: f. ίσω. præt. προώρικα. a. 1. πρωρισα. prædestinavi, decrevi exsequi. a. 1. part. act. προορίσας, ασα, ὸν, qui prædesti avit: à ab ὁρίζω, definio. Th. ὅρος, terminus.

Προορισμὸς, prætinitio, prædestinatio; verbale, à προορίζομαι, prædefinior; ut, apud Paul. ad Eph. 1. προορισθέντες κατὰ πρόθεσιν, item activè, oppignerationis, seu, hypothecæ notam appono; ut, apud Dem. contr. Onetor. διαλύω προεσὼ τῶν οἰκιῶν; ab act. προορίζω, præfinito; prius constituo, &c. V. Item, προορμέω, seu, προορμίομαι, anté concitor; ex πρὸ & ὁρμάω, V. Sic, προορμία, an e cnalvigo ex ftatione: ex πρὸ & ὁρμία, V. Προρύττω, fodio ante; præfodio: ex πρὸ & ὀρύττω, vel, ὀρύσσω, V. Προορχέομαι, præsulto: ex πρὸ & ὀρχέομαι, vide.

Πρὸς, projice, a. 2. imperat. m. πρόσθο, πρόσθω ἡμῖν, verbi πρόημι. Th. ἵημι, seu ἵω, mitto.

Πρόσυρον, mustum, quod priusquam uvæ calcentur sponte distillat; quod &, πρόσυρμον, sive, πρόσυρτον, Latinis, vinum lixivium, dicitur.

Προσφειλέτης, ου, ὁ, ante debitus, præs. part. pass. à

Προσφείλω, prior debeo, item debeo. Th. ὀφείλω, debeo.

Προσχέω, prior ineo, prior salio: & προοχέομαι, prius ineor, ante salior: ex πρὸ & ὀχέω, V. Item, προοχὴ, ῆς, ἡ, eminentia, locus prominens: prominens, substantivè; ut occurrit apud Tacit. in litoris prominentis; est verbale, à προέχω, ομαι, V. Πρόσχες, vide suprà πρόσσχης, item, πρόσχλης, ὁ, ἡ, prominens, protuberans, Luc. ex πρὸ & σκίγνυμι, unde πάγος, ὁ, &c. V. Seu, est verbale, à προπήγνυω, id V. Προπάθεια, ἡ, q. d. antepassio: morbi præludium; adventatio morbi: sed exp. & anteceptà perturbatio, apud Plut. ex πρὸ & πάθος, τὸ, unde πάθη, ἡ, &c. V. Προπαιδεύω, ante instituo, antè docco: in pass. προπαιδεύομαι, prius instituor & doceor: unde verbalia, προπαίδευμα, τὸ, & προπαίδευσις, ἡ, quæ docebantur ante Philosophiam & Theologiam; qualia sunt, & in singulis disciplinis præcognita dicta, vel potiùs, præcognoscenda dici debent; i. e. προπαιδεία: ex πρὸ & παιδεύω, V. Πρόπαππος, ου, ὁ, puerorum productor: leno, mango: ex πρὸ & πάππος, V. Πρόπαλαι, jam olim; jamdudum, jampridem; jamdiu: ex πρὸ & πάλαι, V.

Πρόπας, η, ον. & πρόπασα, m. g. universus, um. Them. πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e.

Πρόπαππος, proavus, avi pater; unde, προπαππικὸς q.d. proavialis: ad proavum pertinens: ex πρὸ & πάππος, unde πάππος, &c. V.

Πρόπαρ, per Apoc. pro

Προπάροιθε, ante, è regione: à πάροιθε, idem, quod Th. πάρος, ante, adv.

Προπάροιθεν, idem quod præced. προπάροιθε, ante: & item, in conspectu, ante oculos, &c. V. Item, προπαροξύνω, ομαι, unde προπαροξυνθέντα, apud Grammaticos, dicitur antepenultima syllaba quæ acutum habet: ex πρὸ & παροξύνω, ομαι, quod ex παρὰ & ὀξύνω, &c. V. Πρόπας, omnis, totus: ex πρὸ & πᾶς, V. Item, προπαστὸς, locus ante thalamum; προπαστὸν, procœtum: ex πρὸ & πάσσω, ὁ, V.

Προπάσσω, ante patior: a. 2. προπαθὼν. a. 2. part. act. προπαθὼν, ὄντος. Th. πάσχω, patior. f. πείσομαι. p. m. πέπονθα. a. 2. m. ἐπαθόμην.

Προπάτωρ, ορος, ὁ, secundus auctor, qui vice patris seu auctoris est; propriè avus, progenitor, generis auctor: ex πρὸ & πατὴρ, pater

Προπάτορες, i. e. ὁι ἄνω πατέρες; progenitores: est plur. à præced. sing. προπάτωρ, avus; item, primus pater, principium alicujus generis; ut, ὦ ζεῦ πρόγονον προπάτωρ; apud Sophocl. Unde etiam, προπατορικὸς, ad avum, avos, vel, progenitores pertinens: i. tem, à progenitoribus proveniens, &c. Vide.

Πρόπειρος, ου, ὁ, periculum, quod de re aliquâ fit, ante quam aliquid aggrediamur; prætentamentum: ex πρὸ, ante, & Th. πεῖρος, conatus.

Προπειρῶ, & πρόπειρᾶμαι, prius tento, prætento: à præced. πρόπειρος, vide.

Πέμπτη, τὸ, quinta pars solutionis, ἡ πρὸς ἡμέρας πέντε, &c. Vide Constantinum: est ex πρὸ & πέμπτη, scil. μοῖρα, quinta pars: quod est à πέμπτος, quintus, & hoc πέμπω, Æolice, pro Th. πίντε, &c. V.

Προπέμπομαι, deducor honoris causâ; item activè, deduco, prosequor: unde, προπεμπτήριος, ου, ὁ, quo prosequimur & deducimus aliquem abeuntem; utrumque, à seq. πρόπεμπτον, prior mitto, antè mitto; item, prosequor, comitor; item, honoris causâ alicui præco, &c. V.

Πρόπεμπω, deduco: f. ψω. a. 1. προπεμψα. a. 1. imperat. act. πρόπεμψον, άτω, deducendum cura: a. 1. sub. act. προπεμψάμην, ῃ, ῃται. prosequar, a. 1. pass. προτιμφθὼ, ῇς, ῇ. a. 1. inf. pass. προπεμφθῆναι, a. 1. part. pass. προπεμφθεὶς, deductus. Them. πέμπω, mitto.

Προπεπυσμένος, vel προπεπυσμένος, η, ον, qui ante aliquid intellexit, perf. part. pass. verbi προπυνθάνομαι, præsentisco: quod à πυνθάνομαι, audio, f. πεύσομαι.

Προπετικὸς, ὴ, ὸν, qui propinavit, perf. part. act. verbi πρόπινω, quod vide.

Προπινύτα, acc. sing. a. 2. part. act. à προπίνω, procido. Th. πίπτω, ado. f. πεσοῦμαι. p. πέπτωκα. a. 2. ἔπεσον.

Προπινυτίδαι, vocabula dicuntur apud Gramm. quæ in penultima circumflexum habent; unde adv. προπεπινυμένως, circumflexo in penultima: ex πρὸ & πεπινυμένος, unde πεπινυμένως, &c. V. Item, προπεπτεχυῖα, ante circumscarifico; antè circumcido, seu antè ferro emarginans scarifico: ex πρὸ & πεπτεχυῖα, V. Προσφυάδες, ab anteriori parte fibulo: ex πρὸ & περόνη, V. Πρωίφιτον, ante annum superiorem, i. e. anno abhinc tertio; unde πρωιφύτιον, qui est anni antè præsentem tertii: ex πρὸ & πέρυσι, V. Item, προπετάζω, seu, προπετάννυμι, & προπετάνυμι, ab anteriore parte expando, vel, obtendo, prætendo: ex πρὸ & πετάζω, V.

Προπέτεια, ας, ἡ, præcipitanti, temeritas; protervia: item propensio: à προπέτὴς quod V.

Προπετὴς, acc. sing. ἐς

Προπίπτω, ῶ, ὸ. ἡ, præceps, pronus, protervus, pro a: προπετὴς, præcipitanter, adv. Ex πρὸ & πίπτω, ro quo in usu est, πίπτω, cado.

Προπετῶς, adv. præcipitanter, temerè: à præced.

Προπιτύομαι, temere me gero: temere

rarius sum; in Epigr. à præced. προπτής.

Προπεφεσμένα, prædeliberata, Dor. pro προπεφεσμένα, nom. vel acc. pl. n. g. perf. partic. pass. verbi προφεσζόμαι, prædicor, prænuntior. Th. φεσζω, dico, f. σω. a. 2. ἐφεσάμην, perf. pass. πέφεσμαι. p. m. πεφεσθαι.

Προπεφνώς, priùs congelo; unde, τὸ προπεπηγὸς, priùs concretum, vel, simpl. coctum, Dioſc. 3. 92. ex πρὸ & πήγνυμι, V.

Προπηλακίζω, vide in ſeq.

Προπηλακισθείς, ἐντ⊙, a. 1. part. pass. verbi προπηλακίζω, probro & ignominiâ afficio: in. è præt. part. pass. προπηλακισθήμεν⊙, ν. Th. πηλὸς, lutum: unde πηλακίζω, contumeliâ afficio propriè per aſperſionem luti.

Προπηλάκισις, ἡ, & προπηλακισμὸς, ὁ, læſio quæ fit per contumeliam; verbalia, à præced. προπηλακίζω, V. Item, προπήχιον, os cubiti majus; cubitum, Poll. l. 2. ex πρὸ & πῆχυς, εως, ὁ, &c. V

Προπίνω, PROPINO, item poculo provoco: propinando offero: Metaph. in gratiam alicujus alium prodo ac porrigo perdendum: ex πρὸ & πίνω, bibo: f. πώσω. p. πέπωκα. a. 2. ἔπιον.

Προπίνον, vaticinium, oraculum; eſt quaſi πρόπιτνον; (atque indè Διοπρόπιον, Suid.) ex πρὸ & ἴστ⊙, ι⊙ν, τὸ, V. Quidam verò deducunt à Th. πρίπω, & dicunt poni pro Διοπρόπιον, τὸ, quod V.

Προπορεύομαι, prior vendo: ex πρὸ & πορεύομαι, V.

Προπίπτοντες, incidentes, nom. plur. præſ. part. verbi προπίπτω, procido. Vide in προπεσόντα.

Προπιστεύω, antè credo; priùs fidem habeo: ex πρὸ & πιστεύω, V. Item, προπιστία, ᾶ, accidens, ſeu, procidens ſuppliciò: ex πρὸ & πιστὸς, ὸν, idem quod Th. πίστις, V.

Προπλασμα, q. d. præfigmentum: ex πρὸ & πλάσμα, τὸ, V. Item, προπλοῦς, q. d. prænavigo, prior vavigo; in navigatione priorem locum obtineo; unde, προπλοῦς & προπλους, q. d. prænavi, ans; prius navigans; ut, προπλοῦς νῆες, naves quæ antecedunt, quæ præmitti ſolent ad explorandum: præcurſoriæ naves & exploratoriæ, Thuc. l. 5. ex πρὸ & πλοῦς, unde πλέω, contr. πλῶ, &c. V. Προπλυνω, priùs lavo, antè abluo, vel, eluo, ex πρὸ & πλυνω, V. Item, προπλυσις, vel, προπλυσμὸς, τὸ, calida lavatio, ſeu, caldarium, in quod intrabant è frigidario, minus calidum ſcil. quam ipſe πνιγεὺς, calidius autem ipſo frigidario: ex πρὸ & Th. πνίγω, unde πνίγ⊙, ιμ⊙ν, τὸ, & πνιγεὺς, εως, ὁ, &c. V.

Προποδίζω, procedo, progredior: à ποδίζω, gradior: f. ίσω. Th. πούς, ποδὸς, ὁ, pes.

Προποδισμὸς, progreſſio: verbale, à præced. προποδίζω, V.

Προποιῶ, qu. φερτέρου ποιῶ.

Προποιέομαι, priùs fio; eſt pass. à præced. προποιῶ, antè, ſeu, priùs facio: ex πρὸ & ποιέω, V. Item, προπολεμῶ, belligero pro: propugno: ex πρὸ & πολεμῶ, V. Item, προπολεύω, ſum προπόλ⊙ ſeu προπόλ⊙, i. e. antè ambulo; famulus qui hero ſuo, vel, famula quæ heræ ſuæ præit; unde verbale, προπόλιμα, ατ⊙, τὸ, miniſterium: à ſeq. πρόπολ⊙, V. Item, προπόλιον, præcanus; antè tempus caneſcens; ex πρὸ & πολιὸς, V. ſed, προπόλιον, eſt etiam, ante urbem ſitus, ſeu, qui in introitu urbis eſt; & ſic eſt à πρόπολις, εως, ἡ, pars ea urbis quæ in ipſo ſtatim aditu occurrit: ſed eſt & in alveis apiariorum propolis; craſſior ſcil. materia & viſcoſa, in fundamentis operum, quæ apes, additis floribus, nondum tamen cerâ, ad favorum ſtabilimentum, inſtituunt; ut omnes frigoris aut injuriæ aditus obſtruantur, Plin. l. 11. c. 7. ex πρὸ & πόλις, εως, ἡ, &c. Vide.

Πρόπολ⊙, ᾳ, ὁ, ἡ, ὁ ἀμφὶ τὴν ἑαυτοῦ κώμην πολῶν, qui circà dominum ſuum verſatur: miniſter, ſervus. Th. πολέω.

Πρόπομα, ατ⊙, τὸ, potus qui propinatur; peculiariter ſic dictum erat certum quoddam potionis genus, ex vino, & melle deſpumato; ita ut in vini ſextarios quatuor unus mellis adderetur; atque ſic mixtura fiebat cita cocturam, quæ tamen ſufficienti tempore inſolabatur, à propomatibus hiſce non multùm diverſa fuerunt, condita appellata, &c. Vide Conſtant. eſt verbale; à προπίνω, quod V. Item, προπομπεύω, in ſolenni pompa præeo, vel, præferor; de animatis pariter & inanimis: ex πρὸ & πομπὴ ſeu, πομπεύω, &c. V. Sic &, προπόμπ⊙ς ut, προπόμπ⊙ πηδ, quum honoris gratiâ alicui præimus, eumque deducimus; & interdum, idem quod προπομπὸς, ſeq. V. Sic &, προπομπεῖα & προπομπία, ἡ, ipſa deductio, quum honoris cauſa alicui præimus; omnia, à ſeq. προπομπὸ, comitatus, quo prævia turba anteit in ſolennibus pompis, vel, à προπέμπω, &c. V.

Προπομπὶς, ῖδ⊙ς, ἡ, præmiſſio, deductio: & Προπομπὸς, οῦ, ὁ, ἡ, anteambulo, prævius deductor: à προπέμπω, quod vide.

Προπονέω, eſt antè labore frangi & fatigari, prælaſſari: ex πρὸ & πονέω, V. Item, προπονὶς, ἰδ⊙ς, ἡ, Propontis; mare quod ante ponticum Euxinum eſt: ex πρὸ, & πόντ⊙ς, ὁ, V.

Προπορεύω & προπορεύομαι, prius trajicio, vel, prætermitto; eo antè, præcedo, præeo; ut, πρόπολ⊙ προπορευομένη, ancilla heræ ſuæ præiens, Athen. l. 6. &, προπορεύεσθε ἡμαρόδιοι, præcedite nos; apud Xen. Pæd. 4. ex πρὸ & πορεύω, ομαι, V.

Πρόποσις, εως, ἡ, propinatio, vel etiam, ipſe potus qui propinatur; verbale, à προπίνω, V. Item, προποτίζω, ante bibendum præbeo; antè in potione porrigo, vel, potionem ipſam porrigo; unde verbalia, προπότισμα, τὸ, potio quæ antè præbetur; &, προποτισμὸς, præbitio ejuſmodi potionis; in Hippiatr. & apud Dioſc. ex πρὸ & ποτίζω, &c. V. Item, πρόπους, οδ⊙ς, ὁ, qui præmagnis eſt pedibus; cui ſunt grandes pedes; item, ſtella, quæ pedes Geminorum in Zodiaco præcedit; dicitur πρόπους, quaſi, πρὸ πους: teſte Proclo: & in plur. πρόποδες dicuntur etiam, anteriores pedes, &, prominentia in montibus; item, Inſulæ ante Ægyptum ſitæ: ex πρὸ & πῦς, ποδὸς, V.

Πρόπρασις, qui prior vendit; item, πρόπρασ⊙ς, idem, vel, ὁ τῶν πωλουμένων πρῶτος, proxeneta, pararius, interventor: ex πρὸ & πιπράσκω, factum per reduplicationem ex πράθω, quod per Syncop. eſt pro πρᾶμαι, f. άσω; unde, πρᾶτὴρ, πρᾶσις, &c. V.

Πρόπριων, ῶν⊙ς, ὁ, prompeus: qui, πρόπυρ⊙ν. Videtur compoſitum ex πρὸ & πρὼν, ὁ, cacumen montis. Et per ſyncop. πριὼν, idemque valet ac πρόπυλις.

Πρόπυλις, ῖδ⊙ς, ὁ, ἡ, præceps, pronus, proclivis, paratus, propenſus. Th. πρόπυλις, idem.

Προπυροκατεγγέλω, exp. antrorſum cum impetu: ex duplici πρὸ & κατεγγέλω, V. Item, προπυροδίδ⊙μι, vide προδίδ⊙μι; ſic, προπυροκαλύπτομαι, majoris emphaſeos gratiâ, idem quod, & pro, προκαλύπτομαι, obtego me, ſeu, præcendo ad me tegendum, &c. V.

Προπυρωλίνδομαι, majoris emphaſeos gratiâ, pro προπυλίνδομαι, provolvor ad pedes alicujus more ſupplicis, quod à κυλίνδω, idem quod Th. πυλίω, volvo.

Πρόπυρνα, adv. funditùs, prorſus: ex πρὸ & πυρνὸς, ὁ, V. Item, προπύπαια, epitaticè; ut in προπύδιδμι; item, ſimul, σὺν, unà; ut, προσυπόλλυμαι, προσδιαλύομαι, aliquando nihil immutat; ut, προσαναμένω, eſt τὸ ἀναμένω, & interdum eſt ὑπερτοπικὸν, ut in προσάπτω, προσλαύειν, aſſiduitatem etiam ſignificat & vehementem applicationem; ut in προσπίδομαι, προσπάσσω; item, ad; ut in προσβαίνω, προσβάλλω, &c.

Προσάββατα, ὰ, τὸ, dies qui ſabbatum antecedit.

Προσάββατον, præced. eſt, q. d. præſabbathum, h. e. initium Sabbathi; ut, Marci, 15. ἦν παρασκευὴ ὅ ἐστι προσάββατον; erat paraſceue quæ præcedit Sabbathum; ex πρὸ & σάββατον, τὸ, V.

Προσαγανακτέω, valde indignè fero: ex πρὸς & ἀγανακτέω, V.

Προσάγαγε, 2. a. imperat. act. Att. & Προσαγάγω, ης, ῃ, 2. a. 2. ſub. act. Att. verbi προάγω, adduco, quod V.

Προσαγγέλλω, nuntio; ut ἀγγέλλω; item, defero; ut, προσαγγέλλειν ἑαυτὸν, deferre ſe ipſum; apud Luc. Unde, προσαγγελτὴς, emiſſarius; & προσαγγελία, nuntium; pro ἀγγελία; ex πρὸς & ἀγγέλλω, unde ἄγγελ⊙ & ἀγγελία, &c. V. Item, προσαγκαλίζομαι, ulnis complector; in ulnis geſto: ex πρὸς & ἀγκαλίζομαι, idem, &c. V. Sic & προσαγλαΐζομαι, adornor: ex πρὸς & Th. ἀγλαΐς, unde ἀγλαΐζομαι, V. Sic etiam, προσαγόμυσις, compellatio; ſalutatio; verbale, à ſeq. προσαγορεύω, vide.

Προσαγορευτικὸς, ὴ, ὸν, compellativus, ſalutatorius: à

Προσαγορεύω, compello, ſaluto, cognomino: f. εύσω. præt. προσηγόρευκα. præſ. paſſ. προσαγορεύομαι, ῃ, ῶ, cognominor. a. 1. ind. paſſ. προσηγορεύθην, ης, η, ab ἀγορεύω, verba facio pro concione. Th. ἀγορὰ, forum.

Προσαγρυπνέω, noctem inſomnem duco: ex πρὸς & ἀγρυπνέω, ab ἄγρυπν⊙, idem quod, & pro, ἀϋπν⊙, (Pleonaſmo ſcil. literarum γρ) ex α priv. & ὕπν⊙, ὁ, V.

Προάγω, adduco; item accedo, appropinquo. f. ξω. p. προήχα. a. 2. ſub. προσαγάγω, ης, ῃ. a. 2. part. προσαγαγὼν ⊙ῦ, Att. redupl. qui perreraxit. Th. ἄγω, duco.

Προσαγωγὴς, ὴ, aditus, acceſſus: à præced.

Προσαγωγὸς, vim habens alliciendi, pellax, illecebroſus. Thuc. Item, προσαγωγεὺς, qui aditum præbet; admiſſionalis; item, conciliator; interpres, ſequeſter; emiſſarius, Plut. in lib. ὅτι πολύπρ. dicit tyrannos inviſiſſimos reddi per eos, qui aures illorum & προσαγωγεῖς appellantur; & Chriſtum, Gregorius, noſtrum προσαγωγία vocat, i. e. conciliatorem & interpretem; ſic &, προσαγωγίδης, idem; ſed apud Plut. ibid. Eraſm. προσαγωγίδας interp. exploratores; item, προσαγώγιον, ὁ, τὸ, inſtrumentum fabrile, quo admoto ligna curva dirigunt; inquit Suid. Omnia à præced. προσάγω, V. Item, προσάδω, accino; ut, προσᾴδω τοῖς μίσεσι; apud Ariſtoph. ex πρὸς & ᾄδω, pro ᾄδω, idem quod Th. αἰείδω, V. Προσαθέω, ludo, ſeu, colludo cum; ex πρὸς & ἀθύρω, V. Sic προσαίνω, antè adblandior, vel, adblandiendo antè demulceo: ex πρὸ & σαίνω; item, προσαίνω, adblandior, ſeu, adblandiendo delicto; ut, apud Æſch. in Prometh. εἰ τινδὶ προσαίνει σι π; ſi quid horum tibi adblanditur: ex πρὸς & σαίνω; à Th. ζέω, &c. V. Προσαιρέομαι, ῶμαι, allego; inſuper lego ſeu delego; ad numerum antiquum addo, & mihi coopto: inquit Bud. ex πρὸς & αἱρέομαι, V. Item, προσαίρω, affero, exhibeo; item, ſumo: ut, προσάγεσθαι ξυλα; Gal. Unde verbalia, πρόσαιρμα, ατ⊙ς, τὸ, cibus qui exhibetur; & πρόσαιρσις, exhibitio, vel, uſus cibi; Hipp. oc. ex πρὸς & αἴρω, f. ἀρῶ, quod in aor. ἆρα & ἄρασθαι, ut & in cæteris modis, & in compoſitis interdum habet ᾱ ſubſcriptum: interdum non, &c. V.

Προσαίτια, ᾶ, mendico: f. ήσω. p. προσῄτηκα. Th. αἰτέω, peto.

Προσαίτης, ου, ὁ, mendicus. Vide præced.

Προσαιτέομαι, ῶμαι, inſuper accuſo, vel criminor: ex πρὸς & αἰτέομαι, V. Item, προσαιτάνδω, inſuper acuo: ex πρὸς & ἀκαντάνδω, V. Sic etiam, προσακοντίζομαι, inſuper jaculis conficior; ex πρὸς & ἀκοντίζω, ομαι, à Th. ἄκων, οντ⊙ς, ὁ, unde ἀκόντιον, τὸ, &c. V. Item, προσακούω, inſuper audio, Plut. ex πρὸς & ἀκούω, V.

Προσακτέον, adducendum, verbale à προσάγω, quod V.

Προσαλείφω, allino, illino: ex πρὸς & ἀλείφω, ungo.

Προσαλίσκομαι, inſuper capior; item, inſuper condemnor: ex πρὸς & ἁλίσκομαι, V. Item, προσάλλομαι, aſſilio, præſilio: ex πρὸς & ἄλλομαι, V. Item, προσαλτὴρ, in quo ante rubâ ca-

Πρεῖται, profluit, 3. ſing. præſ. ind. & Πρεόντων, profluenti, dat. ſing. part. præſ. à

Πρεῖται, vel πρεῖσθαι, profluo: ex πρὸ & ῥέω, fluo. f. ῥεύσω. p. ἐρρύηκα. at

Προῤῥέω, prædico. f. ήσω. perf. προῤῥήρηκα, & Att. προείρηκα. Th. ῥέω, dico. Heſych.

Προῤῥήσις, εως, ἡ, vaticinium: dat. plur. προῤῥήσεσι, à præced.

Προῤῥητὸν, prædicendum eſt; item, προῤῥητ⊙ς, prædictus, & προῤῥητικὸς, q. d. prædictorius; unde, βιβλία προῤῥητικὰ, Hippocr. libri continentes prædictiones de morbis; omnia verbalia à præced. προῤῥέω, V.

Προῤῥίζω & προῤῥιζόω, radicitus, ſtirpitus, à ſeq. προῤῥιζ⊙ς, V.

Προῤῥιζ⊙ς, ᾶ, ὁ, ἡ, vel προῤῥιξ⊙ς, unà cum radice, radicitus. Th. ῥίζα, ης, ἡ, radix.

Προῤῥίπτω, ſupra me jacio: ex πρὸ & ῥίπτω, V.

ΠΡΟΣ, cum gen. ὰ, ab, ex, erga, cum: cum dat. ad, apud, uſque: cum acc. in, apud, inter, ad, contrà, propter, juxtà, circiter. Abſolutè πρὸς, eſt προσὶν, præterea: πρὸς ὃ, adhæc verò.

Πρὸς, in compoſit. ſignificat, inſuper, præterea, epitaticè; ut in προσδίδωμι; item, ſimul, σὺν, unà; ut, προσυπόλλυμαι, προσδιαλύομαι, aliquando nihil immutat; ut, προσαναμένω, eſt τὸ ἀναμένω, & interdum eſt ὑπερτοπικὸν, ut in προσάπτω, προσλαύειν, aſſiduitatem etiam ſignificat & vehementem applicationem; ut in προσπίδομαι, προσπάσσω; item, ad; ut in προσβαίνω, προσβάλλω, &c.

Προσάββατα, ὰ, τὸ, dies qui ſabbatum antecedit.

Προσάββατον, præced. eſt, q. d. præſabbathum, h. e. initium Sabbathi; ut, Marci, 15. ἦν παρασκευὴ ὅ ἐστι προσάββατον; erat paraſceue quæ præcedit Sabbathum; ex πρὸς & σάββατον, τὸ, V.

Προσαγανακτέω, valde indignè fero: ex πρὸς & ἀγανακτέω, V.

Προσάγαγε, 2. a. imperat. act. Att. & Προσαγάγω, ης, ῃ, 2. a. 2. ſub. act. Att. verbi προάγω, adduco, quod V.

Προσαγγέλλω, nuntio; ut ἀγγέλλω; item, defero; ut, προσαγγέλλειν ἑαυτὸν, deferre ſe ipſum; apud Luc. Unde, προσαγγελτὴς, emiſſarius; & προσαγγελία, nuntium; pro ἀγγελία; ex πρὸς & ἀγγέλλω, unde ἄγγελ⊙ & ἀγγελία, &c. V. Item, προσαγκαλίζομαι, ulnis complector; in ulnis geſto: ex πρὸς & ἀγκαλίζομαι, idem, &c. V. Sic & προσαγλαΐζομαι, adornor: ex πρὸς & Th. ἀγλαΐς, unde ἀγλαΐζομαι, V. Sic etiam, προσαγόμυσις, compellatio; ſalutatio; verbale, à ſeq. προσαγορεύω, vide.

Προσαγορευτικὸς, ὴ, ὸν, compellativus, ſalutatorius: à

Προσαγορεύω, compello, ſaluto, cognomino: f. εύσω. præt. προσηγόρευκα. præſ. paſſ. προσαγορεύομαι, ῃ, ῶ, cognominor. a. 1. ind. paſſ. προσηγορεύθην, ης, η, ab ἀγορεύω, verba facio pro concione. Th. ἀγορὰ, forum.

Προσαγρυπνέω, noctem inſomnem duco: ex πρὸς & ἀγρυπνέω, ab ἄγρυπν⊙, idem quod, & pro, ἀϋπν⊙, (Pleonaſmo ſcil. literarum γρ) ex α priv. & ὕπν⊙, ὁ, V.

Προάγω, adduco; item accedo, appropinquo. f. ξω. p. προήχα. a. 2. ſub. προσαγάγω, ης, ῃ. a. 2. part. προσαγαγὼν ⊙ῦ, Att. redupl. qui perreraxit. Th. ἄγω, duco.

Προσαγωγὴς, ὴ, aditus, acceſſus: à præced.

Προσαγωγὸς, vim habens alliciendi, pellax, illecebroſus. Thuc. Item, προσαγωγεὺς, qui aditum præbet; admiſſionalis; item, conciliator; interpres, ſequeſter; emiſſarius, Plut. in lib. ὅτι πολύπρ. dicit tyrannos inviſiſſimos reddi per eos, qui aures illorum & προσαγωγεῖς appellantur; & Chriſtum, Gregorius, noſtrum προσαγωγία vocat, i. e. conciliatorem & interpretem; ſic &, προσαγωγίδης, idem; ſed apud Plut. ibid. Eraſm. προσαγωγίδας interp. exploratores; item, προσαγώγιον, ὁ, τὸ, inſtrumentum fabrile, quo admoto ligna curva dirigunt; inquit Suid. Omnia à præced. προσάγω, V. Item, προσάδω, accino; ut, προσᾴδω τοῖς μίσεσι; apud Ariſtoph. ex πρὸς & ᾄδω, pro ᾄδω, idem quod Th. αἰείδω, V. Προσαθέω, ludo, ſeu, colludo cum; ex πρὸς & ἀθύρω, V. Sic προσαίνω, antè adblandior, vel, adblandiendo antè demulceo: ex πρὸ & σαίνω; item, προσαίνω, adblandior, ſeu, adblandiendo delicto; ut, apud Æſch. in Prometh. εἰ τινδὶ προσαίνει σι π; ſi quid horum tibi adblanditur: ex πρὸς & σαίνω; à Th. ζέω, &c. V. Προσαιρέομαι, ῶμαι, allego; inſuper lego ſeu delego; ad numerum antiquum addo, & mihi coopto: inquit Bud. ex πρὸς & αἱρέομαι, V. Item, προσαίρω, affero, exhibeo; item, ſumo: ut, προσάγεσθαι ξυλα; Gal. Unde verbalia, πρόσαιρμα, ατ⊙ς, τὸ, cibus qui exhibetur; & πρόσαιρσις, exhibitio, vel, uſus cibi; Hipp. oc. ex πρὸς & ἀέρω, f. ἀρῶ, quod in aor. ἆρα & ἄρασθαι, ut & in cæteris modis, & in compoſitis interdum habet ᾱ ſubſcriptum: interdum non, &c. V.

Προσαίτια, ᾶ, mendico: f. ήσω. p. προσῄτηκα. Th. αἰτέω, peto.

Προσαίτης, ου, ὁ, mendicus. Vide præced.

Προσαιτέομαι, ῶμαι, inſuper accuſo, vel criminor: ex πρὸς & αἰτέομαι, V. Item, προσαιτάνδω, inſuper acuo: ex πρὸς & ἀκαντάνδω, V. Sic etiam, προσακοντίζομαι, inſuper jaculis conficior; ex πρὸς & ἀκοντίζω, ομαι, à Th. ἄκων, οντ⊙ς, ὁ, unde ἀκόντιον, τὸ, &c. V. Item, προσακούω, inſuper audio, Plut. ex πρὸς & ἀκούω, V.

Προσακτέον, adducendum, verbale à προσάγω, quod V.

Προσαλείφω, allino, illino: ex πρὸς & ἀλείφω, ungo.

Προσαλίσκομαι, inſuper capior; item, inſuper condemnor: ex πρὸς & ἁλίσκομαι, V. Item, προσάλλομαι, aſſilio, præſilio: ex πρὸς & ἄλλομαι, V. Item, προσαλτὴρ, in quo ante rubâ ca-

nitur; in quo ante ſignum tubæ datur: ex πρὸ & σαλπίζομαι, unde σάλπιγξ, τ⊙, &c. V. Sic item, προσαμάω, ῶ, vel potiùs προσαμάομαι, ῶμαι, inſuper aggero, vel, accumulo; ex πρὸς & ἀμάω, ομαι, V.

Προσαμύνω, tutatur, 3. ſing. præſ. ind. act. à

Προσαρήγω, inſuper auxilior. Th. ἀμύνω, auxilior. f. ωῶ. p. ἤρηγκα. a. 1. ἤμυνα.

Προσαμφιέννυμι, inſuper induo me; ex πρὸς & ἀμφιέννυμι, inuſit. idem quod ἀμφιέζομαι, pro ἀμφιέννυμαι: à Th. ἵω, ſeu, ἵημι, &c. V.

Προσαναβαίνω, aſcendo. a. 2. προσανέβην, ης, η. a. 2. imperat. προσανάβηθι, & Att. προσαναβᾶθι, per Apoc. προσαναβᾶ. Ex πρὸς, ἀνὰ & βαίνω, co, vado. f. βήσομαι. p. βέβηκα.

Προσαναβάλλω, inſuper ſurſum jacio: ex πρὸς & ἀναβάλλω, V. Item, προσαναγκάζω, inſuper cogo; vel ſimpl. cogo, compello; ad officium retraho, Plut. ab ἀναγκάζω, idem, V. Προσαναγράφω, inſuper conſcribo, vel, ſimpl. conſcribo; (nam præp. πρὸς, in multis, ſæpe nihil ad ſignificationem facit;) ab ἀναγράφω, V. Προσαναίρω, ῶ, inſuper occido; item, inſuper reſpondeo; de oraculo dictum, Plut. & προσαναιρέομαι, inſuper ſuſcipio, Thuc. l. 7. ab ἀναιρέω, V. Προσανάκειμαι, deditus ſum & addictus; vel, devoveme, & velut conſeravi; ab ἀνάκειμαι, V. Προσαναλαλέομαι, ſive, προσαναλόομαι, Atticè; defleo apud, vel, ur à deſleo; ab ἀναλαλέω, V. Προσανάκλισις, accubitus, acclinatio; ab ἀνακλίνω, ομαι, unde ἀνάκλιτος, &c. V. Προσαναπείθω, adhuc, vel, inſuper interrogo, vel, judico; ab ἀναπείθω, V. Προσαναρχέω & ώμαι, exordior, initium dicendi facio, i. e. πρωιμίζομαι; idem quod ἀναρχέομαι, retrò pello; item, exordior, &c. V. Προσαναλαμβάνω, inſuper aſſumo; aut ſimpl. aſſumo, ſumo: ab ἀναλαμβάνω, V. Item, προσαναλίσκομαι, inſuper recito, inſuper narro; ab ἀναλίσκω, ομαι, comp. ut reliqua præced. cum præp. πρὸς, &c. Vide.

Προσαναλίσκω, impendo. f. προσαναλώσω. perf. προσανήλωκα. a. 1. act. προσανήλωσα. a. 1. part. act. προσαναλώσας, ᾶσα, αν. Ex πρὸς & ἀναλίσκω, conſumo. Th. ἁλίσκω, capio: f. ἁλώσω. p. ἥλωκα. & Att. ἑάλωκα. a. 2. ἥλων. a. 2. part. ἁλὼς.

Προσανανεόω, inſuper renovo; inſuper memoriam renovo: ex πρὸς & ἀνανεόω, V. Προσαναπαύομαι, ſimul, vel, una cum alio quieſco, vel, requieſco: ab ἀναπαύω, ομαι, vide. Item, προσαναπίπτω, recumbo, ſeu, accumbo apud; ab ἀναπίπτω, comp. cum πρὸς, &c. V.

Προσαναπλήθω, ῶ, ſuppleo. f. ώσω. a. 1. ind. act. προσανεπλήρωσα. Ex πρὸς, ἀνὰ, & πλήθω, impleo. Th. πλέ⊙, plenus.

Προσαναπτύω, replico; inſuper replico; ex πρὸς & ἀναπτύσσω, V. Item, προσαναῤῥιπτίζω, inſuper vel denuo excito: ab ἀναῤῥιπτίζω, V. Προσανα-

πτω,

πάω, vide infrà προστεκπαίδευσον. Προσσυναρίζω, iterum compungo, addita scil. & alia notâ; ab ἀναρίζω, vide. Item, προσυπατεύομαι, insu er minister, minas addo: ex ἀνὰ πείνω, ὁμοῦ, comp. ut præcedentia cum πρός, V.

Προσσυατίθημαι, constro, præs. ind. pass. προσυνατίθεμαι, ου, τῦ, ᾶ, 2, ind. m. cum dat. ex πρός, ἀνὰ & τίθημι, pono.

Προσσυντίθημι, idem quod præced. προσυνατίθημαι, insuper impono mihi, vel, insuper suscipio; item, insuper confero, vel, communico cum aliquo, vel, alicui; ut in Ep. ad Galat. c. 2. ἐμοὶ γὰρ οὐδὲν προσανέθεντο, nihil in me contulerunt, &c. V. Item, προσυνατρέφω, insuper alo, seu, nutrio; ut ex morbo assurgat; ab ἀναστρέφω, V. Προσαναφέρω, offero, vel insuper offero, Tobith. ab ἀναφέρω, V. Item, προσυναχρωνύω, exp. transformo me in eosdem colores: ab ἀναχρωννύω, comp. ut præced. cum πρός, &c. V.

Προσυνέρπω, adrepo, irrepo, perrepo: à πρός, ἀνὰ & ἕρπω, serpo.

Προσυνήκνυμι, convulsi fuerunt, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi προσυνασπάω. Ex πρός, ἀνὰ & σπάω, traho: f. άσω. perf. pass. ἔασμαι.

Προσυνίχνω nitor, confido; ut ἐπυνίχω; unde προσυνίχνσις, fretus & fidens; apud Polyb. Item, deditus sum, incumbo, commentor; & aliquando pro, expecto, Polyb. l. 5. Item, προσυνοίγω, adaperio, aperio: ex πρός & ἀνοίγω, à Th. διγω, V.

Προσυνὶς, ΙΔΟ⁻Σ, ὁ, ἡ, Dor. pro προσωνὶς, quod V. dat. προσυνεῖ.

Προσυντέλλω, orior, seu, exortor ad; sursum adjicio: ex πρὸς & ἀντέλλω, idem quod, & per Sync. pro ἀνατέλλω, V.

Προσάντης, ΕΣ⁻, ὁ, ἡ, acclivis: κατάντης, declivis: ab ἄντα, coram. Th. ἀντί, pro.

Προσυντλέω, ῶ, idem quod ἀντλέω, haurio; item, foveo: ex πρὸς & ἀντλέω, V. Item, προσάντης, asperè, hostiliter, infestè; ut, apud Diod. προσάντως λέγειν; est adv. à προσάντης, arduus, adversus, præruptus; ut, πρόσαντες χωρίον; unde Metaph. à locis difficilibus, transfertur etiam, ad personas, res, aut verba, &c. Vide pauló antè. Προσυπαγτέω, insuper reposco, seu, exigo: ex πρὸς & ἀπαγτέω, V.

Προσάπαξ, semel, duntaxat. Th. ἅπαξ, semel, omnino.

Προσυπειλέομαι, οῦμαι, addo minas. f. ήσομαι. a. 1. m. προσυπειλησάμην, ω, ασο, addidisti minas. a. 1. part. m. προσυπειλησάμενος. Th. ἀπειλέω, minor, minitor.

Προσυπειλὴ, insuper minor, seu, minitor; unde, προσυπειλὴ, adjecta interminatio; minæ additæ: ex πρὸς & ἀπειλὴ, unde ἀπειλὴ, ἦ, &c. V. Item, προσυπηγδόμην, præterea exuo: ex πρὸς & ἀπηγδόμην, insuit. ex ἀπὸ & ἐγδύω, V. Προσυπαρθέομαι, adnitor, seu, annitor; ab ἀναθέομαι, ex ἀπὸ & ἰρέω, ουμαι, &c. V. Προσυπίορκέω, insuper dilecto: ab ἀπίορκος, V. Προσυπόβλητος, insuper amicto: ab ἀποβάλλω, V. Προσυποφέρω, defero; idem quod ἀποφέρω, V. Προσυποδείκνυμι, demonstro, &c. Idem quod ἀποδείκνυμι, V. Προσυποδίδωμι, vel -δομαι; insuper do; addo, adjicio; item, reddo; unde verbale, προσυπόδοσις, figurâ quædam oratoria; in qua, inquit Rutil. sententiis pluribus propositis, sua cuique ratio, vel, posteriùs redditur, vel statim sub una quaquè sententia subjungetur, quibus posterior ratio subinseretur, &c. Ab ἀποδίδωμι, ομαι, unde ἀπόδοσις, &c. V. Προσυπόδυμος, præterea exuo, insuper exuo: ab ἀποδύω, ομαι, V. Προσυπόδοσις, exp. assignatio: ab ἀποτίθημι, seu -ομαι; unde ἀπόθεσις, ἡ, &c. V. Item, προσυπερέπομαι, ultra respondeo, seu, plura quam sim interrogatus: ab ἀπορέπω, ομαι, comp. ut præcedentia cum præp. πρὸς, &c. Vide.

Προσυπόλυμι, vide seq.

Προσυπόλυτος, nom. pl. f. 2. part. verbi προσυπόλυμι, præterea perdo. Sunt qui velint esse nom. pl. præs. part. act. verbi προσυπολέω; ex πρὸς, ἀπὸ & ὄλυμι, perdo: f. ὀλέσω. q. ab ὀλέω. p. ὤλεκα, & Att. ὀλώλεκα. f. 2. ὀλῶ, unde f. 2. part. act. ὀλών, ὄντ⁻.

Προσυποπωλέω, insuper amolior, aut demolior: ex πρὸς & ἀποπωλέω, V. Item, προσυποσμήχω, insuper detergo: ab ἀποσμήχω; ex ἀπὸ & σμήχω, idem quod Th. σμάω, seu σμία, &c. V. Προσυποστρέφω, seu, προσυποστρίπτω, insuper privo, fraudo præter alia; ab ἀποστρέφω, à Th. στρία, V. Προσυποστρέφω, insuper averto: ab ἀποστρέφω, V. Item, προσυποσφίττω, insuper jugulo, vel simpl. jugulo, seu, macto: ab ἀποσφάττω, idem quod Th. σφάττω, seu, σφάζω, comp. ut præcedentia, cum πρὸς, &c. V. Item, προσυπόμοι, leviter tango; primoribus digitis attingo: ex πρὸς & ὑπόμοι, tango, &c. V.

Προσυπάπτω, alligo, appendo, affigo, attribuo. Th. ἅπτω, necto. f. ψω.

Προσυπτύθιε, insuper expello: ex πρὸς & ἀπωθέω, à Th. ὤθω, &c. Vide.

Προσυρέω, allido; πρίονι ῶ; Suid. προσβάλλω & συγκρύω, Bud. ex πρὸς & ἀράσσω, vide. Item, προσάρδομαι, irrigo. pass. Προσάρδομαι, irrigor & alluor; ex πρὸς & ἄρδω, ομαι, &c. Vide.

Προσυρτήρ, adjungit, aptat, 3. sing. præs. ind. pass. à προσαρτέομαι. A præterito enim medio formatur præsens significans idem quod primitivum. Sic ab ἄγω, apto, congruo, f. ἄξω, p. m. ἦχα, & Att. ἄρχα, unde præsens hoc ἀρτόομαι.

Προσυρτύω, adaptata, nom. pl. n. g. vel acc. sing. m. g. præt. m. part. à προσάρω, adapto. Them. ἄγω, apto, f. ξω. p. ἦχα. p. m. ἦγμαι, & Att. reduplic. ἤρχα, inde p. m. part. ἠρμένος, ὀτ⁻.

Προσυρθρόω, ῶ, per articulos annecto; unde verbale, προσάρθρωσις, ossium inotorum commissura naturalis; (idem quod διάρθρωσις, Hippocr.) ex πρὸς & ἄρθρον, fut. ώσω, &c. V. Item, προσυρίζω, ῖῶ, auxilio venio, ad opem ferendam venio, auxilior: ex πρὸς & ἀρωγὸς, V. Item, προσαρκτικὸς & προσάρκτ⁻, septentrionalis: ex πρὸς & ἄρκτος, idem, à Them. ἄρκτ⁻, ὁ, &c. Vide. Item, πρόσαρμα, & πρόσαρσις, verbalia, à προσαίρω, id V.

Πρόσαρμόζω, vel ττω, adapto, accommodo: ab ἁρμόζω, congruo. Th. ἄρω, apto.

Προσυρτάω, appendo. Th. ἀρτάω, f. ήσω, idem.

Προσυρτησὶς⁻, appensus, & Metaph. deditus alicui rei & velut ex ea pendens; est part. pr. pass. à præced. προσαρτάω; unde etiam verbale πρόσαρτησις, q. d. appensio, additamentum, &c. V.

Προσυρτίως, adv. integrè; item, cohærenter; ex πρὸς & ἄρτιος, idem, à Th. ἄρτ⁻, V.

Προσάρω, adapto: vide in προσαρτάω.

Προσυρτειάζομαι, aliquid facetè addo; unde, προσαρτειασμὸς⁻, Suid. ἀστεϊσμὸν προσειπών, i. e. præterea urbanè jocatus, seu, aliquid addens non irridiculè; ex πρὸς, & Th. ἄρτ⁻, ὁ, &c. V. Item, προσαρτέρχομαι, affulgeo; à Th. ἀστράπτω, V. Προσάπιμμι, præterea, seu, insuper ignominiâ afficio; ab ἄπιμι, unde ἀπιμὶ, &c. V. Item, προσαυαίνω, & προσαυαίνομαι, arefacio, & arefio; idem quod ἀναίνω & ἀναίνομαι, à Th. αὔω, comp. ut præced. cum πρὸς, &c. Vide.

Προσαυδάω, ῶ, alloquor, compello: ex πρὸς & αὐδάω, loquor. Them. ἀυδὴ, vox.

Προσαυλίζω, in aula sto; ex πρὸς & αὐλὴ, ἡ, V. Ex quibus etiam est, προσαυλέω, ad aulis pertinens, &c. V. Item, προσαυλὴ, ῆ, tibiarum cantu, seu tibiâ accino; apud Athen. ex πρὸς & αὐλὸς, ὁ, tibia; unde αὐλέω, ῶ, tibiâ cano, &c. V. Προσαυξάνω, seu προσαύξω, adaugeo, insuper augeo: ex πρὸς & αὐξάνω, idem quod αὔξω, & Th. ἀέξω, augeo, &c. V. Προσάφαιρέω, ῶ, insuper aufero; ex πρὸς & ἀφαιρέω, quod ex ἀπὸ & αἱρέω, &c. V. Προσεφθέω, seu προσεφθίω, in decoquendo adhibeo, una decoquo: ex πρὸς & ἀφθέω; seu ἀφθίω; quod ex ἀπὸ & ἕψω; fut. ἑψήσω, ab ἕψω, &c. V. Προσαφὴ, attactus, subst. est verbale à προσάπτομαι; ex πρὸς & ἅπτομαι, tango; à Th. ἅπτω, fut. ἅψω; præt. ἧφα, &c. V. Προσαφίσημι, præterea ad défectionem solicito. Thuc. l. 5. ex πρὸς & ἀφίσημι, ex ἀπὸ & ἵσημι, &c. V. Προσαχθόβια, proluviem alvi projicio apud; ex πρὸς, & ἀφόδυον; quod ex ἄτοδ⁻, unde ἀφόδιον, τὸ, ex ἀπὸ & ὁδὸς, unde ὁδεύω, &c. V.

Προσβαίνω, ascendo, conscendo: item accedo, Them. βαίνω, eo, f. βήσομαι, perf. βέβηκα. a. 2. ἔβην.

Προσβαλλόντων, gen. pl. præs. part. act. à

Προσβάλλω, adjicio. Them. βάλλω, jacio, mitto: f. ἀλῶ. p. βέβληκα. a. 2 ἔβαλον.

Προσβὰς, ἀσ⁻, adiens, a. 2. part. act. verbi προσβαίνω quod V.

Πρόσβασις, εως, ἡ, accessus: ejusd. verbi & Them.

Προσβατὸς, pervius, accessus; ut χαμαὶ, ἰνδὰ, ἐ. προσβατὸν διαιτᾶται; i. e. iocus quem mors conscendere, vel ad quem accedere nequeat; apud Xen. Item verbale à præced. verbo προσβαίνω, V. Item, προσβιάζομαι, cumdomus, præt. ασμαι. adurgeo; insuper cogo; vi cogo; per vim facio; ut & act. προσβιάζω, instando, seu adurgendo cogo; unde προσβιαζόμενοι τῇ φύσει; vim afferentes naturæ; apud Plut. & in pass. interdum passivè significat, cogor; apud Thuc. Item, προσβιάζομαι, loco πρὸς βιάζομαι, majoris ἐμφάσεως gratiâ, dixit Apoll. Arg. ex præp. πρὸς & βιάζω, βιάζομαι, idem quod βιάω, βιάομαι, à Th. βία, ἡ, &c. V. Προσβιβάζω, admoveo, adjungo, accedere facio; promoveo, sisto, statuo, loco; Plut. in Pomp. Item, incito, impello, adduco, verbis, viz. Luc. Xen. &c. Ex πρὸς & βιβάζω, Poët. ut βιβάω, à Th. βαίνω, fut. βήσομαι, à βάω, &c. V. Sic &, προσβιβάω, ῶ, accedo; apud Plat. in Phædro; ὡς εἰ τις ἀπεστὰν προσβιβᾷ; exp. quibus lignis fidem non habent, &c. Ex πρὸς & βιβάω, Poët. pro βαίνω, V.

Προσβλέπω, obtueor, intueor, Th. βλέπω. f. ψω idem.

Προσβλητὸς, adjectus, seu, adjectitius; Jerem. c. 10. est verbale à προσβάλλω, V. Item, προσβλητὴν, ad opitulandum occurro, Thuc. ex πρὸς & βοηθέω, V.

Προσβλητὸς, ἥ, ὸν, oppugnatio: à προσβάλλω, adjicio. p. m. βέβλημαι.

Προσβόρεος, five πρόσβορος, qui à borea pertinet; à, ad boream vergens; Theophr. ex πρὸς & βορέας, à Th. βορέω, unde etiam βορέας, βορέαδος, &c. V. Item, προσβρέχω, insuper irrigo, seu madefacio; ex præp. πρὸς & Th. βρέχω, V. Item, πρόσγειος, à προσγείω, V. Item, πρόσγειος, terræ propinquus & contiguus; humilis; ex πρὸς, & Th. γαῖα; unde, γῆ, ἡ, &c. V.

Προσγελάω, arrideo. Them. γελάω, rideo.

Προσγίγνομαι, adnascor; item, accedo; (ei appunitur ὑπογίγνομαι) sic & προσγίνομαι, idem; ex πρὸς & γίγνομαι, vel γίνομαι; à Th. γένομαι, &c. V. Item, πρόσγεγραμμα, τὸ, quod jam scriptis additum est; adscriptio; est verbale à προσγράφω, insuper scribo, scriptis addo, adscribo, allego, &c. Ex πρὸς, & Th. γράφω; unde verbale γράμμα, τὸ, &c. V. Sic &, προσδανείζομαι, mutuo dor. & in pass. προσδανείζομαι, mutuo accipio. Plut. ex πρὸς & δανείζω, ομαι, à Th. δάνος, ου, τὸ, unde δάνειον τὸ, &c. V.

Προσγίνομαι, accedere ad aliquem; à γίνομαι, fut. γενήσομαι. a. 2. ἐγενόμην. Th. γένομαι, nascor.

Προσβαλλόντων, gen. pl. præs. part. act. à

Προσβάλλω, adjicio. Them. βάλλω, jacio, mitto: f. ἀλῶ. p. βέβληκα. a. 2 ἔβαλον.

Προσβὰς, ἀσ⁻, adiens, a. 2. part. act. verbi προσβαίνω quod V.

Πρόσβασις, εως, ἡ, accessus: ejusd. verbi & Them.

Προσβατὸς, pervius, accessus; ut χαμαὶ, ἰνδὰ, ἐ. προσβατὸν διαιτᾶται; i. e. iocus quem mors conscendere, vel ad quem accedere nequeat; apud Xen. Item verbale à præced. verbo προσβαίνω, V. Item, προσβιάζομαι, cumdomus, præt. ασμαι. adurgeo; insuper cogo; vi cogo; per vim facio; ut & act. προσβιάζω, instando, seu adurgendo cogo; unde προσβιαζόμενοι τῇ φύσει; vim afferentes naturæ; apud Plut. & in pass. interdum passivè significat, cogor; apud Thuc. Item, προσβιάζομαι, loco πρὸς βιάζομαι, majoris ἐμφάσεως gratiâ, dixit Apoll. Arg. ex præp. πρὸς & βιάζω, βιάζομαι, idem quod βιάω, βιάομαι, à Th. βία, ἡ, &c. V. Προσβιβάζω, admoveo, adjungo, accedere facio; promoveo, sisto, statuo, loco; Plut. in Pomp. Item, incito, impello, adduco, verbis, viz. Luc. Xen. &c. Ex πρὸς & βιβάζω, Poët. ut βιβάω, à Th. βαίνω, fut. βήσομαι, à βάω, &c. V. Sic &, προσβιβάω, ῶ, accedo; apud Plat. in Phædro; ὡς εἰ τις ἀπεστὰν προσβιβᾷ; exp. quibus lignis fidem non habent, &c. Ex πρὸς & βιβάω, Poët. pro βαίνω, V.

Προσβλέπω, obtueor, intueor, Th. βλέπω. f. ψω idem.

Προσβλητὸς, adjectus, seu, adjectitius; Jerem. c. 10. est verbale à προσβάλλω, V. Item, προσβοηθέω, ad opitulandum occurro, Thuc. ex πρὸς & βοηθέω, V.

Προσβολὴ, ἧς, ἡ, oppugnatio: à προσβάλλω, adjicio. p. m. βέβλημαι.

Προσβόρεος, five πρόσβορος, qui à borea pertinet; à, ad boream vergens; Theophr. ex πρὸς & βορέας, à Th. βορέω, unde etiam βορέας, βορέαδος, &c. V. Item, προσβρέχω, insuper irrigo, seu madefacio; ex præp. πρὸς & Th. βρέχω, V. Item, πρόσγειος, à προσγείω, V. Item, πρόσγειος, terræ propinquus & contiguus; humilis; ex πρὸς, & Th. γαῖα; unde, γῆ, ἡ, &c. V.

Προσγελάω, arrideo. Them. γελάω, rideo.

Προσγίγνομαι, adnascor; item, accedo; (ei appunitur ὑπογίγνομαι) sic & προσγίνομαι, idem; ex πρὸς & γίγνομαι, vel γίνομαι; à Th. γένομαι, &c. V. Item, πρόσγεγραμμα, τὸ, quod jam scriptis additum est; adscriptio; est verbale à προσγράφω, insuper scribo, scriptis addo, adscribo, allego, &c. Ex πρὸς, & Th. γράφω; unde verbale γράμμα, τὸ, &c. V. Sic &, προσδανείζομαι, mutuo dor. & in pass. προσδανείζομαι, mutuo accipio. Plut. ex πρὸς & δανείζω, ομαι, à Th. δάνος, ου, τὸ, unde δάνειον τὸ, &c. V.

Προσγίνομαι, accedere ad aliquem; à γίνομαι, fut. γενήσομαι. a. 2. ἐγενόμην. Th. γένομαι, nascor.

μαι. perf. βέβνημα. a. 2. ἔβλων.

Προσβαλλόντων, gen. pl. præs. part. act. à

Προσβάλλω, adjicio. Them. βάλλω, jacio, mitto: f. ἀλῶ. p. βέβληκα. a. 2 ἔβαλον.

Προσβὰς, ἀσ⁻, adiens, a. 2. part. act. verbi προσβαίνω quod V.

Πρόσβασις, εως, ἡ, accessus: ejusd. verbi & Them.

Προσβατὸς, pervius, accessus; ut χαμαὶ, ἰνδὰ, ἐ. προσβατὸν διαιτᾶται; i. e. iocus quem mors conscendere, vel ad quem accedere nequeat; apud Xen. Item verbale à præced. verbo προσβαίνω, V. Item, προσβιάζομαι, cumdomus, præt. ασμαι. adurgeo; insuper cogo; vi cogo; per vim facio; ut & act. προσβιάζω, instando, seu adurgendo cogo; unde προσβιαζόμενοι τῇ φύσει; vim afferentes naturæ; apud Plut. & in pass. interdum passivè significat, cogor; apud Thuc. Item, προσβιάζομαι, loco πρὸς βιάζομαι, majoris ἐμφάσεως gratiâ, dixit Apoll. Arg. ex præp. πρὸς & βιάζω, βιάζομαι, idem quod βιάω, βιάομαι, à Th. βία, ἡ, &c. V. Προσβιβάζω, admoveo, adjungo, accedere facio; promoveo, sisto, statuo, loco; Plut. in Pomp. Item, incito, impello, adduco, verbis, viz. Luc. Xen. &c. Ex πρὸς & βιβάζω, Poët. ut βιβάω, à Th. βαίνω, fut. βήσομαι, à βάω, &c. V. Sic &, προσβιβάω, ῶ, accedo; apud Plat. in Phædro; ὡς εἰ τις ἀπεστὰν προσβιβᾷ; exp. quibus lignis fidem non habent, &c. Ex πρὸς & βιβάω, Poët. pro βαίνω, V.

Προσβλέπω, obtueor, intueor, Th. βλέπω. f. ψω idem.

Προσβλητὸς, adjectus, seu, adjectitius; Jerem. c. 10. est verbale à προσβάλλω, V. Item, προσβοηθέω, ad opitulandum occurro, Thuc. ex πρὸς & βοηθέω, V.

Προσβολὴ, ἧς, ἡ, oppugnatio: à προσβάλλω, adjicio. p. m. βέβλημαι.

Προσβόρεος, five πρόσβορος, qui à borea pertinet; à, ad boream vergens; Theophr. ex πρὸς & βορέας, à Th. βορέω, unde etiam βορέας, βορέαδος, &c. V. Item, προσβρέχω, insuper irrigo, seu madefacio; ex præp. πρὸς & Th. βρέχω, V. Item, πρόσγειος, à προσγείω, V. Item, πρόσγειος, terræ propinquus & contiguus; humilis; ex πρὸς, & Th. γαῖα; unde, γῆ, ἡ, &c. V.

Προσγελάω, arrideo. Them. γελάω, rideo.

Προσγίγνομαι, adnascor; item, accedo; (ei appunitur ὑπογίγνομαι) sic & προσγίνομαι, idem; ex πρὸς & γίγνομαι, vel γίνομαι; à Th. γένομαι, &c. V. Item, πρόσγεγραμμα, τὸ, quod jam scriptis additum est; adscriptio; est verbale à προσγράφω, insuper scribo, scriptis addo, adscribo, allego, &c. Ex πρὸς, & Th. γράφω; unde verbale γράμμα, τὸ, &c. V. Sic &, προσδανείζομαι, mutuo dor. & in pass. προσδανείζομαι, mutuo accipio. Plut. ex πρὸς & δανείζω, ομαι, à Th. δάνος, ου, τὸ, unde δάνειον τὸ, &c. V.

Προσγίνομαι, accedere ad aliquem; à γίνομαι, fut. γενήσομαι. a. 2. ἐγενόμην. Th. γένομαι, nascor.

Προσγράφω, insuper distorqueo, insuper perverto, & depravo; à διαστρέφω, V.

Προσδιατρίβω, insuper traduco & carpo; à διατρίβω, V. Sic &, Προσδιατρίβω, commoror, una verlor; item, immoror; tempus tero in, operam & studium pono in, vel circa, vel apud; verlor in, &c. Unde verbale προσδιατριβὴ, ἧς, commoratio in aliqua re, vel apud aliquem; à διατρίβω, unde διατριβὴ, &c. V. Προσδιαφθείρω, insuper corrumpo; præterea cotrumpo, &c. à διαφθείρω, &c. V. Προσδίδυμι, insuper do; addo; communico, &c. à Th. δίδυμι, V. Προσδιήγημαι, insuper percurro, seu, enarro. à διήγημαι, quod ex διὰ & ἔγημαι, &c. V. Sic etiam, προσδιηγέομαι, rectâ facie dico; non verecunde proloquor; audaciter loquor, &c. à διηγέομαι, ἐόμαι, ἔμαι, ex διὰ & ἀγέω, &c. V. Item, προσδιορίζω, conditionem addo, & restringo verbis id quod simpliciter enunciatum erat; sic, in pass. προσδιορίζομαι, conditionibus additis, determinor, ad certam conditionem restringor; & activè etiam, determino conditionibus addi is; unde verbale, προσδιορισμὸς, circumscriptio verborum & determinatio; modificatio; in propositione sic etiam dicitur pars præcipua, significans quomodo prædicatum insit subjecto, &c. à διορίζω, ex διὰ & ὁρίζω, comp. ut reliqua præcedentia; cum præpos. πρὸς, &c. V.

Προσδοκάω, ῶ, exspecto: imperf. προσεδόκων, ων. f. ήσω. a. 1. προσεδόκησα. à δοκέω, idem quod Th. δοκάζω, observo, exspecto.

Προσδοκὰω, Ion. pro præced.

Προσδόκημα, ατ⁻, τὸ, expectatio. Plat. est verbale à præced. προσδοκάω, unde etiam, προσδόκητ⁻, qui expectatur; præsultus; Æsch. in prom. verbale ab eod.

Προσδοκία, ας, ἡ, expectatio: &

Προσδόκιμ⁻, ος, ὁ, ἡ, qui expectatur: à προσδοκάω, quod V.

Προσδοκώμενος, ου, præs. part. pass. à προσδοκάω, quod V.

Προσδρομὸς, & Dorice ποτιδρομὸς⁻, ad cœnam utilis; ll. 1. ex πρὸς & δρόμος, ου, V. Vide etiam ποτίδρομ⁻, &c. Item, προσδυσκολαίνω, insuper ægrè fero, seu indignor; Plut. ex πρὸς & δυσκολαίνω, V.

Προσδόσία, ας, ἡ, proditio: à προδίδωμι, prodo. Th. δίδωμι, do.

Προσεγκυρέω, ῶ, ῖῶ, a. 2. part. act. verbi προσέρχω, accurro. Th. ἔρχω, curro. f. ὀρέω. p. ἐνδεδρόμηκα. a. 2. ἐδράμον. p. m. δέδρομαι.

Προσείκω, ει, permitto. f. έσω. a. 1. προσεῖκα; Th. ἴκω, sino, permitto. f. ἰάσω. p. ἑάκα.

Προσεῖσαν, accessi, 3. sing. a. 1. m. verbi προσβαίνω, quod V.

Προσεῖσαν, 3. pl. præs. ind. act. verbi προσεῖλάω, arrideo; quod à πρὸς, ὁ, & γελάω, f. άσω, rideo.

Προσεγγίζω, appropinquo. f. ίσω. p. προσῆγκα. a. 1. προσῆγξα. ἦ, ι. inf. act. προσεγγίσαι; ab ἐγγίζω, appropinquo. Th. ἐγγύς, propè.

Προσυγγεγραφα, insuper adscribo; ex πρὸς & ἐγγράφω. V. Item, Προσυγγυάομαι, ῶμαι, insuper sponsor fio; insuper spondeo; construitur cum gen. & accus. cum significante, pro quo fidejubetur: ex πρὸς & ἐγγυάω, à Them. ἐγγύη, ἡ, &c. V. Προσεγκαλῶ, ῶ, insuper accuso, seu inculo: ex πρὸς & ἐγκαλέω. V. Προσέγκειμαι, incumbo; ex πρὸς & ἔγκειμαι, quod ex ἐν & κεῖμαι, &c. V. Sic etiam, προσεγκλίδομαι, insuper hortor; praterea suadeo; Plut. ex πρὸς & ἐγκαλῶ, quod ex ἐν & καλῶ, &c. V. Item, προσεδραίζω, solo allido: ex πρὸς & ἑδραῖζω, quod ab ἵδρας, ᾱος. π, solum, &c. V.

Προσεδέχοντο, 3. pl. imperf. verbi προσδέχομαι, expecto: quod V.

Προσεδόκησε, 3. 1. ind. act. verbi προσδοκάω, expecto, quod V.

Προσεδόκων, imperf. act. προσεδόκεον, ων, verbi ejusd.

Προσεδρεύσασι, es, ε, a. 2. ind. act. verbi προσεδρεύω, quod V.

Προσέδρια, ας, ἡ, perseverantia, qualis est ejus qui semper assidet alicui; assiduitas; & apud Thuc. l. 1. est assidua obsidio, vel simpl. obsidio; ut & seq. verbum προσεδρεύω, assiduus sum, assiduè incumbo; signif. etiam obsideo; & insidior, &c. Utrumque etiam est à seq. nomine, προσεδρος, assiduus in aliqua re; seu assidue occupatus, &c. V.

Προσεδρία, assideo. f. ἕζομαι, à

Πρόσεδρος, ου, ὁ, ἡ, assessor: ab ἵζομαι, ας, ἡ, sella. Th. ἵζομαι, sedeo.

Προσειθίζω, assuefacio; ex πρὸς & ἐθίζω, à Th. ἴθω, τῶ, V.

Προσείθηκα, ας, ε, admovi, a. 1. ind. act. προσεπίθημι, σω, σι, a. 2. ind. m. &

Προσέθν, 2. sing. a. 2. ind. m. à προσεπίθημι, appono. Th. τίθημι, pono, f. θήσω, a. 2. ἔθλν, a. 2. m. ἐθέμλν, θεσν, Ion. ἔθεο. & per Crasin Att. ἔθε.

Προσείετο, alloquebatur, Att. vel Poët. Pleonasm. pro προσεῖπε, 3. sing. a. 1. vel 2. vel etiam impf. verbi προσεῖπον, Th. ἔπω. dico. a. 1. εἶπα, ας, ε. a. 2. εἶπον, ες, ε.

Προσείδω, aspicio; unde, in 2. aor. προσεῖδον; aspexi, vidi; Soph. in Ajace 3. ex πρὸς & εἶδω; unde εἶδον; in a. 2. &c. V. Sed προσειδέναι χάριν, exp. praterea seu insuper gratiam habere; apud Plat. in Apoll. Socr. & sic, est ex πρὸς & εἶδω, scio; unde εἰδέναι, &c. V.

Προσεικάζω, assimilo, comparo: ab εἰκάζω. f. σω. idem. Th. εἶκω, similis sum.

Προσείκελος, ε, ὁ, ἡ, assimilis: ab εἰκάλος, similis. Poët. Th. εἶκω, similis sum.

Προσεικὴς, assimilis; idem quod præced. προσείκελος; & à præced. προσεικάζω, V.

Προσειλέω, contorqueo, convolvo in fascem, seu collectum contorqueo, &c. Idem quod συρίσσω; id vide; ex πρὸς & εἰλέω, verso, &c. V.

Προσειλήφει, 3. sing. pluſq. p. act. Att. verbi προσλαμβάνω, assumo. Them. λαμβάνω, capio: f. λήψομαι. præt. λέληφα, & Att. εἴληφα. a. 2. ἐλαβον.

Πρόσειλος, solis calori expositus; idem quod πρόσηλος. id V. Ex πρὸς, & Th. ἥλη, seu εἴλη, ἡ, &c. V.

Προσείλω, 2. sing. a. 2. m. verbi προσαρίομαι, ῦμαι, allego. Th. αἴρω, capio. f. ἥσω. p. ἦρκα. a. 2. ἐλον. a. 2. m. εἱλόμλν, ω, ετο.

Πρόσειμι, accedo, ab εἶμι, eo: item insum, adsum, ab εἰμὶ, sum. Th. ἴω.

Προσείπαι, adesse, juvare, præs. inf. à προσεῖμι, vide præced.

Προσειπεῖν, alloqui, affari, a. 2. inf. act. à προσέπω. Th. ἔπω, dico, a. 1. εἶπα. a. 2. εἶπον.

Προσίρα, annecto; Suid. ex πρὸς & εἴρω, necto, V.

Πρόσεισι, 3. sing. præs. ind. à πρόσειμι, adeo. Th. εἶμι, eo.

Προσέοικα, sum similis; ut, apud Euryp. προσοίκας δέμας, corpore es similis; est ex πρὸς & ἔοικα, Poët. idem quod εἰκάζω, assimilo, comparo; à Th. ἔικω, fut. ξω, &c. V.

Προσέρχον, es, ε, imperf. act. verbi προσέρχω, animum adverto, caveo. f. προσέξω. Th. ἔρχω, habeo. a. 2. ἦρον.

Πρόσεσε, ante concutio; ex πρὸ & σείω, V. Item, προσεκδέλκω, insuper ejicio; unde ex pass. προσεκβάλλομαι, dicuntur γόμφοι, apud Geometras, προσεκβληθέντα, ulterius producta, &c. Ex πρὸς & ἐκβάλλω, V.

Προσεκλαετο, Ion. pro προσέκλαιεν, 3. pl. imperf. &

Προσέκλαιεν, instabat, 3. sing. imperf. verbi πρόσκειμαι. Th. κεῖμαι, jaceo.

Προσεκλίδω, insuper exprimo; ex πρὸς, ἐκ, & θλίβω, V. Item, προσεκκαίω, insuper exuro; vel insuper accendo; ex πρὸς, ἐκ, & καίω, V.

Προσεκολόβλν, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi προσκολοβόω, agglutino. f. ὥσω. præt. προσκεκόλλημα. Th. κόλλα, ης, ἡ, gluten.

Προσέκοψα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi προσκόπτω, offendo, impingo. f. ψω. p. προσκέκοφα. a. 1. sub. προσκόψω, ψς, ψ. perf. pass. προσκέκομμαι. Th. κόπτω, scindo.

Προσεκπυδάω, insuper exilio, seu profilio; ex πρὸς, ἐκ, & πηδάω, V. Item, προσεκπυρόω, insuper accendo & inflammo; ex πρὸς, ἐκ, & πυρόω, à Th. πῦρ, υρὸς, τὸ, vide.

Προσεκτήσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi προσκτάομαι, acquiro. Th. κτάομαι, possideo. f. κλήσομαι. p. κέκτημαι.

Προσεκτικὸς, attentus, accuratus; anxie munus suum obiens; item, attentum faciens; ut, προσεκτικὸς λόγος; oratio qua auditorem attentum facimus; apud Hermog. Unde etiam adv. προσεκτικῶς, attentè, apud Suid. à προσέχω, ἔχομαι, &c. V. Item, προσεκτίλλω, insuper evello; vel, simul evello: ex πρὸς, ἐκ & τίλλω, V. Sic etiam προσεκτυφλόω, excæco; ex πρὸς, ἐκ, & τυφλόω, &c. V.

Προσεκυλίσθη, es, ε, 2. 1. ind. act. verbi προσκυλίω, advolvo. Th. κυλίω, volvo. f. ἥσω. p. κεκύλικα.

Προσεκύνεε, 3. sing. imperf. act. verbi προσκυνέω, oriculor, adoro: f. ἥσω. p. προσκεκύνηκα. a. 1. προσεκύνησα; ex πρὸς & κυνέω, idem quod κύω, osculor.

Προσέκυρσε, appulit, 3. sing. a. 1. ind. act. Æol. verbi προσκύρω, appropinquo. Th. κύρω, incido. f. Æol. κύρσω.

Προσελαύνω, advehor. Th. ἐλαύνω, agito. f. ἐλάσω.

Προσέλεκτο, alloquebatur, 3. sing. pluſq. p. pass. Poët. pro προσελέγετο, verbi προσλέγομαι. Th. λέγω, dico. f. ξω. p. χα.

Προσελέξατο, verſat, 3. sing. a. 1. m. verbi ejusd. & Th.

Προσέλθυσις, & προσέλυσις, accessus; est verbale à προσέρχομαι, seu, ex πρὸς & ἔλθυσις, &c. V.

Προσελθύσῃ, 3. sing. f. 1. m. &

Προσελήλυθα, 1. sing. perf. m. Att. &

Προσελθεὼν, ὄντος, ᾱ, ον, part. act. verbi προσέρχομαι, accedo. Th. ἔρχομαι, venio. f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἦλυθον, per Sync. ἦλθον. præt. m. ἦλυθα, & Att. ἐλήλυθα.

Προσελιμναῖος, & προσέλιμος, q. d. antelunis; i. e. antiquior luna; ex πρὸ & σελήνη, ἡ, &c. V.

Προσελκύρμος, ω, attrahens, præs. part. verbi προσέλκομαι. Th. ἕλκω, traho. f. ξω.

Προσελκύω, attraho; ex πρὸς & ἑλκύω, V. Item, προσενεγκεῖν, insuper circumposito involucro, munio & intego; ex πρὸς & ἑλύω, τὸ, (ab ἑλύω, & hoc à Th. εἴλω, unde εἰλύω, &c. Quæ V.) Atque irdè ἐλυβάσαι, obvolvere, integere, &c. V. Sic etiam, προσελθεῖν; ad paludes situs; vel, paluſtris; ex πρὸς & ἑλόδης, idem; à Th. ἕλος, ους, τὸ, V.

Προσεμβαίνω, ingredior, insulto: ex πρὸς ἐν & βαίνω, vado: f. βήσομαι. a. 2 ἔβλν.

Προσεμβάλλω, insuper adjicio; impello; ex πρὸς, ἐν & βάλλω, &c. V. Item, προσεμβεμιθόμαι, Eccl. c. 15. idem quod ἐμβεμιθόμαι; q. d. fremo in aliquem, &c. id V.

Προσέμβλν, imperf. act. verbi προσμένω, permaneo, Th. μένω, maneo: f. μενῶ. a. 1. ἔμεινα.

Προσεμίξε, admiscuit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi προσμιγνύω, quod V.

Προσεμπάσσω, præterea inspergo; ex πρὸς, ἐν & πάσσω, &c. V. Item προσεμπηδάω, insuper confirmo; ex πρὸς & ἐμπηδάω, stabilio; quod ab ἐμπεδος, q. d. ἐν πέδῳ ὤν; in solo stans; i. e. fixus, stabilis; ab ἐν & πέδον, τὸ, &c. V.

Προσεμπικραίνομαι, insuper acerbor in aliquâ re. Ex πρὸς, ἐν & πικραίνω, exacerbo. Th. πικρὸς, ᾱ, amarus.

Προσεμφερὴς, ές, ὁ, ἡ, idem quod ἐμφερὴς, similis. Th. φέρω, fero.

Προσέναξε, Dor. pro προσέννᾱξε, 3. sing. imperf. à προσέννᾱμι, adnato. f. ξω. à νάω, idem quod Th. νέω, nato.

Προσενεγκάτω, 3. sing. a. 1. Imperat. act. προσενεγκεῖν, άτω, προσενέγκας, a. 1. part. act. &

Προσενεχθέντος, gen. sing. a. 1. part. pass. a προσφέρω, affero, offero. Them. οἴσω, fero. f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα, a. 2. ἤνεγκον.

Προσενίλωχα, as, ε, p. m. Att. verbi προσφέρω, v. præced.

Προσενίπω, & προσενίσσω, alloquor, compello; ex πρὸς & ἐνίπω, V. Item, προσενιχυρίζω, pignus, seu pignora capio, seu accipio; ut scil. aliquid ἴχνευσε, i. e. tutum reddatur, ex πρὸς & ἐνέχυρον, pigneror, seu pignus capio; ab ἐνίχνευσε, τὸ, quod à Them. ἰχνεύω, vide.

Προσενυμφεύσας, 3. sing. ind. præs. pass. à Προσενυμφεύω, intelligo: f. ὥσω. p. προσενυμφεύμμενα. ex πρὸς, ἐν & ὄνυμος, animus.

Προσενύω, adhuc cogito, & mente concipio; ex πρὸς, & ἐνοέω, ἐν & νοέω, V.

Προσεντείνω, insuper intendo: προσεντείνειν πληγὰς, verbera insuper infligere: ex πρὸς ἐν & τείνω, tendo: f. τενῶ. p. τέτακα.

Προσεντέλλω, seu προσεντίλλομαι, insuper mando, & injungo; ex πρὸς & ἐντέλλω; Vide. Sic etiam, προσεντίκτω, insuper ingenero, seu ingigno; ex πρὸς & ἐντίκτω, V. Item, προσεξειρόμαι, insuper eximo, seu deligo; ex πρὸς & ἐξαιρέομαι, ab ἐξ & αἱρέομαι, Vide. Προσεξαμαρτάνω, praterea seu insuper erro; ex πρὸς, ἐξ, & ἁμαρτάνω, Vide. Προσεξαπατάω, ῶ; eludo, contrario sensu eludo, illudo, ex πρὸς, ἐξ, & ἀπατάω; Vide. Προσεξεργάζομαι, insuper conficio, & absolvo, ex πρὸς, ἐξ, & ἐργάζομαι. Vide. Προσεξεύρισκω; ultra invenio; ex πρὸς, ἐξ & ἐυρίσκω, V.

Πρόσεξις, attentio, à προσέχω, verbale, V.

Προσοικος, assimilis sum, assimilor, apparco; ut, ὄψιν προσοίκειν ἡ τινὶ ἐυμβολὴ, Voto assimile est tale consilium; Item, προσοίκει; impersonaliter, consentaneum & conveniens est: ut, προσοίκει τῷ ποιήτῃ; præsenti considerationi convenit; Naz. in Orat. & προσοίκεια χρήσθαι, apud Demosth. ex πρὸς, & ἔοικα, &c. V.

Προσοικότα, acc. sing. à

Προσοικὸς, ὁς, ὸν, assimilis, decens, præt. part. m. ex πρὸς & ἔοικα, similis sum. p. m. ἐοικὼς.

Προσοιμώζω, insuper laudo; Greg. ὥστ' ἐμεμψατο, καὶ προσοιμώζειν; non modo non incusavit, verum etiam collaudavit, ex πρὸς & ἰάομαι, V.

Προσοίσεσε, Att. pro προσοίσεις, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi προσαλίζω, jocor, Th. παίζω, ludo, jocor: f. ξω, & σω.

Προσοιτεύειν, iterum, & tertio loqui & dicere, ex πρὸς & ἐπιτρέπω, V. Sic etiam, προσοιτλθεῖν, sepius ac sæpius percurrere vel relegere, ex πρὸς & ἐπιλθεῖν, V.

Προσοιτρυδαίνειν, insuper insecndere, insuper insultare, recidere; ex πρὸς ὀπὶ, & ἐμβαίνω, quod ex ἐν. & βαίνω, &c. vide. Item, προσοιτρυδαίνω, insuper vel præterea adjicio; ex πρὸς, ὀπὶ, ὀν, & βάλλω, vide. Sic etiam, Προσοιτρυδάζομαι, ad expoliționem operis aliam addo, insuper expolio, exactissime tracto; Unde verbale, προσοιτρυδασία, apud Rhetores expolitio secunda, &c. ex πρὸς, ὀπὶ, ἐξ, & ἐργάζομαι, Vide.

Προσοιτροτάω, ῶ; iterum, atque tertio, interrogo; insuper, vel, præterea interrogo; unde verbale, προσοιτροτητὴς, οῦ, ὁ; adstipulator, qui præter stipulationem interrogat atque stipulatur, &c. ex πρὸς, ὀπὶ, & ἐρωτάω, Vide.

Προσοίτησον, a. 2. ind. act. verbi περοιτάω, accido ad pedes; f. περοιτήσω, perf. προσοίτηκα, a. 2. προσοίτησον, ες, ε, a. 2. part. act. προσοιτησὼν, ῶσα, ὸν. Them. πέτω, cado. f. 2. m. πτῶμαι.

Προσοιτυλάσσω; incrementum geminum suscipio, seu accipio; ex πρὸς, ὀπὶ & ἐλαυνω, &c. vide. Item, Προσοιτυνόω; insuper adgenero vel ingenero, ex πρὸς, ὀπὶ, & γονάω, V.

Προσοιτοδείκνυμι, a. 1. opt. act. verbi προσοιτοδείκνυμι, insuper ostendo: ex πρὸς, ὀπὶ & δείκνυμι, seu δεικνύω, f. ξω. monstro, p. δέδειχα.

Προσοιτοδύμαι, idem quod εἰσοιτδύμαι, peregre veniens aliquo divertor; ex πρὸς & ἐποδύμαι. V. Item, Προσοιτοδύμαι, insuper addo, insuper adjicio; ex πρὸς, & ὀπὶσθιος, &c. Vide. Προσοιτοδοξέω, q. d. approbo mea opinione, seu opinatione; item, Esp. cooperor; ex πρὸς, ὀπὶ, & δοξάζω. Vide. Προσοιτυνθάνω, insuper inquiro, à ζητέω. Vide. Προσοιτοκτάομαι; insuper acquirere, à κτάομαι, Vide. Προσοιτολαμβάνω, & ομαι, insuper adsumo; à Them. λαμβάνω, Vide. Sic & Προσοιτολέω, dicti aut facti rationem subdo, reddoque hoc jure dictis, & preterea addo; à Them. λέω, Vide. Item, Προσοιτομελοῦμαι, insuper curam geros; insuper curo, ex μέλει, fut. μελήσω, ut à μελέω insuit, comp. cum præp πρὸς, & ὀπὶ, &c. V.

Προσοιτομετρέω, ultra justum subinde admetior, ad cumulum addo: ex πρὸς, ὀπὶ & μέτρον, metior, Them. μέτρον, mensura.

Προσοιτονοέω, insuper excogito; excogitatis adjicio; ex πρὸς, ὀπὶ, & νοέω, Vide.

Προσοιτοπίπτω; insuper incurro, præterea incido; insuper incumbo, grassor, &c. à Them. πίπτω, V. Sic, Προσοιτορρώνυμι, insuper corroboro, ulterius confirmo; vires superaddo; à ῥώννυμι, v. Προσοιτοσιτίζω rem frumentariam adaugeo; ut apud Polyb. Ὁι ἰσοπλάτοι προσοιτοσιτισάμενοι, re frumentaria adaucta; à σιτίζω, fut. ίσω, &c. v.

Προσοιτοσκλλω, insuper scribo; insuper mando; Thuc. à Th. σκέλλω, v. Προσοιτοσφάττω, insuper jugulo; vel simpl. jugulo; à Them. σφάζω seu σφάττω, &c. V. Προσοιτοσφεκλόομαι; insuper mando, statuo, vel ordino; sive, indies, alia atque alia, seu majora jubeo, à Them. τάσσω, vel τάττω, V. Προσοιτοτίτομαι, insuper oblector, à Them. τίτθω, ομαι, vide. Προσοιτοτρίμω, insuper increpo; à τρίβω, vide. Προσοιτοτρυχόω, v. insuper tragice decanto vel exaggero; insuper tragice augeo & amplifico, à τραχυδέω, vide. Προσοιτολίζω, insuper affligo, insuper attero, vel simpl. affligo, attero; à Th. τελέω, v. Προσοιτοχυρόω, corroboro, vel insuper corroboro, ab ἰσχυρίζω, (quod ab ἰσχυρὸς, & Th. ἰσχὺς comp. ut reliqua præcedentia cum præpos. πρὸς, & ὀπὶ, &c. V.

Προσοιτοφύομαι, insuper adnascor: à πρὸς, ὀπὶ, & φύομαι. Vide ὀπὶφυμι.

Προσοιτοχειρίζω, insuper admovere manus seu aggredi; ex πρὸς, & ὀπὶχειρέω, V.

Προσοιτοχέω; insuper insundo, insuper affundo, ex πρὸς, ὀπὶ & χέω, V. Προσοιτοχόω, insuper obturo, & operio; terrâ aggestâ obruo, ex πρὸς, ὀπὶ, & χόω, vel χώννυμι, &c. v.

Προσοιτπλάκη, 3. sing. a. 2. ind. pass. verbi προσπλέκω, annecto. Them. πλέκω, necto f. ξω. a. 2. ἐπλακον.

Προσοιτοιέτο, 3. sing. imperf. pass. verbi περαοιόομαι. fingo, simulo. Th. ποιέω, facio.

Προσοίτπαισον, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi περαοίπαίω, impingo. Them. πάλω, idem, f. σω. p. ἔπαικα.

Προσοίτπεκτο, 3. sing. pluſq. p. pass. à περαοίπεκτω, apprehendo, amplector; item amice saluto, f. ξομαι. perf. pass. προσοίπεγμαι, ξαι, κται, circumvolutus vel adplicatus cram. ἐκ πρὸς & πήγνυμι, plico.

Προσοιτράζομαι, aliquid operis addo, præterea efficio, lucrifacio: f. άσομαι. a. 1. m. προσοιτραξάμλν, ω, ατο, ab ἐργάζομαι, operor, p. ἐργασμαι, Them. ἔργον, opus.

Προσοιτρεί, 3. sing. inde præs. verbi προσοιτέω, alloquor: quod ab ἰρέω, dico, Th. ἔρω, idem.

Προσοιτρείσεις, 2. sing. f. 1. act. verbi προσερείδω, affigo, allido. Them. ἐρείδω, figo, firmo: f. ἴσω.

Προσοιτρύγω, adructo. Th. ἐρύγω, ructo: f. ξω, a. 2. ἤρυγον.

Προσοίτρω, insuper narro, appello, alloquor; item laudo; ut προσοιτρεῖν πόλιν, est laudare civitatem; apud Aristid. at, ὡς προσοίτρέων, exp. ut consulturus, apud Herodot. Item προσοίτρομαι, insuper interrogo; utrumque ex πρὸς & ἔρω, dico; Unde ἰρέω, & ἴρομαι, &c. V. Προσοίτρπω, proserpo, serpo ad; insuper serpo; ex πρὸς, & ἕρπω, V. Item, Προσοίτρρήθη, appellatus est, nuncupatus est, Item, salutatus est; apud Eur. in Med. ex πρὸς, & ἐρρήθη, V. Seu est 3. sing. aor. 1. pass. à προσρέω, insuit. ex πρὸς, & ῥέω: V. Sic & προσοίτσομαι, insuper adcro; adjiciar; ex πρὸς, & ἴσομαι; vel est fut. à πρόσειμι; id v.

Προσοίτρομαι, accedo, cum dat. imperf. προσοίτρόμην, ω, ετο, f. προσελεύσομαι. a. 2. προσήλθον, ες, ε, a. 2. imperat. πρόσελθε. a. 2. part. act. προσελθὼν, ῶσα, ὸν. p. m. Att. προσελήλυθα. Th. ἔρχομαι, venio.

Προσόν, a. 2. pl. a. 2. ind. vel imperat. m. verbi προσίημι, admitto: quod ab ἵημι, mitto: f. ἥσω, a. 1. ἧκα. a. 2. ὧν. a. 2. m. ἕμλν. Th. ἰα, mitto.

Πρόσοιτ, adest, additur, accedit, 3. sing. præs. verbi πρόσειμι; ab εἰμὶ, sum. Th. ἴω.

Προσόραται, contiguus, conterminus: Strabo, ex πρὸς, & ὅρατα, V.

Προσορμίσκε, ας ε, perf. ind. act. verbi προσόρμίζω, ad hibeo: quod vide.

Προσοτωσείσθαι ἑωυτῷ τινα, aliquem sibi socium adjungere, præs. inf. à

Προσοτωσείζομαι, socialem adsciscо: ab

ἱταιρίζω, sodalis fio: f. ἰσω. Them. ἑταῖρος, sodalis.

Προσεταιρίζω; mihi sodalem seu socium adscisco; & in pass. προσεταιρίζομαι præced. interdum signif. etiam passivè, adscior; unde etiam verbale, προσεταιρισμὸς, insocietatem & adjumentum ascitus; apud Thuc. l. 8, &c. v. præced.

Προστάττω ας, ὰ, a. 1. ind. act. verbi προστάσσω vel ττω, mando, præcipio; ordino: f. ξω, p. προστέταχα. perf. pass. προστέταγμαι, perf. part. pass. προστεταγμένος, η, ον. Th. τάσσω, ordino.

Προστεθῆναι, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi προστίθημι, apponi, quod vide.

Προσὲτι, adv. adhuc, insuper, præterea, Them. ἔτι, idem.

Προστίθει, 3. sing. imperf. act. q. à προσιθίω, pro προστίθημι, apponit. Them. τιθημι, pono.

Προστίθετο, 3. sing. imperf. pass. verbi προστίθημι, quod vide.

Προσευκτικὸς; precationibus deditus; Chrysost. Item προσευκτήριον, q.d. precatorium; locus in quo precamur; utrumque verbale à προσεύχομαι, v.

Προσέχομαι, f. ι. m. verbi προσέχομαι, quod vide.

Προσδαπορῆσαι, & προσδαπορίσαι, ῶμαι; insuper, ex. seu præterea mihi acquiro; abunde habeo, seu abunde suppetit mihi; Nam προσαπορέω, exp. large suppeditari, bunde superesse, &c. Ex πρὸς & ἀπορία, &c. vide. Item, προσευρίσκω, ultra invenio, adinvenio; ex πρὸς, & ἐυρίσκω; V. Προσυφαίνω, ῶ; oneratum & operam pono in; Item, accurate contemplor; ex πρὸς, & ὑφαίνω; id vide.

Προσεύχὴ, ῆς, ἡ, precatio, petitio; item locus precationis: à

Προσεύχομαι, precor, imperf. προσηυχόμην, ῶ, ττη. Att. ἐ. f. προσεύξομαι. a. 1. m. προσηυξάμην, ω, ατο. Att. a. 1. imperat. m. προσεύξαι, αἴσθω. 2. 1. sub. m. προσεύξωμαι, ηται. a. 1. inf. m. προσεύξασθαι. Th. ὑοχομαι, precor.

Προσεύχομαι, præced. preces fundo; est etiam, vota facio; vota nuncupo; ut, apud Xen. προσεύχεσθαι νικᾶν πολέμῳ, vota facere si vincerem, &c. Unde ejus verbale προσευχὴ, habet in plur. Προσευχαὶ, preces; frequenter in N. Test. &c. vide.

Προσφέρω, 3. sing. imperf. act. verbi προσφέρω, adfero, Th. φέρω, fero: f. ἐνέγκω, 2. 2. ἠνεγκα.

Προσφθονέσκω, infuper adinvenio, insuper comminiscor, ex πρὸς, & ἐφευρίσκω; quod ex ἐπὶ, & ἐυρίσκω, &c. Vide.

Προσφθέγγω, ξομαι, ὁ, ἡ, imperf. vel a. 2. ind. act. verbi προσφημι, alloquor. Them. φημὶ, seu φάω, dico.

Προσφθέγγονται, alloquebantur, 3. pl. imperf. act. à προσφθέγγω. Them. φθὴ, vox.

Προσήκων, attentio; Suid. à seq. προσήκειν vide.

Προσήκων, ουσα, ον, attentus: item contiguus, cohærens, proximus, vicinus: à προσήκω, quod vide.

Προσήκοντος, gen. sing. præs. part. act. verbi προσήκω, quod vide.

Προσηκόντως, adv. attentè: à

Προσήκω, adhibeo scil. τὸν νοῦν, animum adverto, caveo: item auscultо, obtempero; applico, appellor: permaneo. imperf. προσείκον, ες, ε. præt. inf. προσέοικεν. f. προσέξω. præt. προσέοιγα. a. 1. sub. act. προσέξω, ῃς, ῃ. Them. ἴχω habeo.

Προσηχῶς, attente, est adv. à προσηχὴς, V. Item, Προσηχία; alloquium, ex πρὸς & ἠχία; colloquium; à Them. ἴπω, dico; fut. ἴψω; unde ἠχία, vel, ἠχέω; idem: acq; inde ἠχία, &c. vide. Item, Προσήχω; q. d. adcoquo, aliis additum coquo; ex πρὸς, & ἴψω; V.

Προσιστῶντες, gen. sing. part. præs. verbi προσιάω, permitto. Them. ἰάω, fino: f. σω. p. ἑαικα. a. 1. ἴαστα.

Προσοίξω, ας, ε, occlusi, a. 1. ind. act. Att. verbi προσοίγω. Th. οἴγω, aperio.

Προσῆ, 3. sing. sub verbi πρόσειμι, adsum. Them. εἰμὶ.

Προσίζηκα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi προσιζάνω, quod vide.

Προσζημίω, ῶ; insuper afficio damno; ex πρὸς, & ζημίω, à Them. ζημία, &c. V. Item, Πρόσκωφ; adolescens, puber; qui pubertatem jam attigit; ex πρὸς, & κόπτω, ῆ, &c. V.

Προσὴν, accerfivit, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi προσείγω, adduco, quod vide.

Προσηγορεύθησα, ας, ε, perf. ind. act. & προσηγορεύθην, aor. 1. ind. act. προσηγορεύθω, aor. 1. ind. pass. verbi προσαγορεύω, cognomino, quod vide.

Προσηγορία, exp. compellatio, saluto; προσαγορεύω; Unde verbale. προσηγόρημα, alloquium; & apud Eurip. salutatio; Item, προσηγορὸς, compellator; alloquutor, salutator; Unde quercus illæ f. bulosæ, quæ unumquemq; venientem ad se compellabant, & nomina eorum exprimebant; oracula fundentes, προσηγοροι δρυες, dicebantur; Unde fatidicæ appellantur, à Seneca. Ex πρὸς, & ἀγορὰν, inusit. idem quod, & pro ἀγορεύω, verba facio, & concionor, &c. Vide.

Προσηγορία, ας, ἡ, appellatio: ab eodem verbo.

Προσηγορίαι, præced. est alloquutio, alloquium; colloquium; compellatio; item, nomen appellativum, seu appellatio quod est nomen, &c. ab ἀγορὰν, seu ἀγορεύω, &c. V. Item, Προσηγορικὸν, compellativus, salutativus; & in neut. Προσηγορικὸν, quo utimur in compellando vel salutando, &c. omnia, à προσηγορὸς, quod vide paulo supra, in προσηγορία.

Προσήκομαι, delector ad rei alicujus sensum & perceptionem; ex πρὸς, & ἥδω, ἥδομαι, à Them. ἁδὺς, &c. vide.

Προσίκτην, similis est, 3. sing. perf. pass. Ion. dialysi pro προσέικται, verbi προσείκω, vel προσείσκω, similis sum: in perf. pass. προσέϊγμαι, ξαι, κται, & solu à diphthongi, mutatoque augmenti gratiâ ε, η, προσήϊγμαι, ηξαι, ήϊκται. Them. ἑίκω, similis sum. p. m. Att. ἐοικα.

Προσῆκατο, admisit. 3. sing. a. 1. m. verbi προσῆκμι, Th. ἵημι, seu ἴω, mitto. a. 1. ἦκα.

Προσήκει, pertinet, 3. sing. præs. vel impers. nale à προσήκω, pertineo. Them. ἥκω, venio.

Προσήκω, ; ertineo, attineo; ut, προσήκει μοι ταῦτα; pertinent hæc ad me; Dem. Plur. &c. Item, pro pertinere, i. e. convenire vel consentaneum esse, vel conjunctum, & quasi cognatum, atque hinc προσήκων, seq. est etiam propinquus, affinis, necessarius, necessitudine conjunctus, &c. v. præced.

Προσηκόντως; convenienter, decenter; recte, &c. est adv. à præced. προσήκων, οντος, &c. v.

Προσήκων, οντος, & τὸ προσῆκον, pertinens. κατὰ τὸ προσῆκον, ut decet: τὰ προσήκοντα, in pl. à præced.

Προσηλόω, ῶ, clavis affigo: f. ώσω. p. προσήλωκα. a. 1. προσήλωσα. ab ἦλος, clavis affigo. Them. ἦλος, clavus.

Προσῆλθον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi προσέρχομαι, accedo, quod vide.

Προσήλθα, insuper foveo; vel applicatum foveo; ex πρὸς, & θάλπω; Vide.

Πρόσθε, ante, à πρὸ. πρόσθε βαλὼν, superans.

Προσθεῖναι, a. 2. inf. act. &

Προσθεὶς ἐντος, a. 2. part. act. &

Προσθέσεως, gen. sing. f. g. a. 2. part. act. verbi προστίθημι, addo: quod vide.

Πρόσθημα, ατος, τὸ; quod apponitur, adhibetur, aut admovetur; exp. &, appositus; ut ἐν προσθήμασι ποιεῖ; appositu prodest; Dioic. est verbale à προσίθημι, V.

Προσθίμενος, ε, a. 2. part. m. verbi ejusd.

Πρόσθεν, antea, & Poët. πρόσθι. Th. πρὸ, ante.

Πρόσθετος, ου, ὁ, ἡ, appositus, appositivus: scrib. & προσθητὸς, ab cod. verbo.

Προσθήκην, ης, ἡ, additamentum: à προσίθημι, addo. Them. τίθημι, pono.

Προσθήσομεν. 1. pl. f. 1. act. verbi ejusd. & Th.

Προσθιγγάνω, attingo, prehendo, apprehendo; ex πρὸς, & θιγγάνω: idem quod Them. θίγω, Vide. Item, Πρόσθιος, anterior; ut πρόσθιοι πόδες, anteriores pedes: & πρόσθια τέμαχα, anteriore parte accepta vulnera, seu adversa; in Epigr. est ab adv. πρόσθι, ante, Vide. Προσθλίβω, insuper premo vel affligo; apprimo, vel attero, ex πρὸς, & θλίβω. V. Προσθρώσκω; alloquor; ex πρὸς, & θρόος, à Θρόω, & Th. θρόα, V.

Προσίτεαι, præt. inf. act. à

Προσίημι, aggredior; admitto; ab ἵημι, seu εἶμι. Th. ἴω, eo. seu ἴω, mitto.

Προσίσσων, per Ecfasin Poëtic. pro προσέλασσον, 3. pl. imperf. verbi προσίημι, accedo, quod ab ἴημι, eo Them. ἴω.

Προσιζάνω, assideo; &, metaph. adhæreo, hæreo; ut, προσιζάνει τοῖς τοίχοις; Dioic. Sic etiam προσίζω, assideo, resideo, insideo; &c. Ex πρὸς, & ἵζω, unde ἵζάνω, &c. V. Item, Προσίκτωρ, qui supplex alicui ad genua accedit; quasi à προσικτόομαι, ex πρὸς, & ἱκνέομαι, fut. ἵξομαι, præt. ἵγμαι, &c. V. Προσίνω, prior lædo; prior noceo; ex πρὸς & σίνω, V.

Προσίοντι, dat. sing. à προσιὼν, ὄντος, a. 2. part. verbi πρόσειμι, accedo. a. 2. πρόσιον, ες, ad.vi: ab εἶμι, eo. a. 2. ἴον. Th. ἴω, eo.

Προσιππεύω, adequito, juxta equito; cum dat. ut προσιππεύων τῇ πόλει, adæquitans urbi, ex πρὸς, & ἱππεύω, à Th. ἵππος, ὁ; &c. V. Sic etiam, Προσίππημι, advolo; Unde, προσίπτατο pro προσέπτατο, apud Aristoph. ut Phil. de vita M. τὰποὶς προσίπτασθαι, ad hos advolaruntz ex πρὸς, & ἵπταμαι; fut. πτήσομαι, &c. V.

Προσίστημι, sisto, inhibeo, obicem oppono. Them. ἵστημι, sisto: f. στήσω.

Προσιστορέω, insuper suscitor; item, insuper scribo, & memoriæ prodo, Strab. l. 8. ex πρὸς, & ἱστορέω; à Them. ἵστωρ, ορος, &c. v.

Προσίχειν, appellere, admovere. Them. ἴσχω, vel ἴχω, habeo.

Προσίχω; (idem quod προσίσχω) adhibeo, adverto; & neutraliter, attendo, attendo animum; auscultо; item, appello; i. e. appropinquo & pervenio; &c. ex πρὸς, & ἴχω, idem quod Them. ἴσχω. V. Item, Προσιτὴς, ὑς, ὁ; qui adiri & accedi potest; q. d. accessibilis; accessu facilis, est verbale à πρόσειμι, adeo, accedo, ex πρὸς, & εἶμι, eo, &c. Vide.

Προσιὼν, ὄντος, accedens, vide προσίοντι.

Προσκαθέζομαι, assideo, item, assideo, incumbo, & insto, item, obsideo, hostiliter confido; apud Thuc. ex πρὸς, & καθίζομαι; ex κατὰ & ἵζομαι; Vide. Sic etiam, Προσκάθημαι, assideo; & frequenter, obsideo; item, insideo; seu in loco aliquo sedem aut castra loco; (prout etiam, προσκαθίζομαι, significat) ex πρὸς, & κάθημαι, idem quod ἧμαι, sedeo; &c V. Sic &, προσκαθίζω, & in pass. Προσκαθίζομαι; idem fere cum præced. assideo; item incumbo, &c. ex πρὸς, & καθίζω, sedere facio; ex κατὰ & ἵζω, idem, &c. V. Προσκαθίς-ημι, insuper constituo; ex πρὸς & καθίστημι, quod ex κατὰ & ἵστημι, &c. V. Item, Προσκαθοπλίζω; insuper armis instruo, eriam armo; ex πρὸς, & καθοπλίζω, quod ex κατὰ & ὁπλίζω, &c. v.

Πρόσκαιρος, ου, ὁ, ἡ, temporarius; quasi dicas ad tempus durans. Th. καιρὸς, opportunitas.

Προσκαίρως, temporariè, ad tempus; est adv. à præced. προσκαιρος; V. Item, προσκαλέω; insuper uro; vel aduro; ex πρὸς & καίω; V. Προσκακοπαθέω, condoleo alicui rei; dolore afficior, & maceror ob aliquam rem; ex πρὸς & κακοπαθέω, quod ex κακὸς & πάθω, τὸ, &c. v.

Προσκαλεσάμενος, η, ον, a. 1. part. m. verbi προσκαλέομαι, ῶμαι, advoco: f. ἐσομαι, a. 1. m. προσκαλεσάμην, ώσθω, a. 1. imperat. m. προσκάλεσαι, ἀσθω, a. 1. sub. m. προσκαλέσωμαι, ῆ, ηται, perf. pass. προσκέκλημαι. Hæc à

Προσκαλέω, ῶ, advoco, accerso, advoco in auxilium; item in jus voco. Th. καλέω, voco: f. ἐσω. p. κέκληκα.

Προσκαρτερῶ, ῶ, cum dat. superfum, præsto, perduro: f. ἐσω. a. 1. προσεκαρτέρησα. à καρτερὸς, tolero: hoc a κάρη, idem quod κράτος, ους, τὸ, robur.

Προσκαρτέρησις, εως, ἡ, perseverantia: à præced.

Προσκατάβαίνω; q. d. insuper descendo; item, descendo ad; ex πρὸς & κατάβαίνω: Vide. Item, Προσκατάβλημα, ατος, τὸ; est quod ob moram mulctæ nomine dependebant publicani & alii qui alterotanto mulctabantur; Item, accessio, corollarium; accessio sortis: apud Dem. id quod sensim accessit &c. ex πρὸς & καταβάλλω, unde κατάβλημα, &c. V. Sic & verbale ab eod. Verbo, cum præp. περὶ, præf. Προσκαταβολὴ, ῆς, ἡ; fere idem cum præced. Sed Not. quod publicorum vectigalium redemptoribus solutionis duo præscribebantur tempora; (vulgus, i. e. Gallice, vocantur termes; Grace, περίθεσεις, seu ἀνθισμοὶ) unum, in quo, continuò, factis redemptoris, præsentem pecuniam, numerare ex parte, oportebat; atque hanc, in antecessum solvere, (ut loquitur Seneca; Gallicè, payer avant main, & bailer d'avance;) & hoc προκαταβολὴ diceb tur; Alterum solutioni ; raditutum tempus erat, cùm pensionis mercedumque reliqua pars jàm in debitu o perdebatur, quod προσκαταβολὴ nominatur, &c. Vide. Constant. Item, Προσκατεγελάω, ῶ; insuper irrideo, à κατεγελάω. Vide.

Προσκαταδύω; ultra etiam cedo & vincio, à καταδύω, V. Προσκατακλύζω, inundo, submergo, à κατακλύζω. Vide. Προσκαταλέβω, & λέμω, objurgo; exp. etiam, loquacitate obruo, obstrepo & obtundo; à καταλαλέω, Vide.

Προσκατατίμησα, scribor, allegor, à καταλήγομαι, Vide. Προσκαταλλάττομαι, reconcilior; à καταλλάττω, ομαι, Vide.

Προσκατανέμω, insuper distribuo, à κατανέμω, Vide. Insuper animadverto seu perspicio; à κατανοέω, V. Προσκατασκευάζω, insuper extruo, vel construo; à κατασκευάζω, V. Προσκατασκίρρόω, induro, invetero, ex πρὸς, κατὰ, & σκιρρόω, à Them. σκίρος, seu σκίρρος, Vide. Προσκατασύρω, insuper detrabo; in Epigr. à κατασύρω, V. Προσκατατίθημι, insuper dependo; solvo, numero; à κατατίθημι, Vide. Προσκατεχύω; insuper spondeo; iterum, iterumque polliceor; ex πρὸς, κατὰ, & ἐχύω, V. Item, Προσκατεύδω, insuper comedo; à κατεύδω, Vide. Προσκατεύχομαι, insuper imprecor, insuper execrationeutor; (cui opponitur, ἐπεύχομαι, V.) à κατεύχομαι, Vide. Προσκατέχω, diutius retineo; ex πρὸς, κατὰ & ἔχω, V. Προσκατηγορέω, insuper, vel ultra accuso: à κατηγορέω, & in pass. προσκατηγορέομαι, simul prædicaris apud Aristot. de verbo substantivo dicitur, &c. Vide. Sic &, Προσκάτημαι, Ionicè est pro προσκάθημαι, desideo apud, assideo; Item, obsideo, &c. V. Sic etiam, Προσκατόμνυμι, seu προσκατόμνυμαι, insuper dejero, præterea dejero, à Them. ὄμνυμι, seu, -μαι; comp. ut reliqua præcedentia, cum præpos. πρὸς, & κατὰ, &c. V.

Προσκείεται, Ion. pro προσκειται à προσκειμαι.

Προσκείμαι, positus, seu situs sum ad; adjaceo; sto apud, feu adsto; incumbo, insto, urgeo, premo, & plerumque

fugientes seu cedentes; & in bonam etiam partem, ut apud Plut. in Pericle, πρόσκειται δεήσεσι; precibus instat. Item προσκειμαί τινι, rei alicui studiose addictus sum, seu incumbo, ut πρόσκεισθαι τοῖς βιβλίοις, adhæret libris, & de homine dictum, significat, faveo alicui, & ei quasi adhæreo, Thuc. l. 7. Item, assentio, transeo in partem alicujus seu ejus opinioni & sententiæ assentior; &c. Item, πρόσεμμι κακῷ, implicitus sum malis; denique, signif. etiam apponor, addor, &c. Atque, ab ejus part. προσκείμενος, &c. Adv. Προσκειμένως, instanter, addictè, &c. ex πρός, & κεῖμαι, &c. vide.

Προσκλητός, ή, ὸν, a. 1. m. part. à Προσκέλομαι, adhortor, Them. κέλω, seu κέλομαι, jubeo, hortor; f. κελήσομαι.

Προσκέλλω; appello, i. e. pervenio in portum, &c. ex πρός, & Them. κέλλω; idem, &c. V. Item, Προσκίπτομαι, prospicio, vel prius considero, &c. ex πρός, & σκέπτομαι, v.

Προσκεφάλαιον, ου, τὸ cervical, pulvinar: ex πρός & κεφάλαιον, caput, Th. κεφαλὶς idem.

Προσκηδής, ἐς, ὁ, ἡ, quietî affinis alicui: à κῆδος, ους, τὸ, affinitas, cura.

Προσκήνιον, ου, τὸ; proscenium; vestibulum scenæ, Plut. in Lyc. Suidæ, est aulæum scenæ; seu velum quod scenæ protenditur; Aliis, est locus ante scenam porrectus, ubi pulpitum excitatum erat, quo actores fabularum prædicent, Item, προσκυλί, adject. omne quod ante scenam est ex πρό, & σκηνή, ἡ; Unde σκηνίον, ου, τὸ, &c. V. Προσκήνια; prædico, is; præsignifico; ex πρὸ & σκηπτὸς; &c. V. Προσκηρυκεύομαι, caduceatorem mitto ad; ex πρός & κηρυκεύομαι, à κηρυκίον. V. Προσκηρύσσω, promulgo, per præconem indico, Plut. à κηρύσσω, V. Πρόσκιος, umbrosus, adumbratus; Unde, πρόσκιον, τὸ, adumbratio, ex πρός, & σκιά, ἡ: V. Προσκιρτάω, salio ante; exultim ludens anteeo; Unde verbale, προσκίρτησις, præsultatio, seu præitio quæ fit saltu; ex πρὸς & σκιρτάω. V. Προσκλαίω, desleo, ex πρὸς & Them. κλαίω, &c. V.

Προσκληδονίζομαι, insuper auguror seu ominor seu auguro; ex πρὸς, & κληδονίζομαι; à κληδὼν, όνος, gloria; à Them. κλέω; Unde κλήζω, &c. v. Item, Προσκλῆμι, exaresco, seu, extabesco studio quo alicui rei addictus sum; ex πρὸς & σκλέω, (per Sync. à σκλέω, idem quod Th. σκλάω,) Unde σκλῆμι, &c. V.

Προσκλινόομαι, ὤμην, consocior cum dat. 1. pass. προσκλινόω, νς, ν, à

Προσκλῆρόω, ῶ, sorte allego, seu sorte lectum adjungo: f. ώσω, præt. προσκεκλήρωκα. Th. κλῆρος, sors.

Προσκλήρω; præced. sorte lectum adjungo, (item sorte addico;) Actor. 17. format à se, verbale προσκλήρωσις, adjunctio alicujus seu consociatio; tanquam qui sorte allectus est, &c. V. Item, προσκλίνω; acclino; & facio inclinare ad; propensum reddo; Unde πρόσκλινον, id cui acclinare possumus, vel, id in quo incumbimus; &c. V. seq. πρόσκλισις.

Πρόσκλισις, ἴσεως, ἡ, inclinatio in alteram partem. Metaph. à librâ. Ex πρὸς & κλίνω, reclino.

Προσκλύζω; alluo, inundo, exp. etiam proluo, colluo; item, foveo, Dioſc. l. 5. Unde verbale προσκλυσις, alluvio, & προσκλυσμὸς, id quo utimur ad colluendum seu fovendum; ex πρὸς & κλύζω; V. Sic, Προσκνάω, ad aliquid scalpo, affrico; ut apud Greg. Naz. τῶν ἀκοὴν προσκνώντων, quibus aures pruriunt & titillantur; ex πρὸς & κνάω, V. Sic & προσκνᾶσθαι; abrado, affrico, Plut. ex προσκνάω, ab eod. Th. κνάω, &c. V. Item, προσκυΐζομαι, gannitu appello, seu inclamo, ex πρὸς & κυΐζω, Itidem, ab eod. Th. κνάω, unde κυΐω, &c. vide.

Προσκολλάω, ω, agglutino: f. ήσω, præt. προσκεκόλληκα; a. 1. pass. προσκολλήθω, ης, ῆ; f. 1. pass. προσκολληθήσομαι, adhærebo: cum dat. seq. πρὸς. Ex πρὸς & κολλάω, glutino: Them. κόλλη, gluten.

Προσκομιδὴ, ἡ; advectio, Thuc. l. 1, à seq. προσκομίζω, V.

Προσκοπός, speculator, seu explorator, qui præmitti solet; emissarius; unde, προσκοπεύω, ῶ; provideo, prospicio; atque inde, προσκόπησις, provisio, prospectio, ex πρὸς & σκοπὸς, ὁ; Unde, σκοπέω, ῶ; &c. V.

Προσκομίζω, apporto, affero, advehor: ex πρὸς, & κομίζω, porto: f. ίσω. Them. κομέω, curo.

Πρόσκομμα, ατος, τὸ, offendiculum: à προσκόπτω, offendo, quod vide.

Προσκοπὴ, ῆς, ἡ, offensio: à præt. m. verbi προσκόπτω.

Προσκόπτω, offendo, impingo, cum dat. seq. πρὸς cum acc. f. ψω. præt. προσκέκοφα, a. 1. προσέκοψα, a. 1. sub. προσκόψω, ης, ῃ. perf. pass. προσκέκομμαι. præt. m. προσκέκοπα. Th. κόπτω, scindo, ferio.

Προσκορέννυμι, & προσκορέω; satio, saturo, exſatio, &c. ex πρὸς & κορέννυμι, seu κορέω; idem; Unde etiam προσκορὴς, & προσκόρεως; satur, vel saturitatem afferens, satietatem inducens. Item, exp. fastidium inducens, & satietate ingratus; nimius; Item; adv. προσκόρως, satis superque; abunde, &c. ab iisd. Sic, Προσκοσμέω, orno, adorno; Plut. ex πρὸς, & κοσμέω, V. Item, προσκρανίον, capiti adjunctus; Unde προσκράνιον, idem quod προσκεφάλαιον, cervical, pulvinar; pro quo Dores dicunt ποτικραννι; ut apud Theocr. Idyll. 15. ex πρὸς, & κράνον, τὸ, V. Item, Προσκρίνω, adjudico, sed in pass. προσκρίνομαι, est accresco, agglutinor; coagmentor, in idem corpus cogor, & coagulor, ut cibus in alimentum concoctus, &c. atq; inde, verbale πρόσκρισις, accretio, sive accrementum, &c. ex πρὸς & κρίνω, ομαι, &c. V. Item, πρόσκρυμα, seu πρόσκρισμα, id ipsum quo aliquis offenditur; offendiculum; item, offensio, ut & πρόκρουσις, impletio, offensio, impactio, Plut. Verbalia à seq. προκρούω, vide.

Προσκρούσις, gen. sing. f. g. a. 1. part. act. à

Προσκρούω, impingo, offendo, Th. κρόω, pulso, f. σω. a. 1. ἔκρουσα.

Προσκτάομαι, acquiro, adjungo; à κτάομαι, possideo: f. κτήσομαι. P. κέκτημαι.

Προσκτίζω, insuper condo; ex πρὸς, & κτίζω, V. Item, προσκυδής, gloriosus, venerandus, ex πρὸς, & κυδός, τὸ, V.

Προσκυλίομαι, αιτῶ, a. 1. part. act. à Προσκυλίζω, advolvo; f. ίσω, p. προσκεκύλικα. a. 1. προσεκύλισα. Th. κυλίω, volvo.

Προσκυλίω, idem quod præced. προσκυλίζω, vel potius προσκυλίω solummodo verbum est usitatum; (προσκυλίζω non itidem) ex πρὸς & κυλίω, V. Item, Προσκυμαίνω, fluctuando alluo, seu æstuando undis alluo; ex πρὸς & κυμαίνω, à Them. κῦμα, ατος, τὸ; V.

Προσκυνέω, proprie osculor, adoro, veneror, cum acc. & sæpe dat. f. ήσω. a. 1. προσεκύνησα. præt. προσκεκύνηκα. Ex πρὸς & κυνέω, idem quod Th. κύω, osculor.

Προσκυνητὴς, οῦ, ὁ, adorator: à præced.

Προσκύνημα, τὸ, & προσκυνησις, ἡ; adoratio, ut & προσκυνητὸς, ὴ, ὸν; q. d. adorabilis, adorandus, adoratione dignus; omnia, verbalia ab eod. præced. προσκυνέω, V.

Προσκύπτω, inclino me admovendo alii. Th. κύπτω, f. ψω, inclino me.

Προσκυρέω, ῶ; authoritate mea comprobo; ratum habeo; authoritate mea adjudico quicquam alicui, &c. simpl. adjudico; Unde verbale προσκύρωσις, confirmatio; aliis additio; item, προσκύρησις, authoritas; apud Hippocr. (tanquam à προσκυρίω) ex πρὸς & κυρόω, Unde κύρωσις, à Th. κῦρ, ος, ὸ, τὸ, &c. V. Item, προσκύρω; appropinquo, accedo; ex πρὸς, & κύρω, V.

Προσκωβέω, ῶ, ἀ, 2. part. m. & Προσκλαδὸν, όντ, addens, a. 2. part. act. verbi προσκλάδω, quod vide.

Προσκλάζομαι, & προσκλάζω, assumo, ex πρὸς & κλάζομαι, v.

Προσκλαλέω, alloquor, cum dat. f. ήσω. perf. προσλελάληκα, a. 1. προσελάλησα. a. 2. inf. act. προσλαλεῖν, ex πρὸς, & λαλέω, loquor.

Προσλαμβάνω, accipio præterea, assumo, excipio, accipio, cum acc. f. προσλήψομαι, a. 2. προσέλαβον. a. 2. inf. act. προσλαβεῖν. Sed προσλαβεῖν τροφῆς, assumere aliquid cibi, tanquam verbum defectivi, cum gen. Act. 27. 34. 2. 2. m. προσλαβόμην, ου, ητο, a. 1. imperat. m. προσλαβοῦ, έσθω, recipe. a. 2. part. m. προσλαβόμενος. Th. λαμβάνω, capio.

Προσλάμπω, adluceo; Plut. Unde verbale, προσλαμψις, fulgor; illustratio; ex πρὸς. & λάμπω, V.

Προσλέγω, insuper dico. f. ξω. præt. m. προσλέγομαι, alloquor, Th. λέγω dico.

Προσλείπω, adspicio, intueor, contueor; ex πρὸς & λείπω: V. Item, προσλημμα, τὸ; quod præterea est acceptum, seu assumptum; ut & προσληπτικὸς, assumptivus, & τὸ προσληπτικὸν; possessivum, utrumque ab eodem cum seq. vide.

Πρόσληψις, εως, ἡ, assumptio, à προσλαμβάνω, quod vide.

Προσλιπαίνω, insuper pinguefacio, & pinguiorem reddo, ex πρὸς & λιπαίνω, à Th. λίπος, ους, τὸ; V. Item, Προσλιπαρὴς, assiduus sum in re aliqua; Plut. Item, instо, seu urgeo, aut instanter urgeo; obsecro, obnixe rogo; &c. Unde verbale, προσλιπάρησις, obsecratio, significat &, assiduas seu obnixas preces; vel assiduam jugemque præsentiam; apud Luc. ex πρὸς & λιπαρὲω, à Them. λιπαρὴς, &c. V. sic &, προσλογίζομαι, imputo, acceptum fero; adscribo; ex πρὸς & λογίζω, ομαι, &c. v.

Προσλογιστὸς, ὴ, adnumerandus: à λογίζομαι, computo, Th. λέγω.

Προσλυμαίνομαι, perniciem affero; ex πρὸς, & Them. λύμη, unde λυμαίνω, -ομαι, &c. v. Προσμαρδάνω; addisco, insuper disco; à Th. μανθάνω. Vide, προσμαρτυρέω, ῶ; attestor, seu nudo testimonio confirmo; adstipulor; à μαρτυρέω, V. Item, Προσμειδιᾶω; arrideo; à Them. μειδάω, unde μειδίω, &c. V. Sic &, προσμιλάσθω, ῶ, admodulor; à μιλάσθω; (ex μιλάω, & ἁδὼ, vel, ᾄδω;) Unde μιλαδὸν, & μιλαδὸν, comp. ut præcedentia, cum præp. πρὸς, &c. V.

Προσμένω, a. 1. inf. act.

Προσμενέω, ῶ, a. 1. part. act. & Προσμενίτης, expectet, 3. sin. imp. præs act. à Προσμίμνω, permaneo, sustineo, expecto, perseverо, cum dat. f. προσμενῶ. a. 1. ind. act. προσέμεινα. Th. μένω, maneo.

Προσμερίω, admetior, ex πρὸς & μέρος, τὸ; unde μερίω, &c. v. Item, Προσμηχανάομαι; insuper machinor seu molior, excogito; struo, &c. ex πρὸς & μηχανὴ, ἡ; unde μηχανάω, &c. V.

Προσμίγνυμι, vel προσμίγνυμαι, admisceo, confligo, προσμίξομαι, appellere aliquò. a. 1. inf. προσμίσγυναι τῆς κρήνης, aliquem victoriæ competem efficere, præs. inf. act. Th. μίγνυμι. misceo. f. ξω.

Προσμίγνυμι, præced. proprie est admisceo in; Item, applico, admoveo, &c. Unde, προσμίξις & προσμίξεια; admistio, Plut. Item, προσμίσγω, idem quod προσμίγνυμι, ut μίσγω, pro μίγνυμι; &c. V. Item, Προσμισθόω; mercede conduco, vel accerso; ex πρὸς, & μισθὸς, ὁ; Unde μισθὸν. &c. V. Προσμολέω adeo, accedo; ut apud Soph. in Ajace; μόσον ὁ πρόσμολὼν ἐφεστήκοις; quum accessisset ad medium exercitum; à Th. μολέω, V. Προσμονὴ, ἡ, permansio & expectatio apud aliquem; vel, perseverantia & assiduitas in aliqua re, &c. Et verbale à προσμένω, id v. Προσμυθολογέω; fabulosè adjicio; à μυθολόγος, fabularum fictor, &c. v. Προσμυθόω, fabulam addo fabulis; adhuc fabulor; à Th. μυθὸς; Unde μυθίσμα, &c. v. Item, Προσναυπηγέω, insuper classem adjicio, ex ναυπηγὸς, à ναυπηγὸς, comp. ut præcedentia, cum præpos. πρὸς, &c. v.

Προσνέμω, tribuo, attribuo, προσνέμω ἐμαυτῷ, permitto me, adjungo me cum dat. præs. pass. προσνέμομαι, tribuor, attribuor; Item adscribor, Th. νέμω, tribuo. f. μῶ, p. πένεμηκα.

Προσνεύω, innuo, unde verbale, προσνεῦσις, assensus: ex πρὸς, & νεύω, fut. νεύσω; unde νεῦσις; &c. V. Προσνήχομαι, adnato; ex πρὸς & νήχομαι ab act. νήχω, idem quod Th. νέω, nato, &c. V. Προσνοέω, insuper mente agito; ex πρὸς, & νοέω, V. Προσνοσφίζομαι, ruditu aliquid significo, à Th. ὀνοσφίζομαι, V. Item, Προσνωθὴς, in molem amplam distentus, à Th. ὄγκος, ὁ, comp. cum præp. πρὸς, (ut præced.) &c. V.

Πρόσοδος, seq. adventus, dicitur & de hostili impetu seu impressione; apud Herodot. in Polymn. Item, Πρόσοδοι, in plur. dicuntur etiam supplicationes, quibus ad deorum aras & templa itatur; Aristoph. in Nub. & Christianis etiam religiosus aditus ad sacro-sanctum epulum dicitur πρόσοδος, ut apud Chrysost. Item, congressus & colloquium cum aliquo, Hesych. exp. pro concione, seu conventu; Hsor. Item, reditus, proventus, Thuc. &c. Unde προσόδιος, q. d. itinerarius, & προσόδια μέλη, cermina dicebantur quæ canuntur quum diis supplicatur, & ad eorum altaria seu pulvinaria, preces fiunt; Athen. l. 6. Item, προσοδικὸς, habens reditus, & proventus; lucrosus; ut & προσοδεύομαι, reditus percipio, emolumenta ad me redeunt, &c. omnia ex πρὸς, & ὁδὸς, seu à seq. πρόσοδος, &c. V.

Πρόσοδος, ου, ἡ, accessus, aditus. Them. ὁδὸς, ἡ, via.

Προσοδύρομαι, lamentor ad, ex πρὸς, & ὀδύρομαι; V. Item, Προσοζέω; oleo odorem perfero ad; (pro quo Dor. dicitur, ποτοσδω) ex πρὸς & ὄζω, V. Προσοίγω, adaperio; Unde προσοίξις, adapertio; à Th. οἴγω, V. Προσοικείω; accommodo, concilio, adscisco, & προσοικείωμαι, mihi concilio & adjungo, & προσοικειοῦμαι, dicuntur etiam res; quæ accommodæ sunt & conveniunt, seu, consentaneæ sunt; ab οἰκεῖος, ὁ, V. Προσοικοδομέω, adstruo, ædificatis addo, ab οἰκοδομέω; V. Πρόσοικος, qui domum nostram, seu sedes nostras attingit; accola; propinquus, &c. Unde προσοικία; domicilia & sedes conjunctas habeo; habito apud; finitimus sum, &c. ab οἶκος, ὁ; comp. ut præcedentia cum præp. πρὸς, &c. v.

Πρόσοιμε, quod offertur, adhibetur, seu assumitur, est verbale à πρόσφερω, ut fut. προσοίσω, &c. Vel ex πρὸς & Th. ὄλω, fut. ὀλσω, &c. V. Item, Προσοιστικὸς, adjiciendus, addendus, &c. ab iisd.

Προσοίσειν, f. inf. act. verbi προσφέρω, adfero. Them. φέρω, fero. f. ὤσω. a. 1. ἤνεγκα.

Προσοίσιοι, 2. plur. a. 1. sub. m. verbi ejusd.

Προσοίχομαι, accedo, adeo. Th. οἴχομαι, abeo, f. οἰχήσομαι.

Προσοικίλλω, appello, applico; item impingo, cum dat. ab ὀκίλλω, idem quod κέλλω, appello.

Προσολοφύρομαι, insuper ejulo, & in ejulatus prorumpo. ex πρὸς & ὀλοφύρομαι, Vide.

Προσομαρτέω, vide seq.

Προσομαρτῶ; comitetur, 3. sing. præs. sub. act. verbi προσομαρτέω, ῶ; comitor, quod ex πρὸς & ὁμαρτέω. f. ήσω, sequor. Th. ὁμαρτὴ, idem quod ὁμὴ, simul.

Προσομίλει, converſare, præs. imper. act. à Προσομιλέω, f. ήσω, conversor. Th. ὅμιλος, turba.

Προσομιλία, præced. congredior; consuetudo mihi est; congredior; cum dat. rei, significat verſor, tracto; ut, προσομιλεῖν τῇ πολέμῳ; versari in bello; Thuc. l. 1. & apud Theogn. προσομιλεῖν πόνῳ, exp. saxum contingere, vel saxo se admovere, &c. Unde, προσομιλητικὸς; ad conversationem seu commercium aptus; item, sermocinativus, sermocinator; Unde, προσομιλητικὴ, scil. δύναμις; sermocinatrix facultas, &c. ex πρὸς & ὁμιλία, à Th. ὅμιλος, &c. V. Item, προσομιλία; conversatio, congressus, item, sermocinatio & colloquium; item, contractus; &c. ex πρὸς & ὁμιλία, ἡ; &c. v. Προσομόω, & πρόσομμι; insuper juro, præterea juro; ex πρὸς & ὄμνυμι, V. Item, Προσόμοιος, assimilis, similitudine ad rem aliquam proxime accedens; ex πρὸς, & ὅμοιος, V.

Προσομολογέω, insuper fateor vel spondeo, fateor. ab ὁμολογέω, confessio, spondeo. f. ήσω. Th. λέγω, dico.

Προσομόργνυμι; vel μυ; imprimo, inuro, item, abstergo, ex πρὸς & ὁμόργνυμι; V. Item, Προσομορέω; confinis seu conterminus sum; ex πρὸς & ὅμορος; & Ion. ὁμήρεω, idem ex ὅμος, & ὄρος, pro quo Ionice ὄρη, ὁ; &c, v.

Προσόμορος, ου, ὁ, ἡ, vicinus, confinis: ex πρὸς, ὅμος. & ὄρος, Ion. pro ὄρος, terminus.

Πρόσορ, όντος, τὸ, quod supereſt, præt. part. n. g. verbi πρόσειμι, adsum, Th. εἰμὶ, sum.

Προσονειδίζω; præterea objicio; præterea exprobro, vel probro dos; ex πρὸς & ὀνειδίζω, V. Item, Προσονομάζω, q. d. insuper nomino; ab ὄνομάζω, V. Προσόπομαι, aspicio; intueor, ab ὄπομαι, Vide. Προσοφέλλω, addo finibus imperii, Item, præfinio; ab ὁρίζω; V. Προσοφέω; adspicio, (pro quo Doricè, ποσοφέω) ab ὄφις, V. Προσοργίζομαι, insuper iracor, ab ὀργίζομαι; V. Προσορμάω, cum impetu, hostiliter, accedo vel advenio; à Them. ὄρμη, unde ὁρμάω, comp. ut præced. cum præp. πρὸς, &c. v.

Προσορμίω, ῶ; stationem habeo; ex πρὸς, & ὁρμέω, à Th. ὅρμος, ὁ; &c. v.

Προσορμίζομαι, appello, vel pervenio in portum. f. ίσομαι. perf. pass. προσόρμισμαι, a. 1. pass. προσωρμίσθην; ης, ῃ. ab ὁρμίζω, navem in stationem subduco. Th. ὅρμος, statio navium.

Προσορμίζομαι, præced. est vel passivè, appellor, applicor; vel activè, ut προσορμίζω; appello, applico; seu, in stationem navem applico, &c. Unde verbale, προσόρμισις, appulsus ad littus, & omnia, à πρόσορμος, statio; ex πρὸς & ὅρμος, ὁ; idem, &c. V. Sic, Πρόσορος, conterminus, affinis; (Ion. dicitur ab Herodoto, πρόσουρος) ex πρὸς & ὄρος; V. Item, Προσορχέομαι; salto ad, Plut. ex πρὸς & ὀρχέομαι, V.

Πρόσω pro πρόσσω, admitte, a. 2. imperat. m. verbi πρόσειμι. Them. ἴμι, seu ἴω, mitto f. ἥσω a. 2. ἐσ. a. 2. imperat. m. ἔσω, ἔτω, &c.

Προσοψίζω, humi allido. Th. ψόος, ὁ, ὀψὲ, vel, ὄψος, solum.

Προσουρίω, secundo vento utor; fœliciter ago, à προύριος, qui vento secundo proficiscitur, idem quod ὄρσιος, à Them. ὄρω, &c. V.

Πρόσουρος, ος, ὁ, ἡ, vicinus: ab ὄρος, Ion. pro ὄρος, terminus.

Περοῦσαν, acc. sing. part. præs. f. g. à περίειμι, adsum, Them. εἰμί, seu ἴω, sum, præs. part. ὤν, οὖσα, ὄν.

Περσοφείλω, insuper debeo. f. ήσω. p. περσωφείληκα, Them. ὀφείλω, debeo. f. ήσω.

Περσόφλω, preterea debeo; idem quod præced. περσοφείλω, & ex iisd. Item, es alienum contraho, præter quæstus proprios; Item, insuper mulctor; præterea mulctor, &c. quæ significata etiam præced. περσοφείλω recipit, &c. Vide.

Περσοχὴ, attentio; verbale à περσίχω, V. Περσοχθίω, idem quod seq.

Περσοχθίζω, infensus sum. eum dat. f. ίσω. p. περσώχθικα. a. 1. περσωχθισα, ας, ε, ab ὀχθίζω, idem cum Them. ὀχθέω, irdignor.

Περσοχθισμὸς, ῦ, ὁ, offendiculum, offensio: à præced.

Περσοφάομαι, vescor cum pane, opsonium euo; ex περὶς & ὀψάομαι; id V.

Περόψυς, εως ἡ, facies, vultus; item color, species: ab ὄψις, vultus, Them. ὀπτάομαι, video.

Περπαθεία, affectio, qua rei alicui sumus omnino addicti, eique adhæremus; est à περπάσχω, vel ex περὶς & πάθος, ους, τὸ, &c. V.

Περπαίζω, ut περπαίζω σοι, jocor tecum. Them. παίζω, jocor, ludo, f. ξω & σω.

ΠΡΟΣΠΑΓΟΣ, ᾳ, ὁ, ἡ, recens, subitus: idem quod περόφατος.

Περπαίεω, palpito ad; Plut. ex περὶς, & παίεω: Vide. Item, Περπαιλαίω; colluctor, obluctor; ex περὶς & παλαίω; V. Περπαρεκβάλλομαι, insuper aggero; ex περὶς & παρεκβάλλομαι; Vide. Περπαρεγκρίνω; adscribo; jam scripris addo; a παρεγκρίνω; V. Περπαρεκκαλέω; insuper advoco, à παρεκκαλέω; V. Περσπαρεκλαμβάνω; ultra accipio, ultra assumo; unde, περπαρέκλυσις, ἡ, ipsa actio ultra seu insuper assumendi; item figura apud Gramm. qua aliquid ad novissimam dictionis partem accedit, à παρεκλαμβάνω, V. Item, Περπαρίχω, insuper præbeo, vel insuper exhibeo; a παρίχω; comp. ut præced. cum præp. περὶς, &c. v.

Περπαιωνλεύω, paxillis affigo. Them. πλευτὸν, paxillus, clavus ligneus.

Περπαλόω, insperso; ex περὶς, & πάλαω: Vide. Item, Περπαίχω; q. d. adpatior, aut adafficior; addictus sum alicui, & ei adhæreo, per quandam quasi sympathiam; Plut. ex περὶς & πάσχω. Vide. Sic &, Περπαπαλεύω; idem quod περπαιωνλεύω; id Vide. Item, Περπάω, attraho; ex περὶς & ἀπάω, Vide.

Περπαυὴς, ῆος, ὁ, ἡ, qui valde esurit, famelicus: à πένα, ης, ἡ, fames.

Περπλάζω, & Περσπλάω; appropinquo; accedo ad; Item, appropinquare facio, admoveo; Unde, περπλάσις, clies, assecla, famulus; ex περὶς & πλάζω, seu πλάω; à πέλας, &c. V. Item, Περπέμπω; insuper mitto ad; vel, simpl. mitto ad, Thuc. l. 3. ex περὶς, & πέμπω; Vide. Sic, Περπίδω; oppedo, pedo contra, ex περὶς & πέδα; V.

Περπερικάλομαι, circundo, circamplector; item ultra modum amplector: ex περὶς, περὶ & βάλλω, jacio.

Περπεφυκέναι, superesse; ex περὶς, περὶ & γίνομαι; V. Περπερονάω, fibula annecto, seu affigo; ex περὶς, & πορόω, V.

Περσποιῆσαι, acc. sing. f. g. à

Περπεπόνθως, ότος, qui irruit, adortus. a. 2. part. à περσπίπτω, quod vide.

Περσπετάννυμι; extendo, illido, à Them. πετάω, Unde πετάζω, & πεπέτυμμι, &c. V. Περσπέτομαι, advolo; à Them. πέτομαι, seu πίτομαι; Vide. Item, Περσπήγνυμι, ατος, τὸ; id quod affixum est; verbale à seq. περσπήγνυμι; Vide.

Περσπήγνυμι, affigo, f. ξω, p. περσπέπηχα, a. 1. περσπέπηξα, a. 1. part. act. περσπήξας, ασα, αν, Th. πηγνύω, seu πήγνυμι compingo, f. ξω.

Περσπήξαντες, nom. pl. a. 1. part. act. verbi præced.

Περσπηδάω, profilio, insulto, aggredior; a Them. πηδάω; V. Item, Περσπηχύνομαι; (unde a. 1. Περσπηχήμην) ulnis amplector, cubito metior, ex περὶς, & πῆχυς, unde πήχυς, &c. V.

Περσπίλναμαι, appellor, admoveor, à πλνάω, vel πίλνημι, admoveo. Them. πέλας, prope adv.

Περσπισέκνεω, aliis adjunctum vendo; ex περὶς. & πισέκνεω, V.

Περσπίπτουσι, 3. pl. ind. præs. à

Περσπίπω, accido ad pedes, incido. cum dat. imperf. περοσέπιπτον, ες, ε, f. περσπίσω, p. περσπέπτωκα. a. 2. περσέπεσον, ες, ε, a. 2. part. act. περσπεσὼν, οῦσα, ὸν. Them. πίπτω, cado.

Περσπιτνίω, accumbo, procido; procumbo; suppliciter oro; ut in part. fœm. Περσπιτνῦσα, accidens, advoluta; ex περὶς & πιτνίω, &c. V.

Περσπολλάω, idem quod seq. περσπλάζω; ex περὶς, & πλάω, idem quod πλάζω, pro πελάζω, V.

Περσπλάζω, per Syncop. pro περσπελάζω, idem quod simplex πλάζω, per Sync. pro πελάζω, appropinquo, accedo. Th. πέλας, prope.

Πρόσπλας-ος, cui appropinquare aliquis potest, ad quem accessus & aditus patet; est verbale à præced. περσπλάζω; V. Item, περσπλάσιος, vel περσπλάσσω; affingo; item, illino, adhærere facio, obstruere facio; Unde in part. præs. pass. ex Dioscor. 1. 129. Περσπλασμένος τοῖς μυρσῖς; cruribus adhærescens, item, περσπλαστικὸς, obstruendi vim habens, seu oppleudi, &c. omnia ex περὶς, & πλάσσω, vel πλάττω; unde, πλαστικὸς, &c. V. Sic etiam, Περσπλέω; adnavigo, advenio; sum in cursu; advento, trajicio; triremi applico, &c. Ut, Περσπλέουσι νῆες; adventantes naves; Thuc. l. 1. ex περὶς, & πλέω, &c. Vide. Item, Περσπλήρης; adimpleo, superimpleo; ex πρὸς & πληρὴς; V.

Περσπλωτὸς, ἡ, ὸν, navigabilis, e. à πλέω, idem ac πλοὶμος, navigo.

Περσπλώω, adnavigo, ex πρὸς, & πλέω, idem quod Th. πλέω, V.

Περσπνέω, fut. εύσω, asflo, aspiro; & in pass. περσπνέωμαι, adspirari; verbum Grammat. Athen. l. 9. (quod aliter est δυσωπέομαι) Unde verbale περσπνευμα, ατος, τὸ; afflatus; subitant. apud Suid. ex πρὸς, & πνέω, &c. V.

Περσπορεύομαι, ῦμαι, simulo; præ me fero; acquiro; suborno, imperf. περσπορεύμην, ύμην, ῃ, ῆτο ὥτο Th. ποιέω, facio.

Περσποιέω, proprie, est, q. d. facio ut meum sit; mihi assumo, vendico; in potestatem meam redigo; Thuc. & Dem. &c. Unde verbalia, περσποίημα, ατος, τὸ, id quod vendicamus nobis, vel id quod simulamus; & περσποίησις, ἡ; ipsa actio vendicandi sibi aliquid seu assumendi; item, simulatio; sic &, περσποιητὸς, simulatus, fictus; unde, περσποιητικὸς, simulator, fictor, simulatio, ni deditus; ex περὶς & ποιέω, unde ποίημα, &c. V.

Προσποῦ, 2. sing. præs. ind. vel sub pass. verbi præced.

Προσπολεμέω; bello cum, belligero contra; Item, belli socius sum, bello adjuvo; sed, προσπολεμέω, est insuper hostem facio; præter alios perduelliones, ad perduellionem excito; &c. Utrumque ex περὶς, & πόλεμος, unde πολεμέω, & πολεμίω, &c. Vide.

Προσπολεύς, famulor; ministri seu ministræ munere fungor; à seq. προσπόλος, V.

Πρόσπολος-ὸ, ἡ, famulus, à Th. πολέω, verso.

Προσπορεύομαι, accedo, cum dat. f. εύσομαι. perf. περσπεπόρημαι, à πορεύομαι, eo, proficiscor, hoc à πόρος, transitus. Th. πείρω, transeo, f. εῶ. p. κα. p. m. πέπορα.

Προσπορίζω, acquiro, comparo, acquiro ad id quod jam partum est: Unde verbale, προσπορισμὸς, ῦ, ὁ; acquisitio ejus, quo adhuc agebamus: exp. etiam, peculium, seu id quod acquiritur per eos qui in nostra potestate sunt; ex πρὸς, & πορίζω; Vide. Item, Προσπορπάω, & προσπορπάζω; fibulâ annecto; fibulâ affigo; unde verbale προσπορπατὸς, ῆ, ὁ; fibulâ annexus, fibulâ affixus; item, quasi fibulâ affixus; Æschyl. in prom. ex περὶς, & πορπάω, vel πορπάω, &c. V.

Πρόσπτασμα, ατος, τὸ; offensio, prolapsio; &c. est verbale à seq. προσπέπτωκα Vide.

Περσπτάω, f. σω, idem quod Them. πτάω, offendo.

Περσπτύσω, a. 1. inf. act. verbi προσπτύω. advolo, quod ab ἵπτημι, volo, as, f. πτήσω, a. 2. ἔπτην. a. 2. m. ἐπτάμην, & ἐπτόμην.

Πρόσπτυγμα, ατος, τὸ; amplexus, vel id quod amplectimur; est verbale à seq. προσπτύσσω, V.

Προσπτύσσω, f. ξω, applico; Item complector. in pass. προσπτύσσομαι, applicor, circumplicor; item amicè saluto, blande compello, amice excipio & amplector. Th. πτύσσω, plico.

Προσπτυσίδιον, ου, τὸ; vestibulum; ex περὶς, & πυλὴ, ἡ; Vide. Προσπτύω; aspuo; inspuo in aliquem; conspuo. Item, despuo, i. e. contemp'm rejicio; &c. ex περὶς, & πτύω; V. Προσπυνθάνομαι, insuper percontor; ex περὶς & πυνθάνομαι, V.

Προσραίνω, aspergo, inspergo; adjicio spargendo; ex περὶς, & ῥαίνω; V. Πρὸς-εκπτω; assuo; Plut. ex περὶς, & ῥάπτω, vide. Προσρέκτω; allido; ex περὶς, & ῥάσσω; idem; Unde etiam verbale, προσρεξις, collisio; conflictus, confligratio, &c.

Προσρεῖν, affluere, Them. ῥέω, fluo.

Προσρήγνυμι, allido, illido. f. ήξω. perf. προσέρρηχα, a. 1. προσέρρηξα, ας, ε. Th. ῥήσσω, seu ῥήγνυμι, frango.

Προσρήγνυμαι; allidor, illidor, offensor; est pass. à præced. προσρηγνύω, Vide.

Προσρηθεὶς, salutatus; Eurip. Item, πρόσρημα, ατος, τὸ; compellatio, appellatio, salutatio; sicut etiam, πέσρησις, εως, ἡ; idem, ut περσρησις οὐκ ἴσ' ὅτῳ τινὶ; verba quibus compellatur servus; appellatio servi; i. e. ad servum allocutio; &c. apud Eurip. Προσρητὸν, appellandum est, vocare oportet; προσρητὸς, insuper commemorandus, dicendus, appellandus, seu compellandus, &c. Item, προσρητὸς; compellatus, salutatus; & apud Poll. l. 3. 1. προρητὸν ἦμαρ, est dies in qua salutationes fiunt, seu in qua clientes salutant patronos, &c. Omnia, à προρέω; insuf. ex περὶς, & ῥέω, dico; unde ῥῆμα, ῥῆσις, ῥητὸς, &c. V.

Πρόσριζα, & πρόσριζον; stirpitus, radicitus; una cum radicibus; ut πρόσριζον ἀνέσω; stirpitus evellens; Aristot. l. 9. An. c. 13. ex περὶς, & ῥίζα, ης; V. Item, Προσριζόομαι; juxta radices folia habens; ex περὶς, & ῥιζόομαι; id vide. Προσριζόω; q. d. adradico; i. e. actis radicibus affigo; ex περὶς & ῥίζόω; v. Προσριπτέμενον πῦρ κάμαρι; Hes. affert, pro, καμαρίζόμενον, undis fluctuantem, qui fluctibus jactatur, &c. ex περὶς, & ῥίπτω, ομαι; &c. V. Προσραίνω; adblandior; ut, εἰ ἡδὺ, &c. Vide supra προσαίνω; suo ioco. Προστραπάω, ῶ; annecto, alligo, affigo; Lycophr. ex περὶς & σπαράω, ῶ; sporta; item, nexus; &c. Item; Περσυμαίνω; veneror; adoro; ex περὶς, & σέβω; idem; V. Sic etiam; Περσεμμαίνω; q. d. adsignifico; præterea significo; ut ῥῆμα dicitur περσημαίνον χρόνον, adsignificans tempus; apud Aristot. Unde, περσημαντικὸς, præterea, seu etiam significans; ex περὶς, & σημαίνω; V. Atque inde etiam, περσημασία; signum additum, vel concurrens aliis signis, &c.

Περσσω ἢ ὀπίσω, in anteriorem & posteriorem partem. Plaut. gen. ας, pro περσσου, Th. περὶ, ante.

Περστεταγμένων, gen. pl. à περστεταγμα, ατος, τὸ, mandatum, quod a περστάσσω, quod vide.

Προστατικὸς, ὴ, ὸν; q. d. Imperativus; talis ut imperare possit, vel ita comparatus ut lubenter imperet, seu jubeat; sic, dicebat Chrysippus, νόμον δεῖ ἦ περστατικὸν μὲν τῶν ποιητέων, ἀπαγορευτικὸν δὲ τῶν μὴ ποιητέων; ex quo dixit Cicero, i. e. de legib. Lex est ratio summa insita à natura, quæ jubet ea quæ facienda sunt, prohibetq; contraria, &c. Apud Grammat. etiam, περστατικὴ ἀγκλισις, est imperativus modus, &c. Est itidem, à περστάσσω; V. Item, Περστανύω; extendo, ex περὶς, & τανύω, V.

Περστεῖξαι, a. 1. inf. act. &

Περστεῖξ', 3. sing. a. 1. sub. act. vel 2. sing. a. 1. sub. m. verbi προσάσσω, quod vide.

Περστεῖξις, εως, ἡ, ordinatio, mandatum, ab cod. verbo.

Προστέξομεν, 1. pl. f. 1. ind. act. verbi προσάσσω, quod vide.

Προστερνάδω; legitur à quibusdam, pro προσαναδω; (id vide) ut, παρὰπ, pro σαρδὴν; v.

Προστὰς, άδ-ος, ἡ; porticus, vestibulum; &c. pro ipsa porticu, apud Plut. Item, pro prostibulo; ut, in plur. προστάδες αἱ, scortæ; prostibula; apud Athen. quasi προστῶσαι γυναῖκες; à προΐστημι, vel -μαι; V.

Προστασία, ας, ὁ, præfecturæ dignitas; item cura, tutela, patrocinium, auxilium: a προΐστημι, præficio. Them. ἵστημι.

Προστάσσω, vel -τω, mando, præcipio: f. ξω. p. περστέταχα. a. 1. περστέταξα, ας, ε, perf. pass. περστέταγμαι, perf. part. pass. περστεταγμένος, η, ον, in pl. n. g. τὰ περστεταγμένα, quæ præcepta sunt, Th. τάσσω, vel -τω, ordino.

Περστατεία, ας, ἡ, præfectura, procuratio; item pratrocinium, defensio: &

Περστατέω, f. ήσω, præsum, præfideo; item patrocinor, defendo: à

Περστάτης, ου, ὁ, patronus, dnx. in acc. sing. περστάτην. à προΐστημι, præpono, præficio. Th. ἵστημι, statuo.

Περστατηρ-ὸς, ὸν, ὁ; exp. præfes; Apollinis epith. quasi vestibularius, & liminaris, quasique janitor; sic autem dicebatur Apollo, quod antes fores statueretur, seu patronus, cujus statuam ante ædes consecratam ponebant, &c. Item, περστατήριος ωδὴ, apud Plut. dicebatur mensis, quo Athenis mustum bibere incipiebant, ac libabant, ut innoxius & salutaris ejus usus in fis, deum beneficio concederetur; seu mensis erat quo πανηγύρεις celebrabantur, vinique horni feriæ recludebantur, &c. Item, περστατικὸς, ὴ, ὸν; patronus, seu ad περστάτην pertinens, aut peritus muneris τῦ περστάτου, &c. ex iisd. cum præced. v.

Προστάτις, ιδ-ος, ἡ, hospita, sic vocatur Phœbe, Rom. 16. 2 quæ Christianos hospitio excipere solita fuit. à præcedente.

Προστάντι, dat. sing. part. præs. à προστάω, præsum, quod vide.

Προστάω, v. προσάσσω.

Προστασεύω; vallis, seu palis in terram depactis præmunio; aut ante munio; ex περὶς & σταυρὸς, V. Item, Περστέγασμα, ατος, τὸ; id quod in tecto prominet ad arcendos imbres; Poll. l. 8. ex περὶς, & στέγω, ος, τὸ; Unde στεγάζω, στέγασμα, &c. à Them. στέγω, V.

Περστείλε, ίτω, a. 1. part. pass. & Περστεθάσομαι, ἡ, ται, apponar, f. 1. ind. pass verbi προτίθημι. quod vide.

Προστέλλομαι; insto: instanter postulo; deposco, &c. ex περὶς, & τέλλω, -ομαι, V. Item, Περστεκταίνω, insuper struo, & machinor; Plut. ex περὶς, & τεκταίνω, à τέκτων, ονος, ὁ, à Th. τέκω, fut. ξω, &c. Vide. Περστεμίζω; murum addo; præterea muro cingo; ex περὶς, & τεμίζω; V. Προτέλλω, protego; Thuc. l. 5. ex περὶς, & στέλλω; exorno, &c. Sed περστέλλω, est contraho, adduco, adstringo, unde περστολμὸς, astrictus, adductus, ideoq; brevis; sic δεῖξε περστελμένην, Arist. Hist. anim. l. 9. & apud Gal. ad Glauc. l. 9. Προστελτὸ ὁ σκιῤῥώδης ὄγκος, adstrictus, & exhibitus erat schirri tumor, &c. Et sic est ex περὶς & στέλλω; contraho, &c. Vide. Περστερτύλωμαι, pro ligiole affingo & affabulor; apud Themist. ex περὶς, & παρτεύω; à Them. τέρας, ατος, τὸ; &c. Vide. Item, Περστερπίδιον, pectori anterius applicatus; Unde, περστερπίδιον, τὸ; pectorale, & περστερπίδια ὅπλα, pectori, anterius applicata arma; ut, pectoralia in equis. i. e. antilene, &c. Xen. pæd. 7. item, Περστερνίζομαι; pectori meo applico, amplector, complector, &c. ex περὶ, & στέρνον, τὸ, &c. V.

Προστεταμμένος, η, perf. part. pass. verbi περσάσσω, mando. quod vide.

Περστεφανόω; prius corono; ante coroi à redimio; vel simpl. redimio, Aven. l. 4. ex περὶ, & στεφανόω, à στέφανος, ὁ; &c. V. Item, Προστήθ, ἰδ-ος, ἡ; anterior pars τῦ στήθους; quasi, pectus manus vel pedis; h. e. eminentia illa prope digitos vel circa digitos manuum & pedum; στήθος χειρὸς, ἡ ποδὸς; i. e. τὸ πρόσχυ ὑπὸ τῆς δακτύλος, Poll. l. 2. Unde etiam περστηθίδιος, appositus, seu applicatus pectori; ut ὅπλων περστηθίδια ὅπλα; arma quibus pectora equorum belli tempore muniuntur; Ibid. est à περὶ, & στῆθος, ους, τὸ; Vide.

Προσήκω, f. ξω. liquefactum affundo. hinc Metaph. adhæreo, insideo. Th. πήκω, liquefacio.

Προστίθω, a. 2. inf. act à προΐστημι, præpono, præficio. Th. ἵστημι, statuo. f. στήσω. a. 2. ἔστην.

Προστιβάζομαι, præceo, vel procedo; præcedo; ex περὶ & στιβάζω, à Th. στείβω, unde στιβ-ὸς, ὁ; &c. v.

Προστιβεὶς, ίντ-ος, præs. part. act. περστίβημι, præs. inf. act. &

Προστίβημι, 1. pl. præs. ind. act. &

Προστίβεμεν, -μεναι, -μενος, η, ον; præs. part. pass. a

Προστίθημι, appono; pergo. imperf. act. προστίθην, in 3. sing. περστίθη, & προστίθει, tanq. à προστίθω, f. προθήσω perf. προτέθεικα. a. 1. προσθηκα, adjeci. a. 2. προσέθην, ης, ης, ᾱ, a. 2. imperat. act. πρόσθες, auge, a. 2. inf. προσθεῖναι, a. 2. part. act. προσθεὶς, ίντ-ος, pergens, præs. pass. προστίθεμαι, adjungor, imperf. προστιθέμην, σο, το. a. 1. ind. pass. προστέθην, ης, η. f. 1. pass. προστεθήσομαι, ἡ, ται, apponar. a. 2. m. προσθέμην, σο, το, perexi, Them. πίθημι, pono.

Προστιλάω; stercus allido; stercore perfurdo; stercus emitto adversum; Aristoph. ΝΕ. περὶς ἀπὸ τῦ ἀρθελμοῦ μ' προστίλησιν, i. e. oculos meos stercore perfudit; ex περὶς, & πτλάω, à Them. πτλ-ὸς, ὁ; &c. V. Item, Προστρίβω, multo.

ατω; ut, apud Dem. ὁ νόμος προσιμᾶν ἐπέταξε τῇ δημοσίᾳ; multare eum justit pecunia reipub. dependenda; Unde, προσίμιμαι, προσίμισις, & πρόστιμον; pœnæ seu multæ adjectio; ut sit in contractibus; ex πρός & τιμάω, Vide. Πρόσυρος, acuto cuspide præfixus; mucronatus, acutus, Item, προσόρμιον, τό; & προσορμία, ἡ; laborum commissura, Poll. l. 1. c. πρός, & σῦμα, τό; Vide. Προσραψῳδῶ; tragice exaggerans addo: exp. etiam, tragicè alloquor; ex πρός, & τραγῳδέω; ῶ; &c. V.

Προσραπών, ῶντος, qui evertit aliquid, ac in suam potestatem redigit, a. 2, part. act. à

Προσρίπω, oro, obsecro, ad genua provolutus precor, expon. & everto. Them. τρίπω, verto, a. 2. ἔτραπον. p. m. τέτροπα.

Προσρίχω, accurro. in 3. pl. προσρίχασιν, f. ρίξω. perf. προσδεδρόμηκα, a. 2. προσέδραμον, ες, ε, a. 2. part. act. προσδεδραμών, ῶντος. præt. m. προσεδεδρόμην. Th. τρέχω, curro.

Προσρίβω, attero, affrico, infrico. præs. pass. προσρίβομαι, mihi affricatur vel infricatur; item affrico, inepto, infligo, impingo. Them. τρίβω, tero. f. ψω.

Πρόσρεμμα, ατος, τό; id quod attritum est; fragmentum; Plut. & πρόρριψις, attritus, affrictus; subst. Verbalia à præced. προσρίπω; -ορμαι; V. Item, Προσροπή, ἡ; supplicatio, preces supplices; Item, devotio, detestatio; item reatus ob homicidium; labes scelerataæ contagionis; &c. Est verbale à paulo præced. προσρίπω; V. Atque inde etiam, προσρόπαιος, cui supplicamus; seu ad cujus genua supplices provolvimur; ut προσρόπαιος ζεύς; & interdum etiam dicitur is qui supplex alicui ad genua accidit; Item, obnoxius devotionibus σῦ προσροπαίου; qui ad aliquem confugit expiari patratum à se scelus cupiens; qui cædæ manus polluit, & adhuc pœnas dedit ei quem occidit: exp. &, qui poculum imporer, ob quem religio oboritur; &c. Sic & Πρόσρυχος, exp. σεσῦλος, Hesych. sed propriè signif. accurrens; vel ad quem accurri potest; verbale à προρρίχω, præced. V. Προσυγχάνω, occurro, obvius fio; offero me; Unde, τὸ προσυγχόν, dicitur forte fortuna nobis occurrit; fortuitum; & ex τοῦ προσυγχότος; subito, ex tempore; ita ut fors tulit; Plut. in Symp. sep. Sap. Item, προσυχής, ἴος, ὁ, ἡ, ἡ; idem quod προσυχής, qui forte occurrit; obvius; ex πρός & τυγχάνω; fut. τεύξομαι, à τεύχω, & τυχήσω; ut à τυχέω; Unde præt. πτύχηκα, & a. 2. ἔτυχον; atque inde τύχη, ἡ; &c. Vide. Item, Πρόσυλος, ab anteriore parte columnas habens; ex πρό & σῦλον, ὁ; Vide. Πρόσυπος, adpressus; seu impressus; Athen. l. 5. & Diosc. 4. 11. Unde, προσυπάω, apprimo, atque inde, in pass. Προσυπᾶσθαι, apprimi; Gal. à præs. Indic. προσυπᾶμαι; apprimor, &c. ex πρός, & τύπτω; Unde τύπος, ὁ; & τυπάω, &c. V. Προσυπῶ, & Προσυφῶ, adstrictus, substrictus; verbalia, à προσύφω, ante astringo; Item, ante inspisso; &c. ex πρό & σύφω; V. Προσυχάω, & προσυκάω; vide supra in προσυγχάνω; Unde etiam, προσυκής, quicunque obvius factus est; part. a. 2. ab eod. verbo; vel, ex πρός, & τυχών; id V. Item, Πρόσχοιν, locus, qui ante porticum est; porticus, vestibulum, i. e. περιπάλαιον; ut, ὁ πρὸ τῆς προσύλου περιπάτου, apud Plat. ex πρό, & σῦλον, ἡ; V.

Προσυβρίζω, præterea injuriâ afficio; insuper sum contumeliosus; Dem. ex πρός, & ὑβρίζω; V. Item, Προσυγκλῆται ante colloquor seu congredior; ex πρό & συγκίνομαι; id V. Προσυλλίγω, ante colligo, ex πρό, & συλλίγω, id Vide. Προσυλλογισμός, dicitur syllogismus, in quo principales syllogismi concluduntur; apud Aristot. ex πρό & συλλογισμός; V. Πρόσυλον, materiæ adhærens; materialis; item, qui rebus caducis, mundanis, & concretis deditus est, potius quam abstractis; carnalis; &c. ex πρός, & ὕλη, ἡ; V. Προσυμμίσγοντες τῷ ὕδατι, ante commiscentes aquam; ex πρό & συμμίσγομαι, pro συμμίγνυμι, ex σωί, & μίσγομαι, seu μίσγω; pro μίγνυμι, &c. V. Προσυδιαφθείρω, ante corrumpo; ex πρό, & συδιαφθείρω, ex σωί, & διαφθείρω; V. Προσυνοικήσασα; quæ ante cohabitavit, & nupta fuit; est part. fœm. aor. verbi προσωνοίκεω, inusit. ex πρό & συνοικέω; V. reperitur tamen προσωνοικῶ; juxta habito; ex iisd. vel potiùs, quasi esset pro προσωνοικέω, ex πρός, & συνοικῶ; V. Προσωπίθημαι, prius paciscor; ante convenio; ex πρό & συνπίθημι, -μαι; V. Προσυπακούω, subaudio, obaudio, vel potius, præterea subaudio; apud grammat. ex πρός, & ὑπακούω, V. Unde etiam dicunt, προσυπακουίων, subaudiendum est; verbale ab eod. Προσυπαντάω; venio in occursum; occurro; obviam eo; ex πρός & ὑπαντάω, &c. V. Προσυπαρχεῖν; concedi, permitti, dari; ex πρός, & ὑπάρχω; V. Προσυπηρετέω, subministro; ὑπηρέτημαι, ex πρός, & ὑπηρετέομαι, V. Item, Προσυπογράφω, insuper subscribo; vel unà subscribo, ex πρός, & ὑπογράφω, V.

Προσυπολείπω, 1. pl. a. 1. ind. act. à Προσυποδέκνυμι, ostendo; ex πρός, ὑπό & δείκνυμι, monstro. f. ξω.

Προσυπομνάω, adhuc in memoriam revoco; in memoriam reduco, ex πρός, & ὑπομνάω, V. Item, Προσυσίημι, prius commendo; commendationem præmitto, Plut. ex πρό & συσίημι, id V. Προσυπηρετεῖν, ab Hesych. exp. ὑπηρετεῖν, inservire, deservire, ex πρό & ὑπηρεία, V. Προσυρέζω, subfibilo, insuffio; Polyb. ex πρό, & συρίζω; V. Προσυφαίνω, attero, ex πρός, & ὑφάω, Unde ὑφαίνω, &c. V. Item, Προσυψόω, exalto, extollo, ex πρός & ὑψόω; idem, &c. V.

Προσφάγιον, ε, τό, (idem quod τὸ ὄψον) quicquid cum pane comeditur; ex πρός & φάγω, edo.

Πρόσφαγμα, ατος, τό; hostia, victima, Eurip. est verbale à προσφάττω, V. Προσφάγω, pani additum comedo, cum pane vescor; ex πρός & φάγω, V. Προσφαίνομαι; appareo; unde, προσφανὴς, apparens, apertus, manifestus; ut, προσφανὲς ὅτι, manifestum est, liquet; apud Dem. ex πρός & φαίνομαι, à φαίνω; V. Item, Προσφάσσω, alloqui, prosequor, Hesych. ex πρός, & φάω, φάομαι, dico, &c. V.

Πρόσφατος, ε, ὁ, ἡ, propriè, recens dictus, vel occisus; & in genere, recens, πρόσφατον, adv. pro νῦν, modo, nuper recenter. Th. φάω, loquor, vel occido. pers. pass. πέφαμαι, σαι, ται.

Προσφάτως, adv. nuper. à præced.

Προσφάττω; macto, seu jugulo ante; vel simpl. jugulo, macto; ut, ἱερεῖα προσφάττειν; hostias cædere, Plat. ex πρό, & σφάττω, (idem quod, & à Th. σφάζω, fut. ξω) &c. V.

Προσφερής, ἐος, ὁ, ἡ, similis. idem quod ἔμφρης. unde προσφέρειν, similem esse. Th. φέρω, fero.

Προσφέρω, offero. præs. imperat. act. πρόσφερε, έτω. imperf. προσέφερον. f. προσοίσω, a. 1. προσήνεγκα, a. 2. προσήνεγκον. a. 1. pass. προσηνέχθην, ης, η, obtatus, seu adductus fui. præt. m. προσενήνοχα, ας, ε, obtuli, Att. pro προσήνοχα. Th. φέρω, fero.

Προσφεύγω, fugio ad, confugio, transfugio. Them. φεύγω, fugio. f. φεύξομαι. a. 2. ἔφυγον.

Πρόσφημι, al'oquor, προσαγορεύω, unde. 3. pers. a. 2. προσέφη, allocutus est, sæpe, apud Hom. ut quum inquit, τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς, &c. ex πρός & φήμι, V. Item, προσφθέγγομαι, alloquor, saluto, i. e. προσφωνῶ, compello, as, proprie, q. d. adsono, &c. Unde verbalia, πρόσφθεγμα; alloquium, alloquutio; item, προσφθεγκτήρες. Unde, τὰ πρόσφθεγκτήρια, sunt illa dona quæ sponsus, pro virginitate ablata, donabat; sponsam honorifice salutans, &c. Poll. V. Confl. Item, προσφθεγκτικὸς, & πρόσφθεγκτος, i. e. προσφθεγγύλιος, seu προσφωνηθῆναι ἄξιος; dignus salutatu, &c. Sic &, πρόσφθογγος, compellatorius, salutarius; Æschyl. ut &, πρόσφθεγξις, salutatio, compellatio; προσφώνησις, Herm. de figuris, omnia, ex πρός, & φθέγγομαι, unde φθέγξις, &c. v.

Προσφθέρομαι, cum pernicie mea accedo, vel depereo; insano amore teneor, ex πρός, & φθείρω, -ομαι, &c; v. Item, Προσφθονῶ; insuper invideo, ex πρός & φθονέω, &c. v.

Προσφιλεία, amicitia, benevolentia, à seq. προσφιλὴς, ἐος, ὁ, ἡ, amabilis, gratus. Th. φίλος, amicus.

Προσφιλῶς, adv. amicè, benevole, à præced.

Προσφιλοκαλῶ; elegantiam adscisco, seu comminiscor; ad ornatus elegantiam addo, & adjicio, &c. ex πρός, & φιλόκαλος; unde φιλοκαλία, &c. vide.

Προσφι-

Προσφιλονεικίω, ῶ, q. d. contendo ad; laboro ad; adlaboro, seu allaboro, ex πρός & φιλονεικέω, V. Item, προσφιλοπονῶ, ῶ, graviter alicui rei do operam: ex πρός & φιλοπονέω, V. Προσφιλοσοφῶ, Philosophor ad seu apud; Luc. Phi'osophiæ addictus sum; ex πρός & φιλοσοφία, V. Item, προσφιλοτεχνῶ, studium & industriam rei alicui adhibeo; vel potius, προσφιλοτεχνέω, est solerter comminisci; seu jam inventis aliquid addere, & arte observatis adjicere, &c. Ex πρός & φιλοτεχνέω, V.

Προσφοιτάω, accedo, adinvenio, Plut. ex πρός & φοιτάω, V.

Προσφορά, ᾶς, ἡ, oblatio, &

Πρόσφορος, ος, ὁ, ἡ, nomen pro participio προσφερόμενος, allatus, advectus; item accommodatus, aptus, conveniens: à προσφέρω, quod V.

Προσφόρως, commodè, aptè, convenienter, utiliter, &c. Elt adv. à præced. προσφορὸν, V.

Προσσείω, ante insignio, vel obsigno; ex πρός & σφραγίζω, V.

Προσφῦν, acc. sing. à

Προσφυὴς, ἐος, ὁ, ἡ, accommodatus, adhærens; hinc προσφυίως, Ion. aptè, scitè, à προσφύω, quod V.

Πρόσφυξ, γος, ὁ, ἡ, qui confugit ad aliquem; cujus patrocinium expetit; clientem Latini appellant; unde in plur. πρόσφυγες, clientes; in Pand. & πρόσφυγας διδόντος, apud Naz. Item, perfuga, transfuga; Herodian. est à προσφεύγω, V.

Πρόσφυς, υσα, adhærens, a. 2. part. act. verbi πρόσφυμι, quod à

Προσφύω, agnasci facio. f. σω. perf. πεφυτευκα, agnatus sum; item, annexus sum, adhæreo. Th. φύω, nascor, a. 2. ἔφυν. a. 2. part. φὺς, ab insusit. φῦμι.

Πρόσφυσις, agnatio, coalitio; item, adhæsio; vel cohærentia, connexio; est verbale à προσφύω, præced. V. Item, προσφυὴς, cum quadam coalescentia; vel coalescendo, cohærendo; item, congruenter; est adv. à προσφυὲς, V. Eodem etiam sensu dicitur & περαιτφυκότως, adv. à part. præt. verbi περαφύω, vide.

Προσφωνέω, ῶ, acclamo, alloquor. cum dat. imperf. προσεφώνουν, ες, ει; εις, ει, ει. f. ήσω. perf. πεποσφώνηκα, a. 1. ind. act. προσφώνημαι, à φανέω, vocem emitto. Th. φωνὴ, vox.

Προσφώνημα, ατος, τό, alloquutio, compellatio; vel acclamatio; item, oratio qua aliquis compellatur; sic & προσφώνησις; idem, in priori signif. Item, dedicatio, nuncupatio; Plut. in Gracch. sunt verbalia à præced. προσφωνέω, V.

Προσχαίρω, unde, προσχαιρητήρια, quæ Harpocrat. scribit esse ἑορτὴν, apud Athenienses, ad memoriam raptus Proserpinæ ἀγομένην, ὅτε δοκεῖ ἁπτέσθαι ἡ κόρη: Suid. ex πρός & Th. χαίρω, V. Item, προχαίρομαι, congratulor, gratificor; ad gratiam loquor; ex πρός & χαίρομαι, V. Προχάσκω; prætendo, ante teneo; Theocr. ex πρό & χάσκω; idem quod & pro Th. ἴσχω, &c. V.

Προχειρίζομαι, prætendo, idem quod προτίθεμαι. Th. ἴσχω, habeo.

Προχειρότερος, ος, ον, ad manum situs: ex πρός, ad, & χείρ, χειρὸς, manus.

Πρόχειρος, idem quod & pro præced. προχείρως; abjecto scil. ε, ex ὁ, &c. V.

Προχέω, affundo, perfundo. Th. χέω, fundo. f. χεύσω.

Πρόχημα, ατος, τό, prætextus, color, species; à χῆμα, -αλος, τό, habitus, forma. Th. ἴσχω, habeo.

Προχρωτισμὸς, figura dictionis est apud Gram. quæ & Paragoge dicitur; quum litera vel syllaba in fine dictionis adjicitur; ut in λήϊον pro λήϊος; à χρῶς, ωτος, unde χρωτίζω; atque inde verbale χρωτισμὸς, &c. V.

Πρόχρις, 2. sing. a. 2. sub. act. προχέω, a. 2. inf. act. προχεῖναι. a. 2. inf. m. Προχεῦσθαι, a. 2. part. act. verbi περίχω, obtendo, objicio. Th. ἴσχω, habeo. f. ξω. a. 2. ἔσχον.

Προχίζω, antè scindo; unde verbale, πρόχισμα, ατος, τό, quod anterius scissum est; genus calceamenti apud Poll. 7. 22. ex πρό & χίζω, unde χίσμα, τό, &c. V.

Πρόχυτες, nom. pl. à πρόχυς, ύος, quod vide in præced. πρόχυτος.

Πρόχορος, ad chorum quadrans; chorûs consonus; & general. consonus; Plat. de leg. ex πρός & χορὸς, ὁ, V. Item, πρόχορος, in choro seu chorea junctus; in choro adstans; apud Aristoph. etiam sic dicitur fœmina quæ cum alio aut alia saltat; teste Polyb. ex πρός & χορὸς, ὁ, V. Sic etiam, πρόχορος, περίχωνος, seu πρόχωνος; aggero; terra aggestâ munio: ex πρός & χῶν, &c. V. Item, πρόχεσμος, ε, insuper utor; vel simpl. utor; ex πρός & χράομαι, V.

Πρόχυσις, εως, ἡ, affusio: à

Πρόχυσις, affundo. f. σω. p. πεπρόχυκα. perf. pass. πεπρόχυμαι, σαι, ται. à χέω, idem quod Th. χέω, fundo.

Πρόχωμα, τὸ, & πρόχωσις, ἡ, agger; terra & limus à fluvio aggestus; sunt verbalia à πρόχωμα, V.

Πρόχωρίω, concedo, sive me confero; item dedo me, venio in fidem, & attribuor. Th. χωρέω. f. ήσω, accedo.

Πρόχωρος, ε, ὁ, ἡ, vicinus, finitimus. Th. χῶρος, locus.

Προχωρέω, attingo, cum dat. f. ήσω. præt. προκέχωρηκα. ex πρός & χωρέω, idem quod χάω, contingo.

Προψηφίζομαι, mendaciter contingo; mendaciter dico contra; mendaciter traduco; attingo, ementior, &c. Ex πρός & ψεύδω, ομαι, &c. V. Item, προψηφίζομαι, decretis adjicio; ultra decerno; exp. &, aliud scisco & decerno; ex πρός & ψηφίζω, ομαι, V. Item, προψηφεύσω, q. d. adfuturo; adfibilo; in Epigr. ex πρός & ψεύσω, V.

Πρίσω, adv. in anteriorem partem: ultrà, longè, procul. Them. πρό, antè.

Προσῳδὰ, τὰ, seu προσῳδὸν ὄργανα; Pollucì sunt instrumenta musica, quæ pulsantur, & nervis intenduntur; quæ etiam κρουόμενα, ἐγκρόμβια, & ἔντατα; dicuntur; & προσῳδὸς; quia solet illis vox accinere; est neut. plur. à sing. masc. προσῳδὸς, id V.

Προσῳδὸς, ος, ὁ, ἡ, fœtidus, ab ὄζω, oleo: f. ὀζήσω. p. m. ὄδωδα. sed

Προσόδης, ος, ὁ, ἡ, inflatus: ab ὀδδὰς, tumeo.

Προσῳδία, ας, ἡ, accentus, PROSODIA: ex πρός & ᾠδὴ, cantus. Them. ἀείδω, cano.

Προσῳδιακὸς, ad accentus pertinens; ut, apud Grammaticos; προσῳδιακαὶ κανόνες; canones seu regulæ ad Prosodiam spectantes, &c Item, προσῳδεῖον; canticum facrum quod diis canitur; à Suida exp. ὕμνος; (vide & προσῳδεῖον) utrumque à præced. προσῳδία; modulatio quæ syllabis adhibetur, &c. V. Item, Προσῳδὸς, qui muficis instrumentis accinit; μελῳδὸς, cantor, citharœdus; item, consonus, congruens; non discrepans, quasi cantu congruens; vel cantum congruentem habens; (pro quo frequentius tamen συμῳδὸς dicitur) ex iisd. cum προσῳδία, V.

Πρόσω, ϑεν, i. c. μακρόθεν; ex longinquo; est à πρόσσω; quod V. Item, προσωθέω; impingo, allido, pulso scil. aut impulsu; ex πρός & ὠθέω, id V. Προσών, qui adest; ut, προσόντος αὐτοῦ πλήθους; quum suppetant ipsi opes; Plut. in Pericle: est part. præs. à πάρειμι; vel est ex πρός & εἰμὶ, part. præs. ab εἶμι, V. Item, προσωνυμία; appellatio, cognomen; Plut. ex πρός & ὄνυμα, τό, quod in comp. mutat primus o in ω; posterius in ν, &c. V. Sic &, προσωποποιία, ας, ἡ, agnominatio; figura apud Quintil. quæ aut similitudine aliqua vocum, aut paribus aut contrariis vertit in se aures, & excitat; ex iisd. cum præced.

Προσώπασι, per Metaplas. pro προσώποις, dat. pl. à πρόσωπον, ου, τό, vultus, quod V.

Πρόσωπεῖον, seu προσώπιον, & πρόσωπεῖς, persona; i. e. vultus factus hypocriticus; larva; Dem. & Athen. l. 14. &c. Unde, προσωπίδιον, τό, diminut. parva persona seu larva; Poll. Aristoph. Item, προσωπικὸς, personalis; omnia à πρόσωπον, τό, i. e. τὸ πρὸς τοῖς ὄμμασι μέρος; vultus totus; item, persona hypocritica, & larvata; ut πρόσωπον κωμικὸν; Luc. &c. V. Sic & πρόσωπις, ἡ, aspectus, facies; ex iisd. cum πρόσωπον; scil. ex πρός & ὄψ, ὤπος, ὁ, &c. V.

Προσωποῖδες, seu προσωποποιοὶ, ῶν, ὁ, qui personas; i. e. τὰ πρόσωπεῖα conficit; ὁσωνοποιὸς ex πρόσωπον, τό, & ποιέω, V.

Προσωπολαπτέω, ῶ, faciem respicio, personam respicio, f. ήσω. &

Προσωπολήπτης, ου, ὁ, qui accipit faciem, id est, movetur rebus externis, qui respectum habet personarum; à πρόσωπον & λαμβάνω, capio. f. λήψομαι.

Προσωπολημψία, ας, ἡ, facici acceptio, personæ respectus; vide προσωπολαπτέω.

Προσωπολημψία, præced. acceptio personarum, dicitur, quum huic magis favemus,

vemus quam illi, non ob ipsius rei sed personæ discrimen; i. e. ob circumstantiam aliquam seu qualitatem externam ei inhærentem, puta genus, dignitatem, opes, patriam, &c. Rom. 2. Ephes. 6. &c. Nam, *πρόσωπον*, τὸ, seq. in Nov. Test. non tam de persona hominis dicitur; quàm de accidentibus ejus & circumstantiis; ut *λαμβάνειν πρόσωπον*, signif. Luc. 20. & 21. cap. &c. Item, τὸ *πρόσωπον*, theologi vocant personam, ron qualis fuit Roscii in Theatro; sed substantiam individuam & intelligentem; quam etiam *ὑπόστασιν* appellant; qualitatem inseparalilem dixit valla; ut est calor & lux in sole, &c. Unde *πρόσωπα*, apud Theologos dicuntur personæ in SS. Trinitate; quæ & *ὑποστάσεις* & *ὑφιστάμενα*, &c.

Πρόσωπον, ου, τὸ, facies, q.d. quod est circa oculos; Item, persona. Hinc *βλέπειν εἰς πρόσωπον*, *λαμβάνειν πρόσωπον*, respicere faciem; *πρόσωπον πρὸς πρόσωπον*, a facie ad faciem, hoc est, coram. 1. Cor. 13. v. 12. Hebraismus. Et sumitur pro frontispicio domûs. Ex *ἀπὸ*, oculus. Th. *ὄπωμαι*, video.

Προσωπεῖον, præced. Julius Pollux ait, significare id quod fronti subest; ut complectatur oculos, nasum, os, genas, mentum, &c. Et interdum signif. initium; quòd, facies primum occurrat; ut illud apud Pind. *ὀλυμ. ς'. πρόσωπον πολυανθὲς*; splendidum initium, &c. V.

Προσωποποιὸς, qui personas seu larvas fabricatur; Poll. l. 2. Unde seq. *προσωποποιΐα*, personarum ficta seu conficta inductio; seu personarum fictarum inductio; figura oratoria, quum rebus inanimatis personam orationemque tribuimus; aut defunctos, tanquam vivos & præsentes inducimus, &c. Et in plur. *προσωποποιΐαι δυναμικαί*, sunt, quæ vulgo, moralitates, dicuntur; Bud. in Epist. poster. sic &, *προσωποποιῶ*, ῶ, personas fictas induco; personas fingo seu confingo; (signif. *προσωπεῖον εἰσάγειν*) personam inducere, vel induere; *τὰ προσωπεῖα ἀφαιρούντες*; dicuntur, personas seu larvas detrahentes,) &c. Omnia ex iisd. cum seq. *προσωποποιΐα*, id V. Item, *πρόσωπον* etiam, à Platone comico, usurpatum fuisse, tradit Bust. ex Aristoph. Grammat. pro *πρόσωπον*, id V. Item, *πρόσωπῶτις*; q. d. personata; pro *προσωπώσις*; (quasi à masc. *προσωπώτης*, personatus, à *πρόσωπον*, V.) Facta contractione, & mutato, ον, in ῶ, more Attico; sic autem dicebatur Attidis, vas æneum, echino simile; quòd, hominum, leonum, & ferarum imagines, in oris ambitu circumpictas haberet; Poll.

Προσωποσία, ας, ἡ, fictio personæ, PROSOPOPŒIA figura: à *πρόσωπον*, persona, facies, quod vide, & *ποιῶ*, facio.

Προσωρμίσαντο, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi *προσορμίζομαι*, appello in portum, f. *ἰσομαι*. perf. pass. *προσώρμισμαι*. a. 1. pass. *προσωρμίσθην*, ης, η, quod ab *ὁρμίζω*, navem in stationem subduco. Th. *ὅρμος*, statio navium.

Προσώτατα, adverbial. longissimè superi. &

Προσώτατος, η, longissimè progressus: superl. à *πρόσω*, ante se. Th. *πρό*, ante.

Προσωτέρω, adv. longissimè, vide præced.

Προσωτέρος, α, qui longius ante est: &

Προσωτέρω, adv. longius ante, ulterius. comp. à *πρόσω*, ante se, longe. Th. *πρό*, ante.

Προσώτατος, longissimè; pro *προσώτατα*, vide.

Προσωφελῶ, insuper prosum & commodo; vel adjuvo; auxilium affero; Euryp. Unde verbale, *προσωφέλημα*, subsidium, auxilium; Euryp. ex *πρός*, & Th. *ὠφελῶ*; V.

Προσώχθισα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi *προσοχθίζω*, infensus sum. f. *ἰσω*. p. *προσώχθικα*. Them. *ὀχθέω*, indignor.

Προτηνῦ, nuper, novè, proximè, nuperrimè, noviſſimè; verùm, apud Euryp. in Rheso; *προτηνοῦ τάξεως*, exp. ante acies, &c. Est adv. à Th. *πρό*, unde *πρόσθ*, *πρόσθεν*, &c. V. Sic etiam *προτηνέων*; paulo antè, vel dudum; *πρὸ μικροῦ*, ἢ *παλαιότ*; phavorinus, &c. ab eod.

Πρότακτος, in fronte collocatus, antesignanus; in priore acie pugnans; ut, *πρὸ προτάκτων φίλων ἐμὸν πολύς*; qui in fronte erant, multi ceciderunt; Plut. in Cam. Unde *προτακτικός*, præpositivus; ut *προτακτικὴν ἀρθρον*; apud Gramm. Item, *πρόταξις*, collocatis aciei in priori parte; pugna aperta, &c. Vide lib. de vocabulis militarib. in append. Omnia verbalia, à *προτάσσω*, id V.

Προτάμνω, a. 2. opt. m. verbi *προτέμνω*, præscindo. Them. *τέμνω*, seco, scindo. f. 2. *ταμῶ*, a. 2. *ἔταμον*. p. m. *τέτμηκα*.

Προτάμνω, proscindo; idem quod, & pro *προτέμνω*; quod vide in præced.

Προταμών, præcidens, a. 2. part. act. verbi ejusd.

Πρόταξις, vide paulo antè in *πρόσταξις*.

Προταρβέω, primus metuo; timore ante corripior; ex *πρό* & *ταρβῶ*, ῶ, τὸ, unde *ταρβέω*, &c. V. Item, *προταρχεῖα*; prius sale condio; sale præmacero; & simpl. præmaceror; item, ante exsicco, & arefacio; Gal. ex *πρό* & *παραχεῖα* à Th. *τάριχος*, ου, ὁ, vel ὸν, τὸ, &c. V.

Πρότασις, ιος, ἡ, propositio; initium dramatis: à *προτείνω*, prætendo, propono. Th. *τείνω*, tendo.

Προτάσσω, vel *-ττω*, præstituo: f. *ξω*. p. *προτέτακα*. perf. pass. *προτέταγμαι*. perf. part. pass. *προτεταγμένος*. Th. *τάσσω*, ordino: f. *ξω*.

Προτάσσω, præced. propriè est ante colloco, præpono; & quasi præordino; præfinio; & in pass. *προτάσσομαι*; ante ponor; unde *προτεταγμένοι*; in bello, qui in fronte sunt collocati, &c. Vide.

Προτατικὸν *πρόσωπον*, in fabulis, dicitur persona quæ in *προτάσει*, seu in primo actu tantum apparet & loquitur; est à præced. *πρόστασις*, id quod ad disputandum proponitur; sæpe apud Aristot. Item, primus fabulæ actus, &c. V.

Προτάγματα, τὰ, quæ tecto superjecta sunt, ad arcendum imbrem; Poll. à sing. *προτάγμα*, idem quod *προστέγασμα*; & ex iisd. viz. ex *πρό* & *στέγω*, unde *πρόστεγος*, ον, τὸ, idem quod *στέγος*, ου, τὸ, &c. V.

Προτεθεὶς, ντος, a. 1. part. pass. verbi *προτίθημι*, propono: *προτέθηκα* pro *προτέθεικα*. perf. act. Th. *τίθημι*, pono.

Προτείνω, prætendo, distendo, propono. f. *τενῶ*. a. 1. *προέτεινα*. a. 1. part. *προτείνας*, ασ. perf. *προτέτακα*. Them. *τείνω*, tendo.

Προτείχιζω, muro præmunio; unde verbale, *προτείχισμα*, ατος, τὸ, murus quo quis præmunitur; vel, simpliciter, propugnaculum; Thuc. & Plut. ex *πρό* & *τειχίζω*, unde *τείχισμα*, τὸ, &c. V.

Προτέλεια, qui fit ante nuptias; ut, *προτέλεια ἐυχαί*, preces, quæ cum sacrificiis peragebantur ante nuptias; apud Atticos; item, generaliter sic dicuntur precationes quæ fiunt ad initiandum sese & expiandum ante sacrificiorum & ceremoniarum tractationem, &c. Item, *προτέλεια*, τὰ, dicuntur dona ante nuptias; Poll. ex *πρό* & *τέλη*; quod interdum de eo dicitur qui uxorem duxit, &c. V. Item, *προτέλειον*, τὸ, est, q. d. tirocinium, & initiativum; & generaliter, omne primordium rei divinæ faciendæ; Greg. Naz. ex *πρό* & *τέλος*, ους, τὸ, unde *τέλη*, τὰ, mysteria, sacra; atque inde *τελείω*, consecro, sacro, initio, &c. V. Item, *προτελλόπαιδα*, ante finio vitam, seu priùs; ex *πρό* & *τελλόπαιδα*, V. Προτέλια, pecuniam repræsento, & ante diem solvo; apud Xen. ex *πρό* & *τέλος*, τὸ, vectigal; unde, *τέλω*, ῶ, pendo, pensito, &c. V. Item, *προτελῶ*, est, ad initiationem præparo; vel, expio ante rem sacram; unde, in pass. *προτελοῦμαι*, dicebantur, quæ, expiandi gratiâ, ante rem sacram fiebant; & simpl. præparare se, seu idoneum purumque se reddere; item, ante erudiri seu doceri; Luc. Unde etiam, *προτελίζω*, idem quod *προτελῶ*. Atque sic, est ex *πρό* & *τέλος*, τὸ, unde *τέλη*, τὰ, mysteria, sacra; unde *τελῶ*, ῶ, initio; res divinas facio, &c. V.

Προτελισμὸς, vestibulum templi, & quicquid est ante fanum; ex *πρό* & *τέμβισμα*, idem quod *τέμβος*, ους, τὸ, agri portio, à cæteris resecta; item fanum, delubrum; à Th. *τέμνω*, &c. V. Προτέμνω, præcindo, proscindo; ex *πρό* & *τέμνω*, id V. Προτενὴς, prætensus, seu protensus; ut, *προτενὲς δόρυ*; ap. Apoll. Arg. 1. Προτένδω ω, ο, qui prior comedit; tam in bonum, pro præguſtator; quàm in malum, pro catillone, & guloſo; unde, *προτενθῶ*, præguſto; seu, ante alios, manus infero patinæ; atque ideo, guloſus sum; catillo, cupediis inhio, helluor, &c

&c. Ex *πρό* & *τένδω*; unde *τένδης*, & *τενθῶν*, &c. V.

Πρότερα, (scil. *ἡμέρα*) pridie: à *πρότερος*, quod V.

Προτερεῖ, Ion. pro *πρότερ*, prior.

Προτερεῖ, 3. sing. præs. ind. a

Προτερέω, prior sum, præeo; quod à *πρότερος*, prior. Th. *πρό*, ante.

Προτεραίτερος, prior; Aristoph. à *πρότερος*, V. Atque indè etiam, *προτεραίως*, prior sum; item, priores partes obtineo; i. e. prior sum dignitate; ficut & *προτερεύω*, idem; item, *προτέρημα*, τὸ, priores partes; aut major seu potior rei alicujus gerendæ commoditas; item, res bene gestæ, felix successus; victoria, &c. Polyb. l. 3. Verbale à *προτερέω*, V. Sic & *προτερευκὸς*, prior; ut *προτερευκὸ συκῆ*, ficus quæ priùs, f. uctum fuum, quam aliæ, maturat; præcox, seu festiva ficus, &c. Athen. l. 3. à seq. *πρότερος*, V.

Προτέροισιν, dat. pl. Ion. à *πρότερος*, prior; quod V.

Πρότερον, adverbialiter, prius, potius: à seq.

Πρότερος, α, prior; dat pl. *προτέροισι*, Ion. Th. *πρό*, ante.

Προτέρω, -ας, & -ασω, adv. ante, ulteriùs: à præced.

Προτεχνολογέω, priùs de arte differo; vel priùs artificiosè differo, tradove; ex *πρό* & *τεχνολογέω*, V. Item, *προτέτηξις*, tabefactio; ex *πρό* & *τήκω*, unde *τῆξις*, &c. V.

Πρότι, idem quod *πρὸς*, Dor.

Προτιάπτω, Dor. pro *προσάπτω*, alligo, appello, affigo; item attribuo, defero; à *πρὸς* & *ἅπτω*, necto.

Προτιδάμασε, coerces, Dor. & Ion. pro *προσβάλλω*, 2. sing. præs. sub. pass. verbi *προσβάλλω*, aggredior, coerceo; quod ex *πρὸς* & *βάλλω*, jacio: f. *δήσω*. p. *βέβληκα*. a. 2. *ἔβλην*. præt. m. *βέβολα*.

Προτιδέσθαι, Dor. & Æol. pro *προσδέσθαι*, perf. part. pass. verbi *προσδέχομαι*, admitto, exſpecto. Th. *δέχομαι*, capio: fut. *δέξομαι*. Vide & ſimplex *δέμαι*.

Προτιδέυν, Dor. pro *προσιδεῖν*, adſpicere, præſ. inf. act. verbi *εἶδω*, video.

Προτιελθὴν, propellite, præſ. inf. pro imperat. Dor. verbi *προτιελθω*, pro *προσελθω*. Th. *εἶλω*, verto.

Προτιλθὴν, eodem modo pro *προσελθεῖν*, a. 2. inf. verbi *προσειμι*. Them. *εἰμι*, ibo. f. *ἰσομαι*. p. *ἐλήλυθα*. a. 2. *ἦλθον*.

Προτίσθω, Dor. pro *προσμάσσω*, attingo. Th. *μάσσω*, vel *-ττω*, pinſo, ſubigo; tango: f. *ξω*.

Προτιμάω, ῶ, f. *ήσω*, pluris facio, præfero, curo; quod à *τιμή*, ῆς, ἡ, honor. Th. *τίω*, honoro.

Προτιμάομαι, pluris fio; anteferor; anteponor; Plut. Eſt paſſ. à præced. act. *προτιμάω*, V. Item, *προτίμησις*, ipſa actio pluris æſtimandi & præferendi; Thuc. l. 3. Verbale à præced. & omnia à *πρότιμος*, majore honore & pretio dignus; præſtantior, antiquior, &c. Luc. ex *πρὸ* & *τιμή*, ἡ, unde *τίμιος*, &c. V.

Προτιμυθόμην, alloquor; pro *προσμυθόμην*, ex *πρὸτι*, pro *πρὸς*, & *μυθόμαι*, à Th. *μῦθος*, ὁ, &c. V. Item, *προτιμωρέω*, prior, punio; prior ulciſcor; item prior auxilium fero; Thuc. l. 2. ex *πρὸ* & *τιμωρέω*, à *τιμωρὸς*, contract. pro *τιμήορος*, punitor, ultor; ex *τιμὴ* & *ὄρκος*, &c. V.

Προτιμῶσ', præſ. part. act. à *προτιμάω*.

Προτιόσσομαι, aſpicio, præſagio, Dor. pro *προσόσσομαι*, quod Æol. eſſe ferunt pro *προσόπτομαι*. Th. *ὄπτομαι*, video: f. *ὄψομαι*. Alii volunt derivari, ab *ὄσσομαι*, auguror. Th. *ὄσσε*, ος, ἡ, vox, omen.

Πρότμησις, εως, ἡ, ipſa actio præſcindendi id quod præſcinditur; unde & umbilicus aſpidis *πρότμησις* dicitur, quoniam ab ipſo ſtatim partu umbilicus infantibus præſcindi ſolet: aut quoniam juxta umbilicum in duo dividitur medius homo. Quod ex *πρὸ* & *τέμνω*, ſeco, *p. τέτμηκα*. perf. paſſ. *τέτμημαι*, σαι, ται.

Προτυλιάω, prior audeo; item, priùs patro; audaciæ exemplum do; injuriâ laceſco; Herodian. & in paſſ. *προτυλιάδαμαι*, dicitur quod per audaciam cœpiatur priuſquam, &c. Item, *προτυλιζάδη*, apud Suid. exp. præire; ſed exp. etiam præcenare; audendi exemplum dare; ex *πρὸ* & *τολμάω*, à Th. *τόλμα*, ἡ, &c. V.

Προτυμὶ, effigies ſeu imago hominis alicujus umbilico tenus ducta; ut *προτυμαὶ βασιλικαὶ*, apud Suid. Sicut & *πρεσμαὶ*, dicuntur etiam facies animantium ratione carentium, teſte Poll. l. 2. & Athen. l. 7. Eſt verbale à *πρόειμι*, vide.

Προτυτλίζω, rudentes laxos intendo; à ſeq. *πρότυτλον*, ὁ, ſcil. *ἱμὰς*, ſeu *κάλως*, lorum, ſeu funis à malo ſummo proram intendens; ſeu, quo, à ſumma mali protento in proram, ipſe malus firmatur; idem etiam *πρότυτλα* dicuntur, itidem *πρότυνα*; ſcil. *χοινίκα*; teſte Euſt. Item, *προτύτλιον*, τὸ, dictum fuit veſtimentum quoddam, quo ſacerdos primùm induebatur, deinde, à ſacerdote ei, qui ſacrificium macta-ret, imponebatur; Suid. ab eod. *πρότυλον*, V.

Προτύσιν, dat. pl. à

Πρότυλον, ου, ὁ, vel ον, τὸ, funis ille qui deducitur à malo ad proram. Them. *τείνω*, tendo; præt. m. *τέτυνα*. unde *τύνω*, tentio.

Πρόυ, prius, ante: q. d. *πρὸ τότε τοῦ χρόνου*.

Προυτέλοντο, revertebantur, 3. pl. impers. paſſ. Ion. Ex *πρὸ* & *τέλομαι*, verto.

Προφθεπτικὸς, ὴ, adhortatorius: à ſequente verbo:

Προτρέπω, ante me verto, ſubſiſtentem & cunctantem urgeo, adhortor. fut. *ψω*. p. *προτέτροφα*. a. 1. m. *προτρεψάμην*, ω, ασθαι. Th. *τρέπω*, verto; præt. m. *τέτροπα*.

Προτρέχω, præcurro: f. 1. m. *προδραμοῦμαι*. 2. *προδεδράμημαι*. a. 2. *προέδραμον*, perf. act. *προδεδράμηκα*. p. m. *προεδεδράμειν*. Them. *τρέχω*, curro, f. *δραμοῦμαι*.

Προτροπάδην φοβεῖσθαι dicuntur, qui cum maximâ celeritate fugiunt, hoſtibus tergà vertentes: quod à *πρότροπος*, quod vide.

Προτροπάδω, idem quod, ab, & pro *προτρέπω*, V.

Προτροπὴ, ῆς, ἡ, exhortatio: à *προτρέπω*, adhortor. Th. *τρέπω*, verto, verſo: p. m. *τέτροπα*.

Προτροπὶς, Heſychio eſt *σαυρὶς*; id vide ab eod. cum præced. V. Item, *προτρόπιον*; vinum, quod ſua citatum fronte, deficit, antequam uvæ calcentur; à *προτρέπομαι*, cicor, provocor; ut ſit *προτρόπιον ὁ προτρεπτικόμενον*, &c. à *προτρέπω*, V.

Προτρύγιος, eſt Bacchi cognomentum, apud Ælian. ſeu vindemiæ genius dux, & anteceſſor; item, *προτρυγητὴρ*, ſive *προτρυγητὴς*, q. d. providemiator; ſtellæ nomen, ſeu ſtella, quæ juxta virginis dextram alam figitur; & paulo ante vindemiæ tempus oritur; ſed ſcribitur & *προτρύγατος*, ſcil. *ἀστὴρ*, quemadmodum vero vindemiæ tempus vocatur *τρυγητὸς*, ſic & proximum ante vindemiam univerſalem tempus, quando jam nonnullæ vineæ ſunt naturæ, *προτρύγατος* dici poteſt; poteſt; ex *πρὸ*, & Th. *τρύγη*, unde *τρυγάω*, *τρυγητὴρ*, *τρυγητὸς*, *τρυγητὸς*, & *συντρυγῶ*, &c. V.

Προτυγχάνω, prior ſum, ante ſum; ex *πρὸ* & *τυγχάνω*, V.

Πρότυπος, ſeu *πρότυπον*, futuri operis præcedens typus & forma, ſpeciminis gratiâ; Plin. 35. 12. Unde, *προτυπόω*, præformo, præinformo; ex *πρὸ* & *τύπος*, unde *τυπόω*; à Th. *τύπτω*, &c. V. Item, *προτύπτω*, anteverbero, prior verbero, ſeu cædo; item, prorumpo; ex *πρὸ* & *τύπτω*, V.

Προτυχὸν, ὁῦ, τὸ, pro *παρατυχὸν*, quicquid ſe nobis fortuitò offert, vel obvium eſt. Th. *τυγχάνω*, ſum, &c. f. *τεύξομαι*. a. 2. *ἔτυχον*. indè a. 2. part. *τυχών*, ὁῦ.

Προβαλὼν, projecit, Atticâ Synæreſi pro *προβάλων*, 3. ſing. a. 2. act. verbi *προβάλλω*. Them. *βάλλω*, jacio. f. *βαλῶ*. p. *βέβληκα*. a. 2. *ἔβλην*.

Πρόβαν, itidem pro *προέβην*, 3. ſing. a. 2. ind. act. verbi *προβαίνω*, progredior. Th. *βαίνω*, eo: f. *βήσομαι*. a. 2. *ἔβην*.

Προϋγεκίνω, ſeu *προγεκίνω*, antè humecto; ex *πρὸ* & *ὑγεκίνω*, a Th. *ὑγρὸς*, ὁ, &c. Vide.

Προϋγεχα, Att. Synæreſi pro *προϋγεχα*, 3. ſing. imperf. act. verbi *προϋγεχα*, ante ſcribo. Th. *γεχα*, ſcribo. f. *ξω*.

Προϋδιδάξατο, itidem pro *προεδιδάξατο*, 3. ſing. a. 1. m. verbi *προδιδάσκω*, prius docco. Th. *διδάσκω*, doceo. f. *ξω*.

Προϋδώκας, itidem pro *προέδωκας*, 2. ſing. a. 1. ind. act. à *προέδωμι*, prodo. Th. *δίδωμι*, do. f. *δώσω*. a. 2. *ἔδων*.

Προΐδειν, itidem pro περιδειν, 3. sing. a. 2. m. verbi περιδημι. Vide in περιδησαν.

Προΐδησαν, itidem pro περιδησαν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi περιδημι, pro: pono. Them. τίθημι, pono: f. θήσω. a. 1. ἔθηκα. a. 2. ἔθην. a. 2. m. ἐθέμην.

Προΐκειτο, propositus erat. Att. pro περίκειτο, 3. sing. imperf. Ex περὶ & κεῖμαι, jaceo: f. κείσομαι.

Προικιδωλίαν, itidem pro περικιδωλίαν, 3. sing. imperf. verbi περικιδωλία, periculis me objicio pro aliquo. Th. κίνδυνος, periculum.

Προϋλακτίω, seu προϋλακτίω, ῶ, priùs latro; ex περὶ & ὑλακτίω, à Th. ὑλάω, &c. V.

Προϊνιαῖος, vel πρώϊος; contumeliosus; ὕβριστὴς, Etym. & sic, in hac signif. si scil. scribatur cum diphthongo, οι; potest esse comp. ex præpos. περὶ & ἴνη, ἴος, τὸ, rixa, jurgium; Pleonasticè τὸ υ; qui vero sine diphthongo scribunt, πρώϊος, à νίκη, victoria, derivare videntur; & πρώτιστοι, iti, sunt δεσμῶται τοχεῖς, ὀξεῖς, ἢ ἐνίκησαν μόγοι; cursores celeres, & agiles; qui celeritate vincere, & prævenire alios cupiunt æmulos; aliis, autem, πρώϊος, est bajulus, mercenarius, qui mercede aliquid ex foro aut agro portat; & sic, est ex περὶ & ἐκεῖσε, quod idem signif. cum φέρω; ut ad περφέρω, referri potest, &c. Quæ vide.

ΠΡΟΪΝΗ, ης, ἡ, PRUNUS arbor.

Πρόϊνος, ου, ὁ, mercenarius, homo turbulentus: ex περὶ & ἐκεῖσε, fero; vel à νίκη, rixa.

Πρῦνον, νου, est prunum fructus; à Th. πρύη, ἡ, prunus; arbor gummosam lacrymam fundens, ut cerasus; teste Theophr. H. 9. 1. Item, πρῦνος, Hesychio, est collis; sed sic est pro βρῦνος; quod V. Πρύτανις & πρύτανις; vide paulo supra πρύτανις.

Προξένων, conciliavit, Att. pro περιξένων, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi περιξένω, sum hospes publicus; comparare conor. Th. ξένος, peregrinus, hospes.

Προξείπω, priùs mando, seu præcipio; est pro προεξείπω, ex περὶ & ἐξείπω, mando, præcipio; ab ἐξ & εἶπω, quod ex ἐπὶ & λέπω, mitto, &c. Vide.

Πρυτανεῖη, antegressa beneficentia; seu beneficentia qua quis prævenit alterum, est à seq. πρυτάνης, beneficentiâ prævenio; unde τὰ πρυτανήϊα, sunt beneficia in quempiam antea collata, &c. V. Unde etiam est verbale seq. πρυτανεύειν quod proprie Deo tribuitur; ut qui sit ante τὸ ὑπάρχειν, Damasc. vide Bud.

Πρυτανήϊα, ων, ἡ, præexistentia: à seq.

Πρυτανήϊος, ante existo; item liberalitate prævenio; item incipio: imperf. act. πρυτάνηϊον, ες, ε. f. ξω, p. πρυτάνηϊκα; quod ex περὶ & ὑπάρχω, sum, existo; quod ab ἀρχὴ, incipio. Th. ἀρχὴ, ῆς, ἡ, initium.

Πρυτελίφασιν, 3, pl. perf. ind. Att. Ex περὶ, δὲ & λαμβάνω, capio: f. λήψομαι. perf. Att. εἴληφα. a. 2. ἔλαβον.

Πρύτιναν, Att. Synæref. pro πρύτεινον, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi πρυτένω. Th. τείνω, verbero: f. νῶ.

Πρύτινον, Att. itidem pro πρύτεινον, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi πρυτένω. Th. τείνω, verbero: f. νῶ.

Πρύφελες, Att. pro πρόφελες, debebas. Ion. pro προὤφελες, 2. sing. imperf. quod ex περὶ & ὀφείλω, debeo: f. ὀφείλησω.

Πρυφίστημι, priùs in rerum naturam produco; & in pass. πρυφίστωμαι; priùs in rerum naturam producor, seu prodeo; priùs subsistentiam habeo; & interdum πρυφίστημι, exp. antegredi, antecedere, Plut. Atque indè, πρυφίστημις, seu πρυφίστως, antegressus, &c. Ex περὶ & ὑφίστημι, quod ex ἐπὶ & ἵστημι, &c. V.

Πρύχειν, itidem pro πρόϊκειν, præs. inf. verbi πρόϊκω, emincio. Th. ἴκω, habeo.

Πρύχετο, similiter pro πρόϊκετο, à Πρύκω, contractè pro πρόϊκω, præcello, Th. ἴκω, habeo.

Προφαγεῖν, præcomedere, ante alia comedere; ex περὶ & φάγω, V.

Προφαίνω, præluceo, præmonstro; ostento. Th. φαίνω, apparco. f. ανῶ. a. 1. ἔφηνα.

Προφανὴς, 3. sing. a. 2. sub. pass. præced. verbi.

Προφανὴς, ἐος, ὁ, ἡ, perspicuus; ἐκ τοῦ προφαίνω, manifestè: ex περὶ & φαίνω, appareo.

Προφανία, conspicuitas; à præced. προφανὴς, V.

Πρόφαντον, ου, τὸ, oraculum, περφαντηρίσιον, declarare: ab iisd.

Πεφάντον, ου, idem quod προφανὲς, manifestus, eximius, conspicuus: ex περὶ & φαίνω, ostendo.

Πρόφαντος, prædictus, præmonstratus, præsignificatus; Hesych. exp. etiam prædictus; unde, τὸ προφαντὸν, prædictio, oraculum; ut προφαντὸν ἐχρώτο σφι; oraculum factum est ad ipsos; Herod. est à προφημι, prædico, is; unde a. 2. περφὼν, &c. V.

Προφανῶς, conspicuè, apertè: est adv. à præced. προφανὲς, V.

Προφασίζομαι, causificor, excuso. f. ἰσομαι, à πρόφασις, ως, ἡ, prætextus; hoc à περὶ & φημὶ. Th. φάω, dico.

Πρόφασις, ως, ἡ, prætextus, occasio. Vide in προφασίζομαι.

Προφασιστικὸς, excusatorius; quem prætendere & quo excusare nos possumus, aut solemus; ut προφασιστικὸς λόγος; Deut. 22. est verbale à præced. προφασίζομαι, V.

Προφάτας, α. Dor. pro Προφήτης, ου, ὁ, Propheta. Th. φάω, dico.

Προφέρτω præs. imperat. προφέρω, promoveto, 3. sing. ind. act. verbi προφέρω, quod vide.

Προφερὴς, ἐος, ὁ, ἡ, præstans: in comparat. προφερέστερος. in superl. προφερέστατος, quod à προφέρω, præsto. Th. φέρω, fero. f. ἴσομαι. a. 1. ἤνεγκα.

Προφέρω, præced. est etiam, provectus ætate; seu qui est provectæ ætate; Æsch. in Timarch.

Προφέρως, adferat, 3. sing. præs. sub. act. pro προφέρῃ, per Paragogen ως σι, verbi προφέρω, quod V.

Προφέρω,

Προφέρω, PROFERRO, exprobro, objicio, excello. Th. φέρω, fero: fut. οἴσω. a. 1. ἤνεγκα.

Προφεύγω, profugio; item effugio; Theocr. Idyll. 23. ex πρὸ, & φεύγω; vide.

Πρόφημι, prædico, is: a. 2. πρόεφην. Ex πρὸ & φημὶ, dico.

Προφητεία, ας, ἡ, PROPHETIA, vaticinium; quod à πρόφημι, prædico. Them. φημὶ. vel φάω, dico.

Προφητεύω, PROPHETO, prophetas expono: imperf. προεφήτευον, ες, ε, f. εύσω. a. 1. προεφήτευσα, ας, ε. a. 1. imperat. act. προφήτευσον, άτω, ab eodem Them.

Προφήτης, ου, ὁ, PROPHETA, prophetarum interpres: à φάω, dico.

Προφητίζω; idem quod προφητεύω; prædico futura; vaticinor; fanorum antistes sum; & oraculorum interpres; teste Festo; ut apud Plat. in Tim. & Plut. &c. à πρόφητις, V.

Προφητικὸς, ἡ, ὸν, PROPHETICUS: ex περὶ & φημὶ, seu φάω, dico.

Προφῆτις, ιδος, ἡ, PROPHETISSA: ab eod. them.

Προφθάνω; q. d. prævenienter; præveniendo, anteverrendo; ut, προφθάνειν ἀγορεύειν, Nonn. antevertere sermone; est adv. à seq. προφθάνω; præverto, anteverto, &c. V.

Προφθάνω, prævenio: f. προφθάσω, p. προπεφθακα. a. 1. προεφθασα, præveni, cum acc. Them. φθάνω, prævenio: f. φθάσω. a. 2. ἔφθην.

Προφθίμενος, præmortuus; seu ante mortuus, in Epigr. ex περὶ & φθίμενος, pro ἐφθιμένος. part. præt. pass. verbi φθίω, idem quod Th. φθίω, &c. v.

Προφοιβάζω, ante purifico: Nonn. ex περὶ & φοιβάζω: à Them. φοῖβος, &c. vide.

Πρόφορος, ἄς, ἡ, prolatio: à προφέρω, profero, Th. φέρω, fero: f. οἴσω.

Προφορμίω, tramam filumque duco, atque reduco; Unde, pro ultro citroque cursito, ponitur, apud Aristoph. est à προφέρω, V.

Προφορικὸς, ἡ, enunciativus. Vide præced.

Προφορικὸς λόγος, est sermo externus, qui in enuntiatione orali consistit, Plut. quemadmodum, ἐνδιάθετος, est internus & mentalis; à præced. προφορὰ, pronuntiatio, ut περὶ προφορᾶς ἡμάτων, apud Herodian. l. 1. verbalia à προφέρω, V.

Πρόφραγμα, τὸ; septum alicui loco prætentum; item, locus ante scenam; & generaliter, propugnaculum, tutamen; Polyb. est verbale à προφράσσω, vel -ττω; fut. ξω, &c. V.

Προφρέζειν, prædicere. Them. φρέζω, dico.

Προφρονέων, ων, ὁ, ἡ, propensa, benevolens: à περφρων, propensus. Them. φρὴν, φρενὸς, ἡ, mens.

Προφρονέω, seu προφρονέω, ante sæpio vel munio, i. e. ante aliquem locum, sæpio, vel munio; ex περὶ & φρονέω, seu φράσσω, V.

Προφρονὴς, Poët. idem ac προφρονίως, animo prompto, lubenter. Them. φρὴν, mens.

Προφρονὴς, ων, ὁ, ἡ, pruden, propensus, promptus: hinc προφρονίως, adv. Th. φρὴν, mens.

Πρόφυγε, præced. signif. qui mente est propenia erga aliquem; benevolus, &c. vide.

Προφυγεῖν, a. 2. inf. act. verbi προφεύγω, effugio. Them. φεύγω, fugio: f. φεύξω. a. 2. ἔφυγον. prat. m. πέφυγα.

Προφύγοις, 2. sing. a. 2. opt. act. verbi ejusd. & Th.

Προφυλακὴ, excubiæ, Vigiliæ; item præcautio, cautio; item pro amuleto ad canis rabidi morsum; apud Dioscor. Item. προφυλακτικὴ δύναμις, pars medicinæ, quæ causas morborum arcet, præcavendo; Item, προφύλαξ, ὁ; qui ante excubat; vel simpl. excubitor; speculator, præsidiarius; Plut. omnia, à seq. προφυλάσσω, q. d. ante excubo; V. Thuc. l. 2. Item, apud Herodot. προφυλάσσω σε; exp. à te caveo; nam προφυλάσσομαι, est præcaveo, prævideo; ex περὶ & φυλάσσω, vel -ττω, V.

Προφυλάσσειν, ante aliquem locum excubias agere, V. φυλάσσω.

Προφύσια, τα; in metallis dicuntur præmunimina, quibus follium fistulæ teguntur; ὧν ταῖς μυττίλοις, τὰ σκῆπτ' ἄνεμον πρὸ τῶν ταῖς φύσαις ἀυλῶν πλίμματα; dicuntur προφύσια; Hesych. ex περὶ & φύσα, ης; à Them. φυσάω, &c. vide.

Πρόφυμι, unde πρόφυ, apud Soph. dictum pro πρόφυν; i. e. ante extitit, i. e. πρωτήρξε, ex περὶ & φύμι, insuit. pro φύω; V. Item, Πρόφυσις, germinatio, germen, apud Hippocr. est verbale à προφύω, ante genero, seu gigno; ex περὶ & φύω; V. Item, Προφύλιον, prius planto vel sero; præsero; & Metaph. apud Soph. in El. προφυτεύσαντες, exp. qui fundamenta jecerunt; αὐτοὶ, ἐκ πρὸ & φυτεύω; V. Πρόφυν, V. paulo ante, in πρόφυσις.

Προφύγγιμι, ante seu prius torreo; est ex περὶ & φρύγιμι, seu φρύγνυμι, à Th. φάω, significante πυρόω, &c. V. Item, Προφανὴς, prius vocem edo; præloquor; item, prædico, -is; prænoneo, denuntio; ex περὶ & φανὴς, V.

Προχαίνειν, Eustathio est προχάσκειν, seu προασκίζειν; derivanti hinc etiam, verbale προχάνη, ης, ἡ; occasio, prætextus; idem quod προφάσις, ex περὶ & χαίνω, V. Item, Προχειρίζω, prima lineamenta duco; primam scripturam facio ante polituram, præformo; Unde verbale, προχείρισμα, futuræ rei repræsentatio imaginaria; imago futuri; ex περὶ & χειρίζω, id V. sic &, Προχαρίζομαι, q. d. ante, vel prius gratificor; ante condono; Unde, Προχάρισμα, τὸ; dies, quo magistratus omnes, fructibus germinare incipientibus, sub finem hyemis, Minervæ sacrificabant; Suid. ex Lycurgo; ex περὶ & χαρίζομαι, unde, χαρισήειον, τὸ; &c. vide.

Προχέειν, infundere, præs. inf. act. à

Προχεῖ,

Προχεῖ, infundo. Them. χέω, fundo: f. χεύσω. a. 1. ἔχευσα, & ἔχεα.

Προχειλὴς, seu προχειλὸς, qui prominentibus est labris, labrosus; Unde, προχειλὸν, & προχειλίδιον, τὸ; prominens labiorum pars, Poll. l. 2. ex περὶ & χείλος, εος, τὸ, Vide. Item, Προχειμάζω, prior hyberno; vel, ante tempus in hyberna concedo, item, ante statum tempus sum tempestuosus; Unde verbale, προχείμασις, tempestas quæ est ante statutum diem, Plin. 18. 25. ex περὶ & χειμάζω, V.

Προχειρίζομαι, propriè manum admovere operi antequam fiat, deligo, designo: f. ἰσομαι. a. 1. m. προεχειρισάμην, ώμεν, άτω, a. 1. inf. m. προχειρίσασθαι. Ex περὶ & χείρ, χειρὸς, ἡ, manus: hinc χειρίζω, manu tracto.

Προχειρίζω, est, omnibus notum facio, & quasi ante manus colloco; Sud. exp. etiam desumo, deligo; Unde, προχείρισμα, facio ut quid in promptu sit; profero in medium; produco, item, passive, deligor, desumor, Polyb. Item instituor; ut λόγος de re aliqua instituti dicitur; i. e. προχειρίζεσθαι, apud Plat. Item προχειρίσασθαι, promo, depromo, edo; &c. Plut. vide præced.

Πρόχειρος, ου, ὁ, ἡ, qui est in promptu, expeditus: hinc adv. προχείρως, facillimè. Th. χείρ, ὸς, manus.

Προχειροτονία, prius defigro, præ cæteris designo: f. ήσω. p. προκεχειροτόνηκα. perf. pass. προκεχειροτόνημαι, perf. part. pass. προκεχειροτονημένος, η, ον, prius designatus, a, um; quod ex περὶ & χειροτονία, manus protendo: hoc ex χείρ, manus, & τείνω, tendo: f. τενῶ. p. τέτακα.

Προχειροτονία, est, cuum sententiâ consilii, (quod προβούλευμα vocatur) ad populum allata, prius decernebatur an illud ratum esset, an queri amplius deberet; seu, quum quod in senatu constitutum erat, ad populum id ut confirmaret, referebatur; populus autem primo suffragia faciebat, deliberandumne longius super senatus consulto, an simpliciter recipiendum; id Athenis, προχειροτονία dicebatur; est à præced. vide.

Προχεύεσι; prompte; Synes. Item; temerè; Athen. l. 4. est adv. à προχειρος, qui est ad manum; obvius; inventu facilis; item, temerarius, &c. vide.

Πρόχνοι, Dor. pro πρόχοοι, profundunt, 3. pl. præs. ind. act. Th. χέω, fundo: f. χεύσω.

Πρόχυμα, τὸ; prof. fio, vel id quod profunditur; est verbale, à verbo, προχέω, profundo, effundo; ex περὶ & χέω, fut. χεύσω; Unde χύμα, τὸ; &c. v.

Πρόχθες, ante hesternum diem, nudiustertius; ex περὶ, & Them. χθὲς, hesi, &c. Vide.

Πρόχυν, in genua, adv. qu. per Syne. pro προκύνω, ἐπὶ γόνυ, geniculatim, Them. γόνυ, γόνατος, τὸ, genu.

Πρόχυσις, alveo, gutturnio, dat. sing. à προχυσὶς, ἴδος, ἡ, quod ex περὶ & χέω, f. χεύσω, fundo.

Προχὺ,

Πρόχη, præced. scribitur etiam, πρόχυς, aqualis; vel, vas aquarium, &c. idem quod χύς, id vide, sed πρόχη, significat etiam, ostium quo fluvius in mare effundi tur; Od. 6. &c. V. Item, Πρόχος, seu πρόχυς; idem itidem quod χυτρίς, aqualis, &c. Vide. Atque inde etiam πρόχοις, & προχοΐδιον; aqualiculus; parvus aqualis, quo aqua effunditur manibus abluendis, vel miscendo vino; diminut. à πρόχος, seu πρόχυς; quod ex χύς, ὁ; Vas aquarium quo aqua manibus datur, &c. à χέω. V. Vel, omnia, à πορχέω, v.

Προχόη, alveo, dat. sing. à πρόχος, ου, ὁ, gurgurnium: ab eod. Th.

Πρόχορος, ου ὁ, nomen viri Gr. præiens in choro.

Προχόω, προχοώνυμι, & προχώνυμι; aggere præmunio; apud Herodot. ex πρό & χόω; V.

Προχρίω, ante inungo; ex πρό & χρίω; Vide. Sic, Πρόχρισις; tempore anterior, tempore præcedens, Luc. ex πρό & χρίω, V.

Πρόχυσις εως, ἡ, profusio: Them. χέω, fundo: f. χυθσα.

Προχώμαι, agger ante me extruitur; Unde πρόχωσις, terra ante locum aliquem aggesta: Item, πρόχωσις γῆ; πρόχωσις χθονὸς; terra avulsa à continente, & insula; Strab. l. 5. qualis prochyta fuit, insula in sinu puteolano; Unde, περιχυτάω, qui natus est in prochyta insula, vel in ea habitat; apud Steph. omnia ex πρό, & χύω, χώμαι, pro χέω, χέομαι, terra aggesta caruo; Unde χώσαι, χώσις, χυτὸς, &c. quæ vide.

Προχύω; idem quod πρόχω, profundo, effundo; Unde verbalia, πρόχυμα, quod profunditur, aut profusum est; & peculiariter, Vinum sponte defluens, antequam uvæ calcentur; & πρόχυσις, effusio; Item, πρόχυσις, ἡ; & πρόχυτις, ὁ; poculi species, apud Athen. l. 11. &, πρόχυτον, est quoque vas ad libandum; Item, principiæ, hordea; Item, aqua, quæ in aurem victimæ infundebatur, &c. Ut &, προχύται, ὁι, vel αἱ; dicebantur fruges, seu mola salsa, qua conspergebatur victima mactanda; apud Eurip. Item, variarum rerum missilia, ut florum & fructuum, quæ jaci solita erant à populo, faustis acclamationibus principes salutante, seu victores in certamine aliquo complaudente; quando quoque folia plerumque spargebantur, & objiciebantur; quod κολλοβολεῖν dictum erat, &c. Omnia ex πρό & χύω, idem quod Th. χέω, &c. V. Item, Προχύται, apud Archippum comicum, dicuntur clunes, seu, nates, locus ubi cum sede conjungitur coxend x, i. e. χύται, πύγια. Poll. l. 2. Item, Προχοΐδιον, & προχόγνυμι, vide supra πρόχω.

Προχωρέω, f. ήσω, procedo, succedo: sæpe etiam personaliter usurpatur. Th. χωρέω, eo.

Πρόχωρμα, τὸ; id quod succedit, seu succidit; & Ezech. 32. πρόχωρήματα dicuntur excrementa; quæ & διαχωρήματα; Item, πρόχώρησις, successio, item, processio; verbalia, à præced. προχωρέω, Vide. Item, Πρόψυχρος, prius refrigero; Plut. ex πρὸ & ψύχρος Vide. Πρόψυξις, q. d. præcinens; à πρόψυχω, quod ex pro & ἀείδω, contr. ᾄδω; Unde ᾠδή, ᾠδὸς, & ᾠδικὸς, &c. Vide. confer etiam ἐπῳδικὸς in ἐπῳδὸν. Item, πρόωθος, protrudo, propello; Theophr. ex πρὸ, & ὠθέω; Vide. Πρόωλης, qui ante tempus periit; qui præmaturo exitio periit, exp. &, ante tempus perdendus; est à verbo πρόλλυμι; ante perdo; quod ex πρὸ, & ὄλλυμι unde ὀλέσις, &c. vide.

Πρόωμαι, vel πρώομαι, deseram, remittam: & in 1. plur. πρώμεθα, a. 2. sub. m. verbi πρόημι. Th. ἵημι, seu ἵω, mitto.

Προωμοσία; q. d. præjuratio; &c. idem, quod προωμοσία, id vide. Sic, Προώμοτος, nomen habens antea; Nonn. ex πρὸ, & ὄνομα; quod in comp. mutat priius ὸ, in ω; posterius in υ, &c. V.

Προώρισα, ας, ε, prædestinavi, decrevi, a. 1. ind. act. verbi προορίζω, prius definio: f. ίσω. p. προώρικα. perf. pass. προώρισμαι. a. 1. pass. προωρίσθην, Quod ex πρὸ & ὁρίζω, terminus.

Πρόωρος, & προῆρος; qui justum legitimumque tempus prævenit; præmaturus, præcox; ut πρόωρος μόλυβος in Epigr. ex πρὸ, & ὥρα, ἡ; unde ὤριος, &c. v.

Προωρύμην, imperf. m. verbi προορύω, ῶ, propicio: imperf. m. προωρυόμην, ώμην. Th. ἐρύω, video.

Πρόωσις, protrusio, actio pellendi in anteriorem partem; Theophr. ut & προωστικὸς, propellendi vim habens; ut προωστικὴ δύναμις ipsa vis expultrix, &c. utrumq; verbale, à προωθέω, V.

ΠΡΤΑΒΕΣ, ων, οἱ, propugnatores, pedites; multitudo in unum congregata: dat. plur. Ion. πρυλέεσσι.

Πρύλις, ὁ, saltatio armata, quam pedites saltant. Th. πρυλέω.

Πρύμνα, Ion. ῃ, ης, ἡ, puppis, posterior pars navis. Them. φρυμὸς, extremus.

Πρυμνεύς, έως, ὁ, qui est puppis; seu ad puppim pertinens; à præced. πρύμνα, Vide.

Πρυμνήτη pro πρυμνήσια, retinacula nom. pl. n. g. à

Πρυμνήσιον, ου, τὸ, funis, quo navis religatur ad terram; quod à πρύμνα, ης, ἡ, puppis, Th. πρυμνὸς, extremus.

Πρυμνίσιον, idem quod πρυμνεύς; ut, πρυμνήσια χοινία seu πείσματα, funes quibus naves ad terram à puppi religantur; ab eodem cum præced. V.

Πρυμνήτης, ου, ὁ; gubernator in puppi sedens, & metaph. princeps; item, adjective, pro πρυμνήσιος, ut, φρυμνῆτις κάλως; apud Eurip. Sic etiam πρυμνήσιος, ad puppim pertinens, &c. idem quod πρυμνήτης, & omnia ab eod. cum præced. quod V. Item πρυμνόθεν, & πρύμνοθεν, à puppi, à tergo, &c. à seq. πρυμνὸς, V.

ΠΡΤΜΝΟΣ, ὴ, όν, extremus, ultimus; quia à πύξις, finis extremitas. Estque quad πύρας μόνον. Hinc πρύμνα, ης, ἡ, puppis, πρυμνήσιος, ad πρύμναν pertinens.

Πρυμνὼ ὁ, ἡ, nomen mulieris; q. d. ultima.

Πρυμνώρεια, ας, ἡ, extrema pars montis; q. à πρυμνὸς, extremus, & ὄρος, ου, τὸ, mons.

Πρυτανεία, & Ionicè, πρυτανίη, ης, ἡ; dignitas seu potestas prytanica; munus vel imperium prytanicum; Plut. erat autem hæc πρυτανεία, modo penes hanc, modo penes illam tribum Athenienlem, elapso tempore præscripto; erant autem decem tribus Athenis quotannis πρυτανεύουσαι ἐκ τέξης; ab eod. cum seq. V.

Πρυτανεῖα, τὰ, pecunia quam actor & reus disceptaturi reponebant: &

Πρυτανεῖον, ου, τὸ, locus Athenis ubi alebantur publicè bene de republ. meriti; item ampla & magnifica domus: &

Πρυτανεύω, sum πρύτανις, ago πρύτανιν, V. Sic tribus à Demost. πρυτανεύειν dicitur, ex quâ quinquaginta viri erant πρυτάνεις, qui imperii summam tenebant, &c. Unde dicitur aliquis πρυτανεύειν ἐληλυθώς, i. e. pacem agitare ut πρύτανις. Ifocr. & apud Demost. ὁ πρυτανεύσας ταῦτα, qui harum rerum transactor, & summus administer fuit; nam πρυτανεύω, exp. etiam, rego, moderor, administro; item, suppedito, subministro, procuro; & in pass. πρυτανεύομαι, regor, administro, prospicior; item subministror; atque inde πρυτανεῖα, idem quod, ut & omnia à seq. Th. πρύτανις, V. à quo etiam est πρυτανικὸς, ὴ, όν; ad πρύτανιν pertinens; ut πρυτανικὴ ἐσθὴς, vestis qua uti solebat ὁ πρύτανις, Athen. l. 14. Item, πρυτανῖον, idem quod πρυτανεῖον, locus Athenis, ubi judices, & magistratus versabantur, & ἐπρυτάνευον ii quos civitas isto honore afficere vellet; Plut. & πρυτανῖνται ἡμέραι, imperitandi dies, seu dies imperii, Herodot. itidem ab eod V.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ, εως, ὁ, præfectus, administrator; custos: in pl. πρυτάνεις, acc. sing. Πρύτανιν, & est nomen propr. qu. πυνθάμενος. ut sit proprie frumentorum præfectus; vel à πρῶτον.

Πρῷ, vel πρωΐ; Attice dicitur pro φρωΐ, mane, v.

Πρῴαν, Dor. pro πρῴλιν, quod vide.

Πρῴζα, vel πρῳΐζα, & πρῴζω pro πρωΐζω, non ita dudum, hodie, manè, Il. β. Item, præmaturè, ante tempus consuetum: Theocr. Idyll. 18. à Th. πρωΐ, manè, &c. v.

Πρῳΐλιν, adv. paulò ante, nuper, quondam: à πρῳΐ, mane.

Πρωδῆς, ὴ, ὸν, & πρωδὴς, ες. ὁ, ἡ, qui primus pubertatis annos agit, puber: ex πρῶτος & ἥβη, pubes.

Πρωθύστερος, α, ὸν, præposterus: & πρωθύστερον, figura, quæ ὑστερόπρωτον, sive ὕστερον πρότερον appellatur.

ΠΡΩΙ, manè, adv. temporis, cui opponitur ὀψὲ, vesperi. ἅμα πρωΐ, summo diluculo. Hinc Poetice pro πρῳΐ, πρῴζα, & πρωΐζων, nudius tertius: vel ut alii volunt, hodie manè.

Πρωΐα, ας, ἡ, subaudi ὥρα, matutinum tempus. Th. πρωΐ, mane.

Πρωΐαίτατος; admodum tempestivè, præmature, summo manè, Plut. est adv. à πρωΐαίτατος, maximè maturus seu tempestivus; superl. ut & πρωΐαίτερος, profundiore diluculo; item maturius, tempestivius; ut πρωΐαίτερον γέγονε γλαῦξ; maturius fieri senem; adv. a compar. πρωΐαίτερος, maturior, tempestivior; & omnia ab eod. Th. πρωΐ, V.

Πρωΐαθεν, prin. o vere florens; maturè, vel præmaturè floren', ex πρωΐ, & ἄνθος, ους, τὸ; V. Item, πρωΐβλαστος, & πρωΐβλαστὸς; matura, seu præmaturè germinans; Unde, πρωΐβλαστα, matura germinatio, seu præcox germinatio; & πρωΐβλαστάω, ῶ, maturè germino; Theophr. Unde etiam, πρωΐβλαστοτερος; compar. prius germinans, &c. omnia, ex βλάστη, seu βλαστὸς, &c. vide.

Πρωΐζα, præmaturè, adv. à πρωΐ, mane.

Πρωΐζον, paulo ante præteritum; heslernum; vel nudiustertius, &c. pro eo dicitur etiam, πρωΐζον; quod ut & πρωΐζα, idem quod πρῴζα; id Vide. Item, πρωΐθεν, de mane; à mane dicti, &c. omnia ab eodem Them. πρωΐ, vide.

Πρωΐκαρπος, cujus fructus maturè proveniunt; Unde, πρωϊκαρπία, ὰς; matura fructuum editio; cum arbores fructus suos maturè reddunt; & πρωϊκαρπόω, ῶ; maturè fructus meos reddo, &c. ex πρωΐ, & καρπὸς, ὁ; &c. V.

Πρώϊμος, ου, ὁ, ἡ, matutinus, a, um, maturus: ab eod. Them.

Πρωΐνὸς, ὴ, όν, maturinus, a, um: ejusd. Them.

Πρωΐον, hora matutina, à seq. πρωΐος, maturus; ut πρώϊον σπείρουσι θέρος, maturè serunt; sed & ager etiam aliquis πρώϊος dicitur, qui citò maturat semen commissum, & præcox reddit; & πρώϊα δένδρα, arbores præcoquæ; ap. Theophr. sæpe, ab eodem Them. πρωΐ, vide.

Πρώϊος, ία, όν, matutinus, a, um. Th. πρωΐ, mane.

Πρωΐότης, ητος, ἡ; præcox maturitas; Theophr. de caus. pl. &c. à præced. πρώϊος v.

Πρωϊότοκος, qui maturè seritur; vel præmaturè serendus; Unde πρωϊοτοκία; præmature fero; maturè semino; Theophr. ex πρωΐ, & σπορὰ, ἡ; vel, σπόρος, ὁ, &c. V.

ΠΡΩΚΤΟΣ, οῦ, ὁ, podex, nates.

Πρωκτοτριβὴς; adulterorum nates spectare, seu aspicere, quando publice διαφθείρουσι φανέντες, & ἐπίλοιποι, depilabantur; Aristoph. in equit. quæ adulterorum fuit pœna; Suid. ex præced. Them. πρωκτὸς, & τρίβω, οῦσι &c. vide.

Προλυθίαι, αἱ; exp. παραλελυμένοι, apud Hesych. eidem, πρωΐ ὑδατος, est ὑπερβολὴ τοῦ σώματος, exolutus, pronus seu præceps in os; παρὰ τὸ πρόλυειν; à πρόλυω, ex πρὸ & λύω, &c. v.

Πρών, ῶνος, ὁ, πρέων, ῶνος, ὁ, pro πρηών, ῶνος, ὁ, cacumen montis.

Πρώονες, οἱ, montium vertices: à πρέων, vide πρών.

Πρωΐς, ωΐδος, ὁ, gutta. Th. πρωΐ.

Πρωΐς, præced. stillicidium, proprie de roris gutta dici traditur, ἀπὸ τῆ πρωΐ πίπτειν; &c.

Πρῷος, legitur pro πρώϊος, præmaturus, id vide.

ΠΡΩΪΡΑ, ας, ἡ, PRORA, frons navis; quà πρὸ & ῥέω, fluo: vel ut alii volunt ὁρᾶν, video.

Πρῶρα, τὰ, Etymol. sunt anteriora; à præced. Th. πρώρα, V.

Πρωρεύω, in prora deprimo; & in pass. πρωρεύομαι, navis dicitur quum prora ponderum vi deprimitur; & metaph. quælibet res, cujus caput in anteriorem partem incurvatur; Hes. à Th. πρώρα, ης; Unde etiam, πρωρεύσιμος, seq. qui in prora navem regit, &c. V.

Πρώρεθεν, adv. è prora. Them. πρώρα prora.

Πρωρεύδιος, proreta sum: à

Πρωρεύτης, ου, ὁ, & πρωρεὺς, έως, ὁ, PRORETA. Th. πρώρα.

Πρωρίω; idem quod πρωρεύω, proram rego, seu in prora navem rego; clavum teneo, &c. v.

Πρωτοστάτης, ου ὁ; qui primus stat. ex πρὸ & ἵστημι; Unde στατὸς, ὁ; &c. V. ὁ vertitur in ω; Vel est per Sync. ex πρῶτος, vel πρῶτος, & ἵστημι, v.

Πρῶτα, primum, adv. τὰ πρῶτα, vel πρωτεῖα, primæ partes: à πρῶτος, primus. Th. πρὸ.

Πρωταγωνιστὴς, ου, ὁ; qui primas agit partes in fabula seu scena; Plut. interdum additur genitivus δράματος; ut apud Luc. exp. & actus princeps, & quasi præsultor; item, antefignanus; & inde, ad quemlibet transfertur, qui primum in quovis certamine, atque adeo in quovis negotio, locum tenet, principesque est, ex πρῶτος & ἀγωνιστὴς; V. Unde etiam, Πρωταγωνιστέω, ῶ; 1. e. πρωταγωνιστὴς εἶμι; primas fabulæ, seu in scena, partes ago: Item, primam orationem habeo in judicio; Demosth. &c. ab iisdem.

Πρωτάρχης, ου, ὁ, militiæ princeps: ex πρῶτος, & ἄρχω.

Πρωτεῖον, ου, τὸ, principatus, primatus, τὸ πρωτεῖα, ἡ, e. πρῶτα, primæ partes: à πρῶτος; primus, Th. πρὸ, ante.

Πρωτεσίλαος, α, ὁ, Dor. pro Πρωτεσίλαος, ου, ὁ, PROTHESILAUS.

Πρωτεὺς, έως, ὁ, ἡ, PROTEUS, deus marinus.

Πρωτεῦω, primas teneo, sum primus: f. εὔσω. p. πεπρώτευκα, quod à πρῶτος, primus, Th. πρὸ, ante.

Πρώτη, ης, ἡ, prima. f. g. à πρῶτος, quod vide.

Πρωτηθέτῃ, dat. sing. à

Πρωτηθέτης, ου, ὁ, qui primus arat: ex πρῶτον, in primis, & ἀρόω, aro: f. ἀσω.

Πρώτης, pro πρώτιστος, quod & πρώτιστον, primum, in primis, adv. superl. à πρῶτον. Sic

Πρώτιστος, η, superl. à πρῶτος, primus. Th. πρὸ ante.

Πρωτόαλος; primum mare expertus; primum navigans; (i. e. πρωτόπλους V.) ex πρῶτος, & ἅλς, ἁλὸς, V. Item, πρωτοπλαθρος, ου, ὁ; qui, in primis subselliis, aut qui, in subselliis judicialibus, primus sedet: qui in eminentissimo loco sedet; Arist. Unde, πρωτοκαθρία, ας; in primis subselliis, aut in subselliis primum colloco; ex πρῶτος & βάθρον, τὸ; à Them. βαίνω; Vide. Sic &, Πρωτοβάλος, qui primus jaculatur; in Epigr. & πρωτοβόλος ἵππος, dicitur equus qui primas dentes emittit; Eust. Unde, πρωτοβολέω primus jaculor; Plut. ex πρῶτος, & βάλος, Unde. βολίω, &c. V. Item, Πρωτογάλα, colostrum, i. e. lac primum post partum; quod iponte concrescit; ex πρῶτος, & γάλα, τὸ, V.

Πρωτογένης, primogenius; ut πύρα πρωτογενέα, fortuna primogenia; Plut. ex πρῶτος, & γένος, ους, τὸ; V. Item, πρωτογέννημος, απος, ον; quod primum enatum & eductum est; Exod. 23. ex πίων, & γενέα, unde γέννημος, τὸ; V.

Πρωτογόνιμος τὰ, τὸ, primitiæ: vide, à πρωτόγονος.

Πρωτογόνος, ου, ὁ, PROTOGENES, nomen propr. sed

Πρωτόγονος, ὁ, ὴ, primigenius: & Πρωτογονος, ου, ὁ, ἡ, primigenius; sed πρωτογόνος, primum partens: ex πρῶτος, primus, & γένομαι, nascor, p. m. γέγονα.

Πρωτογόνων, gen. pl. à πρωτογόνος, vide præced.

Πρωτογεύστης, ου, ὁ; prægustator; qui primus gustat. ex πρῶτος, & γεύω, fut. εὔσω, &c. V. Item, πρωτογεύομαι, qui est primæ sententiæ; qui primus sententiam dicit; princeps senatus; à γνώμων; V. Πρωτογύναικες, qui primum uxores ducunt, à Th. γυνὴ, εικὸς. V. Πρωτόδεκτο qui primus scit, vel didicit; à Th. δέκω, V. Πρωτόζυξ, qui primis nuptiis junctus; vel, qui tunc primum matrimonio junctus est; in Epige. à Th. ζεύγνυμι, fut. ζεύξω, unde ζυγὸς, ὁ; &c. V. Πρωτοθοινία, prima convivii portio, q. d. primicenium; Poll. à Th. θοὴ, ἡ; V. Πρωτόθρονος, qui primo throno sedet; à θρόνος, ου, V. Item, Πρωτοθρόω, q. d. primisonus, exp. &, primo sono editus, ut πρωτοθρόου ὀμφὴ prophetia; item, primo locutus; Non. à θρόος, ου; comp. ut præced. cum πρῶτος, &c. V.

Πρωτοκαθεδρία, ας, ἡ, primus consessus: q. d. ἡ πρώτη καθέδρα, quod ab ἕδρα, sella, Th. ἕζομαι, sedeo.

Πρωτοκήριος, primicerius; primicerii, autem, erant, primi & antesignani omnium dignitatum; quod in tabula cerata primi notarentur; κηρὸς enim est cera; Unde in lib. præfecturarum, secundo cerium etiam legitur; & Marianus primicerios notariorum, primicerios sacri cubiculi, & primicerios castrenses enumerat, idem etiam primocerium à manibus, quasi primarium appellatus, &c. ex πρῶτος, & κηρὸς, ὁ; V.

Πρωτοκλισία ας, ἡ, primus accubitus: ex πρῶτος & κλισία, ας, locus in quo accumbitur. Th. κλίνω, reclino.

Πρωτόκουρος; tum primum tonsus, vel qui primum tenditur; Unde πρωτοκουρία, prima tonsio; Tobit. c. 1. ex πρωτὸς, & κειρὰ, ἡς; à Them. κείρω, V. Item, Πρωτόλειον, ου; & πρωτόλεια, τὰ; primitiæ præda seu manubiorum; & generat. pro quibusvis primitiis; apud Eurip. &c. ex πρῶτος, & λεία, ἡς; Vide. Sic, Πρωτολογία, primæ partes dicendi; ut &, πρωτολογίω, primus dico, vel primas dicendi partes fortitus sum; ex πρῶτος & λόγος, ὁ; V. Item, Πρωτολοχία, ordo primipilarium, seu λοχαγῶν.

Vide I. de Voc. milit. ex πρῶτος & λόχος, ὁ; &c. V.

Πρωτομέλεια, ας, ἡ; nomen mul. quæ prior curat.

Πρωτόμορος, prǽmus mortuus; Æschyl. ex πρῶτος, & μόρος, ὁ; Vide. Item, Πρωτομφαλός, ὁ, τό; umbilicus clypei; ex πρῶτος & ὀμφαλός, ὁ; v.

Πρῶτον, τό, πρῶτον, adv. primum, Them. πρὸ, ante.

Πρωτόπλους; qui nunc primum navigat, aut navi in aliquem locum movetur; ex πρῶτος, & πλοῦς, gen. Att. πλοὺς; vide.

Πρωτοπαγεῖς, nom. plur. à

Πρωτοπαγής, (Φος, ἐς, ὁ, ἡ, recens compactus. Ex πρῶτος, & πήγνυμι, compingo; f. ξω.

Πρωτόπειρος, primum experiens, ex πρῶτος, & πείρα, ἡ; V. Item, Πρωτοπαθεία, ας, ἡ; primarius affectus, & ἰδιοπάθεια, ex πρῶτος, & πάθος, εος: v.

Πρωτόπλαστος, ὁ, ὁ, qui primus formatus est, ut Adam; quod ex πρῶτος, & πλάσσω, seu πῶ, fingo. hinc πλαστὸς, fictus.

Πρωτοπλόος, & πρωτόπλους; primo navigationem experiens; primo navigans, & apud Xen. πρωτόπλοι, exp. de navibus quæ primæ in acie erant; ex πρῶτος & πλόος, & πλοῦς, contr. V. Item, Πρωτοπορεία, dicitur de iis qui primo incedunt; seu, est dignitas præeund. ex πρῶτος & πορεύομαι; Unde πορεία, ἡ; &c. V. Sic, Πρωτοπραξία; prima exactio; seu quod primo exigitur, ex πρῶτος, & πράξις, εως; Vide. Sic etiam, Πρωτόρρυτος ῥητίνη, resina quæ primo defluit, seu defluxit; quæ & αὐτόρρυτος, à spontanea defluxione dicitur; Gal. ex πρῶτος, & ῥέω, Unde ῥύω, inusit. à quo ῥυτὸς, &c. V. Item πρωτόρυμος, extremum temonis; ex πρῶτος, & ῥυμὸς, ὁ; &c. v.

Πρῶτος, η, ον, primus, item pro comparat. prior, superior, πρῶτοι, majores: πρὶν πρώτιμον, primum: contract. ex πρότατος, pro πρότατος, superl. à πρὸ, ante.

Πρωτόσπορος, qui primus seminatus est; primo satus; ut apud Nonn. γάμος dicitur, βίου πρωτόσπορος ἀρχὴ, i. e. principium & seminarium vitæ; sed, πρωτασπόρος, est qui primus serit, aut sevit; ex πρῶτος, & σπορὰ, seu σπόρος, &c. V. Item, Πρωτοστακτος κονία, lixivium quod è cineribus calce commixtis paratur, &c. ex πρῶτος, & στακτὸς, à quo στακτὴ, scil. κονία; &c. V. Item, Πρωτοστάτης; primus in ordine sto; antistites seu antesignanus sum; à seq. πρωτοστάτης, antistitor, præses, V.

Πρωτοστάτης, ου, ὁ, qui primus stat in acie; item princeps, author. Ex πρῶτος, primus, & ἵστημι, sto.

Πρωτοτοκεῖα, τὰ; privilegia, seu jura primogenituræ, Deut. c. 21. Item, πρωτοτοκία, primum patio, primum enitor, & πρωτοτοκίδιον, primogenituræ privilegia tribuo, ex usit. cum seq. V.

Πρωτοτόκια, ων, τὰ, jus primogeniti, Heb. 12. 16. à

Πρωτοτόκος, ου, primipara: sed πρωτότοκος, ου, ὁ, ἡ, primogenitus. q. d. πρῶτον τίκτων, prima proles; quod à τίκτω, pario: f. τέξομαι, p. m. τέκομαι, peperi.

Πρωτοτυχοῦσα, quæ primum enititur, est part. præs. fœm. à præced. πρωτοτυχέω, V.

Πρωτότομος, qui primus cæsus & putatus est; Unde πρωτοτομία, primum sæcio, vel scindo, seu, cædo; in primis puto, &c. ex πρῶτος & τέμνω, in præt. med. τέτομα, unde τομὴ, τομὸς, &c. V. Item, Πρωτοτρῳδὸς, primas in opere aliquo partes obtinens; primario efficiens: ex πρῶτος, & ἔργον, τὸ; V. Πρωτοφανὴς, primo apparens; Nonn. ex πρῶτος, & φαίνω; Vide. Πρωτότυπον, ου, τὸ; primum exemplar; i. e. ἀρχέτυπον; Unde πρωτότυπον ὄνομα, nomen primitivum & primigenium &c. ex πρῶτος & τύπος, V. Item, Πρωτόχνους, seu, πρωτόχνυς, primam lanuginem habens; ex πρῶτος & χνόη, ἡ; seu, χνοῦς, contra χνῆς; à Them. χναύω; &c. Vide. Item, Πρωτόφυες, primo natum seu exortum; ex πρῶτος & φύω, &c. Vide. (Hæc autem proxime præcedentia vocabula hoc ordine describenda fuere; primo, πρωτοτοκίαι, 2. Πρωτότυπος, (exemplar, ex quo similé facimus;) 3. Πρωτοτρῳδὸς, & 4. Πρωτοφανὴς, 5. Πρωτοφυὲς; ac denique, 6. Πρωτόχνους, &c.)

Πρωτὼ, οῦς, ἡ, nomen mul. à πρωΐδιος.

Πρώτως, adv. primò, primarie: à πρῶτος. Th. πρῶ ante.

Πταίω, volem, a. 2. opt. act. verbi πτῆμι, volo, as, a. 2. ἔπτην. Them. ἵπταμαι, volo.

Πταίσσων, offendens, Dor. pro πταίουσα, præs. part. f. g. à πταίω.

ΠΤΑΙ'ΡΩ & πτάρω, sternuto, a. 2. ἔπταρον. Est aliquid cadere facio, sterno: ut possit esse à πίπτω.

Πταῖσαι, f. 1. inf. activ. πταίσητε, 2. pl. a. 1. sub. act. verbi πταίω, impingo.

Πταῖσμα, ατος, τὸ, offensio, lapsus: à perf. pass. seq.

ΠΤΑΙ'Ω, impingo, offendo: labor: (q. à πτάω, cado.) f. πταίσω, p. πέπταικα, a. 1. ἔπταισα. a. 1. sub. act. πταίσω, ες, η, perf. passiv. ἔπταισμαι.

Πτανὶς, ίδος; pavidus, timidus, unde, πτανίζω, trepido; atque inde verbale, πτανισμὸς; trepidatio; omnia; à πτᾶξ, πτανὶς; id Vide. Item, πτακωρεῖν; timere, pavere; ab eod.

Πτάμενος, η, ον, volans, præs. part. pass. verbi πτῆμι, & in pass. πτάμαι. Alii malunt esse a. 2. part. m. verbi ἵπταμαι, volo. f. πτήσομαι, a. 2. m. ἐπτάμην.

Πτᾶξ, πτανὶς, ὁ ἡ ἡ; pavidus, timidus, i. e. δειλὸς; & idem quod πτῶξ; à πτήσσω; id V.

Πτάρμος, ου, ὁ; sternutatio, sternutamentum; Unde, πτάρμικὸς, η, ὁ, qui sternutare potest vel solet; item, sternutamenta movens; cui inest vis movendi sternutamenta; ut πτάρμικὸν φάρμακον, &c. Item, Πτάρμικη, fruticis genus sic dicti, quod in cacumine capitulum habeat, aeri odore suo sternutamentum excitans; teste Dioſc. l. 2.

Item Πτάρνμαι, sternuto; omnia à Thein. πτάσω, f. πταρῶ, &c. vide.

Πτᾶτο, volabat, Ion. pro ἵπτατο, 3. sing. imperat. pass. verbi πτάμαι, vel a. 2. m. ut dictum in πτάμενος.

Πτὶ, particula Poët. ex ποτὶ.

ΠΤΕΛΕ'Α, ας, ἡ, ulmus q. πτυτλία, à πτύτλον, solium, Est ab imo ramosa & foliosa.

Πτελεὸς, ᾶ, ὁ; idem quod præced. πτελία, ulnus; species arboris aptissima ædificiorum fundamentis, Dioſc. l. 113. & 183. Unde, πτέλινος, ulmeus, i. e. ex ulmo confectus; & πτελεώδης, ulmeus, ulmo similis, Hesych. &c. Vide.

Πτερὸς, nom. vel acc. pl. à πτερὸν, ου, τὸ, ala. πτερὸς νίκας, alæ victoriæ, id est, victoria, quam quis celeriter adipiscitur.

Πτερία; idem quod πτέρις, (id vide) & ab eodem Them. πτέρον, τὸ; Vide. Unde etiam, πτέρις, non usit. Sed indè πτερίας, celeriter, adv. ab eodem.

Πτέριον, alatus, pennatus; à Th. πτέρις, vide.

Πτέρις, ίδος, ἡ; filix: ab ala, πτέρυξ, quia folia habet incisa & explicata.

Πτέρις, præced. scribitur etiam πτερὶς, filix, scil. mas; (nam filix fœmina dicitur Θηλυπτερὶς) quod folia expansa habeat velut alas, à Th. πτέρις, V.

Πτέρνη, ἡ, idem quod πτέρνα, seq. pars pedis posterior, &c. v.

ΠΤΕ'ΡΝΑ, ης, ἡ, calx, calcaneum: cujusvis rei extremitas; dolus: q. à πατεῖν πλησίον ἐφεν. à calcanda terra. Hinc

Πτερνίζω, f. ίσω, ἡ; calce peto, calcitro, ferio, supplanto: à præced.

Πτερνὶς, ίδος, ἡ, calx pedis: item fundum & basis pelvis: à πτέρνα.

Πτερνισμὸς, ὁ, supplantatio, deceptio; Hesych. Item, πτερνιστὴρ, ῆρος, calcar; vel idem quod πτερνιστὴς, ου, ὁ; qui calce impetit & verberat, qui calcibus contingere, & ferire solet; verbalia, à præced. πτερνίζω, V.

Πτερνοσλύφος, ου, ὁ, nomen Muris. à πτέρνα, calx, & γλύφω, scalpo. Them. γλάφω, cavo.

Πτερνοκρεπεῖν; calcaneis strepitum movere, supplodere pedibus; τοῖς πτέρναις κτυπεῖν ὥσπερ τὰ ἰδιώτια ἐν τοῖς Διάσροις; Pollux, explodere atque tumultuari; hinc apud Athen. l. 6. Philoxenus dicitur πτερνοκρούσασθαι, &c.

Πτερνοτρώκτης, gen. sing. à πτερνοδρώκτης, ου, ὁ, nomen muris. Ex πτέρνα, calx, & τρώγω, rodo, comedo: f. τρώξομαι, a. 2. ἔτραγον.

Πτεροφάγος, ου, ὁ, nomen muris: à πτέρνα, calx, & φάγω, comedo. a. 2. ἔφαγον.

Πτεροδόητος, pennis agitatus, celer; qui alis circumagitur; Aristoph. ex πτέρον, τὸ; & δόνω, ῶ; fut. δόσω, &c. vide.

Πτερόεις, εντος, alatus, celer: acc. sing. πτερόεντα, velocem. Aliquando sagittis tribuitur: aliquando etiam verbis, quod emissa ex ore revocari nequeant: à πτερὸν ala.

ΠΤΕ'ΡΟΝ,

ΠΤΕΡΟ'Ν, ου, τὸ, ala: item penna, pinna, qu. per Syncop. pro πτερέον, quod à πτερόομαι, volo. Hinc πτερύεις, alatus, celer, πτέρυξ, ala: δίπτερος, bipennis: πτερωτὸς ομαι, alarum plausu latera ferio, ut gallinacei ante cantum: gestio.

Πτεροποίκιλος, varias & pictas habens pennas; ex πτέρον, τὸ, & ποικίλος, ὁ, V. Sic &, πτερόρριζα, & πτεροῤῥίνω, penas demitto; amitto pennas; item, pennis solutis aut liquefactis concedo; instar Icari; Nazanz. ex πτέρον, τὸ, & ῥέω, V. Item, πτεροφόρος, penniger, aliger; ex πτέρον, τὸ, & φορὸς, ὁ, V.

Πτερόφυμαι, ῦμαι, alæ mihi accommodantur; & Metaph. navis velo πτερωθῆς, dicitur; & πτερωθὲν ἱλπίδι; qui sit & gaudio exultant, & quasi alites fiunt; item, dicuntur πτερωθῆναι in rebus adversis, qui collecto animo, quasi alis rursus elevantur, & vires refumunt; Plut. Greg. est pass. ab act. seq. V.

Πτερόω, ῶ, f. ώσω, alarum facio; alas addo. Th. πτέρον, ου, τὸ; la.

Πτερύγεσσι, dat. pl. Ion. pro πτέρυξι, à πτέρυξ, υγος, ἡ, ala: dat. sing. πτέρυγι. Th πτέρον, ala.

Πτερυγίζω, pennas rostro purgo; item, alas pando, alas explico; de avibus dicetur alis everberantibus latera, affectionibusque volaturæ; nondum confirmatis satis pennis, ad volaturam; (quales sunt pullorum alæ) vel decisis necdum plane renatis; unde ex eo frustrato conatu, etiam πτερυγίζειν, pro aliquid frustra tentare, sumitur, & inaniter conari; (i. e. κατὰ τὸ παντὸς πτέρυγας) apud Aristoph. est à πτέρυξ, υγος, V.

Πτερύγιον, ου, τὸ, alula, pinna in piscibus; & pinna ædificii, diminut. à πτέρυξ, υγος, ala, Th. πτέρον, idem.

Πτερυγοφόρος, penniger; (idem quod πτερόφορος) aliger; ut, πτερυγοφόροι θεαὶ; ita apud Euryp. Sic etiam dicebatur agmen quoddam militare, forsan à pennigeris cristis; item, πτεροφόροι vocabantur cursores, tabellarii ac nuncii celebres, quod ii peragrè proficiscentes, furrectas in capite pennas, gestare solerent; unde, πτερυφορίον, suocinum dictum, quod plumas leves, paleasque attrahat; sic &, πτεροφόρον ἠλεκτρον, &c. Ex πτέρυξ, υγος, & φέρω, unde φορὸς, &c. V.

Πτερυγώδης, ους, ὁ, ἡ, alæ speciem gerens; alam referens; alatus; unde, οἱ πτερυγώδεις, à medicis dicuntur ii, quibus exeunt atq; eminent retrorsum scapulæ, in modum alarum excarnes; cujusmodi homines tabi obnoxios censent; Gal. est à πτέρυξ, υγος, V.

Πτερυγώμενος, & πτερυγάνος, ου, ὁ ἡ ἡ, q. d. celeripennis; pernix; ὠκυπτέρυξ; apud Æschyl. alis celer; ex πτέρυξ, υγος, & ἀνὸς, V.

Πτερύγωμα, τὸ, ala, pinna; unde, πτερυγώματα, dicuntur, τῶ γωμακώδους αἰδοῖου, ambitus, labra, & veluti alæ; Poll. l. 2. sicut & in auribus, etiam, πτερυγώματα dicuntur, ea quæ pandunter quasi pinnæ. Item, πτερυγωτὸς, alatus, pennatus, pinnatus; Aristoph. Utrumq; à seq. πτέρυξ, υγος, &c. V.

Πτερυλλίδης, αι, cicadæ, locustæ, i. e. ἀκρίδες; Suid. sed perperam, pro τέλεκπέρυλλίδες; ut vel Brymon ostendit, quod subjungitur, παρὰ τὸ πέτεσθαι ἐκὰν πλεκτὰ ista sunt desumpta.

Πτέρυξ, υγος, ἡ, ala; item pinna sive penna. Th. πτερὸν, ου, τὸ, ala.

Πτέρυξις, εως, ἡ, alarum plausus; est verbale à seq. πτερύσσομαι, alis latera ferio; item, passis alis gestio; &, alis strepo, pugnamq; meditor & minitor; Lacert. in Socr. &c. V.

Πτερύσσομαι, f. ύξομαι, vide in πτερύω.

Πτέρωμα, ατος, τὸ, pennosum in avibus tegmen; unde, πτερώματα, τὰ, dicuntur & pinnæ seu muri in ædificiis; item, πτέρωσις, &, pennarum productio; item, idem quod πτέρωμα; sic &, πτεροῦχος, ου, ὁ, qui alas addit; qui alis sublevat; & Metaph. apud Greg. τῆς ἐμμέλειας πτεροῦχον; i. e. exhilaratorem & confirmatorem; item, πτερωτὸς, alatus, pennatus; unde, πτερωτὸν, τὸ, ales, volucris; &c. Omnia verbalia, à πτερόω; in pass. πτερόομαι, alatus fio; & alis in altum vehor, &c. V.

Πτέσθαι, volasse, pro πτάσθαι, a. 2. inf. m. q. à πτάω, pro ἵπταμαι, volo, as, f. πτήσομαι. a. 2. act. ἵπτημι, a. 2. m. ἐπτάμην. a. 2. inf. m. πτάσθαι.

Πτῆμα, ατος, τὸ, volatus avium, scil. est verbale, ab ἵπταμαι, fut. πτήσομαι, &c. Vel ab inusit. πτάμι, & πτῆμι, fut. πτήσω, & a. 2. ἔπτην; unde πτῆναι, volare; ab ἵπταμαι.

Πτῆναι, a. 2. inf. act. verbi ἵπταμαι, volo, as, f. πτήσομαι. a. 2. ἔπτην.

Πτηνὸς, ὴ, όν, volatilis, avis: τὰ πτηνὰ, ῶν, aves: ab ἵπταμαι, volo. f. πτήσομαι.

Πτηνὸς, ὴ, ὁ, volucris, volatilis, alatus, &c. Est masc. unde neut præced. V.

Πτῆξαι, consternare, a. 1. inf. act. à seq.

Πτήσσω, metu contrahor, expavesco; fugio; me abscondo; & activè perterrefacio. f. ξω. Th. πτοέω, ter. efacio.

Πτήσω, volabo, f. 1. act. verbi πτῆμι, seu ἵπταμαι, volo. Th. ἵπταμαι, idem. f. πτήσομαι.

Πτῆσις, ιος, ἡ, volatus, volatio; ut, & πτησικὸς, ὴ, ὁ, volatilis; cui volandi facultas & vis inest; verbalia, ab ἵπταμαι, vel à πτῆμι, vide πτῆμα præced.

Πτίλον, ου, τὸ, penna mollis, pinna, lanugo: à seq. Th.

ΠΤΙ'ΛΟΣ, ου, ὁ, cui ex ciliis pili periere; calvus.

Πτίλωσις, εως, ἡ, pennarum plumarumque annua mutatio; item, defluvium pilorum è palpebris callosis & rubentibus, &c. Item, πτίλωτὸς, ὁ, pennatus; f. innatus; item, πτίλωτὰ, quæ membranâ siccâ volant; omnia à præced. πτίλον τὸ, V.

Πτισμὸς, ὁ, pinsatio, tusio; est verbale, à seq. πτίσσω, V.

Πτισσάνη, sive πτισάνη, pisana; i. e. hordeum pistum, & à cortice purgatum; in Epigr. l. 2. & apud Athen. l. 14. Itidem à seq. Th. πτίσσω; unde, pass. πτίσσομαι, pinsor, tundor; ut ἵππασθαι κριθαὶ; hordeum pistum; & πτισθεὶς, pistus, &c. V.

ΠΤΙ'ΣΣΩ, seu πτῶ, f. πτίσω, PISO, PINSO, tundo; decortico: convenit cum πτείνω, percutio; hinc πτισν, υ, τὸ, pisum.

Πτιστὸς, pinsationi aptus; unde neut. πτιστικὸν, τὸ, pinsationi aptum; vel, quo utuntur ad pinsationè; est verbale à πτίσσω, vide præced.

Πτόα, ας, ἡ, pavor, & consternatio; seu, timor, metus; est à seq. Th. πτοίη, V. In pass. πτοίομαι, ῦμαι, exterrefio; pertereor; obstupefio, attonitus reddor, &c.

ΠΤΟΕ'Ω, terrefacio, terreo; item, obstupefacio: f. ήσω. p. ἐπτόηκα. a. 1. pass. ἐπτοήθην. a. 1. sub. pass. πτοηθῶ, ῇς, ῇ. & in 2. pl. πτοηθῆτε. a. 1. part. pass. πτοηθεὶς, ἐντος, consternatus, attonitus. Hinc πτήσω. f. ξω, expavesco: πτωχὸς, ὁ, ὁ, mendicus: πτωχεύω, mendicus sum. f. σω. p. ἐπτώχευκα.

Πτοηθῆτε, 2. pl. a. 1. sub. pass. verbi πτοέω, quod V.

Πτοήμων, attonitus, admirans. Ion. pro ἐπτοημένος, perf. part. pass. verbi πτοέω, quod V.

Πτόησις, εως, ἡ, consternatio. Th. πτοέω, terreo.

Πτοίη, ας, ἡ, idem quod, & pro πτοία, pavor: inanis metus; item, impotens, & quasi stupida libido; rei alicujus nimia affectio; Plut. Item, πτοιητὴς; Hesych. Item, πτοιάλος, pavidus, timidus, meticulosus; ut &, πτοιώδης & πτοιῶδες, idem quod, & pro, ut omnia, à Th. πτοίη, consterno metu; exterreo, attonitum reddo, &c. V. Item, πτοῖος, timor, tumultus, ab eod.

Πτοίμην, οίο, οῖτο, volem, es, et, pro πτοίμαν, αῖο, αῖτο, a. 2. opt. m. verbi ἵπταμαι, volo. f. πτήσομαι. a. 2. ἐπτάμην.

Πτοιῶμαι, consternor, præs. pass. à πτοιέω, Poët. pro πτοέω, exterreo.

Πτολεμίζειν, ιόων, pro πολεμίζειν, præs. inf. à πολεμίζω, bello. f. ίσω. Th. πόλεμος, bellum.

Πτόλεμος, ου, ὁ, Poët. pro πόλεμος, bellum.

Πτολίαρχος, princeps, vel præfectus urbis, &c. Poët. pro πολίαρχος, id V.

Πτολίεθρον, ου, τὸ, oppidulum, diminut. à πτόλις, ιος, ἡ, Poët. pro πόλις, ἡ, urbs.

Πτολίεσσιν, dat. pl. Ion. & Poët. à πόλις, εως, ἡ, urbs, Poët. pro πόλις, idem.

Πτολιπόρθιος, & πτολισπόρθιος, utrumque idem cum seq. πτολιπορθὴς, urbis expugnator & populator, seu vastator, &c. V.

Πτολιπορθὼν, ῶνος, ὁ, urbium eversor: quod à πτόλις, Poët. pro πόλις, ιος, ἡ, urbs, & πέρθω, vasto. p. m. πεπορθα.

Πτόλις, ιος, ἡ, Poët. pro πόλις, urbs.

Πτόλισμα, ατος, τὸ, idem quod, & pro πόλισμα, & utrumque idem quod præced. πόλις, & πόλις, civitas, &c. V.

Πτερδίκαιβ⊙, ramos habens aculeatos seu spinosos, ramis aculeiger; Theophr. à seq. πτέρ⊙, ὁ, & ἄκανθα, ἡ, &c. V.

Πτέρδιος, gen. Ion. à

Πτέρ⊙, ου, ὁ, ramus. Th. ὀρθὸς, rectus.

Πτυαλισμὸς, sive πτυλισμὸς, screatus, excreatio; vel sputatio; crebra sputi ejectio; est verbale à πτυβίζω, frequenter sputo, os plenum habens sputo; Hippocr. quod à πτύαλον, sive πτύαλον; sputum; (item, vas idoneum ad lavandum; quemodo pertinet ad πτύ⊙, V.) & omnia à Th. πτύω, V. Unde etiam, πτυὰς, ἀδ⊙, ἡ, sputatrix, species est quædam atpidis; ab ictu vendo corporibus venenno, sic dicta; vide Paul. Æginet. l. 5. c. 19. &c.

Πτύγμ', pro πτύγμα, ατ⊙, τὸ, plicatura, sinus: à 1. pert. pers. pass. verbi πτύσσω, plico, f. ξω.

Πτυγμάτιον, ου, τὸ, sinus rei complicatæ; est formâ diminut. idem quod præced. πτύγμα, V.

Πτττξ, γός, ὁ, avis genus. Eadem censetur quæ ὕβρις.

Πτυλίζω, πτ πλισμὸς, & πτύλιον; videntur paulò supra, in πτυαλισμὸς.

Πτυκτὸν, ου τὸ ruga; libellus plicatilis; pugillares; est à seq. seu ab cod. cum seq. πυκτὸς, V.

Πτυκτὶς, ῦ, plicatus, complicatus; quod à πτύσσω, complico. f. ξω.

Πτύξ, υχὸς, ἡ, plica; cacumen montis, Th. πτύσσω.

Πτύξας, απ⊙, a. 1. part. act. à πτύσσω, complico, f. ξω.

Πτύξις, ως, ἡ, plicatio, plicatura; Hesych. ut, πτύξει ὀφρύων⊙, squamæ aliæ aliis incumbentes, ab eod. Th. cum præced. V.

Πτύον, ου, τὸ, ventilabrum, quo sordes à frumentis veluti πτίνον, seu ἐκβόλιον. Th. πτύω, exspuo.

Πτυόφι, Poët. abject. v. à πτύον, ventilabrum, quod V.

Πτυόφιν, cum ventilabro; Il. v. est Paragoge pro πτύι, à πτύον, & Th πτύω, vide.

Πτυρμὸς, ῦ, ὁ, pavor, & consternatio; verbale à 1. pers. præt. pass. seq. verbi, πτύρω, id V.

Πτύρω, terreo. f. πτυρῶ, p. ἔπτυρκα. præs. pass. πτύρμαι, perterreo, propriè de equis. Th. πτοέω, terreo.

Πτύσις, εως, ἡ, excreatio, exspuitio; est ab eod. cum seq. V.

Πτύσμα, ατ⊙, τὸ, sputum: à πτύω, exspuo.

Πττσσω complico, plico. f. ξω, p. πέπτυχα, a. 1. ἔπτυξα, q. à πετάω, pando. Hinc πτυχὰς, plicatus. δίπτυχος, duplex, duplicatus: &

Πτύχες, plicæ, nom. pl. à πτὺξ, υχὸς, ἡ, plica. Th. πτύσσω, plico. f. ξω.

Πτυχὴ, ῆς, ἡ, idem ac πτὺξ, plica: ab eod. Them.

Πτυχθεὶς ἐίσ⊙, plicatus, a. 1. part. pass. verbi πτύσσω, plico. f. ξω, a. 1. pass. ἐπτύχθην.

Πτυχώδης, ⊙, ὁ ἡ, ἡ, multas habens plicas; rugosus, plicatilis; est à præced. πτυχὴ, & πτὺξ, υχὸς, plicatura; item, ruga & sinus vestis; & in scutis, πτύχες, & πτυχαὶ, sunt coria coriis multipliciter imposita, seu in clypeis, diversæ laminæ quibus sunt obducti; & in montibus, montium sinus, seu cavi recessus; vel montium rugæ, ad similitudinem vestium striatarum & complicatarum, &c. Ut & januæ & valvæ sic appellantur; sicut etiam testaceæ valvæ ostrearum, quas pandunt & claudunt, &c. V. Item, à πτυχὴ, est πτυχίον, τὸ, idem quod πτυκτὸν, id V.

Π Τ Τ Ω, f. ὑσω, SPUO, exspuo, contemno, q. à πίπτω, cado: hinc πτύελον, ου, τὸ, sputum: πτύσμα, ατ⊙, τὸ, idem.

Πτωκὰζ ἰμὶν, Ion. seu Dor. pro πτωκίζειν, præs. int. act. verbi πτωκάζω, idem cum πτώσσω, trepido. Th. πτοία, terrefactio.

Πτωκὰς, άδ⊙, ἡ, pavida, timida; vel fugax; apud Soph. in Philoct. nonnulli per πτωκάδας, intelligunt harpyas; est à seq. πτῶξ, κὸς, V.

Πτῶμα, ατ⊙, τὸ, cadaver; item casus, lapsus. Th. πίπτω, cado. f. πτώσω.

Πτωματίζω, cadere facio, vel præcipito; præcipitem do ut apud Cyrillum, ὁι ἰμπαίζοντες ὅτι πτώσῃ ἕτερον, ἰωυτὸν πτώματίζει; qui aliena ruina gaudent, sibi ipsi ruinam arcessunt, &c. Item, πτωματὶς, ἰδ⊙, ἡ, poculi seu alius vasis genus; Athen. l. 11. Utrumq; à præced. πτῶμα, ατ⊙, τὸ, unde in plur. πτώματα, τὰ, dicuntur ea ipsa quæ cecidere: peculiariter vero corpora mortua, &c. V.

Πτῶξ, κὸς, timidus: itidem substantivè pro lepore: quod à πτώσσω, trepido. Th πτοέω, terrefacio.

Πτῶσιμ⊙, cadivus, caducus; à seq. πίπτω, V.

Πτῶσις, εως, ἡ, casus, ruina, plaga: à πίπτω, cado. f. πτώσω, quasi à πτόω. f. 2. m. πεπτωμαι. præt. πέπτωκα. a. 2. ἔπτων.

Πτώσσω, 2. sing. præs. sub. à πτώσσω, mendico, trepido. præs. inf. πτώσσειν. Th πτοέω, terrefacio.

Πτώσσουσι, Dor. pro πτώσσουσι, trepidant, formidant, 3. pl. præs. act. à

Πτώσσω, trepido, trepi de oberro mendicans: f ξω, hinc πτῶξ, trepidus. Th. πτοέω, terrefacio.

Πτώσω, f. 1. act. verbi πίπτω, cado, q. à πτόω.

Πτωτὸς, ῆ, ὁ, qui cadere potest, vel solet; caducus; unde πτωτικὸς, casualis; vox Gramm. Utrumq; ab eod. Th. πίπτω, fut. πτώσω, &c. V.

Πτωχαλάζων, q.d. mendicus ostentator, pauper arrogans; ostentator divitiarum: præ se ferens fastum, cum paupertate conjunctum, &c. Athen. l. 6. ex πλαγὸς & ἀλαζὼν, V.

Πτωχεία, ας, ἡ, mendicitas, inopia: quod à πτωχὸς, mendicus: hoc à πτώσσω, trepido. Th. πτοέω.

Πτωχεῖον, τὸ, locus, in quo mendici degunt & aluntur; proprium; domus mendicorum, (i. πτωχοδοχεῖον, seu πτωχοτροφεῖον; quæ sunt, ex πτωχὸς, δέχομαι, & τρέφω, &c. V.) à πτωχὸς, V.

Πτωχεύω, pauper fum, mendico: f σω, p. πεπτώχευκα. a. 1. ἐπτωχεύσα. à sequentibus.

Πτωχίζω, ad mendicitatem redigo; pauperem facio; ut 1 Reg. c. 2. Κύρι⊙ πλουτίζει καὶ πτωχίζει, item, πτωχεύει, ἕ, ὁ, mendici, pauperrimus, i. e. qui mendici est, qui mendicis convenit; ut πτωχικὴ στολὴ; mendicæ stola apud Euryp. & ὀνόματα πτωχικὰ, apud Luc. Utrumq; à πτωχὸς, V. Unde etiam est, πτωχίστι⊙, irreg. pro πτωχότερο⊙, mend. cior, pauperior, compar; ab eod.

Πτωχοδοχεῖον, q.d. mendicorum & pauperum receptaculum; ex πτωχὸς & δοχεῖον, τὸ, V. Confer etiam πτωχεῖον, præced.

Πτωχοπλάστοις, qui paupertatem mentiuntur, qui specie paupertatis, reipsâ sunt divitissimi; notat hoc verbo Erasmus Franciscanos; ex πτωχὸς & πλάσσω⊙, V.

Πτωχοποιὸς, mend. cum faciens; ad paupertatem redigens: ex πτωχὸς & ποιέω, V.

Πτωχὸς, ὸ, mendicus, pauper, χήρα πτωχὴ, vidua pauper; à πτώσσω, trepido. Them. πτοέω, terrefacio.

Πτωχοτρόφ⊙, qui mendicos alit; unde, πτωχοτροφία, mendicorum nutritio: & πτωχοτρόφειον, locus alendis mendicis dicatus; ex πτωχὸς & Th. τρέφω, unde, τροφὴ, τροφίς, &c. V.

Πύακ⊙, non dicendum, sed πύλ⊙, Atticis; Phrynich. id V.

Πύαμ⊙, ου ὁ, idem quod, & pro Th. κύαμ⊙, faba; veteres namque dixere fabas, πυάμυς, pro κυάμυς; ut annotat Eust Il. χ. & Pollux; vide Them. κύαμ⊙.

Πυανεψία, festum quoddam Athenis: à πυάνεψιὼν.

Πυανεψι⊙, ου, ὁ, in quo legumina seu fabæ coquuntur; unde, πυανεψία ἑορτὴ; vel absolute πυανεψία, sub. ἑορτὴ; vel in plur. neut. πυανέψια; Poll. & Eust. Atq; indè πυανεψιὼν, ῶν⊙, mensis, in quo pyanepsia sacra Apollini fiebant, coctis legu minibus, quæ πύανα appellantur; cui mensi respondet apud Eust. October; Plut. ex πύανον τὸ, & ἕψω, V.

Πύανον, ου, τὸ, faba; aliter πύαμ⊙, & πύαμον.

Πύανο⊙, faba, legumen; Athen. l. 9. Unde πυανὶ⊙, ου, ὁ, fabaginus; vel qui ex leguminibus est; Athen. l. 14. Utrumq; ut & πύανον præced. à Th. κύαμ⊙; pro quo vetustiores dicebatur πύαμ⊙ & πύανον; literis κ, π, & μ, ρ, inter se mutatis.

Πύαρ, coagulum, forte quia est crassum, ut πύον.

Πυαρίτης, decoctum lac, quod statim à partu emulgetur; colostrum; à præced. πύαρ, τὸ, quod à πύ⊙, ὁ, idem, à πύον, τὸ, quod à Th. πύω, &c. V. Vel πυαρίτης, est pro πυρετὸς, id V.

Πυγαία, τὰ, dicuntur clunes. Th. πυγὴ, ῆς, ἡ, nates, clunes.

Πυγαῖ⊙, posticus; qui est natium; ut πυγαῖον ἄκρον; extrema natium pars; item, πυγαῖ⊙ talax, libidinosus; & substantivè, cinædus, Suid. Item, πυγαῖα, τὰ, præced. exp. ſi ira columna fum; & pars corporis nostri ossi sacro conjuncta; omnia, à seq. Th. πυγὴ, ἡ, V.

Πύγαργ⊙, nates albas habens; unde & pro effœminato accipi queat; substantive vero, sic dicitur, aquilæ genus, cauda albicante; quæ albicilla Latine dici posse existimatur; apud Eust. est una ex tribus ἰδέαις speciebus; ex πυγὴ & ἀργὸς, vide.

Π Υ Γ Η, ῆς, ἡ, & ὁ πὺξ, nates, clunes, q. à πύκα, quia densa ibi caro. Hinc ὀρθοπύγιον, ου, τὸ, pars supra clunes elata. Hinc πυγίζειν, supra nates dare.

Πυγιδὸν, secundum clunes, vel nates, averse; ut, Aristot. l. 5. H. An. λοντρὶς πυγιδὸν σωιόντες; leones aversi cocuntes, & πυγιδὸν ἀναχωρῆσι νεμέμψεις; recedunt in aversum paſcentes, est adv. à Th. præced. πυγὴ, V. Unde etiam, πυγίδιον, τὸ, exiles nates; clunes aridæ & depressæ; diminut. ab eod.

Πυγίζω, ad execrandam Venerem quidam referunt: alii, ut sit ferire nates alicui jus, & hinc

Πυγισμὸς, ατ⊙, τὸ, pro præposterâ Venere. Vel pro plagis, quas quis natibus alicujus infligit. Th. πυγὴ, clunes.

Πυγιστὴς, ῆ, ὁ, pædico, onis; est verbale à præced. πυγίζω, pædico, as, cum aversa coeo, &c. V.

Πυγμαιομάχοι γέρανοι, grues cum pygmæis pugnantes; est ex seq. πυγμαῖ⊙ & μάχη, ἡ, V.

Πυγμαῖ⊙, ιὰ, ιὸν, PYGMÆUS: à πυγμὴ, mensura continens spatium quod est a cubito ad digitos clausos. Th. πὺξ, adv. pugno, vel pugnis.

Πυγμὴ⊙, ῆ, ὸ, præced. est, æquans, seu explens πυγμὴν, nanus, pumilio, pusillus homo; unde, πυγμαῖοι, populi, qui mensuram istam, sua statura, non excedere creduntur; ἀπὸ τῆς πυγμῆς, i. e. luctæ, certamen; quod sint ad bella promptissimi; ut scribit Hieron. apud Bzech. c. 27. vel, ut alii πυγμαῖοι, pygmæi dicuntur, à nomine πυγὼν, i. e πῆχυς, quasi πηχυαῖοι; quod cubitales fere sint, & ternos dodrantes non excedant; ut scribit Plinius; sedes eorum locantur supra Ægyptum, prope Oceanum, quibus cum gruibus dimicatio esse solet; ut scribit Hom. Il. initio γ. Πυγμαῖ⊙, item est bellator, & ad bella promptissimus; inquit Hieron. ubi supra; item, πυγμαίαις, instar pugni, adv. à præced. πυγμαῖος, V.

Πύγμαλ⊙, ἴχαλ⊙, Hesych. pro πύματ⊙.

Πυγμαχέω, pugilatu decerto; à πυγμάχ⊙, V.

Πυγμαχάμας, ὁ, Poët. pro πυγμὴ, ἡ, pugilatus, pugilum certamen. Ex πὺξ, pugno, & μάχομαι, certo.

Πυγμάχ⊙, ου, ὁ, pugil, luctator: ex πυγμὴ, pugnus, & μάχομαι, pugno.

Πυγμὴ, ῆς, ἡ, pugnus, pugilatus, πατάσσειν πυγμῇ, pugno percutere: πυγμὴ adverbialiter crebrò, enixè. Sumitur & pro mensura cubiti, unde dicti sunt Pygmæi, πυγμαῖοι, q.d. cubitales. Th. πὺξ, adv. pugno.

Πυδιλαμπὶς, ίδ⊙, ἡ, Cicindela; genus insecti, quod nunc pennatum est, nunc impenne; Aristot. H. An. 4. sed dicitur & πυγολαμπὶς, eo quòd ejus nates seu clunes nodu lucent; ex πυγὴ, ἡ, & λάμπω, unde λαμπὰς, άδ⊙, ἡ, &c. V.

Πυγονιαῖ⊙, mensuram cubiti æquans; est à πυγὼν, ὠνὸ⊙, V.

Πυγοστόλ⊙, ου, ὁ, ἡ, quæ nates vestibus ornat: à πυγὴ, nates, & στέλλω, orno. p. m. ἔσταλα.

Πυγὼν, ὼνὸ⊙, n ensuram quæ dicitur πυγὼν, i. e. à cubito ad pugnum, æquans; & in neut. πυγόνιον, ου τὸ, cubitale, ulna; Aratus elicit spatium inter stellas cancri appositas præsepi videri, ὅσσον πυγόνιον, quod Theon exponit, ἀπὸ τῦ ἀγκῶνος εἰς μέσην δάκτυλον ἀνακεκλασμένην, i. e. quod sit inter cubitum extremum, & minimum digitum inflexum; est à seq. πυγὼν, V.

Πυγὼν, όν⊙, ὁ, mensura à cubito ad extremam partem manûs, digitis inflexis. Th. πὺξ, adv. pugno.

Πυδαρίζω, agrè sero, resilio. q. à πηδάω, salto.

Πυδαρίζω, præced. Etymol. tradit poni, ὅτι τῦ ἀλλεδὴ saltare; Æolicè pro πηδαρίζω, sic τέτυμμε pro ὄνομα, & sic esset a Th. πὲς, ποδὸς, V. Idem exponitur etiam λακπίζειν, i. e. calcitrare, calce ferire; seu pedes moritando saltare, &c. Sed dicitur & πυγαρίζω, παρὰ τὼ πύγλω λακπίζω.

Πυέλιν, ου, τὸ, labrum, seu solium æneum, in quo se lavant; Hesych. Item, πυβὶς, ίδ⊙, ἡ, cavitas annuli, in quam gemma inseritur; quod σφεκηδοψυλάκιον, antiquitùs nominabatur; Latini palam annuli dicunt; utrumq; à seq. Th. πύελ⊙, locus in quo quippiam lavatur; Anatomicis verò, πύελ⊙ dicitur, cavitas in cerebro membranis, per quam, seu canalem, pituita defluens, per palatum & nares transcolatur; item, theca, loculus, arca; apud Suid. dicitur & πύελον, τὸ, &c. V.

Π Υ Ε Λ Ο Σ, ου, ὁ, solium balneorum, seu cella, alveus. q. à πὲς & λέω, lavo. Dicitur & πύλαλος.

Πυβδάσις, εος, ὁ ἡ, ἡ, similis πυελῷ; concavus in modum πυέλου; qui exp. scyphus, urna, &c. à præced. V.

Πύελ⊙, suppuro, ad suppurationem perduco; item, πύη, morbus pulmonis, qui & φθίσις, nominatur; utrumque à πύον, τὸ, quod a Th. πύω, V.

Πυθαγόρας, ὁ, PYTHAGORAS, Philosophus. Hinc

Πυθαγόρειος, PYTHAGOREUS: & Πυθαγορικὸς, ἡ, όν, PYTHAGORICUS: &

Πυθαγορισὰς, άδ⊙, Dor. pro Πυθαγορισὴς, ἔ, ὁ, Pythagoricus, à Πυθαγόρας.

Πυθάκη, dolium, urceus; est pro πιθάκνη; à Th. πίθος, V.

Πυθαύλης, qui pythicum carmen tibiâ canit; vel qui tibiis quodammodo persuadet; est, ex πύθος & αὐλὸς, à Th. αὐλὸς, V.

Πυθεδὼν, όνος, ἡ, putredo; Nic. in Ther. à Th. πύω, V.

Πυθεῖον, τὸ, pythium oraculum; Suidæ est τὸ μαντεῖον; ambiguum autem est, an pro oraculo pythio; an pro loco, ubi responsa Pythius edebat; est à πύθιος, V.

Πυθέδω, a. 2. inf. m. verbi πυθάνομαι, interrogo, quæro. f. πύθσομαι. a. 2. m. ἐπυθόμην. perf. pass. πέπυσμαι.

Πύθει, 3. sing. præs. ind. m. verbi πύθω, putrefco. Them. πύθω. f. πύσω, putrefacio.

Πύθει, Dor. pro πύθι, a. 2. imperat. m. verbi πυθάνομαι, vide πυθέδω.

Πυθεῖς, έος, ὁ, à πύθω, dicitur, quæ urbs est Phocidis, Delphis, itidem appellata; Apollini sacra; unde, Apollo πυθεὺς & πυθθίος; Ionicè.

Πύθη, 3. sing. præs. sub. act. verbi πύθω, putrefacio. Bit & a. sing. a. 2. sub. m. verbi πυθάνομαι, vide in πύθομαι.

Πύθηι, Ion, pro πύθῃ, 2. sing. a. 2. sub. m. verbi πυθάνομαι, audio, intelligo, quæro. f. πεύσομαι. a. 2. m. ἐπυθόμην.

Πυθίαι, ῶν, sub. ἱέρειαι; Pythii Apollinis sacerdos; Pythia; Plut. à πύθιος, V.

Πύθια, ων, PYTHIA, orum, i e. Pythii ludi, vel tempus pium ἧς Πυθίων. à Πύθιος, quod V.

Πυθιάδες, Pythiades, à Pythiis ludis dicuntur, ut sicut Olympiades; à præced. τὰ πύθια, V. Vel, sacerdotes Pythicæ, à sing. πυθιὰς, V. Sic etiam, πυθίαι, vates Apollinei; vaticinantes Phœbades, à sing. πυθία, V.

Πυθιὰς, άδ⊙, ἡ, sacerdos Pythia; idem quod ἡ πυθία, V. Apud Plut. sæpe.

Πυθικὸς, ὴ, όν, PYTHICUS: à Πύθιος,

Πυθικὸς νομβίσμ⊙, dicitur, legum lator Apollinis; & πυθικὸς χοιρίλος; Pythicum oracolum, &c. Apud Plut. à præced. πυθικὸς, quod à πύθια, τὰ, festum Græcor. m, in honorem Apollinis Pythii, ob interemptum serpentem Pythonem.

Πύθιον, τὸ, Apollinis templum; à seq.

Πύθιος, cognomen Apollinis; à serpente Pythone ei imposítum, quem jaculis suis interemisse fertur; apud Thuc. & Plut. &c.

Πυθιονίκας, ὁ, Dor. pro

Πυθιονίκης, ου ὁ, in ludis Pythicis victor, ὁ ἐπὶ τοῖς Πυθίοις νικήσας. &

Πυθιονίκης, ὁ, idem. Hinc Πυθιονίκειον ὕμνον ᾄσαι τινὰ vocat. Pind. thesaurum hymnorum de victoriâ Pythicâ, i. e. copiam amplam carminum in laudem victoris Pythici. à seq.

Πύθιος, ου, ὁ, PYTHIUS, cognomen Apollinis

Πυθμηδὸν, funditùs; è fundo; prorsus; est adv. à seq. πυθμὴν, ένος, ὁ, fundum; ut, ἐκ τῶν ἐνιπυθμηδὸν φεύδει; sera in fundo patrimonia; Hesiod. in Erg. derivari, ἀπὸ τῦ πύθιδθαι, quod primò putrescere solea: iste locus; docet Eust. πυθμὴν ὄρεος, dicitur, montis pes, seu radix, &c.

Πυθμὴν, ένος, ὁ, fundum, ima pars, ramus, propago. dat. sing. πυθμῆι, acc πυθμένα. q. à πίδδω, solum. Them. πύθω, putrefacio.

Πυθόθεν, ex Pythone, per Syncop. pro ἐκ τῦ Πυθωνόθεν, quod à Πυθὼ, όος, unde factum Πυθόθεν, & per Syncop. Πυθθεν, i. e. ἐκ τῦ Πυθῶνος.

Πυθοῖ, in Pytho, dat. sing. à Πυθὼ, όος, ἡ, nomen urbis. Πυθοῖδι, Pythum versus. Hinc ἀ postponitur Dativo: alioqui: postponi solet accusativo, ut εἰκόνα, &c.

Πυθοίατο, regavissent, Ion. pro πύθοιντο, 3. pl. a. 2. opt. m. verbi πυθάνομαι, quæro, audio. f. πεύσομαι. a. 2. m. ἐπυθόμην. a. 2. opt. m. πυθοίμην, & in 1. pl. πυθοίμεθα.

Πυθόκλητος, à Pythio correptus, furens;

ren; i. e. ὁ ἀπὸ τῦ Πυθίου ληφθείς, Suid.

Πύθομαι, putresco, putrefio; pass. ab act. πύθω, V.

Πυθόμαντις Pythicus vates; πυθόμαντις ἱερέας Pythûs vatis domus; apud Soph. ex πύθω & μάντις, V.

Πυθόμην, a. 2. parc. m. verbi πυθάνομαι, quæro, vide πυθόμενος.

Πύθοντο, audierunt, Ion, pro ἐπύθοντο, 3. pl. a 2. ind. m. verbi ejus d.

Πυθόχρηστος. Pythico oraculo editus, vel comprobatus; ut πυθόχρηστοι τόμοι; apud Xen. Unde, πυθοχρήστου, ὑ, τὸ, oraculum Apollinis; sors edita a Pythio, &c. Ex πύθιος, & χράω, χρήσομαι, unde χρήσις, &c. V.

ΠΥΘΩ, putrefacio. f. πύσω, q. in πύον redigo, πύθομαι, putresco. Hinc πύσων, ωνος, ὁ, draco vel serpens, quem Apollo interemit: πυθμάω, ήνω, ἡ, fundum, ima pars πύραπος, ὑ, ὁ, P. ēr. extremus, ultimus: πύον, ὑ, τὸ, pus: at

Πυθών, ῶνος, ὁ, ἡ, PYTHO, urbs Phocidis.

Πυθών, ῶνος, ὁ, ἡ, est etiam appellativè, putredo; a πύθω, V.

Πυθῶδε, ad locum oraculi Apollinis Pythii, est adv. à præced. πυθώ, V.

Πυθών, ῶνος, ὁ, idem at

Πύθων, ωνος, ὁ, PYTHO, draco vel serpens quem Apollo interemit, divinator, vel dæmonium, cujus afflatu futura prædicebant. Et sic dictus Apollo, δαιμόνιον μαντικὸν, παρὰ τὸ πυθέσθαι. Th. πύθω, putrefacio, vel πωθάνομαι, interrogo.

Πύθων, præced. Pytho serpens, sic dictus, dicitur, quòd, ex putredine terræ ortus esset, Plut. in plur. οἱ πύθωνες dicuntur, è ventre hariolantes, Plut. de def. orac. qui scribit, in sing. πύθωνα, suo tempore, vocatum fuisse, quem olim, ἐγγαστρίμυθον, vocabant; Tybullus in fœm. gen. Delphica Python, dixit; unde πύθωνος πνεῦμα, Pythonis spiritus, Actor. c. 16. ubi Erasm. Pytho nomen erat draconis, quem jaculis suis confecit Apollo; unde & ipse, Pythius dictus; deinde, spiritus ille quo afflati prædicebant futura, Pytho vocari cœptus est, &c.

Πυθῶνάδε, P. ēr. pro εἰς Πυθῶνα, in vel ad Pythonem. Πυθανόθεν, ἐκ τῆς Πυθῶνος, ex Pythone.

Πυθωνικὸς, Pythonicus; ut πυθωνικὸν πνεῦμα; Pythonicus spiritus; vide in præced. πύθων; spiritus divinator, quo qui correpti sunt, πυθωνικοὶ appellantur.

Πύϊον, ὑ, τὸ, sanguis putrefactus; Lycus apud Suid. à πύϊος, τὸ, idem quod à Th. πύθω, &c. V.

ΠΥΚΑ, densè, spissè, accuratè, prudenter. q. à πήγω, compingo, cogo. Hinc πυκάζω, denso, stipo; πυκνὸς, ὴ, densus, spissus: πυκνότης, ητος, ἡ, densitas, spissitudo: πυκνόω, dento, spisso, πύξος, ὁ, ἡ, buxus, πυξὶς, ίδος, ἡ, pyxis.

Πυκάζω, denso, stipo. f. άσω. Th. πύκνα, densè.

Πυκάσαι, a. 1. inf. act. verbi πυκάζω, munito, fulcio, condenso. f. άσω, Th πύκνα, densè.

Πυκάσδειν, Dor. pro πυκάζειν, ornare: sic πυκάσδω, Dor. pro πυκάζω, ornaris. Th. πύκνα, densè, accuratè.

Πυκασμὸς, densatio, densitas; est verbale à πυκάζω, V.

Πυκιμήδης, (vel, ut alii scribunt, cum θ, πυκιμηθὴς, ἐος, ὁ ἡ ὑ, prudens, accuratus; propriè, cui sunt πυκιναὶ μῆδαι seu μῆδεα, i.e. prudentia & callida consilia; nam est ab Sync. factum ex πυκινομήδης. ex πυκινὸς, seq. & μῆδος, τὸ, V.

Πυκινὰ, adv. (a seq. πυκινὸς) idem quod πυκινῶς, id V.

Πυκινῶς, gen. sing f. g. seq.

Πυκινὸς, ὴ, ὸν, idem quod πυκνὸς, creber, densus, spissus, prudens. Th πύκα, densè, adv.

Πυκινόφρων, qui prudenti est consilio, prudens; ex πυκινὸς, præced. & φρὴν, &c. V.

Πυκινῶς, densè, spissè, item, crebrò, frequenter; item, prudenter, sapienter, exp & accuratè, firmè; dicitur etiam πυκινὰ, pro eod. adv. à præced. πυκινὸς, id V.

Πυκνὰ, crebrò, prudenter, à πυκνὸς.

Πυκνάκις, idem quod πυκνῶς, id V.

Πυκνίτης, frequentator pnycis; vel, tumultus & strepitus quem populus in pnyce coiens, excitat; dicitur etiam πυκνίτης; à πνὺξ, υκὸς, quod vide; & πυκνὶ, dicitur etiam pro πνὺξ, locus concionis Athenis, &c. V.

Πυκνόγλας, densè germinans; ex πυκνὸς, & βλαστὸς ὁ, &c. V. Item, πυκνογόνατος, densis geniculis constans; cerebri distinctus geniculis & nodis, seu internodiis; ex πυκνὸς & γόνυ, γόνατος, &c. V. Sic &, πυκνόκαρπος, densus, seu multos fructus habens; ex πυκνὸς & καρπὸς, V. Item, πυκνοκίτων, qui frequenter perichlatur; qui crebris se periculis objicit; ex πυκνὸς & κίνδυνος, ὁ, &c. V. Item, πυκνόκομος, τὸ, pycnocomon, genus herbæ, de qua Dioſc. 4. 172. Sic autem dicta est, quod densâ si comâ; ex πυκνὸς, ὁ, & κόμη, ἡ, &c. V.

Πυκνὸν, adverbialiter idem à seq. πυκνὸς.

Πυκνόπορος, densos habens meatus; ex πυκνὸς & πόρος, ὁ, &c. V. Item, πυκνόῤῥιζος, densas seu densas habens radices; aut qui est densâ radice; ex πυκνὸς & ῥίζα, ἡ, &c. V. Sic &, πυκνόῤῥαξ, ᾶγος, densus acinus; vitis Epith. ex πυκνὸς, & ῥὰξ, seu ῥάξ, &c. V.

Πυκνὸς ὴ, όν, creber, a, um. densus, a, um. per Syncop. pro πυκινὸς. Them. πύκνα, densè.

Πυκνὸς, præced. derivatur ex πυκὸς, assumpto ν, ut sit quasi πυκνὸς, spissus; item, solidus, succi plenus; item, dicitur νὲς πυκνὸς, mens prudens, & variâ rerum cognitione & scientiâ veluti densa; unde etiam dicitur ἀνὴρ πυκνὸς τὰς φρένας, &c. V.

Πυκνόσαρκος, qui densâ est carne; qui solidum habet corpus & succi plenum; ex πυκνὸς & σὰρξ, σαρκὸς, &c. V. Item, πυκνόσαορος, densè latus; densè seminatus; unde verbum, πυκνοσαορίω, densè sero, densè seu en spargo; in p. ſſ. πυκνοσαορίομαι, ῶμαι, uenisè seror; ex πυκνὸς & σαυρὰ, seu σπείρω, &c. V. Sic &, πυκνόσυλος, qui est crebris columnis; ex πυκνὸς & σῦλος, ὁ, columna, &c. V.

Πυκνότερον, crebriùs; item, πυκνότης, ητος, ἡ, densitas, spissitudo; item, crebritas; item, prudentia; utrumq; à πυκνὸς, V.

Πυκνῦμαι, densor, spissor, spissesco, Plut. est pass. ab act. πυκνόω, id V.

Πυκνύφθαλμος, crebros oculos, seu gemmas habens; (ex πυκνὸς & ὀφθαλμὸς, V.) de vitibus præcipuè dicitur; item, πυκνόφυλλος, densa habens folia; seu densus foliis; ex πυκνὸς & φύλλον, τὸ, V.

Πυκνόω, ῶ, densio, spisso; Plut. sed dicitur & aliquis rem quampiam facere; πυκνώσας; quum sæpiùs eam facit, & iteratis vicibus, &c. Unde verbale, πύκνωμα, τὸ, frissamentum; item, frequentamentum, Plat. Polit. l. 7 à πυκνὸς, ὸν, V.

Πυκνῶς, sæpè, crebrò, adv. in compar. πυκνότερον, sæpius. ab eod. Th.

Πυκνῶς, præced. est etiam densè, spissè; & pro eo dicitur etiam, πυκνάκις, idem; oensè, frequenter, &c. à πυκνὸς, V.

Πύκνωσις, ἡ, densatio, spissatio; item, densitas, spissitudo: item, πυκνωτικὸς, ὁ, densandi vim habens; &, πυκνωτικὴ δύναμις; ipsa vis densandi; Dioſc. 3. 25. Omnia verbalia, à πυκνόω, V.

Πυκταλίζω, idem quod πυκτεύω, pugilatione, seu in pugilatu certo, pugilor; item, pugnos incutio; à πύκτης, & Th. πυξ, &c. V.

Πύκτας, α. ὁ, Dor. pro πύκτης, quod vide.

Πυκτεῖον, τὸ, tabinum; armorium libellorum; seu locus in quo reponuntur tabellæ pugillares; Suid. sic etiam, πυκτίον, libellus, seu tabella plicatilis; sive pugillares; item, πυκτὶς, ίδος, ἡ, idem quod πυκτίον; in Epigr. sed in plur. πυκτίδες, exp. etiam, fidiculæ, & πυκτὶς, dicitur etiam esse animal quoddam, apud Aristoph. fortè, quòd punctis, seu tabella, respersum, &c. Omnia, à πυκτὸς, plicatus, complicatus; idem quod & pro πυκτὶς, verbale à Th. πλέω, fut. ξω, plico, complico, &c. V.

Πυκτεῖον, τὸ, locus in quo pugiles exercentur, Suid. est à seq πυκτεύω, & πύκτης, V.

Πυκτεύω, pugil sum. pugilem ago. f. εύσω. p. πεπύκτευκα. à

Πύκτης, ου, ὁ, pugil, qui pugno certat. Th. πυξ, adv. pugno.

Πυκτικὸς, pugilicus; ut, πυκτικὴ, sub τέχνη, ars pugilica; item, πυκτικὸς, pugilico certamini aptus. pugilum magister, &c. Item, πυκτοσύνη, ἡ, pugilatus; seu, ars pugilica. Utrumq; à præced. πύκτης, V.

Πυλίδιον, πύκτης, & πυκτὸς, videantur paulo suprà; cum priore πυκτεῖον, tabinum, &c.

Πυλαγόραι, ῶν, ὁς, & Πυλαγόρες, dicebantur legati, qui à singulis Græciæ civitatibus ad Amphyctionum concilium, quod ad Thermopylas habebatur, nomine publico, & de republ. acturi, mittebantur: ex πύλη, porta, in pl. πύλαι, quod vide, & ἀγορὰ, forum, cœtus. V. de πυλαία, apud Suidam & alios.

Πυλαγορεῖν, est pylagoram agere, seu esse; Æschin. est à πυλαγόρης, ου, ὁ, legatus qui è singulis Græciæ civitatibus ad Amphyctionum conventum mittebatur; ὅπου ἦ εἰς πυλαίαν ἀγέλαδις; nempe quod ad pyleam convenirent, &c. V. præced.

Πύλαι, αἱ, nom. pl. portæ; Item πύλαι, sive πύλαι Κιλίκιαι, vel Θερμοπύλαι, PYLÆ, locus in Tauri montis parte sic dictus, quod ibi portæ & fauces essent è Cicilia Syriam petentibus: gen. pl. Æol. πυλάων, pro πυλῶν, à πύλη, ης, ἡ, porta.

Πυλαία, Ion. pro πυλαία, ας, ἡ, Amphictyonum concilium, quod ad Pylas, sive Thermopylas haberi solebat: vide præced.

Πυλαία, præced. scil. sub. συνόδος, dicebatur concilium illud, è septem Græciæ civitatibus, quotannis legatorum; quod & ipsum αἱ πύλαι, ut Amphictyones πυλαγόραι, eo quòd Pylis congregabantur, &c. Vide præcedentia. Item Πυλαία, vel πυλαϊκὴ ὀχλαγωγία, trivialis garrulitas; qu lis in colluvie hominum, & eorum qui ad Thermopylas undequaque in unum ventitabant; ut & πυλαισπὶς, ὑ, ὁ, unus è vulgo quod ad Thermopylas confluebat, &c. Item Πυλαῖος, ὁ, est attributum Mercurii; ut πυλαῖος, ίδος, ἡ, Epitheton Minervæ, quia in portis urbium pingebantur; Att. Πύλαι, ὁ, expon. qui est extra portas; pro φορτηλάτης; Item qui pylis oriundus est; (locus autem ille Græciæ, πύλαι, αἱ, pylæ; dictus, & quem Thermopylas aliàs vocant, nomen traditur habuisse impositum, quòd pylades illic, ob Clytemnestræ cædem, primus sit damnatus; vel quoniam à Thessalis ad Phocidem introeunt-bus, angustus, & veluti portis quibusdam arctatus locus videbatur, &c.) omnia à præced. πύλαι, αἱ, &c. V.

Πυλαίστιλος, idem quod πυλαισπὶς, paulo ante præced. Item homo nihili, ὁ μηδὲν ὑγιὲς, μήτε λέγων, μήτε φρονῶν; unde πυλαισχὰς, & πυλαισχάνης, vocabant homines de circo, & circumforaneos, ut loquitur Cicero; sive circulitores, quos Cyclicos Horatius dixit, est à πύλαια, vel πυλαισπὶς, &c. V. Πυλαῖπις, vide πύλαιος, cum πυλαία.

Πυλαρὸς, ὰ, ὸν, ἡ, janitor, vel janitrix; idem quod πυλωρὸς, januæ custos; & ex iisd. id vide.

Πυλάρτης, ου, ὁ, habens portas valvas & bene compactas: à πύλη, porta, & ἄρω, apto.

Πυλάτης, à πύλη, prop. undè in fœmin. πυλάτις ἀγορὰ; idem cum πυλαία συνόδος; seu ἐς εἰς Θερμοπύλας ἐξωμόβιον σύνοδον ἢ Ἀμφικτυόνων, &c.

Πυλαωρὸς, πυλαιὸς, & πυλῶρος; omnia idem cum, & pro πυλωρὸς, & πυλαρὸς, portæ custos, &c. hæc V.

Πυλεὼν, ῶνος, Poëticè dicitur pro πυλὼν, ῶνος; Vestibulum, janua, &c. id vide.

Πυλέων, gen. pl. Ion, pro πυλῶν, à

ΠΥΛΗ, ης, ἡ, porta, q. πόλη, à πέλω, quam claudit: vel à πολέω. Πύλης, πύλαι, dat. pl. Ion. Hinc πυλάν, ῶνος, ὁ, atrium, θυρεπύλαι, ῶν, αἱ, calidæ portæ, locus quidam in Græcia.

Πύλιδες, pl. i. qui in sede corporis nascuntur, ubi πύλη ἀκεπωμάτων.

Πυλὶς, ίδος, ἡ, portula, est diminut. à πύλη, ης, ἡ V.

Πυλίων, gen. pl. à Πύλος, ου, ὁ, PYLUS, nomen propr. quod à

Πύλος, ου, ὁ, PYLUS, nomen oppidi in Peloponneso. Est & πύλος, ου, ὁ, idem quod πύλη, porta.

Πυλουρὸς, πυλωρὸς & πυλαωρὸς, ὕ, ὁ, ἡ, portæ custos, urbis portarum custodiæ præfectus: à πύλη, porta, & ὄρος, custos: vel ab ὄρομαι, cura.

Πυλοῦχος, ου, ὁ, portas sustinens, apud Joseph. antiq. ex πύλη, vel πύλος, & ἔχω, vide.

Πυλόω, ῶ, portas munio, seu claudo; undè verbale πύλωμα, porta, janua; Eurip. à Th. πύλη, V.

Πυλὼν, ῶνος, ὁ, atrium, vestibulum; Item ipsa porta, janua. Them. πύλη, porta,

Πυλωρὸς, portæ custodiæ præsum; Poll. lib. 1. Item Πυλώριον, ου, τὸ, domicilium seu cella ostiarii, Janitoris tuguriuum, & οἴκημα; Poll. utrumque à πυλωρὸς, seq. id V.

Πυλωρὸς, ὕ, ὁ, ἡ, janitor: vide πυλευρὸς.

Πυμάτη, ultimæ, dativ. singular. fœm. gen. à

Πύματος, η, Poët. extremus, ultimus: à πυθμὴν, ένος, ὁ, fundum. Them. πύθω, putrefacio.

ΠΥ'ΝΔΑΞ, ακος, ὁ, fundum, manubrium gladii.

ΠΥΝΘΑ'ΝΟΜΑΙ, seu πυθόμομαι, audio, cognoscor, percipior, quæro, præt. part. πεπυσμένος, η, ον, f. πεπύσμαι, perf. pass. πέπυσμαι, à 2. m. ἐπυθόμην, ὑ, ου, a. 2. inf. m. πυθέσθαι, a. 2. part. m. πυθόμενος, η, quum cognovisset.

ΠΥ'Ξ, adverb. pugno, vel pugnis. Hinc πυγμὴ, ῆς, ἡ, pugnus: πυγμαῖος, ου, Pygmæus, parvæ staturæ homo πύγμης, ου, ὁ, pugil. Est & πύξ, assiduè, frequenter: q. compactè, à πύκνος.

Πυξάδιον, ου, ὁ, buxetum; locus buxo consitus; ab eod. cum seq. vi. Item, πυξίδιον, τὸ, parva pyxis, & parva tabella. est diminut. à seq. πύξις, & πύξιον, quæ vi. Item, πύξινοι λίθοκοποι, dicuntur, qui buxeo colore sunt; a seq. πύξινος, è buxo factus, vel buxo similis, &c. V.

Πύξεος, η, buxeus, &

Πυξίον, ου, τὸ, tabella scriptoria, quæ olim è buxo fuit: Item tabella picturis, &

Πυξὶς, ίδος, ἡ, PYXIS, vasculum è buxo: aut etiam è quavis materiâ: à

Πύξος, ου, ἡ, BUXUS, Ang. Box: à πυκάζω, denso, densum enim est ejus lignum.

Πυξώδης, buxo abundans, vel buxeus; à præced. πύξος, dict. διὰ τὸ πυκνὸν τῆ ξύλων: Eust. &c. V.

Πυοειδὴς, purulentus; similis puri, seu puris speciem referens Gaza, ex Aristot. Hist. Anim. l. 6. ex seq. πύον, τὸ, & εἶδος, ους, τὸ, &c. V.

Πύον, ου, τὸ, pus, sanguis corruptus. Them. πύθω, putrefacio.

Πυποιὸς, pus movens, suppurans, seu suppurationem adjuvans; Dioſc. 2. 82. undè πυποιέω, pus moveo; seu puri movendo accommodatus sum; Idem 2. 82. à præced. πύον, τὸ, & ποιέω, &c. V. Item Πυόῤῥοια, & πυόῤῥους, pure fluens; ex quo pus manat; unde πυορρόω, pure mano, pus effundo; ut πυορρέοντα ὦτα, aures è quibus pus fertur, Dioſc. 2. 181. &c. Item Πυόῤῥοια, ἡ, fluxus puris, suppuratio; idem, 5. 131. &c. omnia, ex πύον, τὸ, & ῥέω, fluo, &c. Vide.

Πύος, ου, ὁ, & πύον, ου, τὸ, colostrum; Item PUS, ab eod. Th. πύθω.

Πυουλκὶς, ὔ, ὁ ἡ, pus extrahens seu educens; instrumentum chirurgicum, quo pus extrahitur; ex πύον, & ὁλκὴ, seu ὁλκὶς, à Them. ἕλκω, &c. Vide.

Πυόω, suppuro, seu ad suppurationem perauco, à πύον, τὸ, & Them. πύθω, &c. V.

Πυπαΐζω, poppysmate demulceo, poppysmate adulor; (idem quod ποππύζω, id vide;) à Them. πυπαξ, seq. V. est palpi & poppysmatis vox; undè πύπαξ ὀπτευτὴν, est ποππύζων, palpum obtruderc, palpari, & applaudere; Aristoph. etiam dixit ὑπεπυπαΐζειν, ut apud eum in Achar. ὁπόταν ὑπέπινον ὑπεπύπαιζόν τέ με; mirifice me vocis lænocinio demulcebant, &c.

ΠΥ'ΠΑΞ, vox poppysmatis.

ΠΥ'Ρ, πυρὸς, τὸ, ignis: q. à πωθέω, i. uro, vel φρύγω, incendo. Hinc πυρίτης, αττος, igneus: πυρίτης, ὑ, ὁ, l. pro ignem emittens: πυρεμὶς, ίδος, ἡ, Pyramis: πυρίον, ίδος, uro, inflammo: πυρεῖον, ὑ, τὸ, igniarium: πυρὴ, pyra, rogus: πυρσὸς, ὕ, ὁ, fax, tacula: πυρόω, facem præfero: πυῤῥὸς, ὕ, rufus, rutilus: πυῤῥίχος, ου, idem: πυρίτης, ὕ, ὁ, igneus, calor; Item febris: ζέουρος, ου, τὸ, fusciabulum ignis: ζωπύριον, ignem sopitum fuscire.

Πυρὰ, ᾶς, ἡ, rogus, PYRA, à præcedent.

Πύραγρον, ας, ἡ, forceps, quo πῦρ ἀγθόμενον ab ἀγείρω, capio. Them. ἀγρα, captura.

Πυραγρέτης, καρκῖνος, dicitur pro eodem præced. πυραγρα, quo ignitatenemus, aut ex igne eximimus; ex πῦρ, & ἀγείρω, fut. ἀγρω, idem quod ἀγρεύω, ab eodem. Them. ἄγρα, &c. V.

Πυραζέω, exuro, aremo; Hbr. 11. 37. rutilo, rubeo, &c. à præced. πυρὰ, ἡ, vel à Th. πῦρ, &c. V.

Πυραθύσια, præs. part. f. g. à

Πυραθύω; ignem facio: ex πῦρ, & ἄθω, uro.

Πυρακάνθη, ἡ, pyracantha, quædam Planta; apud Dioſc. & Nicand. quidam putant esse (Gallicè) Barberis officinarum; ex πῦρ, & ἄκανθα, ης, V.

Πυρακκὸς, ὸς, rufus: idem quod πυῤῥάκης, quod vide, q. ex πῦρ, igni-, & ἄζω. Gen. 25. ver. 25. mel. edit. πύῤῥακος.

Πυρακτίον, & -έιον, in igne versio, card. f. cio: à πῦρ & ἄγω.

Πυρακτώσις, actio ipsa in igne versandi, incendium, est verbale, à præced. πυρακτόω, uro, incendo, &c. V.

Πυρελὶς, ίδος, ἡ, & πυρελλὶς, nomen avis, apud Aristot. Hist. An. 9. c. 1. 2. vis.

vis est adversa turcuri. Gaza ignariam vertit; à Th. πῦρ, πυρὸς; V.

Πυραμοειδὴς, ignitus, ignis speciem habens, vivido colore & igneo præditus; ita quidam legitur & exponitur à Suid. sed fortassè, pro πυραμοειδὴς, i. e. speciem pyramidis gerens; ex πύραμις, & εἶδος, τὸ; V.

Πυράμη, ης, ἡ, salix, quâ πυρὸς demetitur: ex πυρὸς, triticum, & ἄμη, falx. Th. ἀμάω, meto.

Πυραμιτὸς, ἔ, ὁ, messis tritici; vel tempus messis; à præced. πυράμη, falx messoria, &c. V.

Πυραμὶς, ίδος, ἡ, PYRAMIS, figura in conum attenuata. Angl. Pyramid. Πυραμίδες apud Ægyptios dicuntur regia granaria: tanq. à πυρὸς, triticum. Th. πῦρ, ignis.

Πυραμὶς, præced. apud Geometras est figura solida, planis superficiebus operta, à quarum una cæteræ surgentes, simul in unum acumen coeunt ac desinunt; ab igne, & flamma quam imitari videntur, nomen sortita, peculiariter, Pyramides appellatæ sunt turres quædam in Ægypto, hâc formâ constructæ.

Πυραμὶς, ίδος, ἡ, scil. sub. μάζα, placenta; ex πυρὸν, ἡ μέλι; ex tritico & melle, diversam panis genus esse à πυραμίδι, docet Iatrocles, in lib. de placentis, teste Athen. l. 14. à πυρὸς, ὁ, triticum: Unde etiam quidam deducunt πυραμίδιν, quæ apud Ægyptios regia dicebantur granaria, à Josepho patriarcha ædificata; teste Etym. quorum structura simil s erat formæ Pyramidum Geometricarum, quæ moles fuere maximæ quadratæ, ab ima sui parte latiores, & in acuminatum desinentes fastigium, &c. V. præced.

Πυραμὶς, ὁ, sub ἄρτος, panificii vel placentæ genus, ex tritico, admixto melle; quod præmii loco dabatur iis, qui insomnes pernoctassent in Sympositis; Athen. l. 14. à Th. πυρὸς, ὁ, V.

Πυραυγὴς, igni fulgens; vel qui ignei fulgoris est, igne rutilans; ex πῦρ, & αὐγὴ; V.

Πυραυλικὸν ὄργανον, Bud. vocat bombardas, in Epit. post. quod fistulas referant, & ignem emittant; ex πῦρ, & αὐλὸς, ὁ; unde αὐλικὸς, ὁ, &c. V.

Πύραυνον, ου, τὸ, igniarium, vas quo prunæ ardentes in mensam inferuntur, à πῦρ, & αὔω, accendo.

Πυραύστης, ου, ὁ, pyrausta; vermiculus, aranei speciem imitantes favos apum, qui & κληρὸν dicitur; Arist. Hist. An. 8. 27. Item πυραύστης, dicitur bestiola, seu parvum animal, quod candelam seu lucernam circumvolans, ut ignem arripiat, aduritur; hinc proverbium, πυραυστὴ μέρ, in eos qui sibi mortem asciscunt; vide in Chil. Erasm. pyraustæ gaudium, ex iisd. cum præced. πύραυνον, τὸ, V.

Πυραφλεγὴς, ardens; ita ramen, ut ab igni non consumatur, nec consumi queat; ut βάτος πῦρ ἀφλεκτος; Suid. ex πῦρ, & ἀφλεκτος, non ustus, non ardens, qui comburi nequit; ex α priv. & φλέγω, fut. ξω, &c. Vide.

Πυραγδὸν, seq. signif. etiam turmatim, catervatim; Il. nam πύργος, turris, est etiam ordo seu acies militaris, &c. Vide.

Πυραγδὸν, in modum turris: à πύργος.

Πυργητὰρια, & πυργητήρμια, in turri sto, turrim custodio, tum in arce, contineo me intra muros, & muros defendo, &c. pro eod. dicitur & πυργεύω; à Them. πύργος, ὁ; V. Unde etiam πυργόεσσα, excelsè, instar turris, &c. adv. ab eodem, Item Πύργιον, τὸ, & πυργίσκος, ὁ, turricula; expon. etiam, arca turrita; Item pars triremis; Poll. Sic & πυργῖνα, in turribus degens; ut πυργῖται στρουθοὶ, passeres qui in turribus nidificant, &c. Item πυργήμια, idem quod & pro πυργητήρμια, & omnia, à seq. Th. πύργος; V.

Πυργόδασυς εως, ἡ; turris munita, propugnaculum, vel domus in modum turris ædificata; undè pl. πυργοδάσυς, propugnacula turrita; Suid. & Hesych. ex πύργος, & δάσυς, ος, ὁ, τὸ, &c. V. Item Πυργοδίκτης, i. e. εὖ πύργους μετακίνων ἢ κατερείπων; Æsch. in Persis: ex πύργος, & δαίω, undè δαίζω fut. ξω, &c. V. Item Πυργομαχέω, ῶ, è turri pugno; Xen. & Polyb. vel turrim oppugno; Plut. ex seq. Them. πύργος, & μαχέομαι, idem quod Them. μάχομαι, &c. V.

ΠΥΡΓΟΣ, ου, ὁ, turris: q. πίεσις γῆς, quod ad fines territoriorum foveret fieri; aut à πῦρ, quia flammæ instar in acutum tendit.

Πύργος, præced. pro muro & mœnibus interdum accipitur; Iliad. γ. eo quòd πύργοι, turres, fere partem faciunt mœnium; Il. μ. sed est & bellicum instrumentum; Item πύργος, dicitur acies militaris quadrangulari formâ disposita, in modum turris, teste Eust. Il. μ. & Metaph. πυργὸς is dicitur πύργος, qui aliorum est præsidium & refugium; apud Hom. & Euryp. &c. & pro parte etiam navis accipi, testatur Etymol. &c. V.

Πυργοῦχος, turrim sustinens; unde pl. πυργοῦχοι, dicuntur, tigna in navi cataphracta quæ turres sustinent; Polyb. ex πύργος, & ἴσχω, cujus varia composita desinunt in ἴσχος. Item Πυργοφόρος, turriferi, seu turriger; sic dicitur qui gerit tutulum, i. e. capitis ornamentum, ad modum turris extructum in altitudinem, &c. Undè πυργοφορέω, turrim gesto; ex πύργος, & φέρω, &c. V.

Πυργόω, turris instar erigo: turri instruo & munio: à præced.

Πυργωθεὶς, turri instructus; ut πυργωθεὶς ἐλέφας, in Epigr. l. 1. est part. aor. 1. pass. à πυργόομαι; turri instruor; pass. ab act. præced. πυργόω; vi. Unde etiam verbalia, πύργωμα, τὸ, turris; Euryp. in Phœn. & Πυργωτὸς, turritus, Athen. l. 5.

Πύρδαλον, sive πύρδανον, igniarium; idem quod πύρεκον, instrumentum prunis ardentibus ferendis distinctum; Gallice *Chauffette*; Item titio ignitus, qui cineribus obtuitur ad conservandum ignem; itidem, idem quod πυρεδάνιον, culina, coquina; V. ex πῦρ & δαίω, uro; undè δαλὸς, ὁ, titio, torris, &c. Vide.

Πυρεῖον, ου, τὸ, igniarium, thuribulum, quia in id πῦρ imponitur. Ionicè, πυρήιον.

Πυρεκβόλος, ignem ejiciens, seu evomens, ignivomus; Item, silex, scintillas edens, & πυρίκβολος, ignis elisus; Bud. ex πῦρ, & ἐκβάλλω, undè ἐκβολὴ, &c. V.

Πυρεκτικὸς, febrilis, ut πυρεκτικὴ ἀνωμαλία, febrilis inæqualitas; Gal. Item Πύρεξις, εως, ἡ, febris, verbalia, à πυρίσσω, seu πυρίττω, fut. ξω, idem quod πυρετάινω, vel πυριτιάω; febrio, febricito: Item πυρίτιον, febricula, diminut. & omnia, à πυρετὸς, ὁ, igneus calor, seu igneus æstus; Il. χ. atque indè febris, sic dicta à calore igneo, ut Latinis, à fervendo; interdum etiam, appellatur πυρετὸς, per antiphrasin, rigor & horror, seu horridus rigor, &c. Vide.

Πυρέσσω, vel ττω, febricito, febri laboro: præs. part. πυρέσσων, l. ξων, p. πεπύρεχα, a. 1. ἐπύρεξα, à πυρετὸς.

Πυρεσσάινω, & πυρέττω; vide paulo supra cum πυρεκτικὸς.

Πυρετὸς, ὁ, febris. Th. πῦρ, ignis.

Πυρετιάινω, & πυρίτω, vice in πυρεκτὸς.

Πυρετώδης, ους, ὁ, ἡ, ῶδες, febrilis, vel cum febrili calore conjunctus: Item febres excitans, seu invehens; Item interdum idem quod θερμὸς, calidus, est à præced. πυρετὸς, ὁ; V.

Πυρὲς, qui igni i flammat; seu qui ignes subjicit, incendiarius; Item, πυρουκὸς, igniarius, ut πυρθυτικὴ τέχνη, ignarius usus; Theophr. Hist. 5. 4. utrumque à πυρὸς, ignem immitto, igni inflammo; ut apud Plat. in Epistol. πυρὲς ἐν τῷ ὑλῇ, &c. à Them. πῦρ, υρὸς, τὸ; V.

Πυρὴ, ἡ, Ionicè idem quod πυρὰ, ἡ, lignorum strues, igne subjecto ardens, &c. vi. Sic etiam, Πυρήιον, τὸ, Ionicè, idem cum πυρεῖον, igniarium, i. e. materies arida ad accendendum ignem; Item igniarium, i. e. lapis pyrites; sed est & foculus, cui ignis imponitur, ignis receptaculum; Exod. 27. Sic & πυρεῖον, seu Ionicè dialysis, πυρήιον, dicitur igniarium, habens silicem & chalybem, qui silice percussus, è silice ignem elicit, qui in fomitem vel ignitabulum delabens, eum accendit; Soph. sic in pl. πυρήια, τὰ, ligna quæ collisa ignem edunt; sive lapides idem facientes, πυρεῖα, ignaria, &c.

ΠΥΡΗΝ, ῆνος, ὁ, nucleus: à πῦρ, quia ignea vis seminis in eo est.

Πυρηνόω, ignem ventilans; ut πυρηνῶσαι ῥιπίδες, in Epigram. Ventilantes ignem folles; ex πῦρ, & ἄνεμος, Poët. pro ἄνεμος, &c. V.

Πυρηνώδης, ους, ὁ, ἡ, ῶδες, q.d. nucleaceus, nucleosus; sive lignosus, interiore ligno multo dives; ut πυρηνώδης καρπὸς, fructus ligno intus abscondito Theophr. Hist. 2. 8. est à præced. Them. πυρὴν, ῆνος.

Πυρηνώδης, ignis calorem experius; ab igni caiens; ut πυρηνώδης ὕδωρ; in Epigram. ex πῦρ, υρὸς, τὸ, & ἁλίπω, ος, τὸ, &c. V. Item Πυρίκαυστος, amburtus, igni adustus; ut πυρίκαυστα νοσήματα, i. e. urentes & edaces morbi; Ficin. in Timæo Platonis, qui inquit bilem intus cohibitam, producere hujusmodi morbos; ex πῦρ, υρὸς, ὁ, & καίω, fut. καύσω; undè καυστὸς, &c. V. Item Πυρικέραυνος, ferrum igne elaboratum; ὅπερ ἢ κρατέειν; Hesych. At hæc vox propriè signif. cujus tempora sunt ignita; ex πῦρ υρὸς, τὸ, & κέραυνος, ὁ, &c. V. Πυρίλαμπις, igne micans, igne rutilans, vel splendens; in Epigram. Item πυρίλαμπις, vermiculus quidam in tenebris lucens, cicindela, noctiluca; genus insecti minuti, instar ignis splendens. &c. ex πῦρ πυρὸς, τὸ, & λάμπω; V. Πυρίλαμπτος, fervens in pugna, qui tam acriter depugnat, ut ei resisti nequeat, non magis quam igni furenti; Hesych. ex πῦρ, υρὸς, τὸ, & μάχη, ἡ, à Them. μάχομαι, &c. V.

Πυρίνη, ης, ἡ, idem cum, & à Th. πυρὸν, nucleus: sed & granum signif. apud Hippocratem: & de thure dicitur, teste Gal. Item πυρὸν, est & gemmæ nomen; Plin. 37. 11. atque sic dicitur etiam specilli pars altera minor, in nuclei modum rotunda, &c. V.

Πυρινὸς, ἡ, ὸν, igneus, a, um. Them. πῦρ, ignis: at

Πύρινος, ου, tritriceus: à πυρὸς, triticum.

Πυρινώδης, ους, ὁ, ἡ, ῶδες, idem quod πυρηνώδης; V. Item nucleo similis; ut πυρινώδεις ὀφθαλμοὶ, oculi velut nucleus constantes; Aristot. lib. 6. Anim. &c. Vide.

Πύριον, τὸ, idem cum πυρεῖον, τὸ, & ab eod. id vide.

Πυριπελούντας, ignitas, acc. pl. part. præs. act. à

Πυριπελέω, Metri gratiâ pro πυρπέω, ignem spiro: ex πῦρ, ignis, & πνέω, flo.

Πυριπνοΐσιν, dat. pl. à

Πυρίπνοος, ου, ὁ, ἡ, ardens, ex iisdem Them.

Πυρίπνοος, & πυρίπνους, ignem spirans, in Epigram, lib. 2. ex πῦρ, & πνοὴ, ἡ; vide.

Πυρίρρωγος, idem cum πυρρίραγος, quod vide. Item Πυρισμάραγδος, ab igne resonans; Hesych. ὅταν πυρὲς ἠχῶσι; ex πῦρ, υρὸς, τὸ, & σμαραγέω; V. Sic etiam, Πυρίσπιλος, in quo ignes seminati & sparsi sunt; ut πυρίσπαρτον ἄθλημα, morsus igne fatus, de cupidine, nam quos momorderit, occultis inflammat ignibus, iisque dispersis per totum corpus, amans æstuat; in Epigram. ex πῦρ, υρὸς, & σπείρω, ω; V. Item Πυρίστακτος, in quem ignis stillat; seu ex quo ignis stillat; ut πυρ στακτὸς. Petra; Eurip. id in Cyclop. ex πῦρ, & στάζω, futur. ξω, unde στακτὸς, ὸς, &c. Vide.

Πυριστερέφων, ων, ὁ, ἡ, qui ignis instar cum quodam strepitu lacerat & absumit. Ex πῦρ, ignis, & στρέφω, sanus.

Πυρίστατο, ardeo; à Them. πῦρ, πυρὸς, τὸ, vi. Undè etiam πυρίστης, ου, ὁ, scil. λίθος, lapis pyrites, lapis igneni edens; seu ex quo ignis excutitur, dicitur Latinè, vivus lapis; sic & in fœm. πυρίτις, sub. λίθος, idem lapis pyrites; sed dicitur etiam πλινθὶς βοτάνη, genus herbæ quæ dicitur etiam πυρίθρον; Nicand. & Dioscor. & est etiam πυρίτις γαρδος, quæ δυλακίτης γαρδος, & δυλακίτης ῥάκων, quoque vocatur, & nardus putatur esse montana; apud Gal. &c. omnia ab eodem Them. πῦρ Item Πυρίτης, ου, ὁ, idem quod πύρινος, triticeus; ut πυρίνου, vel πύρεως ἄρτος, panis triticeus, &c. Atque, sic est a Th. πυρὸς, ὁ, triticum; Vide.

Πυριφλεγὴς, & πυριφλεκτος, igni ardens, vel igni adustus; igneo ardore flagrans; ut πυριφλέγης, seu πυριφλεκτος τόπος, locus igni combustus, l. 3. Maccab. Item πυριφλεγίδων, & πυριφλεγέτων, οντος, ὁ, ὁ, idem, igni ardens, &c. Sic dicitur fluvius inferorum, apud Luc. ut & alii etiam quidam fluvii, dicuntur πυριφλεγέθοντες ποταμοὶ; apud Hom. & Dion. Areop. &c. ex πῦρ, υρὸς, & φλέγω, unde φλεγέθω, &c. V.

Πυρίχεως, idem cum πυρόχεως; id vide.

Πυριχέομαι, passiv. à πυριχέω; id V.

Πυρκαὶς, ἄος, ἡ, rogus. Ex πῦρ, ignis, & καίω, incendo.

Πυρκαϊὸς, qui inflammat, & incendit; ab iisd. cum præced.

Πύρνα, ης, ἡ, panis, frustum panis, à πυρὸς, ὁ, triticum, &c. V.

Πυρνεῖος, ου, maturus, edulis; à πυρὸς, triticum.

Πύρνος, ου, per Syncop. pro πύρινος, triticeus; Item subst. fragmentum panis, Th. πυρὸς, triticum.

Πυρσοβόλος, Ignes jaculans, vel aptus ad jaculandos ignes; ut πυρσοβόλα μηχανήματα; ex πῦρ, υρὸς, τὸ, & βάλλω, ος, &c.

Πυρσχώλη, ex frumento ortus; in Epigr. ex πυρὸς, ὁ, & χείνομαι, seu χίνομαι, unde χώλη, ου, τὸ, &c. V.

Πυρσοῦ αἴστορα, ου, τὸν, locus ubi ignem accendunt, focus, culina, ex πῦρ, υρὸς, τὸ, & δαίω, &c. V.

Πυρσεύς, εῶς, ὁ, igneus, ignitus, vel urens in modum ignis, & Metaphoricè in Epigram. πύρσεις, πόθοι; Item πυρσεὺς, sub. ἀστὴρ, Stella Martis; Aristot. à Them. πῦρ, υρὸς, τὸ, V.

Πυρσὸς, gen. Ion. pro πυρὸς, à πῦρ.

Πυρσομάντης, qui vel quæ ex igne divinat, ignis, ex; unde πυρσομαντία, divinatio ex igne, ignisicium; ex πῦρ, πυρὸς, τὸ, & μάντις, εως, ὁ, ἡ; unde μαντεία, &c. V.

Πυρσόομαι, igneisco, ignem patior, est pass. à πυρόω; V. Item πυρὸν, τὸ, rogus, æstus, idem cum πυρεῖον, τὸ; V.

Πυρσοποικίλος, punctis ignei coloris distinctus & varius; ex πῦρ, πυρὸς, τὸ, & ποικίλος, ὁς; V.

Πυρσοπώλης, tritici venditor; unde πυρσοπωλέω, triticum vendo; ex πυρὸς, ὁ, & πώλης, πωλέω &c. V.

Πυρσράγης, igne fractus; ut πυρσράγη κλεῖσμια, & Metaph. putridus, inutilis, πυρσράγης; idem; ex πῦρ, πυρὸς, τὸ, & ῥήγνυμι, unde ῥηγὸς; V.

ΠΥΡΟ'Σ, ᾶ, ὁ, triticum, frumentum: q. σιτυρὸς, pro σιτορὸς, à σιτέω, semino, p. m. ἴασομαι.

Πυεστομία, sectio, seu messis tritici; ex πυρὸς, ὁ, τομὴ ἡ; V.

Πυεφορέω ᾶ, ὁῶ, ignem ferens, pro quo & πυρφορέω, ᾶ, ὁ πῦρ & φέρω, fero. Est & πυεφόρος, ος, ὁ, ἡ, triticum ferens: ex πυρὸς, tritici, & φέρω.

Πυρίχνεος, & πυελχνὸς, ignei coloris, rutilus, fulvus, ex πῦρ, πυρὸς, τὸ, & ἀχὴν, ἡ, &c. V.

Πυρόω, ῶ, igne injecto uro: fut. ὁσω, præt. πεπύρωκα, præs pass. πυρόομαι, ὦμαι, uror: præt. infin. pass. πυρόωσθαι, ὦσθαι, perf. pass. πεπύρωμαι, perfect. part. pass. πεπυρωμένος, η, ον, ignitus, a, um; Item igni exploratus. Th. πῦρ, ign s.

Πυρπάλαμνος βλίτος, fulmen, à Pindaro dicitur, quod Jovis manu tractetur: à Πυρπάλαμος, ου, versutus, ignem protendens: à πῦρ & παλαμάομαι, q. qui ignem possit tractare manu. Th. παλάμη, manus.

Πύρπνοος, ignem spirans; idem quod πυρίπνοος, & ex iisd. V.

Πυρπολέειν, & ἰδῶ, incendere, flammis vastare; inf. Πυρπολέειν, εἶνος, incendiis depopulans, part. præs. act. ex πῦρ, & πολέω.

Πυρπόλημα, τὸ, Vastatio quæ fit igni, & πυρπόλησις, ιος, ἡ, populatio ignis, incendium; verbalia à πυρπολέω, circa ignem versor, vel ignem accendo, &c. V. Item πυρφαγὴς, fractus, & dissilens igne, &c. idem quod πυρφαγὲς; unde πυρφάγιον, τὸ, propriè dicitur, frustum cammi ignis vires cissimum, &c. Vide.

Πυρράζω, rubeo, f. άσω, perf. πεπύρακα, πυρρὸς, rufus. Th. πῦρ, ignis.

Πυρράκης, ου, ὁ, rufus, idem quod πυρρὸς. Th πῦρ, ignis.

Πυρρὰς, ἰδος, ἡ, est ὄρνις ποιὸς; idem quod πυρρόλις; V.

Πυρρίας, ου, ὁ, serpentis genus, ab igneo colore, dictus, seu à rufo aut rubeo colore nomen habens: Item πυρρίαω, rufus sum; utrumque à πυρρὸς, ὁ, Th. πῦρ, ῥὸς, τὸ; V.

Πυρρίχιος, sub ὄρχησις, PYRRHICA, saltatio in armis à Pyrrho autore.

Πυρρίχιζω, Pyrrhicam salto, seu armatus salto: à præced.

Πυρρίχιος, πῶς, pes pyrrichius, duabus brevibus constans syllabis; à seq. πύρριχος; V.

Πυρρίχιστὴς, ου, ὁ, pyrrhicæ saltator: à præced.

Πύρριχος, Dor. idem quod πυρρὸς, seq.

Πυρρὸς, ὰ, ὸν, rufus, a, um: colorem ignis habens: sed

Πύρρος, ου, ὁ, PYRRHUS, rex Epirotarum.

Πυρρόθριξ, idem quod seq. πυρρόκομος, & ex iisd. V. Sic & πυρροχόμης, qui rutilâ est comâ seu fulva. ex πυρρὸς, & κόμη, ἡ, &c. V. Item Πυρρικόραξ, corvi genus, luteo rostro, apud Pl n. 10.48. ex πυρρὸς, & κόραξ: V. Πυρρικίστης, i. e. ὑποπύθιον, ἐδὼ πυρρὸς, rufo rum nimis avidus in pectatpr, ex πυρρὸς, & ὀπιπεύω; vide.

Πυρρόστης, ητος, ἡ, color rufus, rufitas; à πυρρὸς, V.

Πυρρόστομος, ου, ὁ, ἡ, rufis capillis præditus: ex πυρρὸς, rufus. Th. πῦρ, ignis, & θρὶξ, τριχὸς ἡ, pilus.

Πυρρόλαις, avis nomen, à rufitate ei impositum; Gaza vertit rubicillam, seu rubeculam; à πυρρὸς; V.

Πύρρα, gen. Dor. pro Πύρρου, à Πύρρος, Pyrrhus.

Πύρσια, τὰ, Ignes, faces, est neut. pl. à sing. masc. πυρσὸς; V. Item πυρσαίνω, rufum facio, seu rufo; itidem à πυρσὸς, pro πυρρὸς; V. Item πυρσεία, ας, ἡ, significatio quæ sit accensis & sublatis facibus; Polyb. Πυρσόω, facem accensam extollo, vel profero, è specula signum edo igne, passiv. πυρσόομαι, illustror, eluceo, & imperionaliter, πυρσόϊ, face sublatâ prælucetur, & Metaphoricè, apud Plut. ἡ δόξα, dicitur πυρσόϋσθαι, i. e. elucere; ut ignes prænunti è specula sublati, conspicuè cernuntur, &c. Omnia à seq πυρσὸς, ὁ, fax; V.

Πυρσολέγια, οἱ, αἱ, ab ignibus delibati; (ex πυρσὸς, ὁ, pro πυρρὸς, & Them. λείω, fut. λέω, &c. V.) i. e. ὑπὸ πυρὸς μεμαδίσμενοι, καὶ πεπλοσισμένοι; ut Hesych. exponit. Item πυρσόνωτος, ὁ ἔχων; Euryp. in Herc. fur. ex πυρσὸς, pro πυρρὸς, & νῶτος, ὁ; V.

Πυρσὸς, ὁ, ὁ, fax. Th. πῦρ, ignis.

Πυρσὸς, dicitur etiam pro πυρρὸς, ruttilus; Item fulvus, &c. V. ut κόρση, pro κέρση; Æolicâ dialecto.

Πυρφόρος, ου, ὁ, ἡ, qui ignem fert, sacrificulus: ex πῦρ, & φέρω.

Πυρπτόνας, ignem patiens; ut πυρσοτόνως λίθος; q. d. lapis qui ignem parit; i. e. lapis è quo ignis elicitur; in Epigram. ex πυρσὸς, & τόκος, ὁ, &c. V. Item Πυρσοφόρος, qui facem gestat; Item vas prunis ferendis idoneum, soculus, & φέρος, à fero; V.

Πυρφορίων ῶ, ignem seu faces gesto; Euryp. in Troad. est à præced. πυρφόρος, ignifer; ut πυρφόρος δίσσοι, missilia ignifera; apud Thuc. l. 2. Item πυρφόρος ἱερίας; apud Luc. qui ignem ad adolendas victimas gerunt, vel qui in acie ignem ferunt, &c. Apud Soph. etiam pestis πυρφόρος θεὸς nominatur, tanquam febriles ardores immittens seu inferens, & Pollux πυρφόρον eriam dici posse existimat, ἢ χαλκοῦν, i.e. foculum, quo prunæ inferri solent, ad recalfacienda edulia mensæ opposita, &c. Vide.

Πυρόδης, ες, ὁ ἡ ἡ, igneus, ignitus; vel urens in modum ignis; Dioſc. l. 2. c. 191. πυρώδης καὶ τὴν γεῦσιν; qui gustu est ferventi, &c. à Them. πῦρ, υρὸς, τὸ; V.

Πυρωθείς, qui ignem sensit, candens, est part. aor. 1. pass. à verbo πυρόω, & Them. πῦρ, υρὸς; V. Item Πύρωμα, τὸ; undè πυρώματα, τὰ, callosæ duritiæ, seu collectiones, quæ in collum concreverunt, &c. est pro πύρωμα, τὸ. id vide.

Πυρωθέντων, gen. pl. a. 1. part. pass. verbi πυρόω, incendo; q. v.

Πυρώματα, τὰ, vide cum πυρωθείς, præcedent.

Πυρωπὸς, & in fœm. ὴ, ὸν, ejus facies rutilat, rutilus, vel rutila aspectu; ut πυρωπὸν ὄψει; apud Nonn. i. e. πυρόεσσα, sed dicitur πυρωπὸς, esse etiam gemmæ nomen, è caruncularum genere, &c. ex πῦρ, υρὸς, τὸ, & ὤψ, ὠπὸς; V.

Πύρωσις, ιος, ἡ, exploratio quæ fit per ignem: ab eodem verbo.

Πυρωτὴς, ου, ὁ, qui igni excoquit & purgat; Item πυρωτὸς, ignitus, & τὸ πυρωτὸν, ignea natura; Plut. unde πυρωτικὸς, urendi vi præditus, seu fervens; Dioſc. Omnia verbalia à πυρόω; V.

Πῦς, quò? quà? qui? quonam modo? &c. est particula interrogative, & Doricè, pro πῆ, &c.

Πύσις, 3. sing. f. 1. act. verbi πύω, putrefacio, f. πύσω, a. 1. pass. ἐπύθην.

Πυδὴς, ἐῶς, putrefactus, a. 1. part. pass. ejusdem verbi.

Πύσμα, ατος, τὸ, quæstio, scisciratio: & Πυσματικὸς, ὴ, ὸν, rationalis, è: à πύσμη, seu πυσθάνομαι, quæro, interrogo; f. πύσομαι.

Πύστις, εως, ἡ, auditio, fama, rumor; sed expon. & percontatio, interrogatio; ab eod. cum præced. V.

Πύσω, putrefaciam, fut. 1. activ. verbi πύθω.

Πυΐτις, idem quod σιυΐτις, & πτυΐς, coagulum, succus qui lac in caseum contrahit; à Them. πίσσω, seu πίπω, &c. Vide.

Πυΐζω, sputo, crebro spuo; à Th. πτύω; vide.

Πυπταῖος, apud Suidam, Diocrephes quidam dicitur, πυπταῖα ἴχθυ πίσσει, quòd ex πυπτῶν πλοκῆς, ditatus esset, & inde, velut alas quibus emergeret, sumpsisset, à sequente πυΐλινη, ἡ, lagena vini vimine obducta; vel à furculis nexum vasculum; item nomen comediæ cratini, apud Athenæum, &c. V.

ΠΥΤΙ'ΝΗ, ης, ἡ, lagena vimine obductâ; vas vinarium, ceu πίθος, quidam.

Πυτινοπλόκος, ου, ὁ, qui vitilibus dolia religat; quem victorem Latine dici contendit Bud. ex πυτίνη præced. & πλοκὴ, ἡ; à Them. πλέκω, in præt. med. πέπλοκα, &c. V.

Πύϊσμα, ἀτος, τὸ, sputum, id quod excreatu ejicitur, &c. est verbale à πυτίζω; V.

Πυώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, purulentus; à πύον, τὸ; V. Item πύωσις, εως, ἡ, suppuratio, verbale à πυόω; V.

Πῶ, quomodo Dor. pro πῇ, ubi: &

Πῶ, enclit. quodammodo, Dor. alicundè, Th. ὅς, quì.

Πῶ, bibe, præs. imperat. verbi πῶμι, in imperat. πῶθι, & per Ecτasin πῶδι, hinc per Apoc. πῶ. Th. πίνω, bibo.

ΠΩ'ΤΩΝ, ωνος, ὁ, barba, q. πόα γλυείς, herba fruticans in mento.

Παιωνίας, ου, ὁ, barbatus: à præced.

Παιωνίτης, Ionicè pro παιωνιάτης, & παιωνίτης; Jovis Epith. Etym. Sudi. item quod, & à præced. παιωνίας, barbatus; ut παιωνίτης, ἀστὴρ; Plin. l. 25. sed expon. & παιωνίας. substantivè, magna barba; Suid. &c. V.

Παιωνοβρόφιον, ου, barbam nutrio seu alo: ex πάιων, ωνος, ὁ, & τρέφω, alo.

Παιωνοφορία, ας, ἡ, gestatio barbæ; ex πάιων, ωνος, & φορὰ, ἡ; à Them. φέρω, &c. V.

Πῶα, acc. pl. à πῶυς, υος, τὸ, grex: quod v.

Παλδίον, τὸ; diminut. à πῶλος, & idem quod πωλίον, τὸ; parvus pullus, equulus; &c. V.

Πώλαι, Ion. pro πωλῇ, 2 sing. præs. sub. pass. &

Πωλίσκα, Ion. pro ἐπώλει, 3. sing. imperf. act. verbi πωλέω, vendo.

Πωλίσκετο, verbatur, 3. sing. imperf. pass. Ion. pro ἐπωλεῖτο, & o, verso in ω, à πωλέω, verbor, dego: nam πωλέω cum ω. est vendo. Vel est imperf. pass. verbi πολίσκομαι, idem quod πωλέω, Poët. pro πωλοῦμαι verso.

Πωλοίδια, & πωλίσκομαι, idem cum, & pro πωλέω, verto, verso. & πωλέομαι, verbor, vertor, &c. poëticè, omnia pro πωλέω, & πωλέομαι, &c. V.

Πωλοΐδια, pullos equinos domo, & erudio; Unde verbalia, πωλοῦσις, εως, ἡ, cura domandi & erudiendi pullos equinos; & πωλοδικὸς, ad equileos domandos & erudiendos, idoneus, &c. Item, πωλεία, ας, ἡ; cura & industria equos admissarios alendi, & admissuræ faciendæ; equorum tractatio, institutio, atque disciplina, &c. Sed exp. etiam, armentum pullorum, seu equuleorum, &c. itidem ab eod. verbo πωλεύω, & omnia, à Th. πῶλος, ὁ; V.

Πωλεύμιον, Ion. & Dor. pro ἐπωλέμιον, imperf. pass. à

ΠΩΛΕ'Ω, vendo: imperf. ἐπώλεον, ων, f. ήσω, p. πεπώληκα. An à πῶλος, quod olim esset venditio pullorum? An à πωλέω, quod vendere sit vertere dominium rei. Hinc ἀρεπωλέω, institoris munere fungor: ἀρεπώλης, ου, ὁ, propola, institor. βιβλιοπώλης, ου, ὁ, librorum venditor, φαρμακοπώλης, ου, ὁ, pharmacopœla, medicamentorum venditor.

Πωλὴ, ἡ; venditio; πρᾶσις; Item, πώλημα, ατος, τὸ; id quod venditur, seu venum exponitur, res venalis, & πώλης, ου, ὁ; venditor; Suid. ex Aristoph. omnia à præced. πωλέω, V.

Πωλήσω, a. 1. inf. act. &

Πωλήσας, αντος, a. 1. part. act. πωλήσαν, άτως, a. 1. imperat. act. verbi πωλέω, vendo.

Πωλήσεω, Ion. pro πωλήσῃ, 2. sing. f. 1. m. vel a. 1. sub. m. verbi πωλέομαι, vendor. Th. πωλέω, vendo.

Πώλησις, εως, ἡ; venditio, auctio; verbale, à πωλέω, vendo, V. Sed exp. etiam, equorum domatio; (idem quod πώλωσις) quasi esset verbale à πωλέω, inusit. à πῶλος, ὁ; &c. V. Item, Πωλητήριον, τὸ; locus ubi res venales exponuntur, forum, Luc. Sic & Athenis locus dicebatur ubi considebant magistratus, qui dicebantur πωληταὶ, Harpocr. & πωλητὴς, οῦ, ὁ, venditor; &, Athenis, magistratus, decem numero, qui omnium rerum venalium curam gerebant, & quibus commissa erat, vectigalium, metallorum, auctionum, & functionum publicarum elocatio, οἱ πωληταὶ, vel πωλῦται, dicebantur, Poll. l. 8. Itidem, ab eod. Th. πωλέω, V.

Πωλικὸς, ἡ, pullinus, à Th. πῶλος.

Πῶλος, ου, ὁ, parvus seu tenellus pullus; equulus, seu equuleus; Aristoph. Item, πῶλον, ου τὸ: dicitur pullium, i. e. id quod equa emittit antequam pullum partu edat, Arist. H. an. l. 8. à Th. πῶλος, ὁ, Vide.

Πωλοδάμνης, ου, ὁ; pullorum, equuleorum, vel equorum domitor; (& dicitur & πωλοδαμαστὴς, i. e. ut Suid. exp. χαλινοδὸς;) Item, πωλοδομέω, ῶ; pullos domo: Item, ut pullum domo, & eruditi, Soph. in Ajace; omnia, ex πῶλος, & δαμάω, unde δαμάζω, δαμάω, & δάμνημι, &c. V

ΠΩ'ΛΟΣ, ου, ὁ, ἡ, PULLUS, plerumque equinus: q. à πολεῖν, verfare, quod sit agilis ad se versandum.

Πωλοτρόφος, pullos, seu equuleos nutriens, seu alens; ut, πωλοτρόφος Θετταλὸν, in Epigr. est, ex πῶλος, & τρέφω; Unde τροφὸς, ὁ; &c. V.

Πώλυλ, υπος, ὁ, polypus: à πολλοῖς ποσὶ multis pedibus.

Πώλυλ, præced. dicitur etiam caruncula mucosis naribus invasæns, easque obturans, sive tuberculum in naribus, polypi piscis carni simile, multaſque habens radices, &c. Ionicâ, scil. seu, Dor. dialecto, sic dicitur, pro πολύπους, multipes, item, piscis polypus, &c. Vide.

Πῶμ', pro seq.

ΠΩ'ΜΑ, ατος, τὸ, operculum; item potus, poculum, tanquam à πόω, bibo.

Πῶμα, præced. dicitur etiam palma Ægyptia, in medio maturitatis vigore decerpta, Dioſc. l. 1. c. 149. vocaturque palmula hæc, à copia succi, quo sitim arcet, poma, i. e. poculum, & Plin. l. 13. c. 4. de palmis, ait, ab his, cariotæ maximè celebrantur, & cibo quidem, & succo uberrimæ, ex quibus vina Orienti, iniqua capiti. Unde pomo nomen, &c. Sed legendum putat Luisinus, unde poma nomen, sed graviter errat; nam reddit Plinius rationem cur dicantur cariotæ. κάρυον enim, capitis affectum esse veternum notum est, &c. vide, Constant.

Πωμάζω, & πωμάζομαι, operculo claudo & obturo; appono operculum; unde πεπωμασμένος, operculatus, πεπωμένος, obturatus, est, à præced. Them. πῶμα, operculum; ut πῶμα φαρίτης. apud Hom. Il. δ. & Ody. β. &c.

Πώμαλα, haudquaquam, vox Doricа. Sonat, τὸ μάλα quomodo valde?

Πωμάτλας, ου, ὁ, cognominatur cochleæ terrestris species, quod sit operculata. Dioſc. l. 2. c. 11. à Th. πῶμα, ατος, τὸ, Vide.

Πωμφικὸς, ὰ, ὸν, Dor, pro ποιμφικὸς, pastoralis. Th. ποιμὴν, pastor.

Πώποτε, pro πώπω, unquam, adv. ab ὅτε, quando.

Πωρῶ, lugeo, mœrore afficior, Item, luctu afficio, à πῶρος, ὁ, luctus. Vide. Item, πῶρη ἡ; & πωρητὴς, υος, ἡ; luctus, miseria, calamitas, &c. ab eod. πῶρος, ὁ; vel, à πορῶ, &c. V.

Πωρώδης, callosus, asper, & πώδων, porinus, à poro factus lapide, &c. Utrumque à πῶρος, corpus album, durum & siccum, ossa fracta conjungens; quomodo etiam dicitur pus, quod in aliqua parte corporis humani, præter naturam, in modum calli concrevit: ut fit in articulis, & in pulmone, tophus; Aristot. Hist. an. 3. 19. Sed est & πῶρος lapidis nomen, de quo l. 36. c. 17. &c. Vide Th. seq. & sequentia.

ΠΩ'ΡΟΣ, ου, ὁ, luctus, hinc πολυώπωρος, ου, ὁ, ἡ, arti moſus, miser. πολυπωρία, ας, ἡ, æruma, m. seria. Est &

Πῶρος, ου, ὁ, callus: at

Πωρὸς, ὁ, cæcus.

Πωρόω, ῶ; excæco, cæcum reddo; à præced. πωρὸς, V.

Πωρόω, facio occalleſcere, obduro: f. ώσω. perf. πεπώρωκα, obduravi, præs. pass. πωρόομαι, ὦμαι, occalleſco, perf. pass. πεπώρωμαι. a. 1. pass. ἐπωρώθην, ης, η, ex c. Ilo obduro, occalloi. Th. πῶρος, callus.

Πωρόω, præced. est, in porum converto; vel, in lapidosam duritiem, & tophum commuto; durum reddo, in modum pori seu tophi; & in sacris literis, exp. induro; item, excæco, & apud me icos, solido, & ferrumino, obducto callo; &c. Unde, verbale, πώρωμα, τὸ, callosa durities; seu collectio quæ in callum concrevit, Poll.

Πώρωσις, εως, ἡ, obduratio, à præced.

Πώρωσις, præced. est concretio quæ in callum fit, consolidatio & ferruminatio ossium fractorum; Gal. & in sacris literis, πάρωσις καρδίας, dicitur, quum cor occalerit, &c. Item excæcatio; itidem, verbale est à πωρόω, V.

Παρωσκλη, ης, ἡ; est ramex callosus, sive tophus, in testiculo, aut in membrana erythroide concrescens, multum renitens, durus & inæqualis; sive est callosus tumor, ex apostemate, circa scrotum; Poll. ex πωρὸς, ὁ; callus, & κήλη; V.

ΠΩ'Σ, interrog. quomodo? qui? &c. at

Πῶς, (extra interrog) enclitic. quodammodo, cum particulis, εἰ, ὡς, τὸ ἐπὶ πως, εἴπερ πως, si forte, μήπως ne forte.

Πώσω, bibam, f. 1. act. verbi πίνω, bibo. a. 2. ἔπιον, perf. πέπωκα. q. à πόω.

Πωτόομαι, Poët. pro ποτάομαι, volo, volito, quod à πέτομαι, idem.

Πωτῆσι, 2. sing. f. 1. m. vel a. 1. sub. m. verbi præced.

Πωτᾶ, Dor. pro πέτα.

Πῶϋ, ῶος, τὸ, grex, in nom. pl. πῶια. Th. πάω, vel πάομαι, possideo.

ΠΩ'ΤΤΣ, γος, ἡ, mergus quidam. Scribitur & πάυς.

P

Pest litera decima septima, & in numerorum notis centum designat, Attici dictiones habentes communiter ρ σ, efferunt per duplex ρ, ut pro ἄρρω, &c.

'P, pro ῥα, v. seq.

'Ρα, (enclitica partic. apud Pœtas expletiva, sicut ἄρ, ex quâ facta per Metathesin) certe utique. Cum accentu etiam invenitur, ut ῥᾰ, dixit quidem, ut discernatur ab ῥᾶ, nom. pl. & ab imperf. ἔρρα, tum ab ἠ ῥα, aut profecto, & ἦ ῥα, certè quidem.

'Ρᾳ, vel potius ῥα, pro ῥᾴδιον, facile.

'Ρᾷ, τὸ, apud Medicos, genus est radicis, RHA.

'Ραάς, vel 'Ραχάς, ἡ, nomen hospitæ Ἀλιτον, Hæbr. latitudo.

'Ραβδάω, ſurſum ac deorſum eo: an à ῥάβ & βάω;

'Ραββί, vox Syriaca ex Hebræo רב rabh multus; item magiſter, ſic dictus à multip ici eruditione quâ præditus eſſe debet, ῥαββοῦ & ῥαββουνί, eodem ſenſu dicun ur.

'Ραβδάω; virgulis quatio: virgulas quatio; verbero; Item, ῥαβδεία, ας, ἡ; verberatio quæ fit virgâ utrumque à ſeu. Th. ῥάβδ-ος, ὁ; V. Unde etiam, ῥαβδίζομαι, virgis cædor; 2. ep. ad Cor. c. 11. Item, perticis cædor; ſeu decu ior, Theoph.

'Ραβδία, τὰ; virgulta; &, in ore quorundam puſcium radi li, quibus verberant ve ſerium, ut, ῥαβδίσεται τοῖς ἐν τῷ χόμπτι, ἄ κωλῶσι ῥάβδια, verberat radiolis oriſici, quos vocant virgulas; Ariſt. t. 1. 9. Anim. eſt neut. plur. à ſing. ῥάβδιον, V.

'Ραβδίζω, virgis cædo: f. ίσω. p. ἐῤῥάβδικα. a. 1. ἐῤῥάβδισε. pe. f. paſſ. ἐῤῥαβδίσομαι, a. 1. paſſ. ἐῤῥαβδίσθην, ης, ἡ, ἐραβδίσθη, pro ἐῤῥαβδίσθη, 3. ſing. impe. f. act. Jud. 6. 11. à ῥάβδ-ος.

'Ράβδιον, vel ῥαβδίον: virgula, parva virga, ramulus, ſcapus, eſt diminut. à ῥάβδ-ος, V.

'ΡΑ'ΒΔΟΣ, υ, ἡ, virga, bacillus, ſceptrum, vena metallica: qu. à ῥία βάδειν, hinc Lat. RUDIS, RADIUS: & Angl. Rod.

'Ραβδοειδὴς, virgatus, virgæ ſimilis; & in plur. ῥαβδοειδεῖς dicuntur futuræ in calvaria; Ut & ῥαβδοειδὴς, ſive ἰδιοκλεῖα dicitur ſutura, interdum ſ. ontem mediam ſecans, ad ſummum uſque naſum procir; idque in vi is non ſæpè, raro in mulieribus; ex ῥάβδ-ος, & εἶδ-ος, τό, V. Item, 'Ραβδομαντία, alios βελομαντία; genus fuit vaticinationis, dum mittuntur ſagittæ in pharetram, & commiſcentur, inſcriptæ ſive ſignatæ nominibus ſingulorum, ut videatur cujus ſagitta exeat; & quæ prius civitas debeat exougnari; Hieron. in Ezek. 21. ex ῥάβδ-ος, & μάντις, unde μαντεία, ἡ; &c. V. Sic & 'Ραβδούμ-ος, υ, ὁ; deſignator, lictor; miniſter qui facit cedere, i. e. locum præbere; item, idem quoi βραβεῦτὴς, qui victori præmium dabat; ex ῥάβδ-ος, & νέμ-ω, vel νο-μὸς, ὁ, & c. v.

'Ραβδοῦχία ῶ, virgas geſto ſeu f. ſces, anteco geſtans faſces, expon. ante eo: &

'Ραβδουχία, ας, ἡ, munus geſtandi faſces: à

'Ραβδοῦχ-ος, ὁ, ἡ, qui virgas geſtat, aut faſces; lictor, viator, παρὰ τὸ ἔχειν ῥάβδον, quod geſtaret bacillum; iis magiſtratus utebatur vocandi & nuntiandi cauſa.

'Ραβδοφορέω; virgas geſto; ſeu baculum geſto; à ſeq. ῥαβδοφόρ-ος, qui virgam ſeu virgas geſtat, aut faſces, ſeu bacillum, &c. v.

'Ραβδοφόρ-ος, υ, ὁ, ἡ, lictor, viator: ex ῥάβδ-ος, virga, faſces: & φέρω, fero.

'Ραβδῳδὸς, qui canit ſeu cantat virgam in manu tenens; Unde ῥαβδῳδεῖ, pro ῥαψῳδεῖ, & ῥαβδῳδία, pro ῥαψῳδία, quidam ſcribendum putaverunt, quod in componendis vel recitandis rhapſodiis, virgam lauri manu tenuerunt; Euſtat. ex ῥάβδ-ος, & ᾠδὴ, ἡ, vel φδὸς, ὁ; &c. v.

'Ραβδόσις, q. d. virgatio; ut, ῥάβδωσις κίονος, virgatio columnæ; aut collocatio columnæ ad varios angulos: apud Ariſt. Eth. 10. 4. quidam, ῥαβδώσιν in columnis, ſtriationem, aut ſtriaturam eſſe putant; dicitur & de toreumate poculi: apud Joſeph. de antiq. Item, ῥαβδωτὸς, q. d. virgatus: ut, ῥαβδωτὸς κίων columna collocata, in longitudinem, ad rectos angulos; apud Ariſtot. ſed exp. etiam, pectinatim diviſus; item ſtriatus, de conchis quibuſdam dictum; Utrumque quaſi verbale à ῥαβδόω, inuſit. à Them. ῥάβδ-ος, ὁ; v.

'Ραβὲ, vigor, vis, impetus: qu. à ῥαΐα.

'Ραγάδια, Celſus vocat, cum nimirum in ano, cutis exciditur; item, ῥαγὰς, άδος, ἡ; ruptura, fiſſura, ruina; Dioſc. 1. 98. peculiariter autem, ῥαγάδας medici vocant ani fiſſuras, &c. v. ſeq.

'Ραγὰς, άδ-ος, ἡ, ruptura: à ῥηγνύω, rumpo. Th. ῥήσσω, idem.

'Ραγαῦ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Hebr. proximus.

'Ραγδαῖος, α, impetuoſus, vi perrumpens: a

'Ράγδην, adv. abrupte. Them. ῥήσσω, frango.

'Ραγδαιότης, ητ-ος, ἡ, impetuoſitas; ſicut & ῥαγδαίως, valide, validiuſcu'e; adv. & utrumque à præced. ῥαγδαῖ-ος, V.

'Ραγὲις, ὑπ-ος, ruptus, a. 2. part. paſſ. verbi ῥήσσω, vel ῥηγνύω, frango: f. ξω. a. 2. ἐῤῥάγην. a. 2. paſſ. ἐῤῥάγ-ην. f. 2. paſſ. ῥαγήσομαι.

'Ραγήσεσθαι, rupturum eſſe, f. 2. inf. paſſ. ejuſd. verbi.

'Ραγίζειν, uvæ grana, vel uvas legere: hinc ῥαγιζοπ, Dor. pro ῥαγίζων; comedu t, Th. ῥάξ, ῥαγὸς, ἡ, acinus.

'Ραγικὸς, ὴ, όν; q. d. acinalis, ut ῥαγικοὶ μίσχοι; apud Theophr. H. pl. 3. ult. acino.um rediculi; Item, ῥάγιον, υ, τὸ, acinus, parvus; eſt etiam phalang i ſpecies, acini uvæ nigræ ſimilitudine; eſt diminut. & utrumque ab eod. cum præced. V.

'Ραγόεις, υτ-ος, ὁ, rimoſus, lacer; à ῥαγὰς, άδ-ος, Vide. Item, 'Ραγοειδὴς χιτών, uva oculi tunica, dict. quod racemo ſit ſimilis expreſſo ſucco; ex ῥάξ, ῥαγὸς, & εἶδ-ος, ἐσ-ος, τὸ, V.

'Ραγολόγ-ος; acinorum co lector; epithetum eſt echini, ut ῥαγολόγ-ος ἰχὶν-ος, q. d. uvilegus echinus, in Epigr. Urde.

'Ραδολογέω, ῶ; acinos colligo; ex ῥάξ, ἀγ-ω, & λέγω, colligo, &c. v.

'Ραγόω, ſcindo, diſrumpo, ſeu diſrumpendo frango, ut, ῥαγῶσιν αἱ κριθαὶ, diſrupta cute frangantur hordea; apud Dioſc. 5. 94. idem quod & à Them. ῥήσσω vel ῥηγνύω, fut. ῥήξω, &c. v.

'Ραγώδης, ες, ὁ, ἡ, acinoſus, racematus; a ῥάξ, ῥαγὸς, V.

'Ραδαλὸς, ὴ, όν, tener, mollis, delicatus: à ῥᾳδίδ-ω, facilis, tener.

'Ραδάμανθυς, υ-ος, ὁ, RHADAMANTHUS, judex inferorum. in acc. Dor.

'Ραδάμανθυν, pro ων.

'ΡΑ'ΔΑΜΝΟΣ, υ, ὁ; germen, ramus tener, apud Heſych. & Job c. 8. ſurculus, ramus, &c. Ut, ῥάδαμνον ἀπὸ ἐξελάσονται, loco cit. Job, Ubi, latine, gramen ejus egreditur, &c. Sic autem dicitur germen, ſeu ramus tener, quia ῥία δαμάτης; i. e. facilè huc illuc agitatur.

'ΡΑΔΑΝΟ'Σ, ὁ, ἡ; mollis; tener, παρὰ τὸ ῥᾴδιον δεικνύειν; Heſych. quod eſt ῥαδαλίζειν: Nam, ῥαδανὸν, in neut. item quod ῥαδαλὸν, teſte Heſych. & ῥαδανίζεται, idem exponit, πιέζονται, i. e. concutitur, quatitur, &c. vide ῥαδινὸς.

'Ραδανῦρμι, οἱ, hortulani, qui oleribus dant operam, ex præced. ῥαδανὸς, & οὖρον, quod tutari notat.

'Ραδία, calcei quidam, quod ῥᾳδίας, induerentur; ſandalia.

'Ραδίστερ-ος; facilior, expeditior, &c. eſt idem quod ῥᾴον, compar. à ῥᾴδ-ιος, V. Sic, ῥαδιεστέρα πόλις, dixit Hyperides, i. e. faciliorem, & promptiorem, (ut αἰδιεστέρην, Hom. & ἀβδιεστέρην; Æſchyl.) Item, ῥαδίστερον facilius; apud Ariſtot.

'Ραδιάλως, οἱ Ῥῆτορες κακίωσι τὸν ὕλαυν.

'Ραδινὸς, ὴ, όν, gracilis, tenuis, mollis, ὅσον τὸ ῥᾴον διανέσθαι, qu. à διάνομαι, verſor, circumagor, Th. δίνη vertex.

'ΡΑ'ΔΙΞ, ικ-ος, ἡ, ramus. Hinc Lat. RADIX.

'ΡΑ'ΔΙΟΣ, α, ον, facilis, proclivis: in compar. ῥᾴων, facilior, ſuperl. ῥᾴστ-ος, facillimus, ῥᾳδίσ-ιος, apud Poët. as iidem quod ῥᾳδίδ-ιος.

'Ραδιουργία, ας, in ſeq.

'Ραδιουργος, ατ-ος, τὸ, veteratorium facinus; à ῥᾳδιουργέ-ω, facile ad ſcelus perpetrandum prorumpo: f. ήσω. P. ἐῤῥᾳδιούργηκα. &

'Ραδιουργία, dicitur ſcelus, ſeu facinus ad quod paiandum facile quis prorumpit; flagitium, a projecta quadam audacia profectum; exp. & fallacia; item, maleficentia; ut Act. c. 13. item, temeritas, Plut. Sed dicitur & ῥαδιουργία, quum quid facile fit, & ſine negotio; apud Xen. ut præced. ῥαδιουργῶ, ſignif. negligo, ceſſo, ſine intentione & cura vivo; ſegniter negotia obeo; ut operarii, qui operis conſummationem ad ſe pertinere non magnopere putant; ut, apud eund. in Oec. ῥαδιούργουν ὅλας τὰς ἡμέρας, &c. omnia à ſeq. ῥαδιούργ-ος, v.

'Ραδιουργὸς, ὕ, ὁ, ἡ, maleficus, falſarius, cui non eſt religio turpe quid patrare: ex ῥᾴδ-ιος, facilis, & ἔργον, opus.

'Ραδίως, adv. facilè: à ῥᾴδ-ιος.

'Ράζω, idem quod ῥαΐνω, adſpergo. Eſt &

'Ράζω, latro; puto fracta voce: à ῥήσσω, frango.

'Ραδαγὶς, ίδ-ος, ſonitum edo, ſeu ſtrepitum, ſtrepito; item, fragorem edo; item, frango, confringo, eſt à ſeq. Th. ῥάδαγ-ος, proprie, qualis eſt remi aquam percutientis ſtrepitus; ſeu ſonitus quem fluctus ſcopulis alliſi edunt; & generaliter, ſonitus, tumultus, &c. v.

'ΡΑ'ΘΑΓΟΣ, υ, ὁ, ſtrepitus: qu. à ῥόδος & ἄγω.

'ΡΑΗΑ'ΜΙΓΞ, γγ-ος, ἡ, Poët. gutta: in pl. ῥαθάμιγ-γες. qu. à ῥαΐνω.

'Ραθεὶς, inſperſus, a. 1. part. paſſ. verbi ῥαίνω, adſpergo: a. 1. paſſ. ἐῤῥάθ-ην.

'Ραθυμία, ῶ, remiſſo ſum animo, deſes ſum; item quieſco, otio & quieti me trado, &

'Ραθυμία, ας, ἡ, remiſſio animi, deſidia: à

'Ράθυμ-ος, υ, ὁ, ἡ, remiſſus, pigerque cujus ſtudia τὸ ῥᾴδιον διώκουσι, ſeu ῥᾳδίως, conſectatur: piger enim difficilia fugit.

'Ραθυμύνεσθαι, ſegniter agentes, nom. pl. præſ. part. à ῥαθυμέω, quod ex ῥᾳδίως, facilis, & θυμὸς, animus.

'Ραθυπυγίζω, Vide infra ῥαδιουργίζω, & ῥοδοπυγίζω.

'Ραθυμίζω, ſocordiam propulſo, ad vigilantiam excito; item, ſublevo, levo, demuleco recreo; à præced. ῥᾳθυμ-ος, v.

'Ραθυμοποιὸς, deſidem & inertem reddens, ex ῥᾳθυμ-ος, & ποιέω, v.

'Ραθυμόστερον, ſegnius, indulgentius, mollius; eſt adv. compar. à ſeq. v.

'Ραθύμως, adv. ſegniter; à ῥᾳθυμ-ος, quod v.

'Ραΐα, ſanitas: à ῥάω, iroboro, vel ῥία. Sanitas eſt quædam facilitas virium.

'Ραϊκοειδὴς, ὁ-ος, ὴ, ὸν; incurvus, inflexus, vel incurvi ſeu inflexi ſpeciem gerens; ex ῥαϊκὸς, & εἶδ-ος, τὸ; &c. v.

'ΡΑΙΒΟ'Σ, ὴ, ὸν, incurvus, intortus: qu. à ῥᾴων βάδην, corrumpere greſſum.

'Ραϊκοσκελὴς, cujus, ſeu cui crura obtorta ſunt, introrſum, loripes, in Epigr. flexa habens crura; ex ῥαϊκὸς, & σκέλ-ος, τὸ; V.

'Ραϊζω, idem quod ῥᾴων εἶμι; convaleſco, ex morbo recreor, à ῥᾴων. Vide. Item, Ῥαΐσαι, perdere, deſtruere, à ῥαΐω, vide.

'Ραιπάγη, ης, ἡ, flagellum: à ῥαΐπ-ω, diſperdo.

'ΡΑΪ'ΝΩ, perfundo, aſpergo: f. ανῶ. P. ἐῤῥάγκα. qu. à ῥέω. Ῥαῖνον πνεῦμα, Poët. conſpergere aliquem hymno, pro laudare. Sic & ῥαντίζω ὑλογίας πνεῦ, laudibus ornare. Hinc ῥαντίζω, idem: ῥαντισμὸς, οῦ, ὁ, aſperſio, ῥαντὸς, ὸν, ἡ, ſtilla, gutta. Hinc Angl. to Rain.

'Ράϊσα, Poët. pro ῥᾷστα, facillime: quod vide.

'Ραϊστὴρ, ῆρ-ος, ὁ, malleus: à ῥαΐω, deſtruo.

'Ραϊστήρια, q. d. corruptorius, corruptivus à præced. ῥαϊστὴρ, dict. παρὰ τὸ ῥαΐειν ἢ διαφθείρειν τὰ τυπτόμενα, &c. V. Item, ῥαϊστὴρ, ῆρ-ος, ὁ, corruptor, profligator, deſtructor; & ῥαϊστὴς, q. d. corruptibilis; qui corrumpi poteſt; Item, corruptus; omnia à Th. ῥαΐω, fut. ῶσω; diſperdo; in paſſ. ῥαΐομαι, proſtigor, deſtruor, frangor, &c. V.

'Ραΐτερον, Poët. pro ῥᾷον, facilius, compar. à ῥᾴδ-ιος, facilis.

'ΡΑΪ'Ω, profligo, corrumpo, deſtruo: f. σω. p. κα. Hinc Angl. to Raze.

'ΡΑΚΑ', vox convitii, Syr. ſed Lat. vanus, cerebro vacuus.

'Ρακάζω, veſtimenta deſicco; ex ῥάκ-ος, ους, τὸ; & ἄζω, &c. Vide, Item; 'Ρακίσδιον, lacerata veſte indutus; ex ῥάκ-ος, ους, τὸ & ἐνδύω, ἐνδύομαι, &c. vide.

'Ρακίδες, ſurculi, rami, Heſych. eſt plur. à ſing. ῥακὶς, ίδ-ος, V. Item, 'Ράκιον, υ, τὸ; veſtis vilis, decrica, & pertuſa, Item, Vilis & detritus panniculus; eſt quaſi diminut. à ῥακὸς; ἴδ-ος, τὸ, V.

'Ρακιοῦραπάιδης, ες, ὁ; q. d. qui veſtes viles, pertuſas & detritas, conſuit; Sic cognominatus fuit Euripides, ab Ariſtophane; quod aliorum poëtarum dictis, ceu plumis alienis, ſe ornaverit; vel, q. fere pannoſos reges in ſcenam produxerit; ex ῥάκ-ος, ους, τὸ; vel ῥάκιον, υ, τὸ; & οὐρέω, unde ῥάπης, υ, ὁ, &c. vide.

'Ρακὶς, ίδ-ος, ἡ ſurculus, ramus, quia facilè ῥήγνυται.

'Ρακόδυτ-ος, pannis laceris obſitus; ut ῥακοδύτ-ος τολὴ, obſoleta & pannoſa veſtis; Eurip. in Rhæſo. Unde, ῥακοδυτέω, ῶ; pannis laceris obſitus ſum, ex ῥάκ-ος, ους, τὸ, & δύω, δύομαι, &c. vide.

'Ρακὸεις, υντ-ος, ὁ; pannis laceris plenus, pannoſus; & in fœm. ῥακόεσσα, pannoſa, & vilis. in Epigr. à ῥάκ-ος, ους, τὸ; vide.

'Ρακόομαι, ώμαι, laceror, & in modum detriti panniculi rumpor, Plut. in Symp. & apud Dioſc. 5. 102. ἐῤῥακωμμένα σκέλη, exp. rugoſus vultus; itidem, ab eod. ῥάκ-ος, ους, τὸ, v.

'Ράκος, ους, τὸ; lacera veſtis, panniculus, linteolum: unde Angl. Rag. Hinc ῥακέως, έστ, ον, pannoſus, a, um. Th. ῥήσσω, frango: f. ξω.

'Ρακοφορία, ῶ, fut. ήσω; laceram veſtem geſto; eſt a præced. ῥάκ-ος, ους, τὸ; & φορέω, v.

'Ραπτέφιον, ου, τὸ, ſtrepitum multum edens; Item, ῥαπτέφιον, υ, τὸ; & per Sync. ῥάπτριον, Heſych. eſt ſaltatio quædam; & ῥάπτρια, τὰ, dicuntur bacilli, quibus fructus dejiciunt, & deturbant; ut & ſeq. ῥάπτ-ω, colligo, tumulus; petra, præcipitium, &c. omnia à Th. ῥάσσω, vide.

'Ράπτος, vallis, petra; à ῥήσσω, frango: Sic rupes, à ruptura.

'Ραπώδης, ες, ὁ, ἡ, lacer, fractus, attritus, ut ῥακώδης σῶμα, in Epigr. eſt à ῥάκ-ος, ους, τὸ V.

'Ρακώμα, ατ-ος, τὸ; ex attritis panniculis conſuta veſtis; (idem quod ῥάκιον) Ariſtoph. Item, ῥάκωσις, ὴ; ut, apud Æginet. ῥάκωσις ὀφθαλμοῦ, laxata ſcroti cutis; l. 6. c. 77. verbalia, à ῥακόομαι, v.

'Ραμὰ, hi nomen urbis, ἄκλιτον. Hebr. celta.

'Ρᾶμμα, ατ-ος, τὸ; futura: à ῥάπτω, ſuo: f. ψω. p. ἔῤῥαφα, perf. paſſ. ἔῤῥαμμαι.

'ΡΑ'ΜΝΟΣ, υ, ὁ, ἡ; ſpina alba, ſpinoſus frutex: qu. ῥᾴων μῦς, corrumpens robur.

'Ραμνουσία, ας, ἡ, RHAMNUSIA, Nemeſis; à Rhamnunte, vico Atticæ, ubi ſepulchrum habuit.

'ΡΑ'ΜΦΟΣ, ους, τὸ, roſtrum avium. ῥαμφὴ, culter, gladius: qu. à ῥαίω, deſtruo.

'Ραμφεὶς, είσα, ὰν, rigatus, a. 1. part. paſſ. à ῥαίνω, perfundo; quod vide.

'Ραμφὸς, ὕ, aſperſus: &

'Ραντὶς, ίδ-ος, ἡ, ſtilla, gutta: hinc Angl. Rain. Th. ῥαίνω.

'Ραντὴρ, ῆρ-ος, ὁ; q. d. perfuſor, irrorator; locus in oculis, ex quo lachrymæ manant; Poll. l. 2. eſt verbale à ῥαίνω, in paſſ. ῥαίνομαι; perfundor, aſpergor, &c. V.

'Ραντίζω, aſpergo: f. ίσω, & Att. ῶ, ίσῶ, ίσῖ, perf. ἐῤῥάντικα, a. 1. ἐῤῥάντισα, perf. paſſ. ἐῤῥάντισμαι, perf. part. paſſ. ἐῤῥαντισμένος, conſperſus: qu. à ῥαντὸς, aſperſus. Th. ῥαίνω, perfundo.

'Ράντισμα, ατ-ος, τὸ, idem quod ſeq. ῥαντισμὸς aſperſio, luſtratio, & utrumque verbale à ῥαντίζω, vide.

'Ραντισμὸς, ὁ, aſperſio: à præced.

'Ραντὸς, ὸν, aſperſus, perfuſus, irroratus; verbale à ῥαίνω, ῥαίνομαι, &c. v.

'Ραξ, ῥαγ-ὸς, ἡ, acinus qu. à ῥήσσω.

'Ῥάον, facilius, comparat. n. g. à ῥᾴδιος, quod vide.

'Ῥάονες, (idem quod ῥᾶες) facile; à ῥᾴων. vide.

'Ραπαυλὸς, ὸν, ὸς, ὴ, & ῥαπαυλὸς, ὸν, ὸ, vel ῥαπαύλης, calamum vel tibiam compingens aut inflans: à ῥαπάσσω, calamus, ſtipula, vel à ῥάπτω, ſuo, & αὐλὸς, tibia.

'Ραπίζω, bacillo cædo, percutio: Angl. to Rap. f. ίσω. perf. ἐῤῥάπικα, a. 1. ἐῤῥάπισα, bacillo cecidi: perf. paſſ. ἐῤῥάπισμαι, à

'ΡΑΠΙ'Σ, ίδ-ος, ἡ, virga; idem quod ῥάβδ-ος. Hinc ῥαπίζω, virgâ cædo. ῥάπισμα, ατ-ος, τὸ, ictus, qui virgâ incutitur, al pa. χρυσόῤῥαπις, ιδ-ος, ὁ, ἡ, auream habens virgam.

'Ραπίσμα, ατ-ος, τὸ, ictus, qui virgâ incutitur: à ῥαπίζω, Them. ῥαπὶς, virga.

'Ραπτὰ, τὰ, dicuntur pulvini, ſeu centones; eſt plur. neut. a ſing. maſc. ῥαπτὸς, id vide.

'Ραπτάυλης, ου, ὁ; ſtipulam inflans, &c. idem cum ῥαπτάυλ-ος, & ex iiſd. id v.

'Ράπτης, ου, ὁ, ſutor, conſarcinator; Item, ῥαπτὴς, ὴ, ὁ, ſutus, conſutus, vel ſutilis; ut, ῥαπτὸς χιτὼν, Od. ω. ubi exp. etiam, lacerus, vel lacer; verbalia à ῥάπτω, ſuor, conſuor, paſſ. ab act. ſeq. ῥάπτω. vide.

'ΡΑ'ΠΤΩ, ſuo, conſuo, ſarcino, machinor: f. ψω. præt. ἔῤῥαφα, qu. ῥάφω ἄπλως, facilè neco. Hinc ῥάπτης, ου, ὁ, ſutor, conſarcinator. ῥαφὶς, ίδ-ος, ἡ, acus.

'Ράπυς, & ῥάφυς, υδ-ος, ἡ, RAPA.

'Ραρὶς, άδ-ος, ἡ, Ceres; quia alimoniâ roborat mortales: à ῥάω.

'Ράσιον, ου, τὸ, infans; cui ſolus venter adhuc curatur: à

'ΡΑ'ΡΟΣ, υ, ὁ, venter; robuſtus: qu. à ῥάω.

'Ράσατε, 2. plur. a. 1. imperat. act. verbi ῥᾴζω, pro ῥαίνω, aſperſi; quod v.

'Ραπαπαῦ, ὑ, ὁ, ἡ, ſonitum edo, ſeu ſtrepitum, ſtrepito; item, fragorem edo; item, frango, confringo, eſt à ſeq. Th. ῥάπαγ-ος, proprie, qualis eſt remi aquam percutientis ſtrepitus; ſeu ſonitus quem fluctus ſcopulis alliſi edunt; & generaliter, ſonitus, tumultus, &c. v.

'ΡΑ'ΘΑΓΟΣ, υ, ὁ, ſtrepitus: qu. à ῥόδος & ἄγω.

'ΡΑΗΑ'ΜΙΓΞ, γγ-ος, ἡ, Poët. gutta: in pl. ῥαθάμιγ-γες. qu. à ῥαΐνω.

'Ραθεὶς, inſperſus, a. 1. part. paſſ. verbi ῥαίνω, adſpergo: a. 1. paſſ. ἐῤῥάθ-ην.

'Ραθυμέω, ῶ, remiſſo ſum animo, deſes ſum; item quieſco, otio & quieti me trado, &

'Ρᾴστα, adv. facillimè; vel nom. pl. n. g. & superl. grad. à ῥᾴδιος, α, ον, facilis: in comparat. n. g. ῥᾷον.

'Ραϑυμέω, & ῶμαι; facilè vel libere ago; otior, langueo otio, inertiæ indulgeo; Unde verbale, ῥᾳϑύμησις, εως, ἡ; facilitas, &c. idem quod & utrumque à seq. ῥᾳϑύμη, V. Et confer cum præced.

'Ραϑύμη, ης, ἡ; facilitas, res secundæ, desidia: à ῥᾴδιος, facillimus. Them. ῥᾳδιότης.

'Ράϑυρον, poculum, crater: à ῥάζω, irrigo.

'Ραφανίδιον, oleum raphanimum; scil. ex raphani semine; Dioſc. 1. 46. est ex seq. Them. ῥαφανῖνος, & ἔλαιον, τό, Vide.

'Ραφάνη, ἡ; & ῥαφανὶς, idem quod ῥάφανος, id. v. Item, 'Ραφανίδες; raphani modo; vel, raphani modo factum, &c. Est adv. à ῥάφανος, vel ῥαφάνη; Vide. Item, ῥαφανιδοῦς, podicem trajicio radice, i. e. raphano: pœna erat in adulterio deprehensorum; à ῥάφανος, quod dicitur παρὰ τὸ ῥᾳδίως φαίνεσθαι, nam statim à fatu oritur; &c. Item, 'Ραφανίδης ῥίζα; q. d. raphani similitudinem habens radix; seu radix modo raphani constans; Theophr. ut, ῥαφανηδὲς, signif. in modum raphani; v. g. ῥαφανηδὲς κάταγμα, fractura raphani modo facta; Gal. Suid. &c. Et ῥαφανὶς ᾠδὴ, est raphano in anum immisso cruciari; quæ pœna moechis ignominiæ causâ solebat irrogari; Aristoph. Schol. in Nub. omnia, ut dictum, à ῥάφανος, ὁ; vel, ῥαφανὶς, ίδος, &c. Vide.

'ΡΑ'ΦΑΝΟΣ ου, ὁ; radix, seu radicula, RAPHANUS: dicitur & ῥαφανὶς, ίδος, ἡ, & ῥαφάνη, ης, ἡ; qu. à ῥάπτω, seu ῥάφω.

'Ραφὴ, ῆς, ἡ, sutura. Them. ῥάπτω, suo: f. ῥαφ. P. ῥα.

'Ραφιδεὺς, sutor: &

'Ραφιδοτὴς, οῦ, ὁ, idem: &

'Ραφιδοτὸς, ὴ, ὸν, sutus, consutus; item acupictus: ut &

'Ραφὶς, ίδος, ἡ; idem quod & pro præced. ῥαφὴ; ut, ῥαφὶς, vel, ῥαφὶς τῆς κεφαλῆς; sutura capitis: & ῥαφαὶ seu ῥαφίδες τῆς ὄψεως; suturæ ossium, &c. v.

'Ραφιδίον, suo, consuo, & omnia à seq. ῥαφὶς ίδος, suendi seu suturæ instrumentum, &c. vide.

'Ραφίον, ου, τὸ, parva acus; item, subula, est diminut. à seq. ῥαφὶς, ίδος, suendi seu suturæ instrumentum; Unde ῥαφιδεὺς, & ῥαφιδοτὴς, dicitur, qui utitur instrumento quod ῥαφὶς dicitur.

'Ραφὶς, ίδος, ἡ; acus: à ῥάπτω, suo, consuo: f. ῥαφ. præt. ἔῤῥαφα.

'Ραχδοῦμαι, q. d. spinatim; nam exp. ὀπὶ τῆς ῥάχεως, à ῥάχις, εως, v.

'Ραχαὶ, flagella in vitibus; quia fragilia, à ῥήσσω, frango.

'Ραχὰς, locus sylvosus, & sublimis; à ventorum strepitu dictus; est enim à ῥαχὶς; quod exp. ὕῤῥος, &c. v.

'Ράχεγον, τὸ; media spina; meditullium spinæ; τὸ μέσον τῆς ῥάχεως: Poll. Item, 'Ραχαιζίων, i. e. ῥαχίζω; διακόπτω, disseco, propriè per spinam; utrumque à ῥαχὶς, ὶδος; V. Unde etiam, ῥαχὲς, & ῥαχαὶ, αἱ; apud Theophrastum ponitur pro caulículis, i. e. ramulis vel vitium, vel hederæ; aut etiam pro radicum fibris; ut & apud eund. notatur, ῥαχὲς vocari, in vite, flagella, vel potius brachia, quæ duramenta vel duramina vocant, Plin. & Colum.

'Ραχὴλ, ὴ; nomen mulieris, ἄκλιτον, Hebr. ovis: qu. quæ instar oviculæ tenella.

'Ραχϑεὶς, a. 1. part. pass. verbi ῥάσσω, allido, dejicio: f. ξω.

'Ραχία, ας, ἡ; rupes in mare procurrens; quia ibi fluctus ῥήσσεται & inundatio.

'Ραχία præced. propriè, est omne littus petrosum, seu crepido littoris petrosi; aut locus cui alliduntur fluctus; atque hinc, ῥαχιάδης αἰγιαλὸς, est littus, petrosam habens crepidinem, quæ ab undis verberatur; apud Thucyd. Item, ῥαχία exp. etiam strepitus; & locus arboribus consitus, &c. atque in genere, spina; locus asperus; cautes, à ῥαχὶς, εως, &c. v.

'Ραχίζω, per spinam dissecо; seu, dissecо, incipiens à spina dorsi; & general. dissecо: Hesychio, est, etiam, victimam serio; item, leviter & temerarie mentior; i. e. εἰκάζω: ἢ ῥᾳδίως ψεύδομαι; à ῥαχὶς, εως, ἡ; v.

'Ράχις, ιος, ἡ; spina dorsi: acc. ῥάχιν. lumbum: à ῥήσσω, frango; qui ripta multis vertebris: hinc ῥαχίζω, dissecо spinam dorsi.

'Ράχιν suam & nasus habet; nam in eo, ῥαχὶς dicitur ossium id, quod utrinque quali recedit ad genas; teste Poll. Item, sic dicitur dorsum terræ, & montis, in Epigr. & apud Herodot. &c. Vide.

'Ραχιστὴρ, ῆρος, ὁ; & ῥαχιστὴς οῦ, ὁ; dissector; item, qui ingentia maleficia perpetrat, sed exp. etiam mendax, ostentator, &c. Verbalia, à ῥαχίζω, Vide.

'Ραχίτης, ου, ὁ; dorsualis; at ῥαχίτης μυελὸς, medulla dorsi seu spinæ dorsi; Gal. Medulla spinalis; &, οἱ ῥαχῖται, dicuntur masculi teti spinæ superjecti; qui & ῥαχαῖοι μῦες; apud eund. (ut spinæ medullæ etiam, νωτιαῖοι, dicitur apud Gal.) est à ῥαχὶς, εως, præced. V.

'Ράχος, ους, τὸ; avulsa quædam pars ex dorso; Hesych. Item, ῥαχὴς, ὁ, exp. palus spinosus, & vitis; & in Phoc. ῥάχοι dicuntur esse stipites; apud Xen. & Etym. dicit, hinc esse verbum ῥαχῶ, significans πίνω, scindo; à ῥαχὶς, εως, ἡ, Vide.

'Ραψῳδέω, ῶ, versus contexo, carminibus decantor rhapsodias recito: &

'Ραψῳδία, ας, ἡ; contextura carminum, præsertim heroicorum: ex ῥάπτω, suo, texto, & ᾠδὴ, canticum; quod ab ἀείδω, cano.

'Ραψώδημα, ατος, τὸ; mendacium, nugæ; est verbale, à præced. ῥαψῳδέω, quod signif. etiam loquaciter aliquid recensere, & oratione redundanti uti; sicut & ῥαψῳδία, est etiam inani loquacitas, &c. v.

'Ραψῳδὸς, οῦ, ὁ, ἡ, carminum contextor, & qui confutor: ex ιδὸς.

'Ρᾴων, facilior, compar. à ῥᾴδιος, facilis.

'Ρᾴων, facile, idem, quod ῥᾴονως, à ῥᾴων, præced. expeditior; item, qui melius valet, aut hilarior factus est; ut ῥᾴων ἐγένετο, convaluit; & ῥᾴων ἐγένετο, convaluit: Unde neut. ῥᾷον facilius, expeditius; & adverbialiter, facilius, &c. v.

'Ρία, facilè: qu. ῥίδια, à ῥίζω: ut facilè, à facio. Th. ῥᾳδίως, facilis.

'Ρίζικος, ὴ, ὸν, nomen mulieris, ἄκλιτον, Heb. crassa, saginata.

'Ρίγγος, vel ῥίγχος, & ῥίγξις; sonus nasi qui stertendo editur; rhonchus; Gal. est à seq. Them. ῥίγγος; rhonchisso, &c. vide.

'ΡΕ'ΓΧΩ, vel ῥίγκω, sterto, ronchizo: f. ξω, qu. ῥιγ ἠχῶ. Hinc ῥόγχος, ου, ὁ, ronchus.

'Ρέδη, ης, ἡ; rheda, Apoc. 18. 13.

'Ρέδω, facio: à ῥίζω, idem.

'Ρέϑ, & ῥέων, fluebat, 3. sing. Imperf. Ion. pro ἔῤῥεεν, verbi ῥέω, fluo: f. ῥύσω.

'Ρέϑεθρα, fluenta, nom. pl. à

'Ρέϑεθρον, ου, τὸ, fluentum, Th. ῥέω, fluo. Dicitur & ῥέϑεθρον.

'Ρέει ῥεῖ 3. sing. ind. præs. verbi ῥέω, fluo.

'Ρέζεσκε, sacrificabat, Ion. pro ἔῤῥεζε, 3. sing. imperf. act. verbi ῥέζω, facio; quod vide.

'Ρέζουσα, facientem, acc. sing. part. præs. act. f. ξ. à

'ΡΕ'ΖΩ, facio, sacrifico; & in 3. pl. ῥέζουσι, f. ῥέξω & ἔρξω, p. χα. Hinc. pass. ῥέζομαι, fio: præt. m. ἔῤῥεγμαι, & per Metaph. ἔοργα. Dicitur & ῥέδω, pro ῥίζω.

'Ρέη, ης, ἡ; Rhea, nomen mulieris: accuf. 'Ρέαν.

'Ρεδομαλίδας, qui delicatâ sunt cute: quibus ῥέδη μαλακή.

'ΡΕ'ΘΟΣ, ους, τὸ, membrum, corporis pars: qu. à ῥίζω.

'Ρεῖα, Poët. pro ῥέα, facilè; quod vide.

'Ρεία, ας, ἡ; Rhea, nomen mul. V. 'Ρέη.

'Ρεῖη, 3. sing. sub. præs. act. verbi ῥέω, Poët. pro ῥέῃ, fluo.

'Ρείθεον, flumen; est per Sync. pro ῥέεϑρον, τὸ; v.

'Ρεκτὴρ, ῆρος, ὁ, actor; à ῥίζω, facio; f. ξω.

'Ρεκτικὸς, ὸν, acer & promptus ad agendum, apud Athen. pro quo etiam dicitur ῥέκτης, ut ῥέκτης ἀνὴρ; apud Synes. utrumque à præced. ῥεκτὴρ, vide.

'Ρεμβάζω, vagor mente, seu animo sum vagabundo; unde verbale, ῥεμβασμὸς, occupatio mentis; ut ῥεμβασμὸς ὀδυσσείας, exp. inconstantia concupiscentiæ; Sapient. c. 4. Item, 'Ρεμβὰς, exp. vagor, fluctuo, &c. Item, ῥέμβη, ης, ἡ; Vagatio, erratio, vel aberratio, Gal. & ῥέμβος, ὁ; vagus, erro; scribitur & ῥιμβὸς, ὁ; apud Erot. quod exp. σρεβλὸς, omnia à seq. Th. ῥέμβω, V.

'ΡΕ'ΜΒΩ, in gyrum ago: an qu. ῥία δεμείβω, facile verto. Hinc ῥόμβος, ου, ὁ, rhombus, rota.

'Ρεμβώδης, ους, ὁ, ἡ, animo vagabundo factus, qualis est ejus cujus animus vagatur: à præced.

'Ρεμφάν, ὁ, nomen idoli, ἄκλιτον, Lat. Saturnus, Gr. Κρόνος. Act. 7. 43.

'Ρῆξ, sacrificaverat, pro ῥέξε, quod Ion. pro ἔῤῥεξε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ῥέζω, facio. f. ξω.

'Ρέξαι, facere, a. 1. inf. act. &

'Ρέξας, αντος, a. 1. part. act. &

'Ρέξει, 3. sing. a. 1. opt. act. Æol. verbi ῥέζω, facio; f. ξω.

'Ρέξω, ut ῥᾴδιος εἰμὶ, convalui; & ῥᾴων γίγνεται, convalescit: Unde neut. ῥᾷον facilius, expeditius; & adverbialiter, facilius, &c. v.

'Ρέοντε, fluentes, dual. num. præs. part. act. &

'Ρέοντι, Dor. pro ῥέουσι 3. pl. præs. ind. verbi ῥέω. Vide ῥέοντ.

'Ρέος, ους, τὸ, Poët. fluxus, fluxio; à ῥέω, fluo.

'Ρεύμονες, fluentes, nom. pl. part. præs. pass. ejusd. verbi,

'ΡΕ'ΠΩ; f. ψω, vergo, propendeo, incliro, propensus ium, pertinco. Hinc ῥοπὴ, ῆς, ἡ, propensio, inclinatio. ῥέπεκον, ου, το clava, ῥομφαία, ας, ἡ, telum, fran ca, ensis, ξίφος, ους, ὁ, virgultum, ῥάβδος, ὁ, vimen flexile, ἰσόῤῥοπος, æqualiter vergens, in neutram partem inclinans.

'Ρέρικα, pro ἔῤῥιφα, perf. act. ῥίπτεμμαι, pro ἔῤῥιμμαι, profectus sum, perf. pass. verbi ῥίπτω, projicio: f. ψω.

'Ρεῦμα, ατος, τὸ, fluentum, fluctus: expon. & fluvius, fluvii impetus: apud Medic. fluxio, fluxus: Arg. Rhum: in dat. pl. ῥεύμασιν. Them. ῥέω, fluo.

'Ρευματίζομαι, & ῥευματίζω; fluxionibus infestor; item, gravedine infestor; ut ῥευματίζοντας ὀφθαλμοὶ, Dioſc. & ῥευματιζόμενα μέρη; partes quæ fluxione tentantur, & ῥευματιζόντες πὼ ἀρτηρίαι, quibus distillatio in arteriam defluxit; Unde verbal. ῥευματισμὸς, fluxio, defluxio, distillatio; a præced. ῥεύμα, ατος, τὸ V. Unde etiam ῥευματικὸς, fluxionibus obnoxius; ut ἕλκη ῥευματικὰ, distillantia ulcera; apud Dioſc. Item, ῥευμάτιον, ου, τὸ, parvum fluentum; apud Plut. in Thes. exp. rivus; itidem, ab eod. ῥεύμαι, & Th. ῥέω, V.

'Ρέουσαι, fluentes, 3. sing. f. 1. m. verbi ῥέω, fluo: f. ῥύσω.

'Ρέουσα, diffluas, 2. sing. a. 1. sub. act. ejusd. verbi.

'Ρέουσα, ας, ἡ; fluxus, fluxio: i. e. ipsa fluendi actio, Item, ῥέουσις, εως, ἡ; fluxus; item fluidus, evanidus, mortalis, caducus; Unde adv. ῥεούσως; fluxè; instar eorum quæ fluxa sunt; Unde & ῥεύσιμος, abunde, affluenter; Item, ῥευστὸς, ἡ, ὸν, fluidus, fluens, Hesych. &c. omnia, itidem ab eod. Th. ῥέω, fut. ῥεύσω, & c. v.

'Ρέουσι, fluam, in 3. pl. ῥέωσιν, f. 1. ind. act. verbi ῥέω, fluo.

'Ρέραι ὁ; Ionicè, apud Ammon. pro ῥάφανος, raphanus, &c. v.

'Ρεχθὶς, ῖδος, ἡ, ου, ὁ, ης, ἡ, ου, τὸ, a. 1. part. pass. n. g. verbi ῥέζω, facio: f. ξω, a. 1. ind. pass. ἐῤῥέχθην.

'ΡΕ'Ω, fluo, fundo, evanesco: f. ῥύσω. a. 1. ἔῤῥυσα. p. ἐῤῥύηκα. perf. pass. ἐῤῥύμαι. Hinc ῥευμὸς, ατος, τὸ, fluentum, ῥέϑεθρον, ου, τὸ, & ῥοὴ, ῆς, ἡ, idem, ἀπόῤῥοια, per medium fluo; item diffluo, διαῤῥοία, ας, ἡ, fluxus: item profluvium ventris. Est &

'Ρέω, dico, ab ἔρεω, nisi à ῥέω, fluo; quod sermo sit veluti fluentum e pulmonibus per os. f. ῥέσω. p. ἔῤῥηκα, & Att. εἴρηκα. perf. part. act. εἰρηκὼς, ότος. plusq. p. ind. act. εἰρήκειν, εις, ει. perf. pass. εἴρημαι, σαι, ται. perf. part. pass. εἰρημένος, η, ον, κ' τὸ εἰρημένον, secundum quod dictum erat. a. 1. ind. pass. ἐῤῥήθην, ης, η, scribitur & ἐῤῥέθην, sed rarius, a. 1. part. pass. ῥηθεὶς, εῖσα, ἐν, nunquam ῥεθεὶς. f. 1. ind. pass. ῥηθήσομαι, dicar. Hinc ῥῆμα, ατος, τὸ, verbum, ῥητὸς, ὴ, dicendus, ῥήτωρ, ορος, ὁ, orator causidicus, ῥητορικὸς, ὴ, ὸν, arcanus, παῤῥησία, ας, ἡ, libertas loquendi.

'Ρηγὴ, ῆς, ἡ; fissura, ruptio, è Th. ῥήσσω, vel, ῥήγνυμι, fut. ξω, &c. v.

'Ρηγμῖνα pro ῥηγῖνα, ruptum esse, a. 2. inf. pass. verbi ῥήσσω, seu ῥήγνυμι, frango: f. ξω. a. 2. ind. pass. ἐῤῥάγην.

'Ρήγνυ, υς, τὸ, nomen urbis, terræ motu ab Italiâ avulsæ; Gr. ruptura.

'Ρῆγμα, ατος, τὸ; ruptio, ruina. Them. ῥήσσω.

'Ρηγματίας, qui rupturis laborat, i. e. τοῖς ῥήγμασι; Unde, ῥηγματίαι, dicuntur quibus dissectum aut ruptum quocunque modo intus aliquid fuerit; ut, ῥηγματίας ὀφείλει, ruptis prodest, Dioſc. 3. 163. &c. est à præced. ῥῆγμα, ατος, &c. vide.

'Ρηγμὶν, ῖνος, ἡ, littus, quia ibi unda ῥήσσονται. Th. ῥήσσω, f. ξω, frango.

'Ρηγμῖς, ῖδος, idem quod præced. ῥηγμὶν, v.

'Ρηγμοχρισία; q. d. hians ruptura; Celsus, 4. 4. est à præced. ῥῆγμα, vel ῥηγμὶς, & χάσμη, ης, ἡ Th. χαίνω, V.

'Ρηγνύμαι, refringuntur, 3. pl. ind. pass. à

'Ρηγνύω, ῥήγνυμι, seu ῥήσσω, frango, f. ῥέξω, a. 1. ἔῤῥηξα, a. 1. imperat. act. ῥῆξον, ἀτω. a. 1. sub. act. ῥήξω, ης, η, & in 3. pl. ῥήξωσιν, a. 2. ind. act. ἔῤῥαγον. p. m. ἔῤῥηγα, præs. pass. ῥήγνυμαι, σαι, ται, & in 3. pl. ῥήγνυνται. perf. pass. ἔῤῥηγμαι, ξαι, κται v. ῥήσσω.

'Ρῆγος, ους, τὸ, culcitra, stragulum, à ῥήγνυμι, seu ῥήσσω, frango.

'Ρηδίη, pro ῥᾳδίη, facilis: f. ξ. à ῥηδίως, quod v. de.

'Ρῆθεν, declaratus, a, um, a. 1. part. pass. verbi ῥέω, dico, quod vide.

'Ρηθὲν, verbale, à ῥέω, dico.

'Ρηϊδίη, ης, ἡ, facilis: f. ξ. à

'Ρηϊδίως, ω, Ion. vel Poët. pro ῥᾳδίως, facilis.

'Ρηΐδως, adv. à præced.

'Ρηΐνη, ης, ἡ, idem ac

'Ρηϊνίδιον, ου, τὸ, βραχὺς λόγος, breve dictum: à

'Ρῆσις, εως, ἡ, dictio, mandatum: à ῥέω, dico.

'Ρῆσος, ου, ὁ, nomen fluvii.

'ΡΗ'ΣΣΩ, ῥήγνυμι, frango, rumpo. f. ξω. p. ἔῤῥηχα, a. 1. ἔῤῥηξα, a. 2. ἔῤῥαγον. Hinc ῥάκος, ους, τὸ, lacera vestis, panniculus.

'Ρητέον, dicendum, explicandum; & pl. ῥητέα, dicenda; ut, κεῖνα τῷ ῥητέα; apud Hermog. &c.

'Ρητὴρ, pro ῥήτωρ, acc. sing. à

'Ρήτωρ, ῆτορος, ὁ, rhetor, orator: à ῥέω, dico, quod vide.

'Ρητίνη, ης, resina; humor est liquidus, & oleaginosus, ex planta sponte diffluens; Gal. & Dioſc. Unde ῥητινίζω, resinam refero; exp. etiam, resinaceus sum, &c. Item, ῥητινώδης οἶνος, resinatum vinum; & ῥητινώδης, ους, ὁ, ἡ, resinosus, &c. à Them. ῥέω, fluo; Vide.

'Ρητὸν, clari, ἀῤῥητὸν, ignobiles: à ῥέω, dico.

'Ρητὸν, τὸ, dictum; à masc. ῥητὸς; Vide.

'Ρητορεία, ας, ἡ, actio dicendi, &

'Ρητορεύω, rhetorem ago. f. εύσω, à ῥήτωρ, quod vide.

'Ρητορικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars RHETORICA: ab eod.

'Ρίξω, f. 1. verbi ejusdem.

'Ρίον, pro ῥῆτον, 1. sing. vel 3. pl. imperf. act. verbi ῥέω, fluo: f. ῥύσω. præs. part. ῥέων.

'Ρέοντε, fluentes, dual. num. præs. part. act. &

'Ρέοντι, Dor. pro ῥέουσι 3. pl. præs. ind. verbi ῥέω. Vide ῥέοντ.

'Ρῖς, ῖνός, τὸ. Cæt. fluxus, fluxio; à ῥέω, fluo.

'Ρεύμβος, fluentes, nom. pl. part. præs. pass. ejusd. verbi,

'Ρῖφος, ους, τὸ, nomen urbis, terræ motu ab Italiâ avulsæ; Gr. ruptura.

'Ρῖψις, εως, ἡ, ruptio, ruina. Them. ῥήσσω.

'Ρηγματίας, qui rupturis laborat, i. e. τοῖς ῥήγμασι; Unde, ῥηγματίαι, dicuntur quibus dissectum aut ruptum quocunque modo intus aliquid fuerit; ut, ῥηγματίας ὀφείλει, ruptis prodest, Dioſc. 3. 163. &c. est à præced. ῥῆγμα, ατος, &c. vide.

'Ρῆγμὶν, ῖνος, ἡ, littus, quia ibi unda ῥήσσονται. Th. ῥήσσω, f. ξω, frango.

'Ρηγμὶς, ῖδος, idem quod præced. ῥηγμὶν, v.

'Ρηγμοχρισία; q. d. hians ruptura; Celsus, 4. 4. est à præced. ῥῆγμα, vel ῥηγμὶς, & χάσμη, ης, ἡ Th. χαίνω, V.

'Ρηγνύμαι, refringuntur, 3. pl. ind. pass. à

'Ρηγνύω, ῥήγνυμι, seu ῥήσσω, frango, f. ῥέξω, a. 1. ἔῤῥηξα, a. 1. imperat. act. ῥῆξον, ἀτω. a. 1. sub. act. ῥήξω, ης, η, & in 3. pl. ῥήξωσιν, a. 2. ind. act. ἔῤῥαγον. p. m. ἔῤῥηγα, præs. pass. ῥήγνυμαι, σαι, ται, & in 3. pl. ῥήγνυνται. perf. pass. ἔῤῥηγμαι, ξαι, κται v. ῥήσσω.

'Ρῆγος, ους, τὸ, culcitra, stragulum, à ῥήγνυμι, seu ῥήσσω, frango.

'Ρηδίη, pro ῥᾳδίη, facilis: f. ξ. à ῥηδίως, quod v. de.

'Ρῆθεν, declaratus, a, um, a. 1. part. pass. verbi ῥέω, dico, quod vide.

'Ρηθὲν, verbale, à ῥέω, dico.

'Ρηϊδίη, ης, ἡ, facilis: f. ξ. à

'Ρηϊδίως, ω, Ion. vel Poët. pro ῥᾳδίως, facilis.

'Ρηΐδως, adv. à præced.

'Ρηΐνη, ης, ἡ, idem ac

'Ρηϊνίδιον, ου, τὸ, βραχὺς λόγος, breve dictum: à

'Ρῆσις, εως, ἡ, dictio, mandatum: à ῥέω, dico.

'Ρῆσος, ου, ὁ, nomen fluvii.

'ΡΗ'ΣΣΩ, ῥήγνυμι, frango, rumpo. f. ξω. p. ἔῤῥηχα, a. 1. ἔῤῥηξα, a. 2. ἔῤῥαγον. Hinc ῥάκος, ους, τὸ, lacera vestis, panniculus.

'Ρητέον, dicendum, explicandum; & pl. ῥητέα, dicenda; ut, κεῖνα τῷ ῥητέα; apud Hermog. &c.

'Ρητὴρ, pro ῥήτωρ, acc. sing. à

'Ρήτωρ, ῆτορος, ὁ, rhetor, orator: à ῥέω, dico, quod vide.

'Ρητίνη, ης, resina; humor est liquidus, & oleaginosus, ex planta sponte diffluens; Gal. & Dioſc. Unde ῥητινίζω, resinam refero; exp. etiam, resinaceus sum, &c. Item, ῥητινώδης οἶνος, resinatum vinum; & ῥητινώδης, ους, ὁ, ἡ, resinosus, &c. à Them. ῥέω, fluo; Vide.

'Ρητὸν, clari, ἀῤῥητὸν, ignobiles: à ῥέω, dico.

'Ρητὸν, τὸ, dictum; à masc. ῥητὸς; Vide.

'Ρητορεία, ας, ἡ, actio dicendi, &

'Ρητορεύω, rhetorem ago. f. εύσω, à ῥήτωρ, quod vide.

'Ρητορικὴ, ῆς, ἡ, sc. τέχνη, ars RHETORICA: ab eod.

ῥητορικὸς, ad Rhetorem, aut artem oratoriam pertinens; Unde adv. ῥητορικῶς, rhetorum more, artificio seu eloquentiâ oratorâ, &c. atque inde etiam ῥητορικὴ, præced. ars bene dicendi; Arist. rhet. 2, & ῥητορικὴ δύναμις, apud eod. Item ῥητορικὴ γραφὴ, causa seu accusatio quam agebant rhetores, vel quæ contra rhetores, habebatur; Suid. item, præced. ῥητορεῖον, rhetoricam artem exerceo, rhetoricor, in re seria declamans ludo; Verbigero; exp. etiam orationem habeo, i. e. pronuntio; & οἱ λογικὶ ῥητορεύοντες, dicuntur, qui ore pronuntiantur more rhetorico; Isocr. Unde ῥητορεία etiam præced. est oratio rhetoricè artificio elaborata; rhetoricatio; in re seria declamatorius lusus; vel ludiera declamatio, verbigeratio, Item, oratoria eloquentia; Isidem, apud Isocr. & omnia, à ῥήτωρ, ορος, ὁ, &c. v.

Ῥητορομάστιξ, Flagellum rhetorum; ex ῥήτωρ, ορος, & μάστιξ, V.

Ῥήτορσι, dat. pl. à ῥήτωρ, quod vide.

Ῥητὸς, ἡ, ὸν, dictus, certus, ratus, celebris: à ῥέω, dico.

Ῥῆτρα, ας, ἡ; dicendi vices seu locus; item pactum, pactio, decretum, lex, propriè Lycurgi ab eod. verbo.

Ῥητὴν, ὴ, idem quod præced. ῥῆτρα, Vide.

Ῥητροφύλακες, tabularum & instrumentorum publicorum custodes; (qui & γραμματοφύλακες) ex præced. ῥῆτρα, vel ῥήτρη, ὴ, & φύλαξ, ακος; v.

Ῥήτωρ, ορος, orator, RHETOR. Th. ῥέω, dico. quod vide.

Ῥητῶς, adv. disertè, palam, à ῥητὸς, quod vide.

Ῥητῶν, præced. propriè, est; certis verbis, expressè; Sed exp. etiam, ad verbum; Item, planè, certò, nominatim; apud Lucian. Item, secundum literam, &c. Nam à ῥητὸς, dicendus, &c. Vide. Est neut. τὸ ῥητὸν, dictum, sententia; & in plur. τὰ ῥητὰ, oracula, &c. Unde, κατὰ τὸ ῥητὸν, & κατὰ τὰ διάστασιν, aliquid dicitur, quod secundum literam, vel sensum dicti, explicatur.

Ῥηχὲς, ὑ, ὁ; vallum. Them. ῥήσσω, frango.

Ῥηχὴς, præced. exp. sæpes; septum, macceria; apud Hesych. & Suid. Unde ῥηχαῖος, asper, salebrosus; Nonn. ab eod V.

Ῥῖγαλέος, ὸν, horribilis, quem omnes exhorrent. Them. ῥῖγος, ους, τὸ, rigor.

Ῥῖγεδανὸς, exp. etiam κακοδάνατος; nam scribit Plut. in l. de poët. aud. Macedones vocare ῥῖγος, mortem; unde ait ῥιγεδανὸν, etiam significare κακοδάνατον, &c. v.

Ῥῖγέω, RIGEO, FRIGEO, horreo, obstupesco: &

Ῥῖγηλὸς, ὸν, horrendus, horrificus. Them, ῥῖγος, quod vide.

Ῥῖγήσειν, f. 1. inf. act. verbi ῥιγέω, quod vide.

Ῥίγιον, vide in ῥίγιστος.

Ῥῖγιὸς, ὸν, ὸν, adject. rigidus, horridus, frigidus; molestus; Unde ῥιγίη πόδη; rigores febrium, horrores; cum tremore algores, &c. à seq. Th. ῥῖγος, ους, τὸ; Vide.

Ῥίγιστε, maxime horrenda, superl. n. g. pl. num. à ῥῖγος, ους, τὸ, riger, comp. ῥίγιον, magis horrendum, acerbius, deterius, durius, superl. ῥίγιστον.

Ῥῖγοπύρετος, febris dicitur, in qua ægrotus simul febricitat & riget, eodem tempore, in toto corpore. utrumque sentiens affectum, Gal. ex Them. ῥῖγος, τὸ. & πυρετὸς, ὁ; &c. v.

ΡΙ'ΓΟΣ, ους, τὸ, RIGOR, FRIGUS vehemens. qu. à ῥήγνυμι, frango.

Ῥιγὸς, οῦς, ὁ; & ῥιγνὸς, ὸς, ὁ; idem quod ῥιγιὸς, rigidus, horridus, frigidus, omnia à Them. ῥῖγος, ους, τὸ, vide.

Ῥιγοσελὴς, perpetuo frigens, seu algens, ex ῥῖγος, ους, τὸ; & βίος, ὁ; &c. vide.

Ῥιγόω, -ῶ, rigeo, frigeo. à præced. ῥῖγος.

Ῥίζα, idem quod ῥιγὼς, & ῥιγόως & ab eod. Th. ῥῖγος, V.

ΡΙ'ΖΑ, ης, ἡ; radix, q. per quam ῥᾴ τὸ ζῆν, fluit vita.

Ῥιζάγρα, ἡ; instrumentum quo chirurgi spicula extrahunt; Paul. Ægin. & ita forsan legend. apud Corn. Celsum, Ubi, quotiescunque dente exempto radix relicta est, protinus, ea quoque ad id facta forsice, (lege forcipe,) quam ῥίζαν Græci vocant, eximenda est, &c. ex ῥίζα, ης, & ἄγρα, ας, ἡ, &c. vide.

Ῥίζῃσι, Ion. pro ῥίζαις, dat. pl. à ῥίζα.

Ῥιζάς, άδος, ἡ; radix, ῥίζα; vel radicum acervus, & cumulus; Sic ut φυλακὰς, foliorum; pro radice posuit Nicand. in Alexiph. Item, ῥιζίας, ου, ὁ; adject. radicarius, qui ex radice exprimitur; ut, apud Theophr. ῥιζίας ὀπὸς, succus radicarius, &c. Item, ῥιζίον, vel ῥίζιον, ου, τὸ; & ῥιζίς, ίδος, ἡ; radicula, parva radix, Dioſc. Sic &, ῥιζίδιον; radicirus, stirpitus; Herodian. l. 8. omnia à Them. ῥίζα, ης, V.

Ῥιζοβόλος, qui radices emittit, & quasi ejaculatur; Unde, ῥιζοβολέω, ῶ; radices mitto, radices ago; ut, ῥιζοβολεῖ τὸ κράτος; in Epigr. i. e. pares infimæ jecerunt radices; ex ῥίζα, ης, & βόλος, ὁ; Unde βολίω, &c. v.

Ῥιζόθεν; Vide cum ῥίζας.

Ῥιζολαβέω, ῶ; radices ago; Bud. ad verbum, radices capio, ex ῥίζα, ης, & λαμβάνω; in a. 2. ἔλαβον: unde, λαβὴ, ης; &c. V. Item, Ῥιζολόγος, radicum collector; Unde, ῥιζολογία, ῶ; radices colligo; Item, eradico, extirpo; à Them. λέγω, lego, i. e. colligo, &c. Vide. Ῥιζοπόλης, radicum venditor; Poll. à Th. πωλέω, unde πώλης, ὁ; &c. Vide. Sic etiam, ῥιζοτόμος, radicum excisor, seu, sectur, qui radices colligit, earum peritiam habens; Ut, apud Nic. ῥιζοτόμου ὥρη, tempus secundarum radicum; Unde, ῥιζοτομία, radicum sectio, seu excisio; sed exp. etiam, radicum lectio, & ῥιζοτομικὸς, pertinens ad radicum excisionem, seu herbarum lectionem; ut libet Diony. ῥιζοτομικὸς; Item ῥιζοτομία radices excindo seu seco; oblaqueo; omnia, à themate τέμνω, in præt. med. τέτομα, inde τομὴ, ἡ, τομὸς, ὁ; &c. vide. Sic etiam ῥιζοφάγος, radicibus vescens; à themate φάγω ὃς unde φάγος, ὁ, V. Ῥιζόφλοιος, cui cortex radicis speciem gerit; Theophr. à themate φλοὺς, ὁ; V. Ῥιζοφυὴς, qui radicem seu radices emisit; unde ῥιζοφυὲς, radicem seu radices emitto; radices ago; à Them. φύω, unde φυὴ, ἡ, &c. V. Ῥιζόφυλλος, à radice foliatus; à themate φύλλον, τὸ, V. Item, ῥιζόφυτος, è radice proveniens; unde ῥιζόφυτον, τὸ; stirps, à themate φύω; unde φυτὸν, τὸ comp. ut reliqua præced. cum Th. ῥίζα, ης; &c. V.

Ῥιζόω, -ῶ, radico, radicibus munio, stabilio, f. ώσω, P. ἐρρίζωκα, a. 1. ἐρρίζωσα. præf. pass. ῥιζόομαι, ῶμαι, radicor, perf. pass. ἐρρίζωμαι, σαι, ται, perf. part. pass. ἐρριζωμένος, η, ον, radicatus.

Ῥιζώδης, ες, ὁ ἡ, ὡς; radicis speciem præ se ferens, radici similis; à Them. ῥίζα, ης; V. Item ῥίζωμα, τὸ; q. d. radicamentum, quod radices egit, vel, quod stabilitum est velut fixis radicibus; sed exp. &, radix; item metaphor. pro ortu seu progenie sumitur; apud Æschyl. & ῥίζωσις, εως, ἡ; q. d. radicatio; verbalia à ῥιζόω, ῶ, præced. V.

Ῥιζώνυξ, radix, unguis, & in plur. ῥιζώνυχες, unguium in digitis initia, ac veluti radices quædam; scribitur etiam ῥιζόνυχες; à Th. ῥίζα, ης, & ὄνυξ υχος, ὁ; &c. V. Item ῥιζώρυχος, radicem effodiens; in Epigr. l. 2. Unde ῥιζορυχία, radicem effodio, Plut. à ῥίζα, ης, & ὀρύσσω seu ὀρύττω, fut. ὀρύξω, præt. ὤρυχα, unde ὠρυχὼς, ὸς, &c. V. Ῥίζωσις, εως, ἡ, Vide paulo supra cum ῥιζόω.

Ῥικάω, decipio, quod fit inanitate propositâ pro veritate.

Ῥικνὸς, υτος, ὁ ἡ; rugosus, vetus, obsoletus, à Th. seq. ῥίκνος, ὁ; V.

ΡΙΚΝΟ'Σ, ὸ, rugosus, curvus.

Ῥικνότης, ητος, ἡ; curvitas, item, ῥικνόομαι, ῶμαι, distrahor, & omnibus modis distorqueor in quandam speciem; sed exp. &, indecenter me flecto; in saltando lumbis incurvatis agitor; & apud Hesych. ῥικνῶται exp. λυπεῖσθαι, id est, attenuatur, addens, dici de ossibus senum; unde verbale, ῥίκνωμα, ατος, τὸ, saltationis impudicæ genus; item, ῥικνώδης; Bacchus dicitur q. d. rugosus, propter uvas passas; In Epig. omnia, à præced. Th. ῥικνὸς, ὸς v.

Ῥικνώσιμι, Ion. pro.

Ῥικνόομαι, 2. sing. f. 1. m. verbi ῥικνόομαι, indecenter me flecto. Th. ῥικνὸς, curvus.

Ῥίμφα, adv. celeriter, facilè, à ῥίπτω, projicio.

Ῥιμφάμαρτος, ου, ὁ, ἡ, qui celeriter curru fertur. Ex ῥίμφα, celeriter, quod vide, & ἅρμα, ατος, τὸ, currus

ΡΙ'Ν, & ῥὶς, ῥινὸς, ἡ, nasus, q. à ῥεῖν, quia per eum fluit humor è capite. Hinc forte Angl. to grin.

Ῥῖνα, acc. sing. à ῥὶς, quod vide.

Ῥινάω, decipio, proprie nares; ut cum canes fallunt ur olfactu. Th. ῥὶν, ῥινὸς, ἡ; & σωμὸς, ὁ; &c. vide. Item, ῥινοτόμος, qui nasum vel nares secat; item scuta seu clypeos dissecans; unde ῥινοτομέω, nasum seco, nares amputo; Rustath. ex ῥὶν, ινὸς, vel ex ῥίνις, ῦος, ὁ; & τομὴ, ἡ, vel τμὸς, ὁ, à præt. med. τέτομα à Them. τέμνω, &c. Vide.

Ῥινοπύλη, ης, ἡ; portula, posticum. q. à ῥινὸς, & πύλη, ostiolum, quo quis elapsus fefellit nares insequentium.

ΡΙΝΟ'Σ, ου, ὁ, ἡ, pellis, cutis, per quam sudores ῥέουσι.

Ῥινόσπιτος vide paulo ante, ad finem, cum ῥινόδετος.

Ῥινόστομος, cui nasus est defectus; ex ῥὶν, ῥινὸς, & τομὸς, à τμάω, insuf. pro Th. τέμνω, V.

Ῥινοτόρος, vide paulo ante, ad finem, cum ῥινόδετος.

Ῥινοτόρος, clypeos dissecanti, dat. sing. à ῥινότωρ, ορος, ὁ, ἡ; pellem perforans, transverberans. Est Martis Epithet. à ῥίνις, ῦος, ὁ, ἡ; pellis, & per Synech. clypeus, & τορέω, perforo, terebro.

Ῥινοχόος, ου, ὁ; infundibulum, scil. idem videtur esse quod ῥινογχύτης, id vide; instrumentum quo aliquid naribus infunditur; ex ῥὶν, ῥινὸς, & χυτὸς, ὁ, Vide.

Ῥινῶν, narium, gen. plur. à ῥὶν, ῥινὸς, ἡ; nasus.

ΡΙ'ΟΝ, ου, τὸ, montis cacumen, promontorium.

Ῥιπαῖς ἀνέμων κλονέεσθαι, impetuosis ventis agitari, turbari, vide ῥιπὴ.

Ῥιπὴ, ῆς, ἡ, impetus ejus quod projicitur, jactus teli missi sicut fulminis. Th. ῥίπτω, projicio.

Ῥιπίδιον, ου, τὸ, flabellum, à ῥιπὶς, ίδος, ἡ, flabellum: à ῥίπτω, huc: lucjacio.

Ῥιπίζω, flabello, ventilo, ῥιπὶς, ίδος, ἡ, flabellum: à ῥίπτω, huc: lucjacio.

Ῥίπισις, εως, ἡ; item, ῥίπισμα, ατος, τὸ, & ῥιπισμὸς, ῦ, ὁς ventilatio, item refrigeratio; item ῥιπιστὴς, qui ventilari potest aut qui ventilatur, vel qui refrigeratur ventilatione; sed exp. etiam perflatilis, ventis expositus; verbalia à ῥιπίζομαι, ventilor, pass. à ῥιπίζω, ventilo, item excito ignem suflando; follibus accendo; à ῥιπὶς ίδος, ἡ; flabellum, i. e. ventilationi instrumentum; muscadium; item pro ventilabro, aut folle, quo carbones excitantur, apud Poll. & Aristoph. Sed dicitur etiam esse vas, ex vimine contextum; apud Herodot. &c. Vide, ῥιπίζω.

Ῥῖπος, ους, τὸ, & ὁ, ὁ, crates, refegmina; idem quod ῥῖψ, vide in ῥίπτω, projicio.

Ῥίπτασκον, ες, ε, imperf. Ion. verbi ῥιπάζω, Poët. pro ῥιπτάζω, jacto, projicio, præcipitem do, f. άσω, vel Ion. dicitur pro ἐρρίπταζον, adjiciebant, 3. plur. imperf. verbi ῥιπάζω. Them. ῥίπτω, projicio.

Ῥιπτασμὸς, ὺ, ὁ, jactatio, conflictatio, est verbale à ῥιπτάζομαι, jactor; item conflictor; de ægroto dictum qui in lecto conflictatur; pass. ab act. ῥιπτάζω, prosterno, proturbo, Il. ξ, &c. vide in præced. ῥιπάσσω.

Ῥίπτει, 3. sing. præs. verbi ῥίπτω at

Ῥιπτεῖ, 3. sing. præs. à ῥιπτέω. Att. pro ῥίπτω.

Ῥιπτέμεν, Att. pro ῥίπτομεν, vel à ῥιπτέω, idem quod ῥίπτω.

ΡΙ'ΠΤΩ, f. ψω, & ῥιπτέω, ήσω, præcipito, hinc ῥιπτὸς, ὴ, ὸν, impetus, i. em ictus, seu jactus; ῥιπτὸς, ὸς, ὁ, flabellum, ῥιπὴ, ῆς, ἡ, flabellum, ῥίπισμα, ατος, τὸ; ramus latigenus, vimen flexile, ἐκτρίπτω, abjicio.

Ῥὶς, nasus idem cum ῥὶν, id vide.

Ῥίσκος, ου, ὁ, RISCUS, cista pelle contecta; à ῥύσκω, custodio.

Ῥιφεὶς, ῆντος, ἁ, 1. part. pass. verbi ῥίπτω, projicio: f. ψω, P. ἐρρίφα, a. 1. ἐρρίφθην, a. 1. pass. ἐρρίφθαι.

Ῥιχῦδαν, turpiter & incomposito motu cieri; idem quod, & pro ῥικνῦδαν, à ῥικνόομαι, ῶμαι, vide supra in ῥικνότης.

Ῥῖψ, ῥιπὸς, ὁ, vimen, ramus saligneus. Ducan us à ῥίπτω, quia inclinari & flecti potest. Th. ῥίπτω, projicio.

Ῥίψαι, a. 1. inf. act. &

Ῥίψεις, Æol. pro

Ῥίψας, αντος, ?, 1. part. act. à ῥίπτω, projicio. f. ψω.

Ῥίψασπις, ιδος, ὁ, clypeum abjiciens, & fugiens i. e. timidus, ignavus, Poll. ex Plat. est ὁ ῥίψας τὴν ἀσπίδα, qui scil. abjecto clypeo fugit; ex ῥίπτω, abjicio, & ἀσπὶς, ιδος, ἡ, clypeus, &c. vide.

Ῥίψε, Ion, pro ἔρριψε, 3, sing. a. 1, ind. act. verbi ῥίπτω, projicio.

Ῥίψις, εως, ἡ; projectio; Plat. est verbale à ῥίπτω, fut. ψω. V.

Ῥιψοκινδυνῶ, ῶς; in pericula me præcipito, projectâ audaciâ me periculis objicio & c. ff. ro à seq. ῥιψοκίνδυνος, id vide.

Ῥιψοκινδυνῶν, ῶς, ὁ, ἡ, qui se in pericula præcipitat seu ad audendum projectus: ex ῥίπτω, præcipito e f. ψω, & κίνδυνος, periculum.

Ῥιψοκινδύνως, adv. more eorum qui se in pericula præcipitant, projectâ quadam audaciâ, audacter: à præced.

Ῥίψω, ης, ἡ, a. 1. fub. act. verbi ῥίπτω.

ΡΟΑ, vel ῥοιὰ, ᾶς, ἡ, malus Punica, vel malum Punicum.

Ῥοᾶσι, dat. pl. &

Ῥοὰς, acc. pl. à ῥοὰ, ᾶς, ἡ, fluentum. Th. ῥέω fluo, f. ῥύσω.

Ῥοὰς, άδος, ἡ; five ῥοιὰς, vitium est vitium cum acini defluunt; acinorum defluvium; ab eodem cum præced. Vide.

Ῥοβοὰμ, ὁ, nomen filii Salomonis, ἅλιτον. Hebr. angustus.

Ῥοδάω, floreo, à ῥόδη, ut puto. Flos erumpit è germine.

Ῥοδάων, Epicharmus dixit, pro ῥόδων, i. e. stertere: à Them. ῥέγχω, vel ῥόγχω, v.

Ῥόγμος, ὁ, sonus quem quis supinus stertendo adit: ronchus, gutturis stridor, à Th. ῥέγχω, vel ῥόγχω, v.

Ῥογὸς, horreum, granarium. στυβόλιον, puto à ῥήγνυ, fractura.

Ῥόγχος, vel ῥόγκος, ου, ὁ; ronchus; sonus quasi & gutturis qui sic stertendo; Unde ῥογχάζω, exp. resono; à Them. ῥέγχω, vel ῥόγχω ronchisso, sterto, &c. v.

Ῥόδα, rosæ, nom. plur. à ῥόδον, quod vide.

Ῥόδαμνος, germen. Vide ῥάδαμνος.

Ῥοδάνη, ης, ἡ; trama, subtemen, an quia ῥοδανὴ;

Ῥοδανὸς, ῦ, ὁ, RHODANUS fluvius in Galliâ, ob velocitatem motus, sic dict. q. à ῥέω.

Ῥοδανὸς, roseus, à Them. ῥόδον, τό; V. Item, ῥόδακῆ, parva rosa, seu q. d. vocula; est diminut. ab eod.

Ῥοδεγὸς, ὴ, ὸν, roseus, spec osus; τὸ ῥοδεγὸν τῦ σώματος, coloris bonitas in corpore. Th. ῥόδον, rosa.

Ῥοδεγὸς τῦ σώματος, dicitur coloris vigor in corpore habitiore, quod aliquid roseum præ se ferat, &c. Vide præced.

Ῥοδεία, ἡ; i. e. παρὰ, scil, ὁ ἐκ ῥοδῶν στέφανος, rosarium, apud Suid. ut & ῥόδινος, ὁ, ὸν; roseus; ut ῥόδια ἀνθη, i. e. rosæ; apud Athen. &c. omnia, à Th. ῥόδον, τό, V.

Ῥόδη, ης, ἡ; nomen puellæ, Græc. rosa.

Ῥόδη, vel ῥοδὴ, frutex rosas producens; rosarum frutex; à Them. ῥόδον, τό; Vide. Item, ῥοδία ῥίζα, rhodia radix, herbæ genus quæ nascitur in Macedonia; dicta ἀπὸ τῆς ῥοδῆς à rosis, quarum odorem refert, si teratur; Dioſc. 4. 46. (Sed, Helychio, ῥοδία, est calcemenli genus; & genus etiam vitis.) Item, ῥοδίζω, rosæ similis sum colore vel odore, Item, roseo vel purpureo colore tingo, &c. Item, ῥόδινος, rosaceus; ut, ῥόδινον μέλεγ, apud Athen. & ῥόδινος στέφανος, corona è rosis facta; apud eund. omnia ab eod. Th ῥόδον, τό, V.

Ῥόδιος, ὁ, ὁ; nomen fluvii. à ῥόδον, rosa.

Ῥόδινος, rosaceus, ut ῥόδινον μύρον, apud Aristor. & τὸ ῥόδινον, est medicamenti nomen, de quo Paul. Ægin. 7. 13. & Avel. 14. 36. (sed, ῥόδιος, qui ex insula Rhodo est, huc non pertinet; nam est à ῥόδος, ὁ, ἡ; id vide) Item, ῥοδῖς, ῖδος, ἡ; pastillus ex rosis confectus, Dioſc. &c. Itidem à Them. ῥόδον, τό; Vide. Unde etiam, ῥοδῖτις οἶνος; vinum rosaceum, seu rosis conditum.

Ῥοδοδάκτυλος, ος, ὁ, ἡ; habens roseos digitos: ex ῥόδον, rosa, & δάκτυλος, digitus.

Ῥοδοδάφνη, ης, ἡ, arboreſcens stirps, quam Apuleius, rosam lauream appellat.

Ῥοδόδενδρον, rhododendron, genus fruticis, sive herba ex rosæ similitudine, Vide Dioſc. 4. 83. ex Th. ῥόδον, τό, & δένδρον τό, V.

Ῥοδοειδὴς, ἐς, ὁ, ἡ, roseus: ex ῥόδον, rosa; & εἶδος, ους, τό, forma. Them. εἶδω, video.

Ῥοδόεις, εντος, rosaceus. Them. ῥόδον, rosa.

Ῥοδόμαγμα, retrimentum rosacei unguenti, ex ῥόδον, τό, & μάγμα, τό, à Th. μάσσω, vel μάττω, fut. ξω, &c. V. Item, ῥόδομελι, mel rosaceum, item confectio quædam ex rosis & melle, Dioſc. 5. 35.

Ῥόδομελον, Dor. pro

Ῥοδόμηλον, ου, τό, rosea gena. Ex ῥόδον, rosa, & μῆλον, gena. Th. μηλία, ἡ; malus arbor.

Ῥό'ΔΟΝ, ου, τό, rosa. Angl. a Roſe. q. ex ῥέω, & ὀδμὴ, quia ex eâ fluit odor.

Ῥοδωνία, ἡ; locus ubi rosæ nascuntur, sed scribitur potius ῥοδωνιὰ, id vide.

Ῥοδόπαχυς, Dor. pro

Ῥοδόπηχυς, εος, ὁ, ἡ, qui vel quæ habet roseos cubitus: ex ῥόδον, rosa, & πῆχυς, εως, ὁ; cubitus.

Ῥοδόσμος, rosarum odorem habens, Athen. ex ῥόδον, & σμὴ, ἡ; vel πόσμος, ὁ, à Them. πνέω, V.

Ῥόδος, ου, ὁ, RHODUS, nomen Nymphæ, & insulæ: olim dicta videtur Ῥόδος, ου, ἡ, ab undarum strepitu.

Ῥοδόσταγμα, τό, rosarum liquor; & ῥοδόστακτον, idem cum ῥοδόμαγμα, id vide ex ῥόδον, τό; & στάζω, fut. ξω, unde στάγμα, τό, & στακτὸς, ὁ; &c. vide. Item, ῥοδόχρους contr. ῥοδόχρως, roseum habens colorem, idem quod, & ex iisd. cum seq. ῥοδόχρως, v.

Ῥοδόχρως, ατος, ὁ, ἡ, Dor. pro ῥοδόχρους, roſei coloris: ex ῥόδον, τό, rosa, & χρῶα, ἡ, color.

Ῥοδωνία λεκάνη, olla odoratiſſima, quæ in mensam ferebatur; apud Athen. ab aliis autem dicitur esse, edulii genus, cui intritæ fuerint rosæ, & quod in olla ad mensam ferebatur, apud eund. Athen. legitur & ῥοδωνὶς, de eodem, à Th. ῥόδον, τό, v.

Ῥοδοφόρος, roſifer, rosas ferens; ex ῥόδον, τό, & φέρω, fero, unde φορὸς, ὁ, &c. v.

Ῥοδών, ῶνος, ὁ, & ῥοδωνεὰ, ᾶς, ἡ, roſetum, vel rosarium; locus ubi rosæ nascuntur; sed ponì dicitur etiam, pro toto respite, & planta rosæ; apud Theophr. à Th. ῥόδον, τό, V.

Ῥοδώπις, & ῥοδῶπος, qui est roseo aspectu, seu colore, vel roseis oculis, ex ῥόδον, τό, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ; v.

Ῥόζω, latro, sterto; potius ῥοιζῶ, & ῥυζῶ, à ῥοιζος, stridor.

Ῥοὴ, ῆς, ἡ, fluentum, fluctus; à ῥέω, fluo.

Ῥοθέω ῶ, impetu feror; item ῥοθέζω, impetuose seu contente remigo, sed signif. etiam cum impetu & strepitu voco, procrorum instar, item ῥόθος, ὁ, ἡ; impetuosus, cum impetu ciens; omnia à seq. Th. ῥόθος, undarum seu remorum strepitus, item in genere strepitus, fremitus, impetus, &c.

Ῥόθιον, ου, τὸ, impetus undarum: à

Ῥο'ΘΟΣ, ου, ὁ, undarum strepitus, tumultus: qu. à ῥέω & θέω. Est ex fluentis aquæ cursu.

Ῥοθοπυλίζω, concavâ & latâ manu nates, ferio, vel pedibus in podicem insultando complodo sonitumque edo; i. e. τὴ πυγὴ ῥόδον ποιῶ; πλὴ πυγλὼ τῇ χειρὶ πλήσσω, ἢ τῷ ποδὶ τύπτω, &c. ex præced. Them. ῥόθος, ὁ, & πύγη, ἡ; unde πυγίζω, &c. v. sed scribitur etiam ῥαδαπυγίζω.

Ῥοιὰ, ᾶς, ἡ, vide ῥοὰ.

Ῥοιζέω, stridor, idem quod thema ῥοίζω, id v. Unde ῥοιζέθω, ῶ; stridoꝛ; interdum sorbeo; à stridore in sorbendo, unde verbale ῥοίζηθρις, εως, ἡ; stridor; cantus insuavis. ut pastorum, &c. omnia à Th. ῥοῖζος, ὁ; v. Item, ῥοισμὸς, ὁ; sibilus, stridor; idem quod ῥοίζος, & ab eo i. Th. ῥοῖζος; v.

Ῥοίζαχε, pro ῥοίζασκε, stridebat, ob sequent. aspir. 3. sing. imperf. act. verbi ῥοιζέω, strido: imperf. ἐῤῥοίζεον, & Poët. ἐῤῥοίζεσκον, & pro ε, a, Th. ῥοῖζος, stridor.

Ῥοιζέω, vide in ῥοῖζος.

Ῥοιζηδὸν, magnorum stridore & impetu; item ῥοιζημὸν, ατος, τὸ; stridor, aut impetus, qualis est sagittæ volantis cum stridore, Luc. utrumque à ῥοιζέω, præced. & Th. ῥοῖζος, seq. v.

Ῥοιζηδὸν, adv. cum stridore: 2 Pet. 3. 13 à

ΡΟΪΖΟΣ, ου, ὁ, stridor, impetus: qu. à ῥέω, quia proprie aquæ fluentis. Hinc ῥοιζέω, ῶ, stridorem edo, stridoꝛ, latro.

Ῥιζώδης, εος, ὁ ἡ, ὀν, stridorem, aut magnum strepitum edens; strepens; Gal. à præced. Th. ῥοῖζος, ὁ, vide.

Ῥοὶη, ἡ, Ion. pro ῥοιὰ, malum granatum.

Ῥοϊκὸς, qui fluctione laborat, seu profluvio, ut ῥοϊκὴ γυναῖκες, dicuntur mulieres fluxionibus laborantes: è Th. ῥέω, unde ῥοὴ, ἡ, & ῥόος, ὁ; &c. V.

Ῥοϊκὸς ὄν, incurvus: à ῥικνὸς.

Ῥοΐσκια, corymbi aurei ornatus gratiâ sacrorum stolis annexi, ob mali punici similitudinem ita dicti, Exod. c. 28. est plur. à sing. seq. v.

Ῥοΐσκιον, qu. parva ῥοὰ, figura referens malum Punicum.

Ῥοΐτης, οῦ, ὁ, vinum ex malis punicis confectum; Dioſc. à Them. ῥοὰ, vel ῥοιὰ, malum punicum, fructus scil. granatum, &c. V.

Ῥομβέω, volvo, & circumago in modum rhombi; inde ῥομβητὸς, versatilis in modum rhombi; utrumque à seq. ῥόμβος, ὁ; rota, seu quiddam rotæ formam habens; item, exp. & rotatio, & apud mathematicos dicitur esse figura quadrangula, lateribus quidem constans inter se æqualibus, sed non etiam angulis; ac à quibusdam βαχύλον, appelari dicitur, à similis forma panis Elep. usitata; de quo pene Ath. l. 3. &c. V.

Ῥομβοειδὴς, ἐς, ὁ, ἡ; figura geometrica habens latera opposita æqualia, & angulos oppositos æquales lateribus; & dicitur etiam de figura acies, rhombo similis, ex seq. ῥόμβος, ὁ & εἶδος, τό, &c. V.

Ῥόμβος, ου, ὁ; RHOMBUS, turbo, -inis; impetus: à ῥέμβω, circumago.

Ῥομβώδης, rhombi figura præditus, ut ῥομβώδης, παραλλαξις, dicitur acies rhombi figurâ instructa; item ῥομβοειδὴς, ὲς, ὁ; rhombi figuram habens; utrumque à præced. ῥόμβος, ὁ, V.

Ῥόμυξ, vermis ligna corrodens.

Ῥόμφαια, ας, ἡ; RHOMPHÆA, gladius, framea: à ῥέμβω, in gyrum circumago; vel à ῥέπω, vergo, propendeo: unde ῥοπὴ, ῆς, ἡ, inclinatio, propriè lancis: & hinc ῥοπαίαν ῥομφαίαν.

Ῥομφὲς, lora, quibus consuuntur calcei: an qui ῥέμβονται;

Ῥόν, acc. sing. ἁ

Ῥόος, ὲ, ὁ, fluxus: à præt. m. ἔῤῥυα, verbi ῥέω, fluo: ſ. ῥύσιος.

Ῥοπαλίζω, clavâ percutio; vel verso tanquam clavum; unde verbale ῥοπαλισμὸς, percusio quæ fit clavâ; sed dicitur & de lentigine, seu satyriasi, apud Suid.

Ῥοπαλοειδὴς, clavi similis; ex seq. ῥόπαλον, & εἶδος, τό; &c. v.

Ῥόπαλον, ου, τὸ clava; sceptrum: virga, baculus: à ῥέπω flecto.

Ῥοπὴ, ῆς, ἡ; inclinamentum, monumentum: à ῥέπω vergo, flecto.

Ῥοπίον,

Ῥοπίον, ου, τὸ, senticetum; virgultis plenus locus; Il. 1. exp. etiam, virgultum vimineum; à præced. ῥοπὴ, ἡ, quod proprie est, q. d. devergentia, propensio, seu inclinatio; ut de inclinatione lancis; apud Plur. in Cam. apud quem etiam, pro libramento ponitur; item, etiam dicitur ῥοπὴ, id quod momentum affert, & pondus ad rem aliquam; vis impulsrix; ut, θείᾳ ῥοπὴ, divina seu dei propensio atque nutus; nam sic interdum ponitur, pro auxilio, nutu, ac propensione in aliquem &c. V.

Ῥόπτρον, ου, τὸ, idem quod ῥόπαλον, clava; incurvum lignum; & exp. etiam fustis; & Metaph pro divina ultione; apud Euryp. à ῥοπὴ, ἡ, & Th. ῥέπω, V.

Ῥυβλαὶ, ὁ, nomen viri, ἅπαξ λεγ. Hebr. filius visionis.

Ῥῆ', ἡ, nomen piæ mulieris, ἅπαξ λεγ. Heb. tremor.

Ῥῆϊ, per contractionem dicitur pro ῥόῃ, unde, χεῖ ῥῆϊ φέρεσθαι τὰ φερόμενα; dicuntur res quæ prospere cedunt & ex voto; apud medicos frequenter dicitur de mulierum fluxionibus; item ὁ ῥῆϊς τῦ ῥόδε, arbuscula est quædam, qua coriorum infectores utuntur ad infpiſſandas pelles; Dioſc. l. 1. 148.

Ῥοπτὸς, idem cum, & pro ῥοφητὸς, sorbilis, unde in neut. ῥοπτὸν, τὸ, sorbile, sorbitio; à ῥόφω, Attice pro ῥοφῶ, seu Them. ῥοφέω, &c. V.

Ῥῦπος, color, qualis est rubricæ Sinopicæ, Russus Latinum est: aut à ῥοὰ, cujus granum rubet.

Ῥοφάω, ῶ, idem quod ῥοφέω, seq. id vide.

Ῥοφέω, ῶ, ὁ, nomen viri, Lat. Rufus.

ΡΟΦΕ'Ω, & -άω, sorbeo, exhaurio. f. ἡσω. p. ἐῤῥόφηκα.

Ῥόφημα, ατος, τὸ, sorbitio; id quod sorbetur; item ῥόφησις, sorbitio; ipsa actio sorbendi; Gall. sicut & ῥοφητὸς, ὁ, ἡ, sorbilis; unde ῥοφητὸν, τὸ, sorbile; ut ἁλῶν ῥοφητὰ, &c. (Pro eod. dicitur etiam ῥοπτὸς, & ῥοπτὸν) verbalia à præced. Th. ῥοφέω, V.

Ῥόφος, idem quod & Atticè pro ῥοφὸς, vide.

Ῥοχθέω, sonum edo. f. ἡσω. q. à ῥέω ὄχθον, quatio ripam.

Ῥοχθέω, præced. proprie est, strepitum seu stridorem edo; de maris fluctu proprie dici existimatur, & ejus imitatione per ὀνοματοποιΐαν, esse factam, derivatur à Th. ῥόθος, ὁ, vel inserto, χ, à ῥόθιον, V.

Ῥόω, moveo, ruo: à ῥέω, fluo.

Ῥοώδης, ὲς, ὁ, ἡ, fluidus, fluxus, item undosus, à ῥόος, ὁ, seu ῥοὴ, ἡ, à Th. ῥέω, &c. V. Unde ῥοωδέις πυρετὸς, dicuntur medicis febres, quæ cum multo alvi fluxu, & aliquando vomitu fiunt; fluentes has febres appellavit Celsus, &c.

Ῥοὼν, ῶνος, ὁ, malis punicis locus consitus à Th. ῥοὰ, ἡ, V.

Ῥύακος, ακος, ἡ, profluvium, rivus; item proluvium, proluvies, eluvies; apud Thuc. & Plat. sed dicitur & αἵματος ῥύακες, sanguinis rivi; apud Aristidem; item ῥυάκες, ἀδος, ἡ, vitium oculi, ὀφθαλμῦ ῥύσις, cum canthus lacrymas continere nequit; item ῥυάδες dicuntur, vites non continentes fructum, quòd acini defluant, & qui remanent gracilores existant, &c. à ῥύω, idem quod Th. ῥέω, V.

Ῥυάς, præced. adjectivè etiam legitur, in gen. omn. fluxus, a, um, perfluens, deciduus, ut σῶμα ῥυὰς ἡ μυσὸν, apud Aristot, &c. Vide præced.

Ῥύδδω, fuſe, vehementer, abunde, idem quod & pro ῥύδδω, id V.

Ῥυγχομαχέω, roſtro pugnare; ex seq. ῥύγχος, & μαχέομαι, vel μάχομαι, &c. V.

Ῥῦ'ΓΧΟΣ, ος, τὸ, roſtrum, rictus.

Ῥύδδω, fuſe, vehementer, abunde, idem quod seq. ῥύδδν, V. Sed exp. etiam, vehementer, impetuosè; item cum vehementi strepitu; apud Suid. & Hesych, &c.

Ῥυδδὸν, adv. sù è, affatim, abundè: à ῥύω, idem quod ῥέω, fluo.

Ῥυεὶς, ἐντος, qui fluit, a, 2. part. pass. verbi ῥύω. a. 2. pass. ἐῤῥύην. Them. ῥέω, fluo. f. ῥύσω.

Ῥύεο, libera, Ion. pro ῥύου, præs. imperat. &

Ῥύῃ, tuetur, 3. sing. præs. ind. verbi ῥύομαι, servo. f. ῥύσομαι, in 1. pl. ῥυσείομεν. Th. ῥύω.

Ῥύμμα, τὸ, itrium; bellarii genus præstantius; Gal. (nam λάγανον, deterius dicitur; teste eod. dulciariorum erat liborum genus, cum melle præparatorum; est à ῥύω; idem quod Th. ῥέω, V.

Ῥύην, a. 2. imperat. pass. verbi ῥύω, pro ῥέω, fluo. a. 2. pass. ἐῤῥύην.

Ῥυήσομαι, ῃ, εῖ), fluam, f. 2. pass. verbi ejusd.

Ῥυηρὸς, ὁ, ὁ, ἡ, cui affluunt opes; vel affluens opibus; opulentus; ex ῥύω; idem quod Th. ῥέω & ἄφενος, ὁ, ὁ, ἡ, opulentus; unde ῥυηρότης, opulentia; affluentia divitiarum, seu opum; παρὰ τὸ ῥύηναι τὸν ἄφενον; ut inquit Etymol.

Ῥυθλῶσαι, a. 1. inf. pass. verbi ῥύομαι, seu ῥύω, libero.

Ῥυθμίζω, ad numeros aptos redigo; numerorum concinnitatem seu modulationem alicui rei tribuo; item tempero, compono, & effingo; item recte colloco; item moderor; mores compono; informo, docco; à Th. ῥυθμὸς, ὁ, V. Unde etiam, ῥυθμικὸς, ὲ, ὁ, rhythmicus; numerorum, seu faciendorum numerorum peritus; qui numeros, aut modos facit; Plut. &c.

Ῥυθμοποιὸς, rhythmorum factor, seu factor; unde ῥυθμοποιΐα, rhythmorum fictio; ex ῥυθμὸς, ὁ, & ποιέω, &c. V.

ΡΥΘΜΟ'Σ, ὲ, ὁ, RHYTHMUS. Angl. Rhythme sive Rime; concinnitas: quicquid certo modo & ratione fit; qu. à ῥύω, traho; ut sit tractus æquabilis.

Ῥῦμα, ατος, τὸ, fluentum, pro ῥέῦμα. Th. ῥέω, fluo. f. ῥύσω. Est &

Ῥῦμα, ατος, τὸ, tractus: à ῥύω, traho.

Ῥῦμα, τὸ, est etiam tutamen, munimentum; propugnaculum, defensio, munitio; & ῥύματα, τὰ, remedia à mortis periculo nos conservantia; & sic est à ῥύομαι, tueor, &c. V.

Ῥῦμαι, liberavi, Ion. dempto augmento pro ἐῤῥυμαι. perf. ind. pass. verbi ῥύομαι, seu ῥύω, libero.

Ῥύματα, nom. pl. à ῥῦμα, quod V.

Ῥυμβίον, τὸ, rotula, q. æ agitatur à sagis & veneficis; rhombus; Schol. Apoll. Rhod. est diminut. à ῥόμβος, seq. itidem rotulam signif. vel turbinatum quidpiam, quod scuticâ impulsum & circumactum, sonum quendam reddebat; Etymol. & Eust. pro impetu, motu & vertigine etiam sumitur apud Euryp. est à ῥέμβος, quod etiam fere idem signifiat, V.

Ῥύμβος, turbo: à ῥέμβω, circumago.

Ῥύμη, ης, ἡ, vicus, tractus in urbe: à ῥύω, traho.

Ῥύμη, ἡ, præced. est etiam impetus; impulsus; atque inde, vicus, platea; locus in quem omnes certatim confluunt; & sic, ex ῥύω pro ῥέω, vox hæc explicari poterit.

Ῥύμμα, τὸ, purgamentum, strigmentum; κάθαρμα, σμῆγμα, smegma, &c. Est verbale à ῥύπτω, V.

Ῥυμὸς, 2 Macch. 11. 5. ἐν ῥυμῷ χωρίῳ, aliter & rectè ἐρυμνῷ, id est, forti, munito: vet. interp. angusto: qu. ad ῥύομαι, plateam retulerit.

Ῥυμὸς, ὲ, ὁ, temo currûs, lignum inter equos, quo currus ῥύει, id est, trahitur. Th. ῥύω, traho.

Ῥυμοτομία, ας, ἡ, viarum vicorumque sectio & metatio; partitio in strigas; Polyb. Item, ῥυμοτομέω, per vicos partior & seco; seu strio, vel strigo; in strigas seco; ex ῥύμη, ἡ, & τομὸς, ὁ, à τέμνω, in præt. med. τέτμημαι, &c. V. Item, ῥυμηλάω, ῶ, & ῥύμην ἐλαύνω, loris funibusque traho; Latini dicunt remulcotrahere seu educere; remulcando trahere, &c. Polyb. l. 1. ex ῥῦμα, ατος, τὸ. fu is ad remulcotrahendum; in plur. ῥύματα, funes tractorii, & ἕλκω, &c. V.

Ῥύομ', tuentur, 3. pl. ind. præs. verbi ῥύομαι, seu ῥύω, custodio.

Ῥύοντο, servabant, Ion. pro ἐῤῥύοντο, 3. pl. imperf. verbi ejusd.

Ῥυπαίνω, sordido, sordidum reddo, maculo, contamino, item Metaph. infamem reddo; famæ alicujus notam inuro; & in pass. ῥυπαίνομαι, sordidus reddor, fœdor, commaculor; idem quod ῥυπόω, à Them. ῥύπος, ὁ, &c. V.

Ῥυπαπαὶ, nautica quædam acclamatio: an qu. ῥὺν παπαῖ.

Ῥυπαρώθητω, 3. sing. a. 1. imperat. pass. à

Ῥυπαρόω, sum sordidus. f. ώσω. Th. ῥύπος, sordes.

Ῥυπαρὸς, ὰ, ὸν, sordes: &

Ῥυπαρὴς, ὰ, ὲς, sordidus, a, um; à ῥύπος.

Ῥύπασμα, ατος, τὸ, id quo aliquid sordidatum est; sordes; est verbale à ῥυπαίνω, ῥυπαίνομαι, &c. V.

Ῥυπάω, & ῥυπόω, ῶ, sordeo, sordidus sum; & in pass. ῥυπῶμαι, sordidor;

unde εἵματα ῥυπόμβρια, vestes sordidatas; apud Hom. Od. ζ. à Them. ῥύποι, ὁ, V.

'Ρυπογέφυρος, ω, ὁ, sordidarum humiliumque rerum pictor; hoc nomine vocatus est Pyrrhichus, eo quod tonstrinas, sutrinas, & asellos, &c. Picturâ exprimeret; à seq. Th. ῥύπος & γεφύρα, &c. V.

'Ρυπόεις, σσα, ὁ, sordidus, à seq. Them. ῥύπος.

'Ρυποκέδνλος, sordidus; valde parcus; ducto nomine ab iis, quibus sordes in unguibus residunt, nec tantillum sumptus facere volunt, ut tonsori dent numulum, qui eos repurget; Suid. ex ῥύπος & κέδνλος, ὁ, &c. V.

'Ρύπον, τὸ, & ῥύπα, τὰ, & ῥίπα, τὰ, sordes; per Metaplasmum extulit Theocritus; pro Them. ῥύπος, ὁ, seq. Vide.

'Ρύπος, ου, τὸ, & circumflexè etiam, ῥῦπος, interdum reperitur scriptum, pro seq. ῥύπος, ὁ, quod proprie significat sordes, quæ, in sumo is manuum ac digitorum unguibus colliguntur; aut, secundum alios, illuvies est, quæ distringitur à corporibus oleo illitis, post sudorem, &c. V.

ΡΥ'ΠΟΣ, ω, ὁ, sordes; per Metaph. avaritia.

'Ρυπόω, ῶ, sordesco: præs. part. ῥυπόων, ῶν. f. ώσω. p. ἐῤῥύπωκα. a. 1. ἐῤῥύπωσα, a. 1. imperat. act. ῥύπωσον, άτω. Them. ῥύπος.

'Ρυπόομαι, abstergor, sordibus purgor; est pass. à seq. act. ῥύπτω, abstergo, &c. V. Item, ῥυπτικός, ή, ὁ, aptus ad abluendas sordes; abstergendi vim habens; ut, ῥυπτικὴν φάρμακον, extergens medicamentum, sordes in corporis tam extrema, quam interna qualibet parte eluens & auferens; ab eod. verbo ῥύπτω, seq. & Th. ῥύπος, V.

'Ρύπτω, sordes eluo, purgo. Them. ῥύπος.

'Ρυσαὶ, ἡ, γλαυκὸς, senectus: quum quis sit rugosus ob senectam: ῥυσὸς & ῥυσὸς, rugosus; dum cutis veluti in sulcos ῥύεται, id est, trahitur. Ruga enim est cutis in plicas contractio. Th. ῥύω, traho.

'Ρυσαὶ, nom. pl. à ῥ. σὰ, quod V.

'Ρῦσαι, ἄῦσω, pro φύλαξαι, est a. 1. imperat. m. &

'Ρύσαιτο, 3. sing. a. 1. opt. m. &

'Ρύσασθε, a. 1. inf. m. verbi ῥύομαι, tueor. f. ῥύσομαι. a. 1. m. ἐῤῥύσαμην, ω, ατο. Th. ῥύω.

'Ρυσάδδω, 3. sing. a. 1. imperat. m. verbi ejusd.

'Ρυσὶ, ῆς, ἡ, rugarum sulcus, & γλαυκὸς; idem quod ῥυσὰ, ᾶς, ἡ, id vide supra.

'Ρῦσθαι, Ion. pro ἐῤῥῦσθαι, perf. inf. pass. verbi ῥύομαι, libero. Vel ut alii volunt ῥῦσθαι, per Syncop. vel Synæresin dici pro ῥύεσθαι, præs. inf. verbi ῥύομαι.

'Ρυσιῶ, liberet, & in 1. pl. ῥυσιῶμεν, a. 1. sub. pass. verbi ejusd.

'Ρυσιάζω, pignoris loco capio, Euryp. in Ione; & in pass. ῥυσιάζομαι, pignoris loco capior; ut apud eund. ibid. ῥυσιάζομαι λόγῳ; exp. opprimor sermone, i. e. verbis tanquam pignore me tibi devincire studes; à ῥύσιον, τὸ, id V.

'Ρυσίβραφος, ω, ὁ, ἡ, Epithet. aurigæ, qui trahit, ac trahendo currum regit: ex ῥύω, traho, & σίφος, currus.

'Ρύσιμον, ω, τὸ, ruta, quod à venenis ῥύεται, liberet. Vide ῥυτὴ.

'Ρύσιον, ω, τὸ, quod pro ῥύσει, liberatione datur, item pignus, spolium. Them. ῥύω, traho.

'Ρυσιπόνος, ω, ὁ, à labore liberans; laboris molestium sublevans; in Epigr. a seq. ῥύσις & πόνος, ὁ, V. Item, ῥυσίπολις, servatrix; liberatrix, seu custos urbis: ex ῥύσις & πόλις; Poët. pro πόλις, &c. V.

'Ρύσις, εως, ἡ, liberatio. Th. ῥύω vel ῥύομαι, libero. Est &

'Ρύσις, εως, ἡ, fluxio, fluxus: à ῥύω, pro Th. ῥέω, fluo, f. ῥύσω. Luc. 8. 44.

'Ρύσκω, seu ῥύσκομαι, custodio, tueor; idem quod ῥύω.

'Ρυσμὶς, ῖδος, Poët. rerum aliquarum series, tractus. Th. ῥύω, traho.

'Ρυσόω, vel ῥυσσόω, ῶ, fut. ώσω, rugo, corrugo; unde ῥυσώσαι, corrugere; & in pass. ῥυσῶμαι, rugor; unde ῥυσῶν, rugatur, corrugatur; apud Aristot. à seq. ῥυσὸς, vel ῥυσσὸς, V. Unde etiam ῥυσάινω, idem; rugo; & ῥυσαίνομαι, rugor; atque inde ῥυσαλέος, ὰ, ὸν, idem quod seq. ῥυσὸς, ὁ, rugosus, &c. V. Item, ῥύσημα, ατος, τὸ, ruga; quasi esset verbale ab inusit. ῥυσάω vel -έω; unde in plur. ῥυσήματα, τὰ, facierum senilium rugæ, ac sordes; Suid. Omnia à ῥυσὰ, vel ῥυσὴ, ἡ, marcor, senectus, &c. V.

'Ρυσὸς, vel ῥυσσὸς, ῆ, rugosus: à ῥυσὶς, ίδος, ἡ, ruga. Th. ῥύω, traho.

'Ρυσοκαρπός, qui rugosus est surculis; seu fructum ferens rugosum; ex ῥυσὸς, seq. & καρπὸς, ὁ, &c. V.

'Ρυσότης, ητος, ἡ, rugositas: à præced.

'Ρυσόω, vide supra in ῥυσόα, senesco; item, ῥύσωσις, rugatio, in rugas contractio; est verbale à ῥυσόω, vide ῥυσόω.

'Ρύσταγμα, ατος, τὸ, violenta tractio; item vis mulieri illata; vi lentus tractus; compressio; est verbale à seq. ῥυστάζω, fut. ξω, &c. V.

'Ρυσταζίσκω, idem quod seq. ῥυσάζω, per vim traho, &c. V.

'Ρυσάζω, trahendo rapto. Them. ῥύω, traho.

'Ρυσακτὺς, ύος, ἡ, tractio violenta, protractio injuriosa; est verbale à præced. ῥυσάζω, fut. ξω, &c. V.

'Ρύσης, ου, ὁ, liberator, servator; i. e. σωτὴρ, λυτρωτής; Hesych. παρὰ τὸ ῥύομαι.

'Ρυτὰ, τὰ, fræna: à ῥύω, traho.

'Ρυταγωγὸς, ός, ὁ, lorum quod fræno inseritur, & quo equus ducitur; habena vel lorum equi; ex præced. ῥυτὰ, τὰ, frænum quo equi retrahuntur: à habena; & ἀγωγὸς, à Them. ἄγω, &c. V.

'Ρυταίνω, convitior, detraho: à ῥύω, traho.

'Ρυτὴ, ῆς, ἡ, RUTA: Angl. Rue:

seq. ῥόμυ, & ab eod. ῥωννύω, fut. ῥόσω. præt. ἔῤῥωκα, &c. V.

'Ρωμαῖος, αία, αῖον, Romanus, a, um: à 'Ρώμη, Roma.

'Ρωμαλέος, ὰ, ὸν, robore præditus, robustus; Plut. Unde ῥωμαλεότης, ἡ, robur, virilitas; item, ῥωμαλόω, ῶ, robustum reddo, firmo; in pass. ῥωμαλέομαι, robustus reddor; robur acquiro, seu vires; omnia à seq. ῥώμη, ἡ, vis, quod tam de corporis, quam de animi robore dicitur, &c. V.

'Ρωμαΐζω, Romanos faveo, à parte Romanorum sto; item ῥωμαϊκίζω, ῶ, ὁ, Romanus, qui est Romanorum, seu ad Romanos pertinens; Plut. Unde adv. ῥωμαϊκῶς, & ῥωμαϊστὶ, Romanè; Romano more, Romanâ linguâ, &c. Omnia à seq. ῥώμη, ἡ, Roma, à Th. ῥωννύω, V.

'Ρώμη, ης, ἡ, robur, vires: à ῥωννύω. Est &

'Ρώμη, ης, ἡ, ROMA. Gr. robur.

'Ρώννυσι, 3. sing. ind. præs. à

'ΡΩΝΝΥ'Ω, seu ῥώνυμι, confirmo, corroboro. f. ῥώσω. q. à ῥώω. p. ἐῤῥώκα. a. 1. ἐῤῥωσα, præt. pass. ῥώνυμαι, σαι, ται, roboror, valeo. perf. pass. ἐῤῥώμαι, σαι, ται, valeo: plusq. p. ἐῤῥώμην, σο, το, valebam: perf. imperat. pass. ἐῤῥῶσο, ἄσθω, vale; & in pl. ἐῤῥῶσθε, valete. Hinc ἐῤῥωμένος, robustè: ῥώμη, ης, ἡ, robur.

'Ρωξ, ωγὸς, ἡ, RUPES, fissura: à ῥήσσω, frango. f. ξω.

'Ρώοντ', pro ἐῤῥώοντο, 3. pl. imperf. pass. Ion. ab inusit. ῥώομαι, quatior, cum impetu feror: à ῥωννύω, confirmo.

'Ρωπὶς, species plantæ flexilis, à ῥάψ ωπος, quod vide. Item, ῥῶπες, virgulta plantæ sylvosæ, Od. ξ. sic dicuntur ἀπὸ τῶ ῥίπτειν, Eust. quod non assurgunt sed serpunt humi; est plur. à sing. ῥώψ, ωπὸς, V.

'Ρωπεύω, frivola, seu vilia scruta vendere; scrutariam facere; vendere merces viles quæ ῥῶπες dicuntur; id V.

'Ρωπήιον, ω, τὸ, locus virgultis plenus: à ῥώψ, virgultum. Th. ῥέπω, vergo, propendeo.

'Ρωπίζω, miscellaneam condituram facio, confundo; Eust. Il. v. quidam exponunt male, pro indocte & stolide aliquid facere; est itidem à ῥῶπος, ὁ, V. Item, ῥωπικὸς, qui talis est, quales sunt merces, quæ ῥῶπος, appellantur; hæc, vilis & parvi pretii; ab eod. ῥῶπος, ὁ, V.

'Ρώπινον, molle virgultum; Etym. idem quod ῥωπήιον, id V.

'Ρωποπαρηόρας, ου, ὁ, jactatum est in quendam futilem & vanum; teste Eust. Il. v. Item ῥωποφαφὴ φέρειν; exp. futilis & inanis locutio; idem ibid. est ex ῥῶπος, ὁ, & πίπτω, &c. V.

'Ρωποπώλης, ου, ὁ, scrutarius; i. e. minutarum & omne genus rerum venditor; seu qui merces illas vendit, quæ proprie vocantur ῥῶπος, i. e. minutæ & parvi pretii merces; unde ῥωποπωλέω, hujusmodi viles, & minutas, & varias merces vendo; ex ῥῶπος, ου, ὁ, & πωλέω, unde πώλης, ὁ, &c. V.

'Ρῶπος, ου, ὁ, & τὸ ῥῶπον; merx parvi momenti: sarcina omnifaria; seu fasciculus è diversis rebus iisque nullius momenti, sed vilibus & exilibus colligatus; unde ῥᾶπος, exp. etiam, nulla re dignus; est à Th. ῥέπω, unde ῥωπὴ, ἡ, &c. V.

'Ρωσῆς, ῆ, vehemens: à ῥόω, seu ῥώννυμι, roboro.

'Ρῶς, caput, vertex: 2 Sam. cap. 16. vers. 16.

'Ρῶσθεὶς, vide in ῥόω.

'Ρῶσις, εως, ἡ, sanitas, firmitudo, firmitas; robur, vires; vel proprie est q. d. corroboratio, confirmatio; valentia, sanitas, &c. Item, ῥωστὴρ, ῆρος, ὁ, malleus; unde ῥωστήριον, impetus, incitatio; ad roborandum valens; item incitamentum mentis, & suscitabulum; item ῥωστικὸς, qui propensus est ad rem aliquam cum robore & impetu capescendam; & exp. etiam, corroborativus, corroborandi vim habens; omnia verbalia, à ῥόομαι, id V. Paulo ante; vel à Th. ῥωννύω, fut. ῥόσω, &c. V.

'Ρώσω, roborabo, f. 1. act. verbi ῥωννύω, a. 1. pass. ἐῤῥώσθην. a. 1. part ῥωσθείς.

'Ρωστίζω, litteram ῥῶ sæpe itero.

'Ρωσταχίζω, litera, ρ, identidem utor; unde verbale ῥωσταχισμὸς, frequens literæ, ρ, repetitio; est ab ipsa litera, ῥῶ, verbum effictum.

'Ρωχμὴ, ῆς, ἡ, idem quod seq. ῥωχμὸς, vide.

'Ρωχμὸς, ῦ, ὁ, scissura, rima, hiatus: à ῥαγὴ, fissura; quod à ῥήγνυμι, seu ῥήσσω, frango.

'Ρώχω, dentibus fremo: qu. eos inter se ῥώσσων.

'Ρῶψ, ῥωπὸς, ὁ, merx non magni momenti; virgultum: ex ῥῶπος, Æol. addendo β, fit βεῶπες, VEPRES; à ῥέπω, vergo, propendeo.

'Ρώω, ROBORO: qu. ex ῥόω, tueor; pro eo inusitat. ῥωννύω, roboro; quod V.

Σ.

Σ, Decima octava Græcorum litera. Attici interdum pro eo habent ξ, item τ. & Dor. & Æol. in ζ mutatur. In numeris est 200. Multarum vocum initio impunè σ adest, etiam abest; ut ὀμμεύς, μυεῖς, &c.

Σά, tua; ex σός, σὴ σὸν, tuus, a, um. Th. σὺ, sed

Σᾶ, salva, contract. ex σάα, quod à σάος, idem quod σώς, ὸς, salvus.

Σαβάζειν, signif. bacchari, bacchantes imitari clamore eue; item perfultare, sed indecoro, & motu, & gestu, est à seq. σαβάζιος, Bacchus; ab ejusmodi furiosis saltationibus, ita dictus, &c. V.

Σαβάζιος, ὺ, ὁ, Bacchus: à σαβάζειν, ἰυάζειν.

Σαβακαὶ, αἱ, Dionysiacæ; quæ Thyadum instar debacchari consueverunt; sed σαβακὸς, Hesych. significare ai putridum; purulentum, raucidum, caeriosum, &c. Unde adv. σαβακῶς, acerbè, duriter, austerè, atperè, &c. Omnia à præced. σαβάζειν, & Th. σαβοῖ, V.

Σάβανον, ὺ, τὸ, pannus asperior desiccandis corporibus.

Σαβασμὸς, idem quod ἰυασμὸς: vociferatio bacchantium; verbale à σαβάζω, à σαβοῖ, &c. V.

Σαβάχθανι, Syr. ἐγκατέλιπές με, deseruisti me.

Σαβαὼθ, exercitus. Legitur & Σαβαάθ.

Σαββατικὴ ἡμέρα, septima dies; à seq. σάββατον, τὸ, V.

Σαββατισμὸς, ῦ, ὁ, SABBATISMUS: à σαββατίζω, quiesco. f. ίσω, & Att. ῶ. a. 1. ἐσαββάτισα. quod à

Σάββατον, ὺ, τὸ, SABBATUM, quies. Synecchd. hebdomada, in pl. num. est quintæ declinationis simplicium, σάββατα, ων, σάββασι.

Σαββαϊκὸς, idem quod Σαβαϊκὸς.

Σαβοῖ, seq. à bacchantibus subjungi solebat, voci ἰυοῖ, ut apud Demosth. contra Æschyn. ἢ βοᾶν ἰυοῖ, σαβοῖ; nam probris insectatur Æschinem, quod matrem comitari solitus fuerit, atque unà cum ea sacra colente clamare ἰυοῖ σαβοῖ.

ΣΑΒΟΙ', vox bacchantium: ac

Σαβοῖ, ων, οἱ, Baccho initiati: à præced.

Σαβοῖ, præced. exp. etiam Baccho consecrata loca; item Bacchi sacerdotes; Thracum, vel Phrygum voces esse traduntur.

ΣΑ'ΓΑΡΙΣ, εως, ἡ, securis Amazonum, gladius Persicus.

Σαγγάριος, ὺ, ὁ, nomen viri.

Σάγη, ἡ, exp. ὅπλον; apud Suid. & Schol. Aristoph. unde comp. παρασάγη, ἡ, exp. παρασπίδα; apud eoldem.

Σαγηνεύω, sagenâ includo, vel irretio; vel simpl. irretio; item, à quibusdam exp. everriculo; unde σαγήνευσις, actio illa includendi sagenâ, seu irretiendi; verriculatio, everriculatio; & exp. etiam, piscatus; item σαγηνευὺς, έως, ὁ, & σαγηνευτὴρ, ῆρος, ὁ, & σαγηνευτὴς, ῆ, ὁ, qui sagena utitur; verriculator, vel everriculator; item piscator; in Epigr. Omnia à seq. σαγήνη, ἡ, V.

Σαγήνη, ης, ἡ, SAGENA, verriculum, genus retis piscatorii. q. à σάττω, onero. Oneratur piscibus. Hinc σαγηνεύω, capio, ditipio.

Σαγηνοβόλος, piscator; propriè qui sagenam jacit; ex præced. σαγήνη, ἡ, & βόλος, ὁ, &c. V. Item, σαγηνόδετος, sagenæ alligatus; ut σαγηνόδετον ἄμμα; vinculum sagenæ alligatum; in Epigr. ex σαγήνη, ἡ, & δέω, δήσω, ligo, ligor; unde δεῦτος, ὁ, ligatus, vinctus, &c. V.

Σάγμα, ατος, τὸ, onus jumenti sarcinarii. Th. σάττω, onero.

Σαγμάρια, τὰ, sub. ὑποζύγια; jumenta quibus σάγματα, sagmata, i. e. clitellæ, aut strata jumentorum, vel onera sarcinariorum jumentorum, imponi solebant; est à præced. σάγμα, τὸ, V.

Σάγος, ους, τὸ, SAGUM. An à *Cápπω*, quod eo qu, aliæ vestes onerentur?

Σαδδουκαῖος, ου, ὁ, SADDUCÆUS. sic dictus a sectæ illius autore Zadcko, q.d. justitiarius.

Σαδημωθ, campestria, 2 Reg. 23. 4.

Σαδὼκ, nomen viri ἄκλιτον. Hebr. justus.

ΣΑΘΕΊΡΙΟΝ, ου, τὸ, animal quadrupes ex mari victum quærens.

ΣΑ'ΘΗ, ης, ἡ, pudendum virile.

Σαθρὸς, ὸ, idem quod σαπρὸς, flaccidus, marcidus, putris; item debilis, futilis: a σήπω, putrefacio.

Σαθρότης, debilitas & infirmitas; à præced. σαθρὸς, V.

Σαθρόω, ῶ, f. ώσω, debilito, marcidum seu flaccidum reddo: à præced.

Σαΐς, acc. sing. à Σαΐς, ΐδος, ἡ, Sais, urbs Ægypti.

Σαίνει, adulatur, 3. sing. ind. præs. à σαίνω, quod vide.

Σαιλιδωρος, donis adblandiens, ut canes caudâ; est ex σαίνω & δῶρον, τὸ, vide.

Σαίνυρος, caudâ blandiens. Ex σαίνω & οὐρὰ, ᾶς, ἡ, cauda.

Σαίνω, idem quod Σείω, moveo, caudam moveo: (proprie de canibus, qui caudâ adblandiuntur) f. σανῶ, a, 1. ἴσγνα. præf. pass. σαίνομαι, commoveor.

ΣΑΙ'ΡΩ, scopis purgo, verro: ore sum hianti, f. ἀερῶ. perf. Σέσαρκα. perf. pass. σέσαρμαι. Hinc σάρμα, ατος, sordes purgando collectæ: σάρθρον, ου, τὸ, scopæ: σάρωθρον, ου, τὸ, scopa: σάρωτρον, ου, τὸ, scopa: σάρωτις, ῦ, ὁ, idem.

Σαισιφόρος, scutifer: à Σάκος & φέρω.

Σαιτάριον, scabularium. acc. sing. à σαίτης, ου, ὁ, Dor. pro σαΐτης, ου, ὁ. Th. σηκὸς, ῦ, ὁ, stabulum.

Σάκκος, ου, ὁ, SACCUS, cilicium: inde σακκία, σακκίζω, vel σακκιλίζω, per saccum transmitto, ab Heb. pw, quod à nobis Anglis Sack etiam appellatur.

Σακκιλίζω, idem quod σακκίζω; per sacculum excolo; liquorem per saccum excolando transmitto; item σάκκιον, ου, τὸ, diminut. sacculus; Poll. ut σακκίδιον, ὁ, ἡ, vinum per saccum transmissum; omnia à præced. σάκκος, ὁ, &c. V.

Σάκος, ους, τὸ, scutum, clypeus. σάκκος Dor. pro σάκος, ex σάκι, Dores enim mutant gen. ος, in ὁ. Them. σάπω, onero, f. ξω. sed σακὸς, οῦ, ὁ, Dor. pro σηκὸς, quod vide.

Σακοφόρος, idem quod σακισφόρος, & ex illo. id V.

Σάκτας, α, ὁ, & σακτὴρ, ῆρος, saccus; item Σάκτωρ, qui olim erat, qui implet; omnia à Th. σάκτω, f. ξω, &c. V.

Σα'ΚΧΑΡ, αρος, vel σακχάριον, ου, τὸ, SACCHARUM.

Σακχυφάντης, saccorum contextor; ex Σάκκος, ὁ, & ὑφάντης, ὁ, &c. V de.

Σακῶν, gen. plur. à Σακαὶ, Sacæ, Scythiæ populi.

Σαλὰ, ὁ, nomen viri, ἄκλιτον. Heb. jaculum.

Σαλαθιὴλ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Heb. petivi à Deo.

Σαλαΐζω, lamentor, à mentis turbatione σάλος.

ΣΑΛΑ'ΚΩΝ, ωνος, ὁ, pauper qui opulentiam simulat, jactabundus: qu. à σαλεύω, jacto.

Σαλακωνία & σαλακωνεία; simulatio divitiarum in paupertate; item pecuniarum profusio illegitima, & superflua; item mollities, luxus, deliciæ; sic & σαλακωνεύω, & σαλακωνίζω, opes jacto in paupertate; item, sumptus facio ubi non decet; item, delicias facio, & mollitie diffluo; item, proceveo; omnia à præced. Th. σαλάκων, ὁ, qui sumptuosus est in iis rebus, ubi non oportet; Schol. Aristoph. tradit σαλάκωνα fuisse quendam mollem, & luxui deditum, Autolici patrem, &c. V.

ΣΑΛΑΜΑ'ΝΔΡΑ, ας, ἡ, animal, lacerti figura.

Σαλάμβας, dæmon; σαρὰ τὸ ἐν σάλῳ εἶναι.

Σαλάμβη, foramen per quod σῖλας βαίνει. Hesych.

Σαλαμὶν, idem cum & pro seq. σαλαμὶς, insula in Saxonico sinu, contra Atticam; in qua urbs cognominis, &c. V.

Σαλαμὶς, ῖνος, ἡ, nomen insulæ. G. matula la t.

Σαλεύω, moveo, concutio, ut modium, impleo largiter, ut diffluat.

ΣΑ'ΓΑΜΑ, τὰ, quæcunque in vasis condita servantur ad victum; conditanea mala, pyra, fici, uvæ, rapæ, nuces, &c. Cæl. l. 16. c. 38.

Σαλόω, quatio; à Them. Σάλος, ὁ, vide.

Σαλεῖμ, τὸ, nomen loci ἄκλιτον. Heb. pupilli s. Joh. 3. 23.

Σαλεύω, agito, proprie de mari, ventorum vi agitato, per Synech. concutio, commoveo, concito. f. εὔσω, perf. σεσάλευκα. a. 1. ἐσάλευσα. a. 1. inf. act. σαλεῦσαι. præf. parr. pass. σαλευόμενος, qui agitatur: τὰ σαλευόμενα, res instabiles. perf. part. pass. σεσαλευμένος, agitatus. a. 1. pass. ἐσαλεύθην, ης, η, concussus fui. a. 1. inf. pass. σαλευθῆναι. f. 1. ind. pass. σαλευθήσομαι, η, ῃ, quassabor. Th. σάλος, ὁ, salum.

Σάλημ, ἡ, nomen urbis ἄκλιτον. Heb. pax. Psalm 76. 3. Heb. 7. 1.

Σαλμὼν, ὁ, nomen abavi Davidis, ἄκλιτον Heb. pacificus.

Σαλμὼν, νος, ἡ, nomen mulieris. Heb. perfecta, pacifica.

ΣΑ'ΛΟΣ, ου, ὁ, SALUM, maris ora; item jactatio ejus qui navigat: ab ἅλς, ἁλὸς, ἡ, mare: hinc σαλεύω, fluctuo, fluito.

ΣΑ'ΛΠΗ, ης, ἡ, SALPA, piscis. q. à σῖλας, splendor, & φάω, appareo.

Σαλπιγκτὴς, & σαλπιγίζω; vide in seq. Th. Σάλπιγξ.

ΣΑ'ΛΠΙΓΞ, ιγγος, ἡ, tuba, buccina, acc. pl. σάλπιγγας. Hinc σαλπίγξω, ξω, & σαλπάζω, σω, tubâ cano, buccino, resono: σαλπιγκτὴς, οῦ, ὁ, tubicen, buccinator.

Σαλπίζω, tubâ cano, buccino, f. ίσω, & Att. ιῶ. a. 1. ἐσάλπισα, a. 1. sub. act. σαλπίσω, ης, η. a. 1. part. σαλπίσας. Them. Σάλπιγξ.

Σαλπίσης, 2. sing. a. 1. sub. act. verbi σαλπίζω. Th. σάλπιγξ.

Σάλπισμα, ατος, τὸ, tubæ sonus, sonitus, seu clangor; Pol. est vocabulo à præced. σαλπάζω, V.

Σαλπιστὴς, οῦ, ὁ, tubicen, ab eod. verbo & them.

Σᾶμα, ατος, τὸ, Dor. pro σῆμα, signum, monumentum, quod vide: & etiam pro σῶμα, corpus.

Σαμαΐδι, Dor. pro σημαίνεται, 3. sing. præs. pass. verbi σημαίνω, significo. Th. σῆμα, ατος, τὸ, signum.

Σαμβρεῖα, ας, ἡ, nomen urbis, montis & regionis. Heb. à viro Schemar. Lat. fæx. Hinc

Σαμαρείτης, ου, ὁ, Samaritanus, &

Σαμαρείτις, ιδος, ἡ, Samaritana. à Σαμάρεια.

Σάμβυγη, ης, τὸ, idem quod σάμβαλον, indè ἀσάμβυγος, qui sandalis caret.

ΣΑΜΒΥ'ΚΗ, ης, ἡ, SAMBUCA, instrumentum musicum; item machina bellica.

Σαμβυκίστρια, quæ ludit sambucâ, instrumento musico; sed legitur & σαμβυκιστρὶς, utrumque à præced. Th. σαμβύκη, ν.

Σᾶμες, Dor. pro σήμερον, hodie. Att. σήμερον. vide σήμερον.

Σάμη, ης, ἡ, insula sic dicta.

Σαμοθρᾴκη, ης, ἡ, nomen insulæ, sic dictæ à Samiis, tractum illum occupantibus.

Σάμος, urbis & insulæ nomen.

Σαμουὴλ, ὁ, nomen Prophetæ ἄκλιτον, Heb. exaudius à Deo.

Σαμφόρας, qui σὰν φέρει, id est, literam sigma, ut equus cui impressum erat Σ.

Σαμψύχω, sampsuchi odorem habeo; item σαμψίχιον, ου, σαμψίχινον μύρον; sampsuchinum unguentum, Dioscor. 1. 59. Utrumque à seq. Th. σάμψυχον, V.

ΣΑ'ΜΨΥΧΟΝ, majorana herba, vel amaracus.

Σαμψὰν, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Heb. Sol.

Σὰν, nomen literæ σ, ex Phœnicio schin, fictum.

ΣΑΝΔΑ'ΛΙΟΝ, ου, τὸ, SANDALIUM, calceamentum muliebre: dicitur & σάνδαλον.

ΣΑΝΔΑΡΑ'ΧΗ, ης, ἡ, succus concretus, SANDARACHA.

Σανδαραχίζω, sandaracham colore imitor; item σανδαραχινον χρῶμα, sandarachæ color; utrumque à præced. Th. σανδαράχη, succus terreus, & quodammodo ustus, &c. V.

Σάνδυξ, υκος, ἡ, cerussa usta & rufa: à præced. Th.

Σανίδιον, ου, τὸ, tabella; item σανίδια, ῶν, tego tabulis; tabulo, contabulo: unde pass. σανιδωθῆναι; atque indè part. præt. σεσανιδωμένος, tabulis stratus, tabulatus; contabulatus; item σανιδώδης, ους, ὁ, ἡ, ἡ, tabulæ, seu asseri similis; & peculiariter apud medicos, σανιδώδεις dicuntur, quibus scapulæ instar alarum protuberant; ita ut propterea thorax angustus ipsis sit; & in modum tabulæ depressus; Gal. Omnia à seq. Th. σανὶς, ἰδος, V.

ΣΑΝΙΣ, ίδος, ἡ, tabula, asser. q. τανὶς, à τείνω, extendo: σανίδες, αἱ, tabulæ, in quibus leges aut ad judicium spectantia, inscribebantur; item valvæ: σανίδιον, ου, τὸ, tabella.

Σάνναις, ιδος, ὁ, & σάννος, ου, ὁ, stultus, fatuus; Eust. ex Cratino; qui & sic dictum esse scribit; παρὰ τὸ σαίνειν; aut à fatuo quodam ejus nominis; aut à Tzannis, barbaris populis: item σάννις, ιδος, τὸ, penis, cauda; item παρὰ τὸ σαίνειν Hesych. Item, hasta; Pol. vel potius Persicum telum; sed in hac signif. scribitur & σάννιον apud Plut. in Pyrrho; omnia à σαίνω; idem quod. Th. Σείω, &c. V.

Σάνταλον, ου, τὸ, SANTALUM, arbor.

Σάος, ῶν, ὁ, ἡ, ὸν, ὸν, ὸν

Σάρκωσις, εως, ἡ, carnis generatio: à præced. Th. σάρξ, caro.

Σαρκωτικὸς, carnem restituendi vim habens, seu restituens; ut σαρκωτικὸν φάρμακον; est verbale à σαρκόω, carne oppleo, incarno; item corpulentum reddo; Gal. inde pass. σαρκοῦσθαι, corporari & carne indui; de Christo dictum; à Th. σὰρξ, κὸς, ἡ, V.

Σάρμα, ατος, τὸ, quod purgando collectum est; sordes; item, hiatus; Etym. est verbale à σαίρω, f. σαρῶ, V.

Σάρμις, ῐδος, ὁ, cumulus terræ, arenæ, quisquiliarum, ramentorum, segmentorum, fæni, stipularum, &c. Hesych. est i idem verbale à σαίρω, fut. σαρῶ, &c. V.

ΣΑ'ΡΞ, σαρκὸς, ἡ, caro. Hinc σαρκικὸς, carnalis: σαρκόω, carneum reddo: σαρκάζω, carnes detraho; item diducto rictu irrideo: σαρκασμὸς, ῦ, ὁ, irrisio amarulenta.

Σάρον, vel σαρὶς, verriculum, scopæ; sed est etiam numerus, & mensura quædam apud Caldæos; teste Suid. & Hesych. est à Th. σαίρω, fut. σαρῶ, V.

Σαρὰχ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Heb. palmes.

Σαρόω, mundo, verro; Luc. 15. in pass. σαρόομαι, ῶμαι, scopis purger; ut σαρωθρῷ δ' ὅικον; Mat. 12. unde verbalia, σάρωμα τὸ, & σάρωσις, εως, ἡ, sordes, quiquiliæ, verrendo collectæ; item σάρωθρον, τὸ, ipsæ scopæ; apud antiquos etiam augmentum, & augendi instrumentum significabat; teste Bust. nam purgamentorum, & quisquiliarum cumulus verrendo augetur; itidem ab eod. σαρόω, & omnia à Th. σαίρω, &c. V.

Σαρπηδὼν, SARPEDON, nomen prop.

Σάρπος, arca, domus lignea.

Σάρρα, ας, ἡ, nomen mulieris, uxoris Abrahami. Heb. princeps.

Σάρων, ωνος, ὁ, nomen regionis. Act. 9. 35. Heb. lorica. Est & σάρων, natura muliebris.

Σαρῶσις, Hesychio sunt venatorum retia; item, σαρώνιδες, αἱ, arbores cavæ; vel specialiter, excavatæ quercus; Etym. aut quercus hiantes ob vetustatem; utrumque à Th. σαίρω, fut. σαρῶ, &c. V.

Σάρωθρον, σάρωμα, & σάρωσις, vide supra cum σαρόω.

Σάρωνις, quercus cava: quia σίσυμις

Σάς, tuas, acc pl. f. g. à σὸς, σὴ, σὸν, tuus, a, um. Th. σὺ, tu.

Σατὰν, ὁ, nomen principis malorum angelorum, ἄκλιτον. Heb. adversarius.

Σατανᾶς, ᾶ, ὁ, idem. 2 Cor. 11. 14.

Σατίνη, ης, ἡ, vel σάτινον, ου, τὸ, plaustrum, vehiculum: à σάτος, onero.

Σάτον, ου, τὸ, frumenti mensura, tertia pars ephæ; & respondet sesquimodio. Et sesquimodius continet sex cabos, cabus vero 24. ova. vox Syr.

Σατραπεύω, sum satrapa, sum præfectus, seu præses; Plut. in Themist. σατραπεύειν τῆς ἄνω φρυγίας; unde σατραπεία, idem quod seq. σατραπία, V.

Σατραπία, ας, & Ion. ίη, ίης, ἡ, Satrapia, principatus: à

ΣΑΤΡΑΠΗΣ, ου, ὁ, SATRAPA, provinciæ præses: vox Persica.

Σατραπικὸς, ῆ, ὸν, ad satrapam aut satrapas pertinens; sive satrapis conveniens; Plut. Symp. l. 1. est à præced. σατράπης, V.

ΣΑ'ΤΤΩ, onero, onus impono, refercio, constipo, subigo, f. ξω, p. σέσαχα. perf. pass. σέσαγμαι. Hinc σάγμα, ατος, τὸ, onus jumenti farcinarii: σάγης, ου, ὁ, fagum, σάκος, ου, τὸ, scutum: σάκκος, ου, ὁ, saccus, cilicium: σαγήνη, ης, ἡ, fagena.

Σατυρεία, ας, ἡ, esculenti genus ex herba; item σατυρίας, ὁ, nomen morbi faciem hominis ita mutantis, ut satyro similior quam homini videatur; item σατυρίασις, idem quod σατυρισμὸς, id V. Item, σατυριάω, ῶ, & σατυρίζω, prurio ad Venerem, instar satyri; omnia à Th. Σάτυρος, id V.

Σατυρικὸς, ῆ, SATYRICUS: &

Σατύριον, ου, τὸ, herba ad Venerem incitans: à seq. σάτυρος.

Σατυρισμὸς, ῦ, ὁ, de pruritu Veneris dicitur; & peculiariter ita vocatur, τῶ αἰδοίῳ, palpitatio, de qua Ægin. item sic dicitur tumor aliquantum prominens, sive augmentum adenum post aures; apud Gal. est verbale à σατυρίζω, V. Item, σατυρίσκος, parvus satyrus; diminut. ab, vel idem quod Them. σάτυρος, V. Item, σατυρικὸς χορὸς, satyricus chorus, vel satyrica saltatio; verbale à σατυρίζω, V.

ΣΑ'ΤΥΡΟΣ, ου, ὁ, SATYRUS: q. à σάσθη.

Σατυρώδης, ες, ὁ ἡ ὐ ἡ, satyros seu satyrorum mores imitans; ad satyrorum mores accedens; item, hispidus; Luc. à Them. Σάτυρος, cujus Etymon, Etymol. à nomine σάθη, deducit, virile membrum significante; quoniam ad libidinem proni dicebantur satyri.

Σαυκὸς, ῦ, siccus, aridus.

Σαυλὰ, adverbialiter tardè: à

ΣΑΥΛΟ'Σ, ῦ, delicatus, mollis, fluxus, levis: at

Σαῦλος, ου, ὁ, nomen prop.

Σαυλοπεροκπᾶν, cevêre, turpiter podicem movere; Suid. est à præced. σαυλὸς, ὁ, & περοκπὸς, ὁ, &c. V.

Σαυλόομαι, ῶμαι, delicior, luxu diffluo; apud Euryp. in Cyclope quidam exp. tripudio; à præced. Them. σαυλὸς, ὁ, vide.

Σαυνίζω, saunio percutio, saunion, hasta, penis, à σαύνη, quatio.

Σαυνὸς, ἀπαλὸς, mollis, tener: puto à σαίνω.

ΣΑΥ'ΡΑ, vel σαύρα, ας, ἡ, lacerta: sed

Σαῦρος, ου, ὁ, lacertus. Est & nomen piscis.

Σαυρωτὴρ, ῆρος, ὁ, cuspis in imo hastæ ferro transversa, seu ferramentum concavum, mucronatum, cui extrema hastæ pars inserta, efficit ut erigatur & solo depangatur, q. σαυροστὴρ, à σαυρόω, palum depango.

Σαύσαρος, ου, ὁ, SUSURRUS: vox fictitia.

ΣΑΥΣΑΡΙΣΜΟ'Σ, ῦ, ὁ, linguæ hæsitatio.

Σαυτῆς, per Crasin, pro σεαυτῆς, sic σεαυτῆ pro σεαυτῇ, & σαυτὸν, pro σεαυτὸν, teipsum. Ex σὺ, tu, & αὐτὸς, ipse.

Σάφα, adv. perspicuè, certò, verè: à σαφὴς, ἐος, ὁ, ἡ, manifestus.

Σάφανος, ἐος, ὁ, ἡ, Dor. pro σαφὴς, perspicuus, clarus, certus, Th. σαφὴς, quod vide.

Σαφὲς, Poët. n. g. loco adverbii σαφῶς, apertè, perspicuè: quod V.

Σαφέστερος, α, ον, superl. &

Σαφέστερος, έστη, ον, comparat. à σαφὴς, ἐος, ὁ, ἡ, manifestus.

Σαφέστατος, η, ον, superl. ut & σαφέστερον, manifestiùs, apertiùs; item certius, compr. à σαφὴς, V.

Σαφὲω, fut. ήσω, manifesto, clare notum facio, declaro; ab eod. Th. σαφὴς, V.

Σαφῆς, & σαφηνὴς, Ion. pro σαφὴς, apertè, palam: quod V.

Σαφῆ, accus. sing. à σαφὴς, quod vide.

Σαφήνεια, ας, ἡ, perspicuitas, Them. σαφὴς.

Σαφηνὲς, & contractè σαφλῆς, manifestè, apertè, dilucidè; est adv. à σαφλὴς, manifestus, &c. Idem cum, & à Th. σαφὴς, V.

Σαφηνίζω, f. ίσω, & Att. ῶ, manifesto: idem cum σαφὲω. Th. σαφὴς, manifestus.

Σαφηνιστικὸς, declarandi facultate præditus; aut, declarator, explanator, est à præced. σαφηνίζω, V. Ut σαφηνιστικὸν τὸ ἄγιον πνεῦμα; Nazanz. in Orat. spiritus declarator, & explanator.

Σαφηνιστὴς, f. 1. Att. pro σαφηνισὼν, verbi σαφηνίζω, quod V.

Σαφηνῶς, idem quod σαφῶς, quod vide.

ΣΑΦΗ'Σ, ἐος, ὁ, ἡ, manifestus; apertus, perspicuus, certus.

Σαφῶς, adv. manifestè, perspicuè, Th. σαφὴς, manifestus.

Σαχθεὶς, ἵσ, constipatus, a. 1. part. pass. à σάττω, onero, f. ξω. a. 1. pass. ἐσάχθην.

Σαὼ, ὁ, ἡ, ὼς, ἡ, nomen mulieris, salva.

Σάω, servavit, servabat, pro ἔσωσα, 3. sing. a. 1. ind. act. rejecto augmento, & Apocope Poët. σῶ. Sumitur & pro σάωσον, serva, a. 1. imperat. act. per eand. Apocopen. Alii volunt esse 3. sing. imperf. pro ἔσωζε, vel præs. imperat. pro σῶζε, verbi σώζω. Sunt qui σῶ, Doricum esse dicant pro σῷ, verbi σόομαι, vel σῶω, Poët. servo: quod à σῶς, Poët. pro σὸς, salvus.

Σάω, salvum facio; idem quod, pro, & ab eod. cum seq. σώζω, id vide.

Σαώζω, Poët. pro σώζω, servo. Th. σὸς, ἡ, salvus.

Σάωσι, servavit, Ion. pro ἔσωσε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi σώζω, Poët. pro σῶζω, servo. Th. σὸς.

Σαῶσ',

Σαῶσ', servavit, 3. sing. f. 1. verbi ejusd. & Them.

Σαωσέμεν, servaturum esse, Ion. pro σώσειν, f. 1. inf. verbi σώζω, vide σάωσι.

Σαώσατον, dual. f. 1. act. verbi ejusd.

Σαώσαμεν, 1. pl. f. 1. ind. act. ejusd. verbi.

Σαώτερος, magis salvus, comparat. à σὸς, idem quod σόος, salvus.

Σωτὴρ, ῆρος, ὁ, servator, in Epigr. l. 1. Unde σωτήρια, ας, ἡ, conservatio, salus, verbatim, à σώζω, vel σωῶ. fut. ώσω, quæ V.

Σβεννυμβώων, Æol. pro σβεννυμβίων, gen. pl. part. præs. pass. verbi σβέννυμι, supprimor. Them. σβέννυμι, extinguo.

ΣΒΕ'ΝΝΥΜΙ, & σβινύω, exstinguo, restinguo; comprimo, præs. imperat. σβίνυθι, ύτω, & in 2. pl. σβίνυτε. f. σβίσω, & σβήσομαι; ab inusit. σβίω, a. 1. ἔσβισα, a. 1. inf. act. σβίσαι. perf. ἔσβικα, & -ηκα, quod passivè significat, uti etiam, a. 2. ἔσβλω, à σβλμι, inus. præs. pass. σβίνυμαι, σαι, ται. & in 3. pl. σβίνυνται. perf. pass. ἔσβισμαι. a. 1. pass. ἐσβίσθην. & in inf. σβισθῆναι, f. 1 pass. σβεσθήσομαι, ῆ, ήται. Hinc ἄσβιστος, ου, ὁ, ἡ, inextinguibilis.

Σβιννὺς, ῶντος, extinguens; est part. præs. præced. verbi σβίνυμι, V.

Σβίσα, ας, ε, Ion. pro ἔσβεσα, ας, ε. a. 1. ind. act. verbi σβίνυμι, quod vide.

Σβίσις, εως, ἡ, extinctio, à 2. perf. pass. verbi σβίνυμι, quod videas.

Σβίσαι, gem. ar. Poët. pro σβέσαι, a. 1. inf. act. verbi ejusd.

Σβιστὴρ, ῆρος, ὁ, extinctor; item, σβιστήριος & σβιστικὸς, q. d. extinctivus, seu restinctivus; i. e. extinguendi, seu restinguendi vim habens; seu aptus ad extinguendum; omnia verbalia, à 3. pers. f. pass. verbi σβίνυμι, vide.

Σβίῳ εις, ει, extinguam, f. 1. act. verbi ejusdem.

ΣΔ, ponebant Æoles, in multis vocibus, loco literæ ζ; ut pro ζόδις, σδιὸς; pro ζυγὸν, σδυγὸν, pro μελίζω, μελίσδω, &c.

Σὲ, te, acc. sing. à σὺ, tu, σι φρίνας, Att. pro ζὲ φρίνας; vel potius pro χρ' φρίνας, Synecdo.

Σεαυτῆς, ῆς, ῆ, & contractè σαυτῆς, ῆς, ῆ, tui ipsius, caret nominativo; compositum ex σέο, pro σοῦ, tui, & αὐτὸς.

Σεβάζομαι, idem quod σέβομαι, colo, veneror; item vereor: f. άσομαι. perf. pass. σεβάσμαι, σαι, σται. a. 1. pass. ἐσεβάσθην. Th. σέβω, colo.

Σέβας, τὸ, indeclinab. reverentia, veneratio, pudor. Th. σέβω, colo.

Σεβάσθησαν, coluerunt, Ion. pro ἐσεβάσθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi σεβάζομαι, quod V.

Σέβασις, εως, ἡ, veneratio, adoratio; Plut. verbale, à σεβάζομαι, V.

Σέβασμα, ατος τὸ, numen; σεβάσματα, ων, τὰ, sacra; quod à σεβάζομαι, colo. Th. σέβω, idem.

Σεβασμιάζω, veneror, pius sum; est

à σεβάσμιος, venerabilis, venerandus; item, augustus; ut, σεβάσμιον ἀξίωμα; & σεβασμιώτατος, augusta dignitas, & σεβασμιώτατε, augustissime, apud Herodian. l. 5. Unde etiam σεβασμιότης, ητος, ἡ, q. d. venerabilitas; ut &, σεβάσμιον, τὸ, reverentia; omnia ab eod. σεβάζομαι, V.

Σεβασμὸς, ῦ, ὁ, veneratio: ab iisd.

Σεβάσμιος, ος, idem ac σεβαστὸς, & ab iisdem.

Σεβάσσατο, Ion. & Poët. gem. ar. pro ἐσεβάσατο, 3. sing. a. 1. ind. ejusd. verbi, & Them.

Σεβασὸς, ῆ, ὸν, d. venerabilis, venerandus; & plerumq; cognomen Rom. Imperatorum. Lat. Augustus. Σεβαστὴ, ῆς, ἡ, Augusta, Cæsaris uxor. a perf. pass. verbi σεβάζομαι, idem ac Th. σέβω, colo.

Σέβε, σεβε, præs. imperat. act. à σέβω, colo.

ΣΕΒΕ'ΝΙΟΝ, ου, τὸ, palmæ involucrum: q. σάβανον.

Σεβένιον, præced. proprie est, id corticosum quod in summa palmula enascitur; Hesych. sic autem dicitur etiam ἐλάτη ἢ σπάθη; in palma; i. e. fructus palmæ recentis adhuc & florentis involucrum, &c. V.

Σεβίζω, Poët. idem ac σεβάζομαι, colo, veneror.

Σεβισὸς, adorandus, &c. (Idem quod σεβαστὸς, V.) est verbale à præced. σεβίζω, id V.

Σέβομαι, colo, veneror, cum accus. item passivè color: præs. imperat. σέβε præs. inf. σέβεσθαι. part. præs. σεβόμενος, η, ον, religiosus σεβομένη τὴν ἡσυχίαν, religionem Judaicam amplexa. Act. 13. 50 Th. σέβω, colo.

Σέβοντι, Dor. pro σέβουσι, 3. pl. præs. act. à σέβω, colo, veneror.

ΣΕ'ΒΩ, veneror, adoro, colo. Hinc σεβασμὸς, ῦ, ὁ, veneratio. σεβαστὸς, ῆ, Augustus, quasi veneratione dignus: ἀσεβὴς, ἐς, ὁ, ἡ, impius: ἀσεβέω, ῶ, impietas: ἀσεβὴς, ἐς, ὁ, ἡ, pius, religiosus: ἀσέβεια, ας, ἡ, pietas.

Σέθεν, tui, à σεῦ, recto inusitato.

Σέθεν, per Sync. pro σέθεεν, Poët. Dor. seu Ion. pro σοῦ, gen. sing. à σὺ, tu. Vel etiam acc. sing. pro σὲ.

Σειδὶς, i. e. φρυγὶς, sive φρύγετρον, Polluci; patella in qua aliquid commovetur & frigitur; fartago; sed dicitur etiam σείων, Poll. est à Th. σείω, fut. σείσω, &c. V.

Σειληνὸς, Bacchi nutritius, seu Pædagogus; ita vocatus, παρὰ τὸ σείεσθαι ἐν τῷ λιμῷ; apud Suid. ex σείω, σείομαι, & λιμὸς, ὁ, V.

Σέϊο, & σέο, Ion. pro σοῦ, gen. à σὺ, tu.

Σειόμενος, η, ον, præf. part. pass. à σείω, moveo. f. σω. p. σέσεικα.

Σείοντες, nom. pl. præs. part. act. verbi ejusd.

Σέϊος, Laconicè pro θεῖος, ου, divinus. Th. Θεὸς, Deus.

Σελήνης, ὁ, Sol. à σείω, deficco.

ΣΕΙΡΑ, ας, ἡ, catena; funis, linea, SERA & obex: σειραὶ quoque bulborum & olerum fasciculi. p. ab εἴρω, necto.

Σειρὰδιον, τὸ, diminut. funiculus; idem quod & ab σειρὰς, ἀδος, V. Item, σειρὰζω, vinculum traho; ab eod: Item, σειραῖος ἵππος, dicitur equus extra jugum ferens catenam, seu habenam; quibusdam helciarius; Soph. (σείριον, autem idem est cum σίριον, id vide.) Item, σειρόω, cateno, à constringo; & simpl. constringo, connecto; omnia à præced. Th. σειρὰ, habena, &c. V. Pro quo dicitur & σείρω; apud Hesych. Sed id significare dicit apem, aut apis cellulam; item, vestimenti genus subtile, ἀσπάδιον, i. e. non inculcando tramam stamini per spatham confectum; pro quo apud Suid. est σήλειον, id V.

Σειροφόρος, q. d. catenam ferens; equus extra jugum ferens catenam seu habenam, qui aliàs σειραῖος; id vide: à quibusdam exp. helciarius; Herodot. est ex σειρὰ, ἡ, & φορὲω, ὁ, &c. V.

Σειρὸν, & σειρὸς, idem quod σείριον, i. e. ξυνεκτικὸν, exiticco, exinanio; unde putatur σείρω, q. d. ci.

Σειρὼ, ὼς, ἡ, SIREN, monstri marini genus: item insectum api haud dissimile. Alii ab εἶρος, neco; alii à σύρω, traho. Alii à σειρὰ, quod audientes voce Sirenum capti, ab eâ tanquam fune penderent, & veluti alligati trahe rentur.

Σειρίασις, ἡ, dicitur esse capitis inflammatio ex vehementi solis ardore, atque æstu, qua præcipuè pueri & infantes infestantur; scribitur & σηριάσις, pro eod. sicut σειρᾶν, pro σηριᾶν; est verbale à seq. σειριάω, V. Item, σειρασίνειν, sicco, exsicco; ab eod. σείρω.

Σειριάω, f. άσω, inflammatione capi is laboro: à σείρω, deficco.

Σειριὰς, funiculi, vincula, torques; est plur. à σειρὰς, ἀδος, V.

Σείριος, est Jovis Epitheton, propter astra; Etym. Nam seq. Σείριον, signif. omnia astra; Etym. &c. Vide.

Σείριον, ου, τὸ, astrum: &

Σείριος, ος, ὁ, SIRIUS, nomen stellæ, quæ etiam canicula dicitur; à σείρω, hio. Vel ut alii à σείρω, deficco.

Σείριος, præced. dicitur aliàs περιλάμπων, & stella putatur omnium fixarum maxima; sed accipitur & pro sole, apud Hesiod. & in hac signif. dicitur & σείρ; apud Suid. Sic autem appellatur ἀπὸ τῆς σεισμώδους; vel quod lucem quasi hiando emittat; vel quod canes σπαρᾶται; cogat; i. e. ore hianti esse, præ vehementissimo siti, &c. V. Unde, diducitur etiam σειρώω, ῶ, præced. quod exp. διεκπαίω; fulguro, &c. V.

Σείρων, deficco. hinc σείρ, Sol.

Σεισάχθεια, ας, ἡ, q. d. onus excussum; sic dicebatur allevatio debiti communis; i. e. χρεῶν ἀποκοπὴ, quasi oneris iniqui excussio; novas tabulas Latini vocant; nam dicitur σεισάχθεια, ἀπὸ τῶν σείειν τὸ ἄχθος, ab excutiendo onere; hanc primus Solon apud Athenienses, excogitavit, maximè

ximo tenuiorum bono; nam per eam, æs alienum, à pauperibus, vel ad oppignorata usque servitutí corpora, conflatum, dissolutum est; corporum & possessionum redemptionem exponit Laërt. l. 1. est ex σείω, unde σέισις, ιως, & ἐξέσεισε, ισ, τό, &c. V.

Σεισθείς, ίσ, commotus, a. 1. part. pass. verbi σείω, moveo. f. Σείσω, a. 1. pass. ἐσείσθη, ης, η. & in 3. pl. ἐσείσθησαν.

Σεισαμβίκες, Dor. pro σεισαμβίνες, ντ. 1. part. med. f. g. à σείω, quatio.

Σείσις, εως, ἡ, concussio, quassatio; Gal. est verbale à σείω, fut. σω, &c. Vide.

Σεισίχθων, motor, seu quassator terræ; Epith. Neptuni, ac nomen interdum; ex σείω, unde σείσις, εως, & χθών, V.

Σείσμα, ατος, τό, quassatio, &c. Idem quod seq. σεισμός, V. Item, σεισματίας, ου, ὁ, ut τάφος σεισματίας, sepulchrum eorum, quos ruina ex terræ motu oppressit; à præced. σείσμα, ατος, V.

Σεισμός, οῦ, ὁ, agitatio, concussio; terræ motus: à 1. pers. perf. pass. seq. verbi.

Σεισπυγλὶς, nomen aviculæ, à frequenti lumborum, seu natium commotione, sic dictæ (quæ aliàs σεισθερὶς, etiam motacilla, & ἴυγξ, torquilla, verticilla, necnon κίγκλος, appellatur; Suid.) ex σείω, fut. σείσω, & πυγὴ, ἧς, ἡ, item, σεισθερὶς, q. d. caudam movens; nomen aviculæ, quæ & motacilla; ex σείω, fut. σω, & ἕρις, ιδος, ἡ, &c. V.

Σείσειον, ου, τό, fiscum; crepitaculum quoddam sacris Isidis adhiberi solitum; Suid. illud, si forte, quod in vernaculis citharam appellamus; à σείσις, εως, ὁ, qui concuti, seu quassari potest; & qui est concussus; verbalia, à σείω, fut. σείσω, in pass. σείσμαι; concutior, quatior, agitor, &c. V.

Σείω, concutio, quatio, moveo, agito. f. σείσω. p σέσηκα. a. 1. ἔσεισα. perf. pass. σέσεισμαι.

Σεκοῦνδος, ου, ὁ, nomen viri Latinum, Secundus.

Σέλας, jubare, dat. sing. à σέλας, ατος, τό, fulgor. dat. σέλαϊ, ᾳ.

Σελαγέω, f. ήσω, splendeo, fulgeo. q. σέλας ἄγω. Th. σέλας.

Σελαγίζω, luceo, &c. Idem quod præced. σελαγέω, & ab eod. V.

Σέλαγος, ου, ὁ, nomen prop.

Σελαναία, ας, Dor. & σεληναία, ης, ἡ, Ion. Luna.

Σελάνναν, Dor. pro σελήνην, acc. sing. à σελήνη, Luna.

ΣΕ'ΛΑΣ, ατος, τό, fulgor, lumen. q. à σείω, & ἴλη, f. lendor. Hinc σελαγέω, fulgeo, luceo: σελήνη, ης, ἡ, Luna: πανσέληνος (σελήνη,) Luna cum est in plenilunio.

Σελήναιον, ου, τό, di minut. ab, vel idem quod seq. Th. σέλας, V.

Σελαγινὰς, Cartilagineus, Cartilaginei generis; seu Cartilaginis speciem gerens; ex seq. Th. σέλας, & εἶδος, τό, V.

ΣΕ'ΛΑΧΟΣ, ους, τό, genus piscium cartilaginosum: an à σέλας, cutis scil. splendore?

Σελαχώδη, τά, Cartilagines, quæ sunt Cartilaginei generis; Athen. l. 7. à præced. Th. σέλας, V.

Σελάω, splendeo, luceo; à Th. σέλας, ατος, τό, V.

Σελεύκεια, ας, ἡ, nomen urbis; à Seleuco Nicanore sic dictæ.

ΣΕΛΕΥΚΙ'Σ, ίδος, ἡ, poculi, navis, & vestis quoddam genus.

Σελήϊαι, αἱ, lunæ; pemmata erant rotunda, & lata, quibus sex ordine instruem aggestis, imponebatur velut coronis, βῦς; utitur Euripides; est plur. fœm. à sing. σελήνη, ης, V.

Σεληϊακὸς, ὸν, lunaris, & in f. g. σεληναῖα, & Ion. -αίη, pro luna: à

Σελήνη, ης, ἡ, Luna, q. d. Σέλας νέον, lumen novum. Sic dicta quod subinde novas accipiat phases. Hinc Σεληναῖος, lunaris, clarus.

Σεληνιάζομαι, σεληνιακὸς εἰμι, lunaticus sum, conflictor morbo per certa Lunæ intervalla redeunte. f. ἀσομαι, a. 1. m. ἐσεληνιασάμην, ω, απο. præt. part. m. σεληνιαζόμενος, η, ον, lunaticus, a, um. Th. σέλας, ατος, τό, fulgor.

Σεληνιαζομένοις, lunatici, Matth. 4. 17. est part. 1 præt. pass. à præced. V. Nam σεληνιάζεσθαι, dicitur, qui est σεληνιακὸς, vide etiam seq.

Σεληνιακὸς, ὴ, lunaris, lunaticus, morbo comitiali laborans: à σελήνη, quod vide.

Σεληνιακὸς, præced. comitialis; dicitur & caducus, sonticusque; i. e. ὁ ἐπίληπτος, sive ἐπιληπτικὸς, epilepsiâ laborans, morbusque ipse ἐπιληψία, sive ἐπίληψις, dicitur ab Aristot. ἡ ἱερὰ νόσος, i. e. sacer morbus; qui à Plinio dicitur etiam morbus despui sueti, vel morbus qui sputatur: à Plauto; pueris præcipuè naturaliter contingit, ideoque infantilis morbus vocatus est, & puerilis passio; à Cælio Aureliano; lata tamen à quibusdam statuitur differentia inter caducum & lunaticum; caducus enim morbus naturalis, certamque habet causam; lunaticus vero, quo & concidunt ægroti, præterea furorem habet adjunctum, causamque remotissimam; hoc enim correpti, à dæmone exagitantur, & vaticinantur sæpissimè, ὡς ἐνθαζοντες ἢ τὰ ἐσόμενα προλέγοντες; quos etiam ἐνθουσιαστικοὺς, vocat, Paulus Ægin. l. 3. 14. Sic etiam lunaticum à caduco distinguit Julius Firmicus, l. 4. Mathes. & si luna malè fuerit collocata, aut spasticos, aut lunaticos, aut caducos facere dicit; lunatici etiam, Panatici dicuntur, qui & φανάγχαι, vocantur; nam præcipua hujusmodi morbi nota, præter oris spumam, est capitis, cervicisque jactatio; unde ait Lampridius in Heliog. jactavit autem caput inter præcisos Panaticos; ita vero dicti sunt, quòd, in fanis sæpissime versarentur; tales erant illi Galli, magnæ deûm Cybeles sacerdotes, &c. Vide Constantinum.

Σελήνιον, ου, τό, lunæ lux; vel lunæ sydus; Athen. l. 7. Item, σελήνη, ιδος, ἡ, lunula; item, quiddam in parvæ lunæ formam factum; Plut. Item, amuletum, quod pueri collo gestant; Hesych. Unde Σελήνιδια, τά, lunulæ; item, Σελήνιτης λίθος, lapis lunaris, qui &, ἀφροσέληνος, sic dictus, quòd noctu, crescente lunâ, reperiatur plenus; ut tradit Dioscor. 5. 159. Omnia à Σελήνη, ης, vide.

Σεληνόβλητος, q. d. à luna percussus; lunaticus, lymphaticus, dicitur autem frequentius, Σεληνιακὸς, & de mulieribus dicitur Σεληνόβλητος. & ἀρτεμιδόβλητος, ut ἀπολλωνόβλητος, & ἡλιόβλητος, de viris; ex Σελήνη, & βάλλω, fut. βαλῶ, præt. βέβληκα; unde βλητὸς, ὁ, &c. Vide.

Σελίδιον, ου, τό, chartula; pagella, vel pagellula; diminut. item, Σελίδριον, τό, tabula) lata; utrumque à Th. σελὶς, ίδος, V.

Σελινίτης οἶνος, selinites vinum; i. e. ex apio compositum; apud Dioscor. 5. 74. Est à seq. σέλινον, τό, dictum, παρὰ τὸ ἐν ἕλει φύεσθαι; unde, Hom. Il. β. ἑλεόθρεπτον σέλινον, vocat: quod in palustri loco proveniat.

ΣΕ'ΛΙΝΟΝ, ου, τό, apium, herba; ab ἕλος, palus.

ΣΦΑΙ'Σ, ίδος, ἡ, spatium inter lineas, pagina.

Σέλλα, sella, ex Latino. Tamen ex Laconismo, quod ab ἕζω, sedeo.

Σελλάγρωσις, sellisternium. Gl. Cyr. σελλῶν γρῶσις.

Σελλίζειν, sellisare, i. e. ambitiosum esse; scil. divitias, & opes simulare in paupertate; σελλιασμὸς; à Sello quodam; qui cum pauper esset, dives tamen haberi studebat; vide seq. Th. Σελλός; qui, in genere; dici etiam putatur; ὁ σελλιζών; ut & generaliter etiam dicitur σελλάζων; Suid. & Schol. Aristoph. in avib.

ΣΕΛΛΟ'Σ, ῦ, ὁ, Sellus, pauper, qui dives haberi volebat, jactator.

Σέλμα, spatium inter tabulata navis, transtrum: à σελὶς.

Σεμεὶ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Heb. attonitus.

Σεμέλη, ης, ἡ, SEMELE, mater Liberi, Cadmi filia. Ducunt à Σέλας & μίλειν, quod Jovi voluit jungi cum fulgure & tonitru, ἢ ἰσοδύνη τὰ μίλη.

Σεμιδάλιος, exiguus lacertus, Itáli tarentola appellant: veteribus Chalcidica lacerta dicta.

ΣΕ'ΜΕΔΟΣ, ου, ὁ, Lacedæmonlis, ut refert Athenæus, est ὁ κοχλίας, i. e. cochlea, Athen. l. 2.

ΣΕΜΙ'ΔΑΛΙΣ, εως, ἡ, SIMILA, similago, flos farinæ triticeæ.

Σεμιδαλίτης ἄρτος, panis ex simila seu similagine factus, à præced. σεμιδάλις, farina ex tritico communi, &c. V.

Σεμίλεμις, ιδος, Semiramis, Nili uxor.

Σεμίλεμις, dicitur etiam columba sylvestris, palumbes.

Σεμνὴ, ῆς, Deæ Eumenides; sic vocabantur furiæ apud Athenienses, bene ominandi gratiâ; quibus sacrum fiebat in curia Areopagitarum; ut quas existimari volebant ejus esse curiæ præsides, in quæ ficarii judicabantur, tanquam vindices, & ultrices hominum necatorum; quibus, ob id, tres erant sacrificuli; i. e. ἱερεποιοὶ, instituti; has etiam deas Athenienses Erynnes vocabant; à Them. σεμνὸς, ὁ, V.

Σεμνεῖον, νου, q. d. Sanctuarium, locus sacer & sanctus, mysteriorum, & studiorum, monasterium; Suid. & Phil. ab eod. Them. σεμνὸς, V.

Σεμνηγορέω, magnificè loquer, seu prædico, cum gravitate loquor: Item σεμνήγορος, qui graviter loquitur, seu magnificè; unde σεμνηγορία, ας, ἡ, oratio gravitatem præ se ferens; omnia ex σεμνὸς, ὁ, & ἀγορὰ, ἡ; unde ἀγορίνω, & ἀγορίω, &c. V.

Σεμνόθεοι, divini, humanique juris peritissimi, ac religioni dediti; quales appellati sunt Philosophi, & Gymnosophistæ; apud Diogenem; ex σεμνὸς, ὁ, & θεὸς, ὁ, &c. V.

Σεμνολογέομαι, ἐμαι, graviter, & speciosè loquor; Dem. item idem quod seq. activ. σεμνολογέω; Vi. Unde etiam verbale σεμνολόγημα, dictum grave; vel dictum magnificum, & honorificum, quo aliquis se jactat: Item σεμνολογία, dictio gravis; venustus sermo, gravis, & lepidus, à seq. σεμνολόγος; Vide.

Σεμνολογέω, ῶ, f. ήσω, speciosè & graviter loquor, glorior, jactito: à

Σεμνολόγος, qui graviter de re quâpiam differit; ostentator: à σεμνὸς, & λόγος, quod à λέγω, dico: p. m. λέλογα.

Σεμνόμυθος, venerabilis vates; ex σεμνὸς, & μῦθος, ὁ, &c. V. Sic & σεμνομυθία, ας, cum gravitate loquor; Item cum fastu, insolentiaque loquor; ex σεμνὸς, & μῦθος, ὁ; unde μυθίομαι, &c. vi. Σεμνοπαράσιτος, Gravis parasitus, adulator, qui gravitate quadam superciliosâ parasiticam assentationem tegit; Athen. ex σεμνὸς, & παράσιτος, &c. V. Σεμνοποιέω, magnificè æstimo, majestate afficio, authoritatem addo, reverentiam concilio; & in pass. σεμνοποιέμαι, in gravitatem me compono, honestos, & speciosos mores præ me fero; ex σεμνὸς, ὁ, & ποιέω, &c. V.

Σεμνοπρεπὴς, gravem virum decens; Item gravi, eximiâque gravitate præditus; unde neut. τὸ σεμνοπρεπὲς, & ἡ, σεμνοπρέπεια, gravitas decora, vel dignitas oris; sed expon. & simpl. dignitas: unde adverb. σεμνοπρεπῶς, cum dignitate; Item graviter, decorè; Herodian. ex σεμνὸς, ὁ, & φέρω, &c. V. Item Σεμνοπροσωπος, qui gravitatem aliquam vultu præfert; unde σεμνοπροσωπία, ας, ἡ, gravis persona, seu gravitas, dignitas oris; Item σεμνοπροσωπέω, gravitatem in vultu præfero; ex σεμνὸς, & πρόσωπον τὸ, &c. V.

ΣΕΜΝΟ'Σ, ὴ, όν, honestus, venerandus, augustus, gravis: quasi à σέβω, veneror. Hinc comparat. σεμνότερος, præstantior. σεμνόω, illustro, exorno.

Σεμνότης, ητος, ἡ, gravitas, majestas; reverentia; honestas. Them. σεμνὸς.

Σεμνόω, ῶ, speciosum reddo, speciosè fingo, adorno; Herodot. à Themate σεμνὸς; V.

Σεμνύνομαι, gravis ore, qui graviter loquitur; ex σεμνὸς, ὁ, & ὄψομαι, τό, &c. Vide.

Σεμνωδύρομαι, gravitatem præ me fero; jactito me; &

Σεμνωΐω, ῶσω, honesto, orno, extollo. Th. σεμνὸς, honestus, gravis.

Σέμνωμα, τό, ornamentum, decus; est verbale à σεμνόω; V.

Σεμνῶς, adv. honestè, decenter, graviter: à σεμνὸς.

Σένα, sena planta inter purgantes excellens.

Σέο, Ion. pro σοῦ, gen. sing. à σὺ, tu.

Σεοὶ, dii, Dor. melius σοὶ.

Σεπτέω, veneror; idem quod Them. σέβω; V. Item σεπτὸς, cultivus, adorativus; undè neut. σεπτὸν, scil. ἱερὸν, peculiariter dicebatur Novennalis solennitas quæ Delphis in honorem Apollinis celebrabatur; Plut. Item σεπτικὸς, q. d. adorativus, cultivus; omnia à seq. σεπτὸς; V.

Σεπτὸς, ὴ, venerabilis: à σέβω, colo.

ΣΕΡΑΠΙΑ'Σ, άδος, ἡ, herbæ nomen.

Σεραφείμ, Seraphim, ἄκλιτον.

Σέργιος, ου, ὁ, nomen civis Romani.

ΣΕ'ΡΙΣ, εως, ἡ, cichorii genus.

ΣΕΡΙ'ΦΙΟΝ, vel σέριφον, ου, τό, abfinthium marinum.

ΣΗ'ΡΙΟΣ γεγὼς, ὴ, anus, quæ in virginitate consenuit.

Σήριος γεγὼς, præced. Ita significat, sumpta Metaphorâ, à sylvestri locusta quam vocant γεγὼν σκελέω, & μύντης; Suid.

ΣΕ'ΡΦΟΣ, ου, ὁ, insecti genus, culex.

Σέσαγμαι, instratus sum, perfect. pass. verbi σάττω, onero, f. ξω. p. σέσαφα. perfect. inf. pass. σεσάχθαι, perf. part. σεσαγμένος.

Σεσηρὼς, ridens, dentes stridens, fœm. g. à σεσαρὼς, part. præt. m. verbi σαίρω, sum ore hiante seu diducto, prout illi faciunt, qui cachinnantur: undè pro ridente accipitur: f. αῶ, p. σεσαρκα, p. m. σέσηρα, & σέσαρα.

Σεσθλεύει, perf. inf. pass. verbi Σέλω, quatio, moveo.

ΣΕ'ΣΕΛΑΙ, εως, τὸ, & σέσηλις, ἡ, herbæ nomen.

Σέσηπα, putrefactus sum, p. m. verbi σήπω, putrefacio, f. ψω.

Σέσηρα, sum ore aperto, præt. m. verbi σαίρω, idem & verto.

Σεσηρὼς, ῶσα, ὸς, ejusd. part.

Σέσθαι & σέσθαι, Poët. pro Σοῦ, gen. sing. vel acc. fing. à Σὺ, tu.

Σεσιγημβρὸς, Dor. pro σεσιγηκὼς, qui silentio præteritur, perf. part. pass. à σιγάω, fileo. f. ήσω.

Σεσιωπημβρὸς, ὴ, όν, tacitus, qui silentio premitur, Dor pro σεσιωπηκὼς, perf. part. pass. verbi σιωπάω, fileo.

Σεσοφισμένος, ου, peritus, perf. part. pass. verbi σοφίζω, reddo sapientem. f. ίσω, p. σεσόφικα. Th. σοφὸς, sapiens.

Σεσοφισμένως, adverb. scitè, callidè: à præced.

Σεῦ, Dor. pro Σοῦ, gen. à Σὺ, tu.

Σεύα, fugavi, aor. 1. Ion. pro ἔσσευα, verbi Σέω, cieo, agito. Them. Σείω, quatio.

Σέυατο, Ion. pro ἐσσεύατο, 3. sing. a. 1. m. verbi Σέω, vide Σεύα.

Σεύδου, concitetur, per Syncop. pro Σεύαδου, 3. sing. a. 1. imperat. m. Σεύω, ἄδω, verbi ejusd.

Σεβθλίδης, ου, ὁ, nomen Ranæ, à Σεύθλον, vel πεύθλον, beta in quâ versatur.

Σεύω, f. εύσω, agito, concito, persequor; fugo. Th. Σέω, quatio.

Σεφθέω, a. 1. inf. pass. verbi Σέβω, colo, veneror.

Σέψαδε, aorist. 1. infin. m. verbi ejusdem.

Σεωϋτῆ, Ion. pro Σεαυτῆ, tui ipsius.

Σήθ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Heb. repositus.

Σήθω, excutio, cribo: quod à Σέω, moveo.

Σηκάζω, f. άσω, stabulo, includo. Th. σηκὸς, stabulum.

Σηκαῖος, idem quod σηκικὸς; id vide.

Σήκασθεν, Bœot. Syncop. pro ἐσηκάσθησαν, 3. plur. a. 1. ind. pass. præced. verbi.

Σηκικὸς, & Doricè σηκαικὸς, utrumque pro σηκικὸς; qui stabulum vertit, seu purgat, aut qui stabuli curam gerit; Od. ρ. sed expon. & additus, qui Deorum delubra verrit, eorumque curam gerit; omnia ex σηκὸς, ὁ, & κορέω, fut. έσω, & ήσω, undè κόρος, ὁ, &c. V.

Σηκίζω, sagino, in Epigram. à Them. σηκὸς, ὁ; V.

Σηκὶς, ίδος, ἡ, ancilla: à σηκὸς.

Σηκίτης, & Doricè σηκίτας, ου, ὁ, ut ἄρνα σηκίτᾳ, agnum lactentem, ob teneriorem ætatem, scil. stabulo inclusum; apud Theocr. Idyl. 8. à Them. σηκὸς, ὁ, vi. Item σηκίλη, ἡ; idem quod præced. σηκὸς, ὁ, ἡ; famula rerum domesticarum curam gerens, & ab eod. Th. σηκὸς; V.

ΣΗΚΟ'Σ, ὁ, ὁ, stabulum, propriè ovium & caprarum templum. Est etiam pondus, vel statera: unde

Σηκόω, ῶ, pondero: à præced. Them. Σηκωμὶς, ατος, τό, æquipondium, item fanum, à σηκόω. Them. σηκὸς.

Σήκωμα, τό, præced. sacoma, dicitur propriè, quod in libra apponitur, ad æquilibrium faciendum; sed expon. & delubrum: ut & Thema σηκὸς, &c. Vide.

Σηκωτὴρ, lorum jugi; i. e. ὁ τῆς ζυγοῦ ἀναφορεύς; Hesych. est itidem verbale à σηκόω; V.

Σήμ, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Heb. ὀνομαστὸς, celebris.

Σῆμ', pro σῆμα, q. v.

ΣΗ'ΜΑ, ατος, τό, signum, nota, vexillum, insigne nobilitatis monumentum, sepulchrum: σημεῖον, ου, τό, idem. Hinc σημειόω, noto, sigillo: σημήνω, ανῶ, significo:

nifico: διάσημος, ου, ὁ, ἡ, insignis, illustris: ἐπίσημος, ου, ὁ, ἡ, idem.
Σημεῖα, ας, ἡ, vexillum, insigne familiæ: à Σῆμα.
Σήμηνον, pro Σήμηνα, præs. imperat. à σημαίνω; q. v.
Σημήνουσα, Dor. pro σημήνασα, significans, præt. part. f. g. à σημαίνω.
Σημήσω, signum do, significo, præcipio, impero: f. αὐῶ, a. 1. ἰσήμηνα, & ἰσήμανα, a. 1. inf. act. σημάναι, perf. σεσήμακα· præsent. passiv. σημαίνομαι, perf. pass. σεσήμασμαι, & Att. σέσημασμαι· hinc perf. part. σεσημασμένος, η, ον, obsignatus, a, um. Them. Σῆμα, signum.
Σημαφόρος, signifer, antesignanus, vexillarius; Polyb. dicitur, & pro eod. σημειοφόρος, ex σημεῖα, ὡν; præced. vel σημεῖον, τὸ, sequent. & φορέω, ὁ, &c. Vide.
Σημαλίζω, ὁ; q. d. significativus; ut βωμὸς σημαλὶς Διός; ara Jovis qui signa demonstrat; est à Them. σῆμα, τὸ; V.
Σημάναι, a. 1. inf. act. verbi σημαίνω; quod vide.
Σημανῶ, indicabo, Ion. pro σημανῶ, f. 1. ind. act. verbi σημαίνω, significo. Them. Σῆμα, signum.
Σημαντέον, significandum, verbale à σημαίνω; q. v.
Σημαντήρ, ῆρος, ὁ, qui signum dat, classicum canendo, aut receptui canendo; Item pastor, est itidem verbale à σημαίνω; V.
Σημαντικὸς, ἡ, significativus: à σημαίνω. Th. Σῆμα.
Σημαντὶς γῆ, terra sigillaris, cujus usus est in obligandis literis; Herodor. in Euryp. Item Σήμαντρον, signum, sigillum; utrumque itidem à σημαίνω; Vide.
Σημάντωρ, ορος, ὁ, præfectus, dux, qui signum dat classicum canendo: quod à Σημαίνω. Them. Σῆμα, signum.
Σημαντὶς, ἡ, signi-datio, classicum; Num. 29. Item significatio, significatus, nom. Itidem à σημαίνω; V.
Σήματα, literæ, nom. pl. à Σῆμα, ατος, τὸ, signum.
Σημαλίζομαι, signis quibusdam colligo; Schol. Soph. Item σημήνω, τὸ, & σημάνω, τὸ, diminut. q. d. parvum signum; Eust. omnia à Them. Σῆμα, ατος, τὸ; V.
Σημειογράφος, exceptor actuarius, notarius; qui notis scribit, ut verba oratorum assequatur; Plut. in Cat. Undè σημειογράφια, ῶν, notis utor, scribendi compendiis utor; notis verba oratoris subsequor; ex Σημεῖον, τὸ, & γράφω, unde γραφὴ, ἡ, &c. V.
Σημεῖον, ου, τὸ, signum, miraculum, indicium, argumentum, vexillum, simulachrum. Them. σῆμα, ατος, τὸ, idem.
Σημειοφόρος, vide paulò supra cum σημαφόρος.
Σημειόω, -ῶσω, noto, insignio, annoto. præs. imperat. σημείου, ου, διδω, ώτω, & in 2. pl. ώτε, ώτω, f. ώσω, perf. pass. Σεσημείωμαι, à σημεῖον. Th. Σῆμα, ατος, τὸ, signum.
Σημείου, -ῶ, idem, & ab iisd.
Σημειώδης, ες, ὁ ἡ ὄν, significans; Item insignitus; & expon. etiam notabilis: est à Σημεῖον, τὸ; V.
Σημείωσις, εως, ἡ, notatio, designatio, observatio: à 2. perf. perf. pass. præced. verbi.
Σημειωτικὸς, notarius; unde ἡ Σημειωτικὴ, pars medecinæ, ignorum omnium differentias, & vires, expendens; præcipuè autem eorum, quibus per morbos, & præterita investigantur, & præsentia cognoscuntur, ac futura prævidentur; Hippocr. in Prognost. Itidem verbale à 3. perf. perf. pass. verbi σημείου, ὥσω, &c. V.
Σημειωτὸν, μίρος, appellant medici eam medicinæ partem, quæ de signis agit; à præced. σημειωτικὸς, de signis agens, notis distinguens, &c. V.
Σήμερον, & Att. τήμερον, hodiè, adverb. q. d. τῇ δ' ἡμέρᾳ, hoc die: ἡ Σήμερον, scil. ἡμέρα, hodiernus dies, Σημερινὸς, hodiernus.
Σημήιον, pro Σημεῖον, ου, τὸ, signum: quod vide.
Σημήνω, significaverit, 3. sing. a. 1. sub. act. verbi Σημαίνω, significo, f. ανῶ, a. 1. ἰσήμανα & ἰσήμηνα. Them. Σῆμα, ατος, τὸ, signum.
Σημηνόντιον & σημηνόντιον, ου, τὸ, Sunt Lat. origine Semicinctium, quod & succinctorium aut subligaculum dicitur. Græcè περίζωμα, ατος, τὸ.
Σίω, acc. sing. Σία, gen. Sed Σίης, Σίεος, & Σίεσσι, Ion. pro Σαὶς, dat. pl. à σὺς, ὸς, ὑν, ὑος, a, um. Th. Σὺ, tu.
Σιώνομαι, caudam motitans, adulans, de canibus, & equis dicitur; idem quod & pro σαίνομαι, ὁ; id vide.
Σηπεδὼν, όνος, ἡ, putredo; Plut. & Dioscor. unde in plur. σηπεδόνες, ulcera putrida, seu putrescentia; Hypocr. Sed est & σηπεδὼν; lacertæ genus, aqua commersa caro putrescit: Item σηπεδονίδης, ου, ὁ, ἡ, putredine vitiatus; utrumque à Th. Σήπω; V.
Σηπία, ας, ἡ, SEPIA, nomen piscis atrum liquorem in timore emittentis: accipitur & pro atramento, Athen. lib. 7. Th. Σήπω, putrefacio.
Σηπίδιον, τὸ, sepiola, est diminut. à præced. Σηπία; V. Item Σήπιον, τὸ, pars quædam dura, & solida sepiæ; apud Aristot. Hist. an. l. 4. Itidem, ab eod. σηπία; V.
Σηπεδοειδὴς, putrefaciens, seu putrefaciendi vim habens; ex Σήπω, & εἶδος; vide.
Σηπτικὸν, ὰ, τὸ, unguentum putrefactivum: à
Σηπτικὸς, ὴ, putrefactivus; quod &
Σηπτὸς, ὴ, idem: Item putridus: à sequent. Them.
ΣΗ'ΠΩ, putrefacio, f. ψω, a. 1. ἴσηψα, p. act. Σέσηφα, præt. m. Σέσηπα, & Dor. Σέσαπα, unde σαπρὸς, putris: Σήπομαι, putrefio, computrefco: a. 2. pass. ἐσάπην, ης, η, computrui. Hinc Σῆψις, εως, ἡ, putrefactio, putredo· Σῆψ, πὸς, ὁ, serpentis nomen: σὴς, τὸς, ὁ, tinea, σαπρὸς, ὴ, putris, putridus, σαπρότης, ητος, & σαπρία, ας, ἡ, putredo, marcor: σαθρὸς, ὴ, putris, marcidus.
Σκαριφήθης, ου, ὁ ἡ ὄν, rimosus, cavernosus, est à sequent. Σκαρίφη, ης, ἡ, vide: legitur etiam, Σκαριφήθης; pro eodem.
Σκάριφος, ους, τὸ, ἡ, rima & fissura terræ: à σκαρίπτω, verbi Caleo, apertus fum.
ΣΗ'ΡΕΣ, ων, οἱ, SERES, populus; sing. est Σὴρ, ῆρος, ὁ; quod est etiam bombyx, vermiculus qui net sericum. Seres quippe arbores habent undè sericum conficiunt.
Σηρικοφόρος, pro σηρικοτόκος; id V.
Σηρικὴ ἐσθὴς, serica vestis; fœm. ut & Σηρικὴ ὕφασμα, serica tela; neut. à seq. Σηρικὸς; quod est à σὴρ, ῆρος, ὁ, vermiculus qui gignit, ac texit lanuginem tenuissimam, quam sericum appellamus; (nam Græcè etiam dicitur, absolutè σηρικὸν, & Σηρικὴ) nomen habens ab ista gente, quæ Seres dicitur, quæ arbores habet, è quibus lanam tenuissimam depectunt, ac inde sericum vellus conficiunt, &c. V. præced. & sequentia.
Σηρικὸς, ὴ, ὸν, SERICUS, a, um: à Σὴρ, Σηρὸς, ὁ, bombyx.
Σήρω, aperio, rideo, simulatè rideo; os in longum extendo, à Them. Caleo. Vide.
Σής, σὸς, ὁ, tinea. Th. Σήπω, putrefactio: nascitur enim ex putredine.
Σῆς, & Σῆσι, Ion. pro Σαὶς, dat. plur. vide Σύ.
ΣΗΣΑ'ΜΗ, ης, ἡ, seu Σήσαμον, ου, τὸ, SESAMUM, frumenti Indici genus.
Σησάμινον, unde Σησάμινον ἔλαιον, oleum ex sesamo factum; Item Σησάμινον, ου, τὸ, placenta ex sesamo & melle, atque oleo; dicitur & Σησαμᾶς, οῦς, ὁ, pro eod. Sic & Σησαμὶς, scil. μᾶζα, placenta quæ fiebat ex melle & sesamo; Etym. Item σησαμὶς, vel σησαμῖτις, scil. πόα, vel βοτάνη, sesamites herba; aliàs, Σησαμοειδὴς τὸ μέγα, sesamoides magnum; apud Dioscor. l. 4. c. 151. sic & σησαμῖτις, vel σησαμῖτις ἄρτος, panis ex sesamo factus; apud Athen. Item σησαμώδης, ους, ὁ ἡ, sesamo similis; omnia à præced. Th. Σησάμη, ἡ; V.
Σῆσις, ὑ, cribratio, cribri agitatio, quassatio, succretio quæ fit cribro: Item σῆσαι, ου τὸ, cribrum; Hesych. utrumque à σήθω, fut. σήσω, in pass. σήθομαι, cribro excutior, cribror, &c. Vide.
Σησὲς, ῆ, nomen propr. insulæ. Hinc Σησιὰς, άδος, ἡ, Sesta puella.
Σησάνιον, vel Σησάνιον πυρὸς; triticum quod hoc anno, i. e. vere ineunte est satum; quidam tamen putant idem esse cum trimestri tritico; Hesych. tamen σησάνιος πυρὸς, expon. καθαρὸς; itidemque Suid. σησάνιον ἄρτον, denominari dicit, παρὰ τὸ σήθω, τὸ κοσκινίζω; ut sit panis ex farina succreta, sunt & σησάνια κέμμυα, cepæ setaniæ; apud Theophr. Item σήσανδε, Dorice, σασπρὸς, & Attice σησπὸς, hornorinus, qui hujus est anni; Etym. omnia à seq. Th. Σήπω; V.
ΣΗ'ΤΕΣ, adverb. hoc anno, Att. τῆτες, quasi, πῷ ἔτει τούτῳ. Hinc σησπὸς, ὴ, ὸν, hornus.
Σησὲ ἐσθίω, ω, ὸ, ὴ, à tineis consumptus: ex

ex σὴς, tinea, & βιβρώσκω, voratus. Them. Βιβρώσκω, comedo.
Σησπάω, à tineis cæsus, seu pertusus: quod a Σὴς, σησπὸς, ὁ, tinea, & πάσσω, scindo, p. m. πέπασπα.
Σῆψ, πὸς, ὁ vel ἡ, serpentis nomen, à putrefaciendo sic dicti. Th. Σήπω.
Σῆψις, εως, ἡ, putrefactio, putredo: ab eod. Them.
Σθένη, ὸς, ὑ, nomen mulieris, robusta: q. à Σθένος, robur.
Σθεναρὸς, ὰ, robustus, validus: à Σθένος, ους, τὸ, Th. Σθένω, valeo.
Σθεναΐδης Sthenelaides.
Σθένη, ὑ, ὸ, nomen propr. viri.
Σθένος, ους, τὸ, robur, vis, potentia. Th. Σθένω.
Σθενόω, -ῶ, roboro, confirmo, f. ὡσω, p. ἐσθένωκα, a. 1. ἐσθένωσα, a. 1. opt. act. σθενώσαιμι, αις, αι· 1 Pet. 5. 10. ab eod. Them. ΣΘΕ'ΝΩ, valeo, possum: q. à σθάω, sto. Hinc Σθένος, ους, τὸ, vis: ἀσθενὴς, ὲς, ὁ, ἡ, invalidus: ἀσθένεια, ας, ἡ, imbecillitas: ἀσθενέω, imbecillis sum.
Σιαγόνια, τὰ, maxillæ, est plur. neut. à sing. seq. V.
Σιαγόνιον, ου, τὸ, pars maxillaris. Deut. 18. ver. 3. & seq.
ΣΙΑΓΩ'Ν, ονος, ἡ, mala, maxilla.
Σιαίνομαι, tædio afficior, Gloss. Cyr.
Σιάλις, ίδος, ἡ, Sputum, saliva, seu salivarius lentor; undè σιάλίζω, vel σιαλίζω, salivam emitto; atque indè verbale σιάλισμὸς, vel σιαλισμὸς, ῦ, ὁ, symptoma, cum saliva plus æquò in os influit; apud Gal. & Ægin. Item σιαλογόνα, & σιαλογόνεια, τὰ; dicta sunt equorum frena, quia salivam, & spumam equis excitant, dum ipsa mandunt; omnia à Th. σίαλον, vel σίελον, τὸ, &c. V.
ΣΙ'ΑΛΟΝ, ου, τὸ seu σίαλος, ου, ὁ, SALIVA. Dicitur & σίελον: à Σείω, quia in ore movetur.
Σίαλος, ου, ὁ, est etiam porcus saginatus, gen. Ion. σιάλοιο, q. à σιάλδω, & ἄλις, quia admodum pastus.
Σιάλωμι, apud Hesych. expon. πηλέω, idem σιάλωσαι, expon. ποικίλαι; i. e. variegare; à Them. σίαλον, τὸ, vel σίαλος, ὁ, &c. V.
Σιαλόχυς, υ, ὁ, qui salivam fundit dum aliquem alloquitur, qui spuit inter loquendum; ex σίαλον, vel σίαλος, & χέω, fundo, &c. V.
Σιαλώδης, ες, ὁ ἡ, salivam referens; Item pinguis, opimus; est à Them. σιάλον, ὁ, vel σίαλον, τὸ; V. Item σιάλωμα, τὸ; Hesych. esse ait partem, ὅπλου δυτιδα, dicit munimen, & circulus scuti ferreus, quo impetus alliforum ensium arcet, & innocuos præstat; δοκεῖ δὲ ἀσπίδιον, Polyb. est quasi verbale ab inusit. σιάλόω; à Them. σίαλον, τὸ, &c. Vide.
ΣΙ'ΒΥΛΑΙ, ῶν, αἱ, inaures. Sed σιγλαὶ, cifræ, notæ compendiariæ in scribendo; quod per eas aliquid σιγῶμεν.
Σῖγμα, nomen literæ Græcorum decimæ octavæ; de qua Herodot. significat mensam, vel potius cænaculum semirotundum, instar Hemicycli & lunatæ testudinis; à similitudine literæ Græcæ; de quo Epigram. Aspice lunatâ scriptum testudine sigma; unde σιγματισμὸς, literæ Σ, frequens concursus; ut apud Virg. in Georg. Et sola in sicca secum spatiatur arena; & 5. Æn. Tum rauca assiduo longè sale saxa sonabant; est quasi verbale ab inusit. σιγματίζω, à præced. nomine literæ
ΣΙ'ΓΜΑ. V.
Σιγματοειδὴς, habens formam literæ Σ, ut σιγματοειδὲς ἡ ὑδρὰκη; Sic & σιγματοειδὲς, οῦς, membranæ sunt tres in vena corporis arteriosa; à qua pulmo nutritur; intro & foras nutantes; Gal. à σῖγμα, præced. & εἶδος, τὸ, &c. V.
Σιγμὸς, ὸῦ, ὁ, stridor, qualis est ferri candentis, dum in aqua extinguitur, est verbale à σίζω; id vide, reperitur & σισμὸς, pro eod.
Σιγνοφόρος, ος, ὁ, ὴ, manipularius. Ex σίγνον, signum, quod Lat. & φέρω, fero.
Σιγυνὶς, ὶς, ὁ, Jaculum è ferro: ut σιβυνὶς, Oppian. 1.
Σίγυνος, vel σίγυνον, & σίγυμνον, υ, τὸ, jaculum quod totum est è ferro; idem quod, & pro σιβυνὶς; telum hastæ assimile, spiculum, jaculum Romanis usitatum, & interdum exponitur hastile; ut apud Athen. l. 5. &c. V.
Σιγῶντι, Dor. pro σιγῶσῃ, silent, 3. sing. præs. à σιγάω.
Σιδήρειος, Dor. pro σιδήρεος; quod vide.
Σιδηρεόφρων, ων, ὁ, Dor. pro σιδηρόφρων; quod vide.
Σίδαρος, Dor. pro σίδηρος, ferrum.
Σιδηροχάρμης, ας, ὁ, Dor. qui ferro, vel ferreis armis gaudet, bellicosus: ὁ σιδήρου χαίρων· σιδηροχαρμᾶν, Dor. pro σιδηροχαρμῶν, gen. pl. à σιδηροχάρμης, ὁ. Ex σίδηρος, ferrum, & χαίρω, gaudeo.
ΣΙ'ΔΗ, ης, ἡ, malus Punica, & fructus: à Sidâ Bœotiæ oppido.
Σιδηρεία, tractatio, seu negotiatio ferri: Item σιδηρεῖον, τὸ, fabri ferrarii officina; ferraria, utrumque à σιδηρεὺς, vel σιδηρεία; quæ V.
Σιδηρεὺς, ῆος, ἦος, ῆι, ῆα, (& Dor. ἑυς, ῆϊ) ἐον, οῦν, ferreus, a, um. Them. σίδηρος, ferrum.
Σιδηρεὺς, ῆος, ὁ, faber ferrarius; ab eod. Th. σίδηρος; V.
Σιδηρικὸς, ferrarius; unde in fœm. σιδηρικὴ, ἡ, sub. τέχνη, fabrica ferri, ars quæ circa ferrum versatur; Item σιδήρειον, τὸ, ferrum, ferramentum, &c. Itidem ab eod. Th. σίδηρος; V.
Σιδηρόω, f. ώσω, ferrum tracto: & Σιδηρόω, ῶ, ferro munio. Them. σίδηρος, ferrum.
Σιδηρίτης & σιδηρείτης, ου, ὁ, Dor. pro Σιδηρείτης, ου, ὁ, ferrarius; Item magnes, & σιδηρῖτις, fœm. ferraria; Item herba sic dicta.
Σιδηρῖτις τέχνη, ars ferraria, seu fabrilis: Item σιδηρῖτις γῆ, terra ubi foditur ferrum; & σιδηρίτης, seu σιδηρῖτης λίθος, interdum appellatur magnes, à trahendo ferro; interdum adamantis quoddam genus; quod ferreo sic splendore præditum; Item & herbæ quædam appellantur, fideritides, ob vim earum vulnera glutinantem; de quibus Dioscor. 4. 33. & seq. tribus, &c. V. præced. nam omnia sunt abecedem. Them. σίδηρος; V.
Σιδηροζόλος, ferrum jaculans; ut σιδηροζόλος μηχανὴ, machina ferrum ejaculans, ex σίδηρος, & βάλλω, ὸ; V. Item σιδηροζώνης, gravis ferro, & ferreus, ex σίδηρος & ζώννυμι; V. Σιδηροβρὼς, ferrum edens, seu ferrum adedens; Coris Epith. apud Soph. in Ajace; ex σίδηρος, ὁ, & βιβρώσκω, fut. βρώσω, unde βρωτὴρ, &c. V. Σιδηροδάκτυλος, ferreos habens digitos, fuscinæ Epith. ex σίδηρος, & δάκτυλος, ὁ; Vide.
Σιδηροδρομὲς, ferreum habens vinculum,

vel ferrea vincula, vinculis ferreis constrictus; ex Macchab. 3. ex σίδηρος, & δεσμὸς, ὁ; V.

Σιδηροδέτης, ferro ligatus: à σίδηρος, ferrum, & δέω, ligo.

Σιδηρονήσιος, mortuus ferro; i. e. interfectus; Soph. in Ajace ex σίδηρος, & κείμαι, fut. κεἰσομαι, vel κεἰμαι, præt. κέκμημαι; Unde κεκμηκότες, dicuntur mortui, &c. V.

Σίδηρον, τὸ, legitur etiam in neut. gen. pro σίδηρος, ὁ; id V.

Σιδηροπυκνὸς, lapidis nomen; apud Plin. 37. 10. ex σίδηρος, & πυκνὸς, ὁ; V. Item σιδηροπώλης, ferri venditor; Poll. ex σίδηρος, & πώλης, ὁ, à πωλέω, &c. V.

ΣΙ'ΔΗΡΟΣ, ὁ, ferrum, ensis: q. à σίζω, strideo, quod dicitur de ferro candente, cum in aquâ restinguitur. Hinc σιδήρεος, ferreus: σιδηρεῖνος, magnes: σιδήριον, ferramentum.

Σιδηροτόκος, ferrum partu edens, ferri ferax; ex σίδηρος, & τόκος, ὁ, à præt. med. τέτοκα, verbi τίκτω, fut. τέξω, ab inusit. τίκω, &c. V. Item σιδηροτυπέω, ferrò feco, seu ferro incido; in Epigr. ex σίδηρος, ὁ, τυπὲς, ὁ, à præt. med. τέτυπα, à verbo τίμνω, &c. V. Sic & Σιδηρουργὸς, qui ferrum tractat, seu exercet, faber ferrarius; unde σιδηρουργία, ferraria officina, ferraria fabrica; ex σίδηρος, ὁ, & ἔργον, τὸ, &c. V. Sic etiam dicitur σίδηρον ἐργάζεσθαι; per metonimiam, pro re inde confecta; ut pro ense, aut alio telo ferreo; ut Il. σ. &c. Σιδηροφόρος, ferri ferax; ut σιδηροφόρος γαῖα, undè σιδηροφορέω, ferrum gesto, arma fero, ex σίδηρος, ὁ, & φέρω, ὁ, &c. vi. Item Σιδηροφόρων, ferreus animò, crudelis; Buryp. ex σίδηρος, ὁ, & φρὴν, cujus comp. plurima desinunt in φρων, mutando η, in ω.

Σιδηρόω, ῶ, ferrò obduco, vel præfigo, &c. V. post σιδηρόω.

Σιδίτης, puniceus; Item σίδιον, ου, τὸ, cortex, seu putamen mali punici; Latinè malicorium: Item σιδίτης, punicei; ut σιδίτης καρπὸς, pro σίδιον καρπὸς; apud Nic. omnia à Th. σίδη, ης; id. V.

Σιδιτιώδης, pallidus instar mali punici corticis; i. e. malicorii colore; ex σίδιον, τὸ, & εἶδος, τὸ, &c. V. pro eod. etiam dicitur σιδίτης, i. e. punicеus; ab eod. Them. σίδη, ης V.

Σιδὼν, ῶνος, ἡ, nomen urbis Phœniciæ, SIDON. Hebr. venatio. Hinc

Σιδώνιος, ου, SIDONIUS, nomen gentile: à præced.

Σίβω, σιβίζω, σιβισμὸς, & σιβιστὴς; vide supra cum σιδήρος; à Them. σιαλὸς, & σίβω, &c. V.

Σίζω, stridere, dicitur de ferro candente, quum in aquâ restinguitur, à sono.

Σίζω, præced. strideo, bullio; verbum est propriè ex imitatione soni literæ Σ factum, sed dicitur de stridore seu sibilo, quem emittit ferrum candens, cum in aqua exstinguitur; Od. 1. & dicitur etiam, de eo quod frigitur; sæpe Athen. & Aristoph. Item dicitur & ἀνασίζω; apud Quintil. &c.

Σικανοὶ, ῶν, οἱ, SICANI, gens.

Σικάριος, ου, ὁ, ficarius, vox origine Lat. à sica, q. secâ, à secando, est gladiolus. Gr. ῥόμφαια, ων, ὁ, pugio.

Σικελία, ας, ἡ, Sicilia, regio.

Σικελὸς, ἡ, Siculus, a, in pl. Σικελοὶ.

Σίκερα, τὸ, SICERA, ἄκρατον, & sumitur pro quolibet potu inebriante, præter vinum: ut est cerevisia, &c.

Σικιννὶς, saltatio quædam militaris: à Σείω & κινέω. Exercent eam Σειόμενοι καὶ κινούμενοι.

Σικιννοτύρβη, nomen modi cujusdam tibiâ canendi; ex σίκιννις, & τύρβη seu Cύρβη, significante fistulam; apud Eust. &c. V.

Σίκλος, vide Siclus, Lat.

Σικύα, ας, ἡ, cucurbita, κολοκυνθὴ· quia similis est τῷ Cίκυϊ. Th. Cίκυος, cucumis.

Σικύδιον, τὸ, parvus cucumis; Athen. l. 3. diminut. Item σικυώδης, in modum cucumeris, adv. ut & σικυηλάτης, cucumerarium, &c. omnia à præced. σικύα & Th. Cίκυος; Vide.

Σικυήρατον, ου, τὸ, cucumerarium. Esai. 1. 8. Aliter σικυήλατον, quod ibi σικύαι ἐλαύνονται. Vel σικύρατον, quod σίκυας κραλεῖ· à seq. Th.

Σίκυον, τὸ, granum, vel semen cucumeris; à seq. Th. σίκυος. V.

Σικυοπέπων, idem quod σίκυος πέπων, cucumeris genus, quod πέπων dicitur; id vide.

ΣΙ'ΚΥΟΣ, ου, vel σικυὸς, οῦ, ὁ, & veteres Græci κικυὸς, CUCUMIS: q. à Cύειδαι & κίειν· hinc σικύα, ας, ἡ, cucurbita.

Σικυώνη, ἡ, & σικυωνία, ἡ, idem quod & ab σικύα, ἡ; id V.

Σικυωνόθεν, adv. pro ἐκ τῆ Σικυῶνος, ex urbe Sicyone.

Σίκχας, αὐλὸς, ἡ, calceamenti genus, crepidæ simile; Poll. Item σικχαντὸν, molestum, injucundum, ἀηδὲς, Suid. Item σικχάζομαι, irrideor; Hesych. omnia à seq. Th. σικχὸς; V.

ΣΙΚΧΟ'Σ, ὁ, injucundus, molestus: derisor: imbecillus; σικχασία, tædium, σικχαμία, fastidio: hinc Angl. sick.

Σίλας, ας, ὁ, nomen viri Latinum: taciturnus.

ΣΙ'ΑΙΓΝΙΣ, εως, ἡ; siligo: Græc. à Lat.

Σιλιγνίτης ἄρτος, panis siligineus, seu ex siligine confectus; à præcedent. σίλιγνις: Optimum purissimumque triticum, vel farina optimi, purissimique tritici, &c. V.

Σινναίνω, ludo genus Poëtis comicæ, quod σίλλος appellatur Eust. Item per ludibrium oculos agito, seu moto; Poll. & general. dicteriis & convitiis aliquem proscindo, dicaciter seu falsè alicui illudo; est à seq. σίλλος, ου, genus quoddam Poëtis comicæ; Item scomma, & riforium Poëma, παρὰ τὸ διασείειν τοὺς ἀκροατὰς; Etym. &c. V.

Σιλλοκώμιον, ου, τὸ, planta quædam.

Σιλλοσκόπτης, ὁ, lorum scriptor; i. e. carminum dicacium, seu mordacium, & dicteriis ac convitiis atque adeo maledicentiâ refertorum scriptor; qualis fuit Timon Phliasius; apud Athen. Euseb. & Laërt. Unde σιλλογραφία, librorum scriptio, ex σίλλος, ου, & γράφω, unde γραφὴ, ἡ, &c. V.

Σίλλος, ου, οἱ, dicacitates, convitia: q. à σείειν ἵππους, movere oculos, Hesych. σιλλὸς, χλευασμὸς, μῶμος, κακολογία. Est & σιλὸς, ἀναφλαντὸς, id est, recalvaster.

Σίλφα, ῶ idem quod σιλαίνω, & ab eod. Vide.

Σίλφιον, ἀκρόδυον τι ἀδρὸν ἢ ὀβολιαῖον, Dioscor. lib. 4. Est spina lata foliis chamæleontis. Est & σίλφιον πᾶν βίκλινον τὸ δίμμα· q. à συμμαδάνω, quia pellis, in quâ liber compingitur, aut involvitur, comprehendit illum.

Σιλουανὸς, ἔ, ὁ, Silvanus; nomen viri Latinum.

Σίλουρος, ου, ὁ, SILURUS, piscis, quia Cείλ πλὼ ἑρμὴ. Vide Silurus.

ΣΙ'ΛΦΗ, ης, ἡ, blatta.

Σίλφη, ἡ, præced. legitur etiam apud Lucian. σίλπη, cum π, pro φ; i. e. blatta fœtida, & odoris tetri: sed signif. etiam insecti genus, quod senectutem exuit; apud Aristot. Hist. An. l. 8. &c.

ΣΙ'ΛΦΙΟΝ, ου, τὸ, laserpitium, frutex.

Σιλφίου ὀπὸς, laser ex scarificata radice expressus, ῥίζιας, vel caules, καυλίας, Pharmacopolis, benjovin, assa dulcis, assa fœtida!, quæ ilercus diaboli audit, ὀπὸς παιδικὸς, succus est ex deteriori silphio; est à Them. præced. σίλφιον, τὸ, frutex ferulacei generis: de quo Dioscor. 3. 94. Sed radix silphii sola, ab Hippocrate, σίλφιον nominatur; teste Galeno, in Glossis. Item σιλφοειδὲς φύλλον; Laserpitii folium; à Them. σίλφιον, τὸ; V.

Σιλφιοπώλης, qui laserpitium vendit; Poll. ex σίλφιον, τὸ, & πώλης, ὁ, &c. Vide.

Σιλωὰμ, ὁ, nomen piscinæ; ἀπόλυτον. Heb. missus.

Σιμὰ, τὰ, dicuntur loca ardua, & acclivia; apud Aristot. & Xen. sed & μίλτος, dicuntur σίμοι; apud Theocr. Idyll. 7. eo quòd respectu vesparum, obtusiores habeant aculeos; teste Etym. est neut. & fœm. plur. à Them. in sing. masc. σιμὸς, ὁ; id V.

Σίμοι, citharæ partes summæ, & in quibus quædam ponuntur continenda. Sed σιμοὶ, sunt apes: q. à σιμὸς.

Σιμβλεῖα, apes alvearibus condo; Item σιμβλεῖς πῆρα, specus ubi sunt alvearia: Item σιμβλεῖσι, οἷς, apes; ut & σίμβλιον μέλι; apud Dioscor. l. 2. c. 104. Ubi ait, sic dici mel Siciliæ insulæ; omnia à seq. Them. σίμβλαι, τὰ, capsa, ubi mellificant apes, alveis apum, &c. V.

ΣΙ'ΜΒΛΟΝ, ου, τὸ, vel σίμβλος, ου, ὁ, & σίμβλη, ης, ἡ, alveare: q. σιμβόλιον, nempe ubi σιμοὶ βάλλουσι μέλι.

Σιμμὰν, vel Συμμὰν, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Heb. exauditus.

Σιμὴ, ῆς, ἡ, & in nom. plur. σιμαὶ, αἱ, apes.

Σιμικίνθιον, vide in σημικίνθιον.

Σιμικὸν, τὸ, musicum dicitur esse instrumentum, in quo chordæ 35. Pollux.

Σιμόεις, εντος, ὁ, SIMOIS, nomen fluvii & viri.

Σιμοπρόσωπος, qui aspectu Simus est; i. e. simâ, seu pressâ nare: Plat. ex σιμὸς, ὁ, & πρόσωπον, τὸ; V.

ΣΙΜΟ'Σ, ὁ, SIMUS: pressis naribus. Est & σιμὸς, τυφλὸς.

Σιμότης, ητος, ἡ, simitas: à præced.

Σιμωσίτας, pro Σιμόεντα, acc. sing. à Σιμόεις, εντος, ὁ, nomen viri, vel fluv.

Σιμὸω, ῶ, simum reddo, aut repando; Hesych. Unde verbale σιμωμα τὸ, idem quod σιμότης, naris sima; sed tribuitur, & navi, apud Plut. à Th. σιμὸς, ὁ, qui pressis est naribus, &c. V.

Σίμων, ωνος, ὁ, nomen prop.

Σιμωνίδης, ου, ὁ, Simonides.

Σινᾶ, τὸ, nomen montis, ἄκλιτον, Heb. robur.

Σιναμωρεῖσθαι, dicitur mulier, quæ marem patitur; Aristoph. in nub. γυνὴ ἣ σιναμωρεῖται χαίρει; est pass. à seq. act. σιναμωρῶ, ῶ, damno seu detrimento afficio; item, σιναμωρία, ἡ, maleficentia, seu natura noxia & prava; scribitur etiam σινομωρία; ex sisd. cum seq. V.

Σιναμωρῶ, vasto, corrumpo: à

Σινάμωρος, ad alios lædendos natus: à σίνω & μόρος, fatum, tanquam cui fatale sit nocere.

Σίναπι, vide in σίνηπι, sinapi.

Σινάπιζω, cataplasma ex sinapi impono; unde verbale, σινάπισμὸς, ὁ, cataplasma ex sinapi; utrumque à Them. σίνηπι, τὸ, V. Item, σινάπιστον; sinapistino utendum; sinapi conspergendum; est itidem verbale à σινάπιζω, V.

Σινεὸς, ὁ, noxius; item, passivè, damno affectus, læsus; item, σινὰς, ἀδὸς, ἡ, noxia; utrumque à σίνος, τὸ, vide.

Σινδὼν, ὼ, idem quod σινδὼν, tela Tyria; nam existimatur dicta σινδὼν, quòd primùm in Sidone urbe fieri cœperit; item, σινδόνιος πλακοῦς, tela, linteum concerptum è sindone; Theophr. Itidem, ab eod. Th. σινδὼν, ὀνος, ὁ, sindon, &c. V.

ΣΙΝΔΩ'Ν, όνος, ὁ, SINDON, amictus ex lino, linteum tenue.

Σίνει, 3. sing. ind. præs. verbi σίνομαι, lædo, noceo.

ΣΙ'ΝΗΠΙ, & σίναπι, εως, τὸ, SINAPI, quia σίνει ὄπας, lædit oculos: hinc σιναπίζω, vultum adduco, δριμύζομαι, ut qui sinapi edunt.

Σινίζω, ventilo, vanno, cribro, concutio: f. ἴσω. p. σεσινικα. a. ι. ἐσινίασα. a. c. inf. act. σινίσαι, q. à σείω, concutio.

Σινητήριον, τὸ, cribrum; ab eod. cum præced. V.

Σίνις, ιδος, ὁ, ἡ, homo noxius, damna, & mala cæteris inferens; fur, latro; à Them. σίνω; unde σίνομαι; passivè etiam exp. lædor, noceor mihi, &c. V.

Σινόδους, dentibus nocens; ex σίνω, & ὀδὼς, ὁ, V.

Σινώπη, ης, ἡ, urbs quædam Ponti.

Σίνος, ους, τὸ, noxa, damnum, clades; à σίνω, noceo.

Σινὸω, ῶ, idem cum, & ab σίνομαι, & σίνω, V.

Σινῶνις, cognominabatur ipsa insula Lemnos; à seq. σίνης, noxius, &c. V.

Σίνης, ου, ὁ, noxius. Hinc Lemnii incolæ Σίνηες, dicti, quod piraticam exercuerint.

Σίνηπι, vide in σίνης.

Σίνηψ, ῆπος, ὁ, idem quod σίνης; & ab eod. Th. σίνω, σίνομαι, V.

ΣΙ'ΝΩ, & σίνομαι, noceo, lædo. Hinc σίνος, ους, τὸ, noxa, damnum. σίναρχος, noxius: ἀσίνης, ους, ὁ, ἡ, innoxius.

ΣΙΝΩ'ΠΗ, ἡ, nomen proprium fœminæ scorti; necnon urbis Etym. Unde σινωπικὸς, ab urbe Sinopæ; unde σινωπικὴ μίλτος; Sinopicum minium; apud Dioscor. & Theophr. Σίφι; idem quod σιγμὸς, ὁ, & ab eod. id V.

Σινωπίζειν, lascivire more scorti: à Sinope impudicâ muliere.

ΣΙ'ΟΝ, ου, τὸ, SIUM, seu laver, herba aquatica.

Σίος, Deus, Doricè, quia omnia σώζει, vel à Σώς.

ΣΙΠΑΛΟ'Σ, ὸν, deformis, impurus, σπιλὸς, idem.

Σιπάχορα, nomen Indicum fluvii.

ΣΙΠΤ'Η, ης, ἡ, arca; propriè panaria. Suidæ quasi σιτοβὸν, quia in eam σῖτα ἐμβάλλουσι. Respicit opinor, ad σῖτος & βίος, impleo.

Σιπυὶς, ὶδος, ἡ, pyxis, & vas fictile asservandæ farinæ usui destinatum; unde ὁμοσιπύους, Charontes vocat virum & uxorem; quasi dicas, compenuarios; est à præced. σιπὺη, V.

Σιρὲν, vide σιρὲν, & in Lat. Etymol. sira.

ΣΙ'ΡΑΙΟΝ, ου, τὸ, defrutum, sapa.

Σίριον, ὄνος, apud Eust. pro quo, & σείριος, ὄνος; apud Dioscor. & σειρεὼν, ὄνος; idem quod Them. Cίραιον; i. e. τὸ ἐψημένον γλεῦκος; mustum (vinum) i. e. vinum novum, quod decoctum.

Σιρὸς, vel σιρὸς, οῦ, ὁ, SIRUS, fovea in usum granarii cavata, q. σωρὸς.

Σισαμὶς, ίδος, ἡ, sesamum, species frugum, vide σησάμη.

ΣΙ'ΣΑΡΟΝ, ου, τὸ, SISER, olus.

Σισύη, ης, ἡ, Suidas: σισύρα τὸ πλατεῖδιον, Levit. 19. 27. An à σείσις, ut indicetur coma contorta in diversos cincinnos, quibus caput velut in angulos frangatur, qui cincinni concuti possint? an à σίσυρος, ut sit capillus, velut caprini villi.

Σίσυρος, fimbria, quasi à σείσει & βοὴ, quod concuti queat & resonare.

ΣΙΣΤ'ΜΒΡΙΟΝ, ου, τὸ, serpyllum sylvestre, SISYMBRIUM.

ΣΙΣΤ'ΡΑ, ας, ἡ, sagum pelliceum, vestis è pellibus caprinis, penula.

Σισύρα, ἡ, idem quod, & à Th. σισύρα, indumentum è villosis pellibus contutum; item, crassum, & vile lecti stragulum; item, σίσυρνος; idem; & σίσυρνος, Hesychius dicit esse ligamen quoddam medicum; & σίσυρος, illi ipsi est γράμματος εἶδος; item, σισυρεάδης χολὴ, idem quod σισύρα, id V.

Σισυριδοῦν, sisyrnâ induti, i. e. tegmine seu operculo spisso; de cancris dictum; à Lycophr. in Alex. ex σισύρα, ἧς & Th. δύω, induo, &c. V.

Σίσυς βοάτη, pellis capræ, vile vestimentum: q. à σισύρα.

Σίσυφος, ου, ὁ, SISYPHUS, nomen prorium.

ΣΙ'ΣΩΝ, vel σίνον, ου, ὁ, semen, apio simile.

Σιταγωγὸς, frumentum vehens; seu, frumento vehendo aptus; ut σιταγωγὰ πλοῖα; apud Thucyd. naves frumentariæ; sic &, σιταγωγὰ πλοῖα; apud Xen. Unde, σιταγωγία, frumenti advectio; & σιταγωγὸς, ὄν, frumen um veho; commeatus advehо; ut σιταγωγεῖν σιταγωγίδν, apud Luc. rem frumentariam advehere; ex σῖτος, ὁ, & ἄγω; unde ἀγωγὸς, ὁ, &c. V.

Σιτάθλω, Dor. & Ion. pro σιτεύω, comedi, a. 1. pass. à σιτέω. Th. σῖτος, frumentum.

Σιταρίας, ου, ὁ, species σίτου.

Σιτάριον, ου, ὁ, idem quod præced. σιταρᾶς, scil. πυρὸς, triticum quoddam à σῖτος denominatum; item, σιτάριον, τὸ, granum; i. e. pondus, granum tritici æquans; apud Nic. Omnia à Th. σῖτος, ὁ, V.

Σιτάρχης, & σίταρχος, ου, ὁ, præfectus annonæ; apud Athen. l. 4. Unde σιταρχία, munus præfecti annonæ; item, σιταρχίδες, ὧν, annonæ sum præfectus; atque inde, verbale σιταρχῶ; idem quod σιταρχίας; omnia ex σῖτος, ὁ, & ἀρχὴ, ἡ, unde ἀρχὸς, ὁ, &c. V.

Σιτίομαι, ῶμαι, comedo, vescor: Th. σῖτος, frumentum.

Σιτίσκομαι, idem quod σιτίομαι; cibum capio, &c. V.

Σιτοβολὲω, ὦ, ὀν, faginatus, a, um: à

Σιτοβόλος, frugibus fagiro. f. ἐβόσω. p. σεσιτόβολα. Th. σῖτος, frumentum.

Σιτογλύφειν, i. e. σῖτον ἄγειν; Demosth. Item, σιτογλύφος; qui in eum usum nascitur, ut esui sit; ex σῖτος & γλύφω, ὁ, V. Item, σιτηρὸς, ὸν, ὁ, idem cum σιταγωγὸς, ut & σιτηγὸς; idem cum σιταγωγὸς; quæ vide. Ex σῖτος, & ἄγω; cujus composita varia mutant, ω, in η.

Σιτηρέσιον, ου, τὸ, demensum frumentum: quod quis à σιτοδότη aufert, à σῖτος, frumentum, & αἴρω, aufero.

Σιτηρεσιάζω, frumentum, & stipendium præbeo; est à σιτηρέσιον, τὸ, V. Item, σιτηρὲς, ὁ, frumentaceus; qui frumenti nomine censetur; Theophr. Item, idem quod σιτηρὸς; ut σιτηρὲς μέτρος; mensuræ frumentariæ; à Th. σῖτος, ὁ, V.

Σίτησις, εως, ἡ, jus epulandi; seu cibum capiendi; victus; Athen. l. 6. est verbale, à præced. σιτέομαι; vel à Th. σῖτος, ὁ, unde etiam σιτία, nutrio, paco; Hesych.

Σιτίζω, nutrio, pinguefacio: & in 3. pl. σιτίζουν. f. ἴσω. p. σεσίτικα. perf. pass. σεσίτισμαι, σαι, ται. hinc σιτιστὸς, ὴ, ὸν, altilis, e. Th. σῖτος, frumentum.

Σιτικὸς, ἔ, ὁ, frumentarius; ut σιτικὸς νόμος; apud Plut. in Gracch. à Th. σῖτος, ὁ, V.

Σίτιον, ου, τὸ, cibus, dat. σιτίῳ. Th. σῖτος, frumentum.

Σιτισμὸς, ὁ, & σίτησις, ipsa actio præbendi cibum: à 1. peri. pass. V. σιτίζω, quod vide.

Σιτηστὸς, faginatus, vide in σιτίζω.

Σιτοβόλιον, ου τὸ, idem quod seq. σιτοβολών, granarium in quo frumenta reponuntur, &c. V.

Σιτοβολών, ῶνος, ὁ, horreum; ex σῖτος, frumentum, & βάλλω, jacio.

Σιτοβολῶνες, horrea, acc. pl. præced.

Σιτοδεία, ας, Ion. σιτοδείη, ης, ἡ, annonæ caritas. Th. σῖτος, frumentum, & δίομαι, indigeo.

Σιτοδίομαι, οῦμαι, annonâ, seu commeatu, deficior; ex iisd. cum præced. V. Item, σιτοδόκη, ἡ, receptaculum, frumenti, aut ciborum; ex σῖτος, ὁ, & δίκομαι; Ionicè δίκομαι, &c. V.

Σιτοδοσία, ας, ἡ, frumenti datio: à σῖτος, & δίδωμι.

Σιτοδότης, frumenti largitor, seu distributor; unde σιτοδοτέω, ῶ, frumentum distribuo, & dimetior; & in pass. σιτοδοτοῦμαι, frumentum mihi datur; annonam accipio; vel etiam cibum capio; ex σῖτος & δίδωμι, fut. δώσω; unde δότης, ου, ὁ, & δόσις, ὁ, &c. V. Confer etiam præced. Item, σιτοδόχος, capiens, seu suscipiens frumentum; ex σῖτος & δέχομαι, unde δοχεῖον, τὸ, &c. V.

Σιτοκάπηλος, frumenti propola; qui vulgò revenditor; ex σῖτος & κάπηλος, ὁ, V. Item, σιτόκηρος; homo inutilis; propriè, παρὰ τὸ κείρειν τὸν σῖτον; qui frustrà altitur, truges consumere natus; Athen. l. 6. ex σῖτος & κείρω, unde κειρὰ, ἡ, &c. V. Item, σιτολόγος, qui frumenta colligit; qui annonam exigit; magistratus quidam, apud Athenienses; unde σιτολογία, ἡ, munus, τὸ σιτολόγων; frumentatio; Polyb. Item, σιτολογέω, ῶ, frumentor, frumentum conporto, vel exigo; ex σῖτος & λέγω, lego; i. e. colligo, &c. V. Sic etiam, σιτομέτρης, ου, ὁ, mensor frumenti, qui frumenta metitur, annonamque certâ mensurâ dispensat; unde σιτομετρέω, ῶ, frumentum demetior; frumentum certâ mensurâ distribuo; item, σιτομέτρια, ὰ, frumenti dimensio; distributio frumenti quæ fit certâ mensurâ; ut & seq. σιτομέτριον, τὸ, demensum; i. e. quaterni modii frumenti, quos servi accipiebant in mensem, Marci 12. Omnia ex σῖτος, ὁ, & μέτρον, τὸ, unde μετρέω, &c. V.

Σιτομέτριον, τὸ, vel σιτόμετρον, demensum. q. d. μέτρον τῦ σίτυ, mensura cibi.

Σιτομετροῦμαι, i. e. σῖτον μετροῦμαι; admensum accipio frumentum; Polyb. est pass. ab act. σιτομετρέω, V.

Σιτομηνοία, ῶ, frumentum demetior, notatis scil. eorum nominibus, qui demensum accipiunt; ex σῖτος, & μήνημι, unde μνήμων, ονος, ὁ, &c. Vide.

Σῖτον, ου, τὸ, panis ex frumento. Th. σῖτος.

Σιτοποιέω, ῶ, panem conficio; item, ad panificium accommodo, vel utor; item, alo, cibum suppedito; & in pass. σιτοποιοῦμαι, in panificio occupatus sum; item, frumentum mihi comparo; frumentatum eo; sed exp. &, in cibos assumo, vescor; sic & σιτοποιία, panificium; & σιτοποιικὸς, ad cibaria coquenda, & conficienda pertinens; omnia à seq. σιτοποιὸς, V.

Σιτοποιὸς, ὁ, pistor. Ex σῖτος & ποιέω, facio.

Σιτοπομπεία, & σιτοπομπία, frumenti transmissio; procuratio annonæ; Dem. ex σῖτος & πέμπω, unde πομπὴ, ἡ, &c. V. Item, σιτοπώλης, pistor, coquus, ex σῖτος & πώλος, ὁ, &c. V.

Σιτοπώλης, ου, ὁ, frumenti venditor; à σῖτος, & πωλέω, vendo.

ΣΙ'ΤΟΣ, ου, ὁ, frumentum, panis, annona, commeatus, in plur. σῖτα etiam; quasi à σίω, cribro, quod sit propriè purum jam, elaboratum & vannatum. Hinc σιτίον, cibus. σιτέω, σιτεῦω & σιτίζω, alo, nutrio, pasco, fagino. σιτηρὸς, frumentarius. σιτώνης, qui σῖτον ἀγείρει. σιτοπώλης, qui σῖτον πωλεῖ, vendit. παρασίτης, ου, ὁ, adulator.

Σιτοφάγος, ου, ὁ, nomen muris: quod à σῖτος, frumentum, & φάγω, comedo.

Σιτοφόρος, ου, ὁ, ἡ, qui frumentum portat: à σῖτος & φέρω.

Σιτοφύλαξ, unde in plur. σιτοφύλακες; erant Athenis, qui frumento asservando præerant, curabantque ut justo venderetur pretio; unde σιτοφυλακεῖον; locus, seu vas in quo frumentum asservatur; ex σῖτος & φύλαξ, ακος; unde φυλακεῖον, τὸ, &c. Vide. Item, σιτόχροος, vel σιτόχρως, qui est colore frumenti; ex σῖτος & χρὼς, ὁ, &c. V.

ΣΙ'ΤΤΑ, vox pastorum, ut festinet grex: à σεῦ, curre, & hoc ex σίω, concito.

Σίττας, ὁ, psittacus, avis; item, σίττη, ἡ, sitta, avis quædam, apud Aristot. an. l. 9. picam volunt nonnulli; utrumque à præced. Th. σίττα, V.

Σιττύβη, ης, ἡ, vestis pellicea.

Σίττυβος, ου, ὁ, genus vasis: an quod in eo σῖτος, ponatur?

Σιτὼ, οῦς, ἡ, apud Syracusios vocabatur Ceres; quasi frumenti præses; Athen. l. 3. Item, σιτώδης, εος, ὁ ἡ ἡ frumentaceus; qui frumenti nomine censetur; item, σιτὰν, ῶνος, ὁ, ager frumentarius; omnia à Th. σῖτος, ὁ, V.

Σιτώνης, ου, ὁ, frumenti emptor, annonæ coemendæ præfectus; unde σιτωνία, ας, ἡ, curatio commeatus, atque annonæ; frumenti emptio; seu munus publicæ annonæ coemendæ; pro eod. dicitur & σιτώνη, ἡ, rei frumentariæ cura atque provisio, & interdum, ipsa res frumentaria; item, σιτωνία, frumentum coemo, seu, rei frumentariæ curandæ præfectus sum; omnia ex σῖτος, ὁ, & ὠνέομαι, fut. ήσομαι, &c. V.

Σίφλος, ου, ὁ, exp. reprehensio, irrisio; Suid. est ab eod. cum seq. V.

Σιφλὸς, ῆ, deformis, debilis; per Sync. ex σιπαλὸς, π in φ, mutato; hinc

Σιφλόω, ῶσω, deformem reddo, ignominiam affero, debilito: à præced. Σιφλὸς.

ΣΙΦΝΟ'Σ, ῦ, vacuus.

Σίφνος, ὁ, insula quædam, una ex Cycladibus; de qua Plin. l. 4. c. 12. Unde σίφνιος, ου, ὁ, qui est ex Siphno; item, impurus, obscœnus; significatione ductâ à moribus Siphniorum impuris; nam inde Σιφνιάζω, manum admoveo postico, nates digito tango; quod facere solebant Siphnii libidinis causâ; item, σιφνίω, evacuo, exinanio; à Th. præced. σιφνὸς, V.

ΣΙ'ΦΩΝ, ωνος, ὁ, SIPHON, tubus, canalis: q. à σηφὼς.

Σιφωνίζειν, elicere, extrahere; propriè de liquidis; testæ quid. qui impropriè Aristophanem dixisse scribit, σιφωνίζομεν τὸν σῖτον; item, σιφώνιον, τὸ, siphunculus, seu parvus siphon, diminut. vel idem quod, & utrumque à Th. σίφων, ωνος, ὁ, siphon; canalis pro aquis salientibus; item, instrumentum, ex quo emittitur aqua in incendiis; χωνὰν ὄργανον; Hesych. Item, instrumentum quo utuntur in deplendis doliis, cum vinum diffunditur in aliud dolium; item, vas quo continetur triticum; atque sic etiam dictus est homo sordidus, impurus, ac libidinosus; Hesych. quasi esset in hac signif. à σηφίζω, &c. V.

Σιὰ, dii; est dualis numerus, à sing. Σιὸς, ὁ, Æolicè pro Θεὸς, Deus; sic autem Lacedæmonii τοὺς Διοσκόρους; i. e. geminos, Castorem, viz. & Pollucem, vocabant; unde τὰ τῶ σιὰ, per geminos; apud Plut. in Apoph. Lacon.

Σιὼν, τὸ, nomen montis ἄκλιτον, Heb. aricetus.

Σιώπα, præs. imperat. act. à σιωπάω.

ΣΙΩΠΙΑ'Ω, fileo. imperf. ἐσιώπαιον, αις, αι, α. præs. imperat. act. σιώπαε, α, file. f. ήσω. p. σεσιώπηκα. a. 1. ἐσιώπησα. a. 1. sub. act. σιωπήσω, ης, ῆ, Hinc

Σιωπῆ, ῆς, ἡ, silentium. σιωπῇ, dat. adverbialiter usurpatur, silentio, tacitè: à Σιωπάω.

Σιωπηλὸς, seu Σιωπηρὸς, ὁ, taciturnus; unde neut. τὸ Σιωπηλὸν, taciturnitas; Plut. & Euryp. à præced. σιωπὴ, V.

Σιώπησις, εως, ἡ, silentium: à 2. perf. pass. verbi σιωπάω.

ΣΚΑ'ΖΩ, claudico: f. άσω. p. ἔσκακα. Hinc σκαῖος, lævus: Σκάζηλον, ου, τὸ, scandalum: σκαζηλίζω, scandalo fum.

Σκαιὰς πύλας, Scæas portas, quod in sinistrâ parte urbis: acc. pl. vide σκαῖος.

Σκαιόθεν, à lævo, à sinistra; est adv. à seq. σκαιὸς, V.

Σκαιὸς, ὰ, ὸν, sinister, SCÆVUS, rudis; opacus. Th. σκάζω, claudico.

Σκαιοσύνη, ης, ἡ, &

Σκαιότης, ητος, ἡ, rusticitas, morositas: à σκαιὸς. Th. σκάζω.

ΣΚΑΙ'Ρ Ω, salio, tripudio: f. ήσω. Hinc σκάρος, ου, ὁ, & σκαρὶς, ίδος, ἡ, nomen piscis: σκόμβρος, ου, ὁ, lignum cui remum alligant. Accipitur etiam pro navi: σκαῖρες, ων, ὁ, qui talos tumentes & porrectos habet: σκιρτάω, salto, salio.

Σκαιῶς, siniστrè, item ineptè, stupidè; ut σκαιῶς ἔχειν; item, inscitè, rusticè; ut αἰσχρῶς ἔχειν; ineptum esse ad disciplinas; est adv. à σκαιὸς, vide.

Σκηλακεύτης, ου, ὁ, stellio: vide δασκύλαξ.

Σκηλιδέρος, ludibundus fodio, seu fodico; vel fodiens, seu fodicans ludo cum aliquo; (fit enim ex σκήλλω, fut. σκηλῶ, seu σκηλίζω, & σίδηρος; quæ vide) alicubi vero tantum significat, vel fodico, vel ludo; & Aristoph. in pace, tectè usurpavit pro συμμισγέσθαι; inire, seu coire; unde σκηλιδρυμὸς; q. d. fodicatio ludicra; & σκηλιδρυμάτιον ludicra, seu ludicræ nugæ; apud Aristoph. in nub. &c.

Σκηλικὸν τρίγωνον, cujus tria latera sunt inter se inæqualia: à σκήλω, claudico, seu Σκαλίζω.

Σκαλεὰ, ἡ, idem quod σκήλοψις; sarritio; & ab eod. Id V. Item, σκηλίνθριον, τὸ, farculum; item, instrumentum quo ignis, & prunæ fodicantur vel trahuntur; pro eod. etiam dicitur σπάλαθρον; Hesych. Item, σκήλινμα, τὸ, fossa; item, effossio, sarritio; ut & σκαλὶς, ίδος, ὁ, sorritor, seu sartor; qui farculo solum induratum circa plantam laxat; aut in segetibus herbas noxias effodit; omnia à seq. σκαλίω, V.

Σκαλίδιον, f. ίδσω, &

Σκαλίζω, f. ίσω, idem ac Th. σκήλω, fodio.

Σκαλὶς, ίδος, ἡ, & Σκαλιστήριον, ου, τὸ, instrumentum τῦ σκάλλειν, farculum.

Σκάλισις, ῆος, & σκαλισμὸς, ὁ, verbalia à Σκαλίζω, V. Et idem signif. quod Σκήλοψις, ιος, ἡ, sarritio, sarritura; quâ planta aliqua circumfoditur; verbale à Them. Σκήλω, fut. ήσω, V.

ΣΚΑ'ΛΛΩ, fodio, sarrio; findo. Hinc σκαλεὰ, & σκαλίζω, idem.

Σκάμμη, ης, ἡ, Thracicus gladius; Soph. & Poll. nomen habere à σκήλλω, videtur; cum gladiis perfodi, & transfigi aliquid posse nemo ignoret; sed, σκάμμος, seq. lignum cui remum alligant; Etym. deductum scribit à σκαίω, ut dicatur quasi σκαιμὸς, eo quòd, remo ei inserto impulsa navis quasi saliat, &c. V.

Σκάμμος, ου, ὁ, SCALMUS, paxillus, ad quem alligatur remus: quia eo σκήλλεται pars navis, dum incutitur. Vide σκαίω.

Σκάλοψ, οπος, ὁ, talpa; quia σκήλλει ὄπας, fodit foramina: vel à καλύπτω, quia tectos oculos habet.

Σκαμάνδρεον, ου, ὰ seq.

Σκάμανδρος, ου, ὁ, SCAMANDER, nomen fluvii.

Σκαμβὸς, ῆ, qui obliquus in latus proceditur; incurvus, distortus: à Σκάζω, vel σκαιὸς βαίνειν.

Σκάμμα, ατος, τὸ, fossa, peculiariter sic dicebatur sulcus stadii, seu spatii, in quo certabant saltu; vel locus certaminis, in quo athletæ congregabantur, fossâ cingi solitus; sed sæpe & pro illo ipso certamine athletico usurpatur; est verbale à Th. σκάπτω, fut. ψω, &c. V.

ΣΚΑΜΜΩ'NION, ου, τὸ, vel -ία, ας, ἡ, CAMMONIUM, herba.

Σκάνδ, ᾶς, ἁ, Dor. pro σκηνὴ, ἡ, taberna, tentorium.

Σκανδαλήθρη, ου, τὸ, lignum decipulæ incurvum, cui esca alligari solet, ut animal eam arrodens, decipulam in se evertat; idem quod σκήνδαλον; Poll. & Metaph. apud Aristoph. in Acharn. σκανδαλήθρ' ἐγεῖσ' ὑπῶν; verborum decipulas tendens; unde σκανδαλήθρίζω, decipulam tendo; erigo τὸ σκανδαλήθρον, unde σκανδαλήθρευτὴς ἐπῶν, Metaph. dicuntur, qui verborum decipulas irretiunt; utrumque à σκήνδαλον, τὸ, V.

Σκανδαλίζω, seq. signif. offendere, vel pingere facio; scandalo fum; scandalum affero; ut, Matth. 5. εἰ δὲ ὁ ὀφθαλμός σε ὁ δεξιὸς σκανδαλίζει σε; si facit ut te offendas; & sic in pass. σκανδαλίζομαι, offendor; & velut in scandalum in via incurrens impingo; Joan. 16. & Rom. 14. &c. V.

Σκανδαλίζω, SCANDALIZO: fut. ίσω. a. 1. ἐσκανδάλισα, feci ut offenderet: a. 1. sub. σκανδλίσω, ῃς, ῃ, & in 1. pl. -ωμὲν. perf. act. ἐσκανδάλικα. a. 1. ind. pass. ἐσκανδαλίσθην, ης, η, & in 2. pl. σκανδαλισθῆτε. f. 1. pass. σκανδαλισθήσομαι, ῃ, εται, quod à σκάνδαλον, ου, τὸ, offendiculum. Th. σκήλω, claudico.

Σκάνδαλον, ου, τὸ, præced. dicunt grammatici, esse lignum incurvum quo tendicula, seu decipula sustinetur; & in quod, impingens animal, ipsam tendiculam, seu decipulam super se, subita ruinâ prosternit; deductum traditur à σκάλλω, quod objectum offendiculum cogat claudicare, & ad ruinam tendere.

Σκανδαλοπώλης, dictus fuit Euripides, quòd ejus matres, vilissimi oleris sylvestris; quod σκάνδιξ, dicitur, venditrix esset; ex seq. σκάνδιξ, ικος, & πώλης, ὁ, &c. V.

ΣΚΑ'ΝΔΙΞ, ικος, ὁ, genus oleris sylvestris.

Σκανδαλίζω, vel potius σκινδαλίζω, medio digito nasum ferio: σκαλίζω, pro eodem apud Hesych.

Σκάνδης, ακράβιον, grabbatum. Vide ἀσκάνθης.

Σκάνθ, οπος, ὁ, ἡ, calx, culpa; impedimentum: tanquam aliquid σκαιὸς factum.

Σκαπάνη, & Dor. α, ἡ, fossio, ligo: à σκήπτω, fodio.

Σκαπανεὺς, ῆος, & σκαπανήτης, ου, ὁ, qui ligonem tractat; fossor; à præced. σκαπάνη, V.

Σκαπίρδαι, ludi genus, Poll. libro 9. cap. 7.

Σκαπίρδας, præced. nomen habet ab excavanda & perforanda trabe, quæ in medio depangi solebat, ut ex fune per eam trajecto suspensum alterum, alter ponè stans, ad summum trabis eveheret; quod σκαπίρδαν ἕλκειν, dicebatur; hinc pro quavis re difficili σκαπίρδαν, usurpari tradit Hesych. Item, σκαπρδίζομαι, signif. convitiari; i. e. λοιδορῆσαι; Hesych. à præced. σκαπίρδα; quod à Th. σκήπτω, V.

Σκάπτης, ου, ὁ, fossa. Th. Σκάπτω, fodio.

Σκαπτὴρ, ῆρος, ὁ, fossor; à Th. σκάπτω, fut. ψω, &c. V.

Σκαπτησύλη, ης, urbs Thraciæ.

Σκάπτοιτο, 3. sing. opt. pass. verbi σκάπτω.

Σκάπτος, ου, τὸ, Dor. pro comm. σκῆπτος, ου, τὸ, sceptrum. Th. σκήπτω, innitor.

Σκαπὸς, ῆ, ὁ, fossus, fossilis, fossitius; Plur. est verbale à seq. Them. σκάπτω, V.

ΣΚΑ'ΠΤΩ, fodio, excavo, f. ψω, a. 1. ἔσκαψα. a. 1. sub. act. σκάψω, ης, ῃ. perf ἔσκαφα. Unde σκάφη, ης, ἡ, scapha, Act. 27. 31. σκαφὴ, ῆς, ἡ, fossa: σκαπτὴρ, ῆρος, ὁ, fossor.

ΣΚΑ'ΡΑΟΣ, ου, ὁ, fullo; inserti genus quoddam; atque hinc, Σκαραῖος, scarabeus.

Σκαρδαμυκτὶ, nictantibus, vel connitentibus oculis; est adv. Item, σκαρδαμυκτικὸς, ὴ, ὸν, crebrò nictans; ut σκαρδαμυκτικὸν ὄμμα, apud Aristot. Item, σκαρδαμυκτία, nicto, seu nictor; idem quod, ut omnia à seq. σκαρδαμύττω, vel ύσσω; oculos frequenter claudo & aperio, nicto, conniveo, &c. V.

Σκαρδαμύττω, oculis salientibus crebrò conniveo: à σκαίρω, salio, & μύω, conniveo.

Σκαρδμὸς, ῆ, ὸν, saltus: à σκαίρω, salio: inde ἐυσκαρδμος, bene saltans, agilis.

Σκαρίζω, salio, palpito, bullio: à σκαίρω, idem.

Σκαρὶς, ίδος, ἡ, idem quod σκάρος, ὁ, id V. Item, σκαρισμὸς, ὁ, saltus, i. e. saliendi actus; item, palpitatio; Eust. est verbale à σκαρίζω, V.

Σκαριφάομαι, ήσομαι, Hesych. exp. ξύω, σκάπτω, γράφω, sed exp. etiam perfunctorie quidpiam ago; item, scarifico; per superficiem scindo; atque sic fere idem est cum seq. σκαριφάω, leviter delinio, primis lineamentis rudiùs aliquid deformo, atq; designo; Suid. ab eod. Th. σκαίρω, V.

Σκαριφᾶσθαι, radiis delineare, SCARIFICARE: Angl. to Scarifie: à σκαίρω.

Σκαριφήματα, τὰ, lineamenta; est verbale à σκαριφάομαι, V. Item σκαριφισμὸς, ὁ, delineatio prima picturæ; & σκιαγραφία quædam, unde pro re aliqua perfunctoriè, & parum accuratè facta, ponitur; est quasi verbale à σκαριφίζω; inusit. idem quod σκαριφάω; à Th. σκαίρω, ὁ, V.

Σκάριφος, ου, τὸ, farmentum, stipula, festuca; idem quod, & à Th. seq. σκαίρω, V.

ΣΚΑ'ΡΙΦΟΣ, ου, ὁ, stylus; penicillus; item

item stipula, festuca: qui à κάρφος, festuca.

Σκαρίτης, ου, ὁ, gemma quædam scari piscis colorem referens; Plin. 37. 11. est à seq. σκάρος, ὁ, vel potius à præced. σκαρὶς, ίδος, V.

Σκάρος, ου, ὁ, SCARUS, piscis, Th. σκάρα, sa tito.

Σκάρος, ου, ὁ, præced. vel σκαρὶς, ίδος, ἡ, est nomen piscis scari, à σκαίρω, denominati; quòd, incluſus naſſis caudæ ictibus crebris averſus, laxet fores, atque ita retrorſum erumpat; qui piſcis, ſolus inter omnes piſces vocalis eſſe dicitur, ᾧ πλὼ ζῴων ἀναπολεῖ, i. e. ruminat; unde in Epigr. dicitur ἀυδήεις, loquax, &c. Vide.

Σκάρπτης, ου, ὁ, agilis in ſaltu, celer, velox; eſt verbale à Th. σκαίρω, f. σκέψω, &c. V.

Σκατὴν, τὸ, vel σκατὶς, ῦος, ὁ, merda; eſt à genit. nominis σκὼρ, σκατὸς, τὸ, ſtercus, &c. V.

Σκατοφάγος, merdivorus; Æſculapii Epith. apud Ariſtoph. in Pluto; eſt à præced. σκατὸς, ὁ, vel à σκὼρ, genit. σκατὸς, & φάγω; unde φάγος, ὁ, &c. V.

Σκαῦρος, ου, ὁ, SCAURUS, quia difficulter σκαίρει, i. e. ſalit.

Σκαφεῖα, ἡ, foſſio; idem quod σκαφευσις, V. Item, σκαφεῖον, τὸ, idem; item, inſtrumentum foſſoris, quo terram eruit; quod à quibuſdam eſſe dicitur ſpecies ligonis latior, breviorque; unde diminut. etiam, σκαφείδιον, & σκάφιον, idem; ſcaphium; rutrum; à σκαφὴ, V.

Σκαφέτσα, α, 2. part. paſſ. f. g. verbi σκαπτω, fodio.

Σκαφθῶ, fodio; item, inter ſcaphas neco: & in paſſ. σκαφεύομαι, ſcaphis necor; quale torquendi genus habes apud Plut. in vita Artax. Item, σκαφεὺς, έως, ὁ, foſſor; Euryp. & σκάφευσις, ἡ, foſſura, foſſio; Suid. Utrumque à σκαφεύω, V.

Σκάφη, ης, ἡ, SCAPHA, vas oblongum: & ſpecies navium: Angl. Skiff: à σκάπτω, quia excavatum lignum: ſed

Σκαφὴ, ἡτος, ἡ, foſſa, Th. σκάπτω.

Σκαφὴ, præced. eſt etiam foſſio, &c. V. Unde etiam, σκαφητὶς, ὁ, foſſio; paſtinatio; pampinatio; itidem, ab eod. Th. σκάπτω, V.

Σκαφηφόρος, ſcapham ferens: unde, Σκαφηφορία, ſcapham geſto; ex σκάφη, ἡ, & φορέω; ὁ, unde φορίω &c.

Σκαφθῆναι, effoſſum eſſe, a. 1. inf. paſſ. verbi Σκάπτω, fodio: f. ψω. a. 1. paſſ. ἐσκάφθην, a. 2. paſſ. ἐσκάφην.

Σκαφίδιον, τὸ, ſcaphula, navigiolum, aut linter; eſt diminut. à σκαφὴ, ίδος, ἡ, ſcaphula; alveus; item, ſumitur pro mactra, i. e. alveo, in qua farina ſubigitur; item, vas ligneum concavum, & rotundum, cujus in reponendo facie uſus eſt; Od. 1. Sic & appellatur concha marina oblongior, quæ vulgò μάκη, dicitur; Gal. Item, σκαφίον, τὸ, parva ſcapha; ſed σκαφία, etiam dicuntur alia vaſa concava, ſeu oblonga ea ſint, ſeu ad hemiſphærii figuram accedant; apud Plut. & Athen. Item, σκαφίτης, ου, ὁ, qui ſcapham remo impellit; omnia à præced. σκάφη, ἡ, V.

Σκαφίον, ου, τὸ, ligo, quo σκαπτῶ.

Σκαφὶς, ίδος, ἡ, mulctra, vas melli ſervando deſtinatum, Th. σκάπτω.

Σκαφοειδὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, ſimilis ſcaphæ: ut os pedis, σκαφοειδὲς vocatur à figura; ex σκάφη, ἡ, & εἶδος, τὸ, &c. V.

Σκαφολουτρέω, ῶ, in ſcapha lavo; ex Σκάφη, ἡ, & λέω; unde λουτρὸν, τὸ, &c. V.

Σκάφος, ους, τὸ, foſſa, foſſio, Th. σκάπτω, fodio.

Σκάφος, præced. ciſterna, piſcina; item, paſtinatio, pampinatio, &c. V. Sed σκάφος, ου, eſt etiam idem cum σκάφη, ſcapha; vel, general. navigium, navis; & apud Eur. in med. σκάφος Ἀργῦς, Periphraſticè dicitur ipſa Argo navis; ſic &, in navi dicitur alveus, i. e. imus venter navis; & in aure quoq; cavitas, σκάφος appellatur; Pol. l. 2.

Σκεδᾶ, diſſipabis, Bœot. pro σκεδάσῃς, 2. ſing. f. 1. m. verbi Σκεδάω, ſeu -άζω, f. 1. m. Σκεδάσομαι, σκεδάσῃ, & ſublato σ, σκεδᾷ. unde per Craſin σκαδᾶ.

Σκεδάζω, vide in Σκεδάω, diſſipo.

Σκεδάσεις, 2. ſing. f. 1. act. à σκεδάω.

Σκέδασις, ἡ, & σκεδασμὸς, οῦ, ὁ, diſſipatio, diſperſio; item, σκεδαστὸς, diſſipatus, diſperſus; item, qui diſſipari, & diſpergi poteſt; ſed exp. etiam, mutabilis; apud Plat. Unde, σκεδαστικὸς, diſſipandi vim habens, diſſipans, diſcutiens; omnia verbalia, à σκεδάζω, in paſſ. σκεδάζομαι, diſſipor, diſpergor, &c. V. ſeq.

ΣΚΕΔΑΝΩ, ἀζω & σκεδάννυμι, diſſipo, diſpergo: f. δσω, p. ισκέδασκα. Hinc fortè Angl. to Scatter.

ΣΚΕΘΡΟΣ, ὄν, exactus, exquiſitus, qu. à σκέω, habeo, ut ſit qu. habilis.

Σκεθρῶς, exactè, exquiſitè; eſt adv. à præced. σκεθρὸς, V.

ΣΚΕΙΡΩΝ, ωνος, ὁ, Caurus, ventus, è Scironiis faxis ſpirans, quæ Sciron latro inhabitabat.

Σκείρων, præced. ſcribitur etiam, σκίρων; unde, σκειρωνίδες; vel σκειρωνίδιαι πέτραι; Scironia ſaxa; apud Euryp. &c. V.

Σκέλεαι, αἱ, femoralia, ſeu feminalia; vel etiam, tibialia; item, calcamentorum genus; apud Pol. 7. 13. & apud Heſych. σκέλεαι (oxyt.) dicuntur eſſe crurum, ſeu tibiarum integumenta; crurales amictus; à Th. σκέλος, τὸ, V.

Σκελετεία, ἡ, exſiccatio, arefactio; eſt à σκελετεύω, exſicco, arefacio; unde, σκελετευθεὶς, apud Dioſc. 2. 50. exp. ſiccatus, arefactus; ab aliis, ſale inveteratus; nam quemadmodum quæ in muria aſſervantur παρεχθλίσθαι dicuntur, ſic & ea, quæ in ſicco ſervantur σκελετεύειν; unde verbale, Σκελέτευμα, idem quod ſeq. σκελετὸν, &

Σκελετὸν, τὸ, ſcil. σῶμα, cadaver, aridum: Angl. Skeleton: a

Σκελετὸς, ὴ, aridus. Th. σκέλλω, exſicco.

Σκελετώδης, ες, ὁ ἡ ὃ, corporis arefacti ſpeciem gerens; à Σκελετὸς, exſiccatus, arefactus; item, σκελεφὴς, ές, ὁ, tenuis ex ariditate; Eror. ab eod. Th. σκέλλω, V.

Σκελία, idem quod σκέλλω, quod V.

Σκέλη, noun. pl. à σκέλος, ους, τὸ, crus.

Σκελιαγὶς, cruris fractio: à σκέλος & ἄγω, frango.

Σκελὶς, ίδος, ἡ, perna, femur porci aut alius pecoris; unà cum carne illa pulpoſa, quæ à ſpina ad imum ventrem pertinet; Athen. l. 6. eſt à Th. σκέλος, ους, τὸ, crus; item, ſuffrago, &c. V.

Σκέλλομαι, exſiccor, arefio; item, idem quod act. σκέλλω; i d V. Item, σκελίδες, αἱ, ſpicæ, capita, nuclei allii, & ſegmina ceparum; à ſeq. σκελὸς, V.

Σκελὸς, ὄν, aridus; item diſtortus: qu. à

ΣΚΕΛΛΩ, exſicco, arefacio, attenuo: hinc σκελετὸς, ὴ, exſiccatus; item defunctus. σκληρὸς, ὰ, durus.

ΣΚΕΛΟΣ, ους, τὸ, crus, pes: qu. à σκέλλω quia aridum, ἀσαρκον. Hinc σκελὶς, ίδος, ἡ, perna: πδεισκελὴς, ους, ὁ, ἡ, cruta ambiens.

Σκελῦμαι, idem cum σκέλλομαι, id vide.

Σκελοτύρβη, quæ & σμικάλη, paralyſis ſpecies, quâ membrorum compages ſolvuntur, ipſique dentes, ut etiam indè dicitur, ſcorbutus, vulgò; ex σκέλος, τὸ, & τύρβη, ἡ, Atticè, pro σύρβη, ἡ, &c. V.

Σκελύθριον, τὸ, ſcitula tripes; Poll. 10. 11. à Th. σκέλος, τὸ, V.

Σκέμμα, τὸ, & σκεμμὸς, ὁ, id quod animo perpendimus; commentatio, ſpeculatio; res ad diſquirendum propoſita; verbalia ab σκέμμαι; 1. perf. præt. paſſ. à Th. σκέπτομαι, f. σκέψομαι, &c. V.

Σκέπα, ἡ, & σκέπαον, τὸ, tugurium, umbraculum, &c. Idem quod σκέπη; ab eod. Th. σκέπω, &c. V. Item, σκέπας τὸ, idem quod σκέπασμα, V.

Σκέπα, τεκία, acc. pl. per Apoc. pro σκεπάσματα. Vide σκέπασμα.

Σκεπάζω, tego, aperio, f. άσω. Th. σκέπω, idem.

Σκεπαρνηδὸν, adv. aſciæ modo & forma; item σκεπαρίζω, aſcia percutio; ancipiti ſecuri ferio; unde verbale σκεπαρισμὸς, ὁ, fractura calvæ in duas partes, cum graviore ictu oſſa percuſſa deſiliunt; omnia à ſeq. Th. σκέπαρνον, τὸ, V.

ΣΚΕΠΑΡΝΟΝ, ου, τὸ, aſcia, dolabra: qu. à σκέπτω, cum impetu immitto.

Σκεπάσας, αντος, a. 1. part. act. verbi σκεπάζω.

Σκέπασμα, ατος, τὸ, tegumentum: ab eod. verbo.

Σκεπαστὴς, ές, ὁ, qui tegit, & operit; item, protector, defenſor; item, σκεπαστικὸς, ὁ, tegendi, & operiendi vim habens; aut qui libenter, & facilè tegit & protegit; Item σκεπαστήριον, τὸ, operiorium; pro quo per Sync. dicitur σκέπαστρον; Item σκεπάστρα, ἡ, dicitur faſciæ genus, ad operiendum, & deligandum caput; apud Gal. Item σκεπαστὸς, ὁ; tectus, opertus; unde neut. plur. σκεπαστὰ, τὰ, dicuntur lectiæ opertæ pellibus; omnia verbalia, à σκεπάζω, in paſſ. σκεπάζομαι, tegor, operior, &c. V.

Σκεπάω, idem quod σκεπάζω; quod vide.

Σκέπη, ης, ἡ, vide in σκέπω, tego.

Σκεπτὸς, munitus, tectus; à præced. σκέπη, ἡ, tegmen, tegumentum: Item veſtis, & expon. etiam, tutamen, præſidium, &c. V.

Σκέπτω, ſpeculare, Ion. pro σκέπτω, præſ. imperat. verbi σκέπτομαι, conſidero; f. ψομαι.

Σκεπτέον, conſiderandum, adject. verbale à σκέπτομαι.

Σκεπτὴς, ές, ὁ, q. d. quæſitor, & conſiderator, qui diſquirere, ac conſiderare ſolet; ſed qui ſemper aſſenſum retinet; ut σκεπτικοὶ φιλόσοφοι, apud Gell. l. 11. 5. Unde neut. σκεπτικὸν, τὸ, opinabile; quod diſquiri, ſeu conſiderari poteſt; unde etiam in fœm. σκεπτικὴ dicitur conſideratrix ſecta illorum qui ſemper aſſenſum retinebant, & ſemper dubitare, præ ſe ferebant, verbalia, Itidem ab eodem Them. σκέπτομαι, V.

ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ, circumſpicio, inviſo, video, ſpeculor, delibero: præſ. part. σκεπτόμενος, f. ψόμενος. perf. ἔσκεμμαι, ψαι. Hinc σκέψις, εως, ἡ, contemplatio, inſpectio; præt. m ἐσκεπτὰ. Hinc σκοπὸς, ὄ, ὁ, ἡ, ſpeculator, explorator: σκοπὴ, ſpecula: σκοπέω, ſpeculor: σκοπάζω, idem σκέπτομαι, ου, ὁ, ſcopulus: ἐπισκοπέω, inviſo, inſpicio, ἐπίσκοπος, ου, ὁ, ἡ, inſpector: ὀλιγοσκέπτος, ου, ὁ, ἡ, qui horas obſervat; Item ea pars cœli, quæ genituræ tempore ab Orientali parte emergit in hemiſphærium noſtrum.

ΣΚΕΠΩ, tego, velo, operio. Hinc σκεπάω, & -άζω, idem: σκέπασμα, ατος, τὸ, tegumentum: σκέπη, ης, ἡ, tegmen, prætextus.

Σκερβολίω ῶ, & Σκερβόλλω, convitior; cor impeto verbis mordacibus; eſt enim apocope, ex ἐς κέαρ βάλλω; ut tradit; Euſt. Utrumque à ſeq. Σκέρβολος, conviciatorius, impoſtorius; Item conviciator, impoſtor, &c. V.

Σκερβόλος, ου, ὁ, ἡ, conviciator: q. à κέαρ, & βάλλω, ut ſit cor petens verbis.

Σκευαγωγία, ῶν, vaſa & utenſilia caſtrenſia bajulo, ſarcinas & impedimenta veho: &

Σκευαγωγὸς, ὄ, ὁ, ἡ, vaſa ſeu inſtrumenta vehens; qui vaſa caſtrenſia bajulat, lixa, calo: ex Σκεῦος, τὸ, & ἄγω.

Σκευαγωγὰς, ας, ἡ, vaſorum utenſilium-que caſtrenſium vectio; à præced. σκευαγωγὸς; V.

Σκεδάζω, ſ. άσω, inſtruo, paro, orno, molior, ſtruo. Them. Σκεύω, ους, τὸ, vas.

Σκεύδριον, τὸ, vaſculum; unde neut. τὰ σκεύδρια, dicuntur quævis utenſilia, & ſupellectilis minutiæ, eſt diminut. à Σκεῦος, ους, τὸ, &c. V.

Σκεύδας, ά, ὁ, nomen pontificis. Hebr. æquator. Act. 19. 14.

Σκευασία, ἡ, apparatus qui in veſtibus, & armis, cultuque corporis adhibetur; Athen. l. 4. Item apparatio, & confectio ciborum, ſic etiam, σκεύασμα, τὸ, confectio, compoſitio; ſeu id quod confectum & compoſitum eſt: Item Σκευαστὸς, ὁ, paratus, factus, ſeu confectus; vel factitius, compoſitivus; ut Σκευαστὸν σῶμα; cui opp. τὸ κατὰ φύσιν γεγονὸς; apud Plat. omnia verbalia, a Σκευάζω; quod peculiariter ſignificat, geſtaminibus corporis inſtruo; ut veſtimentis, & armis; ut ἐσκεύασαι σε ἡμελλε; i. e. Herculis te habitu induit: Item paro, confectio; ut σκευάσαι ἡδύσματα, condimenta ciborum parare; in paſſ. Σκευάζομαι; i. e. Σκεύεσι inſtruor; peculiariter, iis, quibus corpus ornari ſolet; & interdum activè, colligo neceſſaria ad iter; Σκεύεσιν ad iter neceſſariis me inſtruo; & ſic idem ſignif. quod act. Σκευάζω; V.

Σκεύη, ης, ἡ, armamenta navis; apparatus, ornatus: à Σκεῦος.

Σκευηφόρος, idem quod Σκευοφόρος; id vide. Item Σκευήκη, valorum, inſtrumentorumque ſupellectilis repoſitorium; Athen. l. 11. Item armarium, vel armamentarium; ex Σκεῦος, ους, & θήκη, ἡ, &c. V. Sic & Σκευοποιὸς, qui vaſa, & inſtrumenta diverſi uſus fabricat; peculiariter ſic dicitur, qui perſonas, & alia indumenta ſcenica parat; unde Σκευοποιία, vaſa & inſtrumenta diverſi uſus fabricor: Item ſimpl. fabricor, conficio; & Metaph. fabricor, machinor: Item in paſſ. Σκευοποιέομαι, conficior, fio; Athen. l. 11. omnia ex Σκεῦος, & ποιέω; vi. Item Σκευοπώλης; qui vaſa utenſilia vendit; Poll. ex Σκεῦος, τὸ, & πώλης, ὁ, &c. V.

ΣΚΕΥΟΣ, ους, τὸ, vas, vaſis; utenſile; inſtrumentum, velum: Act. 9. 15, & 27. 27. Hinc Σκευάζω, inſtruo, paro, conficio: Σκεύη, apparatus: παρασκευάζω, præparo: παρασκευὴ, præparatio: ἀνασκευάζω, deſtruo: κατασκευάζω, adſtruo.

Σκευοφορία, ᾶς, vaſa & inſtrumenta fero ſeu bajulo: ex Σκεῦος & φέρω.

Σκευοφορεῖα, vaſorum ſarcinarumque bajulatio; Item Σκευοφορικὸς, ad Σκευοφόρους, pertinens; ut Σκευοφορικὸν βάρος; apud Xen. Item Σκευοφόρεσον, lignum è quo vaſa ſuſpenſa ferantur, ſeu bajulantur; ſcribitur & Σκευοφόρειτος: Item Σκευοφορίτης; idem cum, ut omnia à ſeq. Σκευοφόρος, ὁ; id V.

Σκευοφόρος, ὄ, ὁ, ἡ, qui ſarcinas fert, lixa, calo: ex Σκεῦος, & φέρω.

Σκευοφορήμαι, vaſa & impedimenta mihi bajulantur, vel bajulanda mihi curo; eſt paſſ. ab act. Σκευοφορέω, & omnia ex iiſd. Σκεῦος, & φέρω, &c. V.

Σκευοφύλαξ, vaſorum, ſeu utenſilium cuſtos, unde Σκευοφυλακία, vaſa & utenſilia, ſeu ſarcinas cuſtodio: Item Σκευοφυλάκιον, locus cuſtodiendis vaſis, & utenſilibus deſtinatus; ex Σκεῦος, & φύλαξ, ακος: V.

Σκευόω, ῶ, ſuis Σκεύεσι, inſtruo; Unde Σκευώδης; Heſych. expon. ἐπιμελὴς, eſt à Them. Σκεύος, ους, τὸ; vide.

Σκευωρία, ας, ἡ, vaſorum, utenſiliumque cuſtoditio, & Metaph. pro curioſa, (vel etiam delatoria, inſidioſaque) obſervatione & cuſtodia; à ſeq. Σκευωρὸς; V.

Σκευώρημα, τὸ, inſidioſum inceptum, machinamentum: Σκευωρημάτιον; Demoſth. eſt verbale à σκευωρέω, ῶ, ſive Σκευωρέομαι, οῦμαι; quod Metaph. ſignif. ſtruo, molior, capto, inſidior; Item perſcrutor, & excutio omnia curioſè, &c. V. ſeq. Σκευωρὸς.

Σκευωρὸς, ὄ, ὁ ἡ, qui τὸ σκεῦος ὠρεῖ, vaſorum cuſtos: σκευωρίω, utenſilia, cuſtodio, ſatago.

Σκευωρήμων, captator; qui imminet prædæ alicui; inſtans cuſtodum negligentiæ; eſt part. præſ. paſſ. à Σκευωρέω, -έομαι, -ῶμαι, &c. V.

Σκήλαθον, a. 1. inf. m. Σκηλεύθω, f. 1. part. m. verbi Σκήλομαι, circumſpecto, ſut. ψομαι, aor. 1. imperat. m. Σκέψαι.

Σκῆψις, εως, ἡ, contemplatio, circumſpectio: ab eodem verbo.

Σκῆλη, arefaceret, 3. ſing. à. 1. ſub. verbi Σκέλλω, arefacio: vel Σκήλλω, fodio, findo: f. Σκηλῶ: a. 1. ἔσκηλα, & Att. ἔσκηλα. Hinc a. 1. opt. Æol. Σκήλαι, ας, ε, a. 1. ſub. act. σκήλω, ῃς, ῃ, arefacerim: a. 1. inf. Σκῆλαι.

Σκήλημα, Gal. expon. Σκλήρωσις, arefactio, eſt verbale à σκήλλω, inuſit. pro Σκέλλω, idem cum Them. Σκέλλω, &c. Vide.

Σκήπτω, incumbo, &c. idem quod Th. Σκάπτω; id vide.

Σκῆνος, -έομαι, ſeu Σκήνω, -ῶμαι, tentorium figo, tabernaculum pono; vel habito tabernaculo; & accipitur etiam pro συσκήνω, contubernalis ſum; unde σκήνωσις; Heſychio ſunt, Σύσκηνοι; utrumque à ſeq. Them. Σκηνὴ, ῆς; vide.

Σκηνίτης, ου, ὁ, in ſcena, vel tentorio habitans; ſcenam quandam inhabitans, vel umbraculum; idem quod & pro Σκηνήτης; id vide.

ΣΚΗΝΗ, ης, ἡ, SCENA: Angl. a Scene: tabernaculum, tentorium; comporatio, actio ſcenica. Hinc Σκήνη, ῆς, τὸ, idem: σκηνίτης, & σκηνήτης, ου, ὁ, in tentoriis habitans: Σκηνὸω, ſeu Σκηνέω, tentorium figo.

Σκήνημα, τὸ, tentorium, tabernaculum; ſeu domicilium quod quis tentorii loco ſibi erexit: Item Σκήνωτης, ſeu Σκηνήτης, ὁ, in tentoriis, ſeu Umbraculis habitans; ut Σκήνωται λίβυες; apud Poll. 4. 10. Item tabernacula integens; ut Σκήνωτης μασὸς; hedera topiaria; in Epigram. l. 1. verbalia à Σκήνω, vel -έω, &c. V.

Σκηνίδιον, τὸ, tentoriolum; parvum tabernaculum, mapale, tugurium, &c. eſt diminut. à Σκήνη, ἡ; vide.

Σκήνικοι, οἱ, ſcenici, actores ſcenici; ſicut Σκήνικοὶ ἀγῶνες, ſcenica certamina, & σκήνικὴ πομπὴ; apud Athen. &c. eſt plur. maſc. & fœm. ſing. à ſeq. Σκήνικὸς, ſcenalis, ſcenaticus, & à Them.

σκιωὴ, ἡ; V. Unde etiam σκιώτης, ου, ὁ, (idem quod, & pro σκιώτης; id V.) Unde σκιώται, οι; populi Nomades in tabernaculis degentes.

Σκιωτικὸς, ἡ, SCENICUS: à præced.

Σκιωτίπα, idem quod σκηπτίζω, q. σκιῶ ὑπὸ ἡμῆ, id est, corpus ædere: σκιῶ, corpus est, in quo σκιωτὴ anima.

Σκιωτραλίω, ῶ, in theatrum produco; Budæus expon. jervu'go, traduco, omnium oculis expono; dicens tractum esse ab antiquæ comœdiæ licentia quæ flagitia privata sic traducebat, est ex σκιὴ, ἡ, vel σκιῶ, τὸ, & βαίνω, ῶ; f. βήσομαι, præt. βέβηκα, à βάω, unde βατίω, ῶ, &c. V.

Σκιωτραφέω, qui scenas pingit; unde σκιωτραφία, ἡ, scenæ imaginaria excitatio, seu frontis & laterum abscedentium, promin entiumque adumbratio, & ad circini centrum o nium linearum respondus; Plut. Item σκιωτραφικὸς, pertinens ad σκιωτραφίαν, ex σκιωὴ, vel σκιῶ, & γράφω, unde γραφὴ, ἡ; &c. V.

Σκιωτηκίω, tabernaculum figo, seu pono, Athen. l. 10. Unde seq. σκιωτηκία, ἡ; propriè est tabernaculi, seu tabernaculorum compactio, vel cum tentorium figitur, &c. V.

Σκιωτηκία, ας, ἡ, tentoriorum fictio: sic vocatur festum apud Hebræos à figendis tentoriis dictum, quod ab ipsis agebatur in memoriam prillinæ vitæ quam in tabernaculis egerant, Zech. 4. Joh. 7. dicitur & σκιωτηγία, τὰ, à σκιὴ, tentorium, & πήγνυμι, figo, compingo.

Σκιωτοπία, tabernacula conficio, umbracula fabricor, & σκιωτοπῶμαι, idem; Item σκιωτοπία, tabernaculorum fabricatio; omnia à seq. σκιωτοπὸς; vide.

Σκιωτοπὸς, ὁ, ἡ, ὁ; tabernaculorum confector à σκιωὴ & ποιέω, facio.

Σκιωτρόφος, qui tentoria consuit è panno lineo, taneo, aut pellibus; unde σκιωτροφεῖον, τὸ; locus ubi tentoria consuuntur; ex σκιωὴ, vel σκιῶ, τὸ, & τρέφω, f. ψω, p. æt. φα; unde ῥαφὴ, ἡ, &c. V.

Σκιῶ, ῶ, τὸ, tabernaculum: hinc ὁμόσκιος, ου, ὁ, ἡ, & σύσκιος, ου, ὁ, ἡ, contubernalis. Th. σκιωὴ.

Σκιώω, habito, commoror: f. άσω, εις, ει, perf. ἐσκίωκα, a. 1. ἐσκίωσα, habitavi: ab eod. Th.

Σκιώδειον, τὸ, idem quod, & pro σκιάδιον, τὸ; id V.

Σκίωμα, ατ, τὸ, tabernaculum: quod Metaph. pro corpore humano: 2 Pet. 13. 14. à 1. perf. pert. pass. præc. σκιώω, quod V.

Σκίωνος, ὁ, ὁ, qui in tabernaculis agit; idem quod σκιωὴτης; id vide.) Sed expon. & contubernalis; Hesych. est verbale à 3. pers. perf. pass. verbi σκιώω; q. v.

Σκιωτάγιον, ου, τὸ, & Ion. σκιωτήϊον, & Dor. σκιωτάνιον, sceptrum: à σκήπτω, innitor.

Σκηπτιάζω, prætexere speciosam aliquam causam, simulare. Th. σκήπτω.

Σκηπτὸς, ὁ, ὁ, fulmen; in pl. σκηπτοὶ, procellæ. Thema σκήπτω, cum impetu cado.

Σκηπτοῦχος, ου, ὁ, ἡ, sceptrifer: à σκῆπτρον; quod vide, & ἔχω, teneo, habeo.

Σκῆπτρον, ου, τὸ, SCEPTRUM: Angl. Scepter; scipio, baculus, super quo quis σκήπτεται: à σκήπτω.

Σκηπτοφόρος, ου, ὁ, rex sceptrifer; (idem quod σκηπτοῦχος, ex σκῆπτρον, & ἔχω:) ex præced. σκῆπτρον, τὸ, & φορεὺς, ὁ; à Them. φέρω, &c. V.

ΣΚΗΠΤΩ, innitor, incumbo, cado, ruo.

Σκήπων, scipio. Th. σκήπτω.

Σκηρίπτω, fulcio; ab eod. Th.

Σκῆψις, εως, ἡ, speciosa causa, prætextus, simulatio. Th. σκήπτω, innitor.

ΣΚΙΑ, ᾶς, ἡ, umbra; Item socius, conviva, dict q. κία, à κίω, quia nos comitatur. Hinc σκιάς, ὁ, ὁ, umbrosus: σκιάω, & σκιάζω, obumbro.

Σκιαγραφίω, adumbro: &

Σκιαγραφία, ας, ἡ, adumbrata descriptio: ex σκιὰ & γράφω, scribo.

Σκιαγραφικὸς, ad umbratilem descriptionem pertinens, umbratilis; est ut præced. à σκιαγράφος, qui umbram rei alicujus describit; i. e. qui rem aliquam adumbrat; ex iisd. cum præced. vide.

Σκιάδιον, & σκιάδειον, τὸ, & σκιαδίκη, ἡ, umbella, umbraculum; diminut. à σκιὰ, ἡ; V. Σκιαδίς, & σκιαίνα; vide infra, cum σκιρὶς.

Σκιάζω, & σκιάω; umbro, adumbro, umbrâ opacâ tego, seu obtego; à Th. σκιὰ, ἡ; V. unde σκιαὶ, αἱ; dicuntur manes, & umbræ defunctorum; Od. κ. Item σκιαρὸς, ὁ; umbrosus, opacus; Itidem ab eodem Them. σκιὰ; ut & σκιάδες, οἱ, dicuntur, rami majores, & umbrosiores, atregiæ vicem præstantes; ab eod. σκιαθῆρας; vide infra, σκιόθηρον.

Σκιαμαχίω, ῶ, pugno cum umbrâ: conseq. inaniter laboro: &

Σκιαμαχία, ας, ἡ, dimicatio cum umbrâ sive non repugnante adversario: ex σκιὰ & μάχομαι, pugno.

Σκιάπους, umbram sibi pede faciens, umbrâ pedis, vel pedum se protegens; unde in plur. σκιάποδες, οἱ, dicuntur populi fabulosi Lybiæ; sic dicti, ut fabulatur Plinius, quod majore æstu, humi jacentes resupini, umbrâ se pedum protegant; Suid. & Aristoph. &c, ex σκιὰ, ἡ; & πούς, ποδὸς, &c. Vide.

Σκιαρὸν πηγὴν, Dor. pro σκιερὸν πηγὴν, umbrosorum fontium, V. seq.

Σκιαρὸς, & σκιερὸς, ὰ, ὸν, umbrosus, opacus, Them. σκιὰ.

Σκιὰς, ἀδ, ἡ, umbraculum fornicatum, tabernaculum, tentorium: &

Σκιάω, f. άσω, obumbro, umbrâ opacâ obtego: Th. σκιὰ, umbra.

Σκίασμα, τὸ, umbra; Item adumbratio, est verbale à σκιάζω; V.

Σκιαδὴς, qui in umbra, seu vitâ umbratili educatus est; unde σκιαδαφία, vita umbratilis, seu umbratica: Item σκιαδαφέμαι; in umbra nutrior, seu educor, umbratilem vitam dego; dicitur tam de plantis, quam de hominibus; apud Xen. & Plut. Item σκιαδρία, vita umbratilis, seu umbratica, & σκιαδρίας, ου, ὁ, umbratili vitâ educatus, seu umbraculis innutritus; ut & σκιαδροφέμαι; idem quod præced. σκιαδαφέμαι, & omnia ex σκιὰ, & τρέφω; cujus comp. varia desinunt in ῳφὴς, vel τροφὴς, &c. Item σκιαιγάω, ῶ, cæcutio, more eorum, qui ex umbra, aut tenebris prodeuntes ad lucis aspectum caligant; σκιὰ, ἡ, & ἀυγὴ, ἡ, &c. V.

ΣΚΙΊΤΟΣ, vel σκίγκος, ου, ὁ, crocodilus terrestris, SCINCUS.

Σκιάταμβος, dispersa, præs. part. pass. fœm. gen. a

Σκίδημι, & σκιδνῶ, dispergo, dissipo: in pass. σκίδνωμαι, & in 3. plur. imperf. pass. ἐσκίδναντο. Them. σκιδνῶ, dissipo.

Σκιερὸς, vide in σκιαρὸς.

Σκιῆ, dativ. Ionic. à σκιὰ, ᾶς, ἡ, umbra.

Σκιηφερὴς, Ionicè pro σκιαφερὴς, in umbrâ vitam degere: ex σκιὰ & τρέφω, alo.

Σκιθαικὶς, piscis, qui & trachurus dicitur, V. τραχῦρος.

ΣΚΙΊΛΛΑ, ης, ἡ, SQUILLA, herba bulbum insignem habens: Anglicè Squill.

Σκιλλιτικὸς, unde σκιλλιτικὸν ὄξος, scilliticum acetum, vel scillinum, & σκιλλιτικὸς οἶνος, scillinum vinum, cui scilla herba contusa commiscetur, Item σκιλλώδης, scillaceus, ad scillæ figuram accedens; utrumque à præced. Them. σκίλλα, ἡ; V.

ΣΚΙΜΑΛΙΊΖΩ, pertento, an gallina ovum conceperit: q. σκιὰν μαλεῖν, locum tenebrosum explorare.

Σκιμβὸς, ὸν, claudus: qui σκίμπτει, in sulcru: vel à σκαμβός.

Σκίμπους, inter lectorum genera refertur à Pollu. l. 10. 7. à Suid. & Hesych. expon. κράβαθος, i. e. humilis lectus, quo accumbere solebant, & cui tanquam pedi innitebantur, & sic erit à σκίμπτω, in σκήπτω, derivatum; Suid. expon. etiam scamnum, & scabellum recubitorium; undè alii ex σκαμβὸς, faciunt, & πούς compositum; unde σκιμπάζει, expon. χωλαίνει, claudicare, σκαμβὸς ἴχειν τὸν πόδας; quales pedes scimpoda fere habebant, σκιμπόδιον, autem est lectulus discubitorius, seu in quo reclinare cervicem possumus, à præced. σκίμπους; V.

Σκίμπτω, & σκιμπτῶ, nitor, incumbo. Hinc σκίμφθη, fixa est, 3. sing. aor. prim. ind. passiv. Ion. Them. σκήπτω, innitor.

Σκίμπτω, præced. signif. etiam decumbo in, i. e. ingruo, aut irruo, & activè etiam expon. verbero, icio, ferio, & sic est à Them. σκήπτω, ut signif. cado, seu decido in, seu vehementi impetu irruo, &c. V. Item σκιμπάω, & σκίμπω, dicuntur, pro σκίμπτω, & ab eod. Th. V. Sic & σκίμπων, & σκίπων, dicitur pro σκήπτων, & σκήπων; quæ V.

Σκίμφθη, Ion. pro ἐσκίμφθη. Vide præcedent.

Σκινδὰξ, ακος, ὁ, agilis ad subsiliendum: q. à κινῆν, vel à σκιρτάω, salio: pon. sub. Th. σκοπέω.

Σκίνας,

Σκίνας, ος, τὸ, fœtus: q. à σκιρτάω; quod vide; vide præced.

Σκινδαλαμὸν, scrupulum, & -us. Vide σκινδάλμος.

Σκινδαλαμοφαγὸς, ὁ, ὁ, qui de affusis loquitur, seu de rebus subtilibus, nugatorias subtilitates effutiens; ex præced. σκινδαλαμὸν, & Th. φαγέω, ῶ. σω. unde φαγὼν, &c. V.

ΣΚΙΝΔΑΨΟΣ, ου, ὁ, planta quædam hederæ similis; Item musicum instrumentum.

Σκινδοὶ, οἱ πολυμιγεῖς, homines nantes, seseque submergentes, est p'ur. à sing. seq. σκινδὸς; V.

ΣΚΙΝΘΟΣ, ου, ὁ, naufragus, urinator.

Σκινὶς, ίδος, ἡ, & σκίνα, ἡ, dicuntur species umbræ piscis; ut & σκιαδὶς, ίδος, ὁ, est umbra piscis & omnia ponuntur sub Th. σκιὰ, ας, ἡ; V.

Σκιόεις, εντος, ὁ, umbrosus: in acc. σκιόεντα. Th. σκιὰ, umbra.

Σκιόθηρον, ου, τὸ, instrumentum mathematicum, ad umbram indagandam; quod & σκιαθῆρας, appellatur; alii expon. horologium, seu instrumentum quo, ex ratione umbrarum, horas, aut etiam alia investigamus; unde etiam σκιόθηρος, umbræ indagandæ idoneus, ex σκιὰ, ἡ, & θήρα, ἡ; unde θηράω, &c. vide.

Σκιομαχία, idem quod, & pro σκιαμαχία; id V.

Σκίουρος, SCHIURUS, animaleulum caudâ sibi umbram faciens; Anglicè, Squirrel: ex σκιὰ, umbra, & οὐρὰ cauda.

Σκίσυντο, Ion. & Poet. pro ἐσκιδντο, 3. pl. imperf. pass. verbi σκιάω, obumbro, f. άσω. Th. σκιὰ, umbra.

Σκιτναῖος, ος, tardus, lentus; qui baculo innitens incedit, Th. σκήπτω, innitor.

Σκιτραφεῖα, ῆς, lusus scrupeorum, qui in latruncularia tabella exercetur; sive in abaco latrunculorum; Item σκιτραφεῖον, & σκιτράφιον, τὸ, aleatorium, forum aleatorum, seu locus in quo tesseris luditur; sic & σκιτραφεῖα, tesseris ludo, & σκιτραφῖτης, ου, ὁ, qui tesserâ ludit; omnia à seq. Th. σκίρος, quod pro scrupo sæpe ponitur, sed propriè est frustulum marmoris, quod excidit dum illud scalpitur; quæ fragmenta assulas vocant, &c. V.

Σκίτρον, ου, τὸ, umbraculum: à σκιὰ. Sed σκίτρα, τὰ, festum quoddam Athenis; unde σκιτροφόριον.

ΣΚΙΡΟΣ, ου, ὁ, marmoris fragmentum, cæmentum, gypsus: puto à σκίω, pro ξέω, scalpo: hinc seq.

Σκιρῥὸω, ῶ, induro in σκίρρου; seu tumefactum induro; ut ὁ σκιρρώμενος σκίλλω, i. e. lien qui duro tumore vitiatur; Item σκιρρώδης, ους, ὁ, ἡ, ὸν, similis σκίρρῳ, vel calloſa duritie rigidus, & induratus; ut σκιρρώδες ὄγκος; Gal. & Metaph. durus, contumax; ut σκιρρώδης νόος; apud eund. Gal. omnia à præced. σκιρρὸς, tumor durus Item terra alba, ut gypsus, &c. V. Item σκιρρόμμα, (sive σκίρρωμα;) verbale à σκιρρόω; & idem quod σκίρρος, præced. V.

Σκιρτασῆτε, salteris: an legend. σκιρτάσητε; 2. pl. a. 1. imperat. Dor. pro σκιρτήσετε: à

Σκιρτάω, salio, exulto: f. ήσω, perfect. ἐσκίρτηκα, a. 1. imperat. σκίρτησον, άτω, & in 2. pl. σκίρτησατε. Th. σκαίρω, salio.

Σκίρτημα, τὸ, saltus, i. e. saliendi actus: Item σκίρτησις, ἡ, saltatio, seu exultatio lasciva, lascivia: Item σκιρτητὴς, saltator, qui exsitare, seu lascivire solet; verbalia à præcedent. σκιρτάω; vide.

Σκιρτοπόδης, pedibus, & saltu lasciviens; qui subsultans incedit; in Epigram. ex σκιρτάω, & πούς, ποδὸς, ὁ, &c. vide.

Σκιρτητὴς, οῦ, ὁ, petulcus, i. e. saltator lascivus; Itidem à σκιρτάω; V.

Σκιρτῶσιν, 3. pl. præs. ind. act. ejusdem verbi.

ΣΚΙΊΤΑΛΟΙ, αν, οἱ, homines viles & improbi: à Scitone quedam ob improbitatem celebrato.

Σκιόδης, ους, ὁ, ἡ, umbrosus, opacus, obscurus. Th. σκιὰ, umbra.

Σκλάω, & σκλῆμι, durus sum ex nimiâ ariditate, per Sync. pro σκιλάω. Them. σκίλλω, exsicco.

Σκλῆμα, τὸ, expon. essis exsiccatio, est verbale à præced. σκλάω; V.

Σκλῆναι, arvisse, a. 2. inf. verbi σκλῆμι, (quod ex σκλάω, quod vide) perf. ἔσκληκα, a. 2. ἔσκλην. Th. σκίλλω, arefacio.

Σκληναγωγίω, ῶ, durè tracto, minimè indulgenter educo: ex σκληρὸς, quod vide & ἄγω, duco.

Σκληναγωγία, dura educatio, dura tractatio; ut σκληραγωγία ἢ σώφρων, apud Chrysost. de lacerd. est à præced. σκληραγωγέω; V.

Σκληραύχην, qui durâ est cervice, cui indomita est cervix, ex σκληρὸς, & αὐχὴν, ένος; V.

Σκληρία, ἡ, duritia, & adjectivè in neut. plur. σκληρὰ ξύλα, ligna dura, à σκληρὸς, ὰ, ὸν. Item σκληρότης; i. e. durities, secundum Gal. ex σκληρόω, duram naturam habeo; Itidem ab eod. σκληρὸς.

Σκληρόγαιος, durum habens solum: Item ἡ σκληρόγαια, etiam dicitur, pro ἡ σκληρὰ γῆ, solum durum; ex σκληρὸς, & γῆ, inusit. extra compositionem, pro γᾶα, & γῆ, ἡ, &c. V. Item σκληρόδερμος, durum habens pellem, seu cutem, seu putamen habens durum; ex σκληρὸς, & δέρμα, τὸ, &c. V. Sic & σκληροδίωλος, qui durâ vitam vivit, qui victu utitur non molli, nec delicato, sed duro, & dicitur etiam σκληροδιαίτος βίος, victus durus, seu vita dura; ex σκληρὸς, & δίαιτα, ἡ, &c. V. Item σκληρόθριξ, & σκληρότριχος, qui duros habet pilos; ex σκληρὸς, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, &c. V.

Σκληροκαρδία, ας, ἡ, duritia cordis: quasi dicas, σκληρὰ καρδία, durum cor, Matth. 19. 8.

Σκληροκάρδιος, qui duri cordis est; ex σκληρὸς, & καρδία, ἡ; V. Item σκληροκέφαλος, animaleulum quoddam, ita dictum, quòd habeat caput saxi duritie, Actius, ex σκληρὸς, & κεφαλὴ, ἡ, V.

Σκληροκήρυξ, υκος, ὁ, ἡ, dura cerâ obductus; ut σκληροκήρυκα βίκτια, apud Suid. libelli qui ob ceræ duritiem difficulter scripturam admittunt; diu autem, quæ inscripta sunt retinent; ex σκληρὸς, & κηρὸς, ὁ, &c. V. Σκληροκοίλιος, qui est duro ventre, seu durâ est alvo; apud Athen. & Diosc. ex σκληρὸς, & κοιλία, ἡ; V. Σκληρόκοκκος, dura habens grana; ex σκληρὸς, & κόκκος, ὁ; V. Item σκληροπρόσωπος, qui dura est facie, seu cordis sui duritiem vultu prodens; ex σκληρὸς, & πρόσωπον, τὸ; V.

Σκληρὸς, ὰ, ὸν, durus, a, um. Th. σκίλλω, exsicco.

Σκληροσαρκὴς, qui duram, seu duriusculam habet carnem; ex σκληρὸς, & σὰρξ, κὸς, ἡ; V. Item σκληροστρακὴς, tenâ durâ opertus; ex σκληρὸς, & ὄστρακον, τὸ, &c. V. Item σκληροσώματος, qui durum corpus habet; ex σκληρὸς, & σῶμα, ατος, τὸ, &c. V.

Σκληρότης, ητος, ἡ, durities: à præcedente.

Σκληροτράχηλος, ου, durè cervicis homo, pertinax: Metaph. ab equo indomito; ex σκληρὸς, durus, quod vide, & τράχηλος, ου, ὁ, collum.

Σκληρύνω, induro: f. υνῶ, a. 1. ἐσκλήρυνα, a. 1. sub. act. σκληρύνω, ύνεις, imperf. passiv. ἐσκληρυνόμην, ου, ετο, a. 1. ind. pass. ἐσκληρύνθην, ης, η, a. 1. subj. passiv. σκληρυνθῶ, ῆς, ῆ à σκληρὸς, durus. Them. σκίλλω, aretacio

Σκληρόφθαλμος, qui duris est oculis, seu qui durâ lippitudine laborat; undè σκληροφθαλμία, lippitudo dura; morbus oculorum, de quo vide Æginet. l 3. c. 22. ex σκληρὸς, & ὀφθαλμὸς, ὁ, &c. V.

Σκληρωτικὸς, durandi vim habens, seu indurandi; ut σκληρωτικὰ φάρμακα, apud medicos, est verbale à præced. σκληρώω, duro; obduro; ut in Ep. ad Rom. c. 9. ὃν θέλει ἐλεεῖ, ὃν δὲ θέλει, σκληρύνει, &c. V. Item σκληρότης, duritiem præ se ferens, naturâ & qualitate, à σκληρὸς, ὸς; V. Item σκλήρωμα, τὸ, duritia; scirrhi species, de quo Ægin. l. 3. est verbale à σκληρόω; V. Item σκληρῶς, durè, duriter, est adverb. à σκληρὸς, ὸς; V.

Σκληρῶν, Dor. pro σκληρὸν, gen. à σκληρὸς; ὸ, v.

Σκληρῶς, ὁ, cujus corpus exaruit, & attenuatum est, seu emarcuit, est à σκλάω, vel σκλῆμι, & præt. ἔσκληκα, idem quod & per Sync. factum ex σκλάω, idem cum Them. σκίλλω, &c. V.

Σκνιφὸς, ὰ, ὸν, parcus, a, um: quasi à σκνίψ, culex, quod sit μικρόσωμος, parvi cibi.

Σκνιφὸς, ὰ, ὸν, hebes visu. Att. est σκιῶν, nempè κνίφας.

Σκνίψ, ιπος, ὁ, vermiculus erodens ligna, culici similis; est idem quod, & pro κνὶψ, ιπὸς, ὁ, à κνίζω, seco, rado; quod à Them. κνάω, vel κνῆμι, &c. V. Item

σκνιπὸς, ῦ, ὁ, sordidus, avarus, pro κνιπὸς, ὁ, &c.

Σκολιὸς, ὰ, validus.

Σκόλια, τὰ, carmina convivalia, in quibus, sortium vitrorum laudationes, eo tinebantur, ea canebant duntaxat eruditi; sic dicta quòd carmen à primo textum nequaquam à proximo, sed ordine flexuoso ultro citroque excipereetur, à sing. σκόλιον; V. Item Σκολιάζω, obliquo, in proverb. Salom. & σκολιαίνω, tortuosum reddo; omnia à seq. Them. Σκολιὸς; V.

Σκολιῇσι, dat. plur. Ion. f. gen. pro σκολιαῖς, à σκολιὸς.

Σκολιόγκοπον, tortuosis notis pictus; ex σκολιὸς, ὁ, & γράπτὸς, ὁ; à Them. γράφω, &c. V. Item σκολιόνευρον, qui pravis, & terrificis somniis utitur; ex σκολιὸς, & νεῦρον, ὁ; à Them. ὄναρ, indecl. &c. V. Item σκολιοπλεκὴς, obliquè incedens; ex σκολιὸς, & Them. πλέκω, ἡ, unde πλέκης, εἴδος, ὁ, &c. Vide.

Σκόλιον, (accentu in primam retracto) carmen seu canticum quoddam convivale, &c. V. σκολιὰ, τὰ; à Them. σκολιὸς.

ΣΚΟΛΙΟ'Σ, ὰ, όν, tortuosus, a, um; obliquus; & per Metaph. parvus, aiper, difficilis.

Σκολιότης, ητος, ἡ; q. d. tortuositas, curvitas: Item pravitas: à præced. Them. σκολιὸς; V.

Σκολιόφρων, qui prava cogitat, qui pravâ est mente; ex σκολιὸς, & φρὴν, cujus comp. pleraque desinunt. in φρενὸς, mutando η, in ω, &c. V.

Σκολιόω, tortuosum reddo: à præced.

Σκολίωμα, τὸ, expon. anfractus, tortuositas: Item σκολίωσις, ipsa actio intorquendi, seu reddendi tortuosum: Item, q. d. tortuositas; sed est etiam, morbi nomen, apud medicos, cum spinæ vertebræ loco moventur, & in latus inclinant; & apud Hippocr. omnis spinæ depravatio sic dicitur, teste Gal. utrumque verbale à σκολιόω, ῶ, intorqueo, &c. V. Item σκολιὸς, intortè, obliquè, tortuosè; Item pravè, est adv. à Th. σκολιὸς, ὁ; V.

Σκόλλυς, ὁ, villus: quia σκολιὸς, intortus.

Σκολυμοχαίλιον, ου, τὸ, ferramentum chirurgicum, ad paxilli figuram accedens, ut ratio nominis loquitur, cujus in exscindendis radicitùs verrucis formicisque usus erat; ex σκόλοψ, vel σκίλοψ, & μάχαιρα, ὰς; V.

ΣΚΟΛΟ'ΠΑΞ, ακος, ὁ, gallinago avis; vel piscis quidam à rostro extenso, instar σκόλοπος.

Σκολόπαξ, præced. dicitur esse avis, quæ in arcore nunquam sedet; teste Arist. An. 9. 8.

Σκόλοπας, palos, acc. pl. à σκόλοψ; ος, ὁ.

ΣΚΟΛΟΠΕ'ΝΔΡΑ, ας, ἡ, SCOLOPENDRA, animal ex genere multipedum.

Σκολόπενδρος, præced. sive σκολοπένδριον, τὸ; est etiam herbæ nomen, apud Dioscor. Gal. & Theophr. &c. V. Sed σκολόπενδρος, animaliculum dici existimatur, quasi ἴχνος σκέλπτα, ἐν τῇ ἐσχάρᾳ; quia in extremo, quod caudæ loco est, supereminet corniculuus, quasi radius atque impactus aculeus; atque inde σκολοπία nominatur; à Th. σκολόπτω, &c. V.

Σκολοπίζω, palo infigo; i. e. ζωμεύω; & in pass. σκολοπίζομαι, palo infigor, seu palus mihi infigitur, palo trajicior: Item σκολοπὸς, εἴδος, ὁ; palis, seu vallis, abundans; omnia à Them. σκόλοψ, οπος, &c. V. Unde etiam σκολοπία, ἡ; vide paulò ante in σκολόπενδρος.

Σκόλοψ, spinæ species, quia σκύλλῃ, i. e. offendit.

ΣΚΟ'ΛΟΨ, οπος, ὁ, palus præacutus, vallus, furculus: veluti σκόλοψ ὀφθαλμοῦ, spinea facies.

Σκόλυθρος, υ, humilis, parcus: an à σκελὸς, aridus? quia parci se aridos gerunt.

ΣΚΟ'ΛΥΜΟΣ, υ, ὁ, SCOLYMUS, cardui species: quasi à σκόλοψ· aut à seq.

Σκολυμώδης φύλλον, folium carduo simile; à præcedent. Them. σκόλυμος, ὁ; V.

ΣΚΟΛΥ'ΠΤΩ, lacero, evello.

Σκόλυφρος, tetricus qu. σκόλιον φέρων.

Σκομβρίζω, murmuro, γογγύζω: Hesych. & Suid. sed dicitur etiam de lasciviùm quendam ludum excrementibus; ut iidem testantur; a seq. Them. σκόμβρος; V. Unde etiam derivatum inventur, σκομβρίδιε, de quibusdam piscibus.

ΣΚΟ'ΜΒΡΟΣ, υ, ὁ, SCOMBRUS, piscis marinus.

Σκοπάζω, vel potius σκωπάζω, ω, ὁ, nanus.

Σκοπάρχης, seu σκόπαρχος, speculatorum, seu exploratorum præfectus, qui speculatoribus seu exploratoribus præest, ex σκοπὸς, & ἀρχὴ, ἡ, unde ἀρχὸς, ὴ, &c. V.

Σκοπεῖ, 3. sing. præs. ind. &

Σκόπει, præs. imperat. &

Σκοπεῖν, præs. inf. verbi σκοπέω; quod vide.

Σκόπελος, υ, ὁ, SCOPULUS, locus altus; unde σκοπεῖν licet. Them. σκέπτομαι, circumspicio.

Σκοπεύω, speculor, intueor, contemplor; vide seq. σκοπέω; unde etiam verbale σκόπησις, contemplatio.

Σκοπέω, ῶ, & Ion. σκοπεύω, speculor, considero: præs. imperat. σκόπει, εἰ, & in pl. σκοπεῖτε, εῖτε, præs. part. σκοπέων, ὤν, ὁ, ἡσυ, ὁ, p. ἰσκόπηκα. Them. σκέπτομαι, circumspicio: f. σκέψομαι· p. ἐσκεμμαι, ψαι, πται, præt. m. ἐσκοπα.

Σκοπῆ, 3. sing. præs. ind. verbi præced.

Σκοπὴ, ῆς, ἡ, specula: &

Σκοπὰ, ᾶς, ἡ, specula. Them. σκέπτομαι, circumspicio: f. σκέψομαι, p. m. ἔσκοπα.

Σκοπιάζειν, Ion. seu Dor. pro σκοπάζειν, præt. inf. act. à

Σκοπιάζω, speculor; à σκοπιᾶ; quod vide.

Σκοπιῆ, ῆς, dat. & gen. Ion. à σκοπὰ, ᾶς, ἡ, specula; q. v.

Σκοπίης, ου, ὁ, speculator, explorator, à præced. σκοπὰ, ἡ; V.

Σκόπιμος, qui veluti scopus spectatur; quem veluti scopum nobis proposuimus; Suid. est à σκοπέω, vel σκοπέω; V.

Σκοπιωρὸς, custos speculæ, seu qui è specula contemplatur; aut explorat: unde σκοπιαρίσμαι, ῆμαι, speculor, seu velut ab alta specula prospicientes, observo; Item in insidiis collocatus, speculor, & observo: ex σκοπιὰ, ἡ, & ῾ωρὸς, ὁ, custos, inspector; cujus comp. varia mutant υ, in ω, per ἐκτασιν.

Σκοπὸς, ῦ, ὁ, ἡ, speculator, inspector, custos, princeps: qui σκοπεῖ, seu σκέπτεται. Eſt &

Σκοπὸς, ῦ, ὁ, SCOPUS, finis; id quod acturus σκοπεῖ. Angl. Scope. Them. σκέπτομαι, circumspicio: perf. m. ἔσκεπται.

Σκοπὺτας, acc. sing. m. g. &

Σκοπύτης, nom. pl. part. præs. verbi σκοπέω; q. v.

Σκορακίζω, ad corvos abire jubeo: à κόραξ· cum maledictis persequor, contumelioſè repello· σκορακισμὸς, contumelia. Hinc ἀποσκορακίζω, ἀποδοκιμάζειν· ἀποσκορακισμὸς, ὀξυδέρκεια.

Σκορακισμὸς, ῦ, ὁ, propriè est contumeliosa repulsio, quâ aliquem ad corvos amandamus, & in malam crucem fas esse jubemus; Plut. est verbale à præced. σκορακίζω, amando aliquem, & jubeo abire in malam rem, aut crucem, &c. V.

Σκορδινάομαι, pandiculor: est extendere membra cum oscitatione: ut faciunt qui à somno surgunt. An à κόρη & δινέω, accedit enim ille motus ex satietate & taltidio. Them. σκόροδον, allium.

Σκορδίνημα, τὸ, pandiculatio, est verbale à præced. σκορδινάομαι; vide pro quo etiam dicitur σκορδινισμὸς; idem, tanquam verbale, à σκορδανίζω; ab eod. Them. σκόροδον.

Σκόρδον, τὸ, idem quod & pro seq. Them. σκόροδον, τὸ; V.

Σκορδοπάλης, alliorum venditor; ex σκόρδον, τὸ, idem quod σκόροδον, & πάλης, à πολέω; V. Sic & σκορδοειδὴς, allii speciem gerens; ex σκόρδον, τὸ, & εἶδος, τὸ, &c. V.

Σκόρδιον, SCORDIUM; herba quæ alii odorem refipit, in malignis morbis efficax: à σκόροδον.

Σκορδύλημα, muria, in qua intritum allium; ex σκόροδον, τὸ, & ἅλμη, &c. vide.

Σκορδύζω, alliis pasco, seu cibo, & Metaph. ad lacrymas cogo; sed expon. etiam ante pugnam gallinaceos alliis præmunio; Item σκορδύλιον, τὸ, allii caulis, aut ipsum allium: Item σκορδόμυκτες; q. d. alliaris; ut σκορδόμυκτον ἦθος εὐσεν; allii naturam refert: Item σκορδύλη, unde σκορδύλιον: expon. σιωπαλέξις; Item σκορδιὸν, ὦν, ὁ; plantarium pro alliis; omnia à seq. Th. σκόροδον; V.

ΣΚΟ'ΡΟΔΟΝ, υ, τὸ, allium: q. σκῶρ ὄζων; quod fœdè oleat. Hinc σκορδίζω, alliis pasco: σκορδινάομαι, pandiculor, extendo membracum oscitatione.

Σκορδὸν, σκορδὸν, & σκορδὸν; vide paulò ante cum σκορδίζω.

Σκόρπιος, ἡ, idem quod σκορπὶς; id vide.

Σκορπαίνω, σκορπίσομαι, & σκορπίω; exaspero, exacerbo, irrito; omnia à Th. σκορπὶς; unde etiam σκορπίδιον, diminut. ab, vel idem cum σκορπίς, quum pro bellico instrumento ponitur; item, σκορπίσις, ad scorpium pertinens; ab eod. Th. σκορπὶς, ὁ, V.

Σκορπίζομαι, dissipor, disfergor; Joh. 16. Hist pass. ab act. seq. σκορπίζω, V.

ΣΚΟΡΠΙ'ΖΩ, dissipo, spargo: fut. ίσω. perf. ἐσκόρπικα, a. 1. pass. ἐσκορπίδιμαι, a. 1. sub. pass. σκορπισθῶ, ῆς, ῇ. qu. à σκολέω.

Σκορπιόμυκτος, à scorpione morsus; ex σκορπὶς, ὁ. & Th. δάκνω, f. δήξω, ut à δάκω; unde δῆκτος, ὁ, &c. V. Item, σκορπιόπληκτος; à scorpio percussus; ex σκορπὶς, & πλήσσω, vel πλήσσω, f. ξω; unde, πληκτὸς, ὁ, &c. V.

ΣΚΟΡΠΙ'ΟΣ, υ, ὁ, SCORPIUS, serpens: Angl. Scorpion. παρὰ τὸ σκορπίζειν τὸν ἰὸν, à spargendo venenо.

Σκορπίουρος, scorpionis caudam habens; cujus cauda scorpionis caudæ similis est; unde σκορπίουρον, τὸ, herbæ nomen, cujus semen, caudæ scorpionis simile est; de qua Dioſc. l. 4. c. ult. ex σκορπὶς, ὁ, & οὐρὰ, ἡ, &c. V.

Σκορπόω, & σκορπόομαι, vide supra in σκορπαίνω; piscis quidam; fœm. à σκορπὶς, pro pisce; item, σκορπὶς, ἰδος, ἡ, & σκόρπαινα, ἡ.

Σκορπόπιτε, 2. plur. a. 1. sub. pass. verbi σκορπίζω.

Σκορπισμὸς, ῦ, ὁ, dispersio, dissipatio; est verbale à σκορπίζω, σκορπίζομαι, V.

Σκορπίτης λίθος, scorpites; gemma; Plin. 37. 10. à Th. σκορπὶς, V. Item, Σκορπώδης, ους, ὁ, ἡ, ἥν, scorpioni similis; item, scorpioni similis, i. e. ad iracundiam pronus, qui facilè irritatur, ut scorpio, vel etiam venenosus, perniciosus; itidem, à σκορπὶς, ὁ, scorpio; item signum cœleste; & piscis quidam, apud Aristot. sed est & plantæ genus. scorpio similis; sic etiam dicitur coma plexilis puerorum, cincinnus crinium in acumen desinens; item, tormenti bellici genus quod Cæsar quoque scorpionem appellat; sic dictum, quoniam aculeum desuper habet erectum, &c. V.

Σκοτάζω, obscuro, tenebras induco; unde verbale, σκοτασμὸς, ὁ, caligo, obscuritas; item, σκοταῖος, ὁ, tenebrosus; sed dicitur etiam aliquis, aliquid facere σκοταῖος, i. e. vesperi, cum nox terram tegit tenebris; omnia à Th. σκότος, ὁ, sive τὸ, &c. V.

Σκοτεινὸς, ἡ, όν, tenebrosus, a, um: nom. pl. n. g. σκοτεινὰ. Th. σκότος, ος, τὸ, caligo.

Σκοτέω, ausugio, clam scil. & tenebricoso tempore; item, σκοτία, ἡ, tenebræ; & σκοτεῖος, tenebricosus, & Σκοτίας, ου, ὁ, tenebrio fugitivus; omnia itidem ab eodem Them. σκότος, τὸ, V.

Σκοτίζω, tenebras alicui offundo, obscuro: f. ίσω. perf. ἐσκότικα. pert. pass. ἐσκότισμαι. perf. part. ἐσκοτισμένος, η, ον obtenebratus: a. 1. pass. ἐσκοτίδιθην, ης, ῆ, a. 1. imperat. pass. σκοτίδιθητι, ήτω, & in 3. pl. σκοτιδήτωσαν, a. 1. sub. pass. σκοτιδῶ, ῇς, ῇ. f. 1. pass. σκοτιδήσομαι, obscurabor. Th. σκότος, tenebræ.

Σκοτῖνος, η, ον, tenebrosus, tenebricosus; item obscuris natalibus ortus, ſ. urius: ab eod. Th.

Σκοτοδεικτοπυκνόδερξ, nigrum, hirtum spissumque capillitium habens; ex σκότος, δεικτὸς, πυκνὸς & δέρξ, qua vide.

Σκοτοδινιάω, ῶ, idem quod seq. σκοτοδινιάω, V. Item σκοτοδινία, tenebricosa vertigo; a σκοτόδινος, V.

Σκοτοδινιάσω, ᾶ, 1. inf. act. à

Σκοτοδινιάω, tenebricosâ vertigine laboro: ex σκότος & δίνη, vortex.

Σκοτόδινος, η, ὁν, tenebricosa vertigo; quum omnia circumagi, & in orbem verti videntur; accedentibus etiam tenebris, ut æger etiam visu privetur; ex ilisd. cum præced. σκοτοδινιάω, V.

Σκοτόεις, εσσα, όεν, tenebrosus, tenebricosus. Th. σκότος.

Σκοτοπήδημα, dolosus, subdolus; quasi, qui hostem in tenebris & clam devoret; ex σκότος & βόρος, ὁ, &c. V. Item, σκοτόμυκτα, nox, caligo nocturna, profunda nox; quippe, in qua, μαίνεται ἡ ἀκτὶς αὐτῆ τὰ ὁρώμενα; i. e. in qua, quasi insaniant, furiant, agitenturque cœlestia; Etym. ex σκότος & μαίνομαι, à Th. μαίνομαι, V. Vel potius sic vocatur caligo nocturna, Doricâ dialecto, qua μὰν pro μὴν, dici tradit, Buſt. atque sic erit idem quod, & pro seq. σκοτομήνη, V. Item, σκοτομήδης, fraudulentus, qui occultè, atque in tenebris consilia captat, atque agitat; Buſt. ex σκότος & μήδομαι, τὸ, &c. V. Item, σκοτομήνια, ἡ, nox illunis; nox, q. à luna non lucet, &c. V. seq.

Σκοτομήνη, ης, ἡ, tenebrosa vel illunis nox: &

Σκοτομήνιος, ου, ὁ, ἡ, il'unis, Epith. noctis, ex σκότος, tenebræ, & μήν, luna.

ΣΚΟ'ΤΟΣ, υ, ὁ, vel ος, τὸ, tenebræ, caligo, q. à σκιὰ, umbra. Hinc σκοτόεις, εσσα, όεν, tenebrosus: σκοτῳὸς, ὴ, ὸν, idem, σκοτόω, obscuro: σκοτίζω, idem, σκότωμα, ατος, τὸ, vertigo.

Σκοτώδης, ους, ὁ, ἡ, ὲς, tenebrosus, tenebricosus; Plut. à σκότος, ὁ, vel τὸ, V. Item, σκότωμα, τὸ, vertigo; inordinatus motus spirituum, in cerebri ventriculis, quando omnia circumagi videntur; unde, σκοτωματικὸς, ὁ, vertiginosus; item, qui vertigines facit: & σκοτωματικὸν πάθος, idem quod σκότωμα; sic & σκότωσις, εως, ἡ, idem cum σκότωμα: sed exp. etiam, tenebricosa lucis obscuritas; item, obscuratio; Plut. omnia verbalia, à σκοτόω, δομαι, V.

Σκοτόω, obscuro, tenebras induco. f. ώσω. p. ἐσκότωκα. præs. pass. σκοτόομαι, οῦμαι, tenebrosus fio. perf. pass. ἐσκότωμαι. perf. part. ἐσκοτωμένος, η, ον. à præced.

Σκυτάζειον, cætra. Gl. Cyr. Ex Lat. q. parvum scutum.

Σκυβαλίζω, rejicio tanquam σκύβαλον, seu habeo loco σκυβάλου; & general. vilipendo, aſpernor; item, rejicio; item, σκυβαλικὸς, ut σκυβαλικὸν ἀργύριον; argentum excrementitium, & vile; utrumque à σκύβαλον, τὸ, V.

Σκυβάλισμα, ατος, τὸ, rejectamentum, Th. σκυβάλων.

Σκυβάλισμὸς, ῦ, ὁ, rejectio alicujus rei quam vilipendimus; ut præced. σκυβάλισμα, est ipsa res quam rejicimus, seu objicimus; & utrumque verbale à σκυβαλίζω, V. Sic & σκυβαλώδης, ους, ὁ, ἡ, ὲς, fœculentus; unde neut. σκυβαλῶδες, exp. etiam excrementum, fax, à Them. σκύβαλον, τὸ, V.

ΣΚΥ'ΒΑΛΟΝ, υ, τὸ, stercus, fimus, quisquiliæ. q. τῶν κυσὶ βαλλόμενον.

Σκυβελίτης ἄρτος, vide περίτμημα, à περιτέμνω.

Σκυβεμάγος, ου, ὁ, tetricus, vultuosus; triſtem vultum præ se ferens; à σκυθρωάζω, seq. V.

ΣΚΥ'ΔΜΑΙΝΩ, irascor, triſti vultu sum. q. à σκύζω, ad iram concito.

Σκύζα, ης, ἡ, catulitio, libido, & appetitus coitus; à seq. σκυζάω, ῶ, q. d. canio, &c. V.

Σκυζάω, catulio, de canibus appetentibus catellos, Th. κύων, canis.

Σκυζομένη, irato, dat. sing. part. præs. pass. à

Σκύζω, placidè admurmuro, ut canis; item irrito. præs. pass. σκύζομαι, placidè admurmuro; item ad iram provocor, irascor. Th. κύων, canis.

Σκύθομαι, succenseo, &c. Idem quod, & à Th. σκυθρωάζω, V.

Σκύθα, voc. sing. &

Σκύθαι, nom. pl. à

ΣΚΥ'ΘΗΣ, ου, ὁ, SCYTHA, qui est è Scythiâ. Accipitur & pro fero. Hinc Σκυθικὸς, Scythicus, Σκυθιστὶ, adv. Scythicè, q. à seq.

Σκυθρὸς, ὸν, vultum præferens iratum & tetricum. Th. σκυθρώπη, irascor.

Σκυθίζω, Scythas imitor; item, idem quod μεθύω, ebrius sum; intemperanter utor τῷ σκύθει; sed σκυθίζομαι, in pass. exp. tondeor; à σκύθης significante ferrum; vel Scythico more rador; Euryp. Item, σκυθικὴ, scil. κρηπὶδι; calceamenti quoddam genus; item, σκυθὶς, mulier quæ est è Scythia; item σκυθὸν, ῆ, ὸν, genus poculi; Scyphus; Athen. l. 11. Omnia à σκύθης, ὁ, V.

Σκυθοτανεῖν, Scythicè potare; Scytharum potationes intemperantes imitari; ex σκύθης & πεῖν; vide in πίειν; item, Σκυθοτοξότης, Scythicus sagittarius; vel qui in arte sagittaria Scythas imitatur; ex σκύθης, ὁ, & τοξότης, ὁ, V.

Σκυθρόζω, sum vultu tetrico & mœsto, mœstum vultum ge o; sed σκυθρὸς, exp. adolescens, puber; utrumque à; præced. σκυθρὸς, V.

Σκυθρωπασμὸς, vultus terricus, & mœstus; supercilium terricum; Plut. est verbale à seq. σκυθρωπάζω, V.

Σκυθρωπάζω, f. άσω, contristor, mœstus sum: &

Σκυθρωπός, ᾱ, όν, ή, qui est vultu terrico, mœsto, torvo: ex σκυθρός, quod vide, & ὤψ, ὠπὸς ὁ, vultus. Them. ὑπόμοιμ, video.

Σκυθρωπῶς, vultu terrico, & superciliis contractis; ut σκυθρωπὸν ἔχειν, molestum esse; est adv. a præced. σκυθρωπὸς, V.

Σκυλακαία, ή, canum admissura; item, canum, seu catulorum educatio; item, σκυλακεμμα, τό, pro catulo ponitur; utrumque à σκυλακεύω, canes admitto; item, canes, seu catulos alo seu educo; sic & σκυλακεύσις, ὁ, ὁ καὶ ἡ, conveniens σκύλακι, unde τὸ σκυλακῶδες, Metaph. dicitur, de puero, habente aliquid in quo σκυλακῶν naturam imitabatur; sed exp. etiam, inverecundus, caninus; unde τὸ σκυλακῶδες, est frons inverecunda, impudentia; item, blanditiæ; omnia, à seq. σκύλαξ, ακος, V.

Σκύλακας, acc. pl. &

Σκυλάκεσσιν, dat. pl. Ion. à σκύλαξ, quod vide.

Σκυλάκιον, ου, τό, catellus, dimin. à seq.

Σκύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, catulus, proprie canis, Th. ὑλάω, latro.

Σκυλακώδης, vide paulo ante cum σκυλακεία.

Σκυλαία, ας, ἡ, spolia, &c. Idem quod & à σκύλον, τό, V.

Σκυλάω, ῶ, SPOLIO, pro σκυλεύω, quod vide.

Σκυλήτρια, ή, spoliatrix, deprædatrix, compilatrix; est à σκυλάω; præced. V. Item, σκυλεύματα, spolia; Euryp. est neut. plur. à sing. σκύλευμα, spolium; verbale à seq. σκυλεύω, V.

Σκύλια, τὰ, caniculæ pisces; à σκύλαξ, ακος, V.

Σκυλεύσιμος, nom. pl. a. 1. part. act. à

Σκυλεύω, idem cum συλεύω, vel συλάω, ῶ, spolio. f. εύσω. Them. σύλη, ης, ἡ, spolium.

Σκυλεύω, a. 2. inf. pass. &

Σκύλλε, vexator, præs. imperat. pass. à

ΣΚΥΛΛΩ, vexo, molestiam exhibeo. f. υλῶ. præs. pass. σκύλλομαι, vexor.

Σκύλλω, idem quod & pro Σκύλαξ, vide.

Σκύλμα, τό, vellicatio; unde in Epigr. σκύλματα κόμης; exp. laniatus comæ; est verbale à σκύλλω, ομαι, V.

Σκυλμαίνεις, 2. sing. f. 1. act. verbi σκυλμαίνω, irascor. f. ανῶ. idem quod σκυθμαίνω.

Σκυλμός, ῦ, ὁ, vexatio; à Them. σκύλλω, vide.

Σκυλοπρόσωπος, idem quod κυνοπρόσωπος, qui canis à est facie; nam σκύλλω; idem est quod σκύλαξ, & utrumque comp. cum πρόσωπον, τό, vide.

Σκῦλον, ου, τό, præda, SPOLIUM. Angl. Spoyl. idem quod σῦλον, ου, τό, Th. σύλη, spolium.

Σκύλον, τό, præced. scribitur etiam σκύλον, τό, spolia, exuviæ; proprie quæ mortuis detrahuntur; ut σκύλα φρύγια; apud Euryp. Item, peculiariter sic dicitur, pellis feræ alicui detracta; in qua signif. legitur & σκύλος, in Epigr. quod & de corio, quo vestitur castaneæ nucis caro, dicitur apud Nicand. &c. V.

Σκυμνάδιον, alo catulum meum, seu catulos meos; ut, σκυμνάδια τιθρὺς, alo catulos qui mei sunt nimuli, seu pulli; item, σκυμνίον, τό, parvus catulus; item, simpl. catulus; & de catulo leporis, apud Xen. Utrumque à seq. σκύμνος, V.

Σκύμνος, ου, ὁ, catulus leonis; item catulus in genere. Them. κύων, canis.

Σκύμνως, acc. pl. Dor. pro σκύμνους à præced.

Σκυμποτοκεῖν, catulos parere, sed dicitur & de piscibus; apud Aristot. ex σκύμνος & τίκτω; in præt. med. τέτοκα; unde τοκὼς, ως, &c. V.

ΣΚΤΝΙΟΝ, ου, τό, summa palpebra, cilium. q. à σκίωσιν, quod oculos tegat.

Σκύφιον, τό, herba, quæ & erythrodanum; pro qua, apud Nic. in Ther. legitur σκύφος, τό, item, σκυφάκη, ῆς, unde σκυφοδῶσα, apud Hesych. exp. λιθωσῶσι; item, σκυφόδης, ες, ὁ καὶ ἡ, exp. petricosus; omnia à Th. σκίφος, ὁ, V.

Σκῦρον, SCYRUM, nomen urbis.

Σκυρρωτὴ ὑδὸς, quænam fuerit vide apud Pindar. Pythior. Od. v. 277. 9. in Græcis Scholiis.

Σκυρρωτὴ ὑδὸς, exp. ὑπόκρυφος, i. e. τεχνικὴ, σκληρὰ, præruptа, aspera, &c. à σκυρρὸς, V.

Σκυτάλη, ης, ἡ, & Dor. α, & Poët. σκύταλον, τό, scutica, fustis, clava. σκυτάλαι, dicuntur etiam vectes seu phalangæ. Th. σκύτος.

Σκυταλίας, ου, ὁ, σκυτάλῳ æquans; seu instar σκυτάλης, teres & oblongus; item, σκυταλία σικύα, cucumis; & σκυταλίας σκύφος; idem, apud Theophr. ut & σκυταλίας ἀυλὸς, apud Athen. l. 4. quoniam crassitudinem σκυτάλης, æquat; item, σκυταλὶς, ίδος, ἡ, idem cum σκυτάλη, V. Unde, σκυταλίδες, sunt etiam instrumenta ad ignem jaculandum; sic etiam dicuntur digitorum ossa, quod eo ordine sint dispositæ, ut velut in acie stare videantur; nam σκυτάλη, turmam equitum significat; item, σκυτάλιον, τό, idem cum σκυταλὶς & σκύταλον, τό, clava, fustis; unde σκυταλίω, ῶ, fuste cædo; unde, σκυταλεμὸν, exp. ξύλω τυπτομένη & σκυταλιστὸ τερχοὶ, i. e. ὀὶ βαδίζοντοὶ, virgati; Eym. omnia à præced. σκυτάλη, ης, V.

Σκυταλιφόρος, claviger, scuticam, virgam, vectem, & ea omnia ferens, quæ σκυτάλης, nomen obtinent; item, tabellarius, epistolam ferens; ex σκυτάλη, ἡ, & φόρος, ὁ, &c. V.

Σκυτεῖον, τό, sutrina, officina sutoris; à seq. σκυτὶς, V.

Σκυτὶς, ίδος, ὁ, cerdo, qui artem sutoriam exercet, acc. pl. σκυτέας. Th. σκύτος, corium.

Σκυτίω, f. ίσω, artem coriariam seu sutoriam exercco, sum cerdo, à præced.

Σκυτικὸς, ῆ, ὁ, coriaceus; item ἀνθρωπος σκυτικὸς, coriarius, cerdo; & σκυτικὴ, scil. τέχνη, ars coriaria; Plat. ut & σκύτινος, η, ὁ, idem, coriaceus; ut, σκυτίνῳ μάστιγι; apud Athen. l. 12. omnia, à Th. σκύτος, τό, V.

Σκυτοέγχιον, coriaceum, seu lorum brachium habens; Athen. l. 12. ex σκύτος, τό, & βραχίων, ονος, V. Item, σκυτοδύφης, coriarius, qui pelles subigit, & parat, emollitque; item, σκυτοδύφικὸς, ῆ, ὁ, ad coriarium pertinens; ut σκυτοδυφικὴ πόπηρις; sordes, quæ in coriariorum officinis reperiuntur, à pellibus nimirum quas parant, abrasæ; quidam exp. fæces pellium; omnia ex σκύτος, τό, & δίφω, f. ψω, &c. V.

ΣΚΤΤΟΣ, ους, τό, corium, pellis, CUTIS, SCUTICA. q. à ξύω, quod olim scribebant σκύω. seco. Corium enim καίρῃ, ab animali. Hinc σκύτινος, η, coriaceus: σκυτάλη, ης, ἡ, flagrum: σκυτυλὶς, ίδος, ἡ, idem.

Σκυτοτομίω, artem sutoriam exerceo; facito artem incidendi coria; item, σκυτοτομικὸς, ad σκυτοτόμον pertinens; unde, σκυτοτομικὴ, scil. τέχνη, ars sutoria, seu ars sutorum, calcearioram, & loriariorum; omnia, à seq. σκυτοτόμος, ὁ, V.

Σκυτοτόμος, ου, ὁ, ἡ, qui coria in suum usum scindit ad lora, calceos, &c. sutor: à σκύτος, ους, τό, corium, & τέμνω, scindo, seco. præt. m. τέτομα.

Σκύφιον δίπας, poculum scypho simile; à seq. σκύφος, V. Sed σκυτοφάγος, qui coriis vescitur, Poll. ex σκύτος & φάγω, vide.

ΣΚΤΦΟΣ, ου, ὁ, & ος, τό, SCYPHUS, quia κυφόν· aut à σκάπτω, quia excavatum.

Σκύφισμα, τό, idem cum Th. σκύφος, τό, V.

Σκωληκιστὴς, idem quod σκωληκοστὴς, id V. Item, σκωληκιάω, vermibus scateo, seu vermes genero, vermino; ut apud Dioscor. l. 3. σκωληκιάντα ὄπτα; exp. vermiculantes aures; item, σκωληκίζω, vermem refero; & σκωληκίζομαι, instar vermium moveor; item, σκωλήκιον, τό, diminut. vermiculus; Athen. l. 7. Omnia à Th. σκώληξ, ηκος, ὁ, V.

Σκωληκιόφθορος, ου, ὁ, ἡ, qui phthiriasi periit, à vermibus arrosus: ex σκώληξ, ηκος, ὁ, vermis, & φθορὸς, quod à φθείρω, comedo.

Σκωληκοτόκος, vermes pariens, procreans, seu generans; unde σκωληκοτοκία, vermium procreatio; & σκωληκοτοκέω, vermes genero, seu procreo; omnia ex σκώληξ, ηκος, & τοκὸς, ἰοῦ, ὁ, & τόκος, ου, ὁ, &c. V.

Σκωληκόω, ῶ, vermibus infesto, in pass. σκωλη-

σκωληκόομαι, vermibus infestor, vermiculor, seu vermiculationem sentio; unde verbale, σκωλήκωσις, ἡ, vitium in rebus quæ corruptione vermiculantur; omnia à Th. σκώληξ, ηκος, ὁ, unde etiam σκωληκώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, vermem imitans; sed exp. & vermiculosus, &c. V.

ΣΚΩΛΗΞ, ηκος, ὁ, vermis: quia non habet κῶλον.

Σκωλοβάτης, animalculum frumento noxium; teste Hesych. vermiculus est secundum quosdam; ex σκῶλον, ὁ, vel σκῶλον, τό, & βαίνω, fut. βήσομαι. præt. βέβηκα, ut à βάω, unde βατὸν, &c. V. Item, σκωλοβατίζω, dicuntur claudi qui ligneo pedi innituntur; vel qui grallatoriâ perticâ incedunt; à Plauto, grallatores dicti; ex eod. σκῶλον, vel σκῶλον, & βαίνω, unde βατίω, &c. V.

Σκῶλον, ου, τό, offendiculum. An à σκέλλω, quia claudicare facit? vide seq.

ΣΚΩΛΟΣ, ου, ὁ, spinæ genus, palus præacutus & præustus.

Σκωλύπτω, pro Σκολύπτω, Poët. lacero.

Σκῶμμα, ατος, τό, cavillum, salles, dicterium. Them. σκάπτω, quod vide.

Σκῶπες, ῶν, οὶς, ululæ, bubones: à σκώψ, ωπὸς, ὁ. Th. ὄψ, ὠπὸς, ἡ, vox.

Σκωμμάτιον, τό, dicteriolum mordax, seu sallum, cavillus: est diminut. à præced. σκῶμμα, τό, V. Item, σκώπτης, ου, ὁ, cavillator, derilor; qui scommata & dicteria mordacia in aliquem jactat, seu jactare solet; item, σκωπτικὸς, ὁ, qui scommatis, dicteriisque salsis incessere solet; item, cavillis valens, mordax, dicax, Athen. l. 14. ut & σκωπτόλης, ου, ὁ, cavillis & scommatis gaudens; omnia à seq. Th. σκώπτω, in pass. σκώπτομαι, irrideor cavillis, &c. V.

ΣΚΩΠΤΩ, cavillor, contumelioso gestu subsanno. q. σκοπῶ ὅπω, vel ὄπτομαι, Angl. to scoff. f. σκώψω. præt. ἔσκωφα. perf. pass. ἔσκωμμαι. Hinc σκῶμμα, ατος, τό, cavillum: σκώπτης, ου, ὁ, cavillator.

ΣΚΩΡ, gen. σκατὸς, τό, stercus oletum.

Σκωφεμίς, ίδος, ἡ, vas in quo ventris onus deponitur; ex præced. σκώρ & ἀμίς, vas urinarium, &c. V.

Σκωρία, ας, ἡ, SCORIA, fax seu sordes metalli, stercus: à præced.

Σκωψ, ωπὸς, ὁ, avis nomen, ex genere noctuarum, Od. 8. vel à σκιὰ & ὄψ, quod noctu canat; vel à σκιὰ & ἄψ, quod noctu acutiùs cernat; vel denique παρὰ τὸ σκῆψαι ὄπα ἔχειν; quod sit, infausto cantu; item, σκώψ, est genus saltationis, apud Athen. 9, 14. quod & σκώπτομα, & σκωπτὰς; à scope ave.

Σκῶρ, ος, ἡ, derisio, quæ fit dicteriis mordacibus & cavillis; cavillatio, est verbale à σκώπτω, σκώπτομαι, &c. V.

Σμάγδος, ου, τό, Dor. pro σμάραγδος, quod vide.

Σμαραγδίζω, smaragdum colore refero, smaragdi colorem refero, seu imitor; sic ἴρις, dicitur σμαραγδίζειν, à Basilio, & ab Aretha, à seq. σμάραγδος, ὁ, V.

Σμάραγδος, ου, ὁ, SMARAGDUS, gemma, & idem quod μάραγδος. Hinc σμαραγδώδης, ες, ον, smaragdinus, a, um.

ΣΜΑΡΑΓΕΩ, resono, strepo. f. ήσω. q. μάρας ἄγω, manus movere.

Σμαραγίζω, f. ίσω, resono, à præc.

Σμάραγνα, quæ & μάραγνα, flagellum.

Σμαραίνω, quod & μαραίνω, splendeo; à μαίρω, luceo.

ΣΜΑΡΙΣ, ίδος, ἡ, piscis quidam pusillus: mæna candida, qu. à μαίρω, splendeo.

ΣΜΑΩ, & σμάω, abstergo detergo, purgo: σμήχω, idem. Hinc σμῆγμα, ατος, τό, smegma, quo in abstergendo utimur. σμῆξις, εως, ἡ, abstersio; & hinc forte Angl. to smooth.

Σμαραλέα, & -έως, adv. terribiliter, propriè visu: à

Σμαραλὸς, ή, όν, terribilis visu, idem cum σμερδνὸς, quod à σμίρδνω, intueor. Them. μίρδω, privo; item intueor.

Σμερδνὸν, q. d. terribiliter; est adv. à seq. σμερδνὸς, V.

Σμερδνὸς, ᾱ, όν, robur, impetus; i. e. ῥώμη, ὄρμημα, est à præced. σμῆρδνος, V.

Σμερδνὸς, ὴ, όν, terribilis: vide in præc.

Σμάω, idem quod Them. σμήω, id vide.

Σμῆγμα, ατος, τό, SMEGMA: à σμήχω, idem quod Them. σμήω, abstergo.

Σμηκτικὸς, ῆ, ὁ, detersorius; detergendi, seu abstergendi vim habens; item, σμηκτὶς, ίδος, ἡ, idem cum σμηκτικὴ; ut σμηκτὶς γῆ, terra cui detersoria vis inest; eadem dicitur etiam, σμηκτρὶς, teste Polluce; utrumque ab ἀπὸ. cum præced. σμῆγμα, τό, id quo in abstergendo utimur; apud medicos, sic dicitur pulvis siccus, qui cuti non unctæ inspergitur ad eam detergendam, Athen. 6. 54. &c. V.

Σμήλη, ης, ἡ, & σμῆλα, τό, sapo, smegma; id quo, ad abstergendum & purgandum utimur; à σμάω, vel σμήχω; quæ V.

Σμήσει, & σμήνειαι, dat. plur. Ion. & Poët. à σμῆνος.

Σμήχω, ου, τό, idem quod, vel diminut. à seq. σμῆνος, ὁ, ἡ, σίμβλον, alveare; Dioscor. 2. 109. docet πῶς ἀφρόπολιν, quæ ceræ similis est, inveniri ἀφὶ τοῖς σίμβλοις ἢ σμήχοντι; i. e. circum ora apiariorum, Barbar. in alvearii foribus, Ruellius; circa alveorum aditus, Marcel. Unde, patet aliud esse σμήχειν, & aliud ἀφρόπολιν. Vide seq. Th. σμῆνος.

Σμηνοδόκος, qui excipit apum examina; in Epigr. ex σμῆνος, τό, & δέχομαι, Ionice δίκομαι; unde δοχὲς, ὁ, &c. V.

ΣΜΗΝΟΣ, ους, τό, examen apum, alveare; sermonis suavitas.

Σμηνουργεῖσθαι, dicuntur apes, quum festificant, & sua examina ponunt; unde Strab. de apibus loquens; ἐν τοῖς δένδροις σμηνουργεῖσθαι dicit; ex σμῆνος, & ἔργον, τό, V.

Σμῆξις, εως, ἡ, detersio, abstersio; est verbale à σμήχω, V.

Σμήριγξ, ιγγος, ἡ, idem quod, & pro μήριγξ, funiculus; id V.

Σμήχω, idem quod σμάω, abstergo.

Σμικρολόγος, sordidus, parcus, avarus, &c. Idem quod μικρολόγος; sic & σμικρολογία & σμικρολογίομαι, idem quod, & pro, μικρολογία & μικρολογίομαι, ut & σμικρολόγως; pro μικρολόγως, &c. V. Sic & σμικρομερὴς, idem quod, & pro μικρομερὴς, id vide.

Σμικρὸς, ά, όν, parvus, a, um, Ion. idem quod μικρὸς.

Σμικρότερος, minor, pro μικρότερος, & σμικρότης, pro μικρότης; ut & σμικρώω, pro μικρώω, &c. V.

ΣΜΙΛΑΞ, ακος, ἡ, & σμίλος, ου, ὁ, taxus, arbor feralis & venenata.

Σμίλαξ, hederæ species, &c. Vide μίλαξ.

Σμιλίδιον, scalpello reseco; scalpello vel scalpro, amputo, & præcido; unde verbale σμίλιδμα, τό, segmen scalpro amputatum; unde neut. plur. σμιλίδματα, τά, ramenta, sive raturæ, quæ scalpello vel scalpro, & præcido; unde verbale σμίλιδμα, τό, segmen scalpro amputatum; unde neut. plur. σμιλίδματα, τά, ramenta, sive raturæ, quæ ex corio scalpro coriarii excidunt; item, σμίλιον, τό, scalpellus; omnia, à seq. Th. σμίλη, scalper incisorius, &c. V.

ΣΜΙΛΗ, ης, ἡ, scalprum: σμίλιον, ου, τό, scalpellum: σμιλίδιον, scalpello reseco.

Σμίνθα, mus domesticus, qui vasa escaria amat.

Σμινθῶν, voc. sing. à

Σμινθὶς, Apollo. Sic dictus: quia cum Smintham urbem mures infestarent, animalia infesta confecit, cujus memores beneficii, templum & simulacrum Apollini Smintheo posuerunt, & figuram muris ad statuæ pedes expressam: vide σμίνθα.

Σμυγεὶς, exustus, a. 2. part. pass. verbi σμύχω, absumo, f. ξω. p. ὤσμυγα. a. 2. pass. ὠσμύγην.

Σμυγερὸς, ᾶ, ὸν, rumosus: qui σμύχῃ, attenitur malis. Th. σμύχω.

Σμυκτὴρ, idem quod, & pro μυκτὴρ, naris, &c. V.

Σμύξαι, incendere, a. 1. inf. act. verbi σμύχω, inflammo, consumo, f. ξω.

ΣΜΤΡΙΣ, & σμίρις, SMYRIS, lapis quo annulatii gemmas exterunt.

Σμυρίτης λίθος, smyrites lapis; Job. 41. à præced. Th. σμύρις, V.

Σμύρνα, ης, ἡ, myrrha. Elt & nomen urbis, sic dicta à Smyrnâ Amazone.

Σμυρνίζω, myrrhâ imbuo. f. ίσω. præt. ἐσμύρνικα. perf. pass. ἐσμύρνισμαι. perf. part. pass. ἐσμυρνισμένος, myrrhâ imbutus: à præced.

Σμύρνιον, τό, vel σμυρνέον, planta quædam, myrrham resipiens; Dioscor. & Nic. est à σμύρνα, præced. idem quod, & pro μύρσα. ἡ, V.

ΣΜΤΧΩ, attero, consumo, inflammo. f. ξω. q. à σμάω. Hinc forte Angl. smoke.

Σμωδικὸν φάρμακον, pharmacum ad vibices; est a præced. Σμώδιξ, ικος, vide.

ΣΜΩΔΙΞ, ικος, & σμώδιγξ, γγος, ἡ, vibex,

bex, livor ex percussione, q. à σμάω, aut à sequent.

ΣΜΩ'ΧΩ, mando, ere, & convitior. Ion. signif. percutio, q. à σμάω.

Σοβαρόβλεφαρος, qui fastuosò & superbo est supercilio; nam supercilia maximè indicant fastum; ex seq. σοβαρὸς & βλέφαρον, τό, id V.

Σοβαρύομαι, insolenter, & fastuosè me infero; superbè incedo; in Epigr. l. 2. est à σοβαρὸς, ὁ, qui concitato gradu, seu impetu fertur; concitatus, mobilis; ut σοβαρὰ ὠᾶκες, Aristoph. Item, insolenter sese inferens, & obvios quosque submovens; ex quo intelligitur fastuosus, superbus; Plut. à Th. σοβέω, moveo, concito; & in pass. σοβέομαι, abigor, expellor, propellor; item, moveor, concitor, &c. V.

Σοβερόν, Poët. pro

Σοβαρόν, insolenter, superbè: à seq. σοβέω.

Σοβάκις, ἄδος, ἡ, quæ insolenter se infert; vel quæ citato gradu incedit; Epitheton meretricis; Suid. sed numeratur &, inter ridiculas saltationes; apud Athen. l. 14. est à seq. Th. σοβία, V.

ΣΟΒΕ'Ω, abigo, expello, f. ήσω, p. σεσόβηκα. Hinc σόβη, ης, ἡ, muscarium. σοβάκις, ἄδος, ἡ, insolens, de meretrice: σοβαρὸς, ὁ, concitatus, mobilis.

Σόβη, ἡ a flabellum, quo muscæ abiguntur; & in cauda equina sic dicuntur pili longiores, quibus equi muscas abigunt; vel ipsa cauda pilis vestita, cujus motu muscas à se pellunt; in Hippiatr. sed exp. etiam, galea ex pilis equinis; Suid. est à Th. præced. σοβέω, ut & σόβημα; agitatio, expulsio; Plut. verbale ab eod. Th. σοβέω, -ήσομαι, &c. V. Item, σόβοι, οἱ, dicuntur satyri; παρὰ τὸ σοβεῖν, ut qui citato gradu currant; sunt enim animal pernicissimum; teste Plin. & comm. Dem.

ΣΟ'ΓΧΟΣ, ου, ὁ, cucurbita, lactuca leporina.

Σογχάδης, apud Theophr. idem est, & dicitur pro σομφάδης, id V. Sed est à Th. σόγχος, olus agreste in cibis expetitum, &c. V.

Σόδομα, ων, τὰ, nomen urbis. Hebr. secretum.

Σόεις, σοῦς, σόει, σοῖ, 2. & 3. sing. præs. ind. act. verbi σόω, Poët. pro σώζω, servo. Th. σόος, salvus.

Σόη, σοῖ, 3. sing. præs. sub. verbi ejusd.

Σοὶ, tibi, dat. sing. à σὺ, tu.

Σοῖο, gen. Ion. pro σοῦ, vel à σὺ, tu, vel à σὸς, tuus.

Σοῖσι, dat. pl. Ion. pro σοῖς, tuis, à σὸς, tuus, Th. σὺ, tu.

Σολοικισμὸς, ἡ, idem quod σολοικισμὸς, id vide.

Σολοικίζω, ἴσω, refero Solœcos in loquendo, non loquor ut probatus loquendi mos ferti: à Σολοικοι, quod V.

Σολοικισμὸς, οῦ, ὁ, SOLOECISMUS, Angl. a Solecism. quicquid non rectè sed perperam fit à præced.

Σολοικιστὴς, οῦ, ὁ, qui in loquendo σολοικίζει, i.e. barbarè loquitur; est verbale à præced. σολοικίζω, V.

Σόλοικοι, οἱ, qui Solis (in urbe Ciliciæ) habitarunt; peculiariter sic appellati sunt ii, qui cum Solis habitarent, Attici tamen essent, aliquantum ab elegantiâ & & venustate sermonis Attici discesserant, & linguâ ex Atticâ & Solicâ mixtâ loquebantur: general-ter barbari omnes, i.e. barbarè & vitiosè loquentes. Th. οἶκος, domus.

Σόλοικος, ut σόλοικος λόγος, oratio vitiosa & prava propter pronunciationem, vel compositionem partium; idem quod, σολοικισμὸς, solœcismus; nec sermones olum vitiosi σόλοικοι appellantur, sed homines etiam, qui certæ alicui culpæ hærent, & qui inepti sunt; Plut. à σόλοι, Soli, quæ urbs fuit Ciliciæ, postea Pompeiopolis dicta; comp. ut præced. cum Th. ὄικος, &c. V. Item, σολοικοφανὴς, ἐος, τὸ, quod speciem habet solœcismi; Suid. ex σολοῖκον, τὸ, idem quod σολοικισμὸς & φαίνω, &c. V.

Σολομὼν, ῶντος, ὁ, nomen regis. Heb. pacificus.

Σόλος, ου, ὁ, discus.

Σόλος, præced. massa erat ferrea, quam exercitationis gratiâ jacere solebant, quæ si lapidea erat, δίσκος appellabatur; sin vero ex ferro fabricata erat, σόλος, dicebatur; orbis ferreus, &c teste Hom. interpr. in Iliad. Φ. qui ait; διτκὸς πλατὺς ὃν ἐκ σιδήρου; ἐὰν σόλος, σφαιροειδὴς, &c.

ΣΟΜΦΟ'Σ, ή, inanis, fungosus, spongiosus.

Σομφότης, ητος, ἡ, inanitas, fungositas; item, σομφάδης, fungosus velut spongia; utrumque à præced. Them. σομφὸς, quod scribitur & σομφός; & substantivè, exp. cucurbita sylvestris, &c. V.

Σόος, serves, 2. sing. præs. opt. act. verbi σόω, Poët. pro σώζω, servo, quod à

ΣΟ'ΟΣ, η, salvus, incolumis, perfectus, Hinc σόω, Poët. pro σώζω, σῶ, vel σώω, servo. f. σώσω, σωτὴρ, ῆρος, ὁ, servator: σωτηρία, ας, ἡ, salus, Sed

Σόος, σῦς, est motus corporum, quæ sursum feruntur. Aristot. lib. 4. de cœlo, cap. ult. à σόομαι, σῦμαι, ὁρμῶ. Th. σεύω.

Σόομαι, in fugam conjicior, fugio; seu incitato cursu feror; unde, σῦ, imper; pro σεῦ, curre, apud Hesych. & σεύδω, currat, apud Soph in Ajace; item, σεῦδε, currite, apud Callim. Itidem σεῦο, apud Hesych. exp. διώκετο, φθόγγῳ; ab act. σεῦω, vel σούω, fugo, in fugam conjicio.

Σορδισμὸς, οῦ, ὁ, solœcismus in Græco sermone. An. à Lat. sordes?

Σορδίω, f. δίσω, cadavera in loculo condo; item, σορηδὸν; in modum loculi, seu busti; utrumque à Th. σορὸς, conditorium, &c. V.

Σοφοβλέφαρος, supercilliosus, superbus; magnis supercilliis, & adductis; ex σοφὸς & βλέφαρον, τὸ, V. Item, σοφοδαίμων, capularis dæmon; bustuaria, larva, seu sepulchralis; nam σορὸς, capulam, i.e. sarcophagum significat; Plut. de inst. puer scribit senes vulgato convitio sic appellari solitos fuisse, sicut & κορυλήτας; est ex σορὸς & δαίμων, &c. V. Item, σοροπηγὸς, qui sandapilas compingit, sandapilarum fabricator; unde σοροπήγιον, τὸ, locus, ubi sandapilæ conficiuntur; Pol. 7. 30. ex σορὸς & πήγνυμι, unde πηγὸς, ὁ, à præt. med. πέπηγα, ab eod. verbo, πηγνύω seu πήσσω, f. ξω, &c. V. Item, σοροπλὴξ, & σοροπλήκτης, q. d. à sandapila, seu libitina percussus; dicitur, de eo, qui sandapilæ propediem est includendus; senex capularis; Bust. ex σορὸς & πλήσσω, vel πλήττω, f. ξω, unde πλὴξ, & πλήκτης, &c. V.

ΣΟΡΟ'Σ, ή, ὁ, loculus, sepulchrum, capulum, sandapila.

Σὸς, σὴ, σὸν, tuus, a, um. à σὺ, tu.

Σῦ, gen. sing. à σὺ, tu. Est &

Σῦ, contract. ex σύε, præs. imperat. pass. à σύομαι, vel σύω, servo, vado, irruo. Est & vox abigentis aves, curre: à σύω, in fugam conjicio. Th. σεύω, agito.

Συβάλιον, fubula, Gl. Cyr.

Σύβιος, animal terrestre marinis infestum. Oppian. lib. 2. Cyneg.

Συδάριον, ου, τὸ, sudarium, nomen originè Latin. à sudor, quod à Græc. ὕδωρ.

Συσάννα, ης, ἡ, Susanna, nomen fœm. Heb. lilium.

Σεύδω, & σεῦδω, vadat; ruite, ite. 3. sing. & 2. pl. præs. imperat. pass. verbi σύω, vado, irruo, Them. σεύω, quatio.

Σῦης, ιτίο, cursus, Hesych. est verbale à σύομαι, σῦμαι, &c. V.

Σύκινος, unde σύκινον μύρον, unguentum ex liliis confectum, quod & Σύκινον χέσμα, vocatur, à Dioscor. l. 1. c. 73. & Athen. l. 12. Item, ponitur σύκινον, pro oleo ex liliis confecto; à seq. Th. σῦσον, V.

ΣΟΥΣΟΝ, ου, τὸ, lilium, linguâ Phœnicum.

Σεῦ pro σαυτοῦ, sui ipsius: ex σὺ & ἐαυτοῦ, ipse.

Σοφίζω, ἴσω, præt. σεσόφικα. a. 1. ἐσόφισα, præt. pass. σεσόφισμαι, ἤθην, ὠθην, doceor sapientiam, percipio sapientiâ, doceor, i.e. intelligo; item argute aliquid comminiscor: & in malam partem, vafrè comminiscor, perf. pass. σεσόφισμαι, perf. part. pass. σεσοφισμένος, η, ον. Th. σοφὸς, sapiens.

Σοφίσαι, a. 1. inf. act. verb. præced.

Σόφισμα, ατος, τὸ, commentum: à σοφίζω, quod V.

Σοφισματικὸς, captiosus, dolosus, aut cavillationum peritus, seu ad cavillationem pertinens, & accommodatus; est à præced. σόφισμα, τὸ, inventum callidum; consilium, aut facinus astutum, &c. V. Item, σοφισμὸς, callida nimis, & coacta interpretatio; itidem, verbale ab eod. σοφίζω, V.

Σοφιστία, ἡ, ars sophistica; & exp. & inanis sapientia; est à σοφιστὴς, sophisticam artem doceo seu profiteor; item, Rhetoricam profiteor: & exp. etiam, Philosophor; item, argutor, &c. Utrumq; à seq. σοφιστὴς, V.

Σοφιστὴς, οῦ, ὁ, SOPHISTA, artifex callidus. Angl. Sophister. gen. plur. σοφιστῶν, acc. plur. σοφιστὰς. ab eodem verbo.

Σοφιστάω, argutor, sophistarum in modum magnificis me verbis ostento; à præced. σοφιστὴς, item, σοφιστικὸς, captiosus, cavillatorius; item, sophistarum proprius; sophistis conveniens; unde adv. σοφιστικῶς, sophisticè, more sophistarum, captiosè; Aristot. & Plut. Omnia, à præced. σοφιστὴς, id V.

Σοφιστομανὴς, insano sophistarum amore flagro, i.e. nimis studiosus sophistarum sectator sum, Greg. ex σοφιστὴς & μαίνομαι, V.

Σοφιστρία, ἡ, magistra sophistices; vel deceptrix; est fœm. à masc. σοφιστὴς, vide.

Σοφοκλεῖ, dat. sing. à

Σοφοκλῆς, ῆος, ὁ, SOPHOCLES, nomen prop.

Σοφὸς, ἡ, ὸν, sapientem reddo; à seq. Th. σοφὸς, V.

ΣΟΦΟ'Σ, ή, sapiens; cui est σόον φάος, sc. mentis. Bst & σοφὸς, Dor. pro σοφὸς, acc. pl. Hinc σοφία, ας, ἡ, sapientia: σοφίζω, sapientem reddo: σοφιστὴς, οῦ, ὁ, artifex peritus; item sophista, cavillator: φιλόσοφος, ου, ὁ, ἡ, amans sapientiam: φιλοσοφία, ας, ἡ, studium sapientiæ.

Σοφὲ, sapienter, adv. à præced.

Σοφωτέρῳ, sapientiori, dat. sing. à σοφώτερος, α, comparat. à σοφὸς, ή, sapiens: in superl. σοφώτατος.

Σόω, servo, in 3. pl. sub. σόωσι; à σόος, salvus. Sed

Σόω, in fugam conjicio, âbeo: à σεύω, agito.

Σοωτάτῃσι, q. d. servator nautarum; nomen est fluvii juxta Heracleam, tutissimos habentis & placidissimos portus; ex σόω, servo, & ναῦτης, vide.

Σπαδίζω, detrahio. f. ίσω. Dor. ίξω. Th. σπάω, traho.

Σπάδιξ, ικος, ἡ, termes. seu palmes; ramus palmæ; seu avulsus è palma termes; Plut. Sic etiam, dicitur cortex radicis iligneæ; ut est in Lex. Herodot. sed numeratur & inter musica instrumenta quæ manu pulsantur; Pol. 4. 9. est ab eod. Th. σπάω, ῶ, unde etiam, σπαδίξας τὸ δίρμα, apud Herodot. exp. pellem detrahens; à σπαδίζω, præced.

Σπάδων, ωνος, & ωντος, ὁ, SPADO: cui nervus, quo genitale membrum erigitur, avulsus est: à σπάω, traho, evello.

Σπαδωνίζω, castro, spadonem efficio; testiculos, seu nervos unde testiculi dependent, evello; unde verbale σπαδωνισμὸς, ὁ, castratio; à præced. σπάδων, ωνος, cui testiculi evulsi sunt, &c. V.

Σπάζω, f. άσω, divello, traho; ut σπάζω τὸν ἀέρα, aërem haurio; & ἴσπασε τὸ ὕδατος, aquam hausit; est idem quod, & à Th. σπάω, V.

Σπάδω, idem quod, & à Th. σπάδων, vide.

Σπαθαλάω, q. à σπαθάω, prodigo, quod vide.

Σπαθάλιον, τὸ, spathula, ramus palmæ; palmes, termes, &c. Est à σπάθη, ἡ, palma, &c. V.

Σπαθάριον, Genes. 38. 14. Θέριζον Scholiastes exponit. Puto qu. textum σπάθη.

Σπαθάω, licitè inculco τῇ σπάθῃ, vel simp. texo, expon. & prodigè licia telæ addo. Hinc Metaph. profusè consumo, prodigo, luxurior. à

ΣΠΑ'ΘΗ, ης, ἡ, rudis, seu rudicula, SPATHA: gladius: instrumentum textorium; Palma.

Σπάθιμος, τὸ, densitas in tela; quum textor licium telæ addidit largè, & citra parsimoniam inculcavit, Hesych. Item, σπάθησις, ἡ, telæ densatio, qua citra parsimoniam licium ei additur; sed exp. & prodiga erogatio, profusa insumptio; Suid. Item, σπαθητὸς, ὁ, densatus; ut ἀσκὸς πλήρης σπάθητον, cui licium largissimè additum est; Athen. l. 11. Omnia à verbo σπαθάω, V.

Σπαθίζω, spathulâ agito; item, spathulâ olcum, seu unguentum è lecytho exemptum illino; à σπάθη, ἡ, V. Unde etiam σπαθίται, οἱ, cervorum genus, ab ilæophis differens, vel specie, vel cornibus, vel magnitudine; Bust. Il. Φ. Unde, σπαθίται ἐλάφοι, dictæ videntur, vel ob colorem punicum; vel quod cornua spathis similia, i.e. mucronata, & acuminata habeant; item, σπαθὶς, ίδος, ἡ, rudicula, qua athletæ ex lecytho oleum corpori solebant illinire, quum inungebantur in gymnasio; item, vestis σπάθῃ contexta; Pol. & Hesych. Item, σπάθιον, τὸ, spathula; item pro cultro chirurgico, usurpatur, & pro specillo etiam, seu scalpello; item, σπαθίσκος, ου, ὁ, palmeus; ut σπαθίσκος ὄφις, apud Ægin. &c. Omnia ab eod. Th. σπάθη, ἡ, V.

Σπαθμύλλη, specillum latum, seu spathæ speciem gerens; ex σπάθη, ἡ, & μύλλη, ἡ, &c. V. Item, σπαθοφόρημα, exp. spatha palmæ, i.e. fructus palmæ adhuc florentis involucrum; ex σπάθη, ἡ, & φέρω, ικός, &c. V. S.c & σπαθόφυλλος, cujus folia spathæ similia sunt; ex σπάθη, ἡ, & φύλλον, τὸ, &c. V. Σπάλαθος, vide paulo infra σπάλαθος.

Σπαθῶν, dissipant, 3. pl. præs. ind. act. verbi σπαθάω, quod V.

ΣΠΑΙ'ΡΩ, palpito, vibro, tremo. Idem & σπαίρω. Est & σπαίρω, ἐκπνέω, SPIRO: nempe exspiro animam, ut faciunt palpitantia animalia, cum morte luctantia.

Σπαλακία, ἡ, cæcitas, qualis est talparum; à seq. σπάλαξ, ακος, talpa; dicta sic, quoniam semper terram unguibus suis vellicat, & perforat, &c. V.

Σπάλαξ, ακος, ὁ, TALPA, quæ & ἀσπάλαξ. Th. σπάω, traho.

Σπάλαθος, τὸ, apud Pol. instrumentum est ἀρτηριῶν; quod & σπάλευθος, & σπαλάθιον, dicitur, pro σκάλαθος, seu σκάλευθος, instrumentum quo ignis & prunæ σκαλεύονται. à Th. σκάλλω, unde σκάλις, &c. V.

Σπαλεὶς, Æol. pro σκαλεὶς, a. 2. part. pass. verbi σκάλλω, mitto. f. 2. σκαλῶ.

Σπαλύνομαι, laceror, turbor. q. à σπαράσσω, turbo.

Σπανία, ας, ἡ, idem quod σπανιότης, ητος, ἡ, raritas, penuria: à σπανὸς, rarus: &

Σπανία, ας, ἡ, Hispania.

Σπανίζω, vide in σπανιδωδέω.

Σπανιότης, ητος, ἡ, raritas, vel penuria; idem quod seq. σπάνις, V. Item σπάνις, idem cum Th. σπανὸς, V. Σπανίως, raro, insolenter; sed exp. etiam parcè, sed adv. à σπάνις, idem quod Th. σπανὸς, V.

Σπάνις, ιος, ἡ, raritas, penuria. Th. σπανὸς, rarus.

Σπανιὸς, ὁ, cujus inopia & penuria est; rarus; cui verbale à σπανίζω; in pass. σπανίζομαι, idem cum act. sed interdum passivè etiam, ut apud Eurip. in Orest. ὁρᾶς δὴ φίλων ὡς ἐσπανίσμεθα; vides quâ amicorum penuriâ laboremus; vel quo modo privati simus auxiliis, &c. V.

Σπανιδωδέω, a. 1. inf. pass. verbi σπανίζω, penuriâ laboro. f. ήσω. p. ἐσπάνικα. perf. pass. ἐσπάνισμαι. a. 1. pass. ἐσπανίσθην: à

ΣΠΑΝΟ'Σ, ή, & σπάνις, ου, rarus, infrequens. q. à πένω, laboro.

Σπανοπώγων, cui rara est barba; ex σπανὸς, ὁ, & πώγων, ὁ, quæ V.

Σπανοσιτέω, penuria annonæ laborans; unde, σπανοσιτία, ἡ, annonæ penuria, ex σπανὸς & σῖτος, ὁ, &c. V. Item, σπανόφυλλος, cui sunt rara folia: ex σπανὸς, ὁ, & φύλλον, τὸ, &c. V. Item, σπάνυδρος, cui rara sunt aquæ; minimè aquosus, aquæ penuriâ laborans; unde σπανυδρὰ σῦκα, dicuntur ficus, in quibus non multum aquosi succi inest, Athen. l. 3. ex σπανὸς & ὕδωρ, τὸ, cujus varia composita desinunt in ύδρος, &c. V.

Σπᾶξ, σπακὸς, ὁ, ἡ, canis.

Σπάομαι, ῶμαι, traho, extraho, educo; item, convellor, contrahor, est pass. ab act. σπάω, V.

Σπάργαμα, τὸ, frustum rei dilaceratæ, seu allerptæ; unde in neut. plur. σπάργαματα λόγων, exp. lacera verba; unde σπαργαματώδης, ες, ὁ, ἡ, ἡ, ut κραυγὴ σπαργαματώδης, vociferatio quæ ipsum guttur ruptura videtur; item, Σπαργμὸς, ὁ, laceratio, laniatus, convulsio; item, σπάργξις, ἰως, ἡ, idem; omnia verbalia, à seq. Th. σπαράσσω, V.

ΣΠΑΡΑ'ΣΣΩ, vel πω, lacero, laniio, vellico. (q. à σπάω, traho, & ἀράσσω, fecco.) f. ξω. p. χα. a. 1. ἐσπάραξα. a. 1. part. σπαράξας, ασα, αν, perf. pass. ἐσπάργμαι. Hinc σπάργαμα, ἀτος, τὸ, fruttum rei dilaceratæ: σπαργμὸς, ὁ, ὁ, laceratio.

Σπαργανίσσω, fasciis involuta, a. 1. part. act. f. g. verbi σπαργανίζω, fasciis involvo f. ίσω. p ἐσπαργάνικα. à

ΣΠΑ'ΡΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, fascia, quâ infans involvitur, pannus oblongus. (q. a

σπαρδάσω, quia divili panniculi & vincula)
Σπαργάνιον, τό, fasciola; est & herbæ nomen, apud Dioſc. 4. 21. quam quidam ita dictam existimant, quod foliis ejus pro fasciis uterentur; à præced. Th. σπάργανον, τό, V.
Σπαργανόω, fasciis involvo. f. ώσω, præt. ἐσπαργάνωκα. a. 1. ἐσπαργάνωσα. perf. pass. ἐσπαργάνωμαι. perf. part. pass. ἐσπαργανωμένος, fasciis involutus. Th. σπάργανον.
Σπαργάνωμα, τό, id quo aliquid velut fascia involvitur; fasciæ usum præbens; involucrum; est verbale à præced. σπαργανόω, V.
Σπαργάνωσις, εως, ἡ, in matribus dicitur quum earum mammillæ à partu, præsertim recente, sic lacte intumescunt, ut exuberantiam eam ferre vix queant; habet formam verbalis, ut à σπαργανόω, sed signif. à σπαράσσω, V. Σπαργανώτης, fasciatus, est verbale à σπαργανόω, &c. V.
ΣΠΑΡΤΑ'Ω, tumeo, distentus sum: ut quum ubera lactis plena sunt. Hinc σπάρτη, appetitus ille exinaniendi, quod plenum est.
Σπαρίδριον, ας, ἡ, Spatedra, Amogi Sacorum regis uxor.
Σπαρείς, latus, a, 2. part. pass. verbi σπείρω, semino, fero. f. σπαρῶ. p. ἔσπαρκα. a. 2. pass. ἐσπάρην.
Σπαρίζω, palpito. à σπαίρω.
Σπαρνοπώλιον, Helych. exp. ὀλιγοπώλιον, cujus per tempora pauci sunt sparsi cani; ex σπαρνὸς & πωλὸς, ὁ, &c. V.
Σπαρνὸς, ὴ, infrequens, rarus, paucus: à σπανὸς.
Σπάρος ἰχθὺς, cammarus, SPARUS, Gl. Cyr.
Σπάρτη, ης, ἡ, SPARTA, Laconiæ urbs primaria.
Σπάρτη, ἡ, funis sparteus, seu restis Spartea; item, τεχνικὴ πυκτινὶς, i.e. funiculus ille, quem fabri, rubricâ aut atramento tinctum, ex utraque ligni aut lapidis parte tendunt, postea rollunt, ut rectam lineam designet, quam in poliendo sequantur; item, σπαρτίνα, funiculus Sparteus; & σπάρτινος, ὁ, Sparteus, è Sparto confectus, aut plexus; omnia, ab eod. cum seq. vide.
Σπαρτίον, vel σπάρτιον, ου, τό, funiculus sparteus, funiculus: à
Σπάρτον ου, τό, SPARTUM. vigile, funis sparteus. Etiam ὁ σπάρτος, à Cretico, quia flecti & trahi potest: vel potius à σπείρω.
Σπαρτοπλόκος, qui spartum plectit, qui restes è sparto texit; ex σπάρτον, τό, & πλέκω; in præs. med. πλοκῶ; unde πλοκὴ, ἡ, &c. V.
Σπαρτοπόλος, ου, incanus, semicanus, cui sparsi sunt per tempora cani: ex σπαρὸς, seminatus. Th. σπείρω & πολιὸς, canus.
Σπαρτοπώλης, qui spartum vendit, seu sparteæ textæ; Pol. 7. 13. ex σπάρτον, τό, & πώλης, ὁ, &c V.
Σπαρτὸς, ὁ, seminatus, seu satu editus; ἐξ σπαρτοὶ δοσπέρμονες; Athen. l. 2. Item, σπαρτοὶ ἀστροι; viri qui ex dentibus intersecti à Cadmo draconis provenerunt; Butyp. est verbale à σπείρω, V.
Σπαρτὸς χθὸς, Satorum genus, Thebani sic dicti, quod ex draconis dentibus à Cadmo satis nati credantur, Th. σπείρω, semino.
Σπασάμενος, ου, α, ι. part. m. à σπάω, traho.
Σπάσιν, traxit, Ion. pro ἔσπασεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ejusd.
Σπάσις, εως, ἡ, tractus, seu attractus; sed exp. etiam, suctus; apud Aristot. est verbale, à 2. perf. præt. pass. verbi σπάω, V.
Σπάσμα, ατος, τό, in gladio aciem nudam, mucro, in corpore humano quod convulsum est, distentio, convulsio, SPASMA. Th. σπάω, traho.
Σπασμάτιον, τό, levis convulsio; diminut. & σπασματώδης, ους, ὁ, ἡ, ὦν, convulsionis speciem gerens; convellens; item, evellens; utrumq; à præced. σπάσμα, ατος, τό, V.
Σπασμὸς, ὦ, ὁ, SPASMUS, idem quod præced. σπάσμα.
Σπασμώδης, convulsivus, ut σπασμώδης πάθος, affectus convulsivus, seu passio convulsiva, est à præced. σπασμὸς, ὁ, V.
Σπαστικὸς, trahendi, seu attrahendi, aut extrahendi vim habens; item qui τῷ σπασμώδει πάθει, obnoxius est; est verbale à 3. perf. præt. pass. sing. verbi Σπάω, Σπάομαι, &c. Vide.
Σπαταγγίζω, exp. turbare, παρέχειν; Helych. est à seq. Th. σπαταγγὸς, vide.
ΣΠΑ'ΤΑΓΓΟΣ, ου, ὁ, SPATANGUS, echinorum species.
Σπαταλάω, ῶ, lascivio. præs. part. σπαταλῶν, ῶν, ῶσα, ῶσα, ῶν, ῶν. f. ήσω. perf. ἐσπαταλήκα. a. 1. ἐσπατάλησα, à
Σπατάλη, ης, ἡ, luxus, deliciæ: à σπαθάω, prodigo. Them. σπαθὴ, rudicula.
Σπατάλημα, luxus sumptum, in Epigr. est verbale à præced. Σπατολάω, vide.
Σπατάλιον, τό, ornamentum fœmineum; sed potius scribendum σπαθάλιον; nam est à Them. σπαθὴ, ἡ, vide.
Σπάτεος, ου, ὁ ἡ ὦν ἡ, coriaceus, pellicius, seu ex pellibus factus, à seq. Th. σπάτη, τό, V.
Σπατὴ, ης, ἡ, stercus humanum humidum. Alii expon. coriorum præsegmina: à
ΣΠΑ'ΤΟΣ, ου, τό, corium, pellis: Bœot. qu. à σπάω, quia contrahi potest, vel quia detrahitur. Hinc σπατεύς, coriaceus: σπατίω, opus ex corio facio.
ΣΠΑ'Ω, traho, extraho, vello. f. σπάσω. perf. ἔσπακα. præs. m. σπῶμαι, distringo, stringo. a. 1. m. ἐσπασάμην, ω, ατο, a. 1. part. m. σπασάμενος.
Σπεῖο, sequere, per Ecfasin Poët. pro σπεῦ, quod Ion. pro σπῦ, præs. imperat. verbi ἕπομαι, Poët. pro ἕπου, sequor, sed ι. amittitur. sic in inf. Σπείδειν, pro ἕπεσθαι, in part. σπείδων, pro ἑπόμενος. Th. ἕπω, sequor.
Σπείω, Poët. pro σπέω, ῶ, ῶ, ῶν, ῶ, ῶ, specus.
ΣΠΕΙ'ΡΑ, ας, ἡ, SPIRA, funis; item cohors, legio. Inde Angl. Spire.
Σπειρεία, ἡ, spiræa; frutex quem ideo hoc nomen habere tradunt; quòd in spiram torqueri possit; item, σπείραμα, & σπείρημα, τό, idem cum Th. σπείρα, spira; (i. e. linea flexuosa orbes faciens in sese non redeuntes; ut serpentium volumina sinuosa, & finium convolutorum;) propriè de serpentium spira dicitur; sed exp. & multitudo; sunt verbalia à σπειρέω, V. Sed σπείρημα, apud Nic, in Alex. dicitur pro σπέρμα, τό, à Th. σπείρω, &c. V.
Σπειραχθὲς, cui spira (caudæ) gravis & ponderosa est; unde in neut. plur. σπειραχθέα, τά, dicuntur magna animalia venenata; quòd iis spira caudaque velut oneri sit; Nic in Ther. est ex σπείρα, ἡ, & ἄχθος, &c. Vide.
Σπειρεῦν, ferito, præs inf. pro imperat. Ion. verbi σπείρω, quod V.
Σπειρέω, ῶ, in spiram contraho, seu colligo; unde, pass. præt. ἐσπείρημαι; in spiram contractus sum, seu collectus; à Th. σπεῖρα, ἡ, V. Item, σπειρηδὸν, in modum spiræ; vel in orbem; convolutim; Suid. est adv. ab eod. Th. σπείρω. item, σπείρημα, τό, vide supra σπείρεμα; item, σπείρον, τό, funis nauticus in orbem convolutus; Od. ξ. ubi tamen legitur & σπείρας, à σπείρω; item, fascia; sed plerumq; σπείρα dicuntur panni laceri, quibus mendici involvere se solent; ut Od. δ. & ζ. & general. quævis vestes sic appellantur; ut Od. β. & Pol. l. 7. l. idem ab eod. Th. σπείρω, ἡ, V.
Σπείρων, ωνος, τό, funis nauticus in orbem convolutus: à σπείρω.
Σπειροπώλης, venditor τῶν σπείρων, veterces & tritas vestes vendens; vel simpliciter vestium venditor; item, σπειροπωλὶς ἀγορὰ; idem quod ἱματιοπωλὶς ἀγορὰ; forum in quo vestes venduntur, ex σπείρον, τό, vel in plur. σπείρα, τά, & πώλης ὁ, &c. V.
Σπείρω, ῶ, circundo τῇ σπείρᾳ; Eust. est verum, à nomine σπείρον, τό, derivatum, &c. V.
ΣΠΕΙ'ΡΩ, SERO, semino, SPARGO. f. ι. σπερῶ. f. 2. σπαρῶ. perf. ἔσπαρκα. a. 1. ἔσπειρα. a. 1. inf. act. σπεῖραι. a. 1. part. act. σπείρας, ασα, ἄσαν. a. 2. ind. act. ἔσπαρον, ες, ε. præt. pass. σπέσπαρμαι, sero, perf. pass. ἐσπάρμην, σαι, ὃ. perf. part. pass. ἐσπαρμένος, η, ον. a. 2. ind. pass. ἐσπάρην, ης, η. a. 2. sub. pass. σπαρῶ, ῇς, ῇ. a. 2. part. pass. σπαρείς, έντος, præt. m. ἐσπορα. Hinc σπέρμα, ατος, τό, semen. σπορὰ, ᾶς, ἡ, satio: σπορεὺς, ἄς, ἡ, idem: διασπείρω, dispergo: διασπορὰ, ᾶς, ἡ, dispersio.
Σπειρίδιον, ου, ὁ ἡ ὦν, spiræ similis; orbem

orbem spiris suis faciens; à Th. σπείρω, ἡ, V.
Σπείσαι, a. 1. inf. act. σπείσας, αντος, a. 1. part. act. σπεισάσθαι. a. 1. inf. m. σπεισάμενος, a. 1. part. m. verbi σπένδω, libo. f. σπείσω.
Σπείσαντ', libaverunt. Ion. pro ἐσπείσαντο, 3. pl. a. 1. m. verbi ejusdem.
Σπεῖσαται, Poët. pro ἔσπεισαι, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi σπένδω, libo. f. σπείσω.
Σπεῖσις, ἡ, libatio, est verbale, à verbo σπένδω, f. σπείσω, tanquam à σπείδω.
Σπείσω, libabo: vide præced.
Σπειρὶ, ὁ ὦν, ἡ, SPIRO, nomen mul. q.d. in specu latitans.
Σπείλαιον, speculum. Gloss. Cyr. ex Lat. σπηλοποιὸς, speculatius.
Σπηλόω, implicor, &c. Idem quod πλέκω, ex eoque factum, per Metathesin literarum, & addito, σ; à Th. πλέκω, &c. V. Item, σπήλαμα, τό, i. e. ὁ ἥλιος τῆς συμπλοκῆς; est verbale à præced. σπηλόω; nam σπήλαξ est συμπλέξεως; & sonitum edere, ἐν τῇ συμπλοκῇ; inquit comment. Aristoph. in Pluto.
Σπηλολάτρης, aëris, ὁ, speculator, vox Lat. sic dictus à speculo quod gestabat: δρυοφόρος, seu δξιολάβος, satelles. Alii tamen speculatorem à speculando dictum volunt, ideoque per e scribi debere.
ΣΠΕ'ΛΕΘΟΣ, & πίλεθος, ου, ὁ, stercus, excrementum. q. à σπήλος, sordes.
Σπήλεθος, præced. fimus; scribitur etiam, σπίλεθος; apud Athen. l. 15. sed scriptura putatur esse mendosa.
Σπήλιον, ου, τό, armilla; Æolicè sic dicitur pro ψέλιον, id V.
Σπηδεῖον, τό, vas ibaminibus dicatum, i.e. κύλιξ, ἢ τὸν οἶνον ἐπαποδύνει; inquit Athen. est idem quod & pro σπονδεῖον, τό, id V.
Σπηδόνει, libabat, Ion. pro ἔσπενδε, 3. sing. imperf. act. verb σπένδω, quod vide.
Σπηδύσω, libo, sacrificio; est Ionicè pro Th. σπένδω, V. Item, σπονδὴ, ἡ, libamen; idem quod. & pro σπονδὴ, ἡ, V.
Σπηδύμενος, η, præs. part. pass. à
ΣΠΕ'ΝΔΩ, libo, fœdus ineo: (qu. à σπάω, pro traho, haurio) f. σπείσω. a. 1. ἔσπεισα. præs. pass. σπένδομαι, libor. p. m. ἐσπονδὰ· unde σπονδὴ, ἡς, libamen, fœdus. Hinc Angl. to Spend.
Σπηδοπειῦμαι, libor, immolor super hostia; item, inco fœdus; spondeo; idem quod σπένδομαι, pass. à Them. σπένδω, V. est comp. à Th. σπένδω, vel σπονδὴ, ἡ pro σπονδὴ & ποιέω, ἐομαι, ῆσομαι, &c. V. Σπηρχθὲς, in modum eorum quæ σπήρχεται; i. e. valide, adv. à σπήρχω, V.
ΣΠΕ'ΟΣ, ους, τό, SPECUS, spelunca. Poët. σπέος, Ion. σπῆος, dat. pl. σπέεσι. Poët. & Ion. σπήεσσι. Hinc σπήλαιον, ου, τό, idem.
Σπεσεῖδης, ους, ὁ ἡ ὦν, spiræ similis; orbem

Σπέρμα, ατος, τό, semen, SPERMA; in pl. σπέρματα, dat. pl σπέρμασι. Th. σπείρω, semino: legitur σπείρημα, pro σπέρμα, apud Nicand.
Σπερμαίνω, idem quod σπείρω, semino.
Σπερματίζω, sementa, semen fero: &
Σπερματικὸς, ὴ, seminalis. Th. σπείρω, semino.
Σπερμάτιον, τό, parvum, seu exile semen; minutum seminis genus; est diminut. à σπέρμα, ατος, τό, &c. V. Unde etiam, σπερματίας, ου, ὁ, cucumeris species; & σπερματίας πεπὼν, idem cum σπεπὼν πέπων, seu simplici πέπων; Athen. l. 2. Item, σπερματὶς, ίδος, ἡ, idem cum σπερματικὴ, ut σπερματίδες φλίσιν, seminariæ venæ, apud Aristot. H. an. l. 3. Item, σπερματισμὸς, ὦ, ὁ, seminis emissio; unde dicitur, τοῦ σπερματισμοῦ μεταφίεσιν, i. e. plantas semine natas, transplantare; apud Theophr. Hist. pl. l. 7. c. 4. verbale à σπερματίζω, &, omnia, à σπέρμα, ατος, τό, V.
Σπερματολόγος, idem quod, & ex illo cum seq. σπερμολόγος, id V.
Σπερματοπόλης, seminum venditor; ex σπέρμα, ατος, τό, & πώλης, à Th. πωλέω, V.
Σπερματόω, ῶ, semino, consero; unde σπερματωμένη γῆ, ager qui conseritur; Theophr. Item, σπερματώδης, ους, ὁ, ἡ, ὦν, seminalis, Aristot. in Probl. Utrumque à σπέρμα, ατος, τό, V. Item, σπέρμειον, τό, idem cum, & à σπέρμα, τό, plantarum, herbarum, arborum, fructuum, &c. Vel etiam animantium semen; item, Metaph. pro principio, & authore rei alicujus ponitur; ut σπέρματα πάθους, apud Plut. Item, σπέρμα, dicitur semen, i.e. fructus quem reddit semen; seu is, fa arbor; Athen. l. 3, & 4. atq; sic etiam dicitur fructus, quem uterus partu edit: apud Euryp. &c. V.
Σπερμολόγος, ου, ὁ, ἡ, garrulus, nugator, blaterator; ex σπέρμα, ατος, τό, semen, & λόγος, sermo: qu. qui suas nugas disseminat. Th. λέγω, dico.
Σπερμολογέω, præced. seu σπερματολογέω, signif. etiam qui semina colligit; & dicitur de aviculis, quæ in agris seminatis inter sulcos, non bene occâ depressos, semina legunt; apud Athen. & Aristoph. &c. Sic etiam nominantur homines viles qui in foro grana, seu semina instar frugilegarum avium colligunt, è saccis effusa, atq; inde victum quærunt, seu qui ex spicilegio victitant; Eust. &c. V.
Σπερμολογία, nugor, blatero, seu deblatero; seu verba loquaci ore fundito; unde, σπερμολογικὸς, nugatorius; Plut. Symp. 4. Utrumq; à præced. σπερμολόγος, V.
Σπερμοφόρος, semen ferens; seu semen commissum reddens; fructum ferens; in Epigr. Unde σπερμοφορία, semen fero, femento; ex σπέρμα & φέρω, ὁ, à Th. φέρω, V. Item, σπερμοφύω, semen prouveo, semen ferumpens, semine nascens; ex σπέρμα & φύω, unde φυὴ, ἡ, &c. V.
Σπερχθεὶς, έσσα, ὲν, irritatus, a. 1. part. pass. verbi σπέρχω, urgeo. a. 1. pass. ἐσπέρχθην.
Σπερχνὸς, ὴ, celer, festinus: à σπέρχω, idem quod σπέρχω, urgeo, festinare cogo.
ΣΠΕ'ΡΧΩ, urgeo, propello, irascor, festino. a. 1. pass. ἐσπέρχθην.
Σπεύδω, seminabo, f. ι. a. act. verbi σπείρω, semino, quod V.
Σπεῖς, dic, pro σπὲς, a. 2. imperat. act. ad formam verborum in μι, à σπέω, vel σπῶ, dico. f. σπέσω, a. 2. ἔσπον. Quod σπεῖε, ponitur pro ἕσπου, Poët. pro ἕπου, dico: vel pro ἕσπου, pro ἕπου, vel ἕπομαι, sequor.
Σπεῖδ', sequi: vide in σπεῦδω.
Σπεῦτε, 2. pl. a. 2. imperat. σπὲς, quod vide.
Σπευδάζω, incito, instigo; i.e. ὀτρωδῶ; Scholl. Hom. est à σπεύδω, ὦ, à Th. σπεῖδω, in pass. σπεῖδόμαι, adhortor, incito; & passivè, incitor, instigor, &c. V.
Σπεῖδες, festinat, 3. sing. præs. ind. verbi σπεύδω, festino.
Σπεύδοι, 3. sing. præs. opt. act. ejusd. verbi.
Σπεῖδοντ', pro σπεῖδοντα; acc. sing. &
Σπεῖδοντες, no n. pl. part. præs. &
Σπεῖδοντι, Dor. pro σπεῖδουσι, properant, 3. pl. præs. à
ΣΠΕΥ'ΔΩ, festino, σπεῖδεν βίον ἀθάνατον, Poët. loquendi genus, immortalem vitam affectare. præs. imperat. σπεῦδε, ἔτω· imperf. ἔσπευδον, f. σπεύσω. a. 1. ἔσπευσα. a. 1. imperat. σπεῦσον, άτω, a. 1. part. act. σπεύσας, ασα, ἄντος, præt. m. ἔσπευκα, unde σπευδὴ, ἧς, ἡ, festinatio; item studium: σπευδαῖος, α, ον, studiosus, diligens; item bonus, probatus: σπευδάζω, sedulò ago; quasi σπεῦδε ὀδόν.
Σπεύδομεν, properemus, Dor. pro σπεῖδωμεν, 1. pl. præs. subj. &
Σπεύσας, άντος, a. 1. part. act. verbi σπεῖδω, f. σω, festino.
Σπευστικὸς, ὁ, festinator, qui properare solet; unde σπευστικὸς ἄρτος; panis qui datur pro accelerato nuntio; à σπεύδω, σπεῖδόμαι, V.
Σπεῦσον, a. 1. imperat. ejusd. verbi.
Σπῆι, alii legunt σπεῖι, idque melius, dat. sing. à σπέεις, pro σπέος, εος, τό, antrum, Ion. σπῆος.
Σπήλαιον, ου, τό, spelunca, SPELÆUM. Them. σπέος, εος, τό, specus, antrum.
Σπηλάδιον, τό, parva spelunca; diminut. Item, σπηλαιώδης, speluncæ formam habens, in modum speluncæ factus; ut σπηλαιώδης ὑποστροφή; specus sulcavatus, caverna speluncæ modo ficta; scribitur & σπηλάδης, apud Pol. Omnia, à præced. σπήλαιον, V.
Σπήλυγξ, υγγος, ἡ, SPELUNCA: ab eod. Th.
Σπήλαιες, lapides prægrandes in itineribus projecti pontis loco: à σπηλὰς, laxum. Th. σπῆλος, idem.
Σπῆλος, εος, τό, longum, multum, prolixum; est neut. à seq. σπῆλις, vide.
Σπῆλις, ος, ὁ, ἡ, passus, amplus, spissus: à σπίζω, extendo.

Σπίδιος, vel σπιδεῖος; idem quod, præced. σπιδής, latus, amplus, passus; unde σπίδιον, τό, idem quod præced. σπιδής, τό, & ab eod. Th. σπίζω, V.

Σπιδνός, ή, densus, SPISSUS: ab eod. Them.

Σπιδόθεν, eminùs, procul, à longè; ut σπιδόθεν ἀφορᾶσθαι; longè antè prævidere; est adv. à σπιδνὸς, vel Casaub. V.

Σπίζα, ης, ἡ, avis, à sono: similis est passeri, à σπίζω, pip lo.

Σπίζη, ης, ἡ, idem cum præced. Casaub. fringilla, seu fringuilla; avis dicta per onomatop. Unde plur. σπίζαι ἱέρειαι, fringillarii accipitres; sed dicitur etiam σπίζιαι ἱέρακες, accipiter fringillarius; species accipitris; unde plur. σπίζιαι, idem cum σπίζαι; præced. V. Item σπίζιον, τό, parva fringilla; (diminut. a σπίζα,) vel quælibet avis; unde neut. plur. σπίζια, τά, dicuntur aves in genere, itidem a σπίζα, V.

Σπίνος αἰγιθαλὸς, exp. fringillago; apud Aristot. H. An. 8. 3. apud quem etiam, ibidem legitur & ἐριθακίζης, id V. Itidem à σπίζα. ἡ, V.

ΣΠΙ'ΖΩ, extendo, expando, q. à σπάω, traho: etiam pipilo, sonus quarundam avium.

Σπιθαμιαῖος & σπιθαμαῖος, vide in seq. Th. σπιθαμή.

ΣΠΙΘΑΜΗ', ῆς, ἡ, SPITHAMA, spatium inter pollicem & minimum digitum expassum: palmus major, dodrans: indè σπιθαμώδης, ες, ὁ, ἡ, spithamæ seu dodrantis longitudinem æquans, dodrantalis: σπιθαμιαῖος & σπιθαμαῖος, α, idem. Dicta vox παρὰ τὸ θαμὰ σπίζειν τοῦ δακτύλου, à digitis extensis.

Σπιθάμη, vide in præced. Th. σπιθαμή.

Σπίλα, fraces, σίμφυλα, Hesych. Sunt quædam sordes: à σπίλος, ου, ὁ, macula.

Σπιλάδιον, procellis, dat. pl, Ion. à

Σπιλὰς, άδος, ἡ, rupes, scopulus maris; qui seu σπίλος, maris. Est & σπιλὰς, procella: à σπίλος.

Σπιλόομαι, ῶμαι, maculor, sordidor, seu sordesco; in ep. Judæ; est pass. ab act. σπιλόω, labem aspergo; in ep. Jac. c. 3. &c. V.

ΣΠΙ'ΛΟΣ, ου, ὁ, macula, labes, vitiligo; item saxum.

Σπιλόω, maculo, f. ώσω. perf. ἐσπίλωκα. à præced.

Σπίλωμα, τὸ, macula; & labes aspersa vesti; item, nævus; exp. & locus salebrosus, saxum asperum; item, σπιλωτὸς, ῆ, ὁ, maculatus, maculosus; verbalia à σπιλόω, V.

ΣΠΙ'ΝΑΞΙΣ, ιος, ἡ, avis peregrina, avis incendiaria, Plin. an à σπινθὴρ;

ΣΠΙΝΘΗ'Ρ, ῆρος, ὁ, SCINTILLA qu. à σπὶν & αἴθω, ignis: hinc & σπινθαρίζω, scintillo.

Σπινθαρίζω, scintillo, à præced. Th. σπινθὴρ, ῆρος, V. Σπινθηρίδιον, scintillans; qui more scintillæ ducitur; ex σπινθὴρ, ῆρος & εἶδος, τό, V.

Σπίνα, ἡ, idem quod seq. Casaub. vide.

Σπίνος, fringilla, avis à σπίζω.

Σπίρα, ἡ, idem quod, & pro σπεῖρα, ἡ, spira, &c. V.

Σπλαγχνίζω, exta in manus sumo, & attrecto; quod fiebat à conjuratis jurejurando & religione arctissima se astringentibus; Dio, de Catilina; ἔσφαττε ἐσπλάγχνιζόμενος αὐτὰ μὴ ἧσσόν ἄλλων; item, extorum & viscerationis particeps fuit; item, σπλαγχνίζω, seu σπλαγχνίζομαι, auguror per exta, &c. à seq. Them. σπλάγχνον, τό, V.

Σπλαγχνίζομαι, misericordiâ commoveor. a. i. pass. ἐσπλαγχνίσθην, ης, η, a. 1. part. pass. σπλαγχνισθεὶς, έντος, à σπλάγχνον.

Σπλαγχνικὸς, ὴ, ὸν, ad viscera pertinens; ut, σπλαγχνικὰ φάρμακα; medicamenta quæ ad viscerum morbos conducunt; à seq. σπλάγχνον, τό, V. Item, σπλαγχνὶς, ίδος, ἡ, cor; Schol. Soph. itidem, ab eod. Item, σπλαγχνισμὸς, ῦ, ὁ, sacrificium; 2 Maccab. Item, commiseratio, qua viscera alicujus misericordiâ tanguntur; verbale à σπλαγχνίζομαι, misericordia summa & vehementi, atque ex intimis visceribus profectâ commoveor; item, σπλαγχνίζω, sacrifico; 2 Maccab. &c. V.

ΣΠΛΑ'ΓΧΝΟΝ, ου, τὸ, viscus. τὰ σπλάγχνα, viscera, cor, jecur, pulmones, affectus maternus, commiseratio. Hinc σπλαγχνίζομαι, summâ misericordiâ commoveor; ex ipso corde profectâ. Σπλάγχνον enim frequenter de corde dicitur, ut liquet etiam in compositis: ἄσπλαγχνος, non habens cor, & ἐυσπλαγχνος, animosus, misericors. Eustath. ducit à Dor. σπλὰν pro σπλὴν, splen: unum ex visceribus.

Σπλαγχνοπλὴς, ῆος ὁ, qui exta seu viscera torret; exta torrens; ex σπλάγχνον, τό, & ὀπτάω, fut. πτήσω, &c. V. Item, σπλαγχνοποιὸς, extispex; qui exta, seu viscera victimæ cæsæ inspiciens, ex eorum colore, aut gulitate, futura conjicit & prædicit; ex σπλάγχνον, τό, & ποιέω, ὁ, inspector, &c. V. Sic & σπλαγχνοτόμος, viscerum sector; qui viscera hostiæ mactatæ cultro resolvit, & eximit; ex σπλάγχνον, τὸ & τομὲς, ὁ, &c. V. Item, σπλαγχνοφάγος, viscerum vorator; unde, σπλαγχνοφάγια, homines violenti pauperum voratores; seu qui in sacris hominum viscera edebant; in l. Sep. c. 2. ex σπλάγχνον, τὸ, & φάγος, ὁ, à Th. φάγω, &c. V.

Σπλινθὶς, cinis: à σποδὸς, οῦ, ὁ, idem.

ΣΠΛΗ'Ν, σπληνὸς, ὁ, splen, lien, Angl. Spleen.

Σπληνιάω, ῶ, splenis dolorem patior; liene laboro; Pol. l. 2. Item, σπληνιᾶς, (idem quod σπληνιάδης, id V.) propriè sic dicitur cui lien obduruit; item, σπληνιον, seu σπληνίον, τὸ, idem quod Th. σπλὴν, lien; Pol. l. 2. Item, linteolum splenis figuræ, aut quacunque formâ, ad partium corporis habilitatem aptatum; quo excepto, vel illitum medicamentum adhibetur; item, σπλήνιον, dicta fuit à quibusdam herba ἀσπλήνιον, item, Hemionitis; ut testatur Dioscor. 3. 151. & 152. Item, σπληνῖτις φλὲψ, splenica vena; ramus superior, & minor veræ portæ, qui totus per lienem spargitur; Aristot. H. an. l. 3. omnia, à præced. Th. σπλὴν, ῆνός; unde plur. σπλῆνες, ῆνων, dolor lienis; Hippocr. Item, σπλὴν, idem quod σπλήνιον, τὸ, splenium, i.e. linteolum splenis formam referens; quo medicamentum illitum parti affectæ applicatur, &c. V.

Σπληνοδιαφθορὰ, splenem censumens, & minuens; ex σπλὴν, νὸς, & διαφθείρω, ῶ, unde διάφθορος, ὁ, &c. V.

Σπληνώδης, ες, ὁ, ἡ, lienosus, splenicus; qui liene laborat; qui magnum, & tumidum habet lienem, Hippocr. à Th. σπλὴν, ῆνός, ὁ, V.

Σπογγιὰ, ᾶς, ἡ, SPONGIA, Angl. a Sponge: à σπόγγος.

Σπογγὶτης, ου, ὁ, spongiator, spongiarius, qui spongias piscatur, secatque; item, σπογγίζω, spongiâ tergo, seu detergo; in pass. σπογγίζομαι, spongia detergor; unde verbale σπόγγισμα, τὸ, purgamentum, sordes spongiâ detersæ; Eust. Item, σπόγγιον, ου, τὸ, spongiola; diminut. & σπογγίτης λίθος, spongites lapis; Plin. 37. 10. & 19. omnia, à seq. Th. σπόγγος, V.

Σπογγολήπτης, qui spongias venatur; Plut. ex σπόγγος, ὁ, & ἅπτω, ἡ, &c. V. Item, σπογγολεκυμβιστὴς, qui aquas subit, ut spongias petris adhærentes avellat & extrahat; Pol. 7. 30. ex σπόγγος, ὁ, & κολυμβιστὴς, οῦ, unde κολυμβιστὴς, ὁ, &c. V.

ΣΠΟ'ΓΓΟΣ, ου, ὁ, spongia, qu. Cupê ὑγρά. Hinc σπογγώδης, ες, ὁ, ἡ, spongiosus.

Σποδόβραξ, ακος, ὁ, Dor. pro σποδόβυνις, υος, ὁ, qui in cinere jacet ac dormit. Ex σποδὸς, & ἐυνὴ, ἡ, cubile.

Σποδὸω, ferventi cinere obruo, percutio, purgo; item subagito, Th. σποδὸς, οῦ, ἡ, cinis.

Σποδοπλαῦσα, meretrix publica; παρὰ τὸ διατρίβειν τὰ πολλὰ ἐν ταῖς λαύραις; vel δημοσία ἀποδύεσθαι, τυτίζη, συμπλίνθου; Eust. ex præced. σποδέω & λαῦσαι, ἡ, &c. V.

Σποδιὰς, άδος, ἡ, & σποδὴ, ἡ, idem quod Th. σποδὸς, ὁ, cinis, &c. V. Item, σποδιακὸν κολλύριον; collyrium à cinereo colore dictum; & σποδιὰς, άδος, ἡ, nomen arboris; apud Theophr. H. 3. 7. qui ejus fructum σποδίας appellat; apud Athen. l. 2. forsasse σποδίας, legendum; arbor autem hæc dicitur esse veluti sylvestris prunus; omnia, ab eod. Th. σποδὸς, V.

Σποδίζω, f. ίσω, sub cinere coquo, comburo velut in cinere; cineritius sum. Th. σποδὸς.

Σπόδιον, τὸ, cinerula; recrementum metallorum ustorum, quod, cineris in modum, partim fornacum parietibus inhæresci, partim in terram decidit, indeque colligitur; pro quo dicitur & σποδὸς Dioscor. & Plin. Item, Cinis; ὁ, cinereus; ut σποδιὸν χρῶμα; Athen. l. 9. Item, σποδίτης ἄρτος; panis subcineritius, qui & ἐγκρυφίας, eò quòd ferventibus cineribus obrutus insaleretur; Athen. l. 3. Omnia, à Them. Cinis; ὁ, quod interdum non simpliciter cinerem

cinerem significat, sed sordidum, & cui carbones seu extincti, seu adhuc candentes permixti sunt, & aliarum rerum reliquiæ, foci quisquiliæ; ut Od. 1. & Plut. Symp. 8. Probl. 7. Sic etiam dicitur res nihili, aut in nihilum redacta; ut in Epigram. Sardanapali apud Athen. l. 8. Καὶ γὰρ ἐγὼ ποθὲν εἰμὶ; i. e. em expon. & pernicies, exitium; in Epigram. l. 2. pro ποθὲν, etiam καὶπόθεν dicitur apud Nicand, &c. Vide.

Σποδοειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ, cinereus: ex σποδὸς, οῦ, ὁ, cinis, & εἶδος, species. Them. εἶδω, video.

ΣΠΟ'ΔΟΣ, ου, ὁ, ἡ, cinis: q. à σβέω; σβεδὸς, quia exstincta & consumpta ligni remanet. κόνις, εως, ἡ, & τέφρα, ας, ἡ, idem.

ΣΠΟ'ΛΑΣ, άδος, ἡ, vestis coriacea.

Σπολὴ, ἡ, stola. Hesychius pro στολὴ, Dor.

Σπόλια, τὰ, lanæ, quæ ex ovium cruribus evelluntur: à σπάω, traho, evello.

Σπόμυος, pro ἀσπόμυος, sic σπομύια: Doricè pro σπυμύια, ας, ἡ; vide in σπέλο.

Σπονδιάζομαι, propitium reddo, propitio, favorabilem mihi facio, à σπονδὴ, ἡς, V.

Σπονδαρχαὶ, ῶν, immolatorum libamina.

Σπονδὰς, accus. plur. à σπονδὴ; quod vide.

Σπονδειακὸς, ut σπονδειακὸν μέλος, quod spondeis constat: Item σπονδεῖον, τὸ, vas, quo vinum libant in sacrificiis, aut conviviis; teste Poll. & Athen. l. 11. Item σπονδεῖος, ὁ, qui lib tionibus adhiberi solet; ut σπονδεῖον μέλος, apud Poll. 4. 10 Item σπονδεῖος πούς, pes apud metricos, duabus syllabus constans longis; sic dicitur, quod in libationibus metro ex tali pede constanti uti soleant; unde comp. ὁλοσπόνδειος, σπόνδειος, versus ex solis constans spondeis Itidem, à σπονδὴ, ἡς, V.

Σπονδὴ, ἧς, ἡ, libatio, libamen; σπονδῆσι, dat. pl. Ion. pro σπονδαῖς. Peculiariter σπονδαὶ dicuntur libationes quæ in sanciendis fœderibus adhibentur: & sæpe etiam ipsa fœdera: à σπένδω, libo: f. σπείσω, præt. m. ἔσπονδα.

Σπονδήτης, ου, ὁ, idem fere cum σπονδεῖος, unde fœm. σπονδήτις; ut σπονδῆτις ἐτεῶν, stilla quæ inter libandum è patera effunditur; Suid. ex Epigram. Item σπονδῆται, οἱ; qui vinum pateris libant: utrumque itidem à σπονδὴ, ἡς; vide.

Σπονδοπωλῶ, ῶ, & σπονδοπωλοῦμαι, libo sacrum laticem; fœdus & inducias paciscor; unde σπονδοπωλήσιμα, τὰ, pacta, tractata pacis, de quibus in fœdere icto convenit; ex σπονδὴ, ἡ, & πωλέω; vide.

Σπονδοφόρος, ου, ὁ, ἡ, qui libationes fert, sacerdos. Ex σπονδὴ, libatio, quod à σπένδω, libo) & φέρω, fero: præt. m. πέφορα.

Σπονδύλιον, τὸ, & σπονδύλιος, ὁ; idem quod, & à seq. Them. σπόνδυλος, ὁ; unum, vel quodlibet ex 24. ossibus, quibus tota spina constructa est; Poll. l. 2. Item σπόνδυλοι dicebantur ænei calculi, quibus judices utebantur in suffragiis ferendis; atque idem nomen sortita sunt etiam verticula, verticilla, vel vertibula, dicta, quibus immittitur ima fusi pars, vel pondusculum, quæ mulieres nentes imæ fusi parti appendunt, ut facilius eum convolvant; absque quo, fusus dici spondylos; (qui commissuram aliquam, quæ in fuso nulla est, præsuponit) non potest: licet etiam σπονδύλιον, τὸ; appellatur itidem verticillus ille fœminarum mentium, &c. vide.

ΣΠΟ'ΝΔΥΛΟΣ, ου, ὁ, SPONDYLUS, vertebra spinæ dorsi.

Σπονδὴ, ἄς, ἡ, & σπορὸς, ου, ὁ, semen, satio, à præt. med. ἔσπονμαι, verbi σπείρω, semino.

Σποραδόλυ, sparsim, palatim; est adv. à seq. σπορὰς, άδος; qui dispalatus vagatur huc & illuc; unde αἱ σποραδικαὶ νῦσοι; dicuntur morbi sparsim grassantes; Hippocr. &c. V. Item σποραδικὸς, palans, vagus, qui vitam degit vagabundam; Itidem à σπορὰς; V.

Σπορὰς, άδος, ὁ, vel ἡ, sparsus, dispersus: &

Σπορεὺς, έος, ὁ, sator, seminator: ab eod Them.

Σπορεύω, sero, semino; unde verbale σπορεύσις, idem quod, & à præced. σπορὰς, V. Item σπορευτὸς, ὴ, ὸν, satio, satus; & expon. etiam tempus serendi; à præced. σπορὰς. vel σπείρω; V.

Σπορεύομαι, ῶμαι, ἐύμην, τὰ, fata: ab eodem Them.

Σπόρη, vide in σπορὰς.

Σπόρος, genit. Doric. pro σπείρου· vide σπορὰς.

Σπρᾶ, pro ἴσασι, pro quo & σπεῖσι, Ion. & Poët. præt. imperat. m. verb. ἴσασμαι, Poët. pro ἵσταμαι, sequer: in cujus temporibus fæpe amittitur ι, vide in σπείσι. Et apud Scythicè oculum significat.

Σπουδάζομαι, opera mihi navatur, studiosè exercito, in pretio habeor, est pass. ab act. seq. σπουδάζω. V.

Σπουδάζω, seu ὸ ago, contendo, feriò ago: f. άσω, præs. part. σπουδάζων, ουσα, ον, in accusativ. pl. σπουδάζοντας, perf. ἐσπούδακα· a. 1. imperat. act. σπούδασον, άτω· à σπουδὴ, diligentia. Them. σπουδάω.

Σπουδαῖος, αία, αῖον, diligens, probus: honestus, fervus; compar. σπουδαιότερος, & Attic. σπουδαίστερος, majori studio utens: à σπουδὴ, studium. Them. σπουδάω, festino.

Σπουδαιότατος, nom. pl. superl. grad. à σπουδαῖος; quod vide.

Σπουδαιόφρονες, & σπουδαιόφρονες, diligentius, adverb. compar. grad. à σπουδαῖος, studiosus. Them. σπουδάω, festino.

Σπουδαιότης, diligentia, 3. Maccab. est à præced. σπουδαῖος. V.

Σπουδαίως, adv. studiosè, diligenter, ferio: à σπουδαῖος, quod V.

Σπουδαιολογία, ας, de rebus gravibus, & seriis loquor, vel gravi, & serio sermone utor; ex σπουδαῖος, & λέγω, dico; unde λόγος, ὁ, &c. V. Item σπουδαιολόγος, magistratuous gerendis studens; id est, qui magistratus ambit: Item σπουδαρχέω, ῶ, ὁ, & σπουδαρχίδης, idem: Unde σπουδαρχία, studium gerendorum magistratuum, ambitio; & σπουδαρχίον, sive σπουδαρχεῖον, ου, magistratibus gerendis studeo, magistratus ambio; ex σπουδὴ, ἡ, & ἀρχὴ, ἡ; unde ἀρχὲς, ὁ, &c. V.

Σπούδασμα, τὸ, res studiosè elaborata: Item res quæ studiosè fit, & affectatur seu cui studetur; pro eod. dicitur, & σπούδαμα, apud Hesych. Item σπουδαστὴς, οῦ, ὁ, studiosus, qui rei alicui, aut homini studet, unde σπουδαστικὸς, diligens, strenuam operam navare fidens: Item qui serio sermone delectatur; Plut. verbalia, à σπουδάζω, ομαι, &c. V

Σπουδὴ, ἧς, ἡ, & Dor. σπουδᾶ, festinatio: per Metaph. animi intentio, desiderium, STUDIUM, diligentia. Them. σπούδω, festino: præt. m. ἔσπουδα.

Σπουδῇ, dativ. præced. adverbialiter, diligenter, festinanter, cum labore: à præced.

Σπουδογέλοιος, q. d. cujus studium est risiculum; ex σπουδὴ, ἡ, & γέλως, ῶτος; unde γελοῖος, ὁ, &c. V.

Σπῦσμα, apud Hesych. dicitur quasi per contract. pro σπόσασμα, τὸ; id vide.

ΣΠΤΡΑΘΙ'Α, ας, ἡ, & σπύραθος, ου, ὁ, ἡ, tum σπυρὲς, έδος, ὁ, ἡ, caprarum stercus.

Σπύραθος, μία; apud Dioscor. dicitur stercoris caprini una pilula; seu una bacca, & unus globulus: apud quem etiam legitur αἰγὸς, vel αἰγῶν σπύραθοι; sed & de ovillo quoque stercore usurpari docet Hesych. & pro σπυρὲς, dicitur etiam σφυρὲς, apud Aristoph. teste Suid. vide præced.

Σπυρίδιον, τὸ, sportula, corbula, Aristoph. sed expon. & caprarum fimus; (fortasse pro σφυρίδιον,) est diminut. à præced. σπυρὶς, ίδος; Vide, Item σπυρίδιον, idem quod præced. σπυρὶς, & σπυρίσκιον, τὸ, sportula; Itidem diminut. à σπυρὶς, ίδος; V. Item σπυρὶς, Syracus. pro σπυρὶς; à quo Them. hæc omnia derivantur.

Σπυρὶς, ίδος, ἡ, SPORTA, corbis, fiscella, seu vas vimineum aut junceum. Them. πυρὸς, ῦ, ὁ, triticum, frumentum.

Στάγιον, ὀξάγιον· q. nota senarii.

Στάγμα, τὸ, gutta, stilla; seu liquor qui stillatur; in Epigram, est verbale à στάζω, f. ξω, &c. V.

Σταγὼν, όνος, ὁ, stilla: à στάζω.

Σταγονίας, ου, ὁ, stillatitius, stillatim emanans; Dioscor. 1. 82. est à præced. σταγὼν, όνος, gutta, &c. V.

Στάδιον, stadium, i. e. stando, more eorum qui stant; Eust. unde σταδιαῖος, α, ὁ, stans, erectus; Hesych. ut σταδιαῖος μαχητὴς, stataries miles, utrumque ab ἵστημι; V.

Σταδιοδρομία, ut σταδιοδρομία μικρὰ, apud Luc. & σταδιοδρομίαι ἱππικαὶ, &c. Item σταδιάς, ου, ὁ, & σταδιὸς, ἰος, ὁ, qui stadium currit, qui stadio certat; in Epigram. l. 2. Item σταδιαῖος, α, ὁ, stadii mensuram æquans: Athen. omnia à στάδιον, vel στάδιος; quæ V.

Σταδιοδρομέω, cursu contendo: fut. ήσω. à

Σταδιοδρόμος, qui in stadio cursu certat: quod

quod ex στάδιος, seu ον, stadium: (quod ab ἵστημι, sto,) & δρόμος, cursus, p. æ. m. δίαυλος, verbi τρέχω, curro: f. θρέξω, a. 2. ἔδραμον.

Στάδιον, vide in στάδιος.

Στάδιος, α, ον, firmus, a, um; stabilis: ab ἵσταμαι, sto. Sed στάδιος, ου, ὁ, substant. & τὸ στάδιον, STADIUM, cursus, seu campus, ubi equestria vigent exercitia; continens sex jugera. Æol. σπάδιον, SPATIUM.

Στάζω, præced. est etiam aopensus, pondere demensus; atque sic est à στάω, ἵστημι, significante appendo, &c. Vide.

Σταδισμὸς, ὅ, ὁ, dimensio terræ per stadia: à præced. σταδίζω; V.

Στάζοντα, stillantem, acc. sing. part. præs. a στάζω, stillo.

ΣΤΑ'ΖΩ, stillo, f. ξω. Hinc σταγὼν, όνος, ἡ, stilla, gutta: στάζω, ξω, stillo: σταλαγμὸς, οῦ, ὁ, distillatio.

Σταθεὶς, ἐντος, ὁ, status, positus, a. 1. part. pass. verbi ἵστημι, sto, f. στήσω, a. 1. pass. ἐστάθην.

Στάλω, Bœot. Syncop. pro ἐσταθῆς, steteris, 3. plur. a. 1. pass. verbi ἵστημι, sto.

Σταθιερὸς, ὰ, ὸν, stabilis, e: à στάω, seu ἵστημι, sto.

Σταθίζω, Attice pro στάω, torreo; i. e. ὀπτῶ, lento igne asso; nam στεθίειν, dicunt attici, τὸ καθ' ὅλιγον ὀπτᾶν; unde στεθιστὸς, adustus, reducunt ad Them. ἵστημι; vide infra, στεθίω.

Σταθηρὸς, firmus, robustus; idem quod, & ita στεθιερὸς, firmus, &c. V. Item σταθερότης, ητος, ἡ, stabilitas, constantia, firmitas; à præcedent. σταθηρὸς; Σταθῆτ, 3. sing. a. 1. sub. passiv.

Σταθῆναι, a. 1. inf. pass. &

Σταθήσομαι ἡ, σεαι, f. 1. passiv. verbi ἵστημι, sto.

Στᾶθι, Dor. pro στῆθι, a. 2. imperat. act. verbi ejusd.

Στάθμα, ας, ἡ, Dor. pro στάθμη, ἡ, meta: quod vide.

Σταθμάω, f. ήσω, ad amussim exigo, pondero; æstimo: σταθμήσομαι, conjicio: à στάθμη, amussis. Th. ἵστημι, sto.

Σταθμιδιμὸς, Ion. pro σταθμισμὸς, conjiciens: à σταθμίομαι, vel ώμαι.

Σταθμεῖον, stabulor, stativa habeo, diversor, à σταθμὸς, ὁ; V.

Στάθμη, ης, ἡ, amussis, regula ad quam aliquid exæquatur, meta: & inde,

Σταθμητὸς, ὴ, όν, ad amussim exactus; vel qui ad amussim & lineam exigi ac dirigi potest: sed expon. etiam μέσητὸς; apud Arrian. est verbale à σταθμάω. V.

Σταθμίω, f. ίσω, expendo, pondero. Th. ἵστημι, sto, pondero.

Σταθμὸν, ου, τὸ, idem quod σταθμὸς, ὁ; id vide.

Σταθμὸς, stant ligna in navi, quibus tabulæ sup er imponuntur; Poll. à Them. στάω, vel ἵστημι, &c. V.

Σταθμοῦχος, qui σταθμὸς; i. e. mansiones distribuit, & suam cuique assignat, mansionum curator; vel qui hospitia distribuit in comitatu principum; Plut. ex σταθμὸς, ὁ, & ἔχω, f. σχω, unde σχὴ & σχὸς, ὁ, &c. V.

Σταθμὸς, ὁ, ὴ, stabulum, statio; postis; stratera; pondus: dativ. sing. σταθμῷ: dativ. plur. Ion. σταθμοῖσι Them. ἵστημι, sto.

Σταθμοῦχος, qui habet σταθμὸς, hospes; apud quem diversari aliquis potest: sic appellari per jocum posse patrem quoq; familias, tradit Pol. ex σταθμὸς, vel σταθμὸς, & ἔχω, cujus varia composita desinunt in ἄχος, &c. V.

Στᾶϑος, ους, τὸ, Dor. pro στῆθος, τὸ, pectus.

Σταῖμψι, σαῖτε, σαῖεν, Att. Syncope, pro σταίημεν, ητε, σαίησαν, 1. pl. a. 2. opt. act. verbi ἵστημι.

ΣΤΑΙΣ, & σταὶς, αιτὸς, τὸ, farina triticea aqui subacta.

Σταίτη, ης, ὁ, ἡ, confectus ex farina triticea aquâ subacta; unde in fœm. σταιτίνη, ἡ, scil. μᾶζα, placenta confecta ex ea farina; Item σταιτῆτης, sci. πλακὸς, alia placentæ hujusmodi species; apud Athen. l. 14. Item σταιτώδης, ους, ὁ, ἡ, ὴ, plurimum σταιτὸς admixtum habens: omnia à præcedent. Them. σαὶς, σαὶς, in genit. σαιτὸς, &c. Vide.

Σταικτὴ, (διυδημίη) κενὶα dicitur lixivia, vel lixivium liquidum à quovis cinere co'atum, gutta lixivia, aloe, &c. Item calx; Item cinis lixivii, lix; ut ἄμμι σταικτὴ, est mu ia colata, liquida: cui oppon. cruda, dura; Item σταικτὴ, scil. ῥητὶς, liquor oleaceus è myrrha cinnamoque inciso stillans; Theophr. & Dioſc. Item σταικτὸς, ἡ; atramenti sutorii genus esse dicitur; utrumque à seq. σταικτὸς, stillatus, liquidus, &c. V.

Σταικτὸς, ὴ, stillatitius, Th. στάζω, f. ξω, stillo.

Στάλα, ας, ἁ, Dor. pro στήλη, ἡ, columna.

Σταλαγμίας, ου, ὁ, & σφαγμὸς, ῆς, ὁ, gutta; id est, stilla: Item distillatio, & fluxio à capite ad alia membra: Item sic & dici traditur, chalcanthi genus purissimum, stiriæ seu guttæ simile, & per jocum, homo parvæ staturæ, seu homuncio, sic apud Athenienses nominabatur; ut docet Eust. utrumque verbale à seq. σφάζω.

Σταλάω, & σφάζω, f. ξω, STILLO. Th. στάζω, idem.

Σταγμικὸς, ῆ, ὸν, stillatitius, undè neut. σταγμικὸν, stillatitium, ait esse Dioſc. quod scil. guttatim ex humidis, & confractis locis stillat: Item σταλακτὸς, ἡ; stillatitia, genus chalcanthi, sic dictum, quoniam humoribus statim in cuniculos quosdam colatis, concrescit; Dioſc. ut & σφακτὸς, ὁ, stillatitius; unde σφακτὸν χαλκαρδὲν; apud Dioſc. 5. 114. omnia. Itidem verbalia à præced. σταλάζω; V.

Στάλλω, missum esse, a. 2. inf. pass. verti στέλλω; mitto, aor. 2. passiv. ἐστάλην.

Στάλικες, dicuntur paxilli, sive furculæ, & cervi sive varii, quibus attolluntur sustentanturque tectia, & quorum adminiculo, plagarum mieu'osa laxitas intenditur; est à Them. ἵστημι, vel στάω, vel à seq. στάλιξ; V.

Στάλιξ, κος, ὁ, varrus, paxillus, qui facit imposita στέγειν.

Στάμνιος, idem cum, & pro στάμνος; id vide.

Στάμνος, qui vim habet contrahendi, cui vis inest reprimendi & altringendi, seu distendendi; Dioſc. l. 5. est verbale à στέλλω, στέλλομαι, contraho, contrahor, &c. V.

Στάμφω, Poët. pro στήσω, a. 2. inf. activ. verbi ἵστημι, sto. Alii scribendum censent στάμψω, à στήσω, Dor. στᾶσω, hinc Att. & Ion. στάμψω, & per Apocopen στᾶμψω.

Στανὶς, ἴνος, lignum in navi erectum: à στάω, seu ἵστημι, quia stat.

Σταμνέλιον, ου, τὸ, στάμνιον, τὸ, & στάμνισκος, ὁ; omnia diminut. vel idem signif. cum seq. Them. στάμνος; vas fictile ad vina condienda perutile, &c. vide.

ΣΤΑ'ΜΝΟΣ, ου, ὁ, ἡ, urna, hydria, amphora: ut puto, à στάω, quod erecta stet.

Στὰν, Ion. pro ἵσταν, hoc vero Bœot. Syncope pro ἔστασαν, steterunt, 3 pl. a. 2. ind. act. verbi ἵστημι, sto: f. στήσω, a. 2. ἔστην.

Σταξάμες, Dor. & Æol. pro στάξομεν, stillabimus, 1. pl. f. 1. verbi στάζω, stillo: f. ξω.

Στάξοισι, Æol. & Doric. pro στάξουσι, 3. pers. plur. fut. 1. verbi στάζω, stillo, f. ξω.

Στάτε, Ion. pro ἵστατε, neut. gen. pl. num. perfect. part. activ. ab ἵστημι, sto; perfect. partic. ἑστακὼς, ότος, & Ionic. crasi ἑστὰς, ότος, & per Aphæresin στάότος, &c.

Στὰς, qui stetit: aorist. 2. part. activ. Sed στᾶσ', pro στᾶσα, a. 2. part. f. g. ab ἵστημι, sto.

Στάσις, consistas, 2. sing. a. 1. sub. m. Dor. pro στήσῃ, ab ἵστημι, sto.

Στασιάζω, f. άσω, seditionem excito: V. in στάσις.

Στασιασμὸς, οῦ, ὁ, dissentio; à præcedent.

Στασιαστὴς, οῦ, ὁ, qui seditiones concitat, seditiosus; unde στασιαστικὸς, ad seditiones concitandas aptus, seditiosus; ut στασιαστικοὶ λόγοι; apud Plut. Item στασιαστικῶς, seditiosè, factiosè, adverb. & omnia, à præced. στασιάζω, factionibus contendo, vel seditione dissideo; à Th. στάω, ἵστημι, unde στάσις, &c. V.

Στατὴμ, ῆρος, ὁ, ἡ, stativus, Gloss. Cyr. ab ἵστημι, sto.

Στατμὸς, præced. propriè est stabilis, firmus, constans: Item quietus; Plut. Item gravis, seu tardus; in bonam partem, apud Aristot. Item tardus, id est, hebes, stupidus; Aristot. & Pol. unde λέξις στατμὸς, dicitur oratio stabilis & tedata: Item στατμὸς ἀργύριον, dicitur pecunia usuraria, & in plur. neut. στατμὰ, pondera, στάθμια; Poll. &c. vide.

Στάσις, εως, ἡ, propriè statio, ipse stardi actus: deinde factio, seditio: & hinc

Σταπάδης, ου, ὁ, στασιάσης, ης, ὁ, seditiosus. Th. ἵστημι, sto, erigo, cum multitudo se erigit adversus præsides.

Σταπάδεια, ἡ, seditiosus status; Plut. Item στασιωτὴς, οῦ, ὁ, factiosus, seditiosus: Item seditioni obnoxius; & apud Thuc.

Thuc. l. 4. κτὸ στασιωτικὸν, expon. seditiosè; more eorum qui seditiones faciunt, utrumque à præced. στασιάσης, qui factionis alicujus est: Item seditiosus, qui seditionem concitat, &c. V.

Στάσκον, Ion. & Poët. pro ἵστη, 3. sing. a. 2 ind. act. verbi ἵστημι, sto.

Στάσκω, sto, ab ἵστασκε, ut scribit Gaza, l 2. Gram.

Στάτομαι, Dor. pro στήσομαι, f. 1. m. verbi ἵστημι, sto.

Στατὸν, Dor. pro στήσω, f. 1. verbi ἵστημι.

Στατὸν, undè καταστάλον, constituere oportet; Plat. de leg. sunt verbalia gerundiva ab ἵστημι, & καθίστημι q. v.

Στατὸς, foveo, calefacio, torreo, assо, propriè lento igni; idem quod σταθίω, utrumque quidam volunt compositum, ex στάω, vel ἵστημι, & ὑω, uro, &c. V.

Στατὴρ, ῆρος, ὁ, STATER, nomen monetæ, continentis pondus quatuor drachmarum.

Σταφιδώδης, ους, ὁ, passus; part. a. 1. pass. & σταφιδώσαντες τὸν σταφυλὸν, passam uvam facientes; Dioſc. l. 5. c. 29. part. a. 1. act. quasi ab inusit. σταφιδώω, όομαι; à seq. σταφὶς, ίδος, &c. V.

ΣΤΑΦΙ'Σ, ίδος, ἡ, uva passa. Hinc σταφυλὴ, ῆς, ἡ, uva: q. à στάζω, quia stillat liquorem; hinc & σταφυλὴ ἀνθρώπου, Columella, uva: sed σταφυλὴ, ῆς, est perpendiculum.

Σταφὶς ἀγρία, herba peduncularia, seu pedicularis; de qua Dioſc 4. 156. Plinius, pituitariam vocat, quòd τὸ κορύζης pituitam sanet; à præced. Them. σταφὶς; V.

Σταφυλὴ, & σταφύλη, vide in σταφὶς. σταφυλῆσι, dat. pl. Ion. à σταφυλὴ, uva.

Σταφυλὴ ἀγρία, dicitur uva sylvestris, uva labrusca, i. e. uva vitis erraticæ; à præced. σταφυλὴ; V.

Σταφυλοτομία, ας, ἡ, uvæ incisio; ex præced. σταφυλὴ, & τέμνω, undè τομὴ, ἡ, à præt. med. τέτμημαι, &c. V.

Σταφυλίδες, apud Poll. sunt αἱ σταφίδες, seu βότρυες; uvæ, racemi; est plur. fœm. à sing. σταφυλὶς; V. Item σταφυλίζω; Hesych. expon. τὸ σωπάζειν, (seu legendum, σωπατίζειν,) τὰς ὠὰς τῇ ἱματίῳ; Item σταφυλῖτις, ιδος, ἡ, herba romen, quam Latini pastinacam appellant; vide de ea Dioſc. l. 3. 59. & Plin. 19. 5. sed est etiam insecti quoddam genus, quo uvæ σταφυλίνου, scribitur in Hippiatr. Item σταφυλὶς, ίδος, ἡ, uva, racemus; unde σταφυλῖτις, Bacchi cognomentum, apud Elian. omnia à σταφυλὴ, ἡ; V.

Σταφυλοβολεῖον, locus in quem conjectæ uvæ calcantur; sed scribitur & σταφυλοβόλιον, pro loco ubi uvæ reconduntur; ex σταφυλὴ, vel σταφυλὶς, & βολὴ, ἡ, unde βολέω, ῶ, &c. V. Item σταφυλοδρέμμει, dicebantur quidam τῶν καρπαζῶν, qui incitabant vindemiatores; ex σταφυλὴ, ἡ, vel σταφυλὶς, & δρέμω, ὁ, &c. V. Item σταφυλοφόρος, uviger; ut σταφυλοφόρον μέρος, particula uvigera; pars oris interior; apud Aristot. 1. An. ex σταφυλὴ, vel σταφυλὶς, & φορέω, ὁ, à φέρω, fero, &c. V.

Σταφύλωμα, τὸ, dicitur vitium in oculo, cum erosa rupt'aque cornea tunica, altera ei subdita (quæ ὑπερειδὴς dicitur) ad eum modum excidit, ut acinum uvæ, pupilla oculi insi mmatione, & dolore in altum erecta, figurâ repræsentat; Dioſc. & Aët. &c. à σταφυλὴ, vel σταφυλὶς; vide.

Σταχάτη, ης, ἡ, trutina, Dor. ab ἵστημι, pondero.

Σταχηρὸς, ὴ, ὸν, spicatus, seu spicam ferens; à seq. Them. στάχυς, υος; V. Item σταχύομαι, ώμαι, spicor; i. e. spicam profundo, vel in spicam evado; unde part. præt. ἐστάχυωμαι, spicatus: Dioſc. 4. 1. Itidem à στάχυς, υος, seq. V.

Σταχυολόγιον, ὦ, spicas jacio: seu spicas emitto, pro trudo aristas Theophr. ex στάχυς, υος, & βολέω; V. Item σταχυολόγος, qui spicas legit, seu colligit; unde σταχυολογέω, spicas lego, seu colligo, & σταχυολογία, ἡ, spicilegium; omnia ex στάχυς, υος, & λέγω, lego; i. e. colligo: (σταχύομαι, vide pau'ò supra, cum σταχηρὸς:) Item σταχυοσφαιρος, spicea coronâ redimitus, spiceam coronam gestans; ex στάχυς, υος, & σφαῖρα, ὁ, &c. V.

ΣΤΑΧΥ'Σ, υος, ὁ, spica: in nom. pl. στάχυες· q à στίχος, ordo; quia certos habet ordines granorum; Item stella, quæ spica virginis dicitur: & herba, marrubio similis. Est & στάχυς, υος, ὁ, nomen viri.

Σταχυώδης, spicam partens, spicatus, spicam gerens, spicosus; à præced. Them. στάχυς, υος; V.

Στάω, σῶ, STO, maneo: ab hoc inusit. est ἵστημι, statuo.

ΣΤΕ'ΑΡ, ατος, τὸ, sebum, seu sevum; Item farina aquâ subacta.

Στεάριον, τὸ, aliquantum sevi, seu adipis; Item aliquantulum fermenti seu paltæ: est diminut. à Them. præced. στέαρ, ατος, axungia; i. e. oleosa, & pinguis substantia, adipe (qui πιμελὴ dicitur,) siccior, magisque concrescens: Item adeps ipse; Item fermentum, &c. V. Item στεατόω, in sevum seu sebum aut adipem converto, obeso; undè στέατωμα, τος, dicitur tumor præter naturam, mali coloris, tactu lenis, primum pusillus, temporis progressu amplior, adipem intra se membranâ concludam habens, Poll. verbale à στεατόω, præced. Item στεατώδης, ους, ὁ, ἡ, ὴ, sevum seu sebum referens, unctus, & colore, sevosus; Them. στέαρ, ατος, τὸ; V.

Στεγάζω, tego, operi; unde part. præt. pass. ἐστεγασμένος, tectus; sed expon. etiam fultineo, fulcio à Them. στέγω, tego, &c. V.

Στεγανὸς, ὴ, ὸν, caupo, paterfamilias; Poll. (i. e. στέφανος) ex στέγη, ἡ, & νομὸς, ὁ; à Them. νέμω, &c. V. Unde etiam στεγανόμιον, τὸ, merces quæ datur pro hospitio; i. e. ἐνοίκιον; Poll. Item ναῦλον, hoc etiam vocatur; ex iisd. cum præced. στεγάνομος; V. Item στεγανότης, planipes, plancus, plorus, plautus; Aristot. An. 2. 12. ex στεγανὸς, & πούς, &c. V.

Στεγανὸς, & per Sync. στεγνὸς, ῆ, opertus, solidus: à στέγω, tego, fultinco.

Στεγανὸς, præced densus, durus, &c. Est etiam tacitus; à denfitate & solidi'ate, translatione sumptâ; qui secreta in pectore

pectore clausa retinet, &c. Unde neut. pl. τὰ στεγανὰ, dicuntur quæ vel id, quod effluere nititur, inclusum retinent; vel quæ arcent id, quod intrare conatur, ut ὄμβρῳ στεγανὸν, per quam aqua penetrare non potest: Item τὰ στεγανὰ, dicuntur etiam, subst. tecta; i. e. στέγαι, &c. V.

Στεγανόμφαλα, τὰ, dicuntur, ἐν πᾶσι τοίχοις, nexus, & vincula, quæ parietes continent, ne dilabantur: Item στεγανῶς, adv. arctè, strictè, ita ut nihil effluat, vel penetret: Diosc. 2. 91. Utrumque à præced. στεγανὸς; V. Item στεγανώτερον, magis taciturnus, conticentior: Bud. Unde proverb. στεγανώτερον ἀρεοπαγείτου, areopagitâ taciturnior; Eratm. in Chiliad. est compar. à præced. στεγανὸς; V.

Στέγαστρον, ὁ, vel στεγάστρη, ἡ, qui tecto præest, præfectus ædium, ex στέγη, ἡ, & ἄρχω, vel ἄρχομαι, ὁ, &c. V.

Στέγασμα, τὸ, tegmen, operimentum, tegumentum: Item στεγαστὸς, ὁ, tectus, opertus; verbalia à στεγάζω; quod V.

Στεγαστίδιον, ad aliquid tegendum aptæ. Them. στέγω, tego.

Στεγαστὶς σφαιρικὴ coriacea tunica, qua corpus tegimus ad arcendas pluvias: Item στεγαστὸν, τὸ; id quo tegere, & operire aliquid possumus; Plut. utrumque à στεγάζω; V. pro eodem etiam dicitur, στεγαστὴρ, à Th. στέγω; V.

Στέγη, ης, ἡ, tectum, ædificium, contignatio: unde Angl. Stage. Th. στέγω.

Στεγὶς Hesych. exp. ἡ πόρνη, meretrix; καμπτύνη, Poll. scortum, à στέγη, ἡ, vel Th. στέγω, V.

Στεγνὸς, per sync. factum ex στεγανὸς, tectus, densus, &c. propriè de vasis dicitur densioribus, & solidioribus, ita ut nec timis, nec raritate liquorem infusum transmittant; sic apud Eurip. στεγνὰ Κελαινάμπακα, dicuntur densa & solida tabernacula, seu tecta & operta: Item dicuntur & volatilia habere πτερὰ στεγνὰ, quorum alæ fissæ non sunt, seu una membranâ constant, ὑμενώδη, ἀε πᾶσ ἀκρίδων; Nic. in Ther. Item στεγνὸν, τὸ, dicitur, substantivè tectum: Xen. Unde στεγνόω, ῶ, tego, operio: Item astringo; Diosc. & in passiv. στεγνόομαι, astringor; unde verbalia στεγνωτὸς, ἡ, astrictio, seu constrictio; Diosc. & στεγνωτικὸς, astringendi, seu constringendi vim habens; omnia à Them. στέγω; Vide in passiv. στέγομαι, tegor, occulor: Item contineor; unde etiam στέγω, &c. τὸ, & tectum & domum significat; idem quo στέγη, ἡ, tectum, domus, &c. V.

ΣΤΕΓΩ, TEGO, operio: Item tolero, sustineo; impedio, propulso, f. ξω. p. ἐστεγα, præt. m. ἐστεγα. Hinc στέγω, vel στέγομαι, &c. τὸ, tectum.

Στειβεύς, ως, ὁ, qui viam pedibus calcat seu terit, viator; à Them. στείβω, in pass. στείβομαι, calcor, teror, &c. V.

ΣΤΕΙ'ΒΩ, STIPO, calco, constipo: q. ex στάω & βάω qui enim calcat stat & it quodammodo; quia stando movet pedes. Hinc στιβὸς, ὁ, via, semita.

Στείλατο, collegerunt, Ion. pro ἐστείλαντο, 3. pl. a. 1. ind. m. verbi στέλλω, mitto, contraho; q. v.

Στειλεὰ, ᾶς, ἡ, foramen securis, in quod στέλεχος, i. e. immittitur lignum: &

Στειλεὸν, & Poët. στηλεὸν, ῶ, τὸ, & στηλὸς, vel στειλὸς, ὁ, ὁ, lecythus manubrium, quod στειλεὰ, immittitur.

Στεναυχένιος, pro στεναύχιος, arctæ cervicis seu angustæ; ut στεναύχου λάγηνος, lagenæ angustæ cervicis; ex στενὸς, Ion. pro στενὸς, & αὐχὼ, &c. Vide.

Στεναχμὸν, arctata, Ion. pro στενοχμὸν, præt. part. pass. f. g. verbi στένω, gemo. Them. στενὸς, angustus, arctus, Ion. στεὸς, idem.

Στένεντο, Ion. pro ἐστένοντο, resonabant, 3. pl. imperf. à στένομαι, suspiro. Vide στενάχω.

Στενὸς, ὴ, Ion. idem quod στεὸς, ῆ, angustus: sed

Στεῦν, ος, ὁν, τὸ, via angusta, anxietas. Them. στενὸς.

Στενύω, Ion. pro στένω: &

Στείνω, Ion. pro στένω. Th. στενὸς.

Στεναπὸς, Ion. pro στεναπὸς, hoc autem Poët. pro στενπὸς, arcta, seu angusta via: à στενὸς, angustus, & ὀπὴ, foramen.

Στενάμψω, stetterimus, Ion. pro στάμψω, 1. plur. aorist. 2. sub. activ. ω in ο resoluto, στάμψω & Ectasi Poët. στέναμψω, verbi ἵστημι, ιτω, f. στήσω, a. 2. ἔστην, 2. sub. στῶ.

Στεπὶς, ῖδος, ἡ, calceatus, est verbale à στέβω, -ομαι, &c. V.

Στέφος, ους, & Ion. στέφη, ης, ἡ, carina navis, quasi στέφη, firma: à στερρὸς, solidus, pro στερὸς, idem: quod causa sit solidissimus alterum, quippe in quem, tarquam fundamentum quoddam, ædificantur cæteræ partes navis. Est etiam στέφος, ους, ἡ, sterilis: αἱ στέφοι, sterilis: à στερὸς, privo: f. ήσω, & ἥσω, p. ἐστέρηκα.

Στέρφος, ου, ὁ, sterilis vir: στέφος. ας, ἡ, sterilis fœmina: tamen & στέρφος, de fœmina. Th. στερὸς, privo.

Στειρφοβλάβη, sterilitati obnoxiam esse; Item liberis privari; unde verbale στέρφωσις, sterilitas; utrumque quasi ab inusit. στέρφω, στέρφομαι, à Them. στερὸς, στερὸμαι, vel à στέφος, ἡ, sterilis, &c. V.

Στεφερὸς, ὰ, ὸν, validus; idem quod στερὸς, ὸ, ὰ ab eod. id vide.

Στέϊχον, Ion. pro ἔστιχον, incedebant, 3. pl. imperf. act. verbi στείχω, eo, vado.

ΣΤΕΙ'ΧΩ, vado, ordine incedo: f. ξω, p. ἔστιχα. a. 2 ἔστιχον. Hinc στίχος, & στοῖχος, ordo; Item versus: στιχεῖον, elementum: δίστιχος, & δίστοιχος, duobus versibus constans.

Στεῤῥηδοποιὸς, qui strigiles conficit, strigilum fabricandarum opifex; Poll. 7. 30. pro eod dicitur etiam στλιγγοποιὸς, & στλιγγιδοποιὸς; ex στλιγὶς, ἰδος, vel στλιγγὶς; à Them. στλιγγὶς, & ποιέω, &c. V.

Στλιγὶς, ἰδος, ἡ; &

Στλίγγις, ἡ, strigilis; Item coronamentigenus, lamina; à στίλβω γῆν, ornare membra. V. στλιγὶς,

Στλιγίζω, idem quod & pro στλιγγίζω; ut & στλίγισμα, τὸ; idem quod, & pro στλιγγισμὸς, & στλιγισμὸς, idem quod στλιγὶς, idem quod, &, ut hæc omnia, à Them. στλιγὶς, transposito scil. λ, & γ, priore ablato, &c. V.

Στλεὸν, & -ὸς, vide in στλεόν.

Στληχαῖος, idem quod στεληχώδης, id vide; ut στληχαία φλὴψ; vena illa magna, quæ a fima jecinoris parte exoriens, aliarum veluti truncus est, nam hæc vena in corpore humano, arboris caudici proportione respondet. Gal. est à seq. Them. στέληχος, ους, &c. V.

Στιλιχόκαυτος, caudice fructum ferens; ut ceratonia siliqua, sycomorus, ficus Cypria, ceronia, &c. ex στέληχος, τὸ, & κερατὸς, ὁ, &c. V.

ΣΤΕ'ΛΕΧΟΣ, ους, τὸ, truncus, caudex: qui qu. ex radice στέλλεται.

Στιλεχώδης, ους, ὁ, ἡ, ὴ; q. d. caudicosus; seu caudicis truncique speciem gerens; Diosc. 4. 73 à στέληχος, ους, τὸ; V. Item στιλιχόω, caudicem emitto: Itidem à Them. στέληχος; arboris ea pars, quæ ex radice surgit, & posteà in ramos finditur; Theophr. &c. V.

ΣΤΕΑΡ, ἰδος, ἡ, viscum, quod arbori innascitur: materia q. aliunde missa, à στέλλω.

Στέλλω, ornare, Dor. pro στίλλω, præs. inf. act. vide στίλλω.

ΣΤΕ'ΛΛΩ, initto, instruo, apparo, orno; amicto: f. 1. στελῶ, f. 2. στελῶ, p. ἔσταλκα. aorist. 1. ἔστειλα. perf. m. στάλμαι, divido, subduco: præt. m. ἔσταλμαι. Hinc στέλος, ους, ὁ, commeatus, præfectio; Item expeditio terrestris & navalis: ἀποστέλλω, mitto: ἀπόστολος, qui missus est: στολὴ, amictus, stola: στολίζω, vestio; συστέλλω, contraho: συστολὴ, contractio.

Στίλλομαι, mitior; Item ornor, exornor, instruor, accingor, paror: Item reprimor, cohibeor; Item vito, declino, sumptâ à nautis translatione, qui deflectunt, ut scopulum declinant; sic in Ep. ad Cor. 2 8. στελλόμενοι τοῦτο, &c. Sed accipitur & pro πορεύομαι; iter contendo, proficiscor; & de utrequa: itinere dicitur, magis tamen propriè de navali, seu de navigatione, &c. Vide præced.

Στέλμα, τὸ, sertum, corona; est verbale, à στέλλω, -ομαι, orno, ornor, &c. V.

Στελματίαι, fasciæ quibus canum latera præmuniuntur: à στέλλω, instruo.

Στελῶ, mittam, f. 1. verbi στέλλω, mitto; quod vide.

Στομβάζω, convitior, irrideo, est à seq. Them. στόμβω; V.

ΣΤΕ'ΜΒΩ, contumeliâ, seu injuriâ afficio: q. à στόμα, ατος, τὸ, ut fit ore lædo. Est & στόμβω, assiduè moveo; vide στόμφω. unde ἀστεμβὴς & ἀστεμφὴς, immotus.

Στέμμα, ατος, τὸ, sertum, corona; vitta; lana; STEMMA nobilitatis: à 1. perf. perf. pass. verbi στέφω, corono: f. ψω, p. ἔστεφα, perfect. passiv. ἔστεμμαι.

Στεμματόω, sertis redimio; vel vittis coruno; est à præcedent. στέμμα, ατος; vide,

Στέμφυλα, τὰ, vinacea; flocci, fraces Sunt foll cui στεφυλῆς.

Στεμφυλίδες, sunt olivæ nigræ; Athen. l. Item στεμφυλίτης, scil, ὄινος, lorar, qua & δόλ-

& δολιτείας ὄινος; Polluci πεπηγὸς; utrumque à præced. στεμφύλη, vinacei; i. e. solida uvarum in torculari expressarum retrimenta; brisa appellantur; item, fraces; i. e. o'ivarum expressarum reliquiæ; & omnia, à στεφυλὴ, ἡ, & Th. στυφὶς, ἡ, &c. V.

Στέμφω, f. ψω, moveo; unde ἀστεμφὴς, & ἀστεμφὲς, immotus, ἀστεμφὲς, immotus. Vide in στέμβω. Martin. refert ad στέφω, calco.

Στέναγμα, ατος, τὸ, &

Στεναγμὸς, ὁ, suspirium, gemitus: à στενάζω, ingemisco. Th. στενὸς, angustus.

Στενάζω, ingemisco: præs. imperat. act. στένάζετε, ἔτω, & in pl. στενάζετε. f. ακτ. ξω. a. 1. ἐστέναξα, ingemui: à στένω, gemo. Th. στενὸς, angustus; gemitus enim fit angusto corde.

Στεναχτὸς, ἡ, gemebundus, lamentabilis: à præced.

Στεναχτικὸς, idem quod, & à præced. στεναχτὸς, gemitu dignus; & utrumq; à præced. στενάζω, V.

Στενάχιζε, ingemiscebat, 3. sing. imperf. Ion. à

Στεναχίζω, f. ίσω, gemo. Poëticum: à

Στεναχὼ, f. ξω, Poët. & στεναχίω, idem quod στενάζω, & ab iisd.

Στενόεις, εντος, gemebundus. Them. στενὸς, arctus.

Στενόεντα, præced. accus. sing. m. g. vel pl. n. g.

Στενοθωρηξ, ακος, ὁ, ἡ, ὴ, qui angusto est pectore; quales σανιδωτοὶ, à medicis dicuntur; tabi obnoxios esse οὓς στενοθωρήσσειν, testatur Gal. l. 6. Epidem. ex στενὸς & θώραξ, ακος, &c. V. Item, στενοκύκλους τρίχας; crines, qui dum evelluntur, lamentum cient; Aristoph. ex στενὸς & κακύω, f. ύσω; unde κακυστὴς, ὁ, &c. V.

Στενολεχεῖν, anxium esse, seu torqueri in rebus frivolis & nugatoriis: à στενὸς, anxius, & λέσχη, sermocinatio.

Στενολέσχης, i. e. λεπτολόγος, argutator; seu, qui de rebus subtilibus garrit; unde, στενολεσχία, anxietas in rebus nihili; argutiæ; utrumque, ex iisd. cum præced. στενολεχεῖν; de rebus nimium subtilibus, & nihili garrire, &c. V. Item, στενολογέω, de rebus frivolis, & nugamentis verba facio; vel anxiè me torqueo in aliqua re; arctè aliquid quasi computo; ex στενὸς, & λόγος, ὁ, &c. V. Item, στενόπορος, arcto freto constrictus; Euryp. ex στενὸς & πορθμὸς, ὁ, &c. V. Sic & στενόπορος, & Poëticè στενόπορος, angustos & arctos habens meatus; item, angustus, arctus, ex στενὸς vel στεὸς, & πόρος, ὁ, &c. V. Item, στενοπρόσωπος, qui est angustâ facie; ex στενὸς & πρόσωπον, τὸ, V.

ΣΤΕΝΟ'Σ, ῆ, angustus, arctus. Hinc στένω, gemo, ingemisco, στενάζω, fut. ξω, idem, στεναχὴ, ῆς, ἡ, gemitus: στεναγμὸς, ὁ, idem.

Στενόσημον, angusticlavium: ex στενὸς, angustus: & σῆμα, ατος, τὸ, signum: ità πλατύσημον, laticlavium.

Στενόστομος, qui os habet angustum; item, στένωμα, τὸ, inter Danubii ostia numeratur; utrumque ex στενὸς & στόμα, τὸ, &c. V.

Στενότης, ητος, ἡ, angustia; à Th. στενὸς, ὁ, V.

Στενόφυλλος, angusta folia habens; ex στενὸς & φύλλον, τὸ, V. Unde etiam, στενοφυλλία, angustia foliorum; ex iisd. Item, στενόφωνον ὄργανον, angustum sonum edens; Pol. 2. ex στενὸς & φωνὴ, ἡ, &c. V.

Στένω, f. νω, moveo; unde ἀστεμφὴς, & ἀστεμφὲς, immotus, ἀστεμφὲς, immotus. Vide in στέμβω. Martin. refert ad στέφω, calco.

Στενοχωρίω, ῶ, coarcto: f. ήσω. p. ἐστενοχώρηκα, præs. pass. στενοχωρίομαι, ῶμαι, coarctor: qu. ex στενὸς χῶρος, angustus locus.

Στενοχωρία, ας, ἡ, angustia: ex iisd. Them.

Στενόχωρος, angustum spatium habens; angustus, arctus; ex iisd. cum præced. Vide.

Στενόω, f. ώσω, angusto, coarcto. Th. στενὸς, angustus.

Στενάζω, ingemisco; præs. imperat. act. στένάζε, ἐτω, & in pl. στενάζετε. f. ακτ. ξω. a. 1. ἐστέναξα, ingemui: à στένω, gemo. Th. στενὸς, angustus; gemitus enim fit angusto corde.

Στεντὼρ, ορος, ὁ, STENTOR, præco, qui tantum vociferabatur, quantum alii quinquaginta, dat. sing. Στέντορι.

Στενωχὴς, arctus, angustus; propriè de angustia in mari, aut fluviis, aut aliis locis humidis; unde, στενωχέω, humorum meatus constringo & sicco; coarcto locum, in quo humiditas est; item, general. coangusto, in arctum spatium cogo; ex στενὸς & ὀχὴς, quæ vide.

Στένω, f. στῶ, gemo, deploro, resono: ex angusto corde. Them. στενὸς, angustus.

Στεγοπὸς, Poët. pro στενπὸς, angustus, in quo visus contrahitur; arcta, seu angusta via: à στενὸς, angustus, & ὀπὴ, foramen.

Στένωσις, ως, ἡ, angustia, coarctatio; verbale, à στενὸω, V.

Στέομαι, stetissemus, Ion. pro στάμεν, 1. pl. a. 2. sub. act. verbi ἵστημι, sto.

Στεπτὸς, ὁ, coronatus, serto redimitus; unde, στεπτήριον, idoneus ad corenas nectendas; quo coronare, & red. mire aliquem possumus; unde, στεπτήρια, τὰ, dicuntur fuisse serta quædam, quæ ex arborum ramis suspendebant servi; à Them. στέφω, f. ψω, &c. Vide.

Στέργοισα, Dor. pro στέργουσα, præs. part. f. g. à στέργω, diligo.

Στέργηθρον, τὸ, Helychio idem est quod φίλτρον; amoris illecebra; apud Euryp. in Hippol. στέργηθρα φρενῶν, exp. simpl. amores mentis; hic etiam dicitur herba, quæ aliàs κοτυληδὼν, & Latinis umbilicus Veneris appellatur; ut est in append. Diosc. eò quòd, eâ ad Philtra uxantur; telte Diosc. 4. 92. Item, στέργημα, τὸ, amoris incentivum, & illecebræ; poculum amatorium; desiderii poculum; utrumque à Them. στέργω, V.

ΣΤΕ'ΡΓΩ, naturali charitate complector; item acquiesco, sum contentus; oro, desidero: quasi στέργω, ut fit protego, naturali propensione: f. ξω. p. ἔστεργα. p. m. ἔστεργμαι. Hinc στοργὴ, ῆς, ἡ, affectus naturalis, quo parentes & liberi se mutuo prosequuntur: φιλόστοργος, propensus ad amorem.

Στέρφιν, Paragog. 3. pl. præs. sub. verbi στέργω, quod V.

Στερέμνιος, firmus, solidus, idem quod, & a seq. Th. στερὸς, V.

Στερεομέτρης, qui solida metitur; unde στερεομετρεῖν, solida metiri; & στερεμετρία, solidorum corporum dimensio, seu ars, quæ solida metitur; omnia, ex στερεὸς & μέτρον, τὸ, unde μετρέω, ῶ, f. ήσω, &c. V.

Στερεὸν, τὸ, soliditas; est neut. subst. a masc. seq. στερεὸς, V.

ΣΤΕΡΕΟ'Σ, ὸν, solidus, integer, perfectus; rigidus, firmus; (qu. à τείω,) firmiter stans.

Στερεότης, ητος, ἡ, solidtas; à præced. στερὸς, V.

Στερεόφρων, ονος, ὁ, crudelis, immitis; ex στερεὸς, ὁ, & φρὴν, V. Sonat q. d. durâ mente præditus, & rigidâ; cujus mens moveri nequit.

Στερεόω, ῶ, confirmo, solidum reddo, corroboro: f. ώσω. p. ἐστερέωκα. imperf. pass. ἐστερεόμην, ούμην, & in 3. pl. ἐστερέοντο, ώντο. perf. pass. ἐστερέωμαι. a. 1. pass. ἐστερεώθην, ης, η. Them. στερεὸς.

Στερέσαι, a. 1. inf. act. verbi στερέω, privo.

Στέρεσις, privatur, 3. sing. præs. pass. à στέρομαι, ῶμαι.

ΣΤΕΡΕ'Ω, privo, orbo. f. ήσω & ἥσω perf. ηκα & ηκα. Hinc στέρησις, εως, ἡ, privatio, στέρηκα, ας, ἡ, sterilis.

Στερέωμα, ατος, τὸ, firmamentum, solliditas: à στερεὸω, solido. Th. στερὸς, solidus.

Στερεῶς, adv. solidè, firmiter, constanter: à στερὸς, quod V.

Στερέωσις, ἡ, solidatio, firmatio; est verbale à στερεὸω, V.

Στερηθέσαι, nom. pl. a. 1. part. pass. f. g. verbi στερέω, privo: a. 1. pass. ἐστερήθην.

Στερήσας, αντος, a. 1. part. act. verbi ejusd.

Στέρησις, εως, ἡ, privatio: &

Στερητικὸς, ὴ, privativus: à perf. pass. verbi στέρομαι, privo.

Στρήμμη, privatum esse, per Synecp. pro στερηθῆναι, seu στερηθήμεναι, Ion. & Dor. pro στερηθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi στέρω, privo. f. ήσω & ἥσω. a. 1. pass. ἐστερήθην.

Στερήσιον, privantur, 3. plur. ind. pass. seq. verbi.

Στερίσκω, idem quod στέρω, privo.

Στερίζω, idem cum præced. στερίσκω, vide.

Στερεόπεπλος, rigidus, iners, vi is peplus; propriè significat eum, qui vilem, & rigidum gestat peplum: ex στέρεος, durus, & πέπλος, ὁ, V. Item, στερεοπλοιὰ, solido, firmo, duro; foliosum, firmum, durumque reddo; ex στέρεος & ποιέω, V.

Στέρεος, ὸν, τὸ, pectus, quia στερρὸν, solidum. Est στέρεος, ὰ, sterilis: qu. à στέρεος. Th. στερὸς, privo: vel vide στερὸς, solidus.

Στέρεος, ὰ, ὸν, est etiam solidus, durus, firmus; à Th. στερὸς, sed exp. etiam imbecillis, infirmus; item, infœcundus, &c. Vide præced.

Στέρκτος & στέρκτιος, ὁ, amandi vi prædictus;

ditus; unde, in neut. τὸ στερκτὸν, vis illa amoris à natura insita parentibus, erga liberos, & vicissim; vel general. amanti in amatum, aut amatam; Plut. sunt verbalia à στέργω, f. ξω, &c. V.

Στέρνιξ, medulla, ἐντερώνη; item, στέρνινος, ὁ, pectoralis; & in fœm. σθένις; unde στρίνιδες πλοκαὶ, dicuntur duæ coctæ, in Carthaginem desinentes; Pol. l. 2. Omnia, à seq. Th. στέρνον, V.

Στερνόμαντις, ex cujus pectore dæmon sua responsa dat; seu qui vel quæ Dæmonem in præcordiis habens, futura præ icit; Pol. ex Soph. ex στέρνον, τὸ, & μάντις, ὁ, &c. V.

ΣΤΕ'ΡΝΟΝ, ου, τό, pectus: quia στερεὸν, ossibus firmiter munitum.

Στερνοτυπὶς, pectora tundens, & feriens; ut apud Euryp. στερνοτυπεῖς κτύπου, strepitus pectora plangentium ferientes; item, στερνότυπος, qui pectus tundit seu ferit; unde στερνοτυπόμαι & στερνοτυπέομαι, pectus ferio; pectus verbero seu plango; unde στερνοτυπία, pectoris percussio, pectoris planctus; omnia, ex στέρνον, τὸ, & τύπτω, unde τυπὴ, τύπις, & τυπίς, &c. V. Item στερνόχυτος, ου, ὁ ἡ ἡ, pectore suo continens; Epith. est terræ, apud Soph. quæ cava est, ejusque cavitates, & sinus obtinent rationem τῶν στέρνων, i. e. pectoris; ut quidam volunt; ex στέρνον, το, & ἔχω; cujus comp. varia desinunt in ὔχος.

Στέρξαι, amavisse, a. 1. inf. act. verbi στέργω, naturali charitate complector. f. ξω. a. 1. ind. pass. ἐστέρχθην.

Στέρξις, εως, ἡ, amor, peculiariter, qualis est parentum erga liberos, & vicissim; vel est habitus animi præsentibus contentus; verbale à στέργω, f. ξω, &c. V.

Στέρομαι, Att. idem ac στέρομαι, οῦμαι, priv. f.

Στεροπὴ, ῆς, ἡ, fulgor, splendor; per Aphær. fin. pro ἀστεροπὴ, Poëtic. pro ἀστραπὴ, ab ἀστράπτω, fulguro, f. ψω. Est & Στερόπης, nomen proprium Cyclopis.

Στεροπηγερέτης, voc. sing. à

Στεροπηγερέτης, ου, ὁ, qui fulgur suscitat, Jovis Epithet. à στεροπὴ & ἀγείρω, excito.

Στέρρ-ω, πω, ἡ, idem quod στερεπή.

Στερρόποιέω, solidum, firmum, durumque reddo; ex στερρὸς, seq. & ποιέω, vide.

Στερρὸς, ὰ, ὸν, idem ac στερεὸς, solidus.

Στερρότης, ητος, ἡ, idem quod στερεότης, soliditas.

Στέρφινος, coriaceus; item, στέρφινος, durus, rigidus; utrumq; à seq. στέρφος, ους, corium, &c. V.

Στερφόπηλος, pelliceo peplo indutus; coriaceum peplum gestans; Herculis Epith. leonis exuvio induti; apud Lycophr. ex στέρφος, εος, ου, & πέπλος, ὁ, &c. V.

Στέρφος, εος, τὸ, pellis: à στέρω, tego: per Pleonasm. οῦρ. Dicitur etiam ἔρος, & Dor. σρέος, q.a σρέω.

Στερχθεὶς, ἐντος, dilectus, a. 1. part pass. verbi στέργω. f. ξω. vide in στέρξαι.

Στεῦτ', pro στεῦτο, vide in στεύω.

Στεῦται, fumatur, per Syncop. pro στεύεται, 3. sing. præs. verbi στεύομαι, & στέομαι, promitto, firmo, præ me fero. Sic στεῦτ', pro στεῦτο, firmabatur, Ion. & per Syncop. pro ἐστεύετο, 3. sing. imperf. verbi ejusdem.

Στεφαίης, ου, ὁ, nomen viri Gr. certum.

Στεφάνη, ης, ἡ, corona, vertex, orbis, cribri ambitus, montis culmen, galeæ species, ungula. Them. στέφω, corono.

Στεφανηδὸν, in modum coronæ; seu in orbem circumcirca; est adv. à præced. στεφάνη, V.

Στεφανηφορία, & στεφανφορία, à seq. στεφανηφόρος, videantur intra cum στεφανηφορία, &c. Sic στεφανηπλόκος, vide cum στεφανόπλοκος.

Στεφανηφόρια ἄγων, certamen, in quo victori corona datur ferenda. Ex στεφάνη, quod à στέφω, corono, & φέρω, fero.

Στεφανιαῖος, coronarius; unde στεφανιαία βαφὴ, dicitur sutura capitis anterior, coronalis dicta, quòd eo fere loco, serta, & corollarum redimicula capiti imponerentur; telle Gal. vel quòd juxta extimum comæ circulum, quem στεφάνην dici testatur Pollux, capitis calvum circumscribat; item, στεφανιαία φλὴψ, vena est circulo cor ambiens; apud medicos; à στεφάνη, ἡ, V. Unde &, στεφανικὸς, coronarius, &c.

Στεφανίζω, f. ξω, corono; à στέφανος, quod à στέφω.

Στεφάνιον, τὸ, & στεφάνισκος, ὁ, coro'la; diminut. à στεφάνη, V. Item, στεφανίσκος, ου, ὁ, coronarius; ut, στεφανίσκος ἀγὼν, certamen coronarium; i. e. in quo pro corona certatur; item, athleta coronatus, victor certaminis; & in fœm. στεφανίτις, ἡ, coronaria; ut στεφανῖτις βαφὴ, futuræ capitis coronariæ; sic & στεφανῖτις σταφυλὴ, uva, quæ frondes habet incurtantes acinis, miro naturæ lusu; uva coronaria, &c. Itidem, à στεφάνη, V. Item, στεφανίας; est graculi species; Hesych. ab eod.

Στεφανοπλόκος & στεφανηπλόκος, ὁ ἡ ἡ, qui vel quæ corollas nectit, seu serta texit; unde etiam, στεφανοπλοκία, coronam necto, coronam texo; Plut. ex στεφάνη vel στέφανος & πλέκω; unde πλοκὴ, ἡ, &c. V. Item, στεφανοποιὸς, qui coronas conficit, coronarum conficiendarum artifex; ex στέφανος & ποιέω, V. Item, στεφανοπώλης, coronarum venditor, & in fœm. στεφανοπῶλις, ιδος, coronarum venditrix; mulier quæ corollas & serta venditat; Plut. quæ eadem dicitur & στεφανοπωλήτρια; apud Pol. l. 7. ex στεφάνη vel στέφανος, & πώλης, à πωλέω, &c. V.

Στέφανος, ου, ὁ, corona; ὁ στέφανος, Dor. pro στέφανος. Th. στέφω.

Στεφανοῦσθαι, 3. pl. præs. ind. pass. verbi στεφανόω, quod vide.

Στεφανοφορία, & στεφανηφορία, coronam gesto, coronatus sum; ex nisd. cum seq. V.

Στεφανοφορία, ας, ἡ, idem ac στεφανηφορία, ἡ, coronæ gestatio. Ex στέφανος, corona, (quod à στέφω, corono.) & φέρω, fero.

Στεφανοφόρος, coronatus, coronam gestans: ab nisd.

Στεφανόω, ῶ, corono; item honoro, orno, decoro. f. ώσω. p. ἐστεφάνωκα. præf. pass. στεφανόομαι, ῶμαι, ῶ, ῶσι, ὦτο, ὦτο, perf. pass. ἐστεφάνωμαι, σαι, ται, perf. parc. pass. ἐστεφανῶμην, coronatus: à στέφανος. Th. στέφω, corono.

Στεφάνωμα, ατος, τὸ, corona, & Metaph. pro ornamento, à 1. perf. sing. perf. pass. præced. verbi.

Στεφανωματικὸς, coronarius, coronis texendis, nectendisque aptus; à præced. στεφάνωμα, ατος, V. Item, στεφάνωσις, ἡ, coronatio; Athen. l. 5. ut & στεφανωτικὸς, idem cum στεφανωματικὸς, Athen. l. 3. Item, στεφανώτιδες μυρῖναι; myrti provenientes modo coronarii operis; item, στεφανωτεῖς, coronaria; ut στεφανωτεῖς βύβλοι; Plut. Papyrus coronaria; omnia verbalia, à στεφανόομαι, ῶμαι, &c. Vide.

Στεφανωτικὸς, ἡ, quæ corollas nectit, quæ serta texit; Plut. quasi ex στέφη, ἡ, idem quod στέφανη, corona; à Th. στέφω & πλοκὴ, ἡ, à Them. πλέκω, &c. V.

Στεφίτης, vel στεφίτις; ut etiam scribitur, qui oleaginum ramum corollâ cinctum gerens, supplex alicui ad genua accidit, Hesych. à seq. στέφος, εος, τὸ, V.

Στέφος, coronarum, Ion. pro ἔστεφον, 3. pl. imperf. verbi στέφω.

Στέφος, εος, τὸ, corona seu corolla: à sequent.

ΣΤΕ'ΦΩ, corono, redimio, f. ψω. p. φα. perf. pass. ἔσταμμαι. Hinc στέμμα, ατος, τὸ, fertum, corona; στέφος, εος, τὸ, & στέφανος, ου, ὁ, idem. στεφανόω & στεφανίζω, corono.

Στέψας, αντες, qui coronavit, a. 1. part. act. verbi στέφω, corono. f. ψω. a. 1. ἔστεψα.

Στίαμβα, Ion. pro στῆμβα, 1. pl. a. 2. sub. act. verbi ἵστημι, sto. a. 2. ἔστην.

Στῆ, stetit, Ion. pro ἔστη, 3. sing. a. 2. ind. act. &

Στῆ, 3. sing. a. 2. sub. act. verbi ἵστημι, sto, f. στήσω. a. 2. ἔστην.

Στήθιον, adv. pondere, q. d. appensim; à Them. στάω, ἵστημι, appendo, &c. V.

Στηλίτης, præced. est in stelam, seu cippum inscriptus; & plerumque de iis dicitur, qui ob crimina sua aliqua, in cippo infamiæ causâ, proscribebantur; item, columnaris, ad columnam pertinens, &c. V.

Στηλόω, f. ώσω, erigo ut cippum, & stabilio ut cippum, statuo. Th. στήλη, cippus.

Στηλόω, præced. Metaph. signif. ita me alicui rei dedo, ut ab ea non discedam; instar columnæ, quæ alicubi constituta, firmia suo loco, & immota manet; & in pass. στηλόομαι, affigor alicui rei, ita ut ab ea non discedam; ut ἐστηλωμένος τοῦ θεοῦ, deditus & affixus Deo; item, neutraliter immotus sto instar cippi; & interdum simpl. sto; 1 Reg. c. 17. &c. V.

Στηλογραφία, inscriptio in columnam, seu cippum; item, στηλογραφέω, ῶ, in columna, seu cippo inscribo; utrumque à στήλη, ἡ, & γράφω, ἡ, à Th. γράφω, &c. V. Item, στηλοκοπέω, in stela seu cippo incido; unde ἐστηλοκοπημένος, apud Pol. Item, στηλοκοπεῖν, est infamiâ notare; apud Hermog. ex στήλη ἡ, & κόπτω, ἡ, &c. Vide. Sic &, στηλοργὸς τάφος, sepulchrum in quo exstructa erat columna; ex Epigr. ex στήλη, ἡ, & ἔργον, τὸ, &c. V.

Στῆλος, lapis qui inferius muro innixus, fulcit eum; à Them. στήλη, ἡ, V.

Στῆμα, ατος, τὸ, stamen, in herbis, ubi stat: & στήμων, stamen: ab ἵστημι, sto.

Στήμιος, idem quod, & per Syne. pro στημόνιος, stamineus, &c. V.

Στημονίαι, αἱ, exp. cincinni tenues staminibus similes, seu in modum staminis; cincinni prolixi, & teneri; item, στημονίζομαι, stamen duco, stamen tendo, ordior; idem quod φήμονα ἵστημι, apud Aristor. Item, στημόνιον, ου, τὸ, stamen, & στημόνιος, ου, ὁ, stamineus; stamini modo intextus; omnia, à seq. στήμων, ονος, V. Unde etiam, στημονιτικὸς, ad stamen pertinens; ut στημονιτικὴ κερκὶς, trama quæ stamini intexitur; apud Pol. Item, στημωτὸς, ος, ὁ ἡ ὸν, stamineus, stamen referens; omnia, ab eod. στήμων, & Th. στάω, ἵστημι, &c. V.

Στήμων, ονος, ὁ, stamen. dat. στήμονι. Th. ἵστημι, sto.

Στῆναι, posse, a. 2. inf. act. verbi ἵστημι, sto. f. στήσω. a. 2. ἔστην.

Στῆσία, ας, ἡ, festum erat Athenis, quo se mutuo scommatis perstringebant.

Στῆσις, ις, τὸ, pectus: à στῆναι, firmum stare.

Στησιάσαι, convitiis incessere: à στησία.

Στῆρ, contracte dicitur pro Th. στέαρ, sebum seu sevum, &c. V.

Στήριγμα, ατος, τὸ, fulcrum, stabilimentum; item temo vel furca currûs: &

Στηριγμὸς, οῦ, ὁ, ipsa actio stabiliendi; firmitas: à 1. perf. pass. seq. verbi.

Στήριγξ, γος, fulcrum; στήριγμα, & Metaph. apud Xen. tibiæ equi, στήριγξ nominantur: sed est etiam, furca; seu lignum in curru, quod curribus subjectum eos sustinet, Plut. &c. Idem quod præced. στήριγμα, & ab eod. Th. seq. στηρίζω, &c. V.

ΣΤΗΡΙ'ΖΩ, firmiter statuo, confirmo, stabilio, figo; sto, constituo. q. à στερεὸς, firmus, f. ξω. a. 1. ἐστήριξα. a. 1. imperat. act. στήριξον, άτω, a. 1. opt. στηρίξαιμι, ις, αι. præt. ἐστήριγμαι. perf. pass. ἐστηριγμαι, ἔμαι, κται. perf. parc. pass. ἐστηριγμένος, η, ον, stabilitus. a. 1. pass. ἐστηρίχθην, a. 1. inf. pass. στηριχθῆναι, confirmari.

Στηρίξις, firmiter fixit, Ion. pro ἐστήριξε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi στηρίζω, confirmo, stabilior. f. ξω. a. 1. ἐστήριξα.

Στῆς, 2. sing. a. 2. sub. act. ab ἵστημι, sto.

Στῆσαι, statuisse, a. 1. inf. act. &

Στήσαιτο, 3. sing. a. 1. opt. m. verbi ἵστημι, sto. f. στήσω.

Στήσαντ', pro στήσαντο, erexerunt, 3. pl. a. 1. m. Ion. pro ἐστήσαντο, verbi ejusd.

Στήσας, & in f. g. στήσασα, a. 1. part. act. &

Στήσῃ, 3. sing. f. 1. ind. act. &

Στήσομεν, constituemus, 1. plur. f. 1. act. verbi ἵστημι, sto. f. στήσω. a. 2. ἔστην.

Στήσ-ων, ονος, ὁ, ut στήσιος ζεὺς, Jupiter stator; apud Plut. in Cicer. est à στάω, vel ἵστημι, V.

Στησίφυλλον, telephium herba, Hesych. portulaca agrestis; nomen habet ab erectis foliis; à στάω, ἵστημι & φύλλον, τὸ, V.

Στῆτε, στήτωσαν, 2. & 3. pl. a. 2. imperat. act. στῆθι, στήτω, verbi ejusd.

Στῆθ'TH, vel στῆτος, εος, ἡ, fœmina, mulier. q. à στάθη, mamma.

Στήτην, Ion. pro ἐστήτην, 3. dual. a. 2. ind. act. verbi ἵστημι, sto. f. στήσω. a. 2. ἔστην.

Στητὸθης, idem quod, & pro στεατώδης, sevosus; id V.

Στήτωσαν, steterint, 3. pl. a. 2 sub. act. Poëtice pro ζῶσαν, verbi ἵστημι, sto. a. 2. sub. σῶ, & Pleonasmo στίω, deinde Ἐδάσι στείω, & Attice ᾗ, pro ει, στῶσι, & in 3. plur. στήωσι.

ΣΤΙ'A, ας, & στέλα, ας, ἡ, & στίον, ου, τὸ, lapillus, calculus: à στάω, quia immobilis.

Στιάζω, apud Hesych. exp. λίθος βάλλω, lapides jacio; à præced. Th. στία, ἡ, V.

Στιβάδιον, τὸ, torulus ex herbis, seu gramine & frondibus; stibadium; est à Th. στείβω, condenso, &c. V.

Στιβαδοκοιτία, in toro, seu stramento ex herbis aut frondibus, humi stratis, cubo; instabulo, cubo, Pol. l. 2. ex στιβὰς, άδος, vel ex præced. στιβάδιον, τὸ, & κοίτη, ἡ, &c. V. Sic, στιβαδοποιεῖν, conficio mihi lectisternium, seu stramentum ex qualibet re, stramine, foliis, gramine, frondibus, culcitris, floccis, tomentis, aliis; ex στιβὰς, άδος, & ποιέω, V.

Στιβάζω, calco, tero; item, exp. fugio, declino; à Th. στείβω, V. Item, στιβαρὸς, ός, ὸν ἡ, idem cum seq. στιβαρὸς, V.

Στιβαρὸς, ᾶ, densus, crassus, firmus, dat. pl. Ion. στιβαρῆσι; à στείβω, calco, denso.

Στιβαρῶς, adv. densè, firmiter; à præced.

Στιβὰς, άδος, ἡ, stratum calcatum; torus ex herbis aut foliis humi stratis: στοιβὰς, idem, quod vide, ab eod. Th.

Στιβεία, ας, ἡ, ingressus, quo terra calcatur, & teritur pedibus; item, investigatio; item, στιβὶς, qui vias calcat; viator; item, exp. & sullo; item, investigator; sic & στιβευτὴς, οῦ, ὁ, idem; & omnia, à seq. στιβεύω, calco, peragro, pervado, terram calcando; item, investigo, invado; quoniam id fit sequendo vestigia, &c. V.

Στιβεύω, vestigo, indago. Gl. Cyr. propriè est calco: ut στιβίζω, ἐ στείβω.

Στιβίζω, calco, terram calcando pervado; item, vestigo; à Th. στείβω, V.

Στίβη, ης, ἡ, pruina: à στείβω, condenso.

Στιβῆεις, εντ⊙, ὁ, pruinosus; sed exp. & substantive frigus aëris, quod est sub auroram; à præced. στίβη, ἡ, ros matutinus, frigore concretus & condensatus, &c. V.

Στιβία, ας, ἡ, idem quod seq. στίβη⊙, ὁ, via, semita, &c. V. Item, στιβίζω, rigeo, frigeo; à στίβη, ἡ, V. Item, στιβίζω, calco, idem quod στιβάζω, id V.

Στῖβ⊙ν, ν, ὁ, iter tritum, trames. vide in στείβω, calco.

Στιβὶς, στιβὸς, ἡ, ordo, versus. in pl. αἱ στίχες, acc. pl. στίχας. Th. στείχω, ordine eo, vado.

Στῖξις, ἡ, ipsa actio compungendi aliquem, & notis inustis eum signandi, Eust. est verbale à Th. στίζω, f. ξω, &c. V.

Στῖον, τὸ, vide Th. στία.

Στιπὸς, calcatus; item, densus, solidus; ab & pro, στειπὸς, à Th. στείβω, V.

Στῖπ⊙ν, τὸ, turba, globus militum: à στείβω, denso.

Στιφάω, sum στιφὲς.

Στιφὲς, ἔ, densus, firmus; rigidus, aridus, contractus. q. calcatus, à στείβω, condenso.

Στίχας, acc. pl. à στὶξ, στιχὸς, ἡ, ordo, turma. Th. στείχω, ordine eo: sed

Στίχας, ἀδ⊙ν, ἡ, herbæ nomen: ab eod. Th.

Στιχειοειδὲς, versificator. Poëta, in Epigr. ex στὶξ, στιχὸς, & ἀοιδὸς, à Th. ἀείδω, &c. V.

Στιχάω & ἀομαι, ordine eo, vado. Th. στείχω, idem, a. 2. ἔστιχον.

Στῖχε, discede, a. 2. imperat. Ct. verbi στείχω, eo, vado. a. 2. ἔστιχον.

Στίχη, ης, ἡ, idem quod, & a στὶξ, στιχὸς, vide.

Στιχαδικὸν ὄξ⊙ν, acetum Stœchadicum; item, στιχαδίτης ὄιν⊙ς, vinum quod ex Stœchade conficitur; utrumq; à στιχὰς, ἀδ⊙ν, V.

Στιχηδὸν, in modum versuum; cum veriu; catervatim; à στίχη, ἡ, V. Item, στιχήρης, versu scriptus; itidem ab eod.

Στιχθεὶς, ἐσθ⊙ν, notatus, a. 1. part. pass. verbi στίζω, pungo. f. ξω. a. 1. pass. ὐστίχθην.

Στιχίδιον, ου, τὸ, versiculus; est diminut. à στὶξ, στιχὸς, V. Item, στιχίζω, ordine dispono; item, carmina scribo; ut &, στίχ⊙ν, ὁ, q.d. versum, ex versibus constans; utrumq; itidem ab eod.

Στιχιμυθεῖν, in tragœdiis dicitur, quum alternis versibus respondetur; ex seq. στίχ⊙ν & μυθέω, vel ὁμέω, V. Item, στιχομυθία, versificatio; Plut. Itidem ex στίχ⊙ν & ποιέω, V.

Στίχ⊙ν, ου, ὁ, versus, ordo; idem quod στὶξ. Th. στείχω, eo, vado.

Στιχηρέω, ῶ, versificor; versus facio seu scribo; ex στίχ⊙ν & ἔργον, τὸ, V. Item, στιχηρὸς, ου, ὁ, thapsodus; quòd virgulam manu tenens carmina recitaret; στίχ⊙ν enim, interdum virgam significat; unde plur. Στιχαδοὶ, iidem, qui & ῥαβδῳδοὶ; id vide; per στίχον intelligendo, ῥάβδον; Eust. ex οσίχ⊙ν & ἀείδω, vel ἀδὸς, &c. V.

Στιφρὸς, ⊙ν, ὁ ἡ ὸν, durus, asper; à Th. στία, ἡ, vel στιον, τὸ, &c. V.

Στλεγγιδοποιὸς, qui strigiles conficit; ex στλεγγὶς, ἰδ⊙ς, & ποιέω, V.

Στλεγγίζω, destringo, strigili rado, seu abrado; est à seq. Th. στλεγγὶς, ίδος, V.

ΣΤΛΕΓΓΙΣ, ἰδ⊙ν, ἡ, strigil, idem quod στλεγγὶς & στιλγὶς. Balnearis strigilis erat incurva cum manubrio. Tum ab ejus similitudine στλεγγὶς, pellis deaurata, capiti aptari solita, fasciola quædam ταινίδιον, lamina, quâ pro coronâ utebantur. Hinc στλεγγίζω, fut. ἰσω, destringo, strigili rado.

Στλέγγισμα, τὸ, sordes, quæ stringendo, seu destringendo, auferuntur; strigmentum; verbale à στλεγγίζω, V.

ΣΤΟΑ, ᾶς, ἡ, porticus. q. à στάω, seu ἵσ⊙μι, quia ibi stari potest, & est statio quædam.

Στοάζω, convitior, obtrecto; à seq. στόβος, idem quod στόμβος, quæ vide.

Στοβ⊙ν, convitium: à στόμβω, contumelia afficio. q. γόμφους βάλλω.

Στοιβάζω, compono, struo: στοιβάσιμος, stipabilis: στοιβαστὴς, stipator: στοίβη, stipatio.

Στοιβὰς, άδ⊙ν, ἡ, frons, dis. idem quod βαΐον, ου, τὸ, vide supra; à στείβω, calco. f. ψω. p. ἔστοφα. p. m. ἔσοιβα.

Στοιβαστὴς, ου, ὁ, stipator: à στοιβάζω, compono. f. ἀσω. p. ἔστοφα. p. m. ἔσοιβα.

Στοιβὴ, stœbe, herba quâ in exstruendis stibadiis, & toris utebantur, quaque tomenti loco culcitras faciebant; scribitur & στοίβη, & exp. etiam ab Hesych. constructio, compositio; ab eod. Th. στείβω, V.

Στοιβοειδὴς, tomentitius, mollis; ex στοιβὴ, ἡ, & εἶδος, τὸ, &c. V.

Στοιχάδες, αἱ, oleæ per ordinem dispositæ seu consitæ; item, στοιχάδες ὁλκάδες, apud Non. i. e. naves ordine dispositæ, ordinariæ; plur. à στοιχὰς, άδος, V. Item, στοιχάριον, τὸ, parvus ordo, seu parva series; est diminut. ab eod.

Σ πτοιχὰς,

Στοιχὰς, άδ⊙ν, ἡ, ordine posita; sed est & herbæ nomen; quæ & στοιχὰς dicitur, à στοίχ⊙ν, idem quod στίχ⊙ν, à Th. στείχω, V.

Στοιχακὸς, ῆ, ὁ, elementalis, seu elementarius; unde adv. στοιχακῶς, elementaliter, à seq. στοιχεῖον, principium, &c. V.

Στοιχεῖον, ου, τὸ, elementum. τὰ στοιχεῖα per Metaphor. rudis institutio: quod à στοῖχ⊙ν, ordo. Them. στείχω, ordine eo, f. ξω, p. ἔστοιχα, præt. m. ἔστιχα & ἔστοιχα.

Στοιχεόω, elementa doceo, erudio principiis seu rudimentis artis alicujus; ut apud Greg. στοιχεώμενοι φόβω, timoris prima elementa suscipientes; undè verbale στοιχείωμα, τὸ, elementum, principium; atque inde στοιχειωματικὸς, elementarius; undè στοιχειωματικοὶ, vocari dicuntur ii, qui cæleste ratione imagunculas concinnant, eventu sæpe mirabili, ad fallaciæ dæmonum errorisque efficiciam; talia sunt animæ venenum præsentissimum; (στοιχεῖα ἱερὰ dicuntur imagines, & signa cœlestia; à quibus στοιχειωματικοὶ appellantur.) Item στοιχείωσις, ἡ; elementorum, & primorum rudimentorum traditio, & στοιχειώδης, ἔ, ὁ, qui elementa, & prima rudimenta tradit; Itidem verbalia, à στοιχέω; V. Item στοιχειώδης, ⊙ν, ὁ ἡ ὸν, elementalis, seu elementarius; elementaris, simplex; unde adverb. στοιχειωδῶς, elementariter; à στοιχεῖον, τὸ; unde neut. pl. στοιχεῖα, τὰ, dicuntur quatuor mundi elementa, à quibus omnia oriri putantur, & prodire; Plut. apud Grammat. etiam στοιχεῖα, sunt elementa ex quibus syllabæ componuntur; sicut & aliæ res ac artes habent etiam sua στοιχεῖα; i. e. elementa, & principia, &c. Vide.

Στοιχίω, -ῶ, incedo: f. ήσω· p. ἐστοίχηκα· ab eod. Th.

Στοιχηδὸν, adv. ordine ordinatim; ab eod. Them.

Στοιχίζω, in lagine cingo; undè verbale στοιχισμὸς, quum indagine cinguntur sylvæ & stabula ferarum; expansio plagarum variis furrectarum; à seq. στοῖχ⊙ν, ὁ; quod in acie dicitur ordo à fronte incipiens, & per succenturiatos, à tergo, sive subsitos, sigillatim ad extremum agmen porrectus; Thuc. & Herodian. Item in cynegeticis, στοῖχ⊙ν, dicitur ipsa indago, & series plagarum, quibus saltus, stabulaque ferarum cinguntur à venatoribus; Xen. & Poll. &c. V.

Στοῖχ⊙ν, ου, ὁ, ordo, versus. Them. στείχω.

Στολάρχης, sive στόλαρχ⊙ν; dux classis, qui præest classi; Hesych. ex στόλ⊙ν, ὁ, & ἀρχὸς, ὁ, &c. V.

Στολὰς, άδ⊙ν, ἡ, dicitur esse genus armaturæ; lorica; apud Suid. à στολὴ, ἡ, seq. amictus, vestimentum, indumentum; Item habitus, ornatus; Item genus vestis promiscuæ, & Medis propriè; Latinis vero, stola specialius usurpatur pro veste muliebri, &c. V.

Στολὴ, ῆς, ἡ, STOLA, vestis oblonga. Th. στέλλω, orno, amicio.

Στολίδω, induo, amicio; unde part. στολιδωσάμ⊙ν, indutus, amictus ex στολὶς, ίδος; V. Unde etiam στολισθὴς, & στολίδωτος, rugatus, rugas & plicas habens, rugosus; Xen. & Gal. &c.

Στολίζω, f. ἰσω, vestio, apparo: à στολὴ, vide.

Στολὶς, ἰδ⊙ν, ἡ, ruga vestis, in extrema plerumque ora; Poll. l. 7. sed dicitur & de lineis, seu striis in fronte, ex quibus contracta fronte, fiunt rugæ: Item de variis aliis rugis & plicis; à στολὴ, ἡ; V. Item στόλιον, τὸ; parva stola, seu amiculum; & pro veste Philosophica, in Epigram. est diminut. ab eod. στολὴ; V.

Στολισμὸς, αττ⊙ν, ornatè præparans, a. 1. part. act. στόλισον, orna, a. 1. imperat. act. Poët. verbi στολίζω, amicio, apparo. Th. στέλλω, idem.

Στόλισμα, τὸ, vestimentum, indumentum, amiculum, & στολισμὸς, ῦ, ὁ, amictus; i. e. ipsa actio exornandi & amiciendi veste: utrumque verbale, à στολίζω; V.

Στολιστὴς, ῦ, ὁ, vestiarius; à 3. perf. sing. perfect. pass. verbi στολίζω.

Στολμὸς, ῦ, ὁ, idem quod & per Sync. pro στολισμὸς; id V.

Στόλ⊙ς, ου, ὁ, militaris expeditio: classis, copiæ quæ aliquò mittuntur: à στέλλω, mitto.

Στόλ⊙ς, præced. propriè est commeatus, profectio, iter; i. e. ipsa actio ejus qui mittitur, seu proficiscitur, & dicitur de expeditione tam terrestri quam navali; sed præcipuè de navali, &c. V. Item στόλ⊙ν, ὁ, est apparatus, ornatus, amictus; ab eod. Th. στέλλω, significante apparo, orno, &c.

ΣΤΟ'ΜΑ, ατ⊙ν, τὸ, os oris; fermo, acies gladii: στόμα πρὸς στόμα λαλῆσαι, loqui cum præsentibus. Hinc στωμύλ⊙ς, (an στομύλ⊙ς, scrib.) garrulus, loquax: στωμύλλω & στωμυλίω, loquax sum: ἐπιστομίζω, frænum injicio: ἐπιστομίζω, os obturo, χρυσοστομ⊙ς, aurcum os habens, seu aurea verba ore fundens.

Στομαγχλη, oris dolor, oris morbus: Item loquacitas: Poll. ex στόμα, τὸ, & ἄλγ⊙ς, τὸ, &c. V.

Στομεργ⊙ς, ου, ὁ, rabula. Gl. Cyr.

Στόμυργ⊙ς, præced. est, loquax, nugator; seu dicitur & στόμυργ⊙ς γλαυσσγλαι, apud Eur; est ex στόμα, & μέργω, ἡ, vel μέργ⊙ς, ὁ, &c. V.

Στομάτεσσιν, dat. pl. Ion. & Poët. à στόμα, ατ⊙ν, τὸ, os, oris.

Στομαπκὸς, ad os pertinens; ut στομαπκὰ φάρμακα; apud Gal. sed expon. & ori gratus: Item qui oris vitio laborat; à στόμα, ατ⊙ν, τὸ; V.

Στομαργὸς, ore artifex, ore opus suum conficiens; ut στομαργὸς ἰατὴρ; apud Eur. ex στόμα, ατ⊙ς, & ἔργον τὸ; V. Item στομαυλίω, ῶ; ore tibiam inflo; seu ore tibiâ ludo; ex στόμα, & αὐλέω; V.

Στομαχικὸς, stomachicus; ut στομαχικὴ διάθεσις, quum stomachus malè affectus est; apud medicos: Item qui stomachi vitio laborat; Dioscor. & interdum, specialiter dicitur, ad vomitum prochivis, qui cibum non continet; teste Gal. unde adv. στομαχικῶς; q. d. stomachicè; utrumque à seq. Them. στόμαχ⊙ν, ὁ; V.

ΣΤΟ'ΜΑΧΟΣ, ου, ὁ, STOMACHUS, ventriculus: q. à στόμα.

Στομβάζω, ore dilatato gravem vocem edo, ore latè diducto seu dilatato, loquor; est à seq. στόμβ⊙ν, ὁ; V.

Στόμβ⊙ν, qui ore dilatato sonum edit: à στόμα & βιβῶ.

Στομιὰς, ᾶ, ὁ, magnum habens os; ut στομιὰς ἵππ⊙ς, dicitur equus oris duri, & contumacis; Suid. Item στόμιον, ου, τὸ, diminut. osculum; i, e. parvum os, buccula; sed dicitur, etiam de vasis, venarum, puteorum, & aliarum rerum introitu; ut & os apud Latinos: Item στόμιον dicitur, ea frœni pars, quæ inditur ori equi; sic & στόμιος, ὁ, idem quod στομιὰς, duri & contumacis oris equus, omnia à Themat. στόμα, τὸ; Vide.

Στομυδ⊙ς, loquax, loquutuleius: ex seq. στομ⊙ν, ὁ, & δίκομαι, Ionicè δ⊙κομαι, &c. V.

Στόμ⊙ς, garrulitas, convicium: à στόμα.

Στομόω, στόμα ἰχθυπολῶ, ore afficio, os facio, acuo: discrtum reddo: & os claudo. Th. στόμα, os, oris.

Στομφλιάω, στομφλῶ, & στόμυλμα, τὸ, vide στωμυλ⊙ς, &c. cum ω.

Στομφάζω, utor grandibus verbis, grandiùs, seu magnificè loquor; unde στόμφαξις, ακ⊙ς, ὁ, grandiloquus, & στομφαστικὸς, idem; omnia, à στόμφ⊙ν, ου, ὁ, granditas quædam verborum; a στόμβ⊙ν, ου, ὁ; V. Sed στόμφαξ, ακ⊙ν, ὁ; expon. etiam acerbus, arrogans, durus; quasi ex στόμα, τὸ, & ὄμφαξ ὁ, &c. quæ vide.

Στομώδης, ⊙ν, ὁ ἡ, ὲς, qui amplo, seu magno est ore; à στόμα, τὸ; V.

Στόμωμα, ατ⊙ν, τὸ, στομωδὲν, chalybs; Item vis, robur: &

Στόμωσις, εως, ἡ, actio indurandi ferrum: Item acies, acumen, robur, à perf. pass. verbi στομόω.

Στοναχωὴτη, Dor. & Æol. pro στεναχῶσι, 3. pl. ind. præs. vel Dor. pro στοναχῶτι, dat. sing. part. præs. à

Στοναχίω, f. ἰσω, gemo, cum gemitu requiro: à στ⊙νω, gemo. Them. στενὸς, angustus.

Στοναχὴ, ῆς, ἡ, gemitus, suspirium, dolor, à στόν⊙ς, ὁ; V.

Στοναχίζ⊙μαι, 3. sing. imperfect. passiv. Ion. à

Στοναχίζω, seu -ομαι, f. -σομαι, idem quod στένω, gemo, ingemisco. Th. στενὸς, angustus.

Στόναχ⊙ς, υ, ὁ, idem quod, στοναχὴ, ἡ; vide.

Στονόεις, εσσ⊙ν, ὁ, & in fœm. gen. στονόεσσα, ης, ἡ, suspiriosus, gemebundus, a. quod à στόν⊙ς, gemitus. Them. στενὸς, arctus.

Στόν⊙ς, ὁ, gemitus, suspirium, vel gemitus fletu mixtus; est à στένω, vel à Th. στενὸς, ὁ, &c. V.

Στόνυξ, pro ὄνυξ, unguis, Oppian.

Στοργίω, naturaliter amo; idem quod Th. στέργω, & à seq. στοργὴ, ἡ; V.

Στοργὴ, ἀκτικὸν στέργ⊙ν, amor ingenitus. Th. στέργω, amo.

Στορέννυμι, vide in στρώω, sterno.

Στορέσαι, sternere, a. 1. inf. act. στόρεῦ, Ion. pro ἱστόρεῦ, 3. pl. a. 1. ind. act. στορέσας, στορέσασα, a. 1. part. act. verbi στορέω, sterno, f. έσω.

Στορεσσώπη, Dor. & Æol. pro στορέσοισι, sternent, 3. plur. præs. act. verbi στορέω, sterno.

Στορεύς, έως, ὁ, strator, qui sternit, aut sternere solet; de Deo dicitur, aut aëre silente, qui æquora sternit, & tranquilla reddit: Hesych. sic etiam dicitur fomes, qui substerni solet ad concipiendum ignem, seu flammam, aut scintillam, quæ è silice excuditur; à seq. Them. στορέω; V.

ΣΤΟΡΕ'Ω, f. έσω, vel ήσω· & hinc στορεντύω, seu στορέννυμι, & στρωτύω, seu στρώννυμι, STERNO: στρῶμα, ατ⊙, τὸ, stramentum, stragulum: στρωτὴρ, ῆρ⊙, ὁ, strator.

ΣΤΟ'ΡΘΥΞ, γγ⊙, ὁ, cuspis hastæ: idem στόρδη, q. à στορέω, quod eâ aliquid sternere possimus. Στερδυγίς σωσιτραμβίτης τείχος μὴ ῥύσαι, Pollux lib. 3. 4. Hesych. legit ἀσφυγίς.

Στόρνυμι, sterno, prosterno; est per Syncop. pro στορέννυμι; id vide.

ΣΤΟΥΆΖΟΜΑΙ, collineo, ad scopum tendo, conjecto: f. άσομαι, p. ἱστόχασμαι· q. à στέχω. Hinc στοχασμός, ῦ, ὁ, conjectura: στοχαστέον, verbale: στοχαστῶς, conjecturaliter.

Στοχασάμην⊙, aoristi. 1. partic. m. verbi ejusd.

Στοχαὶς, άδ⊙, ἡ, rectum tentio: Item structures ex materia aut lapidibus, ad æquanda loca concava, & inæqualia, in quibus tenduntur ipsæ plagæ; est à præced. Them. στοχάζομαι; V. Item στόχασμα, τὸ; id quod in scopum intenditur, seu quo ad scopum collimamus: Item στοχασμὸς, ῦ, ὁ, collimatio, petitio scopi; in scopum intentum esse, & eum assequi cupere; Plut. Item conjectatio, seu conjectura; Suid. Sic etiam dicitur retium tensio; teste Poll. l. 5. 4. Sic & στοχαστὴς, ῆ, ὁ, conjector, qui conjecturis colligit; vel qui bene collimat, & rectè ad scopum tendit; Unde στοχαστικὸς, rectè à collimans, & ad scopum tendens; qui scopum attingere probè novit: item qui solertis est conjecturæ, consultus: Item conjecturalis; omnia verbalia à præced. Them. στοχάζομαι; vide.

Στοχαστικῶς, conjecturaliter, adverb. à στοχαστικὸς. Them. στοχάζομαι; quod vide.

Στρέβλαι, ῶν, compedes; (quæ alias, & potiùs, ποδοστράβαι, dicuntur; vide supra ποδοστράβη) à Them. στρέφω, unde στρέβλη⊙, ὁ, &c. V.

Στρεβλόγκωμος, qui crispâ est comâ; unde στρεβλογκωμάω, crispâ sum coma; ex seq. στρέβλη⊙, & κόμη, ἡ; unde κομάω, &c. vide.

Στρέβλη⊙, qui est tereti corpore; tortuosus: q. à στρέβω.

Στρέβλοι, Hesychio sunt κοχλίαι, genus quoddam conchæ; legitur & apud Athen. lib. 3. à præcedent. στρέβλη⊙.

Στρεβλίζω, sum oculis distortis; seu strabo sum; Unde verbale στρεβλισμὸς, ῦ, ὁ, distortio oculorum à seq. στρέβλη⊙; V.

Στρεβὸς, ή, qui est oculis distortis, fuscus; à στρίβλος, tortus, Th. στρίφω, verto: distorqueo.

Στρεβὼν, ῶνος, ὁ, idem quod & præced. στρεβὸς; V.

Στρεγγλάω, suffoco, strangulo, à seq. στραγγάλη; V.

Στρεγγάλη, ης, ἡ, laqueus, strangulatio: &

Στρεγγαλιὰ, ᾶς, ἡ; &

Στρεγγαλὶς, ίδ⊙, ἡ, tortuosus laqueus; dolosum consilium. Them. στραγγὸς, tortus.

Στρεγγάλια, τὰ, dicuntur tophi & duritiæ, ex humore concreto, maximè in articulis, à στρεγγάλη, ἡ; vel à Them. στρεγγὸς, ὁ; Vide. Item στρεγγαλώδης, ⊙, ὁ, ἡ, tortuosus, distortus: Item perversus, dolosus; Itidem ab eod. sic & στρεγγαλίζα, obtorqueo, seu stringo; à præced. στρεγγαλὸς, ίδ⊙; V.

Στρεγγαλόω, ῶ, f. ώσω, STRANGULO, torqueo, stringo: ab eod. Them.

Στρεγλεῖον, τὸ, instrumentum quo humor exprimitur, ut stillatim defluat; à seq. στρεγλίω, per angustum foramen exire cogo; à Th. στρεγὸς, γγὸς, ἡ, humor per parva foramina guttatim defluens, &c. V.

Στρεγλίω, & στρεγλίζω, torqueo, STRINGO: à στρεγὸς; item guttatim exprimo. Metaph. premo: à στρεγὸς, ἡ, gutta, stilla: quod à στάζω, stillo: f. στάξω, unde Pleonasmo τ γ & ρ, στρεγὸς.

Στρεγλίας, species tritici: an à rotunditate guttæ?

ΣΤΡΑΓΓΟ'Σ, ῆ, tortuosus, obliquus: q. à στρέφω, verto. Hinc στρεγλίω & στρεγλίζω, torqueo: στρεγγάλη, ης, ἡ, laqueus.

Στρεγλιεία, ας, ἡ, urinæ stillicidium. Angl. the Strangury: à στρεγὸς, γγὸς, ἡ, gutta, & ἕζις, ις, τὸ, urina.

Στρεγλιερία, urinæ stillicidio, seu distillatione, seu urinæ difficultate laboro, & vexor; à præced. στρεγλιεία, distillatio urinæ; id est, δίυσις, quibus scil. lotium ægrè, & stillatim it, &c. V.

ΣΤΡΑ'ΓΞ, γγὸς, ἡ, gutta, stilla. Hinc στρεγλίζω, f. ίσω, guttatim exprimo: vide in στρεγλίω.

Στρεγὸς, tortus, distortus, &c. idem quod, & pro Th. στρεβὸς, ὁ; V.

Στρέμπω, pro ἀστρέπτω, splendeo, fulguro.

Στρατόμνυμι, exercitum colloco: castra pono, hinc στρατόωντο, Ion. & Poët. pro ἱστρατώθητο, 3. pl. imperf. Them. στρατὸς, exercitus.

Στρατάρχω, ῶ, dux sum exercitus, exercitui præsum; unde στρατάρχουσαι, οἱ; (part. a. 1. pl. illius verbi; à seq. στρατάρχης, dux exercitus, &c. vide.

Στρατάρχης, ου, ὁ, idem quod στρατηγὸς, dux: à στρατὸς, & ἀρχή.

Στρατάρχω⊙, ου, ὁ, Poët. idem ac στρατάρχης, exercitus dux, Imperator, ab iisdem.

Στρατεία, ας, ἡ, militia, expeditio. Th. στρατὸς.

Στρατέομαι, ατ⊙, τὸ, exercitus: quod à στρατὸς. Th. στρατὸς, exercitus.

Στρατήλομαπος, militaris, bello habilis, seu idoneus; à præced. στρατὸμαι, ατ⊙; agmen quod in expeditionem ducitur, &c. V. Item στρατόμπος, ους, ἡ, expeditio, & στρατόμπος, ὁ ἡ, qui in expeditionem educi potest, militiæ maturus; sic & στρατόμπις, idem: Item bellicosus, pugnax; muniis militaribus assuetus; Athen. l. 13. omnia verbalia à seq. στρατίδιον; V.

Στρατίδιον, milito: f. ίδσω, p. ἱστρατίδικα, a. 1. ἱστρατίδυσα, præs. m. στρατιδύομαι, idem. Th. στρατὸς· q. à στρέφω, itemo.

Στρατήγιον, ου, τὸ, locus ubi conveniunt milites, prætorium; est à seq. στρατηγὸς, στρατηγία; V. Item στρατηγίτης, idem quod στρατηγὸς, & à seq. στρατηγία; V.

Στρατηγία, præsum exercitui: ex στρατὸς, exercitus, & ἄγω, duco.

Στρατήγημα, τὸ, res à duce exercitus gesta, facinus ab Imperatore editum; vel facinus in quo imperatoriæ artis specimen editur; nam peculiariter ita dicitur callidum facinus, seu solers militare consilium, stratagema, quo Imperator exercitus, hostem circumvenit; Plut. & Ilocr. &c. Unde στρατηγηματικὸ σοφίσματα, callidæ machinæ, quibus dux ducem circumvenit; unde στρατηγηματικῶν libri, quos Frontinus conscripsit; verbalia à præced. στρατηγία, in pass. στρατηγούμαι, ῶμαι imperio ducis pareo; Imperatori subjectus sum, ut milites, & cohortium præfecti; regor ducis imperio: sed dicitur & πόλεμ⊙ στρατηγεῖσθαι, pro geri, administrari; apud Plut. Item accipitur & pro καταστρατηγῆσαι, stratagemate vinco, seu vincor arte imperatoria; quod est passiv. ab act. καταστρατηγέω; id vide.

Στρατηγία, ἡ, Imperatorium munus; exercitus præfectura, aut præcura; Item pro peritia τῦ στρατηγεῖν; apud Luc. & Plut. unde στρατηγέω, ῶ, affecto, seu ambio πρὸ στρατηγίαν; Imperatoris officio fungi, seu exercitum ductare cupio: Item præturam, seu præfecturam affecto; à seq. στρατηγὸς; V.

Στρατηγικὸς, seq. propriè est imperatorius: Item apus ad obeundum munus imperatorium: unde in fœm. absolutè dicitur στρατηγικὴ, sub. δύναμις, seu τέχνη, peritia imperatoria, seu ducendi exercitus; unde adv. στρατηγικῶς, imperatoriè; ab eod. seq. στρατηγικὸς; V.

Στρατηγικὸς, ῆ, rei militaris peritus; οἱ στρατηγικοὶ, milites: &

Στρατηγὸς, ῦ, ὁ, præfectus militiæ, dux, prætor: ex ἱστὸς. Th.

Στρατήλιον, ου, τὸ, domicilium τῦ στρατηγῦ, tentorium aut domus Imperatoris: Item prætorium; ubi imperator cum suo exercitu commoratur; tum per Metonym. exercitus. Ex στρατὸς, exercitus; & πέδον, solum, campus. Hinc στρατοπεδεύω, castra metor.

ΣΤΡΑΤΟ'Σ, ῆ, ὁ, exercitus: q. à σωρεῦν, ut ⊙ere, huc illuc dejicere.

στρατόφιν, ab exercitu; à στρατὸς, ὁ; vide.

Στρατοφύλαξ, custos exercitûs; & in pl. στρατοφύλακες, copiarum duces; ex σλοχὸς; & φύλαξ, ακ⊙, ὁ, &c. vide.

Στρατόωντο, Ion. & Poët. pro ἱστρατῶντο, 3. pl. imperfect. verbi στρατόμνυμι; quod V.

Στραφθεὶς, ίντ⊙, & στριφθεὶς, conversus, a. 1. part. pass. à στρέφω, verto.

Στραφλίσω, a. 2. infin. pass. verbi στρέφω, verto: f. λσω a. 2. ἔστραφον.

Στρέγλη, ης, ἡ, tormentum, prelum: & Στρεγλὸς, ῆ, tortuosus, callidus, perversus. Th. στρέφω, verto, torqueo.

Στρεγλότης, ητ⊙, ἡ, tortuositas, flexuositas; Plut. à præced. στρεγλὸς; V.

Στρεγλόω, ῶ, detorqueo, pervertο: f. ώσω, p. ἱστρέγλωκα· ab eod. Th.

Στρεγλαστήριον, τὸ, tormentum; (ideo quod στρέγλη;) est verbale à præced. στρεγλόω; V.

Στρέμμα, τὸ, id quod tortum, seu intortum est; Hesychio est opus quoddam pistorium, à torquendo, sic dictum, scribliter, à quibusdam dicitur; i. e. στρεπὸς ἄρτ⊙; Ulpiano vero σλρίμμα, est luxatio; i. e. ἡ ἄρθρ⊙ παράβασις, ἡ ὁστέ⊙ μετάπτωσις; est verbale à στρέφω, f. ψω, &c. V.

Στρεπτηλόγ⊙, ου, ὁ ἡ ἡ; fulgorem, seu lucem averterens, radios deflectens: ex σλρεπὸς, seu Them. στρέφω, & ἀγλη, ἡ, &c. V.

Στρεπτίνδα, ἡ, lusûs erat genus, in quo testulam aliquam, aut numisma in tabula jacens, desuper, injecta aliâ testulâ, aut numismate converrebant; Poll. l. 9. est à seq. στρεπτὸς, ὁ, &c. vide.

Στρεπτὸς, gen. Ion. à στρεπτὸς, ῆ, ὁ, torques. Th. στρέφω.

Στρεπτὸς, ῆ, flexibilis, exorabilis; versatilis, tortus. Sed στρεπτὸς, substant. torques. Th. στρέφω, verto.

Στρεπτοφόρ⊙, ου, torquatus: à φέρω, & στρεπτὸς, torques.

Στρεβλιώδης, ίν⊙, ἡ, stranguria; est à seq. στρεύγω, -ομαι; V.

Στρεύγω, dolore afficio, tardo, cesso: στρεύγομαι, paulatim deficio, tabesco, q στρεγλίομαι. Th. στρεγὸς, γγὸς, ἡ, gutta.

Στρεφάσκω, verto; Poët. idem quod & pro Th. στρέφω; V.

Στρεφεδινέω, in gyrum verto; oculi dicuntur al. cl. i στρεφεδινεῖσθαι, cum vertigine corripiuntur. Ex σλρέφω, verto, & δίνη, gyro, circumago. Th. δῖνη, ης, ἡ, vortex.

Στρεφθέν, ίντ⊙, a. 1. part. pass. vide στρεφθῆτε.

Στρεφθίντε, nom. dual. στρεφθίντι, dat. sing. à στρεφθεὶς, a. 1. part. pass. verbi στρέφω, verto: f. ψω, a. 1. passiv. ἐστρέφθην.

Στρέφ⊙, ους, τὸ, Doricè, per Metathesin litterarum, idem quod & pro στρῆφ⊙, τὸ; (à Them. στήφω V.) corium, pellis, &c. V. Sed στρέφ⊙, ους, τὸ, à Them. στρέφω, idem est cum στρέμμα, τὸ; id V.

Στρέφω, pelle intego; unde verbale στρέφωσις, quum vas aliquod pelle, seu corio oneritur; Hesych. à στρέφ⊙, in prima signif. pro στέγ⊙; V.

ΣΤΡΕ'ΦΩ, verto, torqueo, flecto: q. à πρέπω, verto, f. στρέψω, p. ἔστροφα, a. 1. imperat. activ. στρέψον, άτω, obverte: a. 2. ἔστρεφον, præt. pass. στρέφομαι, convertor, converto me, perf. pass. ἔστραμμαι, a. 1. pass. ἐστρέφθην, a. 2 pass. ἐστρέφθω, ης, ῆ, a. 2. part. pass. στρεφθεὶς, ῖσα, ἐν, conversus, a, um: a. 1. part. pass. στρεφθεὶς, ίντ⊙, p m. ἔστροφα. Hinc στροφὴ, ῆς, ἡ, versio, flexus: στρεβλὸς, tortus, tortuosus: στρεφὶς, qui est oculis distortis, strabus: στρεφίλ⊙, vortex; item turbo, trochus: ἀναστρέφω, inverto; item redeo: ἀναστροφὴ, inversio: item reditus: ἀντιστρέφω, in contrariam partem verto: ἀντιστροφὴ, inversio, reciprocatio: ἀποστροφὴ, aversio.

Στρέφασις, q. d. obturatio, deligatio vasorum, cum pelle, aut corio, &c. Vide paulò ante cum στρεφὼ.

Στρεψίμαλ⊙, intortum habens vellus; Item homo non simplex, versipellis; Metaphora sumpta à velleribus intortos habentibus villos; ex στρέφω, unde στρέψις, & μαλλὸς, ὁ, &c. V.

Στρέψις, εως, ἡ, versio, conversio: Item fraus; Hesych. est verbale, à Them. στρέφω, -ομαι, &c. V.

Στρεψοδικέω, & στρεοδικέω, ῶ; causas de quibus in judicio agitur, inverto; ex στρέφω, f. ψω, & δίκη, ἡ, &c. vide. Unde στρεψοδικήσεως, sumitur pro στρέψαι τὰς δίκας; i. e. dolis, & varietate dicendi jura fallere, & causas invertere; apud Aristoph. in Nub. Item, στρεοδικοπανουργία, & στρεοδικοπανουργία, versutia in pervertendis causis, seu litibus; ex præced. στρεψοδικέω, & πανουργὸς, ὁ; unde πανουργία, ἡ, vel ex στρέφω, f. ψω, δίκη, ἡ, & πανουργία, &c. V. Item στρεψοδινέω, in gyrum flecto, circumago, & verso in gyrum; idem quod supra στρεφεδινέω, & ex iisd. Viz. ex στρέφω, f. ψω, & δίνη, ἡ; unde δινέω, &c. vide.

Στρεψὸς, adverb. asperè, horribiliter: à στρεψὸς, asper. Est & σπρεψὸς, pro σκαιὸς, manifestè.

ΣΤΡΗΝΗ'Σ, ί⊙, ὁ, ἡ, asper, indomitus moribus.

Στρηνιάω, luxurior, dissolutè vivo; lascivio: f. άσω, p. ἐστρήνιακα. Th. στρηνὸς, ⊙, ὁ, luxus.

ΣΤΡΗ'ΝΟΣ, ⊙, τὸ, luxus, deliciæ; asperitas morum, fastus: à στρεψὸς, asper, quasi à στρηφὴς νηίας, ab ablatis habenis, (ἄσωλος nullis legum habenis coërceri queunt) q. d. effrænatus.

Στρηνύφων⊙, cui est aspera vox; ex στρεψὸς, ὁ, ἡ, & φωνὴ, ἡ, &c. V.

Στρεβλικμίζ, apud Aristoph. sumitur, pro, ne tantillum quidem, ne nauci quidem, ex seq. στρέβλ⊙, & λικμίζ, &c. vide.

ΣΤΡΙ'ΒΟΣ, exilis & tenuis vox avis: à στρίζω, pro στρίζω, strido.

Στρεμμὸς, ῦ, ὁ, ttrdor quidam: à στρίζω, pro στρίζω.

Στρεκτὸς, strigosus. Gloss. Cyr.

Στρίξ, columnarum canaliculus. Vide στρία.

Στρεγνὸς, ῆ, strigosus: à στρίφω, stringo.

Στρεβδομορῶν, idem quod & pro στρεβομορῶν,

βδομοκωμ, vide supra στρεβλοκώμης.
Στρεβλάνικ, qui vel quæ vertendo, aut exagitando, vincit; Hesych. ex στρέβ, ὁ, ἡ νίκη, ἡ, &c. V.
Στρεβλός, ὁ, tortuosus, flexuosus, incurvus; Hesych. à στρέφ, ὁ; V. Item στρεβλὸς, ἴους, vel ός, ὁ, est ὄργανόν τι κηρωτικὸν; i. e instrumentum è cardiis fullonum; quo scil. rudem pannum tractant, lanæ villos excitant; vel potiùs ut quidam putant, est vectiabulum, dictus ἀπὸ τῦ στρέβειν; i. e. στρέφειν, ἢ πλανᾶσθαι; hoc enim est hujus instrumenti ἴργον, & officium; ut ait commentator Aristoph. in Equit. Itidem, à στρέφ, ὁ; V.
Στρεβλόω, f. ώσω, circumago, torqueo; perturbo. Th. στρέφω, verto.
Στρεβλίω, idem quod στρεβλόω, turbineo vortice circumago: Item στρεβλίνη, ὁ, pineus; & στρεβλίτης ὄινος, pineis nucibus conditum vinum; Dioſc. 1. 92. & 5. 36. omnia à ſeq. στρέβιλος, vortex; trochus, quem ſcil. pueri per plana exagitant, verſantque verbere ſcuticæ; à quorum trochorum forma, ſic etiam dicitur nux pinea, & nucis pineæ nucleus: Item ipſa etiam pinus, &c. V.
Στρεβιλοειδὲς ὄρος, apud Strab. l. 13. expon. mons in pineæ nucis formam tuberoſus, interpr. exponit turbinem in anthum apicem definentem: Item ἰχθὺς στρεβιλοειδὲς σῶμα, nucis pineæ figuram gerit; Gaza apud Theophr. Hiſt. 3. 20. vel turbinationem, i. e. turbinatam figuram habet; nam στρέβιλος, eſt etiam turbo: ex στρέβιλος, & εἶδος, τὸ, &c. Vide
Στρεβίλιον, vide in στρέβος.
Στρεβιλώδης, ες, ὁ ἡ ἥ, turbinatus; ſed expon. etiam frequens anfractibus, à στρέβιλος, ὁ; quod à στρέβος, ὁ, vortex aquarum, &c. V.
Στρέβος, ε, ὁ, vortex, vertigo, gyrus: à στρέβω, unde & στρεβλὸς, inſtrumentum quoddam fullonium: στρέβιλος, vortex, procella, turbo, trochus. Item cochlea & murex marinus, qui & στρόμβος.
Στρεγγλαίνω, & στρεγγλόω; Item στρογγυλίζω, & στρεγγλόω, rotundo, rotundum efficio: unde paſſiv. στρεγγλαίνεσθαι, expon. rotundari, convolvi; omnia à ſeq. Th. στρέγγλος, ὁ; V. Unde etiam, στρεγγλὴ, ſubſtantivè dicitur, pro ἡ στρεγγλὴ χολὴ, teres zona; apud Poll. 17. 14. quidam expon. etiam rapum, &c. V. Στρεγγλίζω, ſignificat etiam, ore rotundo loquor, atque enuntio; ut στρεγγλίζειν τὰ νοήματα; apud Dion. Hal. in vita Lyſ.
Στρεγγλόκαυλος, qui rotundi eſt caulis; ex στρεγγλός, & καυλὸς, ὁ, &c. V Item στρεγγλόκορυς, υ, ὁ, rotundo folliculo, ſeu rotundâ filiquâ incluſus; ex στρεγγλός, & λόβος, ὁ, &c. V. Item στρεγγλοναύστης, nauta qui στρεγγύλην ναῦν vehit. Poll. ex Ariſtoph. ex στρεγγλός, & ναῦτης, ὁ, &c. V. Item στρεγγλοπρόσωπος, qui rotundâ eſt facie, ex στρεγγλός, & πρόσωπον, τὸ, &c. V.
ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ, η, rotundus, contractus: teres inſtar cylindri: q. à στρέγγω, tortuoſus, γρογγυλός, idem quod στρεγγύλος.
Στρεγγυλοσύνη, ης, ἡ, rotunditas, figura rotunda, aut teres: Item στρεγγυλόω, ῶ, rotundo; unde στρεγγύλωμα, & στρεγγύλωμα, coagmentum rotundum, opus teres, orbis, & στρεγγύλωσις, ἡ, rotundatio; & pro exercitu accipi traditur; Reg. 1. c. 17. Item στρεγγύλως, rotundè adv. Item tereti figurâ; omnia à præcedent. Them. στρεγγύλος.
Στρεμβοχίδης, Strombichides; nomen propr.
Στρεμβεῖον, τὸ, turbo, conus: Item στρεμβωδὴν, turbinis in modum, turbinatim; in Epigram. utrumque à ſeq. στρέμβος; V.
Στρέμβος, ε, ὁ, turbo, trochus: idem quod στρέβιλος, à στρέβω, torqueo, Th. στρέφω, verto.
Στρεμβόω, turbineo vortice verſo, ſeu circumago, vel ſimpliciter verſo, voluto; à præced. στρέμβος; V. Item στρεμβώδης, turbinis, ſeu coni figuram gerens; in turbinatum mucronem deſinens; Ariſtot. Hiſt. an. l. 4. ubi agit de cochlearum generibus; Itidem ab eod. nam στρέμβος, eſt & chonchæ genus, ſeu choclea, &c. V.
Στρυθάριον, υ, τὸ, idem cum στρουθίον; id Vide. Item στρύθιον, ſive στρυθίς, ſtruthea malus, & ſtruthea mala; Theophr. & Dioſc. qui docent nullum aliud eſſe diſcrimen inter cotonea mala, & ſtruthia, quam ex forma, magnitudine, & colore; à Themat. στρουθὸς; quo nomine appellatur etiam ſalax, ut paſſer; item herbæ eſt nomen (ut & στρουθίον) quæ Lat. radicula, & herba lanaria; Dioſc. 2. 193. &c. V.
Στρυθίζω, f. ίσω, ſtrideo.
Στρυθίζω, præced. proprie eſt paſſeris in modum ſtrido, lamentabilem vocem edo; Iſa. 10. dicitur de avium pullis, qui ore hiante & ſtridente, ſeu vociferante, eſcam à matre petunt: item radiculâ purgo, lanariæ herbæ ſucco mundum ac candidum reddo; Dioſc. 2. 84. &c. V.
Στρυθόμηλα, & στρυτόμηλα, ſpecies quædam mali cydonii; Gal. ex στρύθιον, & μῆλον, τὸ, &c.
Στρυθίον, υ, τὸ, paſſerculus, diminut. à στρουθὸς; quod vide.
Στρυθοκάμηλος, ſtruthocameles; avis de qua Plin. 10. 1. avium maxima eſt, ſi tamen avis dicenda eſt; concoquit ferrum, ut ſcribit, Alex. Aphrodiſ. (dicitur etiam στρουθοκάμηλος;) ex στρουθὸς, & κάμηλος, ὁ, &c. V. avis autem hæc dicitur etiam στρουθὸς μεγάλη, & ὁ στρουθὸς, ſtruthio; apud Ariſtoph. in avibus, pro eodem etiam dicitur στρουθὸς Λιβυκὸς, ſeu Λιβυκὸς, ὁ ἐν Λιβύῃ στρουθὸς Αἰθιοπικὸς, à regionibus in quibus præcipuè invenitur; & à volatu humili vocatur & στρουθὸς καταπάγων, & χαμαιπέτης, apud Herodot. l. 4. &c. Item στρουθοκέφαλος, habens caput paſſeris, aut ſtruthocameli, ideoque monſtroſus; unde in neut. plur. στρουθοκέφαλα ἱμάτια, dicuntur fœtus exili capite; ex στρουθὸς, & κεφαλὴ, ἡ; V. ſic & στρουθόπους, ſtruthocameli pedes habens; pedum figura ſtruthocamelum, imitans; Schol. Ariſtoph. ex στρουθὸς, ὁ, & πῦς, &c. V.
ΣΤΡΟΥΘΙΟ'Σ, ᾶ, ὁ, paſſer, parva avis. STRUTHIO. Hinc στρούθιον, υ, paſſerculus, q. cum εἰσήρθεῖ, ſcil. ad ὀχείαν. Eſt enim avis ſalax.
Στρὺς, paſſer. Heſych. contractum ex στρουθὸς.
Στρόφαδες, dicuntur Inſulæ quædam in Ionio mari; ὅτι ἐν στροφῇσι dictæ; i. e. à converſione; quòd ibi Zethus & Calais, ulteriùs perſequi Harpyas deſiſtentes, ad navem reverterunt; teſte Apoll. Arg. 2. eſt plur. fœm. à ſing. στρόφας, ἄδος; V. Item στροφάς, άδος, ὁ, verſutus, qui multas novit ſtrophas; Mercurii Epith. ſic dicti, vel παρὰ τὰς στροφὰς; i. e. à verſutis doliis, ut teſtatur Carion apud Ariſtoph. vel q. d. janitor; quod juxta januam ſtatui ſolebant, ad arcendos alios fures; à cardine ſcil. januæ, qui στροφὶς dicitur; ut tradit Heſych. utrumque à στρέφω, ὴ; quod vide.
Στροφαλιγξ, ὴ, converſio, vertigo; gyrus, rotula, orbis: à
Στροφαλίζω id. qd. στρέφω, verto, verſo.
Στροφαλὶς, ίδος, ἡ; idem cum στροφαλιγξ, ιγγος, ἡ; V. Sed ſic etiam dicitur, lactis ſiccati caſeus, à forma orbiculari quam induit dum lac coagulatur; quem caſeum, interpres apud Nic. in Ther. στροφαλίδα, nominat, & πυρῦ ὄγκον: Item axis, circum quem rota vertitur, στροφαλιγξ, dicitur, &c.
Στροφὰς, άδος, ἡ, quæ circumagitur, ſeu circumvertitur; Soph in Trach. à στρέφω, ὴ; V.
Στροφάω, verſo, Ion. hinc στροφάμμαι, verſantes. Them. στρέφω, verto.
Στροφεῖον, τὸ, dicebatur theatri pars, in qua erant Heroës indigetati, vel in bello mortui, vel in aquis: Poll. l. 4. Item στροφεῖα, τὰ; apud Luc. expon. funes quibus aliquid verſatur ſeu flectitur; à ſeq. στροφὴ, ὴς; V. Item στροφὶς, ἴδος, vel ίδος, ὁ, vertebra; ut στροφεῖς τραχήλου, Poll. l. 2. & ſic ſpecialiter στροφὶς, dicitur ſummus dorſi ſpondylus; quod in eo caput circumagatur; Item cardo in foribus ſic dicitur, qui circumvertitur; unde οἱ στροφεῖς τῆ θυρῶν, dicuntur valvarum cardines: Itidem a στροφὴ, ſeq. V. ſicut etiam στρόφιον, verſutus, & ſtrophis utor, in Epigram. ab eodem.
Στροφὴ, ῆς, ἡ, verſio, flexus, STROPHA, callida tergiverſatio: unde Anglice, Strift: à præt. m. ἔστροφα, verbi στρέφω, verto.
Στρογγὶξ, γγος, ὁ, vertebra, cardo: quia ejus vi aliquid vertitur: ut collum, porta: ab eod. Th.
Στρογγὶς ἱμάντων, apud Euryp. expon. lororum volumina, ἢ συστροφαί; eſt pl. fœm. à ſing. στροφὶς, ἴδος, ὴς; V.
Στρόφιον, τὸ, vel στρόφιος, τὸ; Suidæ eſt στρόφιλον ζωνάριον; teres zona, quâ ſcil. mulieres cingi ſolebant; Item zona ſacerdotalis; ſed erat & redimiculum quoddam, quo tam viri quam fœm. circa caput utebantur, à στροφὴ, ὴς V. Item στροφὶς,

στροφὶς, ίδος, ἡ, converſio; item vomer, ſpira; ut πλεκταὶ ἐμάντων στροφίδες; apud Euryp. in Andr. Itidem, ab eod.
Στρόφις, homo verſatilis; qui ſe novit στρέφειν.
Στροφολογία, converſio dictionum; ſtrophologia; Bud. eſt ex στροφὴ, ὴ, & λόγος, ὁ, &c. V.
Στροφόμυρα, ᾶμων, inteſtina mihi torquentur; torminibus vexor, ſeu laboro; ut ὁ στροφόμυρος ἵππος, in Hippiatr. eſt à ſeq. στρόφος, ὁ, dolor inteſtinorum; quod tormen, ſeu tormina Latini vocant; item funiculus è loro, aut cannabe, aliave materia tortus, & plexus; Od. ν. & ρ. Item, στρόφος ἱεῖα, καὶ τειχῶν; exp. hapſus lanæ, ca; illorum, ſeu contortus, ſeu non contortus; cirrus, cincinnus, &c. Vide.
Στρόφος, ε, ὁ, aliquid tortum & torquens; funis, faſcia. Eſt & tormen morbus: στροφοποιὸς, reſtio, qui στροφὰς, id eſt, funes, ποιεῖ. Hinc Angl. a Rope. à στρέφω, verto, præt. m. ἔστροφα.
Στροφολέγεσθαι, verba, ac ſeemo contortus, involutus, doloſus, ſic dicitur; à præced. V.
Στρόμμερος, furi-ſe libidinoſus. Refer ad στρὸς, quia ὀχευτικός.
Στρυμόνα, acc. ſing. à Στρυμών, όνος, ὁ, nomen fluvii. Amphipolis Thraciæ.
Στρυφὸς, ᾶ, acerbus: idem quod συφὸς, unde & factum aiunt interpoſito ρ. Alii referunt ad σύφω, conſtringo.
Στρυφνότης, ητος, ἡ, acerbitas; à præced. στρυφνὸς, ὁ, V. Unde etiam στρυφνότατος χυμὸς ἁπάντων; i. e. guſtu peracerbus; Gaza de ſenect. ſuperl. ab eod.
ΣΤΡΥ'ΧΝΟΣ, υ, ὁ, ſolanum, herba.
Στρῶμα, ατος, τὸ, ſtratum, ſtragulum: à στρώννυμι, ſterno, quod vide: ab inuſ. στρόω.
Στρωματὶς, ίδος, ἡ, veſtis ſutilis; item, ſaccus ex pannis lineis laneiſve conſutus, in quibus ſtragula deponi ſolebant, & colligari; Pol. & Theophr. Sic etiam, nominatur piſcis quidam, quoniam tergum ejus virgis aurei coloris variegatum eſt, & quaſi reſtibus intextum, Athen. l. 7. Item, inſcribuntur & libri quidam στρωματεῖς, apud Clem. Alex. ob varietatem argumenti, ut ipſe teſtatur; l. 4. Item, στρωματίζω, ſterno, inſterno; & στρωματίτης ἶχνος; Heſychio eſt convivium quoddam collatitium, in quo ſibi ipſis præbebant unuſquiſque ſtragula & ſtramenta; omnia, à præced. στρῶμα, ατος, ſtramentum; veſtis ſtragula, peculiariter autem ſic dicitur quo lectus, aut torus ſolet inſterni; ſeu quod dormitori ſubſternitur; Xen. Plut. & Athen. pro eod. στρώμη, dicitur etiam, στρωμὴ, ῆς, ἡ, ſtratum, lectus; ſtragulum; lectiſternium, & ab eod. Them. id V.
Στρωματόδεσμον, υ, τὸ, & στρωματόδεσμος, υ, ὁ, ligamen, ſeu vinculum, quo veſtis ſtragula conſtringitur, faſcia, quâ ſtragula convoluta ſolent colligari; ſed ſignif. &, faſciculum veſtis ſtragulæ, ſeu veſtem ſtragulam vinculo, aut faſciâ aliquâ colligatam; ex στρῶμα, ατος, & δεσμὸς, ὁ, V. Item, στρωματοφύλαξ, cui ſtratorum cuſtodia demandata eſt, Plut. in Alex. ex στρῶμα, ατος, & φύλαξ, ὁ, &c. V.
Στρωτὴ, ἡ, vide paulò ante, cum στρωματὶς, ad fin.
Στρώννυμι, vel στρωνύω, ſterno, imperf. ἐστρώννυον. f. στρώσω. a. 1. ἔστρωσα, ā, 1. imperat. act. στρῶσον, ἀτω. perf. ἐστρωκα. perf. paſſ. ἔστρωμαι, σαι, ται. perf. part. paſſ. ἐστρωμένος. Hinc Angl. to ſtrow. στρῶσις, ſtramen, ſtratura: στρωτῆρες, aſſeres: ut quibus paviment am ſternitur: στρῶμα, τὸ, ſtratum, ſtragulum: στρωματὶς, pulvinar, veſtis aliqua ſutilis. Th. στρόω, ſterno.
Στρῶσις, εως, ἡ, ſtratio, ſtratura: item lecti ſtructura: à 2. perf. ſing. perf. paſſ. præc. verbi.
Στρῶσον, ſterne, a. 1. imperat. act. &
Στρῶσαι, ſternam. f. 1. act. verbi στρώννυμι, ſterno. Th. στρόω, idem.
Στρωτὴρ, ῆρος, ὁ, ſtrator: trabs parva, crates: &
Στρωτὸς, ὸν, ſtratus: quod à στρώννυμι, idem quod στρόω, ſterno.
Στρώτης, ου, ὁ, ſtrator; & peculiariter, lecti ſtrator, Athen. l. 2. ab eod. cum præced. V.
Στρωφᾶσθαι, præſ. inf. paſſ. à
Στρωφάω, idem quod στρωφόω, verſor, circumago. f. 1. m. στρωφήσομαι. quod à στρωφὴ, verſio, flexus. Th. στρέφω, verto. f. ψω. p. m. ἐστρωφα. a. 2. m. ἐστραφόμην.
Στρωφᾷ, Dor. pro στρέφω, verto.
Στρωφώμενος, præſ. part. paſſ. verbi στρωφάω, quod V.
Στρώσω, inuſit. à στρόω, ſterno.
Στυγάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, odio proſequens viros, ſeu eos odio habens; Amazonum Epith. Unde, Æſchl. in Prometh. dixit, Ἀμαζόνων στρατὸν συγάνορα, Amazonum exercitum odorem virilis ſexûs; ex στύγος, ους, τὸ, & ἀνὴρ, ὁ, cujus comp. varia definunt in αναρ, &c. Vide.
Στυγέει, odit, 3. ſing. ind. præſ. συγῶ, timeat, 3. ſing. præſ. ſub. verbi συγέω, odio proſequor: quod v. de.
Στυγερὴ, Ion. pro συγερὰ, ᾶς, ἡ, horribilis, odioſa. dat. pl. συγεραῖς. à
Στυγερὸς, ᾶ, terribilis, triſtis, gravis. Th. συγέω.
Στυγερῶς, adv. horribiliter: à præced.
Στυγερότης, ητος, ἡ, triſtitia, mœſtitia; à præced. συγερὸς, odio dignus; item, mœſtus, &c. V.
Στυγερόφωνος, ος, ὁ, ἡ, inviſus: ex συγερὸς, horribilis, & φωνὴ, ἥπατος, ὁ, vultus. Th. ὄπωμαι, video
ΣΤΥΓΕ'Ω, odio proſequor, reformido: f. ήσω, & σύξω, ab inuſit. σύγω, a. 1. ἔστυξα. a. 2. ἔστυγον. Hinc σύγος, ους, τὸ, odium: διὰ σύγος, ὁ, Deo exoſus.
Στύγημα, ατος, τὸ, odium: &
Στυγητὸς, ὴ, όν, odioſus, a, um. Th. συγέω.
Στυγερὸς, idem quod, & pro συγερὸς, odio dignus, horribilis, &c. V.
Στύγιος, ὁ ἡ ἥ, Stygius, infernalis; ut συγίοι δόμοι, apud Soph. inferi, ἡ τὰ κάτω; item, σύγιον ἡμέρα, apud Plut. eſt à σύξ, γος, ἡ, ια V.
Στυγνάζω, triſtis ſum, contriſtor: f. άσω. a. 1. ἐσύγνασα. a. 1. part. act. συγνάσας, αντος, à συγνὸς, quod vide.
Στυγνάσας, ἀπὸ, a. 1. part. act. verbi συγνάζω, quod V.
Στυγνὸς, ὴ, όν, odioſus, inviſus, triſtis: a
Στύγος, ους, τὸ, odium. Th. συγέω, odio proſequor.
Στυγνότης, ητος, ἡ, mœſtitia, mœror; vel horrifica triſtitia, ærumna; apud Athen. l. 5. eſt à præced. συγνὸς, ὸς, V.
Στύγω, f. ξω. Idem quod, ab, & pro, Them. συγέω; unde, σύξασα, odio proſequuta, & ἀπεσύξασα, in Epigr.
Στυλὶς, ίδος, ἡ, & συλισκὸς, ὔ, ὁ, columella; diminut. ſed eſt & pars navis ἡμιολίας, teſte Heſych. Item, ſic dicitur & illud quod nares, ſive naſi foramina, inſtar muri, diſpeſcit, & diſcriminat; (quod & alias διάφραγμα & κίων, vocatur; Pol l. 2.) Item, συλὶς, ὶς, ὁ, i. e. ὁ δὴ κίων ἱστιώδης; Suid. ſupra columnam locatus; omnia, à ſeq. Th. στύλος, V.
Στυλοβάτης, ου, ὁ, Stylobata, Vitruvio; columnæ baſis, ſeu pes; ex ſeq. σύλος, ὁ, & βαίνω, f. βήσομαι, præt βέβηκα; à βάσις; unde varia ejus comp. deſinunt in βάτης, &c. V.
ΣΤΥ'ΛΟΣ, ὁ, columna; item, graphium, STYLUS.
Στύμα, ατος, τὸ, tergo; i. e. ὕπαντα τῦ αἰδοίου; Euſt. eſt verbale à Th. σύω, f. ύσω, &c. V. Item, σύμμασμα, τὸ, ſpiſſamentum, adſtringendi vim habens; ſunt vero στύμματα, ſive ſpiſſamenta, quæ oleis, ſuccis, unguentiſque admiſcentur odoran enta imbecillia, ut ea liquidiora per ſe ſpiſſeſcant, & ἐκ ἧσσ ἡδυσμάτων, odorem, ac ſuavitatem, facilius ſuſcipiant, conſerventurque diutius, &c. Eſt verbale, à Them. στύφω, f. ψω, &c. V.
Στύξ, γός, ἡ, STYX, nomen fluv. Infernalis: à συγέω, exhorreſco.
Στύξ, præced. nomen erat, quo appellabatur fons ad Nonacrin Arcadiæ, ab horribili frigiditate ita dictus; quæ tanta perhibetur, ut etiam enecet eos qui aquam illam guſtarent; vide Plin. l. 2. c. 103. & l. 31. c. 2. & Vitruv. l. 8. c. 3. Unde, ſic etiam nominatur palus iſta apud inferos, i tidem ab horribili geliditate; per cujus aquam jurare ſuperi finguntur; Poëtis, Od. κ. Il. Ω. ξ. &c. Item, horror, tremorque ex perfrictione, ſic appellatur, &c. V.

Στύξαιμι, odissem, a. 1. act. opt. verbi συγίω, quod V.

Στυομαι, idem quod, act. στύω: apud Comicos; sed exp. & tristitiâ afficior; apud Aristoph. &c. V.

Στυπάζω, stipite pello, Hesych. Item, στύπα, vel στύππαξ, venditor vestium stupiarum; apud Pol. 7. 16. pro eod. dicitur & στυππακίς, apud Hesych. ut & στυππεῖον, idem quod & pro seq. στυπεῖον; & omnia, à Th. στύπη, stupa, &c. V.

Στυπεῖον, ου, τό, Ion. pro στυππεῖον & στύππη, quod V.

ΣΤΥΠΗ, & στύππη, ης, ἡ, STUPA. Est & στύπη, stipes, stirps. q. à στύω, quia eâ tentur ad stupandum.

Στύπιον, & στύππιον, ου, τό, idem quod & à præced. Th. στύπη, V. Sed στύπιον, est etiam genus lini. Item, στύπις, ιδος, ὁ ἡ ἡ, ex trunco, vel caudice factus, ligneus; ut apud Nic. in Alex. ὅλμῳ ἐκ στύπεως, in lignea pila, seu in ligneo mortario; sed alii per appositionem legunt, ὅλμῳ ἐκ στύπεως, in pila quæ est, vel fuit truncus, vel caudex; i.e. ligneæ; nam Them. στύπη, exp. etiam truncus, caudex, &c. V.

Στυπογλύφος, qui ligna, vel stipites polit, seu sculpit; ex στύπη vel στύπος, & γλυφὴ, ἡ à γλύφω, &c. V. Item, στυπειοπώλης, vel στυππειοπώλης, stupæ venditor, seu qui vestes stupeas, & canabinas vendit; ex στυπεῖον, vel στυππεῖον, τό, & πώλης, ὁ, &c. V.

Στύπος, ου, τό, idem etiam quod στύπη.

Στύτην, vide στύπη, indè Angl. a stoop.

Στυπτηρία, ας, ἡ, alumen; quia valde στύφει, id est, astringit.

Στυπτηριώδης, ους, ὁ ἡ ἡ, alumen sapiens, seu resipiens; aluminosus; ut ὕδωρ τὸ στυπτηριῶδες, apud Gal. est à præced. στυπτηρία, ἡ, V.

Στυπτικός, ή, astrictorius. Th. στύφω.

Στυφακίζω, Hesych. exp. κυντεῖζω, i.e. pungo, stimulo; item, flyracem refero, Dioſc. 2. 109. à seq. Th. στύφω, ακος, V.

Στυφελίν, populea. Gen. 30. 37.

Στυφελικτὸν, ου, ut στυφελικτὸν μύρον, ex Styrace confectum unguentum, Dioſc. Item, στυφελικτὸν, ου, τό, (vel ut quidam legebant στυφακτὸν, τό, hastile; aut potiùs spiculum, seu cuspis; utrumque ab eod. Th. στύφω, ακος, V.

ΣΤΥΡΑΞ, ακος, ὁ, culpis hastæ: item STYRAX arbor, quasi στερεὸς, firmus.

Στύραξ, præced. pro Styrace arbore, dicitur esse arbor Syriæ, quæ malo cydonio fertur esse similis; cujus etiam lacryma στύραξ vocatur; Dioſc. Aristot. & Theophr. &c. V.

Στυφελίζω, asperè tracto, everto, quatio. f. ξω. vide συφελίξαι.

Στυφελίξαι, quatere, a. 1. inf. act. verbi συφελίζω, asperè tracto, depello. f. ξω. Th. στύφω, astringo.

Στυφελισμὸς, ου, ὁ, injuria, contumelia; quum scil. quis verberibus, verbisque asperis excipit; sed dicitur &, quum qui injuriosè loco suo detrudebatur; est verbale à præced. στυφελίζω, dispello, deturbo, &c. V.

Στυφελὸς, ὰ, ὸν, durus, asper. Them. στύφω.

Στυφλὸς, ή, ὁ ἡ ἡ, idem quod & per Syncop. factum à præced. στυφελὸς, V.

Σὺφλός, οῦ, ὁ, ὁ ἡ ἡ, idem quod, & ab eod. cum συφλικὸς, astringendi vim habens, &c. V.

Σὺφρὸς, ὰ, ὸν, durus, rigidus: ab eod. Them.

Στυφρὸς, præced. exp. etiam retorridus, duratus, callosus; idem quod, στυφλὸς, & ab eod. Them. seq. στύφω, V.

Στυφοκόμπος, seu συφόκομπος, dicitur de gallinaceo pugnaci; item, de cornice, Aristot. h. in avib. ex σὺφω & κόμπος, ὁ, &c. V.

ΣΤΥΦΩ, astringo, de iis quæ gustantur, spisso. f. ψω, ab hoc verbo συφλικὸς, stypticus, astrictivus: συφρὸς, astringendi vim habens.

Στύψις, εως, ἡ, adstrictio, spissatio: à στύφω.

ΣΤΥΩ, f. ύσω, tentigine laboro, priapum extendo: q. à στύω, unde ἔστυμι, erigo.

Στωϊκὸς, ἡ, όν, STOICUS, a, um, ἀπὸ τῆς στοᾶς, à porticu sic dicti, ubi disputabant. Et Zeno ejus sectæ author traditur.

Στωμύλος, & στωμύλλω, ομαι, loquax seu garrulus sum, unde, στωμυλῆθρα ἀκταλεῖς, apud Athen. l. 9. i.e. loquaces convivæ, blatercnes; à seq. στωμύλος, V.

Στωμυλία, ας, ἡ, &

Στώμυλμα, ατος, τὸ, loquacitas, nugæ: à seq.

Στωμύλος, ου, garrulus, lepidus, dicax. Th. στόμα, os, oris.

Στωμυλοσυλλεκτάδης, ου, ὁ, loquacium nugarum conlaceratior, vel garrulus nugator; ex στωμύλια, ἡ, & συλλέγω, ομαι, unde συλλεκτὸς, &c. V.

ΣΥ, & Dor. τύ, TU, & additâ syllabâ, πατσύν, pronomen omnis gen. in gen. σοῦ, &c. Hinc Σὸς, Σοῦ, tuus.

Σύαγρος, qui sues capit, qui apros venatur; apud Athen. l. 9. ex Soph. est ex σῦς, συὸς, & ἄγρα, ἡ, &c. V. Sed dicitur etiam substantivè, de apro, vide seq.

Σύαγρος, ου, aper, σῦς ἄγριος.

Συάγριος, & συάγριος, aprinus, aprugnus; i. e. qui est ex apro; ut συάγριον στέαρ; apud Dioſc. à præced. σύαγρος, subst. id V. Item, συαγρίδες, αἱ, piscium genus, apud Athen. l. 7. abeod.

Συαγχὼ, sues strangulans, sues suffocans; Hesych. συαγχὼ ῥίζα ἐν ᾗ σῦς δηριῶσι; quibus verbis significare videtur radicem, quâ venatores solent suffocare, & capere apros; ex Σῦς, Συὸς, & ἄγχω, à Th. ἀγχω, &c. V.

Σύαινα, ης, ἡ, piscis nomen est, apud Opian. quæ eadem ὗαινα, dicitur; id V. Videtur à sue vocari; & Graeci recentiores chæillam interpretantur; hoc est porculum; item, συὰς, ἀδος, ἡ, sus, nam, Helychio teste, συὰδα dicuntur αἱ συὲς, ἰσχμαπομβίως; utrumq; à Th. συὲς, συὸς, ὁ, V.

Σύβακ, ακος, ὁ, qui porcinis est moribus; Hesych. quo significatur etiam salax, & proclivis ad Venerem, more suis, animalis libidinosi, ut colligi potest ex Latino, subare; & ejus fœcunditate, bis enim quotannis parit; est a Them. σὺς, Συὸς, vide.

Συβαρίζω, q.d. Sybariſſo; deliciis, & luxui indulgeo; mollitiæ luxuque diffluo, imitando Sybaritarum mollitiem atque luxum; est à seq. Th. σύβαρις, ιδος, &c. V.

ΣΥΒΑΡΙΣ, ιδος, & ιος, ἡ, SYBARIS, urbs magna Græciæ; & ut alii volunt Italiæ: luxus, Ob luxum ab ὕβρεις dici meretur. Hinc

Συβαρίτης, ου, ὁ, SYBARITA, qui est è Sybari: &

Συβαρίτης, ήτος, ἡ, quæ est è Sybari: &

Συβαριτικὸς, ή, SYBARITICUS; mollis. Th. Σύβαρις.

Συβάρτας, α, ὁ, Dor. pro Συβαρίτης, quod vide.

Συβλίον, vel συβλίν, ινος, ἡ, theca ex corio, ut fullo, à σῦς. Est etiam vena bulum.

Συβόσιον, ου, τό, græc. fusè qui pascuntur à σῦς, σὺς, & βόσις, ἡ, pastus. Th. βόω, seu βόσκω, pasco.

Συβώτης, ου, ὁ, subulcus; qui σύας βόσκει, pascit.

Συβωτικὸς, ad subulcos pertinens, subulcis proprius; ut συβωτικὸν μέλος, seu ᾠδὴμα, carmen seu cantilena porculatorum; Pol. 4. 7. Item, συβωτικὴ, ἡ, subulcorum propria, vel subulca; mulier quæ porcos pascit; à præced. συβώτης, V.

Σ. γγάλακτος, collactaneus, collacteus; ex σὺν & γάλα, κτος, τό, V. Item, σύγκμβεσις; mariti duarum sororum; (idem quod ὁμόγαμβεσις; ut præced. συγγάλακτος, idem quod ὁμογάλακτος, &c. Quæ vide.) ex σὺν & γαμβὸς, ὁ, V. Sic &, σύγαμος, uxor; q. d. nuptiarum socia; & in plur. σύγαμοι, inter quos est affinitas; & interdum σύγαμος, sumitur, pro rivali; ex σὺν & γάμος, ὁ, &c. V.

Συγγεγαότες, ων, οἱ, nom. pl. à

Συγγεγαὼς, ῶτος, perf. part. act. verbi συγγράφω, conscribo. Th. γράφω, scribo: f. ψω, p. γέγραφα.

Συγγλυκολογέω, simul refero generis seriem; ex σὺν & γλυκαλογέω, V.

Συγγλύφεα, ας, ἡ, cognatio, generis & sanguinis communio. Ex σὺν & γλύφω, ος, τὸ, genus, prosapia. Th. γένομαι, nascor.

Συγγλυφὴ, ἡ, a. 2. inf. m. verbi συγγίγνομαι, simul sum, conversor. Th. γίνομαι, nascor, fum. a. 2. m. ἐγενόμην.

Σ. γγενέτην, cognatis, dat. pl. à

Συγγενὴς, ους, ὁ, ἡ, consanguineus: ab iisd. Them.

Συγγλύπτης, & συγγλύπτωρ, vide infrà συγγλύπτης & συγγενήτωρ.

Συγγλυπικὸς, ή, ὁ, (idem quod συγγενὴς.) generis propinquitate conjunctus; cognatus, affinis; ut apud Plut. συγγενικὰ ἐγκλήματα, propinquorum crimina; & συγγενικὸν νόσημα, gentilis & hæreditarius morbus; apud eundut & συγγενικαὶ τέχναι, apud Aristot. pili congeniti; qui & συγγενεῖς, nam συγγενὴς, etiam Metaphoricè capitur; ut & Lat. cognatus, affinis, ut Συγγενὲς τὸ φάρμακον; apud Plat. Epist. 7. Item, Συγγενὲς, ιδος, ἡ, cognata; unde plur. συγγένιδες, αἱ, consanguineæ; Syn. Ep. 155. sed Pollux, barbarum esse scribit; omnia; ex iisd. cum συγγένεια, V. Item, συγγενάω, q.d. congenero; unde, verbalia, συγγένησις, congressus ἡ συνουσία; Hesych. & Συγγεννήτωρ, q. d. congenitor; ut, Συγγεννήτωρ τέκνων; qui procreationis liberorum partem sibi vendicat; ex σὺν & γεννάω, vide.

Συγγενίμενος, ου, ὁ, SYBARITA, qui est è Sybari: &

Συγγενίτης, ου, ὁ, SYBARITICUS; mollis. Th. Σύβαρις.

Συγγεραίρω, ῶ, una everto, tollenti onus auxilior, juvo; ex σὺν & καθαιρέω, quod ex κτὶ & αἴρω, capio.

Συγκαθαμάζω, simul adapto, compono; ex σὺν & καθαμάζω, V. Item, συγκαθίζομαι, confido; ex σὺν & καθίζομαι, V. Συγκάθεδρος, ου, ὁ ἡ ἡ, assessor, à καθέζομαι, ἡ, V. Συγκαθείργω, sive συγκαθειργνυμι, una cum alio concludo tanquam in carcerem; à καθείργω, V. Συγκαθέλκω & συγκαθελκύω, simul deorsum traho; à καθέλκω & καθελκύω, V. Συγκάθεσις, submissio, qua quis alicui se submittit, & cedit; item, contentio duorum inter se; comparatio; est verbale, à συγκαθίημι; quod à καθίημι; unde, κάθεσις, &c. V. Συγκαθεύδω, condormio, simul dormio; à καθεύδω, V. Item, συγκαθίζω, & Συγκαθέψω, simul decoquo; à καθέψω, vel καθέψω, comp. ut præcedentia, cum præp. σὺν, &c. V.

Συγκαθημαι, consideo. Ex σὺν & κάθημαι, sedeo. Th. ἧμαι, idem.

Συγκαθίδρυω, simul colloco; ex σὺν & καθιδρύω, V. Item, συγκαθιερόω, unà consecro, simul dedico, ex Συν & καθιερόω, V.

Συγκαθίζω, una colloco; item unà sedeo. a. 1. ind. act. συνεκάθισα a. 1. part. act. συγκαθίσας, αντος, ex Συν & καθίζω, sedere facio. Th. ἵζω, idem.

Συγκαθίημι, unà demitto; item, submitto me; ex σὺν & καθίημι, V. Item, συγκαθίσημι, unà constituo, confirmo, Thuc. l. 4. Unde verbale, συγκατάσασις, conflictus, dimicatio; Polyb. ex Συν & καθίσημι, V. Sic & Συγκαθυφαίνω, simul intexo; ex Συν & καθυφαίνω, V. Item, συγκαίω, simul uro, comburo; ex Συν & καίω, vide.

Συγκακοπαθέω, ῶ, sum particeps afflictionum, una patior. f. ήσω. p. Συγκακοπαθηκα. Ex σὺν & κακοπαθέω, malis afflictor: quod ex κακὸς, malus, & πάσχω, patior. a. 2. ἔπαθον. p. m. πέπονθα.

Συγκακουργέω, ῶ, simul cum alio malitiosè aliquid facio; dicitur peculiariter de iis qui colludunt; unde, συγκακούργημα, res per collusionem actoris & rei transacta? ex quo genere est prævaricatio, i.e. καθύφεσις; item, συγκακουργία, collusio; ex σὺν & κακουργία, unde κακούργημα, & κακουργία, &c. V.

Συγκαμπτω, ῶ, unà malè vexo: f. ήσω. p. συγκεκάμφθηκα præt pass. συγκαμπτόμην, ώμην, unà malè vexor: quod ex σὺν & κάμπτω, malè tracto: hoc ex κακὸς, malus, & ἔχω, habeo. f. ξω. a. 2. ἔσχον.

Συγκαλέω, ῶ, seu ἴομαι, ῶμαι, convoco. f. ἐσω. perf. act. συγκέκληκα. a. 1. συνεκάλεσα, a. 1. m. συνεκαλεσάμην, ω, απο. Them. καλέω, voco.

Συγκαλυβδεῖσθαι, simul volutari; ex σὺν & καλυβδέω, ἴομαι, &c. V. Item, συγκαλλύω, simul orno; item, simul verro: ex σὺν & καλλύω, V. Item, συγκάλυμμα, coopertimentum; est verbale à seq. συγκαλύπτω, V.

Συγκαλύπτω, cooperio, occulto. f. ψω. perf. συγκεκάλυφα. perf. pass. συγκεκάλυμμαι. a. 1. pass. συνεκαλύφθην. a. 2. pass. συνεκαλύβην. part. pass. perf. συγκεκαλυμμένος, η, ον, opertus, tectus. Th. καλύπτω, occulto, tego. f. ψω. a. 2. ἐκάλυβον.

Συγκαλύφθεν, 3. sing. a. 1. opt. Æol. verbi συγκαλύπτω, quod V.

Συγκάλυψις, ipse actus tegendi; est verbale à præced. Συγκαλύπτω, ομαι, V.

Συγκάμνω, simul laboro, collaboro; & interdum, adjuvo; ex σὺν & κάμνω, V.

Συγκάμπαι, junctura; item, digiti; & in fing. συγκαμπὴ, exp. inflexio; est à seq. συγκάμπτω, V.

Συγκάμπτω, incurvo. f. ψω. p. συγκέκαμφα. a. 1. συνέκαμψα. a. 1. imperat. act. σύγκαμψον, άτω, incurva: quod ex σὺν & κάμπτω, flecto. f. ψω.

Σύγκαμψις, inflexio, incurvatio, verbale à præced. συγκάμπτω, V.

Συγκαρπεύεσθαι, dicuntur frumenta quum radices agunt; ex σὺν & καρπεύεσθαι, V. Item, συγκασκόρα, germana soror; Furyp. ex seq. σύγκασις & κόρη, ἡ, seu κόρος, ὁ, &c. V.

Σύγκασις, qui unà frater vel soror est; vel simpl. frater, vel soror; ex σὺν & κάσις, ὁ, ἡ, &c. V.

Συγκαταβαίνω, unà descendo. a. 2. ind. act. Συγκατέβην, ης, η. a. 2. part. act. συγκαταβὰς, άντος, quod ex σὺν κτὶ & βαίνω, eo: f. βήσομαι. a. 2. ἔβην.

Συγκαταβάντες, nom. pl. a. 2. part. act. verbi συγκαταβαίνω, quod V.

Συγκατάβασις, demissio; verbale, ut & συγκαταβατικὸς, cum demissione; adv. & utrumque à præced. συγκαταβαίνω, V. Item, συγκαταβιόω, ῶ, una vitam transigo, vel extremam vitam transigo; ex σὺν & καταβιόω, ῶ, vitam transigo; vel etiam ad exitum perduco, &c. V. Item, συγκαταγηράσκω, confenesco, unà senesco, ex σὺν & καταγηράσκω, V.

Συγκαταγω, unà reduco, in reducendo adjuvo; ex σὺν, κτὶ & ἄγω, duco.

Συγκατασφάζω, affligo, infligo; ex σὺν & κατασφάζω, V. Item, συγκαταδαρθάνω, condormire; item, concumbere; Aristoph. ex σὺν & καταδαρθεῖν, V. Sic & συγκαταβλάω, ῶ, unà vel simul subjugo, aut in servitutem redigo; ex Σὺν & καταβλάω, V. Item, Συγκαταδύομαι, unà demergor; ex σὺν & καταδύομαι, pass. à καταδύω, vide.

Συγκατεζεύγνυμι, conjungo. Them. ζεύγνυμι.

Συγκαταζάω, unà longum vitæ tempus traduco; Plut. ex σὺν & καταζάω, ῶ, V. Item, συγκαταθάπτω, conlepelio, unà vel simul sepelio; ex σὺν & καταθάπτω, V.

Συγκατατίθεμι, a. 2. inf. m. verb. συγκατατίθημι, unà depono, idem sentio; quod ex σὺν, κατὰ & τίθημι, pono. f. Στέω. a. 2. ἐστάν. a. 2. m. ἐστάμην.

Συγκατάθεσις, εως, ἡ, consentio, comprobatio, suffragium: ab eod. verbo & Them.

Συγκατατηθ-, adject. qui vel quæ assentitur; adtipulator, vel astipulatrix; unde, συγκατατίθεμαι, ῶ, simul approbo; vel simpl. approbo, assentior, astipulor; unde verbale, συγκατάθεσις, assensus, vel approbatio; item, iponsio; ex σὺν & κατατίθεμι; unde, κατάθεσις, &c. V. Συγκατανάω, simul uro, comburo; ex σὺν & κατανάω, V. Sic &, συγκατάκαιμαι, unà adjaceo; à κατάκειμαι, V. Συγκατακλείω, unà includo, in eundem locum concludo; vel simul cum alio includo; à κατακλείω, V. Συγκατακλίνω, unà recumbere, vel accumbere facio; & συγκατακλίνομαι, unà recumbo; unà accumbo, vel discumbo; unde verbale, συγκατάκλισις, concubitus; Plut. à κατακλίνω, V. Συγκατακόπτω, simul concido; à κατακόπτω, V. Συγκατακοσμέω, compono, vel unà digero in ordinem; à κατακοσμέω, V. Συγκατακτάομαι, simul acquiro, simul in potestatem redigo; à κατακτάομαι, V. Συγκατακτείνω, unà cum alio interficio; unde, in a. 2. συγκατέκτατον, apud Euryp. in Oreste (at συγκατακτὰς, apud Soph. in Ajace, est à συγκατακτάομαι,) à κατακτείνω, V. Συγκαταλέγω, recenseo cum aliis; connumero; à καταλέγω, V. Συγκαταλύω, unà everto, & aboleo; à καταλύω, V. Συγκαταμίγνυμι, commisceo, simul vel unà misceo; à καταμίγνυμι, V. Συγκαταπίμπλαμι, simul, vel unà pariter; una distribuo; à καταπίμπλαμι, V. Συγκαταπλέκω, simul im, lico, iminilceo; Plut. à καταπλέκω, V. Συγκατανεύω, simul annuo; assentior, consentio; Polyb. à κατανεύω, V. Συγκαταριθμέομαι, simul enumero; à καταριθμέομαι, οῦμαι, V. Item, συγκαταῤῥέω vel συγκαταῤῥύω, simul defluo; simul decido; à καταῤῥέω, vel καταῤῥύω, V. Συγκαταβαίνω, simul exting o; extinguo relinguo; Plut. à καταβαίνω, V. Item, συγκατασκάπτω, simul diruo, & everto suffodiendo, Euryp. à κατασκάπτω, comp. ut reliqua præcedentia cum præp. σὺν, &c. V.

Συγκατασκευάζω, f. άσω, unà instruo & adorno: ex σὺν, κατὰ & σκευάζω, instruo, paro. Them. σκεῦος, εος, τὸ, vas.

Συγκατασκευάσας, απ. a. 2. part. act. præced. verbi.

Συγκατασκηνόω, unà tentorium figo; vel in uno eodemque tabernaculo habito; item activè, in uno eodemque tabernaculo colloco; Xen. ex σὺν & κατασκηνόω, V. Item, συγκατασκήπτω, unà impetu ingruo; unà invado & incesso; ex σὺν & κατασκήπτω, V.

Συγκατα-πάω, pariter aveilo, seu convello; ex σὺν & κατα-πάω, V Συγκατα-χατίζω, conformo, configuro; Plut. ex σὺν & κατα-χηματίζω, V.

Συγκατεσθίω, simul comedo, simul comedendo consumo; Plut. ex σὺν & κατεσθίω. V. Item, συγκατεσθίομαι vel συγκατατάπω, unà cum aliis colloco; ex σὺν & κατατάπω, V.

Συγκατατίθημι, assentior, consentio, comprobo. perf. pass. συγκατατέθειμαι. perf. part. pass. συγκατατεθειμένος, assensus fuerat. Ex σὺν, κατὰ & τίθημι, pono.

Συγκαταφαγήτε, acc. sing. a, 2. par. act. à

Συγκαταφάγω, unà comedo: ex σὺν, κατὰ & φάγω, edo. a, 2. ἔφαγον. a, 2. inf. φαγεῖν.

Συγκαταφέρομαι, simul feror deorsum, simul deferor; ex σὺν & καταφέρομαι, οῦμαι, &c. V. Item, Συγκατακλύζω, unà vel simul comburo; ex σὺν & καταφλέγω V. Sic &, συγκαταφλέγομαι, simul mendacio opprimor; ex σὺν & καταφλέγομαι, V.

Συγκαταψηφίζω, unà damno; item, una eligo: f. ίσω. p. συγκατεψήφικα. præs. pass. συγκαταψηφίζομαι, communibus calculis allegor. a. 1. pass. συγκατεψηφίσθην, ης, η, communibus calculis allectus fui: quod ex σὺν, κατὰ & ψηφίζω, calculis computo; item decerno, statuo. Them. ψῆφος, ου, ἡ, calculus.

Συγκατεδω, simul comedo; ex σὺν & κατέδω.

Συγκατέλθωμεν, 1. pl. a. 2. sub. act. verbi συγκατέρχομαι, infrà accedo; quo1 ex σὺν & κατέρχομαι, descendo: hoc ex κατὰ & ἔρχομαι, venio: fut. ἐλεύσομαι. a. 2. ἦλθον.

Συγκατεργάζεσθαί τινι, aliquem in re aliquâ comparandâ juvare: ab ἐργάζομαι, Th. ἔργον.

Συγκατέρχομαι, simul redeo, unà revertor; ex σὺν & κατέρχομαι; item, συγκατεύχομαι, unà precor; unde, συγκάτευγμα, votum unà cum alio conceptum; vel res quam quis unà cum alio, aut aliis vovit; ex σὺν & κατεύχομαι, V. Συγκατηγορέω, simul accuso; item, simul prædico; ea scil. significatione, quâ vulgus κατηγόρημα, prædicamentum; unde, συγκατηγόρημα, apud Dialecticos, est q.d. compræd.camentum; à quibusdam redditur, vox consignificativa, i. e. significans aliis adjuncta, non per se; ut, omnis, nullus, quidam, &c. Unde συγκατηγορηματικὸς, consignificativus; & adv. συγκατηγορηματικῶς, consignificativè; ex σὺν & κατηγορῶ, V. Item, συγκατεύω, qui unà reversus est aut descendit; ex σὺν & κάτειμι; unde κατιὼν, &c. V. Συσκατοικίζω, unà colloco habitatores, vel unà frequentem incolis redo; ut συγκατοικίζω πόλιν, unà frequentem habitatoribus teddo civitatem, &c. Item, συγκατοικέω, una habito; ex σὺν & κατοικέω, vel κατοικίζω, &c. V. Item, συγκατοικτίζω, commisereor; Soph. ex σὺν & κατοικτίζω, V. Item, συγκατορθόω, simul recte facio; Plut. ex σὺν & κατορθόω, V.

Συγκατορύξαι, a. 1. inf. act. à

Συγκατορύσσω, vel ὀρύσσω, confodio unà: ex σὺν, κατὰ & ὀρύσσω ve. ὀρύττω, fodio. f. ξω. p. χα.

Σύγκαυσις, exustio, combustio; est verbale à συγκαίω; id V. Vel ex σὺν & καῦσις, V.

Συγκείμενον, ου, τὸ, pactum: à σύγκειμαι, simul positus sum. Th. κεῖμαι, jaceo.

Συγκεῖσθαι, certum est, constat. Vide præcedent.

Συγκεκορυλισμένος, coacervatus; ex σὺν & κορύλη, unde esset, κορυλίζω, ομαι, sed non est in usu.

Συγκεντέω, Ion. compungo, confitio.

Συγκεχύσθαι, præced. propriè est confodio, contrucido; ex σὺν & κεντέω, V.

Συγκεράννυμι, contempero, commisceo. f. συγκερέσω. a. 1. συνεκέρασα, ας, ε. pers. συγκεκέρακα. perf. pass. per Syncop. συγκέκραμαι. perf. part. pass. συγκεκραμένος, η, ον, contemperatus, una permistus; quod ex σὺν & κεράννυμι, misceo. f. κιερέσω.

Συγκεχυσμένος, commistus, seu mistus cum, temperatus cum; est verbale à præced. συγκεράννυμι, V. Item, συγκεκρότίζω, seu ομαι, cornu ferio, confligo, Daniel, c. 12. ex σὺν & κερατίζω; item, συγκερανόω, ῶ, simul fulmino, ex σὺν & κεραυνόω, V.

Συγκεφαλαίωσις, summatim recenseo; & -όομαι, -άομαι, in summam colligo vel colligor; consummo: ex σὺν & κεφάλαιον, Th. κεφάλη, caput.

Συγκεφαλαιώσις, summaria complexio, c. II. dio per capita; verbale à præced. συγκεφαλαιόω, V.

Συγκεχυμένως, confusè; est adv. à præced. συγκεχυμένος, η, ον, V.

Συγκεχωρῆσθω, 3. sing. plusq. p. imperat. pass. verbi συγχωρέω, concedo, indulgeo: quod ex χωρέω, eo, accedo; capio. f. ήσω.

Συγκεχωμένα, humo congesta tecta, perf. part. pass. à συγχέω, quod V.

Συγκηδεύων, conducator; in Epigr. ex σὺν & κηδεύω, V. Item, συγκηδεῦαι, ῖται, qui duas sorores in uxores duxerunt; ex σὺν & κηδεστὴς, V. Item, συγκηδεύω, unà funero, seu unà sepelio, & in pass. συγκηδεύομαι σοι, unà tecum funeror, unà tecum sepulturæ mandor; ex σὺν & κηδεύω; ομαι, &c. V. Item, συγκηρύσσω, unde, verbale συγκήρυγμα, commune præconium; i. e. plurium comprobatio; Polyb. ex σὺν, & κηρύσσω, unde κήρυγμα, &c. V. Item, Συγκινδυνεύω, q. d. compericlitor, pro unà periclitor; unà periculum adeo; cum dativ. ut συγκινδυνεύω σοι; Aristot. Rhet. l. 1. ex σὺν, & κινδυνεύω; vide.

Συγκινέω, ῶ, commoveo: f. ήσω, p. συγκεκίνηκα, a. 1. συνεκίνησα, ας, ε. Th. κινέω, moveo.

Συγκίνησις, εως, ἡ, commotio: à præcedent.

Συγκιρνάω, commisceo, simul tempero; ex σὺν, & κιρνάω; V. Item Συγκλάω, confringo; sed expon. etiam compressiùs tracto, inflecto; ex σὺν, & κλάω; V.

Σύγκλεισις, εως, ἡ, &

Συγκλεισμὸς, οῦ, ὁ, conclusio: à perfect. pass. seq.

Συγκλείω, concludo: f. είσω, p. συγκέκλεικα. a. 1. συνέκλεισα, perf. pass. συγκέκλεισμαι, σαι, ται. perf. part. pass. συγκεκλεισμένος, η, ον. Them. κλείω, claudo; f. σω.

Σύγκλεισμα, & σύγκλεισον, inter opificia calata numerantur; l. 3 Reg. sunt verbalia à præced. συγκλείω; V. Item Συγκλίζω, & συγκλίζω, idem quod præced. συγκλείω, unà claudo; Item occludo; ex σὺν, & κλείζω, vel κλίζω, quæ vide. Item Συγκλίστης, ου, ὁ; fœti socius, & participes; qui una furatur; ex σὺν, & κλέπτης, ὁ; V. Item Συγκληρικὸς, ejusdem cleri membrum; ex σὺν, & κληρικὸς; V.

Συγκληρονόμος, ου, ὁ, ἡ, cohæres: τὸ ἴδιον συγκληρονόμισε, gentes cohæredes, tanquam adjectivè accipitur, Ephes. 3, 6. Componitur ex σὺν & κληρονόμος, hæres: hoc ex κλῆρος. ου ὁ, sors, & νέμω, tribuo, possideo: f. νεμῶ, a. 1. ἔνειμα, p. νενέμηκα.

Σύγκλητος, consors; Plur. unde συγκλητὸς, sorte eadem consortio; Item consortem do, necessitudine sortis conjungo; in pass. συγκλήτομαι, eadem sorte consocior, necessitudine sortis conjungor; unde verbale συγκλήτωσις, consociatio eorum; qui eâdem sorte consociati sunt; sed expon. etiam consortium; ex σὺν, & κλῆρος, unde κληρόω, κλήτωσις, &c. V.

Σύγκλησις, convocatio, concilium, dicitur de senatoribus; (sicut ἐκκλησία dic tur de populo; item σύγκλητος, convocatus, indictus; Item σύγκλητος, sub. βουλὴ, senatus Romanus; unde συγκλητικὸς, senator; Luc. & Plut. omnia verbalia à συγκαλέω; V. Item Συγκλίνω, simul accumbere facio; sed expon. & neut. simul accumbo: unde verbale, συγκλίτης, ου, ὁ, qui simul accubat; ex σὺν, & κλίνω; V. Item Συγκλονέω, ῶ; concutio, conturbo; unde verbale συγκλόνησις, concussio, impulsus; ex σὺν & κλόνος, ὁ; unde κλονέω, &c. V. Item συγκλύζω, inundo, obruo, submergo; in pass. συγκλύζομαι, inundor, obruor; unde verbale σύγκλυσμα, clyster; ex σὺν, & κλύζω, unde κλυσμὸς, &c. V.

Σύκλυς, υδος, ὁ, collectitius, convena: à συκλύζω, convoco: συκλύζω, autem est inundo.

Συκλύω, consentio; Sophocl. ex σὺν, & κλύω; V. Item Συκλάω, stamina necto, seu nendo connecto; ex σὺν, & κλάω; V. Item Συκλιμάομαι, ῶμαι; simul dormio, simul cubo: Item concumbo, coëo; Unde verbalia, συκλοίμησις, & συγκοίμησις, concubitus; ex σὺν, & κοιμάω, άομαι, unde κοίμησις, & κοίμησις, &c. V.

Συκοινωνέω, unà sum particeps, unà communico, commercium habeo, cum dat. Nom. pl. part. præs. συκοινωνοῦντες, f. ήσω, p. συκεκοινώνηκα, a. 1. συνεκοινώνησα: a. 1. part. act. συκοινωνήσας, αντ-. Ex σὺν & κοινωνέω, participes sum: hoc à κοινὸς, ὴ, ὸν, consors, participeps, Th. κοινὸς, communis.

Συκοινωνὸς, ὄς, ὁ, ἡ, participeps, consors: ab iisd.

Συκοίτιον, τὸ, concubitus, merces quæ datur meretrici; à seq. σύκοιτ-ος, ὁ, ἡ, consors tori, de marito vel de uxore, & generaliùs pro concubitor, seu concubitrix, &c. V.

Σύκοιτ-ος, ὁ, ἡ, qui cum aliquo in eodem cubili cubat & dormit: ex σὺν, cum, & κοίτη, cubile.

Συκολάζω, simul punio; ex σὺν, & κολάζω; vi. Item Σύκολλ-ος, glutine sociatus, glutine conjunctus; unde adv. συκόλλησις, ως, ἡ, conglutinatio, & compactio quæ fit glutinamentis: Item συκολλητὴς, οῦ, ὁ, conglutinator, glutinamentis aliquid compingens, & concinnans, & Metaph. qui aliquid velut glutine compingit & coagmentat; ut apud Aristoph. in Vesp. ψευδῶν συκολλητὴς, &c. omnia, ex σὺν & κόλλα, ἡ; unde κολλάω, κόλλησις, & κολλητὴς, &c. vide.

Συκολυμβάω, 3. sing. f. ήσει. activ. verbi συκολυμβάομαι, simul nato. Th. κολυμβάω, nato: f. ήσω.

Συκομιδὴ, sive ξυκομιδὴ, comportatio, plerumque frugum comportatio & collectio; sed dicitur & de compositione eorum, quæ ad sepulturam defuncti cadaveris pertinent. Schol. Æschyl. est à seq. συκομίζω, conveho, comporto: Item una porto, simul fero; Item συκομίζω νικῶν, compono mortuum ad sepulturam, &c. vide.

Συκομίζω, unà affero: f. ίσω, p. συκεκόμικα, a. 1. συνεκόμισα. Ex σὺν & κομίζω fero. Th. κομέω, curo.

Συκομιστήρια, τὰ, festa quibus in frugum comportatione, sacra fiebant; Hes. Item συκομιστὴς, οῦ, comportatus; ut συκομιστὰ δεῖπνα, cœnæ collatitiæ, apud Athen. & συκομιστὴ ῥυπὴ, res in a locularis, quæ in loculis comportabatur; & συκομιστὸς ἄρτ-ος, panis qui ex omnibus farinæ suæ partibus, citra detractionem, conflat; Gal. & Athen. omnia, verbalia à præced. συκομίζω, in pass. συκομίζομαι, comportor, convehor, &c. vide.

Συκομμάτιον, genus quoddam edulii; Hesych. à seq. συκόπτω. V.

Συκοπὴ, ἧς, ἡ, præceps lapsus omnium facultatum seu virium in corpore humano: Item SYNCOPE, fig. Gram. à Συκόπτω, f. ψω, concido; Item verberibus cædo; discindo: ex σὺν & κόπτω, scindo.

Συκοπικὸς, Syncopen inducens, animæ defectionem & præcipitem virium lapsum afferens; Gal. est à præcedent. συκοπὴ, vel συκόπτω, &c. V.

Συκορυβαντιᾶν, cum alio Coryhantum more insanio; ex σὺν, & κορυβαντιάω; V. Item Συκοσμέω, ῶ, simul honesto, cohonesto; ex σὺν & κοσμέω; V. Συκουφίζω, simul levo, simul attollo; seu simul erigo, aut adjuvo in levando seu attollendo, aut etiam portando; ex σὺν, & κουφίζω; V. Συκραδαίνω simul quatio, aut vibro; ex σὺν, & κραδαίνω; V. Σύκραμα, τὸ, id quod commistum, seu contemperatum est; vel id quod concrevit, & coaluit; apud Medicos sic vocatur potio dilura, seu mista ex vino & aqua; quod κρᾶμα quoque dicitur: Item σύκρατ-ος, ος, ὁ ἡ, commistus, contemperatus; utrumque verbale à συγκεράννυμι; V. Item Συκρατόω, contineo, tueor, conservo; ex σὺν, & κρατέω; V.

Σύκρημα, ατ-ος, τὸ, coagmentum, id quod concretum est; apud Greg. Item contentio, comparatio, & σύκρημα ὀνυπτίν, interpretatio somnii; Item σύκρημα, edictum; Maccab. 1, 1. Unde συκρηματικὸς, ὴ, ὸν, temperatus, vel concretus; utrumque à seq. συκρίνω; vide.

Συκρῖναι, a. 1. inf. act. &

Συκρίνας, αντ-ος, a. 1. part. act. à

Συκρίνω, comparo, conjungo: f. νῶ. p. συκέκρικα, a. 1. inf. act. Συκρῖναι Th. κρίνω, judico.

Σύκρισις, εως, ἡ, comparatio: dativ. pl. συκρίσεσι, à præced.

Συκριτικὸς, coagmentandi vim habens; (nam præced. σύκρισις, expon. etiam concretio: Item contentio duorum inter se; Plut. & Polyb.) Item comparativus; Plur. Unde adverb. συκριτικῶς, comparativè, per comparationem; Itidem à præcedent. Συκρίνω; V.

Συκροτέω, complodo, collido, compono, apparo, colligo, indico: ex σὺν & κροτέω, pulso. Them. κρότος, pulsus.

Συκρότημα, id ipsum quod conflatum est, coagmentum; & dicitur etiam de agmine compolito, & instructa manu; Item conspiratio multorum idem facinus suscipientium: Item Συκρότησις, conspiratio, conjuratio, verbalia à præced. Συκροτέω; V. & omnia à σύκροτ-ος, conflatus, coagmentatus, compactus; ex illdem cum συγκροτέω; V. Item Σύκρυμμα, expon. debitum, census; Item Σύκρυσις, collisio, & in plur. Συκρούσεις, dicuntur etiam mutuæ offensiones, seu odia, & inimicitiæ; & in sing. expon. etiam fraus, impostura; Suid. Item Συκρύπτ-ω, q. d. conciforius; ut Συκρύπτων γλῶς; omnia verbalia à seq. συκρύπτω; V.

Συκρύπτω, idem ferè quod κρύπτω, celo, abscondo: f. ψω, p. κέκρυφα, aurist. 2. ἔκρυβον.

Συκρύπτω, a. 1. inf. activ. verbi præcedent.

Σύγκρυψις, occultatio; verbale à præcedent. Συγκρύπτω, occulto, &c. Vide.

Συγκτάομαι, simul cum alio acquiro; locius tum in acquirendo; ex σωὶ, & κτάομαι; V. Item Συγκτηρίζω, unà parento, vel justa facio; ex σωὶ, & κτηρίζω; V. Item Συγκτίζω, simul condo, simul creo; Ecclesiast. c. 1. ex σωὶ, & κτίζω.

Συγκτίστης, ου, ὁ, ejusdem coloniæ deducendæ socius: à κτίζω, condo.

Συγκυβεία, alea colludo, aleâ seu tesseris ludo cum alio; Plut. Unde συγκυβευτὴς collusor in aliæ ludo; ex σωὶ, & κυβεία, unde κυβευτὴς, &c. V. Item Συγκυκάω, ῶ, commisceo, permisceo; ex σωὶ, & κυκάω; Vi. Συγκυκλέω, circumdo, vel unà circundo; ex σωὶ, & κυκλέω; V. Συγκυλινδέω, unà volvo; in pass. Συγκυλινδέομαι, unà volutor: ex σωὶ, & κυλινδέω; V. Συγκυλίω, unà voluto in pass. συγκυλίομαι, unà volutor; Item consuetudinem habeo cum aliquo; ex σωὶ, & κυλίω, -ομαι; V. Item Συγκυνηγὸς, οῦ, ὁ, venationis socius, simul venans; unde συγκυνηγία, ᾶ, simul venor; atque inde συγκυνηγέτης, simul venans; ex σωὶ, & κυνηγὸς, unde κυνηγία & κυνηγέτης, &c. V. Item Συγκύπτω, οἱ, dicuntur, in architectura capreoli; i. e. tigilla fastigiata, & in columellam, suis capitibus nitentia, eamque hinc inde firmantia, ne nutent, aut vacillent; à seq. συγκύπτω, &c. V.

Συγκύπτω, deorsum aspicio; simul inclinor: consentio: f. ψω, p. συγκέκυφα, a. 1. Συνέκυψα. Them. κύπτω, pronus sum, demitto oculos, incurvo me deorsum.

Συγκύρω, q. d. concido; Item συγκυρία, ῶ; accido, evenio; ut τὰ συγκυροῦντα τῇ πόλει; quæ ad civitates pertinent; ex Num. c. 25. Unde συγκύρημα, τὸ; quod forte evenit; Il. ω. Idem quod seq. συγκυρία; id V.

Συγκυρία, ας, ἡ. casus: à συγκύρω, coinio: quod apud Hom. ponitur pro ἐφεστρέφω, collido: ex Σὺν & κύρω, incido: f. κύρσω, aoriſt. 1. ἔκυρσα· vel à συγκυρέω, invenio, contingo, occurro alicui.

Σύγκωλος, expon. solidus; ux σωὶ, & κῶλον, τὸ; V. Item Σύγκωμος, socius commessationis; unde συγκωμάζω, simul commessor; ex σωὶ & κῶμος, ὁ, unde κωμάζω, &c. V. Item Συγκάλπω, simul carmino, vel carpo; ex σωὶ, & ξαίνω; V.

Συγχαίρω, gratulor, cum dat. imperfect. Συνεχαίρων, ες, ε· f. 2. m. συγχαρήσομαι, a. 2. pass. συνεχάρην, ης, ἡ, gratulatus sum: a. 2. imperat. pass. συγχάρηθι, ήτω, & in pl. συγχάρητε. Them. χαίρω, gaudeo: f. αχῶ, p. κέχαρκα.

Συγχαίτης, 3. sing. f. 2. m. & Συγχάρητι. 2. pl. aoriſt. 2. imperativ. pass. verbi συγχαίρω, graculor; quod vide.

Συγχάσκω, concedere, ex σωὶ, & χάζω; V. Item Συγχαμάζω, una sum in hybernis, & Συχειμάζομαι, unà tempestate jactor: Item unà hyemali frigore infestor; ex σωὶ & χειμάζω; V. Item Συχειμερηγέω, unà operor; ex σωὶ & χειμερία; V.

Σύχει, turba, præsent. imperativ. activ. à

Συχία, confundo consterno: Item concito turbam: ubi omnis generis homines promiscuè confluunt: f. Συχήσω, a. 1. Συνέχεα, 2. Συνέχυν, ες, ε; Act. 21. 27. Them. χέω & χείω, fundo: f. χέσω, χείσω, & χήσω, a. 1. ἔχυσα, ἴ. χύω & ἔχεα.

Συχίνδεσις, quum ossa coalescunt cartilaginis interventu; apud Gal. de oss. ex σωὶ, & χόνδρος, ὁ, &c. Vi. Item Σύχορδος, ad chordas quadrans, chordis consonus, & general. consonus; ex σωὶ, & χορδὴ, ἡ, &c. V. Συχορδίω, unà tripudio; unde συχορδίτης, qui unà choros exercet, & celebrat; unde Συχορδίτικα, quæ alicui in chorea juncta est, & adstat; ex σωὶ, & χορὸς, unde χορδίω, &c. V. Συχορηγία, ᾶς, simul præteo, seu subministro, confero; vel simul choragus sum, confero & ipse aliquid in choragium, ex σωὶ, & χορηγέω; V. Item Σύχυλος, graminc confitus, vel simpl. confitus; ex σωὶ, & χύλος, ὁ, &c. V.

Συχόω, humo congesta tego, f. ώσω, à χόω, aggerem duco. Them. χόω.

Συχρόομαι, ῶμαι, commercium habeo cum aliquo, cum dativ. f. ήσομαι, perfect. συκέχρημαι. Them. χράω, commodo.

Σύχρωσις, communis usus, commercium, est verbale à præcedent. συχρόομαι; vide.

Συχρίμπτω, collido, seu committo, & cotte facio; unde part. pass. aoriſt. 1. συχρεμφθεὶς, collisus, offensus; ex Σὺν, & κρίμπτω; V. Item Συγχρίω, fio ut ungo, & simpl. perungo, oblino: unde verbale σύχρισμα, unguentum quo illinimur; ex Σὺν, & χρίω· unde χρίσμα, &c. V. Σύχρονος, contemporaneus, coævus, æqualis; unde συχρονίζω, coætaneus sum; sed expon. & commoror; atque inde verbale συχρονισμὸς, de iis dicitur quæ concurrunt in idem tempus; q. d. coævitas; ex Σὺν, & χρόνος, unde χρονίζω, χρονισμὸς, &c. V. Item Σύχροος, seu σύχρως, qui unius ejusdemque coloris est, concolor; unde συχροΐζω, simul colore imbuo, simul colorat; Plut. Item Συχρωτίζω, applico ad cutem; vel simpl. tango, ex σωὶ, & χρὼς, ῶτος color. Item cutis, unde χρώζω, & χρωτίζω, &c. V.

Συχυτὸς, & Συχύω, confundo, f. ύσω, p. συχύχυκα, a. 2. vel imperf. συνέχυνον, ες, ε, dispurando pudefeci, superavi, perf. pass. συχύχυμαι, σαι, ται, conturbatus fui, perf. part. pass. συνεχυμμένος, η, ον, confusus, a, um, a. 1. pass. συνεχύθην, ης, ἡ, Ex Σὺν & χύω, vel χυτὸς, fundo. Th. χύω, idem.

Σύχυσις, εως, ἡ, confusio: à præced.

Συχύω, vide συχυτὸς.

Συχωνδίω, confio, ex σωὶ & χωνδίω, V. Item Συχωνεύω, & συχώνυμι, aggere communio; Item contumulo: idem quod à συχόω; q. v.

Σύχωρος, ας, ἡ, ejusdem regionis: ex σωὶ & χώρος, locus. Th. χώρος, idem.

Συχωρέω, concedo, assentior, indulgeo, f. ήσω, præt. part. pass. συχωρήμενος. Ex Σὺν & χωρέω, eo, accedo.

Συχώρημα, & συχώρησις, concessio, assensus, astipulatio; Item actio ignoscendi, venia: Item συχωρητικὸς, ad veniam dandam propensus; verbalia à præc. συχωρέω; unde in pass. συχωρεῖσθαι, dicitur id quod pascisceniur aliqui, seu de quo inter aliquos convenit, &c. V.

Συχωρητέον, concedendum est, adj. verbale à præced.

Συχάσαι, aor. 1. inf. à συχάω; quod Vide.

Σύχωσμα, τὸ, unde συχώσματα, dici videntur maculæ quas contrahunt quæ terrâ aggestâ obruta sunt; verbale à συχόω; V.

Σύω, adv. celeriter, à σύω, concito. Th. σεύω, agito.

Σύων, suillus, porcinus; qui ex sue, seu porco est; ut σύεια κρέατα, suillæ carnes; Athen. l. 3. à Them. σὺς, συὸς; V.

Σύων, per Syncope pro σύωπι, festina, aor. 1. imperativ. pass. verbi σύω, vide σεύω. Vel est præsent. vel a. 2. imperat. act. verbi σύμι, pro σύω, concito, Th. σεύω.

Συωπὸς, ὁ, ἡ, ficedula: quia ficu pinguescit. Th. συκῆ.

Συκάμινος, ου, ἡ, SYCAMINUS, sycomorus, nomen arboris. Pro fructu est συκάμινον· volunt dici quod fructum ferat σῦκον ἀμείνω, qui ficubus meliùs sapiat.

Συκαμινάδης, ου, ὁ ἡ ὁ, mori, seu sycamini speciem gerens; apud Athen. lib. 1. est à præcedent. συκάμινος, arbor, quæ & συκομορία; licet à quibusdam diversæ esse arbores statuantur; ejus neut. συκάμινον, sæpius pro moro accipitur; ut & in masc. συκάμινος, pro moro arbore; Item pro moro, & tumore, qui σῦκωσις, dicitur; Schol. Aristoph. &c. V.

Συκᾶς, ᾶδος, ἡ, ficus novella; ficus quæ non ita pridem pullulavit; Poll. à seq. συκῆ, vel συκῆ, ἡ, &c. V. Item Συκάζω, futurrus, σω, ficus lego, seu ficus deligo, colligo, vel carpo; Poll. lib. 7. ab Hesych. expon. σῦκα τρώγω, ficus comedo; & à scholiast. Aristoph. expon. etiam τὰ σῦκα κατοθλίβω, ficus premo: Itidem à seq. συκῆ, vel συκῆ; vide. Unde etiam συκαλὶς, ίδος, ἡ, ficedula, avis sic dicta, quòd ficu pinguis fiat; Athen. l. 2. Item συκαστὴς, ου, ὁ, qui ficus legit; Item sycophanta, calumniosus delator, quadruplator; unde συκάζομαι, calumniosa delatrix; Hesych. utrumque à συκάζω; quod expon. etiam συκοφαντῶ. V.

ΣΥΚΕΗ, ῆ, ῆος, ῆϊ, ἡ, ficus, arbor: σῦκον, ου, τὸ, ficus, fructus.

Συκῆ, per contract. dicitur, factum, scil. ex præcedent. Ionico συκέη, pro συκέα, ficus arbor; ut συκῆ Ἰνδικὴ, ficus Indica, & συκῆ ἀγρία, ficus agrestis, caprificus: Item ficus, i. e. marisca, seu excrescentia carnis, sive ulcus ficui simile; Dioscor. lib. 1. cap. 200. &c. vide.

Σύκινος, η, ὁ, ἡ, ficulnus: à præcedent.

Σύκινος, præcedent. propriè est ficulneus; ut σύκινον ξύλον, lignum ficulneum; quod quoniam est invalidum; σύκινος capitur pro ἀδυνὰς; i. e. imbecillus, debilis, fragilis, inutilis; unde Theocr. Idyll. 10. σύκινοι ἄνδρες, vocat homines, qui labores non adeunt, nec tolerant strenuè, sed iis veluti succumbunt, ut lignum ficulnum ponderi alicui graviore; Item dicitur etiam σύκινος, de calumniatore; apud Aristoph. in Pluto, & apud Plut. in Brutico, σύκινος, est è ficus confectus, &c. Vide.

Σύκινον, τὸ, decoctum ficuum arefactarum; a Th. συκῆ, ἡ; V.

Συκὶς, ίδος, ἡ, plantarium ficûs; semen, seu furculus qui à ficu avulsus, aut excisus plantatur, inseriturve; Aristoph. Item marisca; Hesych. Item σύκινος, ίνη, (qui & κατηρχίτης, dicitur; nam lenitudine sua demulcet, καταρχίτης;) vinum quod è ficubus fit Dioscor. 5. 41. Utrumque à Them. συκῆ, ἡ; V.

Συκοβασίλεια, τὸ, regia ficus; i. e. τὸ βασίλειον σύκον; Athen. ex Cydia, ἡ, vel Cydia, τὸ, & βασίλειος, &c. V. Item Συκίας, qui ficis victitat; Item qui victum sibi parat, ex Συκοφαντίς, ex συκῆ, ἡ, & βίος, ὁ, &c. Item Συλλέκτης, qui ficus colligit; unde συλλογὰς, ᾶδος, ficus lego, seu colligo; Aristoph. Item Συκολόγος, qui de ficis loquitur, & qui indicat ficuum exportatores: Item sycophanta, calumniator; unde Συκολογία, ᾶς, de ficubus loquor; Athen. l. 3. omnia ex Συκῆ, & λέγω, dico: Item colligo, unde λόγος, ὁ, &c. V.

Συκομορία, ας, ἡ, sycomorus: ex Συκῆ, ficus, & μορία, ας, ἡ, morus.

Συκόμορον, SYCOMORUS; Angl. Sycomore: ex iisd.

Συκομόρον, τὸ, fructus sycomori: Item Συκομορίτης, ίτου, vinum quod conficitur ex sycomoris; utrumque à præced. Συκόμορος, arbor, quam Plin. l. 13. 7. ficum Ægyptiam appellat; fructum ferens consimilem ficui parvæ albæ, &c. V.

Σύκον, ου, τὸ, ficus. Vide Συκῆ.

Σῦκον, præcedent. fructus τῆς Συκῆς, est etiam marisca, ficus, ficatio; tumor, à fici similitudine sic dictus; Gall. &c. V. Item Συκόομαι, ώμαι, in ficum vertor; ficus seu ficosus fio à præced. Σῦκον, τὸ, vel Them. συκῆ, ἡ, &c. Vide.

Συκίτης, qui puerorum instar, ficubus gaudet; ex συκῆ, ἡ, & παῖς, ὁ, ἡ, &c. V. Item Συκοπέζομαι, ficuum fector; sordidus, avarus; vide apud Ector. ficos dividere; ex συκῆ, & Th. πέλω, seu πέζω, unde περίσσις, ὁ, &c. Item Συκόπωλος, qui nates habet ficosas; Hesych. ex συκῆ, & πώλος, ὁ, &c. V. Item Συκοφὰς, ficuum cultos; ex συκῆ, ἡ, & ἔρω, ὁ, &c. vide.

Συκοφαλίω, ῶ, propriè, indico illos, qui ficus Athenis alio exportabant absque vectigali expenso: per Synecd. speciei, calumnior: fut. ήσω, p. συκοφάντηκα· aoriſt. prim. ἐσυκοφάντησα· à

Συκοφάντης, ου, ὁ, SYCOPHANTA, calumniosus delator: Anglicè, Sycophant. Ex Σῦκον, ου, τὸ, ficus, (Them. Συκῆ) & φαίνω, in lucem profero, indico.

Συκοφαντικὸς, ὴ, ὸν, ad calumniandum propensus: à præced.

Συκοφαλέομαι, ούμαι, sycophantor: à defero, calumniosè accusor; est passiv. à præced. Συκοφαντέω, sycophantor, sycophantam ago; calumniosas comminiscor delationes, falsò criminor; unde verbale, Συκοφάντημα, τὸ, crimen quod alicui sycophantosè impingitur; sycophantia, calumnia; Plut. in Per. Item Συκοφαντία, sycophantosa, & calumniatoria accusatio: Item dolus sycophantosè calumniandi; Itidem ab eodem. Item Συκοφαντικὸς, calumniosè, calumniatoriè, more sycophantarum; adverb. à συκοφαντικὸς, ad sycophantam pertinens; vel sycophantæ convenlens, &c. V. Item Συκοφάντρια, ἡ, mulier quæ calumniosè aliquid defert, sycophantosa accusatrix; est fœmin. à masc. Συκοφάντης, V. Item Συκοφαντώδης, idem cum συκοφαντικὸς, & συκοφαντωδέως, idem cum συκοφαντικῶς, & ab iisd. &c. V.

Συκοφορία, ficus fero, seu produco; in Epigram. ex Συκῆ, ἡ, & φορὸς, idem quod Them. φίερω; unde φορὸς, ὁ, &c. vide.

Σύκχοι, calceamenta Phrygia.

Συκώδης, ους, ὁ ἡ ὁ, ficosus, similis ficui; ut βλέφαρα συκώδη palpebræ ficosæ, à συκῆ, ἡ, vel σῦκον, τὸ, &c. V. Item Συκὼν, ῶνος, ὁ, locus in quo ficus plantantur; seu locus ficubus consitus; à Them. συκῆ, ἡ; V. Item Σύκωμος, τὸ, ficosum germen; in palbebris dicitur, cum ficosi tumores in iis excrescunt; est verbale à συκόομαι; V.

Συκωρὸς, ficuum custos, ficuum inspector, & Metaphor. sycophanta; unde συκωρία, ficus custodio; speculor ne quis ficus furtim carpat; Poll. lib. 7. ex συκῆ, ἡ, & ὄρος, ὁ, cujus comp. varia mutant ε, in ω, per ἐκτασιν, &c. vide.

Σύκωσις, idem quod σύκωμα; ulcus seu carnis excrescentia, à fici similitudine, ita nominatur: Item συκωτὸς, ἡ, ὁ, ficatus; ut συκωτὸν ἧπαρ, ficatum jecur; i. e. ficuum esu præparatum; Æët. 2. 127. Utrumque verbale à συκόομαι; V.

Συλαγωγέω, ῶ, prædas ago & abduco, deprædor: ex σῦλη· præda, & ἄγω, duco.

Συλαθεὶς, ἐνὸς, Dor. pro συληθεὶς, quod vide.

Σύλασκε, vi spoliabat, 3. sing. imperf. act. Ion. pro ἐσύλα· à

Συλάω vel ἐω, spolio: f. ήσω, p. σεσύλακα· aoriſt. 1. ἐσύλησα. Them. σῦλη, præda.

Συλλιμβάνω, ω, Dor. pro συλλήμβω, ω, præ-

prædans, præs. part. pass. verbi συλίω, Them. σῦλη, præda.

Συλάω, vide in seq.

ΣΥ'ΛΗ, ης, ἡ, præda, spolium. Hinc συλάω, ἰω, & συλεύω, spolio, deprædor: ἱερόσυλος, ου, ὁ, ἡ, sacrilegus: ἱεροσυλία, ας, ἡ, sacrilegium.

Συληθείς, ἐντ. aor. 1. prim. part. passiv. &

Συλήσαντες, nominativ. plur. a. 1. part. activ. verbi συλάω, deprædor; quod vide.

Σύλημα, τὸ, spolia, exuviæ; Item σύλησις, εως, ἡ, spoliatio, depeculatio, compilatio; ut σύλησις τῶν ἱερῶν; Item συλητὴς, οῦ, ὁ, spoliator, depeculator, compilator; omnia verbalia à συλάω, vel συλίω, &c. V.

Συλλαβεῖν, a. 2. inf. act. &

Συλλαβέσθαι, aorist. secund. infinitiv. m. verbi συλλαμβάνω, comprehendo; quod vide.

Συλλαβὴ, ῆς, ἡ, SYLLABA, qu. quæ literas comprehendit: Anglicè, Syllable: à συλλαμβάνω, comprehendo: aorist. secund. συλλαβεῖν. Them. λαμβάνω.

Συλλαβίζω, syllabas connecto; à præced. συλλαβὴ; Item Cύλλαβος, sub. πίναξ, index libri, à comprehendendo; ab eod. verbo συλλαμβάνω; V.

Συλλαβέσθαι, aorist. secund. partic. act. fœmin. gen. verbi συλλαμβάνω; quod vide.

Συλλαχάνω, simul sortior, Socr. ex σὺν, & λαχάνω. V.

Συλλαλέω, ῶ, colloquor, cum dativ. fut. ήσω, præt. συλλελάληκα· aorist. prim. ind. activ. συνέλαλησα· aorist. 1. part. act. συλλαλήσας, ασα, αν. Ex σὺν & λαλέω, loquor.

Συλλαμβάνω, comprehendo: f. συλλήψομαι, concipiam: p. Att. συνείληφα, perf. part. act. συνειληφὼς, υῖα, ὸς, a. 2. ind. activ. συνέλαβον, concepi, præt. m. συλλαμβάνομαι, opitulor, auxilior, cum dat. a. 1. pass. συνελήφθην, conceptus fui: a. 2. m. συνελαβόμην, ου, ετο, adjuvi, cum dat. comprehendi, cum acc. Th. λαμβάνω, capio.

Συλλάμπω, simul luceo; Nonn. Unde verbale σύλλαμψις, colluſtratio; Plut. ex σὺν, & λάμπω; V. Item Συλλαμπάνω, unà lateo, delitesco; ex Cωὶ, & λανθάνω; V. Item Συλλαβεύω, simul servio; Plut. ex Cωὶ, & λαβεύω; V.

Συλλέγω, colligo: fut. συλλέξω, p. συλλέλεχα· a. 1. συνέλεξα, a. 1. in perat. act. σύλλεξον, ατω, a. 1. sub. συλλέξω, ῃς, ῃ, & in 3. pl. συλλέξωσι, præs. pass. συλλέγομαι, colligor. Them. λέγω, lego, f. ξω.

Συλλείβω, confundo, & misceo, ut vinum quod paterâ libatur; in pass. συλλείβομαι, confundor: Item stillo, fluo, vel in unum stillo & confluo; sed expon. etiam colliquesco, liquor; apud Plut. ex σὺν, & λείβω; Item Συλλειόω, contero, unà tero, & frio; ex σὺν & λεῖος, unde λειόω, &c. V. Item Συλλειτουργὸς, socius, seu collega in obeundo munere quopiam publico; unde συλλειτουργῶ, socius sum in obeundo munere publico; ex σὺν, & λειτουργὸς, unde λειτουργία, &c. V. Item Σύλλειτος, conjux, consors tori seu thalami; ex Cωὶ, & λέκτος, τὸ; V.

Συλλίξατε, 2. pl. a. 1. imperat. act. verbi præced.

Σύλλεξις, collectio, coactio, copulatio; est verbale à συλλέγω, —ομαι, &c. Vide.

Συλλήδην, comprehensim, adv. à συλλαμβάνω; q. v.

Συλλητέον, subveniendum; ut συλλητέον τῷ σώματι, corpori subveniendum: Item συλλητέκὸς, qui comprehendere potest, seu complecti: unde apud Grammat. συλλητικὰ, nomina collectiva, &c. Item συλλήτωρ, & συλλήτειρα, fœm. adjutor, & adjutrix; omnia ab eod. συλλαμβάνω; vide.

Συλληρίω, ῶ, unà nugor, unà deliro; ex σὺν, & λῆρος, ὁ, unde λυρίω, &c. vide.

Συλλήφθεὶς, a. 1. part. pass. συλλήφθητι, a. 1. imperat. pass. συλληφθῆναι, a. 1. inf. passiv. verbi συλλαμβάνω; quod vide.

Συλλήψη, concipies, 2. sing. f. 1. m. verbi ejusd.

Σύλληψις, ἡ, comprehensio, complexio, prehensio: Item opitulatio, auxilium; Thuc. & Plut. Item conceptus, de fœmina: Item σύλληψις, figura est quædam Grammatica; quum scil. duabus diversisque sententiis, & rebus, unum datur verbum minimè utrisque conveniens; ut Virg. Inclusos vero Danaos, & pinea furtim laxat claustra, Sinon. Item σύλληψις, pergenera est apud Terent. in Andria; utinam hic surdus, aut hæc muta facta sit, & ibid. ubi illic scelus est, qui me perdidit? &c. nam quia scelus intelligitur scelestus; ideo qui subjunxit, non quod; & ad intellectum verba redegit; sed fit etiam syllepsis, per numeros; ut Virg. pars in frusta secant; hæc Donat. est verbale, à συλλαμβάνω; V.

Συλλήτὴς, collector, coactor; Poll. 3. 26. Item συλλογὴ, ἡ, collectio, & συλλογιμαῖος, collectitius, collectaneus, miscellaneus, confusaneus, & undique collectus; omnia à συλλέγω, colligo, &c. V.

Συλλογίζομαι, ratiocinor: f. 1. m. ἰσομαι, & Att. οῦμαι, a. 1. m. συλλογισάμην, ω, αν, perf. part. συλλελόγισμαι. Ex Cωὶ, & λογίσομαι, rationem ineo; quod à λόγος, ratio. Th. λέγω, dico: f. ξω, p. m. λέλογα.

Συλλογισμὸς, οῦ, ὁ, collectio; quæ ratiocinando fit, SYLLOGISMUS: Angl. Syllogism: à præced.

Συλλογισμὸς, præced. apud Arithmeticos est computatio, quâ subductis calculis summa colligitur; Dialecticis verò, συλλογισμὸς, dicitur oratio, in quâ positis duabus propositionibus & certo modo, ac figurâ dispositis, tertium aliquid nimirum conclusio, veluti summa colligitur, propter ea quæ posita sunt, &c. vide.

Συλλογιστικὸς, syllogisticus, ratiocinativus; unde adv. συλλογιστικῶς, more syllogismorum, seu ut convenit syllogismis, à præced. συλλογίζω, -ομαι, &c. Vide.

Σύλλογος, ου, ὁ, concio, conventus, cœtus, concilium, collegium: à συλλέγω, quod V.

Συλλούω, simul lavo, & in pass. συλλούομαι, simul lavor; Plut. ex σὺν, & λούω; V. Item Σύλλοχος, ἡ, plures λόχοι conjuncti, cohors collecta; unde συλλοχίζω, concenturio, in decurias colligo, vel in centurias distribuo; Plut. unde verbale, συλλοχισμὸς, talis in centurias distributio; ex σὺν, & λόχος, ὁ, cohors, &c. V.

Συλλοχίτης, ου, ὁ, ejusdem cohortis socius. Th. λόχος, cohors.

Συλλυπέομαι, οῦμαι, condoleo, condolesco: ex σὺν, & λυπέω, dolore afficio, contristo. Th. λύπη, dolor.

Συλλύω, q. d. simul solvo, accipitur & pro διαλύω, i. e. compono litem, seu dissidium, dirimo lites, pacifico, reconcilio, transigo, &c. Unde verbale, σύλυσις, compositio litis, seu controversiæ, aut dissidii; ex σὺν, & λύω; V.

Σύλον, τὸ, spolium præda; Eust. sed expon. etiam pignus, Hesych. à Th. σῦλη, ἡ, &c. V.

Συλόμενον, vestium compilatio, seu furatio; Pol. 7. 12. ex σῦλη, ἡ, & λῶπος, seu λώπη, ἡ, &c. V.

Συμβαίη, eveniat, 3. sing. a. 2. optat. activ. a

Συμβαίνω, εις, ει, evenio, imperfect. activ. συνέβαινον: fut. συμβήσομαι, p. συμβέβηκα: perf. part. act. συμβεβηκὼς, ὸτος: a. 2. ind. act. συνέβην, ης, η, aor. 2. sub. συμβῶ, ῇς, ῇ· aor. 2. part. act. συμβὰς, ἀντος. Th. βαίνω, eo.

Συμβακχεύω, unà baccor, vel unà cum aliis bacchanalia celebro; ex σὺν, & βακχεύω; V.

Συμβαλεῖν, a. 1. inf. act. verbi συμβάλλω; q. v.

Συμβαλήτιν, conjicienis, Ionicè, & Atticè pro συμβαλοῦμαι, præsent. partic. passiv. Sic συμβεβλήμενος, pro συμβεβλημένος, aorisi, 2. part. m. verbi ejusd.

Συμβάλλειν, 2. dual. imperf. act. Ion. pro συνεβάλλετον· à

Συμβάλλω, diligenter confidero, conjicio, confero: Item congredior cum aliquo: fut. συμβαλῶ· aorist. 2. συνέβαλον· aor. 2. inf. activ. συμβαλεῖν, confligere: perf. συμβέβληκα· aor. 2. m. συνεβαλόμην, ου, ετο, contuli, cum dativ. præt. m. συμβέβολα· unde σύμβολον, ου, τὸ signum, tessera militaris, quâ socii ab hostibus dignoscuntur. Th. βάλλω, jacio.

Σύμβαμα, τὸ, eventus, casus fortuitus: Item propositio ex nomine & verbo, perfectam sententiam reddens; est verbale, à συμβαίνω; V.

Συμβάμβ, Doricè pro συμβῶσι, aor. secund. infinit. activ. verbi συμβαίνω; quod V.

Συμβάντα,

Σ

Συμβάντα, acc. sing. à

Συμβὰς, ἀντος, a. 2. part. act. gen. plur. συμβάντων, verbi συμβαίνω, quod vide.

Συμβατὸς, conferendus, qui comparari potest; unde συμβατικὸς qui potest conferre; verbalia, ab eod. συμβάλλω, V. Unde etiam præced. σύμβασις, exp. conjectura; seu somniorum, signorum, prodigiorum, & cæterorum hujusmodi interpretatio, Arr. in exped. Alex &c. V.

Συμβασιλεύω, unà regno: f. εύσω. p. συμβεβασίλευκα. a. 1. συνεβασίλευσα, ας, α, ι. part. act. συμβασιλεύσας, αντος, α, ι. m. συνεβασιλεύσαμην, ω, ατο. Ex σὺν & βασιλεύω, regno. Them. βασιλεύς, rex.

Σύμβασις, εως, ἡ, comparatio, convenio: à συμβαίνω, quod V.

Συμβαστάζω, simul porto, simul fero; exp. & confero; item comparo; ex Jobi c. 18. ex σὺν & βαστάζω, V.

Συμβατήριος λόγος, & συμβατικὸς λόγος; dicitur sermo de pace componenda; apud Thuc. & Plut. Unde adv. συμβατικῶς, q. d. pacificatorie, Plut. à præced. σύμβασις, vel à συμβαίνω V.

Συμβέβακεν, Ion. pro συμβεβηκέναι, perf. 1 f. act. &

Συμβέβηκα, ας, ε, perf. ind. act. &

Συμβῆ, 3. sing. a. 2. sub. act. &

Συμβήσομαι, f. 1. m. verbi συμβαίνω, evenio; quod V.

Συμβεβηκότως, per accidens; est adv. à præced. συμβέβηκα, V. Συμβιβάζω, ομαι, simul vim infero; ex σὺν & βιάζω.

Συμβιβάζω, instruo, collatis scripturæ locis probo: f. άσω, εις, ει, a. 1. ind. act. συνεβίβασα. præt. pass. συμβιβάζομαι, pingor: a. 1. ind. pass. συνεβιβάσθην, ης, η, a. 1. part. pass. συμβιβασθεὶς, ἐντος. Th. βαίνω, eo.

Συμβιβασθέντων, gen. plur. a. 1. part. pass. verbi præced.

Συμβίβασις, εως, ἡ, instructio, informatio, conciliatio, affirmatio; Hesych. exp. πεῖσις, διδαχὴ, πίστις; item, συμβιβασμὸς, pactum, transact o, concordia; & Συμβιβαστικὸς, pacificatorius; Plut. Omnia à præced. συμβιβάζω, ομαι, V.

Συμβιβάω, ῶ, unà eo, comitor; ex σὺν & βιβάω, Poët. pro βαίνω, &c. V.

Συμβιβῶ, instruam, Psal. 32. 8. contract. pro -άω, Att. pro συμβιβάσω, f. 1. verbi συμβιβάζω, quod V.

Σύμβλλων, qui alicui convivit, contubernalis; ex σὺν & βίος, ὁ, V.

Συμβιῶσι, f. ώσω, convivo; ex σὺν & βιόω, vivo. Th. βίος, vita.

Συμβίωσις, convictus dicitur, inter illos, qui simul vivunt, & contubernales sunt; unde exp. contubernium; item vitæ consuetudo; Plut. verbale, à præced. συμβιῶ, V.

Συμβιωτὴς, οῦ, ὁ, convictor, contubernalis: à præced. quod V.

Συμβλαστὸς, congerminans; item, germinationem juvans; Theophr. ex σὺν & βλάστη, ἡ, V.

Σύμβλημα τὸ, commissura: à συμβάλλω, quod V.

Σύμβλησις, εως, ἡ, compago: ab eod. tbo.

Συμβλητὸς, conferenda sunt; verbale à συμβάλλω, confero.

Συμβλητὸς, conferendus, qui comparari potest; unde συμβλητικὸς qui potest conferre; verbalia, ab eod. συμβάλλω, V. Unde etiam præced. σύμβλησις, exp. conjectura; seu somniorum, signorum, prodigiorum, & cæterorum hujusmodi interpretatio, Arr. in exped. Alex &c. V.

Συμβοάω, simul clamo; ex σὺν & βοάω, V. Item, συμβοηθέω, ad opitulandum, seu auxilium ferendum convenio; unde συμβοήθεια, ad auxilium ferendum concursus; & συμβοηθὸς, qui ad suppetias ferendas unà cum aliis convenit, auxiliaris; ex σὺν & βοηθέω, unde, βοήθεια, & βοηθὸς, &c. Vide.

Συμβολαιογράφος, tabularius, qui contractus scribit; ex seq. συμβόλαιον, pactum, conventum, contractus, commercium, &c. V.

Συμβολεὺς, έως, ὁ, piscatorum instrumentum, circa quod retia texunt; à συμβάλλω, V.

Συμβολὸν, ου, τὸ, signum, argumentum: &

Συμβολὴ, ῆς, ἡ, conjectura, congressus, conflictus; commissura: à συμβάλλω, quod V.

Συμβολὶς, occursus; item, casus vel successus; à præced. συμβολὴ, V.

Συμβολικὸς, ὴ, conjecturalis, ænigmaticus: &

Συμβολικῶς, adv. conjecturaliter: à συμβάλλω, conjicio. p.m. συμβέβολα. Th. βάλλω, jacio.

Συμβολοκοπῶν οἰνοφλυγὶ, Deuteron. c. 21. commessationibus vacat, atque convivis & luxuriæ; nam συμβολοκοπέω, est, Symbolas do in convivia; Bud. Item, simpl. do Symbolum, vel annulum; ex σύμβολον, seq. & κοπὶ, ἡ vide.

Σύμβολον, ου, τὸ, signum: ab eod. verbo.

Σύμβολον, præced. nota, indicium; de variis rebus dicitur; ut de signo militari; & pro eo quod insigne appellatur; & pro tessera publica, vel privata; item, pro omine, & præsagio; quod rei futuræ signum sit; item, similitudo, & quædam naturæ communitas; ductâ Metaphorâ, ab hospitalibus Symbolis, ut sit, velut societas quædam, & necessitudo, ex hospitio contracta; item, ut συμβολὴ, id quod confertur; collecta, collatio; atque hinc σύμβολον Apostolicum, quia, inquit Augustinus, collata in unum totius catholicæ legis fides, Symboli brevitate colligitur; item pro pacto, & conventu, &c. V. Item, σύμβολον, ου, ὁ, omen, augurium, auspicium; & σύμβολος, ὁ, ἡ, exp. & obvius; unde συμβολεῖν & συμβολῆσαι, obvium fieri, occurrere; apud Hesych. ab eod. συμβάλλω, V.

Συμβόσκω & συμβόσκομαι, simul pascor; Isa. 11. Unde, σύμβοσκος, compascuus; ex σὺν & βόσκω, à Th. βόω, ῶ, unde βοτὸς, &c. V.

Συμβουλεύσις & συμβούλευμα, consilium quod alicui datur, consultatio, admonitio; item, συμβουλευτὴς, senator; verbalia, à συμβουλεύω, V. Item, Cυμβουλευτικὸς, dando consilium; hortativè, est adv. à seq. συμβουλευτικὸς, V.

Συμβουλευτικὸς λόγος, oratio suasoria: à

Συμβουλεύω, simul consulto, consilium do, f. εύσω. p. συμβεβούλευκα. a. 1. συνεβούλευσα, ας, α. ι. part. act. συμβουλεύσας, αντος, α, ι. m. συνεβουλευσάμην, ω, ατο. Ex σὺν & βουλεύω, consulto. Th. βουλὴ, consilium.

Συμβουλὴ, ῆς, ἡ, consilium, consultatio: &

Συμβούλια, ας, & Ion. α, ἁ, consilium: &

Συμβουλὶα, ας, ὰ, consultatio, consilium; à συμβουλὴ, V.

Συμβούλιον, ου, τὸ, consilium; item senatores. Th. βουλὴ, consilium.

Σύμβουλος, ου, ὁ, consiliarius, consultor; qui consilium dat; à συμβουλὴ, vide.

Συμβρέξω, simul expello, ejicio; Metaphora ab his, quæ ictûs impetu ejiciantur; 2 Macchab. ex σὺν & βρέξω, V. Item, σύμβωμος, qui in eadem cum alio, ara collocatus est; ejusdem aræ particeps; ut, σύμβωμοι θεοὶ, Dii quos ejusdem aræ honore dignabantur; cujusmodi Amanus & Amadantus; apud Persas; Strabo; ex σὺν & βωμὸς, ὁ, V.

Συμμαθητὴς, οῦ, ὁ, condiscipulus, à

Συμμανθάνω, unà disco. Th. μανθάνω, disco. f. μαθήσομαι. a. 2. ἔμαθον.

Συμμαθητέον, vel συμμαθὼν, simul discere cupio; à præced. συμμαθητὴς, vel συμμανθάνω, V.

Συμμαλάσσω, unà mollio, vel unà subigo; ex σὺν & μαλάσσω, V. Item, συμμάρπω, corripio, comprehendo; ut Od. 1. σὺν ἓ δύο μάρψας, per Tmesin, pro συμμάρψας, duos comprehendens; ex σὺν & μάρπω, V.

Συμμαρτυρέω, ῶ, unà testimonium reddo, una testor. f. ήσω. p. συμμεμαρτύρηκα. a. 1. συνεμαρτύρησα. Ex σὺν & μαρτυρέω, testor. Th. μάρτυρ, υρος, ὁ, ἡ, testis.

Συμμαχέω, ῶ, in bello sum socius, socius sum pugnæ: ex σὺν & μάχομαι, pugno. f. ήσομαι vel έσομαι.

Συμμαχία, ας, & Ion. η, ἡ, societas in bello. à præced.

Συμμαχὶδα, acc. sing. à

Συμμαχὶς, ίδος, ἡ, socia: à

Σύμμαχος, ου, ὁ, socius, pugnæ socius. Hinc συμμαχικὸν, ὸῦ, τὸ, fœciale: à συμμάχομαι, simul pugno, Th. μάχομαι, pugno.

Συμμαχικὸς, socialis; ut συμμαχικὸς πόλεμος, bellum sociale; in neut. συμμαχικὸν, commilitium; copiæ fociorum; & in plur. τὰ συμμαχικὰ, quæ mutuo sunt auxilio; auxiliares copiæ; auxilia. à præced. συμμάχομαι, socius sum pugnæ, &c. V.

Συμμιθίσημι, & συμμιθίσαμαι, simul muto, & simul mutor, Plut. ex σὺν & μιθίσημι, V. Item, συμμιλαίνω, simul nigrum reddo, vel denigro; Plut. ex σὺν & μιλαίνω, V.

Συμμένειν, consistere, permanere, durare. Th. μένω manco.

Συμμένω, ας, ὴ, constantia; à præced. συμμένω, unà maneo, vel conjunctus maneo; permaneo, &c. V.

Συμμίγνυμι, unà partem capio, cum dat. ex σὺν & μείζω, partior, distribuo. f. ἴσω, perf. pass. μεμείσμαι. Th. μείρω, divido.

Συμμερὴς, particeps; Suid. à præced. συμμείζομαι. V

Συμμεσεμπτὸς, situs eorum quæ simul cœli medium tenent; Strab. ex σὺν & μεσεμπτὸς, unde μεσεμπτὸς, &c. V. Item, συμμεταβάλλω, una mutor, commutor; & συμμεταβλωμὴ, exp. deficio, abscedo; i.e. ἐξίσταμαι ex σὺν & μεταβάλλω, V.

Συμμεταμματίζω, transfiguro. Hinc præs. part. pass. Συμμεταμματιζόμενος· à μεταμματίζω, transformo: hoc ex μετὰ, trans, & ἅμμα, ατος, τὸ, habitus. Them. ἴχω, habeo, f. ἴξω, & ἕξω. perf. pass. ἔσχημαι.

Συμμεταίτιος, ut συναίτιος, qui simul cum alio, vel aliis in causa est alicujus rei; & exp. à Bud. adminiculum primæ causæ, ex σὺν & μεταίτιος, ὁ, V. Item, συμμετέχομαι, concomitor; ex σὺν & μετέχομαι, V. Item, συμμεταφέρω, simul, vel unà transfero; ex σὺν & μεταφέρω, V. Item, συμμεταχειρίζομαι, unà cum alio tracto, vel administro; ex σὺν & μεταχειρίζω, V.

Συμμετεῖχον, ες, ε, imperf. act. à Συμμετίχω, una particeps fum: ex σὺν & μετίχω, particeps fum, f. μεθέξω. Hoc ex μετὰ & ἴχω, habeo, imperf. εἶχον. a. 2. ἔσχον.

Συμμετρόχορος, ὁ, ὴ, consors, unà particeps: à præced.

Συμμετρία, ὴ, summetria; commensus; apta compositio membrorum; sed exp. etiam, modus & proportio; item, numeratur & inter vestes muliebres; Pol. Sic & συμμετρέω, unà metior, & συμμετρομαι, pro eod. Unde verbale, συμμέτρησις, commensus; mensio cum aliqua re comparata; omnia, ex σὺν & μέτρον, τὸ, unde μετρέω, &c. V. Vel ex seq. σύμμετρος, ὁ, ὴ, q.d. commensus; unde σύμμετρος, propriè dicuntur ea quæ sunt ejusdem seu paris mensuræ; item, quæ justæ ac quadratæ sunt magnitudinis, &c. Vide.

Σύμμετρος, ὁ, ὴ, modicè temperatus. Hinc συμμέτρως, moderatè. Th. μέτρον, mensura.

Σύμμυστος, qui est contractis femoribus; in Hippiatr. ex σὺν & μηρὸς, ὁ, V. Item συμμύζω, consiliarius; unde in plur. συμμύζοροι, consiliarii, & adjutores; ex σὺν & μύζω, ὁ, V. Item, συμμυτίζω, do consilium, vel proprie unà ineo consilium; & in pass. συμμυτίζομαι, cum alio consulere, seu consilia cum aliquo communicare; ex σὺν & μυτίζω, V.

Σύμμιγα, adv. promiscuè cum, simul cum, à sequent.

Συμμίγνυμι, commisceor, præs. part. Συμμιγνύμενος. Them. μίγνυμι, misceo. f. μίξω. p. μέμιχα. a. 2. ἔμιγην.

Συμμίγδαν, commistim; adv. Item, συμμιγὴς, commixtus, promiscuus; ut συμμιγὲς φῦλον, cum cæde permixtus; item, σύμμιγμα, τὸ, quod commistione constat; Plut. Omnia; à συμμίγνυμι, vel συμμιγνύω, commisceo, permisceo; ex σὺν & μίγνυμι, V. Ut & seq. σύμμικτος, promiscuus; ab eod.

Σύμμικτος, ὴ, ὸν, omnigenus, permixtus: à præced.

Συμμιμητὴς, ὁ, ὴ, simul imitator. Ex σὺν & μιμητὴς, imitator. Th. μιμέομαι, ἤσομαι, imitor. f. ἠσόμην.

Συμμίξης, 2. sing. a. 1. sub. act. συμμίξαι, a. 1. inf. act. verbi συμμίγνυμι, commisceo. f. ξω. Th μίγνυμι, misceo.

Σύμμιξις, εως, ἡ, commistura, commixtio, item, consortium, verbale ab eod. συμμίγνυμι, præced. V.

Σύμμισγε, præs. imperat. act. à Συμμίσγω, idem cum συμμίγνυμι, quod vide in συμμίξης.

Συμμίσοπονηρία, unà improbitatem odi, una indignor ob facti iniquitatem; 2. Macchab. c. 4. ex σὺν & μισοπονηρία, V. Item συμμιαίνω, simul inquino; ex σὺν & μιαίνω, V.

Συμμιχθῆς, commiscearis, 2. sing. a. 1. sub. pass. verbi συμμίγνυμι, quod vide.

Συμμιμνηθίω, simul in memoriam revoco; Plut. ex Σὺν & μνημνηθίω, vide.

Συμμοιρέκομαι, participo, simul partem capio; ex σὺν & μοιρέκομαι, sortitò partem capio, ab act. μοιρέκω, V. Item σύμμαλτος, qui cum alio canit; ex σὺν & μολπὴ, ἡ, V. Item συμμοιρία, ας, ἡ, munerum societas; item decuria; apud Athenienses. Vide Constant. sed exp. etiam, curia; item, tribus; unde συμμορίτης, qui est ejusdem decuriæ; Pol. ex σὺν & μέρος, τὸ, vide.

Σύμμορφος, ὁ, ὴ, conformis: σύμμορφα, nom. pl. n. g. Ex σὺν & μορφὴ, forma.

Συμμορφόω, ῶ, conformo. f. ώσω. p. συμμεμόρφωκα. præs. pass. συμμορφόομαι, ώμην, conformor: à præced.

Συμμολύγος, q.d. cui sermo in ore comprimitur; taceus, taciturnus; ex seq. συμμύω & λόγος, &c. V. Item, συμμύστης, iisdem sacris initiatus; socius in sacrorum initiatione; ex σὺν & μύστης, ὁ, V. Item, συμμύω, claudor, vel clausus sum; item, comprimor, vel compressus sum; unde verbale, σύμμυσις, ἡ, compressio, compressus; ex σὺν & μύω, f. σω, &c. V.

Συμπάθεια, ας, ἡ, consensus in affectibus, convenientia & conjunctio naturæ; SYMPATHIA. Angl. Sympathy. ex infd. cum seq.

Συμπαθέω, ῶ, condoleo, unà patior. f. ήσω. a. 1. συνεπάθησα. a. 1. imperat. act. συμπαθήσον, άτω, a. 1. inf. act. συμπαθῆσαι· ex σὺν & πάσχω, patior. f. πείσομαι. a. 2. ἔπαθον. p. m. πέπονθα.

Συμπαθὴς, ἐος, ὁ, ὴ, compatiens, condolens, ab iisd. Th.

Συμπαθὲς, cum consensu affectuum; item, cum commiseratione, & quasi condolescentia; est adv. à præced. συμπαθὴς, V. Συμπαίζω, colludo, simul ludo, unà ludo; ex σὺν & παίζω, V. Unde verbale, συμπαιγνία, collusio, item, deceptio, &c. V.

Συμπαιδεύω, condoceo, condocefacio; ex σὺν & παιδεύω, V.

Συμπαίσδην, Dor. pro συμπαίζειν, colludere. Th. παίζω, ludo.

Συμπαιστὴς, ἔος, ὁ, & συμπαίστωρ, ορος, ὁ, & in fœm. συμπαίστειρα, qui vel quæ colludit, seu colludere solet; sed, συμπαίστωρ, exp. etiam, simul nutritus; & pro eod. dicitur & συμπαίκτωρ, omnia verbalia, à Συμπαίζω, V.

Συμπαιανίζω, vel συμπαιανίω; simul pæanam seu pæanas recito vel cano; Polyb. ex σὺν & παιανίζω, vel παιανίω, &c. V. Item, συμπαλαίω, collactor; ex σὺν & παλαίω, V. Συμπαιωνιρίζω, unà festum ludosve panegyricos celebro; sed exp. & concelebro; ex σὺν & πανηγυρίζω, V. Item, Συμπανουργίω, ῶ, colludo, contechnor; ex σὺν & πανουργίω, &c. Vide.

Συμπάντων, vide σύμπας.

Συμπαρεγγίλοντες, competitores; est part. præs. quasi ab inusit. συμπαρεγγίλλω, ex σὺν & παρεγγίλλω, V. Item, συμπαρεγγίνομαι, idem quod seq. συμπαρεγγίνομαι, V.

Συμπαρεγγίνομαι, unà accedo, adsum. f. Συμπαρεγγενήσομαι. a. 2. m. Συμπαρεγγενόμην, ου, στο, ex Σὺν, παρὲξ & γένομαι, seu γίνομαι, fum.

Συμπαρεδρεύω, cursitando assector; simul accurro, concurro; ex σὺν & παρεδρεύω, V. Item, συμπαρωθῶ, simul exhortor, unà cum aliis hortor; vel simpl. hortor, adhortor; ex σὺν & παρωθῶ; item, συμπαρεγκελεύζω, & συμπαρεγκελεύζομαι, unà, seu cum aliis juxta me colloco; unà, seu cum aliis assidere mihi jubeo; ex σὺν & παρεγκελεύζω, V.

Συμπαρεγκαλούμενος, ὴ, ον, communem consolationem percipio. a. 1. ind. pass. συμπαρεγκλήθω, ης, η. a. 1. inf. pass. συμπαρεγκλήθῶναι, mutuâ erigi consolatione: ex σὺν, παρὲξ & καλέω, voco.

Συμπαρεγκαλέω, ῶ, unà advoco, unà exhortor; Plut. ep. 7. ex σὺν & παρεγκαλέω, V. Item, συμπαρεγκέκλημαι, unà adjaceo; ex σὺν & παρέγκειμαι, vide.

Συμπαρεγκληθέω, vide in præc.

Συμπαρεγκολούθος, assector, concomitor; ex σὺν & παρεγκολούθω, quod ex παρὲξ & ἀκολούθω, V.

Συμπαρεγκαμβάνω, simul assumo. f. συμπαρεγκλήψομαι. a. 2. ind. act. συμπαρέλαβον, ες, ε, a. 2. inf. act. συμπαρεγκλαβεῖν, a. 2. part. συμπαρεγκλαβὼν, όντος· ex σὺν παρὲξ & λαμβάνω, capio. perf. pass. εἴλημμαι. a. 1. pass. εἰλήφθην. Attice.

Συμπαρεγκληθὴς, 2. sing. a. 1. sub. pass. verbi præced.

Συμπαρεγκλήθω, unà permaneo. f. νῶ. p. συμπαρεμμένηκα. a. 1. ind. act. συμπαρέμεινα. ex σὺν παρὲξ & μένω, maneo. f. νῶ. a. 1. ἔμεινα.

Συμπαρεγνέω, partim assentior, partim dubito; quod fit, cum assentitur aliquis & non intelligit quid dicatur; ex σὺν & παρεγνέω, V. Item, συμπαρεγκόμην, simul nato; seu una ad lacrymam, simul nato; seu una ad lacrymas nato; ex σὺν & παρεγκόμην, V. Sic & συμπαρεγκίμπτω, una deduco, unà profequor; ut in funere fit; item unà adveho, vel importo; ex σὺν & παρεγκίμπτω, V. Συμπαρεγκλέω, simul adnavigo, præternavigo; ex σὺν & παρεγκλέω, V. Συμπαρεγκόλλυμαι, simul pareo; ex σὺν & παρεγκόλλυμαι, V. Συμπαρεγκοσμέω, apparo, seu comparo; adjuvo in apparando, seu comparando; sed exp. & simul efficio; ex σὺν & παρεγκοσμέω, V. Item, συμπαρεγκόπτω, una ad latere adstat; socius, adjutor: auxiliarius, milites; & qui opis gratiâ alicui adstat; militiâris est dictio; unde, συμπαρεγστατέω, unà à latere sto; unà adsto; item, unà auxilior, unà adsum & opitulor; sic & συμπαρίστημι, idem; omnia, ex σὺν & παρίστημι; unde, παρεγστάτης & παρεγστατέω, &c. V. Συμπαρεγκρίνω, una observo; ex σὺν & παρεγκρίνω, V. Συμπαρεγκρέχω, unà præcurro, unà curro; Plut. ex σὺν & παρεγκρέχω, V. Συμπαρεγκρέφομαι, una transversus aufertor; unà abripior; ex σὺν & παρεγκρέφω, ομαι, &c. V. Συμπαρεδρεύω, assideo; item, adfiduus fum in aliqua re; ex σὺν & παρεδρεύω, V. Συμπάρειμι, vide in seq. συμπαρέντες; Συμπαρεστρέχομαι, simul subingredior; simul irrepo; ex σὺν & παρεισέρχομαι, V. Item, συμπαρικτείνω; simul extendo; item, comparo, contendo; ex σὺν & παρεκτείνω, V. Item, συμπαρέκτασις, contentio, collatio, comparatio; est verbale à præced. συμπαρεκτείνω, V.

Συμπαρέντες, qui cum iis fum, nom. pl. præs. part. Poët. pro συμπαρεόντες; à συμπάρειμι, unà adfum; quod ex σὺν, παρὲξ & εἰμὶ, fum. præs. part. ὤν. Poët. ἰὼν, ἰόντος.

Συμπαρίπομαι, q.d. concomitor; item, prætereo, obtingo, vel accedo; ex σὺν & παρίπομαι, V.

Συμπαρίστασιν, Dor. pro

Συμπαρίστησιν, adstare fecit vel jussit. 3. sing. a. 1. ind. act. à

Συμπαρίστημι, simul adsto. Ex σὺν, παρὲξ & ἵστημι, ἵστω, statuo.

Συμπαρίχω, unà præbeo; ex σὺν & παρίχω, V. Item, Συμπάρδην, simul virgo; ex σὺν & πάρθενος, V. Συμπαρίπτημι, sive συμπαρίπτημαι; simul prætervolo, vel simul volo; ex σὺν & παρίπτημι, V. Item, συμπάρεγκος, contubernalis; Pol. ex σὺν & παρεγκος, V. Συμπαρκλιδαίνω, simul lubricè delabor, prolabor; Plur. ex σὺν & παρκλιδαίνω, V. Item, συμπαρεμπτία, concomitor, comitor, assector; item assequor; ex σὺν & παρεμπτία, vide.

Σύμπας, αντὸς, universus, totus, gen. pl. συμπάντων· ex σὺν, & πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, &c.

Συμπάσσω, conspergo; unde verbale, σύμπασμα, τὸ, id quo aliquid conspergitur; & in plur. συμπάσματα, τὰ, ea quibus corpus conspergitur; ex σὺν & πάσσω, V.

Συμπάσχω, simul patior. a. 2. συνέπαθον. p. m Συμπέπονθα; ex σὺν & πάσχω, patior. f πείσομαι.

Συμπαταγέω, q. d. constrepo; simul strepo; aut fragorem, seu crepitum, aut fremitum simul edo; sed exp. etiam collido; palmâ, aut volâ apertâ quatio; ex σὺν & παταγέω, V. Συμπατάσσω, simul pulso, simul percello, & attonitum reddo; item, collido; ex σὺν & πατάσσω, V. Συμπατέω, conculco, in pass. συμπατέομαι, conculcor; ex σὺν & πατέω, V. Item, συμπατητὴς, ὴ, ὸν, qui ejusdem est patriæ, conterraneus, popularis; ex σὺν & πατρὶς, ίδος, V. Συμπείθω, colligo, constringo; ex σὺν & πείθω, vide.

Συμπείθω, unà persuadeo, persuadeo. Th. πείθω, f. σω, persuadeo.

Σύμπειρος, ὁ, ὴ, ὸν, qui idem cum aliquo experitur: ex σὺν & πεῖρα, ας, ἡ, inceptum.

Συμπέμπω, unà mitto. f. ψω. a. 1. συνέπεμψα. Th. πέμπω, mitto.

Συμπενθέω, cum alio lugeo, simul luctu afficior; ex σὺν & πενθέω, V. Item, συμπέπω; & συμπέπομαι, concoquo, conficio; item, excoquo; unde, συμπεπικὸς, concoquendi facultate prædituς; item, concrequens; ex σὺν & πέπω, V. Συμφαίνω, unà perficio; adjuvo ad aliquid peragendum; item, concludo syllogisticè; colligo; item, coitum perago; in pass. συμφαίνομαι, concludo; item, concludor; unde verbale συμπέρασμα, τὸ, conclusio, complexio; id quod ex positis, vel conceſſis concluditur, & efficitur syllogisticè; Plut. Unde adv. συμπερασματικῶς, in ferendo conclusionem; utendo conclusione; ex σὺν & πράσσω, ομαι, &c. V. Item, συμπεδάω, & συμπεδάομαι, mecum duco, vel mecum quod o versum duco; unde συμπεδαγωγὸς, qui vel quæ adjuvat, in deducendo aliquo, vel circumquaq; ducendo; ex σὺν & πεδάω, V.

Συμπεδιμαίτιον, undique tollendum, verbale, à

Συμπεδιμαίρω, undique tollo. Ex σὺν, πεδὶ, & αἴρω, capio. f. ἕσω. a. 2. ἕλον.

Συμπεδιλαμβάνω, amplector. f. συμπεδιλήψομαι. a. 2. συμπεδιέλαβον. a. 2. part. act. συμπεδιλαβὼν, όντος, complexus; ex σὺν, πεδὶ & λαμβάνω, capio. præt. λέλημφα, & Att. εἴληφα.

Συμπεδιστέω, unà circumeo, circumvagor, oberro; ex σὺν & πεδιστέω, V. Item, συμπεδιόδω, simul lustro, colluſtro; ex σὺν & πεδιόδω, V. Συμπεδιπατέω, cum alio ambulo; à πεδιπατία, V. Συμπεδιπλοκὴ, complexio, circumplexus, complicatio; à πεδιπλοκὴ, V. Συμπεδιπλέω, simul in ordem agor; Plut. à πεδιπολία, V. Συμπεδιστρέφω, unà circumverto, unà circumago; à πεδιστρέφω, V. Συμπεδιτίθημι, unà circumpono, simul circundo; à πεδιτίθημι, V. Συμπεριτρέπω, unà circumago; à περιτρέπω, V. Συμπεριτυγχάνω, simul incurro; à περιτυγχάνω V. Συμπεριφέρω, unà circumfero, & circumrapio; in pass. συμπεριφέρομαι, unà circumferor, unà circumrapior; item, comitor, eoeo, unà huc illucque ventito; item, comiter alicui me do, & morigerus fum; & exp. etiam unà verſor; unde, συμπεριφερὴς, comitatus, & frequens huc illucque affectatio; Polyb. à περιφέρω, V. Συμπεριφέρομαι, simul περιφέρομαι; una minuor, vel corrumpor; sed exp. &, simul oberro; à περιφέρομαι, V. Συμπεριφέπω, unà circumſepio; unà circummunio; à περιφέπω, vel περιφέσσω, circumſepio, circumvallo; ex περὶ & φέπω, vel φέσσω, V. comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. περὶ &c. V.

Συμπέφυμαι, simul volo, ut quum musca mas fœminam init; ex σὺν & πέτομαι, V. Item, συμπέτω, vide supra συμπέτω.

Συμπήγνυμι, Συμπηγνύω, vel Συμπήσσω, compingo, coagmento, coalescere facio. Th. πηγνύω, compingo. f. ξω.

Συμπηδάω & Attice ξυμπηδάω, unà cum alio falio; ex σὺν & πηδάω, vide.

Σύμπηκτος, ὁ, ὴ, compactus, coagmentatus, compactilis; item, σύμπηξις, εως, ἡ, compactio, coagmentatio; verbalia, à συμπήσσω, item, Συμπηγνύω, V. Item, συμπήζω, comprimo; item, opprimo; ex σὺν & πήζω, V. Item, συμπλέκω, cogo, conſtipo, condenſo; unde verbale, συμπίλησις, coactio & conſtipatio; item, συμπλεκτὴς, qui cogit & corſtipat; peculiariter lanas & villos; itidem verbale ab eod. συμπλόκη; pro quo etiam dicitur συμπλόκη, ex σὺν & πλέκω, ὁ, unde πλόκη & πλόκος, &c. V.

Συμπίνω, bibo cum aliquo, cum dat. f. συμπίσω. p. συμπέπωκα. a. 2. συνέπιον, ες, ε. Th. πίνω, bibo.

Συμπωλέσκω, unà vendo; venditionis ſocius fum & particeps; ex σὺν & πωλέσκω, V.

Συμπίπτοντα, acc. ſing. part. præſ. à

Συμπίπτω, incido, incurro, contingo, &c. Them. πίπτω, cado. f. a. m. πεσοῦμαι. perf. act. πέπτωκα. a. 2. ἔπεσον.

Συμπίτνω, accido, evenio, contingo; ex σὺν & πίτνω, V.

Συμπλακίσκομαι, ῆ, ῶ, vide in Συμπλέκω.

Συμπλανόομαι, ſimul erro, & vagor, ex σὺν & πλανόομαι, V.

Συμπλάσας, άσασα, αν, a. 1. part. act. &

Συμπλάσασθαι, a. 1. inf. m. verbi συμπλάσσω,

σω, vel πλεσσω, fingo, accommodo. f. συμπλάσω; ex σὺν & πλάσσω, vel πῶ, fingo, f. πλάσσω.

Σύμπλασεν, conformavit, Ion. & Poet. pro συνέπλασεν, 3. sing. a. 1. ind. act. à Συμπλάσσω, fingo: vide in συμπλάσσαδαι.

Συμπλατα-ῖω, manibus complosis strepitum edo; à πλατα-ὴ, crepitaculum; quod à πλατάσσω, ex ictu sonitum excito. Th. πλατὺς, latus.

Συμπλείονες, vel συμπλέους, simul plures, complures, simul collecti, non sigillatim; apud Aristot. ex σὺν & πλείων, ονος, ὁ, ἡ, in plur. πλείονες, &c. V.

Συμπλεκτικὸς, ὁ, conjunctivus, copulativus; ut, συμπλεκτικὸς σύνδεσμος; apud Hermog. Unde, adv. συμπλεκτικῶς, more copulativorum, per copulativa, seu copulata: Porphyr. sed exp. etiam, copulatè, connexè & connexè; item, συμπλεκὰς, ἀδος, ὁ καὶ ἡ, connexus, conjunctus, copulatus; Nonn. Omnia, à seq. Συμπλέκω, vide.

Συμπλέκω, connecto. f. ξω. a. 2. συνέπλακον. f. 2. ind. pass. συμπλακήσομαι. a. 2. inf. pass. συμπλακῆναι. a. 2. part. pass. συμπλακεὶς, ἐντος. ex σὺν & πλέκω, necto. f. ξω.

Συμπλέω, q. d. connavigo, unà navigo, navigationis socius sum; ex σὺν & πλέω, V.

Συμπληγάδες, Insulæ duæ fuerunt sic dictæ, quòd viderentur Συμπλήσσειν; i. e. collidi; ab eod. cum seq. vide.

Συμπληγδὸν, adv. collisim: à συμπλήττω, f. ξω, collido, concutio, Th. πλήσσω, vel πῶ, percutio.

Συμπλησθὴναι, idem cum seq. συμπλήθω, unà multiplico, & augeo; compleo, &c. V.

Συμπλησθὴν, impleo; à πλησθύω, vel à πλησθύνω.

Συμπλησθῆναι, 3. sing. ind. pass. à

Συμπληρόω, ῶ, compleo, f. ώσω. p. συμπεπλήρωκα. præs. pass. συμπληροῦμαι, οῦμαι, imperf. pass. συνεπληροῦμην, οῦμην, ῦ, ῦσο, ῦτο, & in 3. pl. ῦντο, ῦντο, præs. inf. pass. Συμπληροῦσθαι, ex σὺν & πληρόω, impleo: quod à πλήρης, ους, ὁ, plenus. Them. πλοῦς, idem.

Συμπλήρωμα, complementum; & συμπληρωτὴς, ipsa complendi actio; item, συμπληρωτικὸς, complendi vim habens, ad complementum faciens; omnia verbalia à præced. συμπληρόω, οῦμαι, vide.

Συμπλοάω, q. d. compereutio, collido, ex Σὺν & πλόσσω, V.

Σύμπλοια, q. d. connavigatio; navigationis societas; item, συμπλοϊκὸς, q. d. connavigatorius; ut συμπλοϊκαὶ φιλίαι, amicitiæ quales esse solent inter navigationis socios; utrumque à σύμπλους & σύμπλους, qui navigat unà; navigationis socius; & omnia, à συμπλέω, vide.

Συμπλοκὴ, ῆς, ἡ, connexio: à συμπλέκω, quod V.

Συμπλοκὴ, præced. complicatio, complexio; est etiam σωμασία; congressus; item prælium, conflictus; & de textura, contextus; item, συμπλοκὴ, sympleoce; figuræ oratoriæ nomen est; quæ figura fit pius ab una orationis parte incipit, & toties in unam atque eandem desinit; ut, quis legem tulit? Rutilius; quis tribus forcitus est? Rutilius, &c. V. Item, συμπλοκὲς, conjunctus, connexus, nexilis; ut συμπλοκὲς ἱμάδλιν; flagellum è funiculis, lorisque connexum, seu contextum, aut plexum; vel, ut alii interpr. flagellum nexile; item, σαυρῶ συμπλοκές; cruci affixus; utrumque apud Nonn. atque itidem ab eod.

Σύμπλοος, & ους, ὁ, navigationis socius. Th. πλέω, navigo.

Συμπνεύσμὸς, ὁ, conspiratio, consensus. ὁμόνοια, Hesych. est verbale à συμπνέω, idem quod seq. συμπνέω; quod plerumq; Metaphoricè sumitur; pro uno consensu molior, &c. V.

Συμπνέω, ῶ, conspiro. Th. πνέω, f. πνεύσω. flo, spiro.

Συμπνίγω, suffoco. imperf. act. συνέπνιγον, coarctabam. f. ξω. p. συμπέπνιγκα a. 1. συνέπνιξα. ex σὺν & πνίγω, suffoco.

Σύμπνοος & σύμπνους, qui conspiravit; unde, συμπνοια, ἡ, conspiratio; utrumq; à συμπνέω, V.

Συμποδηγῶ, unà duco: simul duco; vel simpl. dirigo; ex σὺν & ποδηγῶ, vide.

Συμποδίζω, f. ίσω. a. 1. συνεποδίσα, ας, ε, Pl. 8. 39. pedes obligo, impedio: ex σὺν & ποδίζω, pedes ligo. Th. πῦς, ποδὸς, ὁ, pes.

Συμποδίσας, quum ligasset, a. 1. part. act. præced. Gen. 22. 9.

Συμποθὲν, absorptum. a. 1. part. pass. n. g. verbi συμπίνω, unà bibo. a. 1. pass. συνεπόθην. Th. πίνω.

Συμποιέω, adjuvo, auxilior; ex σὺν & ποιέω, V. Item, συμπολεμέω, & συμπολεμίζω; belli socius sum, bello adjuvo; ex σὺν & πολεμέω, vel πολεμίζω, &c. V. Item, Συμπολίζω; in civitatem conflo; ex σὺν & πολίζω, V.

Συμπολιτεύομαι, in eâdem repub. cum aliis versor: ex σὺν & πολιτεύω, rempub. administro; hoc à πολίτης, ου, ὁ, civis. Th. πόλις, usbs.

Συμπολίτης, ου, ὁ, concivis. Vide præcedent.

Συμπομπεύω, unà pompam duco; quidam exp. ludos concelebro; ex σὺν & πομπεύω, V. Item, συμπονέω, & Atticè ξυμπονέω, unà laboro, laborantem adjuvo; ex σὺν, pro quo Atticè ξὺν & πονέω, V.

Συμπορεύομαι, unà proficiscor, cum dat. item, convenio. imperf. m. συνεπορευόμην, ου, ετο. f. συμπορεύσομαι. a. 1. ind. pass. συνεπορεύθην, ης, η; συμπορευθεὶς, ἐσα, ἐν. a. 1. part. pass. ex σὺν & πορεύομαι, eo, proficiscor. Th. πείρω, transeo. prat. m. πέπορα; indè πόρος, transitus, &c.

Συμπορθέω, simul depopulor; ex σὺν & πορθέω, V. Item, συμπερίζω, & συμπορίζομαι; unà quæro, seu acquiro; vel simpl. conquiro, comparo; ex σὺν & περίζω, V.

Συμποσία, ἡ, compotatio; unde συμποσιακὸς, convivalis; item, συμποσιάζω; unà convivor, unà convivium celebro; unde verbale, συμποσιασὴς, οῦ, ὁ, convivator; omnia, ex iisd. cum seq. V.

Συμπόσιον, ου, τὸ, convivium; compotatio, distinctio ordinum eorum qui accubuerant, dat. sing. συμποσίῳ. Ex σὺν & πίνω, bibo. f. πώσω. p. πέπωκα. a. 2. ἔπιον.

Συμπότης, ου, ὁ, compotator, combibo; ex iisd. Th.

Συμποτικὸς, ὴ, όν, compotatorius, convivalis: à præced.

Συμπότις, ιδος, ἡ, & συμπότρια, compotatrix; fœm. à præced. συμπότης, V.

Συμπραγματεύομαι, unà cum alio, seu aliis negotium quoddam procuro; unà operam navo; Plut. in Lyc. Item, συμπραγματευτὴρ, & Ionicè, συμπρηκτὴρ, adjutor, administer; item, σύμπραξις, ἡ, actio adjuvandi quempiam; opera quæ præstatur; item, opitulatio; Plut. Omnia, à seq. Συμπραγματεύω, V.

Συμπραγματεύω, vel πῶ, socius sum & adjutor, adjuvo, opitulor; ex σὺν & πραγματεύω, vel πῶ, facio. f. ξω.

Συμπραγματὴς, ὁ, qui cum alio aliquid vendit; ex σὺν & πραγματὴς, ὁ, V.

Σύμπρεσβυς, εως, ὁ, legationis collega; qui communi cum alio legatione fungitur; unde συμπρεσβεύω, collega, & socius sum legationis; communiter legationem obeo; atque indè, συμπρεσβυτὴς, idem cum σύμπρεσβυς; ex σὺν & πρέσβυς; unde πρεσβεύω, πρεσβευτὴς, &c. V.

Συμπρεσβύτερος, ου, unà Presbyter. Ex σὺν & πρέσβυς, υος, & Att. εως, ἡ, senex: comparat. πρεσβύτερος, senior.

Συμπρηκτὴρ, ορος, ὁ, Ion. adjutor; à συμπραγματεύω, quod V.

Συμπρίαμαι, coemo; ex σὺν & Th. πρίαμαι, V. Item, συμπροέρχομαι, simul procedo, simul progredior; ex σὺν & προέρχομαι, V. Συμπροθυμέομαι, contendo ad idem efficiendum, in eandem causam incumbo; item, pro adjuvare in aliqua re; cum dat. scil. persona; ex σὺν & προθυμέομαι, ἔμαι, &c. V. Item, συμπρεσβεύω, simul frumentatum egredior; seu direptionum in pabulatione socius sum; ex σὺν & προσομόω, vide.

Συμπροσπίμπλαμαι, a. 1. inf. act. verbi συμπροσπίμπλημι, unà deduco. Ex σὺν, πρὸς & πίμπλημι, impleo.

Συμπροσφέρομαι, adhæreo; particeps sum; unde συμπροσφέρεται, simul etiam est, adhæret; ut Plal. 94. μὴ συμπροσφέρωνται θεῷ ἀνομίας; ex σὺν & προσφέρομαι, &c. V. Item, συμπροσφέχω, simul adhæreo; Plut. ex σὺν & προσέχω, V. Συμπρύτανις, dicitur collega ejus, qui est πρύτανις, seu præfectus; ex σὺν & πρύτανις, V. Συμπρύτανις, complico, seu claudendo complico; ex σὺν & πρύτανις, V. Συμπτυκτικὸς, complicandi, & contrahendi vim habens; attributivus, constrictivus; & σύμπτυξις, clausura, conclusio; verbalia à præced. συμπτύσσω, V. Item, συμπτωμα, τὸ, quod accidit, casus; sed, apud Medicos, σύμπτωμα, dicitur affectus præter naturam, qui morbum, velut umbra corpus, sequitur; undè, συμπτωματικὸς, qui est ex accessione morbi; item, σύμπτωσις, ἡ, casus; item, incursio rerum eodem desinentium; item, contractio, compressio; & dicitur etiam de re considente, quæ intumuerat; item, consusio, conflictus; omnia verbalia, à συμπίπτω; quod vide. Συμπυκνόω, contego, cooperio, ex σὺν & πυκνόω, V. Συμπυρόω, simul incendo, seu simul comburo, aut igne torreo; ex σὺν & πυρόω, V. Item, συμπυρόω, ῶ, in to, hum. seu callum cogo; & in pass. συμπυρόομαι, concresco, seu coalesco in tophum, aut callosam duritiem; ossa autem dicuntur συμπυρῶσθαι, i. e. conferuescere, consolidari; ex σὺν & πυρόω, V.

Συμφάγω, comedo. f. 2. m. συμφαγέομαι. a. 2. συνέφαγον. Th. φάγω, edo.

Συμφανὴς, manifestus, apertus; ex σὺν & φαίνω, V. Item, Συμφαντάζομαι, simul animo imaginor; simul concipio; ex σὺν & φαντάζω, ομαι, &c. V. Item, σύμφασις, exp. multarum sfel larum unus emersus & conspectus; & in plur. Συμφάσεις, αι, vocari dicuntur simul apparentes in Iride colores, ex σὺν & φαίνω, unde, φάσις, &c. V.

Συμφείρει, conducit, 3. sing. ind. præs. verbi συμφέρω, quod V.

Συμφερόντως, commodè, utiliter; est adv. à συμφέρει, V. Item, συμφορητὸς, idem cum seq. συμφρητὸς; i. e. συναικτὸς, contertus, suffertus; ut συμφρητὴ πυρὴ, Nonn. iter multis hominibus differtum, & condensatum; & Il. ν. συμφρητὴ ἀριτὴ, dicitur solida virtus, virtutum congeries, &c. Vide

Συμφέρτὸς, ὴ, collatus, congestus; ex σὺν & φέρω, fero.

Συμφέρω, εις, ει, conduco, prosum: συμφέρων, οντος, τὸ, commodum. præs. part. n. g. f. συνοίσων. a. 1. συνήνεγκα, comportavi. a. 1. part. act. συνενίγκας, αντος. ex σὺν & φέρω, f. οίσω.

Συμφεύγω, unà fugio; ex σὺν & φεύγω, &c. V.

Σύμφημι, proprié unà loquor, & per Metonym. consentio, cum dat. a. 2. συνέφην, ης, η. Th. φημὶ, seu φάω, dico.

Σύμφητὴρ, ορος, ὁ, q. d. qui unà cum alio aliquid esse dicit; assensor, altipulator; item, exp. testis; est verbale à præced. Σύμφημι, vide.

Συμφθείρω, simul perdo; vel simpl. everto, labefacto; ex σὺν & φθείρω, V. Item, συμφθίνω, unà diminuor, simul decresco; à φθίνω, V. Item, συμφιλῶ, simul amore prosequor; Plut. Item, συμφιλία, pro consensu mutuo, seu concordia; à φίλος, ὁ, unde φιλέω, φιλία, &c. V. Συμφιλοδξάζω, servio, alicujus gloriæ; ut συμφιλοδξάσω σοι, gloriæ tuæ servio; à φιλοδξάζω, V. Συμφιλονεικέω, simul horum, τὸ ὅσα μὴ ἀσεὶ φρύγω. συνεφρύγησαν; ex σὺν & φρύγω, V. Σύμφορος, qui eadem est mente qua alius, concors, consentiens; ex σὺν & φορὸς, quod in comp. ν, plerumque mutat in ω; item, συμφωνὰς, ἀδος, ὁ, ἡ, exitii comes; est à συμφάω, V.

Συμφυέσιν, nom. pl. f. g. a. 2. part. pass. verbi συμφύομαι quod V.

Σύμφυὴς, ingenitus, innatus, connatus; sed exp. & adhærens; item, qui coaluit cum aliquo; & Metaph. unanimis, consentiens; unde, συμφυΐα, ἡ, cohærentia, seu concretio duorum quæ coalescunt; vel concretio, coalitus; ex σὺν & φυὴ, ἡ, vel à συμφύω, &c. V. Συμφυλάττω, unà custodio; unà conservo; ex σὺν & φυλάττω, V.

Σύμφυλὸς, ὴ, όν, contribulis: qui est ex eâdem tribu: ex σὺν & φυλὴ, tribus. Th. φυλὴ, tribus.

Σύμφυλος, ου, ὁ, contribulis; ejusdem generis, gentilis, vernaculus, affinis, domesticus, familiaris; ut σύμφυλος ἀδελφὸς, cognatus & ejusdem generis; sic σύμφυλα κτήνεα, quæ semina sunt domestica, & in quotidiano vitæ usu; ex σὺν & φυλὴ, ἡ, undè φύλη, τὸ, &c. V.

Συμφύομαι, unà enascor. a. 2. pass. συνεφύην, ης, η. a. 2. part. pass. συμφυεὶς, ἐσσα, ἐν. Th. φύω, nascor.

Συμφύρω, commisceo, confundo; unde σύμφυρτος, commixtus, confusus; & adv. συμφύρδην, commixtim, confusè, promiscuè; ex σὺν & φύρω, V. Item, συμφυσάω, unà sufflo, vel inflo: item, Metaph. conspiro: ex σὺν & φυσάω, V. Sic & σύμφυσις, coalescentia, concretio, consociatio; item, naturalis ossium unio, apud Medicos, est verbale, à συμφύομαι, præced. V. Item, συμφυσιόω, simul planto, vel sero, & Metaph. simul sum autor; unde, συμφυτεύτης, aliquid alicui dicitur: ut apud Xen. συμπεφυτευμένος τῇ ψυχῇ ἡδονὴ, animo ingenitæ voluptates: ex σὺν & φυτεύω, V. Item, συμφυτικὸς, quo fit, ut quid coalescat: ut συμφυτικὸν φάρμακον, apud Gal. Item, σύμφυτον, τὸ, nomen herbæ, sic dictæ à conglutinandi facultate, quâ polleat, utrumq; à seq. σύμφυλος, congenitus, cognatus, innatus, seu à natura insitus, &c. V.

Σύμφυλος, ὴ, όν, unà plantatus, simul genitus, cognatus: ab eod. Th.

Συμφύω, coalescere facio, conglutino, coagmento: ex σὺν & φύω, V. Item, Συμφυῶς, more eorum quæ congenita sunt, cum tali coalescentia, qualis est rerum congenitarum; est adv. à συμφυὴς, V.

Συμφωνέω, q. ex diversis vocibus unum efficio concentum, concino. Per Metaph. consentio, communi consensu paciscor. f. ήσω. p. συμπεφώνηκα; a. 1. συνεφώνησα, ας, ε. pactus sum. a. 1. pass. συνεφωνήθην, ης, η. συνεφωνήθη ὑμῖν, convenit inter vos. Ex σὺν & φωνέω, vocem emitto. Th. φωνὴ, vox.

Συμφωνθεὶς, έντος, a. 1. part. pass. verbi præced.

Συμφώνησις, εως, ἡ, concordia; ἀ συμφωνίας quod V.

Συμφωνία, ας, ἡ, concentus: &

Σύμφωνος, ε, ὁ, ἡ, consonus: per Metaph. concors: ex Ζωὴ & φωνὴ, vox.

Συμφώνως, voce, seu sono inter se convenienti; item unanimi consensu, concorditer; est adv. à præced. σύμφωνος, V.

Συμφατίζω, collustro, simul illumino; Plut. ex σὺν & φατίζω, V. Item, συμπλαίζω, contingo; actu mutuo junctus sum; unde verbale, σύμψωσις, contactus; ex σὺν & ψαύω, V.

Συμψάω, -ῶ, contero, conturbo. a. 1. part. Συμψήσας. Them. ψάω, comminuo.

Συμψηφίζω, computo, f. ίσω a. 1. συνεψήφισα, ας, ε, perf. συνεψήφικα. ex σὼ & ψηφίζω, calculis computo. Th. ψῆφος, ε, ἡ, calculus.

Σύμψηφος, cujus idem est suffragium, vel eadem sententia; ex σὺν & ψῆφος, V. Item, συμψήχω, corrado; item, contero; ex σὺν & ψήχω, V. Item συμψιθυρίζω, q.d. conflusurro; una fusurro; Plut. ex σὺν & ψιθυρίζω, V. Item, συμψυχία, unanimitas, animorum concordia, à seq. σύμψυχος, V.

Σύμψυχος, ε, ὁ, ἡ, unanimis: ex σὺν & ψυχὴ, anima.

ΣΥ'Ν, CUM, Præpos. regit dat. σὼ Χριστῷ ἶναι, cum Christo esse: sed

Σωῖ, suem, acc. à σῦς, suis, sus.

Συναγαγεῖν, a. 2. inf. act. Att. &

Συναγάγετε, 2. pl. a. 2. imperat. act. Att. &

Συνάγαγον pro συνήγαγον, Att. & Ion. a. 2. ind. act. verbi συνάγω, quod vide.

Συναγανακτέω, ῶ, condoleo; unde verbale, συναγανάκτησις, condolescentia; ex σὺν & ἀγανακτέω, V.

Συναγγέλλω, simul nuntio; ex σὺν & ἀγγέλλω, V.

Συνάγγελος, ε, ὁ, ἡ, legationis socius, Th. ἀγγέλλω, nuntio.

Συναγείρω, colligo me. Th. ἀγείρω, colligo.

Συναγελάζω, congrego, vel simul congrego; item consocio; & in pass. συναγελάζομαι, congregor, aggregor; sed exp. & gregatim vivo; unde verbalia, συναγελασμὸς, aggregatio; armenti, sive gregis in eundem locum congregatio; item; consociatio; sic & συναγελαστικὸς, q. d. congregabilis; ut συναγελαστικὸν ζῶον, quæ & ἀγελαῖα; ex σὺν & ἀγέλη, ἡ, armentum, grex, proprie boum; unde ἀγελάζω, ομαι, &c. V.

Συναγέρθεν, Bœot. pro συναγέρθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi præced.

Συνάγκεια, convallis; i.e. locus, in quo duæ valles inter se conveniunt; sunt qui idem esse putant, cum μισγάγκεια, locus in valle in quo fit mistio aquarum, &c. id V. Ex σὺν & ἄγκος, εος, τὸ, V.

Συναγορεύσας, αντος, a. 1. part. act. à

Συναγορεύω, colloquor, f. εύσω, ex σὺν & ἀγορεύω, idem quod ἀγορεύομαι, concionor, dico. Th. ἀγορὰ, forum.

Συναγόμενος, præt. part. verbi συνάγω, congrego; quod ex σὺν & ἄγομαι, per Syncop. pro ἀγείρομαι. Th. ἀγείρω, congrego.

Συνάγυρτος, simul collectus; ut συνάγυρτον ὕδωρ, aqua collecta; ex σὺν & ἀγυρτὴς, ὁ, congregator, collectus, ab ἀγύρτης, qui congregat, & cogit in unum; à Th. ἄγυρις, ἡ, V. Item, συνάγχη, anginæ species, cum interni faucium musculi inflammati sunt; unde συναγχικὸς, qui laborat eâ anginæ specie; ex σὺν & ἄγχω, V.

Σωάγμα, τὸ, sedimentum; lotii quasi collectio; verbale, à seq. συνάγω, V.

Συνάγω, εις, ει, colligo, congrego. f. συνάξω. a. 2. συήγαγον, & Att. συνήγαγον, in 2. pl. συνήγαγετε, hospitio excepistis. a. 2. imperat. συνάγαγε, collige, in 2. pl. συνάγετε; a. 2. sub. act. συναγάγω, ῃς, ῃ. a. 2. part. act. συναγαγὼν, ὄντος, ὁν. pert. ind. act. σύνᾶγα. perf. pass. συήγμαι, ξαι, κται. perf. part. pass. συηγμένος, η, ον, congregatus. a. 1. ind. pass. συνήχθην, ης, η. a. 1. part. pass. συναχθεὶς, ἐντος. f. 1. ind. pass. συναχθήσομαι, congregabor. p. m. συνάγα. ex σὼ & ἄγω, duco.

Συνάγω, præced. est etiam confringo; Od. ξ. ex σὺν & ἄγω; i.e. frango, &c. V.

Συναγωγεῖον, ου, τὸ, SYNAGOGA, conventus, collatio, Schola. Hinc Angl. Synagogue. à præced.

Συναγωγὸς, collectivus, aptus ad colligendum, vel conjungendum; item συναγωγεὺς, collector, coactor; item, congregator, & conciliator; unde, συναγώγιον, convivium, quod ex Symbolis fit; Athen. l. 8. Item, συναγώγιμος, collectilis, collectitius; omnia, à præced. συναγαγὼν, vel à verbo συνάγω, quæ vide.

Συναγωνιάω, una cum alio anxius sum; anxietatis alicujus, vel trepidationis particeps sum, aut socius; ex Ζωὴ & ἀγωνιάω, recto; item, anxius sum, doleo, vel angor metu, &c. V.

Συναγωνίζομαι, una certo. f. ίσομαι. perf. pass. συνηγώνισμαι. a. 1. m. συνηγωνισάμην, ατο. a. 1. inf. m. συναγωνίσασθαι; ex σὼ & ἀγωνίζομαι, certo. Th. ἀγὼν, certamen.

Συναγωνιστὴς, ε, ὁ, qui una certat. in acc. pl. συναγωνιστὰς. Ex σὺν & ἀγωνιστὴς, ε, ὁ, certator, athleta: quod ab ἀγωνίζομαι, certo. Them. ἀγὼν, certamen.

Συνάδελφος, qui fratrem, seu fratres habet; (cui opponitur ἀνάδελφος) ex σὼ & ἀδελφὸς, V. Item, συναδελφὰ, injuriæ inferendæ socius sum; ex σὼ & ἀδελφὰ, V. Item, συναδελφία, simul ignominia afficior; ex σὼ & ἀδελφία, V.

Συνάδκη, 3 pl. præs. à

Συνάδω, con sono, consentio. Them. ἀείδω, & contracte ᾄδω, cano. f. ᾄσω. p. ᾨκα.

Συναθλία, ῶ, una certo. f. ήσω, p. συνήθληκα. a. 1. συνήθλησα, ας, ε; ex ἀθλία, pro ἀεθλία, certo. Th. ἀεθλος, certamen.

Συναθροίζω, congrego. f. ίσω. p. συνήθροικα. a. 1. συνήθροισα. a. 1. part. act. συναθροίσας, αντος. perf. pass. συνήθροισμαι. perf. part. pass. συνηθροισμένος, η, ον; congregatus, ex ἀθροίζω, colligo, Th. ἀθρόος, consertus, in unum collectus.

Συνάθροισις, coacervatio; ipse coacervandi actus; & συναθροισμὸς, co gerie; id quod coacervatum est; verbalia à συναθροίζω, præced. V. Item, συναθύρω, simul cum alio, vel aliis ludo; ex σὺν & ἀθύρω, V.

Συναΐσσω, adv. simul, uno impetu. Th. ἀΐσσω, cum impetu ruo.

Συναΐδιος, coæternus, una æternus; ut Christus à Theologis dicitur patri συναΐδιος, ex σὺν & ἀΐδιος, V. Item, συναυλία, q. d. cœnationes, convivia; ex σὺν & αὔλη, ὁ, unde αὔλειον, τὸ, cœna vespertina, postcœnium, &c. V.

Συνάϊτται, impetum pariter faciebant, Ion. pro συνήϊξαν, 3. dual. pluq. p. pass. verbi συναΐσσω, impetu feror. f. 1. m. συναΐξομαι. perf. pass. συνήϊγμαι. pluiq. p. συνήϊγμην, ξο, κτο. Th. αΐσσω, ruo, cum impetu feror. f. ξω.

Συναίμοις, dat. pl. à

Σύναιμος, ε, ὁ, ἡ, consanguineus: ex σὺν & αἷμα, ατος, τὸ, sanguis.

Συναίμων, idem cum præced. σύναιμος, frater, vel soror, &c. V. Item, σωαιμων, ab Hesych. exp. ὁμόδοξος, comprobator, qui assentitur; item, συναινία, assentio; item, comprobo, approbo; unde verbalia, συναίνησις, comprobatio, assensus; & συναινίτης, comprobator; qui assentitur; ex Ζεὺς & αἶνος, ὁ, unde, αἰνέω, αἴνησις, &c. V. Item, συναίνυμαι, simul capio, colligo; Il. φ. ex σὺν & αἴνυμαι, V. Item, συναίσσω, contractio, complexio; apud Grammat. est figura, cum duæ vocales in dipthongum contrahuntur; est verbale à seq. συναίρω, vide.

Συναίρω, 3 sing. præs. pass. verbi συναίρω, quod V.

Συναίρω, simul prosligo; item simul complector, contraho in unum: ex σὺν & αἴρω, capio, f. ήσω. p. κα. a. 2. ἆλον.

Σωαίρω, simul tollo, confero, opitulor f. συναρῶ. p. συῆρκα. a. 1. συῆρα. a. 1. inf. act. συαῖραι. Them. ἄειρω, tollo.

Συναιδάνομαι, una cum alio sentio; i.e. sensu peculio; Plut. de civili charitate loquens; συναιδάνεσθαι, ἢ συναλγεῖν ἀλλήλοις, tentu rei alicujus, una tangi; sic apud Dionys. Theol. ἵνα γὰρ ἡμεῖς, ἐκεῖνοι συναϊδάμεθα, ἢ ἴσμεν; nobis concii nostri sumus, & hic novimus; unde verbale, συναίδησις, apud medicos; q. d. conscientia morbi; Bud. ex σὺν & αἰδέομαι, V.

Συναΐσσω, vide in συναΐτται.

Συναίτιος, qui simul cum alio, vel aliis in causa est alicujus rei; autor; unde, συναίτιον, τὸ, subst. causa adjutrix, vel adjuvans causa; ex σὼ & αἰτία, ἡ, V.

Συναιχμάλατος, ε, ὁ, ἡ, concaptivus; ab αἰχμάλωτος, captivus; hoc ab ἁλατὸς, ὁ, qui potest capi. Th. ἁλίσκω, capio, f. ἑλῶ. p. ἥλωκα, & Att. ἑάλωκα. a. 2. ἥλων.

Σύναιμος, ὁ, socius in bello, commilito; ex σὺν & αἰχμὴ, ἡ, V. Item, συναιχμάζω, simul vigeo, & ætate floreo, ut συνήκμασον ἀσπὶ, exp. temporibus ejus floruit, seu claruit; ex σὺν & ἀκμὴ, unde ἀκμάζω & c. V. Item, συνακολαστεύνω τινὶ, una cum aliquo intemperanter vivo; Plut. in Dem. ex σὺν & ἀκολαστεύνω, V.

Συνακολουθία, ῶ, una sequor, f. ήσω, p. συνακολούθηκα. a. 1. συνηκολούθησα. Th. ἀκόλουθος, ε, ὁ, ἡ, comes.

Συνακόλουθος, comes; quidam exp. correspondens; unde συνακολουθία, correspondentia: ex σὺν & ἀκόλουθος, V. Item, συνακούω, simul audio: ex σὺν & ἀκούω, V. Συνακρεμίζομαι, una jento; una offulas mi raco imbutas in jentaculo comedo; Athen. l. 1. ex σὺν & ἀκρεμὼν, ονος, &c V. Item, συνακτὴρ, ῆρος, ὁ, collector, vel contractor, & attractor; peculiariter sic vocatur subligaculi seu femoralium quoddam genus; unde συνακτήριον, ε, τὸ, accumulatio, cumulus; item, συνακτικὸς, collectivus, coactivus, congregativus; aptus ad colligendum, seu cogendum; unde συνακτικὴ ἀνάμασις, vis cogendi aut contrahendi; omnia verbalia, à συνάγω, quod V.

Συνάλγω, una doleo. f. ήσω. p. συνήλγηκα. Th. ἄλγος, εος, τὸ, dolor.

Συναλείφω, concalefacio, calorem adjuvo, confoveo; ex σὺν & ἀλείφω, V. Item, συναλείφω, simul un, o, collino; frequenter Metaph. ponitur, pro simul misceo; commisceo, confundo, in unum contraho: ex σὺν & ἀλείφω, V. Item, συναλιθεύω, simul sum verus; ut συναληθεύειν τοῖς πράγμασιν, simul esse veras propositiones, apud Aristot. ex σὺν & ἀληθεύω, V.

Συναλίζω, congrego. f. ίσω. p. συνήλικα. pass. art. pass. συναλίζομαι, convenio, veniens in cœtum. a. 1. part. pass. συναλισθεὶς ab ἁλίζω, congrego. Th. ἅλις, satis, adv.

Συναλοιάω, simul capio; Plut. ex σὺν & ἁλοιάω, V. Item, συναλλαγὴ, commercium; item, conciliatio; unde, apud Soph. ἐν συναλλαγῇ λόγων, exp. in commercio sermonis; in commutandis verbis; item, συνάλλαγμα, commercium, id proprie quod permutatione exercetur; item, contractus; unde, συναλλαγματικὸς, q. d. commercialis, ad contractus pertinens; atque inde adv. συναλλαγματικῶς, per commercia, vel per contractus; item, συναλλακτὴς, conciliator; item, pro comforte, & socio negotiationis, vel pro simul contrahente; i. e. pacifcente, ponitur; unde, συναλλακτικὸς, conciliativus; ad conciliandum pertinens, aptus, seu efficax: item, commercialis; ut συναλλακτικὸς νόμος, item, συνάλλαξις, idem quod συνάλλαγμα; item, commutatio; omnia verbalia, à seq. συναλλάσσω, V.

Συνδιάττω, pacifcor cum aliquo; item congredior cum aliquo, concilio. Th. ἀλλάττω, muto. f. ξω. p. χα.

Συνάλλομαι, insulto; ex σὺν & ἅλλομαι, V. Item, συναλλοάω, ῶ, simul immuto; diversum reddo; ex σὺν & ἄλλοος, V. Item, συναλόω & συναλοιάω, contero, contundo, & confringo; ex σὺν & ἁλόω, unde ἁλοιάω, V. Item, συναλοιὴ, ἡ, commixtio; apud Theologos; item, apud Grammat. duarum vocalium in unam syllabam coalescentia; à συναλείφω, V. Item, συναλύω, simul vagor, & temere exspatior; ex σὺν & ἁλύω, V.

Συμαμ, pro σωάμα, adv. simul cum, unà: ab ἅμα, simul.

Σωαμαρτάνω, simul erro, una erro; ex σὼ & ἁμαρτάνω, V. Item, σύναμμα, τὸ, copula, vinculum; ex σὼ & ἅμμα, τὸ, V. Συνάμορος, exp. ἀμέτοχος, expers; ex σὼ & ἄμορος, idem cum ἄμμορος, id V.

Συνάμορος, vel σωαμόρεσε, ε, ὁ, ἡ, vastator, maleficus: vide σωαμορίω.

Συναμπέχω, occulto, coo perio, abscondo: ex σὼ & ἀμπέχω, (pro ἀμφιέχω) f. ἀμφίξω; &c. V. Item, σωαμπιθύω, una traho, ut jumenta trahunt plaustrum; in trahendo adjuvo; ex σὼ & ἀμπιθύω, V. Item, σωαμώω, una ofitulor, Euryp. ex σὼ & ἀμώω, V.

Συναμφότερον, pro ἀμφότερον, utrumque. Th. ἄμφω, ambo vel ambæ.

Συνάμφω, ambo; q.d. simul ambo; Polyb. l. 1. ex σὼ & ἄμφω, V.

Σωαμορίω, lædo, vasto. Alii malunt σωαμορίω, legere; quod à σύναμορος, ε, ὁ, ἡ, cui in satis est nocere aliis: qui ad id natus est ut alios lædat: Scribitur & σύνᾶμορος, à σίνω, lædo, & μόρος, fatum. Th. μείρομαι, divido.

Συναναβαίνω, una ascendo, f. βήσομαι. a. 2. συνανέβην, ης, η, a. 2. part. act. συναναβὰς, in f. g. συναναβᾶσα, ης, ἡ, & in pl. Συναναβᾶσαι, quæ una ascenderant: ex σὼ, ἀνὰ & βαίνω, eo

Συναναβᾶσι, dat. pl. a. 2. part. act. συναναβᾶσα, ης, ἡ, a. 2. part. f. g. à συναναβαίνω, quod V.

Σωαναβλαστάνω, una germina protrudo; ex σὺν & ἀναβλαστάνω, V. Item, Σωαναγιώσκω, simul lego; Plut. Unde verbale, σωαναγνωσις, lectio, vel una, seu simul lectio: ex σὼ & ἀναγιώσκω, unde ἀνάγνωσις, &c V. Σωαναγκάζω, simul cogo, vel simpl. cogo, ex σὼ & ἀναγκάζω, V. Σωαναγομιόω, simul nudo; ex σὼ & ἀναγομιόω, nudo; ex ἀνὰ & γομιόω, V. Σωαναδίδωμι, quasi, una distribuor, vel una digeror, ex σὼ & ἀναδίδωμι, item, σωαναζέω, convefacio; vel fervere facio; ex σὼ & ἀναζέω, referveo; item, fervefacio; ex ἀνὰ & ζέω, V.

Σωαναιρίομαι, simul tollor. præs. inf. σωαναιρεῖσθαι; ex σὼ, ἀνὰ & αἴρω, capio. f. ήσω. a. 2. ἆλον.

Σωαναιρέω, ῶ, simul perimo, simul aufero, ex σὼ & ἀναιρέω, V.

Σωανάκειμαι, una accumbo. imperf. Σωανακείμην, σο, το, in 3. pl. συνανέκειντο, præs. part. σωανακείμενος, η, ον, ex σὼ, ἀνὰ & κεῖμαι, jaceo. f. κείσομαι.

Σωανακερά ω, & σωανακεράννυμι, una permisceo, commisceo; ex σὼ & ἀνακεράννυμι, permisceo, commisceo temperando; attempero; ex ἀνὰ & κεράννυμι, V. Unde dicuntur etiam σωανακεράνυσθαι, quæ unum cinnum efficiunt; seu quæ coalescunt; & eodem quasi temperamento uniuntur, &c. Greg. Item, σωανακίπλω, simul retundo; ex σὼ & ἀνακίπλω, V. Σωανακίρνημαι, una permisceo; ex σὺν & ἀνακίρνημι, idem quod, & pro ἀνακεράννυμι, permisceo; ex ἀνὰ & κίρνημι, idem quod & pro, κεράω seu κεράννυμι, &c. V. Συναναικλόω, simul revolvo; unde pass. apud Plat. in Polit. συναναικλωμένη εἰς ταὐτὰ τῆς γοὐσίας; in contrarium generatione revoluta; ex σὺν & ἀναικλόω, V. Item, συναναλίσκω, una sumptum facio; ex σὺν & ἀναλίσκω, V.

Συναναμίγνυμι, una commisceo, f. συναναμίξω. a. 1. συνανέμιξα. præt. inf pass. συναναμίγνυσθαι, cum dat. ex σὺν ἀνὰ & μίγνυμι, misceo. f. μίξω. p. μέμιχα.

Συναναμίγνυμι, præced. propriè est, simul immiscco; unde verbale, συναναμίξις, commistio: ex σὺν & ἀναμίγνυμι, V. Item, συναναμιμνήσκω, simul in memoriam revoco; ex σὺν & ἀναμιμνήσκω, V.

Συναναπαύομαι, una refocillor. f. αὐσομαι; ex Ζεὺς, ἀνὰ & παύω, cesso. a. 2. ἐπαυ.

Συναναπείθω, simul suadeo, vel hortor, ex σὺν & ἀναπείθω, V. Item, συναναπλάττω, simul confingo; ex σὺν & ἀναπλάττω; refingo, denuo fingo, conformo: item Metaph. fingo; i.e. comminiscor; ex ἀνὰ & Th. πλάσω vel πλάττω, &c. V. Συναναπλέκω, simul implico; vel simpl. implico; ab ἀναπλέκω, implico, ex ἀνὰ & πλέκω, &c. V. Συναναπλήθω, simul impleo, compleo; Plut. ab ἀναπλήθω, repleo, expleo: ex ἀνὰ & πλήθω, V. Sic & συναπλεόω, simul suppleo; ab ἀναπλεόω, V. Item συναναπράζω, simul rapio corripio, trahendo feil. sursum; ab ἀναπράζω, V. Item, συναναρίπτω, una furtum, & in sublime jacio; ex σὺν & ἀναρίπτω, V. Συνάναρχος, una cum alio carens principio, coæternus; sic Christus à Theologis dicitur συνάναρχος patri; ex σὺν & ἄναρχος, V. Συνανασπίζω, simul dimico; ex σὺν, ἀνὰ & ἀσπίζω, V. Συναναστρέφω, una revertor; una retro pedem, seu retrocedo, ut in pass συναναστρέφομαι, conversor cum aliquo; versor, & congredior cum aliquo. unde συναναστροφὴ, reversio; item, conversatio, consuetudo quotidiana, quæ alicui cum aliquo intercedit; ab ἀναστρέφω, V. Συναναστύλω, una orior; ab ἀναστέλλω, V. Συναναστύκω, simul liquo; simul liquefacio; ab ἀναστύκνυμι, V. Συναναστρέφω, simul colligo; vel contrario permisceo; item, συναναστρόμνυμι, exp. versor cum; ab ἀναστρέφω, ὁμοιω V. Συναναφέρω, simul subvecho, vel

vel evcho: ab ἀναφέρω, V. Συναναχορεύω, unà tripudio; unà ad cantum moveor: ab ἀναχορεύω, V. Συναναχρίμπτομαι, unà exerceo: unà cum ſcreatu egero; ab ἀναχρίμπτομαι, exſcreo, ſcreatu egero; quod ex ἀνὰ & χρίμπτομαι, V. Συναχρίπτομαι, q.d. concoloro; & in paſſ. συναναχρίπτομαι, q. d. concoloror; i.e. ex conjunctione cum alio, colorem accipio; Plut. Unde verbale, συναναχρωσις, q.d. concoloratio; & Metaph. contagium, quale eſt corporum, quæ contactu aliquem colorem imbibunt; ab ἀναχρώννυμι, unde, ἀναχρωσις, &c. V. Item, συναναύω, unà inhibeo; ab ἀναύω, V. Συναίρω, ſimul in altum traho; ab ἀνίλκω, V. Item, συναναίρομαι, ſimul aſcendo; ab ἀναίρομαι; comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. σὺν, &c. V.

Συναπογηράω, a. 2. ind. paſſ. verbi συναπογηράομαι, converſor cum aliquo, quod ex συὰ, ἀνὰ & σπείρω, verto, f. γῆω.

Συναπονέω, ſimul rejuvenesco; ſeu renovor, & revigeſco: ex σὺν & ἀνὰ βάω V. Item, συναθέω, ſimul floreo, unà fl reo; ex σὺν & ἀνθέω, V. Συναθεραπεύω, & ομαι; item συναθεραπεύζω, cum hominibus converſor, & conſueſco; Plut. Theologi quoque, quum Chriſti hominis, aut angelorum cum hominibus converſationem declarare volunt, hoc verbo utuntur; ex σὺν & ἀνθεραπεύω, ομαι, &c. V. Συναπολομαι, ὤμαι, ſimul mœrore afficior, ſimul contriſtor; ex σὺν & ἀπιάω, V. Συναπίνημι, ſimul ſolvo, ſimul retolvo: ex σὺν & ἀπίνημι, V. Συναπίπτημι, ſimul in altum evolo; ſimul volo; ex σὺν & ἀπίπταμαι, V. Item, συναπίτημι, unà exurgere facio; item, neutral, unà exurgo, ſeu conſurgo; ex σὺν & ἀπίστημι, V. Item, συναπτω, idem cum ſeq. συναπτω; obvius fio; incido in aliquem; item, pro, evenio, &c. V.

Συναντάω, ῶ, occurro, cum dat. f. ήσω. f. 1, part. ἀεὶ. συναντήσων, οῦσ. a. 1. ind. act. συνήντησα a. 1. part. συναντήσας, ᾶσ· ex σὺν & ἀντάω, obvius fio. Th. ἀντὶ, contra.

Συνάντησις, εως, ἡ, occurſus: ab eod.

Συναντιάζω, occurro; idem quod, & pro, συναντάω, in proſa; id V. Ex σὺν & ἀντιάζω, idem quod ἀντιάω & ἀντάω, &c. V.

Συναντιλαμβάνω, vicifſim juvo, opem fero, cum dat. a. 2. m. συναντιλάβομαι, ῡ, ετο. a. 2. ſub. m. συναντιλαβοίμαι, ῑο, ῑτο· ex σὺν, ἀντὶ & λαμβάνω. capio. f. λήψομαι. a. 2. ἔλαβον.

Συναντόμαι, occurro, obviam eo, Pecet. pro συναντάω, quod V.

Συναντοῦντων, gen. pl. part. præſ. verbi συναντάω, quod V.

Συναντοῦσιν, occurrerint, 3. pl. præſ. ſub. verbi ejuſd.

Συναξει, 3. ſing. f. 1. act. verbi συνάγω; quod V.

Σύναξις, ἡ, collectio, congregatio, conventus; ſic peculiariter dictus eſt, à quibuſdam Theologis, conventus, qui fiebat ad celebrandam cœnam Dominì; item, celebratio ipſius cœnæ; eſt verbale, à συνάγω, V.

Συνάορ⊙, ος, ὁ, ἡ, conjunctus, ſocius, comes: παρὰ τὸ συναείρειν, τὸ συναίρειν in altum ſimul tollere, vel conjungere: ἀείρω. f. ἀερῶ. perf. m. ἦορα, & Ion. ἄορα, unde illa verbalia.

Συνάορ⊙, præced. propriè de uxore dicitur & marito; unde, συναορίω, ῶ, comitor, ſum comes; Pind. &c. V. Item, Συναύω, ſimul efficio, ſimul perago; ex σὺν & ἀνύω.

Συναπάζω, ſimul abripio. f. ξω. p. συναπῆχα. præſ. part. m. συναπαρρόμ⊙, ε, obſecundans, attemperans; a. 1. ind. paſſ. συναπήχθην, ης, η, ſimul abreptus fui, a. 1. part. paſſ. συναπαχθείς, ἐντος, unà abreptus: ex συὰ, ἀπὸ & ἄγω, duco.

Συναπαίρω, ſimul abeo, ſimul migro; ex σὺν & ἀπαίρω, V. Item, συναπαρτίζω, omnibus numeris expleo; ex συὰ & ἀπαρτίζω, V. Item, συναπαυγάζομαι, una effulgeo; ex σὺν & ἀπαυγάζω, ομαι, V.

Συνάπας, αντ⊙, ſimul omnis: ab ἅπας, univerſus. Them. πᾶς, omnis.

Συναπειλέω, ῶ, & συναπειλέομαι, ſimul minor; comminor; ex σὺν & ἀπειλέω, V.

Συναπέκρυφα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi συναποκρύπτω, occulto. Ex σὺν ἀπὸ & κρύπτω, abicondo. f. ψω. a. 2. ἔκρυβον.

Συναπέσατο, Ion. pro συναφίσατο, 3. plur. imperf. paſſ. verbi συναφίστημι vide ἀφίστημι. Alii legendum cenſent συναπέσαντο.

Συναπεργάζομαι, conficio, ſimul efficio; in re aliqua efficienda juvo; actioni ſubſervio; ex συὰ & ἀπεργάζομαι, V. Συναπευθύνω, ſimul dirigo, ſimul rego, & guberno; ex σὺν & ἀπευθύνω, V. Item, συναπλάνω, una expello; ex συὰ & ἀπλανάω, V. Συναπεφέδω, ſimul impingo; ſimul infligo; vel ſimpl. impingo, infligo; ab ἀπεφέδω, V. Συναπιχθάομαι, ſimul inimicitias exerceo; Plut. ab ἀπιχθάομαι, V. Συναποβάλλω, ſimul abjicio, vel ſimul amitto; ab ἀποβάλλω, V. Συναπογεφέομαι, exp. mittor ad ſuffragia magiſtratûs gratiâ; ab ἀπογεφέομαι, V. Συναπόδημ⊙, qui ſimul peregrinatur; qui unà cum alio à populo, ſeu gente ſua abeſt; unde, συναποδημίω, ῶ, ſimul peregrinor; peregrinationis ſocius ſum; ab ἀποδημ⊙, unde ἀποδήμιω, &c. V. Συναποδέχω, tanquam à συναποδρέμω, unà aufugere; ab ἀποδέχω, V. Item, συναποθνήσκω, ſimul exuor, ſimul me exuo; ab ἀποδύω, ομαι, comp. ut præcedentia cum præp. σὺν, &c. Vide.

Συναποθνήσκω, unà morior, cum dat. a. 2. ind. act. συναπέθανον, ες, ε. a. 2. inf. συναποθανεῖν· ex συὰ, ἀπὸ & θνήσκω, morior. f. 2. m. θανοῦμαι. perf. act. τέθνηκα.

Συναποκαθαίρω, ſimul purgo; ex συὰ & ἀποκαθαίρω, expurgo, repurgo; ex ἀπὸ & καθαίρω, &c. V. Item, συναπόκειμαι, ſi. u. repoſitus; ſeu recondituſ ſum; ex σὺν & ἀπόκειμαι, V. Συναποκλίνω, ſimul declino; ab ἀποκλίνω, V. Συναποκλύζω, ſimul abluo; ab ἀποκλύζω, abluo, eluo; abſtergo; ex ἀπὸ & κλύζω, V. Item, συναποκτίννυμι, ſimul abſcindo; ex σὺν & ἀποκόπτω, V. Item, συναποκρίνομαι, ſimul reſpondeo; ab ἀποκρίνομαι, V.

Συναποκρύπτω, vide in συναπέκρυφα.

Συναπολάμπω, ſimul effulgeo; ſeu unà reſplendeo; ex σὺν & ἀπολάμπω, V. Item, συναπολαύω, ſimul fruor, unà cum alio fruor; & inte dum in malam partem, ſicut & ἀπολαύω; unde apud Ariſtot. in Probl. συναπολαύει πᾶν μέρος, exp. partium vitia haurit, ex σὺν & ἀπολαύω, V. Item, συναπολείπω, ſimul derelinquo, ſimul deſtituo; ex σὺν & ἀπολείπω, V.

Συναπόλησις, 2. ſing. a. 1. ſub. act. & Συναπόλη, unà perceas; 2. ſing. a. 2. ſub. med. à

Συναπόλλυμι, unà perdo; συναπόλλυμαι; una pereo. a. 2. m. συναπωλόμην, ες, ετο ex σὺν, ἀπὸ & ὄλλυμι, perdo. f. ὀλέσω. a. 2 m. ὠλόμην. præt. m. ὄλωα, & Att. ὀλώλα.

Συναπολογέομαι, οῦμαι, ſimul defendo, ſeu procurator; ex σὺν & ἀπολογέομαι, V. Item, συναπομειόω, ſimul diminuo; ex σὺν & ἀπομειόω. (unde tamen verbale ἀπομείωσις, V.) ex ἀπὸ & μειόω, à Th. μείων, ον⊙, ὁ, ἡ, &c. V. Item, συναπομαραίνω, una marceſcere facio; una vel ſimul contabeſacio; ex σὺν & ἀπομαραίνω, tabeſacio; languidum reddo; item, extinguo, perimo, ex ἀπὸ & μαραίνω, V. Item, συναποπνέω, ſimul innuo, ſimul nuto; Thuc. ex σὺν & ἀποπνέω, abnuo, reſpuo; item vergo, inclino; ex ἀπὸ & νέω, &c. V. Item, συναποστάτης, ου, ὁ, qui ſimul deficit; deſectionis ſocius; à συναφίστημι, vel ex σὺν & ἀποστάτης, &c. V.

Συναποστέλλω, unà mitto, ablego. f. συναποστελῶ. p. συναπέσταλκα. a. 1. συναπέστειλα· ex Ζυὼ, ἀπὸ & στέλλω, mitto.

Συναποτίλλω, ſimul avello; ex σὺν & ἀποτίλλω, V. Item, συνάπτομαι, colligor, connector; item, voce mediâ, pro contrahere, ut συνάπτεσθαι κῆδ⊙; Thuc. contrahere affinitatem; ſic συνάπτεσθαι τῆς συγατρὸς τὸν γάμον; Luc. Unde, συνάπτης, continuus, item, pro συνάπτων, colligans, connectens; unde, συναπτικὸς, colligatorius, colligandi vim habens; omnia, à ſeq. συνάπτω, V.

Συνάπτω, agglutino. f. ψω. p. Συνῆφα· Συνάπτει ἄρχ. tempus inſtat & urget. Them. ἅπτω, necto. f. ψω. p. ἧφα.

Συναπωθέω, unà expello, unà repello ex σὺν & ἀπωθέω, V.

Συνάρας, a. 1. inf. act. verbi Συναίρω, confero. Them. αἴρω, tollo. f. ἀρῶ. p. ἦρκα. a. 1. ἦρα.

Συνάρ-

Συναρέσθαι, a. 1, inf. m. verbi ejuſd. & Them.

Συναρήρεκται, Att. redupl. pro συνήρκται, 3. ſing. perf. paſſ. à

Συναρόω, collido, confligo. Th. ἀείρω.

Συναρπάω, unde συναρπασις, impersonum complacitum eſt, ut συναρπάσει ταῦτα μοι, mihi quoque hæc placent, ex Ζυὼ, & ἁρπάω; V. Item Συναρπάω, ſimul auxilior; ex Ζυὼ, & ἀρήγω; V. Item Συναρτ⊙, articulo copulatus; unde συναρθρόω, ῶ; q. d. coarticulo, compingo; atque inde verbale, Συναρθρωσις, compages oſſium; Hippocr. ex Ζυὼ, & ἄρθρον, τὸ; unde ἀρθρόω, &c. V. Συναρείφω, & συναρείφω, in Epigram. qui eodem numero continetur, & eum auget, unde συναριθμέω, connumero; ex Ζυὼ, & ἀριθμὸς, unde ἀριθμέω, &c. V. Item Συναρίστ⊙, compranſor, qui ſimul prandet; Xen. unde συναριστάω, ῶ, ſimul prandeo; ex Ζυὼ, & ἄριστον, τὸ, unde ἀριστάω, &c. vide.

Συναρμοζω, apta compoſitio, concinnitas, eſt verbale à ſeq. συναρμόζω; V.

Συναρμόζω, adapto. Vide in συναρμοζω.

Συναρμολογέω, -ῶ, congruenter coagmento, congruente proportione conſtruo: f. ήσω, p. Συναρμολόγηκα· part. præſ. paſſ. Συναρμολογούμ⊙, ε, ου⊙, ομ⊙, ουμ⊙, congruenter coagmentatus, a: ex συὼ & ἁρμολογέω, ῶ, aptè concinno, compingo: & huc ab ἁρμὸς, pro ἁρμὸς, ῦ, ὁ, compages: ab ἄρω, apto: f. ἀρῶ. p. ἤρκα. perf. paſſ. ἤρμαι. Them. λέγω, dico.

Συναρμοξεν, Dor. vel Ion. pro συνήρμοσεν, a. 1. ind. act. verbi Συναρμόζω, adapto: f. σω & ξω. Ex σὺν & ἁρμόζω, apto. Them. ἄρω, idem.

Συναρμοσις, conjunctio: Item συναρμοσία, congruentia, convenientia: Item Συναρμοστὴς, coagmentator, concinnator: Item conciliator, moderator; unde Συναρμοστικὸς, coagmentativus, copulativus; omnia verbalia à Συναρμόζω, à præced. pro quo etiam ponitur, συναρμόνιος: q. d. coapto, coagmento, concinno, aptè compono; ut Deus dicitur hominis corpus, συναρμόσας; Item neutral, congruo, convenio, quadro; & apud Plat. in Timeo, συναρμόττειν; Cicero expon. copulantur, &c. V.

Συναρπάζω, unà abripio: f. άσω, p. συνήρπακα· pluſq. p. συνηρπάκειν, εις, ει, a. 1. ind. act. συνήρπασα· a. 1. part. συναρπάσας, ᾶσ⊙, a. 1. paſſ. ind. συνηρπάσθην, ης, η· a. 1. part. paſſ. συναρπασθὲις, ἐντ⊙, abreptus. Them. ἁρπάζω, rapio: f. σω, & Dor. ξω.

Συναρπάσας, ᾶντ⊙· vide in præced.

Συναρτάω, ῶ; appendo, annecto, & in paſſ. συναρτάομαι, ῶμαι, appendor, annector, connector; ut συνήρτηται τῇ φλοΐ, venæ connectitur; Ariſtot. Item adhæreo: Item ſequor; Bud. ex Plut. Unde verbale συνάρτησις, connexio rerum, & colligatio, quum una ab altera dependet; Plut. ex σὺν, & ἀρτάω; V. Item Συναρτύω, apparo, inſtruo, adapto, vel ſimul apto, & paro, ex σὺν, & ἀρτύω; V. Item Συναρχαιρετάζω, in petitione adjuvo, candidato faveo; Plut. ex Ζυὼ, & ἀρχαιρετάζω; V. Item Συναρχέω, unà impero, ſeu dominor; unà magiſtratu fungor; collega ſum in magiſtratu: unde συναρχία, magiſtratuum collectio, ſeu collegium: Item σύναρχ⊙, & συνάρχων, collega in magiſtratu; ex σὺν, & ἀρχὴ, ἡ, unde ἄρχω, ἀρχὸς, & ἄρχων, &c. V. Item Συνάρω, coagmento, compingo; ex Ζυὼ & ἄρω; V. Item Συναρωγὸς, auxiliator, ex σὺν, & ἀρωγὸς, &c. V. Item Συνασκέω, ſimul exerceo, vel ſimpl. exerceo, ex σὺν, & ἀσκέω; V. Item Συνασφέω, ſimul decipio ex συὼ & ἀσφέω, ſum ἀσφ⊙; id V.

Συναστίζω, confertis clypeis pugno, teſtitudine factâ pugno: ab ἀσπίζω, clypeo protego. Th. ἀσπὶς, ἰδ⊙, ἡ, clypeus.

Συνασπισμὸς, ῦ, ὁ, mutua defenſio, cùm milites mutua ſcuta & haſtas obtendunt capiti: à præced.

Συνασπιστὴς, qui confertis clypeis unà pugnat, eſt verbale à præced. συναστίζω; V. Item Συνασχαλίζω, ſimul talis ludo; ex σὺν & ἀσχαλίζω, à Th. ἀσχάλλ⊙, &c. V. Item Συνασχετίζω, pariter corruleo; ex σὺν & ἀσχετίζω; V. Συνασκολίω, ſimul occupo, ſimul operam navo; Plut. ex σὺν, & ἀσχολία, -ολῶ, &c. V. Item Συναθμίζω, ſimul evaporo; ex σὺν & ἀτμίζω; V. Συναύλια, corradiantia; ut Bud. interpr. apud Plut. Item Συναυγασμὸς, colluccenti; colluſtratio; Plut. ex Ζυὼ & αὐγὴ, ἡ, unde αὐγάζω, αὐγασμὸς, &c. V. Item Συναυδάω, ῶ; q. d. ſimul loquor, conſentio, aſſentior: Item confiteor; ex σὺν & αὐδάω; V. Item Συναυλία, ἡ, cohabitatio; Item contubernium conjugale, conjugium; unde συναυλίζομαι, unà commoror, contubernalis ſum; Item congregor, convenio; propriè convenio ad idem habitaculum; ex σὺν, & αὐλὴ, ἡ, unde αὐλίζομαι, &c. V. Sic & Σύναυλ⊙, vel Attice ξύναυλ⊙, conſonus; ut ξύναυλ⊙ βοὰ; apud Ariſtoph. unde συναυλία, vel ξυναυλία, ἡ, conſonantia; i. e. tibiæ canitus, cum alio quopiam muſico inſtrumento conjunctus; aut quum vel duo tibicines idem canunt, vel cithara, & tibia συμφωνῶσιν; Athen. l. 14. Sed transfertur & ad fletum & lamenta; ex σὺν & αὐλὸς, ὁ, unde αὐλὴ, &c. V.

Συναυξάνω, ſimul augeo, facio creſcere f. συναυξήσω, p. συναύξηκα· præſ. paſſ. συναυξάνομαι, unà creſco: præſ. inf. paſſ. συναυξάνεσθαι. Ex σὺν & αὐξάνω ſeu αὔξω, augeo: f. αὐξήσω. Them. ἀέξω, idem.

Συναυξηθῇ, 3. ſing. a. 1. ſub. paſſ. verbi præced.

Συνδεξω, idem cum præced. συναυξάνω, ubertorem reddo, locupleto, &c. V.

Συναφὴ, ἡ, connexio, conjunctio; Item cohærentia; unde συνάφεια, idem, & uterumque peculiariter de conjunctione conjugali; unde ἡ κατὰ νόμ⊙ συναφὴ ἀνδρὸς, voluptas in conjunctione conjugali; nam virum & uxorem, συναφθέντας κατὰ θεὸν, vocant: Item συναφὴς, ές⊙, ὁ, ἡ, conjunctus, contiguus; omnia verbalia, à συνάπτω; V. Item Συναφίημι, ſimul emitto, vel ſimpl. emitto; Plut. ex σὺν & ἀφίημι; V. Item Συναφίσημι, vel συναφίστημι, una deſicio, ſimul deſciſco; ex σὺν & ἀφίσημι; V. Item Συναφομοιόω, ῶ. unà aſſimulo; ex σὺν, & ἀφομοιόω; V. Item, Συναφορίζω, ſimul dirimo & ſecerno; Plut. ex σὺν & ἀφορίζω; V.

Συναχθάδιαι, a. 1. inf. p. ſſ. verbi συνάγω, congrego: f. ξω, p. συνῆχα. Them. ἄγω, duco.

Συναχθόμεμαι, ῆ, ται, f. 1. ind. paſſ. verbi ejuſd.

Συνάχθομαι, condoleſco; in 3. pl. συνάχθονται, ab ἄχθομαι, gravor, ægrè fero: f. ἐσομαι vel ἠσομαι. Them. ἄλγ⊙, ⊙, τὸ, pondus, onus.

Σύναψις, conjunctio, connexio: Item cohærentia, verbale, à συνάπτω, f. σω, colligo, conjungo, &c. V.

Συναχλύω, 1 pl. f. 1. activ. verbi συνάπτω, connecto. Them. ἅπτω, necto: f. ψω.

Συνδαΐζω, ſimul occido; ex σὺν & δαΐζω; V. Item Συνδάκνω, commordeo; unde part. a. 2. συνδακὼν, corrodens; ex σὺν & δάκνω, f. δήξω, ut à δήκω, &c. V. Συνδακρύω, collachrymor, unà lachrymor; Plut. ex σὺν & δακρύω, V. Συνδανείζω, ſimul fœnero, ſeu mutuo accipio; Plut. ex σὺν & δανείζω; Item Συνδαπανάω, ῶ, unà conſumo; ex σὺν & δαπανάω; V.

Συνδείπνιον, άτ⊙, a. 1. imperat. act. verbi συνδειπνέω, concœno: quod à δεῖπνον, cœna. Th. δεῖπνον, cœna.

Σύνδειπνον, concœnatio, convivium: Item συνδείπνιον, & ξυνδείπνιον, idem; unde σύνδειπν⊙, ου, ὁ, concœnator, conviva; omnia ex σὺν & δεῖπνον, τὸ, V. Item Συνδέομαι, ſimul precor, unà oro; ex σὺν & δέομαι, precor, &c. V. Item Σύνδεσις, colligatio; verbale à συνδέω; V.

Σύνδεσμ⊙, ου, ὁ, nexus, vinculum: à συνδέω; q. v.

Συνδιαστόλεια, ἡ, dominii ſocietas, dominium duobus vel pluribus commune; ex σὺν & διαστόλεια; V. Item Σύνδετ⊙, colligatus, unde συνδετικὸς, colligatorius, colligandi vim habens; verbalia, à συνδέω; V.

Συνδιέμφ⊙, Ion. pro συνδιέμφ⊙, ἐμφ⊙, qui vi nctus eſt cum aliquo: à Συνδέω, unà vincio, f. ήσω, p. συνδέδηκα, perf. paſſ. συνδέδεμαι, perf. part. paſſ. συνδεδεμφ⊙, unà vinctus: ex σὺν & δέω, ligo.

Σύνδηλ⊙, ſimul cognitus; vel ſimpl. cognitus, manifeſtus: Plut. ex σὺν & δῆλ⊙, ὁ; V. Item Συνδημαγωγέω, ῶ, unà concilio gratiam, vel ad conciliandam gratiam juvo; vide Bud. ex Plut. ex σὺν, & δημαγωγέω; V. Item Συνδιαβάλλω, in invidiam adduco; ex σὺν & διαβάλλω; V. Item Συνδιαζεύζω, unà traduco; ex σὺν & διαζεύζω; V. Item Συνδιαγινώσκω, ſimul aſſentior, vel ſimpl. aſſentior, ex σὺν & διαγινώσκω; V. Συνδιάγω, ſimul dego; ut συνδιάγω ὑμῖν, vobiſcum dego, ſeu verſor; ex σὺν & διάγω; V. Συνδιαιρέω, ſimul divido, ſimul diſtinguo; ex σὺν & διαιρέω; V. Item Συνδιαιτάομαι, ῶμαι, cohabito, contubernalis ſum; unde συνδιαίτης, convictor, is cum quo vivimus

vivimus ; Item συνδιαίτησις, cohabitatio ; eadem vivendi ratio, Plut. & συνδιαιτητὴς, contubernalis ; omnia ex σὺν & διαίτημαι, ῶμαι, &c. V. Item Συνδιαιτάζω, una tum externus, externitate cum alio seu aliis fruor ; Greg. ex σὺν & διαιτάζω ; V.

Συνδιακινδυνεύω, cum aliquo periculum subeo : ex σὺν, διὰ & κινδυνεύω, periclitor. Th. κίνδυνος, periculum.

Συνδιακοσμέω ῶ, simul ordino, simul compono ; ex σὺν & διακοσμέω ; V. Item Συνδιδημεύω, concilio, reconcilio, à διδημεύω ; V. Συνδιάδυω, simul solvo ; à διάδυω ; V. Συνδιαίρω, simul divido, una distribuo ; Plut. à διαίρω ; V. Συνδιαφθείνω, unà absolvo, à διαφθείνω ; V. Συνδιαφθείρω, vel -ύω, una conficio, seu efficio : Item unà administro, à διαφθείρω, vel -πω, &c. V. Συνδιαπορέω, ῶ, una dubito, unà quæro, à διαπορέω ; V. Συνδιασκέπτομαι, simul considero, & disquiro ; à διασκέπτομαι, disquiro, considero mecum, perpendo : Item contemplor, perspicio, consulto, delibero ; ex διὰ & σκέπτομαι ; V. Συνδιαπονέομαι, simul labores & ærumnas perfero, à διαπονέομαι ; V. Συνδιαρρίπτω, simul dissipo, vel etiam dissolvo ; Plut. à διαρρίπτω ; V. Συνδιατίθημι, simul compono, vel simpl. compono, conjungo, concinno, à διατίθημι ; V. Item Συνδιαφθείρομαι, unà erubesco, & confundor : Plut. à διαφθείρομαι, pass. à διαφθείρω, comp. ut reliqua præcedentia cum præp. σὺν, &c. V.

Συνδιατρίβω, verfor in, operam & studium pono : imperf. συνδιέτριβον, ες, ε. Ex σὺν, διὰ & τρίβω, tero, f. ψω, p. τέτριφα, perf. pass. τέτριμμαι.

Συνδιαφέρομαί τινι, aliquem in re aliquâ tolerandâ juvare.

Συνδιαφέρω, cum alio perfero, aut sustineo, ac juvo in tolerando ; ex σὺν & διαφέρω ; V. Item Συνδιαφθείρω, simul vel unà corrumpo, ex σὺν & διαφθείρω, &c. Vide.

Συνδιαχρίζω, contrucidare. Vide διαχρίζω.

Συνδιδωμι, q. d. simul do, do unum in locum ; unde pro congrego accipitur ; ut & in pass. συνδίδοσθαι, pro congregari ; Item pro ἐπιδίδωμι, i. e. langueo ; vel pro subsido, confido, ex σὺν & δίδωμι, &c. V.

Συνδιήθεον, ες, ε, imperf. vel a. 2. act. verbi συνδιατρίβω ; q. v.

Συνδιήθω, simul percolo, simul per colum transmitto, ex σὺν & διήθω ; V. Item Συνδιημερεύω, unà diem totum, vel totos dies trahio, verfor cum aliquo, seu utor consuetudine alicujus ; unde verbale συνδιημέρευσις, consuetudo quotidiana, quæ est inter aliquos, conversatio, Plut. ex σὺν & διημερεύω, diem transigo ; ex διὰ & ἡμερεύω idem, &c. vide.

Συνδιήτᾶτο, 3. sing. imperfect. m. verbi συνδιαιτάομαι, -ῶμαι, cohabito, contubernalis sum, quod à διαιτάομαι, vitam dego. Them. δίαιτα, ης, ἡ, vivendi mos.

Συνδικάζω, unà judico ; unde verbale συνδικαστὴς, qui simul judicat, ex σὺν & δικάζω, unde δικαστὴς, &c. V. Item Σύνδικος, commune causæ patrocinium, lis, seu causa communis, quum scil. aliquis cum aliquo eandem causam sustinet ; unde συνδικία, ἡ, causæ patrocinium : Item συνδικέω, ῶ, causam alterius defendo, patrocinor ; ut συνδικεῖν ἥκω, apud Plat. de leg. 11. Item συνδικεῖν dicuntur, defensores civitatum, qui ad causam publicam civitatis agendam vel defendendam eliguntur ; omnia (ut & seq. σύνδικος, qui causam alicujus patrocinatur ; V.) ex σὺν & δικη, ἡ, &c. V.

Σύνδικος, ου, ὁ, ἡ, testis, comes, adjutor : propriè σύνδικοι vocantur plures patroni qui simul unam eandemque causam in judiciis defendunt. Them. δίκη, jus.

Συνδιορίζω, simul distinguo, & distermino ; ex σὺν & διορίζω ; V. Item Συνδιοσκέω, colludo, disco, ludo disco cum aliis, ex σὺν & διοσκέω ; V. Item Συνδιώκω, simul persequor, ex σὺν & διώκω. V.

Συνδοκεῖν dicitur de quo inter multos convenit, quod communiter placet. Them. δοκέω censeo.

Συνδοκιμάζοντες, acc. pl. f. 1. part. act. verbi συνδοκιμάζω, simul exploro ; quod à δοκιμάζω, probo, exploro. Th. δοκέω, video.

Συνδοξάζω, simul glorifico : f. άσω, p. συνδεδόξακα, a. 1. ind. pass. συνεδοξάσθην, ης, η, a. 1. sub. pass. συνδοξασθῶ, ῆς, ῇ, & in 1. pl. συνδοξασθῶμεν, à δόξα, ης, ἡ, opinor, sentio ; hoc à δόξα, ης, ἡ, opinio. Them. δοκέω, videor.

Συνδρᾶπ, concœnator ; (idem quod σύνδειπνος ; V.) conviva ; ex σὺν & δόρπον, τὸ ; V.

Σύνδουλος, ου, ὁ, ἡ, conservus, a. Th. δοῦλος, servus.

Συνδραμόντων, gen. pl. a. 2. part. act. verbi συντρέχω, concurro. Th. τρέχω, curro, f. δραμοῦμαι, p. δεδράμηκα, a. 2. ἐδράμον, p. m. δεδράμομαι.

Συνδρομὴ, expon. adjuvo, ex Euryp. ex σὺν & δρομὴ. V.

Συνδρομῆς, ας, concurrentes : Epithetum insularum quæ & συμπληγάδες appellantur : vide præced.

Συνδρομὴ, ῆς ἡ, concursus ; à συντρέχω, q. v. in συνδρομώντων.

Σύνδρομος, ου, ὁ, ἡ, Poët, pro συμπίπτων, concurrens : vi. in συνδρομώντων.

Συνδυάζω, q. d. combino, copulo ; & neut. quoque capitur, pro passivo in propria signif. seu Metaph. pro conjunctionis vinculo, copulor, conversor, consuetudinem ; & commercium habeo ; ut in Psal. 140. ὑ συνδυάζω μὴ τοῖς ἐκλεκτοῖς ἀνδρῶν ; Item συνδυαὶ, compar. Euryp. in Alcest. Sic & συνδυασμὸς, combinatio, copulatio, conjunctio, & dicitur etiam de conjugali conjunctione, & coitu ; Athen. l. 7. Item συνδυαστικὸς, ad copulationem, & conjunctionem aptus : Item copulatione & conjunctione gaudens ; verbalia à συνδυάζω, & omnia à seq. συνδύω ; V.

Σύνδυο, Poët. duo simul conjuncti, bini : ex σὺν & δύο, duo.

Συνέαγε, seu ξυνέαξε, confregi ; Od. ξ. est a. 1. verbi συνάγω ; unde in infin. συνεάξαι, confregisse, ibid. &c. V.

Συνεαρίζω, simul vernum tempus dego, vel simul veris amœnitatem refero ; ex σὺν & ἐαρίζω ; V.

Συνεβδεγεν, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi συμβάλλω, confero ; q. v.

Συνεβίβαζε, 3. sing. imperf. act. verbi συμβιβάζω, confuefacio ; quod ab ἐβίβαζον, idem. Them. ἔθω, ἐθῶ, mos, consuetudo.

Συνεβισμὸς, confuefactio, assuefactio, verbale à præced. συνεβίβαζε ; V.

Συνεδέδειν, f. ήσω, sum conscius ; ab εἰδέω, scio. Th. εἶδω, idem.

Συνεδήσατε, εας, ἡ, conscientia ; in pl. συνειδήσεις, à præced.

Συνεδίδυ, 1. sing. vel 3. pl. a. 2. ind. act. verbi συνείδω, perspicio, a. 2. inf. συειδέειν. a. 2. part. συειδὼν, ὀυῖ, p. m. σύνοιδα, conscius mihi sum. Th. εἶδω, scio, video, f. ἴσομαι.

Συνεδύη, ας, ης, f. g. & in m. g. συνειδὼς ὀτος, ὁ, conscius ; contracte pro συνειδηκὼς, ῦῖα, ὸς, perf. part. act. verbi συνείδω ; q. v.

Συνείδω, vide in συνείδον.

Συνείδως, ὀτος, vide in συνειδύῖα.

Συνείκω, simul cedo, simul obtempero ; ex σὺν & εἴκω ; V.

Συνειλεγμένοι, ης, ον, Att. pro συλλελεγμένοι, perf. part. pass. verbi συλλέγω, colligo ; q. v.

Συνειλέω, convolvo, cogo, compello, includo : vide εἰλέω.

Συνείληφα, perf. ind. act. Att. unde συνειληφὼς, ῦῖα, ὸς, perf. part. activ. verbi συλλαμβάνω, comprehendo : quod vide.

Συνειληφὼς, & συνειληφὰς, vide in συνείληφα.

Συνείλησε, ας, ε, Att. pro συλλίλησε, ας, ε, perf. ind. act. verbi συλλαχάνω, simul sortior. Th. λαγχάνω, sortior, a. 2. ἔλαχον, tanquam à λήχω, inusit. præt. m. λέλοχα.

Συνειλοχέναι, collegisse, perfect. infinit. Attice, &

Συνειλοχὼς, ὀτος, perf. part. Att. verbi συλλέγω, colligo. Th. λέω, lego, f. ξω, p. λέλοχα, & Att. εἴλοχα.

Σύνειμι, sum cum alio, cum dat. imperf. συνῆν, f. συνέσομαι, præs. inf. συνεῖναι, præf. part. συνὼν, ὀντος. Ex σὺν & εἰμὶ, sum.

Συνειπεῖν, alicui assentiri, alicui patrocinari. Th. ἔπω, dico.

Συνείρω, 3. sing. imperf. m. verbi συνίημι, comitor. Th. ἵπω, sequor.

Συνειρμὸς, conclusio, cohibeo, coërceo, in custodia teneo : Item συνειρμὸς, simul includo, simul coërceo ; Plut. ex σὺν & εἴργω, vel εἶρω, &c. V.

Συνειρμὸς, continuata series, cohærentia, continua deductio ; est verbale à seq. συνείρω ; V.

Συνείρω, connecto ; perpetuâ oratione declamo ; Item cohæreo. Them. εἶρω, necto.

Συνεὶς, conscius, a. 2. part. act verbi συνίημι, intelligo : q. v.

Συνεισάγω, simul introduco, mecum intromitto : Item confero, in commune confero ; unde συνεισακτὸς, simul introductus, qui vel quæ unà cum alio introducitur : Item pro aliunde importato, & exerno, peculiari autem significatione sic dicebatur socius sociave cælibatûs ; sive virgo contubernalem haberet virum, sive monachus fœminam ; vide Bud. ex σὼ & εἰσάγω ; V. Item Συνεισβαίνω, simul ingredior, ex σὺν & εἰσβαίνω ; V. Sic & Συνεισβάλλω, simul aggredior, seu invado ; ex σὺν, & εἰσβάλλω ; vi. Item Συνεισρέω, unà fubeo, simul ingredior ; Plut. ex σὺν & εἰσρέω. V.

Συνεισελθεῖν, a. 2. inf. act. à

Συνεισέρχομαι, unà introëo, cum dativ. a. 2. ind. συνεισῆλθον, ες, ε. Ex σὺν, εἰς & ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, aor. 2. ἦλθον.

Συνεισφέρησε, Att. Syn. pro συνεισφόρησε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi συνεισφορέω, simul induco ; quod à φορέω, gesto. Th. φέρω. Alii volunt ab εἰσφέρω derivari, intus admitto. Th. φέρω & φημὶ, emitto, f. ἤσω.

Συνείσῐδε, 3. sing. a. 2. ind. act. Vide in συνεισέρχομαι.

Συνεισκεῖνο, simul intromitto, vel ingredi facio, intromitto ; ex σὺν & εἰσκείνω ; V. Item Συνεισπίπτω, simul irruo, irrumpo ; Plut. ex σὺν & εἰσπίπτω ; V. Συνεισποιέω, unà asciseo, unà adopto ; Plut. ex σὺν, & εἰσποιέω ; V. Συνεισπορεύομαι, unà ingredior, unà proficiscor, ex σὺν, & εἰσπορεύομαι ; V. Συνεισφέρω, simul infero : Item confero ; unde verbale συνεισφορὰ, expon. collatio, collecta ; ex σὺν, & εἰσφέρω, unde εἰσφορὰ, &c. V.

Συνείχε, connebar, 3. sing. imperf. act. verbi συνίχω, contineo. Th. ἴχω, habeo, imperf. εἶχον, f. ξω.

Συνείχετο, ungebatur, 3. sing. imperf. pass. verbi συνίχω, constringo. Vide præced.

Συνειλκύσατο, ας, ε, Att. pro συλλίλκυσε, ας, ε, perf. ind. act. verbi συλκάζω, simul sortior. Th. λαγχάνω, sortior, a. 2. ἔλαχον, tanquam à λήχω, inusit. præt. m. λέλοχα.

Συνεκαθέζετο, coardebat, 3. sing. imperf pass. verbi συνίζω, quod ex σὺν & καθέζω, uro : f. καύσω, a. 2. ἔκαυν, a. 2. pass. ἐκάῆν.

Συνεκβάλλω, unà ejicio ; ex σὺν & ἐκβάλλω ; vi. Item Συνεκδιδάζω, simul educo ; ex σὺν & ἐκδιδάζω ; vi. Item Συνεκδέχομαι, unà excipio, seu recipio ; ex σὺν & ἐκδέχομαι ; V.

Συνέκδημος, ου, ὁ, ἡ, socius peregrinationis : ab ἐκδημέω, absens à popularibus suis. Th. δῆμος, populus.

Συνεκδίδωμι, (de puella dictum) simul do nuptum, seu colloco ; i. e. adjuvo ad collocandam puellam ; ex σὺν & ἐκδίδωμι ; vi. Item Συνεκδοχὴ, ῆς, ἡ, comprehensio, συλλήψις, conceptio, Synecdoche, figura Grammatica, quum pars pro toto nominatur, aut contra ; ut homo Romanus, pro ipsis Romanis : Item auratum, pro auro ; sit enim quum aut plus, aut minus quam dictum est, concipitur animo : Item synecdochica est constructio, ἀλλὰ τῷ κεφαλῷ ; Gaza lib. 4. Gram, unde συνεκδοχικὸς, synecdochen habens ; unde adv. συνεκδοχικῶς, per synecdochen, συλλαπτικῶς, quum comprehensim, successivè, omnia à συνεκδέχομαι ; vi. Item Συνεκδύομαι, unà exuo, simul depono ; Plut. ex σὺν & ἐκδύομαι, pass. ab ἐκδύω, &c. V.

Συνεκέχυτο, ας, ε, a. 1. ind. activ. verbi συγκεκέχυμαι, contempero : f. συγκεκεχύσομαι, p. συγκεκέχυκα. Th. κεχέντυμι, misceo.

Συνεκθύμαινε, concalefactio ; Plut. ex σὺν & ἐκθύμαινε ; vi. Item Συνεκθηλύνω, una effœmino ; ex σὺν & ἐκθηλύνω ; V.

Συνεκίνησ, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi συγκινέω, ῶ, commoveo, f. ήσω, quod ex σὺν & κινέω, moveo.

Συνεκκαλέω, provoco, concito, pellicio ; Plut. ex σὺν & ἐκκαλέω ; V. Item Συνεκτίθημι, transfodio, confodio : ab ἐκκεντέω ; V. Συνεκκλέπτω, simul furto aufero, Plut. ex σὺν & ἐκκλέπτω, furto eripio, furtim furripio ; Item furtim & clam subduco ; Il. ε. ab ἐκ & κλέπτω ; vi. Item Συνεκκλησιάζω, simul concioni inter sum, concionis commune jus habeo ; sed expon. etiam ecclesiæ assentior, ejusdem sum ecclesiæ ; ex σὺν, & ἐκκλησιάζω ; V. Item Συνεκμιζω ; q. d. simul exporto, simul perfero, simul sustineo, ex σὺν, & ἐκκομίζω ; V. Συνεκκρίνομαι, simul excernor, seu exhaurior ; ex σὺν & ἐκκρίνομαι, p. pass. ab act. ἐκκρίνω ; V. Συνεκλάμπω, simul illustro, simul effulgeo ; Plut. ex σὺν & ἐκλάμπω ; V. Συνεκλείνω, simul tero, & comminuo ; ex σὺν & ἐκλείνω, levigo, complano : Item contero, comminuo ; ab ἐκ & λείνω ; V. Item Συνεκλείπω, simul deficio ; ex σὺν & ἐκλείπω. V.

Συνέκλεισα, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi συγκλείω, concludo ; q. v.

Συνεκλησία ἐκκλησία, dicitur unà electa ecclesia ; sed expon. & ejusdem electionis consors ; 1 Petri, c. ult. est à seq. συνέκλεκτος ; V.

Συνέκλεκτος, ὴ, όν, unà electus : ex σὺν & ἐκλέγω, eligo. Th. λέγω, lego, f. ξω.

Συνεκλύω, simul dissolvo ; Plut. ex σὺν & ἐκλύω ; vi. Item Συνεκπέμπω, unà emitto ; ab ἐκπέμπω ; vi. Συνεκπεράω, simul transeo, simul evado, trajicio ; ab ἐκπεράω ; vi. Συνεκπίπτω, ad consummationem concoquo ; vel ad concoctionem perduco, ab ἐκπίπτω ; vi. Συνεκπικραίνω, simul exacerbo ; Plut. ab ἐκπικραίνω, vi. Συνεκπίνω, simul ebibo, ab ἐκπίνω ; vi. Συνεκπίπτω, simul elabor, simul decido, & apud Aristot. de mundo, πίφυκε συνεκπίπτειν, expon. evenire comparatum est, ab ἐκπίπτω ; vi. Συνεκπλέω, simul envigo, simul solvo, ab ἐκπλέω, vi. Συνεκπληρόω, unà expleo, vel suppleo, compleo, ab ἐκπληρόω, vi. συνεκπνέω, simul exspiro, simul animam efflo ; Euryp. ab ἐκπνέω ; vi. Συνεκπολεμέω, unà hostem reddo ; unà ad bellum contra aliquem suscipiendum incito, ab ἐκπολεμόω ; vi. Συνεκπονέω, simul labores perfero, operam meam laboranti alteri adjungo, ab ἐκπονέω, vi. Συνεκρεμάω, simul exorbeo, ab ἐκρεμάω, exorbeo ; quo ; ab ἐκ & ῥοφέω, vi. Συνεκτρέχω, vel -τρώω, una perconturbo ; Plut. ab ἐκτρέχω, vi. Συνεκτείλω, ad consummationem confero, ab ἐκτείλω ; vi. Item Συνεκτικὸς, cohibendi, i. e. continendi vim habens ; ut αἰτία συνεκτικὴ, causæ cohibentes in se efficientiam naturalem : Item continens, & in statu suo conservans : Item

conftans, i e compactus, & συνεκτική αἰτία, dicitur etiam causa continens, apud medicos, hoc eſt causa conjuncta cum morbo; ut grumus in meatu urinali, in vesica calculus, &c. Unde adv. συνεκτικῶς, ſummatim, comprehenſim, à συνέχω, συνέχομαι, &c. V. I em Συνεκτίκτω, simul enutrio, & educo; unde apud Euryp. συνεκθρεφεὶς ἐμοὶ, una mecum nutritus, & educatus, ab ἐκτρέφω; V. Συνεκθρέχω, una excurro, concurro, ad eo q i ſunt extra; Plut. ab ἐκθρέχω; vi. Συνεκλείω, simul eludo, al ἐκλείω; vi. Item Συνεκτρέφω, ſimul educatus, ſimul enutritus, à συνεκτρέφω, vel ab ἐκτρέφη, ἡ, &c. V. Συνεκφέρω, apud Plut. expon. una educere, ab ἐκφέρω; vi. Συνεκχεῖν, ſimul illuſtro, ab ἐκφαίνω; vi. Συνεκφαίνω, una patefacio, ſimul declaro; Plut. ab ἐκφαίνω, vi Συνεκφάνησις, figura eſt Grammatica, quæ ἀ συνίζησις, Euſt. ab ἐκφάνησις, vi. Item Συνεκχεῖν, confundere, i.e. naturam effundentem, & vacationes molientem adjuvare; ſed expon. etiam, ſuccis ſalutaribus miſcere, ab ἐκχυμόω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. σύν, &c. V.

Συνελαβεν, 3. ſing. a. 2. ind. act. verbi συλλαμβάνω, comprehendo; quod vide.

Συνηδάλην, 1. ſing. vel 3. pl. imperfect. activ. verbi συλλήδω, ῶ, colloquor; quod vide.

Συνηλάυνε, compello, is, fut. συνήλασω, a. 1. συνήλασα, compuli. Them. ἐλαύνω, agi o.

Συνηλθεν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi συνέρχομαι; q. v.

Συνηλιθέρωσε, unà in libertatem aſſero, ex σύν, & ἐλευθερόω, vi. Item Συνήλθωσις, conventus, concurſus; Item συνηλθωτικὸς, qui facilè congreditur, qui ad coitionem, aut congreſſum facilis eſt, coitionis particeps; Plut. verbalia à συνέρχομαι, ſ. συνελεύσομαι, &c. Vide.

Συνηλυθύσας, acc. plur. præt. part. m. Act. verbi συνέρχομαι, convenio; quod vide.

Συνηλφησα, ης, η, conceptus ſui; & in 3. pl. συνεληφθησαν, a. 1. ind. paſſiv. verbi συλλαμβάνω, comprehendo; quod vide.

Συνηλθεν, a. 2. inf. act. &

Συνηλθόντων, gen. pl. a. 2. part. act. verbi συνέρχομαι, q. v.

Συνηλίαται, vel -ηθω, convolvo; unde verbale συνήλιξις, glomeratio, ex σύν, & ἑλίσσω, vel -ηθω, &c. V.

Συνηλκύσω, contraho: ex σύν & ἑλκύω, f. ύσω, traho. Th. ἕλκω, idem.

Συνῆλκον, idem quod præced. συνελκύω, & ex iiſd. σύν & ἕλκω, &c. V.

Συνηλογίσαντο, 3. pl. a. 1. m. verbi συλλογίζομαι, ratiocinor; q. v.

Συνηλύθη, dat. ſing. a. 2. part. activ. verbi συναιρέω, ſimul everto; contrabo in unum. Them. αἴρω, capio: f. ἑλῶ, p. ἤρκα: a. 2. ἦλον, aoriſt. 2. part. ἁλών, ὁλῶν.

Συνημύησαν, 2. ſingular. aoriſt. prim. ind. activ. verbi συμμαχέω, pugnæ ſum ſocius, ſto a partibus alicujus: futur. ήσω. Themat. μάχομαι, pugno.

Συνημβαλλω, ſimul injicio, ex σύν, & ἐμβάλλω; vi.

Συνῆμφ, aoriſt. ſecund. infinitiv. activ. Ionicè, Dor. & Æol. pro συνεῖναι, verbi σύνειμι, percipio, intelligo; quod vide.

Συνημπαιωσω, ſimul inſpergo, ex σὺν, & ἐμπάσσω, vide. Item Συνεμπάπω, ſimul incido, incurro, ex σύν, & ἐμπάπτω; vide, Συνέμπορος, comes, & ſocius itineris; ex σὺν & ἔμπορος; vi. Συνεμφλέγω, unà cum alio incendo & inflammo, ab ἐμφλέγω; vi. Συνέμπασις, apud Grammat. eſt quando plures longè differentes caſus, ſeu ex eâdem, ſeu diſtinctis originibus, in eandem vocem coincidunt; ut ἴδοι, ſcito, & ἴδοι, ſis, &c. ex σὺν, & ἔμπασις, vel verbale, à συνεμπάσω; vi. Συνεμφαίνω, ſimul oſtendo, ſimul ſignifico: Item, ſimul refero, ex σύν, & ἐμφαίνω; vi. Item Συνεδείκνυμι, ſeu -υμαι, conjunctam indicationem habeo, indicarion conferо; q. d. ſimul indico, ex σὺν & ἐνδείκνυμι, --υμαι, &c. V. Συνενδύομαι, unà cedo; unde verbale συνένδοσις, ceſſio, cum aliquid cedit; id eſt, non obnititur; Plut. ex σὺν, & ἐνδύομαι; vi. Item Συνενδύω, ſimul induo, ex σὺν, & ἐνδύω; Vide.

Συνενείκειεν, Ion. & Æol. 3. pl. a. 1. opt. act. verbi συμφέρω, confero. Vide ἐνείκειε.

Συνενείκηϑ, confertur, 3. ſingular. præſ. ind. paſſ. ab ἐνείκω, Poët. pro ἐνέγκω, Them. φέρω, fero: f. οἴσω, aoriſt. 1. ἤνεγκα.

Συνενείκω, apud Pœtas idem quod συμφέρω, ut ἐνείκω, idem quod φέρω, &c. quæ vide. Item Συνενοέομαι, mecum, ſeu apud me cogito; ex σὺν & ἐνοέω; vi. Item Συνένδω, aduno, ſeu coaduno, ex σὺν, & ἐνδω; vi. Item Συνέντασις, intentio quæ ſimul fit, ex σὺν, & ἔντασις; vi. Συνεκτάω, ſimul educo: item expon. ſimul expello; ex σὺν, & ἐξάγω, V.

Συνεξαιθριάζω, ſub dio unà pono; ex σὺν, & ἐξαιθριάζω; vi. Item Συνεξαιρέω, ῶ, unà diripio, ſive populor, adjuvo in diripiendo; ex σὺν, & ἐξαιρέω; V.

Συνεξαμαρτάνω, εις, ει, unà erro, & in 3. pl. συνεξημαρτάνουσι. Ex σὺν, ἐξ, & ἁμαρτάνω, pecco: f. ἁμαρτήσω, a. 2. ἥμαρτον.

Συνεξανίστημι, unà conſurgo, unà exſurgo, ex σὺν, & ἐξανίστημι; vi. Item Συνεξανοίγω, ſimul aperio, ex σὺν, & ἐξανοίγω; aperio, ab ἐξ, & ἀνοίγω, ex ἀνά, & Th. οἴγω, idem, &c. vi. Item Συνεξαύτῶ, ſimul perficio, ex σὺν & ἐξαύτῶ; idem quod ἐξαύω; id vi. Συνεξαπατάω, ſimul decipio, ex σὺν, & ἐξαπατάω, V. Item, συνεξάπτω, ſimul accendo, vel ſimpl. accendo: ex σὺν & ἐξάπτω, V. Συνεξαπάω, ſimul deficio, ſimul imbecillus ſum; Plut. ex σὺν & ἐξαπάω, inſiſt. ab ἐξ & ἀπάω, V. Item, συνεξαπμίζω, mecum exhalando aufero: ut Bud. exp. ex σὺν & ἐξαπμίζω, quod exp. vulgò, exforbeo, ſed eſt tamen potius, vaporem elicio: & Bud. exp. exhalationem ſubduco: ab ἐξ & ἀτμίζω, à Th. ἀτμὶς, ὁ, &c. V. Συνεξαύαινα, ſimul arefacio, ſimul exſicco: ex σὺν & ἐξαυαίνω, V. Item, συνεξελαύνω, ſimul abigo, ſimul expello: ex σὺν & ἐξελαύνω, V.

Συνεξεπρήξαντο, 3. pl. a. 1. m. à πράσσω, Ion. pro ἔπραξαν, facio, f. ξω.

Συνεξέρχομαι, ſimul exeo: ex σὺν & ἐξέρχομαι, V.

Συνεξέτασσοντες, 3. pl. præſ. ind. paſſ. à

Συνεξετάζω, exquiro: ex σὺν, ἐξ & ἐτάζω, examino, f. σω.

Συνεξευρίσκω, ſimul copiam auxiliarem facio: ex σὺν & ἐξευπορέω, V. Item, συνεξεύρεσις, ſimul adinvenio; unà excogito: ex σὺν & ἐξεύρεσις, V. Item, συνεξισόω, coæquo; ex σὺν & ἐξισόω, V. Συνεξημερόμαι, ſimul manſuefio: ex σὺν & ἐξημερόω, vide.

Συνεξομοιόϑη, præſ. inf. paſſ. verbi συνεξομοιόομαι, aſſimilor, quod ex σὺν, ἐξ & ὁμοιόω, aſſimilo, hoc ab ὅμοιος, ſimilis, Th. ὁμὸς, idem.

Συνεξοπλίζομαι, ſimul armis inſtruor: ex σὺν & ἐξοπλίζω, V. Item, συνεξορθρίζω, unà erigo: ex σὺν & ἐξορθρίζω, erigo, arrigo: ab ἐξ & ὀρθρίζω, V.

Συνεξορμάω, unà erumpo: ex σὺν, ἐξ & ὁρμάω, irruo. Them. ὁρμὴ, impetus.

Συνεξορύττω, ſimul effodio: ex σὺν & ἐξορύττω, V. Item, συνεξόρμισε, ſimul emeio: ex σὺν & ἐξουρέω, V. Item, συνεξοστρακίζω, unà in exilium pello, ſeu ablego: ex legibus auctoratus; exulare facio: ex σὺν & ἐξοστρακίζω, V.

Συνεξοίκειλεν, pertraxit, devenit, 3. ſing. a. 1. ind. act. verbi συνεξοικειλάω, pertraho: quod ex σὺν, ἐξ & οἰκειλάω, appello: f. λῶ. Th. κέλω, f. σω, idem.

Συνεορτάζω, unà feſtum celebro; und συνεορτασὴς, qui feſtum unà celebrat: ex σὺν & ἑορτάζω, V.

Συνεοχμὲς, Att. pro συνοχμὲς, idem quod συνοχὴ, ῆς, ἡ, junctura, commiſſura: a συνέχω, contineo. Th. ἴσχω, habeo.

Συνεπάγω, exp. colligo, conſtringo, adduco; & συνεπάγομαι, unà accumbo: ex σὺν & ἐπάγω, V. Item, συνεπάδω, ſimul incanto, unà cum alio incanto; & πᾶσα συνεπᾴδω, exp. hoc ſimul accino: ex σὺν & ἐπάδω, vide.

Συνεπαϑησατε, 2. plur. aoriſt. prim. ind. activ. verbi συμπάσχω, condoleo; quod vide.

Συνεπαινέω, ῶ, collaudo; item, comprobo, aſtipulor, aſſentior; Plut. Unde apud Herodot. ἡ συνεπαινίη, diſſentio, vel diſſuadeo; à ſeq. συνεπαινέω, aſtipulator, vel aſtipulatrix; ut συνεπαινός εἰμι τῷδε, comprobo hoc, &c. V.

Συνεπαινέων, ὁ, ἡ, ὦ, conſentiens, comprobans: ex σὺν, ὅδε & αἰνέω, laus.

Συνεπαίρω, una attollo; ſed exp. & unà excito; ex σὺν & ἐπαίρω, V. Sic, συνεπαιδάνομαι, unà ſentum & fructum percipio: ex σὺν & ἐπαιδάνομαι, V. Item, συνεπαιδεύομαι, ὥμην, ſimul erudior; ſimul vel una accuſo: ex σὺν & ἐπαιδάνω, V. Item, συνεπαίσημα, unà inſurgo; Herod. ex σὺν & ἐπαίσημα, V.

Συνέπαξα, Dor. pro συνέπηξα, quod vide in συνήγνυμι.

Συνεπαραδεῖσα, unà & ſimul impingo: ex σὺν & ἐπαραδεῖσα, firmiter figo, infligo, impingo, incumbo, &c. Ex ὅδε & ἀράδεῖσα, V.

Συνεπαράδην, Ion. pro συνεπάραξε, ſimul attingere & aggredi: a. 1. inf. m. verbi συνεπάδομαι, quod ex σὺν, ὅδε & ἀπάδομαι.

Συνέπεια, contextus verborum; apud Gramm. eſt à συνείρω, quod V.

Συνεπιλαφύσω, ſimul allevo: ex σὺν, ὅδε & ἐλαφύσω, allevo. Th. ἐλαφρὸς, ὕ, levis, celer.

Συνεπιμαρτυρῶ, testimonium inſuper præbeo, aſtipulor, fut. ήσω. p. συνεπιμεμαρτύρηκα: quod ex σὺν, ὅδε & μαρτυρέω, teſtor. Th. μάρτυρ, υρος, ὁ, ἡ, teſtis.

Συνεπιμειδιάω, ſimul rideo, ſimul lætor; Plut. ex σὺν & ἐπιμειδιάω, V. Item, συνεπιμελοῦμαι, ſimul curam gero; unà cum alii curo; ab ἐπιμέλομαι, ὥμην, V. Συνεπιμετρέω, una vel ſimul ad menſuram addo, vel ſimpl. addo ad menſuram; ab ἐπιμετρέω, V. Item, συνεπιπλέω, annuo, aſſentior; ab ἐπιπλέω, comp. ut præced. cum præp. σὺν, &c. Vide.

Συνεπόμβρ, 1. pl. a. 2. ind. act. verbi συμπίνω, bibo cum aliquo, cum dat. f. συμπίσομαι. p. Συμπέπωκα. a. 2. ind. act. Συνέπιον, ες, ε. Th. πίνω, bibo.

Συνεπόρκησα, ſimul pejero; Plut. ex σὺν & ἐπορκάω, V. Item, συνεπονέω, ſimul laboro, ſimul illaboro: ex σὺν & ἐπονέω, V. Συνεπιβέβαιμαι, confirmo, corroboro; Plut. ex σὺν & ἐπιβέβαιμαι, V. Item, συνεπισκήπτομαι, unà inſpicio; ſeu unà luſtro, & recenſeo; in quâ ſignif. ſumitur paſſivè, συνεπισκήπτεσϑαι, Num. c. 1. Item, unà conſidero, & deſpicio: ex σὺν & ἐπισκήπτομαι, V. Item, συνεπισκοτέω, tenebras offundo ſimul: ex σὺν & ἐπισκοτέω, V. Συνεπισπάομαι, una attraho, vel ſimpl. attraho, allicio, ex σὺν & ἐπισπάω, V. Συνεπισπεύδω, unà accelero: ex σὺν & ἐπισπεύδω, V.

Συνεπισπόμενος, ſimul ſequens. Vide in σπέω, ſequere.

Συνεπίσταμαι, ſum conſcius, unà vel ſimul ſcio; ut apud Luc. συνεπίστασαι τοὺς πονηροὺς δρόμους; ex σὺν & ἐπίσταμαι, V. Item, συνεπισφίγω, congemiſco, condoleo, ab ἐπισφίγω, ingemo, ſeu ingemiſco ob; ab ὅδε & σφίγω, &c. V.

Συνεπισρέφω, unà converto; vel unà convertor, & revertor; ab ἐπιστρέφω, V. Συνεπισυράπτω, inſuper adnecto, inſuper conjungo: ab ἐπισυνάπτω, V. Συνεπισχύω, viribus meis a iquem adjuvo, auxilior, exp. etiam confirmo, ſuppetias fero: ab ἐπισχύω, V. Συνεπιτείνω, unà intendo, vel intendor, adaugeo: & neutral. ſimul intendor, unà augeor: ab ἐπιτείνω, V. Συνεπιτέλω, ad conſummation.em confero: ab ἐπιτέλω, V. Συνεπιτέλλω, unà orior: ab ἐπιτέλλω, V. Συνεπιτίθημι, ſimul impono: ab ἐπιτίθημι, V. Συνεπιτρέφω, ſimul accendo; Plut. ab ἐπιτρέφω, V. Συνεπιφοινίσσομαι, ſimul apparco, vel exorior: ab ἐπιφοινίσσομαι, V. Συνεπιφέρω, ſimul fero: ab ἐπιφέρω, V. Συνεπιφθέγγομαι, accino, concino, comono; Plut. ab ἐπιφθέγγομαι, V. Item, Συνεπιψηφίζω, unà cum aliis ſuffragio meo confirmo: ab ἐπιψηφίζω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. Σὺν, &c. V.

Συνέπιτνον, imperf. act. verbi Συμπίτνω, ſuffocо: f. ξω. p. Συμπέπιτνα. a. 1. συνέπιτα. Them. πίτνω, idem.

Συνέπτᾳϑ, 3. plur. a. 1. ind. act. verbi ejuld. & Th.

Συνεπώδυσα, ας, ε, a. 1. ind. act. à συμπαθίζω, quod adeas.

Συνεπωλλω, ſimul ad litus appello; Plut. ex σὺν & ἐπωλλω, contrà impello; ut quum navem ſcopulis impingimus, &c. Vide.

Συνέπομαι, conſequor, comitor, cum dat. imperf. m. συνεπόμην, ου, στο, quod ex σὺν & ἕπω, ſequor.

Συνεποπτεύω, ſimul inſpicio; ex σὺν & ἐποπτεύω, V. Item, συνεπούλωσις, cicatricis inductio; vel quum vulneris cicatrix contrahitur: ex σὺν & ἐπούλωσις, V. Item, συνεπιρρίζω, unà impello, ventum ſecundum immittens; ſed dicitur & ipſe ventus Συνεπιρρίζειν, quum comitatur eunres, & ſpirat ſecundus; ex σὺν & ἐπιρρίζω, vide.

Συνεπτήκει, inciderat, Ion. pro συνεπεπτώκει, 3. ſing. pluſq. perf. act. verbi συμπίπτω, incido. Th. πίπτω, quod vide.

Συνερανίζω, unà colligo, vel ſimpl. colligo, cogo, congero; item, confero, contribuo; opitulor ad aliquid conficiendum; ſed exp & mutua convivia agito: ex σὺν & ἐρανίζω, f. ίσω, &c. V. Item, συνερῶ, ῶ, ſimul amo, aut in amore juvo: ex σὺν & ἐράω, V. Item, συνερράζομαι, conficio, ſubigo; & apud Thuc. ἡ συνερραγμένη λίθος, exp. lapides non coagmentati; vel non politi; ex σὺν & ἐρράζομαι, V. Item συνερράκης, exp. operis ſocius, adjutor; à ſeq. συνέρραγον, V.

Συνερῶ, ῶ, unà operor, adjuvo: imperf. συνήρων, ων, ες, εις, ε, ει. f. ήσω. p. συνήρκα. Them. ἔργον, ου, τὸ opus.

Συνέρχομαι, 2. ſing. ſ. 1. act. verbi συνέρχω, quod V.

Συνέρχος, ου, ὁ, ἡ, adjutor, adminiſter, collega: ab eod. Th.

Συνέρχω,

Συνέργω, idem quod & pro, συνεργάω, quod vide. Item συνιρδω, simul facio, simul operam do; item simul adjuvo, ex σὺν & ἴρδω, V. Συνδέσω, simul remigo: ex σὺν & ἐρέσσω, V. Συνιρεδω, defigo; item impingo, incumbo, impressionem facio, Bud. ex Polyb. in pass. συνιρείδομαι, infigor; ut apud Euryp. χειρὸς δεσμοῖς συνερειδόντες, infixi manus vinculis; i. e. habentes manus infixas: unde συνδεισηδε, suo nisu se continens; Plut. ex σὺν & ἐρείδω, ομαι, V.

Συνερῶ, ῶ, patrocinabor, defendam; ex Demosth. ex σὺν & ἐρέω, vide.

Συνέρ(γ)ος, ε, ὁ, ἡ, administra; propriè, qui vel quæ lanificium exercet: ex σὺν & ἔριον, quod fit ab ἔρ(ι)ον, ου, τὸ, lana.

Συνεστρέφω, everto; & in pass. συνεστρέφομαι, evertor: ex σὺν & ἐστρέφω, V. Item, σύστροφις, copulatio; Plat. in Tim. de copulatione viri & uxoris, in nuptiis; est verbale, à συνέρχω, pro συνέρχω, V. Item, συνέρομαι, interrogo; ex σὺν & ἔρομαι, V.

Συνέρχομαι, convenio, unà venio, consuesco: imperf. συνηρχόμην, ου, ετο. f. συνελήλυθα, perf. a. 2. συνῆλυθον, ες, ε. a. 2. inf. act. per Sync. συνελθεῖν, consuescere: a. 2. part. συνελθὼν, ὄσα, ὸν. p. m. Att. συνιλήλυθα, ας, ε, conveni: perf. part. m. συνεληλυθὼς, ότος. plusq. p. ind. m. συνελελύθη, εις, ει. Th. ἐρχομαι, venio.

Συνερωτάω, ῶ, q.d. simul interrogo; ex σὺν & ἐρωτάω, V.

Σύνιε, intellige, & in pl. σύνιτε, a. 2. imperat. act. verbi συνίημι, intelligo. Them. ἵημι, seu ἴω, mitto. a. 2. lib.

Συνίοι, dat. sing. à σύνιστε, ως, ἡ, intelligentia, acc. σύνιστν, verbi συνίημι, intelligo, quo: V.

Συνιόθω, vescor cum aliquo: imperf. συνιόθουν, ες, ε. quod ab ἰόθω, ἰσω, idem quod ἴδω, edo, comedo.

Σύνιστς, ως, ἡ, intelligentia: à συνίημι, intelligo, quod V.

Συνισκυασμῖας, collectim, confertim, simul; est adv. ex σὺν & ἰσκυασμένος, V.

Συνισπάσεχεν, 3. pl. a. 1. ind. act. à συσπάω, vel πω, discerpo: f. ξω. p. συνισπάσεχα. Them. ἀποσπάω, lacero.

Συνιστελλόμ(ε)ος, contractus: perf. part. pass. à συστέλλω, contraho, quod vide.

Συνιστελλόως, correptè, correptâ syllabâ; Athen. l. 9. adv. à præced. συνιστελλόμ(ε)ος, V.

Συνίστασαν, conflituti erant, Pœt. pro συνίσταν, 3. pl. a. 2. act. à συνίστημι, quod vide.

Συνισταυρόω, ῶ, ῶ, simul crucifixus sum: a. 1. ind. pass. &

Συνεσταυρωμ(ε)ός, perf. part. pass. verbi συσταυρόω, unà crucifigo: f. ὤσω. p. συνεσταύρωκα. Th. σταυρὸς, ὁ, crux, seu palus cruci.

Συνίστειλεν, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi συστέλλω, compono ad sepulturam; subtraho: f. συστελῶ. p. συνέσταλκα. a. 1. συνίστειλα. Th. στέλλω, contraho.

Συνιστάσα μάχη, prælium quod adhuc committitur. perf. part. act. f. g. per Epenth. νῦ ε, pro συνισταῶσα, quod per Crasin dicitur pro συνισταῶσα, verbi συνίστημι. Sic συνιστᾶτες λίμα, qui in fame sunt constituti; fame enecti. perf. part. m. g. ab eod. verbo.

Συνίστη, 3. sing. a. 1. ind. act. &

Συνίστησε, 3. perf. ind. act. verbi συνίστημι, constituo, quod V.

Συνεστήκει, Ion. pro συνεστήκει, persistit. duravit, 3. sing. pluſq. p. act. verbi συνίστημι, quod V.

Συνεστήκασι, firmæ, nom. pl. perf. part. f. g. verbi ejusd.

Συνεστᾶσαι, 2. pl. a. 1. ind. act. verbi συνίστημι, constituo: f. συστήσω. p. συνέστηκα. perf. part. συνεστακὼς, & per Crasin συνεστὼς, ῶτος. Th. ἵστημι, statuo.

Συνεστίω, ῶ, unà excipio convivio seu epulo; & συνεστιῶμαι, unà epulor; ex σὺν & ἑστιάω, V.

Συνεστίη, ἡ, convivium. Them. ἑστία, focus.

Συνέστιος, domesticus, contubernalis; ex σὺν & ἑστία, V.

Συνεστῶτας, acc. pl. perf. part. act. verbi συνίστημι, quod V.

Συνεταιρῶμαι, sodalitatem ineo cum aliquo; Bud. ex σὺν & ἑταῖρος, unde ἑταιρεία, ἡ, &c. V.

Συνέτᾰξα, ας, ε, præcepi, 2. 1. ind. act. verbi συντάσσω, constituo: f. ξω, Them. τάσω, vel τῶ, ordino. præt. τέταχα.

Συνετάφημεν, 1. pl. a. 2. ind. pass. verbi συνθάπτω, unà sepelio. Them. θάπτω, sepelio. f. ψω. p. τέθαφα. a. 2. ἔταφον.

Σύνιτι, intelligite, a. 2. imperf. à συνίημι, intelligo.

Συνετίθεντο, constituerant, 3. pl. pluſq. p. pass. verbi συντίθημι, constituo, quod vide.

Συνετέλεσε, ας, ε, finii, a. 1. ind. act. à συντελέω, quod V.

Συνετήρει, 3. sing. imperf. act. verbi συντηρέω, observo: quod V.

Συνετὸς, ὄς, ὁ, intelligens; idem quod, συνιὼς, & ab eod. id V.

Συνετίζω, intelligentem reddo: quod à συνετὸς, & hoc à συνίημι, intelligo, quod ab ἵημι, mitto. Them. ἴω, idem.

Συνετᾶ, f. 1. Att. pro ἴσω, præced. verbi.

Σύνετο, intellexit, 3 sing. a. 2. ind. m. verbi συνίημι. Th. ἵημι, mitto. f. ἥσω. a. 2. m. ἷμαι, ἷσο, ἷτο.

Συνετὸς, ὄς, prudens, intelligens, dat. pl. συνετοῖς à συνίημι, intelligo. Th. ἵημι, mitto.

Συνετῶς, intelligenter, prudenter; est adv. à præced. συνετὸς, V.

Συνετρίβη, 3. sing. a. 2. ind. pass. verbi συντρίβω, contero. Th. τρίβω, tero. f. ψω. p. τέτριφα. 2. 2. ἐτρίβην.

Συνεθάδησ, complacuerunt, 3. pl. imperf. vel a. 2. Pleonasmo Æol. pro ἤαδον, & hoc pro ἤδον, quod & detracto augmento dicitur ἄδον, ες, ε, ab ἄδω, placeo. Vel ut alii volunt ab ἀνδάνω, p. m. ἤδμαι & ἤασμαι, Att.

Συνευδαιμονίω, simul beatus sum; ex σὺν & εὐδαιμονίω, V.

Συνευδόκω, consentio, applaudo, cum dat. f. ήσω. p. συνευδόκηκα. Ex σὺν, εὖ & δοκέω, videor.

Συνεύδω, unà dormio, condormio, unà cubo; Euryp. ex σὺν & εὕδω, V.

Συνευνάδεσι, Bœot. pro συνευνάζουσι, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi συνευνάζω, consopio, cum aliquo sopio. συνευνάζεσθαι verò concumbere, cubare cum aliquo: quod ab εὐνάζω, sopio. Th. εὐνὴ, ῆς, ἡ, cubile.

Συνευνάω, unà sopio, idem quod præced. συνευνάζω, V. Item, συνευνήτης, & συνεύνιος, idem quod seq. σύνευνος, qui eodem cubili, seu lecto utitur, &c. V.

Σύνευνος, ε, ὁ, ἡ, Poët. maritus, vel uxor: quod alter cum altero in eodem lecto cuber. Ex σὺν & εὐνὴ, ῆς, ἡ, lectus.

Συνευπορίω, ῶ, unà comparo, operam suppedito: ex σὺν, εὖ & πείρω, transfadigo.

Συνευρίσκω, unà invenio; ex σὺν & εὑρίσκω, V. Item, συνευρωμιῶ, unà honestè me gero, unà honestè me conformo: ex σὺν & εὐχρωμία, V. Συνευφερόμενος, q. d. collator, congaudeo; Pol. ex σὺν & εὐφερὴς, ομος, &c. Vide. Item, συνεύχομαι, unà cum alio precor, simul vota facio; item, bene precor alicui, exitum felicem opto; Plut. ex σὺν & εὐχομαι, V.

Συνευωχοῦμαι, ῶμαι. unà epulor, cum dat. quod ex σὺν & εὐωχέω, convivio excipio, Th. εὐωχία, ας, ἡ, convivium, epulum: q. ab εὖ & ἔχω, bene habere, lætum esse.

Συνεφέπομαι, simul expesso, simul suscipio, & aggredior; sed exp. etiam, adjuvo; ex σὺν & ἐφέπομαι, V. Item, συνεφίλκω, ομαι, simul attraho; ex σὺν & ἑφίλκω, V.

Συνέφηβ(ε)ος, qui unà pubescit; pubertatis, & adolescentiæ socius; æqualis, unde, Συνεφηβεύω, unà pubesco, seu adolesco: ex σὺν & ἐφηβ(ε)ος, vide.

Συνεφίστημι, unà præficio, a. 2. ind. act. συνεφίστω. perf. part. act. συνεφιστὼς, ῶσα, ὸς, unà præfectus. præt. pass. συνεφίσταμαι, unà insurgo: quod ex σὺν, ἐπὶ & ἵστημι, sto, statuo. f. σήσω.

Συνεφέτησαν, pactus es, 2, sing. a. 1. ind. act. verbi συμφωνέω, consentio. f. ήσω. perf. συμπεφώνηκα. Th. φωνὴ, vox.

Συνεχέια, ἡ, continuitas, perpetuitas, assiduitas; item, crebritas, densitas; à seq. συνεχὴς, V.

Συνέχεον, ες, ε, imperf. vel a. 2. verbi συγχέω, confundo, concito: f. συγχεύσω. a. 1. συνέχεα, Them. χέω, fundo.

Συνεχίας, Ion. pro συνεχῶς, assiduè, frequenter: quod à συνέχω, quod vide.

Συνεχὴς, ὲς, ὁ, ἡ, continuus, conjunctus: ad eod. verbo.

Συνεχίζω, continuo, conjungo; à præced. συνεχὴς, V. Item, συνεχθαίρω, & συνεχθέκνω, simul odio prosequor; ex Plut. & Epigr. ex σὺν & ἐχθαίρω, vel ἐχθέκνω, quæ vide.

Συνέχουσε, ας, ἡ, præs. part. act. f. g. verbi συνέχω, quod V.

Συνέχω, constringo, unà teneo, f. συνέξω. p. συνέσχηκα. a. 2. συνέσχον, ες, ε, compressi. præs. pass. συνέχομαι, constringor. imperf. pass. συνεχόμην, ου, ετο, angebar; numine afflabar. Them. ἔχω, habeo.

Συνεχῶς, adv. continenter: à συνέχω, quod vide. Hinc & συνοχὴ, coarctatio.

Συνεψήφισα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi Συμψηφίζω, computo: f. ίσω p. συνεψήφικα. Them. ψῆφος, ου, ἡ, calculus.

Συνεψία, Hesychio est; συνομιλητρία, συμπλεκτρία; unde συνεψιάζω, simul ludo, colludo, ex σὺν & ἐψία, ἡ, V. Item, συνέψω, simul coquo; ex σὺν & ἕψω, &c. V. Item, συνεψία, occursus; item, casus vel successus; sed ἡ, est Pleonasticum, nam est pro συμβολία, id V.

Συνηγάγετε, 2. pl. a. 2. ind. act. verbi συνάγω, congrego, f. ξω. a. 2. συνήγαγον, & Att. συνήγαγον, ες, ε. Th. ἄγω.

Συνῆγε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ejusd. & Th.

Συνήγνυ, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi συνάγνυμι, unà excito: f. συνήξω. a. 1. pass. συνηγνύθην, νυς, ν. Th. ἐγείρω, excito. a. 1. ἤγειρα, ας, ε.

Συνηγέρθητε, 2 pl. a. 1. ind. pass. verbi ejusd. & Th.

Συνηγμένοι, ων, ον, congregatus, perf. part. pass. gen. pl. συνηγμένων, verbi συνάγω, congrego, quod V.

Συνηγόρευσε, patrocinor; quod ab ἀγορὰ, seu ἀγορεύω, loquor, di. o. Th. ἀγορὰ, ᾶς, ἡ, forum.

Συνηγορία, ας, ἡ, patrocinium: ab eod. verbo & Th.

Συνηγρύπνουν, 1. pl. imperf. act. verbi συνάγρυπνέω, assentior: ab eodem Them.

Συνήγορος, advocatus, patronus; ita dictus, quòd veluti loquatur, cum eo, cujus causam defendit, & tuetur; sed fuit, & magistratus quidam; cujus meminit, Arist. & Harp. Unde, συνηγορικὸς, pertinens ad συνηγορίαν seu causæ defensionem; & τὸ συνηγορικὸν, dicebatur patrocinii merces, viz. drachma, Aristoph. in Vesp. ab iisd. cum præced. V.

Συνηθάω, cognovi, 3. sing. perf. pass. verbi συνήθω, f. ήσω. perf. pass. συνείθημαι, σαι, ται, & Att. συνήθωμαι, & Ion. dissolut. συνήθεαι. Th. εἴθω, vel ἔθω, scio.

Συνήδει, conscius erat, 3. sing. pluſq. p. ind. Att. verbi εἴδω vel εἰδέω, scio. f. εἰδήσω. p. ἐδήωκα. pluſq. p. ἐδήκειν, & per Sync. ἐδήειν. Att. ᾔδειν, εις, ει.

Συνήδομαι, ήσομαι, delector, gratulor; quod ab ἥδομαι, idem. Th. ἡδὺς, suavis.

Συνηδύνω, unà exhilaro, & jucundum reddo, oblecto; unde part. præt. pass. Συνηδυσμένος, conditus, delicatus; Plut. Symp. 4. ex σὺν & ἡδύνω, vide.

Συνήθεας, acc. pl. à συνήθης, ες, υς, ὁ, ἡ, consuetus. Them. ἦθος, ους, τὸ, mos.

Συνήθεια, ας, ἡ, consuetudo: à

Συνήθης, ες, ὁ, ἡ, consuetus, à familiaris: ex σὺν & ἦθος, ους, τὸ, mos, consuetudo.

Συνήθη, nom. pl. n. g. à præced. συνήθης, ες.

Συνηθλησ, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi συναθλέω, ῶ, unà certo. f. ήσω. p. συνήθληκα quod ex σὺν & ἆθλος, seu ἄθλος, ου, ὁ, certamen.

Συνήθυσε, gen. sing. à συνήθης, ες, υς, ὁ, ἡ, consuetus. Th. ἦθος, ους, τὸ, mos.

Συνηθροισμένοι, ων, ον, perf. part. pass. verbi συναθροίζω, congrego, quod vide.

Συνηθῶν, gen. pl. à συνήθης, ες. Th. ἦθος.

Συνήκασε, pro more, adv. à præcedentibus.

Συνῆκε, ας, ε, intellexi, & in 3. pl. συνῆκαν, a. 1. ind. act. verbi συνίημι, intelligo; quod vide.

Συνήκω, desino, unde διαφύσεις εἰς ὀξὺ συνηκυσας, interpr. in acutum desinentes, mucronatâ specie; sed exp. etiam, contraho; coeo, concurro; ut πᾶ δ' χείσομεθ' ὅλα εἰς ὀξὺ συνήκοντα; i. e. omnes fissuræ, conveniunt, sive concurrunt, vel συντείνουσι, i. e. contendunt in acutum; sic & in pass. συνήκομαι. convenio, coeo; ex σὺν & ἵκω, V. Item, συνήκω, q. d. coauditor; à συνακούω, vel ex σὺν & ἀκοὴ, præt. med. verbi ἀκούω, &c. V.

Συνήλασα, ας, ἡ, compuli, a. 1. ind. act. verbi συνελαύνω, compello, is. Them. ἐλαύνω, agi. o. f. ἐλάσω. p. ἐλήλακα

Συνῆλθον, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi συνέρχομαι, convenio, quod V.

Συνηλικιώτης, ου, ὁ, idem quod συνῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ, coxtaneus, convus; ex σὺν & ἡλικιώτης, ου, ὁ, idem quod ἥλιξ, ικος, ὁ, ἡ, coætaneus. Th. ἡλικία, ας, ἡ, statura.

Συνηλοίσας, 3. sing. a. 1. act. verbi συνελαύνω, ῶ, contundo. f. ήσω. Th. ἐλαύνω, comminuo: dicitur & ἀλοάω.

Συνήλυσις, convent; & συνήλυσία; conventus, cœtus; in Epigr. Utrumque à συνέρχομαι; quod ex σὺν & ἔρχομαι, unde ἦλυσις, &c. V. Item, συνημερεύω, totos dies unà versor, seu simul exigo; unà vivo, simul versor; ex σὺν & ἡμερεύω, unde etiam verbale, συνημέρευσις, conversatio, consuetudo quotidiana cum aliquo; ut & συνημερευτὴς, is quicum est nobis consuetudo quotidiana, is quo familiariter utimur; socius, sodalis, assiduus comes, &c. Verbale item idem ab eod. V.

Συνημμένος, qui commansuefit, seu qui una mansuefit; est part. præt. pass. quasi ab act. ἡμμένω, ῶ, idem quod ἡμερόω, id V. comp. cum σύν.

Συνημοσύνη, ης, ἡ, pactum: à συνίημι, committo. Them. ἵημι, seu ἴω, mitto.

Συνήμων, socius, ab eod. verbo & Them.

Συνήμων, præced. socius, amicus; derivatur etiam à quibusdam, à συνεῖναι, simul esse; ex σὺν & εἰμὶ, &c. Vide.

Συνηνείχθην, ης, η, a. 1. ind. pass. à συμφέρω, conduco. perf. pass. συνήνεγμαι, & inserto ι, συνηνείγμαι, hinc ἠνείχθην, a. 1. pass. Th. φέρω, fero. f. ὄισω.

Συνηντησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi συναντάω, obviam fio. f. ήσω quod ab ἀντάω, obvius fio. p. ἠάντηκα. Th. ἀντὶ, pro, contra.

Συνηρ(γ)ος, co-gruens, & velut apto quodam vinculo connexus; Od. D. sed exp. & consors, compar, socius: Hom. & Nonn. nam Eust. deducit ab ἀείρω, significante συζευγνύω; i. e. ὁμοῦ εἴρω, à Th. εἴρω, necto, &c. V. Item, συνηπορεύω, simul decipio; ex σὺν & ἀπατορεύω, V.

Συνηρύ, 3. sing. imperf. act. verbi συνηρύω, ῶ, unà operor. imperf. συνήρυον, ες, ε. f. ύσω. Th. ἤρυον, opus.

Συνηρτημένη, unà remigare; item, Metaph. concorditer aliquid facere; concordare, convenire; quasi ex σὺν & ἠρτημένω, pro ἠρτημένω, ab ἠρτημὸς, &c. Vide.

Συνηρτῆσε, ὁ, ὁ, ἡ, rectus umbra, umbrosus. Th. ἐρέφω, tego.

Συνηρτῶτο, ῶ, opaco, inumbro; Theophr. à præced. συνηρτῆσε, ὁ(ε)ος, V.

Συνήρχετο, 3. sing. imperf. m. verbi συνέρχομαι, convenio, imperf. συνηρχόμην, ου, ετο. f. συνελεύσομαι. a. 2. συνῆλθον. Th. ἔρχομαι, venio.

Συνήσιον, imperf. act. verbi συνεθίω, vescor cum aliquo: f. ίσω. Th. ἴω, edo.

Συνῆτε, intelligetis, 2. pl. a. 2. sub. act. verbi συνίημι, intelligo: quod vide.

Συνήφθω, a. 1. ind. pass. v. de in συνῆφα.

Συνηχέω, ῶ, consono; ut συνηχοῦντες τόποι, apud Architectos, dicuntur loci consonantes; Vitruv, ex σὺν & ἠχέω, V.

Συνήχθω, ης, η, & in 3. pl. συνήχθησαν, a. 1. ind. pass. verbi συνάγω, congrego. Th. ἄγω, duco. f. ἄξω. perf. pass. ἦγμαι. a. 1. pass. ἤχθω. f. 1. pass. ἀχθήσομαι.

Συνῆψα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi συνάπτω, conjungo. f. ψω. a. 1. pass. συνήφθω, Th. ἅπτω, necto.

Σύνθαν(ε), confessor; ex σὺν & θάν(ε)ος, unde θανέω, &c. V. Item, συνθάνω, q. d. confoveo, concalefacio; ex σὺν & θάλπω, V.

Συνθάπτω, unà sepelio. f. ψω. p. συνέθαφα. a. 2. συνέταφον. a. 2. Ind. pass. συνετάφην.

συνταφέω, ῶ, n, conſepultus ſui. 2. 2. part. paſſ. συνταφείς, ἐντ⊙. Th. θάπτω, ſepelio.

Συνθεάομαι, conſpicor; unde, συνθεατὴς, qui ſimul ſpectat, ſpectationis ſocius; & fœm. συνθεάτειρα, quæ ſimul ſpectat; ex σὺν & θεάομαι, V. Item συνθεία, vel συνθέα, ᾶς, q.d. divinitatis communio, eadem divinitas; ex σὺν & θεὸς, unde θεῖον, τὸ, &c. V. Item, συνθέλω, ſimul volo; ex σὺν & θέλω, V. Item, σύνθεμα, ſignum quod ex compoſito datur; teſſera, pactum; idem quod σύνθημα, verbale à συντίθημι, V.

Συνθεμέλ⊙, ῶ, conjungens, ruminans, perpendens. a. 2. part. m. verbi συντίθημι, conjungo. Th. τίθημι, pono, f. θήσω. a. 2, ἔθηκα. a. 2. m. ἐθέμην, σο, το. a. 2. imperat. m. θέσο, θέσθω ὑμῖ θέ, θέσθε.

Σύνθεο & σύνθε, compone, animadverte, a. 2. imperat. med. verbi ejuſd. & Them.

Συνθερίζω, unà meto, unà meſſem facio; ex σὺν & θερίζω, V. Item, συνθερμαίνω, concalefacio; ut de συνθερμαντικὴ δύναμις, vis concalefactoria; ex σὺν & θερμαίνω, V.

Συνθεσία, ας, ἡ, pactum. gen. pl. Æol. συνθεσάων; à συντίθημι, quod V. Th. τίθημι, pono.

Σύνθεσις, εως, ἡ, compoſitio, pactum, SYNTHESIS, figura. acc. σύνθεσιν, ejuſd. verbi, & Th.

Σύνθεσις, Syntheſis figura, præced. eſt apta, & concinna orationis & verborum ſtructura & collocatio; in qua ita componuntur verba, & conſtruuntur, ut non aſper eorum concurſus, non hiulcus, ſed quodammodo coagmentatus, & lævis appareat; Cicer. 3. de Orat. Apud Dialecticos autem, σύνθεσις, eſt ordo à quibuſdam conſeſſis exordiens, & deſinens in id quod in quæſtione eſt; ſicut ἀνάλυσις, eſt quaſi retextio complexionis, &c. V.

Συνθετὴς, οῦ, ὁ, compoſitor, author; unde συνθετικὸς, qui componere & conſtruere novit; utrumque à ſeq. σύνθετ⊙, coagmentatus, concretus, &c. Vide.

Σύνθετο, Ion pro συνέθετο, 3. ſing. a. 2. ind. m. verbi συνίθημι, accumulatim colligo. Th. τίθημι, pono, f. θήσω. a. 2. m. ἐθέμην, σο, το.

Σύνθετ⊙, ε, compoſitus. dat. pl. συνθέτοις. &

Συνθέτως, conjunctim, adv. à σύνθετ⊙, ab eod. verbo & Th.

Συνθέω, concurro; ut εἰς ταὐτὸ συνθεῖν, in unum concurrere; apud Plut. Symp. 4. ex σὺν & θέω, V. Item, συνθεωρία, ſimul aſpicio; ex σὺν & θεωρέω, V.

Συνθῆκαι, nom. pl. à

Συνθήκη, ης, ἡ, compoſitio, pactum, fœdus, conſenſus, accuſ. pl. συνθήκας; à συντίθημι, compono. Th. τίθημι, pono.

Συνθηκοφύλαξ, cui cuſtodiendæ datæ ſunt συνθῆκαι, i. e. tabulæ pactorum, vel fœderis; ex præced. συνθήκη & φύλαξ, ὁ, V.

Σύνθημα, ατ⊙, τὸ, compoſitum, conſtitutum; ſignum; ab eod. verbo & Them.

Συνθηματικὸς, ut συνθηματικαὶ ἐπιστολαὶ, literæ ſeu epiſtolæ quæ per ſigna, ac notas arcanas ſcribuntur; unde adv. συνθηματικῶς, utendo ſignis, & notis parti utrique communibus; ut συνθηματικῶς γεγραμμένοι ἐπιστολαί; apud Polyb. Item, συνθηματιστ⊙, ut συνθηματίσαι τίφανοι, apud Ariſtoph. qui à recentioribus dicuntur, ἐνδυτικοὶ, i. e. qui conficiendi ἐνδύνατοι, ab eo qui confici curat; omnia, à præced. σύνθημα, V. Item, σύνθηρ⊙, venationis ſocius; unde συνθηρευτὴς, idem; ex σὺν & θὴρ, ἐός, unde θήρα, & θηράω, &c. V.

Συνθῆσ⟨ι, componet, 3. ſing. f. 1. ind. act. verbi συντίθημι, ejuſd. Th.

Συνθιασώτης, conſors τῶ θιάσω; & in plur. συνθιασῶται, qui et θιασῶται, ſodales, qui ſimul choros exercent; ſed accipitur & ſimpl. pro ſocio, vel ſodali; ut apud Ariſtoph. in Pluto; συνθιασώτην τῶ λῃστῆ, conſortes deliri; ex σὺν & θίασ⊙; unde θιασῶται, &c. V.

Συνθλάσαι, a. 1. inf. act: verbi συνθλάω, quod V.

Συνθλαδήσ⟨ι, 3. ſing. f. 1. paſſ. ſeq. verbi.

Συνθλάω, conquaſſo, confringo. f. άσω. a. 1. συνέθλασα. p. συντέθλακα. perf. paſſ. συντέθλασμαι. a. 1. ind. paſſ. συνεθλάσθην. f. 1. paſſ. συνθλαδήσομαι, ῆ, ῆ, conquaſſabor. Th. θλάω, frango.

Συνθλίβω, comprimo. f. ψω. imperf. συνέθλιβον, ες, ε. p. συντέτριφα. Th. θλίβω, premo. f. ψω.

Συνθνήσκειν, 3. pl. præſ. ind. act. à

Συνθνήσκω, commorior. Th. θνήσκω, morior. f. 2. m. θανοῦμαι. perf. τέθνηκα, a. 2. ἔθανον.

Σύνθρονο⊙ & συνθρόν⊙, conviva, concœnator; apud Athen. l. 6. ex σὺν & θρόνη, ἡ, V. Item, συνθρόλω, confundo, conturbo; ex σὺν & θρόλος, ου, V. Συνθρύπτω, confringo; ex σὺν & θρύπτω, V. Σύνθρηνο⊙, luctus, ſeu lamentorum ſocius; ex σὺν & θρῆνο⊙, V.

Σύνθρονο⊙, qui in eodem throno ſedet; ex σὺν & θρόνο⊙, ὁ, V. Item, σύνθρων, conſonus; ut σύνθρων χορδὴ, Echo conſona, quippe quæ conſonantibus ſonum ſimilem aſſonat; ex σὺν & θρῶν, ὁ, V.

Συνθρύπτω, propriè delitiis frango, effœmino, enervo, affligo; item commiuo, confringo. f. ψω. a. 1. συνέθρυψα. perf. συντέτρυφα. Th. θρύπτω, frango. f. ψω.

Συνθυμέω, ῶ, unanimis & concors ſum, ſeu ejuſdem animi ſum; item, ſimul iraſcor; & συνθυμόω, ſimul ad iram concito; ex σὺν & θυμὸς, ὁ, animus, ira; unde θυμόω, &c. V. Item, συνθύω, una ſacrificio; unà ſacra facio; ex σὺν & θύω, V.

Συνιδεῖν, perſpicere, conſiderare, a. 2. inf. act. verbi συνεῖδο, præt. m. σύνοιδα, conſcius mihi ſum. Them. εἶδα, video, f. εἴσομαι. a. 2. εἶδον & ἴδον.

Συνιζάνω, conſido; à ſeq. Συνίζω, vide.

Συνίζω, Ion. conſidere, pro συνιζάνω. Them. ἵζομαι, ſedeo, vel ἵζω, ſedere facio.

Συνίζησις, ſedimentum, conſidentia terræ, quæ & labes à Ciceronе dicitur; & apud Gramm. συνίζησις, dicitur, cum duæ vocales, aut vocalis & diphthongus in unam ſyllabam quaſi confidunt; eſt verbale, à præced. συνιζάνω, V.

Συνίημι, propriè committo; item intelligo. 3. pl συνίᾶσι, (pro -έᾶσι, intelligunt, q. à συνίω, ῶ.) Sic ad Rom. 3, 11. συνιῶν, pro συνιείς, ἐντος, præſ. part. ad formam πιῶν, à συνίω præſ. imperat. act. συνίεθι, ἐτω, & in 2. pl. συνίετε, intelligite, præſ. ſub. συνιῶ, ῇς, ῇ, & in 3. pl. -ῶσι. præſ. inf. συνιέναι. f. ut. συνήσω, εις, ει, & in 3. pl. συνήσουσι. perf. συνεῖκα, a. 1. συνῆκα. a. 2. σύνλω, ες, ε. a. 2. imperat. σύνες, συνέτω, & in 2. pl. σύνετε. a. 2. ſub. συνῶ, ῇς, ῇ, & in 2. pl. συνῆτε. a. 2. part. συνιὼν. Matth. 13. 23. q. à συνίω. Hoc ex σὺν & ἵημι, ſeu ἴω, mitto.

Συνικμάζω, ſimul humecto; vel ſimpl. humecto, humefacio, humidum reddo; ex σὺν & ἰκμάζω, V.

Συνίμβη, Ion. Æol. ac Dor. pro συνέβη, quod idem valet ac τὸ συνίβηκεν, convenire, præſ. inf. act. à σὺν & ἵημι, hinc ἶναι, in inf. Th. ἴω, eo, vado.

Συνίεντες, nom. plur. a. 2. part. act. verbi σύνημι, ſimul eo: quod ab εἶμι, eo. a. 2. Ion. a. 2. part. ἰὼν, ἰόντ⊙. Th. ἴω, eo.

Συνίεν, pro συνίεσαν, intelligebant. 3. pl. imperf. act. q. à συνίω, pro συνίημι, quod V.

Συνίεν, intelligunt. 3. pl. ind. præſ. tanq. à συνίω, vide in συνίημι.

Συνίεσαν, concurrerunt, unà iverunt, 3. pl. imperf. act. verbi σύνειμι, unà eo: quod ab εἶμι, eo. imperf. εἶν, εἶς, εἶ, in dual. ἴτην, &c. Them. ἴω, eo.

Συνίεσαν, ſciunt, 3. pl. ind. præſ. verbi ἴσημι, ſcio.

Συνίσημι, ſimul conſcius ſum; ex σὺν & ἴσημι, V.

Συνισ⟨μῦν⊙ ῦ, præſ. part. paſſ. συνίσαδαι, præt. inf. paſſ. verbi συνίστημι, conſtituo, quod V.

Συνίσαδαι, 3. ſing. præſ. paſſ. verbi συνίστημι, conſtituo. inf. συνιστάναι, conciliare, congregare. Th. ἵστημι, ſtatuo. f. στήσω. a. 2. ἔστην.

Συνισάντος, gen. ſing. part. præſ. act. verbi ejuſd.

Συνισάνω vel συνισάω, commendo; idem quod συνίστημι, 2 Cor. 3. 1.

Συνίστημι, conſtituo, commendo, præſ. part. συνιστῶν, ῶντος, contracte q. à συνισάω, ῶ, idem quod συνίστημι, f. συστήσω. p. συνίσταμαι, ſeu συνέστηκα. perf. part. act. συνεστηκὼς, & per Craſin συνεστὼς, συνεστῶσα, conſiſtens. & per Epenth. συνιστὰς, συνιστᾶσα. a. 1. ind. act. συνέστησα, teſtatum feci. præſ. inf. paſſ. συνίσαδαι. Th. ἵστημι, ſtatuo.

Συνιστῶν, & in nom. pl. συνιστῶντες, præſ. part. act. q. à συνισάω, commendo, idem quod συνίστημι, quod V.

Συνίστωρ, conſcius; ex σὺν & ἵστωρ, V. Item συνιστορέω, corroboro, confirmo, ex σὺν & ἱστορέω, V. Συνισχύω, idem; ſuppetias ferendo roboro; ex σὺν & ἰσχύω, V. Item, συνίχω, idem quod, & pro συνέχω, teneo, cohibeo; ex σὺν & ἴχω, idem quod, & pro Them. ἴχω, V.

Συνιών, (pro συνιείς) præſ. part. act. q. à συνίω, idem quod συνίημι, intelligo, committo. Sed

Συνιὼν, ὄντ⊙, (pro συνιείς) a. 2. part. act. etiam q. à συνίω, ſeu συνίημι.

Συνιῶσι, 3. pl. ſub. præſ. act. verbi συνίημι, quod V.

Συνκωμάξαι, Dor. pro συνκωμάσαι, choream unà inſtituere, a. 1. imperat. act. verbi συγκωμάζω, quod ex σὺν & κωμάζω, comeſtor. Th. κῶμος, ου, ὁ, hymnus, comeſſatio.

Συνκίκασι, Ion. pro συνίκασι, 3. ſing. imperf. act. verbi συνάω, cohabito. Th. ναίω, habito. f. σω.

Σύνναι⊙, cohabitator, contubernalis; à præced. συνάω, V. Item, σύννα⊙, qui in eodem templo colitur; qui idem templum habet, ejuſdem templi ſocius; ex σὺν & ναὸς, ὁ, V. Συναυμαχέω, unà navali prælio decerto; ex σὺν & ναυμαχέω, V. Συναύτης, navigationis ſocius, connauta; ex σὺν & ναῦτης, V. Sic &, συναυδάτης, ſeu ξυναυδάτης; idem cum præced. ex σὺν & ναυδάτης, V. Item, συννεάζω; unà cum aliquo juventutem tranſigo, vel adoleſcentiam; ex σὺν & νεάζω, vide.

Συνεκάτας, in acervum congeſti ſunt, Ion. pro συνειλυσται, 3. plur. perf. paſſ. verbi συνίω, vel συνήω, in unum acervum congero; quod ex σὺν & εἴω, glomero.

Συνίμομαι, ſimul, aut unà paſcor; ex σὺν & νέμω, paſco, in paſſ. νέμομαι, paſcor, &c. V. Item, συνιμφόω, ficcorum, & durorum oſſium ſuppuratio, nervorum interventu; ad quod Gal. per nervos autem intelliguntur tendones, ligamenta, & alia nervoſa membranoſaque corpora, connectendis oſſibus neceſſaria; ex σὺν & νευρὸν, V. Item, συννύω, in me vergo, contrahor; item, deorſum aſpicio, demitto, deorſum verto; item deſcendo; & exp. etiam reſpicio; item, conſentio, conſpiro; unde verbale, σύννευσις, in vergendi ſignificatione uſurpatur; ſed exp. etiam, conſenſus, conſpiratio; ex σὺν & νεύω, V. Item, συννέφελα⊙, congregatas habens nubes; nubeus; ex σὺν & νεφέλη, V. Sic &, συννέφεια, ἡ, nubium congregatio, ſeu collectio in unum; à ſeq. συννεφὴς, V.

Συννέφω, nubes cogo. Th. νέφ⊙, ε⊙, τὸ, nubes.

Συννεφὴς, ἐ⊙, ὁ, ἡ, nubilioſus, nube obductus: obſcurus, ab eod. Th.

Συννέφω, coactis nubibus obſcuro; & Metaph. de eo cujus frons, vel ſupercilia, veluti coactis nubibus caligant; à præced. συννεφὴς, collectas nubes habens; item, Metaph. de homine, cujus frons, ſeu ſupercilium tetricis obductum eſt nubibus; atque indè etiam præced. συννέφω, nubes colligo; ſignif. & neutral. coactis nubibus obſcuror, obnubilor; ut apud Ariſtot. Rhet. 2. εἰ συννέφοι, εἰκὸς, ὕσειν, ſi nubes cogantur, veriſimile eſt fecuturam pluviam; item, obfuſcor, caligine obducor, &c. V.

Συννεχὲς, adv. aſſiduè, continenter; à συνέχω. quod V.

Συννεχῶς & συνεχέως, idem quod præced. συνεχὲς & ab eod. V. Item, συνείλω, ſive συνήω, in unum acervum, ſeu cumulum congero; ex σὺν & εἴλω, ſive ἠέω, glomero, &c. V. Item, συνωσπελίζω, ſimul res novas molior; ex σὺν & ὠσπελίζω, V.

Συνῆσαι, coacervare, a. 1. inf. act. à εἴλω, glomero.

Συνοίδα, una intumeſco; ex σὺν & οἰδέω, V. Item, συνοικείω, familiarem reddo, benevolentiam alicujus comparo; ut συνοικειοῦντες τὸν ἄνδρα τῷ ἀνδρὶ, Plut. in Numa; unde, in paſſ. συνοικειόμαι, familiaris reddor; ſed exp. etiam, ſum proprius; item accommodor; unde, συνοικείωσις, ἡ, conciliatio; animorum conciliatio; ſed eſt & figura Rhetorica; hoc Schema, inquit Rutil. Dupus, docet diverſas res conjungere, & communi opinione, cum ratione adverſari; & habet magnam vim vel ex laude vitium, vel ex vitio laudem exprimendi; vide Quintil. l. 9. c. 3. Verbale, ab eod. verbo; quod eſt ex σὺν & οἰκείω, familiarem reddo, conci-io; item, adſciſco, accommodo; item, meum eſſe contendo, &c. Item, συνοικίσιον, τὸ, connubium, matrimonium; item, συνοικίτης, ου, ὁ, qui cum ædem domo habitat; familiaris, contubernalis; utrumque à ſeq. συνοικέω, quod V.

Συνοικίω, una verſor, unà habito, matrimonium contraho. f. ήσω. p. συνώκηκα. Th. οἶκ⊙, domus.

Συνοίκημα, τὸ, contubernium, item, pro cœnaculo, & cœnacularia domo; apud Plut. Verbale, à præced. συνοικέω, V.

Συνοίκησις, εως, ἡ, cohabitatio, contubernium, conſortium: connubium: &

Συνοικητὴρ, ῆρ⊙, ὁ, Poët. συνοίκη τινι, qui cum aliquo habitat, contubernalis: à συνοικέω, quod V.

Συνοικοδομέω, ῶ, ædificium ædificio adjungo; ex σὺν & οἰκοδομέω, V.

Συνοικοδομικὸς, pertinens ad σύνοδον; eſt adject. à σύνοδ⊙, ſignificante, concilium, congreſſum ſolennem; &c. V. Item, συνοκὴ dicitur luna quum in coitu eſt, ſeu cui brevi noviluniun ſuccedet, quando in eadem cœli parte, & eodem ſigno ſoli ſubjicitur; ut &, συνόδιον, τὸ, dicitur coitus Lunæ cum Sole, quum ante novam Lunam nulla apparet; interlunium; à ſeq. σύνοδ⊙, V. Unde etiam συνοδίτης, ου, ὁ, comes; in Epigr.

Συνοδιτέρ⊙, ῶ, ὁ, ἡ, comes in itinere. Ex σὺν, ὁδὸς, via, & αἴρω, transitus. Th. μίσγω, tranſeo. præt. m. πέπαρον.

Συνοδοντὶς, piſcis nomen, apud Athen. l. 8. (qui & συνόδους, & συνάδους dicitur,) unde συνοδοντικὸς λίθ⊙, gemma è cerebro piſcium, qui Synodontes dicuntur Plin. l. ult. c. 7. eſt à σύνοδους, dentibus nocens; ex σίν⊙, τὸ, & ὀδὼς, ὀντ⊙, V.

Σύνοδ⊙, ου, ἡ, congreſſus, concio, conventus, ſeu SYNODUS; item, conjunctio; coitus: ex σὺν & ὁδὸς, via.

Συνόδους, vide paulò antè συνοδοντὶς; item, συνοδύρω, ſimul dolore afficio; & in paſſ. συνοδύρομαι, ſimul doleo; ex σὺν & ὀδύρω, V. Item, συνοδύρομαι, ſimul lamentor; ex σὺν & ὀδύρομαι, V. Item, συνόζω, unà redoleo; ex σὺν & ὄζω, V.

Σύνοιδα, conſcius mihi ſum, p. m. συνοίδειν, perf. inf. m. à συνείδω. Th. εἶδω, vel εἰδέω, video, ſcio.

Συνοιδέω, una intumeſco; ex σὺν & οἰδέω, V. Item, συνοικείω, familiarem reddo, benevolentiam alicujus comparo; ut συνοικειοῦντες τὸν ἄνδρα τῷ ἀνδρὶ, Plut. in Numa; unde, in paſſ. συνοικειόμαι, familiaris reddor; ſed exp. etiam, ſum proprius; item accommodor; unde, συνοικείωσις, ἡ, conciliatio; animorum conciliatio; ſed eſt & figura Rhetorica; hoc Schema, inquit Rutil. Dupus, docet diverſas res conjungere, & communi opinione, cum ratione adverſari; & habet magnam vim vel ex laude vitium, vel ex vitio laudem exprimendi; vide Quintil. l. 9. c. 3. Verbale, ab eod. verbo; quod eſt ex σὺν & οἰκείω, familiarem reddo, concilio; item, adſciſco, accommodo; item, meum eſſe contendo, &c. Item, συνοικίσιον, τὸ, connubium, matrimonium; item, συνοικίτης, ου, ὁ, qui cum ædem domo habitat; familiaris, contubernalis; utrumque à ſeq. συνοικέω, quod V.

Συνοικίω, una verſor, unà habito, matrimonium contraho. f. ήσω. p. συνώκηκα. Th. οἶκ⊙, domus.

Συνοίκημα, τὸ, contubernium, item, pro cœnaculo, & cœnacularia domo; apud Plut. Verbale, à præced. συνοικέω, V.

Συνοίκησις, εως, ἡ, cohabitatio, contubernium, conſortium: connubium: &

Συνοικητὴρ, ῆρ⊙, ὁ, Poët. συνοίκη τινι, qui cum aliquo habitat, contubernalis: à συνοικέω, quod V.

Συνοικτὸς, pertinens ad σύνοδον; eſt adject. à σύνοδ⊙, ſignificante, concilium, congreſſum ſolennem; &c. V. Item, συνοκὴ dicitur luna quum in coitu eſt, ſeu cui brevi noviluniun ſuccedet, quando in eadem cœli parte, & eodem ſigno ſoli ſubjicitur; ut &, συνόδιον, τὸ, dicitur coitus Lunæ cum Sole, quum ante novam Lunam nulla apparet; interlunium; à ſeq. σύνοδ⊙, V. Unde etiam συνοδίτης, ου, ὁ, comes; in Epigr.

Συνοδιτέρ⊙, ῶ, ὁ, ἡ, comes in itinere. Ex σὺν, ὁδὸς, via, & αἴρω, transitus. Th. μίσγω, tranſeo. præt. m. πέπαρον.

Συνοδοντὶς, piſcis nomen, apud Athen. l. 8. (qui & συνόδους, & συνάδους dicitur,) unde συνοδοντικὸς λίθ⊙, gemma è cerebro piſcium, qui Synodontes dicuntur Plin. l. ult. c. 7. eſt à σύνοδους, dentibus nocens; ex σίν⊙, τὸ, & ὀδὼς, ὀντ⊙, V.

Σύνοδ⊙, ου, ἡ, congreſſus, concio, conventus, ſeu SYNODUS; item, conjunctio; coitus: ex σὺν & ὁδὸς, via.

Συνόδους, vide paulò antè συνοδοντὶς; item, συνοδύρω, ſimul dolore afficio; & in paſſ. συνοδύρομαι, ſimul doleo; ex σὺν & ὀδύρω, V. Item, συνοδύρομαι, ſimul lamentor; ex σὺν & ὀδύρομαι, V. Item, συνόζω, unà redoleo; ex σὺν & ὄζω, V.

Σύνοιδα, conſcius mihi ſum, p. m. συνοίδειν, perf. inf. m. à συνείδω. Th. εἶδω, vel εἰδέω, video, ſcio.

Συνοιδέω, una intumeſco; ex σὺν & οἰδέω, V. Item, συνοικείω, familiarem reddo, benevolentiam alicujus comparo; ut συνοικειοῦντες τὸν ἄνδρα τῷ ἀνδρὶ, Plut. in Numa; unde, in paſſ. συνοικειόμαι, familiaris reddor; ſed exp. etiam, ſum proprius; item accommodor; unde, συνοικείωσις, ἡ, conciliatio; animorum conciliatio; ſed eſt & figura Rhetorica; hoc Schema, inquit Rutil. Dupus, docet diverſas res conjungere, & communi opinione, cum ratione adverſari; & habet magnam vim vel ex laude vitium, vel ex vitio laudem exprimendi; vide Quintil. l. 9. c. 3. Verbale, ab eod. verbo; quod eſt ex σὺν & οἰκείω, familiarem reddo, concilio; item, adſciſco, accommodo; item, meum eſſe contendo, &c. Item, συνοικίσιον, τὸ, connubium, matrimonium; item, συνοικίτης, ου, ὁ, qui cum ædem domo habitat; familiaris, contubernalis; utrumque à ſeq. συνοικέω, quod V.

Συνοικίω, una verſor, unà habito, matrimonium contraho. f. ήσω. p. συνώκηκα. Th. οἶκ⊙, domus.

Συνοίκημα, τὸ, contubernium, item, pro cœnaculo, & cœnacularia domo; apud Plut. Verbale, à præced. συνοικέω, V.

Συνοίκησις, εως, ἡ, cohabitatio, contubernium, conſortium: connubium: &

Συνοικητὴρ, ῆρ⊙, ὁ, Poët. συνοίκη τινι, qui cum aliquo habitat, contubernalis: à συνοικέω, quod V.

Συνοίκια, τὰ, festum Athenis in honorem Thesei, eò quod ille, cæterorum oppidorum conciliabulis, & magistratibus abolitis, uno instituto concilio, & curiâ, omnes conjunxisset, & Athenis collocasset; Thuc. l. 2. & Athen. l. 7. à seq. συνοικία, ἡ, vide.

Συνοικία, ας, ἡ, contubernium; civitas; cœnacularia domus: &

Συνοικίζω, f. ίσω, unà habitare facio: connubio jungo. Them. δίκῳ, domus.

Συνοικισμὸς, cohabitatio, contubernium; verbale, à præced. συνοικίζω, vide.

Συνοικιστὴς, οῦ, ὁ, qui cum aliquo ædificat, locus alicujus in ordendo ædificio, urbe, &c. Ex συὼ & οἰκιστὴς, ε, ὁ, ædificator. Th. δίκῳ, οῦ, ὁ, domus.

Συνοικοδομία, ᾶ, unà ædificio, f. ήσω. p. συνῳκοδόμηκα. præt. pass. συνοικοδομέομαι, οῦμαι, unà ædificor. Ex συὼ, δίκῳ, domus, & δέμω, struo.

Συοίκῳ, ου, ὁ, ἡ, simul habitans, consors, contubernalis. Th. δίκῳ, domus.

Συοίκιον, ου, ὁ, ἡ, socius in custodienda domo; apud Eurip. συοίκιον κακῶν. exp. consors malorum; ex συὼ & οἰκεῖος, V. Item, συοικίζω, commiseror; ex συὼ & οἰκτίζω, V. Item συοίμου, ου, ὁ, ἡ, consonus; vel qui uno concentu à multis canitur; ex συὼ & ἴδμεν, ἡ, V. Unde etiam συοίμιον, τὸ, idem quod φθόγγος, τὸ, id V. Item, συοίομαι, unà puto, assentior; ex συὼ & ὄιομαι, V.

Συοιόμιδα, congrediamur, 1. pl. f. 1. m. verbi συμφέρω. Th. φίζω, fero. f. ὄισομαι. a. 1. ἤνεγκα.

Συοκλάζω, genibus flexis consido; genu succiduo me submitto; ex συὼ & ὀκλάζω, V. Item, συοκωχὴ, id. m quod & pro συωχὴ, id V. Συολιδαίνω, in unum locum labor, confluo; item, συολιδαίνω, simul lubricè delabor, prolabor; ex συὼ & ὀλιδῶ, unde ὀλιδαίνω & ὀλιδαίνω, V. Συόλκη, contractio; ut συόλκη χλίων; contractio labiorum; ex Diosc. verbale, à συολκάζω, V. Συόλλυμι, simul amitto; ex συὼ & ὄλλυμι, V. Συολολύζω, simul vociferor cum lætitia: ex συὼ & ὀλολύζω, V. Item, συόλον, τὸ, totum, quod constat ex materia & forma; sed accipitur etiam pro universum, summa; & exp. etiam, in universum, omnino; ex σὺν & ὅλῳ, ου, ὁ, V.

Συολοφύρομαι, unà lamentor. Th. ὀλοφύρομαι, lamentor, ejulo. f. ὔμαι.

Συόλως adv. prorsus, omnino. Ex συὼ & ὅλῳ, totus.

Συομαίμων, frater, vel soror; ex συὼ & ὁμαίμων, V.

Συομηλιξ, κῳ, ὁ, ἡ, Dor. pro συομήλιξ, ætate par, æqualis: vide ὁμήλικας.

Συομαρτῶ, sequor, comitor, concomitor: ex συὼ & ὁμαρτέω, ῶ, vide.

Συομιλέω, ῶ, unà colloquor, cum dat. f. ήσω. p. συωμίληκα. Th. ἴομιλῳ, cœtus, turba.

Συώμιλος, confabulator, congerro; ex συὼ & ὅμιλῳ, ὁ, V. Item, συωμοσύα, vel συώμυμι, unà cum aliis juro, simul juro; item, conjuro, conspiro; ex συὼ & ὀμύω, &c. V. Item Συωμοσύα, assimilo; Plut. ex συὼ & ὁμοίω, V. Item, συωμοπαθῶ, & συωμοιπαθῶ, similiter afficior: ex σὺν & ὁμοιπαθέω, vel ὁμοπαθέω, &c. V. Item, συωμολογέω, ῶ, seq. proprie est simul sentio; vel fateor, consiteor; (ex σὺν & ὁμολογέω, V.) sed exp. etiam convenio, paciscor; ut συωμολόγησας δασμὸν οἶσειν, convenisti te daturum tributum, &c. Apud Xen.

Συωμολογῶ, assentior, consentio, comprobo: ex σὺν & λέγῳ. Th. λέγω, dico.

Συωνομάζω, simul nomino, simul appello: ex σὺν & ὀνομάζω, V.

Συωμορία, ᾶς, confinis sum. f. ήσω. p. συωμόρηκα; quod ex σὺν & ὅμορῳ, ου, ὁ, ἡ, conterminus; quod ab ὁμὸς, una, adv. (Th. ὁμὸς, similis,) & ὅρῳ, terminus.

Συωμοσία, ἡ, conjuratio, conspiratio: ex σὺν & ὀμύω, f. ὀμόσω, &c. V. Item, σύνεγυς, cujus anguli, in mucronem coeunt, sensim mucronatus; unde, συνεγύνω, in acutum sensim extenuo; Po yb. ex σὺν & ὀξὺς, unde ὀξύνω, &c. V. Item, συωσπάδω, & συωσπάδίζω, ω, ὁ, ἡ, qui sequi aliquem jubetur; comes; assectator; ex σὺν & ὁπαδὸς seu ὁπηδὸς; à Th. ὁπάζω, &c. V. Item, συωίσθομαι, conspicio; unde, συωΐσται, cognitum & [compertum est; item video, perspicio, intelligo; unde, σύνοπῶ, conspicuus; qui conspici & cerni potest, item, qui facilè cognosci & intelligi potest; atque indè, συωπτικὸς, perspicax; item, compendiosè colligens; item, σύνοψις, exp. σύνοψις ἄγειν, contemplatio fyderum; ex σὺν & ὄπωμαι, unde, ὀπτὴς, ὀπτικὸς, &c. V. Item, συωρεῶ, conspicio, conspicor; & sæpius, Mergath. animadverto, intelligo; ex σὺν & ὁρῶ, V. Item, συνορῶ, conterminus sum; à σύνορος, V. Item, συωρεία, confinium; ab eod. Item συωρεγνάομαι, idem quod ὀρεγνάομαι, V.

Συωργάζω, simul sacra perago; Plut. ex σὺν & ὀργιάζω, V. Item, συωργίζομαι, unà irascor: ex σὺν & ὀργίζω, ομαι, &c. V. Συωρία, & συωρεγνάομαι, vide paulò anté. Item, συωρεῖζω, confinio jungo, confinia facio; dirempta copulo; à σύνορος; vel ex σὺν & ὁρίζω, &c. V. Σύνορκος, eodem jurejurando adstrictus, conjuratus; ex σὺν & ὅρκῳ, ου, V. Συνορίνω, concito, commoveo; ex σὺν & ὁρίνω, V. Συνορμάω, vel ὁρμῶ, concito, commoveo; ex σὺν & ὁρμάω, V. Συωρμίζω, simul in stationem applico, seu appello; ex σὺν & ὁρμίζω, V. Σύνορος, conterminus, confinis; ex σὺν & ὅρῳ, ου, V. Συωρόω, gressu citato concurro; cum impetu concurro, ex σὺν & ὁρόω, V. Συωρροθέω, ῶ, contego, concamero; ex σὺν & ὀρροθέω, V. Item, συωρχέομαι, unà salto, unà tripudio; ex σὺν & ὀρχέομαι, V. Item, συωσλόω, cicatricem contraho; cicatricem coire facio; unde verbalia, συώλωσις, cicatricis contractio; & συωσλωπὸς, cicatricem contrahere faciens; ex σὺν & ὀυλόω, vide.

Συωσία, ας, ἡ, consuetudo, conversatio, concubitus: quod à σύνειμι, unà sum, converfor. Them. εἰμὶ seu ἴω, sum.

Συωσπάζω, in eundem cœtum convenio; item coëo; Athen. l. 12. Unde verbalia, συωσπασμὸς, coitus; Suid. & συωσπαστὴς, qui familiariter aliquo utitur; item discipulus; atque indè συωσπαστικὸς, facilis ad congressus familiares; item, συωσπαδῆς, q.d. consubstantiari, cohærere, & conjunctum esse substantiali rationi; omnia, à præced. συωσία, ἡ, V. Συωχέω, simul veho; ex σὺν & ὀχέω, vide.

Συωφρυς, υος, ὁ, ἡ, juncta supercilia habens. Them. ὀφρὺς, ύος, ἡ, supercilium.

Συωχὴ, ῆς, ἡ, coarctatio, arctietas; à συωίχω, constringo. Them. ἴχω, habeo.

Συνεχωκότι, coarctati, in angustum cœuntes, nom. dual. perf part act. Atticè pro συωχωκότε, Atticorum enim est, η, vertere in ω, & Ion. rejicitur augmentum à verbo συωχέω. f. ήσω. p. συνέχωκα. quod à συνοχὴ, coarctatio, angustia: hoc à συνίχω, constringo. Them. ἴχω, habeo. Hesych. verò ex Cyrilio, derivari innuit: nam ex ὄιχω fit præt. m. ὄιχα, & Atticè reduplicatis initialibus præsentis ὄιχωκα.

Συνεχωκὼς, ότος, ὁ, coarctatus, in angustum contractus, seu compressus, in angustum coiens; est quasi à Cyrilio, pro συνίχω, id V. Occurrit Il. β. & apud Hippocr. Item συνοχμὸς, & συνιχνὸς, Pleonasmo Attico τοῦ σ; idem quod, & à Συνοχὴ, junctura, commissura, quâ duo inter se coëunt, & continâ quadam cohærent & copulantur; Il. ξ. Item, σύνοχος, ου, ὁ, febris continua species, nullis distincta accessionibus, vel reduplicationibus, Gal. Itidem à συνοχὴ, V.

Συνταπὸς, vide paulò anté cum, Σύνταπος.

Συνταπόμαι, præt. part. pass. à συντάττω, vide συντάσσω.

Σύνταφος, sepulchrum commune habens, contumulatus; ex σὺν & τάφος, ὁ, vel à Suida etiam, σὺν σύνοψιν, dicit esse τὸν κατὰ συμπόσιον ὁμιλίαν, apud Polyb. &c. V.

Συνταχύνω, propero, accelero. Th. ταχὺς, celer.

Συντείνω, contendo, incito, pertineo. Th. τείνω.

Συντειχίζω, exstruendi muri socius sum; vel simul munio; ex σὺν & τειχίζω, V. Item, συντιμωρέομαι, conjicio, conjecturam facio; item, considero; ex σὺν & τιμωρέομαι, οῦμαι, &c. V. Item συντιμοποιέω, unà liberos procreo; ex σὺν & τεκνοποιέω, V. Item, συντεκταίνομαι, confabricor, unà molior, vel struo; ex σὺν & τεκταίνω, ομαι, &c. V. Item, σύντοκος, ου, ὁ, ἡ, pater, vel mater susceptî filii, vel filiæ; susceptor etiam vel susceptrix; quasi susceptores (vulgò vocantur, Gallicè, comperes, & fœm. commeres) cum parentibus communes liberos habeant, ex σὺν & τίκτω, τὸ, V.

Συντελέσθαι, præs. inf. Poët, pro συντελεῖν, conficere, efficere, parare: vide τελέω.

Συντέλεια, ας, ἡ, consummatio, finis, perfectio. q. à Συντελὴς, ἐς, ὁ, ἡ, perfectus. Th. τέλος, ους, τὸ, finis.

Συντέλεια, præced. est etiam munus in decuria sua conferendi; contributio, census, tributum; ut, συντέλειαν ποιεῖν, est contribuere; item, consortium, & communitas classis alicujus, & ordinis; atque sic, est ex σὺν & τέλος, τὸ, vectigal; item in præcedente signif. pro rerum consummatione seu perfectione; συντέλεια τοῦ αἰῶνος, apud Apost. c. 9. ad Hebr. dicitur, de Christi primo adventu; ut & πλήρωμα τῶν χρόνων; dicitur, c. 4. ad Galat. & 1 ad Corinth. c. 10. τὰ τέλη τῶν αἰώνων, nam tum consummata lex & Prophetæ, &c. V. Item, συντελιστὴς, οῦ, ὁ, exp. qui simul cum alio festum celebrat; ab aliis etiam exp. municeps; consummator; atque sic dicitur Christus apud Nazanz. in Orat. Unde συντελίστρια, ας, ἡ, municeps, fœmin. utrumq; à seq. συντελίω, q.d. simul ad finem tendo, una ad eundem finem contendo: item, consummo, perficio, perago; item, exp. etiam simul celebro festum, &c. V.

Συντελίω, ῶ, finio, f. ίσω. a. 1. συνετέλεσα, ας, s. p. συντέτελεκα. præs. inf. pass. συντελεῖσθαι, ἐῶσθαι, consummari. perf. pass. συντετέλεσμαι. a. 1. ind. pass. συνετελέσθην, ης, η. a. 1. part. pass. συντελεσθεὶς, ἐῶσα, ἐν. exactus, ad finem perductus. Th. τέλος, ους, τὸ, finis.

Συντελὴς, ἐς, ὁ, ἡ, utilis: qui tributum confert. Th. τέλος, vectigal.

Συντελικὸς, ἡ, ὸν, utilis; qui tributum confert, Th. τέλος, vectigal.

Συντελὴς, ἐς, ὁ, ἡ, utilis:

Συτόμως, concisè, breviter, adv. à præcedent.

Συτομώτατα, brevissimè, adv. superl. à συτόμως, quod V.

Συτονία, contentio, continuus ac non interruptus tenor; ut τῦ αἵματος συτονία, rigor seu tentigo membri genitalis; à seq. σύτονος, V.

Σύτονος, ὁ, ἡ, contentus, concitatus: quod à συτείνω, contendo. Them. τείνω, tendo. f. εἶμι p. πίπτω. præt. m. τέτατα.

Συτόνως, adv. vehementer, confestim: à præced.

Συτρέφω, qui eâdem mensâ utitur; ex σὺν & τρέφω, V.

Σύτριες, tres simul, terni. Them. τρεῖς, tres.

Συτρέφω, simul nutrio, & educo; ex σὺν & τρέφω, V.

Συτρέχω, concurro, convenio, consentio. f. m. συνδραμοῦμαι. a. 2. συνέδραμον. p. m. συνδέδρομα. Th. τρέχω, curro.

Σύτρησις, perforatio; item foramen; & σύτρητος, perforatus; verbalia, à συτιτρέω, vel συτρέω, &c. V. Item, συτετριαίνω, tridente concutio; vel tanquam tridente quasso: ex σὺν & τετραίνω, V. Item, συτριβή, contusio, contractio; & συτρῖβις, qui conversatur cum aliquo, utrumq; à seq. συτρίβω, V.

Συτρέβω, contero, comminuo, quasso. præt. part. συτρέβων, ωσα, συτρέβον, ότος, f. ψω. p. συντέτρεφα. a. 1. συνέτριψα. a. 1. part. act. συτρέψας, ασα, αν. a. 2. ind. act. συνέτριβον. præt. pass. συτρέβομαι, contereor. perf. pass. συντέτριμμαι. 1 erf. inf. pass. συτετρεφθαι. perf. part. pass. συτετριμμένος, η, ον, quassatus, a, um. a. 2. ind. pass. συνετρίβην, ης, η. f. 2. pass. συθρεφθησομαι, ῆ, ῆ, contringar. Th. τρέβω, tero.

Σύντριμμα, ατος, τό, contritio: &

Συτρομμός, ῦ, ὁ, idem. a. 1. perf. perf. pass verbi συτρέβω, quod V.

Συτρέψαι, a. 1. inf. vide συτρέβω.

Σύτριψις, idem quod σύντριμμα, confractio, contusio, verbale ab eod. συτρίβω, V. Σύτρομος, tremulus; ex σὺν & τρέμω, idem quod Th. τρέω; unde τρόμος, ὁ, &c. V. Item, συτροφία, simul alor & educor; & συτροφία, communis educatio, nutritionis communitas; convictus, sodalitium; in Epigr. utrumque à seq. σύτροφος, V.

Σύτροφος, ὁ, ἡ, ὁν, unà educatus: à συτρέφω, simul educo. Th. βίφω, nutrio, alo. f. ψω. p. m. τέτροφα.

Συντροχάζω, Poëtic. pro συτρέχω, concurrere, simul currere. Ex σὺν & τροχάζω, curro. Th. τρέχω, idem.

Συντροχάω, idem quod præced. συντροχάζω, occurro, obvius fio, &c. Vide.

Συτυγχάνω, convenio, incido in aliquem, contingo, cum dat. a. 2. συνέτυχον, ης &c. a. 2. inf. συντυχεῖν. Th. τυγχάνω, sum. f. τεύξομαι.

Συτύραννος, tyrannici dominatus particeps; socius in tyrannide; unde, συντυραννίω, simul tyrannidem exerceo; ex σὺν & τύραννος, unde τυραννίω, &c. V. Item, συντυφόω, ῶ, in caseum coxo & condenso; coagulo; ex σὺν & τυφόω, V.

Συτύχη, ης, ἡ, nomen mulieris. Gr. affabilis.

Συτυχία, ας, ἡ, successus casus: quod ex σὺν & τυγχάνω, sum. Hinc σύντυχον ἔργον, opus vulgare.

Συτύχιλος, præcedentis accus. sing. Ion.

Συνεπαιδεύθαι, præs. inf. pass. à

Συνεπακούω, unà subausculto: quod ex σὺν, ἐπὶ & ἀκούω, audio. f. σω. p. ἤκηκα.

Συνέπαρχος, q. d. compræfectus, collega ejus qui est præfectus; seu rector provinciæ; ex σὺν & ὕπαρχος, V. Item, συνυπάρχω, simul sum, vel unà sum; ex σὺν & ὑπάρχω, sum, existo, V. Item, συνύπατος, collega in consulatu, consularis imperii particeps; unde, συνυπατεύω, socius sum, & collega in gerendo consulatu; ex σὺν & ὕπατος, ὁ, &c. V.

Συνυποκείνομαι, unà simulo. a. 1. ind. pass. συνυπεκρίθην, ης, η. quod ex σὺν, ἐπὶ & κρίνω, secerno.

Συνυποστέλλω, contraho, coarcto, coëreeo; ex σὺν & ὑποστέλλω, V.

Συνυπουργῶ, unà operam confero f. ήσω. p. συνυπούργηκα. quod ex σὺν & ὑπουργός, ὁ, ἡ, ὁν, adjutor; hoc ex ὑπὸ & ἔργον, ου, τό, opus.

Συνυφάω & συνυφαίνω, contexo, attexo; unde, συνυφὴ, contextus, contextio; item, tela; & συνυφὴς, ὁς, ὁ, ἡ, ὁν, contextus; omnia, ex σὺν & ὑφάω; unde ὑφὴ & ὑφαίνω, &c. V. Item, συνυφίστημαι, unà subsisto; i. e. unà sum in rerum natura; ex σὺν & ὑφίστημι, vel ἵημι, &c. V. Item, συνυπωφούμαι, una suppullulo, unà clanculum enascor; Plut. ex σὺν & ὑπωφύομαι, V. Item, συνυπεχωρίω, una retrucedo; ex σὺν & ὑπεχωρέω, V. Item, συνυψόω, simul exalto, unà in altum eveho; ex σὺν & ὑψόω, V. Item, συνωδίνω, simul dolore afficior; ex σὺν & ὠδίνω, V. Item, συνωδία, concentus; à seq. συνῳδὸς, concinens, cantus socius; non abhorrens, congruus, &c. V.

Συνῳδὸς, ὕ, ὁ, ἡ, consonus, consentiens, pro συνῳδὸν; ex σὺν & ἀείδω, cano.

Συνωθέω, simul detrudo; contrudo; trudendo in unum locum cogo, & conturbo; item, general. cogo, coarcto, compello; unde verbalia, συνώθησις, & σύνωσις, compulsio, coarctatio; ex σὺν & ὠθέω, V.

Συνωδίνω, unà instar puerperæ dolentibus afficior, crucior. Ex σὺν & ὠδίνω, parturio. Them. ὠδῖνω, κς, ἡ, dolor.

Συνωκισμένα, maritata, perf. part. act. f. ος. verbi συνοικίω, unà verfor. Th. ὄικος, domus.

Συνώμοσε, a. 2. sub. m. 1. pl. verbi συνόμνυμι, paciscor, convenio.

Συνωμία, compages humetorum vel armorum, quâ humeri committuntur; ab aliis dicitur esse scapularum contractio, quâ scapularum discrimen confunditur; in Hippiatr. ex σὺν & ὦμος, ὁ, unde ὤμιον, τό, &c. Vide.

Συνωμοσία, ας, ἡ, conjuratio: &

Συνωμότης, ου, ὁ, conjuratus, confœderatus: à συνόμνυμι, conjuro. f. συνωμόσω. p. συνομώμοκα. Them. ὄμνυμι, juro.

Συνωμοτικῶς, factâ conjuratione, seu conspiratione; Plut. est adv. à præced. Συνωμότης, V. Item, Συνώμοτον, τό, conjuratio; vel, jusjurandum de conjuratione datum; itidem ab eod. & ex fisd. item, συνωμόμαι, simul emo, coëmo; ex σὺν & ὀνέομαι, V.

Συνωνυμία, ας, ἡ, nominis cum alio in significatione communio: &

Συνώνυμον, nomen commune habens; ex σὺν & ὄνομα, ατος, τό, nomen.

Συνωνυμόντως, & συνωνύμως, univocè; communi seu eâdem diversorum vocabulorum significatione; Plut. & apud Dialecticos, συνωνύμως prædicari dicuntur ea, quibus communis nominis eadem definitio univocè tribuitur; (sicut & συνώνυμα, sunt univoca, quæ & nomen generis sui commune habent, & quibus eadem competit hujus generis definitio essentialis, &c.) sunt adv. à præced. συνώνυμος, V.

Συραγίας, bigarum auriga, seu agitator; sive in prælio, qui ξυναγίδα regit; teste Bud. quidam bigarium interpretantur; item, συναγικίδιμαι, bigis vehor; utrumque à seq. συνωγὸς, vel Atticè ξυνωγὸς, ὁ, bijuges equi; sed signif. etiam bigas, i. e. currum quem bijuges equi trahunt, &c. V.

Συναγὶς, ίδος, ἡ, par equorum aut mulorum currum trahentium, bigæ; item compar. q. συναωγὶς, à συναείρω, connecto. Th. ἄειρω.

Σύνασσε, vide paulò antè cum συναείρω. Item, Συναφελέω, ῶ, unà prosum, seu adjuvo; ex σὺν & ὠφελέω, vide.

Συναχάδην, confertim, continenter, adv. à Συνέχω, contineo. Th. ἴσχω, habeo.

Συνταγία, ας, ἡ, fistularis, fistulæ figuram gerens; ut συρίγγις καλαμος; apud Dioscor. 1. 115. calamus nomine syringias, geniculis densior; undè scriptorius dicitur calamus; apud Dioscor. 1. 114. ubi docetur συρίγγιας, genus esse arundinis in totum concavæ, unde fistulæ fieri solent, &c. Sic & συρίγγιον, τό; q. d. fistulula, dimin. pariva fistula: Item modiolus rotæ; foramen rotæ in quo axis volvitur: Item συρίγγιος, ίδος, ἡ, idem, fistularis, &c. ut συρίγγις κανία, apud Gal. de Antid. l. 1. c. 14. Item συρίγγιον, in fistulam excavo; unde συρίγγωσις, in fistulam excavari; & συρίγγωσις, εως, ὁ, ἡ, fistulosus, seu fistularis, fistulæ figuram gerens: omnia à seq. σύριγξ, ιγγος, quicquid fistulosum est, atque cavernosum; ut arundo fistularis, & exterior cassiæ fistularis cortex, & in rota, σύριγξις, sunt foramina fistulam suâ cavitate imitantia, in quæ axis inseritur: Item σύριγξις γῆς, vocantur concavi sub terra meatus, seu cavernæ in ea longæ, in modum fistulæ, &c. vi. Item Σύριγμα, τό, & συρισμὸς, ὁ, fistilus; sonitus, seu stridor ille qui fibilando editur, seu quo aliquis exsibilatur; & proprie homini tribuitur & serpenti: sed dicitur etiam de elephantibus, & tunc exon. barritus: Item συρίζω, fibilo: Item fistulâ cano, fistulo; pro eod. Dorice dicitur συρίσδω; ut apud Theocr. Idyl. 1. ἀδὺ δ' ἁ τᾶ συρίσδος, dulce canis fistulâ; sed signif. Syrè loquor, aut ago, & Syrorum more sum molliculus, deductum, viz. à σύρος, qui est è Syria oriundus; unde verbale συρισμὸς, fibilus, stridor; Luc. Item συρικτὴς, οῦ, ὁ, fibilator: Item fistulator, unde συρικτὸ μέλημα, verbale, (ut & σύριγμα, & συρισμὸς, præced.) à συρίσσω, vel -πτω, f. ξω, fibilum edo: Item fibilo ejicio, exibilo: Item fistulâ cano, &c. V.

Συρίσσων, gen. pl. à σύριξ, ιγγος, ἡ, tibia. Th. συρίσσω, fibilo.

Σύρισμα, & συρισμὸς, vide paulò antè.

Σύριγξ, ιγγος, ἡ, fistula, caverna. Them. συρίσσω, fibilo.

Συρικτὴς, ῆ, ὁ, Dor. pro συρικτὴς, οῦ, ὁ, fistulator.

Συρίξας, αι, aor. 1. part. act. verbi συρίσσω, f. ξω, fibilo, fistulo.

Συρίσδω, & σύρισδω, Dor. pro συρίζω, fistula ludere & Συρίσδων, Dor. pro συρίζων, fibilare: συρίσδε, pro συρίζε, verbi συρίζω, idem quod Th. συρίσσω, fibilo.

Συρισμὸς, vide paulò suprà cum συρίζω.

ΣΥΡΙΣΣΩ; vel -πτω, f. ξω, fibilo fistulo: hinc σύριγξ, ιγγος, ἡ, fistula.

Σύρμα, SURMA, vide in σύρω, traho.

Συρμαία, ἡ, dicta est à quibusdam, raphanus, quòd concitando vomitui esset idonea; sed est & cibi quoddam genus, quod veteres ex adipe & mel'e confi ciebant; teste Hesych. qui docet etiam, sic appellari potionem è sale, & aquâ mistis purgando ventri idoneam: Item expon. etiam apium; pro quo apud Hesych. σύρμιον, dicitur esse herba apio similis, & Schol. Aristoph. dicit, esse succum herbæ, quâ Ægyptii utantur ἐφ' ὑδρωίαις, est à συρμὸς, ὁ; quod vide.

Συρμαΐζει, purgare potione ex aqua & zea.

Συρμαϊσμὸς, à veteribus appellata fuit modica vacuatio, quæ vel per vomitum, vel alvi dejectionem fiebat, verbale, præced. συρμαΐζω, quod expon. ab Etymol. κινῆσαι, evacuor, &c. vide.

Συρμαιοπώλης, qui raphani id genus vendit, quod συρμαία dicitur; Poll. 7. 30. ex συρμαία, præced. & πωλὴς, ὁ, &c. V.

Σύρματα, τὰ, dicuntur stramina, aut paleæ, quæ rastro corraduntur, & coacervantur; ut & σύρματα κριθίνων, sunt sordes seu purgamenta scopis, vel radulis è fornacibus, & caminis detracta; est à sing. σύρμα, τὸ; vi. Item Συρματὶς, quæ quisquilias colligit, quæ rastro, purgamenta aut stipulas, aut similie quid in unum acervum contrahit: Item συρματίτης, ὁ, ὑ, ut συρματίτης κλῆρος, simus ex purgamentis, stipulis aut stramentis, paleisve, quæ scopis, aut rastro, coacervata fuere; utrumque à σύρμα, ατος, & à Them. σύρω, &c. vi. Item Συρμιὴρ, lignorum venditor; proprie sic dici videtur, qui ligna in sylvis hinc inde corrasa, & collecta, atque è sylvis in forum attracta, vendit; à seq. σορμὸς, vel à præced. σύρμα, & Them. σύρω, &c. V.

Συρμὸς, ῦ, ὁ, tractus; à σύρω.

Συρμὸς, præced. dicitur de tractu serpentis; apud Plut. in Ant. & de tractu aquæ, qui turbineo vortice circumagitur; apud Philip. de mundo, &c. vide.

Σύροισα, trahens, Dor. pro σύρουσα, præs. part. f. g. à σύρω, traho.

Συρπήδης, ὁ, nomen avis cujusdam; apud Ælian. à Them. πήδης; vi. Forsan ita appellatur, quòd è Syria fit oriunda.

Συροφοινίσσα, ης, ἡ, SYROPHOENISSA, ex Syria Phœnicibus contermina, oriunda mulier.

Συρράπτουργέω, una facinus patrare, vel moliri; ex σὺν, & ῥαπτουργέω, ῶ, &c vi. Item Συρραδαγέω, ῶ, confringo, contero; scil. cum fragore; ex σὺν, & ῥαδαγέω; vi. Item Σύρραξις, ις, conflictus: Plut. de fort. Alex. & σύρραξις τῦ ποταμῦ, expon. confluentia flumina, est verbale à seq. συρράσσω, vel συρράττω; V.

Σύρραπτος, consuo: ex σὺν & ῥάπτω, suo, f. ψω. p. ἔρραφα.

Συρράσσω, f. ξω, confligo. Th. ῥάσσω, vel -πτω, allido.

Συρρέω, confluo: ex σὺν & ῥέω, fluo f. ῥεύσω.

Συρρηγνύω, confluere impetuosè. Them. ῥήγνυμι, seu ῥέω, frango, f. ξω.

Συρρήγνυμι, vel συρρήγνυμι, confringo. Item committo, irrito; unde in pass. συρρήγνυσθαι, πόλεμος, dicitur quum prælium committitur. Thucyd. sicut & dicuntur il, συρρήγνυσθαι, qui confligunt & pugnant; unde σύρρηξις νεῶν, nubium conflictus, vel f. agor; ex σὺν & ῥήγνυμι; V.

Συρρόη, & σύρροια, item σύρρους, & σύρροσις, confluxus, confluens, colluvio: apud Plat. & Theophr. omnia verbalia à præced. συρρέω; V.

Σύρτις, εως, ἡ, tractio & σύρτις, ις, ὁ, tractor; Hesych. Item frænum, habena; verbalia à σύρω, fut. συρῶ, &c. vide.

Σύρτις, εως, ἡ, SYRTIS, in pl. αἱ σύρτεις, sunt duo sinus in mari mediterraneo periculosissimi: à σύρω, traho, quod naves attractas mergant.

Σύρτος, præced. in mari dicitur, ubi limum arenamque & saxa ingentia fluctus trahunt; Strabo, sed sunt & terrestres syrtes, in locis arenosis; quum nempe arenarum cumuli vento agitati faciem terræ mutant: ita ut sublimia fiant aggere, quæ prius valle refidebant;

bant; sint i em profunda vallibus, quæ priùs excelsa erant, &c. V. Item συρτὸς, ὁ, tractus, qui trahitur: Itidem verbale, à Them. σύρω, fut. συρῶ, &c. vide.

Σύρφαξ, κος, incompositus; Item vilis multitudo undecunque tracta: à σύρω, traho.

Συρφετὸς, ῦ, ὁ, sordes corraſæ, q. contractæ; vilis plebecula, seu fæx plebis: vide in σύρω.

Συρφετώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, ut συρφετὸς ὄχλος, idem quod συρφετὸς, vilium & abjectorum hominum colluvies: Item inconditus, incompositus, &c. à præced. συρφετὸς, quisquiliæ, & Metaph. contemptorum hominum colluvies, & turba: Item incondita verborum colluvies, &c. V.

Σύρω, traho, per pavimentum, f. συρῶ, p. σύρυκα, perf. pass. σύρυμαι· unde est σύρμα, ατος, τὸ, quod trahitur: & vestis caudata matronarum nobilium: σύρτις, ις, ὁ, tractor: σύρτις, ις, ἡ, locus periculosus in mari; συρτὸς, ῦ, ὁ, sordes, purgamenta: διαύρω, ditraho: διαυρτικὸς, ὴ, ὸν, convitiator.

ΣΥΣ, συὸς, ὁ, ἡ, SUS, porcus, aper, dativ. pl. σισὶ· Ion. σὶς, ἀδος, ἡ, fucula: ὕαινα, ης, ἡ, idem. Est etiam nomen feræ: q. à σύω, quia violenter ruit ennde: vel ab ὗα, pluo: unde ὑγρὸς, humidus.

Σύσις, legitur interdum pro σῆσις, ἡ criboratio; vel σῆσις, quassatio: quæ vide; nam dicitur sic, quasi esset verbale, ab inusit. σύω, pro σήω, & Them. σείω, &c. V.

Συσκάπτω, simul fodo, confodio, terram accumulo, pastino; ex σὺν, & σκάπτω, vi. Item Συσκίδνημι, dissipo, dispergo, seu una dissipo & dispergo, & συσκεδάω, idem; ex σὺν, & σκιδνάω, seu σκιδάζω; vi. Sic & Συσκιππάζω, cooperio, contego; ex σὺν, & σκιππάζω; à Th. σκίπω, &c. V.

Συσκιδνάζω, f. άσω, convaso, in fasciculum colligo, compilo, apparo, subdolè struo; ex σὺν & σκιδνάζω. Them. σκιὸς, vas.

Συσκιδναστὴς, ὴ, apparatus: Item συσκιδναστὴς, ὁ, structor, machinator, concinnator, architectus, verbalia à præced. συσκιδνάζω; V. Unde etiam συσκιδνὴ, ἡ, fraudulenta molitio, insidiarum subornatio, captatio; apud Herodian. l. 3. Item συσκιδναφία, seu -ξμὸς, una dolosè machinor, insidiosas technas fabricantem doloseve juvo; ex σὺν & σκιδναφία, ᾶς; vi. Item Σύσκιωσις, in eodem tentorio, seu tabernaculo habitans, contubernalis; ex σὺν & σκιὴ, ἡ; vi. Unde etiam, συσκιωσία, ἡ, & συσκιώριον, τὸ, contubernium; ejusdem tabernaculi participem esse: Item συσκιόω, vel έω, contubernalis sum, in eodem tabernaculo habito; itidem ab iisd. V.

Συσκιάζω, obumbro, occulo, f. άσω. Th. σκιὰ, ᾶς, ἡ, umbra.

Συσκίασαι, aor. 1. inf. act. præcedent. verbi.

Συσκίασις, & συσκιασμὸς, obumbratio verbalia à præcedent. συσκιάζω, inumbro, opaco; & hoc à σύσκιος, umbrosus, opacus, umbrâ obtectus; ex σὺν, & σκία, ἡ, unde σκιάζω, &c. Vide.

Συσκοτάζω, obnubilo, -άζῃ, contenebrascit, advesperascit: ex σὺν, & σκοτάζω. Th. σκότος.

Συσπαράσσω, vel -ττω, discerpo, lacero, f. ξω, p. συσπαράσσεχα, a. 1. συσπαράσσεκα. Th. σπαράσσω, lacero.

Συσπάω, contraho, contorquco, convello; unde mendici & pauperes incedere συσπώμενοι, dicuntur; i. e. adducti, seu contractis scapulis; apud Athen. l. 13. Unde verbalia σύσπασις, contractio, convulsio; & σύσπαστος, contractilis, qui contrahi potest; ex σὺν, & Them. σπάω, unde σπάσις, &c. V. Item Συσπειρόω, in spiram colligo: Item conglomero, condenso; ex σὺν, & Them. σπεῖρα, unde σπειρόω, &c. V. Item Συσπουδάω, simul libo, ejusdem libaminis particeps sum; unde σύσπουδος, qui ejusdem libaminis particeps est; ex σὺν, & σπουδὴ.

Συσπουδάω, studiosè & impensè alicui faveo. Th. σπουδὴ, festino.

Συσπουδάω σοι, studeo tibi, à testo, Aristoph. ex σὺν, & σπουδάω; V.

Συσταρκία, expon. carnis bonitas; apud Theoph. coalescentia carnis: Item συσταρκόω, carnem cum carne coalescere facio; atque inde verbale συσταρκωσις, q. d. concarnatio; ex σὺν & σὰρξ, σαρκὸς, unde σαρκόω, & σάρκωσις, &c. vi. Item Συστάσις, simul quatio, aut concutio; unde verbale συστασμὸς, concussio; & expon. etiam turbo; 4 Reg. c. 2. ex σὺν, & σείω, f. σείσω, unde σεισμὸς, &c. V. Item Συστάω, simul concutio, seu agito; ex σὺν, & σάω; vi. Item Συστημόω, consigno; ex σὺν, & σημόω, vel à seq. σύστημον, τὸ. &c. V.

Σύστημον, ου, τὸ, commune signum: & Σίστημος, ου, ὁ, ἡ, consignificans: ex σὺν & σῆμα, ατος, τὸ, signum.

Συστήπω, computrefacio; sed expon. & macero; ex σὺν, & σήπω; V. Item Συστητὴς, unà cibum capio; convictor sum; contubernalis, seu in contubernio alicujus, sum; unde verbale, συστήτης, idem quod συστητὴς, convictus, sodalitas; Item συστήτωρ, contubernium, sodalitium; omnia à seq. σύστιτος, & Atticè, ξύστιος, simul cibum capiens, convictor, &c. V.

Συστίτιον, sodalitium, dat. pl. Ion. à

Σύστιος, ου, ὁ, sodalis: ex σὺν, & σῖτος, ου, ὁ, frumentum.

Συστιτοποιία, compinso, in cibum concinno; & in passiv. συστιτοποίημα, conpinsor; ex σὺν, & σιτοποιία; V. Item Συσύρω, divexo, contumeliosè tracto; ex σὺν, & σύρω; V. Item Συσφάλω, simul servo, conservo; sed signif. etiam, servando contineo, & stringo ut dilabatur; ex σὺν, & σῴζω; V. Item Συσωματοποίω, ῶ, concorporo, in unum corpus cogo; ex σὺν, & σωματοποιὸς; V.

Σύσωμος, ὁ, ἡ, ejusdem corporis particeps: ex σὺν, & σῶμα, corpus.

Συσωρεύω, congero, accervatim congero; ex σὺν, & σωρεύω; V.

Συτάδες ἄμπελοι, vites ordine non plantatæ: Item συτάδίω, & συτεδὸν, adverb. cominus; ut συτάδίω μάχεσθαι, vel συτεδὸν, cominus pugnare; & ἡ συτεδὸν μάχη, vel συτάδίη, pugna stataria; Thuc. l. 7 omnia à συωίζημι; Vide.

Συτωδὸς, ὴ, ὸν, a, 1, parr. pass. verbi συωίζημι; q. v.

Σύτιμος, ejusdem cum alio ponderis; unde συτιμία, ponderis æqualitas; ex σὺν, & τιμὴ, ὁ; V. Item Συτολπικὸς, contrahendi, seu coarctandi vim habens; sed expon. & corripiens; est verbale à συτίλλω, -ομαι; vi. Item Συτυπάζω, seditionis, vel potius factionis socius sum, factionem aliquam adjuvo; Thuc. l. 4. ex σὺν, & τάσις, unde τυπάζω, &c. V.

Σύτασις, εως, ἡ, constitutio, assertio, coitio, conspiratio: Item cœtus: à συίζημι, f. συστήσω, constit. o. Th. ἵστημι, statuo, i. στήσω, a. 2. ἔστην.

Συστασιαστὴς, ὴ, ὁ, socius seditionis: ex σὺν, & στασιάζω, factionibus contendo. Hinc στάσις, εως, ἡ, seditio. Them. ἵστημι, sto.

Συστασιώτης, ου, ὁ, qui ejusdem est factionis: vide in σύστασις.

Συστάτης, qui simul stat, in ædificiis συστάται dicuntur trabes, seu tigna, tectum sustinentia; unde συστατικὸς, commendo, probo, utrumque à συίζημι; vide.

Συστατικὸς, ὴ, ὸν, commendatitius, a, um; à συίζημι, commendo: ejusd. Th.

Συσταυρόω, -ῶ, unà crucifigo, f. άσω, p. συνεσταύρωκα, perf. pass. συνεσταύρωμαι; a. 1. ind. pass. συνεσταυρώθην, ης, η, a. 1. part. pass. συσταυρωθὲις, ἐντος. Them. σταυρὸς, crux, seu palus erectus.

Συστρέφω, contego, operio; ex σὺν, & στρέφω; V. Item Συστρόμημα, decenter componor, & ornor; sic operior, involvor: Item contrahor; ut fit in metu & pavore: Item dicuntur ii συστρέφεσθαι, qui profusiores sumptus vitantes, sese veluti contrahunt, est pass. à seq. συστρέφω; V.

Συστρέφω, proprié contraho: Item compono ad sepulturam, vestibus sepulchralibus obvolvo. Alii vertunt subtraho, amoveo, corripio, f. συστρέψω, f. 2. συστραφῶ, perf. συνέστροφα· a. 1. ind. συνέστρεψα, præs. inf. pass. συστρέφεσθαι, perf. part. pass. συνεστραμμένος, η, ον, contractus, a, um: ex σὺν & στρέφω, mitto, contraho.

Συστρωφάω, unà suspiro, f. ξω, quod ex σὺν & στρωφάω, idem quod στρω, gemo, Th στενὸς, angustus.

Σύστυφος, angustus, in arctum coactus; ex σὺν, & στενὸς, ὁ; V.

Συστυφόω, a. 2. inf. act. συστυφῶσαι 1. pl. f. 1. act verbi συίζημι, constituo, in unum congrego. Th. ἵστημι, sto.

Σύστημα, ατος, τὸ, compages collectio, SYSTEMA, acervus, conventus, turma, multitudo, constitutio: à συίζημι.

Συστηματικὸς, collectitius; q. d. acervalis; ut συστηματικὸς σφυγμὸς, qui plurium pulsuum quasi acervo constat, & συστηματικὴ ἀναμολία, inæqualitas hujus pulsus; apud Gal. est à præcedent. σύστημα, ὕστημα, ὁ, V.

Συστοιχέω, eadem serie respondeo, f. ήσω, p. συνεστοίχηκα· quod ex σὺν, & στοῖχος, ordine procedo: hoc à στοίχω, ῶ, ὁ, ordo. Th. στείχω, eo, vado.

Συστοιχία, ας, ἡ, ordo, seu rerum convenientia: &

Σύστοιχος, ου, ὁ, ἡ, ejusdem ordinis: σύστοιχα dicuntur, quæ inter se sunt affinia: unde sint videas in συστοιχέω.

Συστολὴ, ἧς, ἡ, contractio; Item SYSTOLE, figura, à συστέλλω, contraho. Th. στέλλω, idem: f. λῶ, p. ἔσταλκα, P. m. ἔσταλμαι.

Συστολίζω, simul orno; sed expon. & simpl. apparo, adorno, apud Euryp. ex σὺν, & στολίζω; V. Item Σύστομος, qui est ore sensim compresso, & contracto: Item mucus, clinguis; unde σύστομόω, os contraho, os constringo & coangusto; & expon. & simul in fauces contraho; ex σὺν, & στόμα, τὸ, unde στομόω, &c. V.

Συστρατεύω, seu εὔομαι, unà expeditionem suscipio; unà in militiam proficiscor, simul milito; ex σὺν, & στρατεύω, -ομαι, &c. V. Item Συστρατηγὸς, qui & ipse στρατηγὸς est, seu qui & ipse ducis, seu imperatoris officio fungitur; sive collega imperii militaris, aut collega in prætura; unde συστρατηγία, ας, unà στρατηγῶ, sum etiam ipse στρατηγὸς, seu collega sum in ductando exercitu, seu in prætura præfecturave; ex σὺν, & στρατηγὸς, unde στρατηγέω, &c. V.

Συστρατιώτης, ου, ὁ, commil. to. Ex σὺν, & στρατιώτης, ου, ὁ, miles. Them. στρατὸς, exercitus.

Σύστρεμμα, ατος, τὸ, coagmentum compactile, seu globus, convolutio; ut ἐξ ὧν σύστρεμμα, sanè contortæ hapfus: Item agmen militum, compesito ordine progredientium, impressionemque hostiliter facientium, dicitur σύστρεμμα; apud Polyb. l. 1. Unde συστρεμμάτιον, τὸ, diminut. à præcedent. globulus: Item vortex; Item ὑστριχικὸς, cogendi, & condensandi vim habens; verbalia à seq. συστρέφω; V.

Συστρέφω, proprié contraho: Item compono ad sepulturam, vestibus sepulchralibus obvolvo. Alii vertunt subtraho, amoveo, corripio, f. συστρέψω, f. 2. συστραφῶ, perf. συνέστροφα· a. 1. ind. συνέστρεψα, præs. inf. pass. συστρέφεσθαι, perf. part. pass. συνεστραμμένος, η, ον, contractus, a, um: ex σὺν & στρέφω, mitto, contraho.

Συστρωφάω, unà suspiro, f. ξω, quod ex σὺν & στρωφάω, idem quod στρω, gemo, Th στενὸς, angustus.

Σύστυφος, angustus, in arctum coactus; ex σὺν, & στενὸς, ὁ; V.

Συστυφόω, a. 2. inf. act. συστῆμεν 1. pl. f. 1. act verbi συίζημι, constituo, in unum congrego. Th. ἵστημι, sto.

Σύστημα, ατος, τὸ, compages collectio, SYSTEMA, acervus, conventus, turma, multitudo, constitutio: à συίζημι.

Συστηματικὸς, collectitius; q. d. acervalis; ut συστηματικὸς σφυγμὸς, qui plurium pulsuum quasi acervo constat, & συστηματικὴ ἀναμολία, inæqualitas hujus pulsus; apud Gal. est à præcedent. σύστημα,

ὕστημα, ὁ, V.

Συστοιχέω, eadem serie respondeo, f. ήσω, p. συνεστοίχηκα· quod ex σὺν, & στοῖχος, ordine procedo: hoc à στοίχω, ῶ, ὁ, ordo. Th. στείχω, eo, vado.

Συστοιχία, ας, ἡ, ordo, seu rerum convenientia: &

Σύστοιχος, ου, ὁ, ἡ, ejusdem ordinis: σύστοιχα dicuntur, quæ inter se sunt affinia: unde sint videas in συστοιχέω.

Συστολὴ, ἧς, ἡ, contractio; Item SYSTOLE, figura, à συστέλλω, contraho. Th. στέλλω, idem: f. λῶ, p. ἔσταλκα, P. m. ἔσταλμαι.

Συστολίζω, simul orno; sed expon. & simpl. apparo, adorno, apud Euryp. ex σὺν, & στολίζω; V. Item Σύστομος, qui est ore sensim compresso, & contracto: Item mucus, clinguis; unde σύστομόω, os contraho, os constringo & coangusto; & expon. & simul in fauces contraho; ex σὺν, & στόμα, τὸ, unde στομόω, &c. V.

Συστρατεύω, seu εὔομαι, unà expeditionem suscipio; unà in militiam proficiscor, simul milito; ex σὺν, & στρατεύω, -ομαι, &c. V. Item Συστρατηγὸς, qui & ipse στρατηγὸς est, seu qui & ipse ducis, seu imperatoris officio fungitur; sive collega imperii militaris, aut collega in prætura; unde συστρατηγία, ας, unà στρατηγῶ, sum etiam ipse στρατηγὸς, seu collega sum in ductando exercitu, seu in prætura præfecturave; ex σὺν, & στρατηγὸς, unde στρατηγέω, &c. V.

Συστρατιώτης, ου, ὁ, commil. to. Ex σὺν, & στρατιώτης, ου, ὁ, miles. Them. στρατὸς, exercitus.

Σύστρεμμα, ατος, τὸ, coagmentum compactile, seu globus, convolutio; ut ἐξ ὧν σύστρεμμα, sanè contortæ hapfus: Item agmen militum, compesito ordine progredientium, impressionemque hostiliter facientium, dicitur σύστρεμμα; apud Polyb. l. 1. Unde συστρεμμάτιον, τὸ, diminut. à præcedent. globulus: Item vortex; Item ὑστριχικὸς, cogendi, & condensandi vim habens; verbalia à seq. συστρέφω; V.

Συστρέφω, convolvo in fascem, contorqueo, colligo, subligo, f. ψω, a. 1. συστρῖψα, a. 1. part. act. συστρῖψας, ασα, ν, p. m. συστρῖφα· quod ex σὺν & στρῖφω, verto, verso, torqueo.

Συστροχάλίζω, in rotunditatem conglobo, & συστροχύλλω, pro eodem, ex σὺν, & στροχύλίζω; V.

Συστρεφὴ, ἧς, ἡ, tumultuosa & seditiosa concio, concursus: à præt. m. συστρέφω, verbi συστρίφω; q. v.

Σύστυλος, qui columnis est paulò remissioribus; ex σὺν & στύλος, ὁ; V.

Συστῶ, ῇς, ῇ, constituerim: aorist. 2. sub. activ. verbi συίζημι, constituo: a. 2. συστῆναι: quod ex σὺν & ἵστημι, sto, statuo.

Συσφαιρίζω, unà cum alio, seu aliis pilâ ludo; unde verbale συσφαιρισὴς, οῦ, ὁ, colluſor in ludo pilæ; ex σὺν, & σφαιρίζω, unde σφαιρισὴς, &c. V. Item συσφαιρόω, conglobo: ex σὺν, & σφαιρόω; vi. Item Συσφαλὴς, quod confusum erat infirmo, compono; ex σὺν, & σφαλὴς; V. Item Συσφίγγω, constringo, constringendo cogo & contraho; ex σὺν, & σφίγγω; Vi. Item Συσφραγίζω, simul sigillo, unà signo; ex σὺν, & σφραγίζω; V.

Συσταλὴς, ῆσα, ὲν, constrictus, part. a. 1. pass. &

Συσχεθὴς, ῆσα, ὲν, sing. a. 1. sub. pass. verbi συνέχω, contineo, f. συσχήσω, perf. pass. συνέσχημαι, a. 1. pass. συνεσχέθην; quod ex σὺν & ἔχω, habeo.

Συσχηματίζω, configuro, f. ίσω, p. συνεσχημάτικα, præsent. pass. συσχηματίζομαι, configuror, cum dativ. quod ex σὺν & σχῆμα, ατος, τὸ, figura. Them. ἔχω, habeo.

Συσχολάζω, simul otior, unà ferior, vel colludo in otio & ferils; Plur. in lib. unde συσχολάζων, condiscipulus, pro quo & συσχολαστὴς; apud Plut. in l. de aud. ex σὺν, & σχολάζω; V.

Σύντο, concitatus est, prorui, 3. singul. pluſq. p. passiv. Ion. pro ὁρμήθη, vel ὁρμήθην· verbi σεύω, vel σύω, concito: vel est 3. sing. a. 2. m. ἐσυάμην, ω. ατο, & per Sync & Ion. σύντο, ejusd. verbi.

Συφεὺς, ῆ, ὁ, fubuleus, porculator, à σῦς, συὸς; vi. Item Συφακίζω, expon. virdemiare; nam σύφαξ, ακος, est γλίσιχρος, i. e. muſtum; Hesychio.

ΣΥΦΑΡ, exuvium anguis & cicadæ; pellicula rugosa, senectus.

Συφειὸς, ῆ, ὁ, est συῶν δόμος; i. e. ſtabulum ſuium, seu hara porcorum, ſuile; Od. ξ. Unde συφειόθεν, adverbialiter ponitur, pro εἰς συφειὸν; Odyſſ. κ. Item συφετὸν, οῦ, ὁ, & συφὸς, idem quod συφειὸς, & omnia à Them. σῦς, συὸς; Vi. Item. Συφήλιον, idem quod & συφορβεῖον, & ex iisd. σῦς, συὸς, & φορῶ, ῶ, &c. V.

Συφορβὸς, ῆ, ὁ, ſubulcus, pro σιφορβὸς à σῦς & φορῶ, pabulum. Them. φέρω, paſco: futur. ψω, præt. m. πέφορβα.

Συφὸς, vel συφειὸς, ῆ, & συφεὼν, ῶνος, ὁ, hara, ubi ſues.

Συχὰρ, ἡ, nomen urbis ἄλλοθεν. Heb. mercenaria.

Συχὲμ, ἡ, nomen urbis. ἄλλοθεν. Heb. dorſum.

Συχὰ, & συχὸν, adverbialiter, aſſiduè: à

Συχὸς, ῆ, frequens, creber, multus: idem quod πυκνὸς. (Them. πυκὸς, denſe:) & hinc

Συχὰς, crebrò, aſſiduè; q. à συνεχὴς continus: vel à præced.

Σύχνις, ἐκος, ἡ, ſæpe; idem quod ab & pro præcedent. συχὰς; V. Item Συχνάζω, denſo, ſpiſſo, frequento, à præced. συχνὸς, ὸν; V.

Σύω, quatio, concutio, moveo: ut σείω.

Σωδὴς, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, porcinus, ſuillus, & dicitur in hominem, modo ſuis, immundum, & ſpurcum; amantis lutum; apud Suid. & expon. etiam ἀμαθὴς; Item truculentus; à Them. σῦς, συὸς; V.

Σῶν, aprorum, gen. pl. à σῦς, συὸς, ὁ, ἡ, ſus.

Σᾷ, pro σοὶ, nom. & accusual. ab σὺ, σοῦ, ſui.

Σφάγιον, ου, τὸ, enſis: à σφάζω, jugulo.

Σφαγεῖον, τὸ, vas quo jugulatæ pecudis ſanguis excipitur; ab eod. Th σφάζω, ſeu σφάττω, f. ξω, &c. V.

Σφαγεὶς, ἐντος, trucidatus, a. 2. part. paſſ. verbi σφάζω, ſeu σφάττω, jugulo, f. ξω, a. 2. ind. paſſ. ἐσφάγην.

Σφαγὶδιος, ίδος, ὁ, receſſor, jugulator: Item gladius. Th. σφάζω, jugulo.

Σφαγὴ, ῆς, ἡ, macta tio, epulum, jugulum; ejuſd. Th.

Σφαγὶα, ὴ, dies ſacrificii, quâ ſacra fiunt mactatis jugulatiſque victimis; unde σφαγιάζομαι, fut. άζομαι, victimas jugulo, hoſtias macto, ſeu victimis mactatis ſacrifico; atque inde verbale σφαγιασμὸς, mactatio, trucidatio; à præcedent. σφαγὴ, ῆς, jugulatio, cædes, &c. V. Item σφαγὶδιον, ου, cultellus, quo jugulum alicujus petitur, culter cocquorum; Suid. eſt diminut. à σφαγὶς, ίδος; V.

Σφάγιον, ου, τὸ, victima. Hinc σφαγιάζεσθαι, hoſtiis mactare: à σφάζω, jugulo.

Σφαγὶς, ίδος, ἡ, jugulatio, &c. V. idem quod, & à σφαγὴ, ῆς; V. Sed in plur. σφαγὶδες dicuntur etiam cultri quibus reſolvunt ſeu feriunt jugulas pecorum mactandorum: Item σφαγῖτις, ιδος, ὁ, jugularis, ad jugulum pertinens, & fœm. σφαγῖτις; ut φλὲψ σφαγῖτὶς, venæ jugulares; omnia ab eodem Them. σφάζω, ſeu σφάττω, f. ξω, &c. vide.

ΣΦΑΔΑΖΩ, f. σω, pedes agito, cum tractu quodam ſalto.

Σφαδαλὲος, vehemens, terribilis; à Them. præced. σφαδάζω, vel σφαδάω, pedes jacio, ſeu jacto, & propriè de eo dici putatur, qui ſtare neſciens, pedibus terram quatit ſeu pulſat; quod aliquando lætantis & exultantis eſt, interdum dolentis, ægrè ferentis aut ſuccenſentis, & proinde expon. etiam doleo, ægrè fero, ſuccenſeo; ſed peculiariter, de morientibus dictum, ſeu ægrè animam exhalantibus; expon. palpito, pedes jacto; unde ſeq. verbale Σφαδασμὸς, eſt quum quis pedes jactat, aut convellitur modo in hoc modo in illud latus, &c. V.

Σφαδασμὸς, ῦ, ὁ, cum quis pedes jactat, q. à σπάω, traho, palpito: aut σφάζω, jugulo.

ΣΦΑΊΖΩ, ſeu σφάω, jugulo, macto, f. άξω, p. ἔσφαχα, aoriſt. 2. ἔσφαγον. Hinc Σφαγὴ, ῆς, ἡ, jugulatio, mactatio: Σφάγιον, ου, τὸ, victima: σφάγαιον, ου, τὸ, enſis, gladius.

ΣΦΑΊΡΑ, ας, ἡ, SPHÆRA, globus, pila; q. à Σπεῖρα. Hinc Σφαιρικὸς, ὴ, ὸν, ſphæram pertinens, globoſus: Σφαιρίσιον, ου, τὸ, locus in quo pila luditur: Σφαιρόω, in globi modum rotundum facio.

Σφαιροειδὴς, in modum pilæ, inſtar globi. Th. Σφαῖρα.

Σφαιρίδιον, diminut. idem quod Σφαῖριον, τὸ; V.

Σφαιρίζω, f. ίσω, pilâ ludo: ab eodem Them.

Σφαιρικὸς, vide in Σφαῖρα.

Σφαιρικῶς, in modum ſphæræ, ſeu globi,

bi, quemadmodum pila; Plut. est adverb. à præced. σφαιρικῶς, sphæræ, seu globi proprius, &c. V.

Σφαιρίον, & -ίδιον, ν, τό, globulus, pilula: à Σφαῖρα.

Σφαιριστὴς, οῦ, ὁ, qui pilâ ludit, qui callet artem ludendi pilâ; unde Σφαιριστικὸς, pertinens ad Σφαιρίζω; Item peritus ludere pilâ; & in fœm. Σφαιριστική, scil. τέχνη, ars seu scientia ludendi pilâ, verbalia à Σφαιρίζω; V.

Σφαιρίτης, ου, ὁ, rotundus & globosus in modum sphæræ, seu pilæ, & in fœmin. Σφαιρῖτις, ιδος, ἡ, ut Σφαιρῖτις κιττάρου, cupressus conifera, quæ scil. pilulæ in modum rotunda fert semina; Gal. & Aët. à Them. Σφαῖρα, ᾶς; V.

Σφαιροειδὴς, ὁ, ἡ, globosus. Ex Σφαῖρα, sphæra, & εἶδος, ους, τό, forma, species. Th. εἶδω, video.

Σφαιροειδῶς, in modum globi, seu pilæ, in orbem, adv. à præced. V.

Σφαιρομαχίαι, ῶν, pilâ certo, pilâ pugno; unde σφαιρομαχία, pugna pilaris, pugna illâ quâ certatur pilâ, propriè de pugilum certamine, quod committebant plumbeis pilis insutis loro bubulo; sed accipitur & pro pilari lusione; ex σφαῖρα, ᾶς, & μάχομαι, unde μάχη, μαχλομαι, &c. V. Item Σφαιρομαχίαι, ῶν, pilâ ludo; Suid. ex Σφαῖρα, ᾶς, & παίζω, f. ξω, unde παίκτης, ὁ, &c. V.

Σφαιρόω, vide in Σφαῖρα, f. hæra.

Σφαίρωμα, τό, massa rotunda, seu globosa in modum pilæ; & in plur. σφαιρώματα, dicuntur rotundæ ac globosæ natium partes: Item Σφαιρωτὴρ, ῆρος, ὁ, corrigia seu lorum calcei; ut & Σφαιρωτὸς, rotundatus, in globosam rotundamque massam coactus in modum pilæ; omnia verbalia, à præced. σφαιρόω, ῶ, conglebo; in pilam seu rotundam & globosam massam conformo, in pass. Σφαιρόομαι, ῶμαι, in pilam conglobor, &c. V.

Σφακελίας, ου, ὁ, qui infestatur Σφακέλῳ, à Th. Σφακελῶ; V.

Σφακελίζω, futur. ίσω; vide in Σφάκελῶ.

Σφακελισμὸς, (verbale à præced. Σφακελίζω, gangrænâ vitior, est; V.) idem quod Th. Σφάκελῶ, ὁ, partis alicujus inflammationem perpessæ γίνωσις, propter caloris nativi & insiti σβέσιν; qui non solum carnem putredine, sed & carie ossa absumit; quem sequitur μυελισμὸς, nigredo partis emortuæ, & σῆψις φυσώδης, putredo cadaverosa, superstitiosè vulgo & imperitè ignis S. Antonii dictus, primum gangræna est, ἀγάγκαιον, quamdiu in sola carne grassatur, sphacelus incipiens: sic apud Athen. l. 2. dicitur παρὰ τὸ Σφαῆλῳ; propter nativi caloris exstinctionem: In arboribus etiam ille tunc est, quum radices nigrescunt, atque emoriuntur; apud Theophr. (nam aliter quum cœli injuriâ, fideque, ipsæ tabescunt, sideratio nominatur, i. e. à σεληνιάζω, & ἀσελήνια; quæ omnia ἀπὸ τῆς σελήνης, eò differunt, quòd hîc vitium sit in ramis nigrescentibus;) unde arbores seu plantæ σφακελίζεσθαι dicuntur, quum earum radices nigrescunt atque emoriuntur, &c. V.

Σφάκελλος, fasciculus, seu fascis; idem quod, pro & à Them. φάκελλος, interdum dicitur; ut Σφάκελλοι φρυγάνων, fasces, seu fasciculi virgultorum apud Dion. Hal. Hist. l. 7. &c. V.

ΣΦΑ'ΚΕΛΟΣ, ου, ὁ, gangræna, mortificatio partis alicujus inflammatæ: puto à Σφάζω, quia necata ferè & mortua est pars illa affecta. Hinc σφακελίζω, sphacelo laboro. Est & Σφάκελος, medius digitus.

Σφάκελος, ου, ὁ, est etiam salvia mas; apud Theophr. Hist. l. 6. c. 2. atque sic est à Th. σφακὸς, ὁ, seq. V.

ΣΦΑ'ΚΟΣ, ου, ὁ, salvia herba.

Σφακὸς, οῦ, ὁ, dicitur etiam herba in genere; fœnum, i. e. χόρτος, Hesych.

Σφακτηρία, ας, ἡ, Sphacteria.

Σφακτὸς, ὴ, ὸν, mactatus; Euryp. unde τὸ Σφακτὸν, apud Poll. dicitur esse nomen tributi quod pendebatur, pro mactata hostia: Item Σφάκτεια, ἡ, jugulatrix, mactatrix, sacrificatrix; Suid. utrumque à Them. Σφάζω, seu Σφάττω, f. ξω, &c. V.

Σφαλερὸς, ὰ, ὸν, ὁ ἡ ὸ, abundans Σφάλμῃ, heu! scil. notâ salviâ; à Them. Σφάλλω; V.

Σφαλιστικὸς, natatoribus periculosus; in quo non tuto natatur; de fluvio dicitur, in quo periculosum est natare, & designatur interdum amnis magnitudo: ex seq. σφαλερὸς, noxius, & νηκτὸς, ὁ; à νήχω, f. νήξω, idem cum Them. νέω, f. νήσω, &c. V.

Σφαλιστὴς, ὁ, qui inter eundum lassat, qui titubat & vacillat fallente vestigio; & de re dictum, expon. lubricus, instabilis, fallax, quo tutò niti non possis; unde expon. etiam periculosus, noxius; atque inde adv. Σφαλερῶς, lubricè, parum tutò, dubiè; à Them. Σφάλλω; vide.

Σφάλλεται, lapsum esse: a. 2. inf. pass. verbi Σφάλλω, everto, f. λῶ, p. ἔσφαλκα, a. 2. ἔσφαλον.

Σφάλλουσι, Dor. pro Σφάλλουσι, 3. pl. præs. act. à σφάλλω

ΣΦΑ'ΛΛΩ, supplanto, everto, FALLO, circumvenio: f. σφάλῶ. Hinc Σφαλερὸς, ὰ, ὸν, lubricus, instabilis: Σφάλας, ατος, τὸ, scabellum: ἀσφαλὴς, ἐος, ὁ, ἡ, minimè lubricus, tutus: ἀσφάλεια, ας, ἡ, securitas.

Σφάλμα, ατος, τὸ, lapsus, error, delictum, infortunium. Th. Σφάλλω.

Σφάλμαι, labor, collabor, concido, est à præced. σφάλμα, τό; V.

Σφάξ, Dor. pro Σφὴξ, ὁ, vespa.

Σφάξαι, trucidasse, a. 1. inf. act. & Σφάξας, αντος, a. 1. part. verbi Σφάζω, vel Σφάττω, jugulo, f. ξω.

Σφάξωσι, 3. plur. aor. 1. sub. act. verbi ejusd.

Σφαραγῶντο, Dor. & Ion. pro ἐσφαραγῶντο, 3. pl. in perfect. pass. à

Σφαραγίω, ῶ, f. ήσω, gutture sonum edo. Th. Σφάραγος.

Σφαραγίζω, f. ίσω, cum strepitu excito: à

ΣΦΑ'ΡΑΓΟΣ, & Σφάραγος, ου, ὁ, sonus qui gutture emittitur; item gutur.

Σφᾶς, vide in Σφὲας.

Σφάττω, vide in Σφάζω.

Σφὲ, & Σφέ, nom. dual. ab ἕ, sui, & σφὼ, Dor. pro αὐτὼ, ipsa, & pro αὐτὼ.

Σφέας, illos, Ion. pro Σφᾶς, acc. pl. ab ἕ, sui: vide in ἕ. Σφέα, Ion. pro αὐτὸ.

Σφεδανὸς, ὴ, ὸν, vehemens, intensus, acer, durus, festinus: q. à σπεύδω, festino.

Σφέες, nomin. plural. ab ἕ, sui, & pro αὐτοί.

Σφέιον, Ion. & Poët. pro Σφῶν, gen. pl. ab ἕ.

Σφέλας, ατος, τὸ, scabellum, lignum cavum. Th. Σφάλλω.

Σφέλμα, ατος, τὸ, flos lentisci, vel illicis.

Σφενδαμινος, η, acernus; item, durus, firmus: à

ΣΦΕ'ΝΔΑΜΝΟΣ, ου, ἡ, acer, arbor.

Σφενδόνα, & έα, fundam torqueo: à

ΣΦΕΝΔΟ'ΝΗ, ης, ἡ, FUNDA; qua lapides violenter jaci queunt. Est & ornamentum muliebre: q. à Σφένδω.

Σφενδάω, agito fundam; idem quod Σφενδόνα, fundâ utor; Item more fundæ roto, seu torqueo, & active etiam fundâ insequor, vel incesso, fundâ peto, & in pass. Σφενδάομαι, vel έομαι, fundâ torqueor; Item velut fundâ tactus disjicior; Euryp. in Phæn. Item Σφενδονᾶν, in modum fundæ: Idem à præced. Th. Σφενδύνη, ης; V.

Σφενδονίζω, f. ίσω, idem quod Σφενδάω, Th. Σφενδόνη.

Σφενδονίτης, & Σφενδονήτης, ου, ὁ, funditor: ab eo Th.

Σφενδονοειδὴς, fundæ figuram habens terræ epitheton; apud Dionys. & in neut. Σφενδονοειδὲς, τὸ, figura agminis in cuneum conformati, figura dimidiati Rhombi; ex σφενδόνη, ης, & εἶδος, τὸ, &c. V. Item Σφὶ, ων, ὁ, suus; ut apud Apoll. Arg. l. 1. ἦλθεμεν αὖτε ἑκαστοι ἐπὶ σφία, redimus quisque ad sua; sic & apud Herodot. est ab, & pro ἑός, ἕ, ὸν; q. v.

Στεγοπόδες, Gen. 14. vers. 23. pro quo mel. edit. σφυροπόδες.

Σφιτῆ pro Σφίτεσι, nom. pl. n. g. Σφιτέων, gen. pl. Æol. pro σφιτῶν. Th. ἕ, se, acc. sing. ab ἕ, sui.

ΣΦΗ'Ν, ῶνος, ὁ, cuneus, q. à σπάω, traho, velo, vel q. à σφήξ.

Σφηνάριον, ου, τὸ, cuncolus; Suid. Item, σφηνίδιον, ίου, ὁ, cuneus; ita dicitur etiam piscis quidam marinus; species scil. quædam μυρίνης, vel mugilis; Athen. l. 7. Item, σφηνικὸς, ὴ, ὸν, cuneolus; item, figura geometrica, à cuneoli similitudine, constans ex latis & quadratis lateribus, in angusta & tenuia desinentibus; item, linamentum in cunei formam involutum & intortum, apud medicos; omnia à Th. σφὼ, ῶσω, præced. cuneus, quo ligna aut lapides, in scissuras indito & adacto, vi mallei finduntur; item, instrumentum torrorum, quo veritatem extorquent; apud Aristoph. &c. V.

Σφηνοειδὴς, ὁ, ἡ, q. d. cuneiformis, cuspidatim densus; ex σφὼ, ῶσω, & εἶδος, τὸ, V. Item, σφηνοπώγων, cujus barba cunei formam repræsentat, vel cui barba velut cuneo diffissa est, & bifulca; ex σφὼ, ῶσω, & πώγων, ὁ, &c. V.

Σφηνόω, ῶ, cuneo findo, cuneo adacto divello; item, obstruo, & obturo cuneo, vel obturo velut adacto cuneo; sed exp. etiam, condensio, stipo; à Th. σφὼ, ῶσω, V. Item, σφήνωσις, εως, ἡ, adactio cunei; item, obstructio quæ fit cuneo, & quævis obturatio; ut apud Medicos, σφήνωσις dicitur, quum humor alicubi hæret, artus veluti discuneans; Plut. verbale, à præced. σφηνόω, V.

ΣΦΗ'Ξ, ηκὸς, ὁ, vespa. qu. à Σφίγγω, stringo, gracilem facio. Est gracile animal.

ΣΦΗ'ΤΤΙΟΣ, α, acer.

Σφήτιος, præced. propriè signif. qui est è tribu quæ vocatur σφῆτος; & interdum, acer; ut ὄξος σφήτιον, Aristoph. in Pluto; acetum acre vel acerrimum; Metaphorâ ductâ ἀπὸ τῆς σφηκίας, qui μικροὶ erant, & συκοφάνται, &c. Vide Schol.

Σφὶ, & σφίν, pro σφίσι, & pro ἀυτῖς, ipsis. Nam Poëtæ pro σφίσι, dat. pl. utuntur. dual. σφῖν, per Apocop. σφὶ, & per Aphæresin φῖν. Th. ἕ, se.

Σφίγγ', pro σφίγα, acc. sing. à σφίγξ, γγος, ἡ, nomen variis cujusdam alatæ, virgineæ facie, reliquo corpore leoni similis, quæ reiponsa consulentibus intellectu difficilia reddebat. Th. σφίγγω, stringo.

Σφιγγὰ, ἡ, parsimonia, & sordes victûs; quum quis, strictiore manu, quàm deceat, sumptus facit; est à seq. σφίγγω, V.

ΣΦΙ'ΓΓΩ, stringo, constringo, f. ξω, hinc σφιγγὰ, ας, ἡ, parsimonia.

Σφιγκτὴρ, ῆρος, ὁ, qui stringit, constringit, aut astringit; apud Medicos, sic dicitur musculus ani rotundus, ultimam intestini recti oram ambiens, & astringens intestinum rectum, nè ante tempus excrementa effluant; Pol. ipsum podicem sic appellari testatur; l. 2. apud Tarentinos etiam σφιγκῆρα, vocatur ὁ χαπὼν, teste Hesych. Item, σφιγκτὸς, constrictus; utrumque verbale à præced. σφίγγω, f. ξω, in pass. σφίγγομαι, stringor, constringor, &c. Vide.

Σφὶγξ, γγὸς, ἡ, SPHINX; item qui ænigmatice loquitur: à præced.

Σφίγξει, constrinx isse ἔ, a. 1. inf. act. verbi σφίγγω. f. γξω. a. 1. ἔσφιγξα.

Σφὶν, ipsis, dual. vel dat. pl. pro σφίσι, ab ἕ, sui. Th. ἕ, se.

Σφόδρα, vehementer, impetuosè; interdum nominaliter dicitur, ὁ σφόδρα, vehemens seu vehementissimus; unde, apud Aristot. H. An. l. 8. ἐν τοῖς σφόδρα ψύχεσι; item aliquando, σφόδρα seu σφόδρα γε, resonsioni affirmativæ adhibetur; pro, admodum, maximè; est adv. à seq. Them. Σφοδρὸς, ὰ, ὸν, impetuosus, qui impetu fertur; vegetus, &c. Vide.

ΣΦΟΔΡΟ'Σ, ὰ, ὸν, vehemens, validus.

Σφοδρότερον, acrior, vehementior; & σφοδρότερον, vehementius; compar. à præced. σφοδρὸς, ὰ, ὸν, vehementia; & σφοδρότης, ητος, ἡ, vehementia; & σφοδρύνω, ομαι, vehementem, seu vehementiorem reddo, & neutral. vehementior reddor, incrementum accipio; omnia, itidem ab eod.

Σφοδρῶς, vehementer, adv. à Σφοδρὸς.

Σφονδύλη, ης, seu σπονδύλη, ης, ἡ, radix silphio similis: item insectum quoddam, de blattarum genere. Th. σπόνδυλος.

Σφονδύλιον, τὸ, Idem quod σπονδύλιον, τὸ, & Th. σπόνδυλος. ὁ, Spondylus, &c. V. Sic &, σφόνδυλος, & σφονδύλιος, Attice dicuntur pro σπόνδυλος, & σπονδύλιος; pro verticillo fœminarum nenium Plutarchus utitur; Symp. 9. Probl. 24. Item, judicium calculi, σφόνδυλος dicitur; Hesych. & Eust. Item, ambitus aculei in scorpio; Hesych. & in plur. σφόνδυλοι, dicuntur etiam membrorum compages, &c, V.

Σφονδυλοδίνητος, verticillo tortus, vel fuso tortus, ου, ὁ, ἡ, ὸν, in Epigr. σφονδυλοδίνητος νήματι, filo quod verticillo ad fusum appenso tortum est; ex σφόνδυλος, ὁ, & δίνεω, ῶ, f. ήσω; à Th. δίνη, ἡ, &c. V. Item, σφονδυλόμματος, qui vel quæ ex inspectione vertebrarum in corpore humano aliquid prædicit; Pol. 7. 30. ex σφόνδυλος, idem quod, & pro, σπόνδυλος, ὁ, & μάντις, ὁ, ἡ, &c. V.

Σφὸς, ὴ, Dor. pro σφίτερος, suus: quod ab ἕ, sui. Th. ἕ, se.

Σφῷ, gen. sing. à σφὸς, suus, quod vide.

Σφραγιδεῖον, τὸ, sigillum; item, annulus signatorius; apud Plut. à Th. σφραγὶς, ίδος, V.

Σφραγιδονυχαρχοκομῶν, dicuntur ab Aristoph. homines voluptarii qui comam nutriunt, & digitos ad ungues usque annulis onerant, vel ungues explicunt; ex σφραγὶς, ίδος, ὄνυξ, υχος, ὁ, vel ἄρχος, ὁ, vel ἴρχος, τὸ, & Th. κόμη, ἡ, unde κομήτης, ου, ὁ, &c. Quæ V. Item, Σφραγιδοφυλάκιον, loculus in quo reponuntur σφραγῖδες, ων, ε, annuli signatorii, seu gemmis insignes; item, annuli pars in qua gemma fedet; funda, seu pala annuli; ex σφραγὶς, ίδος, & φυλάκη, ἡ, &c. V.

Σφραγίζω, obsigno sigillo, consigno, f. ίσω. p. ἐσφράγικα. a. 1. ἐσφράγισα. a. 1. imperat. act. σφράγισον, άτω. a. 1. sub. act. σφραγίσω, ης, ῃ. perf. pass. ἐσφράγισμαι a. 1. ind. pass. ἐσφραγίσθην, ης, ῃ a. 1. m. ἐσφραγισάμην, ω, ατο. Th. σφραγὶς, ίδος, ἡ.

Σφραγὶς, ίδος, ἡ, sigillum, signum: hinc σφραγίζω, signo, obsigno. f. ίσω.

Σφραγίσωνται, nom. pl. a. 1. part. act. &

Σφραγίσῃς, 2. sing. a. 1. sub. act. verbi σφραγίζω, obsigno, quod V.

Σφρηγὶς, Ion. pro σφραγὶς, quod V.

Σφράγισμα, ατος, τὸ, signum, sigillum, à 1. perf. pass. verbi σφραγίζω. Th. σφραγίς.

Σφραγιστὴρ, pro sigillo sumitur; apud L. Ect. Item, σφραγιστὴς, sigillator; Plut. Utrumque verbale à 3. perf. prat. pass. verbi σφραγίζω; in pass. σφραγίζομαι, obsignor, signo notor, &c. V.

Σφριγώσις, vehemens; item, florens, vegetus; à seq. Them. Σφριγάω, vide.

ΣΦΡΙΤΑΩ, ῶ, f. ήσω, turgeo, sum vegetus & corpore bene habito, lascivio. qu. à ασπαράω.

Σφυγματώδης, idem quod, σφυγμώδης; & ab cod. id V. Item, σφυγμὴ, ἡ, à veteribus nominatus fuit pulsus inordinatus, & incompositus; teste Gal. in lib. de pulf. Unde σφυγμικὸς, ὁ, vim habens ciendi pulsus; in quo pulsus consistunt; item, σφυγμὸς, ὁ, pulsus; motus cordis, venarum & arteriarum dilatatione & contractione factus; apud Aristot. in Meteor. terræ etiam tribuitur; atque indè σφυγμώδης, ωδ, ὁ ἡ ἡ, pulsitans; pulsui similis; qualis est in pulsu; unde, adv. σφυγμωδῶς, ut fit in pulsu; pulsum repræsentando; Gal. omnia, à seq. Th. σφύζω, V.

ΣΦΥΖΩ, f. ύξω, salio, pulso, mico, palpito, desiderio æstuo: quasi à φυσάω, inflare.

Σφύξις, εως, ἡ, pulsus: à præced.

ΣΦΥΡΑ, ας, ἡ, malleus: Σφυρὸν, ῦ, τὸ, malleolus, pedis extremitas: & pro imis montium partibus: in fl. τὰ σφυρά.

Σφύραινα, ἡ, piscis, quem Plin. l. 32. eudem à Latinis appellari scribit; Attici eum κίρκην nominant; Athen. l. 7. à Th. præced. σφύρα, ἡ, instrumentum fabrile; & quo occantur etiam glebæ; item, nomen ejusdem piscis marini, qui alias κίρκη dicitur, &c. V. Σφυρὸς, vide cum ασυκφάλη.

Σφυρήλατος, malleo ductus, seu fabricatus, i. e. ὁ τῇ σφύρᾳ ἐλαυνόμενος; ideoque solidus, non conflatus; apud Diod. Sic σφυρήλατον, τὸ, accipitur pro loculo, seu conditorio, quod malleo dictum fabricatumque est non conflatum; ex Σφύρα, ἡ, & Th. ἐλαύνω, f. άσω, ab ἐλάω, unde ἐλατὸς, ductilis, &c. V.

Σφυρήματα, τὰ, dicuntur ferramenta quædam; apud Hesych. à Them. σφύρα, ἡ, instrumentum fabrile, &c. Vide.

Σφύριον, vel σφυρίον, τὸ, malleolus, fabrile instrumentum; item, idem quod σφυρὸν, τὸ, id V. Item, σφυρίτις φλὲψ, malleoli vena; itidem, à σφυρὸν, τὸ, vide.

Σφυριστὴς, ου, ὁ, malleator: à σφύρα, malleus, & ιστὴς, labor. Th. κόπτω, f. ψω. p. m. κέκμηκα.

Σφυρὸν, τὸ, malleolus pedis; ut exp. quidam, à σφύρα deductum esse innuentes, ob mallei similitudinem; Il. ρ. & per Synechd. totus pes cum crure σφυρὸν dicitur, apud Oppian. de venat. l. 3. &c. Vide Th. σφύρα. Item, Σφυρὸν, ῦ, malleolos pedum calceis vel ocreis munio, vel corrig à subst ringo; Athen. l. 14. Unde, seq. verbale, σφυρωτὴρ, quod vide.

Σφυρωτὴρ, (ὑποδήματος Θ) corrigia calciamenti. Th. σφύρα.

Σφύσδην, Dor. pro σφύζην, quod vide.

Σφῶ, nom. & accus. dual. à σύ.

Σφωὶ, σφεῖ, nom. & accus. dual. abῦ, sui. Th. ὑ, ῖε.

Σφῶϊ, nom. & accus. dual. σφῶϊν, gen. & dat. dual. à σὺ, tu. Sed σφωΐτερος, gen. dual. ab ῦ, f. ῖ.

Σφωΐτερος, suus; aliquando tuus & vester: à σφῶϊ, vel σφῶϊν, quod vide.

Σχάδακες, ίτ, favi sucorum, soboles à, um; item, σχαδίζω, lacto; (nam σχαδίους, Etym. exp. πηλάσαι, lactare) pro quo etiam scribitur σχαλίζω; idem; utrumq; à seq. Th. σχαδὼν; unde plur. σχάδικες; sunt favi sucorum s.u apum, &c. V.

ΣΧΑΔΩΝ, όνος, ὁ, animal pennis & pedibus carens; cellæ, vel soboles apum: σχαδόνες, ὶς, favi.

Σχάζω, f. άσω, vide in σχάω.

Σχαλίδωσαι, ῶ, plagas erigo; nam σχαλίδωσαι, exp. erigere σχαλίδας, seu plagas, & furcis fulcire; unde verbale, σχαλίδωμα, idem cum, & utrumq; à seq. Th. σχαλὶς, ίδ Θ, furcula quâ attolluntur, sustentanturque retia, &c. V.

Σχαλίζω, dicitur pro σχαδίζω, id vide.

ΣΧΑΛΙΣ, ίδ Θ, ἡ, varus, paxillus; furcula attollendis retibus. q. σταλὶς.

Σχάσαις, Æol. pro σχάσας, a. 1. part. act. m. g. verbi σχάζω, cohibeo, inhibeo, f. άσω. a. 1. ἔσχασα. Th. σχάω, idem.

Σχασθῆλαι, impellerer, a. 1. opt. pass. verbi σχάω vel σχάζω, impello, f. άσω, a. 1. pass. ἐσχάσθην.

Σχάσις, εως, ἡ, scarificatio; apertura, seu incisura quæ fit cultro; item, σχασγελὰ, ἡ, funis, trochlea, aut aliquid hujusmodi aliud, quo organum intentum laxatur, vel erectum demittitur; item, funis ille qui in circo curforibus prætendi solebat, & quo laxato in cursum effundebantur; item, σχασμὸς, τὸ, pugio, seu scalpellus, quo utuntur in scarificando, seu in aperienda, & incidenda cute aut vena; in Hippiatr. Hesych. etiam est pars quædam in navi; & eidem σχασμοὶ sunt ὁρμηθῆναι, i. e. portus; omnia, à seq. Them. σχάω vel σχάζω, id V.

ΣΧΑΩ, ῶ, f. άσω, scarifico, scalpo, aperio, laxo, demitto, deduco, transfero, cohibeo. Est & σχέζω, idem.

Σχὲ, habe, a. 2. imperat. act. verbi ἔχω, habeo. a. 2. ἔσχον.

Σχεδάριον, ου, libellus, pugillaris, schedula, &c. Idem quod σχέδιον; & ab eod. viz. à σχίδη seq. &c. Vide.

Σχέδη, ης, ἡ, SCHEDA, tabula, in qua scribimus, proprie ex tempore: à σχεδὸν, ilico.

Σχίδη, præced. schedula est, seu tabella vel papyrus, aut philyra, aliudve in quo scribimus; proprie, aliquid tumultuarie, seu quod ex tempore in mentem nobis venit; quidam exp. pugillares, &c. V.

Σχίδλιω, propè, sensim, q. re ento gressu, ao ἴχω, retineo: vel à σχέδη.

Σχεδὴς, scil. νεῦς, navis quæ subito & tumultuarie fit; ἡ δι' ὀλίγα συμπαγεῖσα, & q. d. ex propinquo sumpta; teste Eust. Od. ε. schedia dicitur Ulpiano, i. e. ratis tumultuariæ & subitariæ operæ; vel tumultuarius pons; à Th. σχέδη; vel fœm. à masc. σχίδιος, &c. V.

Σχεδίλιω, adverbialiter, cominùs, accus. à σχίδιος.

Σχεδιάζω, f. άσω, ex tempore, vel tumultuarie facio; inconsideratè ago: à σχίδιος, quod V.

Σχεδίασμα, ατος, τὸ, opus ex tempore factum: à præced. verbo.

Σχίδιον, τὸ, tabellula ejusmodi qualis σχίδη, ἡ, à quo deducitur; Eust. exp. τὸ πρὸ χειρὸς λόγων ἰδιωτικὸν, schedula, schedium; pro eod. dicitur etiam σχεδάριον; sed σχίδιον, exp. etiam telum, seu hasta quâ cominus pugnatur; item, τὸ σχίδιον, tumultuarium opus, & subitarium, extemporale, neut. à σχίδιος, id V.

Σχίδιος, α, ον, subito factus; q. brevi tempore: σχεδία, (scil. ναῦς) navis tumultuariè facta. Them. σχεδίη.

Σχεδὸβεν, adv. propè, à σχεδίη.

ΣΧΕΔΟΝ, adv. propè, propemodum, juxta, cum dat. & cum genit. fortasse: hinc σχεδιάζω, ex tempore & tumultuario opere facio: σχεδίασμα, opus ex tempore factum: ἀυτοσχεδιάζω, ex tempore factus.

Σχὲθι, habe, præs. imperat. vel est 3. sing. imperf. pro ἴσχεθι. verbi σχέσω, habeo: à σχέω, Th. ἴσχω, idem.

Σχεθεὶς, ὶντ Θ, a. 1. part. pass. verbi ἴσχω, habeo: f. ὕξω & χήσω. a. 1. pass. ἐσχέθην.

Σχεθίμεν, Ion. & Dor. pro σχεθεῖν, habere, præt. 1. f. verbi σχέσω, pro ἴσχω.

Σχίζω, habeo: à σχέω, pro ἴσχω.

Σχηλίδες, αἱ, laterum carnes & pulpæ oblongæ. q. à σκηλὸς.

Σχήλιος, Ion. seu Dor. pro σχεῖν, a. 2. inf. act. verbi ἴσχω, habeo.

Σχηνδυνδὸν, in modum assularum; assulatim; item, σχηνδυνδὸς, assulosus: utrumque, à σχίδαξ, ακος, ἡ, assula; fragmentum, aut segmentum è ligno scissi; à Th. σχίζω, V.

Σχηνδυπὸς, cujus pedes in digitos fissi sunt; ità dicuntur aves, quarum in digitos pedum fissura divisa est; idem quod σχίζοπους, à σχίζω & ποῦς, vide.

Σχήνδυξ, vide paulo antè.

Σχὴν, ὴνος, ἡ, idem quod seq. σχίδ Θ, σ Θ, τὸ, fragmentum è ligno scisso; item, σχίδις, ῦ, ὁ, lacer, pannosus; item, σχίδια, τὰ, ligni fragmenta, & secamenta, quæ assulæ in marmore dicuntur; sed schidia, & assulas de lignis etiam posuere Vitruvius, Plautus, & Plinius; est neut. plur. a sing. σχίδιον, τὸ, assula; idem etiam quod σχίδ Θ, τὸ, & omnia, ab eod. Th. σχίζω, V.

Σχὴν, assula: à σχίζω, findo.

Σχηνδυνυχ Θ, ungulas habens fissas; ex σχίζω, unde σχίδ Θ, τὸ, & ὄνυξ, υχ Θ, ὁ, cujus comp. pleraque mutant o in ω, &c. V.

Σχὶζα & σχίζη, fissura: &

Σχίζης, dat. pl. Ion. à σχίζα, ης, ἡ, scissura. Th. σχίζω, findo.

Σχιζόπους, vide suprà, cum σχηνδυπὸς, item, σχιζόπ Θ, alas habens fissas; ex σχίζω & πτίερον, τὸ, &c. Vide.

ΣΧΙΖΩ, findo, SCINDO, disseco: f. ίσω. p. ἔσχικα. perf. pass. ἔσχισμαι. hinc σχίσμα, ατ Θ, τὸ, scissura: σχίδιον, ου, τὸ, assula: σχίν Θ, ου, ἡ, lentiscus: arbor.

Σχινδάλαμ Θ, & σκινδαλμὸς, idem cum seq. σχινδαλμὸς, V. Quod exp. etiam scitucza; quidam etiam exp. segmentum, sive assula ex calamo fisso; & comp. volunt ex σχίζω & κάλαμος, ὁ, &c. V.

Σχινδαλμὸς, ῦ, ὁ, assula: frustum τοῦ σχίζειν ablatum.

Σχινδυλία, unde verbale, σχινδύλησις, εως, ἡ, fissio quæ assulosè fit; Hippocr. ab eod. Them. σχίζω, diffindo, discindo, &c. V.

Σχινίλαιον, oleum lentiscinum; i. e. σχίνινον ἔλαιον, è lentisco factum oleum; ex seq. σχῖν Θ, ὁ, & ἔλαιον, τὸ, &c. V.

Σχινίζομαι, lentisci σόδδαι dentes repurgo; ad dentes purgandos & candefaciendos lentisco, seu lentisci σχίδαξι, vel cuspidibus, seu scillâ herbâ utor; item, σχίνιν Θ, lentiscinus; ut, σχίνη ῥάβδος; lentiscina resina, i. e. masticbe; sic σχίνινον ἔλαιον, lentiscinum oleum, quod ex maturo lentisci fructu conficitur; & σχίνιν Θ διν Θ, lentiscinum vinum; omnia, apud Diosc. variis in locis; item, σχινὶς, ίδ Θ, ἡ, bacca lentisci; fructus quem fert lentiscus arbor; omnia; à seq. σχῖν Θ, V.

Σχινοκέφαλ Θ, habens caput bulbo simile, i. e. oblongum; Plut. in Per. ex σχῖν Θ & κεφαλὴ, ἡ, V.

Σχῖν Θ, ου, ἡ, lentiscus arbor. Th. σχίζω, findo.

Σχῖν Θ, præced. lentiscus, frutex est ferens masticben; & ex ejus ligno, (quod lentiscum in neut. gen. vocat Martialis.) fiunt cuspides repurgandis dentibus accommodatæ, propter vim astringendi; unde, Etym. ità dici tradit, παρὰ τὸ σχίζειν; vel quod oculos quasi proscindat, & indè vi suâ lacrymas eliciat; interdum exp. schilla, seu squilla, ut apud Aristoph. in Pluto; Plinius posuit inter arbores quæ picem resinamque ferunt; l. 14. c. 22.

Σχιστοβάκτης, & σχιστοφὶξ, qui lentiscum mandit; unde, σχιστοφῖγες, ὶς, dicebantur homines molles & effœminati; q. d. lentisci arrosores, qui ad nitorem cancremque dentium frequenter commanducabant lentiscum; Suid. ex σχῖν Θ & τρίβω, f. τρίψομαι, und. τρῖξ, & τρίκτης, ὁ, &c. Vide.

Σχινώδης, ὁ ἡ ὁ, lentiscum referens, odore, colore, aut aliquâ aliâ similitudine; seu qui est è lentisci genere; à præced. σχῖν Θ, V.

Σχίσας, ἀντ Θ, a. 1. part. act. à σχίζω, findo. f. σω. p. ἔσχικα.

Σχιστὸν, ου, scissum esse, a. 1. inf. pass. verbi σχίζω, scindo. f. ίσω. a. 1. pass. ἐσχίσθην.

Σχίσις, εως, ἡ, scissio, fissio, vel fissura; Suid. Item σχισμὸς, ὁ, idem quod seq. σχίσμα, τὸ, scissura; dissidium, dissentio; quæ in Ecclesia dicitur, cum grex in contraria scinditur studia, & unione ruptâ, dissident qui priùs consenserant; item, in musicis duo σχίσματα, (ut & διαστήματα) δίεσιν efficiunt sive λεῖμμα, Boëth.

Σχίσμα, ατος, τὸ, fissura, dissidium, SCHISMA: à σχίζω.

Σχίσσας, conscindens, gem. ex pro σχίσας, a. 1. part. act. à σχίζω, findo: f. ίσω.

Σχιστὰ, αἱ, calceamentorum quoddam genus; apud Pol. à seq. σχιστὸς, qui findi & scindi potest; ut, σχιστὰ ξύλα; & lapis quidam σχιστὸς dicitur, quippe naturâ suâ fissilis; apud Dioscor. Item, appellatur & lac quoddam σχιστὸν, cujus serosa portio quodam modo exempta est à caseo, &c. V.

Σχιστὸς, ὴ, fissus, fissilis: à 3. perf. perf. pass. verbi σχίζω.

Σχοίατο, continerent, Ion. pro σχοῖντο, 3. pl. a. 2. opt. m. verbi ἴσχω, habeo. f. ὕξω, & σήσω. a. 2. ἔσχον.

Σχοίλιν, haberem, Att. pro σχοῖμι, a. 2. opt. act. verbi ejusd.

Σχοινία, ἡ, junci planta seu stirps una cum suo cespite; apud Theophr. H. l. 4. c. 13. sed exp. etiam funale, seu funis; scribitur etiam, & sic potius, σχοινιὰ, βαφτίνας; nomina enim περιεκτικὰ potius acui debent; à Th. σχοῖνος, ὁ, V.

Σχοινίζω, vide in σχοῖνος.

Σχοίνινος, junceus, ex junco factus; ab eod. σχοῖνος, V.

Σχοινίον, ου, τὸ, funiculus è junco plexus. Th. σχοῖνος, ου, ἡ, juncus.

Σχοίνισμα, τὸ, pars agri sune demensa & descripta; item, σχοινισμὸς, ὁ, dimensio & descriptio quæ fit funè; item, torturæ genus, quod funibus fit & fidiculis tractoriis; Plut. utrumq; verbale, à σχοινίζω, V.

Σχοινοσύμβολος, qui funem nauticum in spiram convolvit, & complicat; ex præced. σχοίνιον, τὸ, & σύμβολος, ὁ, à συμβάλλω, &c. V.

Σχοινοβάτης, qui funi junceo irambulat, funambulus; unde σχοινοβατία, junceo funi irambulo; vel simpl. inambulo funi; ex σχοῖνος & βαίνω, fut. βήσομαι, præt. βέβηκα, ut à βάω; unde, βατὴρ, βατία, &c. V. Item, σχοινόπλεκτος, è junco plexus, junco nexus. Athen. l. 3. ex σχοῖνος & πλέκω, f. πλέξω.

Hesych. exp. οἰκετικῶς. itidem, ab eod. verbo σχέω, V.

Σχετλιάζω, conqueror, tanquam miserabilia aut scelesta passus; quiritor, lamentor; unde verbalia, σχετλιασμὸς, quiritatio, lamentatio; apud Thuc. & σχετλιαστικὸς, conveniens τῇ σχετλιάζοντι, seu σχετλιασμοὺς indicans; miserabilis, indignabundus; omnia à seq. Th. σχέτλιος, V.

ΣΧΕΤΛΙΟΣ, α, infelix, miserabilis; miserabilis; item durus, sævus, refarius, q. à σχέω & τλάω, qui miseriam habet.

Σχετλιῶς, miserè, miserabiliter; item, scelerate; Isocr. est adv. à præced. Th. σχέτλιος, V.

Σχίνω, tenebatur, Ion. pro ἴσχετο, 3. sing. a. 2. m. verbi ἴσχω.

Σχίω, f. ήσω. p. ἔσχικα, habeo, inusit. ab ἴσχω. Hinc σχέσις, habitudo: σχῆμα, habitus.

Σχῆμα, ατ Θ, τὸ, forma, habitus, gestus, SCHEMA, seu figura, vide præced.

Σχημάτιον, ου, τὸ, idem quod ὑπόχρημα, ἡ, taticulus; staticulum dicitur Plauto; quod erat saltationis genus, quando saltator nunc profiliebat, nunc stabat; à præced. σχῆμα, ατ Θ, V.

Σχηματίζω, formo, figuro, assimilo: à præced.

Σχηματισμὸς, situs, habitus; verbale, à præced. σχηματίζω, V.

Σχηματισμὸς, ῦ, ὁ, cultus corporis, vel sermonis; factus: à præced. perf. pass.

Σχηματοποιέομαι, ῶμαι, fingo, conformo, informo; sed exp. &, gesticulationi servio; schemata saltationis cujusque imitor; Pol. 4. 13. Unde, part. præs. σχηματοποιούμεν Θ, qui ingenuè non loquitur & simpliciter, sed efficto vultu, & sermone assimulato; quales sunt saltatores, in multas sese species assimulantes; item, σχηματοποιία, gestuum schematumque in saltando effictio; Athen. l. 14. ex σχῆμα, ατος, & ποιέω, &c. V.

Σχοῖς, f. ι. inf. act. σχοῖδαι, f. inf. m. verbi σχέω, inusit. pro ἴσχω, habeo, f. ὕξω, & σήσω.

Σχοῖσι, ων, habitus; idem quod ἕξις, Hesych. ὄρεσι, eidem; item, σχοινία, ἡ, anchora; quâ viz. navis retinetur; unumq; ab eod. verbo σέω, V.

Σχοίαζε, obumbro; idem quod, & pro σκιάζω, id V.

Σχιδακηδὸν, in modum assularum; assulatim; item, σχιδακώδης, assulosus: utrumque, à σχίδαξ, ακ Θ, ἡ, assula; fragmentum, aut segmentum è ligno scisso; à Th. σχίζω, V.

Σχιδωπὸς, cujus pedes in digitos fissi sunt; ità dicuntur aves, quarum in digitos pedum fissura divisa est; idem quod σχίζοπους, à σχίζω & πούς, vide.

Σχοῖνος, vide paulo antè.

Σχοῖνος, ὁ, ἡ, lentiscus arbor. Th. σχίζω, findo.

Σχοῖνος, præced. lentiscus, frutex est ferens masticben; & ex ejus ligno, (quod lentiscum in neut. gen. vocat Martialis.) fiunt cuspides repurgandis dentibus accommodatæ, propter vim astringendi; unde, Etym. ità dici tradit, παρὰ τὸ σχίζειν; vel quod oculos quasi proscindat, & indè vi suâ lacrymas eliciat; interdum exp. schilla, seu squilla, ut apud Aristoph. in Pluto; Plinius posuit inter arbores quæ picem resinamque ferunt; l. 14. c. 22.

Σχοινοτρώκτης, & σχοινοτρῳξ, qui lentiscum mandit; unde, σχοινοτρῶγες, ὶς, dicebantur homines molles & effœminati; q. d. lentisci arrosores, qui ad nitorem cancremque dentium frequenter commanducabant lentiscum; Suid. ex σχῖν Θ & τρίβω, f. τρίψομαι, und. τρῖξ, & τρίκτης, ὁ, &c. Vide.

Σχοινώδης, ὁ ἡ ὁ, lentiscum referens, odore, colore, aut aliquâ aliâ similitudine; seu qui est è lentisci genere; à præced. σχῖν Θ, V.

Σχοῖσαι, ῶν Θ, a. 1. part. act. à σχίζω, findo. f. σω. p. ἔσχικα.

Σχιστὸν, ου, scissum esse, a. 1. inf. pass. verbi σχίζω, scindo. f. ίσω. a. 1. pass. ἐσχίσθην.

Σχίσις, εως, ἡ, scissio, fissio, vel fissura; Suid. Item σχισμὸς, ὁ, idem quod seq. σχίσμα, τὸ, scissura; dissidium, dissentio; quæ in Ecclesia dicitur, cum grex in contraria scinditur studia, & unione ruptâ, dissident qui priùs consenserant; item, in musicis duo σχίσματα, (ut & διαστήματα) δίεσιν efficiunt sive λεῖμμα, Boëth.

Σχίσμα, ατος, τὸ, fissura, dissidium, SCHISMA: à σχίζω.

Σχίσσας, conscindens, gem. ex pro σχίσας, a. 1. part. act. à σχίζω, findo: f. ίσω.

Σχιστὰ, αἱ, calceamentorum quoddam genus; apud Pol. à seq. σχιστὸς, qui findi & scindi potest; ut, σχιστὰ ξύλα; & lapis quidam σχιστὸς dicitur, quippe naturâ suâ fissilis; apud Dioscor. Item, appellatur & lac quoddam σχιστὸν, cujus serosa portio quodam modo exempta est à caseo, &c. V.

Σχιστὸς, ὴ, fissus, fissilis: à 3. perf. perf. pass. verbi σχίζω.

Σχοίατο, continerent, Ion. pro σχοῖντο, 3. pl. a. 2. opt. m. verbi ἴσχω, habeo. f. ὕξω, & σήσω. a. 2. ἔσχον.

Σχοίλιν, haberem, Att. pro σχοῖμι, a. 2. opt. act. verbi ejusd.

Σχοινία, ἡ, junci planta seu stirps una cum suo cespite; apud Theophr. H. l. 4. c. 13. sed exp. etiam funale, seu funis; scribitur etiam, & sic potius, σχοινιὰ, βαφτίνας; nomina enim περιεκτικὰ potius acui debent; à Th. σχοῖνος, ὁ, V.

Σχοινίζω, vide in σχοῖνος.

Σχοίνινος, junceus, ex junco factus; ab eod. σχοῖνος, V.

Σχοινίον, ου, τὸ, funiculus è junco plexus. Th. σχοῖνος, ου, ἡ, juncus.

Σχοίσμα, τὸ, pars agri sune demensa & descripta; item, σχοινισμὸς, ὁ, dimensio & descriptio quæ fit funè; item, torturæ genus, quod funibus fit & fidiculis tractoriis; Plut. utrumq; verbale, à σχοινίζω, V.

Σχοινοσύμβολος, qui funem nauticum in spiram convolvit, & complicat; ex præced. σχοίνιον, τὸ, & σύμβολος, ὁ, à συμβάλλω, &c. V.

Σχοινοβάτης, qui funi junceo irambulat, funambulus; unde σχοινοβατία, junceo funi irambulo; vel simpl. inambulo funi; ex σχοῖνος & βαίνω, fut. βήσομαι, præt. βέβηκα, ut à βάω; unde, βατὴρ, βατία, &c. V. Item, σχοινόπλεκτος, è junco plexus, junco nexus. Athen. l. 3. ex σχοῖνος & πλέκω, f. πλέξω.

ξω; unde, πλικτὸς, ὁ, &c. V. Sic &, ὁ χειροπλόκος, qui è junco funes torquet, seu nectit; ex iisd. σχοῖνος & πλέκω; unde, πλοκὴ, ἡ, a præt. med. πέπλοκα, &c. V. Item, σχοινοπλόκης, juncearum restium venditor; vel simpl. qui restes, & funes vendit; ex σχοῖνος, ὁ, & πωλέω, unde, πώλης, ὁ, &c. V.

ΣΧΟΙΝΟΣ, ου, ἡ, juncus; funis è junco: est idoneus ad τὸ σχίζειν, id est, retinendum, ligandum. Hinc χοινίον, ου, τὸ, funiculus è junco plexus: χοινίζω, fune metior, circumscribo & finio.

Σχοῖνος, pro mensura 60 stadiorum. Est vox Ægyptiaca; nempe duplex parasanga.

Σχοινοτρόφος, qui funem è junco torquet; ex σχοῖνος & τρέφω, unde τροφὴ, ἡ, &c. V.

Σχοινοτενὴς, ἐος, ὁ, ἡ, funibus extensus, longus. Ex σχοῖνος & τείνω, tendo.

Σχοινοτενῶς, in modum funis extensi in longum; porrectè, prolixè, intensè; est adv. à præced. σχοινοτενὴς, V Item, σχοινοτρόφος, junceum funem gestans; seu simpl. qui funem gerit; ex σχοῖνος & φορέω, &c. V.

Σχοῖντο, 3. pl. a. 2. opt. m. verbi ἔχω, habeo. f. ἔζω. & σχίσω, a. 2. m. ἐχόμην.

Σχοινώδης, ες, ὁ, ἡ, juncosus, junceus; juncum referens; è junci genere; à Th. σχοῖνος, V.

Σχολάζοι, otiosus esset; 3. sing. præs. opt. verbi σχολάζω, quod V.

Σχολάζω, otior, vaco, cum dat. f. άσω. p. ἐσχόλακα. perf. pass. ἐσχόλασμαι, σαι, σται. Th. σχολὴ, otium.

Σχολαῖος, α, ὁ, lentus, tardus, segnis; unde compar. σχολαίτερος, & per Sync. σχολαίτερος, tardior, segnior; & superl. σχολαίτατος, & per Sync. σχολαίτατος, maximè segnis, tardissimus; à σχολὴ, ἡ, V. Item, σχολαίτης, ητος, ἡ, tarditas, cunctatio; Thuc. l. 2, à præced. σχολαῖος, V.

Σχολαίτερον, seu ον, adv. tardius, segnius. Th. σχολὴ, otium.

Σχολαίως, per otium; seu lentè, tardè, cunctanter; est adv. à σχολαῖος, V. Unde etiam, σχολαιότερον, & per Sync. σχολαίτερον, tardius, segniùs; & σχολαίτατα, per Sync. σχολαίτατα, tardissimè, cunctantissimè; adv. compar. & superl. ab eod.

Σχολάρχης, scholarcha, i. e. qui scholæ præest; unde σχολαρχέω, ῶ, scholarcha sum; scholæ præsum; ex σχολὴ, ἡ, & ἀρχὴ, ἡ, unde ἀρχὸς, ὁ, &c. Vide.

Σχολαστήριον, τὸ, locus, in quo commodè otium agitur, & quies datur post labores; exp. & exedra, apud Athen. l. 5. ab aliis etiam, schola; item, σχολαστὴς, ἔ, ὁ, otium agens, otio indulgens, qui deditus est otio; Plut. & interdum adjectivè, pro otiosus; ut σχολαστὴς βίος, apud eund sed exp. & nise pulus; unde. σχολαστικὸς, qui otiari solet; otio deditus; Aristot. Pol. 8. ἡ σχολαστικὴ, cœtus festi, apud eund. Pol. 6. & τὸ σχολαστικὸν, otianli facultas, vel otium; apud eund. Eth. 10. c. 7. omnia verbalia, à σχολάζω, sum otiosus; item, studeo, discipulus, seu auditor sum; item, σχολάζουσα ἐκκλησία, dicitur vacans ecclesia, i. e. rectore & pastore carens; ut à σχολαστὴς, præced. dicitur, σχολαστὴς ὄχλος; otiosa turba, seu multitudo ferians; apud Plut. in Sol. Item, σχολαστικὸς, præced. exp. vacans studiis, scholasticus, studiosus, &c. V.

ΣΧΟΛΗ, ῆς, ἡ, otium, vacatio, lucubratio; SCHOLA.

Σχολὴ, præced. exp. lucubratio, quam quis facit. per otium, seu in otio composuit; apud Plut. Item, ipse etiam locus, in quo otium impenditur alicui rei; σχολὴ nominatur, ut ἐν ταῖς σχολαῖς τῶν φιλοσόφων; in scholis Philosophorum; apud eund. Plut. in Pericle. Item, dicitur aliquis σχολὴν ἄγειν, qui otiosus est, & otium terit; item, in dat. σχολῇ, adverbialiter sumitur, & significat otiosè, per otium; item, lentè, tardè; more hominum otiosorum; Thuc. l. 3. Item, vix, ægrè, magno cum labore; Xen. Pæd. 4. Item, haudquaquam, nullo modo, nullatenus; Soph. in Oedip. Tyr. & sic etiam apud Aristot. Metaph. 2.

Σχολεῖον, τὸ, ludus literarius; Suid. Item σχολεῖα, ad scholas pertinens; scholis conveniens; ut σχολικὰ ὑπομνήματα, Athen. l. 3. Item, σχόλιον, τὸ, glossema; quod vel scribitur in id quod per otium legitur; vel quod per otium scriptum explicationem continet vocabulorum intellectu difficilium; teste Etym. & Lucian. in vit. sua; unde, σχολιάζω, illustro scholiis; & inde, σχολιαστὴς, scholiastes; qui scholia scribit in aliquem authorem, & iis eum illustrat; ut σχολιασταὶ Ἡσιόδου; apud Eust. Omnia à præced. Them. σχολὴ, V.

Σχολιζέμεν, qui tenuit, a. 2. part. m. verbi ἔχω, habeo. a. 2. m. ἐσχόλιον.

Σχῆ, habe, a. 2. imperat. m. verbi ejusd.

Σχῆ, 2. 2. sub. act. alii volunt esse f. 2. ind. act. verbi ejusd.

Σῶαι, acc. sing. f. g. à σῶς, idem quod σᾶς, idem quod. Th. σόος, ου, salvus.

Σωβῆς, ἐος, ὁ, proprium viri nomen. Sogenes.

Σωίσκε, Ion. pro ἔσωιε, servabat, 3. sing. imperf. act. verbi σώω, idem quod σώζω, servo. Th. σόος, salvus.

Σῴζει, 3. sing. ind. act. σῴζει, servârit, 3. sing. præs. opt. verbi σῴζω, servo, quod V.

Σωζόμεσθον, α, & in dat. pl. Ion. σωζομέῃσι, præt. part. pass. verbi σώζω, servo, quod V.

Σῴζω, servo, f. σω. p. σέσωκα. a. 1. ἔσωσα. a. 1. imperat. act σῶσον, σῶσα. a. 1. sub. σώσω, ῃς, ῃ. perf. pass. σέσωσμαι. a. 1. pass. ἐσώθην. præs. part pass. σῳζόμενος, Th. σόος, salvus.

Σωθεὶς, ἐντος, servatus, a. 1. part. pass. verbi σώζω, servo. a. 1. pass. ἐσώθην.

Σῳθῆναι, a. 1. inf. pass. σωθῆσθαι, f. pl. & σωθήσεσθαι, 3. pl. f. 1. ind. pass. verbi σώζω, servo, quod V.

Σωΐω, possum, valeo: à σῶς, sanus. Th. σόος, idem.

Σωκλείδας, α, ὁ, Dor. pro Σωκλείδης, ου, ὁ, Est autem πατρωνυμικὸν, ἀπὸ τοῦ κυρίου Σωκλῆς, ἔους, ὁ.

Σῶκος, servator. Mercurii Epitheton pro σωσίοικος; à σῶς, servo, & οἶκος, domus.

Σωκράτης, ους, ὁ, SOCRATES, vocat. ὦ Σώκρατες.

Σωκρατικὸς, ὴ, SOCRATICUS: à præc.

ΣΩΛΗΝ, ῆνος, ὁ, canalis, tubus.

Σωληνάριον, sive σωληνίσκος, canaliculus, tubulus, Siphunculus; Eust. diminut. à præced. Th. σωλὴν, ῆνος, fistula, velut in aquæ ductu; Plut. apud Chirurges est instrumentum rotundum, obliquum, cavum, in quo crus, aut femur fractum ponitur, & continetur; sic etiam, ab anatomicis dicitur medium foramen, quo omnes cervicis vertebræ perviæ sunt, & spinæ medulla à cerebro descendit; quoniam ad canalis similitudinem accedit; vide Pol. Item, indè σωλῆτες, apud Aristot. & Athen. l. 3, pisces sunt testacei generis, quorum conchæ tubuli modo oblongæ; Plinio, ungues, seu dactyli; unde etiam, σωληνιστὴς, οῦ, ὁ, qui piscatur σωλῆτας, pisces; Athen. l. 3.

Σωληνοθήκαι, qui piscatur pisces, qui σωλῆτες vocantur; ex σωλὴν, ῆνος, & θήκη, ἡ, venatio, &c. V.

Σῶμ' pro σῶμα, quod V.

ΣΩΜΑ, ατος, τὸ, corpus. dat. σώματι. nom. pl. σώματα, corpora, servi. q. σῶν ἅμα, sanus sanguis. Hinc σωμάτιον, ου, τὸ, corpusculum, σωματικὸς, ὴ, corporalis: σωματοποιῶ, corpus esse facio.

Σωμασκέω, ῶ, corpus exerceo; de gymnasticis exercitationibus, quales sunt athletarum, peculiariter dicitur; Athen. l. 12. Unde, σωμασκία, corporis exercitatio; ex σῶμα & ἀσκέω, vide.

Σωματεῖον, corpus; i. e. multitudo aliqua sedes conjunctas habens, & iisdem vivens legibus; unde & pro collegio accipitur; in Pand. Item, σωματεῖα, τὰ, dicuntur scenæ histrionicæ ad tales usque demissæ; & totum corpus integrum; Pol. l. 4. c. 18. à præced. Th. σῶμα, ατος, V.

Σωματέμπορος, corporum humanorum mercaturam exercens, emendo ea & vende do pro mancipiis; unde, σωματεμπορία, servorum corporum mercaturam exerceo; mancipia emo, ac revendo; ex σῶμα, ατος, & ἔμπορος, ὁ, vide.

Σωμάτια, αἱ, dicuntur membranulæ quibus utuntur ad scriptiones; ut & σωμάτιον, τὸ, seq. exp. etiam codex, ac liber, &c. Vide. Item, σωμάτια, τὰ, numerantur inter ornamenta scenica; apud Luc. neut. plur. ab eod. σωμάτιον, V.

Σωμα-

Σωματικὸς, ὴ, ὸν, corporeus, a, um, à præced.

Σωματικῶς, adverbial. corporaliter: à præced.

Σωμάτιον, α, τὸ, corpusculum. Them. σῶμα.

Σωματοειδὴς, ὁς, ὁ, ἡ, corpus referens, corpulentus, corporeus; ex σῶμα, ατος, & εἶδος, τὸ, V. Item σωματοκέφαλος, q. d. corporum caupo, hominum venditor, mango, ex σῶμα, ατος, τὸ, & κεφαλὴ, ὁ, &c. V. Item σωματοποιῶ, corpus esse facio; i. e. quod ante dispersum disjectumque erat, in unum velut corpus cogo: Item corpulentum reddo; corpus reficio, laboribus, fame, aut morbo emaceratum; & general. augeo, auctiorem ac validiorem reddo: Item corpus seu rem corpoream esse fingo; corpus fingo, seu formo, & in pass. σωματοποιοῦμαι, augeor, validior fio; ex σῶμα, ατος, τὸ, & ποιέω; V. Item σωματοφύλαξ, corporis custos, seu qui latus alicujus stipat, satelles; ex σῶμα, ατος, τὸ, & φύλαξ, ὁ, &c. V.

Σωματότης, ητος, ἡ, corporis ratio, quasi dicas corporietas; Merc. Trism. Item σωματόω, ῶ, corpus esse facio, corporeâ naturâ induo; & in pass. σωματοῦσθαι, corporeum fieri, corpoream naturam induere, seu sumere; unde verbale σωμάτωσις, ἡ; ipsa actio corporeum aliquid efficiendi: omnia à Them. σῶμα, ατος, τὸ, quod dictum quasi σῶμα; vel quoniam anima in corpore quasi sepulta est; vel quoniam ejus ministero utitur ad res, quas sibi obsignarit, significandas, explicandasque; aut παρὰ τὸ σώω, vel σῴζω, quod in corpore tanquam in carcere ferveur, ut Socrates docet, apud Plat. in Crat. tam animatis, quam inanimatis tribuitur: Item in plur σώματα, τὰ, dicuntur servi, mancipia, domesticum famulitium; atque inde etiam est adjectiv. σωματικὸς, ὴ, ὸν, corporeus, corporeâ naturâ prædituς; sed expon. & corpulentus, &c. V.

Σωσὶ, vel σώ, ὁ, ἡ, idem quod, ab & pro σῶς, ῶ, ὸν, ἡ, q. v.

Σώπολις, ὁ, nomen viri. Gr. salvus pater.

Σωρακὶς, dicitur esse instrumentum equisonis cavum, quo equi crines cohibentur; Poll. l. 1. à Them. σωρὸς, ὁ; vide.

Σώρακος, vasis genus; à σωρὸς, quia in id quædam σωρεύονται, acervantur.

Σώρακος, præced. Poll. vas esse dicit, in quo histriones vestimenta sua reponunt; Hesych. vero vas in quod ficus conjiciuntur; sed expon. etiam, acervus; ut apud Aristoph. quum inquit κακὸν πρᾶγμ' ὁμοῦ σωλὴν μοι σώρακον, &c. V. Item σωρεία, ἡ, acervus, congeries; ab eod. Th. σωρὸς; V. Item σωρείτης, ου, ὁ, sorites; argumentationis quoddam genus apud Dialecticos, senat; q. d, syllogismus acervalis; cavillationum congeries quædam; quâ ab evidenter veris, per brevissimas mutationes, disputatio, ad ea quæ evidenter falsa sunt, perducitur: Item σωρεὶς, idem cum Them. σωρὸς, factum ex σωρίω, sicut Φαλὸς, ex φολδῶ; inquiunt Etym. & Eust. qui etiam addunt σωρὸς, contractum esse ex ifto σωρεὸς; Item σώρωμα, ατος, τὸ, cumulus, acervus; verbale à seq. σωρόω; V.

Σωρεύσασα, a. 1. part. act. f. g. à

Σωρεύω, coacervo: f. εὔσω, p. σεσώρευκα. perf. pass. σεσώρευμαι. perf. part. passiv. σεσωρευμένος, η, ον, cumulatus, a, um. Th. σωρὸς.

Σώρευσις, εως, ἡ, acervatio, cumulatio; & σωρεύτης, acervatus, cumulatus; Athen. l. 7. verbalia, à præced. verbo σωρεύω; V. Item σωρηδὸν; vide in seq. Th. σωρὸς.

ΣΩΡΟΣ, ου, ὁ, acervus, cumulus. Hinc σωρεύω, cumulo: σωρηδὸν, acervatim, cumulatim, adv.

Σῶς, integer, salvus: & σῶν, idem quod σόος, & contracte σᾶς, ὁ, ἡ, & neutr. σᾶ.

Σῶσαι, servare, a. 1. inf. act. &

Σώσασα, a. 1. part. act. f. g. &

Σώσασθαι, a. 1. inf. m. verbi σῴζω, servo, quod vide.

Σῶσε, 3. singular. f. 1. ind. activ. verbi ejusdem.

Σωθένης, ους, ὁ, nomen viri. Gr. cui vires sunt integræ.

Σῶσι, servant, per Crasin pro σῴζουσι, vel σωΐσι, à σῴζω vel σώω. Th. σόος, salvus.

Σωσίοικος, domus conservans, domum sospitator; Hesych. pro eod. per Crasin factum existimatur σῶκος; quod est Mercurii Epith. Il. v. id vide: ex σώζω, f. σώσω, & οἶκος, ὁ, &c. V. Item σωσίπολις, urbes conservans; ex σῴζω, f. σω, & πόλις, &c. V.

Σωσίπατρος, ου, ὁ, nomen viri, Gr. conservatio patris.

Σῶσον, ατω, a. 1. imperat. act. σώσων, f. 1. part. act. verbi σῴζω, servo; quod vide.

Σωστικὸς, ὁ, servandi, seu conservandi vim habens, conservator, tutator; à σῴζω, f. σω. V.

Σῶφερν, ου, τὸ, merces, quæ datur medico ob sanationem: à σῴζω, servo. Them. σόος, salvus.

Σώτειρα, ας, ἡ, Poët. pro σώσασα, ης, ἡ, servatrix, liberatrix: &

Σωτὴρ, ῆρος, ὁ, servator, salvator. Them. σόος, salvus.

Σωτηρία, ας, ἡ, conservatio, salus: &

Σωτήριος, ου, ὁ, ἡ, salutifer: σωτήριον, τὸ, salus. Th. σόος, salvus.

Σωτήρια, τὰ, scil. ἱερὰ, sacra seu festa quæ agitantur in honorem σωτῆρος θεοῦ; apud Herodian. & Luc. neut. pl. à præcedent. σωτήριος, V. Item σωτηριακὸν, pretium quod pro funeris elatione datur: Item σωτηριώδης, salutaris, qui salutem dat, sospitalis; utrumque itidem ab eod.

Σωτῆρες, rotæ curvatura, ἀψῖδες, rotæ ligna in ejus rotundatione; i. e. ἐν τῷ κύκλῳ κῆ ἀξονιεῖαι, quæ radios continent, ferramenta vero, quæ curvaturam ambiunt & cingunt καυδοὶ dicuntur; canthum etiam dixit Juvenal. est à seq. σωτῆρ, τὸ; unde neut. plu. σῶτρα, τὰ, idem, &c. Vide etiam infrà cum σώω.

Σῶξυν, υ, τὸ, lignum orbiculare rotæ, quod radios in se σώζῃ· qu. à ζέω, rigito.

Σώφερν, pro σώφρονα, acc. sing. à σώφρων; quod vide.

Σωφρῶν, τος, modestia, temperantia; Item prudentia; est neut. à masc. σώφρων, ονος, V.

Σωφρονίω, ῶ, sum sobrius, sanâ mente sum praditus: f. ίσω, p. σεσωφρόνικα. a. 1. ἐσωφρόνησα, a. 1. imperativ. σωφρόνησον, ατω, à σώφρων, sobrius; quod vide.

Σωφρόνη, ης, ἡ, SOPHRONE, propr. nom.

Σωφρόνημα, moderatione factum, & prudenter, pudicum facinus & factum; Xenoph. est. verbale à σωφρονέω; V.

Σωφρονίζω, doceo. sapere, bonis moribus imbuo: f. ίσω, p. σεσωφρόνικα, perfect. pass. σεσωφρόνισμαι, unde σωφρονισμὸς, ὁ, ὁ, sanitas animi; castigatio, emendatio: ex σώφρων, sobrius; quod vide.

Σωφρονικὸς, qui naturâ comparatus est ad temperantiam: Item modestiæ & moderationi deditus; unde adv. σωφρονικῶς, ut decet eum qui est σωφρονικὸς, à σωφρονέω; V.

Σωφρονιστὴς, SOPHRONIS-CUS.

Σωφρόνισμα, τὸ, id quo quis castigatur, & emendatur, verbale à σωφρονίζω. unde etiam seq. σωφρονισμὸς, expon. castigatio, &c. V.

Σωφρονισμὸς, ὁ, vide in σωφρονίζω.

Σωφρονιστὴς, οῦ, ὁ, castigator, emendator; Thuc. l. 3. & 6. Itidem verbale ab eod. σωφρονίζω; V.

Σωφρονιστῆρες, dicuntur gemini dentes, à Cleanthe; quod omnium extremi nascantur circa vigesimum annum; ἐπὶ τοῦτο τῶν σωφρονεῖν ἥκειν, inquit Etymol. vel quasi secum adducentes τοῦτο σωφρονισόμενα, à σωφρονέω, sic vel σωφρονιστὴς: Item σωφρονιστήριον, τὸ; q. d. castigatorium, numen carceris, carcer correctionis: Itidem ab eodem σωφρονίζω; Item σωφρονίντως, prudenter se gerendo; vel utendo prudentiâ: Item modestè, moderatè, modicè; est adverb. à σωφρονέω; mentis sum compos, prudens sum, prudenter me gero; Item modestus, temperans, castus & pudicus sum, & taliter me gero; unde in pass. σωφρονεῖσθαι, dicitur quod modestè, & temperanter geritur, &c. V.

Σώφρονι, temperantibus, dat. pl. à σώφρων quod V.

Σωφροσύνη, ης, ἡ, temperantia, sobrietas; Item, mentis sanitas: à seq. quod vide.

Σώφρων, ονος, ὁ, ἡ, temperans: gen. pl. σωφρόνων, hinc σωφρόνως, adv. temperanter. Ex σόος, contracte σῶς, sanus, & φρὴν, mens.

Σωχὼ, idem cum seq. σώχω, πεῖσαι, λεῶσαι, &c. V.

Σώχω, tero: à σείω, quatio.

Σώω, idem quod σῴω, citato gressu currere cogo, in fugam conjicio; unde pass. imperf. σώοντο, Hesych. expon. ὠρμῶντο; unde σώξων, præced. paulò ante, deducitur; quod etiam scribitur σῶρον, τὸ; ut & σώτρομα, pro σώτρωμα,

τρόμμα, lignum orbiculare rotæ extimum, quod radios in se continet; lignea circumferentia rotæ, seu rotæ curvatura lignea, &c. Omnia à Them. σείω, unde σῶ, σοῦμαι, &c. V. Item σώω, servo, conservo, & in pass. σώομαι, servor incolumis, conservor; idem quod & à σόω, fut. σόσω, à Them. σῶ, ὁ, &c. V.

T.

TEst decima nona litera. Et in numeris trecentorum signum est. Attici ea pro σ, utuntur: & τ. Ion. pro θ. Dor. pro κ.

Τά, hæc, τάσε, τάσδε, τάδε, cum Enclitic. nom. pl. n. g. ab ὁ, ἡ, τό, hic, hæc, hoc. Et τά. Dor. pro τῆ. Tum τέ, Dor. pro τῇ, τᾶδε, pro τῇδε.

Ταβελλίων, ωνος, ὁ, scriba civitatis, à secretis, sive consiliis; ὁ τὰ τ' πόλεως, γράφων συμβόλαια; Suid. Item ταβελλίων, τὸ, caupona, seu potius cauponula, diversorium, καπηλεῖον· Suid. Item τάβλας, tabula, in qua luditur tesseris; in Epigram. & apud Suid. ταβλίζειν, tabulis ludere, quod facere prohibentur Episcopi, quidam Justiniani constitutione; unde ταβλιστής, qui tesseris ludit; Suid. omnia Græca à Latinis mutuata vocabula.

Ταβιδά, ᾶς, ἡ, nomen mul. Syr. capræa, dama. Ταβιτί, Scythicè Vesta nominatur.

Ταγαθόν, τό; i. e. τὸ ἀγαθόν, bonum, & aliquando summum bonum; apud Aristot. & Plat. &c. i. e. τὸ αὐτοαγαθόν, bonum per se, sive ipsum per se bonum.

Ταγᾶς, ὁ, qui facit quidpiam ab alio jussus. subditus, subjectus; Hesych. est à ταγή, ἡ, quod à τάσσω, ὁ, quæ V.

ΤΑΓΗ, ῆς, ἡ, rancor, cum vigor naturalis perit, & res ἠκμακυῖα, mollescit. Hinc ταγήσω, ῶ, rancidus: ταγήζω, rancidos fio. Hinc etiam Angl. Tang.

Ταγεία, ᾶς, principatus, seu ducatus; Item præfectura, à ταγεύω; V.

Ταγεῖς, constitutus; a. 2. part. pass. à τάσσω, ordino: fut. ξω, aor. 2. pass. ἐτάγην.

Ταγεῖον, sum summus magistratus; sive summum administro magistratum, à ταγός, ὁ; V. Item ταγή, ἡ, principatus, præfectura; ab eod. V.

Τάγιστος, Att. & Dor. pro τὸ ἀγχιστ.

Τάγμα, τό, militum centuriatorum certus numerus, cohors, legio; Plut. in Cam. & in Fab. Max. & apud Herodian. τὸ ἱππικὸν τάγμα, expon. equestris ordo, & general. etiam expon. ordo; unde ταγματικός, ad cohortem, seu legionem pertinens; verbale à τάσσω, vel τάττω, f. ξω, &c. V.

Ταγματάρχης, qui cohorti præest, seu turmæ aut legioni: ex τάγμα, ατος, & ἀρχή, ἡς; unde ἄρχω, &c. V.

Ταγός, οῦ, ὁ, dux; Imperator; vel præfectus, præses; Il. ψ. in Thessalia sic dictus fuit summus magistratus; Xen. in Hell. est Itidem, à Th. τάσσω, f. ξω, &c. V.

Τάζω, extendo, ab inusit. τάω, capio, a. 2. ἔταγον, unde a. 2. part. ταγών, & Poët. ταγών, Th. τείνω, tendo: f. σῶ, p. τέτακα. a. 1. pass. ἐτάθην.

Τασεῖς, extensus, aorist. 1. part. passiv. verbi τείνω, extendo: aor. 1. passiv. ἐτάθην.

Ταῦδεν, intendantur, 3. pl. a. 1. sub. pass. verbi ejusd.

Ταῦ, Ion. pro οὗ. & Dor. pro οὗ. τοῦτο, pro οὗ.

Ταῦρος, ου, ἡ; Stephanus περὶ πόλεων, docet & urbem, & promontorium, & portum ita vocari.

Ταυία, ας, ἡ, TÆNIA, fascia, vitta, corona. Item agger arenæ sub aquis latens, pulvinus, dorsum. Them. τείνω, tendo.

Ταινίον, & ταινίδιον, τὸ, fasciola pectoralis aut ornamentum collare; Etym. & Poll. l. 7. Item ταινίον, tæniâ redimio, & corono; utrumque à præced. ταινία, ἡ; vide.

Τάκαια, Dor. & Ion. pro τήκεται, & hoc pro τήκη, 2. sing. præsent. passiv. verbi τήκω, Dor. pro τήκω, liquefacio: f. ξω.

Τακείς, ἐντος, liquefactus, a. 2 part. pass. verbi τήκω, liquefacio; f. ξω, aorist. 2. ἔτακον.

Τακερός, ὰ, όν, quod liquescit, molle est: à τήκω, liquefacio.

Τακιερός, instar eorum quæ τακιερὰ dicuntur; Athen. l. 9. à præced. τακιερός, (quod formatur ex aorist. 2. pass. ἐτάκην, à verbo τήκω;) liquefactus, liquatus, mollis & humidus ex liquatione; & General. mollis, tener, delicatus; more eorum quæ liquefacta sunt: Item maceratus, tabefactus, & interdum activè, tabefaciens, emacians; ut ἔρως τακιερός; apud Anacr. Item τακιερόω, liquefacio; idem cum τήκω, seu τακιερὸν reddo: Itidem à præced. τακιερός; V.

Τακιερόχεος, ου, cui corpus colliquefactum est, corpus liquatum habens; Athen. l. 10. ex τακιερός, & χρόα, ἡ, cutis; unde χρώς, ῶτος, idem; Item corpus, &c. vide.

Τακίσομαι, f. 2. pass. verbi ejusd.

Τακτά, demenium: à τακτός; quod vide.

Τακτικός, ή, peritus ordinandi milites & aciei instruendæ: τὰ τακτικά, quæ ad rem militarem pertinent, scientia militaris. Th. τάσσω, f. ξω, ordino.

Τακτός, ὴ, όν, statutus, a, um: ab eodem Them.

Τακτικῶς, militariter; Suid. Item, ut convenit ei, qui instruendæ aciei est peritus, est adverb. à præced. τακτικός; vide.

Ταλαθρίης, ου, ὁ, ἡ, qui patienter opus facit, laboriosus; gen. plur. ταλαθρίων· à τάλας, ανος, ὁ, miser. (Th. τλάω, sustfero) & ἔργον, ου, τό, opus.

Τάλαθος, ου, τό, Talathus: nomen proprium.

Τηλαϊονίδαις, α, ὁ, Dor. pro Τηλαϊονίδης, ου, ὁ· ὁ Τηλαΐ πῶς, id est, Adrastus, Talaï filius.

Τηλαπωρία, f. ήσω miser sum: & transitive in ærumnas conjicio; τηλεπορήσας, αντος, aor. 1. part. act. τηλαπορήμενος, præs. part. passiv. vide τηλαπορῶ.

Τηλαπόρημα, τό, ærumna, labor, fatigatio; est verbale, à τηλαπορία, præced. V.

Τηλαπωρία, ας, ἡ, miseria, molestia: à Τηλαπορῶ, ῶ, miser, ærumnosus: ex τηλάω, sufferо: & πᾶρος, ου, ὁ, luctus.

Τηλαπένεος, ærumnosè, miserè, laboriosè; Thuc. l. 3. est adv. à præced. τηλαπορῶ; V.

Τηλαφεγον, vide infrà τηλασίφεγον, & ταλάφεγον.

Τηλαχάρδιος, ου, ὁ, ἡ, magnanimus: ex τηλάω, sufferо, & καρδία, ας, ἡ, cor.

Τάλαν, miser, vocat. sing. à τάλας, quod vide.

Τηλαίζω, miserum & ærumnosum voco; expon. & defleo, lamentor veluti miserum; Hesych. est à τάλας, ανος, ærumnosus, cui multæ ærumnæ sunt tolerandæ; unde fœm. τάλαινα, misera, ærumnosa; & in neut τάλαν, τό, miserum; undè etiam τηλαίντερος, miserior, ærumnosior; & τηλαίτατος, miserrimus; compar. & superl. ab eod. vide.

Τηλαντάω, appendo; idem quod seq. τηλαντεύω; V. Item τηλαντάζω, idem quod seq. τηλαντίζω; id vide.

Τηλαντεύω, libro, pondero. Metaph. suspensum teneo præs. pass. τηλαντεύομαι, ponderor, i. Item vergo, inclino. Th. τάλαντον.

Τηλαντιαῖος, αία, αῖον, talentarius, a, um; talentum 61. o pondere æquans. Th. τάλαντον.

Τηλαντίζω, & τηλαντόω, idem quod, præced. τηλαντεύω; id vide. Item τηλάντισις, εως, ἡ, ponderatio, examinatio quæ fit pondere appenso, & libratione; Suid. est verbale, à τηλαντόω; V.

ΤΑΛΑΝΤΟΝ, ου, τό, statera, libra, lanx, trutina; pondus 125. librarum; TALENTUM: Angl. Talent; q. à τηλάω, fero, statera enim fert seu sustinet pondus. Hinc τηλαντιαῖος, seu τηλαντιαῖος, α, talentum æquans.

Τηλαός, ὁ, miser, ærumnosus, cui multæ ærumnæ sunt tolerandæ; à Them. τηλάω; V.

Τηλαπαθής, & Τηλαπαθής, qui incommoda & ærumnas patienter sustinet; vel cui ærumnæ multæ veniunt patiendæ, ærumnosus, miser; ex τηλάω, sive τάλας, ὁ, & πάσχω, τό, &c. V.

Τηλαπείρων, ου, ὁ, ἡ, ærumnas expertus: ex τάλας, quod vide, & πεῖρα, experientia.

Τηλαπινθής, ἴος, ὁ, ἡ, luctum ferens, fortiter mœrorem ferens: ex ταλάω, perpetior: & πίνθος, τό, luctus.

Τηλάριον, τό, & τηλαρισκος, ὁ, quasillus, fiscella; diminut. à seq. τάλαρος; vas seu instrumentum quo ad lanificia utuntur, lanas & fusos in eo reponentes; quibus sustinendis seu continendis, quasi τηλάειν videtur; sed adhibetur etiam cibariis aut aliis rebus gerendis; Il. σ. Item sic nominantur vasa in quibus lac reponunt bubulci; apud Theocr. Idyl. 5. & quibus utuntur etiam in premendo lacte, & in caseum formando; teste Poll. l. 7. &c. V.

Τάλαρος, ου, ὁ, qualus, in quo lana & fusi: in acc. pl. τηλάρους, & Dor. τηλόρους, cistas. Th. τηλάω, sufferо.

Τάλας, ανος, ὁ, miser; fœm. gen. τάλαινα, neut. τάλαν, voc. ὦ τάλαν. Th. τηλάω, sufferо.

Τηλασία, lanificium; forte quo τάλας se sustinet. Nam τηλάσιον, lana: id, circa quod τηλασία occupatur.

Τηλάσιος, lanifex; pro quo Poët. dicitur τηλασιήϊος, ut τηλασιήϊα ἔργα; apud Apoll. Rhod. vide præced. τηλασία.

Τηλασιουργός, lanifex; qui vel quæ lanas tractat, unde τηλασιουργία, lanificium, & τηλασιουργικός, pertinens ad lanificas, seu qui ad lanificium requiritur; ut τηλασιουργικὰ σκεύη, vasa quæ ad lanificia pertinent; Item τηλασιουργέω, ῶ, lanas tracto, lanariam facito, lanarius sum; omnia ex τηλασία, ἡ, & ἔργον, τό, &c. V.

Τάλασις, εως, ἡ, patientia, tolerantia, verbale, à τηλάω; V.

Τηλασίφεγον, ου, ὁ, ἡ, ærumnosus, cujus pectus omnia tolerat. Ex τηλάω, sufferо, & φλόγ mens.

Τηλάφεγον, & τηλαίφεγον, idem quod præcedent, τηλασίφεγον, & ex iisdem; id vide.

Τηλαύειν, audax, fortis: τηλαύεινον, adv. audacter: à seq.

ΤΑΛΑΩ, TOLERO, sufferо, perpetior; sustineo, audeo. Hinc τάλας, ανος, ὁ, miser: τάλαινα, ης, ἡ, misera: τάλασον, ου, τό, lana: τήλω, & πλῆμι, fut. πλήσω, p. τέτληκα, perfero, patior: πλήμων, ονος, ὁ, ἡ, patiens: πλῆτις, ιος, ἡ, patientia.

Τηλέλεχος, ου, ὁ, nomen propr.

Τηλίδα, ἡ, nomen ἅπλιτον. Syriacè puella, Mare. 5. 41.

Τήλις, ιδος, ἡ, virgo nubilis: qu. τηλέω ἔνδεκα virtutem potens.

Τήλις, præced. virgo quæ sponsa futura est, dicitur à τηλάω; ut sit ἡ τηλόσε ἀσκήσουσα, quoniam puellæ usque ad nubilem ætatem lanificio exerceri solebant.

Τήλλα, pro τὰ ἴδια, plur. n. g. ab ἴδιος. alius.

Τήμοι, pro τοὶ ἐμοί, mea, nom. pl. n. g. ab ἐμός, meus. Th. ἐγώ, ego.

Τημόλιστα, Ion. maximè, adv. idem quod μάλιστα.

Τήμολα, Poët. Att. & Dor. pro τὰ ἥμισυ, dies.

Τήμε, scidit, Ion. pro ἔταμε, 3. sing. a. 2. ind. activ. verbi τέμνω, & Dor. τάμνω, scindo: f. μῶ, a. 2. ἔταμον, perfect. τέτμηκα, p. m. τέτμημα.

Ταμείας, ου, ὁ, idem cum, ab & pro Them. ταμίας, ὁ, dispensator eorum quæ condendo, & promenda sunt; ut qui præest penui, cellæ vinariæ, aut frumentariæ, &c. vi. Sic & ταμεῖα, ας, ἡ, cellaria, mulier quæ domus habet administrationem; idem quod, & pro ταμία; vide.

Ταμίει, Ion. pro ταμεῖ, 3. singular. f. 2. activ. &

Ταμέειν, pro ταμεῖν, a. 2. inf. act. &

Ταμεῖν, a. 2. inf. act. verbi τέμνω, seco; quod V.

Ταμεῖον, ου, τό, conclave, promptuarium, pro ταμιεῖον. Them. ταμίας, ου, ὁ, promus condus.

Ταμέσσαι, aorist. 2. inf. m. verbi τέμνω, scindo.

Ταμισίχεος, ος, ὁ, ἡ, incidens corpus: τέμνω & χρόα· à τέμνω, seco; &, à χρώς, ῶτος, ὁ, & contracte χρῶς, χροός. χρῆ, &c. cutis cum carne subjecta. Th. χρόα, ας, ἡ, color.

Ταμία, seu ταμίη, ἡ, dispensatrix, œconoma; Od. γ. penus custos, conda & proma; est fœm. à Them. seq. masc. ταμίας, & Ionicè ταμίης; id V.

TAMI'AΣ, ου, ὁ, promus condus, dispensator, quæstor, qui ærario præest; arbiter; qui, à τέμνω, scindo. Hinc ταμεύω, sum promus condus, quæstoris munus obeo: ταμεῖον, ου, τό, cella penuaria.

Ταμίνιος, f. ίνσω, sum promus, sum cellarius: Item quæstor sum, quæstoris munus obeo: Item condo, recondo, in penuaria cella asservo; & ταμινόμαι, in conditorio repono; & general. recondo quod in futurum promam; seu in tempus futurum rejicio; & passivè etiam, aliquid ταμινδὲ dicitur, i. e. ad usum aliquem asservari: Item ταμινόμαι, promo: Item dispenso, tempero, constituo, determino; Plut. Unde ταμιδυτικὴ ἐξουσία; apud Plut. Item parcus, qui recondere novit in futurum: Item ταμεῖα, ἡ, quæstura; & ταμεῖον, τό; idem quod ταμεῖον, τό, cella penuaria: Item ærarium, locus in quo quæstor recondit accepta, seu in quo, pecuniarum thesauri reponuntur; atque inde ταμιεῖδιον, diminut. q. d. repositoriolum; Suid. omnia à præced. Th. ταμίας, ὁ; id V.

Ταμίη, ης, ἡ, proma, dispensatrix: à ταμίας; q. v.

Ταμίνε, ος, ὁ, Ion. pro Ταμίας: quod vide.

Ταμιοῦχος, pro ταμιεῦχος, præfectus, & custos τῶν ταμιεῖων, i. e. cellæ penuariæ, vel ærarii; ex ταμιεῖον, τό, & ἔχω, habeo; cujus comp. varia mutant, ο in υ.

Τάμισος, coagulum, πυτία; Hesych. vel pellis hirco recens detracta: à τέμνω, seco; q. v.

Τέμνε, dividebat, Ion. pro ἔταμνε, 3. sing. imperf. à

Τέμνω, Dor. & Ion. pro τέμνω, seco; quod vide.

Τᾶμος, Dor. pro τῆμος, tum; quod vide.

Ταμώ, incidam, fut. 2. ind. activ. verbi τέμνω, seco: a. 2. ἔταμον· a. 2. partic. ταμών.

Τάν, Dor. pro τήν, vel ἣν· sed τᾶν pro ἧς, vel pro ἄν, quarum.

Τανάηκες, vas æreum, in quo condiebant carnes: q. à τανύειν κρέας.

Τανάηκης, ου, ὁ, ἡ, protensam habens aciem, protensus, longus: five à τανύω, extendo, quod vide, per Paragogen: aut insuper ab ἀκή, acies.

Τανααμύκης, mugitus suos longè protendens; seu intensè & vehementer mugiens; in Epigram. ex τανύω, unde ταναός, & μυκάομαι, ῶ, f. ήσω, &c. V.

Τανανδής, idem quod præced. τανάηκης, vel τανύηκης, & ex iisd. ea vide.

Τάναντία, pro τὰ ἐναντία, ab ἐναντίος, contrarius, adversus. Them. ἀντί, pro contra.

Τανάσειρος, extensum seu protensum collum habens, cui procera est cervix; ex ταναός, & δειρή, idem cum, & pro Th. δέρη; V.

Τανᾶος, ᾶ, protentus, extentus: à τανύω, Th. τείνω, tendo.

Τανάχαλκος, longè latèque æratus; ex τάνα, ὁ, & χαλκός, ὁ, &c. V. Item, Τανάωπις, in longum textus; Suid. ex ταναός, & ὤψ, ὠπός, ἡ, &c. V. Item, Τανύωπες, oculos habens extensos & latos, magnos & pulchros; Plut. ex ταναός, & ὤψ, ὠπός, ὁ; V. Item τανύηλα, ων, ἡ, porrecta tigna; vel simpl. tigna; Icil. in rectum porrecta, à ταναός; V.

Τανηλεγής, ἐος, ὁ, ἡ, longum somnum afferens; faciens τὴ τανάων λέχεσθαι, in longum cubare, ex ταναός, longus, & quod vide, & λέχω, cubare facio.

Τανίκα, Dor. pro τηνίκα, tunc; quod ab ἠνίκα quum.

Τάνταλος, ου, ὁ, TANTALUS, nomen propr.

Τανύγλωσσος, ος, ὁ, ἡ, linguam extensam habens: ex τανύω, quod vide, & γλῶσσα, lingua.

Τανυγλωχίν, ῖνος, ὁ, ἡ, extensas habens cuspides: ex τανύω, quod vide & γλωχίν, ῖνος, ἡ, cuspis.

Τανυθρίξ, ιχος, ἡ, Poët. Epithet. mulieris passos habentis crines: ex τανύω, pro τείνω, tendo, & θρίξ, ἡ, coma.

Τανύκνημος, ος, ὁ, ἡ, longam habens cuspidem: à τανύω, idem quod τείνω, extendo: & ἀκή, cuspis: scrib. & ταναήκης; q. v.

Τανύθριξ, & τανυόθριξ, qui laxo est capillo: Item qui protentos & promissos habet crines; unde Hesiod. in Erg. dixit, ταυύτριχα αἶγα, capram rectis pilis; expon. etiam, qui horridos, & ferarum instar arrectos habet pilos; ex ταυύω, unde πτερόν, & θρίξ, &c. V. Item Τανύκαρπος, longum seu extensum caput habens; ex τανύω, & κεφαλή, ἡ; V.

Τάνυμι, idem cum, & pro τανύω, ut & τάνυμαι, idem cum, & pro τανύομαι; quæ V.

Τανυμήκης, in longum protentus, prolixus, promissus; in Epigr. ex τανύω, & μῆκος, τό, &c. V.

Τανυπέπλως, in longum protentus, prolixus, promissus; in Epigr. ex τανύω, & πέπλος, τό, &c. V.

Τανυπτερύγων, ου, ὁ, ἡ, longam habens pennam: à τανύω, idem quod τείνω, extendo, & πτέρυξ, ὑγος, ἡ, pinna.

Τανύπτολις, ιος, ὁ, ἡ, protensam habens aciem, protentus, longus: five à τανύω, extendo, quod vide, per Paragogen: aut insuper ab ἀκή, acies.

Τανυπτόλεμος, cincinnos seu capillos promissos habens; Nonn. ex τανύω, & πλόκαμος; V. Item Τανύπτυες, & ταναύπτυες, pedibus in rectum tendens

rectà ad scopum sellinans; ex ταύω; unde ταυεὶς, & πᾶς, &c. V. Item Ταύφερος, ptoram extensam & promissam habens; ex ταύω, & φέρω, ἡ, &c. V.

Ταυύπηρ ☉, Poët. per Sync. idem quod ταυυπίπηρ ☉; q. v.

Ταυυπήρυγιον, velocibus, dat. pl. Ion. & Poët. a

Ταυυπίπυξ, υχ ☉, ὁ, ἡ, τὸ, idem quod ταυύπηρ ☉, cui alæ sunt extentæ: ex ταυύω, pro τείνω, extendo, & πίπυξ, υξ ☉, ἡ, idem quod πίπερν, ῦ, τὸ, ala.

Ταυύρίζ ☉, ης, ὁ, ἡ, expandens radices: Epith. arboris: à ταυύω, pro τείνω, tendo, & ῥίζα, ης, ἡ, radix.

Ταυυθείς, ίσ ☉, a. 1. part. pass. verbi ταυύω, f. ύσω, extendo: a. 1. pass. ἐταυύθλω. Th. τείνω, idem.

Ταυυσίπηρ ☉, υ, ὁ, ἡ, expandens alas: ex ταυύω, pro τείνω, extendo: & πίπερν, ῦ, τὸ, ala.

Ταυύσκιος, extensam seu magnam habens umbram; ex ταυύω, & σκιὰ, ἡ, &c. V. Item Ταυυσκόπελ ☉, scopulos habens in longum protentos; ex ταυύω, & σκόπελος ☉, ὁ, &c. V.

Ταύυσσαν, 3. pl. τάνυσε, 3. sing. Ion. a. 1. ind. act. verbi ταυύω, idem quod τείνω, extendo.

Ταυυσὺς, ύος, ἡ, extensio: à ταυύω, pro τείνω, extendo.

Ταυύσφυρ ☉, υ, ὁ, ἡ, procera; ex ταυύω, pro τείνω, & σφυρὸν, malleolus pedis. Th. σφύρα, malleus.

Ταυύσφυρ ☉, præced. propriè est malleolos pedum extendens inter eundum; seu amplis latisque passibus progrediens, &c. V.

Ταυύτειχα, hirsutam, acc. sing. à ταυύθριξ, qui laxo capillo est; à ταυύω, pro τείνω, tendo, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, capillus.

Ταυύφθροΐ ☉, extensam habens vocem, canorus; ex ταυύω, & φθόγγος, ὁ, &c. V. Item Ταυύφλοι ☉, corticem habens longè protentum, i. e. longum; ex ταυύω, & φλοιὸς, ὁ; V. Item Ταυύφυλλ ☉, folia habens in latitudinem extensa, seu in longitudinem: ex ταυύω, & φύλλον, τὸ; V.

Ταυύω, extendo, intendo, contendo; idem cum, ab & pro Th. τείνω; V.

Ταξελίων, τὸ, diminut. parva cohors, aut parva turma Suid. Item ταξιώτης, ου, ὁ, apparitor præsidis; utrumque à τάξις, ιος, ἡ; V. Item Ταξίαρχ ☉, vel ταξιάρχης, ordinum ductor, centurio, decurio; unde ταξιαρχία, ἡ, cohortis præfectura, & ταξιαρχέω, ῶ, centuriæ vel cohortis præfectus sum; sum centurio, aut etiam ordines duco; ex τάξις, ιος, & ἀρχὴ, ἡ, unde ἀρχὸς, ὁ, &c. V.

Τάξις, ιος, ἡ, ordo: unde ταξιόω, in acie colloco; f. ώσω. Th. Τάσσω, vel -πω, ordino; f. ξω.

Τάξις, præced. propriè est ordinatio, modus ratione temperatus; & sæpe de ordine militari dicitur; interdum expon. acies, turma: Item statio, & locus pugnandi; ut τάξιν λιπεῖν, stationem suam & locum deserere; Item officium, munus, partes, & exp. & taxatio, &c. V.

ΤΑΠΕΙΝΟ`Σ, ὴ, ὸν, humilis. e; non multum à terrâ distans: q. à θαπτὼ, sepelio, Eustath. à πεδίθης, id est, calcari. Hinc

ταπεινόω, humilem reddo: ταπείνωσις, ως, ἡ, humilitas.

Ταπεινότης, ητ ☉, ἡ, humilitas: à præced.

Ταπεινοφροσύνη, ης, ἡ, humilitas, modestia, animi demissio: à

Ταπεινόφρων, ονος, ὁ, ἡ, cujus animus est humilis: à ταπεινὸς, humilis, & φρὴν, ενὸς, ἡ, mens.

Ταπεινόφρων, animo sum humili & dejecto, demissè & humiliter sentio, à præced. ταπεινόφρων; V.

Ταπεινῶ, ῶ, humilio: f. ώσω, p. τεταπείνωκα. a. 1. ἐταπείνωσα. a. 1. sub. act. ταπεινώσω, ῳς, ῳ, præs. pass. ταπεινόομαι, ῶμαι, humilior; perf. pass. τεταπείνωμαι, σαι, ται, a. 1. ind. pass. ἐταπεινώθην. a. 1. imperat. pass. ταπεινώθητι, ήτω, & in pl. ταπεινώθητε, f. 1. ind. pass. ταπεινωθήσομαι, η, εται. Th. ταπὸς, humilis.

Ταπείνωμα, τὸ, depressio, humilitas; Plur. est verbale à præced. ταπεινῶ; V.

Ταπεινῶς, humiliter, adv. à ταπεινὸς.

Ταπείνωσις, εως, ἡ, humiliatio: à ταπεινῶ; q. v.

ΤΑ'ΠΗΣ, ητος, ὁ, TAPES, q. πέτης, à πεταννύω, quia tapetibus pavimentum sternebant: dat. plur. τάπησιν. Hinc Angl. Tapestry.

Τάπης, ητος, ὁ, ἡ, idem quod, & à præced. Them. τάπης, tapetium, tapetum; stragulum variis coloribus intextum, vel villosum, pro pariete, mensâ, lecto, equo, &c. Sed τάπης, exprs. etiam cervical, apud Hesych.

Ταπὶ, pro τὰ ὀπὶ; ut τὰπὶ τόπῳ, quæ hæc sequuntur; apud Aristoph. Item ταπολλὰ, i. e. τὰ ὀπὶ πολὺ, plerumque, magna ex parte; apud Demosth.

Ταπρωτ', pro ταπρῶτα, ut primum. Th. πρῶ.

Ταραγμὸς, ῦ, ὁ, turbatio, tumultus, consternatio: Item ταρακτὴς, ῆ, ὁ, turbator, perturbator: Item ταρακτὸς, perturbatus, seu qui perturbari potest; unde ταρακτικὸς, perturbatorius, turbandi, seu perturbandi vim habens; aut qui turbare solet: Item ταρακτὼρ, idem quod ταρακτὴς; V. Et omnia verbalia, à ταράσσω, seu ταράττω, f. ξω, &c. V. Item Ταραξίας, ου, ὁ, turbulentus, turbis studens, turbas excitare amans: Item τάραξις, ἡ, perturbatio, apud Medicos, ταραχὶς dicitur perturbatio oculi, seu oculorum ab aliqua causa extrinseca, ut ex fumo, unde aliquantisper rubent, & lucem ægrius admittunt; aut quælibet alia perturbatio, aut morbus oculi: Itidem verbalia ab eod. ταράσσω, f. ξω. V.

Ταραξὴς, turber, 3. sing. a. 1. sub. act. & Ταραχυσμένων, gen. pl. part. præs. pass. à

ΤΑΡΑ'ΣΣΩ, vel -πω, turbo, commoveo: f. ξω. p. τετάραχα, a. 1. ἐτάραξα, ας, ε, & in 3. pl. ἐτάραξαν. præs. imperat. pass. ταράσσου, ὀσθω, perf. pass. τετάραγμαι, ξαι, ται, part. pass. τεταραγμένος, η, ον, turbatus: a. 1. ind. pass. ἐταράχθην. Hinc ταραχὴ, ῆς, ἡ, perturbatio, tumultus.

Ταραχθῆναι, præs. inf. pass. verbi præced.

Ταραχὴ, ῆς, ἡ, turbatio, turba: à ταράσσω.

Ταραχὸς, ου, ὁ, tumultus: ejusd. Th.

Ταραχώδης, ες ☉, ὁ, ἡ, turbulentus, turbarum plenus; unde adv. ταραχωδῶς, turbulentè, tumultuosè; à præced.

τάραχος: V. Item Ταραχωδέστατος, turbulentissimus, superl. à ταραχώδης; V.

Ταρβαλ ☉, ου, ὁ, terribilis, terrorem, & metum afferens, sed exp. & metuens; apud Non. est à seq. Th. τάρβος, τὸ; V.

Ταρβέω, timeo, tremo: f. ήσω. Th. τάρβος, ους ☉, τὸ, terror, metus.

Ταρβὴ, ἡ, idem cum, & pro Th. τάρβος, τὸ, terror, &c. V.

Ταρβήσαντι, perterriti, nomin. dual. a. 1. part. act. verbi præced.

ΤΑ'ΡΒΟΣ, ους ☉, τὸ, stupor, timor, metus; q. per Sync. pro τάραχος, à ταράσσω, turbo, vexo: hinc ταρβέω, paveo.

Ταρβοσυνὴ, idem quod & à Th. τάρβος ☉, τὸ; V. Item ταρβόσυνος ☉ ος ☉, dicitur timor ingens, quem sequitur tremor, & vocis confusio; à præced. ταρβοσυνὴ; V.

Ταρσαίνω, turbo; puto à ταράσσω.

Ταρσὰν, ης, ὁ, nexus colligatio, pedica; ubi unum cum alio παρσαίνῃ.

Τάρεχα, τὰ, opsonia pretiosa, & probè condita; à seq. Th. τάρεχος; V. Item Ταρεχεία, & ταριχία, ας, ἡ, conditura quæ sale fit, succidia, hoc est, caro sale condita, seu conspersa, conditura, salsura: Item ταριχόω, sale condio, & macero; seu sale conditum & maceratum, seu inveteratum servo: Item general. macero, condio, arefacio, exicco, licet citra salem; unde ταριχίνης, ου, ὁ, conditura quæ sale fit, salsura, & ταριχύτης, ῦ, ὁ, salsamentarius; qui carnes sale macerat, & inveteratas venditat; ut & ταριχὸς, ῦ, ὁ, salsus, sale conditus & aliquandiu asservatus; ut ταριχθὴ κρέα, apud Plut. Symp. 5. Omnia verbalia à ταρεχεύω; Item ταριχηρὸς, ὁ; qui est ex genere salsamentorum, vel qui saliri solet: Item, sale conditus & servatus; ut ταριχηρὸν ἰχθύιον, &c. Sic & ταρίχιον, τὸ; idem quod, ut & omnia præced. à seq. Them. τάρεχος; V.

Ταριχόπωλ ☉, salsamentarius, salsamentorum venditor: Item cetarius; ex τάρεχος, τὸ, & πώλ ☉, ὁ, &c. V.

ΤΑ'ΡΙΧΟΣ, ου, ὁ, vel -ον, τὸ, salsamentum piscium; caro sale condita & exsiccata: q. à

Ταρσὸς, vel τέρσω, exsicco: hinc ταρεχεύω, sale condio.

Ταρμύσσω, terreo: q. ταρζύσσω, à ταρβέω.

Ταρὴ, ῆς, ἡ, nomen propr. regionis.

Ταρὸς, velox: q. à τάω, extendo, seu πάλω, volo, -as.

Τάρπιμψι, Ion. pro ἐτάρπιμψι, 1. pl. a. 2. ind. pass. &

Τάρπησαν, oblectati sunt, Ion. pro ἐτάρπησαν, 3. pl. a. 2. ind. pass. verbi τέρπω, delecto: f. ψω, a. 2. ἔταρπον.

Ταρρὸν, ῶ, τὸ, craticula; Poll. l. 1. diminut. à ταρὸς, vel ταρσὸς, ὁ; V.

Τάρρωθ ☉, auxiliator; q. à θωὴς, & θέω, quia celeriter subvenit.

Ταρσὸς, vel ταρὸς, ῦ, ὁ, crates, in quâ aliquid τέρσῃ, id est, siccatur: vel aliquid ταρσῷ simile; ut ala avium, cum pennis ei insertis; palmula remi, palmula manus vel pedis. Est &

Ταρσὸς, ῦ, ἡ, nomen urbis, Syr. marmoris exploratio.

Ταρσὸν,

Ταρσὸν, sive ταρὸν, instruo, & munio ταρσῷ; i. e. crate, super quâ, casei aliaque solent siccari; item, arbores etiam ταρρώδεις dicuntur, quarum radices mutuò implexæ, veluti cratem efficiunt; apud Theophr. Unde verbale, ταρσιμὸς, sive ταρσίμη, idem cum, ut & à ταρσὸς, vel Atticè ταρὸς, ὁ, V. à quo etiam est ταρσώδης, sive ταρρώδης, ες ☉, ὁ ἡ ὸ, figuram ταρσοῦ gerens; in modum cratis implicitus, seu implexus; apud Theophr.

Τορταρίζω, tartareo frigore tremo; P. ut. à seq. Th. τάρταρος ☉, ὁ, profundissimus inferorum locus; dictus, ut putatur, vel διὰ τὸ τεταρᾶχθαι ὑπὸ τῶν ἀεὶ; vel quoniam opacis suis tenebris ταράσσει, καὶ ταρβεῖν ποιεῖ; i. e. exterret, & tremefacit, &c. V.

ΤΑ'ΡΤΑΡΟΣ, ου, ὁ, & in pl. τάρταρα, inferi, TARTARUS: qu. à ταράσσω, turbo, terreo.

Ταρταρόω, ῶ, in tartarum detrudo: f. ώσω. p. τεταρτάρωκα. a. 1. ἐταρτάρωσα. a. 1. part. act. ταρταρώσας. Th. τάρταρος.

Ταρφὰ, vehementer, adverbial. à ταρφὺς, quod V.

Ταρφὶς, nom. pl. à ταρφὺς, seu ταρφὲς, ίος, ὁ, ἡ, densus, creber. Th. τάρφος.

Ταρφὸς, ῆ, & ταρφὺς, ὁ, ἡ, densus, frequens: ab eod. Th.

Τάρφος, ους ☉, ὸ, ὁ, densus. Th. τάρφος, ους, τὸ, densitas.

Ταρφύθμαι, Dor. pro τερφύθμαι, a. 1. inf. pass. verbi τέρπω, oblecto. f. ψω.

ΤΑ'ΡΦΟΣ, ους ☉, τὸ, densitas, peculiariter sylvæ: qu. τερφὸς, à τέρφω, nutrio, eo quod animalia nutrit. Hinc ταρφὴς, seu ταρφὺς, ίος ☉, ὁ, ἡ, densus, creber, frequens: ταρφεῖος, ῆ, idem.

Τάρφω, sicco: qu. à τέρσω, idem.

ΤΑ'ΡΧΕΑ, ων, τὰ, & ταριχεῖα, ων, inferiæ, justa, parentalia: ab à ταράσσω turbatione, quæ est ob mortuos?

Ταρχύω, ταρχύθω & ἰω, exequias facio: à præced.

Τάρχω, ἡ, idem cum, ab, & pro ταραχὴ, ἡ, id V.

Τάρχαῖα, pro τὰ ἀρχαῖα; i. e. τὰ πατρῷα, vide ἀρχαῖ ☉; item, παρχάνισ, υ, τὸ, q. d. parentatio, sepultura; ut & ταρχανυστὸ, luctus, cura, dolor; utrumque à Them. τάρχα, τὰ, V. Item ταρχήματα, τὰ, exequiæ, parentalia; verbale à præced. ταρχίω, sepelio; funus curo, &c. V.

Τᾶι, Dor. pro τῇ. Sic τᾶιδε, pro τῇδε ἡ ταύτῃ & τᾶς pro ἧς.

Τάσις, εως, ἡ, tentio, intentio, extentio, contentio; est verbale, à τείνω, f. τενῶ, & prat. τέτακα, ab inusit. τάκω, vel à τάσσω, &c. V.

ΤΑ'ΣΣΩ, vel -πω, ordino, colloco, constituo: f. ξω. p. τέταχα. a. 1. ἔταξα, ας, ε, statui: præs. pass. τάσσομαι, constituor: perf. pass. τέταγμαι, ξαι, κται, perf. part. pass. τεταγμένος, η, ον, ordinatus, prædestinatus: a. 1. m. ἐταξάμην, ω, ατο, constitui: a. 1. part. m. ταξάμενος, η, ον. Hinc τάγμα, ατος ☉, τὸ, cohors, legio: τάξις, ιος, ἡ, ordo: τακτὸς, ῆ, ordinatus: συντάττω, compono: σύνταγμα, ατος ☉, τὸ, volumen compositum: σύνταξις, εως, ἡ, compositio: ὑπατάττω, subjicio: ὑπόταγμα, ῆς, ἡ, subjectio: ἀταξία, ας, ἡ, confusio: ἀτακτος ☉, ος ☉, ὸν, inordinatus.

Τάτταμεν, 1. pl. præs. sub. act. verbi præcedent.

Ταπάμων, Dor. pro πατράμων ☉, ος, privatus re aliquâ: præs. part. pass. verbi πατάω, privo.

Ταυγέτοιο, gen. Ion. à

Ταΰγετος, ου, ὁ, nomen propr. montis.

Ταῦθ', seq. aspiratione pro ταῦτα, hæc, nom. pl. n. g. ab ὅδε, αὕτη, τοῦτο, hic, hæc, hoc.

Ταῦλιον, ου, τὸ, Att. & Dor. pro τὸ αὐλιον, stabulum. Th. αὐλὴ, ἡ, aula.

Ταυρεὶη, sive ταυρὶη, scil. δορὰ; taurina pellis, exuvium tauri, taurinum tergus, &c. V.

Ταύρειος, & ταύριος, ου, taurinus. Th. ταῦρος, ὁ, taurus.

Ταυρηδὸν, adv. in modum tauri, torvè: ab eod.

Ταυρία, ἡ, festum in honorem Neptuni celebrari solitum; à ταῦρος, ὁ, V. Item, ταυρεία, ῶν, q. d. taurio, (de tauro) vaccam; vel juvencam bovem appeto; & taurio, (de vacca, vel juvenca,) taurum appeto; pro eod. dicitur & ταυρόω; & in genere ταυρεύω, sive ταυρίω, vaccarum & taurorum est, quum desiderio coitus concitantur, ac mirè in Venerem feruntur; item, ταυρεδίνιον, τὸ, parvus taurus; diminut. & ταυρικὸς, tauricus; pertinens ad Taurum montem, vel ad tauros; ut & ταυρέλαφος, taurinus; omnia, à Th. ταῦρος, ὁ, V.

Ταυρίσκοι, populi Norici; apud Strab. & P. in. l. 3, c. 20. ut & Ταῦροι, Scythica gens, ab Ægyptiis colentibus bovem & Apin, oriundi; Sarmatiæ præcipuè Europæ populi, Bosphorum Cimmerium, Tauricam Cherronesum, dictum inhabitantes, οἱ Ταῦροι dicebantur; plur. masc. à sing. ταῦρος, ὁ, vide.

Ταυρόκερως, taurina habens cornua; ex ταῦρος & κέρας, ατος, τὸ, V. Item, ταυροκόλλα, glutinum taurinum; quod fit ex taurorum auribus & genitalibus; Dioscor. 3. 101. Unde, ταυροκολλώδης, εως, ὁ ἡ, glutini taurino similis; ex ταῦρος & κόλλα, ἡ, unde, καλλώδης, ὁ ἡ, &c. V. Item, ταυρόκρανος ☉, tauri habens caput; qui taurino est capite; ex ταῦρος & κρανὸν, τὸ, V. Item, ταυρόκτονος ☉, à tauro occisus; at ταυροκτόνος ☉, tauri interfector; unde, ταυροκτονέω, tauros interficio; ex ταῦρος & κτείνω, in præt. med. ἔκτονα, &c. V. Item, ταυρόμορφος, tauri formam habens; ex ταῦρος, ὁ, & μορφὴ, ἡ, &c. V.

Ταυροπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, ex tauro procreatus: ex ταῦρος & πατὴρ, pater.

Ταυροπόλος ☉, seu ταυροπόλη, Dianæ Epitheton; vel quod apud Tauros, Scythiæ gentem colatur, vel quod taurorum, & generalitèr cæterorum etiam pecorum, gregibus præsit; vel quod eadem sit cum Luna, quam tauris vehi fingunt, & quam ταυροπόλον vocant; ex ταῦρος & πολέω, V. Item, ταυοίπους, tauri habens pedes; ex ταῦρος & πὸς, ὁ, V.

ΤΑΥ'ΡΟΣ, ου, ὁ, TAURUS: dat. pl. ταύεσι, ταύεσσι, Dor. pro ταύρους, acc. pl. Hinc ταύρειος ☉, & ταύρεος ☉, ου, taurinus: κένταυρος, centaurus.

Ταυροφάγος ☉, taurorum vorator; Epith. Bacchi apud Soph. quoniam, τῶν τὸν δ' ἐδέξαθον νικήσαντα βύῤῥᾳ ἰδίδυσι; testè Etym. ex ταῦρος, ὁ, & φάγω, ὁ, &c. Vide. Item, ταυροφανὴς, qui taurus esse videtur; tauro similis; ex ταῦρος, ὁ, & & φαίνω, f. ανῶ; unde φανὸς, ὁ, &c. V.

Ταυροφόνος, ου, ὁ, ἡ, tauricida: ex ταῦρος & φένω, occido: p. m. πέφονα.

Ταυόω, ῶ, taurum facio; in taurum muto; & in pass. ταυοῦμαι, taurus fio, taurinam naturam induo; à Th. ταῦρος, ὁ, V. Item, ταυοφόνης, ου ☉, ὁ ἡ, taurinus, qui taurinâ est specie; apud Nic. Itidem, ab eod.

Ταυοφυὴς, tauri faciem habens; qui est taurino vultu; ex ταῦρος, ὁ, & ὄψ, ὠπὸς, ὁ, &c. V.

Ταῦτ', pro ταῦτα, hæc, nom. vel acc. pl. Att Ion. & Dor. pro διὰ ταῦτα, ob hæc: ab ὅδε, αὕτη, τοῦτο, hic, hæc, hoc. Accipitur & ταῦτα adverbialiter pro quod magis est, imprimis, præsertim, καὶ ταῦτα, eoque: ταυτᾷ, Dor. Æol. & Poët. pro τῇ αὐτῇ.

Ταύτὰ, eadem, pro τὰ αὐτὰ; ταύτῇ, pro ἧ-τε, hoc modo.

Ταύταν, Dor. pro ταύτην, hanc istam; ab ὅτος, αὕτη, τοῦτο, hic, hæc, hoc.

Ταύτη, absolutè & adverbialiter, exp. hac, eâ, vel eatenus; eâ ratione, aut eo modo; item, ex ea parte; ea de causa, ideo; item, hîc, hoc loco; vel ibi, eo in loco; ab ὅτος, η, ο, gen. τότε; in fœm. αὕτη, &c. V.

Ταυτίζω, pro εἰς τὸ ταὐτὸν; tanquam unum & idem censeo, & pono; est à ταυτότης, ητ ☉, ἡ, identitas; quod ab αὐτὸς, αὐτὴ, αὐτὸ, &c. V. Inde, ταυτὸ, vel ταυτὸν; neut. pro τὸ αὐτὸ, &c. Idem, in neut. ab ὁ αὐτὸς, idem, masc.

Ταυτοείκελος, repetitio ejusdem rei aliis verbis; ex ταυτὸ & ἔοικ ☉, ος ☉, τὸ, &c. V. Item, ταυτόκλινὴς, in idem vergens; ex ταυτὸ & κλίνω, V. Item ταυτοκράτωρ, idem quod αὐτοκράτωρ, ipsissimus Imperator; ex ταυτὸ & κρατέω, τὸ, V. Item, ταυτολογία, idem iisdem verbis, aut idem significantibus itero; unde, ταυτολογία; est schema Rhet. quando res eadem pluribus, & fere iisdem verbis, deformatur; à seq. ταυτολόγος ☉, V.

Ταυτολόγος ☉, ος, ὁ, ἡ, qui idem dicit; τὰυτὸν λέγω. Hinc ταυτολογία, ας, ἡ, ejusdem repetitio.

Ταυτόμολος ☉, ος, pro αὐτόμολος ☉, ος, ὁ, ἡ, spontaneus, ultroneus: ταυτόμολον, forte fortuna.

Ταυτομολία, idem quod, & pro αὐτομολία,

λίω, prodità & deserta meâ parte, ad alteram meâ sponte transeo, &c. V. Item, ταυτοπροσωπῶ, qui est ejusdem personæ; unde, ταυτοπροσωπήματα, verba ejusdem personæ; item, ταυτοπροσωπικός, idem; & in neut. plur. ταυτοπροσωπικά, quæ sunt ejusdem personæ; atque inde adv. ταυτοπροσωπικῶς, in eadem persona; ex ταυτό & πρόσωπον, τό, unde προσωπικός, ὁ, &c. V.

Τάφος, Ion pro τάφος, obstupuit, 3. sing. a. 2. ind. act. &

Ταφεὶς, sepultus, a. 2. part. pass. verbi θάπτω, sepelio; item stupeo. f. ψω. a. 2. ind. pass. ἐτάφην.

Ταφεύς, έως, ὁ q. d. sepultor; qui Lat. pollinctor, & sandapilarius, & vespillo, & libitinarius; est à seq. ταφὴ, ἡ, funis, exequiæ; item, quod numeratur pro sepultura, &c. V.

Ταφὴ, ῆς, ἡ, sepultura: à θάπτω, sepelio.

Ταφικῶν, Poët. (pro quo in prosa ὀπάρχων) ad sepulturam pertinens; sepulchralis, funereus; ut Od. τ. φάρος ταφίον, q.d. vestis sepulturalis; & ταφίαι μᾶλαι, funereæ oves; à præced. ταφὴ, ἡ, V.

Τάφιοι, ων, οἱ, populi quidam sic dicti.

Ταφικὸς, sepulchralis; in Epigr. est à seq. τάφος, ὁ, sepulchrum, tumulus, &c. V.

Τάφος, ου, ὁ, epulum funebre, sepulcrum. Th. θάπτω, sepelio.

Ταφρεία, fodio vel fossam duco; unde, ταφρεία, fossio, ipse actus ducendi fossam; item, valli exstructio; utrumq; à τάφρη, ἡ, idem quod, & pro seq. τάφρος, scrobes; item, fossa quæ fit ad munitionem, agger, &c. V.

Τάφρος, ου, ἡ, fossa, fovea, in quam mortui ejecti fuerunt. Est & τάφρος, vallum. Th. θάπτω.

Ταφροβρυχῶ, vallorum effusior; ex τάφρος & ὀρυχὴ, ἡ, à Them. ὀρύσσω, seu τυ, ῑ, ὕξω, præt. ὤρυχα, &c. V.

Ταφὼν, a. 2 part. act. Et notandum duplicem habere significationem: nonnunquam declarat idem quod θάψας, qui sepelivit, tum est à θάπτω, sepelio: nonnunquam idem quod θαμβήσας, obstupefactus; & tum est à θήπω, obstupeo. a. 2. ἔταφον. f. m. τάφθησα.

Τάχ', pro τάχα, adv. brevi, citò, velociter, forsitan, utique. Th. ταχὺς, celer.

Ταχάνωτος, fortè aliquando; nam Græci, τάχα, est & citò, & fortassis: u: & Lat. cito, etiam pro fortasse ponitur; ex τάχα & ποτὲ, &c. V.

Ταχέεσσι, nom. pl. à ταχὺς, ύς, celer.

Ταχέϊ, dat. sing. à ταχὺς, ύς, τό, celeritas. ejusd. Th.

Ταχεῖα, ᾶς, ἡ, f. g. à ταχὺς, ύς, celer.

Ταχεῖα, ας, ἡ, celeritas; unde διὰ ταχείας; celeriter; ab eod. ταχὺς, ύς, V. Ταχέως, vide cum ταχὺ.

Ταχέων, gen. pl. à ταχὺς, celer.

Ταχέως, adv. celeriter: ab eod. Th.

Ταχόω, a. 1. inf. pass. verbi πάσσω, constituo. f. ξω.

Ταχνὸς, ἡ, όν, pernix, celer; ταχνὰ, Poët. pro ταχέως, & hoc pro ταχέως, celeriter. Th. ταχὺς.

Τάχον, adv. citius: &

Τάχιστα, citissimè; πλὴ ταχίστα, celerrimè. Th. ταχὺς.

Ταχὰν, ονος, ὁ, ocior, velocior; est compar. à ταχὺς, V.

Τάχος, τό, vide ταχὺ.

Ταχὺ, celeriter, velociter, properanter; unde, compar. ταχύτερον, celeriùs, velociùs; pro quo dicitur & τάχιον, & superl. ταχύτατα, idem, & omnia, à Them. ταχὺς, V. Unde etiam, ταχὴς, ῆος, ὁ, cervus, aut lepus; quoniam ea animalia sunt ex genere πρὸ ταχυδρόμων, à ταχυὸς, vide.

Ταχυάλωτος, ον, ὁ, ἡ, qui citò capi potest: ex ταχὺς & ἁλίσκω, capio.

Ταχυβάδιστος, qui celeriter incedit; ex ταχὺ & βαδίζω, unde βαδιστὴς, &c. V. Item, ταχυβάμων & ταχυβάτης, q. d. celerigradus, pernix; ex ταχὺ & βαίνω, f. βήσομαι, præt. βέβηκα, à βέω, unde βῆμα, τὸ, & βατὸς, &c. V. Item, ταχυδηξία, germinandi celeritas; ex ταχὺ & δηξις, ἡ, à βλαστάνω, &c. V. Ταχύβουλος, qui celeris est consilii; i. e. qui cito & repente consilium capit; aut qui cito ex uno consilio, ad aliud transit: à βουλὴ, ἡ, V. Ταχύγηρος, cito senescens; à Th. γῆρας, τὸ, V. Ταχύγονος, cui velocia sunt genua, velox, celer; à Th. γόνυ, unde γυῖα, &c. V. Sic &, ταχυγραφὸς, exceptor, actuarius; à scribendi celeritate dictus; à Them. γράφω, unde γραφὴ, ἡ, &c. V. Ταχύδακρυς, cito lacrymans; à Th. δάκρυ, τὸ, V. Item, ταχυδινὴς, qui celeri vortice circumagitur, celeriter versatilis; Nonn. à Th. δῖνη, ἡ, comp. ut præcedentia; cum ταχὺς, vel ταχὺ, &c. V. Item, ταχυδρομέω, velociter curro; à seq. ταχυδρόμος, V.

Ταχυδρόμος, ου, ὁ, ἡ, qui velociter currit: à ταχὺς, celer, & τρέχω, curro: f. δρέξω. p. δεδράμηκα. a. 2. ἐδράμον. prær. m. δεδράμηκα: inde δρόμος, cursus.

Ταχυεργὸς, vel ταχύεργος, celer in opere aliquo; seu acer, aut etiam promptus manu; unde, ταχυεργία, celeritas, quam quis adhibet in conficiendo aliquo negotio, celeritas rei conficiendæ; ex ταχὺς vel ταχὺ, & ἔργον, τὸ, V. Item, ταχυθάνατος, subito moriens; & interdum active, subito mortem asferens; (ut ἰυδυθάνατος) à θάνατος, ὁ, V. Ταχυκίνητος, qui celeriter movetur; à Th. κινέω; unde, κινητὸς, V. Ταχυμαθὴς, qui cito discit, vel qui cito didicit; à Th. μανθάνω, f. μαθήσομαι, &c. V. Ταχύμηνις, cujus subita est ira, & repentina; qui subito ad iram provocatur; iracundus; in Epigr. à Th. μῆνις, ἡ, V. Ταχυμήτης & ταχύμητις, celer in capiendo consilio; qui cito deliberat; Nonn. à Th. μῆτις, ἡ, V. Ταχυναύτης, celeriter navigo; seu utor celeribus navigiis; à ναῦς, ὑς, ὁ, V. Item ταχύνους & ταχύνους qui celeri est mente; unde, ταχύνοια, ἡ, mentis celeritas; ex νόος, ὁ, contract. νοῦς; unde νοῦς; comp. ut reliqua præced. cum ταχὺς vel ταχὺ, &c. V.

Ταχυνεῖ, 3. sing. f. ι. act. à

Ταχυνῶ, f. νῶ, accelero, propero, Them. ταχὺς.

Ταχυπειθὴς, ἐος, ὁ, ἡ, facile credulus: ex ταχὺς & πείθω, persuadeo.

Ταχυπέτης, celeriter volans; ex ταχὺς & πέτομαι, V. Item, ταχυπλοΐα, ᾶς, celeriter navigo; à Th. πλέω; unde, πλοῦς, & contracte πλοῦς, navigatio, &c. V. Ταχυπομπὸς, qui celeriter deducit, seu transmittit; à Th. πέμπω. unde πομπὴ, ἡ, & πομπὸς, ὁ, &c. V. Ταχυποπτὸς, celeriter suspicans, suspiciosus; ab ὑποπτὸς, vel ὑποπτεύω, ὁ, quæ V. Item, ταχυπτερὸς, celeriter gradiens; ut, ταχυπτερὸς πῆς; apud Euryp. ex πτέρον, ὁ, à Th. πτέρομαι, comp. ut præcedentia, cum ταχὺς vel ταχὺ, &c. V.

Ταχυπότμος, ου, ὁ, ἡ, pro ὁ τοῦ ταχέως πότμου ὑποστὰς μόρου, qui cuæ morti est obnoxius: ex ταχὺς, celer, & πότμος, ου, ὁ, mors.

Ταχύπους, pedibus celer; ex ταχὺς vel ταχὺ & πούς, ὁ, &c. Vide. Item, ταχυπτερὸς, celeriter volans; & Metaph. velox; ex ταχὺ & πτερὸν, τὸ, &c. Vide.

Ταχύπωλος, celeres equuleos habens; rei equestris peritus: ex ταχὺς, celer, & πῶλος, ου, ὁ, pullus equinus.

Ταχύῤῥους, velociter robustus; ut ταχύῤῥους πελειὰς, velociter robusta, seu robustè velox columba; ex ταχὺς vel ταχὺ, & ῥωννύω, f. ῥώσω, &c. Vide.

ΤΑΧΥΣ, εῖα, ὺ, celer, velox, præceps, qui à τάχω, extendo; vel τάσσω, ordino: comparat. ταχύτερος, celerior; pro quo usitatius τάχιον, item θάσσων & θᾶττον, superlat. ταχύτατος, vel τάχιστος. Hinc τάχα, ταχὺ & ταχέως, celeriter: τάχος, ους, τὸ, celeritas: ταχύτης, ητος, ἡ, idem: ταχαίνω, accelero, propero.

Ταχυτάρσιος, celerior; & ταχύτερσος, præcurrentius; item, ταχύτατα & τάχιστα, celerrime, compar. & superl. à ταχὺς vel ταχὺ, V.

Ταχυτὰς, ᾶτος, ἡ, Dor. pro ταχυτὴς, ῆτος, ἡ, celeritas, velocitas: aliàs ταχύτης. Th. ταχὺς.

Ταχυτῆτ', pro ταχυτῆτα, acc. sing. præcedent.

Ταχυτόκος, brevi tempore pariens; ex ταχὺ & τόκος; à Th. τίκτω, in præt. med. τέτοκα, &c. V. Item, ταχυφανὴς, qui celeriter loquitur; cujus vox celeris est; ex ταχὺς vel ταχὺ, & φανὴ, ἡ, &c. V. Item, ταχύχειρ celer manu seu manibus; unde, ταχυχειρία, celeritas manus, seu manuum; ex ταχὺς vel ταχὺ, & χεὶρ, χερὸς, &c. V.

Τάων τῶν, capio. Inde format Eustath. τάζω.

Τάων, Æol. pro πᾶς, gen. pl. f. g. ab ἅ, hæc.

Ταὼς, & ταὼς, ὼ, & ταὼν, ὼνος, ὁ, PAVO: qu. à τάσις, id est, extensione, pennarum. Th. τάνυω, extendo.

ΤΒ, conjunctio copulativa; valet idem quod Latinorum que, Et. Est dictio enclitica, & semper postponi solet, ἄσπερ τε, dixitque: τὸ & ἄρα, aliquando apostrophantur: ut, τ' ἄρ', & expletivæ particulæ sunt. Et τέ, Dor. pro σύ, te.

ΤΕΓΩ, TINGO, humecto, mollio. f. ξω τέγγω. βάδδι λόγῳ, tingere mendacio orationem, pro mendacia dicere: qu. à τείνω, extendo: nam mador facit ut corpora possint extendi. Hinc τικτὸς, ή, tinctus: τέγανον, ου, τὸ, locus humidus.

Τέγεα, Ion. τηγία, est orpidum Arcadiæ.

Τέγεος, pro τέγεϊ, sub tecto, sublimis, altus: à τέγος, quod V.

Τέγος, ους, ἡ, tectum, tegmen; idem quod, & pro στέγη; & ab eod. id vide.

Τεγανὸς, ἡ, ὁ, tinctus, madefactus; vel qui tingi & humectari potest; est verbale, à τέγω, f. ξω, &c. V.

Τέγος, ους, τὸ, tectum, domus, pro στέγος, τὸ, idem: Poët. pro λόφος, vel ὄρος, collis, mons. Them. στέγω, tego.

Τεῖω, tuam, Poët. & Dor. pro σῶ, acc. sing. f. g. à σός, ἡ, όν, tuus, a, um. Th. σὺ, tu.

Τειδαλατομφὸς ὄφις, apud Athen. l. 1. vinum mare expertum; est part. præt. pass. à θαλαττόω, vel θαλαττίζω, id V.

Τειθαλέτω, Dor. pro τειθαλότω, perf. part. m. accus. sing. à θάλλω, floreo. Vide τεθαλῦῖα.

Τειθαλῦῖα, abundans, perf. part. m. f. g. verbi θάλλω, floreo: f. θήσω. p. m. τέθαλα, & τεθαλὼς, perf. m. part. τεθαλῶτ.

Τειθέμηκε, ausus sum, perf. ind. act. verbi θαρσέω, fiduciam habeo: à θάρσος, ους, τὸ, idem quod θάρσος, ους, τὸ, fiducia.

Τειθαρσήκασι, 3. pl. perf. act. verbi θαρσέω, fiduciam habeo. Them. θάρσος, ους, τὸ, fiducia.

Τειθαφθ, Ion. pro τεθαμμένοι εἰσὶ, sepultæ sunt, 3. pl. perf. pass. verbi θάπτω, sepelio, quod V.

Τειθέλεμαι, perf. pass. verbi τείθομαι, spero. f. άσομαι.

Τειθείεν, Act Sync. pro τειθείησαν, 3. pl. a. 1. opt. pass. verbi τίθημι, pono: f. θήσω. a. 1. pass. ἐτέθην.

Τείθηκα, perf. act. &

Τείθημαι, perf. pass. verbi τίθημι, pono. f. θήσω.

Τειθήλατο, fundata fuerat, 3. sing. pluſq. p. pass. Att. & Ion. verbi θεμέλλω, fundamentum jacio: f. άσω. p. τεθεμέλλωκα, à θεμέλιος, ου, ὁ, fundamentum. Them. θέμελος, ου, τὸ, idem.

Τίθημα, ας, ι, florui, perf. m. &

Τεθήλει, 3. sing. pluſq. p. m. Ion. verbi θάλλω, floreo.

Τεθήλυια, a. 1. inf. pass. verbi τίθημι, pono: f. θήσω. a. 1. pass. ἐτέθην.

Τίθεται, perf. m. verbi θάπτω, sepelio, stupeo: a, 2. ἔταφον, perf. inf. m. τεθάφθαι, perf. part. m. τεθαμμένος, ου.

Τεθήσεται, Ion. Pleonasm. pro τεθήσεται, 3. sing. a. 1. m. verbi θάλμω. Significat autem ἐθελήσουσι.

Τεθλάμμένος, ου, ον, pressus, a, um. perf. part. pass. verbi θλίβω, premo, affligo. f. ψω. p. τέθλιφα.

Τεθλασμένος, perf. part. pass. à θλάω, frango. f. άσω.

Τέθμια, τὰ, legitima; vel leges, i. e. νόμιμα, vel νόμοι; Hesych. est neut. plur. à sing. seq. V.

Τέθμιον, Poët. idem quod seq.

Τεθμὸς, lex, mos: à τίθημι, pono.

Τίθναι, præt. m. qu. à θνάω; τεθνᾶναι, contracte pro τεθνάεναι, perf. inf. m. verbi θήσκω, morior. Vide seq.

Τέθναθι, præs. imperat. τεθναίτω, præs. opt. τεθναίην, præs inf. τεθνάς, præs. part. à τίθημι, morior; hoc à θνάω, seu θήσκω, morior. f. 2. m. θανοῦμαι. perf. act. τέθνηκα. a. 2. ἔθανον.

Τεθναίτω, moriar, præs. opt. à τίθημι, pro θήσκω, morior. Sunt qui Anadiplasiasmo Ion. poni volunt pro θναίτω, a. 2. opt. act. verbi τίθημι.

Τεθναίμην, εἶτε, εἶτε, per Sync. pro τεθναίημην, εἴητε, εἶεν, num. plur. præs. opt. τεθναίτω, quod V.

Τεθνάκεμεν, Dor. pro τεθνήκεμεν, 1. plur. perf. act. verbi θήσκω, morior: perf. τέθνηκα.

Τεθνακὼς, ότος, mortuus, Dor. pro τεθνηκὼς, perf. part. act. verbi θνήσκω, morior. perf. act. τέθνηκα.

Τεθνάμεν, Ion. & τεθνάμμεν, Dor. pro τεθνάναι, quod V.

Τεθνάναι, præs. inf. à τίθημι, pro θήσκω. Sed τεθνᾶναι, contracte pro τεθνάεναι, perf. inf. verbi θήσκω, morior. f. 2. m. θανοῦμαι. perf. act. τέθνηκα. perf. m. τίθναι, qu. à θνάω.

Τεθνᾶσι, mortui sunt, per Synæresin pro τεθνάασι, 3. pl. perf. m. verbi θήσκω, morior. prær. m. τεθνᾶσι.

Τεθνάτω, interficiatur, 3. sing. imperat. præs. τέθναθι, verbi τίθημι, pro θήσκω.

Τεθυαφθ, Ion. pro τεθαμμένοι εἰσὶ, sepultæ sunt, 3. pl. perf. pass. verbi θάπτω, sepelio, quod V.

Τέθυκα, Bœot. Sync. pro τέθυγκα. perf. ind. act. Hinc τεθυκυῖας, ῦσ, per Sync. pro τεθυγκυίας, ύσ, perf. part. act. verbi θήσκω, morior: f. 2. m. θανοῦμαι. perf. act. τέθνηκα, & Bœot. τέθυκα. a. 2. ἔθανον. p. m. τέθναα.

Τεθυκυῖσσα, gen. sing. perf. part. Vide τέθνεια.

Τεθνεὼς, ῶτος, & Poët. τεθνηὼς, per Crasin pro τεθνηκὼς, perf. part. act. verbi θήσκω, morior. perf. act. τέθνηκα.

Τέθνηκα, ας, ε, & in 3. pl. τεθνήκασι, perf. act. &

Τεθνήκτω, 3. sing. perf. imperat. act. à θήσκω, quod V.

Τεθνήξομαι, moriar; unde, apud Aristoph. in Nub. Σὺ δ' ἐγχανὼν τεθνήξει, ore aperto mortem obibis; vide seq.

Τεθνήξω, f. ι. verbi τεθνήκω, Syracusano more fact. ex part. τέθνηκα, verbi θνήσκω, morior.

Τεθνηκὼς, perf. part. act. verbi θνήσκω, morior. Poët. pro τεθνεὼς, quod vide.

Τεθνῆσι, per Sync. pro τεθνᾶσι, perf. part. m. verbi θήσκω, morior. p. m. τέθναα.

Τεθήλατο, turbatus est, 3. sing. perf. pass. à θολέω, turbo, inquino. Th. θολὸς, ὕ, ὁ, fordes, turbidæ.

Τεθορεῖν, Ion. Anadiplas. pro θορεῖν, præs. vel a. 2. inf. act. verbi θόρω, vel θορίω, salio.

Τεθορυβημένως, tumultuosè, turbulentè; est adv. à part. præt. pass. verbi θορυβέω, ῶ, ἠσω, ἤκα, &c. V.

Τεθρεμμένος, perf. part. pass. f. g. verbi τρέφω, alo: f. ψω. a. 1. ἔτραφον. perf. pass. τέθραμμαι.

Τεθριππόδαμος, ὁ, qui quadrigis vehitur: ex τέθριππον, τὸ, quadriga, (quod ex τέτρεις, quaternio; hoc à τέσσαρες, quatuor,) & ἵππος, equus, & βαίνω, ascendo.

Τεθριππος, quatuor equos habens; ut τεθριππος ἐχὼν; currus quadrijugis. & ὑπὸ τεθρίππου τεθρίππου, dicitur, pro quatuor equis, uno jugo copulatis; unde, in neut. τέθριππον, substantivè dicitur, quadriga, cursus quadrijugis, seu in quo sunt quatuor equi, &c. Vide seq.

Τέθριππον ἅρμα, currus quadrijugus, quadrigæ. Vide in seq.

Τεθρίπτυφος, ὁ, ἡ, qui equos quadrijugos alit: & τεθρίπτυφία, equos quadrijugos alo: ex τέθριππον, τὸ, quadriga, (quod à τέτρεις, quaternio, & hoc à τέσσαρες, quatuor,) & ἵππος, equus, & τρέφω, alo: p. m. τέτροφα.

Τεθρυμμένος, delicatè, & molliter; dissolutè; Plur. est adv. à part. præt. pass. à Th. θρύπτω, f. ψω, &c. V.

Τεθυμένος, η, ον, perf. part. pass. verbi θύω, sacrificio, immolo. f. θύσω. p. τέθυκα.

Τεθυμιάμενος, perf. part. pass. verbi θύω, odore jucundum reddo. Th. θύω, macto, suffio.

Τεθυμῶσθαι, iratum esse, perf. inf. pass. verbi θυμόω, ad iram provoco: f. ώσω. p. τεθύμωκα. Them. θυμὸς, animus, ira.

Τεῖν, & τίν, Ion. Poët. & Dor. pro σοὶ, tibi, dat. sing. à σύ, tu.

Τείνας, ἄντος, a. 1. part. act. à τείνω.

Τεινεσμὸς, tenesmus; continua, & implacabilis desiderii cupiditas, quâ tamen nihil, præter cruenta pauca & mucosa, egeritur; atque inde, τεινεσμώδης, ες, ὁ, ἡ, ἤ, tenesmo similis; item, de homine dictum; exp. tenesmo laborans; utrumque à seq. Th. τείνω, f. τενῶ, & in a. 1. ἔτεινα, &c. V.

ΤΕΙΝΩ, TENDO, extendo, porrigo me seu pertineo: fut. τενῶ. p. τέτακα. a. 1. ἔτεινα. p. m. τέτηνα. Hinc τόνος, ὁ, intentio; item accentus: τετατὸς, ή,

extentus: ταινὸς, ᾶ, idem: τιτάινω, tendo: ταινία, ας, ἡ, tænia: χρυσταία, manum protendo & attollo; item scifco decerno, creo: χρυσταία, ας, ἡ, suffragium.

Τεινοδία, carmen deduco; τείνω τὴν ᾠδήν; Suid. i. e. extendo cantilenam.

Τείρια, τὰ, astra: ob siccandi virtutem à τείρω.

Τειρεσίας, ου, ὁ, TIRESIAS, vates Thebanus præstantissimus.

Τείρετο, Ion. pro ἐτείρετο, affligebatur, 3. sing. imperf. pass. verbi τείρεμαι, vexor. Th. τείρω.

Τείρησω, εις, ει, f. 1. à τείρω, idem quod τείρω, affligo, vexo, domo, Genes. 3. 15.

Τειρομένοισιν, vexatis, dat. pl. part. præs. pass. verbi τείρω.

Τείρουτι, Dor. pro τείρωσι, 3. pl. præs. ind. à ΤΕΙΡΩ, vexo, affligo, subjugo, TERO, fiaco: f. τιερῶ. a. 2. ἔτιαρον. Hinc τέρλων, ονος, tener, mollis.

Τειχεσπλήτης, ου, ὁ, murorum seu mœnium dejector; Hesych. (ex τεῖχος, ους, τὸ, & βάλλω, f. βαλῶ præt. βέβληκα; unde βλῆμα, τὸ, & βλητὸς, ὁ, &c. V.) signif. ὁ τὰ τείχη καταβάλλων, Etym.

Τειχεσπλῆτα, voc. sing. à

Τειχεσπλήτης, ου, ὁ, mœnium quassator: ex τεῖχος & πλήσσω, percutio.

Τειχία, pro τειχίζω, muris cingo. Them. τεῖχος.

Τειχίων, gen. pl. à τεῖχος.

Τειχίων, ονος, ὁ, ἡ, mœnibus conclusus: ex τεῖχος & ἄεσο, apto.

Τειχία, munitio; propriè muralis munitio; à Th. τεῖχος, ους, τὸ, vide. Unde etiam, τειχίζω, f. ίσω; murum ædifico seu struo; item, muro cingo seu munio; & simpl. ædifico, struo: addito scil. accus. τεῖχος, Thuc. l. 6.

Τειχίοις, muris cinctus: à τεῖχος, ους, τὸ, murus.

Τειχίον, τὸ, parvus murus; item, paries; est diminut. à Them. τεῖχος, ους, V.

Τειχῆσαι, a. 1. inf. act. &

Τειχηδιῶσαι, a. 1. inf. pass. verbi τειχίζω, muris munio: f. ίσω, p. τετείχικα. a. 1. ἐτείχισα. Th. τεῖχος, ους, τὸ, murus.

Τείχισμα, τὸ, idem quod Th. τεῖχος; vel munimentum, munitio, propugnaculum; Thuc. l. 3. Item, τειχισμὸς, muri exstructio; & τειχιστὴς, οῦ, ὁ, murarius, qui muros struit; omnia verbalia, à τειχίζω, V.

Τειχογεχθέω, ῶ, muros depingo; ex τεῖχος & γεγέω; unde, γεγεθὶς, ίος, &c. V. Item, τειχοδόμος, ædificator, seu structor murorum, qui muros ædificat; unde, τειχοδομία, ας, murum ædifico, seu exstruo; & τειχοδομία, ædificatio, seu exstructio muri; ex τεῖχος & δομὴ, ἡ, unde δομίω, &c. V. Item, τειχολύτης, muris exitium afferens; i. e. murorum destructor; ex τεῖχος, & ὄλλυμι, f. ὀλέσω, &c. Ab inusit. ὀλέω unde ὀλητὴρ, &c. V.

Τειχομαχία, & Ion. ίη, murorum oppugnatio: ex τεῖχος & μάχομαι, pugno.

Τειχομάχος, sive τειχομάχης, ου, ὁ, muri oppugnator; ex iisd. cum præced. vide.

ΤΕΙΧΟΣ, ους, τὸ, murus, mœnia: τεῖχος ξύλινον, lignorum strues, rogus: qu. à τεύχω, struo. Hinc τειχίζω, murum ædifico.

Τειχοφύλακίω, muros custodio, murorum custodiæ præsum; à seq. τειχοφύλαξ, ακος, &c. V.

Τειχοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, murorum custos: ex τεῖχος & φύλαξ, ὁ, ἡ, custos, Th. φυλάσσω, custodio.

Τειχωμα, τὸ, murale tormentum, seu muralis machina, quâ utuntur ad oppugnandos, & subruendos muros; est tanquam verbale ab inusit. τειχόω, Th. τεῖχος, ους, &c. V.

Τείως, idem cum, & pro τίως, tamdiu, &c. Id V.

Τίκ', pro τίκε, Ion, pro ἔτεκε, 3. sing. a. 2. ind. act. Est & τίκε, a. 2. imperat. act. verbi τίκτω, pario, f. τέξω. p. m. τέτοκα. a. 2. inf. act. τίκειν.

Τεκέσθαι, a. 2. inf. m. verbi ejusd.

Τίκιεσι, dat. pl. Ion. pro τίκεσι, à τίκος, ους, τὸ, fœtus. Them. τίκτω, pario.

Τίκλ', pro τίκετο, Ion. pro ἐτίκετο, peperit, 3. sing. a. 2. m. verbi τίκτω, pario, f. τέξομαι. a. 2. ἔτεκον.

Τεκμαίρομαι, ῶμαι, ῶ, destino, ad finem perduco, struo, denuntio: a. 1. m. ἐτεκμηράμην; à τεκμαίρω, indico, demonstro. Th. τέκμαρ, τὸ, finis.

ΤΕΚΜΑΡ, ατος, τὸ, finis, exitus rei; item signum: qu. à τίκω, pario, efficio. Hinc τεκμαίρω, certis signis ostendo.

Τέκμαρτος, ου, ἡ, conjectura; item, cognitio quæ fit per τεκμήριον; sed exp. & interpretatio; est verbale à τεκμαίρομαι, V.

Τεκμήριον, ου, τὸ, certum signum. Them. τέκμαρ.

Τεκμηρόω, fut. ώσω; nitens certis conjecturis, & τεκμηρίοις, pronuncio ac probo; item, τεκμηριώδης, ες, ὁ, ἡ, constans ex signis indubitatis; quæ vocantur τεκμήρεα; utrumque à præced. τεκμήριον, signum necessarium; & quod perpetuò unum significat; & general. etiam quodvis signum, indicium seu argumentum, &c. V.

Τέκμωρ, τὸ, idem quod τέκμαρ, signum.

Τέκνα, τὰ, pulli, filii, nom. pl. a τέκνον, quod vide.

Τεκνίον, ου, τὸ, filiolus, τεκνία, ων, τὰ, filioli: ab eod.

Τεκνογονέω, liberos pario: f. ήσω, p. τετεκνογόνηκα. a. 1. ἐτεκνογόνησα; à τέκνον, ου, τὸ, filius. Th. τίκτω, pario, & γένομαι, nascor: præt. m. γέγονα.

Τεκνογονία, ας, ἡ, liberorum procreatio: ab iisd. Th.

Τεκνοκτόνος, liberorum interfector, seu interfectrix; unde, τεκνοκτονία, liberorum cædes, seu occisio; parricidium; ex τέκνον, του, & Th. κτείνω, f. κτενῶ, præt. med. ἔκτονα, &c. V. Item, τεκνολέτειρα, ἡ, quæ liberos suos perdidit, seu amisit; ex τέκνον, & ὄλνμι, f. ὀλέσω; ab inusit. ὀλέω, unde ὀλετὴρ, masc. & ὀλέτειρα, fœm. &c. V.

Τέκνον, ου, τὸ, filius. Et pro autore generis. Pindar. τέκνα, ων, τὰ, liberi: à τίκτω, pario.

Τεκνοποιθήσομαι, f. 1. ind. pass. verbi τεκνοποιέω, liberos procreo; quod ex τέκνον, ου, τὸ, filius. Th. τίκτω, pario, & ποιέω, facio.

Τεκνοποιὸς, ὸν, ὁ, ἡ, liberos procreans; item fœcundus, seu multos procreans liberos; unde, τεκνοποίησις, liberorum procreatio; item, τεκνοποιητικὸς, liberis procreandis idoneus; atque indè, τεκνοποιητικὴ, scil. δύναμις, vis procreandi liberos; omnia, ex iisd. cum præced. V. Item, τεκνοποιΐα, liberorum procreatio; ex τέκνον, τὸ, & ποιέω, ἡ, à Th. σπείρω, &c. V.

Τεκνοτρόφος, ου, ὁ, ἡ, liberos educo: f. ήσω. p. τετεκνοτρόφηκα. a. 1. ἐτεκνοτρόφησα. Ex τέκνον, ου, τὸ, filius. Th. τίκτω, pario, & τροφὸς, nutrio. Th. βίβρωσκω, alo.

Τεκνοτρόφος, ου, ὁ, ἡ, qui vel quæ liberos alit: &

Τεκνοτρόφος, ου, ὁ, ἡ, qui vel quæ à liberis alitur. Vide τεκνοτρόφος.

Τεκνοφάγος, liberorum vorator; ex τέκνον, του, & φάγω, unde, φάγος, ὁ, &c. V.

Τεκνόφι, adv. per filium, operâ filii; διὰ τοῦ τέκνου. Simonid.

Τεκνόω, liberos procreo, genero; item liberos habeo, peperi: præs. pass. τεκνόομαι, gignor, nascor: à τέκνον, proles. Th. τίκτω, procreo.

Τέκνωμα, filius; verbale à τεκνόω, όομαι, vide.

Τέκνωσις, εως, ἡ, liberorum procreatio; à præced. quod V.

Τέκον, ες, ε, Ion, pro ἔτεκον, a. 2. ind. act. verbi τίκτω, pario: f. τέξομαι, a. 2. part. τεκὼν, όντος, in gen. pl. τεκόντων.

Τόκος, ους, τὸ, fœtus, proles: à τίκτω, pario.

Τεκοῦσα parions, a. 2. part. act. f. g. à τεκὼν, όντος, quod V.

Τεκτήνω, fabricor, struo, machinor; & τεκταίνομαι, struor, apparor, conficior; & activè etiam, fabricor, struo; aut artem fabrilem exerceo; à τέκτων, ονος, vide.

Τεκτήναντο, fabrefecit, Ion. p. o ἐτεκτήναντο, 3. sing. a. 1. m. verbi τεκταίνω, fabricor: f. ανῶ, quod à τέκτων, ονος, ὁ, faber. Th. τεύχω, fabricor.

Τεκτονεῖον, ου, τὸ, officina fabri, fabrica; item, τεκτονία, ἡ, structura, opus fabrile; & τεκτονικὸς, ad fabrum pertinens, fabrilis; ut τεκτονικὴ τέχνη, fabrilis usus; & τεκτονικὴ μίτος, rubrica fabrilis; item, τεκτονικὸς, qui fabrilis artis, seu lignariæ, (quæ ars τεκτονικὴ dicitur,) peritus est; item τεκτοσύνη, ης, ἡ, itidem structura, seu ars fabrilis, & in Epigr. τεκτοσύνη ἐπῶν, fabricatio verborum; omnia à seq. Th. τέκτων, ονος, V.

Τεκτοτάρχων, fabrorum materiariorum præses; ex τέκτων, ονος, & ἄρχω unde ἀρχὸς, ὁ, &c. V.

Τέκτων

Τέκτων, gen. sing. à

Τέκτων, ονος, ὁ, faber; qui τεύκτων; à τεύχω, fabricor; f. ξω. p. τέτυχα. perf. pass τέτυγμαι, ξαι, κται, (ubi & abjici solet:) hinc τεύκτων.

Τεκὼν, οῦσα, όν, a. 2. part. act. verbi τίκτω, pario, f. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον.

Τελαμὼν, ῶνος, ὁ, fascia, lorum clypei aut ensis: à τλάω, sufferro, sustineo.

Τελαμωνίαι, baltea coriacea quibus armantur canes adversus feras: à præcedent. quod V.

Τελαμωνίων, qui ad cingulum & lorum pertinet; item, τελαμωνίζω, fasciâ involvo; utrumque à præced. τελαμὼν, ῶνος, ὁ, V.

Τελαμώνιος Αἴας, Ajax Telamonius, nomen propr. Hinc Τελαμωνιάδης, ου, ὁ.

Τελείδαι, præs. inf. pass. verbi τελείω, ad finem perduco. Th. τέλος, ους, τὸ, finis.

Τελείης, perficias, 2. sing. præs. sub. act. verbi ejusd. & Th.

Τελείουτι, sunt. Dor. pro

Τελέθουσι, 3. pl. præs. verbi τελέθω.

Τελέθω, εις, ει, sum, fio, orior: Poët. τελέθομαι, idem: in 3. pl. τελέθονται, τελέθωσι, 3. pl. præs. sub. act. Th. τέλλω, sum, fio.

Τέλει, dat. sing. à τέλος, ους, τὸ, finis.

Τελεία, perfecta, f. g. à τέλειος, quod vide.

Τελείετο, perficiebatur, 3. sing. imperf. pass. Ion. verbi τελείω, Poët. pro τελέω, perficio. Th. τέλος, finis.

Τελεσγόνος, perfectum pariens; unde τελεσγονία, perfecta generatio; ex τέλειος & γονὴ, ἡ, aut γόνος, ὁ, à γίγνομαι, præt. med. verbi γείνομαι vel γίνομαι, &c. V. Item, τελεσκαρπέω, seu τελεσκαρπίω, ad maturitatem fructum perfero; item, ad frugem pervenio; ex τέλειος & καρπὸς, ὁ, &c. Vide.

Τέλειος, τελεία, ον, perfectus, a, um, in comparat. τελειότερος, ρα, ρον, hinc adv. τελείως, perfectè. Them. τέλος, finis.

Τελεσιούργημα, ους, ἡ, perfectio; q. d. interpunctio; quæ fit cum oratio ad periodum pervenit, sive ad perfectam sententiam; ex τέλειος & ἔργω, ἡ, &c. V. Item, τελεσιουργὸς, ὁ, ἡ, versus, seu versuum genus, quorum primæ ukimæque syllabæ connexæ, esculentum aliquid, aut peculentum, aut vas seu utensile denotant; ut in hoc Homerico,

Ἀρμενόπιζα Θόαντε, δυσάντωρ ἀλλοτε γίγνετ' ἄνδρε;

prima & ultima syllaba conjunctæ, ἄρτε, constituunt, quod panem significat; Athen. ex τέλειος, & ζύμη, ὁ, &c. V.

Τελεσίπους, ητος, ἡ, perfectio: à præced.

Τελεσιτόκος, perfectum edens partum; unde, τελεσιτοκία, perfectum fructum pario; & τελεσιτοκία, partus perfectus; perfecta generatio; ex τέλος & τόκος, ὁ, &c. V.

Τελεσίω, ῶ, perficio. f. ήσω. p. τετελεσίωκα. a. 1. ἐτελεσίωσα. a. 1. sub. τελεσιώσω. a. 1. inf. τελεσιῶσαι, consecrare, præs. pass. τελεσιόομαι, ῶμαι, perficior, consummatus ero. pers. pass. τετελεσίωμαι, σαι, ται, perfectus sum. pers. part. pass. τετελεσιωμένος, η, ον, perfectè regeneratus. a. 1. pass. ἐτελεσιώθην, ης, η, consummatus sum. a. 1. sub. pass. τελεσιωθῶ, ῆς, ῆ, consecrer, & in 3. pl. τελεσιωθῶσι. Th. τέλος, finis.

Τελεσθῆ, perficitor, 3. sing. præs. imperat. pass. verbi τελέω, perficio. Th. τέλος.

Τελεσθῇ, 3. sing. præs. pass. verbi ejusd. & Them.

Τελείω, Poët. pro τελέω, perficio. Th. τέλος, ους, τὸ, finis.

Τελεσιάδης, 3. sing. a. 1. sub. pass. verbi τελείω, quod V.

Τελείως, integrè, adv. à τέλειος, perfectus. Th. τέλος.

Τελεσσάτης, ου, ὁ, consummator; ab eod. verbo & Them.

Τελείσσω, Poët. pro τελέω, perficio. Th. τέλος, finio, perficio. Th. τέλος.

Τελεσφόρος, perfectè generatus, vitalis; & in neut. plur. τελεσφόρα, perfecti fœtus; ex τέλος, unde τέλειος & γονὴ, ἡ, seu γόνος, ὁ, &c. V.

Τελεσκαρπίω, vide suprà, cum τελεσκαρπέω, item, τελεόμυλος, perfectos, & integros menses habens; vel qui mensibus scil. duodecim, absolvitur; anni Epith. apud Soph. ex τέλειος & μὴν, ὁ, ὡδε, V.

Τέλεος, idem quod τέλειος, perfectus: &

Τελεῖος, idem quod τελειόω, perficio: hinc præs. inf. τελεῖν. Them. τέλος, finis.

Τελεῖται, a. 1. inf. act. &

Τελεῖσαι, a. 1. opt. act. τελέσας, a. 1. part. act. verbi τελέω, quod V.

Τέλεσσις, Æol. pro τέλεσις, εως, quod vide in præced.

Τέλεσσον, Ion. pro ἐτέλεσον, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi τελέω, perficio. Th. τέλος.

Τελεσσιφόρος, perficiens, Poët. pro τελεσφόρος, ου, ὁ, ἡ, qui τέλεσσιν ἔφερε, tum qui perfectum fructum fert, fructifer: ex τέλος, finis, vectigal, & φέρω, fero.

Τελεστάρχης, tanquam ceremoniarum conditor; appellatur Christus, à Dion. Areop. Unde, τελεταρχία principatus in condendis ceremoniis; pro summa divinitate, atque adeo pro trinitate poni à Dionys. tradit Bud. ex τέλος, ους, τὸ, unde plur. τέλη, τὰ, sacra, mysteria; atque indè, τελετὴ, ἡ, ceremonia sacra; & ἀρ-

χὸς

Τελεσίκαρπος, fructum ad maturitatem perducens; unde, τελεσικαρπία, fructum ad maturitatem perduco; ex τέλος; unde τέλειος & καρπὸς, ὁ, V.

Τελείω, ῶ, perficio, & Ion. ίω. p. τετέλεκα. a. 1. ἐτέλεσα. a. 1. sub. τελεσίω. a. 1. inf. τελεσῶσαι, consecrare, præs. pass. τελεσόομαι, ῶμαι, perficior, consummatus ero. pers. pass. τετέλεσμαι, σαι, ται, perfectus sum. pers. part. pass. τετελεσμένος, η, ον, perfectè regeneratus. a. 1. pass. ἐτελέσθην, ης, η, consummatus sum. a. 1. sub. pass. τελεσθῶ, ῆς, ῆ, consecrer, & in 3. pl. τελεσθῶσι. Th. τέλος, finis.

Τελετὴ, Poët. pro τελὴ, perficio. Th. τέλος, ους, τὸ, finis.

Τελεταὶ, 3. sing. a. 1. sub. pass. verbi τελείω, quod V.

Τελείος, integrè, adv. à τέλος, perfectus. Th. τέλος.

Τελείσας, ας, ὁ, consummator, ab eod. verbo & Them.

Τέλεσον, ατος, perfice, a. 1. imperat. act. verbi τελέω, perficio. Th. τέλος.

Τέλεστε, Ion. & Poët. gem. ον. pro ἐτέλεσα. a. 1. ind. act. verbi τελέω, quod vide.

Τέλεστη, gem. ον. Poët. pro τελέσῃ, perfecerit, 3. sing. a. 1. sub. act. verbi ejusdem.

Τελεστηδμοσιν, perficientibus nuptias: dat. plur. à

Τελεστήμορος, ου, ὁ, ἡ, qui vel quæ perficit nuptias: ex τέλος, perficio, (Th. τέλος, finis,) & γάμος, ου, ὁ, nuptiæ. Th. γαμέω, uxorem duco.

Τελεσγόνος, fœtum perficiens; prolificus; ex τέλος, fut. τελέσω, Poët. pro τελέσω & γόνη, ἡ, seu γόνος, ὁ, &c. V. Item, τελεσίμορος, mortifer, funestus; ut τελεσίμορος ἡμὲρ, dies mortifera, seu funesta; Nonn. ex τέλος, fut. Poët. τελέσω, & μόρος, ὁ, &c. V.

Τέλεσσον, perficiam, Poët. pro τελέσω, f. 1. ind. vel a. 1. sub. act. verbi τελέω, quod V.

Τελεστὴς, perfector; item, initiator; unde τελεστικὸς, vim habens perficiendi; item mysticus; unde adv. τελεστικῶς, mystice, arcanè; item, τελεστήριον, locus in quo fit initiatio; omnia, à τέλος, f. τελέσω; perficio; item, initio; res divinas facio; consecro; à Th. τέλος, τὸ, unde, neut. plur. τέλη, τὰ, mysteria, sacra, &c. V.

Τελεσφορία, ad finem perduco, perficio; à

Τελεστόφορος, ου, ὁ, ἡ, ad finem perducens, & qui τελείσιν φέρει, tum qui perfectum fructum fert, fructifer: ex τέλος, finis, vectigal, & φέρω, fero.

Τελεταρχὴς, tanquam ceremoniarum conditor; appellatur Christus, à Dion. Areop. Unde, τελεταρχία principatus in condendis ceremoniis; pro summa divinitate, atque adeo pro trinitate poni à Dionys. tradit Bud. ex τέλος, ους, τὸ, unde plur. τέλη, τὰ, sacra, mysteria; atque indè, τελετὴ, ἡ, ceremonia sacra; & ἀρ-

χὸς

χὴ, ἡ, unde ἀρχὸς, ὁ, &c. Vide.

Τελετὴ, ῆς, ἡ, finis, exitus; item initiatio, expiatio, sacerdotium; ceremonia. Th. τίλ@.

Τελετηρὸς δώμαμις; à Dion. Areop. appellatur, vis divina operans in sacramentis Ecclesiasticis; unde, τελετυργία, pro consecratione vel initiatione apud eund. & τελετηρέω, ῶ, consecro, initio, dedico; ex τελετὴ, ἡ, & ἔργον, τὸ, &c. V.

Τελεῦτη, & τιλεύτει, Dor. pro τελεῖ, 3. pl. præs. ind. act. ve bi τελέω, perficio. Th. τίλ@.

Τελευτὰ, ᾶς, ὰ, Dor. pro τελευτὴ, ἡ, quod vide.

Τελευταῖον, & τὸ τελευταῖον; exp. adverbialiter, postremo, demum; item, ad minimum; & sic τελευταῖα, seu τὰ τελευτάια, tandem, denique apud Luc. à seq. τελευταῖ@, V. Item, τελεύταιος, ultimus, postremus, extremus, summus; est superl. tanquam à positivo τίλυπος, idem quod seq. τελευταῖ@, V.

Τελευταῖ@, αία, αῖον, ultimus, postremus, à τελευτὴ, idem quod τίλ@, finis

Τελευτῆν, Att. pro τελευτᾶαι, præs. inf. verbi τελευτάω, quod vide.

Τελευτάσῃ, perficiet, 2. sing. f. 1. act. Dor. pro τελευτήσῃ; &

Τελεύτασον, finivit, Dor. & Ion. pro ἐτελεύτησεν, 3. sing. a. 1. ind. act. à seq.

Τελευτάω, morior, ad finem perduco. præs. imperf. τελεύτα, ᾳ, αἶπα, moritur, f. ήσω, a. 1. ἐτελεύτησα, a. 1. part. act. τελευτήσας, ᾶσ@, perf. ind. act. τετελεύτηκα. præt. pass. τελευτάομαι, evenio: à

Τελευτὴ, ῆς, ἡ, finis, mors. Them. τίλ@, finis.

Τελευτῆσαι, a. 1. inf. act. τελευτήσαντα, dat. pl. τελευτήσασιτας, acc. pl. a. 1. part. act. verbi τελευτάω, quod vide.

Τελέω, ῶ, impleo, solvo, perficio. f. έσω. p. τετέλεκα, absolvi, a. 1. ἐτέλεσα, ad finem perduxi. a. 1. sub. act. τελέσω, ῃς, ῃ, perf. pass. τετέλεσμαι, σαι, σται, consummatus sum, a. 1. pass. ἐτελέσθην, ης, η. f. 1. pass. τελεσθήσομαι, ῃ, σθ, a. 1. sub. pass. τελεσθῶ, ῇς, ῇ; impletus fuerim. Th. τίλος, finis.

Τελέως, plenè, planè, perfectè, adv. à τέλ@, finis.

Τελέωσις, εως, ἡ, idem quod τελείωσις, perfectio, consummatio. Them. τίλ@.

Τελειοτέρων, gen. plur. comparat. grad. à τέλειος, perfectus. Th. τίλος.

Τελείς, ειτος, perfectus, in f. g. τελήεσσα, ης, ἡ, ab eod. Th.

Τελήεσσα, perfectas, acc. pl. f. g. à τελήεις, quod V.

Τελεὸς, ὲ, ὁ, finalis, ad finem pertinens; item, extremus; est à Th. τίλ@, εος, τὸ, finis, &c. V.

Τελέσσομαι, compleor, perficior, initior. Hesych. Th. τίλος.

Τελεσκόμενος, completus, absolutus: Deut. c. 23. est part. à præced. τελίσκομαι, V.

Τέλεσν ὁδὸν, iter facere, proficisci, Dor. pro ὁδὸν τελεῖν.

ΤΕΛΑΓΝΗ, ης, ἡ, piscis nomen, quia celeriter τίλλει, crescit, & sic τελεία.

Τελλὶς, totum, Hesych. nempe τίλλον, ex partibus, quæ illud τιλῶσι.

Τέλλομαι, Poët. pro ὑπέρχω, sum, existo: à

ΤΕ'ΛΛΩ, inusit. facio, fio, orior. Hinc τελίω, Poët. sum, ἀνατέλλω, oriri facio, orior, ἀνατολὴ, ῆς, ἡ, ortus: ἐντέλλω, injungo; ἔντολὴ, ἡ, mandatum ἐντολμία, ας, τὸ, idem.

ΤΕ'ΛΜΑ, ατος, τὸ, lacuna, locus palustris.

Τελμαπῆος, cœnosus; item, palustris: ut, τελμαπεῖον ὕδωρ, aqua quæ est ἐν πὶ τίλμασι; item, τελμαπεῖοι βάτεκχοι, exp. lutariæ ranæ; item, τελμαπώδης, palustris, lacustris; & τελμαπόδης, idem quod τελματιώδες, sed exp. etiam lutosus, & fœculentus; item, τελμαπόομαι, ῶμαι, exp. in lamam lutescо, & exiccor; omnia, à præced. τίλμα, ατος, V.

Τελμὶς, ῖνος, ὁ, lutum: à præced.

ΤΕ'ΛΟΣ, εος, τὸ, finis, exitus; & pro victoria, vectigal, impensa, mysterium; dignitas magistratuum: legio, turma, cohors. Ionicè scribentibus sæpe est κῶμα, res. Hinc τίλιος, & τίλειος, ος, perfectus: τελείω, perficio, ad finem perduco: τελέω, ῶ, ἐσω, idem: τελειότης, ητος, ἡ, perfectio: τελευτὴ, ῆς, ἡ, finis; item mors: τελευτάω, finio, desinio; ὑποτελὴς, perficio, ὑποτέλεσμα, ατος, τὸ, effectus: peculiariter effectus stellarum; item eventus: διατελέω, peragо, conficio; item permaneo, persevero; ἐντελὴς, ἐος, ὁ, ἡ, perfectus, absolutus; ἀνυπτελὴς, ὁ, ἡ, utilis.

Τελέσι, perficiunt, 3. pl. præs. ind. act. verbi τελέω, perficio. Th. τέλος.

Τέλεται, ος, τὸ, finis, extremitas: à τέλος, per Metath.

Τέλεστες, ὁ, profanditas; itidem à Th. τέλος, vide.

ΤΕΛΧΙ'Ν, fascinator; qui homines in rebus non bonis διάγει, demulcet.

Τελχὶν, præced. exp. ad mortem depressio, seu deductio; Etym. Item, furiosus; supra hominem vires habens; scelestus, malitiosus; atque indè τελχῖνες, οἱ, dicebantur furiosi eminentes, quales Corybantes, & Cabri perhibentur, supra humanum vires robusti; quos fascinator spiritus possidet; fascinatores; unde, τελχίνιος, maleficus; Etym. &, τελχινώδης, duræ cervicis; item, τελχτάω, contentiosè me oppono; σκληρετραχηλῶ; omnia, ab eod. Th. τελχὶν, præced. V.

Τελχτίνην, qui durâ est cervice; furiosus; ex præced. τελχὶν, & τίνω, ὁ, V.

Τελῶ, pendo, pensito; item, sum sub ditione & imperio; pareo; nam subditi tributa solent pensitare quibus parent; sed signif. etiam contribuo, attribuo, censeor; & quasi inter eos, qui unum vectigal pensitant, numeror; ut apud Luc. ἐστὶς ἀνὴρ τελώνης ἄμλω, postquam inter viros sum census; est à Th. τέλος, vectigal; unde τελέω, τελῶ, &c. Vide.

Τελῶν, perficiens, præs. part. verbi τελέω, quod V.

Τελωνάρχης, publicanorum princeps; (qui & ἀρχιτελώνης,) ex seq. τελώνης & ἀρχὴ, ἡ, unde ἀρχὸς, ὁ, &c. V.

Τελωνεία, ἡ, & τελωνία; vectigalium redemptura, vel vectigalis exactio; Pol. Item, τελωνίον, vectigalia redimo; item, vectigal exigo; sed signif. etiam general. quæstui habeo; & in pass. τελωνίομαι, ῶμαι, à me exigitur vectigal aut tributum; tributum solvo; omnia, itidem à seq. τελώνης, V.

Τελώνης, ου, ὁ, publicanus: ex τέλος, εος, τὸ, vectigal, & ὀνέομαι, ῶμαι, emo.

Τελωνία, vide τελωνεία; item, τελωνίκὸς, ad publicanum, seu publicanos pertinens; à præced. τελώνης; & ex iisd. id V.

Τελώνιον, υ, τὸ, TELONIUM; locus ubi publicani sedebant & vectigal exigebant; ab iisd. Th.

Τεμαχίζω, in τὰ τεμάχη, i. e. in frusta, seu trusta, seco; item, τεμάχιον, seu τεμμάχιον, frustulum sectione alicunde ablatum; tomaculum, seu tomacium, tomacina, &c. Item, τεμαχτὸς ἰχθὺς, piscis qui in frusta secari solet, & muriâ condiri; pro quo & absolutè dicitur τεμαχτὸς; apud Athen. Item τεμαχτικὸς, diminut. parvulus τεμαχίτης, Athen. l. 6. omnia, à seq. τέμαχος, idem cum & a πμὴς, ὁ, &c. V. Sed τέμαχος, plerumq; de grandiorum piscium fructis & segmentis dicitur; item, Metaph. apud Athen. l. 8. Æschylus suas Tragœdias, τεμάχη τῆς Ὁμήρε μεγάλης δείπνε, appellat.

Τέμαχος, εος, τὸ, frustum sectione alicunde ablatum: à τέμνω, seco.

Τεμβίει, dat. sing. à τέμβος.

Τεμβίζω, honoro τεμβίει; item, consecro; unde verbale, τεμβίσμα, ατος, τὸ, ædicula, sacellum; vel idem cum, ut utrumq; à seq. τέμβος, portio agri seorsum ab aliis sita; & plerumque ejusmodi agri Deo alicui, aut heroi consecrati erant; unde, signif. etiam fanum, seu delubrum; & τὰ τεμβῆν, exp. & agri sacri nemora, &c. V.

Τέμβος, εος, τὸ, nemus, portio agri à cæteris resecti. Th. τέμνω, seco.

Τεμβουχὸς, sacri agri custos; vel fani & delubri cultor, ædituus; ex præced. τέμενος, quod agrum consecratum significat; & ἔχος, ὁ, custos; quod in variis comp. mutat ε in ω, quasi diceretur ὀχὸς pro ἔχος, V.

Τέμενος, ατος, τὸ, coronamentum; sic interdum legitur, pro τέμενος, τὸ, id V.

Τέμνουσαι, secantes, Dor. pro

Τέμνουσαν, nom. pl. f. g. præs. part. à

ΤΕ'ΜΝΩ, seco, scindo. f. τεμῶ. p. τέτμηκα. a. 2. ἔτεμον. p. m. τέτομαι. Hinc τόμος, υ, ὁ, fructum, pars; ἄτομος, υ, ὁ, ἡ, qui sectus non est; item qui secari nequit; δίχτομος, υ, ὁ, ἡ, in duas æquales partes directus.

Τέμπεα, ῆ, τὰ, TEMPE, locus amœnissimus in Thessalia.

Τέμπεα, τὰ, præced. dictæ fuerunt angustiæ inter Olympum, & Ossam, Thessaliæ montes, Penco amne irriguæ; ut Etym. ex Dionysio tradit; general. verò sic nominantur fauces, cavitates, & anguſti exitus quorumvis montium; eod. & Suid. testibus; παρὰ τὸ τέμνειν; sunt enim quasi dissecta & rupta loca, quibus montes à se invicem dividuntur; item, loci quilibet, arboribus consitis, & pratis ac herbis virentibus amœni, τέμνεα dicuntur, quibus viz. locis nec herbæ nec arbores τιμήσασι amœnitatem conciliant; Theocr. Idyll. 1. &c.

Τεμὼ, f. ind. act. verbi τέμνω.

Τέναγος, εος, τὸ, locus humidus; maris illuvies, limus: à τέγω, humecto.

Τεναγώδης, εος, ὁ, ἡ, cœnosus, limosus; à præced. τέναγος, locus humectus; vel limus aquæ exiguæ reliagnantis, & herbæ in ejus superficie apparentis; locus cœnosus & palustris, &c. V.

Τένδει, arrodit, 3. sing. præs. à

ΤΕ'ΝΔΩ, seu τίνδω, comedo, rodo. q. à τείνω & ἴδω, ut sit distenso ore edo. Hinc τένδης, ου, ὁ, vorator, liguritor: τενθρίων, ης, ὁ, insectum aculeatum.

Τενθρηδὼν, & τενθρηδὼν, ης, ὁ, insectum aculeatum, ut vespa: quia delectatur τενθεία, id est, liguritione. Th. τένθω.

Τενθρηδόνιον, υ, τὸ, favus illius insecti; (vel locus ubi fœnum edit;) nam insectum præced. dicitur esse mellificans; apud Nic. in Alex. &c. V.

Τένοντε, acc. sing. &

Τένοντε, nom. dual. à

Τένων, οντος, ὁ, tendo, finis musculi, qui pars nervosa, cujus actio præcipuè in τάσει, id est, tentione, consistit: à τείνω, tendo.

Τίνων, præced. tendo, onis; finis est musculi, eum ossi annectens, quo in partem movendam inserto, motus omnis fit voluntarius; constat fibris nervorum & ligamentorum in unum coeuntibus, quas interdum adhuc caro ambit; ejus actio præcipuè consistit in tensione seu contractione; & Metaph. etiam monti τίνοντες tribuuntur, &c. V.

Τέξεσθαι, f. 1. inf. m. verbi τίκτω, pario. f. τέξομαι, ῃ, εται, a. 2. ἔτεκον. p. m. τέτοκα.

Τέξις, εως, ἡ, partus, seu partio; est verbale à Them. τίκτω, f. τέξω, &c. Vide.

Τέο, Ion. pro τοῦ, id est, τίνος, Poët. subinclitice ἔνεκα.

Τεοῖς & τέοισι, dat. pl. à

Τεὸς, ὰ, ὸν, tuus, a, um. Dor. pro σὸς, ὴ, ὸν. Th. σὺ, tu.

Τέρεινα, τὰ, apud Eust. dicuntur esse οἰκοτύπα, domuum tecta: παρὰ τὸ τειρεμβῷ σιδήρῳ ἐγκολάπτεσθαι; quod in eorum constructione ferrea instrumenta terantur & absumantur; hinc apud Euryp. in Troad. τέρεινα κρήδεμνα; tecta pergamorum; & apud eund. ἐν τερεμνοῖς πύλαις; exp. in fanis, seu delubris Pythus; est neut. plur. à seq. τέρεμνος, idem quod τερέμων, (& τίρλω) qui facile atteritur; sed propriè dicuntur de leguminibus, & feminibus quæ coctura fiunt teneriora & molliora; seu quæ sunt coctibilia; ut docet Theophr. Item, τέρεμν@, subst. est κωλίκη, arca; Hesych. Itidemq; τέρεμνοι, eidem sunt τύρη, σκιώμματα, tecta, tentoria, &c. V. Item, τερεμνότης, & τερεμνότης, ητος, ἡ, teneritas illa leguminum coctibilium; utrumq; itidem à τέρεμν@, vel τερέμων, quæ V.

Τέρεμν@-ον, coctu facilis: &

Τερέμων, ον@-ὸν, ὴ, mollis, tener; à τέρλω, idem. Th. τείρω, vexo, tero.

ΤΕ'ΡΑΣ, ατ@-ος, τὸ, signum, portentum; quod facit, τερεῖν, quia terret: τέρατα, ων, τὰ, ostenta, miracula: hinc τερατώδης, ες@-ὸς, ὁ, ἡ, portentosus: τερατεύω & τερατεύομαι, monstra loquor: τερατοθὸς, ἐ@-ὸς, ὁ, præstigiator, incantator: τερθρεία, ας, ἡ, præstigiæ, incantamentum.

Τερατόω@-ῶ, idem cum, & per Sync. pro τερατοπλάω@-ῶ, id V.

Τερατ@-ὸς, υ, ὁ, monstrosus, prodigiosus, portentosus; unde, τερατ@-ὸς ζόης, dicitur Jupiter, quem prodigiorum authorem non tantum fiunt, sed & aversorem; Ælian. tanquam esset, qui signis è cœlo quidpiam boni, malive portendere hominibus queat, & illud etiam avertere; Lucian. Unde, τὸ τερέτιον, monstrum, portentum; res monstrosa & prodigiosa; & in plur. τὰ τερέτια, monstra, miracula; à præced. Th. τέρας, V

Τερατεία, ἡ, prodigiosa narratio; mendacia prodigiosa; item, loquacitas prodigiosa; ineptia, vanitas; præstigiæ, impostura; est à τερατεύω, & frequentiùs τερατολόγια, portenta, & monstra loquor; monstrifica fingo, & vana; item, monstrificè mentior & calumnior; item, τερατίστος & τερατικὸς, portentosus, monstruosus; unde, adv. τερατικῶς, portentosè, prodigiosè; omnia, à Th. τέρας, ατος, τὸ, V.

Τερατογράφος, ὁ, monstrosa scribo; vel monstra describo; ex τέρας, ατος, τὸ, & γράφω; unde γραφὴ, ἡ, &c. V. Item, τερατοκίης; monstra parere; ex τέρας, ατος, & τίκτω, f. τέξω, & præt. med. τέτοκα; ab inusit. τέκω; unde τόκος, ὁ & τοκὸς, ἰος, &c. V. Atq; indè etiam, τερατοκία, monstrifica partio; item, τερατολόγος & τερατολογίας, ου, ὁ, qui de monstris loquitur, & prodigiosa narrat; vel qui monstrosis verbis utitur; Poll. ex Plat. Unde, τερατολογία, ἡ, narratio, aut oratio de monstris instituta, vel narratio monstrosa & prodigiosa, Athe. l. 5. item, ἱερατολογέω, ῶ, de monstris loquor, prodigiosa narro; & in pass. τερατολογέομαι, monstrosè narror, vel pro monstro narror; omnia, ex τέρας, ατος, & λόγ@, ὁ, &c. V. Item, τερατοσκοπία, divinatio ex portentorum inspectione; seu scientia quæ è monstrorum inspectione futura auguratur; Poll. est à seq. τερατοσκόπος, & per Sync. τερασκόπος, qui ex ostentorum inspectione futura prædicit, & portenta interpretatur, &c. V.

Τερατοσκόπ@, ου, ὁ, ἡ, prodigiorum inspector & observator, vates. Ex τέρας, τὸ, portentum, & σκέπ@, quod à σκέπομαι, inspicio, video, p. m. ἔσκεπα.

Τερατυγὲς, q. d. monstrificus; ut dicuntur artes, & gemmæ monstrificæ, i. e. quæ monstrosos, & inusitatos, insolentesque effectus edunt; sed dicitur & de homine monstrifico; i. e. qui monstrosa quædam efficit & nusquam visa; veluti præstigiatores; unde, τερατυργέω, monstrosa & prodigiosa efficio; monstra & portenta edo; unde verbale, τερατύργημα, ejusmodi monstrosum effectum, seu opus prodigiosum; vel etiam, facinus portentosum & monstrificum; item, τερατυργία, effectus ejusmodi prodigiosi operis; & ipsa actio edendi opus aliquod monstrosum; sæpe etiam pro τερατύργημα, sumitur; omnia, ex τέρας, ατος, & ἔργον, τὸ, V. Item, τερατωπὸς, monstrosus aspectu; portentosus; Hom. Hymn. in Pan; ex τέρας, ατος, τὸ, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, &c. V.

Τερατώδης, ες@-ὸς, ὁ, ἡ, portentosus, monstrosus; pro prodigio habendus; ut σημεῖον τερατωδέστατον, signum; q. d. portentosissimum; in superl. Unde, adv. τερατωδῶς, prodigiosè, portentosè; i tem, τερατώδυμα, τὸ, opus monstrosum; monstrum; omnia, à Th. τέρας, ατ@, τὸ, &c. V.

Τερεβίνθίζω, similis sum terebinthinæ resinæ ut τερεβινθίζων λίθος, lapis terebinthinæ resinæ colorem referens; item ῥητίνθίζω, ῶ, ὁ, terebinthinus; ut τερεβίνθινος ὄινος; vinum ex baccis terebinthi confectum; & τερεβίνθινον ἔλαιον, oleum quod ex terebinthi fructu fit; ut & τερεβινθίνη, scil. ῥητίνη, terebinthina resina; omnia, à seq. Th. τερέβινθος, pro quo etiam τερέβινθον, in neut. gen. usurpat Dioſc. 1. 148. &c. V.

ΤΕΡΕΒΙΝΘΟ'Σ, υ, ἡ, TEREBINTHUS, arbor.

Τέρενα, & Ion. τέρεινα, ης, ἡ, tenera; à masc. ὁ τέρλω, υος, quod V.

Τέρενα, acc. sing. ab eod.

Τερενήτεσσι, tenerior; ut, ἀμνῷ τερενωτέρῳ, agno tenerior; in Epigr. est compar. à τέρλω, in fœm. τέρενα, &c. V.

Τέρες, tenerum, molles; est neut. à masc. τέρλω, V.

Τερενοπλόκομος, teneros habentes capillos, ἐκ τέρλω-ινος, & πλόκαμος, ὁ, &c. V.

Τερετίζων, Musicum pulsum edere: à Sono.

Τερετίζω, lasciviè canto; est idem quod, & à τετρίζω; Gaza, teretare exponit; à cicadis sumptum; nam Th. est τετρίζ, ιγος, V. Item, τερετίσματα, τὰ, propriè sunt cantus cicadæ; quo factum, ut veteres sic vocarent cantus lascivos & procaces; item, strepitus, ac frequenta menta cithararum, sic dicuntur in Epigr. Hesychio sunt ᾠδαὶ ἀκατάπλαι; verbale ab eod. τερετίζω.

Τερέτεον, est diminut. à seq. τέρετρον, vide.

Τέρετρον, υ, τὸ, vide in seq. τερέω.

Τέρευνις εως, ἡ, dicitur esse instrumentum τῶν φαιμύκων; i. e. fureatiorum seu puteos excavantium; Pol. est cum ι pro ο, à πρὸς, vel τέρες, vide.

ΤΕΡΕ'Ω, f. ήσω, terebro, torno, vulnero. q. à τείρω, tero. Hinc τέρετρον, υ, τὸ, terebra: τερέτεον, υ, τὸ, terebella: τήρδηνον, υ, τὸ, tenuis quidam funiculus in navi, τερηδὼν, όνος, ὁ, teredo; vermis

vermis ligna terebrans: τορέω, perforo: τορεύω, idem: τόρευμα, ατος, τό, opus torno factum.

Τερηδονίζομαι, à teredine infestor; teredinis injuriam sentio; à seq. τερηδών, όνος, vermis ligna terebrans; proprie vermis qui in mari ligna terebrat, seu terit; teste Theophr. & Aristoph. sed dicitur de quorumvis lignorum teredinibus; apud Plut. in plur. τερηδόνες, dicuntur etiam lumbrici equorum, apud Apsyrt. in Hippiatr. sed est &, in ossibus τερηδών; i. e. caries; resolutio scil. continuitatis in osse ab erosione facta, quæ oritur ex humore acuto & acri, in osse putrescente, ipsumque exulcerante, &c. V.

Τερηδών, όνος, ὁ, TEREDO: à τορέω, quod vide.

Τέρην, ενος, ὁ, f. g. τέρεινα, n. τέρεν, TENER, mollis. Angl. tender. à τείρω, tero, quia facilè teritur.

Τερθρεία, ἡ, præstigiæ; incantatio, incantamentum; Etym, sed exp. & argutari in verbis, & nimis curiosâ subtilitate uti; λεπτολογία; apud Laërt. Item, τέρθρευμα, τό, idem; verbalia, à τερθρεύομαι, illudo præstigiis, incanto, imposturis utor; sed exp. & inaniter me jacto; omnia, à seq. τερθρεύς, incantator, impostor; dictum quasi τερετρεύς, Etym. &c. V.

Τερθρεύς, εως, ὁ, præstigiator; à τέρας; quia portenta edit.

Τέρθρια, ὁἱ, rudentes qui utrinque ad extremum veli alligati sunt quibusque ipsum velum intenditur. & laxatur; Hesych. à seq. τέρθριον, funiculus quidam in navi tenuis, per extremitates linteorum, seu velorum trajectus; Etym. ex Rhet. lex. qui ex eod. annotat τέρθρα appellari foramina suprema instrumenti ejus quod supra malum navis est, & ex quo antenna dependet, &c. V.

Τέρθριον, ου, τό, artemon, funis quo utrinque velum trahitur ad antennæ summum jugum. Etymol. q. τέρεθριον, quia per foramen ducitur, Th. τερέω, terebro.

Τερθρωτήρ, ῆρος, Hesychio est locus in prora, ubi considens proreta in mare prospicit; à præced. τέρθριον, τό, V.

Τέρμ', pro τέρμα, quod V.

ΤΕΡΜΑ, ατος, τό, terminus, meta, finis, adv. tandem, ad extremum. Hinc τέρμιος, & τέρμων, idem. & Angl. term. q. à τείρω.

Τερματίζω, termino, finio, ad exitum perduco; à præced. τέρμα, ατος, V.

Τερμέρεα κακὰ, ingentia mala; à Cariæ loco quo Tyranni usi sunt pro carcere; Suid. vide Erasm. in adag. Termeria mala; item, Τέρμερος, Termerus, proprium viri, quem humana capita confringentem; Hercules, verberibus, ità contudit; unde, τερμέρεον κακὸν, Termerium malum, dictum de eo in quem sua malefacta retorquentur; vide in Chiliad. Erasm. ibid.

Τερμία ἡμέρα, extrema vitæ dies; est fœm. à masc. τέρμιος; id V. Item, τερμιδία, terminalis; sic dicitur ζεὺς τερμιδία, Jupiter terminalis; παρὰ τὸ πάντων ἀρχὴ καὶ τέρμα ἦ; Etym. Iidem ab eod. τέρμιος, vel τέρμα, τό, V.

Τέρμιθος, idem quod τερέβινθος.

Τερμίσσεις, υτος, ad pedes usque demissus: in acc. τερμίσσυτα, talarem. Them. τέρμα, ατος, τό, terminus.

Τέρμιος, extremus, ultimus; à Th. τέρμα, τό, unde, τέρμα βίου, exp. πλοῦς βίου, finis vitæ; & in monte τέρμα, dicitur ima ejus pars; & in pede, ejus planta, &c. V.

Τέρμις, idem cum, & à Them. τέρμα, τό, V. Sed τέρμις, dicitur etiam pes, utpote pars corporis extrema; item, τέρμων, ονος, ὁ, idem itidem cum Them. τέρμα, sed apud Euryp. τέρμων, dicitur terminus, i. e. custos finium Deus; unde etiam, τερμόνιος, idem quod τέρμιος, id vide.

Τέρπει, delectat, 3. sing. præs. act. τέρπω, 3. sing. præs. pass. verbi τέρπω, delecto.

Τέρπει, delectare, Ion. pro τέρπειν, præs. imperat. pass. verbi ejusd.

Τερπέσθω, 3. sing. præs. imperat. pass. &

Τέρπετ', Ion. pro ἐτέρπετο, 3. sing. imperf. pass. verbi τέρπω, delecto.

Τερπικέραυνος, υ, fulmine gaudens: à τέρπομαι, delector, & κεραυνός, ῦ, ὁ, fulmen.

Τερπνότατος, jucundissimus, summam delectationem afferens; est pro τερπνότατος, superl. à τερπνὸς, seq. id vide.

Τερπνὸς, ὴ, jucundus, venustus: τερπνὸν, ὦ, τό, delectatio, voluptas; à τέρπω, delecto.

Τερπνότατος, η, jucundissimus, superl. à τερπνὸς, jucundus; hinc τερπνῶς, adv. Th. τέρπω, delecto.

Τερπνότης, ητος, ἡ, jucunditas: ab isd.

Τερπόμενος, præs. opt. pass. &

Τερπόμενος, præs. part. pass. verbi τέρπω.

Τέρπονται, delectabantur, Ion. pro ἐτέρποντο, 3. pl. imperf. pass. verbi τέρπω.

Τέρπου, ἴδω, oblectare, præs. imperat. à

ΤΕΡΠΩ, delecto, exhilaro, mulceo: τερπόμεσθα, 1. pl. præs. sub. pass. f. 1. ind. act. τέρψω. p. φα. Hinc τέρψις, εως, ἡ, delectatio, oblectatio: τερπνὸς, ὴ, jucundus, delectationem adferens: τερπνότης, ητος, ἡ, jucunditas.

Τερπωλὴ, ῆς, ἡ, idem quod τέρψις, delectatio. Th. τέρπω.

Τερσαίνω, idem quod τέρσω.

Τέρσῃ, f. Æol. verbi τείρω, vexo. f. τερῶ. & Æol. τέρσω.

Τέρσετο, 3. sing. imperf. pass. Ion. verbi τέρσω, quod vide. Alioqui τέρσητον, est dual. f. 1. Æol. verbi τείρω, tero.

Τέρσηκε, siccabat, 3. sing. a. 1. ind. act. Ion. verbi τερσαίνω, idem quod τέρσω.

Τερσία, ἡ, siccatio, aresactio; est à Th. seq. τέρσω, V.

ΤΕΡΣΩ, aresacio, sicco; q. à τείρω: hinc τερσαίνω, idem quod τέρσω· ταρσὸς, & Att. ταρσὸς, ῦ, ὁ, crates, super quâ casei & alia solent siccari; Item ala avium: & ordo remorum.

Τέρτιος, α, ὁ, nomen viri Latinum. Tertius.

Τέρτυλλος, υ, ὁ, nomen Oratoris, seu rabulæ forensis: dimin. à Tertius.

Τέρυ, υος, τό, tenue, imbecille, est neut. sing. Item, τέρυες ἵπποι, expon. equi imbecilles; ut qui laboribus aut morbis sunt exhausti, pl. masc. à seq. τέρυς; V. Undè etiam τερύσιν, dicitur absinus deeritus & senex; Itidem ab eod. Them. V.

Τέρυς, υος, invalidus, imbecillus; Item vorax: q. tritus: à τείρω, tero.

Τρύσσω, affligo, à τείρω, vexo.

Τέρφθη, delectetur, 3. sing. a. 1. sub. pass. verbi τέρπω, delecto.

Τέρψας, oblectans, a. 1. part. activ. verbi τέρπω.

Τερψιμβρόσιος, α, delectans homines. Epith. Solis à τέρψις, & βροτὸς, mortalis.

Τερψίχορος, ος, ἡ, nomen Musæ tripudiis se oblectans: à τέρπω, delecto, & χορὸς, chorus, tripudium.

Τερψίχορος, tripudiis se oblectans, vel alios, Epith. Apol. in Epigr. ex iisd. cum præced. V.

Τέσσερες, vide in τέσσαρες.

Τεσσερακοντάδιπαλος, qui sit decimo quarto die, à τεσσαρεσκαίδεκα, quatuordecim; ex τέσσαρες, vel τέσσερες, & δίκη, &c. V. Item Τεσσερακοντάκις, quadragies; Plut. est adv. à seq. τεσσερήκοντα; V.

Τεσσερήκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, quadraginta. Th. ἕκαστος, quatuor.

Τεσσερηκοντάετης, ές, ὁ, ἡ, quadraginta annorum. Ex τεσσερήκοντα, & ἔτος, εος, τό, annus.

Τεσσερηκοντάπηχυς, qui quadraginta cubitorum est; apud Athen. ex præced. τεσσερήκοντα, & πῆχυς, εως, V. Item Τεσσερηκοντήρης, navis quadraginta ordinum; ex τεσσερήκοντα, & ἐρέτης; undè ἐρετμὸς, ὁ; atque inde comp. varia definunt in ήρης, &c. V. Item Τεσσερακονταπλάσιος, & τεσσερακονταπλάσιος, quadraginta tres, vel tria; ex τεσσερήκοντα, & πλέω, vel πλέα, &c. V. Item Τεσσερακοντόρυγος, quadraginta ulnas implens; Herodot. ex τεσσερήκοντα, & ὀργυιὰ, ἡ, &c. V. Item Τεσσερακοστιαῖος, idem cum, & contractè pro τεσσερακονταπήχης, quadraginarius, &c. id vide.

Τεσσερακοστεύω, idem quod seq. τεσσερακόσιος; id vide.

Τεσσερακοστὸς, ὴ, quadragesimus: à sequent. Them.

ΤΕΣΣΑΡΕΣ, & Att. τέτταρες, ων, οἱ, αἱ, & τὰ τέσσερα, quatuor; dat. τέτταρσι, acc. τέτταρας, & -α. Hinc τεσσάκις, quater· τέταρτος, & Poët. τέτρατος, quartus: τέτραξ & τρᾶων, avium nomina: & Lat. TESSERA, quod quadrata.

Τέσσερις, Ionicè pro τέσσαρες; quod vide.

Τεσσερήκοντα, idem cum, & Ionicè pro τεσσερήκοντα; id vide.

Τεταλμένος, η, ον, ordinatus, perf. part. passii. verbi τάλλω, ordino: fut. ξω. p. χα.

Τεταρταῖος, ordinatè, statо tempore, adv. à præced.

Τεταρτήκοντα, idem cum, & Ionicè pro τεσσερήκοντα; id vide.

Τετανύσσας, ordinati, Ion. redupl. pro τανύσσας, a. 2. part. act. verbi τάσσω, prehendo, capio, tendo, Them. τείνω, tendo.

Τέτακε, extendi perf. act. à τείνω, tendo. f. σω. a. 1. pass. ἐτάθην.

Τέτακο, perf. ind. pass. 3. sing. verbi τάσσω, ordino. f. σω. p. χα.

Τέτᾰμεν, perf. ind. pass. verbi τέλλω, orior. fut. τελῶ. p. τέτολμα. aorist. 1. ἔτειλα.

Τετανικὸς, qui laborat morbo τετάνῳ, i. e. cujus musculi ita rigent, ut inflectere se nequeat; est à seq. τέτανος, convulsionis quædam species, &c. V.

Τετανόθριξ, qui laxo est capillo; (idem quod τανυθρὶξ, id vide.) ex τέτανος, & θρὶξ, ὁ, &c. V.

Τετανὸς, ὴ, & τέτανος, extentus: à τείνω. Th. τείνω, extendo.

Τέτανται, exporrecti sunt, 3. plur. perfect. pass. verbi τείνω, extendo perf. pass. τέταμαι.

Τετανόω, reddo τετανὸν, propriè medicamentum aliquod dicitur cutem τετανῦσαι, quum rugas in ea delet, & ita extendit, ut nulli in ea appareant rugarum sulci; Dioscor. 4. 184. Unde verbale τετάνωμα, ατος, τό; vim habens extendendi & erugandi cutem, imprimis faciei; idem, 3. 102. pro eod. dicitur etiam τετάνυσμα, idem, & ab eod. τετανόω; & omnia, à præced. τετανὸς, tentus, exporrectus, &c. V.

Τετανυσμένος, η, ον, part. perf. pass. à τανύσσω, humilio; q. v.

Τεσσερακοστὸς, οἱ, αἱ, τὸ, quadraginta. Th. ἕκαστος, quatuor.

Τεσσερακοντάετης, ές, ὁ, ἡ, quadraginta annorum. Ex τεσσερήκοντα, & ἔτος, εος, τό, annus.

Τεσσερακοντάπηχυς, qui quadraginta cubitorum est; apud Athen. ex præced. τεσσερήκοντα, & πῆχυς, εως, V. Item Τεσσερακοντήρης, navis quadraginta ordinum; ex τεσσερήκοντα, & ἐρέτης; undè ἐρετμὸς, ὁ; atque inde comp. varia definunt in ήρης, &c. V. Item Τεσσερακονταπλάσιος, & τεσσερακονταπλάσιος, quadraginta tres, vel tria; ex τεσσερήκοντα, & πλέω, vel πλέα, &c. V. Item Τεσσερακοντόρυγος, quadraginta ulnas implens; Herodot. ex τεσσερήκοντα, & ὀργυιὰ, ἡ, &c. V. Item Τεσσερακοστιαῖος, idem cum, & contractè pro τεσσερακονταπήχης, quadraginarius, &c. id vide.

Τεσσερακοστεύω, idem quod seq. τεσσερακόσιος; id vide.

Τεσσερακοστὸς, ὴ, quadragesimus: à sequent. Them.

ΤΕΣΣΑΡΕΣ, & Att. τέτταρες, ων, οἱ, αἱ, & τὰ τέσσερα, quatuor; dat. τέτταρσι, acc. τέτταρας, & -α. Hinc τέτρακις, quater· τέταρτος, & Poët. τέτρατος, quartus: τέτραξ & τρᾶων, avium nomina: & Lat. TESSERA, quod quadrata.

Τέσσερις, Ionicè pro τέσσαρες; quod vide.

Τεσσερήκοντα, idem cum, & Ionicè pro τεσσαρεσκαίδεκα; id vide.

Τεταλμένος, η, ον, ordinatus, perf. part. passii. verbi τάλλω, ordino: fut. ξω. p. χα.

Τεταρταῖος, ordinatè, statо tempore, adv. à præced.

Τεταρτήκοντα, idem cum, & Ionicè pro τεσσαρεσκαίδεκα; id vide.

Τεταρτημόριον, quarta pars, quadrans, Item obuli quarta pars; sed dicitur & τεταρτήμορον, per Syne. Pol. ex seq. τέταρτος, η, ον, & μέρος, τό, &c. V.

Τέταρτος, η, ον, & Poët. τετρατος, quartus, a, um; ejusd. Th.

Τέτατο, Ion. pro ἐτέτατο, 3. sing. pluſq. p. passiv. verbi τείνω, extendo: fut. ξομαι. p. τέτανται. perf. pass. τέταμμαι, σαι, ται.

Τέτλαχατε, ordinati sunt, Ion. pro τετάγμενοι εἰσὶ, 3. pl. perf. pass. verbi τάσσω, ordino. f. ξω. p. χα. perf. pass. τέταγμαι, ξαι, ται.

Τετληκεσμένος, η, ον, perf. part. pass. verbi τεχίζω, murum ædifico. f. ίσω. Them. τεῖχος, εος, τό, murus.

Τέτλα, perfeci, perfect. m. verbi τελέω, perficio. f. έσω. Them. τέλος, εος, τό, finis.

Τέτλικα, perf. act. τέτλεσα, 2. sing. perf. pass τέτλεσμαι, verbi τελέω, perficio. Th τέλος.

Τετλεσμένον, peractum, perf. part. pass. verbi τελέω, perficio; q. v.

Τέτλυμαι, pro τετύγμαι, consecutus. perf. part. pass. verbi τυγχάνω, assequor. f. τεύξομαι, a. 2. ἔτυχον. perf. pass. τέτυγμαι.

Τέτλυχαται, fabrefacti sunt, Ion. pro τέτυγμένοι εἰσὶ, 3. pl. perf. pass. &

Τέτλυχαν, pro τετυγμένοι ἦσαν, 3. plur. pluſq. part. Ion. verb. τύχω, fabricor. f. ξω.

Τέτυφα, ας, ε, perf. ind. act. à τυγχάνω. f. τύξομαι, adipiscor.

Τέτυφε, olitinet, cum genit. ut τέτυφε ἁ λεπτοφύλαξ, sortitus, seu consequutus est sacerdotium; ad Hebr. c. 8. est 3. pers. à 1. præced. V. Unde etiam part. τέτυχὼς τῆς τέλεως, finem intentum assequutus; Dioscor. 1. 32. Sic etiam dicitur τέτυχώς τοῦ τὰς ὀδυρμίας, qui explendis libidinis affectibus incumbit; Plat. in Timeo.

Τέτηκα, perf. m. inde τετηκὼς, υῖα, ὸς, perf. part. m. verbi τήκω, liquefacio.

Τετημένος, afflicte; voc. sing. à

Τετημένος, η, ον, part. perfect. pass. verbi τίω, crucio, dolore afficio. f. ήσω. p τέτιμαι. Hinc perf. part. act. τετηκὼς, per Crasin pro τετηκὼς. Th. τίω, punio, ulciscor.

Τετήνδετο, 2. dual. perfect. passiv. τετίνημαι, verbi τίω, crucio. Them. τίω, punio.

Τετιηότες, vide in τετηκὼς· à τίω.

Τετηκὼς, ότος, Crasin pro τετηκὼς, ὁ, ὁτος, mœrens, tristatus, cruciatus: perf. part. act. verbi ejusd. & Th.

Τετιμένος, η, ον, honoratus per Syncop. pro τετιμημένος, perf. part. pass. verbi τιμάω, honoro, Them. τίω, idem. Alii volunt esse perf. partic pass. verbi τίω, honoro, punio. fut. τίσω. p. pass. τέτιμαι.

Τέτιμμαι, honoreaffecti, 3. sing. præt. act. verbi τιμάω, honoro.

Τετιμημένος, æstimatus. perf. part. pass. verbi τιμάω, æstimo, honoro. Them. τίω, idem.

Τετιμῆσθαι, honoratum esse, perfect. inf. pass. verbi τιμάω, Them. τίω.

Τετίμηται, honorata est, 3. sing. perf. ind. pass. verbi ejusd. Th.

Τέτλα, patere, per Apoc. pro τέτλαθι, vel præsentis imper. act. verbi τέτλημι, tolero. Vel τέτλαθι, per redupl. Ion. dicitur pro τλῆθι, a. 2. imperat. act. verbi τλῆμι, patior. a. 2. ἔτλην. a. 2. imperat. τλῆθι, & Dor. τλᾶθι, Them. τόλμα, seu τλάω, persero.

Τέτλαμι, perf. m. verbi ejusd. Sunt qui velint esse perf. ind. activ. & per Syncop. dici pro τέτληκα.

Τέτλαθ', pro τέτλαθι, sustineas, vide τέτλα.

Τετλαίλμι, ης, ῃ, præs. opt. act. à τέτλημι, tolero. Th. τολμάω, persero.

Τετλάμεν, Ion. & τετλάμεναι, Æol. pro τετλάναι, præs. inf. verbi τέτλημι, ab eod. Them.

Τετλάναι, præs. inf. verbi τέτλημι. Th. τολμάω, persero.

Τέτληκα, sustinuit, 3. sing. perf. act. verbi τλάω, sustineo. f. ήσω. Them. τολμάω, idem.

Τετληὼς, ότος, passus: per Syncop. pro τεθληκὼς, perfect. part. act. verbi ejusd. & Them.

Τέτμη, 3. sing. præs. sub. act. verbi τέτμω, invenio. Th. τίμω, seco: inde τμῶ, & per redupl. τέτμω.

Τέτμηκε, incidi, perf. act. verbi τέμνω, seco. f. μῶ, perf. pass. τέτμημαι, perf. part. pass. τετμημένος.

Τετμημένος, incitus, perf. part. pass. ab eod. verbo.

Τέτμω, invenio, offendo, nanciscor; propriè, ὃν ὄπποθι ἦ σωπόμενος λαμβάνω; ut inquit Eust, cui & par distasiasmon, ex τυγὼν, τυμὼ, factum videtur; Il. ο. & Od. α. à Them. τίμνω; V.

Τέτυκε, ας, ε, peperi, præt. m. verbi τίκτω, pario. f. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον, præt. part. m. τεκὼν, ὕσα, ὸς.

Τετυκὼς, enixæ, gen. sing. f. g. à τετοκὰς, part. perf. m. à τίτοκα, q. v.

Τετυλμηκέναι, perf. inf. act. verbi τολμάω, audeo. f. ήσω. p. τετόλμηκα. Th. τλάμεν, ης, ῃ, audacia.

Τέτυμα, incidi, perf. m. verbi τέμνω, seco, f. τεμῶ. p. τέτμηκα.

Τέτυρ, pro τέτορε, dual. num. à τέτορες, quatuor, Ion. & Poët. pro τέσσαρες. Sic τέτυρες, τὰ, Dor. pro τέσσαρες.

Τέτυρες, in compositione est contractè pro τέτταρες, vel τετράκις, id est, quater. Them. τέσσαρες, quatuor.

Τεθρασάμων, quadrupes; ut apud Euryp. in Phœnis. ἅρμασι τεθρασάμοσι, quadrigis, curribus quatuor rotarum; vel quadrijugis curribus; ex τέτορες, ἀόδ-ος, & βαίνω, cujus comp. varia definunt in βάμων, ut à βάω, &c. V. Item Τέτρεχος, quatuor boum, (seu ejus nominis nummûm,) pretio æstimabilis; ex τέτορες, ἀόδ-ος, & βοῦς, βοὸς, &c. V.

Item Τέλεχνος, quatuor voces edens, quatuor tonos diversos habens; à Th. χῦρος; V. Τελεχαλύχν, quatuor cuspides, seu angulos cuspidatos habens; in Epigr. à Th. γλαχὶς, vel γλαχὶν; V. Τελεχαέμμαλδ, qui quatuor literarum est, quatuor constans literis; undè in neut Τελεχγέμμαλον, apud Judæos dicebatur Dei nomen, יהוה; quod exprimere illis erat religio; à χέμμα, ατ, τό; V. Τελεχγαλδ, quadrimalus, qui quatuor habet malas; à Th. γνάθ, ὡς; V. Item Τελεχγυ, qui quatuor est jugerum, seu quatuor laterum; i. e. cujus unumquodque latus est τέλεχυον; Od. ν. scribitur etiam, τέλεχυδ, ος, ὁ, ὴ, quatuor jugerum; unde neut. τέλεχυον, quatuor jugera; Od. σ. Item diurnus labor aratori propositus; à Them. χύω, sive χύα, comp. ut præcedentia cum τέλεχ, ατ, à Them. τέτορες, &c.

Τέλεχωνοφόνωδ, ος, ὁ, ὴ, quadrata facie præditus. Hæ τέλεχωνοι, quod vide, & φορφοπτοι, ων, τὸ, factes. Them. ὄπωμι, video.

Τέλεχωνίω, pro quadrangulariter, aut quadrangulo aspectu intueor; apud Lucian. Item τέλεχωνίζω, quadro, in quadram formam redigo; ut τέλεχωνίζω λίθον, & τέλεχωνίζουαι χαμαὶ; neutraliter apud Proclum in Euclid. Unde verbale τετεχωνισμὸς, quadratio, omnia a seq. τέλεχωνοι; ut τετεχώνου ἀριθμὸς, numerus quadratus, & τέλεχωνον σχῆμα; i. e. quadrata figura, quale est quadrum, seu quadratum, & cubus, quæ figura inter perfectas numeratur; undè etiam dicitur τέλεχωνος ἀνὴρ, q. d. vir quadratus; i. e. bonus atque perfectus, & verè fortis: sic & τετράγωνος τάμαι, corpus omnibus numeris absolutum & quadratum; quale corpus, ὄκταεδρον τὸ τετράγωνον, dicit Gal. de temperamentis, & Celsus l. 2. corpus habilissimum quadratum esse dicit, neque gracile neque obesum: Item τέλεχωνα βίκη, apud Hippoer. dicuntur lagitæ quadruplici acie armatæ; i. e. τὰ τέτορας ἔχοντα γλωχῖνας, quadridentes; ut quadridentes etiam rastros dixit Cato, &c. vide.

Τέλεχωνι, υ, ὁ, ὴ, quadrangularis, quadratus: ex τέλεχ, ατ, ὁ, ὴ, numerus quaterrarius, & γωνία, ας, ἡ, angulus.

Τέλεχτ', accus. pro τέλεχτα: à τέλεχ, ατ, ὴ; q. v.

Τέλεχδακτυλ, quatuor habens digitos; ut τέλεχδάκτυλοι, aves ab Aristotele dicuntur; unde τέλεχδακτυλιαὶ, quatuor digitorum spatium explens, seu semidodrantalis; Diosc. 1. 85. ex τέτορες, & δάκτυλ, ὁς V.

Τέλεχδέκιν, idem cum seq. τέλεχδέκιον; V. occurrit, Act. Ap. c. 12.

Τέλεχδέκιν, ου, τὸ, quaternio: dimin. à τέτορες, ατ, ὴ, idem.

Τέλεχδήκης, ου, ὁ, dicitur qui ærumnosam vitam degit, teste Suida; sumptâ appellatione ab Hercule, qui quarto mensis die natus, multos exantlavit labores; & apud Athen. l. 14. τέλεχδήκαι dici videntur, qui quarto die festum agitant: Itidem ab eod. τέλεχις, ατ, vide.

Τέλεχδραχμ, ς, ἡ quatuor drachmarum pretii est; ut τέλεχδραχμ μάδιμν, medimnus qui quatuor venditur drachmis; & in neut. τέλεχδραχμον, (pro quo etiam per Sync. dicitur τέτραχμ, teste Eust.) nummus quatuor valens drachmis; ex τέτορες, ατ, & δραχμὴ, ἡ, V. Item Τέλεχδυμ, quadrageminus; ut Strabo, (de mulieribus Ægyptiis,) τέλεχδυμα τίκτει, quadrigeminos, seu quaternos fœtus uno dicit edere partu; ex τέλεχις, ατ, & δύμ, ὁ, ἡ, &c. V. sic & Τέλεχίδυμ, qui quatuor est palmorum; ex τέλεχις, ατ, & δῶρον, τὸ, palmus, &c. V. Item Τέλεχιλίκ, υ, ὁ, & τέλεχιλίξ, ικ, quatuor volaminibus tortus; quater circumvolutus, tortuosus; ut τέλεχιλικτὸν ὄρος, in Epigram. ex τέλεχις, & ἰλίσσω, vel ἑλίσσω. f. ξω; unde ἕλιξ, & ελικτὸς, &c. V.

Τέλεχινες, Doric. pro τέλεχενις.

Τέλεχενὶς, ὁ, ἡ, & τὸ τέλεχενὶς, ίδ, quadrimus, quatuor annos habens: q. ὁ τέτταρας ἔτος, πλέον τέτορας, ἐτταῖος, ἴχων.

Τέλεχέτ, idem cum præced. τέλεχενὶς, & ex iisd. τέλεχις, ατ, & ὄτος, ὁ, &c. V. Item Τέλεχέτηρ, idem cum seq. τέλεχίδης, quadrimus, qui quatuor est annorum; (ut τέλεχέτηρ, seu τέλεχίδης χρόνος;) tempus quatuor annorum, quadriennium; Item τέλεχετηρὶς, ἰδ, ἡ, quadriennium; atque inde τέλεχετηρικὸς, qui quadrennio recurrit; ut τέλεχετηρικὸς ἀγὼν, certamen quadriennio recurrens; Plut. omnia ex iisd. τέλεχις, ατ, & ἔτος, ους, τὸ, annus, &c. vide.

Τέλεχίδης ἴδ, ὁ, ὴ, idem, Them. ἔτος, annus.

Τέλεχιτία, ας, ἡ, quadriennium: ab eodem Them.

Τέλεχενία, quadriennio; est adv. à præced. τέλεχενὶς, ὴ; ex iisd. τέλεχις, & ἔτος; V.

Τέλεχίζω τῇ φωνῇ, signif. clamare tetraci propriâ voce; est à τέτραξ, id vide.

Τέλεχύξ, q. d. quadrijugis: Item quadruplex; ut τέλεχύγιον δεσμὸν; Non. quadruplici vinculo, & τέλεχύζυξ κλῆμα, orbi qui est quadruplex; propter quatuor ejus limites, ortum, occasum, meridiem, & septentrionem; ex τετρὰ, & ζύγνυμι. fut. ζεύξω; unde ζυγὸς, ὁ, &c. V. Item Τέλεχήμερος; q. d. quatriduanus, quatuor dies durans; ut τετρήμερος νίκη, Greg. in Orat. de Lazaro. Item, χρὶ τέλεχήμερον, quadrinis diebus; apud Aristot. ex τέλεχις, & ἡμέρα, ἡ; V.

Τέλεχθίλυμος, quatuor habens fundamenta, quadruplex. Ex τέλεχις, ατ, & θίλυμνος, ου, τὸ, fundamentum. Th. θίλυμνος, υ, τὸ, idem.

Τετρέχθυρος, quadriforis; i. e. quaternas habens fores; ex τετρὰς, & θύρα, ἡ, vide

Τετραίνω, pro τιτραίνω; unde a. ὴ, τέτρηνα. Th. τέλεω, perforo.

Τέλεκιπος, quaterna habens cornua; ex τέλεις, & κέρας, ατος, τὸ; unde κεκὸς, &c.

Τέλεκλην, ὴς, idem quod σφὶξ, lactuca apud Athen. l. 2.

Τέλρακις, quater: à τέτορες, quatuor.

Τέλεκισμύριοι, ας, α, quadraginta millia: à τετράκις, & μύριοι decies mille. Th. μυρίος, infinitus.

Τέλεκχίλιοι, αι, α, quater mille: divisè τετράκις, (quod à τέτορες, quater, & χίλιοι, mille.

Τέλρακλινος, υ, ὁ, ὴ, quatuor sedilia habens: ut ἅμαξα τέλρακλινος; Lucian. ex τετρὰς, & κλίνη, ὴς V.

Τέλρακναμος, υ, ὁ, Dor. pro τέλρακνημος, ὁ, qui quatuor habet radios. Epith. rotæ. Ex τέτορες, quatuor, & κνήμη, ἡ, tibia.

Τέλρακολος, quadrupes; idem cum τέλρακωλος; id vide.

Τέλεκκάρμβος, quaternos corymbos; sive oras, habens; ut τέλεκκάρμβος κισσὸς; in Epigram. i. e. hedera quatuor racemos seu caules, & consequenter acinos habens; ex τέλρας, & κάρμβος, ὁ; V. Item Τέλεκκέρκος; Epith. cervi; apud Hesiod. quòd quatuor cornicis ætates vivat; ex τέλρας, & κορώνη, ἡ, V.

Τέλεκκόσιοι, αι, α, quadringenti, æ, a, quod ex τέτορα, vel τέλρακις, quater. Them. τέτορες, quatuor, & κόσιοι, quod vide.

Τέλεκκοσιοσὸς, ὴ, quadringentesimus; ab iisdem.

Τέλεκκότυλος, quatuor cotylas capiens, seu quatuor heminas; ex τέλρας, & κοτύλη, ἡ; seu κότυλος, ὁ, &c. V.

Τέλεκκτυς, ύος, ὴ, idem quod τετρὰς, άδος, ἡ, quaternio. Them. τέτορες, quatuor.

Τέλρακυκλος, quatuor circulis seu orbitis constans: Item qui est quatuor rotarum; ex τέλρας & κύκλος, ὁ; V. Item Τέλρακυκλος, habens quatuor membra seu artus, vel habens quatuor pedes; (pro eod. scribitur etiam cum ο, τετράκολος,) ex τέλρας, & κῶλον, τὸ; V. Item Τέλρακωμος, saltatio quædam Herculi dicata, & bellica; Poll. à Them. κῶμος, ὁ, comessatio: Item saltatio, præcipuè in comessationibus usitata, &c. V. Τέλεκομία, ὴ, dicuntur sic τέτορες λόγοι, seu quatuor dramata tragicorum Poëtarum à λόγος, ὁ; V. Τέλεκμηρὶς, quadripartitus, à μέρος, τὸ; V. Item Τέλρεμέλισμα, qui est quatuor metrorum; à Them. μέλος, τὸ; comp. ut præced. cum τέλρας, άδος; &c. V.

Τέλρέμιλιον, υ, τὸ, quadrimestre spatium: à

Τέλρεμελος, υ, ὁ, ὴ, quadrimestris: quod ex τέλρας, άδος, ὴ, quaternarius numerus, & μὴν, μῆνος, ὁ, mensis. V. Item τέλρεπόδιδν, in morem quadrupedum, ritu & more quadrupedum; Item τέλρεποδίζω, incedo ut quadrupes, quatenus pedibus ingredior; unde τετρεποδισὶς, quadrupedum more gradiens, aut vivens; atque inde adverb. τέλρεποδὶ, idem quod τέλρεποδιδν, præced. & omnia, à τέλρακις, quod vide. Item Τέλρακολις, quatuor urbes habens; ex τέλρας, & πόλις; V.

Τετράπολος, υ, ὁ, ὴ, Epither. soli quater aratro versi: à τετρὰς, quod à τέτορες, quatuor, & πολέω, verso.

Τέλρακορος, quatuor meatus, seu foramina habens; ex τέλρας, & πόρος, ὁ; vide. Item Τέτρεμος, ut in ænigmate Sphingis, ἔστι δίπους ἐπὶ γῆς, ἠ τέλρεμον, &c. idem quod, & pro leq. τέλρατος; id vide.

Τέλρατος, ὁ, ἡ, ἠ τὸ τέλρατον, quadrupes: in gen τέλρατοδ, dat. τέλρατοδι, acc. τέλρατοδα, & τὸ τέλρατον, in plur. οἱ ἡ αἱ τράπους, ἡ τὰ τέλρατα gen. τετραπόδων, dat. τέλρατσι. compon. ex τέλρας, άδος, & πούς, numerus quaternarius, & πὲς pes.

Τέλεκπίρος, υ, quadripennis: &

Τέλεκπέρυλλις, ίδος, ἡ, locusta: quod τέτορας πτερὰ habeat.

Τέλεκπίλος, quaternis pennis volans, quaternas pennas gerens; ex τέλρας, & πίλος, ὁ; V.

Τέλεκρυμον ἅρμα, complexus currus: ex quatuor scil. ρυμοὶς, id est, temonibus, seu jugis; is ab octo equis trahitur.

Τέλεκρυμον, vel τέλεκρύμον, est quadrijugis, quatuor temones habens; ex τέτορες, & ῥυμὸς, ὁ, à Them. ῥύω, &c. vide.

Τέλεκχώω, sum tetrarcha. f. ήσω, p. τετρέχηκα & Τέλεκρχες, ου, ὁ, TETRARCHA, qui τετράδι, regiones pleno jure regit. q. τέλπεκράρχης, per Sync. à τέτορες, Att. pro τέτορες, & ἀρχὴ, imperium.

Τέλεκρχία, ὴ, Tetrarchæ munus: à præcedent. τέλρεκρχες, qui quatuor λόχους præest, &c. V.

Τέλρας, άδ ος, ὴ, quaternarius numerus, quaternio. dat. sing. τέλρασδι. accus. τέλρασδα. dat. pl. τέλρασι. Them. τέτορες, quatuor.

Τέτρεκι, Poët. Metri gratiâ, pro τέτταρσι, quatuor. Att. pro τέτορσιν. Vide τέτορες, quatuor.

Τέλρεκπλὸς, quadrupes; ex τέλρας, præcedent. & πλὸς, τὸ, &c. V. Item Τετράστιχος, seu τέλρασοιχος, quatuor constans ordinibus aut versibus; unde τέλρασοιχία, quadripartitus ordo; seu ordo & series constans quaternis versibus: Item τετρασοιχὶ, serie quaternorum versuum singulos ordines; ex τέλρας, & στίχος, vel σοῖχος, ὁ; V. Item Τετράστυλος, quatuor columnas habens; ex τέλρας, & στύλος, ὁ; V. Τέλρασυλλαβὸς, quatuor habens syllabas; ex τέλρας, & συλλαβὴ, ἡ; V.

Τέτρεδ, per Metath. pro τέτρασδ, quartus. Th. τέτορες, quatuor.

Τέλρεφαλαγία, quadruplata phalanx, quatuor phalanges; ex τέτρας, & φάλαγξ, αγγος; V.

Τέλρέτρυφος, qui in quatuor partes finditur, quod ex τέτρας, άδος, ὴ, quaternio: (τέτορες, quatuor,) & θρύπτω, fr. ngo. f. ψω.

Τέλρεφαλαρὸς, ὰ, ὸς, ὴ, τέτορας φάλας ἔχων, habens quatuor conos, vel clavos eminentes, seu phaleras: quod à τέτρας, άδος, ὴ, quaternio. (Them. τέτορες, quatuor,) & φάλος, ὲ, ὸ, conus galeæ splendidus. Vel à φάλαγξ, τὰ pro φάλαγξ, phaleræ, ornamentum equorum, equitum, & nobilium.

Τέλράφαλος, quatuor conos, seu eminentias habens; ex τέλρας, & φάλος, ὁ, conus galeæ, &c. V. Item Τέλρεφάρμακος, medicamentis quatuor constans: Item emplastrum quoddam dicitur τέλρεφάρμακον, apud medicos; ex τέλρας, & φάρμακον, τὸ; V. Item Τετράφυλος, quatuor habens tribus, in quatuor tribus distributus; ex τέλρας, & φυλὴ, ἡ, vel φύλον, τὸ, &c. V.

Τέλράφατος, versi sunt, Ion. pro τέλρεμμένοι εἰσὶ, 3. pl. perf. passiv. verbi τίπτω, verto. f. ψω. p. τέτρεφα. perfect. pass. τέτρεμμαι, ψαι, πται, p. m. τέτυπται.

Τέλράφατο, Ion. pro τέτρεμμένοι ἦσαν, 3. pl. perf. pass. verbi ejusd.

Τέτρεχα, -χῆ, -χάς, &

Τέλρεχὰ, quadrifariam. Them. τέτορες, quatuor.

Τέτρεχθ, cui quatuor sunt manus; ex τέτρας, & χεὶρ; V.

Τέλρεχίζω, est ὅτι τετράδιν μέρει τὶ ποιῶ; Pol & Hesych. à præced. τέτρεχα, vel τέλρεχῆ; quatuor modis, vel in quatuor partes, &c. V.

Τέλράχηλος, dicitur per Sync. pro τέλρεκχίλιοι; quod vide. Item Τέλρεχμος, per Sync. dicitur pro τέλρεκχμος; id vide. Item Τέλρεχόινικον, quatuor continens χοίνικας; ut τέλρεχόινικον μέτρον; ex τέλρας, & χοῦς, ικος, ὁ; V. Item Τέλράχορδ, quatuor instructus chordis; ex τέλρας, & χορδὴ, ἡ, &c. V.

Τέλρεχῶς, quatuor modis; idem quod τέτρεχα; id vide.

Τέτρεψόμην, paulò post futur. verbi τρέπω.

Τέλρεωτος, cui quatuor sunt aures, vel ansæ; Athen. l. 2. ex τέτρας, & ὦς, ὠτὸς, in genit. ὠτὸς, dat. ὠτὶ, tanquam, ab ὦς, à Them. ὦας, ὦατος, τὸ; V.

Τέτρεμέτρον, idem quod τέτρεμμον, & ex eo derivatum, à Them. τρέω; &c. V.

Τέτρηχα, turbatus sum, perf. m. &

Τετρήχειν, turbatus eram, plusq. p. m. Ion. per Sync. perf. τέλεσχα, & Ion. mutatio e α in η, τέτρηχα, & in plusq. p. m. ετετρήχειν, verti παράωνα, turbo. f. ξω. p τετέραχα.

Τετρήμερος, idem quod, & pro τέλρεκμερος; id vide.

Τέτρηνα, ας, ε, Ion. pro ἐτέτρηνα, ας, ε, a. 1. ind. activ. verbi τέλρεινα, idem quod τέλρεινα, seu τέλρωα, perforo. f. ήσω.

Τέτρητον, per Syncop. pro τετίρητον, 3. sing perf. passiv. verbi τρέω, perforo. Them. τρίω, terebro, f. ήσω.

Τέτρηχα, ας, ε, perf. ind. act. &

Τέλρηχὰ, pro ετέλρηχὰ, 3. sing. plusq. p. Ion. verbi Poët. τρήχω, pro τρηχύνω, asper, & salebrosus sum. Hinc perf. part. τέλρηχὼς, ῦῖα. Th. Τεχυς, ίος, asper, Ion. τραχὺς.

Τέλρηχῦῖα, pe. f. part. activ. f. g. verbi τρήχω, pro τραχύνω, vide in τέτρηχα Sunt qui velint per Syncop. dici pro τέλρεχῦῖα, & α in η, converso, verbi τα

ρδαω, turbo. f. ξω. p. τετάρεχα, & per Sync. τέτρηκα.

Τετελχὼ, 3. sing. pluſq. p. m. Ion. pro ἐτετελχὴ, verbi τελχὼ, ſtrido: f. σω. perf. m. τέτελχα: hinc

Τετελχὼς, ῦῖα, ὸς, part. perfect. m. præcedent.

Τετεριῶτις, Poët. pro τετράτους, accuſ. pl. præced.

Τέτριξ, avis tetrix, de qua Ariſtot. Hiſtor. An. 6. 2. eſt à τέτραξ; id vide.

Τετράγυος, qui quatuor eſt ulnarum; in Epigram. ex τέτρας, & ὀργυιὰ, ἡ; vide.

Τέτροφα, nutrivi, perf. m. verbi τρέφω, alo: f. ψω, p. τέτραμμαι. 2. ἔτραφον. At τέτροφα, verti, Att. dicitur pro τέτριφα, verbi τρίπω, verto: f. ψω. præt. m. τέτροπα.

Τέτρυμαι, perf. paſſ. &

Τετρυμένος, attritus, defatigatus: ejuſd. part. à τρύω, tero.

Τετρώβολον, quatuor obolis valens, quadrobolaris; per jocum de homine nihili dicitur; in neut. τετρώβολον, ου, τὸ; nummus quatuor obolis valens, ethgiem Jovis impreſſam habens, à poſtica autem parte duas nodtuas; ut tradit Poll. l. 9. atque indè, τετρωβόλης βίος, militis ſtipendium, diurnum nempe; victus quatuor obolorum; unde τετρωβολιαῖος, idem quod τετρώβολος; unde etiam τετρωβολίζω, quatuor obolos mereo, militem tyronem ago; Poll. & Euſt. ex τέτρας, & ὀβολὸς, ὁ, cujus comp. varia mutant, prius o in ω, &c. V.

Τέτρωκα, vulneravi, perfect. activ. verbi τιτρώσκω: f. τρώσω: hinc perfect. paſſ. verbi τέτρωμαι, part. perf. paſſ. τετρωμμένος.

Τέτρωμαι, τέτρωμμένος, vide in τέτρωκα.

Τέτρωρος, idem quod, & pro τέτραδρος, id vide; unde neut. τέτρωρον, abſolutè dicitur, pro τέτρωρον ἅρμα, currus quadrijugus, quadrigæ; Item τέτρωρος, ab Oribaſio & Ruſo, dicitur pars aſtragali ſeu talî ſuperior, & ſurſum vergens, attamen & ipſe aſtragalus totus τέτρωρος dici poteſt, à quatuor ipſius lateribus, dextro ſcil. & ſiniſtro, anteriore & poſteriore, &c.

Τετρώσιος, quatuor habens concamerationes, ſeu contignationes, quatuor habens cameras ſeu tecta; ex τέτρας, & ὀρόφη; undè ὀρόφη, & ὄροφος; quod in com. mutat, o prius in ω, &c. vide.

ΤΕ'ΤΤΑ, adverb benevolentiæ aut honoris, quo ſeniorem junior compellat: q. à τέω, honoro: τέττα, ergo eſt, amici; ἄττα, nutricii; πάππα, patris: ἀθῆς, fratris.

Τέτρασι, Attic. pro τέσσαρες; quod vide.

Τεττιγομήτρα, cicadæ matrix, ſeu cicadarum mater; ex ſequenti, τέττιγξ, ιγος, & μήτηρ, unde μήτρα, ἡ, &c. Vide.

Τεττιγόνια, ſive τεττιγονίαι, cicadaſtræ; ſeu cicadæ minores, cicadulæ; diminut. à τέττιξ, ιγος; V.

Τεττιγοφόροι, q. d. cicadiferi; i. e. Athenienſes: propterea quòd capillis complicandis adhiberent cicadas auribus, ut eo argumento probarent ſe αὐτόχθονας, i. e. indigenas; ſicuti creduntur cicadæ, & γηγενεῖς; vide Thucyd. lib. 1. ex τέττιξ, ιγος, & φορὸς, ὁ; V.

Τεττιγώδης, c cadæ ſimilis; cicadæ naturam referens, ſeu habens; à Them. τέττιξ, ιγος; vide. Ut de etiam τιτιλίζω, ſtrido ut cicada, fritinnio; atque inde etiam τερετίζω, quod vide ſuo loco.

ΤΕ'ΤΤΙΞ, ιγος, ὁ, cicada in pl. τέττιγες.

Τέτυμμαι, perf. ind. paſſ. &

Τετυμμένος, a, fabricatus, perfect. part. paſſ. verbi τεύχω, fabricor: f. ξω. a. 2. ἐτύχην.

Τετύχαται, paráverunt, 3. pl. a. 2. m. verbi τεύχω, fabricor, f. ξω, a. 2, in d. act. ἐτύχην, a. 2. m. ἐτύκμην, & Ion. ἐτυκόμην, & Poët. Anadiplaſiaſmo τετυκέσθην, ῃς, ετο.

Τέτυκται, fabricatus eſt, 3. ſing. perf. part. τέτυκτο, Ion. pro ἐτέτυκτο, 3. ſing. pluſq. p. verbi τεύχω, fabricor, perf. paſſ. τέτυμμαι, ξαι, κται.

Τετύφαται, 3. ſingular. perfect. paſſiv. verbi τυφόω, fumo, infecto: Item inſolentem reddo: f. ώσω, p. τετύφωκα. à τῦφος, fumus. Them. τύφω, fumum excito.

Τετύχηκα, nactus ſum, perfect. activ. verbi τυγχάνω, nanciſcor: f. τεύξομαι, & τυχήσω, tanq. à τυχέω, a. 2. ἐτύχην.

Τετύχηκα, Ion, & Poët. redupl. pro τύχω, 3. ſing. a. 2. ſub. act. verbi τυγχάνω, ſum, nanciſcor: f. τεύξομαι, aor. 2 ἐτύχην.

Τετύχθαι, perf. inf. paſſ. verbi τεύχω, fabricor; f. ξω, perf. paſſ. τέτυμμαι, ξαι, κται.

Τεῦ, Dor. pro τοῦ, & hoc pro οὗ, tui. Th. σὺ, tu. Sed τεῦ, ſine accentu, pro πού.

Τεῦμα, ατος, τὸ, monumentum; opus. Th. τεύχω, paro.

Τεῦλος, λου, ὁ, explorator: à τέω, quæro: vel pro τευδῶ.

Τεῦθις, ιδος, ἡ, loligo minor: idem piſcis genus quod τευθὼν; niſi quod eo minus eſt, plurima habens ſepiæ ſimilia, numerum, viz. pedum & proboſcides; apud Plut. τευθίδιος, expon. gladioli piſcis; à ſeq. Th. τευθὼν, loligo major, &c. V.

ΤΕΥΘΟΣ, ου, ὁ, piſcis ex ſepiarum genere: τευθὶς, ίδος, ἡ, loligo minor.

Τεῦχαν, acc. ſing. nom. propr.

Τεύχης, ου, ὁ, fabricator. Eſt & nomen propr. a quo Trojani dicti ſunt Teucri. Th. τεύχω, fabricor.

Τεύκτωρ, ορος, ὁ, fabricator, inſtructor, apparator: Suid. Item τευκτὴς, οῦ, ὁ, fabricatus; utrumque à Th. τεύχω, f. ξω, &c. V.

Τεύχομαι, ſtruo, fabricor: à τεύχω, idem.

Τεῦξε, Ion. pro ἔτυξε, fecit, 3. ſing. a. 1. ind. act. &

Τεύξεν, pro ἔτυξαν, 3. pl. a. 1. act. verbi τεύχω, fabricor, f. τεύξομαι, f. inf. m. τεύξεσθαι.

Τεύξειν, Ion. pro τεύξῃ, 2. ſing. f. 1. m. verbi ejuſdem.

Τεύξεσθαι, inf. f. m. &

Τεύξομαι, f. 1. m. verbi τεύχω, fabricor, & τυγχάνω, aſſequor.

Τεῦξις, ιος, ἡ, ipſa actio parandi aliquid, & exſtruendi, exſtructio, ſtructio, verbale, à Them. τεύχω, f. ξω, &c. V. Item τεύξις, eſt aucptio, conſequutio; ut & τευκτὸς, ὴ, ὸν, conſequendi ſeu adipiſcendi vim habens, qui aſſequi & adipiſci poteſt; utrumque à τυχεῖν, f. τεύξομαι, &c. V.

Τευξούμενος, conſecuturus, part. præced.

ΤΕΤΤΑ'ΖΩ, f. άσω, ſatago, ſedulò rem curo; militoq. à τέτταρες, vel τέτταρα.

Τέτταρσμὸς, militia; i. e. στρατηλία, verſale à τετταρίζω, præced. V.

ΤΕΤ'ΤΑΡΩΝ, ωνος, τὸ, beta, Att. pro σέυτλον, oleris genus.

Τέτταρτον, edulium quoddam, ex beta & lente miſtis; ex τέτταρες, τὸ, & φακὸς, ὁ, &c. V.

Τεύτλον, ου, τὸ, beta, Att. pro σεῦτλον, oleris genus.

Τέτυλμαι, perf. ind. paſſ. &

Τετυλμένος, a, fabricatus, perfect. part. paſſ. verbi τεύχω, fabricor: f. ξω. a. 2. ἐτύχην.

Τετύχηται, 3. ſingular. perfect. paſſiv. verbi τυφόω, fumo, infecto: Item inſolentem reddo: f. ώσω, p. τετύφωκα. à τῦφος, fumus. Them. τύφω, fumum excito.

Τετύχημα, nactus ſum, perfect. activ. verbi τυγχάνω, nanciſcor: f. τεύξομαι, & τυχήσω, tanq. à τυχέω, a. 2. ἐτύχην.

Τετύχηκα, Ion, & Poët. redupl. pro τύχω, 3. ſing. a. 2. ſub. act. verbi τυγχάνω, ſum, nanciſcor: f. τεύξομαι, aor. 2 ἐτύχην.

Τετύχθαι, perf. inf. paſſ. verbi τεύχω, fabricor; f. ξω, perf. paſſ. τέτυμμαι, ξαι, κται.

Τεῦ, Dor. pro τοῦ, & hoc pro οὗ, tui. Th. σὺ, tu. Sed τεῦ, ſine accentu, pro πού.

Τεῦμα, ατος, τὸ, monumentum; opus. Th. τεύχω, paro.

Τεῦλος, λου, ὁ, explorator: à τέω, quæro: vel pro τευδῶ.

Τεῦθις, ιδος, ἡ, loligo minor: idem piſcis genus quod τευθὼν; niſi quod eo minus eſt, plurima habens ſepiæ ſimilia, numerum, viz. pedum & proboſcides; apud Plut. τευθίδιος, expon. gladioli piſcis; à ſeq. Th. τευθὼν, loligo major, &c. V.

ΤΕΥΘΟΣ, ου, ὁ, piſcis ex ſepiarum genere: τευθὶς, ίδος, ἡ, loligo minor.

Τεῦχαν, acc. ſing. nom. propr.

Τεύχης, ου, ὁ, fabricator. Eſt & nomen propr. a quo Trojani dicti ſunt Teucri. Th. τεύχω, fabricor.

Τεύκτωρ, ορος, ὁ, fabricator, inſtructor, apparator: Suid. Item τευκτὴς, οῦ, ὁ, fabricatus; utrumque à Th. τεύχω, f. ξω, &c. V.

Τεύχομαι, ſtruo, fabricor: à τεύχω, idem.

Τεῦξε, Ion. pro ἔτυξε, fecit, 3. ſing. a. 1. ind. act. &

Τεύξεν, pro ἔτυξαν, 3. pl. a. 1. act. verbi τεύχω, fabricor, f. τεύξομαι, f. inf. m. τεύξεσθαι.

Τεύξειν, Ion. pro τεύξῃ, 2. ſing. f. 1. m. verbi ejuſdem.

Τεύξεσθαι, inf. f. m. &

Τεύξομαι, f. 1. m. verbi τεύχω, fabricor, & τυγχάνω, aſſequor.

Τεῦξις, ιος, ἡ, ipſa actio parandi aliquid, & exſtruendi, exſtructio, ſtructio, verbale, à Them. τεύχω, f. ξω, &c. V. Item τεύξις, eſt aucptio, conſequutio; ut & τευκτὸς, ὴ, ὸν, conſequendi ſeu adipiſcendi vim habens, qui aſſequi & adipiſci poteſt; utrumque à τυχεῖν, f. τεύξομαι, &c. V.

Τευξούμενος, conſecuturus, part. præced.

ΤΕΤΤΑ'ΖΩ, f. άσω, ſatago, ſedulò rem curo; militoq. à τέτταρες, vel τέτταρα.

Τέτταρσμὸς, militia; i. e. στρατηλία, verſale à τετταρίζω, præced. V.

ΤΕΤ'ΤΑΡΩΝ, ωνος, τὸ, beta, Att. pro σέυτλον, oleris genus.

Τέτταρτον, edulium quoddam, ex beta & lente miſtis; ex τέτταρες, τὸ, & φακὸς, ὁ, &c. V.

ΤΕ'ΧΝΗ, ης, ἡ, ars, dolus, fallacia, TECHNA: (quaſi à τεύχω, vel τίκω, pario.) Hinc τεχνίτης, ου, ὁ, artifex: τέχνημα, artificioſè fabricor: à τέχνημα, ατος, τὸ, opus arte contectum: τεχνάζω, & τεχνάω, arte conficio: ἔντεχνος, ου, peritus, doctus; item artificialis, arte conſtans; ἄτεχνος, ου, artificio carens: ὁμότεχνος, ου, qui eandem artem profitetur.

Τεχνίδιον, τεχνίδειον, & τεχνύδειον, tenuis Minerva: Athen. l. 10. & exp. &, q.d. articula; parva ars, argutæ artis, inventiuncula; verſutia; à præced. Th. τέχνη, ης, ἡ, V.

Τεχνίεις, εντος, artificioſus: &

Τεχνιέντως, adv. artificioſè: à præced. Th. τέχνη, ης.

Τέχνημα, ατος, τὸ, opus arte confectum, artificioſum inventum: &

Τεχνήμων, ονος, ὁ, ἡ, artificioſus: à ι. perf. perf. paſſ. verbi τεχνάω. Th. τέχνη.

Τεχνητὸς, artificioſus; artificioſè factus; itidem, verbale, à τεχνάω, δομαι, V. Item τεχνίζομαι, artificioſè fabricor; ante paro, & conficio; idem quod τεχνάω, & ab eod. Th. τέχνη, ης, V.

Τέχνη, para: præſ. imperat. paſſ. à

ΤΕΤ'ΧΩ, fabricor, ſtruo, paro: (q. à τίκω, pario) f. ξω, p. τέτυχα, a. 2. ἔτυχον. perf. paſſ. τέτυγμαι, pro quo τέτυσμαι, ξαι, ται, a. 1. paſſ. ἐτύχθη, & ἐτύχθην. Sic τέτυχε χέρας τινὶ, Poët. honorarium munus alicui parare. Gall. *Faire un preſent.* τέτυχε τιμήν τινι, honorem alicui habere. Hinc τεύχος, ους, τὸ, vas, alveus: τέυχεα, ων, τὰ, arma: τέκτων, ονος, ὁ, faber lignarius; ἀρχιτέκτων, ονος, ὁ, fabrorum præſes, architectus.

ΤΕ'ΦΡΑ, ας, ἡ, & Ion. τέφρη, ης, cinis: quà à τέφω, uro.

Τεφελζῶ, imitor cinerem, vergo in colorem cinereum: Item Τεφρικὴ κολλύρια, cinerei coloris collyria. (quæ & ἀσωδικὰ, & τέφρια, dicuntur,) utrumque à ſeq. τεφρὸς, ὁ, cineraceus; à præced. Th. τέφρα, ης, V.

Τεφρὸς, ὸν, cinereus: &

Τεφρόω, ῶ, in cinerem redigo. f. ώσω, p. τετέφρωκα, a. 1. ἐτέφρωσα, a. 1. part. act τεφρώσας, αῦσα. Th. τέφρα, cinis.

Τεφρώδης, ους, ὁ, ἡ, idem quod τεφρὸς. Th. τέφρα.

Τέφρωσις, ἡ, ipſa actio redigendi aliquid in cinerem, eſt verbale à τεφρόω, præc. V.

Τεχθεὶς, εῖσα, ὀν, ἔντος, a. 1. part. paſſ. τεχθῆναι, natum eſſe, a. 1. inf. paſſ. verbi τίκτω, pario. f. τέξομαι. a. 1. paſſ. ἐτέχθην.

Τεχθέντος, ης. f. g. ejuſdem.

Τεχθῆναι, a. 1. inf. paſſ. vide τεχθεὶς.

Τεχθήσομαι, natus ero, f. 1. ind. paſſ. verbi τίκτω, pario, quod V.

Τεχνάζω, f. άσω, arte conficio; exerceo; dolis utor. Th. τέχνη.

Τέχνασμα, ατος, τὸ, dolus, artificium: quod a τεχνάζω, arte conficio. Th. τέχνη, dolus.

Τεχναστέον, ingeniosè conandum; item, τεχναστὸς, ὴ, ὸν, ſolertiâ ingenii prædirus; machinator, fabricator; item, machinator doli: & τεχναστὸς, artificioſus; artificioſè factus; omnia verbalia, à præced. τεχνάζω, V.

Τεχνάω, f. ήσω, arte paro & conficio; artificiosè fabricor: à ſeq. Th.

Τεχνήεις, artificioſè conficio; arte facio; unde verbale, τεχνήεσσα; factum artificioſum, ſeu technâ; ex τέχνη, ης, ἡ, ἔργον, του, &c. V.

Τεχνόω, arte inſtruo; in paſſ. τεχνόομαι, ar. e inſtruor; à Th. τέχνη, ης, V. Item, τεχνύδειον, idem quod τεχνίδιον, & τεχνύδειον, quæ V.

Τέω, dat. Ion, pro τινὶ, cui: ſed

Τεῷ, dat. ſing. à τεὸς, tuus: &

Τεᾶ, nom. dual. à τεὸς, ὴ, ὸν, tuus, a, um: &

Τέων, Ion. pro τινῶν, aliquorum. Th. σὺ, tu.

Τέως, tamdiu, antea, interea: quod ab ἕως, donec, Th. ὅς, ſicut.

Τῇ, dat. f. g. adverbialiter ſumpt. hâc, eâ parte: hic, hue. Sic & τῇδ', τῇ μᾶ, per Synær. pro τῇ ἰμᾷ. Them. ὁ, ἡ, τό.

Τᾶ, Dor. pro ταῖς, carpe, præſ. imperat. verbi τάω. Vel pro τῆδε, per Apocop. à τῆμι, capio.

ΤΗ'BENNA, ης, ἡ, & τήβεννος, ου, ἡ, toga: veſti Romanæ: à quodam Tebenno Arcade inventore.

Τηβεννικὸς, & τηβεννικὴ ἐσθὴς, apud Strab. i. e. cultus qualis eſt togatorum; à Th. τήβεννα, V.

Τηβεννοφόρος, ου, ὁ, togatus, trabeatus; togam ferens; ex τήβεννα, ſeu τήβεννος, & φόρος, ὁ, V.

Τηγανίζω, in ſartagine coquo, ſeu torreo; unde, τηγανισμὸς, coctio, ſeu trictio quæ fit in ſartagine; & τηγανίσις, in ſartagine frixus, ſeu coctus; Athen. l. 3. Item, τηγανίτης ἄρτος, panis in ſartagine coctus, admixto caſeo; (pro iſdem ſcribuntur etiam ταγηνίας, ου, ὁ, ταγηνίζω, ταγηνισὸς, & ταγηνίτης; ſed ταγηνίας Etym. dicit eſſe placentas in ſartagine coctas, ex adipe humido, caſeo, melle, & uvis paſſulis, &c.) & omnia, à ſeq. τήγανον, τὸ, patella, in qua butyrum, oleumve liquefieri ſolet, ad piſces frigendos, aut carnes, aut ſimilia, &c. V. Sed pro eod. ſcribitur etiam τηγάνιον, tranſpoſitis literis; licet quidam τήγανον, proprie volunt eſſe id quod ἐν τηγάνῳ frigitur; Plut. & Athen. l. 1.

Τήγανον, ου, τὸ, ſartago: q. τήκανον, à τήκω, liquo.

Τῇδε, huc, iſthic: τῇδε κἀ, κεῖσε, huc, illuc, adv. ab ὁ, ἡ, τό, hic, hæc, hoc.

Τηθάλης, ου, ὁ, & τηθαλλαδάς, & τηθαλλαδίς, qui à ſua aviâ nutritus & educatus fuit; ſed exp. etiam delicioſus, luxurioſus; quales eſſe ſolent qui ab aviis ſeu aviis aluntur delicatiùs; item, ſtolidus, fatuus; apud Euſt. ſunt à ſeq. τηθὴ, ἡ, V.

Τήθη, vel τηθὴ, nutrix. Ita & πάππη. Th. πάππος, mamma.

Τηθωνὸς, ου, ὁ, ἡ, nutritor, nutritius, educator; item, nutrix ſeu educatrix; item, amabilis; à præced. τήθη, ἡ, V. Item, τηθία & τηθίδιον; apud Euſt. ſumitur pro vetula, quam matris aut aviæ nomine reverentiæ causâ dignamur; itidem ab eod. ſicut &, τηθὶς, ίδος, ἡ, avia; item, amita, matertera; ab eod. τηθὴ, ἡ, V.

Τῆθος, ους, τὸ, oſtreum quoddam: à τηθὺς, quia terreum.

Τηθὺς, ύος, ἡ, terra, q. à τίθη, nutrix, quia terra omnia nutrit. Eſt. & τηθὺς, ύος, ἡ, TETHYS, nomen mulieris, acc. τηθὺν.

Τηκεδὼν, liquens; item, liquans, & liquefaciens; à Th. τήκω, V.

Τηκεδόνι, dat. ſing. à

Τηκεδὼν, idem quod τῆξις, ιος, ἡ, tabes, tabefactio. Th. τήκω, liquefacio, f. ξω.

Τήκεται, liqueſcit, 3. ſing. præſ. paſſ. verbi τήκω.

Τηκόλιθος, ου, ὁ, lapides liquefaciens; ita dicitur lapis Judaicus, quoniam calculos ſeu lapides rumpit, & quaſi liquefactos expellit è renibus, attritos quaſi & conſumptos; Ægin. l. 7. ex τήκω & λίθος, ὁ, V.

Τηκτικὸς, ὴ, vim liquefaciendi habens: &

Τηκτὸς, ὴ, liquefactus, liquabilis: à perf. paſſ. ſeq.

ΤΗ'ΚΩ, liquefacio, macero, mollio. f. ξω. p. τέτηκα. præſ. paſſ. τήκομαι, liqueſco, liqueno. a. 2. paſſ. ἐτάκην, κης, ἡ, f. 2. paſſ. τακήσομαι. Hinc τακερὸς, ὴ, liquefactus, mollis, humidus; τήκεσις, ου, ἡ, ſartago.

Τηλαυγὲω, ῶ, longè ſplendorem ſpargo, eminus ſplendeo; à ſeq. τηλαυγὴς, V.

Τηλαυγὴς, ὲς, ὁ, ἡ, eminùs ſplendens: hinc compar. τηλαυγέστερος. Ex τῆλε, vel τηλοῦ, procul, & αὐγὴ, ῆς, ἡ, ſplendor.

Τηλαυγῶς, adv. perſpicuè: à præced.

Τηλαύγημα, ſplendor eminus apparens; idem quod ſeq. τηλαύγεια, V.

Τηλαύγεια, ας, ἡ, ſplendor longè diſperſus; à τηλαυγὲω, quod à τῆλε, procul, & αὐγὴ, ſplenuor.

ΤΗ'ΛΕ, adv. procul, longè: τηλοῦ & τηλόθι, idem.

Τηλεβοάων, gen. pl. nomen gentis.

Τηλεβολὸς, ου, ὁ, eminùs, è remoto loco jactus, ex τῆλε, procul, & βάλλω, jacio. p. m. βέβολα. Sed

Τηλεβόλος, qui longè jaculatur: vide præc.

Τηλέγονος, in longinquo ſolo natus; ex τῆλε, & γόνος, ὁ, à præt. med. γέγονα, verbi γείνομαι, &c. V. Τηλεδαπὸς, qui è longinquo eſt ſolo; ſeu qui ex longinquo ſolo advenit; quaſi per Sync. pro τηλεδαπὸς; ex τῆλε & δῆμος, τὸ, V.

Τηλεθάω, germino, hinc τηλεθάοντες, florentes, nom. pl. part. præſ. Th.

θάλλω,

θάλλω, floreo. præt. m. τέθηθα, & p:r Metathesin τέθαθα, unde τεθαθέω.

Τηλεκλειτοῖο, gen. Ion. à

Τηλεκλεητός, ή, ὁν, ὁ, ἡ, è longinquo evocatus. Ex τῆλε, procul, & κελέω, voco. perf. pass. κέκλημαι, σαι, ται.

Τηλεκλυτός, ή, clarus; cujus nominis inclyca fama procul pervenit. Ex τῆλε, procul, & κλύω, audio.

Τηλέμαχος, ὁ, ὁ, propr. nom.

Τηλεμάχος, eminus pugnans; ut qui jaculis, & tormentis pugnat; ex τῆλε & μάχομαι, ἡ, à Th. μάχομαι, V. Item, τηλεπόρος, ad quantumvis longinqua penetrans; in longum vadens; ex τῆλε & πορεῖν, ὁ, V. Sic & τηλεπλαγκτος, longinquus; longivagus; ex τῆλε & πλάζω, f. γξω; unde, πλαγκτός, ὁ, &c. V. Item, τηλεπυλος, cujus portæ in longinquo solo sunt; vel longo intervallo inter se distant; vel amplas & spatiosas habens portas; Od. κ. ex τῆλε & πύλη, ἡ, V.

Τηλεσκοπος, ὁ, ὁ, eminus apparens. Ex τῆλε, procul, & σκέπομαι, video. f. -όμομαι. p.m. ἐσκεπα, fed

Τηλεσκοπος, longè aspiciens: vide præced.

Τηλεσκοπος, propriè est qui procul, seu è longinquo videtur; & τηλεσκοπός, qui longè oculorum suorum aciem porrigit, cernens maximo etiam intervallo, à se distantia, &c. V. Item, τηλεφανὴς, qui procul apparet, seu conspicitur; procul distitus; longinquus; ex τῆλε & φαίνω, V. Item, τηλέφιλον, apud Theocr. Idyll. 3. dici traditur, papaveris folium; quasi φιλέφιλον, quoniam amoris indicia ex eo heri olim solebant; legitur tamen ibi & τηλέφυλλον, quod metri leges ferre posse non videntur: ex τῆλε & φίλος, ὁ, &c. V.

ΤΗΛΕΦΙΟΝ, ου, τὸ, proculaca agrestis: à

Τήλεφος, ου, ὁ, nomen viri.

Τήλεφος, præced. Telephus, sic dictus traditur, διὰ τὸ θηλάσαι αὐτὸν ἔλαφον, quod cerva eum lactaverit; unde τηλέφειον ἕλκος; dicitur, telephium ulcus, malignum, inveteratum, & quod vix cicatricem recipit; sic dictum à Telepho, qui in tali ulcere consenuisse fertur.

ΤΗΛΙ'Α, ας, ἡ & θηλία, vas situlæ figura in quâ farina subigitur: qu. à σείω, moveo. Quid si quasi longè extensum, à τῆλε?

Τηλικαῦτα, pl. n. g. à τηλικοῦτος, quod vide.

Τηλίκος, υ, tantus; tantæ ætatis; ab ἡλίκος, quantus: de magnitudine corporis.

Τηλικοῦτος, τηλικαύτη, τηλικοῦτο, tantus, a, um; & de magnitudine, & de ætate. Ex τηλίκος, tantus, (quod ab ἡλίκος, quantus,) & ὅτος, αὕτη, τοῦτο, hic, hæc, hoc.

Τήλινον ἄλευρον, fœni Græci farina; & τήλινον μίλτος, ex fœno Græco confectum unguentum; item, τηλίνη, à quibusdam dicitur, ὁ κύπερος; producit enim folia fœno Græco similia; Dioſc. 4. 113, à ſeq. τήλινος, V.

Τήλινος, υ, fœnogræco factus: à

ΤΗ'ΛΙΣ, εως, & ιδος, ἡ, fœnogræcum. q. à τῆλε, quia herba est caule & siliquis longè extensis.

Τηλόθεν, Poët. pro τηλόσε, eminùs, longè: &

Τηλόθι, adv. regit gen. idem quod Th. τῆλε, procul.

Τηλοπέτης, procul volans, seu avolans; Suid. ex Epig. ex τῆλε, vel τηλοῦ & πέτομαι, seu πέτομαι, vel πετάομαι, &c. V.

Τηλοῦ, adv. idem cum Them. τῆλε, procul.

Τηλουρὸς, οῦ, longinquus, longè semotus: à τῆλε & οὖρος, terminus.

Τηλουρός, ὁ, præced. propriè est cujus termini procul sunt, &c. Vide.

Τηλυγέτης, ου, ὁ, per Syncop. pro τηλυγενέτης, in senectute genitus, natu minimus, charus, absente patre genitus, unicus: à τῆλε, procul, & & γίνομαι, nascor.

Τηλύγετος, ίστη, idem ferè quod τηλυγέτης, quod V.

Τήλωπος, qui è longinquo cernitur; exp. & procul semotus; ex τῆλε & ὤψ, ὠπὸς, V.

Τημέλεια, cura ornatus; à seq. τημελὴς, studiosus; unde, τημελῶ, seq. peculiariter signif. curam habeo seu gero, in iis quæ ad cultum corporis, seu comptum, aut ad humaniter tractandum aliquem pertinent; item, accuro, seu cum cura tracto, &c. V.

Τημελὴς, ἐος, ὁ, ἡ, diligens: & hinc

Τημελῶ, curo. Ducamus à τέω, capio, & μέλειν, curæ esse: ut fit suscipio curam.

Τήμερον, & -ερι, Att. pro σήμερον, adv. hodie, ex tempore: ab ἡμέρα, dies.

Τῆμος, & τημόσδε, tum, Poëticum, respondet ἦμος, quum, à quo derivatur.

Τημοῦτος, pro τῆμος, quod V.

Τὴν, hanc, τὴνδε, τὴνγε, acc. sing. ab ἡ, hæc.

Τήνα, ista, Dor. à τῆνος, α, ὁ, pro ἐκεῖνος, quod V.

Τῆνα, Att. pro τῆνος, illic, ibi.

Τήνελλα, & -ελλον, erat pulsatiuncula lyræ quæ in victoria edebatur; unde, apud Aristoph. in equit. ἀλλ' ἐὰν μὴ τί γε νικᾷς τῇ βοῇ, τήνελλον εἶ; si exuperas voce, tenellus es; i. e. maximus musicus, aut victoriæ compos, &c. Item, τήνελλος ὠδὴ; à τήνελλε, seq. Vide τείνω: μᾶδδε.

Τήνελλος, ὁ, ὁ, TENESMUS: etiam τεινεσμὸς, à τείνω, tendo.

Τήνικα, tunc, adv. &

Τηνικάδε, & τηνικαῦτα, pro eodem. Them. ἡνίκα, quum; extrà interr.

ΤΗ'ΝΙΟΙ, οἱ, Laconibus, dicuntur γλυκέα κάρυα; amigdalæ dulces; Athen. l. 2.

Τήνιος, Dor. pro ἐκεῖνος, illic, ibi.

Τῆνος, vel τῆνος, -ον, ὁ, hic, Dor. τῆνος, illic: τῆνῶδε, illuc.

Τῆνος, Dor. pro ἐκείνου, illius: à τῆνος, hic: hinc τῆνῶδε, adv. pro κεῖθεν, illinc, ex eo loco.

Τηξιμελὴς, membra liquefaciens; membris tabem inducens; in Epigr. ex τήκω; unde, τῆξις; & μέλος, τὸ, &c. V.

Τῆξις, εως, ἡ, liquefactio; item, tabefactio, maceratio; est verbale à τήκω, f. ξω, &c. V.

Τῆ πέρ, Ion. & Poët. pro ἅπερ, ut, veluti; & pro ᾗ περ, illic.

Τήρει, servato, præs. imperat. act. &

Τηρεῖσθαι, servari, præs. inf. pass. à τηρέω.

Τηρέουσι, Dor. pro τηροῦσι, custodierunt, 3. pl. præs. ind. seq. verbi τηρέω.

ΤΗΡΕ'Ω, ῶ, εις, εῖς, εῖ, ἐῖ, servo, asservo, tueor, custodio: imperf. ἐτήρεον, ων. f. ἐτήρουν. p. τετήρηκα. a. 1. ἐτήρησα, ας, ε, a. 1. imperat. act. τήρησον. ἄτω, & in pl. τηρήσατε, servate: a. 1. sub. act. τηρήσω, ης, η. a. 1. inf. τηρῆσαι. a. 1. part. act. τηρήσας, ασα, αν. pass. τηρέομαι, ἐῶμαι, ἐῇ, ἐῖται, ἐόμεθα, ἐῖσθε, ἐονται. perf. pass. τετήρημαι, σαι, ται. perf. part. pass. τετηρημένος, η, ον, servatus, a, um: a. 1. pass. ind. ἐτηρήθην, ης, η. a. 1. opt pass. τηρηθείην, ης, η a. 1. inf. pass. τηρηθῆναι, reservari. Hinc τήρησις, & συντήρησις, εως, ἡ, observatio.

Τηρήσητε, 2. pl. a. 1. sub. act. verbi τηρέω.

Τήρησις, εως, ἡ, observatio; item custodia, carcer. Th. τηρέω, servo.

Τηρητὸν, & τηρεσίδιον, τὸ, observatiuncula; diminut. à τήρησις, V.

Τηρεσκοπεῖν, nates inspicere, adulterorum præsertim, dum διορύττουσι φανῶσι, ἢ πίπτοντες; apud Aristoph. in equit. ex τηρέω; & σκοπὸς, ὁ, &c. Vide.

Τῆσι, Ion. pro τῇσι, 3. pl. præs. ind. act. &

Τῆσιν, Ion. pro τῇσιν, 3. pl. præs. ind. pass. verbi τίθημι, pono. f. θήσω.

Τήσιον, Ion. pro τῇσιν, 3. pl. præs. ind. act. &

Τῆσιν, Ion. pro τῇσιν, 3. pl. præs. pass. ejusd. verbi.

Τήσῃσι, Ion. pro τῇσι, 2. sing. præs. sub. act. verbi τίθημι, pono, præs. sub. τιθῶ, ῇς, ῇ. Ion. τιθέω, ῇσι, &c. & -σι, additum per Paragog.

Τῆσι, ponebar, Ion. pro ἐτίθεσο, vel ἐτίθου, 3. sing. imperf. act. qu. à τιθέω, verbi τίθημι, pono. Sed τίθεσο, pone, præs. imperat. act. pro τίθεσι, verbi ejusd. ac

Τιθεῖ, 3. sing. præs. ind. à τιθέω, &

Τιθεῖμεν, τιθεῖτε, τιθεῖεν, per Sync. pro τιθείημεν, ητε, ησαν, pl. præs. opt. act. verbi τίθημι, pono: præs. opt. act. τιθεῖμι, ις, ι.

Τιθείς, ἐντος, præs. part. act. verbi ejusd.

Τιθέμεν, Ion. & τιθέμεναι, Dor. pro τιθέναι, præs. inf. act. verbi τίθημι.

Τίθεμεν, Æol. pro τίθημι, pono.

Τίθεν, Poët. & Dor. pro ἐτίθεσαν, 3. pl. imperf. act. verbi τίθημι, pono. Hinc Pindar. τιθέναι τινὰ ἐν φρεσὶ, ponere aliquem in animis, pro interficere.

Τιθέναι, præs. inf. act. à τίθημι.

Τιθευτὴρ, ῆρος, ὁ, nutritor, nutricator; in Sibyll. est verbale, à seq. τιθεύω, V.

Τιθεύω nutrio; à τιθὴ, nutrix.

Τιθέω, τιθῶ, reperitur pro τίθημι, i. e. tempora quædam & personæ reperiuntur deducta à τιθέω; ut Il. α. ὁ χρυσῆτιθεν, in manibus ponebat, pro ἐτίθει. &c. Vide τίθη.

Τιθὴ, ῆς, ἡ, nutrix: à τιτθὸς, mamma.

Τιθήμεναι, Poët. Ectasi pro τιθέμεναι, quod Dor. pro τιθέναι, præs. inf. act. &

Τιθήμενος, Poët. Ectasi pro τιθέμενος, præs. part. pass. verbi τίθημι.

ΤΙ'ΘΗΜΙ, pono, colloco; suppono; facio ità esse; tribuo, assigno: (qu. ab inusit. θέω, pono: præs. imperat. τίθετι, ίτω, præs. inf. τιθέναι. præs. part. τιθείς, θέντος, imperf. ἐτίθουν, ες, ει, & ἐτίθη, tanq. à τιθέω, & ἐτίθεν, pro ἐτίθεσαν. f. θήσω, p. τέθεικα, Bœot. pro τέθηκα. a. 1. ἔθηκα. a. 2. ἔθον, ες, ε. a. 2. sub. act. θῶ, θῇς, θῇ. a. 2. part. θείς, ἐντος. perf. pass. τέθειμαι, pluſq. p. ἐτεθείμην, ου, το. a. 1. pass. ἐτέθην, ης, η. a. 1. sub. pass. τεθῶ, θῇς, θῇ, ἢ, a. 1. inf. pass. τεθῆναι. a. 1. m. ἐθέμην, ου, απο. a. 2. ind. m. ἐθέμην, ου, & ἔθω, ἔθεντο. a. 2. imperat. m. θέσο ἢ θοῦ, θέσθω, &c. in 2. pl θέσθε. a. 2. part. m. θέμενος, η, ον. qui posuit. Hinc θέμις, ιστος, ἡ, quod propositum est: θέσις, εως, ἡ, positio: θήκη, ης, ἡ, repositorium, theca: ἀνατίθημι, sursum pono, sustollo: ἀνάθημα. ατος, τὸ, donum parietibus & columnis templi appensum; & execratio; διατίθημι, dispono: διάθεσις, εως, ἡ, dispositio: διαθήκη, ης, ἡ, testamentum: διαθήκη λόγος, sermo mente conceptus: συντίθημι, compono: σύνθεσις, εως, ἡ, compositio: συνθήκη, ης, ἡ, idem; & fœdus: ὑποτίθημι, suppono: ὑπόθεσις, εως, ἡ, fundamentum, basis, item res, de quâ agitur: ἀρχοθέτης, ου, ὁ, judex & præses certaminum: νομοθέτης, ου, ὁ, legislator: ὑπόθεσις, commonefacio, moneo: ὑπόθεσις, ως, ἡ, commonefactio: ὀνομαθέτης, ου, ὁ, qui nomina imponit: ὀνομαθεσία, ας, ἡ, impositio nominum: βιβλιοθήκη, ης, ἡ, bibliotheca: χερόθηκη, ης, ἡ, chirotheca.

Τιθηνέω, ῶ, nutrio, nutricor, pro quo Plautus, nutrico; unde, τιθήνιον τινα. nutricis in modum tractare, aut demulcere; item, Metaph. dicitur, γῆν τιθηνεῖν, terram excolere, est à seq. τιθήνη, V.

Τιθήνη, ης, ἡ, τιθήνα, Dor. & τιθηνὶς, nutrix: à τιθὴ idem. Them. τιτθὸς, ὁ, mamma.

Τιθήνημα, τὸ, id ipsum quod nutritur; τιθήνησις, εως, ἡ, nutritio, educatio; & τιθήνητὴρ, ῆρος, ὁ, nutritor, nutritius; in Epigr. cujus fœm. τιθηνήτειρα, nutrix; in iisd. omnia verbalia, a præc. d. τιθηνέω, V.

Τιθηνία, nutricatio; & τιθηνίδια, τὰ, q.d. nutricalia; festi nomen apud Athen. l. 4. à τιθήνη, ἡ, V.

Τιθηνὸς, ὁ, ὁ, nutritor, nutritius, educator; item, in fœm. gen. nutrix; & dicitur etiam de terra altrice; est à τιθὴ, ἡ, idem quod, & pro τιτθὸς, à Th. τιτθὸς, ὁ, &c. V.

Τίθημι, Dor. pro τίθημι. 3. sing. præs. verbi τίθημι.

Τίθος, idem cum & pro, Them. τιθωσὸς, vel τίθωσος, quod vide. Item, πῆδις, idem cum & pro Th. τιτθὸς, quod V.

Τιθυμαλὶς, ίδος, ἡ, & τιθύμαλλος, ου, ὁ, tithymalis; herba lactaria; cujus septem sunt genera, de quibus, Dioſc. 4. 255. &c. Unde, Collumel. l. 6. c. 15. ait, de ista herba; si vomer eius fauciaverit, marina lactuca, quam Græci τιθύμαλλον vocant, admisto sale imponitur; scribitur & cum gemino μ, τιθύμμαλλος, Nicander, à lactis copia τιθυμαλλίδα βίλλιχα, dixit, est à τιθὴ, idem quod τιτθὴ, a Th τιτθὸς, V.

Τιθωνὶς, ίδος, filius Laomedontis, ab Aurora adamatus: dat. sing. Τιθωνῷ.

Τιθωνὸς, ῶ, ὁ, præced. est item mansuetus; senex; Etym. à πῆδος, ὁ, idem cum τιθωσὸς, &c. V.

Τίκτει, Ion. pro τίκτει. 3. sing. imperf. act. verbi τίκτω, pario.

Τίκτεται, 2. sing. præs. sub. à

ΤΙ'ΚΤΩ, pario, gigno, creo: f. τέξομαι, η, εται. a. 2. ἔτεκον, ες, ε. a. 2. sub. τέκω, ῃς, ῃ. a. 2. inf. act. τεκεῖν. a. 1. ind. pass. ἐτέχθην, ης, η. a. 1. part. pass. τεχθεὶς, ἐντος. f. 1. ind. pass. τεχθήσομαι, η, ῃ. præt. m. τέτοκα, ας, ε. perf. part. m. τετοκὼς, ὁτος, ὁ, & f. g. τετοκυῖα, ῖας, ῆς. Hinc τόκος, ου, ὁ, partus: τέκνον, ου, τὸ, fœtus, proles: τεκνόω, lit eros procreo, gigno: Θεοτόκος, ου, ἡ, Dei genetrix, Mariæ virginis Epithet. παιδοτόκος, ου, ἡ, puerpera: ἄτεκνος, ου, ὁ, ἡ, prole carens: πολύτεκνος, ου, ὁ, multos habens liberos.

Τίλαι, pennæ: quia solent τίλλεσθαι.

Τίλλω, quisquilias: ut ille quæ à panno vulso evolant. Sed τίλαι. a. 1. inf. act. à τίλλω, vello.

Τίλλω, ῶ, caco, stercus edo; item, pro liquidum stercus edo; in Hippatr. est à τὴ τίλος, ὁ, merda, &c. V.

Τίλλε, imperf. Ion. pro ἔτιλλε, verbi τίλλω.

Τίλλοισα, vellens, Dor. pro τίλλουσα, præs. part. f. g. à τίλλω, vello.

ΤΙ'ΛΛΩ, VELLO, vellico; vexo, discerpo: imperf. ἔτιλλον, ες, ε. f. λξ. præt. τέτιλκα. a. 1. ἔτιλα. perf. pass. τέτιλμαι. perf. part. τετιλμένος, depilatus.

Τίλμον, piscis nomen est, apud Aristot. apud Herodian. l. 5. scribitur πίλαν; sed reducitur ad Th. πίλω, V.

Τιτθὸς, privor, careo; est pass. ab act. τητάω, privo; item, tento, &c. V.

ΤΗΤ'ΣΙΟΣ, α, inanis: hinc τητσιαῶς, temere, frustrà; à τῆτη.

Τί, cur? quid? Poët. τίη, à τίς; quis? interrog. gen. τίνος, τίνι, indefinit. aliquid: masc. gen.

ΤΙΑ'ΡΑ, ας, & Ion. ης, ἡ, capitis gestamen apud Persas; TIARA. An à τίω, quod honoratorum esset gestamen?

Τίαρες, crista galeæ; item, pileus à sole defendens; à præced. Them. τίαρας, V. Item, παρειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ, similis tiaræ; ex præced. Th τίαρας & εἶδος, τὸ, &c. V.

Τιβεριὰς, άδος, ἡ, nomen urbis: à Tiberio Cæsare sic denominata.

Τιβέριος, ου, ὁ, nomen Cæsaris, quo nomine & appellabantur, qui ad Tiberim nascebantur.

ΤΙΒΗ'Ν, ῆνος, ὁ, tripus: qu. quia τρεῖς βάσεις, habet.

ΤΙ'ΓΡΙΣ, ιδος, & ιος, ἡ, TIGRIS, fera.

Τίει, honorat, 3. sing. præs. à τίω.

Τίεν, honorabat, 3. sing. imperf. act. Ion. pro τίων, verbi ejusd.

Τίεσκεν, honorabat, Poët. & Ion. pro τίπε, 3 sing. imperf. act. à τίω, honoro: fut. τίσω.

Τίθ, 3. sing. ind. præs. pass. verbi τίομαι, honoror. Th. τίω.

Τίθε, punio: idem quod τίω.

Τίθι, vel τίη, Poët. pro τί, quid.

ΤΙΘΑΙΒΑ'ΣΣΩ, vel πιθαιζάω, mel confecto. qu. à τιθύειν βόσιν, ponere escam: Mel, esca apum.

Τιθασευτικὸς, vel πιθαευτικὸς, qui eicurare potelt & manſuefacere; item, πιθαευτὴς, seu πιθαευτὴρ, ῆρος, ὁ, eicurator, qui eicurat & manſuefacit; palpator; sic &, πιθαευτὴς, eicuratus; & πιθάευτις; eicuratio, manſuefactio; Plur. omnia, à seq. πιθαεύω, vel τιθασεύω, in pass. τιθασεύομαι, eicuror, manſuesco, miteſco; à seq. Th. τιθαεὸς, mitis; unde etiam, τιθάσιον, natura eicur, & manſuetz; ut, τιθάσιον δηλήμονα, quæ manſuescere possunt, &c. V.

Τιθασεύειν, & τιθασεύειν, τὸ, eicuratio; à

ΤΙΘΑΣΣΟ'Σ, ου, ὁ, ἡ, & τιθαεὸς, eicur, manſuetus, sativus: qu. à τιθὴ, ἀΐω.

Τίθεται, Ion. pro τίθεται, 2. sing. præs. ind. pass. verbi τίθημι, pono. f. θήσω.

Τίθεται, Ion. pro τίθεται, 3. pl. præs. ind. act. &

Τιθέασι, Ion. pro πιθέασι, 3. pl. præs. pass. ejusd. verbi.

Τίθεσι, Ion. pro τίθῃς, 2. sing. præs. sub. act. verbi τίθημι, pono, præs. sub. τιθῶ, ῇς, ῇ. Ion. τιθέω, ῇσι, &c. & -σι, additum per Paragog.

Τίθεσι, ponebar, Ion. pro ἐτίθεσο, vel ἐτίθου, 3. sing. imperf. act. qu. à τιθέω, verbi τίθημι, pono. Sed τίθεσι, pone, præs. imperat. act. pro τίθεσι, verbi ejusd. ac

Τιθεῖ, 3. sing. præs. ind. à τιθέω, &

Τιθέμεν, τιθέτε, τιθέεν, per Sync. pro τιθείημεν, ητε, ησαν, pl. præs. opt. act. verbi τίθημι, pono: præs. opt. act. τιθεῖμι, ις, ι.

Τιθείς, ἐντος, præs. part. act. verbi ejusd.

Τίθεμεν, Ion. & τιθέμεναι, Dor. pro τιθέναι, præs. inf. act. verbi τίθημι.

Τίθεμεν, Æol. pro τίθημι, pono.

Τίθεν, Poët. & Dor. pro ἐτίθεσαν, 3. pl. imperf. act. verbi τίθημι, pono. Hinc Pindar. τιθέναι τινὰ ἐν φρεσὶ, ponere aliquem in animis, pro interficere.

Τιθέναι, præs. inf. act. à τίθημι.

Τιθευτὴρ, ῆρος, ὁ, nutritor, nutricator; in Sibyll. est verbale, à seq. τιθεύω, V.

Τιθεύω nutrio; à τιθὴ, nutrix.

Τίθεται, τιθοῦ, reperitur pro τίθημι, i. e. tempora quædam & personæ reperiuntur deducta à τιθέω; ut Il. α. ὁ χρυσῆτιθεν, in manibus ponebat, pro ἐτίθει. &c. Vide τίθη.

Τιθὴ, ῆς, ἡ, nutrix: à τιτθὸς, mamma.

Τιθήμεναι, Poët. Ectasi pro τιθέμεναι, quod Dor. pro τιθέναι, præs. inf. act. &

Τιθήμενος, Poët. Ectasi pro τιθέμενος, præs. part. pass. verbi τίθημι.

ΤΙ'ΘΗΜΙ, pono, colloco; suppono; facio ità esse; tribuo, assigno: (qu. ab inusit. θέω, pono: præs. imperat. τίθετι, ίτω, præs. inf. τιθέναι. præs. part. τιθείς, θέντος, imperf. ἐτίθουν, ες, ει, & ἐτίθη, tanq. à τιθέω, & ἐτίθεν, pro ἐτίθεσαν. f. θήσω, p. τέθεικα, Bœot. pro τέθηκα. a. 1. ἔθηκα. a. 2. ἔθον, ες, ε. a. 2. sub. act. θῶ, θῇς, θῇ. a. 2. part. θείς, ἐντος. perf. pass. τέθειμαι, pluſq. p. ἐτεθείμην, ου, το. a. 1. pass. ἐτέθην, ης, η. a. 1. sub. pass. τεθῶ, θῇς, θῇ, ἢ, a. 1. inf. pass. τεθῆναι. a. 1. m. ἐθέμην, ου, απο. a. 2. ind. m. ἐθέμην, ου, & ἔθω, ἔθεντο. a. 2. imperat. m. θέσο ἢ θοῦ, θέσθω, &c. in 2. pl θέσθε. a. 2. part. m. θέμενος, η, ον. qui posuit. Hinc θέμις, ιστος, ἡ, quod propositum est: θέσις, εως, ἡ, positio: θήκη, ης, ἡ, repositorium, theca: ἀνατίθημι, sursum pono, sustollo: ἀνάθημα. ατος, τὸ, donum parietibus & columnis templi appensum; & execratio; διατίθημι, dispono: διάθεσις, εως, ἡ, dispositio: διαθήκη, ης, ἡ, testamentum: διαθήκη λόγος, sermo mente conceptus: συντίθημι, compono: σύνθεσις, εως, ἡ, compositio: συνθήκη, ης, ἡ, idem; & fœdus: ὑποτίθημι, suppono: ὑπόθεσις, εως, ἡ, fundamentum, basis, item res, de quâ agitur: ἀρχοθέτης, ου, ὁ, judex & præses certaminum: νομοθέτης, ου, ὁ, legislator: ὑπόθεσις, commonefacio, moneo: ὑπόθεσις, ως, ἡ, commonefactio: ὀνομαθέτης, ου, ὁ, qui nomina imponit: ὀνομαθεσία, ας, ἡ, impositio nominum: βιβλιοθήκη, ης, ἡ, bibliotheca: χερόθηκη, ης, ἡ, chirotheca.

Τιθηνέω, ῶ, nutrio, nutricor, pro quo Plautus, nutrico; unde, τιθήνιον τινα. nutricis in modum tractare, aut demulcere; item, Metaph. dicitur, γῆν τιθηνεῖν, terram excolere, est à seq. τιθήνη, V.

Τιθήνη, ης, ἡ, τιθήνα, Dor. & τιθηνὶς, nutrix: à τιθὴ idem. Them. τιτθὸς, ὁ, mamma.

Τιθήνημα, τὸ, id ipsum quod nutritur; τιθήνησις, εως, ἡ, nutritio, educatio; & τιθήνητὴρ, ῆρος, ὁ, nutritor, nutritius; in Epigr. cujus fœm. τιθηνήτειρα, nutrix; in iisd. omnia verbalia, a præc. d. τιθηνέω, V.

Τιθηνία, nutricatio; & τιθηνίδια, τὰ, q.d. nutricalia; festi nomen apud Athen. l. 4. à τιθὴ, ἡ, V.

Τιθηνὸς, ὁ, ὁ, nutritor, nutritius, educator; item, in fœm. gen. nutrix; & dicitur etiam de terra altrice; est à τιθὴ, ἡ, idem quod, & pro τιτθὸς, à Th. τιτθὸς, ὁ, &c. V.

Τίθημι, Dor. pro τίθημι. 3. sing. præs. verbi τίθημι.

Τίθος, idem cum & pro, Them. τιθωσὸς, vel τίθωσος, quod vide. Item, πῆδις, idem cum & pro Th. τιτθὸς, quod V.

Τιθυμαλὶς, ίδος, ἡ, & τιθύμαλλος, ου, ὁ, tithymalis; herba lactaria; cujus septem sunt genera, de quibus, Dioſc. 4. 255. &c. Unde, Collumel. l. 6. c. 15. ait, de ista herba; si vomer eius fauciaverit, marina lactuca, quam Græci τιθύμαλλον vocant, admisto sale imponitur; scribitur & cum gemino μ, τιθύμμαλλος, Nicander, à lactis copia τιθυμαλλίδα βίλλιχα, dixit, est à τιθὴ, idem quod τιτθὴ, a Th τιτθὸς, V.

Τιθωνὶς, ίδος, filius Laomedontis, ab Aurora adamatus: dat. sing. Τιθωνῷ.

Τιθωνὸς, ῶ, ὁ, præced. est item mansuetus; senex; Etym. à πῆδος, ὁ, idem cum τιθωσὸς, &c. V.

Τίκτει, Ion. pro τίκτει. 3. sing. imperf. act. verbi τίκτω, pario.

Τίκτεται, 2. sing. præs. sub. à

ΤΙ'ΚΤΩ, pario, gigno, creo: f. τέξομαι, η, εται. a. 2. ἔτεκον, ες, ε. a. 2. sub. τέκω, ῃς, ῃ. a. 2. inf. act. τεκεῖν. a. 1. ind. pass. ἐτέχθην, ης, η. a. 1. part. pass. τεχθεὶς, ἐντος. f. 1. ind. pass. τεχθήσομαι, η, ῃ. præt. m. τέτοκα, ας, ε. perf. part. m. τετοκὼς, ὁτος, ὁ, & f. g. τετοκυῖα, ῖας, ῆς. Hinc τόκος, ου, ὁ, partus: τέκνον, ου, τὸ, fœtus, proles: τεκνόω, lit eros procreo, gigno: Θεοτόκος, ου, ἡ, Dei genetrix, Mariæ virginis Epithet. παιδοτόκος, ου, ἡ, puerpera: ἄτεκνος, ου, ὁ, ἡ, prole carens: πολύτεκνος, ου, ὁ, multos habens liberos.

Τίλαι, pennæ: quia solent τίλλεσθαι.

Τίλλω, quisquilias: ut ille quæ à panno vulso evolant. Sed τίλαι. a. 1. inf. act. à τίλλω, vello.

Τίλλω, ῶ, caco, stercus edo; item, pro liquidum stercus edo; in Hippatr. est à τὴ τίλος, ὁ, merda, &c. V.

Τίλλε, imperf. Ion. pro ἔτιλλε, verbi τίλλω.

Τίλλοισα, vellens, Dor. pro τίλλουσα, præs. part. f. g. à τίλλω, vello.

ΤΙ'ΛΛΩ, VELLO, vellico; vexo, discerpo: imperf. ἔτιλλον, ες, ε. f. λξ. præt. τέτιλκα. a. 1. ἔτιλα. perf. pass. τέτιλμαι. perf. part. τετιλμένος, depilatus.

Τίλμον, piscis nomen est, apud Aristot. apud Herodian. l. 5. scribitur πίλαν; sed reducitur ad Th. πίλω, V.

Τίλμα, ατος, τὸ linamentum concerptum; penicillus, turunda; item, vulsio, vellicatio; unde, τιλμάτιον, τὸ, diminut. ab vel idem cum, τίλμα, in priori signif. Item, τιλμὸς, ὁ, & τίλτος, ους, ὁ, vulsio, vellicatio; sic & τίλτος, ὁ, vulsus; item, concerptus; sed exp. &, vulsilis, evulsilis; unde, neut. τὸ τιλτὸν, scil. λίνον, idem quod τιλτὸς μαστός; sed, τίλτον, est falsamenti species; Poll. 6. 9. & Athen. l. 3. omnia verbalia, à præced. Th. τίλλω, ομαι, &c. V.

TI'ΛΟΣ, υ, ὁ, stercus.

Τίλτος, & τίλτος, vide paulò anté.

Τιμᾶ, honorat, 3. sing. præs. ind. act. sed

Τίμα, vel est 3. sing. imperf. act. Ion. vel est præs. imperat. act. verbi τιμάω, honoro. Th. τίω, idem.

Τιμάγορας, υ, ὁ, Timagoras, propr. nomen.

Τιμαδία, ἡ, Hesychio est μικρὰ τιμὴ, quasi diminut. à τιμὰ, ἡ, V.

Τιμάεις ται, άεν, Dor. pro τιμήεις, honoratus. Vide τιμάωτα.

Τιμάεσσι, dat. pl. à τιμὰ, ης, ἡ, honor. Th. τίω, honoro.

Τιμάλφ, dat. sing. à Τιμάλφος, ὁ, Timæus: nom. propr. Syr. contaminatus.

Τιμαλφίδης, f. ου, ob ingeniosa inventa honoro τιμαλφὴ. &

Τιμαλφὶς, ίδος, ὁ, ἡ, qui honorem invenit, qui habetur in pretio; pretiosus; qui facilè emptorem reperit: à τιμάω, honoro, & ἀλφέω, invenio, excogito.

Τιμᾶν, Dor. pro τιμᾶ.

Τιμᾶντα, Dor. pro τιμῶντα, quod V.

Τιμάορος, ὁ, ὁ, laudum alicujus celebrator. παρὰ τὸ τιμὰν ἀείρειν, honorem afferre: a præt. m. ἦορα, & Ion. ἄορα.

Τιμάορος, præced. est etiam vindex, ultor; ut τιμάορος, V.

Τίμαρχος, υ, ὁ, TIMARCHUS, nomen prop.

Τιμάσας, Dor pro τιμήσας, a. 1. part. act. verbi τιμάω, honoro, quod V.

Τιμασθένεϊ, honorabunt, Dor. & Æol. pro τιμήσουσι, 3. plur. f. 1. act. verbi τιμάω, quod V.

Τιμάω, honoro, æstimo, f. ήσω, p. τετίμηκα. perf. pass. τετίμημαι, σαι,). a. 1. m. ἐτιμησάμην, ω, ατο. à τίμη, honor. Th. τίω, honoro.

Τιμὴ, ῆς, ἡ, honor, laus; pretium, pœna; dat. pl. τιμῆϊς. à τίω, honoro. f. τίσω. p. τέτιφα. perf. pass. τέτιμαι.

Τιμήεις, ήεσσα, ῆεν, in gen. εντος, pretiosus, honoratus: à τιμὴ, Th. τίω, honoro.

Τιμήεσσα, ης, ἡ, pretiosa, f. g. præced.

Τίμημα, ατος, τὸ, pretium, æstimatio; mulctæ; census: à 1. pers. perf. pass. verbi τιμάω, quod V.

Τιμήσιτο, 3. ex Crasin pro τιμήσεται, acc. sing. m. g. à τιμήεις, quod V.

Τιμήορος, ultor, Poët. Pindar. τιμάορος, etiam laudum celebrator, qui τιμὰν ἀείρει. Oratoribus τιμωρὸς est ultor: qui à τιμὴ, pœna, & ἀείρω, tollo; sumo: vel ὄρνυμι, curo.

Τιμηκλέα sive τιμηκλέα, ᾶς, pretium augeo; ex τιμὴ, ἡ, vel τίμος, ὁ, & ὀλκὴ, sive ὁλκὸς, ὁ, à Th. ἕλκω, &c. V. Item, τιμηρόβιον, Hesych. exp. τιμιοπωλεῖν, magno pretio, seu carè vendere.

Τίμησας, honorâlti, 2. sing. a. 1. ind. act. Ion. &

Τιμήσατε, 2. pl. a. 1. imperat. act. à τίμησον, verbi τιμάω, honoro. Th. τίω.

Τιμήσης, ῃ, 2. & 3. sing. a. 1. sub. act. verbi τιμάω, honoro. Th. τίω.

Τιμήσιτ, 3. pl. f. 1. ind. act. verbi ejusd. & Them.

Τιμητὸς, adject. verbale, à τιμάω, honoro. Th. τίω, idem.

Τίμητος, ους, ἡ, honoratio; litis æstimatio: à 2. pers. perf. pass. verbi τιμάω. Them. τίω.

Τιμητὴς, οῦ, ὁ, æstimator litium; censor; æstimator bonorum; item, τιμητὴς, ὁ, pro eod. i. e. ὁ φέρτερον τιμῶν τῷ ὄντι; sicut ὑπτιμητὴς, ὁ ὕστερον; sic & τιμητικὸς, propensus ad honorandum, qui libenter honorat; unde, in neut. τιμητικὸν πνεῦμα; tabella in qua τιμηταὶ suum scribebant suffragium; item τιμητὴς, ὁ, honorabilis; qui talis est ut honorari, aut æstimari debeat; unde, neut. τὸ τιμητὸν, idem quod τίμημα, æstimatio litis; omnia, itidem verbalia, à 3. pers. præt. pass. ejusd. verbi, τιμάω, V.

Τιμοπώλης, quidam interpr. qui pretio vendit; alii exp. pollinctor; propriè signif. rerum pretiosarum venditor; ex seq. τίμη & πώλης, ὁ, &c. V.

Τίμιος, pretiosus, carus, honorabilis: comparat. τιμιώτερος, ὁ, ἡ, superl. τιμιώτατος, η, ον. Them. τίω, honoro.

Τιμιότης, ητος, ἡ, opulentia, excellentia, pretium: à τιμὴ, pretium. Th. τίω.

Τιμιωλέω, vide suprà τιμηκλέω.

Τιμίως, magno pretio, carè; est adv. à præced. τιμιος, V.

Τιμιώτατος, η, ον, superl. à τίμιος, honorabilis; quod à τιμὴ. Them. τίω.

Τιμοδημίδης, ου, ὁ, Timodemides, Græca Scholia: Τιμοδημίδης, φησὶν, ὅτι ὁ φέρτατος τῶν Τιμοδήμων.

Τιμόθεος, υ, ὁ, nomen ministri verbi divini. Gr. colens Deum.

Τιμοκρατία, ἡ, dominatus, in quo à censu magistratus creantur; item, τιμοκρατικὸς, ὴ, ὁ, census potens; ambitiosus; unde, τιμοκρατικὴ πολιτεία, idem quod τιμοκρατία; ex τιμὴ, ἡ, & κράτος, ους, τὸ, &c. V. Item, τιμόπολις, qui civitati honori est, & ornamento; qui civitatem honestat, ex τιμὴ, ἡ, & πόλις. Poët. pro πόλιτ, &c. V.

Τιμόμη, color, præs. pass. à τιμόομαι, ῶμαι, ejusd. Th. τίω.

Τίμων, ωνος, ὁ, nomen viri. Gr. honorans: at

Τιμῶν, ῶντος, honorans, part. præs. à τιμάω, honoro, quod V.

Τιμωρία, ᾶς, ἡ, punio, ulciscor; auxilior; defendo. f. ήσω. p. τετιμώρηκα. a. 1. pass. ἐτιμωρήθην, ης, η. a. 1. sub. pass. τιμωρηθῶ, ῆς, ῇ. & in 3. pl. τιμωρηθῶσι, puniantur; quod à τιμωρὸς, ὁ, ultor, contractè ex τιμήτωρ, quod ex τιμὴ, ultio, & ἔρχω, video, observo: παρὰ τὸ ὁρᾶν καιρὸν τῆς τιμῆς, ab observato tempore vindictæ.

Τιμωρηθῶσι, puniantur, 3. pl. a. 1. sub. pass. præced. verbi τιμωρία.

Τιμωρησάσθαι, a. 1. inf. m. verbi τιμωρία, quod V.

Τιμώρησε, ολ, τὸ, ultio, vindicta: nec non

Τιμώρησις, εως, ἡ, idem.

Τιμωρητὴρ, ῆρος, ὁ, &

Τιμωρητὴς, οῦ, ὁ, vindex: omnia à perf. pass. verbi τιμωρία, quod V.

Τιμωρητικὸς, pertinens ad τιμωρητὴν; item, ad pœnas exigendas propensus, crudelis; itidem verbale, ab eod. cum præced. V.

Τιμωρία, ας, ἡ, pœna, suppliciun, ultio; auxilium: à τιμωρὸς, ultor. Vide in τιμωρία.

Τιμωρὸς, ὸ, ultor, punitor. Vide in τιμωρία.

Τιμωρὸν, præs. part. act. n. g. à τιμωρία, quod V.

Τὶν, Dor. pro σοὶ, tibi: à σὺ, tu.

Τίν', pro τίνα, acc. sing. à τὶς, quis?

Τίναγμα, τὸ, & τιναγμὸς, ὁ, quassatio, vibratio; item, excussio; verbalia, à τινάσσω, f. ξω, &c. V.

Τιναπτοπλὴξ, qui galeam quassat; ex τινάσσω, f. ξα, & πλὴξ, &c. V.

Τινάκτωρ, ορος, ὁ, quassator, concussor, vibrator; ut τινάκτωρ γαίας, Neptuni Epith. apud Soph. Unde, in fœm. τινακτειρα, quassatrix; verbalia, itidem, à τινάσσω, V.

TINA'ΣΣΩ, quatio, concutio, vibro. f. ξω. p. κα. qu. σταίνω, à σείω, moveo.

Τίναυσι, Ion. pro τίνυσι, ulcisci. Vide τίνυμι.

Τίνεσκε, Ion. pro ἔτινε, 3. sing. imperf. act. verbi τίνω. luo. Th. τίω, idem.

TINΘΑΛΕ'ΟΣ, υ, calidus, tepidus.

Τίνυμαι, punio: τίνυσθαι, puniri, ulcisci, præf. inf. τινυμένας, vindicantes, acc. pl. part. præt. pass. f. g. Th. τίω, punio.

Τίνυμι, τινύω, & τίνω, idem quod τίω, luo, solvo.

Τίομαι, idem quod τίω, punio, &c. V. Item, exigo, seu accipio id quod persolvitur, & datur.

Τίον, honorarunt, 3. pl. a. 2. ind. act. pro ἔτισαν. Sed τίον, 3. pl. imperf. Ion. verbi τίω, honoro.

Τίποτ', cur, & per syncop. πῖπε; à πότε, quando? Th. ὅτε, quando.

Τίπτ', pro πῖπε, Poët. pro πότε, quod V.

Τίρωθ', pro πρωῶν, acc. sing. à πρωῒ, nomen oppidi.

TI'Σ, τίνος, ὁ, ἡ, & in n. g. τί; QUIS, quid: Sed πῶς, πῆδε, indefinitum, aliquis, quidam. Hinc ὅστις, ἥτινος, & in f. g. ἥτις, quis, quæ, vel quisnam, quænam.

Τίσαι, a. 1. inf. activ. verbi τίω, honoro, punio.

Τίσαίατο, Ion. pro τίσαιντο, 3. pl. aor. 1. optativ. med. τίσαιδ, aoristi. 1. inf. m. verbi τίσομαι, ulciscor, punio. Them. τίω, punio.

Τίσαμαι, ulti fuerimus, 1. pl. a. 1. opt. m. &

Τίσασθαι, a. 1. inf. m. verbi ejusdem.

Τίσει, 3. sing. a. 1. Ion. pro ἔτισε, verbi ejusd.

Τίσεσαν, luissent, 3. plur. aoristi. 1. optativ. activ. Æol. τίσειαν, ας, ε. Them. τίω, punio.

Τίσεσε, 2. singul. fut. 1. activ. verbi ejusdem.

Τίσιν, ultionem; acc. sing. à

Τίσις, εως, ἡ, ultio, pœna. Them. τίω, punio.

Τισιφόνη, ης, ἡ, nom. propr. unius Furiarum, qu. cædis ultrix: à τίω & φόνος, quod à φέρω, occido.

Τίσον, ατω, aoristi. 1. imperat. activ. à τίω.

Τίσουσιν, 3. pl. fut. 1. ind. activ. verbi ejusd.

Τίσσω, pro τίσουσι, honorent, 3. pl. a. 1. sub. act. verbi τίω, honoro.

Τίτταιεν, 3. sing. imperf. Ion. verbi πτάλνω, tendo.

Τιτταίοντας, nocentes, accus. pl. partic. præs. activ. verbi πταίνω, punio, vel tendo.

Τίτταινε, punio, ulciscor; quod à πτάω, idem. Sed πταίνω, tendo, intendo: à τείνω, idem.

Τίτταν, ᾶνος, ὁ, Titan: dativ. pl. Τιτᾶσι.

Τιτάνες, seu πτιτῶνες, Demones quidam à Jove è cœlo sub terram detrusi; sic dicti, à πτάινω, significante ulciscor, vel pœnas luo; à sing. πτὰν, Demon subterraneus, & Epitheton solis; Titanes vero terræ & cœli dicebantur esse filii; ut scribit Hesiodus, per quos significantur spiritus & venti, qui ex cœlo, i. e. ab aëre in terram demissi, in ea occultantur: à verbo πτάινω, quod extendentes quasi manus suas, & vi agentes, injuriam faciunt; unde terræ motus exoritur, quo multi pereunt, &c. Item Τιτανικὸς, Titanicus; ut πτανικὸς τύπος, apud Plut. Item Τιτανὶς, ίδος, ἡ; Titania, seu Titanica: ut πτανὶς γῆ, apud Etym. & Hesych. à quibusdam terra universa cognominata est, ab aliis vero sola Attica; à Titano, uno ex Titanibus, qui solus contra Deos non militavit.

Τιτᾶνη, regina: puto quia πτὴ, honorata: à πτάω, honoro.

Τιτανοκράτωρ, Titanum dominator; ex πτάνες, præcedent. & κράτος, τὸ, &c. vide.

Τιτανοκτόνος, υ, ὁ, qui Titanes sustulit: à

Τιτυΐδης, seu Τιτενὶς, Titanes, Th. πτάινω, ulciscor, & κτείνω, occido.

Τιτυνδόμαι, -ῦμαι, calce oblinor; unde τιτανδόμενος, (part. præt. neglecta reduplicatione ob χαυνοφωνίαν,) calce oblitus vel gypso, gypsatus; est à seq. Th. πτανός; V.

TITANOΣ, υ, ἡ, calx: qu. à πτάινω, quia extenditur illinendo: dativ. sing. à πτείνω.

Τιτανώδης, ες, ὁ, ἡ, Titanicus; ut πτανικὸς ὀνειδῶν, torvum intuens, more Titanum, est à πτάνες; q. v.

Τιτανῶσε, calce vel gypso oblitus; verbale à τιτανόομαι; V.

Τιτῶϊς, Titanes, posteri Saturni: dativ. pl. τῖσῖ, & Poët. seu Ion. πτῆναι: à πτάινω, ulciscor. Them. τίω, punio.

Τίτυδι, seq. est etiam nutrix; nimirum quæ mammillas præbet infantibus lactentibus: Item avia, i. e. matris mater, &c. V. Item πτιθύνω, f. ξω, nutrio; unde πτιθυνόμενος, exp. lactens: Item πτιθεία, ἡ, nutritio; item cura, tractatio: Item πτιδὶς, ίδος, ἡ, nutrix: Item soror matris vel patris, matertera, amita; omnia à seq. πτιθὴ ἡ, vel Th. πτιδὸς, ὁ, &c. V.

Τίτθη, & πτιθὴ, ῆς, ἡ, &

Τίτθιον, ι, τὸ, idem cum seq. Th.

TITΘO'Σ, οῦ, ὁ, mamma, mammilla. Hinc τίτθη seu πτιθὴ, ῆς, ἡ, idem; nutrix, πτιθωδὸς, ὁ, ὁ, nutritus: πτιθὼν, ῶνος, ἡ, nutrix: πτιθὴ, ῆς, ἡ, idem: πτιθώνη, nutrio; nutricor: πτιθὶς, & πτιθὶς, ίδος, ἡ, avia, amita, matertera: πτιθὸς, οῦ, ὁ, parvus, pusillus: & hinc quoque Angl. a Teat.

TITTI'ZEIN, titissare, pipire; vocem edere more passerculorum, vel aliarum avicularum; nam dicitur de voce quam edunt aves, vel potius pulli avium; existimatur autem ab hoc vocabulo derivari vocem πτὶς; quod de quadam avicula dicitur; aut general. potius quamlibet significat aviculam.

Τίτλος, υ, ὁ, titulus, per Syncop. ex Lat. Sed Græcè est ἐπιγραφὴ, ῆς, ἡ, inscriptio.

Τίτος, υ, ὁ, nomen ministri verbi divini. Gr. honoratus.

TITPA'Ω, πτήσω, & πτερῶνω, f. τρήσω, (tanq. à τερέω,) perforo, terebro, perf. pass. τέτρημαι. Hinc τρῆμα, ατος, τὸ, foramen: τρῆσις, εως, ἡ, perforatio: τρητὸς, ὸν, perforatus: τερηὴς, ῆ, perspicuus, manifestus.

TITPΩ'ΣΚΩ, f. πτερῶσω, vulnero, lædo: q. à πτείρω. Hinc τερῆμα, ατος, τὸ, vulnus: τερμὸς, ατος, τὸ, idem.

Τιτυΐζειν, aicitur de hirundinibus, vel de perdicibus; sed scribitur & πτυρίζειν de perdicibus: Item πτυΐζει, pro eod. à Th. πτύζω; V.

Τιτυκτόνος, Epith. Dianæ, quod Tityum interfecerat; ex πτυὸς, ὁ; & κτείνω, in præt. med. ἔκτονα, &c. V.

Τιτυός, ῦ, ὁ, TITYUS; gygas per novem jugera sparsus, cujúsque jecur semper renascens à vultore exeditur.

Τίτυρος, υ, ὁ, pro σάτυρος, Satyrus; est & aries major, sive dux gregis: Item calamus; Item otiosus, avis item ea, quæ & ὁ πτύρας, vocatur; atque inde, πτυρίσκος, fistula pastoralis, ex stipula; Hesych. Item πτυριστὴ, saltatores, quorum saltatio turpes motus & gesticulationes habebat; omnia à Th. σάτυρος, ὁ, unde σατυρίζω, &c. Vide.

Τιτύσκετο, 3. sing. imperf. Ion. à

TITTΣKOMAI, collimo, seu collineo, dirigo ad scopum, struo: q. à τέκω, tendo, unde & πτείνω.

TI'Φ H, ης, ἡ, frumenti genus. Puto à πτέφω, quod sit triticum degener, ut in zizania.

Τίφ' pro πῖπε, cur, Poët. pro πότε, quid, tandem? Themat. ὅτε, quando.

Τίφια, τὰ, aves paludstres; à seq. Th. τέφω: V.

TI'ΦOΣ, ου, τὸ, palus, locus uliginosus.

TI'Ω, honoro, æstimo: Item pendo, punio, ulciscor: f. τίσω, p. τέτικα. perf. pass. τέτιμαι, unde τιμὴ, ης, ἡ, honor: Item pretium: pœna, ultio: τιμάω, honoro: f. ήσω. Item multo. τιμητὸς, ὴ, honorabilis, honore dignus: ἄτιμος, inhonorabilis, honore indignus: ἀτιμία, ας, ἡ, dehonestamentum, infamia: φιλότιμος, υ, ὁ, ἡ, honoris cupidus, ambitiosus.

Τλῶθι, tolera, Dor. pro τλῆθι, præs. imperat. act. à τλῆμι, tolero, unde à τλάω, pro τλάω, idem.

Τλάδυμος, υ, ὁ, ὴ, ærumnarum patiens: ex τλάω, seu πλάω, tolero, & δυμὸς, ὁ, animus.

Τλαίλυν, tolerarem, præs. opt. vel a. 2. verbi τλῆμι; q. v.

Τλαπαθὴς, & πλαπαθὴς, ærumnosus, &c. idem cum & per Sync. pro τλαπαθὴς; quod vide.

Τλάμων, ονος, ὁ, ἡ, Dor. pro τλήμων, tolerans: q. v.

Τλαπέφορος, ονος, ὁ patiens; ex πλάω, & φορὸς, ὁ; V.

Τλὰς, άντος, part. præs. vel a. 2. à τλῆμι, tolero; q. v.

Τλάω, per Sync. pro τλάλω, suffero

Τλᾶ, tolleret, 3. singular. a. 2. sub. activ. sed

Τλᾷ, sine iotâ subscripto, Ion. pro ἔτλη, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi τλῆμι, quod vide.

Τλήδυμος, cui est animus patiens, laborum tolerans seu patiens; qui ad labores seu pericula, non facile animum despondet, idem cum πλάδυμος; id vide.

Τλῆμι, pertulimus, Ion. pro ἔτλημεν, 1. pl. a. 2. ind. act. à

Τλῆμι, perfero, patior: f. πλήσω, p. τέτληκα. a. 2. ἔτλην: à πλάω, pro τλάλω, suffero.

Τλήμονες, miseri, nomin. pl. in acc. sing. τλήμονα: à

Τλήμων, ονος, ὁ, ἡ, patiens, ærumnosus, miser, audax, fortis: à πλάω, per Syncop. pro τλάλω, perfero.

Τλημόνως, miserè, lamentabiliter, est adv. à τλήμων, ονος; V. Unde etiam, τλημοσύνη, ἡ, ærumna, miseria, infortunium, &c. V.

Τλῆναι, passum esse: aorist. 2. infinitiv. verbi τλῆμι, tolero: quod vide a. 2. ἔτλην.

Τληπαθὴς, patiens laboris: Item calamitosus, exponens etiam, qui patiens est, in iis quæ patitur; Suid. Unde πλαπάθεια, patientia, laboris & ærumnarum tolerantia; Item miseria; ex πλάω, per Syncopen, pro τλάλω, & πάθος, τὸ, &c. V.

Τληπόλεμος, υ, ὁ, TLEPOLEMUS; nom. propr.

Τληπυκάρδιος, cujus cor tolerare novit; qui fortem animum & tolerantem habet; ex πλάω, unde πλῆσις, & καρδία, ἡ; V. Item Τληπόποι, patiens laboris: expon. & audax; ex πλῆσις, & πούς, ὁ; V.

Τλῆσις, εως, ἡ, patientia, tolerantia: Item audacia; Hesych. Item πλητὸς, tolerabilis, qui tolerari potest; & activè, tolerans, patiens; ut Il. ὡς πλητὸν γὸ μῦσαι δυμὸν θέσαι ἀνθρώποισιν; atque inde, πλητικὸς, patiens; qui est ejusmodi,

ejusmodi, ut facilè tolerari queat; unde adv. τλητικῶς, toleranter, patienter; omnia verbalia, à τλάω, per Syncop. pro τελάω, &c. V.

Τλήτω, tolerabo, f. 1. ind. act. à τλῆμι, seu τλάω, pro τελάω, perfero.

Τμές, ῆς, sectæ sunt, Ion. & Bœot. Syncop. pro τμήσες, ες, 3. pl. a. 2 ind. pass. verbi τμήσσω, idem cum τμάω, seco, scindo, f. τμήξω, a. 2, ἔτμηγον, & ἐτμάγην. Sic τμήσσω, potest esse 3. sing. aor. 2. ind. activ. Ion. Them. τέμνω, idem.

Τμάω, seco: unde τμήσσω. Th. τέμνω.

Τμηγείς, seu τμηγείς, scissus, a. 2 part. pass. verbi Τμήσσω, scindo. Th. τέμνω, idem.

Τμήτης, ου, ὁ, sector, incisor, arator, fossor, qui secat: Item τμῆξις, ιος, τὸ, sectura, scissura, sulcus; utrumque à τμήσσω, f. ξω, idem τμάω, &c. V. Unde etiam τμήγω, f. ξω, seco, divido, sulco, cædo, idem, cum & Poët. pro τμάω, seu τμήσσω; quæ vide.

Τμήδην, adv. idem quod τμητικῶς, incidendo, secando: à τμάω, inusit. pro τέμνω, seco.

Τμηθείς, sectus, a. 1. part. pass. verbi τέμνω, seco, perf. pass. τέτμημαι, a. 1. pass. ἐτμήθην.

Τμῆμα, τὸ, segmentum, frustum sectione alicunde ablatum, vel particula, portio: Item sectio libri, capituli, &c. verbale à τμάω; V. Unde etiam τμήσις, εως, ἡ, lectio; & apud Gramm. est nomen figuræ, quâ composita aliqua vox discinditur ac dirimitur, seu div.ditur; ut ἄκρα πόλις, pro ἀκρόπολις, &c. verbale itidem ab eod. sed expon. etiam divisio, belli clades, &c. V.

Τμήσω, secabo, f. 1. activ. verbi inusit. τμάω, pro τέμνω, seco.

Τμητήρ, ῆρος, ὁ, & τμητὴς, ῆ, ὁ, sector, incisor: Item τμητὸς, ή, όν, sectus, incisus; unde τμητικὸς, incidendi vim habens; & τμητικὸς λόγος, qui & τέμνων, oratio concisa, ὁ τέμνων ἐν βραχέσι τὰ σχήματα, velut scindens ferrum in re instituta pergit; cui contrarius, λόγος ὁ ἀπεζωλλων; oratio intricata: Item aptus ad secandum, & incitandum putatorius, & passivè, incisus, sectilis, &c. atque inde τμητικῶς, in modum eorum quæ incidunt, in.idendo seu secando; Suid. omnia itidem verbalia ab eod. τμάω; quod vide.

Τμῶλος, ου, ὁ, TMOLUS, nomen propr.

Τὸ, hoc, aliquando quapropter: & tunc subauditur, χρῆ vel διὰ, ut διὰ τὸ, obid. τόγ', τόσ', pro τόδι, τὸ ἴδιον, id quod est.

Τοιχαῖον, Ion. pro πάλαι, olim.

Τόγα ἐμὲν, Ion. pro quantum in me.

Τόδε, apud Hem. signif. huc, ut μέχρι τῶνδε, huc usque, ad hoc usque tempus, est neut. adverbial. ab ὅδε; V.

Τοδέτερον, iterum, secundum.

Τοιπτὰν, Ion. pro παντελῶς, omninò, penitus.

Τόθεν, inde; ex illo loco: ab ὅθεν; V.

Τόθι, ubi, ibi; ab ὅθι· τόθ', pro τότε, & τόθεν, tunc: & pro ἐκεῖ, illic.

TOΙ', quidem particula est enclitica, quæ adverbiis vel conjunctionibus adnectitur: interdum ornatûs tantum gratiâ additur: à τὸς, inusit. pro ὅς.

Τοί, tibi, Dor. pro σοί, à σύ, tu: vel Dor. pro οἱ.

Τοιαῦτ' pro τοιαῦτα, talia: &

Τοιαῦτως, talem, acc. sing. f. g. à τοιοῦτος; q. v.

Τοιγὰρ, equidem, itaque: τοιγαροῦν, idem. Ex τοι, γὰρ, enim, & ἄρ, ergò.

Τοίη, ης, ἡ, talis: Ion. à τοῖος; quod vide.

Τοίνυν, igitur: ex τοι & νυῦ, nunc.

Τοῖο, Ion. pro τοῦ, ab ὁ, hic, articul. præpositiv.

Τοῖον, sic: ità, adv. à

Τοῖος, α, ον, talis, e. Them. οἷος, qualis.

Τοιόσδε, τοιάδε, τοιόνδε, talis, e. Ex τοῖος, & δε, syllabica adject.

Τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο, talis, e. Ex τοῖος quod vide, & οὗτος, hic.

Τοιουτοτρόπως, hujusmodi, talis; ex τοιοῦτος, præced. & τρόπος, ὁ, &c. vide.

Τοῖς, ipsis, dat. pl. sic & τοῖσι, & τοῖσιν, Ion. ab ὁ, vel τὸ, hic, hoc.

Τοῖς δὴ, & τοῖσδεσσι, Poët. dat. pl. ab ὅδε, hic. Hic retinetur circumflexus in antepenultima, non ex lege, sed quia particula δεσσι, articulo τοῖς, quasi enclitica adjungitur.

Τοίσια, legend. δὲ τοι σία, fia paluſtris: vide in Σῖον.

Τοίχαρχος, qui præest navis parietibus; vel potius, qui præest lateribus navis, seu remigibus qui sunt in latere navis; Poll. l. 1. ex τοῖχος, ὁ, & ἀρχὴ, ἡ; unde ἀρχὸς, ὁ, &c. V. Item Τοιχοφύλαξ, dicitur, ὁ τοίχους διφῶν, qui parietes perscrutatur; nimirum quâ parte possint aperiri, ut ita, ad ædes viâ factâ, furari possit; Hesych. ex τοῖχος, ὁ, & διφάω, &c. V. Item Τοιχορύκτης, & τοιχωρύκτης, ου, ὁ, Item τοιχώρυχος, ὁ, murum perfodiens, ut in ædes ingredi possit & furari, effractarius, effractor: Item τοιχωρυχία, parietis effractio, & τοιχωρυχεῖα, parietem effringo; unde τοιχώρυχμα, τὸ, foramen parietis; ut τοιχωρύχμα χαλᾶς, foramen per parietem à fele terebratum; omnia ex τοῖχος, ὁ, & ὀρύσσω, f. ξω, præt. ὤρυχα, &c. V.

ΤΟΙ'ΧΟΣ, ου, ὁ, paries, murus: q. à τοίχω, struo. Hinc τοιχόω, murum struo, μυρίτοιχος, ου, τὸ, paries intergerinus.

Τοιχόω, ῶ, murum facio, & in pass. τοιχοῦσθαι, murum fieri, vel esse; à præced. Them. τοῖχος, ὁ, murus, præcipuè lateralis, aut transversarius; undè in navi latera appellantur τοῖχοι; Od. μ. & Plut. Symp. 2. Probl. 7. Sicut & aliis etiam rebus τοῖχοι, tribuuntur à similitudine domus & cujusvis ædificii, ut poculis; apud Athen. l. 13. quæ alta sunt, & rotunda, vel angulosa: Item hominis lateri; apud Euryp. in Troad. &c. V.

Τοίος, taler, dual. num. à τοῖος, talis.

Τοίυς, Poët. pro ὅτω, sic, ita: q. d. tali modo ab eod.

Τόκα, Dor. pro τότε, tunc: ab ὅκα, pro ὅτε.

Τοκὰς, ᾶδος, ὁ, Poët. idem ac ἡ τοκὰς, quæ peperit. Non solùm autem mulieribus; sed & pecudibus tribuitur, à Th. τίκτω, pario; quod vide.

Τοκάω, parturio, partui sum vicina; Poll. l. 2. à præced. τοκὰς, & ab eod. Them.

Τοκέσσι, Ion. & Poët, pro τοκεῦσι, dat, pl. à τοκεύς.

Τοκετὸς, οῦ, ὁ, partus, puerperium; sed expon. & nativitas; Poll. l. 2. à præced. τοκὰς, vel à seq. τοκεὺς, & ab eod. Th. &c. V.

Τοκεὺς, έος, ὁ, parens, gen. Ion. ῆος, acc. pl. τοκῆας. Them. τίκτω, pario, præt. m. τέτοκα.

Τοκῆες, parentes; est nom. pl. Ionicè, à præcedent. τοκεὺς; id vide: confer etiam seq.

Τοκῆϊ, dat. Ion. pro τοκεῖ, acc. τοκῆα, Ion. gen. pl. τοκήων· à τοκεὺς, quod vide.

Τοκίζω, fœnori do, fœneror, do in usuram; unde verbalia τοκισμὸς, fœneratio, & τοκιστὴς, οῦ, ὁ, fœnerator; omnia à seq. τόκος; V.

Τοκογλυφος, fœnerator, qui fœnori dat, qui fœnus facit; Plut. videntur autem τοκογλύφοι, propriè dici, qui in tabulas suas inscribunt pecunias fœnori datas; unde τοκογλυφεῖν, expon. tabulis inscribere nomina eorum, quibus pecunia fœnori credita est: Item simpl. fœnerari, fœnori dare; Poll. ex seq. τόκος, & γλύφω, &c. V.

Τόκος, ου, ὁ, usura, fœnus, partus; à τίκτω, pario: fut. τέξομαι, præt. m. τέτοκα.

Τοκοφορεῖν, fœnerari, usuram facere, ἡ τόκους λαμβάνειν; Suid. potius tamen idem videtur esse quod τόκους φέρειν; ex præced. τόκος, & φέρω, &c. V.

ΤΟ'ΛΜΑ, ης, ἡ, audacia, fiducia. Sed τόλμα, fortis sis: præs imperat. act. à τολμάω. Hinc τολμηρὸς, ή, audax· τόλμαι, audax sum, audeo.

Τολμᾷ, 3. sing. præs. ind. τολμᾶν, præs. inf. act. verbi τολμάω; q. v.

Τολμάεις, άεσσι, ᾶεν. Dor. pro τολμῆις, audax: q. v.

Τολμασεῖς, Dor. pro τολμήσεις, 2. singul. fut. 1. à

Τολμάω, ῶ, audeo, sustineo: imperf. ἐτόλμων, ες, ασε, ας, f. ήσω, p. τετόλμηκα, a. 1. ἐτόλμησα, ᾶ, 1. inf. act. τολμῆσαι, a. 1. part. act. τολμήσας, αντος. Them. τόλμα, ης, ἡ, audacia.

Τολμίω, idem cum præced. τολμάω; quod vide.

Τολμήεις, εντος, audax, intrepidus, tolerans. Them. τόλμα, audacia.

Τόλμημα, τὸ, factus quod quis perpetrare ausus est: ausum interdum in bonam partem accipitur; ut apud Thuc. l. 2. interdum in malam; ut apud Aristoph. in Pluto: Item τολμητὴς, qui aliquid suscipere, & aggredi audet, homo audax; Thuc. l. 1. Item τολμητίας, ου, ὁ, idem; apud Suid. verbalia à τολμάω, ῶ, & à Them. τόλμα, ης, &c. V.

Τολμηρὸν, τὸ, audacia, est neut. à seq. τολμηρὸς; V.

Τολμηρὸς, ά, όν, audax, comparat. τολμηρότερος, audacior. Hinc τολμηρότερον, adv. liberius. Th. τόλμα.

Τολμηρῶς, audacter, intrepidè, est adv. à præced. τολμηρὸς; V.

Τολμῶ, Dor. pro τολμᾷς, 2. sing. præs. à τολμάω; q. v.

Τολμωνίδης, ου, ὁ, homo audax, à τολμάω. Th. τόλμα, ης, ἡ, audacia.

Τολμητίας, ου, vide paulo suprà.

Τολμῶσι, ausint, 3. pl. præs. opt. act. τολμήσειεν, ῳσι, verbi τολμάω. Them. τόλμα, ης, ἡ, audacia.

Τολμῶσι, audent, 3. pl. præs. act. verbi τολμάω, audeo, præs. part. act. τολμῶν, Th. τόλμα.

Τολύπευμα, τὸ, glomus larræ; & τολυπευτὴς, qui novit τολυπεύειν; verbalia à seq. τολυπεύω, conglobo; Item nexo, contexo, &c. à Them. τολύπη, pila, seu glomus lanarum carptarum, & operi seu ad nendum paratarum; unde apud Athen. l. 13. τὰ περὶσσων τολύπια, dicuntur parri in pilæ formam conglobati; seu globus, qui ex porris convolutis fit, & ori ingeritur, &c. V.

Τολυπεύω, glomero; machinor, ad finem perduco, à

ΤΟΛΥ'ΠΗ, ης, ἡ, lana carpta & pexa.

Τομὲς, έος, sectus, cæsus, succisus, recisus; ut τομὲς χαλκὸς, apud Euryp. dicitur densa cæsaries aut coma: Item τομάω, sectione egeo, sectionem desidero; ut τομῆτι τάμνειν, i. e. sectione egente, τοπὶς δυσμενὴς, apud Soph. in Ajace: Sic τομεῖον, τὸ, instrumentum quo aliquid scindi, aut dissecari potest; Item Gal. apud Hippocr. sic nominari ait forcipem; seu fabrorum instrumentum quo clavos emolluntur, & eximunt; Item τμητὴς, quatuor dicuntur dentes anteriores, ὅτι τῷ τάμνειν, i. e. à secando Latinè; incisores; octo scil. primi dentes, in utraque gena quatuor, qui cibum abscindunt, & dividunt; est pl. à sing. τομεὺς, έος, vel έως, ὁ, sector, incisor, vel exector, castrator, putator; & interdum, instrumentum putatorium, vel incisorium significat; unde & inter scalpra furoris refertur; & apud Geometras, τομεὺς, dici traditur, resecta circuli pars, duabus ad ambitum à centro productis lineis: Item τομίνω, seco, incido; omnia à seq. τομὴ, ἡ, sectura, vel incisio, & expon. portio sectione demensa, &c. V.

Τομὴ, ῆς, ἡ, Doric. τομὰ, sectio, amputatio; à τέμνω, seco, f. μῶ, p. τέτμημαι, p. m. τέτμα.

Τομίας, ου, ὁ, sectionem, seu scalprum expertus, incisionem passus: Item castratus, & aliquando, sumitur pro separato, selectoque; apud Plat. de leg. Item Τομίον, τὸ, frustum, seu quod sectione est ablatum, & peculiariter, τομία, nominantur, quæ ex victima reciduntur; vel potius exta, quæ sectione è victima eximuntur, & super quæ extracta, manus imponebant & jurabant; utrumque itidem à τομὴ, ἡ, vel τομὸς, ὁ, præcedent. &c. V.

Τομικὸς, incisorius, vel incidens; seu aptus ad faciendam incisionem; ut τομικὸν ὀδόντες, qui & τομεῖς, id vide. Item τομὶς, ίδος, ἡ, expon. forfex vel forficula: utrumque itidem, à τομὴ, ἡ, vel τόμος, ὁ, &c. V.

Τομὸς, ὴ, όν, acutus, penetrans, scindens: comparat. τομώτερος, α, ον, penetrantior, tius: sed

Τόμος, ου, ὁ, frustum sectione ablatum, TOME, Angl. a Tome. Them. τέμνω, seco.

Τόμος, præced. vel τομὸς, signif. etiam instrumentum ferreum, quo aliquid secatur, &c. V.

Τόμυρις, ιδος, ἡ, Scytharum regina.

Τόμυρος, vel τμυρὸς, qui, quæ non sunt, videt per sortes; apud Lycophr. i. e. ὁ τὰ μὴ ὄντα ἐφορῶν μαντικῶς; sic exp. Eust. Il. α. Item τόμυρος, ᾳ, dicuntur oracula; i. e. μαντεῖα, ut idem Eust. expon. ibid. Iliad. α.

Τομοῦς, more eorum quæ scindunt, seu incidunt, penetranter; sed expon. & clarè, apertè; est adv. à præced. τομὸς, incidens, acutus: Item vi incisoriâ præditus, &c. V.

Τομώτερον, penetrantius, compar. n. g. à τομὸς; q. v.

Τὸν pro ὃν, vel ἐκεῖνον, quem, accus. sing. ab ὅς.

Τονεῖ, ὁ, qui tenore fit; contentus, intentus; ut τονεῖ δρόμῳ, contentus seu intentus cursus; unde τονεῖα, scil. φωνὴ, dicitur vocis intentio, seu vox intenta; Etym. qui & addit, Alex. in sic appellasse τὸν πάνκλον, pellicem; utrumque, à τόνος, ὁ, tentio, intentio, intensio, &c. V. Unde etiam τονεῖον, τὸ, fistula, quâ musici, seu harmonici tonos miniſtrant & intendunt, &c.

ΤΟΝΓΟΡΤ'ΖΩ, & τονδορίζω, murmuro, musso, submisse loquor, f. ίσω, p. ικα, q. à τόνος & δρόω.

Τονδορὺς, ύος, ἡ, murmur, à præced. τονδορύζω; V.

Τονιαῖος, toni magnitudinem æquans; ut apud musicos, τονιαῖον διάστημα, toni intervallum: Item τονίζω, tonum do, in pass. τονίζομαι, tenore exprimor; sic & τονικὸς, qui tenore, seu extensione fit; sed expon. & firmus, à seq. τόνος, ὁ; vide.

Τόνος, ου, ὁ, TONUS: à τείνω, tendo, p. m. τέτονα. Hinc Angl. tone & tune.

Τονόω, intendo, seu roboro, firmo; à præced. τόνος, ὁ, tensio, intensio; ut τόνος φωνῆς, vocis intensio, seu vocem intendere; apud Gramm. sunt vocum tenui, i. e. tenores, qui & ὀρθοφωνίαι, i.e. accentus; unde etiam τονώδης, tensivus, seu intensivus; ut κόπος τονώδης, lassitudinis species quædam, quæ intensiva dicitur: Item Τονωτικὸς, vim habens intendendi, seu roborandi & firmandi; ut τονωτικὴ σιωπὴ; apud Gal. est verbale, à præced. τονόω, &c. V.

Τόξ', pro τόξα, nomin. pl. à τόξον, ου, τὸ, arcus.

Τόξα, præced. arcus, pluraliter fere utuntur Græci; & comprehendit aliquando pharetram & sagittas cum arcu, &c. V.

Τοξάζομαι, ex arcu sagittam emitto, jaculor; Od. χ. Item sagittis peto seu impeto, ibid. Item τοξάριον, τὸ, diminut. parvus arcus, arculus, Lucian. Item τοξεία, ἡ, ars sagittandi; Plut. Item, ars eorum qui arcus figitatsque efficiunt; omnia à Th. τόξον, τὸ; V.

Τόξευμα, ατος, τὸ, sagitta: & Τοξευτὴς, οῦ, ὁ, sagittarius; à τοξεύω, jaculor. Th. τόξον.

Τοξεύτρια, ἡ, arcitenens, sagittarius; unde fœm. τοξεύτειρα, sagittaria; Item τοξευτὸς, sagittâ percussus; Soph. omnia, itidem ve.balia, à præced. τοξεύω; vi. Item Τοξῆρις, arcitenens; Euryp. Item Τοξικὸς, ὁ, sagittarius, ad sagittas aptus; ut τοξικὸς κάλαμος, arundo sagittaria; unde fœm. ἡ τοξικὴ, scil. τέχνη, ars sagittaria, scientia utendi arcu, & sagittis; Plut. Item Τοξικὴ θυρίδις, fenestra, à sagittis ideirco dicta, quod instar sagittarum angustum in ædes lumen immittant, & intrinsecus dilatentur; Hier. in Ezech. c. 40. Item τὸ τοξικὸν, dicitur venenum quoddam, ex eo, quod barbarorum sagittæ eo collinerentur; ut tradit Dosc. l. 6. c. 20. alii autem, volunt sic dictum, quoniam hauſtum, seu potum, è vestigio interimat hominem, instar sagittæ, vel quod ortum sit ex sanguine hydræ quam sagittis confecit Hercules; Schol. Nicand. & Plin. l. 16. 10. & 26. 8. &c. à seq. Th. τόξον, V.

ΤΟ'ΞΟΝ, ου, τὸ, arcus; vel ars ipsa sagittandi, (q. à τέλλω, tendo.) Hinc πτέρυξ, υγος, ὁ, sagittarius: τοξοφόρος, idem: τοξεία, jaculor, τοξότις, Epithet. Dianæ.

Τοξοποιὸς, qui conficit arcus; unde τοξοποιεῖν, arcus & jacula conficere, at τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς, per risum & jocum quidam dixit, pro supercilia contrahere; i. e. συνδραπεζᾶν, tetricum esse; Suid. μὴ συνδράπεζ', ἐγὼ φρίττ' σοι τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς, ex τόξον, τὸ, & ποιέω. Vide.

Τοξοσύνη, ἡ, ars sagittandi; Il. γ. à præced. Th. τόξον; τὸ; V.

Τοξότας, α, ὁ, Dor. pro

Τοξότης, ου, ὁ, sagittarius, Them. τόξον, arcus.

Τοξοφόρος, ου, ὁ, ἡ, arcitenens, τοξοφόρος Κρὴς, sagittarii Cretenses: à τόξον, ου, τὸ, arcus, & φέρω, fero.

Τοπάζιον, ου, τὸ, TOPAZIUS, Angl. Topaze, nomen gemmæ. Forte à τοπάζω, quære, investigo.

Τοπάζω, λίσω, idem quod præced. τοπάζιον; topazius lapis, sic dictus παρὰ τὸ τοπάζ' ἡμᾶς; quod olim magno studio quæreretur; Plin. tamen l. 6. insulam Topazon in mari rubro gemmæ huic nomen dedisse scribit, ipsam verò insulam quod sæpe quæsita sit à navigantibus, à τοπάζω, fuisse denominatam, trisyllabâ verò voce, τόπαζος, seu τόπαζον dicitur, apud Dionys. de situ orbis.

Τοπάλλω, statuo, colloco. q. in loco. à τόπος expon. & conjicio, suspicor; Item quæro.

Τοπάλαι, idem quod πάλαι, olim.

Τὸ παλαιὸν, antiquitùs.

Τοπαρέμπαν, omninò, prorsus.

Τοπαρχρῆμα, statim, in præsentiâ.

Τοπάρος, & τὸ παρόσσον, idem quod πάρος, Poët. pro πρὸ, ante.

Τοπάρχης, ου, ὁ, prælectus, loci præses: ex τόπος, locus, & ἄρχω, principatus.

Τοπαρχία, ας, ἡ, loci præfectura, à præced. τοπάρχης; id vide.

Τοπεῖον, τὸ, funis, rudens; Suid. pro eod, scribitur

scribitur & τοπίον, apud Poll. unde apud Lat. topia, & topiaria opera; de quibus Plin. l. 16. c. 33. Item τοπᾶν, conjicio, conjector, suspicor; Suid. & τοπικὸς, q. d. localis; ut τοπικὰ φάρμακα, medicamenta quæ partibus seu locis affectis adhibentur, & ἡ τοπικὴ τέχνη, ars inveniendi, seu ars explicans τόπους dialecticos, & monstrans quo modo ex iis argumenta inveniantur ad quæstionem confirmandam; unde τὰ τοπικὰ, scil. βιβλία, inscribuntur libri Aristot. τοπικῶν tractantes; atque inde adv. τοπικῶς, ratione loci; Plut. exp. & per locos communes, per capita; omnia à Th. τόπος, ὁ, unde pl. τόποι, apud Dialect. & Rhet. dicuntur, sedes & domicilia argumentorum; ut sunt locus causæ, effecti, subjecti, adjuncti, &c. & in oratione vel disputatione, τόπος dicitur argumentum, vel Thema quod tractatur; unde τοπάζω, præced. signif. colloco; q. d. in loco pono, &c. V.

Τοπογραφία, apud Rhetores, dicitur loci alicujus tractatio; ex τόπος, & ἀγρεὼ, ἡ, oratio: undè ἀγρέω, verto ac facio pro concione, &c. vi. Item Τοπογράφος, scriptor, seu descriptor locorum; unde τοπογραφία, loci vel locorum descriptio, & τοπογραφῶ, ῶ, locum describo; ex τόπος, & γράφω, unde γραφὴ, ἡ, &c. V. Sic & Τοποθεσία, ἡ, loci situs vel positus; sed exp. etiam, ficta loci descriptio; ex τόπος, & θέσις, ἡ, &c. vi. Item Τοποκλισία, locus accubitus, seu locus in quo aliquis accumbit; Plut. ex τόπος, & κλίνη, ἡ; V. Item Τοπομαχία, ῶν, variis in locis prælior, i. e. modò hoc, modò illo in loco; prout hosti iniquum esse video; aut etiam, prout ab hoste licebit; sed exp. etiam, per locos oppugno, i. e. non apertâ acie; Plut. ex τόπος, & μαχίομαι, unde μάχη, ἡ, &c. V.

ΤΟ'ΠΟΣ, ου, ὁ, locus, tractatus, argumentum, q. à τυ, capio. Hinc τοπάζω, statuo, colloco: ἄτοπος, ου, ὁ, ἡ, absurdus.

Τοποτηρὴς, q. d. loci servator, vicarius, locum tenens; ex τόπος, & τηρέω, f. ήσω, &c. V.

Τοπρίν, Ion. pro πρότερον, prius, olim.

Τοπρῶτον, primùm; à πρῶτος, primus. Them. πρὸ, ante.

ΤΟΡΑΤ'ΛΙΟΝ, seu τόρμιλον, ου, τὸ, sesseli Cretici genus, herbæ nomen. Valdè diureticum est.

Τορεία, ἡ, idem, cum τόρευσις; id vide Item Τόρευμα, τὸ, opus torno factum, toreuma, pro sagitta torno facta: Item de sculpturis in opere, torno factis, dicitur apud Plut. Sic & Τόρευσις, ipsa actio tornandi, seu tornando aliquid faciendi, τορευτὴς, οῦ, ὁ, tornator, qui torno aliquid facit; τορευτικὸς, ad tornaturam pertinens, seu cujus usus est in tornando; unde in fœm. ἡ τορευτικὴ, scil. τέχνη, ars tornandi, toreutica; Plin. l. 34. 8. τορήλης, tornatus, seu tornatilis, torno elaboratus; Athen. l. 11. Item Τορευτὸς, ἡ, ὁ idem cum τορήλης, id vide; & omnia à τορεύω, idem cum τορέω, ferro trajicio, penetro, &c. Item facio clarum & perspicuum, clare & perspicuè explico, &c. V.

Τορέω, perforo: à τορὸς, idem.

ΤΟ'ΡΜΟΣ, ου, ὁ, vel τόρμη, ης, ἡ, modiolus rotæ in quem axis inseritur: quia τορεῖ, tignum, meta, carceres & repagula.

Τόρμος, ου, ὁ, TORNUS, instrumentum quo aliquid excavatur, idem quod τόρνος, à τορέω, terebro.

Τορνόω, TORNO, cœlo, circulo, circumscribo. Hinc Angl. to turn, à præced.

Τόρνος, ου, ὁ, funis, & id. qui, τόρμος· sed Τόρος, ὁ, ὄν, penetrans, acutus: à τορέω, perf. τορῶ, Th. τιρέω, idem.

Τορυνία, ας, ἡ, id quo aliquid inter coquendum, agitatur & teritur: à τόρευε, tero.

Τορυνῶ, ῶ, agito torynâ, Poll. 6. 13. est à præced. τορυνὸν, οῦ; id V.

Τορῶς, ita ut penetret, clarè, firmiter; Suid. Item perspicuè, apertè, & agiliter, perniciter; exactâ diligentiâ; Plut. est adv. à præced. τορὸς, penetrans, &c. Sed τόρος, est instrumentum quoddam ligneum, manubrium insertum habens, cujus usus est in puteis fodiendis, teste Eust. Item τορὸς, acutus; exp. etiam validus, magnus, & τορὸς λόγος, dicitur oratio clara, & perspicua, facilè ad intellectum & mentem, penetrans; ut & τορὸν φθέγμα, dicitur sonus aures acumine suo penetrans; apud Luc. &c. V.

Τὸς, inusit. pro ὁ unde τοῦ, hujus, pl. Poët. τοί pro οἵ, vel τοὶς, Dor. pro τοῖς.

Τοσαυτάκις, ης, ἡ, tantâ, f. g. à τοσοῦτος; quod vide.

Τοσάκις, toties, & τοσαυτάκις, tot modis, & τοσαυτοπλῶς, vel τοσαυτοπλῆ, Poët. pro, ut omnia, à seq. τόσος. V.

Τόσος, & Poët τόσσος, tantus; τόσον ὅσον, tantum quantum. Them. ὅσος, quantus.

Τοσοῦτος, τοσαύτη, τοσοῦτο; tantus, a, um; in pl. τοσοῦτοι, tot. Ex τόσος, tantus, & ὅδε, hic: τοσόνδε, Ion. pro ὅσε, ita.

Τόσσε, pro τόσα, tanta, nom. pl. n. g. à τόσσος, pro τόσος; q. v.

Τοσσοῦσδε, Dor. pro τόσον, tantum.

Τότε, tunc, τοτὶ, aliquando: ab ὅτε.

Τοτρίτον, tertium.

Τοῦ, & τοῦδε, hujus, gen. sing. ab ὁ, & τὸ, hic, hoc.

Τοῦδαφος, pro τὸ ἔδαφος, pavimentum; vide ἔδαφος.

Τοῦθ', seq. aspirat. pro τοῦτο, hoc.

Τοὔλαττον, deterius, pro τὸ ἧττον. compar. neut. g. à μικρὸς, parvus, comp. ἐλάσσων, superl. ἐλάχιστος.

Τοὐμὸν, pro τὸ ἐμὸν, meum, acc. sing. ab ἐμὸς, ἡ, meus. Th. ἐγὼ, ego.

Τοὔμπαλιν, pro τὸ ἔμπαλιν, pro quo etiam dicitur τὔμπαλιν; vide ἔμπαλιν.

Τοὔμοιγε δὴν, Att. pro τὸ ἐμοιγε δὴν, adv. ante, anterior, pars, idem quod πρόσθεν. Th. πρὸ, ante.

Τοὐναντίον, pro τὸ ἐναντίον, contrà, è contrario. Th. ἀντὶ, pro, contrà.

Τοῦνεκ', seu τοὕνεκα, quocircà, pro τοῦ ἕνεκα, cujus gratiâ.

Τοὔνομα, pro τὸ ὄνομα, nomine. Ellipsis præposit. κατὰ.

Τὸς, hos, acc. pl. ab ὁ, hic.

Τοῦτ', pro τοῦτο, hoc; q. v.

Τοτὲμὲν, & τοτὲμὲν, tunc, adv. à τοῦτο.

Τοὔτερον, Ion. pro τὸ ὕστερον, Att. θάτερον, alterum.

Τουτέστι, hoc est, legitur, & τοῦτ' ἔστι, ex τοῦτο, & ἔστι.

Τοῦτον, Ion. pro τοῦτο, horum, harum, g. pl. ab ὅδε, hic.

Τοῦτ, Dor. adv. ab Attico τοτὲ, hic, & hoc pro τοῦτο.

Τοῦτο, hoc vide in τοῦτ.

Τοῦτόθι, Dor. pro ἐνταῦθα, hinc, adv.

Τουτὶ, Att. pro τοῦτο, hunc, ab ὅδε.

Τούτῳ, Dor. pro ἐν τούτῳ τόπῳ, in hoc loco.

Τουτῶδε, Dor. pro ἐντεῦθεν, hinc. Sed τοῦτεν, Dor. pro τοῦτο.

Τοφλὸ, 2 Reg. 23. vers. 10. aliter ταφλὸ, sed corruptè, ut Jerem. 7. ver. 31, 32.

Τόφρα, tunc, interea: ab ὄφρα, ut.

Τράγαναι, αἱ, hircanæ seu hircinæ capræ; i. e. capræ utriusque sexus genitalia habentes; Aristot. l. 4. de gen. an. à Th. τράγος, ὁ; V. Item Τραγάν, dicuntur vites, quæ fructu carentes, fronde luxuriant; (nam tales vites τραγώσας ἀμπέλους, vocant Græci;) ductâ signif. ab hircorum naturâ, qui obesiores, minus semine abundant, macriores autem, magis ad gignendum sunt idonei; teste Aristot. de gen. an. 5. 18. est infinitivus, à seq. τραγάω; V.

Τραγάκανθα, q. d. hircina spina, frutex est, de quo Dioscor. & Theoph. ex τράγος, ὁ, & ἄκανθα, ἡ, &c. V.

Τραγαλίζω, expon. ὀνοτροχάω, apud Aristoph. in vesp. ab eod. &c. id vide nam deducitur à Th. τραχάω; V.

Τραγανὸν, callosum, Gl. Cyr.

Τραγάω & τραγίζω, hircum refero: hircum allo. Dicitur de adolescentibus qui incipiunt libidine tentari, quod hircis imprimis accidit.

Τραγεία, ας, ἡ, scil. δορὰ, hircina pellis; à τράγος, hircinus. Th. τράγος.

Τραγεῖν, comedisse, a. 2. ind. act. verbi τρώγω, comedo, rodo, f. τρώξομαι, a. 2. ἔτραγον.

Τραγεῖον, idem cum τράγειον, id vide. Item Τραγήλαφος & τραγέλαφος, hircinus, unde τραγίνη, scil. δορὰ, pellis hircina; Plut. quæ & contractè dicitur τραγῆ; apud Suid.

Τραγέλαφος, ου, ὁ, hirquicervus, animal hirci & cervi figuram mixtam habens; cujus tum alii meminere, tum Aristot. & Luc. necnon Plin. l. 8. c. 32. τραγέλαφοι, erant etiam pocula quædam, ut testatur Athen. l. 11. ex τράγος, ὁ, & ἴλαφος, ὁ, ἡ, &c. vi. Τράγος, & τραγῆ; vide paulò antè.

Τράγημα, ατος, τὸ, TRAGEMA, id quod in secundâ mensâ apponitur; idem quod τραγηδάλιον, à τρώγω, comedo, a. 2. ἔτραγον.

Τραγημάτιζομαι, comedo bellaria; unde verbale τραγηματισμὸς, comestio bellariorum; à præc. τράγημα, ατος, τὸ, &c.

Τραγίζω, idem quod τραγάω, hircum refero, vel odore, vel lascivia, &c. V. Sic & interdum τραγίζω, de juvenibus dicitur, quum pubertatem attingentes vocem ex acuta in gravem & asperiorem mutant: Aristot. Item Τραγικίσμαι, tragicè loquor; Schol. Aristoph. & τραγικὸς, ἡ, ὸν, & γράφω, unde γραφὴ, ἡ, &c. V. Item, τραγῳδοδιδάσκαλος, & τραγῳδοδιδάσκαλος, qui tragœdias docet; ex τραγῳδία, ἡ, vel τραγῳδὸς, ὁ, & διδάσκαλος, ου, &c. Vide

tragœdis convenientia; & in fœm. τραγικὴ, scil. πολιτεία, tragica camœna; unde adv. τραγικῶς, tragicè, more tragicorum; seu, ita ut tragicos decet; item, τράγιον, seu τραγίδιον, herba, inde dicta, quòd folia ejus autumno hirci virus olent, Dioscor. 4. 50. Item, τραγίσκος, diminut. hirculus, hircus parvulus; aut hœdus; apud Theocr. Idyll. 5. Item, τραγίς, qui vitiamas furatur; sacrilegus; Hesych. à τραγίζω; & omnia, à Th. τράγος, ὁ V.

Τραγοβάμων, hircinis incedens pedibus, hircinos habens pedes; Panis Epith. Latini, capripedem vocant; ex τράγος & βαίνω, f. βήσομαι, præt. βέβηκα; unde, varia ejus comp. desinunt, in βάμων, &c. V. Item, τραγόμορφος, hircina habens cornua; à quibusdam dicitur τράγιον, ἀπὸ τῆς τράγου ὁμοιότητος, Dioscor. ab aliis dicitur ἡ ἀλόη, ut est apud eund. qui duas hujus plantæ species statuit; c. 50. & 51. l. 4. ex τράγος, & μίμος, ου, unde, μιμικὸς & μιμήσεις, &c. V. Item, τραγοπρεμνὸς, ad tragicam torsuram pertinens; seu, idoneus ad tendendum tragico more; ex τράγος & πρεμνὸς, ἡ, unde πρεμνικὸς, à Th. πίμπρω, &c. V. Τραγοπώγων, hircos occidens; Euryp. in Bacch. ex τράγος & πώγων, præt. med. πέπωνα, &c. V. Τραγοπόδαγρος, cujus alæ hircum olent; ex τράγος & μασχάλη, ἡ, &c. V. Τραγόπους, hircinos habens pedes; Panis Epith. in Epigr. ex τράγος & πούς, ὁ, V. Τραγοπώγων, hirc nam habens barbam; nomen herbæ, de qua Dioscor. 2. 173. ex τράγος & πώγων, ὁ, V. Item, τραγοριζάριον, & τραγορίζαριον, origanum hircinum; fruticis nomen apud Dioscor. 3. 35. Unde, τραγορίζαινίτης οἶνος; vinum è tragorigano confectum; Dioscor. 5. 55 ex τράγος & ὀρίγανον, seu ὀριζάριον, τὸ, &c. V.

ΤΡΑ'ΓΟΣ, ου, ὁ, hircus, caper, à τρώγειν, quia arbores rodit. Vel à τραχὺς, quod hirsutâ pelle. Hinc τραγικὸς, tragicus.

Τραγοσκελὴς, qui hircinis est cruribus; Panis Epith. ex τράγος & σκέλος, τὸ, V.

Τραγῳδία, ας, ἡ, TRAGOEDIA. Angl. tragedy. &

Τραγῳδὸς, οῦ, ὁ, ἡ, TRAGOEDUS; à τράγος & ᾠδὴ, cantus: utpote qui cantando caprum meretur.

Τραγῳδάριον, q. d. tragœdiola; i. e. parva vel levis tragœdia; est diminut. Item, τραγῳδίδιον, οῦ, tragœdia decanto; Plut. tragicè decanto; item, τραγῳδικὸς, (pro quo sæpius dicitur τραγικὸς) pertinens ad tragœdum, seu tragœdorum proprius; omnia, à præced. τραγῳδὸς, V.

Τραγῳδιογράφος, tragœdiarum scriptor, seu descriptor; apud Polyb. ex τραγῳδία, ἡ, & γράφω, unde γραφὴ, ἡ, &c. V. Item, τραγῳδοδιδάσκαλος, & τραγῳδοδιδάσκαλος, qui tragœdias docet; ex τραγῳδία, ἡ, vel τραγῳδὸς, ὁ, & διδάσκαλος, ου, &c. Vide.

Τραγῳδὸς, qui cantando caprum meretur; erat enim tragœdiæ præmium caper, qui τράγος dicitur; unde, τραγῳδεῖν, propriè aiunt nominari actores tragœdiarum; sed, usurpatum reperitur, tam de Poëta, quam de actore tragœdiæ, &c. Vide paulò suprà.

Τραγοπώλης, negotior. &

Τραγοπῶς κηρὸς, cera, quæ tractando inalbuit: à Latino.

Τράγος, vel τράγος, linea, quæ medium ferorum dividit, & q. τορεῖ.

Τράγος, navicula quâ trajicitur: puto quia facilè τρίπτει.

Τραγοσκέλων, hircinis incedens pedibus, hircinos habens pedes; Panis Epith. Latini, capripedem vocant; ex τράγος & βαίνω, f. βήσομαι, præt. βέβηκα; unde, varia ejus comp. desinunt, in βάμων, &c. V. Item, τραγόμορφος, hircina habens cornua; à quibusdam dicitur τράγιον, ἀπὸ τῆς τράγου ὁμοιότητος, Dioscor. ab aliis dicitur ἡ ἀλόη, ut est apud eund. qui duas hujus plantæ species statuit; c. 50. & 51. l. 4. ex τράγος, & μίμος, ου, unde, μιμικὸς & μιμήσεις, &c. V. Item, τραγοπρεμνικὸς, ad tragicam torsuram pertinens; seu, idoneus ad tendendum tragico more; ex τράγος & πρεμνὸς, ἡ, unde πρεμνικὸς, à Th. πίμπρω, &c. V. Τραγοπώγων, hircos occidens; Euryp. in Bacch. ex τράγος & πώγων, præt. med. πέπωνα, &c. V. Τραγοπόδαγρος, cujus alæ hircum olent; ex τράγος & μασχάλη, ἡ, &c. V. Τραγόπους, hircinos habens pedes; Panis Epith. in Epigr. ex τράγος & πούς, ὁ, V. Τραγοπώγων, hirc nam habens barbam; nomen herbæ, de qua Dioscor. 2. 173. ex τράγος & πώγων, ὁ, V. Item, τραγορίζαριον, & τραγορίζαριον, origanum hircinum; fruticis nomen apud Dioscor. 3. 35. Unde, τραγορίζαινίτης οἶνος; vinum è tragorigano confectum; Dioscor. 5. 55 ex τράγος & ὀρίγανον, seu ὀριζάριον, τὸ, &c. V.

ΤΡΑ'ΓΟΣ, ου, ὁ, hircus, caper, à τρώγειν, quia arbores rodit. Vel à τραχὺς, quod hirsutâ pelle. Hinc τραγικὸς, tragicus.

Τραγοσκελὴς, qui hircinis est cruribus; Panis Epith. ex τράγος & σκέλος, τὸ, V.

Τραγῳδία, ας, ἡ, TRAGOEDIA. Angl. tragedy. &

Τραγῳδὸς, οῦ, ὁ, ἡ, TRAGOEDUS; à τράγος & ᾠδὴ, cantus: utpote qui cantando caprum meretur.

Τραγῳδάριον, q. d. tragœdiola; i. e. parva vel levis tragœdia; est diminut. Item, τραγῳδίδιον, οῦ, tragœdia decanto; Plut. tragicè decanto; item, τραγῳδικὸς, (pro quo sæpius dicitur τραγικὸς) pertinens ad tragœdum, seu tragœdorum proprius; omnia, à præced. τραγῳδὸς, V.

Τραγῳδιογράφος, tragœdiarum scriptor, seu descriptor; apud Polyb. ex τραγῳδία, ἡ, & γράφω, unde γραφὴ, ἡ, &c. V. Item, τραγῳδοδιδάσκαλος, & τραγῳδοδιδάσκαλος, qui tragœdias docet; ex τραγῳδία, ἡ, vel τραγῳδὸς, ὁ, & διδάσκαλος, ου, &c. Vide.

Τραγωδὸς, qui cantando caprum meretur; erat enim tragœdiæ præmium caper, qui τράγος dicitur; unde, τραγῳδεῖν, propriè aiunt nominari actores tragœdiarum; sed, usurpatum reperitur, tam de Poëta, quam de actore tragœdiæ, &c. Vide paulò suprà.

Τραγκλίδιον, negotior. &

Τραγκτὶς κηρὸς, cera, quæ tractando inalbuit: à Latino.

Τράγμα, vel τράγμος, linea, quæ medium ferorum dividit, & q. τορεῖ.

Τράγματος, navicula quâ trajicitur: puto quia facilè τρίπτει.

Τραγοβάμων, hircinis incedens pedibus, hircinos habens pedes; Panis Epith. Latini, capripedem vocant; ex τράγος & βαίνω, f. βήσομαι, præt. βέβηκα; unde, varia ejus comp. desinunt, in βάμων, &c. V. Item, τραγόμορφος, hircina habens cornua; à quibusdam dicitur τράγιον, ἀπὸ τῆς τράγου ὁμοιότητος, Dioscor. ab aliis dicitur ἡ ἀλόη, ut est apud eund. qui duas hujus plantæ species statuit; c. 50. & 51. l. 4. ex τράγος, & μίμος, ου, unde, μιμικὸς & μιμήσεις, &c. V. Item, τραγοπρεμνικὸς, ad tragicam torsuram pertinens; seu, idoneus ad tendendum tragico more; ex τράγος & πρεμνὸς, ἡ, unde πρεμνικὸς, à Th. πίμπρω, &c. V. Τραγοπώγων, hircos occidens; Euryp. in Bacch. ex τράγος & πώγων, præt. med. πέπωνα, &c. V. Τραγοπόδαγρος, cujus alæ hircum olent; ex τράγος & μασχάλη, ἡ, &c. V. Τραγόπους, hircinos habens pedes; Panis Epith. in Epigr. ex τράγος & πούς, ὁ, V. Τραγοπώγων, hirc nam habens barbam; nomen herbæ, de qua Dioscor. 2. 173. ex τράγος & πώγων, ὁ, V. Item, τραγορίζαριον, & τραγορίζαριον, origanum hircinum; fruticis nomen apud Dioscor. 3. 35. Unde, τραγορίζαινίτης οἶνος; vinum è tragorigano confectum; Dioscor. 5. 55 ex τράγος & ὀρίγανον, seu ὀριζάριον, τὸ, &c. V

Τετυμμένος, η, ον, vulneratus, saucius: à præced.

Τετυμπάνιζω, vulnero. f. ίσω. p. πέτυμπάνικα. perf. pass. τετετυμπάνισμαι. perf. part. pass. τετετυμπανισμένος, η, ον, à τετύπτω, vulnus. Th. τετυφθω, vulnero.

Τετυμπανικός, ή, ό, ad vulnus seu vulnera pertinens; vulnerarius; i.e. vulneribus sanandis aptus; ut, τετυμπανικαὶ ἀντίδοτοι; vulneraria remedia; & τετυμπανικὴ ῥίζα, vulneraria radix; i. e. quæ vulneribus imponitur; Dioſc. 1. 131. & 2. 4. est à præced. τετύμπανον, ατος, quod exp. etiam, clades, strages, detrimentum bello acceptum, &c. V.

Τετύξανα, (q. τετύξανα) reliquiæ pabuli quæ de præsepi cadunt. qu. à τετύγμαι, edere.

Τετῦφ, pro τέτυφε, Ion. pro ἐτέτυφε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi τύφω, alo. f. θρέψω.

Τετφαλλὶς, idem quod seq. τετράλλος, & utrumq; idem quod τετραλὶς, seu θραλλὶς, ciseus recens, &c. V.

Τετφαλλός, coagulum, à τέτυω, id est, πήσω, cogo.

Τετφεῖν, Ion. & Dor. pro τρέφειν, educare: vel educâsse: pro a. 2. inf. τετραφὶν, à τρέφω, alo. vel Att. pro τέθρεφθαι.

Τετφεὶς, nutritus, educatus: a. 2. part. pass. verbi τρέφω, alo. a. 2. ἔτραφον.

Τετφέμεν, Ion. pro τετρεῖν, a. 2. inf. act. verbi τρέφω, alo. f. θρέψω.

Τετφὴν, Ion. & Bœot. Sync. pro ἐτέτρφησαν, 3. pl. a. 2. ind. pass. sed

Τετφὴν, est a. 2. inf. Dor. & Æol. pro τρεφῆναι, vel Att. pro τεθραφθῆναι. a. 2. inf. pass. verbi τρέφω, alo. f. θρέψω. a. 2. ἔτραφον. p. m. τέθραφα.

Τετφιεὶς, tam de mari quam de terrâ dicitur: quod utraq; animalia nutriat; τετρατερὴ, terra arida, continens. Th. τρέφω, alo.

Τετφιερὸς, ὰ, ὸν, præced. exp. aridus, siccus; item, πυκνὸς, i.e. compactus; unde, τετφιερὴ γῆ, vel simpl. τετφιερὴ, ἡ, dicitur terra sicca, compacta, continens; vel simpl. terra, quòd compacta sit & firma; nam, est à Th. τρέφω, significante πήγνυμι, &c. V.

Τετφὶς, nutritus est, 3. sing. a. 2. pass. Ion. verbi τρέφω, alo. a. 2. act. ἔτραφον. a. 2. pass. ἐτετρόφην.

Τετφὸς, pars navis, seu labrum, ubi scalmi ponuntur; quia ut puto, pars ea τετφερὴ, sicca.

Τετφὸς, ικὸς, præced. labium, seu receptaculum, in navi, &c. Sumitur etiam, pro ligno, seu tabula cui aliquid imponitur; item, exp. &, lignum in quo panes ponuntur ad furnum, i.e. pala; Etym. & Hesych. &c. V.

Τετύσσομαι, f. 2. ind. pass. τετύξομαι, f. 2. inf. pass. verbi τύπω, alo. f. ψω. a. 2. ἐτύπην.

Τετφθίντες, Ion. pro τριφθέντες, a. 1. part. pass. à τρίπω, verto.

Τετφοῦσα, ας, ά, Dor. & Æol. pro τετρῦσα, ης, ἡ, quæ aluit, a. 2. part. act. f. g. verbi τρέφω, alo.

Τετχεῖα, ας, ἡ, f. g. à τετχὺς, quod vide.

Τετχεῖα, præced. aspera; exp. etiam, arteria aspera, scil. sub. ἀρτηρία; fistula per quam fluit spiritus ab ore ad pulmonem; item, τετχεῖα, ὴ, est τετχὴν ὁδὸς, via aspera, lareb. æ; nam sic legitur apud Suid. qui si τετχὴν effet fœm. à masc. τετχὴς, idem quod, & à Th. τετχὺς, ύος, &c. V.

Τετχέως, asperè, compar. τετχύτερον, asperius, superl. τετχύτατα, asperrimè. Th. τετχύς.

Τετχήλια, τὰ, propriè sunt edulia, quæ ex trunculis extremisque partibus truncatis, ac recisis, præcipuè cervicibus avium; ut anserum, &c. Parantur, viliora cæteris; unde &, quisquilias nonnulli exponunt; apud Aristoph. in Vesp. Item, τετχηλίδα, collum, seu cervicem attollo; superbio, ferocio; utrumque à seq. Them. τετχηλῶ, ὼ, V.

Τετχηλίζω, in cervicem resupino; item pat facio: f. ίσω. p. τετετχήλικα. perf. pass. τετετχήλισμαι. perf. part. pass. τετετχηλισμένος, η, ον. Them. τετχηλῶ.

Τετχηλισμὸς, ῦ, ὁ, cervicis resupinatio, vel flexus: est verbale, à præced. τετχηλίζω, quod V. Item, τετχηλίδης, ου, ὁ, ἡ, dura cervicis; à seq. Them. τετχηλὸς, V.

Τετχηλοκοπέω, collum abscindo, seu amputo, decollo; ex τετχηλὸς, ὁ, & κοπὴ, ἡ, &c. V.

ΤΡΑΧΗΛΟΣ, ου, ὁ, collum, cervix. in pl. τὰ τετχήλα. q. à τετχὺς & ἦλος, quod ossa sint in eo tanquam asperi clavi.

Τετχὺς, ὁ, trachurus, piscis de quo Ælian. & Athen. l. 7. dodrantalis est longitudinis, haleculæ figurâ; sed utring; aterum, à capite ad caudam serratâ spinâ armatur, deorsum uncinis tendentibus; ita ut à summo ad imum inoffenso manus cursu tractare possis; contrario vero modo, non nisi cum læsione maxima; apud Hesych. scribitur τετχοῦρος, vocaturque Cuculus, reducitur ad Them. τετχὺς, ύος, V.

Τετχυβατέω, & Ionicè τρηχυβατέω, per aspera incedo; ex τετχὺς & βαίνω, unde in fut. βήσομαι, præt. βέβηκα, ut à βάω, atque inde, βατὸς, ὸ, & βατέω, ῶ, &c. V. Item, τετχυδρόμων, cutem; seu pellem habens asperam, & scabram; qui aspero & scabro integitur corio; apud Athen. l. 7. ex τετχὺς & δέρμα, τὸ, V.

Τετχυβόμβων ποταμὸς, impetu decurrens fluvius; est part. præf. pass. ab act. τετχύνω; aspero, exaspero, asperum facio, Athen. l. 2. Unde, τετχυνίκης, exasperandi vim habens, exasperans; omnia, à Th. τετχὺς, V

Τετχυδερικὸν, q. d. aspe: à & scabrâ tegitur tellâ; Athen. l. 7. ex τετχὺς & δέρκειν, τὸ, V. Item, τετχύπους, qui asperos & scabros habet pedes; ex τετχὺς & πῦς, &c. V.

ΤΡΑΧΤΣ, ίος, asper, scaber, agrestis. Hinc τετχύτης, ητος, ἡ, asperitas; τετχύνω, aspero, exaspero.

Τετχυσμὸς, & τετχυσμὸς, exasperatio, seu asperitas; vervalia, à τετχύνω, item, τετχύτης, vide in præced. Th. τετχὺς; unde dicitur τετχύτης τῆς χόρας; apud Xen. &, τετχύτης λόγων, oratio gravis auribus audientium; Isocr. de pace. Item, τετχύτης τῆς κεφαλῆς, Plut. villositas illa & eminentia floccorum quæ in rudibus pannis visitur, &c.

Τετχύστομος, qui aspero est ore, seu qui asperè loquitur; ex τετχὺς & στόμα, τὸ, V. Item, τετχύφλοιος, qui aspero & scabro tit cortice: ex τετχὺς & φλοιὸς, ὁ, V. Item, τετχύφωνος, qui loquitur asperè; seu cui aspera vox est; ex τετχὺς & φωνὴ, ἡ, &c. V. Unde etiam legitur, τετχυφωνία, ἡ, asperitas vocis, &c. V.

Τετχώδης, ες, ὁ, ἡ, asper, durus; à Th. τετχὺς, V. Item, τετχώνια, idem quod τετχύτης, scabrities, exasperatio; est quasi effet verbale, à τετχόω, idem quod τετχύνω; id V. Item, τετχωμάτιον κολυμβήτιον, collyrii species, tollendis oculorum asperitatibus efficax; à præced. τετχόω, quod peculiariter etiam medici dicitur aspretudo palpebræ, internâ parte; apud Gal. & Aët. Item, τετχὼν, ῶνος, ὁ, locus asper, & salebrosus; itidem, à Th. τετχὺς, V.

Τετχωνῖτις, ίδος, ἡ, nomen regionis Græc. Latinè salebrosa.

Τετῶ, inusit. unde τιτετῶκα, perforo.

Τετώτιν, timebant, 3. dual. imperf. act. Ion. pro ἐτετίτην, verbi τέω, timeo: f. τέσω.

Τετῶν, præs. inf. à τέω, tremo. Sunt qui velint τέω, Dor. dici pro τρέμω.

ΤΡΕΙΣ, οἱ, αἱ, & τὰ τρία, TRES, TRIA. Angl. Three. gen. τρίων. dat. pl. τρισὶ. Hinc τρίτος, & τρισσὸς, η, ον, tertius, τρὶς, ter, τριάκις, idem, τριάκοντα, triginta: τριὰς, άδος, ἡ, numerus ternarius, ternio: τριάνα, ας, ἡ, tridens: τρίχα, tripliciter, trifariam: τριπλόος, ους, triplus, triplicatus: τριπλάσιος, α, triplo major.

Τρεῖς ταβέρναι, ῶν, αἱ, nomen hospitii, Lat. tres tabernæ. Act. 28. 15.

Τρεμματοβοσεῖν, pecora alere, pascere pecora; ex τρέμμα, ατος, τὸ, idem quod, & pro τρέμμα, τὸ, quod de animantibus & bestiis etiam dicitur, à Th. τρέφω, & βοσὴ, ὴ, unde τροφὶς, idem cum, atque itidem ab eod. Th. τρέφω, V.

Τρέμω, TREMO, horreo, præ metu trepido. f. τρεμῶ. præt. m. τέτρεμα. Th. τρέω, idem.

Τρέον, Ion. pro ἔτρεον, 1. sing. vel 3. pl. imperf. act. verbi τρέω, tremo.

Τρέπτωρ, ορτος, ὁ, g. part. præs. à τρέπω.

Τρεπτὸς, qui verti potest; item, qui mutari potest, mutabilis; item, τρεπτὸν, ου, ἡ, versio, conversio; utrumque à Th. τρέπω, ομαι, V.

ΤΡΕΠΩ, verto, converto, muto: considero: f. ψω. p. τέτροφα. a. 2. ἔτραπον. perf. pass. τέτραμμαι. præt. m. τέτραπα. Hinc τροπὴ, ῆς, ἡ, conversio; sio: τροπικὸς κύκλος, ὁ, tropici circuli, quos quando Sol attingit, convertit cursum suum: ἐντρέπω, averto, deflecto: ἐντρεπὴς, inverecundus: φυτρέπω, p. o; e. do, incito, adhortor, φυτρεπὴ, ῆς, ἡ, exhortatio, incitatio: ἁλίτροπον, ου, τὸ, herba solaris; πολύτροπος, ου, ὁ, ἡ, multiplex; ἀνδρατροπέω, le, idus, fictus, elegans, facetus.

Τρέφαται, territi sunt, Ion. & Poët. pro ἔβρεβ, 3. pl. a. 1. ind. act. sic

Τρέφει, pro ἔτρεφε, 3. sing. a. 1. ind. act. Ion. & Poet. verbi τρέω, tremo.

Τρέφης, ες, ὁ, timidus: à τρέω, tremo.

Τρέφειν, alerem, per Sync. pro τρεφοίμην, præs. opt. Att. pro τρέφοιμι, verbi τρέφω, alo.

Τρέφος, εος, τὸ, idem quod θρέμμα, τὸ, alimentum; omne quod nutritur, &c. Ab eod. Th. seq. τρέφω, V.

ΤΡΕΦΩ, nutrio; item compingo. f. θρέψω. perf. πέθρεφα. a. 1. ἔθρεψα. perf. pass. πέθραμμαι, ψαι, πται. perf. part. pass. πεθραμμένος, educatus. præt. m. πέτροφα. Hinc Θρέψις, εως, ἡ, nutritio: θρεπτὴρ, ῆρος, ὁ, nutritor: θρεπτήρια, ων, τὰ, alimenta; item nutritionis præmii: θρεπτὶς, ίδος, nutritus: τροφὴ, ῆς, ἡ, nutritio, nutrimentum, alimonia: τρόφιμος, ου, ὁ, alumnus: τροφεῖον, ου, τὸ, præmium nutritionis: ἄτροφος, ου, ὁ, ἡ, non alens, & qui non alitur: ἀτροφία, ας, ἡ, alimenti privatio, tabes.

Τρεχίδειπνος, propriè qui ad cœnam festinanter accurrit; Plut. Symp. 8. sect. 5. Sed τρεχίδειπνοι, à quibusdam, exp. κωλυσίδειπνοι, quos apud antiquos vocari aiunt, qui cunctantius & lentius ad convivium veniebant; atque sic κατ' ἀντίφρασιν, ut apparet, cessatoribus celeritatem tribuentes; apud Athen. ex τρέχω & δεῖπνον, τὸ, V.

ΤΡΕΧΩ, curro: f. 2. m. δεδράμημαι. perf. δεδράμηκα. a. 2. ἔδραμον. p. m. δέδρομα. q. à θρέμω. Hinc δρόμος, ου, ὁ, cursus: δρομὰς, άδος, ἡ, idem: δρομὶς, ίδος, ἡ, rota: δρομὰς, άδος, ἡ, rotundus.

Τρέφας, Æol. pro τρίφας, απος, ὁ, ἡ, part. act. m. g. à τρέπω, verto. f. ψω.

Τρεφὰς, convertens, in acc. sing. τρεφάντα, a. 1. part. act. verbi τρέπω, verto. f. ψω. p. m. τέτροπα.

Τρεφὰς, vertar, 3. sing. a. 1. opt. act. Æol. verbi ejusd.

ΤΡΕΩ, tremo, trepido. f. τρέσω. p. τέτρεκα. Hinc τρέμω & ζμέω, idem. ζμὸς, ὸς, ὁ, tremor: ἀτρέμας & ἀτρέκα, adv. sine timore.

Τρῆμα, foramen, tanq. à τρέω ex τρίω, pertoro.

Τρηματιστὴς, aleator; sic dictus, à punctis quæ in aleis effossa visuntur; sive, à foraminibus quæ sunt in tesseris; sunt enim punctis insignitæ, quibus numeri denotantur; ex τρῆμα; & Them. ζίζω, f. ξω, unde ζιστὸς, ὸ, &c. V.

Τρηματίζω, aleâ ludo. q. à τρῆμα, quia sunt punctis cavis insignitæ.

Τρηματόεις, όεσσα, όεν, & τρηματώδης, ες, ὁ, multis foraminibus pertitus, multa habens foramina; in Epigr. à præced. τρῆμα, τὸ, V.

Τρήγων, ωνος, ἡ, columba. dat. pl. τρήγωσιν, à τρέω, quia timida.

Τρῆπε, άος, ἡ, perforatio, & perfossio, seu trajectio quæ fit terebrâ; item, τρητὸς, perforatus, foramina habens; ut τρητὸν λίθιον, lapidis perforati, seu foraminibus pertusi; Od. γ. verbalia, à τρέω, inusit. pro τέλεω, vide.

Τρητὸν, cavernosæ, gen. Ion. à

Τρητὸς, ὴ, perforatus, Th. τέλεω, perforo. f. τρήσω.

Τρηχαλέος, asper; idem quod, pro, & à τρηχὺς, vel Them. τραχὺς, quæ V. Unde etiam τρηχέως, acerbè, malè, asperè, adv. ab mid.

Τρηχὺν, gen. sing. à τρηχὺς, ῦνος, ἡ, nomen mul.

Τρῆχος, ου, ὁ, TRECHUS, nomen viri.

Τρηχώω, idem quod, & pro, τραχώω; à seq. τρηχὺς, V.

Τρηχὺς, asper, Ion. pro τραχὺς, ύος, hinc τρηχὼ, οῦς, ἡ, locus asper: f. d

Τρήχω, Poet. pro τραχώω, asper sum. Th. τρηχὺς, asper.

Τρία, tria, pl. neut. gen. Vide τρεῖς.

Τριαγμὸς, ῦ, ὁ, victoria; propriè in triplici certamine parta; est verbale, à τριάσω, f. ξω, quod V. Item, τριάζειν, exp. vincere in tali tripl.ci certamine; idem quod τειάσσω, V.

Τριαινα, ης, ἡ, tridens, fuscina: à τρία, quia tres habet cuspides.

Τριαινατὴρ, ῆρος, ὁ, agricola; qui tridente utitur; à præced. τρίαινα, quod interdum est piscatorium instrumentum, quo majores pisces figuntur; unde, & Neptuno tribuitur, velut insigne, tanquam piscatorum, & maris Deo præfidi; ut, Od. ι. Χειρὶ τρίαιναν ἔχων, &c. Vide. Item, τριαινόω, tridente moveo: & τριαινῶν, exp. etiam, occare; itidem ab eod. τριαίνα, præced. V.

Τριακὰς, άδος, ἡ, trigesima dies mensis; item, numerus tricenarius; est etiam, civium tertia pars; & pro eod. Poët. dicitur, τριηκάς; ut apud Hesiod. est à τριάκοντα; vel à Th. τρεῖς, τρία, &c. V. Item, τριακὶς, ter; à τρὶς, idem, V. Item, τριακαίδεκα, tredecim; ut, τριακαιδέκα τάλαντα, tredecim talenta; apud Aristoph. in Pluto: ex τρία, καὶ, & δέκα, &c. V.

Τριακοντάμματος, constans triginta ἄμμασι, i. e. nodis, nexibus, vel vinculis, ex seq. τριάκοντα; & ἄμμα, τὸ, nexus, nodus; à Th. ἅπτω, necto, &c. V.

Τριάκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, TRIGINTA. Th. τρεῖς.

Τριακονταέτης, & fœm. τριακοντάετις, item, τριακονταέτης, & fœm. τριακοντάετις, qui, vel quæ triginta annorum est: ut, τριακοντάετες ασυνδίαι, fœdera in triginta annos icta; fœdera tricennalia; item, τριακονταέτεις ἀλγεία; castitas annorum triginta; annotatur etiam, τριακοντάτιδας, ab Aristophane vocari scorta; indeque κατὰ ἀνεπιστήμονας, esse, cum scortis rem habere: ex τριάκοντα & ἔτος, ους, &c. Vide,

Τριακοντάζυγος, ὁ, ἡ, quæ habet triginta cranistra: navis Epithet. ex τριάκοντα & ζυγὸς, cranistra. Th. ζεύγνυμι, jungo.

Τριακοντάκις, tricies; Plut. à τριάκοντα, V.

Τριακοντάκλινος, triginta lectis instructus, Plut. ex τριάκοντα & κλίνη, ἡ, &c. V. Item, τριακοντάμυλος, qui est triginta mensium; seu triginta mensis natus; ex τριάκοντα & μὴν, μηνὸς, ὁ, V. Sic &, τριακοντάπηχυς, triginta cubitorum; seu mensuram triginta cubitorum æquans; ex τριάκοντα & πῆχυς, V. Τριακοντήρης, navis triginta ordinum: ex τριάκοντα & ἐρέσσω; unde ἐρεσσία, ἡ, &c. V.

Τριακοντόργυος, triginta ulnarum; seu mensuram triginta ulnarum æquans; ex τριάκοντα & ὀργυὰ, ᾶς, V. Item, τριακόντορος, idem quod, τριακοντήρης; navis scil. genus ab ordine remorum sic dictæ; seu, navis triginta ordinum remorum; vel, quæ triginta remis agitur; ex τριάκοντα & ἐρέσσω; cujus comp. varia desinunt in ήρης, & quædam in ωρος, &c. V. Item, τριακοντόστης, & --πες, vide suprà in τριακοντήρης.

Τριακόσιοι, αι, α, trecenti, æ, a. Them. τρεῖς.

Τριακοσὸς, & Poët. τριηκοσὸς, trigesimus; unde τριακοστὴ, scil. μοῖρα, trigesima pars; à τριάκοντα, V.

Τριάκτωρ, devictus; superabilis; in triplici, viz. certamine; est verbale, à τριάσω, f. ξω; unde, τριαχθῆναι, ter vinci, &c. Id V.

Τριὰς, άδος, idem quod, τριακὰς, άδος, id V. Item, τριὰς, άδος, ἡ, trinitas, numerus ternarius, ternio; & τριὰς, αἴδος, trienS; item, τριασμὸς, ῦ, ὁ, ternionis, seu ternarii numeri ratio; omnia, à τρεῖς, ὶς, vel τρία, τὰ, &c. V. Τριάσω, vide in seq. τριαχθῆναι.

Τριατίδαρχα, tres quartæ partes, vel tres quadrantes minæ, dodrans minæ; ex τρία, τὰ, & τέτταρα, Atticè, pro τέτταρχα, τα, neut. plur. à masc. τέτταρες, Atticè τέτταρις, ὶς, quatuor, &c. V.

Τριαχθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi τριάσω, vinco, supero; f. ξω. ab Athletis, quorum victoria in triplici certamine sita erat: à τριὰς, άδος, ἡ, numerus ternarius. Th. τρεῖς, tres.

Τριβάδες, αἱ, dicuntur fœminæ, perditæ libidinis, ac nefariæ lasciviæ; quæ ὀλίσβῳ sese τρίβουν mutuo; unde Τριβαδικὴ ἀσέλγεια, tribadum illa insana & nefaria libido; Luc. in amorib. à τριβὰς, άδος, ἡ, V.

Τριβακὸς, ὴ, ὸν, tritus homo; i. e. in rebus agendis exercitatus, & diuturno usu veluti tritus; item, τριβακὸν, τὸ, lacerna, seu vestis trita; Suid. sic &, τριβαχὸς, dicitur de veste, seu

seu pallio, aut linteo trito; omnia, à τρίβω, ῆς, Ν.

Τρίβαμος, sycophanta, mensurarii assecla. Nam Triballis populis sordes vitæ objiciebant.

Τριβαλλοί, præced. exp. ὀι ἀπὸ τῶν βαλανείων ἀναιρέσεως διατριβόμενοι, qui vitam inutiliter terunt, &c. V. Item, τρίβδηλος, ου, ὁ, adject. vetus, lacer; πτωχὸς, ut, exp. interpr Theocr. Idyll. 7. Ubi, τριβαλὸν ἱμάτιον, pro τριβακὸν, τό, à Th. τρίβω, &c. V. Item, τρίβανον, τό, omne id quo teritur seu fricamus & scalpimus aliquid; quibusdam, est id quod terit fomitem, seu id quo teritur fomes; nam, in igniariis, quæ πύρεια dicuntur, partes duæ sunt, una quæ atteritur, altera quæ atteritur; hæc ἰσχάδες, illa τρίβανον vocatur; ab eod. Them. τρίβω, &c. V.

Τρίβαξ, in genit. τρίβακος, idem quod τριβακὸς, veteranus, tritus in rebus agendis, &c. V. Sed scribitur & τρίβακον, in nominat. πεντακοξυόνυος; (licet hoc sit genit. etiam à nominat. τρίβαξ, idem significante, ut dictum;) pro τριβακὸς, quod V.

Τριβάρβαρος, ου, ὁ ἡ ἡ, ter barbarus; i.e. valde barbarus; ex τρὶς & βάρβαρος, ὁ, ἡ, V.

Τριβάτειρα, tritorium, mutonium, fricatrix: à τρίβω.

Τριβεὶς, tritus; ut, τριβὲν δίκτυον, rete tritum; in Epigr. à Them. τρίβω, V.

Τριβηλὴς, præced. exp. tritor, qui tricat, seu defricat; à Th. τρίβω, V. Item, τριβήδριον, τό, pistillum; radius, à seq. τριβὴ, ἡς, Ν.

Τριβὴ, ἧς, ἡ, tritus; i.e. tritura; idem quod, τρίψις, sed exp. &, usus, exercitatio; & interdum, idem est, quod διατριβὴ, & exp. mora, procrastinatio; Plut. & Thuc. à Them. τρίβω, V.

Τριβλοκεφάλια, τὰ, dicuntur σκληρὰ καὶ ἀπαίδευτα; i.e. dura, incondita, & absurda; teste Suid. ex seq. τρίβολος, ὁ, & ἐπιβούλιον, invenustus, inciuitus; item, horiendus; quem declinare solemus, &c. V.

Τρίβολος, ου, ὁ, TRIBULUS, herba sic dicta, quia habet τρεῖς βολὰς, tres cuspides. Etiam tribulum quo palearum teritur.

Τριβόμενος, præs. part. pass. à τρίβω, tero, quo; V.

Τρίβος, ου ἡ, via trita, semita: à præt. m. τέτριφα, verbi τρίβω, tero.

Τρίβος, præced. semita à viatoribus trita; sumitur etiam, pro itinere, seu cursu, quo quis viam terit pedibus; item signif. idem quod τριβὴ, ἡς, i.e. trita consuetudo, unde, τρίβον λαβεῖν, est assuescere, & inveterascere; apud Hippocr. &c. V.

Τρίβραχυς, pes in carmine tribus constans syllabis brevibus: ut, dominus; ex τρεῖς vel τρὶς & βραχὺς, &c, V. Item, τρίβροχος, ter madefactus; ex τρὶς & βρόχη, ἡ, à Th. βρίχω, V.

Τρίβω, præs. imperat. pass. &

Τρίβωσι, 3. pl. præs. ind. act. à

ΤΡΙΒΩ, tero, tundo, quotidianis laboribus exerceo: f. τρίψω, p. τέτριφα. perf. pass. τέτριμμαι, præt. m. τέτριβα· hinc τρίψις, ιος, ἡ, idem, διατρίβω, consumo; item temous impendo, dego, moror: παιδοτρίβης, ου, ὁ, qui pueros exercet, gymnasii magister.

Τρίβωμεν, teramus, Dor. pro τρίβωμεν, 1. pl. præs. sub. act. à τρίβω.

Τρίβων, ωνος, ὁ, pallium tritum: homo alia rerum tritus: à τρίβω, tero.

Τριβωνάριον, & τριβώνιον, τό, pallium tritum, lacernula detrita; diminut. à præced. τρίβων, ωνος, V. Unde etiam, τριβωνικῶς, in modum pallii detriti, seu lacernæ; adv. ab eod. Item, τριβωνιδόμενος, Suid. accipere videtur, pro, τρίβων εἰμὶ πεπαγμένων; differto, procrastino; itidem, ab eod. τρίβων, ωνος, V.

Τριβωνοφόρος, qui pallium tritum gestat, vel detritam vestem gerens; Etym. Unde, τριβωνοφορία, triti pallii gestatio; & τριβωνοφορίαι, pallium tritum gesto; ex τρίβων, ωνος, & φορὲς, ὁ, &c. V.

Τρίγαμος, ου, ὁ, ἡ, tam de viro quam fœmina dicitur, qui vel quæ ter nupsit: à γαμία, uxorem duco: & τρὶς, quod vide.

Τρίγλυφος, qui triplicem habet generationem; tertiâ perfectus generatione; ut, vermes insectorum; Bud. ex Gaza; unde, τριγλύφια; tertius generis gradus; tertia progenies; ut, Strab. l. 12. εἰς τριγλύφειαν ἢ σφραγιδοῦχον τῶν χρίων; ad tertiam usq; progeniem; ex τρὶς & γλύφω, τὸ V. Item, τρίγλυφον, q.d. trienex; in Epigr. dicitur de Nestore, qui tres ætates vixit; i.e. nonagenarius; ex τρὶς & γλῆφος, V.

Τρίγλυφος, idem quod θριγκὸς, quod vide.

Τρίγλα, TRIGLA piscis, q. τρίγυια, quia τρὶς γλυφὲ; id est, ter anno parit.

Τρίγλα, præced. dicitur etiam, τρίγλη, mullus; piscis, sic dictus à trino partu, &c. V.

Τριγλίδιον, ου, ὁ, ἡ, tres habens pupillas: vel habens in modum trium pupillarum. Th. γλαῦξ, pupilla, & τρὶς, tres.

Τριγλὶς, ἰδος, ἡ, mullulus; Suid. diminut. à τρίγλα, vel τρίγλη, V. Item, τριγλίζειν, Hesych. κλῄμμασιν, dici scilicet de ridentibus: item, τριγλωφόρος χλαῖνα; in Epigr. dixit quidam, pro, vestes multieras, i.e. retia ad mulos capiendos; ex τρίγλα seu τρίγλη & φορὲς, ὁ, à Th. φέρω, &c. V. Item, τρίγλυφος, q. d. trisculptus; i. e. tres sculpturas habens; sunt qui in columnis sculpturam canaliculatam, & striatam triplici sulco, τρίγλυφον, dictam putent; di icur &, τὸ τρίγλυφον, apud Athen. ex τρὶς & γλύφω, V.

Τριγλώχην, ινος, ὁ, ἡ, tricuspis. in dat. τριγλώχενι, à τρὶς, tres, & γλωχὶς, vel γλωχὶν, ῖνος, ἡ, cuspis, acies.

Τριγλώχις, maceria; vide θριγκὶς.

Τριγμὸς, ῦ, ὁ, stridor; unde dicitur &, τριγμὸς ὀδόντων; est idem quod τρισμὸς, & verbale, ab eod. τρίζω, &c. Vide.

Τριγονία, ἡ, tertium genus; ut, nepos; Dem. Item, τριγονία, ἄ, tertio genero, vel pario; ex τρὶς & γονὴ, ἡ, &c. V. Sic &, τρίγωνος, triangulus; qui est triangulari, seu triquetra formâ; & τρίγωνον, pro, figura triangulari; sed est & instrumentum quoddam musicum, à triangulari forma ita vocatum; Athen. l. 4. ex τρὶς & γωνία, ἡ, V. Item, τριγωνίζω, in trigonum formo, seu in triangularem formam effingo; Plut. ab eod. τρίγωνος; & ex iisd. V. Item, τρίδακτον, ter morsus, aut mordendus; Plin. l. 31. à Th. δάκτω, V. Τριδάκτυλος, tres habens digitos; item, qui ternûm est digitorum; tripollicaris; Gaza, à Th. δάκτυλος, ὁ, V. Τρίδηλος, ter servus; Athen. l. 13. à Th. δῆλος, ὁ, V. Τρίδεκαχοίνικος, qui trium drachmarum pretii, ponderis, aut mensuræ est; &, τρίδεκαχμον, τό, tres drachmæ, seu nummus tribus drachmis valens; Poll. à Th. δραχμὴ, ἡ, V. Τρίδυμος, ter gemini; ut, τρίδυμος πόλις, dicitur, quæ triplicem edit partum; est per Sync. quasi τρὶς δίδυμος; à Th. δίδυμος, ὁ, V. Τρίδυ-λλος, ter insolix, miserrimus; à δύ-λλος, ὁ, ἡ, V. Τριλίνδων, triplici volumine sinuatus, sinuosus; ab ἕλιξ, ὁ, V. Τρίμβολον, tribus instructum ἐμβόλοις; seu, triplici armatum rostro; ab ἔμβολον, τὸ, V. Τρίμηνος, trimus; qui trium est annorum; ab ἔτος, ὁ, V. Item, τριμερὴς, q. d. trivelperus; i. e. tres vesperas habens; ut, τριμερὴς νὺξ fuit, quam Jupiter cum Alcumena concubuit; quod tres noctes in unam tum coaluisse fabulantur Poëtæ; ab ἡμέρα, ὁ, comp. ut præcedentia, cum τρεῖς, vel τρὶς, &c. V.

Τριμερίς, spatium trium annorum; triennium; unde, τριετηρικὸς, triennalis; à seq. τριετὴς, & ex iisd. id V.

Τριετία, ας, ἡ, triennium: à τρισὶν, ὁ, ἡ, trimus, triennis. Ex τρὶα & ἔτος, τὸ, anni, Th. ἔτος.

Τριετίζω, triennis sum. præs. part. τριετίζων, trimus: ex iisd.

Τρίζυξ, trijugis; ut, τρίζυγες μῦες, q. d. quarum tria sunt juga, seu paria; i.e. quæ sunt novem; item, triplex; ut τρίζυγες σωλῆνες, in Epigr. tres fratres; ex τρὶς & ζυγὸς, ὁ, à Th. ζεύγνυμι, &c. V.

ΤΡΙΖΩ, & τρίζω, STRIDO, murmuro. Hinc τρίγων, ὄνος, ἡ, turtur.

Τριηκὰς, άδος, ἡ, tricesima pars. Poët. pro τριακὰς. acc. sing. τριηκάδα. Th. τρεῖς, tres.

Τριηκοντάμερος, triginta dies durans; ex τριήκοντα, seq. & ἡμέρα, ἡ, V.

Τριήκοντα, triginta, Poët, vel Ion. pro τριάκοντα; sunt ἄλλατα. Th. τρεῖς.

Τριηκοντούτης, ου, ὁ, triginta annorum fœdus.

Τριηκοντόπηχυς, υ, ἡ, navis, quæ triginta remis agitur: ex τριήκοντα, quod vide, & ἤρεται, remigo.

Τριηκόντιας, trecentas, acc. pl. f. g. Ion. à τριακόσιοι, trecenti. Them. τρεῖς.

Τριηκοσὸς, Poët. pro τριακοσὸς, quod vide.

Τριημερευτικὸς, tres dies, & tres nocte, durans; Dion. Areop. ex τρὶς, ἡμέρα & νύξ, νυκτὸς, vel, ex seq. τριήμερος & νύξ, &c. V. Item, τριήμερος, q. d. triduanus; tres dies durans; seu, à tribus diebus durans; & apud Aristot. κρίσις τριήμερος γίνη, exp. trinis diebus fit; & apud Greg. Χριστὸς ἀνέστη τριήμερος, Christus tertio post die resurgit; ex τρὶς & ἡμέρα, ἡ, &c. V. Τριημιπόδιον, tres dimidiati pedes, sesquipes; ex τρὶς & ἡμιπόδιον, V. Τριημίτινον, tres mediatestoni; tonus cum dimidio; Plut. ex τρὶς & ἡμιτόνιον, τὸ, V. Τριημιχοίνιξ, chœnix cum dimidia; ex τρὶς & ἡμιχοίνικον, sive ex τρὶς, ἥμισυς, & χοῖνιξ, ικος, &c. V. Τριήραρχος, seu τριηραρχὶς, triremis, seu triremium præfectus; item, qui in publicam triremem seu publicas triremes sumptum suppeditat; Pol. ex τριήρης & ἄρχω, ἡ, unde, ἀρχὴς, ὁ, &c. V.

Τριηραρχία, præfectura triremis, seu triremium; item, τριηραρχικὸς, ad triearchiam pertinens; item, τριηραρχία, ὁ, fungor trierarchi munere; unde verbale, τριηράρχημα; sumptus qui fit in trierarchiam; omnia, à præced. τριήραρχος, id V. Sic &, τριηραυλία, navigii genus; apud Polyb. l. 16. ex τριήρης & αὐλὸς, ὁ, V. Item, τριηρικὸς, ad triremem pertinens; & τριηρίτης, remex triremis; apud Plut. sed, apud Thuc. τριηρίται, exp. triremibus advecti; &, τὸ τριηρικὸν, ex Aristot. pro multitudine navali, omnia, à seq. τριήρης; quod ex τρὶς & ἐρέτης; à Th. ἐρέσσω, &c. V.

Τριήρης, ους, ἡ, triremis, navis bellica. Th. ἐρέσσω, remigo.

Τριημερὶς, spatium trium annorum; triennium; unde, τριετηρικὸς, triennalis; à seq. τριετὴς, & ex iisd. id V.

Τριετηρὶς, ίδος, ἡ, triennium: à τριετὴς, ὁ, ἡ, trimus, triennis. Ex τρὶα & ἔτος, τὸ, anni, Th. ἔτος.

Τριετίζω, triennis sum. præs. part. τριετίζων, trimus: ex iisd.

Τρίζυξ, trijugis; ut, τρίζυγες μῦες, q. d. quarum tria sunt juga, seu paria; i.e. quæ sunt novem; item, triplex; ut τρίζυγες σωλῆνες, in Epigr. tres fratres; ex τρὶς & ζυγὸς, ὁ, à Th. ζεύγνυμι, &c. V.

ΤΡΙΖΩ, & τρίζω, STRIDO, murmuro. Hinc τρίγων, ὄνος, ἡ, turtur.

Τριηκὰς, άδος, ἡ, tricesima pars. Poët. pro τριακὰς. acc. sing. τριηκάδα. Th. τρεῖς, tres.

Τριηκόντορος, triginta dies durans; ex τριήκοντα, seq. & ἡμέρα, ἡ, V.

Τριηκοστὸς, ἡ, ὁ, tricesimus; ex τριήκοντα, seq. & ὁστὸς, ὁ, ἡ, V.

Τριηκοστόφυλλος ναυτιλὶς, triginta annorum fœdus.

Τριήρης, triremis; i. e. ter fructus quæ tannis reddens; & in neut. τρίκαρπον, exp. etiam, triennè; apud Hesych. ex τρὶς & καρπὸς, ὁ, V. Item, τρικέφαλος, triceps, tria habens capita; Cerberi Epith. ex τρὶς & κεφαλὴ, ἡ, V. Sic &, τρίκλινος, ου, ὁ ἡ ἡ, tribus lectis instructus; Athen. l. 5. Unde, τρίκλινον, τὸ, triclinium; conclave discubitorium tribus lectis instructum; interdum etiam, capitur pro ternis lectis contiguis, circum ternas mensas appositis, quibus discumbi solebat; Athen. l. 4. ex τρὶς & κλίνη, ἡ, V. Τρίκλυτος, ter, vel sæpius clutus; à Th. κλύζω, f. σω, cujus comp. quædam desinunt in κλύστος, &c. V. Τρίκλωστος, ter fuso verlato ductus, seu nexus; vel à tribus fororibus tortus, seu nexus; à Th. κλώθω, f. σω; unde, κλωστὸς, ὁ, &c. V. Τρικόλωνος, triplicem habens collem; à Th. κολωνὸς, ὁ, V. Τρικύκλιος, ternas in digitis juncturas & curvaturas habens, ac ternos in iis nodos & tubera exstantia; à Th. κύκλος, ὁ, V. Τρίκωπος, tres galeas gestans; vel simpl, armatus; à Th. κόπις, V. Τρικόρυφος, triplicem habens verticem; à Th. κορυφὴ, ἡ, V. Τρικόρσιον, qui tres cornicis ætates degit, cujus vita est admodum longæva; à Th. κορώνη, V. Τρίκυρτος, ter tonsus; à κυρὰ, ἡ, tonsura; à Th, κείρω, &c. V. Τρίκρανος, triceps; unde, τρίκρανον, promontorii nomen; à κρανίον, τὸ, V. Τρίκροτος, triremis; à Th. κρότος, ὁ, pulsus: ut, remorum, &c. V. Τρικυλίνδιος, ter, vel sæpius volutatus; à κυλίνδω, f. ἴσω, &c. V. Τρικυμία, q. d. triundium; à tribus undis; propriè enim, est trium undarum in unam collectio; Metaph. ad risum transfertur, quo quis veluti fluctibus obruitur à Th. κῦμα, τὸ, V. Τρίκωλος, tria cola, seu membra habens; à Th. κῶλον, τὸ, comp. ut reliqua præcedentia cum τρεῖς vel τρὶς, &c. V.

Τριλάγυνος, tres continens lagenas; ex τρεῖς & λάγυνος, V.

Τρίλιτος & τρίλιτρος, υ, multum cujus: propriè ter petitus vocis: peroptatus. Ex τρὶς, ter, quod vide, & λίτομαι, precor.

Τριλοφία, trium cristarum gestatio in galea; gestatio galeæ quæ tres cristas habet; ex τρὶς & λόφος, ὁ, unde, λοφία, ἡ, &c. V.

Τρίμμα, tritavia; ex τρὶς & μάμμα, seu μάμμη, V. Τρίμερὴς, tripartitus, triplex; unde, τριμερίζω, in tres partes divido; ex τρὶς & μέρος, τὸ, unde μερίζω, &c. V. Item, τρίμετρος, qui ternis metris constat; ex τρὶς & μέτρον, τὸ, V.

Τριμηνιαῖος, qui tertio mense maturescit; ut, τριμηνιαῖος πυρὸς, qui & τρίμηνος, triticum tertio mense maturescens; Dioscor. l. 2. est à seq. τρίμηνος, V.

Τρίμηνος, υ, τὸ, trimestre spatium; anni quadrans: à

Τρίμηνος, υ, ὁ, ἡ, trium mensium, trimestris. Ex τρὶς, tres, & μὴν, μηνὸς, ὁ, mensis.

Τρίμηρος, idem quod τρίμηνος, & Th. τρίμηνος, quæ V. Item, τρίμηλος & τριμήτινος, ternis textus licus; trilix; ut, τρίμηνοι χλαῖναι; apud Poll. ex τρὶς & μίτος, ὁ, V.

Τρίμμα, τὸ, quod tritum seu intritum est; ut, τρίμμα συκάμινον, mora intrita; item, potio ex aromatis intritis, seu, cui aromata sunt intrita; sic dicitur & homo cui aliqua in re diu se exercuit; & sumitur etiam, pro usu & exercitatione; unde, τριμμάτιον, diminut. à, & accipitur pro, τρίμμα; apud Athen. l. 6. & 7. Utrumq; verbale, à Th. τρίβω, f. ψω, &c. V. Item, τριμμὸς, ὁ, ὁ, idem quod τρῖψις, tritus; & apud Plut. τριμμοὶ σειόνων, dicuntur strepitus quem edunt serræ terentes & scindentes, lignum aut lapidem; vel etiam, quem edunt ea, quæ limâ teruntur; item, interdum, τριμμοὶ, sunt tramites triti, qui per aliquem locum ducunt; itidem verbale, à τρίβω, V.

Τριμνιαῖος & τρίμνιος, qui trium est minarum; Pol. ex τρὶς & μνᾶ, ἡ, unde, μναῖος, &c. V. Item, τριμορφὸς, triformis; Euryp. ex τρὶς & μορφὴ, ἡ, V. Τρίμυξος, tria habens ellychnia; ex τρὶς & μύξα, ἡ, prout usurpatur de lucernæ ellychnio, &c. V. Item, τριναχία, Sicilia, sic dicta, quòd tres habeat ἄκρας, i. e. promontoria; Lilybæum, Pachynum, & Pelorum; Strab. Plin. &c. ex τρεῖς vel τρὶς & ἄκρα, ἡ, à Th. ἄκρος, ὁ, &c. V.

Τρίναξ, seu Τρίνακτος, instrumentum rustici cum tridenti simile; Suid. ex Epigr. est à τρεῖς, vel Th. τρὶς, V.

Τριξίλιας, gryllus: vide τερέτισμα.

Τριξάλης, exitio dignissimus, perditissimus; ex τρεῖς, vel τρὶς; & ὄλλυμι, f. ὀλέσω, præt. ὄλωλα, &c. Unde, quædam ejus comp. habent, ω, ante, λ. &c. V.

Τρίξυλος, triplex pro τρισσὸς, à τρεῖς, quod à τρὶς, tres.

Τριοβολιαῖος, & τριοβολιμαῖος, triobolaris; tres obolos pondere vel pretio æquans; & per consequens vilis, & nullius pretii; item, τρίοβολον & τριώβολον, tres oboli; ex τρεῖς & ὀβελὸς, ὁ, cujus comp. pleraque mutant prius, ο in ω, &c. V.

Τριοδίτις, ιος, ὁ, qui in trivio est, in trivio constitutus; unde, in fœm. τριοδῖτις, de Hecate seu Diana dicitur; quòd in triviis colebatur; à seq. τριόδους; unde, in Epigr. l. 2. Metaphoricè & proverbialiter, ὁ τριόδους ἦλθε, dicitur, qui dubius est animi, & nescit quid sequi debeat; ut, ὁ τριόδους σ' ἐγίνηκε; Theogn. &c. V. Item, τριοδοντία, ὁ, exp. piscatus; apud Plat. in Sophista; nam, τριόδους; sive, τρίαινα, instrumentum erat feriendis piscibus; à seq. τριόδους, ους, vide.

τριόδοισιν, dat. pl. Ion. à
Τρίοδος, ου, ὁ, trivium. dat. sing. τριόδῳ. Ex τρεῖς, tres, & ὁδὸς, via.
Τριόδους, όντος, ὁ, tridens. Ex τρεῖς, tres, & ὀδὼς, ὁ, dens.
Τριόδους, præced. est adjectiva, ὁ, ἡ, tres dentes habens; ut 1 Reg. 2. τριόδους κέντρον: item, substant. tridens; pro sceptro Neptuni sumitur; apud Pind. Olympiâ, Od. 9. &c. V.
Τρίοζος, in tres ramos divisus, seu fissus; vel, trinodis, i. e. ternis constans nodis; ex τρεῖς & ὄζος, ὁ, V.
Τρίοπος, seu Τρίοπον, regio Cnidiæ.
Τριόχης, sive τριοχός, species quædam acciptridis; apud Aristot. & Athen. ar. τριόχεις, vel certius, τριόρχεις, herba est, quæ & ὄρχις; Ægin. 4. 25. Item, herbæ nomen; de qua, Theophr. H. Pl. 9. 9. ex τρεῖς & ὄρχις, ὁ, &c. V. Item, τριόφθαλμος, q. d. triculus; cui tres sunt oculi; Plut. est & gemmæ nomen; de qua, Plin. l. 37. c. 11. ex τρεῖς & ὀφθαλμός, ὁ, V. Sic, τριόφυλλον, idem quod τρίφυλλον, & ex iisd. id V. Τρίπαις, cui tres sunt libri; unde, τριπαιδεία παιδεί, jus trium liberorum; apud Plut. in Num. ex τρεῖς & παῖς, δός, V. Τρίπαλαι, q. d. ter olim; i. e. jam inde à priscis temporibus; primo, & omnium vetustissimo seculo; ex τρεῖς & πάλαι, &c. V. Τρίπαλτος, ter vibratus, ter exiliens; ex τρεῖς & πάλλω, f. πάλτω; pass. πάλλομαι, vibror, quatior; unde, παλτός, ὁ, &c. V. Τριπάλωσις, qui est trium παλαισῶν, seu palmorum; ex τρεῖς & παλαισή, ἡ, V. Τρίσπαπος, trisavus; ex τρεῖς & πάππος, ὁ, V. Item, τριπέτηλος, trifolius; ut, βάδδι τριπέτηλον, Hom. hymn. in Merc. & in neut. τὸ τριπέτηλον, herba Lat. trifolium; ex τρεῖς & πέταλον, τὸ, seu πέτηλον; à Th. πετάω, &c. V.
Τρίπηχυς, tricubitalis. acc. sing. τρίπηχυ. Ex τρεῖς & πῆχυς, εως, ὁ, cubitus.
Τριπλήκων, ter, seu valde simiam referens; in Epigr. ex τρεῖς & πίθηξ, ηκος, seu πίθηκος, ὁ, unde, πιθήκης, ὁ, V. Item, τρίπλαξ, triplex; velut, ex tribus cruftis constans; Il. σ. ex τρεῖς & πλάξ, tabula, propriè lata; item, crusta; à Th. πλατύς, &c. V. Vel est simpl. à Th. τρεῖς vel τρίς, V.
Τριπλάσιος, triplo major, seu amplior; pro eod. dicitur &, τριπλάσιων; unde τριπλασιάζω, triplico, vel triplo majorem facio; est à seq. τριπλῆ, vel τριπλόος, ὁ, V.
Τρίπλεθρος, ου, ὁ, ἡ, qui trium jugerum est: ex τρεῖς, quod vide, & πλέθρον.
Τριπλεκής, -ter plicatus, seu triplicatus; ex τρεῖς & πλέκω; cujus comp. quædam, desinunt in πλεκής, &c. V. Item, τριπλόθριξ, tria latera habens; ex τρεῖς & πλόθριξ, ἡ, unde πλόθριξ, τὸ, &c. V.
Τριπλῆ, adv. tripliciter à

Τριπλόος, ου, TRIPLUS. q. à τρεῖς, tres, & πίλω, sum.
Τρίποδ' pro τρίποδα, acc. sing. à τρίπους, οδος, ὁ, tripes, quod &
Τριπόδης, ες, ὁ, tripedalis: ex τρεῖς, tres, & πούς, ποδὸς, ὁ, pes.
Τριπόδιον, τὸ, & τριποδίσκος, ὁ, seu τριποδίσκιον, τὸ, parvus tripes; parvus tripus; sunt diminut. à τρίπους, οδος, præced. V.
Τριποδοφορεῖν, τριπόδας φορεῖν, ἐπὶ φέρειν, tripodas ferre.
Τριπόδων, ωος, ὁ, ἡ, Dor. pro
Τριπόδων, ωνος, ὁ, ἡ, ter optatus. Ex τρεῖς, ter, & ποθητός, à ποθέω. Th. πόθος, ucsiderium.
Τρισάκλιον, q. d. ter canum, seu canescens; herbæ nomen, quæ in die floris colorem ter mutat; Dioscor. 4. 135. eadem, dicitur &, τρισπώλιον, Hesych. ex τρεῖς & πολιός, unde πόλιον, τὸ, &c. V.
Τρίπολις, εως, ὁ, ἡ, ὁ τρεῖς πόλεις ἔχων. Epither. loci tres urbes habentis.
Τρισπόλιος, dat sing. à τρίπολος, ου, ὁ, ἡ, ter aratus; à τρεῖς, ter, quod vide, & πολέω, verto, aro.
Τρισπόνητος, ter laboratus; ter textus; in Epigr. ex τρεῖς & πόνος, ὁ, unde πονέω, ῶ, f. ησω, &c. V.
Τρίπορος, ου, ὁ, ἡ, qui ter captus ac ereptus fuit: ex τρεῖς, ter, & πέρδω, vasto.
Τρίπος, ὁ, Æol. pro
Τρίπους, vide in τρίπους.
Τριπτῆρ, ῆρος, ὁ, tritor; sic etiam, dicitur instrumentum, quo aliquid teritur; item, vas in quo aliquid teritur, & contundendo comminuitur; unde, τριπτήριον, τὸ, idem; omne scil. id, quo terimus, seu fricamus, & scalpimus aliquid; item, τριπτής, ου, ὁ, idem cum, τριπτήρ, tritor; unde, in plur. τρίπται, vocantur famuli, qui destringunt, & fricant suos heros; sic &, τριπτὸς, ὴ, ὸν, tritus, contusus, vel concisus; omnia verbalia, à τρίβω, f. ψω, vide.
Τρίπτυχος, ου, ὁ, ἡ, triplex: à τρεῖς, ter, quod vide, & πτυχὴ, plicatura. Th. πτύσσω, plico.
Τρίπωλον ἅρμα, cutrus qui à tribus equulis trahitur; ex τρεῖς & πῶλος, ὁ, &c. V. Item, τρίζυγος, trijugis; tres temones habens; ex τρεῖς & ζυγὸς, ὁ, vide.
Τρὶς, ter, ὅτι τρεῖς. Th. τρεῖς, tres.
Τρισάγιος, ter sanctus, sanctissimus; ut τρισάγιος ὁ Θεός; ex τρὶς & ἅγιος, V. Item, τρισάθλιος, ter miser, miserrimus, infælicissimus; ex τρεῖς & ἄθλιος, ὁ, V. Τρισάνθρωπος, ter homo; pro τρισάθλιος, Laert. in Diog. ex τρὶς & ἄνθρωπος, ὁ, V. Τρισαπλῆμος, ter intæsix, infortunatissimus; in Epigr. ex τρὶς & ἀπότμος, ὁ, V. Τρισαρεῖς ὠδὶς, pro, ὁ τρὶς ἀρεισθίσας, qui ter palmam strenuitatis obtinuit; fortissimus; ex τρὶς & ἀρεισθὶς, ὁ, V. Τρισάρμενος, admodum lubens, lubentissimus; ex τρὶς & ἄρμενος, ὁ, V. Τρισάρων, ter intempestivus; i. e. admodum intempestivus; ex τρὶς & ἄωρος, ὁ, V. Item

τρισδιάστατον σῶμα, corpus triplici constans intervallo, & proportione; i. e. altum, latum, & densum; ex τρὶς & διάστασις, &c. V.
Τρισπάδα, acc. sing. à
Τρισπὰς, άδος, ἡ, tertius nonus dies mensis; hoc est vigesimus septimus. Ex τρὶς, & ἐννέα, novem. Hinc ἀνὰ τρὶς ἐννέα, ἀδος, ἡ, nonus dies.
Τρισύλλων, q. d. trilunis; in Epigr. i. e. tres lunas habens; ex τρὶς & σελήνη, ἡ, V. Item, τρισόλβιαιμον, ter fortunatus; i. e. fortunatissimus; ex τρὶς & ὄλβιαιμον, V.
Τρισκαίδεκα, tredecim. Ex τρεῖς, tres, & δέκα, decem.
Τρισκαιδεκαέτης, qui tredecim est annorum; ex τρισκαίδεκα, præced. & ἔτος, τὸ, V.
Τρισκαιδεκάπηχυς, ος, ὁ, ἡ, qui est tredecim cubitorum; à τρεῖς, & δέκα, & πῆχυς, εως, ὁ, cubitus.
Τρισκαιδέκατος, η, ον, decimus tertius: ex τρεῖς & δέκατος. Th. δέκα, decem.
Τρισκαιδεκήρης, navis tredecim ordinum, seu, quæ tredecim remis, seu remorum ordinibus agitur; ex τρισκαίδεκα & ἐρέτης, cujus comp. varia in ηρης, desinunt; it m, τρισκαιδεκήργυιος, tredecim ulnas patens; qui est passuum tredecim; seu, longus centum triginta pedes; Theophr. H. Pl. 5. 9. ex τρισκαίδεκα & ὀργυιὰ, ἡ, V. Item, τρισκακοδαίμων, ter infælix, infortunatissimus; ex τρὶς & κακοδαίμων, V. Item, τρισκελὴς, tria habens crura, qui tribus nititur cruribus; Theocr. in Epigr. ex τρὶς & σκελὸς, τὸ, V.
Τρισπάνιος, ος, ὁ, ἡ, ter pistus: ex τρὶς, ter, quod à τρεῖς, tres, & κόπτω, ω, τὸ, pistillum. Th. κόπτω, scindo.
Τρίσπατα δένδρα, arbores, quæ ternâ & tripartitâ germinatione, humore pingui turgescunt; apud Theophr. ex τρὶς & χίτων, τὸ, V. Item, τρισμάκαρ, vel τρὶς μάκαρ, ter beatus; Od. 6. Item, τρισμακάριος & τρισμακαρίτης, idem; item, τρισμακαίριος, ter beatus; i. e. admodum beatus prædicandus; ex τρὶς & μάκαρ, unde μακάριος, μακαρίτης & μακαιρὸς, ὁ, &c. V. Τρισμὸς, sive τρισμὸς, ὁ, ὁ, stridor; ut, τρισμὸς ὀδόντων, dentium stridor; i. e. βρυγμός; sic &, τρισμὸς μυὸς, occentus loricis; Plut. verbalia, à τρίζω, V. Τρισμύριοι, tricies mille, seu milleni, aut, triginta millia; ex τρὶς & μύριοι, V. Τρισσίτυνος, ter calamitosus, seu, scrumnolus; i. e. calamitosissimus; miserrimus; apud Eust. ex τρὶς & ὀίζυς, unde ὀιζυνὸς, &c. V. Item, τρισόλοιος, terque, quaterque beatus, beatissimus; ex τρὶς & ὄλος, ὁ, unde ὀλοιὸς, ὁ, &c. V.
Τρισολυμπονίκας, αὶ, ὁ, Dor. ὁ τρὶς ὀλύμπια νικήσας, qui ter in Olympicis ludor victor fuit.
Τρισπίδαμος, ου, ὁ, ἡ, tres spithamas longus: à τρὶς, ter. Th. τρεῖς, tres, & σπιθαμὴ, ἧς, ἡ, spithama, een spanne.
Τρισσάβλιον, vide supra, τριπάβλιον.
Τρισσάκις, ter; item, τρισσαχῶς, tripliciter, ternus; in Epigr. sic &, τρισσοχῆ, tribus in locis; omnia, à τρισσὸς, & Atticè, τριττὸς, triplex; item ternus, trinus; tertius; & apud Plat. de Leg. τριττὴ πόλεις; exp. civitas tribus tribus; sic, τριττοὶ δῆμοι, tres populi; apud Dem. unde etiam, τρισσόω, tertio facio; 3 Reg. c. 18. sed exp. &, tres dies maneo; 1 Reg. c. 20. Indè etiam, τρισσόω, seq. V.
Τρισσόω, triplico, in tres partes divido, tertium facio: &
Τρισσῶς, adv. tripliciter, trifariam: item tertiâ vice, Reg. 1. cap. 20. Them. τρεῖς.
Τρισσωτὸν, quod triplum appenditur; & triplicato pondere æstimatur; ex τρὶς & ἵστημι, appendo, &c. V. Item, τριστάτης, exp. dux, princeps; & princeps principum; ex τρὶς & ἵστημι, statuo, f. στήσω; unde στατὸς, ὁ, &c. Vide.
Τρίστεγον, ου, τὸ, q. d. τρὶς στέγη, tertia contignatio: &
Τρίστεγος, ου, ὁ, tres contignationes habens. Ex τρὶς, ter, quod à τρεῖς, tres, & στέγη, ης, ἡ, tectum. Them. στέγω, tego.
Τρίστιχα, adv. triplici serie: ex τρὶς, seu τρεῖς, tres, & στίχος, ordine eo.
Τρίστιχος & τρίστιχος, qui trium perpetuorum versuum constat ordinibus; in trium versuum ordines atque strophas explicatus; Athen. l. 3. tenuis versibus constans; unde, τριστιχία, ἡ, trium perpetuorum versuum ordo, & series; dicitur etiam, τριστοιχία, ἡ, i. e. ἡ κρὶς τρεῖς τάξεις; Suid. triplex ordo; omnia, ex iisd. cum præced. τριστιχεῖ, tenore ternorum perpetuo; per tres ordines, &c. V. Item, τρίσυμος, tria habens ora, seu ostia; item, cui triplex est acies, trigemino mucrone præfixus; in Epigr. ex τρὶς & σόμα, τὸ, V. Item, τρισύμβιος, tribus constans syllabis; ex τρὶς & συμβιὸς, ὁ, V. Item, τρισυπόστατος, tres hypostases habens; ut, Dionys. ἑνάδα τρισυπόστατον vocat; item, τρισυπόστατος φύσις, sive ὐσία, dicitur, à Theologis, Basil. & Greg. in uno Deo personarum Trinitas; quam impiè negabant Ariani; ex τρὶς & ὑπόστασις, ὁ, V.
Τρισχίλιοι αι, α, ter mille. Ex τρὶς, seu τρεῖς, tres, & χίλιοι, mille.
Τρίσωμος & τρισώματος, tricorpor; ex τρὶς & σῶμα, ατος. V. Item, τριτογενὴς, qui tertias fabulæ partes agit & ultimas; item, de vili, & contempto homine dicitur; unde, τριτωνιστὴς, tertias fabulæ partes agos; ex τρίτος & ἀγωνιστὴς, ὁ, &c. V.
Τριταῖος, tertianus; ut, τριταῖος πυρετὸς; apud Dioscor. 2. 72. febris tertianæ circuitus; unde, adv. τριταίως, more febrium tertianarum, seu alternis & tertio quoque die; item, τριταλίζω, tertianâ febre laboro; Dioscor. 4. 61. omnia, à seq. τρίταῖος, tertius; ut, τρίταῖον φλέγμα, tertia lux, seu tertius dies; item, qui tertio die aliquid facit; seu, cui tertio die quidpiam accidit, &c. V.
Τριταῖος, α, ον, triduarius: τριταῖος ἄνεμος; ventus post triduum oriens. Them. τρεῖς, tres.
Τριτεσπερινὸς πυρετὸς, febris quæ tertianæ naturam imitatur & observat; ex τριταῖος & ἑσπέρα; unde, φυὴ, ἡ, &c. V. Item, τριτάλαντος, qui trium est talentorum, aut, tribus constans talentis; & in neut. τριτάλαντον, τὸ, tria talenta; ex τρεῖς & τάλαντον, τὸ. V. Τριτάλας, ter miser, miserrimus: ex τρὶς & τάλαω, unde τάλας, ὁ, &c. V. Item, τριτάνυσος, ter extensus, i. e. multum extensus, longus; Suid. ex Epigr. ex τρὶς & τανύω, unde, τανυσὸς, &c. V.
Τριτάτοισιν, dat. pl. Ion. à
Τρίτατος, η, τertius, dat. sing. τριτάτῳ, à τρίτος, tertius. Th. τρεῖς, tres.
Τριτάτῳ, vide in præced.
Τριτήγονος, trinepos; & τριτηγόνη, trineptis; ex τρίτος & ἔγγονος, ἐγγόνη, &c. V.
Τρίτιμι, tertius sum; tertius obtinco; unde, τριτεῖα, τὰ, tertiæ partes, tertia palma; item, τριτεῖς, tertia medimni pars; Foll. 4. 23. Omnia, à τρίτος, ὁ, V.
Τρίτις, ιος, ἡ, tertia, f. g. à τρίτος, quod vide.
Τριτομόριον, pro τὸ Τρίτον μέρος, tertia pars. Th. μέρος, divido.
Τριτομοιρὶς, ίδος, ἡ, tertia pars: ex iisd.
Τριτονυμφεία, ας, ἡ, Minervæ Epith. à τριτὼ, οός, ἡ, Bœoticè, caput; & γόνομαι, nascor. Poëtæ enim fingunt illam è Jovis capite esse genitam. Vel à τρίτος, tertius; quod nata sit tertiâ mensis die: aut quia eadem cum Lunâ est, quæ tertiâ à coitu die apparet.
Τριτογενὴς, ἐος, ὁ, Tritogenius.
Τριτογένης, idem quod præced. τριτογένεια; id V. Item, τριτοκόλωνον vile quoddam numismatis genus; ex τρίτος & κόλος, ὁ, &c. V.
Τριτομὴ, ex τρεῖς & τέμνω, seco. Gen. 17. 12.
Τριτόμηνις, ιδος, ἡ, tertia mensis dies; Suid. ex τρίτος & μὴν, μηδὸς, &c. V. Item, τριτοπάτωρ, tertius pater, proavus; Poll. Item, τριτοπάτορες & τριτοπάτορες, qui primi nati sunt; quòd, pro tertiis parentibus haberentur, utpote, præcedentibus aliis parentibus, Sole & Lunâ; Etym. Item, τριτοπάτορις, à quibusdam dicuntur Dæmones quidam, aut, venti; ex τρίτος & πατὴρ, ἐρος, & contracte τρὴς, &c. V.
Τρίτος, η, ον, tertius, α, um, pro quo & τρίτατος. Th. τρεῖς, tres, τὸ τρίτον, sc. μέρος, tertia pars; τὸ τρίτον, vel τὸ τρίτον, adv. tertiò: ἐκ τρίτου, tertiâ vice: ἐς τρίτον, perendie.
Τριτόω, tertiò facio; item, in tres partes divido; à præced. τρίτος, ὁ, vide.
Τριτύω & τριτύομαι; dicitur sacrificium perfectum & omnibus suis numeris absolutum; quòd tribus constabat, sue, hirco, & ariete; vide Etym. & Eust. à seq. τριτὺς, V.
Τριτυάρχης & τριτυάρχων, vel τριτυαρχὴς, qui præest tertiæ parti tribus; ex seq. τριτὺς vel τρίτος & ἀρχὴ, ἡ, unde ἀρχὸς, ὁ, &c. V.
Τριτὺς vel τρίτυς, triplicitas, ternio; item, τριτὴς, tertia pars; & peculiariter tertia pars tribus; à Them. τρεῖς; unde, τριάς, & Atticè τριττὺς, &c. Vide.
Τριτὼ, ὁ, Æolibus significat τὸν καφαλὸν; ut vult Schol. Aristoph. hinc Epitheton τριτογλήνεια, quidam derivatum volunt, id V.
Τρίτων, TRITON, nomen prop.
Τρίτωνὶς λίμνη, Consule Græca Scholia Pind. Pyth. Od. 4. 234.
Τρίτως, tertio loco; est adv. à τρίτος, ὁ, vide.
Τριφαλαγγία, triplicata phalanx; tres phalanges: ex τρεῖς & φάλαγξ, αγγος, ἡ, &c. V.
Τριφάσιος, Ion. pro τριπλοῦς, triplex.
Τριφάσιος, præced. trifarius; propriè est qui tribus modis dicitur; Herodot. in Thalia, τριφάσιαι στρατιαὶ, triplices, seu tres expeditiones; sed dicitur etiam τριφασίως, pro eod. triplex; Nicand. Utrumque ex τρεῖς & φάσις, εως, ἡ, vel φατὸς, ὴ, ὸν, à Them. φάω, dico, &c. V.
Τριφίλαος, ω, ὁ, Dor. pro
Τριφίλητος, maximè amabilis. Them. φίλος.
Τριφυὴς, triplicem naturam habens; item, triplex, trifidus; Theophr. ex τρεῖς & φυὴ, ἡ, V. Τρίφυλλος, terna folia habens, trifolius; unde, τρίφυλλον, τὸ & τριόφυλλον; trifolium; herbæ nomen, apud Dioscor. 3. 123. ex τρὶς & φύλλον, τὸ, V.
Τριτθὼ, ὡς, ἡ, nomen mul. Gr. valde lucens.
Τρίχα, & Dor. τριχθὰ, trifariam, adv. à τρεῖς, tres.
Τριχάϊκες, ut, Od. τ. ἀμφὶς δὲ τριχάϊκες ἔσαν, volunt esse ἄνευ τῆς ἀσπιδοφαλείας τρίχα εἰσεῖσαι, τοῦτ' ἔστι σὺν τοῖς κρανέοις; i. e. è quorum galeis propendentes setæ agitantur in prælio; quidam annotant, ita dici, qui assiduè versantur in prælis, veluti assiduè concutientes, ac motantes cristas, è quibus plerumque, capillorum quadam similitudine, ro, erudent equinæ setæ; exp. &, capillati & quassantes crines; ex θρὶξ, τριχὸς & ἄϊσσω, f. ξω, unde ἄϊκὴ, ἡ, &c. V.
Τρίχαπον, ου, τὸ, textum quoddam tenue, & bombycinum, magni pretii, quod crinibus ob luceatur; Ezek. c. 16. ex θρὶξ, τριχὸς, & ἄπτω, necto, pass. ἄπτομαι, annector, &c. V.
Τρίχες, p. li, nom. pl. à θρὶξ, τριχὸς, ἡ, plus. dat. pl. θριξὶ.
Τριχῆ, tripliciter, exp. &, in tres partes; est adv. ab & idem quod præced. τρίχα, trifariam; in tres partes; unde, ὁ, ἡ, τὸ, τρίχα, triplex; item, τὸ τρίχα, triplicitas; ut Od. ξ. ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔλω, postquam noctis triplicitas fierit; vel, quum esset tertia & ultima noctis pars, &c. Vide.

Τριχδὰ, adv. tripliciter, Poët. pro τρίχα, quod V.

Τριχδάϊ⊙, triplex, trinus; in Epigr. est à præced. τριχδὰ, id V.

Τρίχια, ἡ, morbus quo vexatur nutrix in mammis, quoties pilum hauseris; pilaris morbus; apud Aristot. (dicitur etiam, τριχίασις, id V.) est à Th. θρὶξ, τριχὸς, V. Item, τρίχιας, ᾱ, ὁ, pilcis quidam, qui à τρίχις, ἰδ⊙, ἡ, sic dictus, quòd ossa habeat pilis similia; itidem ab eod. θρὶξ, V. Sic &, τριχίασις, ως, ἡ, oculorum à pilis offenso; item, Symptoma renum, ex quo per urinam prodeunt veluti capilli albi; Gal. Item, pilare malum, i.e. marmarum dolor, ortus aliquando ex pilo in poculo forte hausto; est etiam, Erotiano, abscessus circa mammas; item, species fracturæ tenuissimæ, & sensum latens; (pro eod. dicitur &, τρηχασὶς, quasi à τριχίζω;) est verbale, à τριχάω, ῶ, pilosus sum, crinitus sum; item, laboro τριχίασι; unde, apud Gal. τριχᾶντες, quibus pili pungentes in palpebris oriuntur; item, τριχίδιον, ᾱ, τὸ, parvus trichias; à τριχίας, ὁ, diminut. & omnia, ab eod. Th. θρὶξ, τριχὸς, ἡ, V. Item, τρίχινον, ᾱ, τὸ, vestis ex pilis confecta, à seq. τρίχινος, V.

Τρίχινος, ίνη, ινον, cilicinus, a, um, confectus ex pilis seu crinibus. Th. θρὶξ, τριχὸς, ὁ, pilus.

Τριχιον, ᾱ, τὸ, pilus; idem quod, & à Th. θρὶξ, τριχὸς, V. Unde etiam, τριχὶς, quod vide in τριχίας; item, τριχίτης, ᾱ, ὁ, & in fœm. gen. τριχῖτις, pilaris; itidem ab eod. θρὶξ, V.

Τριχοβρῶτις, pilos arrodentes; ita dicuntur tineæ, teredines, & reliqua id genus animalcula; vermes infesti pilis; dicuntur etiam, τριχοβρῶκες & τριχόβρωτες, ab Hesych. sed ultimum legendum, τριχόβορα; item, τριχόβρωτήριον, ᾱ, τὸ, vermiculus pilos arrodens; omnia, ex θρὶξ, τριχὸς, & βρώσκω, f. ώσω; unde, βρωτὴρ, ῆρος⊙. &c. V. Item, τριχοειδὴς, capillorum modo; est adv. ex τριχὸς, genit. à Th. θρὶξ, V.

Τριχόθεν, tribus ex locis; est adv. à τριχὸς, id V.

Τριχίνικος, trium chœnicum capax; item, trium chœnicum pretio dignus; ex τρὶς & χοῖνιξ, ικος, V.

Τριχονόμος, qui comæ curam impendit; capillorum, seu comæ studiosus; Hesych. ex θρὶξ, τριχὸς, & νομὸς, ὦ, &c. V. Item, τριχονόμαντὰς, ᾶ, ὁ, comæ ornandæ artifex; à κομμὸς, ὦ, V.

Τριχολάβιον, & τριχολάβις, volsella; à capiendis & vellendis pilis; à λαβὴ, ἡ, unde λοβὶς, ἡ, &c. V. Τριχολογέω, ῶ, pilos lego, seu colligo, aut flocco; Suid. Item, de rebus levibus & inanibus disceptо, aut rebus levioribus studium impendo; capillos numero; tricor; à Th. λέγω, colligo; item, dico; unde, λόγος, ὁ, &c. V.

Τριχόμαλλος, villosus, laniger; villum seu lanam gerens, vice pilorum; ut, τριχόμαλλα ὄϊς, in Epigr. à Th. μαλὸς, ὁ, V. Item, τριχομαλὶς, τὸ, filicula herba; de quâ Dioſc. 4. & 119. & Plin. 27. t. 1. sic appellata ab insana quadam in materiam & folia luxuria, in quæ se largissimè ac velut luxurio & effundit; à Th. μαίνομαι, f. μανοῦμαι; unde, μανὶς, ἡ, comp. ut præcedentia cum Them. θρὶξ, τριχὸς, ἡ, &c. V. Sed quidam hoc ultimum τριχομανὲς, à μανὸς, derivant, quòd, raræ cutì capillos destituentes reparet, & renascì faciat, &c. V.

Τρίχορδος, triplici intentus chordâ; Poll. 4. 9. ex τρὶς & χορδὴ, ἡ, V. Item, τριχορδία, triplex chorus; ex τρὶς & χορὸς ὁ, &c. V.

Τριχόρροια & τριχόρροια, pilorum, seu capillorum defluvio laboro; ut, βλίφαρα τριχορροοῦντα, apud Dioſc. 2. 48. ex θρὶξ, τριχὸς & ῥέω, fluo; unde ῥοὴ, ἡ, &c. V. Item, τριχορρόκτης, pilorum erosor; nomen vermiculi pilos rodentis; ex θρὶξ, τριχὸς & τρώγω, f. τροξομαι; unde, τροκτὴς, ὁ, &c. V.

Τριχῆ, tribus in locis; exp. &, tripliciter; est adv. ab, & idem fere quod, Τριχᾶ, id V.

Τριχινος, trium congiorum capax; ex τρὶς & χοῦς, χόος, vel in nominat. χόος, χοῦς, ὁ, &c. V.

Τριχοφυέω, capillos produco; item, τριχοφυὴς, capillos producendi vim habens; ex θρὶξ, τριχὸς, & φύω; unde, φυὴ, ἡ, &c. V. Item, τριχόφυκος, folia habens capillata, seu capillamentis similia; ex θρὶξ, τριχὸς & φύλλον, τὸ, &c. V. Τριχόω, ῶ, pilosum reddo, pilos induco; ut, apud Theophr. τὰ καλούμενα πηλὸν πιτριχωμένῳ, luto pilosо, pilis misto, crinibus, aut aliis pilis subacto; à θρὶξ, τριχὸς, vide.

Τρίχρονος, qui trium est temporum; ut, τρίχρονος λίξις; ex τρὶς & χρόνος, ὁ, V.

Τριχώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, pilosus; item, capillaceus, pilis similis, capilli speciem referens; at in neut. plur. τριχώδη, τὰ, Hesychio, sunt instrumenta ad oppugnandas urbes comparata; est à Th. θρὶξ, τριχὸς, V. Item, τρίχωμα, τὸ, capillamentum, pilosum villosumque tegmen; dicitur de omni animante; apud Aristot. l. 5. de gen. an. Item, de capillamento seu capillitio humano, seu, quovis pilo corporis humani; unde, τριχωμάτιον; diminut. ab, & pro eod. verbalia, à τρίχόω, V.

Τριχῶς, tripliciter, &c. Est adv. ab, & idem quod τριχῆ, id V.

Τρίχωσις, q.d. capillatio, pilorum emissio, vel productio, Pol. Item, pilorum inversio, seu pilare malum; (idem quod τρίχιασις, vel τρίχια; quæ V.) Item, τριχωτὸς, ὴ, ὸν, pilosus, pilis intectus, crinitus, capillatus; & in neut. τριχωτὸν, τὸ, pars ea corporis, quæ capillis tegitur; verbalia, à τρίχόω, ῶ, V.

Τρίψας, ασα⊙, a, um, part. act. verbi τρίβω, tero. f. ψω.

Τριταίμορος, diem tero, diem extraho; ex τρίβω, f. ψω, unde, τρίψις, ἡ, & τριμερὲς, ἡ, &c. V.

Τρίψις, ιος, ἡ, tritus, tritura; item, interdum τρίψιν vocant subactionem farinæ; sed accipitur & pro frictu; seu frictione; apud Gal. est verbale, à Th. τρίβω, f. ψω, &c. V.

Τριώβολον, tres oboli, &c. Vide suprà, τριόβολον. Item, τριώνυμος, tria nomina habens; unde, τριωνυμία, tria nomina; ex τρὶς & ὄνομα, sed Æolicè ἄννυμα, cum ω & υ; quæ retinentur in plerisque ab eo compositis, &c. V. Item, τρίσπιτος, qui triplici est aspectu; triformis; item, τριπὶς, ἰδ⊙, ἡ, ternos oculos habens, seu, tria foramina; genus monilis, tres veluti oculos pensiles, vel appensos habentis, Poll. ex τρὶς & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, vel ὀπὴ, ἡ, &c. Vide.

Τριώροφον, ου, τὸ, tertium tabulatum: vide διώροφον; ab ἐρέφω, tego.

Τρῳὰς, ᾶς, & Ion. ἄς, ἡ, TROJA: in acc. f. Τρῳὰν, Ion. Th. Τρῳὰς, Τρῳάδος, ὁ, Trojanus.

Τρῳμοίατο, Ion. pro

Τρῳμοῖντο, 3. pl. præs. opt. pass. verbi τρῳμέω, quod V.

Τρῳμοτὴ, Dor. pro τρῳμυτὴ, ῆτος, metuunt, 3. pl. præs. ind. à τρῳμέω.

Τρῳμερὸς, tremulus, trepidus; Plut. ἀτρῳμερὸς, ὁ, V.

Τρῳμέω, tremo, præs. part. f. g. τρῳμέουσα à τρόμος, tremor; hoc à τρέμω, idem quod Th. τρέω, tremo.

Τρῶμος, ου, ὁ, tremor: vide τρῳμέω.

Τρῶπα, lusus, quum pueri talos aut nuces in foveam quandam collineando projiciunt. Pollux lib. 7. q. à τρύπα, foramen.

Τρῶπαὶ, αἱ, (plur. à sing. τρῶπὴ, ἡ, V.) versiones, conversiones; ut, τρῶπαὶ ἡλίοιο, quæ scil. fiunt in solstitiis; item, τρῶπαὶ dicuntur etiam venti, qui alias τροπαῖαι αὖραι, solstitiales venti; Gaza, exponit flatus tropæos; i.e. quos versarios, seu, reciprocos appellamus; de tio, ais ventis, lege Plin. l. 2. c. 43. Item, τρῶπαῖα ἄνεμος, dicitur venti reflatus, veluteque turbo; Plut. in Galba; ὥσπερ ζῶπαῖα πνεύματος ἀπαίροντος ἔφυμ κατεῖν τὸν Ὄφιωνα; turbinis instar fama occurrit, &c. Sic violenti imbres & procelloſi, tropæi dicuntur; à præced. τρῶπαὶ, vel sing. τρῶπὴ, ἡ, V. Item, τρῶπαῖα, ἡ, Junonis cognomentum, in cujus honorem dedicabantur, trophæa; vide seq. τρῶπαῖον & τρῶπαῖος.

Τρῶπαῖον, seu τρῶπαῖον, ου, τὸ, TROPÆUM: monumentum post τρέπω, hostium, Angl. Trophy: Th. τρέπω, verto.

Τρῶπαῖος, ὁ, is cujus fit conversio, seu qui convertitur; ut, μάχη τρῶπαῖα, quæ & sine adjectione dicitur τρῶπαῖα, ventus qui flatu converso è mari in terram revertitur; unde dicitur, τρῶπαῖος ζεφύρος, & τρῶπαῖα Ἥρα; quoniam, eorum beneficio, ἡ τρῶπὴ τῶν πολεμίων γίνεσθαι, credebatur; & in eorum proinde honorem trophæa jerigebantur; sic. τρῶπαῖος ἀνεμόδρα; dic tur etiam apud Pausan. in Att. atque inde, τρῶπαῖον, præced. dicebatur monumentum τῆς τῶν πολεμίων τρῶπῆς, nam utrumq; à seq. τρῶπὴ, ἡ, V.

Τρῶπαῦχος, trophæum tenens; vel, in cujus cujus potestate sunt trophæa; trophæalis; unde, τρῶπαῦχέω, ῶ, trophæum teneo, vel trophæum statuo; ex τρῶπαῖον, τὸ & ἔχω; cujus comp. plurima desinunt in ὔχος, &c. V. Item, τρῶπαφορὰ⊙, trophæum gestans; & τρῶπαφορία, trophæorum gestatio; seu, quum in pompa, circumferuntur & ostentantur monumenta victoriæ; processio publica in pompam victoriæ; ex τρῶπαῖον, τὸ, & φορὲς, ὁ, &c. V.

Τρῶπαλίζω, idem quod; Th. τρέπω, verto, converto; unde verbale, τρῶπαλισμὸς, ὁ, conversio, mutatio, Hesych. Item, τρῶπάκω, τρῶπάκομαι, & τρῶπάω, vel τρῶπέω, omnia, idem quod, τρῶπαλίζω, præced. & ab eod. τρῶπὴ, ἡ, & Th. τρέπω, &c. V. τρῶπαλλὶς, vide τρῶπαλὶς

Τρῶπίω, f. ίσω, retroeo, converto me; à τρῶπὴ, ἡ, & Th. τρέπω, V.

Τρῶπὴ, ῆς, ἡ, conversio, acc. pl. τρῶπὰς à τρέπω, verto. p. m. τέτρῶφα.

Τρῶπὶς vel τρῶπὶλις, allorum manipulus: à τρέπω, verto, convolvo.

Τρῶπὶς, manubrium remi, quod inter remigandum τρέπεται.

Τρῶπία, ἡ, versutia, versatile ingenium; apud Hom. Item, τρῶπίας δίνη; q.d. vinum versum, vel vinum vappa factum; à τρῶπὴ, ἡ, V. Item, τρῶπέζα, Solstitium facio; Gaza de menſibus. Itidem ab eod. τρῶπὴ, versio, & peculiariter ea quæ fit in Solstitiis, &c. V. Item, τρῶπίδιον; ut ζῶπίδια ξύλα, ligna apta ad fabricandas navium carinas; Etym. exp. etiam, ad carinam pertinens; item, τρῶπίζω, carinâ instruo; utrumque à seq. τρῶπις, ιδ⊙, ima pars navis; & Metaph. pro principio sumitur; ut, τρῶπὶς τῶ σκήμαλ⊙, apud Aristoph. &c. Vide.

Τρῶπὶς κύκλος, dicuntur circuli tropici; i.e. quos quum attigerit Sol, Solstitium facit, & τρέπεται, convertitur, seu, convertit & reflectit cursum suum; Procl. in Sphær. Sic, τρῶπικὰ σημεῖα, dicuntur puncta reversionis, Plut. & apud Rhet. τρῶπικὰ λέξεις, dicuntur, in quibus est τρῶπὶ vel τρῶπ⊙, seu quæ figuratæ sunt & translatæ, omnia, plur. à seq sing. τρῶπικὸς, V.

Τρῶπικὸς, ὴ, ὸν, figurativus, a, um: hinc τρῶπικῶς, figurativè, adv. à τρέπω, verto

Τρῶπις, ιδ⊙, vel ι⊙, ὶδος, carina. Fit ex lignis versis: ab eod. Th.

Τρῶπολογία, ᾶς, tropis in sermone utor; tropice loquor; unde, τρῶπολογία, tropicus, & figuratus sermo; item, quum sermo ad emendationem morum dirigitur: ex τρῶπ⊙, ὁ, & λόγ⊙, ὁ, &c. V.

Τρῶπ⊙, ὁ, seq. apud Plut. in vita Hom. dicitur ἡ τῶν λεξέων ἐκτρῶπὴ, i.e. deflexio in verbis à communi usu & propria significatione; verborum immutatio, &c. Sed exp. mos, ritus, consuetudo; idem studium, institutum, voluntas, &c. V.

Τρῶπ⊙, ὸς, ὁ, modus, mores, ratio: sed

Τρῶπὶς, ῖδος, ὁ, lorum contortum, quo remus scalmo alligatur, rudens. Th. τρέπω, verto, torqueo, præt. m. τέτρῶφα.

Τρῶπὼ, in fugam verto, & vinco; unde, τρῶπώσιμος, Suid. exp. νικήσιμος, ὑποτελὴς, à τρῶπὴ, ἡ, vel Th. τρέπω; item, τρῶπὼ, exp. etiam, loro contorto remum ad scalmum alligo; ut, apud Luc. πρὶ ναυμαχίαν τὰ πτερὰ τρῶπώσῃ, omnes remi ad scalmum sunt religati; atque indè, verbale, τρῶπώλη, ἡ⊙. ut, τρῶπωτὴρ ἐρέτης, idem quod, & utrumque à τρῶπὸς, ὁ, rudens, &c. Vide.

Τρῶποφορία, ᾶς, mores alicujus tolero, morem gero, indulgenter tracto. f. ἴσω. p. πετρῶποφόρηκα. a. 1. ἐτρῶποφόρησα· ex τρέπω, ῶ, ὁ, mos, & φέρω, fero.

Τρῶφαλὶς, ἰδ⊙, ἡ, caseus, sic dicitur, quòd ex lacte coagulato fiat; colostrum; pro eod. scribitur &, τυρόφθις, unde τυροφθίδια, Hesych. exp. trusta è tenero & recenti caseo defecta; &, τυροφαλίδες χάλαι⊙, exp. formellæ caſei, Reg. l. 1. c. 17. scribitur etiam, τρῶφαλὶς, item, τρέφαλ⊙ & τρῶφαλὶς, apud Athen. & Hesych. est à Th. τρέφω, significante πήγνυμι, concresco, coagulor, &c. V.

Τρῶφεῖον, τὸ, educatio; vel potius, merces seu, præmium nutritionis & educationis; est à ζῶφεῖω, nutrio; unde etiam, seq. ζῶφὸς, id V.

Τρῶφεύς, ⊙, ὁ, altor, nutritor: &

Τρῶφὴ, ῆς, ἡ, alimentum. Them. τρέφω, alo.

Τρῶφὶς, ῖδος, ὁ, & τρῶφις, apud Hippocr. exp. εὐτρῶφ⊙, παχὺς; bene nutritus; crassus, pinguis; item, alumnus; à præced. τρῶφὴ, ἡ, unde etiam, τρῶφίω, idem cum Th. τρέφω, significante αὔξω, &c. V.

Τρῶφὶς, pro τρέφιμον, magnum, plenum; εὐτρῶφὶς, ut, τρῶφὶς κῦμα, apud Hom. Il. λ. exp. fluctus quem ventus orientalis quasi coagulavit & condensavit; teste Eust. est autem neut. à masc. τρῶφὶς, quamvis Hesych. factum esse vult per Apocopen, ex τρῶφιμ⊙, V. Item, τρῶφίς, ὶος, ὁ, altilis, alumnus: ut, τρῶφίαι ἵπποι, dicuntur equi qui domi nutriuntur; itidem, à τρῶφὶς, vide.

Τρῶφὶς, ὶδος, qui jam sunt adulti: vide τρῶφὶς.

Τρῶφιμ⊙, ου, ὁ, nomen viri. Gr. alumnus.

Τρῶφιμ⊙, ου, ὁ, alimentum præbens, aiens, ut τρῶφιμον χάλα· Dioſc. l. 2. c. 75. Sic, apud Theophr. C. Pl. l. 6. τὸ ὑμῖν ἄνεφον, ἄλλως ζώοις τρῶφιμον; item, herus, qui famulitium alit, Poll. 3. 9. Item, alumnus, is quem domi nostræ alimus; unde etiam, in fœm. τρῶφιμὰ, ἡ, dicitur mater, domina: ex Epigr. & Poll. 3. 9. à τρῶφὴ, ἡ, altura, nutritio, educatio; item, nutrimentum, alimonia, victus, &c. V. Unde etiam, τρῶφὶς, seq. exp. alumnus, &c. V.

Τρῶφὶς, ⊙, ὁ, bene nutritus, crassus, pinguis: &

Τρῶφὼδες, ⊙, ὁ, idem: à τρῶφὴ, alimentum. Th. τρέφω, alo.

Τρῶφὸς, ὸῦ, ὁ, ἡ, altor, & -ix, nutrix. ejusd. Them.

Τρῶφοφορία, legitur 2 Maccab. 7. 27. τρῶφοφορήσασά σε, educavi te. Ex τρῶφὴ & φέρω: sed Martinius legendum censet τρῶποφόρησασα, leniter tuli tuos mores: a τρῶποφορία, quod vide.

Τρῶφώδης, ὁ ἡ ἡ, & τρῶφιώδης, alimento abundans; copiosum nutrimentum suggerens, exp. etiam, densus, coagulatus; &, τρῶφώδης τρῶφὴ, exp. valens alimentum, seu alimentum ad nutritionem aptum; à præced. τρῶφὸς, ὁ, vel τρῶφὴ, ἡ, &c. V.

Τρῶχάειν, ᾶν, Poët. pro τρέχειν.

Τρῶχάζω, idem quod τρῶχάω, & Th. τρέχω, citato gradu fero; propero, effundo cursum, &c. V. Item, τρῶχαῖ⊙, cursorius, cursui aptus, vel, qui cursu fit, ut τρῶχαῖα ἐδός; apud Hesych. Unde τρῶχαῖ⊙ πῦς, pes metricus, trochæus, constans priore longâ & posteriore brevi; quem sic nominatum scribunt, διὰ τὸ ἐν αὐτῷ τρέχειν τὸ ῥυμὸν τοῦτον μᾶλλον ἢ ἄλλον; vide Quintil. l. 9. c. 4. Atq e hinc, τρῶχαῖκὸς, constans trochæis, ut τρῶχαῖκὸν μέτρον; omnia, à τρῶχὸς, ὁ, V. Item, τρῶχάλεια, τὰ, orbes, circuli, neut. plur. à sing. τρῶχάλον, τὸ, orbis rotundus in modum rotæ, oroïs circularis: à τρῶχὰλ⊙, ὁ, rotundus, &c. V.

Τρῶχαλία, rota, quæ circumagitur ad aquam educendam, TROCHLEA: à τρῶχαλὸς.

Τρῶχαλίδης, qui τρῶχαλίας formam refert, τρῶχαλία similis, est à præced. τρῶχαλία, V.

Τρῶχαλὸς, velox, loquax, incurvus, volubilis, ut τρῶχὸς. Th. τρέχω.

Τρῶχάλ⊙, ου, ὁ, exp. septum aulæ, cortis, septum seu macelia ex rotundis lapidibus, quibus agri cingi solent; nam, τρῶχάλους, propriè dici scribit, Moschopulus, lapillos, ὃ⊙ κύκλωσας, qui in mari & fluviis reperiuntur, vel, in fluminum ripis, & maris littoribus; à præced. τρῶχαλὸς, V.

Τρῶχαλῶς, citò, velociter, est adv. à τρῶχαλὸς, velox, V.

Τρῶχαντὴρ, pars puppis; item, genus tormenti, ut τρῶχὰς; item, exp. coxæ caput, quod in femoris acetabulum inseritur; nam apud Medicos, τρῶχαντῆρες, dicuntur duæ apophyses in cervice superioris fœmoris: una interna, altera externa: illa major, hæc minor: Poll. l. 2. à τρῶχάζω, sic dictas putant, quoniam cruris motus cursusque, per musculos his apophysibus insertos, perficiantur.

Τρῶχὰς, gallicula. Gloss. in quâ sc. possis τρέχειν.

Τρῶχάω, curro, festino, rotor. Th. τρέχω. curro.

Τρῶχὸς vel τρῶχὸς; idem quod, τρῶχαλὸς, rotundus, volubilis in modum rotæ vel orbis; item, currens, citus, &c. V.

Τρῶχιλαία, rotarum agitatio & cursus; item, τρῶχιλί⊙, ro à seu ro is agitatus: & τρῶχιλάτης, qui rotam agitat, & impellit, auriga: unde, τρῶχιλατὴς

λατίω, ᾶ, rotam impello, & ad cursum incito; item, in modum rotæ agito, & circumago. omnia ex τροχὸς, ὁ, & ἐλαύνω, f. ἐλάσω, ab ἐλάω; unde ἐλασία, ἡ, & ὁ, &c. V.

Τροχηλὰ & τροχηλία, item, τροχηλεῖον, & τροχηλία; omnia reperiuntur scripta, pro τροχαλία, ἡ, quod vide.

Τροχὰς, ᾶδος ἡ, orbita, à τρέχω, curro.

Τροχίας, ου, ὁ, cursor, nuntius, à præced. τροχία, ἡ, rotæ vestigium; item, vis, lenitas; item, cursus, &c. V. Item, τροχίζω, rotâ torqueo: radiis rotæ distinctim torqueo: tormentis exquiro: & in pass. τροχίζεσθαι, rotâ torqueri: apud Aristot. Eth. 7. 13. à τροχὸς, ὁ, V.

Τροχιλία, to quilla. Gl. Cyr. avis est torquilla. Lego τροχηλία, tortula, id est, trochlea.

Τροχίλιον, ου, τὸ, rotula, orbiculus, trochlea: est quasi diminut. à τροχαλία, idem quod, & pro τροχαλία, ἡ, quod V.

Τρόχιλος, TROCHILUS, regulus, avicula nomen. Th. τρέχω.

Τρόχις, di'ige s, vel propriè, properus cursus, seu nuntius currens, cursor: al. & idem quod τροχίας, ὁ, id V. Item, τροχίσκος, ου, ὁ, rotula, orbiculus, pistillus, medicamentum quod in orbiculos fingitur, est quasi diminut à τροχὸς, ὁ, V.

Τρόχισκοι, septa & lapilli: quorum usus est ad macerias, ad eingendum agros. Th. τρέχω.

Τρόχισκος, τὸ, calculus, lapillus, scrupulus, Etym. & apud Nicand. exp. locus insolens, asper, & petricosus: item, τρόχισκος, ου, ὁ, glarea, lapillus, scrupus, & ab Hesych. exp. acervus lapidum, quamvis Etym. τρόχισκοι, in masc. gen. appellari dicit, tectum seu macerîam ex rotundis lapidibus ad agros eingendos aptis: vide plur. neut. præced.

Τροχοειδὴς, in orbem circumago: ex τροχὸς, ὁ, & εἶδος, ἡ, unde εἰδικὸς, &c. vide.

Τροχοειδῶς, dat. sing. à

Τροχοειδὴς, (ος, ὁ, ἡ, rotæ speciem habens, rotundus: à τροχὸς, ὁ, rota, quod à τρέχω, curro: & εἶδος, ους, τὸ, forma, similitudo. Th. εἶδω, video.

Τροχοειδὴς, εῖ (ος, ὁ, idem quod τροχαλὸς, rotundus, inclinatus, incurvus, volubilis, in modum rotæ, vel, orbis; utrumque ab eod. Th. τρέχω; unde ος, ὁ, seq. quod interdùm de pœnali rota dicitur, quâ in quæstionibus utebantur, & torquendis tortibus; & dicitur etiam de rotula, quâ pueri ludunt: quæ Lat. itidem trochus dicitur; item, τροχεῖ, appellantur, quæcunque sunt orbiculari rotunditate in modum rotarum: item, τρόχος, seq. dicitur etiam locus in quo curritur, curriculum, & exp. etiam, cursor, nuntius, apud Eust. &c. V.

Τρόχος, ου, ὁ, rota: sed

Τρόχος, ου, ὁ, cursus, cursor. Th. τρέχω, curro.

Τροχοπέδη, sufflamen, ὀχλοῦς, ὄπισθοῦς, quo scil. rotarum cursus ligatur, vel, lignum quod per duas trajectum rotas cursum sistit, Athen. ex τροχὸς, ὁ, & πέδη, ἡ, &c. V. Item, τροχοποιῶ, rotas facere: ex τροχὸς, ὁ, & ποιέω, ῶ, &c. V.

Τροχόσειρ, Poët. pro τροχώσειρ, nom. pl. part. præs. act. f. g. a τροχάω, quod vide

TPΥ'BAION, seu ion. υ, τὸ, catinus, parapsis, patina.

Τρυβλεῖον, τὸ, locus in quem reconditur, ἡ τρύγη. sicuti, σιτοβόλιον, dicitur frumenti reconditorium, Hesychius τρυβλεῖα dicta fuisse scribit, loca in quibus fructus aridos reponebant, ut sunt granaria: ex τρύγη, seq. & βάλλω, fut. βαλῶ, unde βολὴ, ἡ, &c. Vide.

Τρυγάω, ῶ, fruges colligo, item vindemio, uvas decerpo, fruor. f. ἠσω. p. τετρύγηκα a. 1. ἐτρύγησα. a. 1. imperat. act. τρύγησον, ἄτω. Item, τρύγη, ης, ἡ, triticum.

Τρυγηρὸς, ὸν, ὁ, fœculentus, fœcis plenus: idem quod τρυγώδης, id V. Item, τρύγιος vel τρυγητὸς, ὁ, vindemia, &c. Idem quod, & pro τρυγητὸς, id V. Et omnia, à Th. τρύγη, ἡ, V. Unde etiam τρυγᾶν, exp. exliccari, est pass. à seq. τρυγίω, V.

Τρυγίω, ficco, refer hoc ad τέγω, sicco, si vis, & ἄγω, frango.

TPΥ'TH, ης, ἡ, triticum frumentum, fructus; item aridicas in Nicandro, quia tempus vindemiarum est tempus aridum. Hinc τρυγάω, f. ήσω, Cereales fructus colligo; item vindemio: τρυξ, υγὸς, ἡ, vinum recens, mustum.

Τρυγητῆρες, gen. plur. à τρυγητὴρ, ῆρος, ὁ, vindemiator: à τρυγάω, quod vide.

Τρυγητὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod præced. τρυγητὴρ, vindemiator: qui demit & colligit fruges Cereales, & uvas; sed est etiam τρυγητὴρ, sidus cœleste. Procl. &c. Vide.

Τρυγητὸς, ῆ ὸν, frugum collectio, vindemia, Th. τρύγη.

Τρυγητὸς, præced. ponitur etiam, pro vindemiæ tempore; in quo tamen signif. quidam περιτρυγητὸν, scribunt τρύγιον; sicut &, scribitur τρύγητος, pro ipsa vindemia: item, τρυγητὸς ὄινος; dicitur apud Poll. pro fructuum autumnalium collectione; est, (ut & præced. τρυγητὴρ) verbale, à præced. τρυγάω, V.

Τρυγηφάγος, Cerealium frugum comestor; (pro quo dicitur & ὀτρυγηφάγος, apud Eust. & Hesych. περδικὰ τὸν ὀτρυγηφάγον) ex τρύγη, ης, & φάγω, &c. V. Item, τρυγηφανὲς ὄινος; vinum quod fit ex expressis acinorum folliculis & aquâ perfusis, lora; sic, dici videtur, quoniam velut fæx est istud vinum, respectu ejus quod sponte ex uvis subjecta prelo defluit: ex τρύγη, ης, & φαίνω, f. ανῶ; unde, φανὸς, τὸ, &c. Vide.

Τρυγίας, ου, ὁ, scil. ὄινος; vinum fœculentum, vini reliquiæ cum sua fœce: sed exp. etiam, fæx, Psal. 74. Item, τρύγιος, ου, ὁ, fœcatus, vel è fœcibus expressus; utrumq; à τρυξ, υγὸς, V.

Τρυγόζω, fœce vitiatus; apludam edens, & floces bibens: unde, τρυγοβίνης, ut ait Poll. vocabant sordidos homines, restrictos & illiberales; i. e. μικροπρεπεῖς, ἀπλοῦς ἢ μὴ κεκαβικευμένους, (quibus opponit ἀβροδιαίτους,) & qui genium suum defraudare soleant; sic dicti, quòd quasi fœce vitiatarent: ex τρυξ, τρυγὸς & βίος, ὁ, V. Item, τρυγοδαίμονες, Dæmones perunctâ fœcibus ora: sic, vocantur Poëtæ, qui fœcibus ora perunctâ, nè cognoscerentur, plausitrisque invecti, sua poëmata canebant: ex τρυξ, υγὸς, & δαίμων, ονος, &c. V. Τρυγοδράω, ῶ, fœcem perscrutor, & quod demersum in ea est, perquiro; unde, verbale, τρυγοδίφησις, ιως, ἡ, fœcis perscrutatio; lusus quidam inventus ad risum excitandum; quippe, quo oportebat lusor, manibus post tergum revinctis, aliquid in catinum fœcis demersum ore extrahere: ut, tradit Poll. l. 9. tales etiam vocari possunt, qui in fœce divitiarum hujus seculi, aperto ore inhiantes, beatitatem, quam sibi somniant velut in ea alte demersam, conquirunt assidue: ex τρυξ, υγὸς, & δράω, ῶ, &c. V. Τρυγοειδὲς, ος, ὁ, ἡ, vas vimineum quod supponitur buccæ torcularis, quando multa fiunt; qualibus, i. e. colum, per quod ὁ τρυγίας, transfunditur, & percolatur, seu, instrumentum quo utuntur, ὅτε ἐπῆπται τὴ Φιλίστου ὄπῃ, Aristoph. in Pluto. Unde τρυγοειδόω, ῶ, apud Suid. signif. τὸ τρύγα ἐπῶ; ex τρυξ, υγὸς & ἐπὶ, ὁ, unde ἐπῶ, ῶ, &c. V.

Τρυγονάω, ῶ, unde, apud Suid. ex Aristoph. τρυγονᾶσα πλὴ θέρας, exp. λούσῃ κἀβᾶσα; est à τρυγὼν, ὀνος, &c. V.

Τρυγονοβαλεῖν, proverbialiter dicitur, ὅπ. πρὸ φαύλων πραγμάτων. Hesych. & κατ' ἀντίφρασιν, ut, qui minimè turtures in tractando imitentur: ex τρυγὼν, ὀνος, & βάλλω, &c. Vide.

Τρυγόνιον, Poët. pro τρυφόσειρ, 3. pl. præs. opt. act. verb. τρυγάω, vindemio: quod vide.

Τρυγῳδὸς, tragicus; qui nimirum ob mutti utrem cernat carmine, seu, qui poëmata agit canitque perunctus fœcibus ora; ut loquitur Horat. Unde, τρυγῳδίαω, ῶ, exp. ἰκμαδῶ, sunt qui dicant esse convitiis & dicteriis incessere perunctum fœcibus ora; quoniam olim plaustris insidentes, & perunctâ fœcibus ora, invehi solebant in obvios quosque: unde, & proverb. ex plausticio loqui; i'em, τρυγῳδία, (olim dicta fuit quæ postea τραγῳδία) tragœdia; sic dicta ἀπὸ τῆς τρύγης; i. e. vindemia, quòd vindemiæ tempore inventa sit, vel παρὰ τὴν τρύγα; quòd, fœcibus ora oblinerent; vide etiam τραγῳδός.

Τρυγώδης, ες, ὁ ὀν, fœcis plenus; vel, fœcem referens, fœculentus; est à τρυξ, υγὸς, V.

Τρυγὼν, ὀνος, ἡ, turtur, à τρύζω, murmuro, idem quod τρίζω.

Τριζόντων, gen. pl. part. præs. act. à

Τρύζω, idem quod τρίζω, murmuro: vox per Onomatop. sed propriè turturis.

Hinc

Hinc turtur dicitur τρυγὼν.

Τρυκλίζειν ἢ ὑπερτρυκλίζειν, Polluci est τὸ ἐμβοᾶν, inclamare, aures percellere, atque personare vociferando; quod faciebant cothurnicibus victis, ut victoris vocis oblivisceretur; dicitur pro θρυλλίζειν, id V.

Τρύμα, ης, ἡ, nomen mul. Gr. delicatula.

Τρυφαλέα, ας, ἡ, galea tres conos habens, q. τεθραλον. dat. sing. Ion. τρυφαλείῃ. Ex τρεῖς, tres, & φαλὸς, ὁ, conus galeæ.

Τρυφαλὶς & τρυφαλίδες, dicuntur, pro Τρῳάδες & τρῳαλίδες, quæ V.

Τρυφᾶν, in delicis vivo. f. ήσω. p. τετρύφηκα. a. 1. ἐτρύφησα. nom. sing. part. præs. f. g. τρυφῶσα, à τρυφὴ, quod vide.

Τρυφεραίνομαι, à quo particip. τρυφεραινόμενος, deliciis & mollitie perditus; apud Aristoph. molliter compositus; est à τρυφερὸς, ᾶ, ὸν, delicatus, mollis, tener; deliciis deditus, voluptuarius; Suid. Unde, τρυφερῶς τῷ βίῳ, molliter vivens; Plut. in Pericle; item, τὸ τρυφερώτερον, compar. deliciæ majores, vita delicatior; Thucyd. nam in posit. etiam; τὸ τρυφερὸν, subst. fumitur etiam interdùm, pro delicata vita, &c. Est à seq. τρυφὴ, ἡς, mollities, & ipsæ deliciæ quæ ad vitam delicatam pertinent; &c. V.

Τρυφερῶς, delicata & suavis vita: ex τρυφερὸς, ὁ, & βίος, ὁ, &c. V. Item, τρυφερόχροὸς ὤτος, vel τρυφερόχρωτος, habens cutem teneram, delicatulus: ex τρυφερὸς & χρὼς, ωτὸς, idem quod Them. χρὼς, ὁ, cutis, &c. V. Τρυφερῶς, delicatè, adv. molliter, à τρυφερὸς, V.

Τρυφὴ, ἧς, ἡ, luxus, deliciæ: à τρύθρυον, præt. verbi θρύπτω, frango.

Τρυφηλὸς, delicatus, deliciis deditus, voluptuarius, Suid. à τρυφὴ, ἡ, delicata vita, &c. V. Item, τρύφημα, τὸ, id, ex quo deliciæ percipiuntur; vel deliciæ; item, τρυφητὴς, deliciarum consectator; delicatæ vitæ amator; qui delicatè vivit; item, heluo, vorax; Suid. verbalia, à τρυφάω, ῶ, quod V. Item, τρύφος, ους, τὸ, fructum, fragmentum; à Th. θρύπτω, sicut etiam reliqua præcedentia.

Τρυφῶν, delicatis diffluens; est masc. part. præs. unde fœm. τρυφῶσα, seq. V.

Τρυφῶσα, ης, ἡ, nomen mulieris. Gr. Delicate vivens: à τρυφάω, quod vide.

Τρυχηρὸς, ᾶ, ὸν, ὁ, & τρύχερος, ὁ, attritus lacer; proprie in modum τρύχους; item, consutus ἐκ πολλῶν τρυχῶν, item τρύχιος, α, τὸ, & τρύχος, ους, τὸ, pannus attritus seu lacerus; o nia, à τρύχω, seu τρυχόω, pro quo, poni ur & τρυχίνω, attero, absumo; idem quod, & à Them. τρύω, id V.

Τρύχιαλα, aspera loca: q. à τρηχὺς, asper. Vide τρήχιαλα.

Τρύχιος, idem quod τρύχερος, mollis, quritus; à τρύχω, pro τρύω.

Τρύχος, ους, dicitur in fœm. gen. pro ἡ τρύχη, ης; à masc. τρύχος, ὁ, & in neut. τρύχιον, τὸ, solanum; herba, de qua Dioic. 4. 71. &c. Dicitur & τρύχη, ἡ, & est oleris sylvestris genus, quod vulgò ἀγριομαλίχαλα; at, Latini mala insana dicunt, quæ Galli, pommes d'amour.

Τρύχου, affl. guntur, 3. plur. præs. ind. pass. &

Τρύχουσι, 3. pl. præs. act. à

Τρύχω, idem quod τρύω, quod V.

TPΥ'Ω, tero, attero, vexo, TRUDO: (qu. à τείρω, vel pro τρέω, foro; unde τρύμα.) Hinc τρύχω, τρύχου, & τρυχόω, idem: τρύχος, ους, τὸ, pannus attritus: τρυτάνη, ης, ἡ, trutina.

Τρῴὰδι, Poët. & Dor. pro Τρωϊὰδι, ad Trojam.

Τρωάς, άδος, ἡ, nomen urbis. Gr. penetratrix.

Τρωάλα, bellaria; pro seq.

Τρωάλια, bellaria in genere, quæ saturi, voluptatis gratiâ velut rodebant. Them. τρώγω, rodo.

Τρωγαλίων, ου, ὁ, qui comedi potest, aut locat; à Th. τρώγω, V.

Τρώγλη, ης, ἡ, foramen, caverna, propr. rosione facta: acc. pl. τρώγλας, à τρώγω, comedo.

Τρωγλῆται, hirundinum species in foraminibus & cavernis nidulantium; à præced. τρώγλη, V.

Τρωγλοδυόντα, acc. sing. part. præs. à

Τρωγλοδυέω, latebram subeo: ex τρώγλη, quod vide, & δύω, subeo.

Τρωγλοδύτης, ου, ὁ, nomen muris: ex iisd. Them.

Τρωγλοδύτης & τρωγλόδυτος, qui cavernas subit; qui in cavernas se subducit; unde, τρωγλοδυτικὸς, cavernas subiens; ut, τρωγλοδυτικὰ ζῶα, animalia quæ cavernas subeunt, & in iis degunt; sicut &, τρωγλοδύται, οἱ, sunt populi cavernas incolentes; qui à subeundis cavernis nomen acceperunt; atque indè, τρωγλοδυτικὸς, est etiam ad Troglodytas pertinens; ut, τρωγλοδυτικὴ Ἀραβία, Arabia quæ à Troglodytis incolitur; & apud Dioscor. τρωγλοδυτικὴ σμύρνα, dicitur myrrha quæ in Trogloditarum regione nascitur; item, τρωγλοδυτέω, ῶ, idem est quod præced. τρωγλοδυέω, ingredior, seu subduco me in cavernam, &c. V.

Τρωδίσασι, Dor. pro τρωδήσασι, roderint, ασα. pl. f. g. par. præs. à τρώγω, rodo.

Τρῴγετη, pro τρώγεται, Dor. 3. pl. præs. ejusd. verbi.

Τρωγύλιον, ου, τὸ, nomen urbis. Gr. cellaria.

TPΩ'TΩ, RODO, comedo. f. ξομαι. p. τέτρωκα. a. 2. ἐτράγον. (qu. à τείρω, tero) Hinc τρωξὶς, γὸς, ὁ, vermiculus, qui legumina rodit: τρώκτης, ου, ὁ, comestor, vorator: τρώγμα, ατος, τὸ, quod in mensa secundæ apponi solet.

Τρῴοισι, dat. pl. Ion. & Poët. pro Τρωσὶν, à Τρώς, Trojanus: hinc Τρῳάδες, Trojanæ.

Τρωθῶ, vulneratur, 3. sing. a. 1. sub. pass. τρωθείς, a. 1. part. pass. verbi πεπρώσκω, f. πρώσω. p. τέτρωκα. a. 1. pass. ἐτρώθην.

Τρωΐα, ας, ἡ, Poëtic. pro Τρῳὰς, ἁδος, ἡ, Troja: &

Τρωΐαθεν, Poët. adv. pro Τρωϊάθεν, & Ion. Τρωΐηθεν, ex urbe Troja.

Τρωϊάδης,

Τρωΐαδ, Troï, dat. sing. à Τρώς, nomen prop.

Τρώκτης, ου, ὁ, comestor, vorator: expon. allutus, veterator. Th. τρώγω, comedo.

Τρωκτός, edulis, vescus; qui comedi potest, aut solet; ab eod. Th. τρώγω. f. τρῶξομαι, &c. V.

Τρώξαλλις, gryllus: à τρώγω.

Τρώξιμα, τα, ami tenelli, & qui à pecore arrodi possunt; apud Theophr. ab eod. cum præced. V.

Τρωξάρτυς, gen. Æol. à Τρωξάρτης -ου, ὁ, nomen prop. muris: ἀπὸ τοῦ τρώξαι ἄρτον, pane vorando.

Τρώξιμος, ου, ὁ, ἡ, edulis, maturus: à τράγω, comedo.

Τρῶξις, εως, ἡ, esus, vel rosio; verbale, ab eod. cum præced. V.

Τρωπάω, verto: à τρέπω, idem.

Τρωπάω, idem quod, præced. τρωπάω, (pro quo etiam dicitur Poëtice, τρωπάσκω,) converto, &c. V.

Τρῶσιν, vulneravit, 3. sing. a. 1. ind. act. Ion. verbi τιτρώσκω, f. τρώσω.

Τρῶσις, εως, ἡ, vulneratio; sed exp. &, vulnus, ictus; verbale, à τιτρώσκω, pro quo etiam dicitur τρώσκω, f. τρώσω; tanquam à τρόα, vel τρόω, seu τρώ, cutem perfodio, &c. V.

Τρώσω, vulnerabo, f. 1. ejusd. verbi.

Τρωτός, læsus, vulneratus, seu qui vulnerari, vel, lædi potest; verbale, ab eod. Th. τιτρώσκω, V.

Τράωμα, ατος, τό, Ion. pro τρῶμα, vulnus; quod V.

Τροχαία, Poët. pro τροχία, idem quod τροχὸς, curro, f. δρῖξω.

Τρύω, vel τρόω, seu τρῶ, (quod Eust. per Syne. ex τείρω, dicit factum;) idem quod, τιτρώσκω, f. τρώσω, vulnero; item, lædo, damnum infero; in quâ præcip. è signif. τράω, dicitur; ut, Od. φ. δὶν ὅτι τρύει μιλτοδόκε, &c. V.

Τρῶας, & τρωάς, Dor. gen. pl. à Τρώς, Τρωός, Troianus: dat. pl. Τρωσίν.

Τύ, Dor. pro σύ, TU, vel pro σέ. τύνα, Dor. pro σύν, TU.

Τυγχάζω, idem quod, & pro seq. Th. τυγχάνω, assequor, attingo; unde, τυγχάζεσθαι, Hesych. exp. τυγχάζεσθαι, &c. V.

ΤΥΓΧΑ'ΝΩ, εις, ει, sum, compos fio, assequor, cum gen. & cum acc. Pind. τυγχάνει, contigit, evenit. f. τεύξομαι, (qu. à τεύχω, paro:) a. 2. ἔτυχον, ες, ε, a. 2. opt. act. τύχοιμι, οις, οι, a. 2. sub. τύχω, ῃς, ῃ. & in 3. pl. τύχωσι. a. 2. part act. τυχών, ῶσα, ὸν, vulgaris, e: perf. ind. act. τέτυχα, ας, ε, & τετύγηκα, qu. à τυχίω. Hinc τύχη, ης, ἡ, fortuna: ἀτυχὴς, ἐς, ὁ, ἡ, infortunatus: δυσυχὴς, ἐς, ὁ, ἡ, idem: ἀτυχία, ας, ἡ, infortunium, fortuna adversa: δυσυχία, ας, ἡ, idem: εὐτυχὴς, ἐς, ὁ, ἡ, fortunatus, felix: εὐτυχία, ας, ἡ, felicitas, fortuna secunda: εὔτυχῶ, sum felix.

Τυδείδαι, & Τυδείδης, gen. Ion. à Τυδείδης, ου, ὁ, TYDIDES, nomen prop.

Τυκίζειν, ης, ἡ, tribula, ἡ ἁλοῶσιν, Eustath. à τύκω, paro.

Τυκίζω, scalpo, polio: à τύκος, quod vide.

Τύμον, sive τύχον, ου, τὸ, idem quod, seq. τύκος sive τύχος, ferreum instrumentum quo architecti & lapicidæ utuntur in polliendis lapidibus; item, τύκημα, ατος, τὸ, id quod τῷ τύκῳ, constructum & paratum est; ut, apud Eur. in Troad. Ilium vocatur κανόνων τύκημα φοίβου, cujus mœnia regula & τύκῳ Apollinis extructa erant; verbale à præced. τυκίζα seu τυχίζω, polio, seu paro τῷ τύκῳ, &c. V.

Τύκος, ου, ὁ, & τύχος, instrumentum, quo fabricantur; nimirum lapides scalpuntur: à τεύχω, fabricor.

Τυκτὸ, Persicè, nomen cœnæ.

Τυκτὸς, ὴ, factus: à τεύχω, fabricor.

Τύκω, paro: tanqu. τίκω. Vide τεύχω.

Τύλα, ἡ, idem quod seq. τύλη, ἡ, callum; cuti in aliqua parte corporis obdurata ex labore, vel operè; item, clavus ligneus; sed exp. &, cameli, à spina dorsi incipiens summa pellis; item, culcitra, lodix; item, stragulum, &c. V. Atque inde, τυλεία, ας, ἡ, τυλία, ἡ, & τύλιον; culcitra, Poll. l. 10. c. 8. ex Sophoclis Iole, λιτόρραφοι τυλεῖαι, culcitræ consutæ ex panno lineo, vel filis lineis; omnia, à Th. τύλη, ης, ὁ, V.

Τύλη, ης, ἡ, callus; culcitra: à τύλος, idem.

Τύλιμα, crumena pellicea; quia ibi aliquid τυλίσσεται.

Τυλίσσω, vel σω, involvo, perscrutor: ex τύλη, lodix, culcitra. Th. τύλος.

Τυλόεις, callosus, Nicand. à seq. Th. τύλος, ου, ὁ, V. Item, τυλοώδης, idem; vel, callum referens, calli formam habens: ex τύλος, ὁ, & εἶδος, τὸ, V. Sic & τυλοφόντης, qui culcitras texit, culcitrarum & lodicum artifex: ex τύλος, ὁ, & ὑφάντης, ου, ὁ, &c. V.

ΤΥ'ΛΟΣ, ου, ὁ, callus, seu callum; item clavus ligneus: qu. à ξύλον.

Τυλόω, ώσω, callosum reddo: perf. pass. τετύλωμαι: à τύλωμαι, à τύλος, callus.

Τυλώδης, ες, ὁ ἡ, callosus, Plut. idem quod, τυλόεις; & ab eod. V. Item, τύλωμα, τὸ, idem quod, Th. τύλος, ὁ, V. Sed exp. etiam pars pedis inferior; calcaneus, seu vola, vel, planta pedis, Poll. l. 2. Item, τύλωσις, εως, ἡ, ipsa actio callum obducendi, vel occalleſcendi; medicis sic dicitur magna & inveterata palpebrarum asperitas, quæ jam callum contraxit; item, τυλωτὰ ῥόπαλα, clavæ præferratæ; omnia verbalia, à præced. τυλόω, callum obduco, in pass. τυλόομαι, callosus & durus fio, obcalleſco; à Them. τύλος, ὁ, &c. V.

Τυμβάς, άδος, ἡ, venefica, quæ circa τύμβους, versatur, & mortuos mutilat, ἀκεσπερίζει.

Τυμβαῦλαι, dicitur ὁ ὅλη τύμβια μέλη ὠιλάζη; hos τυμβαύλας, Latini siticines vocant; scribit enim Nonius, siticines dici, qui apud funeratos & sepultos, i. e. jam situs, canere soliti erant, honoris causâ, cantus lamentabiles: ex τύμβος, ὁ, & ἀυλὲς, ὁ, &c. V.

Τυμβεῖα ἀυδὴ, dicitur vox seu sermo sepulchralis, Nonn. Item, τυμβεία, ἡ, cunctatio, inhumatio, sic &, τυμβείσις, ως, ὁ, sepulchralis; ut, λᾶας τυμβείσιος, i. e. μνηματίτης, Suid. ex Epigr. Item, τυμβεῖον, busto infero, tumulo, sepio; unde verbale, τυμβεῖμαι, id quod busto infertur, cadaver: omnia, à seq. Them. τύμβος, V.

Τυμβίκης, aptarus & conditus monumento: ex τύμβος, ὁ, & ἄρω, apto; cujus comp. varia desinunt in ικης, &c. V. item, τυμβογέρων, senex capularis, sicicernium; idem qui, ὁ γέρων τύμβος; nam Euryp. in med. γέροντα τύμβου, dixit capularem senem, & propediem busto inferendum, &c. V.

ΤΥ'ΜΒΟΣ, ου, & Dor. τύμβως, ὁ, bustum, sepulchrum, tumulus: qu. à τύφω, uro, cadavera quippe olim cremabantur: hinc Angl. a Tomb.

Τυμβοχόη, tumulus: à τυμβοχοέω, tumulum struo, sepelio: quod à τύμβος, & χοάω seu χέω, terrâ aggestâ exstruo.

Τυμβώρυχος, qui busta eruit, spoliator mortuorum; unde, τυμβωρυχία, busta eruo; busta fodiendo aperio, ut sepulchra depræder: ex τύμβος, ὁ, & ὀρύσσω, seu ῥήσω, præt. ὤρυχα; unde, composita ejus pleruntque sunt cum α, &c. V.

Τύμμα, ατος, τὸ, Poët. pro πλητὸ, ἡ, ictus, vulnus, plaga: à τύπτω, verbero.

Τυμμὴ, ἡ, idem quod præced. τύμμα, & ab eod. id V.

Τυμπανίζω, TYMPANIZO, distendo, fustigo, flagello, tympanum pulso, f. ίσω, p. τετυμπάνικα. perf. pass. τετυμπάνισμαι. a. 1. pass. ἐτυμπανίσθην, ης, η, à seq.

Τύμπανον, ου, τὸ, pro τύπανον, TYMPANUM, instrumentum quod bacillis percutitur: item fustis; à τύπτω, verbero.

Τυμπάνιον, ου, τὸ, parvum tympanum; est diminut. à præced. τύμπανον, τὸ, V. Item, τυμπανισμὸς, tympani pulsatio; & τυμπανιστὴς, qui tympanum pulsat: unde, fœm. τυμπανίστρια, quæ tympanum pulsat, tympanistria; verbalia, à præced. τυμπανίζω, fustibus cædo: unde, in Ep. ad Heb. c. 11. ἐτυμπανίσθησαν, quidam exp. fustibus cæsi sunt; item, tympanum tundo, &c. V. Item, τυμπανίας, ου, ὁ, & τυμπανίτης; ut &, τυμπανώδης, ες, ὁ, dicitur hydrops quidam, quòd eo venter ita tendatur ut tympanum; & ita tentus pulsatusque, tympano similem reddat sonum; Sic & τυμπανώδης, tympano similis, tympanum referens; utrumque à præced. τύμπανον, τὸ; V.

Τυμπανοφορέομαι, tympanum fero, seu porto; Athen. l. 12. ex τύμπανον, τὸ, & φορέω; V.

Τυῖν, tu, pro Dor. τυ; & hoc pro σὺ, tu. Sic ἰγὼν, pro ἐγώ.

ΤΥ'ΝΟΣ, vel πυῖνος, ου, parvus.

Τυπάττω, & Att. τυττω, parvillus, tantillus: à præced.

Τυπαλίζω, f. άσω, lutum calco, luto aspergo; blatero: à

ΤΥ'ΠΑΛΟΣ, ου, ὁ, lutum, tumultus.

Τυπαλίδης, ου, ὁ, ἡ, lutosus à præced. τυπάλη, ὁ; V.

Τύξις, ἡ, ipsa actio parandi aliquid, & extrahendi, extructio; idem quod, & pro πλίξις, à Them. τεύχω, f. ξω, &c. Vide.

Τυπαίζω, percutio, tundo; idem quod, & à Them. τύπω, unde τυπὶ, ἡ, &c. Vide.

Τύπανον, ου, τὸ, idem ac τύμπανον; quod vide.

Τυπάς, άδος, ἡ, malleus; Plut. à τυπὶ, ἡ; V.

Τυπεὶς, percussus, a. 2. part. pass. à τύπω, verbero.

Τυπτὸς, ὴ, ὁ, percussio, verberatio, peculiariter ea, quâ in luctu & mœrore quidam pectora tundunt & pulsant, quidam caput & fœmur percutiunt, plangus, plangor, est à τύπω, idem quod τυπαίζω, & Themat. τύπω: quæ vide.

Τυπὶ, ῆς, ἡ, percussio, ictus; dativ. pl. Ion. τυπῆσι ab a. 2. verbi τύπω, percutio.

Τύπης, ου, ὁ, percussor, à præced. τυπὶ, ἡ; V. Item Τυπίας, ου, ὁ, qui ictibus, aut malleo ductus est, ductilis; ut τυπίαις χάλυψ; apud Poll. l. 7. à τυπὶ, ἡ; sive τύπης, ου; quæ vide. Item Τυπὶς, ίδος; idem quod τυπὰς, άδος, & ab eod. id vide.

Τυπικὸς, TYPICUS, figuratus; & inde τυπικῶς, typicè: à seq.

Τύπος, ου, ὁ, nota, figura quælibet, seu effigies, signum percussione factum: TYPUS, exemplar: à τύπτω; quod vide.

Τυπόω, ῶ, f. ώσω, informo, figuro, signum imprimo: à præced.

Τυπτίω, cædo, verbero, pulso; idem quod, & à Them. τύπτω; V.

Τυπτήσῃς, verberabis, Att. pro τύψῃς, 2. sing. f. 1. act. verbi τύπτω, f. ψω, tang. à τυπτίω.

Τύπτομαι, Dor. pro τύπτομαι, 1. pl. præs. ind. act. Sic τυπτόμεσθα, pro τυπτόμεθα, 1. pl. ind. pass.

Τυπτόντων, verberent, Att. pro τυπτόντων, nam gen. pl. part. præs. act. usurpant pro 3. pl. imperat. præs. verbi τύπτω, verbero.

Τυπτόω, verbero, pulso, tundo: imperf. ἐτυπτόον, f. ώω, p. τέτυφα, a. 1. ἔτυψα, a. 2. ἔτυπον, præs. pass. τύπτομαι, cædor, vapulo: p. m. τέτυπα, ας, ε. Hinc τύπος, ου, ὁ, vestigium, nota, figura, simulacrum, τυπόω, informo, figuro: τύπανον, ου, τὸ, baculus: τύμπανον, ου, τὸ, fustis; Item tympanum: τυμπανίζω, fustibus cædo: ζηλότυπος, invidus, qui alii invidet ejusdem amoris societatem: ζηλοτυπία, invidentia, qua rivalem in amore mulieris pati non possumus: ἀρχέτυπον, exemplar primigenium: ἀνθρώτυπον, idem.

Τύπτω, dativ. singul. à τύπτος; quod vide.

Τυπώδης, ες, ὁ ἡ, non exactus; rudi delcriptione comprehensus; ut τυπώδης μάθησις, erassior doctrina; unde adv. τυπωδῶς, pro crassiore Minerva; sed exp. on. & expresse, graphicè à τύπτω, ὁ, vestigium & nota percutiendo, seu pulsando, aut quolibet modo impressa: Item exemplum quod imitamur; Lat. forma, formula: Item descriptio minus exacta & quæ fit rudiore Minervâ; unde in dat. τύπῳ, exp. pingui Minerva, crasso modo; incerdum & summatim, paucis, &c. V.

Τυπωθέντες, nom. pl. a. 1. part. pass. verbi τυπόω, figuram pono, f. ώσω. Them. τύπω.

Τύπωμα, ατος, τὸ, idem ac τύπτωμα, à τυπόω. Th. τύπω.

Τύπωσις, figuratio, formatio, expressio, & τυπωτὸς, informatus, expressus, effictus, verbalia à τυπόω; q. v.

Τυραννεῖον, τὸ, domus, seu domicilium tyranni, à τύραννος, ου; V.

Τυρανθεύοντων, gen. pl. particip. præsent. à

Τυραννεύω, regno, impero, f. ευσω. Them. τύραννος, rex.

Τυραννίω, idem quod τυραννεύω; quod vide.

Τυραννία, ἡ, tyrannis, tyrannicus dominatus; unde τυραννίδω, tyrannidem affecto; à Them. τύραννος; V. Item Τυραννητεῖν, cupio τυραννεῖν, tyrannidem & imperium affecto, à τυραννέω, idem quod τυραννεύω, præceo. sum τύραννος; & in malam partem, tyrannidem exerceo, tyrannum ago, &c. Vide.

Τυραννίδας, acc. pl. à τυραννὶς, ίδος, ἡ, tyrannis. Them. τύραννος.

Τυραννίζω, cum tyrannis facio, tyranno faveo, ito à partibus tyranni; à Them. τύραννος, ὁ; V.

Τυραννικὸς, ὴ, TYRANNICUS; dominandi peritus; à τύραννος.

Τυραννικῶς, tyrannice, adv. à præced.

Τυραννικωτάτῳ, superl. à τυραννικὸς; quod V.

Τυραννὶς, ίδος, ἡ, TYRANNIS; imperium: à τύραννος.

Τυραννοκτονίω, ῶ, tyrannum occido, seu interficio: unde τυραννοκτονία, tyrannorum, seu tyranni occisio, aut cædes, tyrannicidium; Plut. utrumque à seq. τυραννοκτόνος, tyranni occisor, seu interfector, &c. V.

Τυραννοκτόνος, ὁ, ὁ, tyrannicida: à τύραννος, tyrannus, & κτείνω, occido, p. m. ἔκτονα.

ΤΥ'ΡΑΝΝΟΣ, ου, ὁ, ἡ, TYRANNUS, rex, princeps. Est & nomen viri, & avis; Item adjectivè pro τυραννικὸς. Hinc τυραννὶς, ίδος, ἡ, tyrannis: τυραννεύω, regno, impero.

Τυρβάζομαι, satago, perstrepo, turbor: &

Τυρβάζω, turbas do, tumultuor, f. άσω, p. τετύρβακα, à τύρβη, ης, ἡ, Att. pro σύρβη, tumultus, turba.

Τυρβασία, ἡ, dicebatur saltatio dithyrambica; Poll. 4. 14. est verbale à præced. τυρβάζω, tumultum excito: ut apud Plut. ex Soph πάντα τυρβάζει κακὰ, tumultuando quævis excitat mala, &c. V.

Τύρβη, ης, ἡ, TURBA, vita voluptuariorum: Att. dicitur pro σύρβη, vel à Σίβυρτος.

Τυρεία, ἡ, & τύρωσις, εως, ἡ, lactis coagulatio, & in caseum densatio, confectio casei: Item τύρωμα, τὸ, lac coagulatum & condensatum, sed lacticinium; verbalia à τυρόω, in caseum cogo & denso: Item agito, turbo, commisceo; sed expon. & machinor, struo, fabricor: Item Τύρωμα, ατος, τὸ, caseolus, diminut. à Them. τυρὸς, ὁ; V.

Τυρία, ας, ἡ, pro Europa.

Τυρόκολλον, τὸ, id in quod conjiciuntur casei, fiscelli; ex τυρὸς, ὁ, & βολὴ, ἡ; seu βόλος, ὁ, &c. V. Item Τύρογλα, ατος, τὸ, ferum, ex τυρὸς, ὁ, & γάλα, τὸ, &c. V.

Τυρὸς, ου, ὁ, vide in τυρὸς.

Τυρόκνη, ης, ἡ, & τυρόκνηστις, εως, ἡ, radula, seu cultellus quo caseus raditur; ex τυρὸς, ὁ, & κνάω; V. Item Τυροκνημεῖον, ου, τὸ, locus in quo curantur ea quæ ad caseum pertinent, taberna casearia; ex τυρὸς, ὁ, & κομίω, ῶ; V. Τυροκόσκινον, ου, τὸ, caseus cretus in cerniculo; ut quidam interp. apud Athen. l. 14. alii cribrum quo caseus cernitur; ex τυρὸς, ὁ, & κόσκινον, τὸ, &c. V. Τυρόπολις, dorsum ex caseo factum habens; apud Aristoph. ὡσεφεκτικῶς dicitur ἀντὶ τῶν πλακοῦς ὁ ἔχων τυρόν; ex τυρὸς, & νέω, ὁ; V. Item Τυροπώλης, caseorum venditor; ex τυρὸς, ὁ, & πωλίω, unde πώλης, ὁ, &c. V.

ΤΥ'ΡΟΣ, ου, ὁ, caseus: qu. à τείρω, ficco: est enim lac siccatum. Hinc τυρώδης, caseosus, ut & τυρόεις, εντος, idem.

Τύρος, ου, ἡ, nomen urbis: Syr. rupes.

Τυρογλύφος, ου, ὁ, nomen muris: ex τυρὸς, caseus, & γλύφω, cavo, excavo. Th. γλάφω, idem.

Τυροφορεῖον, asser in casearia taberna, dispositos caseos sustinens; Poll. 1. 12. ex τυρὸς, & φορεῖον, τὸ; V.

Τυρόω, ῶ, coagulo, & cogo in caseum: Item agito, turbo, commisceo; sicut lac rudiculi agitatur dum condensatur; Athen l. 7. in pass. τυρόομαι, dicitur lac quum in caseum condensatur; à Them. τυρὸς, ὁ; V.

Τυρσηνοῖσιν, Tyrrhenis, dat. pl. nomen populi.

ΤΥ'ΡΣΙΣ, ιος, ἡ, TURSIS, propugnaculum: ab Heb. תרס.

Τύρσος, idem quod præced. τύρσις, turris; ea præsertim quæ est in mœnibus, dicta à Tyrrhenis ipsorum inventoribus; sed expon. etiam, ambitus muri, & pro munitionibus aut ambitu urbis sumi tradit Bud. &c. V.

Τυρχὴ, ῆς, ἡ, FURCA, quæ & ὄρχη.

Τυρὼ, Doric. pro τυρῶ, casei, gen. à τόρος.

Τυρόδης, ες Ion. ὁ ἡ ἡ, caseosus; seu qui è caseorum genere est; à Them. τυρός, ὁ; vide.

Τύσσω, supplico, Hesych. puto pro πτύσσω, ut sit plicat manus, vel genua.

Τυτθός, ἡ, ὁν, vel ὁ ἡ ἡ, τυττός, parvus: τυττὸν, paululùm, adv. τυττοῦσιον, valde parum: à πτῦτος, mamma, ι in υ, mutato.

Τυφαιός, idem quod seq. τυφώεις, gigas Typhon; unde etiam τυφαόνιος, Typhonius, seu Typhonius; ut τυφαόνια πίτρα; à Them. Τύφως, V.

Τυφάνεα, acc. sing. à

Τυφάνη, ης Ion. ὁ, nomen propr. viri. Hinc τυφανίνη, nomen propr. loci.

Τυφεδανός, ᾶ, ὁ, senis est Epitheton, decrepiti nimirum & cujus cadaver propediem sit cremandum, est à τυφεδών, ὀνος, ἡ, accensio, inflammatio, ι stio; Suid. a Them. τύφω; V. Item Τυφεῖν, expon. πῦρ ἅπτειν, ignem accendere; ab eod. Th. τύφω.

Τύφη, idem quod τίφη.

Τύφη, ης, ἡ, præced. typha, est potius herba palustris; nam apud Theophr. Hist. Pl. l. 11, numeratur inter enodes, palustresque plantas, unà cum ῥοΐτης, & κύπειρος, & typher panniculam quam fert in summitate, ἀνθήλιν, vocat Dioſc. l. 3. c. περὶ τύφης, reduci tamen potest ad Them. τίφη; quod vide.

Τυφήρης, videtur accipi pro ardens, vel fumans, in disticho apud Suidam; ubi sic legitur, κείτε τυφήρεα λύχνα; ipse tamen ibi τυφαντικὰ exponit; à Th. τύφω; V.

Τυφθείμεν, εἶτε, εἶσι, verberati essemus, per Syncop. pro τυφθείημεν, εἶητε, εἴησαν, 1. pl. a. 1. optat. passiv. verbi τύπτω.

Τύφλη, nomen piscis; apud Athen. l. ζ. Item Τυφλίνοι, dicuntur serpentes cæci, quibusdam cæciliæ, & in sing. τυφλῖνος, ου, ὁ, expon cæcilia, serpentis genus, quod oculis captum creditur, & dicitur etiam, τυφλίας ἡ πυφλὶς; Hesych. Omnia à Themat. τυφλὸς, ὁ; vide.

Τυφλοπλασίου, ᾶ, cæcum fingo; unde apud Suid. & in lexico quodam veteri, τυφλοπλασεῖται, i. e. τυφλὸς πλάττει; ex τυφλὸς, & πλάσσω, unde πλάστης, ου, ὁ, &c. V. Item τυφλόπους πᾶς, improprie dicitur apud Euryp. in Phæn. i. e. pes hominis cæci; ex τυφλὸς, & πᾶς, &c. V.

ΤΥΦΛΟΣ, ή, cæcus.

Τυφλὸς, præced. oculis captus, orbus luminibus; apud Plut. dicitur de fortuna: Item, interdum expon. qui non videtur, vix apparens, obscurus; ut τυφλὴ πίδαξ, fons non apparens: Item surdus, i. e. κωφὸς; Hesych.

Τυφλόστομα, τὸ, cæcum os, seu ostium; Euſt. ex τυφλὸς, ὁ; & στόμα, τὸ, &c. vide.

Τυφλότης, τητος, ἡ, cæcitas: à præced.

Τυφλέτταμ, cæcutit, 3. sing. præs. pass. à τυφλόω; q. v.

Τυφλοφέρης, præced. est q. d. cæcum ferens, unde τυφλοφόροι, vocantur pastores peras portantes, per metalepsin pro πηρώσαντες, nam πήρης, cæcum significat, at πήρα, peram, &c. V.

Τυφλόω, excæco: f. ώσω, p. πετύφλωκα, ας, ε. a. 1. ἐτύφλωσα, ας, ι. à τυφλὸς.

Τυφλώδης, qui mutus sedet, & velut attonitus, & sic quasi captus oculis, ut & reliquis sensibus; ut Gal. apud Hippocr. expon. Item τύφλωσις, εως, ἡ, excæcatio, seu obcæcatio; sed expon. & cæcitas; utrumque à τυφλόω, oculis privo; unde in pass. τυφλώμαι, obcæcor, oculis privor; undè apud Plat. in Tim. τῶν τυφλωθέντων expon. his orbatus & Metaph. apud Pind. in Olymp. ἢ ἢ μόνητον τετύφλαι φρένα, futura non cernunt mentes: Item dicitur etiam vox τυφλῶσθαι, i. e. obscurari; Plut. Symp. 8. &c. V.

Τυφλόω, cæcus sum, cæcutio: à τυφλὸς, cæcus.

Τυφλώψ, cæcus, i. e. ὁ τυφλὸς τὸν ὄπα, cæcutiens oculis, & apud Nic. in Ther. τυφλώπες, sunt serpentes quidam, qui alias etiam dicuntur, τυφλῖνοι, ex τυφλὸς, ὁ, &c. ὤψ, ὠπὸς, ὁ, &c. V.

Τυφογέρων, fastuosus senex; ex τύφος, ὁ, & γέρων, ὁ, &c. V. Affertur tamen & aliud etymon; nimirum τυφογέροντας, & τυφεδάνας γέροντας, dici quoniam brevi τυφθήσονται, i. e. cremabuntur rogo injecti; senes scil. capulares, quamobrem à Suida etiam expenitur ἐφαπτόμενον, ut suprà, τυμβογέροντες, nominantur etiam decrepiti senes, &c. V. Item Τυφομανία, insolentia & fastus cum furore, seu furor cum insolentia & fastu conjunctus; Plut. sed scribitur & τυφομανίη, & dicitur morbus esse à phrenesi, & veterno mixtus; & legitur etiam τυφλομανία, pro eodem; ex τύφος, vel τυφλὸς, & μανία, ἡ, &c. vide.

Τύφος, ε, ὁ, fumus; res inanis fumo similis; fumosa arrogantia. Themat. τύφω.

Τύφος, præced. jactantia, ostentatio, fastus, insolentia, scribitur & τῦφος, & expon. etiam, stupor attonitus; apud Hippocr. &c. V.

Τυφόω, fumo infesto: Item effero, insolentem reddo: f. ώσω, p. τετύφωκα, præs. pass. τυφόομαι, ώμαι, inflor, turgeo: perfect. pass. τετύφωμαι, σαι, ται, perf. part. τετυφωμένος, η, ον, inflatus, a, um; 2. 1. ind. pass. ἐτυφώθην, ης, η, a. 1. part. pass. τυφωθεὶς, ἐντος, tumefactus: à τύφος, ε, ὁ, fumus, fastus. Th. τύφω, fumum excito.

ΤΥΦΩ, fumum excito, inflammo: f. θύψω. p. τέθυφα. 2. 1. ἔθυψα, præs. pass. τύφομαι, fumigo, fumum edo. Hinc τύφος, seu τῦφος, fumus; Item ostentatio: τυφόω, fumo infesto, &c.

Τυφώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, decrepitus & capularis: Etymologo est, ὁ ἡλικίαν ἔχων τῷ τύφῳ, eo proximus ætatis, ut propediem cremandus sit: Item apud Medicos, τυφώδης πυρετὸς, dicitur febris quædam continua & ardens; apud Gal. & Aër. à τύφος, ὁ; vel Them. τύφω, &c. V.

Τυφωθεὶς, gen. sing. & τυφωθέντος, dativ. à τυφωθὲς, nomen gigantis: &

Τυφὼν, ῶνος, TYPHON, nomen gigantis, qui & Typhœus dicitur: Item turbo, procella. Th. τύφω.

Τυφωνία, ἡ, genus delirii cum furore mixtum; i. e. furiosus deliriusque lethargus, aut lethargicus furor & delirium; à Th. τύφω, unde τύφων, ὁ, stupor attonitus, &c. V.

Τυφωνικὸς, ἡ, ὸν, turbulentus, a, um; quod à τυφὼν, ῶνος, ὁ, ventus procellosus, turbo, vortex. Th. τύφω.

Τυφὼς, ῶ, ὁ, pro τυφὼν, ῶνος, ὁ, Typhœus centiceps.

Τύχα, ας, ἡ, Dor. pro τύχη, ης, ἡ, fortuna, gratia, favor.

Τυχαῖος, fortuitus, & in neut. pl. τὰ τυχαῖα, fortuita, quæ forte accidunt, casus fortuiti; à τύχη, ης, ἡ; V.

Τύχαις, dativ. plur. à τύχη, ης, ἡ, fortuna. Th. τυγχάνω, sum, contingo: f. τεύξομαι. 2. 2. ἔτυχον.

Τύχε, Ion. pro ἔτυχε, 3. sing. a. 2. verbi τυγχάνω: vide. in τύχαις.

Τυχέειν, Poët. pro τυχεῖν, nancisci, a. 2. inf. act. verbi τυγχάνω, adipiscor. a. 2. ἔτυχον.

Τυχεῖν, a. 2. inf. act. verbi ejusd.

Τυχέω, consequor, nancisco, contingo; idem quod, & à Them. τυγχάνω; quod vide.

Τύχη, ης, ἡ, fortuna, eventus: acc. pl. τύχας. Est & τύχη, ης, ἡ, nominat. pro riè mulieris: à τυγχάνω, contingo.

Τύχῃ, (in dat. adverbialiter à præced. τύχη;) Item ὑπὸ τύχης, & διὰ τύχην & κατὰ τύχην, dicuntur pro forte fortuna, fortuito casu, &c. Omnia adverbialiter, à τύχη, ης, ἡ; V.

Τυχέων, gen. pl. à

Τυχηρὸς, ὰ, ὸν, fortuitus, a, um: quod à τύχη, fortuna. Them. τυγχάνω sum, contingo.

Τυχηρὸς, fortuitò; Item fortunatè, feliciter, est adv. à præcedent. τυχηρὸς, quod expon. etiam, fortunatus, felix, &c. V. Item Τυχικὸς, dicitur etiam pro eod. fortuito; itidem à τύχη, ης, ἡ; V. Τυχίζω; vide suprà, τυκίζω.

Τυχὴς, assecutus eris, 2. sing. a. 2. sub. act. verbi ejusd.

Τυχήσω, f. 1. qu. à τοχέω, idem quod τυγχάνω, assequor: hinc τυχήσας, &c. ὁν, a. 1. part. act.

Τυχθεὶς, ἐντος, a. 1. part. pass. verbi τύπτω, fabricor: perf. pass. τέτυγμαι, a. 1. pass. ἐτύχθην.

Τυχικὸς, ἡ, ὸν, nomen viri: Gr. fortunatus; à τύχη, fortuna.

Τύχοι, cum particula εἰ, pro verbi gratiâ ut puta, exempli causâ; ut 1 Ep. ad Corinth. c. 14. & c. 15. ubi tamen interpr. vertit, pro ut inciderit; i. e. κατὰ τύχην; alia etiam est phrasis ἂν ἄτω τύχῃ, si res ita ferat, si ita accident, &c. V. seq. τύχομι, &c.

Τύχομι, assequi potero, aorist. 2, optat. verbi τυγχάνω, fut. τοθήσομαι, a. 2. ἔτυχον.

Τυχοῖσα, ας, ἡ, Dor. pro τυχοῦσα, adepta, aorist. 2. part. activ. fœmin. gen. à τυγχάνω;

à τυγχάνω; quod vide.

Τυχὼν, forsitan, fortuitò, adv. à τυχὼν, a. 2. part. verbi τυγχάνω, in neut. gen. τύχον.

Τυχόντι, ei qui obviam fuerit, dat. sing. a. 2. part. activ. verbi τυγχάνω, a. 2. ἔτυχον.

Τυχόντες, pro ut contingit, seu contigerit; quolibet modo, utrumque est adv. à præced. τυχὼν; q. v.

Τυχὼν, ὁντος, consecutus: Item obvius, vulgaris; a. 2. particip. verbi ejusd.

Τύχωσι, 3. pl. a. 2. sub. activ. verbi ejusdem.

Τύψας, Æol. pro τύψας, a. 1. part. act. verbi τύπτω.

Τυφάντων, verberent, Att. pro τυψάτωσαν, 3. pl. a. 1. imperat. act. verbi τύπτω, f. ψω.

Τυφλὴν, sordes in auribus, Hesych. Sed aliter est κυφλὴν.

Τύφω, percussit, Ion. pro ἔτυψε, 3. sing. a. 1. ind. verbi τύπτω, verbero, fut. ψω.

Τύψον, ατω, a. 1. imperat. act. &

Τυψῦνη, Dor. pro τύψωσι, 3. pl. f. 1. act. verbi τύπτω.

Τῳ, sine accentu, pro τινὶ, alicui: &

Τῶ, Dor. pro τῷ· sed

Τῶ, dualis est numeri: &

Τῷ, huic, dat. sing. ab ὁ, & pro ῳ, cui: πῷ πρόπῳ; quomodo? Exponitur etiam quare; ideircò, pro διὰ τοῦτο.

Τώγ', seu τώχ, hi, dual. num. ab ὁ, hic.

Τώγαλμα, ατος, Dor. pro τὸ ἄγαλμα, simulachrum.

Τώγκυρα, Dor. pro τὰ ἀγκύρια, hami.

ΤΩΘΑΖΩ, dicteriis incesso, irrideo, mordeo, f. άσω.

Τωθάσθησαν, Dor. pro τωθάζωσι, convitiis infectantes, part. præs. pl. num. f. g à τωθάζω; q. v.

Τωθασμὸς, ᾶ, ὁ, irrisio: &

Τωθασ͂ης, ᾶ, ὁ, irrisor, à perf. part. passiv. verbi τωθάζω, irrideo.

Τωθαστικὸς, irrisorius; unde adv. τωθαστικῶς, irrisorie, cum irrisione, à præced. τωθαστὴς, ὁ; V. Unde etiam τωθαστικὴ, ars irridendi & mordendi.

Τῶκα, i. e. ὥπως ἂν; Hom. Il. hoc modo, &c. à πῶς, dat. V.

Τῶλγε, Dor. pro τῷ ἄλγος, ab ἄλγος, εος, τὸ, dolor.

Τῶμπέχονον, Dor. pro τὸ ἀμπέχονον, idem quod ἀμπεχόνη, ἡ, vestitus: ab ἀμπέχω, pro ἀμφιέχω, circumdo. Them. ἴσχω, habeo.

Τῶ μοῖ, Dor. pro τῷ ἐμοῖ, mei.

Τῶν, ῆνος, ἡ, ἥδε gen. pl. ab ὁ, ἡ, τὸ, hic, hæc, hoc.

Τῶνδε, Dor. pro πρὸς ἄνδρα, antro.

Τῷ ὄντι, scilicet, certè, revera, planè, verè, indubitatò; ad verbum ex re ipsa; ut apud Plat. l. de rep. ὁ, πῷ ὄντι, ἀληθὴς ἄρχων, i. e. legitimus princeps; vide πῷ dat. & ὄν, ὄντος, τὸ, neut. ab ἐών, part. præs. dat. ab εἰμὶ; V.

Τῶρνον, Dor. pro τὸ ὄρνεον, avis. Them. ὄρνις, idem.

Τῶ πο τάπα, p. o τὸ ὑπὸ τάτε, postea.

Τώργείω, Dor. pro τῶ Ἀργείω, Argivi viri.

Τῶργεῖον, Doric. pro τὸ ἄργειον, aratrum.

Τωργαῖον, Ion. pro τὸ ἀρχαῖον, antiquitus, olim.

Τωργαῖον γένος, dicitur vetustum genus à præced. τωργαῖον; V.

Τὼς, sic pro ὧδε, per Aphæres. vel Dor. pro ὧς. Them. ὅσσε, hic. Vel πὼς, similiter, à πὸς, inusit. pro quo ὁ, in usu: πὼς, ὡς, tantum, quantum: & τὼς, Dor. pro ὧδ.

Τώστέα, Dor. pro τὰ ὀστέα, ossa.

Τώὐ' ὅπι χρὴ, Dor. & Poët. dictum, pro τὸ αὐτὸ ὅπι χρὴ, ad idem ministerium.

Τωϋτὶ, τωῦτῳ, & τωῦτὸ, pro τῷ αὐτῷ, τῷ αὐτῷ, & τὸ αὐτό.

Ταῦτο, Dor. pro τῷ αὐτῷ.

Υ.

YEst litera vigesima. In numeris est CCCC. Æolibus ponitur pro ο, ut ὄνυμι, pro ὄνομι, υ in ε, Dor. & Æol. mutantur: ut in Μοῖσα pro Μῶσα, &c.

Υ, olfacientis sonus. Adv. à spiritu naribus attracto fictum, quum quis odoratu aliquid se probare ostendit.

Υάγχη, ης, ἡ, angina porcina, anginæ species quâ sues corripi solent; est scil. angina quæ cum tumore exteriores faucium partes occupat, dicta sic, quod suum colla sæpius hac inflamatione afficiantur, quos ὑὰς, vocant Græci; ab ὗς, ὑός, & ἄγχω; V.

Υάδες, αἱ, suculæ, stellæ septem in cornibus tauri, quæ quum oriuntur aut occidunt, pluvias excitant; ab ὕω, pluo.

Υάδες, αἱ, dicuntur etiam Bacchæ, nutrices Bacchi, à quibus etiam Bacchus ipse denominatur. Thes, secundum quosdam; ab ὑὰς, ἀδ ος, ὁ, sucula, &c. vide.

Υαίνω, ης, ἡ, bellua; nomen quadrupedis, dict. à setis suillis in dorso; Item sucula, & HYÆNA piscis: ab ὗς, ὑός.

Ταινὶς, ίδ ος, ἡ, Hyænula, piscis, per diminutionem, dictus ab, vel idem cum ὕαινα, præced. id vide.

Ταχίζω, f. ίσω, pluo. Th. ὕω, idem.

Ταχινθία, festum in honorem Hyacinthi pueri: &

Ταχινθίζω, hyacinthum refero, vel imitor, hyacinthino sum colore; est ab ὑακινθὶς, scil. ὑδὶς; Athen. l. 4. via, seu platea hyacinthi; quales appellantur sic, seu forte fortunâ, seu ex instituto, ab Hyacintho aliquo vel flore aut mercatura, lanificioque in hyacinthis; à Them. ὑάκινθος, ὁ; V.

Ταχίνθιν, ου, ον, HYACINTHINUS, a, um: ab

ΤΑ'ΚΙΝΘΟΣ, ου, ὁ, ἡ, HYACINTHUS: puer, flos, & gemma: Item lana aut fila hyacinthino colore imbuta; etiam nomen viri.

Ταχινθόεις, hyacinthino tinctus colore; ex ὑακίνθιν, præced. purpureus, vel subniger; in modum hyacinthi; & βάπτω· f. ψω, unde βαφὴ, ἡ, &c. V.

Ταχινθώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, hyacinthinus; i. e. hyacintho similis à præced. ὑάκινθος; V.

Τάλιξ, & contractè, ὑάλης, è vitro confectus, vitreus: Item ὑάλη, idem quod, & pro Them. ὕδιν; unde etiam ὑαλίζω, vitrum imitor colore & pelluciditate, in modum vitri sum pellucidus, &c. Sic & ὑάλεος ον, ὁ; vitreus, vitro similis; unde neut. ὑάλεον, Hesychio est λαμπρὸν, διαφανὲς, splendidum, pellucidum: itidem ab eod. Them. ὕδιν; V.

Τάλινος, ίνη, ον, vitreus, a, um: ab

ΤΑΛΟΣ, seu ὕδιν, ος, ὁ, ἡ, vitrum, crystallus.

Τδροειδὴς, ὁ ἡ ἡ, qui est vitri modo translucidus; ut ὑδροειδὴς χιτὼν, tunica oculi, quæ & κρυσταλοειδὴς, dicitur à Polluce; ex ὕδιν, ὁ, & εἶδος, τὸ, &c. Vide, Item Τδροπλάκης, & ὑδροπλάκης, artifex vitri coquendi, & conficiendi; ex ὕδιν, ὁ, & πίσσα, ἡ; Vide, Sic & Τδρουργὸς, & ὑαλουργὸς, qui vitra conficit, vitrarius; unde ὑδρουργεῖον, & ὑαλουργεῖον, officina vitraria; locus ubi vitra fiunt: ex ὕδιν, vel ὕαλος, & ἔργον, τὸ, &c. Vide.

Τὰς, ὰδ ος, ὁ, sucula, aut porcella; ut συὰς, ὰδ ος, suprà; ab ὗς, ὑός, idem quod, & pro σὺς, συὸς, &c. V.

Τδάζω, à Suid. expon. ἐμῶ, i. e. vomo; sed & de incurvatione dicitur, incurvo me quemadmodum vomentes solent; quoniam qui vomunt, ὑπὸ τ βίας κυρτοῦνται ἰσίσασιν, &c. est ab ὑδὸς, ὦ, ὁ, curvus, gibbosus, idem quod, & (abjecto, κ, mutatoque φ, in β,) pro κυφὸς, ὁ, incurvus; à Them. κύπτω, f. ψω, &c. V. at ὑδὸς, substantivè, dicitur de tubere in cameli dorso, apud Aristot. &c. V.

Τδάλυν, subvertere, Dor. seu Æol. Sync. pro ὑποδάλλειν, præs. inf. act. ab ὑπὸ, & βάλλω, jacio.

Τδαλος, vel potiùs Doricè, ὕδαλος, dicitur pro ὑποδάλλω, subjicio, &c. Vide.

ΤΒΑΗ, Hyble, hybla, mons & urbs in Siciliâ, quæ postea Megare vocitata; atque inde, ὑδλαῖον μέλι, pro melle optimo, quale fertur ab, & in Hybla fuisse perhibetur, propter thymi copiam.

Τδὸν, Dor. pro κυρτὸν, gibbosum.

Τδὸς, ὔ, curvus, inflexus, à κυφὸς. Hinc ὑδωτὸς, ὕδωμα, curvamen, tanquam ab ὕδρα, curvo.

Τδώλιος, Dor. pro Εὐδώλιος, Eubuli.

Τδρίζω, contumelia afficio, injurius sum, insolesco; f. ίσω, & Att. --ῶ, p. ὕδρικα, a. 1. ὕδρισα· a. 1. inf. act. ὑδρίσαι, perf. pass. ὕδρισμαι, σαι, ται, a. 1. pass. ὑδρίσθην, ης, η, a. 1. part. passiv. ὑδρισθὶς, ἐντος, contumelia affectus; f. 1. passiv. ὑδριθήσομαι, η, σται, Them. ὕδρις, contumelia.

Τδριπαθέω, ῶ, injuriam patior, injuriâ & contumeliâ afficior; ex seq. ὕβρις, εως, & πάσχω, ὁ, τὸ, &c. V.

Τυρρός, ὁ, caseosus; seu qui è caseorum genere est; à Them. τυρός, ὁ; vide.

Τύσσω, supplico, Hesych. puto pro πτύσσω, ut sit plicat manus, vel genua.

Τυτθός, ἡ, ὸν, vel ὁ, ἡ, τυτθόν, parvus: τυτθὸν, paululùm, adv. τυτθὸν ὅσον, valde parum: à πιτθὸς, mamma, ι in υ, mutato.

Τυφαιὸς, idem quod seq. τυφῶν, gigas Typhon; unde etiam τυφαόριος, Typhaonius, seu Typhonius; ut τυφαόρια πίδρα; à Them. Τύφων, V.

Τυφάνα, acc. sing. à

Τυφάν, ανος, ὁ, nomen propr. viri. Hinc τυφάνιον, nomen propr. loci.

Τυφεδανὲς, ἕ, ὁ, senis est Epitheton, decrepiti nimirum & cujus cadaver propediem sic cremandum, est à τυφεδὼν, ὀνος, ἡ, accensio, inflammatio, ustio; Suid. à Them. τύφω; V. Item Τυφεῖν, expon. πῦρ ἅπτειν, ignem accendere; ab eod. Th. τύφω.

Τύφη, idem quod τίφη.

Τύφη, ης, ἡ, præced. typha, est potius herba palustris; nam apud Theophr. Hist. Pl. l. 11. numeratur inter enodes, palustresque plantas, unà cum ῥοΐνος, & κύπειρος, & typher panniculam quam fert in summitate, ἀνθήλιον, vocat Dios. l. 3. c. περὶ τύφης, reduci tamen potest ad Them. τίφη; quod vide.

Τυφῆρες, videtur accipi pro ardens, vel fumans, in disticho apud Suidam; ubi sic legitur, κἠτὶ τυφῆρα λύχνον; ipse tamen ibi τυφανικὼν exponit; à Th. τύφω; V.

Τυφθείμην, εἶτα, εἶεν, verberati essemus, per Sync. pro τυφθειμεν, εἶητε, εἶησαν, 1. pl. a. 1. optat. passiv. verbi τύπτω.

Τύφλη, nomen piscis; apud Athen. l. 7. Item Τυφλίνοι, dicuntur serpentes cæci, quibusdam cæciliæ, & in sing. τυφλῖνος, ου, ὁ, expon cæcilia, serpentis genus, quod oculis captum creditur, & dicitur etiam, τυφλίας ἡ τυφλὸς; Hesych. Omnia à Themat. τυφλὸς, ὁ; vide.

Τυφλοπλαστέω, ῶ, cæcum fingo; unde apud Suid. & in lexico quodam veteri, τυφλοπλαστέσθαι, i. e. τυφλὸς πλάττειν; ex τυφλὸς, & πλάσσω, unde πλάστης, ὁ, &c. V. Item τυφλὸπους πῶς, improprie dicitur apud Euryp. in Phæn. i. e. pes hominis cæci; ex τυφλὸς, & πῶς, &c. V.

ΤΥΦΛΟΣ, ὴ, cæcus.

Τυφλὸς, præced. oculis captus, orbus luminibus; apud Plut. dicitur de fortuna: Item, interdum expon. qui non videtur, vix apparens, obscurus; ut τυφλὰ πίδαξ, fons non apparens: Item surdus, i. e. κωφὸς; Hesych.

Τυφλίσσομα, τὸ, cæcum os, seu ostium; Eust. ex τυφλὸς, ὁ; & σίμα, τὸ, &c. vide.

Τυφλότης, ητος, ἡ, cæcitas: à præced.

Τυφλῶσαι, cæcutii, 3. sing. præs. pass. à τυφλόω; q. v.

Τυφλοφόρος, peram gestans. Themat. φίερω.

Τυφλοφόρος, præced. est q. d. cæcum ferens, unde τυφλοφόροι, vocantur pastores peras portantes, per metalepsin pro πηρόσκοροι, nam πήρος, cæcum significat, at πήρα, peram, &c. V.

Τυφλὸν, excæco: f. ὁσω, p. τετύφλωκα, ας, ε. a. 1. ἐτύφλωσα, ας, ι. à τυφλὸς.

Τυφλώδης, qui mutus sedet, & velut attonitus, & sic quasi captus oculis, ut & reliquis sensibus; ut Gal. apud Hippocr. expon. Item τύφλωσις, εως, ἡ, excæcatio, seu obcæcatio; sed expon. & cæcitas; utrumque à τυφλόω, oculis privo; unde in pass. τυφλόομαι, obcæcor, oculis privor; unde apud Plat. in Tim. τῶν τυφλωθὲντων expon. his orbatus & Metaph. apud Pind. in Olymp. ἅτε ἢ μὴ γένηται τὸ φλαῦρον φανὲν, futura non cernunt mentes: Item dicitur etiam vox τυφλᾶσθαι, i. e. obscurari; Plut. Symp. 8. &c. V.

Τυφλώσσω, cæcus sum, cæcutio: à τυφλὸς, cæcus.

Τυφλωψ, cæcus, i. e. ὁ τυφλὸς τὸν ὄπα, cæcutiens oculis, & apud Nic. in Ther. τυφλὸπες, sunt serpentes quidam, qui alias etiam dicuntur, τυφλῖνοι, ex τυφλὸς, ὁ, &c. ὤψ, ωπὸς, ὁ, &c. V.

Τυφογέρων, fastuosus senex; ex τύφος, ὁ, & γέρων, ὁ, &c. V. Affertur tamen & aliud etymon; nimirum τυφογέροντας, & τυφεδανὲς γέροντας, dici quoniam brevi τυφθήσονται, i. e. cremabuntur rogo injecti; senes scil. capulares, quamobrem à Suida etiam exponitur ἐφαπτόμενον, ut suprà, τυμβογέροντες, nominantur etiam decrepiti senes, &c. V. Item Τυφομανία, insolentia & fastus cum furore, seu furor cum insolentia & fastu conjunctus; Plut. sed scribitur & τυφομανὶη, & dicitur morbus esse à phreneti, & veterno mixtus; & legitur etiam τυφλομανία, pro eodem; ex τύφος, vel τυφλὸς, & μανία, ἡ, &c. Vide.

Τύφος, ε, ὁ, fumus; res inanis fumo similis; fumosa arrogantia, Themat. τύφω.

Τύφος, præced. jactantia, ostentatio, fastus, insolentia, scribitur & τῦφος, & expon. etiam, stupor attonitus; apud Hippocr. &c. V.

Τυφόω, fumo infesto: Item effero, insolentem reddo: f. ώσω, p. τετύφωκα, præs. pass. τυφόομαι, ώμαι, infloror, turgeo: perfect. pass. τετύφωμαι, σαι, ται, perf. part. τετυφωμένος, η, ον, inflatus, a, um; a, 1. ind. pass. ἐτυφώθην, ης, η, a. 1. part. pass. τυφωθεὶς, ἐντος, tumefactus: à τύφος, ε, ὁ, fumus, fastus. Th. τύφω, fumum excito.

ΤΤΦΩ, fumum excito, inflammo: f. θύψω. p. τέθυφα. a. 1. ἐθυψα, præs. pass. τύφομαι, fumigo, fumum edo. Hinc τύφος, seu τῦφος, fumus; Item ostentatio: τυφὼς, fumo infesto, &c.

Τυφώδης, ους, ὁ, ἡ, decrepitus & capularis; Etymologo est, ὁ ἐλικίαν ἔχων τῷ τυφεδὼ, eo provectus ætatis, ut propediem cremandus sit: Item apud Medicos, τυφώδης πυρετὸς, dicitur febris quædam continua & ardens; apud Gal. & Aët. à τύφος, ὁ; vel Them. τύφω, &c. V.

Τυφωὶς, gen. sing. & τυφωΐ, dativ. à τυφωὶς, nomen gigantis: &

Τυφὼν, ῶνος, TYPHON, nomen gigantis, qui & Typhœus dicitur: Item turbo, procella. Th. τύφω.

Τυφωνία, ἡ, genus delirii cum furore mixtum; i. e. furiosus deliriusque lethargus, aut lethargicus furor & delirium; à Th. τύφω, unde τυφὼν, ὁ, stupor attonitus, &c. V.

Τυφωνικὸς, ἡ, ὸν, turbulentus, a, um; quod à τυφὼν, ῶνος, ὁ, ventus procellosus, turbo, vortex. Th. τύφω.

Τυφὼς, ῶ, ὁ, pro τυφὼν, ῶνος, ὁ, Typhœus centiceps.

Τύχα, ας, ἡ, Dor. pro τύχη, ης, ἡ, fortuna, gratia, favor.

Τυχαῖος, fortuitus, & in neut. pl. τὰ τυχαῖα, fortuita, quæ forte accidunt, casus fortuiti; à τύχη, ἡ; V.

Τύχαις, dativ. plur. à τύχη, ης, ἡ, fortuna. Th. τυχαίνω, sum, contingo: f. τεύξομαι. a. 2. ἔτυχον.

Τύχε, Ion. pro ἐτύχετο, 3. sing. a. 2. verbi τυγχάνω: vide, in τύχαις.

Τυχίεν, Poët. pro τυχεῖν, nancisci, a. 2. i. f. act. verbi τυγχάνω, adipiscor. a. 2. ἔτυχον.

Τυχεῖν, a. 2. inf. act. verbi ejusd.

Τυχίω, consequor, nancisco, contingo; idem quod, & à Them. τυγχάνω; quod vide.

Τύχη, ης, ἡ, fortuna, eventus: acc. pl. τύχας. Est & τύχη, ης, ἡ, nominat. pro riè mulieris; à τυγχάνω, contingo.

Τύχῃ, (in dat. adverbialiter à præced. τύχη;) Item ἀπὸ τύχης, & ἀπὸ τύχου & κατὰ τύχην, dicuntur pro forte fortuna, fortuito casu, &c. Omnia adverbialiter, à τύχη, ἡ; V.

Τυχεόων, gen. pl. à

Τυχεὸς, ὰς, ὸν, fortuitus, a, um: quod à τύχη, fortuna. Them. τυγχάνω, sum, contingo.

Τυχεῶς, fortuitò; Item fortunatè, felicitèr, est adv. à præcedent. τυχεὸς, quod expon. etiam, fortunatus, felix, &c. V. Item Τυχικὸς, dicitur etiam pro eod. fortuito; itidem à τύχη, ἡ; V. Τυχίζω; vide suprà, τυχίω.

Τυχὴς, assecutus eris, 2. sing. a. 2. sub. act. verbi ejusd.

Τυχήσω, f. 1. qu. à τοχέω, idem quod τυγχάνω, assequor: hinc τυχήσας, ατος, ε. 1. part. act.

Τυχθεὶς, ἐντος, a. 1. part. pass. verbi τύχω, fabricor: perf. pass. τέτυγμαι, 2. 1. pass. ἐτύχθην.

Τυχικὲς, ὲ, ὁ, nomen viri: Gr. fortunatus; à τύχη, fortuna.

Τύχοι, cum particula ei, pro verbi gratiâ ut puta, exempli causâ; ut 1 Ep. ad Corinth. c. 14. & c. 15. ubi tamen interpr. vertit, pro ut inciderit; i. e. κατὰς ἔτυχεν; alia etiam est phrasis οὐ ὥτω τύχῃ, si res ita ferat, si ita acciderit, &c. V. seq. τύχειμι, &c.

Τύχομι, assequi potero, aorist. 2, optat. verbi τυγχάνω, fut. τοθξομαι, a. 2. ἔτυχον.

Τυχοῖσα, ας, ἁ, Dor. pro τυχοῦσα, adepta, aorist. 2. part. activ. fœmin. gen. à τυγχάνω;

à τυγχάνω; quod vide.

Τυχὸν, forsitan, fortuitò, adv. à τυχὼν, a. 2. part. verbi τυγχάνω, in neut. gen. τύχον.

Τυχόντι, ei qui obviam fuerit, dat. sing. a. 2. part. activ. verbi τυγχάνω, a. 2. ἔτυχον.

Τυχόντες, pro ut contingit, seu contigerit; quolibet modo, utrumque est adv. à præced. τυχὼν; q. v.

Τυχὼν, όντος, consecutus: Item obvius, vulgaris; a. 2. particip. verbi ejusd.

Τύχωσι, 3. pl. a. 2. sub. activ. verbi ejusdem.

Τύψας, Æol. pro τύψας, a. 1. part. act. verbi τύπτω.

Τυφάντων, verberent, Att. pro τυψάτωσαν, 3. pl. a. 1. imperat. act. verbi τύπτω, f. ψω.

Τυφλὸν, sordes in auribus, Hesych. Sed aliter est πυφλὸν.

Τύφω, perculit, Ion. pro ἔτυψε, 3. sing. a. 1. ind. verbi τύπτω, verbero, fut. ψω.

Τύψον, άτω, a. 1. imperat. act. &

Τυψῶσι, Dor. pro τύψωσι 3. pl. f. ι. a. verbi τύπτω.

Τῳ, sine accentu, pro τινὶ, alicui: &

Τῶ, Dor. pro τοῦ: sed

Τῶ, dualis est numeri: &

Τῶ, huic, dat. sing. ab ὁ, & pro ῳ, cui: πῶ τρόπῳ; quomodo? Exponitur etiam quare; idcircò, pro διὰ τοῦτο.

Τώγ', seu τῶτα, hi, dual. num. ab ὁ, hic.

Τώλαμα, ἀτος, Dor. pro τὸ ἄγαλμα, simulachrum.

Τώμισγε, Dor. pro τὰ ἄγκιστρα, hami.

ΤΩΘΑΖΩ, dicteris incesso, irrideo, mordeo, f. άσω.

Τωθάσθισαι, Dor. pro τωθάζωσι, convicia insectantes, part. præs. pl. num. f. g à τωθάζω; q. v.

Τωθασμὸς, ῦ, ὁ, irrisio: &

Τωθασὴς, ῆ, ὁ, irrisor, à perf. part. passiv. verbi τωθάζω, irrideo.

Τωθαστικὸς, irrisorius; unde adv. τωθαστικῶς, irrisorie, cum irrisione, à præced. τωθαστικὸς, ὁ; V. Unde etiam τωθαστικὴ, ars irridendi & mordendi.

Τῶκα, i. e. ὅτως ἄν; Hom. Il. hoc modo, &c. à τῷ, dat. V.

Τῶλγον, Dor. pro τὸ ἄλγος, ab ἄλγος, ους, τὸ, dolor.

Τῶμπίχονον, Dor. pro τὸ ἀμπίχονον, idem quod ἀμπεχόνη, ἡ, vestitus: ab ἀμπίχω, pro ἀμφίέχω, circumdo. Them. ἴχω, habeo.

Τῶ μοὶ, Dor. pro τῷ ἐμοὶ, mei.

Τῶν, τῷν, & τῆν gen. pl. ab ὁ, ἡ, τὸ, hic, hæc, hoc.

Τῶνδον, Dor. pro τῷ ἄνδρῳ, antro.

Τῷ ὄντι, sanè, certè, revera, planè, verè, indubitatò; ad verbum ex re ipsa; ut apud Plat. l. de rep. ὁ, τῷ ὄντι, ἀληθινὸς ἀρχων: alia etiam est phrasis οὐ ὥτω τύχῃ, si res ita ferat, si ita acciderit, &c. V. seq. τύχειμι, &c.

Τῶρνιν, Dor. pro τὸ ὄρνιν, avis. Them. ὄρνις, idem.

Τῶπὸ τόπω, pro τὸ ἀπὸ τόπου, postea.

Τῶργεῖω, Dor. pro τῶ Ἀργείω, Argivi viri.

Τῶρεῦν, Doric. pro τὸ ἄρευν, aratrum.

Τῶρχαῖον, Ion. pro τὸ ἀρχαῖον, antiquitus, olim.

Τῶρχαῖον γένος, dicitur vetustum genus à præced. τὼρχαῖον; V.

Τῶς, sic pro οὕτως, per Aphæres. vel Dor. pro ὡς. Them. ἕως, hic. Vel πῶς, similiter, à πῦ, inusit. pro quo ὁ, in usu: πῶς, ὡς, tantum, quantum: & τῶς, Dor. pro οὗ.

Τώστέα, Dor. pro τὰ ὀστέα, ossa.

Τῶὐ' ὧδι χρῆσθαι, Dor. & Poët. dictum, pro τὸ αὐτὸ ὅπερ χρῆσθαι, ad idem ministerium.

Τωῦτὸς, τωὐτὼ, & τωὐτὸ, pro τῷ αὐτῷ, τῷ αὐτῷ, & τὸ αὐτὸ.

Τωὐτῷ, Dor. pro τῷ αὐτῷ.

Υ.

Υ Est litera vigesima. In numeris est CCCC. Æolibus ponitur pro ο, ut ὄνυμι, pro ὀνομι, υ in ι, Dor. & Æol. mutantur: ut in Μοῖσα pro Μῦσα, &c.

Υ, olfacientis sonus. Adv. à spiritu naribus attracto fictum, quum quis odoratu aliquid se probare ostendit.

Υάγχη, ης, ἡ, angina porcina, anginæ species quâ sues corripi solent; est scil. angina quæ cum tumore exteriores faucium partes occupat, dicta sic, quod suum colla sæpius hac inflamatione afficiantur, quos ὑὰς, vocant Græci; ab ὗς, ὑὸς, & ἄγχω; V.

Υάδες, αἱ, suculæ, stellæ septem in cornibus tauri, quæ quum oriuntur aut occidunt, pluvias excitant; ab ὕω, pluo.

Υάδις, αἱ, dicuntur etiam Bacchæ, nutrices Bacchi, à quibus etiam Bacchus ipse denominatur. Υὰς, secundum quosdam; ab ὑὰς, ἁδος, ὁ, sucula, &c. vide.

Ὑαινα, ης, ἡ, bellua; nomen quadrupedis, dict. à setis suillis in dorso; Item sucula, & HYÆNA piscis: ab ὗς, ὑὸς.

Ὑαινὶς, ίδος, ἡ, Hyænula, piscis, per diminutionem, dictus ab, vel idem cum ὕαινα, præced. id vide.

Ὑακίζω, f. ίσω, pluo. Th. ὕω, idem.

Ὑακινθία, festum in honorem Hyacinthi pueri: &

Ὑακινθίζω, hyacinthum refero, vel imitor, hyacinthino sum colore; est ab ὑακίνθὶς, scil. ὀδὸς; Athen. l. 4. via, seu platea hyacinthi; quales appellantur sic, seu forte fortunâ, seu ex instituto, ab Hyacintho aliquo vel flore aut mercatura, lanificioque in hyacinthis; à Them. ὑάκινθος, ὁ; V.

Ὑακίνθινος, η, ον, HYACINTHINUS, a, um: ab

ΥΑΚΙΝΘΟΣ, ου, ὁ, ἡ, HYACINTHUS: puer, flos, & gemma: Item lana aut fila hyacinthino colore imtuta; etiam nomen viri.

Ὑακινθοβαφὴς, hyacinthino tinctus colore; ex ὑακίνθινος, præced. purpureus, vel subniger; in modum hyacinthi; & βάπτω: f. ψω, unde βαφὴ, ἡ, &c. V.

Ὑακινθώδης, ες, ὁ, ἡ, hyacinthinus; i. e. hyacintho similis à præced. ὑάκινθος; V.

Ὑάλεος, & contractè, ὑάλους, è vitro confectus, vitreus: Item ὑάλη, idem quod, & pro Them. ὕδατος; unde etiam ὑαλίζω, vitrum imitor colore & pelluciditate, in modum vitri sum pellucidus, &c. Sic & ὑάλεος ενος, ὁ; vitreus, vitro similis; unde neut. ὑάλεον, Hesychio est λαμπρὸν, σαφὲς, splendidum, pellucidum: itidem ab eod. Them. ὕδατος; V.

Ὑάλινος, ίνη, ον, vitreus, a, um: ab

ΥΑΛΟΣ, seu ὕδατος, ου, ἡ, vitrum, crystallus.

Ὑαλοειδὴς, ες, ὁ, ἡ, qui est vitri modo translucidus; ut ὑαλοειδὲς χιτὼν, tunica oculi, quæ & κρυσταλλοειδὴς dicitur à Polluce; ex ὕδατος, ὁ, & εἶδος, τὸ, &c. Vide, Item Ὑαλοτέχνης, & ὑαλοτέχνης, artifex vitri coquendi, & conficiendi; ex ὕδατος, ὁ, & τέχνη, ἡ; Vide, Sic & Ὑαλουργὸς, & ὑαλωργὸς, qui vitra conficit, vitrarius; unde ὑαλουργεῖον, & ὑαλωργεῖον, officina vitraria; locus ubi vitra fiunt: ex ὕδατος, vel ὕαλος, & ἔργον, τὸ, &c. Vide.

Ὑὰς, ὰδος, ὁ, sucula, aut porcella; ut συὰς, άδος, suprà; ab ὗς, ὑὸς, idem quod, & pro σῦς, συὸς, &c. V.

Ὑάζω, à Suid. expon. ἰμῶ, i. e. vomo; sed & de incurvatione dicitur, incurvo me quemadmodum vomentes solent; quoniam qui vomunt, ὑπὸ τῆς βίας κυφαίνεται ἰούσης, &c. est ab ὑὸς, ὗ, ὁ, curvus, gibbosus, idem quod, & (abjecto, κ, mutatoque φ, in β,) pro κυφὸς, ὁ, incurvus; à Them. κύπτω, f. ψω, &c. V. at ὑὸς, substantivè, dicitur de tubere in cameli dorso, apud Aristot. &c. V.

Ὑὰλλω, subvertere, Dor. seu Æol. Sync. pro ὑποβάλλω, præs. inf. act. ab ὑπὸ, & βάλλω, jacio.

Ὑβάλλω, vel potiùs Doricè, ὑββάλλω, dicitur pro ὑποβάλλω, subjicio, &c. Vide.

ΥΒΑΗ, Hyble, hybla, mons & urbs in Sicilia, quæ postea Megare vocitata; atque inde, ὑβλαῖον μέλι, pro melle optimo, quale fertur ab, & in Hybla fuisse perhibetur, propter thymi copiam.

Ὑβὸν, Dor. pro κυρτὸν, gibbosum.

Ὑβὸς, ὕ, curvus, inflexus, à κυρτὸς. Hinc ὑβοῦσα, ὕβωμα, curvamen, tanquam ab ὑβὸω, curvo.

Ὑβύλλιο, Dor, pro Εὐβούλιο, Eubuli.

Ὑβρίζω, contumelia afficio, injurius sum, insolesco; f. ίσω, & Att. --ιῶ, p. ὕβρικα, a. 1. ὕβρισα: a. 1. inf. act. ὑβρίσαι, perf. pass. ὕβρισμαι, σαι, ται, a. 1. pass. ὑβρίσθην, ης, η, a. 1. part. passiv. ὑβρισθὶς, ἐντος, contumelia affectus; f. 1. passiv. ὑβρισθήσομαι, η, εται, Them. ὕβρεις, contumelia.

Ὑβριστάω, ῶ, injuriam patior, injuriâ & contumeliâ afficior; ex seq. ὕβρις, εως, & πάσχω, ος, τὸ, &c. V.

ΤΒΡΙΣ, ιος, ἡ, injuria, contumelia, superbia: in accus. ὕβριν. Hinc ὑβρίζω, injuria afficio: ὕβρισις, ὁ, injuriosus.

Τβρὶς, ἰδ-, est avis species nocturnæ, Hesych. ex accipitrum setl. genere, quæ dicitur acriter infestare aquilas: Item ὕβρις, ἰδ-, ὁ, ἡ, dicitur, animal imparibus pr. gnatum parentibus; ut sero, & domesticâ, Parthico, & Romanâ, equo & asinâ; quæ est ὕβρις, & adulterium naturæ, teste Them. præced. ὕβρις, ιος, ἡ, injuria, seu vis petulanter illata, consequenter expon. stupratio & adulterium, &c. V.

Τβρίσαι, a. 1. inf. act. ὕβρισ, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ὑβρίζω, contumelia afficio: f. ἴσσω. Th. ὕβρις.

Τβρίσσιν, Dor. pro ὑβρίζειν.

Τβρισθέντας, accus. pl. a. 1. part. passiv. verbi ὑβρίζω; q. v.

Τβρισθῆναι, 3. sing. f. 1. ind. pass. verbi ejusdem.

Τβρισμα, ατ-, τὸ, idem quod Them. ὕβρις.

Τβριστὴρ, ῆρ-; &

Τβριστὴς, οῦ, contumeliosus, injuriosus: &

Τβριστικὸς, ὴ, idem: &

Τβριστικῶς, adv. injuriosè, contumeliosè: Item

Τβριστρία, ας, ἡ, contumeliosa, superba: omnia a pers. pass. verbi ὑβρίζω. Th. ὑβρίς.

Τβριστὶ, ἡ, injuriosa, contumeliosa, convitiator.x; Etymol. est fœmin. à masc. ὑβριστὴς, ὁ, præced. vi. atque inde ὑβριστότ-, insolentior, petulantior, & ὑβριστάτ-, petulantissimus, compar. & superl. ab eod. Item ὑβριστικώτερ-, petulantiùs, est adv. compar. à præced. ὑβριστικῶς ut omnia, ab ὑβρίζω, & Th. ὕβρις, ιος, ἡ, &c. V.

Τβριστοδίκαι, οἱ, dicebantur, οἱ μὴ δίκαιοντες εἰσάγειν τὰς δίκας; qui criminum reos in judicium protrahere nollent; Hesych. & Poll. l. 8. ex ὕβρις, ὁ, & δίκη, ἡ, &c. V.

Τβωμα, τὸ, curvamen, vox generalis significans omnem vertebrarum eversionem præter naturam, gibbus, vel gibberi. Item ὕβωσις, affectus spinæ dorsi incurvatæ & formicatæ, quo gibberi, sive gibbosi fiunt; utrumque ab ὑβίζω; ὁ; vi. & confer etiam ὑβίζω.

Τγεῖα, ἡ, idem quod, & per Sync. pro ὑγίεια, bona valetudo, &c. V. Item Τγιάζω, sano, sanitati restituo, & in pass. ὑγιάζομαι, sanitati restituor, convalesco; ut ἕλκη ὑγιαζόμενα; apud Alex. Aphr. à Th. ὑγιὴς, ές, ὁ, ἡ, &c V.

Τγιαίνης, 2. sing. præs. sub. ab

Τγιαίνω, sanus sum: f. ανῶ. Th. ὑγιὴς, ὁ, ἡ, sanus.

Τγίανσις, q. d. convalescentia, via ad sanitatem; est verbale ab ὑγιαίνω; V. Item Τγίασμα, τὸ, medela, & ὑγιαστὰ, sanandi vim habens: utrumque ab ὑγιάζω, ασμ; quæ vide.

Τγιὰς, accus. sing. ab ὑγιὴς, ὁ-, ἡ, sanus.

Τγίεια, ας, ἡ, sanitas; ejusdem Thematis.

Τγιέος, gen. sing. præced. Ion.

Τγιεὸς, ᾶ, sanus, saluber. Them. ὑγιὴς, idem.

Τγιεύς, sanè, salubriter; adv. à præced. ὑγιεὸς; V.

Τγιεύτατ-, ε, saniissimus, superlat. ab ὑγιεὸς.

Τγιὴς, idem quod seq. ὑγιεὸς, sanus; & ab eod. Th. ὑγιὴς; V.

Τγιηρὸς, ᾶ, idem quod ὑγιὴς.

Τγὶς, ιος, ἡ, sanus, incolumis, integer. Hinc ὑγίεια, ας, ἡ, sanitas: ὑγιεὸς, ᾶ, sanus: ὑγιαίνω, sanus sum,

Τγιόω, sano, curo; à præced. Them. ὑγιὴς; V. Item, ὑγιᾶς, sanè, rectè, sine vitio, adv. ab eod.

Τγὸς, seu Ion. ὑγὸς, ἡ, f. g. ab ὑγρὸς, interdum sumitur substant. pro ὑγρὸς κίνδυνος, mare, pelagus. Th. ὑγρὸς.

Τγραίνω, f. ανῶ, humecto: ab ὑγρὸς.

Τγρανσις, ἡ, humectati-, & ὑγρασία, ἡ, humiditas, humor, uligo; utrumque à præcedent. ὑγραίνω, madefacio, &c. V.

Τγρὸπλασγον, emplastrum liquidum, seu humidum, & non siccum; ex ὑγρὸς, & ἔμπλασσω, τὸ; V. Item Τγροβάσης, per humida ambulans; unde ὑγροβατικὰ ζῶα, quæ humida permeant; ex ὑγρὸς, & βαίνω, f. βησομαι, à βάω; unde βατὴρ, βάτης, &c. V. Τγρόβιος, qui in locis humidis vivit; piscatoris est Epith. apud Nonn. à Them. βίος, ὁ; V. Τγροκέφαλος, qui humido est capite; a Them. κεφαλὴ; V. Τγροκήλη; hernia aquosa, seu ramex aquosus, seu aquosa collectio circa alterum testiculum, inter secundam & quartam membranulam; Poll. 4. 25. à Them. κήλη; V. Τγροκιρσοκήλη, ἡ, dicitur dilatatio varicum à quibus alimentum testibus suppeditatur, & lenti humoris in aliqua scroti parte collectio; à κιρσοκήλη, ἡ, varicosus ramex, hoc est dilatatio vasorum quæ testiculum nutriunt; ex κιρσὸς, ὁ, & κήλη, ἡ, &c. V. Item Τγροκοίλιον, qui humidâ seu fluidâ est alvo; à Them. κοιλία, ἡ; V. Τγροκολλύρια, humida collyria, quæ componuntur ex liquoribus, succis, oleis, melle, animalium felle & aliis compluribus similiter humidis, & variis etiam vires habentibus; à Them. κολλύριον, sive κολλύριον, τὸ, V. Τγρομυῶδης, habens membra ὑγρὰ, i. e. tenera & flexibilia; à Th. μῦς, ὁ-, τὸ; vi. Τγρόμυρον, compositio unguenti humidi odorati, unguentum liquidum; à Th. μύρον, τὸ; V. Τγρὸνος, q. d. qui humidam habet mentem, i. e. mollis, & effœminatus, de cinædo dici, tradit Poll. à Them. νόος, contracte νοῦς; V. Τγρόπονον, τὸ, pix liquida; à Them. πίσσα, ἡ; V. Item Τγροπήγνυμι, per humida gradiens, humidi permeans; unde ὑγροπορία, per humida gradior, humida loca permeo; in Epigr. lib. 4. ex πόρος, ὁ; à Them. πορέω, comp. ut reliqua præced. cum seq. Th. ὑγρὸς, ὁ, &c. V.

ΤΓΡΟΣ, ὰ, ὸν, humidus, a, um; viridis: tener, mollis, lubricus; laxatus, remissus: qu. ab ὕω, pluo.

Τγροσαρκῶ, humidam carnem habeus; unde compar. ὑγροσαρκότερος, cui caro est humidior; ex ὑγρὸς, ὁ, & σάρξ, κός, ἡ, &c. V.

Τγρότης, ητ-, ἡ, humiditas, humor: à præced. ὑγρὸς.

Τγροχόλλα, mollem & flexilem cervicem habens; Aristoph. ex ὑγρὸς, ὁ, & τράχηλος, ὁ, &c. V. Item Τγροχώλης, qui in humido ali soler, & nutriri; ex ὑγρὸς, ὁ, & τρέφω, ἡ, &c. V. Sic & Τγροφθάλμων, qui humidis est oculis, cui oculi fluunt; (ei opponitur ξηροφθάλμων) ex ὑγρὸς, & ὀφθαλμὸς, ὁ, &c. V. Τγροφυσήτης, scil. πνεῦμον, dicitur poculum in quo liquores resonant, in Epigram. ex ὑγρὸς, & φυσάω, ὁ, &c. V.

Τγρὸς, humidè, liquidè, fluidè; Item molliter, Athen. l. 11. Item flexibiliter, agiliter; unde ὑγροτέρως, molliùs, flexibiliùs; sunt adv. posit. & compar. à Th. ὑγρὸς, madidus, humectus: Item flexibilis, & agilis, fluxus, laxus, &c. V. Item ὑγρόωτος, humoris, aquæ plenus sum; apud Æsch. Itidem ab eod. Th. ὑγρὸς; V.

Τδατώδ-, aquosus, aqueus; apud Hippocr. ab inusit. ὕδατος pro ὕδωρ, τὸ, in genit. ὕδατ-, &c. V. Unde etiam ὑδατώλες, quod Hesychio est ὑδρωπιῶν.

Τδατῶδης, ὁ-, ὁ, ἡ, & ὑδατοειδὴς, ὕ-, ὁ, aquosus, aquam sapiens, dilutus aquâ, ut ὑδατώδης οἶνος, vinum aqueum, & immodicè dilutum, metaphoricè usurpatur, pro fluxus, infirmus: ut ὑδατώδης φιλία, apud Aristot. Polit. 2. Unde in compar. ὑδατώδέστερ-, aquatior, Plin. dilutior: Item ὑδατώδης, reddo aquosum, seu aqueum & dilutum; unde ὑδατωθεὶς ὑπ-; Bud. à præced. ὑδατοῦς, quod à Th. ὕδωρ, τὸ; V. Item Τδατόω, aquosus fio, aqueſco; vel idem quod ὑδατίζω, aquosum facio, in aquam converto; ab eod. Th. ὕδωρ, ὕδατ-, &c. V.

Τδατα, dat. & ὑδατῖ-, gen. sing. ὕδατι, dat. pl. ab ὕδατ, inusit. pro quo ὕδωρ, ατ-, τὸ, aqua: hinc ὑδατίδες, οἱ-, aquosus.

Τδάτια, τὰ, aquulæ, aquæ; ut ὑδάτια ὀπτήσομεν, pluviis supervenientibus; apud Theophr. est neut. pl. à sing. ὑδάτιον, τὸ; V. Item Τδατικὸς, aquarius, ad aquam pertinens; ut ὑδατικὸν σημεῖον, signum & indicium pluviæ futuræ; apud Theophr in prognost. Sic & ὑδατίνη, aqueus; in Epigr. ὑδατίνας βραχίονας, exp. brachia roscida: Item ὑδάτιον, τὸ, aquula, seu simpl. aqua, & spe. ialiter, aqua pluvia; apud Aristot. & Theophr. omnia ab eod. Th. ὕδωρ, ατ-, τὸ, &c. V.

Τδατὶς, ἰδ-, ἡ, vesicula, stilla, Gl. Cyr. ab ὕδωρ, aqua.

Τδατοτρὶς, aquæ similis; ex ὕδωρ, ατ-, & εἶδ-, τὸ, &c. V.

Τδατοτρέμμων, ὁ-, ὁ, ἡ; in aqua nutritus, seu altus, aquatilis, aquaticus; ut ὑδατοτρέμμονες ἰχθύες; i. e. pisces humoris alumni; ex ὕδωρ, ατ-, & τρέμμα, τὸ, alumnus; omne quod nutritur, &c. V. Item Τδατόνυς, aqua lotus, seu ablutus; ex ὕδωρ, ατ-, & νύζω, f. σω, &c. V. Τδατοτρὴς, in aqua nutritus; ex ὕδωρ, ατ-, & τρέφω; V. Τδατόχλοος, virens aquâ; ex ὕδωρ, ατ-, & χλόη, ἡ; V. Τδατόχλοα ἄναγε, ῥήματα, excrementa permixta liquoribus aquosis seu aquâ biliosâ: ex ὕδωρ, ατ-, & χόλη, ἡ, V. Item, ὑδατόχροος, aqueo colore præditus; seu, aquæ similis; ut ὑδατόχροα ὕδατα, urinæ aquei coloris, seu, quæ aquæ colorem habent: ex ὕδωρ, ατος, & χρόα, ἡ, &c. V.

Τδατόω, aquosum reddo; unde in pass. ὑδατοῦσθαι, in humorem resolvi; item, ὑδατώδης, aquosus, multum in se aquæ continens: aqueus, hydropicus; ut ὑδατώδεις ἄνεμοι, venti aquæ fertiles, Theophr. utrumque à Th. ὕδωρ, ὕδατος, τὸ, V.

Τδεῖ, aquæ, limo. dat. sing. ab ὕδ-, ος, τὸ, Poët. pro ὕδωρ, aqua.

Τδεμάω, aquâ subeunte cutem laboro: hydropicus fum, intercutibus vitiis laboro: unde verbale, ὑδεμάσιος, hydropsia, aquæ intercutis, & hydropis, πάθ-; item, ὑδεμικὸς, hydropicus, qui aquâ interoute laborat; & ὑδεμικαὶ διαθέσεις, affectiones hydropici, Gal. &c & ὑδεμάδης, idem: omnia, à seq. ὕδερ-, aqua intercus, vitium intercus, &c. V.

Τδερος, ου, ὁ, hydrops: ab ὕδωρ.

Τδέρου ἴσιμα, similis aquæ intercuti est; & ὑδέρου ἴασις, i. e. aquæ intercutis curatio; dat. sing. & genit. plur. à præced. ὕδερ-, V.

Τδρία, ᾶ, & Poët. metri causâ, ὑδρίη, idem quod, Them. ὕδω, cano; unde in pass. ὑδρώμαι, celebror, cantor, laudor, &c. V.

Τδρις, qui peritè canit, sapiens, prudens: ab ὕδω, cano.

Τδρνει, ὑρίοις, σιώτεροις, Hesych.

Τδρίω, nutrio: an ab ὕειν;

Τδρις, ι, ὁ, idem quod præced. ὕδρις, qui carmina pangit, vel, qui carminibus laudes alicujus dicit, Poëta, &c. Vide,

Τδνον, ου, τὸ, tuber: ὕδνα, tubera: quia aqueæ naturæ id φυτὸν, possit esse ab ὕω, pluo. Sed ὕδνον, idem est quod δίδνον, & ex hoc illud, nempe ab ὀδίδω.

Τδνόλυμον, sollum tuberis terræ, i. e. herba quæ tubera terræ superinnascitur; seu, herba quæ tuberibus supercrescit, quo indice ipsa deprehenduntur; Athen. l. 2. ex ὕδνον, τὸ, præced. & φύλλον, τὸ, &c. V.

Τδὸς, ὁ-, τὸ, aqua; idem quod, & Poëtico Th. ὕδωρ, V.

Τδρα, ας, ἡ, HYDRA, aquatilis serpens: ut & ὕδρ-, hydrus. Th. ὕδωρ, ατ-, aqua.

Τδραγωγία, aquæ deductio, aquæductus; est à seq. ὑδραγωγὸς, V.

Τδραγωγὸς, aquæductor, aquæductus: ὑδραγωγεῖον, ὕ, τὸ, aquæductio, aquagium: ab ὕδωρ & ἄγω.

Τδαίνω, νῶ, lavo, humecto, irrigo, effundo. Th. ὕδωρ, aqua.

Τδρολίστης, nola aquaria; vel qui ὕδατα ἐλεῖ; ab ἅλω, molo.

Τδρος, ὁ-, ὁ, ἡ, Hesychio est coluber, seu, serpens aquaticus; (qui & ὕδρα dicitur, & ὕδρ-;) sed exp. etiam, mutabilis; deducitur ab ὑδρηλὸς, id V.

Τδρυλμα, aqua salsa: ab ὕδωρ & ἅλμη.

Τδρύρυρ-, argentum vivum; ut exp. apud Dioscor. 5, 102. & 6. 29. metallum est in argentifodinis nascens, album, & aquæ instar liquidum & valde mobile; nomen ex aqua & argento ductum est, quòd, argenti quidem colorem referat, nec tamen, ut argentum uno loco consistat, sed, aquæ modo diffluat; Plin. de vi ejus lethali, & remediis differit Dioscor. Ibid. & Theophr. l. περὶ λίθων, id. χύτον ἄργυρον, vocat: ex ὕδωρ, τὸ, & ἄργυρος, τὸ, &c. V. Item, ὑδρεχύλακες, sulcus aquarius, Bud. ex ὕδωρ, τὸ, & αὔλαξ, ἡ, &c. V.

Τδρεχύλης, ου, ὁ, organarius: &

Τδρεχυλὶς, ιος, ἡ, sive ὑδρεχυλικὸν, (scil. ὄργανον,) HYDRAULA, cui simile organum, sc. musicum, quo αὐλῶσι per ὕδωρ.

Τδρεία, ας, ἡ, aquatio, irrigatio. Th. ὕδωρ, aqua.

Τδρεῖον, τὸ, vas quo utimur in aquando; hydria, situla; unde; pro eod. Ionicè scribitur ὑδρήιον, apud Herodot. est, (ut & præced. ὑδρεία, aquæ haustio;) verbale, à seq. ὑδρεύω, quod vide.

Τδρεύω, τὸ, aqua oleo mista, sive, oleum aquâ dilutum: ex ὕδωρ, τὸ, & ἔλαιον, τὸ, &c. V. Item, ὑδρεπτεσκὴλη, hernia-species compositi; quando viz. unà cum intestino aquosus humor in scrotum descenderit: ex ὕδωρ, τὸ, & ὀπτεσκήλη, tumor scroti, delapso in id intestino; quod, ex ὕπτεσον, τὸ, & κήλη, ἡ, &c V.

Τδρευμα, τὸ, aquationum ratione disposita mansio: sic enim Plin. l. 6. c. 13. à Copto camelis itur aquationum ratione mansionibus dispositis; prima appellatur hydreuma xxxii. M. secunda in monte diei itinere; item, ὑδρεύσις, ἡ, aquatio, aquæ haustio; item, rigatio, irrigatio, utrumque à seq. ὑδρεύω, quod V. Atque indè, ὑδρευόμενοι, aquatrices: quæ aquatum eunt, ab ὑδρεύομαι, seq. V.

Τδρεύω, rigo, aquam poto, fero, vel haurio: ὑδρεύομαι, aquor, aquam haurio, irrigor: f. δύσομαι. Th. ὕδωρ.

Τδρη, hydra, serpens; in Epigr. idem cum ὕδρος, ὁ, id V.

Τδρηγὸς, sulcus aquarius, aquæductus, aquagium: ex ὕδωρ, τὸ, & ἄγω, duco, &c. V.

Τδρήιον, τὸ Ion. pro ὑδρεῖον, urna.

Τδρηλὸς, ὴ, ὁ, humidus, aquosus, mollis, irriguus, aquaticus; ut; ἡ ὑδρηλὴ; apud Athen. l. 2. & ὑδρηλὴ κραναμυῶν, vocatur calamintha viridis, seu, aquatica, ad differentiam montanæ; teste ejus Schol. est idem quod ὑδρεώδης, & utrumq; à Th. ὕδωρ, τὸ, V.

Τδρίω, Ion. pro ὑδρεύω, acc. sing. ab ὕδρις, ας, ἡ, quod V.

Τδρία, HYDRIA; cadus, urna, aquatio. Th. ὕδωρ.

Τδριάδες νύμφαι, nymphæ aquaticæ; in Epigr. l. 4. Item, ὑδριακὸν, Athenis, dicebantur situlæ & urnæ, in quas conjicebantur calculi & sortes; utrumq; ab eod. Th. ὕδωρ, τὸ, V.

Τδριαφόρος, qui hydriam gestat; ex præced. ὑδρία, ἡ, & φορέω, &c. V.

Τδρίδιον, τὸ, aquula, parva aqua; item, ὕδριον, τὸ, parvum vas aquarium, parva hydria; sic &, ὑδρίσκιον, ἡ, idem, parva hydria, urnula; diminut. ab ὕδωρ, τὸ, V.

Τδροβαφὴς, aquâ tinctus, Poll. ut, ὑδροβαφεῖς ἱμάτιον; idem quod ψιχροβαφὴς, Poll. nam ψυχροβαφὴς, & διρμοβαφὴς, dicuntur de floribus quæ sine coctura, frigidi macerantur, aut, decoquuntur; apud Theophr. l. de odorib. ex ὕδωρ, τὸ, & Th. βάπτω, f. ψω; unde, βαφὴ, ἡ, &c. V.

Τδρόγαρον, garum, quod aquâ dilutum est: ex ὕδωρ, τὸ, & γάρος, τὸ; fanies, seu liquamen piscium sale conditorum, &c. V. Item, ὑδρόδλυξ, aquam excipiens, seu recipiens; ut, lacunæ, cisternæ, vasa aquaria, & quævis alia aquæ receptacula; item, adjectivè interdum dicitur, ut ὑδροδόκον κίλικος, sinus, seu alveus aquæ capax, Nonn. ex ὕδωρ, τὸ, & δέχομαι, unde δοχὸς, ὁ, ἡ, capax, &c. V. Item, ὑδρογειδὴς, aquæ habens speciem: ex ὕδωρ, τὸ, & εἶδος, τὸ, &c. V.

Τδρόεις, εντ-, ὁ, aquosus, humidus; unde, fœm. ὑδρόεσσα, & contracte, ὑδρόεσσα, aquosa: unde, Hydrussæ, ab aquarum ubertate, nuncupantur duæ insulæ in mari Ægæo. Andros & Cos, vel Cos, quarum meminit Plin. l. 4. & 12. à Th. ὕδωρ, τὸ, V.

Τδροκήλη, locus aquæ reponendæ destinatus; & in navi, locus ad asservandam aquam dulcem, Athen. l. 5. ex ὕδωρ, τὸ, & δέκη, ἡ, &c. V. Item, ὑδροκέφαλον, tumor capitis aquosus; de quo Aët. & Ægin. ex ὕδωρ, τὸ, & κεφαλὴ, ἡ, &c. V. Sic &, ὑδροκήλη, (idem quod, suprà, ὑδροκήλη, i. e.) tumor aquosus corporum, scrotum implicantium: unde, ὑδροκηλικοὶ dicuntur hydrocelici, i. e. qui laborant aquoso ramice, Plin. 30. 8. ex ὕδωρ, τὸ, & κήλη, ἡ, &c. V. Τδρολάπαθον, lapathum aquaticum, seu, in aqua natum: ex ὕδωρ, τὸ, & λάπαθον, τὸ, V. Τδρόμαντις, qui vel quæ ex aqua prædicit futura, qui res futuras ex aqua auguratur: unde, ὑδρομαντεῖα, ejusmodi per aquas divinatio: ex ὕδωρ, τὸ, & μάντις, ὁ, ἡ, V. Item, ὑδρομαγδάλης, aquarum investigator: unde, ὑδρομαγδάλικὴ, sub. τέχνη, ars, seu scientia indagandi aquas: ex ὕδωρ, τὸ, & μαγδαλιὰ, &c. V. Item, ὑδρομέδουσα, fcq. propriè sonat, aquarum regina, &c. V.

Τδρομέλι, aqua mellita, seu aqua melle mista; quam Latini aquam mulsam, & mulsam simpliciter, appellant: ex ὕδωρ & μέλι, τὸ, V. Item, ὑδρόμηλον, ου, τὸ, hydromalum; genus confectionis ex aqua & melomelite; seu, genus potionis sic dictum à malis coroneis: quæ Græci μῆλα vocant, κατ' ἐξοχὴν. Dioscor. 5. 30. ex ὕδωρ, & μῆλον, τὸ, V. Item, ὑδρόμηλον, mola aquaria, seu, molendinum aquarium; & ὑδρομήλιον, τὸ, idem, mola quæ ab aqui agitatur: ex ὕδωρ, τὸ, & μύλη, ἡ, seu μύλος, ὁ, &c. V. Τδρόμφαλον, τὸ, supervacui humoris circa umbilicum collectio: ex ὕδωρ, τὸ, & ὀμφαλὸς, ὁ, V. Item, ὑδροπίπερι, piper aqua-

aquaticum; de qua Dioſc. 2. 191. ex ὕδωρ, & πίνω, τό, V. Item, ὑδροποσία, ας, ἡ, potio aquæ, ſeu, aquæ potus; ex infd. cum ſeq. V.

*Τὸ ὑδροποτίον, οῦ, aquam bibo, ſum abſtemius: f. ήσω. P. ὑδροπότηκα. ab

*Τὸ ὑδροπότης, ου, ὁ, aquæ potor, pro ὑδροποτικός, ή, ὸν, quod ab ὕδωρ, aqua, & πίνω, bibo.

*Τὸ ὑδρόρροα & ὑδρεῖον, ου, ἡ, emiſſarium, canalis per quem aqua pluvialis effluit; cloaca: ex ὕδωρ, τό, & ῥοὴ, ἡ, à Th. ῥέω, &c. V.

*Τὸ ὑδρος, ου, ὁ, HYDRUS, ſerpens aquaticus, vide ὕδρα.

*Τὸ ὑδροσκόπος, aquarum ſpeculator; qui ſpeculatur rimaturque ubi aquæ lateant; unde, ὑδροσκοπικὸν ſcil. γράμμα, liber, docens, quomodo quis ſpeculari rimarique poſſit, ubi aquæ lateant, & quo in loco fodiendum ſit, ut aqua reperiatur; item, ὑδροσκοπία, ſeu ὁράω, ſpeculor, ſeu rimor ubi aqua lateat, aquas indago; unde, ὑδροσκόπος, dicitur eſſe clepſydræ genus, quâ horæ diſcernuntur; omnia, ex ὕδωρ, τό, & σκοπός, ὁ, unde σκοπέω, ῶ, &c. V. Item ὑδροφανόν, τό, ſacra quædam, in quibus aquæ fiebant libationes: ex ὕδωρ, τό, & φαίνω, f. ανῶ, &c. V. Τὸ ὑδροφόβης, qui aliquo loco latentes aquas deprehendit & oſtendit quærentibus; unde ὑδροφοβικὴ ſcil. τέχνη, ars prodendi aquas, iis qui eas quærunt; ex ὕδωρ, τό, & φοβέω, f. ήσω, &c. V. Τὸ ὑδροφοβία, qui aquam timet; unde, ὑδροφοβία, aquæ metus; & ὑδροφοβικός, unde ὑδροφοβικὸν πάθος, morbus, quo aliquis à cane rabioſo commorſus aquam timet, perinde, ut ipſe canis, à quo eſt morſus; Dioſc. 7. 2. Item, τὸ ὑδροφοβικῶς πάσχει laborans; item, ὑδροφοβέω, aquam timeo; ſeu, laboro eo morbo qui ὑδροφοβία; omnia, ex ὕδωρ, τό, & φόβος, ὁ, &c. V. Item, Τὸ ὑδροφόρος, aquæ gerulus; lixa; ſeu calo, qui aquam afferre domum ſolet; unde, ὑδροφορία, aquæ geſtatio; Athenis, erat feſtum lugubre, in memoriam eorum inſtitutum qui diluvio periiſſent; item, ὑδροφορέω, aquam gero, ſeu fero; omnia, ex ὕδωρ, τό, & φορέω, ὁ, à Th. φέρω, &c. V.

*Τὸ ὑδρόχαρις, nom. prop. Ranæ; ab ὕδωρ & χαίρω, gaudeo.

*Τὸ ὑδροχόος, aquarius: qui ὕδωρ χέω.

*Τὸ ὑδροχόος & ὑδρογόος, aquarius; unum ex duodecim ſignis Zodiaci; item, ὑδροχόη, aquæductus, meatus aquam aliquo effundens; ex ὕδωρ, τό, & χέω, unde χόη, ἡ, &c. V. Sic & ὑδροχοτος, aquam fundens; ut, χήνωσε ὑδροχότους, apud Euryp ſed exp. & aquâ perfuſus; ut, ὑδροχόων κέλυφον, ſinuum aquâ perfuſorum; Nonn. Item ex ὕδωρ, τό, & χέω, unde χώνυδος, ὁ, &c. V.

*Τὸ ὑδρώδης, ες, ὁ, ἡ, ὸν, aquoſus, humidus; à Th. ὕδωρ, τό, V.

*Τὸ ὑδρωπάω, ῶ, hydrope laboro, hydropicus ſum; item, ὑδρωπικὸν πάθος, morbus hydropicus; utrumq; a ſeq. ὕδρωψ & ὑδρωπικὸς, quæ V.

*Τὸ ὑδρωπικὸς, ὴ, ὸν, HYDROPICUS, a, um, qui laborat aqua intercute, ab

*Τὸ ὑδρωψ, ωπος, ὁ, HYDROPS, aqua intercus: à facie aquea: nempe ab ὕδωρ, aqua, & ὤψ, facies. Th. ὀπωπα, video.

ΤΑΩ, celebro, cano, dico, qu. ab ἄδω. Hinc ὑδίω, idem: ὕμνος, ου, ὁ, hymnus, carmen: ὑμνέω, carmine celebro.

*ΤΑΩΡ, ατος, τὸ, aqua. Poët, eſt ὕδατος, & ὕδος. q. ab ὕω, pluo. Hinc ὑδρία, ας, ἡ, vas aquarium, aqualis: ὕδρος, ου, ὁ, & *ὕδρα, ας, ἡ, ſerpens aquaticus, coluber: ὑδρωψ, ωπος, ὁ, aqua intercus: κλεψύδρα, ας, ἡ, clepſydra, inſtrumentum horologicum.

Τὶ, vox minitantis, hui.

*Τεί, pluit, 3, ſing. Præſ. verbi ὕω, pluo. f. ὔσω.

*Τεὸς, ου, ὁ, ſuillus, porcinus; idem quod σύειος; ut, τὰ ὑεῖα ἡ ἄρνεια κρέα; Athen. l. 7. Sic &, ὑείνη, ης, ἡ, idem: ut, ὑεινὸν κρέας; Poll. pro quo, ſcribitur & ὕϊνος, apud Xen. Utrumque, ab ὗς, ὑός, idem quod σῦς, συός, &c. V.

*Τελέω, ῶ, ὁ, qui vitra coquit; ex ſeq. ὕελος, & ἐλαύνω, f. ἐλάσω, tanquam ab ἐλάω, &c. V.

*Τέλος, (unde, ὑελῶν ἀγρεῖον, Dioſc.) ὑελίζω, & ὑέλινος; ut &, ὑελώδης, omnia, à ſeq. ὕελος; & eadem cum, & pro ὑάλος, ὑαλίζω, ὑάλινος & ὑαλώδης, &c. V.

*Τέλος, vitrum, pro ὕαλος, quod vide.

*Τελοτέχνης, idem cum, & pro, ὑαλοτέχνης, quod V. Sic &, Τελυργὸς & ὑελεργεῖον, idem cum, & pro ὑαλεργὸς & ὑαλεργεῖον, quæ V. Item, ὑελώδης, pro ὑαλώδης, id V.

*Τεδαω, pluvis irrigari. Th. ὕω.

*Τέπος, ου, pluvioſus: ab

*Τεπος, ους, ὁ, ὁ pluvia: ab ὕω, pluo. f. ὔσω. P. ὄμβος.

Τετύκωπις, Epitheton cornicis, ex eo quod pluvias prædicit; exponitur pluviæ prænuncia, vel aquæ augur, vel imbrium imminentium præſaga avis; ex ὑετὸς, præced. & κώπις, ὁ, ἡ, &c. Vide.

*Τετόπαλος ἄνεμος, ventus maximè pluvius, ſuperl. ab ὑετὸς.

*Τὸς, nominatur Semele; teſte Heſych. Item, ὕης, appellatur Jupiter, (qui &, ὑέτιος & ὄμβριος, i.e.) Lat. pluvius; ſed eſt & Bacchi Epitheton; teſte Suid. quoniam ſacra ei faciebant, cum plueret; omnia, à Th. ὕω, & præced. ὑετὸς, &c. V.

*Τωδὴς, idem quod ὑλώδης, & hoc, idem quod συλώδης; hæc V. Item Τωΐα, ῶν, ſum inſulius in modum porci; idem quod συίωσα, vel, ab ὑλώδης, ὁ, quod vide.

*Τωΐα & ὑάδια, ας, ἡ, mores ſuilli, inſulſitas: ab ὗς, ſus:

*Τωὸς, qui porcinis eſt moribus; idem quod, & pro συλώδης, ſtupidus in modum porci; ab ὗς, pro Th. σῦς, συός, ὁ, ἡ, &c. V.

*Τὸς, ου, ὁ, ἡ, pluvius, Jovis & Bacchi Epith. ab ὕω, pluo.

Τὸλέω, ῶ, f. ήσω, nugor: ab

*ΤΘΛΟΣ, ου, ὁ, nugæ, loquacitas.

Τἰᾶπι, dat. pl. pro ὑῶσι, ab ὑἱς, filius, gen. υἱοῦ, & contracte ὗος, dat. ὑῖῖ, ὑῖ. Th. υἱός, οῦ, ὁ, filius.

*Τὸ ἡ, idem quod ὑἱόν, id V. Item, ὑἱδιον, ſeu ὑἱδιον, filiolus; dimin. ab υἱός, V. Item, ὑἱδιον, ου, τὸ, porcellus; diminut. ab ὗς, ὑός, V. Item, ὑΐζω, grunnio; ab eod. licet, ὑΐζειν, exp. etiam ululare; & proprium eſſe nocturum dicitur, à Poll. Item, ὑδὸς, ſeu ὑΐδιος, ίας, ὁ, idem cum, ὑἱός, id vide.

Τὸς, filii, nom. dual. ab ὑἱς, vide in υἱὸν.

Τίλα, acc. ſing. ὑἱας, acc. pl. &

Τίλες, nom. pl. ab

Τἰδὸς, inuſ. gen. ίας, & ἰοῦ, ὁ, filius. Th. υἱὸς, idem.

Τὸς, idem cum υἱὸς, teſte Heſych. Sed ſignif. etiam, vitem ἀναδενδάδα, quæ arboribus juncta, eas ſcandit, & quaſi arboris cui jungitur, filius, vel filia eſſe videtur, &c. V.

Τἳ, dat. ſing contract. ab

Τὶς, vide in υἱὸν.

*Τὸς, filii, filiis; unde adv. ὑἱκῶς, filii more; à Th. υἱὸς, ὁ, V.

Τἰοθεσία, ας, ἡ, adoptio. q. d. θέσις υἱῦ, quum pro filio recipitur, qui natura filius non eſt.

*Τἰόθετος, adoptatus; unde, ὑἱοθετέω, adopto; ex υἱὸς, ὁ, & τίθημι, f. θήσω, ut à θέω; unde, θέσις, poſitio; (à quo præced. ὑἱοθεσία, adoptio, ſeu, adoptatio;) & θετὸς, ὁ, poſitus, &c. V. Item, υἱοποιέω, idem quod ὑἱοθετέω, præced. adopto; ex υἱὸς, ὁ, & ποιέω, vide.

Τἶος, gen. contract. ab υἱὸς, ut dictum in υἱὸν.

*ΤΙΟΣ, ου, ὁ, filius: de brutis animalibus perinde ac hominibus dicitur, ut υἱὸς χειῶν, & υἱὸς μονοκεράτων. Pſ. 29. qui κυὸς, à κύω, pario, gigno; aut à φύω, nam ὑ φύς, filius Euripid.

*Τὸνις, ιος, ἡ, filiatio. Th. υἱὸς.

*Τὸος, adopto. f. ώσω. a. 1. ὑἱωσα. 2. 1. m. ὑἱωσάμην, ω, απο. Them. υἱὸς, filius.

Τἰσμὸς, grunnitus; verbale, ab ὑΐζω, vide.

*Τἰωνὸς, ίας, ὁ, idem cum ſeq. υἱωνὸς, nepos ex filio; item, υἱώνη, ſeu potius υἱωνὴ, ἡ, filii filia, neptis ex filio; eſt fœm. à ſeq. maſc. υἱωνὸς, V.

*Τἰωνὸς, οῦ, ὁ, nepos, filius filii: ab υἱὸς, filius.

*Τἰώσατο, in filium adoptavit, 3, ſing. a. 1. m. verbi υἱόω, quod V.

*Τἰωσις, adoptio, adoptatio; verbale, ab υἱόω, filium facio, &c. V.

*ΤΚΕΑΟΣ, ὁ, ſanus, ὑγιὴς & ὑκεαλὸς, ἡ, ὸν, i.e. ὑγιὴς, ſanum; annotantur à quibuſdam; ſed abſque autore.

*ΤΚΗΣ, vel ὕκκης, ου, ὁ, & ὕκκη, ης, ἡ, piſcis quidam.

*Τλα ας, ὰς, Dor. pro ὕλη, ſylva. Hinc ὑλαῖος, ſylveſtris.

*Τλαγὸς, qui ligna vehit, vel materiem comportat; Poll. Unde, ὑλαγωγία, ας, ligna convecho, materiem comporto; & ὑλαγωγία, ipſa lignorum vectura, ſeu, materiei comportatio; ex ὕλη, ἡ, & ἄγω: duco, &c. Vide.

*Τλαγμα, ατος, τὸ, &

*Τλαγμὸς, οῦ, ὁ, latratus: ab ὑλάω, latro.

*Τλάεις, dicitur pro, ὑλήεις; (in Epigr.) id V. Item, ὑλάζομαι, ligna colligo, lignor; ſic dicitur pro ξυλίζομαι, quaſi à Th. ξύλον, τό, ſed, forma eſt quaſi ab ὕλη, ἡ, &c. V. Item, ὑλαῖος, ὁ, ſylvius, luxurians in materia; à Th. ὕλη, ἡ, V.

*Τλακὴ, ῆς, ἡ, idem quod ὑλαγμός.

*Τλακίμωρος, ad latrandum fato quodam natus; vel, latrando ſe exercens & fatigans; Epith. canum, apud Hom. Od. ξ. ex ὑλακὴ, præced. latratus; & μόρος, ὁ, fatum; cujus comp. quædam mutant ο in ω, &c. V.

*Τλακτέω, ῶ, f. ήσω, idem quod Th. ὑλάω, latro.

*Τλακτέω, ῶ, idem cum Th. ὑλάω & ὑλακτάω, allatro, ſeu, latratu proſequor; Pollux, de vulpibus etiam & lupis dici ait; ſed dicuntur etiam, de homine, in modum canis latrantis vociferante; item, ὑλακτόεις, latrativus; ab ὑλακτάω, & ὑλακτικὸς, ὴ, ὸν, qui ſolet latrare, pronus ad latrandum; omnia, à Th. ὑλάω, unde ὑλακτέω, &c. V.

*Τλαστὴς, οῦ, adoptatus; unde, ὑλαστίζω, adopto; ex ὑλὸς, ὁ, & πίθημι, f. θήσω, ut à θέω; unde, θέσις, poſitio; (à quo præced. ὑλοθεσία, adoptio, ſeu, adoptatio;) & θετὸς, ὁ, poſitus, &c. V. Item, ὑλοποιέω, idem quod ὑλοθετέω, præced. adopto; ex ὑλὸς, ὁ, & ποιέω, vide.

*Τλαστίζω, adoptatus; unde, ὑλαστίζω, adopto; ex ὑλὸς, ὁ, & πίθημι, f. θήσω, ut à θέω; unde, θέσις, poſitio; (à quo præced. ὑλοθεσία, adoptio, ſeu, adoptatio;) & θετὸς, ὁ, poſitus, &c. V. Item, ὑλοποιέω, idem quod ὑλοθετέω, præced. adopto; ex ὑλὸς, ὁ, & ποιέω, vide.

*Τλεστὴς, ὴ, lignatio, lignorum & virgultorum congeſtio; item, ὑλάστρια, ἡ, lignatrix; mulier quæ ligna comportat; Etym. Utrumque ab ὑλάζομαι, materior, lignor; materiam ſeu ligna colligo, aut comporto; à Th. ὕλη, ἡ, &c. V. Item, ὑλητὴς, οῦ, ὁ, ſylvicola, ſylvaticus, in ſylvis degens; Epith. Panis in Epigr. Itidem, à Th. ὕλη, ἡ, V.

*Τλὸς, canis nomen, apud Xen. à latrando, Th. ὑλάω, V.

*ΤΛΑΩ, latro. f. ὑλάσω, ὑλακτέω, idem. ὑλακὴ, ῆς, ἡ, latratus: σπύλαξ, ακος, ὁ, catulus.

*ΤΑΗ, ης, ἡ, SYLVA, materia, ligna alimenta, fæces cibi decocti. Hinc ὑλήεις, arboribus opacus: ὑλοτόμος, lignator.

*Τλοβάτης, q. d. ſylvigradus; qui per ſylvas graditur; apud Athen. ex ὕλη, ἡ, & βαίνω, f. βήσομαι, à βέω, unde βατὴς, ὁ, &c. V.

*Τλήεις, εσσα, ὁ, & ὑλήεντος, ης, ἡ, ſylvoſus, Th. ὕλη.

*Τλικὸς, nom. pl. ab

*Τλικοίτης, ου, ὁ, qui in ſylvis dormit: ex ὕλη, ſylva, & κοίτη, lectus.

*Τλημα, τὸ, frutetum, Plin. i. e. ſurculoſa materia, ſeu, humilis & ſubmiſſa materia; & in genere, exp. frutices & ſtirpes humiliores, mediæ inter arbores & herbas, propius tamen accedentes ad genus herbaceum; & dicitur etiam eſſe herba quævis, ſeu, ſtirps humilis, fruges enecans; à Th. ὕλη, ἡ, vide.

*Τλημωλία, ſylveſco; idem cum ὑλομανέω, quod vide in ὑλομανὲς; item, ὑλημεργὸς, & per Sync. ὑλημργὸς, lignarius faber; unde, ὑλημργία, ſive ὑλημρία, ἡ, opus materiarium, ſive, ars lignaria; ex ὕλη, ἡ, & ἔργον, τό, &c V.

*Τλοτόμος, ου, ὁ, ſylvicida, lignator: ex ὕλη, ſylva, & τέμνω, ſeco. præt. m. τέτομα.

*Τλοφόρος, ſive ὑλοφόρος, qui materiem ſeu, ligna comportat; unde, ὑλοφορέω & ὑλοφορία. materiam, ſeu ligna comporto; ex ὕλη, ἡ, & φορὸς, ὁ, unde φορέω, ῶ, &c. V.

*Τλίαι, præſegmina coriorum; res ſæculentæ: ab ὕλη, fæx.

*Τλίζω, defæco, fæcibus expurgo; vel per colum transfundo defæcandi causâ; ut ὑλίζει τὸν ῥῆνας; emunge nares; Poll. l. 2. à Th. ὕλη, ἡ, V. Item, ὑλικὸς, materialis; ut, ὑλικαὶ ἀρχαί; apud Plut. Item, craſſus, mundanis ſordibus inquinatus; itidem, ab eod. Them. ὕλη, ἡ, V. Item, ὕλις, ιος, ἡ, idem, quod, & ab eod. Them. ὕλη, ἡ, V.

*Τλισηρὸς, lignarius faber; ex ὕλη, ἡ, & ἔργον, τό, &c. V.

*Τλισήρ, ῆρος, ὁ, colum, cribrum; vel ſaccellus, per quem aliquid transfunditur, ut à fæcibus repurgetur; item, ὑλίσημον, & ὑλίσημον, τό, pro eod. & omnia verbalia, ab ὑλίζω, id vide.

*Τλίω, dicitur interdum pro, ὑλάω, promulgo; i. e. Θρυλλέω, λέγω; Heſych.

*Τλὶς ζυγὸν, Dorica libra: vide Scholiaſt. Pind. Pythior. p. 195.

*Τλοχλὴς, in ſylvis, vel frutetis natus; ex ὕλη, ἡ, & χλόη, τό, à χύνομαι, &c. V. Item, ὑλόνομος, ſylvis, ſeu arboribus comans; ſeu, arboribus ſylvoſus; ex ὕλη, ἡ, & νέμω, &c. V. Item, ὑλομανὴς, inſano ſylvarum amore captus; i. e. qui mirum in modum gaudet ſylvis; unde ὑλομανέω, ῶ, ſylveſco; inutili fruticatione luxurio, & & fere inſanio; frondibus & ſarmentis luxurio; item, Metaph. de homine, luxurio, eluxurio; ex ὕλη, ἡ, & μαίνομαι, f. μανήσομαι, unde μανία, ἡ, &c. V. Item, ὑλότης, q. d. materietas, materiæ ratio; ipſa materia fabricæ; ab ὕλη, ἡ, V.

*Τλοτομία, materiæ ſucciſſio; item ars, ſeu ſcientia cædendi ligna, & materiam; item, ὑλοτομικὸς, ad materiam pertinens; vel, ad ὕλην τομὴ; utrumque, à ſeq. ὑλοτόμος, quod vide.

*Τλοτομέω, ῶ, f. ήσω, ligna in ſylvis cædo: ab

*Τλοτόμος, ου, ὁ, lignorum cæſor: ab ὕλη, ſylva, & τέμνω, ſeco. f. τεμῶ. p. m. τέτομα.

*Τλοφόρος, vide ſuprà, ὑλημρὸς, &c.

*Τλοφαγία, gen. Ion. ab

*Τλοφάγος, ου, ὁ, qui ſylvas depaſcitur: ab ὕλη, ſylva, & φάγω, edo. a. 2. ἔφαγον.

*Τλοφερβὸς, in ſylvis paſcens; ex ὕλη, ἡ, & φορβὴ, ἡ, à Them. φέρβω, &c. V. Item, ὑλοφόρος, vide ſuprà, ὑλοφόρος.

*Τλώδης, ες, ὁ, ἡ, ὸν, ſylvoſus, arboribus denſus, & opacus; unde, τὰ ὑλώδια, loci ſylvoſi; item, qui craſſæ eſt materiæ, fæculentus; ut ὕδωρ ὑλῶδες; apud Dioſc. 5. 87. à Th. ὕλη, ἡ, V.

*Τλωρὸς, ſylvæ cuſtos, cui ſylvarum cuſtodia demandata eſt; pro quo dicitur &, ὑλαιωρὸς, ſeu ὑλαιφὴς, & ὑλαιφὸς; apud Nic. in Ther. ex ὕλη, ἡ, & ὄρος, ὁ, cuſtos, cujus comp. varia mutant ρ in ω, per ἔκτασιν, &c. V.

*Τμιὰς, Ion. pro ὑμᾶς, vos; ὑμὶς, Dor. pro ὑμεῖς.

*Τμέτερος, veſtras, conterraneus; q. d. eodem vobiſcum loco natus; eſt quaſi per Sync. pro ὑμιέτερος; qui è veſtro eſt ſolo; ex ὑμεῖς, ſeq. & πάτρη, τό, id V.

*Τμεῖς, vos. q. συμεῖς, à σὺ, tu. Indè ὑμέτερος, veſter. Poët. ὑμός.

*Τμέναιος, ὁ, HYMENÆUS, nuptiarum præſes genius, & nuptiale carmen. Eſt & nomen Hæretici. Them. ὑμέω.

*Τμέναιος, P ë. pro γαμέω, uxorem duco: a præcedentibus.

*Τμέναιος, præced. propriè eſt Hymenæum canto; vel, connubio & matrimonio jungo; pro eod. etiam dicitur, ὑμέναιος, idem, &c. V. Item, ὑμέναιος, ος, τὸ, membranula; eſt diminut. ab ὑμέω, ὑμὴν, ὁ, V. Item, ὑμένιος, ία, dicuntur, membranæ quibus fœtus involvitur; eſt plur. à ſing. eod. ὑμὼ, ὑμὴν, V. Item, ὑμενόεις Βάκχος, in Epigr. i.e. genialis & nuptialis; nam tum vino utuntur copioſo; item, ὑμένινος, membraneus, ſive membranaceus; & ὑμένεος, ὁ, membranaceus, è membrana factus; ut ὑμένιον σάκος Λυκίης; apud Athen. l. 1. Ut &, ὑμένιος, membranæ in modum tenuis; vel ſimpl, tenuis; omnia, itidem ab eod. Th. ὑμὼ, ένος, V.

*Τμενόπεπλος, alas habens membranaceas; ex ὑμὼ, ένος, & πέπλος, τό, &c. V. Item, ὑμένοσφακος, teſtâ tenui & ſubtili conſtans, in modum membranæ; ex ὑμὼ, ένος, & ὄσφακον, τό, &c. V.

*Τμενώδης, ες, ὁ, ἡ, membranaceus, ſeu tenui membranâ conſtans; Heſych. vel membranæ ſpeciem gerens; ut ὑμενώδεσι δόμοις, apud Arift. à Th. ὑμὼ, ένος, V.

*Τμέτερος, α, ον, veſter, ra, rum: ab ὑμεῖς, vos. Th. σὺ, tu.

*ΤΜΗ'Ν, ένος, ὁ, membrana, pellicula. dat. pl. ὑμέσι, q. ab ὕω, quia ex humore naſcitur. Vel HYMEN; carmen nuptiale, q. ab ὕω, ſeu ὑδέω, cano: hinc ὑμέναιος, ου, ὁ, hymenæus, carmen nuptiale. Ponitur & ὑμὼ, pro ὑμετέραν, veſtram, acc. ſing. f. g. à σὺ, tu.

*Τμμες, Æol. pro ὑμᾶς, acc. pl. &

*Τμμι & ὔμμιν, Æol. pro ὑμῖν, nom. pl. à σὺ, tu.

*ΤΜΗΤΤΟ'Σ, ου, ὁ, mons Atticæ clariſſimus femperque frondens; unde ὑμήττιον μέλι, pro melle pretioſiſſimo; quale in Hymetto colligebatur.

*Τμμι & ὔμμιν, Æol. pro ὑμῖν, dat. pl. à σὺ, tu.

*Τμναγόρας, ου, ὁ, qui carmina dicit, ſeu pangit, ut ὑμναγόρης Ἀπόλλων, in Epigr. ex ὕμνος, ὁ, & ἀγορεύω, oratio in foro habita, &c. V.

*Τμνάσαι, Dor. pro ὑμῆσαι, celebrare, a. 1. inf. act. verbi ὑμνέω, quod vide.

*Τμνέσασα,

Υμνείσαι, cantantes, nom. pl. part. præſ. f. g. Poet. pro ὑμνίσαι, verbi ὑμνίω, celebro, quod V.

Ὑμνίομεν, Dor. pro ὑμνίομεν, hymno celebramus, 1. pl. præſ. verbi ὑμνέω.

Ὑμνίσσαι, Dor. pro ὑμνίσαι, nom. pl. part. præt. f. g. &

Ὑμνίσῃ, pro ὑμνίσῃ, Dor. 3. pl. præſ. ind. ab

Ὑμνίω, celebro, hymnum cano: imperf. ὕμνιον, ων. f. ίσω. p. ὕμνηκα. a. 1. ὑμνησα. a. 1. part. act. ὑμνήσας, αντος, ab ὕμνος, carmen. Them. ὑδω, celebro.

Ὑμνοπόλος, &c. Vide cum ὑμνοπόλος.

Ὑμνόσσαντες, nom. pl. a. 1. part. act. verbi ὑμνίω, quod V.

Ὑμνος, ὁ, celebratio quæ fit hymnis, aut carmine; item, pro laudum decantatione; eſt verbale, ab ὑμνίω, ῶ, id V.

Ὑμνωτὴρ, ῆρος, ὁ, &

Ὑμνητὴς, οῦ, ὁ, laudator, propriè carminibus: &

Ὑμνητὸς, ἡ, celebratus, celebris: à 3. ſing. perf. paſſ. verbi ὑμνίω, celebro.

Ὑμνογράφος, hymnorum ſcriptor; ex ὕμνος, ὁ, & γράφω, V.

Ὑμνῳδὸς, ὁ, qui hymnos ſcribit. Ex ὕμνος, hymnus, & ᾠδὸς, pono.

Ὕμνος, ου, ὁ, HYMNUS, carmen in honorem Dei ſcriptum. Th. ὕδω, celebro.

Ὑμνολογία, ῶ, ſive ὑμνολογίζω, hymnum dico: ex ὕμνος, ὁ, & λόγος, ὁ, &c. V. Item, ὑμνόποιος, qui hymnos conficit, Poëta laudes celebrans; Euryp. ex ὕμνος, ὁ, & ποιέω, ῶ, &c. V. Item, ὑμνοπόλος, & ὑμνητὸλος, qui circa hymnos verſatur; unde, ὑμνοπολλέω, & ὑμνητολία, circa hymnos & carmina verſor; omnia, ex ὕμνος, ὁ, & πολέω, ῶ, V.

Ὕμνυν, imperf. act. verbi ὑμνίω, quod vide.

Ὑμνῶσι, 3. pl. præſ. ind. act. verbi ὑμνίω, quod V.

Ὑμνῳ, carmine, dat. ſing. ab ὕμνος.

Ὑμνῳδὸς, hymnorum cantor, qui carmina pangit, qui carmina decantat; ut ὑμνῳδὸς θέλιξ ἀοιδὸς, apud Naz. quod exp. hymnos de divina majeſtate canens; unde, ὑμνῳδέω, ῶ, hymnos canto; carmina decanto; & interdum pro, oracula edo, reſponſa do; item, pro ἀμέτρως ᾄδειν: Euſt. Item, ὑμνῳδία, ἡ hymnorum decantatio; vel etiam, hymnus qui decantatur; ex ὕμνος, ὁ, & ᾠδὴ, ἡ, vel ἀοιδὸς, ὁ, &c. Vide.

Ὑμοῖ, dicunt Æoles, pro ὅμοιος, id vide.

Ὑμὲς, Poët. dicitur pro ὑμέτερος, ut πόλιν ὑμὴν. Il. 1. & κείτε ὑμὶν, veſtrum imperium; apud Heliod. in Theog. &c. V.

Ὕνη, ἡ, idem quod ſeq. ὕνις, id V. ſed exp. etiam, capra; apud Heſych. Item, ὑνὰς, exp. αἶξ ἀγρία, Heſych. capra ſylveſtris, à præced. ὑνὴ, utrumque, quidam à ſeq. Them. ὕνος, ὁ, equus parvulus, & veluti, nanus & pumilio in equino genere, &c. V.

Ὕνις, & ὖνις, ἡ, vomer, q. ab ὗς, ſus, quia ut hæc roſtro, ita & ille ſodit terram.

Ὕννος, ὁ, equuleus, mannus. Puto ab ὑὸς, tanqu. equi filius.

Ὑοβοσκὸς, ſuum paſtor, ſubulcus, ſuarius, porculator, porcarius; item, ὑοβότης, idem; qui ſues paſcit; ſubulcus; utrumque, à Th. βόω, ῶ, f. ὀσω & ὁσω, unde βοτὴρ & βοσκὸς, ὁ, comp. cum ὗς, ὑὸς, &c. V. Item, ὑομυσία, muſa porcina, cantus, ſuium grunnitum referens; ex ὑὸς, ſeq. & μῦσω, ἡ, &c. V. Ὑοτόμος, qui circa ſues verſatur, ſubulcus; Poll. l. 7. ex ὑὸς & τομὸς, &c. V.

Ὑὸς, gen. ſing. ὕος, ſus. Th. σῦς, συὸς, ὁ, ἡ, idem.

Ὑοσκυαμέω, ſive ὑοσκυαμίω, inſanio more eorum, qui hyoſcyamum guſtarunt; ut, ὑοσκυαμᾷς ἀνὴρ γέρων, de lirans ſenex; nam, ὑοσκυαμᾷν, exp. vacillare in ſermone; inſanire; ab hyoſciami herbæ natura, quæ inſanire, ac rerum omnium oblivifci facit; item, ὑοσκυάμινος. ex hyoſcyamo confectus; ut ὑοσκυάμινον ἔλαιον, apud Dioſc. 1. 43. omnia, à ſeq. ὑοσκύαμος, ſaba porcina, ſive ſuum ſaba, &c. V.

Ὑοσκύαμος, ὁ, ὑὸς, HYOSCYAMUS, herba calicularis, vel ſucularis, à ſucula: unde ὑὸς κύαμος. q. ſuilla faba. Sues enim ejus paſtu convelluntur; ſopit enim, unde ad ὑπόδυσιν adhibetur.

Ὑοφορβὸς, qui ὗας φορεῖ, ſubulcus; ὑοφορβεῖον, porcinarium, hara: ab ὗς.

Ὑπαγβίλισσα, Ion. pro ὑπαχθίλισσα, innuens, f. 2. part. act. f. g. Ioues enim χ, in ε reſolvunt: ab

Ὑπαγγέλλω, clam nuntio: ex ὑπὸ & ἀγγέλλω, nuntio. f. ελῶ. a. 1. ἤγγειλα.

Ὑπάγθιλτος, pateſactus, detectus, manifeſtus; apud Suid. eſt verbale, à præced. ὑπαγγέλλω, V.

Ὑπάγει, 3. ſing. præſ. paſſ. verbi ὑπάγω, quod V.

Ὑπαγκάλιος παῖς, puer qui in ulnis geſtatur; apud Suid. ex ὑπὸ & ἀγκάλη, ἡ, &c. V. Item, ὑπαγκάλια, τὰ, cubitalia, quæ cubitis ſupponuntur; eſt neut. plur. à ſeq. neut. ſing. ὑπαγκάλιον, τὸ, ex ὑπὸ & ἄγκων, ῶνος, ὁ, &c. V.

Ὑπαγκάλιον, ου, τὸ, cervical: quod ſub ἀγκάλῃ ponimus.

Ὑπαγορθυτίον, viciſſim dicendum, adject. verbale, ab ὑπαγορθύω, viciſſim reſpondeo, dicto: ex ὑπὸ & ἀγορεύω, ἄς, ἡ, forum.

Ὑπαγόρθυσις, ἡ, dictatio; ipſa dictandi actio, item, hortatio; ut, apud Joſeph. ὑπαγορθύσει Ἀντιπάτρῳ, Antipatri hortatu, ſive impulſu; eſt verbale, ab ὑπαγορθύω, præced. V.

Ὑπάγω, ſubduco, abeo, progredior; ſubjicio, dego, in judicium adduco. præſ. imperat. ὕπαγε, proripe te: hinc imperf. ὑπῆγον, ες. f. ὑπάξω. p. ὑπῆχα. a. 2. ὑπήγαγον, ες, ε. quod ex ὑπὸ & ἄγω, duco.

Ὑπαγωγὴ, ἡς, ἡ, ſubductio; ſubmiſſio à præced.

Ὑπαγωγὸς, ſubductivus, vim habens ſubducendi; unde, ὑπαγωγὶς, inſtrumentum fabrile, ut volunt quidam; ſed alii, tormentum eſſe putant, aut aliquid hujuſmodi, quod calones oneri ſupponunt, ut pulvini uſum præſtet, quale eſt quod Feſtus cellicillum appellat; utrumq; itidem à præced. ὑπάγω, id V. Item, ὑπηδὰ, ſuccino; ex ὑπὸ & ᾄδω, pro ἀείδω, &c. V.

Ὑπαὶ, Poët. pro ὑπὸ, à, præ, ſub, &c.

Ὑπαιάζω, q. d. ſublamento; ex Epigr. ex ὑπὸ & αἰάζω, V.

ΥΠΑΙΘΑ, coram, rectâ: q. ex ὑπαὶ & ἰδὼ.

Ὑπαίθριος & ὑπαίθριος, ſubdialis; qui eſt ſub dio; unde, ἐν ὑπαίθρῳ τόπῳ; Luc. Item, ἐν ὑπαίθρῳ; Xen. ſub. dio; & ὕπαιθρα, τὰ, pro caſtris, Polybium dixiſſe putat Bud. ex ὑπὸ & αἴθω, ἡ, &c. V. Item, ὑπαίθω, ſubardeo; vel, ſimpl. ardeo; ex ὑπὸ & αἴθω, V. Ὑπαιθίλλω, q. d. ſubaſſentor, clam aſſentor; ex ὑπὸ & αἰθίλλω, V. Item, ὑπαινεσία, approbatio, nutus, voluntas; ex ὑπὸ, & αἰνέω, ῶ, f. ἠσω, &c. V. Ὑπαινίσσομαι, ſubobſcurè declaro, ſeu, innuo; ænigmaticè ſignifico; tacitè & occultè innuo; ex ὑπὸ & αἰνίσσομαι, Atticè pro αἰνίσσομαι, à Th. αἴνος, ὁ, &c. V.

Ὑπαίρεσις, Ion. pro ὑφαίρεσις, ſurripio; vide ὑφαιρέω, V.

Ὑπαίρω, attollo, elevo; ex ὑπὸ & ἄειρω, vide.

Ὑπαίσσω, f. ξω, clam proſilio, ſubrepo. a. 1. part. ὑπαΐξας, αντος, ab ὑπὸ & ἄϊσσω, f. ξω, ruo.

Ὑπαίτιον, ου, τὸ, culpa, noxa: ab

Ὑπαίτιος, ος, obnoxius crimini. Ex ὑπὸ & αἰτία, ας, ἡ, cauſſa.

Ὑπακοὴ, ῆς, ἡ, obedientia, à præt. m. ὑπήκοα, & Att. ὑπακήκοα, verbi ὑπακόω. Th. ἀκούω, audio.

Ὑπάκουσον, audi, Dor. pro ὑπάκουσον, a. 1. imperat. act. &

Ὑπακούσω, Dor. pro ὑπακύσω, a. 1. ſub. à ſeq.

Ὑπακύω, obedio, auſcultо; reſpondeo; ſubaudio, imperf. ὑπήκουν, f. ὑσω, perf. ὑπήκοκα. a. 1. ὑπήκουσα. a. 1. inf. ὑπακοῦσαι. obedire, cum dat. Ex ὑπὸ & ἀκούω, audio,

Ὑπαλείφω, ſublino, ſubterunge; & q. d. ſubungo; ut, ὑπαλείφειν ὀφθαλμοὺς ὑ ὀφθαλμοῖ ὑπαλήλιμμένοι, apud Xen. Item, Metaph. pro incitare, concitare; unde, ὑπάλειμμα, τὸ, ſublitio, inunctio; & ὑπάλειπτον, quod illinitur; à Gal. exp. ἔγχρισον φαρμακὸν medicamentum quod ſyricillo illinitur; ut quidam volunt; item, ὑπάλειπτρον, ου, τὸ, q. d. illitorium; id quo ad illinendum utimur, ſive cyrcillum, ſive ſpathæ; ex ὑπὸ & ἀλείφω, f. ψω, &c. Vide.

Ὑπαλιθάνω, ſubterfugere, a. 1. inf. m. ab

Ὑπαλλάσσομαι, fugio, elabor: ex ὑπὸ & ἀλλάσσω, Poët. pro ἀλίω, vito; vide in ἀλλάσσω.

Ὑπαλλάττω, Ion, pro ω, præſ. imperat. ſuperioris verbi.

Ὑπαλλαγὴ, ῆς, ἡ, immutatio; & HYPALLAGE; figura: item,

Ὑπάλλαγμα, τὸ, commutatio ſubſidiaria; res ſuccedanea, & quæ vicem alterius præbet; item, ὑπαλλακτικὸς, permutativus; ut, ὑπαλλακτικὴ ζῶσις; apud Rhetores, ſtatus cauſæ alternativus; & interdum, ὑπαλλακτικὸ, ſubſtantivè exp. transmutatio; omnia, à ſeq. ὑπαλλάσσω, V.

Ὑπαλλακτὸς, ſubmuto, immuto, commuto: ab ὑπὸ & ἀλλάσσω, ἡ, muto.

Ὑπάλληλος, ſubalternus; unde neut. plur. ὑπάλληλα, ſunt quorum alterum, non pro altero, ſed ſub altero ponitur & locatur; item, ὑπαλλήλως ἔχειν, dicuntur artes ſeu ſcientiæ ſubalternæ; ex ὑπὸ & ἀλλήλων, V.

Ὑπαλύξαι, effugere, a. 1. inf. act. verbi ὑπαλύκω, vel ὑπαλύζω, ξω. Th. ἀλίω, vito.

Ὑπάλυξις, εως, ἡ, effugium; quod ab ἀλύσκω, idem quod ἀλίω, vito.

Ὑπαμάω, demeto; ex ὑπὸ & ἀμάω, V. Item, ὑπαμβλώσω, q. d. ſubobtundo; ex ὑπὸ & ἀμβλώσω, à Th. ἀμβλὺς, ὁ, &c. V. Ὑπάμπλος, vitibus conſitus; ex ὑπὸ & ἄμπελος, ὁ, V. Ὑπαμπίνω, ſubinduo; tuba milicio; Plut. ex ὑπὸ & ἀμπίνω, pro ἀμφίνω, f. ἀμφίσω; circumdo, amicio; in paſſ. ἀμπίχομαι, ex ἀμφὶ & ἴχω, ἵκομαι, &c. V. Item, Ὑπαναδέλλομαι, cunctor; ex ὑπὸ & ἀναδέλλομαι, paſſ. ab act. ἀναδέλλω, V. Ὑπανακνάω, præcog. oſco, lego, recito; ex ὑπὸ & ἀνακνάω, V. Ὑπανδύω, ſenſim & clam emergo; ex ὑπὸ & ἀνδύω, vel ἀναδῦμι, V. Ὑπανθρίσκω, premo aliquantum; ab ἀνθρίσκω, V. Ὑπανθρίσκω, ſenſim, vel, clam conſumo; ab ἀνθρίσκω, V. Ὑπανάστασις, q. d. aſſurrectio; honor habitus in cedendo loco; ab ἀνάστασις, ἡ, V. Ὑπαναφλίγω, ſimul inflammo; ab ἀναφλίγω, V. Ὑπαναχωρίω, ſenſim recedo, clam retro abeo; unde verbale, ὑπαναχώρησις, receſſio quæ ſenſim fit; ab ἀναχωρίω, unde ἀναχώρησις, ἡ, &c. V. Item, ὑπαυφούομαι, ſuccreſco, ſubpul'ulo; ab ἀναφύομαι, paſſ. ab ἀναφύω; comp. ut præcedentia cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑπανδρος, ου, ὁ, vel ἡ, viro ſubjecta. q. d. ὑπὸ τὸν ἄνδρα, ſcil, ὄσα, quæ eſt in poteſtate viri.

Ὑπανειμένως, remiſsè; ex ὑπὸ & ἀνειμένος, V. Item, ὑπανιάω, dolere facio, dolore afficio; in paſſ. ὑπανιάομαι, ῶμαι, doleo, indoleo; ex ὑπὸ & ἀνιάω, V. Item, ὑπανίημι, remitto, ſeu intermitto; ex ὑπὸ & ἀνίημι, V.

Ὑπανίσημος, exurgo: ex ὑπὸ, ἀνὰ & ἴσημι, ſto.

Ὑπανίστασο, ſurge, præſ. imperat. paſſ. præced.

Ὑπανοίγω, ſubaperio, clam aperio; ex ὑπὸ & ἀνοίγω, V.

Ὑπαντάω, occurro. f. ήσω. p. ὑπήντηκα. a. 1. ὑπήντησα; quod ex ὑπὸ & ἀντάω, occurro. Th. ἀντὶ, contrà, pro.

Ὑπαντίος, idem quod, & pro præced. ὑπαντίος, quod V.

Ὑπάντησις, εως, ἡ, & ὑπαντὴ, ῆς, ἡ, obviatio, occurſus: ab eodem verbo & Them.

Ὑπαντίξασα, Æol. pro ὑπαντήσασα, a. 1. part. act. f. g. verbi ὑπάντάω, quod vide.

Ὑπάντασον τὸν εὐεργέτην, benefactori occurrere id eſt, viro de nobis bene merito gratiam referre: ab

Ὑπαντάω, & ἄζω, f. άσω, obviam prodeo, incurro, incido: quod ab ὑπὸ & ἀντάω, ſeu ἀντίω, in occurſum eo. Th. ἀντὶ, pro.

Ὑπάντομαι, occurro; idem quod, & ab ὑπαντίω, V.

Ὑπαυλος, ὁ, ἡ, ὸν, qui in antris eſt vel degit: ab ὑπὸ & ἄυλον.

Ὑπαυλέω, ſubminiſtro, vel ſimpl. miniſtro; ex ὑπὸ & αὐλέω, V. Item, ὑπαυλίζω, paulatim abire; ex ὑπὸ & αὐλίζω, V. Item, ὑπαυστηρίζω, exp. ὀπίσω τρέχω; Schol. Ariſtoph. ex ὑπὸ & ὀπίσω, V.

Ὑπαφίω, Ion. pro ὑφάπτω, ſuccendere. Th. ἅπτω.

ΥΠΑΡ, τὸ, ἄληθες, viſio vera. q. ὕπνος ἄρτος, & ει ὕπαρ opponitur,

Ὕπαρ, præced. viſio, quæ eventu comprobatur; interdum jungitur cum χρὴ, ut, καθ' ὕπαρ, quod & conjunctim ſcribitur, καθύπαρ, per veram viſionem; & interdum, ὕπαρ, adverbialiter uſurpatur, pro καθ' ὕπαρ, ut, apud Plur. l. 2. de repub. τὸ δὶ ὀνείρων ἢ ἀληθὲς ὅτ' ἄλλως ἔχοντες, οὐ ὕπαρ, οὐ ὕπνῳ, nec vigilantes & revera cernentes, nec ſomniantes decipit, &c. V.

Ὑπασπίζω, ſuccutio, quatio; ex ὑπὸ & ἀσπίζω, vel ἀσπάζω, V. Item, ὑπαργύρεος, ſubalbicans; ex ὑπὸ & ἀργύρεος, à Th. ἀργὸς, ὁ, ἡ, ὸν. Ὑπαργυλλώδης, ſubargillus. ſeu, ſubargillaceus; ex ὑπὸ & ἄργιλλος, ſeu ἄργιλος, V.

Ὑπαργύρια, τὰ, Ion. pro ὑπηργυρία, quæ jam facta ſunt: ab ὑπάργυρος, quod vide.

Ὑπάργυρος φωνὴ, vox pecunia venalis. Hoc de illis dicitur, qui linguam & vocem pretio venalem habent: ab ἄργυρος.

Ὑπάργυρος, præced. propriè eſt, ſubargenteus; in quo argentum mixtum eſt, ut, ὑπάργυρος λῶν, apud Euryp. propter metalla; à Th. ἄργυρος, ὁ, V. Unde etiam, ὑπαργυρόω, argentum anxiè quæro, & veluti effodiendo ex cuniculis terræ inveſtigo; Plut. ὑπαρίθμησις, q. d. ſubnumeratio; eſt quaſi verbale, ab ὑπαριθμέω, (licet, ut verbum, non occurrat apud authores;) ſubnumero, ex ὑπὸ & ἀριθμέω, unde ἀριθμητὴς, ἡ, &c. V. Ὑπαρκτὸς, exiſtentiam habens; unde, ὑπαρκτικὸς, q. d. ſubſtantivus; ut, ὑπαρκτικὸν ῥῆμα, verbum ſubſtantivum, ſeu, ſubſiſtendi verbum; verbalia, ab ὑπάρχω, f. ὑπάρξω, &c. V. Item, ὑπάρκτος, q. d. ſubſeptentrionalis, ſeu, ſeptentrionalis; qui eſt ſub ſeptentrione; à Th. ἄρκτος, ὁ, comp. ut præcedentia cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑπαρνὸς, & ὑπόρνιος, ου, ἡ, ovis ſub te, vel in ſe agnum habens. Ex ὑπὸ & ἀρὴ, ἀρνὸς, ὁ, ἡ, agnus: vel agni.

Ὑπάρξαι, a. 1. inf. act. verbi ὑπάρχω, ſum: ab ἄρχω. Th. ἀρχὴ.

Ὑπαρξις, εως, ἡ, ſubſtantia, res, facultates: ab ὑπάρχω, quod V.

Ὑπαπάζω, Ion. pro ὑφαπάζω, ſurripere; vide ἁρπάζω, rapio.

Ὑπαρπάζω, clam rapio; ex ὑπὸ & ἁρπάζω, V.

Ὑπάρχω, Dor. pro ὑπῆρχον, erat, 3. ſing. imperf. act. ab ὑπάρχω, ſum,

Ὑπαρχὴ, ῆς, ἡ, initium, orcus. Th. ἀρχὴ.

Ὑπαρχος, ου, ὁ, princeps, proprætor; item nomen Indicum fluvii: ab eod. Them.

Ὑπαρχόσης, gen. ſing. f. g. part. præſ. &

Ὑπάρχῃσι, 3. pl. præſ. ind. act. ab

Ὑπάρχω, εις, ει, ſum, adſum, initium do, ſuppeto: & in 3. pl. ὑπάρχωσι: τὰ ὑπάρχοντα, quæ quis habet: 1. ὑπάρξω. p. ὑπῆρχα. a. 1. ind. act. ὑπῆρξα. Th. ἀρχὴ, ῆς, ἡ, initium, imperium, &c.

Ὑπαρωματίζω, ſubodoratus ſum; aromata aliquatenus redoleo; ex ὑπὸ & ἀρωματίζω, V.

Ὑπασπίδιος, ου, clypeo rectus: hinc ὑπασπίδια, adverb. Ex ὑπὸ, ſub, & ἀσπὶς, ἡ, clypeus.

Ὑπασπίζειν, ſub clypeo latentem incedere, vel pugnare, Metaph. Sub alicujus patrocinio, & tutela eſſe, & pro armigerum eſſe alicujus: ab ὑπὸ, ſub, & ἀσπὶς, clypeus: hinc ὑπασπιστὴς, ἡ, ὁ, Protector.

Ὑπασπιστὴς, clypeator, ſatellis; eſt etiam adjutor, defenſor; verbale, à præced. ὑπασπίζω, V. Item, ὑπατεία, ἡ, conſulatus; ab ὑπατεύω, ſum conſul, conſulatum gero; unde etiam, ὑπατεῖος, vir conſularis, qui conſul fuit, conſulatu defunctus; exconſul; (pro ut, ὑπαμείνας, exp. exquæſtor;) item, ὑπατικὸς, conſularis, ad conſulem pertinens; omnia, à ſeq. ὕπατος, V. Item, ὑπατμίζω, vaporem ſubduco; unde verbale, ὑπατμὶς, ſuffitus, vaporem eliciendo, factus; ex ὑπὸ & ἀτμίζω, V. Item, ὑπάτυπος, aliquo modo abſurdus; ex ὑπὸ & ἄτυπος, ὁ, V.

Ὕπατος, η, ον, ſummus, a, um, contract. ex ὑπέρτατος. Eſt & ὕπατος, conſul, quia penes illos erat ſumma poteſtas. Aliquando, honoratus, imus & profundus. Th. ὑπὲρ, ſuprà.

Ὑπαυγὴς, qui eſt ſub luce; unde, ὑπαυγάζω, q. d. ſubſplendeſco; ex ὑπὸ & αὐγὴ, ἡ, unde αὐγάζω, &c. V. Item, ὑπαυδαρίζομαι, q. d. ſubarroganter me gero; ex ὑπὸ & αὐδαρίζομαι, idem cum, αὐδαριάζομαι, id V. Ὑπαυλέω, ῶ, ſuccino tibiâ; ab αὐλὸς, ὁ, V. Ὑπαύστηρος, ſubauſterus; ab αὐστηρὸς, ὁ, V. Ὑπαυχένιος, cervici ſubactus, qui eſt ſub cervice; unde, ὑπαυχένιον, τὸ, cervical, quod cervici ſupponitur; ab αὐχένιος, ὁ, V. Ὑπαφρονίστερος, aliquantulum imprudentior; eſt compar. ab ὑπάφρων, aliquantulum imprudens; ex ὑπὸ & ἄφρων, V. Item, ὑπαφρος, ſpumâ tectus; ſpumoſus, non manif. ſtus; ex Eu-

typ. à Th. ἀφεῖς, ὁ, comp. ut, præcedentia cum præp. ὑπό, &c. V.

ὑπίασι, subsunt, Ion pro ὕπεισι, 3. pl. præs. ind. verbi ὕειμι; quod ex ὑπό & εἰμί, sum.

ὑπίαν, cultro: sed vocabulum hoc de mendo suspectum.

ὑπίβαλον, ες, ε, a. 2. ind. præs. verbi ὑποβάλλω, subjicio, suborno. Th. βάλλω, jacio, f. βήσω.

ὑπιβλίπτω, 3. pl. imperf. pass. verbi ὑποβλέπομαι, torvè intueor. Th. βλέπω, video, f. ψω.

ὑπίγυος, ος, ον, qui sponsioni est obnoxius; vide in ἴγυος, sponsor.

ὑπιγύους, satisfatò; ut, ὑπιγύους ὑποσχέσθαι, spondere, satisfatò promittere; & ὑπιγύους διδυσιμβία, dicuntur quæ &, ὑπίγυα, & ἴγυα δυσίσματα; est adv. à præced. ὑπίγυος, datâ fidejussione aliquid faciens; ut, datis vadibus liberatus; unde, ὑπίγυα δυσίσματα, dicuntur, (vel simpl. ὑπίγυα,) quæ satis accepto credita sunt; sive, bona prædia & obærata, sponsione & fidejussione affecta: sic &, ὑπίγυα χρήματα, dicuntur, quasi, bona prædia, &c. V. Item, ὑπόδυτα, vestras, qui est è vestro solo, est quasi per Sync. pro ὑμοδάπος, Suid. quod ex ὑμὸς & δάπεδον, τὸ, &c. V.

ὑπιδείσιαν, timuerunt, 3. pl. a. 1. ind. act. Poët. gem. σι. pro ὑπέδεισαν, verbi ὑποδείδω. Th. δείδω, timeo. f. σω.

ὑπιδείδισαν, timuerunt, per Syncop. pro ὑπεδείδεισαν, 3. pl. plusq. p. m. δείδιεν; quod ab ὑπὸ & δείδω, timeo. f. δείσω. prær. m. δείδια, plusq. p. ἐδείδειν.

ὑπίδεικα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ὑποδείκνυμι, præmonstro. f. ξω. p. ὑποδέδειχα. Th. δείκνυμι, ostendo.

ὑπίδικτο, excepit, Dor. vel Poët. Sync. pro ὑπεδέδικτο, 3. sing. plusq. p. pass. verbi ὑποδέχομαι. Th. δέχομαι, cap. o. f. δέξομαι. perf. pass. δέδεγμαι, ξαι, κται.

ὑπιδίξατο, 3. sing. a. 1. ind. m. verbi ὑποδέχομαι, suscipio, perf. pass. ὑποδέδεγμαι. Th. δέχομαι, capio.

ὑπιδήκατο, instruxit, 3. sing. a. 1. m. verbi ὑποτίθημι, suppono. Th. τίθημι, pono. f. θήσω. a. 1. ἔθηκα. a. 2. ἔθην.

ὑπιθήκω, est Atticè idem quod seq. ὑπείκω, V. Ex ὑπὸ & εἰκήσω, Atticè idem quod, & pro Th. ἕκω, &c. V.

ὑπείκω, obtecundo. obedio; succumbo, cedo. Poët. dicitur ὑπείκω, f. ὑπείξω. Ex ὑπὸ & ἕκω, cedo.

ὑπειμι. subsum. Th. εἰμί, sum.

ὕπειμι, exp. etiam, subeo; ex ὑπὸ & εἶμι, eo, V.

ὑπεῖναι, remittere. Ion. pro ὑφεῖναι, a. 2. inf. vide ὑφείμην & ὑπείνω, adesse, præs. inf. ab ἔμι, sum.

ὑπειξις, cessio; item, obsequium; verbale, ab ὑπείκω, f. ξω, &c. V.

ὑπείξομαι, cessero, f. ι. m, verbi ὑπείκω, quod V.

ὑπεκεῖν, subjicere, exponere; interfari; item, respondere; ex ὑπὸ & εἰπεῖν, infin. ab εἶπα, seu ἔπον, vide.

ὑπείρ, Poëticè est pro ὑπέρ, id vide.

ὑπείρχον, superabant, per Metath. pro ὑπέρεχον, 3. pl. imperf. &

ὑπειρέχοι, teneat, 3. sing. opt. præs. &

ὑπείρεχον, ος, ὸν, Ion. & Poët. pro ὑπέρεχον, eximius, excellens, excellentior: ab ὑπέρχω, excel o; quod ab ὑπέρ, suprà, & ἴχω, habeo, teneo.

ὑπείσαντες, nom. pl. a. 1. part. act. ab ὑπείω, Ion. pro ὑφίημι, summitto.

ὑπείσειμι, subeo, subingredior, irrepo; item, in infin. ὑπεισίναι, exp. in mentem venire; ex ὑπὸ & εἴσειμι, vel εἰσίημι, unde infin. εἰσίναι, &c. V. Item, ὑπεισέλθωσε, ut, ὑπεισέλθωσε τῆς κληρονομίας; exp. additio hæreditatis; ex ὑπὸ & εἰσέλθωσις, V. Vel est verbale, ab ὑπεισέρχομαι, subingredior, irrepo: interdum etiam, subeo animum, occurro: ex ὑπὸ & εἰσέρχομαι, V. Item, ὑπεκβάλλω, ejicio; ex ὑπὸ & ἐκβάλλω, vel idem quod, παρέρχομαι, & ἀμείβομαι, quæ V. ὑπεκδέχομαι, expecto; ex ὑπὸ & ἐκδέχομαι, V. ὑπεκδέξακα, subterfugio; item, ὑπεκδέχω, suffugio, effugio; Plut. ex ὑπὸ & ἐκδέχω, vel, ἐκδιδέξακα, ex ἐκ & δέχω, unde, δεδέξακα, &c. V. Item, ὑπεκδέχεσθαι, effugere; ut, ὑπεκδεχεῖν τὸ παθεῖν; ex Herodot. præsentes effugere pœnas; ex ὑπὸ & ἐκδεχεῖν, infin. a. 2. ab ἐξέδεκον, quod vide cum ἐκδεχωῖν, &c. Item, ὑπεκδύω, clam exuo, seu excutio; ex ὑπὸ & ἐκδύω, V.

ὑπεκθιών, Ion. pro ὑπεκδών, 3. pl. a. 2. sub. m. verbi ὑπεκτίθημι, subduco. Th. τίθημι, pono.

ὑπεκκείω, succendo; unde verbale, ὑπέκκηκμος, id quo aliquid succendimus; somes ad succendendum suscitabulum ignis culi; Plut. ex ὑπὸ & ἐκκείω, unde, ἐκκαυμα, τὸ, &c. V.

ὑπεκκεῖσθαι, clam aliquo exportatum esse. Th. κεῖμαι, jaceo.

ὑπεκκλέπτω clam, & furtim eripio, furto subduco; Plut. ex ὑπὸ & ἐκκλέπτω, furtim furripio; quod ex ἐκ & κλέπτω, V. Item, ὑπεκκλίνω, q. d. subdeclino, clam declino; ex ὑπὸ & ἐκκλίνω, quod V. Item, ὑπεκκομίζω, clam exporto, clanculum effero; ex ὑπὸ & ἐκκομίζω, V.

ὑπεκκομίζεσθαι, clam exportare. Hinc ὑπεξεκομίσαντο, 3. pl. a. 1. m. ab ὑπὸ, ἐκ & κομίζω, fero. Th. κομίω, curo.

ὑπέκλυσις, solutio; câ scil. significatione, quâ quid impeditum & ligatum solvitur; Plut. ex ὑπὸ & ἐκλύω, f. ἐκλύσω, &c V.

ὑπεκπέμπω, clam emitto, submitto. Th. πέμπω, mitto.

ὑπεκπεφθεί, longe præcurrit, 3. sing. præs. ind. ab

ὑπεκπρεσβεύω, f. ἠσω, præcurro, vinco: quod ex ὑπὸ, ἐκ, πρὸ & Δία, curro.

ὑπεκρεῖν, profluo; ex, ὑπὸ & ἐκρεῖν, ipse fit, quod ex ἐκ & ῥεῖν, V.

ὑπεκφεύγω, clam profugio: ex ὑπὸ, ἐκ, πρὸ & φεύγω, fugio, a. 2. ἔφυγον.

ὑπεκφερεβίγη, 3. sing. a. 2. sub. act. præc.

ὑπεκχέω, q. d. subeffluo; sensim aut clam effluo; evanesco; ex ὑπὸ & ἐκχέω, V.

ὑπεκτίθημι, clam expono. Them. τίθημι.

ὑπεκτρέπω, paululum deflecto; seu, clam averto; ex ὑπὸ & ἐκτρέπω, V. Sic in pass. ὑπεκτρέπομαι, paululum declino; paulatim averior, & vito, &c. Item, ὑπεκτρέχω, longe excurro; & Metaph. excello, supero; ut, apud Euryp. in Troad. εἰ θεὰς ὑπεκδέχως κάλλει, si deas pulchritudine excelleret; sed signif. etiam, effugio: ex ὑπὸ & ἐκτρέχω, V. Item, ὑπεκφαίνομαι, subluceo: ex ὑπὸ & ἐκφαίνομαι, in lucem edor, emergo; item, appareo, conspicuus sum; pass. ab act. ἐκφαίνω, V.

ὑπεκφέρω, clam effero. Ex ὑπὸ, ἐκ & φέρω, fero. f. ὤσω. a. 1. ἤνεγκα.

ὑπεκφθίγοιτ, Dor. pro ὑπεκφθίγοιτο, clam fugiunt: &

ὑπέκφυγε, effugisset, Ion. pro ὑπεξέφυγε, 3. sing. a. 2. ind. act. ab

ὑπεκφεύγω, clam fugio, subterfugio: ex ὑπὸ, ἐκ & φεύγω, fugio.

ὑπεκχαρίζω, ex aliquo loco me subduco: ex ὑπὸ, ἐκ & χαρίζω, eor

ὑπέλαβον, ες, ε, suscepi. a. 2. ind. act. verbi ὑπολαμβάνω, existimo, præsumo. Th. λαμβάνω, capio, f. λήψομαι. a. 1. ἔλαβον.

ὑπέλαιον, olei fæx seu sordes; ex ὑπὸ & ἔλαιον, τὸ, V.

ὑπελείφθην, relictus sum, a. 1. ind. pass. verbi ὑπολείπω, relinquo. f. ψω. Th. λείπω, linquo. a. 2. ἔλιπον. p. m. λέλοιπα.

ὑπελήφθη, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi ὑπολαμβάνω, existimo. Th. λαμβάνω, capio. f. λήψομαι. p. λέληφα; Att. εἴληφα. a. 2. ἔλαβον.

ὑπέλυσας, solvisti, Ion. pro ὑπέλυσας, 2. sing. a. 1. m. verbi ὑπολύω. Th. λύω, solvo. f. σω. a. 1. m. ἐλυσάμην, σ, ατο.

ὑπέμενον, expectabant, vel sustinuerunt, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ὑπομένω, sustineo. a. 1. ὑπέμεινα, ας, ε. Th. μένω, maneo. f. νῶ. p. μεμένηκα.

ὑπέμυμνε, 3 sing. imperf. act. verbi ejusdem.

ὑπεμύησε, deflexit, tristatus est, 3. sing. perf. act. pro ὑπέμυκε, verbi ὑπεμύω, quod ab ὑπὸ & μύω, cado, inclino. f. ὑσω. p. μῦκα. & Att. redupl. ἐμήμυκα, mutato η in ε, & Pleonasmo Poët. τὸν, ἐμήμυκα.

ὑπεμνήσθην, ης, η, recordatus sum, a. 1. ind. pass. verbi ὑπομιμνήσκω, in memoriam revoco, quod V.

ὑπεμφαίνω, q. d. subostendo, vel subsignifico; ex ὑπὸ & ἐμφαίνω, V. Item, ὑπεναντιόομαι, ὡμαι, occulte adversor; vel, idem quod, & pro, ἐναντιόομαι, ὤμαι, repugno, obsto; ut, ὑπεναντιόμενον ἐκείνοις; Plut. in Per. adversans, obstans, seu repugnans illis; à seq. ὑπεναντίος, idem quod, & pro ἐναντίος, adversarius, hostis; sed exp. & subcontrarius, &c. V.

ὑπεναντίος, α, ον, occultè contrarius, adversarius. Ex ὑπὸ & ἐναντίος, pro ἐναντίς, adversus. Th. ἀντὶ pro.

ὑπεναντιότης, contrarietas, subcontrarietas; à præced. ὑπεναντίος, V.

ὑπεναντίως, variè, è contrario, adv. à præced.

ὑπενδύτης, (verbale, ab ὑπενδύομαι) idem quod præced. ὑπεναντιότης, &c. V.

ὑπεξίδαμε, paulatim cedo, clam cedo; item, terga verto; ex ὑπὸ & ἐξίδαμαι, V.

ὑπέρθε, Poët. sub, subtus: ex ὑπὸ & ἔνερθε, infra. Item ὑνερθε, pro ὑφερθε, ab ἔνερθε, mortuus. Hinc ἐνέρτερος, pro ὑπέρτερος, ab ἐν & ἔρχομαι, venio. f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἦλθον.

ὑπεξεβίγω, subevomo, vel simpl. evomo; ex ὑπὸ & ἐξεβίγω, V. Item, ὑπεξεύρω, subtraho; unde, ὑπεξεύρεσις, subtraxerunt; ut, apud Apoll. Arg. 2. οἱ μὴ δὲ πατρὸς ὑμὸν ὑπεξέσυτο φόνοιο μητρυιῆς; exemerat, seu eripuerat & liberarat è, vel à cæde noverca imminente; ex ὑπὸ & ἐξεύρω, V.

ὑπεξέρχεσθαι, clam exire: ab

ὑπεξέρχομαι, clam egredior, me subduco: v. de in ὑπεξελθεῖν.

ὑπεξέχα, effugit, pro quo commun. ὑπέξεφυγε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ὑπέξεχω, clam me subduco. Them. ἴχω

ὑπεξίφιεσαν, ιες, ε, imperf. act. verbi ὑπεκφέρω, subduco. Quod ex ὑπὸ, ἐξ & φέρω, fero. f. ὤσω. a. 1. ἤνεγκα.

ὑπεξίεσαν, se subduxerunt: vide ἔξειμι.

ὑπεξέλυξε, evitavit, 3. sing a. 1. ind. act. verbi ὑπεξαλύσω, f. ξω, quod ab ὑπὸ, ἐξ & ἀλύσσω, f. ξω, evito. a. 1. ἤλυξα. Th. ἀλέω, idem.

ὑπεξίσαμαι, cedo; item, exeedo, & cedo inimicis; item, declino, devito; ex ὑπὸ & ἐξίσαμαι, V.

ὑπεξόν, ος, ε, filiusfamilias, propriè qui est ὑπ' ἐξουσία, sub potestate, scil. patris, nondum emancipatus.

ὑπεξαίρεσις, εως, ἡ, subtractio: ab

ὑπεξαιρέω, ῶ, f. ἥσω, subtraho: ab ὑπὸ, ἐξ & αἱρέω, capio.

ὑπεξαίρεσις, & ὑπεξαίρεσμος, eximo, removeo, rejicio; (ex ὑπὸ & ἐξαίρω, V.) Item, clam de medio tollo; apud Xen. Item, ὑπεξαλιάθαι, q. d. furtim, seu clam evitare, aut effugere; ex ὑπὸ & ἐξαλιάθαι, id V. Item, ὑπεξαλύξαι, idem quod, ὑξαλύξαι, (fugere, subterfugere, devitare; ab ἐξ & ἀλύσκω, f. ξω, tanquam ab ἀλύζω, &c. V. Item, ὑπεξανέγκασθαι, clam è littore solvo, & cnavigo, navem ascendens lateo, & me mari subduco; Thuc. ex ὑπὸ, ἐξ & ἀνάγομαι, sustollor, tollor; item, educor, extrahor; & absolutè positum, solvo, è portu solvo, nam qui solvit è portu, in altum educitur, seu subducitur & subvehitur; est pass. ab ἀνάγω, V. Item, ὑπεξανύομαι, & ὑπεξανασύομαι, exp. clam vel sensim emergo; ex ὑπὸ & ἐξανασύω, quod ab ἐξ & ἀνασύω, &c. V.

ὑπεξανασύς, emersus, vel fallens emergendo, præs. vel a. 2. part. ex ὑπὸ, ἐξ, ἀνὰ & σύω, vel σύμι, subeo.

ὑπεξανίστασθαι, assurgo, ut ii qui honoris causâ alicui assurgunt; Plut. ex ὑπὸ & ἐξανίστασθαι, V. Item, ὑπεξέπτω, succendo; ex ὑπὸ & ἐξέπτω, V. Item, ὑπεξαφύω, clam exhaurio; ex ὑπὸ & ἐξαφύω, V.

ὑπέξειμι, relinquo, excedo; ab ὑπὸ & ἔξειμι, exeo. Th. εἶμι, seu ἴω, eo.

ὑπεξερύω, subtraho: ab ὑπὸ, ἐξ & ἑρύω, Poët. pro ἑρύω, traho.

ὑπεξελαύνω, clam progredior longius, ex ὑπὸ & ἐξελαύνω, V. Item, ὑπεξέλυσις, supplicium, tormentum, quæstio; Suid. ex ὑπὸ & ἐξέλυσις, V. Vel est verbale, à seq. ὑπεξέρχομαι, V.

ὑπεξιδεῖν, a. 2. inf. act. verbi ὑπεξέρχομαι, clam egredior: ex ὑπὸ, ἐξ & ἔρχομαι, venio. f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἦλθον.

ὑπεξεβίγω, subevomo, vel simpl. evomo; ex ὑπὸ & ἐξεβίγω, V. Item, ὑπεξερύω, subtraho; unde, ὑπεξείρυσις, subtraxerunt; ut, apud Apoll. Arg. 2. οἱ μὴ δὲ πατρὸς ὑμὸν ὑπεξέσυτο φόνοιο μητρυιῆς; exemerat, seu eripuerat & liberarat è, vel à cæde noverca imminente; ex ὑπὸ & ἐξερύω, V.

ὑπεξέρχεσθαι, clam exire: ab

ὑπεξέρχομαι, clam egredior, me subduco: v. de in ὑπεξελθεῖν.

ὑπεξέχα, effugit, pro quo commun. ὑπέξεφυγε, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi ὑπέξεχω, clam me subduco. Them. ἴχω

ὑπεξίφιεσαν, ιες, ε, imperf. act. verbi ὑπεκφέρω, subduco. Quod ex ὑπὸ, ἐξ & φέρω, fero. f. ὤσω. a. 1. ἤνεγκα.

ὑπεξίεσαν, se subduxerunt: vide ἔξειμι.

ὑπεξέλυξε, evitavit, 3. sing a. 1. ind. act. verbi ὑπεξαλύσω, f. ξω, quod ab ὑπὸ, ἐξ & ἀλύσσω, f. ξω, evito. a. 1. ἤλυξα. Th. ἀλέω, idem.

ὑπεξίσαμαι, cedo; item, exeedo, & cedo inimicis; item, declino, devito; ex ὑπὸ & ἐξίσαμαι, V.

ὑπεξόν, ος, ε, filiusfamilias, propriè qui est ὑπ' ἐξουσία, sub potestate, scil. patris, nondum emancipatus.

ὑπεξοχή, ῆς, ἡ, florem ætatis excedens: ex ὑπέρ, super, & ἀκμή, cuspis; item flos ætatis.

ὑπεξακοντίζω, ομαι, supra, seu ultra, aut ulteriùs jaculor; jactu jaculi vinco; item, Metaph. supero, antecello, ex ὑπὲρ & ἀκοντίζω, V. Item, ὑπέρακρια, τὰ, monium cacumina; ex ὑπὲρ & ἄκρις, ιος, ἡ, V. Item, ὑπέρακρος, supra modum accuratus; ex ὑπὲρ & ἀκρίδης, ὁ, ἡ. V. Item, ὑπερκρίζω, per summum evado, supero; & ex Euryp. ὑπέρακρίζει δαιμόνων, exp. ædibus imminet deluper; à præced. ὑπέρακρα, V.

ὑπέρακροι, qui loca montana incolunt. Th. ἄκρος, summus.

ὑπεράλλης, qui supra quam dici potest dolet; unde, ὑπεραλγέω, ῶ, perdoleo, supra modum doleo; item, vicem alicujus doleo; ut, ὑπεραλγῶ σε, vicem tuam doleo; ex ὑπὲρ & ἄλγος, εος, τὸ, unde ἀλγέω, &c. V. Item, ὑπέραλμος, & metri causâ, ὑπεραλής, maritimus; q. d. qui est supra mare, mari impositus, vel mari imminens; ut, ὑπέραλον πλοῖον; Dionys. Alex. ex ὑπὲρ & ἅλς, ἁλός, V. Item, ὑπεράλλομαι, supersilio, transilio, ultrà salio, unde ὑπεράλλομαι, per Sync. apud Poëtas pro ὑπεραλόμενος, transiliens; ex ὑπὲρ & ἄλλομαι, vide.

ὑπέραλμος, ος, ὁ, ἡ, pro ὑψόχος, eximius, præstans: ex ὑπὲρ, super, & ἅλμος, alnus.

ὑπεράλμενον, transilientem, per Sync. pro ὑπεραλλόμενον, accus. sing. part. præs. verbi ἄλλομαι, salio.

ὑπεραναγκάζομαι, ultrà quam necessitas postulat, aut satis est aliquid facio; ex ὑπὲρ & ἀναγκάζομαι, cogor; pass. ab ἀναγκάζω, V. Item, ὑπεράνακειμαι, superaccumbo; unà accumbo, ex superiore parte; ex ὑπὲρ & ἀνάκειμαι, V. ὑπεράνθρωπος, ος, ὁ, exul; qui solum vertens aliò demigrat; ex ὑπὲρ & ἀνίσταμι, vel ἀνίστημι; vel, est ab ὑπεράνω, &c. V. ὑπεράνθρωπος, qui est supra hominem, seu qui humanam con-

dictionem superat; *ex* ὑπὲρ & ἄνθρωπος V. Ὑπερανίστημι, seu, ὑφανίστημι, superisto; præsto, superò, excello; item, exp. longè superior & sublimior sum, valde antecello, longè præsto; *ex* ὑπὲρ & ἀνίστημι, V. Item, ὑπερρωτῶ, ῶ, ὁ, ci. cumfluens, quasi suprà fluens; ut, ὑπέρρυτον σκάφος, cujus sentina exundat; sed transfertur ad alia; pro, redundans, exuberans, circumfluens & superabundans; ut, ὑπέρρυτον ὕζειν τὴν βίαν, exuberantem hominum improbitatem; apud Luc. & ὑπέρρυτος συμφορὰ, apud Eurip. in Hippol. cui calamitas exuberat, & major est, quam ut ei ferendæ par sit; sumpta fil. Metaphorâ, à sentina al undante aquâ; unde, ὑπερπάντλειδον, apud Lucian. exp. ὑπέρπαντλον ὑγρὸν τὸ σκάφος, *ex* ὑπὲρ & ἄντλος, ὁ, V.

Ὑπεράνω, & ὑπεράνωθεν. adv. cum genit. longè, suprà: Ex ὑπὲρ & ἄνω, sursum.

Ὑπερανωθεν, de loco superiori, desuper; à præced. ὑπεράνω, V. Item, ὑπερκατωθήσκω, n orior pro aliquo; ut, apud Xen. Ἀντίλοχος ἢ τῷ πατρὶ ὑπερκατεθανέτην; item, ὑπερκατθήσκοντες, peculiari signif. dicuntur, qui pro patria aut amicis mortem sponte subeunt: *ex* ὑπὲρ & κατθήσκω, vide.

Ὑπεραπολογεῖσθαι τινος, pro ὑπέρ τινος ἀπολογεῖσθαι, pro aliquo causam agere.

Ὑπεραρθρωθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi ὑπαίειρω, quod V.

Ὑπεραριθμος, qui est ultra numerum; q. d. supernumerarius; *ex* ὑπὲρ & ἀριθμὸς, ὁ V.

Ὑπερβρήδην, suprà modum metuo: *ex* ὑπὲρ & ἐβράδεω, non metuo, q. *ex* α priv. & ὀβράδεω, metuo. Th. ὀβρίζω.

Ὑπερβρήδης, suprà modum metuo: *ex* ὑπὲρ & ἀβρήδης, V. Item, ὑπέρευδαιμος, admodum amicelans; *ex* ὑπὲρ & εὖδαιμος, τὸ, V. Item, ὑπέρασπάζομαι, libentissimè amplector, & suscipio; *ex* ὑπὲρ & ἀσπάζομαι, V. Sic &, ὑπαποπάζομαι, vehementer amplector, seu saluto; *ex* ὑπὲρ & ἀσπάζομαι, V.

Ὑπερασπίζω, clypeo protego, propugno. Ex ὑπὲρ & ἀσπίζω, clypeo defendo. Th. ἀσπὶς, ίδος, ἡ. clypeus.

Ὑπερασπισμὸς, οῦ, ὁ, defensio, propugnatio: &

Ὑπερασπιστὴς, οῦ, ὁ, propugnator: à perf. pass. verbi ὑπέρασπίζω.

Ὑπερασπῶ, f. 1. Att. ve.b. ὑπέρασπίζω, quod V.

Ὑπερασχημονεῖν, admodum indecenter se gerere; suprà modum ireptare; *ex* ὑπὲρ & ἀσχημοσύνη V. Item, ὑπέρωγκος, valde splendens; *ex* ὑπὲρ & ὄγκος, ὁ, V. Item, ὑπεραυξῶ, idem quod seq. ὑπέρωξάνω, suprà modum augeo; & in pass. ὑπέρωξάνομαι, suprà modum augesco, vel cresco; nimium cresco, &c. V.

Ὑπερωξάνω, vehementer augesco. f. ὑπέρωξύκησα, a. 1. ὑπέρωύξησα; quod *ex* ὑπὲρ & ὠξάνω, cresco. Th. αὔξω, augeo.

Ὑπερωχέω, ῶ, valde glorior, valde jacto meipsum; item, ὑπέρωχος & ὑπέραυχος, valde gloriosus, valde elatus, jactabundus admodum; *ex* ὑπὲρ & αὐχέω, V.

Ὑπερφάρων, ωος, ὁ, & ἡ, Dor. pro ὑπέρφανος, supernus, a, quod V.

Ὑπερεχθὴς, ἰος, ὁ, ὁν, suprà modum gravatus & onustus: ab

Ὑπερέχθομαι, iniquissimo animo fero, valde doleo. Them. ἀχθος, ους, τὸ, pondus.

Ὑπερβαθμος, supergrediens; interdum pro immodico, Bud. & ὑπερβαθμιον πῶμα πιεῖν, exp. non justo passu gradatim progredi, sed transultare locum aliquem; *ex* ὑπὲρ & βαθμὸς, ὁ, V.

Ὑπερβαίνω, supergredior, transgredior, scando super reliquos, o primo f. ὑπέρβησομαι. p. ὑπέρβεβηκα, a. 2. ὑπέρβην, ης, η, quod *ex* ὑπὲρ & βαίνω, eo.

Ὑπερβαλὴν, præterierit, 3. sing. præs. sub. act. verbi ὑπερβάλλω, quod V.

Ὑπερβαλόντως, adv. suprà quam, valde: ab

Ὑπερβάλλω, excello, supero f. αλῶ. p. κα. p. m. ὑπέρβεβλα. Th. βάλλω, jacio. f. αλῶ. p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον.

Ὑπερβαρὴς, suprà modum gravis; *ex* ὑπὲρ & βάρος, ους, τὸ, V.

Ὑπερβασία, ας, ἡ, Ion. ης, ἡ, transgressio, contemptus, Poët. pro ὑπέρβασις, εως, ἡ, ab ὑπέρβαίνω, transgredior. Th. βαίνω, eo, f. βήσομαι. a. 2. ἔβλν.

Ὑπέρβασις, εως, ἡ, vide ὑπερβασία.

Ὑπερβατὸν κατὰ, HYPERBATON, figura, i.e. trajectus verborum ordo: &

Ὑπέραγος, ος, excellens, præstantissimus: ab ὑπερβαίνω, transgredio, quod V.

Ὑπερβατῶς, exp. in transitu, in transcursu; i. e. defunctorie, perfunctorie; est adv. à præced. ὑπερβατὸς, qui transcendi seu transiri potest, &c. Vide. Item, ὑπερβλημένως, præstantissimè, unde adv. ὑπερβεβλημένως, suprà modum; utrumque ab ὑπερβάλλω, V.

Ὑπερβὴν, Att. pro ὑπερβὰς, transgressis fueri, 3. sing. a. 2. sub. act. verbi ὑπερβαίνω. Th. βαίνω f. βήσομαι. a. 2. ἔβλν. a. 2. sub. βᾶ, ἧς, ἢ.

Ὑπερβιῶναι, superare, a. 2. inf. act. &

Ὑπερβῆναι, tranleas, a. 2. sub. act. verbi ejusd. & Them.

Ὑπερβιάζομαι, vi supero, vim inferendo præsolieo; ab ὑπέρβιος. V. Item, ὑπερβιάζω, exp. traduco, trajicio, transfero, transcendere facio; unde, verbale, ὑπερβιασμὸς, οῦ, ὁ, figuræ nomen apud Grammaticos; ut, quum vel accentus, vel litera, *ex* una syllaba in aliam traducitur; quemadmodum in ἧμαι, quod fit *ex* ἵημαι, & in κεφάλια, pro καρδία; sic &, Plutarchus in vita Homeri, ὑπερβιάζειν τὰ συγχύσεις, vocat, quum κράσεις pontur pro κεράσεις; *ex* ὑπὲρ & βιβάζω, V. Item, ὑπέρβιν, ἡ, modum excedens vis, injuria; Suid. *ex* iisd. cum seq. ὑπέρβιος, V.

Ὑπέρβιος, ος, violentus, omnem vim excedens, SUPERBUS. Hinc ὑπέρβιον, supra vires: ὑπερβίως, idem. Ex ὑπὲρ, supra, & βία, ας, ἡ, vis, robur.

Ὑπερβλαστάνω, germinationis modum excedo; unde, ὑπερβλαστὴς, germinationis modum excedens; *ex* ὑπὲρ & βλαστάνω, unde βλαστὴς, ὁ, &c. V. Item, ὑπερβλήδην, exuperanter; & ὑπέρβλητος, excellens; utrumq; ab ὑπερβάλλω V. Item, ὑπερβλύζω, suprà modum scateo, seu exundo; redundo, exubero; circumfluo; unde verbale, ὑπέρβλυσις, exuberantia; *ex* ὑπὲρ & βλύζω, V.

Ὑπερβολαίως, adv. suprà modum: ab ὑπερβολία, ας, ἡ, excessus: ab ὑπὲρ & βάλλω, jacio, p.m. βέβλκα.

Ὑπερβόλαιος, superlatus; Plut. à seq. ὑπερβολὴ, quod V.

Ὑπερβολὴ, ῆς, ἡ, exsuperantia, excessus, excelentia, HYPERBOLE, figura: &

Ὑπερβολικὸς, ἡ, excedens, nimius, superans fidem: ab ὑπερβάλλω, quod V.

Ὑπερβολία, excellus, injuria; vide in ὑπερβολαίως item, ὑπερβολικὸς, suprà fidem; suprà modum; est adv. à præced. ὑπερβολικὸς. V. Item, ὑπερβολιμαῖος, i.e. ὁ ὑπερβολῆ ἄν, vel, ὑπερβολῆς χρήμενος, ab ὑπερβολία; item, ὑπέρβλος, fcil. λίθος, ία, ις, seu saxum quod injici solebat iis, qui in mare demergebantur; ab ὑπερβάλλω, V.

Ὑπερβόρειοι, οἱ, populi qui ultra Aquilonem habitant. Th. Βορέας, Boreas.

Ὑπερβόρειος, q.d. superborealis, seu, superaquilonaris; ita dicti sunt Hyperborei, populi quidam Scythiæ, quia supra eos flat Boreas; ut, Servius etiam testatur; & pro iis etiam sumitur, qui ex remotissima quapiam regione adveniunt; apud Luc. *ex* ὑπὲρ & βορέας, ὁ, V. Item, ὑπερβορεάδης, præponderosus, gravissimus; ut, ὑπερβορεάδες ἀχθος; Soph. gravissima molestia, *ex* ὑπὲρ & βορέας, ὁ, τὸ, V. Item, ὑπερβορεχάομαι, valde rugio, seu mugio, *ex* ὑπὲρ & βορεχάομαι, V.

Ὑπεργάζομαι, clam facio, seu efficio; (*ex* ὑπὸ & ἐργάζομαι, V.) Item priùs, seu antè conscios pro ἐφεργάζομαι, & pro subigere deterra ædificium; ut τὸν σκληρὸν ὑπεργάζεσθαι τὸν ἀγρὸν, ex Philone de mundo, &c. Item, ὑπεργαμία, seræ nuptiæ: Suid. *ex* ὑπὲρ & γάμος, ὁ, vel γάμιος, ία, &c. V. Item, ὑπέργειος, qui supra terram est; *ex* ὑπὲρ & γαῖα, ης, V. Ὑπεργεμίζω, supra modum implco; & ὑπέργεμος, plus æquo oneratus; *ex* ὑπὲρ & γέμω, unde γεμίζω & γέμος, ὁ, &c. V.

Ὑπεργήρως, q.d. supra modum senex, vel, plus quam senex; decrepitus; *ex* ὑπὲρ & γῆρας, τὸ, V. Ὑπερλέγω, superpingo; *ex* ὑπὲρ & γεγράφω, V. Ὑπέργυος, qui jugeri spatium excedit; *ex* ὑπὲρ & γύας, ου, V. Item, ὑπέρδασυς, valde hirsutus; *ex* ὑπὲρ & δασὺς, V.

Ὑπερδία, per Syncop. pro ὑπερδίη, acc. sing. ab

Ὑπερδίης, ὁ, ἡ, ὁν, metu superior, qui nullo metu superatur aut frangitur; quod ab ὑπὲρ & δίος, ος, τὸ, metus. Th. δείδω, timeo.

Ὑπερδείδω, suprà modum timeo. Th. δείδω, timeo.

Ὑπερδιμοιρέω, idem quod ab, & pro præced. ὑπερδείδω, à Th. δείδω, unde δείμοιρος, δειμοίνεω, &c. V. Item, ὑπέρδικος, supra modum gravis, seu atrox; *ex* ὑπὲρ & δίκη, ὁ, V.

Ὑπερδιπλόω, ultra modum cœno; aut cœnam instituo; seu ut exponit Hesych. ὑπερδειπνῶ, vel subconviva sum alicujus; ut quum quis non rogatus, ad cœnam proficiscitur, cum eo qui rogatus est; ex ὑπὲρ, & δειπνίω; V. Item Ὑπερδιπλοκαταθήλω & βλάξω, damnum quod est plus quam decem talentorum; ex ὑπὲρ & δικατάλαντος, qui decem talentorum est; quod ex δίκα, & τάλαντον, τὸ, V. Ὑπερδίξιος, in quo dextra superiorem locum habet, in quo dextra potest attolli supra aliquem: Item superior, i. e. cujus vires sunt superiores; ut ὑπερδίξιος τῶν κακίας ἀρετὴ, virtus vitio superior; Plut. in Numa, & ὑπερδίξιος τοῦ πολεμοῦ; ex Polyb. 5. ex ὑπὲρ & δόξα, ης, ἡ V. Ὑπερδίω, superligo; ex ὑπὲρ & δέω; V. Item Ὑπερδιαλείνομαι, supra modum contendo, mirâ pervicaciâ contendo; ex ὑπὲρ, & διαλείνομαι, à διαλείνω, vide.

Ὑπερδίκω, f. ίσω, causam ago pro: ab ὑπὲρ & δίκη, ης, ἡ, jus.

Ὑπερδίκων Νέμεσιν φυγεῖν, Nemesin ultricem evitare. Vide Scholia Pindar. Pythior. Od. x. 314. 4. ab

Ὑπέρδικος, supra modum justus. Them. δίκη, jus.

Ὑπερδίμυχος, duos cubitos excedens; ex ὑπὲρ, & δίμυχος; V. Item Ὑπερδικεῖν, supra modum placere; ut ταῦτά μοι ὑπέρδικεῖ, hæc mihi perplacent; *ex* ὑπὲρ, & δοκέω; V.

Ὑπερδιμπλάμβη, f. pl. a. 2. ind. act. verbi ὑπέρπλημι, præcurro. Th. πίμπλημι, curro f. πλήσω, p. πέπλησμαι, a. 2. ἐπλήμην. p.m. πέπλημαι.

Ὑπερδιωμόσω, f. οσω, a. 1. ὑπερωμόσα, prævaleo, Ptal. 65. 3. ab ὑπὲρ & δύναμαι, possum, a. 1. passiv. ἐδυνώθην.

Ὑπερδιέμω, σω, τὸ, a. 2. m. verbi ὑπερίστημι, supra pono. Them. τίθημι, pono: f. θήσω, a. 2. ἔθλν.

Ὑπερδιῶζω, q. d. subirrito, aliquantum irrito; ex ὑπὸ, & ἰηθίζω; V.

Ὑπερείδω, conniventiâ dissimulo, f. εἴσομαι, a. 2. ὑπέρειδον, a. 2. part. act. ὑπερίδων, όντος, ab ὑπὲρ & εἶδω, video, a. 2. εἶδον, & ἴδον; Item confirmo, suffulcio: ab ὑπὲρ & ἐρείδω, fulcio.

Ὑπερείπω, subverto, expugno; Plut. *ex* ὑπὸ, & ἐρείπω; V.

Ὑπερείδω, a. 1. inf. act. ab ὑπερείδω, suffulcio, pro fulcimine suppono: ab ὑπὸ, sub, & ἐρείδω, fulcio.

Ὑπερείδω, f. ι. ab ὑπέρειμι; q. v.

Ὑπερείδεται, f. ι. ab ὑπέρειμι; q. v.

Ὑπερειλυοδόνδα, f. pl. f. 1. m. ab

Ὑπερειλυοδόνομαι, digredior: *ex* ὑπὲρ, ἐξ & ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλυθον, & per Sync. ἦλθον.

Ὑπερεπαίνω, supra mocum laudo; *ex* ὑπὲρ & ἐπαίνω, ῶ, V.

Ὑπερεπαίρω, admodum effero, a. 1. ind. pass. ὑπερεπήρθην, ης, η. Quod *ex* ὑπὲρ, ἐπὶ & αἴρω, tollo.

Ὑπερεπιθυμέω, admodum desidero: quod *ex* ὑπὲρ & ἐπιθυμέω, desidero; quod V.

Ὑπερεπλεόνασα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ὑπερπλεονάζω, superabundo, f. άσω, *ex* ὑπὲρ & πλεονάζω, plus habeo: quod à πλέων, seu πλείων, amplior, comparat. à πολὺς, multus.

Ὑπερεχθὴς, ἰος, ὁ, ὁν, suprà modum obstupefactio, & in pass. ὑπερεκπλήττομαι, supra modum obstupefio, cum summo stupore admiror; aut valde exhorresco; ex ὑπὲρ, & ἐκπλήσσω; V. Item Ὑπερέκτασις, extensio; quâ aliquid supra aliud evehitur & attollitur; verbale à seq. ὑπερεκτείνω, in pass. ὑπερεκτείνομαι, ultra extendor, i. e. effetor; & evehor suprà, excello, supero, &c. Vide, vel est *ex* ὑπὲρ, & ἔκτασις, ἡ;

Ὑπερελεύνω, extendo me ultra quam fas est, f. ὑπερενεύσω, a. 1. ὑπερέξετεινα; V. quod ab ὑπὲρ ἐν & τείνω, tendo.

Ὑπερενέπω, solvo pro; & hinc

Ὑπερένεσις, εως, ἡ, dispensio, despensus: ab ὑπὲρ, ἐν & πίνω, seu πίω, solvo

Ὑπερεχεύω, super effundo, *ex* ὑπὲρ, ἐκ & χέω, fundo, f. χεύσω.

Ὑπερεκχύνω, nimium effundo, f. ὑπερεκχύσω, p. ὑπερεκκέχυκα, sed ὑπερεκκέχυμαι, superfluo: quod *ex* ὑπὲρ, ἐκ & χύνω, f. χύσω. Th. χέω fundo, f. χεύσω.

Ὑπερλαφὴς, perlevis, valde levis; *ex* ὑπὲρ, & ἐλαφρὸς, ὁ; V.

Ὑπερελθὼν, ὄντος, qui superavit, qui vicit, a. 2. part. act. ab ὑπὲρ, & ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλθον.

Ὑπερεμέλλω, insuper immitto; *ex* ὑπὲρ, & ἐμβάλλω; V. Item Ὑπερεμίω, ad nauseam usque plenus & refertus sum, valde plenus & gravatus sum; unde ὑπέρεμτος, (ad verbum in vomitu seu in vomendo excelsus;) morbi genus est, de quo Hippocr. l. 2. de morbis: ex ὑπὲρ, & ἐμέω, f. ἐσω, unde ἐμετὸς, ὁ, &c. V. Item Ὑπερεμπίμπλημι, supra modum impleo; ab ἐμπίμπλημι; V. Ὑπερεμφερόμαι, supra modum repleor, ingurgitor; ab ἐμφερόμαι, ὄμαι; V. Ὑπερένδεος, ος, ὁ, ἡ, i. e. ἀγαν ἐνδεὴς, valde glorious; ab ἔνδεος, ους; V. Ὑπερενεωτίζω, ultra annum duro seu permaneo; ab ἐνιαυτίζω; vide in Them. ἐνιαυτὸς; Ὑπερένευκες, compellatio, proprie, pro aliquo, intercessio, aut deprecatio, est verbale, ab ὑπερεντυχάνω; V. Item Ὑπερενθυφάω, supra modum illudo; per delicias & lasciviam, supra modum ludifico; ab ἐνθυφάω, comp. et præcedentia, cum præpositi. ὑπὲρ, &c. V.

Ὑπερεντυχάνω, interpello, intercedo: ex ὑπὲρ, & ἐντυχάνω; q. v.

Ὑπερεξαπατάω, maximè decipio, vel insuper decipio; Plut. *ex* ὑπὲρ, & ἐξαπατάω; V.

Ὑπερεξέπω, a. 1. inf. act. ab ὑπερείδω, suffulcio, pro fulcimine suppono: ab ὑπὸ, sub, & ἐρείδω, fulcio.

Ὑπερέρεισις, ἡ, & ὑπέρεισμα, τὸ, fulcimentum, fultura, fultentaculum: Item ὑπέρεισικὸς, q. d. fultorius, ad fulciendum, seu sustentandum aptus; verbalia ab ὑπερείδω; vide in præced. ὑπερείσω.

Ὑπερεσσυμένως, adv. trans. cum gen. 2 Cor. 10. ver. 16. idem quod ἐκείνα, pro ὀπίσω ἐκείνα, adv. loci. Interdum illic, ultra, ante. Them. ἐκεῖνος, ille.

Ὑπερεσχεμάω, detuli er apperdo; *ex* ὑπὲρ, & ἐσχεμάω; sive ἐσχεμανόω, suspendo ex; vide ἐσχεμανόμην. Item Ὑπερεπτύρω, emitto ultrà; ultra scopum ejaculor; *ex* ὑπὲρ, & ἐκτύρω; V. Sic & Ὑπερεπτίθω, supergredior; exupero, excello; *ex* ὑπὲρ, & ἐπιπίθω; V. Item Ὑπερεπλήσθω, vel πω, supra modum obstupefacio, & in pass. ὑπερεκπλήττομαι, supra modum obstupefio, cum summo stupore admiror; aut valde exhorresco; ex ὑπὲρ, & ἐκπλήσσω; V. Item Ὑπερέκτασις, extensio; quâ aliquid supra aliud evehitur & attollitur; verbale à seq. ὑπερεκτείνω, in pass. ὑπερεκτείνομαι, ultra extendor, i. e. effetor; & evehor suprà, excello, supero, &c. Vide, vel est *ex* ὑπὲρ, & ἔκτασις, ἡ;

Ὑπερελεύνω, extendo me ultra quam fas est, f. ὑπερενεύσω, a. 1. ὑπερέξετεινα; V. quod ab ὑπὲρ ἐν & τείνω, tendo.

Ὑπερενέπω, solvo pro; & hinc

Ὑπερένεσις, εως, ἡ, dispensio, despensus: ab ὑπὲρ, ἐν & πίνω, seu πίω, solvo

Ὑπερεχεύω, super effundo, *ex* ὑπὲρ, ἐκ & χέω, fundo, f. χεύσω.

Ὑπερεκχύνω, nimium effundo, f. ὑπερεκχύσω, p. ὑπερεκκέχυκα, sed ὑπερεκκέχυμαι, superfluo: quod *ex* ὑπὲρ, ἐκ & χύνω, f. χύσω. Th. χέω fundo, f. χεύσω.

Ὑπερλαφὴς, perlevis, valde levis; *ex* ὑπὲρ, & ἐλαφρὸς, ὁ; V.

Ὑπερελθὼν, ὄντος, qui superavit, qui vicit, a. 2. part. act. ab ὑπὲρ, & ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλθον.

Ὑπερεμέλλω, insuper immitto; *ex* ὑπὲρ, & ἐμβάλλω; V. Item Ὑπερεμίω, ad nauseam usque plenus & refertus sum, valde plenus & gravatus sum; unde ὑπέρεμτος, (ad verbum in vomitu seu in vomendo excelsus;) morbi genus est, de quo Hippocr. l. 2. de morbis: ex ὑπὲρ, & ἐμέω, f. ἐσω, unde ἐμετὸς, ὁ, &c. V. Item Ὑπερεμπίμπλημι, supra modum impleo; ab ἐμπίμπλημι; V. Ὑπερεμφερόμαι, supra modum repleor, ingurgitor; ab ἐμφερόμαι, ὄμαι; V. Ὑπερένδεος, ος, ὁ, ἡ, i. e. ἀγαν ἐνδεὴς, valde glorious; ab ἔνδεος, ους; V. Ὑπερενεωτίζω, ultra annum duro seu permaneo; ab ἐνιαυτίζω; vide in Them. ἐνιαυτὸς; Ὑπερένευκες, compellatio, proprie, pro aliquo, intercessio, aut deprecatio, est verbale, ab ὑπερεντυχάνω; V. Item Ὑπερενθυφάω, supra modum illudo; per delicias & lasciviam, supra modum ludifico; ab ἐνθυφάω, comp. et præcedentia, cum præpositi. ὑπὲρ, &c. V.

Ὑπερεντυχάνω, interpello, intercedo: ex ὑπὲρ, & ἐντυχάνω; q. v.

Ὑπερεξαπατάω, maximè decipio, vel insuper decipio; Plut. *ex* ὑπὲρ, & ἐξαπατάω; V.

Ὑπερεξέπω, a. 1. inf. act. ab ὑπερείδω, suffulcio, pro fulcimine suppono: ab ὑπὸ, sub, & ἐρείδω, fulcio.

Ὑπερέρεισις, ἡ, & ὑπέρεισμα, τὸ, fulcimentum, fultura, fultentaculum: Item ὑπέρεισικὸς, q. d. fultorius, ad fulciendum, seu sustentandum aptus; verbalia ab ὑπερείδω; vide in præced. ὑπερείσω.

Ὑπερεσσυμένως, adv. trans. cum gen. 2 Cor. 10. ver. 16. idem quod ἐκείνα, pro ὀπίσω ἐκείνα, adv. loci. Interdum illic, ultra, ante. Them. ἐκεῖνος, ille.

Ὑπερεσχεμάω, detuli er apperdo; *ex* ὑπὲρ, & ἐσχεμάω; sive ἐσχεμανόω, suspendo ex; vide ἐσχεμανόμην. Item Ὑπερεπτύρω, emitto ultrà; ultra scopum ejaculor; *ex* ὑπὲρ, & ἐκτύρω; V. Sic & Ὑπερεπτίθω, supergredior; exupero, excello; *ex* ὑπὲρ, & ἐπιπίθω; V. Item Ὑπερεπλήσθω, vel πω, supra modum obstupefacio, & in pass. ὑπερεκπλήττομαι, supra modum obstupefio, cum summo stupore admiror; aut valde exhorresco; ex ὑπὲρ, & ἐκπλήσσω; V. Item Ὑπερέκτασις, extensio; quâ aliquid supra aliud evehitur & attollitur; verbale à seq. ὑπερεκτείνω, in pass. ὑπερεκτείνομαι, ultra extendor, i. e. effetor; & evehor suprà, excello, supero, &c. Vide, vel est *ex* ὑπὲρ, & ἔκτασις, ἡ;

Ὑπερελεύνω, extendo me ultra quam fas est, f. ὑπερενεύσω, a. 1. ὑπερέξετεινα; V. quod ab ὑπὲρ ἐν & τείνω, tendo.

Ὑπερενέπω, solvo pro; & hinc

Ὑπερένεσις, εως, ἡ, dispensio, despensus: ab ὑπὲρ, ἐν & πίνω, seu πίω, solvo

Ὑπερεχεύω, super effundo, *ex* ὑπὲρ, ἐκ & χέω, fundo, f. χεύσω.

Ὑπερεκχύνω, nimium effundo, f. ὑπερεκχύσω, p. ὑπερεκκέχυκα, sed ὑπερεκκέχυμαι, superfluo: quod *ex* ὑπὲρ, ἐκ & χύνω, f. χύσω. Th. χέω fundo, f. χεύσω.

Ὑπερλαφὴς, perlevis, valde levis; *ex* ὑπὲρ, & ἐλαφρὸς, ὁ; V.

Ὑπερελθὼν, ὄντος, qui superavit, qui vicit, a. 2. part. act. ab ὑπὲρ, & ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλθον.

Ὑπερεμέλλω, insuper immitto; *ex* ὑπὲρ, & ἐμβάλλω; V. Item Ὑπερεμίω, ad nauseam usque plenus & refertus sum, valde plenus & gravatus sum; unde ὑπέρεμτος, (ad verbum in vomitu seu in vomendo excelsus;) morbi genus est, de quo Hippocr. l. 2. de morbis: ex ὑπὲρ, & ἐμέω, f. ἐσω, unde ἐμετὸς, ὁ, &c. V. Item Ὑπερεμπίμπλημι, supra modum impleo; ab ἐμπίμπλημι; V. Ὑπερεμφερόμαι, supra modum repleor, ingurgitor; ab ἐμφερόμαι, ὄμαι; V. Ὑπερένδεος, ος, ὁ, ἡ, i. e. ἀγαν ἐνδεὴς, valde glorious; ab ἔνδεος, ους; V. Ὑπερενεωτίζω, ultra annum duro seu permaneo; ab ἐνιαυτίζω; vide in Them. ἐνιαυτὸς; Ὑπερένευκες, compellatio, proprie, pro aliquo, intercessio, aut deprecatio, est verbale, ab ὑπερεντυχάνω; V. Item Ὑπερενθυφάω, supra modum illudo; per delicias & lasciviam, supra modum ludifico; ab ἐνθυφάω, comp. et præcedentia, cum præpositi. ὑπὲρ, &c. V.

Ὑπερεντυχάνω, interpello, intercedo: ex ὑπὲρ, & ἐντυχάνω; q. v.

Ὑπερεξαπατάω, maximè decipio, vel insuper decipio; Plur. *ex* ὑπὲρ, & ἐξαπατάω; V.

Ὑπερεξέπω, a. 1. inf. act. ab ὑπερείδω, suffulcio, pro fulcimine suppono: ab ὑπὸ, sub, & ἐρείδω, fulcio.

Ὑπερέρεισις, ἡ, & ὑπέρεισμα, τὸ, fulcimentum, fultura, fultentaculum: Item ὑπέρεισικὸς, q. d. fultorius, ad fulciendum, seu sustentandum aptus; verbalia ab ὑπερείδω; vide in præced. ὑπερείσω.

Ὑπερεσσυμένως, adv. trans. cum gen. 2 Cor. 10. ver. 16. idem quod ἐκείνα, pro ὀπίσω ἐκείνα, adv. loci. Interdum illic, ultra, ante. Them. ἐκεῖνος, ille.

Ὑπερεσχεμάω, detuli er apperdo; *ex* ὑπὲρ, & ἐσχεμάω; sive ἐσχεμανόω, suspendo ex; vide ἐσχεμανόμην. Item Ὑπερεπτύρω, emitto ultrà; ultra scopum ejaculor; *ex* ὑπὲρ, & ἐκτύρω; V. Sic & Ὑπερεπτίθω, supergredior; exupero, excello; *ex* ὑπὲρ, & ἐπιπίθω; V. Item Ὑπερεπλήσθω, vel πω, supra modum obstupefacio, & in pass. ὑπερεκπλήττομαι, supra modum obstupefio, cum summo stupore admiror; aut valde exhorresco; ex ὑπὲρ, & ἐκπλήσσω; V. Item Ὑπερέκτασις, extensio; quâ aliquid supra aliud evehitur & attollitur; verbale à seq. ὑπερεκτείνω, in pass. ὑπερεκτείνομαι, ultra extendor, i. e. effetor; & evehor suprà, excello, supero, &c. Vide, vel est *ex* ὑπὲρ, & ἔκτασις, ἡ;

Ὑπερελεύνω, extendo me ultra quam fas est, f. ὑπερενεύσω, a. 1. ὑπερέξετεινα; V. quod ab ὑπὲρ ἐν & τείνω, tendo.

Ὑπερενέπω, solvo pro; & hinc

Ὑπερένεσις, εως, ἡ, dispensio, despensus: ab ὑπὲρ, ἐν & πίνω, seu πίω, solvo

Ὑπερεχεύω, super effundo, *ex* ὑπὲρ, ἐκ & χέω, fundo, f. χεύσω.

Ὑπερεκχύνω, nimium effundo, f. ὑπερεκχύσω, p. ὑπερεκκέχυκα, sed ὑπερεκκέχυμαι, superfluo: quod *ex* ὑπὲρ, ἐκ & χύνω, f. χύσω. Th. χέω fundo, f. χεύσω.

Ὑπερλαφὴς, perlevis, valde levis; *ex* ὑπὲρ, & ἐλαφρὸς, ὁ; V.

Ὑπερελθὼν, ὄντος, qui superavit, qui vicit, a. 2. part. act. ab ὑπὲρ, & ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλθον.

Ὑπερεμέλλω, insuper immitto; *ex* ὑπὲρ, & ἐμβάλλω; V. Item Ὑπερεμίω, ad nauseam usque plenus & refertus sum, valde plenus & gravatus sum; unde ὑπέρεμτος, (ad verbum in vomitu seu in vomendo excelsus;) morbi genus est, de quo Hippocr. l. 2. de morbis: ex ὑπὲρ, & ἐμέω, f. ἐσω, unde ἐμετὸς, ὁ, &c. V. Item Ὑπερεμπίμπλημι, supra modum impleo; ab ἐμπίμπλημι; V. Ὑπερεμφερόμαι, supra modum repleor, ingurgitor; ab ἐμφερόμαι, ὄμαι; V. Ὑπερένδεος, ος, ὁ, ἡ, i. e. ἀγαν ἐνδεὴς, valde glorious; ab ἔνδεος, ους; V. Ὑπερενεωτίζω, ultra annum duro seu permaneo; ab ἐνιαυτίζω; vide in Them. ἐνιαυτὸς; Ὑπερένευκες, compellatio, proprie, pro aliquo, intercessio, aut deprecatio, est verbale, ab ὑπερεντυχάνω; V. Item Ὑπερενθυφάω, supra modum illudo; per delicias & lasciviam, supra modum ludifico; ab ἐνθυφάω, comp. et præcedentia, cum præpositi. ὑπὲρ, &c. V.

Ὑπερεντυχάνω, interpello, intercedo: ex ὑπὲρ, & ἐντυχάνω; q. v.

Ὑπερεξαπατάω, maximè decipio, vel insuper decipio; Plur. *ex* ὑπὲρ, & ἐξαπατάω; V.

Ὑπερεξέπω, a. 1. inf. act. ab ὑπερείδω, suffulcio, pro fulcimine suppono: ab ὑπὸ, sub, & ἐρείδω, fulcio.

Ὑπερέρεισις, ἡ, & ὑπέρεισμα, τὸ, fulcimentum, fultura, fultentaculum: Item ὑπέρεισικὸς, q. d. fultorius, ad fulciendum, seu sustentandum aptus; verbalia ab ὑπερείδω; vide in præced. ὑπερείσω.

Ὑπερεσσυμένως, adv. trans. cum gen. 2 Cor. 10. ver. 16. idem quod ἐκείνα, pro ὀπίσω ἐκείνα, adv. loci. Interdum illic, ultra, ante. Them. ἐκεῖνος, ille.

Ὑπερεσχεμάω, detuli er apperdo; *ex* ὑπὲρ, & ἐσχεμάω; sive ἐσχεμανόω, suspendo ex; vide ἐσχεμανόμην. Item Ὑπερεπτύρω, emitto ultrà; ultra scopum ejaculor; *ex* ὑπὲρ, & ἐκτύρω; V. Sic & Ὑπερεπτίθω, supergredior; exupero, excello; *ex* ὑπὲρ, & ἐπιπίθω; V. Item Ὑπερεπλήσθω, vel πω, supra modum obstupefacio, & in pass. ὑπερεκπλήττομαι, supra modum obstupefio, cum summo stupore admiror; aut valde exhorresco; ex ὑπὲρ, & ἐκπλήσσω; V. Item Ὑπερέκτασις, extensio; quâ aliquid supra aliud evehitur & attollitur; verbale à seq. ὑπερεκτείνω, in pass. ὑπερεκτείνομαι, ultra extendor, i. e. effetor; & evehor suprà, excello, supero, &c. Vide, vel est *ex* ὑπὲρ, & ἔκτασις, ἡ;

Ὑπερελεύνω, extendo me ultra quam fas est, f. ὑπερενεύσω, a. 1. ὑπερέξετεινα; V. quod ab ὑπὲρ ἐν & τείνω, tendo.

Ὑπερενέπω, solvo pro; & hinc

Ὑπερένεσις, εως, ἡ, dispensio, despensus: ab ὑπὲρ, ἐν & πίνω, seu πίω, solvo

Ὑπερεχεύω, super effundo, *ex* ὑπὲρ, ἐκ & χέω, fundo, f. χεύσω.

Ὑπερεκχύνω, nimium effundo, f. ὑπερεκχύσω, p. ὑπερεκκέχυκα, sed ὑπερεκκέχυμαι, superfluo: quod *ex* ὑπὲρ, ἐκ & χύνω, f. χύσω. Th. χέω fundo, f. χεύσω.

Ὑπερλαφὴς, perlevis, valde levis; *ex* ὑπὲρ, & ἐλαφρὸς, ὁ; V.

Ὑπερελθὼν, ὄντος, qui superavit, qui vicit, a. 2. part. act. ab ὑπὲρ, & ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλθον.

Ὑπερεμέλλω, insuper immitto; *ex* ὑπὲρ, & ἐμβάλλω; V. Item Ὑπερεμίω, ad nauseam usque plenus & refertus sum, valde plenus & gravatus sum; unde ὑπέρεμτος, (ad verbum in vomitu seu in vomendo excelsus;) morbi genus est, de quo Hippocr. l. 2. de morbis: ex ὑπὲρ, & ἐμέω, f. ἐσω, unde ἐμετὸς, ὁ, &c. V. Item Ὑπερεμπίμπλημι, supra modum impleo; ab ἐμπίμπλημι; V. Ὑπερεμφερόμαι, supra modum repleor, ingurgitor; ab ἐμφερόμαι, ὄμαι; V. Ὑπερένδεος, ος, ὁ, ἡ, i. e. ἀγαν ἐνδεὴς, valde glorious; ab ἔνδεος, ους; V. Ὑπερενεωτίζω, ultra annum duro seu permaneo;

Ὑπερῳδέω, idem quod ὑπερῴδω, præced. & seq. quod interdum, in malam partem sumitur, ut sit qui supra modum, & supra quam viros deceat, robore utatur; ferox: unde etiam in hac signif. ὑπερῳδία, seu ὑπερῳδίη, ferocitas, superbia; Apoll. 3. Argon. &c. V.

Ὑπερῴδω, ορῶ, ὁ, ἡ, superbus; vide ὑπερῳδέω.

Ὑπερῳδία, ας, ἡ, superbia: vide ὑπερήφανος.

Ὑπερφανεία, ας, ἡ, superbia: vide ὑπερήφανος.

Ὑπερφανής, q. d. apparens & conspicuus, seu conspicuus supra alios, seu alia; sæpe expon. etiam, arduus & erectus; ex iisd. cum seq. ὑπερφαίνω; V. Item ὑπερηφάνεια, arrogantia, contemptus, vel superbus contemptus; idem cum præcedent. ὑπερφανία, V. Item Ὑπερφανθύμως, idem, quod ὑπερηφάνως, ὦ, insolesco: Item effero, vel superbè effero: Item contemno, fastidio, vel superbè contemno; & apud Basil ὑπερηφάνθυμος πάντα, expon. superbè jacto utrumque, à seq. ὑπερφαίνω, q. d. qui supra cæteros se conspicientem præbet: unde ὑπερήφανος τρόπος, superbi mores, & ὑπερφανος λόγοι, verba superba, & τὸ ὑπερφανον, expon. magnificum, eximium, seu maximi pretii; apud Plat. & Plut. &c. V.

Ὑπερφάνως, ᾱ, ὁ, ἡ, superbus, qui supra alios vult videri. Hinc ὑπερφανία, superbia, fastus; ὑπερφανῶ, superbio: ex ὑπέρ, super, & φαίνω, appareo, ostendo.

Ὑπερφάνως, superbè, arroganter, est adv. à præced. ὑπερήφανος; V. Item Ὑπερφανέστερος, superbior, arrogantior, est compar. ab eod.

Ὑπερχέω, supra modum resono, ex ὑπέρ, & ἠχέω ῶ; V. Item Ὑπερθαυμάζω, demiror, supra modum admiror, ex ὑπέρ, & θαυμάζω; V.

Ὑπερθε, seu ὑπερθεν, desuper, supra; ὑπερθε βάλλειν, Poët. pro ὑψοῦ, extollere, in altum evehere. Th. ὑπέρ, super.

Ὑπέρθεμα, augmentum pretii mercis in licitando; ex ὑπέρ, & θέμα, τὸ; vide.

Ὑπερθεματίζω, licitor, liceor, pretium augeo, tanq. ab ὑπέρθεμα, pretium superadditum. Th. τίθημι.

Ὑπερθεμασμὸς, licitatio, adjectio, & Ὑπερθεματισὶς, licitator: ab ὑπερθεματίζω; q. v.

Ὑπέρθιον, quod est super, vel potius præter numen divinum, vel numinis voluntatem; ex ὑπέρ, & θεὸς, ὁ; V. Item Ὑπερθεμισκύπτομαι, supra modum caleſio, seu caleſco; ex ὑπέρ, & θερμαίνω, --ομαι, &c. V.

Ὑπέρθησις, εως, ἡ, dilatio, mora, procrastinatio: ab ὑπερτίθημι, differo. Th. τίθημι, pono.

Ὑπερθετικὸς, superlativus, vox Grammat. ex ὑπέρ, & θετικὸς, ὁ; V. Item ὑπερθνήσκω, morior pro aliquo, ex ὑπέρ & θνήσκω; V.

Ὑπερδορέω, 3. pl. præs. m. & Ὑπέρδωσιν, a. 2. ind. activ. verbi ὑπερδορέω, transilio. Them. δόξω, vel ὑπερῶ, salio.

Ὑπερδορυξία, ᾶς, supra modum tumultuor; ex ὑπέρ, & δορυξία; V. Item, Ὑπερδρόμω, supersilio; ex ὑπέρ, & δράμω; V.

Ὑπέρδυμος, ᾱ, ὁ, ἡ, magnanimus: ex ὑπερ, & θυμὸς, ῦ, ὁ, animus.

Ὑπερθύριον, superliminare: & Ὑπέρθυρον, idem. Ex ὑπέρ, super, & θύρα, ας, ἡ, janua.

Ὑπερεδάχω, ultra sonum edo, sonum edo qui sonos alios superat; ex ὑπέρ, & ἐδάχω; V.

Ὑπερείδης, ους, ὁ, HYPERIDES, nomen propr.

Ὑπερειδὼν, όντος, a. 2. part. activ. verbi ὑπερείδω, conniventiâ dissimulo: quod vide.

Ὑπερείκω, plusquam sufficiens; ex ὑπέρ, & ἱκανὸς, ὁ; V.

ΤΠΕΡΙΚΟΝ, vel -ον, ῦ, τὸ, HYPERICUM, herba.

Ὑπερικὸν, τὸ, præced. dicitur etiam ὑπέρεικον, ᾱ; apud Nic. herba quæ digitis trita sanguineum succum emittit, de qua, lege Dioſc. l. 3. c. 171. &c.

Ὑπέρικος, nimium purgatus, nimium evacuatus purgante pharmaco: Item ὑπερβίνησις, immodica purgatio; Gal. ex ὑπέρ, & ἰνέω, ῶ; V.

Ὑπερινίδαο, gen. Æol. pro ου, ab Ὑπερινίδης, ου, ὁ, nom. Patronym. ab Ὑπερίων.

Ὑπερίπτημι, supervolo, supernè volo; ex ὑπέρ, & ἵπταμαι, f. πτήσομαι: Item ὑπερίεμαι, supra modum scio & peritus; ex ὑπέρ, & ἴστωρ; V. Item Ὑπερίσσω, idem quod, & pro ὑπερίχω, emineo, existo: Item superior sum, superpero, vinco, prævaleo; ex ὑπέρ, & ἴσχω, idem quod & pro Them. ἴκω, V. Item Ὑπερίσχυρος, robustus supra quam dici possit, præpotens; ex ὑπέρ, & ἰσχύς, ὁ; V. Sic & ὑπερισχύω, prævalidus sum, præpotens sum, prævaleo, ex ὑπέρ, & ἰσχύω; V.

Ὑπερίων, ονος, ὁ, ἡ, supergrediens, Epith. solis, q. ὑπὲρ ἰὼν, supra iens: Item nom. propr.

Ὑπερκαχάζω, effusè cachinnor; ex ὑπέρ, & καχάζω; V. Item Ὑπερκαθαίρω, immodicè, vel super modum purgo; unde verbale ὑπερκάθαρσις, immodica purgatio; ex ὑπέρ, & καθαίρω; V. Ὑπερκακέω, deficio pro malo, succumbo malo, seu malis, malo vincor: Item animo concido, animum despondeo; à Them. κακὸς, ὁ; V. Ὑπερκαλὴς, perpulcher, perelegans, seu supra modum pulcher & elegans, à καλὸς, ὁ, ὸν, τό; V. Sic & ὑπερκαλῶ, idem supra modum pulcher: Item supra modum honestus; à Them. καλὸς, ὁ; V. Ὑπερκάμνω, pro aliquo laboro; ut ὑπερκάμνειν παιδῶν, seu τέκνων, pro pro liberis seu filiis laborare, apud Euryp. Item lassor, defatigor; à Them. κάμνω; V. ὑπερκαρπόω, supra modum fructificans, cujus fructus modum excedunt, fructuosissimus; unde ὑπερκαρπία, ῶ; supra modum fructifico, in fructu ferendo modum excedo; à Th.

Ὑπερκατὸς, ὁ; V. Ὑπερκατάγελως, valde ridiculus, à κατάγελας; V. Ὑπερκατάκειμαι, superdiscumbo, discumbo super aliquem, à κατάκειμαι; V. Item Ὑπερκατάκλιτον, & ὑπερκατακλικὸν μέτρον, metrum dicitur quod unâ syllabâ, aut pede in fine versus superat τὸ ἀκατάληκτον; (nam ἀκατάληκτος, & ἀκαταληκτικὸς στίχος, dicitur versus qui in pedem, ac metrum perfectum desinit; ut καταληκτικὸς στίχος, est versus, qui in pedem definit imperfectum;) à κατολήγω, unde καταληκτικὸς, ὁ, comp. ut præcedentia, cum præp. ὑπὲρ, &c. V.

Ὑπερκέρασα, alterius cornu circumventio; sed dicitur etiam esse, quum alterâ tantum parte superiores fumus in prælio, est verbale, à seq. ὑπερκερόω; vide.

Ὑπερκερόω cornu circumvenio, alterum cornu hostis supero: ex ὑπὲρ & κέρας, ατος, τὸ, cornu.

Ὑπέρκερως, supra modum cornutus, cornua habens supra modum magna, cervi Epith. apud Poll. ex ὑπὲρ, & κέρας, ατος, τὸ; unde κερκὸς, ὁ, &c. V.

Ὑπερκολακεύω, supra modum assentor, seu adulor; ex ὑπὲρ, & κολακεύω; V. Ὑπερκομίζω, supercomporto, superveho, à κομίζω, V. Ὑπέρκομπος, supra modum jactabundus, jactator, supra modum gloriosus; unde adv. ὑπερκόμπως, supra modum jactanter, seu jactabundè, superbè; à Them. κόμπος, ὁ; V. Ὑπερκοπὴ, supra modum lassatus, valde lassus, seu defessus; à κόπος, ὁ; V. Item Ὑπερκοπάω, supero, supersedo, seu supervehor, supergredior; à Them. κόπτω, comp. ut præced. cum præpos. ὑπὲρ, &c. V.

Ὑπερκορέσαις, ex saturaveris, 2. sing. a. 1. opt. activ. verbi ὑπερκορέννυμι, f. ὑπερκορέσω, quod ex ὑπὲρ & κορέννυμι, idem quod κορέω, satio: f. ἐσω.

Ὑπερκορὴς, & ὑπέρκορος, supra modum satur; unde adv. ὑπερκόρως, satis superque, Poll. Item ὑπερκορέω, supra modum satio; omnia ex ὑπὲρ, & κόρος, ὁ, satietas; à Them. κορέω, &c. V. Item Ὑπερκόσμιος, q. d. supramundanus; unde ὑπερκοσμίως ἐκφαντορίας, expon. rerum cœlestium explanationes; ex ὑπὲρ, & κόσμος, ὁ, ordo; Item incolæ mundi, humanum genus, & peculiariter etiam pro cœlo, &c. V. Item Ὑπέρκοτος, supra modum iratus; ex ὑπὲρ, & κότος, ὁ, &c. V. Unde etiam, adv. ὑπερκότως, admodum irâ inflammato animo, supra modum irascendè, &c. V.

Ὑπερκρεμάω, σω, τω, impendeo. Them. κρεμάω, seu κρεμάννυμι, suspendo: fut. κρεμάσω.

Ὑπερκρεμάννυω, & ὑπερκρεμάω, suspendo super; sed, expon. & super appendo; ex Epigr. ex iisd. cum præced. ὑπερκρέμαμαι, superpendeo; viz. ex ὑπὲρ, & κρεμάω, seu κρεμάννυω, &c. V.

Ὑπερκύδαντα, acc. sing. ab Ὑπερκύδας, αντος, ὁ, gloriâ supereminens. Ex ὑπὲρ, & κῦδος, εος, τὸ, gloria.

Ὑπερκυδὴς, inclytus, præclarus; ex iisd. cum præced. ὑπερκύδας; V. Item Ὑπερκώπα, caput profero ad prospiciendum; aut simpl. caput profero; ut ὑπερκώπας μὴ τοι κατείδω, super alios prospectans vidi: unde expon. etiam, in pedes erigor, & emineo super alios; ex ὑπὲρ, & κύπτω; V. Item Ὑπέρλαμπρος, supra modum splendidus & illustris, & ὑπέρλαμπρον ὁλολύξω, expon. supra modum ejulare: Item ὑπέρλαμπρύνομαι, supra modum in alacritatem me compono; ex ὑπὲρ, & λαμπρὸς, ὁ, unde λαμπρύνω, -ομαι, &c. V. Sic & Ὑπερλάμπω, prælucco, præradio; i. e. fulgore supero, super alios clarus, & conspicuus sum; ex ὑπὲρ, & λάμπω; V. Ὑπέρλεπτος, pratenuis, supra modum tenuis; ex ὑπὲρ, & λεπτὸς, ὁ; V. Ὑπερλυπέομαι, supra modum contristor; ex ὑπὲρ, & λύπη, ἡ, unde λυπόομαι, pass. ab activ. λυπάω, &c. V. Ὑπερμεζόω, supra modum luxurior in mazis parandis; expon. etiam petulans sum, ex nimio mazarum delicatarum usu, & general. lascivio præ nimia saturitate, & luxu; ex ὑπὲρ, & μαζόω; V. Sed expon. etiam ὑπερμαζὴν, turgidiores habere mammas, & sic, est ex ὑπὲρ, & μαζὸς, ὁ; V. Item Ὑπερμήνομαι, supra modum, seu vehementer furo, seu insanio; Item insano amore accendor, seu depereo; ex ὑπὲρ, & μαίνομαι; vide.

Ὑπερμήκης, εος, ὁ, ἡ, Dor. pro ὑπερμήκης; quod vide.

Ὑπέρμορος, insanus supra quam dici potest, vehementer insanus; ex ὑπὲρ, & μάρος, ὁ; V.

Ὑπερμορέω, f. ὁσω, propugno. Them. μόρομαι, pugno.

Ὑπερμορέομαι, propugno, defendo; unde f. ὑπερμορέσσομαι, apud Soph. Item ὑπέρμορος, qui pro quopiam pugnat, propugnator; ex iisd. cum præced. ὑπερμορέω, pugno pro aliquo, viz. ex ὑπὲρ, & μόρομαι; V.

Ὑπερμορίδης, Ion. pro Ὑπερμορίδης, ου, ὁ, ἡ, supra modum magnus: ex ὑπὲρ, & μέγεθος, quod à μέγας, magnus.

Ὑπερμεθύσκομαι, supra modum inebrior; ex ὑπὲρ, & μεθύσκω, -ομαι; V. Item Ὑπερμῦθος, viribus præpolleo, viribus alios antecello, & supero; unde ὑπέρμυθος, idem quod seq. ὑπέρμυθος, viribus prævalidus, & ceteros præcellens; sed expon. & nimium violentus; Il. β. &c. vide.

Ὑπερμυθὴς, ὁ, ἡ, præpotens, dativ. sing. ὑπερμυθεῖ. Them. μύω, εος, τὸ, animus.

Ὑπερμῶ, qui est ultra mensuram, excedens mensuram; ut ὑπέρμετρος versus dicitur qui unâ syllaba longior est quam deceat: unde ὑπερμετέω, ἡ, quum excedit mensuram; sic vocatur versus, quo debitam mensuram una syllaba excedit, ex ὑπὲρ, & μέτρον, τὸ; V. Item Ὑπερμετρίως τὸ, expon. frontale; ex ὑπὲρ, & μετρίως, τὸ; V.

Ὑπερμήκης, εος, ὁ, ἡ, præcelsus, prælongus, ingens; à μῆκος, εος, τὸ, longitudo.

Ὑπέρμορος, & ὑπέρμορος, præter fatum, contra quod in fatis erat: à μοῖρα, vel μόρος, fatum. Them. μείρω, divido.

Ὑπερνηὶς, qui est ultra nubes, excedens nubes; ex ὑπὲρ, & νέφος, εος, τὸ; V. Item Ὑπερνήχομαι, supernato; ex ὑπὲρ, & νήχομαι, a νάω, nato, &c. V. Item Ὑπερνότιος, superaustralis, ultra austrum, ex ὑπὲρ, & νότος, ὁ; vide.

Ὑπερνικάω, --ῶ, plus quam victor sum, fut. ήσω, p. ὑπερνενίκηκα. Them. νικάω, vinco.

Ὑπερνότιοι, αων, οἱ, populi qui supra Austrum habitant. Them. νότος, ου, ὁ, Notus, Auster.

Ὑπέρνυρος, supra modum siccus vel aridus, aridissimus; ex ὑπὲρ, & ἔνερθε; V. Item Ὑπερξενόομαι, supra modum splendidus & illustris, ex ὑπὲρ, & ξένος, ὁ; unde ξενόω, &c. V. Item Ὑπερξεφοῖ, qui supra tectum seu cameram est; ex ὑπὲρ, & ὄροφος, ὁ; V.

Ὑπεροβρίνατε, acc. pl. part. præs. activ. verbi ὑπεροβρέω, contemnor, negligo. Th. ὀράω, video.

ΤΠΕΡΟΣ, ου, ὁ, pistillum: veteres mortario usi fuerint pro molis.

Ὑπερουράνιος, qui supra cœlos est; Item cœlestis; ex ὑπὲρ, & οὐρανὸς; V. Item Ὑπέρουρος, supercilioſus, qui elato est supercilio, superbus; unde ὑπερόφρυόομαι, supercilia allevo, supercilia adduco & tollo, ut in gravi seu severo vultu; ex ὑπὲρ, & ὀφρὺς, unde ὀφρυόομαι, &c. V.

Ὑπερφὴ, ῆς, ἡ, eminentia, excellentia: ab ὑπερίσχω; quod vide.

Ὑπερφὼ, & Poët. ὑπείροχος, insertio, ῖ, metri causâ, eminens, excellens, superior; à præced. ὑπέροχος; V.

Ὑπερφόωσι, Dor. pro ὑπερίσχωσι, ingentes, immanes, acc. pl. ab ὑπείροχος. Hinc ὑπέροχώτατος, ας, ον, Dor. pro ὑπερόχωτατος, ης, ὁ, excellentissima: ab ὑπερίσχω; quod vide.

Ὑπερφία, ας, ἡ, despectus, contemtus: Item superbia. Themat. ὄπωμαι, video.

Ὑπεπαγὲς, admodum glacie constrictus. ex ὑπὲρ, & πάγος, ου, ὁ, &c. V.

Ὑπεπαδύτι, Dor. pro ὑπερπηδῆτι, transilitis 2. pl. præs. ind. verbi ὑπερπηδάω, quod à πηδάω, salio.

Ὑπεπαδίω, vade afficior, & commoveor; ex ὑπὲρ & πάθος, εος, τὸ; V. Item Ὑπερπαίω, supergredior, supero, excedo; ex ὑπὲρ, & παίω; V. Ὑπερπαφλάζω, supra modum ferveo; ex ὑπὲρ, & παφλάζω; V. Ὑπερπαχύνω, supra modum pinguefacio, seu crassum reddo, & in pass. ὑπερπαχύομαι, pinguefio supra modum, seu crassesco; ex ὑπὲρ, & παχύνω; V. Ὑπερπέμπω, mitto super vel ultra; unde expon. etiam, ultra scopum jaculor; ex ὑπὲρ, & πέμπω; V. Item Ὑπερπέτομαι, supra modum concoquo, ex ὑπὲρ, & πέπτω; vide.

Ὑπερπεφυσθόω, superabundo: f. ὁσω, a. 1. ὑπερπεφύσθωσα, præs. pass. ὑπερπεφυσθόομαι, vehementer exundo, cum dat. ab ὑπὲρ & πεφυσθὸς, eximius, præstans. Them. πεφύ.

Ὑπερπεφυσθῶς, adv. supra modum: ab iisdem.

Ὑπερπέτομαι, supervolo, supernè volo; ex ὑπὲρ, & πέτομαι; V. Item Ὑπερπτάω;

πιμπλάω; saltu supero, transilio; ex ὑπέρ, & πηδάω; V. Item Ὑπέρπικρος, vide amarus; ex ὑπέρ, & πικρός; vide.

Ὑπερπίμπλαμαι, super impleo: ab ὑπέρ, super, & πίμπλημι, idem quod πλήθω, impleo. Th. πλίος, plenus.

Ὑπερπίπτειν, præterlabi. Them. πίπτω, cado.

Ὑπερπίσσω, superincido, illabor, ex ὑπέρ, & πίπτω; V.

Ὑπερπλουτίζω, superabundo, exubero: f. άσω, a. 1. ὑπερεπλούτησα, ab ὑπέρ, & πλουτίζω, plus habeo; hoc à πλέων, seu πλείων, amplior. Thema. πολύς, multus.

Ὑπερπλέω, supernavigo; ex ὑπέρ, & πλέω; V. Item Ὑπερπλώω, redundare facio, ultra modum impleo; ex ὑπέρ, & πλήθω; V.

Ὑπερπλημμυρίω, ῶ, ήσις, εἶς, exundo: ab ὑπέρ, & πλημμύρα, idem quod πλήμη, æstus maris accedens. Them. πλίω, plenus.

Ὑπερπληρόω, supra modum impleo; unde verbalia ὑπερπλήρωμα, nimia repletio, & ὑπερπλήρωτος, nimium repletus, nimis plenus, ex ὑπέρ, & πληρόω, unde πλήρωμα, τό, &c. V. Item Ὑπερπλούσιος, supra modum dives; Item ὑπερπλουτέω, ῶ, divitiis abundo, ditissimus evado, sum prædives; ex ὑπέρ, & πλούσιος; à Them. πλέτος, unde πλουτέω, ῶ, &c. V. Item Ὑπερπολλύω, redundo, ex ὑπέρ, & Th. ὄπολλις, unde ὑπόπολλος, & ὑπολλύω, &c. V. Item Ὑπέρπονος, qui supra modum laboravit; ideoque viribus est solutus ac defectus; unde ὑπερπονία, nimio me labore exerceo, labore me conficio; ex ὑπέρ, & πόνος, ὁ, unde πονέω, ῶ, &c. V.

Ὑπερπόντιος, ς, ὁ, ἡ, Poët. transmarinus, a; ex ὑπέρ, & Πόντος, ὁ, Mare.

Ὑπερπροθυμέομαι, qui præstitutum diem excessit; ex ὑπέρ, & προθυμέομαι; V. Item Ὑπερπυπτάζω, supra modum demulceo popysmate, do crebrum popysma; ex ὑπέρ, & πυπτάζω; V. Item Ὑπερπυρος, supra modum igne exsalfactus, valde calidus; ex ὑπέρ, & πῦρ, πυρός, &c. Item Ὑπερπωτάομαι, supervolo; idem quod ὑπερπέτομαι, & ex iisd. id V.

Ὑπερρήγω, 3. sing. a. 2. ind. passiv. verbi ὑπορρήγνυμι, subtus rumpo; quod ex ὑπό, & ῥήγνυμι, seu ῥήσσω, frango: f. ῥήξω, a. 2. ἐῤῥηγον, p. m. ἐῤῥωγα, pro ἐῤῥηγα.

Ὑπερσαρκέω, q. d. supra modum carnosus fio, seu corpulentus evado: Item ὑπερσαρκῶδες, dicuntur, quæ corpulentiora justo evadunt: unde verbalia ὑπερσάρκωμα, & ὑπερσάρκωσις, carnis exercscentia, carnis inutile incrementum in quacunque corporis parte; ex ὑπέρ, & σαρκόω, in pass. σαρκοῦσθαι, &c. V. Item Ὑπερσεμνύνομαι, vehementer glorior, & efferor, vehementer me jacto, à σεμνύω, ομαι; V. Ὑπέρσκληρος, prædurus, à σκληρός, ὁ; V. Ὑπερσκιλής, qui ceteribus est grandioribus: Item dicitur & versus aliquis ὑπερσκιλὴς, qui cæteroum mensuram, unâ alterave syllabâ superat; à Th. σκιλος, ου, τό; V. Ὑπέρσοφος, sapiens supra quam dici possit; a Them. σοφός, ὁ; V. Ὑπερσπουδάζω, supra modum studeo, supra fidem navo operam alicui rei, à σπουδάζω; V. Ὑπερσταθμίζομαι, pondere vinco, prægravo, propendeo, à σταθμίζω; V. Ὑπερστατέω, supra constitutus sum, imperium habeo, à στατός, ὁ; V. Ὑπέρστεγος, qui supra tectum est, à στέγος, τό; V. Ὑπερστερνόω, sive ὑπερστερνίνομαι, supersterno, superinsterno, à στερνόω, seu στερνίνομαι; V. Item Ὑπερστέω, idem quod, & pro ὑπερίσχω, emineo, emico, exsto, à στάω, idem quod & pro Th. ἴσχω, comp. ut præcedentia cum præp. ὑπέρ, &c. V.

Ὑπερστατικός, ή, plus quam perfectus: ab ὑπέρ, & στατὸς, perficio. Them. στάω, finis.

Ὑπερστέζω, superficiarium fuleum duco: ab ὑπέρστεγος, superl. ab ὑπέρ, super, compar. ὑπέρστερος.

Ὑπέρτατα, suprema, nom. plur. neut. gen. ab

Ὑπέρτατος, η, superlat. summus, altissimus: Item maximus in comp. ὑπέρτερος, superior, Themat. ὑπέρ, super.

Ὑπέρτερος, supra tectum, i. e. ὑπερκείμενος τῇ στέγῃ, Hesych. ex ὑπέρ, & στέγος, ους, τό, idem quod στέγη, τό, &c. V. Item, Ὑπερτείνω, supra modum tendo, intendo, contendo ultra justam mensuram; & neutraliter extollor & evehor supra vel ultra, supero: Item tensus sum supra, vel super: Item in pass. ὑπερτείνομαι, idem cum ὑπερτείνω, in secunda signif. ut ὑπερτείνομαι σωμάμι, viribus supero, & apud Xen. ὑπερτετάνυσται τὸ μέσον, superarunt cornu ulterius se extendendo; ex ὑπέρ, & τείνω; V. Ὑπερτελὴς, ους, ὁ, plusquam perfectus; ut apud Euryp. in Iole: ἦδ' ὄτων Θεοδότων ὑπερτελὴς; expon. supra sacras ædes eminens. (Θεόδοτος est in loco, Θεόδοτον, non memoratur;) & apud Damasc. de Deo, ὑπερτελὴς, ἢ ὑπερτέλειος, &c. Item ὑπερτέλειος, seu ὑπερτέλιος, idem; q. d. exterminus, ὁ ὑπὲρ τὸ τέλος ἀφικόμενος; Hesych. ex ὑπέρ, & τέλος, τό, unde τέλειος, seu τέλιος, &c. V. Ὑπερτέλλω, exorior, & exsilio supra alios, super emineo, propriè de stella dicitur, quæ cùm orta est, aliis omnes antecellit, & ὑπερτέλλας ἥλιον, dicitur Sol effervescens, & ad umbilicum cœli evectus, ex ὑπέρ, & τέλλω; V. Item Ὑπερτενὴς, tensus, vel tendens supra; Item eminens, altus, sublimis; Suid. est ab ὑπερίστημι; q. v.

Ὑπερτερώτερος, idem cum, & à seq. ὑπέρτερος, superior: Item junior; Hesych. est pro ὑπερτερώτερος, compar. ex comparativo; atque inde, ὑπερτερία, ᾶ, sum superior, &c. vide seq.

Ὑπερτερὴς, gen. sing. Ion. ab ὑπερτερέϊς, ες, ἡ, storea superior. Them. ὑπέρ, super.

Ὑπέρτερος, superior, comparat. ab ὑπέρ, super, in superlat. ὑπέρτατος, supremus.

Ὑπέρτεχνος, supra modum artificiosus; ex ὑπέρ, & τέχνη, ης; V. Item Ὑπερτήκω, supra modum liquefacio, tabefacio; ex ὑπέρ, & τήκω; V.

Ὑπερτίθεμαι, & ὑπερτιθέμενος, Ion. & Dor. pro ὑπερτίθενται, superponere, præsinf. vide τίθεμαι.

Ὑπερτίθεναι τινί, aliquid alicui committere.

Ὑπερτίθημι, superpono, vel super impono, superattollo; sed expon. & præpono; & in pass. ὑπερτίθεμαι, differo, procrastino, in aliud tempus rejicio; ex ὑπέρ, & τίθημι; V. Item Ὑπερτίμος, pretii magnitudine modum excedens; Item Ὑπερτιμάω, supra modum honoro; vel supra alios honore afficio: Item nimis magno pretio æstimo; ex ὑπέρ, & τιμή, unde τιμάω, & τιμάω, &c. V. Ὑπέρτολμος, supra modum audax; à Th. τόλμα, ης; V. Ὑπέρτονος, nimium tentus, ultra modum intentus; ut ὑπέρτονος φωνή, admodum intenta vox, a τόνος, ὁ; V. Ὑπερτρεχίζω, supra modum oleo hircum, à τραγίζω; V. Ὑπερτρέχω, supercurro, sed expon. & tranicurro; Item depopulor; à Them. φρέαρ; V. Ὑπέρυδρος, supra modum aquosus; Item, distentus aquâ inter cutem collectâ; sed expon. & qui supra aquas est; à Them. ὕδωρ, τό; V. Ὑπέρυθρος, subruber, aliquantum ruber, & ὑπερυθρὸς, idem; unde ὑπερυθρίδω, subrubesco; (ex ὑπό, & Th. ἐρυθός, unde ἐρυθρὸς, amisso sci. ε, & assumpto ρ, &c. V. Ὑπερύμνητος, ος, ὁ ἡ ὄν, laudibus super omnia evectus, vel evehendus; summis laudibus celebratus, vel celebrandus; ab ὕμνος, ὁ, unde ὑμνία, ᾶ, atque inde ὑμνητὸς, ὁ, &c. V. Item Ὑπερύπιος, supra modum supinus; à Them. ὕπιος, ὁ, comp. ut præcedentia cum præp. ὑπέρ, &c. V.

Ὑπερυψόω, -ῶ; in summam effero sublimitatem, f. ώσω, p. ὑπερύψωκα, a. 1. ὑπερύψωσα, ab ὑπέρ, super, & ὑψόω, in altum tollo. Them. ὕψος, ους, τό, altitudo.

Ὑπερφέρω, excelliere, superare. Them. φέρω.

Ὑπερφαίνομαι, q. d. superappareo, apparco, seu conspicior supra; ut ὑπερφανὴς ἄλσος, vocè clariore utor, à φωνὴ V. Ὑπερφέρω, summopere lætor, perlætus fio; à Them. χαίρω; V. Ὑπερφιάλη, seu ὑπέρφιαλος, qui supra labia est, qui labra excedit; ut ὑπερφιάλης κρατῆρας, dicuntur crateres, qui supra labia implentur & exuberant; apud Athen. l. 2. à Th. χείλος, ους, τό; V. Ὑπερφλέω, superfundo, superfusione obruo, & in pass. ὑπερφλύομαι, supra modum excrefco, & exubero, à Th. χέω, V. Ὑπερφλοιδάω, in deliciis modum excedo: Item insolentiâ & petulantiâ modum supero, à χλοιδάω; V. Item Ὑπερφλοιδάω, supra modum iratus; unde ὑπερφλοιδᾶν, valde biliosus sum, vehementer irascor; à χολάω, quod à Th. χολὴ, comp. ut præced. cum præp. ὑπέρ, &c. V.

Ὑπέρφρων, subeo; Item obsequiosè colo. Th. ἴφρων, venio.

Ὑπερχείσας, qui supra facultates est obæratus, seu ære alieno premitur; Hesych. ex ὑπέρ, & χρέος, ους, τό, & Attice, χρέως; &c. V. Item Ὑπέρχορτος, omne tempus exuperans; unde ὑπερχορτίζω, supra modum χόρτος sum, ex ὑπέρ, & χόρτος, unde χόρτος, ὁ, &c. V. Ὑπερχύω, superfundo, &c. (idem quod ὑπερχέω; V.) unde verbale ὑπέρχυσις, immodica effusio, profusio, ex ὑπέρ, & χύω, inusit. pro Th. χέω; Vi. Item Ὑπέρψυχρος, supra modum frigidus; ex ὑπέρ, & ψυχρὸς, ὁ; vide.

Ὑπερῴα, ας, ἡ, Ion. ὑπερόη, palatum, quod summum in ore locum possidet. Them. ὄον, ου, τό, superior pars domûs.

Ὑπερωδυνία, ᾶ, dolor vehementissimus; ex ὑπέρ, & ὀδυνάω, ῶ, cujus comp. varia mutantur, in ω, &c. V.

Ὑπερώκησε, retrocesserunt, 3. pl. a. 1. ind. act. ab ὑπερώκεα, retrocedo; quod ab ὑπό & ἠέρω, eo, fluo, recedo.

Ὑπερωόδεα, ex summa ædium parte; Odyss. a. est adv. à Them. ὑπερῳή; vide.

Ὑπερῳόω, -ῶ, supra modum de me sentio, insolesco: Item supra sapio, Rom. 12. 3. à φρονέω, sapio. Them. φρήν, mens.

Ὑπήφορον, q. d. qui mente modum superat, superbus, arrogans; unde adv. ὑπηφορέως, superbè, arroganter; atque inde etiam præced. ὑπηφορεύω, quod expon. etiam contemno, despicio; Item ὑπηφορσύνη, insolentia, inconstantia; Plut. ab eod. ex ὑπέρ, & φρὴν, ενος, cujus comp. varia desinunt in φρων, &c. V.

Ὑπηρφανὲς, & ῆ, acc. sing. ab

Ὑπηρφανὴς, ους, ὁ, ἡ, naturæ modum excedens, valdè admirandus, insignis: ab ὑπέρ, supra, & φυὴ, ῆς, ἡ, natura. Them. φύω, gigno.

Ὑπηρφανόομαι, supra modum insior, & efferor; ex ὑπέρ, & φυσάω, -όομαι, ῶμαι, idem quod Th. φύσαω, &c. V. Item Ὑπηρφυὰς, excedendo confuetum naturæ modum; vel mirum in modum, mirificè, eximiè, est adv. ab ὑπηρφυὴς, mirum in modum excellens; sed expon. etiam absurdus: Item ita atrox, ut in humanam naturam talis atrocitas vix cadere possit, &c. V. Item Ὑπηρφανία, voce clariore utor, à φωνὴ V. Ὑπηρχέφεω, summopere lætor, perlætus fio; à Them. χαίρω; V. Ὑπηρχλὴς, seu ὑπήρχλος, qui supra labia est, qui labra excedit; ut ὑπηρχλὴς κρατῆρας, dicuntur crateres, qui supra labia implentur & exuberant; apud Athen. l. 2. à Th. χείλος, ους, τό; V. Ὑπηρχία, superfundo, superfusione obruo, & in pass. ὑπηρχόμαι, supra modum excrefco, & exubero, à Th. χέω, V. Ὑπηρχλιδάω, in deliciis modum excedo: Item occulte ferò; unde ὑπηρρᾳδὲς, præstans; atque inde, ὑπηρρίστερος, præstantior, & ὑπηρρίστατος, præstantissimus, compar. & superl. ab eo! &c. ex ὑπέρ, & ῥέζω, V. Item Ὑπηφθίζομαι, q. d. sono supra alium, sono alius, elatiorem sonum edo; ex ὑπέρ, & φθίζομαι; V.

Ὑπηρίδης, ου, ὁ, ἡ, fadifragus, qui transgredietur jusjurandum quod per phialas factum est: ab ὑπέρ, supra, & φιάλη, phiala, vas ex quo libamina fundebantur. Exponitur etiam vinosus, superbus.

Ὑπηρόφρων, adv. fœdifragè, superbè, arroganter: à præced.

Ὑπηρφιλέω, supra modum amo, amo supra quàm dici queat: Item ὑπήρφιλος, valde amicus, supra modum amicus; ex ὑπέρ, & φίλος, ὁ, unde φιλέω, &c. V. Item Ὑπηρφιλοσοφέω, in philosophando excello, à φιλοσοφέω; V.

Ὑπηρφιλότιμος, qui supra modum honoribus studet, nimium ambitiosus; unde adv. ὑπηρφιλοτίμως, nimio honoris studio; Item, summa cum æmulatione & contentione; Athen. ex ὑπέρ, & φιλότιμος; V. Ὑπηφλύζω, efferveseo, inundo; ex ὑπέρ, & φλύζω; V. Ὑπηφοβέομαι, in summo seu vehementissimo metu versor: Item ὑπήφοβος, qui valde timet, meticulosus; ex ὑπέρ, & φόβος, ὁ, unde φοβέω, ὁμαι, &c. V. Item Ὑπηφορέω, superfero; ex ὑπέρ, & φορέω; V.

Ὑπηφορέω, -ῶ, supra modum de me sentio, insolesco: Item supra sapio, Rom. 12. 3. à φρονέω, sapio. Them. φρὴν, mens.

Ὑπήφρων, q. d. qui mente modum superat, superbus, arrogans; unde adv. ὑπηφρόνως, superbè, arroganter; atque inde etiam præced. ὑπηφρονέω, quod expon. etiam contemno, despicio; Item ὑπηφροσύνη, insolentia, inconstantia; Plut. ab eod. ex ὑπέρ, & φρὴν, ενος, cujus comp. varia desinunt in φρων, &c. V.

Ὑπηφυὲς, & ῆ, acc. sing. ab

Ὑπηφυὴς, ους, ὁ, ἡ, naturæ modum excedens, valdè admirandus, insignis: ab ὑπέρ, supra, & φυὴ, ῆς, ἡ, natura. Them. φύω, gigno.

Ὑπηφυόομαι, supra modum insior, & efferor; ex ὑπέρ, & φυσάω, -όομαι, ῶμαι, idem quod Th. φύσαω, &c. V. Item Ὑπηφυὰς, excedendo confuetum naturæ modum; vel mirum in modum, mirificè, eximiè, est adv. ab ὑπηφυὴς, mirum in modum excellens; sed expon. etiam absurdus: Item ita atrox, ut in humanam naturam talis atrocitas vix cadere possit, &c. V. Item Ὑπηφωνία, voce clariore utor, à φωνὴ V. Ὑπηχέφεω, summopere lætor, perlætus fio; à Them. χαίρω; V. Ὑπηχλὴς, seu ὑπήχλος, qui supra labia est, qui labra excedit; ut ὑπηχλὴς κρατῆρας, dicuntur crateres, qui supra labia implentur & exuberant; apud Athen. l. 2. à Th. χείλος, ους, τό; V. Ὑπηχία, superfundo, superfusione obruo, & in pass. ὑπηχόμαι, supra modum excrefco, & exubero, à Th. χέω, V. Ὑπη

ΥΠΗ'ΝΗ, ης, ἡ, barba pili circa labia.

Ὑπηνήτης, ου, ὁ, juvenis, pubescens: à præced.

Ὑπηνήτησε, ας, ε, & in 3. plur. ὑπηνήτησαν, aoriſt. 1. ind. activ. verbi ὑπαντάω, occurro, quod vide ſ. ἀσω, p. ὑπηντάκα.

Ὑπηντίσας, obviam proceſſit, 3. ſing. a. 1. ind. act. verbi ὑπαντίδω, quod V.

Ὑπνιῶ, matutinus, quaſi ὑπὸ πνοιῶν; Od. ρ. ver. 25. ex ὑπὸ & νοῦς; V.

Ὑπογεγμένος, η, ον, qui fuit, perfect. part. paſſ. verbi ὑπάρχω, ſum; ſ. ξω, perfect. paſſiv. ὑπῆργμαι. Them. ἀρχὴ, ἡ, initium.

Ὑπηρεσία, ας, ἡ, miniſterium: ab ἱρεσία, ſeu εἰρεσία, remigatio. Th. ἱρέσσω, vel ἵω, remigo: ſ. ἱρέσσα, p. ἧρκα, perfect. paſſ. ἤρεμαι, σαι, ται.

Ὑπηρέσιον, ου, τὸ, pellis, aut aliud quidpiam quod remiges ſibi ſubſternebant: Item ὑπηρέσιαι, Thucydidi ſunt naves adminiſtræ earum, quæ armatos portant, aut etiam ſervitia eorum, inquit Bud. eſt pl. à ſing. ὑπηρεσία, præced. quod pro quolibet miniſterio, ſeu pro opera quæ navatur in re quapiam ſæpe ſumitur; licet propriè dicatur de remigibus & eorum remigatione; ex ὑπὸ & ἱρεσία, &c. V.

Ὑπηρέτεω, 3. ſing. imperf. paſſ. ab

Ὑπηρετέω, ῶ, ſervio, miniſtro, cum dativ. ſ. ἥσω, p. ὑπηρέτηκα, a. 1. ὑπηρέτησα: ab

Ὑπηρέτης, ου, ὁ, remex, propriè; ſed per Synech. ſp. quilibet miniſter, famulus; ab ὑπὸ & ἱρέσσω, ου, ὁ, remex. Th. ἱρέσσω, vel ἵω, remigo.

Ὑπηρετικὸς, ἡ, ὸν, miniſterium, functio; Item obſequium, & ὑπηρέτησις, idem miniſterium; ſicut & ὑπηρετητικὸς, ἡ, ὸν, miniſtratorius; i. e. ad miniſtrandum, ſeu ad miniſteria obeunda aptus, verbalia à præced. ὑπηρετέω, inſervio, ſeu operam navo alicui; in paſſ. ὑπηρετοῦμαι, mihi miniſtratur, &c. V. Item Ὑπηρετικὸς, famularis, ſervilis; ut ὑπηρετικὴ πλοῖα, dicta fuerunt, actuaria quædam navigia, quæ majoribus navibus inſervichant, à præcedent. ὑπηρέτης, ὁ; V.

Ὑπήρμην, perf. paſſ. verbi ὑπείρω, attollo: quod ex ὑπὸ & αἴρω, tollo, ſ. ἀρῶ, p. ἦρκα, a. 1. ἦρα, 2. 1. paſſ. ἤρθη.

Ὑπήρξα, exſtiti, a. 1. ind. act. verbi ὑπάρχω, ſum, ſ. ξω, p. ὑπῆρχα. Th. ἀρχὴ, ἧς, ἡ, initium.

Ὑπῆρχα, ας, ε, exſtiti, perf. ind. act. & Ὑπῆρχον, ες, ε, imperfect. verbi ὑπάρχω quod vide in ὑπῆρξα.

Ὑπῆς, prominebant, 3. pl. inf. verbi ὔειμι, ſubſum. Th. εἰμὶ, ſum.

Ὑπήσω, Ion. pro ὑφήσω, ſ. 1. inf. ab ὑφίημι, ſubmitto, Them. ἵημι, mitto: ſ. ἥσω.

Ὑπήτειον, τὸ, ſumen, abdomen; ex ὑπὸ, & ἦτορ, τὸ; V. Item Ὑπηχέω, reſono, ſono: Item ſuccino; ex ὑπὸ, & ἠχέω, ὁ, unde ἠχέω, &c. V.

Ὑπιέδην, Ion. pro ὑφιέδην, remittere. Th. ἵημι, mitto.

Ὑπίλλω, claudo: ab ἴλλω, claudo, ſtringo, oculis conniveo. Them. ἴλλω, ω, ὁ, oculus.

Ὑπίλω, ſubevacuo, quodammodo expurgo; ex ὑπὸ & ἴνίω; V.

Ὑπίστεδον, Ion. pro ὑφίστεδον, ſubſidere, ſubeſſe. Th. ἵστημι, ſto.

Ὑπισχνέομαι, ὔμην, polliceor, promitto: ſ. ὑποσχήσομαι, perf. paſſiv. ὑπέσχημαι, a. 1. ὑπεσχέθην, a. 2. m. ὑπεσχόμην, quod ex ὑπέσχημαι, hoc ex ὑπὸ & ἔχω, pro ἴσχω, teneo.

Ὑπισχνὸς, aliquantum macer, ſubgracilis; ex ὑπὸ & ἰσχὺς, ὁ; V.

Ὑπίσχομαι, Ion. pro ὑπισχνέομαι; quod vide.

Ὑπναλέος, ου, ſomno gravatus, ſomnolentus. Th. ὕπνος.

Ὑπναλὴ, dicitur eſſe aſpidis genus, morſu ſomnum inducens, atque ſic necans; à præced. ὑπναλέος; V. Item Ὑπνάω, idem cum ſeq. ὑπνόω; V.

Ὑπνόω, dormio, ſomnum capio: ab ὕπνος.

Ὑπνηλὸς, ὕ, ὁ, ſomniculoſus; ab ὕπνος, ὁ; V. Item Ὑπνώδης, ſomnolentus, in ſomnum pronus; à præced. ὑπνάω, ſeu ὑπνίω; V.

Ὑπνοδοτειρα, ας, ἡ, & ὑπνοδότις, εως, ἡ; ſomni largitrix; quæ ſomnos præbet, ſeu affert, ſomnifera; ut ὑπνοδότειρα νύξ, apud Euryp. ex ὕπνος, & δότειρα, ἡ; V. Item Ὑπνομαχία, ῶ, cum ſomno pugno, ſomno me opprimere conanti reluctor; ex ὕπνος, ὁ, & μαχέομαι, idem quod Them. μάχομαι, &c. V. Sic & Ὑπνώδης, ſomnificus, ſomnum afferens; undè ὑπνοποίη, ſomnum concilio, ſomnum affero; ex ὕπνος, & ποιέω.

ΥΠΝΟΣ, ου, ὁ, SOMNUS: (qu. ab ἄυπνος, leniter ſpirare.) Hinc ἄϋπνος, ου, ὁ, ἡ, inſomnis, pervigil. ἀγρυπνος, ου, ὁ, ἡ, idem, ἀγρυπνία, vigilo.

Ὑπνῶντα, acc. ſing. præſ. part. act. verbi ὑπνόω, ſopio. Th. ὕπνος.

Ὑποβόβης, in ſomnis terrens, ſomniis & vilis per quietem terrens; Bacchi. Epith. In Epigr. ex ὕπνος, & φόβος, ὁ, &c. V. Item Ὑποβόρβορος, ſomniler, ſomnum afferens; ex ὑπὸ, & φερβω, ὁ; V.

Ὑποδέω, dormio: Item ſomnum affero, ſomnum concilio: ab eod. Th.

Ὑποδήδης, ος, ὁ ἡ, ſomnolentus, ſomnieuloſus; à Th. ὕπνος, ὁ; vi. Item Ὑποδητικὸς, idem quod ὑπνωτικὸς, & activè, ſoporificus, ſeu ſoporiferus; ab ὑπνόω, præced. V. Item Ὑποδύω & ὑπνόω, idem quod, & ab eod. ὑπνόω, ſomnum capio, &c. V.

Ὑποι, Dor. pro ὕπνου, ſomni: ab ὕπνος.

Ὑποκόντως, Ion. vel Poët. pro ὑποκόντως, acc. pl. præſ. part. verbi ὑπκόω, dormio. Th. ὕπνος.

ΥΠΟ', (Poët. ὑπαὶ) cum gen. junctum verbis paſſivis & neutris: à, ab, ex. cum dat. & acc. SUB: ſubter. In compoſitione etiam ſubmiſſionem & diminutionem ſignificat. ὑπὸ κλοπῇ βάλλειν ἑωυτὸν, ſe quæſtui ſubjicere, lucro ſervire.

Ὑποβαίνω, q. d. ſubredior, deſcendo; unde ὑποβαίνης, ſubeſſe & inferiorem eſſe; inquit Bud. unde ὑποβίβηκα, apud Hermog. ſubeſt, ſecundarium eſt; i. e. minus præcipuum eſt, vel tanquam ſpecies eſt ſub genere, vel eſt tanquam fundamentum; & apud Plat. ὑποβεβηκότα, pro deſcendere; i. e. decreicere, inferius eſſe, & apud Suid. inferiore eſſe conditione; & ὑποβεβηκὼς, cum genit. inferior, cui opponitur, ὑπερεβηκὼς; Item pro retrogradi; apud Gal. ex ὑπὸ & βαίνω; V. Item ὑποβάθρα, ἡ, & ὑποβαθρον, τὸ, fulcrum, vel potius ſolum; ſed expon. & fundamentum, & ſcabellum: Item ſubſellium; utrumque à præced. ὑποβαίνω; V.

Ὑποβάλλω, ſubjicio, ſeu ſuborno, ſ. βαλῶ, p. ὑποβέβληκα, a. 2. ὑπέβαλον. Th. βάλλω, jacio.

Ὑποβᾶς, ὑποβᾶσα, ὑποβᾶν, a. 2. part. activ. verbi ὑποβαίνω, progredior. Them. βαίνω, eo: ſut. βᾶσομαι, a. 2. ἔβλων.

Ὑποβάσιος, ſubucula, ſubligaculum; Heſych. pro baſi etiam interdum ponitur: Item ὑποβάσιος, ὁ, ſcabellum; Heſych. verbalia, ab ὑποβαίνω; V. Item Ὑποβασταζω, ſuſtineo; ex ὑπὸ & βαστάζω; V. Ὑποβόλιμα, clam flatum ventris emitto; ut ὑποβόλιμα ὑπὸ τῶ ὄρους; ex ὑπὸ, & βόλιμος; V. Ὑποβόσιος, ſubtuſſio, à Them. βόσις; V. Ὑποβόλιζω, expon. violenter depello, à βιάζω; V. Ὑποβριστάζω, per vim ſubduco, ejicio, decraho; (opponitur τῷ ἀνελκύζω, aſcendere facio, impono, &c. V.) Sed ſignif. etiam minuo; unde ὑποβριστικὸς, ſubduecendi vim habens, a βριστάζω; V. Item Ὑποβρυτιοῦται βεβρωμένα, edulia quæ ad libidinem proritant; à βρυτιόω, ῶ; quod à Them. βρύω, &c. V. Item Ὑποβλασταίνω, ſuppullulo, à βλαστάνω; comp. ut præcedentia cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑποβλήμια, idem quod ὑποβλῆψις, id vide. Item Ὑποβλητικὸς, limis oculis aſpiciendo, ſeu torvis: Item Bud. ſcribit accipi pro oculis invidis & malevolis; eſt adv. à ſeq. ὑποβλέπω, ex ὑπὸ & βλέπω, &c. V. Unde & ὑποβλῆψις, aſpectus, qualis eſt limis oculis, & torvè intuentium, &c.

Ὑποβλέπω, dejectis oculis aſpicio; limis intueor, ſuſpicor. Them. βλέπω, video: ſ. ψω.

Ὑποβλήδην, adverb. ſubjiciendo, vel interpellato ſermone excipiendo verba dicentis nondum finita: ab ὑποβάλλω; quod V.

Ὑποβλημα, τὸ, ſubſtramen; Bud. ex Hippiatr. Item ὑποβλώψ, ſuppoſititius, ſubditicius; ut ὑποβλητὸς βρέφος, & Metaph. fictus, falſus; ut ὑποβλητὸς λόγος, & ὑποβλητον ὄνομα; apud Soph. ut & ὑποβλητὸν πρόσωπον, homo ſubditicius, apud Plat. unde adv. ὑποβλητῶς, ſuppoſititiè; verbalia, ab ὑποβάλλω; V. Item ὑποβολὰ, ἡ, ſubjectio, & q. d. ſubſtratio; apud Athenæ. Item ſubjectio rei falſæ pro verâ, fraus: Item admonitio, & ſubjectio, hoc eſt ſermonis interpellatio; unde ὑποβολιμαῖος, ſuppoſititius, ſubditicius; cui opponitur γνήσιος,) & ὑποβολὶς, monitor; loquaculus, qui plus æquo loquitur: Item ὑποβολάδιος, qui ſub lingua eſt; & ὑποβλαισις, ἰδος, ἡ, intima lingua, i. q. ortus, ac radix illius; quæ parte ad imam maxillam annectitur; ſed eſt etiam morbi nomen, ut tradit Poll. abſceſſus ſcil. ſub lingua: Item Ὑπογλώττιον, ου, τὸ; q. d. ſublinquium Ariſtot. l. 2. Anim. de cervorum vermibus, τὰ ὑπογλωττία ὑποκίτια, &c. Item ὑπόγλωσσον, laurum Alexandrinam vocari ſcribit ab aliquibus, Dioſc. l. 4. c. 132. & ita nominatam ſcribit Gal. Sympl. l. 8. ἅτε παχυφύσης ὑπ' ἀκρεῖς ποιείσης γλωσσειείας, &c. à Them. γλῶσσα, vel γλῶττα, ἡ; V. Ὑπογναμπτὸς, q. d. ſubflectus, ſubincurvo, Il. ω. à γνάμπτω, idem quod, ab & pro Them. κάμπτω, &c. V. Ὑπογνύδες, manibus ſubjectis maxillæ; Heſych. à Them. γνάθος; V. Item Ὑπογναθίδιον, ου, τὸ, quod genibus ſubjicitur; à γνάθος, dimin. à Th. γόνυ, ατος, τὸ, comp. ut reliqua præced. cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑπογεγμένος, ὕ, ὁ, exemplar; 1 Per. 2. ſing. ab ὑπὸ & γεγράφω, ſcribo, ſ. ψω, perf. paſſ. γέγραμμαι.

Ὑπογεγραμμένη, τὸ, ſubſcriptio: Item quod ſubſcribitur; à Bud. interpr. τὸ ἀναγεγραμμένον ἐκ τῆ ſτήλη, addens idem fortaſſe eſſe quod & προγεγραμμένα: Item ὑπογραμματεῖδιον, ſcribæ vicarius, vel ſcribæ adminiſter; unde ὑπογραμματεύω, expon. facio ſcriptum; omnia ex ὑπογράφω, fut. ψω, ſubſcribo; tam in propria ſignif. quam in metaph. aſtipulor, aſſentior, probo: Item q. d. ſub aliquo ſcribo, dictata excipio: Item delineo, lineamenta duco; Item pro ἀναγράφω, præſcribo pueris, quos docco ſcribere, & in paſſ. ὑπογέγραμμαι, expon. fucor, fuco vel ceruſsa illinor, aut me illino, &c. ex ὑπὸ, & γράφω unde γράμμα, ατος, τὸ, &c. V. Item Ὑπόγυιος, qui eſt ſubaduneo naſo, ex ὑπὸ, & γυιὸν, ὁ; à Them. γνὺξ, υπὸς, &c. V.

Ὑπόγυον, & ὑπόγυον, adverb. nuper ex tempore, ἐξ ὑπογύου, ſubitò; ὑπογύες, nuper. Th. γύϊον, ου, τὸ, membrum, γύϊα, pedes.

Ὑπόγυος, ου, ὁ, ἡ, & ὑπόγυος, qui jam quaſi in manibus eſt, inſtans: Item recens: vide præced.

Ὑπογύως, nuper, recens, & ὑπογυότατα, nuperrimè, adv. poſit. & ſuperl. à præced. ὑπόγυος; V. Item Ὑποδάκνω, ſubmordeo; leviter mordeo: ex ὑπὸ, & δάκνω; V. Item Ὑποδακρύω, q. d. ſublachrymor, aliquantum ſeu leviter lacrymor; ex ὑπὸ, & δακρύω, à Th. δάκρυ, υος, τὸ; V.

Ὑποδέδμημαι, ſubigor, ſubjectus ſum, cedo; Odyſſ. γ. ex ὑπὸ, & δαμάω, unde δαμάσω, &c. V. Item Ὑποδέδυσε, aliquantum hirſutus; ex ὑπὸ, & δύω; V.

Ὑποδέδυσε, ſubveritus, a. 1. part. act. gem. ſ. verbi ὑποδείδω; quod vide.

Ὑποδέδεγμαι, 3. ſing. præſ. paſſ. verbi ὑποδέχομαι, excipio; q. v.

Ὑποδεδράσιν, accuſativ. plural. perfect. parc. paſſ. verbi ὑποδέω, ſubligo: quod vide.

Ὑποδείδω, ſubtimidus, ſubnixus, humilis, ὑποδείστερος, ὑ, inferior: ex ὑπὸ & δέω, ος, τὸ, metus. Them. δείδω, timeo.

Ὑποδείδε, inferior; ſed ſi ſitatior eſt comparat. ὑποδείστερος, apud Thuc. & in hac ſignif. eſt ab ὑποδέομαι, à Them. δέω, δέομαι, egeo, &c. V.

Ὑπόδειγμα, ατος, τὸ, exemplum, exemplar: ab ὑποδείκνυμι, indico: quod vide.

Ὑποδείδζω, idem quod ſeq. ὑποδείδω, ſubtimeo; ex ὑπὸ & δείδω, unde δειδίζω, ομαι, &c. V.

Ὑποδείδω, ſubvereor, aliquantulum metuo; Item ſimpl. metuo. Them. δείδω: ſ. σω, timeo.

Ὑποδείλιος, ſubveſpertinus, Aratus; ex ὑπὸ, & δείλη, ης; V.

Ὑποδείκνω, per Apocop. pro ὑποδείκνυσι, 3. ſing. præſ. ind. act. Sunt qui velint eſſe præſ. imperat. ab

Ὑποδείκνυμι, præmoniten, indico: fut. ὑποδείξω, aor. 1. ὑπέδειξα, præt. perfect. paſſ. ὑποδέδειγμαι, ξαι, ται. Them. δείκνυμι, ſeu δεικνύω, oſtendo, ſ. ξω.

Ὑποδείμαθον, vide δειμαίνω, timeo. Them. δείδω, idem.

Ὑποδειμαίνω, præced. ſignif. ſubvereor, aliquantulùm timeo, &c. idem quod ὑποδείδω; id vide.

Ὑποδείξαι, a. 1. inf. act. ὑποδείξω, 3. ſing. a. 1. ſub. &

Ὑποδείξας, αντος, a. 1. part. act. verbi ὑποδείκνυμι; q. v.

Ὑποδείξω, ſ. 1, ind. activ. verbi ejuſdem.

Ὑποδειπνέω, ῶ, q. d. ſubcœno, ex ὑπὸ & δειπνέω; V. Item ὑποδέκτης, ſuſceptor, exceptor; verbale, ab ὑποδέχομαι; V.

Ὑποδεκάδιος, Ion. pro ὑποδεχάδης, ſuſcipere: vide ὑποδέχομαι.

Ὑποδενδρύομαι, vel -όομαι; ſubarboreſco, paululùm in arborem abeo: Item ὑποδενδρυάζω, ſubitò & ex improviſo appareo; ex ὑπὸ & δενδρόομαι, quod vide in Them. δένδρον.

Ὑποδέξαι, Ion. pro ὑποδέξαι, quod vide, ſic ὑποδέξω, pro εἴξω.

Ὑποδέξεια, ας, & Ion. ιη, ης, ἡ, apparatus quo quis accipitur; commoditas excipiendi: ab ὑποδέχομαι, excipio. Th. δέχομαι, capio. ſ. ξομαι.

Ὑποδεξίη, ης, ἡ, ſuſceptio. Ion, pro præced. q. v.

Ὑποδεξίος, ου, ſuſceptor, capax, opportunus: ab ὑποδέχομαι.

Ὑποδέομαι, rogo humiliter: Item egeo; ex ὑπὸ & δέομαι; V. Item Ὑποδεξιόω, ῶσω, q. d. ſuccolare, ornamentum colli: Item Ὑποδεξὶς, idem; torques, monile: ſed eſt etiam extremi colli pars prior; vel ultima anterioris colli pars, cui ſubeſt proximè jugulum, ſcribitur & ὑποδεξὶς, ex ὑπὸ, & Them. δέρη, ſive δέρη, ἡς; undè δεξιὸν, τὸ, &c. V. Item Ὑποδέρω, ſubexcorio, pelle aliquatenus denudo; ex ὑπὸ & δέρω; vi. Item Ὑπόδημα, vel ὑπόδησις, calceatio, calceatus: Item ὑπόδημα, τὸ, pignus, & ὑπόδημαι, apud Hippocr. dicuntur faſciæ quæ fru-

duris post injectos pannos superdantur, & ὑποδρομίδες, quæ ante injectos pannos adhibentur; ex Gal. omnia verbalia, ab ὑποδέδω, quod dicitur, pro calceare se, seu calceari; (& ei oppon. ὑπολύεσθαι, apud Xen. discalceari;) ut ἐμποδὼν ὑποδήμενοι, qui præpostere se calceant, sed ὑποδούμενοι, sumitur & active, pro ὑποδίω, calceo, subtus ligo: ut καθόρνυς ὑποδεδεώς; Herodot. & ὑποδήματα ὑποδύντες; Xen. &c. V.

'Υποδίχομαι, excipio: fut. ὑποδέξομαι, perf. pass. ὑποδέδεγμαι, excepi: a. 1. m. ὑπεδεξάμην, ωμαι. Them. δέχομαι, capio.

'Υποδίω, subligo, sub pedibus talaria ligo, calceo: f. ήσω, p. ὑποδέδυκα, & -ηκα, præs. pass. ὑποδέδομαι, calceor, vel calceo me: perfect. pass. ὑποδέδυμαι, perfect. particip. ὑποδεδυμένος, η, ον, aorist. 1. m. ὑποδησάμην, ωμαι, ατο, aor. 1. imperativ. m. ὑπόδησαι· ex ὑπὸ & δέω, ligo.

'Υποδηλόω, submanifesto, subdeclaro; Plut. ex ὑπὸ, & δηλόω; vide in Them. δῆλος.

'Υπόδημα, ατος, τὸ, calceamentum, solea: ab ὑποδέω, subligo; quod V.

'Υποδηματοτόμος, sutor; ex præced. ὑπόδημα, & τομὴ, ἡ; Them. ῥάπτω, f. ψω, præt. φα, &c. V.

'Υπὸ, σ' ἦειρον, pro ὑφεῖρόν, imperf. ab ὑφαίρω, subduco. Th. αἴρω, capio: f. ήσω, p. ἦρκα: 1. 2. 2. ἕλον.

'Υποδήσαι, a. 1. imperat. m. verbi ὑποδέω, subligo; q. v.

'Υποδικὴ, vide suprà in ὑποδίομαι.

'Υποδιαιρέω, subdivido, particularius divido; unde verbale ὑποδιαίρεσις, subdivisio; apud Dialecticos utrumque; ex ὑπὸ, & διαιρέω; unde διαίρεσις, ἡ, &c. V. Item 'Υποδιάκονος, subdiaconus, à διάκονος, ὁ; V. 'Υποδιαφυλὴ, qu. d. subdistinctio, pro interpunctione minima usurpatur apud Fusk. & cæteros Grammat. à διαφυλὴ, ἡ; V. 'Υποδιδάσκαλος, subdidascalus, subdoctor, qui præceptori subest in docendo, à διδάσκαλος, ὁ; V. 'Υποδίδυμι, cedo, à δίδωμι; V. Item 'Υποδικάζω, qu. d. subjudico; unde ὑποδικάζων, apud Poll. ex ὁ, Lysia, à δικάζω, comp. ut præced. cum præp. ὑπὸ, &c. V.

'Υπόδικος, η, ὁ, ἡ, obnoxius, a; cum dat. q. d. ὁ, ὑπὸ δίκῃ, scil. ὤν, qui subest pœnæ.

'Υποδινέω, subverso, subagito; ex ὑπὸ, & δινέω; V. Item 'Υποδιφθέρα, expon. pellibus indutus, pelle vestitus; ex ὑπὸ, & διφθέρα, ἡ, &c. V. Item 'Υποδιοικητὴς, οῦ, ὁ, q. d. subpræfectus; ex ὑπὸ, & διοικητὴς, ὁ, administrator; vel negotiis administrandis præfectus, procurator; verbale à διοικέω, fut. ήσω, &c. V.

'Υποδμηθέισα, subjugata, a. 1. particip. pass. fœm. gen. verbi ὑποδμάομαι, f. δμήσομαι, perf. ὑποδέδμημαι, a. 1. pass ὑπεδμήθην; ex ὑπὸ & δαμάω, domo, per Sync. δμάω.

'Υποδμῶναι, domari, subigi, est infin. ab ὑποδμῶ; quod vide in præced. Item 'Υποδμὸς, q. d. servitute domitus & subjectus; ex ὑπὸ, & δμώς, ὁ; quo d vide. Item 'Υποδοχεῖον, τὸ; locus ubi quis excipitur, hospitium, & ὑποδοχὴ, ὁ, exceptor, susceptor, & peculiari signif. qui excipit convivio; i. e. ξεναγὸν; utrumque à seq. ὑποδοχὴ, exceptio, receptio, ipse excipiendi actus, receptatio: Item favor, subscriptio in causa, & approbatio, &c. V.

'Υποδοχὴ, ῆς, ἡ, convivium: ab ὑποδέχομαι, excipio convivio. Them. δέχομαι, capio,

'Υπόδρα, adverb. torvè; q. ὑπὸ ἐρᾷ· ab ὑποράω, torvè aspicio; per pleonasm. τὸ δ'. Th. ἰδεῖν, vel ut alii volunt δέρκω, video.

'Υποδραμὼν, όντος, a. 2. part. act. verbi ὑποτρέχω, cursu comprehendo, suffugio. Them. τρέχω, curro: f. δραμοῦμαι, a. 2. ἐδράμην.

'Υποδρακὼς, qui torvis, aut limis est oculis, torvus; Nic. Item 'Υποδρακίη, torvus aspectus; Item 'Υποδρὰς, idem quod ὑποδρακὼς, apud Nonn. omnia à præced. ὑπὸ δρ, torvis oculis, & suspiciendo aliquantùm tortis, ut fit in irâ; ut Iliad. α. & alibi, apud Hom. ἦ δ' ἐπὶ δρ ὑπὸ δρακὼς ἰδὼν, ἀφορᾷ πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς; i. e. torvè intuitus, &c. V. Item 'Υποδρήτωρ, ορος, famulor, infamulor, inservio, & ὑποδρήσω, idem; ex ὑπὸ & δρέω, ῶ; V.

'Υποδρηστεῖν, administrare: f. 1. inf. act. verbi ὑποδρέω. Them. δρέω, ῶ, facio.

'Υποδρηστὴρ, ῆρος, ὁ, famulus, minister: à δρηστὴρ, id: m Ion. pro δρεστὴρ, quod à δρέω, famulor.

'Υποδρομὴ, ἡ, ipse subeundi actus, & apud Dioscor. ὑποδρομὴ αἵματος, expon. suffusio sanguinis; est verbale ab ὑποδρέχω, quod in aorist. 2. ὑπέδραμον, & in præt. med. ὑποδέδρομα; ex ὑπὸ, & τρέχω, in præt. med. δέδρομα. unde δέρμα, ατος, ὁ, &c. V. Item 'Υποδρομὶς, lubacris, subacerbus; aliquantùm acris, seu acerbus; ex ὑπὸ & δριμὺς, ὁ, &c. V.

'Υπόδρος, ου, ὁ, ἡ, subroscidus. Th. δρόσος, ου, ἡ, ros.

'Υποδρόσαι, inserviunt, Poët pro ὑποδρέπουσι, 3. plural. præsent. ind. verbi ὑποδρέπω. Them. δρέω, famulor: f. άσω.

'Υποδύομαι, subeo, subingredior, ut ὑποδυόμενος· ἧβῃ κεκμήσαν, subiens tegulas: Item in alia verbi subire significat. dicitur, πόνον ὑποδύεσθαι, apud Xen. & ὑποδύεσθαι ἢ Δίᾳ, subire personam Jovis, agere personam Jovis; & interdum, pro subrepo, clam ingredior; unde dicitur, & de eo qui se insinuat in amicitiam alicujus; & Bud. expon. colo & observo obsequioso: unde ὑποδύσομαι, dicitur pro ὑποδύομαι, futur. pro præsenti; Odyss. ξ. Item 'Υπόδυσις, expon. refugium; verbale ab eodem ὑποδύομαι, à seq. ὑποδύω; ex ὑπὸ & δύω, ομαι, pro Th. δύνω, -ομαι, &c. V.

'Υποδυσφορέω, expon. subirascor, subindignor; q. d. aliquantùm ægrè fero; ex ὑπὸ & δυσφορέω; V. Item 'Υποδυσχεραίνω, idem; subnolestè fero, subindignor; ex ὑπὸ & δυσχεραίνω; V. 'Υποδυσώδης, aliquatenus olidus; aliqua ex parte malè olens; ex ὑπὸ, & δυσώδης; V. 'Υποδυσπετέομαι, quodam modo reformido, vel averfor; Plut. ex ὑπὸ, & δυσπετέω; V. Item 'Υποδύτης, vestis interior seu subucula; est verbale, ab ὑποδύω, induo sub, ex ὑπὸ & δύω, vel δύνω, &c. V. 'Υποδῶρος, Poët. dicitur pro ὑπουρὸς; id vide.

'Υποδύω, subeo: hinc ὑποδύσομαι, suscipere: a. 1. infinit. act. Them. δύω, subeo.

'Υποείκω, Poët. pro ὑπείκω, assimulo, morem gero, cedo. Them. εἴκω, cedo.

'Υποεργὸς, Poët. pro ὑπηργὸς, ὕ, ὁ, ἡ, adjutor, minister. Themat. ἔργον, ω, τὸ, opus.

'Υποεσσὶς, vestis quæ est subtus, interula, subucula; ex ὑπὸ. & ἑσσὶς; vide.

'Υποζεύκτωρ, ορος, ὁ, ἡ, minister: ex ὑπὸ & ζεύω, intensiva partic. & κτωρ, verso, purgo.

'Υποζεύγνυμι, vel ύω, subjugo, subjicio. Them. ζεύγνυμι, jungo, futur. ξω.

'Υποζύξεις, subjunctio, subinsertio, subnexio, genus figuræ; verbale à præced. ὑποζεύγνυμι; V.

'Υποζύγιος, η, ον, ὁ, ἡ, subjugis: & ὑποζύγιον, τὸ, jumentum subjuge; asina subjugis. Ex ὑπὸ & ζυγὸς, οῦ, ὁ, jugum. Th. ζεύγνυμι, jungo.

'Υποζυγοδὴς, ὁ, ἡ, instar jumenti subditus, sui jugus; ut ὑποζυγοδὴς ἀνθρωπος, qui non amplius sui juris est à præced. ὑποζύγιος; V. Item 'Υποζώννυμι, suboleo; ex ὑπὸ, & ζώω; V. Item 'Υποζωμα, septum transversum, &c. (idem quod διάζωμα; id vide,) vel idem quod ὑπεζωκὼς τοῦ πλεύρατος, sive ὁμὸν, præcordia vertit Gaza; Itemque ὑποζώματα, navium firmas trabes continentes molem illam, vocavit Plato 10. de rep. &c. est verbale à seq. ὑποζώννυμι; V.

'Υποζώννυμι, succingo, præsent. part. ὑποζωννὺσα, τὸ νεῶ, ωτ'ον, f. ὑποζώσω, p. ὑπέζωκα· ex ὑπὸ & ζωννύω, vel ζώννυμι, cingo.

'Υποθάλπω, quod dicitur, subfoveo; id est, aliquantùm & leniter foveo, vel clam foveo: Item foveo, concalefacio; ut ὄρνις ὑποθάλπουσα, dicitur ὑποθάλπειν, sicut & συνθάλπειν; Item metaph. etiam dicitur ὑποθάλπειν ἐλπίδι, foveri spe inani, seu spe decipi; ex ὑπὸ & θάλπω; V. Item 'Υποθημα, τὸ; id quod supponitur, seu subjicitur, pedamentum, basis; Plur. apud medicos ὑποθήματα, dicuntur, trochisci seu glandes, quæ ano subjiciuntur, suppositoria; est verbale ab ὑποτίθημι; V. Item 'Υποθλιβαρ, spatium quod est à digito qui λιχανὸς, vocatur, usque ad minimum; ex ὑπὸ, & θλίβω, τος; V.

'Υποθερμαίνω, subcalefacio: & ὑποθερμαίνομαι, incalesco: à θερμαίνω, idem quod. Th. θέρω, calefacio.

'Υπόθερμος, subcalidus, aliquantum calidus ex ὑπὸ & θέρμη, ὁ; V.

'Υποθέσθαι, a. 2. inf. m. verbi ὑποτίθημι, suppono. Th. τίθημι, pono, a. 2. m. ἐθέμην, σο, το.

'Υπόθεσις, εως, ἡ, suppositio, quæstio proposita, legis casus, argumentum, caput causæ, dat. pl. ὑπόθεσιν, ab ὑποτίθημι, suppono. Th. τίθημι, pono. f. θήσω, a. 2. ἔθην.

'Υποθέτης, ου, ὁ, qui subjicitaut suggerit, autor, coniultor; Suid. Unde, ὑποθετικὸς, hortatorius; item, conditionalis; unde ὑποθετικοὶ συλλογισμοὶ seu συλλογισμοὶ ἐξ ὑποθέσεως, Syllogismi, in quibus præmissæ, concedente adversario, & ex pacto, positæ sunt, & assumptæ; unde, ὑποθετικῶς, conditionaliter; item, ὑπόθετον, suppositus; seu, supposititius, qui supponi solet; unde ὑπόθετον φάρμακον, suppositorium; omnia verbalia, ab ὑποτίθημι, vel ex ὑπὸ & τίθημι; unde θετὸς, θετικὸς, & θετὸν, &c. V.

'Υποθῆ, suggere, da consilium, a. 2. imperat. m. Dor. pro ὑπόθου, Ion. το Att. ω, ab ὑποτίθημι. Th. τίθημι, pono. a. 2. ἔθην.

'Υποθθέομαι, f. 1. m. verbi ὑποθέω, cursu subeo: vide Sin, curro.

'Υποθορὴ, conspicio; unde ὑποθορεῖν, exp. conspicere; apud Plut. ex ὑπὸ & θορὴ, ος; V. Item, ὑποθῆγω, subacuo, exacuoj & Metaph. q. d. subincito, subinstigo; ex ὑπὸ & θήγω, V.

'Υποθύνω, ει, præcepta, admonitiones; ab

'Υποθὼκη, ης, ἡ, suppositio, argumentum: ab ὑποτίθημι, suppono, Them. τίθημι.

'Υποθῶμα, τὸ, idem quod, ὑποθέμενος; & ab eod. id V.

'Υποθωμοσία, ης, ἡ, præceptum, admonitio: ab illâ.

'Υποθῶσομαι, præcepta dabo, f. 1. m. verbi ὑποτίθημι, suppono. Th. τίθημι, pono. f. θήσω.

'Υποθλίβω, premo aliquantum, vel leviter premendo exprimo; ex ὑπὸ & θλίβω, V. Item, ὑποθορυβέω, subtumultuor; ex ὑπὸ & θορυβέω, V. 'Υποθρέπτω, leviter turbo, nonnihil terrefacio; item simpl. conturbo, perturbo; Plut. in Fab. Max. ἦσαν ὑπεθρεμμένοι τὸν βάρβαρον, ad excipiendum barbarum subsidentes; & ὑποκαθήμενοι τὸν ἀνθρωπον; exp. hominibus insidians; ex ὑπὸ & καθίημι, μαι, V.

'Υποθρώσκω, succendo. Th. καίω, uro, f. κάυσω.

'Υποκαλύπτω, subtego, subocculto; ex ὑπὸ & καλύπτω, V. Item, ὑποκάμπτω, flector; convertor, circumagor; ambages fugæ implico; ex ὑπὸ & κάμπτω, V. Item, ὑποκαπνίζω, suffio, suffumigo; unde verbale, ὑποκαπνισμὸς, apud Medicos, dicitur, quum rei suffitæ nidor per infundibulum imbib.tur, vel per arundinem fumus haustus & devoratus excipitur; (idem etiam dicitur ὑποκαπνισμὸς,) Plin. & Dioic. ex ὑπὸ & καπνὸς, ὁ, unde καπνίζω, &c. V. Item, ὑποκάπτω, prævoro; præripio, & deglutio; ex ὑπὸ & κάπτω, V.

'Υποκάρδιος, ιη, ιον, ὁ, ἡ, qui est sub corde. Th. καρδία, cor.

'Υποκάρηον, sopore leniter afficior, seu quoniam cerebrum fragrantiâ suâ quasi suffiunt & refocillant, &c. V. Item, ὑποκαθύμιος· & ὑποθύμιος· & ὑποθύμιος· apud Hesych. exp. corolla, quæ collo aptensa, supra cor animi sedem putatum, gestatur; & ὑποθυμὶς, idem; corolla collaris; & sic componi dicuntur ex ὑπὸ & θυμὸς, ὁ, V. Item, ὑποθυεῖς, exp. idem quod, ὑπὸ θυσῶν, τὸ, limen inferius; subliminare; ex ὑπὸ & θύρα ἡ, unde θυρὶς, ίδος, ἡ, &c. V.

'Υποθωπεύω, adulor, subblandior: ex ὑπὸ & θωπεύω, idem quod, Th. θώπτω, assentor.

'Υποϊάχω, subsono; ex ὑπὸ & ἰάχω, V. Item, ὑποίγνυμι, clam aperio; ex ὑπὸ & ὄιγω, seu οἰγνύω, ὀιγνυμι; unde pass. ὀιγνυμαι, &c. V. 'Υποιδίω, subintumesco; item, ὑποιδὸς, subtumidus; Gal. ex ὑπὸ & οἰδέω, unde ὀδὼν, τὸ, &c. V. 'Υποιχνέω, habito sub; vel latito sub; subium; ex ὑπὸ & οἰκέω, V. 'Υποικυρέω, domi latito, & veluti imos ædium recessus custodio; exp. & subeo, clanculum irrepo, peritus insideo; item, clàndestina consilia misceo; item, latito sub, &c. Ex ὑπὸ & οἰκυρέω, V. 'Υποιμώζω, clam ejulo; apud Plut. ex ὑπὸ & ὀιμώζω, V. 'Υποινος, clam vinolentus; vel, aliquantùm vinolentus; vino incipiens abuti; ex ὑπὸ & οἶνος, ὁ, V. Item, ὑποίομαι, suspicor; ex ὑπὸ & ὄιω, ὀιόμην, V.

'Υποίσειον, ferre oportet, subeundum, verbale ab ὑποφέρω, suffero. Th. φέρω, fero. f. ὀίσω. a. 1. ἤνεγκα.

'Υποίσὸς, sufferendus; vel, qui sufferri & tolerari potest; ex ὑπὸ & οἰσὸς, qui ferri potest; tolerabilis, &c. V. Item, ὑποκαθαίρω, q. d. subpurgo; leviter purgo; vel inferiùs, seu, per inferiores partes purgo; unde verbale, ὑποκάθαρσις, ἡ, hujusmodi purgatio; ex ὑπὸ & καθαίρω, unde κάθαρσις, &c. V. 'Υποκαθίστημι, substituo, sufficio; ex ὑπὸ & καθίστημι, V. Item, ὑποκαθίδομαι, subsideo, in subsessis alicui immineo; ut, apud Herodian. ὑποκαθιδόμενοι τὸν βάβαρον, ad excipiendum barbarum subsidentes; & ὑποκαθήμενοι τοῦ ἀνθρώπου; exp. hominibus insidians; ex ὑπὸ & καθίημι, μαι, V.

'Υποκαίω, succendo. Th. καίω, uro, f. κάυσω.

'Υποκαλύπτω, subtego, subocculto; ex ὑπὸ & καλύπτω, V. Item, ὑποκάμπτω, flector; convertor, circumagor; ambages fugæ implico; ex ὑπὸ & κάμπτω, V. Item, ὑποκαπνίζω, suffio, suffumigo; unde verbale, ὑποκαπνισμὸς, apud Medicos, dicitur, quum rei suffitæ nidor per infundibulum imbib.tur, vel per arundinem fumus haustus & devoratus excipitur; (idem etiam dicitur ὑποκαπνισμὸς,) Plin. & Dioic. ex ὑπὸ & καπνὸς, ὁ, unde καπνίζω, &c. V. Item, ὑποκάπτω, prævoro; præripio, & deglutio; ex ὑπὸ & κάπτω, V.

'Υποκάρδιος, ιη, ιον, ὁ, ἡ, qui est sub corde. Th. καρδία, cor.

'Υποκάρηον, sopore leniter afficior, seu quadantenus; Dioic. l. 4. ex ὑπὸ & καρὸν, V. Item, ὑποκάρφω, subficco, i. e. leviusculè sicco: & apud Nic. ὑποκάρφομαι, exp. exasperor; item, ὑποκάρφομαι, exp. corolla, quæ collo aptensa, supra cor animi sedem putatum, gestatur; & ὑποθυμὶς, idem; corolla collaris; & sic componi dicuntur ex ὑπὸ & θυμὸς, ὁ, V. Item, ὑποθυεῖς, exp. idem quod, ὑπὸ θυρὸν, τὸ, limen inferius; subliminare; ex ὑπὸ & θύρα ἡ, unde θυρὶς, ίδος, ἡ, &c. V.

'Υποκαθέζομαι, sedeo sub, subsido, subsideo, insideo, & ὑποκαθεδοῦμαι, f. 1. m. ἐκαθεσάμην, ωμαι, a. 1. m. ἐκαθεζόμην, a. 2. m. ἐκαθεδόμην, a. 2. m. ἐκαθέσθην, a. 1. pass. ἐκαθεδήσομαι, f. 1. pass. ἐκαθεδήσθην, a. 1. pass. ἐκαθεδόμην, a. 2. pass

πακλάω, suffringo, infringo; ex ὑπὸ & κλάω, V.

Ὑποκλέπτομαι, abscondem, præs. part. f. g. ab

Ὑποκλέπτω, suffuror; item occulo, prætexo; fallo, dissimulo. Them. κλέπτω, furor, ſ. ψω. a. a, ἔκλαπον. p. m. κέκλεπται.

Ὑποκλίζω, clam divulgo, clam ſpargo famam; ex ὑπὸ & κλίζω, vide.

Ὑποκλιηθείς, εἵς, a. 1. part. paſſ. verbi ὑποκλίνω, inclino. Th. κλίνω, reclino. f. νῶ. p. κέκλικα.

Ὑποκλιβής, ἐς, præſ. part. paſſ. verbi ejuſd.

Ὑποκλοίω, ſubturbo, ſubagito; ex ὑπὸ & κλοιόω, V.

Ὑποκλυσία, ſubluvies, id eſt, ſordes, quæ ſubtus ex fundo fluuntur: ὑποκλύζω, ſubluo, proluo. Th. κλύζω, eluo.

Ὑποκλύω, ſubaudio; ex ὑπὸ & κλύω, V. Item, ὑποκνάω, ſuccido; ex ὑπὸ & κνάω, V. Sic &, ὑποκνίζω, pruritus ſtimulos ſubdo; titillo; item, calcar ſubjicio, eximulo, incito; & in paſſ. ὑποκνίζομαι, prurio libidine, amore uror; ex ὑπὸ & κνίζω, ομαι, &c. V.

Ὑπομάλιον, ου, τὸ, ſumen, ſubventrale, quæ ὑπὸ πεϊλίαν. Th. πεϊλία, ας, ἡ, venter.

Ὑπόκοιλος, aliquatenus cavus, aliqua ex parte cavus; vel etiam, in imo cavus; item, ὑπόκοιλον, pars inferior palpebræ, quæ ſuperiori reſpondet; ex ὑπὸ & κοῖλος, ὁ, V. Item, ὑποκύλος, υ, ὁ ἡ ὑ, aliquatenus mutilus, aliqua ex parte truncatus, & mancus; ex ὑπὸ & κολοβός, ὁ, ἡ, V. Item, ὑποκολπίδιον, idem quod, & pro ſeq. ὑποκόλπιον, qui ſub ſinu eſt; ut, ὑποκόλπιον ξίφος, gladius in ſinu latitans, &c. V.

Ὑποκόλπιος, ου, ὁ, ἡ, qui eſt in ſinu. Th. κόλπος, ſinus.

Ὑποκομψίας, ου, ὁ, elegans, facetus; item, ὑποκομψός, feſtivus, bellus, elegans; ex ὑπὸ & κομψός, ὁ, V. Item, ὑποκονία, pulverem ſuſcito; pulverem ſubtus moveo; item, ὑποκονίσις, ἡ, pulveris excitatio, pulveratio; pars quædam agriculturæ; Theophr. cauſ. pl. l. 3. ex ὑπὸ & κόνις, ιος, unde κονίω, &c. V. Ὑποκοπός, aliquatenus laſſatus, ſeu aliqua ex parte laſſus; ex ὑπὸ & κόπος, ὁ, V. Item, ὑποκόπτω, ſuccido; ex ὑπὸ & κόπτω, &c. V.

Ὑποκορίζομαι, blandè appello; puto ferè ut κόρον vel κόριν, puellarem ætatem blandis verbis ſolemus tractare; item extenuo, innuo. Th. κορίω.

Ὑποκόρισμα, τος, τὸ, malæ rei integumentum, & ſpecioſum ac honeſtum nomen auribus blandiens; item, ὑποκορισμός, extenuatio; quâ ſcil. rei turpi honeſtum nomen prætexitur; item, ὑποκοριστικός, extenuatorius, diminutivus; Athen. l. 14. Unde adv. ὑποκοριστικῶς, blandè, ſeu ſubblandiendo; item, more eorum quæ diminutiva à Grammaticis appellantur; Athen. l. 7. omnia verbalia, à præced. ὑποκορίζομαι, quod V. Item, ὑπόκωφος, ου, ὁ, aliquantùm levis; aliquantùm levitatis habens; ex ὑπὸ & κοῦφος, ὁ, vide.

Ὑποκρίνειν, Poët. pro συμφωνεῖν, congruere, convenire, ſimile eſſe: ab ὑπὸ & κρίνω, pectine ſeu radio pulſo.

Ὑποκρεμάω, ſuſpendo; ex ὑπὸ & κρεμάω, V. (Ὑποκρίνειν, præced. ſignif. levem quendam ſonum edere; qualis ſcil. editur à citharâ, dum ejus fides ad numeros conſinnantur;) item, ὑπόκρημνος, præceps; & τὸ ὑπόκρημνον, præcipitium; ex ὑπὸ & κρημνός, ὁ, V.

Ὑποκρημνίδιον, ου, τὸ, vas in quo aliquid turo collocatur. q. à κρημνός.

Ὑποκρίπομαι, ſimulo, in malam ferè partem, reſpondeo; f. ὑποκρινοῦμαι, perf. paſſ. ὑποκέκριμαι, σαι, ται, a. 1. paſſ. ὑπεκρίθην, ης, η, a. 1. m. ὑποκριτέμην, ου, aor. Th. κρίνω, judico.

Ὑπόκρισις, ὑσεως, ἡ, ſimulatio, HYPOCRISIS, Angl. Hypocriſie. ab ὑποκρίνομαι, quod V.

Ὑποκριτής, οῦ, ὁ, propriè hiſtrio, perſonam aliquam in fabulâ ſuſtinens; HYPOCRITA, ſimulator, cujus cor non eſt rectum coram Domino. Angl. Hypocrite. In voc. ὦ ὑποκριτά. ab eod. verbo & Th.

Ὑποκριτικός, ſimulatorius, cui ineſt ſimulatio; more eorum qui hypocritæ vocantur; item, ad hiſtriones ſeu ad hiſtrionum artem pertinens; unde, adv. ὑποκριτικῶς, ſimulatè; item, hiſtrionicè; Athen. l. 10. à præced. ὑποκριτής, ſimulator, qui eo vitio laborat, quod ὑποκρίσεως, in ſacris literis dicitur; quâ ſcil. quis probitatem præ ſe ferr, revera nequitiæ & improbitatis plenus; item, ὑποκριτὰς ὀνείρων, dicitur conjector ſomniorum; apud Luc, nam verbum ὑποκρίνομαι, exp. etiam, ætlimo, cenſeo; item, interpretor, expl'co, ſeu judicium ſero; ut, apud Philoſtr. οὐ ἐν ὑποκρίνατο ὕβρει ἐπὶ μέρει, ne unam viſionem quidem interpretari poſſent, &c. V. Item, ὑποκρύπτω, obturbo, interpello; item ejicio; item, ſignifico; & in Epigr. citharâ reſpondeo ex ὑπὸ & κρούω, vide.

Ὑποκρύπτω, occultè condo, clanculum repono; item diſſimulo, celo, ſubticeo. Th. κρύπτω, abſcondo. f. ψω.

Ὑπόκρυφα, Poët. pro ὑποκρύφως ἢ λαθραίως, clam, occultè: à præced.

Ὑπόκρυψις, q. d. ſubocculatio; verbale, ab ὑποκρύπτω, V.

Ὑπόκυκλος, ου, ὁ, ἡ, ſubtus rotundus, aliquantum rotundus. Th. κύκλος, circulus.

Ὑποκύπτω, ſuccumbo; ſubmitto me alicui. Th. κύπτω.

Ὑποκύπτω, præced. propriè eſt caput ſummitto; ſeu inclino; ut fit ab iis qui aliis libenter obediunt; unde & exp. ſummittor, & dicto audiens ſum; item, veneror, &c. V. Item, ὑποκύρτος, ſubincurvus, aliquantùm incurvus; ex ὑπὸ & κυρτός, ὁ, vide.

Ὑποκυοκαμφόν, νος, ἡ, prægnans, gravida facta, a. 1. part. m. gem. ac. mètri gratiâ, verbi ὑποκυέω, fio gravida. Them. κύω, in utero geſto, f. σω.

Ὑπόκυρτος, aliquantùm incurvus; ex ὑπὸ & κυρτός, ὁ, V. Item, ὑποκυλία, τὰ, internodia; ex ὑπὸ & κῶλον, του, V. Ὑποκωμῳδέω, ῶ, ſubrideo more comico; tacitè mordeo dicterio comico; ſeu ſcommate; ex ὑπὸ & κωμῳδία, V. Item, ὑπόκωφος, ſubſurdus, i. e. ſurdaſter, aliquantum ſurdus; ex ὑπὸ & κωφός, ὁ, V.

Ὑπολαΐδης, 2. ſing. a. 2. ſub. &

Ὑπολαβών, ὄντος, in f. g. ὑπολαβοῦσα, a. 2. part. act. verbi ὑπολαμβάνω, quod V.

Ὑπολαΐς, ἴδος, ſeu ὑπολαῖς, curruca, avis, q. ὑπὸ τοῦ λάας, id eſt, ſub lapidibus vermiculos inquirens.

Ὑπολαλέω, ſubmurmuro, muſſito; ex ὑπὸ & λαλέω, V.

Ὑπολαμβάνω, exiſtimo, præſumo, f. ὑπολήψομαι. perf. ὑπείληφα. a. 2. ὑπέλαβον, ες, ε, ſuſcepi. a. 2. part. ὑπολαβών, ὄντος, excipiens, ſeu reſpondens. Th. λαμβάνω, capio.

Ὑπολαμπής, n. g. ab

Ὑπολαμπής, ἐος, ὁ, ἡ, ſublucidus: ab

Ὑπολάμπω, illuceſco. ſubluceo. Th. λάμπω, lucco. f. ψω.

Ὑπολανθάνω, quodam modo lateo, ſubocculto; ex ὑπὸ & λανθάνω, V. Item, ὑπολαπτίζω, ſubtus evacuo, evacuando ſubduco; aliquantùm evacuo; Etym. ex ὑπὸ & λαπτίζω, V. Ὑπολεαίνω, aliquantùm lævigo & levio; ex ὑπὸ & λεαίνω, V. Item, ὑπολείβομαι, ſubtus fluo & ſtillo, vel aliquantùm fluo, ſeu ſtillo, aut diffluo; ex ὑπὸ & λείβω, ομαι, V. Item, ὑπόλειμμα, quod reſiduum eſt, reliquiæ; & ὑπολείψις, ἡ, idem; verballa, à ſeq. ὑπολείπω, vide.

Ὑπολείπω, relinquo, reliquum facio, f. ψω. p. ὑπολέλοιφα. perf. paſſ. ὑπολέλειμμαι. a. 1. paſſ. ὑπελείφθην, relictus ſum. præt. m. ὑπολέλοιπα. a. 2. m. ὑπολιπήμην. Them. λείπω, linquo.

Ὑπολεπάδιος, a. 1. inf. paſſ. ὑπολεπάδιος, ὑπτος, a. 1. part. paſſ. verbi præc.

Ὑπολέπτυνσις, ἡ, vide paulò antè cum ὑπόλεπμα.

Ὑπολεπτός, an legend. ὑπολίσπος, 3. ſing. f. ſuſq. p. paſſ. verbi ὑπολείπω, relinquo, quod vide, Geneſ. 27. 36.

Ὑπόλεπτος, aliquantùm ſcaber; ex ὑπὸ & λεπτός, ὁ, V. Item, ὑπόλεπτος, ſubgracilis, ſubtenuis; ex ὑπὸ & λεπτός, ὁ, V.

Ὑπολευκαίνω, album reddo: ὑπολευκαίνομαι, albeſco, in 3. pl. ὑπολευκαίνονται, à λευκαίνω, dealbo. Th. λευκός, ἡ, albus.

Ὑπόλευκος, candicans, albicans, albidus; vel ſubalbidus; ſubcandidus; ex ὑπὸ & λευκός, ὁ, unde præced. ὑπολευκαίνω ſubalbidum ſeu ſubcandidum reddo, &c. V. Item, ὑπόλιμμα, id quod ſuſceptum eſt; item, conceptus; Plut. verbale, ab ὑπολαμβάνω, vide.

Ὑπολίθιον, ου, τὸ, vas, quod πρὸ λίθου, id eſt, torculari ſubjacet, & in quod muſtum expreſſum defluit: item lacus in torculari. Ex ὑπὸ, ſub, & λίθος, ου, ὁ, lacus torcularii prali.

Ὑπολίθιος, idem quod præced. ὑπολίθιον; & ex iiſd. id V. Item, ὑπολιπής, de quo opinio concepta eſt: item, qui concipi poteſt, ſeu concepta eſt: verbale, ab ὑπολαμβάνω, V.

Ὑπολίψις, εως, ἡ, reſponſio, ſuſpicio, opinio: ab ὑπολαμβάνω, quod V.

Ὑπολίχνος, compar. aliquanto minor: ab ὀλίχνος, ου, ὁ, ἡ, parvus. Th. ὀλίγος, idem.

Ὑπόλιθος, ὁ, ἡ, lapidoſus, ſaxoſus; vel aliquatenus lapidoſus; ex ὑπὸ & λίθος, ὁ, V.

Ὑπολιμπάνω, relinquo, idem cum ὑπολείπω, quod V.

Ὑπολιμώδης, ſubfamelicus; Plut. ex ὑπὸ & λιμώδης, V. Item, ὑπολίπαρος, ſubpinguis, pinguiuſculus; à λιπαρός, ὁ, V. Ὑπολιπής, ἐος, ὁ ἡ ὑ, reliquus; Plur. ab ὑπολείπω, V. Ὑπολιπόω, ſublabor; Plut. ab ὀλιπόω, V. Ὑπόλισχνος, ου, ὁ, ἡ, aliquantùm guloſus; à λίσχος, ου, ὁ, V. Ὑπολογίζομαι, reputo, rationem habeo; unde, ὑπολογισμός, reputatio, ratiocinatio; Plut. à λογίζομαι, unde λογισμός, ὁ, &c. V. Item, ὑπόλογος, ὁ, ἡ, ου, ὑπόλογον πεποίθασί τινες, rationem alicujus nonnullam habere; & ἐν μικρῷ ὑπολόγῳ τιθέσθαι, flocciſcare apud Mathematicos, eſt numerus, ad alterum ita relatus, ut minoris vicem obtineat; à λόγος, ὁ, comp. ut reliqua præcedentia cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑπολοιπον, n. g. ab

Ὑπόλοιπος, ου, ὁ, ἡ, reliquus, reſtans: ab ὑπολείπω, quod V.

Ὑπολύεσθαι δίνῃς, arundo modulationi aptæ ex ὑπὸ & λύω, ἡ, unde λύριον, του, &c. V.

Ὑπολύω, ſubter ſolvo: de calceis dict. item ſolvo, libero. Them. λύω, ſolvo: f. σω.

ΥΠΟΛΩΙΤΣ, & ὑπολαΐς, curruca, avis: vi. e ὑπολαΐς.

Ὑπομαζίον, q. d. ſubmammillaris; qui adhuc eſt ſub mammilla; ſeu adhuc lactens: ex ὑπὸ & μαζός, ὁ, &c. V

Ὑπομαζοί, ῶν, οἱ, loca quæ ſunt ſub mammis: à μαζός, οῦ, ὁ, mamma.

Ὑπομαλάσσω, ſubtus mollio; vel aliquatenus mollio; item, ὑπομαλακίζομαι, ſubmolleſco; languidior fio; ex ὑπὸ & μαλάσσω, f. ξω; unde μαλακός, & μαλακίζω, &c. V.

Ὑπομάλυε, a. 1. imperat. verbi ὑπομάλαω, vel πω, ſubigo, agito: f. ξω. p. κα. Th. μάλαω, idem.

Ὑπομαργός, q. d. ſubinſanus, ſubſtolidus; ſubvecors; unde ſeq. ὑπομαργοσύνη, V.

Ὑπομαργοσύνη, ης, ſubinſanus. Th. μάργος, ου, inſanus

Ὑπομασθάδης, adhuc lactens; ex ὑπὸ & μασθός, idem quod μαζός, & Th. μαζός, &c. V.

Ὑπομασχάλιον, lateralium. Gloſſ. puto lateraie tegumentum ſub μασχάλη.

Ὑπόμαυρος, obſcurus, ſublucidus: à μαῦρος, per Aphæreſin pro ἀμαυρός, ά, obſcurus, qui non bene videtur.

Ὑπομεγής, cui ſubeſt humiditas ex imbre; item, general. ſubtus humidus; ex ὑπὸ & ὑμός, ὁ, V. Item, ὑπομῳδία, ῶν, ſubrideo, aut clam ſubrideo; ex ὑπὸ & μειδάω, unde μειδίαω, &c. V. Item, ὑπομέλας, ſubniger, nigricans; unde ὑπομελαίνω & ὑπομελανίζω, ſubniger fio, nigrico; ex ὑπὸ & μέλας, ανος, ὁ, unde μελαίνω & μελανίζω, &c. Vide. Item, ὑπομίμφομαι, ſubconqueror, ſubexpoſtulo; Plut. Ex ὑπὸ & μίμφω, ομαι, &c. Vide

Ὑπομείναις, αἶσα, a. 1. part. act. &

Ὑπομμύμνησάτω, acc. ſing. perf. part. act. ab

Ὑπομβρίω, ſuſtineo, tolero, cum acc. ſine caſu, perſevero: f. ὑπομβρίσω. p. ὑπομεμβρίκα. perf. part. act. ὑπομεμβρικώς, υῖα, ός, a. 1. ind. act. ὑπέμεινα, remanſi; item cum acc. ſuſtinui. p. m. ὑπομέμονα. Them. μβρίω, maneo.

Ὑπομβριστικός, qui ſuſtinere & ſufferre poteſt; à præced. ὑπομβρίω, V. Item ὑπομερίζω, ſubdivido; unde verbale, ὑπομερισμός, ſubdiviſio; ex ὑπὸ & μερίζω, V. Ὑπομήκης, q. d. ſublongus, longiuſculus; item, oblongus; ex ὑπὸ & μῆκος, τος, τὸ, V. Ὑπομηλίζω, ſum colore in luteum vergente; item, ὑπομέλιτος, exp. ſubluteus; ex ὑπὸ & μέλι, τος, unde μηλίζω & μέλιτος, ὁ, &c. V. Item, ὑπομιγνύω, ſive ὑπομίγνυμι, clam miſceo, vel paulatim miſceo; unde verbale, ὑπόμιγμα, q. d. ſubmiſtio; Plut. ex ὑπὸ & μιγνύω, f. μίξω: ab inuſit. μίγω, unde μίγμα, τος, τὸ, &c. V.

Ὑπομιμάσκω, Dor. pro

Ὑπομιμήσκω, in memoriam revoco, præſ. imperat. ὑπομίμνησκε, ἔτω, ſuggere. ὑπομιμνήσκω, 2. ſing. præſ. ſub. f. ὑπομνήσω, memoriam refricabo, a. 1. ὑπέμνησα, ας, ε, a. 1. inf. act. ὑπομνήσαι. perf. ind. act. ὑπομέμνηκα. perf. paſſ. ὑπομέμνημαι, σαι, ται. a. 1. ind. paſſ. ὑπεμνήσθην ; ex ὑπὸ & μιμνήσκω, idem quod Th. μνάομαι, recordor, commemoro. f. μνήσομαι.

Ὑπομιτέω, aliquatenus, ſeu leviter odi; ex ὑπὸ & μῖσος, ου, unde μισέω, ῶ, &c. V. Item, ὑπόμισθος, conductus mercede; ex ὑπὸ & μισθός, ὁ, V. Ὑπομνάω, ῶ, idem quod præced. ὑπομιμνήσκω, reminiſci ſeu recordari facio, commoneſacio, &c. Vide.

Ὑπόμνημα, ατος, τὸ, monumentum: à præced.

Ὑπομνηματικός, ut ὑπομνηματικὴ συγγράμματα, ſcripta quæ memoriam juvant; item, ὑπομνηματίζω, commentariis ſcriptis interpretor; unde verbale, ὑπομνηματισμός, interpretatio, quæ fit commentariis ſcriptis; & in plur. ὑπομνηματισμοί, ponuntur etiam pro commentariis, quales ſunt Cæſariani; apud Polyb. Item, ὑπομνηματιστής, οῦ, ὁ, qui commentariis ſcriptis interpretatur; itidem, verbale ab eod. & omnia, à præced. ὑπόμνημα, τος, τὸ, quod rei alicujus reminiſci facit; cujus plur. neut. ὑπομνήματα, vocantur commentarii, i. e. ſcripta, in quibus capita tantum in rerum memoriam attinguntur; apud Plur. ſed & quævis ſcripta ſic appellantur; apud Athen. &c. Vide.

Ὑπομνηματογράφος, qui hypomnemata, ſeu commentarios ſcribit; ex ὑπόμνημα, τὸ, & γράφω; unde γραφή, ἡ, &c. Vide.

Ὑπόμνησα, in mentem revocare, a. 1. inf. act. verbi ὑπομιμνήσκω, quod vide.

Ὑπόμνησις, εως, ἡ, recordatio, commoneſactio: ab eod. verbo.

Ὑπομνηστικόν, ἦ, τὸ, commentarius, & q. d. memoriale; verbale, ab ὑπομνάω, ſeu ὑπομιμνήσκω, f. ὑπομνήσω, &c. V.

Ὑπομνήσω, f. 1. ind. act. verbi ὑπομιμνήσκω, quod V.

Ὑπόμνυμι, ſeu ὑπόμνυμαι, prorogo tempus jurejurando, vel excuſſans me cum jurejurando, dilationem peto; unde verbale, ὑπόμοσία, dilatio, quæ jurejurando poſtulatur & impetratur; ex ὑπὸ & ὄμνυμι, f. ὀμόσω, &c. V.

Ὑπομονή, ῆς, ἡ, tolerantia, expectatio: ab ὑπομένω, quod V.

Ὑπομονητικός, ἡ, patiens; item, ὑπομονητὴς, ὁ, idem; utrumq; à præced. ὑπομονή, ſuſtentatio; quâ imperus, & incurſus alicujus rei ſuſtinetur; item, patientia; Ariſtot. Rhet. 2. in qua ſignif. frequens eſt in N. Teſt. &c. V. Item, ὑπομορδάω, clanculùm & latenter propago; clanculum novellos ſurculos ſero; ex ὑπὸ & μορδάω, V. Ὑπομόχθηρος, ſubimprobus, ſubineptus; à μοχθηρός, ὁ, V. Ὑπομύλιον, ου, τὸ, id quod vectibus ſubjicitur, à μοχλὸς, ὁ, unde μοχλίον, τὸ, &c. V. Ὑπομυθίομαι, proloquor; à μυθίομαι, V. Item, ὑπομυκάομαι, ſubmugio; à Th. μυκάω, ομαι, comp. ut præced. cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑπόμυξις, τὸ μυξῆσθαι, cartilago. Gloſſ. quia ὑπὸ μύξης.

Ὑπομυσαρός, qui eſt propè eodem μυσαρῷ, item fœtidus, vel ſubfœtidus; ex ὑπὸ & μυσαρός, ὁ, V. Item, ὑπόμωρος, aliquantùm ſtultus, fatuus; ex ὑπὸ & μωρός, ὁ, V. Item, ὑπομωραίνω, q. d. ſubjuvenesco; juvenis fum ſic ſatis; item, ὑπονεάω, ſubtus terram renovo; vel aliquatenus renovo: Theophr. ex ὑπὸ & νέος, unde νεάζω, νάω, &c. V. Ὑπονέμομαι, depaſcor; in Epigr. ex ὑπὸ & νέμω, ομαι, paſco, paſcor, &c. V. Ὑπονέφελος, ſubnubilus; à νεφέλη, ἡ, V. Ὑπόνηος, ſubter aquas nato; aquas ſubeo. à Th. νέω.

νίω, nato, V. Sic &, ὑπονήχομαι, idem; subtus nato; nata do fuveo; à νήχω, ουμαι, V. Ὑπονίπτω, subtus lavo, vel aliquantùm lavo; à Th. νίπτω, V. Item, ὑπονίσω, aliquantùm, seu leviter ningo; Thuc. l. 3. à Th. νίφω; comp. ut præced. cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑπονοέω, ῶ, suspicor, imperf. act. ὑπενόουν, av. perf. ὑπονενόηκα ex ὑπὸ & νόος, intelligo. Them. νόῶ, νῶ, ὁ, mens, animus.

Ὑπόνοια, ας, ἡ, suspicio: ab eod. Th.

Ὑπονοσφίω, subvitio, subadultero; i.e. clam vitio; ex ὑπὸ & νοθεύω, V.

Ὑπονομεύω, cuniculos ago; item, ὑπονομεῦσιν, instar cuniculi seu cloacæ; item, ὑπόνομος ἕλκω, cuniculum ulcus, seu cuniculatim depascens; apud Dioſc. ſed, exp. & cloaca; apud Strab. omnia, à ſeq. ὑπόνομος, ὁ, fuſſa ſubterranea & aperta; cuniculus, ſive cuniculi, &c. V.

Ὑπόνομος, amara, cloaca, cuniculus, ἀμάρα, paſſim exponitur cloaca apud Joſeph. ὑπόνομος, propr. occultè depaſcens: ex ὑπὸ & νέμω, depaſco, ut ἕλκος ὑπόνομον.

Ὑπονοστέω, retrorſum abeo; clam me recipio; ſed, dicuntur etiam ὑποκοσέειν, ea, quæ ſubſidunt, ſeu ſidunt; unde verbale, ὑπονόστησις, quâ quid retrorſum abit, & ſe clanculum recipit, aut ſubſidit; Plut. ex ὑπὸ & νοστέω, V. Item, ὑπονοστίζω, ſubtus vel aliquantùm huc recto; à νοστίζω, V. Ὑπονυμφίη, mulier, quæ à latere ſponſæ eſt, ſeu quæ aſtat ſponſæ; à νυμφίη, ἡ, V. Ὑπονύσσω, ſubtus pungo, ſtimulos ſubdo; Theocr. Idyl. 20. ἄνεχε δ' ἀέρδων ἀδάκτυλα πάντ' ὑπένυξε; (de apicii cil. quæ Cupidinem punxerat,) à Th. νύσσω, V. Ὑπόξανθος, ſubflavus, flaveſcens; à Th. ξανθός, ὁ, V. Ὑποξενίζω, aliquatenus peregrino ſermone utor; peregrina commemoro, à ξενίζω, V. Ὑποξέω, ſubtus rado, ſeu ſcalpo; vel leviter ſcalpendo & radendo polio; à Th. ξέω, V. Ὑποξηρός, qui attrahitur, seu contrahitur, eò quòd ſubaridus ſit; à Th. ξηρός, ὁ, V. Ὑποξίζω, ſubacidus ſum, aliquatenus acco; ut ὑποξίζων ἄρτος; apud Athen. l. 3. eſt ab ὑπόξυς, quod V. Ὑπόξυλος, ſubtus ligneus; vel qui intus quidem ligneus eſt, foris autem aliâ materiâ inductus; à Th. ξύλον, τὸ, V. Ὑπόξυρος, ſubraſus; item, ὑπόξυρέω, ſubtus rado, vel leviter novaculâ rado; à ξυρός, ὁ, unde ξυρέω, ſeu ξυρίω, &c. V. Ὑποξυς, leviter acuminatus, & mucronatus; ſubacutus; item, ſubacidus, acorem quodantenus referens; à Th. ὀξύς, ὁ, V. Ὑποξύω, idem quod ὑποξίω; id V. à ξύω, idem quod Th. ξέω, &c. V. Ὑποπαροθλάω, clam ſummoveo, latenter dejicio; à παραθλάω, V. Ὑποπατάσσω, ſubinſpergo; unde, ὑποπάτασμα, quòd ſubinſperſum eſt; ſed exp. & ſtratum; apud Plut. à Th. πάσσω, ſeu πάττω; unde παχὺς, ὁ, &c. V. Ὑποπαταγέω, ſubſtrepo; à πατάγος, ὁ, unde πατάγιον, &c. V. Ὑποπάτιον, ῶ, ventrem exonero; (idem quod δηποτέω, ῶ, id V.) à Th. πατέω, ῶ, V. Ὑπόπαχυς, craſſiuſculus, ſubpinguis; à Th. παχὺς, ὁ, V. Ὑποπεπλίς, aliquantùm, ſeu paululum ſturio; à πεπλὶς, V. Ὑποπίλιος, ſubfuſcus; unde, ὑποπιλίζω, ſublividus ſum; item, ὑποπιλιόω, ſublividus ſum; omnia, à Th. πελὸς, unde πίλιος, πιλία, ἡ, & πελιδνὸς, ὁ, &c. V. Item, ὑποπίμπω, ſubmitto clam mitto, ſuboino, ſuppono; à Th. πίμπω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑποπίπτοντες, perculſi, perf. part. act. nom. pl. verbi ὑποπίπτω, quod à πίπτω, expavefco. f. ξω. p. πέπτωκα. perf. part. act. πεπτωκὼς, & per Craſin Ion. πεπτηὼς, ὁτος, & in pl. οἱ πεπτῶτες, & Eolicâ Poëticâ πεπτάοντες. Them. πτόα, terrefacio.

Ὑποπεράτωσις, εως, ἡ, perfectio, conſummatio; Heſych. ex ὑπὸ & περαίτω, f. ὡσω, &c. V. Item, ὑποπεπλάω, infringo; à περιπλάω, V. Item ὑποπηγίζω, propemodum nigreſco; ſeu nigris inaculis propemodum diſtingui incipio; ex ὑπὸ & περιπλέζω, vide.

Ὑποπηγὸν, ου, ὁ, ἡ, ſaxoſus. Them. πέτρα.

Ὑποπηλὸν, aliquantùm lutoſus; ex ὑπὸ & πηλὸς, ὁ, V.

Ὑποπιάζω, ſupprimo: à πιάζω, Dor. pro πιέζω, digitis premo, premo.

Ὑποπίζω, idem quod præced. ὑποπιέζω, id V. Ex ὑπὸ & πιέζω, V. Item, ὑποπιπιλίζειν, idem quod πιπικίζειν, ſimiam imitari, &c. V. Ὑποπικρὸς, ſubamarus, aliquantùm amarus; à Th. πικρὸς, ὁ, V. Ὑποπίμπλημι, ſubpinguis; à Th. πιμελὴ, ἡ, V. Ὑποπίμπλημι, impleo, repleo; quàm proximè impleo; & in paſſ. ὑποπίμπλαμαι, compleor, repleor, oppleor; ut ὑποπίμπλατο βλυχῆς, balatu completur; Dioſc. 3. 26. Sic &, ὑποπιμπλάμενον τῶν μετεωρισμάτων, impletus cognitione meteororum; à πίμπλημι, V. Ὑποπίμπρημι & ὑποπρήθω, ſuccendo, faces ſubjicio; ſed exp. & concremo; à πίμπρημι, quod à Th. πρήθω, &c. V. Item, Ὑποπίνω, ſubbibo; i.e. pluſculum bibo, vel aliquantùm bibo; ſed exp. & largius bibo; à Th. πίνω, comp. ut præcedentia cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑποπίπτω, decido, me ſubmitto, Th. πίπτω, cado, f. 2. m. πεσοῦμαι. perf. act. πέπτωκα. 2. 2. act. ὑπέπτων.

Ὑποπίσσω, pice ſublino, pice ſubungo; ſed exp. & ſubagito; ex ὑπὸ & πίττω, ſeu πισσὸω; à Th. πίσσα ſeu πίττα, ἡ, comp. ut præced. cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑποπλακὲς & ὑποπλάκιος, planitiei ſubjacens, i.e. planus, campeſtris: à πλαξ, ακὸς, ἡ, tabula, planities. Th πλατὺς, latus.

Ὑποπλατὺς, aliquantùm latus; ex ὑπὸ & πλατὺς, ὁ, &c. V. Item, ὑπόπλεος & ὑπόπλεως, plenus, refertus; vel ſubplenus; ex ὑπὸ & πλέος, Atticè πλέως, V.

Ὑποπλέω, ſubnavigo, ſublego: f. πλεύσω. a 1. ὑπέπλευσα. Them. πλέω, navigo: f. πλεύσω.

Ὑποπλήθω, ſubimpleo; ex ὑπὸ & πλήθω, V. Item, ὑποπλήσσω, ſuccutio, percutio; ex ὑπὸ & πλήσσω, V.

Ὑποπνεύσαντος, genit. ſing. a. 1. part. act. ab

Ὑποπνέω, aliquantum ſpiro, adſpiro: f. εὐσω. p. ὑποπέπνευκα. a. 1. ὑπέπνευσα. Th. πνέω, ſpiro.

Ὑποπόδιον, ου, τὸ, ſcabellum: q. d. ὑπὸ τοῖς ποσὶ, ſub pedibus. Them. πέδη, ποδὸς, ὁ, pes.

Ὑποποδίζω, retrocedo; unde verbale, ὑποποδισμὸς, regreſſus; à præced. ὑποπόδιον, τὸ, quod V. Item, ὑποποιέω, q. d. ſub me eſſe facio; acquiro, comparo, concilio; & ὑποποίημαι, idem; ſed exp. &, mihi autoro; ad auctoritatem meam fidemq; traho; unde ὑποποίητος, acquiſitus; ſed, exp. & ſimulatus; ex ὑπὸ & ποιέω, ἐομαι, ῶμαι, unde ποιητὸς, ὁ, &c. V. Ὑποποίκιλος, aliquantùm varius, ſeu variegatus; à Th. ποίκιλος, ὁ, V. Ὑποπολιὸς, ſubcanus, aliquantum canus; à Th. πολιὸς, ὁ, V. Ὑποπολεύομαι, ſubdolè rempublicam adminiſtro, occultè aliquid moliens; Poll. à πολιτεύω, ουμαι, V. Ὑποπομπὴ, incitatio, inſtigatio, impulſus; ab ὑποπέμπω, ſeu ex ὑπὸ & πέμπω, unde πομπὴ, ἡ, &c. V. Item, ὑποπομπεύομαι, eo ſub, ſubeo; Plut. Unde verbale, ὑποπόρευσις, ingreſſus ſubterraneus; infernus ingreſſus, ſeu iter; à πορεύομαι, f. εὐσομαι, &c. Comp. ut reliqua præced. cum præp. ὑπὸ, &c. Vide.

Ὑπόπορις, quæ liberos habet: à πόρις, ιος, ἡ, vitula.

Ὑπόπορις, præced. propriè, eſt, vitulum habens vacca; ſed, ab Heſiodo in Erg. dicitur &, de muliere famulâ, ancillâ, ſervâ; & ὑπόπορις ἔργον, quæ liberos habet; item, ὑποπόρφυρος, aliquatenus purpureum colorem referens; aliquantùm purpureus; unde ὑποπορφυρίζω, aliquatenus purpuro; paululùm refero purpuram; ex ὑπὸ & πορφύρα, ἡ, unde πορφυρίζω, &c. V.

Ὑπόπους, pedes habens; pedibus ſubnixus; ex ὑπὸ & πῦς, ὁ, V. Item, ὑποπρεσβύτης, paululum, latenterq; mitigo, & ſedo: ex ὑπὸ & πρεσβύω, vide. Item, ὑπόπρημνος, habens aliquid ſtipitis; ex ὑπὸ & πρίμνη, ὁ, vide.

Ὑποπρήθω, ſuccendo. Them. πρήθω, incendo.

Ὑπόπρωρος, proram habens depreſſiorem; ut ὑπόπρωρος ναῦς; apud Plut. in Per. ex ὑπὸ & πρῷρα, ἡ, vide.

Ὑποπτερος, υ, ὁ, ἡ, alatus. Th. πτερὸν, τὸ, ala.

Ὑποπτίνη, Dor. pro ὑποπτύη, ſuſpicatur, 3. ſing. præſ. &

Ὑποπτίνοντες, nom. pl. part. præſ. ab

Ὑποπτίω, ſuſpicor: ex ὑπὸ & inuſitat. ὀπτίω, inſpicio. Them. ὄπλομαι, video.

Ὑποπτυστὸς, ſuſpicioſus; qui ſuſpicatur; item, ὑπόπτυστος, ſuſpectus; verbalia, à præced. ὑποπτύω, ſuſpectum habeo; item, ſpero; item, oculos humi figo; in terram deſpicio, &c. V.

Ὑπόπτης, ου, ὁ, ſuſpicax, ſuſpicioſus; circuntur & equi ὑπόπται, qui ſemper periculum aliquod ſubeſſe, quibuſvis terriculamentis, ſuſpicantur; apud Xen. de re equ. Item, ὑπόπτης, dicitur, qui apparsit, & in conſpectum venit; apud Soph. eſt ab ἐσόπτομαι, ſuſpicio; i.e. ſuſpectum habeo; ex ὑπὸ & ὄπτομαι, V. Item, τὸ ὕπόπτιον, ſuſpicio; eſt neut. à maſc. ſeq. ὑπόπτιος, ab eod. ὑπόπτομαι, V.

Ὑποπτος, ſuſpectus: ab eod. Th.

Ὑποπτήσσω, præ timore me ſubmitto; pavore & metu perculſus, ſubmitto me; ex ὑπὸ & πλήσσω; à Th. πτοέω, ῶ, f. ήσω, &c. V.

Ὑπόπτως, ſuſpicio: è, ſuſpectè; eſt adv. à præced. ὑποπτος, V.

Ὑπόπτωσις, εως, ἡ, humiliatio: ab ὑποπίπτω, ſubjicior, humilio, quod V.

Ὑπόπυον, ſuppuratus; & ὑπόπυον, τὸ, collectio puris copioſi ſub cornea oculi tunica; ex ὑπὸ & πύον, τὸ, V. Item, ὑποπυρίζω, ſubrufus; unde, ὑποπυρίζω, ſubrufus ſum; à πυρίζος, ὁ, unde πυρίζω, &c. V. Ὑποργίζομαι, ſubiratior, pau'ùm iraſcor; ab ὀργίζω, ουμαι, V. Ὑπόρειον, in ima parte montis ſitus; monti ſubjectus; & in neut. ὑπόρειον, τὸ, ima pars montis; ut &, ὑπόρειον, τὸ, parvum promontorium; à Th. ὄρος, εος, τὸ, unde ὀρεῖος, ὁ, ἡ, &c. V. Ὑπόρθριος, ſubmatutinus; à Them. ὄρθρος, ὁ, unde ὀρθρεῖος, ὁ, &c. V. Ὑποῤῥάπτω, q. d. ſubſuo; à Th. ῥάπτω, V. Ὑποῤῥαχὲς, cavitas ſub ſpina ad lumbos uſque; à ῥάχις, ιος, ἡ, V. Ὑποῤῥέω, ſubterfluo, ſubterlabor; item, ſenſim fluo, ſeu influo; unde Metaph. apud Plut. de def. orac. τὸν ψυχὸν ὑποῤῥέοντα λυπήσεως καὶ κινήσεις, clam ſubeunt animum moleſtiæ, & impulſiones; exp. etiam, ſurrepo; item, ſublabor, ſuccumbo, dilabor; à Th. ῥέω, V. Ὑποῤῥήγνυμι, q. d. ſubtus rumpo; & in paſſ. ὑποῤῥήγνυμαι, q. d. ſubtus rumpor; unde Il. π. ἐρεύθεν δ' ἀρ ὑπῤῥῆξεν ἄσπετον αἰθήρ, exp. ſub æthere facta eſt nubium ruptio, ſeu nubibus ſub æthere ruptis & diſſipatis, ſerenitas in tota terra illuxit; Euſtath. à Th. ῥήσσω, f. ξω, unde ῥηγνύω vel ῥήγνυμι, &c. V. Ὑπόῤῥιζος, agnum ſub ſe habens; idem quod, ab & pro ὑπαρνὸς, & ex iiſd. ſcil. à Th. ἄρις, ἀρνὸς, ſed Euſt. tradit nominativum non eſſe monoſyllabum, ſed ἀρνὶς, ἴνος, & per Sync. ἀρνὸς, &c. V. Item, ὑποῤῥίζος, qui eſt ſub radice, radici ſubjectus; item, aliquid radicis habens; à Th. ῥίζα, ἡ, comp. ut præcedentia cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑπόῤῥινον, υ, τὸ, barba quæ ſub naribus naſcitur. Lat. muſtax. Th. ῥὶς, ῥινὸς, naſus.

Ὑποῤῥόγω, qui ſic loquitur, ut vox in naribus ſtridat; unde ὑποῤῥίνειν, τὸ, idem quod præced. ὑποῤῥίνον, τὸ, V. Ex ὑπὸ, & Th. ῥὶς vel ῥὶς, ῥινὸς, unde ῥίνιον, τὸ, &c. V. Item, ὑποῤῥίπτω, & ὑποῤῥιπτέω, jacio ſubter: item, ſubjicio; ex ὑπὸ & ῥίπτω, ſeu ῥιπτέω, &c. V. Ὑποῤῥιφὲς & ὑποῤῥίφιος, ſupplantamus, ſeu labefactatus; à Th. σκιλὸς, ὁ, τὸ, V. Ὑποσκιὸς, umbroſus, opacus, umbrâ opacatus & obtectus; unde ὑποσκιάω, aliquantum inumbro, aliquatenus obumbro; & ὑποσκιάζω, obumbro, ſed exp. &, progredior; nam, qui progrediuntur, ſolum quod à tergo relinquunt velut occultant, & obumbrant, unde ὑποσκιόεις, umbroſus, opacus; omnia, à Them. σκιὰ, ἡ, unde σκιάζω, σκιάω, σκιόεις, &c. V. Ὑποσκληρὸς, ſubdurus; à σκληρὸς, ὁ, V. Ὑποσμύχω, ſuburo, uſtulo, i.e. paulatim uro; item, ſuccendo, inflammo; à Th. σμύχω, V. Ὑποσπαλεῖρα, ſubpalpito; à Th. σπαλεῖρα, V. Ὑποσπαθίζω, & ουμαι, aliquantum laboro fenuriâ, aliquan um egeo; vel ſimpl. egeo; à σπανίζω, ομαι, V. Ὑποσπάω, ſubtraho, ſubduco: à Th. σπάω, V. Ὑποσπείρω, occultè ſero ſeu ſemino: à Th. σπείρω, V. Ὑποσπόδιζος, aliqua ex parte cinericeus ſum, aliquatenus cinerem refe o; à σποδίζω, V. Item, ὑποσπονδὲω, aliquid aliquis facere dicitur, quum, acceptâ ab hoſte fide, aut ab eo cui non fidit, id facit; ut Plut. in Sol. ὑποσπόνδους ἀφῆκα, i.e. datâ iis fide; à Th. σπένδω, unde σπονδὴ, ἡ, comp. ut reliqua præcedentia cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑποστάλλω, λῶ, ἡ, permitterem, a. 2. opt. act. &

Ὑποστὰς, άντος, a. 2. part. act. verbi ὑφίσταμι, ſubjicio, ſubſtituo. Th. ἵστημι, ſto. f. στήσω. a. 2. ἔστην.

Ὑποστάσαντες, ſupponentes, Dor. pro ὑποστάντες, nom. pl. a. 1. part. act. ab ὑφίστημι, ſubjicio, quod ab ὑπὸ & ἵστημι, ſto. f. στήσω.

Ὑπόστασις, εως, ἡ, perſona, hoc eſt, ὑφίσταμένων νοημὸν, res per ſe ſubſiſtens, intelligens; conſiſtentia, ſubſiſtentia: ab ὑφίσταμαι, ſubſiſto, Th. ἵστημι, ſto.

Ὑποστατὴς, qui in naturam rerum produxit & ſubſiſtere fecit; qui condidit, & in naturam rerum indidit; apud Areop. Item, furex, quâ aliquid ſulcitur; Plut. Coriol. & in ſcem. ὑποστάτης, quæ in naturam rerum produxit; apud Areop. Item, ὑποστατὸς, tolerabilis, ferendus; Euryp. & ὑποστατικὸς, actor & conditor ſubſtantiæ; item, præſidens; unde adv. ὑποστατικῶς, præſidenter, confidenter; item, aſſeveranter, affirmatè; apud Polyb. Omnia verbalia, ab eod. verbo ὑφίσταμαι, id V. Item, ὑποσαχώμαι, augeor in modum ſpiciferarum plantarum: ex ὑπὸ & σάχος, ους, ὁ, unde, σαχώμαι, ὤμαι, &c. V. Item, ὑποσέγω, ſubtus tego, ſeu occulo; item, ſupertego; unde ὑπόστεγος, qui ſub tecto eſt, ſeu qui in ædibus eſt; ex ὑπὸ & στέγω, unde στέγος, τὸ, &c. Vide.

Ὑποστέλλω, ſubterfugio, ſubticeo: aliquâ ex parte diſſimulo; item, ſubduco me: contraho, imperf. ὑπέστελλον, ες, ε. f. ὑποστελῶ. p. ὑπέσταλκα. a. 1. ὑπέστειλα. a. 1. m. ὑπεστειλάμην, ω, ατο, ſuppreſſi, detractavi. a. 1. ſub. m. ὑποστείλομαι, ῇ, ῆται, ſubducam. præt. m. ὑπέσταλμαι, ῇ, ται, ſubduxi. præt. m. ὑπεστάλην, ης, η, ſubductus ſum. a. 1. p. ὑποσταλήσομαι, ῇ, ῆται, ſubducar. fut. p. ὑποστολὴ, ἡ, ſubductio. Them. στέλλω, compono, ſubduco.

de ὑποσυλὰ, subductio. Them. σίλλω, mitto.

'Υποσίνω, subtus ingemisco; subtus suspiria & gemitus duco; item, ὑποσυνάζω, pro eod. vel, aliquantùm ingemisco: sic &, ὑποσυναχίζω, idem; Il. β ex ὑπὸ & σίνω, unde στυάζω, à Th. στενὸς, ὁ, unde στῦθ-, ὄ, atq; indè, στυνχίω & στυναχίζω, &c. V. Item, ὑπόστυγ-, subangustus; vel, ima sui parte angustus; ex ὑπὸ & στυὸς, ὁ, V. Sic &, ὑποστερίσκω, clanculum privo, clam defraudo; sed exp. & simpl. privo; ex ὑπὸ & στερίω, unde στερίζω, & στερίσκω, &c. V. 'Υποστέρνον, qui sub pectore est; & in neut. τὸ ὑπόστερνον, pars thoracis pectori subjecta; ex ὑπὸ & στέρνον, τὸ, V. Item, ὑπόστεμμα, sedimentum: ut, ὑπόστεμμα τῆς κοιλίας: apud Arist. de anim. l. 1. Item, idem quod ὑπόστασις, hypostasis, apud Theologos, apud quos, in Dei trinitate significat, substantiam intelligentem, & incommunicabilem; idem quod ἰδιότης & ἀφόριστον, atque ita distinguitur ab οὐσία, quæ est communicabilis; unde dicunt unam in trinitate esse οὐσίαν, & tres ὑποστάσεις, &c. V.

'Υποστιλῶ, ὰ. 2. inf. act. &

'Υποστόμαι, ῇ, οῖ, f. 1. m. verbi ὑφίσταμαι, excello, subjicio. Th. ἵστημι, statuo. f. στήσω.

'Υποστηλίζω, suffulcio; substituo & suppono aliquid alicui stabiliendo; ex ὑπὸ & στηλίζω, V.

'Υποστήτω, subjiciatur, 3. sing. a. 2. imperat. act. verbi ejusd.

'Υποστίζω, subtus pungo; seu subdistinguo; unde ὑποστιγμὴ, subdistinctio; ex ὑπὸ & στίζω, f. ξω, unde στιγμὴ, ἡ, &c. V. Item, ὑποστίλβω, aliquantùm splendeo; vel subtus niteo; ex ὑπὸ & στίλβω, V.

'Υποσυλὴ, ῆς, ἡ, subductio: ab ὑποσυλλω, qu. d V.

'Υποσυλὴ, præced. exp. & contractio animi, timiditas, &c. V. Item, ὑποσυλίζω, subtus amicio, vestio, induo; vel orno: ex ὑπὸ & συλίζω, V. Item, ὑποσύρματα, τὰ, dicuntur, frænt ferramenta, quæ mandit equus Poll. l. 2. ex ὑπὸ & σύρμα, τὸ, unde σύρμιον, τὸ, &c. Vide.

'Υποσυναχίζω, subingemisco: à συναχίζω, idem quod σίνω, ingemisco. Th. στυὸς, angustus.

'Υποσφάω, (& ὑποσφαγεύω, seu ὑποσφάγνυμι, pro quo, per Sync. dicitur, ὑποσφάνυμι) substerno, subjicio; unde 3. pers. præt. pass. ὑπεσφάγμαι, substratum, subjectùmve est, apud Basil. ex ὑπὸ & σφάω; unde σφάνυω, seu σφάνυμι, & per Sync. σφάνυμι, &c. V. Item, ὑποσφάγιον, (cui opponitur ἀρχισφάγιον) qui imperator quidem est, sed summo imperatori paret; alii autem exp. imperator secundarum partium: Poll. l. 10. Unde ὑποσφαγιάω, ῶ, sum ὑποσφάγιος, secundum locum ab Imperatore ob inde: ex ὑπὸ & σφάγιος, ὁ, &c. V.

'Υποστρέφω, revertor. præs. imperat. ὑπόστρεφε, ἐτω. imperf. ὑπέστρεφον, ες ε. f. ψω. a. 1. ὑπέστρεψα, ας, ε. a. 1. inf. act. ὑποστρέψαι. a. 1. part. act. ὑποστρέψας, ασα, αν. Th. στρέφω, verto.

'Υποστρόγγυλος, in rotundum inclinatus, subrotundus, seu turbinatus; ex ὑπὸ & στρόγγυλος, ὁ, &c. Vide.

'Υποστροφὴ, ῆς, ἡ, reditus, conversio: ab ὑποστρέφω, quod V.

'Υποστρόφος, qui reversus est, redux; est à præced. ὑποστροφὴ, reversio, reflexio; seu reverti, retrocedere; & apud rhetores, fit ὑποστροφὴ, quum ad expositionem interruptam ἐπιμελοῦς seu παρεκβάσεως revertitur oratio; Hermog. a. capitur &, pro callida reflexione, &c. V. Item. ὑπόστρυφος, subacerbus, qui est sapore leniter acerbo; Dioscor. 3. 7. Ex ὑπὸ & στρυφὸς, ὁ, idem quod συφὸς, astrictorius; a Th. σύφω, f. ψω, &c. V.

'Υπόστρωμα, substramen, sul stratum; est verbale, à seq. ὑποστρωννύω, stratum subjicio; & in pass. ὑποστρώννυμαι, mihi substernitur, &c. Vide.

'Υποστρωτνύω, vel υμι, substerno. imperf. ὑπεστρώτνυον, ες, ε. f. ὑποστρώσω. p. ὑπέστρωκα. a. 1. ὑπέστρωσα. part. præf. pass. ὑποστρωννύόμενος, η, ον, subStratus: ex ὑπὸ & στρωτνύω, idem quod Th. στρόω, sterno: f. ἐσω.

'Υποστρώσας, ώσ, a. 1. part. act. verbi præced.

'Υποσύφω, leviter astringo; aliquantùm astringo; item, astringo, simul & inspisso, ex ὑπὸ & σύφω, V. 'Υποσύμβολον, notas seu signa crininens alicujus rei occulta; ænigmaticus; ex ὑπὸ & σύμβολον, τὸ, V. 'Υποσυρίζω, resono; à συρίζω; idem quod Th. συρίσσω, V. 'Υποσύρω, eximo, sursùm traho, funditus evello, stirpitus extraho; sed exp. & imminuo; item, allicio, & subdolè attraho: à Th σύρω, V. 'Υποσφάττω, subtus jugulo; jugulum succido; unde verbale, ὑπόσφαγμα, τὸ, cruor; videtur dici sanguis qui colligitur vasculo suppositò pecudi jugulatæ; item, ejusmodi sanguis in cibum formatus variâ conditurâ; Athen. l. 7. & sic dicitur, cibarium ex sanguine pecudis recens jugulatæ confectum. ex sale, caseo, melle, cumino, laserpitio, &c. Sic & dicitur, suffusio sanguinis in oculo ex iâu; apud Gal. & Ægin. Item, ὑποσφαῖρ, ἀζ-, ἡ, dicitur, cavitas juguli cui subditur cuiter jugulatorius; seu hiatus inter partes juguli dissectas; Eust. Omnia, ex Th. σφάζω, seu σφάττω, f. ξω, &c. V. 'Υποσφίγγω, subtringo, subtus stringo; in Epigr. à Th. σφίγγω, V. Item, ὑποσφιγγόομαι, subsigno, subtus signum imprimo; finio & claudo, suppositò sigillo; à σφιγγόω, ώσω, comp. ut reliqua præcedentia cum præp. ὑπὸ, &c. V.

'Υποχάω, idem quod ὑπέχω, porrigo, subtus teneo, &c. Th. ἴχω, habeo.

'Υπόχαω, promitte, Ion. pro ὑπόσχω, a. 2. imperat. m. verbi ὑπισχνέομαι, promitto: f. ὑποχήσομαι. perf. ὑπίσχημαι. a. 2. m. ὑπεκχόμην, quod ab ὑπέχομαι, idem: hoc ab ὑπέχω, suppono, sustineo. Th. ἴχω, habeo.

'Υποχασία, pollicitatio, promissum; ut Il. ν. ὑποχασίην πιθήσας; est idem quod seq. ὑπόχασις, & ab eod. id vide.

'Υπόχασις, εως, ἡ, promissio; ab ὑπίσχομαι. Vide in ὑπόχαω.

'Υποχάσομαι, f. 1. m. verbi ὑπισχνέομαι. Vide in ὑπόχαω.

'Υποχίζω, subtus scindo; unde verbale, ὑπόχισμα, quod subtus est scissum; sed est &, calceamenti genus: ex ὑπὸ, & Them. χίζω, vide.

'Υποχόμβος, pollicitus, a. 2. part. m verbi ejusd.

'Υποχὼν, submittens, a. 2. part. act. verbi ὑπέχω, quod V. Th. ἴχω, habeo. a. 2. ἴσχον.

'Υποτὰ, ἡ, ῆς, ἡ, subjectio: ab ὑποτάσσω, quod vide: sed

'Υποτὰ, ᾶ, 3. sing. a. 2. sub. pass. &

'Υποτάσθω, a. 2. imperat. pass. &

'Υποτασσόμαι, f. 2. pass. ab ὑποτάσσω, quod V.

'Υποταίνιος, exp. subligatus; ex ὑπὸ & Th. τείνω, unde ταινία, ἡ, ταινίον, τὸ, & ταινίδιον, &c. V. Item, ὑποτακικὸς, subjunctivus, qui subjungi potest, vel solet; ut ὑποτακτικὴ ἐγκλισις, modus subjunctivus, vel conjunctivus: &, ὑποτακτικὸν ἄρθρον, articulus positivus: apud Gramm. est verbale, à præced. ὑποτάσσω, vel -τω, q. d. subcolloco, colloco sub, &c. Vide.

'Υποτάμειν. Ion. pro ὑποτίμειν, succidere. Th. τιμάω.

'Υποτάμνω, idem quod, & pro ὑποτίμνω, id V. Item, ὑποτανύω, subtendo, subter protendo, seu extendo: ex ὑπὸ & ταινύω, V. 'Υποτερέττω, leviter turbo, nonnihil terreficio; ex ὑπὸ & ταρέττω. Vide. Item, ὑποταρβέω, paveo, timeo, trepido; ex ὑπὸ & ταρβῶ; unde ταρβία, &c. Vide.

'Υποταρτάριος, sub Tartarum detrusi. Th. Τάρταρος, ὁ, ὁ Tartarus.

'Υποταρτάρ-, ος, ὁ, qui sub Tartaro est, seu Tartarum incolens; vel sub Tartarum detrusus; Il. ξ. & Hesiod. in Theog. ex ὑπὸ & τάρταρος, ὁ, vide.

'Υποτάσσω, vel -τω, subordino, certo ordine subjicio. f. ξω. p. ὑποτέταχα. a. 1. ὑπέταξα. a. 1. in f. act. ὑποτάξαι. a. 1. part. ας. ὑποτάξας, αντος. præt. pass. ὑποτάσσομαι, vel -τομαι, subordinor, certo loco & ordine subjicior, pareo: perf. pass. ὑποτέταγμαι, ξαι, κται, subjectus sum, a. 2. ind. pass. ὑπετάγ-ην, ης, η, a. 2. imperat. pass. ὑποτάγηθι, ήτω, & in 2. pl. ὑποτάγητε, παrete: a. 2. sub. pass. ὑποταγῶ, ῇς, ῇ. a. 2. part. pass. ὑποταγείς, ἐντ-, subjectus, f. 2. pass. ὑποταγήσομαι, ῇ, ῇ, subjiciar: p. m. ὑποτέταγα. unde ὑποταγὴ, subjectio. Them. τάσσω, vel -τω, o dimo.

'Υποτάφρια, ὰ, τὸ, exp. vulva jumentorum; apud Aplyr. in Hippiatr. ex ὑπὸ & ταῦρος, ὁ, V.

'Υποτείνει, Poët. pro ὑποτείνει, protendere. Th. τείνω.

'Υποτείνω, subtendo, subtus tendo; & passivè, seu neut. tendor, seu tentus sum sub; item, subjicio, suggero, exhibeo; &, ὑποτίνομαι, (idem quod ὑποτείνομαι) dispurando interrogo, seu propono, ex ὑπὸ & τείνω, ουμι. V. Item ὑποτειχίζω, murum substruo, murum subtus munio; unde verbalia, ὑπότειγμα, τὸ, murus alicui loco substructus, aut subjecta muritio, substructio; Thuc. l. 6. &, ὑποτείχισις, pro eod. ibid. ex ὑπὸ & τεῖχος, εος, τὸ, unde τειχίζω, &c. V.

'Υποτελὼ, persolvo tributum. Th. τέλος, vectigal.

'Υποτελὴς, q. d. qui sub tributo est; qui tributo pendendo est obnoxius; interdum addito genit. φόρου, apud Thuc. & μισθῶ, apud Xen. ex ὑπὸ & τέλος, τὸ, vectigal, &c. V. Item, ὑποτέλλω, suborior; ex ὑπὸ & τέλλω, V.

'Υποτέμνω, succido, subtus seco, præcido. Th. τέμνω, seco, f. μῶ. a. 2. ἔτμων. perf. τέτμηκα.

'Υποτερὼν, aliquatenus cinericeum colorem referens; ex ὑπὸ & τεφρὸς, ὁ, V.

'Υποτίθημι, suppono. f. ὑποθήσω. p. ὑποτέθηκα. a. 1. ὑπέθηκα, ας. ε, & in 3. pl. ὑπέθηκαν. præs. m. ὑποτίθεμαι, σαι, ται, subjicio. præs. part. ὑποτιθέμενος, η, ον. a. 2. part. m. ὑποθέμενος. Them. τίθημι, pono.

'Υποτίλλω, q. d. subvello; apud Theoph. H. Pl. 2. 8. ὑποτίλαι τὰ βοτάνια, exp. subruncare herbam; ex ὑπὸ & τίλλω, V.

'Υποτιμάω, supra modum honoro; item litem mihi æstimo contra actorem: ex ὑπὸ & τιμάω, honoro. Them. τίω, idem.

'Υποτιμάω, præced. seu doueq, exp. etiam irrugo pœnam condemno; item, censeo; unde verbale, ὑποτίμησις, exp. pœna, multa; item, exp. &, præcextus; apud Plut. in Cam. &c. V. Item, ὑποτίτθιος, q. d. qui est sub mammilla; qui adhuc è mammilla pendet, seu lacte: ; ut ὑποτίτθια παίδια, seu βρέφη; Suid. & Eust. ex ὑπὸ & Th. πιτθὸς, ὁ, unde πίτθιον, τὸ, &c. V. Item, ὑποτηρεύω, seu ὑποτηρέω, subtus perforo & pertundo; ex ὑπὸ & τιτράω, seu τηρέω, V. 'Υποτλάω, seu ὑπότλημι, suffero, sustineo, subeo; in Epigr. ex ὑπὸ & τλάω, seu τλῆμι, V. 'Υποτομὴ, succisio; & ὑποτομίδες, qui succidit, aut præcidit; vel instrumentum quo succidimus, & præcidimus; ut &, ὑποτομὴ, ἀδ-, ἡ, præcisa, succisa; omnia verbalia, ab ὑποτέμνω, V. 'Υποτονθορύζω, seu ίζω, submurmuro; ex ὑπὸ & τονθορύζω, seu τονθορίζω, V. Item, ὑποτιπτάζω, q. d. in loco pono, colloco; item, conjicio, i. e. suspicor; ut &, seq. ὑποτοπάω, idem conjector: ex ὑπὸ & τοπ-, ὁ, unde τοπάζω, τοπίω, &c. V.

'Υποτοπάω, Ion. pro ὑποπτεύω, suspicor; quod V.

'Υποτραυλίζω, q. d. subbalbutio, aliquantùm balbutio: ex ὑπὸ & τραυλίζω, V. 'Υποτραχήλιον, colli pars, infra cervicem & intra scapulas operta, sive humeraria ossa ὠμοπλάτη dicta; sed est &, in contrahuris scapularum columna, ὑποτραχήλιον; apud Vitruv. 3. 2. & 4. 1. ex ὑπὸ & τραχηλ-ος, V. 'Υπότεχνος, pro quo Ionice ὑποτέτηνος, aliquantum asper: ὑπὸ & τραχὺς, ὁ, V. 'Υποτρεῖω, dicitur, metri causâ, pro ὑποτρίω, intremisco, perterrefio; vel tremefactus & timore perculsus suffugio; Il. ν. & ρ, ex ὑπὸ & Th. τρέω, V. Item, 'Υποτρίμω, aliquantum tremo, & trepido; subtimeo: ex ὑπὸ & τρέμω, V. Item, ὑποτρέφω, clam alo, latenter nutrio; unde ὑποτροφὴ, ἡ, nutritio; ex ὑπὸ & τρέφω, V.

'Υποτρέχω, infrà cursu deferor. f. ὑποδράμω. a. 2. ὑπέδραμον, ες, ε. a. 2. part. ὑποδραμὼν, apud Xen. ex ὑπὸ & τρέχω, τὸ, vectigal, &c. V. Item, ὑποτρέλλω, subtero; unde verbale, ὑπότρεμμα, ατ-, τὸ, & abeo diminut. ὑποτρεμμάτιον; genus edulii, apud Plut. Symp. 2. Probl. 10. propriè, sonat intritum; intritus scil. palmulæ melle conditæ, & aliorum condimentorum; unde ὑποτρέμματα, narrat Poll. inter scitamenta, ἢ ὀψύσματα, licet hæc condimenta acria esse soleant; ex ὑπὸ & τρέλλω, unde τρέμμα, τὸ, &c. V. Item, ὑποτρέφομαι, accipitrum quo'dam genus, subbuteo veritur à Gaza: ex ὑπὸ & τρόφις, idem, buteo, species quædam accipitris, &c. V. 'Υπότρητ-, subtertius; in musica; Capell. ex ὑπὸ & τρίτ-ος, ὁ, V.

'Υποτρομέω, tremore succutior: à τρομέω, tremo: quod à τρέμω & τρίω, idem.

'Υπότρομ-, subtremulus, qui timore & pavore velut succutitur; Plut. ex ὑπὸ & τρόμος, ὁ, V. Item, ὑποτρυπὴ, reversio, reciprocatio; & ὑποτρυπίη, idem; unde ὑποτρυπάζω, revertor, reciproco, recurro; atque indè, ὑποτρυπασμὸς, idem quod ὑποτρυπὴ, & omnia, ab ὑποτρίπω, inusit. seu, ex ὑπὸ & τρυπὴ, ἡ, unde ξυπάζω, à Th. τρύπω, &c. V.

'Υπούρ-ος, ου, ὁ, ἡ, redieus, redux. Th. τρέπω, verto: f. ψω. præt. m. τέτροφα.

'Υποτροφὴ, vide suprà in ὑποτρέφω.

'Υποξήχαλα κείρω, in rotundum tondere: vide ὑποξηχάω.

'Υποξηχάω, Poët. pro ὑποξήχω, infra curro. Th. τρέχω.

'Υποτρόχαλος, currens in rotundum, in rotundatem factus, subrotundus; à præced. ὑποτροχάω, idem quod ὑποδρέχω, currens subeo; seu curro subter, &c. V. Item, ὑποτροχίζω, ὑποτροχάω, rotam decidere, ab eaq; fauciari; Suid. ex ὑπὸ & τροχίζω, à τροχὸς, ὁ, &c. V. Item, ὑπόξυλα, pauluium seu leniter murmuro: submisse loquor, mussito: ex ὑπὸ & τρύζω, idem quod Th. τρίζω, &c. V. Item, ὑποτρύω, subruno: ex ὑπὸ & τρύω, V.

'Υποτυγχάνω, vide in ὑπετύχθην.

'Υποτύπωσις. Vide in ὑποτύπωσις.

'Υποτύπτω, suffringo. Th. τυπτω.

'Υποτύπωσις, εως, ἡ, exemplar: ab ὑποτυπόω, delineo: hoc ab ὑπὸ & τυπόω, figuro, & τύπ-ος, ὁ, figura. Th. τύπτω, verbero: f. ψω, p. φα. p. m. τέτυπα.

'Υποτυρὶς, ίδ-ος, ἡ, edulii genus, apud Athen. l. 14. quod fieri scribit melle injecto lacti dum coagulatur; coagulato autem jam, cribello aut flabello vimineo imponi, ut serum perfluat: ex ὑπὸ & τυρὸς, ὁ, V. Item, ὑπότυφλος, aliquantùm cæcus, lusciosus: ex ὑπὸ & τυφλὸς, ὁ, V. Item ὑπότυφος, aliquantùm fatuolus & elatus, seu sub quo latet jactantia & superbia; Plut. in Per. Item, ὑποτύφω, suffumigo, fumum subtus excito; item, succendo, ignem subjicio; & Metaph. irrito, provoco; item, paulatim uro seu ustulo: ex ὑπὸ & τύφω, unde τύφος, ὁ, &c. V.

'Υπολυγκάνω, quæ scitè respondit, a. 2. part. act. f. g. ab ὑποτυγχάνω, apposite respondeo. Th. τυγχάνω, fum. f. τεύξομαι. a. 2. ἔτυχον.

'Υπυδαῖος, subterraneus, ex ὑπὸ & ὕδας, τὸ, unde ὑδὸς & ὑδαῖος, &c. Vide.

'Υπυλὸς, ὸ, ὸν, subdolus, qu. sub cicatrice lateos: ab ὑπὸ & ὑλὴ, cicatrix. Th. ὕλος, sanus.

'Υπυλότης, ητ-ος, ἡ, vitium latens & occultum: propriè, sub cicatrice; à præced. ὑπυλ-ος, quod Metaph. exp. sub quo vitium aliquod latet: occultus, fallax; atque indè, etiam adv. ὑπύλως, latenter, simulatè, infidè. Plut. in Cic. &c. V. Item, ὑπύρα, ας, qui sub cauda est, Aratus: ex ὑπὸ & οὐρὰ, ἡ, unde οὐρᾶ, ὁ, &c. V.

'Υπουράνι-ος, ος, ὁ, ἡ, qui suprà cœlos est; item cœlestis. Th. οὐρανὸς, οῦ, ὁ, cœlum.

'Υπουρανί-ος, præced. propriè dicitur, qui sub cœlo est; Od. 1. ex ὑπὸ & οὐραν-ος, ὁ, V.

'Υπουργίω, ῶ, operam navo, adjuvo, inservio. Th. ἔργον, opus.

'Υπούργημα, ατ-ος, τὸ, ministerium: à præc.

'Υπούργησις, obsequium, ministerium, itidem, ab eod. ὑπουργία, obsequor, &c. V. Item, ὑπουργία, adjumentum, officium, ministerium; Plut. Symp. 4. & seq. ὑπουργὸς, adjutor, qui operam navat, seu officium aliquod, & obsequium præstat; ex ὑπὸ & ἔργον, τὸ, V.

'Υπουργὸς, ὸ, ὸν, ἡ, minister cujus ὑπ' ἄλλου ἔργον.

'Υποφαίνομαι, præs. inf. pass. ab

'Υποφαίνομαι, declaro, subostendo. Th. φαίνω, ostendo, f. σω. p. πέφασμαι.

'Υποφαίνω, q. d. subluceo, illucesco; ut ὑπέφαινε ἡμέρα, illucescebat dies, Luc. Item, activè & Metaph. subostendo, non plenè ostendo; ut, ἀχαδὲς ὑποφαίνειν ἐλπίδας, apud Herodian. & ὑποφαινόμενα ἐλπίδος, spes quæ subaffulgent; item, ὑποφαίνεσθαι, dicitur etiam, id

quod ex inferiore loco apparet; apud Plut. in Cam. Unde verbale, ὑπόφασις, q. d. subostensio, sublucentia, suspectio; omnia, ex ὑπὸ & φαίνω, ομαι, &c. V. Item, ὑποφαμίσαω, quodammodo suco, vel adulcero, aut e iam medicor, Plut. ex ὑπὸ & φαμίσαω, V. Ὑπόφασις, vide paulò ante.

Ὑποφήτης, ου, ὁ, Poët. & Dor. pro ὑποφῆτις, subvates, vatis alicujus minister: vide in ὑποφήτης.

Ὑπόφαυσις, ιος, ἡ, alii separatim leg. ὑπὸ φαῦσιν, sub diluculum. Them. φάω, luceo.

Ὑποφαύσκω, q. d. subluceo; ut, apud Aristot. in Probl. ὑποφαυσκούσης ἕω, primâ luce: ex ὑπὸ & φαύσκω, idem quod φαύω, Æolice, pro Th. φάω, &c. V.

Ὑποφείδομαι, aliquantulùm parco; Plut. ex ὑπὸ & φείδομαι, V.

Ὑποφέρω, suffero: f. ὑποίσω. a. 1. ὑπήνεγκα. a. 2. ὑπήνεγκον. a. 2. inf. act. ὑπενεγκεῖν. Them. φέρω, fero. f. ὄσω.

Ὑποφεύγω, clam effugio, subterfugio: ex ὑπὸ & φεύγω, V. Item, ὑποφεύω, q. d. subloquor, seu qui sub alio loquitur; vel, cui alius velut dictat quæ loqui debet; sed vix reperitur, ut verbum, apud authores, præterquam in derivatis ab eo: ut, ὑποφητεύω, exp. fungor munere interpretis rerum divinarum; atq; indè, ὑποφητεία, munus & functio τῆ ὑποφήτυ; Suid. nam seq. ὑποφήτης, propriè dicitur, quasi subloquutor; qui scil. loquitur sub vate, dictante scil. eo illi vaticinia & oracula ab eo promulganda; vaticiniorum seu oraculorum quasi internuncius; unde exp. & deorum interpres; Il. π. & sic, sumitur, pro περφήτης; item, Poëtæ dicuntur ὑποφῆτ, musarum; i. e. musarum interpretes, & interpretes; apud Theocr. Idyl. 17. Lascaris etiam, ὑποφήτας, appellavit enarratores & explanatores Poëtarum: ex ὑπὸ & φημὶ, f. φήσω, à Th. φάω, &c. V.

Ὑποφήτης, ου, ὁ, propheta, vel prophetæ minister: à φημὶ, seu φάω, dico.

Ὑποφητικὸς, pertinens ad ὑποφήτης, seu ad ejus munus & functionem; & ὑποφητικαὶ τάξεις; dicuntur, angelorum ordines, qui divina interpretandi munere funguntur; Arcop. Atq; indè, adv. ὑποφητικῶς, more ejus qui fungitur munere interpretandi divina; à præced. ὑποφήτης, V. Item, ὑποφήτωρ, ορος, ὁ, idem quod, ab, & τὸ ὑποφήτης; unde ὑποφήτρις μάντις, apud Apoll. Rhod.

Ὑποφθάλμιος, qui oculis subjacet; unde ὑποφθάλμια, dicuntur genæ ab inferiore parte subjectæ leviterq; eminentes: ex ὑπὸ & ὀφθαλμὸς, ὁ, vide.

Ὑποφθάμενος, ου, ς, præveniens, a. 2. part. m. & Ὑποφθὰς a. 2. part. act. verbi ὑποφθάνω, prævenio. Th. φθάνω, idem. f. φθάσω. a. 2. ἐφθον.

Ὑποφθάνω, prævenio, præverto, anteverto: ex ὑπὸ & φθάνω, V. Item, ὑποφθίσομαι, q. d. subloquor: ex ὑπὸ & φθίσομαι, V. Ὑποφθονία, aliquantulùm invideo; à φθονία, V. Ὑποφλεγίδω, leviter aduro, suburo; & ὑποφλεγμαίνω, subæstuo, subinflammatus sum; à Th. φλέγω; unde φλεγίδω, & φλεγμαίνω, &c. V. Ὑποφοινικίζω, q. d. suppuniceisco, suppurpurasco, & ὑποφοινίσσω, idem; ut, ὑποφοινισσόμενα φύλλα; apud Dioscor. 3. 72. folia in puniceum colorem vergentia; à Th. φοῖνιξ, ικος, unde φοινικίζω & φοινίσσω, &c. V. Ὑποφορὰ, objectio; apud Dioscor. ὑποφοραὶ, dicuntur profunda & subducta ulcera, quæ dehiscunt in fistulam; ulcera cavernosa; item, ὑπόφορος, tributo obnoxius, vectigalis, tributarius; Plut. verbalia, ab ὑποφέρω; à Th. φέρω, unde φορὰ, ἡ, & φόρος, ὁ, &c. V. Ὑποφράζομαι, animadverto, vel subanimadverto; unde ὑποφραδὴς, animadversus, vel subanimadversus, part. a. 1. pass. à Th. φράζω, ομαι, &c. V. Ὑπόφρικτος, subhorrens, qui horrore aliquantùm tenetur, est verbale, ab ὑποφρίσσω, aliquantùm horreo; apud Athen. à φρίσσω, vel πω, f. ξω, unde φρικτὸς, &c. V. Ὑποφυγὴ, delpicio, spectno, contemno; à φεύγω, V. Ὑποφυόμαι, subnascor, luccresco, suppullulo; vel sensim & paulatim nascor, unde verbale, ὑπόφυσις, q. d. subnascentia; Suidæ ὑπόφυσες, sunt παφυάδες; seu soboles adfruticantes; à Th. φύω, ομαι, unde φύσις, ἡ, &c. V. Ὑποφωνέω, succlamo, ut fit in concione, acclamo; ut populus concioni respondens; Plut. Item, currentem vel certantem clamore excito; apud Basil. Unde verbale, ὑποφώνησις, adhortatio certatorum, seu clamor certantes adhortantium; apud eund. à Th. φωνὴ, unde φωνέω ῶ, atq; indè φώνησις, ἡ, &c. V. Ὑποχαίρω, latenter & in sinu gaudeo; vel simpl. gaudeo; à Th. χαίρω, V. Ὑποχαλάω, aliquantum laxo, paululum remitto; vel clanculùm laxo; à Th. χαλάω, V. Ὑποχαλινίδιον, ad frœni inferiorem partem pertinens; à Th. χαλινὸς, ὁ, V. Ὑπόχαλκος, subæratus, sub quo æs latet; ut ὑπόχαλκον γύμωμα; apud Poll. à Th. χαλκὸς, ὁ, V. Ὑποχαράττω, subimprimo, subsigno; à Th. χαράσσω seu χαράττω, V. Ὑποχαραπὸς, aliquantum cæsius, seu glaucus; aliquatenus cæruleus; Xen. à χάραξ, sive χαρακὸς, &c. V. Ὑποχάσκω, idem quod ὑποχαίνω, aliquantùm hio; vel prono capite hio: ex ὑπὸ & Th. χαίνω, f. ανῶ; unde χάσκω, &c. V. Item, ὑποχαυνόω, paululum inflo, aliquantulùm tumidum & superbum reddo; unde ὑποχαυνὸς, subtumidus, ex parte superbus; à Th. χαῦνος, ὁ, unde χαυνόω, comp. ut reliqua præcedentia cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑποχείριος, ος, ὁ, ἡ, in potestatem reductus: ex ὑπὸ, sub, & χεὶρ, ὁ, manus.

Ὑποχείριος, præced. propriè, exp. qui sub manu est. vel sub manibus; sed exp. & interdum, obnoxius, &c. V.

Ὑποχέω, dl, τὸ, liquor, humor; idem quod χυμὸς, Th. χέω, fundo.

Ὑποχέω, ομαι, suffundo; & Metaph. clanculum admisceo: ex ὑπὸ, & Th. χέω, V. Item, ὑποχθόνιος, subterraneus: ex ὑπὸ & χθὼν, ονὸς, unde χθόνιος, ὁ, &c. V. Ὑποχίτων, sub tunica latens; à Th. χιτὼν, V. Ὑποχλιαίνω, subcalefacio; à Th. χλιαίνω, V. Ὑπόχλοος, & ὑπόχλωρος, subviridis; item, aliqua ex parte pallens, subpallidus; à Th. χλόος, unde χλωρὸς, & per Crasin, χλοῦς, &c. V. Ὑποχοιρὶς, oleris quædam species; apud Theophr. H. Pl. 7. porcella, Gaza; à Th. χοῖρος, V. Ὑποχόλος, subiratus; ab Atticis sic vocatur, ὁ μελαγχολᾶν, à Th. χολὴ, ἡ, V. Ὑποχόνδριος, qui sub cartilagine est, unde ὑποχόνδριον, medicis dicitur tota illa corporis humani regio, quæ à mucronata cartilagine utrinq; ad ilia usq; protenditur; quòd sub cartilagine jaceat, & post eam sit: nam hypochondrium, sonat quasi sub cartilagineum, à cartilagine sic denominatum: nam, ὑποχόνδρια, sunt partes musculosæ supra umbilicum, quæ spuriis costis utrinq; ad latera subjiciuntur; sic dictæ, ὅτι ὑποκεῖ τοῖς χόνδροις; quæ illarum costarum mollis est cartilago; alii, præcordia, cum Charisio exponunt, (sed hæc φρένες καὶ διάφραγμα, potius dicuntur;) ut, ὑποχονδρίων φλεγμονὴ, præcordiorum inflammatio; Ruell. & Marcel. ὑποχόνδριον, autem, alterum dexterum est; alterum sinistrum; juxta jecur & lienem; Gal. Dioscor. &c. Item, ὑποχονδριακὸς, ab hypochondrio inflammationem perpetiens; & ὑποχονδριακὸν πόσιμον, morbus hypochondriacus; à Th. χόνδρος, ὁ, unde χονδρώδης, &c. V. Ὑπόχρεως, q. d. qui subjacet æri alieno; obæratus; qui ære alieno premitur; sed exp. & general. obnoxius, obstrictus; à Th. χρέος, & Atticè χρέως, V. Ὑποχρίω, subtus ungo; vel lino, pingo; à Th. χρίω, V. Ὑπόχρυσος, cui aliquid auri subest, subaureus; à Th. χρυσὸς, ὁ, V. Item, ὑποχύω, suffundo; unde verbalia, ὑπόχυμα, & ὑπόχυσις, id quod suffusum est, suffusio; medicis autem, est crassi humoris in cornea membrana juxta pupillam concretio; Dioscor. Item, ὑποχυτὴρ, guttus olearius, quo oleum lychno suffundunt; Suid. & ὑπόχυτον, cui aliquid est suffusum, & ex eo, subturbidus; ut, ὑπόχυτον ὄινον, Athen. l. 1. omnia, à χύω, idem quod, ab, & pro Th. χέω, comp. ut reliqua præcedentia cum præp. ὑπὸ, &c. V.

Ὑποχωρέω, clam me subduco. f. ήσω. p. ὑποκεχώρηκα. a. 1. ὑπεχώρησα, ας, ε. Th. χωρέω, eo, accedo.

Ὑποχώρημα, τὸ, excrementum; Dioscor. & ὑποχώρησις, idem; sed exp. & discessio, recessus; apud Plut. Item, ὑποχωρητικὴ μέλη, dicebantur carmina, quæ cantabantur in catastrophe fabulæ, ab histrionibus à scena excessuris; omnia verbalia, à præced. ὑποχωρέω, ἐνσιμ

sensim recedo, & pedem aufero. Item decedo, cedo; sed expon. & in excrementum abeo; ex ὑπὸ, & χωρέω; vide.

Ὑποψάω, ῶ, ἠ; qui aliquantùm, seu aliquatenus ψαθυρὸς, seu friabilis, aut fragilis est; ex ὑπὸ, & ψαθυρὸς, ὁ; V. Item Ὑποψαλάσσω, subtus contrecto, vel leviter contrecto; ex ὑπὸ, & ψαλάσσω; V. Item Ὑπόψαλμος, seq. propriè expon. subtus arenam habens, arenosus; ex ὑπὸ, & ψάμμος, ὁ; vide.

Ὑπόψαμμος, ου, ὁ, ἡ, subarenaceus. Th. ψάμμος, ου, arena.

Ὑποψαύω, leniter attingo, tango: ex ὑπὸ, & ψαύω; V. Item Ὑποψηφίζω, aliquantùm irroro; & apud Poll. 6. 6. πυκνὴν ὑποψακάζει, de convivis dici videtur, qui poculum alii propinatum, non uno hausfu exhauriunt, sed sæpius bibentes, guttatim quasi id sibi infundunt; dicitur tamen significare largiorem hausfum facere, ἀνπερχτικώτερον; ex eod. Poll. ex ὑπὸ & ψηφίζω; V. Item Ὑποψιλίζω, unde ὑποψιλωσμὸς, i. e. ὁ ἰχνώδων, fæta, turgentem habens uterum à mare impleta; ex ὑπὸ & ψιλίζω, rado: Item ineo, &c. V. Ὑποψιθυρίζω, clanculum murmuro, leniter susurro; ex ὑπὸ, ψιθυρίζω, V.

Ὑποψία, ας, ἡ, suspicio; gen. pl. ὑποψιῶν; ab ὑπὸ & ὄπωμαι, video.

Ὑπόψιλος, suspectus: ab illâ.

Ὑποψόφιος, leviter strepo; ex ὑπὸ & ψοφέω; V. Item Ὑποψύχω, leviter refrigero: Item ὑπόψυχρος, aliquatenus frigidus; ex ὑπὸ & ψύχω. unde ψυχρὸς, ὁ, &c. V. Item Ὑποψωλία, in opsoniis coëmendis decipio; ex ὑπὸ & ὀψωνέω; V.

Ὑποπίδζω, supinus sum; vel supinor, supinus relabor: Item supinus sum, i. e. resupinus, ac negligens, negligenter ago; unde verbalia ὑπίασμα, τὸ, & ὑπίασμὸς, ὁ, supinatio, resupinatio; omnia à seq. Them. ὕπτιος, ὁ; V.

ΥΠΤΙΟΣ, η, supinus, resupinus: q. ab ὑπὸ sub: hinc ὑπτιάζω, resupino.

Ὑπτιάτης, ου, ὁ, supinitas; Item ὑπτιάω, ῶ, f. άσω, supino, resupino; unde ὑπτιάδδι, supinari, resupinari; apud Dioic. 4. & Gal. utrumque à præced. Them. ὕπτιος, in dorsum versus; unde τὰ ὕπτια, interdum dicuntur plana, ut ὕπτια μέρη, apud Suid. & interdum, excelsa; apud eund. cui etiam χεῖρες ὑπτίαι, dicuntur passæ manus & supinæ, &c. V. Unde etiam adv. ὑπτίως, supinè, &c.

Ὑπτιόλος, adjectiv. dicitur res quæ in usuras textantes oppignerata est; (ut ὑπόθεσις, est simpliciter, quæ oppignerata est;) ex ὑπὸ & ὀφειλὴς, ὁ; cujus varia comp. mutant prius, ο in ω, &c. V. Item Ὑποθέω, summoveo: ex ὑπὸ & ὠθέω; V.

Ὑπωλένιος, qui sub ulnis gestari solet. Th. ὠλένη, ἡ, ulna.

Ὑπωλινὸς, præcedent. est pharetræ Epitheton. L. Ger.

Ὑπωμία, q. d. subhumeralis pars; Hippocr. & ὑπωμιαῖος, subhumeralis, qui sub humero est: ex ὑπὸ, & ὦμος, ὁ, unde ὠμαῖος, &c. V. Item Ὑπωμοσίαι, ab ὑπόμνυσθαι, sunt dilationes propter sonticum morbum, aut aliam legitimam causam impetratæ; h. e. ἐνόρκου ἀναβολαὶ; Poll. est pl. a sing. ὑπωμοσία, idem quod, & pro ὑπομοσία, id vide.

Ὑπώπιον, scil. κρέας, ab ὑπώπιον, aspectus: q. d. subocularis, pars quæ subjacet oculis: Item suggillatio sub oculo orta ex ictu: ab ὤψ, ὁ, oculus. Them. ὄπωμαι, video.

Ὑπώπια, τὰ, præced. propriè dicuntur, ossa juxta nasum oculis subjecta; & general. quicquid oculis subest: ut & ὑπώπιον, ex ὑπὸ & ὤψ, ὠπὸς, &c. V. Item Ὑπωπιάζω, seq. propriè, est sugillo eam faciei partem, quæ est sub oculis; vel general. sugillo aliquam corporis partem, & plagis contundo; & Metaph. apud Aristoph. in pace, civitates dicuntur ὑπωπιασμέναι, bello malè acceptæ, &c. Unde verbale ὑπωπιασμὸς, est sugillatio, seu contusio alicujus partis corporis, quæ fit ictibus, &c. V.

Ὑπωμάζω, plagis contundo, domo; validis ictibus subjicio reluctantem: f. άσω, p. ὑπωπίακα. ab

Ὑπώπιον, ου, τὸ, vide ὑπώπια.

Ὑπώρεια, ας, ἡ, ima montis pars, pes montis: ab ὄρος, ους, τὸ, mons, Dor. ὄρα.

Ὑπωρόφιος, ος, ὁ, ἡ, qui sub tecto, seu camera est, contignatio. Th. ὀρέφω, tego, tectum impono.

Ὑπώροφον, qui sub tecto seu camera est; ut ὑπώροφα μέλαθρα, pars ea domus quæ sub tecto est; apud Euryp. idem, quod præced. ὑπωρόφιος; ut ὑπωρόφιοι φάλαγγες, sive ἀράχναι, aranex, quæ sub tecto degunt, & ὑπωρόφιοι δόμοι, ædes quæ sub tecto sunt; i. e. inferior domus pars, &c. vi. Item Ὑπωχρὸς, subpallidus, quadantenus pallidus; ex ὑπὸ & ὠχρὸς, ὁ; V.

Ὗς, ὑὸς, SORBX, mus, Æol. à fuillo rostro: ab ὖδς, sus, porcus. Them. σὺς, idem.

Ὑσσάπιον, qui apum favos eximit; ex ὕσσιον, τὸ; ab ὕφαν, seq. & τομὸς, ὁ, &c. V.

ΥΦΟΝ, τὸ, examen. Puto ab εἴφω, nectoi est nexus apum: & hinc ὕφιον, favus, examinis opus.

Ὑφὶς, sporta; ab εἴφω, quia aliquid à viminibus nexum seu plexum.

Ὑφὶσκος, vas vimineum: à præced.

Ὑφὶς, ollæ operculum; quia ollæ ἐπείρεται, inseritur: ab εἴφω, infero.

ΥΦΧΗ, ῆς, ἡ, instrumentum, in quo nautæ onera bajulant; vas fictile.

Ὑχὴ, præced. Hesychio, est ἡ χοῦς, i. e. porcus fœmina; ὁμωνυμοποιῶν, sic dicta; à grunnitu scil. singulari, quem porca mater præ aliis suibus edit, ὕφχη, vero dicitur instrumentum, &c. & Schol. Aristoph. dicit ὕφχας, esse vasa fictilia, quibus saltamenta imponuntur; quicquid autem ὕφχη sit, duas habet ansas, seu ut unus brachia immittens humeris gestet, seu duo manibus, aut vectem trajicientes, &c. V.

Ὗς, ὑός, ὁ, ἡ, sus, porcus, a. Them. σὺς, idem.

Ὑσγινόβαπτος, tinctus colore hysgini herbæ; Luc. ex ὕσγινον, seq. τὸ, & βάπτω, f. ψω, unde βαφὴ, ἡ, &c. V.

Ὑσγινώδης, εστος, ὁ, ad hysginum pertinens; est a seq. Them. ὕσγινον, τὸ, hysginum, herbæ genus, quâ color tingitur coccineo similis; Hesych. ait esse βάμμα τι; vide Plin. l. 35. c. 6. legitur & ὕσγη, apud Suidam, herbæ genus esse dicentem.

ΥΣΓΙΝΟΝ, ου, τὸ, plantæ species.

Ὑσδὼ, pro ὄσδω, id est, ὄζω, oleo, Æol. In Sapphûs carminib. pag. 23. leg. ὕσδων μαλίναν, vel leg. ὄσδων, Dor. pro ὄζειν, vel ὄσδων.

Ὑσθῆαι, pluviâ madefactum esse, a. 1. inf. pass. ab ὕω, pluo; f. ὕσω, a. 1. pass. ὕσθην.

Ὑσθηξὶς, idem quod ὕγρις, id vide, pro eod. dicitur etiam, ὕγριγξ.

Ὑσμὶν, ινος, τὸ, vimen; ὑπομόλων, victor: qu. ab ὕω, pluo.

Ὑσὶς, ἡ, ipsa pluendi actio; Hesych. est verbale ab ὕω. f. ὕσω, &c. V.

Ὑσκα, lignum quo ignis accenditur: q. fomes ignis.

Ὑσμὶνα, dicitur quasi ὕφμινα, succerda; excrementum quod sus effundit; Hesych. (scribitur etiam ὑσκυδα;) ex ὖς, ὑὸς, & χύω, unde χυτὸς, ὁ, &c. V. Item Ὕσμα, seu ὕμα, τὸ, pluvia, verbale, ab ὕω, f. ὕσω, &c. v.

Ὑσμὶνη, ης, ἡ, pugna: ab ὑπομένω, sustineo. Th. μένω, maneo.

Ὑσμὶνι, pro ὑσμίνῃ, per Metaplasm. dat. sing. præced.

Ὑσμινόνδε, ad pugnam, est adv. à præced. ὑσμίνη, prælium; ut ἐν τάσδε ὑσμίνι, in stataria pugna; Il. ν. & Il. β. μάκαρ σ' ὑσμίνι, (pro ὑσμίνῃ;) μαχέσαι, capiebant prælium committere, &c. V. Item Ὑσπλήθω, succerda, fierem fuillum; Poll. ex ὖς & πλήθω, ὁ; vide.

Ὑσπλαγξ, Dor. pro Ὑσπληξ, scutica; quâ ὖες πλήσσονται, & qui alia animalia pulsantur: sonus scuticæ vibratæ: & nominatim is, quo cursoribus in stadio signum cursûs datur. Tum carceres, unde demissi, incipiunt; Item paxillus terræ infixus, qui sit pro notâ incipiendi cursûs.

Ὑσπολέω, circa sues versor, porcorum pascendorum curam habeo; est ab ὑσπόλος, subulcus, & utrumque, ab ὖς, ὑὸς, & πολέω, &c. V.

Ὑσσεκὸς, ὕσσεκον, vel ὕσσεκ, paxillus corneus: Hesych. an ab ὑσσὸς.

ΥΣΣΟ'Σ, ου, ὁ, verutum, pilum, gesum.

Ὑσσωπίτης ὄινος, vinum confectum ex hyssopo; de quo Dioic. 5. 50. ex seq.

Ὕσσωπος, ου, ὁ, V.

Ὕσσωπος, ου, ὁ, ἡ, HYSSOPUS, Ang. hyssop; & libanotis arborescens: Matth. 27 48. dicitur & ὕσσωπον, ου, τὸ. Hem. ὄπωμαι, video.

Ὑσσωτὸν, præced. fic dici volunt, quasi ὑόμβυον, (pro χυόμβυον,) ἐπὶ τῶν ὄμβρων, &c. V.

Ὑσσωτὸς, verutus, a, μ; quæ veru, mucronem, præfixum habent; est à præced. Th. ὑσσὸς, ὁ, verutum missile; ut

Lasc.

Latc. expron. apud Polyb. alii expon. pilum; ut apud Plut. in Pomp. ἐκόλει ὑσσῶν, pilorum, vel telorum jactus; quidam interpr. etiam gæsum vel gesum; quasi hæc Latinâ voce inde sumptâ, quicquid sit, missile est, &c. V.

"Υσκινος, & ὕσκις, expon. πώματα, κιβώτια, idem quod ὑσκάκις, id vide.

"Υσχατα, postrema, nom. plur. neut. gen. ab ὕσχατον, ου, τὸ, ultimum, superl. ab ὕστερος, post-ior; q. v.

"Υσχάτον, adv. tandem, postremò: ab

"Υσχατος, η, idem quod

"Υστατος, η, postremus, ultimus: ab ὕστερος; q. v.

"Υστατον, neut. sing. (ut ὕστατα, neut. pl. id vide:) adverbialiter usurpatur, pro postremùm, ultimò; à præced. ὕστατος; V.

"Υστερ, pro ὕστατα; quod vide.

"Υστέρ, fœm. gen. dicitur, ὑστέρ, ἡμέρ, sequens dies; apud Plut. at ὑστέρ δεκάτη, vicesima prima, vel vicesima secunda mensis dies, in Calendario Romano, at in Græco Calendario, ὑστέρ δεκάτη τῦ μηνός, sunt omnes reliqui post vigesimum dies: Item ὑστέρ, ας, ἡ, Medicis & Physicis, vocatur uterus, seu matrix; quod extremum locum inter viscera obtineat, si non exactè, at saltem κατὰ πλάτος; Poll. l. 2. Item ὑστεραία, scil. ἡμέρα, dicitur postera dies; est fœm. à masc. seq. ὑστεριός; quod expon. etiam, qui fit τῇ ὑστεραίᾳ; ut ὑστεραίᾳ περσβολῇ, secunda oppugnatio; apud Xen. Hell. 2. &c. V.

"Υστεριός, α, ον, idem quod ὕστερος, posterior.

"Υστερίω, ῶ, sum posterior; careo, desum; & in 3. pl. ὑστερῆσι, f. 1. ἀσω. p. ὑστέρηκα 2. 1. ὑστέρησα, defeci; inferior fui; a. 1. part. f. g. ὑστερήσασα, ης, ἡ, præs. pass. ὑστερίομαι, -ῶμαι, deficior; destituor: perf. pass. ὑστέρημαι, σαι, ται, 2. 1. pass. ὑστερήθω, egui. Them. ὑστερος, posterior.

"Υστέρμη, ατος, τὸ, penuria, quod deest: in pl. ὑστερήματα, ων, τὰ, reliquiæ: à præced.

"Υστερος, εως, ἡ, inopia, egestas: ab eodem.

"Υστερικὸς, qui solet ὑστερεῖν; i. e. tardiùs accedere; & apud Medicos, ὑστερικὲς πάθος in morbo dicitur, retardatio accessionis vel remissionis: Gal. est itidem verbale, à præced. ὑστερίω; unde & ὑστέρημα, τὸ, præced. expon. partes posteriores; ejus propriè qui in cursu deficit, & vincitur, &c. V.

"Υστερίζω, futur. ίσω, idem cum ὑστερίω, sum posterior: Item tardo, cunctor; destituor, deficior; superor, vincor: ab ὕστερος.

"Υστερικὸς, ad uterum, seu matricem pertinens: ut ὑστερικὲ πάθη, apud Aristot. unde adv. ὑστερικῶς· ut ὑστερικῶς πνεύματα γυναῖκες, fœminæ quæ obnoxiæ sunt matricis suffocationi: Diosc. 2. 10. ab ὑστέρα, ἡ, in medica signif. vide.

"Υστερόβουλος, qui post factum consultat: unde ὑστερoβουλία, serum consilium sera pœnitentia; in Proverb. Salom. 16. ex ὕστερος & βουλὴ, ἡ. V. Item

"Υστερόχρους, posterior natu, seu ortu: ex ὕστερος & χρόνος, unde χρόνος, τὸ, &c. vi. Sic & Υστερολογία, dictio præpostera, quum, quod priùs dicendum erat, posteriori loco, & quod posteriùs, priori efferimus: ex ὕστερος, & λόγος, ὁ, &c. V. Item Υστεροσίτης, & ὑστερόμητις, qui post lapsit, seu qui post factum sapit; ex ὕστερος, & μῆτις, ἡ, &c. V.

"Υστερον, (neut. ab ὕστερος,) adverbialiter signif. post, postea, posteriori loco; deinde, deinceps, posthac; & interdum, seriùs, tardiùs; interdum cum genit. ut apud Xen. ὑστερον τῦ ἱππέως, post equites; & apud Herod. ὑστερον πενίας, post ea tempora; nonnunquam cum dativo tempus denotante: ut apud Isocr. in Æginet. πλὴν ὑμεῖς γε ὑστερον; quinque dies us post, aliquando cum articulo ponitur: ut ὁι ὑστερον, posteri; & τῷ ὑστερον ἔτει, postero anno, &c. Item ὕστερον, τὸ, seu ὕστερα, τὰ, secundæ χώριον, vel χορίον, & omnia quæ editum in lucem infantem statim sequuntur: apud Diosc. l. 3. ὑστέρα τὸ ἔσω ἐκπὸς ἔχοντος, secundæ intrà evolventibus; & apud Aristot. l. 7. animal. pro membrana, quâ partus involvitur, est neut. sing. & pl. à seq. Them. ὕστερος; V.

"Υστεροπότμος, cui etiamnum vivo bustum erectum est, inquit Hesych. qui & addit, alii significare secundas nuptias: ex ὕστερος, ὁ, seq. & πότμος, ὁ; vide.

"ΥΣΤΕΡΟΣ, α, posterior, sequens, inferior: ὕστερον, adverb. postea, postremò, tandem. Hinc ὑστερὸς, posterior sum: Item non habeo, deest mihi; ὑστέρημα, ατος, τὸ, defectus, inopia: ὑστέρησις, εως, ἡ, idem ὕστερος, α, postremus. Dici putatur qu. ὑπόστερος, ab ὑπὸ, sub.

"Υστερομηλία, fama apud posteros, nomen celebre post obitum: Plut. ex ὕστερος, & ἐλπὶς, ἡ; V. Item Υστερόφρων, qui posterior vocem edit: ex ὕστερος, & φρὴν, ἡ; V.

"Υστερεία, ἡ, suum immolatio; festum in quo sus immolabatur; Athen. l. 3. ab ὗς, ὑὸς, idem quod σῦς, συὸς, &c. vide.

"Υστρὶξ, -χος, ἡ, HYSTRIX, suis pilos aut porcinas setas habens, erinacei genus; est & flagrum ex corio adhuc setis suis munito: ex ὗς & θρὶξ.

"Υστρὶξ, ἰδος, ἡ, hystrix; idem quod præced. ὕστριξ, frequentiùs autem significat flagellum, ex setis suillis quo cædebantur servi, &c. V.

"Υτινων, tuter: vide supra ὕδινον.

"ΥΦ', pro ὑπὸ, sub, &c.

"Υφα, idem quod ὕφασμα, τὸ; id V.

"Υφάω, Dor. & Ion. pro ὑφαίνω, clam duc. præs. imperativ. ab ὑφαγέομαι. Th. ἀγέομαι, duco.

"Υφάζω, idem quod ὑφαίνω; quod vide.

"Υφαιμος, subtus sanguinem habens; cui subest sanguis; in Epigrammat. ex ὑφ', pro ὑπὸ, & αἷμα, τὸ; V.

"Υφαίνω, texo; imperf. ὕφαινον, ες, ε, fut. ανῶ: a. 1. ὕφηνα, perf. act. ὑφακα, perf. pass. ὑφασμαι, & Att. ὕφασμαι. Th. ὑφάω, idem.

"Υφαλπὲς, subtractio, subductio: Item diminutio: Hesych. Item ὑφαιρέτικὸς, ἡ, obstetrix; Heiych. utrumque ab ὑφαιρέω, ῶ; subtraho; ut Il. β. ὑπὸ δ' ἦσιον ἅρματα πῶν; & apud Thucid. pro subduco, l. 3. ὑφαιρέντες ἀυτῶν τὸν ξυμμάχους, &c. Item ὑφαιρέμην, idem; sed expon. & surripio, fustror; ut apud Aristor. de animal. l. 9. ὑφαιρέται τῦ κέρεκος ὁ ἰχθὺς, ὁ, ἡ ἀνθὺς; suffuratur corvo, &c. V. seq.

"Υφαιρέμενος, præs. part. pass. verbi ὑφαιρέω, aufero. Th. αἱρέω, capio: f. ήσω. p. ῄρημαι. a. 2. εἷλον.

"Υφάλμυρος, subsalsus, aliquantùm salsus; vel aliquantùm salsuginis habens; unde ὑφαλμύρα ὕδατα, concreta salsilago, seu gelata salsugo: apud Diosc. Item ὑφάλμυρος, subsalsus, seu salsuginosus; ut ὑφάλμυρος τόπος, apud Diosc. l. 3. c. 153. atque inde ὑφαλμυρίζω, aliquantum saporem salis referre; Plut. omnia, ex ὑφ', vel ὑπὸ, & ἅλς, ἁλὸς, unde ἅλμη, ἡ, ἅλμυρὸς, ὁ, & ἁλμυρίζω, &c. quæ V.

"Υφάς, ὰς, ὁ, ἡ, sub mari latens, qui est intra mare: Metaph. subdolus: ὕφαλος, sc. πέτρα, petra, vel saxum latens, nempe ὑφ' ἁλὶ, sub mari.

"Υφάω, præcedent. est etiam, aliquantum sallus; q. d. subsalsus: Diosc. 3. 153. atque sic, est ex ὑφ', pro ὑπὸ, & ἅλς, ἁλὸς, ὁ, sal, &c. V. Item Υφαμμος, subtus arenam habens, arenosus: ex ὑφ', pro ὑπὸ, & ἄμμος, ου, ἡ, idem; quod ab & pro, (litera scil. ψ, abjecta) ἅμμος, ου, ἡ, &c. V. Item Υφαντις, εως, ἡ; textura, textus; Poll. l. 7. verbale, ab ὑφαίνω; V.

"Υφάντης, ου, ὁ, textor: &

"Υφαντὸς, ἡ, ὸν, textus, a, um: ab ὑφαίνω, texo. Th. ὑφάω, idem.

"Υφαντικὸς, ad textorem pertinens, textorius; Poll. l. 7. & in fœm. ὑφαντικὴ, scil. τέχνη, ars texendi, seu ars textoria: unde adv. ὑφαντικῶς, more textorum; Poll. ibid. à præced. ὑφαντὸς, textilis, &c. V.

"Υφάπτω, succendo; ex ὑφ', pro ὑπὸ, & ἅπτω, accendo, &c. V. Item Υφαπτίζω, ομαι, furripio, intercipio, corripio: ex ὑφ', vel ὑπὸ, & ἁρπάζω; V.

"Υφὲς, ἀδος, ἡ, Polluci, l. 10. est πλεκτὸν ἀγγεῖον, quo sacra feruntur: Item ὕφασμα, τὸ, textile, textum, tela; & interdum accipitur pro panno; & nonnunquam pro veste: ut interdum sic dicitur etiam, ipse textus, seu textura: Item Υφασμάτιον, textus, contextus, l. 6. Epigr. omnia, à seq. Th. ὑφάω, unde ὑφαίνω, &c. V.

"ΥΦΑΩ, & -άω, texo. Hinc ὑφὴ, ῆς, ἡ, textura: ὕφος, ου, τὸ, tela: ὕφασμα, ατος, τὸ, idem; ὑφαίνω, texo.

"ΥΦΕ'ΔΡ, ἑδρος, τὸ, viscus, ex abiete quia potest salvâ arbore ὑφαιρεῖσθαι, tolli.

"Υφεδράω, inferior sedeo, sub alio sedeo: Item ὑφεδρεία, ἡ, inferior sedes, inferior in subselliis locus: ex ὑφ', pro ὑπὸ, & ἕδρα, ἡ; à Th. ἕζομαι, f. ἑδήσομαι, &c. V.

"Υφέτωσαν,

"Υφέτωσαν, perf. pass. verbi ὑφίημι, remitto. Hinc ὑφειμένος, perf. part. pass. Th. ἵημι, seu ἴω, mitto.

"Υφεμένος, remissus, submissus; ut ὑφειμένη φωνὴ, submissa vox & inferior: Item remisse & parcè factus, diminutus; sed expon. & inferior bonitate, deterior: Item permissus, cui permissum est: ut ὑφειμένῳ κεφαλαίῳ ἀντὶ σεῦ Euryp. permissa prote mori, seu concessa; unde adv. ὑφειμένως, remissè, parcè, cessim: ut ὑ γὰ ὑφειμένως καλὸν, καλὸν δῇ; Euryp. Item τὸ ὑφειμένον, expon. remissio; apud Theophr. 6. caus. pl. &c. vide præced. ὑφέτωσαν.

"Υφεὶς, εἷσα, ἐν, aor. 2. part. activ. verbi ejusd.

"Υφλάω, subtraho; ut & ὑφέλκομαι, subtus traho; ex ὑφ', pro ὑπὸ, & ἕλκω. omi, &c.

"Υφιλοίατο, Ion. pro ὑφίλοιντο, 3. pl. a. 2. opt. m. verbi ὑφαίρεω, aufero. Them. αἱρέω, capio: f. αἱρέσω. p. ᾕρηκα. a. 2. εἷλον.

"Υφιλόησα, ας, ἁ, Dor. pro ὑφίλωσα, ης, ἡ, quæ subtraxit ac evulsit. a. 2. part. act. f. g. præced.

"Υφιλόμην, aor. 2. part. m. verbi ejusdem.

"Υφ' ἓν, ad unum: ut ὑφ' ἓν ἐκπεσεῖν, simul conterere; Apoll. in Epist. & Sapient. 12. ὑφ' ἓν πορευθήσονται, &c. i. e. prius simul, seu figillatim exponentes, &c. pro ὑπὸ ἓν, &c. V.

"Υφὲν, unio: ὑπὸ ἓν. Gloss.

"Υφίεις, demittentes, nom. pl. a. 1. part. ὑφεὶς, ab ὑφίημι, demitto. Them. ἵημι, seu ἴω, mitto.

"Υφίζει, 3. sing. f. 1. act. verbi ὑπίζω, sustineo: f. ὑφίξω, a. 2. ὑπέζην, ες, ε. Th. ἔχω, habeo.

"Υφίσπω, & ὑφίσπομαι, subrepo; expon. & sui serpo; i. e. clam serpo: ex ὑφ', pro ὑπὸ, & ἕρπω, unde ἑρπύζω, &c. vide.

"Υφιστὶ, 2. pl. a. 2. m. verbi ὑφίημι, demitto. Th. ἵημι, seu ἴω, mitto: a. 2. m. ἧμεν.

"Υφεσις, remissio contentionis; quum incensendo cedimus potentiori; à Suida expon. & ἀνάπαυσις; i. e. extenuatio, imminutio, diminutio: unde apud Naz. ἀλλ' ἐ χρὴ τῶν ὑσίων ὑφέσεως; expon, neque est minuendæ imminutionem, est verbale, ab ὑφίημι, seu ὑφίσμαι, remitto, &c. V Item Υφίστωρ, qui domi agit, sub tecto versans: ex ὑφ', pro ὑπὸ, & ἵστωρ, ὁ, &c. V.

"Υφὴ, ἡ, textura, textus: Athen. l. 2. ab ὑφάω; V.

"Υφηλομαι, ὔμαι, præeo: Item horror, suadeo, dicto, doceo. Th. ἀγέομαι, duco. f. ήσομαι, perf. ᾕγημαι.

"Υφηλόμενος, præced. expon. & incipio, exordior; unde verbalia ὑφήγησις, q. d. præitio: Item doctrina quam quis alii veluti præiens tradidit, & in pl. ὑφηγήσεις, pro præceptis: Item expon. & enarratio: Item ductus, & pro παρώνησις, i. e. suasio; sic & ὑφηγήσεις, qui præit alii in re quapiam, suasor; unde Soph. Oed. Tyr. ὑφηγήτης, appellasse videtur eos qui suo consilio alios veluti præeunt: Item ὑφηγητὴρ, dux, ductor; unde ὑφηγητικὸς, ad doctrinam seu institutionem pertinens; Itidem à præced. ὑφηγοῦμαι; V. Item Υφημιόλιον, subdimidium; Capella l. 6. sed potius est sub'esquiplum: ex ὑφ', pro ὑπὸ, & ἡμιόλιον, ὁ; V.

"Υφηνα, texui, a. 1. ind. act. & _

"Υφήνας, a. 1. inf. act. &

"Υφηφάμην, ω, ατο, a. 1, m. verbi ὑφαίνω, idem quod ὑφάω, texo.

"Υφιοχίον, auriga administer sum, vel simpl. aurigor; Suid. fungor officio aurigæ; à seq. ὑφιοχὸς; V.

"Υφιοχὸς, ὁ, ὁ, administer aurigæ; auriga: ex ὑπὸ & ἡνίοχος, ὁ, ὁ, auriga: quod ex ὑπὸ & ἡνία, ας, ἡ, habena, & ἔχω, habeo.

"Υφῆπτο, 3. sing. imperf. pass. verbi ὑφαίρεω, aufero. f. ήσω. p. ὑφῄρημαι, a. 2. ἐφλον. Th. αἱρέω, capio.

"Υφήσσων, aliquanto minor & junior: ab ὑπὸ & ἧττων, vel ἧσσων, ονος, ὁ, ἡ, minor.

"Υφάσμα, subtextus est, 3. sing. perfect. pass. Act. redupl. verbi ὑφάω, texo: perf. act. ὑφακα. perf. pass. ὕφασμαι, & Att. redupl. ὑφήφασμαι, substituto η pro υ.

"Υφίημι, pro ὑφίημι, remitto: Item remittere vires, seu de viribus, consulto; i. e. non agere totis viribus: Item cedo, concedo, decedo, & passivè etiam submitior, &c. ex ὑφ' vel ὑπὸ, & ἵημι, ἴω, &c. V.

"Υφιτὴν, Dor. pro ὑφίητην, 3. sing. præs. ind. verbi ὑφίημι, submitto. Th. ἵημι, seu ἴω, mitto.

"Υφίζω, & ὑφιζάνω, subsido, subsideo, succedo, submittor; unde & ὑφίζησις, sedimentum, subsidentia, depressio: (quasi esset verbale, ab ὑφιζίω) ex ὑφ' pro ὑπὸ, & ἵζω, unde ἰζάω & ἰζάνω, &c. V.

"Υφίστημι, σαι, ται, substituor, subeo: præs. part. ὑφιστάμενος, ὑφιστάντι, præs. inf. act. Th. ἵστημι, sto.

"Υφίσταμαι, q. d. statuo sub, colloco sub, suppono, subjicio; Item substituo: id est, sufficio in locum alterius: Item propono, & expon. & in naturam rerum produco: ut ὁ θεὸς ὑπέστησεν πάντα ἐξ ὠκ ὄντων; ex ὑφ' pro ὑπὸ, & ἵστημι; V.

"Υφλμων, ωνος, τὸ, quod mortario supponitur, seu quod sustinet mortarium; ex ὑφ' pro ὑπὸ, & ὅλμος, ὁ; V.

"Υφορᾶσθαι, suspicari, præs. inf. passiv. verbi ὑφορῶμαι, suspectum habeo; quod ex ὑπὸ & ὁράω video.

"Υφορῶμαι, vel potius ὑφοράομαι, ῶμαι; q. d subaspicio, suspecto; sed expon. & reformido, &c. V. præced. Item Υφόρασις, suspicio, & ὑφορατικὸς, suspicax; verbalia à præced. ὑφοράω, όμαι, ῶμαι; V.

"Υφορβὸς, ὁ, ὁ, idem quod συοφορβὸς, subulcus, qui sues pascit: ab ὗς, ὑὸς, & φέρβω, pasco.

"Υφόμων, dicebatur apud antiquos, κοσμήσειν τι χρυσοῖ; Eust. ex Rhet. l. x. ex ὑπὸ & ὄρμος, ὁ, monile, &c. V. Item Υφορμὸς, locus stationi aptus; unde ὑφορμίω, ῶ; expon. sum formidolosus alicui; Metaphorâ sumpta ἀπὸ τῶν ὑπὸ πῶν ὁμοίως κυμαινόμενων πλοίων ἢ ὑποπιδομένων, & ὑφορμένη; dicitur etiam, ἡ λιμενικὴ ναῦς, apud Polyb. quum in statione, navibus & insidiis tegendis opportuna, præternavigantibus imminet, &c. Item ὑφορμίζω, in stationem subduco; atque inde ὑφορμιστὴρ, qui in stationem subducit, vel qui stare aliquid facit, ne fluctuet; omnia ex ὑφ' pro ὑπὸ, & ὅρμος, ὁ, statio navium; unde ορμέω & ορμίζω, &c. vide.

"ΥΦΟΣ, ου, τὸ, id quod textum est, texile, tela; interdum & pro sindone accipitur, aut pro velo; à Them. ὑφάω; V. Item Υφὸς, incurvus, gibbosus; atque sic est idem quod (abjecto scil. κ.) ab & pro κυφὸς, à Them. κύπτω, f. ψω, &c. V.

"Υφυγρὸς, aliquantùm humidus; vel simpl. humidus: ex ὑφ' pro ὑπὸ, & ὑγρὸς, ὁ, &c. V. Item "Υφυδρος, qui sub aquis est, sub aquas demersus: ut ὑφύδρος κολυμβητὴς, apud Thucid. Item aquâ intercute laborans: ex ὑφ' pro ὑπὸ, & ὕδωρ, τὸ, &c. V.

"Υφώσιν, texunt, 3. plural. præsent. ind. Poët. Pleonasm. pro ὑφαίνι, verbi ὑφάω, texo.

"Υφώσας, vide ὑφίσας.

"Υψαγόρας, idem, cum seq. ὑψαγόρης; id vide.

"Υψαγόρης, ου, ὁ, Poët. pro ὑψηγόρης, altiloquus, grandiloquus: ex ὕψος, τὸ, sublimitas, & ἀγορὰ, ἡ, oratio.

"Υψαύχης, alte cameratus; altos habens fornices; ex ὕψος, τὸ, & αὐχὴν, ἡ, &c. vide.

"Υψαυχὴς, inflat, 3. singular. ind. præsent. ab

"Υψαχίω, cervicem tollo, inflo: ex ὕψος, τὸ, altitudo, & αὐχὴν, glorior.

"Υψαύχων, elatam cervicem habens, & Metaph. superbus, quòd superbi elatâ cervice incedere soleant; unde ὑψαυχενία, ᾶς, & ὑψαυχενίζω; ut & ὑψαύχενα, ῶ, cervicem effero, cervice erectâ incedo, propriè de equo dicitur; sed Metaph. de superbis hominibus; Plut. ex ὕψος, τὸ, & αὐχὴν, ὁ; unde αὐχενίω & αὐχενίζω, &c. V.

"Υψηρεφὴς, ἐς, ὁ, ἡ, & ὑψηρεφὴς, & ὑψερεφὴς, altum tectum habens, altus: ab ὕψος, ους, τὸ, altitudo, & ἐρέφω, tego.

"Υψηγόρας, vel ὑψηγόρης, ου, ὁ, & ὑψηγόρος; qui magnifice & tanquam ex alto loquitur; Odyss. α & ρ. (idem quod præced. ὑψαγόρης; id vide;) Unde & ὑψηγορία, q. d. altiloquentia, & general. pro superbia. Item Υψηλαύχων, idem cum ὑψαύχων, id vide: Unde ὑψηλαυχία, elatio cervicis, & Metaph. superbia, arrogantia: ex ὑψηλὸς, ὁ, & αὐχὴν, ὑπὸ; unde αὐχενίω, &c. V. Item Υψηλογάμων, qui est elato & maximo animo, in bonam partem: (idem fere quod μεγαλογάμων;) ex ὑψηλὸς & γνώμη, ἡ; vel γνώμων, ὁ, ἡ, &c. V. Υψηλοκάρδιος, qui corde est elato, superbus, arrogans; ex ὑψηλὸς, ὁ, & καρδία, ἡ; V. Υψηλόκρημνος, alta habens præcipitia;

tia: ut apud Æschil. ὑψηλόκρημνοι πέτραι, altis præcipitiis rupes: ex ὑψηλός, & κρήμνημι, ὁ; V. Ὑψηλολογέω, ῶ, live --ὁμαι, ῶμαι; alta loquor, utor verbis sublimibus, orationis sublimitatem sector; ex ὑψηλός, & λόγος, ὁ; V. Item Ὑψηλόνους, qui est mente elatâ, unde τὸ ὑψηλόνοον, mentis elatio, seu animi celsitudo, & sublimitas; Plut. in Per. ex ὑψηλός, ὁ & νόος, ὁ, contractè νοῦς, &c. V.

Ὑψηλῶν, altis, dat. pl. Ion. f. g. pro ὑψηλαῖς ab

Ὑψηλός, ἡ, ὸν, altus, a, um, sublimis, e; comparat. ὑψηλότερος, α, ον, in dativ. Ὑψηλοτέρῳ. Them. ὕψος, ους, τὸ, altitudo.

Ὑψηλοφρονέω, ῶ, animo efferor: præs. imperat. ὑψηλο: φρόνει, εἰτω, εἰτω. f. ήσω. p. ὑψηλοφρόνηκα· ab

Ὑψηλόφρων, ονος, ὁ, ἡ, qui est mente elatâ: ab ὑψηλός, altus; quod vide, & φρὴν, ἡ, mens.

Ὑψηλο: φυσῶν, mens alta; vel animus superbus, & nimium se efferens; est à præced. ὑψηλόφρων; V.

Ὑψηλός, sublimè, adv. ab ὑψηλός; quod vide.

Ὑψίαρ, ορος, ὁ, HYPSENOR, nomen propr.

Ὑψίβωρ, ορος, ὁ, ἡ, altâ, seu celsâ virilitate præditus, celsos viros faciens: ut apud Nonn. ὑψίβωρ ἐκ πυλῶ; ex ὕψος, τὸ & ἀνὴρ; cujus comp. varia desinunt in ίνωρ, &c V.

Ὑψηρε ἦς, vide in ὑψηρεφὴς.

Ὑψηπέτης, excelsus, altus, sublimis; ab ὕψι, vel Themat. ὕψος, ους, τὸ; vide.

Ὑψηχὴς, ἐος, ὁ, ἡς, altè sonans: in pl. ὑψηχέες· ab ὕψος, ους, τὸ, altitudo, & ἠχὼ, ὡ, ὁ, sonus.

Ὑψηχὴς, præced. expon. altum & clarum sonum edens; ut Il. ε. Διῶν ὑψηχέες ἵπποι, soniperdes: quorum incedentium pedes altum edunt sonitum; vel ὑψαύχενες; Rust. &c V.

Ὑψι, altè, adv. ab ὕψος, altitudo.

Ὑψιβαθὴς, altè profundus, seu altè prominens; ex præcedent. ὕψι & βάθος, τὸ; V. Item Ὑψιβάμων, altè gradiens, altè vel in alto incedens: ex ὕψι, altè, seu in alto, & βαίνω, f. βήσομαι, à βάω; unde varia ejus comp. desinunt in βέμων, & in βάτης, &c. Vide seq. ὑψιβατάω, quod derivari etiam potest ab ὑψιβαίνω, altè gradior.

Ὑψιβατος, η, ὁ, ἡ, altigradus, excelsus: ab ὕψος, ους, τὸ, altitudo, & βαίνω, eo.

Ὑψιβόας, nomen ranæ, ab altâ voce sic dictæ.

Ὑψιβρεμέτης, ι, ὁ, altè sonans: ex ὕψι, altè. (Th. ὕψος, ους, τὸ, altitudo,) & βρίμω, resono.

Ὑψιγνιθλάς, in alto natus: ut ὑψιγνιθλάδαι θεοί; apud Nonn. ex ὕψι, & γνιθλη, unde γνιθλιάς, ὁ, &c. vide.

Ὑψίγυῖος, η, ὁ, ἡ, alta membra habens, altus: ab ὕψος & γύη, τὸ, membrum.

Ὑψίγυον, alta habens jugera: ut ὑψίγυον ἄλσος, altum nemus; apud Pind. ex ὕψι; vel Themat. ὕψος, & γύα, ἡ, &c. V.

Ὑψιδὰ, Poët. adverb. pro ὑψοῦ & ὑψόθι, in alto, in sublimi. Them. ὕψος, altitudo.

Ὑψίζυγος, ι, ὁ, ἡ, altijugus, summus trutinator rerum humanarum; altus: ex ὕψος, ους, τὸ, altitudo, & ζυγὸς, jugum. Them. ζεύγνυμι, seu ζυγόω, jungo.

Ὑψίζυγος, præced. Jovis est Epith. apud Hom. & Hesiod. & Sonar, q. d. qui in alto sedili sedet, vel qui in alto, facta hominum ponderat atque æstimat, ex ὕψι, & ζυγὸς, ὁ, statera, trutina, &c. V. Item Ὑψιθίβατος, alta habens fundamenta; ex ὕψι, vel Them. ὕψος, & θίβαλον, τὸ, V.

Ὑψιθρονος, ι, ὁ, ἡ, qui in alto solio sedet: ab ὕψος & θρόνος, ὁ, solium.

Ὑψικάρηνος, altum caput seu cacumen habens: ut ὄρος ὑψικάρηνον; ex ὕψι, & κάρηνον, τὸ; V. Item Ὑψικέλευθος, per alta loca gradiens; in Epigram. à Them. κέλευθος, ἡ; V. Ὑψικέρατος, & ὑψίκερως; Odyss. ν. celsa gerens cornua, qui altis est cornibus: à Them. κέρας ατος, τὸ; unde κεραὸς, & κεραὸεις, &c. V. Ὑψικέραυνος, ex alto fulminans; à Them. κεραυνὸς; V. Ὑψίκερως, vide ὑψικέρατος: Item Ὑψικλαγγος, proprié, altos habens colles; proinde, arduus, editus & altus; à κολωνὸς, ὁ; compar. ut præcedentia cum adv. ὕψι, vel Them. ὕψος, τὸ, &c. V.

Ὑψίκομος, η, ὁ, ἡ, altè comatus: Epith. quercûs: ex ὕψι, altè, (quod ab ὕψος, & κόμη, ης, ἡ, coma.

Ὑψίκομπος, elatus, jactator, qui jactando se effert, superbus; unde adverp. ὑψικόμπως, superbè, arroganter; nimium se efferendo, & jactando: ex ὕψι, & κόμπος, ὁ; V. Item Ὑψικράτεω, ῶ, in alto dominor: Suid. ex ὕψι, & κράτος, ους, τὸ; unde κρατέω, ῶ, &c. V. Sic & Ὑψικρεμὴς, altè suspensus; ex ὕψι, & κρεμάω; V. Item Ὑψικόρυμβος, alta habens præcipitia, altus, editus; ex ὕψος, ους, τὸ; unde ὕψι, & κορυφὸς, ὁ, &c. V.

Ὑψίλοφος, ι, ὁ, ἡ; Epith. loci sublimis: q. d. qui cristam, vel verticem aut cacumen in alto habet. Them. λόφος, crista, &c.

Ὑψίλοφος, præced. propriè sonat, altè cristatus, altam habens cristam, & eminentem conum; unde Metaph. & per jocum Aristoph. in Ran. appellavit, ὑψιλόφους λόγους, sublimia verba, & grande dicendi genus, quo usus est Æschylus, &c. V.

Ὑψιμέδοντος, gen. sing. ab

Ὑψιμέδων, οντος, in alto regnans: ex ὕψος, ους, τὸ, altitudo, & μέδω, impero.

Ὑψιμέλαθρος, altas habens ædes; seu excelsa habens atria: ut ὑψιμέλαθρον ἄνδρα; apud Hom. hymn. in Merc. ex ὕψι, & μέλαθρον, τὸ; V. Item Ὑψιμέλαινα; altè nigræ, vel altæ & nigræ, Epitheton navium: Iliad. φ. ex ὕψι, & μέλας, αινα, ὁ; & in fœm. μέλαινα, ἡ, &c. V.

Ὑψινεφὴς, ἐος, ὁ, ἡς, qui est in altis nubibus: Epith. Jovis: ab ὕψος & νέφος, ους, τὸ, nubes.

Ὑψινεφὴς, præced. expon. & qui supra nubes est apud Nonn. seu qui altior est nubibus, &c. V. Item Ὑψίνους, & ὑψίνοος, elatam habens mentem, superbus; Nonn. unde neut. τὸ ὑψίνοον, animi celsitas & magnitudo: ex ὕψος, ους, vel ὕψι, & νόος, contractè, νοῦς, &c. V.

Ὑψιπέδων, ι, ὁ, ἡ, altum solum habens: ab ὕψος, altitudo, & πέδον, τὸ, solum.

Ὑψιπέλαι ἀνίμων, Dor. pro ὑψιπόλοι, altivolantium ventorum: vide an ab ὑψιπέτης, altivolans; quod à πέτομαι, volo: an ab ὑψιπίτνης, altè cadens; quod à πίπτω, cado, & ὕψος.

Ὑψιπέτης, idem quod, & pro seq. ὑψιπέτηλος: id vide.

Ὑψιπέτηλος, η, ὁ, ἡ, folia in cacumine gerens; altus, excelsus; ex ὕψος, ους, τὸ, altitudo, & πέτηλον, Ion. πέτηλον, folium; quod à πέτω, pando.

Ὑψιπέτης, altivolans: ab ὕψος, ους, τὸ, altitudo, & πέτομαι, volo, -as. Vide in ὑψιπέλαι.

Ὑψιπετὴς, expon. etiam, ὁ ἀπὸ ὕψους πεσών; Suid. qui ab alto cecidit: ex alto lapsus; at apud Euryp. in Hec. ὑψιπετὴς μέλαθρον, expon. domum sublimem: ex ὕψι, & inusit. πέτω, pro Them. πίπτω, fut. πέσω, & med. πεσοῦμαι; tanquam à πέτω, &c. V. Item Ὑψιπόλη, qui in alto versatur Oppian. de venat. l. 3. ex ὕψι, & πολέω; V. Item Ὑψίπορος, loca sublimia permeans, per ardua gradiens; ut ἅρματος ὑψιπόρου, currus per cacumina currentis: Nonn. ex ὕψος, ους, τὸ; vel adverb. ὕψι, & πόρος, ὁ; à Them. πείρω, &c. V. Ὑψίπους, altis insittens pedibus, ideoque excelsus; ex ὕψι, & πούς; V. Ὑψίπυλος, altas habens portas: ut Οἶκλεω ὑψίπυλον, Il. ζ. ex ὕψι, & πύλη, ὁ; idem quod Them. πύλη, ἡ, &c. Vi. Item Ὑψίπυργος, altis turribus insignis: ex ὕψι, & πύργος, ὁ; vide.

Ὑψίσειρος, ου, ὁ, ἡ, vide in ὑψιτρεφὴς.

Ὑψίσκιος ἄκρωτε, dicitur πρὸ τοῦ ὑψίσου σκίοντων; Helych. & Suid. est ab ὕψιστος, ὁ, excellissimus, &c. vide.

Ὑψίστολος, altè stolatus; vel altè succinctus, in altum succinctam vestem habens; ex ὕψι, & στολὴ, ὁ; seu στόλλω, ὁ amictus, à Them. στέλλω, orno, &c. V.

Ὑψιστος, η, altissimus, de Deo dicitur: ab ὕψι, adv. in alto: comp. ὑψίων, & ὑψίτερος, α, ον. sup rl. ὕψιστος. Them. ὕψος, ους, τὸ, altitudo.

Ὑψιτένης, ι: altum tendens; Item in alto extentus; Non. n. ex ὕψι, & τείνω, fut. τενῶ, unde varia ejus comp. desinunt in τενὴς, & in τέναι; ut ὑψιτέναι, qui erecta cervice incedere solet: ut ἱππεύοι ὑψιτένοντες; Phocyl. &c. V.

Ὑψιτένοντας, acc. pl. ab

Ὑψιτέναι, qui altâ cervice est: ex ὕψι, altè. (Th. ὕψος, ους, τὸ, altitudo,) & τείνω, tendo.

Ὑψίτερος,

Ὑψίτερος, altior; ut, δρύες ὑψίτεραι, apud Theocr. Idyl. 8. est compar. ab ὕψος, vel ὕψι, &c. V.

Ὑψιφανὴς, altam lucem habens, vel in alto lucem habens; item, altè apparens, celsus; ut ὑψιφανῆ πάγον, in Epigr. ex ὕψι & φάω, ῶ, unde φάος, ους, τὸ, &c. V. Sic & ὑψιφαὴς, altè apparens, in alto, Nonn. ex ὕψι & φαίνω, f. φανῶ, unde φανὸς, ὁ, &c. V. Item, ὑψιφοίτης, altigradus; alta percurrens seu pervadens; sed exp. & qui animo est elato & superbo; Suid. ex ὕψι & φοιτάω, ῶ, f. ήσω, &c. Vide.

Ὑψιφανὴς, ους, ὁ, ἡ, qui altos & elatos animos habet, superbus: ab ὕψι, altè, & φρὴν, ἡ, mens.

Ὑψιχαίτης, ι, ὁ, ἡ, altè comatus: ab ὕψι, altè, & χαίτη, ἡ, coma.

Ὑψόθεν, ὑψόθι, & ὑψῦ, altè, ex alto, superne, adv. ab ὕψος, ους, τὸ, altitudo.

Ὑψόερσε, ι, ὁ, ὁ, ἡ, altum tectum habens: ab ὕψος, ους, τὸ, & ὄροος, ι, ὁ, tectum. Th. ἐρέω, tego.

Ὕψος, ους, altitudo, sublimitas, cacumen: ἐξ ὕψους, ex alto. Hinc ὑψηλὸς, ῆ, altus; ὑψόθεν, ex alto; ὕψιστος, η, altissimus; ὑψόω, in altum tollo; ὕψωσις, εως, ἡ, exaltatio.

Ὑψόσε, in altum, in sublime; ut Od. μ. χείρας ὑψόσ' ἀειράμενος, est adv. à Th. ὕψος, τὸ, V.

Ὑψῦ, adv. altè. Th. ὕψος.

Ὑψόφρων, idem quod ὑψηλόφρων; id vide: ex ὕψος, τὸ, & φρὴν, &c. Vide.

Ὑψόω, extollo. f. ώσω. p. ὕψωκα. a. 1. ὕψωσα. a. 1. sub. ὑψόωμι, ῶσω, ῶ. a. 1. pass. ὑψόωμαι, ῶσομαι. a. 1. pass. ὑψώθην. a. 1. sub. pass. ὑψωθῶ, θῆς, θῆ. a. 1. inf. pass. ὑψωθῆναι. a. 1. part. ὑψωθεὶς, θεῖσα, θὲν. f. 1. ind. pass. ὑψώθησομαι, ῃ, ῆται. Th. ὕψος, ους, τὸ, altitudo.

Ὑψώδω, vide in præced.

Ὕψωμα, ατος, τὸ, altitudo, sublimitas; dat. pl. ὑψώμασι; ab ὑψόω, quod vide.

Ὑψώσις, εως, ἡ, altitudo, sublimitas, exaltatio, elevatio, elatio; Suid. est verbale, ab ὑψόω, V. Unde & præced. ὕψωμα, exp. etiam, exaltatio, elevatio; ut ὑψώματα πᾶν ἀείρων, apud Plut. Item, cacumen, summitas, apud Phocyl. &c. V.

Ὑῶ, pluo, præs. part. ὑων. f. ind. ὕσω p. ὕκα, (qu. à ὑάω, fundo:) hinc ὕαδες, ων, αὶ hyades, stellæ in cornibus Tauri. ὑσπὲ, ἡ, ὁ, pluvia.

Ὑώδης, fusillus, immundus, stupidus; ab ὗς, ὑὸς. Th. σῦς.

Ὑωδία, ἡ, porcina infulsitas, porcina stupiditas; crassa imperitia; porcini moresest à præced. ὑώδης, ους, ὁ, ἡ, porcinus, sui similis, spurcus; item, insulsus ut pecus fuillum; utrumque ab ὗς, ὑὸς, &c. V.

Φ.

Φ, Est vigesima prima litera. In numeris 500 significat. Æoles pro Θ, utuntur, ut φῆρις, pro θῆρις, dicentes.

Φᾶ, dixit, Dor. pro φῆ, & hoc pro ἔφη, a. 2. vel imperf. verbi φημὶ, dico.

Φαάνθεν, visi sunt, Poët. Pleonasm. pro φάνθεν, quod Ion. & Bœot. Sync. pro ἐφάνθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi φαίνω, appareo, videor. f. ανῶ. p. πέφαγκα. perf. pass. πεφάμμαι. a. 1. pass. ἐφάνθην. a. 2. pass. ἐφάνλω.

Φαάντερος, splendidior; & φαάντατος, splendidissimus; Od. ν. est compar. & superl. quasi ab inusit. φαωτὸς, splendidus; à Them. φαίνω, f. ανῶ, &c. Vide.

Φάγαρα, & φαγίδαινα, dicitur affectus stomachi, quum vehementer appetens, cibum immodicè sumat; nec satiari vorando potest; Gal. Item, φαγέδαινα, de ulceribus quoque dicitur; & interdum, omnia ulcera designat, quæ semper majora & deteriora fiunt; interdum, speciatim ulcus quoddam denotat, quod describit Poll. l. 4. c. penult. Celso est genus caneri; ab hoc ulcere ad favorum quendam morbum transfertur; de quo Colum. de re rust. 9. 13. Unde φαγεδαινικὸς, phagedænicus; ut φαγεδαινικὸ ἕλκη; apud Dioſc. 2. 99. Item φαγέσωρες, à comicis dicitur ὁ ἄπλητος, inexplebilis; Poll. 6. Lat. edo, comedo, Phago, onis, item φάγημα, τος, id quod comeditur; esculenta, edulia; apud Suid. & Φάγητε, ους, ἡ, comestio, voratio; item, φαγητὰ ἱερὰ, festum quoddam in quo, cibo usque ad satietatem exhilarabantur; idem dicitur & φαγήσια, τὰ, apud eund. omnia à Th. φάγω, V.

Φαγεῖον, Ion. pro φαγεῖν, a. 2. inf. act. sic φαγέτοις, Ion. pro φάγοις, a. 2. opt. act. verbi φάγω, comedo.

Φαγεῖν, a. 2. inf. act. ejusd. verbi.

Φάγεσαι, pro φάγῃ, 2. sing. præs. m. φάγομαι, quod etiam pro f. 2. sumitur verbi φάγω, quod V.

Φαγησιπόσια, τὰ, festum in quo epulis ac potu exhilarabantur; Athen. l. 7. à præced. φάγησις, & πόσις, εως, ἡ, &c. V.

Φάγομαι, pro φαγοῦμαι, f. 2. m. verbi ejusdem.

Φάγος, ου, ὁ, edax: à φάγω, sed

Φαγὸς, Dor. pro φηγὸς, ὕ, ἡ, FAGUS, arbor.

Φάγρος, Cretensium linguâ dicitur cos; quia acuendo ferrum accidit; Athen. l. 7. Item, piscis quidam à voracitate ita dictus, ut putatur; apud eund. ibid. à præced. φάγρος, vorax, comedo, onis, &c. V.

ΦΑΊΩ, seu φήγω, edo, comedo. f. 2. m. φάγομαι, σαι, ῶ, edam; pro φαγοῦμαι, ῇ, εῖ). a. 2. ἔφαγον, ες, ε. a. 2. imperat. act. φάγε, έτω. a. 2. opt. φάγοιμι, οις, οι, a. 2. sub. φάγω, ῃς, ῃ. a. 2. inf. φαγεῖν. a. 2. part. φαγὼν, ὄντος. Hinc φάγαρα & φαγέδαινα, ης, ἡ, immodicus cibi appetitus; φάγος, ου, ὁ, vorax; ἀνθρωποφάγος, ου, ὁ, ἡ, qui humanâ carne vescitur, πανφάγος, ου, ὁ, ἡ, helluo, qui omnia devorat.

Φάγωντι, Dor. pro

Φάγωσι, vorent, 3. pl. a. 2. sub. act. verbi φάγω, edo. a. 2. ἔφαγον.

Φάε, lucebat, Ion. pro ἔφαε. 3. sing. imperf. act. verbi φάω, luceo.

Φαέθων, ωντος, splendidus, præs. part. à φαέθω, idem quod φάω, splendeo.

Φαέθων, præced. interdum est Solis Epith. apud Hom. & Hes. & interdum, absolutè, pro Sole ponitur; in Epigr. Item, stellæ Jovis nomen est; apud Aristot. de mundo, &c. Vide.

Φαείνει, lucet, 3 sing. præs. verbi φαείνω, idem quod Th. φάω, luceo.

Φαεινόμβρος, præs. part. m. verbi ejusd. & Them.

Φαεινὸς, ἡ, splendidus: dat. sing. φαεινῷ. Th. φάω, splendeo.

Φαείνω, idem quod φάω, luceo.

Φαεινὸ νᾶσος, Dor. pro φαεινὴ νῆσος, lucida insula. Nam φαεινὸς, ἡ, Poët. & Argivâ dialecto, pro φαεινὸς, quod vide. Hinc in comparat. φαεινότερος, superlat. φαεινότατος, splendidior, splendidissimus.

Φαεινὸς, ἡ, Poët. lucidus: vide præcedent.

Φαεσίμβροτος, ι, ὁ, ἡ, lucem hominibus afferens: a φάω, luceo, & βροτὸς, mortalis.

Φαεσφορία, ας, ἡ, lux: &

Φαεσφόρος, ι, ὁ, Lucifer: à φάος, ους, τὸ, lumen, (Th. φάω, luceo,) & φέρω, fero. p. m. πέφορκα.

Φαζαλὴν, ης, ἡ, morbus quidam, qui mare Rubrum navigantibus accidit.

Φάζω, loquor: à φάω· unde φημὶ, dico. Est & φάζω, interficio, ut σφάζω, etiam à φάω, idem; unde φένω.

Φάθι, dic, præs. imperat. à φημὶ, dico. Th. φάω, idem.

Φαιὰ, ᾶς, ἡ, fusca, subnigra; fuscus enim color medius est inter album & nigrum; est fœm. à masc. φαιὸς, ὁ, vide.

Φαίαξιν, dat. pl. à Φαίακες, οἱ, Phæaces populi.

Φαίδιμ', pro φαίδιμε, voc. sing. à φαίδιμος, quod V.

Φαιδιμόεις, εσσα, εν, idem quod seq.

Φαίδιμος, η, ὁ, ἡ, illustris. Them. φαιδρὸς.

ΦΑΙΔΡΟ'Χ, ῦ, hilaris, alacer. q. à φάω, luceo. H. nc φαιδρότης, ητος, ἡ, hilaritas; φαιδρόω & φαιδρύνω, exhilaro; φαίδιμος, illustris: sed

Φαῖδρος, η, ὁ, PHÆDRUS, discipulus Platonis.

Φαιδρότης, ητος, ἡ, hilaritas, alacritas; item, splendor; item, φαιδρία, exhilaro, alacrem reddo; utrumq; à præced. Th. φαιδρὸς, V.

Φαιδρωθέντ, præs. inf. pass. à

Φαιδρύνω, nitidum reddo. Them. φαιδρὸς, alacer.

Φαιδρώομαι, alacer fio; est pass. à præced. φαιδρύνω, idem quod φαιδρόω,

δεῖω, sed exp. &, splendidum aut terſum reddo; item expurgo; Poll. atque inde, φαιδρωτὴς, ædituus; Heſych. lotor, mundator; unde ſœm. φαιδρώτρια, lotrix, mundatrix; omnia, à Th. φαιδρὸς, quod exp. & ſplendidus, luculentus; unde etiam, φαιδρῶς, hilariter, alacriter, &c. V.

Φαιδρωτὸς, qui hilari eſt vultu; ut, φαιδρωτὸν ὄμμα; apud Euryp. in Oreſte: ex φαιδρὸς & ὤψ, ὠπὸς, &c. Vide.

Φαίδων, ωνος, ὁ, PHÆDON, nomen viri.

Φαίλη, ης, præſ. vel a. 2. opt. act. verbi φημὶ, dico, a, 2. ἔφλη. Th. φάω, idem.

Φαίκιον, φάγανον, ruta.

ΦΑΙΚΑ'ΣΙΟΝ, ου, τὸ, calceamenti genus, quia φαιὸν, id eſt, leve.

Φαίκλη, vel φέκλη, ης, ἡ, ſax vini cocta. Ex Lat. faecula.

Φαικὸς, ſplendidus, efficax; item levis: à φάω, luceo.

Φαικόνες, vide φαιόλας.

Φαίμεν, φῆτε, φαῖεν, plur. a. 2. opt. act. per Syncop. Att. pro φαίημεν, ητε, ειεν, verbi φημὶ, dico. a. 2. ἔφλη. Th. φάω.

Φαιναρέτης, ου, ὁ, PHÆNARETES, nomen propr.

Φαίνη'Σ, Ion. pro ἐφαίνετο, 3. ſing. imperf. m. verbi cjuſd. Niſi à φαινόμενος, derivari malis.

Φαίνη, apparet, 3. ſing. & in 3. plur. φαίνεται, verbi φαίνομαι, ſeu φαίνω, apparco.

Φαίνετο, apparebat, 3. ſing. imperf. paſſ. Ion. verbi ejuſd.

Φαινίνδα, ἡ, dicebatur modus pilâ ludendi; πρὸς τὸ φαίνειν; quoniam pilam alteri oſtendentes, alteri mittebant, decepto eo qui ſe acceperum putabat; Poll. 9. Athen. 1. & Euſt. &c.

Φαινομηρὶς, ſeu φαινομήριδα, ἰδ ος, vel φαινομηρίδης, ου, ὁ, quæ femora oſtendit; unde φαινομηρίδες, ſeu φαινομήριδες, dicebantur Lacænæ mulieres, quòd incedentes femora retegerent; Plut. in Num. ex φαίνω & μηρὸς, ὁ, &c. V. Item, φαινατεχνοσκία, faciem meam oſtendo, & conſpiciendum me præbeo: ex φαίνω & σκηνωτὸν, τὸ, vide.

Φαίνουσα, oſtendens, Dor. pro φαίνουσα, præſ. part. f. g. à φαίνω, apparco.

Φαίνοιτ', appareat, pro φαίνοιτο, 3. ſing. præſ. opt. paſſ. verbi ejuſd.

Φαινόλης, ου, ὁ, PENULA, quia φαινὸ' ὅλος. A'li deducunt Græcam vocem à Lat. vide in φενόλης.

Φαινομένων, apparentem, acc. ſing. part. præſ. m. verbi φαίνω, oſtendo.

Φαινομήνης, per Paragogen τῦ φι, pro φαινομένη, dat. ſing. f. g. part. præſ. m. verbi ejuſd.

Φαίνοπος, gen. ſing. à φαίνω, ωπος, ὁ, PHÆNOPS, nomen prop.

Φαινὸς, ὴ, ὸν, lucidus, clarus; à ſeq. Them. φαίνω, V.

ΦΑΙ'ΝΩ, in lucem edo, oſtendo; item luceo, ſplendeo. f. φανῶ. p. πέφαγκα. a. 1. ἔφηνα. a. 2. ἔφανον, ες, ε. præſ. m. φαίνομαι, appareo, videor, luceo. ſ. m. φανοῦμαι, perf. paſſ. πέφασμαι, & Att. πέφασμαι, a. 2. ind. paſſ. ἐφάνην vel ης, η. apparui. a. 2. ſub. paſſ. φανῶ, ῇς, ῇ. f. 2. paſſ. φανήσομαι, ῃ, ῃται. Hinc φάσμα, ατος, τὸ, viſum, ſpectrum: φάντασμα, ατος, τὸ, idem: φαντασία, ας, ἡ, viſio: item imaginatio: φανερὸς, ὰ, ὸν, manifeſtus: ὑποφαίνω, oſtendo, demonſtro: ὑπόφασις, εως, ἡ, enunciatio: διαφανὴς, ὲς, ὁ, ἡ, perlucidus, tranſparens: ὑπιφανὴς, ὲς, ὁ, ἡ, illuſtris: ὑπερφένεια, ας, ἡ, apparitio; item ſuperficies: ὑπέρφανὸς, ὁ, ὁ, ἡ, conſpicuus ſupra alios: ὑπέρφρων, ων, ὁ, ἡ, ſuperbus, arrogans: ὑπερφάνεια, & ὑπέρφανία, ας, ἡ, ſuperbia, arrogantia: θεοφάνεια, ας, ἡ, apparitio Dei: ἄφαντος, ου, ὁ, ἡ, qui evanuit: ἱεροφάντης, ου, ὁ, ſacrorum antiſtes: συκοφάντης, ου, ὁ, ſycophanta, calumnioſus, delator.

ΦΑΙΟ'Σ, ᾶ, fuſcus, ſubniger. Hinc Lat. FORDUS.

Φαιὸς, pucca, dicitur, qui medio eſt inter candidum & nigrum colore; ut φαιὸς ἄρτος, panis cibarius & ater, &c. V.

Φαιρίσδην, Poët. dicitur, pro σφαιρίζειν; vide σφαιρίζω.

Φαῖς, ῆος, ὁ, nomen prop.

Φαιὸς, ᾶ, ὸν, vel φαῖος; luminoſus, lucens; item, urbs Cretæ, & promontorium Gortinis; à Them. φαίνω, vel φάω, V.

ΦΑ'ΚΕΛΛΟΣ, φάκελλος, vel σφάκελλος, ου, ὁ, faſciculus, FASCIS.

Φάκελλος, præced. faſciculus dicitur rei cujuſlibet, ut φάκελλος βίβλων, faſciculum literarum; ſic &, σφάκελλος, ut σφάκελλοι φρυγάνων; faſces, ſeu faſciculi virgultorum; pro quo etiam legitur, φακελοὶ φρυγάνων; apud Dion. Halic. Hiſt. l. 7. & l. 10. Item, φάκελλος Suidæ eſt geſtamen quoddam capitis, quod & φακιόλιον, nominari dicit; item, φάκελος, dicitur pro Them. Cφάκελλος, id V.

ΦΑΚΗ', vel φακὴ, ῆς, ἡ, lens, lenticula.

Φάκιον, qui ex lente eſt; Euſt. à præced. Th. φακὴ, ῆς, ἡ, quod præcipuè dicitur eſſe lens cocta, & ipſum ex lente pulmentum; ut ſeq. φακῆς, ὁ, eſt lens cruda; unde φακιὸν κόπτειν, dicitur, proverbialiter qui operam ludit; item, φακὸς ὁ ὅτι πλεῖστα μόνων, dicitur lens paluſtris; apud Diſoc. Item, φακὸς, dicitur de vaſe in quo mortuorum cineres conduntur; & φάκος, exp. etiam, faciei lenticula, lentigo, verruca; facies verrucoſa; Diſoc. l. 1. &c. V.

Φακοειδὴς ὑγρὸν, dicitur, criſtallinus oculi humor, lenti ſimilis, rotundus & oblongus; Aët. l. 7. ex φάκος, ὁ, & εἶδος, τὸ, &c. V. Item, φακοπίτυρον, edulium ex lente & piſſana concinnatum; ex φακὸς, ὁ, & πίτυρον ἡ, à Th. πίτυρα, &c. V.

Φακὸς, ᾶ, ὸν, lens cruda; à φακὴ. Eſt & nigra quædam oculi macula.

Φακωτὸς, lenticulatus, in modum lentis conformatus; ut φακωτὸν πυρωτήριον, quod idem & φακὸς, vas in lenticulæ formam factum, quo ad ignem calente, vel aquâ, (ut ſit lenticula,) vel oleo, (ut ſit lecythus, feria,) calidis pleno, fotus fiunt; apud Hippocr. Item, de ſcalpri quodam genere dicitur etiam, apud Gal. eſt à præced. φακὸς, ὁ, ſeu Them. φακὴ, ἡ, &c. Vide.

Φάλα vel φαλὰ, ornamentum galeæ; quia aliquid φαλὸν, ſplendidum.

Φαλαγγάρχης, præfectus phalangis, ſeu qui præeſt phalangi; unde φαλαγγαρχία, imperium quod is habet qui phalangi præeſt; ex ſeq. φάλαγξ, αγγος, & ἀρχὴ, ἡ, &c. V. Item, φαλαγγηδὸν, per phalanges, turmatim; Il. β. Item, φαλαγγιδιπλοῦς, morſus à phalangio, ſeu aranco, aut aranei quodam genere; Diſoc. ex φάλαγξ, αγγος, & δίκνυμι, f. δίξω, &c. V. Item, φαλάγγιον, τὸ, aranei genus, à crurum longioribus & internodiis dictum; & φαλαγγίτης, ου, ὁ, exp. miles legionarius; ſed eſt & herbæ nomen, quæ & φαλάγγιον, & φαλαγγίτιον, dicitur; ut &, φαλάγγια, τὰ, dicebantur eadem ligna quæ & φάλαγγες; i. e. phalangæ, vectes; σκυτάλαι, ligna rotunda, ſuſtinendæ teretes, inſtar cylindri; quibus ſuppoſitis naves in mare deducuntur, aut ad littus ſubducuntur; quibus & in navali ſulciuntur, & in quibus reſident; Euſt. & Apoll. Arg. 2. Item, φαλαγγοδάκτης, in Epigr. dicitur; phalangibus pugnans; ex φάλαγξ, αγγος, & μαχὴ, ἡ, à Th. μάχομαι, V. Item, φαλαγγόω, exp. efferor; in ferinam naturam vertor; irritor; unde, φαλαγγώσας, Heſych. exp. πληρώσας, ἠρεθισμένη, (à φάλαγξ, ſcil. ſignificante araneum;) atque inde, verbalia, φαλαγγωμὸς, pompa quædam quæ in bacchanalibus celebrabatur; & φαλάγγωσις, dicitur, oculi affectio, quum cilium intro ſpectat, pilorum acie ſimul cum eo inversâ, ita ut, pili oculum compingant; apud Gal. & Ægin. omnia, à ſeq. Th. φάλαγξ, αγγος, legio; teſtudo aciei longior, quàm latior; conſtare dicebatur centum & viginti hominibus, ſeu, ut quidam volunt, octo millibus armatorum; ſed general. dicitur de quavis acie, turmaque, ut Il. λ. Item, φάλαγξ, dicitur regula lances libræ ſuſpendens; & φαλάγγης, αι, dicuntur internodia digitorum; oſſa ſcil. terna, mutuo colligata, & velut in acie diſpoſita; apud Gal. atque inde, φάλαγξ, exp. etiam, arancus; propter ſimilitudinem, internodiorum in pedibus aranei, cum internodiis humani digiti; Plut. &c. V.

ΦΑ'ΛΑΓΞ, αγγος, ἡ, PHALANX, genus aciei apud Macedonas, acies quævis: aranea quædam.

ΦΑ'ΛΑΙΝΑ, ης, ἡ, cicindela, quæ noctu lucernis advolat, q. à φαλεύω, quod eſt λαμπρύνω. Eſt & φάλαινα, BALÆNA.

Φαλαγκόδεξ, idem quod πυρρόκορδ, id V. Plin. l. 10. c. 48. ubi φαλαγκοσφάκων, ſic mentio; ex φάλαγξ, ὁ, & ὠφελῶ, ὠκος, &c. V.

ΦΑΛΑΚΡΟ'Σ, ᾶ, calvus: quia φαλὸν, id eſt, λεῖον κάρη habet, vel φαλὸν ἄκρον.

Φαλακρότης, ητος, ἡ, & φαλάκρη, calvitium; eſt à præced. φαλακρὸς, quod dicitur, quaſi ὁ τὸ ἄκρον ἔχων φαλὸν, τυτὸν, λεῖον, unde &, φαλάκρια, dicuntur etiam glabreta; i. e. loca nullo gramine, nulliſque ſatis, vel fruticibus veſtita; quaſi eſſet à ſing. φαλάκρα, ας, ἡ, quod ſumitur & pro calvitio; apud Syneſ. Item, φαλακρόομαι, ῶμαι, calvus fio, calveſco; atque inde verbale, φαλάκρωσις, calvitium; Ezech. 27. à φαλακρόω, vide.

Φαλακρόω, calvum facio: à præced. quod vide.

Φαλάκρωμα, ατος, τὸ, calvitium: à præcedente.

Φαλανδίαι, ων, ὁ, idem quod ſeq. φάλανδος, & utrumque dicitur quaſi comp. ex φαλὸς, ὁ, & ἄνδος, εος, τὸ, &c. V.

Φαλανδὸς, canus: q. à φαλὸς, albus.

Φάλαρα, τὰ, PHALERÆ: à φαλὸς, quia ſplendent.

Φάλαρα, τὰ, præced. Heſychio ſunt, ἐφεστρίδια ἐπίχρυσα, ὃ ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας; item, phaleræ, ornamenta equorum, ſeu equitum & nobilium; Herodor. & apud Eur. in Suppl. pro loris uſurpari dicitur; & pro eod. ſcribitur & φάλαρος, teſte Euſt. &c. V.

Φάλαρις, ιδ ος, ὁ, quis fuerit, vide Pindar. Pyth. Ode prima, pag. 200. verſ. 4. in voce Καυτήρ.

Φαλαρὶς, ἰδ ος, ἡ, avis quædam marina ſeu paluſtris; de qua Athen. l. 7. & 9. eadem etiam dicitur &, Φαλαρὶς, apud Suid. Columella, phalaridas vocat; clauſæ, inquit, paſcuntur anates, querquedulæ, boſcides, phalarides, ſimileſque volucres, quæ ſtagna & paludes rimantur, &c. Reducitur ad Th. φαλὸς, unde φαληρὸς, &c. V. Item, φαλαρὶς, ἰδ ος, &, dicitur phalaris herba; apud Diſoc. 3. 159. &c. ab eod.

Φάλαρος, ου, ὁ, ἡ, Poët. pro φαληρὸς, quod vide.

Φαλὰς, ὁ, nomen viri ἅλλοτον. Heb. rivus.

Φαλὴρ, idem quod φαληρὸς.

Φαλεριάω, albeſco ſpumâ; quod à φαλιρὸς, albus, Th. φαλὸς.

Φαληρὸς, ᾶ, albus, ſpumeus; item ferrum galeæ; & nomen prop. viri, Th. φαλὸς, ὸ, ſplendidus.

Φαλιόπους, qui eſt albis pedibus; ex ſeq. φαλιὸς & πῦς, V.

Φαλὸς, ὸ, ὸν, ſplendidus, albus; ſed exp. & albos crines habens in fronte; Heſych. à Th. φαλὸς, ὁ, V.

Φαλίσπω, deſipio, q. à φαλὸς, canus. Senectus extrema μωσέ.

Φαλισυγμὸς, ſpumo. Th. φαλὸς.

Φαλλικὸν, ut φαλλικὸν ἆσμα, carmen ad Phallos pertinens; carmen extemporaneum, quod in honorem Bacchi, ſuper Phallis canebatur; apud Ariſtoph. in Acharn. ἄσωμεν τὸ φαλλικὸν, exp. cantabo faſcenninos verſus, ſeu carmen oſcum; Poll. l. 4. ſcribit φαλλικὸν, eſſe ὄρχημα ὃπ Διονύσου; eſt à ſeq. Them. φαλλὸς, lignum oblongum, in ſummo habens penem ligneum aut coriaceum; quidam exp. ſiculneum veretrum; apud Herodot. &c. V.

ΦΑΛΛΟ'Σ, ᾶ, ὸ, penis ligneus vel coriaceus.

Φαλλοβατέω, ῶ, ſuper Phallo incedo, Phallo inſideo; Luc. eſt à præced. Th. φαλλὸς & βαίνω, f. βήσομαι, ut à βάω; unde varia comp. deſinunt in βάτης, & βατία, &c. V. Item, φαλλοφόρος, ὁ, Phalli geſtator; unde plur. φαλλοφόροι, οἱ, Phalli geſtatores; actores quidam theatrici, apud Athen. l. 14. ex præced. φαλλὸς, ὁ, & φορὲω, ὁ, &c. V.

ΦΑΛΟ'Σ, ᾶ, ſplendidus, albus, q. à φάος, εος, τὸ, lux; ſed

Φάλος, ου, ὁ, conus, apex galeæ.

Φαλὸς, præced. ſubſtant. exp. & ſcutulum quoddam ſplendidum & album; item, petra in mari eminens; & conus galeæ, cui criſta inſeritur, &c. Vide.

Φαλυδόεσσα, Heſych. καταῤῥέουσα, περιῤῥέουσα.

Φάμα, ας, ἡ, Dor. pro φήμη, ἡ, fama.

Φαλιὸς, ſplendidum reddo: à φαλὸς.

Φαμὶ, dico, opinor; λογίζομαι, eſt tamen inuſit. in præſ. ſed Format ex ſe præt. imperf. & a. 2. ἐφάμην; prius Od. ξ. ὡς ἐφάμην ὃ πολλάκι φάσθαι, apud Hom. ab eod. etiam φάμεν, eſt & imper. φάο, d'c; pro φάσο; Od. σ. & part. φάμενος, dicens; ut apud Xen. ὁ φάμενος Αυτάνδρου, &c. Eſt paſſ. à φημὶ ſeu φάω, quod vide.

Φαμὶς, ίδ ος, ἡ, avis quædam marina ſeu paluſtris; de qua Athen. l. 7. & 9. eadem etiam dicitur &, Φαλαρὶς, apud Suid. Columella, phalaridas vocat; clauſæ, inquit, paſcuntur anates, querquedulæ, boſcides, phalarides, ſimileſque volucres, quæ ſtagna & paludes rimantur, &c. Reducitur ad Th. φαλὸς, unde φαληρὸς, &c. V. Item, φαμαὶ, ἰδ ος, ἡ, dicitur phalaris herba; apud Diſoc. 3. 159. &c. ab eod.

Φάμεν, dicimus, 1. pl. præſ. ind. à φημὶ, dico. Th. φάω, idem.

Φάμενος, a 2. part. m. verbi φημὶ, dico, a. 2. m. ἐφάμην. Th. φάω.

Φαμὶ, Dor. pro φημὶ, dico.

Φάν, dicebant, Bœot. Syncop. pro ἔφασαν, vel ἔφησαν, 3. pl. imperf. vel a. 2. verbi φημὶ, dico. Th φάω, idem.

Φάναι, dicere, præſ. inf. à φημὶ. ſed

Φάναι, apparuiſſe, pro φῆναι, a. 1. inf. act. verbi φαίνω, apparco. f. φανῶ. a. 1. ἔφηνα.

Φαναὶ, αἱ, Heſychio ſunt ἐλλάμψεις; unde apud Euryp. in Rheſo; Terpſichore, una ex novem muſis, Orpheum dicit δεῖξαι φανὰς μυζηθέων ὀπτηρίων; i. e. monſtraſſe, myſteria Bacchi arcana facibus eſſe peragenda; & ignis coruſcatione adhibitâ; & apud eund. Eur. in Ione, itidem per φανὰς Βακχίας, intelligi dicuntur, orgia Bacchi, nocturno tempore facibus accenſis agitari ſolita; item, φανεὺς ζεύς, ſplendidus dicitur Jupiter, ſeu nitidus; ut &, φανεῦσι Ἀπόλλων, cognomen apud Chios frequens eſt; teſte Heſych. Item, φανέων, τὸ, lacernula, facula; diminut. à φανὸς, ὁ, & omnia, à Th. φαίνω, f. φανῶ, &c. V.

Φανεῖλω, ῃς, ῃ, apparuerim, a. 2. opt. paſſ. &

Φανεὶς, ὶντος, in f. g. φανεῖσα, ης, ἡ, a. 2. part. paſſ. verbi φαίνω, apparco. f. φανῶ. p. πέφαγκα. perf. paſſ. πέφασμαι. a. 2. paſſ. ἐφάνην. p. m. πέφαγκα.

Φάνεν, apparuerunt, Æol. vel Bœot. pro ἐφάνησαν, 3. pl. a. 2. paſſ. verbi ejuſd.

Φανερόμενος, qui palàm edit; ex ſeq. φανερὸς & μάτος, ὁ, &c. V.

Φανερὸς, ᾶ, apparens, manifeſtus. Th. φαίνω, apparco.

Φανερὸς, præced. aperrus; exp. &, clarus, illuſtris, celebris; apud Xen. Item, dicitur etiam, ἐν τῷ φανερῷ, ſeu ἐν τῷ φανερῷ, pro, aperiè, palàm; & interdum, ex profeſſo; Thuc. l. 4. &c. V.

Φανερόω, manifeſto, f. ώσω. p. πεφανέρωκα. a. 1. imperat. φανέρωσον, ὀτω. præſ. paſſ. φανερόομαι, οῦμαι, perf. paſſ. πεφανέρωμαι, σμαι, ῶμαι, a. 1. paſſ. ἐφανερώθην. à φανερὸς, quod vide.

Φανερῶς, manifeſtè, apertè, palàm; eſt adv. à φανερὸς, ὁ, V.

Φανέρωσις, εως, ἡ, manifeſtatio: à præced.

Φανοτέρως, clariora, nom. pl. n g. comparat. grad. à φανερὸς, quod V.

Φάνυσκε, Ion. pro ἔφανε, 3. ſing. a. 2. ind. act. verbi φαίνω.

Φάνυ, Ion. pro ἐφάνη, apparuit, 3. ſing. a. 2. ind. paſſ. ſed

Φάνῦ, 3. ſing. a. 2. ſub. paſſ. verbi φαίνω, apparco.

Φανὴν, videatur, Pleonaſmo τῦ ν, pro φανῦ, quod V.

Φανήμεναι, apparere, Dor. pro φανῆναι, a. 2. inf. paſſ. verbi φαίνω, quod vide.

Φανῆναι, vide in φανήμεναι.

Φανῆς, 2. ſing. a. 2. ſub. paſſ. ve. bi φαίνω, quod V.

Φάνης, ητος, ὁ, dicitur Sol, quòd quotidie novus appareat; item, apud Orph. Sic nominatur amor, quòd ex Chao primus apparuerit; à Th. φαίνω, V.

Φανῆσ', 3. ſing. f. 2. paſſ. verbi ejuſd.

Φανιτάω, ῶ, apparere volo; à Th. φαίνω, V.

Φανὸς, ὸ, ſub. paſſ. ve. bi φαίνω, quod V.

Φάνος, ου, ὁ, dicitur Sol, quòd quotidie novus appareat; item, apud Orph. Sic nominatur amor, quòd ex Chao primus apparuerit; à Th. φαίνω, V.

Φανὸς, ὸ, ſub. paſſ. verbi φαίνω, quod

εἰδὴς; id vide. Ex. φανὸς, ὁ, & μικρὸς, ὁ, &c. V.

Φανὸς, ὕ, ὁ, lucidus, splendidus, clarus; & substantivè, lampas; & apud Aristoph. Sic dicitur delator, accusator, sycophanta; &c. Vide seq.

Φανὸς, ὕ, ὁ, laterna, lucerna, fax. Th. φαίνω, lucco 2. 2. ἤφανον.

Φαντάζω, apparere facio. f. άσω. p. πεφάντακα. præf. pass. φαντάζομαι, apparco, videor; item imaginor. præf. part. pass. n. g. φαντεζόμενον, visum, quod apparet. perf. ind. pass. πεφάντασμαι, σαι. Them. φαίνω, ostendo.

Φαντασία, ας, ἡ, visum, visio, imaginatio, PHANTASIA, ostentatio: à φαντάζω, quod V.

Φαντασιαστικὸς, ἡ, ὸν, ad visiones concipiendas aptus; talis qui concipiat visiones seu imagines; à præcd. φαντασία, V.

Φανταστικὸς, ἡ, ὸν, qui vanis quibusdam cogitationibus & imaginationibus percellitur; (sicut ἐλπιδοκόπος, qui vanâ spe percellitur, seu nimiâ spe laborat; Bud. ex Eust. de Tantalo;) ex præcd. φαντασία, ἡ, & πεπὸς, ὁ, à Th. πέφω, &c. V.

Φαντασθῆναι, ῆμαι, visiones & rerum imagines concipio; obversantur mihi visa & imaginationes; à præcd. φαντασία, ἡ, quæ imaginatio talis dicitur, quum imagines rerum absentium ita repræsentantur animo, ut ea cernere oculis, ac præsentes habere videamur; & interdum exp. species; item, cogitatio vehemens rei speciem animo repræsentans; imaginatio, seu imago rerum animo insidentium; species animo concepta; item, splendor speciosus, omnibus conspicuus; pompa, fastus, superbus comitatus; Athen. l. 5. & act. Ap. c. 25. Item φανταστικὸς, ad visiones concipiendas aptus; Plut. Itidem, à φαντασία, ἡ, vel quasi esset ab inusit. φαντασιάζω, &c. V. Item φανταστὸς, ὸν, ὸ, ἡ, ex aliqua visione seu imaginatione proveniens, vel in imaginationibus consistens; ab eod. φαντασία, V.

Φάγνασμα, ατος, τὸ, spectrum: à perf. pass. verbi φαντάζω, apparere facio; quod V.

Φάντασμάτιον, τὸ, parvum visum; Plut. est diminut. à præcd. φάντασμα, ατος, id quod apparet, spectrum; figura dicitur de eo, cujus vana species & imago nobis observatur; & oculos nostros deludit, &c. V. Item, φαντασὸς, ὸ, efficiens aut concipiens visiones, qui talis est, ut concipiat & efficiat visiones & imaginationes; item, φαντασμὸς, idem, atque indè, adv. φαντασικῶς, concipiendo visiones & imaginationes; Plut. Omnia, à φαντάζω, ομαι, V.

Φάντι, Dor. pro φασὶ, dicunt, 3. pl. præs. ind. verbi φημὶ, dico. Them. φάω, idem.

Φάπτοσι, 3. pl. a. 2. sub. pass. verbi φάπτω apparco, quod V.

Φάο, Ion. & Poët. ἔφασα, 2. sing. a. 2. m. verbi φημὶ, dico. a. 2. ἴφλω, a. 2. m. ἐφάμην.

Φάος, ους, τὸ, lumen; à φάω, luceo.

Φάος, ους, τὸ, præced. lux; exp. & solis ortus, diluculum; item, oculus; Od. ρ. & interdum pro vita; item Φάος, ους, dies, (sed in hac signif. frequentior est plur. φάεα, τὰ, ut in Epigr. l. 2.) sed usurpatur & pro salute; item, pro victoria; & pro auxilio, quod salutem & victoriam affert; item gaudium; & interdum, hac voce compellamus quempiam, ei blandientes; ut Od. ρ. sicuti & Latinè dicitur, lux mea, &c. V.

Φαεχγίδδω, ab Atticis scommaticè jactatum fuit, εἰς γαστριμαργίαν, teste Suida; (qui & addit, dici sicut ἀεσφίδδω,) item, φαεχγάδης, ους, ὁ, ἡ, abruptus, præruptus; ut φαεχγάδεις πάνοι, loca in quibus sunt terræ hiatus; loca angusta; apud Aristot. & Aristoph. l. 3. Hist. dicit, ὀστρυανδίνδειν τῇ ἴνυδρον, ᾗ φαεχγάδης, i. e. arborem aquosa loca amantem, & præruptam, &c. Utrumq; à seq. Th. φάεχξ, γγος, locus præceps; item, convallis, &c V.

ΦΑΡΑΙΣ, γγος, ἡ, barathrum, præcipitium, hiatus, vallis; quia in eâ φήνται ῥῆγμα, apparet ruptura.

Φαεκὼ, οῦς, nomen regis ἄκλητον. Hebr. vindex.

Φαρίεσσι, dat. pl. Ion. & Poët. & Φαρεῖ, dat. sing. à φᾶρος, ους, τὸ, quod vide.

Φαρὶς, ὁ, nomen viri, ἄκλητον. Hebr. ruptura.

ΦΑΡΕΤΡΑ, ας, ἡ, PHARETRA, q. à φέρω & τέτρω, quia fert vulnifica tela.

Φαρίτλιον, acc. sing. Ion. à præced.

Φαρετρεὼν, ῶνος, ὁ, Poët. pro φαρέτρα, quod vide.

Φαρετρηγὸς, Phareteram gestans; ut φαρετροφόρος ἱερὸς in Epigr. ex φαρέτρα, ἡ, & φέρω, ὸς, à Th. φέρω, V.

ΦΑΡΙΚΟΝ, ὕ, τὸ, genus veneni.

Φαρισαῖος, ου, ὁ, Pharisæus, hoc est, interpretans. Heb. Erant enim scripturæ interpretes.

Φάρσος, τὸ, exp. laneum redimiculum; Poll. ἱμάτιον κιτώνιον, exponit; à Th. φάρω, ους, V.

Φαρσάω, rugare, caperare; item, φαρσὺς ὀφρύν, qui rugatur seu corrugatur; qui est fronte caperata; item, φαρσιδδὴς, ους, ὁ, ἡ, rugosus; omnia, a seq. Th. φαρσὶς, ἰδος, V.

ΦΑΡΣΙΣ, ἰδος, ἡ, ruga. Est quasi ruptura cutis, in quâ facit valles. q. à φάεχξ, vallis, quod V.

Φαρσίζω, inficio, item, curo; idem quod & pro φαρμάσσω, σω, id V. Item, φαρμακὸς, qui parat venenum; venificus; item φαρμακὰς, exp. refertus sum medicamentis; vel indigeo medicamentis; expecto medicamenta; Eust. omnia à Th. φάρμακον, τὸ, V.

Φαρμακεία, ας, ἡ, veneficium; à φαρμακεύω, veneficio utor. Th. φάρμακον.

Φαρμακεία, ἡ, præced. venenum; idem quod φαρμακότης, id V. exp. &, medela, medicina, medicamentum; unde φαρμακεῖαι, dicuntur & ipsa medicamenta; pro quo in Epigr. l. 1. legitur &; φαρμακίαι, &c. V.

Φαρμακεὺς, ἰῶς, ὁ, veneficus, magus, ab eod. Them.

Φαρμακεύω, veneficio aut veneno utor; veneficio afficio; item conficio medicamenta, condio, tingo. Them. φάρμακον.

Φαρμακεύσις, & φαρμακεία, dicitur, ipsa actio veneficio afficiendi; vel etiam, ipsa medicandi actio, medicatio; item, φαρμακεύτης, veneficus; & φαρμακεύτρια, ἡ, venefica; ut &, φαρμακεύτικὸς, ad veneficia, vel ad medicamenta pertinens; medicamentarius; omnia verbalia, à præced. φαρμακεύω, V. Item, φαρμακία, pro φαρμακεία, medicamenta, &c. V. Item, φαρμάκιον, τὸ, medela; Plut. à Th. φάρμακον, τὸ, V.

Φαρμακὶς, ἰδος, ἡ, venefica: ejusdem Them.

Φαρμακίτης, ου, ὁ, scil. ὄινος, dictum fuit vinum Pramnium; teste Eust. & φαρμακῖτις, ad medicinam pertinens; ut φαρμακῖτις βίκλος. Gal. & φαρμακῖτις γῆ, Pharmacitis terra, quæ & ἀμπελῖτις, apud Dioscor. 5. 173. utrumq; à præced. φάρμακον, V.

Φαρμακῖται, ῶν, venenatus; à

ΦΑΡΜΑΚΟΝ, ου, τὸ, medicamentum, venenum, PHARMACUM. q. φέρων ἄκος, vel ἄχος, remedium vel dolorem adferens. Hinc φαρμακὸς, ὕ, ὁ, veneficus, magus: φαρμακὰς, ὰδος, ἡ, idem: φαρμακόω, veneficio utor: ἀλεξιφάρμακον, ου, τὸ, remedium contra venenum.

Φαρμακοποιὸς, qui medicamenta conficit; ex φάρμακον, τὸ, & ποιέω, V. Item φαρμακοποσία, ἡ, medicamenti potus, seu haustus; item, φαρμακοποτήριον, medicamentum bibo, vel sorbeo; ex φάρμακον, τὸ, & πόσις, εως, ἡ, vel πότης, ου, ὁ, ἡ Th. πίνω, præt. πέπωκα, tanquam à πόω, &c. V. Sic &, Φαρμακοπώλης, pharmacopola, medicamentorum vel pigmentorum venditor; unde φαρμακοπώλιον, sum pharmacopola, seu medicamenta vendo; ex φάρμακον, τὸ, & πωλία, unde πῶλις, ὁ, V.

Φαρμακὸς, ὁ, veneficus, magus; incantator; item, homo facer, & devotus; detestandus, execrabilis; κάθαρμα; Aristoph. i. e. piaculum: ὁ ὅδε κάθαρμὸς τις πόλεως ἀναιρεθήσεται; Suid. à Th. φάρμακον, τὸ V.

Φαρμακοτρίβης, ου, ὁ, seu φαρμακοτρίπτης, ου, ὁ, qui pharmaca terit & apparat; seu qui ea vendit; ex φάρμακον, τὸ, & τρίβω, ς, ψω, &c. V.

Φαρμακὸω, f. ώσω, Poët. Pharmaca, seu medicamenta misceo: à præced.

Φαρμακτὴρ, veneficus; qui veneno tingit inficitque; est verbale, à φαρμάσσω, seu πω, f. ξω, &c. V. Item, φαρμακτὸδης, ους, ὁ, ἡ, idem quod Φαρμακίτης, τίδος, ὁ, medicamentarius; cui medicamentum inest, seu medicamenti vim habens; ut, φαρμακότατος πόσις; potiones medicatæ; & φαρμακὸς ὁδὸς, dicitur ars pigmentaria; sic, sic φύλλα φαρμακώδη; apud Dioscor. & Theoph. Item venenatus, veneno tinctus; ut φαρμακὸν βέλος, venenatum telum, veneno imbutum; & φαρμακώδη τοξεύματα; apud eund. Dioscor. 3. 94. Item φαρμακὼν, ῶνος, ὁ, officina in qua tingitur: sed φαρμάκων, ατος, ὁ; expon. qui medicamentis seu venenis est lusus; omnia, à Them. φάρμακον; V. Item, Φάρμαξις, tinctura, immersio, maleficium; Plut. est verbale, à seq. φαρμάσσω, vel πω, f. ξω, &c. V.

Φάρσις, nomen fluvii.

Φάσκε, dicitabat, 3. sing. imperf. Ion. verbi φάσκω, Poët. pro φημὶ, dico. Th. φάω, idem.

Φάσκον, 3. pl. præs. pass. à Φάσκω, dicitio; vide in φάσκε.

Φάσμα, ατος, τὸ, visum, spectrum: Item ostentum, portentum, prodigium; verbale, à πέφασμαι, pro quo dicitur πέφαμμαι, apparui, comparui; 1. perf. præt. pass. verbi φαίνω; unde etiam, dicitur πεφασμένος, ostensus, demonstratus, patefactus, part. ab eod. &c. Vide.

Φάσσομαι, Dor. pro φήσομαι, dicam, f. 1. m. à φημὶ, dico.

Φάσσε, vel Att. φᾶσα, ης, ἡ, avis columbini generis, palumbes.

Φασσόφονος, ου, ὁ, ἡ, occisor columbarum: à φάσσα columba, & φένω, occido, p. m. πέφονα.

Φασὼ, οῦς, ἡ, Doricè pro ἠσὼ, εις, ει, f. 1. act. verbi φημὶ, dico. Them. φάω, idem.

Φατειῶν, gen. plur. à φατεὸς, enarrabilis. Th. φάω, dico.

Φαῦλος, η, ὸν, loquutuleius, loquax; sed expon. & mendax; Hesych. undè φατεὸς, præced. exp. dicendus, nominandus, &c. V.

Φαῦν, Dor. pro φησὶ; quod vide.

Φαύσκω, rumorem spargo: à

Φάφις, idem quod φάσις; q. v.

Φάφις, ιος, ἡ, præced. & φάπις, expon. dictum, sententia, seu apophthegma: ut φάπις, seu φάσις, φυσικὴ, in Epigram. Item responsum vatis, oraculum: Item sermo, vel verbum: Item nuntius, fama; sed expon. & gloria; Odyss. ζ, &c. V.

ΦΑΤΝΗ, ης, ἡ, præsepe, stabulum: qu. à φάω, vel πάω, ibi enim pascitur jumentum: unde forte Angl. fat.

Φάτνα, & φατνίον, dicuntur loculamenta dentium; quasi præsepia & capsulæ in quibus collocantur; Gal. l. 2. de Off. dicit, dentes contineri, ἐν τοῖς τῆς φατνίων βοθρίοις, scribitque φάτνα, esse ossa dentes continentia; βόθρια, vero esse cavitates in quas dentes inserti sunt: Item φατνώματα, τὰ, lacunaria, laquearia: Item navium foramina, per quæ in adnavigantes missilia emittuntur; apud Athen. Item dicuntur & dentium esse φατνώματα, apud Eust. Atque inde φατναματικὸς, & φατνωτὸς, laqueatus: Item tabulatus; omnia à præced. Th. φάτνη; quod expon. etiam mensa: Item stellæ, quæ in cancro nubeculam referunt, vocantur φάτνη; ut annotatur ex Procio, &c. V. Φάτος, ου, occisus, mortuus; à Them. φάω, occido, &c. V.

Φάτο, dixit, Ion. pro ἔφατο, 3. sing. a. 2. m. verbi φημὶ, dico. a. 2. ἴφλω. Them. φάω, dico.

Φατὸς, ὴ, ὸν, dicendus, celebris: à φάω, vel φημὶ, dico.

Φατσέλα, dicitur pro φρυτελα; id vide.

Φάττα, ης, ἡ, palumbes, ἀκκιτρόβης; idem quod, & à φάπα, seu φάσσα, &c. vide.

Φαῦζω, frigo: Hesych.

Φαυλία ἐλαία quæ & φαυλὸ ἐλαία; dicitur oliva, cujus parvus est fructus; apud Theophr. Item φαυλίζω, expon. vilì habeo flocci seu parvi facio, pro nihilo duco, contemno, elevo; unde verbalia φαυλισμὸς, contemptio, despectus; & φαυλήρεια, contemptrix, subsannatrix; omnia à seq. Th. φαῦλος, ὁ; V.

Φαυλόβιος, tenuiter vivens; seu qui tenuiter victitat: ex φαῦλος, & βίος, ὁ, &c. V.

ΦΑΥΛΟΣ, ὴ, & φαῦρος, Dor. φλαῦρος, Att. VILIS, pravus simplex, vitiosus, nugatorius: q. φλάρος, à ἐλία, nugor. Hinc φαυλότης, ητος, ἡ, vilitas, φαυλίζω, pro vili habeo, flocci facio. Hinc Angl. fool, & fool.

Φαυλοτάτης, gen. sing. f. g. superl. gradus, à φαῦλος, η, pravus, compar. φαυλότερος, superlat. φαυλότατος, pravissimus.

Φαυλότης, ητος, ἡ, vilitas: Item inepria, rusticitas, inscitia: sed expon. & imbecillitas, infæcunditas; apud Plat. de leg. à præcedent. Them. φαῦλος, vide.

Φαυλουργὸς, malus artifex; ex φαῦλος, & ἔργον, τὸ; V.

Φαῦλως, adv. pravè; à φαῦλος.

Φαῦρος, Dor. pro φαῦλος; q. v.

Φαυστέρεθρον, ου, ὁ, ἡ, Solis Epith. παρὰ τὸ φαύσειν, τοῦτ' ἔστι φῶς τοῖς βροτοῖς φέρειν, quòd lucem mortalibus ferat. Vel παρὰ τὸ φαίνειν, ἤγουν φαίνειν τοῖς βροτοῖς, quòd luceat mortalibus. Idem & φαεσίμβροτον. ab Homero vocatur.

Φαυσίγλις, vel φαύσιγλις, maculæ in tibiis exigne contractæ: quia à φαύσις ignis.

Φαῦσις, εως, ἡ, lux, splendor, ipsa lucendi actio: à φάω, luceo.

Φαύσκω, idem quod seq. φαύω, Æolicè pro φάω, luceo, &c. V. Item Φαυσίλυπος, Epith. Bacchi: apud Lycophr. quòd cum facibus celebrarentur ejus mysteria; à φαύω, f. σω, Æolicè pro Th. φάω; V.

Φαύω, luceo: ex φάω; idem.

Φαὺλ, φαῦδος, ἡ, avis è columbino genere: à φεύγω, quia timida.

ΦΑΩ, Poët. luceo, splendeo: Item dico, occido, interficio. Hinc φάος, ους, τὸ, lumen, lux: φᾶς, φωτὸς, τὸ, idem: φὼς, φωτὸς, ὁ, Poëticè vir, homo: φωτὸς, ὕ, lucidus: φανὸς, ὕ, idem: φωτίω, illumino: φωταυγὴς, ὕ, ὁ, splendor: ἀμφιφαὴς, ἰος, ὁ, ἡ, circumquaque lucem habens: φημὶ, dico: φημίζω, & φάσκω, idem: φήμη, ης, ἡ, fama: φάσις, εως, ἡ, dictio, dictum: φάσις, εως, ἡ, idem: φάτις, ὴ, ὁ, loquax: ἀπόφημι, contradico, nego: ἀπόφασις, εως, ἡ, negatio: παράφημι, præcico.

dico: προφήτης, ου, ὁ, propheta: προφητεία, vaticinor: προφητεία, ας, ἡ, prædictio futurorum: πρόφασις, εως, ἡ, prætextus: βλασφημῶ, ῶ, ὁ, ἡ; famam alicujus lædens; βλασφημία, probra & convitia jacto in aliquem, βλασφημία, ας, ἡ maledicentia: δυσφημέω, & δυφημίζω, celebro laudo: δυφημία, ας, ἡ, fausta acclamatio.

Φεύγω, fugere, præs. inf. à

ΦΕ'ΒΟΜΑΙ, fugio: Item timeo, metuo: p. m, πέφοβα: hinc φόβος, ου, ὁ, fuga: Item timor, metus: φοβερός, ά, όν, formidabilis: Item timidus, φοβέομαι, οῦμαι, metuo.

Φεύξομεθα, fugiamus, 1. pl. præs. sub. verbi φεύξομαι; q. v.

ΦΕ'ΤΤΟΣ, ου, τό; splendor, lux lumen; (q. à φαέω.)

Φέγγω, f. ξω, splendorem præbeo, illumino: à præced.

Φεγγώδης, ους, ὁ ἡ, splendore, seu luce abundans, luminosus: ut φεγγώδης Ἰησοῦς, apud Nazianz. à præced. Them. φέγγος; quod interdum ponitur pro jubare: i. e. luce Solis; & interdum pro luce, i. e. vita; ut Epigram, l. 2. ὃς γλυκὺ φέγγος Ζώπυρος ἐξέλιπεν, quos luce jucunda Zopyrus privavit: Item pro luce, i. e. die, apud Eur. atque inde, φεγγόμενη, fulgeo, splendeo; pass. ab act. præced. φέγγω, lucem præbeo, illustro, &c. V.

Φείδω, parcas, præs. imperat. m, Ion. pro φείδου, verbi φείδομαι, præs. inf. φείδεσθαι.

Φειδήλεως, propriè qui farinæ parcit; parcus, tenax; atque inde adv. φειδηλέως, parcendo farinæ, parcè, Suid. ex φείδομαι, unde φειδώ, οῦς, ἡ, & ἀλφιτον, τό, &c. V. Item φειδίτεδες, seu φειδίτιον, vel φιδίτιον, sodalitas quædam, apud Spartanos, simul epulari solitorum, sed cum parcimonia & frugaliter, ex legis præscripto: Item, locus in quem convenienbant, qui ejusdem sodalitii erant: Athen. Item φειδίτιαι, vel φειδίτιαι, qui φειδίτια celebrabant; apud eund. & φειδιτικὸς, pertinens ad φειδίτια; ut φειδιτικὰ δεῖπνα, quæ & φειδίτια, apud eund. omnia ab eodem Th. φείδομαι, seq. V.

ΦΕΙ'ΔΟΜΑΙ, parco, ignoscо, parcè utor, abstineo, cum gen, præs. inf. φείδεσθαι f. m. φείσομαι, ῃ, ται. a. 1. med. ἐφεισάμην, ω, ατο, peperci. a. 1. m. sub. φείσωμαι, ῃ, ηται. Hinc adv. φειδωλῇσιν, parcè: φειδώ, οῦς, ἡ, parsimonia: φειδωλὸς, ὴ, όν, idem: φειδωλίης, ου, parcus: q. φόβος τὸ δ' ἔναι.

Φειδωλόως, parcè, adverbium, à φειδωλὸς, parco: præt part. m. φειδωλωμένος.

Φειδὼς, οῦς parcus, tenuis, & φειδωλὸς, idem; utrumque à præced. φείδομαι; vide.

Φειδὼ, οῦς, ἡ, parsimonia: &

Φειδωλὴ, ῆς, ἡ, idem: & parca. Them. φείδομαι.

Φειδωλία, ὰς idem cum præced. φειδωλὴ; V.

Φειδωλὸς, ὴ, όν, parcus: ab eod. Th.

Φείδων, ωνος, ὁ parcus, in Epigram. sed ponitur, & pro vase oleario: apud Aristot. & Poll. à præced nt. φειδὼ, ἡ, quod expon. etiam, ipsa actio parcendi; ut apud Herodian. l. 4. ἀδὶ τὸ τῶν φειδὼ ἀλικίας, nulli ætati parcebatur, &c. V.

Φειδωλῶς, parcè, restrictè, est adv. à φειδωλὸς; V.

Φείσεται, 3. sing. f. 1, m, verbi φείδομαι, parco.

Φειμωνὴ, ῆ, parsimonia: Item affectus quo adducimur ad parcendum, misericordia; i. e. φειδὼ καὶ ἀνελεημοσύνη; Suid. à Them. φείδομαι. præt. εἰσφειμαι, &c. V.

Φῆκη, fæx, vel fæcula; vox autem est Latina, à Græcis usurpata, ut aliæ plures.

Φθαίω, nugor, delipio. Puto à φαῦλον. Hesych.

Φελλὰς, ὰς, ἡ, ἴκος, multo, more suberis: Item φελλὰς, ὁ, levis in modum suberis: Hesych. Item φελλὸς, ὸς, fuit Atticè locus salebrosus; teste Suida, locus petrosus Attici territorii; unde φελλεῖς, lapides silicei, filices, duri lapides: Item loca lapidosa solumque gracile, in quo, subjectis lapidibus, terreni parum in superficie tantum velut superinductum, supersternitur, &c. Theophrastus, γῆ ὑπόπετρος vocat, omnia à seq. Th. φελλὸς; suber arbor, (quæ & ἴλιξ, Theophr.) sed est, & ejus arboris cortex; unde κυρόπτειν τὴν φελλὸν, apud Strab. proverbialiter usurpatur pro subere levius; & apud Pind. in Pych. 2. ἀξάπτοις εἶμι, φελλὸς ὡς, mergi nequeo, ut super, &c. V.

Φελλόδρυς, arbor nomen habens ex subere & quercus appellatione; phellodrys arbor semper virens; Theoph. eadem est quæ ἀρία, i. e. ilex aquifolia; Plin. ex φελλὸς, ὁ, & δρῦς, ἡ, &c. V. Item Φελλόποδες, q. d. suberipedes, tantæ levitatis homines, ut per mare currentes non submergantur, seu suberibus sustentati; Luc. in ver narr. ex φελλὸς, ὁ, & πούς, ποδὸς; V.

ΦΕΛΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, suber: q. à φλοῖος, cortex.

Φενακίλαι, ὰς, ἡ, fraus; Item φενάκη, ης, ἡ, coma additicia; Eust. galericulum, capillamentum; Poll. & φενακίζω, decipio, fallo, impono, do verba, illudo, ludificor; atque inde verbale, φενακισμὸς, οῦ, ὁ, deceptio, impostura, illusio, ludificatio; omnia à seq. Them. φενάκη, ακος; V.

ΦΕ'ΝΑΞ, ακος, ὁ, impostor, derisor, q. à φενάκη, quæ & πλοκὴ, coma adscititia, falsa. Hinc φενακίζω, decipio, fallo.

Φενόλης, ου, ὁ penula: vox origine Lat.

ΦΕ'ΝΩ, occido, interficio: (q. à φάω) p. m, πέφονα. Hinc φόνος, ου, ὁ, cædes, homicidium: φονεὺς, ῆος, ὁ, homicida: φονίη, occido: ἀνδροφόνος, ου, ὁ, ἡ, homicida: πατροφόνος, ου, ὁ, ἡ, patricida. Περσεφόνη, ης, ἡ, Persephone, quæ cædibus omnia vastat; Proserpina, mater Orci.

Φερὲ, ἄν, αἱ, oppidum Thessaliæ.

Φέρεασπις, clypeum ferens, clypeatus: Item bellicosus; in Epigram, ex Them. φέρω, & ἀσπὶς, ἴδος; V. Item Φερεσπόνγες, & φδεωνῆς, luciser, lucum ferens, seu afferens, aut splendorem: Item lucidus; in Epige. ex φέρω, & ἀυγὴ, ἡ; V.

Φερέσβιος, pascere præs. inf. Ion. pro φερέμεν, &

Φερέσβειν, alere, nutrire, Att. pass. pro activ. φέρειν à

ΦΕ'ΡΒΩ, pasco, alo: f. ψω. p. φα. p. m. πέφαμμαι. Hinc φορβὴ, ῆς, ἡ, pabulum, esca, ἱπποφορβὸς, οῦ, ὁ, equorum pastor: q. à φέρω & βίος.

Φέρε, ferat, 3. sing. præs. sub. act. verbi φέρω.

Φέρτερος, φέρτος, & φέρτατος, optimus, superl. à φέρω, compar. φέρτερος, validior.

ΦΕΡΝΗ', ης, ἡ, dos, quam uxor affert: q. à φέρω. Hinc παράφερνα, ων, τὰ, bona quæ sponsa præter constitutam dotem secum affert. Paraphernalia.

Φερίζω, doto; Exod. 22. à præcedent. Them. φερνὴ, ῆς, ἡ; V. Φέρεσκος, vide suprà φερέσβιος.

Φέρειεν, gererent, 3. pl. opt. præs. activ. verbi φέρω, fero.

Φέρεσσε, ας, ὰς, Dor. pro φέρωσε, ferens, præs. part. f. g. à φέρω.

Φερέσβιον, 1. dual. vel Æol. pro φερέσβια, 1. pl. præsent. ind. passiv. verbi ejusd.

Φερέσβια, Poët. pro φερέσβεια, 1. pl. præs. pass. verbi φέρω.

Φερένικος, victus: (idem quod νικοφόρος,) q. d. ferens victoriam; ex φέρω, & νίκη, ης; V.

Φέρετον, nom, dual, φέρετρας, acc. pl. præs. part. act. &

Φέρεντι, ferunt, Dor. pro φέρουσι 3. plur. præs. verbi φέρω.

Φέρουσα, ης, ὐ, præs. part. f. g. verbi φέρω. Est & nomen Nymphæ.

Φέρουν, 3. pl. præs. ind. verbi φέρω.

Φέρτιλος, & φέρτης, præstantissimus, superl. à φέρω, fero: comp. φέρτερος, præstantior.

Φέρτε, per Sync. pro φέρητε, ferte, 2. pl. imperat. act. verbi φέρω, fero.

Φέρτερος, α, ον, præstantior: propriè qui plus portare potest, compar. à φέρω, fero, superl. φέρτατος.

Φέρτης, vide in φέρτερος.

Φερσεφόνη, ης, ἡ, Proserpina, Dor. & Æol. pro Περσεφόνη, ἡ. Badem & Περσεφόνεια, dicitur, & Περσέφασα. Them. φένω, quod vide.

ΦΕ'ΡΩ, FERO, porto; obtineo, consequor; persolvo: profero & aufero: confero: imperf. ἔφερον, ες, ε. f. ὄνσω, (tanquam ab ὄμω,) ῆς, ἡ. ἤνεγκα, ας, ε. q. ab ἀείνεκω. a. 1. imperat. act. ἔνεγκον, άτω, & in 2. pl. ἐνέγκατε, a. 1. act. inf. ἐνεγκεῖν, a. 2. ind. ἤνεγκον, cujus part. ἐνεγκὼν, ὥσα, όν, præs. pass. φέρομαι, ferior, agor, præs. sub. φέρωμαι, ῃ, ηται, præt. ind. ἐφέρεσθε, imperf. pass. ἠνεγκάμεν, ην, ετο. perf. pass. ἐνήνεγμαι, α, ται. perf. pass. ἐνήνεγμαι, α, ται. plusq. pass. ἐνηνέγκειν, Ion. ἐνηνείκειν cujus part. ὀνηνεγμένος, Ion. ὀνηνειγμένος, ὀνηνειγμένη, ὀνηνειγμένον, præt. m. ἐνήνοχα; & Att. ἐνήνοχα: aoristi. prim. infinitiv. med. ἐνήνασθαι. Hinc à φέρω, compar. φέρτερος, ου, validior, præstantior: superl. φέρτατος, η, ον, validissimus, præstantissimus: & hinc φέρτρον, ου, τὸ, feretrum, capulum: φόρτος, ου, ὁ, tributum, vectigal: φορὰ, ᾶς, ἡ, latio, portatio; Item penitatio, collatio: φορὸς, gesto, fero: ἀναφέρω, sursum fero; Item refero: ἀναφορὰ, ᾶς, ἡ, subvectio; Item relatio: διαφέρω, differo διαφορὰ, ᾶς, ἡ, differentia: ἀδιάφορος, ου, ὁ, ἡ, indifferens: περιφέρω, circumfero, circumago: περιφορὰς, ᾶς, ὁ, ἡ, orbicularis, rotundus: περιφέρεια, ας, ἡ, circumferentia: προσφέρω, offero: προσφορὰ, ᾶς, ἡ, oblatio: συμφέρω, simul φέρω; Item conduco, utilis sum συμφέρον, οντος, τὸ, utile: συμφορὰ, ᾶς, ἡ, collatio; Item infortunium, calamitas, denique: à φέρω, fortè Angl. to bear.

Φέρων, φέρουσα, ferens, præsent. partic. à φέρω.

Φερώνυμος, q. d. ferens nomen suum; i. e. veritatem nominis sui; cui verè convenit nomen quod habet; unde adv. φερωνύμως, nomine rei vere respondente, nomine rei congruo: Item φερωνυμία, nominis convenientia cum re: Eust. ἐκ φέρω, & ὄνομα, τὸ; quod in comp. plerisque mutat prius, ο in ω, posterius in υ, &c. V.

Φῆτμαι, jussum; idem quod, pro & ab, ἐφάτην, ὴς; id vide.

ΦΕ'Τ, ΗΕΥ, chèu, papæ: q. à φέβω, terreo. Est interjectio rejicientis, lamentantis, & admirantis.

Φῆγον, Ion. pro ἔφαγον, imperf. act. verbi φάγω, fugio; q. v.

Φθύγουσι, Dor. pro φεύγουσι, fugiunt, 3. pl. præs. ejusd.

Φθυγόντων, Att. pro φθυγέτωσαν, 3. pl. præs. imperat. act. verbi φθύγω.

Φθύγουσαι, nom. pl. & φθύγουσιν, gen. sing. præs. part. act. f. g. &

Φθύγουσι, 3. pl. præs. ind. à

ΦΕΥ'ΓΩ, FUGIO, evado, declino: reus sum, accusor: (fortè à φέβω; q. φίζομαι.) f. ξω, f. 1. m. ἐφύξομαι. a. 2. ind. act. ἔφυγον. præt. m. πέφυγα, pro πέφευγα, ας, ε. Hinc φυγὴ, ῆς, fuga; φυγὰς, άδος, ὁ, ἡ, profugus, exul.

Φθύγοδρος, qui fegitat aquam, aquam retegiens & reformidans; ex præcedente Them. φθύγω, & ὕδωρ, τὸ, &c. vide.

Φθύζω, clamo, fœd; à Themat. φεύ.

Φθυκτὸν, fugiendum, adj. verbale n. g. à φθύγω.

Φθυκτικὸς, ὴ, όν, fugax; est à seq. φθυκτὸς, qui effugi potest, seu vitari, vitandus: Item detestandus, seu detestabilis, &c. vide.

Φθυκτὸς, gen. pl. à φθυκτὸς ὴ, vitabilis. Th. φθύγω.

Φθύξιμος, ὁ, ἡ, à quo fugiendum est; qui effugi potest, seu vitari; sed apud Plut. de instit. βωμὸς φθύξιμος, expono ara ad quam confugitur, seu ad quam confugere licet; Item φευξὶς, εως, ἡ, fuga; Hesych. utrumque ab eod. φέβω; V.

Φθύξομαι, futur. 1. med. verbi φάζω, fugio.

Φθύξη, fugies, ῃ; sing. fut. med. Dor. à φάζω.

ΦΕ'ΨΑΛΟΣ, ου, ὁ, scintilla: q. φαέσπλος, id est, lux flammæ.

Φθιάδω, comburo: præced.

Φθιλαύξ, scintilla parva idem quod præcedens Th. φίλαξ, ακος, ὁ; V.

Φῆ, dixit, Ion. pro ἔφη, 3. sing. imperfect. vel à. 2. ind. act. sed

Φῆ, est 3. sing. a. 2. sub. act. verbi φημὶ, à φάω; dico.

Φηγαλίδες, ὁ, ὁ, cognomen Bacchi; ob fagos, quæ viti pedamentum præbent: Eust. à Them. φηγὸς, arbor ex quercuum genere; cujus etiam arboris fructus, φηγὸς, appellatur, glans fagea; unde Aristoph. in pace, rectè, φηγὸν nominat τὸ αἰδοῖον virile, quoniam pars quædam ejus βάλανος. i. e. glans, dicitur, &c. vide.

Φηγεὺς, Phegeus, nom. viri,

Φηγίνεος, faginus; idem quod seq. φήγινος; V.

Φήγινος, fagineus, adj. à

ΦΗΓΟΣ, ου, ἡ, Dor. φαγὸς, FAGUS: ἀπὸ τῆς φαγεῖν; quod glandes fuerint veterum cibus.

Φηγοτύκτης, è fago fabricatus, Lycophr. ex φηγὸς, ὁ, & τυκτὸς, ὁ, &c. vide.

Φήγω, inusit. edo. unde a. 2. ἔφαγον.

Φῆι, dicat, per Pleonasm. τὸ ι, pro φῇ, 3. sing. a. 2. sub. verbi φημὶ, dico. Th. φάω, idem.

Φηλίω, ῶ, impono decipio; unde φηλήτης, impostor: Item φήληξ, ικος, idem; ὁ ἀπατεών. Suid. Item φήληξ dicitur, grossus, i. e. ficus nondum matura; vel potius, quæ quum immatura sit, quandam maturitatis speciem præ se ferat; Aristoph. in pace; omnia à Them. φῆλος; V.

Φηλήτηρ, furibus, (alii leg. φιλήτηρ) dat. pl. Ion. à φηλήτης, ου, ὁ, impostor: à φῆλος, ου, ὁ, idem. Sed φηλήτης, ου, ὁ, fur: à φίλος, amicus.

Φῆληξ, ικος, ὁ, nomen viri. Latin. Fe-

ΦΗ'ΛΟΣ, ου, ὁ, impostor, fallax: quasi à σφάλλω, fallo. Hinc φηλήτης, ου, ὁ, impostor: φήληξ, ικος, ὁ, idem: φηλίω, & -ίω, decipio.

Φηλόω, ῶ, impono, decipio; unde apud Lycoph. φηλώσει σοφίσμαν, pro ἀπατήσει ἢ ἄρκυσι, &c. Atque inde verbalia, φηλώματα, & φηλωσὶς, impostura, deceptiones, fallaciæ; à præced. Them. φῆλος; V.

Φήμαι, rumores, nom. pl. à

Φήμη, ης, ἡ, & Dor. φάμα, ας, ἡ; FAMA, rumor, Anglicè, Fame: à φημὶ, dico.

Φημὶ, dico: aorist. 2. ἔφην. Them. φάω, idem.

Φημίζω, divulgo, dico: futur. ίσω, & ίξω. à

Φήμις, ὶν, ἡ, idem quod φήμη, fama; q. v.

Φημισμὸς, verbale, à præced. φημίζω, & signif. idem quod præced. φήμις; ut & φημὶς, ὶδος, ἡ; dicitur pro eod. rumor, &c. V.

Φῆν, φῆς, φῆ, Ion. pro ἔφην, ης, ης, Imperf. vel a. 2. verbi φημὶ, dico.

Φῆναι, Att. pro φῆσαι. a. 1, inf. verbi φαίνω, appareo.

ΦΗ'ΝΗ, ης, ἡ, aquila, quæ major ossifraga dicitur.

Φὴρ, ρὸς, ὁ; FERA, Æol. seu Ion. pro θὴρ.

ΦΗ'ΡΑ, ων, τὰ; nervorum tumores & tensiones.

Φηρὶ, ῆς, ἡ, PHERE, nomen propr. regionis.

Φηρομανὴς, insaniens in feras, qui insano ferarum amore tenetur; Bacchi Epith. in Epigram. ex præced. φὴρ, ρὸς, ὁ, pro θὴρ, & μάνημαι, ῆ. μανῆσομαι, unde μανίης, ἡ &c. V.

Φῆς,

φᾶρος, antiquorum Deorum cibus. Hesych.

Φαρσὶν, dativ. plur. à φὰρ, fera; quod vide.

Φᾶς, inquis, 2. sing. præs. ind. sed

Φῆς, Ion. pro ἰφησ, 2. sing. imperfect. vel a. 2. Att.

Φῆς, singular. aorist. 2. sub. verbi φημὶ, dico.

Φησὶν, dixerit, Æol. pro φήσαι, 3. sing. a. 1. opt. verbi φημὶ vel φάω, dico.

Φῆσθε, dices, 2. sing. f. 1. ind. act. verbi ejusd.

Φῆτε, dicetis, 2. sing. f. 1. ind. act. verbi ejusd.

Φῆτι, dicebas, Ion. & Æol. paragoge pro ἰφησ, 2. sing. imperf. vel a. 2. ind. verbi φημὶ, dico.

Φῆτι, Ion. Paragoge pro φῆ, 3. sing. a. 2. sub. verbi φημὶ, dico.

Φήτωρ, ορος, ὁ, nomen viri Lat. Festus.

Φήσω, dicam, futur. 1. à φάω, seu φημὶ, dico.

Φῆτη, ης, ἡ, Ion. pro φυλὴ, ἡ, tribus.

Φθαίω, anticipaverim, a. 2. opt. verbi φθάνω, seu φθάνω, prævenio: f. φθάσω a. 2. ἰφθάω, a. 2. m. ἰφθάμην.

Φθάμενος, præveniens, a. 2. part. m. verbi ejusd.

Φθᾶν, Bœot. pro φῆναι, Ion. pro ἰφῆναι, 3. pl. a. 2. ind. verbi φθάνω, seu φθάνω; quod vide.

Φθάναι, vel præsent. inf. à φθάνω, vel pro φθάῆναι, aor. 2. inf. à φθάνω; quod vide.

ΦΘΑ'ΝΩ, prævenio, anteverto: f. φθάσω. p. ἰφθακα. a. 1. ἰφθασα. a. 1. sub. φθάσω, ης, ῃ, a. 2. ἰφθάω, à φθάνω. a. 2. med. ἰφθάμην. hinc a. 2. part. m. φθάμενος.

Φθαρεὶς, ἐντος, corruptus, a. 2. part. pass. verbi φθείρω, corrumpo: f. φθαρκα. p. ἰφθαρκα. a. 2. ἰφθάρην. a. 2. passiv. ἰφθάρλην. Th. φθία, calamitas.

Φθαρῆναι, pereas, per Syncop. pro φθαρθῆναι. a. 1. imperat. pass. verbi φθείρω, corrumpo. f. τεῶ, perf. passiv. ἰφθαρμαι, σαι, ται. a. 1. pass. ἰφθάρθην.

Φθαρμὸς, ὁ, corruptio, corruptela; verbale à φθείρω, fut. τεῶ, præt. αρκα, &c. V. Item φθαρτικὸς, q. d. corruptorius, corruptivus, corrumpendi vim habens: Item exitialis, lethalis; ut φθαρτικὸν κακὸν; apud Aristot. Rhet. 2. & apud Plut. φθαρτικὴ ῥύσις, expon. tabifica natura; & apud Dioscor. l. 6. φθαρτικὴν, τὴ, (ubi tamen quidam legunt φαρμακὸν,) pro herba venenata, seu arbore aut fructice; est à seq. φθαρτὸς, corruptioni aut interitui obnoxius, &c. V.

Φθαρτὸς, ὴ, ὸν, corruptibilis, e: à 3. sing. perfect. pass. verbi φθείρω, corrumpo: vide in φθείρω.

Φθὰς, qui præoccupavit. aorist. 2. part. activ. verbi φθάνω, seu φθάνω; quod vide.

Φθάσας, αντος, & in acc. φθάσαντα. a. 1. part. activ. verbi ejusd.

Φθάσω, f. 1. ind. act. & Φθάσωμὶν, 1. pl. a. 1. sub. verbi, φθάνω; quod vide.

Φθάσιν, Ion. pro ἰφθάσιν, 3. sing. imperf. &

Φθάσιὸ, pro φθάσιτο, 3. singular. optativ. à ΦΘΕ'ΓΓΟΜΑΙ, sonum edo: Item loquor, clamo: f. φθέγξομαι. perfect. ἰφθεγμαι. præt. m. ἰφθεγκα: hinc φθέγκτὴρ, ορος, ὁ, sonus: φθεγκτὸς, ὴ, ὸν, cujus geminus est sonus, qui est duarum vocalium: μονόφθογκτὸς, ὴ, ὸν, unum sonum habens.

Φθέγγονδ', sonabant, Ion. pro ἰφθέγγοντο, 3. pl. imperf. verbi φθέγγομαι; quod vide.

Φθεγκτὸς, ὁ, vocalis; in Epigram. Item φθέγμα, τὸ; loquentis vox, sonus; utrumque à præced. Them. φθέγξομαι, f. χομαι, pro quo etiam, dicitur & in act. φθέγξω, sono, sonum emitto, &c. vide.

Φθεγξαμένῳ, dat. sing. a. 1. part. verbi ejusd.

Φθέγξαιτ', dicet, Dor. pro φθέγξῃ, 3. sing. f. 1. m. verbi φθέγξομαι.

Φθέγξῃ, loqueris, Doric. pro φθέγξῃ, secund. singular. ejusdem temporis & verbi.

Φθείνε, Hesych. expon. φθαρεῖνε, pereas tanquam à φθίω; id vide.

Φθείμεν, φθεῖο, φθεῖν, defecissem, præteriissem, præsent. optativ. passiv. à φθῆμι, pro φθάνω, prævenio: futur. φθάσω, a. 2. ἰφθον; vel à 2. opt. m. à φθάμι, pro φθίω, corrumpo, pro quo & φθείω.

Φθείομὲν, anticipemus, 1. plur. aorist. 2. sub. activ. verbi φθάνω, seu φθάμι, prævenio: a. 2. ἰφθον: a. 2. sub. φθῶ, ῇς, ῇ. & Ion. φθέω, φθέῃς, φθέῃ, Poët. φθείω, ῇς, ῇ. pl. φθείομὲν, & Poët. Syncope φθείομὲν.

Φθεὶρ, εος, ὁ, pediculus: à φθείρω, corrumpo, quia nascitur ex corporis φθορᾷ, corruptione. Themat. φθίω, corrumpo.

Φθεὶρ, præced. expon. etiam medium clavi, seu gubernacula; Poll. l. 1. Item φθεῖρες, vocantur etiam, τὰ ἐπὶ πτύαν ἐξανθήματα; (i. e. pustulæ, seu papulæ, per Metaph.) Il. β. quod similia sint pediculis: Item φθεὶρ, est nomen piscis; apud Aristot. &c. V.

Φθείρῃ, corrumpat. 3. sing. præsent. sub. activ. vel à 1. sub. verbi φθείρω, corrumpo.

Φθειρὰζω, & φθειρὰω, ῶ, pediculis scateo, pediculari morbo laboro; unde φθειρίασις, pedicularis morbus à præced. φθεὶρ, εος; V. Item φθειρίζομαι, f. ισομαι, præt. ισμαι, pediculus quæro; ut Aratus, de gallinis loquens, Ἰυ ἰφθειρίσατο, &c. studiosè pediculos venantur; unde infin. seq. vide.

Φθειρίζειν, pediculos venari: à φθεὶρ, pediculus; q. v.

Φθειρόκτεα, τὰ, quæ aptiora sunt ad pediculos procreandos; sed melius per υ, scribitur in secunda syllaba: nam est compar. à φθειρόδης; q. v.

Φθειρογκμίδης, qui pediculis scatet, pediculosus; ex φθεὶρ, εος, & κομιδὴ ἡ; seu κομιδῇ, adv. &c. V. Item Φθειρόκτειρα, pediculos producens: ex φθεὶρ, εος, & πτείω; V. Sic & Φθειρόκτειρον, & φθειροπλέτειρα, pediculos, seu pedunculos edere; à quorum posteriore, legitur φθειροτρακτίονες, ὁι; q. d. pediculivori; apud Herodot. ex φθεὶρ, εος, & τρέφω, f. τροῦμαι, unde τροφὴς, ὁ, &c. Vide Item Φθειροτόκον, pediculorum esor; sic & cognominata fuit gens quædam Ponti à squalore, & sordibus; teste Strabone: ex φθεὶρ, εος, & φάγον, ὸς; V. Item Φθειροφόρος πίνης, dicitur picea, quasi pediculifera; apud Theophr. ex φθεὶρ, εος, & φορὲω, ὸ; à Th. φέρω, &c. V.

Φθείσιον, 3. plural. præsent. ind. φθείσομαι, 3. plural. præsent. sub. verbi φθείρω.

Φθειροσχία, pediculis vescor: ex φάγω, & φθεὶρ.

Φθείρω, corrumpo, vitio, perdo: fut. θερῶ, εῖς, εῖ. p. ἰφθαρκα. aorist. 1. ἰφθειρα, ας, ε. aorist. 2. ἰφθαρον, ες, ε. præsent. passiv. φθείρομαι, aor. 2. ind. pass. ἰφθάρλην, ης, η. a. 2. sub. passiv. φθαρῶ, ῇς, ῇ. perf. pass. ἰφθαρμαι, σαι, ται. part. m. ἰφθορὼς. Them. φθίω, corrumpo.

Φθειρόδης, ὁ ἡ ὸν; aptus ad procreandos pediculos, pediculosus; unde in compar. neut. plur. φθειρόδεστερα, ad pediculos procreandos aptiora; à φθεὶρ, εος, ὁ; V.

Φθείσει, 3. sing. præs. pass. verbi φθίω; quod vide.

Φθεῖσι, 3. sing. f. 1. activ. verbi φθείρω; quod vide.

Φθῖσία, Æol. pro φθείρω; quod vide: unde f. φθίσσω.

Φθίσσω, vastabit, 3. singular. futur. 1. activ. verbi φθείρω, futur. ερῶ, & Æol. φθίσσω.

Φ ΘΕ'Ω, corrumpo, labefacto, vitio, perdo: fut. φθέσω. Hinc φθίω, idem: φθίσις, εως, ἡ, corruptio: φθὴ, ης, ἡς, idem: φθίνω, pereo, deficio: φθινύσω, perdo, corrumpo: φθείρω, corrumpo, vitio: φθαρτὸς, ὴ, corruptibilis: φθερὲω, ᾶς, ὰ, corruptio, interitus: φθεὶρ, εος, ὁ, pediculus: φθειρίασις, εως, ἡ, pedicularis morbus: ἀφθὴς, ὁ, ὴ, ὸν, incorruptibilis.

Φθίμβω, Ion. pro φθάμβω; vide in φθείρω.

Φθὴ, Ion. pro ἰφθη, præoccupavit, 3. singular. aor. 2. ind. act. verbi φθάμι, seu φθάνω, prævenio: f. φθάσω. a. 2. ἰφθον. sed

Φθῆ, est 3. sing. aorist. 2. sub. ejusdem verbi.

Φθὴν, ut Eustath. vult, pro φθάν, 3. sing. a. 1. opt. Alii dici volunt, pro φθῆ, per Pleonasm. νῦ, ν, estque aor. 2. sub. verbi φθάμι, seu φθάνω, prævenio: a. 2. ἰφθον.

Φθῆσαι, præoccupavit, Ion. pro ἰφθησε, 3. sing. aor. 1. ind. activ. verbi φθάμι, seu φθάνω: f. φθήσω. Th. φθάνω.

Φθῆσι, Ion. Paragoge pro φθῆ, 3. sing. a. 2. sub. verbi φθάμι, f. ἡσω, prævenio. Th. φθάνω.

Φθήσομαι, & in 3. pl. φθήσονται. f. 1. m. verbi ejusd. & Them.

Φθία, ας, & Ion. φθίη, ης, ἡ, PHTHIA, oppidum Thessaliæ, Achillis patria.

Φθίαμαι, perdo, corrumpo; idem quod, & à Th. φθίω, unde φθίω, &c. V.

Φθιμένοισιν, mortuis, dativ. plural. Ionicè à

Φθιμένος, ου, corruptus, perditus, interfectus, vel pro ἰφθιμένος, perf. part. Ion. detracto augmento, & mutato accentu. Vel per Syncop. pro φθιμένος; præs. part. pass. à φθίομαι, corrumpor, perf. ἰφθιμαι. Th. φθίω.

Φθίνα, ας, ἡ, rubigo; ac species oleæ; ἡ ἰρυσίβη, Hesych. Item, φθινὰς, ἀδος, ἡ, tabidus, lethalis; ut, φθινὰς νόσος, tabidus seu tabificus morbus; idem quod φθίσις, tabes; Plut. in Galba; item, φθίνασμα, τὸ, idem; tabes, phthisis; & apud Æschyl. φθινάσματα ἁλὸς, Eust. exp. solis occasus, seu decessus; omnia, à φθίνω, pereo, tabesco, deficio, &c. V. Item, φθινὸς μὶσος, Od. ξ. exp. desinentis; & ἐκ φθινόντας ἐὸν μὶσος, apud Aristot. Hist. an. 7. 2. exp. decrescente lunâ; est quasi à φθίνω, perf. ἰφθαρμαι, σαι, ται. part. ἰφθορὼς. Them. φθίω, corrumpo.

Φθινάκρη, ης, ἡ, ὁ ἡ ὸν, Poët. qui fructum non amplius fert. Ex φθίνω, quod à φθίω, corrumpo, & κάρπος, ὸ, fructus.

Φθινοπωρικὸς, ὴ, ὸν, emarcidus, a, um: &

Φθινοπωρὶς, fructibus exitialis. Ex φθίνω, deficio, contabesco. Th. φθίω, corrumpo, & ὀπώρα, ας, ὁ, autumnus; item fructus autumnales.

Φθινόπωρον, autumnus: ex illis.

Φθινόπωρον, ου, τὸ, præced. idem sign. f. quod μετόπωρον, (q. d. tempus post autumnum;) senescens autumnus, & in hyemem vergens, seu inclinans; apud Aristot. Hist. an. 9. 49. & apud Plut. Symp. 8. & interdum, sing. pl. pro autumno; unde præced. φθινοπωρινὸς, propriè signif. qui est autumni ad finem vergentis, brumalis; Plut. Symp. 8. & Athen. l. 2. Item, autumnalis, ut ἡ φθινοπωρινὴ ἰσημερία, æquinoctium autumnale; Procl. & φθινοπωρινὰ ἐλαία, in Epit. Jud. Apost. exp. arbores autumno marcescentes, arbores extremi autumni; item, φθινοπωρὶς ἐλαία, dicitur olivâ conditanea, quæ in muria conditur, & asservatur; apud Suid. vide præced.

Φθινύθασκε, consumebat, 3. sing. imperf. act. Ion. per Epenthes. νῦ ιον, pro ἰφθινυθε, verbi φθινύθω. Alii volunt esse imperf. verbi φθινύθανω; à φθίνω, idem cum Them. φθίω, corrumpo.

Φθινύθω, perdo, profligo; item corrumpo, consumo, & contabesco: à

Φθίνω, seu φθίω, idem quod φθίω, corrumpo: φθίνοντος μὶσος, expon. mense desinente.

Φθίνω, præced. frequentiùs neutral exp. corrumpor, consumor; pereo, deficio, tabesco; unde apud Plat. in Timæo, φθίνοντα ζῶα, exp. consumpti animantes; Cicer. & apud Plut. in Consol. ad Apoll. αὔξεσθαι, & φθίνειν, inter se opponuntur; & dies quoque φθίνειν dicitur, quum sol, à medio cœli axe devergit, occasum versus; Eust. atque inde φθινὸς, ὴ, ὸν ἡ ὸν, qui phthisi correptus est; vel qui ad phthisin naturâ proclivis est; tabidus, vel qui tabe conficitur; Dioscor. &c. Vide.

Φθίνων μὴν, exp. mensis inclinatus & deficiens; i. e. λήγων, dicebatur à vicesima die usqùad trigesimam; Od. ξ. à præced. φθίνω, V.

Φθίνων, tabe reddita exilis; Hesych. à φθίω, fut. ἰσω, unde & pass. φθίομαι, corrumpor, perdor, pereo, &c. V.

Φθίσινορα, acc. sing. à

Φθισίμβροτος, ὁ, ἡ, perdens viros. Epith. belli: à φθίω seu φθίω, corrumpo, & ἀνὴρ, vir.

Φθίσθαι, periisse, per Sync. pro φθίεσθαι, præs. inf. pass. à φθίω; vel potiùs abjecto augmento pro ἰφθίσθαι, perf. inf. pass. verbi φθίομαι, Them. φθίω, corrumpo.

Φθίσθω, per Syncop. pro φθιέσθω, 3. sing. imperat. præs. pass. verbi φθίομαι. Th. φθίω.

Φθισιάω, ῶ, tabe laboro; seu marcesco, & consumor tabe; unde φθισιάσας, apud Aristot. Probl. Sect. 5. Item, φθισικὸς, ὴ, ὸν, qui laborat tabe; phthificus; & in specie, pulmonarius; tabificus, tabidus; Plut. Symp. l. 5. Utrumque à φθίσις, εως, V.

Φθισίσεργος, homicida, hominum corruptor, seu interemptor, vel interemptrix; idem quod seq. φθισίμβροτος, ut μαχὴ φθισίμβροτος, &c. Vide seq.

Φθισίμβροτος, perniciosus: quod à φθίω seu φθίω, corrumpo, & βροτὸς, mortalis.

Φθίσις, εως, ἡ, corruptio, consumptio; PHTHISIS seu tabes, præsertim pulmonum, nec non oculorum; à 2. perf. perf. pass. verbi φθίω.

Φθίσις, præced. exp. & extenuatio, decrementum; item, pupillæ affectus sic dictus, quum ea angustior, hebetior, obscurior, & rugosior evasit, &c. V. Item, φθιτὸς, ὴ, ὸν, corruptibilis, corruptioni obnoxius, seu interitui mortalis; in Epigr. & apud Plut. de primo frig. φθιτὸν ἡμέρων, exp. mortuorum; itidem, à 3. perf. præt. pass. ejusd. verbi φθίω, V.

Φθίσω, tabefaciam, f. 1. ind. act. à

Φθίω, f. ἰσω. Hinc fut. 1. inf. m. φθίσεσθαι, idem ac Them. φθίω, corrumpo, consumo.

Φθογγίζομαι, vocem seu sonum vel sonitum edo, seu emitto; in Epigr. Item, φθογγὴεις, εντος, ὁ, vocalis, vocem seu sonum edens; utrumque, à φθογγὴ, ἡ, idem quod seq. φθόγγος, quod exp. &, litera; & specialiter, vocalis litera; apud Plut. in Fab. &c. V.

Φθόγγος, ου, ὁ, sonus; quod à φθέγξομαι, loquor. f. χομαι. perf. pass. ἰφθεγμαι. p. m. ἰφθογγα. Hinc Angl. a Tongue, lingua quippe soni vocisque est instrumentum.

Φθοὴ, ῆς, ἡ, seu φθίσις, diminutio corporis & macies. Th. φθίω, corrumpo.

Φ ΘΟ'Γ Σ, ιδος, ἡ, & per contract. φθοῦς, ὁ, quod iam placentæ genus.

Φθοῖς, οῦ, φθοΐδος, præced. placenta, dicitur, ex caseo cribrato & siligine facta; & φθοῖδι, ίδος, exp. &, tenuis farina, aut pulvis; item segmentum, auri ramentum; item, φθοῖσι & φθοΐσκος, pastillos vocat Hippocr. i. e. τραγήσιος, trochiscos, vel rotundulas; quas & φθοΐσκος, vocat idem Hippocr. &c. V.

Φθονεῖσθαι, passivè exp. invidiâ flagrare, invidiosum esse; in invidiam vocari, onerari invidiâ; invidiam habere dixit Cic. infin. pass. à præs. φθονέομαι, invidiosus sum, invideturmihi, seu invidiam habeo; ab act. φθονέω, V. Item, φθονερὲα, ᾶ, invidia; invidentia, i. e. habitus invidiæ à natura insitus; à seq. φθονερὸς, qui invidere solet, qui invidiæ morbo laborat; &c. V.

Φθονερὸς, ὴ, invidus: à φθόνος, invidia.

Φθονερῶς, invidè, invidiosè, per invidiam; Xen. est adv. à præced. φθονερὸς, V.

Φθονέω, ῶ, invideo; item denego propter invidiam: cum dat. f. ἡσω. p. ἰφθόνηκα. a. 1. ἰφθόνησα. Them. φθόνος, invidia.

Φθονήσας, φθονήσασα, ας, in gen. αντος, ἀσης, &c. a. 1. part. act. verbi φθονέω.

Φθόνησις, invidia; Soph. Item, φθονητὸς, ad invidiam pertinens; verbalia, à præced. φθονέω, V.

ΦΘΟ'ΝΟΣ, ου, ὁ, invidia, reprehensio, q. à φθίω, (nam invidia facit marcescere suos possessores.) Hinc φθονέω, invideo: ἐφθονήθη, ὴ, ὸν, invidia caren.; item largus, copiosus.

Φθόνος, præced. invidentia, apud Philosophos definitur, λύπη ἐπ' ἀλλοίοις ἀγαθοῖς, i. e. ut verti: Cic. Thusc. 4. ægritudo suscepta propter alterius res fœcundas; unde φθόνον ἔχειν, ponitur, pro invidere; vel pro invidiam pati; Etym. dici putat, φθόνος, παρὰ τὸ φθίνω, vel quoniam, qui invidiæ obnoxius est, seipsum ea quodammodo necat, & consumit intùs & extrà; vel quia in conspectu Dei, invidia cædes censetur, &c. V.

Φθονῆρω, 1. pl. &

Φθονῆτας, acc. pl. præs. part. &

Φθονῆσι, 3. pl. præs. ind. act. verbi φθονέω, quod V.

Φθορὲς, ἄς, ἡ, corruptio, labes; vitium: &

Φθόρος, ου, ὁ, pernicies; item adjectivè pernicios; à φθείρω, corrump. f. τεῶ. p. m. ἰφθορα. Them. φθίω, idem.

Φθορὸς, ἄος, ὁ, corruptor, vitiator; item, φθόρος, ου, ὁ ἡ, corrumpendi seu perdendi & extinguendi vim habens; ut, apud Dioscor. l. 5. φθόρος ἡμερῶν δύο; vinum quod fœtus enecat, vinum abortivum; sic φθορὰ φάρμακα; medicamenta abortus efficientia; apud Plut. seu quæ valent ad abigendos ex utero fœtus; utrumque à præced. φθορὲς, ἡ, seu φθόρος, ὁ, &c. V.

Φθορικὸς, ὴ, ὸν, domestica pernicies; ex φθόρος, ὁ, & δῆμος, ὁ, &c. V. Item, φθορικὸς, ὴ, ὸν ἡ ὸν tabificus, corrumpendi vi præditus; pestifer, lethalis; exitialis, seu exitiosus; ut, Philo, de

mundo; φθορποιὸν αἰτίαν ἐυρεῖν ὅτι, tabifica causa potest inveniri; & apud Pol. φάρμακον φθορποιὸν ἢ διαφθορικόν, i.e. abortivum pharmacum; Plin. abortus faciens, sive inferens; ex φθείρω, ὁ, & ποιέω V.

Φὶ & φὶν, particulæ Paragog. Poët.

Φιλλέιν, exp. compotare; hilariter vivere; item, opus aggredi; Aristoph. (atque sic videtur positum, pro ἐφιλλεῖν, τὸ ὑπηβᾶν;) à Th. seq. φιάλη, patera, &c. V.

ΦΙΑ'ΛΗ, ης, ἡ, PHIALA, poculum planum & repandum q. à πίειν. Hinc ὑπερφιάλως, ὁ, ἡ, fœditragus; item immensus, abundans.

Φιαλίσκη, ης, ἡ, & Φιαλὶς, ίδος, ἡ, parva phiala; à φιάλη.

Φιεγὴς, lucidus, magis splendens. q. à φάος, pinguis. q. à πίων.

Φιεμωΐα, splendorem affero; λαμπρύνω; Hesych. à præced. φιεγὴς, splendidus; splendorem quendam aqueum habens; Suid. quasi φιεγὴς, ut tradit Etym. Item ὄρνιθος φιεγὴς, exp. pinguis gallinæ; apud Nic. &c. V.

ΦΙΒΑΛΕΊΗ, ης, ἡ, carica, ficus arida, myrtus.

Φιβάλειος, ficus; item, φιβαλὶς, ut φιβαλὶς; ficus quædam species; apud Athen. & Gal. Item, φίβαλος, gracilis, tenuis; exilis, macer; unde φιβαλεῖς; dicti sunt homines graciles; omnia, à præced. Them. φιβαλίης V.

Φίβλα, fibula. Ex Lat.

Φιδάκνη, ης, ἡ, pro πίθακνη, doliolum: à πίθος.

Φιδίομαι, Poët. pro φείδομαι, parco.

Φίδιτον, unde φιδίτια, τὰ, quasi φιλίτια, sb amicitia; convivia fuere sive cœnationes Lacedæmoniis, quæ Cretensibus ἀνδρεῖα, dicuntur; i. e. συσσίτια, sodalitates quædam & epulationes, quæ fiebant apud Lacedæmonios; item, φιδίτης, &c. Vide suprà cum φειδιτεῖον.

Φίκιος, α, ὁ, montis nomen. Ex ἴος, fortiter, & κίω, incedo; quia ardui montes summis viribus superandi sunt.

Φιλ', pro φίλε, voc. sing. à φίλος, amicus. Et φίλ', pro φίλα, num. pl. n. g.

Φίλα φρονέειν τινί, amicus alicui.

Φιλαγάθος, ου, ὁ, ἡ, amans bonorum. Ex φίλος, amicus, & ἀγαθὸς, bonus.

Φιλαγήρατος, q.d. ingeniti studiosus; i.e. cui τὸ ἀγήρατον (i.e. ingenium seu ἀγήρασια, q.d. ingeneratio;) placet; Navarr. in Orat. qui ἀγήρατον solùm Dei proprium esse dicit; ex φίλος, ὁ, & ἀγήρατος, non genitus, non generatus, &c. V.

Φιλαγλαὸς, ου, ὁ, ἡ, Poët. amicus splendoris. Ex φίλος, amicus, & ἀγλαὸς, splendidus.

Φιλαγρυπνος, vigiliarum amans: ex φίλος & ἄγρυπνος, pro ἄϋπνος, &c. Vide.

Φιλαδελφεια, ας, ἡ, nomen urbis. Gr. amor fraternus.

Φιλαδελφία, ας, ἡ, fraterna charitas: &

Φιλάδελφος, ου, ὁ, ἡ, fratris seu fratrum amans: ex φίλος, amicus, & ἀδελφὸς, ὁ, ὁ, frater.

Φιλαθεὶς, ιντος, amatus, Dor. pro φιληθεὶς, a. 1. part. pass. verbi φιλέω.

Φιλαθλος, amans certaminum, aut etiam laborum; ex φίλος & ἆθλος, ὁ, idem quod Th. ἄεθλος, ὁ, &c. V. Item, φιλαίματος & φιλαίμων, i.e. ὁ φιλῶν τὸ αἷμα, Hesych. sanguinis amans, sanguinis avidus, sanguinarius; unde in Epigr. Φιλαίματος Ἄρεως, Martis Epith. & φιλαίματος βδέλλα, hirudo sanguinis avida; apud Nic. in Ther. ex φίλος & αἷμα, τὸ, unde αἵμων, ὁ, &c. Vide.

Φιλαίτατος, Ion. & Dor. pro φιλώτατος, superl. à φίλος, amicus.

Φιλαίτιον, τὸ, substantivè exp. propensio ad accusandum; apud Plut. est neut. à masc. seq. φιλαίτιος, querulus; qui levi de causa quemvis culpare solet; litigiosus, &c. V.

Φιλαίτιος, α, contentiosus. Ex φίλος, amicus, & αἰτία, ας, ἡ, causa.

Φιλακλὴς, ου, ὁ, ἡ, immodestus, intemperantiæ studiosus; i. e. qui amat τὴν ἀκολασίαν, seu τὸ ἀκόλαστον; ex φίλος & ἀκόλαστος, V. Item, φιλακλὴθ, qui libenter sequitur; qui libenter est ἀκόλουθος; ut apud Aristo. h. φιλακλὴθές εἰμι, libenter sequor; ex φίλος & ἀκόλουθος, V. Φιλάκρητος, meri cupidus; in Epigr. & apud Nonn. ex φίλος & ἄκρητος, Ionicè, pro ἄκρατος, ὁ, ἡ, unde ἀκρητον, τὸ, &c. V. Φιλακριβέω, ῶ, amo accuratam diligentiam; accuratam diligentiam libenter adhibeo; unde φιλακριβέϊν, exp. cum diligentia auscultare, gnavum & sedulum esse; à Th. ἀκριβὴς, ὁ, unde ἀκρίβεια, &c. V. Φιλακροάμων, audiendi cupidus; qui acroamatis delectatur; unde ἡ lur. φιλακροάμων, seu φιλακροώμενος, ὁι, cupidi audiendi; à Th. ἀκροάομαι, ἄκουσα, unde ἀκρόαμα, τὸ, &c. V. Φιλαλαζὼν, ostentationis amator; Bud. à Th. ἀλαζὼν. V. Φιλαλειπτὴς, ῶ, unctor esse cupio; aliptas amo, vel inter aliptas versari amo; sed exp. &, idem quod φιλαλειφεῖν, seu φιλάγειν, delectari pigmentis & unguine; à Th. ἀλείφω, f. ψω, unde ἀλείπτης, ὁ, & ἄλοιτ. ὁ, ἡ, &c. V. Φιλαλήθης, (non φιλαληθὴς) veri seu veritatis amator, vel amatrix; veritatis studio us, vel studiosa; Laërt. Unde, φιλαλήθεια, amor, seu studium veritatis; & adv. φιλαλήθως veritatis amore, seu lud o; a Them. ἀληθὴς, unde ἀλήθεια & ἀληθῶς, &c. V. Item, φιλάλληλοι, mutuò se amantes; & φιλαλληλία, mutuus amor; ab ἀλλήλων, λοις; comp. ut præcedentia, cum Th. φίλος, ὁ, &c. V.

Φιλάμφι, vide suprà in φιλάμπτειν.

Φίλαμμα, ἄτος, τὸ, Dor. pro φίλημα, τὸ, osculum.

Φιλαμαρτήμων, avidus peccandi; ex φίλος & ἁμαρτάνω, f. ήσω, &c. V. Item φιλαναγνώστης, cupidus seu studiosus legendi; unde φιλαναγνωστεῖν, cupidum esse legendi; ex φίλος & ἀναγνώστης, V. Item, φιλανδρατὴς, ές, ὁ, qui lubenter sumptus facit; sumptuosus; (cui opp. φειδωλὸς, apud Plat.) ex φίλος & ἀνδρὼν, V.

Φιλανδρία, ας, ἡ, amor mariti: &

Φιλάνδρος, ου, ὁ, ἡ, amans mariti. Epith. probæ uxoris: ex φίλος & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, vir, maritus.

Φιλανθρωπία, ῶ, humanus sum; humanum me præbeo; humaniter tracto; item, φιλανθρωπεύομαι, idem; unde apud Dem. φιλανθρωπεύομαι ἀεὶ αὐτῷ, exp. in comitatem benignitatemque compositus; atque inde, φιλανθρώπημα, liberale facinus, & benignitatis plenum; (ut exp. Bud.) Plut. in Dem. omnia, à seq. φιλάνθρωπος, amans, seu studiosus hominum; sicut &, res quoque ea, quæ humaniter & benevolè præstatur, φιλάνθρωπος, dicitur; ut, apud Dem. φιλάνθρωπον ἡ ποίησις; & φιλάνθρωπα λέγειν; apud eund. sed est &, herbæ nomen, inde dictæ, quòd hirsutæ quum sint, vestibus hominum allæ scant; vide Dioscor. 3. 104. & Plin. 27. 5. Item, φιλανθρωπία, seq. exp. amor hominum, seu exteritas quædam, benevolentiaque erga omnes homines promiscua, &c. V.

Φιλανθρώπιος, ου, ὁ, ἡ, humanus. Ex φίλος, amicus, & ἄνθρωπος, homo.

Φιλανθρώπως, adverb. humaniter; à præcedent.

Φιλαοιδὸς, idem quod φιλῳδὸς; studiosus cantus; ex φίλος, & Th. ἀείδω, unde ἀοιδὴ ἡ, vel ᾠδὴ, & ἀοιδὸς, ὁ, vel ᾠδὸς, ὁ, &c. V. Item, φιλαπχθήμων, ονος, ὁ, ἡ, qui libenter inimicitias suscipit, aut susceptas exercet; qui se simultatibus & odiis oblectat; item malignus; apud Luc. Unde adv. φιλαπχθημόνως, eorum more, qui sunt φιλαπχθήμονες; Luc. & φιλαπχθημοσύνη, improbitas in omnium odia incurrens; item, φιλαπχθὴς, idem quod φιλαπχθήμων ex φίλος & ἀπεχθὴς, ὁ, ἡ, à Th. ἔχθω, ομαι, unde ἐχθρὸς, ὁ, quasi ab ἐχθέω, insult. pro ἔχω, &c. V. Item, φιλάπλους, lutenter me vendito seu ostendo; Eust. ab ἁπλόω, f. ώσω, unde ἁπλοῦς, ambitiosus; ab ἁπλὸς, ὁ, comp. ut rel qua præced. cum Th. φίλος, ὁ, &c. V.

Φιλαργία, ας, ἡ, avaritia: &

Φιλάργυρος, ου, ὁ, ἡ, avarus, a. Ex φίλος, amicus, & ἄργυρος, argentum.

Φιλάρετος, virtutis studiosus; Aristot. Eth. 1. 8. ex φίλος & ἀρετὴ, ἡς, V. Item, φιλάριστος, curiosum studiosus; ex φίλος & ἄριστος, ατος, V. Sic & φιλάρχαιος, antiquitatis amator; antiquarius; Athen. l. 3. ex φίλος & ἀρχαῖος, ὁ, V. Item, φίλαρχος, ὁ, imperii seu imperandi cupidus; unde φιλαρχία, imperii seu imperandi aut dominandi cupiditas; ex φίλος & ἀρχὴ, ἡ, unde ἄρχης, ὁ, &c. V.

Φιλάσαι Dor. pro φιλῆσαι, osculari, a. 1. inf. act. verbi φιλέω.

Φίλασι,

Φίλασι, Dor. & Ion. pro ἐφίλησι, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi φιλέω.

Φιλάτω, Dor. pro φιλήσει, 3. sing. f. &

Φιλάσεις, 2. perf. sing. fut. Dor. pro φιλήσεις.

Φίλασον, Dor. pro φίλησον, a. 1. imperat. act. &

Φιλάσω, Dor. pro φιλήσω, fut. verbi φιλέω, amo, Th. φίλος, amicus.

Φίλατο, amabar, 3. sing. imperf. pass. Ion. pro ἐφιλεῖτο, verbi φίλημι. Nisi mavis Syncopen esse pro φιλήσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi φιλέω, amo, f. ήσω. Them. φίλος, amicus.

Φιλαυλος, amator tibiarum & cantus; qui tibi is delectatur vel fistulis; apud Aristot. Eth. 10. ex φίλος & αὐλὸς, ὁ, &c. V.

Φιλαυτία, ας, ἡ, amor sui ipsius: à

Φίλαυτος, υ, qui nimis sibi placet, amans sui ipsius: ex φίλος & αὐτὸς ipse.

Φίλε, dilige, pro φίλει, præs. imperat. act. verbi φιλέω, amo, f. ήσω. Th. φίλος.

Φιλεγχὴς, qui sponsionibus seu fidejussionibus gaudet; ex φίλος & ἐγγύη, ἡ, unde ἐγγυᾶν, ὁ, &c. V. Item, φιλεγκλήμων, amator querelarum, querulus; item, delator, quadruplator; ex φίλος & ἔγκλημα, τὸ, V. Item, φιλεγκώμων, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, qui laudari cupit; ex φίλος & ἐγκώμιον, τὸ, V. Φιλεδήμων, scienti seu cognoscendi cupidus; cognitionis seu scientiæ cupidus; homini tribuitur, ut proprium; ex φίλος & ἐδέω, ῶ, f. ήσω, unde ἐδήμων, ὁ, V. Φιλεδυμῶ, qui peregrinandi studio & cupiditate tenetur; ab ἐκδημέω, ὁ, V. Φιλέλαιος, olei seu oleorum amans; à Th. ἐλαία, ἡ, unde ἔλαιον, τὸ, &c. V. Φιλελεύθερος, libertatis amans; libertatis amator; ab ἐλεύθερος, ὁ, V. Φιλέλλην, studiosus Græcorum; à Th. Ἕλλην, ὁ, V. Φιλέμπορος, amans mercatorum, vel mercaturæ; ab ἔμπορος, ὁ, V. Φιλενδέκτης, lutenter me vendito seu ostendo; Eust. ab ἐνδείκνυμι, f. ξω, unde ἐνδεικτὴς, ὁ, &c. V. Item, φιλένδοξος, ambitiosus; ab ἔνδοξος, ὁ, comp. ut rel qua præced. cum Th. φίλος, ὁ, &c. V.

Φιλεργία, ας, ἡ, avaritia: &

Φιλάργυρος, ου, ὁ, ἡ, avarus, a. Ex φίλος, amicus, & ἄργυρος, argentum.

Φιλέρετος, virtutis studiosus; Aristot. Eth. 1. 8. ex φίλος & ἀρετὴ, ἡς, V. Item, φιλέριστος, curiosum studiosus; ex φίλος & ἄριστος, ατος, V. Sic & φιλέρχαιος, antiquitatis amator; antiquarius; Athen. l. 3. ex φίλος & ἀρχαῖος, ὁ, V. Item, φίλερχος, ὁ, imperii seu imperandi cupidus; unde φιλερχία, imperii seu imperandi aut dominandi cupiditas; ex φίλος & ἀρχὴ, ἡ, unde ἄρχης, ὁ, &c. V.

Φιλέσαις Dor. pro φιλῆσαι, osculari, a. 1. inf. act. verbi φιλέω.

Φιλέσει, Dor. & Ion. pro φιλήσει, 3. sing. f. ind. act. verbi φιλέω.

Φιλέσεις, 2. perf. sing. fut. Dor. pro φιλήσεις.

Φιλέσιν, Dor. & Æol. pro φιλοῦσιν, solent, 3. pl. præs. verbi φιλέω.

Φίλεον, diligebam, imperf. Ion. pro ἐφίλουν, à φιλέω.

Φίλεον, amant, Dor. pro φιλοῦσι, 3. pl. præs. ind.

Φιλεόρτιος, qui amat festa seu dies festos; ex φίλος & ἑορτὴ, ἡ, V. Item, φιλεοτέκεια, ἡ, amor τῆς ὀπτειλείας; animus æqui bonique amans; æqui bonique studium: ex φίλος & ὀπτειλεία, ἡ, V.

Φιλεπιπληκτὴς, amicorum objurgator, vel amator reprehensionum; à φίλος, amicus, & ἐπιπλήσσω, reprehendo, objurgo, hoc à πλὴ, honor. Th. πίω, honoro, punio.

Φιλεργάθης, qui diligit amatorem, seu amatores; amasiorum vel amicorum cultor & amator; tam in bonam quàm in malam partem; Plat. in Symp. πάντως μήν ὁ ποιῶν πομπὰς τὸ τῆς ἐπιμελείας ἐπιτηδεύει γίγνεται, &c. Unde, φιλεργασία, amor quo amasius suum amatorem complectitur: item, φιλεργάω, ῶ, diligo amatorem, seu amatores; ex φίλος & ἐργάτης, ὁ, &c. V. Item, φιλέρως, ὁ, exp. cupidus amoris; ex iisd. seu ex φίλος & ἔρως, ὁ, à Th. ἐράω, f. άσω, &c. V.

Φιλερύω, ῶ, sedulus sum, sedulitate utor; & φιλερύειν, exp. labores appetere; à seq. φιλερυὸς, operi deditus; ut φιλερυὸς μέλισσα, apis laboriosa; pro quo etiam dicitur, φιλόπονος, ut pro seq. φιλοπονία, legitur φιλοπονία, apud Aristot. Rhet. l. 1. &c. Vide.

Φιλεργία, ας, ἡ, sedulitas: &

Φιλεργὸς, ὴ, operis amans, sedulus: ex φίλος & ἔργον, opus.

Φιλέρημος, ου, ὁ, ἡ, deserta diligens: ex φίλος & ἔρημος, ου, ἡ, desertum.

Φιλέριφος, ου, ὁ, vel ἡ, lanificii amica: ex φίλος & ἔριφος, ου, ἡ, lanifica; quod vide.

Φίλερις, ιδος, ὁ ἡ ὁ, contentionum amans, jurgiosus, contentiosus; item dicitur & φιλεριστὴς, pro eod. ut &, φιλερίζω, contentiosum esse; & φιλερίζομαι, contentiones amo; Etym. ex φίλος & ἔρις, ιδος, ἡ, unde ἐρίζω, f. ίσω, atque inde, ἐρισὴς, ὁ, &c. V. Item, φίλερως, amoris studiosus, qui amorem colit, eique dat operam; ex φίλος & ἔρως, ὁ, V. Sic &, φιλέρωτος, lodalium seu amicorum studiosus; qui suos sodales amore prosequitur, & colit; Thuc. l. 3. Unde adv. φιλετταίρως, eorum more qui sodalium studiosi sunt; socialiter, & concorditer; Æschin. & φιλεταιρεία, ἡ, amor quo sodales prosequimur; Aristot. Rhet. l. 1. Item, φιλεταίριον seu φιλεταῖρος, & φιλέταιρος, dicta est herba aparine, quòd vestibus, ac præsertim laciniis commeantium, tanquam sodalium, seu amicorum tenacissimè adhæreat; qua de causa, & φιλάνθρωπος, nominata fuit; Nic. in Ther. ex φίλος & ἔταιρος, ὁ, unde ἑταιρεία, ἡ, &c. V. Item, φιλέτης, qui Euium, i. e. Bacchum amat; in Epigr. dicitur, ipse Bacchus φιλέτης βακχίδος, utpote, euandi cupidus, euationis studiosus; ex φίλος & Εὔιος, à Th. ἰυοῖ, quasi εὖ ὀι, bene ululi, &c. V.

Φιλέσθ', Dor. pro φιλοῦνται, 3. pl. præs. pass. &

Φιλεώντες, Dor. pro φιλοῦντες, nom. plur. præs. part. act. verbi φιλέω, amo.

Φιλέωσι, Dor. pro φιλοῦσι, amant.

Φιλέωσα, Dor. pro φιλοῦσα, osculans, præs. part. act. à φιλέω.

Φιλεωτικία, amor beneficentiæ, studium beneficentiæ: ex φίλος & ἐυποιία, vide. Item, φιλεωτικὸς, operativo gaudens: ex φίλος & ἐυεργικὸς, vide.

Φιλεῦσι, amant, Dor. pro φιλοῦσι, 3. plur. præs. ind. act. verbi φιλέω, amo.

Φιλεχθὴς, ους, ὁ ἡ, odiosus, & amans inimici iarum; ex φίλος & ἔχθος, ους, τὸ, odium.

Φιλέψιος, ου, ὁ, jocorum amator, joci actus amator; ex φίλος & ἔψια, ἡ, quod exp. &, lusus & jocus; u: &, ἔψια, τὰ, joci, lusus; dicta ludicra, & jocosa, &c. V.

Φίλεχθρος, odiosus; idem cum præced. qui facile occasionem inimicitiæ accipit; unde φιλεχθρία, exercea inimicitias; & φιλεχθρως, adv. odiosè, inimico animo; ut φιλεχθρως ἔχειν πρός τινα, occasionem inimicitiarum quærere cum aliquo; & φιλεχθρως διάκειμαι, sum inimico animo; Bud. in Epist. poster. ex φίλος & ἔχθρος, ὁ, ab ἔχθος, ους, ὁ, idem quod Them. ἔχθος, τὸ, &c. V.

Φιλέω, ῶ, amo, diligo, osculor; 3. p. φιλῶσι, so ent, expetunt, imperf. ἐφίλουν, ων. f. φιλήσω. perf. πεφίληκα, a. 1. ἐφίλησα, osculatus sum: a. 1. fub. φιλήσω. a. 1. inf. act. φιλῆσαι, osculari: perf. pass. πεφίλημαι. p. m. πέφιλα. Them. φίλος, amicus.

Φί'λη, ης, ἡ, amica, f. g. à φί'λος, amicus.

Φιλενδὴς, qui amat quod suave est, & jucundum; suavitatis, seu voluptatis amans; vel pratis confectator; voluptuarius; unde φιλενδία, amor rerum suavium, studium voluptatis; item, suavitas, voluptas; item, φιλενδέω, ῶ, delector; capio voluptatem; & q. d. amo suavitatem; ut φιλενδῶ τούτου; delector hac re; ex φίλος & ἡδὺς, ος, unde ἡδέως, &c. V. Item, φιλενδύτης, ἡ, amor voluptatis; Plut. a seq. φιλήδυτος, voluptatum amans, voluptuarius. &c. V.

Φιλήδυτος, ου, ὁ, ἡ, voluptatibus deditus: ex φίλος, amicus, & ἡδυτὴ, ἧς, ἡ, voluptas.

Φιληκοεῖν, auditionis studio teneri; Polyb. l. 3. à seq. φιλήκοος, qui audire cupit, seu libenter audit, &c. Vide.

Φιληκοΐα, ας, ἡ, audiendi cupiditas: à

Φιλήκοος, υ, ὁ, ἡ, audiendi cupidus: ex φίλος, amicus, & ἀκούω, audio: p. m. ἤκοα.

Φιληλιαστὴς, qui judicio in helliæa contendere amat; litigiosus; ex φίλος & ἡλιαστὴς, ὁ, V.

Φί'λημα, ατος, τὸ, osculum, ἀσπασμός; à φιλέω, suavior, basio. Them. φίλος, amicus.

Φιλήμεναι, dilexisse, a. 2. inf. Ion. seu Dor. pro φιλῆσαι, ab inusit. φί'λημι. Sunt qui per Ectasin dici volunt pro φιλήμεναι, Doricè itidem pro φιλεῖν, præs. inf. act. verbi φιλέω, amo, Th. φίλος, amicus.

Φί'λημι, Ionicè dicitur, pro φιλέω, ῶ, amo, V.

Φιλήμων, ονος, ὁ, nomen viri: Gr. deosculans.

Φιλήμως, studiosus venti; in Epigr. ex φίλος, ὁ, vel φιλέω & ἄημι, ὁ, V. Item

φιλήνιος. amans fræni, seu habenarum; ex φίλος seu φιλία & ἡνία, ἡ, unde ἥνιον, τὸ, &c. V.

Φιλήνωρ, ορος, ὁ, erblandus; ex φίλος, amicus, & ἀνήρ, vir.

Φιλήρετμος, studiosus remorum, i. e. rei nauticæ; ex φίλος, seu φιλία & ἐρετμὸς, V

Φίλησ', Ion. pro ἐφίλησε, amavit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi φιλέω, amo.

Φιλῆσαι, amare, a. 1. inf. act. &

Φιλήσῃς, ῃ, 2. & 3. sing. a. 1. sub. act. verbi φιλέω, amo.

Φιλητία, furacitas; Hesych. vide infrà φιλήτης, ὁ, fur.

Φιλητομολπος, ου, ὁ, ἡ, Poët. ὁ φιλῶν τὴν μολπὴν, qui amat cantionem, amans hymnorum: quod ex φίλος, amicus, & μέλπω, canto. p. m. μέμολπα. Hinc μολπὴ, cantus.

Φίλητις, εως, ἡ, dilectio: à φιλέω, Them. φίλος.

Φιλήσυχος, ος, ὁ ἡ ἡ, quietis amans, quietæ & tranquillæ vitæ studiosus; unde φιλησύχως, adv. ut, φιλησύχως διάκειμαι, quietis amore teneor; tum cupidus pacis; ex φίλος seu φιλέω & ἡσυχος, ὁ, ἡ, V.

Φιλητὸς, amandus; est verbale adject. ab φιλέω, gerund. à φιλέω, f. ήσω, V. Aristot. l. 2. magn. Moral. ponit differentiam inter φιλητὸν & φιλικὸν; quod exp. amore dignus, &c. V. Item φιλητόω, (idem quod φιλέω,) amo, osculor; Hom. hymn. 1. in Merc. est à seq. φιλητὴς seu φιλητὸς, V.

Φιλήτης, ου, ὁ, fur: qu. πλήτης, à πλέω, stipo: cupidus enim πλεῖν alienæ: sed

Φιλητὴς, οῦ, ὁ, amator: à φιλέω.

Φιλητικὸς, ad amandum propensus; item, libenter osculans; qualem esse melancholicum ebrium, scribit Aristot. à seq. φιλητὸς, amore dignus, &c. V.

Φιλητὸς, ὴ, amabilis: item proprium nomen viri: Gr. dilectus: à φιλέω. Th. φίλος.

Φιλήτωρ, amator; idem quod, & pro φιλητὴς, V.

Φιλία, ας, ἡ, amicitia, amor. Th. φίλος, amicus.

Φιλιάζω, ineo amicitiam, fio amicus; ut, ἐφιλίασα αὐτῷ; fum cum eo amicitia conjunctus; Eccles. iast. c. 37. Unde, φιλιαστὴς; Hesych. est, συμπλακτὴς, à præced. φιλία, ἡ, charitas, &c. V.

Φιλίατρος, studiosus medicinæ; unde φιλιατρέω, rei medicæ sum studiosus; res medicas amo, vel medicamentorum usu gaudeo; unde, ὁ φιλιατρῶν τε, medicinæ studiosi, qui medicinam profitentur; Dioscor. l. 6. c. 1. ex φίλος seu φιλέω, & ἰατὸς, ὁ, &c. V.

Φιλικὸς, amicitiæ conveniens, ad amicitiam pertinens; sed exp. &, amabilis, item amicus; item ad amandum propensus; unde, φιλικῶς, adv. ut decere, or, qui sunt amici; amanter; à seq. φίλιος, V.

Φίλινος, qui est ex canna, seu cannis; q. d. canneus; ut, φίλινη ἰδρὼς; Herodot. à Th. φιλία, V.

Φίλιος, -ία, -ον, -ίη, -ιον, Ion. amicus, Th. φίλος, idem.

Φίλιος, præced. propriè exp. qui est amicorum seu fœderatorum; qui in amicitia est; fœderatus; ut φιλίας χάριτας; apud Xen. quæ & omisso subst. φιλία, dicitur; unde ὁ φιλίας, apud eund. exp. in pacato; item, φίλιος, exp. amicitiæ præses; cognomen Jovis; apud Synes. à præced. φιλία, ἡ, V. Item, φιλίω, amicum reddo, benevolum reddo, concilio; unde ἀλλοφύλῃ ἡμᾶς ἐπὶ τὸ φιλιωθῆναι; in Fab. Æsop. à præced. φίλιος, V.

Φιλιππάνη, ης, ὁ, Philippensis: Φίλιπποι, urbs: &

Φιλιππικὸς, ὴ, ὸν, idem.

Φίλιππος, ου, ὁ, Philippus, nom. viri: vel qui delectatur equis bellicosis; ὁ φίλος περὶ ἵππους; at Φίλιπποι, PHILIPPI, urbs Macedoniæ à Philippo condita.

Φίλιππος, præced. exp. & bellicosus; ut, φίλιππον λαὸς; apud Euryp. in Hecuba: ex φίλος seu φιλέω, & ἵππος, ὁ, &c. V. Item φιλιππότατος, ου, ὁ, ἡ, equorum studiosissimus; est superl. à præced. V.

ΦΙΛΙΣ, ίδος, ἡ, canna.

Φιλὶς, præced. exp. &, fistula; i. e. σύριγξ, Hesych. &c. V.

Φιλίσιον, τὸ, dicitur, aparine herba; (quæ & φιλιτάμερον, id vide) à seq. φίλτερος, pro φίλτατος, amicissimus, &c. V.

Φιλισορεῖ, cognoscendarum rerum cupidus fuit; historiæ studeo; unde φιλισορέων, inquirendarum rerum cupidus; ex φίλος seu φιλία & ἵστωρ, ορος; unde ἱστορέω, &c. V.

Φίλιστος, ου, ὁ, Philistus: dat. sing. φιλίστῳ; item pro φίλτατος, charissimus: &

Φιλίων, pro φίλτερος, charior, amicior: à φίλος.

Φιλίωτα, τὰ, q.d. socialia; à φίλιος, vide φιλίτης.

Φιλίως, ut decet eos qui sunt in amicitia, & societate; more fœderatorum; vel amicè, amanter. Thuc. l 3. est adv. à φίλιος, V. Item, φιλιωτὴς, οῦ, ὁ, conciliator; Suid. est verbale, à φιλιόω, il V.

Φίλλυρα, ας, ἡ, propr. nomen matris Chironis,

ΦΙΛΛΥΡΕ'Α, ας ἡ, arbor quædam ligustro similis: qu. à φύλλος.

Φιλλυρίδας, ὰ, ὁ, Dor. pro Φιλυρίδης, ου, ὁ, Patronymicum, ὁ τῆς φιλύρας παῖς Χείρων.

Φιλλυρίδης, nomen Patronym. vide præc.

Φιλοβάρβαρος, barbaros amans; item, barbariem amans; & ex consequenti, & ex elegantiæ; barbarus; ex φίλος & βάρβαρος, ὁ, V. Item, φιλοβασιλῆς, regis amans; unde, φιλοβασιλέω, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, regiæ præstatis amans; ex φίλος & βασιλὶς, unde βασίλειος, ὁ, ἡ, &c. V. Item, φιλοβιβλία, studiosus librorum; qui libros amat: ex φίλος & βίβλος, ὁ, V. Item, φιλόβοτρυς, amans uvas; qui uvis supra modum gaudet, & delectatur; Plut. Symp. ex φίλος & βότρυς, ὁ, V.

Φιλοβουλήτης, ου, ὁ, qui super amicum se conjicit officii gratiâ: ut qui sui corporis injectu febricitantis horrorem cohibet: à φίλος & βούλομαι, Th. βέλω, jacio.

Φιλοβουλότης, idem cum, & potius dicitur, pro præced. -ήτης; V. Item, φιλοβραβεῖος, nuptias amans; ex φίλος & γάμος, ὁ, V. Φιλόγελως, ωτος, ὁ, risus amans, lubenter ridens; unde, φιλογέλοιος, qui jocos & facetias amat; qui lubenter jocis utitur; atque indè, φιλογελοιαστὴς, qui jocatores amat, qui facetis hominibus delectatur; vel qui jocationem amat; qui lubenter jocatur; à Th. γελάω: unde, γέλως, atque indè, γελοῖος, &c. V. Φιλογνώμων, ονος, ὁ, ἡ, probitatis summum studium; à γνώμη, ἡ, unde γνωμῶν, &c. V. Φιλογεωργὸς, agricolarum seu agriculturæ studiosus & amans; unde, φιλογεωργέω, agriculturæ studiosus sum; agricolas, seu agriculturam amo; à γεωργὸς, ὁ, unde γεωργία, &c. V. Φιλόγλυκος, qui dulcia amat, qui dulci vino gaudet; à Th. γλυκὺς, V. Φιλόγονος, amans fœtum; seu amans liberos; à γόνος, ὁ, seu γόνος, ὁ, &c. V. Φιλογραμματος, amans literas, literarum studiosus; unde, φιλογραμμάτεω, ῶ, literas amo; à γράμμα, ατος, τὸ, V. Sic &, φιλογραφέω, pingendi studio teneor; à γράφω, ὁ, V. Φιλογυμναστία, amor exercitii, cupiditas exercitationis; unde, φιλογυμναστέω, ῶ, amo exercitationem, cupidus sum exercitationis; Plut. à γυμνάσιον, ὁ, V. Φιλογυνὴς, ὁ, & φιλόγυνος, ut &, φιλογυναῖκος, ικος, & φιλογύναιος, mulierum amans, mulierosus; item, φιλογυναικία, & φιλογυνία, ἡ, mulierositas; luxuria, libidos; à Th. γυνὴ, αικὸς, ὁ, &c. V. Φιλοδαίμων dæmonum amans, dæmonum cultor; apud Greg. à Th. δαίμων, ὁ, V. Φιλόδακρυς, & φιλοδάκρυος, lacrymarum amans; i. e. qui libenter lacrymatur; Nonn. à Th. δάκρυ, υος, unde δάκρυον, τὸ, &c. V. Φιλοδείπνος, cœnarum, seu conviviorum amans; A hen. l. 14. Item ut Bud. interpr. qui libens convivatur, i. e. ἑστᾷ & τὸ φιλοδόξαστον, cœnarum seu conviviorum amor, Plut. in Symp. Item, φιλοδειπνιστὴς, οῦ, qui lubenter cœnâ alios excipit; à Them. δεῖπνον, τὸ, unde δειπνίζω, f. ίσω, &c. V. Item, φιλοδέμνιος, amans cubilis; à Th. δέμνιον, τὸ, comp. ut præcedentia, cum Th. φίλος, ὁ, &c. V.

Φιλοδέσποτον, τὸ, domini amor, seu dominii aliorum in se amor; item, φιλοδεσποτόομαι, dominum amo, seu dominatum amo, aut affecto; utrumque, à seq. φιλοδέσποτος, dominii amans; i. e. qui alterius in se dominium libens patitur, &c. V.

Φιλοδέσποτος, ου, ὁ, domini amans, seu dominii amans: ex φίλος & δεσπότης, dominus. Them. δεσπόζω, dominor.

Φιλοδήμου, amans populi. Them. δῆμος. Vide.

Φιλοδημότατος, populi amantissimus; est superl. à præced. φιλόδημος, V. Item, φιλοδημοτικὸς, popularium amans; seu, populi status amans; ut &, φιλοδημικὸς, idem quod; ut omnia ab eod. φιλόδημος: ex φίλος, & δῆμος, ὁ; V. Item Φιλοδίκαιος, justi amans; ex φίλος, & δίκαιος, ὁ; V. Item Φιλοδίκης, litium amans litigiosus; unde φιλοδικέω, ῶ, libenter in litibus versor; ut litigiosi; ex φίλος, & δίκη, ἡ, &c. V. Sic & Φιλοδοξία, ἡ; gloriæ cupiditas, studium aut amor, ambitio, à seq. φιλόδοξος, V.

Φιλόδοξος, gloriæ cupidus, ambitiosus; Item qui opinionem sectatur: à φίλος, & δόξα, opinio, gloria. Th. δοκέω.

Φιλοδοξῶ, gloriæ sum cupidus: Item gloriæ servio, & Φιλοδόξως cum gloriæ cupiditate, ambitiosè; est adv. & utrumque, à præcedent. φιλόδοξος, qui bona opiniabilia sectatur, &c. V. Item Φιλόδουλος, servorum amans; ex φίλος; & δοῦλος, ὁ; V. Φιλοδύβριος, amans fletus, lugubris, lamentabilis: ex φίλος, ὁ, & ὀδυρτὸς, ὁ; à Them. ὀδύρομαι; V. Φιλοδώρημος, qui donare amat, munificus, liberalis; unde φιλοδωρέω, donandi amor; liberalitas, munificentia; ex φίλος & δῶρον, τὸ; unde δωρεὰ, ἡ, &c. V. Item Φιλοζεύγιος, seu φιλοζυγία, inquirendi studio, & cognoscendi amore flagro, &c. V. suo loco, φιλιστόρεω.

Φιλοζωΐας, α, ὁ, Dor. vel φιλοζωΐφ, homo libidinosus: ex φίλος, amicus, & ὀσία, coëo.

Φιλόζωνος, novitatis amator: ex φίλος, & ζωνὸς, ὁ; V. Item Φιλοζωνίας ἡ; studium pulchritudinis, quo quis pulchras aut pulchros amat: Item studium honestatis, sive rerum honestarum: Sic & φιλοκοσμέω, ῶ; pulchritudinem amo, res pulchras, vel honestas diligo; honestatis, aut rerum honestarum sum studiosus; sæpe constr. cum περὶ, ut apud Jos. contra Api. περὶ παιδεύσεως φιλοκοσμεῖσθαι, honestatem colimus circa educationem liberorum: Item contendo, enitor: atque inde verbile φιλοκόσμημα, τὸ; honestamentum non improbandum: omnia à seq. φιλόκοσμος, quod exp. & honestatis, vel rerum honestarum studiosus; unde τὸ φιλοκόσμον, est honestatis, vel honesti studium, &c. V.

Φιλοκοσμῶ, pulchritudinis amans, elegans; ex φίλος & κόσμος, pulcher.

Φιλοκόσμως, adverb. cultè, ornatè: à præced.

Φιλοκτέανος, (pro quo etiam legitur, quasi per contract. φιλόκτημος; ut ἐκτημένος, pro ἐκέκτητο,) amans laboris: ex φίλος, & κέαρ, κέατος, ὁ; V. Item Φιλόκτιον, vana, seu res vanas amans; vanarum rerum studiosus: ex φίλος, & κλὴρ, ὁ; V. Item Φιλοκερδέω, lucri amans sum; lucri aviditate laboro; à seq. φιλοκερδὴς; V.

Φιλοκέρδεια, ας, ἡ, amor lucri, avaritia: &

Φιλοκερδὴς, ἐς, ὁ, ἡ, lucri cupidus, avarus: ex φίλος, & κέρδος, ους, τὸ; lucrum.

Φιλοκερδῶς, cum aviditate lucri; est adverb. à præc. φιλοκερδὴς; V.

Φιλοκέρτομος, ου, ὁ, ἡ, convitiorum amans: ex φίλος & κέρτομος, quod à κείρω, cor, (vel κέρω, tondeo,) & τομὴ, ἧς, ἡ, sectio. Them. τέμνω, seco: p. med. τέτομα.

Φιλοκηδὴς, affinitatis amans, affinium suorum studiosus; & Apud Aristoph. φιλοκηδὴς λόγος, expon. κηδεμονικὸς. Item φιλοκηδέμων, studiosus necessitudinis, vel affinitatis: ex φίλος, & κῆδος, ους, τὸ; unde κηδεμὼν, ὁ, &c. V. Item Φιλόκηπος, hortorum studiosus: ex φίλος, & κῆπος, ὁ; V. Φιλοκιθαριστὴς, citharistarum amans: Item qui citharâ ludere amat; à κιθαριστὴς, ὁ; V. Φιλοκίνδυνος, qui periculari amat; periculi adeundi cupidus; accipiturque in malam, aliquando etiam, in bonam partem: unde adverb. φιλοκινδύνως, more eorum qui periclitari amant, seu periculorum cupidi sunt, & prompti ad ea suscipienda: à Them. κίνδυνος, ὁ; V. Φιλοκισσοφόρος, amans hederæ gestandæ: qui delectatur hederaceis frondibus gestandis; à κισσοφόρος; V. Φιλόκτημος, tibialium, seu ocrearum amans: Item studiosus armorum; à Them. κνήμη; unde κνημὶς, ἴδος, &c. V. Φιλοκλαὴς, qui amat, seu solet adulari, adulator; à Them. κλαὴς; V. Φιλόκομπος, jactationis amans; qui sese jactare amat, & efferre: unde φιλοκομπέω, jactationem amans sum, jactare & efferre me amo: à Them. κόμπος; unde κομπὸς, ὁ, & κομπέω, &c. V. Φιλόκοπρος, stercoris seu fimi amans; qui stercorari amat: à Them. κόπρος, ὁ; V. Φιλοκοσμος, ornatus amans, seu cultus, cultus studiosus: Item qui amat mundum; i. e. res mundanas unde φιλοκοσμία, ornatus, seu cultus studium à Them. κόσμος, ὁ; V. Φιλοκρινὴς, de morbis rectè judicandis sum studiosus: à Them. κρίνω, cujus varia comp. desinunt in κρινὴς, & κρινίω, &c. V. Item Φιλόκρυπτος, amans stepitum: à Them. κρύπτω, ὁ, comp. ut præcedentia, cum Them. φίλος, ὁ, &c. V.

Φιλοκτέανος, avarus, possessionum cupidus: in comparat. φιλοκτεάνωτερος, superlativ. φιλοκτεανώτατος, avarissimus. quod ex φίλος, amicus, & κτέανον, Poët. idem quod κτῆμα, κτος, τὸ, possessio, Them. κτάομαι, acquiro.

Φιλοκτίτου, gen. Bœot. pro Dor. φιλοκλίτα, quod pro φιλοκτήτου, à φιλοκτήτης, ου, Pindar. Pythior. Odyss. 1. pag. 193. vers. 17.

Φιλοκτήμων, possessionum amans, seu cupidus, avidus multa possidendi, avarus: Bust. Item Φιλοκτησία, possessionum cupiditas, avaritia; utrumque itidem, ex φίλος, & κλέομαι, fur, ὑστερομ. unde κλῆμα, τὸ, & κλῆσις, εως, ἡ, &c. V. Item Φιλοκτήσης, & φιλόκτησος, ου, ὁ; qui libenter ædificat: Nonn. ex φίλος, & Them. κτίζω, f. ίσω; unde κτῆσις, & κτησὸς, &c. V. Φιλόκυβος, alcæ studiosus, qui tesseris ludere amat; à Them. κύβος, ὁ; V. Φιλοκυδὴς, amans gloriæ, seu gloriæ studiosus; à Them. κῦδος, ους, τὸ; V. φιλοκυϊκὸς, venationis amans, venationis studiosus; & κυνηγὸς, ὁ; V. Φιλόκυων, qui canibus delectatur & gaudet:

& gaudet: à Them. κωὰν, κηδὲς, ὁ, ἡ; vide Φιλακωσκὴς; bibax, vinolentus, ebriosus; Athen. l. 10. à Them. κώ-ζειν, οῦ⊙; unde κωθωνίζω, &c. V. Φιλόκωμος, qui amat commessationes, qui amat κῶμον, in Epigram. à Them. κώμ⊙, ὁ; V. Φιλόλαλος, loquax; Laert. à λαλέ⊙, ὁ, ἡ; V. Φιλολάϊς, qui amans prædæ; à Themat. λεία, unde λεΐ⊙, ἡ; V. Item Φιλόλιθος, qui gemmas amat; à Them. λίθ⊙, ὁ, comp. ut præcedentia, cum Them. φίλ⊙, ὁ, &c. V.

Φιλολεγία, ἡ, studium, seu amor loquendi, seu differendi de aliqua re: Item studium, seu amor literarum: Sic & φιλολογία, libenter dissero: Item Philosophor, & dissero cum Philosophis: utrumque à seq. φιλολέγ⊙, qui loqui, seu differere de aliqua re amat: Item loquax; & qui libenter audit alios loquentes, seu differentes: Item literarum studiosus, vel literatus, doctus, &c. V.

Φιλόλεχος, ⊙, ὁ, nomen viri; Item PHILOLOGUS, eloquentiæ deditus. Ex φίλ⊙ & λόγ⊙, quod à λέγω, dico.

Φιλολουτία, libenter lavo, præcupidus sum lavandi, hoc est balnei; ex φίλ⊙, & Them. λόω, f. σω, unde λοῦν, τὸ, &c. V. Item Φιλόλουτος, qui libenter dolet, & tristitiâ afficitur; ex φίλ⊙, ὁ, & λύπη, ἡ, &c. V. Item Φιλολυπαθία, ⊙, ἡ; discere cupio, discendi desiderio teneor: ut & φιλομαθία, & φιλομαθία, discendi cupiditas; omnia à seq. φιλομαθὴς; V.

Φιλομαθὴς, ⊙, ὁ, ἡ, discendi cupidus. Ex φίλ⊙, amicus, & μανθάνω, disco: f. μαθήσομαι. a. 2. ἔμαθον.

Φιλομαθῶς, cum cupiditate discendi; est adverb. à præced. φιλομαθὴς, discendi studiosus: unde & in neut. τὸ φιλομαθὲς, cupiditas discendi, &c. V. Item Φιλόμαθης, ὁ, ἡ, studiosus artis divinandi; Astrologiæ studiosus; Luc. ex φίλ⊙, & μάντ⊙, ὁ, ἡ; V. Item Φιλομαχία, ⊙, appeto pugnam, cupidè pugno; fervidè, liceat incautè prælior; Plut. ex φίλ⊙, & μαχόμαι; Poët. pro μάχομαι; V. Item Φιλόμβριος, pro φίλομβρ⊙, cupidus pluviæ; ut φιλόμβριος πῖδαξ, in Epigram. ex φίλ⊙, & ὄμβρ⊙, ὁ, unde ὄμβρι⊙, &c. V. Φιλομειδὴς, vide infra φιλομμειδὴς; unde τὸ φιλομειδὲς, amor, seu studium risus; à Them. μειδάω, seu μειδέω; V. Φειλομειράξ, adolescentum amator; unde φιλομειρακία, ⊙, adolescentium amore intentus; à Them. μείραξ, ακ⊙, unde μειρακιῶν, &c. V. Φιλομεμφὴς, qui libenter conqueritur; qui incusare, & reprehendere amat; Plut. à Them. μέμφομαι; V. Φιλομήλα, ἡ, philomela: Aristot. Rhet. 3. Plut. Symp. l. 7. &c. quasi à Them. μῆλ⊙, τὸ; melos, cantus, &c. Vide. Φιλόμηλος, amator malorum; i. e. pomorum; qui gaudet seu delectatur malis, seu pomis; Athen. l. 7. à μῆλον, τὸ, malum; vide. Φιλόμηρος, qui Homeri studiosus est; ab Ὅμηρ⊙, ὁ; V. Φιλομήτηρ, matris amans; à Them. μήτηρ, cujus comp. pleraque desinunt in ήτωρ, &c. V. Item Φιλόμισος, odiorum amans, qui libenter odit; unde adverb. φιλομίσως, more eorum, qui odium amant; à Them. μῖσ⊙, τὸ; comp. ut præcedentia, cum φίλ⊙, ὁ, &c. V.

Φιλομμειδὴς, ⊙, ἡ, pro φιλομειδὴς, (Poët. μ metri gratia geminato) amans risus, Veneris Epith. ex φίλ⊙ & μειδάω, rideo.

Φιλομμηδὴς, ⊙, ἡ, quæ amat genitalia. (μ gemin.) in accus. φιλομμηδέα. Ex φίλ⊙ & μῆδ⊙, ⊙, τὸ, cura; in pl. μήδεα, τὰ, pudenda.

Φιλόμολπος, ⊙, ὁ, ἡ; qui cantum amat. Ex φίλ⊙, amicus, & μολπὴ, cantus, quod à μέλπω, canto, præt. m. μέμολπα.

Φιλομουσία, musarum, seu musices amor; ut & φιλομουσὸς, musas, seu musicam amo; utrumque à seq. φιλόμουσ⊙, musarum amans: Item qui studiorum humaniorum, seu politioris literaturæ amans est; Plut. Symp. 8. &c. V.

Φιλόμουσ⊙, vide in φιλόμουσος.

Φιλόμοχθ⊙, laborum amans; Item Φιλομόχθηρ⊙, malorum, seu improborum, vel improbitatis amans; ex φίλ⊙, & μόχθ⊙, ὁ; unde μοχθηρὸς, ὁ, &c. V. Item Φιλομυθία, ἡ, fabulandi, seu fabularum studium; ut & φιλομυθίη, libenter fabulor, & φιλόμυθος, libenter fabulosus, vel fabulorum; omnia à seq. φιλόμυθ⊙, confabulationum amans, &c. V.

Φιλόμυθ⊙, ⊙, ὁ, ἡ, fabularum amans. Ex φίλ⊙, amicus, & μῦθ⊙, fabula.

Φιλόμωμος, qui libenter viturerat, seu reprehendit; Plat. ex φίλ⊙, & μῶμ⊙, ὁ; V.

Φιλόμωσος, α, ὁ, Dor. pro φιλόμισος, Musarum vel musicæ studiosus. Ex φίλ⊙, & Μῶσα, ἡ, Musa.

Φιλονεικία, f. ήσω, rixor, contendo, æmulor; &

Φιλονεικία, ας, ἡ, contentio, rixarum amor, æmulatio: à

Φιλόνεικος, ος, ὁ, ἡ, contentiosus. Ex φίλ⊙, amicus, & νεῖκ⊙, ⊙, τὸ, jurgium, contentio.

Φιλονεικούντων, gen. pl. part. præs. verbi φιλονεικέω, rixor, contendo: ex illsdem Themat.

Φιλονείκως, rixosè, contentiosè; aut etiam cum æmulatione, à præced. φιλόνεικ⊙, rixæ & contentionis amans: Item pervicax, & interdum, in bonam partem, pro eo, qui magno, & velut pervicaci studio, contendit rem aliquam efficere; ut & φιλονεικία, significat interdum, contendo; i. e. laboro efficere; ut apud Plat. φιλονεικεῖν περὶ τοῦτου, laborare ad id, &c. V. Item Φιλόνεος, qui juvenum amore tenetur: Luc. ex φίλ⊙, & νέ⊙, ὁ, juvenis, &c. V. Item Φιλοξενία, hospites amore prosequor, hospites recipio libenter; à seq. φιλόξεν⊙, pro quo etiam dicitur, φιλόξενος, amans hospitum; Odyss. 9. ut ξείν⊙, Poët. dicitur pro Them. ξένος, &c. V.

Φιλοξενία, ας, ἡ, hospitalitas: à

Φιλόξεν⊙, ος, ὁ, ἡ, hospitalis: à φίλ⊙, amicus, & ξέν⊙, ος, ὁ, hospes.

Φιλοπαίγμων, ον⊙, ὁ, ἡ, amator ludorum, vel jocorum, facetus, festivus: ex φίλ⊙, amicus, & παίζω, ludo. Them. παῖς, puer.

Φιλοπαίστης, amans jocos & lusus; idem quod præcedent φιλοπαίγμων; & abeodem Them. παίζω, f. ξω, &c. V. Item Φιλόπαιχμος, qui pueros amat, puerorum amator; ex φίλ⊙, & παῖς, ὁς, ἡ, &c. Vi. Item Φιλοπαρόλ⊙, qui projectæ audaciæ facinora amat: Item alacriter se offerens periculis; ex φίλ⊙, & παράβολ⊙, ὁ, &c. V.

Φιλοπάρθενος, ος, ὁ, ἡ, amator virginum; Item virginitatis studiosa. Ex φίλ⊙, & παρθέν⊙, ος, ἡ, virgo.

Φιλοπάτωρ, amans patris; unde φιλοπατρία, amor patriæ; ex φίλ⊙, & πατὴρ, ὁ; cujus comp. varia desinunt in ᾰτωρ;) unde πατρία, ας, ἡ, &c. V. Item Φιλοπένθης, luctus amans, ad luctum procivis; Plut. à Them. πένθος, εος, τὸ; V. Φιλοπένθης, & Φιλοπένθων, (ut & φιλόπονος,) qui scilicitari & percontari amat; ideoque discendi cupidus, curiosus scrutator: unde φιλοπυσία, ἡ; amor & studium, vel curiositas scisciendi, & φιλοπύστης, libens audire, & sciscitor, vel curiosus sum in sciscitando; à Them. πύθομαι, pro πυνθάνομαι; f. πύσομαι, præt. pass. πέπυσμαι, unde πύστις, ἡ, πυστὸς, ὁ, & πυστὶς, ἡ, &c. V. Φιλοπλεκτὴς, dicitur κόμη, in Epigram. quasi gaudens nexu, & constrictionis seu cohibitionis amans; à Them. πλέκω, -ομαι; f. ξω, unde πλεκτὸς, ὁ, &c. V. Φιλόπλουτος, divitiarum amans, qui discedere cupit, avarus; unde φιλοπλουτία, ἡ, divitiarum amor, & viriarum cogendarum cupiditas, ac studium, avaritia, & φιλοπλουτέω, discedere cupio, nimio studio divitis inhio, avarus sum; à Them. πλοῦτος, ὁ, unde πλοῦτ⊙, ὦ, &c. V. Φιλοπολεμος, vel -τομος, ὕμος; amicum reddo, seu benevolum, conciliо, & φιλοπολεμίδης, amicos efficiens, amicorum effector, seu effectrix; Plut. Item qui labores amat; i. e. ὁ φιλῶν τὸ πονεῖν; Hesych. à Them. πολέω; V. Item Φιλοπολεμος, pastorum amans; à Them. ποιμὴν, ὁ, comp. ut præcedentia, cum Them. φίλος, ὁ, &c. V.

Φιλοπολιτεύω, improboram amans ex φίλος, & πονηρὸς, ὁ, &c. V. Item Φιλοπονία, ἡ, laborum amor, studium, industria, à seq. φιλόπονος; Item Φιλόπονημα, τὸ; opus elaboratum, elucubratio; verbale à præced. φιλοπονέω, -ομαι, laborum amans fum: Item cum labore effecto, studioso, & gnaviter aliquid facto; Item elaboro, elucubro, &c. V.

Φιλοπόνως, ᾱ, ὁ, ἡ, laboris amans, industrius: comparat. φιλοπονώτερος.

Φιλοπονία, ας, ἡ, diligentia. Ex φίλος & πόνος, ου, ὁ, labor, quòd à πένομαι, laboro, p. m. πέπονα.

Φιλοπονῶν, 3. pl. præsent. ind. verbi φιλοπονέω, laborem diligo, Ex illsdem Them.

Φιλοποσία, ἡ, amor potationis, seu potus; inexhausta & inexplebilis bibendi aviditas, vinositas; ex φίλος, & πόσις, εως, ἡ, &c. V. Item Φιλοπραγμων, qui libenter vari's negotiis se implicat; qui sibi, & aliis libenter exhibet negotia; unde adverb. φιλοπραγμόνως, more eorum, qui libenter se implicant negotiis; vel cum defiderio f. cessendi negotia, & in compar. φιλοπραγμονέστερον cum majore defiderio facessendi negotium; sed exp. & diligentiùs: Item Φιλοπραγμοσύνη, amor facessendi negotium alii, amor & voluptas litigandi; omnia ex φίλος, & πρᾶγμα, τος; V.

Φιλοπραγμοσύνη, seq. propriè signif. salutan. i studium, &c. V.

Φιλοπραγμοσύνη, ας, ἡ, affabilitas: à

Φιλοπραγμοσύνος, salutandi studiosus. Ex φίλ⊙ & πραγμοσύνη, compello, saluto: quod ex πρὸς & ἀγορὰ, seu βία, verba facio. Th. ἀγορέω, ασω, forum.

Φιλοπρωτία, primatum amo, vel ambio, cupio esse primus: &

Φιλόπρωτος, cupiens esse primus: ex φίλος, amicus, & πρῶτος, primus. Them. πρὸ.

Φιλοπτόλεμος, vide suprà φιλοπόλεμος: Item Φιλόπτωχος, mendicorum seu pauperum amans; promptus ad juvandos mendicos & pauperes: ex φίλος, & πτωχὸς, ὁ; V. Φιλόπυρος, amans tritici; à Them. πυρὸς, ὁ; vide. Φιλόπυρος, vide suprà cum φιλοπτόλεμος. Φιλοπωλητὴς, ὦ, ὁ; qui autumnales fructus decerpere, & iis vesci amat, qui poma, fructusque autumnales libenter comedit; in Epigram. à Them. ὀπώρα, ᾶς; unde ὀπωρίζω, ομαι, &c. V. Φιλοργὴς, iracundus; à Them. ὀργὴ, ἡς; V. Φιλόργιος, qui orgia celebrare amat, qui orgiis delectatur; in Epigram. & apud Nonn. à Them. ὄργια, τὰ; vide. Φιλορήτωρ, seu φιλορήτορ, rhetoricæ amans, seu studiosus; à ῥήτωρ, ος; V. Φίλορνις, avium amans; unde φιλορνιθία, avium amor; à Them. ὄρνις, ιθ⊙; vide. Φιλορραὴς, amans acinorum: Item virtis Epith. in Epigram. à ῥαὴς, acinus; vide. Item Φιλορχήμων, saltationum amans, qui saltationibus gaudet, & φιλορχηστὴς, saltandi cupidus; à Them. ὀρχέομαι; f. ήσομαι, unde ὀρχηστὴς, ὁ; comp. ut præcedentia cum Them. φίλ⊙, ὁς seq. &c. vide.

ΦΙΛΟΣ, ᾱ, ὁ, amicus: φίλη, ης, ἡ, amica. Hinc φιλία, ας, ἡ, amicitia: φιλότης, ητ⊙, ἡ, idem φιλό̓τη⊙, ὑ, ὁ, ἡ, ad amicitiam pertinens: φιλέω, amo: Item osculor: φίλημα, ατ⊙, τὸ, osculum: φίλτρον, υ, τὸ, amoris illecebra: amatorium poculum. Hinc quoque transpositis prioribus literis, Belg. Lief, & Ang. Love.

Φιλοσαρκία, ἡ, amor carnium, libido edendi carnes: ex φίλ⊙, ὁ, & σάρξ, κὸς, &c. vide. Item Φιλόσπορ⊙, tritici seu frumenti cupidus; à Them. σῖτ⊙, ὁ; vide. Φιλόσκιος, tegmine gaudens; à Themat. σκίσσω, unde σκίση, ἡ; vide Φιλόσκι⊙, amans umbræ, umbras captans; à Them. σκία, ᾶς; vide. Φιλοσκώμμων, & φιλοσκώπτης dicteriis mordacibus, & scommatis gaudens; unde φιλοσκωπία, ᾶς, scommatis, & dicteriis mordacibus gaudeo; seu scommata jacere in aliquem amo: Item φιλοσκωμμόνως, more eorum qui scommata cicere amant; adverb. à φιλοσκώμμων, ον⊙, ὁ; unde etiam φιλοσκωμμοσύνη, ἡ, amor scommatum; quam quis terminata in aliquem jacere amat; omnia à Themat. σκώπτω, f. ψω. unde σκώμμα, τὸ, & σκώπτης, ὁ, comp. ut præcedentia, cum Themat. φίλ⊙, ὁ, &c. vide. Item Φιλοσοφομειρακίσκος, adolescentulus Philosophia deditus; seu qui ad lescens admodum philosophatur; Athen. lib. 13. ex φιλόσοφ⊙, seq. & μειρακίσκ⊙, ὁ, vide.

Φιλοσόφημα, τὸ, Philosophica quæstio, seu res quam quis philosophicè commentatione secum disquirit; verbale à seq. φιλοσοφέω; studium meum in doctrina & sapientia collоco, &c. Vide.

Φιλοσοφία, ας, ἡ, PHILOSOPHIA; Item sophistica, quæ est veræ philosophiæ abusus: &

Φιλοσοφικὸς, PHILOSOPHICUS: à

Φιλόσοφ⊙, ου ὁ, PHILOSOPHUS, studio sapientiæ deditus: qu. φίλος σοφίας. Them. σοφὸς, ὴ, sapiens.

Φιλοσοφίσας, accusativ. plur. particip. præsent. activ. verbi φιλοσοφέω; quod vide.

Φιλοσόφως, Philosophicè, seu, ut philosophum decet; Plut. est adverb. à præced. φιλόσοφ⊙, amans, seu expetens sapientiam: Item philosophicus, philosopho dignus; ut φιλόσοφ⊙ θεώρημα, apud Plut. Item expon. & sapiens; ut φιλοσοφωτάτην (in superl. fœm.) αἵρεσιν, sectarum sapientissima; unde & φιλοσοφέω, seq. expon. philosophor; i. e. philosophorum more disputo, & differo; seu disquiro & commentor mecum, &c. V.

Φιλοσπήλυγξ, spеluncarum amator: ex φίλ⊙, & σπήλυγξ; V. Item Φιλοστέφανος, coronarum amans, seu cupidus, qui coronari amat: ut φιλοστέφανος Ἀπόλλων; in Epigram. unde φιλοστεφανία, coronarum amans sum; seu coronam assequi contendo, coronam amb.o; Polyb. l. & Plut. ex φίλ⊙, & στέφαν⊙, ὁ, &c. V. Item Φιλόστοργος, gemebundus, amans gemitus, multum gemens; unde adverb. φιλοστόργως, gemebundè, more amantium gemitus; ex φίλος & στόργος, ὁ; vide. Item Φιλοστοργία, reciprocus ille amor inter parentes & liberos, & φιλοστοργέω, naturali illo amore profequor; utrumque à seq. φιλόστοργος; V.

Φιλόστοργος, ᾱ, ὁ, ἡ, ad amandum propensus. Ex φίλος, amicus, & στοργὴ, amor inter parentes & liberos reciprocus: quod à præt. med. ἔστοργα, verbi στέργω, amore naturali complector, diligo, acquiesco: f. ξω. p. ἔστοργα.

Φιλοστόργως, amoris affectu illo, inter parentes & liberos mutui; & general. amore magno; Plut. adverb. à præcedenti φιλόστοργος; V. Item Φιλοστράτης, militum amans: ex φίλος, & στρατὸς; V. Φιλόστροφος, qui verti & mutari amat; mutabilis, inconstans; à στρεφὼ, ὼ; V. Φιλοσυκὴς, amans ficuum, qui ficuum esu delectatur; Plut. à Them. συκὴ, ἡ; V. Φιλοσύμμαχος, qui amat suos belli socios; amans suorum commilitonum aut qui se libenter belli socium adjungit; à σύμμαχος, ὁ; V. Φιλοσυμμαχος, & φιλόμαλπος; cantus studiosus; à σύμολπος, ὁ; V. Φιλοσωμὴς, expon. comis, affabilis; à σωμὴς, ὴ, ὁ; V. Φιλοσωπάζω, frequenti congressu gaudeo; à σωπάζω; V. Φιλοσώματος, corporis sui amans, nimium corporis sui studiosus: unde φιλοσωμασία, amor corporis, nimium studium in curanda cute; & φιλοσωματέω, nimium amans sum corporis mei; à Themat. σῶμα, ατος, τὸ; V. Item Φιλοτάραχος, amans fallamentorum; qui fallamentis delectatur; à Themat. ταράχω, ὁ, com. ut præced. cum Th. φίλος, ὁ; V.

Φιλότης, ητος, ἡ, Dor. pro φιλότη⊙, ητος, ἡ, amor.

Φιλότεκνος, ος, ὁ, ἡ, amans liberorum. Ex φίλος, & τέκνον, proles. Them. τίκτω, pario.

Φιλοτέχνης, & φιλότεχνος, artis, aut artium studiosus industrius, solers; unde φιλοτεχνία, artium studium, vel studium elegantiæ, & varii artificii, ratio artificiosa, & φιλοτεχνέω, artium studiosus sum; artificiosè elegantiæ studio teneor: Item incumbo in rem aliquam, more ejus qui artibus est deditus: Item differo de arte aliqua, velut ejus studiosus: Item artificiosè & ingeniosè ago; unde verbalia φιλοτέχνημα, opus artificiosum & solers; opus industrium, & φιλοτέχνησις, ipsa actio solerter aliquid efficiendi, & more eorum qui artium sunt studiosi: Item artificium, epificium: Item φιλοτέχνως, more eorum qui artium sunt studiosi, vel artificiosè, ingeniosè, solerter; omnia ex φίλος, ὁ, & τέχνη, ἡ; unde τεχνέω, -έομαι; atque inde τέχνημα, &c. V.

Φιλότης, ητος, ἡ, amicitia, amor, in acc. pl. φιλότητας. Th. φίλος, ου, ὁ, amicus, Φιλότης, præced. benevolentia; expon. & concubitus, venus, & dicitur etiam, ὦ φιλότης, pro, ὁ amice, seu amicissime, apud Luc. atque inde φιλότησιος, ὁ; ad amicitiam pertinens, amicitiæ conveniens, vel amicitiæ conciliandæ aptus; ut φιλότησιος μετάλλα, apud Theogn. expon. poculum quod amicitiæ

citiæ conciliandæ ergò alteri præbibi solebat; Plut. Item ad concubitum, seu venerem pertinens, venereus; ut apud Appian. φιλοῖνος ὄνη, &c. Item φιλοποσία, ἡ, propinatio, seu invitatiuncula ad bibendum, peculiariter, propinatio post cœnam, benevolentiæ ergo; unde φιλοποσίαν παρηγγύᾳ, exp. amicos invitare ad bibendum; apud Dem. Luc. & Athen. Item φιλόποσία, dicebatur etiam dies, quâ regis aurea vel argentea pocula prægustata porrigebant cui vellent: ut hac propinatione suam erga ipsum benevolentiam testarentur; Suid. omnia, à Them. φίλος, ὁ; V.

Φιλοπότης, ου, ἡ, amicitia: ejusd. Th.

Φιλοπόνημα, τὸ, conatus, contentio, studium aliquid efficiendi: proprie in quo aliquis sibi placet, & è quo honorem aucupatur: Item signif. & liberalitatem, & facinus liberale; Plut. verbale, à φιλοπονέομαι, quod exp. etiam munificentiâ, & liberalitate inclaresco, largior populariter, & simpl. dono, muneror; ut & φιλοπωλια, seq. honoris, seu honorum studium, exp. etiam erogatio publicè facta, munificentia, liberalitas, &c. Vide.

Φιλοπονεῖσθαι præs. inf. m. à

Φιλοπονέομαι, οῦμαι, ἐ. ησομαι, ambio honorem, contendo: &

Φιλοπονία, ας, ἡ, ambitio, æmulatio, contentio, libido; à

Φιλόπονος, ε, ὁν, honoris cupidus, ambitiosus, contentiosus, liberalis. Ex φίλος, & πονέω, honor. Th. πόνος, honor.

Φιλοπονῶν, studio honoris nimio, ambitiosè; ut φιλοπονῶν ὑπὲρ ἀρετῆς, dicitur, virtuti obnixè studens; apud Plat. & τὸ φιλόπονον, est studium honorum, vel contentionis; cujus scopus est honor, & gloria: Item φιλόπονον ἦθος, exp. liberales mores; apud Euryp. &c. V.

Φιλοτομεῖσθαι, amans sectionis, incisione gaudens; ut φιλοτομεῖσθαι ὠὴς, sectionis amica aurora; ex φίλος, & τομὸς, ὁ, à τέμνω, pro Th. τέτμηα &c. V. Item Φιλοτραπέμων, bellariorum appetens; Athen. ex φίλος, & τράπεμα, τὸ; V. Item Φιλοτρυφεῖν, lubenter alere, studiosum esse alendi; Plut. ex φίλος, & τρυφὴ, ἡ, unde τρυφάω, &c. V. Φιλοτυραννος, amans & studiosus tyrannorum; vel tyrannidis amans: ex φίλος, & τύραννος, ὁ, &c. V. Item Φιλοτωθάζω, libenter derideo; ex φίλος & τωθάζω; V.

Φίλυ, gen. sing. à φίλος, amicus.

Φίλυρα, ας, ἡ, amico, aut amicis an icus; amator aut studiosus amici, seu amicorum; unde φιλυρία, amicitia amici, seu amicorum: Aristot. Rhet. 1. & Eth. 8. c. 1. ex Them. φίλος, gemmato; V. Item Φιλοφόρμιγξ, amans citharam, citharæ cultidus; ex φίλος, & φόρμιγξ; V. Item Φιλοφρονέομαι, οῦμαι, comitate prosequor, & humanitate, amanter complector: Item Φιλοφρόνησις, actio exsipiendi comiter & humanè, vel ipsa comitas, & benevolentia, vel amicitia, familiaritas; ut & φιλοφρονητικὸς, qui comitatem præ se fert, & humanitatem, blandus; verbalia à præced. -ομαι; quod à seq. φιλόφρων, cui mens est benevola erga aliquem, &c. V.

Φιλοφρόνως, adv. comiter, peramicè: à seq. ων; q. v.

Φιλοφροσύνη, ης, ἡ, amicitia, comitas, benevolentia. Ex φίλος & φρὴν, mens.

Φιλόφρων, ονος, ὁ, ἡ, comis, benevolus: ex illd. Themat.

Φιλοχλῶν, amans vulgum, popularis; Laert. ex φίλος, & ὄχλος, ὁ; V. Item Φιλόχορος, chori, seu choreatum amans; ut φιλόχορος ὠιδὴ; apud Euryp. Item Φιλοχορεύτης, choreas ducendi studiosus, Aristoph. utrumque, ex φίλος & χορὸς, ὁ; unde χορεία, χορεύτης, &c. V. Item Φιλόχλωρος, bonam vi stem amans; ex φίλος, & χλόη, ἡ; V. Item Φιλοχρηματία, ἡ, pecuniæ aviditas, avaritia, & φιλοχρηματία, ῶν, pecuniæ avidus sum, & φιλοχρηματία, ῶν, pecuniæ avidus sum, avarus sum; utrumque à seq. φιλοχρήματος; V.

Φιλοχρήματος, ε, ὁν, ἡ, pecuniæ, cupidus, avarus. Ex φίλος & χρῆμα, ατος, τὸ, res, pecunia.

Φιλοχρηματῶντες, avarè, cum cupiditate pecuniæ; Ioan. est adv. à præced. φιλοχρήματος; Vide. Item Φιλοχρηματία, idem quod φιλοχρηματία, & ex iisdem. Vide.

Φιλοχρημοσύνη, ης, ἡ, avaritia; opulentia: ex iisd. Th.

Φιλοχρήμων, idem quod φιλοχρήματος; & ex iisd. V. Item Φιλόχρης, amans bonorum; Item æquus, bonus: ex φίλος, & χρηὸς; Vi. Item Φιλόχριστος, amator Christi, amans & studiosus Christi: ex φίλος, & χριστὸς, ὁ; V. Φιλόχρονος, amans temporis; à Them. χρόνος, ὁ; V. Φιλόχρυσος, auri amans, auro inhians; unde φιλοχρυσία, auri amor; à Them. χρυσὸς, ὁ; V. Φιλόχωρος, qui locum amat, qui in loco aliquo libenter versatur: unde φιλοχωρία, amor quo quis libenter in loco aliquo commoratur; à Themat. χῶρος, ὁ; V. Φιλοψευδὴς, mendaciorum amans; unde φιλοψευδία, ἡ, mendacii studium; à ψευδὴς; Vi. Sic & Φιλοψήφης, amans mendacium; à ψῆφος, ὁ; V. Φιλόψογος, i. e. ὁ φιλῶν καὶ φιλεῖσθαι ἐπ' ἄκρον ψόγῳ ἴσταμενος; Suid. à Th. φιλὸς, ὁ; V. Φιλόψογος, reprehendere amans; à ψόγος, ὁ; V. Item Φιλοψωμος, opsoniorum amans; ab ὄψον, τὸ, comp. ut reliqua præced. cum Th. φίλος, ὁ; V.

Φιλοψυχία, nimium amo animulam meam; vitæ turpiter, & ignavè parco: Euryp. ex iisd. cum seq. φιλόψυχος, amor vitæ nimius, &c. V.

Φιλοψυχίας, ας, & Ion. ιη, ης, ἡ, vitæ desiderium. Ex φίλος & ψυχὴ, ἡ, anima, vita.

Φιλόψυχος, animarum amans; Dei epitheton, Sapient. 2. de homine vero, dictum, exp. nimium vitæ cupidus, nimium timens, ne animâ & vitâ suâ privetur, timidus; ut φιλόψυχος γυνὴ, apud Euryp. in Hec. ex illd. cum præced. φιλοψυχία; V. Item Φιλόψυχρος, frigoris cupidus: ex φίλος, & ψυχρὸς, ὁ; V.

Φιλτάτιον, τὸ, an iculus; est diminut. seu dicitur ὑποκορισικὸν, (ut, apud Aristoph. in Acharn. Εὐριπίδιον γλυκύτατον, & φιλτάτιον, ut Catullo, dulcis amiculus;) à seq. φίλτατος, vide.

Φιλτατώτατος, amicissimus, superl. à φίλος, amicus, comparat. φίλτερος, superl. φίλτατος, per Syncop. pro φιλάτερος, φιλάτατος.

Φίλτατος, vide in φίλτατος.

Φίλτρον, τὸ, PHILTRUM, amoris illecebra; item amatorium poculum. Th. φίλος, amicus.

Φίλυδρος, aquæ amans, seu gaudens aquis; apud Theophr. H. Pl. 7. 5. Unde, φιλυδρέω, aquas amo; aquis & locis riguis gaudeo; ex φίλος & ὕδωρ, τὸ. V.

ΦΙΛΥΚΗ, ης, ἡ, PHILYCA, arbor, semper virens: an quia φιλεῖ ὑγρὸς.

Φίλυμνος, hymnos seu carmina amans; cantus amans, ex φίλος & ὕμνος, ὁ. V. Item, Φιλυπήκος, qui libenter morem gerit; ex φίλος & ὑπήκος, ὁ; V.

Φίλυπνος, amans somni: ex φίλος & ὕπνος, somnus.

Φιλυποδέκτης, qui solet excipere convivio; ex φίλος & ὑποδέχομαι, ab ὑποδέχομαι, V. Item, φιλυποφία, ἡ, natura ad suspicandum propensa; ex φίλος & ὑποψία, ab ὑπόπτομαι, &c. Vide.

ΦΙΛΥΡΑ, ας, ἡ, tilia; quæ commendabilis cortice. An à φλοιὸς, cortex?

Φιλύρεος, tiliaceus; ut, φιλύρεοι πίνακες; tabellæ tiliaceæ, quibus pro chartis veteres utebantur; Ælian. & Eust. Item, φιλύρεος, idem; utrumque, à præced. Them. φιλύρα, ἡ, V.

Φιλῳδὸς, studiosus cantus; Aristoph. ex φίλος & ᾠδὴ, ἡ, V. Φίλως, libenter, amicè, amanter, gratè; Hesych. adv. à φίλος, unde &, φιλάτατος, amicissimus; superl. ab eod.

Φιλώνδης, Dor. pro φιλῴδης τῦ, Philondæ.

ΦΙΜΟΣ, ῦ, & φίμος, ου, ὁ, fiscella, camus, capistrum.

Φιμόω, ῶ, os capistro obturo, occludo, os obligo. Et per Metaph. ad silentium adigo. f. ὁσσ. φ πφίμωκα. a. 1. ἐφίμωσα. perf. pass. πφίμωμαι, obmutui: perf. imperat. pass. πφίμωσο, ἀδω, obmutesce: a. 1. pass. ind. ἐφιμώθην, ης, ἡ, prorsus obmutui, qu. capistro injecto: a. 1. imperat. pass. φιμώθητι. Th. φιμὸς, capistrum.

Φιμώδης, ες, ὁ, ἡ, cami, seu fiscellæ formam habens; vel cami usum præstans; sed exp. & constringens; ut, apud Nic. φιμώδη μύρτα, exp. myrti fructus, adstrictoria vi pollentes; à præced. Th. φιμὸς, V. Item, φίμωσις, obligatio, seu obstrictio, quæ fit camo; item, colligatio, seu coarctatio quælibe: Metaphorica sic dicitur; ut, quæ callo quodam in sede atque ano contingit; Gal. Item, quum præputio ita arctè obligatur glans, ut cute suâ renudari nequeat; φίμωσις, dicitur Medicis; est verbale; à præced. φιμόω, V.

Φιμωθεὶς, obturatus, a. 1. part. pass. verbi φιμόω, quod vide.

Φὶν, pro σφὶν, quod pro σφίσι, sibi, dat. pl. ab ὅς, sui.

Φίνης, ossifragus; è genere aquilarum; idem cum, ab, & pro Th. φήν, ὴν, ossifraga; quæ avis dicitur esse, major quam aquila, &c. V.

ΦΙ'ΝΤΙΞ, Dor. pro φίλπε, ὁ, auriga; animus, humani corporis auriga & rector: à φί'ντατος, Dor. pro φί'λτατος.

Φίξ, φικὸς, Bœot. pro σφίγξ.

Φίτερε, ὦ, ὁ, stipes, truncus; caulis: qu. φιτυερὸς· nam φί'τυ est τὸ φυτὸν

Φί'ττω, adv. est accelerandi; idem esse quod, & pro Th. σίττω, tradit Eust. &c. V.

Φί'ᾳεσθαι, & φιᾶμιλλεσθαι, vel φιττομιλλεσθε νύμφαι, quæ & μίλεσθε μιλλεσθε νύμφαι, hoc est juvenculæ puellæ nymphæ, hoc est juvenculæ puellæ, lusum faciebant, seu certamine & cursu ad celerandum se mutuò simul incitantes; Poll. ex præced. φί'ᾳα & μίλεσθαι, seu μιλλεσθε νύμφαι, quæ cœli terræque (ut ludunt Poëtæ;) filiæ mellilæ; i, e, melligenæ & mellinæ, è rore cœli mellino prognatæ, dicebantur, &c. Vide supra suo loco.

Φί'τυμον, τὸ, germen, stirps, proles; pro quo cod. per Apocopen, dici videtur φί'τυ, apud Aristoph. in pace. Item, φί'τυς, υος, ὁ, pater, genitor; utrumque, à seq. φιτύω, gigno; quod de patre tantum dici vult Etymol. &c. V.

Φιτύω, genero: à φυτεύω.

Φλαδάω, idem quod, ab, & pro Th. φλάω, contundendo mollio, &c. V.

ΦΛΑ'ΖΩ, stulte & inarticulatè loquor; item ferveo: qu. à φλέω.

Φλᾶν, Att. pro θλᾶν, frangere, percutere.

Φλανύεσθαι, garrio, ineptio, deliro: à φλέω, nugor.

Φλᾶξ, Ion pro ἔφλασεν, a. 1. ind. act. verbi φλάω, Att. pro θλάω, ῶ, frango, comminuo, tundo.

Φλασμὸς, ῦ, ὁ, exp. fastus; i. e. τύφος; Hesych. verbale, à præced. Them. φλάζω; unde, πολυφλασμὸς, exp. fastuosus, &c. V. Item, φλαστὸς, ὴ, ὸν, talis, ut contundi, seu conteri possit; Aristot. verbale, à seq. Th. φλάω, V.

Φλαστὸς, f. 1. Dor. pro φλαστὸς.

Φλαυελίζω, idem quod, & pro φαυλίζω; pro vili habeo; à seq. φλαῦρος, idem cum, ab & pro φαῦλος, Etym. &c. V.

Φλαῦρος, vilis, malus: ex φλύαρος, per Metath.

Φλαυρυρὸς, idem quod, & pro φαυλυρὸς; id V. Sed, apud Soph. φλαυρυρὸς, exp. qui parva mala patravit, & levia; ex φλαῦρος, pro φαῦλος, & ἔργον, τὸ, &c. V.

Φλαῦρως, malè, adv. à φλαῦρος.

ΦΛΑ'Ω, ῶ, f. ἄσω, frango, contundo, mollio; avidè comedo, Att. pro θλάω.

Φλεβίζω, i.e. βρύω, scaturio, tanquam è vena; Etym. (vel à verbo φλεβίω, Suid.) item, φλεβικὸς, ad venas pertinens; qui venarum est; & φλέβιον, τὸ, venula; diminut. ut &, omnia, à Th. φλὲψ, βὸς, ἡ, v de.

Φλεβόῤῥαξις, ἡ, ruptio venarum; pro quo tonicè dicitur, φλεβοῤῥαξία, ex φλὲψ, βὸς, & Them. ῥήσσω, seu ῥηγνύω, f. ξω; unde, ῥηγὰς, ἡ, ruptio, &c. V.

Φλεβοτομεῖν, sanguinem mittere: &

Φλεβοτομία, ας, ἡ, venæsectio: à φλὲψ, βὸς, ἡ, vena, & τομὴ, sectio; quod à τέμνω, seco. præt. m. τέτμημα.

Φλεβοτόμος, venæ incisor; qui venam incidit, seu secat: unde, φλεβοτόμον, scil. ὄργανον, scalpellum, seu aliud instrumentum, quo vena incidit; unde, præced. φλεβοτομία, venæ, seu venarum incisio; exp. &, sanguinis emissio; & general. vacuatio venarum; Gal. ut &, φλεβοτομέω, signif. venam, seu venas seco; & in pass. φλεβοτομέομαι, incidor venâ, seu vena mihi inciditur, &c. Vide præced.

Φλεβώδης, ες, ὁ, ἡ, venosus; venis abundans; à Th. φλὲψ, βὸς, V.

Φλεγέθεσθαι, Ion. pro φλεγέθοιντο, 3. pl. præs. opt. pass. &

Φλεγέθων, ardentis, g. sing. part. præs. à

Φλεγέθω, idem quod φλέγω, uro; quod ex φλέγω, incendo, & θέω, curro.

Φλεγέθω, ἐθλ, combustus, a. 2. part. pass. verbi φλέγω, uro, f. ξω, a. 2. pass. ἐφλέγην.

Φλεγέθων, ῶν, ὁ, ruber, qualis est flammæ color, Gal. à Th. φλέγω, V.

Φλέγμα, ατος, ατι, τὸ, inflammatio; item PHLEGMA, seu pituita; humor albidus: Angl. Phlegm. Th. φλέγω, uro.

Φλεγμαίνω, ardeo, intumesco, superbio, f. ανῶ. a. 1. ἐφλέγμηνα. à φλέγμα. Them. φλέγω.

Φλεγμώδης, exp. inflatus; à præced. φλεγμήνω, V. Item, φλεγμαντὸς, verbale à φλεγμαίνω, & φλεγμασία. ἡ, inflammatio, æstus, ardor; Hippocr. Item, febris, Aristot. in Probl. Item, φλεγματίας, seu φλεγματίης, ου, ὁ, pituitosus; ut &, φλεγματικὸς, φλεγματώδεις & φλεγματοῦδης, cui pituita inest; pituitâ abundans; at φλεγματίας ἐκπνεῖν, exp. eruptio flammæ; Hesych. omnia, à præced. φλέγμα, ατος, ardor; & incendium; item, humor frigidus, seu pituita, sic dicta, per Antiphrasin, quasi minime usta, &c. Vide.

Φλεγμῆναι, intumuisse, a. 1. inf. act. præced. verbi.

Φλεγμονὴ, ῆς, ἡ, inflammatio. Them. φλέγω.

Φλεγμονώδης, ες, ὁ, ἡ, inflammationem habens; cum inflammatione conjunctus, ea scil. quæ phlegmone dicitur; à præced. φλεγμονὴ, tumor cum inflammatione, &c. Vide.

Φλεγόντο, comburantur, Ion. pro φλέγοιντο, 3. pl. præs. opt. pass. verbi φλέγω, uro.

Φλέγοντι, Dor. pro φλέγονται, 3. pl. præs. ind. φλέγεσθαι, Poet. pro λάμπειν, splendere, refulgere: à φλέγω.

Φλέγρα, ας, ἡ, urbs Macedoniæ.

Φλεγραῖος, gen. Æol. à

Φλεγραιεύς, aquila: ὁπὸ τῦ φλέγω.

Φλεγυᾶς, ignitus, ardens; item, splendens; sed exp. & injuriosus, damnosus; ὁπὸ τῦ φλεγύω, gente injuriosa & impia; Hesych. ut τὰ, φλεγύαι, insulani dicuntur Thessaliæ, à Phlegya Ixionis patre, qui propter sacrilegia, & immanitatem φλεγύαι, dictus est, ὁπὸ τῦ φλεγύω: à Th. φλέγω, vide.

ΦΛΕΊΩ, uro, incendo, illustro, illumino; FULGEO, FLAGRO, ango, ardeo. f. φλέξω. p. πέφλεχα. perf. pass. πέφλεγμαι. Hinc φλέγμα, ατος, τὸ, inflammatio, ardor; item humor albidus & frigidus, pituita; φλεγμαίνω, ardeo, æstuo: φλεγμὴ, ῆς, ἡ, inflammatio: φλεξὶς, γος, ἡ, flamma: φλεγίζω, uro, incendo.

Φλέγων, οντος, ὁ, nomen viri. Gr. urens: φλέξας, αντος, qui combussit, a. 1. part. act. verbi φλέγω, uro. f. ξω. a. 1. pass. ἐφλέχθην.

Φλεδονεία, & φλεδονία, ῶν, nugor, garrio; ut &, φλεδονεία, ἡ, (sed apud Suid. per ω, etiam scribitur, φλεδωνεία;) nugacitas, nugæ, ineptiæ; ut & φλεδονάδης, ες, ὁ, ἡ, nugax, nugos; omnia, à φλεδὼν, όνος, ὁ, nugæ; unde φλεδὼν, ωνος, ὁ, nugax, nugator; Suid. sed, scribitur etiam, φλεδὼν, ὁ, ἡ, de homine inepto, apud Hesych. & Eust à Them. φλέω, i. e. φλυαρῶ, &c. V.

Φλέξις, ῶς, ἡ, incensio, incendium, exustio; item, ; λεξὶς, ἰδος, ἡ, inter aves numeratur; apud Aristoph. in avib. à Th. φλέγω, f. ξω, &c. V.

Φλεχθεὶς, ἐντος, combustus, a. 1. part. pass. &

Φλεχθῆναι, a. 1. inf. pass. verbi φλέγω, uro.

ΦΛΕ'Ψ, φλεβὸς, ἡ, vena: qu. à φλέω, abundo. Hinc φλεβοτομία, ας, ἡ, venæsectio.

Φλὲψ, præced. dicitur etiam, Metaphoricè; ut, φλεβὶς ὑδάτων, venæ aquarum; apud Eust. Item, φλεβὶς χρυσῦ, &c. V.

ΦΛΕ'Ω, nugor; plenus sum, abundo. Hinc φλέδων, ονος, ὁ, nugator, nugax: φλεδονεία, ας, ἡ, nugacitas, ineptiæ: φλεδονία, & φλεδονῶδης, nugor, garrio: φλύω, & φλύζω, idem: φλυαρία, idem: φλύαρος, ε, ὁ, nugæ, ineptiæ.

Φλεύειν, ῶ, nugor; à Th. φλέω; unde φλεύων, &c. V. Item, φλεωφλα, & φλεωφλῶ, ut &, φλεωῖω & φλεωΰω; nugor; item, φλεωχία, nugæ; & φλεωχάδης, nugax, omnia, à seq. φλεωφός, & Th. φλέω, &c. V.

Φλεωχάων, ονος, ὁ, nugator, nugæ: qu. à φλεωΐω, & ἀπὸ δαὶ, ut sit nugis adhærens.

Φλεωΰω, nugor: à φλέω, idem.

ΦΛΙΑ', ᾶς, ἡ, portæ antepagmentum, vestibulum, limen: qu. à φλάω, pro θλάω, percutio; quia pulsatur frequenter.

Φλίβω, Æol. pro θλίβω, premo, affligo.

Φλιδάω, Hesych exp. διαπίπτω, διαῤῥέω, à seq. Them. φλιδάω, ῶ, laceror, &c. V.

ΦΛΙΔΑ'Ω, ῶ, putresco, putrefio; rumpor, lanior: qu. à φλάω, contundo.

Φλιδόνες, αι, fugæ vestium, & sinus; à præced. Them. φλιδάω, ῶ, quod & φλιδάω, in gen. φλιδώσιος, exp. rugas contrahens præ obesitate; apud Nic. ab eod.

Φλόγ@, ος, ὁ, flammeus, splendidus: à φλόξ, γός, ἡ, flamma. Them. φλέγω, uro.

Φλογαρὸν, flammeam, acc. sing. f. g. Ion. à

Φλογερὸς, idem quod φλόγ@, & ab illo.

Φλογιάω, exp. inflammor cum rubore; à φλογιὰ, ἡ, idem quod, & à φλόξ, γὸς, flamma; item, φλογίδιον, τὸ, significare videtur, parvum frustum carnis assæ; diminut. à φλογὸς, ἰδ@, ἡ, caro assa; Poll. & Athen. ab eod. φλόξ, γὸς, ut &, φλόγιον, τὸ, q.d. flammula, diminut. ab eod. V.

Φλογίζω, inflammo. præf. part. φλογίζων, ουσα, ον, inflammans: f. ίσω. p. πεφλόγισμαι a. 1. ἐφλόγισα præf. pass. φλογίζομαι. præt. part. πεφλογισμέν@, inflammatus; a. 1. ind. pass. ἐφλογίσθην, ης, ἡ, à φλόξ, γὸς, ἡ, flamma. Them. φλέγω, uro.

Φλόγιν@, η, ον, &

Φλογώδης, ες, ὁ, ἡ, flammeus: ab iisd.

Φλόγιον, & φλογὶς, vide paulò ante. Item, φλογισμὸς, ῦ, ὁ, ustulatio; pro quo per Sync. dicitur, & φλογμὸς, (sicut, σολμὸς, pro σολισμὸς;) quod exp. ardor, æstus; item, flamma, fulgur; item, φλογιστὸς, ustulatus; verbalia, à præced. φλογίζω, V.

Φλογὸς, gen. sing. à φλόξ, γὸς, ἡ, flamma. Th. φλέγω, uro.

Φλογόω, inflammo, incendo; unde verbalia, φλόγωμα, exp. ustulati panis, quasi pustula; Hesych. & φλόγωσις, inflammatio; peculariter ea, quæ φλεγμονὴ, dicitur; itidem, ab eod. φλὸξ, γὸς, ἡ, quod est &, floris nomen, apud Plin. 21. 11. πορ. ὑέλιον φλόγιον, (scil. ἄν@, ἴον,) purpurea, flammea, scil. rosa, vel viola; quæ colore tantummodo placet, odoris prorsus expers; unde φλόγιον χρῶμα, numeratur &, apud Athen. inter colores pretio os, &c. V. Item, φλογώδης, idem quod φλέγ@, φλογερὸς, φλόγιν@, & φλογέεις, quæ exp. rutilus, ruber; splendidus, fulgidus; item, ardens, fervidus; itidem, ab eod. φλὸξ, γὸς, V.

Φλογόλευκ@, color inter flammeum & album medius; ex φλὸξ, γὸς, & λεύκος, ὁ, V. Item, φλογόχρο@, color ex flammeo, & fusco; ex φλὸξ, γὸς, & χρὼς, ὁ, &c. V.

Φλογὸν, φλογώδης, φλόγωμα, & φλόγωσις, videantur paulò ante.

Φλοιάριον, ου, τὸ, parvus cortex; diminut. à Th. φλοιὸς, ὁ, V. Item, φλοιὸω, vel φλοίω, decortico; corticem detraho, eximo, exero; unde pass. φλοιάθεις, decorticatus; apud Theophr. Hist. 3. 16. atque indè, verbalia, φλοισμὸς, ῦ, ὁ, decorticatio; corticis detractio, seu exemptio; & φλοισικὸς, q.d. decorticatorius, vel ad decorticationem pertinens, seu aptus; ut, φλοισικὴ τέχνη; apud Plat. Itidem à seq. Th. φλοιὸς, ὁ, V.

ΦΛΟΙΟ'Σ, ῦ, ὁ, cortex: qu. à φλάω quia fragilis: hinc φλοίζω, decortico.

Φλοίσβιον, gen. Ion. à

ΦΛΟΙΣΒΟ'Σ, ῦ, ὁ, sonitus aquæ, murmur, tumultus: hinc πολύφλοισβ@, ος, ὁ, ἡ, multo strepitu resonans.

Φλοισμὸς, & φλοισικὸς, vide cum φλοίζω.

Φλοιοῤῥαγὲς, corticem habens diruptum, seu rimosum; unde φλοιοῤῥαγία, fum cortice diruptio, seu rimosi: sed scribuntur &, φλοιοραγὲς, & φλοιορραγία, cum unico ρ; ex φλοιὸς, ὁ, & ῥήγνυμι, ῥαγῶ; unde ῥαγὲς, ὁ, V.

Φλοίω, decortico; unde Angl. to flea, à præced. Th. φλοιὸς.

Φλοιώδης, ες, ὁ, ἡ, cortici similis, corticis speciem præ se ferens; ut, φλοιώδης ὕλη; apud Arist. & Metaph. τὸ φλοιῶδες; dicitur vanum, futile; seu quod parvi est momenti; à Th. φλοιὸς, ὁ, V.

Φλομὶς, ἰδ@, ἡ, verbascum; diminut. à Th. φλόμος, seq. verbascum herba, quâ pro ellychniis uruntur; quæ dicitur &, πλόμ@, & φλώμ@; apud Aristoph. Item, φλόν@, apud Suid.

ΦΛΟ'ΜΟΣ, ου, ἡ, verbascum, herba.

Φλονίδες, exp. squammæ; λεπίδες; Hesych. Item, φλονῖτις, Phœnicii, herba, quæ & ὄνυτις; Dioic. 3. 147. Utrumque à Th. præced. φλόμος, quæ & φλόν@, dicitur, &c. V.

Φλὸξ, γὸς, ἡ, flamma: à φλέγω, uro: f. ξω.

Φλὸξ, præced. est &, floris nomen, &c. Vide supra cum φλογίον, &c.

Φλὸν, acc. sing. à

Φλὸς, ὸς, ὁ, teges, storea; & idem acc. Th. φλοιὸς, ὁ, cortex.

Φλυᾶξ, ακος, ὁ, jocosus, jocator; & interdum, pro scurra poni putatur; & exp. & ebriosus, vinolentus; à φλύω, os, ὁ, V.

Φλυαρία, nugor, garrio; f. ήσω. p. πεφλύαρηκα. a. 1. ἐφλυάρησα; à φλύαρ@, nugator, nugæ. Th. φλέω, nugor.

Φλυαρία, ας, ἡ, nugæ, garrulitas; &

Φλύαρος, ος, ὁ, garrulus, nugæ; à φλύω vel φλέω, nugor.

Φλυαρώδης, ες, ὁ, ἡ, nugatorius, nugax; à præced. φλύαρος, ineptiæ; item, res vanæ, & futiles; item, nugator, nugax; stultiloquus, &c. V. Item, φλυαρολογ@, qui nugas loquitur, nugatur; unde φλυαρολογία, sermo nugatorius, vel ineptus; & φλυαρολογία, ας, nugas loquor, nugor; ex φλύαρος, ὁ, præced. & λόγ@, ὁ, V. Item, φλυάω, & φλυάω, idem quod & pro φλύω, seu φλύζω, nugor, &c. V. Item, φλυάσω, f. ξω, exp. exulto; à φλύω, ferveo.

Φλυδαρὴς, ῆ, humidus: à

Φλυδία, humesco, flaccesco: à φλύω, tumesco. Th. φλέω.

Φλυζάκιον, idem quod φλύκταινα, ἡ, tumor, seu tuberculum in cute ex adultione, &c. V.

Φλύζω, vel φλύω, idem quod φλέω, ferveo, nugor.

Φλυκτὶς, Ion. pro φλυκτὶς, quod V.

Φλύκταινα, ης, ἡ, pustula ex fervore: &

Φλυκτὶς, ἰδ@, ἡ, idem: à φλύω, ferveo, Th. Φλέω.

Φλυκταιόομαι, ῶμαι, in pustulas erumpo: à præced. φλύκταινα, ἡ, papula, seu pustula; unde etiam, φλυκταιάδης, ες@, ὁ, ἡ, ἡ, q. d. pustularis; cui pustulæ insunt, vel pustularum speciem gerens; item, φλυκταίνωσις, pustularum eruptio; verbale, à φλυκταιόομαι, V. Sic &, φλυκτώδης, ες@, ὁ, ἡ, ἡ, idem quod φλυκταιάδης, id. V.

Φλύ@, nugæ. Th. φλέω, nugor.

Φλύσις, eruptio in cute, ex superfluitate humoris qui est in corpore; est verbale, à φλύω, ferveo; item, φλύσσω, idem quod, & pro φλύζω, seu φλύω, V.

Φλυσσῆς, Dor. pro φλυσῆς, metuas, 2. sing. a. 1. sub. pass. à φοβέομαι.

Φοβέεσκον, Poët. pro ἐφόβουν, 3. pl. imperf. act. verbi φοβέω, timorem injicio, terreo: φοβέομαι, ῶμαι, timeo. Th. φίσομαι, idem.

Φοβέθαμι, præf. inf. pass. à φοβέω.

Φοβερίζω, terreo; unde verbale, φοβερισμὸς, terror; item, purgo; idem quod præced. φοβερίζω, seu φοβέω, purifico, lustro; adhuc, splendidum reddo; orno, &c. V. Item, φοβίης, ἀδ@, ἡ, Phœbas; quæ fatidica est; vaticinatrix, utpote, Phœbi numine afflata; à Th. τοῖβ@, purus, &c. V. Item, φοβεσκὸς, q. d. vaticinativus; i. e. vaticinandi vi prædituς; unde in fœm. φοβεσκὶς, vates Apollinis spiritu plena; Plut. à præced. φοβάζω, Phœbi numine afflata, aut afflatus, vaticinor, &c. V.

Φοβερὸς, ὰ, ὸν, formidabilis, e; horrendus, a, um: in comp. φοβερώτερ@, in superl. φοβερώτατ@; à φόβ@, timor. Th. φίσομαι, timeo: p. m. πέφοβα.

Φοβεσπερὴ, ἡ, & φοβεσπερὸς, Minervæ Epith. utpote quæ hostes in fugam conjicit; apud Etym. ex φοβέω, f. ήσω, & σπερὸς, ὁ, &c. V.

Φοβέσιμβρ@, Dor. pro φοβέμβρ@, præf. part. pass. verbi φοβέω, quod vide.

Φοβέω, ῶ, timorem injicio, terreo: f. ήσω. p. πεφόβηκα. præf. pass. φοβέομαι, ῶμαι, metuo, cum acc. præf. imperat. pass. φοβέου, ῶ, εἰσθω, εἰσθε, έσθω, εἴσθω. imperf. ἐφοβεύμην, ὐμην, ἐο, ῦ, ἐτο, ἔντο. 2. 1. pass. ἐφοβήθην, ης, ῆ, timui: & in 3. pl. ἐφόβησαν. a. 1. imperat. pass. φοβήθητι, ήτω, & in 2. pl. φοβήθητε. a. 1. sub. pass. φοβηθῶ, ῇς, ῇ, metuam: & in 2. pl. φοβηθῆτε. a. 1. part. pass. φοβηθεὶς, εῖσα, ὲν, metuens: f. 1. pass. φοβηθήσομαι; à φόβ@, timor. Th. φίσομαι, timeo: p. m. πέφοβα.

Φόβη, ης, ἡ, coma, juba: à φοβέω, quia terrificì: sed

Τοβῆ, 3. sing. sub. act. verbi φοβέω, quod v de.

Φοβηδέστα, ης, ἡ, a. 1. part. pass. f. g. &

Φοβηθέϊσα, 2. 1. inf. pass. &

Φοβήθητι, 2. pl. a. 1. imperat. pass. &

Φοβηθῶ, ῇς, ῇ, a. 1. sub. pass. verbi φοβέω,

φοβέω, terrefacio: quod à φόβ@, Th. φίσομαι.

Φοβητικὸς, meticulosus; qui facilè metu percellitur: à φοβέω, ήσω, ῶμαι, in fugam verto, seu vertor; item, terrefacio, seu terrefio, &c. V. Atque indè etiam, seq. φόβησις, exp. quod metum incutit, seu incutere potest, terriculum, &c. V.

Φόβησις, ως, τὸ, terriculamentum: à φοβέω, quod à φόβ@.

Φοβοδρέπ@, q.d. cum timore sitiens; dicitur de eo, qui est à cane rabido morsus; (qui &, ὑδροφοβ@, appellatur;) ex φόβ@, ὁ, ἡ, ἡ, & δρέπω, τὸ, idem quod Th. δίψα, ης, &c. V.

Φόβ@, ος, ὁ, timor, metus; fuga: à præt. m. πέφοβα, verbi φέβομαι, timeo.

Φοβὸς, præf. imperat. pass. à φοβέω; sed

Φόβος, gen. sing. à φόβ@, timor.

Φοβοῦμαι, φοβήμην, præt. ind. & part. pass. à φοβέω.

Φοβράζω, f. άσω, vaticinor; & idem ac seq.

Φοβράω, ῶ, f. ήσω, Poët. pro κα θαίρω, purgo, lustro. Them. φοῖβ@, purus.

Φοιβαίνω, vaticinor; numinis instinctu furens prædico; item, purgo; idem quod præced. φοιβάζω, seu φοιβάω, purifico, lustro; adhuc, splendidum reddo; orno, &c. V. Item, φοίβιος, ἀβ@, ἡ, Phœbas; quæ fatidica est; vaticinatrix, utpote, Phœbi numine afflata; à Th. τοῖβ@, purus, &c. V. Item, φοιβαστικὸς, q. d. vaticinativus; i. e. vaticinandi vi prædituς; unde in fœm. φοιβαστικὴ, vates Apollinis spiritu plena; Plut. à præced. φοιβάζω, Phœbi numine afflata, aut afflatus, vaticinor, &c. V.

Φοῖβη, ης, ἡ, nomen mulieris. Gr. Luna.

Φοιβήι@, & φοίβει@, ε, ὁ, ἡ, Phœbus, Phœbæus; ad Phœbum pertinens; & in fœm. φοιβηΐς, ίδ@, ἡ, Phœbea; ut, φοιβηΐς ἀδὴν, in Epigr. Item, φοιβηΐλιον, oraculum edo; proprie, Phœbi spiritu instinctus, seu Phœbi numine afflatus, vaticinor; item, φοιβητικὸς, ὴ, q. d. editrix oraculorum; sed exp. &, purgatrix; omnia, à Th. τοῖβ@, impollutus; item, lucidus; & sic, Sol dicitur τοῖβ@, sed exp. & vaticinus; vaticinandi peritus, & sic, est Apollinis Epith. ut, ἄλλος Φοῖβ@ Ἀπόλλων, apud Hom. Il. 4. &c. Vide.

Φοιβόκαπ@, ος, ὁ, ἡ, Dor. pro

Φοιβόκαπ@, ος, ὁ, ἡ, Phœbi numine afflatus: ex Φοῖβ@, Phœbus, & λαμβάνω, capio.

ΦΟΪ'ΒΟΣ, ου, ὁ, PHOEBUS, Apollo, Sol; qui φοῖβ@, sed τοῖβ@, ος, ον, purus, castus, splendidus: hinc φοιβάζω, illustro.

Φοινήεις ενσα, idem quod φοινικόεις, purpureus. Th. Φοῖνιξ, ικ@, ὁ, palma, arbor, color, ruber.

Φοινιμπερφυρος, punico limbo prætextam vestem gerens; ex φοινίκιος, & πάρφυρος, ὁ, ἡ, &c. V. Item, φοινικόπτερος, rubeas alas, seu pinnas habens; ex φοῖνιξ, purpura, & πτέρον, τὸ, V.

Φοινικοβαφὴς, ver purpureos flores habens; ex φοῖνιξ, purpura, & ἄνθος, ους, τὸ, flos.

Φοινίκειος, idem quod Ionicè, φοινικήϊος, id V. Item, φοινίκιος, & contract. φοινικὸς, Phœniceus, puniceus, ruber; unde etiam, φοίνικ@ χρῶτ@, seu χροιὴν ἔχων, apud Plut. & φοινικῶν ῥάκος, Diosc. 3. 105. à Them. φοῖνιξ, ικος vide.

Φοινίκη, ης, ἡ, PHŒNICE vel PHŒNICIA, nomen regionis, quæ & Syria dicitur, Gr. palma.

Φοινικήϊος, palmeus; Phœniceus, ad Phœnicem pertinens; ut, φοινικήϊος ὄινος; & φοινικήϊος βίκος, dolia palmeo vino plena; apud Herodot. Item, φοινικίζω, ad puniceum colorem vergo; purpuraseo; sed exp. & Phœnices æmulor, Luc. Item, φοινικινὸς, puniceus, palmaris; ut, & φοινίκινος, & φοινικίπης, ες, ὁ, palmeus; ut, φοινίκινος, scil. ὄινος, & φοινικίπης ὄινος; vinum ex palmulis confectum; Diosc. 5. 40. & φοινικίνη νόσος, apud Hippocr. dicitur Elephantiasis; forsan, à colore palmæ fructus, ut existimari posse dicit Gal. omnia, à præced. φοίνιξ, ικος, quod exp. & morbus in Phœnicia, seu Syria altisque regionibus orientalibus, frequens; quidam pro Elephantiasi, quam nos lepram dicimus, accipiunt; item, φοινικὴ, exp. palma, Theophr. H. Pl. 9. 6.

Φοινίκιος, ία, ον, purpureus, a, um. Them. φοῖνιξ, purpura.

Φοινικὶς, ίδ@, ἡ, puniceus vel purpureus amictus, pannus puniceus. Th. φοῖνιξ.

Φοινικοβάλανος, fructus palmæ Ægyptiæ postquam maturuit; ex φοῖνιξ, ικος, & βάλανος, ὁ, V. Item, φοινικοδάκτυλος, Phœniceos digitos habens; i. e. coloris Phœnicei; apud Aristot. Rhet. 3. ex φοῖνιξ, ικος, & δάκτυλος, ὁ, vide.

Φοινικόεις, εντος, puniceus, purpureus. Th. φοῖνιξ; item, rubefactus.

Φοινικοκόμης, ου, ὁ, ἡ, ὁ φοινικὴν κόμην ἔχων, puniceam tramam habens; quod à κόμη, trama, filum, subtegmen.

Φοινικόπορ@, seq. exp. Phœniceam habens cristam; seu general. rubram, &c. V.

Φοινικόπορος, rubram cristam habens: Epithet. galli gallinacei: ex φοῖνιξ & πόρος, ὁ, crista galeæ.

Φοινικοπόρφυρος, sive φοινικοπόρφυρος, Phœnicei coloris; ut &, navis etiam, φοινικοπόρφυρος dicuntur, quæ Phœniceo colore pictæ sunt; Od. 4. ex φοῖνιξ, ικος, & πορφύρα, Ionicè πορφύρη, &c. V. Item, φοινικόπτερος, ὁ, ἡ, ἡ, Phœniceam habens cristam; seu rubram; ex φοῖνιξ, ικος, & πτέρον, τὸ, V.

Φοινικοστεφὴς, ες, ὁ. Dor. pro φοινικοστεφὴς, ες, ὁ, Epithet. Jovis, rubra seu rutila fulmina jaculantis: ex φοῖνιξ, purpura, & στεφὴ, ἡ, fulgor. Th. ἀστεφὴς, fulguro.

Φοινικόστολ@, ος, ὁ, Phœnicum more instructus aut armatus: ex φοῖνιξ & στολὴ, ἡ, stola, vestis oblonga. Them. στέλλω, orno, p. m. ἔσταλμαι.

Φοινικὺς, contract. pro φοινίκ@, id vide.

Φοινικοῦφος, qui puniceus esse videretur; puniceus aspectu; ut, φοινικοῦφα πόδια apud Buryp. in Ione: ex φοῖνιξ, ικ@, seu φοινίκ@ & φάος: unde φάος, ους, τὸ, cujus compar. adjectiva desinunt in φάης, &c. V.

Φοινίκων, gen. pl. à φοῖνιξ, quod vide.

Φοινικὼν, ῶνος, ὁ, palmetum; à φοῖνιξ, ικ@, seq. V.

ΦΟΪ'ΝΙΞ, ικ@, ὁ, palma arbor; & palmulæ fructus; PHŒNIX, nomen avis & viri, & nomen portûs; purpura, puniceus color: & adject. ruber, rufus: (qu. à φόν@, cædes sanguis.) Hinc φοινίκη, phœniceus, puniceus; φοινικὶς, ίδ@, ἡ, vestis punicei coloris; item purpureus amictus: φοινίσσω, rubefacio.

Φοινίκωσις, rubefactio; verbale, à φοινίσσω, f. ξω, &c. V.

Φοινίν@, ος, cruentus: à φόν@, cædes.

Φοινίσσα, ης, ἡ, PHŒNISSA: &

Φοινίσσα ἐμπολὰ, phœnicia mercatura, φοίνισσα φλὸξ, rutila flamma: à φοῖνιξ.

Φοινίσσετο, 3. sing. imperf. pass. Ion. à

Φοινίσσω, f. ξω, rubefacio. Th. φοῖνιξ, ικος, ὁ; rubor ruber.

Φοινίσσω, præced. exp. puniceo colore inficio, aut etiam, purpureo; item, sanguine inficio, cruento; nam Th. φοῖνιξ, exp. & sanguineus, quasi esset, à φόν@, significante ἄῤῥαξ; ut, Il. 5. & Eur. in Phœn. Item, φοῖνιξ, dicitur, qui est ex Phœnicia; atque indè, φοινικίζειν, Phœnicem agere; (in impuritate, & obscœnitate;) & φοινίκη, seu φοινίκια, regio Phœnice, in qua Tyrus & Sidon &, ὁ φοινικίας, ventus à Phœnice flans; Euronotus; Thraciæ oppositus; Phœnicum putatur esse, ὁ Φοῖνιξ, Neptuni & Libyes filius, &c. V.

Φοινίσσω, a, 1. ind. pass. Ion. à φοινίσσω, rubefacio, cruento. Them. Φοῖνιξ.

Φοῖτα, ibat, 3. sing. imperf. act. pro ἐφοίτα, verbi φοιτάω, quod vide.

Φοιτηλίς, ίδος, ἡ, insanus, furiosus; & in fœm. φοιτηλίη, furiosa; ut &, φοιτηλιδίς, idem, furiosus: Bacchi Epith. Item, φοιτὰς, άδος, ἡ, insana, furiosa; item, vaga; item, meretrix, omnia, à seq. Th. φοιτάω, furo, &c. V.

ΦΟΙΤΑ'Ω, ῶ, to, ventito, insanio. f. ήσω. p. πεφοίτηκα. Hinc φοίτησις, εως, ἡ, itatio: φοίτητης, ου, ὁ, præco: φοιτὰς, άδος, ἡ, insana, furiosa.

Φοίτιος, Ion. pro φοιτάων.

Φοιτῇ, Dor. pro φοιτᾷς, it, 3. sing. præs. &

Φοιτῇς, Dor. pro φοιτᾷς, 2. sing. præs. à φοιτάω.

Φοίτης, ου, ὁ, exp. κήρυξ, i.e. præco; παρὰ τὸ φοιτᾶν πανταχῇ; quod huc & illuc discurrat; Hesych.

Φοίτησις, εως, ἡ, itatio, ventitatio, frequentatio: à 2. sing. perf. pass. verbi φοιτάω, Ion.

Φοιτητὴς, ῆσος, & φοιτητὴς, οῦ, ὁ, q. d. itator, ventitator, & peculiariter, dicitur de eo, qui ad præceptorem ventitat, discipulus; verbalia, à 3. perf. sing. præt. pass. ejusd. verbi φοιτάω, quod de discipulis dicitur, ventitantibus ad scholam, discendi gratiâ.

Φοιτίζω, idem quod φοιτάω.

Φοῖτος, ου, ὁ, insania, rabies; à φοιτάω V.

Φοιτῶσι, præs. part. act. & Φοιτῶσαι, 3. pl. præs. ind. act. vel sub. verbi φοιτάω.

Φολεδοντὸς, ῆ, ὁ, squameus, squamatus; ut, φολεδοντὸς θώρηξ, squameus thorax, seu squamea lorica; à seq. Th. φολὶς, ίδος, quod dicitur etiam, de parvis pennis, seu plumis; quoniam squamis sunt similes, Etym. &c. V.

ΦΟΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, squama, ut piscium aut serpentum: qu. à φλύω, squamæ velut bulliunt ex animantibus.

Φολκὸς, ῆ, ὁ, strabus, qui habet oculos distortos: quasi φόλκος, à φόος & ἕλκω, traho.

ΦΟ'ΛΛΙΣ, ιδος, ἡ, & αἱ φόλλιδες, asperitudines cutis, quales scabiosorum; quæ &, ἴφυλλες, & ἰφυλὶς, vocantur; atque inde, φολιδώδης, i. e. ἰφυλλώδης, seu λεπιδώδης, Erotian. in Lex. Hippocr.

ΦΟ'ΛΛΟΣ, ου, ὁ, obolus; unde plur. φόλλοι, sunt oboli quidam, & minuti ac tenues admodum nummi; teste Suida & Eust. Item, φόλλες, exp. &, Σύλλας, i. e. sacculus, marsupium, recondendis obolis, & consequenter nummis; sed, exp. & φῦσα, vel φῦσαι, follis; instrumentum vento attrahendo ac effiando; unde, φολλιδοῦς, follicularis, fungosus; inanis, instar follis; apud Hippocr.

ΦΟΛΤΝΩ, idem quod φυλλόω, inquino; item, impleo.

ΦΟ'ΛΥΣ, ῦος, rufus.

Φονάω, f. άσω, præt. ᾱκα; cædis perpetrandæ avidus sum; mortem alicujus appeto, seu infero; Gal. in Lex. Hippocr. sed exp. & temerariè in cædem ruo; apud Suid. à φονὴ, ἡς, V.

Φονεὺς, έος, ὁ, homicida: à φόνος, quod vide.

Φόνδμενος, quod occisum est, cadaver; item, φονδτὴς, οῦ, ὁ, interfector, verbalia, à seq. φονδω, eadem perpetro, &c. Item, φονέω, idem.

Φονδίω, occido: f. ίσω, & in 1. pl. φονδίσομεν. p. πεφόνδικα. a. 1. ἐφόνδισα, à φόνος, cædes. Them. φίνω, occido.

Φονίων, gen. sing. Att. à φονὶς.

Φονὶς, ῆς, ἡ, cædes; item, locus defunctorum vel occisorum; à præt. med. πέφονα, à Th. φένω, V.

Φονικὸς, ή, ὸν, cædem pertinens, mortifer: &

Φόνιος, ᾱ, sanguinarius, truculentus; lethalis: à φόνος, quod V.

Φονικὸς, sanguinarie; item, crudeliter; est adv. à præced. φονικὸς; quod exp. & cædis cupidus; seu, qui facilè ad cædem perpetrandam incitatur; unde & in superl. φονικώτατος; paratissimus ad occidendum; cædis avidissimus; item, φόνιος, præced. ὁ, ἡ, exp. cæde contaminatus, homicida, &c. V.

Φονοκτονία, ας, ἡ, ἴσσω, interficio: &

Φονοκτονίας, ου, ὁ, ἡ, occisor: à φόνος & κτείνω, occido: præt. m. ἔκτονα.

Φόνος, ου, ὁ, cædes, homicidium, clades: à præt. m. πέφονα, verbi φένομαι, vel φίνω, occido.

ΦΟ'ΞΙΝΟΣ, ου, ὁ, nomen piscis.

Φόξινος, præced. dicitur esse piscis quidam, celeriter nascens in ostiis fluviorum; fortasse, ab acuminato capite, sic dictus; apud Aristot. anim. l. 6. Atque sic, esset à seq. Th. φοξὸς, V.

ΦΟΞΟ'Σ, ῆ, ὁ, cujus caput est acutum & velut turbinatum: qu. à φάος & ἐξύω.

Φοξότης, ητος, ἡ, esse φοξὸν, πάθος τῦ φοξὸς, tradit Eust. Il. β. à præced. Th. φοξὸς, fastigiatum habens verticem, ut, Pyramis; sed exp. & qui est distorto vultu; ut, apud Hom. Il. β. φοξὸν γὰρ κεφαλὴν ἔην ἠδὲ μέτωπον; i. e. ὀξυκέφαλος, de Thersite dicitur, &c. V.

Φοξύλαος, qui labris est coarctatis, & in angustum desinentibus; ut, φοξύλαος ὠλένη, apud Athen. ex præced. φοξὸς & χείλος, τὸ, V.

Φορὲ, ᾶς, ἡ, latio, species motûs, & ferendi actio; impetus; pensio, tributum; proventus; & bajulationis seu vecturæ merces, portorium, quo in sensu & nos Angli Fair: à φέρω, porto: f. σω, a. 1. ἤνεγκα. p. m. inusit. πέφορα.

Φορὰς, præced. exp. & vectura, bajulatio; atque inde, φορεῖδε, αἱ, equæ ita dictæ, à gestando utero; Hesych. Item, φορεῖδην, q. d. portabunde, aut gestabunde; portando, gestando, Luc. adv. ab eod. φορὰς, præced. unde & φορείω, fero: &c. V.

Φορβαιὰ, ᾶς, ἡ, capistrum, Them. φίρβα.

Φορβάδιος, pascuus; Callim. à φορβὴ, ἡ, alimentum, &c. V.

Φορβὰς, άδος, ἡ, equa, quia foris φέρβεται, eregalis, non domestica. Est autem φορβὰς, άδος, ὁ, ἡ, alumnus, φορβιὼ suppeditans: ut φορβὰς γῆ, alma terra, quæ alit: & passivè φορβὰς, qui alitur in grege cum aliis: cui opponitur τροφὰς, qui domi πρίεται· φορβὰς γυνὴ, quæ se φίρβει, prostitutione corporis. Them. φίρβω pasco.

Φορβειὰ, ᾶς, ἡ, esca, φορβὴ. Et usurpatur pro capistro: à præced.

Φορβειὰ, ἡ, præced. & φόρβιον, τὸ, idem quod φορβειὰ, ἡ, capistrum, quo os frænatur; dicuntur etiam translatè de corio, velutque capistro, quo tibicines ora sua muniebant, ne nimio flatu labia scinderentur; aut ut expirati aëris moderatione inflatus lenior esset, sonusque gratior auribus accederet; Aristoph. in Vesp. in hac autem significatione capistri, pro φορβειὰ & φορβεῖδι; scribitur &, φορβιὰ, & φορβία, seu φορβιάς; in Hippiatr. &c. Vide.

Φορβὴ, ῆς, ἡ, pabulum, esca: à φέρβω, alo; qu. φέρω βίον.

Φορσαφόρος, qui lecticam portat; lecticarius servus; à φόρτος, τὸ, seq. V. Et φορεὺς, ὁ, &c. V.

Φόρεος, τὸ, gestatorium; cella gestatoria; lectica; item, vehiculum; item, merces quæ bajulo datur; Poll. l. 7. à φορὲς, ἡ, sive à φορὰς, seq. Vide.

Φορείτω, 3. sing. imperat. præs. act. verbi φορέω, fero, porto. Them. φίρω, idem.

Φορλοῖσι, Dor. pro φορλοῦσι, gestant, 3. pl. præs. ind. à φορλὰω, pro φορέω. Sic & φορλάσθαι, pro φορεῖσθαι.

Φορλοντα, acc. sing. part. præs. verbi φορλάω quod V.

Φορβύμβ, Dor. pro φορύμβδ, præs. part. pass. verbi φορέω, gesto. Them. ejusd.

Φορβύντος, ferentis, Dor. pro φορῦντος, gen. sing. præs. part. act. à φορέω, pro φέρω.

Φορδὶς, ος, vel ίας, ὁ, portator, bajulus; Il. σ. lecticarius; cellam ferens domini; Plut. Hesychio etiam, φορδὲς, sunt pueri metallici; i. e. παῖδες τῶν μεταλλικῶν ὕλην ἐκφορίζοντες; à φορὲς, ἡ, V. Item, φορβία, idem quod seq. φορὸς, V. Item, φόρτεγος, ου, τὸ, merces vecturæ; sive pretium quod bajulo numeratur; ab eod. φορὸς, V.

Φορὸς, ός, fero, gesto: f. έσω & ήσω. p. πεφόρτικα, & ᾐκα. a. 1. ἐφόρτισα, & ποτὲ, ἀ φορέος, ferens, quod à p. m. πέφορα, verbi φέρω, fero.

Φορτὴ, ἡ, sarcinæ in modum; acervatim; portando, seu gestando; item, φόρτιμα, τὸ, gestamen; quod gestatur; Plut. Utrumque, à præced. φορὸς, V.

Φορτίζω, tulisse, a. 1. inf. act. verbi φορέω, fero. f. ίσω. a. 1. ἐφόρτικα. Th. φέρω, fero.

Φορτὸς, ή, ὸν, tolerabilis, tolerandus; Poll. βαστακτὸς, Hesych. Item, ad ferendum, seu ferri, idoneus; q. d. vectibilis; & in neut. τὸ φορτὸν, tolerandum; verbale, à præced. φορὸς, V. Item, φόρμος, ου, onera fero; omnia à seq. φορτηγὸς; V. Item φόρτης, ακος, ὁ, bajulus; Poll. (à Them. φόρτος, ὁ; V.) unde in pl. φόρτακες, οἱ, bajuli; qui onera, aut sarcinas humeris subeunt, ἀχθοφόροι; Poll.

Φορτηγὸς, οῦ, bajulus: ex φόρτος, ου, ὁ, onus: & ἄγω, duco; unde ἀγωγὸς, ὁ; vide.

Φορτὶς, pro φορτία, onera, nom. pl. à φορτὸν, ου, τὸ, idem quod φόρτος, ου, ὁ, onus.

Φορτίζω, imponito, præs. inf. pass. pro imperat. seq.

Φορτίζω, onero, cum acc. f. ίσω. p. πεφόρτικα. perf. pass. πεφόρτισμαι, perf. part. πεφορτισμένος, η, ον, oneratus, onustus. Th. φόρτος, ου, ὁ, onus.

Φορτικόμορος, Bud. expon. σκυθρωπὸς, à φορτικὸς, seq. unde & in fœm. φορτικὴ ναῦς, navis oneraria, &c. V.

Φορτικὸς, ή, όν, onerarius, a, um; Item Metaphor. molestus, insulsus, fastuosus: &

Φορτὸν, ου, τὸ, onus, sarcina: τὰ, φορτία, merces: à φέρω, onus.

Φορτικότης, ητος, ἡ, est τῦ φορτικῦ hominis vitium; q. d. odiositas, & tædiositas, arrogantia, fastidium; Aristot. Rhet. 2. Item φορτικῶς, odiosè, molestè, ineptè; Item arroganter, insolenter; Plut. adverb. & utrumque à præced. φορτικὸς, quod expon. & gravis, odiosus, tædiosus: Item arrogans, insolens, &c. V. Item Φορτὶς, ίδος, ἡ, ut φορτὶς πόδ, onerata navis; Od. ε. omnia à Them. seq. φόρτος, V.

Φορτοβαστάκτης, ου, ὁ, bajulus; (idem quod φορτοφόρος, id vide;) ex φόρτος, ὁ, & βαστάζω, f. ξω, &c. V.

ΦΟ'ΡΤΟΣ, ου, ὁ, onus, res molesta & odiosa: q. φέρτος, à φέρω. Hinc φορτίον, ου, τὸ, idem: φορτικὸς, ὴ, onerarius: φορτίζω, onero.

Φορτοφόρος, ου, ὁ, bajulus, onera ferens; ex φόρτος, & φορὸς, ὁ, &c. V.

Φορτουνάτος, ου, ὁ, nomen viri Latinum: Fortunatus.

Φορυῶ, ῇς, ξω. vide in φορύω.

Φόρυς, podex: à φορύω, inquino.

Φορυτὸς, seq. qui quilibet ex variis rebus commixtis; expon. & congestitia, & confusa materia, colluvio: Item funis ex congestis stramentis, & vitilibus ad plegmata, &c. V.

Φορυτὸς, ῦ, ὁ, quisquiliæ, congeries: à seq.

ΦΟΡΥ'Ω, φορυῶ & -ύσσω, pinso, misceo, fœdo: q. à φύρω.

Φόως, idem quod φῶς, Metaph. pro salute, auxilio & victoria: à φάος, ους, τὸ, lux, salus. Th. φάω, luceo.

Φόωσδε, in lucem; ut Il. β. ἦκα φόωσδε, misit ad lucem; adv. pro εἰς τὸ φάος; à præced. φόως, pro φῶς, per pleonasmum, literæ ό, &c. V.

Φραγελλίον, τὸ, & φραγέλλειον; idem quod seq. φραγέλλιον, τὸ; V. Sic dicitur etiam, ut verbum, φραγελλόω; apud Etym. idem quod φραγελλόω.

Φραγέλλιον, ου, τὸ, flagellum: ex Lat. & est diminut. à flagrum, quod est scutica, quâ servi cædebantur: sic dicta, quod pars corporis eâ percussa quasi flagret, hoc est, ardeat.

Φραγελλόω, ῶ, flagello: f. ώσω. p. πεφραγέλλωκα. a. 1. ἐφραγέλλωσα. a. 1. part. act. φραγελλώσας, -ώσαντ-. V. in φραγέλλιον.

Φραγῇ, obstruatur, 3. sing. aor. 2. sub. pass. φραγήσομαι, ῇ, στ. f. 2. ind. passiv. verbi φράσσω, sepio, occludo; quod vide.

Φράγμα, ατ-, τὸ, septum, vallum, munimentum: &

Φράγμων, ῶνος, ὁ, septum à 1. sing. perf. pass. verbi φράσσω, sepio.

Φραγμίτης, ου, ὁ, ad sepes pertinens; vel sepimentis idoneus, vel qui circa sepes nascitur; Dioscor. 1. 131. à πρασμὸς, ὁ; sepes & ab anatomicis sic appellatur totus dentium ordo, atque acies; ut scribit Paul. Ægin. & &c. V. Item φραγύω, sive φραγύνω, sepio, munio, &c. idem quod, ab & pro Them. φράσσω; V.

Φραδάω, indico, declaro: à φράδω, cognitio. Th. φράζω, memoro, dico: a. 2. ἔφραδον. p. m. πέφραδα.

Φράδμη, dixit, Ion. pro ἔφραδον, 3. sing. a. 2. ind. act. verbi φράζω, dico. a. 2. ἔφραδον. p. m. πέφραδα.

Φραδμὸς, dico; Hesych. à seq. φράδω, ῆς, V.

Φράδμων, ονος, ἡ, cognitio prudentia: φράδμη, ης, mentes apud Pindar. Item verbum pro dic; Hesych. & hinc

Φραδὴς, ῆος, ὁ, ἡ; consultus, prudens: à φράζω, dico: præt. m. πέφραδα.

Φραδμοσύνηφιν, dat. pl. Ion. pro φραδμοσύνας: à

Φραδμοσύνη, ης, ἡ, consilium, prudentia; peritia à seq.

Φράδμων, seu φράσμων, ονος, ὁ, ἡ, prudens, solers, consultus, peritus. Them. φράζω, dico.

Φραδὸς, prudenter, consulitè: Item dicerè, apertè; Hesych. est adv. à φραδὴς, ῆος, ὁ, ἡ V.

Φράζεαι, Ion. pro φράζῃ, deliberas, 2. sing. præs. pass. verbi φράζω.

Φράζεο, Ion. pro φράζευ, præs. imperat. pass. verbi ejusd.

Φράζεσθαι, præs. inf. pass. φραζέσθω, 3. sing. imperat. pass. verbi φράζω.

Φράζεται, Ion. pro ἔφραζε, 3. sing. imperf. act. verbi φράζω.

Φράζετο, Ion. pro ἐφράζετο, 3. sing. imperf. pass. verbi ejusd.

Φράδδι, Dor. pro φράζε, cogitato, præs. imperat. pass. ejusd. verbi.

ΦΡΑ'ΖΩ, dico, memoro, edissero; jubeo; indico, cognosco: f. άσω. p. πέφρακα. a. 1. ἔφρασα. a. 1. imperat. ἄφρασον, ἀτω, edisserte. a. 2. ἔφραδον, præs. m. φράζομαι, video, perspicio, intelligo. perf. pass. πέφρασμαι, συ. perf. m. πέφραδα. Hinc φράσις, εως, ἡ, eloquutio, genus loquendi: μεταφράζω, in aliam linguam transfero, interpretor: μεταφρασὴς, ῆος, ὁ, interpres: παραφράζω, juxta loquor; Item latius explico: περιφράζω, circumloquor: περίφρασις, εως, ἡ, circumloquutio: ἀφραδμων, ονος, ὁ, ἡ, inconsultus, inconsiderate: ἀφραδὴς, ῆος, ὁ, ἡ, idem; ὁμόφραδμων, ονος, ὁ, ἡ, unanimis, concors.

Φρεγίνη, ης, ὁ, sepes; & φρεγητὸς, ειος, ὁ, ἡ, sepibus munitus; & pro eod. per hyperthesin literarum dicitur & φαγητὸς, Etym.)

tym.) omnia, verbalia, à Th. φράσω, seu φράσιμι. f. ξω, in pass. φρασθήσομαι, seu φραστὸμαι, sepior, munior, obstruor, obturor, &c. V.

Φρασίζω, legitur pro φρονίζω, sapientem reddo, &c. V.

Φρασίμβροτος, ὁ, munitus. a, ι, part. m. verbi φράσσω, munio, f. ξω.

Φρασσάμην, dicantur, Ion. pro ἐφρασσάμην, 3. pl. a. 1. opt. m. verbi φράζω, dico. f. φράσω. a. 1. m ἐφρασσάμην.

Φράσσαι, acc. sing. a. 1. part. act. f. g. à φράζω, dico.

Φράσσαι, dicere, Dor. pro φράζειν, præs. inf.

Φρασμολογία, omnimodarum loquendi formularum (quæ φράσεις, dicuntur,) collectio; scribitur autem, etiam cum ω, φρασμολογία, liber omnimodas loquendi formulas, quæ φράσεις, vocantur, ordinatim referens: ex seq. φράσις, εως, ἡ, & λόγος, ου, ὁ, &c. Vide.

Φρασοί, Dor. pro φρεσὶ, mentibus, dat. pl. à φρὴν, ενὸς, ἡ, mens.

Φράσις, εως, ἡ, PHRASIS, loquutio, dictio, genus loquendi: à φράζω, dico.

Φράσμαν, vide suprà cum φράσσαι.

Φρασσώμεθα, Poët. pro φρασσώμεθα, consultabimus. 1. pl. f. 1. m. verbi φράζομαι, seu φράζω.

Φράσσον, άτω, edissere. a. 1. imperat. act. verbi ejusdem.

Φρασσύλλα, gem. ασ. pro φρασσύλλια. 1. pl. f. 1. m. à φράζω.

ΦΡΑ'ΣΣΩ, sive -πω, sepio, munio: Item obturo, occludo, f. φράξω. p. πέφραχα. a. 1. ἔφραξα, ας, ε, & in 3. pl. ἔφραξαν. a. 2. ind. act. ἔφραγον, ες, ε, perfect. pass. πέφραγμαι, ξαι, κται. a. 2. pass. ἐφράγην, ης, η. f. 2. pass. φραγήσομαι, ῃ, εται, obstruor, interrumpar. Hinc φράγμα, ατος, τὸ, sepimentum, septum; sepes: φραγμὸς, ὁ, ὁ, idem: φρακτὸς, ὁ, septus, munitus: κατάφρακτος, armis circumquaque munito: unde ἱππὸς κατάφρακτος, eques cataphractus.

Φράστωρ, dicendum, adject. verbale, à φράζω, dico.

Φραστὴρ, ῆρος, ὁ, eloquutor, indicator, explicator; Plut. Item φραστῆρες, dicuntur dentes septennii in pueris; Schol. Aristoph. Item φραστικὸς, ὴ, ὸν; vir loquendi valens, eloquens; ut & φρασὺς, ύος, ἡ; idem quod φράστης: Item consideratio, consilium; omnia à φράζω, -ομαι, dico. f. σω, &c. V.

Φραστήριος, cogitemus: 1. pl. sub. præs. pass. verbi φράζω, dico.

Φράτηρ, -ορος, ὁ, ejusdem curiæ vel tribûs sodalis: Att. vel Dor. pro φράτωρ, unde FRATER: &

Φράτορες, ων, οἱ, contribules; à φράτωρ, quod v. φρατία.

Φρατρεία, ης, (à φράτωρ, ορος,) societas, &c. idem quod Them. φρατία, ἡ; V.

ΦΡΑΤΡΙ'Α, seu φρατία, ας, ἡ, curia, societas, tribus: φράτωρ, ορος, ὁ, ἡ, curialis, ad curiam pertinens.

Φρατρεύω, sive φρατρίζω, sum unus è curialibus, sum particeps curiæ, fratriæ, seu tribulium consortium habeo; seu in unum cum curialibus, & tribulibus, seu sodalibus convenio: Item φρατρικὸς, curialis, contubernalis: ad curiam vel societatem pertinens, utrumque à Them. φρατρία, ἡ; V.

Φρατρίαρχος, præfectus curiæ, seu sodalitii, quod φρατρία vocabatur; Demost. ex φρατρία, ἡ, & ἄρχω, ὁ, &c. V.

Φρατρικαστὴς, ὁ, curialis; qui est in ejusdem curiæ, seu sodalitii consortio; est verbale à φρατρεύω; cum quo etiam vide φρατρίζω; Item φρατρεῖς, οἱ, curiones; ut & φρατρικὸς, curialis, ad curiam vel sodalitium pertinens; ut φρατρικὸς αἶξ, capra quæ immolabatur ab iis, qui ejusdem erant curiæ; Poll. unde neut. φρατρικὸν, sive φράτριον, τὸ; locus dicebatur, in quem convenirebant curiales, & sodales; Bust. omnia, à præced. Them. φρατρία, ἡ; unde in plur. φρατρίαι, dicebantur conventus quidam hominum, aut conventicula, quasi pagi, propria sibi sacra, & peculiaria quædam civilia, communiter inter se habentium; teste Bud. apud Aristot. in Polit. Athenis, sic dicta fuit tertia tribus pars, cum populus in quatuor duntaxat tribus divisus erat; ut tradit; Poll. l. 8. Idem Bud. τὴν φρατρίαν dictam scribit, ὅτι τὴν φρατρὸς, a puteo; quod qui erant ejusdem φρατρίας, communi uterentur puteo; Orus vero, φατρίαν, apud Etymol. nominari vult, quasi πατρίαν, à πατὴρ, mutato, π in φ, &c. V.

Φράτωρ, ορος, ὁ, ejusdem curiæ vel tribûs consors. Th. φράτηρ.

Φρᾶτο, Atticè dicitur pro Th. φράσω; i. vide.

Φρασμὸς, ατος, τὸ, fastus: à φρυάσσω, fremo, insolesco.

Φραστὸς, septus, aorilt. 1. part. pass. à φράσσω, sepio: fut. ξω, aor. 1. pass. ἐφράχθην.

Φρεάτιος, ᾱ, ὁ; q. d. putei hauctor, qui aquam ex puteo haurit: ex φρέαρ, ατος, & ἀντλέω, ῶ; futur. ήσω, &c. Vide.

ΦΡΕ'ΑΡ, & Poët. φρῆαρ, ατος, τὸ, puteus: q. à φρέω, emitto.

Φρεατικὸς, putealis, puteanus; ut φρεατικὸν ὕδωρ, apud Plut. Item φρεατίδιον, idem, putealis; Plut. & Athen. Item φρεάτιον, τὸ, puteolus, parvus puteus; sed expon. & profunda fossa; Suid. in qua signif. legitur & φρατίας, apud Xen. ut & φρεάτειος, & φρεατίαι, profundi putei; apud Polyb. omnia à præced. Them. φρέαρ, ατος; quomodo impropriè apud Athen. l. 5. & 11. vocatur prægrande poculum, &c. Vide.

Φρεατοῤῥοκτὴς, & φρεατῤῥύχος; putei seu puteorum fossor, putearius; pro iisdem dicitur, & φρεορύκτης, & φρεορύχος; atque inde φρεορυκτία, & φρεορυχέω, puteum seu puteos fodio; Plut. & Suid. omnia, ex φρέαρ, ατος, & ὀρύσσω, seu πω. fut. ὀξω. præt. ὄρυχα; atque inde ὀρυκτὸς, ὁ, & ὀρυχὴ, ἡ, &c. Vide.

Φρεατώδης, ους, ὼδος, ὁ, ἡ; in putei modum profundus; à Them. φρέαρ, ατος, τὸ; vide.

Φρεατῤῥύχος, vide paulò antè cum φρεατοῤῥύκτης.

Φρέαρ, Poëticè pro φρέαρ, ατος; vide.

Φρέβη, ferre, per Sync. pro φέρεσθαι, præs. inf. verbi φέρω.

Φρενοπαίκτης, decipio: fut. ήσω. p. πεφρενοπάτηκα. q. φρένα ἀπατέω, mentem decipio.

Φρεναπάτης, ου, ὁ, mentium deceptor. Ex itid. Them.

Φρένες, acc. pl. à φρὴν, ενὸς, ἡ, mens: φρένις, αἱ, intelligentiæ, à φρὴν, ενὸς, ὁ; quod v.

Φρενήρης, ους, ὁ, ἡ, mentis compos, cordatus; ex φρὴν, ἡ, mens, & ἄρω, apto.

Φρενικὸς, ad mentem pertinens: Item qui est diaphragmatis; i. e. ad diaphragma, (quod etiam per φρένας, intelligitur) spectans; ut φρενικαὶ φλέβες; à Themat. φρὴν, ενὸς; V. Item Φρενιτέω, & φρενιτίζω, sum phreniticus, phrenitide laboro; unde verbale, φρενῖτις, ιδος, ἡ, phrenesis, delirium mentis: Item φρενιτικὸς, qui laborat phrenesi, phreniticus; unde in plur. φρενιτικοὶ, interdum, vocantur omnes, quibus mens oblæsa est; etiamsi perpetuâ cataphorâ non teneantur; omnia à seq. φρενῖτις, ιδος, pro quo, dicitur & & φρένησις, εως, ἡ, phrenesis; inflammatio scil. membranarum cerebri, febrem acutam & mentis perturbationem inducens: unde etiam φρενήτης, ου, ὁ, & φρενῆτις, εως, ὁ, ἡ, dicitur mente captus, & φρενητίζω, teneor phrenesi, per febrem insanio; ut & φρενητικὸς, phreneticus; qui per febrim delirat atque insanat, &c. V.

Φρενῖτις, ιδος, ἡ, mentis delirium. Them. φρὴν, ενὸς, ἡ, mens.

Φρενοβλάβεια, amentia, dementia: à seq. φρενοβλαβὴς, mente læsus, &c. Vide.

Φρενοβλαβὴς, ές, mente captus, desipiens: ex φρὴν, & βλάπτω, lædo.

Φρενοβλαβῶς, dementer, insanè; more ejus qui mente læsus, seu captus est; adverb. à præcedent. φρενοβλαβὴς; V. Item Φρενοδρύης, mentem versans; Nonn. ex φρὴν, ενὸς & δίνη, ἡ; unde δινέω: f. ήσω, &c. V. Sic & Φρενοθλίγης, mentem mulcens, mentem oblectans; ut φρενοθλίγὴς μῦθος; Nonn. verbum mentì gratum: ex φρὴν, ενὸς, & Them. θλίγω; V.

Φρενόθεν, à mente, seu ex mente; Soph. in Ajace; est adverb. à Them. φρὴν, ενὸς; V.

Φρενοκλονέω, ῶ; q. d. mentem furor, decipio, impono præstigiis: Hesych. ex φρὴν, ενὸς, & κλονέω, ῶ; unde κλονὶς, &c. V. Item Φρενόλημτος, mente captus, ὁ ἀνειδὴς; Suid. ex φρὴν, ενὸς, & λαμβάνω: f. λήψομαι, à λάω, unde ληπτὸς, ὁ, &c. V. Sic & Φρενοπλὴξ; q. d. mente percussus; i. e. mente captus; ex φρὴν, ενὸς, & Them. πλήσσω, vel -πω: f. ξω; unde πλῆξις, &c. V. Sic etiam Φρενόμορος, ου, ὁ, ἡ; mente captus, furiosus, insanus; unde φρενομανὴς νοσεῖν, pro furere, furiosum esse; apud Soph. ex φρὴν, ενὸς, & μαίνομαι, ὁ; V. Item Φρενοπλήκτων, qui

qui mente suâ fabricatur, seu architectatur; cui mens est fabricatrix, & architecta; qui suo ingenio aliquid componit, cordatus artifex; sic vocatur Æschylus, tanquam mirificus verborum grande sonantium architectus, seu artifex: apud Aristoph. in Ran. ex φρὴν, ενὸς, & πλήσσω, ὁ, &c. V.

Φρενόομαι, ad sanam mentem reducor, prudens reddor: Item animor, efferor; est passiv. à seq. act. φρενόω, prudentem reddo, facio ut quis sapiat, &c. Vide.

Φρενόω, f. ώσω, ad mentem reduco; castigo. Them. φρὴν, ενὸς, ἡ, mens.

Φρενῶν κρᾶσις, pro ipsa prudentia Poëticè sumitur.

Φρήνασις, εως, ἡ, castigatio, admonitio; Hesych. Item φρενασθέντων, idem apud eund. Item quod ad παραίνεσιν, aptum est, & accommodatum, locus quoque ubi fiunt admonitiones & castigationes, sic dicitur; verbalia à φρενόω, όομαι, præced. V.

Φρεορύκτης, & φρεορυκτέω; vide suprà cum φρεατορύκτης.

Φρὲς, fer, imp. a. 2. imperat. activ. à φρῆμι. Nisi φρὲς, pro φρὴ, quod per Syncop. pro φέρε, præs. imperat. verbi φέρω, fero.

Φρεσὶ & φρεσὶν, dativ. plural. à φρὴν, ἡ, mens.

ΦΡΕ'Ω, emitto: f. φρήσω. a. à φέρω, vel ex πρέω & ἶω, mitto, tact. Crasi, & π in φ mutato.

Φρεσμαίνω, Dor. pro φρεσμαίνομαι: vide φρεσμάσσομαι.

ΦΡΙ'Ξ, ικός, ἡ, maris, vel fluctuum fremitus. Hinc φρίκη, ης, ἡ, idem. Tum horror frigoris & febrilis: hinc φρίσσω, vel -πω, horreo: φρικτὸς, horrendus: horribilis.

Φρείξ, præced. propriè dicitur esse motus maris incipiens, seu prima fluctuum agitatio; undæ fluctuatio superficiaria; veluti quum mare exiguâ stringitur aurâ; Odyss. δ'. Il. ψ. & in Epigram. l. 3. ἡ μελαχλὼ φρὶξ ἔφυ ζεύρου, &c. sed sumitur, & pro φρίκη, i. e. horror, &c. V.

Φριξαύχην, cervicem habens horrentem setis; ut κάρηνον φριξαύχενα, quidam Poëta vocat; apud Plut. sed est etiam, φριξαύχην, ενος. Epith. leonis; quod ejus cervix setis horreat erectis; ex φρὶξ, unde φριξὸς, & αὐχὴν, ενὸς, &c. V. Item Φριξόθριξ, horrens, pilis, seu setis; Suid. ex φρὶξ, & Them. φρὶξ, & θρὶξ, τριχὸς, &c. V.

Φρίξ, ος, ὁ, quis iste fuerit; vide Pind. Pythior. Od. 4. 251. 3. & Græca Scholia.

Φριξὸς, ὸν, ὁ, horridus; apud Aristoph. à Th. φρὶξ; V.

Φρίσσον, Ion. pro ἔφρισσον, imperf. activ. verbi φρίσσω, horresco; q. v.

Φρίσσω pro φρίσσουσι, 3. pl. præs. ind. verbi φρίσσω; q. v.

Φρίσσω vel -πω, horresco: Item cum horrore reformido, fremitum edo: cum acc. f. φρίξω. p. πέφρικα. a. 1. ἔφριξα. perfect. pass. πέφρισμαι, ξαι, κται, unde φρικτὸς, ὴ, όν, tremidus, a, um: & quidni Angl. Fritterg. Them. φρὶξ; quod vide.

Φρίσσω, præcedent. propriè ac primò de mari dicitur, sicut & φρὶξ; exinde variis rebus tribuitur; ut dicuntur etiam segetes φρίσσειν & ἀσταχύεσσιν; apud Hom. sic & dicitur ἐν μάχῃ, & φάλαγξ & ἱππῆες φρίσσειν; ut Iliad. ν. & ο. Item homo, aut aliud animal, & δρὶξ, seu τὰς τρίχας φρίσσειν dicitur, idque vel in frigore, vel in metu; vel ad pugnam se parans: Item in gaudio etiam interdum, homini tribuitur; ut apud Aristoph. in nub. ἡσυχῆ ἡσυχῆ, &c. V.

Φρισμὸς, seu ομὸς, exordio utor: à φρίσσω, Att. pro φρῖσσω, exordium. Th. ὁμὴ, ῆς, ἡ, via, semita.

Φρισμόσω, a. 1. inf. Att. pro φρίσσαι, à superiore verbo.

Φρόνει, 2. sing. imperat. act. φρονεῖν, præs. inf. &

Φρονῖν, 3. sing sub. præs. act. verbi φρονέω; quod vide.

Φρονέοντων, gen. pl. part. præs. act. verbi φρονέω.

Φρονέω, (q. φρονίω.) intelligo, cogito, sapio, statuo, desidero, curo, præs. imperat. φρονεῖτε, εὶτω, & in pl. ἔτετε, ἔτων, imperf. ἐφρόνεον, ουν, solicitus eram, f. ήσω. p. πεφρόνηκα præs. pass. φρονέομαι, ούμαι, sentior, præs. imperat. pass. φρονεῖσθε, εἰσθω. Them. φρὴν, ενὸς, ἡ, mens.

Φρόνημα, ατος, τὸ, cogitatio, animus: Item desiderium, voluntas. aorist. 1. sing. perf. pass. verbi φρονέω. Them. φρὴν.

Φρονηματίας, ᾱ, ὁ, qui est elato animo; i. e. ἀλογίστως ὑπερήφανος; sed expon. & vir excelsi animi; apud Aristot. Polit. 5. & φρονηματώδης, pro eod. Item φρονηματίζομαι, animos tollo, majores duco spiritus, magnificè de me sentio; Polyb. Unde verbale φρονηματισμὸς, ipsa actio efferendi se, & animos tollendi, animi elatio; apud. Suid. omnia à præced. φρόνημα, ατος, cogitatum: Item sensus: Item animus elatus, seu elatio animi & fiducia: (cui oppon. ταπεινότης,) & interdum, cogitatio quæ ab animo elato proficiscitur; Thuc. & Plut. interdum etiam, in malam partem, insolentia, superbia, fastus, &c. V.

Φρόνησις, εως, ἡ, prudentia, intelligentia: ab eod. verbo & Them.

Φρόνιμος, ος, ὁ, ἡ, prudens: in comparat. φρονιμώτερος, prudentior. in superl. φρονιμώτατος, ab iisd.

Φρονιμώδης, animosus, constans; à præcedent. φρόνιμος, sapiens: Item peritus: ut φρόνιμος περὶ τὴν πολεμικὴν, peritus rei bellicæ, &c. V.

Φρονίμως, adv. prudenter, à φρόνιμος.

Φρόνις, εως, ἡ, prudentia; idem quod φρόνησις, ex quo per Sync. factum dicitur; Od. χ. id. V.

Φρονιστὴς, nom. pl. part. præs. act. verbi φρονέω; q. v.

Φρονῶντως, sapienter, φρονίμως; ut apud Soph. in Antigona, φρονῶντων λόγων, prudenter, & cordatè loqui; est adv. à φρονῶν, ῶντος, ὁ; V.

Φροντίδος, gen. sing. à φροντὶς id V.

Φροντεῖ, vide in φροντίζω.

Φροντίζετε, curatis, 2. pl. præs. ind. vel imperat.

imperat. act. à seq.

Φερτίζω, curo, cogito, studeo. f. ίσω. & Att. ιῶ, ιεῖς, ιεῖ. p. πεφέρτικα. a. 1. ἐφέρτησα. a. 1. sub. act. φερτίσω, ήσω, &c. in 3. pl. φερτίσωσι. a. 2. ind. act. ἐφέρτηδον. a

ΦΡΟΝΤΙΣ, ίδος, ή, cura, cogitatio, solicitudo. q. à φέρτω.

Φέρτισμα, τό, cogitatio, commentatio, commentum: Item φέρτισις, pro officio, seu administratione; verbalia, à præced. φερτίζω, f. ίσω. commentor, meditor, & in pass. φερτίζομαι, cogitor; unde περιφερτισμένη δπίκεισις, meditata responsio; Plut. in Lyc. &c. V.

Φερτισήριον, ου, τό, schola: locus in quo cogitationes nostras explicamus: &

Φερτιστής, οῦ, ὁ, commentator. à perf. pass. verbi φερτίζω. Th. φερτίς.

Φερτιστικός, ad commentationem seu meditationem aptus; aut idem quod præced. φερτιστής, qui commentationibus deditus est & speculationibus: Item in neut. τὸ φερτιστικόν, cogitatio; Plut. atque inde adv. φερτιστικῶς, cogitabundè, solicitè; unde & φερτιστήριον, expon. schola; omnia à præced. φερτιστής. V.

Φεύδω, evanidus, irritus: à φεύδω, qui abiit, disparuit.

Φηκεύς, έως, ὁ, custodia, præsidium: ex καθ, & ἔρδω, custos.

Φηκεύς, præced. sumitur, & pro ipsis militibus præfidiariis & custodibus: ut & pro corporis custodibus, seu stipatoribus, seu satellitibus: Item pro ipso loco, aut statione custodiæ, & præsidii: Item custodia, i. e. career, &c. V.

Φήκαρχος, sive φηκάρχης, qui præsidiariis militibus præest, præfidiariæ cohortis præfectus; unde φηκαρχία, ἡ, præsidiariis militibus præsum, seu præfectus sum; ex φηκὸς præced. & ἀρχὴ, unde ἀρχέω, ὁ, &c. V.

Φήρει, custodi, præs. imperat. act. à

Φηρία, ᾶς, præsidio teneo, custodio: cum acc. imperf. ἐφήρουν εων, εις, εις, ει, &c. f. φηρήσω. p. πεφήρηκα. præs. pass. φηρίομαι, ῦμαι præsidio teneor, custodior: à φηκὸς; quod vide.

Φήρημα, τό, præsidium, custodia; vel id quod custoditur: Item φήρησις, εως, ἡ, custodia, excubiæ; verbalia à præced. φηρίω, in præsidio sum, vel præsidio meo tutor; unde in pass. φηρεῖσθαι, præsidiis muniri, &c. V.

Φηρεών, ῶνος, τό, idem ac φηρὰ, præsidium: à

Φηρεώς, έως, ὁ, custos, miles præsidiarius; compos. ex καθ & ὄψ, custos, Crasi facta, & ω in φ mutato.

Φηρεῶμαι, excubias agamus, Doric. pro φηρεώμεθα, 1. pl. præs. sub. act. à φηρίω; quod V.

Φρύαγμα, ατος, τό, &

Φρυαγμός, οῦ, ὁ, fremitus; & Metaph. insolentia: a. 1. sing. perf. pass. verbi φρυάττομαι.

Φρυαγματίας, ου, ὁ, f. τιωσος, insolens, turgidus; Plut. Item φρυακτὴς, οῦ, ὁ; idem: de equo, fremitum indicem ferociæ edente, dictum; apud Laërt. priùs à præced. φρύαγμα, ατος, posterius à seq. φρυάσσω. vel πτω. f. ξω, &c. V.

Φρυάσσω, vel -πτω, fremo: propriè de equo feroci & hinnienti, f. ξω. p. πεφρύαχα. a. 1. ἐφρύαξα. usitatius est seq.

ΦΡΥΑ'ΤΤΟΜΑΙ, fremo; insolesco, ferocio. q. à φὴρ, hinc φρέαγμα, ατος, τό, fremitus: φρυαγμός, οῦ, ὁ, idem φρεμισμὸς, idem cum φρυάπομαι. & Angl. to fret.

Φρυανίζομαι, cremia, seu virgulta arida colligo: Item lignor; à seq. φρύανον, τό; quod signif. & omne sarmentosum lignum aridum & crematu facilè; unde & φρυανικὴ, τὰ; virgulta minus viremia; vel, idem quod τὰ φρυανάδη; apud Theophr. Item φρυάνιον, τό, parvum virgultum aridum: Item exiguus frutex; apud Dioscor. 3. 105. diminut. ab cod. φρύανον; Item φρυανισμὸς, cremiorum collectio: Item lignatio, & φρυανίσεια, ἡ, cremiorum, seu virgultorum aridorum, collectrix; Poll. verbalia, à φρυανίζομαι; V.

Φρύανον, ου, τό, cremium, virgultum aridum: in pl. τὰ φρύανα. Them. φρύω, sicco.

Φρυανάδης, ους, ὁ, ἡ, ἡ, cremiis similis, seu virgultis aridis: Item cremiorum in modum lignosus; ut φρυανάδεις δάμνοι, & πόα; apud Dioscor. à præced. φρύανον, τό; V.

Φρυανοφόρος, qui fert virgulta, sarmenta ferens; Lisias; ex φρύανον, τὸ, & φορέω, ὁ; V.

Φρύαλον, τὸ, & φρύαλος, sive φρύγιλος, τὸ; Pollux, vas esse dicit, in quo hordea tosta frigebant; Hesych. autem expon. ξυλήριον ἐν κύνθι τὰς πφρυγμένας κριθὰς, &c. Item φρυαλὸς, εως, ὁ; qui torret, qui frigit: Item vas in quo frigitur; Poll. ut & φρυγίλη, ponunt quidam, pro arca; omnia à Them. φρύω; V.

Φρυγία, ας, ἡ, & Ion. ης, PHRYGIA, regio in minori Asia. Gr. torgida.

Φρυγία, ἡ, quæ torret; Hesych. Item φρυγίτις, ἡ, jusus genus, in quo fabis utebantur; ex autem tosta, seu frixæ putantur fuisse; teste Hesych. & Poll. utrumque: Itidem à Th. φρύγω, unde φρυγὸς, &c. V.

Φρυγίον, ου, τό, frictorium, id est instrumentum frigendi. Th. φρύγω. Sed

Φρύγιον, cantilena incitans ad arma: à Phrygibus.

Φρύγιον, τό, Hesych. dicit etiam esse lignum aridum; & expon. etiam cremium; à seq. φρυγὸς; V.

Φρυγὸς, ή, aridus: propriè talis factus frigendo, τοῦ φρύγω. Bst &

Φρύγιος, PHRYGIUS, gentile.

Φρυγὸς, scil. φλὲξ, apud Theophr. H. Pl. l. 6. floris æstivi nomen esse dicitur: Item φρυγὸς, λίβὸς φρυγὸς, vel ἡ φρυγὶς, ἁρμονία, & φρύγιον ἆσμα, ad arma incitans; ut & φρυγιοὶ χαλκῆες, ἠὲ τέκτονες, & eorum ἐργάται φρυγιάται, acupictores; omnia ad nomen gentis ac terræ Phrygiæ pertinent.

Φρυγμὸς, οῦ, ὁ, ipsa frigendi actio, verbale à seq. φρύγω; V.

ΦΡΥ'ΓΩ, φρύσω, vel -πτω, torreo, torrefacio, FRIGO. Hinc φρυγμὸς, οῦ, ὁ, torrefactio, frixio: φρυκτὸς, ή, tostus, torrefactus. φρύγω, ις, aridus. φρύγανον, ου, τό, cremium, virgultum aridum.

Φρυκὴ, frica vel tosta; est fœm. à seq. masc. φρυκτὸς, torrefactus, frixus, &c. V.

Φρυκτὸς, ή, torridus. Substantivè varia notat, ut faba frica, calculus judiciarius. fax qua hostium adventus significatur, sors ιατρικὴ, &c. Th. φρύγω.

Φρυκτωρία, ἡ, excubiæ speculariæ, accensio facium, seu facibus elevatis significatio; sive custodiæ excubiæque ad signum dandum per faces, è speculis atque editioribus locis: Item φρυκτωρὸν, τὸ, est ejusmodi specula, specula πρὸς φρυκτωρῶν; i. e. specula, unde ignis ex edito loco, hostium adventum: & prædonum, aut aliquid aliud significat, Herodian. l. 4. navigantium itidem directrix aut hospitalis; ut Pharus Alexandrina: Item φρυκτωρίω, excubias ago, seu nocturnam custodiam ago, apud ignem; è specula igniculum prænuntium excito, & igne sublato, adventum denuntio, facibus elevatis signum do, &c. Item Metaph. illumino, præluceo; unde in pass. φρυκτωρεῖσθαι, dicitur quod igne edito significatur; Thuc. l. 3. omnia à seq. φρυκτωρὸς, observans faces hostilis adventus prænuntias, ut & ipse tales suspendat; ignium angarorum speculator, in excubiis oræ limitaneæ; Thuc. l. 8. &c. V.

Φρυκτωρὸς, οῦ, ὁ, ἡ, qui φρυκτὰς ὠρεῖ, observator ignium prænuntiorum.

Φρυὸς, τός, & φρυοῦς, οῦ, ὁ; Item φρύη, ἡ, & φρυὸς, ὁ; omnia dicuntur, pro seq. Th. φρυῶν, quod lat. dicitur rubeta, quia in rubis plerumque victitat; unde φρυὸς πόντε hausti rubetæ venenum; apud Dioscor. 2. 100. & apud Luc. φρυὸς ἢ φύσαλος, rubetæ & bufones: Item φρυὸν, ου, τό, fruticis genus sic dicti, quòd adversus rubetas sit auxilio, sed dicitur & accipi pro rubeta; ab eod. Th. seq. φρυῶν, ὁ; V.

Φρυωτεύς, faciem rubetæ repræsentans; ex seq. φρυῶν, & ἔδος, τό, &c. V.

ΦΡΥ'ΝΟΣ, ου, ὁ, rubeta, rana venenosa: à φορυὸς, id est animal.

Φρύξ, φρυγὸς, ὁ, Phrygiæ incola. Prov. Sero sapiunt Phryges.

Φρύξει, torrebit, Dor. pro φρύξει, 3. f. 1. à φρύγω.

Φρύσω, vel -πτω, idem quod φρύγω.

Φρύσσω, per Sync. pro φέρω, fero.

Φῦ, coaluit. Ion. pro ἔφυ, 3. sing. a. 2. verbi φύμι, inusit. a. 2. ἔφυν. a. 2. inf. φῦναι. a. 2. part. φὺς. Th. φύω, gigno.

Φυὰ, ᾶς, ἡ, Poët. pro φυὴ, ῆς, natura, naturæ solertia. Th. φύω, nascor.

Φυγὰς, ἄδος, ἡ, fugam, εἰς φυγὴν, fugiendo. Il. Σ. (ut ὄπωπὰ, & id genus;) adv. à φεύγω. V. Item Φυγαδεία, ἡ, exilium; Item fuga, & φυγαδεῖον ἱερὸν, τό, usurpatur, pro urbe quæ asylum habet, quò rei confugiunt, & exules, in lib. Paral. & Josuæ utrumque à φυγαδεύω, in exilium mitto, seu pello; unde πεφυγαδευμένοι, exules; Plut. & πεφυγαδευκὼς, exulem esse; Herodian. part. præt. pl. & infin. præt. à seq. φυγαδεύομαι; V.

Φυγαδεύομαι, in exilium pellor. à φυγὰς.

Φυγαδικὸς, ad exulem, seu exules pertinens, vel qualis est exulis, seu exulum; Item idem cum φυγὰς; V. Ut & Φυγαδικῶς, exulis more, Plut. adv. à præced. φυγαδικὸς, & utrumque à seq. φυγὰς. ἄδος, quod exp. & servus fugitivus, &c.

Φυγὰς, ἄδος, ὁ, ἡ, profugus, exul. Th. φεύγω, fugio. a. 2. ἔφυγον.

Φυγίπτολις,

Φυγίπτολις, idem cum, ab, & pro Th. φεύγω, V.

Φυγαδοθήρας, q. d. exulum venator; sic dictus fuit quidam Archias; ut testatur Plut. in vita Demosth. ex præced. φυγὰς, ἄδος, & θήρα, ἡ, &c. V.

Φύγαλον, fugaciter; fugæ instar; apud Nic. est adv. à φυγαδεύω; vel à φυγὰς, ἄδος, &c. V.

Φύγαλον, τό, panus, seu panis; i. e. φύμα, vel tumor non altus, latus, aut longus, in quo quiddam pustulæ simile est; Cels. & Ægin. à Th. φύω, seu à φυὴ, ἡ, ut à plerisque deducitur, &c. V.

Φυγεῖν, a. 2. inf. act. verbi φεύγω, fugio, a. 2 ἔφυγον.

Φύγιλλος, ου, ὁ, nomen viri. Gr. hominum oculos fugiens.

Φύγιν, pro ἔφυγον, Ion. 3. sing. a. 2. ind. verbi φεύγω, fugio.

Φυγιπόνος, ου, ὁ, fugitans opus, seu opera; fugitans laboris; & proinde, iners, socors; ex φυγὴ, ἡ, & ἔργον, τό, &c. V.

Φυγὴ, ῆς, ἡ, FUGA. Them. φεύγω, fugio: sed

Φυγὴ, præced. exp. & effugium; vitatio, aut evitatio; vel virandi ratio; item exilium; apud Buryp. Item, dicitur, φυγὴν ποιῆσαι, q. d. fugam facere, fugere; item, fugare; ut, φυγὴν ποιεῖν τοὺς πολεμίους; hostes in fugam vertere, &c. V.

Φυγὴ, est 3 sing. a. 2. sub. act. ut & φύγῃσιν, pro φύγῃ, per Paragogen σι, & in 2. pl. φύγητε; verbi φεύγω, fugio. a. 2. ἔφυγον.

Φυγηκίνω, & φυγήκω, ὑ, ὁ, ἡ, qui strictum maritale fugit; à conjugio abhorrens; ut, virgo cœlibatus amans; dicitur de virgine Maria; apud Nonn. à Them. φεύγω, unde φυγὴ, ἡ, & Νόμιον, τὸ, V. Item, φυγοδικέω, ῶ, seq. propriè, exp. detrecto certamen & judicium; ambagibus fugæ, & strophis tergiversationum utor, &c. V.

Φυγοδικὴ, tergiversor. q. à φεύγω δίκην.

Φύγες, ες, 2. & 3 sing. a. 2. opt. act. & in 1. pl. φύγοιμεν, verbi φεύγω, fugio. a. 2. ἔφυγον.

Φυγομαχέω, qui detrectat pugnam; fugax; unde, φυγομαχία, ἡ, fugio, seu detrecto pugnam; item, cessim eo; ex φεύγω, seu φυγὴ & μάχη, ἡ, seu μαχέομαι, &c. V.

Φυγόξενος, ου, ὁ, ἡ, φεύγων ξένους, hospites fugiens. Vel pro ἄξενος, qui fugat hospites, inhospitalis, inhumanus erga hospites; ex φεύγω, fugio; & ξένος, hospes.

Φυγόπονος, qui laborem seu labores fugit; Polyb. Unde φυγοπονία, ἡ, laborum fuga; idem: ex φυγὴ, ἡ, & πόνος, ὁ, &c. V.

Φυγοπτόλεμος, ου, ὁ, ἡ, qui bellum fugit: ex φεύγω, & πόλεμος, Poët. pro πόλεμος, bellum.

Φυὴ, a 2. part. n. g. à φύεις, εἶσα, ἐν, verbi φύω, nascor, quod V.

Φύεται, 3. sing. præs. pass. φύεσθαι, præs. inf. verbi φύομαι, seu φύω, sum, gigno.

Φύζα, ης, ἡ, fuga cum timore, Ion. pro φυγὴ. Th. φεύγω, fugio.

Φυζακτὴς, οῦ, fugax: à præced.

Φυζακτέω & φύζω, idem quod præced. φυζακτὸς, pavidus, timidus; & abcod. φύζα, ης, &c. V. Item, φύζω, Ionicè, dicitur pro φύγω; hoc autem, pro Th. φεύγω, teste Eust. Unde, πεφυζῶς, & in plur. πεφυζότες. Ilp. idem tamen, hoc particip. per Sync. factum esse, ex πεφυζηκῶς, à φυζῶ; dici posse scribit.

Φυὴ, ῆος, ἡ, natura, indoles. acc. φυὴν. Th. φύω, nascor, at

Φυῆ, 3. sing. a. 2. sub. pass. à φύω, nascor. f. φύσω. a. 2. ἔφυσον.

Φυλὰ, Dor. pro φύση. vide φυὴ.

Φύκη, ἡ, dicitur, pro Th. φῦκος, εος, fruticis marini genus, cujus radice mulieres utuntur, ad ementiendum ori ruborem, &c. V. Item, φυκίδιον, τὸ, parva fuca; pisciculus quidam; diminut. à seq. φυκὶς, ίδος, ἡ, fuca piscis; apud Aristot. anim. l. 8. quem Gaza Phycam appellat; idem dicitur & φυκιὰς, apud Athen. l. 8. putatur autem, nomen habere à φῦκος, seu φύκιον, quòd vivat in locis algosis, &c. Vide.

Φυκίδεις, εντος, algosus. Th. φῦκος, εος, τό, fucus, alga.

Φύκιον, seu φυκίον, τὸ, idem quod, & à Th. φῦκος, fucus, quo mulieres utuntur; item alga, &c. V.

Φυκὶς ἰχθὺς, saxatilis.

ΦΥ'ΚΟΣ, εος, τὸ, FUCUS, alga, herba marina unde lina inficitur & vultus tingitur. Hinc φυκίδεις, algosus.

Φυκόω, ῶ, fuco, as; fuco oblino; & in pass. φυκίομαι, fucor, fuco obliner; Plut. Symp. 6. φυκίμενοι καὶ μειζεζόμενοι, &c. à præced. Th. φῦκος, V.

Φυκόφαγος, cui alga in cibo est, qui alga vescitur; dicitur &, φυκιόφαγος; & est piscis quidam apud Athen. ὁ κιθαρῳδὸς, sacer Apollini; ex φῦκος, seu φύκιον, τὸ, & φαγὸς, ὁ, &c. Vide.

Φυκτὸς, ή, evitabilis: à φεύγω, fugio.

Φυκώδης, ους, ὁ, ἡ, ἡ, & φυκοειδὴς, algosus; algâ, seu algarum copia scatens, seu abundans; item, algæ speciem referens; à Th. φῦκος, seu φύκιον, τὸ, V.

Φύλ', pro φύλα, nom. plur. à φῦλον, ου, τὸ, idem quod φυλὴ, tribus, &c.

Φύλαγμα, τὸ, quod custoditur; seu, quod datum est ad custodiendum; verbale, à φυλάσσω, seu ττω, f. ξω, &c. Vide.

Φυλαδὸν, adv. per tribus, tributim. Th. φυλὴ, tribus.

Φυλακὴ, ᾶς, ἡ, Dor. pro φυλακὴ, quod vide.

Φύλακες, nom. pl. à φύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, custos. in dat. pl. Ion. φυλάκεισι. Th. φυλάσσω, custodio.

Φυλακεῖον, locus in castris, ubi sunt excubiæ; statio, præsidium, arx; Polyb. l. 5. à seq. φυλακὴ, ἡ, ipsa custodiendi actio; conservatio; item, excubatio; excubiæ; item, præsidium; unde, φυλακὴν τοῦ φυλακεῖν καθίστημι, præsidium, vel præsidia impono; item, νυκτερινὴ φυλακὴ, excubiæ nocturnæ, seu vigiliæ; item, φυλακὴ, dicebatur, quarta pars noctis; Suid. quoniam in quatuor partes divisa erat nox; in quibus vigiliarum munus, permutatis vicibus, ad alios perveniebat; ita frequenter in Evangel. Item φυλακὴ, dicitur custodia, i. e. cuſtodes, qui cingunt latera principum; satellites, stipatores; item, cautio; unde, apud Thuc. l. 4. ἐν φυλακῇ πολλῇ ἦσαν, i. e. cautionem magnam adhibebant, &c. V.

Φυλακὴ, ῆς, ἡ, custodia, carcer, tutela, vigiliæ, in dat. pl. Ion. φυλακῆσι; ab eodem Th. sed

Φυλάκη, propr. loci.

Φυλακίζω, in carcerem conjicio vel pertraho. f. ίσω, perf. πεφυλάκικα. &

Φυλακίτης, carcerarius: à φυλακὴ, quod vide.

Φυλακικὸς, custodiendi, seu servandi peritus; aptus ad custodiam; Plat. à præced. φυλακὴ, V. Item, φυλακὶς, ίδος, ἡ, quæ est cultos; in qua signif. dicitur, & φυλάκισσα, in Cantico canticorum; at φυλακὶς ναῦς, exp. navis ad præsidia, locorumve custodiam mitti solita; apud Xen. à φύλαξ, ακος, vide.

Φύλακος, ὁ, Ion. pro φύλαξ, custos.

Φυλακτέον, custodiendum, verbale, à φυλάσσω.

Φυλακτὸς, ή, ὸν, observandus, it: idem verbale, ab eod. V.

Φυλακτὴρ, ῆρος, ὁ, custos, in pl. φυλακτῆρες, à φυλάσσω, custodio.

Φυλακτήρια, ἡ, custodia, excubiæ; à præced. φυλακτὴρ, vigil, &c. V.

Φυλακτήρια, ων, τὰ, PHILACTERIA, conservatoria, quibus memoria legis conservabatur, Ang. Philacteries. à φυλακτήριον, quod vide in φυλάσσω.

Φυλακτήρια, τὰ, præced. ut Matth. 23. 5. φυλακτήρια ματαιῶσι, exp. phylacteria dilatant. Erasm. de quibus præceptum erat, Deut. 22. 12. & Num. 15. 39. amicula fuere, quæ vestimentis superinjiciebantur ad memoriam legis conservandam; q. d. conservatoria legis, &c. V. Item, φυλακτήριον, τὸ, exp. general. quicquid nos custodit, & tuetur, Xen. Pæd. 7. Atque indè, sic dicitur antidotum contra venena; amuletum; Dioscor. l. 5. &c. Vide præced. sic &, φυλακτικὸς, ὁ, custodiendi vim habens; aptus ad custodiendum; vel simpl. custodiens; omnia verbalia, à Th. φυλάσσω, vel ττω, f. ξω, &c. V.

Φυλακτικὸς, ὴ, ὸν, habens vim τῶ φυλασσεῖν.

Φυλακτικὸς, præced. exp. & custodiendi seu servandi peritus; ut φυλακτικὸς ἱκλημάτων, ab Aristot. Rhet. 3. dicitur, qui ἰγκλημάτων, memoriam servat; qui ἰγκλήματα, mente condita tenet; item, φυλακτικὸς, dicitur &, cavendi peritus; qui sibi cavere novit; cautus;

tus; ut, φυλακτικὴ ζῶα, apud Aristot. &c. V.

φύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, custos, servator. Th. φυλάσσω, custodio.

Φύλαξ, præced. exp. & excubitor, vigil; Ι, ος & κος, & interdum, in plur. φύλακες, dicuntur præsidiarii milites; præsidium; apud Thuc. l. 2. ut &, φύλακες ἵππεις; naves præsidiariæ; apud eund. &c. V.

φυλάξαι, a. 1. inf. act. at

φύλαξαι, a. 1. imperat. m. verbi φυλάσσω, quod V.

φυλάξατε, a. pl. a. 1. imperat. act. verbi ejusd.

φυλάξιμος, ος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, qui custodiri potest, seu defendi; verbale, à Th. seq. φυλάσσω, vel ττω, f. ξω, &c. Vide.

φυλάρχης, & φύλαρχος, tribus præfectus seu princeps; qui tribui præest; tribunus; Herodot. Unde, φυλαρχέω, ῶ, sum tribus præfectus seu princeps; præsum tribui; sum tribunus, & φυλαρχία, præfectura tribus: ex φυλὴ, ἡ, & ἀρχὴ, ἡ, unde ἀρχὸς, ὁ, &c. Vide.

Φυλάσσει, Ion, pro φυλάξει, a. 1. inf. act. verbi φυλάσσω, custodio: f. ξω.

Φυλασσίζουσι, Att. & Dor. pro φυλάσσειν, præs. inf. verbi ejusd.

Φυλάσσουσι, custodiunt, Æol. pro φυλάσσουσι, 3. pl. præs. ind. à

ΦΥΛΑΣΣΩ, vel ττω, custodio; tueor, excubo, observo: caveo, vito: f. φυλάξω, p. πεφύλαχα. a. 1. ἐφύλαξα. a. 1. imperat. act. φύλαξον, άτω, & in 2. pl. φυλάξατε. præs. pass. φυλάσσομαι, caveo, custodior. a. 1. m. ἐφυλαξάμην, ω, ατο, observavi. perf. pass. πεφύλαγμαι, ξαι, κται. Hinc φυλακτήρ, ῆρος, ὁ, custos, vigil: φυλακτήρια, ας, ἡ, custodia, excubiæ: φυλακτήριον, ε, τὸ, statio excubitorum, seu vigilum; item præsidium, munimentum, arx: φύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, custos; item excubitor, vigil: φυλακὴ, ῆς, ἡ, custodia: item excubiæ: νομοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, legum custos, vel præses.

Φυλαττόμενος, præs. part. pass. à φυλάττω, seu ασω.

Φυλάττων, ῶσα, ον, custos, præs. part. act. ejusd. verbi.

Φυλείδης, PHILIDES, nom. prop.

Φυλέτης, ου, ὁ, qui est ex eadem tribu; tribulis, contribulis: & in fœm. φυλέτις, ut φυλέτης ἐκκλησία; curiata comitia; Arrian. Unde φυλετικὸς, ad tribules pertinens; qui est τῆς φυλετῆς; ut φυλετικὴ φιλία, amicitia quæ est inter contribules; sic &, φυλετικαὶ δίκαι, judicia quæ inter tribules exercentur; & φυλετικαὶ ἐκκλησίαι, tribunitia comitia, aut centuriata; item, φυλετεύω, tribules facio, in tribus describo, Aristot. Polit. l. 3. Omnia, à Th. seq. φυλὴ, ἡ, &c. V.

ΦΥΛΗ, ῆς, ἡ, tribus, Athenis decima urbis pars, classis: q. à φύω, gigno: φῦλον, ου, τὸ, natio, genus: φυλέτης, ου, ὁ, tribulis, qui est ex eadem tribu: ἀλλόφυλος, ου, ὁ, ἡ, qui est ex alia tribu: ὁμόφυλος, ου, ὁ, ἡ, qui ejusdem est tribus: σύμφυλος, ου, ὁ, ἡ, idem.

Φύλλα, τὰ, folia: hinc φύλλ' ἀοιδῶν, folia Poëtarum: à φύλλον.

φυλλάκανθος, ου, ὁ, ἡ, ita dicitur, planta quæ foliis est spinosis, seu aculeatis; ut acanus, eryngium, cnecus; Theophr. Hist. Pl. 6. 1. quæ omnes plantæ dicuntur φυλλάκανθαι, quia spinas in foliis habent, seu spinoso constant folio: ex φύλλον, τὸ, & ἄκανθα, ἡ, &c. V. Item, Φυλλάνθης, Phyllanthes, herba inter ὀδηγείφυλλα, apud Theophr. H. 7. 9. videtur esse scabiosa festilis herbariorum; sive, scabiosa minima; sic vocata, quia ejus folliosus est floris flosculus: ex φύλλον, τὸ, & ἄνθος, ους, τὸ, &c. Vide.

Φυλλάριον, τὸ, foliolum; minutum folium, Dioscor. diminut. à Th. φύλλον, τὸ, V. Item, φυλλὰς, seq. strues, seu cumulus foliorum; exp. & lectus, è foliis ac frondibus congestis, &c. Vide.

Φυλλάς, άδος, ἡ, foliorum acervus. Th. φύλλον.

Φύλλια, dicuntur flores, quos terra producit; teste Hesych. seu, herbæ virides hortorum odoriferæ; ut sunt, coriandrum, mentha, ruta, &c. Legitur &, φύλλεα, seu φυλλέα, apud Aristoph. quæ Hesychius dicit esse olera vilia & marcida, quæ à venditoribus emptori adjici solebant; Schol. Aristoph. φυλλέα scribit esse lactucæ folia; in qua signif. apud Suid. scribitur φυλλία; φύλλια, vero, est neut. plur. à sing. φύλλιον, τὸ, V. Item, φυλλίω, folia emitto, frondesco, Arat. in Phœn. φυλλικὸς, ὴ, ὸν, q. d. foliaris; ut φυλλικὴ βλάστησις, foliorum germinatio; φύλλιος, ὁ, ἡ, ἡ, idem; unde, φύλλιοι ἀγῶνες, certamina, quorum præmia sunt coronæ ex foliis; qui &, φυλλίται ἀγῶνες, apud Poll. & Hesych. φύλλιον, ου, τὸ, folium, flos terræ; φύλλιος, ία, ον, ὁ, ἡ, Phyllitis; herba, de qua Dioscor. 3. 121. vulgò, lingua cervina; item φυλλίω, frondesco; idem quod φυλλάω; & omnia, à seq. Th. φύλλον, τὸ, V.

φυλλοβολῶ, folia abjiciens, folia amittens; cui folia decidunt; unde, φυλλοβολία, foliorum amissio; & φυλλοβολία, ας, folia amitto, folia mihi decidunt; apud Theophr. Item, folia spargo, Herodian. ut &, φυλλοβολίζω, foliis conspergere seu frondibus; & passivè etiam, apud eund. ex φύλλον, τὸ, & βάλλω, ὁ, seu βολὴ, ἡ, unde βολία, &c. V. Item, φυλλολογῶ, ῶ, folia lego; pampino, cum de vite dicitur; Poll. ex φύλλον, τὸ, & λέγω, lego, i. e. colligo, &c. V. Φυλλοκοπῶ, folia amputo, seu abscindo; ex φύλλον, τὸ, & κόπτω, ἡ, &c. V. Item, φυλλομανία, ας, q. d. foliis insanio; i. e. infantâ quadam foliorum abundantiâ luxurio; foliis luxurio; apud Theophr. H. 8. 7. ex φύλλον, τὸ, & μανία, ἡ, à Th. μαίνομαι, &c. Vide.

ΦΥΛΛΟΝ, ου, τὸ, FOLIUM: frons, dis. q. à φύω, nascor. Hinc ἐνσύφυλλος, ου, ὁ, ἡ, quatiens, seu agitans frondes: πενταφύλλου, ου, τὸ, quinque folium, herba, χαιρέφυλλον, ου, τὸ, oleris genus.

Φυλλορροῶ, seu φυλλορροέω, foliis fluo, vel defluo; folia vel frondes amitto; Plut. Symp. 8. Ex φύλλον, τὸ, & ῥοὴ, ἡ, à Them. ῥέω, fluo, &c. Vide.

Φυλλοστρώς, ῶτος, ὁ, foliis constratus: ex φύλλον, τὸ, folium, & στρῶνυμι, sterno, Th. στρω, idem.

Φυλλοφορῶ, ῶ, unde ἐκφυλλοφορῶ, id vide.

Φυλλόφυης, ους, ὁ, ἡ, folia ferens. Ex φύλλον, ου, τὸ, folium, & φέρω, fero.

Φυλλόχρως, ῶ, ὁ, ἡ, folia fundens; nomen mensis illius, quo folia decidunt; apud Plut. Symp. 8. Probl. ult. Unde φυλλοχρεῖν, dicuntur arbores, quibus folia decidunt: ex φύλλον, τὸ, & Th. χέω, fundo, cujus varia comp. definunt in χέω & χρέω, &c. V.

Φυλλώδης, ους, ὁ, ἡ, ὴ, foliosus, foliis abundans; à Th. φύλλον, τὸ, V.

Φυλοβασιλεῖος, q. d. rex tribus, seu tribuum; Poll. ex φυλὴ, ἡ, & βασιλεὺς, ὁ, V. Item, φυλοκρινία, ας, judicis fungor officio in tribu; sum judex tribus, seu judico per tribus; Poll. Item, φυλοκρίνομαι, in tribu judicor: ex φυλὴ, ἡ, & κρίνω, ομαι, &c. Vide.

Φῦλον, ου, τὸ, idem quod φυλὴ, ἡ, tribus.

Φύλομος, ου, ὁ, ἡ, pugna, clamor bellicus: à φῦλον, seu φυλὴ, ἡ, natio, gens, & ὀμὸς, ὁσὸς, ὴ, vox, q. clamor nationum: vel qu. ὁ τῆς φύλαν ὄπις, id est, ultio: quod bellis puniat Deus homines.

Φυμάτιον, nascenti, dat. sing. part. præs. pass. verbi φύω, nascor,

Φύοντι, Dor. pro φύσει, nascenti, 3. pl. à φύω, nascor.

Φύραμα, ατος, τὸ, vomica, tumor præter naturam, Th. φύω, nascor.

Φύρω, gigno; (idem quo!, & à Th φύω;) sed est inusit. format autem a. 2. ἔφυρον, significantem, idem quod πέφυκα, natus sum; & infin. φύναι & part. φύς, φύντος; ut φὸς ἀγαθῶν πατρῶν; aj ud Plat. Sic, φύντα καμοί; apud Demosth. & apud Xen. Paed. 2. ex a. 2. ὑμεῖς ἡ ἔφυτε ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ, ἡ ἐτέραθι, &c. Vide φὺ & φύναι.

φύραμα, ατος, τὸ, panellus, panula, panicula; diminut. & φυμάτιον, ου, τὸ, ut &, φυματίδιον, ίου, ὁ, ἡ, Phymatis abundans, Hippocr. & φυματώδης, ους, ὁ, ἡ, ὴ, Phymatis abundans, Hippocr. & φυματοειδὴς, dicitur pars corporis, in qua φύματα nascuntur; item, persona cui illa innascuntur; apud eund. omnia, à præced. φῦμα, ατος, quod propriè, exp. id quod enatum est; propriè, è terra; sed, Metaph. tumor omnis præternaturalis, qui sine externa causa oritur, more eorum quæ è terra enascuntur; & erumpunt, tuberculum, seu oriens tuberculum, Celso; interdum exp. papula, necnon, verruca & nævus; & interdum, special. φῦμα, dicitur, Phlegmone, quæ in adenoïa carne sponte obortà, statim augetur, atque ad suppurationem cito pervenit; apud Gal. & Aët. &c. V. Item, φῦμα, exp. vel idem est quod φύματλον, του, id vide: & omnia, à Th. φύω, f. σω; unde φῦμα, ατος, ὁ, ἡ, confusus, Nic. Itidem ab eod. Th. φύρω, ομαι, ut &, φυρτὸς, idem; mixtus, macceratus, ab eod. V.

Φυρμὸς, ὁ, ὁ, inquinatio, inquinamentum: à

ΦΥ'ΡΩ, misceo, inquino, perfundo, rigo, pinso: f. φυρῶ, & Æol. φύρσω, p. πέφυρκα perf. pass. πέφυρμαι. Hinc φύρμα, ατος, τὸ, sordes, purmos, ὁ, ἡ, inquinamentum: φυρέω misceo, macero, subigo: φύρεμα, ατος, τὸ, massa farinæ subactæ.

Φύς; ὑπὸς, ὰ, ος, part. act. verbi φῦμι, vel φύω, nascor. n. 2. ἔφυν.

Φῦσαι, vel φῦσαι; ῆς, ἡ, follis. Them. φυσάω.

Φυσαθεὶς, εῖσα, έν, Dor. pro φυσηθεὶς, inflatus, a. 1. part. pass. à φυσάω, inflo.

Φύσαλος, ίδος, ἡ, bulla in aqua nascens: à φυσάω, inflo.

Φύσαλος, ου, ὁ, bufo; venenatum id ranarum genus, quod se mirum in modum inflat, turgescitque ita, ut sæpe crepet; apud Luc. in Philopseud. à seq. Th. φυσάω, V.

Φύσας, αντος, in f. g. φύσασα, ας, ὰ, a. 1. part. act. verbi φύω, nascor: alii per Syncop. pro φυσήσας, dici volunt, à φυσάω, inflo.

ΦΥΣΑ'Ω, & φυσιάω, fusflo, inflo: f. ήσω. Hinc φύσημα, ατος, τὸ, flatus, inflatio: φυσητὴρ, ῆρος, ὁ, flabellum: item follis: φύσα, vel φύσαι, ας, ἡ, follis: φυσαλὶς, ίδος, ἡ, bulla in aqua nascens: item tibia, seu fistula, φύσαλος, ου, ὁ, bufo: φυσηχεῖον, ὁ, vesicula, seu pustula in manibus aut pedibus: φυσιόω, anhelo; item inflo.

Φύσει, producet, 3. sing. f. 1. à φύω, gigno. Potest etiam esse dat. sing. à φύσις, εως, ἡ, natura: à φύω.

Φύσει, ἡ, idem quod φύσα, follis; item, vesica, item flatus; & Metaph. insolentia, &c. V.

Φύσημα, ατος, τὸ, vide in φυσάω.

Φύσησις, εως, ἡ, q. d. flatio; ipsa flandi actio, vel sufflatio, inflatio, Theophr. item, φυσητὴρ, ῆρος, ὁ, vide in Th. φυσάω; sed, dicitur &, esse pisces quidam cetaceus, qui dum inspirat, apparet procul inspectantibus, columnæ in modum, nebulosa quædam facies; sed apud Hesych. legitur φυσητὴρ, dicentem esse fistulam piscium cetaceorum; sicut &, dicitur φυσητὴρ, etiam de meatu Polypodis, quo ova sua parit; apud Athen. l. 7. Atque indè, φυσητήριον, τὸ, instrumentum aptum ad inflandum; aut instrumentum quod inflatur; item, φυσητικὸς, ad inflandum aptus, inflandi vim habens; Aristot. omnia verbalia, à Them. φυσάω, flatu distendo; & interdum effio; item, Metaph. superbio, & insolesco; unde, in pass. φυσάομαι, seu φυσιόομαι, suffior, inflor, tumeo, item, Metaph. inflor, i. e. efferor, &c. V.

Φυσήτωρ, & φυσίτωρ, inflatus mente, cui mens superbiâ tumet; Hesych. ex φυσάω, unde φύσα, seu φύση, & φρὴν, cujus comp. in ρωρ, &c. Vide.

Φυσιάω, flo, fusflo, atque inde verbale, φυσιασμὸς, ὁ, ipsa flandi, seu efflandi actio; item flatus; à Th. φυσάω, V.

Φυσιγγόομαι, ῶμαι, intumesco in vesicæ modum; & general. intumesco; à seq. φύσιγξ, γγος, V.

Φυσίγναθος, ου, ὁ, ἡ, nomen prop. Ranæ, q. buccas inflans. Ex φυσάω, inflo, & γνάθος, ου, ὁ, ἡ, maxilla.

Φύσιγξ, γγος, ἡ, vesicula, seu pustula in manibus, vel pedibus, Th. φυσάω, inflo.

Φύσιγξ, præced. dicitur & in aliis circa caput in quo semen, velut turgida vesicula; vel genus quoddam alliorum; teste Hesych. & Gal. &c. Vide.

Φυσιζόος, ου, ὁ, ἡ, ad victum generans necessaria. Epithet. terræ. Ex φύω, nascor, & ζάω, vivo: vel q. φύσει ζώᾳ, gignens animalia.

Φυσίζοος, præced. scribitur & φυσίζωος, q. d. ad vitam producens, i. e. quæ ad vitam degendam sunt necessaria; ut Il. γ. φυσίζοος ἄλφ, alma tellus, sed esse & Solis Epith. testatur Greg. q. d. vivificans vitam, &c. V.

Φυσικὸς, seq. exp. ad naturam pertinens, naturæ conveniens; ut φυσικαὶ ὀρέξεις, & φυσικὴ αἰτία; item, physicus, naturæ, seu rerum naturalium investigator: item, φυσικὴ, naturalis scientia: item, exp. etiam, φυσικὸς, flatûm ciens: apud Aristot. tanquam à verbo φυσάω, seu nomine φύσα, &c. V.

Φυσικὸς, ὴ, όν, naturalis, e: & hinc

Φυσικῶς, adv. naturaliter: à φύσις, natura. Th. φύω, nascor.

Φύσιμος, vim habens pullulandi; productives; ut, φύσιμον σπέρμα, semen quod vim habet producendi seu procreandi; Theophr. à Th. φύω, f. σω; unde φύσις, ὴ, &c. V.

Φυσιογνώμων, naturæ ex oris habitu cognoscendi peritus; q. d. naturæ cognitor, vel peritus judicandi de natura; qui hominum mores naturasque ex corpore, oculis, vultu; seu fronte pernoscit, Aristot. in opere φυσιογν. unde φυσιογνωμονία, sive φυσιογνωμία, & φυσιογνωμοσύνη naturas cognoscendi, seu de natura judicandi peritia: scientia quâ naturæ hominum ex aspectu corporis, ac præsertim vultus cognoscuntur; & φυσιογνωμονικὸς, ad scientiam illam pertinens vel conferens; & τὰ φυσιογνωμονικὰ, scripta in quibus de hac scientia agitur; item, φυσιογνωμονία, de natura judicandi peritus sum; vel de natura judico, ex aspectu, viz. oris; item, diligenter cognosco faciem alicujus, ut postea noscatur; & in pass. φυσιογνωμονεῖσθαι, dicitur is, cujus natura ex oris habitu cognoscitur; seu, de cujus natura, ex aspectu judicatur, aut saltem conjectura fit; omnia, ex φύσις, εως, ἡ, & γνώμη, ἡ, seu γνώμων, ονος, ὁ vel ἡ, &c. V. Item, φυσολογῶ, qui de natura, seu rebus ad naturam pertinentibus differit, seu, qui naturam rerum differendo exquirit, seu indagat; ponitur & adjectivè, apud Plut. Atque indè, φυσολογία, studi-

ûm naturæ indagandæ; sed exp. & physica disciplina; naturæ indagandæ, vel speculandæ, seu venandæ ratio; item, φυσιολογικὸς, ad Physiologiam pertinens; apud medicos, φυσιολογικὸν, sub. δόγμα, pars est medicinæ, quæ naturam hominis universam, à conceptu ad extremum usque senium disquirit; item, φυσιολογία, de natura, seu de rebus naturæ differo, vel disputo, vel naturam rerum differendo, indago seu exquiro; item, physicâ ratione probo, seu ostendo; ex φύσις, ιδος, & λόγος, ὁ, &c. V.

Φυσιόω, ῶ, inflo, f. ώσω. p. πεφυσίωκα. pass. φυσιοῦμαι, ῶμαι, inflor, turgeo. perf. pass. πεφυσίωμαι. perf. part. pass. πεφυσιωμένος, η, ον, inflatus, a, um. Th. φυσάω, inflo.

Φυσιόω, præced. exp. anhelo; ut ἵππος φυσιώωντες, Il. π. item, tumeo, turgeo, scil. præ superbia, &c. V.

Φύσις, εως, ἡ, natura, ingenium; recta ratio; statura. dat. sing. φύσι, acc. φύσιν. Th. φύω, nascor.

Φύσις, præced. propriè exp. q. d. enascentia, ortus, generatio: ut, φύσις γάλακτος; apud Aristot. Item sic dicitur, vis illa, quæ ex seipsa, nostri opifex est & conservatrix; seu temperamentum ex primis elementis conflatum; item, φύσεως nomine, intelligitur ἕξις, i. e. ipsa partium structura, & compositio; & interdum, idem significat quod genus, vel species, vel forma; item, exp. & constitutio; apud Xen. &c. V. Item, φυσίφεγγος, idem quod φυσήφεγγος, id vide.

Φυσίασις, εως, ἡ, tumor, inflatio animi: à φυσιόω, ῶ, inflo. Th. φυσάω, idem.

Φύσκη, ης, ἡ, VESICA: quia inflata: à φυσάω, inflo.

Φύσκη, præced. exp. crassum intestinum; venter: intestinum ex quo, farina & carnibus injectis lucanicæ fiunt; item, vesicula manibus oborta; ut inter remigandum, remorum attritu; schol. Aristoph. in Vesp. &c. V. Item, φύσκιον, τὸ, diminut. vesicula, folliculus, utriculus; Dioscor. Item, φύσκων, ωνος, ὁ, ventriculosus, obesus; i. e. γάστερον, utrumque, à φυσκὴ, ἡ, præced. Vide.

Φύσκων, Dor. pro φύσκη, gen. à φύσκος, quid illud sit Stephanus docet de Urbibus.

Φῦσα, folliculus; item vesica; idem quod, & pro φύσις; id V. Item, φυσαλὶς, ίδος, ἡ, idem quod, & pro φυσαλὶς, bulla in aqua nascens; item, tibia, seu fistula; item, sic dicitur etiam, vesicaria; nomen fruticis apud Dioscor. vel quòd vesicæ prosit, quæ φῦσα dicitur; ut vult Plin. vel, à vesicis & folliculis, quos habet orbiculator, vesicis non dissimiles; ut putant alii, &c. V. Item, φυσαλος, ὁ, idem quod, & pro φύσαλος; sed dicitur etiam, sic piscis quidam, apud Ælian. &c. V.

Φυσᾶν, præs. inf. à

Φυσάω, pro φυσάω, inflo.

Φυσάω, Ion. pro φυσιόω.

Φυσητὴρ, ῆρος, ὁ, instrumentum inflatorium, flabellum: à φυσάω, quod vide.

Φυσόω, idem quod Them. φυσάω, inflo, i. e. superbum reddo; & in pass. φυσῶμαι, inflor, intumesco, efferor, &c. V.

Φύτα, τὰ, farina melle conspersa, item φύση, vel φυσὴ, maza ex farina & vino; teste Scho.. Aristoph. Utrumque, à Th. φυσάω vel φυσάω, &c. V. Item φυσώδης, εως, ὁ, ἡ, ventosus, inflammationem movens, vel patiens; flatuosus; flatu abundans: ut φυσώδες πνεῦμα; flatuosis spiritus; & πνεῦμα ἄπεπτον καὶ φυσῶδες, spiritus crudus, & inflationem patiens, Gal. ad Glauc. Item, φυσώδης νόσημα, morbus inflatione contractus, Gaza; à φύσα, ἡ, vel à Th. φυσάω, &c. V.

Φυτάλια, ᾶς, ἡ, locus arboribus consitus: hortus, vinea: à φυτὸν, οῦ, τὸ, planta. Th. φύω, gigno.

Φυτάλια, præced. dicitur propriè, terra plantas seu stirpes ferens; Il. ζ. & υ. sed exp. & plantatio; item, hyemis pars postrema, sic dicebatur à veteribus, quòd eo tempore insitiones optimè fiant; item φυτολιζω & φυτολίζω; planto; φυτάω; item genero, gigno; Hesych. & Suid. sed addunt alii, φυτολίζειν, seu φυτολιάζειν τινὰ, i. e. πλησιάζειν τῇ, consuescere, concumbere cum; item, φυτάλμιος, ad plantationem aptus; Hesych. ut &, φυτάλμιος, Jovis est Epitheton, παρὰ τὸ ζωογόνον, fatoris; teste eod. & apud Soph. in œd. φυτάλμιος, exp. διὰ τὸ φύλαξ, διὸ ἡλίσκας; item, φυτάλη, ἡ, plantationis tempus, Hippocr. omnia, φυτὸν, τὸ, quod à Th. φύω, f. σω, &c. V. Item, φυτὰς, άδος, ἡ, planta, stirps; à φυτεύω, εύσω, planto, &c. Vide.

Φυτεύομαι, planto, gigno, procreo: ab iisd.

Φυτεία, ας, ἡ, plantatio, & idem quod φυτὸν, οῦ, τὸ, planta. Th. φύω.

Φύτευσεν, Ecot. pro ἐφυτεύθησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi φυτεύω, quod vide.

Φυτεύσῃ, a. 1. imperat. pass. verbi ejusd.

Φύτευμα, ατος, τὸ, Poët. pro φυτὸν, οῦ, τὸ, planta: à φυτεύω, quod vide.

Φύτευμα, præced. exp. planta, quæ scil. deponitur, & conseritur; item, semen; & exp. etiam, locus plantis consitus, &c. V.

Φυτεύσατο, 3. sing. a. 1. m. Ion. &

Φυτεύσῃ, plantaret, 3. sing. a. 1. sub. act. à φυτεύω.

Φύτευσις, ἡ, plantatio, consitio; & φυτεύτηριον, plantarius, seminarius; qui plantari seminarive potest, vel solet; & φυτευτήριον, τὸ, idem quod φύτευμα, planta, & viviradix quæ in terram deponitur; surculus, stolo, &c. Præcipuè tamen sic dicitur, planta seu semen oleaginum: teste Poll. l. 1. c. 12. sed, accipitur &, pro loco in quo sunt plantæ & simme natæ, quæ postea transplantantur in viridariis; in qua signif. dicitur & φυτώριον, seu φυτάριον; item φυτευτικὸς, ad plantationem aptus; Hesych. omnia verbalia, à seq. φυτεύω, vide.

Φυτεύω, planto, φυτεύειν τινὶ δένδρον, Poët. pro mortem alicui machinari; imperf. ἐφύτευον, ες, ε, f. εύσω. p. πεφύτευκα. a. 1. ἐφύτευσα. perf. pass. πεφύτευμαι, σαι, ται, perf. part. pass. πεφυτευμένος, η, ον, a. 1. ind. pass. ἐφυτεύθην, ης, η, a. 1. imperat. pass. φυτεύθητι, ήτω, plantator tu: à φυτὸν, quod vide.

Φυτικόμος, ου, ὁ, plantas curans; fator; & φυτήκομος, locus plantis consitus; Suid. & in neut. τὸ φυτήκομον, dicitur à Nonno, arbustum, ἢ παρέδεισος; vide compositionem in φυτικόμος, &c.

Φυτικὸς, ad plantam seu plantas pertinens; ut φυτικὴ αἰτία, apud Athen. & exp. etiam, vegetativus; item, crescenti vim dans; apud Aristot. Item, φύτιος, solis, vel Jovis Epith. teste Hesych. à quibusdam exp. germinationis autor; utrumque, à seq. φυτὸν, τὸ, V. Item, φύτλη, ἡ, generatio; ortus; genus, gens; γένεσις; item, fetus; item, germen; à Th. φύω, f. σω, &c. V.

Φυτουργὸς, vel φυτουργὸς, q. d. qui circa plantas opus facit; qui plantis, seu plantarum culturæ laborem impendit; Plato l. 10. de repub. deum φυτουργὸν appellat, quasi formarum, seu Idearum conditorem; unde φυτουργέω, ῶ, circa plantas opus facio; plantis laborem impendo; plantas colo, fero, curoque; & apud Phil. φυτουργοῦσαι, Bud. interpr. instar plantæ pangere; atque indè, φυτούργημα, ipsa actio plantas colendi; sed exp. etiam, plantatio, consitio; sic &, φυτουργία, idem; item φυτουργικὸς, ἡ, ὁ, ad φυτουργίαν pertinens; ut φυτουργικὸς τόνος; labor qui impenditur culturæ plantarum; item, peritus culturæ plantarum; ex φυτὸν, τὸ, & ἔργον, τὸ, &c. V. Item, φυτοκόμος, seu φυτοκόμος, plantas seu stirpes curans; ea curans quæ ad plantarum curam pertinent; unde φυτοκομέω, seu φυτοκομίω, curo plantas, vel plantarum culturam: φυτόκομος, vide φυτήκομος, omnia, ex φυτὸν, τὸ, & κομίω, ῶ, &c. V.

Φυτὸν, τὸ, planta, stirps: à φύω, gigno.

Φυτὸν, τὸ, præced. de homine etiam dicitur; apud Eur. & Plat. Item exp. idem quod φῦμα, tuberculum, &c. V.

Φυτοσκάφος, idem quod seq. φυτόσκαφος, qui terram circa plantas fodit, seu effodit, &c. V.

Φυτοσκὸς, ου, ὁ, ἡ, agricola, fossor: ex φυτὸν, planta, & σκάπτω, fodio.

Φυτοσπόρος, plantæm seu stirpem ferens; & Metaph. prolem procreans; Epigr. l. 7. ex φυτὸν, τὸ, & σπόρος, ὁ, &c. V. Item, φυτουργὸς, v. de suprà cum φυτουργὸς.

Φύτος, idem cum φύσις, natura, generatio; item, φύτωρ, ορος, ὁ, fator, genitor; utrumque à seq. Th. φύω, f. σω, &c. V.

Φυτώριον, & φυτάριον, vide suprà φυτούργιον, &c.

ΦΥ'Ω, gigno, produco, edo, pario, nascor: f. φύσω. p. πέφυκα. a. 2. ἔφυον, ες, ε, & ἔφυ, υς, υ, tanq. à φύμι, unde a. 2. part. φὺς, φύντος, præs. pass. φύομαι, ῳ nascor, perf. pass. πέφυσμαι, σαι, ται, (unde φύσις, εως, ἡ, natura) & in 3. sing. πέφυται, unde φυτὸν, ὸν, τὸ, planta. a. 2. pass. ἐφύην, ης, η. a. 2. part. pass. φυείς, ῆσα, ἐν. Hinc φυτεύω, planto: φυτεία, ας, ἡ, plantatio: φύτευσις, εως, ἡ, idem: ἐμφύω, ingenero: ἔμφυτος, ου, ὁ, ἡ, ingenitus, insitus: σύμφυτος, ου, ὁ, ἡ, congenitus, innatus: εὐφυὴς, ὁ, ἡ, excellens, insignis, eximius, νεόφυτος, ου, ὁ, ἡ, nuper natus.

Φωγιώω, apud Etym. & Suid. legitur pro seq. φωγνύω, & exp. idem quod ῥύγω, &c. V.

Φωγνύω, vel ύμι, torreo, uro: à

Φάγω, idem quod seq. φάζω.

Φάδδε, & φαΐδδε, Eust. ait significare, apud Aristoph. in Plut. δοκιμάσατε, i. e. rubentes maculas cruribus seminibusque inductas, ex nimia ignis propinquitate; item, τὰ ῥῖδια, pro lisd. & ὁ ῥῖδδος, vesicis bulla ex adustione; omnia, à seq. φάζω, V.

Φάζω, uro in foco, torreo: à φᾶς, lux. Th. φάω, luceo.

Φαΐξ, vel φαῖξ, avis, inimica harpæ, ὀφθαλμοδόρος, Arist. hist. 9. 8. quia δίδυτον εἰς φάτνι, hoc est, ὀφθαλμούς.

ΦΩ'KAINA, ης, ἡ, PHOCÆNA; balæna.

Φώκη, ης, ἡ, vitulus marinus, PHOCA: à præced.

Φωκῆες, ὁι, nomen gentis.

Φωκὶς, genus quoddam Pyri; apud Theophr. caus. Pl. l. 2. à Th. præced. φάσκω, dicitur deduci.

Φᾶκος, ου, ὁ, nomen viri.

Φωκυλίδιον, gen. Ion. pro ου, à

Φωκυλίδης, ου, ὁ, PHOCYLLIDES, nomen viri prop.

Φωκάδες ἀρκτοι, urfi in lustris degentes. Th φωλεός.

Φωλάζω, in lustro & specu lateo; item, φωλὰς, άδος, ἡ, quæ antris & latibulis conditur; quæ in cavernis delitescit, Hesych. sic dicitur & gallina, quum incubat; teste Suid. est etiam, idem morbus, qui φωλεία, dicitur, & signif. etiam, antrum occultum, seu spelunca absconditam; teste eod. apud Nonn. φωλὰς σιγὴ, adjective exp. conditum silentium; item, φωλεία, ἡ, latebra, vel delitescentia in latebroso loco, seu antro; item, φωλεία, vel φωλία, dicitur morbus quidam urfi, quum præpinguis factus, latebras quærit, & se emaciat, aliquando delitescens in specu; Plut. de solert. anim. omnia, à seq. Th. φωλεός, pro quo apud Poët. dicitur φωλειός, latibulum, propriè, in quo feræ latent; item, φωλεὰς, Hesych. dicit, idem significare quod φωληθρεία, neut. plur. à φωληθρεύω, id vide.

ΦΩΛΕΟ'Σ, ὁ, ἡ, & & φωλεὰ, ᾶς, ἡ, lustrum, latibulum, antrum. Hinc φωλεύω, seu εύω, latibulum habeo; qu. à φῶς ὀλέω, quod ibi φῶς ὄλεσι, id est, ὀδύλλεται, perit lux.

Φωλεύω, idem quod φωλέω, in specu lateo. Th. φωλεὸς, lustrum.

Φωλέω, in lustro & specu lateo; item, φωλεάδης, εως, ὁ, ἡ, latebrosus, in modum antri factus; utrumque, à præced. Th. φωλεὸς, qui d Ionibus, idem est quod πανδυτήριον, aut διάτρητον λέβητος, teste Suid. &c. V. Item, φωλητὴρ, ῆρος, ὁ, qui in lustro latet; seu qui semper in eodem loco desidet, Hesych. atque indè, φωλητήριον, τὸ, idem quod Th. φωλεὸς; item, ἐχολὰς, ludus; Hesych. & Suid. sed exp. & convivalis domus, seu ubi clam potatur; ἀφ' ἧς Διασωθῆναι λόγος; Poll. l. 6. verbalia, à φωλέω, idem quod φωλεύω; sed exp. & velut in specu lateo, &c. V. Item, φωλὰς, άδος, ἡ, piscis nomen; apud Aristot. Hist. an. 9. 37. qui παρὰ τὸ φωλεύειν, dictus putatur, quoniam in muco suo qui circa eum περιπλάττεται, φωλεύει; omnia, à præced. Th. φωλεὸς, ὁ, V. Item φωλιδωτὸς, ὴ, ὸν, nidulator, qui nidum facit, qui latitat; iidem ab eod. Th. φωλεὸς, unde φωλὰς, άδος, & φωλὶς, ίδος, &c. V.

Φῶμαι, 1. pl. a. 2. sub. verbi φημὶ seu φάω, dico.

Φωνάεις, εσσα, ᾶεν, Kor. pro φανήεις, vocalis, sonorus: à φωνὴ, ἡ, vox, sonus.

Φωνάντα, per Crasin pro φανέντα, quod Dor. pro φανήντα, acc. sing. à φανέεις, quod V.

Φωνάσαι, Dor. pro φωνῆσαι, a. 1. inf. act. à φανίω, voco.

Φωναγωγία, ars exercendæ vocis, Theophr. Item, φωναγωγὸς, ὸν, ὁ, qui vocem exercet, & regit; Phonalcus, Cicer. præceptor vocis, formandæ seu exercendæ vocis magister; unde in plur. οἱ φωναγωγοὶ, phonasci; qui sunt modulorum studiosi; atque indè, φωναγωλῶ, ῶ, vocem exerceo, & moderor, scil. sub magistro; reddo vocem claram; τὴν ὑφωνίαν ἀσκῶ, Suid. & in pass. φωναγωλοῦμαι, ῶμαι, q. d. vocem exerceor, sub Phonasco: ex φωνὴ, ἡ, & ἀγωλία, ᾶς, &c. Vide.

Φωνεῦντες, Dor. pro φωνοῦντες, n. g. pl. part. præs. &

Φωνεύτες, loquentes, Dor. pro φωνοῦντες, nom. pl. part. præs. act. à

Φανίω, voco, nomino, invito. Imperf. ἐφάνιον, ες. f. ίσω, sonum edam. p. πεφάνικα. a. 1. ἐφάνισα, ας, ε, a. 1. imperat. act. φάνισον, άτω, a. 1. pass. ἐφανίθην, ης, η, a. 1. inf. pass. φανιθῆναι. Th. φανὴ, ἡ, vox.

ΦΩΝΗ', ῆς, ἡ, vox, sonus: lingua: rumor. (q. à φάειν, loqui.) hinc φανίω, vocem emitto: ἀντιφωνῶ, ῶς, ὁ, ἡ, contraria voce respondens: περιφωνίω, alloquor: περιφώνημα, ατος, τὸ, & περιφώνησις, εως, ἡ, alloquutio, compellatio, σύμφωνος, ου, ὁ, ἡ, consonus, συμφωνία, ας, ἡ, consonantia: συμφωνίω, consentio: συμφώνησις, εως, ἡ, consensus: ἄφωνος, ου, ὁ, ἡ, mutus.

Φωνήεις, ήντος, ὁ, vocem formans, loquens; voce prædicus, vocalis; ut φωνήντα ζῶα, apud Xen. ὅτι φωνήεντα ἦν τὰ ζῶα; quum animalia loquerentur; & ἐφώνουν, scil. γράμματα, vocalis litera; vel, absolutè, in plur. φωνήεντα, vocales literæ, quæ à voce & gutture proferuntur; Aristot. 4. anim. Item, φώνημα, ατος, τὸ, quod quis loquutus est; dictum; item, vox; utrumque, à præced. φανίω, vocem emitto, sonum edo; item dico, loquor; Il. β. Item compello; & exp. etiam gemo; de palumbe dictum; apud Aristot. vel, ab ipso Th. φανὴ, vocabulum, verbum; quod d. ci sic vult Etym. quòd sit φῶς τῆς νοῦ: alii vero, simpliciter à φάω, dico, deducunt, &c. V.

Φωνήσας, αντες, a. 1. part. act. at

Φωνήσασ', pro φωνήσασα, ης, ἡ, a. 1. part. f. g. verbi φανίω, quod V.

Φώνησεν, dixit, Ion. pro ἐφώνησεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ejusd.

Φώνησις, vocis emissio, actio edendi vocem; Poll. Item, φωνητήριον, vocalis: & φωνικὸς, vocis emittendæ facultate prædius, vocalis; ut φωνικὰ ὄργανα, vocalia organa; verbalia, à φανίω, V.

Φωνομαχέω, ῶ, de vocibus seu vocatulis pugno; de verbis disceptо: ex φωνὴ, ἡ, & μάχη, ἡ, &c. Vide.

ΦΩ'P, φωρὸς, ὁ, FUR, item φὼρ, vel φῶρος, ου, ὁ, speculator, explorator. (q. ab ἰφορέω.) hinc φωρέω, ῶς, ἡ, furtum: φωρέω, in furto deprehendo; item quæro, pervestigo: ὠνὶ φωρῶ, ᾶ, ὁ, ipse furandi actus.

Φωρὴ, ἡ, furtum; i. e. vel ipsa actio furandi; vel id quod quis furatus est; à præced. Th. φὼρ, quod juxta Etym. denominatum est, à φέρω, elisò ε, & literis transpositis; sed exp. etiam fucus, apud Aristot. Hist. an. l. 9. &c. V. Item, φωρὸς δὲ, ὑπὸς, ὁ, deprehensus; fraudis compertus; ut φωρὸς δὲ ὃν κλέπτης, in infidiis deprehensus; apud Aristot. Polit. 5. part. a. 1. pass. verbi φωρέω, V.

Φωρᾶν, præs. inf. à

Φωρέω, furor. Th. φὼρ, fur.

Φώρησις, εως, ἡ, deprehensio: & φωρητὴς, οῦ, ὁ, deprehensor; à præced. φωρέω, in furto deprehendo, furtum invenio; & simpl. quæro, pervestigo; ducta significatione ab iis, qui scrutantur ad deprehendendum furtum; item simpl. deprehendo; unde part. præced. φωρὸς δὲς, &c. V.

Φωρεῖα, ἡ, exp. λημνίσκος, apud Suid. deducitur tanquam ab inusit. φωρεῖον, à Th. φὼρ, ορος, V.

Φωρεμιὰς, οῦ, ὁ, scrinium, arcula; quæ contra φῶρας, id est, fures. Sed puto est à χωρεμιὰς, quod idem.

Φωρεῖον idem quod φωρεῖα, præced. V. Item; φώριον, ου, τὸ, idem cum φωρὴ, res furtiva; at περιφωρεῖς φώριον, exp. manifestum indicium, seu manifesta probatio; apud Joseph. de antiq. Jud. sic &, φώριος, ου, ὁ, furtivus; ut φώρια λήκυθος, i. e. impura; apud Suid. ex Epigr. item, substantivè, genus quoddam apis, immo fuci, qui & φὼρ dicitur; Hesych. omnia, à φωρὸς, ὁ, seu Th. φὼρ, ορος, ὁ, &c. V.

Φωρὸς ὀνὴ. furtivus congressus: à φὼρ, fur.

Φωσῶν, gen. pl. à φώς, fur.
Φῶς, φωτὸς, ὁ, ultio, à φάζω, quod vide.
Φῶς, φωτὸς, τὸ, lux, focus, contract. ex φάος, ους, τὸ, idem. Th. φάω, luceo: sed
Φῶς, φωτὸς, ὁ, vir: ab eod. Th. vel à φάω loquor.
Φώσκω & διαφώσκω, illucesco: à φῶς, τὸ, lux. Th. φάω, luceo.
Φωσφόρος ὁ, lumen, luminare: à φώσκω, idem quod φάω, luceo.
Φωσφορεῖν, lumen præbere, seu minis trare; Phil. à seq. φωσφόρος, lucem, seu lumen afferens; ut φωσφόρος ἄρτιμις; & κόμη φωσφόρος, nominantur, i.e. splendentes, illustres; item, φωσφόρος, substantivè, sic dicitur stella Veneris, Solem antegrediens; (quæ eundem subsequens ἑωσφόρος nominatur;) &c. V.
Φωσφόρος, ου, ὁ, lucifer. Ex φῶς, φωτὸς, τὸ, lumen. Th. φάω, luceo, & φέρω, fero.
Φώσων, ὁ, velum.
Φώσων, præced. scribitur & φάσων, carbasus; à φυσάω, dictus; quoniam φυσωμένῳ πλησίον ἀνέμῳ ὑπείκει; inquit Eust. atque indè, φωσώνιον, τὸ, linteum, quo facies detergitur, sudariolum, Etym. sed id exp. & solarium, παρὰ τὸ φῶς, &c. V.
Φῶτα, virum, acc. sing. à φῶς, vir, quod vide nom. pl. φῶτες.
Φωτάγωγός, lucem adducens, lucem afferens; & subl. in fœm. gen. fenestra; ut apud Luc. διὰ τῆς φωταγωγῆς; atque indè, φωταγωγία, lucis seu luminis allatio; item, illuminatio; & φωταγωγέω, ῶ, illumino; item, instituo in divinis; ex φῶς, φωτὸς, & ἄγω, unde ἀγωγὸς, ὁ, & ἀγωγὴ, ἡ, &c. V. Item, φωταγωγὸς, splendidus; unde φωταγωγία, splendor; Suid. ex φῶς, ωτὸς, & αὐγὴ, ἡ, &c. V.
Φῶτε, nom. dual. ab eod.
Φωτεινὸς ἡ, lucidus: à φῶς, ωτὸς, τὸ, lumen, contract. pro φάος, ους, idem. Th. φάω, luceo.
Φωτίζω, illumino, illustro, f. ίσω, & Att. ιῶ. P. πεφώτικα. a. 1. ἐφώτισα, a. 1. inf. φωτίσαι. a. 1. part. act. φωτίσας, αντος. perf. pass. πεφώτισμαι, σαι, ται. a. 1. pass. ἐφωτίθην, ης, η. a. 1. part. pass. φωτισθεὶς, ῖσης; à φῶς: lux. Them. φάω, luceo.
Φώτισμα, illuminatio; item, baptismus; apud Greg. Chrysost. & Areop. verbale, à præced. φωτίζω, lucidum reddo; item, in lucem profero, patefacio; ut φωτίζειν τὸ ὑποβρέχοντα; & apud Greg. & Theol. signif. illumino lumine baptismi, & baptizo, &c. V.
Φωτισμὸς ὁ, ὁ, splendor, fulgor, lumen: à præc. quod V.
Φωτιστικὸς, illustrandi, seu illuminandi vim habens; verbale, ut &, præced. à verbo φωτίζω, quod V.
Φωτοδόσια, lucis dator; & φωτοδοσία, q. d. luminis præbitio; illuminatio; ex φῶς, ωτὸς, & δίδωμι, f. δώσω, unde δόσις, εως, ἡ, &c. V. Item, φωτοειδὴς, lucidus, luminosus, clarus; ut φωτοειδὲς ὄφος, instar luminis cernit: specie quadam lucis conspicatur; unde in compar. φωτοειδέστερον, lumini magis conformis; Naz. ex φωτὸς & εἶδος. V. Item, φωτολήθης, q. d. cui lux desiit; i. e. qui luce frui desiit; ex φῶς, φωτὸς, & Th. λήγω, V. Item, φωτοχυσία, luminis abundantia; ex φῶς, ωτὸς. & χύσις, εως, ἡ, &c. V.
Φωχθεὶς, tostus, a. 1. part. pass. verbi φώχνυμι, seu φωχνόω, a. 1. pass. ἐφώχθην. Them. φάω pro πυέω.
Φῶψ, lux, φάος, Hesych.

X.

X Est litera vigesima secunda; hâc notâ Athenienses adulterinos nûmos notabant: unde χάζω est, ut spurium rejicio. In numeris 600, denotat. Tum χ' ob seq. vocalem, pro κ' vel ϗ, ut χ' ἁ, vel χά, Dor. pro κά. sæpe pro κα vel καὶ, quæ sunt dictiunculæ potentiales.
Χαβὸς, curvus, Hesych. Sed χάος, subst. f. τὸ.
Χάδι, vel χάδιν, Ion. pro ἔχαδε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi χάζω, recedo, privo, capio, a, 2. ἐχάδην. p. m. κέχαδε, pro κέχαδα.
Χαδέειν, Ion. pro χαδεῖν, CEDERE, a. 2. inf. act. verbi ejusd.
Χαδὸν, f. ὁσω, exp. πεπλατυσμένον, sum capax; sive, χοεῖον, capio & contineo; item, χάδι, idem; Il. δ. utrumque, volunt esse à seq. Them. χάζω, V.
Χάος, gen. sing. ἀ χάεος, ους, τὸ, CHAOS rudis indigestaq; materia; tenebræ, hiatus. Th. χαίνω, hisco.
Χάος & χάζος, Ion. & Dor. pro χάος, præf. imperat. pass. à
ΧΑΊΖΩ, recedo, privo: capio, capax sum: f. άσω. a. 2. ἐχάδην. p. m. κέχαδα, pro κέχαδα. q. à χῶ, capio.
ΧΑΊΝΩ, hisco, dehisco: f. ανῶ. a. 2. ἔχανον. a. 1. ἔχασα. a. 1. inf. χάνα. perf. κέχανα. perf. pass. κέχασμαι. q. à χάω, inusit. Hinc χάσμα, ατος, τὸ, hiatus: χάος, ους, τὸ, idem: χάσκω, idem cum χαίνω, χανδὸν adv. ore hiante: ἀχανὴς, ἐος, ὁ, ἡ, non hians; item mucus, os non aperiens: ἀκίνητος, tacitè, adv.
ΧΑΊΟΝ, ος, τὸ, pedum, baculum pastorale.
Χαιδὲ, ὲ, ὁ, probus; ἀγαθὸς, Hesych. & in fœm. χαιρὰ, pro ἀγαθὴ, Suid. ex Aristoph. Item, χαὶ, Lacædemonios ait vocasse τὸ ἀγαθόν; dicitur autem χαιδὲ, pro χαῖδ', ὁ, V. Et scribitur etiam, χαΐδε, pro eod.
Χαῖρ', pro χαῖρε, χαίρετε, 2. sing. & 2. pl. præf. imperat. act. &
Χαίρει, Ion. pro ἔχαιρεν, 3. sing. imperf. act. à χαίρω, gaudeo.
Χαιρηκακὸς, idem quod ὀπιχαιρηκακὸς; qui gaudet malis alienis, qui gaudium & lætitiam percipit ex alienis calamitatibus; unde, χαιρηκακία, ἡ, lætitia & gaudium ex aliena calamitate; Plut. de κακοηθείᾳ; & Aristot. Eth. 2. c. 7. ex Th. χαίρω & κακὸς, ὁ, unde κακία, ἡ, &c. V.
Χαιρητίζω, saluto, salvere jubeo; à Them. χαίρω, V.
Χαίρετον, dual. imperat. præf. act. verbi ejusd.
Χαιρήτωρ, dual. imperat. præf. act. verbi ejusd.
Χαιρίφυλλον, herba, seu olens genus, de quo Plin. l. 19. c. 8. sic dictum putatur, quòd foliis gaudeat; ex Th. χαίρω & φύλλον, τὸ, V.
Χαιρόδων, οντος, ὁ, ἡ, idem quod χαιρώνιν, gaudium, lætitia; & ab eod. Th. χαίρω, pro quo etiam dicitur χαιρίω, ut apud Aristoph. in Pluto, ἵνα τοι χαιρήσετ' ἐν, neutiquam gaudebis, &c. V.
Χαίρυν, Dor. pro χαίρειν, præf. i. f. &
Χαίρης, 2. sing. præs. sub. act. &
Χαιρήσειν, f. 1. inf. verbi χαίρω, quod vide.
Χαίρησσον, Dor. pro χαίρουσα, gaudens, &c. Præf. part. f. g. à χαίρω.
Χαίρομαι, idem quod Them. χαίρω, vide.
ΧΑΛΊΩ, εις, ει, ἰατor, gaudeo, delector, imperf. ἐχαίρειν, εες ν, præf. imperat. χαῖρε, salve, ave. f. χαρῶ. p. κέχαρκα. a. 2 ἔχαρην. perf. pass. κέχαρμαι. a. 2. pass. ἐχάρθην, ης, η, gavisus fui. a. 2. sub. pass. χαρῶ, ῇς, ῇ. f. 2. a. 2. inf. pass. χαρῆναι. f. 2. pass. χαρήσομαι, lætabor. præt. m. κέχαρα. Hinc χαρὰ, ᾶς, ἡ, gaudium; χαίρειν χαρὰν, gaudere gaudium.
Χαιτῆες, ἄεσσι, ων, Dor. pro χαιτήεις, comosus, qui comam habet: à
ΧΑΙ'ΤΗ, ης, ἡ, juba, coma, cæsaries, SETA, qu. à χάω, quia diffusa.
Χαιτήεις, εντος, ὁ, jubatus, comatus: in f. g. χαιτήσσα, ης, ἡ, à præced.
Χαιτήεις, idem quod præced. χαιτήεις, & ab eod. Th. χαίτη; sicut &, χαίτωμα, idem quod ipsum Th. χαίτη, juba, propriè equi; sed tribuitur &, aliis quibusdam quadrupedibus, ut bonaso; apud Aristot. & leoni; ut &, in homine sic dicitur coma, cæsaries; sicuti etiam, usurpatur & de frondibus vitis; apud Athen. & Theocr. Idyl. σ. χαίτας appellavit, cinaræ frutises pappos, &c. Vide.
Χαλὰ, ᾶς, ἁ, Dor. pro χολὴ, ῆς, ἡ, forfex, ungula bisulca.
Χαλάβιον, tumultuor, terreo; pro φοβέω, seu δορυβέω, Hesych.
ΧΑ'ΛΑΖΑ, ης, ἡ, grando: qu. à χαλῶ.
Χαλαζάω, grandine laboro; ut ὗει χαλαζάουσα, grandinosi fues; apud Aristot. Hist. an. 8. 21. & χαλαζάουσα δεχομὴ, per jocum dicta fuit, ἤτοι quædam theatralis; quòd, quum daretur grando ruisset; Zenod. à præced. Th. χάλαζα, ης, quam Aristot. de mundo fieri dicit, ex nive volutim contorta; item, χαλάζα, dicuntur etiam, tubercula quædam pellucida, grandini similia, per cutem sparsa; item, sic nominatur, & vitium quoddam in suis ore sub lingua; Athen. l. 3. & in ovorum quoque luteo, χάλαζαι, dicuntur, à grandinis forma & colore, &c. V.

Χαλαζήεις,

Χαλαζήεις, εντος, grandinosus: à præcedent.
Χαλαζίας λίθος, dicitur lapis seu gemma, grandinis colore & figurâ; Plin. 37. 11. Item, χαλάζιον, τὸ, vitium quoddam palpebræ, quum in ea tubercula quædam nascuntur grandini similia; unde χαλαζιάω, laborare eo vitio, Aët. 7. 3. 2. omnia, à præced. χάλαζα, V.
Χαλαζοβολέω, ῶ, grandine ferio; in Epigr. ex Th. χάλαζα & βολέω, ῶ, &c. V. Item, χαλαζοκοπέω, grandine ferio, seu verbero, aut contundo, unde χαλαζοκοπία, calamitas illa, quâ aliquid grandine conteritur aut vexatur; ex χάλαζα & κοπὴ, ἡ, &c. V. Item, χαλαζοφύλαξ, speculator & observator grandinis futuræ, Plut. ex χάλαζα, ἡ, & φύλαξ, ὁ, V. Χαλάζωσαι, exp. pessum ire; à Th. χαλάω, V.
Χαλαζῶδης, grandine infestari; item, exp. &, concipere grandinem, de suc; Aristot. an. l. 8. Unde verbale, χαλαζώσις, q. d. grandiratio; eminentiæ quædam intra palpebras grandini similes; item, χαλαζώδης, ους, ὁ, ἡ, ἡ, grandinosus; Nic. grandinis speciem habens; à Th. χάλαζα, V.
Χαλάζω, idem quod, & pro Th. χαλάω, id V.
Χαλαιόντες, laxantes, nom. plur. præf. part. à
ΧΑΛΑ'ΩΜΑΙ, idem quod χαλάω, laxo, f. άσω.
Χαλαίσας, pedes habens suis compagibus laxatos; claudus; Epith. Vulcani apud Nic. ex Th. χαλάω, & πῆς, ὁ, V.
Χαλαιφεγγ, ν, τὸ, grabatum, Hesych.
Χαλαΐφεις, Dor. & Æol. pro χαλάσεις.
Χαλάεσσ, Hesychio est catena; item, χαλασῆς, laxus, laxatus; non contentus; ut, χαλασῆς χαλινὸς; apud Xen. de re equ. sed exp. &, agilis, flexibilis; atque indè, χαλασῆτης, ητος, ἡ, laxitas, laxitudo; omnia, à Th. χαλάω, V.
Χαλάσας, αντος, a. 1. part. act. verbi χαλάω, quod V.
Χαλᾶσαι, Dor. & Æol. pro χαλᾶσαι, laxantur, demittuntur, quod Att. pro χαλάσται, 3. pl. præs. ind. à χαλάω.
Χάλασις, εως, ἡ, laxatio, remissio; sed exp. &, resolutio; item, χάλασμα, τὸ, & χαλασμὸς, οῦ, ὁ, idem; laxatio, remissio; sic &, χαλασὸς, ὁ, ὁ, laxatilis; qui laxari & remitti potest; unde χαλασὸν, τὸ, catena dicitur; quoniam laxatur & demittitur; modò intenditur aut adducitur; paralip. l. 2. c. 3. Atque indè, χολασικὸς, laxandi remittendique vim habens; ut χαλαστικὸν φάρμακον, apud Medicos; omnia, à Th. χαλάω, demitto; item, concedo; & in pass. χαλάομαι, ῶμαι, laxor, remittor; item laxor, i.e. aperior; item demittor, dejicior, deprimor; item, mollior, &c. V. Unde &, χαλασσεῖον, τὸ, quod exp. σμῆγμα, ῥύμμα, ἄπυ, σμῆγμα, nitrum, Plut.
ΧΑΛΑ'Ω, vel χαλάζω, LAXO, remitto: cesso, concedo: f. άσω. a. 1. ἐχάλασα, ασε, ας, ε. a. 2. imperat. χάλασον, άτω, perf. act. κεχάλακα. perf. pass. κεχάλασμαι, σαι, ται. a. 1. ind. pass. ἐχαλάσθην, demissus fui: hinc χάλασις, εως, ἡ, laxatio.
ΧΑΛΒΑ'ΝΗ, ης, ἡ, GALBANUM, succus ferulæ arboris.
Χαλβανόεις, εντος, ὁ, galbaneus; Nic. in Ther. à præced. χαλβάνη, ἡ, Dioscor. 2. 79. ubi docet galbanum liquorem esse ferulæ in Syria nascentis, &c. Vide.
Χαλδαῖος, ου, ὁ, Chaldæus, nomen gentile.
Χαλεπαίνω, difficilis sum, succenseo; item injuriâ lacesso. præf. imperat. act. χαλέπηνε, χαλεπήνατε, 3 sing. opt. præf. act. Them. χαλέπτω, lædo. f. ανῶ.
Χαλεπάνω, idem quod præced. χαλεπαίνω, molestiâ afficio, noceo; & ab eod. &c. V.
Χαλεπῇ, dat. sing. f. g. à
Χαλεπὸς, ὴ, permitosus, gravis, difficilis, gen. Ion. χαλεπηοῖο. dat. pl. Ion. χαλεπήοισιν. Th. χαλέπτω, lædo.
Χαλεπότης, ητος, ἡ, difficultas: à præcedent.
Χαλεπτὸς, Hesych. difficultas, sævitia; gravitas; à χαλεπὸς, seu Them. χαλέπτω, V. Unde etiam, χαλεπήρης, ους, ὁ ἡ ἤ, idem quod χαλεπὸς, gravis, durus, &c. V.
ΧΑΛΕ'ΠΤΩ, damno afficio, everto, labefacto. f. ψω. p. κεχάλεφα. præt. m. κεχάλεπα. Hinc χαλεπὸς, ὴ, difficilis; item, noxius, gravis, molestus; χαλεπότης. ητος, ἡ, difficultas: χαλεναίνω, difficilem me præbeo.
Χαλεπῶς, difficulter, adv. à χαλεπὸς, difficilis. Th. χαλέπτω, lædo.
Χαλεπώτερος, α, difficilior, & in superlat. χαλεπώτατος, difficillimus: ab eod.
Χαλία, ἡ, Hesychio est ἡσυχία, qui es, quâ corpora laxantur à laboribus, & molestiis: à Th. χαλάω, unde χαλάω, &c. V.
Χάλικας, lapides minuti: à χάλιξ, quod vide.
Χαλικέκτας, α, ὁ, ἡ, merus, purus: à χάλις & κεράω, misceo.
Χαλικέκτης, idem cum præced. χαλικέκτας, ità temperatus, ut possit χαλᾶν τὰς φρένας, hinc compar. χαλικεκτότερος, & per Sync. χαλικεστέρος, apud Nic. &c. V.
Χαλιμιζω, more χαλιμιδῶν in libidinem ruo; Suid. à præced. χαλιμὶς, ἀδος, ἡ, i. e. ἡ χαλιμβὴν ὑπὸ μίσους τὸ σῶμα, inquit Eust. ex veteribus; vel ἡ χαλιμβὴν ὠσὶ σωσικλεῖ, ut ait, Etym. &c. V.
Χαλιμὶς, Baccha, q. soluta in furorem: à χαλάω, laxo: χαλιμιδζειν, in libidinem ruere.
Χάλιμοι, scortum impudens; πᾶσι χαλᾶσα ἰωτῶ; item, venefica; Suid. est fœm. a seq. masc. χάλιμος, i. e. φαρμακὸς; Hesych. qui suis venenis hominum animos & corpora potest χαλᾶν; item, χαλιστὸς, Hesychio est σπειρὸς: item, ἀγαθὸς ἢ δίκαιος, omnia, à χαλαίνω, seu à Them. χαλάω, &c. V.
Χάλιμος, ου, veneficus: an quia animas χαλᾷ ἢ ἐκλύει;
Χαλινὰ, τὸ, per Metaplasmum generis; dicitur pro χαλινοὶ, labiorum ultimi fines, & oris anguli; apud Poll. Nicander, vero ἐν χαλινοῖς appellavit dentes; in Ther. χαλινὰ, autem, etiam funes nauticos significant, apud Oppian, sunt plur. masc. & neut. à Them. in sing. χαλινὸς, ὁ, vide.
Χαλιναγωγέω, ῶ, fræno duco, cum accus. fut. ήσω, perf. κεχαλιναγώγηκα. a. 1. ἐχαλιναγώγησα. a. 1. inf. act. χαλιναγωγῆσαι, fræno moderari. Ex χαλινὸς, frænum, & ἀγωγὸς, ὁ, ἡ, dux viæ. Th. ἄγω, duco.
Χαλιναγωγὸς, præced. fræno, seu rego, aut moderor fræno, ut sessor equum; Metaph. etiam, moderor ac rego veluti fræno; fræno, refræno; Jacobi c. 3. &c. V. Item, χαλινοποιὸς, qui fræna conficit; item, χαλινοποιικὴ, sub. τέχνη, opificium conficiendorum frænorum; ex χαλινὸς, ἡ, & ποιέω, V.
ΧΑΛΙΝΟ'Σ, ῦ, ὁ, frænum, anchora: q. à χαλᾶν. Hinc χαλινόω, fræno; χαλινωτὸς, ὴ, ὸν, effrænis.
Χαλινὸς, fræna, præf. imperat. act. χάλινοσο, ου, ὰ
Χαλινόω, fræno, Th. χαλινὸς.
Χαλινόω, præced. exp. frænum injicio; vel fræno injecto rego, ac moderor; ut, ἵππον χαλινῶν, apud Xen. & Plut. &c. V.
Χάλινος ὁ, ὁ, q. d qui frænum mandit seu rodit; Spith. generosi equi; ex χαλινὸς, & ἔδω, ὁ, &c. V.
ΧΑ'ΛΙΞ, ικος, ὁ, lapillus; SILEX, CALX: vide etiam seq.
ΧΑ'ΛΙΞ, seu χάλιβ, ιβος, ὁ, Bacchus, vinum, merum; q. à χαλῶ, laxat velut in lætitiam.
Χάλις, præced. ὁ, exp. ἄκρατος οἶνος, vinum meracum; alii vero ponunt χάλις ἰδ, ὁ, pro ὁ μιμηνοὶς ἢ κεχαραγμένος τὰς φρένας, insanus, impos tui, &c. Vide.
Χαλισεργὸν, sum χαλίσεργος; demens sum & stolidus; Od. ψ. & χαλίσεργοσύνη, mens laxa & emota sua sede; Od. ω. Utrumque à seq. χαλίσεργον, ὁ χάλις τὰς φρένας; amens, demens, &c. V.
Χαλίσεργος, acc. sing. à
Χαλίσεργος, ου, ὁ, ἡ, cui mens laxata & emota est: à χαλᾶσθαι φρένα, vel cui χάλις φρένα turbavit.
Χαλκάδη, ἡ, χάλκασδον, τὸ, ut ὁ, χάλκασδος, ου, ὁ, atramentum sutorium; ut interpretatur Celsus; est succus concretus, ex chalcitide genitus & effloreſcens; Dioſc. 5. 114. ex χαλκὸς, ὁ, & ἄνθος, ους, τὸ, &c. V.
Χαλκήρειος, ου, ὁ, ἡ, Pœët. & Ionic. pro χαλκήρειος, qui æreo curro vehitur. Ex χαλκὸς, ὁς, & ἄρμα, ατος, τὸ, currus.
Χάλκασπις, ιδος, ὁ, ἡ, qui æreum clypeum gestat. Ex χαλκὸς, ὁς: & ἀσπὶς, clypeus.
Χάλκεα, pro χάλκεια, nom. pl. n. g. à χάλκεος, ου, quod V.

Χαλκήρης,

Χαλκεύς, έως, ὁ ἡ ἡ, æreâ hastâ utens, vel ferreâ; hastam æreâ cuspide præfixam gestans, armatus; aut etiam bellicosus; ut, χαλκοχίτων Τρῶες, Eur. ex χαλκὸς, ὁ, & ἔργω, τὸ, vide.

Χαλκεῖα, seu χαλκεῖα, τὰ, festum antiquum, & a populo olim celebratum postea vero, à solis fabris, in honorem Vulcani; Etym. Item, χαλκεῖα, Polyb. χαλκουργεῖα, dixit; est neut. plur. à sing. χαλκεῖον, τὸ, vide.

Χαλκεῖον, ου, τὸ, officina fabri ferrarii. Th. χαλκὸς, æs.

Χαλκεῖαι, gen. pl. à χάλκεα, ου, metri gratiâ pro χάλκεα, quod V.

Χαλκήλατος, ου, ὁ, ἡ, ex ære ductus factus: idem quod χαλκήλατος, quod vide.

Χαλκήμολγος, æreum seu æratum habens rostrum; ut, χαλκήμολγοι ῥῖνες, rostratæ naves; item, χαλκημολγὸς, ὁ, ἡ, in fœm. dicitur pro eod. ex χαλκὸς & ἀμόλγω, seu ἰμβολος, &c. V.

Χαλκίτρης, intestina habens ærea. Ita cognominatus fuit Didymus grammaticus διὰ τὸ πολλὰ περὶ τὰ ἔγκατα ὀνομαῦσαι. Dicitur enim scripsisse super tot mille libros. Suid. ex χαλκὸς, æs; & ἔντερον, intestinum. Th. ἔντερα.

Χαλκιτᾶς, idem quod seq. χαλκιτὴς, vide.

Χαλκιτὴς, οῦ, ὁ, ἡ, Poët. qui æreis armis utitur. Ex χαλκὸς, æs, & ἵστημι, τὰ, arma.

Χαλκοβαρμων, ονος, ὁ, ἡ, æreis, vel ferreis clavis compactus. Ex χαλκὸς, æs: & ῥάμμος, ου, ὁ, clavus.

Χαλκοδαΐκτης, idem cum seq. χαλκοδάϊκτος, & ex iisd. V. Pro quibus tamen, potiùs & frequentiùs dicitur χαλκοδάϊκτος, itidem ex iisd.

Χαλκοδαΐκτης, ου, ὁ, ἡ, qui æreo thorace utitur, æreo thorace indutus vel armatus: ex χαλκὸς, quod vide: & δαΐκτης, thorax.

Χαλκοκάρδιος, ου, ὁ, ἡ, qui æneum pectus habet. Ex χαλκὸς, quod vide: & καρδία, ἡ, cor.

Χαλκοκορυστὴς, ου, ὁ, Poët. ὁ χαλκὸν μίτραν φέρων, qui æream mitram gestat.

Χαλκοπλὴξ, ηγος, ὁ, ἡ, æreis armis Indutus; vel simpl. armatus; ex χαλκὸς, vel χάλκεος, & ὅπλον, τὸ, &c. V.

Χάλκεος, έα, εον, ἡ, ῆ, ου, ῦ, æreus, a, um. Th. χαλκὸς, æs.

Χαλκοφώνος, ου, ὁ, ἡ, æneam vocem habens, dat. sing. χαλκοφώνῳ. Ex χάλκεος, quod vide, & φωνὴ, vox.

Χάλκευμα, τὸ, machina ærea, seu quælibet res ærea; verbale, à χαλκεύω, ευσω, unde etiam seq. χαλκεὺς, qui dicitur etiam faber ferrarius; Od. ι. Item, dicitur &, de aurifice; Od. γ. deque impressore, qui χαλκεῖα, &c. vide.

Χαλκεὺς, ῆος, ὁ, faber ærarius. Th. χαλκὸς, æs.

Χαλκευτὰς, ᾶ, ὁ, idem quod χαλκεὺς, qui æramenta cudit; & general. fabricator, artifex; in Epigr. l. 3. Atque indè, χαλκευτικὸς, ad fabrum ærarium seu ferrarium pertinens; item qui ærtem æratiam seu ferrariam profitèr callet; & χαλκευτήριον, τὸ, officina τῶν χαλκέων, omnia verbalia, à seq. χαλκεύω, ευσω, artem æratiam tractos æs exerceo, & malleo tundo; & transitivè exp. &, ex ferro fabricor; item, æreudo, cupro exprimo, metallo imprimo; item passivè, χαλκεύεσθαι dicitur, quod ex æreconditur, vel &, in æreinculditur; & Metaph. pro adornari, instrui, &c. V.

Χαλκεία, ex ære fabricor: χαλκεύσω, ῆς, sing. præs. pass. à χαλκεύω, quod vide.

Χαλκεὰν, ῶνος, officina fabri ærarii; Od. Θ. à Th. χαλκὸς, ὁ, V.

Χαλκέων, dat. sing. à χάλκεος, ου, æneus: quod V.

Χαλκέως, adverb. ex ære: ab eodem Th. χαλκὸς.

Χαλκηδὼν, όνος, ὁ, nomen gemmæ, Chalcedonius.

Χαλκὴ, ῆς, ἡ, ærea; unde, χαλκὴ μῦα, ludi genus; apud Poll. l. 9. in quo puer fasciâ obligatis oculis proclamat χαλκῆ μῦαν δηρεύσω; alii respondent, δηρεύσεις, ἀλλ' ἑ λήψεις; feritquntque ipsum, donec eorum aliquem ceperit; est fœm. à masc. χαλκὸς, ὁ, V. Item, χάλκη, ἡ, dicitur ἡ πορφύρα, teste Hesych. & Schol. Nic. afferente exemplum hujus signif. ex Numenio.

Χαλκῆον, ου, τὸ, Ion. pro χαλκεῖον, vas ahenum: & pro fabri ferrarii officina. Th. χαλκὸς, æs.

Χαλκὴν, Ionicè, pro χάλκεα, ærarius, seu ferrarius, fabrilis; ut χαλκέιος δόμος, Od. α. &c. V.

Χαλκήλατος, ex ære ductus. Ex χαλκὸς, æs: & ἐλαύνω, seu ἰλάω, duco, ductile opus facio.

Χαλκήρης, ους, ὁ, ἡ, æneus, ex ære factus & aptatus. Ex χαλκὸς, æs: & ἄρω, apto.

Χαλκιδὼ, acc. sing. à χαλκὶς, ίδος, ἡ, nomen urbis.

Χαλκιδίζειν, & & χαλκιδιάσθαι, fordidum esse, & præparcum; ductâ signif. ἀπὸ τῆς κατ' Εὔβοιαν Χαλκίδων; Hesych. Item, obscœno puerorum amori deditum esse; quoniam tales puerorum amores, apud Chalcidenses frequentes erant; idem, & Suid. Item, χαλκιδεύς, ὁ Chalcide urbe oriundus; & χαλκιδεὺς, vel χαλκιδικὸς, Chalcidensis; omnia, à χαλκὶς, ίδος, id V. Item χαλκιδικὴν, itidem ab eod. χαλκὶς; id vide. Item, χαλκιδίον, vasculum ex ære; Poll. l. 10. Sed, videtur etiam accipi pro vili æris moneta; Atque indè, χαλκιδίνε πόρνη, vile & triviale scortum, quod, vel pro æreo nummo se prostituit; apud Joseph. Drumque, à χαλκὸν, τὸ, idem cum Th. χαλκὸς, æs, Aristoph. in ran. Item, vas æreum seu æramentum; Xen. Item, χαλκίζω, ludo χαλκοῦς; Poll. 7. 24. Ita, ex æ referò; æri sum similis; Bust. itidem, ab eod. Th. χαλκὸς, quod sumitur &, pro æreamoneta, &c. V. Item, χαλκισμὸς, ludus in quo ludebant chalcis, aut alio nomismate; quidam fuisse dicunt ludi genus, quo nummum raptim circumagendo, digito impositum, excutiebant pueri, & prinsquam humi caderet, excipiebant recto digito; Poll. 6. & Bust. est verbale, à præced. χαλκίζω. V.

Χαλκίοικος, æream domum habens; sive ærarii domus; ut, κατέζευγε ἐφ' ἑὸν χαλκίοικον; apud Plut. in Lyc. Atque indè, χαλκιοικὶς, ἡ, dicitur Minerva; cujus Epith. est apud Spartanos, ab ærea æde, q. d. Chalcioica, cognominata; ex χαλκὸς, ὁ, & οἶκος, ὁ, &c. V.

Χαλκίον, ου, vas æreum, quo coquus utitur, Th. χαλκὸς, æs.

Χαλκὶς, ίδος, ἡ, avis est nomen, indè dicta, quoniam colore æs refertæ iste Bust. Hom. κίμινδις, Plin. noctua, & nocturnus accipiter, internecinum cum aquila gerens bellum; sed est &, piscis genus, teste eod. & Athen. l. 7. quod à Dorione etiam, χαλκιδικὴ dicitur, è scombrorum genere; Plin. ter in anno parit; & fale asservatus falsamentum præstat; Gaza, spurium & ericam reddit; Aristoteli γυνὴ, est; item, serpentis est genus, ita dictum ob virgulas quasdam æneicoloris, quæ corpus ejus distinguunt; Plin. in lacertarum genere annumeravit; item, χαλκὶς, Laconicè dicebatur famula; teste Bust. sed est &, χαλκὶς, urbs nobilis Eubœæ; hinc &, gentil. χαλκὶς γυνὴ; & ἀκρόπολις χαλκιδικὴ, i. e. Cuma; sicut &, ὁ ἐν χαλκιδικῷ τῆς Σικελίας: item, χαλκιδικὸ ποτήριον, quæ fiebant in urbe Chalcide, omnia, à Th. χαλκὸς, ὁ, V. Χαλκισμὸς, vide supra cum χαλκίζω.

Χαλκοαγὴς, gen. plur. Dor. pro χαλκοαγῶν, à

Χαλκοάγης, ου, ὁ, qui æreis aut ferreis armis est sublatus, ac interfectus. Vel activè, qui ferro interficit hostes. Ex χαλκὸς, æs, & ἄγω, tollo, cædo, &c. V. certè sic eum vocat: quod τὸν χαλκὸν ἀνῃρῆσθαι ἔχειν, id est, æs adaptatum haberet corpori. Ex χαλκὸς, æs, & ἄγω, apto.

Χαλκοβαρὴς, ἐος, ὁ, ἡ, ære gravis; item firmus, solidus. Ex χαλκὸς, æs, & βαρὺς, ία, ὁ, τὸ, pondus.

Χαλκοβατὴς, ὁ, ἡ, & τὸ χαλκοβατὲς, qui æri vel æreis fundamentis insistit, firmus, solidus, solidam habens basin. Ex χαλκὸς, æs, & βαίνω, fundamentum. Them. βαῖνω, eo.

Χαλκογνάθους ἰμβόλους; dicuntur rostra æreas malas seu maxillas habentia; pro rostris æratis; ex Epigr. ex χαλκὸς, ὁ, & γνάθος, τὸ, V. Sic &, χαλκόγναθος ἄγκυρα, ærata anchora; q. d. æreis armata maxillis; Pind. &c. Vide seq.

Χαλκόγναθος, ου, ὁ, ἡ, qui æreas vel ferreas genas vel maxillas habet: ex χαλκὸς, æs, & γνάθος, ου, ἡ, mentum.

Χαλκοδά-

Χαλκοδάϊκτης, æream habens cuspidem, seu æreum angulum; Il. χ. ex χαλκὸς, ὁ, & γλαφὶς, vel γλαφὶς, &c. V. Item χαλκοπρόφρων, æreis literarum notis scribens, vel potius, loco scripturæ utens; aut potius, in æs scribens, seu æs incidens; ex χαλκὸς, ὁ, & γράφω, ἡ; à Them. γράφω, &c. V.

Χαλκοδάμας, αντος, ὁ, æris domitor: à χαλκὸς, & δαμάω, domo.

Χαλκόδετος, æreis vinculis ligatus, vel alligatus; ex χαλκὸς, ὁ, & δέω, δήσω, ligo, &c. V. Item χαλκοδέτης, æreum habens os, seu æreum rostrum; ut χαλκόστομοι κώδωνες; Soph. in Ajace: ex χαλκὸς, ὁ, & στόμα, τὸ, &c. V. Item Χαλκόδοντος, ex ære factus: Euryp. & χαλκοδόντειος, ære armatus, vel simpl. armatus: ex χαλκὸς, ὁ, & Them. τύπτω, ουμαι. f. ξω. unde τύπτος, ὁ, &c. V.

Χαλκότης, ητος, ὁ, ἡ, qui æreum arcum habet: à χαλκὸς, æs, & τόξον, ου, τὸ, arcus.

Χαλκοτήρ, ῆρος, ὁ, ἡ, qui æs perforat, & penetrat. Ex χαλκὸς, æs, & τορέω, perforo.

Χαλκοτύπος, qui æs percutit, faber ærarius: Plut. in Per. sed accipitur & pro Χαλκοπλάστης, apud eund. Unde χαλκοτυπεῖσθαι; dicitur quod fingitur à fabro ærario, seu ærisfusore, &c. ex iisd. cum seq. V.

Χαλκότυπος, ου, ὁ, ἡ, ære impressus, ferro inflictus: à χαλκὸς, æs, & τύπτω, verbero. p. m. τέτυπα.

Χαλκουργὸς, qui æs tractat, & elaborat, qui æra fabricatur, faber ærarius; unde χαλκουργικὴ, sub. τέχνη, ars ærariа: Item Χαλκουργέω, ῶ; æs præparo, ut metallarius; unde verbale χαλκούργημα, τὸ; opus à chalcurgo confectum, quidam expon. signum æneum: Item χαλκούργειον, officina ærariа; omnia ex χαλκὸς, ὁ, & ἔργον, τὸ, &c.

Χάλκεος, dicitur contractè, pro χάλκεος, æreus, ex ære factus, &c. V.

Χαλκοπάρῃος, ου, ὁ, Æol. & Dor. pro

Χαλκοπάρῃος, ου, ὁ, hoc Act. factum ex χαλκοπαρεῖν, qui æreas genas habet. Ex χαλκὸς, & παρειὰ, ἡ, gena.

Χαλκοπέδιλος, ου, ὁ, ἡ, æreum pavimentum habens, Epither. Cœli, χαλκῦν πέδον ἔχων.

Χαλκοπλάστης, qui ex ære statuas, aut alia opera fingit, faber ærarius; in lib. Sap. ex χαλκὸς, & πλάσσω, ὁ, &c. V. Item χαλκόπλουτος, ærea habens latera; Soph ex χαλκὸς, & πλοῦτος, τὸ; V.

Χαλκοπλήκης, q. d. ære impletus, armatus; ut χαλκοπλήκης στρατὸς, apud Euryp. ex χαλκὸς, & πλήσσω; V. χαλκόπληκτος, ære percussus, seu ictus; apud Sophoc. in Electra, χαλκέπληκτος ῥόθιος, στρατὸς ἄγνωστος, ærata anchora; q. d. æreis armata maxillis; Pind. &c. Vide seq.

Χαλκοπλὴξ, ηγος, ὁ, ἡ, æreis armis Indutus; vel ære obductus; ex χαλκὸς, & πλήσσω, ὁ, &c. V. Item χαλκόπους, ποδὸς, &c. V. Item χαλκόπωρος, æream, vel aratam habens proram; Poll. l. 2. ex χαλκὸς, ὁ, & πρῷρα, ἡ, &c. V.

Χαλκόπους ταῦρος, æripides tauri. Ex πούς, pes, & χαλκὸς, æs.

Χαλκόπυλος, ου, ὁ, ἡ, æreas vel ferreas portas habens. Th. πύλη, porta.

Χαλκοπώγων, cui est ænea barba; Plut. q. d. ænobarbus: ex χαλκὸς, & πώγων, ὁ, &c. V. Item χαλκοπῶλης, qui æs vendit: ex χαλκὸς, & πώλης, ὁ, &c. V.

ΧΑΛΚΟΣ, ου, ὁ, æs, arma ærea, vel moneta. Hinc χάλκιος, ου, ᾶ, ῦ, æneus: χαλκεὺς, έως, ὁ, faber ærarius: ὀρείχαλκος, ου, τὸ, æs montanum, orichalcum.

Χαλκοσμάραγδος, chalcosmaragdus, gemma quædam, apud Plin. l. 37. c. 5. ex χαλκὸς, & σμάραγδος, seu σμέραγδος, &c. V. Item χαλκόστομος, æreum habens os, seu æreum rostrum; ut χαλκόστομοι κώδωνες; Soph. in Ajace: ex χαλκὸς, ὁ, & στόμα, τὸ, &c. V. Item Χαλκότοξος, ου, ὁ, ἡ, qui æreum arcum habet: à χαλκὸς, æs, & τόξον, ου, τὸ, arcus.

Χαλκοτορὴς, ῆς

Χαμαιλέων, q. humilis populus: λεύκη, enim populus alba.

Χαμαίλεων, leo pumilus, animal quod subinde colorem mutat. CHAMÆLION: Angl. **Chameleon.** Metaph. versipellis, qui vertit pellis suæ colorem ob pavorem: nullum enim animal pavidius eo dicitur. Elt &

Χαμαίλιον ῥοδίνη, carduus: sic dictus ob foliorum varietatem, à chamæleonte animali: ex χαμαί, & λέων, ὀντος, ὁ, leo.

Χαμαίμηλον, CHAMÆMELUM: Angl. **Chamomile**: ex χαμαί, humi, & μῆλον, malum ab odore mali Mariani dicta herba. Plin. lib. 22. 21.

Χαμαιμυρσίνη, & χαμαιμύρτη, myrtus pumila seu humilis ex χαμαί, & μυρσίνη, ἡ; idem quod Them. μύρτον, ὁ, &c. vide. Item χαμαιπίτυς, humi volans: ex χαμαί, & πίτομαι, &c. vide. Item Χαμαιπίτειν, ἡ; humilitas, humi jacere, abjectum esse: Suid. à seq.

Χαμαιπίτης, in terram prociduus; quod Metaphoricè sumitur apud Luc. ut ὑπόμνημα χαμαιπετὲς, humile; i. e. humili dicendi genere conscriptum, &c. V.

Χαμαιπετῶσαι, Dor. pro χαμαιπετοῦσαι, humi cadentem: acc. sing. præsent. part. act. à χαμαιπετῶ. quod ex χαμαί humi, & πίπτω, quod à πτῶ, cado. Hinc χαμαιπέτης, ὁ, ἡ, humi cadens, vel in terram decidens.

Χαμαιπίτυ, humi cado; Pind. Nem. 4 ex χαμαί, & πίτνω, inusit. pro πίπτω; vide. Item Χαμαιπτῶς, humiliter, in terram procidendo; est adv. à præced. χαμαιπετὴς; V. Item Χαμαιπτίλιον, ἡ; farix pumila; Plin. 24. 15. ex χαμαί, & πτίλον, ἡ; V.

Χαμαίπιτυς, ὑος, ἡ, CHAMÆPITYS, herba ita dicta, quia odore pinum refert. Them. πίτυς, ἡ, pinus.

Χαμαίπους, qui vel quæ iter faciens pedibus terram calcat; qui nec equo, nec curru vehitur, sed propriis ingreditur gressibus; peculiariter, sic dicebatur sponsa, quæ non curru deducebatur domum sponsi, moris enim erat, curru eas vehi: Poll. l. 2. & 3. ex χαμαί, & πούς; V. Item Χαμαιπτὴς, seu χαμαιῤῥιπτὴς, in terram vergens, seu inclinans; Suid. unde adv. χαμαιπτῶς, in terram vergendo: ex χαμαί, & Them. ῥίπτω. V.

Χαμαιστρώτης, ὁ, ὁ, ἡ, in terram stratus: a ῥίπτω.

Χαμαιφερεῖς, vel χαμαιῤῥιφεῖς φοίνικες, expon. palmæ humiles; elt pl. à sing. χαμαιφερὴς, vel χαμαιῤῥιφὴς, præced. ex χαμαί, & ῥίπτω. f. ῥίψω, &c. V. Item Χαμαίστρωτος, humile stratum: seu lectus humi stratus: sed sic etiam dici potest, quum quis in solo herbido decumbit, & herba ipsa straguli vicem præstat: ex χαμαὶ & στρώτος, ατος, ὁ, &c. V. Item Χαμαιφύκη, humilis ficus, nomen herbæ; apud Dioic. 4. 170. quam & συκῆν, vocari tradit, & peplo similem esse asserit; ex χαμαὶ, & συκῆ, ἡ; V. Χαμαχώδης, humi fissus, qui humi finditur seu scinditur: Theoph. ex χαμαὶ & χάσκω, ἡ; à Them. χάζω; vide.

Χαμαίτης, sive χαμαῖτις, vitis, quæ humi serpit: Suid. & Eust. à Them. χαμαὶ; V.

Χαμαιτύπη, scortum vile, quod se sinit χαμαὶ τύπτεσθαι.

Χαμαιτύπος, humi feriens & tundens; ut χαμαιτύποι ἱέρακες, accipitres; qui humi seu super terram rostro suo, & unguibus in prædam ierruunt, eamque tundunt; unde χαμαιτύπη, præced. dicitur trivialis meretricula, quòd humi se cuivis prostituat; atque inde χαμαιτύπιον, τὸ; dicitur locus in quo ejusmodi meretriculæ se prostituunt, lupanar; Suid. & χαμαιτυπία, scortatio cum vili & abjecto scorto; Hesych. omnia ex χαμαὶ, & τυπὶ, ἡ; unde τυπία, &c. V.

Χαμάχαια, contracte pro χαμαξάια. q. humilis olea.

Χαμαιπὴς, humi repens, seu serpens; à terra sese non attollens; ut herbæ quædam: unde adv. χαμαιπῶς, humi serpendo, nec à terra sese attollendo; seu humiliter, crassè, abjectè: ex χαμαὶ, & ἕρπω; V. Item χαμαιπεῖς, scortum vile, & abjecta meretrix: utpote quæ humi, & in trivio sese cuivis prostituat: Hesych. dicitur & χαμαιπαίεσθαι Plin. 36. 5. ex χαμαὶ, & ἴτημαι, &c. ἡ; V.

Χαμάδνα, ας, ἡ, Dor. pro

Χαμάδνη, ης, ἡ, per Synecp. pro χαμαδύνη, humi jacens cubile: &

Χαμάδνιος, ία, ον, humilis lectus: ex χαμαὶ, & ὄνη, cubile.

Χαμάδνα, præced. seu χαμάδνη, expon. stibadium humi stratum, humilis & vilis lectus, & χαμάδνη, qui humi cubabat; ut & χαμαδύτης, diminut. ab vel idem quod χαμάδνη, storea, lectus humilis: Item Χαμαδυτία, ipsa actio cubandi humi; q. d. humi cubatio: Item storea, quæ pro lecto subternitur; Poll. Sic & χαμαδυτὴν, humi cubare, & χαμαδυτὰς, ἀδος, ἡ; pro stibadio humi stratæ, vel idem quod, ut omnia, ex iisd. cum præced. χαμάδνις, storea, &c. V.

Χαμᾶθε, vide suprà, cum χαμᾶπερ.

Χαμᾶθεν, adv. ex humo: è terra, Them. χαμαὶ humi.

Χαμηλὸς, ὴ, ὸν, humilis, è, vilis. Poët. χαμηλαὶ, ungulæ: à χαμαὶ, humi.

Χαμήλων, trahe: machina quâ navis è mari in siccum trahitur: à χαμαὶ & ἕλκω, traho.

Χάμων, frænum; puto à κημὸς, aut à χάζω.

Χανάαν, ὁ, nomen viri ἄκλιτον. Hebr. depressus, humiliatus.

Χανδάνω, idem quod χάζω, capio.

Χανδὸν, adv. ore hiante: à χάσκω, hisco.

Χανεῖν, a. 2. inf. act. verbi χάσκω, hisco: f. χανῶ. aor. 2. ἔχανον. aorist. 2. part. χανὼν.

Χάνη, & χάσμη, ἡς; idem quod χάσμη, hiatula plicis; qui & ipse, à χάσκω; teste Eust. apud Aristot. interdum scribitur hodie, χαύνη, sed vitium patet esse librariorum: Item Χάνος, τὸ; idem quod χάσμα, τὸ, rictus, os apertum & magno hiatu diductum: atque inde etiam χάνλιν, nonnulli vocant τὸν ὀφθαλμὸν, propterea quòd gargar suprà sit largius, & arctius infrà, velut infundibulum, quod χοάνη, & χώνη, vocatur: quod χάσμη perinde eidem quoque gulæ, ab Alex. Aphr. tribuitur; Item χανὸν, quidam ponunt, ex χάσκω, pro χάσμα seu χάσκη: Item χανὼν, vel χανδὼν, expon. vociferor, clamo, os magno hiatu diducens: Hesych. omnia à Them. χάσκω, f. αὔω, &c. V.

Χανὼν, ὁ m. &

Χανὼν, ὁ, f. part. m. & Χάνω, hiabo, f. activ. verbi χάσκω, hisco.

Χάος, ους, τὸ, CHAOS, rictus, hiatus, tenebræ. Angl. **Chaos.** Hinc χάω, in chaos verto. Th. χάσκω, hisco.

Χάος, τὸ, præcedent. peculiariter Philosophis dicitur hiatus ille cæcus, & immensus, qui erat ante conditum orbem: Hesiod. in Theogon. Plat. & Aristot. &c. vi.

Χαὸς, ὴ, bonus, illustris. Dorienf. à χάω, capio: quia bonum est acceptabile.

Χαρὰ, ᾶς, ἡ, gaudium, à p. m. κέχαρα, verbi χαίρω, gaudeo.

Χάραγμα, ατος, τὸ, sculptura, character: à χαράσσω; quod V.

Χαραγμὸς, ὁ, incisura, incisio; Theophr. itidem verbale; ab eod.

Χαραδρεὰ, ᾶς, ἡ, & Ion. ης, alveus, sulcus, fossa. Hinc χαραδρειὸς, ᾶ, ὁ, avis genus sic dictæ, quod hiaticolam, ἢν τινὲς τὴν χαραδρεὸν οἰκοῦσαν ποιοῦσιν. Them. χαράσσω, excavo.

Χαραδρὰ, præc, exp, terræ fissura, facta ex terræ motu, caverna, falebra, vorago; Thuc. l. 3. Item sulcus, quem torrens rapido suo impetu ἐχάραξε; Item ipsæ torrens, qui impetuosè è monte aut præcipite loco decurrens, terram excavat: Il. π. atque inde χαραδρὴς, ᾶος, ὁ, ἡ χαράδρα desumptus, aut lectus; ut χαραδρὸς βίλεμνα, apud Nonn. fragosi lapides & asperi: Item Χαραδρὰς ποταμὸς, idem quod χαραδρὸς, torrens; apud eund. Item Χαραδρὶς, interdum dicitur, pro χαραδρὰ; in Epigram. Sic & Χαραδρίων, ωνος, ὁ, torrentis alveus; vel locus frequens torrentibus; Eust. omnia à præcedent. χαραδρὰ vide.

Χαραδρὸς, acc. sing. Ion. à χαραδρὸς quod V.

Χαραδριὸς, seu χαραδρεὸς, ὁ; avis quæ in falebris & alveis torrentium degit, tupex, hiaticola: Item Χαραδρὶς, falebrosum & cavernolum reddo; torrentibus impetuosis excavo; unde χαράδρη κεχαραδρισμένη; apud Herolot. in Euterp. Item Χαραδρώδης, ες, ὁ, ἡ, falebrosus: ut χαραδρώδεσι τόποις; apud Dioic. 4. 57. Omnia itidem à præced. χαράδρα. V.

Χαραδρὸς, ὁ, degens in vallis, aut proveniens: ut χαραδρὰς ἡδὺκαρπος; Theophr. & χαραδρὰς πόδρακος; Dioic. 4. 165. Item dicitur simpl. χαράδρη, ης, ἡ, tithymalum: Item Χαράδριον, τὸ; vallus, pedamentum, sustentaculum: Hesych. atque inde Χαραδρίζω, vallis depastis munio, vallo protego: Item vallo, seu palo erigo; Hesych. atque inde χαρακισμὸς, munitio quæ palis defixis fit, palorum defixio; Athen. l. 6. Item

Item Χαράκωμα, vallo communio, circumvallo; impropriè apud Athen. l. 2. μεῖζα κεχαρακωμένη ἀχύρεσσι, dicitur, i. e. cunitans è furfuraceâ & acerosa farinâ, & aceribus non aliter palatum pungens, quam valli acuti pedes supergradientium: unde verbale Χαράκωμα, vallum, agger: idem quod, ut & reliqua, à χάραξ, ακος, ὁ; quod expon. terræ sulcus, aratro, aut fossorio instrumento excavatæ, fossa: Item ipsa castra, & Hesychio, est etiam fepimentum: Item planta quædam spinosa, & signif. etiam vallum præacutum, seu palum, &c. V. Item Χαρακοποσία, ας, ἡ, q. d. vallatio, munitio: ex χάραξ, ακος, & ποιῶ; V.

Χαρακτὴρ, ῆρος, ὁ, CHARACTER, typus, forma; nota insculpta. Angl. **Character.** Th. χαράσσω, quod V.

Χαρακτηρίζω, insignio characterè & nota distinguo. Angl. **to Characterize**: à præced. quod V.

Χαρακτηρικὸν, dicitur in quo est nota characteris & styli, vel differentiæ; à præcedent. χαρακτὴρ, nota impressa, aut inscripta, &c. V. Item Χαρακτηρισμὸς, designatio, denotatio; rei alicujus, luis veluti notis insignitæ representatio: ut & χαρακτηριστικὸς, in quo est nota differentiæ: ut χαρακτηριστικὴ ἰδιάμετρος, notæ quibus alius ab alio discernitur; verbalia à præced. χαρακτηρίζω, notam rei & formam exprimo, &c. V. Item Χαρακτὴρ, & per Sync. χάρακτος, incidendi vim habens; vel aptus ad incidendum & secandum, à χαράκτης, ῆρος, forma, differentia, descriptio; quâ scil. describitur aliqua res, veluti ex nota ei impressa, à cæteris rebus eam distinguendo, &c. V. Χαράκωμα, vide suprà χαρακόω.

Χάραξ, ακος, ὁ, vallum, seu agger, quo castra muniri solent: Item χάραξ, ὁ, pedamentum. Th. χαράσσω.

Χάραξ, præced. vide suprà post χαρακόω.

Χαρασσόμενα, Dor. & Æol. pro χαραττόμενα, præs. inf. act. verbi præced.

Χαράσσουσα, ας, ἡ, Dor. pro

Χαράσσουσα, ης, ἡ, notans, vellicans, præs. part. f. g. à

ΧΑΡΑ'ΣΣΩ, seu πω, sculpo, imprimo, insido, excavo. f. ξω. p. κεχάραχα. perf. pass. κεχάραγμαι, ξμαι, κται. Hinc χαρακτὴρ, ῆρος, ὁ, character, nota impressa, vel inscripta: χάραξ, ακος, &c.

Χαρείλω, vide in χαρεῖν.

Χαρεῖν, ῖντος, gavisus. a. 2. part. pass. verbi χαίρω, gaudeo. f. χαρῶ. 2. 2. pass. ἐχάρην, a. 2. opt. χαρείλω. f. 2. ind. pass. χαρήσομαι.

Χάρη, Ion. pro ἐχάρη, lætatus est, 3. sing. 2. 2. ind. pass. &

Χαρῆναι, a. 2. inf. pass. &

Χαρήσομαι, f. 2. ind. pass. verbi χαίρω; quod V.

Χαριδότης, lætitiæ dator; Bacchi Epith. apud Plut. in Ant. ex χαρὰ, ἡ, & δότης, ὁ, &c. V.

Χάριτες, tres sorores Gratiæ dictæ: in gen. pl. χαρίτων. Th. χάρις.

Χαριτία, ἡ, lepidum aliquod & joculare factum, à χάρις, ιτος; V.

Χαριτοβλέφαρος, cujus palpebris gratia aliqua inest; (Item fructis nomen:) Ita vocatum fuisse Demetrium, scribit Laërt. ex Χάρις, ιτος, & βλέφαρον, τὸ; V. Item Χαριτογλαυκία, ᾶς, seu -γλαῦξ, ῶ; gratiam linguâ aucupor morose affectatorum; ad gratiam loquor, & voluntatem, seu voluptatem, potius quam ad veritatem: ex Χάρις, ιτος, & γλαύσσω; V.

Χαρίτιδι, facio ut aliquis sit acceptus: f. ώσω. p. κεχαρίτωκα. perf. pass. κεχαρίτωμαι. pert. part. pass. κεχαριτωμένος, η, ον, gratiam consecutus. Th. χάρις, ιτος, ἡ, gratia.

Χάρμα, ατος, τὸ, & χάρμη, ης, ἡ, gaudium: animus ad pugnandum, pugna. Th. χαίρω, gaudeo.

Χαρμονὴ, & χερμοσύνη, idem quod præced. χάρμα, vel χάρμη, lætitia, &c. Vide.

Χαρμόσυνα ποιεῖ ποιεῖσθαι, res quasdam lætas facere: à χαίρω, gaudeo.

Χαρμόσυνον, dicitur Mercurius: q. d. qui est gaudium mentibus, seu mentibus lætitiam afferens: ex Χάρμα, ἡ, & ὀρίω; V.

Χαρποιὸς, gaudii & lætitiæ efficiens: ut Χάριτες χαροποιοὶ; ex χαρὰ, ἡ, & ποιέω; V.

Χαροπὸς, ὴ, ὸν, vel χαροπὸς, lætus, vultu serenus, cæsius: à χαίρω, gaudeo, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus. Them. ὄσσομαι, video.

Χαρσῶν, 3. pl. f. 1. verbi χαίρω, gaudeo.

Χαρτὰν, ἡ, nomen urbis ἄκλιτον. Hebr. æstus.

ΧΑ'ΡΤΗΣ, ου, ὁ, CHARTA, sic dict. quia literis χαράσσεται, inscribitur: vel à verbo χάρτω, quod Epistolis solet apponi. Hinc Angl. **Card.**

Χαρτίον, ου, τὸ, volumen, chartula: à præced.

Χάρτιν, τὸ, charta; idem quod, & à præced. Th. χάρτης; V.

Χαρτοπαίγνιον, chartarum venditor, chartarius; (qui etiam, dicitur χαρτὰς, ᾶ, ὁ;) ex præced. Χάρτης, & ἀγοράζω, ὁ; vide.

Χαρτοπώλης, chartarius, qui chartas πωλεῖ.

Χαρτὸς, ὴ, ὸν, lætificus, cignus quo lætemur, & gaudeamus; soph. verbale, à Them. χαίρω, ομαι; V.

Χαρτοφυλάκιον, scrinium, in quo reponuntur & asservantur chartæ; à seq. Χαρτοφύλαξ, chartarum scil. principalium custos, præfectus scriniorum: ex præced. Χάρτης, ὁ; seu χάρτιν, τὸ, & φύλαξ, ακος; unde φυλακὴ, ἡ, &c. V.

Χαρτοφύλαξ, chartularius, φύλαξ chartarum.

ΧΑ'ΡΥΒΔΙΣ, εως, ἡ, CHARYBDIS, vortex maris, vorago: quia in χάω βαίνειν; vel ex χάω & ῥοῖζος, ὕπνος. Est enim χάω ῥοιζοῦσα, hiatus stridens.

ΧΑ'ΡΩΝ, ωνος, ὁ, CHARON. Orci portitor, mors. Hinc χαρώνειος, ad Charontem pertinens.

Χαρώνιον, vel χαρωνεῖον, & χαρώνιος ὁδὸς; porta, per quam ad supplicium abducebantur qui damnati erant; Poll. 8. 4.

Item χαεσοτία, τά, Geographis, & Lexicis in Zenone, dicuntur barathra Plutonia, fœdos odores exhalantia: Item Χαεσῖται, οἱ, Orcini, turba scil. illa novorum senatorum, qui post necem Cæsaris, fraude Antonii, in senatum irruperant, à Romanis hominibus ipsos despicientibus, ac nomine illo irridentibus, dicebantur Orcini; Plut. in Ant. omnia à præced. Them. χάεσσα, ὁ, vide.

Χάρμ, sive χαεσσῖτε, lætitiam cordis vultu prodens; lætitiam afferens oculis: unde peculiariter, χάῦμα, quoddam dicitur Χαεσσῖτον, & χαεσσῖτοι, qui eo sunt præditi; is color putatur esse cæsius, vel cæruleus; vel etiam fulvus; inter quos alioqui magna est affinitas: sic apud Theocr. Idyl. 21. ὄμματα χαεσσῖτερα, expon. oculi magis cæsii seu glauci, & χαεσσῖτο λέοντος, apud Hom. expon. fulvi leonis; & in Epigram. χεσσῖν νύμφ, cæruleus fluctus, &c. atque inde χαεσσῖτης, ητος, ἡ; color cæruleus, seu cæsius; apud Plut. &c. ex Them. χαέσσα, & ᾱ, ᾶτος, &c. V.

Χάσις, εως, ἡ, privatio: Item, segregatio, seperatio: Hesych. verbale; à χάζω, f. άσω, &c. V.

Χασκάζω, idem quod χάσκω, & Th. χαίνω, inhio, & Metaph. avidè appeto; unde Χάσκαζε, scommaticè; dicitur de homine, qui ore hiante stat & respectat aliquid; teste Eust. Sic & Athenienses, loco Ἀθωνάται, ab Aristoph. per parodiam, κιχηναῖοι, nominantur, &c. V.

Χάσκω, hisco, idem quod χαίνω.

Χάσμα, ατος, τό, hiatus, CHASMA. Them. χαίνω, hisco, f. χανῶ. a. 2. ι. ἔχηνα. a. 2. ι. ἔχανον. perf. κέχακα. perf. pass. κέχασμαι.

Χασμωδικὸς σχημὸς, dicitur terræ motus; quum scil. movente terrâ hiatus fiunt, dicitur etiam χασματίας, ου, ὁ, apud Aristot. terræ motus, qui soli confidentias, in cavernas facit; à præced.

Χάσμη, ατος, τό; V. Item Χασμόομαι, -ώμην, hio, inhio: Item oscito; unde Χασμῶδες, expon. oscitanter addubitare, & cunctari, angi & contrahi, æstuare dubitatione, & χασμᾶν, f. άσω, oscito, dehisco: unde in præt. & part. præt. pass. οἱ βλέποντες χασμῶνται χασμῶνῖ); qui oscitantes videnti, oscitant: à seq. χάσμη, ης; V.

Χασμῳμένος, Ion. & Dor. pro χασμώμενος, inhians, præt. part. à Χασμόομαι, idem quod χασμώμενος, à χάσμα; quod V.

Χάσμη, ης, ἡ, oscitatio, actus hiantis cris: à χάσκω, seu χαίνω, hio.

Χάσμη, præced. propriè expon. hiatus, vel hiatio, & peculiariter ea, quâ quis os inter oscitandum diducit, clesdo; &c. V.

Χάσμημα, τό, hiatus, vel rictus; & apud Aristoph. pro nostro hianti poni dicitur; verbale à Χασμόομαι, præced. V. Item Χασμῳδὸς, οῦ, ὁ, ἡ, oscitator, qui frequenter oscitat; Diog. Laërt. atque inde Χασμῳδία, ἡ, oscitantia: Item verborum compositio hiulca; Eust. utrumque à χάσμη, ης; V.

Χασπάμβω, retroccdens. a. 1. part. m. gem. σας. Poët. verbi χάζω, recedo.

Χασώμιδα, Poët. pro χασώμιδε, cedamus. 1. pl. a. 1. sub. m. verbi ejusd.

Χατίω, opus habeo: Item desidero, percupio; idem quod seq. Th. Χατίω, indigeo, cupio, & χατίσσω ὁ ὑπ' ἀνθρώπου χατίσσω ἄνθρωπος, omnes divino auxilio indigent, &c. V.

Χατίοισι, indigentibus, dat. pl. part. præs. act. à

ΧΑΤΕ'Ω, Poët. CAREO, egeo, indigeo, cupio, q. à χάω, capio, vel hio. Hinc χατίω, & χατίζω, idem quod χατίω, ῑσω, ιστος, ῑσις, τὸ, indigentia.

Χατίζω idem quod χατίω, egeo.

Χατις, ιδος, ἡ, indigentia, seu usus: Item desiderium, cupiditas: Hesych. à Th. χατίω, unde præced. χατίζω, &c. V.

Χαυλιόδους, & χαυλιόδων, οντος, ὁ, dentes exsertos habens: ex χαλάω, laxo, emitto, & ὀδοὺς, dens, gen. ὀδόντος.

Χαύλιος, ου, ὁ, homo tumidâ & inani inflatus superbiâ: Hesych. Item χαυνίζω, exp. decipio, in errorem induco; utrumque à seq. Th. χαῦνος; unde apud Aristoph. in avib. χαῦνον ὄνομα, exp. amplum; quoniam autem, quæ laxa sunt & fungosa, nonnunquam etiam vento inflantur, & tumefiunt; ideo χαῦνος, aliquando signif. inflatus, tumidus, superbus; unde ἄνθρωπος χαῦνος, exp. inflatus admiratione sui; apud Aristot. Eth. l. 4. & in genere, χαῦναι, propriè dicuntur, quæ hiatibus quibuldam diducta fiunt, laxiora & fungosiora, &c. V.

ΧΑΥ'ΝΟΣ, η, laxus, fungosus: à χαίνω, hio.

Χαυνόομαι, ωθην, ἡ, fungositas, laxitas; Plut. Symp. 6. Item stolida, & tumida superbia, inanis & ventosa ambitio; Aristot. Eth. 2. c. 7. Item χαυνότης, laxum fungosumque reddo; laxo & aperio: Athen. 13. & 8. & in pass. χαυνοῦμαι, laxor. Item stultâ superbia influor; magnificè de me sentio, quum tamen nihil sim; ut χαυνῶν· ψῦ ἐ ὑπερβολαῖς ἐ ἐπαίνων, ἢ ὑβρίσθην; apud Plut. in educ. lib. omnia à Th. χαῦνος, &c. V.

Χαυνὰν, placenta, Jer. 7. 18. & 44. 19. pro quo

Χαυὰν, ᾶνος, idem ibid. Th. χαῦνος.

Χαύνως, laxè; Herodian. l. 4. adv. à Th. Χαῦνος. V. Item Χαύνωσις, εως, ἡ, laxatio, dissolutio, & χαυνωτικὸς, vim habens laxum efficiendi; Plut. verbalia à χαυνόω, -ώσω; V. Item Χαυνῶσις, Hesychio sunt panes admixto oleo subacti, quâ subactione fungosi fieri & laxi creduntur; pro eod. apud Suid. legitur χαυνώσεις, à Th. χαῦνος, fungosus, &c. V.

Χάω, HIO, apertus sum, vacuus sum, capio.

Χέα, fudisse. a. 1. inf. act. verbi χέω, fundo. f. χεύσω. a. 1. ἔχευα. a. 1. imp. erat. χεῦν. a. 1. part. χέας.

Χεδροῦλος, eduleum quoddam Syrorum.

Χέδροπα, legumina, q. χέδροπα: quia χέει δρέπον).

Χέει, fundit, 3. sing. præs. ind. à χέω, seu χείω, fundo. f. χέσω· χείσω, & χεύσω. a. 1. ἔχευσα, ἔχευα & ἔχεα. a. 1. pass. ἐχεύθην.

Χεζανάγκη, nomen emplastri seu unguenti ad movendum alvum; Aët. ex seq. Th. χέζω, & ἀνάγκη, ἡ, &c. V.

Χιζήτρα, idem quod χεσία, cacaturio; alvum evacuare cupio: utrumque a Th. seq. χέζω, -ομαι; V.

ΧΕ'ΖΩ, caco, ventris onus depono, f. χέσω. q. à χέω, eli enim effundo excrementa.

Χεῖ, ας, ἡ, serpentum latibulum: à χείω, seu χόω, id est, χωσῶ, capio.

Χειμάβριον, τὸ, labellum; diminut. à Th. χεῖλος, ους, τὸ; V.

Χείλιοι, & Poët. χείλιοι, dat. pl. à χείλος, ους, τὸ, labrum, labium.

Χείλιος, præced. dicitur & vestis hybernа; scil. sub. ἐσθὴς, Hesych. &c. Vide.

Χειμασία, ας, ἡ, hyematio, hybernatio; item tempestas: à χειμάζω, quod V.

Χειμασίων, ῶν, hyberni exercitiis incumbo; hyeme exerceor; Poll. ex χεῖμα & ἀσκέω, V.

Χείμασσον, τὸ, vestis quâ hyemali tempore utimur; Poll. à χειμάζω, ομαι, f. σω, &c. V. Item, χειμάω seu χειμόω, hyemali frigore infestor; seu simpl. frigeo, rigeo; Hesych. à Th. χεῖμα, V. Item, χειμβλιάω, idem quod χειμπλιάω, id V.

Χείμβλον, pernio, morbus ex frigore, cum χεῖμα δλε calces. Dicitur & χέμπλον, & χέμπλη.

Χειμερίζω, hyemem traducere, Th. χεῖμα, hyems.

Χειμερία, hyberno; vide præced.

Χειμέριος, α, ὁ, ἡ, & χειμερινὸς, ὴ, hyemalis, hybernus, tempestuosus. Th. χεῖμα, ατος, τὸ, hyems.

Χειμεριώτατος, exp. admodum gaudens algoribus; est superl. à præced.

Χειμερίων, V. Item, χειμόω, vide supra χειμάω.

Χειμετλάω, seu χειμβλιάω, item, χειμπλιάω, pernionibus laboro; manus pedesve frigo e hyberno exulceratos habeo; à χείμβλον, seu χέμπλον, τὸ, proquo dicitur &, χέμπλη ἡ, u'cus ex hyberno frigore, quod digiti pedum manuumque, nec non tali, contrahunt, &c. V. Item, χέμπλη, ἡ, hybernum frigus, vel simpl. frigus, rigor; item, χέμψοι, quæ frigent, rigens, fœm. quali num. præt. à verbo inusit. χέμπω; & omnia, à Th. χεῖμα, unde χέμπλα, &c. V.

Χειμεθλὴς, hyemali frigore enectus; Luc. ex χεῖμα; & Th. θνήσκω, unde θνῆσις, tanquam à f. θνήσω; atque inde, comp. quædam desinunt in θνης, & θνητὸς, &c. V. Item, χειμάτροφος, hyeme fatus; Theoph. Unde χιμοσπορία, hyeme semino ex χεῖμα & σπορὰ, ἡ, seu σπόρος, ὁ, &c. V.

Χειμὼν, ῶνος, ὁ, hyems, tempestas, idem quod Th. χεῖμα.

Χίομαι, idem quod χέω, pro Th. χέω, capax sum, &c. V. Item, χεῖος, ου, ὁ, dicitur prodigus; à χέω, pro Th. χέω, fundo, &c. V.

Χίσσιν, 3. pl. ind. præs. verbi χέω, pro χέω, fundo: vide χέει.

ΧΕΙΤ'Ω, χείσω, ἡ, manus, scriptura: copiæ. q. à χάω, capio: est enim capiendi instrumentum: χεῖρ' pro χείσερ, accus. sing. Hinc χέρα, ης, ἡ, pauperias, inopia: χέρης, ητος, ὁ, ἡ, inops, pauper: χέρων, ονος, ὁ, ἡ, pejor, deterior, αὐτοχερ, ρος, ὁ, ἡ, qui sua ipse manu aliquid facit; item qui sua manu cædé patravit: χειρίδιον, ου, τὸ, parvus gladius, pugio, sica; item libellus, qui manu facile gestari potest: ὑποχείρομαι, manum admoveo, aggredior: ὑποχείρημα, ατος, τὸ, conatus: ὑσχερὴς, ὲς, ὁ, ἡ, difficilis, arduus: ὑσχερέπτω, molestè fero.

Χειράγρα, ἡ, chiragra; articularis morbus, qui manus velut captas & irretitas tenet; ut ποδάγρα, podagra, pedes; q. d. ἡ ἀγρα χερὸς & ἡ ἀγρα ποδὸς, seu χερῶν & ποδῶν; ex χείρ, ρος, & ἄγρα, ἡ, sunt tamen, qui hoc derivari malint, ὅτι τῷ ἄγλως, ut sic quasi, χερέγλα & ποδάγλα, posito scil. ρ. pro λ, &c. V.

Χειραγγάω, ῶ, manu duco. f. ήσω. p. κεχειράγγακα. à

Χειραγωγὸς, ὸν, ὁ, ἡ, qui vel quæ manu ducit. Ex χείρ, manus, & ἀγωγὸς, dux viæ. Th. ἄγω, duco.

Χειραγωγία, ἡ, actio illa ducendi manu, seu deducendi; à Suida, exp. auxilium, a præced. χειραγωγὸς, V.

Χειρεάδες, Hesychio sunt, αἱ μὴ λίθων ἢ ὄστρων βολαὶ, plur. sing. à χέρις, V. Scient. & χερσίδιον, eidem sunt, ἢ μάχαιρα αἱ λιθάδεις ἀθρόησεις; itidem ab eod.

Χειραπτέζω, manibus tractare; ex χείρ & ἅπτω, necto.

Χειρὰς, ἀδος, ἡ, (pro quo scribitur & χερὰς,) fissura in manibus; & per catachresin, dicitur &, fissura pedum; teste Hesych. à Th. χείρ, ρὸς, V.

Χειρεφία, ας, ἡ, exp. παίειν τὸ χέλι αἰπτειν; i. e. manu tangere, seu attingere; sic dicitur, apud medicos, levis frictio, quæ fit suspensâ manu, & leviter attingendo; sed dicitur &, χερεφία, de pugna, quum ad manus ventum est, & res manu conserta geritur; Polyb. Item, apud Plut. dicitur de luctæ quodam genere; seu de quodam Palæstrico manuum nexu, quo sese mutuò conserris manibus apprehendunt, i à se exercentes; ex χείρ, ρὸς, & ἅπτω, necto, seu ἅπτομαι, tango, &c. V.

Χείρεσι, & χέρεσι, dat. pl. Ion. & Poët. pro χερσὶ· à χείρ, ρὸς, ἡ, manus.

Χειρίαν, laboro manuum fissurâ; chiragrâ laboro; item, doleo ex labore; Poll. l. 2. seu exp. &, ruptis sum pedibus; à χέρις, ἡ, V. Item, χείριδες, αἱ, manicæ; nam ut, à κνήμη dicuntur κνημίδες; sic à χείρ, χείριδες, ut & Lat. a manu, manicæ; sunt vero, vestis partes quæ manus tegunt; τὰ ἐπὶ ταῖς χερσίν; inquit Poll. Onomastici 7. integumenta manuum, ex corio præcipuè, adversus vim frigoris; unde quidam, è Græco, Chirothecas dixere; est plur. à sing. χέρις, V. Atque indè, χειρίδωτὸς vel χειρίδωτος χιτὼν, tunica χειρίδας habens; manicata tunica, vel manuleata; Herodian. l. 5. Item, χειρίδιον, τὸ, parva manica; sed dicitur etiam fuisse instrumentum instar manus, repurgandis pavimenti parietumque sordibus accommodatum; ex Poll. diminut. itidem, à χερὶς, vide.

Χειριδωτὸ κιθώνιον, Ion. pro χειρίδωτος tunicæ manicatæ. Them. χείρ, manus.

Χειρίζομαι, exerceor; manu propriè; pass. ab act. χρίζω, manu tracto; item, manibus curationem exsequor; item, general. administro, tracto; Polyb. l. 2. à Th. χείρ, ρὸς, V. Ut & χείριος, ος, ὁ, interdum ac eo dicitur, qui est in promptu, & facilis ad usum, quæ manu fit, & perficitur; verbale, à χειρίζω, ομαι, V. Item, χειρὶς, ίδος, ἡ, manica; manus involucrum, seu integumentum; Od. ω. Plut. Xen. &c. à Them. χείρ, ρὸς, V. Item, χείρισμα, & χείρισμὸς, de arte chirurgica dicuntur; & χειρισμὸς, exp. general. administratio; verbalia, à χειρίζω, ομαι, V.

Χειρίσσω, idem cum χηρόσσω, & ex illâ. id V. Χειρίαν, idem quod χείρων, compar. pejor, &c. V.

Χειρίσιν, acc. sing. f. g. superl. grad. à κακὸς, malus, comp. χείρων & χερείαν, superl. χείρις, ος, pessimus.

Χειρομακτὸν, idem quod, & à χειρὸς, ἀδὸς; Hesych. sed exp. & δίσκος ἐκ βαλανείου, apud eund. &c. V.

Χειροβαλίστρα, falarica. qu. χειρὸς βαλίστρα.

Χειροβάναυσος, idem quod βάναυσος, quod dicitur quasi βαύνους, ex nomine scil. βαῦνος, i. e. caminus, fornax; & verbo δύω; i. e. incendo; q. d. qui caminum accendit, ad conficienda sua opera, &c. V. Item, χειροβαρὴς, pondere suo manus gravans, ponderosus; vel tantus, quantus onerandæ manui satis esse possit; ex χείρ, ρὸς, & βάρος, ους, τὸ, V. Item, χειροβιότης, & χειροβίστωρ, manibus, i. e. manuum labore, vivens; ex χείρ, ρὸς, & βίος, ὁ, unde βιόω, ὠσω, & βιωτὸς, ὁ, &c. V. Χειροβλημάδην, manibus leniter premere, & contrectare, τοὺ μαστὸς, seu mammas; ex χείρ, ρὸς, & ἐλμύζειν; quod V. Χειρόπλυμα, cui manuum labor, ventri alimentum suppeditat; qui manuum labore vivit; ex χείρ, ρὸς, & πλύνω, V. Item, χειρογραφέω, ῶ, chirographo caveo, vel promitto; vel aliquid chirographo conscribo; est à seq. χειρόγραφον; quod quidam exp. cautio manu alicujus scripta, &c. V.

Χειρόγραφον, ου, τὸ, CHIROGRAPHUM, lyngrapha. q. d. χειρὶ γεγραμμένον, manu propria scriptum. Th. γράφω, scribo.

Χειροδίκτος, manu seu manibus cæsus, i. e. interfectus; Soph. in Ajace; ex χείρ, ρὸς, & δαΐζω, f. δαΐσω, & ξω, divido; item, occido, &c. V. Item, χειροδιήγητος, q. d. manu ostensus, manifestus; ex Soph. Unde χειροδιήγησις ἡ, manu ostendo; ex χείρ, ρὸς, & δείκνυμι, f. δείξω, &c. V.

Χειρο-

Χειρόδησις, copula. q. χειρῶν δεσμός· à δέω, ligo.

Χειροδίκης, nom. pl. à

Χειροδίκης, ου, ὁ, cui jus est in manibus: ex χείρ, manus, & δίκη, ης, ἡ, jus.

Χειροδίκης, præced. exp. qui manu seu manibus, i.e. manuum robore jus dissipato; qui jus robore suo seu potentiâ suâ metitur, &c. V. Item, χειροδότος, q.d. manu datus; Poll. ex χείρ, ρός, & δίδωμι, f. δόσω, unde δοτός, ὁ, &c. V.

Χειροδόητος, ος, ὁ, ἡ, qui χειρὶ δρέπεται, manu decerpit.

Χειροδρέπτος, præced. exp. qui manu, non falce metit, &c. V. Item, χειροδρεπής, seq. exp. tractabilis; qui est mollibus ut vel manu tractari se sinat; dicitur propriè de mansueto animali & cicure, nec amplius fero; Athen. l. 8. & Metaph. de hominibus quoque dicitur; ut, apud Luc. χειρήθεις τῇ ὕβρει, in patienda injuria mansueti, injuriam mansuetè ferentes, &c. Vide.

Χειρήθης, ου, ὁ, ἡ, mansuetus, cicur: ex χείρ & ἦθος, του, indoles.

Χειροθεσία, manuum impositio; cujus à Luca fit mentio; sed dicitur &, de lyram pulsante; apud Athen. ex χείρ, ρός, & θέσις, εως, &c. V. Sic etiam, χειροθετέω, manus impono; & in pass. χειροθετέομαι, exp. accipere per manuum impositionem; itidem, ex χείρ, ρός, & τίθημι; unde θετός, ὁ, &c. V. Item, χειρόκμητος, manu laboratus, seu elaboratus; item, manu factus; apud Aristot. ex χείρ, ρός, & κάμνω, f. καμῶ, vel κᾶμμι, præt. κέκμηκα, unde comp. quædam in κμητος, &c. V.

Χειροκοπέω, 3. sing. præs. imperat. pass. à

Χειροκοπίω, manum abscindo: ex χείρ, ὁς, manus, & κόπτω, scindo, amputo. f. ψω. p. m. κέκοπα.

Χειροκράτημα, manus mihi abscindunturus est pass. ab act. χειροκρατία, præced. V. Item, χειροκρατία, manuum potentia, seu potestas; potentia quæ usurpatur ab iis, qui viribus plus pollent; quum nimirum leges armis opprimuntur; Polyb. ex χείρ, ρός, & κράτος, ους, τὸ, V. Item, χειρολαβίς, ίδος, ἡ, stivæ pars; nimirum cavum illud cui manum arator immittit; Poll. ex χείρ, ρός, & λαμβάνω, f. med. λήψομαι, a λήβω unde a. 2. ἔλαβον; unde λαβή, ἡ, & λαβίς, ίδος, ἡ, &c. V. Item, χειρομάκτρον, seq. sonat q. d. manuum abstergendas manus; linteolum ad abstergendas manus; sed ponitur &, in ornatu mulierbri; in Herodor. & Euryp. &c. V.

Χειρομάκτρον, mantela seu mantile, quo sc. χεῖρας μάσσομεν, manus extergimus.

Χειρόμακτος, ου, ὁ, ἡ, ex manu seu manibus, i. e. ex inspectione manuum, divinans; dicitur etiam, χειρομάντις, ὁ, ἡ, chiromantes; qui ex lineamentis manuum mores & naturam hominis conjicit, eique futura prædicit; (qui ob id etiam χειροσκόπος, appellatur;) atque indè, χειρομαντία, ἡ, divinatio illa, ex inspectione manus, seu manuum; ex χείρ, ρός, & μάντις, εως, ὁ, ἡ. unde μαντικὸς, ἡ, &c. V. Item, χειρόμαχος, manibus pugnans; unde, χειρομαχέω, manibus pugno, dicitur vulgus manu vicem quærituns; ex χείρ, ρός, & μάχη, ἡ, à Th. μάχομαι, V.

Χειρόμυλον, mola manualis. q. χειρῶν μύλη.

Χειρόμυλος, præced. dicitur etiam, χειρομύλιον, ου, ὁ, mola manuaria, seu versatilis, &c. V.

Χείρων, τὸ, pejus, in pl. χείρονα & χείρω, ονων, ὁ, ἡ, pejor, compar. à κακὸς, malus. Th. χείρ, ἡ, manus.

Χειρονήπιον & χειρονήπιος, vas quodlibet in quo, seu pelvis in qua abluuntur manus; malluvium; sed est etiam aqua, quâ manus abluuntur; item, manuum ablutio, seu lotio; Dioſc. l. 6. ex χείρ, ρός, & Th. νίπτω, f. ψω; unde νιπτὴρ, τῆρος, τὸ, &c. V.

Χειρονομία, manibus gesticulor. Hinc χειρονομία.

Χειρονόμος, qui cer à quadam lege manus moutiat, ità ut, continuè gesticulatur; unde, χειρονομία, lex gestus; seu manuum certa cum lege motus; item, saltatorio gesticulatoria, non absù; manuum ac digitorum frequenti plausu; & χειρομακὸς, ad chironomiam pertinens, seu in quo ut mur chironomiâ; unde &, præced. χειρονομία, manus certâ lege motito, concinnus gestus edendo; ut apud Herodor. in Erat. πρὸς τοῦτο ἐχειρονόμουν, exp. pedibus subtis edebat gestus, quales manibus edi solent, atque indè, χειρονομικὸν, chironomicam gesticulationem edere cupio; Poll. omnia, ex χείρ, ρός, & νόμος unde νομικὸς, ὁ, &c. V.

Χειρόομαι, ώμην, manuum viribus supero, manibus superatum capio, subigo. Th. χείρ, manus.

Χειροπέδαι, manicæ; i. e, vincula manuum; Ecclesiast. c. 21. & apud Herodot. ex χείρ, ρός, & πέδη, ἡ, &c. V.

Χειροπλήθης, ους, ὁ, ἡ, manum implens: ex χείρ, manus, & πλήθω, impleo. Th. πλέω, plenus.

Χειροπληθίαζω, idem quod, & à præced. χειροπληθὴς, tam magnus multusque, ut manum impleat; unde neut. τὸ χειροπληθὲς, quantum manu compiehendi potest; apud Dioſc. l. 7. & alios medicos Græcos, &c. V. Item, χειροπλήκτης vel χειρόπληκτος, manu ictus manibus percussus, seu infictus; Soph. ex χείρ, ρός, & πλήκτης, ὁ, &c. V. Item, χειροπόδης, idem quod χειρόπους, id V.

Χειροποίητος, ος, ὁ, ἡ, manufactus. Ex χείρ, ρός, manus, & ποιέω, facio,

Χειροπονητὸς, manu elaboratus; item, χειροπονία, festum quoddam, in quo opifices, & χειροπόνοι, manibus operantes, sacrificabant; Hesych. ex χείρ, ρός, & πόνος, ὁ, unde πονία, ἄς, f. ήσω, &c. V. Item, χειρότης, idem quod χεῖρες, & ex iisd. id V.

Χειρός, gen. sing. à χείρ, ὰ, manus. dat χειρὶ. dat. pl. χερσὶ.

Χειροστατικὸς, ad artem χειροσκόπων pertinens; à seq. χειροσκόπος, manus seu manuum inspector; ex χείρ, ρός, & σκοπὸς, ὁ, &c. V.

Χειροσκόπος, ου, ὁ, ἡ, qui manum inspicit, scil. ut indè divinet: qui χειροσκοπεῖ).

Χειροσοφὸς vel χειρόσοφος, q.d. manu sapiens; Luc. de saltat. scilicet saltator in manuum gesticulatione; ex χείρ, ρός, & σοφὸς, ὁ, &c. V.

Χειροτίνυκτες, nom. pl. à

Χειροτίνακτ, ακτος, ὁ, ἡ, qui manibus est nervosus; ex χείρ, manus, & τίνακτ, tendo, inis. Th. τείνω, tendo.

Χειροτίνακτ, præced. est Epitheton cancri; in Batrach. &c. V.

Χειρότερος, compar. n. g, à κακὸς, malus. Th. χείρ, manus.

Χειροτεχνία, manu artem aliquam conficio; opifex sum; unde verbale, χειροτέχνημα, opus manu factum; Poll. à seq. χειροτέχνης, q.d, manuarius artifex; manu artem aliquam conficiens, &c. V.

Χειροτέχνης, ου, ὁ, opifex. Ex χείρ & τέχνη, ἡ, ars.

Χειροτεχνία, opificium manuarium; artificium manu factum; unde χειροτεχνικὸς, ad artificium manu factum pertinens; ut χειροτεχνικαὶ τέχναι, quæ & βαναυσικαὶ, artes illiberales, mechanicæ; opificia sedentaria, trivialia, sordida; Poll. Item, χειροτέχνας, & χειροτεχνικὸς, manus artificio, seu more illorum qui mechanicas artes tractant; adv. ut &, reliqua, à præced. χειροτέχνως V. Item, χειροτύμπανος, manibus excitus; ex χείρ, ρός, & τύμπανος, verbale, à τύπτω, inusit. pro τύπτομαι, &c. V.

Χειροτονία, per suffragia creo. q. protensâ manu eligo; ut in suffragiis solebant, f. ήσω. p. κεχειροτόνηκα. a. 1. ἐχειροτόνησα. a. 1. ind. pass. ἐχειροτονήθην, ν ος, ν. Ex χείρ, ὸς, manus, & τείνω, tendo.

Χειροτονητὸς, suffragiis creatus; unde χειροτονητὸν, τὸ, cognom. natur liber quidam Democriti, apud Vitruv. q.d. collectanea; à præced. χειροτονία, manum protendo, & attollo; item scisco, decerno, creo; quoniam in suffragiis ferendis, manus porrigi solebant; item, suffragiis deſero; & in pass. χειροτονέομαι, magistratus creor; unde etiam, & seq. χειροτονία, exp. suffragiorum latio, &c. V.

Χειροτονία, ας, ἡ, suffragium, plebiscitum, creatio magistratûs; à præced.

Χειροτριβεῖον, manu frico, seu perfrico; item, χειροτριβὶν, idem quod, & pro τριβεῖον, apud Hi; poer. ex χείρ, ρός, & τρίβω, unde τριβὶν, ῖνος, ἡ, &c. V. Item χειροτρόφειον, haras; locus in quo porculi nutriuntur, & lagmantur; à τροφὸς, ὸς, unde τροφεῖον, τὸ, &c. V.

Χειρῶν, in suam potestatem redigere: à χείρ, Th. χείρ.

Χειρώμη, idem quod χειρόομαι, domo, mihi subjicio; item, passivè subjicior; sum inferior; unde, χειρωθὶς, in mancipatum veniens; qui in arbitrium pervenit; & ἐχειρώθη τὸ Ἄργος, exp. Argus virus desolatum est; pass. ab act. χειρόω, &c. V.

Χειρωνακτέω, manibus operor, operor; item medicam manum admoveo: à seq.

Χειρωνάξ, q. χειρωνάγδε, qui χειρὶ ἄγων, facit, & qui manu medicinam facit, CHIRURGUS.

Χειρώνακτον, ου, opus manu factum; opificium; verbale, à præced. χειρωνάω, quod exp. &, fabricor, ædificor; vel general. manibus opus aliquod facio; item, manu perpetro facinus aliquod; item, curo per chirurgiam, seu attendo arti chirurgiæ; Hipp. Gal. & in Epigr. l. 8. Item, χειρωνάξ, actio, vel operatio quæ fit manibus; dicitur de omni arte, quæ actionem habet manuum cum cognitione conjunctam; Plat. in Polit. Item, curatio, quam adhibet chirurgus, Gal. Dioſc. Unde, χειρωνικὸς, chirurgicus, ad chirurgiam pertinens; & χειρωνικὴ τέχνη, vel ἐπιστήμη, ea pars medicinæ quæ sectione, ustione, &c. Uti docet; & in genere, sic dicitur scientia quælibet, quæ in manuum operatione qualibet versatur; i. e. quæ manibus exercetur, seu, quæ manus operâ indiget, &c. Omnis, à præced. χειρωνάξ, qui manu operatur, seu opus facit; opifex, operarius; & peculiari signif. is qui medicas manus alicui admovet; chirurgus; qui morbos, qui solutione continui, aut in partium externarum immoderatione consistunt, tollit, sectione, ustione, restitutione in naturalem situm, & medicamentis foris appositis, &c. V.

Χειρώναξ, manu debilis, seu mancus; ex χείρ, ρός, & ἀνάω, ὰς, &c. Vide.

Χειρῶσαι, ῶ, f. ώσω, mancipo, domo. Them. χείρ.

Χείρων, præced. propriè, exp. idem quod χειρόομαι; id vide. Item, χειρώδης, seu χειρώδειον, τὸ, parva m. nus; Moschus, luyi. 1. est diminut. à Them. χείρ, ρός, V.

Χείρων, deterior: a, nom. vel acc. plur. n g. pro χείρονα, ους, ας, ὰ

Χείρων, ονος, ονος, ὁ, ἡ, pejor, deterior, comp. à κακὸς, malus, in superl. χείριστος. Th. χείρ: vel ducamus à χερεία, indigentia, ut sit, qui indigentior sit. Est & Χείρων, CHIRON, nomen viri. dat. sing. Χείρωνι.

Χείρων, præced. exp. &, inferior; & pro eo Poët. dicitur, χερείων, & χερείτερος, item, χειρίων & χειρότερος, & interdum, χειρότης, &c. Dicitur autem, χείρων, propriè, ὁ ταῖς χερσὶν ἥττων, ἢ ἐλάττων; teste Etym. vel, juxta alios, ὁ δι' ἀπὸ χειρῶν πορίζων τὸ ζῆν, &c. V.

Χειρώνακτος, ὸς, nom. pl. à

Χειρώναξ, κτος, ὁ, opifex, qui propriis manibus victum sibi quærirat; ex χειρώνακτ, contractum, q. d. ὁ ἀπὸ χειρῶν ἄγων, qui dominus est suarum manuum. Hinc χειρωνακτία, ἡ, opificium.

Χειρωνακτία, præced. exp. opus quod manibus fit; item, χειρωνάκτιον, ου, τὸ, aff. ex Aristot. œcon. l. 2. pro vectigali, quod exigebatur viritim à vulgo; item, χειρωνακτικὸς βίος, dicitur, vita eorum qui manuum labore victum quærunt; omnia, à præced. χειρώνακτ, operarius; q.d. qui manibus imperat, ut, hoc vel illud agant, &c. V.

Χειρώνιον ἕλκος, seu χειρώνειον; ulcus malignum, inveteratum, oras habens duras, callosas, & tumentes; quod sic dicitur, quasi Chironc Medico opus habens, Dioſc. Item, χειρώνιον, seu χειρωνάς, herba etiam est, centaurium magnum; in append. Dioſc. omnia, à præced. χείρων, V. Item, χείρωσις, εως, ἡ, subjugatio, subactio; actio robore manuum vincendi; ut &, χειρωτὶς, qui talis est, ut subjugari possit, qui manuum viribus superari potest; verbalia à χειρόω, ῶ, seu χειρόομαι, ώμην, &c. Vide.

Χειρώσασθαι, a. 1. inf. m. verbi χειρόω, manuum viribus supero, domo, f. ώσω. Th. χείρ, ὸς, manus.

Χελεῖ), capax erit. 3. sing. f. 1. m. verbi χάω, Poët. pro χάω, capio.

Χάω, capio, seu capax sum; Eust. unde, χαῖδα, capacem esse, capere; item, χάω, fundo, capax sum; utrumque à, & pro χέω, idem fundo, capax sum. &c. V.

Χελέαι: idem quod χέαι, caverna, latibulum serpentum.

Χελιδονίδιον, ὁ, ὰ, ἡ, hirundininus; item, χελιδονίδεῖς, hirundinum pulli; Eust. & χελιδονίζω, hirundines imitor garrulitate; vel, barbarè loquor; ita ut, non magis intelligi possim quam hirundo; item, hirundini stipem colligo; i. e. circumeundo opificum ædes, & cantilenam quandam canendo, de adventu hirundinis, Athen. l. 8. Unde verbalia, χελιδόνισμα, cantilena, quam canunt οἱ χελιδονίζοντες, & χελιδονισμὸς, ipsa circuitio, & collectio stipis; ut &, χελιδονισὴς, qui hirundini stipem colligit; Hesych. omnia, à seq. Th. χελιδὼν, όνος, quod exp. &, piscis Poiypo similis; Athen. l. 8. Item, cavitas ungulæ equorum; & cavitas in brachii hominis flexu circa cubitum; Hesych. Item, ornamenti muliebris genus quoddam; Eccles. c. 21. & in plur. χελιδόνες, barbari dicuntur, quoniam sermo eorum intelligi nequit; ut nec hirundinum garritus; atque indè etiam, χελιδὼν λίθος, lapis Chelidonius; de quo Plin. 11. 37. ut &, χελιδονία, scil. πόα, seu χελιδόνιον, scil. φυτὸν; hirundinaria herba; quæ ita nominata, vel quòd hirundines eam monstravere; vel quòd sub hirundinum adventum floreat; Dioſc. 2. 121. Plin. 8. 27. Item, χελιδονίας, idem quod χελιδὼν, sed est &, nomen piscis; apud Athen. l. 8. & venti; apud Plin. 2. 47. Item χελιδών, όνος, ἡ, idem quod seq. Th. χελιδὼν, hirundo, &c. V.

ΧΕΛΙΔΩ'Ν, ονος, ἡ, hirundo. q. à χείλη διεῖν, quod scil. labia agitet: vel quod χείλεσιν ἔρπει, labiis canit.

Χελιδὶς, idem quod χίλυς, testudo, &c. V. Item, χίλυδρος, testudoma ior; seu aquatica: ex χίλυς & ὕδωρ, τὸ, sed exp. & venenatus serpens; qui alio nomine, δρῦϊνος, dicitur, apud Nic. Item, χελὶς, instrumentum musicum; testudo; Hesych. & χελίσσω, tussire, apud eund. Item, χελιὼν, ὼνος, ἡ, itidem testudo; item, instrumentum bellicum; & musicum etiam, cithara; & signif. etiam, ungulam; teste eod. sic &, χίλυνς seu χίλεως, testa, quâ integetur testudo; omnia, itidem ab eod. Th. χίλυς, V. Sed χελιὼν, exp. etiam, labium, labrum; & si: est, idem quod, & à Th. χεῖλος, τὸ, Suidæ autem est, τὸ ἄνω χεῖλος, superum labrum; atque indè, χελιώνιον, τὸ, labellum; & χελιωδὴς, ὁ, labeo, labrosus; i.e. ὁ τὰς χελιώδας, ἤτοι χείλη ἐχόμενος, Eust. scil. ex χελιὼν & ὀδὼν, f. όσω, ita ut, significet, qui turgidis seu crassis est labris, &c. Vide.

ΧΕΛΥΣ, υος, ὁ, ἡ, testudo, animal quod testam gerit, item CHELYS, instrumentum Musicum ab animalis similitudine sic dictum: pectus; machinamentum. Hinc χελιὼν & χελὼν, ὼνος, ἡ, idem.

Χίλυς, præced. animal durissimæ testæ; exp. etiam, teste Hesych. testudo; i. e. lyra, seu cithara, &c. V. Item, χελύσκιον, quod scribitur &, χελίσκιον, ου, τὸ, exp. ficca tussicula, quâ nihil excernitur seu exsquitur screatu; Hippocr. ut &, χίλυσμα, τὸ, dicitur alimentum, quod posterèmùm clavis substernitur carinæ, & affigitur, ne atteratur frangaturve, quum navis subducitur; Theophr. 5. 8. asser; σανίδωμα, i. e. stratumen carinæ; utrumque, à seq. χελύσσομαι, sive χελύττομαι, & Poët. χελύσσομαι, è pectore ejicio, &c. Vide.

Χελύσσομαι, expectoro, eructo, tussio: a χίλυς, pro pectore.

Χελύσσω, Spartanis est, tussio, screo, χίσσω, à quo part. χελύσσουσα, apud Lycophr. quod Etym. exp. navi permeans, natans; ejus pass. præced. Vide.

Χελών, ὼνος, ὁ, ἡ, vide in χίλυς.

Χελώνη, idem quod χελιὼν, ὼνος, ἡ, & Th. χίλυς, testudo; sed exp. &, testudo, i.e. continuata series scrutorum, curvata in modum testudinis; item, bellicum instrumentum, quo in oppugnandis urbibus utebantur; pro quo dicitur &, χελών, teste Hesych. sed χελὼν, est etiam, mugilis quædam species; apud Athen. l. 7. Item, χελώνιον, τὸ, tegumentum testudinis; item, convexa dorsi pars; vel pars illa gibbosa, quæ in scapulis prominet, Poll. l. 2. sic &, χελώνη & χελωνίνος, testudinarius; ut &, χελωνὶς, ίδος, ἡ, & χελωνίας, dicitur, ὁ πωλούμενος κωδωνὸς; Hesych. & χελωνὶς λίθος, seu simpl. χελωνία, gemma chelonia, seu chelonitis; de q. à Plin. 37. 10. omnia itidem, à χελώνη, sive Th. χίλυς, V.

Χελωνοφάγος, testudinum vorator: Plin. in Carmania populum ait esse τοὺς χελωνοφάγους, qui testudinum carne vescantur; testitque singulis singulas calas tegant, proque scapbis uceantur, ex χελώνη, ἡ, & φάγος, ὁ, &c. V.

Χέομαι,

Χλομαι, idem quod Th. χλω, fundo; Il. 1. Item, libamina manibus fundo, supinâ manu libo, &c. V.

Χλυσα, fundens, præs. part. act. f. e. à χλω, fundo. f. χεύσω. a. 1. pass. ἐχυθην.

Χοιδος, τό, Eust. scribit, secundum quosdam, sic vocari sordes omnes quæ ex aqua in unum locum confluunt; est à seq. χοος, ιδος, V.

Χοος, ιδος, ἡ, colluvies mista cœno & lapidibus; quod à χεομαι, acervus parvorum lapidum: hoc à χεομαι, ιδος, ἡ, lapis, qui manum implere potest. Th. χειρ, ἡ, manus.

Χρειονα, pejora, nom. pl. n. g. à χρειων, vide seq.

Χρειότερος & χρειων, Pl. &c. pro χειρων, pejor, inferior. q. ὁ τοις χρησιν ἥττων, qui manuum robore superatur, compar. à κακος, malus, superl. χειριστος. Th. χειρ, ἡ, manus.

Χρειων, vide in χρειότερος.

Χρίμπτει, dat. pl. Poët. pro χείρεσι, quod lon. pro χερσι. Th. χειρ.

Χρίνα, pro χρείονας acc. sing. &

Χρίνες, ες, pro χρείονες, nom. pl. &

Χρίνι, dat. sing. pro χρείονι, à χρείων, ονος, ὁ, ἡ, comparat. Poët. pro χείρων, pejor, inferior. superl. χείριστος. Them. χειρ, ἡ, manus.

Χρειοων, gen. pl. Dor. pro χρειονων, à χρειάρας, quod V.

Χρειάρας, α, vel ᾱ, ὁ, qui aliquid manu aptat, & comp. ngit; χειρι ἀραρ. χειρ, εῖος, & φίλος, ομαι, &c. V.

Χρεμψυρης, manu fudactus; in Epigr. ex i. e. acervus parvorum lapidum, qui ut à manu tolli potest; à χερμας, vide.

Χρεμψίνον, η, τό, lapis: quod ex χειρ, manus, & μιμαω, tango: vel à χερμας.

Χρεμψίνον, præced. propriè, est lapis, qui prænendi & teneri manu potest, q. d. laxum manuale; ut &, χερμας, seq. lapis qui ur à manu sustolli potest & projici, &c. V.

Χρεμψίον, laxo, præced. dat. sing.

Χερμας, άδος, ἡ, lapis, qui manum impiere potest. Th. χειρ, manus.

Χρεμασηρ, exp. funda, Suid. ex præced. χερμας, V.

Χρεμπτηρ, idem quod χερμαστηριδ V.

Χρενα, ἡ, paupertas, ut quum quis χρεί, victum quærit. Vel ex χειρ, & νεω, neo.

Χερνης, ητος, ἡ, &

Χερνήτης, ου, ὁ, manu victum quærens: & Χερνῆτις, ιδος, ἡ, mulier victum quærens nendo manibus: ex χειρ & νεω, neo.

Χερνίβιον, τό, idem quod seq. χέρνιβον, vas in quo manus abluuntur, mal uvium, &c. V.

Χέρνιβον, ου, τό, gutturnium: à Χερνίπτω, & -νιμαι, manus lavo; à χειρ, manus, & νιπτω, lavo. f. νψω.

Χέρνιμαι, manuum lotio; verbale, à præced. χερνίπτω, f. νψω V.

Χέρνιψ, βος, ἡ, aqua, vel vas lavandis manibus: manuum ablutio, purgatio: à χερνίπτω, f. superioris verbi.

ἐνίψαντο, laverunt manus, 3. pl. X. 1. m. lon. verbi χερνίπτω, quod vide.

Χίφιον, dat. dual. à Poët. gen. χεῖρε, à χειρ, ἡ, manus.

Χειρηπλητηρ, idem quod χειρνιπτηρ, id vide.

Χίρρις, εως, & χίρρας, ιος, Dor. pro χεῖρις & χείρας, manus.

Χερρόνησος, sive χερσόνησος, sub. χώρα, vel πολις, regio vel urbs, quæ veluti insula mari cincta est, nisi quod uno, eoque exiguo spatio, continenti adjungitur; peninsula; unde χερρονησίτης, sive χερσονησίτης, ad cherronesum pertinens, vel ex cherroneso oriundus; unde χερρονησίζω, sive χερσονησίζω, figuram gero cherroneti & peninsulæ; item, χερρονησιτία, ᾶ, sum χερρόνησος, peninsulam refero; Polyb. l. 1. ex seq. Th. χίρρος seu χίρσος, asper; sed plerumque ponitur, ut ἔρημος, substantivè pro χέρσος γῆ, delertum & asperum solum; ager rudis; & interdum simpl. pro terra, seu solo accipitur; ut Od. ε. &c. V. Et ex νῆσος, ου, ἡ, V.

ΧΕΡΣΟΣ, seu χέρσος, ου, ὁ, ἡ, desertus, incultus ager: vel subst. solum, desertum: χέρσος γῆ, terra quæ non aratur. Hinc χερσαῖος, incultus jaceo.

Χερσαῖος, αία, ον, terrestris, e. negl. lexus: à χέρσος, seu χέρσος, quod vide.

Χερσαία, ἡ, solitudo; à χερσαῖος, seq. non color, incultus jaceo; & χερσαίουμαι, idem; sed, exp. &, sylvesco, aut sterilesco, Plut, &c. V.

Χερσαία, f. αίσω, inculsus sum, negligor. Th. χίρρος seu χίρσος.

Χερσί, dat. pl. à χειρ, εος, ἡ, manus.

Χέρνιβον, idem quod χερσαῖος & ab eod. id V.

Χερσόθεν, Poët. adv. pro ἐκ τῆς χέρσου, ex humo, ex terrâ. Vide χέρσος.

Χερσόδης, in continenti; Epigr. Itidem adv. à χέρσος, V.

Χερσοκωτέω, ῶ, inculsâ asperitate insanio; i. e. delertus & incultus fio; sylvesco, incultam naturam induo; ex χέρσος, ου, & μαίνομαι, unde μανία, ἡ, &c. V.

Χέρσονδε, in terram seu continentem; Il. ρ. adv. à χέρσος, terra, solum, &c. V.

Χερσονησεύδης, ίδος, ὁ, ἡ, quæ Chersonesi; id est, peninsulæ speciem habet.

Χερσόνησος, vide suprà, cum χερρόνησος.

Χερσος, vide in χέρρος.

Χερσόω, ῶ, desolo, efficio, ut terra fiat inculta & deserta; & in pass. χερσοῦμαι, desertus, incultusque fio; instar inculti loci me habeo; item, exsiccor; à præced. χέρσος, V.

Χέρσυδρος, ου, ὁ, est venenati serpentis nomen, qui ὕδρος, aliàs nominatur; item, δρυίνης, apud Nic. ex χέρσος & ὕδωρ, τό, &c. V.

Χερυβείμ, & βιμ, ὶος, ἄκλιτον, nomen angelorum hic à formâ juvenum dictorum.

Χερύδριον, ου, τό, diminut. à χειρ, ἡ, manus.

Χερσὶν χερσί, vel ἐν χερσί, in propinquo: an ἐγγύθεν.

Χεσεῖα, cacaturio; alvum evacuare cupio; à Th. χίζω, f. ἥσω, V.

Χθάσσοντων, tundant, Act. pro χεσάτωσαν, 3. plur. a. 1. imperat. act. à χέσσω, ἄττω, verbi χίω, fundo. f. χεύσω. a. 1. ἔχευα, & ἔχεα.

Χεῦμα, ατος, τό, unda, fluctus, flumen; extrema ora rei; quod fusum, vas fusile: à χέω, χεύσω, fundo.

Χηνίσκια, τά, dicuntur vasa escaria, disci, &c. Quoniam plerumque ex stanno, aliaque materia fusili, seu metallica conficiuntur, neut. plur. à præced. χεύμα, τό, V.

Χήνομαι, fundo; idem quod, & pro χίομαι, à Th. χίω, &c. V.

Χήνωσιν, 3. pl. a. 1. sub. act. à seq.

Χή'Ω, fundo; liquefacio, f. χέσω, χείσω & χεύσω. a. 1. ἔχευσα, ἔχεα & ἔχεα, perf. κέχυκα. perf pass. κέχυμαι. Hinc χυμός, ῆ, ὁ, succus; χεῦμα, ατος, τό, flumen; item libamen; χηνίς, ίδος, ἡ, libamen, ὁίον χηνίσκια, ου, ὁ, pincerna.

Χήλαρ, ος, ὁ, qui est velocibus seu albis chelis, vel unguli; equi Epith. ex χηλή, ἡ, & ἀργός, ὁ, V.

Χηλεύμα, τό, instrumentum ejus qui suit aliquid vel nectit; subula; item, ipsum opus textile vel sutile; unde apud Herodot. galeæ sutæ, χηλεύματα, dicuntur, habentes quasdam forfices; teste Hesych. Item, seq. χηλευτὸς, expexilis, plexilis, sutilis; vel nexus, plexus, sutus; pro quo etiam dicitur, χηλὸς, ut χηλινὴν ἐσθῆτα, omnia, à χηλεύω, necto, plecto; à Th. χηλή, scilicetum; forsan, quoniam qui suunt, forficibus uti solent, cancri forcipibus, non al similibus.

Χηλευτὸς, ἡ, ὸν, forcipiculatus. Them. χηλή.

ΧΗΛΗ, ῆς, ἡ, forfex, seu forceps cancrorum: item ungula bisulca. dat. pl. lon. χηλῆσι. q. à χώ, capio.

Χηλὸς, οῦ, ὁ, ἀεσα, à χέω, capio.

Χηρεύω, ῶσω, viduus, vel vidua sum; viduam vitam dego; destituor; item viduum reddo: à χῆρος.

Χηρίη, pro χήμερη, & dies.

Χήμη, ης, ἡ, hiatus: à χαίνω, hio. Et est mensura liquidorum, pendens drachmas tres vel duas.

Χήμωσις, εως, ἡ, affectus albi in oculo, quum istud supra nigrum eminet. Th. χαίνω, hisco.

ΧΗ'Ν, νὸς, ὁ, ἡ, anser, in pl. χῆνες, q. à χαίω vel χαίνω, hio, vel hisco.

Χηναλώπηξ, q. d. vulpanser; avis sacra apud Ægyptios: ex χήν & ἀλώπηξ, V.

Χήνες, ου, ὁ, & χηνίς, ίδος, ἡ, ut &, χήν, ῆνος, anserinus; ut, χηνεία ὑπαιθα, Athen. l. 9. Item, χηνεῖος, ὁ, anserum pulli; ut &, χήνιον, τό, & χηνισκος, ὁ, anserculus; plerumque is, qui in pappi navis, ad ornamentum effingebatur; & locus etiam anchorarum in prora suspensarum, hoc nomen habet; omnia, à Th. præced. χηνὸς, ὸος, dict. πρὸ τοῦ χαίνειν ἢ χανδὸν ἐδίειν; Eust. &c. V. Item, χηνίζειν, dicitur de iis, qui tibiâ canunt; Athen. l. 14. Item, χηνίω, irrideo, illudo; propriè ore hiante, & in cachinnos resoluto; Hesych. Atque indè verbale, χήνιμα, illusio, irrisio, irrisso; item, χηνυσμὸς, clamo, vociferor, atque indè, χηνύσεις, hiatus, χάσμη, omnia, itidem ab eod. Th. χαίω, ῶσω, V.

Χηνοβοσκὸς, qui anseres alit, vel pascit, atque indè, χηνοβοσκία, anserum pastio, seu pastura; quæ dicitur etiam, χηνοβοστία, ut &, χηνοβόσκιον, grex anserum qui pascuntur; & dicitur etiam, χηνοβοστία, pro eod. Item, χηνοβοσκεῖον, locus in quo aluntur altiles anseres, anseratium; omnia, ex χὴν, ῶος, & Th. βόω, f. ὁσω & ὀσω; unde, βόσις, ιος, & βοτὴρ, ῆρος, & βόσκω, &c. V.

Χηνοπλέμματα, accubita ex plumis anserum. Ex χαίω, anser, & pluma.

Χηνοχοεῖον, τό, cors, in qua alumur & educantur anseres; ex χαίω, ῶσω, & χοή, ἡ, &c. V.

Χηνύσεις & χηνύσεσι, vide paulò ante cum χηνίω.

Χὴρ, ῆρος, ὁ, echinus, ἐχῖνος, Hesych.

Χήρη, ας, ἡ, vidua: vide χὴρος.

Χηρεῖος, vinduus, viduum vel am reddo; à Th. χῆρος, seu à præced. χήρη, V. Item, χηρεμὶς, ίδος, ἡ, cavernula; latibulum parvum; Hesych, est diminut. à seq. Th. χηρεμὸς, lustrum ferarum; unde Metaph. χηρεμοὶ, dicuntur etiam, duo linguæ sinus cavi; Poll. l. 2. &c. V.

Χηρεμοδύτης, qui subit ferarum latibula; ut urinatores piscium latebras, & venatores sylvestrium feratum lustra; vel qui antra, & cavernosas spelluncas subiens, ibi vitam degit; ut, τερπνοδύτης, ex seq. Them. χηρεμὸς & δύω, seu δῦω, seu δῦμι; unde δύτης, ὁ, &c. V.

Χηρεμὸς, ἡ, ὸν, forcipiculatus, Them. χηλή.

ΧΗΡΑΜΟ'Σ, ῦ, ὁ, caverna, latibulum.

Χηρεία, ας, ἡ, viduitas. Them. χῆρος, viduus.

Χήρευσις, εως, ἡ, viduitas, à

Χηρεύω, f. εύσω, viduus, vel vidua sum; viduam vitam dego; destituor; item viduum reddo: à χῆρος.

Χήρη, ης, ἡ, hiatus: à χαίνω, hio. Et est mensura liquidorum, pendens drachmas tres vel duas.

Χήρωσις, εως, ἡ, affectus albi in oculo, quum istud supra nigrum eminet. Th. χαίνω, hisco.

ΧΗ'ΡΟΣ, χήρα χήρον, viduus, a, um; desertus; orbus aliquâ re. q. à χωρίς, quia separatus à compare.

Χηρωσύνη, ἡ, viduitas; à præced. Th. χῆρος, quod exp. μονωθείς, atque indè, qui, vel primâ conjuge amissâ, uxorem non duxit, ut scribit Suid. vel qui uxorem non habet; ut vult Hesych. cælebs; sed dicuntur &, perdiecs mares χῆροι, quum fœmellæ incubant ovis; apud Aristot. an. 9. 8. Item, χῆρος, dicitur, orbus, dejectus, aut aliquâ re indigens; ut, δρυμοὶ χῆροι, luci vidui, arboribus scil. orbati; Epigr. ubi &, χῆρα δένδρεα, arbores comis viduatæ; sic, χήρην λίχνος, apud Apoll. Arg. l. 2. &c. V.

Χηρόω, ῶ, f. ώσω, viduo, viduum reddo: à præced. Th.

Χήρωτο, desolavit, Ion. pro ἐχήρωσε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi χηρόω, viduo, f. ώσω. Th. χῆρος, viduus, desertus.

Χήρωσις, ἡ, viduatio, orbatio, desolatio, verbale, à præced. χηρόω, V.

Χηρωσαὶ, ὁί, remoti cognati, viduarum tutores. Th. χῆρος, viduus.

Χήτει, dat. sing. à χῆτος. ει, τὸ, quod vide.

Χητεία, ἡ, indigentia, inopia; est fœm. à χητεὸς, ὁ, inopiâ laborans, indigens; & utrumque, à χῆτος, V.

Χητίζω, indigeo, deficio. Them. χατέω, idem.

Χῆτος, & χήτεος, ντος, ἡ, idem quod seq. χῆτος, indigentia, inopia, & ab eod. id vide.

Χῆτος, ους, τὸ, penuria, privatio. Th. χατέω, indigeo.

Χητοσύνη, ἡ, idem quod præced. χῆτος, V. Sed exp. &, viduatio, direptio, &c.

Χθαμαλοπήτης, ου, ὁ, humivo'a, i. e. non multùm à terra se attollens volatu; ex χθαμαλὸς, ὁ, & ἵπτομαι, f. πέτομαι, &c. V.

Χθαμαλὸς, Pleonasm. τῷ Θ, pro χαμαλὸς, humilis, depressus, non multum à terrâ assurgens: à χαμαὶ, humi.

Χθαμαλόω, ῶ, f. ώσω, humilem reddo, solo æquo; complano; à præced. χθαμαλὸς, V.

ΧΘΕ'Σ, adv. heri: ὁ χθὲς, scil. ἀὴρ, hesternus.

Χθεσινὸς, ἡ, hesternus: à præced.

Χθιζὰ pro χθὲς, heri.

Χθιζὸν, idem; & pro eod. χθὲς, vide.

Χθιζὸς, ἡ, hesternus. Th. χθὲς.

ΧΘὼν, corpus, Hesych. An ex χθὼν, terra.

Χθονὶ, dat. sing. à χθὼν, ονὸς, ἡ, terra.

ΧΘΟΝΙΟΣ, α, ον, terrestris, subterraneus, gravis, insuetus. Them. χθὼν, ονὸς, ἡ, terra.

Χθονόγαιος, terræ filius, aut filia; terrigena, Hesych. ex χθὼν, ονὸς & παῖς, ὁ, ἡ, &c. V. Item, χθονιγάλας, ὁ, è terra fictus; ex χθὼν, ονὸς, & γλαὸς, ὁ, &c. V. Item, χθονιστὴς, ὁ, terra calcatus, vel depressus; & simpl. terrestris; Soph. in Oed. Tyr. ex χθὼν, ονὸς, & στίβω, ὁ, &c. V.

Χθονὸς, terræ, gen. à χθὼν.

ΧΘΩ'Ν, χθονὸς, ἡ, terra. q. à χῶ, capio. Hinc χθόνιος, terrestris.

Χιάζω, noto figurâ literæ χ, quæ quia Latinis decem significat, χιάζειν vertitur decussare. Est autem χ nota delectionis in scripturâ.

Χιάζω, præced. exp. literâ χ noto ut spurium; unde, χιαζόμενον σίγμα, versus qui notatur ut spurius; nam eâ literâ χ, Athenienses adulterinos nummos notabant; idque significabant verbo χιάζειν, i.e. notare literâ χ, quum enim Chios odio prosequerentur, quemcunque nummum vitiosum offendebant, ei notam literæ χ, imprimebant, à se Chios eodem modo rejici innuentes; talem deinde nummum dicebant, κίβδηλον, τὸν τῶ πονηρῷ κόμματος, ἢ διάδικον, ὡς ὑπὸ τῶν Χίων, &c. Alii vero, id Athenienses, in suo tantum adversos Chios bello, fecisse commemorant; Latinè autem χιάζω, exp. decusso, i. e. duabus obliquis lineis, intersecantibus se in modum crucis, seu literâ χ, figuro, &c. V. Item, χιασμὸς, decussatio; εἰς τὸ χιασμὸς, Plat. sed est &, figura, quando ex quatuor propositis, tertium secundo sic respondet & convenit, ut quartum primo; Hermog. Item, χιασὶς, decussationis formam habens; apud Eust. verbalia, à præced. χιάζω, V.

Χιδρὸν, χιδρὸς, ex diciuntur novella tritici grana, granea. q. à χεῖν ὕδωρ, quod indè cibus fiat, additâ aquâ.

Χιλδία, pasco, sagino; item, pascor, depascor; sep scribitur &, χειλδία, apud Hesych. Item, χελὸ, ῦος, ἡ, materia esculenta; nutrimentumq; utrumq; à Th. χηλὸς, ὁ, V. Item, χήλια, τὰ, neut. à fœm. seq. χήλιαι, V.

Χίλιαι, αἱ, mille, in pl. f. g. & n. Hinc χιλιὰς, vide in χήλιοι.

Χιλιαρχία, ᾶ, mille viris, seu militibus præsum; sum tribunus militaris; item, χιλιαρχία, imperium in mille viros; præfectura mille virûm seu militum; sive tribunatus militum; apud Plut. Utrumq; à seq. χιλίαρχος, V.

Χιλίαρχος, & χης, υ, ὁ, militum tribunus: Ex χήλιοι, mille, & ἄρχος, dux. Th. ἀρχὴ, imperium.

Χιλιὰς, άδος, ἡ, numerus mille continens, à seq. Th. χήλιοι.

Χιλιασταὶ, ὁί, millenarii, seu milliarli; sic dicebantur illi, qui, ad mille annos posteremos præsentis mundi, restringebant impletionem quarundam prophetiarum; à præced. χιλιὰς, V.

Χιλίετης, seu χιλιὴτης, millenus, mille annorum; atque indè, χιλετία, spatium mille annorum, mille anni; ex χήλια, τὰ, & ἔτος, εος, τὸ, &c. Vide

ΧΙ'ΛΙΟΙ, αι, α, mille. Æol. χήλιοι. Hinc χιλιοστὸς, ἡ, millesimus: χιλιάς, άδος, ἡ, numerus millenarius: δισχίλιοι, bis mille τρισχίλιοι, αι, οι, ter mille.

Χίλιοι præced. scribitur Ionicè, χείλιοι, teste Etym.

Χιλιόκωμος, mille vicos seu pagos habens: ex χήλιοι & κώμη, ἡ, V. Item, χιλιόναυς, mille navibus instructus; item, χιλιοναύτης, seu χιλιόναυτος, mille nautas habens; & apud Euryp. χιλιοπύργε πόλις, exp. mille navibus; ex χήλιοι, οι, & ναῦς; unde ναύτης, ὁ, &c. V. Item, χιλιόπυλαι, q. d. millies olim; Aristoph. i. e. ab incognito ævo; ex χήλιοι & πύλαι, V.

Χιλοπλόκος, millecuplex; millies auctus; à Th. χήλιοι, cum πλάσσω, additamento augmentativo; item, χιλοστὸς, millesimus; unde, χιλοστὴ, tributum quoddam ex sacrificio; Hesych. millesima; sicut decima, centesima, &c. sic &, χιλιοστὸς, ὴ, ὸν, millesima pars; & in exercitu, mille viri, seu mille milites; & general. millenarius numerus; Xen. Pæd. 6. pro eod. scribitur &, χιλιοστὺς, Æolicè; teste Etym. omnia, à Them. χήλιοι, V.

Χιλοτάλαντος, mille valens, aut constans talen-

talentis, Plut. in Per. ex χίλιοι & τάλαντον, τό, V.

Χιλιόμναι, ῶν, ἱ. ἀσκοί, mille drachmis multo; unde χιλιοβότης, apud Lyc. in Aristog. à Th. χίλιοι, V.

Χιλίαρχος, scil. χρόνος, exp. mille annorum tempus; ex χίλιοι, οἱ, & ἄρχω, ἡ, &c. V.

ΧΙΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, pabulum: scribitur & χειλός.

Χιλόω, ῶ, pasco, à præced.

Χιλόω, præced. scribitur &, χειλόω, pabulum præbeo, &c. V.

Χίμαιρα, ας, ἡ & Ion. ης, ἡ, CHIMÆRA, monstrosa quædam bestia, vel capra hyeme nata: à χεῖμα, ατος, τό, hyems.

Χιμαιροβάτης, dicitur Pan; in Epigr. quod exp. initor capellarum; ex præced. χίμαιρα & βαίνω, cujus comp. varia deflunt in βάτης, tanquam ab inusit. Th. βάω, &c. V.

Χίμαρος, hircus, aut hædus hyeme natus. Th. χείμιος hyemis.

Χιμάσσω, Dor. pro χιμάιρω, capellas. acc. pl. præced.

Χιμετλή, ἡ, idem quod seq. χίμετλον, V. Atq; inde, χιμετλώδη, idem quod χιμετλώδη, quod V.

Χίμετλον, idem quod χίμετλον, quod vide.

Χιονέων, gen. pl. à χιόνος, ος, niveus. Th. χιών, όνος, ἡ, nix.

Χιονίζειν, nive conspergere. Th. χιών, ἡ, nix.

Χιονίζω, præced. idem est quod χιονόω, Hesych. sed neutral. signif. ningo; unde, ἐχιόνιζε, apud Herodot. &c. Vide.

Χιονόβατος, ατος, per nives gradiens: à χιών & βαίνω.

Χιονόβλητος, nive obrutus, sive conspersus; nivibus tectus; ex χιών, ονος & βλητός, ὁ, V. Sic &, χιονοβόλος, qui nives calitus jaculatur; ut Jupiter qui ningit; sed dicitur &, de ipso cœlo, seu aëre, apud Plut. in Apophth. Item χιονοβολίω, ῶ, nivibus dejectis obruo; ex χιών, ονος & βολή, ἡ, seu βάλλω, ὁ, unde βολία, &c. V.

Χιονόεις, εσσα, εν, ὁ, idem quod χιονώδης, nivosus, &c. V.

Χιονόθρεμμων, qui nive nutritur & alitur; ut χιονοθρέμμονες σκαπαί; apud Euryp. in Hel. ex χιών, ονος & θρέμμα, τό, V. Item, χιονόκτυπος, q. d. qui nive est percussus; nive obrutus & conspersus; ex χιών, ονος & κλύω, ὁ, &c. V. Χιονόσφυρος, qui nivibus alitur; nivibus vicinans: ex χιών, ὁ, ὁ & σφυρὸν, ὁ, &c. V. Item, χιονόχρως seu χιονόχροος & χιονόχρους, qui nive est colore, ut χιονόχρως μάζαι; Athen. l. 4. ex χιών, ονος & χρόα, ἡ, &c. V.

Χιονόω, nivibus obruo; nive operio; item dealbo, niveo colore imbuo; apud Hesych. à Th. χιών, ονος; unde etiam χιονώδης, nivosus, nivalis; nivibus opplicatus; item χιονωδὲς φύσις nivalis natura; Nonn. verbale, à χιονόω, vel à Th. χιών, ονος, V.

Χίτος, ου, ἡ, nomen insulæ: à fundendo.

Χιχλίος, cui sunt fissuræ in manibus seu pedibus; Hesych. à χηλὸς pro χιελὸς, dò, V.

Χιχήτης, cui sunt χιχῆδες seu χιελῆδες, in pedibus, qui rimas habet in pedibus; Poll. ex præced. χηλὸς pro χιελὸς & πὴς; unde χιήτης pro χιελήτης, &c. V.

ΧΙΤΩ'Ν, ῶνος, ὁ, & Ion. κιθὼν, TUNICA exterior, & interior, lorica; χιτὴς, pro χιτῆνα acc. sing. Hinc χιτώνιον, tunicula.

Χιτωνάριον, ου, τὸ. & χιτώνιον, item χιτωνίσκος, ου, ὁ, & χιτωνίσκιον, τὸ, tunicula; omnia dimin. a præced. χιτὼν, ῶνος, V. Sed, χιτώνιον, peculiariter dicitur de muliebri tunica, & χιτωνίσκος, est tam virorum, quam mulierum; Luc. & Plut.

ΧΙΩ'Ν, όνος, ἡ, nix, q. à χέω, quia funditur è cœlo.

ΧΑΛ'ΖΩ, i. e. βοάω, sibilo; Φιλαλθεμιος; apud Pind. in præt. med. κέχλαδα.

ΧΑΛΑΙΝΑ, ης, ἡ, LÆNA, vestis, quæ tunicæ exteriori superinduebatur, ad frigus arcendum: ideo à χλαίνω, calefacio.

Χλαινόω, ῶ, læna induo, aut operio; & simpl. induo; in Epigr. Unde verbale, χλαίνωμα, idem quod Th. χλαῖνα, quod dicitur etiam, de crassioribus illis tegminibus, in quibus dormimus, aut cubamus; sed, χλαίνωμα, dicitur etiam vestimentum, quod pro læna gestatur, &c. V.

Χλαινοσπόριος, lænarum tenuiorum & molliorum confector; Poll. 7. 30. Unde χλαινοσπορία, lænæ tenuioris, & mollioris confectio, vel contextio; seu lænæ ejusmodi conficiendæ, seu texendæ ars; Xen. ex præced. χλαῖνα, ἡ, unde χλανὶς, ἰδος, & ποιέω, &c. Vide.

Χλαμὸς. Hesychio idem est, quod χλαῖνα, vel idem quod ipsum Th. χλαμύς; item χλαμύδιον, ου, τὸ, chlamydicula, parva chlamys; vel idem quod ipsum Th. χλαμύς; apud Plut. Item χλαμυδόω, ῶ, chlamyde induo; unde in pass. μετέχειον κεχλαμυδωμένον, apud Athen. l. 2. Iidem, à Th. χλαμὺς, ύδος, vestis, quæ tunicæ superinduitur; quidam, paludamentum; alii, sagulum vocant; præcipuè autem, militiæ fuit usitata chlamys; &, apud Macedonas, rotunda, ac circularis fuisse dicitur; ut patet, ex Plut. in Alex, &c. V.

Χλαμυδοποιὸς, qui conficit chlamydes; unde χλαμυδοποιία, opificium conficiendi chlamydes; &, χλαμυδοποιικὸς, qui ad artificem chlamydum pertinet, seu quo opifex ille utitur; omnia, ex χλαμὺς, ύδος & ποιέω, &c. V. Sic &, χλαμυδουργὸς, qui conficit chlamydes; unde χλαμυδουργία, ars conficiendi chlamydes; &, χλαμυδουργικὸς, qui ad χλαμυδουργὸν, pertinet; omnia, ex seq. Th. χλαμὺς, ύδος & ἔργον, τὸ, &c. V.

Χλαμυδοφόρος, pro χλαμυδοφόρος, ου, ὁ, ἡ, qui chlamydem fert: ex χλαμὺς & φέρω, fero.

ΧΛΑΜΥ'Σ, ύδος, ἡ, CHLAMYS, ejusd. originis cum χλαῖνα, quod vide.

Χλανίδιον, τὸ, lænula; idem quod, vel diminut. à χλανὶς, ἰδος, V.

Χλανιδοποιὸς, idem quod χλανιδοποιὸς; id vide.

Χλανὶς, ἰδος, ἡ, læna tenuior & molliori; diminut. à vel idem quod Them. χλανίσκη, ἡ, V. Sic &, χλανισκὸς, ὁ, & χλανίσκιον, τὸ, pro eod. Poll. l. 7. Item, χλανίσκαι, αἱ, monilia virginum; catellæ; torques, quibus virgines utuntur; itidem, ab eod. Th. χλάνις, V.

Χλευάζομαι irrideor; Athen. l. 2. est pass. à seq. act. χλευάζω, ludo, i. e. subsanno, &c. V.

Χλευάζω, cavillor, irrideo. f. άσω. p. κεχλεύακα. perf. pass. κεχλεύασμαι, σμαι, σται. à χλεύη.

Χλευασία, ἡ, & χλευασμὸς, ὁ, illusio, irrisio, cavillatio; ludibrium; item ebleuasmos, est figura Rhetorica, Ironiæ proxima; quum aliquos amarâ ratione, non sine derisu, insectamur ac lædimus; Latinè, dicitur insectatio; quæ scil. risum excitat, & severè proposita vastè excutit; eludens personas aut rerum comparationem; item χλεύασμα, ατος, χλευασθὲς, ὁ, & χλευαστὸς; illusor, irrisor; omnia verbalia, à χλευάζω, f. άσω; ludo, i. e. subsanno; à Th. χλεύη, ἡ, cavillatio, genusque facetiæ, quod fit mentiendo; i. e. Vallæ, subdola ratio, quam licet conscii nobis mendacii, vincendi tamen causâ, profitemur; ut apud Plut. πολλὰ βλάπτουσι καὶ χλευάζοντες ἀλλήλους ἐρεσχηλοῦντες; i. e. maledicè illudentes sibi invicem irritabant, &c. V.

ΧΛΕΥ'Η, ης, ἡ, risus, derisio, ludibrium. hinc χλευάζω, ludificor, irrideo. f. άσω; χλευασμὸς, ὁ, illusio. Χλευαστὴς, οῦ, ὁ, illusor, irrisor.

Χλιαίνομαι, tepefio, calefio; est pass. à seq. act. χλιαίνω, modicè calefacio, &c. V.

ΧΛΙΑΙ'ΝΩ, tepefacio, calefacio. f. ανῶ. p. κεχλίαγκα. a. 1. pass. ἐχλιάνθην.

Χλιαίνης, ους, ἡ, tepefactio; vel tepor, tepiditas; verbale, à præced. Th. χλιαίνω, f. ανῶ, &c. V.

Χλιαρὸς, ὰ, όν, tepidus, placidus, suavis: χλιαρὸς, Poë. pro χλιερὸς, suaviter. Th. χλιαίνω

Χλίασμα, τὸ, fomentum, seu medicamentum tepidum; (pro quo dicitur &, χλίασμος;) verbale, à præced. Th. χλιαίνω, ῶ, &c. V.

Χλίδαι, nom. plur. à χλιδὴ, ἧς, ἡ, quod vide.

Χλιδάω, idem quod, & pro Th. χλίω; unde part. præs. χλιδητόμενος, qui deliciis frangitur; vel simpl. qui effeminatur; apud Xen. in Symp. Item χλιδαρὸς, delicatus, luxuriosus; unde adv. χλιδαρῶς, delicatè, luxuriosè, molliter; Poll. Itidem ab eod. Th. χλίω, V.

Χλιδανόπους, ους, ὁ, ἡ, qui delicatas pedum plantas habet: ex χλιδαρὸς, delicatus, (quod à χλίω, deliciis frango,) & πούς, οῦ, ὁ, malleolus pedis.

Χλιδάω, deficior, delicias facio, delicior sum: sic χλιδῶσα μολπαί, delicisa modulatio, seu suavis cantus. Hinc χλιδῶνες, armillæ; quia delicati iis utuntur, Th. χλίω.

Χλιδαρὸς, delicatus, mollis; Nic. à seq. χλιδὴ, ἡ, effœminata mollities; item vestis delicata, quâ uti solent homines luxui dediti; item in plur. χλιδαραὶ, αἱ, dicuntur capilli molliores & delicatiores; apud Soph. &c. V.

Χλιδὴ, ἧς, ἡ, deliciæ, luxus, mollities. Them. χλίω.

Χλίδημα, τὸ, luxus, deliciæ; vel id in quo luxuriamus; sed exp. &, vestis, amictus, paludamentum; sed delicatius, & luxuriosius; Euryp. est verbale, à χλιδάω, luxui deditus sum, in deliciis vivo; Poll. l. 6. &c. V. Item, χλίδος, ους, τὸ, idem quod præced. χλίδωμα, ornamentum luxuriosius, sed χλίδος, ου, ὁ, dicitur, omnis cumulus, maximè vero, lapidum, excrementorum, aut terræ, quem fluvius, aut torrens in unum locum convehit; item χλιδῶνες, ὁι, brachialia monilia; sic dicta, quoniam χλιδῶντες, iis utuntur; omnia itidem, à χλιδὴ, ἡ, & Th. χλίω, &c. V.

Χλιδωνόπους, qui circum pedis ornamenta gerit luxuriosa; ut sunt, torques, aut alia similia, quæ οἱ χλιδῶνες, cuncupantur; ex præced. χλιδῶνες & πούς, &c. V.

Χλίνασις, αστος, a. 1. part. act. verbi χλιαίνω, quod V.

ΧΛΙ'Ω, deliciis frango, luxu effœmino. Hinc χλιδὴ, ἧς, ἡ, deliciæ, luxus: χλίδος, ους, τὸ, idem.

ΧΛΟ'Α, ας, ἡ, herba virens, gramen, q. à χλόη, (quia est pabulum pecori) Hinc χλοιερὸς & χλοερὸς, ὰ, herbidus, viridis.

Χλόα, præced. dicitur etiam χλόη, & Ionicè, χλοὴ, viride germen; item herbæ, folia, fœnum; Euryp. sed est &, Cereris Epitheton; vel ob viriditatem plantarum; vel quòd fruges ad maturitatem perducæ, flavescant, quarum inventrix esse dicitur; Eust. &c. V. Item, χλοάζω; χλοάω, & Ionicè χλοιάω, virco, viridis sum; item χλοάσμα, viror; verbale, à χλοάζω, V.

Χλοηδὴς, virescens; ex præced. χλόα seu χλόη & ἀνθος, ους, τὸ, V. Item, χλοηρὸς, viridis; ut κάμπλου χλοηρίδα, apud Nic. viridem crucam; subst. est lutea avis; item χλοηρὸς & χλοερὸς, dicitur luscinia; quoniam vere apparet, quum omnia virent; aut quoniam virentibus arborum frondibus sedet; Schol. Hom. Od. τ. vel à colore; à quo &, χλωραύχλιν, nominatur; item χλωεῖσσα, viror, pallor; quasi esset verbale, à χλωεύω, inusit. pro quo, in usu est χλωρίζω, viridis sum, vireo; ut χλωρίζουσι δασπὴ; apud Areth. in Apoc. & Metaph. vireo, firmus sum; ut χλωρίζον κάρυγμα τῶν Εὐαγγελίων; apud eund. Item, palleo, pallidus sum; Levit. c. 14. Item, χλωεὶς, Græcis & Romanis, Flora, florum genius; sic &, χλωεῖτις, ὁ, ὁ, viridans, virens; item, gemma herbacei coloris; Plin. l. ult. c. 10. Item χλωεῖον, ου, τὸ, idem quod χλωρὶς; & omnia à χλωερὸς, seq. V.

Χλωρόκομος, corona viridem habens comam; corona frondea; apud Euryp. ex χλωρὸς, ὁ, & κόμη, ἡ, &c. V

Χλωερὸς, ὰ, όν, per Crasin pro χλωηρὸς, viridis, herbidus, & qui res virides facit, mollis. Them. χλόα, viride gramen.

Χλωεροσκεύος, viridis lacerta; ex χλωερὸς, ὁ, & σκεῦος, ἡ, V

Χλωερότης, ητος, ἡ, viriditas; item pallor: à præced. χλωρὸς.

Χλωεροφαγέω, viridi gramine vescor; ex χλωρὸς, ὁ, & φαγέω, inusit. pro Th. φαγῶ, vide.

Χναῦμος, ου, τὸ, quod carpitur, & catillonum more deglutitur; Poll. 6. 9. Atque inde, χναυμάτιον, ου, τὸ, diminut. Unde apud Athen. l. 9. πτερύγια χναυμάτια, dicuntur aviculæ, quæ delicatiùs apparatæ, gulosè devorantur; & general. sic dicuntur fragmenta placentarum, aut hujusmodi ciborum; item χναυστὴς, οῦ, ὁ, qui χναύματι, delectatur, catill.; omnia a seq. Th. χναύω, catillonum more voro, &c. Vide.

ΧΝΑΥ'Ω, carpo, vellico, voro, deglutio, Angl. to Gnaw. f. χναύσω. q. à χνάω, carpo. Hinc χνῦς, υος, ὁ, & χνῦς, ῦ, ὁ, rasio; item lanugo, pubes.

Χνόη, ἡ, & Ionicè χνοὴ, idem quod χνόος seu χνῦς, strepitus; unde apud Æschyl. πύμπτοις χνόαι πεδῶν, dicuntur, de continuo motu pedum, qui cum strepitu perficitur; item, fistula axis, cui axis immittitur; & interdum, ipsa axis extrema pars, quæ modiolo inseritur; à χνόος, seq. contracte χνῦς, primi pili qui in gena erumpentes radi possunt; item, maris etiam spuma, χνῦς ἁλὸς, dicitur; Od. ζ. Quoniam, veluti lanugo mari innatat; sed exp. &, strepitus, sonus; Hesych. &c. Vide.

Χνοάω, lanuginem habeo, pubesco: à

Χνόος, χνῦς, rasio; item lanugo, pubes: à χναύω, quod V.

Χνοώδης, ους, ὁ, ἡ, ἡ lanuginosus; pilosus; item, pulvere obsitus, pulverulentus; Dioscor. 4. 140. à præcd. χνόος, ὁ, V.

Χοάνη, infundibulum: à χέω, fundo.

Χοάνη, ἡ, præced. vasculum in summo oris lati, in imo, angustam habens fistulam; quo uti solent, in liquore ex uno vase in aliud transfundendo; & ab hujus similitudine, apud Gal. & cæteros med. nominari dicitur cerebri concavitas, meatus excipiens; sed est etiam, χοάνη, idem quod χοάνος, ὁ, seq. seu χόανον, τὸ, vasculum, quo argentarii & chymici utuntur, in fundendis, ac liquefaciendis metallis; unde τὰ χοάνα, exp. etiam, metalla; Suid. Atque inde, χοανεύω, fundo & liquo, ἐκ τῶν χοάνων; conflo, &c. V.

Χοάνιος, gen. Ion. à

Χόανος, ου, ὁ, fornax fusoria, vas ex argilla ad fundenda metalla, catinus: à χέω, fundo.

Χοῦς & χόος, χοῦ, ὁ, congius; mensura liquidorum, capiens libras IX. Dor. χῶς, à χέω, capio.

Χοῦς, congium capiens, seu æquans; ut σκύφος χοῦς; apud Eust. à præced. χοεύς, έως & χοῦς, οῦος, ὁ, & Dor. χῶς; unde etiam diminut. χοΐδιον, quod Suidæ est, σάμιον; item χοῖον, idem dicit esse crassum intestinum; item ἐς χόϊς, dictum etiam fuit festum quoddam Athenis, anthesterione mense, i.e. in Novembri celebrari solitum, in honorem Bacchi; à congio vini, quem Pandion unicuique convivarum appositi, quum Orestes post cædem matris, Athenas venisset; itidem à præced. χοεύς, V.

Χοή, libamen, χοαί, αἱ, inferiæ: à χέω, libo.

Χοηΐτης, aptus τοῖς χοαῖς; ut in neut. χοῆτις ἄγγος; apud Euryp. exp. vas aptum ad infundendum liquorem; ex præced. χοή, ἡ, & ἄγω, apto, &c. Vide.

Χοδωνὰθ, tunica. Nehem. cap. 7. vers. 70, 72.

Χοϊκὸς, ἡ, ὸν, pulvereus, a, um: à χόος, χοῦς, ὁύ, ὗ, ὁ, pulvis: à χέω, fundo.

Χοϊκὸς, præced. dicitur &, χόϊνος, & exp. terrenus proprie; non vero terrestris; hoc enim πτηκὸν est; illud vero, πεζικὸς; ut σφὶν ἡ γῆινος; i.e. è luto & terra factus; tamen locum, non materiam significare volunt, 1 Corinth. c. 15. Ubi χοϊκὸς, vertunt terrenum rectè; sed ut exponunt, in terra versantem, dicendum esset potius, terrestrem, &c. V.

Χοινικὶς, ἡ, & χοινικτὸν, τὸ, idem quod seq. χοινικὶς, ἰδος, ἡ, modiolus rotæ, axim in cavitatem suam recipiens; item exp. &, modiolus, i.e. instrumentum quoddam chirurgicum, quo os cranii vitiatum eximitur, &c. V.

Χοινικὶς, modiolus, rotæ medium seu fistula, cui infixæ sunt radii, à χοῖνιξ.

Χοινικομίστης, qui chœnice metitur seu demetitur & distribuit; apud Athen. ex seq. χοινὶξ, ικος, & μίστης, τὸ. &c. V.

ΧΟΪΝΙΞ, ικος, ἡ, mensura duos continens sextarios: puto à χῶ, capio, vel à χοέω, quantum quis uno die potest χαύειν.

Χοιραδώδης, strumosus; Plut. Symp. 4.

Χοιραδώδη φύματα, pro ipsis strumis morbo; a seq. χοιρὰς, άδος, porcula, scrofula; item, rupes, quæ undis marinis circumluitur, & cavum habet antrum; item, morbus struma, tumor glandulosus; sic dictus, vel à petris, quæ χοιράδες, dicuntur; vel à porcis, in quorum gutture, frequenter ejusmodi tumores reperiuntur; scrofula, struma scrofularia, seu indurati adenes, &c. V.

Χοιρὰς, άδος, ἡ, porca; item saxum in mari aliquantùm eminens, ut porco simile videatur. Them. χοῖρος, porcus.

Χοιρίζαντες, όντες, q. d. porculatores, vel porcari sic à Clysthene, Sicyonis tyranno, dicti tubules fuere quidam Sicyonii, per derisionem pristino mutato nomine; apud Herodot. l. 5. à Them. χοῖρος, ὁ, unde χοίριος, ὁ, seq. &c. V.

Χοίριος, ὁ, porcinus, pro χοίρειος, idem. Th. χοίρος.

Χοιρίνη, concha porcellana: à χοῖρος.

Χοιρίνη, ἡ, scil. θρὶξ, dicitur, porcina pellis; item subint. θρὶξ, dicitur &, seta porcina; & in plur. χοιρίναι dicuntur etiam, conchæ marinæ, quibus olim in suffragiis utebantur; & sunt etiam, in placentarum genere; apud Athen. l. 14. Item χοίριον & χοιρίδιον, τὸ, porculus, porcellus; ita exp. & porcus, i.e. αἰδοῖον γυναικεῖον, apud Aristoph. in Vesp. quod etiam Th. χοῖρος, signif. apud eund. in Acharn. sed est &, nomen Nilotici piscis; apud Athen. l. 7. &c. V.

Χοιροβοσκὸς, suum, seu porcorum pastor; subuleus; ex χοῖρος, ὁ, & βόσκω, ὁ, &c. V.

Χοιρογρύλλος, cuniculus. Levit. 11. 6. Deut. 14. 7.

Χοιροθλὶψ, q.d. ὁ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον θλίβων; ex χοῖρος, ὁυ & θλίβω, f. ψω, &c. V.

Χοιροκομεῖον, locus ubi porci κομίονται, curantur, & aluntur.

Χοιροπώλης, sinita porcaria; Aristot. Hist. an. l. 2. ex χοῖρος, ὁ, & πέλω, ικος; seu πώλικος, ε, ὁ, &c. V. Item χοιροπώλης, porcorum venditor; qui porculos venditat; unde χοιροπωλέω, porcum seu porcos vendo; sed dicitur &, fœmina χοιροπωλὶς, quum fe ipsam cuivis prostituit; ex χοῖρος & πωλέω, &c. V.

ΧΟΥΡΟΣ, ου, ὁ, porcus, sus: etiam natura, quâ mulieris sunt. Hinc χοίρειος, α, porcinus.

Χοιροσφαγεῖον, confectorium, ubi porci conficiuntur seu mactantur: à χοῖρος & σφάζω, macto.

Χοιροσφάγος, ου, ὁ, qui porcos mactat, porcorum jugulator; Hesych. ex χοῖρος, ὁ, & σφαγὴ, ἡ, &c. V. Item χοιροτρόφειον, cavea seu hara, locus in quo porculi nutriuntur, saginanturque; pro eod. scribitur &, χοιροτρόφιον; sed mendosè; apud Poll. l. 7. ex χοῖρος & τρέφω, unde τροφεῖα, &c. Vide.

Χολὰ, Dor. pro χολὴ, ἡ, bilis.

Χολαγωγὸς, bilem ducens, seu educens; ex χολὴ, pro χολὴ, ἡς, & ἀγωγὸς, ὁ, &c. V.

Χολαῖος, bilio sus, felleus; unde χολαῖον, dicitur hepar, apud Suid. in cujus parte cava inferiore, dependet fellis receptaculum; à χολὴ, pro Th. χολὰ, V. Item, χολάδες, αἱ, dicuntur intestina crassa, omenta; quòd in ea χολὴ fundatur; vel quasi κοιλάδες; à seq χολεὰς, άδος; dict. παρὰ τὸ δέχεσθαι τὸ χολᾶδες τὰ ἥπατος; vel ἀπὸ τῆ κοιλάδι, &c. V.

Χολὰς, άδος, ἡ, intestinum, quia χολὴ, capit, vel quasi κοιλάς.

Χολάω, indignor, irascor, cum dat. f. άσω. p. κεχόλωκα. Th. χολὴ.

Χολείο, præced. exp. bile mihi jecur accenditur; ità inflammor; item furo, insanio, apud Athen. l. 9. &c. V.

Χολέρα, ας, ἡ, CHOLERA, morbus, Angl. Choler: à χολὴ.

Χολερὸς, præced. morbus est, in quo bilis vel excernitur, vel evomitur; Trallian. autem, l. 7. non à χολὴ, dici scribit, sed à χολὰς, intestinum; quoniam, materia, quæ per ventrem advehitur, per intestina excernatur, &c. V. Item χολερόω, cholerâ vexor; χολερικὸς, seu cholericus sum; unde χολερώντες, cholerâ laborantes; & χολερικὸς, cholericus; ut χολερικὰ πάθη, i. e. cholericus; Dioscor. l. & c. 4. Sic &, χολερώδης, qualis est eorum, qui cholerâ vexantur; cholericus similis; ut ἀλγήσαι περὶ τὸν χολερώδη; doloribus infestari similibus eorum, qui cholerâ laborant; Hippocr. Omnia à præced. χολέρα, ἡ, vide.

ΧΟΛΗ, ῆς, ἡ, bilis, fel, ira, nausea. Hinc χολέρα, ας, ἡ, cholera: χολερικὸς, ἡ, cholericus, iracundus: χολόομαι, irascor: μελαγχολία, ας, ἡ, furor, seu desipiscentia ex atræ bilis redundantiâ.

Χολὴ, præced. bilis, ira, fastidium; exp. & vesica, continens bilem seu fel; & dicitur etiam, de fepiæ atramento, quod velut atram bilem effundit; Nic. in Alexiph. Item χολὴ ξανθὴ, quæ & χόλερα, dicitur flava bilis; & χολὴ μέλαινα; atra bilis, i.e. μελαγχολία; Plut. &c. V.

Χοληδὸς, bilem educens, seu evacuans, purgans, & expellens; Hippocr. apud quem & χολαγωγὸς & χολαγωγικὸς, pro eod. ex χολὴ & ἄγω; duco, educo, &c. V. Item χοληδόχος & χολεδόκος, fel, seu bilem recipiens; ut χοληδόκος κύστις, apud Gal. vesica, quæ bilem è jecinore manantem recipit; ex χολὴ, ἡ, & δέχομαι, Ion. δέκομαι, unde δοχὸς, ὁ, &c. V.

Χολίτης, bilem educens, vacuans & purgans; Gal. Item χολικὸς, biliosus, felleus; ut χολικὰ μέλι περιφρεῖς, homini in quo flava bilis exuperat; Plut. Utrumque, à Them. χολὴ, ἡς, V.

Χολικμασία, ἡ, fellis seu bilis evomitio; item fastidium, nausea; apud Plut. ex χολὴ ἡ, & ἰκμάω, f. ἰσω, unde ἰκμασία, ἡ &c. V.

Χέλιξ, idem quod χολάς.

Χόλιξ, ικος, ἡ, præced. exp. intestinum quidem, sed crassum, &c. V. Item χολὰς, iratus; in Epigr. à seq. χόλος, fel, vel bilis, i. e. ira, &c. Vide.

Χολόεις, ος, & Poët. metri causâ, inferto ι, χολοέις, felle seu bile turgidus; item χολόεις, felle seu bile imbuta; ideoque flavo, seu eu eo colore imbuta; talis enim fellis, & bilis naturalis est color; item arquatos etiam, seu ictero, & aurigine laborantes, χολοδάφους, vocant: videtur enim eorum facies perfusa esse flavâ bile & felle; ex χολὴ, ἡ, seu χόλος, ὁ, & βάπτω, f. ψω; unde βαφὴ, ἡ, &c. Vide.

Χολοειδὴς, υντος, ὁ, biliosus, felleus; à Th. χολὴ, ἡς, V.

Χολοκόρης, bilis in modum exedens & erodens; ex χολὴ, ἡ, seu χόλος, ὁ, & βορὰ, ἡ, unde βορὸς, ὁ, &c. Vide.

Χόλοιο, gen. Ion. pro χόλυ. à

Χόλος, ου, ὁ, idem quod χολὴ, bilis.

Χολοβλὴς, ἡτος, ὁ, ἡ, idem quod χολὴ, bilis.

Χολοβλὴς, iratus, præs. part. à χολόομαι, ῶμαι, iratcor. Th. χολὴ.

Χολόω, bile inflammo, ad iram concito; à χόλος, ὁ, fel; vel ira, &c. V. Item χολώδης, ους, ὁ, ἡ, ὸν, biliosus, felleus; bile seu felle abundans; à Them. χολὴ, ἡς, V.

Χολωθεὶς, ιτος, a. 1. part. pass. &

Χολωθῆς, 2. sing. a. 1. sub. pass. verbi χολόομαι, irascor, Th. χολὴ, bilis, ira.

Χολωσάμβδος, η, ον, iratus, a, um, a, 1. part. m. pro quo Poëtæ dicunt χωσάμενος, ejusd. verbi & Th.

Χολωσόμβδος & χολωσόμβδα, succenturium cilc. Ion. & Dor. pro χολώσειν, f. 1. inf. act. verbi χολόω, irascor: ἐρέω. Them. χολὴ, ῆς, ἡ, bilis, ira.

Χολῶτο, 3. sing. perf. opt. pass. Ion. pro κεχολώτο, irascatur, verbi ejusd. & Them.

Χολωτὸς, iratus, iracundus, ut χολωτὸν ἴπποιειν; Il. o. & Od. χ. verbale, à χολόω, ὤσω, ὦμαι, &c. Vide.

Χονδρίτης, spinam habens ex cartilagine; seu spina cartilaginem habens; cartilagineus; pro spina cartilaginem habens; Gal. ex seq. χόνδρος, ὁ, & ἔχω, &c. V.

Χονδρὸω, facio alicam, seu similam; Hesych. Item χονδρώδεα, sum grumosus; ut χονδρώδεσι μυσὶ; i.e. mammæ ita turgescentes, ut in iis grumi concreti esse videantur; apud Dioscor. l. 2. Item χόνδρελος, scil. ἄρτος, panis species est; apud Athen. sic & χονδρῖτις, ἡ, scil. σίλιγνις, Hesych. exp. crassa, i.e. grumosa similia; ut & seq. χονδρίτης ἄρτος, panis è chondro seu alica; atque etiam, χονδρίλη ἡ, nomen herbæ, de qua Dioscor. l. 2. c. 161. omnia à Th. χόνδρος, ὁ, V. Item χόνδρειον, τὸ, vas testaceum; patina; & χονδρεῖον, grumosum esse; itidem ab eod. χόνδρος, &c. V.

Χονδρεῖτῶν, gen. pl. à χονδρεῖτης, ου, ὁ, panis ex tritico. Th. χόνδρος.

ΧΟΝΔΡΟΣ, ου, ὁ, granum, grumus concretus, ut salis, thuris; cartilago; alica, q. à χεῖν ὕδωρ, quia affunditur aqua ad farinam, &c.

Χονδροτυλόσωμος, cartilagineum ligamentum; ex χόνδρος & σωλόσωμος, ὁ, &c. V.

Χονδρότυπος, ex cartilagine formatus; cartilaginis figuram habens; ex χόνδρος & τύπος, ὁ, &c. V.

Χονδροειδὴς, ους, ὁ, ἡ, ὲν, speciem grani habens, aut gerens; grumosus; Athen. l. 3. Item, cartilagineus, cartilaginosus; à Th. χόνδρος, ὁ, omne id quod ex continuo aliquo seorsim concrevit; ut salis grumi, & thuris micæ; item alica, i.e. vel tritici genus & certæ frugis species; vel farina: ex Zea certo modo concinnata; sic dicta, quòd aquâ aspersâ exsiccetur, & in grumos granaque concrescat, quæ ad usum reponuntur; item χόνδρος, est pars corporis, omnium post os maximè terrea & solida, sensus expers; i.e. cartilago, &c. V.

Χόνδρος, poculi ærei genus, apud Gortynios; Eust. quod & χόρτος, scribunt, uno ρ; à χάσκω, ὁ, à Th. χέω &c. V.

Χόος, χοῦς, ὁ, terra egesta, humus, agger; pulvis; à χέω, fundo. Hinc χοϊκὸς, terreus. Est & χόος, οῦς, ὁ, congius: & χόος, χοῦς, ἡ, vas aquarium quo aqua manibus datur.

Χορηγὸς, pro χορητὴς, qui chorum ducit, i.e. ὁ τὸν χορὸν ἄγων; Hesych. &c. V. Item χορήγιον, ου, τὸ, locus, unde omnia promuntur ad ludos necessaria; pro χορήγιον, ου, id V.

Χορηγὸν, ὁ, nomen urbis ἄκλιτον. Syr. promulgatrix.

Χοραύλης, qui tibias in choro inflat; nam in choro, præter fides, tibiæ etiam adhibebantur; ut testatur Aristot. Polit. 8. ex χορὸς & αὐλὸς, ὁ, &c. Vide.

Χόρδυλος vel χορδύλος, ου, ὁ, tumor tenuis intestini: & fides in instrumento musico aut arcu; quia fit ex intestinis. Ex χορδὴ & ἄπτω.

Χόρδυλος, præced. talis est tumor tenuis intestini, ut videatur intestinum ad chordæ similitudinem convolutum; Aretæus, l. 2. περὶ ὀξέων παθῶν; c. 6. derivat ab ὕψωσις; i.e. μεγάλη ἔξις; & χορδὴ, quod est ἔντερον, &c. Vide.

Χόρδυμος, τὸ, idem quod χορδὴ, intestinum; verbale, à χορδύω, idem quod χορδόω, implico, & involvo, ut chordæ involvi solent; unde apud Aristoph. in Cone. χορδύμια σώματα, corpora, quæ in coitu, sibi mutuo implicantur; omnia à seq. Th. χορδὴ, ἡ, intestinum; item chorda, ex intestino contorto, & arefacto; quæ musico instrumento intenta & pulsa, melodicos sonos reddit, &c. V.

ΧΟΡΔΗ, ῆς, ἡ, intestinum; item CHORDA, fides. dat. pl. Ion. χορδῆσι. Hinc Angl. Chord, vel Cord.

Χορδολογέω, ῶ, chordis loquor, seu chordarum pulsu loquor; i. e. fidibus canto; Plut. ex χορδὴ, ἡ, & λόγος, ὁ, &c. V. Item χορδοτονία, qui chordas vel nervos conficit; unde χορδοτονεῖα, nervorum confectio; seu chordarum conficiendarum artificium; item χορδοτονικὸς, ad ejusmodi artifices pertinens; unde adv. χορδοτονικῶς, more eorum qui chordas conficiunt; Poll. l. 7. Item χορδοτονῶ, sum χορδοτονὸς; omnia: ex χορδὴ, ἡς, & τόνος; &c. V. Sic & χορδοτόνιον, chordarum venditor; ex χορδὴ, ἡς, & πέλω, ὁ, &c. V. Item χορδοτονία, chordarum intentio in lyra; Athen. ex χορδὴ, ἡ, & τόνος, ὁ, &c. V. Item χορδότονος, fidibus intentus; Plut. Idem ex iisd. V.

Χορδόω, vide supra, cum χορδύω.

Χορεία, ας, ἡ, CHOREA, in pl. χορεῖαι. Th. χορὸς.

Χορεῖα, præced. exp. tripudium cum cantu mixtum, &c. V. Item χορεῖα, τὰ, dicebantur carmina, quæ in choris canebantur; ut & χορεῖα ἀοιδὴ, carmen, ad quod chorea instauratur, seu quod tripudiando canitur; item χορεῖον, τὸ, idem quod χορὸς, de loco ubi saltatur, dictum; item χορεῖος & χορεὸς, pes in doctrina metrica, idem qui trochæus, ex longa brevique constans syllaba; sic dictus, quòd eo conscripti versus, choreis apti erant; sed χορεῖος, ὁ, ἡ, ὸν, exp. quo chorus utitur; stationi conveniens; ut χορεῖος ἀνάπαιστος; Athen. l. 14. omnia a seq. χορεία, vel à Them. χορὸς, ὁ, &c. V. Item, χόρευμα, τὸ, quod saltando exprimitur; vel saltatio; & χόρευμα, ἡ, idem; Suid. Item χορευτὴς, ὲ, ὁ, saltator, tripudiator, vel qui simul cantat & saltat; omnia verbalia, à seq. χορεύω, choros agito; tripudio; proprie, cum cantu; unde χάριτος χορεύειν; est choris nuptias celebrare; & apud Ilocr. in Areop. χορεύοντας ἐν γάμοις ἱματίοις. χορεύειν πόδας; exp. agitare pedes, more saltantium; & in pass. χορεύομαι; unde κεχόρευται, exp. tripudiatum est, & saltatum; & in a. 1. χορεῦσαι, exp. sub specie saltationis expressus, &c. V.

Χορεύω, salto; saltando celebro: χορεύω, 3. sing. præs. sub. Th. χορὸς, chorus.

Χορηγέω, sum dux chori; item suppedito, sumptum præbeo, cum acc. f. ήσω. p. κεχορήγηκα, a. 1. ἐχορήγησα, ας, ε, a. 1. inf. act. χορηγῆσαι. Ex χορὸς, ὁ, ὁ, chorus: & ἄγω duco: vel potius ἡγέομαι, idem.

Χορηγίαι, dicitur aliquis, cui sumptus præbentur, & administrantur, seu cui suppeditantur omnia; seu cui suppeditant, & suppetunt omnia; vel qui instructus est, aut cui affluit copia; interdum, cum dat. instrumenti; ut apud Aristot. Ethic. 10. c. 9. dicit Solonem beatos censere: ἐὺ μετρίως τοῖς ἐκτὸς κεχορηγημένους, qui mediocriter externis bonis instructi sunt, seu suppeditantur; item res aliqua χορηγεῖται dicitur, pro præberi, suppeditari, subministrari, &c. Est pass. ab act. præced. χορηγέω, ῶ, chorum duco, veluti rudio, & docco; item choris sumptus præbeo; & general. sumptus præbeo, seu magnas pecunias erogo, more choragorum; item subministro, largior, &c. V. Atque indè verbale, χορήγημα, τὸ, id ipsum quod χορηγεῖται; id quod subministratur seu suggeritur; vel id ipsum quo aliquid suppeditatur & instruitur; suppeditatio; Plut. Item χορηγεῖον, seu χορήγειον & χορηγεῖον, ου, τὸ, locus, in quo chori, seu choreæ ducuntur; locus choris destinatus; & in quo cho-

rus à chorago, suis ornamentis instruitur & apparatur; item ornamenta, & instrumenta significat chorica, quæ necessaria sunt instruendo, & adornando choro; Latinis, choragium; item general. pro quavis schola & ludo; ut & χορηγὸς, pro quovis magistro; item χορηγία, ἡ, munus choragi; sed accipitur pro erogatione sumptuum, in ludos choricos; atque hinc, general. ponitur pro quavis erogatione, & largitione, seu suppeditatione; nec non, pro ipso sumptu seu impensa; ut Philo de vita Mos. l. 1. χορηγίαις ἰδίαν ἀνταπιὼν, nullum sumptum recusans; & ποίαις δωρεμασι χορηγίαις; Xen. Omnia à seq. χορηγὸς, magister chori, qui chorum ducit & anteit; item is, qui ornamenta, facris choreis necessaria, suis præter sumptibus; seu qui chores celebrandos agitandosque, certâ mercede, suscipit à populo; atque indè in genere, χορηγοὶ, vocati fuere, qui sumptus aliquos præberent; quivis suppeditatores; seu subministratores; ut apud Plut. in Per. δυοῖν λῶ χορηγὸς ταῖς γυναιξὶ, i.e. largus subministrator, &c. V.

Χορηγὸς, ὁ, ὁ, ἡ, CHORAGUS, dux chori: à χορὸς & ἄγω vel ἠρέμω, duco. Etymologo videtur quasi χοραγὸς. Ex χέρ & ἄγω.

Χορηγῶντες, nom. pl. part. præf. act. verbi

Χορηγέω, quod V.

Χόρηϛις, ιδ-, ἡ, saltatrix, quæ choros agitat; à Them. χορὸς, ὁ, vide.

Χορία & χορεία, edulia è lacte & melle; exta: à χορὸς.

Χορικὸς, ἡ, ὁ, chorieus; ad chorum pertinens, quo chorus uti solet; ut χορικὸ μέλη, vel ἄσματα; Poll. 4. 15. & 16. Itidem à Them. χορὸς, ὁ, V.

Χόριον, χορεῖον vel χωρεῖον, secundinæ, quæ fœtum χωρεῖ, id est, capit. Them. χορὸς.

Χόριον, τὸ, præced. exp. extima fœtus membrana, ipsum totum involvens; tam in animantibus cæteris, quàm in homine; scribitur & χωρίον; quòd, fœtûs veluti domicilium sit; vel à χωρίω, quòd, unà cum fœtu procedat, &c. V.

Χόριος vel χορεῖος, pes metricus choreis aptus: ab eod. Th.

Χορεβατεῖν, ῶ, choros agitatum vado; Suid. ex χορὸς, ὁ, & βαίνω, à Th. βαίνω, &c. V. Item χορεδόκτης, ου, ὁ, qui in chorum recipit, & admittit saltantes; qui choreis præst; apud Suid. ex χορὸς & δέχομαι, f. δίξομαι, &c. V. Item χορεδιδασκάλης, chori magister; qui docet eos, quos in chorum recepit, quomodo canere debeant, & quomodo saltare; atque indè, χορεδιδασκαλία, munus illud chorodidascalicali; item pro peritia chori; affertur ex Xen. ex χορὸς & διδάσκαλος, ὁ, unde διδασκαλία, ἡ, &c. V.

Χορευτικὴ, ἡ, chorea, ipsa actio plaudendi pedibus inter saltandum: à

Χορευτικὸς, ἡ, ὁ, ἡ, qui in choro pulsat tetram pedibus: à χορὸς, ὗ, ὁ, chorus, & τύπτω, pulso.

Χορδοτυπέϛης, ου, ὁ ἡ, ἡ, qui citharam in choro pulsat; ex χορὸς & τυπτέϛης, ὁ, &c. V.

Χορεύδη, i.e. ὅτι χορὸς, ductum choreas; ll. γ' à χορὸς, V.

Χορεστὴς, ῆ, ὁ, choros instaurans; chori magister; ex χορὸς, ὁ, & ἵστημι, V.

ΧΟΡΟ'Σ, ῦ, ὁ, CHORUS, cœtus canentium & saltantium; chorea, tripudium. q. à χαίρω. Hinc χορεύω, salto: χορεία, ἡ, saltatio: χορευτὴς, ῆ, ὁ, saltator. Hinc etiam Angl. Quire.

Χορτάζω, herbis, seu gramine pasco; fœno saturo; item saturo: f. δσω. p. κεχόρτακα. a. 1. ἐχόρτασα, ας, ε. a. 1. inf. act. χορτάσαι, saturare. præf. pass. χορτάζομαι, saturor. perf. pass. κεχόρτασμαι. a. 1. ind. pass. ἐχορτάσθην. ης, η. & in 3. pl. ησαν. a. 1. sub. χορτασθῶ, ῆς, ῆ. & in 3. pl. χορτασθῶσι. a. 1. inf. pass. χορτασθῆναι. f. 1. ind. pass. χορτασθήσομαι, η, εται, & in 2. pl. χορτασθήσεσθε. Them. χόρτος, gramen, fœnum.

Χορτάσιον χιτὼν, tunica hirsuta, qualem silent gestabant; Polyb. 4. 8. Item χορτάσιον, τὸ, idem quod & utrumque, à Th. χόρτος, cremium, stipula, &c. V.

Χορτάσιμος, αία, ον, cibus: à χορτάζω, quod vide.

Χορτασμὸς, οῦ, ὁ, saturatio, repletio; Poll. 6. 8. Itidem verbale, à χορτάζω, satio, exaturo, &c. V. Item χόρτινος, gramineus; ex gramine; ut χόρτινον ἔλαιον; Plut. à seq. Th. χόρτος, ὁ, V.

Χορτοκόπος, fœnifex, qui fœnum secat; unde χορτοκοπεῖον, seu χορτοκόπιον, locus in quo fœnum secari potest, vel solet; campus fœnarius, pratum; ex χόρτος, ὁ, & κοπὴ, ἡ, à Them. κόπτω, &c. V. Item χορτομήϊον, ὦ, gramine, herbisque virentibus insanio, i. e. luxurio gramine, &c. De loco inculto dictus; in Parat. Solom. ex χόρτος, ὁ, & μαίνομαι, unde μαισὶ, ἡς &c. V.

ΧΟ'ΡΤΟΣ, ου, ὁ, fœnum, gramen, herba: hinc χορτάζω, gramine pasco.

Χόρτος, præced. frequenter dicitur de herba adhuc virenti; ut Matth. 13. Marci 4. Aliquando etiam, pro quolibet cibo sumitur; Athen. l. 7. Item septum significat, quo cincta est cors; ll λ. & α, &c. V. Item χορτάδης, ες, ὁ ἡ, ἡ, herbaceus, gramineus; ad formam fœni seu graminis accedens; ab eod. Th. χόρτος, præced. V.

Χορωδὴ, ἡ, chori cantus; ex χορὸς, ὁ, & ᾠδὴ, ἡ, &c. V.

Χουζᾶς, ᾶ, ὁ, nomen viri. Heb. videns.

Χοῦς, οῦ, ὁ, terra egesta; interdum exp. & bustum, quo defunctus aliquis conditur; in Psal. & apud Hesych. Item χοῦς, οῦ, ὁ, congius; mensura liquidorum apud Atticos, capiens sextarios sex, seu libras novem, seu cotylas Atticas duodecim; teste Ægin. l. 7. c. ult. &c. Vide χόος.

Χοῦσι, fundunt, Ion. pro χέουσι. à χέω.

Χοῦς, f. δσω, aggerem duco; ut χώμας χοῦντας, aggerem ducentes; Bud. in Epist. polit. Item passivè, χοῦσθαι μῆνας, dicitur, quum humo aggesta extruitur; apud Pausan. locus vero, quando aggere educto munitur; itidem ab eod. Th. χέω, V.

Χραίνω, coloro, imbuo, ungo: inseco: à χρόα, color.

Χρασμὸν, Ion. pro χρῆσιν, 3. sing. a. 2. ind. act. à

Χρασμόω, adjuvo, opitulor, erosum, q. χρησμόω, à χρήσιμος, utilis, quod à χράομαι, utor.

Χράσιμος, ης, ον, auxilium: à præc.

Χρασίμως, auxiliatus est, Ion. 3. sing. a. 1. ind. act. verbi χρασμόω, quod vide.

Χρασμῳδὸς, ου, ὁ, & χρασμῳδὸς, ὁ, ὁ, auxiliator, opem ferens; Nonn. Utrumque, à præced. χράομαι seu χρασμὸς, &c. V.

Χράω, oraculum reddere, vaticinari, commodare: inf. à χράω, ῶ.

Χρεμβεῖς, pollutes, a. 1. part. pass. verbi χρεμπω, ungo, coloro, f. ψῶ. a. 1. pass. ἐχρεμβθεν.

Χρέομαι, ῶμαι, utor, cum dat. præf. imperat. χρέω, ῶ, utere: imperf. ἐχρεόμην, ώμην, ᾶο, ῶ, ᾶτο, ῶντο, & in 3. pl. ἐχρέοντο, ῶντο. f. χρήσομαι. perf. pass. κέχρημαι, usus sum, a. 1. m. ἐχρησάμην, ω, ατο. a. 1. imperat. m. χρῆσαι, ᾶσθω. a. 1. sub. m. χρήσωμαι, ῃ, ῶμαι. Them. χρέω, commodo, &c.

Χρέμψω, ἄμαι, mutuò accipio, à χρέω, mutuò do; sed exp. & polluor, Hesych. à Th. χρέω, coloro; vel polluo, &c. V.

Χρέωδε, 2. pl. imperat. pass. vide χρέομαι.

Χρῆδε, Ion. pro χρῆσθε. sic

Χρῆται, Ion. pro χρῆται, utitur: à χρέομαι.

Χρεύσει, sauciaret, 3. sing. a. 1. sub. act. à

Χραύω, leviter saucio: f. αύσω. q. χρόδε ἄυω. Them. χρέω, coloro, tingo.

Χρεῦσις, εως, ἡ, anchora unicum duntaxat uncum habens; Hesych. verbale à præced. χραύω, leviter vulnero; propriè, leviter vulnerans, sanguine corpus fœdo, &c. V.

ΧΡΕ'Ω, do mutuo, commodato do, q. è manu in manum: (ideoque duco à χείρ, manus.) f. χρήσω. p. κέχρηκα. a. 1. ἔχρησα. a. 1. imperat. act. χρῆσον. fut. & χρέω, oracula edo; item coloro, tingo, polluo: & propriè, impetuosè irruo, feco. Hinc χρέομαι, commodato accipio, mutuor: oraculum consulo; item utor: χρῆσις, εως, ἡ, usus: χρήσιμος, ος, ὁ, ἡ, utilis: χρεώστης, ου, opitulor, opem fero: χρεώστις, ιδ-, utilis, commodus: item mitis, clemens, benignus: χρηστότης, ητος, ἡ, utilitas; item bonitas, clementia, benignitas: ὀπισχέομαι, abutor: καταχέομαι, idem: καταχρησις, εως, ἡ, abusio, abusus: χρησμὸς, οῦ, ὁ, oraculum: χρηματισμὸς, οῦ, ὁ, idem: χρηματίζω oraculum reddo: χρηματιζόμαι, oraculo admoneor.

Χρέα, debita, per Sync. pro χρέεα, ος, ὁ, τὸ, debitum, pl. τὰ χρέεα.

Χρεαγωγὸς, qui debitorem in jus rapit ad certius nomine; Hesych. ex χρέος, ους, τὸ, & ἀγωγὸς, ὁ, &c. V.

Χρείδω, Ion. pro χρῆσθαι, oraculum consulere: χρίεται, Ion. pro χρῆται 'χρῆσθαι), pro χρῆσθ' χρίεται pro χρέεται, & Att. χρῆται.

ΧΡΕΙ'Α, ας, ἡ, usus, utilitas, commodum; sententia gravis; indigentia; necessitas: negotium: q. à χρέομαι. Hinc ἀχρεῖος, ου, inutilis: χρὴ, oportet: χρείαν ἔχω, egeo.

Χρείη, ἡ, idem quod, & pro Th. χρεία, ἡ, indigentia, &c. V. Item χρείαι, vaticinor, oracula edo; idem quod Th. χρέω, V.

Χρειὸς, οῦ, egenus: à χρεία, indigentia: est &

Χρεὸς, Pœt. pro χρέος, τὸ, debitum.

Χρεὼ, Ion. idem quod χρεία, indigentia.

Χρεωδὴς, ές, ὁ, ἡ, utilis: à χρεία, ας, ἡ, usus.

Χρειῶν, gen. pl. à χρεία, ας, ἡ, quod vide.

Χρεμίδω & χρεμετάω, ῶ; idem quod Them. seq. χρεμετίζω, hinnitum edo, &c. V.

ΧΡΕΜΕΤΙ'ΖΩ, hinnio: etiam χρεμίζω dicitur. f. ίσω. p. ικα.

Χρεμπτισμὸς, τὸ, & χρεμπτισμὸς, ὁ, hinnitus; item χρεμπτικὸς, q. d. hinnibilis; ut equus dicitur esse animal χρεμπτικὸν, omnia verbalia, à præced. χρεμπτίζω, V. Item χρεμπίζω, per Sync. dicitur pro χρεμετίζω; hinnitum edo, &c. V.

Χρέμψαι, hinnivere, 3. pl. a. 1. ind. act. Ion. verbi χρεμίζω, i. e. Sync. pro χρεμπτίζω, quod V.

Χρέμψε, τὸ, screatus, sputum; verbale à seq. Th. χρεμπτόμαι, V.

ΧΡΕ'ΜΠΤΟΜΑΙ, screo, exscreo. Hinc χρέμψε, ατος, τὸ, screatus, sputum.

Χρέμψις, idem quod χρέμψε; & verbale ab eod. Th. χρεμπτόμαι, f. ψομαι, &c. V.

ΧΡΕ'ΟΣ, ους, τὸ, debitum, mutuum, res alienum; item fatum, mors.

Χρέος, præced. Pœt. dicitur χρέως, & Attice χρέως & χρέεως; & interdum ponitur pro munere seu officio; ut apud Sophocl. τὸ σὸν χρεώσαι χρέος; tuum implere munus; sic & apud Eurip. χρέος σὸν τόδ' ἀπαιτίσειν; tuum est munus, tuæ sunt partes; nonnunquam etiam exp. negotium; res vel causa; ut apud Hippocr. in Ep. ad Damag. πάντ' ἐν χρέος ἐστὶν ἡγεῖσθαι ἐνθάδε; quæ causa te huc venire pepulit; item χρέος, indigentia, egestas; necessitas; & ponitur etiam pro χρεία, utilitas; item bonitas, clementia, benignitas: ἀποχέομαι, abutor: καταχέομαι, idem: καταχρησις, εως, ἡ, abusio, abusus: χρησμὸς, οῦ, ὁ, oraculum: χρηματισμὸς, οῦ, ὁ, idem: χρηματίζω oraculum reddo: χρηματίζομαι, oraculo admoneor.

Χρέα, debita, per Sync. pro χρέεα, ος, ὁ, τὸ, debitum, pl. τὰ χρέεα.

Χρεαγωγὸς, qui debitorem in jus rapit ad certius nomine; Hesych. ex χρέος, ους, τὸ, & ἀγωγὸς, ὁ, &c. V.

Χρείδω, Ion. pro χρῆσθαι, oraculum consulere: χρίεται, Ion. pro χρῆται 'χρῆσθαι), pro χρῆσθ' χρίεται pro χρέεται, & Att. χρῆται.

ΧΡΕΙ'Α, ας, ἡ, usus, utilitas, commodum; sententia gravis; indigentia; necessitas: negotium: q. à χρέομαι. Hinc ἀχρεῖος, ου, inutilis: χρὴ, oportet: χρείαν ἔχω, egeo.

Χρείη, ἡ, idem quod, & pro Th. χρεία, ἡ, indigentia, &c. V. Item χρείαι, vaticinor, oracula edo; idem quod Th. χρέω, V.

Χρειὸς, οῦ, egenus: à χρεία, indigentia: est &

Χρεὸς, Pœt. pro χρέος, τὸ, debitum.

Χρεὼ, Ion. idem quod χρεία, indigentia.

Χρεωκοπέω seu χρεοκοπέω, qui χρέως seu χρέος κόπτει, debi um rescindit, fraudans scil creditores, decoctâ pecuniâ; quod est χρεωκοπεῖν. Ergo hic κόπτειν, rescindere, est nolle exsolvere, & furo cedere.

Χρεωλυτέω, debitum solvo: tanq. à χρεωλύτης, qui χρέα λύει.

Χρεωμόλγος, Ion. pro χρεωμόλγος, præf. part. verbi χρέομαι, ῶμαι, utor. f. χρήσομαι. Th. χέω.

Χρέων, του, idem quod χρέος, ους, τὸ, debitum; mors, fatum: quasi diceres χρεὼν ἐστὶ, necesse est, fas est.

Χρεὼν, τὸ, præced. fatale debitum; annotant Grammatici, vocem indeclinabilem esse, ac pro fato, seu morte, cum articulo semper usurpari; at χρεὼν, sine articulo, habens subaudiendi verbum ἐστὶ, interdum exp. necesse est, oportet, fatale est; apud Hom. & Plat. in Tim. & interdum exp: decet, convenit, fas est; item operæ pretium est, &c. V.

Χρέων, Ion. pro χρεῶν, à χρέομαι.

Χρέως, ω, τὸ, Att. pro χρέος, ους, τὸ, debitum, æs alienum.

Χρεωστέω, debeo; à seq. χρεώστης, & idem quod seq. χρεωστίω, &c. V.

Χρεώστης, ου, ὁ, debitor: à χρέως, debitum: χρεωστέω, sum debitor: χρεωστέομαι, deberi. Th. χρέος, ους, τὸ, debitum.

Χρεώστης, ου, ὁ, debitor: à χρέως, τὸ, Att. pro χρέος, ους, τὸ, debitum: & ὀφείλω, debeo.

Χρὴ, oportet, impersonale, cum acc. imperf. ἐχρῆν & χρῆν. f. χρήσει, oportebit, præf. inf. χρῆναι, pro quo subinde χρῆν. Them. χρέω, as, ἡ, indigentia.

Χρήζοντ, volunt, Dor. pro χρήζουσι. à

Χρήζω, indigeo, cum gen. item volo; rogo; χρήζοις, ᾳ, sing. opt. præf. χρήζοιτ, dat. sing. part. præf. Th. χρεία, ας, ἡ, indigentia.

Χρηΐζειν, præf. inf. à

Χρηΐζω, idem quod χρήζω, quod V.

Χρηϊσκάσσι, Ion. pro χρήσῃ, uti. inf. à χρέομαι.

Χρήμ' pro χρῆμα, quod V.

ΧΡΗ'ΜΑ, ατος, τὸ, res utibilis, quâ quis potest χρῆσθαι, pecunia, opes, merx; oraculum; opus, factum, in pl. τὰ χρήματα, pecuniæ, opes: hinc χρηματίζω, negotium tracto; consulto, responsum do: χρηματίζεσθαι, oraculo admoneri: παραχρῆμα, adv. è vestigio, ex tempore.

Χρῆμα, præced. exp. res, negotium; ut apud Soph. in Ajace, τί χρῆμα δρᾷς; quid rei agis? interdum rei magnæ, multæ, pulchræ, &c. Χρῆμα dicitur esse πολὺ, μέγα, καλὸν; ut apud Aristoph initio Nubium; τὸ χρῆμα γυκτὸς ἔστ' ἀπείρων; i.e. noctes quam sunt infinitæ; sic apud Luc. παγκαλόν τι χρῆμα παρθένος; i.e. pulcherrima virgo; item χρῆμα θεῶν, χρῆμα θείον, δαιμόνιον χρῆμα, oraculum responsum à Deo; & apud tragicos, χρῆμα idem signif. quod χρεία, indigentia, necessitas; Eust. &c. V.

Χρήμαθ', seq. aspirat. & χρήματ' pro χρήματα, nom. pl. à χρῆμα, ατος, τὸ, quod vide.

Χρήματα, τὰ, & χρήματα ἀναγκαῖα, dicuntur uteusilia; ut χρήματα ἐν ἀγρῷ, instrumenta ad colendum agrum necessaria; sic & χρήματα οἰκία, res familiaris; Gaza; item χρήματα, pecuniæ; & ea quæ nomine pecuniæ Jureconsulti intelligunt; corpora, viz. Bona mobilia, immobiliaque; ὄσα, κτήματα, βοσκήματα; census, opes; τὰ ὑδρόχοα, τὰ ὄντα; hæreditas, fortunæ, facultates; quæ omnia dicuntur τὰ χρήματα, παρὰ τὸ χρῆσιμα εἶναι; ut sing. neut. χρῆμα, præced. παρὰ χρῆσθαι; ab usu, &c. Vide.

Χρηματίζω, Dei nomine loquor, divinitùs admoneo; nominor: a. 1. ind. act. ἐχρημάτισα, ας, ε. a. 1. inf. χρηματίσαι. præf. pass. χρηματίζομαι, divinitùs admoneor. perf. pass. κεχρημάτισμαι, σαι, ται, divinitùs fui admonitus, fui edoctus. perf. part. pass. κεχρηματισμένος, η, ον, divinitùs promissus. a. 1. pass. ἐχρηματίσθην, ης, η. a. 1. part. pass. χρηματισθεὶς, ἐντος. divinitùs admonitus. Them. χρῆμα.

Χρηματίζω, præced. exp. rebus explicandis, constituendisque vaco; actui rerum operam do; jus reddo; item consilium agito, consulto, decerno; item conversor, commercium habeo; negotium gero, & tracto; item nomen mihi sumo, appello me; & consequenter appellor, nominor; apud Plut. sic act. c. 11. Χρηματίσαι τὸν μαθητὰς Χριστιανὸς; nam cognomenta hominibus imponi solebant, ex negotio quod tractabant, vel ex officio quo fungebantur; item oraculum reddo; ut ὁ Θεὸς χρηματίζων Μωσεῖ δὰ τῶν ὄρους; Greg. & general. responsum do ad postu-

postulata; ut προσοδέας χρηματίζειν; Diodor. &c. V.

Χρηματίσαι, a. 1. inf. act. &

Χρηματισθείς, έντος, a. 1. part. pass. verbi χρηματίζω, quod vide. Them. χρῆμα.

Χρηματισμός, ῦ, ὁ, divinum responsum: ab eod. verbo & Th.

Χρηματισμός, præced. oraculum; seu monitum, mandatum à Deo; exp. & responsum, quod dant magistratus ad postulationes; Athen. Item pecuniæ comparatio; studium faciendi quæstus, seu comparandæ pecuniæ impensum; interdum & pro ipso quæstu; sed exp. & quæstuarla negotiatio; item res pecuniaria, &c. V. Item χρηματισμός, magistratuum; itidemque, pecuniarum collectio; item quæstus, &c. Sic & χρηματιστής, οῦ, ὁ, qui colligendæ, aut comparandæ pecuniæ deditus est; aut qui artem pecuniæ comparandæ novit; atque indè, χρηματιστικός, ή, ὁ, comparandæ pecuniæ peritus; & in neut. τὸ χρηματιστικόν, ex quo quæstus percipi potest; item χρηματιστήριον, ου τὸ, locus, in quo ars quæstuaria exercetur; ut locus, in quo χρηματισταὶ suam negotiationem exercent; omnia verbalia, à χρηματίζω, ομαι, &c. V.

Χρηματοδαίτης, pecuniæ divisor; ex χρῆμα, ατος, τὸ, & δαίω, ομαι, divido, &c. V. Item χρηματοποιὸς, qui pecunias conficit; i. e. comparat; sed exp. & quæstuosus; ut χρηματοποιὸς τέχνη; apud Xen. Unde χρηματοποιία, ή, quæstus lucrandæ pecuniæ; item χρηματοποιὸς, sum χρηματοποιὸς; omnia; ex χρῆμα, ατος, & ποιέω, &c. V.

Χρήμη, ης, ἡ, indigentia, penuria; petitio, utilitas; à χρήομαι.

Χρῆμι, inusitat. opus sum, debeo. imperf. ἐχρῆν & χρῆν, oportebat: sub. χρῆν. inf. χρῆναι. δεῖ χρὴ, sufficit.

Χρημοσύνη, ης, ἡ, divitiæ: à χρῆμα, ατος, τὸ, res.

Χρῆν, Ion. pro ἔχρην, imperf. vel pro χρῆναι, inf. verbi impersonal. χρὴ, oportet: quod V.

Χρῆναι, vide in præced.

Χρῆς, Hesych. exponit δίκης, χρῄζεις. Dor. contractione ex χρήεις, 2. sing. præs. verbi χρήω, commodo.

Χρήσαιτ', pro χρήσαιτο, 3. sing. a. 1. opt. m. verbi χρήομαι. Vide χρήσασθε.

Χρῆσαι, rogare, a. 1. inf. à χρήζω, quod vide.

Χρήσας, a. 1. part. act. à χρήω, commodo.

Χρήσασθαι, usum esse, a. 1. inf. m. verbi χρήομαι, utor: a. 1. m. ἐχρησάμην. Th. χρήω.

Χρήσασθεν, Dor. pro χρήζειν. vel χρηίζειν, quod V.

Χρήσει, dat. sing. à χρῆσις, εως, ἡ, usus. Them. χρήω vel χρήομαι, utor.

Χρήσεται, 3. sing. a. 1. sub. m. verbi ejusd.

Χρήσθαι, Dor. pro χρὴ, oportet: quod vide.

Χρῆσθε, Dor. pro χρῆσθαι, præs. inf. verbi χρήομαι, utor.

Χρηστεύεις, mutuatus, a. 1. part. pass. verbi χρέα, commodo: a. 1. pass. ἐχρεώθην. a. 1. inf. pass. χρησθῆναι.

Χρήσθων, utantur, 3. dual. Att. pro χρήσθωσαν, quæ Dor. pro χρήσθων & χρήσθωσαν, 3. dual. pro 3. pl. imperat. præs. verbi χρήομαι, ῶμαι, utor, f. χρήσομαι.

Χρήσιμος, ου, ὁ, ἡ, utilis: in pl. τὰ χρήσιμα, n. g. in compar. χρησιμώτερος, superlat. χρησιμώτατος, ab eodem verbo.

Χρησιμεύω, utilis sum; commodo, commodus sum; item in usu sum, usitatus sum; item commodo afficio; à præced. χρήσιμος, commodus, &c. V. Item χρησίμως, utiliter; Thuc. adv. ab eod.

Χρῆσις, ἰος, ἡ, ὑσις; & Poët. pro χρησμὸς, ὁ, oraculum. Th. χρέω, commodo; oracula edo.

Χρησμογόρης aut χρησμωγόρης & χρησμηγόρης; vates, oraculorum editor; in Epigr. Item χρησμωγρέω, ῶ, vaticinor, oracula edo; ex χρησμὸς, ὁ, & ἀγορεύω, ἡ, unde ἀγορία, &c. V. Item χρησμοδότημα, ατος, τὸ, idem; oraculum edo; unde verbale, χρησμοδότημα, oraculum editum; ex χρησμὸς & δότης, ὁ, &c. V. Sic & χρησμολογία, ῶ, idem; vel oracula vaticinor; & χρησμολογία, ἡ, vel χρησμολόγιον, ου, vaticinium, oraculum; atque indè, χρησμολογικὴ, sub. τέχνη, vaticinatoria ars, vaticinandi seu oracula edendi ars; omnia à seq. χρησμολόγος, facticius; qui oraculum vel oracula edit seu pronuntiat; oraculorum interpres, &c. V.

Χρησμολόγος, ου, ὁ, ἡ, vates: ex χρησμὸς, quod vide, & λέγω.

Χρησμὸς, οῦ, ὁ, oraculum: χρησμοὶ, Dor. pro χρησμοὺς. Th. χρέω, oracula edo.

Χρησμὸς, præced. exp. τὸ χρησθὲν, responsum, &c. Vide. Et χρησμοσύνη, seq. exp. etiam indigentia, paupertas, &c. V.

Χρησμοσύνη, ἡ, oraculum, vaticinium: à præced.

Χρησμῳδέειν, vaticinari: ex χρησμὸς, quod vide, & ᾠδὴ, ἡ, cantus. Them. ἀείδω.

Χρησμῳδέω, ῶ, oraculum edo; vaticinor, divino; & in pass. χρησμῳδεῖσθαι, dicitur quod oraculo editur seu respondetur; ut apud Plat. in Epist. κύρια τὰ νῦν καχρησμῳδημένα ἴσται, modo edita oracula rata sunt futura; & apud Aretham. χρησμῳδήμην, Bud. exp. oraculum mihi datur, seu divinitus mihi revelatur; unde verbale χρησμῳδήτημα, quod oraculo editum est; oraculum, vaticinium; Suid. Item χρησμῳδία, ἡ, idem vaticinium, oraculum; vel vaticinatio; omnia à χρησμῳδὸς, q. d. oraculorum cantor; qui oracula edit; fortilegus, fatidicus; ex iisd. cum præced. χρησμῳδέειν, V.

Χρησμῳδὸς, ὁ, plur. f. i. m. verbi χρησμῳδέω, utor. f. χρήσομαι, f. part. m. χρησμῳδῶν, ῶντος, ὁ, ἡ, ῶν.

Χρῆσσε, Dor. pro χρὴ, oportet; id vide.

Χρῆστον, utendum, verbale à χρήομαι, utor.

Χρηστεύομαι, benignus sum: fut. εὐσομαι. perf. pass. κεχρήστευμαι: à χρηστὸς, utilis, bonus. Th. χρέω, commodo.

Χρηστεύομαι, præced. exp. benignitate utor: clementer me gero; comis sum in moribus, benevolentiâ & gratiâ utor, &c. Ut Corinth. 1. c. 13. ἡ ἀγάπη χρηστεύεται; item exp. & probè ago, Basil. &c. V.

Χρηστήρ, ῆρος, ὁ, qui dat oracula; unde seq. χρηστηριάζομαι, quod exp. confero me ad locum, in quo editur oraculum, ad responsum accipiendum, &c. Vide seq.

Χρηστηριάζεσθαι, oraculum consulere: à

Χρηστήριον, ου, τὸ, oraculum: item exedes. Them. χρέω, commodo, oracula edo.

Χρηστήριον, præced. exp. locus, in quo eduntur oracula; cortina; Plur. de Pyth. Item idem quod χρησμὸς; apud Herodian. Sed in neut. plur. χρηστήρια, τὰ, exp. corpora occisa; apud Soph. in Ajace, &c. V. Item χρηστήριος, α, ὁ, utilis, usum præbens; Athen. sed exp. & vaces; apud Herodot. est Epith. Apollinis; unde in plur. χρηστήριοι ἄγγελοι; distinguuntur ab aliis avibus, quæ non sunt accommodatæ augurio; apud Æschyl. Itidem ab eod. Th. Item χρηστηριώδης, ες, ὁ, videtur fere eadem figura, quæ hypotyposis aliàs vocatur; quemadmodum pictor, inquit Rutil. coloribus figuras describit; sic orator, hoc schemate, aut vitas, (forte vitia;) aut virtutes eorum de quibus loquitur, decorat, vel deformat; sed videtur mendosè scripta hæc vox, & legend. χρηματιστηριώδης, id vide.

Χρῆστης, ου, ὁ, fœnerator, creditor: à χρήομαι, utor. Them. χρέω.

Χρήστης, præced. qui commodavit vel mutuò dedit; exp. & qui mutuò seu commodatò accepit; debitor; Demosth. Item χρήστης, exp. etiam qui oracula edit; vates; Hesych. Itidem ab eod. Th. χρέω, oraculo edo, &c. V.

Χρηστικὸς, ἡ, ὁ, qui novit commodè uti rebus; unde exp. & qui est frugi; ac; indè adv. χρηστικῶς, frugaliter, utiliter; à χρηστὸς, ὁ, V.

Χρηστογραφία, ας, ἡ, utilis, sive bona scriptura aut scriptio; ex χρηστὸς & γραφὴ, ἡ, &c. V. Item χρηστόηθης, qui probis est moribus; unde χρηστόηθεια, morum probitas, boni mores; ex χρηστὸς & ἦθος, ους, τὸ, V. Χρηστοπίων, boni vini ferax sum; ex χρηστὸς & οἶνος, ὁ, V. Sic & χρηστόκαρπος, bonos fructus habens; ut χρηστόκαρπος γῆ; apud Strab. Unde χρηστοκαρπία, bonus fructus; ex χρηστὸς & καρπὸς, ὁ, &c. V.

Χρηστο-

Χρηστολογία, ας, ἡ, blandiloquentia: à

Χρηστολόγος, ου, ὁ, ἡ, blandiloquus: q. d. λόγων τὸ χρηστόν. Vide χρηστὸς.

Χρηστολόγος, præced. signif. qui bene loquitur, & ex verbis ejus, vir bonus esse judicatur; sed expon. & qui bonis & blandis verbis decipit homines: ut & χρηστολογία, expon. & sermo speciosus, & virum bonum simulans; Rom. c. ult. ex χρηστὸς, & λόγος, &c. V. Item χρηστομαθὴς, qui bona utilia, & commoda didicit; ex χρηστὸς, & μαθὼν τὸ f. μαθήσομαι, unde varia ejus comp desinunt in μαθὴς, &c. V. Item χρηστομάθεια, ας; unde diœbantur χρηστομάθειαι, qui veteres modulos retinebant, nec novis coloribus fucabant: Athen. l. 14. ex χρηστὸς, & μοῦσα, ἡ, &c. vide.

Χρηστὸς, ἡ, ὸν, utilis, bonus, benignus: χρηστὸν, οῦ, τὸ, benignitas: comparat. χρηστότερος, α, ον, melior, -us. Them. χρέω, commodo.

Χρηστὸς, præced. commodus, interdum pro strenuo ponitur; sed expon. & mitis, clemens, suavis, jucundus, facilis; ut Matth. c. 11. Item levis in Metaph. signif. ut χρηστὰ ἤδη, apud Menand. in hoc versu, φθείρειν ἤδη χρηστὰ ὁμιλίαι κακαί; 1 Cor. cap. 15. &c. vide.

Χρηστότης, ητος, ἡ, utilitas, benignitas: &

Χρηστῶς, adv. rectè, utiliter, commodè, scitè: à χρηστὸς; q. v.

Χρησφορία, boni operis actio, vel bonum opus; Suid. ex χρηστὸς, ὁ, & ἔργον, τὸ, &c. V. Item Χρησόφιλος, qui bonus amicus est; cui amicitia cum bonis intercedit, seu bonos habens amicos; unde χρησοφιλία, amicitia, quæ intercedit alicui cum bonis, amicorum bonitas: Aristot. Rhet. l. 1. ex χρηστὸς, & φίλος, ὁ; unde φιλία, ἡ, &c. V.

Χρήσωρ, ορος, ὁ, vates, μάντις; Hesych. idem quod χρησήρ, & ab eod. Them. χρέω, oraculo edo; responsum reddo oraculo, vaticinor, &c. V.

Χρῆτ', Dor. vel Att. pro χρῆται, 3. sing. præs. ind. verbi χρήομαι, utor. Them. χρέω.

Χρέα, dicitur formicarum domicilium; i. e. μυρμήκων κοίτη; Hesych. Item χρῆμα, τος; idem quod χρῖσμα, τὸ; id vide.

ΧΡΙΜΠΤΩ, appropinquare facio, admoveo, accedo; fulcio me, innitor; illino. f. ψω.

Χρισαμένη, uncta. a. 1. part. m. verbi χρίω; q. v.

Χρίσις, εως, ἡ, unctio, illitio; verbale à 2. pers. præt. pass. verbi χρίω. f. ἰσω, &c. V.

Χρίσμα, ατος, τὸ, unctio: à perfect. pass. verbi χρίω, ungo.

Χρίσμη, præcedent. expon. unguentum, id quo ungitur, seu oblinitur aliquid, & interdum, expon. oleum; quoniam ejus præcipuus in ungendo usus est: Dioscor. 1. 161. &c. V.

Χρισμοπώρης, q. d. Christi institor; qui Christum, ejusque verbum gratiæ cauponatur, & quæstui habet: Greg. ex Χριστὸς, & ἔμπορος, ὁ, &c. V. Χρίσμελον, ου, τὸ; idem quod χρίσμα, & ab eod. Them. χρίω, &c. V.

Χριστιανίζω, Christianis faveo; vel Christianus sum; Greg. Unde verbale χριστιανισμὸς, ἔ, ὁ, professio religionis Christianæ; sæpe apud Basil. & Eust. &c. Utrumque à seq. Χριστιανὸς, ἡ, ὁ, qui Christi sese discipulum profitetur, & à Christo sese denominat, propter unctionem Spiritus Sancti, quam per fidem in sanguine Christi, percipiunt Christiani, &c. V.

Χριστιανὸς, ἡ, ὸν, CHRISTIANUS, a, um: Angl. Christian: à Χριστὸς.

Χριστοκάπηλος, qui Christum cauponatur; qui religione Christianâ ad turpe lucrum abutitur: Greg. Naz. ex Χριστὸς, & κάπηλος, ὁ, &c. V. Item Χριστομάχος, Christi oppugnator; Basil. & Greg &c. ex Χριστὸς, & μάχη, ἡ; à Them. μάχομαι, &c. V. Item Χριστομῶσης, qui Christo, seu Christianis sacris, & Christianæ doctrinæ initiat; Christi sacerdos: ex Χριστὸς, & μίσης, ὁ; à Them. μύω, ῶ. f. ἡσω, &c. V.

Χριστὸς, οῦ, ὁ, i. e. unctus, Christus: Angl. Christ: cognomen D. N. Jesu, quo officium ejus indicatur: à χρίω, ungo: perfect. pass. κέχρισμαι, σαι, ται.

Χριστὸς, præced. adject. expon. inunctus, perunctus: unde neut. τὸ Χριστὸν, res quæ inungitur, vel quo inungi solemus: ut Χριστὸν φάρμακον; apud Schol. Theocr. Sed peculiari nomine Χριστὸς, dicitur filius Dei, & servator noster, (sicut eodem sensu apud Hebræos משיח, Messias) verè sacerdos, propheta, & rex; quæ tria hominum genera sola, sacro oleo, in veteri Testamento, inungi solebant, &c. V.

Χριστομάθεια, qui Christi mysteriis initiat; ex Χριστὸς, & μανθάνω, ὁ, &c. V. Item Χριστοφόρος; q. d. Christum gerens: sic Paul. vocat Athanas. Χριστοφόρον ἄνδρα, quòd Christi notas in corpore gestaret: ex Χριστὸς, & φέρω, ὁ, &c.

ΧΡΙ'Ω, ungo; item pungo. f. ἰσω. a. 1. ἔχρισα, ας, ε, perf. κέχρικα. perf. pass. κέχρισμαι, σαι, ται. Hinc χρίσμα, ατος, τὸ, unguentum, Χρῖπες, ωσι, ἡ, unctio. Χριστὸς, ὸ, unctus.

ΧΡΟ'Α, ας, ἡ, color; superficies: & corpus, vel cutis hominis. Est & χρόα, accusativ. à χρώς, χροὸς, χροΐ, ὁ, cutis: (qu. à χράω, coloro.) Hinc χροΐζω, coloro, colore imbuo: χρόωμα, ατος, τὸ, color: Item cutis: εὐόχροος, ου, ὁ, ἡ, concolor: χρόος, ους, ὁ, cutis: χροὸς, ωτὸς, ὁ, idem.

Χρόα, præced. expon. etiam, superficies rei, cui inductus est color; seu color cum ipsa superficie, &c. V.

Χροΐ, dat. sing. à χρώς, ροὸς, ὁ, cutis. V. præced.

Χροιὰ, ᾶς, ἡ, inserto ι, pro χρόα, ας, ἡ, color.

Χροΐζειν, propius accubare. Them. χρόα, cutis, &c.

Χροΐζω, f. ἰσω, coloro, colore imbuo, tingo; à χροιὰ pro Them. χρόα, color, &c. V. Item Χροΐζω, & χροΐζομαι, expon. applico, tango ad cutem, seu cutem tango: Item simpl. tango; & sic est à Them. Χρόα, i. e. cutis, &c. V. Item Χροΐω, dicitur idem quòd χροΐζω, coloro; ab eod. Them. V.

Χροΐω, acc. sing. Ion. à χροιὰ; quod V.

Χρόμαδος, fletior dentium, dentium & maxillarum collisio: q. à χρεμίζω.

Χρόμιος, ου, ὁ; CHROMIUS, nom. propr.

Χρονία, vivo; mentis compos sum. Th. χρόνος.

Χρονία, ἡ, vetustas; unde χρονιαῖος, diuturnus, vetus; à Them. χρόνος; unde χρόνιος, ὁ, &c. V.

Χρονίζω, tardo, moror: f. ἰσω, & Att. χρονιῶ, εῖς, εῖ. a. 1. ἐχρόνισα, ας, ε. p. κεχρόνικα, ας, ε, cunctatus sum. Them. χρόνος.

Χρονίζω, præced. & χρονίζομαι; expon. longo tempore duro, inveterasco; ut χρονίζοντα ἕλκη; Gal. Sic & χρονίζοντα ὕδατα, aqua inveterascens; Aristot. de color. Item sero venio, &c. V. Item Χρονικὸς, ἡ, ὸν, ad tempus, seu tempora pertinens: unde τὰ χρονικὰ, libri, in quibus annotatur, quo tempore quidque gestum sit; Luc. & Plut. Item Χρονικὰ ὑποτύπωσις, dicuntur temporibus obnoxiæ cogitationes; Basil. Item Χρονικῶς, ut tempus declarat; adv. ab eod. quod à Them. χρόνος, ου, ὁ; V. Item Χρόνιος, seq. expon. multo durans tempore; ut χρόνια πάθη; apud Aret. & χρόνιαι βῆχες; Dioscor. 1, 102. Item qui diu moratur, tardus, lentus; unde χρόνιος, aliquid ποιεῖν quis dicitur, quum id serò facit, & longo temporis interjecto spatio; Euryp. &c. Vide.

Χρόνιος, ου, ὁ, serus, diuturnus: à χρόνος.

Χρονιότης, diuturnitas, longum temporis intervallum; à præced. χρόνιος. V. Item Χρονιόνειος, dilatus, cui tempus interjectum est; part. a. 1. pass. verbi χρονίζω, ομαι, &c. V. Sic & χρονιωτὰς, diuturnitas, longinquitas: Item mora cunctatio, & χρονιτὸς, qui cunctat serus; verbalia, ab eod. V. Item Χρονίως, longo tempore, diu post, serò cunctanter, est adv. à χρόνιος, vide. Unde & χρονιώτερος, diuturnior, longior; ab eod. V.

Χρονογενέθλιος, temporum, seu annalium scriptor; qui describit quo tempore, gesta sit res quæque; unde χρονογενέθλια, temporum descriptio: ex χρόνος, & γενέθλη, ἡ; à Them. γένομαι, &c. V.

Χρονόληρος, ætate decipiens; ex χρόνος, & λήρος, ὁ, &c. V.

ΧΡΟ'ΝΟΣ, ου, ὁ, tempus, annus, diuturnitas; (q. à χράω, utendum do.) Hinc χρονίζω, moror: χρονικὸς, temporalis: ὁμόχρονος, ου, ὁ, ἡ, contemporaneus.

Χρονοτελέω, ῶ, tempus tero: f. ἡσω. p. κεχρονοτέλεσμαι. a. 1. inf. act. χρονοτελέσαι; à χρόνος, tempus & τελέω, tero: f. ῶ.

Χρονυλλέω, tempus extraho, diem eximo, procrastino: ex χρόνος, ὁ, & ὀλλὴ, ἡ, unde ὀλλέω: a Th. ὄλλυμι, &c. V.

Χρόος, gen. à χρώς.

Χρώς, χροὸς, ὁ, cutis: acc. sing. χρόα, à χρόος, ου, ὁ, idem. Th. χρόα, ας, ἡ, color.

Χρώς, seu χρῶτ, præced. interdum, significat cutem cum carne subjecta; ut

Il. ϕ. Ἀτηκὴ κρία ϕ ἰμέξω, σωὶ ἢ ὅτε' ἀμέξω, &c. V. Item Χέρα, χερνῖτις, seu χερνῖτις, idem cum χερίξω, colorio, &c. Item quasi colore & fuco exorno; & expon. etiam, contamino, fœdo, polluo: ut in Epigram. αἷμα τι χερσὶν παλάμαις; omnia itidem, ab eod. Them. χέρα, &c. vi.

Χρυσαΐζω, auro exorno, vel aureis vestibus, & monilibus; à Them. χρυσὸς, ὁ; V. Item Χρυσαλὶς, ίδ⊙, ἡ; nomen insecti: apud Aristot. An. 5. c. 19. eruca dicitur, quando à motu cessat, nec cibum capit ampliùs; Gazæ, aureola, sive aurelia, dicitur, sed novè, itidem, ab eod.

Χρυσαμύγδαλ⊙, ᾱ, ὁ, ἀ, Dor. pro χρυσαλάκατ⊙, ᾱ, ὁ, ἡ, aureum colum habens & gestans: ἢ χρυσῖον ἠλακάτιον ἔχουσα ἢ φέρουσα. Hinc χρυσαμυγδάκατα Λαοῖ, Dor. pro χρυσηλακάτου Λητοῦς. Ex χρυσὸς, aurum, & ἠλακάτη, colus.

Χρυσαλὶς, blatta: à colore auri, quod χρυσὸς.

Χρύσαμμ⊙, baluca: Gl. quod Hispanis est minutum: χρυσὸ ἄμμ⊙ est aurea arena.

Χρύσαμμ⊙, præced. ᾰ, ὁ χ̓ ἡ; expon. aurea arena; sed potius est adject. ut omnia talia composita; i. e. aureum habens arenam; seu aurum in arena vehens: ex χρυσὸς, & ἄμμ⊙, ᾰ, ἡ; idem quod, & pro Them. ϝἄμμ⊙, &c. V. Item Χρυσαμοιβὸς, qui aurum alio metallo permutat; mensarius, nummularius; ex χρυσὸς, ὁ; & ἀμείβω, unde ἀμοιβὴ, ἡ, &c. V.

Χρυσάμπυκας, acc. pl. à

Χρυσάμπυξ, υκ⊙, ὁ, ἡ, aureâ fasciâ ligatos crines habens: ex χρυσὸς, ὕ, ὁ, aurum, & ἄμπυξ, υκ⊙, ὁ, ἡ, aurea talis fascia: qu. ab ἀμπίσχω, circumdo.

Χρυσάνθεμον, CHRYSANTHEMUM, herba.

Χρυσάνθεμον, ῠ, τὸ, præced. dicitur etiam, χρυσανθέμιον; & herba est, quæ alio nomine, helyschyson dicitur, & amarantus: Item buphthalmus, & chalcas; Latinis, calcha dicitur: ab herbariis vero quibusdam, calendula, & cotula non fœtida; vel anthemidis species coloris lutei esse putatur; vide Dioscor. 4. 57. & Plin. 21. 6. Utrumque ex χρυσὸς, & ἄνθεμον; unde ἀνθέμιον, τὸ, &c. vide.

Χρυσάορ⊙, ῠ, ὁ, ἡ, & χρυσάωρ, ορ⊙, ὁ, ἡ, ensem aureum habens: ex χρυσὸς, aurum, & ἄορ, ἄορ⊙, τὸ, ensis. Them. ἀείρω, tollo.

Χρυσάρματ⊙, ῠ, ὁ, ἡ, qui aureo curru vehitur: ex χρυσὸς, & ἅρμα, ατ⊙, τὸ, currus.

Χρυσαυγὶς, ίδ⊙, ὁ, ἡ, Poët. ἡ χρυσοῦν ἀσπίδα φέρουσα, aureum clypeum ferens.

Χρυσαυχὴς, auri in modum splendens; unde χρυσαυχέω, ῶ, auri in modum splendeo, auro splendeo, & niteo; in Epigram. ex Χρυσὸς, & αὐχὴ, ἡ; vide.

Χρυσάφιον, idem quod χρυσίδιον, seu χρυσιδάριον; quæ vide.

Χρυσάωρ, idem quod χρυσάορ⊙; quod vide. Est & nom. propr. viri.

Χρυσάφυρον, tributi genus, quod pro sulis ac brutorum animalium excrementis dabant.

Χρυσὲ, vocativ. sing. à χρυσὸς, ὲ, ὁ, aurum.

Χρυσᾶ pro χρύσεα, nom. pl. n. g. vel nom. sing. f. g. a

Χρύσε⊙, idem quod χρυσοῦ⊙, οῦς, aureus. Th. χρυσὸς, aurum.

Χρύσε⊙, ῆς, ὁ, aureus; in f. g. χρυσῆν, ῆ, & in n. g. -εον, ῆν; in pl. χρύσεα, χρύσεα ab eod. Th.

Χρυσελαφαντηλέκητ⊙, ος, ὁ χ̓ ἡ, ornatus auro electroque, & ebore; seu intextus opertusque auro, electro, & ebore: ut Χρυσελεφαντηλέκητος ἀσπὶς; auro, ebore & electro facti, seu tecti clypei, dictio est Pœtica: ex Χρυσὸς, ἐλέφας, αντ⊙, & ἠλεκτρον τὸ, &c. V. Item Χρυσήλατ⊙, auro illigatus, vel inclulus; ex χρυσὸς, & ἐλάω, ῶ, &c. V. Χρυσοκέλευθ⊙, idem cum χρυσοκέλευς; id vide. Χρυσόκωλ⊙, aureum habens circulum: ut Χρυσόκωλον φιάλην; apud Euryp. in Phœn. ex χρυσὸς, & κύκλ⊙, ὁ; V. Χρυσόπωτ⊙, idem cum χρυσόπωτος; id vide. Sic & Χρυσοπήληξ, vide cum χρυσοπήληξ. Χρυσοσάνδαλ⊙, aurea sandalia habens: ut apud Euryp. in Iph. Aul. Χρυσοσάνδαλον ἴχν⊙, vestigium quod imprimitur aureis sandaliis; ex χρύσε⊙, & σάνδαλον, τὸ; pro Them. σανδάλιον, τὸ; V. Χρυσοτρίφαν⊙, idem cum χρυσοστέφαν⊙; id vide. Χρυσότυκ⊙, auro exornatus: ut Χρυσότυκον φᾶρος; Euryp. in Here. fur. ex χρυσὸς, & τύκη, ἡ, seu τύκ⊙, ὁ, &c. V. Χρυσοφάλαρ⊙, aureas habens phaleras; Euryp. in Troad. ex χρυσὸς, & φάλαρα, τὰ; V. Item Χρυσοπάτυμ⊙, qui ab auro cognominatus est; Damasc. de Joanne Antiocheno; ex χρυσὸς, & πάτυμ⊙, &c. V. Item Χρυσερώτης, auri amator, auri amans, & studiosus; vel potius, nimium amans, & cupidus auri, avarus: ex χρυσὸς, & ἔρως, ὁ, &c. V.

Χρυσῇ, dat. sing. f. g. à χρυσῆν, ῆ⁻ in acc. χρυσῆν. Vide in χρύσε⊙, ε. At

Χρύσῃ, ἡ, nomen urbis.

Χρυσῆς, ῆδ⊙, ὁ, ἡ, in accus. χρυσῆδα, patronym. à Χρύσης, Chryses, sacerdos Apollinis.

Χρυσηλάκατ⊙, ος, ὁ, ἡ, auream habens colum; vel aureas habens sagittas: ex χρυσὸς, aurum, & ἠλακάτη, colus, sagitta.

Χρυσήλατ⊙, ex auro ductus malleo; ex auro cusus, seu fabrefactus; seu ex auro ductili confectus; ut Χρυσήλατος πείσματα: apud Aristot. ex χρύσ⊙, & 3. pers. præt. pass. verbi ἐλαύνω, f. ἐλάσω. præt. ἤλασ. ab ἠλάω; unde ἐλατὸς, ὸ, &c. V. Item Χρυσηλεκτρίων, ωνος, ὁ, electri species quædam, ab aureo colore appellata: teste Plin. 37. c. 4. & 9. idem tamen, 37. 2. electrum appellatum, quoniam Sol vocitatus sit electror, plurimos Poëtas dixisse scribit; ex χρυσὸς, ὸ, & ἤλεκτρον, τὸ; V. Consule etiam ἠλέκτωρ; Solis Epith.

Χρυσηλὶ⊙, ᾱ, ὁ, ἡ, aureus habens habenas: ex χρυσὸς, aurum, & ἡνία, ας, ἡ, habena.

Χρυσήνεμος, ex auro apratus & fabricatus; Euryp. ex Χρυσὸς, & ἄεμος, apto, &c. Vide.

Χρυσήρης, ος, ὁ, ἡ; aureum thronum habens: ex χρυσὸς, aurum, & ἔρη⊙, thronus. Th. ἕραμαι, sedeo.

Χρυσοκάνθαρ⊙, aureus scarabæus; seu scarabæus aureolus; i. e. aurei coloris; ex χρυσὸς, & κάνθαρ⊙, ὁ; V. Item Χρυσόκαρπ⊙, aureos fructus ferens; cujus fructus aurei sunt: Item Χρυσόκαρπον, dicitur etiam hederæ species quædam à colore acinorum aureo; vide Plin. ex Χρυσὸς, & καρπὸς, ὁ; vide.

Χρυσόκερος, vel est acc. sing. à χρυσόκερως, ωτ⊙, in accs. χρυσόκερωτα & -κέρων, vel est quartæ declinat. simpl. ut Menelaus. Ex χρυσὸς, aurum, & κέρας, τὸ, cornu.

Χρυσόκερως, aurata cornua gerens; Plut. in Apophth. pro eod. dicitur, & χρυσοκέρη⊙, &c. V. præced.

Χρυσόκλειδος, aureis clavis ornatum: à χρυσὸς, & clavus.

Χρυσόκλειστ⊙, auro clausus; vel aureo, aut aurato clausus operculo; Athen. l. 11. ex χρυσὸς, & κλειστὸς, ὸ; V. Item Χρυσοκόλλα, auri glutinum, glutinum quo aurifices in auro glutinando utuntur; Dioscor. & Gal. Item edulium quoddam ex lini semine & melle; Athen. l. 3. Item Χρυσόκολλ⊙, & χρυσοκόλλητ⊙, auro agglutinatus; vel cui aurum agglutinatum est, auratus, seu deauratus; ex χρυσὸς, & κόλλα, ης; unde κολλάω, κολλητὸς, &c. V. Item Χρυσοκόμ⊙, aureas comas habeo; aurei coloris cæsaries mihi est; Item Χρυσοκόμη, fruticis, seu herbæ nomen est, sic dictæ, quòd sit comantibus fulgore auri corymbis; Dioscor. 4. 55. utrumque à seq. Χρυσοκόμης, cui aurea coma est, seu aurei coloris cæsariem habens; pro quo dicitur & χρυσοκόμας, q. d. auricomus, &c. V.

Χρυσοκόμης, ου, ὁ, aureo crine conspicuus: Dor. χρυσοκόμας, α, ὁ, dicitur & χρυσόκομ⊙, ος, ὁ, ἡ. Ex χρυσὸς, aurum, & κόμη, coma.

Χρυσολάχανον, aureum olus; ita dicitur à quibusdam atriplex; teste Dioscor. vide & Plin. 27. 8. ex χρυσὸς, & λάχανον, τὸ, &c. V.

Χρυσόλιθ⊙, ου, ὁ, CHRYSOLITHUS: aurei coloris gemma: Angl. Chrysolite. Ex χρυσὸς & λίθ⊙, lapis.

Χρυσολογέω, ῶ, de auro loquor; Luc. in somn. ex χρυσὸς, & λόγ⊙; V. Item χρυσόλογος, aureum lanceam gestans; Palladis Epith. Eur. in Ione: ex χρυσὸς, & λόγχη, ης; V.

Χρυσόλοφος, aureis intextus squamis; ex χρυσὸς, & λοφὸς, ὸ; quod dicitur etiam de multiplice tunica cerpas vestiente: Item vestimentum, &c. V. Sic & Χρυσόλοφ⊙, aureum cristam, seu conum aureum habens; & in pl. Χρυσόλοφοι, sunt dracones quidam: ex χρυσὸς, & λόφ⊙, ὁ; V. Item Χρυσολύρης, aureum lyram habens; in Orphei epicaphio; apud Laërt ex χρυσὸς, & λύρα, ης; V.

Χρυσόμαλλ⊙, ος, ὁ, ἡ; aureum vellus habens: hinc χρυσόμαλλον δέρας, vellus aureum: ex χρυσὸς, aurum, & μαλλὸς, οῦ, ὁ, vellus.

Χρυσομανὴς, auri amore insaniens; in Epigram. & apud Basil. unde Χρυσομανέω, ῶ; insano auri amore teneor: ex χρυσὸς, & μανόμαι, f. μανήσομαι, unde μανὴς, ἡ, &c. V. Item Χρυσόμηλον, malum aureum; genus est Cydonii mali, incisuris distinctum colore ad aurum inclinante; Plin. l. 15. c. 11. ex χρυσὸς, ὸ, & μῆλον, τὸ, &c. V. Χρυσομίτης, aureum habens mitram, seu aureâ redimitus mitrâ; unde χρυσόμιτρες, dicitur avis quædam ἀκκισοδοφάγ⊙; apud Aristot. An. 8. c. 3. ubi aurimitris vertitur à Gaza; ex χρυσὸς, ὸ, & μίτρα, ης, &c. V. Χρυσόμφαλ⊙, aureum umbilicum, seu umbonem habens; cui inauratus est umbilicus, seu umbo; Poll. 6. 16. ex χρυσὸς, & ὀμφαλὸς, ὸ; V. Χρυσόνωτ⊙, seu χρυσώνωτ⊙, aureum, seu auratum tergum habens; ut apud Sophoc. ὄπιθεν χρυσόνωτον ἠνίαν; i. e. inhibens habenam aureo tergo præditam; ex χρυσὸς, & νῶτ⊙, ὁ, &c. V.

Χρυσόξυλος; sic vocatur ϝάλ⊙, quæ aliter ῥόδοδένδρον, rubia tinctorum, quæ corticem rubentem habet.

Χρυσοπάρυ⊙, aureum limbum in sua veste gestans; ex χρυσὸς, & παρυὴ, ης; seu πάρυφ⊙, ος, &c.

Χρυσόπας⊙, ος, ὁ, ἡ, auro aspersus, auro interjectus, auro distinctus: ex χρυσὸς & πάσσω, inspergo.

Χρυσοπέδιλ⊙, ος, ὁ, ἡ, aureis calceamentis gaudens: ex χρυσὸς & πέδιλον, ου, τὸ, calceus.

Χρυσόπεπλ⊙, ὁ χ̓ ἡ, aureâ veste indutus; Pind. ex Χρυσὸς, & πέπλ⊙, ὁ; V. Item χρυσοπήληξ, & χρυσοπήλης, aureum habens galeam; Euryp. in Phœniss. ex χρυσὸς, & πήληξ; V. Item Χρυσοπλόκαμ⊙, aureos habens cincinnos; Latonæ Epith. Hom. Hymn. 1. in Apoll. ex Χρυσὸς, & πλόκαμ⊙, ος; V. Χρυσοπλύσιον, ου, τὸ; officina, in qua aurum lavatur; Strabo l. 3. ex Χρυσὸς, & πλυίω, unde πλύσις, ὁ, &c. V. Χρυσοποίκιλ⊙, auro distinctus; ex Χρυσὸς, & ποικίλ⊙, ος; V. Χρυσοποιὸς, aurifex; Luc. ex Χρυσὸς, & ποιέω; V. Χρυσόπολις, emporium Chalcidoniæ; ex χρυσὸς, & πόλις; V. Item Χρυσόπους, aureos habens pedes; aureis fulcris, & quasi pedibus, insistens; Athen. l. 5. ex χρυσὸς, & πῦς, &c. V.

Χρυσόπρασος, ου, ὁ. CHRYSOPRASUS, gemma viridis: ex χρυσὸς, aurum, & πράσον, ου, τὸ, porrum.

Χρυσόπρῳρ⊙, auream, vel auratam habens proram; ex χρυσὸς, & πρῷρα, ης, &c. V.

Χρυσόπτερ⊙, ος, ὁ, ἡ, aureas alas vel gemmas habens; Hes. & gemmæ nomen: ex χρυσὸς, aurum, & πτερὸν, τὸ, ala.

Χρυσορύης, vide Χρυσορρόας; Item Χρυσόρρυτ⊙, tectum seu contignationem habens auratam; vel qui aureis est laquearibus; apud Luc. & Poll. 7. 24. ex Χρυσὸς & ῥέζω, ης; seu ῥέγος, ὁ, &c. V.

Χρυσοῦ βράκης, & χρυσόβακτος, ίδ⊙, ὁ, ἡ; aurivirga: ex χρυσὸς, aurum, & βακτὸς, ίδ⊙, ἡ, virga.

Χρυσοῦβρις, præced. expon. & aureos habens calceos, & est Mercurii Epith. apud Hom. Od. o. nam βρίπτω, expon. & κρηπὶς, &c. V. idem Χρυσορρίπτων, aurea fundens verba cujus verba aurea sunt; ex Χρυσὸς, & ῥίπτω, ω; V. Item Χρυσορρόας, ας, ὁ; & χρυσορρόης, seu χρυσορύης, auro fluens, auri ramenta suis fluentis vehens: Athen. l. 5. ex Χρυσὸς, & ῥοὴ, ης; seu ῥόος, ὁ, &c. V. Item Χρυσόῤῥυτ⊙, idem; q. d. aurifluus: ex Χρυσὸς, & ῥυτὸς, ὸ; à ῥύω, inusit. pro Them. ῥέω, &c. V.

ΧΡΤΣΟΥΣ, ῦ, ὁ, aurum; moneta aurea: q. à χρησὸς, id est, usu. Hinc χρυσῖον, ου, τὸ, aurum: χρύσι⊙, ῦς, aureus: χρυσόω, inauro.

Χρυσόσπερμον, dicitur, à nonnullis sedum majus, ab aureo seminis colore; Dioscor. ex χρυσὸς, & σπέρμα, τὸ, &c. V.

Χρυσοστέφαν⊙, ος, ὁ, ἡ; aureâ redimitus coronâ: ex χρυσὸς & στέφαν⊙, corona. Th. στέφω, corono.

Χρυσοστέφαν⊙, præced. dicitur etiam, Χρυσοτέφαν⊙, cui aureum serum tempora cingit; Euryp. in Ione, &c. V. Item Χρυτέζομ⊙, aureum os habens; aureo ore loquens, seu aurea verba fundens; sic cognominatus fuit Joann. Antiochenus; teste Suid. ex Χρυσὸς, & στόμα, τὸ; V. Item Χρυσότευχ⊙, qui auro torqueatur; Soph. in Œdip. Tyr. Χρυσοτεύχων ἀπ' ἀγκύλων, ex aureis arcubus; ex χρυσὸς, ὸ, & τεύχω, ὸ, &c. V. Χρυσοτίκτων, qui aurum, seu vala ex auro, fabricatur, aurifex; in Epigram. ex Χρυσὸς, ὸ, & τίκτω, ὸ, &c. V.

Χρυσότερ⊙, magis aureus; Demetr. Phal. est compar. à Them. Χρυσὸς, ὸ; vide.

Χρυσοτθώρηξ, aureis indutus armis; aurea habens arma; ex Χρυσὸς, & τεύχ⊙, τος, &c. V. Sic & Χρυσότευκτ⊙, ex auro fabricatus; ut ἀγάλματα χρυσοτεύκτοις; Euryp. in Phœn. ex Χρυσὸς & τεύκτὸς, ὸ, &c. V.

Χρυσότηξ⊙, ος, ὁ, ἡ, qui aureum aream habet, & gerat, ὁ χρυσᾶν πύξον ἔχων.

Χρυσοτόρν⊙, ex auro tornatus, vel scalptus, aut cælatus; ex Χρυσὸς, & τορνόω, ὸ; V. Item Χρυσουργὸς, aurifex; ex lib. Sap. unde Χρυσουργέω, ῶ; aurum tracto, & elaboro: ex Χρυσὸς, ὸ; & ἔργον, τὸ, &c. V.

Χρυσοῦς, aureus, ex auro factus; ut Σφὶν χρυσοῦς; Od. Θ. Sic Χρυσᾶ ποτήρια; Xen. Item Χρυσοῦς, sub. στατὴρ, aureus stater; Plut. in Galb. Item τὸ χρυσοῦν, in ovo, dicitur vitellus; quoniam fulvi & aurei coloris est; apud Athen. l. 9. est contracte, pro χρύσεον, idem à Them. Χρυσὸς, &c. V.

Χρυσοφὴς, vel potius Χρυσοῦφὴς, ex auro textus; vel auro intextus, seu intertextus; Athen. l. 10. ex Χρυσὸς & ὑφὴ, ἡ; seu ὕφ⊙, ος, τὸ; à Them. ὑφάω, &c. V. Item Χρυσοφαὴς, auream lucem habens; i. e. auri modo splendens; ex Χρυσὸς & φάω; unde φαέ⊙, ος, τὸ, &c. V. Item Χρυσοφορέω, aurum fero, seu gero; i. e. aurata vestimenta,

menta, vel aurea monilia gero; & χρυσοφορέω, ῶ, auri gestatio: Item Χρυσοφόρεια, & χρυσοφόρειον, ου, τό, dicitur electrum; apud Dioſc. 1. 114. ab auri ſcil. colore, quem habet; omnia à ſeq. χρυσοφόρος; q. d. aurifer; ex Χρυσός, & φορέω, ὁ; unde φορίω, à Them. φίερω, &c. V.

Χρυσοφόρος, ου, ὁ, ἡ; qui aurum geſtat: hinc χρυσοφορίω.

Χρυσοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ; auri cuſtos ex χρυσὸς, & φύλαξ, cuſtos. Them. φυλάσσω, cuſtodio.

Χρυσοφύλαξ, præced. exp. qui aurum aſſervat; & χρυσοχαίτης, ſeq. exp. aureâ comâ decorus, &c. V.

Χρυσοχαίτης, ου, ὁ, auricomis: ex χρυσὸς, aurum, & χαίτη, κε, ἡ, coma.

Χρυσοχαλινόω, aureo fræno utens; Xen. ex χρυσὸς, & χαλινὸς, ὁ; V. Item χρυσόχρως, aureus, vel auratas habens manus: Item qui aureos annulos in manu geſtat; Luc. in Tim. ex χρυσὸς, ὁ; & Th. χείρ, &c. V. Item Χρυσοχόος, auri ſutor, aurifex; unde Χρυσοχοϊκὸς, ad aurifuſorem pertinens, quo aurifex utitur; unde Χρυσοχοϊκὴ, ſcil. τέχνη, vel ἐπιστήμη, ars fundendi aurum, ſeu tractandi: Item Χρυσοχοεῖον, aurifuſorium, aurificina; & χρυσοχόλα, aurifex ſum, aurum fundo, aurum conflo; Poll. 7. 24. omnia ex Χρυσὸς, ὁ; & Th. χέω, liquefaciendo diffundo, cujus comp. deſinunt in χόος, & χοΐω, &c. V.

Χρυσόω, auro obduco, inauro, deauro; unde εἴδωλα κεχρυσωμένα; apud Athen. l. 5. à Th. Χρυσὸς, ὁ, &c. V.

Χρυσῶ gen. Dor. & Æol. pro χρυσοῦ: à Χρυσὸς, aurum: hinc χρυσῶ Χρυσίδες, auro magis aurea.

Χρύσωμα, ατος, τό, vas aureum, res aurea; Athen. l. 6. verbale, à χρυσόω, præced. V.

Χρυσωμαθήκη, aureæ ſupellectilis conditorium; Athen. l. 5. ex χρύσωμα, ατος, præced. & θήκη, ἡ, &c. V.

Χρυσωνᾶς, ᾶ, ὁ, monetarius, à χρυσὸς; vide.

Χρυσωνέω, aurum emo, numiſma aureum argento permuto; unde verbale Χρυσωνητὸς, auro emptus; Athen. l. 5. ex χρυσὸς, & ὠνέομαι, f. ήσομαι; unde ὠνητὸς, ὁ, ἡ, &c V. Item Χρυσωνὸς, aureum vultum, ſeu aſpectum habens: ut Χρυσωνὸς αἰλιός; apud Euryp. in Electra: ex Χρυσὸς, & ὤψ, ὠπὸς, &c. V. Item Χρυσωρυχεῖον, auri effoſſor; unde Χρυσωρυχεῖον, aurifodina, locus, in quo aurum effoditur; Strab. l. 3. ex χρυσὸς, & ὀρυχὴ, ἡ; à Them. ὀρύσσω, ſcu -πω. f. ὄξω, præt. ὄρυχα; unde comp. varia mutant ο in ω, &c. V.

Χρόσωσις, auratura, deauratio, inauratio; Plut. Item Χρυσωτὴς, deaurator; Plut. verbalia, à χρυσόω. f. ώσω, &c. V.

Χρώ, contractè pro χρόα, dativ. ſing. à χρὼς, ῶτος, ὁ, cutis. Alii per Apocop. dicunt pro χρωτὶ, dat. à χρὼς, ῶτος, ὁ, idem, ſine ι ſubſcripto. Th. χρόα, color, cutis.

Χρώζω, coloro: à χρόα, color.

Χρώζω, præced. ortum eſt per eraſin, à χροΐζω, & idem ſignif. tingo color-e imbuo; Item applico, admoveo, &c. V.

Χρῶμα, ατος, τό, color. Them. χρόα, ας, ἡ, idem.

Χρωματικὸς, ὴ, όν, ad colores pertinens, vel coloribus ornatus; Plat. Item Χρωμάτιον, ου, τό; idem quod χρῶμα; in Epigram. ut & χρωματίζω. f. ίσω; idem eſt quod χροΐζω; atque inde verbale χρωματισμὸς, ὗ, ὁ, coloratio, atque omnia à præc. χρῶμα, ατος, &c. V. Χρωματοπωλία, colorum confectio, tingendi, imbuendique, & colores præparandi ars; ex χρῶμα, ατος, & πωλέω, &c. V.

Χρώς, ῶτος, ὁ, ἡ, vel, ὸν, præſ. part. à χρόομαι, utor. Th. χρόω.

Χρωννύω, vel χρώννυμι, coloro: à χρόα, ας, ἡ, color.

Χρῶνται, 3. pl. ind. præſ. verbi χρόομαι, utor.

Χρὼς, ῶτος, ὁ, corpus cutis; idem quod χροὺς, χροῦς, χροΐ. Th. χρόα, color.

Χρῶτος, coloratio, tinctura; Poll. l. 7. verbale, à χροΐζω, vel χρόω, ſeu χρώννυω. f. ώσω, &c. V. Item Χρωστὴρ, ῆρος, ὁ, colorator, infector; ex Epigr. verbale, itidem, à χροΐζω; V. Sic & χρωτίζω, & -όμαι; inficio colore ſcil. idem quod, ab & pro χρόζω; quod ſignif. etiam applico, tango, &c. V.

Χρώσαι, colorabo, f. 1. ind. act. verbi χρόω, ſeu χρόω, coloro, f. ώσω. a. 1. inf. act. χρῶσαι. a. 1. inf. paſſ. χρωσθῆναι. Th. χρόα, ας, ἡ, color.

Χρῶτο, utatur, 3. ſing. opt. præſ. paſſ. χρώμην, ῶμην, -ῶιτο, ῶτο, verbi χρόομαι, utor. Them. χρόω, commodo.

Χυδαῖος, α, ὁ, cujus magna eſt copia abundans; interdum etiam vilis, vulgaris, & exp. etiam diffuſus: Item confuſus: atque inde χυδαϊσμὸς, ατος, ὁ; vulgaritas, vilitas; utrumque à ſeq. χύδην, quod exp. more eorum quæ fuſa ſunt: Item temerè, inconſideratè; abſque delectu, & quidvis quavis quaſi effundendo: Dicor. ſed dicitur etiam aliquid χύδην vel efferri, vel ſcribi, quod ſolutâ oratione efferatur, aut ſcribitur: Ariſtot. Rhet. l. 3. &c. V.

Χύδην, fuſè, confuſè, paſſim: à χύω, fundo: hinc χυδαῖος, αία, αῖον, copioſus, vulgaris.

Χυλάριον, q. d. ſucculus; & apud med. ſic dicitur decoctio herbarum, quæ ſit adjecto mediocri melle, & ſaccharo, eſt diminut. à Them. χυλὸς, ὁ; V. Item Χυλίζω, ſuccum elicio, in ſuccum reſolvo; unde verbalia, χύλισμα, τὸ; ſuccus expreſſus, & χυλισμὸς, ὁ; ipſa ſuccci expreſſio: Itidem ab cod. Them. χυλὸς, ὁ; V.

ΧΥΛΟΣ, ου, ὁ, ſuccus: q. à χύω, fundo. Hinc χυλόω in χυλὸν redigo: χυλίζω, ſuccum exprimo.

Χυλὸς, præced. exp. humor, qui manibus torculari, vel igne, &c. è corpore ſuo exprimitur, vel è refunditur, & exudat: ut χυλὸς πιτύεινος; Gal. & χυλὸς σταφυλῆς; Dioſc. l. 5. apud medicos autem peculiariter, χυλὸς, dicitur ſuccus, quem ventriculus, per concoctionem, è cibis elicit, & qui chymi, (chylo in hepar attracto, ibique in chymum cocto; ut & chymus ſanguinis, eſt materia, quando chymus, in venas diſtributus, exactiùs coquitur, & tandem, ad univerſas corporis partes delapſus, vertitur in illarum alimentum, inſtauratque quod à calore naturali fuerat diſſipatum. Idem etiam medici, cum phyſicis, quatuor humores recenſent, ſcil. τὸ αἷμα, χολὴ τὴν ξανθὴν, (quæ & ἡ χολὴ) καὶ τὸ μέλαν μέλαινα, i. e. μελαγχολία, καὶ τὸ φλέγμα. Porro, χυλὸς, interdum, confunditur cum χυμὸς, &c. V.

Χυλώδης, ους, ὁ, ἡ, ὺν, ſuccoſus, vel ſucci ſpeciem gerens; aut qui è ſuccorum genere eſt; unde χυλῶδες, τὸ, pars ſuccoſa, ſeu ipſe ſuccus; Dioſc. 3. 22. à præced. Th. χυλὸς; V. Item χύλωσις, εως, ἡ, ſucci expreſſio, vel ipſe ſuccus & cremor expreſſus: Item ſucci generatio, propria ventriculi actio cibum in chilum mutantis; verbale à χυλόω, in ſuccum redigo, liquo, vel ſuccum exprimo; unde βίζαι χυλωθέσαι; apud Dioſc. 2, 212. à Them. χυλὸς, ὁ; V.

Χύμα, ατος, τό, aliquid effuſum, & confuſum; amplitudo; liquor: à χύω, fundo. Them. χόω.

Χυμὸς, οῦ, ὁ, ſuccus; ſanguineus humor, quem è chylo ventriculi per meſenterium attracto coquunt hepar; quæ hepatis actio dicitur χύμωσις, ut illa ventriculi χύλωσις.

Χυμὸς, præced. eſt etiam ſuccus, quem Plantæ, aut alia prælo, manuve preſſa fuderunt; Athen. l. 2. Item ſapor; Plut. Symp. Probl. 6. Atque ſic in hac ſignif. χυλὸς, cum χυμὸς, fœpe confunditur: Item Χυμὸς, exp. etiam, buſtum ex humo foſſitio aggeſtum; Heſych. atque ſic eſt à χόω, ὠμαι; pro Th. χόω, terrâ aggeſtâ exſtruo, ſeu ex terra fuſili educo: Item χύμιον, ου, τό; q. d. ſuculus; i. e. modicum ſuci; Athen. l. 7. diminut. à præced. χυμὸς, ὁ; V.

Χυνὸω, FUNDO, χύσω, fuſio: χύτης, fuſor, Them. χόω, fundo.

Χύσις, εως, ἡ, effuſio: à χύω, ſeu χόω, fundo.

Χύσις, præced. exp. etiam ſcaturigo: Item ſulura, liquefactio: Item congeries tumulus; ab eod. Th. χόω pro χύω, liquefaciendo diffundo, & terrâ aggeſtâ exſtruo, &c. V.

Χυτικὸς, diffundendi vim habens; ſed expon. & diffundens, reſolvens; à χυτὸς; V.

Χυτιλάζω, idem quod ſeq. χυτλόω, oleo aquæ mixto perfundo; Item lavo, abluo; Od. ζ. & utrumque à ſeq. χύτλον, τὸ; quod exp. & vas olearium, in quo oleum ſervabant, unguendis à balneo corporibus: Item Χύτλον, dicebatur ſpecies quædam divinationis, quæ fiebat cum aqua & oleo; & in neut. pl. χύτλα, dicuntur etiam libamina, quæ in mortuorum buſta effundebantur; Poll. & Heſych. &c. V.

Χύτλον, ου, τό, oleum aquâ permixtum, ad perfundenda lavantium corpora: à χόω, idem quod χόω, fundo.

Χυτλόω, oleo perfundo: à præced. q. v.

Χύτο, fuſus erat, Ion. pro ἐχύτο, 3. ſing. pluſq. p. Sic χύτο, pro ἐχύτο, 3. pl. à χόω, fundo t. ὕσω, perf. paſſ. κέχυμαι.

Χυτὸς, ὴ, fuſus, fuſilis: Item foſſitius: à χόω; idem quod Th. χόω, fundo; terra aggeſtâ extruo.

Χυτὸς ἄργυρος, ab Alex. Aphr. dicitur argentum vivum; quòd aquæ modo diffluat, & liquidum ſemper ſit, ut argentum in χάνῳ; effuſum; item χυτὴ γαῖα, dicitur terra fodiendo exuta, quâ mortui obruuntur; Il. ζ. & ψ. Sic χυτὸς λιμὴν, portus aggeſtâ terrâ ſtructus, &c. à præced. χυτὸς, vide.

Χυτόκηρος, terra circa plantas, aut ſtirpes effuſa; à χυτὸς, foſſitius, ſeu χυτὴ γαῖα, quæ ſimpl. etiam dicitur χυτὴ, agger, ſeu terra aggeſta; & σκαφὴ, ἡ, ſeu σκάφος, ου, τό, paſtinatio, &c. V.

Χύτρα, ας, ἡ, olla. Them. χύτρος, idem.

Χύτρα, præced. teſta, cacabus; in plur. eſt χύτραι, αἱ, quæ dicuntur etiam tabernæ, in quibus ollæ venduntur; Heſych. Atque indè, χύτραι δίωτοι, ſunt ollæ anſatæ, velutque gemini auribus; item χυτρεῖον & χύτριον, ου, ὁ, & contractè χυτρεῖς; exp. fictilis, teſtaceus; ſicut & χυτρεῖον, τὸ, dicitur locus, ubi ollæ conduntur & aſſervantur; ſed χυτρεῖα, τὰ, dicuntur etiam ollarum teſtæ; Poll. l. 7. Item χυτρεῖς, ἐως, ὁ, eſt ollarum figulus; Luc. omnia à Th. χύτρος, ὁ, V.

Χυτρεφὴς, qui in ollis coquit cibos; Athen. ex χύτρος ſeu χύτρα; & Th. ἕψω, V.

Χυτρίδιον, τὸ, ollula; diminut. à χύτρος ſeu χύτρα; item χυβίζιον, in olla pono vel expono; Heſych. & χυτρίδια, ὰ, dicitur ludi genus; in quo, quidam in medio ſedens, quem χύτραν nominant, à circumcurſantibus pueris vellicatur, & percutitur tamdiu, donec arreptum unum in locum ſuum colloceat; Poll. l. 9. Item χύτρινος, teſtaceus; unde χύτρινοι ἀγῶνες; in quibus χύτραις utebantur; item χύτρινον, ſub. κέρμα, idem quod χύτραι; Hippocr. Sic & χυτρεῖον, τὸ, diminut. ollula; ſed exp. & ollæ operculum; & χυτρεῖς, ἰδος, ἡ, olla vel ollula; ſed in plur. χυτρεῖδες, αἱ, dictæ fuerunt etiam tabernæ, in quibus ollæ venum exponebantur; Poll. Omnia itidem à χύτρος, ὁ, ſeu Th. χύτρος, ὁ, &c. V. Item χυτρισμὸς, ὁ, ὁ, dicitur ex poſitio infantis in teſta ſeu fictili; verbale à χυτρίζω & χυτρίνη, ης, ὁ, eſt ollaris, in olla coctus; à Th. χύτρος, ὁ, pro quo dicitur & χύτρος, τὸ, &c. V.

Χυτρόαυλος, magna olla; χύτρος, ut χαυλὸς, mulctra: at χοῦλος, eſt genus navigii.

Χυτροπόδιον, τὸ, parva olla pedata; Poll. 10. eſt diminut. à ſeq. χυτρόπους, ο. ὁ, ὁ, V.

Χυτρόπους, gen. ὁ.

Χυτρόπους, ὁ, ὁ, olla pedes habens: ex χύτρος, olla, & πούς, ποδὸς, ὁ, pes.

Χυτροπώλης, ollarum ſeu cacaborum venditor; & in fœm. χυτροπώλις, ἰδος, ollarum venditrix; item χυτροπώλιον ſeu χυτροπωλεῖον, τὸ, dicitur locus, in quo ollæ venduntur; omnia, ex χύτρος, ὁ, & πωλέω; unde πώλης, &c. Vide.

ΧΥΤΡΟΣ, ου, ὁ, olla: qu. à χόω, quia in eam aliquid funditur, cocturæ causâ. Hinc χύτρος, ας, ἡ, idem, χυτρεῖος & χύτριος, α, ον, fictilis, teſtaceus.

Χύω, fundo: f. χύσω. p. κέχυκα. perf. paſſ. κέχυμαι. pluſq. p. ἐκεχύμην, σο, το. Th. χόω, idem.

Χόω, præced. in paſſ. eſt χύομαι; atque indè, χύδην dicitur; quod terrâ foſſili aggeritur ſeu inſtruitur; unde κέχυται τύμβος; apud Apoll. Atque ſic in hac ſignif. eſt à Them. χόω, ſignificante, terrâ aggeſtâ exſtruo, &c. vide.

Χώ, capio, pro ἔχω vel ἀχέω, unde & χωδέων, capio: ſcu

Χ' ὡ, pro ᾗ ὁ. &

Χ' οἱ Δώριες, Dor. pro ᾗ ὁ Ἀθηναίων.

Χάεσκε, Ion. pro χάε, iraſcere, præſ. imperat. verbi χάομαι, idem cum χολῶμαι, iraſcor. Th. χολὴ, bilis.

Χ' ὡ κ Dor. pro ᾗ ὁ ἐκ.

Χαλαπαθῶ, claudum fieri; eſt paſſ. à χωλαίνω, f. ανῶ, claudus ſum, claudico; unde verbalia, χώλανσις, ἡ, & χώλασμα, τὸ, claudicatio; item χωλόω, idem quod χωλαίνω; ſed exp. & claudum vel mancum & mutilum reddo; & in paſſ. χωλόομαι, claudus fio; atq; indè χωλεία, ἡ, claudicatio; omnia à ſeq. Th. χωλὸς, V.

Χωλοπέπους, claudus pede, ſeu claudicans pedibus; Vulcani Epith. ex χωλὸς & πῆς, &c. V.

ΧΩΛΟΣ, ὴ, ὸν, CLAUDUS, mutilus: hinc χωλόω, claudum reddo: χώλωσις, εως, ἡ, claudicatio: χωλότης, ητος, ἡ, idem.

Χαλότης, ητος, ἡ, claudicatio, claudicatio, claudum eſſe; Plut. tribuitur & metro; apud Athen. l. 14. Item χωλόω, claudum reddo; unde χωλωθῆναι, idem quod χωλοῦσθαι; apud Hippocr. Unde verbalia, χώλωμα, τὸ, & χώλωσις, ἡ, claudicatio; & general. mutilatio; omnia à Them. χωλὸς, ὁ, vide.

Χῶμα, ατος, terræ aggeſta moles. Th. χόω, terrâ aggeſtâ extruo.

Χῶμα, τὸ, præced. & χῶμος, ὁ, exp. opus quod οἱ χωῦντες reliquerunt; agger; item tumulus, ſepulchrum; atque indè, χωμάτιον, τὸ, diminut. parvus agger, vel parvum buſtum, modicâ humo aggeſtâ; q. d. aggellus, &c. V.

Χ' ὡμὸς, Dor. pro ᾗ ὁ ἰμὸς.

Χὰν, fundens, pro χέων, præſ. part. verbi χέω.

Χωνεία, ἡ, conflatura; fornax 3. item χωνεῖον, τὸ, idem fornax; ſeu vas, in quo funduntur & liquantur metalla; vulgò ſcil. Gallicè, creuſet; ſed exp. & infundibulum; item χωνευμα, conflatio; vel conflatura; id quod in fuſoria fornace conflatum eſt; & χωνευτὴς, conflator, flator, fuſor; unde χωνευτήριον, fornax, in qua metalla conflantur; & χωνευτὸς, conflatilis; à fuſore fabricatus; omnia à χωνεύω, in fornacem conflatoriam conjicio; item in fornace fuſoria fabrico; quod à ſeq. χώνη, idem quod, & contractè, pro χοάνη, vas argillaceum, in quo metalla funduntur & liqueſiunt; & ſic omnia ſunt à Them. χέω, liquefaciendo diffundo, &c. V.

Χώνη, νος, ἡ, infundibulum: à χέω, fundo.

Χώνη, præced. factum eſt per contract. ex χοάνη, infundibulum: ſed apud medicos quoſdam, gula etiam χώνη, nominari dicitur, cum à forma infundibili; tum quoniam per eam, velut per infundibulum, cibus potuſq; in ventriculum transfunduptur, &c. V.

Χωνόω, aggerem educo: f. χώσω. Hinc χῶμα, agger: à χοῦς, ὁ, terra egeſta, terra. Th. χόω, terrâ aggeſtâ extruo.

Χῶν, contract. ex χόανος, quod vide: unde χωνόω, in χῶνα conjicio.

Χῶν, præced. fornax fuſoria; eſt à Th. χόω, liquefaciendo diffundo; ſed ſignif. etiam infundibulum; apud Hippocr. & ſic eſt à χοάνη, & à Th. χόω, fundo, &c. V. Atque inde χώνιον, eſt etiam inſtrumentum fuſorium; itidem ab eod.

Χωόμενος, η, ον, ſuccenſens, gen Ion. χωομένοιο, præſ. part. à χώομαι, idem quod χολόομαι, ῶμαι, iraſcor. Th. χολὴ, ης, ἡ, bilis.

Χ' ὡπόσαι, & quot, Dor. pro καὶ ὁπόσαι.

Χώρας, ας, ἡ, regio; Ion. χώρη. Hinc χώραιος, αία, αῖον, agri. Them. χώρος, locus, ſedes.

Χώρας, præced. exp. idem quod χῶρος, locus, ſedes; unde ἐν χώρᾳ, interdum exp. vice, loco: ut ἐν χώρᾳ μωδοφόρᾳ ἦ, exp. eſſe loco mercenarii; apud Xen. Item χώρας, interdum ſignif. ſpatium; Il. ρ. loculamentum, conceptaculum: & exp. etiam ſolum, ager, terra: item provincia, &c. Vide.

Χωρεπίσκοπος, ου, ὁ, exp. accola, confinis; apud Dionyſ. à præced. χώρας, ὰ, V.

Χώραυλος, qui in agro, vel in regione verſatur: ex χώρας, ὰ, & αὐλὴ, ἡ, unde ἀυλίζεσθαι homines dicuntur in aliquo loco, pro ſtationem habere: & ἀγραυλος, exp. in agris ſtationem habens; ita hic, χώραυλος, exp. ὁ ἐπὶ χώραν διατρίβων; Suid. &c. V. Item χωρεπίσκοπος, regionis inſpector; Baſil. in Canonibus Græcis, exp. vicarius Epiſcopi, ſeu Epiſcopus vicarius: ex χώρας, ὰ, & ἐπίσκοπος, ὁ, &c. V.

Χωρέω, 3. ſing. à

ΧΩΡΕΩ, eo, accedo, proficiſcor; capio, capax ſum: evado, locum do: f. ήσω. p. κεχώρηκα. a. 1. imperat. act. χώρησον, άτω, & in 2. pl. χωρήσατε, recipite nos: a. 1. inf. act. χωρῆσαι, recipere. Hinc ἀναχωρέω, redeo: ἀναχώρησις, εως, ἡ, reditus: ἀναχωρητὴς, οῦ, ὁ, qui in ſolitudine vivit: συγχωρέω, concedo, aſſentior: συγχώρησις, εως, ἡ, conceſſio, aſſenſus.

Χωρὶς, ὁ, nomen montis, ἄκλητον. Heb. deſolatio, vaſtitas.

Χώρημα, ατος, τό, capacitas: item receptaculum: verbale à præced. χωρέω, V.

Χωρῆσαι, a. 1. inf. act. &

Χωρίσας, ασθ, a. 1. part. verbi χωρίω, quod V.

Χώρητε, τος, ἡ, ipsa capiendi actio; & exp. etiam capacitas; item secessus; pro ὄπτοχώρητε; sic & χωρητὸς, ὕ, ὁ, cujus aliquis capax esse potest, qui percipi & intelligi potest; atque inde χωρητικὸς, qui talis est ut capere possit sive capax esse; aut simpl. capax; omnia verbalia, à χωρίω, V.

Χωρεύζω, rusticor; à χωρεῖον, τὸ, id vide.

Χωρεμυὸς, arca, cista: quia χωρεῖ, capit aliquid. Vide χωρεμὸς.

Χωρεῖδιον, υ, τὸ, agellus, prædiolum; diminut. à χωρεῖον, τὸ, V.

Χωρίζω, separo, sejungo: f. ἴσω. p. κεχώρικα. a. 1. ἐχώρισα, ας, ε, a. 1. inf. χωρίσαι. præs. imperat. pass. χωρίζω, ίσθω. perf. pass. κεχώρισμαι. perf. part. κεχωρισμένος. a. 1. ind. pass. ἐχωρίσθην, ης, η. a. 1. sub. pass. χωρισθῶ, ῆς, ῆ. a. 1. inf. pass. χωρισθῆναι. a. 1. part. χωρισθεὶς, έσα, έν. Th. χωρίς, sine.

Χωρικὸς & χωρεικὸς, idem quod χωρητικὸς & χωρετικὸς, quæ V. Item χωρεῖον, seq. apud Geometras, dicitur id spatii, quod intra concurrentes lineas figurarum continetur; quod & area dicitur; item χωρίον, locus; ut dicitur locus authoris; Suid. &c. V.

Χωρίον, υ, τὸ, membrana extima, quæ fœtum involvit & capit; quòd fœtus velut domicilium sit: in quo sensu scribitur etiam χόριον: signif. item locus, locus munitus, castellum; item ager, prædium, villa. Them. χώρ, locus, ager.

ΧΩΡΙΣ, seorsum, separatim, absque, sine: qu. à χώρ, locus. Hinc χωρίζω, separo, leccerno: χωρισμὸς, ὕ, ὁ, separatio.

Χωρίσαι, a. 1. inf. act. &

Χωρίσθ, 3. sing. a. 1. sub. pass. verbi χωρίζω, separor, quod V.

Χώρισις, idem quod seq. χωρισμὸς, & ab eod. id V.

Χωρισμὸς, ὕ, ὁ, separatio, sejunctio, divisio: à χωρίζω, separo, Th. χωρὶς, seorsim.

Χωριστὸς, separabilis; vel separatus, sejunctus, secretus; itidem verbale, ab eod. χωρίζω, V.

Χωρίτης, rusticanus, villicanus: & in fœm. χωρῖτις, ἡ, rustica, villica: Luc. Atque inde χωριτικὸς, idem: ut χωριτικὴ πλῆθος, rustica multitudo, seu agrestis; Plut. in Per. Atque inde adv. χωριτικῶς, rusticè; ut rusticis convenit, seu more rusticorum, &c. Omnia à Th. χώρ, ὁ, unde χώρα, ἡ, & χώριον, τὸ, &c. V.

Χωριάδης ὑμὴν, membrana quæ pro secundis habetur: membrana quæ præstat vicem secundarum, Aristot. 6. an. c. 3. de partu pulli ex ovo; à χωρίον, τὸ. V.

Χωρεβατεῖν, exp. in loco aliquo circumire: ἐν τῇ χωρᾷ περιπατεῖν, Hesych. ut χωρεβατήσαι τὴν γῆν; i.e. describite terram; Josuæ c. 19. Item χωρεβάτης, ου, ὁ, instrumentum chorobates dictum, cujus usus est in aquarum librationes; ejus constructionem describit Vitruv. l. 8. c. 6. ex χώρ, ὁ, & βαίνω, f. βήσομαι, à βέβα; unde βατὸν, &c. Vide. Item χωρογεμέτης, loci, seu locorum descriptor; regionis descriptor: unde χωρογεμία, regionis descriptio: & χωρογεμῶ, locos alicujus regionis describo; omnia ex χώρ, ὁ, & γεωμ, ἡ, à Th. γεάω, V. Item χωρομία, locum seu regionem aliquam, aut etiam agrum administro vel loci alicujus negotia: ex χώρ & νέμω, administro, &c. Vide.

ΧΩΡΟΣ, ὤρ, locus, sedes; item ager, prædium: qu. à χώ, id est, capio. Hinc χώρα, ας, ἡ, idem; & regio: χωρίον, υ, τὸ, locus, rus, possessio, villa: ἐγχώρ, ε, ὁ, ἡ, & ἐγχώριος, α, indigena: ἐπιχώριος, α, ὁ, ἡ, idem.

Χῶρος, υ, ὁ, nomen venti. Act. 27. 12.

Χωροφιλέω, in loco aliquo lubens versor; & simpl. libens versor: item χωροφιλία, exp. loco detentus: ex χώρ & φιλία, V. Item χωροφύλαξ, loci, vel potius agri custos: ex χώρ & φύλαξ, ὁ, &c. V.

Χωρυτὸς, idem quod χωρυτὴς, pharetra.

Χ' ἅς, Dor. pro χ' ἅς.

Χώσαι, aggessisse, a. 1. inf. act. χώσας, αντος. a. 1. part. act. &c.

Χωσάμβων, 2. 1. part. m. verbi χώννυμι, aggerem duco: f. χώσω quod à χοῦς, ὁ, terra aggesta. Theæ, χῶ, terrâ aggestâ exruo. Vide etiam in seq.

Χώσατο, iratus fuit, 3. sing. a. 1. m Ion. & χωσάμην, a. 1. part. m. verbi χώομαι, idem quod χολόομαι, irascor. Th. χολὴ, bilis.

Χωσθὲς, σθ, aggestus, a. 1. part. pass. à χώννυμι. Vide χωσάμβων.

Χῶσις, aggeris ductio, aggestus; sed exp. & agger, obex ad obstruendum; item χωσὸς, humo egestâ eductus, vel exstructus; ut χωσὸς τάφου: apud Eur. Unde χωσεῖς, σθ, ἡ, ut χωσεῖς χολὴν; ductudo ad congestiones fossarum, seu fodiendum parata; Diod. Sic. l. 9. Omnia verbalia, à χόω, seu χώννυω, vel χώννυμι, f. χώσω, &c. Vide.

Χῶς, congius; dicitur Dor. apud Athen. pro χοῦς, ὅας, vel χοῦς, οὸς, ὁ, &c. V.

Χώσω, aggerabo, f. 1. act. à χώννυμι, Th. χόω, aggerem duco.

Χ' ὅταν, Dor. pro ἡ ὅταν, & quando.

Χ' ὅ, π, Dor. pro καὶ ὅ, π, & quod.

Χόλω, contristo, molesto; ad iram concito: idem cum χολόω; ex quo, elisò, λ, & duobus ο, in ω, contractis, ortum putatur; sic in pass. χόλωμαι, ad iram concitor, &c. Idem quod, & pro χολοῦμαι, &c. V.

Ψ.

Ψ Est litera vigesima tertia: valet βσ, πσ, φσ. In numeris ψ valet DCC.

ΨΑΊΔΑΣ, unguenti genus: à ψάω.

Ψαθιὴς & ψαθιὸς, ᾶ, ὁ, putris, arenulentus; friabilis, infirmus, imbecillis; idem quod ψαθύρ; & ab eod. Th. ψαθειὴς, V.

Ψαθίλη, contracto turpifer: q. à ψάω, tango.

Ψαθιὸς, mollis: Suid. Vide seq.

ΨΑΘΥΡΟΣ & ψαθιὸς, Att. ᾶ, friabilis, fragilis.

Ψαθυὸς, præced. exp. qui in minutas particulas friari potest; item arenosus, contractâ ficcitate fragilis; ut ψαθυρὰ κρία; apud Gal. derivatur à ψάω, comminuo, frango; atque inde, ψαθύρωσις, ως, τὸ, frustulum ex friatura; Athen. l. 14. Item ψαθυρότης, ητος, ἡ, friabilis natura, fragilitas ex ficcitate; itidem, ab eod. Vide.

Ψαθυρύσθω, friabilem fieri; item arescere, inarescere: à præced.

ΨΑΙΔΡΟΣ, ᾶ, rarus, raros habens capillos qu. à ψάω, comminuo.

Ψαιδεύω, ψαίνω, roro, aspergo. Th. ψακὰς, quod V.

Ψαίκαλον & ψάκαλον, exp. idem, quod ἐμέτρουν, seu βρέφος; item exp. & agnus; & reducitur ad Th. ψακὰς, V. Item ψαίσω, ομαι, ὁ, exp. destrictorius, derasorius, deterforius: ut σαύραν ψαίσειεν, in Epigr. à præced. ψαίω, idem quod ψάω, rado, &c. V.

Ψαικὸς, idem quod ψακὸς, quod V.

Ψαίρω, leviter attingo: (qu. à ψάω, tango: & pro innato ι spiro; festino.

Ψαίω, tenue facio, contero: hinc ψαιδὸς, ὰ, όν, attenuatus; subactus. Th. ψάω, comminuo.

Ψάλμα, τὸ, ut & seq. ψαλμὸς, ὁ, exp. fidium cantus; vel carmen fidibus cantatum; apud Euryp. & Athen. l. 14. &c. V.

Ψαλμοχαρὴς, psalmis gaudens; qui delectatur fidium pulsu, & carminibus quæ fidibus canuntur: ex ψαλμὸς, ὁ, & Them. χαίρω, f. χαρῶ; unde χαρὰ, ἡ, &c. V.

Ψαλμὸς, ὕ, ὁ, PSALMUS; Angl. Psalm. Th. ψάλλω.

Ψαλμῳδὸς, qui Psalmos cantat; unde ψαλμῳδία, Psalmorum cantatio, decantatio carminum, seu camelenarum; & peculiariter earum quas David cecinit olim, Psalleus, seu Lyram pulsans; Greg. ex ψαλμὸς, ὁ, & ᾠδὴ, ἡ, seu φδὴς, ὁ, &c. V.

Ψάλτης, exp. qui scit fidibus ludere, &c. Vide ψάλτης.

Ψαλτήριον, υ, τὸ, PSALTERIUM, instrumentum quo psallitur: &

Ψάλτης, ου, ὁ, & ψαλτὴρ, ῆρ, ὁ, qui psallere novit, PSALTES. Them. ψάλλω.

Ψάλτης, sive ψάλτης, idem quod κιθάρα, cithara; Suid. & Hesych. Item ψαλτικὸς, ὴ, ὸν, quo Psaltes utitur: ut ὄργανον ψαλτικὸν; item ψαλτὸς, qui psalli potest, citharæ aptus; omnia itidem, ab eod. Them. ψάλλω; unde etiam seq. ψάλτρια, ἡ, fœmina quæ scit fidibus ludere; Athen. l. 14. &c. V.

Ψάλτρια, ας, ἡ, PSALTRIA: ab eod. Them.

Ψαλτῳδὸς, i. e. ὁ τὰ ψαλτὰ ᾄδων; qui canit carmina, seu cantilenas, quæ fidibus, seu psalteriis adhiberi solent; vel etiam, voce simul canit, & psallit; (quasi esset ex ψάλτης, Paral. l. 2. c. 5.) Atque inde, ψαλτῳδία, ας, cano simul voce, & psallo; Paral. l. 2. c. 6. Item ψαλτῳδικὸς, (idem quod ψαλμῳδικὸς; id V.) Ex ψάλτης & ᾠδὴ seu φδὴ, &c. V.

Ψαλτῳδῶν, Dor. pro ψαλτῳδῶν, gen. pl. à ψαλτῳδὸς, ὁς, Pind. Isthm. Od. 6. 474. 4.

Ψαμάθα, ας, ἡ, Nymphæ cujusdam Nerei cos nomen, Pindar. Nem. Od. 5. 370. 8.

Ψάμμος, seq. accipitur & pro ipso littore; apud Soph. Atque inde ψαμμώδης, idem quod ψαμμώδης, id vide.

Ψάμμος, & Poët. ψάμμος, ου, ἡ, arena, fabulum. gen. Ion. ψαμμόιο: à ψάμμη.

Ψάμμος, ου, τὸ, arenula; diminut. à ψάμμη; item ψαμμισμὸς, defossio in arenam: quasi esset verbale, à ψαμμίζω; sic & ψαμμῖτις, ιδος, ἡ, ut ὀψαμμῖτις, q. d. arenacea, quæ in arena se volutat; apud Athen. l. 7. Omnia itidem à seq. Th. ψάμμος, V.

ΨΑ'ΜΜΟΣ, ου, ἡ, arena, fabulum. Hinc ἄμμος, ου, ἡ, idem: ψαμμώδης, ους, ὁ, ἡ, arenosus: ψαμμώδος & ψαμμόδος, ου, ὁ, ἡ, arena: qu. à ψάω, comminuo.

Ψαμμώδης, ους, ὁ, ἡ, arenosus, fabulosus: à præced.

Ψαμμώνος, idem quod præced. ψαμμώδης, & ab eod. id V.

Ψαμμοψίτης, piscis sic dictus, quòd arenam subeat, & in ea se occultet; nonnulli arenarium vocarunt; qui idem ἀμμοδύτης & ἀμμοδύτινος, in carmine dicitur, ex ψάμμος, pro quo dicitur &, ἄμμος & δύω; seu δύω, δύομαι, unde δύτης, ὁ, &c. Vide.

Ψάρ, εος, & Ion. ψὴρ, ὁ, sturnus, avis; in gen. pl. ψαέων. accus. ψᾶρας. Dicitur & ψάρος; à ψαίρω, accelero. Th. ψάω.

Ψαρὸς, ᾶ, celer: à ψαίρω, festino. Them. ψάω.

Ψαρὸς, præced. exp. mobilis, agilis; velox: ut ψαρὸς ἵππος; item exp. etiam varius, cinerei coloris; Hesych. (Atque inde, comp. λθνι ψαρότερος, id V.) Atque sic etiam, ψάρος, præced. avis nomen, itidem intelligitur sic dicta, utpote variis distincta maculis, &c. V.

Ψαῦσ, attingam. f. verbi ψαύω, quod vide.

Ψαῦσι, attinge, præs. imperat. act. à ψαύω, idem quod ψαῦ, tango, tergo.

Ψαυσίπους, vel ψαυσιπόδης, qui tam celer est in movendis, seu in ponendis pedibus & tollendis, ut inter currendum, terram vix contingere videatur; prius, Epith. est Satyrorum, apud Nonn. in Dionysiacis; posterius Arionis equi Epith. esse dicitur, apud Etym. ex ψαυσὶς, seq. & πούς, ποδὸς, &c. V.

Ψαυσὶς, agilis: qu. à ψαύω, leniter tango. Th. ψάω.

Ψαυσὸς, præced. exp. celer, levis, teretis; delicatus, qui vix pedem in terram ponit: i. e. κούφως βαίνων τῇ σὶ ἐφόδῳ; quod delicatoli molliterque solent, ἀπὸ τοῦ ἄκρως ψαύειν τῆς γῆς, Etym. &c. Vide.

Ψαυδὸς, palpatus, a. 1. part. pass. à ψαύω.

Ψαῦσις, εως, ἡ, tactus, attactus; contactus; subst. scil. apud Plut. in Alcib. Item ψαυσὸς, ὴ, ὸν, qui tactus est; item quem tangere, aut contingere licet; ut ἀγαλμα ψαυστὸν; apud Herodian. l. 1. verbalia, à seq. ψαύω, contingo, assequor, &c. Vide.

Ψαύω, tango, contracto, pervenio. f. σω. p. ἔψαυκα. a. 1. pass. ἐψαύσθην. Th. ψάω, quod V.

Ψάφαξ, calculus; dicitur Æolicè idem quod, & pro ψῆφος: & item dicitur &, ψάφιγξ, pro eod. id vide.

Ψαφαρία, ἡ, squalor; scabrities; vel fragilitas ex squalore; Dioscor. l. 1. 19. à Th. seq. ψαφαρὸς, V.

ΨΑΦΑΡΟ'Σ, ᾶ, atidus, squalidus, infirmus; tenebrosus. Scribitur & ψαφερὸς, ψαφοειδὴς, friabilitas.

Ψαφεσέτριχος, squalidos pilos habens; Hom. hymn. in Pana; ex præced. Them. ψαφερὸς, & θρὶξ, τριχὸς, &c. V. Item ψαφεσέχρους, qui squalidâ est cute; Eur. in Rhes. & ψαφεσχρὼς, qui squalido est colore: ex ψαφερὸς, & χρὼς, χρῶτος; cutis; vel χρὼς, color; à Them. χρόα, ἡ, &c. V.

Ψαφεσὸς, pro ψαφερὸς, id V. Item ψάφιγξ, vide cum ψάφαξ.

Ψῆφος, ου, ἡ, Dor. pro ψῆφος, ε, ἡ, calculus, suffragium.

ΨΑ'Ω, f. ήσω. p. ἔψηκα. comminuo, extenuo; tango leniter, mulceo; abstergo, accedo; faveo, calefacio. Hinc ψήχω, f. ξω, rado, frico: ψῆξις, εως, ἡ, ratura: ψαφὶς, ῖδος, mobilis, agilis: ψάω, tango.

Ψάω, præced. exp. detergo; vel radendo detergeo; item radendo complano, &c. V.

Ψᾶ, Dor. pro σφᾶ, σφᾶς, acc. dual. & pl. ab ὅς, sui.

Ψεγὼν, ὼνος, ἡ, Poët. idem ac ψόγος, &. ψεγὼς, ὰ, όν, vituperabilis. Th. ψέγω, vitupero.

Ψέγμα, ατος, τὸ, vituperium: à

ΨΕΓΩ, reprehendo, vitupero: (qu. à ψάω, tango:) f. ψέξω. p. ἔψεχα. p. pass. ἔψεγμαι, ἔα. ν. Hinc ψέκτης, ου, ὁ, vituperator, reprehensor: ψεκτὸς, ὴ, όν, vituperatus, reprehensus: ψόγος, ου, ὁ, reprehensio, vituperium.

Ψέγουσι, 3. pl. præs. sub. pass. v. ψέγω, quod adi.

ΨΕΔΝΟ'Σ, ᾶ, raros habens capillos; glaber:

glaber: qu. à ψάω, rado, vel ψίω, minuo.

ΨΕΆΣ, curam gero; i.e. ὑπηρέτω, θεραπεύω Hesych.

Ψεκάδιον, ου, τὸ, guttula roris, vel pluviæ; est diminut. à seq. ψακὰς, ros, vel guttula roris; & general. gutta minuta in modum roris; sed. dici traditur de aliis rebus minutis, ut est aurum inter arenam; item ψακάδας, dictas volunt ancillas, quæ delicatarum matronarum capillos medicato fuco conspergebant; utrumque à Th. ψακὰς, ἀδ-ος, V.

Ψεκάζω, vide in seq.

Ψεκὰς, ἀδ-ος, ἡ, gutta. q. à ψέω, comminuo, quia minuta aqua. Hinc ψεκάζω guttas demitto, stillo, rigo.

Ψεκτέον, verbale, à ψέγω, vitupero.

Ψέκτης, ου, ὁ, vituperator, reprehensor; Poll. Verbale itidem, ab eod. Item ψεκτικὸς, vituperatori proprius; quo vituperator uti solet: reprehensorius; item propensus ad reprehendendum; Poll. 5. 12. Atque inde ψεκτικῶς, more ψέκτου, sive ut ψεκτικὸν, decet: itidem ab eod. Th. ψέγω, V.

Ψεκτὸς, ὴ, vituperatus, reprehensus: ab eod. verbo.

Ψέλιον, armilla. Est ut ψάλιον, quoddam.

Ψελλοφόρ-ος, ου, ὁ, ἡ, vel ψελλιοφόρ-ος, qui fert armillas: à ψέλιον, armilla: & φέρω, fero.

Ψελλίζω, vide in Them. ψελλὸς; item ψελλίζομαι, idem quod ψελλίζω, balbutio; item inepte loquor, nugor, &c. Apud Aristot. vide ibid.

Ψέλλιον, τὸ, vide ψάλιον.

Ψέλλισμα, ατ-ος, τὸ, &

Ψελλισμὸς, οῦ, ὁ, balbuties, linguæ titubatio, vel hæsitatio: à ψελλίζω, quod à

ΨΕΛΛΟ'Σ, ὸῦ, balbus, blæsus. Hinc ψελλίζω, balbutio.

Ψελλότης, ητ-ος, ἡ, balbuties, blæsitas; à præced. Them. ψελλὸς, inarticulate loquens, ita ut vix intelligi possit; Suidæ autem, specialiter sic dicitur, qui crassiùs pronuntiat literam σ; teste Hesych. Item dicitur aliquid nobis ψελλὸν esse, quod non intelligimus; Æschyl. &c. V.

Ψέξαι, a. 1. inf. act. verbi ψέγω, vitupero. f. ξω.

Ψέξουσι, 3. pl. f. 1. act. verbi ejusd.

Ψευδάγγελ-ος, nuntius, mendax; ὁ ψευδὴς ἄγγελον; apud Aristoph. falsa nuntians: ex ψεῦδ-ος, ους, τὸ & ἄγγελλω, &c. V. Item ψευδαίσχουσα, ἡ, herba, quæ veram anchusam mentitur speciei similitudine; vide Plin. Ex ψεύδω & ἄγχουσα, ἡ, vide.

Ψευδάδελφ-ος, ου, ὁ, falsus frater: à ψεύδω, fallo, & ἀδελφὸς, ὸῦ, ὁ, frater.

Ψευδαλί-ος & ψευδάλιος, idem quod ψευδὴς & ab eod. id V.

Ψευδαπόστολ-ος, ου, ὁ, falsus apostolus: ex ψεύδω, fallo, & ἀπόστολ-ος, apostolus. Them. στέλλω, mitto.

Ψευδαποστολ-ος, præced. propriè est, qui falso sibi nomen Apostoli usurpat; in Ep. ad Cor. 2. c. 11. &c. Vide. Item ψευδάργυρ-ος, adulterinum argentum: ex ψευδὴς & ἄργυρ-ος, ὁ, vide. Ψευδατεξαξις, fictitia & ementita artiplex; apud Aristoph. Ex ψευδὴς & ἀτεξακτὴς, V. Item ψευδαυτόμολ-ος, falsus, seu fictitius transfuga; qui transfugam se esse simulat; Xen. ex ψευδὴς & ἀυτόμολ-ος, ὁ, V.

Ψεύδια, mendacia, acc. pl. à ψεῦδ-ος, ους, τὸ, mendacium, quod vide.

Ψευδὶας, ἔς, acc. plur. à ψευδὴς, ὶδ-ος, ὁ, ἡ, mendax. Them. ψεύδω.

Ψευδιγγεγρὰ, ἡ, falsa & ementita inscriptio: ψευδιγγεγρὰς δίκη, seu ψευδίγγεγρ-ος δίκη, lis adversus quæsturem instituta, qui falsò nomen debiti inscripserit; ex ψευδὴς & ἰγγεγρὰ, ἡ, V.

Ψευδίγγεγρὰ, dat. sing. à ψεῦδ-ος, ους, τὸ, mendacium. ejusd. Th.

Ψευδεγκαλῶ, mendacia dicere; ex ψεῦδ-ος & ἐγκαλῶ, V. Item ψευδίνδεξ, ακ-ος, ἡ, ficta insidiæ; ex ψευδὴς & ἴνδεξ, ακ-ος, ἡ, V. Item ψευδενὸν, οῦ, falsa & mendacia loquor; Hesych. ex ψεῦδ-ος, & ἔπ-ος, ους, τὸ, V. Item ψευδεπίγεγρος, falsò inscriptus; fictitium & ementitum gerens titulum; Plut. Unde ψευδεπιγεγρὴν, falso nomine inscribere: ex ψευδὴς & ἐπιγεγρὰ, ἡ, vide.

Ψεύδεται, præs. inf. pass. verbi ψεύδω, fallo.

Ψευδὴ, acc. sing. à ψευδὴς.

Ψευδηγορέω, οῦ, mendacium dico; mentior; item ψευδηγόρος, qui mendacia dicit, mendax; Hesych. Atque inde ψευδηγορία, ipsa mendacii actio, seu mendacium dicere: ex ψεῦδος & ἀγορὰ, idem quod ἀγορεύω, &c. Vide.

Ψευδὴς, ὲος, ὁ, ἡ, mendax. Them. ψεύδω.

Ψευδὴς, præced. falsus; exp. & fictus, fictitius; simulatus & ementitus; ut ψευδὴς λόγος, apud Dem. & Isocr. Atque inde superl. ψευδέστατος, falsissimus, mendacissimus, &c. V.

Ψευδεσθδμιον, τὸ, exp. quum impares & inæquales ordines coriorum diriguntur; structuræ genus, quando inæquali crassitudine lapidei exstruuntur parietes, ut ait Plin. ex ψευδὴς & ἰσοδμος, ὁ, V.

Ψευδεγκρίνω, falsò & mendosè describo, perperam describo: ex ψεύδω, fallo, & γεγράφω, describo.

Ψευδεγκρὶα, ἡ, ficta dicitur & falsa descriptio, quâ Geometræ utuntur; Fab. l. 1. c. 10. sed exp. & falsa scriptura, & falsa delatio; ex iisd. cum præced. ψευδεγκρίνω, V. Item ψευδεγκίσμιμα, mendosum dicitur schema in Geometria; falsa descriptio Geographica; verbale, ab eod. ψευδεγκρίνω; quod exp. apud Geometras, perperam describo, &c. V.

Ψευδεδιδασκαλ-ος, ου, ὁ, falsus doctor: à ψεύδω, fallo, & διδάσκαλος, magister. Th. διδάσκω, doceo.

Ψευδεδίκταμον, ου, τὸ, pseudodictamum, herba inde dicta, quia veri dictamni speciem mentitur; Theophr. Hist. Pl. 9. 16. Ex ψεῦδος & δίκταμον, τὸ, V. Item ψευδεδίπτερος ναὸς, quæ & qualis sit ædes, apud Vitruv. reticùs videris; l. 3. c. 1. Ex ψεῦδος & δίπτερος, ὁ, V. Item ψευδοδόξης, cujus falsa est opinio; unde ψευδοδοξία, falsa opinio; ex ψευδὴς & δόξα, ἡ, vide.

Ψευδέργυρ-ος, ου, τὸ, q. falsa porta, posticum: ex ψεύδω, fallo, & θύρα, ἡ, janua.

Ψευδηκασία, & ψευδηκασία, pseudocasia, quæ veram casiam mentitur; Dioscor. 1, 12. Ex ψευδὴς & κασία, quæ dicitur & κασία, ἡ, vide. Item ψευδηκήρυξ, falsus præco; Sophocl. ex ψευδὴς & κήρυξ, vide. Ψευδοκινάμωμον, ementita quædam & fictitia cinnamomi species; Dioscor. 1, 13. ex ψευδὴς & κινάμωμον, τὸ, vide.

Ψευδοκλητεία, ἡ, q. d. falsa vocatio in jus; accusatio apparitoris, qui falsò renuntiavit se quempiam in jus vocasse; Poll. ex ψευδὴς & κλητεύω, vide. Ψευδοκόρη, ἡ, fictitia & ementita puella; ex ψευδὴς & κόρη, ἡ, vide. Ψευδοκύπερος, pseudocyperus; frutex; ex eo dictus, quod veri cyperi speciem mentitur; Dioscor. & Plin. ex ψευδὴς & κύπειρος, vide. Item ψευδολογία, mendacium; & ψευδολογίω, fallum dico; mentior; utrumque, à ψευδόλογος, seq. qui falsum dicit, mendax, &c. V.

Ψευδολόγος, ου, ὁ, ἡ, falsiloquus. Hinc ψευδολογία, ας, ἡ, mendacium. Ex ψεύδω, fallo, & λέγω, dico, præt. m. λέλογα.

Ψεύδομαι, fallor, decipior, frustror, ut apud Herodot. ψευδεῖς ἐλπίδος; spe falsus; unde ἐψεύσθη, dicitur passivè, ementitum & confictum esse, fallendi causâ; unde ἐψευσμένη ἀρχὴ λόγ-ου; apud Thuc. l. 6. Item neutraliter, falsò dico; verbis fallo, mentior; ut ἐψεύσατο Νεοπτόλεμον ἔτη, est pass. a Them. in act. ψεύδω, vide.

Ψευδήμων-ος, ὁ, ἡ, falsus, seu mendax vates; Suid. Unde ψευδομαντεῖομαι, falsa vaticinor, falsa reddo oracula; atque inde, ψευδομαντεία, falsa vaticinatio: ex ψευδὴς & μαντεύομαι, unde μαντεία, ἡ, &c. Vide.

Ψευδομάρτυρ, ορ-ος, ὁ, ἡ, falsus testis: ex ψεύδω, fallo, & μάρτυρ, υρ-ος, ὁ, ἡ, testis: hinc ψευδομαρτυρία, ας, ἡ, falsum testimonium: ψευδομαρτυρῶ, falsa testor. f. ήσω. p. ἐψευδομαρτύρηκα.

Ψευδομαρτύρημα, falsum monumentum; verbale, à præced. ψευδομαρτυρῶ, falsum testimonium dico, seu fero, item ψευδομαρτύριον, τὸ, idem quod ψευδομαρτυρία, ἡ, testimonium rei falsæ datum; atque inde ψευδομαρτυρέω, falsum testificor; ut ἐψευδομαρτύρηκε ὑμῶν ψευδομαρτυρῶντες; falsi testimonii convicti sunt; omnia à præced. ψευδομάρτυρ, pro quo dicitur etiam, ψευδομάρτυς, &c. V.

Ψευδόμυθ-ος, præs. part. pass. verbi ψεύδω, fallo; q. v.

Ψευδομυθία, mendacium, falsum commentum, & ψευδομυθέω, ῶ; falsa, seu mendacia loquor, mentior; Hesych. ex ψεῦδ-ος, & μῦθ-ος, ὁ; unde μυθολογέω, &c. V. Item Ψευδόμυρσος, herba quæ veram nardum mentitur, & quâ teste Plinio, vera nardus adulteratur: ex ψευδὴς, & νάρδος, ου, ἡ, V. Ψευδονύμφιος, quæ falsò nupsit; Euryp. in Helen. ex ψεῦδ-ος, & νυμφίος, -ου, ὁ, &c. V. Item Ψευδοπαιδεία, falsa eruditio, ficticia doctrina, quæ veræ doctrinæ titulum mentitur: ex ψεῦδ-ος, & παιδεία, ἡ, V.

Ψευδοπαρθέν-ος, ου, ἡ, falsa virgo: ex ψεύδω & παρθένος, ου, ἡ, virgo.

Ψευδοπελτὴς, qui peripteri formam mentitur, & quasi simulat; Vitruv. l. 4. c. 7. ex ψεῦδ-ος, & πελτὴς, ὸῦ, ὁ, V. Item Ψευδοπάπυρος, expon. fictitia ars; in nov. Const. ex ψεῦδ-ος, & παπύρ-ος, ου, ὁ, &c. Vide Ψευδοπάτωρ, falsus seu fictus pater: ex ψευδὴς & πατὴρ, ὸρ, ὁ, V. Ψευδοπλαστὴς, qui se divitem mentitur: ex ψεύδω, & πλάσσω, ὸς, ὁ, V. Ψευδοπροφήτης, falsus propheta, qui falsò prophetæ nomen sibi usurpat: ex ψεύδης, & προφήτης, ὸς, ὁ, V. Ψευδόπωμος, fallax, seu fictitius lapsus: ex ψεῦδ-ος, & πῶμα, τ-ος, V. Item Ψευδόπυρος, τὸ, fictitii & ementiti ignes; Suid. Sic & proverbialiter dicuntur inania terriculamenta, & minæ; aut quum arte ostenditur aliquod periculum, quod re ipsâ non est: Eras. in Chil. ex ψεῦδ-ος, & πῦρ, υρ-ος, τὸ, V.

Ψευδορκέω, falsam juro, pejero, à seq. ψευδόρκ-ος, V.

Ψευδόρκ-ος, pro ψευδόρκης, perjurus: ex ψεύδω, fallo, & Th. ὄρκος, jusjurandum.

Ψεύδορκον, falsum juramentum: ex iisd. Them.

Ψεῦδ-ος, ους, τὸ, mendacium. Them. ψεύδω.

Ψευδοσέλ-ιον, ου, τὸ, luna obscura: sic dicitur, quoniam videtur fictitia, & ementita esse, si cum fulgente conferatur: ex ψεύδης, & σελήν-η, ης, V.

Ψευδοσέλινον, apiastrum: ex ψεύδω, & σέλινον, ου, τὸ, apium.

Ψευδοσοφισὶς, qui falsò Sophistæ nomen sibi usurpat: sic inscribitur Luciani quidam dialogus: ex ψεύδης, & σοφιστὴς, ὸῦ, ὁ, V.

Ψεύδοσμα, τὸ, falsum fictumque ostium; unde ψευδόσμιον, qui mendaci ore est; atque inde ψευδοσμία, mendacii sum ore, mentior: ex ψεύδης, & ὀσμὴ, τὸ; V. Item Ψευδόσφηξ, vespa ementita, & fictitia; V. Plin. 70. 10. ex ψεύδω & σφὴξ; V. Ψευδοφαὴς, & ψευδοφανὴς, mendaci, & adulterinâ luce splendens: ex ψεύδω & φαίνω; cujus comp. varia desinunt in φανὴς, &c. V. Item Ψευδόφημος, falsam famam, seu rumorem falsum afferens, falsò vaticinans, mendax: ex ψεύδω, & φήμη, ἡ, &c. V.

Ψευδόχειρ-ος, ου, ὁ, fallus Christus. Ex ψεύδω, fallo, & χειρὸς, Christus. Them. χέω, ungo.

Ψευδόχρυσ-ος, aurum arte mentiens; ex ψεύδω & χρυσὸς, ὸῦ, V.

ΨΕΤ'ΔΩ, decipio, fallo. f. ψέσω. p. ἔ-ψεσμαι. præs. pass. ψέδομαι, frustror: Item mentior, præsent. imperat. pass. ψέδου, ἐσθω, & in 2. pl. ψέδεσθε. f. 1. m. ψεδοῦμαι, perf. pass. ψέψεσμαι, σαι, ται. a. 1. m. ἐψευσάμην. ἐψευσάμεθα, ω, ατο. a. 1. inf. m. ψεύσασθαι, mentiri. Hinc ψεύστης, ου, ὁ, mendax: ψεύδης, ες, ὁ, ἡ, fallax, mendax, fictus: ψεῦδ-ος, ους, τὸ, mendacium.

Ψευδώνυμος, ου, ὁ, ἡ, falsò nominatus. Ex ψεύδω, fallo, & ὄνυμ-α, ατ-ος, τὸ, nomen.

Ψευδωνύμως, mendaci nomine; nomine rei non convenienti; à præced. ψευδώνυμ-ος, nomen habens rei non respondens, &c. V.

Ψεύδωσε, falsò, ementitè; adv. à ψεύδης, ὸς, ὁ, V.

Ψέδσαντο, mentiti sunt, Ion. pro ἐψέσαντο, 3. pl. a. 1. m. verbi ψέδω, fallo. a. 1. inf. m. ψέσασθαι.

Ψεδσὶς, falsus, a. 1. part. pass. verbi ejusdem.

Ψέδσιχυς, υχ-ος, ὁ, ἡ; ofor mendacii: in Epigram. ex ψέδσις, ιος, & συχὴν, ὦ. f. σύξω, &c. V.

Ψέδσις, εως, ἡ, mendacium; verbale à ψέδσω. f. σω, &c. V.

Ψέδσμα, ατ-ος, τὸ, mendacium. Them. ψέδσω.

Ψῆδμα, τὸ, præced. expon. etiam, mendacii nota; pustula scil. quæ mendacium hominum naribus supercrescere creditur: Sic & ψεῦδ-ος, ους, τὸ; in eod. sensu sumitur; apud Theocr. Idyl. 12. &c. V. Theod. Beza ita distinguit ψῆσμα à ψεῦδ-ος, quod ψῆσμα de eo putet dici, quod quispiam contra fecerit; ψεῦδ-ος, autem de dicto, seu sermone falso.

Ψῆδσες, α, ὁ; Dor. pro ψῆστης, υ; quod vide.

Ψῆστέω, mendacium dico, propositum scopum non assequor; à

Ψῆστης, υ, ὁ, mendax. Them. ψεύδω, fallo.

Ψιαρὸς, non clarus; idem quod seq. ψαφωδὴς, & ab eod. Item ψιαρὰς idem quod, & ab eod. Th. ψέγω, seq. vide.

Ψιαυρὸς, obscurum lucem reddens: ex seq. Them. ψέγω, & αὐγὴ, ἡ, &c. Vide.

Ψεγλωδὴς, ές, obscurus: à

ΨΕ'ΦΟΣ, ους, τὸ, tenebræ, obscuritas: (q. ex ψάω, minuo, & φάος, ους, τὸ, lux.) Hinc ψαφερὸς, ὸν, obscurus: ψαφωδὴς, ές, idem.

Ψηλεὶς, vituperatus. a. 1. part. passiv. verbi ψέγω, vitupero. f. ξω. a. 1. pass. ἐψέχθην.

Ψίω, minuo. Eustath. à ψάω.

Ψήχω, radere: unde à quibusdam derivatur seq. ψῆγμα, τὸ; quod radendo, destringendo, & detergendo detrahitur, ramentum, &c. V.

Ψῆγμα, ατ-ος, τὸ, auri ramentum: vide ψήχω.

Ψηκτὴρ, ῆρ-ος, ὁ; idem quod seq. ψήκτρα, radula, strigil: Item Ψηκτρὶς, & ψήκτριαι pro iisd. instrumentum quo detergimus & distringimus, &c. V. Item Ψηκτὸς, rasus ab eod. verbo ψήχω, vel à ψήχω. f. ξω, &c. V.

Ψήκτρα, ας, ἡ, strigilis instrumentum quo radimus: à ψήχω, idem cum ψάω, rado.

Ψῆλαι, ceciniſſe. a. 1. inf. act. &

Ψῆλας, qui cecinit. a. 1. part. act. verbi ψάλλω, cano. f. λῶ. a. 1. ἔψηλα.

Ψηλαφάω, -ῶ. f. ήσω, contrecto, palpo: perfrutor: cum acc. part. præs. pass. ψηλαφώμενος, η, ον, qui contrectatur, contrectabilis: ex ψάλα, (quod à præt. m. ἔψηλα, verbi ψάλλω, tango,) & ἀφὴ, tactus. Them. ἁφάω.

Ψηλαφίω, idem quod præc. ψηλαφάω, tango; quod ſuſt. muſicum eſſe vocabulum dicit, comp. ex ψάλα, & ἀφάω: ſeu à ψάλλω, cujus a. 1. eſt ἔψηλα; & propriè, de chordarum contactu dici aſſerit, παρὰ τὸ ψαλτήριον ἁφᾶν; Etymologicus autem, ex μηλα; i. e. oves deducit; unde mutato μ in ψ. fiat ψηλαφῶ, &c. V. Item Ψηλάφησις, ατ-ος, τὸ, contrectatio; Polyb. verbale à præced. ψηλαφάω.

Ψηλαφητὸς, ὴ, ὸν, a. 1. opt. act. Æol. à ψηλαφάω, contrecto: fut. ήσω. quod vide.

Ψηλάφησις, εως, ἡ, contrectatio, palpatio; Plut. & ψηλαφητὸς, ὴ, ὸν, contrectabilis, palpabilis, qui tactu percipi potest: ſic & ψηλαφία, tactus, contactus, ſubſt. & ψηλαφώδης, ες, ὁ, ἡ, qui ſæpius ψηλαφᾷ; Hi pocr. omnia, Itidem, ab eod. verbo ψηλαφάω, pro quo etiam dicitur ψηλαφίζω, & Metaph. ſignif. perſcrutari, ſumptâ tranſlatione à cæcis, qui palpando viam quærunt &c. V.

ΨΗ'Ν, ψῆνος, ὁ, vermiculus in caprificis naſcens. An quia ψάει, radit vel urit?

Ψηνίζω, caprifico; i. e. ſubmiſſis culicibus ficaris, groſſos ad maturitatem perduco: & ſic eſt à præced. Them. ψῆν, ψῆς; V. at ψηνίζω, rado eſt à ſeq. Them. ψηνὸς, calvus, rarus; nam raſi ſunt calvi, &c. V.

ΨΗΝΟ'Σ, calvus, ψηνὸς· à ψάω, rado. Et ψηνίζω, rado.

Ψῆξις, εως, ἡ, raſura, defrictio, deterſio; verbale à ψήχω, vel à ψάω. f. ξω, &c. V.

Ψὴρ, ρὸς, ὁ, Ion. pro ψὰρ, ſturnus, avis: in acc. pl. ψῆρας, à ψὰρ, idem quod ψᾶρα.

ΨΗ'ΣΣΑ, vel -ῆα, piſcis è genere latorum.

Ψηστὸς, ὴ, ὸν, terſus, deterſus; vel raſus, radendo deterſus; à Them. ψάω. f. ἤσω, &c. V.

Ψῆτα, ſeu -ῆαται, præced. expon. apud Hippocr. τὸ βάλανον, lingulaca, i. e. ſolea piſcis, &c. V.

Ψήφαξ, dicitur interdum, pro ψάφαξ, & Them. ψῆφος; Item Ψηφάω, cogito, curo, ratiocinor; unde ψηφὴν, Heſychio eſt φροντίζων, ab eod. Them. ψῆφος. V.

Ψηφιδοφόρ-ος, ου, ὁ, pro ψηφοφόρ-ος, qui

suffragium ferat: ex ψῆφος, ου, ὁ, & φέρω.

Ψηφίζω, calculis computo, supputo; decerno, statuo, f. ίσω. p. ἐψήφικα. a. 1. ἐψήφισα. Themar. ψῆφος, ου, ὁ, lapillus.

Ψηφίζομαι, idem signif. cum ψηφίζω, calculo meo, aut suffragio statuo, vel simpl. decerno, scisco: Item dicuntur & Judices ψηφίζεσθαι, quum sententiam ferunt Item ψηφίζομαι, suffragor, adstipulor, ejusdem sum sententiæ, &c.

Ψηφίς, ίδος, ἡ, idem quod Them. ψῆφος.

Ψηφίς, præced. expon. calculus, scrupus, lapillus: Item calculus computatorius, & calculus etiam, quo suffragium fertur: Item lapillus pretiosus, gemma; in Epigr. &c. V.

Ψηφισάτω, 3. sing. a. 1. imperat. act. verbi ψηφίζω; q. v.

Ψήφισμα, ατος, τό, plebiscitum, decretum: à 1. sing. perf. pass. verbi ψηφίζω. Th. ψῆφος, calculus.

Ψηφισματώδης, ad decretum pertinens, aut decreto similis, de natura decreti; decreti naturam resipiens; Aristot. Eth. 5. c. 7. à præced. ψήφισμα, ατος, psephisma, scitum, &c. V. Item Ψηφιστής, οῦ, ὁ, calculator, computator, supputator: verbale ititem à ψηφίζω, -ομαι; V.

Ψηφοκλίπης, q. d. calculorum fur; prestigiatorum quoddam genus, vel qui in calculorum, seu latrunculorum lusu peritiâ cæteros falleret; apud Athen. l. 1. ex ψῆφος, & κλέπτης, ὁ; V. Item Ψηφολόγος, circulator, qui celeritate movendi, seu versandi calculos oculos spectantium fallit, calcularius circulator; Suid. unde ψηφολογικὸς, pertinens ad ψηφολόγος, & ψηφολογεῖν, artem illam circulatoriam exercere; sed putatur & significare, sternere musaico, vel musivo opere & vermiculato; Tob. c. ult. ex ψῆφος, & λέγω, ὁ; V. Ψηφοπαίκτης, ου, ὁ, qui calculis ludit, qui calculis ludendo fallit, prestigiator calcularius; Soph. unde ψηφοπαίκτικὸν, calculis ludendo fallo; ex ψῆφος, & παίζω, f. ίξω; unde πάϊκτης, ου, ὁ, &c. V. Item Ψηφοπώλης, q. d. suffragiorum, i. e. calculorum confector, qui calculos conficit: Soph. ex ψῆφος, seq. & πωλέω, &c. V.

Ψῆφος, ου, ἡ, lapillus, calculus; suffragium, sententia; gemma. Hinc ψηφίζω, computo: ψήφισμα, ατος, τό, consultum, decretum: ἀποψηφίζομαι, suffragio meo absolvo: Item aboleo; καταψηφίζομαι, suffragio meo damno.

Ψηφοφόρος, suffragii, seu suffragiorum lator; qui fert suffragium, seu sententiam; unde ψηφοφορία, suffragii latio, aut sententiæ, & ψηφοφορέω, suffragium, seu sententiam fero: Item suffragio meo creo: ex ψῆφος, & φέρω, ὁ; unde φορία, &c. V.

Ψήχω, prædicatur de eo qui fricando detergeo; exp. & delinio, demulceo, more eorum qui animal aliquod leviùs distringentes, demulcent & deliniunt Hesych. &c. V.

Ψιά, ἡ, Lætitia; i. e. Χαρά; Item ludus, παιδιά, voluptas, naturæ rorantis; Suid. quidam nomen hoc ψιὰ ponunt pro Th. atque inde, deducunt seq. ψιάς, ἀδος; alii vero ψιάς, statuunt Th. & inde deducunt ψιά: Item ψιάλλω, ludo; i. e. παίζω: Hesych. ut & ψιάζω, roro, guttatim cado, minutatim stillo; utrumque à seq. ψιάς, ros, &c. V.

Ψιάδες, guttas, acc. pl. à ψιάς, ἀδος, ἡ, roris gutta.

Ψιαθηδὸν, in modum tegetis, seu storeæ: Item ψιάθιον, ου, τὸ, storeola, tegeticula; diminut. & utrumque à seq. Th. ψιάθος, storea quæ vitili contexitur; vel ipsa planta, ex qua texitur storea, &c. V.

Ψιάθος, ου, ὁ, ἡ, storea, teges, maximè è junco.

Ψιαίω, reprehendo: q. à ψέω.

Ψιαρὸς, roris instar exhilarans, odore imprimis, odorus; i. q. ὐώδης, à Th. ψιὰς, ἀδος, vel à ψιὰ, ἡ; V.

ΨΙΑΣ, ἀδος, ἡ, roris gutta, stilla minuta. Hinc ψιάζω, roro, minutatim stillo: q. à ψέω.

ΨΙΒΔΕΩ, sufflo, pedo; idem quod βδέω, βδῶ; Hesych.

ΨΙΔΩΝ, ωνος, & ου, calumniator, susurro, ψιθυρὸς, διάβολος: Hesych.

ΨΙΖΟΜΑΙ, fleo, i. e. κλαίω: Hesych.

Ψίζω, cibo minutis cibis: à ψέω.

ΨΙΘΙΑ, ας, ἡ, vitis species.

Ψιθία, præced. dicitur vitis pramnia, interpr. Nicand. in Alexiph. Sic ἄιπος ψιθίου, & passum psithium, melam psithium passum; apud Plin. 14. 9.

ΨΙΘΟΣ, ου, ὁ, convitium.

Ψιθύρα, ἡ, instrumentum quoddam musicum; de quo Poll. 4. 9. à Them. ψιθυρὸς, tenuiorem & exiliorem sonum edens: Item subst. susurro; qui maledicis susurris alios traducere solet, Plut. Symp. 7. Unde & seq. ψιθυρίζω, expon. occultâ delatione accuso; & Poll. hirundinum proprium esse vult, &c. V.

Ψιθυρίζω, f. ίσω. p. ἐψιθύρικα. perfect. pass. ἐψιθύρισμαι, σαι, ται, susurro; obtrecto, obloquor: à ψίθυρος, susurrus.

Ψιθυρίσδην, vel ψιθυρίσδιν, Dor. pro ψιθυρίζειν, susurrare.

Ψιθύρισμα, ατος, τό, & Ψιθυρισμὸς, οῦ, ὁ, susurrus: quod & Ψιθυριστὴς, οῦ, ὁ, susurro, onis; delator: à perf. pass. verbi. ψιθυρίζω, susurro. Th. ψίθυρος, susurrus.

ΨΙΘΥΡΟΣ, ου, ὁ, ἡ, susurrus: q. à ψέω. Hinc ψιθυρίζω, susurro: ψιθυριστὴς, οῦ, ὁ, susurrator, occultus delator.

Ψιλὸς, ἡ, ὁν, Suid. est ὁ ἐν' ἄκρῳ χορῷ ἑστὼς ὁρῶν; i. e. in edito & arduo loco chori consistens, & Hesychio, ψιλὸς, sunt qui postremo in chorea loco sunt: Item ψιλίζω, nudo, & ψιλόω, vel potius, ψιλόπω, ὦς; f. scil. σκευῶπω, levis armaturæ milites, &c. omnia, à seq. Th. ψιλὸς, ὸν, ὁ, ἡ V.

ΨΙΛΟΣ, ὴ, tenuis, nudus, glaber. q. à ψέω, minuo: ψιλότης, ητος, ἡ, nuditas: & Ψιλέω, f. ήσω, nudo, depilo, à ψιλὸς.

Ψιλοπάπυτος, οἱ, & ψιλοπάπυδες, αἱ, comptiores tapetes, qui villis carent, non villosi: ex ψιλὸς, & πάπυτος, οἱ, &c. V. ψιλοπάπυς.

Ψιλότης, ητος, ἡ, nuditas, glabrities; à Th. ψιλὸς, ὸν; V.

ΨΙΝΤΊΘΙΟΣ, expon. vilis, vitiosus, φαῦλος; Suid.

ΨΙΞ, γός, ἡ, mica; minutum frustulum. Hinc ψίχιον, ου, τὸ, parva mica: q. à ψέω, minuo.

Ψίττα, idem quod ὄβ & pro Them. σίττα, ut tradit Schol. Theocr. vox scil. pastorum gregem ad festinandum incitantium; atque hinc ψιττάζω, est pastoritium illud ψίττα, sonare; teste Eust.

Ψιττάκη, seq. dicitur Indica avis humanam vocem imitans; apud Aristot. Hist. An. l. 8. c. 12. 13.

ΨΙΤΤΑΚΗ, ης, ἡ, & ψίττακος, ου, ὁ, PSITTACA, vel PSITTACUS.

Ψιχάδες, micæ speciem gerens, minutus instar micæ; à præced. Them. ψίξ, γός, pro quo dicitur & ψίχη, ἡ, minutum frustulum panis friati: ut & ψίχιον, τὸ, minutissimum frustulum; Matth. c. 15, &c. V.

Ψιχάδιος, ον, ὁ, nomen propr. muris: à ψίξ, γός, ἡ, mica, & ἁρπάζω, rapio.

Ψίχιον, ου, τὸ, parva mica. Them. ψίξ, ἡ, mica.

Ψίω, tenue facio, λεπτύνω.

Ψόα, lumbus: in pl. ψόαι. q. à ψάω, rado, frico.

Ψόαι, præced. sive ψοαὶ, & ψόαι, dicuntur duo maximi musculi in interna lumborum regione sici; apud Hippocr. sed sunt & qui exemos spinæ musculos ψόας vocent, carneam lumborum musculosam, lumborum pulpam & pulpamentum; ut tradit Poll. Marcellus Virgilius, ψόαι, proprie dici lumbos contendit; idque nomen Grammaticis à libidine deductum velle, quoniam ille libidinis pruritus excitatur maximè, quòd iis renes subjaceant, &c. Vide.

Ψογεὺς, οῦ, Poët. convitiator, vituperator; vituperabilis, Them. ψέγω, vitupero.

Ψογερὸς, præced. dicitur & ψέγω, vituperabilis; Hesych. &c. V.

Ψέγω, ω, ὁ, vituperatio, reprehensio: à ψέγω, vitupero.

Ψοδάλλω, strepo: à ψόος, vel à ψέω, rado.

Ψοδὲς, expon. tumultus: ititem niger: Hesych. at ψόδος, subst. Suidæ est, ἀκαθαρσία, immundities, afferenti ex Phrynicho.

Ψοΐνις, q. d. lumbaris; ut ψοΐνις μυελὸς, medulla lumbaris; à ψοΐα, præced. V.

Ψολόεις, οῦσα, ardens, fumosus. Them. ψόλος, ου, ὁ, suligo.

Ψολόεσσα, ψολόεντα, dat. & accus. sing. à præced.

Ψολοκομπίας, fumidus jactator, vanus & levis: Hesych. Item Ψολοκομπία, fumosa jactantia, seu vana & inanis: ex ψόλος, seq. & κομπὸς, ὁ, &c. V.

ΨΟΛΟΣ, ου, ὁ, fumus; Item flamma, suligo: q. à ψάω, uro. Hinc ψολόεις, ὁεντος, fumidus, flammeus.

Ψοῖα, f. ήσω, strepitum edo, sono: à ψόος.

Ψόμος, τὸ, idem quod ψόος, crepitus, fragor, &c. Sic & Ψοφητὸς, οῦ, ὁ, strepitum edens, streperus; vel qui strepitum & sonum edere potest; verbalia à præced. ψοφέω, crepitum, seu sonitum do, &c. V.

Ψοφοδὴς, ad quosvis sonos (seu strepitus, aut crepitus) expavescens; id est, admodum meticulosus, formidolosus, pavidus; Luc. in Scythia: ψοφοδὴς πρὸς τὰ σπολὰ; atque inde, ψοφοδώδης, meticulosè, timidè; vel potius, ita ut ad quosvis strepitus, seu sonos, & μάλιστα, ad ψόφους, ὁ, & δέος, ους, τὸ, metus, &c. V. Item Ψοφωμάδης, cui strepitus & crepitus, aut sonitus curæ sunt; in Epigram. ex ψόφος, ου, ὁ, & μάδος, ους, τὸ; V.

ΨΟΦΟΣ, ου, ὁ, strepitus, sonus: q. à ψάω, rado.

Ψοφώδης, ους, ὁν, ὁ, ἡ, crepitu seu sonitu plenus, sonorus, sonans: à Them. ψόφος, ου, ὁ; V.

Ψύα, ας, ἡ, idem quod ψόα, lumbus.

Ψύαι, vide suprà cum ψόαι.

Ψυγεῖον, τὸ, vel ψυκτῆριον, τὸ; vas, vel locus in quo aliquid frigescit: Item Ψυγδὸς, ους, ὁ; idem quod ψυκτὸς; id vide: & omnia à Them. ψύχω, f. ξω, &c. V. Vel ut quidam volunt, ψυγδὸς, & ψυγεῖον, ut & ψυμὸς, sunt à ψύχω, idem quod & pro Them. ψύχω, &c. V.

Ψυγεὶς, ἐντος, refrigeratus: part. a. 2. pass. &

Ψυγῆναι, refrigerari, inf. a. 2. pass. &

Ψυχόμαι, ῆ, ται, refrigescam, f. 2. pass. verbi ψύχω, refrigero. f. ξω; quod V.

Ψυγμὸς, οῦ, ὁ, refrigeratio, perfrictio: siccatio: à 1. sing. perf. pass. verbi ψύχω, refrigero.

ΨΥΔΡΑΚΕΣ, ων, αἱ, & ψυδράκια, ων, τὰ, pustulæ: q. ex ψάω, uro.

Ψυδράκιας, præced. parvæ pustulæ, veluti bullæ quædam supra cutem eminentes; dicuntur ἀπὸ ψύχους, i. e. à frigore, à quo oriuntur, &c. V.

Ψυδεὶς, ψυδὴς, falsus: a ψεύδω, fallo.

Ψυδίζω, ψυδύζω, murmuro minutâ voce: à

Ψύθος, idem quod ψεῦδος, mendacium: ex quo fit more Dor.

Ψυδὲς, apud Hesych. idem valet quod ψευδὲς; ut ψυδὸν ὄνομα, apud Callim. Item ψυδὲς, expon. etiam susurro; Hesych. atque inde ψυδίζω, præced. expon. susurrâ linguâ murmuro; atque inde verbale ψυδιστὴς, susurrator; & omnia à præcedent. ψύθος, pro ψεῦδος; ut & ψύδω, à ψύσω, idem quod, & pro ψεύδω; Doricè scil. exempto ε, & δ, in δ, mutato, &c. V.

Ψυκτὴρ, ῆρος, ὁ, refrigerator; vas in quo pocula abluuntur, & vinum refrigeratur; Suid. vel vas, in quo vinum simul & aqua miscentur & refrigerantur, quod aliàs κρατὴρ nominatur; Athen. l. 4. sed numeratur & inter pocula; apud Poll. 6. 16. & dicuntur etiam ψυκτῆρες, loca umbrosa & opaca condensis arboribus; in quibus ad capiendum frigus deambulatur; apud Athen. l. 11. Item Ψυκτηρίδιον, τὸ, diminut. parvus ψυκτὴρ, & Ψυκτηρεῖος, ὁ; aptus ad refrigerandum, frigefaciendi vim habens; ut ψυκτήρια φάρμακα; Gal. Item τὰ ψυκτήρια, dicuntur eadem, quæ & ψυκτῆρες, pro vasis in quibus vinum refrigeratur; & pro locis nemorosis; Athen. lib. 11. Sic & ψυκτηρία, ἡ, & ψυκτηρίας, ὁ; idem quod ψυκτὴρ. Item ψυκτὸς, refrigeratus; vel qui frigefieri potest; & Hesychio, ἡ ψυκτὴ, est maza non multâ aquâ subacta; atque inde ψυκτικὸς, idem quod ψυκτηρεῖος, & omnia à Th. ψύχω, f. ξω, &c. V.

Ψυλλίζω, pulico, i. e. pulices venor, & ψύλλον, τὸ, psyllium; utrumque à seq. Thom. ψύλλος, ὁ; V.

ΨΥΛΛΟΣ, ου, ὁ, & ψύλλα, ης, ἡ, pulex: hinc ψύλλιον, ου, τὸ, herba pulicaria.

ΨΥΛΛΩΝ, ωνος, ὁ, piscis in littoribus pariens.

Ψύξας, qui exsiccavit: aor. 1. partic. act. verbi ψύχω, spiro: f. ξω. aor. 1. ἔψυξα.

Ψύξις, εως, ἡ, refrigeratio, perfrictio: Item flatus: Hesych. verbale, à Them. ψύχω. f. ξω, &c. V.

Ψυχὴ, dat. Dor. pro ψυχῇ, à ψυχὴ, ῆς, ἡ, anima.

Ψυχαγωγίω, -ῶ. f. ήσω. animas duco, seu educo; animum allicio, seu oblecto: à

Ψυχαγωγὸς, ὁ, animarum deductor: ex ψυχὴ, anima, & ἀγωγὸς, dux. Them. ἄγω, duco.

Ψυκαγωγία, ἡ, animarum eductio; ut quum animæ sacrificiis & carminibus evocantur ab inferis, seu educuntur, & interrogantur de futuris, vel de præteritis quæ incognita sunt; Greg. Naz. contra Jul. Item animi allectatio, recreatio, & oblectatio; Athen. l. 4. Item ψυχαγωγικὸς, habens vim ducendi & flectendi animum; allicions, seu oblectatorius; ut apud Aristot. de arte Poët. ἡ ὀψὶς ψυχαγωγικὴν, appositissima res ad alliciendos & oblectandos animos; utrumque à præced. ψυχαγωγὸς; quod expon. etiam qui animas ex inferis educit & evocat, respònsaque ab ipsis, de rebus quæritis postulat; Plut. Item qui animos hominum flectit & ducit quo vult; & pro deceptore etiam interdum ponitur, ut sit qui animos hominum in suum servitium abripit, &c. V.

Ψυχάζω, frigus capio; Suid. à ψύχος, ου, τὸ; V.

Ψυχεῖον, ου, τὸ; idem quod ψυχρὸν, ου, τὸ; animula, diminut. à ψυχὴ, ῆς; vide.

Ψυχαγὸς, ὁ, qui frigus captat: Item Ψυχαγὸς, nomen est fabulæ Stratidis; apud Athen. l. 2. verbale, à ψυχάζω; V. Item Ψυχρὸς, frigidus; interdum & gelidus, à ψύχος, ους, τὸ; V. Sic & Ψυχρὸν, τὸ; vide suprà cum ψυγεῖον, τὸ; V.

Ψυχαμοιβὸς, qui animas negotiatur, seu nundinatur, viventium negotiator: Hesych. ex ψυχὴ, ἡ, & ἀμοιβὸς, ὁ, &c. V.

ΨΥΧΗ, ῆς, ἡ, anima, vita: spiritus, ingenium, indoles: homo à præt. ψυχὴ

ΨΙ'ΝΘΟΣ, expon. τέρψις; i. e. delectatio: Hesych. unde nomen habet ἄψινθος, & ἀψίνθιον, herba, ob amatorem minimè delectabilis.

ΨΙΝΤΊΘΙΟΣ, expon. vilis, vitiosus, φαῦλος; Suid.

ΨΙ'ΞΞ, γός, ἡ, mica; minutum frustulum. Hinc ψίχιον, ου, τὸ, parva mica: q. à ψέω, minuo.

Ψίττα, idem quod ὄβ & pro Them. σίττα, ut tradit Schol. Theocr. vox scil. pastorum gregem ad festinandum incitantium; atque hinc ψιττάζω, est pastoritium illud ψίττα, sonare; teste Eust.

Ψιττάκη, seq. dicitur Indica avis humanam vocem imitans; apud Aristot. Hist. An. l. 8. c. 12. 13.

ΨΙΤΤΑ'ΚΗ, ης, ἡ, & ψίττακος, ου, ὁ, PSITTACA, vel PSITTACUS.

Ψιχάδες, micæ speciem gerens, minutus instar micæ; à præced. Them. ψίξ, γός, pro quo dicitur & ψίχη, ἡ, minutum frustulum panis friati: ut & ψίχιον, τὸ, minutissimum frustulum; Matth. c. 15, &c. V.

Ψιχαδιαλὲ, ακος, ὁ, nomen propr. muris: à ψίξ, γός, ἡ, mica, & ἁρπάζω, rapio.

Ψίχιον, ου, τὸ, parva mica. Them. ψίξ, ἡ, mica.

Ψίω, tenue facio, λεπτύνω.

Ψόα, lumbus: in pl. ψόαι. q. à ψάω, rado, frico.

Ψόαι, præced. sive ψοαὶ, & ψόαι, dicuntur duo maximi musculi in interna lumborum regione sici; apud Hippocr. sed sunt & qui exemos spinæ musculos ψόας vocent, carneam lumborum musculosam, lumborum pulpam & pulpamentum; ut tradit Poll. Marcellus Virgilius, ψόαι, proprie dici lumbos contendit; idque nomen Grammaticis à libidine deductum velle, quoniam ille libidinis pruritus excitatur maximè, quòd iis renes subjaceant, &c. Vide.

Ψογεὺς, οῦ, Poët. convitiator, vituperator; vituperabilis, Them. ψέγω, vitupero.

Ψογερὸς, præced. dicitur & ψέγω, vituperabilis; Hesych. &c. V.

Ψέγω, ω, ὁ, vituperatio, reprehensio: à ψέγω, vitupero.

Ψοδάλλω, strepo: à ψόος, vel à ψέω, rado.

Ψοδὲς, expon. tumultus: ititem niger: Hesych. at ψόδος, subst. Suidæ est, ἀκαθαρσία, immundities, afferenti ex Phrynicho.

Ψοΐνις, q. d. lumbaris; ut ψοΐνις μυελὸς, medulla lumbaris; à ψοΐα, præced. V.

Ψολόεις, οῦσα, ardens, fumosus. Them. ψόλος, ου, ὁ, suligo.

Ψολόεσσα, ψολόεντα, dat. & accus. sing. à præced.

Ψολοκομπίας, fumidus jactator, vanus & levis: Hesych. Item Ψολοκομπία, fumosa jactantia, seu vana & inanis: ex ψόλος, seq. & κομπὸς, ὁ, &c. V.

ΨΟ'ΛΟΣ, ου, ὁ, fumus; Item flamma, suligo: q. à ψάω, uro. Hinc ψολόεις, ὁεντος, fumidus, flammeus.

Ψοῖα, f. ήσω, strepitum edo, sono: à ψόος.

Ψόμος, τὸ, idem quod ψόος, crepitus, fragor, &c. Sic & Ψοφητὸς, οῦ, ὁ, strepitum edens, streperus; vel qui strepitum & sonum edere potest; verbalia à præced. ψοφέω, crepitum, seu sonitum do, &c. V.

Ψοφοδὴς, ad quosvis sonos (seu strepitus, aut crepitus) expavescens; id est, admodum meticulosus, formidolosus, pavidus; Luc. in Scythia: ψοφοδὴς πρὸς τὰ σπολὰ; atque inde, ψοφοδώδης, meticulosè, timidè; vel potius, ita ut ad quosvis strepitus, seu sonos, & μάλιστα, ad ψόφους, ὁ, & δέος, ους, τὸ, metus, &c. V. Item Ψοφωμάδης, cui strepitus & crepitus, aut sonitus curæ sunt; in Epigram. ex ψόφος, ου, ὁ, & μάδος, ους, τὸ; V.

ΨΟ'ΦΟΣ, ου, ὁ, strepitus, sonus: q. à ψάω, rado.

Ψοφώδης, ους, ὁν, ὁ, ἡ, crepitu seu sonitu plenus, sonorus, sonans: à Them. ψόφος, ου, ὁ; V.

Ψύα, ας, ἡ, idem quod ψόα, lumbus.

Ψύαι, vide suprà cum ψόαι.

Ψυγεῖον, τὸ, vel ψυκτῆριον, τὸ; vas, vel locus in quo aliquid frigescit: Item Ψυγδὸς, ους, ὁ; idem quod ψυκτὸς; id vide: & omnia à Them. ψύχω, f. ξω, &c. V. Vel ut quidam volunt, ψυγδὸς, & ψυγεῖον, ut & ψυμὸς, sunt à ψύχω, idem quod & pro Them. ψύχω, &c. V.

Ψυγεὶς, ἐντος, refrigeratus: part. a. 2. pass. &

Ψυγῆναι, refrigerari, inf. a. 2. pass. &

Ψυχόμαι, ῆ, ται, refrigescam, f. 2. pass. verbi ψύχω, refrigero. f. ξω; quod V.

Ψυγμὸς, οῦ, ὁ, refrigeratio, perfrictio: siccatio: à 1. sing. perf. pass. verbi ψύχω, refrigero.

ΨΥΔΡΑΚΕΣ, ων, αἱ, & ψυδράκια, ων, τὰ, pustulæ: q. ex ψάω, uro.

Ψυδράκιας, præced. parvæ pustulæ, veluti bullæ quædam supra cutem eminentes; dicuntur ἀπὸ ψύχους, i. e. à frigore, à quo oriuntur, &c. V.

Ψυδεὶς, ψυδὴς, falsus: a ψεύδω, fallo.

Ψυδίζω, ψυδύζω, murmuro minutâ voce: à

Ψύθος, idem quod ψεῦδος, mendacium: ex quo fit more Dor.

Ψυδὲς, apud Hesych. idem valet quod ψευδὲς; ut ψυδὸν ὄνομα, apud Callim. Item ψυδὲς, expon. etiam susurro; Hesych. atque inde ψυδίζω, præced. expon. susurrâ linguâ murmuro; atque inde verbale ψυδιστὴς, susurrator; & omnia à præcedent. ψύθος, pro ψεῦδος; ut & ψύδω, à ψύσω, idem quod, & pro ψεύδω; Doricè scil. exempto ε, & δ, in δ, mutato, &c. V.

Ψυκτὴρ, ῆρος, ὁ, refrigerator; vas in quo pocula abluuntur, & vinum refrigeratur; Suid. vel vas, in quo vinum simul & aqua miscentur & refrigerantur, quod aliàs κρατὴρ nominatur; Athen. l. 4. sed numeratur & inter pocula; apud Poll. 6. 16. & dicuntur etiam ψυκτῆρες, loca umbrosa & opaca condensis arboribus; in quibus ad capiendum frigus deambulatur; apud Athen. l. 11. Item Ψυκτηρίδιον, τὸ, diminut. parvus ψυκτὴρ, & Ψυκτηρεῖος, ὁ; aptus ad refrigerandum, frigefaciendi vim habens; ut ψυκτήρια φάρμακα; Gal. Item τὰ ψυκτήρια, dicuntur eadem, quæ & ψυκτῆρες, pro vasis in quibus vinum refrigeratur; & pro locis nemorosis; Athen. lib. 11. Sic & ψυκτηρία, ἡ, & ψυκτηρίας, ὁ; idem quod ψυκτὴρ. Item ψυκτὸς, refrigeratus; vel qui frigefieri potest; & Hesychio, ἡ ψυκτὴ, est maza non multâ aquâ subacta; atque inde ψυκτικὸς, idem quod ψυκτηρεῖος, & omnia à Th. ψύχω, f. ξω, &c. V.

Ψυλλίζω, pulico, i. e. pulices venor, & ψύλλον, τὸ, psyllium; utrumque à seq. Thom. ψύλλος, ὁ; V.

ΨΥ'ΛΛΟΣ, ου, ὁ, & ψύλλα, ης, ἡ, pulex: hinc ψύλλιον, ου, τὸ, herba pulicaria.

ΨΥΛΩΝ, ωνος, ὁ, piscis in littoribus pariens.

Ψύξας, qui exsiccavit: aor. 1. partic. act. verbi ψύχω, spiro: f. ξω. aor. 1. ἔψυξα.

Ψύξις, εως, ἡ, refrigeratio, perfrictio: Item flatus: Hesych. verbale, à Them. ψύχω. f. ξω, &c. V.

Ψυχὴ, dat. Dor. pro ψυχῇ, à ψυχὴ, ῆς, ἡ, anima.

Ψυχαγωγίω, -ῶ. f. ήσω. animas duco, seu educo; animum allicio, seu oblecto: à

Ψυχαγωγὸς, ὁ, animarum deductor: ex ψυχὴ, anima, & ἀγωγὸς, dux. Them. ἄγω, duco.

Ψυκαγωγία, ἡ, animarum eductio; ut quum animæ sacrificiis & carminibus evocantur ab inferis, seu educuntur, & interrogantur de futuris, vel de præteritis quæ incognita sunt; Greg. Naz. contra Jul. Item animi allectatio, recreatio, & oblectatio; Athen. l. 4. Item ψυχαγωγικὸς, habens vim ducendi & flectendi animum; allicions, seu oblectatorius; ut apud Aristot. de arte Poët. ἡ ὀψὶς ψυχαγωγικὴν, appositissima res ad alliciendos & oblectandos animos; utrumque à præced. ψυχαγωγὸς; quod expon. etiam qui animas ex inferis educit & evocat, respònsaque ab ipsis, de rebus quæritis postulat; Plut. Item qui animos hominum flectit & ducit quo vult; & pro deceptore etiam interdum ponitur, ut sit qui animos hominum in suum servitium abripit, &c. V.

Ψυχάζω, frigus capio; Suid. à ψύχος, ου, τὸ; V.

Ψυχεῖον, ου, τὸ; idem quod ψυχρὸν, ου, τὸ; animula, diminut. à ψυχὴ, ῆς; vide.

Ψυχαγὸς, ὁ, qui frigus captat: Item Ψυχαγὸς, nomen est fabulæ Stratidis; apud Athen. l. 2. verbale, à ψυχάζω; V. Item Ψυχρὸς, frigidus; interdum & gelidus, à ψύχος, ους, τὸ; V. Sic & Ψυχρὸν, τὸ; vide suprà cum ψυγεῖον, τὸ; V.

Ψυχαμοιβὸς, qui animas negotiatur, seu nundinatur, viventium negotiator: Hesych. ex ψυχὴ, ἡ, & ἀμοιβὸς, ὁ, &c. V.

ΨΥΧΗ, ῆς, ἡ, anima, vita: spiritus, ingenium, indoles: homo à præt. ψυχὴ

ψυχα, verbi ψύχω, spiro: hinc ψυχικὸς; animalis: ψυχόω, animo, animam indo: μετεμψύχωσις, animam ex uno corpore in aliud traduco: μετεμψύχωσις, εως, ἡ, traductio animæ ex uno corpore in aliud: μεγαλόψυχος, magnanimus.

Ψυχίᾱς, ου, ὁ, animatus, animâ præditus, vivus: Luc. Ψυχίδιον, τὸ, vide suprà cum ψυχάριον. Item Ψυχικὸς, animalis, qui animæ, vel animi est, ad animum, vel animam pertinens; ut ψυχικὴ νόσος; Plur. & ψυχικοὶ ἀδικαὶ; Aristot. Eth. 3. c. 10. in N. Test. τοῦ πνευματικοῦ, opponitur; ut 1 Cor. cap. 15. ver. 45. & cap. 2. ver. 14. atque inde, adverb. ψυχικῶς, animaliter, animo: ut Ψυχικὰς διπλυσπθείς, animo contristatus; omnia à præced. Them. ψυχὴ, quod brutis etiam animantibus tribuitur: ut & plantis: sed interdum ψυχὴ, peculiariter dicitur animæ pars ratione prædita, quâ à cæteris animantibus distinguitur, Latinè animus, ratio; ut ἡ ψυχὴ πῖσι σαυδάσοις λόγοις αὔξεσθαι δύναι; apud Isocr. ad Demon. Item Ψυχὴ, interdum dicitur animi audacia & ferocitas: ut & in bestiis ψυχὴ, dicitur etiam ferum ingenium: ut apud Isocr. ἔτι ἐν τοῖς ψυχαῖς ἡμερότης, ferarum ingenia cicuramus: Item Ψυχὴ, phrasi, hebraicæ linguæ peculiari, dicitur ipse homo; ut Rom. c. 13. πᾶσα ψυχὴ, &c. Sic & act. 2. & alibi in N. Test. denique ψυχὴ, dicitur anima, id est, spiritus, flatus; Hesych. Item papilio: apud Plut. Symp. 2. Probl. 3. & Aristot. Histor. Ann. 5. 19. &c. Vide.

Ψυχθεὶς, ἐντ-, refrigeratus; partic. a. 1. pass. à ψύχω, refrigero.

Ψυχικὸς, ἡ, ὸν, animalis, e. Hinc ψυχικῶς, ἀγαθῶς, bona animi: à ψυχὴ, anima.

Ψυχοδιώκτης, Bacchus dicitur, utpote animorum diremptor; in Epigram. ex ψυχὴ, & διαίζω, f. ἴξω, &c. V. Item Ψυχοδότης, animarum dator, qui animam & vitam largitur; Apollinis Epith. in Epigram. ex ψυχὴ, & δότης, ὁ; V. Ψυχολέθωρ, ορος, ὁ, pernicies, & exitium animarum; animis perniciem & exitium afferens; ex ψυχὴ, & ὄλεθρος, ὁ, &c. V. Ψυχομαντεῖον, ου, τὸ, locus ubi animæ sacrificiis evocatæ, responsa dabant consulentibus; Plut. ex ψυχὴ, & μαίνεσθαι, τὸ, &c. V. Ψυχομαχία, ᾱς; ad extremum usque spiritum depugno; & ψυχομαχέω, ῶ; ejusmodi animosa contentio, acris ac vehemens dimicatio, & ad extremum usque spiritum quasi producta; ex ψυχὴ, & μάχομαι; V. Ψυχοπλανὴς, dicitur Bacchus, vel quoniam, animo vago est; vel quia vagos ebriorum animos reddit; in Epigrammat. ex ψυχὴ, & πλάνη, ὴ; unde πλανάω, ῶ, &c. V. Ψυχοπομπὸς, Ethnicis, dicebatur animorum deductor, qui animas defunctorum ad inferos deducit, seu transmittit; Mercurii Epith. Od. ω, gentiles enim, eum manibus ad inferos ducendis præfecere; atque inde ψυχοπομπεῖον, τὸ; Ethnicis, dicebatur locus, ex quo animæ defunctorum ad inferos deducuntur; vel in quo ex inferis sedibus evocantur & interrogantur de rebus futuris: ex ψυχὴ, & πομπὴ, ἡ, seu πομπὸς, ὁ, &c. V. Ψυχορρόφος, animam exorbens: unde ψυχορρόφιον, animam sorbeo, vel exorbeo: Suid. ex ψυχὴ, ἡ, & ῥοφέω, ῶ, &c. V. Ψυχορρᾶγὴς, cui anima abrumpitur, animam agens, singultans; unde Ψυχορράγλαι, ῶν; abrumpitur mihi anima, animam ago, singultio: Item Ψυχορράγια, ejusmodi singultatio animæ; ex ψυχὴ, ἡ, & ῥήγνυμι. futur. ξω, unde ῥαγὰς, ἡ, &c. V. Item Ψυχορρόφιον, vide paulò antè cum ψυχόρροφος.

Ψύχω, ἐσω, σε, τὸ, frigus: à ψύχω, refrigero.

Ψύχω, præced. dicitur plerumque de intentiore frigore, & gelu, quale est hibernum, &c. V.

Ψυχοστασία, animarum statio; vel animarum bilanci impositarum ponderatio: Plut. ex ψυχὴ, ἡ; & στάσις, εως, ἡ, &c. V. Iteni Ψυχοστόλος, ὁ, ἡ, apud Nonnum, dicitur vox Christi, in extremo judicio animarum discrimen pacturi, quasdam in æternam requiem intromissuri, alias in orcum amandaturi: ex ψυχὴ, & στόλος, ὁ, &c. V. Item Ψυχοτακὴς, ες, ὁ, ἡ; animum macerans: in Epigram. ex ψυχὴ, & τήκω, Doricè τάκω, &c. V.

Ψυχόφυτον, qui frigore alitur, vel gaudet; unde ψυχόφυτον, τὸ, nomen herbæ, (φυτὸν) sic dictæ, quòd frigore, seu frigidis locis gaudeat; Dioscor. 4. c. 1. ex ψύχω, τὸ, & τροφὴ, ἡ, &c. Vide.

Ψυχραγωγὸς, animæ seu animabus exitium ferens, lethifer, ex ψυχὴ, & φωγὰς, ἡ, &c. V.

Ψυχρὸς, animo, animam & vitam indo; vivum facio: Item animo, i. e. animum addo; calcar & stimulum subdo; & in pass. Ψυχρομαι, animatus fio, animum sumo, a Them. ψυχὴ, ἡ.

Ψυχεκλύω, refrigero: Item Ψυχρεύω, & ψυχρολογέομαι, frigidè loquor; aliquid loquor quod omnino gratiâ caret; unde verbale ψυχρολόγημα, idem quod ψυχρότης, frigus: Item ineptiæ, omnia à ψυχρὸς, ὁ; V.

Ψυχρολουτὴς, qui postquam malleo ductus est, in frigidam mersus est; Plut. in Bruto: ex ψυχρὸς, & λούω, f. λόσω, ab ἐλάω, &c. V.

Ψυχρὸτης, ητος, ἡ, idem quod ψυχρότης id vide. Item ψυχρεῖα, idem quod ψυχρόλουτρον & ab eod. id vide.

Ψυχροβαφὴς, frigidâ tinctus, seu imbutus; in frigidam demersus: ex ψυχρὸς, & βαφὴ, ἡ, &c. V. Item Ψυχρολόγος, qui frigidè dicit; qui frigidâ oratione utitur; unde ψυχρολογία, ἡ; dictio frigida, sermo frigidus; & ψυχρολογέω, frigidè dico; frigidâ oratione, aut sermone utor: ex ψυχρὸς, & λόγος, ὁ, &c. Vide. Item Ψυχροποιὸς, & ψυχροποιητικὸς frigidum faciens, frigidum faciendi vim habens: ex ψυχρὸς, & ποιέω; Vide. Item Ψυχροποσία, ἡ, frigidæ potus: Item Ψυχροπότης, ου, ὁ; frigidæ potator; seu qui frigidæ potu delectatur; atque inde ψυχροποτέω, frigidam poto; frigidæ potu delector: ex ψυχρὸς, & πίνω, & præt. πέπωκα, tanquam, ἀ πίω, unde πόσις, εως, ἡ, & ποτὸς, ὸ, ὁ, &c. V.

Ψυχρὸς, ὰ, ὸν, frigidus, a, um: ψυχρὸν, (substantiv. ὕδωρ,) frigida aqua, Matth. 10. 42. ψυχροῦ, Dor. pro ψυχροῦ, à ψύχω.

Ψυχρὸς, præced. per Syncopen factum putatur, ex ψυχερὸς idem quod ψυχλὸς, unde in neut. plur. τὰ ψυχεὰ, absolutè dicuntur ψυχρὰ βεβήματα, seu ἰδίωματα; apud Athen. lib. 8. Item ψυχρὸς, expon. frigus inducens, peculiariter lethale & mortiferum; ut ψυχρὸν ΝΟ͂Σ; apud Hom. & ψυχρὸν ὄφιν; apud Theocr. Idyl. 15. Sed usurpatur & metaphoricè, dicitur enim homo ψυχρὸς, frigidus & jejunus in verbis: apud Isocrat. ad Nic. ut & dicitur ψυχρὸς βιὸς, misera vita & molesta, &c. V.

Ψυχρότης, ητος, frigiditas: à ψυχρὸς.

Ψυχρόω, frigidam metuens; apud Gal. Therap. lib. 9. Sic dicitur medicus, qui frigidam ægro exhibere metuit: ex ψυχρὸς, & φόβος, ὁ, &c. Vide.

Ψυχρῶς, frigidè: Item ineptè; est adv. à ψυχρὸς; V.

Ψώρα, ᾱς, & Ψωρὰς, ᾶδος, ἡ, scabiosus, Th. ψάω, fcabies.

Ψωραγριάω, fcabiâ fcabie laboro. Vide ψάω.

Ψωριάω, ῶ, fcabie laboro, psoriâ infestor; Plut. Unde verbale, ψωρίασις, ἡ, affectus, seu vitium illud; fcabies; Dioscor. 3. 7. Item ψώριξ, ικος, ἡ, fcabies, ut idem ab eod. Them. αἴξ, populi in certas classes distincti, &c. Vide.

Ψῶλος, ου, ὁ, vorpus, apella, recutitus; citio.

Ψωμίζω, nutrior buccellis in os infertis; est pass. à seq. act. V.

Ψωμίζω, buccellâ in os inferta pasco; item alo, cibo, fruftulatim distribuo, f. ίσω, p. ἐψώμικα, a. 1. ἐψώμισα, a. 1. sub. ψωμίσω, ῇς, ῇ. Th. ψωμὸς, fruftum.

Ψωμίον, τὸ, offula, offella, fruftulum, dim. à ψωμὸς, ῦ, ὁ, buccea.

Ψώμισμα, verbale à ψωμίζω, ισμα, & fignif. idem quod Th. ψωμὸς, fruftum rei efculentæ, quantum fcil. bucca poffit femel capere, &c. V.

Ψωμίσω, f. 1. à ψωμίζω, quod V.

ΨΩΜΟ͂Σ, ῦ, ὁ, fruftum, buccella, q. à ψάω, minuo. Hinc ψωμίον, ου, τὸ, fruftulum: ψωμίζω, pafco, nutrio.

ΨΩ͂PA, ᾶς, ἡ, fcabies, aſperitas cutis: ψώρα αἰγέλα, fera fcabies, q. à ψαίρω, frico: quia fricari folet.

Ψώρα, præced. exp. fummæ cutis aſperitas, ex ea furfures eliciens, cum pruritu & colliquatione corporis; Suidæ est, κνησμονὴ, pruritus; fed eſt etiam, arborum, & inter has ficuum impetigo, apud Theophr. deduci autem putatur; à ψάω, fignificante fcalpo, rado; vel tango; qui enim pforâ laborant, eam radere, & contrectare fubinde folent, ut extinguant; fed eſt &, ψάρα, nomen beſtiolæ, quæ in Lychnos ardentes invehitur; aliter, pyrauſta & phalæna dicta; Euſt. &c. V.

Ψωρικὸς, ὸ, ὸν, fcabioſus: &

Ψωρὸς, ὸ, ὸν, fcabioſus, Th. ψάω, fcabies.

Ψωρόω, fcabie laboro. Vide ψάω.

Ψῶτα, ων, τὰ, auris, Dor. pro ὦτα, ὠτος, τὸ, idem.

Ω.

Ω, Ultima litera, ex duobus ο, facta figura: & μέγα, id eſt, magnum vocatur. In numeris eſt DCCC. Tum ω, Dor. & Æol. in gen. fing. tertiæ declinat. pro ως, ponitur: ut λόγω, pro λόγῳ. Et in α, mutatur in quintâ declinat. fimpl. ut Ποσειδᾶν, pro Ποσειδᾶων, ὁ, Tum etiam ω mutatur in α, in participiis quæ ω habent, ſic κοιτάσαν pro κοιτάσων.

Ὦ, adv. vocantis, & exclamantis, ſed ὦ, fim. præſ. ſub. ab εἰμὶ, fum.

Ὤ, adv. admirantis, & dolentis.

Ὤ, cui, dat. fing. ab ὅς, ſed

Ὦ, ῆς, miſerim, a. 2. ſub. verbi ἵημι, ſeu ἴω, mitto. a. 2. ἰδῦ.

Ὦα, pellis ovina, ex ὄα, ἡ, quod pro ὄϊα. Th. ὄις, ὄιδε, vel ὄϊος ὄϊ, ὁ, ἡ, ovis. Sed ᾠά, pro ὤα, dicitur etiam ſimbria veſtimenti. Ατώα, ᾰ̓ῶν, plur. ab ᾠόν, ὐ, τὸ, ovum.

Ὠάζω, audio; Heſych. ab ὦας, τὸ, vide.

Ὠάριον, τὸ, q. d. ovulum; Athen. l. 2. eſt diminut. ab ᾠόν, τὸ, V.

Ὠαριεῖαι ἐν φύσει λαχεῖν, pro τῷ τῶ Ὠρίωνι φύσιν λαχεῖν, Orionis ſtaturam ſortitum eſſe, per Epenth. τ&.

Ὦας, τὸ, auris, Dor. pro ὦας, ὠτος, τὸ, idem.

Ὠδάζω, vide in Them. ᾠδή. Item, ὠδασμὸς, ὁ, tribulis, contribulis; Heſych. itidem ab eod. Them. αἴξ, pars populi in certas claſſes diſtincti, &c. Vide.

Ὠδίον, ova, Argiv. pro ᾠά, inſerto β, tanquam digamma.

ΩΒΗ, ῆς, ἡ, tribus, vox Lacon. pars populi. Hinc ὠβάζω, populum in tribus diſtribuo.

Ὠβίδ, ὁ, nomen viri ἄκλειτον, Heb. ſerviens.

Ὦγα, aperui, præt. m. & Att. ἄγα; verbi ὄιγω, aperio, quod V.

Ὦ γαθὲ, Dor. pro ὦ ἄγαθε, ὁ bone vir.

Ὠγὼ, Oceanus, Heſych. q. ab ἀγάδ, quod fic in perpetuo motu.

Ὤγνυμι, aperiebantur, 3. pl. imperf. paſſ. verbi ὄιγνυμι, idem quod ὄιγω, aperio. f. ξω.

Ὤγον, aperiebam, imperf. act. verbi ὄιγω, aperio.

ὨγτῖΟΣ, υ, Poët. antiquus, vetuſtus; ab Ogygo antiquiſſ. rege Thebanorum.

Ὠγυρὰ, palus, lacus, q. ab ἀγάω, quia eſt aquarum congregatio.

Ὦ γώ, pro ὦ ἐγώ, quod ego,

Ὤδα, olui, præt. m. verbi ὄζω, oleo. f. ὀζήσω. Alii ab ὀσφάω, ῶ, tumeo, perf. ὄφωκα, p. m. ὄφδα, formant.

Ὧδε, adv. ſic, hoc modo, & pro τῷδε, hîc, & huc: ab ὅδε, ἥδε, τόδε, hic, hæc, hoc.

Ὠδεῖον, ου, τὸ, q. d. cantilenarium, locus, inquit Heſych. in quo, thapſodorum commiſſiones fiebant, ut & citharœdorum, priuſquam theatrum eſſet conſtructum; vel locus, ut alii volunt, formam theatri habens, in quo ſolent Poëtæ ſua poëmata recitare, antequam in theatro recitent; eſt ab ᾠδὴ, ἡ, V.

Ὠδὶ, pro δεῦδ, ſic, ita.

Ὦ Ὠδυσεῦ, Dor. pro ὦ Ὀδυσσεῦ.

Ὠδὴ, ῆς, ἡ, ODE, cantus, carmen: per Crafin pro ἀοιδὴ, ῆς, ἡ, idem: à præt. m. ἴοιδα, verbi ἀείδω, canno.

Ὠδήκησα, ας, ε, a. 1. ind. act. ab ὀδηκάω duco. q. ὀδὸν ἄγω.

Ὠδήκει, intumui, perf. act. verbi ὀδάω, perf. paſſ. ᾠδήμαι.

Ὠδήκεσαν, tumuerant, Dor. pro ᾠδήκεσαν, 3. pl. perf. act. verbi ὀδάω, tumeo.

Ὠδημένος, inflatus, perf. part. paſſ. verbi ejuſd.

Ὠδικὸς, ὴ, canorus; muſices peritus: ab ᾠδὴ, quod videas.

Ὠδικῶς, canore; adv. à præced. ᾠδικὸς, ὸ, V.

Ὠδὶν, ſive ᾰ̓δὶς, ῖνος, ἡ, dolor parturientium: vehemens dolor. Th. ὀδυνάω, ῶ, dolor.

Ὠδινηδὸν, ſummo cum dolore in parturiendo; ut ὠδινηδὸν τίκτειν; apud Ariſtot. eſt adv. à præced. ὠδὶν, ῖνος, V.

Ὠδινολύων, partus dolores ſolvens; ſeu levans; Plin. 32. 2. ex λύδη, λύω, & λύω, &c. V.

Ὠδίνω, parturio; cum dolore enitor; dolore crucior parturientis inſtar. f. ὠδινῶ & ὠδινήσω. 2. 1. ὠδίνωσα. a. 2. act. ὠδῖνον, ες, ε. perf. ὠδίνωκα, ab ὠδὶν, ῖνος, dolor parturientis. Them. ὠδινῶν, dolor.

Ὠδὸν, vide ſuprà cum ὠδὶν.

Ὠδοποιῶν, imperf. act. verbi ὠδοποιέω, iter facio; f. ήσω. p. ὠδοποίηκα. Quod ex ὁδὸς, ἡ, via: & πέλομαι, tranſeo, p. m. πέπολα.

Ὠδοποιὸς, qui odas, cantiones; i. e. carmina quæ cani queunt, conficit; Poëta Lyricus; apud Theocr. in Epigr. ex ᾠδὴ, ἡ, ſeu ᾠδὸς, ὸ, & ποιέω, &c. V.

Ὠδὸς, ὕ, ὁ, cantor: per Crafin pro ἀοιδὸς. Them. ἀείδω, cano, præt. m. ἴοιδα.

Ὤδυν, tumebam, imperf. act. verbi ὀδάω, unde ᾠδήει, pro ᾠδέει.

Ὠδύρετο, 3. ſing. imperf. m. verbi ὀδύρομαι, lamentor. f. ὀδυρῦμαι.

Ὠδύσατο, & Poët. ὠδύσσατο, iratus eſt, 3. ſing. a. 1. ind. act. verbi ὀδύζομαι. f. ὀδύσσομαι. 2. 1. m. ὠδυσάμεν, ασπ. Th. ὀδύσσω, iraſcor.

Ὠδύσεια, ας, ἡ, indignatio: ab ὀδύσσω, iraſcor.

Ὠδύσθεν, pluſq. p. m. ex perf. m. Att. ᾰ̓δώδυσθε, aſſumpto augmento, verbi ὄζω, oleo. p. m. ὄδωδε.

ὨΔ, OHB, adv. dolentis: ab ὤ, idem.

Ὠδὸν, τὸ, idem quod, & pro Th. ἀείδω, τὸ, V.

Ὤειτο, exiſtimabat, 3. ſing. imperf. verbi ὄιομαι.

ὄμμαι, vel ὄιμμι puto; imperf. φόμην, φῦ. f. οἰήσομαι. p. φῆμαι. a. 1. φῆσθαι. Th. δίω.

'Ωζυσαν, oluerunt, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ὄζω, seu ὀζέω, oleo: f. ὀζήσω & ὀζέσω. a. 1. ὤζησα, ὀζέσαι p. m. ὄζμα.

'Ὄζω, exclamo, dico ô: ab ὦ, adv. vocantis: hinc ὠγμός, exclamatio.

'Ὠὴ, adv. clamandi, ab ὦ.

'Ὠθίλω, ης, ῃ, putavi, a. 1. ind. pass. verbi ὄιομαι & ὄιμαι, puto, existimo. perf. ᾠημαι. Th. δίω, idem.

'Ὠθῶντ' pro ὠθοῦσιν, trudunt, Dor. ab ὠθέω.

'ΩΘΕ'Ω, trudo, pello: f. ὤθησω, & ὠσω. a. 1. ἔωθησα, & ἔωσα. p. ἔωκα, perf. pass. ἐώθημαι & ἔωσμαι. a. 1. pass. ἐώθην. part. a. 1. pass. ὠθείς. f. 1. m. ὠθήσομαι, & ὠσομαι. a. 1. m. ἐωθησάμην & ἐωσάμην. Temporibus quæ augmentum recipiunt, sæpe ε præfigitur; ut ἐώσασε pro ἔωσε. Hinc ἀθίζω, idem: ὠσμός, ὕ, ὁ, impulsio: βεώτης, ω, ὁ, boum agitator.

'Ὤθησις, εως, ἡ, trusio, extrusio, expulsio; verbale à præced. ὤθεω, Ν.

'Ὠθήσω, pellam, f. 1. act. ab ὠθέω, quod vide.

'Ὠθίζομαι, in conserta turba premor; contendo: ab

'Ὠθίζω, idem ac Them. ὤθεω, trudo, pello.

'Ὠθισμός, ῦ, ὁ impulsio, conflictus: à 1. sing. perf. pass. verbi ὠθίζω, Th. ὤθεω, pello.

'Ὠθισμός, præced. exp. nixus, quo aliquid amoliri, pellere vel dejicere conamur; impulsio, propulsio; & dicitur &, de crusione turbæ mutuò se prementis, &c. V.

'Ὤϊγνυντο, petebant, 3. pl. imperf. m. Poët. seu Ion. resolutione pro ᾤγνυντο, verbi ὄιγνυμι, pro ὄιγω, aperio.

'Ὤϊετο, 3. sing. imperf. pass. verbi ὀίομαι, pro ὄιομαι vel ὄιμαι, puto. Th. δίω, idem hinc a. 1. ᾠήθην, vel potius ᾠἰδην.

'Ὠΐξε, aperuit, 3. sing. a. 1. Ion. dissolutione pro ᾤξε, verbi ὄιγω, aperio.

'Ὠΐον, idem quod ᾠόν, vel dimin. ex ᾠόν, ὄ, τό, ovum.

'Ὠίσατο, 3. sing. a. 1. m. p. ἔτ. verbi ὀίομαι, hinc a. 1. ᾠήθην, ης, ῃ, quod ὄιομαι, vel ὄιμαι, puto. Them. δίω.

'Ὤϊχετο, Poët. pro ᾤχετο, 3. sing. imperf. ab ὀἴχομαι, abeo.

'Ὢ 'κ, Dor. pro ὁ ἐκ.

'Ὥκα, adv. celeriter, per Syncop. pro ὠκέα, & ὠκέως, & sequent. aspir. ὅ χ'. Th. ὠκύς, ίος, celer.

'Ὠκέα, acc. sing. ab ὠκύς, ία, ὺ, celer. Dicitur & ὠκέα, metri gratiâ pro ὠκεῖα, f. g ab ὠκύς; item nom. pl. n. g. & adverbialiter pro ὠκέως.

'Ὠκεανός, ῦ, ὁ, q. d. oceanius; ut ὠκεάνειον ῥεῦμα; Suid. à seq. Th. ὠκεανός, V.

'Ὠκεανίη, Oceanis, nomen puellæ; ὠκεανίνη, filia Oceani.

'Ὠκεανίτης, ῦ, ὁ, idem quod ὠκεάνιος & ὠκεανῖνος, ἰδος, ἡ, Oceanitis; à seq. Th. ὠκέανος, V.

'ΩΚΕΑΝΟ'Σ, ῦ, ὁ, & gen. Ion. ὠκεανῖο, OCEANUS; mare ambiens orbem terrarum: adjectivè etiam apud Hom. usurpatur. q. ex ὠκέως, citò, & νάω, fluo.

'Ὠκέες, veloces, nom. pl. m. g. ab ὠκύς, ίος, celer.

'Ὠκέια, ας, ἡ, velox, f. g. ab ὠκύς, έα, in accus. ὠκείᾱν. in dat. pl. Ion. ὠκείῃς, pro ὠκείαις.

'Ὠκέως, citò, celeriter: adv. ab ὠκύς, velox.

'Ὠκηθεν, Bœor. Syncop. pro ὠκώδησαν, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi ὀκέω, habito. f. ὤκησω. p. ὤκηκα. Th. δίκος, domus.

'Ὤκησε, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ὀικέω, quod V.

'Ὤκιμον, ε, τό, ocimum; herba quædam sic dicta, à celeritate proveniendi; teste Plin. vide Dioſc. 2. 130. Atque inde, ὠκίμινον, ex ocimo confectus; ut ὠκίμινον μύρον; Dioſc. 1. 67. Item ὠκιμάσης, ου, ὁ, ὠκίμη, ocimum referens; ab eod. ὤκιμον, quod a Th. ὠκύς, ίος, V.

'Ὠκινάκης, Ion. pro ἀκινάκης, quod vide.

'Ὠκίσαμεν, 1. pl. a. 1. ind. act. verbi ὀικίζω, habito. f. ἰσω. p. ὤκικα. Th. δίκος, ου, ὁ, domus.

'Ὤκιστα, adverbialiter, celerrimè: ab

'Ὠκιστος, ε, velocissimus: superl. & 'Ὠκίων, ονος, velocior: comparat. ab ὠκύς, velox.

'Ὤκλασεν, defecit, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ὀκλάζω, in genua procumbo, labasco.

'Ὠκοδόμηθεν, ης, ῃ, a. 1. ind. pass. & 'Ὠκοδόμησαν, ας, ε & in 3. pl ᾠκοδόμησεν a. 1. ind. act. verbi ὀικοδομέω, ædifico: doceo. f. ἰσω. p. ὠκοδόμηκα. quod ab δίκος, domus, & δέμω, struo, præt. m. δέδομαι.

'Ὠκτειρι, miseratus est, a. 1. ind. act. verbi ὀικτείρω, miseror. Th. δίκτος, misericordia.

'Ὠκτίσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ὀικτίζω, miseror. f. ἰσω. p. ὤκτικα. Th. δίκτος, misericordia.

'Ὠκύαλος, ε, ὁ, ἡ, velociter per mare currens: ab ὠκύς, velox, & ἅλς, mare.

'Ὠκυβόλος, celeriter feriens, pernix; ex ὠκύς & βάλλω, ὁ, &c. V. Item, ὠκυβόλακτος, celer morsu; Epith. limæ; in Epigr. ex ὠκύς & δάκνω, f. δήξω, ab inus. δάκω; unde δάκτης, ὁ, &c. V

'Ὠκυδρομος, ε, ὁ, ἡ, Dor. pro

'Ὠκυδρομος, ε, ὁ, ἡ, velociter se movens, velox. Ex ὠκύς, celer, & δρόμος, volubilis, quod à δρέπω, verso. Them. δίνη, vortex.

'Ὠκύδρομος, qui velociter currit; ex ὠκύς & δρόμος, ὁ, V. Item ὠκυεπὴς, celeriter loquens; in Epigr. ex ὠκύς, & ἔπος, τό, V. Item ὠκύδοος, cursu celer; velox & pernix in currendo; ex ὠκύς & δρόμος, ὁ, &c. V. Item ὠκυμόλος, qui citò graditur; citò gradu proficiscens, seu progrediens; Suid. ex ὠκύς & Them. μολέω, sive μόλω, vide. Sic &, ὠκύμορος, seq. exp. qui subito fato abripitur, seu qui subito exitio perit; Od. δ. & ρ. Item subitam mortem afferens; Il. ε. & Od. χ. ex ὠκὺς & μόρος, ὁ, &c. V.

'Ὠκυμορώτατος, superl. ab ὠκύμορος, quod vide.

'Ὠκυπόδων, ε, ὁ, ἡ, qui vel quæ est brevis fati: ab ὠκύς, velox, & μοῖρα, ας, ἡ, fatum, Th. μείρω, divido. p. m. ἤμορα.

'Ὠκυπορώτατος, superl. ab ὠκύμορος, quod vide.

'Ὠκυρέω, accelero, festino; Hesych. à Th. ὠκύς, V.

'Ὠκυπέτη, ἡ, nomen mulieris: &

'Ὠκυπέτης, ε, ὁ, ἡ, celeriter volans. Ex ὠκύς, celer: & πέτομαι, volo, as.

'Ὠκύποδες, ων, οἱ, velocipedes: ab ὠκύπους, οδος, ὁ, ἡ, in dat. pl. ὠκυπόδεσσι ab ὠκύς, celer, & πούς, ποδὸς, ὁ, pes.

'Ὠκυπόδης, idem quod ὠκύπους, pedibus celer, &c. Vide præced. Item ὠκύπομπος, celeriter vehens, seu transvehens; unde apud Euryp. in Iphig. Taur. ὠκυπόμπων ναῶν, navis citò transmittentis vectores; ex ὠκὺς & πομπὸς, ὁ, V. Sic &, ὠκύπτερος, qui c. tò punit, qui citò ulciscitur; ex ὠκὺς & πτερὸν, ῆ, V. Item ὠκυπορία, celeriter eo, velox sum; à seq. ὠκύπορος, quod exp. citò permeans; citato gradu locum aliquem pervadens; celer, citus, &c. Vide.

'Ὠκύπορος, ε, ὁ, ἡ, velox. dat. pl. Ion. ὠκυπόροισι, quod ab ὠκὺς, celer, & πόρος, cursus. p. m. πέπορα.

'Ὠκύπτερος, ου, ὁ, vide in ὠκύποδες.

'Ὠκυπτέρυξ, celeres habens alas; item ὠκύπτερα, dicuntur ipsæ pinnæ alarum prominentiores, quibus volandi celeritas juvatur; & ipsæ alæ; ex ὠκὺς, & πτέρυξ, τό,

'Ὠκυρόη, ης, ἡ, nomen mulieris, q. ab

'Ὠκυρόος, ε, rapidus, ab ὠκὺς, velox, & ῥέω, fluo.

'Ὠκυρρόη & ὠκύρρους, idem quod seq. ὠκύῤῥοος, quod V.

'Ὠκύῤῥοος, ε, celeriter fluens: ab ὠκὺς & ῥέω, fluo.

'ΩΚΥ'Σ, ίος, ὁ, ἡ, & in f. g ὠκέα, in n. g. ὠκύ, velox, celer; in com. ὠκύτερος, superl. ὠκύτατος. Hinc ὠκέως & ὤκα, adv. celeriter: ποδώκης, ἡ, ὁ, ὁ, ἡ, pedibus celer: & ocyus, apud Lat.

'Ὠκύτας, ατος, ὁ, Dor. pro

'Ὠκύτης, ητος, ἡ, celeritas, velocitas, Th. ὠκύς, celer.

'Ὠκύτερος, celerior, & in superl. ὠκύτατος; ab ὠκὺς, quod V.

'Ὠκύτοκος, ε, τό, partûs celeritas. Ex ὠκύς, velox, & τόκος, partus, Th. τίκτω, pario. p. m. τέτοκα.

'Ὠκύτοκος, præced. scil. γάμος, exp. facile puerperium; ut &, ὠκυτόκος, exp. citò pariens, seu partum accelerans; unde ὠκυτόκιος, ad partus celeritatem conferens; ut ὠκυτόκιον φάρμακον; apud Plat. & Dioſc. &c. Vide præced.

'Ὤλα, perii, perf. m. verbi ὄλλυμι, pereo: f. ὀλέσω. p. ὄλεκα. perf. m. ὦλα, & Att. ὄλωλα.

'Ὦλαξ, Dor. pro αὖλαξ, ακος, ἡ, sulcus.

'Ὧ 'λε, Dor. pro ὁ ἵλεος.

'Ὠλένεννον, ν, τό, quasi ὠλενέκεννον, caput cubiti eminens & protuberans; cubiti

cubiti pars gibbera; unde ὠλενοφυΐζω, cubiti gibbero ferio; apud Poll. ex ὠλένη, ης, pro ὠλένη, ῆ, & κέρνον, τό, per Sync. pro κεράμιον, τό, &c. V.

'ΩΛΕ'ΝΗ, ης, ἡ, cubitus, brachium, ULNA. Dicitur & ὠλένη, ης, quasi ab ὠλένος.

'Ὠλεσίθυμος, animo perniciem afferens; animo exitialis, & noxius; ex ὄλλυμι, f. ὀλέσω, & a. 1. ὄλεσσα, ab insuſ. ὀλέω & θυμὸς, ὁ, &c. V. Item ὠλεσίκηρος, fructum perdens; q. d. frugiperda: Od. κ. ex ὄλεσσα, a. 1. verbi ὀλέω pro ὄλλυμι, & κηρὸς, ὁ, &c. V. Item ὠλεσίοικος, domum, seu domus perditores, & pessundatores; domuum pernicies; ex ὄλεσσα, (vide in præced.) & οἶκος, ὁ, &c. V.

'Ὤλεσσε, periit, 3. sing. a. 2. m. verbi ὄλλυμι, perdo: f. ὀλέσω. p. ὄλεκα. p. m. ὦλα. a. 2. m. ὀλόμην, ω, στο.

'Ὦ 'λήθρηε, Dor. pro ὦ ἰλήθρηε, ô ingenue.

'Ὦ 'λιτόφερον, pro ὁ ἀλιτόφερον, i. e. ἁλιτὸς πὸς φρένας; Hesych.

'Ὠλκήδιον, ου, τό, navicula oneraria; est dim. nut. ab ὁλκὰς, άδ-ος, oneraria navis, &c. V.

'Ὦ 'λλος, ὁ ἄλλος, alius; sic ὦλλοι, Dor. pro οἱ ἄλλοι.

'Ὠλλὲς, curvatura brachii.

'Ὠλοκύτησεν, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ὀλοκαυτέω, totum comburo, quod in quibusdam sacrificiis fieri solebat: f. ήσω. p. ὠλοκύτηκα; quod ex ὅλος, totus, & καίω, comburo: f. καύσω.

'Ὠλοφύρετο, 3. sing. imperf. verbi ὀλοφύρομαι, lamentor. f. ὀλοφυρῶμαι.

'Ὠμὰ ῥάσσασθαι, in frusta cruda discerpi: ab ὠμὸς, crudus.

'Ὠμάδιον, Hesychio est, τὸ ἐπ' ὤμοις; item ὠμαδὸν & ὠμαδὸς, super humero, vel humeris; Hesych. adv. ab ὦμος, ὁ, V.

'Ὠμάρτουν, Ion. & Dor. pro ὡμάρτουν, imperf. act. verbi ὁμαρτέω, sequor.

'Ὠμάρτησε, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ὁμαρτέω, sequor. f. ήσω. Th. ὁμαρτῆ, simul, idem quod ὁμῆ.

'Ὠμαχθὲς, humeris gravis; humeros pondere suo, & gravitate premens; in Epigr. ex ὦμος & ἄχθος, ους, τό, V.

'Ὦμεν, simus, 1. pl. præs. sub. verbi εἰμὶ ium: in sub. ὦ, ἦς, ᾖ.

'Ὦμες, simus, Dor. pro ὦμεν, 1. pl. sub. ab εἰμὶ, sum.

'Ὠμόλυσις, farina hordacea; ὠμὰ λύσις, etiam separatim dicitur.

'Ὠμόλυσις, præced. dicitur de omni farina; sed κατ' ἐξοχὴν, de hordeacea intelligitur; quasi ὠμὰ λύσις, cruda farina, ad differentiam polentæ quæ torretur; ex ὠμὸς & λύσις, ἡ, &c. V.

'Ὠμὸν, putabam, imperf. verbi ὄιμαι vel ὀίομαι, puto. Th. δίω, idem.

'Ὠμόνης, ῆ, ὁ, ἡ, qui cruda edit; crudelis, ab ὠμὸς, crudus, & ἔδω vel ἐδέω, edo.

'Ὦμος, ε, ὁ, qui repandis, & amplis est humeris, ideoque robustus; Hesych. Item ὠμαῖος, humerarius, humeralis; ut ὠμαία φαλίη; Aristot. Utrumque, ab ὦμος, ὁ, V.

'Ὠμίλει, 3. sing. imperf. act. verbi ὁμιλέω, colloquor. cum dat. f. ήσω. p. ὡμίληκα. Th. ὅμιλος, ου, ὁ, turba.

'Ὠμίλησα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ejusd.

'ΩΜΙΛΛΑ, ης, ἡ, ludus nucum, contract. Ex ἀμίλλα.

'Ὤμιλλα, præced. dicitur ludus, in quo vincit is, qui in circumscripto circulum nucem ita conjecerit, ut ibi maneat, nec circumductam lineam excurrat; Suid. &c. V.

'Ὠμίλουν, 1. sing. vel 3. pl. imperf. act. verbi ὁμιλέω, vide ὠμίλει.

'Ὦμον, τό, humerulus; in Epigr. est dimin. ab ὦμος, V.

'Ὦμος, & Ἄωμος, poo ὁ ἤμου, quod dimidium. Them. ἤμους, ους, dimidius.

'Ὠμοβοιὴ, ης, ἡ, cruda pellis bovis: & hinc

'Ὠμοβόϊνος, η, ον, ex crudâ bovis pelle factus: ex ὠμὸς, crudus: & βοῦς, bos.

'Ὠμοβόειος, sive ὠμοβόος, & ὠμοβοιὸς, idem quod præced. ὠμοβοϊνος; & ex iisd. id V.

'Ὠμοβόρος, ε, ὁ, ἡ, erudivorax: ab ὠμὸς, crudus, & βορὰ, ᾶς, ἡ, esca.

'Ὠμόβρωξ, cui viridis & cruda est senectus. Ex ὠμὸς, crudus, & γῆρας, ους, ὁ, senex.

'Ὠμοδαῖκτος, crudeliter laniatus; vel qui crudus laniatus est; ex ὠμὸς & δαΐζω, f. δάιξω, &c. V.

'Ὠμοδάϊον, Hesychio est, τὸ ἐπ' ὤμοις; item ὠμοδὸν & ὠμοδὸς, super humero, vel humeris; Hesych. adv. ab ὦμος, ὁ, V.

'Ὠμοδετίω, cruda pono. f. ήσω, ab ὠμὸς, crudus, & τίθημι, pono.

'Ὠμοθέτησαν, cruda posuerunt, 3. pl. a. 1. ind. act. præced. verbi.

'Ὠμόθυμος, crudelis, crudeli animo præditus; ex ὠμὸς & θυμὸς, ὁ, V.

'Ὦμοι, heu, interjectio, pro ὄιμοι, hei mihi, vox dolentis.

'Ὠμοίδης, qui tumidis est humeris; ex ὦμος & εἶδος, f. ήσω, &c. V.

'Ὦμοις & ὤμοισι, dat. pl. ab ὦμος, ου, ὁ, humerus.

'Ὠμοκάθω, ης, η, a. 1. ind. pass. verbi ὠμοκάθω, assimilo, quod v. de. f. ήσω.

'Ὠμοκᾶς, & Att. ὠμόκας, juravi, perf. act. verbi ὄμνυμι, juro. f. ὄσω.

'Ὠμοκάτην, ῆ, humeri acetabulum; Poll. l. 2. ex ὦμος & κοτύλη, ῆ, V. Item ὠμοκρατὴς, qui validis robustisq; est humeris: ex ὦμος & κράτος, ους, τό, &c. V. Item ὠμοκυδέα, ῶν, lacis humeris glorior; effero me ob humerorum latitudinem & robur: ex ὦμος, ὁ, & κυδάω, &c. V.

'Ὠμόλινον, crudarium. Gloss. id est, ὠμὸν λίνον, crudum, nondum curatum.

'Ὠμόλινον, præced. exp. linum crudum; ex ὠμὸς & λίνον, τό, V.

'Ὠμολίχησε, ας, ε, a. 1. ind. act. ὠμολιχάω, 3. sing. perf. pass. verbi ὁμολογέω, confiteor. f. ήσω. p. ὡμολόγηκα; quod ab ὁμὸς, similis, & λίχω, dico. p. m. λέλοχα.

'Ὠμοπλάτ, scapulæ; Gal. ex ὦμος & πλατὺς, V. Item ὠμορρῳδὸς, q. d. ὠμορρῳδὸς, qui crudelia patrat facinora, seu patravit; ideoque crudelis, sævus; ὁ ὠμὰ ῥορῳδὸς; Hesych. ex ὠμὸς & ῥέζω, τό, vide.

'Ὠμορῥῶ, ας, ε, abstersi, impressi, inussi, a. 1. ind. act. ὠμορῥάμην, ω, ατο, idem a. 1. ind. m. ὠμορρᾶς, ας, ε, idem præt ind. act. ab ὠμόρραγμα.

'Ὦμος, ου, ὁ, humerus, qu. ab ὄιω, fero; humeris enim ferimus onera: hinc ὑπωμίς, ίδος, ἡ, superbumerale.

'Ὠμος, præced. dicitur id totum, quod in articulatione brachii cum omoplata apparet sensibus; Il. χ.

'Ὠμὸς, præced. proprie, de fructibus dicitur; Metaphoricè verò, cibis, humoribus & morbis tribuitur; item dicitur & ὠμαὶ γῆρας; Od. ο. Senecta ante tempus adveniens; itidem ductâ Metaph. à fructibus, qui ante tempus, & crudi decerpuntur; item homini etiam tribuitur duro, rigido; inhumano & crudeli, &c. V.

'Ὠμοσσα, ας, ε, juravi: a. 1. ind. act. verbi ὄμνυμι, seu ὀμόω, juro: f. ὀσω. p. ὤμοκα.

'Ὠμόστος, qui crudis vescitur cibis; ex ὠμὸς & σῖτος, ὁ, V. Item ὠμοσαρκτος, qui crudus adhuc discerpitur & laniatur: ex ὠμὸς & σαράσσω, seu πω, f. ξω, &c. V. Item ὠμοστέγος, ὁ, falsamentum crudum; Athen. 13. sed dicitur & ὠμοτάριχος, τό, apud eund. ibid. nam suâ naturâ, est adject. in ος & ον, ex ὠμὸς & τάριχος, vide.

'Ὠμότης, ητος, ἡ, cruditas; item crudelitas; sævitia; à Th. ὠμὸς, V.

'Ὠμοτοκία, ᾶς, fœtum immaturum pario, abortum fac. o: ab

'Ὠμοτόκος, crudum partum edens: ab ὠμὸς, crudus, & τόκος, partus. Th. τίκτω, pario, præt. m. τέτοκα.

'Ὠμοτόκος, præced. exp. partum ante maturitatem emittens; Epigr. l. 14. &c. V. Item 'Ὠμότοκος, qui fœtus, vel cæsus fuit, quum adhuc crudus, aut immaturus esset; unde ὠμοτομία, seco, vel incido adhuc crudum: ex ὠμὸς & τομὸς, ὁ, vel τομὴ, ἡ, &c. V. Sic & ὠμοτρεφὴς, qui tritus, & contusus fuit, quum adhuc crudus esset; ut ὠμοτρεφὲς ὕλαιον; oleum expressum ex olivis quæ crudæ adhuc tritæ & tusæ fuerunt: Dioſc. l. 1. c. 29. ex ὠμὸς & τρέφω, f. ψω; unde τροφὴ, ἡ, &c. V. Item ὠμότυραννος, crudelis tyrannus; Maccab. l. 2. c. 7. ex ὠμὸς & τύραννος, ὁ, V. Item ὠμοφαγία, crudorum voratior crudis vesci; à seq. ὠμοφάγος, crudis vescens cibis, &c. V.

'Ὠμοφαγὼν, ῶν, ὁ, ἡ, crudivorus, dat. pl. ὠμοφάγοισιν. Ex ὠμὸς, crudus, & φάγω, comedo.

'Ὠμῶξα, ας, ε, ploravi, a. 1. ind. act. verbi ὀμώζω, ploro. f. ξω, Them. οῖ, hei.

'Ὠμόφρων,

'Ωμόφρων, qui crudeli est mente; Euryp. ex ὠμὸς & φρὴν, cujus comp. varia desinunt in φρων, &c. V.

'Ωμῶς, crudeliter, sævè; est adv. ab ὠμὸς, V.

'Ων, ὄντ, ὄν; & Æol. ἐών, ἐόντ, (unde παρεὶς) ENS, præs. part. ab εἰμὶ, sum.

'Ων, gen. pl. ab ὅς, qui. sed

'Ων, pro οὖν, ergo, Dor.

'Ωνάομαι, Dor. pro ὀνίημι, a. 1. pass. ab ὄνημι, juvo, prosum.

'Ωνάμην, Dor. pro ὠνησάμην, a. 1. m. verbi ὄνημι, juvo, prosum; vitupero: f. ὀνήσω. a. 1. ἄνησα. Alii volunt esse imperf. verbi ὄνημαι, seu ὀναμαι, pass. ab ὄνημι.

'Ω ναξ, Poët. pro ὦ ἄναξ, vel ὦ ἄνακτ, rex. Sic ὦ ναυτα, pro ὦ ἄναυτα, ô Regina.

'Ωναυτον, Dor. pro ὄνησον, a. 1. ab ὄνημι, juvo, prosum.

'Ωνδρες, Poëtice pro ὦ ἄνδρες; ô viri.

'Ωνείδιζον, imperf. act. verbi ὀνειδίζω, ex-probro, convitior. f. ἰσω. p. ὠνείδικα. Th. ὄνειδ, ος, τὸ, probrum.

'Ωνείδισα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ejusd. & Them.

'Ωνειρόπολλον, imperf. act. verbi ὀνειροπολέω, in somniorum interpretatione versor, quod ab ὄνειρος, ι, ὁ, idem quod ὄναρ, τὸ, somnium, & πωλέω, verso.

'Ωνεκα, Dor. adv. pro ἕνεκα.

'Ωνεμ, Dor. pro ὁ ἄνεμ, ventus.

'ΩΝΕ'ΟΜΑΙ, ἐμαι, emo, mercor, (q. ab ὀνίω, juvo.) f. ὠνήσομαι. p. pass. ὠνημαι. a. 1. m. ὠνησάμην, ω, atv. Hinc ὤνησις, εως, ἡ, emptio: ὠνητὴς, οῦ, ὁ, emptor: ὀψώνιον, ι, τὸ, opsonium: ὀψωνίω, opsonia cuëmo: πλώνης, ου, ὁ, vectigalium redemptor, publicanus: πλωνίον, ι, τὸ, locus, in quo sedent publicani: ὤν, ου, ὁ, pretium.

'Ωνῇ, 2. sing. præs. ind. vel sub. præcedent. verbi.

'Ωνὴ ῆς, ἡ, emptio; idem ac ὤνησις, ab ὠνέω, emo.

'Ωνημαι, τὸ, res empta; verbale ab ὠνέομαι, f. ὠνημαι, &c. V.

'Ω νὴρ, Ion. & Dor. pro ὁ ἀνὴρ.

'Ωνησατε, ας, ε, a. 1. ind. act. &

'Ωνήσατο, 3. sing. a. 1. m. verbi ὄνημι, juvo, f. ὀνήσω.

'Ωνησις, εως, ἡ, emptio; item redemptio: a 2. sing. perf. pass. verbi ὠνέομαι, emo,

'Ωνήσω, 2. sing. a. 1. m. verbi ὄνημι, juvo, f. ὀνήσω. a. 1. m. ὠνησάμην, σω, σατο, vel ab ὠνέομαι, emo.

'Ωνητὴς, οῦ, ὁ, emptor: à 3. sing. perf. pass. v. ὠνέομαι.

'Ωνητικὸς, ἡ, ὁ, propensus ad emendum; à præced. ὠνητὴς, V. Item ὠνητικὸν, ὦ, empturi, emere cupio; Suid. Itidem ab eod.

'Ωνητο, beneficerat, vel est 3. sing. imperf. pass. verbi ὄνημαι, juvo, prosum: vel est 3. pl. pluſq. p. verbi ὀνέω, seu ὄνημι, vel ὠνέομαι, emo.

'Ωνητὸς, ἡ, όν, emptus; item venalis: à 3. sing. perf. pass. verbi ὠνέομαι, emo, mercor.

'Ωνητὸς, præced. exp. pretio comparatus; item emptitius, seu qui emi potest, &c. V.

'Ω νηθεσσην, Ion. & Dor. pro ὦ ἄνθεσσην, sic ὠ νηθεσσοι, pro οἱ, &c.

'Ωνιὸς, ὰ, ὸν, venalis: ab ὠνέομαι, emo.

'Ωνιομα, ἀτ, τὸ, Dor. pro ὄνομα, nomen.

'Ωνομάδδω, nominati sunt, Ion. pro ὠνομασμένοι εἰσὶ, 3. pl. perf. ind. pass. verbi ὀνομάζω, nomino: f. άσω. p. ὠνόμακα. perf. pass. ὠνόμασμαι, σται, σται. Th. ὄνομα, ατ, τὸ, nomen.

'Ωνόμαζον, imperf. act. verbi ὀνομάζω, nomino. f. σω. a. 1. ὠνόμασα. Th. ὄνομα, ατ, τὸ, nomen.

'Ωνόμασα, ας, ε, nominavi, a. 1. ind. act. &

'Ωνομάσθη, ης, ἡ, nominatus sum, a. 1. ind. pass. verbi ejusd. & Th.

'Ωνομασμένος, exp. celebris, decantatus; part. præt. pass. verbi ὀνομάζω, ομαι, V. Sed ὠνομασμένως, adv. ab eod. exp. nominatim; Aristot. Rhet. 3.

'Ων, ου, ὁ, pretium: id quo ὠνέομαι, Gl. ὠνὴ, emptio.

'Ων, præced. interdum accipitur & pro emptione, &c. V.

'Ωνοχόει, propinabat, 3. sing. imperf. act. verbi ὀνοχόω, vinum infundo: imperf. ὠνοχόουν, ων, quod ab ὄνος, ου ὁ, vinum, & χέω, fundo.

'Ω ξ, Dor. pro ὁ ἰξ.

'Ωξα, aperui, a. 1. ind. act. verbi ὄιγω, aperio.

'Ωμίλει, imperf. pass. verbi ὁμέω, puto. f. ὀήσομαι. p. ᾤημαι. Th. ὅμ, ιδος, idem.

'Ωοντο, 3. plur. imperf. ejusd. verbi & Them.

'Ων, ου, τὸ, superior domûs pars. Hinc ὑπῶον, ου, ὁ, qui in summâ ædium parte est.

'Ων, præced. pro superiore parte domus, scribitur per ω, cum ι subscripto; unde etiam pro ᾠᾶ, legitur etiam ᾠία, apud Athen. l. 1. &c. Vide.

'Ὠόν, ου, τὸ, OVUM. Etiam ᾠεον, ovum. qu. ab ὄιον, solum, singula enim pariuntur. Hinc ᾠάδης, ovi speciem gerens.

'Ὠόν, præced. exp. ovum, tam piscium, & serpentium, quam avium, &c. V.

'Ὠοκαταξις, exp. ovorum fractio; apud Lucian. ex ᾠὸν & κατάσσω, f. ᾰξω, &c. V.

'Ὠόπ, ὠόπ, ὠόπ, acclamationes nauticæ ubi ὑπὸ opus est.

'Ὠοπῶλις, venditrix ovorum; ex ᾠὸν & πωλέω, unde πώλης, ὁ, &c. V. Item ᾠοπώλιον σίτιας, genus peculi, ovali figurâ; Athen. l. 1. ex ᾠὸν, τὸ, & σκάφος, &c. V.

'Ὠοτοκίω, ῶ, ovum pario: &

'Ὠοτοκία, ας, ἡ, ovi partio seu generatio: ab

'Ὠοτόκ, ος, ἡ, ὀν, ovipara: ab ᾠὸν & τίκτω, quod à præt. m. verbi τίκτω,

'Ὠοτυκῦσιν, ova pariunt, 3. plur. ind. act. verbi ᾠοτοκέω, ῶ, quod V.

'Ὠοφόρος, ovum ferens; ex ᾠὸν & φορέω, ὁ, V. Item Ὠοφυλακία, ova custodio; ex ᾠὸν & φυλάς, ακ, &c. V.

'Ωπόλ, Poët. pro ὁ αἰπόλος, apud Theocr. Idyl. 1. 1. vide αἰπόλος.

'Ωπα, acc. sing. ab ὤψ, ωπὸς, ὁ, vultus. Th. ὄπομαι, video.

'Ωπασα & ὤπασεν, dedit, 3. sing. a. 1. act. verbi ὀπάζω, præbeo; item insequor, f. ὀπάσω.

'Ὠπόμαι, video; sæpe apud Oppian. ἀπίσω δὲ ὠπάσατο, a. 1. inf. m. ab ὤψ, vultus. Th. ὄπομαι, video.

'Ὦπον, Dor. pro ὄπ, ubi.

'Ὠπα ὀφρύδια, supercilia: quia supra ὤπας. Hesych.

'Ὦ πραμηλητὰ, Dor. pro ὦ ἀπραμηλητὰ, ô curator.

'Ὦπες, Dianæ est Epitheton; παρὰ τὸ ὀπίζειν ἀντὶ τοῦ πικτὰς, quòd parturientium rationem & curam habeat; Etym. ab ὤψ, ὠπ, cura; unde ὀπίζομαι, curo, &c. V.

'Ὠπήν, ῆς, ἡ, idus quia fit manu; manus enim est naturale ὄπλον. Hesych.

'Ὦ 'πόλλαν, Dor. pro ὁ Ἀπόλλων.

'Ὦ 'πόλοι, Dor. pro οἱ αἰπόλοι.

'Ὤπαι, 3. sing. perf. m. verbi ὄπομαι, video, f. ὀψομαι. perf. ἄμαι.

'Ὤπησα, ας, ε, & in 3. pl. ἄπησαν. assaruntur, a. 1. ind. act. verbi ὀπάω, torreo, asso. f. ἠσω.

'ὭΡΑ, ας, ἡ, tempus; item HORA: pulchritudo, venustas, ὥρα κεκοσμένου, qui temperatam pulchritudinem formâ habet; formosus: ἐύωρ, gen. pl. pro ἐυώρων, Dor. Hinc & Attici literam ε addunt, & ἐυωρεῖν, proferunt; sicut etiam, pro ὥσμαι, dicunt ἐώσμαι, & pro ὤσμαι, ἐώσμαι, &c. Vide.

'Ὡραΐζω, curis nimiis confectus concido; apud Aristoph. in Ran. ab ὥρα, ἡ, vide. Item Ὡραϊζων, idem animo deficio, curis maceror: itidem ab eod.

'Ὡραῖ' pro ὡραῖα, vide in ὡραῖος.

'Ὡραῖος, Dor. pro ὥραιος; ὡραιῶ, gen. Æol. & Dor. pro ὑωραιῶ, quod vide.

'Ὡραπόλιος, vide paulò antè cum ἀμφιπόλιος.

'Ὡ 'ραῦ, Dor. pro ὁ Ἀραῦ, Araeus.

'Ὡ 'ργεῖ, Dor. pro ὁ Ἀργεῖ.

'Ὡργίδδω, ης, ἡ, a. 1 ind. pass. verbi ὀργίζομαι, irascor; hoc ab ὀργίζω, facio iratci, f. ἰσω. p. ὤργικα. Th. ὀργὴ, ῆς, ἡ, ira.

'Ὧρεα, montes; pro ὄρια sive ὄρεα, Dorice, sive Ionice; a sing. ὄρος, ου, τὸ, V.

'Ὠρείθυα, ας, ἡ, Orithya, regina Amazonum.

'Ὡρίξατο, petiit, 3. sing. a. 1. m. verbi ὀρίγω, porrigo. f. ξω. p. ὤρεγμαι. a. 1. pass. ὠρίχθω: hinc ὠρίξαθ', pro ὠρίξατο, 3. sing. a. 1. m.

'Ὥρων, videbam, imperf. act. ab ὁράω, Ion. pro ὁράω, video.

'Ὦρες, uxores; vide in seq. ὥρων.

'Ὡρεσθένης Ἀπόλλων, temporum, seu horarum dator; in Epigr. ex ὥρα, ἡ, & δότης, ὁ, &c. V.

'Ὡρεσίλοφ, montes relinquens; ex ὄρος, εος, τὸ, & Th. λείπω, &c. V. Item Ὡρεσίτροφος Βάκχος, in montibus nutritus Bacchus; est pro ὀρεσίτροφος, quod V.

'Ὥρεσσι, uxoribus, dat. pl. Ion. pro ὄρσι, ab ὄαρ, ὄαρος, ἡ, uxor; in pl. ὄαρες, & contract. ὦρες.

'Ὥρη, ης, ἡ, ἠσω, curo; ab ὥρα, cura: item custodio: ab ὤρος, custos.

'Ὡρίω, exp. etiam, χειρίζω; Eroti-an. in Lex. Hippocr. ab ὥρος, ὁ, vide.

'Ὥρη, ης, Ion. pro ὥρα, ας, ἡ, hora, tempus. dat. ὥρῃ, Ion.

'Ὥρημα, cura, custodia; verbale ab ὡρίω, præced. curam gero; item ὡρίσω, dicitur pro eod. ὡρίω, custodio, &c. V.

'Ὡρθρίζε, 3. sing. imperf. act. &

'Ὡρθρίσε, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ὀρθρίζω, diluculo venio. imperf. ὠρθριζον. f. ἰσω. p. ὠρθρικα. Th. ὄρθρος, ου, ὁ, diluculum.

'Ὡρθώθω, ης, ἡ, a. 1. ind. pass. verbi ὀρθόω, erigo. Th. ὀρθὸς.

'Ὡρια, τὰ, legitur pro fructibus; apud Bion: & ὡρία, ἡ, maturitas; item venustas, pulchritudo; in Epigr. Item ὡριαίνω, decoro, venusto; & ὡρικόομαι, exornor, decoratus sum; item ὡριαῖος, exp. qui est unius horæ, horæ spatium æquans; ut ὡριαῖα διαστήματα; apud Ptolem. Omnia, à Them. ὥρα, ης; unde ὡριογέτης, in hora natali noto & digero; Lucill. Epigr. 2. ex ὥρα, ης, vel ὤρος, ὁ, & Th. τίθημι; unde θέτης, ὁ, &c. V. Item ὡριολογίων, ῶ, horas indico; unde verbale, ὡριολογητὴς, οῦ, ὁ, horarum index; atque inde etiam, seq. ὡρολόγιον, instrumentum quoddam, seu machina horas indicans, &c. Id vide.

'Ὡρολόγιον, ου, τὸ, HOROLOGIUM: ab ὥρα & λόγ, (quod à λέγω,) q.d. horas indicans.

'Ὡρομήδεα, horas rego; ut in Epigr. l. 2. ἡ κεῖρ ὡρομήδεα πεφασμένων χρόνων; exp. Saturnus, horâ natali, regit & temperat quadrupedum ortum; unde etiam, ὡρομήδεον sive ὡρομήμον, τὸ, machina horarum rationem indicans; (idem quod præced. ὡρολόγιον;) sic autem dicitur, vel quòd horas regat, vel quòd eas in se distributas habeat: ex ὥρα, ης, & νέμω, rego, vel distribuo; unde νομὶς, ὁ, &c. Vide.

'Ὡρομα, per Metath. pro ὄρεομαι, perf. m. Att. pro ὦρα, verbi ὄρομαι, excito.

'Ὡρ, ος, ὁ, annus, tempus: ab ὥρα.

'Ὦρ, ος, τὸ, Dor. pro ὄυρ, ος, τὸ, Ion. pro ὄρ, ος, τὸ, mons.

'Ὡροσκόπ, qui horas, vel horarum rationem observat, & peculiariter, qui natalem seu natalitiam alicujus horam considerat, & inde futura prædicit; Hesych. & Suid. Sic &, Astrologis dicitur ea pars cœli, quæ genituræ tempore, ab orientali parte cœli, emergit in hemisphærium nostrum, & ortus appellatur; ex cujus observatione, natalitia prædicta fiunt; sed ὡρόσκοπος, exp. in quo horæ considerantur, seu videntur; ut ὡρόσκοπα ἀγάλλεα, Plin. l. 2. c. 72. vasa quibus commonitrantur horæ, quæ & ἀλυσιτέλη, vocitata inter-

pulchritudo; tempus.

'Ὡραῖος & ὡραῖος, dicuntur adolescentes, aut puellæ, cùm sunt ætate maturâ conjugio; apud Xen. & Athen. sicut & dicuntur fructus quidam ὡραῖοι, qui colliguntur eâ anni parte, quæ peculiariter ὥρα, nominatur; i. e. æstas; Gal. de alim. facul. à præced. ὡρῶ, temperitus; item qui formâ venustâ est, & decorâ, &c. V.

'Ὡραιόπολ, superl. ab ὡραῖος, speciosus, quod V.

'Ὡραιοτάριχος & ὠκυπόριχος, idem quod τὸ ὡραῖον τάριχος, allamentum ex piscibus æstivo tempore captis; Poll. 7. 8. si substantivum subintelligas; ex ὡραῖος & τάριχος, &c. V.

'Ὡραιότης, ητος, ἡ, tempestivitas, maturitas; item pulchritudo: ab ὡραῖος. Th. ὥρα, tempus, &c.

'Ὡραίσαν, matura reddunt. Æol. pro ὡραΐζουν. 3. pl. præs. ind. act. verbi ὡραΐζω. Th. ὥρα, tempus.

'Ὡραίσιν ὦ, decoro, venusto; venustatem concilio; ab ὡραῖος, ὁ, V. Item ὡραϊσμένος ὦ, ὁ, decoratio ad venustatem formæ ostentandam; unde in oratione sic Metaphoricè dicitur, quum lenocinio quodam exornatur, ut venustior & decentior appareat; est verbale ab ὡραΐζω, ομαι, &c. V. Ὡραίως, tempestive, adv. ab ὡραῖος, V.

'Ὡρακα, vidi; prat. perf. à verbo ὁράω; sed Attici literam ε addunt, & ἑώρακα, proferunt; sicut etiam, pro ὦσμαι, dicunt ἐώσμαι, & pro ὤσμαι, ἐώσμαι, &c. Vide.

'Ὡρακιάω, curis nimiis confectus concido; apud Aristoph. in Ran. ab ὥρα, ἡ, vide. Item Ὡρακιῶ, idem animo deficio, curis maceror: itidem ab eod.

'Ὡρακὼς, Dor. pro ἑωρακὼς; ἑώρακα, gen. Æol. & Dor. pro ὑωρακὼς, quod vide.

'Ὡρακπόριχος, vide paulò antè cum ὡραιοτάριχος.

'Ὡ 'ραῦ, Dor. pro ὁ Ἀραῦ, Araeus.

'Ὡ 'ργεῖ, Dor. pro ὁ Ἀργεῖ.

'Ὡργίδδω, ης, ἡ, a. 1 ind. pass. verbi ὀργίζομαι, irascor; hoc ab ὀργίζω, facio iratci, f. ἰσω. p. ὤργικα. Th. ὀργὴ, ῆς, ἡ, ira.

'Ὧρεα, montes; pro ὄρια sive ὄρεα, Dorice, sive Ionice; a sing. ὄρος, ου, τὸ, V.

'Ὡρείθυα, ας, ἡ, Orithya, regina Amazonum.

'Ὡρίξατο, petiit, 3. sing. a. 1. m. verbi ὀρίγω, porrigo. f. ξω. p. ὤρεγμαι. a. 1. pass. ὠρίχθω: hinc ὠρίξαθ', pro ὠρίξατο, 3. sing. a. 1. m.

'Ὥρων, videbam, imperf. act. ab ὁράω, Ion. pro ὁράω, video.

'Ὦρες, uxores; vide in seq. ὥρων.

'Ὡρεσθένης Ἀπόλλων, temporum, seu horarum dator; in Epigr. ex ὥρα, ἡ, & δότης, ὁ, &c. V.

'Ὡρεσίλοφ, montes relinquens; ex ὄρος, εος, τὸ, & Th. λείπω, &c. V. Item Ὡρεσίτροφος Βάκχος, in montibus nutritus Bacchus; est pro ὀρεσίτροφος, quod V.

'Ὥρεσσι, uxoribus, dat. pl. Ion. pro ὄρσι, ab ὄαρ, ὄαρος, ἡ, uxor; in pl. ὄαρες, & contract. ὦρες.

'Ὥρη, ης, ἡ, ἠσω, curo; ab ὥρα, cura: item custodio: ab ὤρος, custos.

'Ὡρίω, exp. etiam, χειρίζω; Erotian. in Lex. Hippocr. ab ὥρος, ὁ, vide.

'Ὥρη, ης, Ion. pro ὥρα, ας, ἡ, hora, tempus. dat. ὥρῃ, Ion.

'Ὥρημα, cura, custodia; verbale ab ὡρίω, præced. curam gero; item ὡρίσω, dicitur pro eod. ὡρίω, custodio, &c. V.

'Ὡρθρίζε, 3. sing. imperf. act. &

'Ὡρθρίσε, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ὀρθρίζω, diluculo venio. imperf. ὠρθριζον. f. ἰσω. p. ὠρθρικα. Th. ὄρθρος, ου, ὁ, diluculum.

'Ὡρθώθω, ης, ἡ, a. 1. ind. pass. verbi ὀρθόω, erigo. Th. ὀρθὸς.

'Ὡρια, τὰ, legitur pro fructibus; apud Bion: & ὡρία, ἡ, maturitas; item venustas, pulchritudo; in Epigr. Item ὡριαίνω, decoro, venusto; & ὡρικόομαι, exornor, decoratus sum; item ὡριαῖος, exp. qui est unius horæ, horæ spatium æquans; ut ὡριαῖα διαστήματα; apud Ptolem. Omnia, à Them. ὥρα, ης; unde ὡριογέτης, in hora natali noto & digero; Lucill. Epigr. 2. ex ὥρα, ης, vel ὤρος, ὁ, & Th. τίθημι; unde θέτης, ὁ, &c. V. Item ὡριολογίων, ῶ, horas indico; unde verbale, ὡριολογητὴς, οῦ, ὁ, horarum index; atque inde etiam, seq. ὡρολόγιον, instrumentum quoddam, seu machina horas indicans, &c. Id vide.

'Ὡρολόγιον, ου, τὸ, HOROLOGIUM: ab ὥρα & λόγ, (quod à λέγω,) q.d. horas indicans.

'Ὡρομήδεα, horas rego; ut in Epigr. l. 2. ἡ κεῖρ ὡρομήδεα πεφασμένων χρόνων; exp. Saturnus, horâ natali, regit & temperat quadrupedum ortum; unde etiam, ὡρομήδεον sive ὡρομήμον, τὸ, machina horarum rationem indicans; (idem quod præced. ὡρολόγιον;) sic autem dicitur, vel quòd horas regat, vel quòd eas in se distributas habeat: ex ὥρα, ης, & νέμω, rego, vel distribuo; unde νομὶς, ὁ, &c. Vide.

'Ὡρομα, per Metath. pro ὄρεομαι, perf. m. Att. pro ὦρα, verbi ὄρομαι, excito.

'Ὡρ, ος, ὁ, annus, tempus: ab ὥρα.

'Ὦρ, ος, τὸ, Dor. pro ὄυρ, ος, τὸ, Ion. pro ὄρ, ος, τὸ, mons.

'Ὡροσκόπ, qui horas, vel horarum rationem observat, & peculiariter, qui natalem seu natalitiam alicujus horam considerat, & inde futura prædicit; Hesych. & Suid. Sic &, Astrologis dicitur ea pars cœli, quæ genituræ tempore, ab orientali parte cœli, emergit in hemisphærium nostrum, & ortus appellatur; ex cujus observatione, natalitia prædicta fiunt; sed ὡρόσκοπος, exp. in quo horæ considerantur, seu videntur; ut ὡρόσκοπα ἀγάλλεα, Plin. l. 2. c. 72. vasa quibus commonitrantur horæ, quæ & ἀλυσιτέλη, vocitata inter-

im reperiuntur, si Solis & umbrarum ratione constent. Atque inde, ἀφοσιόω, horas considero, & noto; & peculiariter, horas natalitias; sed dicitur & ἀφοσκοπῶ ἀστρῳ, natalitia stella; Basil. in Hexaem. hom. 6. Atq; inde, ἀφοσιωτία, ἡ, consideratio & notatio horarum, præcipuè natalitiarum; scientia divinandi ex inspectione & consideratione horæ sideríque natalis; item ἀφοσιωτήριον, τὸ, instrumentum, seu machina, quæ horarum rationem aspicientibus commonstrat; item instrumentum, in quo natalitias horas notant & considerant Astrologi; Basil. ibidem omnia, ex ὥρα, ἡ, & σκοπός, ὁ, unde σκοπὴ, σκοπία, ἡ, & σκοπίας, ὁ, &c. V.

*Ὠσα, ας, ε, concitavi, a. 1. ind. act. verbi ὄρω, excito: f. ὀρῶ, & Æol. ὄρσω. p. ᾠρκα.

Ὦρα, concitabat, 3. sing. imperf. act. verbi ὄρω, quod Pœëta finxerunt ab Æol. f. ὄρσω, verbi ὄρω, concito.

*Ὦρτ' pro ἄρτο, concitatus erat, 3. sing. pluſq. p. pass. ἄρμαι, σο, το, verbi ὄρω, concito: f. ὀρῶ. p. ὄρκα.

Ὠρυγὴ, ἡ, ululatus; vociferatio, tumultus; vox, propriè canum; Plut. in Themist. sed apud Poll. luporum est; ut & ὠρυγμὸς, ὁ, idem; & utrumque, ab ὠρύω, ὑομαι, V.

*Ὠρυγκτ, ες, ε, a. 2. ind. act. verbi ὀρύσσω, vel ῥέω, fodio: f. ξω.

Ὠρυδὸν, cum ululatu; luporum more ululando; adv. à Them. ὠρύω; unde etiam, ὦρυτ, feræ, &c. Ibi vide.

Ὠρυθμὸς, ῆ, ὁ, ululatus, rugitus. Th. ὠρύω, ululo.

*Ὠρυξα, ας, ε, a. 1. ind. act. verbi ejusd.

Ὠρυόμενος, rugiens, frendens, part. præs. m. ab ὠρύω, quod V.

Ὠρύονται, & Act. ὠρυόμενοι, quod Ion. pro ὠρυγμένοι εἰσὶ, perf. pass. verbi ὠρύομαι, fodio. f. ξω. p. ὄρυγμαι.

Ὠρύ'Ω, & ὠρύομαι, ululo, rugio. f. ὑσω. p. ὤρυγα. a. 1. ἄρυσα. Hinc ἄρυες, αἱ, feræ dicuntur, quarum clamor est horribilis: à sono ſictum.

Ὠρύω, præced. propriè de canibus dicitur, lupis & leonibus, propter famem ingemiscentibus, aut alio ex dolore, ejulatui similem vocem edentibus; & dicuntur lupi etiam, quendam cum ejulatu deplorare; ut apud Theocr. Idyl. 2. Τλῶον μαῖδες, Τλῶον λύκοι ὠρύονται; Meraph. autem, de homine dicitur, erumpente in ejulatus, similes canum luporumque ululatibus, & leonum rugitibus; Hesych. &c. Vide.

Ὠρύωμα, ατ⊙, τὸ, rugitus: à præced.

Ὠ ὀρχεῖ⊙, Dor. pro ὁ ἀρχαῖ⊙, ille antiquus.

Ὠρχεῖδη, 2. pl. imperf. m. &

Ὠρχεῦντο, Ion. seu Dor. pro ὠρχοῦντ, 3. pl. imperf. verbi ὀρχέομαι, οῦμαι, ſalto: f. ὀσομαι.

Ὠρχησάδη, 2. pl. a. 1. m. ὀρχησάμην, ας, ατο, verbi ὀρχέομαι, οῦμαι, ſalto: f. ὀσομαι.

Ὠρχηστὴρ, per Sync. pro ὁ ὀρχούμενος, ſaltans: ab ὄρχημα. Them. ἀρχὴ, initium.

Ὠρόρεη, excitatus eram, pluſq. p. m. verbi ὄρω, exc. to: f. ὀρῶ. p. m. ὄρα, & Att. ὄρορα.

Ὠρορέατο, porrecti erant, Ion. pro ὀρορεγμένοι ἦσαν, 3. pl. pluſq. p. pass. verbi ὀρίγω, porrigo: f. ξω. p. ὄρωχα, & Att. ὀρόρεγμαι. in pass. ὀρόρεγμαι. in pluſq. f. ὀρορίγμην, ξο, κτο

Ὠρορίχην, porreseram me, pluſq. p. act. Att. verbi ejusd. & eod. modo formatum.

Ὠρόρυκτο, Ion. & Att. pro ὄρυκτο, 3. sing. p. pluſq. p. pass. verbi ὀρύσσω, f. ξω, fodio.

Ὠροφύχεη, foderam, pluſq. p. Att. verbi ὀρύσσω, vel ῥέω, fodio: f. ξω. p. ὄρυχα, & Att. ὀρόρυχα.

Ὡς, particula varios habens usus: pro sicut, postquam. q. ab ὅς. Est enim ὁν τρόπον, quemadmodum. Att. pro πρὸς, ad, cum acc. ὡσεὶ, velut, ab ὡς & εἰ; ἄσπερ, sicut: ἕως, adeo ut: ἕως, ut, utinam: πρὸς ὅσον, velut, sicut: ἕως, donec, usque dum: τίως, tamdiu.

Ὡς, sic, ita: ex ὁ vel ὅς, pro αὐτὸς, est enim αὐτὸν τρόπον αὐτούτως.

Ὡς, ὠτὸς, τὸ, Dor. pro ὦς, auris.

*Ὦσα, ας, ε, impuli, a. 1. ind. act. verbi ὠθέω, pello: f. ὠθήσω & ὦσω. a. 1. inf ὦσαι. p. ὦκα. perf. pass. ὦσμαι. Att. ὠσμαι.

*Ὦσαι a. 1. inf. act. ὦσαιτ' pro ἄσαιτο, repellerer, 3. sing. a. 1. m. verbi ejusd. Sed ὦσαι pro ὦσαι, a. 1. inf. ab ὦσα, pro ὠθέω.

*Ὠσάμην a. 1. inf. act. ὦσαιτ' pro ἄσαιτο, repellerer, 3. sing. a. 1. m. verbi ejusd. Sed ὦσαι pro ὦσαι, a. 1. inf. ab ὦσα, pro ὠθέω.

*Ὦσαν, repulerunt, 3. pl. a. 1. ind. act. verbi ejusd.

Ὡσανὰ, quasi pro οἱσεὶ. Th. οἷς.

*Ὡσαννα, Heb. serva quæso; felicem succedsum tribue: ὥσαννα τῷ υἱῷ, pro σῶσον υἱὸν τὸν υἱόν, more Hebræo.

*Ὦσασκε, impulit, Ion. pro ὦσαι, 3. sing. a. 1. ind. act. verbi ὠθέω.

Ὡσαύτως, eodem modo, adv. ab ὡς, sicut, & αὐτὸς, ipse.

Ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν, exp. ut uno verbo dicam; item ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, præut, prout, ut, ὡς τὰ πολλὰ τῶν ἐχόντων; præut dudum fuit; item ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, duntaxat ut; ut ὡς ἐπὶ τὸ ἔμπροσθεν; i. e. duntaxat ut mea fert opinio; sic ὡς ἐπὶ τὰ ἐμὰ, ut temporibus nostris; item ὡς γέ μοι δοκεῖν; ut mihi videtur vel videbatur; Aristoph. in Plut. &c.

*Ὠσδν, Dor. pro ᾤζυν, redolebat. imperf. ab ᾤζω, oleo.

*Ὦσε, pepulit, 3. sing. a. 1. ἄσαι, quod vide.

Ὡσεὶ, perinde, tanquam, circiter, fermè: ab ὡς, sicut, & εἰ, tanquam.

Ὡσηὲ, ὁ, nomen Prophetæ ἑλληνικὸν. Heb. servavit.

Ὠσθεὶς, ὑτ⊙, pulsus: part. a. 1. pass. &

Ὠθεῖναι, a. 1. inf. pass. ab ὠθέω, pello. f. ὦσω.

*Ὦσι, sint, 3. plur. præs. sub. verbi εἰμὶ, sum.

*Ὦσι, miserint, 3. pl. a. 2. sub. act. verbi ἵημι, mitto. f. ἥσω. a. 2 ἧν.

Ὠσὶ, auribus, dat. pl. ab ὖς, ὠτὸς, τὸ, auris. Them. ὖας, ατ⊙, τὸ, idem.

*Ὠσὶς, εως, ἡ, impulsu, propulsio; verbale ab ὠθέω, ῶ, f. ὦσω; tanquam ab ὦσμαι, &c. V.

*Ὦσμαι, & Att. ἴωσμαι, perf. pass. verbi ὠθέω, f. ὦσω. p. ὦκα. perf. part. pass. ὠσμένος, ον. a. 1. pass. ὠθίσθην. a. 1. part. pass. ὠσθείς.

*Ὠτμὸ⊙, pulsus, perf. part. pass. ab eod. verbo.

Ὠμὲ, ῦ, ὁ, impulsio; (interdum & eversio;) &c. Idem quod ὦσις, & ab eod. id V.

*Ὡσπερ, sicut, adv. ex ὡς & πὲρ. Hinc ὥσπερεὶ.

*Ὡσταπολλὰ, & ὡς τὰ πολλὰ, apud Plat. idem quod ὡς τὸ πολὺ, plurimùm, ut plurimum, plerumque; sic dicitur eodem sensu, ὡς ὅλη τὸ πλέον; & ὡς ὅλη πολὺ, vel ὡς ὅλη τὸ πολὺ, pro plerumq; ut multùm; sic etiam, ὡς ὅλη πᾶν, vel ὡς ὅλη τὸ πᾶν, in universum; in totum, &c.

*Ὡστ & ὥστ', adeo ut, utque: ab ὡς & τὲ.

*Ὠστὴς, ὑ, ὁ, impulsor, erusor; verbale ab ὠθέω, f. ὦσω; ut ab ὦσμαι, &c. Vide.

*Ὠστὶ, Att. pro ὠσὶ, 2. sing. f. m. ὠσιοῦμαι, pro ὠσίσομαι, verbi seq.

*Ὠστίζω, trudor, pellor, premor; est pass. ab act. ὠστίζω, seq. V.

*Ὠστίζω, trudo: f. ἴσω, & Att. ὠστιῶ. Th. ὠθέω, idem.

Ὠστικὲς, impulsories; unde adv. ὠστικῶς, impulsorum modo, impellendo, trudendo; item irrumpendo; apud Suid. Utrumque, ab ὦσις, ὁ, V.

Ὦ ὤγυγ⊙, Dor. pro ὁ ἄζυγ⊙, crudelis.

*Ὦσφαντο, 3. sing. pluſq. p. pass. verbi ὀσφραίνομαι, olfacio: f. ὀσφρανοῦμαι. perf. pass. ὄσφραμαι.

Ὦμος, υ, ὁ, & ὤμη, ης, ἡ, ramus novellus. Ex ὄχ⊙.

Ὠσχοφόρ⊙, & ὠσχοφορία, idem cum, & pro ὀσχοφόρ⊙; & ὀσχοφορία, quæ vide.

*Ὦσω, pellam. f. ι act. ab ὠθέω, pello. f. ὦσω, tanqu. ab ὦσμαι.

*Ὦτα, aures, nom. & acc. pl. ab ὖς, ὠτὸς, τὸ, auris. Them. ὖας, ατ⊙, τὸ, idem.

Ὠτακὴρ, ας, ὁ, instrumentum quo aures torquentur, auricularius forceps: quia ὦτα ἀγρᾶβιεῖ.

Ὠτακυσία, ῆς, ἡσω, auribus capto quæ dicuntur: ab

Ὠτακυστὴς, ἔ, ὁ, auricularius. Gl. qui ὠτ ἀκούει. Delatores enim principum ὦτα & ὠτάκεα dicuntur, quia sunt eis pro auribus.

Ὠτακυστὴς, præced. exp. delator, seu coryczus principis alicujus; qui quæ passim audit, notat, & ad dominum suum defert; ut & præced. ὠτακυστία, exp. intentis auribus sermones hominum sublego, ut ad dominum meum deferam

seram, &c. V. Item ὠτωλγία, auricum dolor; unde ὠτωλγικὸς, auricum dolori obnoxius; sin de re aliqua dicatur, exp. dolorem aurium inferens; item ὠτωλγέω, doleo ex auribus, aurium dolore crucior; seu aures mihi dolent; item ὠτωλγάω, pro eod. Dioſc. l. 2. ex ὦτα & ἄλγ⊙, ι⊙, τὸ, unde ἀλγία, ᾶ, &c. V.

*Ὦ τὰν, ὁ amice, heus tu bone vir, pro ὦ ἑταῖρ, vocat. Dor. pro ἕτα, ab ἕτας, υ, ὁ, ſocius, amicus.

Ὠτάριον, υ, τὸ, auricula: auris Veneris, ostreum quoddam Æolibus: ab auriculæ similitudine: ab ὖς, ὠτὸς, τὸ, auris. Th. ὖας, idem.

Ὠτᾶρὲς, pro ὠτόκεις, auriculoſus, auritus, Gloſſ. ab iisd.

*Ὦτε, Poët. pro ὅτε, ſeu, velut, ut.

Ὠτεγχύτης, ω, ὁ; auricularis clyster; instrumentum quo in ὦτα ἐγχύνομεν. Th. χέω, fundo.

Ὠτειλὴ, ῆς, ἡ, vulnus: ab ὠτάω, vulnero.

*Ὠτερ⊙, vel ὠ *πὲρ⊙, Dor. pro ὁ ἕτερ⊙, alter.

Ὠτικὸς, ὴ, auricularis: ab ὖς, ὠτὸς, τὸ, auris. Th. ὖας, idem.

Ὠτλὸς, υ, τὸ, auricula; item auris: diminut. ab ὖς, ὠτὸς, τὸ, auris. Th. ὖας, idem.

Ὠτλὸς, ὴ, avis tarda. Gl. quia aurita, ab iisd.

Ὠτίτης δάκτυλ⊙, auricularis digitus, minimus, medico proximus; ab ὠτικὸς, præced. vel ab ὦτα, τὸ, V.

Ὠτηλλυρὶς, ιδ⊙, ἡ, auriſcalpium; Plato Comicus, apud Poll. l. 2. ex ὦτα, τὰ, & γλύ ω; unde γλυφὴ & γλυφὶς, &c. V. Item ὠτοθλασία, ας, ὁ, seu ὠτοθλασίας; exp. ᾧ τὰ ὦτα τιθλασμένα ἐν πολαίστραι; cui aures contusæ sunt; ut in palæstra accidit aliquando; apud Suid. Camerarius in probro, sic diel scribit eum, cui aures fractæ sunt; ἐκ ὦτα, τὰ, seu ὠτὸς, & Th. θλάω, unde θλασία, ὁ, & θλάστ, ἡ, &c. V. Sic & ὠτοκατάξις, εως, ἡ, aurium fractio; aurium contusio ex ictu & plaga; & ὠτακάτεξις, ιδ⊙, ὁ, dicitur is, cui aures fractæ sunt; ut ὠτοθλασίας; ex ὦτα & κατάχω, f. ἑξω, &c. V. Item ὠτοκοπὸς, aures obtundo, seu obturbo loquendo ſcil. & garrulitate, i. e. ὠτηλλῶ λαλῶν, Hesych. ex ὦτα, τὰ, & κοπὲ, ὴ, à Them. κόπτω, f. ψω, &c. Vide.

Ὠτὸς, gen. ſing. ab ὖς, ὠτὸς, τὸ, auris.

*Ὠτ⊙, ὸ, five ὠτὸς, ὕ, ὁ, OTUS, avis nyctícoraci ſimilis: ab auribus plumeis ſic dicta; item Metaph. homo fatuus. Et etiam

*Ὦτος, υ, ὁ, OTUS, nomen prop.

Ὠτόπτωτ⊙, qui auriculam ſciſſam habet, cui aures amputatæ ſunt; aurè ſeu auribus truncus; Levit. 22. ex ὦτα & τμητὸς, verbale ab inuſit. τμήω, pro Th. τέμνω, &c. V. Item ὠτο-

λλὸς, ὕ, aures obturbo λαλῶν, loquens, ſeu loquendo; Hesych. ex ὦτα & ὀχλέω, ῶ, à Th. ὄχλ⊙, ὁ, &c. V.

*Ὦτρυνον, ες, ε, imperf. vel a. 2. verbi ὀτρύνω, incito. f. ὑνῶ. p. ὤτρυνκα. a. 1. ὦτρυνα, ας, ε.

Ὠτρὶεις, ντες, auritus; acc. ſing. ὠτρίεντα, ab ὖς, ὠτὸς, τὸ, auris. Th. ὖας, αλ⊙, τὸ, idem.

*Ὦτων, gen. pl. ab ὖς, ὠτὸς, τὸ, auris. Th. ὖας, idem.

Ὠυπὶς, Ion. pro ὁ ὠπὶς, idem.

Ὠφελὸς, locus optimo auro abundans, Jerem. 10 9.

Ὤφελον, imperf. & a. 2. ὤφελον, utinam, debui: ab ὠφελέω, debeo. f. ὀφελῶ. p. ὠφείληκα.

Ὠφειν, pluſq. p. act. verbi ὄπτω, video. f. ὄψω. p. ὦπα.

Ὠφεῖρ, nomen loci, vel regionis auriferæ.

Ὠφέλεια, ας, ἡ, (& Poët. ὠφελία, & ὠφελίη,) utilitas; auxilium: tanq. ab ὠφελὴς, ⊙, ὁ, ἡ, utilis. Them. ὠφελέω.

Ὠφελέτω, 2. pl. ind. vel imperat. præſ. act. verbi ὠφελέω, juvo.

Ὠ ΦΕΛΕΒΩ, ῶ, juvo, proſum, cum acc. sæpius absolutè: f. ὠφελήσω. a. 1. ὠφέλησα. p. ὠφέληκα. præſ. pass. ὠφελέομαι, οῦμαι, juvor, prodeſt mihi: a. 1. pass. ὠφελήθην, νθς, ν, percepi commodum. a. 1. pass. ὠφελήθω, νθς, ῆς, &. a. 1. part. pass. ὠφεληθείς, εῖσα, ὲν, adjectus, a, um. Hinc ὠφέλημα, ατ⊙, τὸ, emolumentum: ὠφέλεια, ας, ἡ, utilitas: ὠφέλιμ⊙, ος, ὁ, ἡ, uti. is: ὠφελιμώτερ⊙, ος, ὁ, ἡ, communem afferens utilitatem.

Ὠφελήθῆς, 2. ſing. a. 1. ſub. pass. præced. verbi.

Ὠφέλημα, ατ⊙, τὸ, adjumentum, emolumentum: à 1. ſing. perf. pass. verbi ὠφελέω, juvo.

Ὠφέλησε, ας, ε, a. 1. ind. act. &

Ὠφελήσασ, ας, ε, a. 2. Æol. opt. verbi ὠφελέω, juvo.

Ὠφελητὴς, ἦ, utilitas, emolumentum; verbale ab ὠφελέω, ὁμαι, V. Item ὠφελητήρ⊙, ὁ, ἡ, utilis, quo juvari poſſumus; itidem ab eod.

Ὠφέλιμος, υ, ὁ, ἡ, utilis: ab ὠφελέω, juvo, proſum.

Ὠφελίμως, utiliter, cum commodo, & emolumento; Dioſc. eſt adv. à præced. ὠφέλιμ⊙, adjumentum & emolumentum afferens, &c. V.

Ὤφειλον, ες, ε, debui, utinam, a. 2. ind. act. verbi ὀφείλω, debeo. f. ὀφειλήσω. p. ὠφείληκα.

Ὤφθην, νες, ν, apparui, a. 1. ind. pass. verbi ὄπτομαι, video. f. ὄψομαι. p. ὦμμαι, φθαι, πται.

Ὠφθησαν, viſi ſunt, 3. pl. a. 1. ind. pass. verbi ejusd.

Ὤφλες, 3. ſing imperf. ab ὀφλέω, pes Sync. ex ὀφειλέω.

Ὦ ὠφύητσ, Dor. pro ὁ ἀφύητος, ſecurus.

Τῷ Θεῷ δόξα.

ΤΕΛΟΣ.

LEXICON
Latino-Græcum.

A Vel Ab, ὑπὸ cum gen. ut & παρά, ἀπό, μετά, ἐκ vel ἐξ.
A puero, ἐκ παιδίου, ἐκ σπαργάνων.
A secretis, ὁ ἀπὸ τῶν ἀποῤῥήτων.
Ab aliquo stare, μετά τινος εἶναι, σωί τινι εἶναι.
Ab aliis, Τῷ ἑτέρου.
Ab epistolis, ὁ ἀπὸ τῶν ἐπιστολῶν.
A vel ab sequente usque, ἀπό sequente μέχρι vel ἄχρι, vel ἕως cum gen.
Ab hoc tempore, ἐξέτι τοῦ, ἀπὸ τότε, ἐκ τοῦ νυνί, ἀπὸ τοῦ νῦν.
Ab ineunte adolescentiâ, ἐκ νέας, ἐκ νέου ἐκ παίδος, ἐκ παιδὸς ἡλικίας.
Ab initio, κατ' ἀρχὰς, ἀπ' ἀρχῆς, ἐξ ἀρχῆς, ἀρχῆθεν, Poët.
Ab integro, πάλιν, αὖ, ἐκ δευτέρου.
Ab intestato, id est, sine testamento, ἀδιάθετος, μὴ διαθεμένου.
Ab occidente, ἀπὸ τῆς δύσεως.
Abs re, ἔξω λόγου, ἀπὸ vel ἐξὸ πράγματος, ἀπὸ τοῦ παρόντος, ἀπὸ σκοποῦ.
Abacium, ἀβάκιον.
Abaci, ἀπυθίνες.
Abactores, ἐλατῆρες.
Abactus, a, um, ἀπελαυνόμενος.
Abaculus, ἀβάκιον, ψηφίδιον, πεσσίζιον.
Abacus, ἄβαξ, ἄβακος.
Abalienatio, ἀπαλλοτρίωσις.
Abalienatus, ἀπαλλοτριωμένος.
Abalieno, ἀπαλλοτρίω, ῶ.
Abalienor, ἀπαλλοτρίωμαι.
Abambulo, κατ' ἰδίαν περιπατῶ.
Abamita, ἀδελφὴ μητρὸς μητρὸς, θεία τοῦ πατρὸς πατρὸς, ἀπανθίς.
Abarceo, ἀπονωλίω.
Abavia, ἀπὸ μέμνημαι, πρόγονη.
Abavia quinta, πρόμημα.
Abavunculus, ὁ ἀδελφὸς τοῦ προπάππου, ἀνεψιὸς, ὁ θεῖος ἀπὸ μητρὸς μάτρως.
Abavus, ἀπάππος, ἀππάππος πρόγονος, προπάππου πατήρ.
Abax, ἄβαξ.
Abbas, καθηγούμενος, ἀρχιμανδρίτης.
Abbatia, ἀββαΐτεια, καθήγιον.
Abbatissa, ἀρχιμανδρίτης.
Abbrevio, βραχύνω, ἀποτέμνω, συντέμνω cum acc. ἀποκεφαλίζω, ῶ.
Abdicare magistratu se, ἀπίεναι τῆς ἀρχῆς, ἀπειπεῖν vel ἐξόμνυσθαι vel ἀποτίθεσθαι τὴν ἀρχὴν, ἀφίεσθαι τῆς ἀρχῆς.
Abdicatio, ἀποκήρυξις, ἀπόῤῥησις.
Abdicavit, ἀπεκήρυξεν.
Abdico, as, ἀποδημέω, ἀποκηρύττω, ἀποπλέω.
Abdico, is, id est, repudio, recuso, ἀπαγορεύω, παραιτέω, ῶ, ἀποτίθεμαι, ἀπαθέομαι, ἀπείπω τὴν ὑβρν.
Abdidit, ἀπέκρυψεν, ἀπέκλεισεν.
Abdite, κρύβδην, κρύφα, κρυφίως, λάθρα.
Abditum, κρύφιος τόπος, κρυπτόν.
Abditus, κρυπτὸς, ἀπόκρυφος, ἐνδόμυχος, μύχιος, μυχαῖος, ἀποῤῥητος.
Abdixit, ἀπεῖπεν, ἀπηρήσατο.
Abdo, is, ere, κρύπτω πινά τι, ἀποκρύπτω, κατακρύπτω.
Abdomen, ὑπογάστριον, ἧδυ.
Abdor, κρύπτομαι.
Abduco, ἀπάγω, παράγω, διάγω, ἀφίστημι.
Abductus, ἀπαγωγὸς.
Abduxi, ἀπήγαγον.
Abedo, κατεδίω, ἀποτρέχω.
Abemit, ab eo acceepit, ἔλαβεν.
Abeo, ἀπέρχομαι, ἄπειμι, ἔκειμαι εἰς θάνατον.
Abercco, ἀπέρχω σί τινα.
Aberratio, ἀποπλάνησις, ἁμαρτία, ἁμάρτημα, ἀπότυξις.
Aberro, ἁμαρτάνω, ἁμαρτάνω, παραμαρτάνω, διαμαρτάνω τῆς ὁδοῦ, aberro à viâ, ἀπατῶμαι, ἀποτυγχάνω, ἀδίδομαι, ἀποσφάλλομαι, ἀποπλανόμαι cum gen.
Aberro paulùm, παραπλανάομαι.
Aberruncо, ἐκκοπτολίζω.
Abesse & Absore, ἀπόειναι.
Parùm Abesse, μικρῦ δεῖν, multùm Abesse, πολλοῦ δεῖν.
Abeti, ἀπέρχειν.
Abgrego, ἀποαγίζω.
Abhinc, ἥδη, ἀπὸ τοῦδε, ἐντεῦθεν, ἐκ-θένδε.
Abhorreo, μισοδήμοι τι, ἀπαλλάττομαι, ἀποτρέπομαι, δυσχεραίνω.
Abhorrer, ἀποφεύγει. ἀπρόσιτός ἐστιν.
Abhorresco, ἐκπλήττομαι.
Abi, ἄπει, ἄπιθι, ἄφθι, Poët.
Abi in malam rem, φθάρα, ἀπόῤῥε, ἄπαγ' εἰς μακελλον, ἔῤῥ' ἐς κόρακας.
Abiecte, ἀπῤῥεμμένως.
Abiectio, ἀποβολὴ, ἀπόῤῥιψις, ταπείνωσις.
Abiecto, ἀπῤῥίπτω.
Abiectus, ἀπῤῥιμμένος, καταβεβλημένος, ἄπιμος, ἀνάρθμος, ταπεινὸς, ἀδόκιμος, ἄσημος, ἀπόῤῥητος.
Abiegnus, ἐλάτινος, ἐλάτεος.
Abies, ἐλάτη.
Abietarius, τέκτων ξυλικὸς.
Abigator, ἀβαctor, ἀπελάτης.
Abigit, ἀπελαύνει, ἐκτρέφει.
Abigo, σοβέω, -ῶ, ἀπελαύνω, ἀφελαύνω τινὰ, ἀπείργω, ἀίσσω, ἐξέλλω.
Abigeatus, ἀπελασία.
Abigeus, ἀπελάτης.
Abjicio, ἀπῤῥίπτω, καταβάλλω, ἀποβάλλω, παρορίζω, -ῶ, ἀπείμι, cum acc.
Abiit pro mortuus est, ἀπῆλθε, ἔτελε, ἐχώρησε.
Abit, ἀπέρχει.
Abitio, Abitus, ἀπέλθωσις, ἀφεκχώρησις, ἀπημαγὴ, ἀποδήλωσις, χώρησις.
Abjudico, ἀποδικάζω, ἀποκρίνω.
Abjugat ἀπολύει.
Abjugo, id est, à jugo removeo, ἀποζεύγνυμι.
Abjungo, ἀπεζεύγνυμι, ἀποζεύγνυμι, ἀπομερίζω, ἀπαμείβω, ἐκναζεύγνυμι, μετίημι.
Abjurat, ὑπορκεῖ, ἀπόμνυ).
Abjuratio, ἀπόμοσία, ἐξώμοσία.

Abjuratum, ἐξομοσθὲς.
Abjuro, ὀμνύω τι, ἀπόμνυμι; ἀπόμνυμι, ἀποκηρύττω, ἐξόμνυμι cum acc. ἀποβάλλω τι διὰ ὅρκων.
Ablactatus, ἀπογαλακτισμός.
Ablactio, ἀπογαλακτίζω.
Ablaqueatio, ῥιζοτομία.
Ablaqueo, ῥιζοτομέω, ὦ, τὴν περιῤῥύμην γυμνὸν σκάπτω τὰς ῥίζας.
Ablata, ἀφαιρεθέντα.
Ablatus, ἀφαιρεθείς.
Ablegatæ ædes, οἶκοι κληρουχικοὶ, κληδουχικοὶ.
Ab egat, ἀποπέμπει.
Ablegatio, ἀποπομπὴ, ἀποπομπή.
Ablegatus, ἀποπεμπτὸς, ἀποδεκτός.
Ablego, ἀποπέμπω τινα, ἀποστέλλω, διατίθημι πρὸς ὄλεθρον.
Abligurio, καταλιχνεύω, ἐκλείχω, διαλαφύσσω, κατατρώγω, ἀναισθμάω, ὦ, κιχλίζω.
Ablico, ἐκμιδῶ.
Abludo, ἀπάδω, ἀπηχέζομαι.
Abluendus, πλυτέος.
Abluir, ἀπονίπτω, ἀποκλύζει.
Abluo, ἀπονίπτω, κλύζω, πλύνω, ἀπολύω, ἀποπλύνω, ἐκπλύνω, ἐκκλύζω.
Ablutio, ἔκνιψις, ἀπόνιμμα.
Ablutus, λελουμένος.
Abluvium, κατακλυσμός.
Abmatertera, ἡ θεία ἐκ μητρὸς μητρὸς μᾶλλον.
Abnatare, ἐκκολυμβῆσαι.
Abnato, ἀπενήχομαι, ἐκπήχομαι.
Abneco, ἀποκτείνω, νεκρόω, ὦ.
Abnegatio, ἀπόρνησις.
Abnego, ἀπαρνέομαι, οῦμαι, ἐξαρνέομαι, εἶμι.
Abnepos, ἀπέκγονος.
Abneptis, ἀπεκγόνη.
Abnocto, ἀπονυκτερεύω.
Abnodo, ἀφαιρῶ ἐκλύου.
Abnormis, ἄμετρος.
Abnuit, ἀπορεῖται, ἀπαρνεῖται.
Abnuo & Abnuto, ἀνανεύω τῷ κάρᾳ, ἀπονεύω, ἀρνέομαι, οῦμαι.
Abnurus, ἐκλύσεχωή.
Abnutivum, ἀπομωτικόν.
Abolendus, ἐξαιρετέος.
Aboleo, ἀφανίζω, ἐξαλείφω, ἀκυρῶ, ὦ, ἀμαυρόω, ὦ, ἀπόλλω.
Abolere leges, ἀναιρεῖν τοὺς νόμους, λύειν vel καταλύειν νόμον, ἀποψηφίζεσθαι vel ἀποχειροτονεῖν vel ἀποδοκιμάζειν νόμον.
Abolescit, ἀπαμβλύνεται.
Abolevit, ἐξιλάθετο, λήθη παρέδωκεν.
Abolitio, ἀφανισμός, ἀφάνισις.
Abolitus, ἀφανισθείς, ἐξαλειφθείς.
Abolla, toga, ἱμάτιον.
Abominabilis & Abominandus, βδελυκτός, βδελυρός, μυσερός, μυσὸς, ἀνόητος.
Abominatio, βδέλυγμα, μίασμα, ναυτία, μῖσος. περισχίσμος.
Abominor, βδελύττομαί σε, μυσάττομαι, ἀφισιόομαι, ἔμφι, περισχίζω, ἀποτρεπτίζομαι.
Ab origine, ἀπ' ἀρχαιογονίας.
Aborigines, αὐτόχθονες.
Aborior, ἀποχίνομαι vel Abortio, ἀμβλισκάνω, ἀμβλόσκω & ἀμβλίσκω, ἐξαμβλίσκω, ἐκπετρόσκω, ἀποκυίσκομαι.
Aborticum, ἐκτρωματοφόρον, ἐκτρωματικός.
Abortire facio, ἀποτίλλω.
Abortivus, a, un., ἀχρύωλος, ἐκβόλιμος, ἐκτρωματαῖος.
Abortivus partus, ἀμβλωθρίδιον.
Abortum, ἔκτρωμα, ἔκτρωσις, ἐκβόλιον.
Abortum feci, ἐξέτρωσον.
Abortus, abortio, ἐκτρωσμὸς, ἔκτρωμα, ἐξάμβλωσις, ἐξάμβλωμα, ἄμβλωσις.
Abrado, ἀποξύω; ἀποξύομαι, ἀποκείρω.
Abrasus, ἀποξεσθείς.
Abreptus, ἀναπραζόμενος, ἁρπαζόμενος.
Abripio, ἀναρπάζω vel ἁρπάζω τινὰ, ἐλκύω, ὦ.
Abripit, ἀναρπάζει.
Abrudo, ἀποκείρω, ἀποτρώγω, ἀποκείρω.
Abrugans, ἁλαζὼν, ὑβριστὴς.
Abrogare leges, ἀποχειροτονεῖν νόμους.
Abrogat, ἀποκυρεῖ, ἐλαττοῖ.
Abrogatio, ἀποκύρωσις, ἀκύρωσις, ἀναίρεσις, ἀποχειροτονία.
Abrogo, ἀποκυρόω, ἀκυρῶ, ἀναιρῶ, ἀποδοκιμάζω, ἀπὸ ἀλφίου, ἐκκυρῶ ποιέω, διαγείρω, μεταγράφω.
Abrotonum, ἀβρότονον.
Abrumpere vitam, ἀποῤῥήγνυμι τὸν βίον.
Abrumpit, ἀποῤῥήσσει.
Abrumpo, ἀποῤῥήγνυμι.
Abrupta, ἀπόκρημνα, ἀπῤῥωγότα.
Abrupte, ἀποτόμως.
Abruptio, ἀπόῤῥηξις, ἀποτομή.
Abruptum, ἀπόκρημνον, ἀπόῤῥωξ τόπος.
Abruptus, ἀπότομος, ἀποτμὴς, ἀπόῤῥωξ.
Abs, ἀπὸ, χωρὶς.
Abscedit, ἀποχωρεῖ.
Abscedo, ἀποστέρχω, ἀπέρχομαι ἀπό τινος, ἀφίσταμαί τινος, ἐξαναχωρῶ, ὦ.
Abscessio vel Abscessus, ἀπόστημα, ἀπόστασις.
Abscido vel Abscindo, ἀποτίμνω τι, ἀποκόπτω, ἐκκόπτω, ἀφίστημι, ἀπαλείφω.
Abscindit, ἀποκόπτει.
Abscissus, ἀπόκοπος, ἀποκεκομμένος.
Abscondit, ἀποκρύπτει.
Absconditè, κρυφῆ.
Absconditus, κρυβεῖς, ἀποκεκρυμμένος.
non-Absconditus, ἀκατακάλυπτος, ἀνεπίληπτος.
Abscondo, κρύπτω, ἀποκρύπτω τι, ἐσκιφιδίζω, συγκρύπτω, συγκαλύπτω.
Absconsè, κρύφα.
Absconsio, ἀπόκρυψις.
Absens, ἀπὼν, ὄντος, ἄδηλος, ἀποδημέων.
Absentare, ἀπόντες.
Absentia, ἀπουσία.
Absentio, idem quod dissentio, διαφανίω, ὦ.
Absento, ἀπέομαι.
Absigno, ἀποσφραγίζω.
Abſidet, ἀποκαθίζει.
Absideto, διέζομαι.
Absilio, ἀποπηδάω, ἄλλομαι.
Absimilis, ἀτόμοιος, ἀφόμοιος, ἀπεικονικός.
Absinthium, ἀψίνθιον.
Absinthium marinum, σέριφον, σεριφον.
Absisten, ἀφίσταμαι.
Absisto, ἀφίσταμι vel ἀποστατέω, ὦ, πτῶ, διαλείπω.
Absit, μὴ γένοιτο, &c. Vide absum.
Absitanum, ἐλάφου χρυσοῦ.
Absoleo, id est, ab usu recedo, ἀπαρχαιοῦμαι.
Absoletum, ἀπαρχαιωθὲν, παμπαλαιωμένον.
Absolvere, pro perficere, ἀποτελεῖν τι, ἀφηγάζεσθαι, διαπεραίνειν, τελείειν, κατασκευάζεσθαι.
Absolvere creditorem, id est, ei satisfacere, διαλύειν τὰ χρέα, ἀπαλλάσσειν.
Absolvir, ἀπολύει.
Absolvo, ἀπολύω τινὰ, ἀποχωρίσκω τῶν ἐγκλημάτων, ἀφίημι, ἀποψηφίζομαι.
Absolutè, id est, perfectè, τελείως, ἁπλῶς, ἀτελῶς.
Absolutio, ἀπόλυσις.
Absolutorius, ἀπολυτικὸς.
Absolutum, ἀπότελὲς, ἀπολελυμένον.
Absolutis, ἀπολελυμένον
Absolutus, ἀπόλυτος, ἀνδεὴς, ἄφετος, ἀπότος.
Absolutus, id est, perfectus, ἀποτελεσθεὶς, ἀποτελὴς, τέλειος, ὑπερτελὴς, ἐντελὴς.
Absolutus omnibus partibus, ἀκαρπεδεὶς, καὶ πάντα τέλειος.
Absono, ἀπᾴδω.
Absonum, ἀνάρμοστον.
Absonus, ἀπηχὴς, ἀπῳδὸς, ἀρρύθμος, κακηχὴς & κακόηχος, παρεκπλὴξ, ἐκμελὴς.
Absorbeo, καταπίνω, ἀπομύττω, ῥοφῶ & ἀποῤῥοφῶ, ὦ, καρόω.
Absorbitio, ῥόφημα, ῥόφησις.
Absorptum, καταποθὲν, συμποθὲν.
Absque, ἄνευ cum gen. ἄνευ & χωρὶς, δίχα.
Abstemius, ἀοινος, ἄμυσος, ἀδεψίμιος.
A stinentio, ἀποκατάχρησις.
Abstergendi vim habens, Cμικτικὸς, ῥυπτικὸς.
Abstergere calumnias, ἀπολύεσθαι διαβολάς.
Abstergo & Abstergeo, ἀπομύττω & ἀπομύσσω, ἀπόψω, ἀποτέρσω, ἀπομαρύσσω, & μι, ἀπομάττω, ἀναμάττομαι, Cμάω, ὑπομάω & ὑπομήχω, ῥύπτω.
Abstinens, ἀποχὴν, ἐγκρατὴς, ἀποχάς.
Abstinenter, ἐγκρατῶς.
Abstinentia, ἀπόχρησις, ἐγκράτεια.
Abstinet, ἀπέχει, ἐγκρατεῖται.
Abstitit, ἀπέστη.
Absto, ἀφίσταμαι.
Abstr. ctum, τὸ ἐξ ἀφωρίσεως, τὸ ἀποκεχωρισμένον.
Abstractus, ἀφωρισμένος, ἀποκεχωρισμένον.
Abstraho, ἀποχωρίζω, διαπαίω, ὦ, ἀπάγω, χωρίζω ἀπὸ, ἀφέλκω.

Abstraxit, ἀφέλκυσεν.
Abstringo, ἀπόλυω.
Abstrudit, ἀπωθεῖ.
Abstrudo, ἀποθλίω, ὦ, ἀποκρύπτω.
Abstrusit, ἐξέωσεν.
Abstrusus, ἀπόκρυφος, κρυφαῖος, ἀνακαλυπτικὸς, ἔξαπος, ἐπικρυβὴς, ἐφικρυβὴς, πεφυρμένος, πεφασμένος.
Abstrusus, περιφερὴς.
Absit, μὴ γένοιτο, μὴ δῆτα, μὴ συμβαίνῃ.
Absum, ἄπειμι, ἀπολείπω, ἀποθίω.
Absumedo, ἀνάλωμα, δαπάνη.
Absumo, δαπανῶ, ἀποδαπανῶ, ἀποτρύω, ἀναλίσκω, διαφθείρω, κατίδω.
Absumptum, absumpta, ἀφειλάμενον, κεκτημένα ἀλλότρια.
Absurdè, ἀτόπως.
Absurditas & Absurdum, ἄτοπον, ἀτοπία, ἄτοπος, ἀλλόκοτον, ἀμαθὲς.
Absurdum, ἀνόημον, ἀπηχὲς, ἀσύφηλον.
Absurdus, ἄλογος, ἄτοπος, ἀδέξης, ἀλόγιστος.
Abterminatus, ἀφορισθεὶς, ἐξεσχεδιασμένος.
Abundans. ὑπέρπλεως, δαψιλὴς, εὐθυμος, πλουσίως, πλουτῶν.
Abundanter & Abundè, ἐξαρκούντως, ἀδρῶς, θαρρῶν, δαψιλῶς, λιπαρῶς, ἀδρῶν, ὑπερῶν, πλουσίως, ἐν περιουσίᾳ, δαψιλῶς.
Abundantia, ὑπερβολὴ, διάθλησις, περιουσία, ἀδρότης, δαψίλεια, εὐθυμία, φορὰ, πλουσία.
Abundare, περισσεύειν.
Abundat, πλουτεῖ.
Abunda:io, πλημμύρεις, κατακλυσμὸς, πλήκλυσις, χύσις.
Abundè, πλουσίως, αὐτάρκως, ἱκανῶς.
Abundo, διάθλημι, & -ομαι. ὑπορῶ, ὦ, πλουσιόω τινος, γέμω, δαψιλεύομαι, ἐκκυμαίνω, πλουτίζω.
Abvolo, ἀφίπταμαι vel ἀπίπταμαι.
Abusio, παρέχρησις.
Abusivè, καταχρηστικῶς.
Abusivus, καταχρηστικὸς, ἄχρηστος.
Abusus, καταχρῆσις, ἀπόχρησις.
Abusus, a, um, ἀποχρησάμενος.
Abutentes, ἀποχεσόμενοι, παρεχεσόμενοι.
Abutitur, παρεχρῆται.
Abuto, καταχράομαι, χρῶμαί τινι, ἀποχράομαι, χρῶμαί τινι κακῶς vel ἀποχράομαι, παρεκκαταχράομαι.
Abyssus, ἄβυσσος.
Ac, ἠ, ἤ.
Acacia, ἀκακία.
Academia, Ἀκαδημία.
Acanthus, ἄκανθος.
Acarium, ἀκάριον.
Accanto, περιᾴδω.
Accedere, προσίναι.
Accedere lententiæ, συγκατατίθεσθαί τινι.
Accedit ad hæc, τούτοις.
Accedo, προσβαίνω τινὶ, προσχωρέομαι, προσέρχομαί τινι, ἐπικοίνομαι, εἰσφοιτέομαι, προσέρομαι, μετέρομαι, συμπαρίζω.
Acceleratio, ὑπερβάσις, ταχεῖα, σπουδὴ.
Accelero, σπεύδω, ὑπερχωρῶ, ἐγκονῶ, ὦ, καταστρέφω.
Accendere, ἐξάπτειν.
Accendo, ἀνάπτω τι, ἅπτω, ἀνάπτω, διαπυρῶ, καίω, πίμπρημι, κατα-πίμπρημι.
Accendo rursus, ἀναρρώω, ἀναίω.
Accensio, εἰσφορὰ.
Accensor, εἰσαγωγεὺς, βάλαρχος.
Accensus, ἐμμελὴς, ἀπόῤῥητος, συκοφάντης, ἔξαπος, ἐπιμελὴς, ἐφιμελὴς, πεφυρμένος, πεφασμένος.
Accentus, περισσεία.
Acceptio, λῆψις, περσωλὴψις.
Accep:o, λαμβάνω, περσυλέχομαι, ὑποδέχομαι.
Acceptum, κατάθεσμα.
Acceptum habeo, χάριν τινὶ, vel ὀφείλω τινί.
Acceptum fecit, περσυλέξατο.
Acceptum fero, περσυλογίζομαι, ἀναπέμπει σοι τοῦτο, ἀφίεμαι, ἀποχάσκω.
Acceptus, δεκτὸς, χαρεὶς, ἀσμένος, κατασθύμιος, εὐπροσδεκτος, περσηρεθείς.
Accersitor, ὁ κλήτωρ, κλητὴρ.
A cersitus, a, um, περσκεκλημένος, μετακεκλημένος.
Accerso, κατακαλέω, ῶ, μετακαλέω, ῶ, μεταπέμπω, προσπέμπω τινά.
Accerso aliquem crimine conjurationis, ἐπικαλέω τῷ συνωμοσίαν τινί.
Accessio, ἐπιδολὴ, περίθεσις, περιθήκη, ἐπίκτησις, αὔξησις.
Accessit, περσῆλθεν.
Accessu difficilis, δυσίμβολος.
Accessu facilis, εὐπρόσοδος, εὐπερίτμητος.
Accessus, ἄφιξις, ἐμβολὴ, ἐπίλυσις, πρόσοδος.
Accidens, σύμπτωμα, συμβεβηκός.
Accidentia, συμβεβηκότα, ἃ συμβαίνοντα.
Accidit, συμβαίνει μοι, ἐπέοικε, συμπίπτει, καθήκει, & active πτῶ.
Accido, συμπίπτω, περιτυγχάνω.
Accido, πελεκίζω, ἐκτρύχω.
Accieo, μετατίμητος τινος, ἐπικαλοῦμαι, ὦμαι, προσπέμπω.
Accingi, ὑπηρετεῖσθαι.
Accingo, περιζώννυμι, διαζώννυμι, διασκευάζω, ἑτοιμάζω.
Accino, προῳδὸν vel παρεπᾴδω τινὶ παραῳδῶ, ὦ.
Accinxi, περιεκυλίσατο.
Accio, προσκαλέω vel μετακαλέω, ῶ, πνα.
Accipere, δέξασθαι, λαβεῖν.
Accipientibus injuriam, τοῖς ἀδικουμένοις.
Accipio, λαμβάνω, προσλαμβάνω, παραλαμβάνω, δέχομαι & ἀποδέχομαι & προσδέχομαί τι, ἀναιρῶ, ῶ, κομίζομαί τι παρά τινος.
Accipiter, ἱέραξ, ἴρηξ, κίρκος, ἀστερίας.
Accipitrarius, ἱερακοτρόφος.
Acciſſo, id est, simulo, ἀκκίζω.
Accitus, a, um, προσκεκλημένος, μετακεκλημένος.
Accitus, ûs, um, μετάκλητος, προσκλητος, προστεμενίτης.
Acclamatio, ἐπικραυγὴ, ἐπιφώνησις, ἐπιβόησις, ἐυφημισμός.
Acclamito, προσφωνέω, ῶ, ἐσυναβοάω, ῶ, ἐπιβοάω, ἐυφημίζω, ῶ.
Acclamo, ἐπιῤῥάζω, ἐπιαναβοάω, ῶ, ἐπιβοάω, ἐυφημίζω, ῶ, ἐπιφωνέω, ῶ, ἐπιβοάω, ἐυφημίζω, ῶ.
Acclinis & Acclinus, ἐπικλινὴς, προσκλινὴς.
Acclino, ἐπικλίνω, προσκλίνω.
Acclive, ἐπικλινὲς.
Acclivis & Accivus, ἀνάφορτος, ἀναφερὴς, ἀνάντης, ἐπάντης, παράντης, προσάντης.
Acclivitas, ἀναφόρεια.
Accola, πάροικος, προσοικος, πελάτης.
Accolæ, ἀγχίτονες.
Accolo, παροικέω, ῶ, & προσοικέω, ῶ, πνι.
Accommodat, ἁρμόζει.
Accommodatè, ἐπιτηδείως, ἐκκαίρως, λυσιτελῶς.
Accommodatio, ἐπιτηδειότης, ἐπαρμογὴ, προσοικείωσις.
Accommodatissimum, ἐπιτηδειότατον.
Accommodatus & Accommodus, ἐπιτήδειος, ἐκκαίρος, λυσιτελὴς, οἰκεῖος, ἁρμόδιος, ἁρμόττων τινί.
Accommodo, ἁρμόζω vel προσαρμόζω, vel ἐφαρμόζω τινί τι, προσοικείω, ῶ, συμβιβάζω, προτίθημι, προσχαρίζω ῶ.
Accredo, πιστεύομαι.
Accremen:um & Accretio, ἐπαύξησις, ἐπίδοσις.
Accrefco, ἐπαυξάνομαι, συναύξομαι, ἐπηλυγομαι, προσφύομαι, ἐπιδίδημι.
Accubatio & Accubitus, ἀνάκλισις, κατάκλισις, λοχεία.
Accubitorium, ἀνακλιντήριον.
Accubitus, ἀνάκλισις.
Accubo & Accumbo, παρέκειμαί τινι, κατακλίνω, προσκατακλίνομαι, ἀνάκειμαι, κατάκειμαι, ἀναπίπτω τῆς γῆς vel ὀπὶ τῆς γῆς.
Accudo, κόπτω, τυπτέω, ῶ.
Accumbo, κατακλίνω, κατακλίνομαι, ἀνάκειμαι, ἀναπίπτω.
Accumulatè, σωρηδὸν, πυκνῶς.
Accumulatio, ὑπερβάρυνσις, συναθρόισις, ὕβρις.
Accumulatus, πτὸς, πτμένος.
Accumulo, ἀθροίζω, συναίρω, ὑπερφορῶ, καταφορέω cum acc. συμφορέω, ῶ, γέω & γόω.
Accuratè, ὀκριβῶς, ἀκριβῶς, λιπαρῶς & λιπαρίας, ἀκέρδως.
Accuratè pericqui, ἀκριβολογέομαί τι & ὑπέρ τινος, & περί τινος.
Accuratio, ὀκρίβεια.
Accuratus, ὀκριβὴς, ἀκριβὴς, λιπαρὴς, & pass. ὀκριβωθείς.
Accuro, ὀκριβῶμαι, ἐξακριβόω, ῶ.
Accurro, ὀκριβέχω, περσρέχω, ὀκρίδω.
Accurſus, περσδρομος.
Accuſabilis, αἰτιατὸς, ἐλεγκτὸς, ὀκριμνητός.
Accuſare, κατηγορεῖν.
Accuſare falsò, συκοφαντεῖν τινα, ψευδῶς κατηγορεῖν τινα φόνου, vel πρὸς φόνου, de cæde alicujem.
Accuſari, δίκην ἔχειν, κρίνεσθαι, γράφεσθαι ἐπί τινι ἢ αἰτίᾳ τινὶ, κατηγορεῖσθαι, γραφεσθαι δίκην κρίνει παρεδίδοσθαι, αἰτίαν ὑποβάλλειν.
Accuſatio, ἔγκλημα, κατηγορία, αἰτίασις, γραφή.
Accuſatio, id est, conquestio, κατάμεμψις, λακὴ, μωκὴ, ὑπαίτιον.
Accuſator, κατήγορος, δίκαιον, κρίνων, γραφόμενος, & θέων, πλὴ αἰτίαν ὑπεύθυνος.

Accusatoriè, ὑπομπτικῶς, κατηγορικῶς.
Accusatorius, ὑπομπτικός, κατηγορικός.
Accusatus, ἐγκλητὸς, κακομμένος, ὑπομένας αἰτίας.
Acculo, αἰτιάομαί, ὄμμι σε τύπτω, κατηγορέω, ῶ, πνα φόνου & πρὸς φόνου, ἐγκαλέω, ῶ, ἐπιτιθέμαι, ὄμμι, μέμφομαι, διαγελάω, τινι αἰτίαν ὑπέχειν vel ἐπάγω, δικαστήριόν τινι κινέω, ἢ ἀπὸ ποιοῦμαι, ἔμαί πνα, δι' αἰτίας ἔχω, ἐντὸς ἑαυτοῦ ποιοῦμαι τινα.
Ac, diu, ᾗ δὴ ὕπολύ.
Acedia, id est, incuria, ἀκηδία.
Aceo, id est, acidus sum, ὀξίζω, ὀξύνω.
Aceratus, id est, paleis plenus, ἀχυρώδης.
Acer, eris; ἀχυρών.
Acer, eris, arbor, Ϛφένδαμνος, ἡ.
Acer, acris, ὀξύς, δριμὺς, ἀτρεπτικός.
Acerbè, πικρῶς, σφοδρῶς, χαλεπῶς, δεινῶς, τραχέως.
Acerbissima, δεινοτάτη.
Acerbissimum, δεινότατον.
Acerbitas, κότος, πικρία, ὀξύτης, σφοδρότης.
Acerbo, id est, acerbum reddo, πικαίνω, τραχύνω.
Acerbum, ὀμφάκιον, πικρίς.
Acerbus, πικρὸς Ϛφοδρὸς, ἀκόδης, σφοδρός.
Aceres, σίτου λίπασμα.
Aceto, id est, paleis perfundo, ἀχυρόω, ῶ.
Aceroſus, id est paleis plenus, ἀχυρώδης.
Acerra, θυμιατήριον, λιβανωτρὶς.
Acerrimus visus, ὀξυωπέστατος.
Acerrimus visu, ὀξυωπεστικὸς, ὀξυδερκέστατος.
Acervatio, σώρευσις.
Acervatim, σωρηδὸν, ἀθρόως.
Acervo, as, σωρεύω.
Acervus, σωρὸς, ὄγκος, θῖνων, δὶς & δὶς, ὁ ἢ ἡ.
Acescit, ὀξίζει.
Acesco, ὀξυόμαι & ὀξίνω, ὀξίζω, παροξίζω.
Acetabulum, ὀξύβαφον, ἐμβάφιον, κοτύλη.
Acetaria, πολίκια.
Acetarium vas, ὄξις, ἰδος· ὀξύβαφον.
Acetum, ὄξος, ους, τὸ, ὀξύλιμν.
Achates, gemmæ nomen, ἀχάτης.
Acheron, fluvius infernalis, ἀχέρων.
Achetæ, id est cicadæ, ἀχέτ.
Achilus, id est, pabulo destiturus, ἄχυλος.
Achillea, herbæ nomen, ἀχίλλειον, χιλιόφυλλον
Acia, ῥάμνα.
Aciabium, ῥαμνοβάκη.
Acicula, ἀκωκήριον, βελόνη, πρῖνη, ῥαφίδιον, ἀκιδάριον, ἀκιδάριον.
Aciditas, ὀξύτης, σφοδρότης.
Acidulus, ὑπόξυς, ὀξύδης.
Acidum reddo, ὀξόω.
Acidus, ὀξύς, εῖα, ύ· ὀξίζων, ὁ.
Aciem instruere, παρατάττειν, ἐκτάττειν, παρατάττειν δύναμιν· παρέκτασιν ποιεῖν.
Acies falcis & gladii, ἀκμὴ, ἀκίς, αἰχμὴ, ἀκμὴ, ἀκωκὴ, ὀξύτης, ἀκόνη.
Acies exercitûs, παράταξις, στίξ, τάγμα.
Acies oculorum, γλαυκὴ, βλέμμα, κόρη, ὄξυδερκὶς
Acinolus, βαλάνιον, ἐνερόμη.
Acinus & Acinum, βάς, γάις, ὁ ἢ ἡ· βάξ, πυρὸν.
Aci-penser, piscis, ἰλισσὸς, ὄνισκος.
Acolutus, id est, servus, ἀκόλουθος.
Acone, id est cos, ἀκόνη.
Aconitum, herbæ genus, ἀκόνιτον.
Aconitia, id est, jicula, ἀκόντια.
Acontiæ, serpentum genera, ἀκοντίαι.
Acor, ὀξύτης, σφοδρότης.
Acorona, planta quædam, ἄκορον.
Acquiesco, σίρω, ἡσυχάζω, ἀρίσκομαι, ἀπαναπαύομαι, ἐπαναπαύομαι, ἀρκέμαι, ὑπακλίνομαι.
Acquiesco rebus, συμφέρομαι τοῖς πράγμασι, σίρω τύπτω, ἀρκέμαι τίσιν, ἐναρέσκομαι τύπτοις, ἐμμένω τοῖς καθεστῶσι, μένω ἐν τύπτῳ, ὅπι τύπτω χαίρω, ἀρίσκομαι & ἀγαπάω, ῶ, & συγχωρέω, ῶ, cum dat.
Acquiro, ἀντίκτομαι, τυγχάνω, ὑπατυγχάνω, κτόομαι, περιποιέομαι, ὕμαι, περιποιέζομαι, πλεονάζω τινί.
Acquisitio, περιουσία.
Acredo, πικρία.
Acredula, id est, luscinia, ἀηδὼν, ἀηδὼ, φιλομήλα.
Acrimonia, ὀξύτης, δριμύτης, Ϛφοδρότης, σφοδρότης, πικρία.
Acris, acrè, ὀξύς, δριμὺς, ἀκρίτης.
Acris ira, ὀξύθυμος, ὀξυθυμίας, ὁ.
Acriter, πικρῶς, ὀξέως δριμὺ, δριμέως, σφοδρῶς, σύντας.
Acritudo, πικρία, ὀξύτης, δριμύτης, σφοδρότης, σφοδρότης.
Acrodrua, id est, lignosum putamen habentia, ἀκρόδρυα.
Acrostichis, ἀκροστιχίς.
Ac, si, ὡς ἄν εἰ.
Ac siquis, ἐανδήτις.
Acta, æ, id est, littus, ἀκτή.
Acta, orum, ἀκτῆς.
Actio & Actus, πρᾶξις, ἐνέργεια, ἐνέργεσις.
Actio, id est, accusatio, κατηγορία, ἐγκλημα, αἰτία.
Actionem intendere, ἀγωνίζεσθαι, δίκην εἰσάγειν λαχεῖν δίκην τινὶ τῆς κατηγορίας injuriarum.
Actito, ἀκρίω, ῶ, πρᾶγμα βιβλίον.
Activè, ἐνεργητικῶς, πρακτικῶς.
Activus, ἐνεργητικὸς, ἐνεργετικὸς, ἐνεργητικὸς, πρακτικὸς.
Actor, πρακτὴς, πράκτωρ, πράκτης & πράκτος.
Actor, id est, accusator, κλήτωρ, δίωκων.
Actor, id est, patronus, συνήγορος.
Actor, id est, histrio, ὑποκριτής.
Actualis scientia, πρακτικὴ.
Actuarium, id est, oneraria navis, ἑλκὰς, ἄδος, ἡ.
Actuarius, id est, actorum scriba, γραμματεύς.
Actuarius, id est, facilis, εὐάγωγος.
Actum est, id est, perlit, πέπρακται, διέφθαρται.
Actuosè, μεγαλοπρεπῶς, ἐνεργικῶς.
Actuosus, φιλόπονος, ἐργώδης, ἐνεργικὸς.
Actus, subst. πρᾶξις, πρᾶγματεία.
Actus, 2. um, πεπραγμένος, πραχθείς. In ipso Actu, ἐπ' αὐτοφώρῳ.
Actutum, ἀντίκρυ, παραχρῆμα.
Ac veluti, καθάπερ.
Acuens vilum, ὀξυόμενος, ὁ ἢ ἡ.
Aculeatus, ἀκανθώδης, ἰλλιτηρὸς, κεντρώτης.
Aculeos in animis relinquere, τὰ κέντρα ἐγκαταλιπεῖν τοῖς ἀκροωμένοις.
Aculeum, ῥαφάνιον.
Aculeus, κέντρον, ἄκανθα, ἰλλιτηρὶς, κεντρίον, ὄγκος, ἦλος.
Acumen, ὀξύτης, ὄξος, ἄκρον.
Acumen auditûs, ἐξυηκοΐα.
Acumen ingenii, ἀγχίνοια, σωφίσις.
Acuminatus, κεντρώτης, ὀξυτενὴς.
Acumino, ἐξυνῶ.
Acuncula, acus, ἀκίς, ος.
Acuo, ὀξυόω, ὀξύνω, ὀξαίνω, ἀκονάω.
Acupecius, ὀξύτους.
Acupictores, πολυκίστης, φροντιστὴς, ὁ ζωγράφος ἰματίων.
Acu-pictus, κεντὸς, πολύμιτος.
Acu-pingere, βελόνῃς, ποικίλλειν.
Acus, eris, ἄχυρον, ἄθηρ, σκῦβαλον.
Acus, ûs, ἀκίς, ος, ἰβῦκη, ῥαφίς.
Acutè, ὀξύ, ὀξέως. λιγέως
Acutè vociferans, ὀξυδερκὴς, ὁ ἢ ἡ· ὀξυωπὴς & ὀξυόπης, ὁ.
Acutus, ὀξύς.
Ad, παρὰ, πρὸς εἰς & is cum acc. ἐπὶ & Att. ὡς.
Ada-ctio, βίασις, ἐπαγωγὴ.
Ada-ctus, ἀπακτὸς, βιαθεὶς, εἰσαχθεὶς, ἀναγκασθείς.
Adagium, παροιμία.
Ad alimonia, πρὸς τὰ ἐφόδια
Ad amussim, ἀκριβῶς, κατ' ἀκρίβειαν, πρὸς γνάδμων.
Ad decollandum, εἰς ἀποκεφαλισμόν.
Ad deportandum, πρὸς ἐξορίαν.
Ad exportandum, πρὸς τὸ ἐξορίσαι.
Ad exultandum, πρὸς τὸ γαυριᾶν.
Ad æquatio, ἀπόσωσις, παρίσωσις.
Ad ædifico, περοικοδομέω, ῶ.
Ad æqui-è, ἰσότης, πρὸς τὸ ἴσον.
Ad æquo, ἐνισόω, ῶ, ἐξισόω, ῶ, ἀπαρτίζω, ἀπευθύνω, ὁμαλίζω.
Ad ærat, ἀποχαλκίζει.
Ad æratio, ὑπαργύρισις.
Ad æro, ὑπαργυρόω, ῶ.
Ad æstuo, ὑπερζέω, ἐκκυμαίνω, περισκυμαίνω cum dat.
Ad aggero, ὑποσωρεύω.
Ad agium & Adagio, παροιμία, ἴπος, λόγος.
Ad alligo, ἀναδέω, καταδέω, ἀνάπτω, ἀναπλάττω, ἀκάπτω, παραμυθέομαι, ὑδρόπτω, ἐφάπτω, κηδεμονέω, ἀνεψιοδεσπόζω, πειθάνω, περιάπτω.
Adamantinus, ἀδαμάντινος.
Adamas, ἀδάμας.
Adamat, ἐμέι, φιλεῖ.
Adamatorius, ἐρωτικός.
Adamo, ὑπερφιλέω, ῶ, τινα, ἀγαπάω, ῶ.
Adaperio, ἀναῤῥήγνυμι, παροιγνύω, ἀμφανίζω.
Adapertilis & Adapertus, ἀναμφίβολος, ἐναντίωτος.
Adapto, ἁρμόζω τί τινι, ἐπαρτύω, διαπλέκω.
Adaquo, ποτίζω τινα, ὑδρεύω.

Adarca vel Adarces, concreta quædam salsitago, ἁλάμη.
Adareo, καταμελετάομαι.
Adaucto, ûs, ui, ἐπαυξάνω.
Adaugeo, ἐπαυξάω, αὐξάνω.
Adbibo, ὑπόπτω, cum gen. vel acc.
Adblandior, παρακλίνω, ὑποκολάπτω, ὑποκλέπτω.
Adcognotico, ὑπογινώσκω.
Adcopiosus, ὑπόπορος.
Adcorporo, σωματοποιέω, ῶ.
Adcrefco, ὑπηνέμομαι, ὑπηφύομαι.
Addecimo, ὑποδεκατόω, ῶ.
Addenſo, πυκνόω, ῶ.
Ad dexteram, Ad ſiniſtram, ἐπὶ δεξίᾳ, ἐπ' ἀριστερᾷ.
Addi, περσίθεμαι.
Addico, id eſt, vendo, ἀπεμπολίω, ῶ, καταπιπράσκω, τὸ ὑποκρυπτῶ.
Addico, id eſt, pronuntio, ἀναῤῥήγνυμι, ὑποκρυπτῶ.
Addico, id eſt, condemno, καταδικάζω.
Addictio, id eſt, condemnatio, καταδίκη.
Addictus ſum, ἀφιερῶ, ῶ, τινι, δουλόω cum dat.
Addidi, περσέθηκαν.
Addidco, id eſt, benè diſco, περσμανθάνω περσλαμβάνω τι ἢ ὑπομένω.
Additamentum, ὑπόβλημα, περσθήκη, παραθήκη.
Additio, περσθεσις, περσθήκη, περσθέμα.
Additum, περσβλὴ.
Additus, a, um, περσθλὴ, περσεσφυρωμένος.
Addo, ὑπτίθημι, vel περσίθημι τί τινι, ὑπβάλλω τι, περστίθημι, συμπίπω τι πρὸς τι.
Addoceo, περσδιδάσκω.
Addormio, καθεύδω.
Addormiſco, περσκοιμάομαι, ὕμαι.
Addubitanter, διαπορητικῶς.
Addubitatio, ὑπόπτωσις, διαπόρησις, ὑπόπτα.
Addubitatus, ὑποπτὸς, διαπορητὸς, ὑποπτὰ.
Addubitatus, ὑποπτὸς, ὑποπτευθείς.
Addubito, ἀμφισβητέω, ῶ, περὶ τινος, διαπορέω, ῶ, ἀπόρως ἔχω, ἀμφιβάλλω, ὑποπτεύω.
Adducere in ſuſpicionem, ἄγειν τινα εἰς ὑπόπτου.
Adduco, ἀνάγω, ἀνάγω, ἀνάγω, ἐπάγω, παράγω, περσάγω, συνάγω, ὑπάγω τι εἰς τι.
Adducor, ἀνάγομαι, περσάγομαι, cum acc. περσίεμαι, cum inf.
Adducti, περσαγόμενοι.
Adductio, ἀπαγωγὴ, παραγωγὴ, περσαγωγὴ, συναγωγὴ.
Adductus, ἀναγόμενος, παραγόμενος, περσαγόμενος, συναγόμενος.
Adductus, ἀναγκαῖος ὑπὸ δωρεᾶς.
Adduplico, διπλόω, ῶ, ὑπδιπλασιάζω.
Adedo, καταφάγω.
Adegit, περσώθησεν.
Adegitat, συναγάγ, συναλαύνει.
Ademptio, ἀφαίρεσις, ἀφορισμός.
Ademptus, ἀφωρισθείς.
Adeò, id eſt, uſque eò, ἕως, ἕως, ἄς, εἰς τοσοῦτον.
Adeò, -ut, τοσοῦτον, ὥστε cum ind. vel inf.
Adeo, id eſt, accedo, ὑπέρχομαι, περσέρχομαί τινι, ἀφικνέομαι, ἵκνεμαι, ἐφοδεύω, περσπορεύομαί τινι, φοιτάω πρὸς τι, σπεύδω, ἐπείγω.
Adeo, id eſt, adorior, ſeu aggredior, ὑπέρχομαι, ῶ, τινι, vel πρός τινα, ἐπόμαι τινί.
Adeo hereditatem, εἰς τὰ κτήματα παραδύομαι, ἐμβάλλω εἰς τὰ κληρονομίαν, κληρονομέω, ῶ, κληρονομίας.
Adeps, στέαρ, πιμελὴ, ὀξύσιον, ἀλεφαρτόν, ὄμμις.
Adepti, τυγόντες.
Adeptio, ὑπτυχία, ὑπέτυξις, ὑπόλαυσις.
Adeptus, ὑπτυχὼν· ὑπολαύσας.
Adequito, id eſt, equitando propiùs accedo, περσπαράζω, περσπαρίω, παρεμπάτω.
Aues, πάρι.
Adeſdum, ἄνδρ', ἄνδρε, ἴδι δὴ, ἴδι νῦν.
Adeſpotus, id eſt, ſine domino, ἀδέσποτος.
Adeſſe, παρεῖναι, ὑπάρχειν, συμπορεῖν.
Adeſurio, βουλιμιάω, βουλιμάω, ῶ, βουλιμιάσθαι.
Adeundum eſt, παρεμπτέον ὅτι, δίκαιον παρελθεῖν.
Adfe o, ὑπφέρω, περσφέρω, παρέχω, κομίζω τι, περσκομίζω, cum acc.
Adfringo, περσάγνυμι.
Adgannio, περσκυζομαι, cum dat.
Adglomerati, συναθροισθέντες.
Adhabito, περοικέω, ῶ.
Adhæc, ἄμα δ, ἢ εἰς ταῦτα, πρὸς τούτοις, ὑπὶ τοῦτο, περσέτι.
Adhæreo, περσέχομαι, vel περίχομαι, περσκολλάομαι, ὕμαι, περσκολλᾶσθαι, συμπέπομαι, περσέχομαι, omnia cum dat.
Adhæſio, περσκόλλησις.
Adhalo, περσαγίω, περσπνέω.
Adhamo, ἀγκιστρόω.
Adhibeo, ὀνόνιμαι, vel διανέμω τι, περσάγω, περσφέρω, περσκαλοῦμαι.
Adhibeo curam & diligentiam, ἔχω, vel ποιέω, ῶ, ὑπμιλέω τινί.
Adhibeo in conſilium, παρακαλέω, ῶ, σε, εἰς συμβουλὴν, περσκαλοῦμαι τὸν συμβουλὸν, συμβουλεύομαί τινι.
Adhibeo mentem, περσέχω τινι, vel περσέχω τὸν νοῦν τινι.
Adhibuit, περσενέγκατο.
Adhinnio, περχρεμίζω.
Adhorreſco ὑπτιλήπομαι, ὑπφρίττω.
Adhortatio, διακελευσμὸς, ἐγκελευσμὸς, ἰλλιτηρίασις, παραίνεσις, περσβουλὴ, παρακλησις, παρακέλευσμα, παρακλήσεις, παρακέλευσις.
Adhortator, παρακλήτωρ, περσβήτωρ, παραινέτης, ἐμβάτης, ἐγκατεκτὴς.
Adhortatorius, παρακλητικὸς.
Adhortor, ἐνπνοέω, ῶ, τινι, περσβήτω τινα εἰς, vel ἐπ' ἀρετὴν, παρακαλέω, ῶ, ἐγκελεύω, διακελεύομαι, παρακελεύομαί σοι τοῦτο, ὁρῶσο.
Adhuc, μέχρι τούτου, μέχρι νῦν, περσέτι, ἔτι.
Adhuc hodiè, ἔτι ἢ νῦν.
Adjaceo, παρκεῖμαι, vel περίκειμαί τινι.
Adjectio & Adjectus, ûs, ui, ὑπόθεσις, περσβολὴ, ὑπόλημμα.
Adjectitius, ὑπόθετος, παραλλακτὸς.
Adjectivum, ὑπόθετον.
Adjectus, a, um, ὑπόθετος, περόθετος, ὑπβεβλημένος, περσβεβλημένος.
Adiens, περσερχόμενος.
Adigo, id eſt, adduco, περσάγω, ἐπάγω, ἐπάγω.
Adigo, idem, cogo, ἀναγκάζω, βιάζομαί τινα, παρίσταμαί τινι εἰς τι.
Adjicio, ὑπτίθημι τι, περσβάλλω τινι, περστίθημι, παρεμβάλλω τινι.
Adjicio animum rei, vel ad rem, πρόσεχε νοῦν τινι, ἐπίσχε τινι τὸν γνώμων, vel νοῦν.
Adjicio oculos in aliquid, ἐπίσχε ὀφθαλμούς τινι.
Admitt, ἀφαιρεῖται.
Admo, παρίλω, ἀφαιρῶ, ῶ, vel ἐξαιρῶ, ῶ, τί τινος, vel τινα τι, παραιρῶ, ῶ, τι & τινά τι, vel τινός τι.
Admpleo, ὑπτιμπλῶ, ῶ, vel περσαπλήσω, ῶ, τι, ἀνεπλῶ, ῶ.
Adneco, ἐπαρίπω.
Adnvenio, ἐυρίσκω, ἐφευρίσκω, παρευρίσκω, περσευρίσκω τινί τι.
Adnventio, παρεύρεσις, ἐξεύρεσις, ὑπτύχησις, ὑπτηδεύμα.
Adipalis, στεατώδης.
Adipatus & Adipoſus, στεατώδης & στεατώδης, πιμελώδης.
Adipes, στέαρ, λίπη.
Adipiſcitur, ὑπολαύει, ὑπτυχάνει.
Adipiſcor, περσλαμβάνω, τυγχάνω, ῶ, ὑπτυχάνω, περσκτάομαι, ὕμαι, ἀνέπτομαι, ὕμαι, cum gen.
Adipoſus, λιπαρὴς, στεατώδης.
Adit, περσέρχει.
Aditio & Aditus, εἴσοδος, περσοδος, πρόσοδος, ὑπέλευσις, ἀφιξις.
Aditu difficilis, ἀφόρητος, δυσπερόδευτος.
Aditu facilis, εὔοδος, εὐπερόδευτος, εὐπερόδευτος, περόδευτος.
Aditus, εἴσοδος, ὑπόδυσις.
Adjudico, ὑπδικάζω, ὑπκρίνω, ψηφίζομαί τινα.
Adjugo, ὑπζεύγνυμι.
Adjumento eſſe alicui, εἶναί τινι βοηθὸν, συμπαγωνίζω, συμῤῥέω, ὑπάκουον ὑπαγωνίζεσθαί τινι.
Adjumentum, βοήθημα, βοήθημα, ὑπκυρέλιον.
Adjunctio, ὑπζεύξις, ὑπζέυσις, περόδευσις.
Adjunctor, ὑπζευκτὴρ, ὑπζεύτης, περσζεύτης.
Adjungo, παραζεύγνυμι, περσζεύγνυμι, περσπάσσω, περσαρμόττω, τινί τι, κολλάομαι, ὕμαι.
Adjuratio, ἐξορκισμός.
Adjurgium, ἰρεὺς, νέκυος.
Adjurgo, ἰρεύω, λοιδορέω, ῶ, ὑπημάμφομαι.
Adjuro, ὁμνύω, ἐξομνύω, ἐπομνύω τινα, ὁρκίω, ῶ, ἐπορκίω, ῶ, ἐπομόω, ῶ, vel ὑπόμνυμι.
Adjuto, περσβοηθέω, ῶ.
Adjutor & Adjutrix, βοηθὸς, ἀμυντὴρ, ὑπκουρὸς, συμῤῥήτωρ, ἀλλήτης, ἀλυξίπτωρ, βοηθὸς ὁ.
Adjutorium, βοήθεια, βοήθημα, ὑπκουρία, ἀλεξήθειον.
Adjutus eſt, ἀφελήθη.
Adjuvamen, βοήθεια, βοήθημα, ὑπκουρία.
Adjuvator & Adjuvatrix, βοηθὸς, ἀμυντὴρ, συμῤῥήτωρ, ἀλλήτης.
Adjuvo, βοηθέω, ῶ, cum dat. ἀμύνω, ὀφέλλω, ὑπκουρίω, ῶ, ὑπωφελέω, ῶ, συμωφελέω, ῶ, βοηθοῤῥοέω, ῶ,
Adjuvote, συμπέπομαί σοι τῶν πόνων, συμπέμπομαί σοι τῶν πόνων, ὠφελίω, ῶ, τινι, συμωφελίω)

Φιλέω, ῶ, τινί.
Adlaboro, πλησιάζω, ῶ.
Adlubesco, ἐρίζομαι.
Admando, ἐπιτάττω.
Admembrat m, χρὶ μέλη.
Admetior, ἐπιμετρέω, ῶ, συμμετρέω, ῶ.
Adminiculor, ὑπερείδω, ἐρείδω, ὑποστηρίζω, βοηθέω, ῶ, χειρίζω.
Adminiculum, χάραξ, χαράκιον, ἔρεισμα, στήριγμα, βοήθεια, βοήθημα, ὑπόκειμα.
Administer, ὑπηρέτης, διάκονος.
Administra, ὑπηρέτις.
Administratio, διοίκησις, διακονία, ὑπηρεσία, ἐχείρησις.
Administrator, διοικητὴς, ὑπηρέτης, οἰκίουρος.
Administratur, ἐξυπηρετεῖται.
Administro, διοικέω, ῶ, ὑπηρετέω, ῶ, ἀμφιλέω, ῶ, & κατ' ὀλίγωσιν, cum acc. διατίθημι τὰ κοινὰ τῆ πολίτης, διὰ χρείας ἴσχω τὴν πόλιν.
Administro malè, ἐκδιατάω, ῶ, τινος, παραδιοικέω, ῶ, τι.
Administro sacramenta, μυστήρια διαμερίζω.
Admirabile, παράδοξον.
Admirabilis, θαυμάσιος, θαυμαστὸς, ἀξιάγαστος, ἀγασθείς.
Admirabiliter, θαυμασίως, θαυμαστῶς, ἐκπληκτῶς, ἀγασθέντως.
Admirandus, θαυμάσιος, θαυμαστὸς, ἀξιάγαστος, ἀγασθείς.
Admiratio, θαῦμα, θαυμασμὸς, θάμβος, θάλμα, θαυματοποιία.
Admirationi fum, θαυμάζομαι κατὰ τέχνην πλήττομαι.
Admirator, θαυμαστὴς, ἀγαστὴς, θελκτήρ.
Admiror, θαυμάζω τινὰ ἢ σοφίας, vel διὰ σοφίαν, διὰ θαυμάζω, ἄγαμαι, ἐπάγαμαι, θάπτω, κατάθαπτω, σεβίζω.
Admiscco, ἐπιμίγνυμί τινι, παρεπλέκω.
Admisit, διήκασεν, ἐπέπνευ, ἐπιχείρησεν.
Admissarium admitto, ὀχέω.
Admissarius, sc. equus, ὀχεῖος, ὀχεῖ, ἀνδρὸς, ἄρρ.
Admissio, εἰσοδος, εἰσαγωγὴ, συνχώρησις, ὀχεία.
Admissum, sc. scelus, πλημμέλεια, πλημμέλημα, ἁμαρτία.
Admissura, sc. equi, ὄχθημα, ὀχεία.
Admissus, παρορθρεύεις.
Admissio, μίξις, ἐπιμιξις, παράμιξις.
Admistus, ἐπίμικτος, παράμικτος.
Admittere, ἀμισθὶ δόναι.
Admitti, καταδέχεσθαι.
Admitto, ἄγομαι εἰς, παρορμίζομαι, cum acc. ἐρίπτω, πάλλω, παρίημί τινα εἰς τι, παράγω, ἐγκρίνω, εἰσφέρω.
Admitto flagitium, ἁμαρτάνω, vel αἰσχρόν τι ποιέω, ῶ, vel ἐργάζομαι, πλημμελέω, ῶ, τι.
Admodulor, παρᾴδω, ἀντιμελίζω.
Admodùm, ἀκριβῶς, ἐκριβῶς, ἱκανῶς, πολλοῦ δεῖ, πάνυ.
Admolior, ἐπιχείρω, ῶ.
Admoneo, παραμυθέομαι, ῶ, τινα διά τι, παραινέω. ῶ, cum dat. νουθετέω, ῶ, ἀναμιμνήσκω, ὑπομιμνήσκω.
Admonitio, νουθέτησις, νουθέτημα, παραίνησις, ἀναμνησις, ὑπόμνησις.
Admonitor, παραινέτης, νουθέτης, ὑπομνηματιστὴς.
Admonitorius, παραινετικὸς, νουθετητικός.
Admonuit, ὑπεμνήσθη.
Admordeo, δάκνω, καταδάκνω.
Admotio & Admotus, ὡς, ui, προσαγωγὴ, προσάγω.
Admotus, a, um, προσπελασθείς.
Admoveo, προσάγω τι πρός τι, παραβάλλω, vel προσβάλλω, τί τινι, ἐφιστάνω, προσάγω, πελάζω, προσπελάζω.
Admoveo manum, προσάγω, vel προβάλλω, vel προσβάλλω τινι τὴν χεῖρα.
Admugio, βύμυχάομαι, ᾶμαι.
Admurmuro, βομβορύζω, προσμορμύζω.
Admutilo, κολοβόω, ῶ.
Adnascor, ἐπιφύομαι, παραφύομαι, προσφύομαι.
Adnatatio, προσνῆξις.
Adnato & Adno, ἐπινήχομαι, vel παρανήχομαι, vel προσνήχομαι τινι.
Adnavigatio, ἐλασία, παραλία, ἐπίπλοα.
Adnavigo, ἐλαύνω, παραλία, ἐπίπλοα.
Adnecto, ἐπιπλέκω.
Adnexa, συνεζευγμένα.
Adnitor, προβοηθέω, ῶ, ἐπιποθυμέω, ῶ, ἐπιποθυμία, ῶ, συμποθυμέω, ῶ, συμποθυμία, ἐπιπόθησις, ἐπιπόθημα, ἐπιπόθητος.
Adnitus, προβοήθεια, προποθητικός.
Adnominatio, παρονομασία, μετονομασία.
Adnomino, παρονομάζω, μετονομάζω.
Adnubilo, ζοφόω & ἐπιζοφόω, ῶ.
Adnuit, ἐπινεύει.
Adnutivum, καθυπόπτευον.
Adnutrio, ἐπιθέλγω.
Adnutritus, ἐπιθρεπτός.
Adobruo ἐπισυγκαλύπτω, ἐπεγχωννύω.
Adoleo, θυμιάω, ῶ, κάω, act. θύω, ῶ, κατατέω, ῶ, καθαγίζω.
Adolescens, μειράξ, νεανίας, ἀκμάζων, ἡβῶν, νέος, ἀνθρίσκος.
Adolescentia, νεότης, ἥβη, ἡβηδὸν, ἡβηδότης.
Ab Adolescentiâ, ἐκ μειρακίου.
Adolescentior & Adolescentulus, νεωτέρομαι, μειρακιώδομαι, μειρακιόομαι, μειρακιώδομαι, μειρακιόομαι ὕπνῳ.
Adolescentula, νεανὶς, μειρακύλλιον, μειρακίσκη, παιδίσκειον.
Adolescentulus, μειράκιον, μειρακίσκος, νεανίσκος.
Adolesco, αὐξάνω, ἐπαύξω, μειρακιόομαι, μειρακιώδομαι, ἥβῃ, μειρακίζομαι, ἀκμὴ δανομαι, ἀνεβίζω.
Adoperio, καλύπτω, ἐπικαλύπτω, ἐπισκυβάλλω; συνεπικρύπτω.
Adoptatio, ὑιοθεσία, εἰσποίησις,
Adoptatitius, Adoptivus, & Adoptitius, ποιητὸς υἱὸς, υἱὸς θετὸς, υἱόθετος, εἰσποιητός.
Adoptator, ὑιοθετέων, ὤν.
Adoptio, ὑιοθεσία, θέσις, ποίησις, εἰσποίησις.
Adoptivus, vide in adoptatitius.
Adopta, ὑιοθετέω, ῶ, ὑποτίθεμαι, ῶ, εἰσποιέω, ῶ, τεκνοποιέω, ῶ, παῖδα ποιέω, ποιέω, ῶ, vel εἰσποιέω, ῶ, παῖδα, εἰς ὄνομα λαμβάνω.
Ador, ζέα, χόνδρος.
Adoratio, προσκύνησις, σέβας.
Adordior, ἄρχομαι, ἐπάρχομαι, ἐπιχείρέω, ῶ.
Adorior, iris vel eris, ἐπιχείρω, ῶ, τινι vel πρός τινα, ἐπίρχομαί τινα, ἐσβάλλω, ἐμβάλλω, ἀναβάλλω, ἐφίστημι, καταρχω, εἰσβιάζω.
Adornatio, διακευὴ, συσκευασία.
Adorno, διακοσμέω, ῶ, ἐντυπόω, ἐπισκευάζω, διασκευάζω, παρασκευάζω.
Adorno convivium, συγκροτέω, ῶ, συμποσιον.
Adoro, προσκυνέω, ῶ, τῷ Θεῷ, & ἐ Θεὸν, προσδέχομαι.
Adrarius, ἐπιξήρος, καταξαίνων.
Adortus, ἐπιχείρησις.
Ad plenum, τελέως.
Adposco, προσαιτέω ῶ, ἐπαξιόω, ῶ.
Adprecor, προσδέξομαι.
Adprimus προσπης.
Adpugno, προσμάχομαι.
Adquo, id est, quoad, ἕως, ἕ, μέχρις ἕ.
Adradu, ἐπιξέω, ἐπιξύω.
Adrasus, ἐπίξυς.
Adrepo, προσέρπω σοι, ἐφέρπύζω, ἐπί τινα, ἐφέρπω.
Adruo, ἀναβλίπω.
Adscisco, προσαιρέομαι ὕμνοι ἐμαυτῷ τι, ἀπάρομαι μοι ὀλεθρον, ἐπιποθέομαι, ἄρομαι κινδύνων.
Adsciveris, προσελήφεν.
Adscribo, προσγράφω, ἐπίγραφω.
Adscriptus in tribum, προσγεμηθεὶς εἰς φρατρίαν.
Adsertor, ἀπολύτης.
Adsignifico, προσημαίνω, σημαίνω.
Adsitus, παρίμενῶν.
Adspecto, ἀφορέω.
Adspectus, ἐπίφασις.
Adspirat, προσπνέω.
Adspuo, καταπτύω.
Adstringitur, κατίσχει.
Adstipulator, προσπεφωνητής.
Adstringo, σφίγω.
Adsum, ἐπιζῶ τινι, vel πρός τινα, πάρειμι, παρατυγχάνω, προσκειμαι, παραγίνομαι.
Ad summam, ὅλως, ἐν κεφαλαίῳ, κεφαλαιωδῶς.
Ad summum, τὸ μέγιστον, τὸ πλεῖστον, εἰς τὸ ἔσχατον.
Adtexo, παραπλέκω.
Advectio, ἐπαναγωγὴ, ἐποχὴ, κομιδὴ, εἰσκομιδή.
Advectitius, ἐπακτὸς, παρεισακτὸς.
Advectus, παρακομιδὴς.
Adveho, ἐπάγω, ἐποχέω, ῶ, εἰσκομίζω -ομαι.
Advelo, ὑπικαλύπτω.
Advena, προσήλυτος, πάροικος, ξένος, ἐπήλυτης, ἔπηλυς.
Adveneror, σεβίζομαι, προσαγίνομαι, -ῦμαι.
Adveniens, ἐπίσημος, ἐπιδήμιος.
Advenio, προσέρχομαι, προσήκω, ἐφικνέομαι, -ῦμαι, ἐπήτινα, ἐπέκεινα, παραγίνομαι, μετέιμι, προσπελάζω.
Adventitia bona, τυχηρά.
Adventitius, ἐπεισοδιώδης, ἐξωτικὸς, ἔπηλυς, συμβεβηκὼς, ἐπεισοδιάδης, ἐπεισοδιῶδης.
Adventitius morbus, συμβεβηκὸς νόσος.
Advento, προσέρχομαι τινι, ἐπέιμι, παρείσειμι, ἐπέρχομαι, ἐφικνέομαι, -ῦμαι πρός τινα.
Adventor, προσήλυτος, πλησιάζων, ἐρχόμενος.
Adventus, ἐπιλυσία, ἐπιτυχία, παρουσία, ἀφίξις,

ἄφιξις, ἐπιδημία, προσέλευσις.
Adverbero, ἐπιδημέω, προσαμίζω.
Adverbium, ἐπίῤῥημα.
Adversa, τὰ ἐναντία.
Adversa fortuna, ἀτυχία, δυσχυλία, δυσχύμία.
Adversâ fortunâ uti, κακῶς φερόμην, δυστυχεῖν.
Adversa res, ἀνύχημα, δυσφορξία.
Adversam valitudinem, νόσον.
Advetfans, ἐναλίσκόμενος.
Adversaria, ἐφημερίδες.
Adversarius, ἐναντίος, πολέμιος, ἀντεγωνίστης, ἀλλόφυλος, ἀλλόγλωσσος, ἐναντίος.
Adversator, ἀντίστατης.
Adversatur, ἐναλίσκεται.
Adversipedes, ἀντίποδες.
Adversitas, ἐναντίωσις, ἐναντίωμα, ἀντίφερξις.
Ex Adverso, ἀντικρὺ, κατατείνω, πάλιν.
Adverso flumine navigare, ἀνὰ ποταμὸν πλεῖν.
Adversor, ἐναλίσκομαί σοι, ἀντίκειμαι.
Adversum, ἀντυχὲς, ἐναντίον.
Adversùs vel Adversùm, præpositio, χρὶ cum gen. πρὸς, ἀπέναντι.
Adversùm vel Adversus, adv. ἀπέναντι, ἐναντίον.
Adversus, ἀπέναντίμος, ἐναντίος.
Advertere animum, ἐφίεμαι τῶν γνώμων, διανοέω, προσέχω τὸ νοῦν, ἐπιστρέφω, βάλλεσθαι εἰς νοῦν.
Advertor pro Adversor, ἐναντίομαι, -ῦμαί σοι.
Advotum, id est, ex sententiâ, χρὶ γνώμων.
Adurgeo, ὑποπιέζω.
Aduro, ὑποκαίω, προσκαίω, συγκαίω, προσφλίζω.
Adulque, μέχρι.
Adultio, ὑπόκαυσις, ὑπόκαυσις, ὑπόκαυμα.
Adultus, κεκμηκὼς.
Adytum, ἄδυτον.
Æ lepol. νὴ τὸν Θεὸν, νὴ ἐ Πολυδεύκεα.
Æles, dis, id est, locus sacer, ναὸς, τέμενος, ἐκκλησία, ἱερὸν, σηκός.
Æles, dium, id est, domus, δίκτ, αὐλή.
Ædicula, id est, parva domus, οἰκίδιον, πτανοδόκιον.
Ædificatio, οἰκοδόμια, οἰκοδόμησις, οἰκοδόμημα.
Ædificator, οἰκοδόμος, κατασκευαστὴς, ἀρχιτέκτων.
Ædificium, οἰκοδομὴ, οἴκημα, δόμος, δῶμα, ἐφίδρυμα, κατασκεύασμα, κτίσμα.
Ædificio, οἰκοδομέω, ῶ, δέμω, δομέω, ῶ.
Ædilacus, vel Ædilitas, ἀστυνομία, vel ἀρχιτεκτονία.
Ædilis, ἀγορανόμος, ἀστυνόμος.
Ædilitas, ἀγορανομία, ἀστυνομία.
Ædilitate fungor, ἀγορανομέω, ῶ, ἀστυνομέω, ῶ.
Ædilitius, ἀγορανομικὸς, ἀστυνομικός.
Ædimensor, μετρητὴς, ὁδομέτρης.
Ædimensus & Ædimus, μετρητὴς, ζήλωτης, ἱεροδούλος, ἱερονόμος, ναοφύλαξ, Acc. ναοφύλακᾶ.
Ædituor, νεωκορέω.
Æditus, corruptè pro edicus, id est, altus, ὑψηλὸς.
Ædo, ἐνδίδωμι.
Æger, νοσῶν, νοσερὸς, & νοσηρὸς, λυπηρὸς, νόσῳ ἔχόμενος, νοσεχὴς, ἀδύθης.
Æger animo, δύσθυμος.
Ægilops, oculi vitium, & herbæ seu arboris species, αἰγίλωψ.
Ægonomus, id est, caprarius, αἰγόλος.
Ægrè, χαλεπῶς, δυσχερῶς, μόγις, in compositis, δυς.
Adumbratus, ὑπόσκιος.
Adumbro, εἰκάζω, σκιάζω, σκιαζω, καταστικάζω.
Aduncitas, καμπυλότης.
Adunco, id est, aduncum veddo, ἐπικαμπτω.
Aduncus καμπύλος, γαμφὸς, ὑπικαμπὴς.
Ad unguem, ἐὶ δυνχόν.
Aduno, ἑνόω, ῶ.
Adunum, μάλιστα ἑνὸς.
Advocati, συμήγοροι.
Advocatio, συνηγορία, παράκλησις.
Advocatus, συνήγορος, παράκλητος, προσκλητός.
Advoco, προσκαλέω, ῶ, & προσκαθίσμαι -ῦμαι, cum acc. ὑπικαλέω, ῶ, & -ίομαι -ῦμαι· μεταπέμπω.
Advolatio, vel Advolatus, προσπτησις, ὑπόπτησις.
Adv. lo, προσπέτομαι, ὑπιπτάω, ῶ.
Advolvo, προσκυλίω.
Advolvor genibus, προσπίπτω, προς γόνατα, λιπαρέω, ῶ, ἱκετεύω, ἱμείρω τῶν γονάτων κατέβαλε πρὸς τὰ γόνατα.
Advolutus genibus, πεσὼν εἰς γόνατα.
Advorsor pro Adversor, ἐναντίομαι, -ῦμαί σοι.
Advotum, id est, ex sententiâ, χρὶ γνώμων.
Adurgeo, ὑποπιέζω.
Aduro, ὑποκαίω, προσκαίω, συγκαίω, προσφλίζω.
Adulque, μέχρι.
Adultio, ὑπόκαυσις, ὑπόκαυσις, ὑπόκαυμα.
Adultus, κεκμηκὼς.
Adytum, ἄδυτον.
Æ lepol. νὴ τὸν Θεὸν, νὴ ἐ Πολυδεύκεα.
Æles, dis, id est, locus sacer, ναὸς, τέμενος, ἐκκλησία, ἱερὸν, σηκός.
Æles, dium, id est, domus, δίκτ, αὐλή.
Ædicula, id est, parva domus, οἰκίδιον, πτανοδόκιον.
Ædificatio, οἰκοδόμια, οἰκοδόμησις, οἰκοδόμημα.
Ædificator, οἰκοδόμος, κατασκευαστὴς, ἀρχιτέκτων.
Ædificium, οἰκοδομὴ, οἴκημα, δόμος, δῶμα, ἐφίδρυμα, κατασκεύασμα, κτίσμα.
Ædificio, οἰκοδομέω, ῶ, δέμω, δομέω, ῶ.
Ædilacus, vel Ædilitas, ἀστυνομία, vel ἀρχιτεκτονία.
Ædilis, ἀγορανόμος, ἀστυνόμος.
Ædilitas, ἀγορανομία, ἀστυνομία.
Ædilitate fungor, ἀγορανομέω, ῶ, ἀστυνομέω, ῶ.
Ædilitius, ἀγορανομικὸς, ἀστυνομικός.
Ædimensor, μετρητὴς, ὁδομέτρης.
Ædimensus & Ædimus, μετρητὴς, ζήλωτης, ἱεροδούλος, ἱερονόμος, ναοφύλαξ, Acc. ναοφύλακᾶ.
Ædituor, νεωκορέω.
Æditus, corruptè pro edicus, id est, altus, ὑψηλὸς.
Ædo, ἐνδίδωμι.
Æger, νοσῶν, νοσερὸς, & νοσηρὸς, λυπηρὸς, νόσῳ ἔχόμενος, νοσεχὴς, ἀδύθης.
Æger animo, δύσθυμος.
Ægilops, oculi vitium, & herbæ seu arboris species, αἰγίλωψ.
Ægonomus, id est, caprarius, αἰγόλος.
Ægrè, χαλεπῶς, δυσχερῶς, μόγις, in compositis, δυς.
Æ tè fero ἀνιαπαθέω, ῶ τι, ἀχθομαι τινὶ, ὠ, cum dat. δυσχεραίνω, δυσχαρκάλω, ὠ, ἀνιαπαθέω, ῶ τινὶ ποιέομαι -ῦμαι, δυσφόρως εἴλκω, χαλεπῶς φέρω.
Ægresco, ἀδυνάω, ῶ.
Ægrimonia, λύπη, ἀνία.
Ægrimonium, ἀῤῥωστία.
Ægritudo animi λύπη, νόσημα, πάθος.
Ægrotatio corporis, ἀῤῥωστία, ἀῤῥώστημα, νόσημα, πάθος.
Ægroto νοσέω, ῶ τὸν νεφρὸν, renibus, ἀδυνάω ῶ, ἀῤῥωστέω, ῶ πονερῶς ἔχω.
Ægrotus, ἄῤῥως, νόσημος, ἐμπαθὴς.
Ælurus, id est, felis, αἴλουρος.
Æmulatio, ζηλοτυπία, ζῆλος, μίμησις, Æmulatione dignus, ἐπιζηλῶν pro ἐπιζηλωτός.
Æmulator, ζηλωτὴς.
Æ nulor, ζηλόω, ῶ, τι φθονέω, ῶ, κοτέω, ῶ, φιλονεικέω, ῶ τινι πρὸς, διαζηλοτυπέω, ῶ.
Æ nulor, id est, invideo, φθονέω, ῶ τινὶ, vel διά τινι.
Æmulus, ἀντίζηλος, φθονερὸς, ζηλότυπος, ἀνάμιμος, φιλόνεικος, ζηλώτης, ἀντίτεχνος, ἐφάμιλλος.
Æneus, χάλκεος, ἐκ χαλκοῦ.
Ænum, vel Ahenum, χαλκεῖον.
Ænigma, αἴνιγμα.
Æquabilis & Æqualis, ἴσος, ὁμαλὸς, ἀρτὶος, ἠλικιώτης, ἐναλίγκιος, ὁμοιος.
Æquabilitas & Æqualitas, ἰσομετρία, ἰσονομία, ἰσότης, ὁμαλότης.
Æ juævus, ἰσόχρονος, ἠλικιώτης, ὁμήλιξ.
Æqualis, ἴσος, ὁμαλὸς.
Æqualitas, ὁμαλὸς, ἴσως, καθ' ἴσον.
Æ jualiter, ἴσως.
Æquamentum, σάθμιστς.
Æquator, ἰσομετρὸς.
Æquè, ὡς ἴσως, ἀγχωμάλως, ἐν ἴσῳ, ὁμαλῶς.
Æquanimitas, ὑπεικεια, ἀγχωμοσύνη.
Æquanimiter, ἀγχωμόνως.
Æquanimus, ἀγχώμων, ὑπεικὴς.
Æquanimo, ἀρρύμως.
Æquatio, συγκεφαλαίωσις.
Æ jui bonique facio, ἀνέχομαι, ῶ, ἀρὸς τὸ ἀγχωμονῶ, ὦ τινι.
Æquicollis, ἰσόμορφος.
Æ juidies, ἰσημερινὸν.
Æ juilatio, ἰσοπλατὶς.
Æquilibris, ἰσόῤῥοπος, ἰσόμορφος.
Æ juilibrium, ἰσορροπία, ἴσος ἀσιν, ἰσαζόντα ζύγα, ἰσομερία.
Æquimanus, ἀμφιδέξιος.
Æ juinoctialis, ἰσημερινὸς.
Æ juinoctium, ἰσημερία.
Æquiparabilis, ἰσαγὸς, παραλλαγὴ, ἀναλογὸς.
Æquiparatio, ἴσωσις, ἀναλογία.
Æquiparo, ἰσόω, ῶ, ἰσάζω, παρεισόω, ῶ, ἐξισόω, ῶ.
Æquipolleo, ἰσοδυναμέω, ῶ, ἰσορροπέω, ῶ.
Æ juipondium, ἀντιπήκωμος, σήκωμα.
Æquitas, ἐπίκεια, ἀγχωμοσύνη, ὁμαλότης, ἰσονομία, ὄνομία.
Æquiter, ὁμαλῶς, ὑπεικέως, ἀλλαμέτως.
Æquivalens, ἀντάξιος, ἴσος, ἰσοκρατὴς.
Æquivaleo, ἰσόω, ῶ, ἰσοδυναμέω, ῶ.
Æquivocum, ὁμώνυμον.
Æ uo animo ferre, ἀνεξικάκως, vel μὴ ἀνιαπαθῶς,

ανεπτὸς, vel ἀλύπους, vel ἀνεπαχθὴς, vel ἀσχημόνως, πρόφρων.
Æquo, as, are, ὁμοιόω, ᾶ, ἰσόω, ῶ, ἀναλογίζω, ῶ, ὁμαλίζω, ιζομαλίζω.
Æquor, πλαγξ, ἅλς.
Æquoreus, ἐνάλιος, πολιήτης & πολιήτης, πλαγκτός.
Æquum, ἐπιεικεια, ἐπιεικὲς, ἀριστόν, δίκαιον.
Æquum est, ἐπιεικὲς ὄτι, πρεσπὸν ὄτι, εἰκὸς ὄτι.
Æquus, ἐπιεικὴς, ἤμαλος, ἴσος, καλοεικὸς, δίκαιος.
Aër, ἀὴρ, αὔρα, αἴθρη.
Æramentum, χάλκωμα, χρυσοφυλάκιον.
Æraria fabrica, χαλκουργική.
Ærarii, Præfecti & Tribuni, ταμιεῖοι, ταμίχοι.
Ærarii milites, μισθοφόροι.
Ærarium, ταμεῖον, χαλκίον.
Ærarium militare, στρατιωτικὸν χρημοφυλάκιον.
Ærarius, sive ferrarius faber, χαλκεὺς, χαλκουργὸς, χαλκοκάστης, χαλκόπολος, χαλκοτύπτης.
Ærarius, id est, qui ad æs pertinet, χάλκιος, ῶς.
Ærarius, id est, qui æs cogit, φορτόμος, ὑποτελὴς.
Ærarius homo, id est, debitor, ὑπόχρεως, χρεώστης.
Æratus, id est, ære tectus, κεχαλκωμένος, κατάχαλκος.
Ære alieno obstrictum esse, ὀφείλειν τινὶ τὸ χρεῖον.
Æreum vas, ὅλκιον, ὁλκεῖον, χάλκιον ἀγγεῖον, χάλκωμα.
Æreus, ἔγχαλκος, πάγχαλκος, χάλκεος, -ῆς, χάλκιος, ὁμ.
Æ ificium, χάλκωμα.
Æripes, ὠκύπους.
Æripes id est, ferratus, χαλκόπους.
Æris bonitas, ὠδία.
Æs, æris, ἀεὶ, ἠέρ, ἠλιόω.
Æ is, ἥος, χάλκωσις.
Æro, as, χαλκόω, ῶ.
Ærosus, χαλκώδης, ῶ.
Æruginosus, ἰώδης, ἰρυσοειδὴς.
Ærugo, ἶος χαλκὸς, ἰρυσὸν.
Ærumna, πολυπορία, κακοπαθία, οἰζὺς, τὰ δεινὰ, ἀθλιότης.
Ærumnosus, ἀθλιος, ταλαίπωρος, ἀτυχὴς, οἰζυρὸς πολλὰς -αὶ, πολύπονος, ἀπολαυπόρῳ ψυχῇ, δυσυχὴς, ὠδυσυχῶν, κακοπαθῶν.
Æs, χαλκὸς, ὁ, pro pecunia, χρήματα.
Æs, alienum id est, debitum, χρέος, ὀφείλημα.
Æs caldarium, χαλκὶς, χυτὸς.
Æs alienum dissolvere, χρεολυτεῖν, τὰ χρέα διαλύσαι.
Æs nostrum id est, nobis debitum, τὸ χρεωστεμμον.
Æs militare, χρήματα στρατιωτικά.
Æsculeus, βαλανώδης.
Æsculus, arboris species, βάλανος.
Æstas, θέρος, θέρεια, εἶαρ.
Æstifer, αἰθεφόρος.
Æstimabilis, τιμητὸς.
Æstimandum est, δικιμαστέον.
Æstimatæ pœnæ, τίμημα.
Æstimatio, ἀξία, διατίμησις, τίμημα.
Æstimator, δικιμαστὴς, δοκιμαστὴς, κριτὴς, λογιστὴς, τιμητὴς, τιμᾶς.

Æstimo, ἀν λογίζομαι, τιμάω, ῶ, δοκιμάω, ῶ, εἰστιμεῖν, ῶ, δικιμάζω, ἀναλογίζομαι -ῦμαι, μισθόω, ῶ.
Æstiva, τὰ, θερινά.
Æstivo, αὐλιεῖζω, διαιτεῖζω, τὸ θέρος διάγω, θερίζω.
Æstivus, θερινὸς.
Æstu affligo, id est, exuro, καυματίζω.
Æstuarium, εὐρίπι, ῥύαξ.
Æstuat mare, ἅλς πλημμύρει.
Æstuatio, καύσων.
Æstuo, καύσομαι -ῦμαι, καυματίζομαι, ῥράσσω.
Æstuo, desidero, σφύζω.
Æstuosus, καυματώδης, καυσώδης, πυρώδης.
Æstus, calor nimius, καύσων, ἴρκυσις, αἴθρη, θάλπος.
Æstus maris, πλόων σάλος, βρασμὸς, πλημμύρα.
Ætas, βιὸς, ἡλικία, ἡλικία, χρόνος.
Ætate proficere, σοφιζόμαι ἡλικία.
Ætate progredi, ἡλικίαν εἰς τὸ πρόσθεν προάγειν.
Ætate venerandus, διὰ ἡλικίας σεβάσμιος, vel αἰδέσιμος.
Æ aris ejusdem, ὁμήλιξ, ἰσόχρονος, ἡλικιώτης.
Ætatis vigor, ἀκμή.
Ætatula, νηπία.
Æternitas, αἰώνιότης, αἰών, ἀθανασία.
Æternitati mundo, vel Æterno, ἀθανατίζω, ἀπαθανατίζω.
Æternum, & Æterno, ἀϊδίως, αἰωνίως, ἀεὶ, ἀεὶ πως.
Æternus, ἀίδιος, αἰώνιος, ἀθάνατος.
Æ her, αἰθὴρ.
Æthereus, αἰθέριος.
Ævitas, ἡλικία, τὸ προσβύ.
Ævum, αἰών.
Afer, λίβυς.
Affabilem esse, ἔχειν vel διαπρέπειν ἰδίως πρός τινα.
Affabilis, ἀνεκτὸς, ὁμιλητικὸς.
Affabilitas, ἀνεκτοπορία, φιλοφροσύνη.
Affabre, id est, artificiose, scite, ἐπίτηδες, δεξιότατα, τεχνικῶς, καλῶς.
Affabrefacio, ἀκριβοῦν ῶ, & -ῦμαι -ῦμαι.
Affrabefactum, ἠκριβωμένον.
Affaniæ, ὀδύνηματα.
Affatim, id est, abunde, ἀφθόνως, ἄφθονα, & ἄφθονα, κατακόρως, ἄλις, & cum gen. & absolute.
Affatio, ἐπίλεξις, προφώνησις.
Affatu, affatus, ὑποφάσει, προσδιάλεξις, ἀποφάσει, προσδιάλεξις.
Affectat, ὀρέγεται, ἐπιτηδεύει.
Affectate, id est, curiosè, κατασκευαστικῶς, ἀκριβῶς.
Affectatio, i. e. nimia diligentia ἀκρίβεια, ἐπιτήδευσις, ζήλωσις. Διαθεσις.
Affectator, ἀκριβιστὴς.
Affectatus termo, λογοκομία, λογοδαιδαλία, ῥυθμολογία πάσης λόγου.
Affectio & affectus, διάθεσις, πάθος, πάθημα, ὁρμὴ, φρόνημα.
Affecto, id est, appeto, nimis exquiro, ἐπιβούλομαι, μνηστεύομαι τὰς φιλίας, σπουδάζω, cum accusat. ζηλόω, ἀκριβολογοῦμαι, ἀνυποίητος -ῦμαι τινος. ἐπιβουλεύω τῷ τυραννίδι, affecto tyrannidem.
Affectum, διάθεσις, ἄνυσις.
Affectus, id est, ægrotus, ἐμπαθὴς, κατηφὴς, ὠν, πενθήμων, ἐπιτρίστος, ἀσθενῶν, κεκμηκὼς.

Affectus ità sum, ὕπως ἔχω γνώμης, ποιὸς εἰμι, ὕπως ἔχω πρὸς τινα, ὕπως διάκειμαι τὸ πάθος.
Affectus benevolus, ἀγαθόνοια.
Affectus vitiosus, πάθημα.
Affectus, ûs, vide, Affectio.
Affero, προφέρω ζοι τι, ἐπιφέρω, κομίω, ῶ, παρίζω -ομαι, παρακομίζω, ἀπομαγίω, ῶ.
Afficio, διατίθημι, καθίστημι.
Afficio aliquem beneficiis, ἐυποιέω, ῶ, τινα, ποιέω, ῶ, τὼ πόλιν ἀγαθὸν τι, ἐργάζομαι μεγάλα ἀγαθὰ τὼ πόλιν, δράσω τὼ πόλιν ἀγαθὸν τι, ποιῶ τὼ πόλιν πολλὰ καὶ τὰ ἀγαθά.
Afficior, id est, ictius animi sum, ἔχω, διάκειμαι, διατίθεμαι, πάσχω.
Afflictitius, ἐπίπονος.
Affigimur, πικραίνομαι.
Affixus, κατεπηγυμένος.
Affigo, προσπήγνυμι τί τινι, προσηλόω, ῶ, προσηρείδω, συμπήγνυμι, διακινέω, ῶ, προσπαλαίνω & προσπαλύνω.
Affingo, προσπλάττω, προσεπιπλάττω, προσεπιτίθημι -ῦμαι.
Affinis, id est, cognatus, προσήκων συγγενὴς, φράτωρ, ὁμόγαμβρος, σωίγαμβρος, κηδεμών.
Affinis, id est, conterminus, ὅμορος, προσόρος.
Affinis culpæ, ὁ αἰτίαν ἔχων, vel ὑπόχρεως.
Affinitatem contrăho, συναπτω τινὶ κήδος, ἐπιγαμβρεύω, συναίρω ἀνθρώπους εἰς κηδείαν, verbatim concilio affinitatem inter homines.
Affinitas, συγγένεια, ἀχετεία, κηδεία, κηδεμία, ὁμογαμβρεία, συγγαμβρία.
Affinitatis jure duco, ἐπιγαμβρεύω.
Affirmat, διαβεβαιοῦ, διορίζει.
Affirmatè, καταφατικῶς.
Affirmatio, κατάφασις, ἐπίρρησις, παράφασις, διαβεβαίωσις, ὁμόλυξις.
Affirmo, ἐπιρρέθω, act. βεβαιόω, ῶ, πίστιν, διαβεβαιόομαι -ῦμαι, κατάφημί τι, διίσχυρίζω, συμβεβαίζω, διορίζομαι.
Affixus, προσπεφυκὼς & προπεφυκὼς, προσαπήμβων, προσηλήμβων, συμπλεκὴς, σύμπλοκος.
Affixus cruci, σταυρωθεὶς, σταυρῷ σύμπλοκος.
Afflatus, a, um, ὑπόπνους & ὑπόπνοος, ὑπνοβόλος.
Afflatus numine, ἐνθουσιάσας, ἔνθεος.
Afflatus numinis, θεασμός.
Afflatus, ûs, ui, ὑπόπνοια, προσπνοὴ.
Affleo, δακρύω, παραδακρύω.
Afflictatio, Afflictio, & Afflictus, ûs, ui, κάκωσις, θλῖψις, ταλαιπωρία & ταλαπωρημα, πάθος, πάθημα, ἀνάγκη, κακώσις, Poët.
Afflictiones, τὰ κακά.
Afflictio, προθλίβω, ταλαιπωρέω, transfrivè, κακόω, ῶ.
Afflictor, θλίβομαι, κακοπαθέω, ῶ, ταλαιπωρέω, ῶ, κακόομαι -ῦμαι.
Afflictor, id est, qui affligit, ὑβριστὴς, κακοποιὸς, ταλαιπορίαν, ἄν.
Afflictus, ταλαίπωρος, κακωθεὶς, κατακεκλιμένος, προστετραχηλισμένος.
Affligi, κατατανύεσθαι.
Affligo, θλίβω, ὑποθλίβω, προθλίβω, ταλαιπορέω, ῶ, cum acc. κακόω, ὠ, κακῶς, ποιέω, ῶ τινα, ὑποχρόνω σι, ἀνιπόλλω, ῶ, ἐνόρμιστον παρίζω, ἵστημι.
Aggredior unà, συγκατεβαίνω, συνίζημι, συνιστημι δίκην.

ὔμμι, κακόομαι, ὔμμαι.
Affito, ὑπαντία, προσπάντιον, ἰμφυσάω, ῶ.
Affluens, ἀφθονάζων, ἀφθονικὸς.
Affluenter, ῥύδην & ῥόδδην, ἀφθόνως.
Affluentia, ὑπόῤῥοια, ὕπνοια, ὑπόῤῥυσις, πλήσμονη.
Affluere divitiis, ἀφθονίᾳ χρημάτων ἔχειν, ἀφθονάζειν, neut. absolut. πλέτον τινα πλουτεῖν, ἀγαθὰ πάντα ἔχειν.
Affluo, id est, abundo, ὑπόῤῥέω, ἀφθονάζω, ἀβολεύω, πλουτίζω, πλουτοδοτέω, ὑπερπλήθω.
Affodio, προπερύπω.
Affor, id est, alloquor, προσφθέγγομαι, προσφωνέω, ῶ, τινα ἀπ. προσαγορεύω, ῶ,
Affore, παρίστασθαι.
Afformido, ἀφτοβοέομαι, ὔμμι.
Affrango, ὑπορρήγνυμι.
Affremo, προσφρυάσσω, ὑπορέμω.
Affrico, Affrio, ὑπτρέβω, προστρίβω, ὑπιδρέχω, προσψήχω.
Affrictum, id est, quod quis affricat, ὑπότριμμα.
Affrictio, & Affrictus, ûs, ui, ὑπότριψις, προσπρισμός.
Agie, Agitedum, ἄγατι, φέρετε.
Agito, ἐλαύνω, σείω, ῶ, κινέω, ῶ, ἀνακινέω, ῶ, ποιέω, διασείω, σαλεύω.
Agmen, ἄγμα, λόχος, τάγμα, πλῆθος.
Agmen duco, λοχαγέω, λοχηγετέω, ῶ.
Agminis præfectus, λοχαγός.
Agna, ἀμνή.
Agnascor, παραφύομαι.
Agnatio, προσφυσις, ἀγχιστεία, ὑπηγήνησις.
Agnati, συγγένεις παρεμβοσίοι, ποῖς ἀνδράσιν, οἱ ποῖς πατρικοῖς ἐγγυτάτω ποῖς ἀνδράσιν, οἱ ἐκ τῆς ἀρρένων οἰκείας.
Agnatus, συγγένης, πατρόφυλος, ἀγχιστεὺς, ἀνεψιὸς, ὁ ποῖς ἀνδράσι.
Agnellus, ἀμνίον, ἀμνίσκος.
Agnicula, ἀμνὶς.
Agni nuper nati, ἄρνες.
Agninus, ἀμνείος, ἀγνείος.
Agnitio, ὑπόγνωσις.
Agnitus, γνωσὸς.
Agnomen, ἐπωνυμία.
Agnosco, ἀναγιγνώσκω τινα, ὑπογινώσκω, γνωρίζω.
Agnus, ἀρνὸς, ἀρνίον, ἄρνιον, ἀμνὸς.
Ago, ἄγω, ἐπάζομαι, ὀπίσσω, ῶ, σοφίττω, τελέω, σοφίττω τι, διαφοβέπομαι.
Ago, id est, cringo, ὑποκρίνω.
Ago annum, ἄγω ἔτος.
Ago gratias, χάριν ὁμολογέω, ῶ, χάριν οἶδα.
Agon, ἀγών.
Agonalia, δυσοῖα.
Agonia, ἀγωνία.
Agonizo, ἀγωνίζομαι.
Agonotheta, ἀγωνοθέτης.
Agraria lex, γεωργικὸς νόμος.
Agrarius, ii, πολυκτήμων.
Agrarius, a, um, ἀγρικός.
Agrestis, ἀγρεῖος, ἄγριος, ἀγρικὸς, ἄπολις, χωρίτης.
Agricola, ἀγρεώτης, γεωργὸς, γεωμόρος, ἀγρότης, γήτης, & γῆτης, ἐργασίας.
Agricolatio, Agricultura, γεωργία, γεωτεχνία, γεωπονικὴ.
Agrimensor, γεωμέτρης.
Agripartitio, γεωδαισία, γεωμετρία.
Agrippa, ὁ ἐκ πόδας χθονθεὶς.
Ah, Aha, αἰ, αἰ.
Ah me miserum, αἰ τλήμων.
Aheneus, ahenus, χάλκεος, ῆς.
Ahenum, χαλκεῖον, λέβης, κρέον.
Aheu, ἰοῦ.

Aio, φημί.
Air, φησίν.
Ala, πτέρυξ, πίτυλ, θύσανον, ὑξίδιον.
Ala, locus ſ. iber brachium, μασχάλη.
Ala, equitum turma, τὰ πτερὰ, ἡ ἴλη.
Alabastrum, ἀλάβαστρον.
Alacer & Alacris, θύμιος, φιλόπονος, θεόθυμος, φαιδρὸς, ἀγαπαστὸς, ἀπαχθὴς.
Alacritas, φαιδρότης, θεοθυμία, ἐυθυμία, ἐυτροσμία, ἐρεκτόμιον.
Alacriter, θεοθύμως, ἐυθύμως, ἐυθύμως, φαιδρῶς.
Alæ, πτέρυγες.
Alapa, κόλαφος, κόνδυλος, Att.
Alapam impingere, ῥαπίζω τινα, κολαφίζω, κονδύλοις ἐντρέχω.
Alapator, καυχητὴς.
Alapatur, ἀλαπάζει.
Alapis cedi, παγδύλῃ λαβεῖν.
Alas addere, id est, animum addere alicui, ἀναπτῆναι, πτερῶσαι.
Alatus, πτερωτὸς, πτερωτὴς.
Alauda, κόρυς, υδος.
Albarium, κονίαμα.
Albatus, λευκωμένος.
Albedo, λεύκανσις, λεύκωμα, τὸ λεύκον.
Albeo, id est, altus sum, λεύκος εἰμι, λεύκαίνομαι.
Albicans, ὑπόλευκος.
Albico, ὑπόλευκός εἰμι, λευκαίνω, λευκωθίζω.
Albidus, ὑπόλευκος.
Albo, λευκόω, ῶ, λευκαίνω.
Albor, oris, λευκότης, τὸ λευκόν.
Albucum, ἀσφόδελος, ἀσφοδελίς.
Albugo, λεύκωμα, τὸ λευκὸν, λεπὶς ὀφθαλμοῦ, ἀλφός.
Albugo in oculo, λευκὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἀλφός.
Album sulfur, γεμμοκτεῖον, λεύκωμα.
Albumen in ovo, λεύκωμα τοῦ ᾠοῦ, τὸ λευκὸν τοῦ ᾠοῦ.
Albunea, λευκοθέα.
Albura, λεύκωμα.
Albus, λευκὸς, ἀργὸς, φαιὸς, φαληρὸς, ἀλφός.
Alcedo, ἀλκυών.
Alea, πτῶσις, κύβεια, κυβεία, κύβος.
Aleâ ludit, κυβίζει, κυβεύει.
Aleâ rem perdo, κατακυβεύω.
Aleator, κυβευτὴς, κυβιστὴς, κεπὶς.
Aleatorium, κυβευτήριον.
Alec, μαγὶς.
Ales, οἰωνὶς, ὄρνις, πτερωτὸς, πτερὶς.
Aleisco, φύσμαι, ἐπτρέφομαι.
Ales, id est, velox, ταχὺς, ἀκὺς.
Alga, φῦκος, θαλάσσιον, βρύον.
Algeo, ψύχομαι, ῥιγόω, ῶ, ῥέγκω.
Alget, ῥιγοῖ.
Algidum, ψυχρότατον.
Algidus, κρυόεις, κρυερὸς.
Algificus, ψυχροποιὸς.
Algiosus, ῥιγερὸς.
Algor, ἄλγος, ῥίγος, ῥέγκος.
Algosus, φυκώδης.
Alias, τότε μὲν, τότε δ', ἄλλοτε, ἄλλη, ὀτίστη.
Alibi, ἀλλαχῦ τοῦ, ἄλλοθι, ἑτέρωθι.
Alica, ἄλιξ, ικος, ὁ, χόνδρος.
Alicubi, ἑπιχῦ, ἑπίπου, πόθι.
Alicunde, πόθεν, ἀμόθεν.
Alienario, ἀλλοτρίωσις.
Alienatus, ἀλλοτριωμένος, ἀλλοτριώσας ἔχω πρὸς ἑκείνον.
Alienigena, ἀλλόδαπος, ἀλλόφυλος.

Alieno, ἀλλοτριόω, ῶ.
Alieno animo esse erga aliquem, ἀλλοτρίως ἔχειν πρός τινα.
Alienum, ἀλλόκοτον, ξένον.
Alienus, ἀλλότριος, ἀδιάφορος, ξένος.
Aliger, πτερωτὸς, πτερωτὴς, πτερόφορος.
Alimentarius, σιτικός.
Alimentum, Alimonia, τροφὴ, βίοσκημα, βοσκή.
Alimenti copia, ἐυτροφία, ἐυφορβία.
Altò, ἀλλαχόσε, ἄλλη.
Alioqui, ἄλλως.
Aliorsum, ἀλλοσε, ἑτερόσε.
Aipes, πτερύτης.
Aliqua, πῆ.
Aliquandiu, ἐπὶ χρόνου, ἐπὶ πολύ.
Aliquando, ἄρα, πότε, ἐνίοτε, ἤδη.
Aliquantillum, ὀλίγον, ὀλιγοστόν.
Aliquantisper, ἐπὶ ὀλίγου χρόνου.
Aliquantum, ἐπὶ ποσόν.
Aliquantus, ποσός τις
Aliquatenus, μέχρι τινός, μέχρι τοῦ ποσοῦ.
Aliquid, τί.
Aliquis, τὶς, ἴνιος, δέινα, ἄμός.
Aliquo, ποῖ.
Aliquo modo, ἀμηχάνως, πῶς.
Aliquorsum, εἰς τινα τόπον.
Aliquot, τηλὶ, ἴνιοι, πλείονες, ὅσοι.
Aliquoties, ἐνίοτε, ἐνιάκις, ἔστιν ὁτὲ ἁμῆς.
Aliquotfariam, ἐνίοτε.
Aliquot annis, τισὶν ἐτεσιαν τοῖς.
Aliter, ἄλλη πῆ, ἄλλως, κατ' ἄλλον τρόπον, πωλάλως.
Alibi, ἄλλη πῆ, ἀλλαχόθι.
Aliud nihil, nisi quod, μηδὲν ἄλλο πλὴν.
Aliunde, ἀλλοχόθεν, ἄλλη.
Alius, a, ud, ἕτερος, ἄλλος, ἀλλοῖος.
Alius quispiam, τὶς ἄλλος.
Allabor, προσρέω, ῶ.
Allaboro, ὀπτεύω, ῶ.
Allævo, λευαίνω.
Allambo, ὑπολείχω.
Allatro, προσυλακτέω, ῶ.
Allatus, προσενεχθείς.
Allaudo, ὑπαινέω, ῶ.
Allecto & Allicio, ἐπάγω, ἐφέλκομαι.
Allectus προσηρμένος, προσκαλεσάμενος, ἐπαγόμενος, ἐφελκόμενος.
Allegat, προσφέρει.
Allegavit, εἰσφέρεσον.
Allegatio, παρεγγύησις, διαδικασία.
Allegendum, διακωλυτέον, ἀναδιδακτέον.
Allego, as, παρεπέμπω τινα, ἐγκρίνω, προφέρω, ἐπάγω.
Allego, is, ὑπολέγομαι, προσκεταλέγω.
Allevamentum & Allevatio, ἀνακούφισις, ὑπακρόσιμα.
Allevo, ἐλαφρώω, ὑπακρίζω, ἐπαίρω, ἐυμοιρίζω.
Allevatus, ἐσφρησμένος.
Allicio, ἑλκύω, ἐπάγομαί τινά τι.
Allido, προσκρούω, προσκόπτω, κατατρέχω. ῥήσσω.
Alligatio & Alligatura, πρόσθεσις, ὑπόδεσμος, ὑπόδησις, πρόσαμμος.
Alligo, ἐπαρτάω, προσάπτω, προσδέω, ἐξαρτάω, ῶ.
Allii caput, χαλκίς, ος vel ίδος.
Allino, ὑπαχρίω, κατακρίω.
Allisio, προσπόρεξις.
Allium, ἀγλίδιον, σκόροδον, ὀλκόν.
Allocutio, προσφώνησις.
Alloquium, προσφθέγμα, παράκλησις, προσαγόρευσις, προσφώνημα.
Alloquor, προσαγορεύω τινὰ, προσφαίνω, ῶ, τινα, λαλέω, ῶ, τινι, ἐπιωδάω, ῶ, προσλαλέω, ῶ, προσπορεύομαι.
Alloquutus est, ἐδημηγόρησεν.
Allubesco, ἐπαρίσκω.
Alluceo, ὑπαλάμπω, προφαίνω.
Allucinatio, ἀμβλυωπία, παραβλέψις.
Allucinor, παραβλέπω.
Alludere ad aliquid, αἰνίττεσθαί τι.
Alludo, προσπαίζω τινι, χαριεντίζομαι.
Alluo, ὑπακλύζομαι, ὑπακλάζω.
Alluvies, προσκλυσις.
Alma, κλυτὴ ἀγνὴ.
Almus, τροφιμος, ἐυτραφὴς, ζοιδόεις, κλυτὸς.
Alnus, κλήθρη & κλήθρα, ἀίγειρος, δρύος.
Alo, τρέφω, παίνω, χαλάω.
Aloe, ἀλόη.
Aloin, ὲ, πόρφυρα.
Alpes, ὄρη ὑψηλά.
Altare, βῶμος, θυσιαστήριον, βωμὶς.
Altarium, θυτήμιδες.
Altè, βαθέως, ὑψὲ, ὑψηλὰ.
Altilis, Altus, κρυόεις, κρυερὸς,
Alter, ἕτερος.
Alter, cum bis repetitur, ὁ μὲν, ὁ δέ.
Alter alterum calumniatur, ἀλλήλους διαβάλλει.
Alteratio, ἐτεροίωσις
Altercandis, ἀμφισβητημάτων.
Altercatio, φιλονεικία, ἀμφισβήτησις, νεῖκος, ἀντιλογία.
Altercator, ἀνταποκρινὴς.
Altercor, διαδικάζομαι, ὑπέρ τινος, ἐρίζω πρός τι, ἀμφισβητέω, ῶ.
Alternatim, ἀμοιβαίως, ἀμοιβαδὶς, ἐναλλάξ.
Alterno, ἀμείβω & ομοι, ἐξάλλάττω, ἐπαμφοτερίζω.
Alterni, ἀνὰ μέσος, ἀμοιβαδόν.
Altero, ἑτεροῖα, ῶ. ἀλλοιόω, ῶ.
Alteruter, ἑκάτερος, ἑκάτερ, ἑκάτερον, ἑκατερογῆν.
Alterutrinque, ἐπαμφότερα.
Alterutrum, θάτερον, ὁπότερον.
Altilis, σιτικὸς, τεθρεμμένος.
Altifonus, ὑψήχους.
Altisonans, ὑψιβρεμέτης.
Altissimus, ὕψος, παυυπέρτατος.
Altitudo, ὕψος, ὑψωμα, ὑψηλότης, βάθος.
Altitudo animi, μεγαλοψυχία.
Altus rem repeto, ἀνάγω τὸ λόγον.
Altivolans, Altivolus, ὑψιπέτης.
In Alto, ὑψόθι, ὑψὲ, ἄνωθι.
Altor, τροφεὺς, τιθηνὸς, τεθρεμμένος.
Altrinsecus, ἑτερόθεν.
Altrix, τροφὸς, τρόφις, πτθ.
Altroversus, ἑτέρσε.
Altum, id est, mare, βυσσὸς, θάλασσα, χαῦνον.
Altus, τρηχὺς.
Altus, a, um, ὑψηλὸς, ὑψίκαρος, αἰπὺς, ἄκρος.
Alvear & Alvearium, κυψέλη, Σίμβλον, Σιμβλῶν.
Alvearia, σιμλών Σίμβλοι.
Alveolus, κύπτελος.
Alvens, πλυντικὸς, ῥέθρον, κῦτος, κιβώτος, κυψέλη, μύιτηρ, γαστὴρ.
Alveatus, κυτοειδὴς, δυακοειδὴς.
Aluerant, ὑδρεῖαν.
Alvinus, καιλιακὸς.
Alumen, συπήρια.
Alumnus, τεθρεμμένος, θρεπτὸς.
Aluta, καρβατα, βύρσα.
Alutarius, βυρσοδέψης.
Alvum exonerare, δοπατεῖν, βλιτύειν.
Alvus, γαστὴρ, κοιλία, κυνεὴν, νηδὺς.
Am, ἀμφὶ.
Amabilis, ἐρόσιμος.
Amabilitas, φιλότης.
Amabò, παρακαλῶ, ῶ, φὸς Θεῦ.
Amandatio, ἀποπομπὴ.
Amando, ὑποπέμπω τινὰ, ὑποστέλλω.
Amans, ἐραστὴς.
Amanter, Amatoriè, φιλικῶς.
Amanfit, ἀπικοίησεν
Amanuenses, ὑπογραφεῖς.
Amanuensis, ὑπογραφεὺς, ὑπογραφικὸς.
Amaracus, Σάμψυχον, ἀμάρακος.
Amaranthus, herbæ nomen, qu. immarescibilis, Ἀμάραντος.
Amarè, πικρῶς.
Amarefco, πικαίνομαι.
Amaritas, πικρία γλύσιας.
Amarities, Amaritudo, Amaror, πικρότης, πικρία.
Amarulentus & Amarus, πικρὸς, ἰχθυώδης, κακώδης.
Amarum, πικρὸν.
Amatus valde, ὑπέρφιλος, φιλτατος.
Amasia & Amatrix, ἐρομένη, ἐρασμία
Amasius & Amator, ἐρομένος, παλακὸς, ἐραστὴς.
Amat, φιλεῖ.
Amator, ἐραστὴς, φιλητὴς.
Amatus, ἐρασθὲς.
Amatorium, φίλτρον.
Ambactus, δοῦλος, μισθωτὸς.
Ambages, δαίδαλος, πλοκὴ, γρῖφος, πλανωγὴ.
Ambagibus verborum uti, πολύλογα ἔπη.
Ambagiosus, περίπλοκος, γριφώδης.
Ambedo, περιτρώγω.
Ambefus, περιφαγὴς, περιτρωγὴς.
Ambi-dexter, Ambi-manus, ἀμφιδέξιος.
Ambigitur, δίσταζῆ.
Ambigo, id est, dubito, ἀμφιβάλλω, ἀπορέω, ῶ, πλανάω, ἀμφισβητέω, ῶ.
Ambigue, ἀμφιτόλως
Ambiguitas, ἀμφιβολία, ἀμφιλογία, ἀμφισβήτημα.
Ambiguus, ἀμφίβολος, ἀμφίλογος, ἀμφιδέξιος, λιτὸς.
Ambimanus, πλειόδεξιος.
Ambio, undiq; cingo, κυκλόω, ῶ, περιβάλλω περιζωνύω, περιέρχομαι.
Ambire, παρεγχίλλειν πῶ ὑπατείαν, consulatum, μετιέναι τινὰ κόρῳ, puellam, μνᾶσθαι.
Ambire, id est, honores quærere, φιλοτιμεῖσθαι, δικαίωμα, ἔμμα.
Ambitio, φιλοτιμία, φιλοδοξία.
Ambitiose, φιλοτίμως, φιλοδόξως.
Ambitiosus, φιλότιμος, φιλόδοξος.
Ambitus, circuitus, περίβολος, κύκλος, περίοδος.
Ambo, ἄμφω, ἀμφότερος.
Ambulacrum, Ambulatio, περίπατος.
Ambulat, περιπατεῖ.
Ambulatio, βάδισις, πορεία, περίπατος.
Ambulator, περιπατητικὸς.
Ambulatorius, περιπατικὸς.

Ambulo, βαδίζω ποῦς τινα, βαίνω.
Ambulo animi causâ, περιπατέω, ῶ.
Amburo, πυρίκαιω.
Ambustus, πεφρυγμένος, πεπυρωμένος.
Amellum, μόλυβδος.
Amens, ἄφρων, μώρος, ἄφρων.
Amentia, ἄνοια, μανία, ἀφροσύνη.
Amento, ἀμματίζω.
Amentum, λάσιον, ἄμμα, ἰχθὺν
Ames, πλακοῦς, ἰξοῦτικὸς, σφαῖξ.
Amethystus, ἀμέθυσος.
Amica, ἐρομένη, φίλη, ἑταίρα.
Amicabilis ἀγαπητός.
Amicè, φιλοφρόνως, φιλοτέρπως, φιλικῶς, ὁμαλῶς, προφίλως.
Amicio, id est, vestio, περιβάλλω, ἐνδύω ἱδῆτα, vestè, ἀμπίχω, ἀμφιεννύω &c.
Amiculi, περιβολαῖα.
Amiculum, ἀναβόλαιον.
Amictus, a, um, ἀμφιεσμένος.
Amictus, ûs, ui, ἀναβολὴ, ἐπίβλημα.
Amiciffimè charus & gratus, ἐυφιλὴς.
Amiciffimus, φιλτατος, φιλάτατος.
Amicitia, φιλία, ἑταιρεία, φιλότης, φιλοφροσύνη.
Amicitiam conservare, σώζειν τὴν φιλίαν.
Amicitiam diffolvere, διαλύεσθαι φιλίας.
Amicus, φίλος, ἀνακτικὸς, γνήσιος.
Amita, πατρεάδελφη, θεία, πάτις
Amices, σάβανα, ἱξόυτικοὶ, καλαμοὶ,
Amiffio, ἀπώλεια,
Amitto, id est demitto, ἀποπέμπω τινα.
Amitto, id est, perdo, ἀποβάλλω.
Amnicus, ποτάμιος.
Amnis, ποτασμὸς.
Amabilis, ἐρόσιμος, ἐρασμὸς, ἀγαπητός.
Amabilitas, φιλότης, φιλοφροσύνη.
Amabiliter, ἀγαπητῶς, ἐφημέρως.
Amans perdite, ὑποτρόπως.
Amans quietis, φιλήσυχος.
Amanter, φιλικῶς, φιλοφρόνως.
Amatio, id est, amor, ἔρως, φιλότης.
Amator, ἐραστὴς, φιλητὴς, ξηλωτὴς.
Amatorie, ἐρωτικῶς.
Amatorium poculum, φίλτρον.
Amnenses, ἀφεποτάμιοι.
Amo, στέργω σὸν γονεῖς, ἀγαπῶ τινα, ἐράω, ῶ, πόθω, φιλέω, ῶ, ἀσπάζομαι.
Amo vehementer, ὑπερφιλέω, ῶ, ζηλόω, ῶ.
A modo, ἀπὸ τότε.
Amœnè, ἀβρῶς, τρυφερῶς.
Amœnitas, τερπνότης, ἐυφορσύνη.
Amœno, ἐυρρεύνω.
Amœnus, ἀβρὸς, τρυφερὸς, ἐυθαλὴς, τερπνός.
Amoletum, φυλακτήριον.
Amomum, ἄμωμον.
Amor, ἔρως, πόθος, φιλία.
Amor sui, φιλαυτία.
Amore carens, ἀστοργος.
Amore captus fum, ἐράομαι, ἔμμαι, ἐφίεμαι.
Amore complecti animum, ἐυνοϊκῶς vel οἰκείως διακεῖσθαι vel ἔχειν πρός τινα.
Amolior, ἀποθέω, & ὁμοῖ, ἀπωθέω, ἀποσκευάζω.
Amolitio, ἀποθήκη.
Amotus, ἀθεὶς, ἐξωμισθεὶς.
Amoveo, ἀποκινέω, ῶ τι, διακρύω, ἄδω.
Amovet, ἐκφέρει, ἀποκινεῖ.
Amphibolia, ἀμφιβολία.
Amphisbæna, ἀμφισβαινα.
Amphitheatrum, ἀμφιθέατρον.
Amphora, ἀμφορεὺς, καπέμιον.
Ample, πλατίως, ἐυπόρως, διαφανῶς.
Amplector, ἀμφιέλλω, ἀσπάζομαί σε, περιπλέκω.
Amplexor, περιπλέκομαι, cum accus. συχνὰ περιπτύσσομαι.
Amplexus, a, um, ἀσπασθεὶς, περιπτυξάμενος.
Amplexus, ἀσπασμὸς, περιπλοκὴ, περίπτυξις.
Ampliat, ὑπερτίθεῖ.
Ampliatus, ἀνεκπλήρωτος.
Amplicitus, κακοπλησμός.
Ampliatio, ἀναβολὴ, πλατυσμός.
Amplificatio, παράτεινις, ἐπίτασις, ὑπέρθεσις.
Amplifico, πλήθομαι, μεγάλα ποιῶ, αὐξάνω.
Amplio, πλατυῶω, μεγαθύνω.
Amplitudo, πλάτος, ὄγκος, μέγεθος.
Ampliùs, ὀπὶ πλέον, ὀπιπλέῖσον, ἔτι.
Ampluo, ἐυμέγεθες.
Amplus, πλατὺς, ἐυρὺς, μέγας.
Ampulla, λήκυθος, φύσα, φιάλη, πομφόλυξ
Ampullæ verborum, τὰ τομπλιμεῖα.
Amputat, περικαρεῖ, κλαδεύει.
Amputatio, ἀποκοπὴ, περικοπὴ, περιαίρεσις.
Amputatus, ἀποκεκοπὼς.
Amputo, ἀποκόπτω τὸν τερέχηλον, collum. ἀποκνίζω, περιτέμνω, ἀποτέμνω, κολοβῶ.
Amula, περιρρῶστήριον.
Amuletum, ἀλεξιφάρμακον, περίαμμα.
Amteller, μαρτυρήσεμμι.
Amtermini, seu, amtermines, ἀμφιτέρμονες.
Amurca, ἀμόργη, ἐλαιότρυγον.
Ad Amuffim, ὀπὶ σάθμου.
Amuffis, σάθμη, περσαγάρνον.
Amygdalus, ἀμυγδάλη.
Amylum, ἄμυλον.
An, nec ne, πότερον, ἢ μή.
An, ἀλλά, ἆρα, μὴ, μήποτε.
An non, ἀλλ' ἢ, ἀλλ' ἰχὴ, ἀρ' οὐ.
Anas, atis, βρύγη, νῆττα vel -σα.
Anas, Ἴηξις, κατ' ὄρνιθα θηῶν.
Anatarius, πτηνοφύλαξ.
Anates, νῆσσαι.
Anathema, ἀνάθημα.
Anaticula, νησσάριον.
Anatomia, ἀνατομία.
Anatus, δικτυλιοῦρος.
Anaxant, ὀνομάζουσιν.
Anceps, id est, dubius, ἀμφίλογος, ἄπορος, ἀμφίσημος.
Anchora, ἄγκυρα, ἰυνὴ.
Anchoram demittere, χαλᾶν ἄγκυραν, [o]vere, ἀείρω, &c.
Ancilia, ἀσπίδες.
Ancilla, δούλη, θεραπαινα, παιδίσκη.
Ancillaris, δούλιος.
Ancillor, δουλόω ταῖς ἐνδυαῖς, voluptatibus, ὑπηρετέω, ῶ.
Ancillula, θεραπτίδιον, παιδάριον.
Ancipit, ἀμφιβάλλων.
Ancipites, ἀμφίλογοι.
Ancitus, ἐνδότατος.
Anethum, ἄνηθον.
Anfractus, ἀμφιβρόχος, περίοδος.
Angellus, γωνίδιον.
Angelus, ἄγγελος.
Angi animo, δυσθυμεῖν, δυσθύμως ἔχειν.
Angina, κυνάγχη, ὑάγχη.
Angit, θλίβει, σπίγγει.
Angiportus, στενωπὸς, ἄμοδος.
Ango, ἄγχω, ἀνέλω, ῶ, λυπέω.
Angor, id est, mœreo, ἀδημονέω, ῶ, ἄχθομαι.
Angor, oris, ἀδημονία, ἄχθος, λύπη.
Anguiculus, ὀφίδιον.
Anguil æ, ἐγχέλεις, πλῆ.
Anguina, ἄγχουσα.
Anguis, ὄφις.
Angularis, γωνιαῖος.
Angulatim, κατὰ γωνίας.
Anguli oculorum, κανθοί.
Recte Angulatus, ἐυγώνιος.
Angulosus, γωνιώδης.
Angulus, γωνία.
Angustè, στενῶς.
Angustia, στενοχωρία στενότης, θλῖψις.
Angusto, στενοχωρέω, ῶ, στενόω, ῶ.
Angustus, στενὸς, στενυχὸς, ταπεινὸς, στενωπός.
Anhelator, ἀδθμαντικός.
Anhelatus, ἐκπνοώδης.
Anhelitus, anhelatio, ἄδθμα, πνευμάτωσις.
Anhelo, ἀδθμαίνω, πνευτιάω.
Anhelus, a, um ἀδθμαντικός.
Anicula, γρηΐδιον
Anilis, γρηϊκὸς, γεραιώδης.
Anilitèr γρηϊκῶς.
Anima, πνεῦμα, ψυχὴ, χὴρ, μῦς, ἄνεμος.
Animadverfio, id est, pœna, κόλασις, τιμώρημα.
Animadverfor, κολαστὴς.
Facile animadverfus, i.e. is, in quo aliquid facile animadvertitur, ἐυπερίφορος.
Animadvertere, id est, punire, κολάζειν τινά.
Animadverto, βάλλομαι εἰς νῶν, διανοῶ ποῦς τι, προσέχω τὸν νῶν, αἰσθάνομαι, κολάζω.
Animæquior, ἐυγνωμονέστερος.
Animal, ζῶον, ζῶος, ἔμψυχον.
Animal mulum, vide brutum.
Animalis, ἔμψυχος, ψυχικὸς.
Animam debet, ψυχὴν ὀφείλει.
Ago Animam, ἐρᾶστος διάκειμαι.
Animans, adj. ἔμψυχών, ὄν.
Animans, subst. ἔμψυχος.
Anima io, ἐμψύχωσις.
Animatus, ψυχαγωγέω, διακείμενος.
Animi causâ, διαζώσης ἕπηκα.
Animi defectio, λιποθυμία, λιποψυχία.
Animitùs, ψυχόθεν.
Animo, as, καταθαρσύνω, προθυμίαν ἐμβάλλω.
Animo abjecto esse, ἀθύμως ἔχειν.
Animo æquo ferre, ἐυγνωμόνως φέρειν.
Animi lenitas, præstantia, bonitas, & fortitudo, &c. ἐυψυχία.
Animo concipio, περιποίω, ῶ.
Animo deficio, ἐυψύχω, λιποθυμέω, ῶ.
Animo efferti, μεγαλοφρονεῖν ὀπί τινι.
In Animo habeo, ἐνθυμοῦμαι, ἔμμαι.
Animo forti, ἐυψύχως.
Animosè, θυμοειδῶς, προθύμως, ἐμψύχως.
Animositas, θύμωσις, ἐυτολμία.
Animosus, θυμώδης, θυμοειδὴς, ἐυψυχος.

Animula, Animulus, ψυχάριον, ψυχίδιον, θυμίδιον.
Animum addere, θαρσωίειν τινα.
Animum despondeo, ἀθυμῶ διάκειμαι, ὀπλίγομαι τὴν ψυχήν.
In Animum induco, βεβουλεύομαί τι, ἐμβάλλομαι εἰς νοῦν.
Animum recipio, ἀνακομίζομαι.
Animus, διάνοια, γνώμη, νοῦς, θυμός.
Animum gerens generosum, & micem, ψυψύχων.
Annales, ἐνιαύσιοι, χρονικά.
Annascor, περιφύομαι.
Annicellarii, ἀρχιδίακονοι.
Annilis, le, πολυετής.
Annitor, περιεκτρίβω, ῶ, τοῖς λόγοις.
Annivesarius, ἐπέτειος, ἀνιαύσιος.
Anno præterito, πέρυσι.
Anno sequente, εἰς ἔτος τι.
Annona, σίτησις, πρίνομαι, εὐθηνία, σιτηρέσιον.
Annorum penuria, σπανοσπία.
Annosus, πολυετής, μακρόβιος.
Annotandum, παρασημειωτέον.
Annotarius, σημειοφόρος.
Annotatio, ὑπόσημείωσις.
Annotator, σημάντωρ.
Annoto, ὑποσημαίνω τί τινι, σημείοω, ῶ.
Annus, χρόνος, πολυετής.
Annuatim, κατ' ἔτος.
Annulus, δακτύλιος, σύμβολον.
Annumero, περιαριθμέω, ῶ.
Annuntiatio, περσαγγελία.
Annuntio, ἐξαγγέλλομαί τινι, περσαγγέλλω τι, ἀπολέγω.
Annuo, περσπάω, ὑπικραίνω.
Annus, ἐνιαυτός, ἔτος, χρόνος.
Annus elapsus, ἐξῆλθεν ὁ ἐνιαυτός.
Annuum, ἐνιαυσιῶον, ἐτήσιον.
Annuus, ἐνιαύσιος, ἐπέτειος.
Ansa, λαβή, ἀφορμή, κατ. ἀπιλαβή.
Ansam præbere, ἀφορμὴν διδόναι τινί.
Ansatus, κωπήεις. ἀτόεις.
Anser, χήν.
Anseratus, χηνοειδής.
Anserculus, χηνίσκος.
Anserinus, χήνιος.
Ansula, βρόχος, λαβίδιον.
Ante, πρόκειδαι, παρεστεμίδες.
Antè, ἀπίσω τι. σώπω, ὅπ cum gen.
Antea, πάλαι, ἐμπροσθεν, τὸ πρότερον, πρῶτον, πρὸ τότε.
Anteambulo, προόδρομος.
Antecapio, προλαμβάνω, προφθάνω.
Antecedo, περίεργομαι, προπορεύομαι, προηγοῦμαι.
Antecello, ὑπερέχω τινός τινι, aliquem in aliquâ re, προέχω, διαφέρω, ὑπερβάλλω.
Antecepit, προέλαβεν.
Antecessor, πρόδρομος, προηγητὴς, προηγεμών.
Antecessus, πρόδρομος, πρόλημμα.
Antecœnium, τὸ μεῖ' ἄριστον, πρόδειπνον.
Antecursor, πρόδρομος.
Antedico, προλέγω, πρόφημι.
Anteeo, ὑπερέχω τινός τινι, alicui in aliquâ re, προέρχομαι, πρόειμι, προπορεύομαι.
Anteforo, προπηδῶ, ῶ, σι, re, προκείνω.
Antegenitus, προτερογενής.
Antegredior, προκατέρχω.
Antehac, ἐμπροσθεν, πρὸ τοῦ, πρὶν, πρίτερον.
Antelatus, προτιμηθείς.

An eloquium, περιτολογία, περιβολία.
Anteloquor, προλέγω, προφθέγγομαι.
Antelucanus, ὄρθρος, ἀμφίλυκος, (προιὼν,) λυκαυγής.
Ante lucem, ἐννυχα, ὄρθρου.
Anteluco, as, ὀρθρεύομαι.
Anteluculò, λυκαυγὲς.
Antemeridianus, μεσημβρινός.
Antenna, ὀθόνιον, κεραίσιον.
Anteoccupatio, (περιπάντως) προβλητις, προκατάληψις.
Anteoccupo, προκαταλαμβάνω.
Antepigmenta, προπάγματα.
Antepono, id est, præfero, προίστημι τινά τινος, aliquem alicui, προτιθημι.
Antequam, πρίτερον, (ἀλλ' ὅταν,) πρὶν ἄν, πρὶν ἤ.
Anterior, ἐμπρόσθιος.
Antes, παρασᾶδ.
Antesignanus, πεζομάχος.
Antesto, προίστεμαι.
Antestor, aris, κλητάω.
Antevenio, προφθάνω τι.
Anteverto, ὑπικαταλαμβάνω τινά.
Anteurbanus, προάστιος.
Antiæ, προμάχιον.
Anticipatio, πρόλημψις.
Anticipo, καταλαμβάνω, προλαμβάνω τι, προκατέρχομαι.
Antidotum, ἀντίδοτον, ἀντιφάρμακον.
Antilena, προσῳδίδιον.
Antiquarius, φιλαρχαῖος.
Antiquè, παλαιῶς, ἀρχαίως.
Antiquior, μειζότερος, πρισβύτερος.
Antiquissimus, ἀρχαιότατος.
Antiquitas, ἀρχαιότης, παλαιότης.
Antiquitùs, ἀρχαίως, πάλαι, ἄνωθεν.
Antiquus, πρεσβύτερος.
Nihil est Antiquius, οὐδὲν ὄζει πρεσβύτερον.
Antiquo, παλαιῶ, ῶ, ἀνανεόω, ῶ, καταρχαίοω, ῶ.
Antiquus, ἀρχαῖος, παλαιός, πρίσβυς.
Antistes, προστάτης, ὄπις ἀτης, φρυάκτης.
Antistitium, προστασία.
Antlare, ἀντλήσαι.
Antrum, ἄντρον, σπήλαιον, βυθμός.
Anularis, δακτυλικὸν.
Anularius, δακτυλιοποιὸς.
Anulatus, δακτυλιωτός.
Anulus, δακτύλιος.
Anus, ûs, id est, vetula, γεγκὼς, γεγῶσα, φρισβύτις
Anus, ani, podex, πρωκτὸς, πυγή.
Anxia, συγνή.
Anxiè, φροντιστικῶς, περιφόβως.
Anxietas, ἀθυμονία, θλῖψις, ἀνία.
Anxiùs, δυσκόλως, ἀβιαλήτως, πολυμέριμνος.
Anxius sum, ἄγχω, λυπέομαι.
Apage & apagite, ἄπαγε.
Apagesis, ἄπαγε δή.
Apella, sine pelle, λεπίδερμος.
Apello, ὄνακίνω.
Aper, κάπρος, σύαγρος, ὡς ἄγριος.
Aperio, ἀνοίγω, ἀνατπύσσω, φανόω.
Apertè, φανερῶς, ἀναφανδὸν, σαφῶς, ἁπλῶς.
Apertio, ἄνοιξις, διοίξις.
Aperto Marte, ἐκ πιτὲ ἰδείας.
In Apertum profero, εἰς ἰμφάνειαν ἄγω.
Apertus, patens, ἀνοικτὸς, ἐμφανὴς.
Apes, vel apis, μέλισσα & μέλιττα.
Apex, κερκὶς, κίλεφος, ἄκρον.
Apianus, μελισσευτικὸς.
Apiarium, μελισσῶν, μελισσεῶν, σμῆνος.

Apiarius, μελισσουργὸς, μελισσεύς.
Apiastra, μελισσοφόρος.
Apiastrum, μελισσόφυλλον.
Apicula, μέλισσα.
Apiculus, κερκὶς.
Apium, σέλινον.
Aplustrum, ἄφλαστον.
Apographum, ὑπόγραφον.
Apocryphus, Ἀπόκρυφος.
Apollo, Ἕκατος, Παιὼν, Ἀγυιεὺς, Ἀπόλλων
Apologus, ὑπόλογος.
Apophthegma, ὑποφθέγγημα.
Apostasia, ὑποστασία.
Apostata, ὑποστάτης.
Apostato, ὑποστατέω, ῶ.
Apostema, ὑπόσημα.
Apparatè, παρισκευασμένως.
Apparatio & Apparatus, παρασκεύασμα, κατασκευὴ, ἐτοιμασία.
Appareo, φαίνομαι, δύκω.
Apparet, φαίνεῖ, δοκεῖ, δῆλον ὅτι.
Appariti, ὑπηρέται, παράστασις, ἐνθιβασμός.
Apparitio Dei, Θεοφάνεια.
Apparitores, κλητῆρες, ῥαβδοφόροι.
Apparitura, παράστασις.
Apparo, παρασκευάζω, ἐξαρτύω.
Apparuit, ἀφθη, ἀνέφηνεν.
Appellare, ἐπιτυγχάνειν τινός τινα.
Appellare, accusare, κατηγορεῖν τινος περὶ τούτου.
Appellare, id est, provocare ad superiorem judicem post sententiam tanquam iniquam, ἐκκαλεῖδαι τὴν δίκην.
Appellatio, πρόσκλησις.
Appello, as, id est, nomino, ὀνομάζω τινα, προσαγορεύω.
Appello, is, ere, προσκαλῶ, προσορμίζω εἰς λιμένα, ad portum, ἐφορμίζω.
Appello animum ad hoc, προσίχω τὸν νοῦν τούτῳ.
Appendeo, προσαπτῶμαι.
Appendere, pro ponderare, σταθμίζειν, cum accusat. παλαντίζω.
Appendit, σταθμίζει.
Appendix, περιθήκη, ἐξάρτημα.
Appendo, προσαπτόν τινι.
Appetentes, ὀρθυμοῦντες.
Appetentia, ὄρεξις.
Appetitio, seu Appetitus, ὁρμὴ, ὄρεξις.
Appetit dies, ἐγγίζει ἡμέρα.
Appetiverunt, μισῆλθον, ἀντιπαθῆσαι.
Appeto, ὀρέγομαι, gen. ὀπτάνομαι τούτου, ἐφίεμαι, ὀπτοπθέω.
Appia, appii, ἐδὸς σκύος.
Applaudo, ὑποθορυβῶ, ὑπκροτῶ.
Applausor, ὑπκροτητὴς.
Applausus, ὁ κρότος, ὑπκρότησις.
Applicatio, κατοχὴ. κάτοσις.
Applicite, πιμπράντατε.
Applicatus, κεκλιμένος.
Applicitum, περσκεφθέν.
Applico, κατάγω εἰς λιμένα, προσορμίζω, ἐφαρμόζω, ἀφορίζω, προσάπτω, ἐφορμίζω.
Appono, προτίθημι, παρακάθημαι, τι πρὸ σπόνδυλοι τινι τι ὑπτάσσω.
Apportavit, ἐξεφορτίσατο.
Apporto, προσφέρω σοι τὸ, προσκομίζω.
Appositè, πρίπόντως, ἐνδέτως.
Appositio, ὑπόθημα, παράθεσις.
Appositus, conveniens, ὑπτιθέμενος, ἁρμόδιος, προσφορος.
Apprehendo, ὑπολαμβάνομαι τῆς τριχὸς crines, nes, πρὸ τῆς κόμης, manu.
Apprehensio, ἀντίληψις, ἀπίλημψις.
Apprimè, εἰς τὰ μάλιστα, μάλιστα.
Approbandus, δοκιμαστέος, ἀριστός.
Approbatio, δοκιμασία, συμφάνησις.
Approbavit, ἐπῄνεσε.
Approbo, δοκιμάζω, ἀρίσκω τινί.
Approbus, προσδόκιμος.
Appropero, σπεύδω τὴν ἀκμαιοτάτην, ad principatum.
Appropinquare, πλησιάζειν.
Appropinquatio, προσπλασις, προσεγγισμός.
Appropinquo, ἐγγίζω, πρὸς τι, ἐφίσταμαι.
Appropriò, ἰδίως, ἰξαιρετίζομαι.
Appulit, προσώρμισεν.
Appulsio, καθαίρισις, προσόρμισις.
Apricari, ἡλιοθερεύδειν, ἡλιάζεδαι.
Apricatio, ἡλίασις, ἡλιασμός.
Apricus, προσήλιος, δύθλιος.
Aprilis, ἀνθεστηριών, Θαργηλιών.
Aprinus, καπρώδης.
Apricus, τόπος δύθλιος.
A principio: ἐξ ἀρχῆς.
Aptè, ἁρμοίως, ὀπτιπδείως, ἀρτίως.
Aptitudo, κομψότης, ἁρμοσία.
Apto, ἄρω, ἁρμόττω, προσάπτω.
Aptus, ὀπτιπδειος, ὄυχημων, ὀύθλιος εἰς τὰ ὀπτιπδείως, ὠφέλιμος.
Apud, is, cum accus. παρὰ, πρὸς, cum dat & accus.
Aqua, ὕδωρ, ατος, τὸ ὕδωρ, χόημα.
Aquæductor, ὑδραγωγός.
Aquæductus, ὑδραγωγία, ἀμάδιον, ἀγωγός.
Aqua intercus, ὕδρωψ.
Aqualiculus, γάστρων, ἐντίσιον.
Aqualis, ὑδρία.
Aquarius, a, um; quod ad aquam pertinet, ὑδατικὸς, ὑδραγώγιμος, ὑδρηφόρος.
Aquarius, undecimum signum Zodiaci, ὑδροχόος, ὑδροφόρος.
Aqua sub cute, ὕδρωψ.
Aquaticus, qui in aquâ degit, ὑυδρόβιος, ὑδατώδης, φιλύδωρ.
Aquatio, ποτισμὸς, ὕδρευσις.
Aquator, ὑδροφόρος.
Aquila, ἀετὸς, ὁ.
Aquilex, ὑδραγωγὸς, ὑδρολόγος.
Aquilifer, ἀετοφόρος.
Aquilo, βορέας, βορρᾶς.
Aquilonaris, βορειάδης, βόρειος.
Aquo, as, aquor, ὑδρεύω.
Aquosus, ὑδατώδης, ὑυδρώδης.
Ara, βῶμος, βωμὶς, θυσιαστήριον, βωμὸς.
Pro Aris & focis dimicare, ἀμύνεσθαι ὑπὲρ τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων.
Arabilis, ἀρτὸς, ἀρόσιμος.
A Ramularii, ἀπὸ τῆς ἀντισχόσεως.
Araneus, ἀράχνιον, arachnea, ἀράχνη.
Araneorum tela, ἀράχνιον.
Aratio, ἄρμα, ἄρσις.
Arator, ἀρότης, ἀρόσδις.
Aratrum, ἄροτρον.
Arbellum, βασιλιστήριον.
Arbiter, διαιτητὴς, δικαστὴς, διαγνώμων.
Arbitrarium, τὸ, ἐφ' ἡμῖν.
Arbitris remotis, κατ' ἰμβάθραν ἄγω.
Arbitrium, διαιτα, γνώμη, τὸ δοκῶν, ἀναίρεσις.
Arbitror, ἡγοῦμαι, ὑπολαμβάνω, δοκῶ μοι, λογίζομαι, λογίζομαι.
Arbor, δένδρον, ἡ δένδρα, τό.

Arbor navis, ἱστὸς πλοίου.
Arborescens, arboreus, δενδρώδης, ὁ ἡ ἤ.
Arboresco, δενδρόομαι.
Arbor etum, δένδρων.
Arboreus, a, um; δένδρινος.
Arbusta, θάμνοι, δενδρῶνες.
Arbustum, ἀναδένδρεσις.
Arbutum, μύρτον.
Arca, κιβωτὸς, ἡ, θήκη, ὀύγατρον, κίστη, στρότον.
Arcanè, ὑποβρήτως, ἀβρήτως.
Arcanum, ὑπόβρητον, μυστήριον.
Arcanus, ὑπόβρητος, κρυφαῖος.
Arceo, ἀμύνω ἀπό, ab eo: ἀπείργω, εἴργω τινα τῆς ὑεῶν, ἀλέξω.
Arcesso, advoco, μεταπέμπω.
Archarius, οἰκονόμος.
Architectus, ἀρχιτέκτων, τεκτονάρχης.
Architriclinus, ἀρχιτρίκλινος.
Archivum, ἀρχεῖον.
Arcilla, πηλὸς λόβιος.
Arcitenens, τοξοφόρος.
Arcto, στένω, στενοχωρίω.
Arctus, στενὸς, ὁ.
Arcuatus, τοξοειδὴς, καμπυλωτός.
Arcubalista, σκορπίων.
Arcula, κιβώτιον, ἀργυροθήκη.
Arculus τοξάριον.
Arcus, ûs; τόξον, καμάρα.
Arcutus, τοξωτός.
Arcum habens bonum, & sagittas bonas, ἐυτόξης.
Arcus cœlestis, ἶρις, ιδος, ἡ.
Ardea, ἐρωδιός,
Ardelio, πολυπράγμων.
Ardens, φλεγμαίνων, καυστικὸς, πυρίφλεκτος.
Ardenter, φλεγμαίνως.
Ardentia, διάπυρος, καύμασι.
Ardeo, flagro, καίομαι, πυρίομαι.
Ardere, amanter amare, ἐμπύρως διατίθεσθαι πρός τινα.
Ardesco, φλέγομαι, ἐκπύομαι.
Ardor, oris, ἀνάκαυσις, καῦμα, αὐτοκάτη.
Arduum, ὑψηρὲς, ὑψωτὸς.
Arduus, ἀναφορὸς, ὑψηλὸς, ὕ, ὁ.
Area, ἀλωὰ, ἄλως, πίδιον.
Areator, ἀλωάτης.
Arena, ἄμμος, ἀμμὰς, ψάμμος.
Arenacius, ἀμμώδης.
Arenarius, ἀμμώδης.
Arenatum, ψαμμιωτὸν.
Arenosus, ἀμμώδης, ψαμμώδης.
Arenula, ψαμμάδιον.
Arceo, σκιλῶ, αὐχμῶ, σκίλλομαι, ξηραίνομαι.
Arcola, αὐλὰν.
Arefacio, ξηραίνω, αὐαίνω.
Arefco, ξηραίνομαι, αὐαίνομαι.
Argentariam facere, ἀργυρώνην.
Argentarius, ἰὼ τραπέζίτης, ἀργυροκόπος.
Argenteus, quod est ex argento, ἀργυροῦς, ἀργυρῆς.
Argenti spuma, λίθαργυρος.
Argentifodina, ἀργυρῶνος.
Argento obduco, πλακοῦμαί τι.
Argentum, ἄργυρος, ἄργυρος.
Argentum vivum, ὑδράργυρος.
Argilla, ὁ γλος, ὑ, ἡ.
Argillaceus, ἀργιλλώδης.
Argumentatio, ὑπχείρημα, συλλογισμὸς, ὁ.
Argumentor, συλλογίζομαι, λογίζομαι.
Argumentosus, πλεκτικός.
Argumentum, ὑπόχειρημα, πίστις, πλεκτός.

Arguo, ἐλέγχω, κατηγορέω τινα.
Argutator, σοφιστὴς, σοφιστὴς.
Argutiæ, γωμυλίαι, σοφίσματα.
Argutor, σοφίζομαι, ἀντιλογέω.
Argutulus, ἰσχνογνώμων.
Argutus, acutus, subtilis, ὀξὺς, ἀγωνιστὴς, λεπτολογίας, κομψὸς, ἐλεγθεὶς.
Aridicas, ξηρασία, ξηρότης, αὐανσις.
Aridus, ξηρὸς, αὐδηρὸς, σκληρὸς.
Aries, κριὸς, πλίγξ.
Arietarius, κριοδόκος.
Arieto, as, κορύπτω, κριοκοπέω.
Arista, ἄκρη, ἀνθέρξ.
Aritudo, ἀξηρία.
Arma, ὅπλα, τὰ ἵππα, σκεύη, τά.
Arma abjicere, ῥίπτειν τὰ ὅπλα.
Arma capere contra aliquem, ὅπλα κατὰ τινος, πολεμοκομίζεσθαι.
Arma gero, ὁπλοφορέω.
Armamenta, ἐρμάτια.
Armamentarium, ὁπλοθήκη.
Armarium, ἄξων, πυργίσκος.
Armati, ὁπλῖται.
Armatura, ὁπλισμὸς, παναπλία.
Armator, ὁπλίτης.
Armatus, ὁπλίτης.
Armentarius, ἀγελάρχης, βουκόλος, βοηφορεύς.
Armentosus, ἀγελώδης.
Armentum, ἀγέλη, κοίμιον.
Armiductor, ὁπλοδιδάσκαλος.
Armiger, ὁπλοφόρος.
Armilla, ψέλιον.
Armillæ, βραχιονίσκοι.
Armillatus, ψελλιδωτός.
Armipotens, κραταιός.
Armilustrium, ὁπλοκαθάρσιον.
Armis instruo, ὁπλίζω.
Armis spolio, ἐναρίζω τινα, ἀφοπλίζω.
Armo, ὁπλίζω, θωρήσσω, κορύσσω.
Armus, humerus, ὦμος, ὑπωμὶς.
Aro, ἀρόω, ἀροτριάζω, ἀλοίζω.
Aromata, ἀρώματα.
Aromatopola, ἀρωματοπώλης.
Arquatus, ἰκτερικός.
Arquites, τοξότης.
Arrha, vel arrhabo, ἀρραβὼν, ἐνέχυρον.
Arreptitius, ἀναπαγὴς.
Arrideo, φιλοφρονέομαι, φιλοφρόνησιν ἀγαπάω.
Arrigo, ἴστημι τὰ ὦτα, τείνομαι τὰ ὦτα, ἀκροᾶδαι, ὑπακούω.
Arripiet, συλλήψεται.
Arripio, φέρομαι πίζα, ἁρπάζομαι.
Arrodo, κατεδῶ, ἐκδάκνω.
Arroganter, ἀλαζονικῶς, ὑβριστικῶς.
Arrogantia, ἀλαζονεία, μεγαλοφρονία, ὑβριστικία, ὄγκος.
Arrogans, ἀλαζὼν, ὑπερήφανος.
Arrogat, ὑβρίζεται, λυμαίνεται.
Arrogo, ὑπομένω ἑαυτῷ τιμὴν, ἀλαζονεύομαι, φρονηματίζομαι.
Ars, τέχνη, τεχνασμὸς.
Arsenicum, ἀρσενικὸν, ἀρσενικόν.
Artes liberales, ἐλευθέριοι ἐπιστῆμαι, ἐλευθέριαι τέχναι.
Artes exercere, τέχνας ἐμπολεύειν.
Articularis, ἀρθρικός.
Articularis morbus, ἀρθρῖτις.
Articulatim, ἐκάστου μέλους.
Articulo, as, ἀναπαύω.
Articulator, μηχανοπόνος.
Articulus, ἄρθρον,

Artibus bene instructus, ἔντεχνος, πάντεχνος.
Articuli dolor, ἀρθρῖτις.
Artifex, τεχνίτης, δημιουργὸς, μηχανουργός.
Artifex manuarius, χειροτέχνης.
Artificium, τέχνη, τέχνημα, δεξιοτεχνία.
Artificiosus, ἔντεχνος, δαιδάλεος· πολύτεχνος, τεχνικός.
Artificiosè, κατατεχνικῶς, κατὰ τέχνην.
Artio, as, στενόω.
Artuo, as, διαρθρόω.
Artifex, πάντεχνος.
Artus, ἄρθρα, μέλη, τά.
Arva, ἄρουρα, γῆ, χώρα.
Arvina, λίπος, τό, πιμελὴ, κνίσσα.
Arundo, κάλαμος, δόναξ.
Arundineus, καλάμινος.
Arulpex, δυσκίπτος, ἱεροσκίπτος.
Aruspicina, ἱεροσκοπία.
Arvum, ἄρουρα, ἄρουρα, γεωργία.
Arx, ἀκρόπολις, ἄκρα, ἴρυμα.
As, assis, μνᾶ, ἀσσάριον, κτύ.
Ascende, ἀνάβα.
Ascendere ad honores, κατασχεῖν ἀρχάς.
Ascendere in navem, ἐμβαίνειν εἰς τὴν ναῦν.
Ascendo, is, ἀναβαίνω, ἀνέρχομαι, ἄνειμι.
Ascensor, ἀναβάτης, ἐπιβάτης.
Ascensus, ἀνάβασις, ἀνάλυσις, ἄνοδος, ἐπίβασις.
Ascia, ἀξίνη, πέλεκυς, ὁ.
Ascio, id est, ascia cædo, πελεκίζω.
Asciscо, ἐπιδέχομαί τινά τι, εἰσαγόμαι -πεῖσθαι.
Asciscit, προσαιρεῖται.
Ascititius, ἐπόπτης, εἰσαγωγός.
Ascribere, imputare, προστίθεσθαι.
Ascribere civitati, πολιτογραφεῖν εἰς πόλιν τινά.
Ascribo, προσγράφω, ἐγκαταλέγω.
Ascriptitius, παρεγγεγραπτός.
Ascriptor, προσγραφεύς.
A secretis, οἱ ἀπὸ τῶν ἀποῤῥήτων.
Asella, ὀνίσκη.
Aselli agitator, ὀνηλάτης.
Asellus, ὀνάριον, ὀνίδιον, ὀνίσκος.
Asilus, ὁ ἴστρος.
Asina, ὄνος, ἡ.
Asinarius, ὀνικὸς, ὀνηλάτης.
Asininus, ὄνειος, ὀνικὸς, ὀνώδης.
Asinus, ὄνος, βάσταγος, βαστάζων.
Asparagus, ἀσπάραγος.
Aspectio, θέασις.
Aspectu horribilis, φλοιοφόρος, ὁ, βλοσυρῶπις, ὁ, ἡ.
Aspectu mansuetus, τὸ βλίμμα, ἴμερος.
Aspectus, ὄψις, ἀνάβλημμα, βλῆμα.
Asper, τραχὺς, χθαμαλὸς, δεινὸς, σκληρός.
Aspera, τραχύτης, χθαμαλότης.
Aspergillum, ῥαντῆριον.
Aspergo, βρέχω, ἐπιῤῥαίνω, διαχέαινω, αἰσύω, ἄ, ἐπιπάσσω.
Aspergo, inis, ῥαντισμὸς, κατάχυσμα.
Asperitas, τραχύτης, ἀνωμαλία.
Aspernabilis, ἐμπαλινῳδός.
Aspernatio, καταφρόνησις.
Asperror, καταφρονῶ τῶν νομίμων, iura: ἀμβλύνω τὸν φίλων, ὀλιγωρία, ἀθετία.
Aspero, ἀγρίω, θυμόω.
Aspicio, ἐμβλέπω, προσβλέπω τινα, ἐπιβλέπω τῷ χίλῳ, εἰσορῶ, ὄψομαι.
Aspirare, favere, ἐπιρρέπτειν.
Aspiratio, ἐπίπνοια, ἐπίπνευσις.
Aspiro, afflo, ἐπιπνέω.
Asportavi, ἐξεφορτίσατο.
Asporto, ἐκφέρω, π, ἐκκομίζω.
Assator, ὀπτανεύς.
Assatus, ὀπτὸς, ὀπτάριος.
Assatura, carnes assæ, ὄπτημα, ὄπτησις.
Asse, ὁλοκλήρῳ.
Assecla, ἀκόλουθος, ἀμορβὸς, παράστατος.
Assector, παρακολουθῶ τινι, θεραπεύω.
Assectatio, παρακολούθησις.
Assectator, ἀκόλουθος, ἀκολουθητικὸς.
Assensor, συμφήφος.
Assensor alicui facilis in re aliqua, εὐσυμβούλευτος.
Assensus & assensio, ὁμολογία, συγκατάθεσις, συμφόνησις, ὁμοφροσύνη.
Assentatio, κολακεία, θεραπεία.
Assentator, κόλαξ.
Assentatorie, κολακευτικῶς.
Assentio & assentior, συγκαθυδαίνω, συγκαταθήμαί τινι, συμφωνῶ, ὑπογράφω.
Assentor, κολακεύω.
Assequi, ἐπιτυγχάνω.
Assequor, ἐπικατάλαμβάνομαι, ἀφικνοῦμαι τέλους, ἐντυγχάνω, κιγχάνω.
Asserentes, λέγοντες.
Asseres, σανίδες.
Asseritur, λέγεται.
Assero, affirmo, διαβεβαιοῦμαι, συμβεβαιῶ.
Assero, assirum, προσφυλάσσω.
Asserere in libertatem, ἐξαφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν.
Assertio, διαβεβαίωσις.
Assertor, βεβαιωτὴς, ἐκδικητὴς.
Asservo, φυλάττω, τηρέω, ἐπιφυλάττω.
Assessor, πάρεδρος, συνέδρος.
Asseveranter & Asseveratè, βεβαίως.
Asseveratio, βεβαίωσις, ἰσχυρισμός.
Assevero, διαβεβαιοῦμαί τι, ἰσχυρίζομαι.
Assideo, παρακαθίζομαί τινι, παρεδρεύω.
Assido, καθίζομαι.
Assidue vel assiduò, ἐνδελεχῶς, συνεχῶς, ἀδιαλείπτως, συνεχῶς.
Assiduitas, τὸ συνεχὲς, ἐνδελέχεια, ἀδιαλειπτία, συνέχεια.
Assiduus, συνεχὴς, ἀδιάλειπτος, πολύς.
Assiduus in aliquo negotio, ὑπερεδρεύω, καλῶς παραμένω, καρτερῶ.
Assiduus sum, παρεδρεύω τινί, παραμένω τινι, διατρίβω, ἐπιμένω.
Assigno, σφραγίζω.
Assilio, ἐπιπηδάω.
Assimilatio, ἀφομοίωσις.
Assimilis, ὅμοιος, παρόμοιος.
Assimiliter, ὁμοίως, κατὰ ταὐτά.
Assimilo, ὁμοιόω τι τῷ, εἰκάζω.
Assimulo, fingo aliquid esse, quod revera non est, ὑποκρίνομαί τινα.
Assisto, παρίσταμί τινι, παραμένω.
Asso, torreo, ἐνδαυλίζω, ὀπτάω.
Associo, συναπτω τινί τινα.
Assolet, εἴωθε, φιλεῖ.
Assono, ἐπηχῶ.
Assuefacio, ἐθίζω τινα ποιεῖν τι· συνεθίζω.
Assuesco, ἐθίζομαι συνήθη τινί, συνεθίζομαι.
Assuetudo, συνήθεια.
Assurgo, ἀνίστημι, ἀνίσταμαι.
Assula, σανιδάριον.
Assumentum, ἐπίῤῥαμμα.
Assumo, προσλαμβάνω τινα.
Assumptio, προσληψις.
Assuo, προσράπτω.
Assurgo, ἐπανίσταμαί τινι.
Assus, ὀπτὸς.
Ast, αὐτὰρ, ἀὰν δέ.
Astipulatio, συγκατάθεσις.
Astipulor, προσθέομαι τῇ γνώμῃ.
Astirpe, ἀπὸ ῥίζης.
Asto, παρίσταμί τινι.
Astra, ἀστέρες.
Astræa, παρθένος.
Astragalus, ἀστράγαλος.
Astrictè, στενῶς, προσεστραμμένως.
Astrictio, σύσις.
Astringo, προσδέω, ἐπισφίγγω.
Astrologus, ἀστρολόγος, ὁ.
Astrum, ἄστρον.
Astra contemplari, ἀστρονομεῖν.
Astruo, προσκατασκευάζω.
Astù, pro astutè, πανούργως.
Astus, πανουργία, δολοφροσύνη.
Astutè, πανούργως, κερδόβουλος.
Astutia, πανουργία, ἀγχίνοια.
Astutus, πανοῦργος, γλαφυρὸς, δολιπός.
Asylum, ἄσυλον.
At, ἀτάρ, ἦ, ἦ, αἰ, αἱ.
At certè, ἀτάρ, ἄρα, ἀτὰρ ἔν.
At enim, ἀτάρ γάρ.
At vero, ἀτάρ τε.
Atavus, διάπαππος, πρόπαππος.
Ater, μέλας, μέλανος, ζοφερὸς.
Athleta, ἀθλητὴς, ὁ· ἀγωνιστὴς.
Atque, ἠ, τε, κἄ, δέ.
Atque etiam, ἀτάρ δὴ καί.
Atqui, ποτοῦν ἄρα, ἀτάρ τοι, γέτοι.
Atramentarium, μελανοδοχεῖον.
Atramentum, μέλαν, τὸ, ἀτραμεντον.
Atramentum sutorium, χάλκανθος.
Atratus, μελανείμων.
Atrici, δυσφεγεῖς.
Atrifer, μελανεργασμός.
Atriensis, αὐλικὸς, αὐλικῆς.
Atriolum, αὐλίδιον.
Atriplex, ἀτράφαξις, χηνοπόδιον.
Atrium, αὐλὴ, μέλαθρον, αὐλεῖον.
Atrocitas, ἀμότης, ἀπάνθρωπία.
Atrociter, ἀμῶς, ἀπανθρώπως.
Atrocius, δεινότερον.
Atrox, χαλεπὸς, ἀπλωὴς, δεινὸν ἀδίκημα, atrox iccleus, μιαιλιχός.
Attamen, ἀτὰρ ὅμως, ἀτὰρ ἦ, ἀτὰρ μέν.
Attamino, ἀπατῶ.
Attemperatè, ἁρμοστέον.
Attempero, προσαρμόττω τινί τι.
Attendere animum, mentem, προσέχειν τὸν νοῦν τινί.
Attendit, ἐπιβλέπει.
Attendo, προσέχω, διαλείπομαι.
Attenè, βλίκαφῶς, προσεχῶς.
Attentio, προσοχὴ, προσέλκυσις, κατάνυξις.
Attento, πειράω.
Attentus, φιλήκοος, προσεκτικὸς.
Attenuatio, λεπτυσμὸς.
Attenuatus, ἀκριβῶς λελεπτυσμένος.
Attenuo, ἰλύω, λεπτύνω.
Attero, προσρίβω, τρίβω τι, παραλείχω, cum dat. & accus. συμβάλλω.
Atterror, καταπλήττομαι.
Attexo, προστίθημι τινί τι.
Attigui, προσῆφα.
Attinere, pertinere, προσήκειν, ἀνήκειν.
Attinet ad me, προσήκει μοι.

Attingo, ἅπτομαί τινος, ἐπιῤῥάπτω, καθάπτομαι.
Attollo, ἐπαίρω τὸν φανὸν, ἀναβιβάζω τινὰ ἐφ' ἅρμα, αἴρω.
Attondeo, ἐπικείρω.
Attonitus, ἐμβροντητὸς, ἐκπλήττων τινα, aliquem: ἀπὸ, ἀπὸ τινος.
Attonitus, ἐκπληκτικὸς, ἐμβροντητικὸς.
Attonitus sum, ἐκπλήττομαι & ἐκπλήττω.
Attonitus fio, ἐκπλήττομαι ἐφ' οἷς τὸν ὄψιν, aspectu.
Attonsus, ἐπικειρημένος.
Attractio, ἕλκυσμὸς, ἐπισπασμός.
Attraho, ἐπισύρω, ἑλκύω, ἐπισπάω.
Attrecto, μεταχειρίζομαί, τὰ ὅπλα, arma: ψηλαφάω.
Attribuo, προσνέμω, νέμω τι, ἐπονείδιστόν τί τῳ.
Attributio, ἐπίδοσις, ἐπινομή.
Attritio, τρίψις, παράτριψις.
Attritus, παρατετρῖφθαι, κατάπεπλῃσθαι, παρατετρίμμαι.
Attulit, ἤνεγκεν.
Avarè, πλεονεκτικῶς, φιλοκερδῶς, ἀφιλοθέρμως, φειδωλῶς.
Avaritia, φιλαργυρία, πλεονεξία, φιλοχρηματία.
Avarus, φιλάργυρος, φιλοχρήματος.
Auca, πῆμον.
Aucellus, στρούθιον.
Auceps, ἰξευτὴς, ὀρνιθοθήρας, ὀρνιθοθήρης.
Auctarium, προσθήκη, τὸ ἐπιμισθιον, τὸ ὑπερμισθιον, ἐπίκλημα.
Auctio, αὔξησις, ἐπιμισθοσία.
Auctionem bonorum facere, κηρύττειν τὰ ὄντα, θεῖναι ἀνῶνα πωλήσεως.
Auctionor, ἀποκηρύττω τὰ πατρῷα.
Aucto, αὐξάνω.
Auctor, ἀυτηρὸς, αὐτὸς τῶν, εἰσηγητὴς.
Auctoramentum, μισθοδοσία, ὁλόκοτον.
Auctorem suasoremque se præbere, ὑποσημαίνειν τι.
Auctoritas, ἀξιωσία, αὐθεντία, ἀξίωμα, κῦρος, τὸ σεμνόν.
Auctoritate potiens, καθυπερέχων.
Auctuarium, ἐπίμετρον.
Auctus, αὐξηθεὶς, αὐξηθείς.
Aucupatorius, ἰξευτικὸς.
Aucupator, ἰξεύτης.
Aucupium, ἰξεύτικον, ὀρνιθεύειν.
Aucupor, ἐπιθέομαι, accus. ἰξεύω, ὀρνιθοθηρέω.
Audaces, τολμηροί.
Audacia, θράσος, τὸ, θρασύτης, τόλμα, ἡ.
Audaciâ & impudentiâ freetus, τόλμῃ καὶ θρασύτητι πεποιθώς.
Audaciter vel Audacter, θρασέως.
Audacter loquor, παῤῥησιάζομαι.
Audaculus, ὁ θρασύτερος, ὁ παράτολμος.
Audax, πολμηρὸς, θρασὺς, ἀδεμόνιος.
Audax sum, θαῤῥαλέος εἰμί τινι, τολμάω.
Audens, θαῤῥαλέος, θυμοειδής.
Audeo, τολμάω τι, θαρσέω, cum acc.
Audio, ἀκούω, διακούω τι, & τινος, πεύδομαι, ἀκροάομαι, πυνθάνομαι.
Audire, præcipienti parere, ὑπακούειν τινος.
Audire bene, id est, laudari, εὖ ἢ κλύειν ἀκούειν, καλῶς ἀκούειν· κακῶς τινος, male audire.
Audiendo falli, audire perperam, παρακούειν.
Auditio, ἀκρόασις.
Auditor, ἀκροατὴς, ἀκουστὴς.
Auditorium, ἀκροατήριον.
Auditu intelligere, ἀκοῇ εἰδέναι.
Auditu valens, ὀξύκοος.
Auditus, us, ἀκοὴ, ἀκρόασις.
Auditus gravitas, δυσκοΐα.
Auditus part. ἀκουδὴς, διακωφὸς.
Ave, χαῖρε, ὑγίαινε.
Aveho, ἀπάγω.
Avellana, λιπόκαρυον.
Avello, ἀποσύρω, ἀποτρέπω, ἀποτίλλω.
Avena, βρῶμος, αἰγίλωψ.
Aveo, γλίχομαι, ἐπιθυμέω, ἱμείρομαι.
Avernus, ἄορνος.
Averruncare, id est, avertere, ἀποῤῥίπτειν, ἀποτιμᾶσθαι, ἀποσοβεῖσθαι, ἀλέξω.
Averruncat, ἀποῤῥιπτεῖ.
Aversandus, ἀποβυσσασμός.
Aversatio, ἀποβυσσασμός.
Aversè κατεστραμμένως.
Aversio, ἀποστροφή.
Averfor, ἀποστρέφομαί τινα, ἀποβυσσάζομαι, ἀποβύσσομαι.
Averius, ἀποστραφεὶς, ἀπεστραμμένος.
Avertat Deus hoc, μὴ γένοιτο θεός.
Avertere oculos aliquo, ἀποβλέπειν που.
Averto, ἀποστρέφω τι, ἀποστρέφω, ἀπάγομαι.
Aufero, ἀποφέρω τι, ἁρπάζω ἀπό τινος.
Aufugio, ἀποφεύγω, ἀποδιδράσκω.
Augeo, αὔξω, ἀέω, & αὐξάνω, σωρεύω.
Augeor, αὐξάνομαι, αὔρομαι.
Augescо, αὐξάνομαι, ἀδρύνομαι.
Augmento, συμπαρμάζω.
Augmentum vel augmentatio, αὔξησις, ἐπίδοσις.
Aurar, ὀνειροκρίτης, ὀνειρόμαντις, ὀνειροκρίτης, ὀνειροκριτικόν.
Augurandi ars, ὀνειροκριτικὴ, ὀνειρομαντική.
Augurium, ὄνειρος, ὀνείρισμα, ὀνειρισμός.
Auguro, & ror, μαντεύομαι, ὀνειροκριτῶ, διαγράζομαι, ὀνειρόζομαι.
Auguror bene, φημὶ ἀγαθὰ ποιεῖν μοι.
Augustale, φρυτωρεῖον.
Augustè, σεβασμίως, σεμνῶς, μεγαλοφρεπῶς.
Augustissimus, σεβασώτατος.
Augustus, a, um; σεβάσμιος, σεμνὸς, σεβαστός.
Augustus mensis, αὔγουστος.
Avia, μάμμη.
Aviarium, ὀρνιθεών, ὀρνιθοτροφεῖον, ἀνοδία.
Aviarius, ὀρνιθοκόμος.
Avicula, ὀρνιθάριον, ὀρνίθιον, ὀρνιθίσκος.
Avibus bonis, ὄρνισιν αἰσίοις.
Avidè, ἐπιθυμητικῶς, ἐπιθύμως.
Aviditas, πλεονεξία, ἐπιθυμία.
Avidus, πλεονέκτης, ἐπιθυμητικὸς, ἄ, ὁ.
Avidus belli, φιλοπόλεμος.
Avidus cædis, φιλαιμιεῖ.
Avidus lucri, φιλοκερδὴς, ὁ ἢ ἡ.
Avis, ὄρνις, ιθος, ἡ· νεοττὸς, ὀτιγὸς.
Avis tarda, ὀπὶς.
Avitus, a, um; προγονικὸς, πατρῷος.
Avius fine viâ, ἀζαλὲς, ἄνοδος, ἀδιέξοδος.
Aula, αὐλὴ, βασίλειον.
Aulæa, orum; αὐλαῖα, πέπλοι, παραπέτασματα.
Auletes, tibicen, αὐλητὴς.
Auletris, αὐλητρὶς.
Aulicus, αὐλικὸς.
Avocamentum, ἀπαγωγὴ.
Avocatio, ἀποσπασμὸς, ἀποσπασθή.
Avoco, ἀποκαλῶ τινα, ἀποκλίνω τινά τινος, ἀπάγω.
Avolo, ἀφίπταμαι, ἀποπέτομαι.
Aura, αὔρα, πνοὴ, ἀτμὶς.
Auramentum, χρύσωμα.
Auraria, χρυσεῖα, χρυσεῖον.
Aurarii, χρυσοχόοι.
Aurarius, ἐγχρυσος.
Aurata, piscis, χρυσοφρυς.
Aurator, χρυσωτὴς.
Auratus, ἐγχρυσος, χρυσωτὸς, διαχρυσος, χρυσοφαὴς χρυσοβαφὴς.
Aures, ὦτα.
Aureus, χρύσεος, ὀλόχρυσος, χρύσινος, ἕν.
Auricula, ὠτίον.
Auricula summa, πτύγιον.
Auricularis, ὠτικὸς.
Auricularius, ὠτακουστὴς.
Aurifer, χρυσοφόρος.
Aurifex, χρυσοποιὸς, χρυσοχόος.
Aurificina, χρυσεῖον.
Aurilodina, χρυσεῖον, χρυσωρυχία.
Auriga, ἡνίοχος, ἁρματηλάτης.
Aurigarius, ἁρματοποιὸς, ἁρματοπηγός.
Aurigatio, ἡνιοχεία, ἁρματηλασία.
Aurigo, ἡνιοχῶ.
Aurigor, ἡνιοχεία, διφρηλατῶ.
Aurilegus, χρυσολόγος.
Auripigmentum, τὸ ἀρσενικόν.
Auris, ἐς, ἀτὲ, τὸ, ἄας.
In auramvis Aurem dormire, ἐν' ἀμφότερα τὰ τὰ καθεύδειν.
Aurem vellere, ἀναδειρειν τὸ οὖς.
Aures obtundere, πεπληρωκέναι τὰ ὦτα, τὰς ἀκοὰς πεπληχέναι, ἀποκωφεῖν.
Auriscalpium, ὠτολυφίς, ἡ.
Auritus, magnas habens aures, ὠτώεις.
Auri amor, φιλοχρυσία.
Auro, as, χρυσόω.
Auro captus, χρυσοκηλὴς, χρυσοκηλὸς.
Auro micans vel coruscans, χρυσαυγὴς.
Aurora, ἠὼς, ἠοῦς.
sub Auroram, ὑπὸ τὴν ἠῶ· εἰς ἠῶ.
Auruginosus, ἰκτερικὸς.
Aurugo, ἴκτερος.
Aurum, χρυσὸς, ἑ, ὁ· χρυσίον.
Auscultat, ἀκροᾶται, ὑπακούει.
Auscultatio, ἀκρόασις, ἀκρόαμα, ὑποπτεύω.
Auscultator, ἀκροατὴς, ἀκουστὴς.
Auscultare, obedi, ὑποπτεύω, πειθομαί τῷ νόμῳ, προσέχω τινί.
Ausculto, audio, ἀκροάομαι, ἀκροάομαι, ὑπακούω, προσέχω.
Ausim, τολμήσω.
Auspex, οἰωνοσκόπος, οἰωνοπόλος.
Auspicato, εἰς καλὸν, αἰσίως.
Auspicatur, ἀπάρχεται.
Auspices, οἰωνοσκόποι.
Auspiciis, οἰωνοσκοπίοις.
Auspicialis, οἰωνιστικὸς.
Auspicium, οἰωνισμὸς, οἰωνοσκοπία.
Auspicor, οἰωνοσκοπέω.
Auspicor, negotium aliquod aggredior, ἀπάρχομαι, ἐπάρχομαι, ἐπίσταμαι.
Autter, νότος.
Austeritas, τραχύτης, αὐστηρότης.
Austerus, αὐστηρὸς, σκληρὸς.
Australis, νότιος, αὐστρικός.
Ausus, ausus, τολμηρὸς.
Aut, ἤ, εἴτε.
Autem, pro sed, ἀλλά, δέ, πάντως, μέντοι.
Authenticus, αὐθεντικὸς.
Authorare, πεπιστεῦσθαι.

Authoritas, τὸ κῦρ(ος), αὐθεντία.
Autoratus, ἀκουσμός(ος).
Autumator, ὀνομαστὴς.
Autumnalis, ὀπωρινός.
Autumnus, ὀπώρα, μετόπωρον.
Autumo, ὑπολαμβάνω, νομίζω, λέγω.
Avulsio, ἀπόσπασμα.
Avulsus, ἀπεσπασμένος.
Avunculus, θεί(ος), μητρὸς ἀδελφός(ος).
Avus, πάππ(ος).
Avus paternus, πρόπαππ(ος), παῖς πάππ(ου).
Avus maternus, μητρόπαππ(ος).
Auxiliares, συμμαχικοί.
Auxiliaris, ius; συμμαχικὸς.
Auxiliarius, βοηθητικός, ἀρηγὸς.
Auxiliator, ἐπίκτ(ος), ἀλεξητ(ὴρ), βοηθὸς, ὀθνεῖος(ος).
Auxilior, βοηθῶ τινι πρὸς τοὺ πολεμίους, ὀθνειρῶ τινι.
Auxilio tibi venio, βοηθῶ παρέσημι σοι.
Auxilium, βοήθ(εια), ὀθνειρία, ἀντίληψις.
Axilla, μασθὸς, μασχάλις.
Axioma, ἀξίωμα.
Axis, ἄξ(ων).
Axungia, ὕειον στέαρ.
Azyma, ἄζυμον.

B.

Baccæ, ἀκρόδρυα.
Bacchanale, Διονύσιον.
Bacchanalia, Διονύσια.
Bacchanalia agere, ἄγειν Διονύσια.
Bacchatim, Διονυσιακῶς, βακχικῶς.
Bacchor, insanio, βακχεύω, & βακχεύω.
Bacchus, Βάκ(χος), ἴακχ(ος), Διόνυσ(ος).
Bacillum, βακτηρίδιον.
Bacculus, βάκ(τρον), βακτηρία.
Bajulo, βαστάζω, φορμοφορέω, ἀχθοφορέω.
Bajulus, φερτοβασάκτης, φορτηγὸς, ναυτοφόρ(ος).
Balæna, βάλαιν(α), κῆτ(ος).
Balanus, βάλαν(ος).
Balatus, ûs, βληχὴ, βλήχημα.
Balbus, ψελλὸς, τραυλὸς(ος), ἄτοπ(ος), ἰσχνόφων(ος).
Balbutio, τραυλίζω, ψελλίζω.
Balbutit, τραυλίζει.
Ballistra, σφενδόν(η).
Balneaticum, βαλανικόν.
Balneator, βαλανεὺς, λεβητ(ὴρ).
Balneum, βαλανεῖον, λοῦτρ(ον), πλυνεῖον.
Balsamum, βάλσαμον.
Balteus vel Balteum, ζωστὴρ, ζώνη.
Baptismus, βαπτισμὸς, βάπτισμα.
Baptisterium, βαπτιστήριον.
Barathrum, βάραθρ(ον).
Barba, πώγων, γενειὰς.
Barbâ tenus philosophus, ἀπὸ πώγων(ος) φιλόσοφ(ος).
Barbam nutrire, πωγωνοτροφεῖν.
Barbam vellere, ἢ πώγωνα τίλλειν.
Barbarè, βαρβαριστὶ.
Barbaries, βαρβαρότης, βαρβαρισμός.
Barbarus, βάρβαρ(ος).
Barbatus, πωγωνίας, γενειήτης.
Barbitos, βάρβιτ(ος).
Barbulus, φαγέν(ος), ἰχθύς.
Barbutum, εἶδ(ος) ὁπλῶν.
Bardatus, νάν(ος), τὸ σκέπ(ος).
Bardes, ῥαψῳδ(ὸς).
Bardus, stupidus, βλαξ, μωρολάλ(ος).
Baro, ἀνὴρ.
Barritus, ἐλέφαν(τος), βρύχημα.
Barrus, ἐλέφας.
Basilica, βασιλικὴ, βασίλειον.
Basiliciarius, μοιχὸς, ἀγοραῖ(ος).
Basilicus, βασιλίσκ(ος).
Basiator, φιλητὴς.
Basio, osculor, φιλέω πινα.
Basis, βάσις, βάθρ(ον), ἵδρυμα.
Basium, osculum, φίλημα.
Batillum, πύρνον.
Beatæ memoriæ, μακαρίτης.
Beatè, μακαρίως, ὀλβιομένως.
Beatitudo, μακαριότης, ὄλβιομοία.
Beatum judicare, ὀλβιομοιεῖν τινα ᾗ.
Beatus, μακάρι(ος), μακαρ(ὴς), ἀπαλαπαρ(ὸς), εὐτυχὴς, ὀλβί(ος).
Beatus valdè, παυόλβι(ος).
Bellaria, τερψιλια, ὀπτοφορήματα, τερπήματα.
Bellator, πολεμιστὴς, ἀρηΐφιλ(ος), αἰ᾽ σων.
Bellè, καμψῶς, κεκαῶς.
Belliæ rei peritus, ἔμπειρ(ος) τοῦ πολεμικοῦ.
Belli expers vel imperitus, ἀπειροπόλεμ(ος), ὁ᾽ πόλεμ(ος).
Bellicosus, fortis, πολεμικὸς.
Belligero, bellum gero, πολεμῶ σοὶ, & πρὸς σε, πολεμοποιοῦμαι.
Bellicus, πολέμ(ιος), πολεμικὸς.
Belliporens, ἐνόπλ(ιος).
Bello, as; πολεμῶ.
Bello capus, δορύκτη(τος).
Bellona, ἐνυώ.
Bellonarii, οἱ θεοφορούμενοι.
Bellua, θὴρ, θηρίον.
Belluatæ, θηριῶδες.
Belluinus, θηριῶδης.
Bellum, ὁ πόλεμ(ος), μάχη.
Bellum committere, ἀπτεσθαι πολέμου, καταστῆναι ἐς πόλεμον.
Bellum excitare, πόλεμον ποιεῖν τινι.
Bellum finire, καταλύεσθαι ἐς πόλεμον.
Bellum indico, πόλεμον ἐπάγω εἴς τινα.
Bellum infero, πόλεμον ἐκφέρω πρὸς τινα, πόλεμον ποιῶ.
Bellum suscipere, πόλεμον ἀναιρεῖσθαι πρὸς τινα· ἀναλαμβάνειν πόλεμον.
Bellum civile, ἐμφύλ(ιος) πόλεμ(ος).
Bellum intestinum, πόλεμ(ος) μεταξὺ συμμάχων.
Bellus, a, um; κομψὸς, ὁ κελὸς.
Benè, εὖ, καλῶς, ὀρθῶς.
Benè audire, εὖ ἀκούειν.
Benedico, εὐλογέω, εὐφημέω.
Benedictus, καὶ εὐλογημένος(ος).
Benefacio, εὐεργετῶ, ὠφελέω.
Benefactum, εὐεργέτημα.
Beneficentia, εὐεργεσία, ἐλευθεριότης.
Beneficiarius, ὑπασπιστής.
Beneficio afficere aliquem, εὖ ποιεῖν τινα.
Beneficio affici, εὖ πάσχειν, ὀφελεῖσθαι.
Beneficium, εὐεργεσία, χάρις.
Beneficus, εὐεργέτης, ἀγαθοεργὸς, ὠφελὸς.
Benemerentes, εὐεργέται.
Benevolè, εὐνοϊκῶς; φιλοφρόνως, εὐνοῦς.
Benevolentia, εὔνοια, εὐγνωμοσύνη, φιλοφροσύνη.
Benevolentiâ complecti aliquem, ἴχνη εὐνοϊκῶς πρός τινα.
Benevolus, εὐνοῦς, εὔνους, πρόφρων.
Benignè, χρηστῶς, ἐλευθερίως, φιλοτέχνως, φιλανθρώπως.
Benignitas, ἐλευθερία, χρηστότης, φιλανθρωπία.
Benignus, χρηστὸς, ἐλεύθερ(ος), φιλάνθρωπ(ος).
Beo, μακάριον ποιῶ, μακαρίζω.
Beryllus, βήρυλλ(ος).
Bellia, θηρίον, θὴρ, ζῶον ἄλογον.
Bestialis, θηριώδης.
Bestiarii, θηριομαχήσαντες.
Bestiola, ζωύφιον.
Beta, τὸ βῆτον, βῆτον.
Betaceus, σεύτλινον.
Bibacitas, πολυποσία, φιλοποσία.
Bibaculus, φιλοπότης.
Bibax, biborius, πολυπότης, ποτικός.
Bibliopola, βιβλιοπώλης.
Bibliotheca, βιβλιοθήκη.
Bibere, πίνω.
Bibo, πίνω, accus. sed Atticè genit. aquam Bibo, ὕδωρ πίνω, οὐ ἐμπίνω.
Bibonius, πολυπότης.
Bibulus, πολυπότης.
Biceps, δικέφαλ(ος), δίκαρα(ος).
Bicolor, δίχρο(ος).
Bicornis, δικέρως & δίκερος.
Bidens, δίδους.
Biduum, δύο ἡμέρας, δίημερον.
Biennis, διέτ(ης).
Biennium, διετὲς, διετία.
Bifariam, ἀμφῶς, ἑτέρωθι, δίχα.
Bifax, διφρόσωπ(ος), δίχρωμ(ος).
Biferus, δίφορ(ος).
Bifidus, δίχηλ(ος), δίφυὴς, δίχθας.
Biforis, δίθυρ(ος).
Bifores valvæ, αἰθυκλείδες.
Biformis, δίμορφ(ος).
Bifrons, διμέτωπ(ος), ἀμφιπρόσωπ(ος).
Biga, ζεῦγος ἵππων.
Bigæ, συμωρίς, δίφρ(ος).
Bijugis, & Bijugus, ἄζυξ, δίζυγ(ος), ὑ.
Bijuges equi, ζεῦγος ἵππων.
Bilabrum, δίχηλ(ος).
Bilanx, ζυγὸς.
Bilem commovere, εἰς ὀργὴν ἐμβάλλειν τινα, χολοῦν.
Bilex, δίμιτ(ος).
Bilibre, ζεύγης.
Bilinguis, δίγλωττ(ος), δίλογ(ος).
Biliosus, χολάδης.
Bilis, χολὴ.
Bilis atra, μελαγχολία.
Bimater, δισσομήτ(ωρ), ὁ διόνυσ(ος).
Bimembres, δίμορφοι, δίσωμοι.
Bimaritus, δίγαμ(ος).
Bimembris, διμερὴς, δίκωλ(ος).
Bimestris, δίμην(ος).
Bimulus, διετὴς, διετὲς.
Bimus, διετὴς, διέτης.
Binarius, δύαδες.
Bini, δυεῖς, συωρὶς.
Binominis, διώνυμ(ος).
Bipartior, δίχρτομέω, δίχαζω.
Bipartiti, δίχα μεμερισμένοι.
Bipartitus, δίχαδὸς, δίμοιρος.
Bipater, δίπατ(ος).
Bipatens, δίχανὴς(ὴς), δίθυρ(ος).
Bipatentibus, δίχθα ἀνεῳγμένοις.
Bipedalis, δίποδ(ικὸς), δίποδος.
Bipennis, πέλεκυς, ἀξίνη δίστομ(ος).
Bipertitò, δίχᾳ, δίκα.
Bipedus, δίπους.
Bipes, δίπους.
Biremis, δίκροτος.

Bis, δίς.
Bis in die, δὶς τ᾽ ἡμέρας.
Bis centum, διακόσιοι.
Bisellium, δίθρονον.
Bissextus, ἐμβόλιμος ἡμέρα.
Bisulcus, δίχηλ(ος), δίφυὴς.
Bitumen, ἄσφαλτ(ος).
Bituminеus, ἀσφαλτώδης.
Bitumino, ἀσφαλτόω.
Bivium, ἀμφόδ(ον), δίοδ(ος).
Blæsus, βλαισὸς, τραυλὸς.
Blandæ, κωτίλαι.
Blandè, ἱππικῶς, μειλιχίως.
Blandicus, ἰπποχαρὴς.
Blandidicus, χρηστολόγ(ος).
Blandiloquentia, χρηστολογία, ἡδυλογία.
Blandiloquus, χρηστολόγ(ος), ἡδυλόγ(ος).
Blandimentum, ἰδωτεία, φερωνύμεια, ἀρέσκημα.
Blandior, σαίνω σε, tibi, κορίζομαί τινα, αἰκάλλω, ἀρεσκεύομαι, αἰμύλλω.
Blanditiæ, χρηστολογία, κολακεία.
Blandus, χρηστολόγ(ος), ἐρίσκ(ος), ἀνθρωπόγρ(ος), μείλιχ(ος), ἡπ(ιος), μαλθακὸς, ἱππικῶς.
Blasphemia, βλασφημία.
Blatero, φλαῦρα ὁμιλῶ, βαττολογέω.
Blatero, onis, φλυάρ(ος), ἀδόλεσχος, ματαιολόγος.
Blatta σκάφη.
Blattela, θρόμβ(ος) αἰμοῤῥοΐδ(ων) & καγχλίων.
Blattia, θρόμβ(ος) αἱμοῤῥοΐδ(ων).
Boarium forum, βουπώλιον.
Boarius, βοϊκὸς, βόειος.
Boatus, βοὴ, μυκηθμὸς.
Boletus, βωλίτης.
Bolis, βολὶς.
Bolus, βόλ(ος), ἡ· ἀνωλ(ος), βλωμὸς.
Bombilatio, sonus arum, βόμβ(ος).
Bombus, βόμβ(ος), ἦχ(ος).
Bombycinus, βομβύκιν(ος).
Bombyx, βόμβυξ.
Bona, id est, opes, ἡ οὐσία, χρήματα.
Bona hæreditaria, κλῆρ(ος).
Bonâ fide, ἐπιθαρσαλμῶς, ὀπτικῶς, κρῖσ-τιν.
Bonâ veniâ, ὀπτικῶς, εἰ περίεις.
Bona animi, ἀγαθὰ τὰ ἐν τῇ ψυχῇ.
Boni consulo, στέργω ὅτι τῷ ὀπτικὰ, ὀπτικῶς μοι τὸν ὀπτικόν.
quod Bonum faustumque sit, ἀγαθὴ τύχη.
Bonitas, ἀγαθότης, ἀγαθωσύνη, χρηστότης.
Bonitas ingenii, seu naturæ, εὐφυΐα.
Bonus, ἀγαθὸς, ἐσθλὸς, χρηστὸς, κελὸς.
Bonus & probus vir, καλοκἀγαθὸς.
Boo, as, are, mugio, μυκάομαι, βοάω.
Borealis, βορεάδ(ης), βόρει(ος).
Boreas, aquilo, βορεὰς, βορρᾶς.
Bos, βοῦς.
Bovem mactare, βοθυτεῖν.
Boves pascere, βουκολεῖν, βουζωφεῖν.
Bovilla, βουστασία.
Bovillus & bovinus, βόει(ος).
Boum armenta, τὰ βουφορβία.
Boum cædes, βουτασία, βουσφαγία.
Boum custos, βουκόλ(ος), βωτὴρ(ὴρ), βουφορβεύς.
Brabium, certaminis præmium, βραβεῖον.
Bracca, fœmorale, ἀναξυρὶς, ἰδ(ος), ἡ· διαζώσματα.
Brachiale, περισκελίδιον, χλιδὼν, χλιδωνίη.
Brachium, βραχίων, ονος.
Brattea, τὸ πίτυλον, ἐλασμὸς.
Bracteator, πιτυλιστὴς.
Bracteola, πιτυλίδιον, ψῆγμα.
Branchiæ, βράγχια, βρύγχια.
Braffica, κραμβὴ, κοράμβη.
Brevi, ἐν βραχεῖ, βραχέως.
Brevia, τὰ βραχέα.
Breviar ium, compendium, ὀπτομὴ, βραχύτης.
Brevilоquentia, βραχυλογία.
Brevior, βραχύτερον, βραχύτερον.
Brevis, βραχὺς, ὀπτόμ(ος), συώτομ(ος).
Brevis vi æ, βραχυβί(ος), ὀλιγόβι(ος), μικροβί(ος).
Brevitas, βραχύτης, ὀπτομὴ.
Breviter, βραχέως, ἐν βραχεῖ.
Brochus, ὁ τὸ ἄνω χεῖλος ἀδήκως.
Bruma, χειμερινὸ, ὀπτὸ χεῖμα.
Brumalis, χειμερινὸς.
Brutum, seu mutum animal, ζῶον ἄλογον.
Brutus, stupidus, ἀναίσθητ(ος), ἀφρονέστατος, ἄλογ(ος).
Bubalus, βούβαλ(ος).
Bubile, βουϊλίον, βυσ-άσιον.
Bubo, βύας, υ, ὁ, γλαῦξ.
Bubula caro, τὸ βόειον κρέας.
Bubulcio, βικολῶ.
Bubuleus, βικόλ(ος), βουκάτης, βυπολικὸς.
Bubulum corium, τὸ βόειον δέρμα, βοεία, βυβλίον.
Bubulus, βόει(ος), βοϊκὸς.
Buc.a, στόμα, κόρη.
Buccam inflare, quod in Buccam venerit, ὅ, τι ἂν ὀπτὶ τὸ στόμα ἔλθῃ.
Buccas inflare, φῦν γνάθους φυσιᾶν.
Buccea, æ, γλωσὸς, ἴσχνοφ(ος).
Buccella, στόμιον, γλωσίον.
Buccina, σάλπιγξ.
Buccinator, κήρυξ, σαλπιστὴς.
Buccino, σαλπίζω, κηρύττω.
Buccinum, βυκάνη, κήρυγμα.
Buccula, παραγναθὶς, τὸ στόμιον.
Bucula, dim nu. διμήνις, βῆς.
Bufo, μόλιβδ(ος), υ, ὁ, φύσαλ(ος).
Buglossus, βούγλωσσ(ον) & βούγλωσσον.
Bulbaceus, βολβώδης.
Bulbosus, βολβώδης.
Bulbus, βολβὸς.
Bulga, σκυτίνη, πήρα.
Bulla, πομφόλυξ, φύσημα, ὀπορυσία.
Bulla, insigne, ἠκάλυβ.
Bullatus tumidus, πομφολυγώδης.
Bullatus, bullâ ornatus, ὁ κἀλυξ ἐκκοσμημένος, πεπομφολυγωμένος.
Bullio, bullas emitto, ζέω, βεζέσαι.
Bullo, as, ἐκφυσᾶμαι.
Bullula, φυσημάτιον.
Bura, sive Buris, ἰχάνη.
Busturarius, ὀπτυμβιώρυξ.
Bustum, τύμβ(ος), τυμβ(ὶς).
Bustum violare, τυμβωρυχεῖν.
Butyrum, βούτυρ(ον).
Buxetum, πυξεών.
Buxeus, πύξιν(ος).
Buxum vel Buxus, πύξ(ος), ὁ.
Byssus, βύσσ(ος), ὑ, ἡ.

C.

Caballarius, κέλης ἱππικὸς, ἱππικὸς μῦ(ς).
Caballinus, ἵππει(ος).
Caballus, ἵππ(ος).
Cabro, σφηξ.
Cacabus, κάκκαβ(ος), λέβης.
Cacaturio, κεχηπάω, κεχήνω.
Cachinnatio, κακχασμὸς.
Cachinnor, κακχάζω, κιχλίζω.
Cachinnum tollere, ὄρθριον ἀνακακχάζειν, ἐκκακχάζειν.
Cachinnus, κακχασμὸς, κιχλισμός.
Cacо, ventris onus depono, κλίζω, ἀφοδεύω, ὀπτοκατέω.
Caccula, δέλτ(ος) ἐγκριτική.
Cacula, ἀκόλουθ(ος).
Cacumen, κορυφὴ, ἄκρον, αἰών(ος).
Cacumen montis, ἀκρώρεια, λοφιὰ.
Cacuminatus, ὀπτεώθειε.
Cacumino, ὀπτυώω, κορυφόω.
Cadaver, τὸ νεκρὸν, ἡ, ὁ, νεκρὸς, πτῶμα.
Cadavera spoliare, νεκροσυλεῖν.
Cadaverosus, νεκρώδης.
Cadere animis, ἀθυμεῖν τῷ πλατύτι, ob finem, πρὸς πνων νεκροὺς, ob cædes aliquorum: ἀθύμως διάγειν.
Cadere in suspicionem, εἰς ὑπόνοιαν ἐμπίπτειν, πρὸς ὑπόνοια ἥκειν.
Cadivus, πάσιμ(ος), ὄκκατάπλ(ους).
Cado, ἀμάω, πίπτω εἰς γόνατα, ἱρείπω.
Caduceator, κήρυξ, εἰρηνοποιὸς.
Caduceus, πτηκὸς, κηρύκιον.
Caducifer, κηρυκειοφόρ(ος).
Caducum, τὸ χωρὶν εἰς ἃ ῥέουσιν.
Caducus, πίπτ(ιμος), ὀυκίνη(ος), ἱρεῖψιμος, φθιτρός.
Cadus, κάδ(ος).
Cæcias, κιγκίας.
Cæcitas, τυφλότης, ἀζλεψία, ἀοψία.
Cæco, τυφλόω.
Cæcus, τυφλὸς, ἀλαὸς, ἀφώτ(ος).
Cæcutio, ἀμβλυώπω, τυφλώττω.
Cædes, κόπ(ος), φόν(ος), σφαγὴ, ἀναίρεσις.
Cædo, percutio, πλήττω, κόπτω, δέρω.
Cædua lylva, ὁλοτομία.
Cæduus, τομεῖος(ος), κόμμ(ος).
Cælamen, γλυφὴ.
Cælator, γλυπτὴς, γλυπτὴρ, τορευτὴς.
Cælatura, γλυφὴ, ἀναγλυφὴ.
Cælatus, μαγλωμμέν(ος), γλυπτὸς.
Cælebs, ἄγαμ(ος), ἀγάμιστ(ος), ἀζυγὸς.
Cælestis, οὐράνι(ος), ὑπουράνι(ος), ὁλύμπ(ος), αἰθέρι(ος).
Cælibatus, ἀγαμία, ἀζυγία.
Cælicola, οὐρανίων.
Cælicoles, οὐρανοκάτοικοι.
Cælites, οὐράνιοι.
Cælitus, ἐξ οὐρανοῦ.
Cælo, sculpo, γλύφω, ἐγκόπτω.
in Cælo, ἐκτόπ.
Cælum, γλυπτήριον, γλυφεῖον.
Cælum, οὐρανὸς, ὁ, πόλ(ος).
Cæmentarius, λιθοτόμ(ος).
Cæmentarius, χαλικοδόμ(ος), χαλικουργός.
Cæmentum, χαλιὸς, κ(ος), χάλ(ος), κονία.
Cæpe, κρόμμυον.
Cæpis, ἑλίκρ(ιξ).
Cæremonia, σημάντρια, μάμψις.
Cærites, δῆλοι ἐκεῖς τὰς ἱερογραφὰς ὀπτοῖσθαι.
Cæruleus, κυάνε(ος).
Cæsariatim, σωτρόμως.
Cæsaries, coma, κόμη, χαῖτα, βόστρυχ, χ(ος), κικεί.
Cæsim, τμητῶς, ἐκκοπτοφορῶς.
Cæsius, γλαυκὸς.

Cæspes, βῶλος, βῶλαξ.
Cæspito, παραφορεῦν βαδίζω.
Cæstus, πυγμὴ.
Cæsura, τομὴ, τμῆμα.
Cæsus, κεκομμένος, τμηθεὶς, τυπωθεὶς.
Cæterà, ἡ ὕστερα, τὰ λοίπα.
Cæteroquin, ἄλλως τε.
Cæterum, ἦ, πλὴν, πάντως, μήποτε, ἀτάρ.
Cætum crudum, ἀμυτάριχος.
Calamarium, καλαμοδόκη.
Calamister, vel calamistrum, καλαμὶς, ίδος, ἡ, κάλλωπος.
Calamistratus, βοστρυχωδὴς.
Calamistro, βοστρυχίζω.
Calamitas miſera, συμφορὰ, ἀποτυχία, δυστυχία, κακοπάθεια, λυμὴ.
Calamitate afficere, ταλαιπωρεῖν τινα.
Calamitate premi, δυσχερῶς ἔν τινι, vel φέρειν τι.
Calamitosè, δυσχερῶς.
Calamitosus, δύσεργος, δυσχὴς, δύσκολος, ἀθλιος.
Calamus, κάλαμος, δόναξ, καλάμη.
Calamus aromaticus, ἡδύσμος.
Calathus, κάλαθος, σπυρὶς, κάνεον.
Calator, κλήτωρ.
Calatores, ἐκλεῖται ἱππέων.
Calcaneum, πτέρνα, ἡ.
Calcar, κέντρον, πλῆκτρον.
Caldarius, θερμαστὴς, θερμαντήριος, συκεατός.
Calcaria equo ſubdere, κεντίζειν ἵππον.
Calcat, πατεῖ.
Calceamentum, ὑπόδημα.
Calceatus, ὑποδεδυμένος, ὑποδεθείς.
Calceo, ὑποδέω.
Calcéolarius, ὁ ποιῶν ὑποδήματα, σκυτοτόμος, σκυτίδης.
Calceolus, ὑποδημάτιον.
Calces, πτέρναι.
Calceus, ὑπόδημα, πέδιλον.
Calcior, ὑποδέω.
Calcitratus, λακτισμὸς.
Calcitro, calcitras, λακτίζω, πδύίζω.
Calcitro, nis, λακτισὴς, πτέρνισις.
Calcitrosus, λακτίζων.
Calco, πατῶ, στίβω.
Calculatio, ψῆφος, λόγος,
Calculator, λογιστὴς, ψηφιστὴς.
Calculo, ψηφίζομαι, λογίζομαι.
Calculosus, λιθώδης, λιθιάων.
Calculus, ψηφὶς, λιθίδιον.
Caldarium, λίβης.
Calebra, ἵππων βοτά.
Calefacio, θερμαίνω.
Calefactus, θερμασθεὶς, θαλφθείς.
Calefio, θερμαίνομαι, θάλπομαι.
Calendæ, καλένδαι, νεομηνία.
Calendarium, ἡ ἐφημερὶς, ὑπομνηματίον.
Calens, θερμὸς.
Calet, θερμὸν, θερμαίνομαι.
Caleſco, θερμαίνομαι, θάλπομαι.
Calet, πυρέσσει.
Caliculus, κυλίκιον.
Calidus, θερμὸς, ζεστὸς
Caliga, σκελεὰ, κνημὶς.
Caligatus, κνημιδωμένος.
Caliginoſus, γνοφώδης, ζοφώδης.
Caligo, inis, ζόφος, σκότος, ἀχλύς.
Caligo oculorum, ἀκμὴ ὀφθαλμῶν, ἀμβλυωπία, ὀφθαλμῶν ἀχλύς.
Caligo, cæcutio, ἀμβλυώπία.
Caliendrum, κόσμιον κεφαλῆς.
Calix, κύλιξ, ποτήριον.
Calleo, τυλόω.

Calleo, perfectè ſcio, ἐπίσταμαι τέλεον πίχνιον, ἀκριβῶς γινώσκω, ἔμπειρος ἔχω.
Calles, τρίβοι.
Callet, ὄδαν.
Callidè παντέχνως, δολοφρόνως.
Calliditas, πανουργία, σόφισμα, δεινότης.
Callidus, πανοῦργος, δολόφρων, δεινὸς, ἀρτιμελὴς.
Callis, is, τρίβος, πάτος.
Calloſum, τραχηλον.
Calloſus, τυλώδης, ὁ ἡ ὀν.
Callum obducere, σκληρύνω, τυλῶ.
Callus & callum, τύλος.
Calones, καλοποδία, σκόροφερα.
Calo, onis, καλοποδίου, σκόροφόρος.
Calor & caliditas, θέρμη, θερμότης, καῦμα, αἴθος, θάλπος.
Caltadia, ἴυγξ.
Calpar, ὀξαπατᾶ.
Calvæ, πυτίναι, πορυγμβία.
Calvaria, κρανίον.
Calvaſter, ἀναφαλαντίας.
Calveo, φαλακρόομαι.
Calveſco, φαλακρῶμαι.
Calvitium, & calvities, φαλάκρωσις, φαλάκρωμα.
Calumnia, διαβολὴ, συκοφαντία, ἐπιτέχνια.
Calumniator, συκοφάντης, διάβολος.
Calumnior, διαβάλλω τινα · συκοφαντῶ τινά τι.
Calumnioſus, συκοφαντικὸς.
Calvo, as, φαλακρίω.
Calvo, is, καταστρίζομαι.
Calvor, ὀξαπατῶ.
Calvus, φαλακρὸς.
Calx, extrema pars pedis, πτέρνα, σφυρὸν.
Calx, g. fœm. *Chalcè*, κνῆμη, γόνυ.
Camelarius, καμηλίτης.
Camelus, κάμηλος.
Camenæ, μοῦσαι.
Camera, καμάρα.
Cameſarius, καμαρεντὴς.
Cameratus, καμαρωτὸς.
Camero, καμαρόω.
Camilla, ἱερεία.
Camino, καμινεύω.
Caminus, ὁ ἡ, ἡ, κάμινος.
Cammarus, ἀστακὸς.
Camœna, μοῦσα.
Campana, κώδων.
Campeſtris, πεδινὸς.
Campidoctor, ὑπλοδιδάσκαλος.
Campus, πεδίον, πέδον.
per Campum, καπεδίον.
Camurus, inflexus & curvus, ὀκαμπὴς, καμπύλος.
Camus, κυρτὸς.
Canale, ῥεῖθρον.
Cunaliculus, σωλωδρον.
Canalis, σωλὼν, χαράδρα.
Canalitius, σωλωτὸς.
Cancellarius, ἀρχιγραμματεύς.
Cancellatim, κιγκλιδῶν.
Cancellatus, κιγκλισμῷ, κιγκλιδωτὸς, δικτυωτός.
Cancelli, ἡ κιγκλὶς.
Cancello, κιγκλίζω.
Cancer, cri, καρκῖνος,
Cancer, morbus, καρκίνος, καρκίνωμα.
Candefacio, λαμπρύνω.
Candefacio, ignitum reddo, ἐμπυρίζω.
Candela, λύχνος, λυχνίδιον, φάδιον.
Candelabrum, λυχνία, κανδηλήτριον.
ferrum Candens, ὁ σίδηρος πυρούμενος.
Candeo, candidus ſum, λάμπομαι, λάμπω εἰμι.

Candeſco, λαμπρύνομαι.
Candidati, ἀργοῦντες.
Candidatus, albâ veſte indutus, λευκοφόρος.
Candidè, ἀγωνίως, ἀφθόνως, ἁπλῶς.
Candidus, λαμπρὸς, ἀργὸς.
Candidus cum ad animum transfertur, ἀγνὸς, ἄκακος, χρηστὸς, καθαρὸς, ὑπήκοος.
Candor, oris, albedo, λευκότης.
Candor de animo dictus, ἀγνωμοσύνη, ἁπλότης.
Caneo & caneſco, πολιόομαι.
Canere receptui, τῇ σάλπιγγι ἀναχωρεῖσθαι.
Canere ſurdis, κωφοῖς λέγειν.
Canere claſſicum, τὸ πολεμικὸν σημαίνειν.
Cani, αἱ πολιαί.
Canicula, κυνίδιον, κυνίσκη.
Canicula, Cancri.
Caniculares dies, αἱ ἀπὸ τ Cancri ἡμέραι.
Caniculus, κυνάριον.
Caninus, κυνικὸς, κυνέος.
Canis, κύων, κυνὸς, gen. σκυλάκιον.
Canis venaticus, κυνίον ἀγρεύτης.
Canis veſtigator, κύων ἰχνεύτης.
Caniſtrum, κάνεον, κάνη.
Canities, πολιότης, πολιά.
Canna, Rohr. κάννα, δόναξ, κάλαμος.
Cannabaceus, κανναβίνος.
Cannabis, κάνναβις.
Canneus, καλάμινος.
Cano, ἄδω, μέλπω, μίλπω, ὑμνέω.
Cano elegantèr, ἁβρολογέω.
Canon, κανών.
Canor, ἦχος ἀνδράσι.
Canora, ἠφωνος.
Canoroſus, λιγυερὸς.
Canorus, φωνὴς, λιγυὸς, λιγυόφθογγος.
Canorè, ſeu luaï pronuntiatione, ἀφθόνως.

Cantator, ἀοιδὸς, ψάλτης.
Cantatrix, ψάλπειρα.
Cantatus, ἀοίδιμος, ἐπῳδὸς.
Cantheri, κριθῆρες.
Cantharis, κανθαρὶς.
Cantharus, κάνθαρος.
Cantherius, καβάλλης μυκητικὸς.
Canthus, κανθὸς.
Canticum, ᾠδὴ, ἄσμα, τὸ, μέλος.
Cantilena, ἄσμα, μέλος.
Cantio, cantus, ἄσμα, μέλος, ψαλμὸς, ᾠδή.
Cantito, τριτίζω.
Canto, ἄδω, ψάλλω, μίλπω.
Cantor, ψάλτης, ἀοιδὸς.
Canturit, ἀδυνεζίγ.
Cantus, ἄσμα, ᾠδή.
Cantus lugubris, θρηνῳδία.
Cantus elegantia, ἁβρολογία.
Canus, πολιὸς, λάνικες, λάνικιννος.
Capacitas, χώρησις, εὐρυχωρία.
Capax, δεκτικὸς, χωρητικὸς.
Capedo, ὠρυχωλὶς.
Capella, χίμαιρα, αἰγίδιον.
Caper, τράγος, ὁ, χίμαιρος.
Capere, delectare, τέρπειν τινα.
Capere, eligere, αἱρεῖσθαι τὸ ὅπλα, arma.
Capere, tenere, αἱρεῖν τὴν πόλιν, urbem,
Capero, χαυνόω, χαυνίζω.
Capero frontem, μέτωπα ἀναπολῶ, συστέλλω τὰς ὀφρῦς.
Capeſſo, ὀλοδίδωμι, ἐφάπτω, ἐφάπτομαι, ἀναπλήσσω, ὀλοῦμαι.
Capeſſere fugam φυγὴν ἐλέσθαι.

Capeſſere rempub. ἄρχειν τῆς πολιτείας.
Capeſſeret, ὑποδήσῃ.
Capillaceus, τριχώδης.
Capillamentum, τρίχωμα.
Capillatus, τριχωτὸς, τριχώδης.
Cani capilli, πολιαὶ τρίχες.
Capilli nigri, rufi, flavi, τρίχες μέλαιναι, ξανθαὶ, πυῤῥαί.
Capillitium, κόμη, τρίχωμα.
Capillo, as, τριχόω.
Capillorum defluvium, ἡ ἀλωπεκία.
Capillos comare, τρίχωμεῖν, ὀπισθεμᾶν.
Capilloſus, τριχώδης, λαχνήεις.
Capillus, κόμη, θρὶξ, τρίχες, ἡ.
Capillus Veneris, ἀδίαντον.
Capio, comprehendo, λαμβάνω, αἱρέω, ἁλίσκω, ἀνέχομαι, κρατέω.
Capio, decipio, πλανῶ.
Capiſtro, φιμῶ, κνιδῶ.
Capiſtrum, κεφαλόδεσμιον, κνιδὸς, φίμωθρον.
Capit, χωρεῖ, λαμβάνει.
Capitalis, κεφαλικὸς, ἀπηλοποιὸς.
Capitalis morbus, νόσος ὀλεθρία, φθαρτική, θανατώδης.
Capitatus, κεφαλωτὸς.
Capite plectere, θανάτῳ ζημιοῦν τινα, ἀποκεφαλίζειν.
Capite doleo, κεφαλῆς ἰῶ, κεφαλαργῶ.
Capitis aliquem arcuere, θανάτου τινὰ τιμᾶσθαι.
Capitis damnari, θανάτου δίκην ὀφλισκάνειν.
Capitis diminutio, κεφαλῆς ἐλάττωσις.
Capitis dolor, κεφαλαγία, κεφαλαργία.
Capito, κεφαλῶ, κεφάλιον.
Capitones, ἀτιμωτοὶ.
Capitulatim, κεφαλαιωδῶς.
Capitulum, κεφάλαιον.
Capo, ἀλεκτρύων, ἐκτομίας.
Capra, αἶξ.
Caprarius, αἰγιβώτης, αἰγονόμος, αἰπολῶν.
Caprea, δορκὰς, αἰγάγρα.
Capreola, δορκὰς.
Capreoli, δορκάδια.
Capreus, αἰγάγρος.
Capricornus, αἰγόκερως.
Caprificatio, ἐρεινεὸς, ἀγρία συκῆ.
Caprificus, ἐρινεὸς, ἀγρία συκῆ.
Caprile, αἰγῶν.
Caprinus, αἰγῶν.
Capſa, κάλα, κιβωτὸς, θυλακὸς.
Capſula, θυλακίσκος, κιβώτιον.
Captatio, venatio, θήρα, θήρευσις, αἰχμαλωσία.
Captator, θηρευτὴς, θηρευτικὸς.
Captaverat, ἐθηρεύετο.
Captio, deceptio, δόλος, ἀπάτη.
Captioſè, σοφιστικῶς, ἀπατηλῶς.
Captioſus, ἀπατηλὸς, σοφιστικὸς, ἀγκυλοτικός.
Captivitas, αἰχμαλωσία.
Captivus, αἰχμάλωτος.
Capto, θηρεύω, θηρεύομαι.
Captura, ἄγρα, λῆψις, ἅλωσις, ἐμπολὴ.
Captus, ἁλοὺς, ἔρωτι, amore, κατακεκμηκὼς ὑπ' ἔρωτος, ληφθεὶς, ἐλημμένος.
Captus, comprehenſio, ὑπόληψις, κατάληψις.
Capularis ſenex, ὁ τυμβογέρων.
Capulus, manubrium gladii, λαβὴ, κώπη.
Capus, i. vel capo, nis, ἀλεκτρυών.
Capur, κεφαλὴ, κεφάλαιον, κεφάλιον.
Caput, origo, ἀρχὴ.

Caput arcrire, κεφαλὴν ὑπανακλίνεσθαι, ἐνκεκλῖσθαι κράτει.
Carbatea vela, λίνεα κεκλωσμένα.
Carbaſeus, vel carbaſinus, λίνεος.
Carbaſus, λίνον, λαῖφος.
Carbo, ἄνθραξ, σπινθὴρ.
Carbonarius, ἀνθρακιὰς, ὁ, ὁ.
Carbunculus, ἀνθράκιον, ἄνθραξ.
Carcer, δεσμωτήριον, φυλακὴ, εἰρκτὴ.
Carcerarius, φυλακίτης.
in Carcerem conjicio, εἰς φυλακὴν βάλλω, ἐμβάλλω, ἢ, ἀποβάλλω εἰς τὸ δεσμωτήριον.
Carcerarius, εἰρκτὴς.
Carceres, ἡ ἕδρις, ἀφετηρία, ἡ χαμμή.
a Calce ad carceres revocari, ἐκ τῆς τέρμα τ ὅθι πρὸ βαδίσεως μετακαλεῖσθαι.
a Carceribus ad metam, ὅσον τ ἀφετηρίας μέχρι τ καμπῆρ.
è Carceribus exire, ἐκφέρειν ὀπὸ νύσσης, ἐκ τ βαδίσεως ἐξιέναι.
Carcerisjanitor, δεσμοφύλαξ.
Carchefium, εὐ τ ποτηρίου.
Carcinoma, καρκίνωμα.
Cardiacus, καρδιακὸς.
Cardinalis, χηλωμός.
Cardines mundi, ὀι πόλοι.
Cardines rerum, ἔρυμα κόσμου.
Cardo, θυρεὸς, στροφὶς, στρόφιγξ, χηλωμός.
Carduelis, ἀκανθὶς.
Carduus, σκόλυμος.
Carè, πολυτίμως.
Carectum, δίνακκον.
Careo, ὑστερίομαι, gen. ὑστερῶ, ἀνέομαι.
Carere ſenſu, ἀναισθητεῖν.
Carex, quibuſdam τὸ ξυρὸν, aliis τὸ ἄκαον vel ἡ κύπειρον.
Carica, ἰσάς.
Caries, ἄνθρος, σαπρότης.
Carina, τρόπις, στέγη, στατηρὸν, κῦτος, τὸ.
Carinari, χρησιμεύειν ἐσθῆτι.
Carino, κυτόω.
Cariosus, ἀνθρώδης, σαπρὸς, ἄνθρεις.
Cariſſimus, τιμιώτατος, γνησιώτατος.
Caritas, πολυτιμία, τιμιότης, ἀγάπη.
Caritas rei frumentariæ, ἡ σιτοδεία, σπανιότης.
Caritas ſumma, πανωφελία.
Carmen, ὕμνος, μέλος, ἆσμα.
Carmen nuptiale, ὑμέναιος.
Carmentalia, ὑμνολογία.
Carminat, ξαίνει.
Carminatio, κτενισμὸς, διάξανσις.
Carmino, κτενίζω, διαξαίνω.
Carnarium, τὸ κρέιον, κρεωπώλιον.
Carnarius, κρεωπώλης, κρεωδεψὴς.
Carneus, σαρκικὸς.
Carnifex, δήμιος, σαρκεύρης.
Carnificina, κτεῖνεῖον, βασανιστήριον.
Carnifico, κτείνω, ἀναιρῶ.
Carnivora, σαρκοφάγα.
Carnoſitas, πολυσαρκία.
Carneſus, πολύσαρκος, σαρκώδης, ὑπόσαρκος.
Caro, σάρξ, ἡ, κρέας, τό.
Carpentarius, ἁμαξουργὸς.
Carpentum, ὄχημα, ἅμαξα.
Carpitur, τρύχεται, σήπεται.
Carpo, decerpo, σήπομαι.
Carpo, reprehendo, κακίζω σε τ αἰτίας, ob infidelitatem, λέγω, ὀνειδίζω τινὰ ὅτι ἄπιστος.
Carptim, ἀκροθινίως, ἐξ ὀλίγου.
Carptor, reprehenſor, διασύρτης.
Carptus, σηθεὶς, ἰσοπεχθὴς.

Carpus, καρπὸς.
Carruca, ἁμάξιον, ἁμαξὶς.
Carrucarius, ἁμαξήλατος, ἁμαξικὸς.
Carrus, vel caterum, ἅρμα, ἁμαξα.
Carticula, φάτνιον.
Cartilagineus, χονδροειδὴς, χονδρώδης.
Cartilago, χόνδρος.
Carum, τίμιον.
Caruncula, κρεάδιον, σαρκίδιον.
Carus, φιλοστοφιλὴς, πολύτιμος, ὁ ἔντιμος, τίμιος, γνήσιος.
Caſa, στέγη, ἴπαυλις, καλύβη.
Caſarius, καλυβίδιος.
Caſeus, τυρὸς, τροφὶς.
Caſſis, rete venatorium, δίκτυον, ἄρκυς.
Caſſis, galea, κόρυς, πελεκοφυὴς.
Caſſita, κορυθάλη.
Caſſum, κενὸν, μάταιον, ἀνύσιμον.
Caſſus, inanis, φρυδὸς, μάταιος.
Incaſſum, εἰς κενόν.
Caſtanea, κάστανον, λέπιμος.
Caſtè, ἁγνῶς, καθαρῶς.
Caſtellum, φρούριον, κώμη, ἕρυμα, ἀκροκόλη, ἀπόλεκτος.
Caſtigare, punire, κολάζειν τινα, τιμωρεῖν τινα.
Caſtigat, objurgat, ὀπτιλᾶται.
Caſtigatio, ἐπανόρθωσις, κολασμὸς, παιδεία, ὀπτιλήκιε.
Caſtigator, ἐπανορθωτὴς, ὀπτιμᾶς, σωφρονιστὴς.
Caſtigo, παιδεύω, τινα, ὀπτιλᾶται, τινι & τινα, ἐπανορθόω, κολάζω.
Caſtitas, ἁγνεία, ἁγνότης.
Caſtor, κάστωρ.
Caſtoreus, κας-όρειος.
Caſtra, στρατόπεδον, στρεμβολή.
Caſtra moveo, ἀναζεύγνυμι ποιεῖ τι, ὑζεναγορίω τῷ στρατῷ.
Caſtra pono, στρατοπεδεύω.
Caſtrametor, στρατοπεδεύω, στρατοκήδω.
Caſtratio, ἀνικασμὸς, ὀρχοτομία.
Caſtratus, ἀνικᾶς, ὁ, ἀρχοτομηθεὶς, ἐκτομίας, ἐκτετμημένος.
Caſtrenſis, τὸ τῦ στρατοπέδου.
Caſtro, excido, ἐκλίμνειν, τινα, ἀνικᾶζειν. ὀρχοτομεῖν.
Caſtrorum metatio, κατασκηνή,
Caſtrum, locus muris municus, ἔρυμα, φρούριον.
Caſtus, ἁγνὸς, καθαρὸς, σώφρων.
Caſu, ἐκ τύχης.
Caſula, σκηνίδιον, καλυβίδιον.
Caſurus, πτώσιμος.
Caſus, πῶσις, πάθημα· σύμπλεγμα, συμπτυχία.
Si Caſus incideret, ἐὰν τύχη.
Cataclyſmus, κατακλυσμὸς.
Catadromus, καταδρομὸς.
Catalogus, κατάλογος.
Cataphractus, καταφρακτὸς.
Catapulta, καταπέλτης, ὁ, ὁ.
Catapultarius, καταπελτικὸς.
Cataracta, vel cataractes, καταρράκτης.
Catarrhus, καταῤῥοὸς, ῥεῦς.
Catechesis, κατήχησις.
Catellus, κυνίδιον, σκυλάκιον.
Catena, δεσμὸς, σειρὰ, ἅλυσις.
Catenatus, ἁλυσιδῶτος.
Catenis conſtrictus, ἁλυσιδωτὸς.
Cateno, δεσμῶ, δεσμεύω.
Catenula, ἁλυσίδιον,
Caterva, στῖφος, ταῦρος, ὅλη, ὁλαμὸς, πολυπληθία.
Catervatim, ἰλαδὸν, ἀγελυδόν.

Cathedra, καθίδρα.
Catinus, vel Catinum, τρυβλίον, πατρώς.
Catulinum, σκυλάκειον.
Catulus, σκύμνος, σκύλαξ.
Catus, a, um, sagax, σοφὸς ἴχνων, ἔμφρων · δολερός.
Catus, felix, αἴλουρος, γαλῆ.
Cavamen, κοίλωμα.
Cavatus, κοιλωθείς.
Cauda, ἀορὴ, κέρκος, ἡ.
Cauda avium, ὀρρόπυγον.
Caudam m titans, Ζωίλου, seu Cainæ.
Caudex, σέλιχνη, σέλιχνος, τὸ κορμός.
Caudicalis, στελιχώδης.
Cave facias, φυλάξῃ, vel τηρῆ μὴ ποιήσῃς.
Cavea, κύρτη, κυρτὸς, δικλίσιον, ὀρνεόφυγεῖον, γαλεάριον.
Cavendum est, δυλαβεῖσθαι.
Caveo, δύλαβέομαι, acc. φυλάττομαι, ἐξαλύσκω, φεύγω.
Caverna, ἄντρον, κρύπτη.
Cavernæ, κοιλάδες.
Cavernosus, ἀντρώδης.
Cavernula, ἡ μυχὴ.
Caverrum, τρύπημα.
Cavilla, æ, σκάμμα, σόφισμα.
Cavillatio, ἀλόη, ἀπάτη, περιεργάσιος, κακοήθεια.
Cavillator, φιλοκέρτομος, σκώπτης.
Cavillor, σκώπτω τινα εἰς τι, propter aliquid, διακερτομέω, διαπαίω.
Caula, ἴπαυλις, αὐλὴ.
Caulæ, μάνδρη, ἀφύλακτος.
Cauliculus, καυλίσκος.
Caulis, καυλὸς, ὁ, ὁ.
Cavo, κοιλόω, κοιλαίνω.
Caupo, κάπηλος, ξενοδόχος.
Caupona mulier, κάπηλις.
Caupona, taberna, καπηλεῖον, οἰνοπώλιον.
Cauponarius, καπηλικός.
Cauponor, καπηλεύω.
Caus, αἰτία, αἴτιον, πρόφασις, δίκη.
Causâ cognitâ, τῆς αἰτίας φανείσης.
Causa est, cur, αἰτία, δι' ἣν.
Causa indicta damnari, ἰρήμην καταδικασθῆναι.
Causâ indictâ damnare, ἀκρίτως καὶ ἀμοίρους λόγων καταδικάζειν.
Causam dicere λόγον διδόναι, δίκην ὑπέχειν, αἰτιολογεῖσθαι.
Causalis, αἰτιολογικός.
Causidici, οἱ καλ' ἀγορὰν.
Causidicus, δικαιολόγος, συκοφάντης.
Causor, προφασίζομαι, αἰτιολογέω.
Cautè, δυλαβῶς.
Cautela, δυλάβεια, φερεφυλακή.
Cauterium, καυτήριον.
Cautes, is, ῥαχία, πίτυξ, ὑποβρύχιος.
Cautio, δυλάβεια, φερεφυλακή.
Cautiones, ἀσφάλειαι.
Cautor, φερεφυλακτικός.
Cautum, ἀσφαλές, χρήσιμον.
Cautus, δυλαβὴς, φερεφυλακτικὸς, ὕπνος, συνετός.
Cavum, κοίλωμα, κοῖλον.
Cavus, κοῖλος.
Cecidi, ἔπεσον.
Cedens, ὑποχώριον, ὑποχωρίον.
Cedere feliciter, καλῶς φέρεσθαι, δυστυχεῖν.
Cedere bonis, ἐκχωρεῖν τοῖς θύραις.
Cedo, cessi, παραχωρῶ τινι τῷ βάθρῳ, ἐ suggestu, ἐκκω τινι, ὑποχωρῶ τινι ἐδάφει, de viâ, ἀποχωρίζω.
Cedo, id est, die, εἰπέ μοι, φέρε δή.

Cedrinus, κέδρινος.
Cedrus, κέδρος.
Celator, τορεύτης.
Celatura, τόρευσις.
Celatus, χρυσοῦς, ὑποκεκρυμμένος.
Celeber, διάφημος.
Celeberrimus, ὑπερφανέστατος.
Celebrare, prædicare, ὑπερφανῆ ποιεῖν, δοξάζω τινα.
Celebrare laudibus, ὑπερφημίζειν τινά τινι, ἐγκωμιάζειν τινα.
Celebrare festum, ἄγειν ἑορτήν.
Celebratio, ὑπερφημισμὸς, διαβόησις, ἑορτασμός.
Celebratum, vulgoque jactatum, θρυλούμενον.
Celebratus, ἀνθρωπωδὴς, διαβόητος, ἔνδοξος, σφόδρα τυχών.
Celebris, ἐνδοξος, πολυβόητος, ἀκλεὴς.
Celebritas, frequentia hominum, πολυπληθία, πανήγυρις.
Celebritas, famæ claritas, ἀνδοξία, ἐγκλεία, ἀφημία.
Celebro, frequento, φοιτάω πολὺ σε.
Celer, ταχὺς, ὠκὺς.
Celer pedibus, ἀκύπους.
Celerandum, πρακτέον.
Celeritas, ταχύτης, ὠκύτης.
Celeriter, ταχέως, καὶ ὠκύτερον.
Celerius opinione, θᾶττον ἐλπίδος.
Celero, ταχύνω.
Celerrime, τάχιστα.
quam Celerrime, ὅτι τάχιστα.
Cella, δωδώνη, ταμιεῖον.
Cella vinaria, οἰνών, οἰνοθήκη.
Cellarium, ταμιεῖον.
Cellarius, ταμίας.
Cellula, τὸ μικρὸν ταμιεῖον, οἰκίσκος, κελλύμιόν τινος.
Celo, abscondo, ὑποκρύπτομαι, & ὑποκρύπτω τινα, κελύπτω.
Celox, κέλης.
Celsitudo, excellentia, ὑψοχὴ, ὑψηλότης, ὕψος.
Celsus, ὑψηλὸς, μέτωρος.
Cenotaphium, κενοτάφιον.
Censeo, puto, τιμάω, ἀξιόω, νομίζω, οἴομαι, δοκέω, συμβουλεύω.
Censeor, νομίζομαι, δοκιμάζομαι, τιμάομαι.
Censere, sententiam dicere, ὑποφαίνειν τὴν γνώμην.
Censere, facultates æstimare, τιμᾶν τὰ τινος, tanti,
inter viros Censeri, εἰς ἄνδρας ἀριθμεῖσθαι.
Censio, τίμησις.
Censitor, ὑπογραφεὺς, τιμητὴς.
Censor, τιμητὴς.
Censorius, τιμητικός.
Censura, τιμητεία, δοκιμασία, διαλίμνησις.
Census, τίμημα.
Census, part. τετιμημένος.
Centaurus, κένταυρος.
Centenarius, ἑκατοντάδος.
Centenus, ὁ πρὸ ἑκατόν.
Centesimus, ἑκατοστός.
Centies, ἑκατοντάκις.
Centimanus, ἑκατόχειρ.
Centipes, σκολοπένδρα. ἐκατόμπους.
Cento, κέντρον, ὁ.
Centrum, κέντρον.
Centum, ἑκατόν.
Centupondium, ἑκατονταξύγιον.
Centuplex, ἑκατονπλασίων.
Centuria, ἑκατοντάς.

Centuriati milites, κατηγορημένοι στρατιῶται.
Centuriatus, ταξιαρχία, ἑκατονταρχία.
Centurio, ἑκατόνταρχος, vel ἀρχ.
Centurionatus, ταξιαρχία, ἑκατονταρχία.
Cepa, κρόμμυον.
Cera, κηρὸς, ὁ.
Cerâ obduco, κηρόω.
Cerarius, κηροπλάστης, κηρουργός.
Ceraste, κεράστης.
Cerasum, κέρασον.
Cerasus, κερασὸς, ἡ.
Ceratum, κηρωτὸν.
Ceratura, κήρωμα, κήρωσις.
Ceratus, κηρωθείς.
Cercopithecus, κερκοπίθηκος.
Cerdo, βάναυσος, βυρσοδέψης.
Cerealis, δημήτριος, δημητριακός.
Cerebellum, παρεγκεφάλις, ἰδ.
Cerebrum, ἐγκέφαλος.
Cæremoniæ, θρησκεία, τελετὴ, θεσμὸς ἱερός.
Ceres, Δημήτηρ, δήδωσα.
Cereus, a, um, κήρινος.
Cereus, κηρὸς, κήριον.
Ceritus, δημόξηλος, παιδίσκος.
Cernere, dimicare, ἀγωνίζεσθαι.
Cerno, βλέπω vel εἰς τινα.
Cernuus, διακεκυφὼς, ὀρθικὸς.
Cero, as, κηρόω, καταχρίω.
Ceroma, κήρωμα.
Certamen, ἀγὼν, ἆθλον, ἄθλος, ἄμιλλα.
Certamen constituo, ἀθλοθετῶ.
Certamen navale, ναυμαχία.
Certaminis præmium, ἆθλον.
Certandum, ἀγωνιστέον.
Certare, φιλονεικεῖν.
Certatim, ἀγωνιστικῶς.
Certatio, ἀγώνισμα.
Certator, ἀθλητής.
Certè, ἀληθῶς, ἐμπεδῶς, σθλονδη.
Certioro, φερσυμφέρω, δηλόω.
Certitudo, βεβαιότης, ἀκρίβεια.
Certo, ἀγωνίζομαι φερέ τινα, cum aliquo, ἀθλέω, μάχομαι τοῖς πολεμίοις, adversus hostes.
Certo cum aliquo hâc de re, ἀμφισβητῶ τινι περὶ τούτου.
Certò, ἀκριβῶς, βεβαίως.
Certò scio, ἴσθ' ὅτι δή.
Certum habeo, πίστευω.
Certum ἀληθές.
Cerus, δηλος, ἀκριβὴς, βέβαιος.
Cervicale, περσικεφάλαιον.
Cervisia, ζυθός.
Cervix, τράχηλος, αὐχὴν, δέρη.
Ceruffa, ψιμμύθιον, ψιμμύθιον.
Ceruſsâ oblinere, ψιμμυθιοῦν.
Cerussatus, ψιμμυθιωθείς.
Cervus, ἔλαφος.
Cespes, cespito vid. suprà Cæspes, cæspito.
Cessans, παυόμενος, ἀργὸς.
Cessatio, ὀκνηρία, ἀργία, ῥᾳθυμία, παῦσις, ἀνάπαυσις.
Cessator, ὀκνηρὸς, ῥᾳθυμος.
Cesso, λήγω, χαλάζω, παύομαι τῆ μάχης, ῥᾳθυμῶ, ἀργῶ.
Cestus, κεστὸς.
Cetarius, ria, rium, κητώδης, κητῶος.
Cetarius, κητοπώλης.
Cete, τὰ κήτεα, κήτη.
Cetra, ἡ πέλτη, τὸ πέλτον.
Cetratus, πελτοφόρος, πελτασής.
Cetus, κῆτος.
Ceu, εἶον, οἷονεὶ, ὥσπερ.

Chalybs, χάλυψ.
Chamæleon, χαμαιλέων.
Chamæmelum, χαμαίμηλον.
Chaos, χάος, τὸ.
Character, χαρακτὴρ.
Charitas, ἀγάπη, στοργὴ, φιλοστοργία, φιλανθρωπία.
Charta, χάρτης, χάρτος.
Chartaceus, ὁ ἐκ χάρτου.
Charcula, χαρτίον.
Charus, τιμῶν, ἀγαπητὸς, φερόφιλος, ποθητός.
Chasma, χάσμα.
Chelæ, χηλαὶ.
Chelidonia, χελιδόνιον.
Chelys, χέλυς.
Chiliarchus, χιλίαρχος.
Chilias, χιλὰς.
Chiragria, χειράγρα.
Chirographum, χειρόγραφον, αὐτοπαχὲς.
Chiromantes, χειρομάντης.
Chiromantia, χειρομαντεία.
Chironeus, παίναξ.
Chirotheca, χειρόθηκη.
Chirurgia, χειρουργία.
Chirurgus, χειρουργὸς.
Chlamydatus, ὁ τῇ χλαμύδι περιβεβλημένος, χλαμυδωτός.
Chlamydula, χλαμύδιον.
Chlamys, χλαμὺς.
Cholera, χολέρα.
Cholerâ laborare, χολερᾶν.
Cholericus, χολερικός.
Choragium, χορήγιον.
Choragus, χορηγὸς.
Choraules, χοραύλης.
Chorda, χορδὴ.
Chorea, χορεία.
Choreas ducere, χορεύειν.
Chorus, χορὸς.
Chori magister, χορόδιδάσκαλος.
Chorographia, χωρογραφία.
Chorographus, χωρογράφος.
Christiana professio, χριστιανισμὸς, ὁ.
Christianus, χριστιανὸς.
Chronica, χρονικὴ, τὰ.
Chronicus, χρονικὸς.
Chrysendeta, χρυσόδητα, ἐνπώματα.
Chrysocolla, χρυσόκολλα.
Chrysolichus, χρυσόλιθος.
Cibalis, ἐδώδιμος.
Cibaria, σιτία, τὰ τὰ βρωτὰ, βεβρώματα, τὰ ὀπτὰ πα, τρφαί.
Cibariorum inopia, σιτοδεία, ἀσιτία, σιτανωνία.
Cibarius, ἐδώδιμος, τρόξιμος.
Cibarius panis, πυρίτης ἄρτος, ἄρτος συλλιμός.
Cibicopia, εὐφορία, εὐφορία.
Cibo, σιτίζω τινα.
Cibum fastidiens, ἀνόρεκτος.
Cibum sumo, σιτοποιοῦμαι, ἐρίζομαι σῖτον, φερσυφερόμαι τροφῶ.
Cibum parare, σῖτον ποιεῖν.
Cibum appeto, seu alacriter sumo, ἐσθίω.
Cibus, σῖτος, βρῶμα, ἐδώσμα, τροφὴ, σῖτον, ἔδαρ.
Cicada, τέττιξ.
Cicatrico, ἕλκος.
Cicatricosus, ἑλκόδης.
Cicatricula, ἑλκίδιον.
Cicatrix, ἕλκη, οὐτεκλὴ.
Cicer, ἐρέβινθος.
Cicercula, λάθυρος.

Cicindela, φάλαινα, λαμπυρὶς, πυρολαμπὶς.
Ciconia, πέλαργος.
Cicur, πόδωσος, ἥμερος, φερὸς.
Cicuro, πόδωσον.
Cicuta, κώνειον.
Cieo, i em, ciо, ἐξορμῶ τινα, κινῶ πάντα λίθον, omne n lapidem.
Ciere bellum, πολεμοποιεῖν, πόλεμον ἐγείρειν.
Cilicium, κιλίκιον, τεριχώδιον, δισφθείρα.
Cilium, βλεφαρὶς.
Cimex, κόρις.
Cinædus, κίναιδος.
Cinara, κινάρα.
Cincinnatus, βοστρυχωθείς, ὁ κιθαρίστης κακοσμημένος.
Cincinni, κίναιτοι, πλόκαμοι, σρόφοι, βόστρυχοι.
Cinctorium, παρεζώνιον.
Cinctus, us, διάζωμα, ζῶμα, περίζωμα.
Cinctus, a, um, ἐζωσμένος, περιεβλημένος.
Cineraceus, τεφρώδης, ὁ ᾗ ἡ.
Cingere, circumspicere, περιζώννυμι τῇ πόλει τεῖχος.
Cingo, coerceo, ζώννυμι, περιβάλλω, διαδέω.
Cingula, æ, quâ cinguntur jumenta, ζώμα.
Cingulum, ζωστὴρ, ταινία.
Cinifio, ὁ πὼ κεκαμένος ἀποδίζων, ἢ ὃν τοῖς ἀποδύτοις θερμαίνων.
Cini, κόνις, τέφρα, αἰθάλη, ἀποδὶς, ἡ.
Cinnabaris, κινναβαρὶς, ἡ.
Cinnamomum, κινάμωμον, ου, τὸ.
Cinnus, ὁ πλόκαμος, πολυμιτία.
Cio vide Cieo.
Cippus, ποδοδόκη, στήλη.
Circa, ἐπὶ, cum genit. κατὰ, cum accusativ. περὶ μέσῳ ἡμέρᾳ, circa meridiem.
Circellum, κρικίον.
Circenſis, κύκλος.
Circenſes ludi, ἡ ἱπποδρομία, ἀγὼν, ὁ.
Circinatio, περιαγωγὴ, περιδρομὴ, γύρωσις, περιστροφὴ.
Circino, περιάγω, γυρόω, κυκλάζω, περικυκλόω.
Circinus, διαβήτης.
Circiter, idem quod circa, περὶ, ἀμφὶ.
Circitores, οἱ ἔφοδοι, οἱ περίπολοι φύλακες.
Circitura, περιοδία.
Circuitio, περίοδος.
Circuitor, περιοδεύτης. ἔφοδος.
Circuitus, a, um, περιαχθείς, περιειλημμένος.
Circuitus, nom. περίοδος, περιβολὴ.
Circulatim, κυκλοῦσθαι, κύκλῳ.
Circulator, ὁ ἀγύρτης, ὀγλαγωγός.
Circulatorius, ἀγυρτικός.
Circulo, κυκλόω, κυρόω.
Circulor, ὀχλαγωγῶ.
Circulus, κύκλος, κυκλίσκος.
Circulus oculi, vide oculus.
Circum, περὶ, accus. ἀμφὶ.
Circumactio, περιαγωγὴ, περιστροφὴ.
Circumaggero, περιχώννυμι ἢ περιχώννυμι.
Circumago, περιάγω, κυκλόω, περιστρέφω.
Circumambulo, περιέρχομαι, ἀμφιβαίνω.

Circumcido, περικόπτω, περιτέμνω.
Circumcirca, πέριξ.
Circumcisio, περιτομὴ, περικοπὴ.
Circumclaudo, περικλείω, κατακυκλόω.
Circumcolo, περιοικέω.
Circumcurro, περιτρέχω.
Circumdatus, περιβληθείς, περιειβλημμένος.
Circumdo, περιβάλλω τῇ πόλει τεῖχος · κυκλόω, περιέχω.
Circumducere, decipere, παγκακεῖν τινα aliquem : ἐξαπατᾶν.
Circumduco, περιάγω, περιτρέχομαι.
Circumeo, περιβαίνω, περιοδεύω τι.
Circumequito, περιϊππεύω.
Circumferentia, περιφέρεια.
Circumfero, περιφέρω τι, περιάγω.
Circumflecto, περικάμπτω, περιγνάμπτω.
Circumflexa, περιφερὴς.
Circumflexus, περίκλασις, περιφορὰ, περίγραμμα, περιφερὴς.
Circumfluo, ὑπορρεῖ τινος, περιρρέω τι.
Circumfluus, περίρρυτος, περίρρυτον.
Circumfodio, περιορύττω, περισκάπτω.
Circumforaneus, ἀγύρτης, ὁ ἀγυρώδης, ἀλήμων.
Circumforo, περιτρυπῶ.
Circumfossura, περίσκαφη, περίορυξις.
Circumfrico, περιτρίβω, περικνίζω.
Circumfulgeo, περιλάμπω, περιστίλβω.
Circumfundo, περιχέω, περιβάλλω.
Circumfusus, περιβρύδδης, περίβρυτος, περιστάλτικός, περικεχυμένος.
Circumgelatus, περιπαγείς.
Circumgemo, περιστρόμομαι, περιβομέω.
Circumgesto, περιάγω τι.
Circumglobor, περισφαιρέομαι.
Circumjaceo, περίκειμαι.
Circumjicio, περιβάλλω.
Circumlambo, περιλείχω.
Circumlator, περιφορεὺς.
Circumlatus, περιφορητὸς.
Circumligo, περιδέω, ἀναδέω.
Circumlino, περιχρίω.
Circumlitus, περιχριστὸς.
Circumloquitio, περίφρασις.
Circumloquor, περιφράζομαι.
Circummitto, περιπέμπω.
Circummunio, περιφράττω.
Circummunitio, περιφραγμὸς, περίφραξις.
Circummunitus, περιφραχθείς.
Circumnascor, περιφύομαι.
Circumnavigo, περιπλέω, περιπλῶ.
Circumobruo, περιχωννύω.
Circumplector, περιπλέκω.
Circumpono, περιτίθημί τινί τι.
Circumrado, περιξέω.
Circumretio, περιπλέκω, περιλαμβάνω.
Circumretitus, περιειλημμένος, περιπλανὴς.
Circumrodo, περιεδώδω, περιτρώγω.
Circumscalpo, περικολάπτω, περικνίζω.
Circumscindo, περικόπτω, περιτέμνω.
Circumscribo, definio, determino, περιγράφω, ὁρίζομαι.
Circumscriptio, περιγραφὴ, διορισμός.
Circumscriptor, περιγραφεύς.
Circumscriptus, περιγεγραμμένος, περιγραπτὸς.
Circumsedeo, περιέζομαι.
Circumsedeo, obsideo, περικάθημαι.
Circumsepio, περιφράττω, περιβάλλω.

Circumseptus, περιφερχθεὶς, περιβεβλημμένος.
Circumsero, περιφυτάω.
Circumsessio, περιεδρισμὸς, περικαθισμός.
Circumsessus, περικαθέζομαι.
Circumsideo, περικαθίζομαι, πολιορκέω.
Circumsido, περικαθίζομαι.
Circumsigno, περισημειόω, περιστρογγίζω.
Circumsisto, περίστημι, ἀμφίστημι.
Circumsono, περηχέω, περιβρυλλέω.
Circumspecte, περισκοπῶς, ἀσφαλῶς.
Circumspectio, ἀσφάλεια, περιβλεψία.
Circumspecto, κατασκοπέω.
Circumspectus, qui prudens est. περιβλεπτικὸς, ἀσφαλὴς, συνετός.
Circumspergo, περιῤῥαίνω.
Circumspicio, ἀσφαλίζομαι, περιβλέπω πάντη, περιορῶ.
Facile Circumstans, circumdans, vel circumsistens, ἐυπερίστατος.
Circumstantia, περίστασις.
Circumsto, περίστημι.
Circumstrepo, περιηχῶ, περιβρυλλέω.
Circumstruo, περιοικοδομέω.
Circumsuo, περιῤῥάπτω.
Circumtectus, περικεκαλυμμένος.
Circumtego, περικαλύπτω.
Circumtexo, περιπλέκω.
Circumtondeo, περικείρω.
Circumtono, περιβρομέω.
Circumtonsus, περικεκαρμένος.
Circumvado περιέρχομαι.
Circumvagus, περιπλανώμενος.
Circumvallare, περιτείχίζω.
Circumvallatus, περιτετειχισμένος, περιβεβλημένος, περιφερχθείς.
Circumvectio, περιφόρησις.
Circumvector, περιοχέομαι.
Circumvectus, περιεληλυθὼς.
Circumvecho, περιοχέω, περιάγω.
Circumvenio, περιέρχομαι, περικυκλόω, περίειμι.
Circumventus, περιελημμένος.
Circumvertor, περικυλίομαι, περιστρέομαι.
Circumverto, περιστρέφω, περιειλέω, περιδίνω.
Circumvestio, περιστολίζω.
Circumvincio, περιδέω.
Circumvolito, περιΐπταμαι.
Circumvolo, περιπέτομαι.
Circumvolvo, περικυκλίζω, ἐγκυκλίω, περιειλέω.
Circumvolutio, ἕλιξ, κυλίνδησις.
Circus, κύκλος, ἐν ᾧ ἱπποδρομία γίνονται.
Cirratus, βλοσυρόκομος.
Cirrus, θύρσος, κίκινος, στρόφος.
Cis, citra, ἐντὸς, ἐπὶ τάδε.
Cista, κίστη, κιβωτὸς, λάρναξ, κάφινος, κοίνη.
Cistella, κιστὶς.
Cistellam. γλωσσόκομον.
Cisterna, τὸ ὑδάτων δοχεῖον, λάκκος.
Citare testem, μάρτυρας παρίχεσθαι, μάρτυρας παρεστάναι.
Citatio, ἀνάκλησις.
Citatus, ἐξαρμηθείς.
Citerior, ἐγγύτερος, ἐντὸς τερος.
Cithara, κιθάρα, χέλυς, φόρμιγξ.
Citharâ cano, κιθαρίζω, φορμίζω.
Citharista, κιθαριστὴς.
Citharistria, κιθαρίστρια.
Citharœdus, κιθαρῳδός.
Citimus, ἐγγύτατος.
Citius, ταχίως.
Citò, ταχέως.
Cito, as, ἐξορμίζω.
Citra, ἄνευ, χωρὶς, ἐκτὸς.
Citra, ἀπὸ τοῦ Rhodi, Rhenum; ἀπό.
Citrea mala, τὰ κίτρεια μῆλα.
Ultro citroque, φόβῳ κεκέντρου, πρόσω καὶ ὀπίσω, ἐμφερόμενον καὶ ὄπισθεν.
Citus, ἐξορμηθεὶς, ταχὺς.
Civicus, πολίτης.
Civile bellum, ἐμφύλιος πόλεμος.
Civilis, πολιτικὸς, ἀστεῖος.
Civilitas, τὸ πολιτικὸν, ἀστεότης.
Civiliter, ἐυτάκτως, κοσμικῶς, πολιτικῶς.
Civis, πολίτης, ὁ.
Civitas, πόλις, ἡ, πολίτευμα.
Civitas condita, πόλις ἐκπεμφθεῖσα.
Civitate donare, πολιτείαν δίδοναι, ἰσοτέλειαν τῇ πόλει.
Clades, ἦτται, ὄλεθρος, λύμη, συμφορὰ, δυσχίμια.
Clam, λάθρα, ἀμῦδις, κρύφα πνός.
Clamator, κέκραγε, κικέκραγε.
Clamito, κεκραγέω.
Clamo, βοάω, κράζω, κραυγάζω, αὔω.
Clamor, κραυγὴ, ἰαχὴ, βοή.
Clamosus, κραυγαστικὸς, μεγαλόφωνος.
Clancularius, κρυπτὸς, κρύβδιος.
Clanculum, λαθραίως, κρύβδιν.
Clandestinus, κρυφαῖος, λαθραῖος.
Clango, tubâ cano, κλάζω, κλάγγω.
Clangor, κλαγγὴ, ἦχος σάλπιγξ.
Clarè, ἀναφανδὸν, λαμπρῶς, σαφῶς, ἐναργῶς.
Clareo, φαίνω, φαίνομαι.
Clareſco, ἐκφαίνομαι.
Clarifico, δοξάζω.
Clarigatio, ἀπόρρηξις.
Clarisonus, λαμπρόφατος.
Clarissimus, λαμπρότατος.
Claritas, σαφήνεια, λαμπρότης.
Claritas visûs, τὸ ὀξυδερκὲς.
Claritas vocis, ἐυφωνία.
Claritas nominis, ἀξιοδοξία.
Clarum, φεγγηλον, φανερὸν.
Clarus, perlucidus, λαμπρὸς, ἀγλαὸς, φανερὸς.
Clarus, insignis, ἐνδοξος, φαίδιμος.
Classe pugnare, ναυμαχεῖν.
Classiarius, ἐπιβάτης, ναυμάχος, ναυμαχῶν.
Classicum canere, ὑποσημαίνειν τὸ εἰς ὅπλα δύναι, σημαίνειν τὸ ἀνακλητικόν.
Classicum bellum, ναυμαχία.
Classicus, ναυτικός.
Classis, navium multitudo, στόλος ναῶν.
Classis dux, ναύαρχος, στόλαρχος.
Clathratus, κλείθρῳ κεκλεισμένος.
Clathro, as, κλείθρῳ ἐρείδω.
Clathrum, κλεῖθρον, τὸ.
Clavarium, ἐλαιοδόκη, ἐλαιοθήκη.
Clavator, κορυνήτης, κορυνοφόρος.
Clavatus, a, um, ἠλωτός.
Claudicatio, χωλότης, χωλεία.
Claudico, χωλαίνω, σκάζω, χωλεύω.
Claudo, intercludo, ἐπισκιάζω, ἐπέργω, κλείω, κλήιζω.
Claudo oculos, καμμύω ὀφθαλμούς.
Claudus, χωλὸς, κυλλὸς, ὀκλάς.
Claudus utroque pede, ἀμφίκωλος.
Clavicula, κλειδίον, ἕλιξ.
Clavicularius, κλειδοῦχος.
Claviculus, ἀμφίον.
Claviger, κλειδοῦχος.
Clavis, κλεὶς, ἡ, κλειδός.
Clavis adulterina, ἀντίκλειν.
Claustrarius, κλειδοποιὸς.
Claustrum, κλεῖθρον.
Clausula, τὸ πέρας, ἀπὸ τοῦ ἔχοντος, νόημα.
Clavus, ἧλος, γόμφος.
Clavus ligneus, πάσσαλος.
Clavis affigo, κασσίδω πνα.
Clemens, πρᾶος, ἐπιεικὴς, ἥπιος.
Clementer, πράως, ἐπιεικῶς, ἡπίως.
Clementia, πραότης, ἐπιείκεια.
Clepo, furor, κλέπτω.
Clepsydra, κλεψύδρα.
Clepsydra parva, κλεψύδριον.
Clibanus, κλίβανος.
Cliens, πελάτης, θεράπευτης.
Clientela, θεραπεία, πελατεία.
Clima, κλίμα.
Climactericus, κλιμακτηρικὸς.
Cliens, φερέφυξ.
Clientela, περιφυγή.
Clinicus, κλινικὸς, κλινήρης.
Clitellæ, ὑποδάγματα, κασσίδια, ἄντυγες.
Clitellarius, νωτοφόρος, σαγοφόρος.
Clitellas impono, ὑποφορτίζω πνα.
Clivosus, βαθὺς.
Clivus, χαλαρὸν, βάθος.
Cloacarius, δεσμοφύλαξ.
Cloaca, ἀφιδρὼν, ὀχετὸς ἀμάρα, βόρβορος.
Cloaco, μολυνῶ.
Clunes, πυγὴ, γλουτός.
Clunis, ἰσχίον, ὀρθοπύγιον.
Clypeatus, ἀσπιδοφόρος.
Clypei umbilicus, ὀμφαλὸς ἀσπίδος, μεσομφάλιον.
Clypeus, ἀσπὶς, τὸ ὅπλον.
Clyster, κλυστὴρ.
Coacervatio, συναθροισμός.
Coacervatus, συνωρευμένος.
Coacervo, ὑποσωρεύω, ἀθροίζω πάντας ἀυτὸ, in unum: συγκομίζω, συσσωρεύω.
Coacesco, συμπήγνυμι.
Coactilarius, πιλοποιός.
Coactio, ἡ συναγωγὴ.
Coactor, εἰσπράκτωρ.
Coactus, συμπεφυλιγμένος, συμπεπιλημένος.
Coactus vi, ἀναγκασθείς.
Coactus necessitate, βιασθείς.
Coadunare, συναγαγεῖν.
Coaduno, συνείρω, συναρμόζω.
Coæqualis, ἴσος, ὁμήλιξ, ὁμῆλιξ.
Coæquo, ὁμαλίζω, ἀεὶ.
Coætaneus, ἡλικιώτης, ος, ὁ, σύγχρονος, ἰσῆλιξ.
Coævus, ὁμῆλιξ, σύγχρονος.
Coagmentarius, ἁρμολόγος.
Coagmentatio, συναρμογὴ, σύγκλεισις.
Coagmento, συναρμόζω, συνάπτω.
Coagulatio, πῆξις.
Coagulo, πήσω, πηγύω, πυκνόω.
Coagulum, πυτία.
Coalescere facio, συνάπτω.
Coalesco, συνίκνημι, συμφύομαι, συναπτομαι.
Coarctare, ἀνταναστέλλω, στενόω, στενοχωρέω.
Coarctatio, ἀνταναστέλλωσις, συστολὴ.

Coarguo, ἐξελέγχω τι, κατελέγχω.
Coccinatus, κοκκοβαφὴς.
Coccinea vestis, κόκκινον ἱμάτιον.
Coccineus, κόκκινος.
Coccum, κόκκος.
Cochlea, κόχλος, ἡ κοχλίας.
Cochleare, σφένδυλος, κοχλιάριον.
Cocta, seu elixa vendens, ἑφθοπώλης.
Locus ubi cocta venunt, ἑφθοπωλεῖον, ἑφθοπώλιον.
Coctilis, ἐφθὸς.
Coctio, ἕψησις, πέψις, σηλία.
Coctivus, a, um, ἑψητικὸς.
Coctor, ἑψητὴς.
Coctum, ἐφθὸν, ἑψημένον.
Coctura, ὄπτησις.
Coctus, ἐψηθεὶς, ἀπεπτέω.
Codex, κορμὸς, στέλεχος, τὸ sed pro libro, ἡ βίβλος.
Codicillus, γραμμάτιον, βιβλίδιον.
Cœlebs, ἀγάμος.
Cœmenta, χάλικες.
Cœmeterium, κοιμητήριον.
Coërit, συνάγηται.
Coëmo, συνωνέομαι, ὦμαι, συμπεριλαμβάνω
Coëmptio, συνώνησις.
Cœna opipara, δεῖπνον πολύσιτον ἢ ποικίλον, πολυτελὲς.
Cœna dominica, εὐχαριστία & εὐχαριστήριον, δεῖπνον κυριακὸν.
Cœna, δεῖπνον, ὁ δεῖπνος, δόρπον.
Cœnaculum, διαιτητήριον, ἀνάκλιτον, ὑπερῷον
Cœnatio, δειπτήριον.
Cœnatorium, ὄικημα.
Cœnatorium, δειπνητέον.
Cœno, δίαιταν ποιῶ τινι, apud aliquem, ξυνδιαιτῶμαι τινί.
Cœnobium, μοναστήριον
Cœnosus, σηλώδης, βορβορώδης.
Cœnula, συμπόσιον.
Cœnum, lutum, πηλὸς, βόρβορος.
Coëo, convenio, συνέειμι, συνίκνημι.
Cœpit, ἤρξατο.
Coërci io, συνοχὴ, τιμωρία.
Coire, concumbere, μίσγομαι γυναικὶ· συγκαθεύδω.
Coitus, concubitus, μίξις, ἀνδρμίξις, συνουσία, ας, ἡ.
Cœptum, institutum, κατοργθὲν, τὸ ἀρχὴ, ἐπιχείρημα.
Coërquito, συνιππεύω.
Coërcet, κολύει.
Coërceo, καθαίρω τινα, ἀσφαλίζω τί τινος, ἀναχαιτίζω, συνείρω.
Coërcitio, κάθειρξις.
Cœtus, συνωρία, ξυλλογὴ· ὁμήγυρις.
Cogens, βιαζόμενος.
Cogere, compellere, ἀναγκάζω τι, βιάζεσθαί τινα, ἀγγαρεύω, ἐπείγω.
Cogitabundus, ξυνῶν.
Cogit, συνωθεῖ, συμβάλλει.
Cogitamentum, ἐνθύμημα.
Cogitat, φρονεῖ, λογίζεται.
Cogitatio, ἔννοια, νόημα, τὸ ἐπίνοια.
Cogitatò, consultò, ἐκ προνοίας.
Cogito, meditor, ἐννοέω, ἐνθυμοῦμαί τι, ἐπίνοιαν τινὸς λογίζομαι.
Cognata, συγγενὶς, τὰ συμβολα.
Cognati, συγγενεῖς.
Cognatio, συγγένεια, τὸ συγγένεια.
Cognatus, συγγενὴς, ὁ, ἡ, ὁμογενὴς, συμφυὴς, ἀγχιστεῖς.
Cognitio, γνῶσις, ἐπίγνωσις, ξύνεσις.
Cognitor, ὁ ἐπιγινώσκων, ἐκδικος, γνώστης.
Cognitus, γνωστὸς, γνώριμος, ἐγνωσμένος.
Cognomen, ἐπίκλησις, ἐπωνυμία.
Cognomines, ὁ μάνυμος, ἐπώνυμος.
Cognomino, ἐπικαλέω τινα, ἐπονομάζω.
Cognosco, γινώσκω τινα, γνωρίζω τι.
Cogo, coacervo, συνάγω, ἐπισωρεύω.
Cogo in unum, ἀθροίζω εἰς ταυτό.
Cohabitatio, συνοίκησις.
Cohabitator, συνοικητὴς, ξυνοίκιος.
Cohabito, ἐπιμένω, συναυλίζομαί τινι, συναύλω.
Cohæreni, ἐνδυμὴν, συνίσασι.
Cohærentia, συνάφεια, σύστασις.
Cohærentia, pars, συγκολλημένα.
Cohæreo, συνικνέομαι, ἐφαρμόζω τινὶ, συνάπτομαι.
Cohæres, συγκληρονόμος.
Cohibentia, ῥαθυμία, ξυνοχὴ.
Cohibeo, ἐπέχω τινα, κατασβέννυμι, συνέχω.
Cohibere iracundiam, κατοχεῖν τὴν ὀργὴν, κρατεῖν τῆς ὀργῆς.
Cohibet, καμμύει, ξυνέχει.
Cohibitio, κώλυσις.
Cohonesto, ἐθικοσμέω τινα, συμπολογίω.
Cohorresco, κατατρέμομαι.
Cohors, σπεῖρα, πάλαι, λόχος, ἔθνος.
Cohortandus, παρεγκλιτέον.
Cohortatio, παρέγκλισις, παρέγκλησις.
Cohortor, συμπαρεγκαλῶ, παρηγορέω, ἐπικαλέω, παρεγκλίνω.
Coinquino, συμμιαίνω, συμμιαίνω.
Coitio, ξυνέλθωσις, ξυναγωγὴ.
Coitum appeto, ἐγκυρεῖν.
Coitus, ξυνουσία, as, ἡ.
Colaphos impingere alicui, κολαφίζειν, βαπτίζειν τινα ἐπὶ σαγήνης, ἐπὶ κόρρης.
Colaphus, κόλαφος, ῥάπισμα.
Colens, θεραπεύων.
Coliculus, καυλὸν, καυλίσκος.
Colis, κωλὸς, ὁ.
Collabifco, ξυνολισθαίνω.
Collabefacto, λυμαίνω, διαφθείρω.
Collabefio, καταλύομαι, λυμαίνομαι, διαφθείρομαι.
Collabor, συμπίπτω, ξυνολισθαίνω.
Collachrymatio, ὀδυρμὸς κλαυθμός.
Collachrymor, συνδακρύω τινὶ, ὀδυρόμαι.
Collactaneus, συγγάλακτος, σύντροφος, ὁμογάλακτος.
Collapsus, συμπεπτωκὼς.
Collare, περιτραχήλιον, περιδέραιον.
Collarium, περιτραχήλιον.
Collatio, συγκομιδὴ, συμβολὴ, ξυνεισφορὰ.
Collatitius, συγκομιστός.
Collatus, συμφορηθείς.
Collaudat, ἐγκωμιάζει, ἐπαινεῖ.
Collaudatio, ἐγκώμιον, ξυνεπαίνησις.
Collaudo, φερεσπονδία, συνεπαίνω.
Collecta, ξυνεισφορὰ, ἔρανος, συμβολὴ.
Collectanea, τὰ ἀνάλεκτα, τὰ ἐκλεκτα.
Collectio, συλλογὴ, σύλλεξις, ἀθροισμός.
Collectitius, ξυνειλεγμένος.
Collectivus, seu aptus ad colligendum, ἐυσυναγωγὸς.
Collectus, συνηγμένος, ξυνελεγμένος.
Collega, ξυνάρχων.
Collega in coniulatu, συνυπατικὸς, συνύπατος.
Collegæ, ξυνάρχοι, ξυνάρχοντες.
Collegium, ξυνέδριον, σύλλογος, συμβόλιον, σύστημα.
Colliberrus, φωσφοροβόσβος, σύνδουλος.
Collido, συμβάλλω τι, συγκρούω.
Collidit, contundit, ξυνθλᾷ.
Colligatio, σύνδησις, σύνδεσις.
Colligatus, συμπεπλεγμένος, ξυνδεδεμένος.
Colligo, as, simul ligo, ξυνδέω, καταδέω.
Colligo, is; συλλέγω τι, συναθροίζω, συνάγω τι, ἀγείρω, συγκομίζομαι.
Colligere, pro reficere, ἀναλαμβάνειν, ἀναζωπυρεῖν τινα.
Colligere flipem, ἔρανον αἰτεῖν ἢ ξυλλέγειν.
Collimare, σκοπὸν ἔχειν σκοπῷ, ἐυστοχέω.
Collineo, as, ἐυστοχέω, κατευστοχέω.
Collinio, συναλείφω.
Colliquefacio, συντήκω.
Colliquefco, συντήκομαι.
Collis, λόφος, βουνὸς, κνημὸς, χθών.
Collisio, σφόρησις, συγκρουσμός.
Collisus, συγκρουσθείς.
Collocata, ἱδρυμένα.
Collocat, ἐξέρχεται, ἐκμισθοῖ.
Collocatio, ἕδρασις, τάξις.
Colloco, καθίζω, ἱκανοδιδρύω.
Collocupleto, καταπλουτίζω.
Collocutio, συνομιλία.
Colloquitur, συνλαλεῖ.
Colloquium, ξυνομιλία, κοινολογία, συντυχία.
In Colloquium venire cum aliquo, ἐξελθεῖν ἐλθεῖν τινι.
Colloquor, κοινολογέομαί τινι, συνομιλεῖν τινι, ξυλλαλῶ, ἐντυγχάνω.
Colluceo, φλέγω, καταλάμπω, φαίνω.
Collucet, φεγγαλάμπει.
Colluctor, ξυμπαλαίω.
Colluditi, συνῳδαῖς, συμπαίζω.
Colludo, is, συμπαίζω, φορτυθρῶ.
Colludere alicui, συναγωνίζεσθαί τινι.
Colludium, συνῳδιασμὸς.
Collum, τράχηλος, αὐχὴν.
Colluo, διακλύζω, καταπλύζω.
Colluſio, κακόρρηνια, ξυμπαιγνία.
Colluſor, ξυγκακοηκτικὸς.
Colluſtrat, συμπεριέρχεται.
Colluſtro, περιαγίζω, καταλάμπω.
Colluvies, χλίδη, τὸ.
Collyrium, κολλύριον.
Colo, as, are, χθίω.
Colo, is, ere, veneror, σέβομαί τινα, λατρεύω τινὶ, τιμῶ, σεβίζω.
Colere, pro exercere, ἀσκεῖν τι.
Colere, pro habitare, οἰκεῖν.
Colere, pro diligere, φιλεῖν τινα.
Colere vitam, διάγειν.
Colere agrum, γεωργεῖν χῶρον, vel χῶν.
Colocasia, κολοκασία.
Coloni, ἄποικοι.
Colonia, ἀποικία.
Coloniam deducere, ἀποικίαν ἐκπέμπειν.
Colonus, ἀγρονόμος, γεωργὸς, ἴτανος.
Color, χρῶμα, χροιά.
Coloratus, ἐυλάτατος, ἐυδιακριδάστος.
Coloratus, ἐυλάτος.
Colore bono præditus, ἐυχρὴς, & ἐυχρὼς.
Colorto, ῥάπτω, ἐπιχρυσόω.
Coloſſus, κολοσσὸς, ὁ.

Colostra ἡ τὸ φόλις, ιδος.
Coluber, ὁ φις, ὁ ἔχεν, χίρσυδ.
Colum, ἡ μύλη.
Columbarum, περιστερεών, περιστερεῖον.
Columbarius, περιστερεύς.
Columbus & columba, περιστερά.
Columella, κιονίδιον.
Columen, σύλος, ἴσωμα.
Columna, σύλος, κίων, ἔρεισμα.
In Columnâ inculpere, κατηγορεῖν, κατηλοιδορεῖν.
Colus, ἠλακάτη.
Colustra, πύμφδυ.
Coma, κόμη, ἴθειρα, χαίτη.
Coma adultera, ἐπιτριχον, περκόμιον.
Comam nutrio, καμάω.
Comatus, κομήτης, πολύκομος.
Comatus bene, ἐυτριξ, ἐυτριχος.
Combibo, συμπίνω τί τινι, cum aliquo.
Combibo, onis, Συμπότης
Combinat, ζεύγνυσι, συνάπτει.
Combinatio, σύζευξις.
Combino, συνδυάζω.
Comburendi vim habens, καυστικός.
Comburo, ἐμπρήθω ; δικαίω τι, φλέγω, συμφλέγω.
Comburtio, δικαιωμα, ἔμπρησις, ἐμπρησμός.
Comedo, φάγω, τέρδω, βεβρώκω, ἰδίω.
Comedo, onis, & comestor, καταφάγος, ὁ βίφαγος.
Commeio, κατουρῶ.
Comes, ἀκόλουθος, συνέμπορος, σώδος.
Comessabundus, δεῖκομος.
Commessatio, κῶμος, ου, ὁ, ἀσωτία.
Comessator, κωμαστής.
Comessor, κωμάζω.
Comestor, καταφαγάς.
Comestura, ἐδωδὴ, βρῶσις.
Comesus, βιβρωμένος.
Cometa, κομήτης.
Comicè, κωμικῶς, κωμῳδικῶς.
Comicus, κωμῳδός, κωμικός.
Comicus, a, um, κωμικός.
Cominùs, ἐγγύθεν, συχνόθεν.
Cominùs pugnare, συχνόθεν, ἡ συχνοῦ μάχεσθαι.
Comis, humanus, χρηστὸς, φιλοφρονητικός, ἐυμενὴς, μειλίχιος.
Comitas, ἐυφροσυνοφελὲς, ἐυτραπελία.
Comitatus, ὕς, ἀκολουθία, θεραπεία.
Comiter, φιλοφρόνως, ἐυμενῶς.
Comitia, ἀρχαιρέσια, τὰ, ἀρχαιρέσιαι.
Comitialis morbus, ἐπιληψία.
Comitialis, vel Comitiarius, ἀρχαιρεσιακός.
Comitium, ἐκλαγάζιον.
Comitor, παρακολουθέω, dat. συνακολουθέω τινι, παρεπιμπομαι.
Comma, κόμμα.
Commaculat, συναπλοῖ.
Commaculo, ἐυναίνω τινα, καταμιαίνω.
Commeatus, τροφὴ, τὰ σιτία, δίοδος, ἐφόδιον.
Commemini, διαμέμνημαί τινος.
Commemorabilis, διαμνημονευτός.
Commemoratio, ὑπόμνημάτισμος, ὑπόμνησις, διήγησις.
Commemoratione dignus, ἀξιομνημόνευτος.
Commemoro, ὑπομνημονεύω.
Commendabilis, dignus qui laudetur, ἐπαινετός.
Commendare, id est, fidei alicujus committere, ἐπιτρέπειν τινί τι.
Commendare, id est, laudare, ἐπαινέω or ταῦτα, propter hæc.
Commendat, παρατίθει.
Commendatio, ἐπαίνεσις, ἡ, ὑποδοχή.
Commendatitiæ literæ, Συστατικὴ ἐπιστολή.
Commendo, παρατίθημι, συνίστημι
Commentari, ἀπομνημονεύειν πρὸς πιον, Συμβιβάζω.
Commentarium, vel Commentarius, τὸ ὑπόμνημα, ὑπομνηστικόν.
Commentatio, μάθησις, διδάσκημα.
Commmencitius, ficius, πλασματώδης.
Commentor, oris; ἐυρετής.
Commentum, res ficta, σκῆψις, πλάσμα, ἀδύμησις, ἐπίνοια.
Commeo, as, are, iter facio, φοιτάω εἰς τινα.
Commercium, συναλλαγμα, ἀλλαγή.
Commercium esse, συμβολαιον ἔχειν πρός τινα, cum aliquo.
Commereo, ἁμαρτάνω.
Commereor, μισθαρνέω, ἀξιόω ἐμαυτὸν.
Commigro, μετοικίζω.
Commilitat, συνεκστρατεύεται.
Commilitium, συμμαχία.
Commilito, Συνεκστράτης, ὁ, σύμμαχος.
Comminatio, ἀπειλή.
Comminiscitur, σοφίζεται.
Commiscor, συμπλάττω, ἐξυφαίνω τι, ἐνδυμόομαι, ὑπυφαίνω.
Comminuo, συντρίβω, λεπτύνω.
Comminus, ἐγγύς, παρεγχείρημα.
Commisceo, Συμμίγνυμί τινι, συγχέω, συγκεράννυμι, συγκερνάω.
Commiseratio, κατοίκτισις, ὄικτος.
Commiserasco, οἰκτίζω or ταῦτα.
Commiserer, ἀπαλγύνομαι περί τινος.
Commisit in legem, ὑπέπεσον τοῖς νόμοις.
Commissio, σύμβλημα.
Commissor, συμβαλλομάχος.
Commissum, τὸ πλημμέλημα, ἁμάρτημα.
Commissura, ἁρμογὴ, συνάφεια.
Commissus, ὑπεστεμμένος, συμβεβλημένος.
Commistio, ἀνάμιξις, σύμμιξις.
Commitigo, κατακαλάω.
Committo, alicujus fidei trado, ἐπιτρέπω, τινί τι, πιστεύω σοι ταῦτα.
Committere, peccare, πλημμελεῖν τι.
Committere, idem quod sociare, συνάπτειν, συζεύγνυμι.
Committere prælium, πόλεμον καθίστασθαι, μάχεσθαι, καταρχεσθαι τῆς μάχης.
Commodare, utendum dare, χρῆσαι τινι ἀργύριον.
Commodè, ἐυκαίρως, ἐπιτηδείως.
Commodior, χρηστότερος.
Commodius, λυσιτελέστερον.
Commoditas, ἀφέλεια, ὑπηρεσία, ὑπόθεσις, συμφέρον, τὸ, ἐυχαιρία.
Commodo, commoditati alicujus inservio, συναφελῶ τινα, συμφέρω τινί.
Commodum, utile, ὠφέλεια, σύμφορον.
Commodùm, opportunè, κατὰ καιρὸν, ἐυκαίρως.
Commodus, πρόσφορος, ἐπιτήδειος, χρηστός.
Commœreo, καταλγῶ.
Commonefacio, ἀναμιμνήσκω τινὰ τι, παραμιμνήσκω, ὑποτίθεμαι.
Commoneo, ὑπομιμνήσκω τινά τι, παραινῶ, νουθετῶ, παραμυθοῦμαι.
Commonitio, νουθέτησις, νουθέτημα, ὑπόμνησις.
Commonitus, νουθετήσας, ὑπομνησθείς.
Commonstro, κατασείκνυμι.
Commoratio, habitatio, συνδιαιτᾶσθαι.
Commoratio, mora, ἐγχρόνισις, κατοχή.
Commorior, συναποθνήσκω.
Commorior, manco, χρονίζω, διατρίβω τινι, βραδύνω.
Commotio, συγκίνησις.
Commotus, συγκινηθείς.
Commoveo, perturbo, διαταράττω.
Commundat, καθαίρει.
Communicare, ἀναποινοῦσθαι.
Communicatio, κοινωνία, κοινότης.
Communico, κοινωνῶ τινί τινος, & τινί τι, μεταδίδωμι.
Communio, onis, κοινωνία.
Communio, is, ere, περιφράττω, διατειχίζω, περικαθίζω, ὀχυρῶ.
Communis, κοινός.
Communitas, κοινότης, κοινωνία.
Communitas vitæ, συμβίωσις.
Communiter, κοινῇ, εἰς κοινόν.
Commutabilis, ἐυμετάβολος, Συμβλητός.
Commutatio, μεταβολὴ, ἀλλαγή.
Commuto, permuto, ἀλλάττομαί τί τινος, ἐπαμείβομαι τί τινος.
Commuto vitam cum morte, μεταλλάττω τὸν βίον.
Como, κομῶ, ἐξανθίω, κομβίω.
Comœdia, κωμῳδία.
Comœdus, κωμῳδός.
Compactio, σύμπηξις, συναρμογή.
De Compacto, κατ' ὁμόλογον.
Compactum, συναρμογὴ, συνηρμοσμένον.
Compactus, συμπαγὴς, ἐυπαγὴς.
Compages, ἁρμοὶ, ἁρμοί.
Compagino, as, συναρμολογῶ.
Compago & Compages, σύστασις, σύστημα, Συναρμογή.
Compar, ὅμοιος, ἴσος, σύζυξ.
Comparabilis, παρεξελαστὸς, συμβλητός.
Comparare, ἐτοιμάζω.
Comparat, συγκρίνει, παρασκευάζει.
Comparatè, συγκριτικῶς.
Comparatio, ἀναλογία, παρεμβολὴ, Σύγκρισις.
Comparaverunt, ὠνήσαντο.
Comparare, συναναπαύω.
Compareo, φαίνομαι, καταφανὴς γίνομαι.
Comparo, confero, συμβάλλω τι πρός τι.
Comparare, emere, πρίζομαι πρί τι.
Comparatum, ἀγόρασθέντα.
Ita Comparatum est, οὕτω πέφυκε.
Compartitur, συνμερίζει.
Compascuus, σύμβοτος.
Compascuus ager, σύμβοτος ἀγρὸς, κοινὴ νομή.
Compatitur, συνπάσχει.
Compedes, πέδαι, πεδοκάκη.
Compellatio, προσλάλησις, ἔντευξις.
Compellere, ἀναγκάσαι.
Compellit, συνίχει, συνελαύνει.
Compello, as, alloquor, κοινολογέομαι τινί, ἀντιχάτω πρός τινα, προσκαλέομαι.
Compello, is, συνελαύνω, συναθροίζω.
Compendiarìò, συντόμως.
Compendiarius, συντομος.
Compendiosus, βραχύτηλος, συντομος.
Compendium, ὄφτομαι, συμφορὰ, σύντμησις.

Compensat, ἀντιδιάγει.
Compensatio, ἀμοιβὴ, ἀντάμειψις.
Compenso, ἀντιπαλαίπομαι, ἀντιμείζομαι.
Comperendinatio, ἀναβολὴ, τελήμερον.
Comperendino, ἀναβάλλομαι.
Comperi, ἔγνων.
Comperio, ἐξευρίσκω, καταλαμβάνω.
Comperior, compertum habeo, καταλαμβάνω.
Comperit, μανάσι, καταλαμβάνει.
Compertum & exploratum habeo, βεβίασμαι τοῦτο σαφῶς.
Compertus, a, um, πολυφορημένος, βέβαιος, γνωθείς.
Compes, πέδη.
Compescit, καταστέλλει, καταπαύει.
Compesco, συρίλλω τινα, συμείρω, κατέχω.
Compescuit, καθέπαυσεν.
Competens, ἁρμόδιος.
Competenter, μετρίως.
Competentia, ἀναλογία, καθηκόντως.
Competit, συμφορᾷ, φιλονεικεῖ.
Competitio, ἅμιλλα, φιλονεικία.
Competitor, ἀντιποιούμενος.
Competitores, συμπαραβλίττες.
Competo, συμπίπτω, συμπεδάλλω, ὁμοδρομέω.
Compilat, συλοῖ.
Compilatio, ἀρεισύλησις.
Compilatus, ἀρεισυλημένος.
Compilo, συσκυδάζομαι, acc. ἀρεισυλάω τι, ἀρεικόπω.
Compingitur, συναρμόζεται.
Compingo, συμπήγνυμί τι· συνάπτω.
Compita, ἄμφοδον, ἀγυιά.
Compitalia, ἑορτὴ δημοτελὴς ἐν ταῖς ἀγυιαῖς, ἡ ἀμφόδιος.
Complaceo, ἀρέσκω, συναρέσκω.
Complano, ὁμαλίζω.
Complector, περιπλέκομαι, λαμβάνομαι, ἀσπάζω, περιβάλλω.
Complector animo, περιβάλλω τῷ νῷ.
Complementum, συμπλήρωμα, ἀπαρτισμός.
Compleo, συμπληρόω, συμπληθύω.
Completus, perfectus, τέλειος, συμπλήρης.
Complexio, συμπλοκή.
Complexio verborum, φράσις.
Complexus, ἀσπασμὸς, περιβολή.
Complicat, πτύσσει, δίπλοῖ.
Complico, συμπλίκω, συμπτύσσω.
Complodo, συγκροτῶ.
Comploratio, ὀλόφυρσις, θρῆνος.
Comploro, συγκλαίω, ὀδυρμοῖς χέω, κατακλαίω, θρηνῶ.
Complures, compluria, συμπλέονες, συμπλείες, συμπλέονα, ων.
Compluviculi, ἰσοι, πολλοί.
Compluvium, κατάκλυσιον.
Componit, συνίστησιν.
Compono, conjungo, συμπίγνυμι λόγον.
Componere pro disponere, συντάττω.
Componere, ornare, διατίθει.
Componere, concordare, συμφιλοῦμαι πρός τινα.
Comporto, συμφορῶ, τι, συγκομίζομαι.
Compos, ὑπήκοος, ὑπήκοος, ὑπηνεμόων.
Compos mentis, νοερὸν, ἔμφρων.
Composite, διτάκτως.
Compositio, ἁρμονία, διάταξις, συνθέσις.
Compositio elegans & bona, ἐυσυνθεσία.
ex Composito aliquid agere, ἐκ συνθήκης.
Compositus, διατεταγμένος, κεκοσμημένος.
Compossessio, συνκτησις.
Compossessor, συνκτήτωρ.
Compositus bene, ἐυσύνθετος.
Comporatio, ὁ πότος, συμπόσιον.
Compoto, συμπίνω.
Compotor, συμπότης.
Compotrix, συμπότις, συμπίτνακα.
Comprecatio, καθόδυσις, ἀυχή.
Comprecor, δέομαί σου τινὸς· καθέδυσμαι.
Comprehendo, manu teneo, λαμβάνω, συλλαμβάνω, περιέχω.
Comprehendere, intelligere, καταλαμβάνειν.
Comprehensibilis, καταληπτός.
Comprehensio, κατάληψις, σύλληψις.
Comprehensum, ἐμπεδεληλημμένον.
Comprehensus, συνειλημμένος.
Compressio, συμπίεσις, συνθλῖψις.
Compressus, συνθλιβόμενος, συνειελυγμένος, πεπισμένος.
Comptimi, ὄπτασθαι.
Comprimit, ἐπίσχει.
Comprimo, premo, συμπιέζω, συσφίγγω.
Comprimere os, συλλαμβάνειν τὸ στόμα.
Comprobat, ὑποδέχνυει, ὑποδέκει.
Comprobatio, συναίνησις, δόκιμασία.
Comprobator, δοκιμαστής.
Comprobavit, περιστείλατο.
Comprobo, δοκιμάζω, συναινῶ.
Compromitto, συμπαγγέλλομαι.
Comptus, ὑβρὶς, κακόηθησμός.
Compulsit, συνήλασεν.
Compulso, συναράττω.
Compulsus, συνωθεὶς, ἀναγκαδὸς, βιαδὸς.
Compunctio, κατάνυξις.
Compunctus, ὀδυρμῷ.
Compungo, κατανύττω.
Computare, λογίζεσθαι, συμψηφίζω.
Computat, συλλογίζεται.
Computatio, λογισμός.
Computatione, ψῆφῳ.
Computo, as, ὑπόλιμνα.
Computresco, κατασήπομαι.
Con, συί.
Conamen, ἐγχείρημα, ὄρμολά.
Conatus, ὁρμὴ, ὁρμή, ἐγχείρησις.
Conatus, ὕς, ἐγχείρημα, πεῖρα.
Concamerat, ὁ, ἡ καμάρωσις, ὀρόφωσις.
Concamero, καμαρόω, ὀροφόω.
Concaptivus, συναιχμάλωτος.
Concavitas, κοίλωμα.
Concavo, κοιλόω.
Concavus, κοῖλος, ἔγκοιλος.
Concedo, παραχωρῶ σοί τὸ βῆμα, ὑφίσμαί τινι· ὑπείκω.
Concelebrat, συνιστάζει.
Concentus, ἁρμονία, συμφωνία, συμφωνία.
Concepraculum, ὑποδοχὴ, ἐνδοχεῖον.
Conceptio, σύλληψις.
Conceptum, ὑποδηλοῖ.
Conceptus, συλληπτὸς, συνειλημμένος.
Conceptus, ὕς, σύλληψις, τὸ κύημα.
Concerno, συνοράω.
Concerpo, συναπερείπω, διαῤῥήγνυμι.
Concerptus, κατατετμημένος, συνδιασπασθείς.
Concertatio, ἀγωνισμός.

Concetto, Συμπολμίζω τινί· συναγωνίζομαί τινι.
Concessa, συνίμβρα.
Concessio, Συγχώρησις.
Concessum est, ἔξεστι.
Concessus, Συγχωρηθείς.
Concessus, ὕς, Συγχώρησις.
Concha, κόγχη.
Conchyliata vestis, ἁλυργὶς.
Conchyliatus, ὄστρεος, ἁλυργὴς.
Conchylium, κοχλίον, κεγχύλιον.
Concidit, συνέπεσε, συνέκναυσεν.
Concido, Συνκόπτω τι, κατακόπτω.
Concido, cado, κατακόπτω, Συμπίπτω.
Concidere animo, vel mente, ἐκπλήττειν, καταδυμεῖν, ἀλύειν.
Concieo, Συνέγειρε.
Concilio, bulum, συνέδριον, συνέδριον.
Conciliabundus, συναγωγικός.
Conciliatio, συνάγωγὴ, θεσπεσιγή.
Conciliator, θεσπεσιῳδός, διδυμάτης.
Conciliatrix, θεσπεσιῳδὸς.
Conciliatus, συνηλαμμένος.
Concilior, συναγείρομαι.
Concilio, benevolum facio, θεσπεσιῳδῶ or χάριτος, φιλέω, ἐξελάω, συνάγω τινα.
Concilium, συνέδριον, συνέδριον, Συμβούλιον.
Concilium cogere, ἐκκλησίαν συναγείρειν.
Concinna oratio, ἐξηκατασκεύος λόγος.
Concinnat, στερρόποιεῖ.
Concinnatio, συνκεκροτημένη.
Concinnatio, κατασκευή.
Concinnatores, συνκατυσεῖς.
Concinnitas, εὐρυθμία, ἐυθηλοσυνία.
Concinnè, κομψῶς, ἐυαρμόστως.
Concinnitudo, ὁμολογία.
Concinno, συνίθημι, συναρμόζω.
Concinnus, ἐμμελὴς, κομψὸς, ἐυθήλης, ἐυρυθμος.
Concino, Συμφωνέω, συνᾴδω.
Concio, ἐκκλησία, ἀγορὰ, δημηγορία.
Concionabundus, δημηγορικός.
Concionalis, ἐκκλησιαστικός.
Concionator, δημηγόρος, ἐκκλησιαστὴς, ὁ.
Concionem habere, δημηγορεῖν λόγον.
Concionor, orationem habeo, δημηγορέω, λόγον ποιέομαι, ἀγορεύω.
Concipio, Συλλαμβάνω.
Concipere animo, εἰς ἑαυτοῦ λαβεῖν.
Concirit, Συνλαμβάνει.
mulier Concinit, κυεῖ.
Concisè, ὀλιγόλογως.
Concisus, συνκεκομμένος.
Concitare alicui invidiam, σώρᾳ τινι φθόνον.
Concitat, συνσείει, ἀνασείει.
Concitatio, ὀξόρμησις, διέγερσις.
Concitato, dat. cal, συνκινηθέντι.
Concitator, ἐρεθιστής.
Concitatus, παρορμηθείς.
Concito, παρορμῶ τινα πρός τι.
Concitus, κινηθείς, ὀξορμηθείς.
Concives, συμπολῖ.
Conclamare ad arma, παραγγέλλειν εἰς τὰ ὅπλα.
Conclamatio, Συμβόησις, κατακλή.
Conclamatum est, πέφευκται.
Conclamo, Συνβοάω, ἀνακράζω.
Conclave, μαγὸς, ταμεῖον, δωμάτιον.
Conclavis, & culina ἀφέδρων, ὑπόπατον.
Conclavia, συνοικία.
Concludit, συνκλεῖ.

Concludo, κατέργω, Συγκατακλείω.
Conclusio, συλλογισμός, συμπέρασμα, Συμπέρασμα.
Conclusus, Συγκεκλεισμένος.
Concoctio, πέψις, πέπανσις.
Concoctu facilis, ὑποπτός.
Concoctus, πεπεμμένος.
Concolor, ὁμόχρως, ως, ον, ὅ.
Concoquere otium, καταπίνειν χρόνον.
concoquit. συνέψη.
Concoquo, πεπαίνω, πέπω.
Concordare, ὁμολογεῖν.
Concordia, ὁμόνοια, ὁμοφροσύνη.
adduco ad Concordiam, ὑποκαταλλάσσω τινά τινι.
Concorditer, ὁμονοητικῶς, ὁμοφρόνως.
Concordo, convenio, ὁμολογουμένως σοι τῶν, ὁμοφρονῶ, ὁμονοῶ.
Concorporo, Συσωματόπουιῶ.
Concors, ὁμογνώμων, ὁμόνους, ὁμόψυχος, ὁμόφρων.
Concrattitius, συνταῤῥός.
Concredo, πίστιν τί τινι, ἐγχειρίζω, καταπιστεύω.
Concremo, Συγκαίω, Συμφλέγω.
Concremat, κατακαίει.
Concrepat, συνήχει.
Concrepo, ἐπικτυπέω.
Concrescit, Συμφορβαίνει, συναύξει.
Concresco, Συμφύομαι, συναύξομαι.
Concretio, σύμπηξις, πῆξις.
Concretum, πεπηλιβένον, πεπαγμένον.
Concretiva, Συγκριτικά.
Concretus, Συμπαγείς.
Concubina, ὁμεύνιτρις, πάλλαξ.
Concubinatus, παλλακία.
Concubitor, Συγκοιμήτης.
Concubitus, συνουσία.
Concubium, ἡ ἀκμάζουσα νύξ.
Concubo, Συγκαθεύδω τινί, παρακοιμάομαι, συνεύδω.
Conculcatio, καταπάτημα.
Conculco, καταπατέω, διδαχλίζω.
Concumbit, συνεπάζεται.
Concumbere, Συγκοιμᾶσθαί τινι, πλησιάζειν γυναικί, παρακοίτην.
Concupiscentia, ἐπιθυμία, πόθος.
Concupiscibilis, ἐπιθυμητός.
Concupisco, ἐπιθυμέω, ἐπιτίθεμαι τῷ εἰδέναι, scire, ἐρίζομαι τοῦ εἰδέναι, ἐρίσμαι.
Concupitus, ἐπιθυμηθείς.
Concurrit, συνδρέχει, συνορμᾷ.
Concurro, ὁμοδρομῶ, συντρέχω.
Concursio, συνδρομή.
Concurso, παντοχῆ πλανῶμαι, συνδρομίαν.
Concursus, συνδρομή, συνοδος, ἐμβολή.
Concussio, πίτυμα, πάταξις, σύσεισις.
Concussus, Συγκεκροτημένος, διασεσεισμένος.
Concutio, διασείω, σείζω, Συσείω.
Condatoribus, συμπλεκτῆς.
Condecenter, ἐφεστικότως, ἐφιπότως, κατὰ τὸ ἐφῆκον.
Condecet, ἐφέστηκε, Συμφέρει.
Condecoro, ἐπικοσμέω, κατακοσμῶ.
Condemnatio, κατάγνωσις, κατάδικη.
Condemnator, κατάδικαστής.
Condemnatus, κατακεκριμένος, κατεδικασμένος.
Condemno, κατηγνώσκω, τινὸς δίκαιόν τινα κατέχειν τινός, κατάδικάζω τινός.
Condemnor, κατακρίνομαι.
Condenso, Συμπήγνυμι, καταπυκόω.
Condensus, πυκνός.
Condicio, παραβολή, παραβολία, συνταγή.
Condictus, διηρθρωμένος, ὁμολογημένος.
Condigne, ἐπαξίως.
Condignus, ἐπάξιος, ἀξιοφιλής.
Condimentum, ἄρτυμα, ατος, τό.
Condio, is, ire, ἀρτύω, ἡδύνω, ἔμμιξα.
Condiscipula, Συμμαθήτρια, Συμμαθήτεια.
Condiscipulus, Συμμαθητής, ὁ.
Condisco, Συμμανθάνω.
Condit, κλίζῃ, δοπίδιῃ, κρύπτῃ.
Conditio, κατάστασις, κλῆρος.
Conditionalis, ὑποθετικός.
Conditione ea, ἐπὶ ταύτῃ ὁμολογίᾳ, vel ἐπὶ τούτῳ.
Conditionem accipere, παρὰ Σύμβασιν χωρεῖν.
Condititius, ἐπίθετος.
Condititius, a, um, ἐπικείμενος.
Conditor, rei alicujus auctor, ἀρχηγός, κτίστης, ποιητής, ἀλείπτης, ἄρξας.
Conditura, ἄρτυμα.
Conditus, ἡδυσθείς, ἀρτυμένος.
Conditus, κλιθείς.
Condo, exeruo, κλίζω, δημιουργέω.
Condo, ἐπιδημικεύω, κρύπτω, Συγκρύπτω.
Condonfacio, Συμπαθύνω.
Condoceo, ἐκδιδάσκω, παίδας.
Condoleo, συνάχθομαι σοι, λυπέομαι.
Condolesco, Συμπαθῶ σοι, Συμπάσχω.
Condonatio, συγγνώμη.
Condonatus, συγχωρηθείς.
Condono, ἀφίημι· pro ignoscere, Συγγινώσκω τινί τι, καταχαρίζομαι.
Conducibilis, λυσιτελής, χρήσιμος, ἐυχρηστος.
Conducit, utile est, συμφέρει.
Conduco, duco, συνάγω· accusat. Συμφέρει.
Conductio, μίσθωσις, ἐπαγωγή.
Conductitius, μισθωτός.
Conductor, μισθοτής, μισθάρης.
Conductus, μεμισθωμένος.
Conduplicatio, ἀναδίπλασιασμός.
Conduplico, ἀναδιπλόω.
Condus, ὁ ταμίας.
Conduxit, ἐμισθώσατο.
Confabulatio, διάλογισμός, ὁμιλία.
Confarreo, φορτιλία, φορτιλίζω.
Confecci, κατεσκεύασα.
Confecta, παρασκέυασα, ἐκπεπλεδίνται.
Confectio, διάπεψις.
Confector, διαφθορεύς, σωτηλεστής, δημιουργός, ἀναιρέτης.
Confectum esse, κεκοπιάσθαι, σωτηλεῖσθαι.
Confectus, κεκμηκοσμένος, κεκμηκώς.
laboribus Confectus, καμάτοις πεπονημένος.
Confercio, συναθροίζω.
Conferendum, Συμβλητέον, διαφερτέον.
Confibulum, συνομιλῶ τινι, διάλεκτον διαμυθολογοῦμαι.
Conferendus, comparandus, Συμβλητός.
Confero, congero, Συμφορῶ τι, Συμφέρω.
Conferre, Συγκρίνειν.
Conferre verba in pauca, διὰ βραχέων εἰπεῖν.
Confert, congerit, συνεισφέρει, συμβάλλει.
Confertè, μεμυκνωμένως.
Confertim, ἀθρόως.
Confertus, ἀθρόος.
Confessio, ὁμολόγησις, ὁμολογία.
Confessus sum, ὡμολόγησα.
Confessor, ὁμολογητής.
Confestim, è vestigio, ἄρτι, παραχρῆμα, παραυτίκα.
Confició, perficio, διαφθείρομαι, διαπονῶ τι, ἀπραξίομαι, δαπανῶ.
Conficit, συντελεῖ.
Confidens, θαῤῥαλέος, θαῤῥαστικός.
Confidenter, θαρσαλέως.
Confidentia, θάρσος, τὸ θαῤῥαλία.
Confidit, κατατείθῃ.
Confido, θαῤῥῶ ὅτι τινι, θαρσύομαι, ὑπιθαῤῥῶ.
Configit, Συμπήγνυσι.
Configo, καθηλῶ, καταπερνῶ.
Confingo, Συμπλάττω.
Confinis, μεθόριος, συνόμορος, σύνορος.
Confinium, μεθόριον.
Confirmatio, βεβαίωσις, κατάστασις.
Confirmator, βεβαιωτής, ἰσχυτής.
Confirmatus, βεβαιωθείς.
Confirmo, βεβαιόω, κραταιῶ, ἰσχυροποιῶ.
Confitcat, ταμιεῖ, δημεύει.
Confiscatio, δήμευσις.
Confisco, δημεύω.
Confisus, πεποιθώς, πεποιθώς.
Confitentur, ὁμολογοῦσι.
Confiteor, ὁμολογοῦμαί σοι τοῦτο, ὁμολογῶ τὰς ἁμαρτίας, Σύμφημι.
Confixus, καθηλωθείς, κεκεντημένος.
Telis Confixus, κατακεντηθείς.
Conflagratus, κατεφλεγμένος.
Conflagro, καταφλέγομαι.
Conflare, Συναγαγεῖν, Συμπήγνυ.
Conflare invidiam, Συνάγειν τινὶ φθόνον.
Conflare as alienum, δανείζομαι ὑπό τινος χρεωστεῖν.
Conflatam, Συγκεκροτημένην.
Conflatio, χώνευσις.
Conflatus, Συγκαυθείς.
Conflictatio, Σύγκρουσις.
Conflictio, ἀναμάχεμαι.
Conflictor, Συγκρέμαι, Συμβάλλω.
Conflictus, Σύγκρισις.
Confligit, Συγκρίνει.
Confligo, acie dificerno, Συμβάλλω, Συβάλλω τινί, Συγκρίνω, &c.
Confligunt, Συμπίπτουσι, φιλονεικοῦσιν.
Confluo, Συμρυσῶ.
Confluo, Συῤῥέω.
Confodio, διορύττω, διατρυπῶ.
Confœderatus, ὁμόσπονδος.
Confore, Συνέσεσθαι.
Conformat, Συμμαπλάζει.
Conformatio, διαμόρφωσις, ἁρμογή.
Conformis, Σύμμορφος.
Conformo, ἁρμόζω, διαμορφῶ.
Conforto, ἐπιθαῤῥύνω, κραταιῶ.
Confossus, διορυχείς.
Confractus, Συῤῥαγείς.
Confragosus, κατῤῥωγώς, ἐπότομος, τεχνώδης.
Confremo, ἐπιβρύχω.
Confringo, θαῤῥήγνυμι, Συκλάζω, συντείνω.
Confugio, καταφεύγω πρὸς τίνα.
Confugium, καταφυγή, κρησφύγετον.

Confundebar, ἠχυνόμην.
Confunditur, διασπᾶται.
Confundo, Συχέω, αἰχμάω, ταράττω.
Confusè, perturbato ordine, Συγκεχυμένως, ταραγμένως, χύδην, φυρδην.
Confusio, σύγχυσις, συντάραξις.
Confusus, Συγκεχυμένος, ταραχθείς.
Confutat, συμβίβᾳ, ἀπελέγχει, ἀναιρεῖ τί.
Confutatio, ἀναστολή, ἔξελεγξις.
Confuto, ἀπλίζω, τινὰ ἐφ' ᾧ τινι, διάγω, ἐξέρχομαι.
Congelatio, σύπηξις.
Congelo, κρυσταλλόω, συμπήγνυμι.
Congemino, ἀναδιπλόω.
Congemisco, Συστενάζω, συναχθομαι.
Congener, συγγενής.
Congenero, Συγγενάω.
Congenitus, Σύμφυτος, Συγγενόμενος.
Congeries, Συμφόρημα, ἀθροισμα.
Congerit, συνάγῃ, συρᾷ.
Congero, Συμφορῶ, συναθροίζω.
Congerro, Συλλαβεῖν, Συμπλέκτην, συνάπτω.
Congesta, πυκνά, συμπεφυῖα.
Congestio, Συμφόρησις, συναθροισις.
Congestus, Συγκομιδείς.
Congiarium δόσις, νομή.
Congium, κάδος, μέτρον ὑγρῶν.
Congius, χόα.
Conglacio, Συμπήγνυμαι.
Conglobatim, σφαιροειδῶς.
Conglobatio, συνάλισις, σφαίρωσις.
Conglobo, εἰλέω, σφαιρόω.
Conglomero, συναγίζω τινὶ τι, συναλίσω, συναθροίζω.
Conglutinatio, Συγκόλλησις, συνάφεια.
Conglutino, Συγκολλάω, ἁρμόζω.
Congratulatio, Σύγχαρμα.
Congratulor, Συνήδομαι τινὶ ὑπὲρ τινος, Συγχαίρω σοι τούτῳ.
Congredior, συνέρχομαι, Συνειμι, Συνομιλέω.
Congreditur, Συνίσταται, Συμβάλλει μάχῃ.
Congregat, Συναθροίζει, Συμφορεῖ.
Congregatio, Συναγωγή, ἄθροισις, ἡ.
Congregatus, Συναθροισθείς, ὀδοιπορηκώς.
Congrego, ἀγείρω, π, ἀθροίζω π, Συνάγω π, ἀολλίζω, ὀδοιπορίζω.
Congrellio, ὁμιλία, Συνδιατριβή.
Congressus, Συνέλευσις, ὁμιλία.
Congruenter, δρωζόντως, πρεσκόντως.
Congruentia, ἁρμονία, ἐφαρμογή.
Congruere, Συναινεῖν.
Congruo, convenio, Συμπίπτω τινι, ὁμογνωμονῶ, ἁρμόζομαι, ὁμοιόω.
Congruum, πρέπον, ἁρμόζον.
Congrus, vel Conger, χόγρος, ὁ.
Congruus, ἁρμόδιος.
Conjecta, divino, πεπρόσεσμαι, διαστοχάζομαι.
Conjector, ὀνειροπόλος, ὀνειροκρίτης.
Conjectum, seu id quod conjicitur, ὄγκωμα.
Conjectura, στοχασμός, εἴκασμα, πεπρόσεσμαι, τέκμαρσις.
Conjecturâ assequor, ὑποστοχάζομαι, gen.
Conjecturalis, στοχαστικός.
Conjectu facilis, εὔληπτος.
Conjectus est, ἔτυχεν.
Conjectus, Συμβολή, Συμβάλημα.
Conjector, στοχάζομαι.
Conjecturâ assequi, Συμβάλλειν π, στοχάζεσθαί τινος, de aliquo.
Conjicere in periculum, κινδύνῳ περιβάλλειν.
Conniveo, μύω, κεκμύω, καταμύζω.
Conjugalis, γαμικός.
Conjugatio, Συζυγία.
Conjugator, Συζυγικός.
Conjugatus, Συζυγθείς.
Conjugialis, γαμικός, γαμικός.
Conjugium, Συζυγία.
Conjugo, Συζεύγνυμι.
Conjuncte, vel im, Συνημμένως.
Conjunctio, Σύζευξις, Συνάφεια, Συναφή.
Conjunctivum, Συζυγία ῥημάτων.
Conjunctivus, Συμπλοκικός.
Conjunctus, Συνέζευγμένος.
Conjungit, Συζεύγνυσι.
Conjungo, ἁρμόζω, Συνάπτω τινὶ τι, ἁρμόζω, Συνάπτω.
Conjurat, Συνωμοσίᾳ.
Conjurati, οἱ Συνωμόται.
Conjuratio, Σύστασις, Συνωμοσία.
Conjurationem facere, Συνωμοσίαν Συνάγειν.
Conjuratus, Συνωμότης.
Conjuro, Συνόμνυμι, Συνίστημαι.
Conjux, vel Conjunx, σύζυξ, ὁμόζυγος, Σύμζυγος.
Connato, as, Συνήκομαι.
Connecto, is, Συμπλέκω, Συνάπτω.
Connexio, Συμπλοκή, Συναφή, ἁρμός.
Connexus, Συμπεπλεγμένος.
Connitor, Συντείνομαι.
Conniventia, δήπωσις.
Conniveo, σκαρδαμύττω, κατεμύω.
Connixa, δόκησασα, Συνδρεμμένα.
Connixus, Συλλελαμμένος.
Connubialis, θάλαμικός, γαμικός.
Connubio jungere, Συγκαταζεύξει τινί.
Connubium, γάμος, Συζυγία.
Conopeum, καταπέτης.
Conor, πειρῶμαι, πειρᾶζω, βιάζομαι.
Conquassare, concutere, Συσείειν π.
Conquassatio, Συσεισμός.
Conquaternat, ξεδυνάμ, κατ' τετράδων.
Conqueror, μεμφομαί Σοι, ἀστοδυρομαι.
Conquestio, κατάμεμψις, μεμψιμοιρία.
Conquiesco, ἡσυχάζω τὸ ἔτος, in cæteris: ἀναπαύομαι.
Conquinisco, ὑποκύπτω.
Conquirit, Συμπορίζει.
Conquiro, ζητέω, ἀναζητέω.
Conquisitio, Συζήτησις.
Conquisitus, Συζητηθείς.
Consacraneus, Συμμύστης.
Consacrificat, κατεζύγ.
Consanguinei, Συζήνειες, ὁμαιμοι.
Consanguinitas, Συγγένεια, ὁμαιμοσύνη.
Consanguineus, Συάιμων, Συζυγής.
Consarcino, Συῤῥάπτω, ἐπιῤῥάπτω.
Conscelerare, μιαίνω.
Conscendit, Συναναβαίνει.
Conscendo, ἐπιβαίνω, πλέω ναῦν, navim, ἐπιβαίνω ὅπλ, accul.
Conscenfio, ἐπίβασις, ἀνάβασις.
Conscientia, Συνειδός, τὸ συνοίδησις.
Conscindo, διαῤῥήγνυμι, καταῤῥήγνυμι.
Conscio, συνειδέναι ἑαυτῷ.
Conscire sibi mortem, παρελθεῖν τὴν ζωήν ἑαυτῷ, ἀναιρεῖν ἑαυτόν.
Conscitcit, συγγινώσκει.
Conscissus, διαῤῥηγνύμενος.
Conscius, συνειδὼς ἑαυτῷ τι, ὑπαίτιος.
Conscius sibi bene, ἀσυνείδητος.
Conscius sum, συνοίδα, συνίημι.
Conscribere milites, στρατιώτας παρασκευάζεσθαι, vel συλλέγειν.
Conscribit, συγγράφει.
Conscribo, συγγράφω, διαγράφω.
Conscripti milites, καταγεγραμμένοι στρατιῶται.
Conscriptio, συγγραφή, καταγραφή.
Conscriptor, συγγραφεύς.
Conscriptus, συγγεγραμμένος.
Consecratio, καθιέρωσις, ἀνάθεσις.
Consecratus, καθιερωμένος.
Consecravit, καθιέρωσεν.
Consecro, καθιερῶ, τῷ Θεῷ τι, ἱερεύω.
Consectatur, ὑξέρχεται εἰς τὸ παρελθόν.
Consector, διώκω, τινὰ ἀλιθάνω.
Consecutio, συνακολούθησις.
Consecutus est, ἔτυχεν.
Consenesco, συγγηράσκω, παρακμάζω.
Consensus, ûs, ui, ὁμόνοια, συναφεια, ὁμολογία, ὁμοφροσύνη, συνκατάθεσις.
Consentaneum, ἀνάλογον, εἰκός.
Consentaneus, σύμφωνος.
Consentio, ὁμοδοξέω, πρὸς τινὸς, συμφωνέω σοι, ὁμολογέω, συνειδέναι θέλω.
Consentit, adsentit, συνοδοκεῖ, συνλέγῃ.
Consepio, περιφράττω.
Conseptum, περίβολος.
Consequenter, ἀκολούθως.
Consequentia, ἐπακολούθησις, συνέπεια.
Consequor, ἀκολουθέω, pro ob inco: τυγχάνω τινός, aliquid: ὑπιτυγχάνω.
Conserere, καταφυλίειν.
Conserere manum, πόλεμον συνάπτειν.
Conserit, συνείρῃ, συνίστῃ.
Consero, ui, συμπλέκω, συνάπτω.
Consero, planto, φυτεύω.
Consertus, ἀπόῤῥητος, συμπλεκτός.
Conserva, συνόδισα.
Conservat, σωτηρεῖ, σώζῃ.
Conservatio, σωτήρησις, σωτηρία.
Conservator, σωτὴρ, φύλαξ.
Conservatus, διασεσωσμένος.
Conservo, custodio, φυλάττω, σώζω τινα, τηρέω, σωτηρέω.
Conservus, ὁμόδουλος, συνόδουλος.
Consessor, συνέδρος, συνκαθέδρος.
Consessus, συνέδριον, συνέζυγος.
Consideo, συνεδρεύω, συνκαθέζομαι.
Considerat, κατανοεῖ, κατεμβλέπει.
Considerate, περισκεμμένως.
Consideratio, σκέψις, διανόησις.
Consideratus, περισκεμμένος.
Considero, σκέπτομαι, π, & vel τινος, κατανοέω π, & vel τινος, ἐπιμελέομαι, ἐπισκέπτομαι.
Consignat, συνσφραγίζει.
Consignatus, κατεσφραγισμένος.
Consigno, ὑπογράφω.
Consiliarius, βουλεύτης, Σύμβουλος.
Consilii inops, ἄπορος & βουλῆς, ἀβούλος, ἀμηχανῶν.
Consilio, is, συνβάλλομαι.
Consilii boni, εὐβουλος.

Consilii sum inops, ἄπορέω, διαπορέω.
Consilium, βουλή, βουλεία, βούλημα.
Consilium do, βουλεύω σοι περί τινος, δίδωμι γνώμην σοι, γνώμην εισηγέομαι.
in Consilium adhibeo, συμβουλεύομαι μετά τινος.
Consilium quærit, συμβουλεύεται.
Consimilis, ὅμοιος, ἐοικώς.
Consisto, ἱστάμαι, ἵσταμαι.
Consistio, φύλεια, φύτευσις.
Consobrinus, ἀνεψιός.
Consociatio, κοινωνία, κοινάνημα.
Consociatus, συμπολιτεύων.
Consocio, κοινωνέω, Coï, συμβουλεύω, Συναγείρω.
Consolabundus, παρηγορικός.
Consolatio, παραμυθία, παράκλησις.
Consolator, παράκλητος, παρήγορος.
Consolatorius, παραμυθητικός.
Consolatur, παραμυθείται.
Consolidi, συμπήγνυμι, καταβεβαιόω.
Consolor, παρακαλέομαί Coï, παραμυθέομαί τι, παρηγορέω.
Consonans, ἦνυχος, σύμφωνος.
Consonantia, συμφωνία.
Consonat, συνηχεῖ, συμφωνεῖ.
Consono, simul sono, συμφωνῶ σοι.
Consonus, σύμφωνος.
Conspicio, κατανοέομαι, κατανεύω, μίζω.
Conspicitus somno, ὕπνῳ κάτοχος.
Consors, κοινωνός, μέτοχος, σύγκληρος.
Consortium, κοινωνία, μετοχή.
Conspector, ἐφόπτης.
Conspectus, θεωρηθείς, καταπτωθείς.
Conspectus, ὄψις, σύνοψις, ὄφεμα.
in Conspectu, ἀπέναντι, ἔναντι, ἐνώπιον.
Conspergo, καταπάσσω, καταβρίχω.
Conspersus, καταπασθείς.
Conspici, conspectu seu cerni facilis, ὀπτός, εὐόπτος.
Conspicillum, κάτοπτρον.
Conspicio, ἀφορῶ, εἰσορῶ, βλέπω.
Conspicit, συνορᾷ, καθορᾷ.
Conspicor, ὁράω, κατοπτεύω, θεολήπτω, θεάομαι.
Conspicuus, θεολήπτος, ἀξιος, θεάματος, παράσημος.
Conspiratio, σύνταξις.
Conspiratus, συνταξάμενος.
Conspiro, συμπνέω τινι, ὁμονοέω, συνᾴδω τινι, συμφωνῶ τινι, ὁμοφρονέω.
Conspuo, καταπτύω, φτυσσόμαι.
Conspurco, μιαίνω, καταμιαίνω.
Constans, ἀστασίαστος, βέβαιος, σταθερός.
Constanter, ἀστασιάστως, ἐμμενῶς.
Constantia, ἀστασία.
Constat, συνίστημι, συμμένει.
Consternari, παρίπταμαι.
Consternatio, ἔκπληξις, παραχή.
Consternatur, σκιρτᾷ, πτύρει).
Consternatus, ἐκπλαγείς, ὑπεκπεπληγώς, παραφρονῶν.
Consterno, as, ἐκπλήττω, παράπτω.
Constipat, συμπυκάζει.
Conserno, is, καταστρωνύω, καταστρώννυμι.
Constipo, ὀπτεύω, καταπυκνόω.
Constituit, συνίστησι), ἱστᾷ.
Constituo, decerno, βουλεύομαι· item locum & tempus determino: ἀφορίζω, διαγράφομαι, συνίστημι, καθίστημι.
Constituæ, ζυγάζουσαι, καθιστῶσαι.
Constitutio, σύστασις, κατάστασις, συνταγμα.
Constitutiones, ἀντιγραφαί.
Constitutio corporis, ἕξις· bona, εὐεξία· mala, κακεξία.
Constitutum, συνταγέν.
Constitutus, καταστατεῖς, ταικτός, διατεταμένος.
Constitutus dies, ἡμέρα τεταγμένη.
Consto, συνίστημαι, ὀπτεύω, ἵσταμαι.
Constructio, σύστασις, κατάστασις.
Construit, συνοικοδομεῖ.
Construo, συντάττω, κατασκευάζω.
Constupro, καταμολύνω.
Consubstantialis, ὁμοούσιος.
Consuescco, ἐθίζομαί τινι, συνηθίζω.
Consuetudinarius, συνήθης, φιλοσυνήθης.
ex Consuetudine, παρὰ τὸ εἰθός.
Consuetudinem habeo, ὁμιλῶ τινι, τέχνη σοί, tecum: ὁμιλῶ τινι.
Consuetudo, ἦθος, τό· συνήθεια.
Consuetus, εἰσθισμένος, συνήθης.
Consuevi, εἴωθα.
Consul, ὁ ὕπατος.
Consularis, ὑπατικός.
Consulatus, ἡ ὑπατεία.
Consulere sibi, ὀπτεύειν ἐφ' ἑαυτόν.
Consulo, συμβουλεύω.
Consultat, σκέπτεται.
Consulo tibi, φροντίζω σοῦ.
Consultatio, συμβούλευσις, σκέψις.
Consulto vel consultò, ἐκ προνοίας, ὁκ προαιρέσεως, προμεμελετημένως.
Consulto, συμβουλεύομαι.
Consultor, βουλευτής.
Consultum, δόγμα, ψήφισμα.
Consultus, βεβουλευμένος.
Consuluit, ἐπιβέβουλεν.
Consummatio, συντέλεια, τελείωσις.
Consummetur, συμπληρωθῇ.
Consummo, perficio, συντελέω, ἀπαρτίζω, accul. ἐκποιέω.
Consumo, διαπανάω τι· ἀναλίσκω.
Consumptio, καταβρόχωσις.
Consumptus, καταναλωθείς.
Consumsit, ἐδαπάνησεν.
Consuo, συῤῥάπτω, ἀναῤῥάπτω.
Consurgit, συναίρεται).
Consurgo, συναίρομαι.
Contabeo, vel Contabesco, μαραίνομαι, συντήκομαι.
Contabulatio, σανίδωσις.
Contabulo, σανιδόω.
Contactus, συναφθείς.
Contages, συναφή.
Contagia, μολυσμοί, μιάσματα.
Contagio, συναφεία, διαφθορὰ ἐκ τοῦ συναφῆς.
Contaminat, μιαίνει, συνκίπτει.
Contaminatus, καταμεμολυσμένος.
Contamino, μιαίνω, διαφθείρω.
Contego, ἀπεσίλλω, ἀπολικαλύπτω.
Contemnendus, ὀκαταφρόνητος, ὀλιγωρητέος.
Contemno, ὀλιγωρῶ & ἀρετῆς, virtutem: καταφρονῶ τινος, ἀμελῶ.
Contemplari, σχάσασθαι.
Contemplatio, θεώρησις, σκέψις, θεωρία.
Contemplatio, θεώρημα, σχασμός.
Contemplator, θεωρός, θεωρητικός.
Contemplor, διασκοπέομαι τι· θεωρῶ τι· κατανοῶ, κατασκοπῶ.
Contemporaneus, σύγχρονός τινι.
Contemptibilis, ὀκαταφρόνητος.
Contemptim, καταφρονητικῶς, ἀδυνατί.
Contemptor, ὀλίγωρος, καταφρονητής.
Contemptui habere, ἀεὶ ὀλίγα ποιεῖσθαι τὸ ὀλιγώρητον ἴσον.
Contemptus, καταφρόνησις.
Contemptus, ὀλιγωρηθείς.
Contendit, ἀντιλογίζεται).
Contendo, ἀμφισβητῶ σοι ἀεὶ τινος, ἀγωνίζομαι, ἐρίζω, σωτείνω.
Contentio, ἔρις, ἰδος, ἡ· τείνω, μάχη.
Contentiosè, ἐριστικῶς.
Contentiosus, φιλότεικος, ἐριστικός.
Contentus, αὐτάρκης.
Conterminus, ὅμορος, ἐγγύθεν.
Contero, συντρίβω τι.
Contero tempus, διατρίβω τὸν χρόνον.
Conterraneus, πατρίως τις, ὁπτχώριος.
Contestatæ, μαρτυρήσασθαι.
Contestatio litis, ἔντασις δίκης.
Contestatur, συμμαρτύρει), διαμαρτύρεται).
Contestor, ὁπτμαρτύρομαί τινα.
Contexo, ἐμπλέκω, τι· συνυφαίνω.
Contextè, contextim, κατὰ συμπλοκήν.
Contextus, ὗς, συμπλοκὴ ὑφῆ.
Contextus, & contexus, συναφεία, ὕφος.
Conticeo, κατατηγῶ, σιωπῶ.
Conticescit, ὑποσιωπᾷ.
Conticinium noctis, μεσόντα νυκτὸς, νυκτὸς, ἀκμὴ.
Contignatio, ξύλωσις, ὄροφή.
Contigno, ὀροφόω, καταστεγάζω.
Contignus, συναφής.
Continens, συνέχων· aliquando, temperans, ἐγκρατής.
Continens terra, ἤπειρος.
Continenter, συνεχῶς, ἑλυσικῶς.
Continentia, ἐγκράτεια, σωφροσύνη, συνοχή.
Contineo, καταλαμβάνομαι, ἀπέχω, κατακλείω.
Continet, συνέχει, κρίνει, σῴζει.
Contingit, accidit, συμβαίνει, ἐνδέχεται), ὑπάρχει, τυγχάνει.
Contingo, attigo, ἅπτομαί τινος, συνάπτω.
Continua, ἀδιάλειπτος.
Continuatim, συμμιμένως, συνεχῶς.
Continuatio, συνοχὴ, συνάφεια.
Continuè, assiduè, συνεχῶς, ἑλικικῶς, ἀεί, ἀδιαλείπτως.
Continuat, συνάπτει, πυκνάζει.
Continuò, id est, statim, confestim, παραυτίκα, παραχρῆμα.
Continuo, perfevero, διατελῶ ποιῶν.
Continuus, ἑλικικός, συνεχής.
Contorqueo, συσφίγω, κατελίω, περιάγω.
Contorquet, ἐμβάλλει.
Contortio, συσφιγή, περιαγωγή.
Contortè, συνεσφιγμένως.
Contra, ἀντί· ὀπτ cum gen. κατὰ cum gen. ἀντικρύ, ἐναντίον.
Contra ac l cet, παρ' ὃ εἰθός.
Contractio, συστολή.
Contractorium, σφιγκτῆρ.
Contractus, συναλλαγμα, ὀμηγή.
Contractus est, συνιστάται.
Contradico, ἀντιλέγω τινί, & φερε τινα, κατατεῖν τινι, ἀντιγνωμονέω.
Contradictio, ἀντιλογία, ἀντίῤῥησις.
Contrahit, συνοδεύσει, συνιστᾷ.

Contraho,

Contraho, συστέλλω, συνέλκω, συνάγω.
Contrahere æs alienum, ὀφείλειν.
Contrariè, ἐναντίως, ἀντιθέτως.
Contrariefar, ἐναντίωσις.
è Contrario, ἀντικείμενος· ἀντίως.
Contrarium, ἀντικείμενον.
Contrarius, ἐναντίος, ἀντίθετος.
Contraxit, συνήθροισεν.
Contraverio, ἀπατῶ.
Contrectatio, συνάφεια, ἅψις, ψηλάφησις.
Contrecto, καθάπτομαι, ψηλαφάω.
Contremisco, τρέμω, ὑποτρομάζω.
Contribuit, συνγίνεται.
Contribulis, σύμφυλος, ὁ.
Contribuo, συντίλω τι· προσθήκην.
Contristo, ὀπτλυπέω τινα· στοχάζομαι.
Contritus, συντριβής.
Controversia, ἀμφισβήτησις, ἀμφισβήτημα, ἀμφιλογία.
Sine Controversia, ἀναντιλέκτως.
Controversias dirimere, καταστῆσαι τὰς ἀντιλογίας.
Controversiosus, ὀπτδικος.
Controversor, ἀμφισβητέω.
Controversus, ἀμφισβητήσιμος.
Contrudit, συνωθεῖ.
Contubernalis, σύσκηνος, συμβίωτος, σύνοικος, ὁμότροφος, ὁμοτράπεζος, ὁμοδίαιτος.
Contubernarius, σκώληξ, συσκήνιος.
Contubernia, συσκηνία.
Contubernium, κοινόβιον, συνοίκησις.
Conturor, ἐμπλέκω σοι, συνοφάω.
Contuetur, συναπτύζεται.
Contuliffe, εἰσκεκομικέναι.
Contumacia, ἀπείθεια, ἀνυπόκρισις, καταφρόνησις.
Contumaciter, ἀνυποκρίτως, ἀπειθῶς.
Contumax, ἀνυπόκριτος, ἀπειθής τινι.
Contumelia, ὕβρις, ἀσέλγεια, λώβη, αἰτημία.
Contumeliâ afficio, ὑβρίζω, αἰκίζω.
Contumeliam patior, ἀναστέλλομαι.
Contumeliatur, ἀτιμάζεται, ὑβρίζεται.
Contumeliosè, ἀσελγῶς, ὑβριστικῶς.
Contumeliosus, ὑβριστής, ὑποπτικός.
Contundit, θραύει, συνθλᾷ, συγκόπτει.
Contundo, συντρίβω, συγκόπτω, θλάω.
Conturbatus, ταραχμένος.
Conturbo, διατάσσω τινα.
Contus, κόντος, λεπτοκάλαμος.
Contufæ olivas, θλασταὶ ἐλαῖαι.
Contufio, θλάσμα.
Contufus, θλασθείς, συντετριμμένος.
Convalescit, ἀναῤῥώννυται.
Convalesco, ὑπερῤῥώνυμαι.
Convallis, συνάγκαια.
Convectio, συνκόμιδή.
Conveho, συγκομίζω, συνάγω.
Convelli, σφαλλᾶσθαι.
Convello, καταπάλω, ὑπαπάω.
Convenæ, συνήλυδες.
Convenien, συμβολικός, συνήκων.
Convenienter, συνεκότως.
Convenientia, ὁμολογία, ἁρμονή.
Convenio, συνίημι, συμέρχομαι, ὁμολογῶ τινί, ἀντάω, ἁρμόζω.
Conveniri, μεσόδιάδικος.
Convenit, συνήκει, ἁρμόζει, ἐνδέχεται).
Conventiculum, συνοδία, συνόδιον
Conventum, συνθήκη, ὁμολόγημα, σύμβασις.
Conventus, σύμβασις, Συνόδος.
Converfatio, διατριβή, συνομιλία.
Converfio, ὑπερφή.
è Converfo, καταλλάσσω.
Converfor, consuetudine alicujus utor, διατρίβω μετά τινος, περιπολῶ τινι, ἀναστρέφομαι.
Converfus, συνεστραμμένος.
Converto, συστρέφω, ἀναστρέφω.
Convefcitur, συνθλίζεται).
Convexitas, συγκλινεια, κοιλότης.
Convexum, καπηφὲς, κεκυρτός.
Convexus, ὑπηκμαπὴς, ἀγκύλος.
Convicinium, μεσηκία.
Convictus, καταλεγχθείς.
Convictus, ὗς, συμβίωσις.
Convincit, ἀπελέγχει, νικᾷ.
Convinco, καταλέγχω τινα, ὑπηκοΐω.
Convitiator, λοίδορος, βλάσφημος.
Convitiatur, καταδοᾷ, ὑβρίζει.
Convitior, λοιδορῶ τινα, διασύρω, ὀνοκωπῶ, βλασφημῶ, κάπτω.
Convitium, λοιδορία, σκῶμμα, βλασφημία, ὕβρις, καταβόησις, ὀχλαγωγία.
Conviva, σύμβιος, συντρεπτός.
Convivalis, συμπόσιακός.
Convivator, συμβιατὴς, συνεστιάτωρ.
Convivio excipio, ἑστιῶ τὸν ὑποδεχόμενον, legatos.
Convivit, συζῇ, συνεστιᾶται.
Convivio adhibeo, ἐνοχλῶ, ἐνοχίω.
Convivium, συμπόσιον, συνδεῖπνον.
Convivium adornare, συμπόσιον κατασκευάζειν.
Convivium finire, συμπόσιον διαλύσαι.
Convivo, ὁμιλῶ τινι, συμβιῶ, Συνδειπνῶ.
Convivones, συμπόται.
Convivor, ἑυωχοῦμαι, δαινύω, δαίνυμαι.
Convocatio, σύγκλησις.
Convoco, συγκαλῶ, ἀγείρω.
Convolo, συμπίπτομαι, συνίπταμαι.
Convolvo, συμπλίκω τὰς φρένας, συγκρίνω, συνιλίττω.
Conus, κῶνος, κῶν.
Convulfio, σπασμός.
Convulfus, σπασθείς.
Cooperculum, πῶμα, σκεπαλύμμα.
Cooperio, παρακαλύπτομαι, συγκαλύπτω τι.
Cooptat, ἐλαύνει.
Cooptatio, ἔγκρισις.
Coopto, ὑπηρετῶμαι, ἐκλέγω, ἐγκρίνω.
Cophinus, κόφινος, φορμός.
Copia, ἐυπορία, ἀδεια.
Copiæ pedeftres, δυνάμεις πεζικὴ.
Copiæ navales, δυνάμεις ναυτικὴ.
Copiæ equeftres, ἱππικὴ δυνάμις.
Copias ducere, ἄγειν στρατιάν.
Copiosè, ἐυπόρως.
Copiosus, εὔπορος, ἀγαθλίς.
Copula, συνάπτομαι, συνδέομαι, σύναψον, συμπλέκω.
Sine Copulâ, ἀσυνδέτως.
Copulat, συνζεύγνυει.
Copulatio, συνάφεια, συναφὴ.
Copulatus, συνημμένος.
Copulativus, συναπτικός.
Copulo, συνδέω τί τινι, ἀναμούτω, ἅπτω, συνάπτω, συμπλέκω.
Coquina, culina, μαγείρειον, ὑπαιτεῖον.
Coquinarius, μαγειρικός.
Coquo, ἑψάω, πέπτω, ἕψω.
Coquus, μάγειρος.
Cor, καρδία, κέαρ, κῆρ, ἦτορ.
Cordis valetudo, καρδιακὸς πόνος.
Corallium, κοράλλιον, λιθόδενδρον.
Coram, φερε, cum genit. ἐμπροσθεν,

genit. ἐναντίον, ἄντα.
Corbis, κόφινος, σπυρίς.
Corbula, σπυρίδιον, σπυρίσκος.
Corculum, Συμβίων.
Cordatè, σοφῶς, γνησίως.
Cordatus, γνήσιος, φρένιμος.
Cordatus homo, ἔμφρων, ἐλλόγιμος.
Cordus, ὀψίγονος.
Coriaceum, Σκύτινον.
Corium, βύρσα.
Coriandrum, κόριον, κορίαδρον.
Coriarius, βυρσοδέψης, βυρσεύς.
Corium, βύρσα, δέρμα, σκύτος.
Corneus, κερατινος, ὁ
Cornibus carens, ἄκερως.
Cornicen, κερατύλης.
Cornicines, κερατυλοσαλπισταί.
Cornicula, κορώνη.
Corniculum, κλοιός.
Corniculum, κερίσκιον.
Corniger, κερατοφόρος.
Cornix, κορώνη.
Cornu, κέρας, τό.
Cornupeta, κερατηνὴς, κυρίπολος.
Cornupeto, κερατίζω.
Cornus arbor, κρανέα.
Cornutus, quod cornua habet, κερατοειδὴς, ἐυκερὼς, κεράς.
Corolla, στέφανον, στεμμάτιον.
Corollarium, ὀπτφορὰ, παρδόκη, ὀπτεφάνωμα.
Corona, στέφανος, στέμμα· item pro conventu hominum, ὁ δῆμος κύκλῳ θεατῶν.
Coronis, κορωνὶς, ἡ.
Corono, στεφάνου τὸν νικητὴν, στέφω τινα.
Coronula, στεμμάτιον.
Corporalè, σωματικόν.
Corporeus, σωματικὸς σωματοειδής.
Corpulentia, πολυσαρκία· ἡ, ἐυσαρκία.
Corpulentum, seu carnosum reddo, ἐυσαρκίω.
Corpulentus, μεγαλόσωμος, εὔσαρκος, ἐυσωμος.
Corpus, σῶμα, τὸ χεῦς.
Corpufculum, σωμάτιον.
Corrado, συμάζω, κατεξύω.
Correctio, διόρθωσις.
Corrector, ἐπανορθωτὴς, δίθιωος.
Correctus, ἐπανορθωθείς.
Correptio, ὀπτήμησις, τό.
Correptor, ὀπτημητὴς, πωλητής.
Corrigente, ὀπτηρέτης.
Corrigia calceamenti, ἱμὰς τῷ ὑποδήματος.
Corrigit, ἐπανορθοῖ.
Corrigo, διορθόω τι· ἐυθύνω τι.
Corripio, reprehendo, objurgo, ὀπτημάω σοι τινος, ὀπτλαμβάνομαί τινος.
Corrivales, ἀντερασταί.
Corroborat, στρωσοῖ, βεβαιοῖ.
Corroboro, κρατεῖν, ἰσχυρίζω.
Corrodo, καταβιβρώσκω.
Corrogatio, ἐρανισμός.
Corrogo, Συναγείρω, συλλέγω.
Corrotundat, στρογγύλοῖ.
Corrugare frontem, ἀνασπᾶν τὸ μέτωπον, ἐυσπᾶν, ῥυπτᾶν.
Corrumpo, contamino, διαφθείρω πολύχρονα ἔπη item illicere muneribus, καταδωροδοκεῖν, διαφθείρειν χρήμασί τινα.
Corrumpor, φθείρομαι.
Corruo, συμπίπτω, καταπίπτω.
Corruptela, φθορὰ, διαφθορὰ.
Corruptibilis, φθαρτὸς, ἐυδιάφθορος.

Corru-

Corrupti-, διαφθορά, φθορά.
Corruptor, διαφθορεύς, ὀλοθρεύς.
Corruptus, διεφθαρμένος.
Cors, tis, ἡ ἴτεα, ἰτέα.
Corte-, λίπασμα, φλοιός.
Corticolus, φλοιώδης.
Cortina, παραπέτασμα.
Corvinus, κορακινος.
Coruscr, ἀστράπτω, ἀστράπτω.
Coruscus, ἀστράπτων, στιλπνός.
Corvum, καμπύλον.
Corvus, κόραξ, κος.
Corylus, κόρυλος.
Coryphæus, κορυφαῖος.
Cos, cotis, ἀκόνη, θήκη.
Cosmographia, κοσμογραφία.
Bene, seu firmiter coll-tus, ἐυπλευρος.
Costæ, πλευραί, σπάθαι.
Cothurnus, κόθορνος.
Cotiarius, ἀκονητής.
Coticula, βάσανος.
Cotumix, ἰμβαξ, τεττιγωδίς.
Cotumix, ὄρτυξ.
Coxa, coxendix, ἰσχίον, μηρίον.
Crabro, ἀνθρήνη, σφήξ.
Crabrones irritare, ἐρεθίζειν τὰ σφηκία.
Crambe, κράμβη.
Cranium, κρανίον.
Capula, κραπάλη.
Crapulor, καμοῦζω, κραιπαλίζω.
Cras, αὔριον.
Crassescere, παχυύσθαι.
Crassi udo, crassities, πάχος, παχύτης, πάρδος.
Crassus, παχυλὸς, παχύς.
Crassitudo, ἀναβολὴ, ὑπέρθεσις.
Crastino, as, ἀναβάλλομαι.
Crastinus, ὁ ἐπαύριον.
Crater, eris, κρατήρ.
Crates, τοῦ, τάλαρος.
Cratícula, ἐσχάριον, ἀνθρακιὰν, ἐσχάρις.
Creare, κατεστηῶσαι.
Creat, γεννᾷ.
Creatio, κτίσις δημιουργία.
Creatio magistratuum, αἵρεσις, χειροτονία.
Creator, κτησις, δημιουργὸς, ποιητής.
Creatura, κτίσμα, τὸ, κτίσις.
Creatus, καθεὶς, γεγονημένος.
Creber, θαμινὸς, πυκνὸς, συνεχής.
Crebrius, πυκνότερον.
Crebrò, συχνῶς, πυκ ἄς, θαμινά.
Credibilis, πιστὸς, πιθανός.
Creditor, δανειστὴς, χρεώστης.
Creditum, δάνεισμα, τὸ.
Credo, fidem habeo, πιστεύω. quandoque mutuum dare, δανείζειν. interdum, propuro, οἶμαι, νομίζω.
Credulitas, παχυπειθεια, ἐυπείθεια.
Credulus, ἐυπιθὴς, ἐυπιστος, ὁ ἡ ὸ.
Crematio, πυρωσις.
Cremenia, ἀυξήσεις.
Cremo, καίω, φλέγω.
Cremor, τὸ παχὺ τῦ γάλακτος.
Crena, γλυφὶς, ἰδος, ἡ.
Creo, κλίζω, ποιέω, δημιουργέω.
Crepida, κρηπὶς, ἰδος.
Crepidarius, κρηπιδοποιός.
Crepidatus, κρηπιδώμενος.
Crepido, φάραγξ.
Crepitaculum, κρόταλον, κάλων.
Crepito, δηλάομαι, δποφαγεῖν.
Crepitum reddo, ὑποκρούω μίγα.
Crepitus, ῥόμβος, κρότος.
Crepo, ῥοιβέω.
Crepundia, παιγνιοπαίγνια, ἀθύρματα.
Crepusculum, σέλας, κνίφας.
Cresco, ἀυξάνω.
Creta, λίθινη ἢ ἀυξηθέντα.
Creta, κιμωλία γῆ.
Cretaceus, ὁ ἐκ τῆ κιμωλίας γῆς.
Cretio, παρεπίλυσις κληρονόμυ.
Cribrarius, κοσκινοπώλης.
Cribro, κοσκινίζω, σήθω.
Cribrum, κόσκινον & ος.
Crimen, αἰτία, ἔγκλημα, αἰτίαμα.
Criminale, ἐγκληματικὸν.
Criminalia, ἐγκληματικὰ.
Criminatio, διαβολὴ, ἔγκλημα.
Criminator, διάβολος.
Crimine vacans, ἀναίτιος, ἀνέγκλητος, ἀνύβριστος.
Crimini do, ὑπόλογον αἰτίαν, ἐν αἰτίᾳ ποιῶμαι τινα.
Criminor, αἰτιάομαι τινα τίτυ, vel εἴς τι, διαβάλλω τι ἐγκλίσι, μέμφομαι.
Criminosè, ἐγκληματικῶς.
Criminosus, ὁ κλήματικός.
Crines, πλόκαμοι.
Crinis, θρὶξ, τριχὸς, πλόκαμος, κόμη.
Pulchris Crinibus, ἐυπλόκαμος.
Crinitus, πεπυκασμένος.
Crinitus, κομήτης.
Crispat, κερδαίνει, σείᾳ.
Crispicapillus, ἐλόθριξ.
Crispo, ἐλίσσω.
Crispus, ἐλόθριξ, ὁ, ἴλος.
Crista, λόφος, πτερικεφάλαια.
Cristatus, λόφον ἔχων, ἐυλοφος, ἐυκόμων.
Croceus, κρόκινος.
Crocus, & um, κρόκος, & ον.
Crocodilus, κροκόδειλος.
Crucifigere, σταυροῦν.
Cruciat & cruciatur, σταυροῦται.
Cruciatus, βάσανος, ἀλγηδών.
Crucifixus ἐσταυρωμένος.
Crucio, ἀνίαω, ταλαπωρέω σε, βασανίζω.
Crudelis, ἀμὸς, ἀπλωτὸς.
Crudelitas, ἀμότης, ἀπλωτία.
Crudeliter, ἀμῶς, ἀπλωτῶς, χαλεπῶς.
Crudescere, ἀμᾶσθαι.
Cruditas, ἀπεψία, δυσπεψία.
Crudus, ἀμὸς, ἄπεπτος.
Cruento, αἱματόω, αἱματίζω.
Cruentus, αἱματηλὸς, αἱματόεις.
Crumena, βαλαντίον, μάρσυπος, θύλακος.
Cruor, αἷμα, ατος, τὸ, ἰχώρ.
Crus, σκέλος, κνήμη.
Crusta, φλοιὸς, ἡ, ὄστρακον, γρύτη.
Crustatus, πεπλακωμένος.
Crusto, πλακόω.
Crustula, τὸ πλακίδιον.
Crustum, πλακοῦς, ὁ.
Crux, patibulum, σταυρός.
Crystallinus, κρυστάλλινος.
Crystallum, & Crystallus, κρύσταλλος, κρύσταλλον.
Cubatus, κοίτη.
Cubicularis, ἐυνῶν.
Cubicularius, κατακοιμᾶς.
Cubiculum, οἰκημάτιον, θαλαμη, δωμάτιον.
Cubile, κοίτη, ἐυνὴ, θάλαμος.
Cubitalis, πηχυαῖος.
Cubito innitor, διαγκωνίζω.
Cubito percutio, κυβιτίζω.
Cubitum ire, εἰς κοίτην ἰέναι.
Cubitus, κατάκλισις ἡ, κοίμησις.
Cubitus, πῆχυς, ὠλένη, ὁ.
Cubo, ui, itum, κατάκειμαι, κοιμῶμαι, ἐυνάζομαι.
Cuou-, κύβος.
Cuculio, σκεπάσιον.
Cuculus, κόκκυξ, γος, ὁ.
Cucumer, σίκυος, ἡ σίκυος.
Cucurbita, κολοκύνθη.
Cucurbitat, σκυδάζει.
Cudit, κολάπτει.
Cudo, di, culum, κόπτω νόμισμα, nummum, χαράττω, τύπτω.
Cudo, onis, ἄκμων.
Cujas, ποδαπὸς, ποταπός.
Cujus, a, um, τινος ὤν.
Cujus impulsu, τίνος ὑποθωλῆ.
Cujusmodi, ποῖός τις.
Cujusvis est, ἡ παντὸς δύι.
Culcita, τύλη.
Culcitra, στρωμνὴ, στρῶμα, κνίφων.
Culeus κελεός.
Culex, κώνωψ, πος, σίφων.
Culina, μαγειρεῖον, ὀπτανεῖον.
Culmen, στέγος, τὸ, κορυφὴ.
Culmus, κάλαμος, καλάμη, ἀνθερίνη.
Culpa, αἰτία, ἔγκλημα, πταῖσμα.
Culpabili, κλημελὴς, θλαμμπτός.
Culpandus, κλημελὴς, θλημμητὸς.
Culpo, αἰτιάομαι τινα τότε, διαβάλλω.
Culcellus, μοχλίσκος, μοχλός.
Culter, μάχαιρα, ξίφος.
Culter futorius, ξυλίη.
Cultor, λατρευτὴς, ἱράτης, θεραπευτής.
Cultor Agrorum, γεωργός.
Cultrarius faber, μαχαιροποιός.
Cultura, ἱρατία, θεραπεία.
Cultus, εὐρασμὸς, κακοσκημβίος.
Cultus, ἱρατία, θεραπεία.
Cultus mulieris, κόσμος γυναικός.
Cum, præpositio ξυὺ & σὺν cum dativ. κατ cum genit. μετ cum genit.
Cum diluculo, ἅμα τῇ ἡμέρα.
Cum imperio esse, ἐν ἀρχῇ εἶναι.
Cum primis, εἰς τὰ πρῶτα.
Cum veniâ tuâ, σοι παῤῥησιάσομαι, συγχωρεῖτε σε.
Cuma, ἀποθέρισος κάμβα, δεύτερα θέρισις, σπάθερισις.
Cumulate, ἀθρόως σωρηδὸν, ὑπερβαλ.
Cumulatim, σωρηδὸν.
Cumulatio φορὰ.
Cumulatus, ὑπερπεπληρωθεὶς, ἔκπλεως.
Cumulo, σωρεύω, ὑπερπίμπλημι τί τινος.
Cumulus, σωρὸς, ὁ, σώρευμα.
Cura utique, ἡ μελέη δή τις.
Cunabula, σπάργανα.
Cuna, cunabulum, βαβαλισήιον.
Cunæ, κοιτὶς, ἰδος, ἡ, σπάργανον
In Cunis vagire, ἐν κοιτίδι βαβάζειν.
A Cunabulis, ἐκ νέας, ἐκ παίδων ἡλικίας, ἐκ παιδὸς.
Cunctandus, μελλητέον.
Cunctanter, βραδέως, βραδίως.
Cunctatio, μέλλησις, ὀνος, ἀναβολὴ.
Cunctator, μελλητὴς, ὀπτῆρες.
Cuncti, σύμπαντες, ἅπαντες.
Cunctor, μέλλω, ἀναβάλλομαι, ὀκνέω.
Cuneatim, σφηνοειδῶς, κατὰ σῖφα.
Cuneatus, σφηνοειδὴς, γομφοειδὴς.
Cuneo, σφηνόω, γομφόω.
Cuneolus, σφηνίσκος.
Cuneus, σφὴν, γόμφος.
Cuneus theatri, φυλὴ θεάτρυ.
Cunicu-lu, foramen subterrâ, ὑπόγειος διάρυξ, ὑπόρυγμα.
Cuniculos agere, ὀρυττοῦν.

Cupa, κύπελλον.
Cupedia, orum, φιλοψία, ὀψοφαγία.
Cupedinis deditus, λίχνος.
Cupidè, ἐπιθυμητικῶς.
Cupidicenus, πρυχθέσπιος.
Cupiditas, ἐπιθυμία, πρόθυμία.
Cupiditates coercens, ἐγκρατὴς.
Cupido, πλησμία, ἐπιθυμία ἔρως.
Cupidus cognitionis, φιλοθέωμον.
Cupidus, ἐπιθυμὸς, ἱμερόμμος.
Cupillum, γαυρίδιον, γλύσχιον, & γαυρίσκιον.
Cupio, ἐπιθυμέω τινος, ὀρέγομαι τῦ εἰδέναι, scire: ἐρῶ, ἐπιθυμῶ, γλίχομαι, ἱμείρω.
Cupressus, κυπάρισσος.
Cuprum, κύπελλος, χαλκὸς.
Cur, διὰ τί, τίνος ἕνεκα, τί ποτε.
Cura, φροντὶς, ἰδος, ἐπιμέλεια, κῆδος, ος, τό.
Curæ est mihi hoc, μέλει μοι τῦτο.
Curam gero, habeo, φροντίδα μοιῶμαι· μέλει τινος, φροντίδα ποιῶμαι.
Curam ducere, ἐπιμέλειαν ἔχειν.
Curatio, ἐπιμέλεια.
Curator, procurator, ἐπιμελητὴς, ἐπόπτης. item tutorem significat, ἐπίτροπος.
Curatorius, ἐπιμελητικός.
Curia, βουλευτήριον, ἀρχεῖον.
Curiales, βουλευτὴς, βουλευτικός.
Curiosè, ἐπιμελῶς, μετ' ἐπιμελείας.
Curiositas, πολυφραγμοσύνη.
Curiosus, πολυφραγμων, πολύπρ.
Curiosus sum, πολυφραγμονῶ τι.
Curo, σπουδάζω πρί τι, vel ὑπέρ τινος, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι πρί τινος· significat etiam mederi, ἰᾶσθαί τινα, θεραπεύειν νόσον.
Non Curo, i.e. negligo, malè curo, ἀμελέζω & ἀνωρίω.
Non Curo, ἀφροντιστῶ τινος.
Curriculò, δρομαδὸν.
Curilis equus, σὺν ἅρματι ἀγωνιζόμενος ἵππος.
Curro, τρέχω, θέω.
Curruca, ἀκαλανίς.
Currus, ἅμαξα, ἅρμα, δίφρος.
Currus agere, διφρηλατεῖν, ἡνιοχεύειν.
Cursim, δρομαδὸν, μεταδρομάδην.
Cursito, θερμαίνω.
Cursitare; sursum, deorsum, Ter. ἀνακαμπτεῖν ἄνω, κάτω.
Cursor, δρομεὺς, δρομαῖος.
Cursus, δρόμος, τρέχω.
Cursus lunæ, σελήνης περιφορά.
Curtus, brevis, κολοβὸς, βραχύς.
Cursus aquæ, ῥύμη.
Curvamen & curvatura, καμπυλότης.
Curvat, κοιλαίνει κλάδον.
Curvesco, κυρτῶμαι.
Curvatio, κάμψις.
Curvatus, καμφθείς.
Curvipes, ἀγκυλόπους.
Curulis, ἁρμάτειος.
Sella Curulis, ἀγκυλόπους δίφρος, βασιλικὸς.
Curvitas, καμπυλότης.
Curvo, κάμπτω.
Curvus, ὀκαμπὴς, καμπύλος.
Cusfidatim, κατ' ἀκωκὴν, κατ' αἰχμὴν.
Cuspis, αἰχμὴ, ἀκὶς, ἀκωκή.
Cuspis haltæ, ἄκρον τῦ δόρατος.
Cuspus, ξύλινον, σανιδάλιον.
Cuspiditas, ἐπιθυμία.
Custodia, φυλακὴ, φυλακτήριον.
Custodio, φυλάττω τι vel τινα, ἐφορῶ, τηρέω.
Custoditio, φύλαξις.
Custos, φύλαξ, φυλακτήρ.
Custos domus, οἰκεφύλαξ.
Cuticula, ῥαφὶς πιν.
Cutis, χρὼς, δέρμα.
Cutis corporis, δέρμ.
Ad Cutem, εἰς χρῶ.
Cyathus, κύαθος, ἐκπωμα.
Cygneus, κύκνειος.
Cygnus, κύκνος.
Cymba, κύμβη, σκαφίδιον.
Cymbala pulso, κυμβαλίζω.
Cymbalum, κύμβαλον.
Cynosbatus, κυνόσβατον.
Cynosura, κυνόσουρα.

D.

DA, δός.
Dabant, ἐδίδων.
Dæmon, δαιμόνιον, δαίμων.
Dama, δόρκας.
Damnabilis, κατακριθησόμενος.
Damnabilitas, κατάκρισις.
Damnaticus, καταδικὸς.
Damnatio, κατάκρισις, κατάκριμα.
Damnatus, καταδικασμένος.
Damno, κατακρίνω, cum gen. perf. & acc. rei, καταψηφίζομαί τινος θάνατον, capiti, κλοπὴν, furti.
Damnosum, δαῖζημιον.
Damnosus, ζημιώδης, βλαβερὸς.
Damnum, βλάβη, ζημία, ἀσθ.
Damnum infero, ζημιόω τινα, ἐπάγω ζημίαν.
Damnum patior, ζημιῶμαι, βλάβην ἔχω.
Danai, ἕλληνες.
Dapes, ἐδέσματα.
Daps, ἐυωχία.
Dardanarius, πανδοκεύς, πανδοκεύτρια, πανδοκεῖον, προπώλης.
Data operâ, δολίως.
Dativus, δοτικὸν πτῶμα.
Dator, δοτὴρ.
Datus, δεδομένος.
De, περὶ, ἀμφὶ, παρὰ, ἐκ, ἀπὸ, cum gen.
De quibus, περὶ ὧν.
Dea, θεὰ, ἡ.
Deabbo, λευκαίνω, ἀπολευκαίνω.
Deambulatio, ὁ περίπατος.
Deambulo, περιπατῶ.
Deauratores, χρυσωταί.
Deartuo, ἀπαρθρῶ.
Deauratus, διάχρυσος.
Deauro, χρυσόω.
Debacchor, παροινεῖσθαι πρὸς τινα, in aliquem: ἐκβακχεύομαι.
Debellandus, καταπολεμητέον.
Debellatum est, ὁ πόλεμος καταπεπολέμηται.
Debellatus, καταπολεμηθείς.
Debello, καταπολεμῶ τινα, κατανικῶ τινα.
Debeo, ὀφείλω τινὶ χάριν, gratiam.
Debilis, ἀδύνατος, ἰσχνὸς, βλιχρὸς, ὕ, ὁ, ἀδρὸς.
Debilitari, παρειμένος.
Debilitatio, ἀδύνατισμα.
Debilitato, ἐξασθενῶ τινα.
Debilito, ἐξασθενίζω, ἀδυνάω.
Debitor, ὀφειλέτης, χρεώστης.
Debitum, ὀφείλημα, χρέος.
Debitum non rem tenere, ὀφείλημα ἀφίεναι.
Debitum solvere, ὀφείλημα ἀποδίδωμι.
Deblatero, φλυαρῶ, καπηλολογῶ.
Decalvo, ὑποτέμνω.
Decanto, laudo, ἐγκωμιάζω τινα, ἐπαινῶ.
Decas, δεκάς.
Decedere, pro mori, ἀπαλλάττεσθαι.
Decedo, ὑποχωρῶ.
Decem, δέκα.
Decem millia, μυριάς.
Decembr, δεκεμβρίων.
Decempeda, δεκάπους.
Decempedato, μετρητέον.
Decem pondo, δέκα λίτρας.
Decemviratus, δεκαδαρχία.
Decemviri, οἱ δέκα ἄρχοντες.
Decennale, δεκαετής.
Decennis, δεκάτη.
Decennium, δεκαετία.
Decens, πρέπον, δέον, ὑπάρχον.
Decenter, καθηκόντως, ἐυπρεπῶς.
Deceo, ἁρμόζει, καθήκειν. dat.
Decepi: ἀθετέω, ἀπατῶ.
Deceptio, ἀθέτησις, ἀπάτη.
Deceptionis, ἀπατηρός.
Deceptor, σοφιστὴς, ἀπατεωνικός.
Decepta facilis, ἐυεξαπάτητος.
Decernit, δῆμα τίζει, κυροῖ.
Deceptus est, ἀφρόδη.
Deceptus sum, ἀπάτυχον.
Decerno, statuo, διανοοῦμαι, aliquando, prodimicare, κρίνομαι.
Decerpo, ἀπολέγω, ἀποδρέπω.
Decerpo fructum, καρπολογέω.
Decertatio, ἀγωνισμός.
Decessio, ἀποχώρησις.
Decerto, ἀγωνίζομαι πρί τινος.
Decessor, προηγεμὼν.
Decet, πρέπει, χρὴ, ἀξιόν ὅτι, προσήκει.
Decet me, πρέπει μοι.
Decidendum, διαιτητέον.
Decido, id est, abscindo, ἀποκόπτω, ἀποτέμνω. pro determinare, διαλύσεις.
Decido, deorsum cado, καταπίπτω ἀπ' ὕψ, ἐκπίπτω.
Decies, δεκάκις.
Decima, δεκάτη.
Decimæ, arum, δεκάτη, δεκασμός.
Decimat, δεκατεύει.
Decimo, δεκατόω.
Decimus, δέκατος.
Decinctus, ἐυζωνος.
Decimus lapis, δέκατον μίλιον.
Decipio, ἐξαπατῶ σε τινα, παρέζω, ἀφροδίω.
Decipula, ἡ παγὶς.
Decircino, ὑποκυκλόω.
Decisio, διάλυσις, διάκρισις.
Decisiones, χρεῶν ὑποτιμαί.
Decisus, διαλυθείς.
Declamatio, λογποσία, χαυασκία, μελέτη ῥήτορος.
Declamator, λογποιὸς, φαυασκίς.
Declamatorius, μελετητικός.
Declamito, λογποιῶ.
Declamo, φαυασκίω, ῥητορεύω.
Declarare, σημαίνω, φανερώσαι.
Declarat, ἀναγορεύει, σαφηνίζει, δηλοῖ ἢ φανερὰ, ἢ λαμπρύνει.
Declaratio, ἐνδήλωσις.

Declarativum, δηλωτικὸν
Declaro, ἐμφανίζω τι, δηλόω τι, μηνύω.
Declinatio, ἔκκλισις
Declino, ἀποκλίνω πρὸς τὰς ὑδρίας· ἐκφεύγω τι.
Declivis, ὀκλινὴς, πρόκλινὴς, κατωφερὴς, πρανὴς, κατάντης.
Declivitas, τὸ κάτωτης, τὸ πρανὲς.
Declivitas montis, κλιτὺς.
Decoctor, χρεωκόπος, ὁ ἀσωτος.
Decoctus, ἀφεψηθείς.
Decollatio, ἐκτροχηλισμός.
Decollo, κεφαλοτομεῖν, ἐκτροχηλίζειν.
Decolor, ἄχρως, ως, ον, ὁ δύχρους.
Decoloro, ἀχρὸν ποιῶ.
Decoquo, κατατήκω, ἀφίνω.
Decor, κάλλος, τιμὴ ἐυπρέπεια.
Decoramenta, κοσμήματα
Decorat, ὀρθάζει, καλλωπίζει.
Decoro, τιμάω, κοσμέω.
Decortico, ἀπολέπω, ἀπολεπίζω.
Decorum, τὸ πρέπον, τὸ καλὸν.
Decorus, ἐυσχήμων, ὁ ἢ ὸ, ἐυσχήμων, καλὸς.
Decrepitus senex, ὑπέργηρως, ἐκπάγγηρος.
Decrescit λήγει.
Decrescere, μειοῦσθαι, ἐλαττοῦσθαι.
Decreta sena ὡς, τὰ βουλευμένα.
Ex Decreto Dei, κρὶ τὸ δόκεῖν τῷ θεῷ.
Decretorius, κριτικὸς.
Decretum, δόγμα, ψήφισμα, ἐπίκομμα.
Decretus, ἐψηφισμένος.
Decubis, adject. μισθὸν, ἀποκιτὸν.
Decuit, ἔπρεπεν.
Decumanus, δεκατεῖος.
Decumanus fluctus, δεκαυμία, quæ & τεκμμία, dicitur.
Decumbit, ἀναπίπτει.
Decumbo, κατάκειμαι, καταπλίνομαι.
Decemviri, δίκα πεντοι.
Decuria, δεκὰς, λόχος, δεκαρία, φατρία.
Decurio, δεκάδαρχος, βουλευτὴς.
Decurionatus, δεκαδαρχία.
Decurro, καταβαίνω, καταθέω.
Decursus καταβαθμὸς.
Decus, oris, ἀξία, κῦδος, κάλλος.
Decussatim δικὴν χι.
Decussis, δεκάς.
Decutio, ἀποσείομαι, ἀποκινέω, ἀποσείω.
Decutit, ἀποτινάσσει, κερκίζει.
Dedecet, ἀσχημὲ δοι, ὁ πρέπει, ἀπρεπεῖ.
Dedecore afficio, κατασχύνω τι, &c: καθυβρίζω τινι, ἀτιμάζω.
Dedecores, ἀσχημὲς, ἄκοσμοι.
Dedecoro, κατασχύνω τινα, ἀτιμάω.
Dedecus, αἰσχύνη κακὴ, ἀτιμία, ἀπρέπεια, ἀκοσμία, ἀδοξία.
Dedicat, καθιερώει, ἀφιερεῖ.
Dedicatum, καθιερωμένον.
Dedicatio, καθιέρωσις, ἀνάθημα.
Dedico, καθιερόω, ἀνατίθημι.
Dedignatio, ἀπαξίωσις.
Dedignatur, ἀναξιοπαθεῖ.
Dedignor, ἀπαξιόω, ἀγανακτῶ.
Dedisco, μεταμανθάνω, ἀπομανθάνω.
Dedita operâ, ἐκ προνοίας, ἐξεπίτηδες.
Dedititii, οἱ μὲ τὸ ληθῆναι. τῷ πόλ νικησάντων πολεμίων, ἐξουσίᾳ, ἑαυτοὺς ἀποδιδόντες.
Deditio, ἧττα, ὑποχείρωσις.
Ad Deditionem compellere, παραστάσαι τινα.
Dedititius, ὑπήκοος.
Deditus, ἐνδοθεὶς, προσκείμενος.
Dedo, is, ere, ὑποδείκνυμι τινὰ τινι, ἐνδίδωμι ἑαυτὸν τινι.
Dedocet, ἀποδιδάσκει.
Dedocere, μεταδιδάσκειν.
Dedoleo, ἀπαλγῶ.
Dedolo, ἀποξέω.
Deduc, δεῦρο.
Deducere, δεῦρο.
Deduco, ἐξάγω, καθέλκω, προπέμπω, προπέμπω.
Deductio, παραγωγὴ, ἀπαγωγὴ, ὑφαίρεσις.
Deductores, καθελκυσταὶ, ἀρχιναῦται.
Deerrare, ἁμαρτάνειν, ἀποπλανᾶσθαι.
Deest, ὑστερεῖ, ἐλλείπει.
Defaco, ἀποτηρόω, καθαίρεσις.
Defatigatio, κάματος, ὁ, κατασκόπησις.
Defatigo, καταπονῶ τινα, κατατρύχω.
Defectio, rebellio, ἀποστασία, ἐκκλησις.
Defectus, ἔλλειμμα, ἔκλειψις
Defectus animi, λιποθυμία, λιποψυχία.
Defendo, διασώζω τινα, ἀμύνω σοι.
Defensio, πρεσβεία, ἀπλῶς, ἀπολογία, σωτηρία.
Defensor, συνήγορος, ὁ συνήγορος.
Defero, διακόμισον.
Differo, ἀπάγω, καταφέρω.
Deferre aliquem falsò, συκοφαντῶ τινά τινος.
Defervere, καταψύχεσθαι.
Defervesco, ἀποζέω.
Defessus, κατάκοπος, κατάπονος, καμών.
Defetiscor, ἀποκάμνω, κοπόομαι.
Deficere animo, λειποψυχεῖν.
Deficio, ἀπολείπω, ἐκλείπω.
Deficio, ἀποστατῶ τινος, ab aliquo.
Deficit, λειποθυρεῖ.
Defigere oculos, ἀτενίζειν τῇ ἀληθείᾳ, in veritatem.
Defigo, καταπηγύνυτι, καταπήσω.
Definio, καθορίζω, περιορίζω, ἀφοριζόφω.
Definitio, ὅρος, ὁρισμὸς, ἀφορισμός.
Definitivus, ὁριστικὸς.
Defit, ἀποχρῆ, ἄπεστι, λείπει.
Defixiones, νικυομαντεῖαι, κατάδεσμοι.
Defixus, καταπεπηγμένος, διαπεπαρμένος.
Deflagratio, ἐμπρησις, ἐμπρησμός.
Deflagro, ἐκκαίομαι, κατακαίομαι.
Deflecto, κατακάμπτω εἴς τι, μεταβαίνω, ἐκκλίνω, ἀποκλίνω, ἀποστρέφω.
Defleo, κατακλαίω τὸν τὸν τύχην, fortem: ἀνακλαίω, κατολοφύρομαι.
Deflexus, κατακεκμφθείς.
Deflorere, ἀνθεῖν.
Defluo, καταῤῥέω, καταπίπτω.
Defluxum, ἔκπτωμα.
Defluvium, defluxus, ἀποῤῥοια, κατάῤῥυσις.
Defodio, καταρύττω, κατασκάπτω.
Defore, ἐλλείπειν.
Deformatio, ἀμαύρωσις, ἀμορφία.
Deformis, ἄμορφος, ἀσχήμων.
Deformitas, ἀμορφία.
Deformo, ἀμαυρόω τινα, ἀτιμάζω, ἄμορφον ποιῶ.
Defraudare genium, ἀντάγωνίζεσθαι τῇ φύσει.
Defraudatio, νοσφισμὸς, ἀποστέρησις.
Defraudator, νοσφιστὴς, ἀποστερητὴς.
Defraudo, πλανῶ τινα, ἀποστερῶ τινα.
Defrico, καταψύχω.
Defringo, ἀποῤῥήγνυμι.
Defructum, ἕψημα, ἑψητὸν, σίραιον.
Defugere, ἀναχάζεσθαι, ἐκφεύγω.
Defunctorie, περφύσεως ὑγικὰ, τυχόντως, ἀμελῶς ὑπομένων.
Defunctus, ἀπαλλαγεὶς· item mortuus, νεκρὸς, ὁ ἀπεθών.
Defungi officio, ἀπαλλάξαι τῶ καθήκοντος.
Defungor, ἀπαλλάπτομαι.
Defundo, καταχέω.
Defuturum, ἰλλιόμενον.
Degener, ἀχθὴς, δυσχθὴς.
Degenerare, ἐξίστασθαι τῦ γένους, καταπίπτειν ἀπὸ τῦ γένους, ἐκτρέπομαι.
Degeneratio, ἐκβάσις.
Degeneravere, ἐκστῆναι.
Degere vitam, διάγειν βίον.
Dehinc, τὸν τοῦθεν, ἀπὸ τύτε, ἐκ τύτε.
Dehiscit, διανοίγω, χασμάομαι.
Deglubo, ἀποδέρω, ἀποδείρω, ξυφέω.
Deglutio, καταπίνω.
Dego, ἄγω, διάγω, διατρίβω.
Degreditur, καταβαίνει.
Degusto, ἀπογεύομαι.
Dehinc, ἔπειτα, ἐντεῦθεν.
Dehiscere, χαίνειν.
Dehonesto, αἰσχύνω τινα, ἀτιμάζω.
Dehortatio, ἀποτροπή.
Dehortor, ἀποτρέπω τινά τινος, μεθίστημι, ἀποκρίνω.
Dehospitor, ξενίζομαι.
Dejectio, ἀποβολὴ, καταβολὴ.
Dejero, ὀμνύω, ἐπόμνυμι.
Dejicio, καταβάλλω.
Deinde, ἐντεῦθεν, ἐκ τύτε, καθεξῆς, μετὰ ταῦτα.
Deinceps, ἀπὸ τύτε, ἐκ τύτε, ἐξῆς.
De industria, σπουδῇ.
De integro, ἐξ ὑπαρχῆς.
Dejurat, ὀμνύει.
Dejuratio, ἐξωμοσία.
Delabor, καταπίπτω ἀπ' ὄνυ, ἀποδιδράσκω τινος, καταφέρομαι.
Delactatum, ἀπογαλακτισμός.
Delactatus, ἀπογαλακτισμός.
Delapsus cœlo, ἐρεσχηθής.
Delasso, καταπονῶ, κοπάζω, καμάτω.
Delatio, ἐνδειξις, εἰσαγγελία.
Delator, ἐνδείκτης, εἰσαγγελεὺς, συκοφάντης.
Delectabilis, τερπνὸς.
Delectamentum, ψυχαγωγία.
Delectatio, ἐυφροσύνη, τερπωλὴ, τέρψις.
Delecto, τέρπω τινὰ τινι, ἐυφραίνω, ἥδω.
Delector, ἐυφραίνομαι, τέρπομαι, χαίρω.
Delectum habere militum, διαγράφειν τὸν στρατιώτας, ἢ διαλέγειν τὸν ὑποτιθεῖς καταλέγειν.
Delectus, ἐκλογὴ, δόκλογὴ, δόκλεξις.
Delegare, ὑποτρέπω σοι τῦτο ὑποτίθεμαι τι, ὑποτίμπω, ἐπιτίλομαι.
Delegat, ἐντάσσει.
Delegatio, ὑπόθεσις, ἀπολή.
Delego, ὑποτρέπω.
Delenio, καταμαλάσσω, καταθέλγω.
Deleo, ἐξαλείφω, ὑποτρέσω.
Delere, ἀπαλείφειν.
Delet, ἀπαλείφει.
Deletio, ἐξάλειψις, ἀφανισμός.
Delibat, ἀπάρχει, ὑποτίθεται.
Deliberabundus, ὁλον συμβουλευόμενος.
Deliberare, συμβουλεύειν περί τινος, σκοπόμαι, βουλεύομαι.

Deliberat, διαπορεῖ, διαχρονωνεῖ, συμπονεῖ, ὀδυνᾶται, βουλεύει.
Deliberatio, συμβούλευσις, συμβούλημα.
Deliberativus, συμβουλευτικὸς.
Delibatio, ἀπαρχὴ.
Delibo, ἀποπλέω, ὑποβίομαι.
Delibro, ἀποξυπτίζω, φλοιζω.
Delibutus, ἀλλιμμένος, λιπαρὸς.
Delicat è vivere, τρυφᾶν.
Delicatus, τρυφερὸς, ἁβρὸς, ἀπαλὸς.
Deliciæ, τὰ παιδικὰ, ἁβρότητες, τρυφὴ, ἡδυπάθεια, τὸ ἁβρότης.
Delicias facio, ἐπιτρυφάω, ὑβρύπομαι.
Delicior, ὑβρύφαω, ἁβρύπομαι
Deliciæ, παιδιὰ, ἀβρότης, θέλγω.
Delicium, πλημμέλημα, ἁμάρτημα.
Deligo, ἐκλέγω.
Delineatio, καταγραφὴ.
Delineo, as, are, καταγράφω, διαγράφω.
Delinio, is, ire, καταχρίω, pro permulceo, κηλέω, θέλγω τινα, μειλίσσω.
Delinitio, κήλησις.
Delinitor, θελκτὴρ.
Delinitus, θελκθείς.
Delinquo, πλημμελέω τι εἴς τινα, πταίω, ἁμαρτάνω.
Deliquium, ἔκλειψις.
Deliquium foli, ἔκλειψις ἥλιε.
Deliramentum, λήρημα, παραλήρημα.
Deliratio, παραφρεσύνη, παράνοια.
Delirium, παραλήρημα.
Deliro, παραφρονέω, παραληρέω.
Delirus, παράφρων, παρεπλής.
Delirus senex, χρονόληρος.
Delireo, vel delirisco, διαλαθάνω, καταμύπομαι.
Delirium, φλυαρικία,
Delirus, ἠλιθιος.
Delitum, ὑπογαλακτοδὴν.
Delphin, vel Delphinus, ὁ Δελφὶς, ἡ Δελφὶς, ἴνος.
Delubrum, τέμενος, τὸ, καθίδρυμα.
Deludo, καταπαίζω, ὑπαιζω.
Delumbis, μαλακὸς.
De magis, σφοδρῶς.
Demando, ὑπιτρέπω σοι τῦτο, ἐντέλλομαι.
Demeare, καταπορεύεσθαι.
Demens, παράφρων, παράφρις, μάταιος, ἀνόητος.
Dementum, στομίτριον.
Dementer, ἀνοήτως.
Dementia, ἄνοια, παράνοια, ἀφροσύνη.
Demereo, ἀξιοπίστομαι.
Demereor, ἐυδαιμονῶ τινα, κδδαίνω.
Demergo, καταδύω, καταβαπτίζω.
Demeto, καταμάω, θερίζω, ἐκθερίζω.
Demicare, διαπληκτίζεσθαι.
Demigrare è vitâ, ὑποχωρεῖν ἐκ τῦ βίυ.
Demigratio, μετάβασις.
Demigro, μετοικίζομαι, καταλύομαι.
Demiror, ὑπερθαυμάζω τι, ὑπάγαμαι.
Demisit, καθῆκεν, ἐχάλασεν.
Demissa, ὑποκλινέστατα.
Demissè, ταπεινῶς.
Demissio, κάθεσις, ταπείνωσις.
Demisso animo esse, μικρὸν, vel μικρὸ φρονῶν.
Demissus, καθειμένος.
Demittere animum, καταβάλλειν ἑαυτὸν.
Demitto, καθῆμι, καταβάλλω.
Demo, is, ere, ἀφαιρῶμαί σοι ταῦτα.
Democratia, imperium populare, δημοκρατία.
Demolior, καταστρέφομαι τὰς πόλεις, καταβάλλω.
Demolitio, καταβολὴ, καθαίρεσις.
Demolitus, καταβληθείς.
Demonstratio, ἀπόδειξις, ἀπόφασις.
Demonstratio, δήλωσις.
Demonstrativus, ὑποδεικτικὸς.
Demonstro, δείκνυμι τι, ἀναδείκνυμι τι, ἀναφαίνω, ἐμφανίζω, ὑποδείκνυμι.
Demoror, διαμέλλω πρός τι, in aliquâ re: βραδύνω, κατέχω.
Demoveo, ὑποκινῶ.
Demovit, μετέστησεν.
Dempsit, ἔτεμεν, τέμνει.
Demptus, ἀφαιρεθείς.
Demulce, καταμειλίσσω, θέλγω.
Demulcere populum, δημαγωγέω.
Deligo, ἐκλέγω.
Demum, τὸ τέλος, τὸ τελευταῖον, πέρας.
Demutare, ἀναλλάξαι.
Denarius, a, um, δεκαταῖος.
Denarius, ii, δίωβελον.
Denarro, καταλέγω.
Denascor, ὑπογίνομαι.
Denato, καταινέχομαι.
Denego, ἀπαρνέομαι, ἀπαναίνομαι.
Deni, æ, a, οἱ ἢ αἱ δέκα.
Denigro, ὑπομελαίνω.
Denique, τέλος, τὸ ἔσχατον.
Denominativa, παρώνυμα.
Denotate, σκοπήσατε.
Denomino, ὑπονομάζω, ὑποκαλῶ.
Denoto, σημειόομαι, ὑπονοέω.
Dens, dentis, ὁδούς, ὁ.
Dens genuinus, φυφρονιὸς ὀδούς.
Dens molaris, γόμφιος.
Densè, πυκνῶς.
Densitas, πυκνότης, παχύτης.
Denso, πυκνόω.
Densum, πύκνον.
Dentale, χύλε ὄνιας ἢ ὑποτετμημένος τόπος τῆς ὕνις.
Dentatus, ὀδοντωθείς.
Dentes canti, κωνόδοντες.
Denticulum aciatrium, γομφίον.
Dentifricium, ὀδοντότριμμα, ὀδοντόσμηγμα.
Dentio, is, ire, ὀδοντιάζω.
Dentiscalpium, ὀδοντογλυφὶς.
Denudo, ὑπογυμνῶ.
Denumerabuntur, καταριθμηθῶσιν.
Denuntiatio, παραγγελία, φάσις.
Denuntio, ἀπαγγέλλω τινί τι, ἀπαγορεύω.
Denuò, ἐξ ὑπαρχῆς, ἄνωθεν, πάλιν.
Deoro, δέομαι.
Deorsum, κάτω.
Deosculor, καταφιλέω, accuf.
Depacificor, συμπίθεμαι τῦτο πρός τινα, συμβαίνω.
Depasco, καταγίμομαι τῶν χόρτων.
Depascor, ὑποβόσκομαι, καταβόσκω.
Depastio, ὑπομή.
Depastum, κατατετμημένον.
Depastus, νεμηθείς.
Depaupero, πτωχίζω.
Depecto, κτενίζω.
Depeculator, ὑποσυλητὴς.
Depeculor, ὑποσυλάω, κλέπτω.
Depello, ἀπελαύνω τινά τινος, ἀπάγομαι, ἐξωθέω, ἀπείργω.
Dependeo, ἐκκρέμαμαι, ἐξάπτομαι.
Dependo, ἐκτίω, κατατίθημι.
Dependitus, ὑποκλιθείς.
Dependo, ὑποβάλλω.
Depereo, ἀπόλλυμαι, item impatienter amare, ὑπομαίνεσθαί τινι.
Depetigo, λίπος, λειχὴν.
Depetigosus, λιπαρὸς.
Depexus, κτενισθείς.
Depilatus est, ἠυραδίθη.
Depilis, ἄθριξ, ἀπόθριξ.
Depilo, μασίζω, ψιλόω.
Depingo, καταγράφω τι, διατυπόω.
Deplano, ἐξομαλόω.
Depleo, ἐξαντλέω, ἀπαντλέω.
Deplorandus, ὀλοφυρτέος.
Deploratus, καταῤῥυθείς.
Deploratus à medicis, ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ἀπηγορευμένος.
Deploro, ὀδυρομαι, ὀδυνάομαι.
Deploro mortuum, θρηνῶ τὸν ὑποθανόντα, ὀλοφύρομαι, καταθρηνέω.
Depluit, ἀπέρχει.
Depluo, καταβρέω.
Depono, καταθήσομαι· pro fidei alicujus committo, παρακαταθήσομαί σοι τῦτο.
Deponens, verb. ἐπίμεσον.
Depopulatio, πόρθησις.
Depopulator, πορθητὴς.
Depopulor, ἐκπορθέω, διαπορθέω.
Deportatio, ἐκβόρησις, ἐξοχισμός.
Deporto, καταχομίζω τι, βαστάζω.
Deporror, ἀφορίζομαι.
Deposco, ἐξαιτέω, ἀπαιτέω.
Depositis, ὑποτιθέντων.
Depositorius, καταθέτης.
Depositum, παρακαταθήκη.
Depositum reddere, τὰς παρακαταθήκας ἀποδίδναι.
Depositus παρακατατεθείς.
Depotitur, ὑπολαμβάνει.
Deprædor, συλάω.
Depravatio, παρεμφορὴ, διαστροφὴ.
Depravatus, διεφθαρμένος.
Depravo, διαφθείρω, διαστρέφω.
Deprecatio, δέησις, παρακλῆσις.
Deprecator, παρακλητὴς.
Deprecor, supplico, δέομαι, παρακαλέσω τι.
Deprehenditur, πάζεται.
Deprehendo, καταλαμβάνω.
Deprehensio, κατάληψις.
Deprehensu facilis, in ipso facto, ὑπερφωρος, ἐυφώρατος.
Deprehensus, καταληφθείς.
Depressus, καταπεπιεσμένος.
Depretiati, ἠλαττωθέντες.
Deprimo, ταπεινόω, καταπίζω, ὑποβάλλω.
Depromo, προφέρω τι, ἐξαντλέω.
Depropero, καταπυδάω.
Depuduit ἀπηυθρίασεν, ἀπηυδοκίμησεν.
Depuber, ἄνηβος.
Depudet, ἀσχυνθείς.
Depugnatus, καταμεμαχημένος.
Depugno, διαμάχομαι.
Depulsio, ἄπωσις.
Depulsor, ἀποξύω, ὑποτρέπω.
Depulsus, ἀπωσμένος.
Depurgo, ὑπακαθαίρω.
Deputo, reseco, ὑποτέμνω & pro existimare, νομίζω, οἶμαι.
Deputor, ἀφορίζομαι.
Derado, ὑπξέω.
Derelabi, καταλείπω.
Derelinquo, καταλείπω, ἀφίημι.
Derepente, ἐξαίφνης.
Derideo, καταγελάω τινος, χλευάζω.
Deriguit, ἀπιπάγη.
Deripio, ἁρπάζω.
Derisor, καταγελαστὴς, οὗ, ὁ, σκώπτης.
Derisus, καταγελασθείς.

Derivata, παρηγμένα.
Derivatio, παραγωγή, ὀχέτευσις.
Derivativum, παράγωγον.
Derive, παροχετεύω, ὀχετεύω.
Deſævio, ἐξαγριαίνομαι.
Derodo, ὑποτρώγω, καταβιβρώσκω.
Derogo, ἀφαιρέω τι, ἀνυρόω, ἀνορύω.
Deruit, κατίσχναν.
Deſcendit, κάτεισιν.
Deſcendo, καταβαίνω ὑπὸ τῦ ἵππυ, κατίπτω, κατεδύω.
Deſcendus, καταβάσις, καταβαθμός.
Deſciſcit, ἀφαιρεῖ).
Deſciſco, deſicio, ἀφίστημί τινα, ὑποστατῶ.
Deſcribo. ὑπογράφω, διαγράφω, διατυπόω.
Deſcriptio, διαγραφή, ἀπεικόνισις.
Deſeco, abſcindo, ὑποτέμνω, ὑπεκτέτμω.
Deſedeo, es, παρακάθημαι.
Deſero, ὑπολείπω τινα, ἀπολιμπάνω.
Deſerere vadimonium, ἐς τὸ δικαστήριον ὐκ ἀπαντᾶν, φυγοδικεῖν.
Deſertor miles, ὁ λειποτάκτης.
Deſertum, ἔρημον, ου, ὁ, ἐρημία.
Deſe tus, ἀπολειφθείς.
Deſervire, θεραπεύειν.
Deſes, idis, ῥᾴθυμος, σχολαῖος, ὕπνος.
Deſicco, ἀποξηραίνω
Deſiderabilis, ὑπόθυμητός, ποθεινός.
Deſideratio, ὑπόθυμησις, ὑπόθεσις.
Deſiderium, ὑπόθυμία, πόθος, ου, ὁ.
Deſidero, ὑπόθυμέω τινα, ὑποπτεύω, περίεργομαι, gen. ἐμείρομαι, μιτύομαι.
Deſiderat, ὑπόζητεῖ.
Deſidia, ῥᾳθυμία, ἀργία.
Deſidioſus, ῥᾳθύμος, ἀργός.
Deſido, is, ere, καθέζομαι, πυκνοῦμαι.
Deſiduus, ὁλόχρονος.
Deſignare ſenatorem, λαγχάνειν βουλεύειν.
Deſignatus, ἀποδεδειγμένος, καχρειοτημένος.
Deſigno, denoto, σημειόομαι, ὑποτυπόω, ἀποφαίνω, ἀποδείκνυμι.
Deſilio, ſaltu deſcendo, καταπηδάω ἀπὸ τῦ ἵππυ, ἀφαλόομαι ὅθι πρὸς καταλὴν τινος, ἐκδρέμω.
Deſilit, καθάλλει).
Deſinentia, λήγοντα, λείποντα.
Deſino, id eſt, ceſſo, παύομαι, ἀπολήγω ἡδέως ἔχω.
Deſipio, deliro, παραφρονέω, ληρέω, μωαίνω.
Deſiſto, ἀφίσταμαι τινος.
Deſolatio, ἐρήμωσις, πόρθησις.
Deſolatorius, ἐρημικός.
Deſolo, as, are, ἐρημόω, χηρόω.
Deſpectio, καταφρόνησις, παρόρεγμα.
Deſpectus, καταφρονητός.
Deſpectus, ûs, παρόρασις, καταφρόνησις.
Deſperanter, ἀνελπίστως.
Deſperatio, ἀπόγνωσις, ἀνελπισία.
Deſperatus, ἀπελπιδεὶς, ἀνέλπιστος.
Deſpero, ἀπελπίζω τινος, vel ταῦτα, ἀπογινώσκω τὴν σωτηρίαν, de ſalute.
Deſpexit, ὑπεῖδεν, ὑλόδρα, ἀπέβλεψεν, καταρόησεν.
Deſpicabilis, ἐυκαταφρόνητος.
Deſpicio, καθορῶ τι, pro contemno, καταρρονῶ τινος, καταφρονέω τινος.
Deſpicor, καταφρονοῦμαι τινος.
Deſpoliat, ἀποδύει, σκυλεύει.
Deſpolio, ἀποσυλάω, ἀπογυμνόω.
Deſpondeo, id eſt, promitto, ἐγγυῶμαι γυναῖκα.
Deſpondere animum, ἀποτετορμῶθαι ἴχνος.
Deſpondit, κατηγγύησεν.
Deſponſio, κατηγγύη.
Deſponſus, a, um, κατωμολογημένος.
Deſpumo, ἀποφρίζω, ἐξαφρίζω.
Deſpuo, καταπτύω σε, te, item, contemnere, ἀπαξιόω τινος.
Deſtillatio, καταῤῥύης.
Deſtillo, μεταλείβω, ὑπολείβομαι.
Deſtinata, ἀφορισμένα.
Deſtinatus, ἀποτεταγμένος.
Deſtituo, conſtituo, ὡροθετῶ, ἀποτάττω τινὶς τι, διαγνώομαι.
Deſtitit, ἀπέστη.
Deſtituo, ἀπολείπω, μεθίημι, καταλείπω.
Deſtitutus, ἀπολελειμμένος.
Deſtringo, καταστρίγγω.
Deſtrictum, συμπυκνόν, καταλυμβόν.
Deſtruo, λυμαίνομαί τινα, ἀπόλλυμι, ἀπόλυμι, ἀπολῶ, ἀπώλεια, ἐκπίπτω.
Deſtructio, καταστροφή.
Deſudo, καθιδρόω.
Deſuefacio, ἀποθίζω.
Deſuefco, is, ἀποθίζομαι, ἀπομεμαθάνω.
Deſuetudo, ἀποθισμός.
Deſuetus, ἄθης, ἀποθισμένος.
Deſultor, καλπιστής.
Deſultorius, κάλπις.
Deſum, deficio, ἀπειμι, ἐλλείπω, ὑστερῶ.
Deſumo, παραλαμβάνω, ἐκλέγω.
Deſuper, ἄνωθεν, ἐξάνω, καθύπερθεν.
Deſurſum ὕπερθεν.
Detectus, ἀποκεκαλυμμένος.
Detego, ἀποκαλύπτω, ἀποστεγάζω.
Deterior, κακιόων.
Deterreo & detergo, ἀποσμήχω.
Determino, ἀφορίζω, ὁρίζω.
Deterreo, is, καταῤῥίβω, ἀποτρίβω.
Deterreat, καταπτοῆσαι.
Deterreo, καταπλήσσω πάντας, ἀπείργω σέ τινος, vel ἀπό τινος.
Deterrimus, χείρις, κάκιστος.
Deterritus, ἐκφοβηθείς, ἐκρεβής.
Deteſtabile, ἀποτρόπαιον, συγκότον, ἀπευκτόν.
Deteſtabilis, βδελυκτός, βδελυρός.
Deteſtandus, μυσαχθής, βδελυρός.
Deteſtatio, κατάρα, βδελυρία.
Deteſtor, abominor, μυσάττομαι, βδελύττομαι, ἀπομαρτύρομαι.
Detexo, καθαιρῶ ἱστόν.
Detineo, ἐπίχω, κατέχω.
Detondeo, ἀποξυρέω, ἀποκείρω.
Detono, καταβροντάω.
Detonſus, ἀποκεκαρμένος.
Detorqueo, κατακάμπτω, ἀποστρέφω.
Detractaveriint, διαψηλαφήσωσι, διατυπώσωσιν.
Detractio, ἀφαίρεσις, καταλῆψις.
Detractor, καταλήκτης.
Detractus, ἀφαιρεθείς.
Detraho, ἀποσύρω, ἀφαιρῶ, ἀφιλκύω.
Detreat, ἀποδῆ, ἢ παραπεῖ).
Detrectatio, ἀνάνευσις.
Detrectator, ἀποβὰς, καταφρονητής.
Detrecto, fugio, ἀρνοῦμαι χρείαν τινα, munus aliquod: ἀναδίδω τι, ἀποδιδράσκω.
Detrimentum, ζημίωμα, βλάβη.
Detrudo, καταθλίβω, ἀποθλίβω.
Detruncat, ἀκρωτηριάζει.
Detruncatio, κολόβωμα.
Detruncо, ἀποκόπτω, κολοβόω.
Detuliſſe, παρηνέγκαι.
Detumeo, ἐξοιδαίνω.
Deturbo, ταράσσω, ἀπαφίσσω, καταβάλλω.
Deturpo, μολύνω, αἰσχύνω, deniqi.
Devaſto, καταπορθέω, ἀποκεδρομίζω.
Deveho, καταφέρω, ἐκομίζω.
Devenio, κατέρχομαι.
Devenit, παρεγένετο.
Devenuſto, ἀποθέρω.
Deverbium, ἀπόῤῥημα.
Deverro, is, κατασαίρω.
Deveſtio, ἐκδύω.
Devexitas, καταφορεία.
Devexus, κατάντης, κατακλινής.
Devictus, νενικημένος.
Devincio, is, ire, ἐξαρτάω· pro obnoxium reddo, καταδέω.
Devinctus, καταδεδεμένος.
Devio, ἐφαμαρτάνειν τῆς ὁδῦ, διαμαρτάνω.
Devirgino, διαπαρθενεύω.
Devito, declino, ὑποστέλλομαί τι, ἐκτρέπω, ἐκκλίνω, ἀποτρέπομαι.
Devius, ἄβατος, ἄνοδος.
Devoco, μετακαλῶ.
Devolo, καθίπταμαι.
Devolvo, κατακυλίω, κυλίω, ἀποκυλίζω.
Devorator, καταπότης.
Devoto, καταθύω ἀποτομὴ, καταφάγω.
Devotio, ἀνάθημα.
Devotiſſimus, καθοσιώτατος.
Devotus, κατάρατος.
Devoveo, κατάρχομαι, ἀνατίθημι.
De s, Θεός.
Deo datus, Θεόδοτος.
Deo notus, Θεόγνητος.
Deo gratus, Θεόχαρις.
Deus avertat, μὴ γένοιτο
Dexter, δεξιὸς, εὐθύδικος, δικαιοπρᾶς.
Dexteritas, aptitudo, δεξιότης.
Dexteritas ingenii, ἐυφυΐα.
Dextra, δεξιά, δεξιτερὴ, apud Poët.
Dextrâ prehendo, δεξιόομαί τι.
Dextram porrigere, τὴν δεξιὰν προτείνειν.
Dext. è, aptè, εὐθυδίκως, δεξιῶς.
à Dextris, δεξιόθεν, ἐκ δεξιᾶν.
Dextrorſum, ἐπὶ δεξιᾶ.
Diabolus, διάβολος.
Diaconus, διάκονος.
Diadema capitis, διάδημα, μίτρα.
Diæta, δίαιτα.
Dialectica, διαλεκτική.
Dialectus, διάλεκτος.
Dialis, ὁ τῦ Διὸς ἱερεύς.
Dialogus, διάλογος.
Diana, Ἄρτεμις.
Diarium, ἐφημερὶς, τὸ ἐφήμερον.
Dic, εἰπὲ, φάθι, φράσον.
Dica, δίκη.
Dicacitas, ἐυτραπελία, χλευασμός.
Dicam impingo, accuſo, ἐπάγω δίκην, δίκην εἰσάγω.
Dicatio, ἀνάθεσις.
Dicatus, καθωσιωμένος, ἀνακείμενος.
Dicax, σκώπτης, ἐυτράπελος, ἐλεγκτικός.
Dicentarius, ῥήτωρ.
Dicere leges, ὑποτάττειν τοῖς νόμοις.
Dicere diem, ἐπάγειν δίκην.
Ditio, ἐξουσία.
Dicis causâ, vel gratiâ, νόμῳ χάριν, λόγου χάριν.

Dico,

Dico, as, are, conſecro, ἱερῶ τῷ Διΐ, ἀφοσιόω.
Dico, is, ere, loquor, λέγω, ἐνίπτω, ἐρέζω, ἀγορεύω.
Dictat, ἀναδίδωσιν, ὑπαγορεύει.
Dictator, δικτάτωρ.
Dictatura, δικτατωρία· ἀρχή.
Dicteriis inceſſere, σκώπτειν τινα, & tm.
Dicterium, σκῶμμα.
Dictio, oratio, λέξις, ῥῆσις, φάσις.
Dictitant, θρυλλοῦσι.
Dictito, πολλάκις λέγω, διαφημίζω.
Dicto audiens, ὑπήκοος, πειθήνιος.
Dictum, ὑπόῤῥημα, τὸ ῥῆμα, λεχθέν.
Dictum decens & honeſtum, εὐσχημοσύνη λεγόμενον.
Dictum vetus, παλαιὸς λόγος.
Diduco, διΐστημι.
Diductio, παράστασις.
Die & nocte, νυκτήμερον.
Diecula, ἡμερίδιον.
Diem dico, κρίνω τινὰ τινος.
In diem viventes, ἡμερήσιοι.
Per totum Diem, παντήμερον.
Dies, ἡμέρα, ἦμαρ.
Dies finitus, προθεσμία.
Dies ſolennis, ἑόρτιος ἡμέρα, ἑορτή.
Dies feriati, ἀφαιρετοὶ ἡμέραι.
Dies natalis, γενέθλιον.
Difariam, διχῶς.
Diffiamatus, διαφημισθείς, διατεθρυλλημένος.
Diffamo, διαφημίζω, δυσφημίω.
Differentia, διαφορὰ, ἀνομοιότης.
Differo, ἀναβάλλομαι, διαφέρω.
Difficile, δυσκόλως, δυσχερῶς, χαλεπῶς.
Difficilis, δύσχρης, χαλεπὸς, δύσαρις.
Difficultas, χαλεπότης, δυσκολία, δυχέρεια.
Difficultas ſpirandi, δύσπνοια, ἄθμα, ὀρθόπνοια.
Difficultas urinæ, δυσουρία, στραγγουρία.
Difficultas annonæ, δυσετηρία, σπανιότης.
Difficulter, χαλεπῶς, δυσκόλως, δυσερῶς
Diffidentia, ἀπιστία, δυσπιστία.
Diffido, ἀπιστέω, cum dat. ἀπιστῶ, ἀπειλπίζω.
Diffindo, διαχίζω.
Diffiſſio, διάτμησις.
Diffiſus, ἀπιστῶν.
Diffiteor, nego, ἀπαρνέομαί τι, ἀρνέομαι.
Diffluo, διαῤῥέω ὑπὸ μαλακότητος, laſcivio.
Diffluxa luxuriâ, ἀσωτοδίαιτος.
Diffringo, διαῤῥήγνυμι.
Diffugio, διαφεύγω.
Diffundo, διαχέω.
Diffuſe, διακεχυμένως.
Diffuſio, διάχυσις.
Diffuſus, διακεχυμένος.
Digeries, διάταξις.
Digero, ordino, διατάττω, διακοσμέω τι.
Digeſtio, διάταξις, διακόσμησις, πέψις.
Digeſtum, διάκρισις.
Digitale, δακτυλίθρα, ἡ.
Digitalis, δακτυλιαῖος.
Digito offendere, χερὶ σκιπτεῖν τι.
Digitus, δάκτυλος pollex, ἀντίχειρ ἢ μέγας· index, λιχανὸς ἢ δεικτικός· medius, μέσος, medicus ſeu anularis, παράμεσος, δακτυλιώτης, minimus ſive auricularis, μικρὸς ἢ ὠτιαῖος.
Digladior, διαμάχομαί τινι.
Digna memoratu, ἀξιομνημόνευτα.
Dignatio, ἀξίωσις, ἀξία.
Dignatus, ἀξιωθείς.
Digne, ἀξίως, καὶ' ἀξίαν.
Dignitas, honor, ἀξία, ἀξίωμα, ἀξιοπρέπεια· item pro dignitate in ſermone, σεμνότης, ἀξιότης.
Dignicoſus, ἀξιωματικός.
Dignor, ἀξιόω.
Dignoſco, διαγινώσκω.
Dignum judico, puto, ἀξιόω, καταξιόω.
Dignus, ἄξιος.
Digredior, παρεκβαίνω τὸ μέσον· διΐσταμαι, μεταβαίνω.
Digreditur, ἀνακάμπτει.
Digreſſio, ἐκβασις, ἀποχώρησις.
Digreſſus, ἀπαλλαγὴ, ἔκβασις.
Dii, θεοί.
Diis genitus, θεογενής.
Dii terreſtres, θεοὶ ἐπίγειοι.
Dii marini, θεοὶ θαλάσσιοι.
Dii penates, θεοὶ πατρῷοι.
Dii ſummi, θεοὶ ὕψιστοι.
Dii cœleſtes, θεοὶ οὐράνιοι.
Dii infernales, θεοὶ ὑπόχθονιοι.
Dijudicare controverſias, καθεξῆσαι τὰς ἀντιλογίας.
Dijudicatio, δίκευσις, διαδικασία.
Dijudico, διαδικάζω, διακρίνω.
Dijungo, διαζεύγνυμι.
Dilabor, συμπίπτω· clam diſcedo, ὑπολιθάνω.
Dilacero, διασπάω, διασπαράττω. Metaph. diperdo, διαφθείρω τι.
Dilanio, ἀπαρσπάω τι· διασπάω.
Dilapido, diſperdo, διασπαθάω τὰ ὑπάρχοντα, bona: κατασωτεύω.
Dilargior, διαδίδωμι λόγους, rumores: διαρρίπτω.
Dilatio, ἀναβολή.
Dilato, πλατύνω.
Dilator, μέμπτης, ἀργός.
Dilatus, ὑποβεβλημένος.
Dilectio, ἀγάπη, ἀγάπησις.
Dilectiſſimus, ἠγαπημένος.
Dilectus, ἀγαπητός, φίλος, φερασπίλης.
Diligens, σπουδαῖος, σπουδαστικός, σπουδαῖος.
Diligenter, μετὰ σπουδῆς, σπουδῇ, ἀκριβῶς, μετὰ ἀκρίβειας.
Diligentia, σπουδὴ, σπουδαία ἀκρίβεια.
Diligentiam adhibere, σπουδὴν ἔχειν περί τινος, & περὶ τι.
Diligentius, σπουδαίτερον.
Diligo, φιλῶ, ἀγαπάω, στέργω.
Dilucido, ἐμφανίζω, σαφηνίζω.
Dilucidus, ἐμφανὴς, καταφανὴς.
Diluculò, ὑπὸ πῶ περίπου ἕω, ἅμα ἕῳ, ἅμα ἠμέρᾳ.
Diluculum, ἀβρόθερον, λυκαυγές.
Diluo, purgo, ἀποδύομαι, διαλύεσθαι διαβουλὲς.
Dilutum vinum, ὄινος ὑδαρὴς.
Dilutus, διακλυσθείς.
Diluvies, κατακλυσμὸς, ἡ, κατακλυσμός.
Diluvium, κατακλυσμός.
Dimano, διαῤῥέω, διαθρυλλοῦμαι.
Dimembro, διασπαράσσω.
Dimenſio, διαμέτρησις, μέτρησις, διατύπωσις.
Dimenſum, σταμίνειον.
Dimetior, διαμετρῶ.
Dimicatio, ἀγώνισις, ἀγωνισμός.
Dimico, διαμάχομαί τινι, ἀγωνίζομαι πρός τινα, cum aliquo.
Dimidiatim, ἐξ ἡμισείας, ἥμισυ.
Dimidiatus, ἡμισυωθείς.
Dimidium, ἥμισυ.
Dimidius, ἥμισυς, ἡμίτομος.
Diminuo, μειόω, ὀλιγόω, ἐλαττόω, ὑπονέβω.
Diminutio, μείωσις, ἐλάττωσις.
Diminutus, ἐλαττωθείς, μειωθείς.
Dimiſſio, ἄφεσις, ὑπομονή.
Dimiſſoria, ἀποφατική.
Dimitto, διαπέμπω τὴν ὄπτιλον, ὑπολύειν τινα.
Dimoveo, ὑποτρέπω, διακινέω.
Dimovit, διέζευξεν, ἀπεκίνει.
Diploma, δίπλωμα.
Dirarum, ἀρῶν ἀρῶν.
Diræ, ἀραὶ, ἐνυπνίοις, θεοχλασία.
Directè ſive Directò, ἐπ' εὐθείας.
Directio, εὐθυνόλια.
Directus, διευθυσθείς.
Diremit, ἀφείλατο.
Diremptio, διάλυσις.
Direptio, διαρπαγή.
Direptus, διαρπαγείς.
Diribitorium, λογιστήριον.
Dirigo, διευθύνω τὸν λόγον, orationem.
Dirimo, διαλύω, cum accuſ. ἀπαρτάω.
Diripio, διαρπάζω τινα· ἐκπίπτω.
Diripuit, ἀφήρπασεν.
Diris devotus, ἀρᾶ ἀναχθόμενος.
Diritas, ἀσέβεια, χαλεπότης, ἀγελείτης, ὠμότης.
Dirum, συγγὸν, σκληρόν.
Dirumpo, διαῤῥήγνυμι.
Diruo, καταβάλλω τι· κατασκάπτω.
Dirus, ἐπίφοβος, δεινός.
Diruta, καθαιρεθείς, κατασκαφείς.
Diſcalceo, ἐξυποδέω.
Diſcapedino, διείργω.
Diſcedo, ὑποχωρῶ, ἀπαλλάττομαι τῆς ἀρχῆς, magiſtratu: ὁπλόομαι τὸν ζυγὸν, ex hâc vitâ: ἀπέρχομαι, ἄπειμι.
Diſcendi cupidus, φιλομαθής.
Diſceptatio, διαγώνισις, ἀμφισβήτησις.
Diſceptator, διαγωνίσμων, μεσοδίκης.
Diſceptent, διακρινόντων.
Diſcepto, διακρίνω δίκαι, ἀμφισβητῶν.
Diſcere cupio, μανθάνω, μανθάνειν ὑπερθυμῶ.
Diſcerno, διαλογίζομαι, διορίζω, διαγινώσκω, ἀνακρίνω, διαλαμβάνω.
Diſcerpo, διασπάω, διασπαράσσω σε.
Diſcerptos, διασπαρακτὸς.
Diſceſſio & diſceſſus, ὑποχώρησις, ἄφιξις, διάλυσις.
Diſcinctus, ἀπεζωσμένος.
Diſcindo, καταῤῥήγνυμι, διακόπτω.
Diſcingo, ὑποζωννύω τινα.
Diſciplina μάθημα, μάθησις, παιδεία.
Diſciplinoſus, ἐυμαθὴς.
Diſcipula, μαθήτρια.
Diſcipulus, μαθητὴς, φοιτητὴς
Diſcludo, διακλείω, διαχωρίζω.
Diſco, ἐμανθάνω τῦτο παρὰ σοῦ, a te.
Diſcolor, ἐτερόχρως, -χρως.
Diſconvenio, διαλάττω.
Diſcordia, διαφορὰ, διάστασις, διχοστασία.
Diſcordo, διαφέρομαι, διαφωνῶ τινι.
Diſcordor, διχονοῶ.
Diſcors, ἀνάρμος, ἀσύμφωνος.
Diſcrepantia, διαφορὰ, ἀναρμοσία.
Diſcrepat, ἀπηχεῖ, ἐ Συμφωνεῖ.
Diſcrepo, διαφωνῶ τινι, διΐσταμαι.
Diſcretio, διάκρισις.

Discrimen, pro differentiâ, διαφορά, διάκρισις, διαμαχή. Pro periculo, ὁ κίνδυνος.
Discrimino, ἀφορίζω.
Discrucio, διαρρήδην, διαβασανίζω.
Di'crucior, ἀνίσομαι διά τι, ἄχθομαι ἐπί τινα.
Discubitus, κατάκλισις, ἀνάκλισις.
Discumbo. ἀνάκειμαι, ἀνακλίνα.
Discurro, διαθέομαι, διτρέχω.
Discursio, διαθρομή, περιθρομή.
Discus, δίσκος.
Discussio, λογοθησία.
Discussor, λογοθήτης.
Discutio, διασείω, pro examino, ἐξετάζω, ἀναχίνω, διαλύω.
Di cere, διαῤῥήδην, ἰλλογίμως, ἴνλαλῶ.
Disertissimus, ἰλλογιμώτατος.
Disertus, λόγιος, ἰλλόγιμος.
Disjectus, διαῤῥιμμένος.
Disjicio, διαῤῥίπτω, καταβάλλω.
Disjuncti locorum intervallis, διαζευγνύμενοι τόποις, κεχωρισμένοι τόποις.
Disjunctio, διάζευξις, διαχώρησις.
Disjungo, διαζεύγνυμι, διασπάω.
Dispar, ἄνισος, ἀνόμοιος, διάφορος.
Dispello, διίλαύνω, διαθέω τὸν ὄχλον, turbam.
Dispendium, δαπάνη, βλάβη, ζημία.
Dispensatio, οἰκονομία, διαχείρησις.
Dispensator, οἰκονόμος, ὑπηρέτης.
Dispenso, οἰκονομέω, διαφυλάττω τί τινι.
Dispergo, διασκεδάζω τι· διασπείρω.
Dispersim, σποραδόν.
Dispersus, διεσπαρμένος, διασκεδασμένος.
Dispertior, διανέμομαι, διαμερίζω.
Dispicio, διασκοπῶ, διασκέπτομαι.
Displiceo, ἀπαρέσκω, δυσαρεστέω.
Displicet mihi hoc, ἀπαρέσκει μοι τοῦτο.
Displodo, διακρούω.
Dispolio, ἀφυσυλάω.
Dispono, διατίθημι.
Dispositio, διάταξις, διάθεσις, οἰκονομία.
Dispositus, διατεταγμένος, ἐυδιαθέτος.
Dispulit, διερρίφασιν, ἀπώθησεν,
Disputatio, διάλεξις, διατριβή.
Disputator, διαλεκτικός.
Disputo, διαλέγομαί τινι περί τι, συζητέω τινί, διαλογίζομαι.
Di'quiro, ἐξετάζω.
Disquisitio, ἐξέτασις.
Distrumpo, διαῤῥήγνυμι.
Dissecco, χίζω, διατέμνω, διαχίζω.
Dissectus, διαῤῥεθείς, διχοτομηθείς.
Dissedabitur, καταπαυθήσεται.
Dissemino, διασπείρω λόγους, διασκιδάννυμι.
Dissensio, διχόνοια, διαφωνία.
Dissentio, ἀντιγνωμονέω, ἀφίσταται τινός, ab aliquo; διαφέρομαι περί τινα, διαφωνέω.
Dissepio, διαφράττω.
Differo, φέζω.
Dissero, disputo, διαλέγομαί σοι, tecum: διαλογίζομαι περί τινος.
Dissertatio, διαλογισμός, διάλεξις.
Disserto, διαλέγομαι, διαλογίζομαι.
Dissidens, ὑποχωρισμένος.
Dissideo, ἀφίσταμαι, ἵσταμαι, ἀφίσταμαί τινος.
Dissidium, διάστασις, διαφορά.
Dissilio, διαπηδάω.
Dissiluit, ἐλάκησεν.
Dissimilis, ἀνόμοιος, ἀλλοῖος.
Dissimiliter, ἀνομοίως.
Dissimilitudo, ἀνομοιότης.
Dissimulanter, εἰρωνικῶς.
Dissimulatio, εἰρωνία, εἰρώνευσις.
Dissimulator, εἴρων, ὑποκατακρυπτόμενος, κρυπτίνης.
Dissimulo, ὑποκρύπτομαι, εἰρωνεύω.
Dissipat, παρεκνοεῖ, παρεκτείνει.
Dissipatio, διασκέδασις, διασπασμός, διαφόρησις.
Dissipo, διαῤῥαδαμνυμι, διασείρω, διασκορπίζω, διασπαδάω, διασπάω.
Dissitus, διαπεπλεγμένος
Dissociatio, διάλυσις, διάζευξις.
Dissocio, διάγω, διαζεύγνυμι.
Dissolvo, διαλύω.
Dissolutè. ἀσώτως, ἀνειμένως ζῆν.
Dissolutio, διάλυσις.
Dissolutus, ἀνειμένος· pro luxurioso, ἄσωτος.
Dissono, διαφωνέω, ἀπάδω.
Dissortium, διαχωρισμός, διακλερισμός.
Dissuadeo, παραπείθω τινί, ὑποτίθημι.
Dissuasio, ἀπολογία, ὑποθήκη.
Dissuit, παρακύει.
Disso, ὑποῤῥάπτω, καταλύω.
Distans, διεστώς.
Distantia, διάστημα, τὸ διαχώρημα.
Distendo, διατείνω, π.
Distensio, διάτασις, διάσπασις.
Distentus, διατεταμένος.
Disterminо, ἀφορίζω.
Distillatio, ἀπόσταξις, καταῤῥόη.
Distillo, καταῤῥέω, ἀποστάζω.
Distinctè, διορισμένως.
Distinctio, ἀφορισμός, διορισμός, διακρίσις.
Distinctus, διορισθείς.
Distineo, ἀφίστημι.
Distinguit, σαφηνίζει, γίζει, διαιρεῖ, ἀποσβεννύει.
Distinguo, ἀφορίζω, διαγινώσκω, ἀφορίζω, διακρίνω, διίστημι.
Disto, differo, διαφέρω τινός, ἀπέχειν τινός.
Distorqueo, διαστρέφω, στρεβλόω.
Distorsio, διαστροφή.
Distortus, διεστραμμένος.
Distractio, διασυρμός, διασπασμός.
Distraho, divello, διασπάω.
Distribuo, διανέμω τινὶ τινα, cum aliquo, μερίζω τινὶ εἴς τι.
Distributio, διανομή, διάδοσις.
Distrigila me, ἀφίζυσιν μέ.
Distringere gladium, ξίφος ἕλκειν.
Distringo, διαστέλλω, διασπάω, ἀπεσπάω, διασπίζω.
Disturbo, ἀναστατόω, ἐξείργω τι.
Ditesco, πλουτίω χρημάτων, ὑποπλέω.
Ditio, ὑπηκοότης, δυναστεία.
Ditior, ditissimus, πλουσιώτερος, πλουσιώτατος.
Diu, καθ' ἡμέραν· sæpius pro longo tempore, πολύ χρόνον, σῶν, ἐν πλείονι χρόνῳ.
Divagor, πλανῶμαι.
Divaricat, διασκελίζει, ὑπιθρεγίνει.
Divarico, τὰ σκέλη διατείνω.
Divello, διασπάω.
D.vendo, διαπορεύομαι.
Diverberat, διασπαθίζει, καταπεράσει.
Diversa pars, ἐξεναντίας μέρος.
Diversitas, διαφορά, ἑτερότης.
E Diverso, τοὐναντίον.
Divertor, ξενίζομαι παρά τινι.
Divertorium, ξενοδοχεῖον, πανδοχεῖον.
Diversus, διάφορος, ἐναντίος, ἀλλοῖος, ἑτερῖος.
Diversus natione, ἀλλογενὴς, ἀλλοεθνής.
Diversus formâ, ἀλλοειδής.
Diverticulum, πάροδος, παρεκβολή.
Diverto, παρακλίνω, παρεκτρέπομαι, vel
Divertor, ἐκτρέπομαι, παρακλίνω· item in diverlorium se recipere, πανδοκεύειν παρά τινι, καταλύειν εἰς πανδοχεῖον.
Dives admodum, seu valde dives, ἐκατοντάρχης, ἐυκτίαν, ἰχκτίαρχος, πολυκτίαρχος.
Dives, πλούσιος, ὄλβιος, ἀφνειός.
Dives sum, πλουτῶ, χρηματίζομαι.
Divexo, κατατρύχω, πιέζω.
Divido, διαίρω, διαιρῶ, διαμερίζω.
Dividuus, ἐυδιαίρετος, ἐυδιαίρετος, ἐυμέρεστος, διαμερισμένος.
Divinatio, μαντεία, μάντευμα, διάστασμα.
Divinitas, Θειότης.
Divinitùs, Θείᾳ, κατὰ Θεὸν, ἐφορεύθεν.
Divino, μαντεύομαι, θεοπίζω.
Divinus, Θεῖος, Θεοπίσιος.
Divisibilis & dividuus, διαίρετος, διχότομος.
Divisim, διαιρέσει, δίχα.
Divisio, διαίρεσις, μερισμός. ὁ.
Divisor, μερισὴς, διαιρῶν.
Divisus, διαιρετός.
Divitiæ, πλοῦτος, χρήματα.
Divitiis grandibus auctus, ἐυπλουτος.
Divitias coaccervare, πλοῦτον συναγεῖν.
Divortium, ἀποτομή, ἀποῤῥοή.
Divortium facere, διάλυσιν ποιεῖν.
Diurnalis, ἡμερήσιος.
Diurnus, ἡμερήσιος.
Diurnus, ἡμερινὸς.
Dium, ἡμέρην, ἀγορασὴ.
Sub Dio, ἐν τῇ αἰθρίᾳ.
Sub Dio morari, αἰθριοκοιτεῖν.
Dius, a, um, δῖος.
Diutinus, πολυχρόνιος.
Diutius, χρονιώτερον.
Diuturnitas, χρονιότης.
Diuturnus, πολυχρόνιος, χρόνιος.
Divulgatio, ἐξαγωγή.
Divulgo, διαλαλέω, π, θρυλλέω τι, διαφημίζω π· ἐκφέρω, καταγοράζω.
Divulsus, διασπαθὶς.
Dius filius, διὸς υἱὸς ἡρακλῆς.
Do, δίδωμι, παρίχω.
Dare manus, id est, se victum præbere, τὰς χεῖρε προβάλλειν.
Dare fidem, πίστιν δίδοναι.
Dare operam, σπουδάζω τινί.
Dare pœnas, δίδοναι τιμωρίαν.
Dare potestatem, δίδωμι ἐξουσίαν.
Dare alicui filiam in uxorem, δίδωμι τινὶ θυγατέρα εἰς γάμον.
Doceo, διδάσκω, παιδεύω, μανθάνω, & pro monere, παραινῶ.
Do·ibilis, ἐυδίδακτος, ἐυμαθὴς.
Docibilitas, παίδευσις, ἐυμουσία.
Docilis, εὐ μαθὴς, ἐυπειθὴς, πάθυσος
Docilitas, ἐυμάθεια, φιλομάθεια.

Docte, δεξιοτεχνικῶς, πεπαιδευμένως.
Docti homines, οἱ τὰ παιδεῖα ἀλλήλοις τυγχάνοντες.
Doctissimus, διδασκαλικώτατος.
Doctor, παιδεύτης· ὁ παιδεύων, διδάσκαλος.
Doctrina, διδασκαλία, διδαχὴ, παιδεία, μάθησις.
Doctus, πεπαιδευμένος, παιδευτὸς, σοφὸς, ἐυλόγιμος, διδακτικὸς, μεμαθηκώς.
Documentatio, νουθέτησις.
Documentum, ὑπόδειγμα.
Dodrans, ἀπόδειμα, τεταρτημόριον.
Dogma, δόγμα, δόξα.
Dolabra, ἀξίνη, πέλεκυς.
Dolens, ἀλγεινὸς, ἀχθόμενος.
Doleo, ἀλγῶ, λυπέομαι, ἄχθομαι, πονῶ.
Doleo vicem tuam, συνάχθομαί σοι, συναλγῶ σοι, συμπάσχω ἴτηρα.
Dolet mihi caput, ἀλγῶ τὴν κεφαλήν.
Doliolum, καρδάμιον, πτίδιον, βαρίον.
Dolium, πίθος, κέραμος.
Dolo, πελεκῶ, πελεκίζω.
Dolon, δόλον, ξυρίδιον.
Dolor, ἄλγος, τὸ λύπη, ὀδύνη, ἄχος.
Dolor capitis, vide caput.
Dolor lateris, vide latus.
Dolore afficio, λυπῶ τι πολλαῖς, multis doloribus: ἀνιάω, ἀλγύνω.
Dolore carens, ἀνάλγητος.
sine Dolo, ἀδόλως, ἀτίχνως.
Dolosè, δολερῶς, δόλιος.
Dolosè ago, δολῶ.
Dolosus, δολερὸς, δόλιος.
Dolus, δόλος, παμπρεπία, ἀπάτη.
Domesticus, a, um, οἰκειακὸς, ἐφέστιος, σωίοικος, ὁπίτιος.
Domi, οἴκοι, ἔνδον, ὄικοθι, ἐν οἴκῳ, κατ' ὄικον.
Domi corruptor, οἰκοφθόρος.
Domi militiæque, ἐν οἴκοι καὶ πολέμῳ.
Domicilium, οἰκοδόμημα, οἴκησις, ἐφέστιον.
Domina, δέσποινα, κυρία.
Dominatio, κυριότης, δεσποτεία.
Dominatrix, κυρία, κυριδίνουσα.
Dominator, αὐτοκράτωρ, ἀρχικὸς.
Dominatus, κράτος, τυραννὶς, ἀρχὴ.
Dominatus, οἰκουρίνης.
Dominica, κυριακὴ.
Dominicus, κυριακὸς.
Dominium, δεσποτεία, κυριότης.
Dominor, δεσπόζω τινῶν, κυριδίω τινος, δυναστεύω.
Dominus, κύριος, δεσπότης.
Domitatio, οἰκιότης, δόμησις.
Domitor, δαμαστὴς, δαμάτωρ.
Domitus, δαδαμασμένος.
Domo, as, are, δαμάζω, δαμῶ.
Domo, ὄικαδε, ὁπὸ τὴν οἶκον, οἴκαδε.
Domum redire, οἴκαδε ἐλθεῖν· ἢ οἰκουνδε.
Domuncula, οἰκημάτιον.
Domus, οἶκος, ὁ, οἰκία, δῶμα.
Donare civitate, πολιτείαν ἐξουσίαν.
Donatio, δόσις, δώρεα, χάρισμα.
Donaticius, δωρητὸς.
Donativum, ἡ νομὴ, ἡ λαμπρὰ δόσις.
Donatus, δωρητὸς.
Donec, μέχρις, μέχρις οὗ, μέχρι τούτου, ἕως, ἄχρι.
Dono, δωρέομαί σοι ἵππον, & σε τούτοις χαρίζομαι, δώρων δίδωμι.
Dono collata, δωρηθέντα.
Donum, δῶρον, δώρεα, δόσις.
Dormio, καθεύδω, κοιμέομαι, ὑπνόω.
Dormito, νυστάζω, ὑπνοπλῶ.
Dormitorium, κοιμητήριον, οἰκοίμητηριον.
Dorsum, νῶτος, μετάφρενον.
Dorsuarius, ναυφόρος.
Dos, dotis, φερνὶς, φρὴ.
Dotalis, φερνικὸς.
Dotanda, προικιζομένη.
Dotata, seu cum dote locata, ὀπιπροικος, προικοφόρος.
Doti additum, vel adjectum, ὀπιπρικίς.
sine Dote, ἄδοτος, ἄφρυς, ἄπροικος.
Drachma, δραχμὴ.
Draco, δράκων.
Dualis, δυϊκὸς.
Dubieras, ἀμφιβολία.
sine Dubio, ἀναμφιβόλως, ἀναμφιλήκτως.
Dubitatio, ἀπορία, ἐνδοιασμὸς.
Dubito, ἀπορῶ, ἀμφισβητῶ περί τινος, διστάζω, ἀμφιβάλλω, ἐνδοιάζω.
Dubius, ἀμφίβολος, ἄπορος.
Ducatores, ἀγοὶ, ἡγεμόνες.
Ducatus, ἡγεμονία.
Ducatus latronum, ἀρχὴ λησσείας.
Ducenarius, διακοσιάρχης.
Ducent, διακόσιοι.
Ducentesimus, διακοσιοστός.
Ducenties, διακοσάκις.
Ducit uxorem, γαμεῖ.
Duco, ἄγω, ἡγέομαι.
Ductile, ἐλατὸν.
Ductilis, διαγωγὸς.
Ductor, ἡγεμὼν, στρατηγὸς.
Ductor navis, πεντηκοντάρχης.
Ductus aquarum, ὑδάτων ἀγωγαὶ, ὑδραγωγοί.
Dudum, πάλαι, ἐκ πολλοῦ.
Duellum, πόλεμος, vel monomachia.
Dulcè, & dulciter, γλυκερῶς.
Dulcedo, γλυκύτης, ἡδυσμα.
Dulcesco, ὑπογλυκαίνομαι.
Dulciarius panis, χωλὸς ὄρος.
Dulciloquus, ἡδύμυθος, ἡδυεπὴς.
Dulcis, γλυκὺς, γλυκερὸς, μείλιχος.
Dulcisonus, γλυκύφωνος.
Dum, μέχρι τοῦ, ἄχρις ἂν, ἕως ἄν.
Dum calet, ἕως θρώῦ ὄζει.
Dumetum, ἀκανθών.
Dumosa loca, χερσώδεις τόποι.
Dumosus, ἀκανθώδης, ὁ καὶ ἡ.
Dumus, βάτος, ἡ θάμνος.
Duntaxat, γοῦν, γε δὴ, μόνον.
Duo, δύο.
Duodecies, δωδεκάκις, δωδέκαιτον.
Duodecim, δώδεκα, δωδεκάδικα.
Duodecimus, δωδέκατος.
Duplex, διπλοῦς, διπλόος.
Duo millia mulierum, δισχίλιαι γυναῖκες.
Duplicatus, διπλωθείς.
Duplicatio, δίπλωσις, διπλασιασμός.
Dupliciter, δίχῆ, διττῶς, διττάκις.
Duplico, διπλόω, διπλασιάζω.
Duplum, διπλοῦν.
Duplus, διπλάσιος.
Durabilis, ἔμμονος, μόνιμος.
Duraverit, ὑπομείνῃ.
Duræ cervicis homo, τετραχηλισμένος, σκληροτράχηλος.
Durè, & duriter, σκληρῶς.
Durefco, σκληρώνομαι.
Duritia, & duricies, σκληρότης.
Duro, σκληρύνω, permaneo, βεβαιόω, χειρίζω.
Durus, σκληρὸς, χαλεπὸς.
Duumvir, δυὰς ἀρχῶν.
Duumviratus, δυὰς ἀρχή.
Dux, ἡγεμὼν, ἀγωγὸς, ἄρχων.
Dux exercitus, στρατηλάτης, λοχαγὸς.
Dux viæ, ὁδηγὸς.
Dux bonus, ἔυπομπος.

E.

E vel Ex, ἐκ, ante consonantem, vel ἐξ, ante vocalem, cum genit.
Ea, αὐτὰ, ἀλλὰ, ταῦτα.
Ea ipsa, ἐκεῖνα, ἀλλὰ κ' αὐτά.
Ea lege, τούτῳ τῷ ὅρῳ.
Eatenus, quoad, ἐφ' ὅσον, ἐπ' τοσοῦτον.
E contrario, ἐναντίως, ἐμπαλιν, ἐξ ἐναντίας.
E propinquo, ἐξ ὀλίγου.
E regione, ἐκ τοῦ ἀπαντικρὺ, ἐξ ἐναντίας.
E vestigio, παραυτίκα.
Ebenus, ἔβενος, ἡ.
Ebibo, ἐκπίνω, καταπίνω.
Ebrietas, μέθη, ἡ, ἔσνασις, μέθυσμα.
Ebriositas, οἰνοφλυγία, φιλοινία.
Ebriosus, οἰνόληπτος, οἰνόφλυξ, ἐβρυστικὸς.
Ebrius, μεθύων, μεθυστικὸς, πάροινος.
Ebrius ium, μεθύω, ὑπερμεθύσκομαι.
Ebullio, ἀναζέω, ἀναβλύω.
Ebullitio, βρέσμα, ζέσις.
Ebur, ἐλέφας.
Eburneus, ἐλεφαντινὸς.
Ecce, ἰδού.
Eccubi, ἤπου.
Ecclesia, ἐκκλησία.
Echo, ἡ ἠχὼ, gen. οῦς, ὕς.
Eclipsis, ἔκλειψις.
Ecquando, ἤ ποτέ.
Ecquid, ἔχει τι.
Ecquis, ἤ τις.
Eculeus, στρεβλωτὴς, βασανιστὴς κάνδυς μάγγανον.
Edacitas, πολυφαγία.
Edax, ἀδηφάγος, ὁ καὶ ἡ, βόρος, πολυφάγος.
Edentulus, νωδὸς, ὕ, ὁ, ἀνόδους.
Edere exemplum, παράδειγμα δεικνύναι.
Edere in publicum, ἐκφέρειν εἰς τὸ φῶς.
Edere librum, ἐκδιδόναι βίβλον ἢ βιβλίον.
Edibile, βρώσιμον.
Edico, παραγγέλλω, ἐπαγγέλλω, πόλεμον, bellum: διατάττω, ἀναγορεύω.
Edictum, διάταγμα, τὸ διάγραμμα.
Edisco, παραγκατασήμαι τῇ μνήμῃ, ἐμμελετάω τι, ἐξεπίστασμαι.
Edisserо, διαξέλιπεῖ τι περί τινος.
Editio, ἔκδοσις, ἀναγόρευσις.
Editus, in lucem emissus, ἐκδοθὶς, ἐκφοιτήσας.
Editus, excelsus, ὑψηλὸς τόπος.
Edo, ἐδέσμα, τρόφιμος, φάγος.
Edoceo, ἐκδιδάσκω.
Edolo, as, κατάξω.
Edomo, ἐκδαμάζω.
Edormio, κατακοιμῶμαι.
Educatio, τῶν παίδων ἀγωγὴ, ἐκθρεψις, ἀνάγωγή.
Educator, τροφὸς, παιδωνόμος.
Educo, as, are, ἀνάγω, ἐκτρέφω τινα.

Educo, is, ere, ἐξάγω, ἀνάγω.
Edulis, ἐδώδιμος, βρώσιμος.
Edulium, τὸ ἔδεσμα.
Effabilis, ῥητός.
Effarcio, ἐκπληρόω.
Effari, ἐκφαίνω, ὑποφαντικὸν λόγον.
Effatum, ἀξίωμα, ὑποφαντικὸς λόγος.
Effector, ποιητὴς, δημιουργός.
Effectui mancipari, πέρας παραδίδωμι.
Effectus, ἀπέρασμα, ὑποτέλεσμα.
Effero, as, θηλάω, ἐξαγελαίνω.
Effero, ἐκφέρω, ἐξάγω.
Efferre cadaver, ἐκφέρειν νέκυν, ἐκκομίζω.
Efferus, θηριώδης, διαγελαστικός, ἀγριόμορφος.
Efficacia, ἐνέργεια, τὸ ἐνεργητικόν.
Efficaciter, ἐνεργῶς, ἐνεργητικῶς.
Efficax, ἐνεργητικὸς, ἐνεργός.
Efficienti, ἐνέργεια.
Efficio, ἀπτέλεσα τι, διατεθειμένη τι, ἀναγκάζομαί τι, ποιῶ.
Effigies, εἰκών, ἐκτύπωμα, εἶδος.
Effingo, ἐκτυπόω, ἀπομιμοῦμαι.
Efflagito, λιταρεύω τινα, λιτανεύειν τι.
Efflare animam, ἐκπνέω.
Efflo, ἐκφυσάω, ἐκπνέω.
Efflorescit, ἐξανθεῖ, ἀπανθεῖ.
Effluo, ἐκρέομαι, ἐκρέω, pro divulgari, διαδόσιμος.
Effodio, ἀνορύττω, κατασκάπτω.
Effœminate, γυναικοειδῶς, μαλακῶς.
Effœminatus, ἐκτεθηλυσμένος, θηλυδρίας.
Effœmino, ἐκθηλύνω, ἐκθηλυῶ.
Effœtus, ἐκτικός.
Effractores, δυρίπαροίκται.
Effractorius, δυρίπαροικτικός.
Effrænatè, ἀχαλινώτως.
Effrænatus, & effrænis, ἀχάλινος, λυσίνιος.
Effringo, διορύττω, διῤῥήγνυμι.
Effugio ὑποφεύγω, ἐκφεύγω.
Effugium, ὑπορυγή, διαφυγή.
Effulgeo, ὑποστίλβω, ἀπολάμπω.
Effundo ἐκχέω.
Effundè, ἐκκαχλάζειν.
Effusio, ἔκχυσις, διάχυσις. & pro prodigalitate, ἀσωτία.
Effusorium, ἔκχυσις.
Effutio, ψιχολογέω, φλυαρέω τι.
Egens, ἐνδεὴς, ἄπορος, πτωχός.
Egenus, ἄπορος, ἐνδεὴς, ἀχρήματος.
Egero, ὑπορέω τῆς χρημάτων, pecuniâ: ἐμὶ ἐν ὑπερβάσει, ἐν ἐνδείᾳ ἐν δόμοις τινός, ὑστερέομαι.
Egero, ἐκφορῶ τι ἐκ τῆς οἰκίας, ἐκκομίζω.
Egestas, ἔνδεια, ὑπορία, πενία.
Egestio, ἐκκένωσις, ἐκφορά.
Egloga, εἰδύλλιον.
Ego, ἐγώ, ἔγωγε.
Ego certè, ἐγὼ γᾶν.
Egredior, ἐκβαίνω, ἐξέρχομαι.
Egregiè, χρηστῶς, ἐξαιρέτως, διαφερόντως.
Egregius, ἐξαίρετος, θηλυκὸν, ὑπερέχων, ἐξοχος.
Egregius formâ, κάλλει μορφῆς, ἐξαιρέτου τῷ κάλλει, εὐμορφος.
Egressus & egressio, παρέκβασις.
Ehem, ohe, ἆ.
Eheu, αἰ, φεῦ.
Elio, ἆ, εἶα, ἴα.
Ehodum, bone vir, ὦ ἀγαθὲ, ὦ τᾶν.
Eja, εἶα, ἆ εἶα, εἶα μᾶλα.
Ejaculor, ἐκτοξεύω, ἀκοντίζω εἰς ὕπνον, ἐξαφίημι.
Ejectio, ἐκβολὴ, ἐξώθησις, ἐξέλασις.
Ejectus, ἐκβληθεὶς, ἀφεβλημένος.
Ejicio, ἐκβάλλω τινα, ἀποκρεουμαι, ἐξαυθεῖν τινα, ἐξάγω, ἐξώθω.
Ejulatio, & ejulatus, ὀλολυγμὸς, κλαυμυρισμός.
Ejulo, ὀλολύζω, κλαίω, ὠρύομαι.
Ejunat, νηστίζῃ.
Ejuro, ἐξομνύω.
Ejusmodi, τοιοῦτος, τοιουτοειδὴς.
Elabor, effugio, διδύομαι, διεκπίπτω, ἐξολισθαίνω, ὑποφεύγω.
Elaboramus, ἀγωνιζόμεθα, σπουδάζομεν.
Elaboratus, ἐκπονηθεὶς, ἐξεσκευασμένος.
Elaboro, ἐξεργάζομαί τι, διαπονέω, φιλοπονέω τι, πονέω περί τι.
Elanguesco, ἐκμεραίνομαι, ἐκλείπω.
Elapsus est annus, ἐξέλιπε ἐνιαυτός.
Elargior, καταχαρίζομαι τινί τι.
Elatè, ἀλαζονικῶς.
Elatè dicere, μεγαληγορεῖν.
Elatio animi, ὕπαρσις τῆς ψυχῆς.
Elatus, ὑπερθεὶς.
Electio, ἐκλογή.
Electrum, ἤλεκτρον.
Electus, ἐκλεκτός.
Elcemosyna, ἐλεημοσύνη.
Elegans, χαρίεις, κομψὸς, πεπαιδευμένος, ἐλλόγιμος.
Elegans, ἀστεῖος, λόγιος, ἐξελιγμένος, αἰρετός.
Eleganter, ἐκκομψῶς, χαριέντως.
Elegantia, κόσμημα, λαμπρότης, ἐκφόρεια.
Elegantissimus, ὑπομεμαθηκώς.
Elegia, orum, vel elegus, ὁ ἔλεγος.
Elementa, τὰ στοιχεῖα.
Elephantiasis, ἐλεφαντίασις, λέπρα.
Elephantirus, ἐλεφάντινος.
Elephas, ἔλεφας, ἐλέφας.
Elevo, μετεωρίζω, αἴρω, ἐπαίρω.
Eleutherium, κόσμημα, πρεσβεῖον.
Elicio, ἐξάγω τι, ἐφέλκομαι.
Elicit, ἄλυτε, ἐπάγει, ἐλκύει.
Elido, ἐκθλίβω τι, ἐκκόπτω.
Eligo, αἱρέομαί τινα, ἐξαιρέομαι ἐμαυτῷ τινα, ἐκλέγω, ἀφαιρέω, περιαιρέζομαι.
Eliminatus, ἐξοστρακισθείς.
Elimino, ἐκβάλλω, ἐκ τῶν πατρίδων ὑποπέμπω τινα, ἐξορίζω, ἐξοικίζω.
Elinguatio, γλωσσοτομία.
Elinguis, ἄφωνος, κωφὸς, ἄγλωσσος.
Elinguo, ὑπογλωττίζω.
Elixo, ἑψέω, ἀναζέοτω.
Elixus, ἑφθὸς, ἑλαλὶ, ἑψητός.
Ellychnium, ἐλλύχνιον, θρυαλλὶς, ἰσ.
Elocatio, μίσθωσις, ἡ θυγατέρων ἔκδοσις.
Elocare alicui filiam, ἐκδιδόναι τῷ θυγατέρα.
Eloco, ὑπεμισθόω, μισθῷ δίκον.
Elocutio, ἐρμηνεία, φράσις, λέξις.
Elogium, ἐγκώμιον, μαρτυρία.
Elongo, as, ἀφίστημι.
Eloquens, λιγὺς δεινὸς, ἐλλόγιμος, σωφρόνως λιγὺς, θερμαδὴς, ἐυγλωσσος.
Eloquens, diserta, λόγιος, ἐυγλωσσος, ἐυλαλος, ἀφυλόγος.
Eloquentia, ἡ περὶ λόγους δεινότης, ἄυφραδία, λογιότης.
Eloquium, λόγος, ῥῆσις, ἔκφρασις.
Eloquor, ὑποφθέγγομαι, φράζω.
Elucco, ἐκλάμπω.
Elucescere, παρεκφαίνειν.
Eluctor, ἐκπηδάω, ἐκνικάω τινα.
Elucubro, φιλοπονέω, νυκτοχαρῶ.
Eludo, καταπαίζω.
Elugeo, ἐκδυκρύω, ὑποθρηνέω.
Eluit, ἐνυλίζῃ, ἐκκλύζῃ.
Eluo, ἐκπλύω, ἐκτίπτω & ἐκπέμπω τι, ἐκκλύζω.
Elusio, ἐμπαιγμός.
Elusus, καταπαιχθείς.
Eluvies, κατακλυσμὸς, χαράδρα.
Emancipare se alicui, ἐκδοῦναι τινι ἑαυτὸν ποιεῖσθαι.
Emancipatio, ἐξεικάσεως.
Emasculo, ἀνανδρίζω.
Emancipo, ἐκποιεῖσθαι, ἀποδιδόναι τὴν ἐλευθερίαν, ἀφίημι.
Emano, as, are, ὑποῤῥέομαι, ἐκῤῥύω, ῥέω, ἐκπίπτω.
Emblema, ἔμβλημα, τό.
Emblyo, ἐμβρύων, ἡ ἔμβρυον.
Emendate loqui, ὀρθολογεῖν.
Emendatio, ἐπανόρθωσις, διόρθωσις.
Emendator, ἐπανορθωτής.
Emendico, ἀπαιτῶ.
Emendo, ἐπανορθόω, καθορθόω τὴν πόλιν, διθυθμίζω.
Emendo meipsum, σωφρονίζω ἐμαυτόν.
Ementior, confingo, ψεύδομαί τι, ψευσαποτέομαι, ψευδολογέω.
Emereo, & emereor, μισθοφορέω.
Emergo, ἀναδύομαι, ἀνακύπτω, ἐξαναδύομαι, ἀναβαίνω.
Emeriti, οἱ ὑπὲρ τὸ καταλογὸν, οἱ μισθοφορέειν πεπαυμένοι.
Emeritus, ὑπολειτουργήσας, ὑποστρατιώτης.
Emersio, ἔκδυσις.
Emersus, ἀναδὺς, ἀναπεφυκώς.
Emetior, metior, διαμετρέω.
Emico, splendeo, ἐκλάμπω, ἀναστίλβω pro excellere, ἐξέχειν pro exilire, ἐκπηδάω.
Emigrare vitâ, id est, mori, τὸν βίον τελευτᾶν, τελεῖν, καταλύειν τὸν βίον.
Emigro, μετοικέω, μετοικίζομαι.
Eminers, ὑπέροχος.
Eminentia, ὑπεροχὴ, περιωπὴ, ὑψηλότης.
Eminentissimus, ὑπερτάτος.
Emineo, περικύπτω pro excello, περιεῖναι ἔν τινι, ὑπερέχειν, cum genitiv. ὑπερβαίνω.
Eminet, ὑπέρκειται.
Eminulus, ἀναπαυόμενος.
Eminùs, è longinquo, πόῤῥωθεν, μακρόθεν, ὑποφαίνω, ὑποστειλὰ.
Emissarium, ὀχμὸς.
Emissarius, περισκοπίλος, περιαγωγός.
Emissarius equus, ὁ ἀναβάτης ἵππος.
Emissio, ἐκπομπὴ, ἐξαποστολὴ.
Emitto, περίημι, ἐκπέμπω pro in lucem edere, ἐκδιδόναι.
Emo, ἀγοράζω τι, φρίαμαι, ὠνέομαί τι.
Emolior, κατεργάζομαι.
Emollio, μαλακιῶ τι, ἐκμαλάττω.
Emolumentum, χρῆσις.
Emolumento esse alicui, ὠφελεῖν τινα.
Emolumentum, ὄφλημα, τὸ ὄνλκιτημα, τὸ ὀφέλεια.
Emori, ὑποθνήσκειν.

Emorior, ἐκθνήσκω.
Emortualis dies, θανάσιμος ἡμέρα.
Emotio, ἀποκίνησις.
Emoveo, ἀποκινῶ, ἐκκινῶ.
Empiricus, ἐμπειρικός.
Emplastratio, ἐμφύλλωσις.
Emplastrum, ἔμπλασμα.
Emporium, ἐμπόριον.
Emptio, ὠνὴ, ἄπτησις, ἀγορασμός.
Emptitius, ἀγορασῖος.
Emptor, ὠνητὴς, ἀγορασὴς.
Emptus, ἐωνημένος.
Emptus argento, ἀργυρώνητος.
Empyræum cœlum, ἐμπύριον οὐρανόν.
Emulgeo, ἐξαμέλγω.
Emungere candelam, ἀπομύττειν τὸν λύχνον.
Emungo, ἀπομύττω.
En, ἰδού.
Enarratio, ἐξήγησις, διήγησις.
Enarro, διηγέομαι τινί τι, ἀπολογίζομαι, παραθέμαι.
Enafcor, ἐκφύομαι, ἀναφύομαι.
Enato, ἐκπήγνυμαι, ἀποπήγνυμαι.
Enavigo, ἐκπλέω διέκπλοι.
Encænia, ἐγκαίνια.
Enchiridion, ἐγχείριδιον.
Encomium, ἐγκώμιον.
Enecat, ἀποπνίγει, ἀποσφάττει.
Enecto, ἀποκτείνω τινα, ἀποκτίνω.
Enectus fiti, διψῇ τακείς.
Enervis, vel Enervus, ἄνευρος, ἄῤῥαχος.
Enervo, ἐκνευρίζω, ἐκθηλύνω.
Enervus, ἐκνευρος.
Enim, γάρ, δή, μήν.
Enimvero, ἀλλὰ μὴν, ἐπεὶ, καὶ μὴν, ἐκεῖν.
Enitco, διαλάμπω, καλλύνομαι, ἀποστίλβω.
Enitor, pario, ἀποτίκτω, ἀναῤῥηγνύω, interdum, conari, πειρέομαί τι, σπουδάζω, φιλοπονέω.
Enitendum est, πειρατέον.
Enixè, φιλοτίμως, ἐκτενῶς.
Enixa est, ἀπεκύησεν.
Enixi, βιασάμενοι.
Enodat, ἐκλύει διηγεῖται.
Enodatio, ἀναπτύξις, ἐφήγησις.
Enodo, ἄτοζον ποιῶ pro explicare, ποιῆσαι καταφανῆ, ποιῆσαι φανερὸν, ἐκδηλόω.
Enormis, ἀνομος, ἀμέτρος, ἄκτιτος, ἀπάραλλος.
Enormitas, τὸ μέγεθος.
Enormiter, ἀμέτρως, ἐκπέπως.
Ens, τὸν.
Ense jugulare, ξιφοκτονεῖν.
Ensem stringere, ξιφηλατεῖν, μάχαιραν σπᾶν.
Ensis, ξίφος, τὸ, φάσγανον, μάχαιρα.
Ensis evaginatus, γυμνὸν ξίφος.
Enucleatè, exquisitè, διευκρινημένως.
Enucleo pro declaro, σαφηνίζω.
Enudo, ἀπογυμνόω.
Enumeratio, ἐξαρίθμησις, καταλογή.
Enumero, ἐξαριθμέομαι.
Enuntio, ἐκφαίνω, ἀποφαίνω.
Enutrio, ἐκτρέφω, ἀνατρέφω.
Eo, ἰφ' ᾧ· εἰς τοῦτο ἀνοίας ἦλθον, εἰς δementiæ devenerunt, ἐπαύθη, εἰς τοσοῦτο.
Eò insolentiæ processit, ἐπαύθη τῆς ὕβρεως ἰλήνυθε.
Eò quod, διότι, διὸτ' ἄν, ἐξ ὧν, πρὸς τοῦτο.
Eò magis, quò, τοσούτῳ, ὅσῳ.
Eo modo, τοιούτῳ τρόπῳ.
Eò usque, ἕως τοσοῦτον, μέχρι τούτου.
Eodem modo, τὸν αὐτὸν τρόπον.
Eodem modo quo, τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ πρότερον.
Eo, is, βαδίζω ἐπί τινα, ad aliquem: πρὸς οἰκίαν, domum: ἔμι ἐς τὴν Κύπρον, in Cyprum: ἐρχομαι, βαίνω, πορεύομαι.
Eo obviam alicui, ἀπαντᾶν πρός τινα τοῖς πολεμίοις, hostibus.
Ephebus, ἔφηβος, ἀντίπαις.
Ex Ephebis excedere, ἐξέρχ, ἐξελθεῖν ἐκ παίδων.
Ephemeris, ἐφημερὶς, ἡ.
Ephippium, ἐφίππιον.
Epigramma, ἐπίγραμμα.
Epilepsia, ἐπιληψία.
Epilogus, ἐπίλογος.
Epinicia, ἐπινίκια.
Episcopus, ἐπίσκοπος.
Epistola, ἐπιστολὴ, γράμματα.
Mitto Epistolam, ἐπιστέλλω ἐπιστολὰς.
Epistomium, ἐπιστόμιον.
Epitaphium, ἐπιτάφιον.
Epithalamium, ἐπιθαλάμιον.
Epitome, ἐπιτομὴ.
Epoto, ἐκπίνω.
Epulæ, ἐυωχίαι, δαῖς, δοῖνη, βρώματα.
Epulare, subst. ἐυωνητικὸς.
Epularis, ἐυωνητήριος.
Epulatio, ἑστίασις, ἐυωχησις.
Epulatorius, ἐυωχητικὸς.
Epulones, ἐυωτυμένες.
Epulor, ἐυωχέομαι, σιτέομαι, accusl. ἑστιάομαι.
Equa, ἵππος, φορβάς.
Eques, ἱππεὺς, ὁ, ἱπποβάτης.
Equester vel equestris, ἱππικὸς, ἱππεικός.
Equestres copiæ, ἱππικὴ δύναμις.
Equestris ordo, ἱππικὸν τάγμα.
Pugna Equestris, ἱππομαχία.
Equidem, γὲ, ἔγωγε μὲν, μέν τοι.
Equile, ἱππόστασιον, ἱππόστασις.
Equiseffor, ἵππιος.
Equiso, ἱππακόμιζω, ἱππηφορῶ.
Ars Equitandi, ἱππική, ἱππασιωὴ.
Equitatio, ἱππεία, ἱλασία.
Equitatu superari, ἱπποκρατεῖσθαι.
Equitatui præsum, ἱππάρχω.
Equitatus, τὸ ἱππικὸν, ἵππος, ἡ.
Equito, ἱππεύω, ἱππάζομαι.
Equitum magister, ἵππαρχος, ἱππαρχικός.
Equorum pastor, ἱππόβοτος, ἱπποκόμος.
Equorum studiosus, φίλιππος, ἱππεικὴς.
Equuleus, ἱππάριον.
Equuleos, seu pullos equinos habens, ἱππώλιος.
Equum agitare, ἱππηλατεῖν.
Equus, ἵππος, ὁ, ἡ.
Eradico, ἐκριζόω, ἀποῤῥιζόω, cum acc.
Erado, ἀποξύω, ἐξαλείφω.
Erectus, ἀνορθωθείς.
E regione, ἀντικρύ.
Eremitæ, ἐρημῖται, ἀναχωρῆται.
Eremus, solitudo, ἔρημος, ἡ.
Erepo, ἐξέρπω, ἐξέρπω.
Ereptio, ἁρπαγή.
Erga, πρὸς, εἰς πρὸς, εἰς, vel ἐς.
Erga me, εἰς ἐμέ.
Ergastulum, ἐργαστήριον, δεσμωτήριον.
Ergastulus, ἀνδράποδον.
Ergò, ἄρα, τοίνυν, ἀμ' ὦν, τοιαρτοῦν, τῆς ἀρετῆς ἕνεκα, virtutis ergò.
Ericius, ἐχῖνος.
Erigo, αἴρομαι, ἀνίστημι, ἐγείρω pro consolari, παραμυθέομαί τινα.
Erinaceus, ἐχῖνος.
Eripio, ἐξαρπάζω, ἀφαιρέω σύν τινι, ἀπὸ ζῶντος, ἀναιρέω.
Erodo, ἀποδιορύσσω, ὑποτρώγω.
Erogatio, ἐπίδοσις, ἐκδοσις, χάρισμα, φιλοτιμία.
Erogo, ἀποδίδωμι, τί τινι, ἐκδίδωμι τινὶ τινα, ἐφοτίζω, προίημι.
Errabundus, πλανόμενος, πλανητὸς, πλανητικός.
Erraticus, πλανήτης.
Erratio, πλάνησις, πλάνη, πλάνησις.
Errare facio, πλανάω, σφάλλω.
Erratum, σφάλμα, τὸ, πταῖσμα, παράπτωμα, τὸ, ἁμάρτημα.
Erro, ἁμαρτάνω περί τι, in aliquâre: τῆς ὁδοῦ, à viâ: διαμαρτάνω τῦ παντὸς, totâ viâ: πλαίω, πλανάομαι, πλημμελέω.
Erro, erroneus, πλάνος, ὁ, ἡ, πλάνης, ὁ, πλάνης, ντος, ὁ.
Error, πλάνη, σφάλμα, τὸ, ἁμάρτημα, τὸ.
Erubesco, ἐμυθριάω, αἰσχύνομαι λέγων, dicere: αἰδέομαι, ἐντρέπομαι.
Eruca, κάμπη, ἴουλος.
Eructo, ἐξερεύγομαι, ἀναβρύχομαι.
Erudiendus, παιδευτέος.
Erudio, παιδεύω τινα περὶ ἀρετὴν, ad virtutem: διδάσκω τινα τὰ γεγυμνασμένα, παιδαγωγέω.
Eruditè, πεπαιδευμένως.
Eruditio, παιδεία, παίδευσις, κατήχησις.
Eruditissimus, εἰς ἄκρον τῆς παιδείας ἐληλακώς.
Eruditus, ὁ τῆς παιδείας ἀληθῶς τετυχηκώς, πεπαιδευμένος, ὁ, ἀσκητὴς.
Eruditus valde, εὐπαίδευτος.
Eruere oculos, ἐξορύττειν, ἡ, ἐκκόπτειν ὀφθαλμούς.
Eruit, ἀνορύσσει.
Erumnosus, ἀθλιώτατος.
Erupit, ἐξέῤῥηξεν.
Erumpo, ἐξορμάομαι, ἀναῤῥήγνυμι.
Erunco, as, ἐκβοτανίζω.
Eruo, extraho, ἐξαίρω, ἐξαρίω, ἀνασπείρω.
Eruptio, ἀναῤῥῆγμα, τὸ, διακοπή.
Eruptionem facere, ἐκθεῖναι ἐκ τῆς πόλεως, ex urbe.
Ervum, ὀροβος.
Esca, ἔδεσμα, τὸ, βρῶμα· τὸ δίλεαρ, ατος.
Esculentus, βρώσιμος, ἐδώδιμος.
Esse alicui adjumento, εἶναί τινι βοηθόν.
Esse alicui ornamento, εἶναι κόσμῳ καὶ τιμῇ τινι.
Esseda rius, ἁρματηλάτης.
Essedum, ἅρμα, ὄχημα.
Essentia, οὐσία.
Esto, γενέσθω, ἀλλ' ἔστω.
Esuriens, πεινάων.
Esuries, πεινηλεότης.
Esurio, πεινάω.
Esuritio, πείνα.

Eſuritor, πεινηλίΘ.
Et, καί, ἠμφ, ἠ ἤ, τε.
Etenim, καγάρ, εἰ γάρ.
Etenim non, ἐ γάρ, ὅπως μή.
Etiam, ἀλλά, ἀλλ' ἤδη ἢ μᾶλλον, ἄρα, καί, ἐ καί ἤ.
Etiamnum, ἔτι καί νεῦ, ἔτι.
Etiam atque etiam, καί πάλιν καί πολλάκις.
Etſi tamen, εἰ καί, καί τοι, ſequitur ὅμως, κἄν εἰ.
Et tamen, ἀλλ' ὅμως, μᾶλλον.
Evacuatio, κένωσις, κένωμα.
Evacuo, κενόω, καπάζω, ἀποκενόω.
Evado, ἀποφεύγω τι, σώζεσθαι ἐκ τοῦ κινδύνου, ἐ periculis: ὑπέκυμι.
Evaſit in virum optimum, ἀπέβη ἀνὴρ ἄριστοΘ.
Evagor, ἀποπλανάομαι, παρεκβαίνω· pro extra propoſitum aliquid dicere, τῆς ὑποθέσιως ἀποπλανᾶν, ἔξω τῦ Σκοπῦ ἱρεῖν.
Evaleo, ὄπηχύω.
Evaneſcit, καπνεῖ, καπνεῖ.
Evaneſco, ἀφανίζομαι, ἐξαφανίζομαι.
Evanidus, ἐξίτηλοΘ.
Evangelium, εὐαγγέλιον.
Evaporatio, ἀναθυμίασις.
Evaporo, θυμιάω, ἐξατμίζομαι.
Euax, εὖγε.
Evectio, ἐξαγωγή.
Eveho, ἐξάγω. ἐξαίρω ἐκκομίζω· pro extollo, προάγω τι εἰς δόξαν.
Evello, ἀποσπάω τι, ἀποτίλλω.
Evenio, ἀποβαίνω, ἐκβαίνω, Συμβαίνω.
Evenit, Συμβαίνει σοι τῦτο.
Eventilatus, ἐκνεκυμνασμένοΘ.
Eventilo, ἐκλικμάω, ἐξαιμίζω.
Eventus, τὸ συμβαῖνον, τὸ συμβεβηκός.
Everriculum, σαγλίη.
Everro, ſcopis purgo. ἐκκορέω.
Everſio, ἀνάτασις, ἀναστροφή, καθαίρεσις.
Everſor, ἀναστρόφεύς. καθαιρέτης.
Everrere decreta, ἄκυρα ποιεῖν τὰ ψηφίσματα.
Everto, diruo, ἀνατρέπω ποιῶ, πορθῶ, καταστρέφεσθαι πόλεις, ἀνατρέπειν.
Evertigio, confeſtim, ἐκ ποδός, καὶ πόδας, παραχρῆμα, αὐτίκα.
Euge, βῆγε.
Evictio, ἀπόλειψις, ἐκνίκησις.
Evidens, σαφής, ἐναργής, ἐμφανής.
Evidenter, ἰμφανῶς, σαφῶς.
Evidentia, ἐνάργεια.
Evidentius, σαφεστέρον.
Evigilo, ἐγείρομαι, ἔξυπνοΘ γίνομαι.
Eviſeſco, ἐκφυλίζομαι, ὀλεσγαμίομαι.
Evinco, ἐνικάω, ὑπερεκτίνω τιΘ.
Eviratus, ἐυνεχσμίαΘ.
Eviro, ἐυνεχίζω, μαλακὸν ποιῶ.
Eviſcero, ἐξεντερίζω.
Evitat, ἐκνύει, ἀπονύει.
Evito, φεύγω, διαφεύγω κακόν τι· ἐκκλίνω.
Eunuchus, ἐυνοῦχοΘ, εὐνέδων.
Euo, euan clamo, ἐυάζω.
Evocati milites, ἐπίλεκτοι.
Evocatus, ἐπίλεκτοΘ.
Evoco, extra voco, ἐκκαλέω τινα· παρεκκαλῶ σε, pro averto, ἀποτρέπω.
Evolo, ἀφίπαμαι.
Evolvo, ἀποκυλίω, ἐκκυλίζω, ἀναπύοτω.
Evomo, ἐξεμέω.
Eurus, εὖροΘ, ὁ.
Evulgo, ἐξαρρᾶδω τι, δημεύω, δημοσιεύω, ἐνδρυλλέω.

Evulſio, ἐξαίρεσις.
Evulſus, ἐξερριμμένοΘ.
Ex, ἐκ, ſequenti conſonâ: ἐξ, ſequente vocali: cum genit.
Ex abundanti, ἐκ περιττοῦ.
Ex allectis, ἐκ τῶν λοιπερέτων.
Ex contradictione, ἐξ ἀντιῤῥήσεως.
Ex animo, ἐυθυμῶς, ἐκ ψυχῆς, καὶ γνώμης.
Ex diverſo, ἐκ τοῦ ἐναντίου.
Ex eo tempore, quo, ἐξ ὅτ, ἀφ' ὅ.
Ex inteſtato. ἐξ ἀδιαθέτου.
Ex inſidiis, ἐξ ὑπόβλητος, ἐκ λόχυ.
Ex improviſo, ἐξ ἀφροσδοκήτου, ἀπροσδοκήτως, ἀπροῤῥήτως.
Ex qua, ἀφ' ἧς.
Ex quo, ἐξ ὅτ, ἐξ ὅτου, ἐπειδή.
Ex tempore, αὐτοσχεδίως, αὐτοσχεδιαστί.
Exacerbatio, παροξυσμός.
Exacerbo, παροξύνω, ἐκπικραίνω.
Exacteſco, ὑπεξυώομαι.
Exactor, εἰσπράκτωρ.
Exactis, ἀνυδέτων.
Exactius, ὑπερακριβέστερον.
Exactio, εἴσπραξις.
Exacuo, ἀκονάω, ὀξύνω, παροξύνω.
Ex adverſo, ἀντικρύ.
Exædifico, ἐξοικοδομέω, ἐποικοδομέω.
Exæquatio, ἐξίωσις, ἐξομάλισις.
Exæquo, ἐξισόω τί τινι, ἐξομαλίζω.
Exæſtuo, ἐκκομψόω, ὑπερζέω.
Exaggeratio, σώρευσις.
Exaggero, σωρεύω, ὑπερχώννυμι.
Exagitatio, σωκίνησις.
Exagito, διασύρω τινα, διαστρέφω.
Exaltatio, ὕψωσις.
Exalto, ὑψόω, μετεωρίζω.
Examen, prodiligenti inquiſitione, ἀνάκρισις, ἐξέτασις.
Examen apum, ὁ ἐσμός, τὸ ΣμῆνοΘ.
Examinare, δοκιμάζειν.
Examen diſtrictum, ἀκέραιος συγκεκραμένη.
Examino, ἐξετάζω, ἀνακρίνω τι.
Examuſſim, ἀκριβῶς, ὅλη σάθμῳ.
Exanguis, ἄναιμοΘ, ἀνάιμων.
Exanimatio, ἐκπληξις, λειποθυμία.
Exanimatus, ἄψυχοΘ.
Exanimis, ἄψυχοΘ, ὁ κῆ ἡ, ἄπνοΘ.
Exanimo, ἐκπλήττω.
Exanimus, νεκρός.
Exanthemata, ἐξανθήματα, ἐκφύματα.
Exantlo, ἐξαντλάω.
Exardeſco, ἐκπυρόομαι, ἐκκαίομαι.
Exareſco, ἀφαυαίνομαι, ἀποξηραίνομαι.
Exarmo, ἀφοπλίζω, ἠμερόω.
Exaro, ἐξαρόω· pro ſcribo, διαχαράττω.
Exaſpero, ἐξαγριαίνω, ἐκτραχύνω.
Exaturo, ἐμφορῶ.
Exauctorati milites, ἀφειμένοι, ἀπόζασμένοι.
Exauctoro, ἀφίημι τῦ στρατεύεσθαι· ἀποζαννύω.
Exaudiens, ἐπήκοοΘ.
Exaudio, ἐξακούω τῆς φωνῆς, vocem: εἰσακούω, κατακούω.
Exaugeo, ἐξαύξω.
Excæco, τυφλόω, ἐκτυφλόω, ἐξομματόω.
Excalceo, ὑποδήματα λύω.
Excalfacio, ἐνθερμαίνω.
Excandeſcentia, θύμωσις, ὀξυθυμία.
Excandeſco, incendor, ἐκπυρόομαι, Metaph. iraſci, ἄγαν θυμόομαι, ὀξυθυμέω, βεμβύομαι.

Excarnifico, κατασαρκίζω, ἐκξυλόω.
Excaſtratio, ἐκτομή.
Excavatio, ἐκκοίλωσις.
Excavo, ἐκκοιλόω.
Excedunt, ὑπερβαίνουσιν.
Excedo, diſcedo, ἀπέρχομαι, ἐκχωρέω· item ſupero, ὑπερφέρειν τινα, ἀκφέρειν τινι.
Excedere è vitâ, ἀπολιγαθῆναι τὸν βίον, ἀπέναι τῦ βίυ.
Excedo ex ephebis, εἰς ἄνδρας τελεῖν, εἰς ἄνδρας ἐλθεῖν ἢ ἀφικέσθαι.
Excellens, προέχων, ὑπέχων, ὑπερφυὴς, περίσσιος, ἐξαίρετοΘ, ὑπέροχοΘ.
Excellenter, ὑπέρχως, ἄκρως, ὑπερβαλόντως.
Excellentia, ὑπεροχὴ, ὑπερφάνεια, ὑπεροχή.
Excello, ſupero, διαφέρω τῦ ἄλλων ἴν τινι, πλεονεκτέω σε τιμῆς, honoribus: περίεμι τῇ σοφίᾳ, in ſapientiâ: ὑπερφαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπέχω, περίειμι.
Excelſe, ὑψηλῶς.
Excelſitas, ὑψηλότης, ὕψΘ, εΘ, τό.
Excelſitas animi, μεγαλοφροσύνη, μεγαλοψυχία.
Excelſus, ὑψηλὸς, μετέωροΘ.
Exceptio, ἐξαίρεσις, παρεγγραφή.
Excerebro, as, ἐξεκφαλόω.
Excerno, ἐκκρίνω, ἀποκρίνω.
Excerpo, ἀναλέγω, ἐκλέγω.
Exceſſus, ἐκχώρησις, ἀποχώρησις· item ὑπεροχὴ, ὑπεροχή.
Excidium, ἀνάστασις, ἄλασις.
Exc do, ἐκπίπω· pro obliviſci, ἐκπλήσσομαι, vel ἀμνημονέω.
Excido, excindo, ἐκκόπτω, ἐκτέμνω τινα· ἀναιρῶ, καταστρέπτω.
Excio, vel excieo, ἐκκαλῶ, ἐξεγείρω.
Excipio, ἐκλαμβάνω, ἐκδέχομαι, ἀποδέχομαι, ὑποδέχομαι.
Excerco, ἀσκέω τὸ σῶμα, corpus; διαίτᾳσιν, pietatem: ἐρράζειν τέχνας, artes. γυμνάζω τινα πόνοις, laboribus.
Excerpo, ταχυδρομέω.
Exercere munus, σπουδάζειν ἔργον.
Exercitatio, γυμνασία, μελέτη.
Exercitium, γυμνασία, ἄσκησις.
Exercito, as, γυμνάζω.
Exercitum duco, στρατεύω εἰς γῆν τινα, στρατηγέω.
Exercitus, στρατιὰ, στρατὸς, στράτευμα, σῶ.
Exercitûs deſertor, λειποτακτέω, ῦ ὁ.
Exercitui bene impero, ἐυστρατηγέω.
Exero, προφαίνω, ἐξελκύω, ἐξαίρω.
Exeſus, ἐκβεβρωμένοΘ.
Exhæredatio, ἀποκληρωσις.
Exhæredare, ἀποκληρῶ τινα.
Exhæres, ἀποκληρΘ.
Exhalatio, ἀναθυμίασις, ἀτμίς.
Exhalo, ἐξατμίζω, ἀναθυμίζω.
Exhaurio, ἐξαντλάω, ἐκκενόω, ἐξαρύω, ἀφύσσω, ἀπαντλάω.
Exhaurire ſentinam, τὸν ἄντλον ἀνιμᾶσθαι.
Exhaurit, ἀναλίσκει, ἐξαντλεῖ.
Exhauſtio, ἀπάντλησις, ἐξάρυσις.
Exhauſtus, ἐξλωτληρΘ.
Exherbare, ἐκβοτανίζειν.
Exhibeo, ἀποφαίνω, παρέχω, ἀποβάλλω, παρίσημι, φερσφερομαι.
Exhibere negotium, φερόμενα παρέχειν τινι.
Exhibitio, παράστασις.
Exhilarat, χαροποιεῖ.
Exhilaro, ἱυφαίνω, ἱλαρύω, φαιδρύω.
Exhorreo, φρίττω σε, ἐκφοβοῦμαί τινα.
Exhortatio, παράθεσις, παράκλησις.
Exhortor, προτρέπω τινα ἐπί τι· παρακαλῶ σε ἐς μάχλυ, ad pugnam.
Exiguitas, ὀλιγότης, μικρότης.
Exiguus, ὀλίγοΘ, βραχύς, μικρός.
Exilio, ἐκπηδάω, pro vehementer gaudeo, ἀναπηδάω, ἐξάλλομαι.
Exilis, λεπτὸς, ἰσχνὸς, ἀμυδρὸς, ἐκπινής.
Exilitas, λεπτότης, ἰσχνότης.
Vocis Exilitas, ἰσχνοφωνία, λεπτοφωνία.
Exiliter, λεπτῶς, ἰσχνῶς, ἀμυδρῶς.
Exiliter de rebus diſputare, λεπτολογεῖν, Σμικρολογεῖσθαι.
Exilium, ἡ φυγὴ, ὁ ξενισμός.
Eximendus, ἐξαιρετέοΘ, & ἐξαίρετοΘ.
Eximie, ἐξαιρέτως, λίαν, ὑπέρχως.
Eximius, ἐκλεκτὸς & ἐκκεκριμένος, ὁ κῆ ἡ, ἐξαίρετος, ὑπέροχοΘ, ἐξοχοΘ.
Eximo, ἐξαιρέμαι τῦ φόβυ τῆΘ πολιτῆΘ, civibus, ἀποκείνω.
Exin, exinde, ἐντεῦθεν, τὸ ἀπὸ τότε.
Exinanio, ἐκκενόω, κενῶ.
Ex inſperato, παρ' ἐλπίδα.
Exiſtimandum eſt, νομιστέον, ὑπολητέον, οἰητέον.
Exiſtimatio, δόξα, δόκησις, ἐυδοξία, οἴησις.
Eſſe in Exiſtimatione, δόξαν ἔχειν μείζω, ἐυδοξεῖν, τιμᾶσθαι, δοξάζεσθαι.
Exiſtimo, νομίζω, ὑπολαμβάνω, οἴομαι, ἡγέομαι, δοκέω, δοξάζω.
Exiſto, ὑπάρχω, ὑπογίνομαι.
Exitiabilis & exitialis, ὀλέθριοΘ, διαφθαρτικόΘ, ἀπολητήριοΘ.
Exitium, ὁ ὄλεθροΘ, ἡ ὄλεθρεία, ἡ φθορά.
Exitio dare, ὀλέθρῳ παραδιδόναι.
Exitus, ἡ ἔκβασις, ἔκβασις, ἡ ἔξοδοΘ.
Exlex, ἄνομοΘ, παράνομοΘ.
Exodioſus, μεμισημένος.
Exoculaſſo, ἐξοφθαλμίζω.
Exoculatus, ἐξομματωμένος.
Exoleſco, παρακμάζω, ἐξίτηλοΘ γίνομαι.
Exoletus, ἀμωργοβοεὶς, ἐξίτηλοΘ.
Exolvo, ἀπολύω· item ſatisfacio, ἀποτίνω.
Exonero, ἀποφορτίζω.
Exonerare alvum, ἀποπατεῖν, ἀφοδεύειν, χάζειν.
Exoptabilis, ἐπιθυμητὸς, ἐπιπόθητοΘ, ὁ, ἐξοπτάριος, ἐπιθύμητος, ἐπιπόθησις.
Exoptatus, πεποθημένοΘ.
Exopto, ἐπιθυμέω, ἐπιθυμέω τινΘ.
Exorabilis, παρακλητὸς, δύπειστοΘ, καταπειθὴς, ἐυπειθὴς.
Exorat, ἐξιλάσκεται, ἐντυγχάνει.
Facile Exoratilis, ἐυπαρακμόβητοΘ.
Exorbeo, ἐκπορίζω, ἀποῤῥοτίω.
Exorciſmus, ἐξορκισμός.
Ex ordine, ἐξῆς.
Exordior, προπατορχομαι, προοιμιάζομαι.
Exordium, προοίμιον, ἀρχὴ, καταρχὴ.
Exorior, ἀνατέλλω, ἀναφαίνομαι.
Exornatio, διακοσμὴ, κόσμησις.
Exorno, διακοσμάζω, ἐπικοσμέω.
Exoro, ἐξικλέω σε, παρακαλέω, καταλλαμῶ τινα, καταπείθω.
Exors, ἀποκληρΘ, ἄκληροΘ, ἀμοιρΘ.
Exortus, ὅς, ἀνατολὴ, ἔκφυσις.

Exos, ἐξόστοΘ & ἀνόστοΘ, ὅσος, οσέα, οσῦν.
Exoſculatio, καταφίλησις.
Exoſculor, καταφιλέω.
Exoſſi, ἐξοστίζω.
Exoſus, qui odio habet, συγχῶν, μισῶν, & paſſivè ἀποχθηβόμενοΘ.
Exolus Diti, θεομισὴς, θεοσυγὴς, ὁ κῆ ἡ.
Exoticus, ἐξωτικόΘ.
Expalleo, ἀποχλάζω.
Expando, ἐκπετάννυω, ἀ ἀπόωτα.
Expatior, παρεκβαίνω, ἀποπλανάομαι.
Expatravit, ἐπετίλισεν.
Expaveſco, ἐκπλήσσομαι, ἐκφοβέομαι, καταδείδω, ἀποδείδω.
Expectatio, προσδοκία, ὑπομονή.
Præter Expectationem, παρ' ἐλπίδα, ἀπροσδοκήτως.
Expecto, προμένω τι, ἐκδέχομαί τι, προσδοκάω.
Expectoro, ἀποχθίζω.
Expedio, libero, ἀπαλύω, ἀπολύω· item, utile eſſe, συμφέρειν, ὠφελεῖν τινι.
Expedire, λυσιτελεῖν.
Expedidè, βαδίως, ἐυζώνως, προχείρως.
Expediti Equites, ἀκροβολεῖς τῶ ὁπλίσει.
Expeditus, ἄζωνος.
Expeditionem ſuſcipere, στρατείαν ποιεῖσθαι· item, στρατείαν ἄγειν.
Expeditus, prompus, ἄπορΘ, ἄζωνΘ, ἀσχήμοΘ.
Expello, ἐκβάλλω τινα τῆς ἀρχῆς, regno, ἐλαύνω ἐκ τῆς πατρίδΘ τινα, è patriâ, ἐξελαύνω.
Expellere domo, ἐξοικίζω, μετοικίζω.
Expellere finibus, ἐξορίζω.
Expendo, conſidero, ἐξετάζω τι· σκοπῶ μὴ ταῦτα· item pondero, σταθμέω μαι, aliquando luere, ἐκτίνειν.
Expenſi, æ, ſumptus, δαπάνη, ἐξανάλωμα.
Experefacio, ἀνεγείρω, διϋπτίζω, διεγείρω, ἀνίστημι.
Expergefactus & experrectus, διεγερθεὶς, ἐγρήγορώς & ἐκ τῦ ὕπνυ.
Expergiſcor, ἐξυπνίζομαι, ἐξεγείρομαι.
Experientia, πεῖρα, ἐμπειρία, δοκιμασία, κινδύνυσις.
Experimentum, δοκιμασία, ἀνάπειρα.
Experior, πεῖραν λαμβάνω, πειρῶμαι, act. & πειρῶμαι, κινδυνύω.
Expers, ἄμοιρΘ, ἀμέτοχοΘ.
Expers rationis, ἄλογοΘ.
Expertus, ἔμπειροΘ.
Expetendus, αἱρετὸς, αἱρετόΘ.
Expeto, ὀρθύμῳ χρημάτων, pecuniam, ὀρίγνυμι, γλίχομαί τινΘ.
Expiatio, ἁγνισμὸς, ἐξίλασμα, τό.
Expiatus, ἐξιλασμένος.
Expilatio, περισυλησις.
Expilator, συλητὴς, συλαγωγὸς.
Expilo, περισυλάω, περιαιρῶ.
Expio, καθαίρω τὴν πόλιν, ἁγνίζω.
Expiratio, ἐκπνοὴ, ἐκπνοή.
Expiro, ἐκπνέω, ἐκψύχω.
Expiſcor, diligenter exquiro, ἐξιτηλῶ τι ἀκριβῶς, ἐξιχνεύω.
Explanat, σαφηνίζει, διασαφεῖ.
Explanatio, δήλωσις, ἐξήγησις.
Explanator, σαφηνιστὴς, ἐξηγητικός.
Explano, καταλεαίνω· pro manifeſtum facere, διασαφῶ τί τι· δηλόω τι.
Expleo, ἐκπληρόω, ἀναπληρόω.

Expletio, ἐκπλήρωσις, ἀναπλήρωσις.
Expletivus, παρεκπληρωματικός.
Explicatio, ἑρμηνεία, ἀνάπτυξις, ἐξήγησις.
Explico, ἀναπτύσσω βιβλίον, pro explanare, διασαφηνίζω τι· ἐκδιηγοῦμαι.
Explodo, ἐκβοᾶν τι, ἐκρίπτω τι· κλοιῶ.
Exploratio, σκέψις, κατασκοπή, δοκιμασία.
Explorator, σκοπός, δοκιμαστής.
Exploratum est mihi, πεφώλιόν ἐστί μοι.
Explore profagaciter inquirere, κατασκοπέω· pro dijudicare, δοκιμάζω, διαγινώσκω, ἐξετάζω, ἀνακρίνω.
Explosus, ἀποβληθείς, ἐκβληθείς.
Expolio, as, ἀποσυλῶ.
Expolio, is, ire, κατασκευάζω, ἐξηλλαγμένη τῇ, ἀπύλῳ.
Expolitio, ἐπεξεργασία, κατακόσμησις.
Exporro, ἐπὶ τόδε τι, & pro declarare, ἐξηγέομαι, δηλόω.
Exporrigo, ἐκτείνω.
Exporrige e frontem, φέρωσον ἀνίσως.
Expositio, ἐξήγησις, διασάφησις.
Expositor, ἐξηγητής, ἀκριβωτής.
Exposi us, ἐκθετός, ἐκτιθείς.
Exportatio, ἡ κομιδή, ἐξαγωγή.
Exporto, ἐκφέρω, ἐκκομίζω & οἴκοι, ἐξάγω, ἐκφορέω.
Exposco, ἐξαιτέω.
Expostulatio, ἐξαίτησις, προκλησις.
Expostulo, ἐξαιτέω, κατὰ νόμον αἰτῶ, pro conqueror de injuriâ, ἐγκαλέω, μέμφομαί τινα.
Expostulationem facere, ἐγκλήματα ποιεῖσθαι.
Expreisè, διαῤῥήδην.
Expreffio, ἔκπτισμα, ἀπόθλιμμα.
Exprimitur, φορτίβεται, φορτίρεται.
Exprimo, ἐκπίζω, pro declaro, ἐξηγέομαι, item repræsentare, ἀπεικάζειν, ἐκγεγράφθαι, ἐναργίζομαι.
Exprobratio, ὀνείδισις, ἐξονειδισμός.
Exprobro, ἐνεκαλίζω, τινί τι, ἐξονειδίζω τί.
Expromo, προφέρω τι· φανερίζομαι.
Expugnabilis, ἐυπολέμητος, ἐυαίρετος.
Expugnatio, αἵρεσις, κατάπολέμησις, πολεμήκησις, ἐκπόρθησις.
Expugno, αἱρέω, κατὰ πολεμέω.
Expulfio, ἔξωσις, ἄπωσις, ἐκβολή.
Expungo, ἐξαλείφω, ὀβελίζω,
Expuo, ἐκπτύω, ἀποπτύω.
Expurga io, ἐκκάθαρσις.
Expurgo, ἐκκαθαίρω.
Expuo, ἀποκόπτω.
Exquiro, ἐξετάζω τι. βασανίζω, δοκιμάζω, ἀκριβόω, ἀταζητῶ, ἀναζητέω.
Exquisitè, ἀκριβῶς.
Exquisitus, ἐξηκεσβαμμένος, ἀκριβὴς, ἐξεπασμένος.
Exscribo, ἀπογράφω.
Exseco, ἀποτέμνω.
Exea, σπλάγχνα, τὰ ἐντὸς, ἔγκατα.
Extabefco, ἐκτήκομαι.
Extemplo, statim, αὐτίκα, παραχρῆμα.
Extemporalis, αὐτοσχεδιαστός.
Extemporaneus, ἀμελέτητος.
Ex tempore, impræmeditate, αὐτοσχεδίως, αὐτοσχεδιαστὶ, ἐκ καιροῦ.
Extendo, ἐκτείνω, διατείνω ἐπὶ πολύ, late, ἀναπετάννυμι.
Extenlio, ἔκτασις, ἔκτασις.
Extenuatio, λέπτωσις, ἰλάπωσις.
Extenuo, κατολιγόω, λεπτόω, & pro verbis deprimere, ἐκφαυλίζειν.
Exterebro, ἐκτορτόω.
Extergo, ἀπομόργνυμι, ἐκκαθαίρω.
Exterior, ἐξώτερος.
Exterminatio, ἐξολόθρευμα, τὸ, ὀλόθρευσις, ἡ.
Extermino, ἐξορίζω τινα, ὀλοθρεύω τινα, ἐκβάλλω.
Externa bona, τὰ ἐκτὸς ἀγαθά.
Exeernus, ἐξωτερικὸς, ξενικός.
Extero, ἐκβάλλω.
Exterrancus, ἀλλόφυλος.
Exterreo, ἐκφοβέω, ἐκπλήττω.
Exterritus, ἐκπλαγείς.
Exterus, ξένος, ἀλλότριος, ἄκυλος.
Extimefco, φοβοῦμαί τινα.
Extimulator, ἐρεθιστής, ὀτρυντὴρ, κέντωρ, ὁρμητήρ.
Extimulo, παροξύνω, κεντέω, ὀξύνω.
Extimus, ἐξώτατος, ἔσχατος.
Extinctio, ἀπόσβεσις, σβέσις.
Extingue, σβέσον.
Extinguo, ἀποσβέννυμι, ἐξαλείφω· item occidere, διαφθείρειν τινα.
Extirpatio, ἀποῤῥίζωσις, ἐκρίζωσις.
Extirpo, ἀποῤῥιζόω, ἐκθεμελίω, ἀπολλύμι ἢ, ἐκμηχλῶ.
Extifpex, σπλαγχνοσκόπος, ἱεροσκόπος.
Extifpicium, σπλαγχνοσκοπία.
Exto, ἐξέχω, ἀναφαίνομαι, ὑπερπολάζω.
Extollo, ἐξαίρω τινα, ἐκκυφίζω τι, τῷ λόγῳ αἴρειν, μετεωρίζω.
Extorqueo, ἐκβιάζομαι, ἐξαιρέω.
Extorris, exul, ἄπολις, ἄνομος, φυγάς.
Ex toto, καθ' ὅλα.
Extra, ἐκτὸς, ἔξω, gen.
Extra propositum, ἔξω τῆς ὑποθέσεως λέγειν.
Extra telorum jactum, ἔξω βελῶν.
Extraho, ἑλκύω τι, ἐκσύρω.
Extraneus, ξένος, ἐξωτικὸς, ἀλλοδαπὴς, ἀλλότριος.
Extraordinarius, ἔκτακτος, ἐπίλεκτος.
Extremitas, τὸ ὕστατον, ἔσχατα, τὰ ἄκρα τὸ πέρας.
Extremò, ὕστατον, τελευταῖον.
Extremus, ἔσχατος, ἄκρος, ὕστατος.
Extrico, ἐξελίττω, ἀπαλλάττω.
Extrinlecus, ἔξωθεν, ἔνερθεν.
Extrorsum, ἔξω θεν, εἰς τὰ ἔξω.
Extructio, κατασκευή.
Extructio tectorum, οἰκοδόμησις.
Extructæ dap bus menſæ, τραπέζα ἐρέμνιον ὑπηρεσιῶν.
Extrudo, ἐξωθέω τινά τινος, ἐξελαύνω.
Extruo, κατασκευάζω, οἰκοδομέω.
Extubero, ἐξοιδέω, ὀφρυόω.
Extun esco, ἐξηχέομαι.
Extundo, ἀποθλάω.
Exturbo, ἐκβάλλω τινὰ ἐκ τῆς ἀρχῆς, ab imperio, ἀπελαύνω, ἐξελαύνω.
Exubero, ἐυθυλέω, πλουτέω.
Exuccus, ἄτιμος, ἄχυμος, ἄνυμος.
Exedo, ἀφιδίσω, ἐξιδέω.
Exugo, ἐκθηλάζω, ἐκμυζίω, & -άω.
Ex vindicta, ἐκ φραγμοῦ.
Exul, φυγὰς, ἀλήτης, ἄπολις, ἐξόριστος.
Exulabundus, φυγαδικός.
Exulcero, ἐρεθίζω· pro exasperare, παροξύνειν.
Exulo, φεύγω, μετοικέω, ὀστρακίζομαι.
Exultabundus, χαιρέων.
Exultans, χαίρειν.
Exultanter vel exultim, σκιρτητικῶς, ἀγαλλόμενος, ἀθρόως.
Exultantia & exultatio, ἐκπήδησις, σκίρτησις, ἀγαλλίαμα.
Exulto, ἀγάλλομαι, & ἀγαλλόομαι χαρᾷ, γαυρόομαι, σκιρτάω, ἐκπηδάω.
Exululo, ἐξολολύζω.
Exundatio, κατακλυσμὸς, πλημμύρα.
Exundo, κατακλύζω, ἐκπλημμυρῶ· in malam, κακόρροιαν, ῥυάνρημα.
Exinus nefandum admittere, παρανομίαν παρανομεῖν.
Facio, ποιέω, δράω, ἐνεργέω, ἐργάζομαι.
Factio, πρᾶσις, αἵρησις, Συσφυΐη, σκευωρία.
Factiofus, στασιώτης, στασιωτικὸς, στασιώδης.
Factitius, Σκευαστὸς, τεχνικός.
Facito, σήμαλε.
Facto opus eſt, ποιεῖν δεῖ, ποιητέον.
Factor, ποιητὴς, ἐργάτης.
Factum, πρᾶξις, πρᾶγμα, ἔργον.
Factum infectum fieri nequit, γέγονε γὰρ οὐκ ἔστι τὸ γεγενημένον ἀναλυθῆναι λοιπόν.
Facura, ποίησις.
Facturio, δρᾶσείω.
Facula, φαῖσον.
Facultas, ἐξουσία, δύναμις, πρόσοδος.
Facultates, id eſt, opes, τὰ ὑπάρχοντα, τὰ ὄντα, χρήματα, ἡ οὐσία, ἐυπορία.
Facunde, ἐυφραδῶς, λογίως.
Facundia, λογιότης, ἐυγλωττία, ἐυέπεια, ἐυρημοσύνη.
Facundiâ præditus, δυνάμενος λέγειν.
Facundus, ἐυλόγιμος, ἐυφραδὴς, ἐυεπὴς, ἐυγλωττος, ἐυρήμων.
Fæces, πρυγία.
Fæculentus, πρυγηρὸς, πρυγώδης.
Fæx, πρύξ, ὑποστάθμη.
Fæx Civitatis, συρφετώδες ὄχλος.
Fagineus, φηγῖνος, φηγίνεος.
Fagus, φηγὸς, ἡ.
Falcarius, δρεπανοποιὸς, δρεπανοφόρος.
Falcarius, a, um, δρεπανικός.
Falcatus, δρεπανοειδὴς.
Falco, ἱέραξ.
Pallacia, ἀπάτη, δόλος.
Fallaciter, δολερῶς, ἀπατηλῶς.
Fallax, ἀπατηλὸς, ἀπατηκὸς, ψευδὴς.
Falli ſpe, ψευδωλιαν τῆς ἐλπίδος.
Fallo, ἐξαπατῶ, ψεύδομαί σε, σφάλλω τίνα, φενακίζω.
Falſarius, ματαιογράφων, ψευδογράφος.
Falſidicus, ψευδόλογος· ψευδολόγος.
Falſifico, παραχαραγίζω.
Falſitas, τὸ ψεῦδος.
Falsò & falsè, ψευδῶς, ἐκ ἀληθῶς.
Falſum, ψεῦδος, τὸ, τὸ ψευδὲς.
Falſus, a, um, ψευδὴς, ὁ ἢ ὀ.
Falx, ἅρπη, δρέπανον.
Fama bona, ἐυδοξία.
Fama eſt, λόγος ἔχει, λέγει.
Ut Fama eſt, ὡς λόγος, ὡς φασιν.
Fama increbreſcit, λόγος χωρεῖ.
Famam ſpargere, φήμην κατασκεδάσαι.
Fama ſpargitur, eſt, φήμη κατασκεδάννυται.
Fama vagatur, διαφοιτᾷ φήμη.
Famelicus, λιμοξήρος.
Famelicoſus, βουλιμιώδης.
Famelicus, βουλιμιῶν, ἀριστᾷ, πεινητικὸς, λιμώττων.
Fameo, λιμώττω.
Fame perire, λιμῷ ἀπόλυσθαι, λιμῷ ἀποθνεῖν.
Fames, λιμὸς, ὁ, σῖτος, ὄψις.
Fames magna, βουλιμία.
Famiger, ἀσιτοφόρος.
Famigerabilis, διαβόητος.
Famigerator, διαφημίζης.
Famigero, διαφημίζω.
Familia, οἰκέται, οἰκετεῖα, ζῷα.
Familiares, οἱ κατ' οἶκον.
Familiaris, οἰκεῖος & pro amico, συνήθης, ὁ ἢ ἡ, ἑταῖρος, ἑταίρη· significat etiam uſitatum, εἰθισμένον.
Familiaris ſum illi, φίλος εἰμὶ ἢ συνήθης αὐτῷ.
Familiariſſime, συγχρωτικώτατα.
Familiariſſimus, συνήθεστάτος, ἀναγκαιότατος.
Familiaritas, συνήθεια, οἰκειότης.
Familiaritatem conciliare, ἐπαγείρειν συνάγειν.
Familiariter uti aliquo, οἰκείως τινι χρῆσθαι.
Famoſæ opes, αἰσχραὶ κέρδη.
Famoſus, ἀξιόδικος, διάδικος, διάκριτος & cum in malam partem accipitur, ὑποσφηλός.
Famula, ὑπηρέτις, παιδίσκη, διακόνισσα.
Famularis, δούλειος, ὑπηρετικὸς, ἀνδραποδώδης.
Famulitium, διακονία.
Famulor, λατρεύω τινί, δουλεύω.
Famulus, ὑπηρέτης, διάκονος, δοῦλος.
Fanaticus, ἔνθεος, & ἐνθουσιαστικός.
Fandus, φατὸς, φατὸς, ῥητὸς.
Fanum, templum, ναὸς, ἱερὸν, τέμενος.
Far, farris, ζέα, vel ζειὰ, ᾶς, ἡ, χόνδρος.
Farcio, συμπλέκω, ἐμφορέω.
Farcit, γέμει.
Fari, φάσκειν, εἰπεῖν.
Farina, ἄλευρον, ἄλευτον.
Farinarius, ἀλευρώδης.
Farrago, πολυμιγία.
Farreus, σιτικὸς, ὁ ἐκ τῆς ζειᾶς.
Fartilis, σιτευτὸς.
Fartor, ἀλλαντοπώλης, σιτοδίων.
Fartum, τὸ ἐμφορηθὲν, τὸ σιτευτὸν.
Partura, ἡ ἐμφόρησις, σίτευσις.
Fartus, ἐμφορηθείς.
Fas, θέμις, θέμιτον.
Fas eſt, θέμις ὅστι, ὅσιόν ὅστι.
Non Fas eſt, οὐκ ἐυσεβὲς ὅστι.
Faſces, ῥάβδοι, αἱ ῥαβδοφόραι.
Faſces, honores, τιμαὶ, σύμβολα.
Faſcia, σπάργανον, σπαργανον, ταινία.
Faſciæ pectorales, στηθόδεσμοι.
Faſciculus, δεσμίς.
Faſcinatio, γοήτευμα, βασκανία.
Faſcinator, βάσκανος.
Faſcino, βασκαίνω, γοητεύω.
Faſcinum, γοητεία, βασκανία.
Faſcis, δεσμὸς, φάκελος.
Faſti, orum, ἡμερολόγιον, ἡμερολόγιον.
Faſti dies, αἱ ἐνέχυροι, ἐνεχύριοι ἡμέραι.
Faſtidio, δυσχεραίνω, βδελύττομαι.
Faſtidiosè, δυσκόλως.
Faſtidioſus, μύσκολος, δυσκολικὸς, καταφρονητικός.
Faſtidium, καταφρόνησις, ἀπορεξία, βδέλυγμα, λύπωμα.
Faſtigio, as, κερυφόω.
Faſtigium, κορυφὴ, κάλυφος, ἄκρον.
Faſtuoſus, ὑπερκόμπος, ὑπέφρων, ὑπόπτης, ἀλαζὼν, ἀυχήτης.
Faſtus, τῦφος, φρόνημα, τὸ, ἀλαζονεία.
Fatalis, ἡμαρμένιος, μοιρικός.
Fatali ſorte, ἰδίᾳ τύχῃ τινί.
Fateor, ἐξομολογέω, ὁμολογέω, σύμφημι.
Fatidicus, ἔνθεος, μάντις, χρησμολόγος.
Fatigatio, κόπος, κάματος.
Fatigatus, καμπώδης.
Fatigo, καταπονέω, ἐνοχλέω τινά.
In Fatis eſt, ἐπίκριτόν, πέπρωται.
Fatiſco, χάσκω· pro deficere, ὑπολείπω, ἐκλείπω.
Facuitas, ἐυπάθεια, μωλία.
Fatum, ἀμαρμένη, ἀνάγκη.
Fatuus, ἀνόητος, μωρὸς, ἠλίθιος.
Fauces, φάρυγξ.
Faveo, προθυμεῖσθαί τινι, συμπράττω τινί.
Favilla, αἰθάλη, κρέλιν.
Favillace. s, αἰθαλώδης, πρεμώδης.
Favonius, ζέφυρος.
Favor, ἐυφημία, ἔυνοια, κέρτος, συλλέγουσα.
Favorabilis, ὁ σπουδῆς ἄξιος, ἀξιοσπούδαστος.
Favorabiliter, ἐυσπουδάστως.
Fausta precor, & o minor, ἐυφημῶ, ἐυφημίζω.
Fauſtè, ἐυτυχῶς.
Fauſtitas, ἐυτυχία.
Fauſtus, ἐυτυχὴς, ὁ ἢ ἡ, θύσιμος, δέξιος, αἴσιος.
Fautor, σπουδαστὴς, παράκλητος, βοηθὸς, ὑπέρμαχος, ἐυμενής.
Fautrix, σπουδάστρια, βοήθεια, ἡ.
Favus, κηρίον.
Faux, λάρυγξ, ὁ, φάρυγξ.
Fax, δαῖς, λαμπὰς, ἡ.
Faxo, ποιήσαιμι, ποιήσω.
Febricito, πυρέττω, πυρεταίνω.
Febricula, πυρίτιον.
Febrilis, πυρετικός.
Febris, πυρετὸς.
Febris acuta, πυρετὸς, ὀξύς.
Sine febre, ἀπύρετος.
Februarius, φεβρουάριος.
Feciales, εἰρηνοποιοί.
Fel, fellis, χολή.
Fel terræ, ἑρκύντιον βοτάνη.
Felicior, ἐυτυχέστερος.
Feliciſſimè, ἐυδαιμονέστατα, ἐυτυχέστατα.
Feliciſſimus, παναυδαίμων, τελεσιευδαίμων, τρισόλβιος.
Felicitas, εὐδαιμονία, εὐτυχία, εὐτυχία.
Feliciter, εὐδαιμόνως, ἐυξίας, ἐυτυχῶς.
Feliciter evenit, συμβαίνει σοι τὰ τοῦ καλῶς.
Feliciter vitam tranſigere, εὐδαιμόνως τὸν βίον διατελεῖν.
Feliciter res gero, εὐπραγῶ, ἐυεργέω.
Felis, αἴλουρος, γαλῆ.
Felix, μακάριος, εὐδαίμων, εὐτυχὴς, εὔκλητος, ὀλβιος, εὐπραγής.
Felix ſum, εὐδαιμονίω, πράττω μακαρίως, εὐπραξάσω.
Felleus, χολώδης.
Fellitus, χολικός.
Femen, inis, ὁ ἐντὸς μηρὸς, τὸ παρμήδιον.
Feminalia, περισκελίδες.
Fen oralia, περιζώματα.
Femur, oris, μηρὸς, ὁ.
Feneſtra, ὀπαῖον.

F.

FAbi, υἱῶν, οἱ
Faba frenta, ἐρίγμιλε.
Fabella, μυθάριον, ὁμιλία.
Fabellatio, μυθολογία.
Faber, δημιουργὸς, τεχνίτης, τέκτων.
Faber ærarius, χαλκεὺς, χαλκουργὸς, χαλκοτύπης.
Faber aurarius, χρυσοποιὸς χρυσουργὸς, χρυσοχόος.
Faber ferrarius, σιδηρουργὸς.
Faber navalis, ναυπηγὸς.
Fabrefacio, καλλιεργῶ, τεκταίνομαι,
Fabrica, officina fabri, ἐργαστήριον, τεκτονεῖον, & pro arte, μηχανή.
Fabrica io, δημιουργία, κτίσις.
Fabricator, τεχνίτης, κτίστης.
Fabricator mundi, κοσμοπλάστης.
Fabrico, & Fabricor, τεκταίνομαι, κατασκευάζομαι, δημιουργῶ, ξυλουργῶ.
Fabritem artem exerceo, ξυλουργῶ.
Fabrilis, τεκτονικὸς, χαλκευτικός.
Fabrilis ars, τεκτονικὴ μηχανή.
Fabula, μῦθος, ὁ, δράμα, τὸ.
Fabula anili, γεροντικὸς μῦθος.
Fabulor, μυθολογῶ.
Fabulosè, μυθικῶς, ψευδῶς.
Fabulosus, μυθώδης, ὁ ἢ ὀ.
Facere fidem, πίστιν ποιεῖν, δίδωμι πίστιν, πίστιν παρέχειν.
Jacturam ſeu damnum Facere, ζημίαν ἐπιγενεῖν.
Facere injuriam, ἀδικεῖν.
Facesſere negotium alicui, παρέχειν τινὶ πράγματα, ἔργον παρέχειν τινί, ἐνοχλεῖν.
Facesſere pro diſcedere, ἀναχωρεῖσθαι, ἀναχωρεῖν, μετοικίζειν.
Facesſo, ἰφάπομαι.
Facetè, χαριέντως, κομψῶς.
Facetiæ, ἐυτραπελίαι· τὰ γελοῖα, τὰ κομψὰ, χάριτες ἢ ἀνδρώπου.
Facetus, ἐυτράπελος, κομψὸς, χαριέις, φιλοσκώπης.
Facies, πρόσωπον, ὄψις, βλέμμα.
Facies pulchra, ἐυειδία.
Facilè, ῥᾳδίως, ἐυχερῶς, ἐυπετῶς.
Facilis, ῥᾴδιος, ὁ, ἐυχερὴς, ἐυπετὴς.
Facilitas, ἐυκολία, ῥᾳστώνη, ἐυμετρία.
Facilitas ſermonis, ἐυεπὴς γλῶσσα.
Facilius, ῥᾷον, ἐυπετέστερον.
Facillare, ῥᾳδιουργεῖν.
Facillime, ῥᾷστα.
Facinoroſus, ἀνδραποδώδης.
Facinus, in bonam partem, ἀνδρεῖον ἔργον· in malam, κακούργημα, ῥυάνρημα.
Facinus nefandum admittere, παρανομίαν παρανομεῖν.
Factio, πρᾶσις, αἵρεσις, Συσφυΐη, σκευωρία.
Factioſus, στασιώτης, στασιωτικὸς, στασιώδης.
Factitius, Σκευαστὸς, τεχνικός.
Facito, σήμαλε.
Facto opus eſt, ποιεῖν δεῖ, ποιητέον.
Factor, ποιητὴς, ἐργάτης.
Factum, πρᾶξις, πρᾶγμα, ἔργον.
Factum infectum fieri nequit, γέγονε γὰρ οὐκ ἔστι τὸ γεγενημένον ἀναλυθῆναι λοιπόν.
Facura, ποίησις.
Facturio, δρᾶσείω.
Facula, φαῖσον.
Facultas, ἐξουσία, δύναμις, πρόσοδος.
Facultates, id eſt, opes, τὰ ὑπάρχοντα, τὰ ὄντα, χρήματα, ἡ οὐσία, ἐυπορία.
Facunde, ἐυφραδῶς, λογίως.
Facundia, λογιότης, ἐυγλωττία, ἐυέπεια, ἐυρημοσύνη.
Facundiâ præditus, δυνάμενος λέγειν.
Facundus, ἐυλόγιμος, ἐυφραδὴς, ἐυεπὴς, ἐυγλωττος, ἐυρήμων.
Fæces, πρυγία.
Fæculentus, πρυγηρὸς, πρυγώδης.
Fæx, πρύξ, ὑποστάθμη.
Fæx Civitatis, συρφετώδες ὄχλος.
Fagineus, φηγῖνος, φηγίνεος.
Fagus, φηγὸς, ἡ.
Falcarius, δρεπανοποιὸς, δρεπανοφόρος.
Falcarius, a, um, δρεπανικός.
Falcatus, δρεπανοειδὴς.
Falco, ἱέραξ.
Pallacia, ἀπάτη, δόλος.
Fallaciter, δολερῶς, ἀπατηλῶς.
Fallax, ἀπατηλὸς, ἀπατηκὸς, ψευδὴς.
Falli ſpe, ψευδωλιαν τῆς ἐλπίδος.
Fallo, ἐξαπατῶ, ψεύδομαί σε, σφάλλω τίνα, φενακίζω.
Falſarius, ματαιογράφων, ψευδογράφος.
Falſidicus, ψευδόλογος· ψευδολόγος.
Falſifico, παραχαραγίζω.
Falſitas, τὸ ψεῦδος.
Falsò & falsè, ψευδῶς, ἐκ ἀληθῶς.
Falſum, ψεῦδος, τὸ, τὸ ψευδὲς.
Falſus, a, um, ψευδὴς, ὁ ἢ ὀ.
Falx, ἅρπη, δρέπανον.
Fama bona, ἐυδοξία.
Fama eſt, λόγος ἔχει, λέγει.
Ut Fama eſt, ὡς λόγος, ὡς φασιν.
Fama increbreſcit, λόγος χωρεῖ.
Famam ſpargere, φήμην κατασκεδάσαι.
Fama ſpargitur, eſt, φήμη κατασκεδάννυται.
Fama vagatur, διαφοιτᾷ φήμη.
Famelicus, λιμοξήρος.
Famelicoſus, βουλιμιώδης.
Famelicus, βουλιμιῶν, ἀριστᾷ, πεινητικὸς, λιμώττων.
Fameo, λιμώττω.
Fame perire, λιμῷ ἀπόλυσθαι, λιμῷ ἀποθνεῖν.
Fames, λιμὸς, ὁ, σῖτος, ὄψις.
Fames magna, βουλιμία.
Famiger, ἀσιτοφόρος.
Famigerabilis, διαβόητος.
Famigerator, διαφημίζης.
Famigero, διαφημίζω.
Familia, οἰκέται, οἰκετεῖα, ζῷα.
Familiares, οἱ κατ' οἶκον.
Familiaris, οἰκεῖος & pro amico, συνήθης, ὁ ἢ ἡ, ἑταῖρος, ἑταίρη· significat etiam uſitatum, εἰθισμένον.
Familiaris ſum illi, φίλος εἰμὶ ἢ συνήθης αὐτῷ.
Familiariſſimè, συγχρωτικώτατα.
Familiariſſimus, συνήθεστάτος, ἀναγκαιότατος.
Familiaritas, συνήθεια, οἰκειότης.
Familiaritatem conciliare, ἐπαγείρειν συνάγειν.
Familiariter uti aliquo, οἰκείως τινι χρῆσθαι.
Famoſæ opes, αἰσχραὶ κέρδη.
Famoſus, ἀξιόδικος, διάδικος, διάκριτος & cum in malam partem accipitur, ὑποσφηλός.
Famula, ὑπηρέτις, παιδίσκη, διακόνισσα.
Famularis, δούλειος, ὑπηρετικὸς, ἀνδραποδώδης.
Famulitium, διακονία.
Famulor, λατρεύω τινί, δουλεύω.
Famulus, ὑπηρέτης, διάκονος, δοῦλος.
Fanaticus, ἔνθεος, & ἐνθουσιαστικός.
Fandus, φατὸς, φατὸς, ῥητὸς.
Fanum, templum, ναὸς, ἱερὸν, τέμενος.
Far, farris, ζέα, vel ζειὰ, ᾶς, ἡ, χόνδρος.
Farcio, συμπλέκω, ἐμφορέω.
Farcit, γέμει.
Fari, φάσκειν, εἰπεῖν.
Farina, ἄλευρον, ἄλευτον.
Farinarius, ἀλευρώδης.
Farrago, πολυμιγία.
Farreus, σιτικὸς, ὁ ἐκ τῆς ζειᾶς.
Fartilis, σιτευτὸς.
Fartor, ἀλλαντοπώλης, σιτοδίων.
Fartum, τὸ ἐμφορηθὲν, τὸ σιτευτὸν.
Partura, ἡ ἐμφόρησις, σίτευσις.
Fartus, ἐμφορηθείς.
Fas, θέμις, θέμιτον.
Fas eſt, θέμις ὅστι, ὅσιόν ὅστι.
Non Fas eſt, οὐκ ἐυσεβὲς ὅστι.
Faſces, ῥάβδοι, αἱ ῥαβδοφόραι.
Faſces, honores, τιμαὶ, σύμβολα.
Faſcia, σπάργανον, σπαργανον, ταινία.
Faſciæ pectorales, στηθόδεσμοι.
Faſciculus, δεσμίς.
Faſcinatio, γοήτευμα, βασκανία.
Faſcinator, βάσκανος.
Faſcino, βασκαίνω, γοητεύω.
Faſcinum, γοητεία, βασκανία.
Faſcis, δεσμὸς, φάκελος.
Faſti, orum, ἡμερολόγιον, ἡμερολόγιον.
Faſti dies, αἱ ἐνέχυροι, ἐνεχύριοι ἡμέραι.
Faſtidio, δυσχεραίνω, βδελύττομαι.
Faſtidiosè, δυσκόλως.
Faſtidioſus, μύσκολος, δυσκολικὸς, καταφρονητικός.
Faſtidium, καταφρόνησις, ἀπορεξία, βδέλυγμα, λύπωμα.
Faſtigio, as, κερυφόω.
Faſtigium, κορυφὴ, κάλυφος, ἄκρον.
Faſtuoſus, ὑπερκόμπος, ὑπέφρων, ὑπόπτης, ἀλαζὼν, ἀυχήτης.
Faſtus, τῦφος, φρόνημα, τὸ, ἀλαζονεία.
Fatalis, ἡμαρμένιος, μοιρικός.
Fatali ſorte, ἰδίᾳ τύχῃ τινί.
Fateor, ἐξομολογέω, ὁμολογέω, σύμφημι.
Fatidicus, ἔνθεος, μάντις, χρησμολόγος.
Fatigatio, κόπος, κάματος.
Fatigatus, καμπώδης.
Fatigo, καταπονέω, ἐνοχλέω τινά.
In Fatis eſt, ἐπίκριτόν, πέπρωται.
Fatiſco, χάσκω· pro deficere, ὑπολείπω, ἐκλείπω.
Facuitas, ἐυπάθεια, μωλία.
Fatum, ἀμαρμένη, ἀνάγκη.
Fatuus, ἀνόητος, μωρὸς, ἠλίθιος.
Fauces, φάρυγξ.
Faveo, προθυμεῖσθαί τινι, συμπράττω τινί.
Favilla, αἰθάλη, κρέλιν.
Favillace. s, αἰθαλώδης, πρεμώδης.
Favonius, ζέφυρος.
Favor, ἐυφημία, ἔυνοια, κέρτος, συλλέγουσα.
Favorabilis, ὁ σπουδῆς ἄξιος, ἀξιοσπούδαστος.
Favorabiliter, ἐυσπουδάστως.
Fausta precor, & o minor, ἐυφημῶ, ἐυφημίζω.
Fauſtè, ἐυτυχῶς.
Fauſtitas, ἐυτυχία.
Fauſtus, ἐυτυχὴς, ὁ ἢ ἡ, θύσιμος, δέξιος, αἴσιος.
Fautor, σπουδαστὴς, παράκλητος, βοηθὸς, ὑπέρμαχος, ἐυμενής.
Fautrix, σπουδάστρια, βοήθεια, ἡ.
Favus, κηρίον.
Faux, λάρυγξ, ὁ, φάρυγξ.
Fax, δαῖς, λαμπὰς, ἡ.
Faxo, ποιήσαιμι, ποιήσω.
Febricito, πυρέττω, πυρεταίνω.
Febricula, πυρίτιον.
Febrilis, πυρετικός.
Febris, πυρετὸς.
Febris acuta, πυρετὸς, ὀξύς.
Sine febre, ἀπύρετος.
Februarius, φεβρουάριος.
Feciales, εἰρηνοποιοί.
Fel, fellis, χολή.
Fel terræ, ἑρκύντιον βοτάνη.
Felicior, ἐυτυχέστερος.
Feliciſſimè, ἐυδαιμονέστατα, ἐυτυχέστατα.
Feliciſſimus, παναυδαίμων, τελεσιευδαίμων, τρισόλβιος.
Felicitas, εὐδαιμονία, εὐτυχία, εὐτυχία.
Feliciter, εὐδαιμόνως, ἐυξίας, ἐυτυχῶς.
Feliciter evenit, συμβαίνει σοι τὰ τοῦ καλῶς.
Feliciter vitam tranſigere, εὐδαιμόνως τὸν βίον διατελεῖν.
Feliciter res gero, εὐπραγῶ, ἐυεργέω.
Felis, αἴλουρος, γαλῆ.
Felix, μακάριος, εὐδαίμων, εὐτυχὴς, εὔκλητος, ὀλβιος, εὐπραγής.
Felix ſum, εὐδαιμονίω, πράττω μακαρίως, εὐπραξάσω.
Felleus, χολώδης.
Fellitus, χολικός.
Femen, inis, ὁ ἐντὸς μηρὸς, τὸ παρμήδιον.
Feminalia, περισκελίδες.
Fen oralia, περιζώματα.
Femur, oris, μηρὸς, ὁ.
Feneſtra, ὀπαῖον.

Fenestram aperire alicui ad nequitiam, κακῶν παρασκεύασθαι.
Fenestratus, θυρεοειδής.
Feniculum, μάραθον.
Fera, θήρ, θηρίον, θηρίον.
Feracitas, εὐφορία, πολυκαρπία.
Feralia dicta, βαρεῖα ὕδατα.
Feralis, νεκρῶν, ἐπιτάφιος.
Feralis ara, θυηπορῶν.
Ferax, fertilis, εὐφορῶν, καρποφόρ.
Ferculum, ἴδρυμα, παράθεσις, φορεῖον.
Pere, μικρῦ δεῖν, ὀλίγου δεῖν, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ.
Feretrum, φέρετρον, σορός, ἡ.
Feriæ, ἑορταί, πλατῶν, αἱ ἑορτάσιμοι ἡμέραι.
Ferias agere, σχολὴν ἄγειν, ἑορτάζειν.
Ferina, τὸ θήρειον.
Ferinus, θήρειος, θηριώδης.
Ferio, percutio, τύπτω, πλῆξαι δίδυμα, πλήσσω, βάλλω, παίω.
Fero, ἰῶ, παίω, τύπτω.
Ferior, σχολάζω, σχολὴν ἄγω.
Feritas, ἀγριότης, θηριώδια.
Fermè, μικρῦ δεῖ, μανιακῶς, παρὰ μικρόν.
Permento, ζυμόω.
Fermentum, ζύμη, ζύμωμα.
Fero, porto, φέρω, βαστάζω, aliquando tolero, ἀνέχω πολλὰ κακά· καρτερῶ λιμὸν, famem, ὑπομένω.
Præ me Fero, δηλόω, ἐκδηλόω.
Ferocia, ἀγριότης, θράσος, εος, τό.
Ferocio, is, ἀγριαίνομαι, ἀγριαίνομαι.
Ferocitas, θράσος.
Ferociter, ἀγρίως.
Ferox, ἄγριος, θηριώδης.
Ferramenta, ἑρμάκια, σιδηρᾶ.
Ferramentum, τὸ σιδήριον, χάλκωμα.
Ferrarius, σιδηρικός.
Ferre æquo animo, φέρειν καλῶς.
Ferre graviter, χαλεπῶς φέρειν, ἀγανακτεῖν ἐπὶ τοῖς παροῦσι, præsentem statum.
Ferre suffragium, λαγχάνειν ψῆφον.
Ferreus, σιδήρεος, σιδηρᾶς.
Perrugineum, γλαυκὸν, κυάνεον.
Ferrugineus, σιδηροειδής.
Ferrugo, ἰὸς σιδήρου.
Ferrum, σίδηρος.
Ferrum durum, χόμωμα.
Perrumen, χόμωμα.
Ferruminat, χωνεύει.
Ferrumino, συμβάπτω, συγκολλάω.
Fertilis, εὔφορος, πολύφορος.
Pertilitas, εὐφυΐα, εὐφορία, πολυφορία.
Fertiliter, εὐφόρως.
Fervens, ζέων.
Fervenier & Pervidè, θερμαινόμενος.
Ferveo & Fervesco, ζέω, ἕψω.
Fervidus, θερμός.
Ferula, νάρθηξ, ῥάβδος.
Fervor, ζέσις, βρασμός.
Ferus, θηριώδης, ἄγριος.
Fessus, ἀπειρηκὼς, ότος, ὁ, κατάπονος.
Festinanter, διὰ σπουδῆς, μὴ σπουδῆς.
Festinatio, σπουδὴ, ἔπειξις.
Festinè, σπουδαίως, ταχέως.
Festino, σπεύδω πρός τινα, ἐπισπεύδω, ἐπείγω.
Festinus, ταχὺς, σπουδαῖος.
Festivè, περιττῶς, χαριέντως.
Festivi ludi, ἱερομηνίαι.
Festivitas, ἱερότης, ἑυτραπελία.
Festivo, ἑορτάζω.
Festivus, ἀστεῖος, ἑυτράπελος.
Festuca, τὸ ῥάβδος, φρύγανον.
Pestum, ἑορτή.
Pestum celebro, ἄγω τὴν ἑορτήν.
Pestus, a, um, ἑορτήσιμος.
Fiber, κάστωρ, ορος, ὁ.
Fibra, λοβὸς ἥπατος.
Fibræ, ἶνες, λοβοί.
Fibula, πόρπη, ἀρμίν.
Fibulo, πορπάω, ἀφορμάω.
Ficarius, συκοῦς.
Ficedula, ἡ συκαλὶς, ίδος.
Ficetum, συκεών.
Ficosus, συκώδης.
Fidè, πιστῶς.
Fidele, πιστὸν, ὀχυρὸν.
Fidelia vata, κεραμία, ὀστράκινα.
Fidelis, πιστὸς, ὀχυρὸς.
Fidelio, πίστις, πιστὸς, πιστόω.
Fidelitas, πιστὸς, ἀξιόπιστος.
Piculnus, ficulneus, συκίνος, ἰρεινός.
Picus, συκῆ, arbor: σῦκον, τὸ, fructus.
Fide bonâ, ἐνδικαίως.
Fide dignus, ἀξιόπιστος.
Fidei prominssor, πίστεως δῶσις.
Fidejubeo, ἐγγυάομαι.
Fidejussor, μεσεγγυητὴς, ἐγγυητὴς.
Fidelia, κεράμιον ἀγγεῖον, λοπὰς, χύτρα.
Fidelis, πιστὸς, ἄδολος, ἠ πιστὸς.
Fidelitas, τὸ πιστὸν, πιστότης.
Fidem dare, ἐγγυᾶν, ἐπαγγέλλεσθαι.
Fidem dare & accipere, πίστιν δίδόναι καὶ λαμβάνειν.
Fidem non habeo, ἀπιστῶ τινι.
Fidem violare, παραβαίνειν τὰς πίστεις.
Fides, πίστις, εως, ἡ.
Fides publica, ἀσφάλεια, βεβαίωσις.
Fides, fidium, χορδὴ, κιθάρα.
Fidibus canere, κιθαρίζειν, κιθαρῳδεῖν.
Fidicen, κιθαριστὴς, κιθαρίστης.
Fidicula, τὸ λυρίον.
Fidicular, ὁ λυρᾶν.
Fidissimi vades, ἐγγυηταί.
Fido, πέποιθα διὰ τὸ θεῖον, διὰ τὸν θεὸν, Deo, θαῤῥῶ.
Fiducia, πεποίθησις, θάρσος.
Fiduciatus, ὑποτεθαῤῥυμένος.
Fidus, πιστὸς, ἀξιόπιστος.
Figit, πήγνυσι.
Figmentum, τὸ πλάσμα.
Figo, πήγνυμι, ἐρείδω, παχύω.
Figularis, κεραμικὸς, κεραμεὺς.
Figularis rota, τροχὸς τοῦ κεραμικοῦ.
Figulus, κεραμεὺς, πλάστης.
Figura, τὸ σχῆμα, τύπος.
Figuratio, σχηματισμός.
Figuro, σχηματίζω, πλάττω.
Fila aranei, τὰ ἀράχνια.
Filia, θυγάτηρ.
Filiola, τὸ θυγάτριον, τὸ παιδίον θῆλυ.
Filiolus, τεκνίον, υἱδίον, παιδίον.
Filius, υἱὲς, ὕ, τέκνον, παῖς, ὁ.
Filius familias, ἐλεύθερος υἱός.
Pilix, πτερὶς.
Filum, νῆμα, τὸ ἀπάρτι, ῥάμμα, τὸ.
Fimbria, κρόκασπον, θύσανος, κεγχρὶς.
Fimbriatus, θυσανώδης, κεγχρωτός.
Fimetum, κοπρών, ὁ.
Fimus, κόπρος, ὁ ἡ, σύβδηλον.
Finalis, τελευταῖος.
Findo, σχίζω, σω, διαῤῥήγνυμι, ῥήγνυμι.
Sine Fine, διὰ βίου, βιωφελῶς.
Finem facio, ὅπιτίθημι τὸ τέλος, ὅπιτίθημι τὸν κολοφῶνα.
Pingo, πλάττω, ὑποκρίνομαι, pro simulare, περιποιοῦμαι τὴν φιλίαν.
Finio, τελέω π, τελευτάω λόγον.
Finire vitam, καταλύειν τὸν βίον.
Finis, τὸ τέλος, τὸ πέρας, τελευτὴ, τέρμα.
Finitimus, πρόσορος, ὅμορος, πελάσιος.
Finitiva, ὁριστικὴ.
Finitum, ἀφορισμὸν.
Fio, fis, γίνομαι & γίγνομαι, ὑπάρχω.
Fit, pro evenit, Cumbaiset.
Fiat, γένοιτο.
Fieri potest, ἀνδέχεται, δύναται, ἐνδέχεται.
Fieri non potest, quin, ὅπως οὐκ ἔστιν, ὅπως οὐκ ἔστιν.
Firmamentum, στήριγμα, ἔρεισμα.
Firmè & firmiter, βεβαίως, στερεῶς.
Firmitas, βεβαιότης, ἀσφάλεια, στερεότης.
Firmo, στερεόω, καθίστημι, στηρίζω.
Firmus, stabilis, βέβαιος, στερεὸς, ἰδρυτός.
Filcella, θύλη, ταλαρίσκος, pro capistro, φιμός.
Fiscus, ærarium, φίσκος, ταμεῖον.
Fissilis, σχιστός.
Fissio, χάσις.
Fissura, χαρμὴ, τὸ χάσμα, ῥαγὰς.
Fistuco, as, ἰδωφίζω.
Fistula, σύριγξ, δόναξ, αὐλός.
Fistulâ cano, συρίζω, ἴσον vel ἴστημι.
Fistularis, συριγξώδης.
Fistulatio, συριγμός.
Fistulator, συρικτὴς, αὐλητὴρ.
Fistulosus, συριγξώδης.
Fixus, πεπηγὼς, πηκτός.
Flabellum & flabrum, πτύον, ῥιπίδιον.
Flaccesco, χαλάω, ἀκμάζομαι.
Flacciditas, μάρανσις, μαρασμός.
Flaccidus, χαλαρὸς, σαθρὸς.
Flagello, μαστίζω, ῥαπίζω σε, μαστιγόω.
Flagellum, μάστιξ, ἡ.
Flagitiosus, μοχθηρὸς, ὀβελιστὴς, πονηρός.
Flagitium, μοχθηρία, πονηρία, ὕβρις.
Flagitium admittere, διαπορνεύειν, πονηρίαν, ἐργάζεσθαι κακὰ.
Flagito, ἐπιζητῶ, ἐξαιτοῦμαι.
Flagrantia, φλογμὸς, ὁ, καῦμα.
Flagrare desiderio, πόθῳ τινὸς, vel π, διὰ πόθου π.
Flagro, φλέγομαι, dativ. κάομαι.
Flagrum, σκύτος.
Flamen, inis, ἱερεὺς.
Flaminius, πίλος.
Flamma, ἡ φλὸξ.
Flammeus, φλογοειδὴς, φλογερὸς.
Flator, αὐλητὴς.
Flammivomus, πυρικόλος.
Flatulentus, πνευματώδης, πνευματικός.
Flatus, αὐτὸς.
Flaveo, ξανθίζω, πυῤῥίζω.
Flavescit, πυῤῥαίνεται.
Flavesco, ξανθίζομαι.
Flavus, ξανθὸς, πυῤῥός.
Flebilis, πολύδακρυς, δακρυώδης, θρηνώδης.
Flecto, κάμπτω, γνάμπτω, ἀγκυλόω.
Flendus, θρηνητέος, κλαυστός.
Fleo, κλαίω, ὀδύρομαί τινα, πενθῶ τινα.
Fletus, κλαυθμὸς, θρῆνος, ὀδυρμός.
Flexibilis, καμπύλος, λυγώδης.
Flexili, λυγώδης.

Flexio, κάμψις, καμπή.
Flexuosus, καμπύλος.
Flexura, καμπή.
Flexus, ûs, καμπὴ, κάμψις.
Flo, spiro, πνέω, φυσάω.
Floccifacio, ὀλιγάρεσκος ἔχειν τινος, ἀμελεῖν τινος, ὠθεῖσθαι ποιήσει.
Floccus, κροκὶς, καθάριον.
Floces vini, τρύμνλα.
Floralia, ἀνθιστήρια.
Floreo, ἀνθέω· eniteo, ἀκμάζω, εὐθηνοῦμαι, εὐτυχῶ.
Flores colligo, ἀποσπάζω, ἀνθολογῶ.
Floridus, ἀνθηρὸς, ἀνθηρὸς.
Floriferum, ἀνθοφόρον.
Flos, oris, ἄνθος, τὸ ἄνθη, ἡ.
Flos ætatis, τὸ ἀκμὴς ἄνθος.
Flosculus, τὸ ἀνθύλιον.
Fluctio, ῥεῦμα.
Fluctuatio, κύμανσις, ἡ κυμάτωσις.
Fluctuo, & fluctuor, κυματίζομαι, κυμαίνομαι, per Metaph. ταλαντεύομαι, ἐν ἀπορίᾳ γίνομαι.
Fluctuosus, κυματώδης.
Fluctus, κῦμα, τό.
Fluentum, ῥεῖθρον, ῥεῦμα, τό.
Fluidus, ῥευματικὸς, καταῤῥύης.
Fluito, πλοτλάζω.
Flumen, ὁ ποταμὸς.
Flumineus, ποτάμιος.
Fluo, ῥέω, καταῤῥέω, νάω, μέγω, ἐκχέω.
Fluvialis, fluviatilis, fluviaticus, ποτάμιος.
Fluvius, ποταμὸς.
Fluxio, ῥοὴ, διάῤῥοια.
Fluxus, a, um, ῥοώδης, ῥυτὸς· & pro momentaneo, ὀλιγοχρόνιος.
Fluxus, ûs, ῥεῦμα, ῥεῦσις, ῥοή.
Focale, is, περιγναθίδιον.
Focillo, or, θαλαμεύω.
Foculus, ἐχάδιον.
Focus, ἑστία, ἐστία.
Fodico, νύσσω, σκεύζω.
Fodina, μετάλλιον, μετάλλεια.
Fodio, ὀρύσσω, σκάπτω.
Fœculentus, πυτιώδης.
Fœcunda, ὑστικοῦσα.
Fœcunditas, ὑστικὰ, πολυγονία, ἄφορία.
Fœcundo, ποιῶ, γόνιμον ποιέω.
Fœcundus, εὔφορος, ἐγκύμων, ὑστικός.
Fœdera facere, ferire, ποιεῖσθαι συνθήκας πρός τινα, cum aliquo.
Fœderati, ὑπόσπονδοι, σύμμαχοι.
Fœdifragus, παράσπονδος, ἄσπονδος.
Fœditas, τὸ αἰσχρὸν, αἰσχρότης, ἡ.
Fœdo, μολύνω, μιαίνω.
Fœdus, συνθήκη, σπονδὴ.
Fœdus rumpere, παραβαίνειν σπονδάς.
Fœdus, a, um, deformis, αἰσχρὸς, δυσειδὴς.
Fœmina, γυνὴ, θήλεια, θῆλυ.
Fœmineus, θηλυκὸς, θηλυδρίας.
Fœneratio, δάνισμὸς, ὁ δάνεισμα.
Fœneratò, δηνάτως, ἐνηνάτως.
Fœnerator, δανιστὴς, ὁ τοκιστὴς.
Fœnero, & fœneror, δανείζω τινί τι.
Fœniculum, τὸ μάραθον.
Fœnile, χορτοδοχεῖον.
Fœnisecium, χορτοκοπία.
Fœnogræcum, τῆλις.
Fœnum, χόρτος, ὁ κάρφη.
Fœnus, τόκος, ὁ δάνειον, δάνεισμα.
Fœteo, δυσωδῶ, μυδάω, κακῶς ὄζω.
Fœtidus, δυσώδης, βεβρωμώδης, ὁ ἡ ὠ.
Fœtifico, γονοποιῶ.
Fœtor, δυσωδία, κακωδία.
Fœtura, γέννημα, τὸ· γονὴ.
Fœtus, ûs, γονὴ, ἔκγονον, ἔκτοκον.
Fœtus, a, um, ἔτικτον.
Foliosus, φυλλώδης, ὁ ἡ ὠ· πολύφυλλος.
Folium, φύλλον, πέτηλον.
Folliculus, θυλάκιον, φυσκίον.
Folles fabriles, φυσήλατοι.
Pollis, φῦσα, κάρυκος.
Pollis luporum, λίπνος.
Fomentatio, θάλψις.
Fomenta me, καταντλησον μέ.
Fomento, καταπλῶ.
Fementum, θαλπτήριον, θάλψις.
Fomes, τὸ ἐκκαυμα, ἐναυσμα, ζώπυρον, τὸ φρύγανον.
Fons, πηγὴ, κρήνη.
Fontanus, πηγαῖος, κρηναῖος.
Fonticulus, πηγίδιον.
Fora venalium, τὰς διατρίβας.
Foramen, ὀπὴ, πόρος, τρύπημα, τρῆμα.
Foramen, acûs, κύαθος, αὐλὸς, τό.
Foramen auris, κυφάλη, ἡ.
Foraminosus, τρηματώδης.
Foras, ἔξω, ἐκτὸς, ἔνδοθεν.
Forceps, πυράγρα, λαβὶς, ίδος.
Forda, βοῦς ἰσχνὸν, ἡ ἴχνος.
Fore, ἔσεσθαι.
Forem, fores, foret, γίνοίμην.
Forensis, ἀγοραῖος, δικανικὸς.
Fores, θύρα, ἐνθύρα, ἐνθύρωμα.
Fores aperire, τὴν θύραν ἀνοίγειν.
Forfex, ψαλὶς, ὀδοντάγρα, πυράγκιον.
Forficatio, ψαλίδωμα.
Forfices, ψαλίδες.
Fori, καταῤῥάκτου.
Forica, ἀφεδρωνεῖον.
Foricula, ἐνθύρα.
Forinsecùs, ἔνθεν, ἔξωθεν.
Forio, ris, ἀποσκώπτω.
Foris, ἔξωθεν, ἐνθύρα.
Forma, ἰδέα, μορφὴ, σχῆμα, τὸ, τύπος.
Formatio, μόρφωμα, πλάσις, τύπωσις.
Formator, πλάστης, ὁ, εἰδοποιός.
Formica, μύρμηξ, ηκος, ἡ.
Formicatio, μυρμιάλασις.
Formicula, μυρμήκιον.
Formidabilis, φρικτὸς, ὁ, φοβερὸς, ὁ.
Formido, inis, φόβος, ὁ, δέος, τὸ· φρίκη.
Formido, metuo, φοβέω τινα, ὑποπτεύω τινὰ, πάσχω.
Formidolosus, ἀκροφόβος, κατάφοβος, φοβερὸς.
Formidolosus sum, φοβερὸς γίνομαι.
Formo, σχηματίζω π, τυπόω, μορφόω.
Formositas, εὐμορφία, κάλλος, κάλλη, εὐειδία.
Formosus, ὠραῖος, εὔμορφος, ἀγλαὸς, ἀγαθὸς, καλὸς.
Formula, σχημάτιον, γράμμα τεῖον.
Fornax, κάμινος, ὁ ἡ ὠ· βαῦνος, ου, ὁ.
Fornicatio, πορνεία.
Fornico, as, κιναιδεύω.
Fornicor, πορνεύω, πορνίδιομαι.
Fornix, icis, κάμαρα, & pro lupanari, πορνεῖον.
Fors, ἡ τύχη, συμφορὰ.
Forsan, forsitan, ἴσως, τυχὸν, τάχα που.
Fortassis, ἴσως.
Fortè fortunâ, ἐκ τύχης, ἴσως, κατὰ τύχην, διὰ τύχης, κατὰ τύχην.
Fortè, ἴσως, τυχὸν, συμβάν.
Fortia facta, ἀριστεῖα.
Fortifico, ἰσχυρίζω, διασφηνίζομαι, καταπήγνυμι.
Fortis, ἀνδρεῖος, ἰσχυρὸς, κραταιός.
Fortissimus, ἀνδραγαθίζομαι, ἀριστεύω.
Fortiter, ἴσχυρῶς, ἰσχυρῶς.
Fortitudo, ἀνδρεία, ἀνδρότης, ἰσχύς.
Fortuito, κατὰ τύχης, διὰ τύχην.
Fortuitus, τυχηρὸς, τυχικός.
Fortuna, τύχη, δαίμων, κλῆρος.
Fortuna prospera, εὐδαιμονία, εὐπραξία, εὐτυχία, εὐπραγία, εὐημερία.
Fortunâ prosperâ uti, εὐ πράσσειν, vel κατὰ πράξιν, εὐτυχεῖν, εὐημερεῖν.
Fortuna adversa, ἀτυχία, δυσκυχία.
adversâ Fortunâ uti, ἀτυχεῖν ἐν τινι.
Fortunatus, εὐτυχὴς, εὐδαίμων, μακάριος, ὑπολήπτος.
Fortuno, ὀλολύζω.
Foruli, βαλάνια.
Forum, ἀγορὰ, πωλητήριον.
Forum judiciale, δικαστήριον.
Fossa, τάφρος, ἡ· λάκκος, βόθρος.
Fossilis, ὀρυκτὸς.
Fossio, ὄρυγμα, σκαφὴ.
Fossor, σκαπτὴρ, ὀρυκτὴρ.
Fossula, ὄρυγμα.
Fotus parricip. θαλφθεὶς.
Fotus, πυρέσσων, πεπεδυλὴ.
Fovea, βόθυνος, βόθρος, τάφρος, ἡ, ῥόμφαία.
Foveo, θάλπω, πυρέσσω.
Fractio, κάταγμα, τὸ· κλάσις.
Fractura, κλάσις, σωτάγμια.
Fractus, a, um, κεκλασμένος, κατεαγὼς.
Fræno, χαλινόω.
Frænum, χαλινὸς, ὁ.
Fraga, orum, τὰ κάμαρα.
Fragilis, ψαθυρὸς, εὐθραυστος, θραυστός.
Fragilitas, τὸ εὐθραυστον, ψαθυρότης.
Fragiliter, ψαθυρῶς.
Fragmen & fragmentum, κλάσμα, θραῦσμα.
Fragor, κτύπος, ου, ὁ, πάταγος, ὁ.
Fragrans, ἐυοσμος, ἐυώδης.
Fragrantia, ἐυωδία, τὸ ἐυώδες.
Fragro, ὄζω, ἐυωδιάζομαι.
Framea, ἡ ῥομφαία.
Frangere navem, ναυαγεῖν τὸ πλοῖον.
Frangi animo, ἀπολλαθῶναι τῇ γνώμῃ.
Frango, κλάω, διαῤῥήγνυμι, ἄγνυμι.
Frater, ἀδελφὸς, κασίγνητος.
Frater patruelis, ἀνεψιὸς.
Frater uterinus, ὁμογάστριος ἀδελφὸς.
Fratercalus, ἀδελφίδιον, τὸ.
Fraternè, ἀδελφῶν δίκην.
Fraternitas, ἀδελφότης.
Fraternus, ἀδελφικὸς, ἀδελφός.
Fratricida, ἀδελφοκτόνος.
Fratrueles, ἀδελφιδοῦς.
Fraudator, ἀποστερητὴς, συλητὴς.
Fraudatores, κακοῦργοι.
sine Fraude, ἀδόλως, ἐκτὸς ἀπάτης.
Fraudo, ἀποστερῶ, ἐξαπατῶ, παρακλέπτω, παρακρούω.
Fraudulenter, ἀπατηλῶς, δολερῶς.
Fraudulentia, ἀπάτη, πανουργία.
Fraudulentus, ἀπατηλὸς, δολερὸς.
Fraus, ἀπάτη, βλάβη, πανουργία.
Fraxineus, μύϊνος.
Fraxinus, μύϊα.
Fremebundus, ἐρεμέβρυ.

Fremens, βρυχώμενος.
Fremitus, βρόμος, ἠχημὸς, φύσαγμα.
Fremo, ἐμβρίμομαι, φρυάττω.
Frendeo, βρύχω τοὺ ὀδόντας.
Frequens, συχνὸς, θαμινὸς, πυκνός.
Frequenter, ἀεὶ & αἰεὶ, συχνῶς, πολλάκις.
Frequentia, πλῆθος, τὸ· σύμολον.
Frequentia hominum, πολυανδρασία.
Frequento, φοιτάω εἰς τὸ διδασκαλεῖον, ſcholam: πολὺς διατρίβω.
Fretum, πορθμὸς, σωυοχὴ ἁλὸς, πέλαγος, τό.
Fretus, confiſus, πεποιθὼς, πεθαῤῥηκώς.
Friabilis, ἠυθρανὴς, ψαθυρός.
Frico, ψάχω, ἀναπελάω.
Frictus, frictio, τρῖψις, ἐπιτρίμμα.
Fricatus, a, um, τετριμμένος.
Frigefacio, ψύχω.
Frigeo, ῥίγῳω & ῥιγέω· κατεψύχομαι.
Frigeſco, ἀποψύχομαι, καταψύχομαι.
Frigidarium, ὑδροψύκτον.
Frigidè, ψυχρῶς.
Frigiditas, ψυχρότης.
Frigidulus, ὑποψυχρὸς.
Frigidus, ψυχρὸς, ὁ.
Frigo, φρύγω π, τετριφίζω.
Frigus, oris, τὸ κρύος, τὸ ψύχος, τὸ ῥῖγος.
Frigoris valde patiens, ἀνεκτικὸς ῥιγέων.
Frigo, tero, κατατρίβω, λειαίνω, θραύω.
Frigus intenſum, κρυμὸς, ὁ.
Frigus facilè ſentiens, ἠυπαθὴς.
Fritillum, πυξὶς.
Fritillus, πύρος, ὁ.
Frivolus, ψυχρολόγος, φλυαρὶς.
Prixorium, φρύγανον.
Frondator, κλαδοῤῥὴτὴρ, φυλλοκοπῶν.
Frondatio, φύλλισις.
Frondentibus, χλοερῆσι, φυλλάδεσιν.
Frondeo, φυλλοφορέω, θαφυλλίζω.
Frondo, as, φυλλοφυέω.
Frondoſus, πολύφυλλος, φυλλάδης.
Frons, frondis, φύλλον, πέταλον, κλάδος, ὑ, ὁ.
Frons, frontis, μέτωπον.
Frontale, κεφαλόδεσμιον, ὑπαρμετώπιον.
Frontem contrahere, τὸ μέτωπον ἀναστῆν.
Frontem exporrigere, τὸ μέτωπον χαλᾶν.
Fructifera, καρποφόρος.
Fructum capere, ἀπολαύειν ἀγαθοῦ ἀπό, ex eâ re fructus.
Fructum fero, θησαυρίζομαι.
Fructuoſus, πολύκαρπος, ἔγκαρπος.
Fructus, καρπὸς.
Fructus maturus, immaturus, καρπὸς ὥριμος, ἄωρος.
Fructus autumnales, ὀπωρισμὸς.
Fructus decerpo, ἐκκαρπίζομαι, ὀπωρίζω.
Frugalis, χρηστὸς, σώφρων, ἐγκρατὴς.
Frugalitas, δυτέλεια, σωφροσυνὴ.
Frugaliter, σωφρόνως, ἐγκρατῶς, ἀυτελῶς.
ad Frugem bonam redire, χρηστὸν αὖθις γίνεσθαι.
Fruges, καρποὶ, θησαυρὸς.
Frugi, χρηστὸς, σώφρων.
Frugifer, καρποφόρος, ἴυφορος.
nullius Frugis, ἀχρεῖος, ἀχρεῖος.
Fruiſcor, καρπὸν μαι.
Fruitio, ἀπόλαυσις.
Fruitur, ὀρίσεις.
Frumentaceus, σιτικὸς.
Frumentarius mercator, σιτοκάπηλος.
Frumentatio, σιτολογία, θησαυρισμὸς, σίτησις, σιτωνία.
Frumentator, σιτολόγος, σιτώνης.
Frumentor, σιτολογέω, θησαυρίζω μαι, σιτωνίζω.
Frumentum, σῖτος, ὁ.
Frumentum metiri, σιτομετρέιν.
Fruor, ἀπολαύω τῆς ἀγαθοῦ, bonis: θησαυρίζω, cum genit.
Fruſtatim, κατὰ μέρη.
Fruſtra, μάτην, ματαίως, εἰκῆ, ἀτέλεστα.
Fruſtra conari, ματαιονοπονέιν.
Fruſtratio, ἀπάτη, ἀνάτλημα, ὑπόθησις.
Fruſtro, ψεύδομαί σε, ἐξαπατάω, ἀποτυγχάνω.
Fruſtror, ἀποτυγχάνω τῆς ἐλπίδος, ψευδωλῶμαι τῆς ἐλπίδος.
Fruſtulum, ψωμίον, τεμάχιον.
Fruſtum, τεμάχιον, ψωμὸς, θραῦσμα.
Fruterum, θαμιὼν, τὸ ὕλημα.
Frutex, θαμνος, ὁ
Fruticeſcere, θαμνοῦσθαι.
Fruticetum, θαμνώδης τόπος.
Frutico, θαμνίζω, θάμνος φύω.
Fruticoſus, θαμνώδης.
Fucatio, βαφὴ.
Fucatur, βάπτει.
Fucatus, φυκιοῦς.
Fuco, onis, ἐρυθρικὸς, ἐρυθρωνικὸς.
Fuco, as, φυκιόω.
ſine Fuco, ἀδόλως, ἁπλάστως.
Fucum alicui facere, φενακίζειν τινα.
Fucus, φύκος, ους, τό· pro fraude, φενακισμὸς, ὁ.
Fucus, pro ape ſine ſpiculo, ὁ κηφὴν, λὶν.
Fuga, φυγὴ, ἀναφυγὴ, φύξις.
Fugæ facilitas, ſeu commoditas, ἄυφυγία.
in Fugam vertere, τρέπειν εἰς φυγὴν.
Fugalia, φύξεις.
Fugam adorno, βυλεύω τὴν ὑπόθεσιν.
Fugax, φυγαδικὸς, φυγὰς, δρασίπτης.
Fugio, φεύγω, διαφεύγω εὖ καυδύνως, pericula: pro latere, λανθάνειν.
Fugitivus, δρασίπτης, φυγὰς.
Fugito, δρασιπτέω.
Fugo, φυγαδεύω ἐκ τῆ πόλεως· πρωτὴν ποιοῦμαι τὴν πολεμίων, hoſtes: διώκω.
Fui, ἔω, ἐγενόμην.
Fulcimentum, ἔρεισμα, τὸ· στήριγμα.
Fulcio, ἐρείδω, στηρίζω.
Fulcit, ὑποῤῥώδει.
Fulcrum, ὑποστήριγμα, ἔρεισμα.
Fulcrum tori, ſive pes lecti, ἐρμίνιον· ἔρμὶν, ὶν.
Fulcrum, ἀνάκλιτον.
Fulgeo, ἀπαυγάζω, σέλας, στιλπνίζω.
Fulgetrum, ἀστραπὴ, στεροπὴ.
Fulgidus, στιλπνὸς.
Fulgor, στίλας, αντος, τό· αὐγὴ, ῆς, ἡ.
Fulgores, λαμπηδόνες.
Fulgur, ἀστραπὴ, στεροπὴ.
Fulguratio, ἀστραπὴ.
Fulguro, ἀστράπτω, ἀπαστράπτω.
Fulica, ἐρεσχὸς, ὁ, λάρος, ἡ φάκασις.
Fuliginoſus, λιγνυώδης.
Fuligo, λιγνὺς, κάπνα, ἄσβολος, ἡ· αἰθάλη.
Fullo, γναφὲυς.
Fullonia, γναφεῖον, & γναφῆιον.
Fulmen, κεραυνὸς, ὁ.
Fulmine ictus, κεραυνίας, ὁ· κεραυνοβοληθείς.
Fulmineus, κεραυνῶδης.
Fulmino, κεραυνόω, κεραυνοβολέω.
Fultura, ἔρμα.
Fulvus, κιρρὸς, ὕ, ὁ· πυῤῥὸς, ξανθὸς.
Fumarium, κάπνη, καπνοδόχη.
Fumidus, καπνώδης.
Fumifico, ὑποπυρόομαι.
Fumigo, καπνίζω.
Fumo, καπνίζω, καπνὸν ἀναδίδωμι.
Fumoſus, καπνώδης, ὁμιλόεις.
Fumus, καπνὸς, ὁ, ἦλος, ὁ.
Funale, λαμπὰς, λαμπάδιον.
Funalia, θαλοί.
Funambuli, κωλοβάται.
Funambulus, ἀοινοβάτης.
Functio, ἐπίρρλα, ἐπιτελέσις.
Functus, τελέσις, ἐξάλησις, τυχὼν.
Funda, σφενδόνη.
ſine Fundamento, ἀθεμέλιτος.
Fundamentum, θεμέλιον, βάσις.
Fundamentum jacere, καταβάλλεσθαι θεμέλιον.
Fundatus, τεθεμελιωμένος.
Funditus, ἐρρίζως, εἰς ἔδαφος, παντελῶς, ἐκ θεμελίων, ἐκ βάθρων.
Fundo, as, θεμελιόω, καταφερβάλλω.
Fundo, is, ἀποχέω, καταχύω, καταχίζω, χωνεύω.
Fundo carens, ἀπυθμὴν.
Fundum, πυθμὴν, βλὶν, τό· ἔδαφος, ους, τό.
Fundus, χωρίον, ἀγρός.
Funebris, ἐπιτάφιος, ἐπικήδιος, ἐντάφιος.
Funebris concio, ἐπιτάφιος λόγος.
Funerale, ἐπικήδειον.
Funereus, ἐντάφιος, κηδὴς.
Funero, ἐντάφιάζω, κηδεύω.
Funes nautici, ὑπόζωμα, ὑπόζωμα, κάμιλος.
Funeſto, μιαίνω, ἀναγίζω, μιαιφονέω.
Funeſtus, ὀλέθριος, ἐναγὴς.
Fungatur officiis, κλήζη ὀφφικίοις.
Fungor officio, τὰ καθήκοντα ὑποτελέω, ἀποδίδω τὰ ἀφειδήκοντα, ὑπτελέω.
Fungoſus, μυκητώδης.
Fungus, μύκης, ητος, & μύκης, ητος, ῥωλίτης.
Funiculus, χοινίδιον, καλώδιον, σπάρτη.
Funis, χοῖνξ, σπάρτη, ης, ἡ.
Funus, κηδεία, τάφος, πυρά.
Funus curo, κηδεύω πινα.
Funus efferre, ἐκφέρειν τινων, vel ὑποδιδόντα.
prodire in Funus, εἰς τὸ κηδος ἀπιέναι.
Fur, κλέπτης, κλοπὸς, φὼρ.
Fur balnearis, βαλανειοκλέπτης.
Furacitas, κλεπτοσυνὴ.
Furaciter, κλεπτικῶς.
Furax, κλέπτος & κλεπτικὸς.
Furca, δίκρανον.
Furcifer, κόφινον, ανος, ὁ, σωφρονιστὴς.
Furens, ἐμμανὴς, μανικὸς.
Furenter, μανικῶς.
Furfur, πίτυρον.
Furfuraceus, πιτυρώδης.
Furfures, τὰ πίτυρα.
Furiæ, ἐριννύς, ἀλάστορες, ἄμμιδες.
Furialis, μανιώδης, ἐμπικὸς.
Furibundus, ὀξύθυμος, μανιώδης.
Furio, ἐνμήνω.

Furioſus, μανιώδης, μανικὸς, ὀξύθυμος.
Furnaria, ἀρτοπωλεῖον.
Furnarius paris, κλίβανος ἄρσ.
Furnus, κλίβανος, ἰπνὸς.
Furo, is, re, μαίνομαι, ἐνθουσιάζω, ἐμμανὴς εἶμι.
Furor, oris, μανία, ἡ τ διάνοιας παραφορὰ.
Furo, κλίνω, κλονέω, συλλύω.
Furore corripi, ἐνμανίνεσθαι, ἐνθουσιάζειν.
Furtim, κλεμμαδὸν, λαθραίως, λάθρα.
Furtivus, κλοπιμαῖος, λαθραῖος.
Furtum, κλοπὴ, κλέμμα.
Furunculus, ὁ μικρὸς κλίβανος, θερμὸς.
Furvus, niger, ὀφρεαῖος, μέλας, ἀμαυρὸς.
Fuſcina, δίκρανον, πέλανα, ἰχθυόκεντρον.
Fuſcus, λιθόχρως, μιγάχρους.
Fuse, χεῖσθαι.
Fuſilis, χωνὸς, ῥευστὸς, χωνάνος.
Fuſio, υλισμὸς, εισφόρὰ, δημόσιον.
Fuſor, χωνευτὴς.
Fuſorius, χωνευτικὸς.
Fuſtigatus, βακλιδωτὸς.
Fuſtigo, μαστιόω.
Fuſtis, βάκτρον, ῥόπαλον, ξύλον.
Fuſus, ἐσπαρμένος, κλωστὴρ.
Futile, ἴυχρον.
Futilis, χυδαῖος, φλυαρὸς, ἀδρανὴς.
Futilitas, φλυαρία, ματαιότης.
Futurus, a, um, χρηστόμενος, ὁ μέλλων ἔσεσθαι, ἐσόμενος.

G.

GÆſum, teli genus, γαῖσος, ὕ, ὁ.
Galea, κόρυς, λόφος, ὁ· πῶλος, ικος, ἡ· σκεπαρνὶς.
Galeâ tegi, κρύπτειν σκέπασμα.
Galeatus, ὁ κορυθὴς.
Galeola, κορυθίον.
Galericulum, πλίδιον, πλίσκος, φελώνη.
Galerita, κορυδαλὸς, κόρυς.
Galerus, & Galerum, πίλημα, πίλιμμα.
Galla, κηκὶς, ἰδος, ἡ.
Gallicinium, ἀλεκτροφωνία.
Gallina, ἀλεκτορὶς.
Gallina ruſtica, ἀγρίαγρα.
Gallinaceus, ἀλεκτορὶδιος, ὀρνιθώδης.
Gallinago, ἀσκόλοπας, ἀδός, ἡ.
Gallinarium, ὀρνιθὼν.
Gallus, ἀλέκτωρ, ἀλεκτρυὼν, ὁ.
Gallus gallinaceus, ἡμερόφωνος.
Gammarus, ὁ ἀστακὸς.
Ganea, πορνεῖον.
Ganeo, λίχνος, καπηλεύω, λιποδυτῶ, λιμῶ, λαϊμάσσω.
Ganeones, ἄδωνοι, γαστρίμαργοι, κοιμητῶνοι.
Gangræna, σφάκελος, ου, ἡ.
Ganiſ, λαῤῥὶς.
Gannio, κυνὸς ἅω & κυνίζω, ὑλακτέω.
Gannitus, κυνῶδεσμὸς, κυνάγμα.
Gargarizo, ἀρυτιάζω.
Garrio, ταμυλλόμαι, φλυαρία, λῆρος, ἀδολεσχία, κωτίλλω.
Garrulitas, ἀδολεσχία, φλυαρία, μυελολογία.
Garrulus, ἀδολεσχὸς, λαλὸς, ταμυλλὸς.
Garum, τὸ γάρον.
Gaudeo, θαυμάζω τινὶ, ἥδομαι τύσιν, χαίρω.
Gaudere alienis malis, θαυχέρω ἐς κακὰ τινῶν.
Gaudium, χαρὰ, χάρμα, τό.
Gauſape, ἀμφίμαλλον, βαῤῥαφικὴ, παλλίον.
Gaza, γάζα, θησαυρὸς.
Gazophylacium, γαζοφυλάκιον.
Gehenna, γέεννα, ης, ἡ.
Gelaſco, πήγνυμαι.
Gelat, κρύεται, πήγνυ.
Gelatio, ἔκπηξις.
Gelatus, παγεὶς, πεπηγὼς, πεπηγμένος.
Gelida, παγίδη.
Gelidus, κρυερὸς, ψυχρός.
Gelo, as, κρυστάλλομαι, πήγνυμι.
Gelu, κρυμὸς, & κρυμὸς, κρύος, ους, τό.
Gelu concreſcere, πήγνυσθαι ὑπὸ τῆ κρύους.
Gemebundus, ὀδυνώνων.
Gemellipara, διδυματόκος, διδυματοτόκος.
Gemellus, διδυμάων, δίδυμος.
Geminatio, διπλασιασμὸς, διδυμότης, ἐπαναδίπλωσις.
Gemino, διπλωσιάζω, διπλόω.
Geminus, δίδυμος, διπλόος.
Gemiſco, στένω ὑπό τινα, στενάζω.
Gemitus, στεναγμὸς.
Gemma, λιθὸς, ἡ, διθάρειον, ψηφίον.
Gemma in vitibus, ὀφθαλμὸς.
Gemmatum, ψηφωτὸν, διλιθον.
Gemmeus, διλιθὸς.
Gemmo, λιθίζω & de vite ὀφθαλμίζω.
Gemo, στενάζω, στένω ὑπό τινι, propter aliquid; ὀδύρομαι, ὀλοφύρομαι.
Gena, γένυς, ὁ· παρειὰ, γναθὸς, ἡ.
Genæ, μῆλα, παρειαὶ.
Genealogia, γενεάλογία.
Gener, γαμβρὸς, ὁ.
Generalis, γενικὸς, καθολικὸς.
Generaliter, καθολικῶς γενικῶς.
Generare, περιτέλλεσθαι.
Generatim, κατὰ γένη, γενικῶς.
Generatio, γένεσις, γενεὰ.
Genere ei proximus, ὁ ἐγγυτάτω γένει ὤν, ὁ ἐγγύτατα γένους.
Genere, ſeu parentibus, clarus, & nobilis, ὀνοματὸς, -ως, ἐυπατρίδης.
Genero, πάτα, ſœmin. γένεσι verò virorum.
Generosè, γενναίως.
Generoſitas, ἀνδρεία, γενναιότης.
Generoſus, γενναῖος, ὁ ἀνδρεῖος.
Genetivus, γενικὸς, γενικὴ πτῶσις.
Genialis, γαμήλιος, γενικὸς, ἀφροδισιακός.
Genialiter, τρυφερῶς, ἁλαζόνως, ἐορτασίμως.
Geniculatim, ὀπὶ τὰ γόνατα, κατὰ γόνυ, γονατηδὸν.
Geniculatus, πολυγόνατος, γονατηδὴς.
Geniculum, τὸ μικρὸν τῆ λεπτοῦ γόνυ.
Genilta, μυρίκη ἐδώδιμος φυτὸν.
Genitale, τὸ αἰδοῖον.
Genitalia, αἰδοῖα, τὰ γονικὰ μόρια.
Genitalis, γονιμὸς, γονίμος, γόνιμος.
Genitor, γεννήτωρ, γονεὺς.
Genetrix, ἡ γεννήτειρα.
Genitus, γεννημένος, γονιδὴς.
Genio indulgere, κατὰ ἡδονὴν ποιεῖν.
Genius, ὁ δαίμων.
Gens, γένος, γένεα· pro familiâ, φύλον.
Gentiles, ἔθνικοὶ, οἱ ἔξωθεν.
Gentilis, ἐθνικὸς, ἔκ φυλῶν.
Genu, γόνυ, ατος, τό.
Genuarius, γονυπλὴς.
Genua flecto, γονυκλίνομαι, γονυπλίω.
Genuini, σωφρονιστῆρες.
Genuinus, γνήσιος.
Genus, γένος, τό.
Geographia, ἡ γεωγραφία.
Geographus, γεωγράφος.
Geometra, γεωμέτρης.
Geometria, γεωμετρία.
Geometrice, γεωμετρικῶς.
Geometricus, ὁ γεωμετρικός.
Germana ſoror, ἀυτογενὴς γνήσια.
Germanè, id eſt, ſyncerè, ἀδόλφιως, γνησίως.
Germania, Γερμανία.
Germanitas, γνησιότης, ἀδελφότης.
Germanus, Γερμανὸς.
Germanus frater, ὁμοπάτωρ, ὁμοπάτωρ, αὐτάδελφος.
Germen, ὁ βλαστὸς, χλόημα, τὸ, σπορὰ.
Germinatio, βλάστησις, ἔκφυσις.
Germino, βλαστάω, ἐκβλαστάνω.
Gero, κομίζω, φέρω, pro adminiſtro, κομίζω τὰ τῆ πόλεως, περὶ ὧν ἐμοὶ τὸ ἔργον, gero me honeſtè.
Gerræ, οἱ λῆροι.
Gerro, φλυαρὸς, ληρώδης, ἀδόλεσχος.
Gerrones, λέσχαι, σκωπτῆρες.
Gerulus, ὁ φορεὺς, ὁ φορτηγός.
Geſta, res geſta, τὰ πεπραγμένα.
Geſtamen, φόρημα, σκῆμα, σκεῦος.
Geſtare in utero, φέρειν ἐν γαστρὶ.
Geſtatio, φορὰ, ἡ.
Geſtatur, γεμαζεῖ.
Geſticularius, μιμητὴς.
Geſticulator, μίμος, χειρονόμος.
Geſticulor, χειρονομέω.
Geſticuloſus, ὑποκριτικὸς, χειρονομικός.
Geſtio, is, ivi, ἐνευριάω· cum dativo pro cupere, σκιρτῶμαί μοι τὸ θύμος, ὁρμάω.
Geſto, κομίζω, φέρω διὰ πόλου, annulum, σκευοφορέω.
Geſtor, φορεὺς, γυμναστὴς.
Geſtus, ὦς, τὸ σχῆμα, ὑποκρισις, χειρονόμησις.
Gibberoſus, κυφὸς, ὀκυρτός.
Gibbus, κύρτωμα, κύφωσις, ὄγκωμα.
Gibbus, gibboſus, κυρτὸς, κυφός.
Giganteus, γιγάντειος, γιγαντώδης.
Gigas, γίγας, αντος, ὁ.
Gigno, γίνομαι, de viris: τίκτω, de mulieribus: φύω.
Gilerus gallinarum, ἄρυον. ἀγρὶ ὀρνίθων.
Gilvus, κιρρὸς.
Gingiva, ἔρυλον.
Gingivæ, ὄλα, χόμφοι.
Girgillus, ῥόμβος.
Gingriunt, χίλιες ἐκδίδωσιν.
Gingrum, σοὶν χίλιες.
Glaber, ψιλὸς, λεῖος, φαλακρός.
Glabreſco, ψιλόομαι, μαδῶ, φαλακρόομαι.
Glabro, ψιλόω, μαδίζω, φαλακρόω.
Glacialis, κρυώδης, κρυερὸς, παγετώδης.
Glacies, κρύσταλλος, κρυμὸς, πάγος.

Glacio, as, πηγνύω.
Gladiator, μονομάχος, ἀθλητής.
Gladiatorium, μονομαχεῖα.
Gladiatorius, μονομαχικὸς, ἀθλητικὸς.
Gladiolus, ξιφίδιον, μαχαιρίδιον.
Gladio confectus, ξιφοκτόνος.
Gladiolus, ξιφήρης.
Gladium constringere, γυμνὸν ξιφοῦν, σπάθην ξίφος, ξιφυλλεῖν.
Gladius, ξίφος, τό· μάχαιρα.
Glandatio, βδγάνισις.
Glandula, ἀδήν, ἐνος, ὁ.
Glandulosus, ἀδενώδης.
Glans, βάλανος, ἡ.
Glans unguentaria, βάλανος μυροθηκή.
Glarea, ψῆφις, ψάμμος, ἡ, τύπος χέρσου.
Glarcola, ψαμμίον.
Glaucus, γλαυκὸς.
Gleba, βῶλος, ἡ· βῶλαξ, ἡ.
Glebosus, βωλώδης, ἀδρόβωλος.
Glires, μυοξοί.
Glis, iris, ἐλεφὶς.
Glisco, crefco, αὐξάνω, ὑπερπλείονα μοῖραν.
Globo, σφαιρόω.
Globosus, σφαιρικὸς, σφαιροειδής.
Globulus, σφαιρίδιον.
Globus, σφαῖρα· pro multitudine hominum, τύπος, τό.
Glocido, as, παπαζω.
Glocito, κακκάζω, κακκαβίζω.
Glomera, ἀγαθὶς, πολύπη.
Glomeratim, πρόσωσις, ἐπέλημμα.
Glomero, ἑπείλεω, σφαιρόω, σφαιροπλοκέω.
Glomus, i, & eris, ἀγαθὶς, ἰδος.
Gloria, δόξα, κλέος.
Gloriæ cupidus fum, φιλοδοξῶ, φιλόδοξός εἰμι.
Gloriam conſequi, ἄνθος ἀρετῆς τυγχάνειν.
Gloriabundus, καυχησιάτης.
Gloriatio, καύχησις, μεγαλοφροσύνη.
Glorifico, δοξολογέω πινα, ὑπερεύω.
Glorior, γαυριάω ταύτῃ, αὐχέω, καυχάομαι ἔν τινι, ob aliquam rem.
Gloriosè, ἐνδόξως, εὐδόξως.
Glorioſus, ἔνδοξος, κλεινὸς, ἡ· δόξολος· pro oſtentatore, ἀλαζών, κενόδοξος.
Glos, ἡ χάλας, τ χάλα, ἡ τῶ ἀνδρὸς ἀδρότης.
Glofſularum, λίξεων.
Glubo, ὁπλίπω, ὁπολέγω.
Gluma, ἴλυσις, ἄχυρον, λίπυρον, κέλυφος.
Gluten & glutinum, κόλλα, ης, ἡ.
Glutinatio, κόλλημα.
Glutinis inſtar tenax, ἰξικόλλητος.
Glutino, κολλάω, συμπάσσω.
Glutinoſus, κολλώδης.
Glutio, devoro, καταπίνω, γλύζω.
Gnarus, ὑπόσημος, ἔμπειρος.
Gnatus, filius, υἱὸς, τὸ τέκνον.
Gnavitter, ἐρρωτικῶς, σπουδαίως.
Gnavus, ſtrenuus, ἐρρωτικὸς, ἐρρωτικός, ἐνεργὸς.
Gnomon, γνώμων.
Gobius, κωβιός.
Goſſipium, πάμβαξ, ἐριοφόρον δένδρον.
Gracileſco, ἰσχνέμαι, λεπτύνομαι.
Gracilis, tenuis, ἰσχνὸς, λεπτὸς, ὁ.
Gracilitas, ἰσχνότης, λεπτότης.
Graculus, κερμολιὰς, ης, ὁ.
Gradarius, ὁ βάδην πορεύομενος.
Gradatim, βάδην, κλιμακηδόν.
Gradatio, κλῖμαξ, ἡ.
Gradior, βαίνω, πορεύομαι, ἐδύομαι.
Gradus, βῆμα, ἀνάβαθρον, κλῖμαξ.
Græcè, ἑλληνιστὶ, τῇ ἑλληνίδι.
Græcia, ἀχαΐα, ἑλλάς.
Græciſſo, ἑλληνίζω.
Græcor, κωμάζω.
Græcus, ἕλλην, ων, ἑλληνικὸς, ἀχαϊκός.
Grallæ, arum, καλοβατῆ βάθρα.
Grallator, καλοβάτης.
Grallis incedere, σκολοβατίζειν.
Gramen, πόα, χόρτος, χλόη.
Gramine ſeu fœno abundans, ἔυχορτος.
Gramineus, ὁ τ ἀγρώστεως, χλοηφόρος.
Graminoſus, χορτώδης, ποώδης.
Grammatica, ἡ γραμματικὴ.
Grammaticè, γραμματικῶς.
Grammaticus, γραμματικὸς.
Granarium, σιτοφυλακεῖον, σιτοβολών.
Granatum, ἡ ῥοιὰ, vel ῥοά.
Grandævus, πολυετὴς, φερεβιωκὼς, γηραιὸς, μακρόβιος.
Grandeſco, μηκύνομαι, μεγαλύνομαι.
Grandiloquentia, μεγαλορρημοσύνη.
Grandiloquus, μεγαλορρήμων, ὑψηγόρος.
Grandinat, χαλαζοκοπεῖ.
Grandis, de ætate, φερεβιὼκὼς, πολυετὴς· de magnitudine μεγαλεῖος, ὁ.
Grando, inis, χάλαζα.
Granoſus, κοκκώδης.
Granum, κόκκος, ὁ, χόνδρος, ου, ὁ.
Graphicè, γραφικῶς.
Graphicus, γραφικὸς.
Graphium, γραφεῖον.
Graſſari, ἐπιρεμβάδην, βαδίζειν.
Graſſatio, λυποδυσία, λῃστεία.
Graſſator, λυποδύτης.
Graſſor, ſævio, κατασκήπω εἰς τὴν πόλιν, λυποδυλέω τὴν Ἑλλάδα, in Græciam: ἐπέρχομαι.
Gratus, ὁλωὸς, παχὺς, λιπαρός.
Gratè, θυγατρόνως.
Grates, χάριτες.
Gratia, ἡ χάρις.
Gratiâ meâ, ἐμοὶ χάριν.
Gratiam habere, χάριν ἔχειν τινὶ ὑπέρ τινος, εἰδέναι χάριν τινὶ τινος, χάριν τιθέναι.
Gratiam referre, ἀποδιδόναι τινὶ χάριν, ὑπέρ τινος.
Gratias agere, εὐχαριστεῖν τινὶ ὑπέρ πάντων, pro omnibus: χάριν εἰδέναι.
Gratiæ, χάριτες.
Gratiæ deæ, χάριτες θεαί.
Gratificor, χαρίζομαί τινί τι, ἀρίσκω τινὶ ὠφελίᾳ, χάριν δίδωμι.
Gratiarum actio, ſeu grata beneficiorum recordatio, εὐχαριστία, & εὐχαριστήριον.
Gratioſè, χαριέντως.
Gratioſus, χαρίεις, ἔυχαρις.
Gratis, δώρεαν, δωρεᾶς, ἀμισθί.
Gratuitò, ἀμισθί, κατὰ δωρεάν.
Gratuitus, ἀμισθος, δωρεᾶς διδόμενος.
Gratulari, ὑπερχαίρειν.
Gratulatio, συγχαρμὸς, φιλοφροσύνη.
Gratulor, συγχαίρω σοι τύχῃ.
Gratum eſt, καὶ ἡδέως φαίνεται.
Gratum facio, gratificor, χαρίζομαί τινί τι.
Gratus, ὑγιαίνων, ἔυχαρις, idem quod acceptus, ἥδυς, χαρίεις.
Gravatè, ἀκουσίως, δυσχερῶς.
Gravatus, βιβαρυμένος.
Gravatus ſomno, ὑπνῳ βαρυωθείς.
Gravedo, κόρυζα.
Gravelens, δυσώδης, βαρύζηλος.
Graveolentia, δυσωδία.
Graveſco, βαρυώμαι.
Gravia patior, δεινοπαθέω.
Gravida, ἔγκυος, ἐν γαστρὶ ἔχουσα.
Graviditas, γυναικεία βαρίσις.
Gravis, βαρὺς, εῖα, ὺ, & pro moleſto, δεινὸς, βαρὺς, χθεσπὸς· item pro ſevero viro, σεμνός.
Gravis animo, βαρύθυμος, βαρύψυχος.
Graviſſimus, ἐνημιτατος, βαρύτατος.
Graviloquus, δεινολόγος.
Gravitas, βάρος, τό· βαρυθὴς· pro ſeveritate, σεμνότης.
Gravitas orationis, δεινολογία.
Graviter, moleſtè, βαρέως, δυσερῶς, χαλεπῶς, & cum auctoritate, σεμνῶς.
Graviter ferre, δυσχεραίνειν· ἀγανακτεῖν τῷ θυμῷ, mortem: χαλεπῶς ἔχειν.
Gravo, βαρύω, πίεζω.
Gravor, βαρύομαι, δυσφορέομαι.
Gregarius, ἀγελαῖος, ἀγελάρχης, ποιμήν.
Gregatim, ἀγεληδόν· κατ' ἀγέλας.
Gremium, κόλπος.
Greſſus, ûs, τὸ βάδισμα, τὸ βῆμα, πορεία.
Grex, ἀγέλη, πόωνη.
Grimini, ὁρίζοντες ἔνθ' ὅρος λίθου.
Gruma, γνώμων, σταθμὸς.
Groſſus, παχύς.
Grumus, σῶρός, χόνδρος.
Grunnio, γρυλίζω, γρύζω.
Grunnitus, γρυλισμός, ὁ.
Grus, γέρανος, ὁ.
Gruuntire, γερανίζειν.
Gryllus, γρύλλος.
Gryphes, γρῦπες.
Gubernaculum, πηδάλιον, οἴαξ, ὁ.
Gubernare, remp. διοικεῖν τὰ κοινά.
Gubernatio, κυβέρνησις, διοίκησις.
Gubernator, κυβερνήτης, διοθυνίτης, φρύτωνις.
Gubernatrix, κυβερνήτειρα.
Guberno, κυβερνάω νεῶν, navem: pro adminiſtro, διοικέω τὴν πόλιν.
Gula, ὀισφάγη, λαιμός, ὁ.
Gulatores, λάγνοι, μάκται, κατοφαγάδες.
Guloſitas, γαστριμαργία, λιχνεία.
Guloſus, γαστριμάργος.
Gummi, κόμμι.
Gurges, pro homine inſatiabili, λαφύστης, λαιμάργος· ἡ δίνη, πλάγξ.
Gurgulio, σφηκάδιον· pro vermiculo, σκώξ, κὸς.
Gurguſtium, gurguſtiolum, οἰκίδιον.
Guſtator, φορτηγὸς.
Guſtatorium, γλωσσίδιον, γλῶσσημον.
Guſtatus, γεῦσις.
Guſto, γεύομαι.
Guſtus, γεῦσις, ἡ· γεῦμα, τό.
Gutta, σταλὴ, βασὶς, σταλαγμός.
Guttatim, κατὰ σταγόνα.
Guttula, γλαυκίσκος, ου, τό.
Guttur, βρόγχος, φάρυγξ, λάρυγξ.
Gutturoſus, λαιμάργος.
Gutturnium, φρέγχος, βαθμὶς, φρεγκίνη.
Gymnaſii præfectus, γυμνασιάρχος.
Gymnaſium, γυμνάσιον.
Gypſo illino, γυψόω.
Gypſum, γύψος, ὁ.
Gyro, γυρόω τι· κυκλόζω, σινίνω.
Gyrus, γυρὸς, γύρωσις.

H.

Habena, ἡ, ἱμὰς.
Habendus, ἐκ τοῦ.
Habentur, ὑπάρχουσιν, νοεῖν.
Habeo, ἔχω, pro tenere, κρατῶ πινός· item pro credere, δοκέω· ſic πόλιν τινὰ εἶς ἐν ἐχθροῖς, habere in numero hoſtium.
Habere rationem, λόγον ἢ φειδωλίαν ποιεῖσθαι· διημέλομαι τούτου.
Habere ſe benè vel malè, ἔχειν καλῶς, ἢ φαυλότατα.
Habetur, τυγχάνει.
Habilis, ἁρμόσιος, εὐπήδειος, δέξιος.
Habilitas, ἁρμοστία, εὐπήδεια.
Habitabilis, οἰκήσιμος, οἰκητός.
non Habitabilis, ἀνοίκητος.
Habitaculum, οἴκημα.
Habitatio, οἴκησις, οἴκησις.
Habitator, οἰκήτωρ, οἰκητής.
Habito, οἰκέω πόλιν, vel ἐν τῇ ἄστει, in urbe, ναίω, κατοικέω, ναιετάω.
Habitudo, ἕξις, κατάστασις, διάθεσις.
Habitus, ἡ ἕξις, διάθεσις, κατάστασις, σχῆμα.
Hâc, ταύτῃ, τῇδε.
Hactenus, μέχρι τοῦ, μέχρι τούτου.
Hæ, αἵδε.
Hæc, αὕτη, ταῦτα.
Hædulus, ἐρίφιον.
Hædus, ἔριφος.
Hæredem inſtituere, κληρονόμων τινα ἀποδείκνυμι.
Hæredipeta, κληρονομεύς.
Hæreditarius, κληρονομεύς, κληρονόμος.
Hæreditas, κληρονομία, κλῆρος.
Hereditatem adire, πορεύεσθαι εἰς τὰ κλήματα, κλῆρον λαμβάνειν.
Hærco, ζωώδης ἄκρος τι, alicui: συμφύομαι; pro dubitare, ἀμφισβητεῖν περί τινος.
Hæres, edis, κληρονόμος.
Hæreſis, αἵρεσις, ἡ.
Hæret, πάσσει, κολλᾶται, κολλᾷ.
Hæreticus, ἑτεροδόξος, αἱρετικός.
Hæſitanti, ἀδοξοῦντι.
Hæſitat, διστάζει.
Hæſitatio, ἀπορία.
Hæſito, ἀπορῶ, ἰλιγγιῶ.
Halcyon, ἀλκυών, όνος, ἡ.
Halcyonei dies, ἀλκυόνειοι ἡμέραι, ἀλκυονίδες.
Halec, μαγὶς, ίδος· μάγη.
Halecula, μαγίδιον.
Halitus, ἀναπνοὴ, ἐκπνοὴ, ἄδμὴν.
Hallucinatio, παραβλάψις, ἀμάρτημα, πλάνη.
Hallucinor, παραβλίπω, σφάλλομαι.
Halo, ἀτμίζω, ἐκπνέω.
Hamatus, ἀγκιστρώδης.
Hamo capio, ἀγκιστρεύω.
Hamus, ἄγκιστρον.
Hamus lineam habens bonis pilis confectam, ἀγκιστρον ὑφητόν.
Hara, συφιῶν· συῶν δύνη.
Hariolatio, μαντεία, χρησμῳδημα.
Hariolor, μαντεύομαι, χρησμῳδῶ.
Hariolus, μάντης, ὁ· χρησμολόγος.
Harmonia, ἁρμονία.
Harpago, ἅρπαξ, κρεάγρα.
Haruſpex, ἱεροσκόπος, μάντις.
Haruſpicina, ἱεροσκοπική.
Haruſpicium, ἱερανοσκόπησις.
Haſta, δόρυ, τό· λόγχη· ἔγχος, εος.
Haſta publica, δήμοθυτος.
ſub Haſtâ vendere, λαφυροπωλεῖν τι.
Haſtati, ἀγχεμάται.
Haſtatus, λογχοφόρος.
Haſtile, τὸ ἀκόντιον ξύλον, ἡ λόγχη.
Haud, οὐ, οὐκ, οὐχί.
Haud dubiè, ἀναμφισβητήτως.
Haudquaquam, οὐ μὴ, οὐχὶ, οὐδαμῶς.
Haud ita pridem, ὡς ἐσχάτως, ὡς μικρῷ.
Haurio, ἀρύομαι, ἀντλάω, ἀντλέω.
Hauritorium, ἄντλημα.
Hauſtrum, illud, ἄντλον, ἄντλημα.
Hauſtus, a, ἀντλησία.
Hauſtus, ûs, ἄντλησις.
Hebdoma, ἑβδομὰς, άδος, ἡ.
Hebes, obtuſus, ἀμβλὺς, εῖα, ὺ, pro ſtupido, ἀναίσθητος.
Hebeſco, ἀμβλύνομαι, ἀμβλὺς γίνομαι, ἀμαυρόομαι.
Hebetatio, ἀμβλυσις.
Hebetior, ἀμβλύτερος.
Hecatombe, ἑκατόμβη.
Hebeto, ἀμβλύνω.
Hedera, κισσὸς, ὁ.
Hederaceus, κίσσινος, κισσήεις.
Hei, αἶμοι.
Helix, ἀναπτυκτὸς, ἕλιξ.
Helleborum, ἐλλέβορος, ου, ὁ.
Helluatio, λαφυσμὸς, ἀσωτία, λιχεία.
Helluo, onis, κατοφαγὴς, ἀσωτὸς, πολυφάγος, γαστρίμαργος, λαφύκτης.
Helluor, λαφύσσω, κατατίνω.
Hem, φεῦ, ἰοὺ.
Hemina, κοτύλη, ἡμίνα.
Hemiſphærium, ἡμισφαίριον.
Hepar, ἧπαρ.
Hepaticus, ἡπατικὸς.
Hera, δέσποινα, δεσπότις, κυρία.
Heraclius lapis, ἡρακλεὸς λίθος.
Herba, βοτάνη, πόα, χόρτος, χλόη.
Herba lactaria, ὑδρόγαλον.
Herba mercurialis, λινόζωστον, βλιτάνη.
Herba ſinaria, ῥοδοδάφνη.
Herba verruca, ἐλλέβορος.
Herbaceus, βοτανώδης, ποώδης.
Herbarius, βοτανικὸς, βοτανικός.
Herbas colligo, βοτανολογέω.
Herbidus & herbolus, βοτανώδης, χλοώδης.
Herbis victitans, ποηφάγος.
Hercle & hercule, νὴ τὸν ἡρακλέα, vel. non Hercle, μὰ δία· μὰ τὸν ἡρακλέα.
Hercules, ἡρακλῆς, έους, ὁ.
Heri, χθὲς, ἐχθὲς, τῇ παρελθούσῃ.
Heri & nudiuſtertius, χθὲς καὶ πρώην.
Heri veſperi, ἐχθὲς ἑσπέρας.
Herilis, δεσποτικὸς.
Hernia, κήλη, ὑπερκήλη.
Herniolus, κηλικὸς.
Heroicus, ἡρῳϊκὸς, ἡρωϊκὸς.
Heroina, ἡρωΐνη, ἡρώνη.
Heros, ἥρως, ωος, ὁ.
Herus, δεσπότης, κύριος.
Heſperus, ἕσπερος.
Heſterno die, τῇ χθὲς ἡμέρᾳ.
Heſternus, ἐχθεσινὸς, ὁ, χθιζὸς, ὄς, ὁ.
Heu, φεῦ· ὦ· ἀμοὶ.
Heus, ὦ.
Hi, ἅδε.
Hibernatio, παραχείμασία.
Hiatus, τὸ χάσμα, ἡ χάσμη.
Hic, pronomen, ὅδε· ὅγε· ὅστις.
Hic, adv. ἐνταῦθα, ἐνθάδε.
Hiccine, μῶν ἔστι· μῶν ἐκ ὅδε.
Hiemat, παραχειμάζει.
Hiems, χειμών.
Hilareſco, ἱλαρύνομαι, φαιδρύνομαι.
Hilari animo eſſe, φαιδρὸν ἢ εὐθυμον εἶναι.
Hilaris, φαιδρὸς, ἱλαρὸς, εὐχαρὴς.
Hilariter vivo, διάγω, διάγομαι ἡδέως, ἡδέως ζῶν.
Hilaritas, ἱλαρότης.
Hilla, ὁ ἔμβρυον, ἔντερον.
Hinc, ἔνθεν, ἐνθένδε, ἐντεῦθεν.
Hinc & illinc, ἔνθεν καὶ ἔνθεν.
Hinc atque hinc, ἐκ τοῦ καὶ ἐκ τοῦδε τοῦ.
Hinnio, χρεμετίζω.
Hinnitus, χρεμετισμὸς, ὁ.
Hinnulus, πώλος, ὁ.
Hio, χαίνω & ἀναχάσκω.
Hippodromus, ἱππόδρομος.
Hippomanes, τὸ ἱππομανὲς.
Hir, is, ἔνερ· τὸ κεῖλον τ χεῖρ.
Hircinus, τραγίσιος, τραγικὸς.
Hircorum fœtor, κινάδεος, τραγόσμη, ὁ.
Hircoſus, τραγοκάρηνος.
Hircus, τράγος, ὁ.
Hirquus, κριθὸς, ου, ὁ.
Hirſutia, τὸ δασὺ· τριχῶν· δασύτης.
Hirſutus, λάσιος, δασύς.
Hirtus, δασὺς, λάσιος.
Hirudo, βδέλλα.
Hirundo, χελιδὼν, όνος, ἡ.
Hiſco, χαίνω.
Hiſpidus, δασὺς, λάσιος.
Hiſtoria, ἱστορία.
Hiſtoriam ſcribo, ἱστορίαν, λογογραφέω.
Hiſtoricus, ἱστοριογράφος, λογογράφος, συγγραφεύς.
Hiſtriculus, ὑποκριτικὸς.
Hiſtrio, παιγνίμων.
Hiſtriones, ὑποκριταὶ, μῖμοι.
Hiulco, χάζω, διαχάζω.
Hiulcus, κεχηνὼς, διεκπεσίμου.
Hoc, τοῦτο.
Hoc loco, ἐνταυθοῖ.
Hoc modo, τῶν τρόπων, ἐκείνως.
Hoc tempore, ἐν τῷ παρέντι· εἰς τὸ παρόν.
Hodiè, σήμερον, vel τήμερον.
Hodiernus, σημερινὸς.
in Hodiernum uſque idem, μέχρι τ τήμερον ἡμέρας.
Homicida, ἀνδροφόνος, ἀνδροκτόνος.
Homicidium, ἀνδροφονία.
Hominum frequentia, πολυανθρωπία, ἀνθρωπλήθεια.
Homo, ἄνθρωπος, ἐκεῖνος· βροτὸς.
Homo nihili, ἀνθρωπάριον ἄξιος.
Homunculus, homuncio, ἀνθρωπίσκος, ἀνθρώπιον.
Honeſtas, καλοκαγαθία, κάλλος, κοσμιότης.
Honeſtè, καλῶς, εὐσχημόνως, σεμνῶς.
Honeſtiſſimus, ὁπαριστερός.
Honeſto, τιμῶ τινα, ὀνίνημι σεμνῶ.
Honeſto loco naſci, γίγνεσθαι καλῶς.
Honeſtum, τὸ καλὸν.
Honeſtus, καλὸς, εὐσχήμων, σεμνὸς, ἔντιμος.
Honor, vel honor, τιμὴ, κλέος.
Honorabilis, ἔντιμος, ἐπίτιμος, σεβάσιος, αἰδέσιμος, ἐγκριτός.
Honorandus, τιμητέος.

Honorarium, χρήσιον, τὸ γέρας, τίμιον, φιλοτίμημα.
Honorarius, ὁ τιμητὰς, χρήσιος.
Honoratus, ἔντιμος, ἔνδοξος.
Honoratus valdè, γεγηρὸς.
Honore afficio, τιμῶ τινα μεγίστοις τιμαῖς, summis honoribus: ἄγω εἰς τιμὴν τινα, τίμιον ποιῶ, γεγείρω, φιλοσεβῶ.
Honore privo, ἀτιμάω.
Honorem exhibeo, ὑποτίμην τινὶ τιμὰν, τιμῶ.
Honorifico, ἄγω διὰ τιμῆς, σεβάζομαι.
Honorificus, τίμιος, ἔντιμος, ἔνδοξος.
Honoris expers, ἄτιμος, ἐκτὸς τιμῆς.
Hora, ὥρα, ἡ.
Quota est Hora? ὑποσάκιν ὅζι τὸ γιγνόμενον.
Hordeaceus, κρίδινος.
Hordeacea, ὀλύρα.
Hordeaceus, κρίδινος.
Hordeum, κρίθη, ἡ.
Hornus, ἀντίλης.
Horologium, ἀρολόγιον.
Horrendus, φρικτὸς, φοβερός.
Horreo, φρίττω, ὀρρωδέω.
Horresco, ὑπερίστημι.
Horreum, ὑπόθηκη, σιτοφυλακεῖον, ἀποταμίον.
Horribilis, φοβερὸς, φρικτὸς, φρικώδης.
Horridus, ἄκουος, λάσιος pro duro, aspero, φρικτὸς, φρικώδης.
Horrifico, φρικόω.
Horror, φρίκη.
Horruit, ἠφρίκασι, ἐφοβήθη.
Horsum, ἐνθρο, ἴνδα.
Hortamen, & hortamentum, παρόρμημα, νουθέτημα, κλῆσμα.
Hortatio, παρόρμησις, νουθέτησις, παράκλησις.
Hortator, κελευστὴς.
Hortensis, κηπαῖος, κηπαλλὶς.
Hortor, παρακαλῶ τινα ἐπὶ τι, παροξύνω, παραινέω σοι τοῦτο, ἐπιτρέπω σοὶ ἀρετὴν, ad virtutem, νουθετῶ.
Hortulanus, κηπουρὸς, & κηπωρὸς.
Horticulus, κηπίον, κηπίδιον.
Hortum excolo, κηπεύω.
Hortus, κῆπος.
Hortus pulchrè virescens, κῆπος εὐχλόης.
Hospes, ξένος, ξενοδόχος.
Hospita, ξένη, ξενοδόχος.
Hospitalis, ξενικὸς, φιλόξενος.
Hospitalitas, φιλοξενία, ξενία.
Hospitalitèr, ξενίως, φιλοξένως.
Hospitio excipio, πάνυ λαμπρῶς ξενίζω τινα, ξενῶ, ξενοδοχέω.
Hospitium, ξενὼν, καταλυμα, ξενοδοχεῖον, πανδοκεῖον.
Hospitor, ξενοδοχέω, ξενίζω τινα.
Hostia, θυσία, θῦμα.
Hostiam immolare, θύσαι θυσίαν.
Hostilis, πολέμιος, ἐχθρὸς, πολεμικὸς, δυσμενής.
Hostilitas, δυσμένεια, ἀπέχθεια.
Hostiliter, πολεμικῶς, πολεμίως.
Hostimentum, ἀμοιβὴ, ἀνταμοιβὴ.
Hostio, ἐμοιχλίζω, ἀμείβω, ἐπαλλάσσω.
Hostis, ἐχθρὸς, πολέμιος, ἐναντίος.
Huc, adverb. ἐνθρο, ἐνθάδε, ἐνταῦθα.
Huc ades, ἐνθρο ἴθι.
Huc & illuc, ἐνθρο κἀκεῖσε.
Huc usque, μέχρι τοῦδε, μέχρι τούτου.
Hui, βαβαὶ, ὦ, φεῦ.
Huic, τούτῳ, πανὶ.

Hujusmodi, τοιοῦτος.
Humanitas, ἀνθρωποτῆς, φιλανθρωπία, ἐπιείκεια.
Humaniter, ἀνθρωπίνως, φιλανθρώπως, ἀνθρωπίως.
Humanitus, more humano, ἀνθρωπικῶς.
Humanum se præbere, φιλανθρώπως ἔχειν πρός τινα.
Humanus, φιλάνθρωπος, ὁ ἡ ἡ· ἀνθρώπινος, ἔπιεικὴς.
Humatio, ταφὴ, ἐνταφιασμὸς, ἐνταφιον.
Humecto, ὑγραίνω, βρέχω, ἐκμάσσω.
Humeo, eſco, ἐκμάσσω.
Humeris gestare βαστάζειν τι, φέρειν τι, αἴρωδαί τι.
Humerus, ὦμος.
Humi, ὅπι γῆς, ἐπὶ γῆς, χαμαὶ.
Humiditas, ὑγρότης, ἐκμαγία, νοτία.
Humidus, ὑγρὸς, δίυγρος, ὁ· νότος.
Humigatus, βεβρεγμένος.
Humiliatio, ταπείνωσις.
Humilio, ταπεινῶ.
Humilis, ταπεινὸς, ἀδελφὸς.
Humilitas, ταπεινότης, ταπινοφροσύνη.
Humiliter, ταπεινῶς.
Humiliter sentire, ταπινοφρονεῖν.
Humo, διάπω ὑποδαύοντας, πυκνὰς ἐνταφιάζω.
Humor, oris, νοτὶς, ὑγρότης, ἐκμὰς.
Humus, ἡ γῆ, χθὼν.
Hyacinthus, ὑάκινθος.
Hyæna, ὕαινα.
Hyberna, τὰ χειμάδια χωρία.
in Hyberna proficisci, ἐς χειμάδια φοιτᾶν, Herod. sub. χώραν vel γῆν.
Hybernaculum, τὸ χειμάδιον χωρίον, ὁ χειμὼν τόπος.
Hyberno, διαχειμάζω, χειμάζω.
Hyberno tempore, χειμερινῶς ἔχειν.
Hybernus, χειμερινὸς, χείμιος.
Hydropicus, ὑδεροπικὸς.
Hydrops, ὕδερος, ωπος.
Hyemalis, χειμερινὸς.
Hyematio, παροχείμασία, χείμασία.
Hyemo, χειμάζω, χειμερίζω.
Hyems, χείμων, χεῖμα.
Hymen, ὑμὼν.
Hymenæus, ὑμέναιος.
Hymnus, ὕμνος.
Hyperbole, ὑπερβολὴ.
Hypocrita, ὑποκρίτης.
Hypodidascalus, ὑποδιδάσκαλος.
Hystrix, ὕστριξ, ικος, ἡ.

I.

I Ito, πορεύω, ὕπαγε.
I, Jacere, κεῖμαι, κατάκειμαι ἐν γῇ, in solo: ἀναπίπτω, κατακλίνομαι.
Jacere fundamentum, τὴν ἀρχὴν ὑποβάλλειν, vel βάλλεσθαι, καταβάλλεσθαι θεμέλιον, θεμελιοῦν.
Jacere probra, κακαῖς βάλλειν τινα.
Jacio, is, βάλλω πινὰ λίθοις, lapidibus, ῥίπτω.
Jacit, σκώλη, ῥιπτάζει.
Jactabundus, ἀλαζὼν, ὁ.
Jactæ moles, βληθέντες, δεμέλιοι.
Jactanter, ἀλαζόνως.
Jactantia, μεγαλαυχία, ἀλαζόνεια.
Jactatio, idem.
Jactator, ἀλαζονικὸς.
Jactatus, ἀκυβίστος.

Jactito, θρυλλῶ, ὑποκομπάζω.
Jacto, frequenter, jacio, ἀναῤῥιπτῶ, ῥιπτάζω τι· pro sese efferre, μεγαλαυχῶ, μεγαλορρημονῶ ἐπί τινι.
Jactura, ζημία, βλάβη, ὀπτολὴ, ἐκβολή.
Jacturale, ὀπτόζημον.
Jacturalis, ὀπτόζημος.
Jacturam facere, ζημιοῦσθαι πῶ ψυχὴν, animæ.
Jactus, βολὴ, ὀπτολὴ.
Jacula missilia, πεμαιόμενα βέλη.
Jaculandi peritia, ἄσκησις, δεξιότης, ἀκρίβεια.
Jaculandi peritus, ἔυστοχος, ὀυσυκίνητος.
Jaculatio, ἀκόντισις.
Jaculator, ἀκοντιστὴς, τοξότης, ου, ὁ.
Jaculor, ἀκοντίζω, βάλλω λίθον, vel πινὰ λίθοις.
Jaculum, ἀκόντιον, δόρυ, αλος, τό.
Jaculus, σαυρία, ἀκοντίας.
Jam, ἤδη, νυῖ.
Jamdiu, πάλαι, ἐκ πολλοῦ χρόνου.
Jamdudum, πολλοῦ ἤδη χρόνου.
Jam eram, ἤδη ἤμαν.
Jam jam, παραυτίκα.
Jam inde à pueris, ἤδη ἐκ παίδων.
Jam nunc, hoc tempore, ἤδη, νυῖ, ἐν τῷ νυῖ.
Jam olim, ἐκ πάλαι, & ἐκ παλαιοῦ.
Jam pridem, πάλαι.
Janitor, θυρωρὸς, ὁ ἡ ἡ· πυλωρὸς, ὁ ἡ ἡ.
Janitrices, εἰναέτιδες δύο ἀδελφαὶ χωμαῖκαι, συνύμφαι.
Jantilia, λίθοι τοιχικῆς διακεκοσμήσεως.
Janua, θύρα, πύλη, εἴσοδος.
Januam cædere, θυρακοπεῖν.
Januarius, Ianuarius, χαμαιλέων.
Janus, θυρεὺς· Θεὸς.
Ibi, adv. ἐνταῦθι, ἐκεῖ, ἐκεῖσε, ἐνταῦθα.
Ibidem, ἐνταῦθι, ἐκεῖ, αὐτοῦ, ἐνταῦθα αὐτοῦ.
Icere fœdus, ποιεῖσθαι συμβήκας πρός τινα, cum aliquo, ἐσπονδοποιεῖσθαι.
Ico, ici, πλήττω, τύπτω, παίω.
Ictericus, ἰκτερικὸς.
Ictericus, ὁ ἴκτηρος.
Ictus, ûs, πληγὴ, πλῆγμα, δίξις, βολὴ, ῥιπὴ.
Id, τοῦτο.
Id agis, τοῦτο φροντίεις.
Id agit, σπεύδει.
Idcirco, διὸ, διόπερ, διὰ ταῦτα.
Id quod res est, τὸ ὄν.
Idea, ἡ ἰδέα, ας.
Idem, masc. ὁ αὐτὸς, αὐτὸς, ἐκεῖνος.
Idem dem, ἐκάστοτε, αὐταῖς τοῖς, αὐθις ἐς αὖθις.
Ideo, διὰ, διότι, διὰ τοῦτο.
Ideo quod, διὰ τοῦτο, διότι, τούτων ἕνεκα.
Idiota, ἰδιώτης.
Idololatria, εἰδωλολατρεία.
Idolum, εἴδωλον.
Idoneè, ἐπιτηδείως, ἱκανῶς.
Idoneus, ἐπιτήδειος, ου, ὁ ἡ ἡ, εἰς τοῦτο, χάριν· ὅτι π, ἱκανὸς, ἱκανὸς.
non Idoneus, ἀχρεῖος, ἀχρεῖος.
Jecur, jecoris ἦπαρ, ατος, τό.
Jejunè, ἀπαρὶ, ὀλίγως.
Jejunii dies, νηστίμων ἡμέραι.
Jejunium, νηστεία, ἀπαρία, ἀσιτία.
Jejuno, νηστεύω, ἀσιτέω.
Jejunus, νήστις, ἄβρωτος.
Jentaculum, ἀκράτισμα, τὸ ἡμερινὸν, τὸ πρωϊνὸν ἄριστον.

Jento, ἀνεμπόδιζομαι, ἀνεμπόδιστός.
Jesus, ἰησοῦς.
Igitur, ἄρα γε, δὴ, γοῦν, τοιγαροῦν.
Ignarus, ἀγνώς, ὁ ἡ ἡ· ἀπαίδευτος.
Ignarus Philosophiæ, ἀμαθὴς φιλοσοφίας.
Ignavè, ῥᾳθύμως.
Ignavia, ῥᾳθυμία, ἀργία, ἀπειρία, ἀδεξιοσύνη.
Ignavus, ῥᾴθυμος, ἀργὸς, ὁ· ἄκνηρος, ἀπροθύμων.
Ignavus sum, ἀργῶ, ῥᾳθυμῶ.
Igneus, πυρεινὸς, ἔμπυρος.
Igniarium, πυρεῖον, ἴναυσμα, ἐμπύρδυμα.
Ignifacio, πυρόω.
Ignifer, πυροφόρος.
Ignis, τὸ πῦρ, πῆρως, ατος, ὁ.
Ignis sacer, ἐρυσίπελας, τὸ· πῦρ ἄγριον.
Ignitabulum, ᾐθὸς ῥαδδίον πυρσβόλον.
Ignitus, πυρώεις, πυρώδης, διάπυρος.
Igni vomus, πυρίκολος.
Ignobilis, δυσγενὴς, ὁ ἡ ἡ, ἀκλεὴς, ἀγλὴς, ἄγνως, ἄδοξος, ἀσημος.
Ignobilitas, δυσγένεια, ἀγλύεια, ἀδοξία.
Ignominia, αἰσχύνη, ὄνειδος, τὸ· ἀδοξία, ἀτιμία.
Ignominiâ afficere, κατασχύνειν, ἀτιμάζειν.
Ignominiosum ducere, ὡς αἰσχύνη, ὡς αἶσχος πάθημα.
Ignominiosus, ἄτιμος, ἄδοξος.
Ignorandum est, ἀγνοητέον.
per Ignorantiam aliquid facere, δι' ἀπείρειαν τι ποιεῖν.
Ignoratio, vel ignorantia, ἄγνοια, ἀγνόημα, ἀγνωσία.
Ignoro, ἀγνοέω, ὑπολαμβάνομαι, ὠιόμαι.
Ignoscibilis, veniâ dignus, συγγνωστέος.
Ignosco, συγγινώσκω τινὶ τῶν ἁμαρτάδων, συγγνώμην δίδωμι, συγγινώσκω.
Ignotum erat, ἔδηλον ἦν.
Ignotus, ἀγνὼς, ἀμοὶ, ἀδηλος, ἄγνωστος.
Ilex, ilicis, πρῖνος.
Ilia, λαπάρα, κενεὼν, κῶλον, λαγόνες.
Ilicet, statim, εἶεν δὴ, ἴθι, παραυτίκα.
Ilium, λαγὼν.
Ilico, αὐθὶς, αὐθίως, παραυτίκα, αὐτόθεν.
Illa, ἐκείνη, ἐκείνα.
Illabor, εἰσπίπτω εἰς, καταῤῥέω εἰς τὸν χῶν, καταλιθαίνω.
Illaboratus, ἀκατέργαστος, ἀκατασκεύαστος.
Illac, ἐκεῖ, ἐκεῖσε, ἐκείθεν.
Illachrymo, κατακλαίω, καταλοφύρομαι.
Illæsa distributio, ἀδιαίρετος διανομὴ.
Illæsus, ἀπαθὴς, ἀδιαίρετος, ἀλώβητος, ἀπήμων.
Illætabile, ἄχαρις.
Illaqueo, παγίδεύω, ἐμπεδεῖλλω.
Illatio, ὑπηρεσία, εἰσφορὰ.
Illatebro, ἐνασπορεύπτω.
Illaudatus, ἀνεπαίνετος· νωτυμος.
Ille, a, ud, ἐκεῖνος, ἀῦτὸς.
Illecebræ, θέλγητρα, ἐπῳδαὶ, θέλκτρα, ατος.
Illecebrosus, ἐπαοιδὸς, θελκτήριος.
Illecto, as, ἐπαοιδάω.
Illectus, θελκτὸς.
Illegitimus, ἀνίζυγος, ὁ ἡ ἡ· ἐκνομος, νόθος, ου, ὁ· ὑιὸς ἐπιτομος.
Illibata, ἀκέραια, ἀδρανῆ, ἄθικτα, ἀσάλευτα, ἀκίνητα, ἀκίνητα, ἀδιαφθορα.
Illex, ἄνομος.
Illibatus, purus, ἄῤῥυος, ὁ ἡ ἡ· ἄφθορος, ἀθικτος, ἀμιαντος.
Illiberalis, ἀνῃθέριος, ἀνελεύθερος, ἀνελευθερικὸς.
Illiberalitas, ἀνῃθεριότης, ἀνελευθερία.
Illiberaliter, ἀνελευθέρως, ἀνελευθερικῶς, ἀχαρίτως.
Illic, ἐκεῖ & αὐτόθι, ἀυτοῦ.
Illicio, ἐπάγω, ἐπάγω τινα, ἐφέλκω, θελγω, ἀγάω.
Illicitè, ἀθέμιτως, ἀθεμίτως.
Illicitus, ἀθέμιτος, ὁ ἡ ἡ· ἀθεμίτος, ὁ ἡ ἡ· παράνομος, ἀφαιρετὸς.
Illico, αὐτόθι παράλληκα, ἄθρόως.
Illido, ἐφορβάλλω, ἐπάγω, ἐφεμπίπτω.
Illigatus, ἐφεμπλεκὴς.
Illigo, ἐφεμπλέκω, συμπλέκω.
Illinc, ἐκεῖθεν, αὐτόθεν, ἐνθένδεν.
Illinentes, ἐγκείοντες.
Illinio, ἐπάγειν.
Illino, ἐπάγειν, ἐπαλείφω, διαπλάττω.
Illisus, ἐφεμπλεκὴς.
Illiteratus, ἀπαίδευτος, ἀγράμματος, ἀμαθὴς, ὁ.
Illitus, ἐπικαθαίρω, ἐπάγειν.
Illix, icis, ἐπάγων.
Illotis manibus, ἀνίπτοις χερσὶν.
Illotum, ἄπλυτον, ἄλουτον, ῥυπαρὸν.
Illotus, ἄλυτος, ἀνίπτος, ὁ ἡ ἡ.
Illuc, ἐκεῖσε, ἐκεῖ ἴνδα.
Illuceo, ἐμφαίνομαι, ἐπιλάμπω.
Illacescente die, ὑπολαμπόντος ἡμέρας.
Iliudo, ἐμπαίζω εὐτραφία, ἐπισκώπτω, καταγελαστὸν ποιῶ.
Illuminatio, ἐπίλαμψις.
Illumino, λαμπρύνω, διαφωτίζω, καταλάμπω, αὐγάζω.
Illunis nox, νὺξ ἀσέληνος.
Illusio, ἐμπαιγμὸς.
Illusor, ἐμπαίκτης, ἐπαοιδὸς.
Illustratio, κλεϊσμὸς, τὸ· αὔχασμα, τὸ.
Illustris, φαιδρὸς, λαμπρὸς· pro nobili, ἐπιφανὴς, ἀνθήμων.
Illustrissimus, διασημότατος, κύδιστος, ἐνδοξότατος.
Illustro, καταλάμπω, καταυγάζω· pro declarare, δηλῶν, φανερῶν.
Illusus, ἐμπαιχθεὶς.
Illuvies, ἀλυσία, ἡ.
Imaginarius, εἰκονικὸς.
Imaginatio, φαντασία.
Imaginifer, φασματομορφος.
Imaginor, φαντάζομαι, εἰκάζω.
Imago, εἰκὼν, όνος, ἡ· ἄγαλμα, τὸ· τὸ εἶδος.
Imaguncula, εἰκόνιον, ἀγαλμάτιον.
Imbecillis, ἀδυνὴς, ἀῤῥαγος, ἀσθενὴς, ἀδυνατος.
Imbecillis sum, ἀδρανέω, ἀδυνέω.
Imbecillitas, ἀδυναμία, ἀῤῥωστία.
Imbellis, ἀπόλεμος, ἄμαχος, ἀναῤῥος, δειλὸς.
Imber, ὄμβρος, ὁ.
Imberbis, ἀγένειος, ἀπώγων.

Imbibo, ἐμπίνω, εἰσπίνομαι, ἐπιλαμβάνω.
Imbrex, icis, σωλὴν γέγωνος, κεκυφὼς.
Imbricatim, γεγωνοειδῶς.
Imbuo, ἐμβάπτω, ἐμβάπτω, εἰς ὄπτασμὸν.
Imbuo, ἐμβρέχω, ἐμβάπτω· pro erudio, παιδεύω.
Imbutto, ἐφεμβασμὸς, μύησις.
Imbutus, μεμυημένος.
Imbutus sacris literis ab infantiâ, ἐκ βρέφους τὰ ἱερὰ γεγράμματα πεπαιδευμένος.
Imitabilis, μιμητὸς.
Imitatio, μίμησις, μίμημα, ζήλωμα.
Imitator, μιμητὴς, ζηλωτὴς.
Imitor, μιμέομαί τινα.
Immaculatus, ἄμωμος, ἄσπιλος· ὁ ἡ ἡ, ἀμίαντος.
Immadeo, ἐμβρίχομαι.
Immanis, crudelis, ὠμηστὴς, ἄγριος, ἀπηνὴς, πικρὸς.
Immanitas, ἀγριότης, ἀπηνεία, ὠμότης.
Immansuetus, ἀνημέρωτος, & ἀνήμερος, ὁ ἡ ἡ· ἀνήμερος.
Immaturâ morte præreptus, ἀωρὶ ἅρπας ἀναρπασθείς.
Immaturitas, ἀωρία.
Immaturus, ἄωρος, ὁ ἡ ἡ· ἀώριος.
Immeditatè, ἀμέσως.
Immedicabilis, ἀνίατος, ἀθεράπευτος.
Immemor, ἀμνήμων, ὁ ἡ ἡ· ἐπιλαθόμενος.
Immemorsum, ἀμνημονεύω.
Immensitas, ἀμετρία.
Immensus, ἄμετρος, ἀμέτρητος.
Immerentibus, ἀναιτίοισι.
Immergo, ἐμβαπτίζω, ἐμβάπτω, καταδύνω, ἐναπορύω.
Immeritò ἀναξίως, παρὰ τὴν ἀξίαν.
Immeritus, ἀναξίως, ὁ μηδὲν ἀφλικώς.
Immersio, βαπτισμὸς, ἐμβύθισμα.
Immetuens, ἄφοβος, ἀμέριμνος.
Imminens bellum, ὁ ἐπὶν, ὁ ἐφεστὼς, ὁ ἐσχατὸς πόλεμος.
Imminentia, ὑπεροχὴ τῆς.
Immineo, ἐπικειμαι, ἐπίχω, ὑπερκαθέζομαι.
Imminet, ἀπειλεῖ, ὑπεροχὴ.
Imminet periculum, ἐπικείται κίνδυνος, διάλλει, mors.
Imminuo, ἐλαττόω, σμικρύνω, μειόω, ἐλάττονα ποιῶ.
Imminutio, ἐλάττωσις, μείωσις.
Immiſceo, ἐμμίγνυμι.
Immiſericorditer, ἀνηλεήμονως, ἀνοικτίρμως.
Immiſeriors, ἀνηλεήμων, ὁ ἡ ἡ· ἀνοικτος, δύσοικτος.
Immiſſio, ἄνεσις, ἵησις.
Immitis, ἀνήμερος, ἀπλὼς, ἀμείλικτος.
Immitto, ἐμβάλλω, ἐπιβάλλω τινὶ τὰς χεῖρας, manus alicui.
Immo, μᾶλλον μέντοι, ἦ μὰν.
Immovero, ἀλλὰ μὰν.
Immobilis, ἀκίνητος, ἀμετακίνητος.
Immoderatio, ἀμετρία, ἀπειρία.
Immoderatus, ἄμετρος, ὁ ἡ ἡ· ἀσύμμετρος, ἄπειρος, ὁ.
Immodestè, ἀπάκτως, ἀκοσμητῶς, ἀκοσμήτως.
Immodestia, ἀμετρία, ἀφροσύνη, ἀκοσμία.

Immodestus, ἄμετρος, ἀκόλαστος, ἄκοσμος, ἄτακτος, ἄφρων.
Immodicè, ὑπερμέτρως, ἀκράτως.
Immodicus, ὑπερμέτρος, ἄκρατος.
Immolare homines, ἀνθρωποθυτεῖν.
Immolatio, ἡ θυσία, τὸ θῦμα.
Immolo, θύω, σφάζω, ἱεροσφαγέω.
Immorigerus, δυσπείθης, ὁ κῆ ἤ.
Immor.or, ἐναποθνήσκω, ἐπιθνήσκω.
Immoror, διατρίβω τινί, vel κατά τι vel ἀεί τι, ἐμμένω, ἰσχναίνω τινί.
Immortalem facio, ἀθανατίζω.
Immortalis, ἀθάνατος, ἀίδιος, ὁ κῆ ἤ ἀνήκεστος, ὁ κῆ ὸ ἄφθαρτος.
Immortalitas, ἀθανασία, ἀφθορία.
Immotus, ἀκίνητος, ἀσφ ς, ὁ κῆ ὸ.
Immundities, μίασμα, ἀκαθαρσία.
Immundus, ἀκάθαρτος, μιαρός.
Immunem fore, ἀλυπῆ ἴσεσθαι.
Immun s, ἀτελὴς, ἀνεισφόρος, ἀσύμβολος, ἀφορολόγητος.
Immunitas, ἀτέλεια, ἀνεισφορία.
Immunitus, ἀτείχης, ὁ κῆ ὸ ἀφύλακτος, ἄφρουρος.
Immurmuro, ὑπομορμύρω, ὑπομυδερίζω.
Immutabilis, ἀμετάβολος, ἀμετάθετος.
Immutatio, ἐνάλλαξις, ἀμοίβασις.
Immuto, μεταβάλλω τι, μεταμέλω τι.
Imo, μᾶλλον ἤ, ἀπάτει, κῆ μᾶλλον.
Impar, ἄνισος, ἄνδρτος.
Imparatus, ἀπαράσκευος, ἀπαρασκεύαστος.
Impariter, ἀναρίθμως, ἀνίσως.
Impatiens, ἀπαθὴς, ὁ κῆ ὸ.
Impatienter, ἀμοίρως, ἀπαθῶς.
Impatientia, ἀπάθεια, ἀπάθεια.
Impavidè, ἀφόβως.
Impavidus, ἀδεὴς, ἄφοβος, ἄδειμος.
Impedimenta in bello, αἱ σκευαγωγίαι πολεμικαὶ, σκεῦη πολεμικὰ, τὰ σκεύοφόρα.
Impedimento esse alicui, ἐμποδὼν εἶναί τινι.
Impedimentum, κώλυσις, ἐμπόδιον.
Impedio, ἐμποδίζω τι, κωλύω τινα ἤ κακῶν, à vitiis.
Impeditus, ἐμποδιστὸς.
Impedo, as, ἐμποδίω
Impell, ἐπάγω τινὶ, ἐπείγω, ἐναβίομαι' accusativ. ἐφεστρέφω τι, ὠθίζω, ἐλαύνω.
Impendeo, ὑπάπειμαι, ὑπεξήμαμαι, ὑπορτόμαι.
Impendendus, erogandus, ἀναλωτέος.
Impendo, insumo, ἀναναλίσκω τι, δαπανάω τὰ ὄντα, bona mea consumo.
Impenetrabilis, ἀδιάβατος, ἀδιεξίτητος.
Impennatus, ἀπτερος.
Impensa, æ, δαπάνη, ἀνάλωμα.
Impensè, σφόδρα, ἄγαν, ὑπερφυῶς, δαπανηρῶς.
Imperata facere, τὰ κελευόμενα ποιεῖν.
Imperativus, ἀναγκαστικὸς.
Imperator, αὐτοκράτωρ, στρατηγὸς, ἡγεμών.
Imperatorius, αὐτοκρατορικὸς, βασιλικός.
Imperatrix, ἡ αὐτοκράτωρ.
Imperatum, ἀναγκαστὸν, κελευόμενον.
Imperceptus, ὁ κῆ ὸ, ἀκατάληπτος.
Imperfectum, ἀνεπίτριτον.
Imperfectus, ἀτελὴς, ὁ, ἡ· ἀτέλεστος.
Imperialis, βασιλικός.
cum Imperio esse, ἡγεμονεύειν.
Imperiosè, ὑπερηφάνως.
Imperiosus, ὑβριστικὸς.
Imperitia, ἀπειρία, ἀδαημοσύνη, ἀμαθία.
Imperitus, ἀδαὴς, ἀμαθὴς, ἀπειρος, ἀγνώμων, ἀπαίδευτος, ἀμούσος.
Imperium, ἐπίταγμα, κέλευσμα, τὸ ἀρχὴ, ἡγεμονία.
Imperium maris suscipere, ἀρχὴν τῆς θαλάσσης λαβεῖν.
Imperium tenere, ἀρχὴν κατασχεῖν, ἀρχὴν ἔχειν.
Impero, ἄρχω, βασιλεύω, κρατέω, κυριεύω, δεσπόζω, cum gen.
Impersonale, ἀπροσώπευτον.
Imperspicua, ἄδηλα, ἀφανῆ.
Imperterritus, ἄφοβος, ἀνεκπλήκτος, ἀτάραχος.
Impertinenda, παραφλία.
Impertio, or, μεταδίδωμι τῶν καλῶν, κοινωνέω σοι τῶνδε, hoc tibi.
Imperturbatus, ἀτάραχος, ἀτάρακτος.
Impervius, ἀδιάβατος, ἀδιέξοδος.
Impetrè, ὁρμητὸν.
Impetibile, ἀνεπιχείρητον, ἀνεπιθύμητον.
Impetigo, λειχήν.
Impeto, προσβάλλω, εἰσβάλλω.
Impetosus, θυμώδης.
Impetrabilis, συγχωρητὸς, ἐξαίτητος.
Impetratio, καταδίωσις, δέησις.
Impetravi, ἤνυσον.
Impetro, τυγχάνω, cum gen. λαμβάνομαι, cum gen.
Impetu primo, ἐξ ἐφόδου.
Impetum facio, ἐμβάλλω vel εἰσβάλλω εἰς χώραν, in regionem.
Impetuosè, ἐξ ὁρμῆς, φοβερῶς.
Impetuosus, ὁρμητικὸς.
Impetus, ἐπιβολὴ, ἔπιφορὰ, ἐπίδρομὴ, ὁρμὴ, ἔφοδος.
Impexus, ἀκήρατος.
Impiè, ἀσεβῶς.
Impiè ago ἀσεβέω.
Impietas, ἀσέβεια, ἀθεότης.
Impiger, ἄκνηρος, ὑ ῥᾴθυμος, ὀρμηρός.
Impigrè, ἀκνηρῶς.
Impingo, offendo, ἐπάγω, προσκόπτω πρὸς λίθον ἢ πόδα, προσβάλλω.
Impius, ἀσεβὴς, ἀνόσιος, ἄθεος.
Implacabilis, ἀπαραίτητος, ὁ κῆ ὸ, ἀμείλικτος.
Implacatus, ἀνήκεστος.
Implacidus, δυσπρόσοιστος.
Impleo, πλήρόω, γεμίζω ναῦς σίτῳ, naves cibo, ἐμπίμπλημι τινὰ χαυῶν ἐλπίδος, inani spe.
Implexa barba, δασυπώγων.
Implexus, ἐμπεπλεγμένος.
Implexus, us, ἐμπλοκή.
Implicatio, idem.
Implicatus & implicitus, ἐμπλεκὴς.
Implicitè, ἐμπεπλεγμένως, ἀσαφῶς.
Implico, ἐμπλέκω, περιβάλλω.
Implora, ἱκετεύω.
Imploratio, ὀλόλυγμος, ἀνάκλησις.
Imploro, ἀνακαλοῦμαι, aliquem: δέομαι ὑπουργίας, auxilium: εἰς βοήθειαν καλῶ, ὀλολύζω τινα.
Implumis, ἄπτερος, ἄπτιλος.
Impluo, ἐμβρέχω.
Impluvia, μασθλη, χλωῦνα.
Impluvium, ὑετοδόχος.
Impolitè, ἀκόμψως, ἀκόσμως.
Impolitus, ἀκόμητος, ἀκατέργαστος.
Impollutus, ἀμίαντος, ἀμόλυντος.
Impono, τίθημι, ὑπέτιθημι, ἀπόκειμαι ὑφ ἅρμα, in currum: pro injungo, ὑποβάλλω φέρειν, τέλος, vectigal, ὑποτίθημι quandoque decipio, ὑξαπατάω.
Importatus, εἰσκομιδὴς.
Importo, εἰσκομίζω, εἰσφέρω, τινὶ ἀτυχίαν, infortunium.
Importunè, ἀκαίρως, φορτικῶς.
Importunitas, ἀκαιρία.
Importunus, ἄκαιρος, ἄτοπος.
Impos, ἀκρατὴς, ἀδυνατος.
Impos animi, θυμῷ ἀκρατὴς.
Imposterum, εἰς τὸ ὄπιν.
Impositio, ὑπόθεσις, ὑπόθεμα.
Impossibilis, ἀδύνατος, ἀμήχανος.
Impostor, φένακ, ικος, ἀπατηλὸς, πλάνος.
Impostores, ὑπόθιτοι, φενακισταί.
Impostura, ἐξαπάτη, φενακισμός.
Impotens, ἀκρατὴς· ὁ μὴ δυνάμενος, ἀδύνατος.
Impotens iræ, ὀργῆς ἀκρατὴς.
Impotenter, ἀδυνάτως, ἀκρατῶς.
Impotentia, ἀδυναμία, ἀκράτεια, ἀδυνατία.
dictorum Impotentia, ἡ περὶ τὸ λέγειν ἀκρασία.
Impræsentiarum, ἐν τῷ παρεχρῆμα· ἐν τῷ παρόντι.
Impranius, ἀνάριστος.
Imprecatio, ἀρὰ, κατάρα, ἐπάρα.
Imprecatur, καθιερῶ.
Imprecor, καταράομαί τινι, ἀρὰς ποιοῦμαι κατά τινος, ὑποτίθεμαι.
Impressio, προσβολὴ, ὑπόκωλη, ἐμβολή.
Impressionem in hostes facere, ὁρμᾶν πρὸς τοὺς πολεμίους.
Imprimere sigillum, τύπον ἐνσημαίνεσθαι.
Imprimo, ἐντυπόω, ἐγκαράττω, ὑποσφραγίζω, προσεπισφραγίζομαι.
Improbabilis, ἀδόκιμαστος, ἀπίθανος.
Improbatio, ἀδοκιμασία.
Improbè, ἀναιδῶς, πονηρῶς.
Improbitas, φαυλότης, ἀσέλγεια, πονηρία, κακία, ἀναίδεια.
Improbo, ἀδοκιμάζω ἐκφαυλίζω.
Improbus, πονηρὸς, φαῦλος, ἀδόκιμος, μοχθηρός.
Improles, ἀφιλής, μὴ πολύβουλος.
Impromptum, ὑπόμνημα.
Impropriè, κυρίως.
Improprietas, ἀκυρολογία.
Impropriè loqui, ἀκυρολογεῖν.
Improsperè, ἀτυχῶς, δυσχῶς.
Improvida, ἀδόκητα.
Improvidè, ἀπροσκόπτως, ἀξύλως.
Improvidus, ἀπρονόητος, ἀβέλτερος, ἀπέλεγκτος.
Improvisa, ἀπροῖτα.
Improviso, ἐκ τοῦ αφνιδίου, ἀπροσδοκήτως, ἀπροσίτως.
Improvisus, ἀπροσδόκητος, αἰφνιδίως.
Imprudens, ἄφρων, ἀνόητος, ἀσοφὸς.
Imprudenter, δι ἀγνοιαν.
Imprudentia, ἄγνοια, ἀσυνεσία, ἀφροσύνη, ἀβελτερία, ἀνοησία, ἀπαιδευσία.
Impubes, ἀνήβος.
Impudens, ἀναίσχυντος, ἀναιδὴς, ὁ κῆ ὸ.
Impudens sum, ἀναισχυντίαν.
Impudenter, ἀναιδῶς, ἀναισχύντως.
Impudentia, ἀναισχυντία, ἀναίδεια.
Impudicitia, ἀσέλγεια, ἀκολασία.

Impudicus,

Impudicus, ἀσελγὴς, ἀνεγκρατὴς, λάγνος, μόχλος.
Impugnatio, περισβολὴ.
Impugno, περισβάλλω, καταπολεμέω, impulsio, impulsus, ἐλασία, ὠθισμός.
Impulsor, ὄτος, παρεσωτὴς.
Impune, ἀτιμωρητὶ, ἀζημίως.
Impune aliquid facere, ἀδικῶ περάττειν τι.
Non Impune feres, ὀιμώξῃ.
Impunitas, ἀτιμωρησία, ἄδεια.
Impunitus, ἀτιμώρητος, ἀζήμιος.
Impurè, ἀνάγνως, ἀκαθάρτως.
Impuritas, μίασμα, ἀκαθαρσία.
Impurus, ἀνάγνος, ἀκάθαρτος, ἀκαθάρτος.
Imputare, λογίσεσθαι.
Imputatus, ἀτιμητὸς.
Imputo tibi culpam, ἀνατίθημί σοι τὴν αἰτίαν· vel, σοὶ ἐπάγω τὴν αἰτίαν περοτίθημι.
Imus, ὁ κατώτατος, ὕστατος.
In, ἐν, εἰς, ἐς vel εἰς.
In animo habere, ἐν νῷ ἔχειν, εἰς νῦν βάλλομαι.
In animo est mihi, διανοῦμαι, δίγνωκα.
In causa fum, αἴτιος τούτου εἰμί.
In domo, ἐν τῇ οἰκίᾳ.
In hunc modum, κατὰ ἡ τοῦτον τρόπον· ὧδε.
In integrum restituer, εἰς ἀκέραιον ἀποκαταστήσει.
In posterum, εἰς τὸ ἐπὶ τὰ λοιπόν.
In primos pedes, ἐπ' ἄκρα τὼ ποδέ.
In procinctu, ἐν φρουρᾷ πολέμου ὄντος ἐν ἑδοῦσι ὑπαπῆς, ἤτοι διαθέσει ἐν παρασκευῇ πολέμου ἀγαθοῦ.
In propatulo, ἐν τῷ περφανῆ.
In transitu, ἐν παρόδῳ.
In tutela, ἐν τῇ φρουρασία.
Inaccessus, ἀπρόσιτος, ἀπροσβολὴ, ἄβατος, ὁ κῆ ὸ.
Inædificio, ἐποικοδομέω, ἐποικοδομία, περιοικοδομέω.
Inæqualitas, ἀνισότης, ἀνωμαλία.
Inæqualis, ἄνισος, ἀνώμαλος.
Inæstimabilis, ἀτίμητος, ἀτιθέμητος.
Inanimatus, ἄψυχος.
Inanio, κενόω.
Inanis, κενὸς, μάταιος, φρεβῶδες.
Inanis gloria, κενοδοξία.
Inanitas, κενότης, τὸ κενὸν.
Inaniter, κενῶς, ματαίως.
Inaniter loquor, κενολογέω.
Inartificialis, ἄτεχνος.
Inartificialiter, ἀτέχνως.
Inassuetus, ἀθέμις.
Inauditum, nefastum, ἄῤῥητον.
Inauditus, ἀνήκοος, ἄπυστος.
Inauguratus, αἰσιωθεὶς, οἰωνισθείς.
Inauratus, ἠχρυσωμένος, ἐπίχρυσος.
Inauris, ἐνώτιον, ἐνωτίδιον.
Inauro, ὑπογρυσόω, ἐπιχρυσόω.
Inauspicatò, ἐκ εἰς κακὸν, ἀποσίως.
Inauspicatus, δυσοιώνιστος.
Incalesco, διαθερμαίνομαι, βράσσομαι.
Incallidus, ἀδόλος.
Incandesco, ἐκπυρόομαι, ἐκθερμαίνομαι.
Incantamentum, γοητεία, ἐπῳδὴ, μαγεία.
Incantator, ἐπῳδὸς, γόης, φαρμακεύς.
Incanto, ἐπάδω, γοητεύω, μαγεύω.
Incarnatio, σάρκωσις, ἐνανθρώπησις.
Incassum, frustrà, φρεβῶν, μάτην.
Incastigatus, ἀδιόρθωτος.
Incastus, ἀνάγνος.
Incautè, ἀπροσκόπτως, ἀφυλάκτως.
Incautus, ἀφύλακτος, ἀδέκαστος, ἀπλοῦς, ἀνυπόβλητος, ἀπροίσκεπτος.
Incedo, βαδίζω, βαίνω, ὠθεπατέω.
Incendiarius, πυρπολίων.
Incendium, ἐμπρησις, ἐμπρησμὸς, ἐμπύρωσις, φλογμὸς, ἐγκαυμα.
Incendo, ἐμπυρίζω, ἀνακαίω, ἐμπιμπράω, αἴθω, ἀνάπτω, ἐκφλέγω.
Incensum, θυμίαμα.
Incentivus, ἐπαυλητικός.
Inceptum, ὑπόθεσις, ἐγχείρημα.
Incertitudo, ἀδηλότης, τὸ ἄδηλον.
Incertum reddo, ἀδηλόω, ἄπορον, ἄδηλον, ποιῶ, εἰς ἀμηχανίαν καθίστημι.
Incertus, ἄδηλος, ἀγνώριστος, ὁ, ἀσαφὴς, ἀμφίδοξος.
Incessere laxis, λίθοις βάλλειν.
Incessit mihi cupido, ὑπεθυμία μοι ἐπῆλθε.
Incessit eum timor, αὐτὸν δέος ἐπῆλθε.
Incessio, βολὴ.
Incessis, βάδισμα, βάδισις.
Incestum, τὸ ἀσεμνον.
Incestus, ἡ ἀνόσιος συμπλοκὴ, ἡ ἄνομος, μειγαία, ἀνόμιμος γάμος.
Incestus, a, um, μιαρὸς, ἀνόσιος, ἀσελγὴς, αἰσχρὸς.
Inchoare, ἀρχαῖς λόγῳ, sermonem.
Inchoativa, ἀρκτικὸς.
Incido, κατακόπτω, κόπτω, διατέμνω.
Incido, περιτίθημι συμφορᾶς, in calamitatem, ἐμπίπτω εἰς τοὺς πολεμίους, in hostes, ὑπάντιχάνω τινι.
Incipio, ἄρχομαι, genit. ἀπάρχομαι.
Incisio, διακοπὴ, τμῆσις, τομὴ.
Incisum, κόμμα.
Incisura, διατομὴ.
Incisus, ὑποκοπὲις, τετμημένος.
Incitabulum, ὑπόκνημα.
Incitamentum, θέλγητρον, κνησμός.
Incitatè, ὁρμητικῶς, σπουδαίως.
Incitatio, ὁρμὴσις, παρόρμησις
Incitatus, παρορμήσεις, παροξύσεις.
Incito, παροξύνω τινα ἐπί τι, & πρός τι· παρορμῶ τινα ὅπῃ τι ἀγαθὸν, ad honesta facta: πρωτρέπω τινα εἴς τι· παροξύνω.
Incivilis, σκαιὸς, ὦ ὁ, ἀπρόκριτος.
Inciviliter, σκαιῶς, ἀκόλαστος, ἀκόσμως, ἐκ αἰσίως.
Inclamo, ὑποβοάω, ὀλολύζω, ἀναλαλάζω.
Inclarefco, ὑπαίσιομαι διδύκιμος γίνομαι, ἐλλαμπρύνομαι.
Inclemens, ἀνιπεικὴς, ἀπλωὴς, ἀνήμερος.
Inclementer, ἀπλωῶς, ἀνιπεικῶς.
Inclementia, ἀπλωσύνη, ἀνιπείκεια.
Inclinatio, ἔγκλισις, κλίσις, ῥοπὴ.
Inclino, ἐγκλίνω, ὑποκλίνω, ὑποῤῥέπω.
Includo, καταπλέκω, ἐγκλείω, cum genit.
Inclusus, ἐγκλειστὸς.
Inclytus, διάσημος, ὁ κῆ ὸ, λαμπρὸς, ἐνδοξος, κλεινὸς, φρικλυτὸς.
Incoctile, ἐνεμβρίον.
Incogitabilis, ἀλόγιστος.
Incogitans, ἀλόγιστος, ἄλογος.
Incogitantia, ἀλογισία, ἀξύνεσία.
I cogitatus, ἀσκεπτος.
Incognitus, ἄγνωστος, ἀνώνυμος.
Incola, ἔνοικος, ὁμώνυμος, ὁ, ἡ, χώριος, ἔνοικος.
Incolo, οἰκέω πόλιν, vel ἐν τῇ ἀστῖ ἐνοικέω, ναίω.
Incolumem evadere, σώζεσθαι.
Incolumis, ἄνοσος, ὁλὴ, ἄρτιος, ὑγιὴς, σῶος, ἀβλαβὴς, ἀρτιμελὴς.
Incolumitas, ὑγίεια, ἀσφάλεια, σωτηρία, ὁλοκληρία.
Incomitatus, ἀκολούθητος, ἄμοιρος.
Incommodè, ἀσυμφόρως, ἀχρήστως.
Incommoditas, βλάβη, ἀχρηστία.
Incommodo, βλάπτω τινα, ζημιόω.
Incommodum, βλάβη, ἀχρηστημα.
Incommodum accipere, βλάβην ἔχειν, ζημίαν ἐσχεῖν.
Incommodus, βλαβερὸς, ἀλυσιτελὴς, ἄχρηστος, ἄκαιρος, ἀνεπιτήδειος.
Incomparabilis, ἀσύγκριτος, ἀσύμβλητος, ἀπαραβόλαντος.
Incompertus, ἄδηλος, ἀγνώριστος.
Incompositè, ἀτάκτως, μὴ ἀκριβῶς.
Incompositus, ἀδιάτακτος, ἀσυμβίωτος, ἄτακτος, ἀκοσμήτος.
Incomprehensus, ἀσύλληπτος.
Incomptus, ἄκομος, ἄκοσμος.
Inconcessus, ἀσυγχώρητος.
Inconcinnitas, ἀῤῥυθμία, ἀναρμοστία.
Inconcinniter, ἀῤῥύθμως, ἀναρμόστως.
Inconcinnus, ἐκμελὴς, ἀνάρμοστος.
Inconcussus, ἀσφ ς, ἀσάλευτος.
Inconditè, ἀσυντάκτως, ἀτάκτως, ἀνθυφάντως.
Inconditus, ἐκμελὴς, ἀσύντακτος.
In confinio, ἐγγὺς, πλησίον.
Incongruè, ἀκατάλληλως.
Incongruitas, ἀκαταλληλότης.
Inconsiderantia, ἀλογισία, ἀσωσία.
Inconsideratè, ἀπερισκέπτως, ἀφρονεστέρως.
Inconsideratus, ἀπρόσκεπτος, ἀβέλτερος.
Inconstans, ἀβέβαιος, ἄστατος, ἀστερὴς, ἀκατάστατος.
Inconstanter, ἀβεβαίως, ἀστατῶς.
Inconstantia, ἀστασία, μετάνοια.
Inconsultè, ἀβούλως, ἀπερβουλήτως.
Inconsulto, ἐκὼν, παρὲ προαίρεσιν.
Inconsultus, ἀβούλος, ἀπερόητος.
Inconsutus, ἄῤῥαφος.
Incontinens, ἀκρατὴς, ἀκόλαστος, ὁ κῆ ὸ, ὁ μὴ ἐγκρατὴς.
Incontinenter, ἀκρατῶς.
Incontinenti, παραυτίκα.
Incontinentia, ἀκρασία, ἀκράτεια.
Inconveniens, ἀσύμφορος, ἀσύμφορος, ἀσύμμετρος.
Incorporeus, ἀσώματος, ἀσώματος.
Incorruptibil s, ἀδιάφθορος.
Incorruptus, ἄφθαρτος, ὁ κῆ ὸ, ἀσηπτος, ἄφθαρτος, ὁ κῆ ὸ.
Incorruptus muneribus, ἀδωροδόκητος.
Increatus, ἄκτιστος.
Increbrefco, διαθρυλλοῦμαι, καταπυκνόομαι.
Incredibilem in modum, θαυμασιὸν ὅσον.
Incredibilis, ἄπιστος, ἀπίθανος, παράλογος.
Incredibiliter, ἀπίστως, ἀπιθάνως.
Incredulitas, ἀπιστία, ἀπιστία.
Incredulus, ἀπειθὴς, ἄπιστος.
Incrementum, ἐπαύξησις, ὑπέρθεσις.

Incre-

Incrementum capio, ἐπίδοσιν λαμβάνω, αὐξάνω.
Increpatio. ὀνειδισμός, ἐλεγχία.
Increpito, ὀνειδίζω.
Increpo, καταβοάω, καταιτιάομαι, ὀνειδίζω τινὶ ταῦτα.
Increscо, ὀνίδιδμι.
Incruentus, ἀναίμακτος, ἀναίμαλος.
Incrustatio, κατάστασις, πλάκωσις.
Incrusto, κεντέω, κνίζω.
Incubare ovis, ἐπωδίζειν, θάλπειν.
Incubatio, ἐγκοίμησις.
Incubatio gallinarum, ᾠῶν ἀλεκτορίδων ἐπώασις.
Incubo, ἐγκεῖμαι, ἵν πτε· ἐπικείμαι πνὶ· ὀνειδαδίδω, ὀπικειμάομαι· ἐπιδυναζόμαι.
Incubus, ἐφιάλτης.
Inculco, ὀπισάττω· pro sæpius repetere, ταυτολογεῖν, πολυμυθεῖσθαι π.
Inculpabilis, ἄμεμπτος, ἀναίτιος, ἄψογος.
Inculpatus, ἀνέγκλητος, ἀνέγκλητος, ἀναίτιος, ἄμωμος.
Incultè, ἀκόσμως, ἀκαλλωπίστως.
Incultus, ἀγεώργητος, ἀνεξέργαστος, ἀκαλλώπιστος.
Incumbo, ἐπίκειμαί πνι, pro obnixè rei alicui operam dare, σπουδάζω περί π, ἀγωνίζομαι περὶ τοῦ λέγειν, literarum studiis incumbo.
Incunabula, τὰ σπάργανα. αἱ κοιτίδες.
Ab Incunabulis, ἀπ' ἀρχῆς σπαργάνων.
Incurabilis ἀνήκεστος, ἀνίατος, ἀνήκεστος, ἀθεράπευτος.
Incuria, ἀμέλεια, ἀφροντισία.
Incuriosus, ὀμελής.
Incurro, ἐμβάλλω, ὑπερέχω.
Incursionem facere, εἰσβάλλειν εἰς χώραν· ἐλαύνειν εἰς οἰκίαν τινός· καταδρομὴν ποιεῖσθαι.
Incursio, συχνὰ φοροβάλλω, καταηχῶ.
Incursus, ὑπόκλη, ἐμβολὴ, ὑπόδρομη.
Incurvatus, ὑπκυρτωθείς.
Incurvesco, κυρτόμαι.
Incurvo, κυρτόω, καταγάμπτω.
Incurvus, κυρτός.
Incus, udis, ἄκμων, ονος, ὁ.
Incusatio, αἰτίασις, μέμψις, φάσις.
Incuso, αἰτιόομαί τινα τούτου· ἐγκαλῶ σοι τοῦτο· κατηγορῶ, κατεμέμφομαι.
Incusoditus, ἀφύλακτος.
Incutere alicui metum, δέος ἐνδιάζειδαί τινι.
Incutio, ἐμβάλλω, καταφέρω.
Indagant, ὑδηγιάζουσιν.
Indagator, ὑπηκόος, ὑδηγάτης.
Indagine cingo, περιστοιχίζω.
Indago, inis, Sæp. & ὑπήνυμα, συοχωμός.
Indago, are, ὑπεβόμαι· pro inquirere, ἐπιζητῶ· ἀληθείαν, veritatem: ἐμυνθάνομαι, ἐξετάζω, ἀναζητέω.
Inde, ex eo loco, ἐκεῖθεν, ὀπεῦθεν, ἔνθεν.
Hinc Inde, ἔνθεν κἀκεῖθεν.
Inde loci, τότε, ὑπειτα, ὑπὸ τότε.
Indebitus, ὁ οὐκ ὀφειλόμενος.
Indecens, ἀσχήμων, ἀπρεπὴς, οὐ καθήκων.
Indecenter, ἀπρεπῶς, οὐ πρεπόντως, οὐ καλῶς.
Indeceptus, μὴ ἐξαπατηθείς, ὑπατυχών.
Indecorè, ἀπρεπῶς, ἀσχημόνως, ἀκοσμως.
Indecorum, ὁ ἀσχήμων, ἀπρεπές.
Indecorus, ἀπρεπὴς, ἀσχήμων.
Indefatigabilis, ἀκμάσιος.
Indefensus, ἀφρούρητος; ἀναπολόγητος.
Indefessus, ἀκάματος.
Indefinitè, ἀορίστως.
Indefinitus, ἀόριστος, ἀπερίμφαλος.
Indelebilis. ἀνεξάλειπτος.
Indemnatus, ἀκατάκριτος.
Indemnis, ἀζήμιος, ἀβλαβὴς.
Indemnitates, τὰ ἀζήμια.
Indepositо, ἐκ παρακαταθήκης.
Indeprecabilis, ἀπαραίτητος.
Indesinens ἄπαυστος, ἀληκτος.
Indesinenter, ἀδιαλείπτως, συνεχῶς.
Index, μηνυτὴς, ὁ
Index digitus, ὁ δεικτικὸς, λιχανός.
Index librorum, σύλλογος, ἐλεγχος.
Indicì oportere, ὑπόπαλγη χρῆναι.
Indicium, μήνυσις, τεκμήριον.
Indicium facere, ὑπομηνύειν.
Indico, as, are, δίκνυμι, μηνύω τινὶ, ὑποφαίνω, χαρίζω.
Indicо, is, ere, ἀπαγγέλλω τινὶ π· καταγγέλλω πόλεμον, bellum.
Indicta causa, ἀκρίτως, vel ἀκρίτοις ἐρήμῳ καταδικάζω, Condemnari,
Indictum, ὑπόμημα.
Indies, καθ' ἡμέραν, ἡμέρας.
Indifferens, ἀδιάφορος.
Indifferentia, ἀδιαφορία.
Indigena, αὐτόχθων, ἐγχώριος.
Indigens, ἀπορῶν, ἐνδεὴς.
Indigentia, ἀπορία, ἔνδεια, χρεία.
Indigeo, δεῖσθαι χρημάτων, pecuniis: ἐνδεὴς τούτων εἰμὶ· οὐδὲν ἔχω· δέομαί πνὸς· χρείαν ἔχω, χατίζω.
Indigestio, ἀπεψία.
Indigestus, ἄτακτος, ἀδιάθετος.
Indigitamenta, ἐπωπικὴ βιβλία.
Indigites, ἡμίθεοι κρῆτες.
Indigites Dii, θεοὶ αὐτόχθονες.
Indignabundus, ἀγανακτῶν ἐοικώς.
Indignatio, ἀγανάκτησις, ἀνάξιοπάθεια.
Indignè, ἀναξίως, παρὰ τὸ πρόσηκον, ἀναξιοπαθῶν.
Indignè fero, δεινοπαθῶ, δυσχεραίνω.
Indignitas, ἀναξία, ἀσφάτεια.
Indignor, iratcor, ἀγανακτῶ ἐπί τινι, & ὑπέρ τινος, ob aliquid: ὀργίζομαί τινι, ἀχθομαί τινι.
Indignus, ἀνάξιος, οὐκ ἐπάξιος.
Indigus, ἄπορος, ἐνδεὴς.
Indipiscо, ὑπτυγχάνω.
Indiscriminatim, ἀδιακρίτως.
Indissolubilis, ἄλυτος, ἀκατάλυτος.
Indistinctus, ἀδιάκριτος.
Indita, ἐντοῦ.
Individua, ἀδιαίρετα, ἄτομα.
Indivisibilis, ἀδιαίρετος, ἀμέρης.
Indivisus, ἀχώριστος, ἀμέριστος.
Indo, is, ἐντίθημι, ἐντίθεμαι, ἐνδύομαι.
Indo nomen, ἐπονομάζω.
Indocilis, ἀμαθὴς, δυσμαθὴς.
Indoctè, ἀπαιδεύτως, ἀμαθῶς.
Indoctus, ἀμαθὴς, ἀπαίδευτος, ἀγύμναστος, ἄμουσος.
Indoler, ἀνιάομαι, συναχθομαι.
Indoles, φύσις, ἦθος, τὸ φυὴ.
Indoles bona, ἐυφυία.
Indomitus, ἀδάμαστος, ἄδμητος, ἀνάγωγος.
Indotatus, ἄπροικος, ὁ οὐκ ἔχων.
Inducere in animum, ἐμβάλλειδαι εἰς νοῦν.
Inductiæ, ἀνοχαὶ, ἀπαγωγὴ, ἐκεχειρία, ἡ, ἀνοχή.
Inductor, χαλαστὴς.
Induco, ἀνάγω, εἰσάγω· pro persuadeo, ἀνάγω, ἀναπείθω.
Inductio, ἐπαγωγὴ, ἀγωγὴ.
Indubitatus, ἀναμφίλογος.
Indulcus, ἡδυεἰδὴς, εἰσεχθὴς.
Indulgens, φιλόσοργος.
Indulsit, παρέχων.
Indulgenter habere aliquem, φιλοφρόνως ὑπομένειδαί τινος, ἢ κεχαρισμένως.
Indulgentia, φιλοσοργία, συγχώρησις.
Indulgeo, κατακεχαρίσμαι, ὑπιέναι τινὶ, ἐφιέμαι τοῖς ἡδοναῖς, voluptatibus.
Indumentum, ἔνδυμα, ἱμάτιον.
Induo, ἐνδύω, ὑπέδαλλα ἱμάτιον, veste.
Indurescо, σκληραίνομαι.
Induro, σκληρύνω, σκιῤῥόω, ὀπτυλόω.
Industum, κτενίσιον.
Industria, φιλοπονία, ὑπηρέτεια, ἀγχίνοια, σπουδὴ, ὑπμέλεια.
De Industriâ, ὑξ ὑπηνδῆς, ἐκ προνοίας, ἢ προαιρέσεως· προχείρως.
Industriè, ἐυφυῶς, τεχνικῶς, ὑπμελῶς.
Industrius, φιλόπονος, σπουδαῖος, ὑπμελὴς, ἐμμήχανος, ἀγχίνους.
Induviæ, ἐνδύματα.
Induvo, as, um, πεῖεβλημίνος.
Induviæ, ἐνδύματα.
Inebriatus, ὁ μεθύων.
Inebrio, μεθύω, μεθύσκω.
Inebrior, μεθύσκομαι.
Inedia, ἀσιτία, λιμὸς, ὁ, ἠσεία, ἄβρωσία.
Ineffabilis, ἄῤῥητος, ἀνεκφώνητος.
Inefficax, ἀνενεργὴς, ἀδύναμος.
Inelegans, ἄκομψος, ἀπειρόκαλος.
Inelegantèr, ἀκόσμως.
Inestabilis, ἀνεκδιήγητος.
Inefficax, ἄπρακτος.
Inelegantia, ἀκεχασία.
Ineludabilis, ἀκατανίκητος.
Inenarrabilis, ἀνεκδιήγητος, ἀνέκφραστος.
Ineludabilis, δυσχερὴς, ἄδηλος.
Ineo, εἰσέρχομαι.
Inepte, ἀναρμόστως, παρὰ τὸ μέλος.
Ineptio, is, ire, ὑθλέω, ὑθλεύω λέγω, ληρέω.
Ineptus, ἄτοπος πρός π· ἄφυὴς πρός π· ἀπρεπὴς, ἀνάρμοστος.
Inequitabilis, ὁ μὴ ἱππάσιμος.
Inermis, ἄνοπλος, ἀδρανὴς, ὁ, ἡ.
Iners, ῥᾴθυμος, ἀνεφόγμων, ἀπραγμόνως, ἀργὸς, νωθρός.
Inertia, ῥᾳθυμία, ἀδρένεια, ἀκηδία.
Inesco, δελεάζω, ἀγκιστρεύω.
Inest notitia, ὑπάρχει γνῶσις.
Inevitabilis, ἀδιάδρατος, ἀδρατος.
Ineunte vere, ἅμα τῷ ἦρι· ἀρχομένου ἦρος.
Inexaturabilis, ἀπλήρωτος, ἀκόρεστος.
Inexcusabil s, ἀπρόφασιστος, ἀναπολόγητος.
Inexecrabile, ἀπευκτόν.
Inexercitatus, ἀγύμναστος, ἀπάσκητος.
Inexhaustus, ἀδαπάνητος.
Inexorabilis, ἀπαραίτητος, ἀκολάκευτος.
Inexpectatus, ἀπροσδόκητος.
Inexpeditus, ἄζωστος, ὁ ῥᾴδιος, οὐ δύσωστος.
Inexpertus, ἄπειρος. ἀπείρητος.
Inexplebilis, ἀσυμπλήρωτος.

Inexpli-

Inexplicabilis, ἀδιάλυτος, ἄπορος.
Inexplicabilis, ἀνέκφευκτος.
Inexpugnabilis, ἀνάλωτος, ἄληπτος, ἀκαταμάχητος.
Inextimabilis, ἀνίκητος.
Inextricabi e, ἀνεκπλαίστον, ἀκατεφύτευτον.
Inextinguibilis, ἄσβεστος.
Inextricabilis, ἀνύξεσος, ἀμήχανος, ἄλυτος, ἀδιάδρατος, ἀδιάλυτος.
Inexuperabilis, ἀνυπέρβλητος, ἀδιάτητος.
Infab.è, ἀκόμψως, ἀτέχνως
Infacetus, ἄκομψος, οὐ ἀστεῖος.
Infacundia, ἡ ἐν τῷ λέγειν ἀπειρία.
Infacundus, ὁ ἀπῤῥητος τῷ λέγειν.
Infamia, ἀτιμία, δυσφημία, ἀδοξία.
Infamiâ notare, σκωπτόειν τινα, ἀτιμον ποιεῖν τινα.
Infamiâ notari, συγχάτειν κακοδοξίας.
Infamis, ἄτιμος, ἄδοξος, δυσκλὴς.
Infandus, ἀῤῥητος, ἀνεπίῤῥεκτος.
Infans, νήπιον, παιδίον, βρέφος, τό.
Infans recens natus, ὑπόμβρυον, νεογνὸν.
Infantia, νηπιότης, παιδία.
Infantulus, βρεφύλλιον.
Infarcio, ἐμπλάττω, ὑπδύω.
Infas, ἀθέμιτον.
Infatuo, ἐκμωραίνω.
Infaustus, δυσυχὴς, ὁ οὐ ἢ.
Infecûnda re, ἄσπορος.
Infector, βαφεὺς.
Infectus, ἀγίνητος, ἄπρακτος.
Infelicissimus, ταλαιπωρίτατος, δυσυχέστατος.
Infelicitas, δυσυχία, δυσπραξία.
Infeliciter, δυσυχῶς, ἀτυχῶς.
Infelix, δυσυχὴς, ταλαίπωρος, ἀθλίος.
Infelix sum, δυσυχία, κακοπαθία.
Infendere, ὑπτείνω, ἐγκλιματίσω.
Infensum esse alicui, ἦ τινι ἐχθρὸν, ἐχθαίρειν τινι.
Infensus, ἐχθρὸς, δυσμενὴς.
Inferi, οἱ κάτω, οἱ ἐν ᾅδου, κατεχθόνιοι.
Inferiæ, ἐναγίσματα, ταφικὰ, ων, τὰ.
Inferior, κατώτερος.
Inferior viribus, ἦ τῷ ἐχυὶ ἥττων.
Inferius, κατώτερον.
Infernalis, καταχθόνιος.
Infernus, άδης, ου, ὁ, νεκρόδιγμον.
Infernus, ᾱ, um, ὁ, ἡ, κάτω· ὁ κὴ ἡ ὑπὸ γῆν, καταχθόνιος.
Infero, εἰσφέρω, ἐπεισφέρω ἐπάγω.
Inferre telum, πέλεμον ἐκφέρειν πρός τινα, alicui.
Inferre damnum, πρεὶς ἀπλῆν τινα συμφορὰς, ζημιοῦν τινα· injuriam, ἀδικεῖν.
Inferus, a, um, ὁ κάτω
Infestatio, ἐνόχλησις, κάκωσις.
Infestivus, ἐνιτερπνὸν.
Infesto, ἐνοχλῶ, ὑφίζω, κακουργέω, κακόω.
Infestus, ἀπεχθὴς, ὀχληρὸς.
Infibulo, ἐμπορπάω.
Inficias ire, ἐξαρνεῖδαι
Inficiatio, ἐξάρνησις, ἄρνησις.
Inficiator, ὑποστρατης, ὑςάτης.
Inficio, βάπτω, pro maculo, διαφθείρω, μολύνω.
Infitior, nego, ἀρνέομαί π.
Infidelis, ἄπιστος, ἀπιστος.
Infidelitas, ἀπιστία.
Infidus, ἄπιστος, ἀσπονδος, ἀδέλμων.
Infigo, ἐνήρεισα, ἐμπήγνυμι.
Infima sors, ὑςάτη τύχη.
Infimates, οἱ ὑστερόβουλοι.
Infimum, ὕστατον, ἔσχατον.
Infimus, κατώτατος.
Infinitè, ἀδιορίστως.
Infinitivus modus, ἀπαρέμφατον.
Infinitus, ἄπειρος, ἀπέιρητος.
Infirmitas, ἀδένεια, ἀῤῥωστία.
Infirmo, καταλύω, ἀδυνατίζω.
Infirmus, ἀδένης, ἄῤῥωστος.
Infit, λέγει, λέγῃ ὄρχεται.
Infixus, ἐμπαγὴς.
Inflammatio, φλεγμονὴ, φλόγωσις.
Inflammatus, ἐμπεπυρεσμένος.
Inflammatu facili, ὑφλεκτικὸς.
Inflammo, καταιγίζω, ἐμπρήθω, ἄπτω.
Inflare buccas, γνάθους φυσᾶν.
Inflecto, κάμπτω, ἀναστρέφω.
Inflexibilis, ἄκαμπτος.
Inflexus & inflexio, ἐγκαμψις.
Infligo, περιστρέφομαι, ἐμφορέω τινι πλησὰς, verbera, περσβάλλω.
Inflo, ἐμπνευματόω, ἐμφυσάω.
Influo, εἰσρέω, ὑπῤῥέω.
Infœcunditas, ἀγονία, ἀφορία.
Infœcundus, ἄτοκος, ἄγονος, ἄκαρπος, ἄφορος, ἄβλαστος.
Infirmatio ὑποτύπωσις.
Informis, ἄμορφος, ἀμόρφωτος.
Informo, ὑποτυπόω, ζωματοποιέομαι.
Infortunatus, δυσυχὴς, ταλαίπωρος.
Infortunatus sum, κακῶς φέρω τὰ, δυσυχέω.
Infortunium, ἀτυχία, ἀτύχημα, τὸ, δυστύχημα.
Infra, ὑποκεῖum dat. & accus. κάτω, ὑπακάτω, ἐνερθε, ὑπένερθε.
Infractus, ἀῤῥηκτος, ὑπκλαδὴς.
Infrænis, ἀχαλίνωτος.
Infrenо, καταφορὰ τομαι, ἐμβεμιζόμαι.
Infrendens, ὀβριμοδυσμὸς.
Infremo, ὀβρίμαι τοῦ ὀδόντας ἐπί τινα.
Infrequens, ἔρημος, ὁ, ωσὸς, ὁ.
Infrequentia, μανότης, ὀλιγανθρωπία.
Infringo, καταῤῥήγνυμι, ὑπκλάω.
Infructuosus, ἀκαρπος.
Infula, καυσία, μίτρα.
Infulæ, σίμματα.
Infulatus, κουσίᾳ ἢ μίτρᾳ κεκοσμημένος.
Infumo, καπνίζω.
Infundibulum, χώνη.
Infundo, ἐγχέω, ὑπχέω, ὑποῤῥέχω.
Infuscant, μελανίζειν, σπιλαίνειν.
Infuscо, a e, φαιὸν ποιῶ, ἀμαυρόω.
Infusio, ἐγχυσις, ἐπίχυσις.
Ingeminatus, ὑπδιπλασιασθείς.
Ingemino, ὑπδιπλασιάζω, ἐπαναδιπλόω
Ingemiscо, ὑπεστενω.
Ingemo, στενάζω τινί. propter aliquid: στενάζω, ἀνομώζω, ὀξυδερκέω.
Ingenero, ὑπγεννάω.
Ingeniculatus, γονυπετὴν.
Ingenii acumen, ἐυμάθεια, ὀξυμαθία.
Ingenio è, ἐυφυὴς. ὑπδεξίως.
Ingeniosus, ἐυφυὴς, δεξιός.
Ingenitus, ἐγγενόμφυτος, ἔμφυτος.
Ingenium, ἀγχίνοια, ἐυφυία.
Ingens, μέγας, ὑμεγέθης, πελώριος.
Ingenue, ἐλευθερίως, γνησίως, ἐυηθῶς, γνησίως.
Ingenuitas, ἐυγένεια, γνησιότης, ἐλευθερία.
Ingenuus, ἐλεύθερος, γνήσιος, ὑπείκης.
Ingero, ἐμφορέω, ἐνίημι, πτί.
Inglorius, ἄδοξος, ἀκλὴς, ἄτιμος.
Ingluvies, γαστρίμαργία, λιχνεία.
Ingrandesco, μεγαλύνομαι.
Ingratè, ἀχαρίτως.
Ingratitudo, ἀχαριστία, ἀγνωμοσύνη.
Ingratus, ἀνάδης, ἀπρηπὴς. ἀχάριστος, ἀγνώμων.
Ingratus sum, ἀχαριστέω, ἀχάριστος, εἰμί.
Ingravesco, ὑπβαρύομαι, ὑπβαρύνω.
Ingredior, βαδίζω ἐπί πτα, ad aliquem: εἰσέρχομαι, ὑπβαίνω, ἐπειμι.
Ingressus, εἴσοδος, πρόσοδος, ἔξοδος· βάδισις.
Ingrimere, ἐφορμίσσω, ὑπφύπτω.
Ingruo, ὑπεάλλω, εἰσπίπτω, ἐπίκειμαι.
Inguen, βυβών, ἡ ᾠόν.
Ingurgito, χαρίζω, λαιμάω, ἐμφορέω, καταναρίγνυμι.
Inhabilis, ἀπρεπτήσεως, ἄχρηστος πρὸς π, ἀνάρμοστος.
Inhabitabilis, ἀοίκητος.
Inhabitatio, ἐνοίκησις.
Inhabito, ἐνοικέω, οἰκέω πόλιν.
Inhæreo, περσκολλάομαι, ἐμφύομαι.
Inhæresco, idem.
Inhalo, ἐμπνέω.
Inhians, ἐγκάσκων.
Inhians alicui rei, κεχηνὼς πρός π.
Inhibeo, ἀπέργω, κωλύω, ἐπίσχω.
Inhio, ὑπχάσκω, χείνω ἐπί π
Inhonestè, αἰσχρῶς, ἀτίμως· ἀσχημόνως.
Inhonestus, αἰσχρὸς, ἀκαλλὴς, ἀσχήμων, ἄτιμος, ἄκοσμος.
Inhonoratus, ἀτίμητος, ἄτιμος.
Inhorreo, φρίττω.
Inhospitalis, ἄξενος, ἀκεὶ ἀνὴρ.
Inhospitalitas, ἀξενία, κακοξενία.
Inhumanè & inhumaniter, ἀπανθρώπως.
Inhumanitas, ἀφιλανθρωπία, ἀπανθρωπία, τὸ ἀπαίδευτον.
Inhumanus, ἀπάνθρωπος, ἀφιλάνθρωπος, μισάνθρωπος
Inhumatus, ἄταφος, ἄθαπτος.
Inhumo, ἐνθάπτω, θάπτω νεκρὸν, ἐνταφιάζω.
Ini, ἀυτόθι, ἐκεῖ.
Injicio, ὑπῤῥίπτω τι ἐπί π, ἐμβάλλω.
Inimicitia, ἔχθος, ἀπέχθεια.
Inimico, as, ἐχθραίνω.
Inimicor, aris, ἀπεχθάνομαι.
Inimicus, ἐχθρὸς, δυσμενὴς, ἐναντίος.
Inimitabili-, ἀμίμητος.
In ipso veltigio, ἐνθέως.
Iniquè ago, ἀγνωμονέω εἰς πτα, & περί π, ἀνομέω.
Iniquitas, ἀδικία, ἀγνωμοσύνη, ἀνομία, ἀναμαλία, ἐνεσόνης.
Iniquo animo, iniquè, παροξύνομαι, δυσκόλως, ἀδίκως.
Iniquus, ἄδικος, ἄνομος, παράνομος.
Initiatus, sacris imbutus, μυσταγωγούμενος, μεμυημένος.
Initio, inaugurо, μαντ· pro inchoare, καταρχομαι.
Ab Initio, ἀρχῆθεν, vel πὼ ἀρχῆ, ubi χὴ subauditur.
Initium, ἀρχὴ, πρόοιμον, ἔμποδος.

Initium

Initium facere, ἄρχεσθαι ὑπό τινος.
Initis, ὑπεισελευσόμενος.
Initus, a, um, συμπλεκόμενος.
Injucundus, ἀηδής, ἀτερπής.
Injudicatus, ἄκριτος, ἀκατάκριτος.
Injungo, mando, ἐπιτίθημι, προστάττω.
Injunxit, ἐπεζεύξατο.
Injurio, ἀδικῶ, ὕβρεις, ἡ, λάβη.
Injuriâ afficio, ἀδικῶ τινα, ὑβρίζω.
Injuriâ, adv. ἀλόγως, ἀνέξεως, ἀδίκως.
In jure cedere, ἐν δικαστηρίῳ παραχωρεῖν.
Injuriosè, ὑβριστικῶς.
Injurius, ὑβριστικός.
Injurius ium, ἀδικῶν τινα, ὑβρίζομαι.
Injussu, ἄνευ προστάγματος.
Injussus, ἀπροκλήτως, αὐτοκλήτως.
Injustitia, ἀδικία, ἀσέλγεια, κακουργία.
Injustus, ἄδικος, ἀσελγής, ὁ καὶ ἡ.
In leges jurare, ἐπιβλασφημεῖν.
Innascor, ἐπφύομαι, ἐγγίγνομαι, ἐμφύομαι.
Innato, tas, ἐνήχομαι, ἐοικα, ἐπιπολάζω.
Innatus, ἔμφυτος, συγγενικός.
Innavigabilis, ἄπλοος, ἀπλόητος.
Innectens, ἐπιπλέκων.
Innecto, ἐπείρω.
Innitor, ἐπιμερίζομαί τινι, ἐπερείδομαι.
Inno, as, ἐπινήχομαι.
Innocens, ἀκακος, ἀναίτιος, ἀβλαβής, ἀπίκληκτος.
Innocenter, ἀβλαβῶς.
Innocentia, ἀκακία, ἀβλάβεια.
Innocuus, ἀβλαβής.
Innodati, δίσμοι.
Innotesco, διαγαρίζομαι, γνώριμός εἰμι, ἐπαίνομαι.
Innotuit, ἐγνώσθη.
Innovatio, ἀνανέωσις, ἐγκαίνισις.
Innovo, καινίζω, νεόω, καινὸν ποιῶ.
Innoxius, ἀκακος, ἀβλαβής.
Innumerabilis, ἀναρίθμητος.
Innumerus, ἀνάριθμος.
Innuo, ὀπτεύω.
Innupta, ἀνέκδοτος, ἀνύκτευτος, ἡ ἄγαμος.
Inobediens, ἀπήκοος, ἀσπήκοος.
Inobedientia, ἀπηκοΐα, ἀπειθία, παρακοή.
Inoculatio, ἐνοφθαλμισμός.
Inoculo, ἐνοφθαλμίζω.
Inoffensius, ἀβλαβής, ἀσάλευτος.
Inofficiosus, ἀχάριστος.
Inolesco, ὀπτύνομαι, ὀπηρύομαι, αὔξομαι.
Inominatus, ἀνόνυμος, ἀπώνυμος.
Inopia, ἔνδεια, ἐνδεια, πτωχεία.
Inopiâ laborare, ἐν ἐνδείᾳ εἶναι.
Inopinanter, ἐξ ἀπροσδοκήτου.
Inopinatè, ἀπροσδοκήτως.
Inopinatus, ἀπροσδόκητος.
Inops, ἄπορος, πτωχός, ὁ, ἐνδής.
Inordinatus, ἀσυντάκτος.
Inornatus, ἄκοσμος, ἄκομψος.
In promptu, ἐν ἑτοίμῳ.
Inquam, λέγω, φημί.
Inquies, & Inquietudo, ἡ οὐ ἡσυχάζειν ἀδυναμία, ἀχρηστία, ταραχή.
Inquieto, διαθορυβέω.
Inquietus, ἄτακτος, ἀτήσυχος, μετοικος, μέτοικος.
Inquilinus, ἔνοικος, συνοικος, μέτοικος.
Inquinamentum, ῥυπαρία, μόλυσις, ἀκαθαρσία.
Inquinatus, μολυσθείς, μεμολυσμένος.
Inquino, μαίνω, μολύνω.
Inquio, φημί.
Inquiro, ἐξετάζω, ὀπτεύω, ἐρευνάω, ἀνακρίνω.
Inquisitio, ἐξέτασις, ὀπτεύσις, ἀνάκρισις.
Inquisitor, ἐξετάστης, βασανιστής.
In rem, εἰς πρᾶγμα.
In sacratris, ὑπὸ τῶν ἐξουσίαν τῶ πατρός.
Insalubris, νοσώδης, νοσηρός.
Insalutatus, ἀπροσαγόρευτος.
Insanabilis, ἀνίατος, ἀθεράπευτος.
Insanctus, ὁ μὴ ἅγιος.
Insania, μανία, ἄνοια, παραφροσύνη.
Insano, μαίνομαι, παραφρονῶ.
Insanus, ἔμμανής, μανικός.
Insapiens, ἄφρων.
Insatiabilis, ἄπληστος, ἀπλήστως, ἀκόρεστος.
Insatiabilitas, ἀπληστία, ἀδηφαγία.
Insatiabiliter, ἀκορέστως.
Inscienter, ἀγνώς, ἀμαθῶς, ἀν.
Inscii è, ἀμαθῶς, ἀτέχνως.
Inscitia, ἀγνοια, ἀμαθία.
Inscitus, ἄμυστος, ἀτεχνος.
Inscius, ἀνεπιστήμων, ἀμαθής.
Inscribo, ἐπιγράφω, ὀπιγράφω.
Inscriptio, ὀπιγραφή, ἐπιγραφή.
Insculpo, ἐγλύφω, ἐγκολάπτω.
Insegnes, ἀδρανεῖς.
Insecta, ἔντομα.
Insectator, ὀπτιπόνης, μιμητής.
Insector, ὀπτομάκω, καταδιώκω.
Insedit, ἐκαθέζισεν.
Insemitatio, ἀφοδία.
Insensibilis, ἀναίσθητος.
Insensibilitas, ἀναισθησία.
Insepultus, ἄθαπτος, ἄταφος, ἀτυμβος.
Insequor, ἐπακολουθέω, διώκω.
Inserantur, ἐπεργείνωνται.
Insero, ui, ertum, ἐπιτίθημι, ἐμβάλλω.
Insero, I levi, ἀπείρω, ἐμφύω.
Insertus, ἐμβληθείς, ἐντεθείς.
Inservio, δουλεύω, διακονέω, λατρεύω τῇ ὀδονῇ, voluptati.
Inservire commodis alienis, ἄλλῳ τὰ συμφέροντα σκοπεῖν.
Insideo, ὀπικάθημαι, καθίζω ἐπί τινι.
Insidiæ, ἐνέδρα, ἐπιβουλή, λόχος.
Insidias struo, ἐπιβουλεύω· ἐνέδρας καθίζειν τινί, ἐνέδραν ποιεῖσθαί τινι.
Insidiatio, ἐπιβουλή, ἐνέδρα.
Insidiator, ἐπίβουλος, ἐνεδρευτής.
Insidior, ὀπτεύω, ἐνεδρεύω.
Ex Insidiis, ἐξ ὀπτοῦ.
Insidiosè, μετ' ὀπτοῦ.
Insidiosus, ὀπτεύων.
Insido, ἐνίζάνω, ἐμζάνω.
Insignia, ἐπίσημα.
Insignia imperii, τὰ τῆς ἡγεμονίας παρασήμια.
Insignio, is, ire, ἐπισημαίνω, ἐτσημαίνω.
Insignis, ἐπίσημος, λαμπρός, ὀπφανής.
Insigniter, ὀπτσήμως.
Insilio, εἰσάλλομαι, ἐμπηδῶ.
Insimulabant, κατηγόρουν.
Insimulatio, ὑπόκρισις, τὸ ἔγκλημα.
Insimulo, προσάλλομαι, ὑποκρίνω, ἐγκαλῶ, κατηγορῶ.
Insinuatio, περιέσωσις.
Insinuatus, σωσιεκαμένος.
Insinuo, ὑποβάλλομαι, ἐγκρυπτικίζω, ἐγκολπίζω.
Insipidus, ἄχυμος, ἄγλυκος.
Insipiens, ἀνόητος, ἄφρων, μωρός.
Insisto, ὀπμένω τοῖς δίκαις, precibus: ἐνίσχομαί τῳ τινι, ἐρίστημι.
Insita, ἔμφυτος.
Insociabi is, ἀκοινώνητος.
Insolens, ἄνδης· pro superbo, ἀλαζών.
Insolenter se efferre, ἀλαζονικῶς ἐπαίρεσθαι.
Insolentia, ἀλαζονεία· item arrogantia, ἀλαζονία, ὑπερηφανία, ἀυθάδεια.
Insolentior, ὑπερήφανος, ἢ ἀλαζών, ἀπειθέστερος, ἀγριώτερος.
Insolesco, μεγαλορρημονῶ ἐπί τινι.
Insolleicus ces, ἀμνήμων· ἡμίερ.
Insolo, ἁλίζω, ἁλόω.
Insolubilis, ἄλυτος, ἀδιάλυτος.
Insomnia, ἄ, vigilia, ἀγρυπνία, ἀϋπνία.
Insomnio us, ἐνυπνιώδης.
Insomnis, ἄϋπνος, ἄγρυπνος.
Insonanium, ἠχήσιον.
Insono, ἠνέω.
Insons, ἄκακος, ἀναίτιος, ἀθῷος.
Insonus, ἄφωνος.
Inspectio, ὀπτοκοπή, ἱστορία.
Inspecto, ἐπορέω, ὀπτοκοπέω.
Inspector, ὁ ἐπισκοπῶν, διωρεῖς.
Insperato, ἀνέλπιστως, παρελπίς.
Ex Insperato, ἐκ παρελπίς.
Insperatus, ἀπροσδόκητος.
Inspergo, ἐγκαταπείρω, ὀπτράσσω.
Inspicio, βλέπω εἰς τινα, ὀπτοκοπέω τῇ φύσει, naturam: ὁράω.
In piratio, εἰσπνοὴ, ἔμπνευσις.
Inspiratus, ἐμπνευσθείς.
Inspiro, ὀπτπνέω, ἐμπνέω, ἐμφυσάω.
Inspuo, ὀπτπτύω, κατοπτύω.
Instabilis, ἀβέβαιος, δίμιτάβολος, ἄστατος.
I stabilitas, ἀστασία, ἀκατάστασία.
Instanter, ἐντατικῶς.
Instantia, ἡ ἔντασις.
Instar, ἴσκλει, cum gen. οἷς.
Instat, ἐγκλεῖ, ἐνίστηκε, ἐφίσταται.
Instaurans, ἀνανεῶν.
Instauratio, ἀνασκευὴ, ὀπτοκατάστασις.
Instauro, ὀπτσκευάζω, ἀνακαινίζω, ἀνομοιόμοιον, ἀπορθόω, ἀνακαρίζω, ὀπτοκθίζομαι.
Insterno, ὀπτστρώνυμι, στρωννύω κλίνην.
Instigat, ἐπεξωίει, ἐρίζᾳ, ὀπτσοβάζει.
Instigatio, παρακίνησις, παρόρμησις
Instigo, as, παροξύνω, ἀναπείθω τινά τι, ad hoc te: παρορμῶ σε πρός.
Instillo, ἐπιστάλζω καὶ ἐπιστάζω.
Instinctu divino, κατὰ θεῖον.
Instinctus, us, ui, παρόρμησις, παροξυσμός, κίνησις.
Institor, πανηγυρικός, ἐμπορικός.
Instituo, decerno, προαιρέομαι, ἐγχειρῶ, pro incipio, ἐίσημαι. pro doceo, παιδεύω σε τινα, in hâc re te: φιλόσοφόν σε ποιῶ.
Instituo, προοίμια, καθίσταμένα, ὁρίσματα, διατάξεις.
Institua majorum, προγονικὰ νόμιμα.
Institutio, doctrina, παιδεία, εἰσαγωγή.
Institutum, τό, τὸ, παίδευμα· denotat etiam propositum, προαίρεσις, σκοπός.

Institutus,

Institutus, πεπαιδευμένος, παιδευθείς.
Instо, urgeo, ἐνίστημι· pro incumbo, ἐγκλίνω· pro imminere, ἐγγίζειν.
Instratum, κατάστρωμα.
Instructa, καταρτίσματα.
Instructio, κατασκευὴ, ἐμφανισμὸς, διδασκαλία.
Instruere, id est, docere, διδάσκειν τινα.
Instrumenta, χρήσεις, ἐργαλεῖα, γεγλυμμένα, ἀσφαλίσματα, δικαιώματα.
Instrumentum, ἐργαλεῖον, ὄργανον, ὁ, τὸ, σκεῦος, ἐξάρτησις γεγραμμένη.
Instruo, ordino, κατασκευάζω, ὀπτάττω, ἐξαρτύω, συμβιβάζω.
Insuavis, ἀγλυκὴς, ἀηδής.
Insuco, ἐγχυμίζω.
Insudo, ἐπιδίδωμι.
Insuesco, ἐνδίζομαι.
Insuetus, ἀήθης.
Insula, νῆσος, νησίδιον.
Insulaneus, νησιώτης.
Insularis, νησιωτικός.
Insulsè, ἀνοήτως.
Insulsus, ἄνοητος, ὁ, pro fatuo, ἀνοιδιώτης, ἀνόητος, ἀνόητος.
Insultatio, ὕβρισις, χλευασία.
Insulto, ὀπτομορτάω, ὀπτσκώπτω, ὀπτχαίρω τινί, ἐπιχαίρω τινί.
Insultura, ὀπτσκώπτης.
Insum, ἐνειμι, ἐνεστίβω.
Insumo, ἀναλίσκω χρήματα, pecuniam: ἀναλίσκω.
I super, περισσὸν, περὶ τούτου, ἀλλότι.
Insuperabilis, ἀδάμας, ἀνίκητος, ἀνάλωτος, ἀμαχος.
Insurgo, ἀνίστημαι, ἀπαίρω.
Insusurro, ὀπτψιθυρίζω.
Intabesco, μαραίνομαι, ἐκτήκομαι.
Intactus, ἀμόλυντος, ἀδιάλωτος, ἀμόλυντος, ἄψαυστος.
Intaminatus, μιάνθητος.
Intectus, ἀσκέπαστος.
Integer, ἀκμαῖος, ὑγιὴς, ζῶν, ὁλόκληρος.
Integritas, ἀδιαφθορσία, ὁλότης, ὁλοκληρία.
De Integro, ἐξ ὑπαρχῆς.
Integumentum, ἐγκάλυμμα.
Intellectu difficilis, δυσνόητος.
Intellectus, ιέως, νόημα, σωίσις.
Intelligentia, νόησις, συνίσις, ἔννοια.
Intelligibilis, νοητός.
Intelligo, συνίημι τοῦτο, διανοοῦμαι, καταλαμβάνω, νοέω, αἰσθάνομαι, μανθάνω.
Intemerata, ἀδιάφθορα, ἀδιάφθορα, ἄχραντος, ἀκατάφθορος.
Intemeratus, ἀμόλυντος.
Intemperans, ἀκρατὴς, ἀκόλαστος, ἄσωτος, ἀκατάσχετος.
Intemperanter, ἀκρατῶς.
Intemperanter vivo, ἀκολαστεύω, ἀπείλω, ὀψοφαγέω.
Intemperantia, ἀκολασία, ἀκρασία, ἀσωτία, ἀμετρία.
Intemperiæ, μανίαι.
Intemperies, δυσκρασία, ἀκρασία.
Intempestus, a, um, ἄωρος, ἄκαιρος, βαθεῖα, ἄκρατος.
Intempesta nox, ἀκεμνὺξ, ἀκεμνυχία, νυκτὸς ἀωρία.
Intempestas, δυσκρασία.
Intempestivè, ἐν ἀκαίρῳ, ἐν ἀκαίρῳ, ἐκ καιρῷ, παρὰ καιρόν.
Intempestivus, a, ἄωρος, ἄκαιρος, ἀναγκαῖος, ἀκαίρως, mors: παρακαίριος.
Intempestus, ἄωρος, παράκαιρος.
Intendere aciem oculorum, ἀτενὴς ὁρᾶν, ἀτενίζειν.
Intendere animum, προσέχω τὸν νοῦν τινι, ἐφίστημί τινι.
Intendit, ἐπιτείνει, κοσμεῖ.
Intendo, ἐντείνω τόξον, arcum.
Intensio, ἐπίτασις, ἔντασις.
Intentatus, ἀπείρατος.
Intentè, ἐντατικῶς.
Intentio, ἔντασις, σκοπός.
Intento, προτείνω.
Intentus, ἐντατικός, ἔντονος.
Inter, μεταξὺ, cum genit. ut μεταξὺ λόγων, inter dicendum: ἐν cum dat. vel εἰς cum accus.
Inter hæc, ἐν τούτῳ, ἐν τούτοις.
Intercalaris, παρεμβολιμαῖος, ἐμβόλιμος, ἄωρος.
Intercalati dies, ἐπακτοὶ ἡμέραι.
Intercapedo, διάσημος, διαχώρημα.
Intercapulium, intericapulum, μεταφρενον.
Intercedit, μεσάζει.
Intercedo, διέρχομαι, ἐνίστημαι, ἐκτείνω.
Interceptus, μεσολαβηθείς, ὑποδυάων.
Intercessio, ἐνστάτευξις.
Intercessor, ἐνστάτης, μεσίτης.
Intercessor concrum, διαδόχος ἐσίας.
Intercido, παρεμπίπτω.
Intercipio, μεσολαβῶ, ἐγκαταλαμβάνω.
Intercludo, ὑπολαμβάνω.
Interdiarius, ἡμερολήπτης.
Interdicere igni & aquâ, πυρὸς καὶ ὕδατος καὶ στέγης εἴργειν.
Interdico, veto, παρεγγυῶ, κωλύω.
Interdictio, ὑπόρρησις, ἡ, ὑπόρρημα, τό.
Interdictum, ὑπόρρημα, τὸ, παρεγγυάλια, ἀπαγόρευμα, ἀνεπιφοίτησις.
Interdiu, μεθ' ἡμέραν, ἐν ἡμέρᾳ, δι' ἡμέρας.
Interdum, ἐνίοτε.
Interea, ἐν τούτῳ, τὸ ἐν τοσούτῳ, ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ.
Interemptio, καθαίρεσις.
Interemptus, καθαιρεθείς, ἀνηρημένος.
Intereo, ὀπόλλυμαι, διαφθείρομαι.
Interest, vide Refert.
Interfector, φονεὺς, ἀναιρέτης.
Interficio, ἀναιρῶ τινα, κτείνω τινα, φονεύω.
Interfluo, διαρρέω.
Interfundo, διαχέω.
Intergeries, patics, τοῖχος, οἰκίας κτήσεις διορίζων.
Interjacio, is, παρεμβάλλω.
Interjectio, χατλισμός.
Interim, μεταξὺ, ἐν ᾧ ταῦτα δέ.
Interim dum, ἐν ᾧ ὅτε.
Interimo, διαφθείρω τινα, κτείνω.
Interior, ὁ ἐνδότερος.
Interitus, ἀπώλεια, ἀναίρεσις.
Interjungo, ἐφίσαμαι.
Interlabor, παρεμπίπτω.
Interlocutio, διαλογισμὸς, διάλειξις.
Interloquor, λέγω παρεμβάλλω, διαλέγομαι, διακόπτω.
Interlunium, ὑπόκρυσις σελήνης.
Interluceo, παρεμφαίνω.
Intermedius, παρέμσος.
Intermico, διαστίλβω.
Interminatus, ἀπείρητος.
Interminor, ἐπαπειλῶ, ἐμβρεμῶμαι.
Intermissio, διάλειψις, ἄπνοια.
Sine Intermissione, ἀδιαλείπτως.
Intermitto, cesso, διαλείπω, ἐπίσχω.
Interna, ἤπατα.
Internecinum bellum, πολέμος θανάσιμος πόλεμος.
Internecio, πανωλεθρία.
Interneco, διαφθείρω, ὀξολεθρεύω.
Internoctatio, πανυχίδες.
Internodium, φάλαγξ.
Internosco, διακρῶσκω, διακρίνω.
Internuncius, διάκτωρ, διάκτορος.
Intero, ἐντρίβω.
Interpellatio, λόγων παρεμβολὴ, διακοπή.
Interpello, διακόπτω, παρεμβολίω τῷ λόγῳ τινί.
Interpola, interpolator, ὑπόσκαφεύς, ὑπόσκαφος.
Interpolo, ἀνασκαλεύω, ἀνθμίω.
Interpono, παρεμβάλλω, παρατίθημι.
Interpositio, παρεμβολὴ, παράθεσις.
Interpremo, διαπλίζω.
Interpres, ὑρμηνεὺς, ἑρμηνεύς.
Interpretatio, ἑρμηνεία, μετάφρασις.
Interpretor, ἑρμηνεύω, ἑρμηνεύομαι, accuso, παρεφέλκω, ἐξηγέομαι.
Interpungo, στιγμαῖς διαιρέμω.
Interputo, διατέμνω.
Interregnum, μεσοβασιλεία.
Interrex, μεσοβασιλεύς.
Interritus, ἀδιὰς, ἄφοβος.
Interrogatio, ἐρώτησις, ἐρώτημα, πύσμα.
Interrogo, ἐρωτῶ σε τοῦτο, de hâc re te: vel περὶ τούτε πυνθάνομαι.
Interrumpo, ὑπορρήγνυμι, διαρρήγνυμι.
Interrupte, συντόμως, ὑποτόμως.
Interruptio, ὑπόρρηξις, διακοπή.
Intersco, διατέμνω.
Intersepio, διαίρω.
Interséro, παρεμβάλλω, παρατίθημι.
Interspiro, διανέω.
Interstitium, διάσημα, τὸ, διαχώρημα, τὸ μεταξύ.
Interstо, διίσημι.
Interfum, ἐγκαθίσεμαι, πάρειμι τῆς πράγματος, rebus: pro differre, διαφέρειν.
Intertextum, περίφαστον.
Intervallum, διάστασις, ἡ, διάσημα, τό.
Intervenio, ἐπέρχομαι, ὑπαίνομαι.
Interventus, μαντεία.
Interula, χιτωνίσκος.
Intestabilis, ἀπομνημόνευτος, ἄπιμος μὴ προσδικτέος εἰς μαρτυρίαν.
In estatò, ἀδιαθέτως.
Intestatus, ἀδιάθετος.
Intestina, orum, ἔντερα, ἔγκατα, πολάγχα.
Intestinum, ἔντερον, ἐγκοίλιον, ἔνυτερον.
Intestinus, a, um, ἐμφύλιος πόλεμος, bellum: ὁ ἐνδοθεν, ὁ ἔσω.
Intexo, ἐνυφαίνω, ἐμπλέκω.
Intimari, γνωρίσαι.
Intimè, οἰκειότατα.
Intimus, ἐνδότατος, μύχατος.
Intinctus, βάμμα.
Intingo, ἐμβάπτω, ἐγχρίζω.
Intolerabilis, δύσις, ἀφόρητος, ἀβάσκαντος, ἄτλητος.
Intolerandus, ἀφόρητος, ἀφόρητος.
Intono, βροντᾶ, ἐκβροντᾶ.
Intonsus, ἀκερσίκομος, ἀκειρόκομος.
Intorqueo, στρόβλιω.
Intortus, ἀπεγκλιτός.
In totum, διόλου.
Intra, ἐντός, gen. ἔνδον, ἔσω.

Intractabilis, ἀδάμαστος, ἄτεγκτος, ὁ ἢ ἡ, ἀπειθὴς, ἀμαιχίητος.
Intrepidè, ἀδεῶς, ἀφόβως.
Intrepidus, ἀδεὴς, ἀδεᾶκλὴς, ὁ, ἡ, ἄδεμος, ἄφοβος, ἄδοκητος.
Intrinsecùs, ἔσωθεν, ἔνδοθεν.
Intritum, μυῆστον, ὄ, τό.
Intrò, adverb. ἔσω, εἴσω.
Intro, εἰσέρχομαι, εἴσειμι εἰς τινα.
Intrò cludo, ἐγκατακλείω.
Introduco, εἰσφέρομαι, εἰσάγω.
Introductio, εἰσαγωγὴ, παρεισαγωγή.
Introeo, εἰσέρχομαι, εἰσπορεύομαι.
Introgredior, εἰσέρχομαι, εἰσπορεύομαι.
Introitorius, εἰσόδιος.
Introitum, ἐνβαθρεῖον, εἰσηλυσίν.
Introi ns, εἴσοδος, εἴσπορος, ἔμβασις.
Intromitto, εἰσάγω μαι, εἰσωθίζω.
Introrsus vel -lum, εἰς τὸ ἔσω, vel εἴσω.
Introspicio εἰσοράω, ἐνθηρατία.
Introvoco, εἰσωθέω.
Intrudo, εἰσωθέω.
Intubus, ἐνυβὸς.
Intueor, θεάομαί τινα, βλέπω εἴς τινα, & πρὸς τινα, ἐφέπω τι, κατόπτομαι.
Intuitus, ἔπωψις, ὄψις.
Intumesco, ὀγκόομαι, ὀγκόομαι, ὀιδαίνω.
Intus, ἔνδον, ἔσω, ἔσω θεν.
Invado, ἐνβάλλω ἀπαρασκεύους, imparatos: ἐμβάλλω εἰς τὴν ἀπόκλιν, Atticam: ἐπιπίπτω, ἐπέρχομαι, ἐνβαίνω.
Invalesco, ἐπιῤῥώννυμαι.
Invaletudo, ἀῤῥωστία, ἀδίνεια.
Invalidus, ἄῤῥωστος, ἀδυνὴς, ἀδυνατός.
Invasio, ἐπίδρασις, εἰσβολὴ.
Invator, ἐπιβάτης, ἐπιλάτης.
Invectio, ἐπήνεξις, εἰσαγωγὴ, εἰσκομιδὴ, κακηγορία.
Inveho, ἐπάγω, ἐμφορῶ.
Invenio, εὑρίσκω vel εὑρίσκομαι.
Inventio, εὕρεσις, εὕρημα.
Inventor, εὑρετὴς, εὑρήτωρ.
Inventrix, εὑρέτρια.
Inventum, εὕρημμα, τὸ, εὕρημα, τό.
Inventus, εὑρημένος, εὑρεθείς.
Invenustè, ἀχαρίτως, ἀμούσως.
Invenustus, ἄμουσος, ἀχάριτος.
Inverecundus, ἀναιδὴς, ἀναίσχυντος.
Inversio, ἀναστροφὴ, κατεστροφή.
Inverto, καταστρέφω, περιστρέφω.
Investigatio, ἀνίχνευσις, ἐξίτασις.
Investigator, ἰχνευτὴς.
Investigo, ἐξιχνεύω, ἀναζητέω, ἐξετάζω.
Inveteresco, παλαιόομαι, παλαιοῦμαι.
Inveterè, ἐμπαλαι, ἀπαλαίθεν, ἐκπαλαι, πρὸς ἀπαλαί.
Invictissimus, καλλίνικος.
Invictus, ἀνίκητος, ἄμαχος, ἀνάλωτος, ἀπόνητος, ἀκατανίκητος.
Invideo, φθονέω τοῖς ἀγαθοῖς, bonis: βασκαίνω σοι τῦτο, ἐβάνη ἔχω.
Invidia, φθόνος, ὁ, βασκανία, ἡ.
Invidâ carens, ἄφθονος, ἀβάσκαντος.
Absque Invidiâ, ἀφθόνως.
In Invidiâ esse, ἐπίφθονός τῷ, ὑπόφθονα ἄγωνίζεσθαι, φθονεῖσθαι.
Invidus, φθονερὸς, ὑπόφθονος, βάσκανος, νεμεσητικός.
Invigilare studiis, περισκοπεῖν τοῖς λόγοις.
Invigilo, ἐπαγρυπνέω.
Invilitat, ἀτιμάζει.
Inviolabile, ἀθέμιτον.
Inviolatus, ἀνοσίας.
Invifo, ἐπισκοπέω τινα, ἐφοράω, ἐπισκήπτομαι.
Invifum esse alicui, ἀπεχθῆ τῷ τινι.
Invifus, μισητὸς, μισούμενος.
Invisus, ἐχθρὸς, ἀβίωτος.
Invitâ naturâ, παρὰ φύσιν.
Invitatio, πρόκλησις.
Invitò, ἀκὼν, ἀκόντως.
Invito, καλέω τινα πρὸς δεῖπνον, ad cœnam: κατεπάγω, προσκαλέω.
Invitus, ἄκων, ἀκόντως. οὐχ ἑκών.
In universum, ὅλως, καθόλου.
Invius, ἄπρος, ἄβατος.
Inula, ἰλίτριον
Inultus, ἀνεκδίκητος, ἀτιμώρητος.
Inumbro, ἐπισκιάζω, κατασκιάζω.
Inunctio, ἐπάλειψις, ἐπάλειμμα, τό.
Inundatio, κατάκλυσις, κατακλυσμός.
Inundatio fluminis, ἔπαρσις
Inundo, πλημμύρω & πλημμυρίω.
Inungo, ἐπαλείφω, ἐγχρίω.
Invocatio, ἐπίκλησις.
Invoco, ἐπικαλέω, ἐβοάομαι.
Involo, ἐφίπταμαι.
Involucris, ἀπίνη.
Involucrum, εἵλημα, εἰείλημα.
Involvere fasciis infantem, σπαργανῶν τὸ βρέφος.
Involvit, εἰειλεῖ.
Involvo, ἐπικυλίνδω, ἐγκυλίζω εἴς τι, περιειλέω τινα συμφοραῖς, calamitatibus: περιειλέω.
Inurbanè, ὡς ἀστεῖος, ἀχαρίτως.
Inurbanus, ἀγροικος, ὁ ὡς ἀστεῖος.
Inurere alicui ignominiam, στηρίζεσθαί τινι ὄνειδος.
Inuro, ἐγκαίω, ἐπικαίω.
Inusitatè, ἀσχέτως, ἀλόγως, ἀτερβῶς.
Inusitatus, ἀσχέτος, ἄλογος, ἀτερβής.
In usum habeo, εἰς χρῆσιν ἔχω.
Inutilis, ἄχρηστος, ἀνωφελὴς, ἀχρεῖος.
Inutilitas, ἀχρηστία, τὸ ἀσύμφορον.
Invulneratus, ἄτρωτος.
Io, ἰώ, ἰώ.
Joco, ἐν παιδιᾷ, παιδικῶς, χαρεὶς σπουδῇ.
Jocóne an serlò, παίζων ἢ σπουδάζων.
Jocor, παίζω, παιδιὰν ποιοῦμαι.
Jocosus, εὐτράπελος, παιγνιώδης.
Jocularis, παιγνιώδης, γελοιώδης.
Jocus, παιδιὰ, Κώμμα, ατος, τὸ, παίγνιον, τὸ, γέλοιον.
Ionia, Ἰωνὶς, Ἰωνίς.
Ipse, αὐτὸς.
Ipsissimus, αὐτότατος.
Ira, ὀργὴ, κότος, θυμὸς, μῆνις.
Iram accendere, ὀργίζω τινα.
Iram cohibere, κατέχειν ὀργήν.
Iram concoquere, πικραίνειν τινὶ ὀργήν.
Ad Iram provocare, εἰς ὀργὴν παροξύνειν.
Iracundè, ὑβριστικῶς, θυμῷ ὀργῇ, μετ' ὀργῆς.
Iracundia, ὀργιλότης, ὀργὴ.
Iracundior, ὀργιλότερος.
Iracundus, ὀργίλος, ἀκρόχολος, ὁ.
Irascor, ὀργίζομαί τινι, vel περί τινος, propter aliquam rem: ἀγανακτέω τινι.
Iratus, ὀργισθείς, θυμώδης.
Iris, ἶρις, τὸ τόξον ἐν τῇ περιφλῇ.
Irradio, ἀκτινοβολέω.
Irrasus, ἄξυρος.
Irrationabilis, ἄλογος, ἀλόγιστος.
Irrationabilitas, ἀλογία, ἀλογιστία.
Irreligiosus, ἀσεβὴς.
Irremeabilis, ἀνυπόστροφος.
Irremunerabilis, ἀνεπαπόδοτος.
Irreparabilis, ἀνεπανόρθωτος, ἀνεπανόρθωτος.
Irrepo, παρεισρέπω, παρεισδύομαι.
Irreprehensibilis, ἀνεπιλήπτος, ἀνεπαίτιος, ἀμώμητος.
Irrepsit, ἐῤῥύη.
Irre rehensus, ἀνεπιλήπτος.
Irrequietus, ἄπαυστος, ἀκοίμητος.
Irretio, σαγηνεύω, περιβάλλω.
Irretitus, περιπλακείς.
Irreverenter, ἀναιδῶς, ἀτιμῶς.
Irreverentia, ἀναίδεια, ἀναιδωτιλία.
Irrevocabilis, ἀναπόστροφος, ὁ ἢ ἡ, ἀμεταστρεπτος.
Irrideo, καταγελάω τινος, & τινι, ἐπισκώπτω, χλευάζω τινα.
Irrigatio, ἀρδεία, ἄρδυσις.
Irrigator, ἀρδευτὴς.
Irrigo, ἀρδεύω, ἄρδω, βρέχω, διαίνω.
Irriguus, καταῤῥύτος.
Irrilor, χλευασθῆς, μωκᾶσθαι.
Irrisus, a, um, καταγέλαστος.
Irrisus, & Irrisio, χλευασία, χλευασμὸς, ἐμυσσμὸς. καταγέλως.
Irrita, ἀκαφῆ, μάταια.
Irritabile, litigosum, iracundum, ὀξύχολον.
Irritamentum, ἐρεθισμὸς, παροργισμός.
Irritatio, παροξυσμὸς, ἐρέθισμος, ἐρεθισμός.
Irritatus, ἐρεθισθείς, παροξυνθείς.
Irrito, ὑποργίζω τινα πρός, &c. παροξύνω τὸν πολίτας ἐπ' αὐτὸν, cives in eum: ἐρέθω, ἐρεθίζω.
Irritum facio, ἄκυρον ποιεῖν.
Irritus, ἄῤῥητος, ἄκυρος, ἀπερκτος.
Irrogabatur, ἐπεφέρετο.
Irrogatio, ἐπιβολὴ, εἰσφορά.
Irrogo, ἐπιτίθημι τίμημα, multam.
Irroro, ἐπιῤῥοσίζω, ῥαίνω.
Irrumpo, εἰσπίπτω τινί, ἐμβάλλω.
Irruo, ἐμβάλλω, ἐμπαίπτω τινί, ἐφορμάω.
Irruptio, ἐνδρόμησις, ἡ, ἐμβολὴ.
Irruptionem facere, περισβάλλειν τινί.
Is, ea, id, ἐκεῖνος, αὕτη· αὐτὸς, ἡ, ὁ.
Iſtac, διὰ τῆδε τῆς τόπου.
Iſte, ὅστος, ὅδε.
Iſtic, adverb. αὐδὶ, τῇδε, αὐτόθι.
Iſtiusmodi, τοιουτόδροπος, τοιῦτος.
Iſtorſum, φέρε τόνδε τὸν τόπον
Ita, adverb. ὕτως, ὥτως, οὕτω, πάνυ.
Ita, ut, ὥστε, ὡς, vel ὥστε, ἔστε.
Itane, ἦ ἄρα, ἀλλ' οὕτως.
Itaque, ἄρ' οὖν τοίνυν, τοιγαροῦν.
Item, ὡσαύτως, ὁμοίως.
Iter, πορεία, ὁδὸς ὁδοιπορία.
Iter facere, πορεύεσθαι, ὁδοιπορεῖν.
Pedibus Iter facere, πορεύεσθαι τῶν ποδῶν.
Iteratio, ἀνάληψις.
Itero, δευτερόω, δευτεροῦμαι.
Iterum, αὖθις, αὖ, εἰσαῦθις, πάλιν.
Iterum atque iterum, αὖθις αὖθις.
Itidem, παραπλησίως, ὁμοίως.
Itinerarium, ὁδοιπορικόν.
Jubæ κάπη, ἡ.
Jubar, Φέλας, ατος, τὸ, αὐγὴ, φωσφόρος
Jubeo, κελεύω τι, ἐπιτάττω, προστάττω Cui τῷτο, ἐπιτέλλω, ἀνάγω, κέλομαι.
Jubilo, ἀγαλλιάομαι, ἀλαλάζω.

Jubilum, τὸ ἀλάλαγμα, ἀλαλαγμός.
Jucundè, ἡδύπνως, ἡδέως.
Jucundissimè, ἥδιστα, ἡδυπότατα.
Jucunditas, ἡδονὴ, τερπνότης.
Jucundus, ἡδὺς, ἥνυτος, τερπνός.
Judex, κριτὴς, ὁ, ἡ, δικαστὴς.
Judicatorium, δικαστήριον.
Judicatus, κατὰ δικαιοδοσίαν.
Judicatu difficilis, δύσκριτος, δυσκοντός.
Judicialis, δικαστικὸς, κριτικός.
Judicium, δίκη, κρίσις, ως, ἡ, κρίμα, τὸ, pro opinione, ἀξίωσις, κριτήριον, δικαστήριον.
Judico, κρίνω τινα, & ὑπέρ τινος, δικάζω, διαγινώσκω.
Jugà, ζυγὰ, ἀναφορικὰ.
Jugale vinculum, συζυγία.
Jugalis, ὁμόζυγος, σύζυγος.
Jugerum, τὸ πλέθρον, & πλέθρον,
Jugis aqua, ἀέναον ὕδωρ.
Jugis, ἀειδιαίτιος, διωνυκὴς.
Jugiter, διωνυκῶς.
Juglans, κάρυον βασιλικὸν.
Ex Jugo montis, κατὰ κορυφὴν.
Jugulatio, κατασφαγὴ, σφαγὴ, ἡ.
Jugulo, σφάττω, σφάζω, τραχηλίζω.
Jugulum, σφαγὴ, ἡ, αὐχὴν, σφαγὴ.
Jugum, ζυγὸς, ζεῦγος, τὸ, montis, κορυφὴ, λόφος.
Jugum servitii, τὸ δούλειον ζυγόν.
Jumentum, κτῆνος, ὑποζύγιον.
Juncetum, ὁ σχοινὼν.
Junceus, σχοινώδης.
Juncosus, idem.
Junctio, ζεῦξις.
Junctim, ζευκτῶς, καὶ συμπλοκὴν.
Junctura, ζεῦξις, συνάφεια, συναφὴ
Junctus, ζευχθείς.
Juncus, σχοῖνος.
Jungere, ἁρμόσαι.
Jungo, ζεύγνυμι, συναπτω, συνίσημι.
Junior, νεώτερος.
Juniperus, ἄρκευθος, ἡ.
Junius, ἑκατομβαιών, ἑκατόμβαιος.
Juno, Ἥρα.
Jupiter, Ζεὺς, τῦ Διὸς, κρονίων.
Jura dictantes, νομοθέται.
Jura violare, ὅρκους πατεῖν.
Juramento se obstringere, ὅρκον ποιεῖσθαι πρός τινα.
Juramentum, ὅρκος, ὁ, ὅρκιον.
Jure, δικαίως, εἰκότως, εὐθίκως.
Jurgiosus, φιλόνεικος, ἐριστικὸς.
Jurgium, φιλονεικία, ἔρις, νείκος, ως, τὸ, λοιδορία.
Jurgo, ζυγομαχέω πρός τινα, ἐρίζω.
Juridicialis, δικαιολογικὸς, αἰτιολογικὸς.
Juridicus, δικαστὴς.
Jurisconsultus, ὁ νόμιμος, Συμβουλευτικὸς.
Jurisdictio, δικαιολογία.
Juris interpres, ἐξηγητὴς τῶν νομίμων.
Juris doctores, ἀυθέντας
Jurisperitus, δικαστικὸς, νομικὸς, νομομαθὴς.
Jurisprudentia, νομικὴ τέχνη.
Juro, ὄμνυμι & ὀμνύω.
Jurulentus, ζωμώδης, ζυζωμος.
Jus, pro liquore, ὁ ζωμός.
Jus civile, δίκαιον πολιτικὸν.
Jus, δίκη, τὸ δίκαιον, δίμις, ιστος, pro potestate, ἐξουσία.
Jusjurandum, ὅρκος, ὁ, ὅρκιον.
In Jus vocare, δικάζειδ, ἐγκαλεῖν τινα & τινι.
Jusculum, ζωμίδιον.
Juſſum, ἐπιταξις, πρόσταγμα.
Juſſus, a, um, προστεταγμένος, vel προσταχθείς.
Juſta, exequiæ, ἐναγίσματα, τὰ
Juſta facere mortuo, τὰ νομιζόμενα ποιεῖν.
Juſta usurpatio, δικαία ὕφεσις.
Juſtè, δικαίως.
Juſtificatio, δικαίωσις, καθοσίωσις.
Juſtifico, δικαιόω.
Juſtitia, δικαιοσύνη.
Juſtus, δίκαιος.
Juvanien, ὄφελημα.
Juvat, delectat, τέρπει, ἐν ἡδονῇ ἔχει, ἀρέσκει.
Juvenca, δάμαλις, πόρτις.
Juvencula, juvenculus, νεοτέρα, νεότερος.
Juvencus, μόσχος, ου, ὁ, πόρτις, αυκὸς, ὁ.
Juveneſco, ἀκμάζω, ἡβάζω.
Juvenilis, νεανικὸς, μειρακιώδης, νεοτερικὸς,
Juvenilitèr, νεανικῶς, ἀκμαίως.
Juvenis, νέος, νεανίσκος, κόρος, ὁ, νεηνίας, ου, ὁ, ἡλικιώτης, ἀζυγὴς.
Juvenis sum, νεανιεύομαι & νεανιεύζω.
Juventus, νεότης, ἥβη, πολία.
Juvo, ὠφελέω, τινα, & τινα, βοηθέω σοι πρὸς πολεμίους, adversus hostes.
Juxta, παρὰ, ἀμφὶ. πρὸς, cum dat. adv. ἐγγὺς, πλησίον, παραπλησίως.
Juxtim, πλησίον.

K.

KAbbala, v. Cabbala.
Kalendæ, αἱ καλένδαι, Plut. τυμπανία, idem.
Kalendarium, Καλενδάριον.
Klimax, v. Climax.

L.

LAbesco, καταῤῥέομαι: pro animo concidere, ἀθυμέω.
Labefactatio, λάβη, ἥλυμα, πάϊσμα.
Labefacto & labefacio, λυμαίνομαι, accus. & dat.
Labellum, χλιδέριον.
Labellum, vasculum, λακάνη, χειλδέριον.
Labem aspergere alicui, ῥυπαίνειν τινα.
Labes, λύμη, πάϊσμα, τὸ, κηλὶς, βλάβη, ης, ἡ.
Labium & labrum, χεῖλος, ους, τό.
Labo, as, are, ὑποφέρομαι, ὑπορρέω.
Labor, cado, πίπτω, ολισθαίνω, πλάω.
Labor, πόνος, ὁ, κάμάτος, ου, κόπος, μόχθος.
Labores honesti, ἐυμοχθοι.
Laboratus, ἐξεργασθείς.
Citra Laborem, ἀπόνως, ἀμοχθεί
Laborem detrectare, μισοπονεῖν, ἀπολιγωρεῖν τῶν πόνων.
Laboriosè, ὀδυνηρῶς.
Laboriosus, ὀδυνηρὸς, ὁ, ἡ, καματώδης, μοχθηρὸς, πλήμων, κακοπαθὴς.
Laboro, operam do, πονῶ, ἀσκέω, pro malè habere, μοχθέω pro angor, φροντίζω, σπουδάζω, &c.
Laborum patiens, ἐμπονος, ἐμφερὴς.
Labrum, χεῖλος, τὸ, λαβρὸν.
Labrum mordere, χαλινῶω ἐδωδιεν.
Labrum attingens, labris vicinus, ἐπιχείλης.
Labrum, vas, πλυνὸς, λεκάνη.
Labrusca, seu Labrulcum, ἄμπελος ἀγρία, ἀγρεμπελος.
Lac, lactis, γάλα, γαλακτὸς.
Lac concrectum, τυθορμαθεῖον γάλα.
Lacer & lacerus, διεῤῥαγμὸς, ῥακώδης.
Laceratio, σπάραγμα, σπαραγμὸς.
Lacerna, φᾶρος, μανδύη, ης, ἡ.
Lacero, διεσύρω, σπαράσσω, λαβδω, ῥύπτω, ξαίνω, συμπίβω.
Lacerta & Lacertus, σαῦρος.
Lacertosus, μυώδης.
Lacertus, μυὼν, ὁ ἐν τῷ βραχίονι μῦς.
Lacessitus, περιπλακωδεὶς λόγοις, contumeliâ.
Lacesso, provoco, περικαλέομαί τινα εἰς ἀγῶνα, περιπλακίζω, ἐρεθίζω.
Lacinia, ἐδὼν τὸ κάτω μέρος.
Lacinio us, πολυπόδης.
Lacryma, δάκρυον, δάκρυ, υ, τό.
Lacrymabilis, ἀνολύδακρυς, δακρύτὸς.
Lacrymas abstergere, ἐξαλείφειν δάκρυα.
Lacrymatio, δάκρυσις, δάκρυμα.
Absque Lacrymis, ἀδάκρυτι.
Lacrymo & lacrymor, δακρύω, πλαίω, δακρύζω.
Lacrymosus, ἐπάκρυος.
Lacrymula, δακρύδιον.
Lactari spe vanâ, κενῇσιν ἐλπίσι θυμαίνεσθαι.
Lacte abundans, ὀγλαγὴς.
Lacten, γαλαθηνὸς, θηλάζων.
Lactens porcus, Μελανὸς, θηλάζων.
Lacteo, lac fugo, θηλάζω.
Lactes, τὸ μεσεντέριον.
Lacteus, γαλακτικὸς, γλαγερὸς.
Lacticinia, γαλακτικα.
Lacto, lac præbeo, γαλακτίζω, γαλακτοῤῥοέω.
Lactuca, θρίδαξ, ἡ, θριδακίνη.
Lacuna, τάναξ, ακος, τὸ, τυλμὶς, τύλμα, ατος, Cheneze.
Lacunar, φάτνωμα, τὸ, κατασκίασμα, ὀροφή.
Lacuno, καμαροῦμαι.
Lacunosus, τανυπόδης, τυλματώδης.
Lacus, λίμνη, λάκκος, τύλμη.
Lædo, βλάπτω τινα, κακόω, σίτομαι.
Læna, χλαῖνα, τρίβων.
Læsio, ὕβρισις, ἐπήρεια.
Læsus, βλαβείς.
Lætabilis, γηθόσυνος.
Lætè, ἱλαρῶς, διθύραμβος.
Lætifico, εὐφραίνω τινα, ἡδύνω.
Lætitia, εὐθυμία, χαρὰ, ᾶς, ἡ, γηθοσύνη.
Lætitiam afferens, εὐφρόσυνος.
Lætitiâ perfundor, χαίρομαι.
Læto animo esse, εὐθυμεῖν, εὐθύμως διαβιῶν.
Lætor, χαίρω, ἡδομαι τέρπομαι, γηθέω.
Lætus, euidem, εὔθυμος, ὁ ἢ ἡ, γηθόσυνος, ἱλαρὸς.
Læva, manus sinistra, σκαιὰ.
Lævigo, complano, λειαίνω.

Lævis, glaber, λεῖος, λειόδης.
Lævitas, λειότης, τὸ λεῖον.
Lævus, λαιὸς, σκαιὸς pro inauspicato, δυσοιώνιστος.
Lagena, ὀινοφόρον, λεκύθιον.
Lagunicula, λαγήνιον.
Laicus, λαϊκὸς, ἰδιώτης.
Lambo, λείχω. λιχμάω.
Lamentabilis, πολυόδυνος, θρηνώδης, πολυπόθητος, σχετὸς.
Lamentatio, ὀδυρμὸς, θρῆνος, ὀλοφυρμὸς, κωκυτὸς, ὀκτυπὸς.
Lamentator, θρηνητὴς.
Lamentor, θρηνέω, ὀδύρομαι, κλαίω, ὀλοφύρομαι, κωκύζω.
Lamentum, θρῆνος, ὀμωγὴ.
Lamia, λαμία.
Lamina, ἐλασμὸς, πίταλον.
Lampas, λαμπὰς, δαλὸς.
Lana, ἔριον.
Lana ius, ἐριουργὸς.
Lancea, λόγχη.
Lancearius, λογχοφόρος.
Lancino, lacero, σπαράττω, καταξέω.
Laneus, ἐριᾶς.
Languco, ἀδυνέω, μαραίνομαι, χαλάω, ἀτονέω, ὑπτιάομαι.
Languesco, χαλάω, ἐκλύομαι.
Languide, νωθρῶς, ἀδρανῶς.
Languidus, χαλαρὸς. ἀδρὸς.
Languor, παραλυσία, ἀδυνατία, ας, ἡ.
Lanipendium, ἐυσταθὲς, ἐρεόζυγον.
Lanilutor, ἐριοπλύτης.
Lanitio, ἄμωσις, ἡ, ἀποξυσις.
Laniena, κρεωπώλιον, κρεωπωλεῖον.
Lanifex, ἐριουργὸς, ταλασιουργὸς.
Lanificium, ἐριουργία, ταλασιουργία.
Laniger, ἐριόφορος, μαλλοφόρος.
Lanio, κρεουργῶ, αἱμάσσω, σπαράσσω.
Lanista, λανιστὴς, κτενιστὴς. Item, λουτρόφος, μυρομάχαιρος, θηριάτης, μονομάχος; sive, ζωμυκαταρράκτης μονομαχητών.
Laniſtæ, ζωμυκᾶσαι.
Lanius & ianio, κρεωπώλης, κρεουργὸς, ἀρταμος, κρεοδαίτης.
Lanterna, laterna, φανὸς, λυχνοῦχος.
Linuginosus, ἐυλώδης.
Lanugo prima, ἴουλος, ἴουλες, λάχνη, φωταυγίαν, χνόος.
Lanx, πίναξ, ταλαντον, πλάστιγξ, δίσκος.
Lapicida, λατόμος, λιθουργὸς.
Lapicidina, λατομία, λιθοτομία, ἡ.
Lapidarius, λιθοξόος, λιθοτόμος.
Lapidator, λευσὴρ.
Lapide ferio, λιθοβολίζω.
Lapidem omnem movere; πάντα λίθον κινεῖν.
Lapides minuti, χάλικες, ων, οἱ.
Lapidesco, λιθόομαι.
Lapideus, λίθινος, λίθεος, λάϊνος.
Lapidibus stratus, λιθόστρωτος.
Lapido, λιθάζω, λιθοβολέω τινα.
Lapidosus, λιθώδης, πετρώδης.
Lapillus, λιθάριον, λιθίδιον.
Lapis, λίθος, ὁ vel ἡ, πέτρος.
Lapis angularis, λίθος ἀγωνιαῖος.
Lappa, πέρδιξ ὁ λοφ.
Lapsus, pars, ὁλισθήσας, πεσών.
Laqueo vitam finivit, τῷ βρόχῳ τὸ ζῆν ἀνῆρπασεν.
Laqueos tendere, δίκτυα πλέκειν.
Laqueus, παγὶς, πέδη, ἡ, ὁ βρόχος.
Lardum, χοιρεία σαρξ, τὸ ὕειον λίπος.
Lares, ἡρῷοι θεοὶ, δαίμονες.
Lares familiares, ἤθεοι κατοικίδιοι.
Largè, ἀφθόνως.
Largior, ἀφιέμαι σοι ἵππον, equum, χαρίζομαι.
Largitio, ὑποβολὴ χρημάτων, δύσις μεγαλοδωρία, διάνομὴ.
Largitionibus corrumpere, ἀφεσδοκεῖν.
Largus, λαμπρὸς, δαψιλὴς, πολύδωρος.
Larix, λάριξ, κος, ἡ.
Larvæ, μορμόλυκες, μορμολύκεια
Larvatus, μορμολύκειον ἐνδυόμενος.
Lascivia, ἀσέλγεια, ἀκολασία, ἀσωτία, λαγνεία, ὕβρις.
Lascivio, ἁβρύνομαι, ἀσελγαίνω, & ἀσελγῶ, ἀκολασταίνω, λαγνεύω.
Lascivus, ἀσελγὴς, ἀκόλαστος, λάγνος, ἀκρατὴς, μάχλος, κωμαστής.
Lassesco, ἐκκάμνω.
Lassitudo, κόπος, κάματος.
Lasso, fatigo, κοπιῶ, καταπονῶ.
Lassus, κεκμηκὼς, κοπωδὴς, καταπονος.
Latè, πλατέως. φρίαρ.
Latebra, κρυφύγετον φωλεὸς, ὁ.
Latebræ, μυχοὶ, φωλεοὶ
Latebrosus, φωλεώδης, λαθρώδης.
Latens, ἄδηλος, κρυφαῖος.
Latenter, κρύβδην, κρυφίως, λάθρα.
Lateo, λανθάνω, δύομαι, λανθάνω.
Later, πλίνθος, ἡ.
Laterculus, πλίνθιον.
à Latere, πλευρόθεν, ἐκ τῦ πλαγίου.
Laterem lavo, πλίνθον πλύνω.
Late itius, πλίνθινος.
Laterna, λυχνοῦχος, φλέξυ, υ, τὸ.
Latex, νᾶμα, ῥεῖθρον.
Latibulum, φωλεὸς, ῦ, ὁ, χωρεμάδες.
Laticlavium, πλατύσημον.
Latifolium, πλατύφυλλον.
Latifundium, βίρυχωρία.
Latinè, λατινιστὶ, ῥωμαϊστὶ.
Latinus, λατῖνος. ῥωμαϊκὸς.
Larito, φωλεύω, ἐλλοχῶ.
Latitudo, ἴυρις, τὸ, πλάτος, πλατυσμὸς, εὐρύτης.
Latona, λητώ.
Latratus, ῦς, ὑλαγμὸς, ὑλακὴ.
Latrina, ἀφιδρῶν, ἀποπάτιον, κόπρων, λυτρῶν.
Latro, as, ὑλακτέω τινα, in aliquem, βαύζω.
Latro, onis, ὁ λῃστὴς, ῦ, κλέπτης.
Latrocinium, λῃστεία, λῃστήριον.
Latrocinor, λῃστεύω, λαφυραγωγέω.
Latrunculus, τὸ λῃστίδιον.
Latura, φόρτος.
Latus, lateris, πλευρὸν, πλευρὰ.
Lateris dolor, πλευρίτις, πλευμονία.
Latus, a, um, πλατὺς, ἴυρὺς, υ, ὁ, ἐυρύχωρος.
Latusclavus, πλατύσημον.
Lavacrum, λυτρὸν, καλυμβήθρα.
Lavatio, λοῦσις, λουτρὸν.
Laudabilis, αἰνετὸς, ἐπαινετὸς, ἀξιέπαινος.
Laudabiliter, ἀξιεπαίνως.
Laudatio, αἴνησις, ἐγκώμιον.
Laudator, ἐπαινέτης, ἐγκωμιαστὴς.
Laudatus, ἐπαίνετος, κατευφημισθεὶς, ἐυδόκιμος.
Laude dignus, ἀξιέπαινετος, ὁ, ἀξιέπαινος, ἐγκωμιαζόμενος ἄξιος.
Laudi ducere, τὸν πόνον ἔπαινον ἡγεῖσθαι.
Laudo, αἰνέω σε, ἐυλογέω τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα, viros bonos: ἐγκωμιάζω τινα.
Laudo valde, καταφιλοῦμαι, ἀνευφημέω, ὑπερπολὺ ἐπαινῶ τίθεμαι.
Lavo, abluo, λούω, de corpore; νίπτω, de manibus: πλύνω, de vestibus.
Laurea, δαφνὶς, δάφνινον φύλλον.
Laureati, δαφνηφορούντες.
Lauretum, δαφνὼν, ὼνος, ὁ.
Laurus, δάφνη.
Laus, ἔπαινος, ὁ, ἐγκώμιον, ἐυφημία.
Laus imperatur, ἔπαινος ἀποτίμεται.
Lautè, λαμπρῶς.
Lautè vestitus, ἀξιοχρέων, ἀβρυείμων.
Lautitia, πολυτέλεια, δαψίλεια.
Lautus, δαψιλὴς, μεγαλοπρεπὴς.
Laxamentum, ἄνεσις, ἄφεσις.
Laxè, χαλαρῶς.
Laxitas, χαύνωσις.
Laxo, χαυνόω, χαλάω δίσμα, vincula; ἀνίημι.
Laxus, χαῦνος, χαλαρὸς· pro amplo, ἐυρύς.
Lea & leæna, λέαινα.
Lebes, λέβης, ὀβριμοστόμιον.
Lectica, φορεῖον, κλίνη.
Lecticarius, κλινοφόρος.
Lectio, ἀνάγνωσις.
Lectisternium, διασκυή.
Lectito, ἐπαναγιγνώσκω.
Lector, ἀναγνώστης.
Lectulus, κλινάριον, κλιντήριον.
Lectus, κλίνη, ἐυνὴ, κοίτη, ἡ, κρεββατος, ὁ.
Lectus genialis, κλίνη συμποσίου.
Lectistratum, στρωγύλον, ἐυναῖον.
Legare aliquid alicui, καταλείπειν τί τινι.
Legatio, πρεσβεία, ἡ, πρέσβευμα, τό.
Legatione fungi, πρεσβεύειν περί τινα.
Legatum, τὸ καταλειπόμενον δῶρον.
Legatus, πρεσβευτὴς.
Legem ferre, νόμον θεῖναι.
Leges latæ, νόμοι κείμενοι.
Leges servare, τοῖς νόμοις ἐμμένειν.
Legibile, ἀναγνωστέον.
Legio, τάγμα, λεγιὼν, ὁ.
Legionarius, ταγματικὸς.
Legirupio, παρέκκλισις.
Legislatio, νομοθεσία.
Legislator, νομοθέτης, θεσμοθέτης.
Legitimè, νομίμως, κατὰ τὸν νόμον.
Legitimus, νόμιμος, νομικὸς, ἐνθεσμος.
Lego, as, πρεσβεύω, ἀποστέλλω, πέμπω.
Lego, λέγω, ἀναγινώσκω· colligo, συλλέγω· pro præternavigare, παραλιγίζω· pro furripere, κλέπτειν.
Leguleius, νομικὸς, δικαιολόγος.
Legulus, συλλογεύς.
Legumen, ὄσπριον, λάδερφ, φακὴ.
Legumentum, λάδερφ, vel, λάδρον.
Legumpater, πρόδικος.
Lembus, λέμβος, ου, ὁ.
Lemures, οἱ μορμόλυκες· τὰ μορμολύκεια, γυμνητεῖοι δαίμονες.
Lena, μάστροπος, ἡ, πορνοβόσκος, ἡ.
Lenimentum, κήλησις, ἀφόδευσις, μείλιγμα, θέλγητρον.
Lenio, κηλέω τινα, ἡπιάω, κηλέω.

Lenis, ἀφορμὴς, ἥπιος, ἀφελὴς, μείλιχος, λεῖος, ἀπόρρυτος.
Lenitas, πραότης, ἠπιότης, πρᾳότης, λειότητες.
Leniter, ἡσύχως, πράως, ἠσύχως, λείως.
Leno, onis, μαστροπὸς, ὁ ἡ ἡ, πορνοβόσκος.
Lenocinium, μαστροπεία, pro illecebris, θέλγητρον.
Lenocinor, μαστροπεύω· pro blandiri, κολάζομαι, κολακεύω.
Lens, lendis, κόνις, ἡ.
Lens, lentis, φακὸς, φακὴ.
Lenté, tardè, βράδιστα, βραδέως.
Lenticularis, φακοειδὴς.
Lentiginosus, φακώδης.
Lentigo, φακὸς.
Lentiscus, σχῖνος.
Lentitudo, βραδυτὴς, νωθεία.
Lentus, a, um, γλίσχρος, βραδὺς, νώθης.
Leo, λέων, οντος, ὁ.
Leoninus, λεόντειος, λεοντώδης.
Lepidè, χαριέντως.
Lepidus, κομψὸς, χαριτωλὸς, γλαφυρὸς, κομψὸς χαρίεις, αἱμύλος.
Leporinus, λαγῶος.
Lepos & lepor, καλλιπρεπεια, κομψότης, αἱμυλία, ἀστεϊσμὸς.
Lepra, λέπρα.
Lepus, oris, λαγὼς, λαγωὸς.
Lepusculus, λαγίδιον.
Lethalis, θανατηφόρος, καθέκτης.
Lethaliter, θανασίμως, κραίως.
Lethargia vel lethargus, ὁ λήθαργος, λήθαργία.
Lethargicus, ληθαργικὸς.
Lethum, θάνατος, ὁ· μοῖρα, φόνος, ὁ.
Levatio, levamen, ἀνακούφισις, κούφισμὸς, ἀφόρτισις, παραμυθία.
Levefecit, ὀξυδίνησεν.
Leves homines, ἀξιόπιστοι.
Levifidus, ἄπιστος.
Levir, δαὴρ, ἐρὸς, ὁ, ἀνδράδελφος.
Levis, ἐλαφρὸς, κοῦφος, ὠκὺς.
Levitas, ἐλαφρότης, ἐλαφρία, κουφότης, ὠκύτης, φαυλότης.
Leviter, ἐλαφρῶς, κούφως, ὀπλίζω, pro parum, ὀλίγον· ἐν ὀλίγῳ.
Levo, as, αἴρω, ἐπαίρω, κουφίζω.
Lex, νόμος, θεσμὸς.
Libamentum, libamen, libatio, λοιβὴ, σπονδή.
Libellus, τὸ βιβλίον, τὸ βιβλίδιον, γράμμιδιον
Libens, ἀσμένως, ἑκὼν.
Libenter, ἀσμένως, ὁ.
Liber, τὸ βιβλίον, βίβλος.
Liber, a, um, ἐλεύθερος, ἐλεύθερος, αὐλεξούσιος, ἀυτόνομος, αὐτεπάκοος.
Liber, Bacchus, διόνυσος.
Liberales artes, ἐλευθέριοι παιδεῖαι.
Liberalia, διονύσια.
Liberalis, ἐλεύθερος, ὁ ἡ ἡ· ἐλεύθερος· pro munifico, φιλόκαλος, ὁ ἡ ἡ.
Liberalitas, ἐλευθεριότης, ἐλευθερία.
Liberaliter, ἐλευθερίως.
Liberaliter educatus, ἐλευθερίως πεπαιδαγμένος.
Liberatio, ἐλευθέρωσις, ἄφεσις, λύτρωσις.
Liberator, ἐλευθερωτὴς, λυτρωτὴς.
Liberatus, ἐλεύθερος, ἀφεθεὶς, λυτρωθεὶς, ἐξαιρεθεὶς, ἀφεσιωθεὶς.
Liberè, ἐλευθέρως, μετ' παῤῥησίας.
Liberi, τὰ τέκνα· οἱ παῖδες.
Liberius, ἐλευθέρως.
Libero, ἀπαλλάττω, λυτρόομαι, ἐλευθερόω τινα τινος, ἀπολύω, ἀφιερόω.
Liberorum procreatio, παιδοποιία, τεκνοποίησις.
Liberorum recta institutio, ὀρθοπαιδεία.
Liberos procreare, τοκεύειν παῖδας· τεκνοποιεῖν.
Libertas, ἐλευθερία.
in Libertatem asserere, ἐλευθερῦν τινα, aliquem.
Libertinus, ἀπελεύθερικὸς.
Libertus, ἀπελεύθερος, ἐξελεύθερος.
Libet, placet, δοκεῖ, φίλον ἐστὶ, ἀρέσκει.
Libidinosus, ἀσελγὴς, λαγνὸς, πόρνος, ἀκόλαστος, ἀκρατὴς, μάχλος.
Libido, ἐπιθυμία, ἡ· ἀσέλγεια, καταπυρὴ, λαγνεία, ἀκολασία.
Libitina, τὸ κτέρισμα, τὰ νεκύσια, τὰ ἐντάφια.
Libitinarius, κτερισὴς, ἐνταφιαστὴς.
Libo, as, λείβω, σπένδω.
Libra, æ, λίτρα, σταθμὸς, ζυγὸς.
Libramentum, σταθμὸς, ἐυσταθία, ἐυρρόπεια, σήκωμα, ῥοπὴ.
Libraria, æ, βιβλιοπωλεῖον.
Librarius, βιβλιοπώλης, βιβλιογράφος.
Libratio, λιβρασμὸς.
Librator, ὁ σταθμώμενος, ζυγοστάτης.
Libripens, ζυγοστάτης, vel σταθμοῦχος.
Libro, τελετίζω, σταθμόομαι.
Libum, ψωμὸς.
Licenter, ἀδεῶς, ἐξ ἀδείας.
Licentia, ἄνεσις, ἄδεια, ἐξουσία.
Licentiosus, ὁ τετολμημένος, παρασιασὴς.
Liceor, ἀντωνέομαι, μαγγανεύω.
Licet, ἐξεστὶ, δῆμι ὀξὶ· ἔξεστι· ἔνεστιν.
Licet, Conjunctio, κἂν, καίτοι, εἰκαί.
Licitatio, ἀντώνησις.
Licitor, ἀντωνίομαι, πλειγηριάζω.
Licitum est, ἔξεστι· θέμις ὀξὶ.
Licium, ὁ μίτος, τὸ ῥάμμα.
Lictor, ῥαβδοῦχος.
Lictor summus, ἀρχεῥαβδοῦχος.
Lictorius, ῥαβδουχικὸς.
Lien, enis, Splen.
Lienosus, Splenicus, Splenicus.
Ligamen, δῆσις, δέσιμον.
Ligamentum, συνδεσμὸς, δεσμὸς.
Ligatura, idem.
Lignarius, ξυλικὸς.
Lignator, ξυλοδὲς, ξυλοκόπος.
Ligneus, ξύλινος.
Lignor, ξυλεύομαι, ξυλίζομαι.
Lignosus, ξυλώδης.
Lignum, ξύλον, κόλον, ὕλη.
Ligo, δῖνα, δισμὸς, κατασία.
Ligo, onis, δίκελλα, μάκελλα, σκεπάνη.
Ligula, ὀθόνιον λίς.
Ligurio, λιχνεύω.
Liguritio, ἡ λιχνεία, τὸ λίχνον.
Liliaceus, λειριῶδης.
Lilietum, ἡ κρινὼν, ὼνος.
Lilium, κρίνον, λείριον, ου, τὸ· σουσαν, ου, τὸ.
Lima, δίνη, ης, ἡ.
Limatura, δίνημα, δίνισμα.
Limax, κοχλίας.
Limbus, κράσπεδον.
Limen, βηλὸς, ἀδὺς, βατὸν.
Limes, ὁ, ἡ, ἀτραπὸς· ὅρος, ου, ὁ· ὅρισμὸς.

Limis intueri, παρακύπτειν εἴς τι, παρεγκλίνειν.
Limitatio, ὁρισμὸς, ἀφορισμὸς.
Limito, ἀφορίζω, ἀπεροίζω.
Limo, as, δίνῶ, ἐκμετρίζω, ἀπεψάω, pro expolio, κατακοσμῶ.
Limosus, ἰλυώδης, βορβορώδης.
Limpidus, clarus, διαφανὴς.
Limus, ἰλὺς· πηλὸς· βόρβορος, ὁ.
Limus, a, um, πλάγιος, παρεγκλιὴς.
Linctus, ûs, λείγμα, τό· ἔκλειγμα.
Linea, γραμμὴ, πρᾶς.
Linea media, ἡ διάμεσος.
Lineam ducere, γραμμὴν ἄγειν.
Lineamenta, γράμματα, ὑπογραφαὶ.
Lineamenta cauſæ, ἡ ὑπογραφὴ τῦ πράγματος.
Lineamentum, χαρακτὴρ, ἀπεικασία.
Lingo, λείχω.
Lingua, γλῶσσα vel τὸ· διάλεκτος.
Linguâ eâdem utens, ὁμόγλωσσος, ὁ ἡ ὁμόφωνος.
Linguæ continentia, ἐγκωμία.
Linguam contineo, seu linguæ continentis sum, i.e. fileo, ἐγκωμιάζω.
Linguax, λάλος, φλύαρος, ἀδυρόγλωσσος.
Lingula, γλωσσάριον, γλωσσὶς, μύστρον.
Lino, ungo, χρίω, ἀλείφω, ὑπογράφω.
Linquo, λείπω.
Lintearius, ὀθονιοπώλης, λινουργὸς.
Linteolum, τὸ ῥάκος, λίς, τόδε, ὁ ὀθόνη, ἡ.
Linter, σκάφη, σκαφίδιον.
Linteum, ὀθόνη, ης, ἡ· σινδὼν, ὀ.
Linteus, λινοῦς, οῦ.
Linum, λίνον.
Linum seu rete artificiosè textum, λίνον ὑφασμένον.
Lippio, λημάω, γλημάω & γλαμάω, ὀφθαλμιάω.
Lippitudo, λήμη, ὀφθαλμία.
Lippus, λημῶν, γλαμυρὸς, μίλων, μιλφός.
Liquamen, χύλισμα, απος, τὸ χύλωσις.
Liquefacio, ἐκλύω, κατατήκω, χύλόω χυλίζω.
Liquefactio, τῆξις & τηκεδὼν.
Liquefio, διαχύομαι, ἐκτήκομαι.
Liquesco, τήκομαι, σωτήκομαι.
Liquet, σαφὲς, δῆλον, φανερόν ἐστι.
Liquet mihi, πέπεισμαι, δαωλῶς μοὶ ἔχειν.
Liquidò, φανερῶς, σαφῶς.
Liquidus, ὑγρὸς, ὁ· pro puro, καθαρὸς, διαφανὴς.
Liquor, ὑγρότης· τὸ ὑγρὸν· χυλὸς, ὁ, ὁ.
Lira, αὐλαξ, τὸ μεταξὺ δύο αὐλάκων.
Lirare, αὐλακίζειν· ἀλαύειν.
Lis, litis, δίκη, ἔρις, διαφορὰ, ἄμιλλα, νεῖκος, ἡ· ἔγκλημα, κρίσις.
Litatio, καλλίρρημα, τὸ.
Litem intendere alicui, εὐαγῆ δίκην κατά τινος.
Litera, γράμμα, τὸ.
Literarius, γραμματικὸς.
Literatura, γραμματικὴ.
Literæ sacræ, ἡ θεία γραφὴ.
Literas accipere ab aliquo, κομίζεσθαι παρ' τινος· δέχομαι ὑπολαὸ παρ' τινος· δέχομαι ὑπολαὸ.
Literas aperire, γράμματα ὑποφερομένα ἀνοίγειν.
Literas consigno, σφραγίζω, ὑποφερομένα γράφω.
Literas mittere, ὑπολαὸ ὑπολλειν· ὑπολλειν.

γολὴν δουῦναι.
Literas scribere, ἐπιστολὴν γράφειν.
Literati, οἱ πεπαιδευμένοι, οἱ ἐπὶ λόγοις δοκίμοις.
Lites contestatæ, αἱ ἀρχὴ λαβοῦσαι ἐν δικαστηρίοις δίκης ἐξ ἀντικλήτων.
Litigator, ἐριστὴς, φιλόνεικος.
Litigiosus, ἐριστικὸς, ἀμφισβητητικός.
Litigium, δίκη.
Litigo, ἀμφισβητέω· δικάζομαι τινι σὺν ἐξ μισθῶν, ob mercedem: ἐρίζω τινὶ περί τινος.
Litis discrimine, πρὸ διαφέροντι.
Lito, καλλιερῶ, καλλιέρημα τελεῖσθαι.
Litura, ης, ἀλοιφή.
Lituro, ἀλείφω.
Littus, ακτὴ, αἰγιαλὸς· ὁ, ἡ, vel ἡ· λιμὼν, ἰνὸς, ὁ.
Livesco, lividus fio, πελιδνὸς γίγνομαι.
Lividus, πελιδνὸς, πέλιος.
Livor, πέλιωμα, μώλωψ, ωπος.
Lixa, æ, σκηνοφόρος, φορτηγός.
Lixivia, æ, & lixivium, νονία.
Lixo, as, ἰξιάω.
Lixus, a, um, ἰξώδης.
Loca præcipita, παλπαλα, ων, τὰ.
Localis, τοπικὸς, ἐντόπιος.
Locatio, διαμίσθωσις, ἐργολαβία.
Locator, ἐργολάβος, ὁ ἐκ διδόσεως.
Locellus, culus, χωρίον, βοτάνιον.
Loci mulicbres, ὑστέραι, κόλποι μήτρας.
Loco ejus, ἀντὶ, cum genitiv. ἀντί τινος· quo loco sunt res adversariorum, πῶς ἔχει τὰ τῶν ἐναντίων.
Loco. pono, τίθημι, pro elocare, ἐκδιδόναι εἰς τινα· interdum significat, pretio utendum do, ὀνημάω.
Loculi, γλωσσόκομοι.
Loculus, λάρναξ, κος, ἡ· Θύλαξ.
Locum dare, ἀναχωρεῖν τινι.
Locuples, πολυκτήμων, πλούσιος, ἔυπορος, ἀφνειὸς, ὄλβιος.
Locuples admodum, ὄλβιόπλουτος.
Locupleto, πλουτίζω, ἐυπορον ποιέω.
Locus, τόπος, χωρίον, χῶρος· pro opportunitate, καιρός.
Locus irriguus, ἑλαμβὼν, ῆος, ὁ.
Locus publicus, λίθη, ης, ἡ
Locus salubris, ὑγιεινὸς τόπος.
Locus uliginosus, τέλμα, ος, τὸ.
Locusta, ἀκρὶς.
Locutio, φράσις, λέξις.
Lodix, στοιβὴ.
Loligo, τευθὶς, πτὼξ, κος, ὁ.
Lolium, ἄζιον, ζιζάνιον.
Lomentum, λεῖωμα.
Longævitas, μακροβιότης, πολυετία, μακροχρονιότης.
Longævus, πολυετὴς, μακρόβιος.
Longanimis, μακρόθυμος, μακροθυμίαν ἔχων.
Longanimitas, μακροθυμία.
Longè, μακρὰν, πόρρωθεν, πόρρω.
Longè latèque, διεξοδικῶς.
Longè melius, μακρῷ τινι ἄμεινον.
Longinquitas, διάστημα, σταμοὺ, μακρότης, ητος, ἡ.
Longinquè, ἀπόπτερον.
Longinquus, ἀπόπτερος, μακρὸς, ὑπερβέλος, πολυχρόνιος.
Longior, μακρότερος.
Longissimè, πορρώτατα.
Longissimus, μήκιστος, μακρότατος.
Longitudo, μακρότης· μῆκος, τὸ.
Longius, ἀποβλέπω, πορρώτερω.
Longo tempore post, χρόνῳ συχνῷ ὕστερον.
Longum, μακρὸν.
Longus, μακρὸς, δολιχὸς.
Loquacissimus, λάλιστος.
Loquacitas, πολυλογία, ἀδολεσχία.
Loquaciter, λάληκῶς, φλυαρῶς.
Loquiculus, ἰυγξ.
Loquax, ἀδόλεσχος, στωμύλος.
Loquela, λόγια, λόγη, ὁμιλία.
Loquor, λάλῶ τινι, & πρός τινα· ἀγορεύω, φράζω, φθέγγομαι.
Loquor honestè & scitè, ἀστυλογία.
Loquor multa, μακρηγορία.
Loramentum, ἱμάντωσις, ἱμάς.
Lori a, ῥάπτης.
Loricatus, τεθωρακισμένος.
Lorico, as, θωρακίζομαι.
Loricula, θωράκιον, θωρήκιον.
Loripes, ἱμαντόπους, κυλλοπόδης, ης, ὁ.
Lorum, ἱμάς.
Lotium, urina, ὄχρη, ὄρημα.
Lubens, ἀσμένως· ἡδέως.
Lubenter, ἀσμένως, ἑκουσίως.
Lubet, ἀρέσκει, φίλον ἐστί.
Lubentia, ὄρεξις.
Lubricus, σφιγγερὸς, γλίσχρος, ἴυγκολος, δύολιδος.
Lucanica, ἁμάς, ανος, ὁ, ὀμφαξ.
Lucar, συκοφάντης, ἀρπαγεὺς, μισθὸς ὑποφάσεως.
Lucco, λάμπω, διαλάμπω, φαίνω.
Lucerna, λύχνος, λαμπὰς, ἡ.
Lucesco, ἐλλάμπω.
Lucidus, φαεινὸς.
Lucifer, φωσφόρος, ἑωσφόρος.
Lucina, εἰλείθυια.
Lucri causâ aliquid facere, ποιεῖν τι ἕνεκα τοῦ κέρδους.
Lucrificio, κερδαίνω, χρηματίζομαι.
Lucrifuga, μισοκερδὴς.
Lucri studium, φιλοκερδεία.
In Lucro deputare, κέρδος νομίζειν τι, ἐν κέρδει ποιεῖσθαι.
Lucror, κερδαίνω ὑπό τινος, ex aliquâ re κέρδος ποιῶ.
Lucrosus, κερδαλέος, κερδώος, πολυκερδὴς, χρηματικὸς, ἐπωφελιμος.
Lucrum, κέρδος, τὸ.
Lucrum sordidum, αἰσχροκέρδεια.
Lucta, πάλη, ἆθλος, πάλαισμα.
Luctatio, πάλαισμα, τὸ πάλη, ἡ.
Luctator, ἀγωνιστὴς, ἀθλητὴς.
Luctor, πάλαιω.
Luctuosus, γοώδης.
Luctus, ὁ, ὀδυρμὸς, θρῆνος, πένθος, τὸ.
Lucubrat, ἀγρυπνεῖ.
Lucubratio, νυκτιγραφία, ἀγρυπνία.
Lucubro, νυκτιγραφῶ, φροντιστηρίω.
Luculentè, φαιδρῶς.
Luculentus, σαυγὴς, ἐκδηλος, λαμπρὸς.
Lucus, τέμενος, τὸ ἄλσος, εος, τὸ.
Ludere aleâ, πεττεύειν, κυβεύειν.
Ludere nucibus, κάρυα παίζειν.
Ludi, θεωρίαι.
Ludibrio habeo, ὑβρίζω τινὰ· καταμειδιάω, ἐμπαίζω.
Ludibrium, τὸ καταγέλασον, ἔμπαιγμα, γλῶν, γλίδασμα.
Ludibundus, παίζων.
Ludicer, παιγνιώδης.
Ludicrum, ἄθυρμα, παίγνιον.
Ludificatio, ἔμπαιγμα, γλίδασμός.
Ludifico, ἐμπαίζω, ψεύδομαι, ὑβρίζω· ἐξαπατάω.
Ludimagister, γραμματιστὴς, γυμνασιάρχης.
Ludos, παίζω, pro derideo, καταγελάω τινος, σκώπτω.
Ludus, παιδιὰ, παίγνιον.
Ludus literarius, διδασκαλεῖον, γραμματοδιδασκαλεῖον.
Lues, λοιμὸς, φθορὰ, λυμὴ, βλάβη.
Lugendus, θρηνητός.
Lugeo, πενθῶ τινα, & ἐπί τινι, propter aliquid, θρηνῶ μετέχειν θανόντων, matrem mortuam, ὀδύρομαι, κατακλαίω.
Lugubris, πενθικὸς, ὁ· γοώδης, γοερὸς, θρηνώδης, πολύστονος.
Luma, ἄκανθα.
Lumbrici, ἕλμινθες, σκωλήκια.
Lumbus, ὀσφὺς, ὀφὰ, ἰξύες, ύων, ἡ.
Lumen, φῶς, τὸ· φέγγος, τὸ.
Luminare, φωστὴρ, ὁ.
Luminaria, διαφάνη, φωτιστήρια λύχνικα, ὑφῶτα.
Lumine cassus, ἀφαὴς, ἄμμορος φωτός.
Luminosus, φαεινὸς, φεγγώδης.
Luna, σελήνη, σελήναια, μήνη.
Luna crescens decrescens, σελήνη πικτὸμήν ἢ φθίνουσα.
Luna nova, νεμηνία.
Luna curvata, μηνοειδὴς σελήνη.
Luna dimidiata, σελήνη ἡμίτομος, δίχεμήνια.
Luna orbe pleno, πανσέληνος, ὁ.
Lunaris, σελήναιος.
Lunatici, οἱ σεληνιαζόμενοι.
Luo, persolvo, ἀποδίδωμι, διαπονέω, τίω.
Lupa, λύκαινα, λυκὶς, ἡ πόρνη.
Lupanar, πορνεῖον, πορνοβοσκεῖον.
Lupanaris, χαμαιτυπικὸς.
Lupercal, λυκεῖον.
Lupina pellis, λυκεῖον, λυκίνη.
Lupinus, θέρμος.
Lupus, λύκος.
Lupus cervarius, ὄρειος, ἐπιβόσιον ζῶον.
Lupus marinus, λάβραξ.
Lurcones, λίχνοι, λαιμάργοι.
Luridus, ὠχρὸς, πελιδνὸς, μολύσλωπος.
Lutcinia, ἀκηδία, ἡ, & ἀκηδὼ, ὁ, ὄος.
Lusciosus, μύωψ.
Luscus, ἑτερόφθαλμος, μονόφθαλμος.
Lusor, παίκτης.
Lustralis aqua, κοθάρσιον ὕδωρ.
Lustrare exercitum, καταλέγειν στρατιὰν πρὸ δημοψηφῖ.
Lustratio, περίοδος, item κάθαρσις.
Lustro, περιοδεύω, περίειμι, περιέρχομαι· deinde, expio, καθαίρω, ἁγνίζω· tum lustrare animo, ἐξετάζω.
Lustrum, σκήνωμα, pro lupanaribus, πορνεῖα, τὰ, πορνοβοσκεῖα, etiam idem quod Olympias, ἡ πεντετηρίς, ἡ πενταετηρίς.
Lusus, παιδιὰ, παίγμα.
Lusus gratiâ, παιδιᾶς χάριν.
Luteus, ὠχρὸς, χλωρὸς, κροκώδης.
Luteus, πλινθίνης, πήλινος.
Lutosus, ἰλυώδης, πηλώδης, βορβοροειδὴς.
Lutra, ἴνυδρις.
Lutulentus, πηλώδης.
Lutum, πηλὸς, ὁ· ἰλὺς· βόρβορος.
Lux, φῶς.
Luxatio, παρεξάρθρησις.

Luxatus,

Luxatus, ἐξηρθρωμένος.
Luxo, ἐξαρθρόω.
Luxui indulgere, τρυφᾶν.
Luxuria, ἀκρασία, ἀσωτία, λαγνεία.
Luxurio, vel luxurior, καταφθειρίζω, ἀσωτεύομαι. Luxuriantur arbores, ὑλομανοῦσι.
Luxuriosè, ἀσώτως.
Luxuriosus, ἄσωτος, ἀκόλαστος.
Luxus, τρυφὴ, ἀσωτία, ἀκράτεια.
Lydius lapis, βάσανος.
Lympha, ὕδωρ· νᾶμα.
Lymphaticus, νυμφόληπτος.
Lympidus, διαφανὴς, περαυγὴς.
Lynceis oculis contemplari, λυγκείοις βλέπειν.
Lynceus, λύγκειος.
Lynx, λύγξ, γκὸς, ὁ, vel ἡ.
Lyra, λύρα, χέλυς, κίθαρις.
Lyræ pericus, ἄκυρα, ἴυλυρος.
Lyricen, λυρῳδός.

M.

MAcellarius, ὀψωνοπώλης.
Macellum, κρεωπώλιον.
Macer, macilentus, ἰσχνὸς, λεπτὸς, λεπτόσαρκος, ἀσαρκος.
Macceratus, ἐκτηκεὶς, ἐναποσκαχεὶς.
Macceria, τειχίον, προέφεσμα.
Maceries, ῥηγὶς, ῥηχὸς.
Macero, ἐκλίκω λεπτύνω.
Machina, μηχανὴ, μηχάνημα.
Machinatio, μηχανὴ, μηχάνημα.
Machinor, μηχανῶμαί τι ἐπί τινα, ὑφαιρέομαι.
Macies, λεπτότης, ἰσχνότης, ἀζωΐα.
Macilentus, ἀπίμελος, ἄσαρκος, λεπτόκεως.
Macio, as, θλάκκω, ὑποτύω.
Macreo, macer fio, λεπτύνομαι, σωλήκομαι.
Macte virtute, ἴυγε τῆ ἀρετῆς.
Mactræ, μάξαι, κραπύαι.
Mactro, σφάττω, θύω, & -ομαι.
Mactra, μάκελλα, κόφινος.
Mactus, a, um, ἐπευξιθείς.
Macula, σπίλος, κηλὶς.
Maculâ aspergere aliquem, φορτίζειν τινὰ ὕνειδος.
Maculo, ῥυπαίνω τινα, σπιλόω.
Maculosus, ῥυπαρὸς, σπιλωτός.
Madefacio, διυγραίνω, βρίχω, νοτίζω.
Madefactio, ὑπόβρεγμα.
Madefio, διαίνομαι.
Madeo, βρίχομαι, νοτίζομαι, διαίνομαι.
Madidus, διάβρεχος, κάθυγρος, ὑγρὸς.
Maior, δίεστι, ὑγιαστέα, νοτίς.
Magalia, καλύβαι.
Magica, μαγικὴ, μαγεία.
Magicus, μαγικὸς.
Magis, μᾶλλον, ὀπτίμον & ὀπτιμεῖον, περισσότερον.
Magis magisque, μᾶλλον ἢ μᾶλλον· ἀεὶ μᾶλλον.
Magister, παιδοτρίβης, παιδαγωγὸς, διδάσκαλος, ὁ ἢ, ἡ· προστάτης.
Magister equitum, ἱππάρχων.
Magister morum, ἐπιτρόπων.
Magister navis, κυβερνήτης.
Magister pagi, ἀμφοδάρχης.
Magisterium, προστασία, προστασία.
Magistratibus obedire, τοῖς ἄρχουσιν ὑπακούειν.
Magistratu se abdicare, ἀπειπεῖν τὴν ἀρχὴν.
Magistratum ambire, παρασκίλλειν ἀρχὴν.
Magistratum gerere, ἀρχὴν ἄρχειν, ἄρχειν.
Magistratum inire, εἴσιτήριον εἰς τὴν ἀρχὴν.
Magistratus, οἱ ἄρχοντες, οἱ ἐν ἐξουσίᾳ ὄντες, pro imperio, ἀρχὴ.
Magmentarium, ἱερὸν ἔνθα τὰ παλαιὰ πηδήματα τοῖς θωμοῖς προσφέρουσι.
Magna loquor, μεγαληγορέω.
Magnalia, μεγαλεῖα.
Magnanimitas, μακροθυμία, μεγαλοψυχία, μεγαλοπρεπὴς, ὑψηλὰ.
Magnanimiter, μεγαλοψύχως, ὑψύχως.
Magnanimus, μεγαλόψυχος, μεγαλόθυμος, ἀνδρεῖος, μεγαλόφρων.
Magnates, μεγιστᾶνες.
Magnes, μαγνὴς, μάγνις, νῆτος, ὁ.
Magni æstimare, πρὸ πολλοῦ ποιέω.
Magnificio, θαυμάζω τινα τὸ σοφίας, εὖ πολλοῦ ποιοῦμαι.
Magnificè, μεγαλοπρεπῶς, μεγαλείως.
Magnificè de aliquo sentire, μεγαλοφρονεῖν, ὑπέρ τινος.
Magnificentia, μεγαλοπρέπεια, μεγαλειότης, φιλοτιμία, μεγαλουργία.
Magnifico, μεγαλύνω, ἐπαίρω.
Magnificus, μεγαλοπρεπὴς, μεγαλόφρων, ἀξιόπιστος, φιλότιμος.
Magniloquentia, μεγαλορρημοσύνη, μεγαληγορία.
Magniloquus, μεγαλορρήμων.
Magni pendo, περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι.
Magnitudo, τὸ μέγεθος, μεγαλοσύνη.
Magnitudo animi, μεγαλοψυχία.
Magnoperè, μάλα, ἀνυπερβλήτως, λίαν.
Magnus, ὁ μέγας, ἡ μεγάλη, τὸ μέγα.
Magus, μάγος.
Majestas, τὸ σέμνον, μεγαλειότης, ἀξίωμα, ἡ σεμνότης.
Major, ὁ κρείσσων μείζων.
Majores, οἱ προγονοι, οἱ ἄνωθεν.
Malus, μείων, σκιῤῥοφεύς.
Mala, παρὰ· παρειὰ, ᾶς, ἡ.
Mala fide, κακῇ πίστει.
Malè, κακῶς, φαύλως.
Malè agi cum aliquo, προσπίπτειν κακῶς, συνέχεσθαι.
Malè audire ab aliquo, κακῶς ἀκούειν ὑπό τινος.
Malè facere alicui, πονεῖν τινα κακῶς.
Malè habere, ἀβρώστως, κακῶς, ἔχειν.
Malè loqui de aliquo, κακῶς λέγειν τινα· λοιδορεῖν τινα.
Malè mereor de te, κακῶς ποιῶσε.
Malè opto tibi, κακῶς ἐυχομαί σοι.
Malè peccata, ἐκ εἰρωνείας μόνον.
Maledicentia, κακηγορία, δυσφημία.
Maledico, βλασφημέω λέγω τινὰ, & κατά τινος· κακολογέω τινά.
Maledictum, λοιδορία, κακηγορία, βλασφημία, κατάρα.
Maledictus, κατάρατος, ἐπάρατος.
Maledicus, κακόλογος, βλάσφημος, λοίδορος, ὑβριστής.
Malefactum, κακούργημα.
Malefícium, κακούργημα, ἀδίκημα.
Maleficus, κακοῦργος, κακοποιὸς μάγος, κακόπαις, κακοπαθὴς.
Maleformis, δύσμορφος.
Malevolentia, κακόνοια, δύσνοια.
Malevolus, κακόνους, δύσνους, ἀπεχθὴς, κακόφρων.
Maligne, κακοήθως.
Malignitas, κακοηθεία, κακότης.
Maligno, or, ποτηρεύομαι.
Malignus, κακοήθης κακόθυμος, κακόζηλος.
Malitia, κακία, πονηρία, βαδιουργία.
Malitiosè, κακοτέχνως.
Malitiosus, βαδιουργὸς, πανοῦργος.
Malleatus, σφυρωτὸς, σφυρήλατος.
Malleo, σφυρέω.
Malleolaris, μεχθιμαικὸς βάλος.
Malleolus, σφυρίον.
Malleus, σφύρα· βαιτὴρ, ῆρος, ὁ.
Malluvium, χέρνιπτρον, χέρνιβον.
Malo, αἱρίομαι, προαιρέομαι.
Malorum depulsor, ἀλεξίκακος.
Malva, μαλάχη.
Malum, μῆλον.
Malum Citreum, τὸ κιδρόμηλον· κίτρον μῆλον.
Malum punicum, ῥοὰ, ῥοιά.
Malum, substant. pro afflictione, πολλαπουλία, δεινὸν.
Malum, interjectio, φεῦ· φεῦ πᾶν κακῶν.
Malum consilium, κακοβουλία· κακὴ βουλὴ· κακορραφία.
Malus, μηλέα, ας, ἡ.
Malus in navi, ἱστὸς, ὁ.
Malus, improbus, κακὸς, φαῦλος, κακοῦργος, πονηρὸς.
Mamilla, ὁ μαζὸς, ἡ πτυχή.
Mamma, μαζὸς, ὑγρὸς, θηλὴ, πτυχή.
Mammam præbere, ἐπέχειν τὴ μαστόν.
Mammosus, μαστώδης.
Manceps, ἐργολάβος, ὁ· πλωτάρχης, ἀρχιτελώνης.
Mancipatio, ἀνδραποδισμός.
Mancipium, ἀνδράποδον, ἀρυγεόβιος.
Mancipio, ἀνδραποδίζω, & -ομαι.
Mancus, πηρὸς, πηρωθεὶς, κυλλός.
Mandata facere, τὰ φορτικὰ ὁμῶς ποιεῖν τὸ ἐπιταλμῶν ποιεῖν.
Mandatarius, ὑπηρετομαίνων.
Mandatum, φόρτωμα, τὸ, στολή.
Mandibula, γνάθος.
Mando, as, committo: παραδίδωμι, ἐπιτρέπω· παραγγέλλω τινὶ τι· jubeo, ἐντέλλομαί σοι· φορτίζω.
Mando, is, ere, μασῶμαι, ἐδίω.
Mando, onis, ἀδηφάγος, φάγος.
Mandra, κώνειον.
Manduco, μασῶμαι, τρώγω, ἐδίω.
Manè, πρωΐ, ἐν τῇ ὄρθρῳ.
Maneo, μένω παρά τινι· apud aliquem: pro expectare, ἀναμένω τινα, προσδοκάω.
Manes, manium, οἱ νέκυες, αἱ ψυχαὶ τῶν νεκρῶν.
Mangonium, μαγγανεία.
Mangonizo, καπηλεύω.
Manica, χειρὶς.
Manicatus, χειριδωτὸς.
Manicula, χειρίον.
Manifestatio, ἐκφανεσις, ἐξαγόρευσις.
Manifesto, δηλόω, φανερῶ.
Manifestò, adverb. σαφῶς, φανερῶς, δῆλον, φανερὸς, ἐκδηλος, σαφὴς, τεκμαρ.
Manipularis, κατ' ἀστεῖρας, στρατιώτης.
Manipulus, δράγμα, δέμνια, ης, ἡ.
Manipulus militum, λόχος, ἡ στρατιά.

Manus

Manna, ἡ μάννα, ἀφροβόλι.
Mannus, βυρρίκιε.
Manor, ᾱs, are, ῆδν, περίπολδαι, βρύω.
Manfio, μονὴ διαμονή.
Manſiſterna, ὑδρεῖα.
Manſuefacio, ἡμερόω ἵππον, equum: ἡμερόω, πδαιδόω.
Manſuefactio, ὑξημέρωσις.
Manſuefio, πδαιδόομαι, ἡμερῦμαι.
Manſuefco, πδαιδόομαι.
Manſuetè, ἀφελῶς, ἡμέρως.
Manſuetudo, ἀφέλεια, ἡμερότης, ἡ.
Manſuetus, ἀφελής, ἥμερος, ὁ κῃ; ἥπιος, ἥσυχος, ἡμέριος, ὀπτεικής.
Mantica, πήρα, βοΐδιον.
Manticularius, κλέπτης, βοΐδιοτόμος.
Manticulor, πηρίζομαι.
Mantile, χέρμακτον.
Manuſcripti, δοκάλιοτοι.
Manu duco, χειραγωγέω.
de Manu in manum, διὰ χερῶν.
Manuale, ἀνακόμον, ἐγχειρίδιον.
in Manu, id eſt, poteſtate eſſe, διὰ χερὸς εἶναι.
Manu dexter, ſeu agilis, ἄπαλαμος.
Manubiæ, τὰ λάφυρα, σκῦλα.
Manubrium, λαβή, κάπη.
Manufactus, χειροποίητος.
Manumiſſio, ἁπλοῦ διαχωρισμός.
Manumiſſus, ἀφεῖς, ἐλευθερωθείς.
Manumittere, ἀπολυδιαχωρῶ, ἀπίημί τινα.
Manumitto, ἀφίημι.
Manupretium, χειρόδοτον, χερῶν μισθός.
Manus, χείρ, ἡ.
qui eſt ad manum, qui præſtò eſt, ἐπίχειρ.
in Manu ſumo, ἐγχειρίζομαι.
Manus conſerere, συμβάλλειν περί τινα, & τινί.
Manuum dexteritas, & agilitas, ἐυχειρία, & ἐυχέλεια.
Mapalia, καλύβαι, οἰκίδια.
Mappa, ὀθόνη ὀπτὰ πήχεις, χέρμακτον.
Marceſco, παρακμάζω, μαραίνομαι, ἀυξομείω.
Marcidus, σαπρός, ὁ μαρασμώδης.
Marcor, μάρανσις, σῆψις, λίπυρία, ὁ.
Marculus, σφύρα σιδηρᾶ, ἐξ ἀκμόνων, βαπτὴρ, σιδηρᾶ χαλκεῖον.
Mare, θάλασσα, ἅλς, ἡ: πόντος.
Mare tranquillum, θάλασσα γαλήνη.
Margarita, μαργαρίτης, ὁ.
Margines fluvii, χείλια ποταμοῦ.
Margo, κράσπεδον, χείλος.
Mari ſe committere, πλεῖν, θαλαττοπορῆσαι.
Marinus, θαλάσσιος, πόντιος, ἅλιος, πελάγιος, ἐναλίος.
Maris aſtus, πλημμυρίς.
Maris dominus, θαλασσοκράτωρ.
Marita, ἡ γαμέτης, ἰδία, νύμφη.
Maritalis, γαμικός.
Maritimus, ὀθονιαλάτιος, ἐφάλιος.
Maritimus locus, πόντος θαλάσσιος.
Marito, συνοικίζω ἀνδρί, συζεύγνυμι.
Maritus, ἀνήρ, ἀκοίτης, γαμέτης, συνάορος.
Marmor, μάρμαρος.
Marmorarius, μαρμαρογλύφος.
Marmoreus, μαρμάρινος.
Marra, μάρρα, τὸ.
Marrubium, πέρσιον, λινόσπερμον, εἶδος βοτάνης.

Mars, ἄρης, vel Μάρς, ὁ ἐνυάλιος.
Mars anceps, ἀμφίμαλλος μάχη.
Marſupium, ἱμάσσιον, βαλάντιον.
ancipite Marte, ἀμφιμάλλῳ τῇ μάχῃ χρωμένης.
Martius & Martialis, ἀρήϊος, ἀρήϊος.
Martius menſis, Μαρτιών, ὁ Μάρτης.
Martyr, μάρτυς: hinc
Martyrium, μαρτύριον.
Mas, maris, ἄρρην, ἄρσην.
Maſculinum genus, τὸ ἀρρενικὸν γένος.
ſœminium genus, γένος, τὸ θῆλυ.
Maſculinus, ἀρσενικός.
Maſculus ἄρρην, ἄρσην.
Maſa, μάζα: ὄγκος, ὁ φύραμα.
Maſtigia, μαστιγίας, μαστίγων ἄξιος.
Maſtix, μάστιξ.
Maſtuprari, ὑβρίζομαι.
Matella, ἐρυτρεῖς, ἀμίς.
Mater, μήτηρ, ἡ: ἡ τεκοῦσα.
Mater matuta, λιμενοθία.
Materdeorum, μήτηρ θεῶν.
Matercula, μητρύδριον, μητρίδιον.
Materfamilias, οἰκοδέσποινα.
Materia, ὕλη, pro argumento, ὑποκείμενον.
Materialis: ὑλικὸς, κῴδυλος.
Maternus, μητρικὸς, μητρῷος.
Matertera, ἡ μητρὸς ἀδελφὴ, θεία πρὸς μητρός.
Matertera, & noverca, μητρυιά.
Mathematicus, μαθηματικός.
Matreſco, μητρίζω.
Matricida, μητροκτόνος, μητρῳλώας.
Matrimonialis, γαμικός.
Matrimonio junctî, τῶν δεσμοῖς τῷ γάμῳ συμζυγέντες.
Matrimonium, συζυγία, ὑπόγαμία, γάμος, συνοικέσιον.
Matrimonium contrahere, συνάπτειν γάμον.
in Matrimonium collocare, εἰς γάμον διδόναι.
Matris frater, μητράδελφος.
Matrix, μήτρα.
Matrona, οἰκοδέσποινα.
Matronalis, γυναικεῖος.
Matrueli, ὁ ἀνεψιὸς ἐκ μητραδελφῆς.
Matta, ὁ φορμός.
Matula, σκαφίον, ἀμίς, ἐρυτρεῖς.
Matura ætas, ὥρικία ἡλικία.
Maturatio, ὑπαπόρρηξις.
Maturè, ὠκέως.
Matureſco, πεπαίνομαι, ὠρικάζω.
Maturitas, πέπανσις, ὠκύτης.
Maturo πεπαίνω τι: ὑπεκχωρῶ, πίπτω.
Maturus, πάνυ ὥριος, ὠρικός.
Matutinum tempus, τὸ ἑωθινόν, πρωϊ.
Matutinus, ἑωθινός, πρωϊνός, ὀρθρινός.
Maxilla, ἡ πάγων, γνάθος, ἡ.
in Maxillas percutere, γνάθων, εἰς γνάθους τύπτειν.
Maximè, μάλιστα.
Maximus, μέγιστος.
Me, ἐμὲ, μέ.
Mea quidem ſententiâ, καθ' ἐμὲ γε μόνον.
Meâpte cauſâ, ἐμῶν ἕνεκα.
Mea ſponte, ἑκών.
Meatus, πορεία, πάτος, φοίτησις.
Mecaſtor, νὴ ἀ κάστορ.
Mechanica ars, βαναυσία.
Mechanicus, ὁ πανοῦργος τέκτων, μηχανικός.
Mecum, μεθ' ἐμοῦ, μετ' ἐμοῦ.
Medela, ἰατρεία, ἄκεσις, θεραπεία.

Medeor, ἰάομαί τινα, ἰᾶσθαι, θεραπεύω, ἀκέομαι, ἀλθαίνω.
Medianus, μέσος.
Mediaſtinus, μεσαίτατος, δοῦλος.
Medicabilis, ἰάσιμος, ἰᾶσθαι.
Medicamen, & medicamentum, φάρμακον, ἄκεσις, ἴασις.
Medicamentis convenientes, ſeu utilis, ἐυφάρμακος.
Medicina, ἰατρικὴ, ἰασις, ἄκεσις, θεραπεία.
Medicinalis, ἰατρικός.
Medico & Medicor, ἰᾶσθαί τινα.
Medicus, ἰατὴρ, ἄκεσις, θεραπευτὴς, ἰασθήκτωρ.
Medictas, τὸ ἥμισυ, μεσότης.
è Medio tollere, ἀφαιρεῖν, ἀποκλείειν.
in Medio, ἀνὰ μέσον, κατὰ μέσον.
Mediocris, μέτριος, ὀπωσοῦν.
Mediocritas, μέσον, μεσότης, μεσότης.
Mediocriter, μετρίως: ὀλίγον, μέσως.
Meditabundus, σωλὲς: ὁ δὴ φροντίζων.
Meditarè, ἰσαμβρῶν.
Meditatio, μελέτη, μύησις, θεωρία, φροντὶς, σκέμμα.
Meditor, μύησις, σκέπτομαί τι, φροντίζω, μερίμνῶ.
Meditullium, μεσαίχμιον.
in Medium affero, εἰσφέρομαί τι: παραπέμπω, παρέχω.
Medium, τὸ μέσον, τὸ μεσαῖον, μεσότης.
Medius, μέσος, μεσαίτατος.
Mediuſfidius, νὴ ἀ Ἡρακλέα, νὴ Δία, vel in negando μὰ Δία.
Medulla, μυελός, ἐντερώνη.
Medullitus, ἐκ τοῦ μυελοῦ, ἐνδομυχάτατος.
Meio, ὀρῶ.
Mel, mellis, μέλι, ιτος, τό.
Melancholia, μελαγχολία.
Melancholicus, μελαγχολικός.
Melior, ἀμείνων, κρείττων, βελτίων.
Melius, ἄμεινον.
Melius & optabilius eſt, αἱρετώτερον.
Meliuſculè habet, μικρῷ πάμεινον ἔχει.
Mellarius, μελιτουργός.
Mellatio, μελιτουργία, μελιτοσία.
Mellatium, ficum, μελίτωμα.
Melleus, μελιτώδης.
Mellificium, μελιτοποίησις, μελιτόργια.
Mellifico, μελιτουργία.
Mellifluus, μελίρρυτος.
Mellitus, μελιτώδης, μελίπνους.
Membra humana, μέλη ἀνθρώπινα.
Membrana, ὑμήν, φραγμός.
Membraneus, ὑμένιος, φραγμώδης.
Membranula, τὸ ὑμένιον.
Membratim, κατὰ μέλη, μελιδόν.
Membratura, διαμέλισις.
Membroſus, μελῳδής.
Membrum, μέλος, κῶλον, μέρος, τό.
Memet, ἐμαυτόν.
Memini, μέμνημαί τινος: ἀναμίμνημαι, μνημονεύω, μνήμων εἰμί.
Memor, μνήμων, μνημονικός.
Memorabilis, ἀξιόμνηστος: ἀξιόλογος, μνημονεύσιμος.
Memorandus, μνημονευθήσιος.
Memoratu dignus, ἀξιόλογος.
Memoria, μνεία, μνήμη, μνημοσύνη.
Memoriâ dignum eſſe, ἀ μνήμης ἄξιον εἶναι τι.
Memoriâ teneo, διὰ μνήμης ἔχω.
Memoriæ mandare aliquid, μνήμῃ παραδιδόναι τι.

Memoriæ prodere, διδόναι τῇ λόγῳ, παραδιδόναι εἰς μνήμην.
Memoriale, ἀξίωμηστον.
Memorialis liber, τὸ ὑπομνηματικόν.
In Memoriam reduco, ἀναμιμνήσκω.
In Memoriam revoco, ἀναμίμνησκομαί τι, μνημονεύω ποιῶ.
Memoriоſus, μνήμων.
Memoriter dicere, ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, ἀπὸ γλώσσης εἰπεῖν.
Memoro, pro narrare, λέγω, ἱστορῶ, διηγοῦμαι, ἀναμιμνήσκω.
Menda & Mendum, πτῶσμα, ἁμάρτημα, πλημμέλημα.
Mendaciloquus, ψευδολόγος.
Mendacium, ψεῦδος, τό, ψευδολογία.
Mendax, ψευδὴς, ψευδολόγος, λογοποιός.
Mendica, ἡ πτωχαίνης.
Mendicatio, πτωχαίνησις, ἐπαιτία.
Mendicitas, πτωχεία.
Mendico, πτωχεύω, ἐπαιτέω.
Mendicus, πτωχός, ἐπαίτης.
Mendoſus, πλημμελὴς, ψευδὴς
Mendum, πτῶσμα, σφάλμα, πλημμέλημα.
Mens, νόος, νοῦς, ὁ, φρονὶ, νοός, γνώμη.
Mente prædites, ἐχίδυμοι.
Menſa, τράπεζα.
Menſæ ſecundæ, δεύτεραι τράπεζαι, τερπνήματα.
Menſes muliebres, τὰ καταμήνια γυναικεῖα, ἔμμηνα καθάρσεις.
Menſis, μήν.
Menſium ſuppreſſio, ἐμμηνῶν ἔλλειψις, ἐπισχὴ ἐμμήνων.
Menſtrualis, μηνιαῖος.
Menſtruum, μηνιαῖον.
Menſtruus, ἐμμηνὸς, ἔμμηνος.
Menſura, τὸ μέτρον.
Menſura non plena, quaſi infra labra conſiſtens, ὀλκὰς μέτρον.
Menta, tula, ψαλὶς.
Mentagra, λειχὴν.
Mente capeus, ἄνους, παράφρων, φρενῆτις, ἐρυθιάπης.
Mente perpendere, ἐπισκοπῶ τι.
In Mentem venire, ἐλθεῖν ὀπὶ νοῦν τινι.
Mentio, μνεία, μνήμη, ὑπόμνησις.
Mentionem facere alicujus, μνημονεύω τινὸς & τινα & περί τινος, μνείαν ποιεῖσθαί τινος.
Mentior, ψεύδομαι, ψευδολογέω, ὑπονοέω.
Mentis compos, ἔννους, ἐχίφρων.
Mentis delirium, φρενῖτις.
Mentum, γένειον, γνάθος, ὁ, ἀνθερεών.
Meo, vado, πορεύομαι, βαίνω, διέρχομαι, itidem fluere, ῥεῖν.
Meo quidem judicio, ὡς ὀίομαι, κατ' ἐμὲ γνώμην.
Meracalum, ὀξύκρατον.
Meracum vinum, ζακὸς ὄινος, ἄκρατος.
Meracus, ἄκρατος, ζωρὸς.
Bene meracus, ἐυζωρος.
Mercalis, ἀγόρᾶς.
Mercator, ἔμπορος, ἔμπολος.
Mercatura, ἐμπορία.
Mercatus, ἐμπόρημα, πανήγυρις.
Mercede conductus ὑπομίσθιος.
Mercede loco, μισθοῦ τινί τι.
Mercedem fero, μισθοφορέω παρά τινος.
Mercenarius, μισθοφόρος, μισθωτὸς.
Mercenarius, adject. ἐμμίσθιος.
Merces, μισθὸς, ὁ, μίσθωμα, ὀνοφορὰ.
Mercimonium, σωρὸς ἀγοραῖος.
Mercium vilitas, ἐυωνία.
Mereor, ἀφελῶ τι παρά τινος, ab aliquo; ἐμπορεύομαι, ἀγοράζω.
Mercurius, Ἑρμῆς.
Merda, σκῶρ, σκατὸς, ingen. ἡ κόπρος.
Merenda, τὸ ἀριστεῖον.
Mereo & Mereor, μισθὸν φέρω, ἄξιός εἰμι, μισθοφορέω, μισθαρνέω.
Bene de aliquo Mereri, ἐυεργετεῖν τινα, εὖ ποιεῖν τινα.
Male Mereri, κακῶς ποιεῖν τινα.
Meretricium, ἑταίρημα.
Meretricius, ἑταιρικὸς, πορνικός.
Meretrix, πορνίδιον.
Meretricula, ἑταιρίδιον.
Meretrix, ἑταίρα, πόρνη.
Merges, itis, δέσμη.
Mergo, δύω, παροψίδα, βάπτω, βυθίζω.
Mergulus, ἰλλύχριον.
Mergus, αἴθυια, ας, ἡ.
Meribibulus, ἀκρατοπότης.
Meridianus, μεσημβρινός.
Meridies, μεσημβρία, τὸ μέσον τῆς ἡμέρας.
Merito, εἰκότως, ἀξίως, κατ' ἀξίαν, ἐυλόγως
Meritorium, ξενοδοχεῖον.
Meritorius, μίσθιος.
Meritum, ὑπόλημμα, ἡ ἀξία.
Meritus, a, um, ἄξιος.
Merula, κόσυφος.
Merum, ἄκρατος, ſubauditur ὄινος: τὸ ἄκρατον.
Merus, ἄκρατος.
Merx, ἐμπορία, τὰ ὤνια, ἀγόρασμα.
Meſenterium, μεσεντέριον, μεσάραιον.
Meſpilus, ἡ μεσπίλη.
Meſſem facio, θερίζω.
Meſſis, θερισμὸς, ὁ, ἄμητος.
Meſſor, θερίστης, ὁ, ὁ.
Meſſorius, θεριστικός.
Meta, ὅρος, τέρμα.
Metallum, τὸ μέταλλον.
Metari caſtra, στρατοπεδεύειν.
Metatio, καταμέτρησις.
Metator, διαπάκτης.
Methodus, μέθοδος.
Meticuloſus, φοβερὸς, δειλὸς, φοβερὸς, πτοερός.
Metior, μετρῶ, διαμετρῶ.
Meto, ἀμάω, θερίζω.
Metor, aris, καταμετρῶ, ὁρίζω.
Metu conſternor, πάσχω τι.
Metuendum eſt ne, δέος ὀστὶ μή.
Metum alicui incutere, δέος ἐμποιεῖν τινί.
Metuo, δείδω πρὸς λιτάς, à prædonibus: φοβοῦμαι κίνδυνον, periculum.
Metus, φόβος, δέος, δεῖμα, δειλία σις.
Metus cauſa, κατὰ φόβον.
Meus, ἐμὸς, ἡ, ὁν.
Mica, μίξ, χος, ἡ, ψίχιον, ψώμισμα.
Micans, στίλβων, ἀστράπτων.
Micо, στίλβω, λαμπάνω, λάμπω.
Micturio, ἐρπάω, ἐρπετίω.
Migratio, μετοίκησις, μετοίκισις.
Migro, μεταβαίνω, μετοικίζομαι, μετοικία, ἀναλύω, μεταβαίνω τὸν τόπον.
Mihi, ἐμοὶ, μοί.
Mihimetipſi, ἐμαυτῷ.
Miles, itis, στρατιώτης, ης, ὁ.
Militarium, Σίρμιον.
Militaris, στρατιωτικὸς, στρατιώτης.
Militaris tellera, σωλήνιον.
Milites conſcribere, στρατιώτας καταλέγω, vel καταγράφειν.
Milites emeriti, ἀφειμένοι.
Militia, στρατεία στρατιὰ, πόλεμος.
Militiæ peritus, στρατιωτικὸς, ἔμπειρος αἰχμῆς.
Milito, στρατεύω.
Mille, χίλιοι, χίλιαι & χίλια.
Milleſſimus, χιλιοστὸς.
Millipeda, χιλόπους.
Miliare, μίλιον, μιλιάριον.
Millies, χιλάκις.
Milvinus ἰκτίνιος.
Milvus, ἰκτῖνος, ἰκτὶς, ὁ, ἡ.
Mimus, μίμος, ὑποκριτὴς.
Mina, μνᾶ, ᾶς, ἡ.
Minaciter, ἀπειλητικῶς.
Minæ, arum, ἀπειλή.
Minatio, ἀπείλησις, ἐπαπείλησις.
Minax, ἀπειλητικὸς.
Minerva, Ἀθηναία, Ἀθηνᾶ.
Minervâ craſſiore, παχυτέρᾳ μύσῃ.
Minervale, διδακτρον.
Mingo, ὑρίω, κατουρέω, ἰσυρίω.
Minimè, ἐ μὴ τυ, ἐ τοιῶδε ἀλλ' ἐναντίως.
Minime curat, ἀμελεῖ.
Minimus, ἐλάχιστος, ἥκιστος.
Miniſter, ὑπηρέτης, διάκονος, θεραπεύων.
Miniſterium, διακονία, ὑπηρεσία.
Miniſtro, ὑπηρετέω τινι τοῦτο, in hâc re ſic: διακονέω, λατρεύω.
Minitabundus, ἐπαπειλέων.
Minitor, ἀπειλέω.
Minium, μίλτος, ου, ἡ.
Minor, aris, ἀπειλέω τινα θάνατον.
Minor, ἐλάττων, μείων, ἧττων.
Minor natu, vel minimus, νεώτερος, νεώτατος ὑός.
Minores, μεταβρύστεροι.
Minuo, ἐλαττόω, μειόω, μειόδω.
Minus, ἐλάττων, ἧττον.
Minuſculus, μικρότερος.
Minutatim, εἰς λιπότατα, κατ' ὀλίγον, κατὰ λεπτόν.
Minutè, λεπτῶς.
Minutia, τὸ λεπτόν.
Minutus, λεπτὸς, λεπτομερὴς.
Mirabilis, θαυμαστὸς.
Mirabiliter, θαυμαστῶς.
Miraculum, θαῦμα, τὸ, μεγαλόρρημα.
Mirandus, θαυμαστὸς, ἀγαστὸς.
Mirificus, θαυμαστικὸς, θαυμασιουργός.
Miror, θαυμάζω τινα ὀπὶ σοφίᾳ, & τινα τῆς σοφίας, ſubintellige ἕνεκα ἄγαμαι.
Mirum, θαῦ.
Mirum eſſet ſi, θαυμάζοιμ ἂν εἰ
Non eſt Mirum ſi, οὐδὲν θαυμαστὸν εἰ.
Mirum in modum, θαυμαστὸν ὅσον.
Mirus, θαυμαστὸς, θαυμάσιος.
Miſcellanea, σύμμικτα.
Miſceo, μίγνυμι, κεράννυμι.
Miſellus, ταλαίπωρος.
Miſer, ἄθλιος, δύσμορος, δυσμενὴς.
Miſer ſum, ὀπταλαιπωρέω.
Miſerabilis, ἐλεεινὸς, λυγρὸς.
Miſerabiliter, ἐλεεινῶς.
Miſerè, ἀθλίως, ταλαιπώρως.
Miſereor, ἐλεέω τινα, οἰκτείρω, ἀπολαγχάζομαι ἐπί τινι.
Miſereſco, οἰκτίζω.
Miſeret, ἔλεος γίνεται, ὄικτον ἔχω.
Miſeria, ἀθλιότης, ταλαιπωρία.

Misericordia, ἔλεος, ὁ ἢ τό, δικτ. ὁ.
Misericors, ἐλεήμων, οἰκτίρμων.
Miseror, aris, οἰκτίρεσθαι τινα.
Miserrimus, τελεωτάτη δυστυχία, ἀθλιώτατος, ἀνιαρότ. πανωμοιρία δ.
Missile, ἄκων, βέλος.
Missilis, βόλιμος.
Missio, ἀπόπεμψις, ἀπόλυσις.
Missum facere aliquem, ἀφεῖναί τινα.
Missus, ἀπόστολος, ἀφειτός.
Mistio, μίξις, συγχυσις.
Mistus, ὁ μιχθείς.
Mitella, μίτρον.
Miteſco, μεφύομαι, ὑπήμαι.
Mitifico, ἐμεμίλεσω.
Mitigatio, μεφίωσις.
Mitigo, μεφύω, μειλίσσω, μαλάττω.
Mitis, e, πρᾶος, μεφωλώτις, ὑπότ.
Miti præditus animo, ἠυψυχος.
Mitra, μίτρα.
Mitto, πίμπω, ἐίλλω, ἀφίημι, βάλλω.
Mixtura, μίγμα.
Mobilis, ἐυκίνητος, ἐυμετάβολος.
Mobilitas, ἀγωγία.
Moderatè, μετρίως, σωφρόνως.
Moderatio, μετριότης, ἐυταξία.
Moderator, διοικητής, ὑπηρέτης, ῥυθμιστής.
Moderatrix, κυβερνήτειρα.
Moderatus, ἐυτακτος, σύμμετρος.
Moderor, ἐυθύνω, οἰκονομέω.
Modeſtè, κοσμίως, μέτριως, σωφρόνως.
Modeſtia, τὸ κόσμιον, κοσμιότης.
Modeſtus, κόσμιος, ἔυτακτος, ὑπεικτὸς, σώφρων, ἐυπρεπής.
Modialis, μοδιαῖος.
Modicè, μέτριως, ἰμμέτρως.
Modicus, ὀλίγος, μέτριος.
Modiperatores, συμποσίαρχαι.
Modius, μόδιος, μόδιμνος.
Modò, ἄρτι, ἀρτίως, ἀυτίκα, νυῦ.
Modulatio, μέλος, ἁρμονία, ᾠδή.
Modulor, μελῳδέω, καταυλέω, μελίζω.
Modum excedere, ὑπερβαίνειν τὸ μέτριον.
Modum tenere, ἐμμένειν τῷ μέτρῳ.
Modus, τρόπος, μέτρον, νόμος, μέσον.
Mœchè, μοιχικῶς, ἰδίᾳ, ἢ.
Mœchor, μοιχεύω μετά τινος.
Mœchus, μοιχὸς, ὁ.
Mœnia, τεῖχη, τά, ἐφίδολον.
Mœreo, λυπέμαι.
Mœror, λύπη, ἀθυμονία, ἄχθος, ους, τό, ἀνία, ἄλγος, ἀνδυμία.
Mœſtitia, λύπη, κατήφεια, ἀνία.
Mœſtus, κατηφὴς, λυπηρὸς, ἀθυμος.
Mola, μύλη, μύλος.
Molæ ſalſæ, κρίθαι πετυγμέναι.
Molaris, μυλίτης, μυλικὸς.
Molaris lapis, μυλίτης λίθος.
Molendinum aquarium, ὑδρόμυλος.
Moles, βάρος, τὸ, ὄγκος, ὁ, ἀχθος, τὸ, μέγεθος.
Moleſtè, ἀνιαρῶς, βαρέως, λυπηρῶς.
Moleſtè fero, ἀνιάω, ἀσπαστίζομαι.
Moleſtè tuli, ἠχθέσθη.
Moleſtia, ταλαιπωρίαι, ἀνία, ὄχλος.
Moleſtia afficio, βαρύνω τινα, λυπέω τινα ἢ τινι, ἀνιάω, ὀχλέω.
Moleſtia carens, ἄλυπος.
Moleſtiam exhibeo, παρέχω τινι σκέμματα.
Moleſtus, ἀνιαρὸς, δυσχερὴς, ἀηδὴς, λυπηρὸς, χαλεπὸς, ἀλγεινὸς, δεινός.
Mi leſtus ſum, ἀχθέω, χαλεπαίνω.
Molimen, παρασκευὴ, ὄγκος, ἐπιχείρημα.
Molior, μηχανάομαι τὴν ὅλη τῶν πόλιν, construo civitatem: ὄγκος τινί, aliquid: ἄρχομαι, σκευωρέομαι.
Molitor, μυλωδὸς.
Mollesco, μαλακαίνομαι.
Mollicina, μαλακὸν ἔμπτον.
Mollifico, μαλάσσω.
Mollio, διαμαλάσσω.
Mollis, μαλακὸς, ἁπαλὸς, ὁ, ῥυτερός.
Mollis ſum, μαλακαίνω.
Molliter, μαλακῶς, πρᾴως, ἀβρῶς.
Mollities, μαλακότης, ἁπαλότης.
Molo, is, ἀλέω, ἀλήθω.
Momentaneus, ἐφήμερος.
Momento, ἐν ἀκαρεῖ τῷ χρόνῳ, ἐν βραχεῖ χρόνῳ.
Momentum, ἡ ῥοπὴ, ἡ στιγμὴ, ἀκαρὲς, ἀνάμως, ὄφελος.
Monachus, μοναχὸς.
Monarcha, μοναρχὴς.
Monarchia, μοναρχία.
Monaſterium, μοναστήριον.
Monedula, κολοιὸς, ὁ.
Moneo, παραγγέλλω τινὶ, νυθετέω, παραινέω σοι τῶτο, ὑποτίθημι.
Moneta, νόμισμα, κέρμα.
Proba Moneta, δόκιμον νόμισμα.
Moneta adulterina, ἀδόκιμον, κίβδηλον νόμισμα.
Monetam cudere, νόμισμα κόπτειν.
Monetalis, νομισματικὸς.
Monetarius, ἀργυροκόπος.
Monile, ὅρμος, ὁ.
Monitor, παραινέτης, παραγγελτὴς, ὑποβολεύς.
Monitorius, παραινετικὸς.
Monitus, νουθέτημα.
Monoculus, μονόφθαλμος.
Mons, ὄρος, τό.
Monſtro, δείκνυμι, ſ. δείξω.
Monſtrosè, τερατωδῶς.
Monſtroſus, τερατώδης.
Monſtrum, τέρας, ατος, τό.
Montanus, ὀρεινὸς, ὀρειος.
Monticola, ὀρεσίδιος.
Monticulus, ὀρεινὸς, βουνός.
Montigena, ὀρεσιγενὴς.
Montivagus, ὀρεσπόλος.
Montoſus, ὀρεινὸς, βουνοειδὴς.
Monumentum, μνημεῖον, μνῆμα, τό.
Mora, διατριβὴ, ἀναβολὴ, μονή.
Moralis, ἠθικός.
Sine Mora, ἀναβολῇ τινι, ἀμελλητί.
Moratus, & moratus bene, &c. εὐμιδὴς, ἐυτρεπὴς, πολύτροπος, ποικίλος.
Morbidus, νοσερὸς, ὕπνος.
Morbo corripior, νόσου με καταλαμβάνει, νοσήματι ἁλίσκομαι.
Morboſus, νοσώδης.
Morbus, νόσος, ου, ἡ, νόσημα, τό, Morbus regius, ἴκτερος.
Mo d.x, δύκτης, υ, ὁ, δηκτικὸς.
Mordeo, δάκνω: pro obtrectare, κακολογεῖν τινος.
Mordicus, ὀδὰξ, σφοδρῶς.
More majorum, κατὰ τὰ πάτρια.
More uſitato, κατὰ τὸ εἰωθός.
In More poſitum eſt, νενόμισται.
Morem gerere, ὑπακούω, πειθαρχεῖν.
Mores, τὰ ἤθη πρὸς.
Moribundus, ὑποθνήσκων.
Morigero, κατηκόος εἰμι, ὑπακούω, χαρίζομαι, πείθομαι.
Morigerus, ὑπήκοος, ἐυπειθὴς.
Morio, μωραίνων, γλαυκωτὸς.
Morior, τελευτάω, τὸν βίον καταλύω, θνήσκω, ἐκπνέω, ἀποψύχω, ἀποθνήσκω.
Moror, exſpecto, διατρίβω, διατρεχλίω ποιοῦμαι, moram nectere: aliquando pro curo, ut, nihil moror, οὐδὲν μέλει: pro retardare, ἀνέχειν.
Morosè, δυσκόλως.
Moroſi as, δυσκολία, δυσαρεστία.
Moroſus, δύσκολος, δυσάρεστος, δύσεμος.
Mors, θάνατος, ὁ, μοῖρα, ἡ τῦ βίου τελευτὴ, πότμος, καταλυσις.
Mors æterna, θάνατος ἀίδιος.
Morſiuncula, δηγμάτιον.
Morſus, τὸ δῆγμα, ἡ δᾶξις.
Mortalis, θνητὸς, θανάσιμος, βροτός.
Mortalitas, τὸ θνητὸν.
Mortarium, ὅλμος, ὁ, δος.
Morte dignus, θάνατου ἄξιος.
Morte multo, θανατῶ.
Mortem fibi ſi conſciſcere, ἀναιρεῖν ἑαυτὸν, καταγνῶναι ἑαυτῶ.
Mortifer, θανατηφόρος, θανάσιμος.
Mortuum mare, νέκυν πόντος.
Mortuus, ἀποθανὼν, νεκρός.
Morula, διατριβὴ.
Morum, μῶρον, συκάμινον.
Morum probitas, & elegantia, ἐυτρεπία.
Morus, μωρὸς, ἡ συκάμινος.
Mos, ἔθος, τρόπος, συνήθεια.
Moracilla, σίσυρα.
Motivus, κινητός.
Motus & Motio, κίνησις.
Motus animi, ὁρμή.
Motus, a, um, κινητὸς.
Moveo, κινέω, σαλεύω.
Mox, αὐτίκα, ἐυθύς.
Muceo & Muceſco, σήπομαι, ἐυσηπτέω.
Mucidus, ἐυσηπὴς, σαπρός.
Mucor, oris, ἐυσηπία, σαπρότης.
Mucoſus, μυξώδης, κορυζώδης.
Mucro, αἰχμὴ, ἀκωκή.
Mucronatus, ὀξύς.
Mucrone, ἀκρῳ ξιφιδίῳ.
Mucus, μύξα, βλίννα, κόρυζα.
Mugilis, μυγεὺς, κέφαλος, ἰχθύς.
Mugio, μυκάομαι.
Mugitus, μυκηθμὸς, μύκησις.
Mula, ἡ ἡμίονος.
Mularis, ἡμιονικὸς.
Mulceo, θέλγω, καταλέω, κηλέω.
Mulcta, ζημία, πημορία.
Mulctam irrogare, ζημίαν ἢ τίμημα ὀπιτιθέναι vel ἐπάγειν, ὀπηγέσθαι.
Mulctatio, ἡ τίμησις.
Mulcto, as, ζημιόω τινα χρήμασι, vel χρήμασι, ὀπιδέλως ζημίαν, πεζημιόω.
Mulctra, πέλλα, ἀμόλγιον.
Mulctrale, ἀμολγεῖς.
Mulgeo, ἀμέλγω, ἀθέλγω, βυλλάω.
Mulgo, ἀμέλγω.
Muliebroſus, γυναικώδης.
Muliebris, γυναικεῖος, γυναικώδης.
Muliebriter, γυναικείως.
Mulier, γυνὴ, ἀνδρὸς.
Muliero, γυναικίζω.
Mulieroſitas, φιλογυναικία.
Mulieroſus, φιλογύναιος, γυναικοφίλης, γυναικομανὴς.
Mulius, ἡμίονος.
Mulſum, οἰνόμελι, τό.
Multatitius, τετιμημένος.
Multibarbus, πολυγένειος.

Multifariam, πολλαχῶς, πολυτρόπως, πολυμέρως, & πολυφόπως.
Multifarie, πολυμερῶς.
Multifarius, πολύτροπος.
Multifidus, πολυχαδὴς.
Multiloquium, πολυλογία, βαθυλογία, πολυπειρία.
Multiloquus, πολυλόγος, μακρολόγος.
Multimodus, πολύτροπος.
Multiplex, πολυπλόκος, πολυμερὴς.
Multipliciter, πολυπλασίως.
Multiplico, πολυπλασιάζω.
Multiſcius, πολυμαθὴς.
Multitudo, πλῆθος, ὁμιλία.
Multivolus, πολύβουλος.
Multò, πολλῷ πολύ.
Multò magis, πολὺ μᾶλλον.
Multò minùs, ὀλίγῳ, ἥττον.
Multoties, πολλοστὸν.
Multum abeſt, πολλοῦ δεῖ.
Multum, πολύ, κατὰ πολύ.
Multus, πολὺς, πολλὴ, πολὺ, συχνός.
Mulus, ἡμίονος, ἵππος γόνιμος ζῶον.
Mundanus, κοσμικός.
Mundifico, καθαρσιοῦ.
Mundities, καθαρότης, κοσμιότης.
Mundo, καθαίζω, καθαρσιοῦ.
Mundus, a, um, καθαρός.
Mundus, ſubſt. κόσμος.
Munera offerre, δωροφορεῖν.
Munerarius, ἀγωνοθέτης.
Muneribus corruptus, δώροις καλθανόμενος, δωροληπτὴς.
Munero vel muneror, μερίζω, δωρέομαι, δωρεῦμαι.
Munia, τὰ θεσπέσιοντα.
Municeps, πολίτης.
Municipalis, ὁ πολιτικὸς.
Municipium, πόλις, κωμόπολις, τὸ ἄστυ.
Munifex, τελεσφόρος, λειτουργὸς.
Munifice, μεγαλοπρεπῶς, μεγαλοπράπως.
Munificentia, μεγαλοπρέπεια, δωροδοκία.
Munificus, μεγαλοπρεπὴς, χαριστικὸς.
Munimentum, ὀπτίχωσμα, ἀσφάλισμα, ἔρυμα, ἴρκος.
Munio, ἐχυρόω, ἀσφαλίζω, ὀπτιχίζω.
Munitas, λειτουργία.
Munitio, κατεπείχασμὸς, ἀσφάλεια.
Munitiſſimus, ὀχυρώτατος.
Munitus, a, um, τετειχισμένος, ἐχυρὸς, ἀσφαλισθείς.
Munus, δῶρον, δώρημα, τὸ, pro officio, τὸ φορτικὸν, τὸ δίοντα, ἔργον.
Munus obire, ποιεῖν, vel διαφέροντες ἔργον.
Munus ſuum exſequi, τὸ ἔργον εὖ ὀπιτελεῖν.
Munuſculum, τὸ δωρημάτιον.
Muræna, μύραινα.
Muralis, τειχικὸς.
Murex, κογχύλιον.
Muria, ἅλμη, τὸ τάριχος.
Muria conditus, ἐφθυμος.
Murilegulus, κογχυλιάτης.
Murmur, μόρος, ροῖζος, μορμυρισμός.
Murmuratio, μορμυρισμὸς, ὁ, γογγυσμὸς, ὁ.
Murmuro, μορμύρω, ροῖζέω.
Murus, τεῖχος, τό.
Mus, muris, μῦς.
Mus araneus, μυγάλη.
Muſa, μοῦσα.
Muſæum, μουσεῖον.
Muſica, μουσικὴ.
Muſicari, βρυχᾶσθαι.
Muſicarium, σῦκα, μυρσύνη.
Muſcipula, μυοσόβιον, μυάγρα.
Muſcoſus, βρυώδης.
Muſculeus, κωλικός.
Muſculus, ὁ μῦων, ὦνος.
Muſcus, μύσος, φύκιον, βρύον.
Muſica, μουσικὴ.
Muſica elegantia, ἐυμουσία.
Muſicus, μουσικός.
Muſſitator, μύζης.
Muſſitabundus, μύζων.
Muſſito, μύζω, διαψιθυρίζω.
Muſtela, γαλῆ, ἰκτὶς.
Muſtellinus, γαλέινος.
Muſtum, οἶνος, τὸ γλεῦκος.
Muſtus, οἶνος.
Mutabilis, ἐυμετάβολος.
Mutabilitas, ἀστασία, ἐυκινησία.
Mutatio, μεταβολὴ, ἀλλοίωσις.
Mutatus, ἠλλαγμένος.
Mutilatio, θέρισμα, τὸ, θέρισις.
Mutilatus, πεφυτευμένος, κολοβωθείς.
Mutilo, κολοβόω, κυλλόω, ὦ, πεῖς, ῦ, ὁ, ἀμειτής.
Mutio, is, ire, μύζω, ῥύζω.
Muto, ἀλλάττω, μεταδάλλω τι, ὑπόθεσιν τῷ γνάμῳ, sententiam.
Mutuacitius, δανείσιος.
Mutuo, ποιῶ ἄλλως, ἀμοιδαίως.
Mutuo accipere, τὸ δάνειον ὑπολαδεῖν.
Mutuo d., δανείζω, χρέω.
Mutuor, mutuo accipio, δανείζομαι χρήματα παρά τινος.
Mutus, κωφὸς, ἄφωνος, ἄφθογγος.
Mutuum, δάνειον, δάνεισμα.
Mutuus, ἀμοιδαῖος, κατάλληλος.
Myrias, μυριὰς, άδος, ἡ.
Myropola, μυροπώλης.
Myrrha, μύρρα, Σμύρνα, ης, ἡ.
Myrtus, μυρσίνη, μύρτος, ου, ἡ ἢ
Myſta, ὁ μύστης.
Myſteria, μυστήρια.
Myſticus, μυστικὸς, ἀναγωγικός.

N.

NActus, δεξάμενος, ἐπιτυγχάνων, ἐυρών
Næ, ναὶ μὰ δία.
Nænia, ὀδὴ ἐπὶ θανόντι, μοιρολόγια.
Nævus, ἡ κηλὶς συμπεφυκυῖα.
Nam, γάρ, ἐπεὶ, ἄτινα, ὅτι.
Nanciſcor, κατελαμβάνω, τυγχάνω ἀρετῆς, virtutem: ἀρετοποιοῦμαι, ὑρίσκω.
Nanus, νάνος, νανώδης.
Nares, ῥῖνες, αἱ.
Narrabile, ἐυδιήγητον.
Narratio, ἀφήγησις, διήγησις.
Narratiuncula, διηγημάτιον.
Narro, διηγοῦμαί τινι τὰ ἀπαγγέλλω, ἀναφέρω.
Naſcor, γίγνομαι, φύομαι, φύομαι, τίκτομαι.
Naſſa, κύρτος, ἀλιευτικὸς.
Naſo ſuſpendere, μυκτηρίζειν.
Naſturtium, τὸ κάρδαμον.
Naſus, ῥὶν, ῥῖνος, μυκτὴρ.
Naſuti, μυκτηριαστὴ, χλευαστὴ.
Nata, æ, ἡ παῖς, θυγάτηρ.
Natale ſolum, πατρὶς, ἐγχώριος γῆ.
Natalia, γενέθλια.
Natalis, γενεθλιακὸς, γενέσιος.
Natalis dies, γενέθλιος ἡμέρα.
Natalitius, γενεθλιακὸς.
Natatili, νευστικὸς, πλατύς.
Natatitius, πλατικὸς.
Nates, γλουτοὶ, πυγαί.
Nati, liberi, τέκνα.
Natio, γένος Σύρος τὸ γένος, natione Syrus: ἐθνος, φῦλον.
Nativitas, γένεσις, γένεσις, γονή.
Nativis ſuis, τοῖς ἰδίοις γένεσιν.
Nativus, γνήσιος, ἐγχώριος.
Nato, κολυμδάω, νήχω, πλώω.
Natus, φύσις, γένεσις, γένεσις.
Naturæ ratio, φυσιολογία.
Naturalis, φυσικὸς, ἔμφυτος.
Naturaliter, κατὰ φύσιν.
Natus, γεγονὼς, πεφυκὼς, πεφυκώς.
Natus, id eſt, filius, ὁ παῖς, υἱός.
Navale, νεώριον, ναύσταθμος, ναύλοχος.
Navale prælium committere, ναυμαχεῖν.
Navale prælium, ναυμαχία.
Navale, τὸ ναύσταθμον.
Navalis, ναυτικὸς.
Nauci, σαύσα.
Naucifacio, περὶ ὀλίγου ποιοῦμαι.
Naucleros, ναύκληρος.
Navem fabricare, ναυπηγεῖν.
Naufragium, ναυάγιον, ναυαγία.
Naufragium facio, ναυαγέω.
Naufragor, ναυαγέω.
Naufragus, ὁ ἢ ἡ, ναυαγὸς, ναυαγέων.
Navicula, πλοιάριον.
Navigabilis, πλώσιμος, πλατύς.
Navigare in portu, ἐν λιμένι πλεῖν.
Navigatio, ναυπλία, πλόος, ου.
Navigium, πλοῖον.
Navigo, πλέω, πλωτίλλω.
Navis, πλοῖον, ναῦς.
Navis gubernator, ναύκληρος.
Naviter, σπουδαίως.
Naulum, ναῦλος, πορθμεῖον.
Naumachia, ναυμαχία.
Navo, as, are, operam, σπουδάζειν τὸν ἱδιον τοῖς σώμασι σπουδάζειν περί τινος, ἐπιμελῶς ἐργάζομαι.
Nauſea, ναυτία, & ναυτίασις.
Nauſeo, ναυτάω.
Nauta, ναύτης, ναυτίλος.
Nauticæ rei rudis, ἀπλοκάστολος.
Nauticus, ναυτικὸς.
Navus, σχεδὸν, σπουδαῖος, εἰσάμων.
Nè, interrogandi, ἆρα, πότερον.
Nè, dehortativum, adv. μὴ, μὴ ὄπως pro ut non, ἵνα μὴ.
Nebula, νεφέλη, νέφος, ὁμίχλη.
Nebulo, ἀδύνδος ἀξίωμα· ὑπόδυτος, ὁ.
Nebuloſus, νεφελοειδὴς, νεφώδης.
Nec & neque, μηδὲ, οὐδὲ, ὅπη.
Necne, ἤ, ἔ.
Nec opinanter, ἀπροσδοκήτως.
Neceſſario, ἐξ ἀνάγκης, ἀναγκαίως.
Neceſſarius, ἀναγκαῖος.
Neceſſe, ἐναγκαῖος.
Neceſſe eſt, ἀνάγκη, ἀναγκαῖον ἐστί.
Neceſſitas, ἀνάγκη, χρεία.
Neceſſitate coactus, ληφθεὶς ὑπ' ἀνάγκης, ἀναγκαζόμενος.
Neceſſitudo, συνήθεια, οἰκειότης.
Neceſſitudo mihi eſt cum illo, ὑπάρχει μοι

μοὶ πρὸς ἀυτὸν ὀικειότης.
Neco, κτείνω, ἀναιρέω, φονεύω.
Necromantia, νεκρομαντεία.
Nectar, νέκταρ.
N ĕo, πλέω, εἶρω, ἄπω.
Necubi, μήπου· ἵνα μὴ πού.
Nedum, μήκη & μήτι, ἤπερ.
Nefandus, ἀρρητος, ἀνόσιος, ἀθέμιστος, μύσαρος, ἐκθέσιμος.
Nefarium facinus, ἀθέμιτον ἔργον.
Nefarius, μιαρώτατος, ἀθέμιτος.
Nefas, ἀθεμιτον, τὸ ἀσέβημα.
Nefas eſt, ὐχ ὅσιον ἔζι· ἐ θέμις.
Neſaſti dies, ἀποτρόπαιος ἡμέραι, ἀπευκταὶ ἢ ἀποφρακτοι.
Neſtitus, ἀθέμιτος.
Neſrendis, ἱέρεος.
Negantes Deum, ἀρνησίθεοι.
Negatio, ἄρνησις, ἀπόφασις.
Negativus, ἀρνητικός.
Neglectus, ſus, ἀμέλεια.
Neglectus, a, um, καταφρονήμενος, ὑπερορώμενος.
Negligens, ἀμελὴς, ὀλίγωρος.
Negligenter, ἀμελῶς.
Negligentia, ἀμέλεια, ὀλιγωρία.
Negligo, ὀλιγωρέω τοῦ φίλου, amicos: καταφρονέω, ἀμελέω, βαδυμγέω.
Nego, ἐξαρνέομαι, ἔξαρνος εἰμι, οὐ φημί.
Negotia domeſtica, τὰ ἴνδον ἔργα.
Negotialis, πραγματικός.
Negotiatio, ἐμπολὴ, ἐμπορία.
Negotiator, ἔμπορος, πραγματευτής.
Negotiis occupari, ἀσχολίαν ἄγειν τινὸ· ἀσχολεῖσθαι περὶ τι.
Nullo negotio, ῥᾳδίως, ἀνεμποδίςως, ἐυπετῶς, ἀκοπτί.
Negotior, πραγματεύομαι, ἐμπορεύω.
Negotioſus, πραγματώδης
Negotium, πρᾶγμα, ἀσχολία, πραγματεία, πράγος.
Negotium facceſſere, ἀσχολίαν τινὶ παρίχειν, κάκως παρέχειν.
Nemo, οὐδεὶς, οὔτις.
Nemoroſus, ὑλώδης, ἀλσώδης
Nempe, δηλαδὴ, δηλονότι, σάφα.
Nempe ergo, ἆρα οὖν.
Nempe nunquid, μὴ ἄρα, μήτε.
Nempe non, μήτοι, ἆρα
Nemus, oris, νέμος, τὸ, τέμενος, τὸ, ὕλη, ἄλσος, τό.
N O, νέω, νήθω, κλώθω.
Neo fila, μίτον κλώθω.
Nepita, καλαμίτδη,
Nepos, ἔγγονος, ὑπόγονος, ἴκγονος.
Nepotatus, ἀσωτία
Nepotes, h.e. intemperantes, οἱ ἄσωτοι ἢ ἀκολαςαίνοντες νέοι.
Neporor, ἀσωτεύομαι, ἀκολαςαίνω.
Neptis, ἀνὴ, ἡ ἀνεψιὰ δὲ,
Neptunalia, ἱππόκια.
Neptunus, ποτιδᾶν.
Nequa, μήτη.
Nequam, ἄχρηςος, ἀκόλαςος.
Nequando, μήποτε.
Nenuaquam, μηδαμῶς, μηδαμὴ, οὐδαμῶς, οὐδαμῶ, μὴ δῆτα, ἐ μὴν τοῦ.
Neque, μήτε, οὐδὲ, οὔτε.
Neque verò, ἀλλὰ μὴν, οὐδαμῶν.
Nequeo, δύνω, ἀδυνατέω.
Nequicquam, ἐκ· pro fruſtra, μάτην.
Nequid, μήτι.
Nequid nimis, μηδὲν ἄγαν.
Nequior, κακίων, ἀλκηςότερος.
Nequis, μήτις.
Nequiſſimè, κάκιςα.
Nequiſſimus πονηρότατος.
Nequitia, πονηρία, ἀχρειότης.
Nequius, πονηρὸς, ἀχρεῖος.
Omnes Nervos intendere, διατείνεσθαι.
Nervoſus, νευρώδης.
Nervus, νεῦρον.
Neſcio, ἀγνοέω, ἴσα ὔδεα, ἐ γιγνώσκω.
Neſcius, ἀγνοῶν, ἄπειρος, ἀίδακτος, ἴσα εἰδώς.
Neu, μήτε, ἢ μὴ.
Neve, μήτε.
Neuter, μηδέτερος ὁ, οὐδέτερος.
Neutiquam, μηδαμῶς, οὐδέτε.
Nex, θάνατος, φόνος.
N.xilis, πλεκτὸς.
Nexo, περισυναπλίκω.
Nexus, συμπλοκὴ.
Nexus, a, um, εἱρμένος.
Ni, pro N.ſi, εἰ μὴ, ἐὰν μὴ.
Nicto, σκιρτάω, πάλλω.
Nicto, is, κνύζω, κνάζω.
Nidifico, & nidulor, νοσσεύω.
Nidor, κίτασις.
Nidum facio, ὀπυιοποιέω, νεοττεύω.
Nidus, νοσσιὰ, κοιλιὰ.
Niger, μέλας, ὁ, μέλαινα, ἡ, μέλαν, τό.
Nigredo, μελανότης, μελανία.
Nigreo, niger ſum, μελαίνομαι.
Nihil, οὐδὲν, οὐδὲν, οὔτε.
Nihil aliud niſi, μηδὲν ἄλλο πλὴν ὅ, τι.
Nihili, παρ' οὐδέν.
Nihil facio, οὐδὲν ἐδενὸς ποιοῦμαι.
Nihili fio, ἐς οὐδενὶ εἶμι μέρει, παρ' οὐδὲν λογίζομαι.
Nihili pendo & duco, οὐδενὸς ποιοῦμαι, καταφρονῶ, φαυλίζω.
Nihilo magis, οὐδαμῶς.
Nihilo minus, οὐδὲν ἧττον.
Nil, οὐδὲν.
Nimboſus, ὀμβρώδης, νεφώδης.
Nimbifer, ὀμβροφόρος.
Nimbus, ὁ, βρόχ, νέφος, τό.
Nimietas, τὸ ἄγαν.
Nimirum, δῆπου, δῆπουθεν, δῆτα.
Nimis, λίαν, σφόδρα, ἄγαν
Nimius, ὑλίαν, ὁ ἄγαν, πλεονάζ.
Ningo, νίφω, καταπίπτω
Niſi, εἰ μὴ, πλὴν εἰ μὴ, ἐκμὴ.
N ſi quod, πλὴν ὅτι.
Niſus, ἡ πτῆσις.
Nitella, κελλιωτεύω.
Niteo, φιλέω, κελλιώομαι, λάμπω.
Nitidus, λαμπρὸς.
Nitor, στιλπνότης, λαμπρότης.
Nitor, eris, conor, ἐρείδω, ἰχνηλατέω, πρόθυμομαι, σπουδάζω.
Nitroſus, νιτρώδης.
Nitrum, νίτρον.
Nivalis, χιονώδης, νιφετώδης.
Nivatus, νιφοκλυζόμενος χιονόεις.
Niveus, χιόνεος.
Nivoſus, χιονώδης, νιφετώδης.
Nix, nivis, χιὼν, ἡ, νιφετὸς.
Nixurio, φιλονικέω.
Nixus, ἐρεισθήμενος.
No. nas, νήχομαι, κολυμβάω.
Nobilis, γνώριμος, ἐυκλεὴς, ἐυδόκιμος.
Nobiliſſimus, ἐυκλεέςατος.
Nobilitas, ἐυγένεια.
Nobilito, ἐυδοκιμέζω, γνωρίζω.
Nobis, ἡμῖν.
Nobiſcum, μεθ' ἡμῶν.
Nocens, κακοποιὸς, βλάπτων, βλαβερὸς, αἴτιος.
Nocenter, βλαβερῶς.
Noceo, βλάπτω τινα, κακῶς ποιεῖν τινα, κακόν τινα, ἀδικεῖν, ἀτιμάζω, ἐπῶ.
Noctiſcere, σκοτάζεσθαι.
Noctiſcorax, νυκτικόραξ.
Noctiluca, νυκτιλαμπὶς.
Noctivagus, νυκτιπόρος.
Noctu, νύκτωρ, νυκτός.
Noctu iter facere, νυκτιπορεῖν.
Noctua, γλαῦξ, ὀρνίφιον, ἀνύχιον.
Nocturnus, νυκτερινὸς, ἀνύχιος.
Nocumentum, βλάβη, λύμη.
Nocuus, βλαβερὸς.
Nodo, as, δεσμέω.
Nodoſus, πολύπλοκος.
Nodus, ἄμμα, τὸ, δεσμὸς.
Nolo, ὐ θέλω, ἐ βούλομαι.
Nomen, ὄνομα, τὸ.
Nomenclator, ὀνομακλόγος.
Nominalia, ὀνομαστήρια, ἀμφιδέξια.
Nominatim, ὀνομαςί.
Nominatio, ὀνομασία, κλῆσις.
Nomine tuo, ἐξ ὀνόματός σου.
Nominis ejuſdem, συώνυμος.
Nomino, ὀνομάζω, καλέω τινα, ὄνομα τιθέναι τινί.
Non, ὐ, οὐκ, μὴ ὦτι, οὐδέν.
Non enim, ἐ γάρ.
Non jam, οὐκ ἔτι.
Non per Jovem, μὰ δία.
Non equidem, ἐ γὰρ ἔγ.
Non modò, μὴ ὅτι, ὐχ ὅπως.
Non ita pridem, ὀυ πρὸ πολλῦ, πρὸ μικρῦ.
Non multo poſt, ἐ πρὸ πολλῦ, οὐ εἰς μακρόν.
Non ſecus, ὡς ἄλλως.
Non ſolum, ſed etiam, ὐχ ὅτι, ἀλλὰ καί.
Non tamen, μὰ μήτοι, ἐ μὴν.
Nonæ menſis, νόναι.
Nonagenarius, ἐνενηκοντούτης.
Nonaginta, ἐνενήκοντα.
Nondum, μήπω, ὦπω.
Nonne, εἰ· ἢ ὐχ· ὁρᾶς; an non vides?
Non nihil, σμικρὸν τι.
Nonnulli, πλείονες.
Nonnullus, ἐκ-ιν ὀλίγος.
Nonnunquam, ἐνίοτε, ἔνια, ποτέ.
Nonus, a, um, ἔνατος.
Norma, κανὼν, γνάμων.
Nos, ἡμεῖς.
Noſcere artem, εἰδέναι τέχνην.
Noſco, γινώσκω, ὔδα.
Noſter, ἡμέτερος.
Nota, σημεῖον, σωίδημα, σῆμα, τό.
Notabilis, γνωτὸς, γνώριμος.
Notare ignominiâ, ἀτιμάζειν τινα.
Notarius, γραμματεὺς, ὑπογραφέως, σημειογράφος.
Notatu dignum, σημειώσιμος ἄξιον, ἀξιομνημόνευτον.
Nothus, νόθος.
Notifico, γνωρίζω.
Notio, τὸ γνῶναι, ἐ γνῶσις.
Notitia, γνῶσις, γνῶ μοσις, σύνεσις.
Noto, σημειοῦμαι, διασημαίνω, σίζω.
Notum eſt, φανερὸν ὅτι, φανερόν ὅτι.

Notum,

Notum facio, γνωρίζω, δηλόω.
Notus, γνώριμος, γνωτὸς.
Notus, auſter, νότος.
Nova nupta, νύμφη, νεογαμβρὸς.
Novacula, ξυρὸν.
Novelletum, νέφυτον.
Novello, φυτεύω.
Novem, ἐννέα.
November, ἑνδεκάμηνος, νοέμβριος.
Novendialia, ὑπατα δὲ νεκρῶ ἀγόμενα.
Novenarius, ἐννεαδικὸς.
Noveni, ὁι ἐννέα.
Noverca, μητρυιὰ.
Novercalis, ὁ τ' μητρυιᾶς.
Novies, ἐννάκις.
Noviluninm, νέα σελὴνη, νουμηνία.
Noviſſimè, ὕζατον τέλει, ἐσχάτως.
Noviſſimus, ὕζατος, ἔσχατος.
Novitas, νεότης, καινότης.
Novitius, νεαρὸς, νεόκτητος.
Novo, as, νέω.
Novus, νέος, καινὸς.
Nox, νύξ· nox intempeſta, ἀκηρουνία· media Nox, μεσονύκτιον.
Noxa, αἰτία, βλάβη, πημονὴ.
Noxam dedit, εἰς κίλασιν ἔδωκεν, εἰς δυσένας.
Noxatio, ἀδύνα.
Noxius, βλαβερὸς, πονηρὸς, βλαπτικὸς.
Nubecula, νεφέλιον.
Nubes, νεφέλη, νέφος.
Nubilarium, ὐανθήριον.
Nubilis, ὁ ἡ ἢ, ὑβήμενος· ἐμγαμος πρὸς γάμον, ἐκμεὶς.
Nubilo, as, ζοφόω, νεφέλας σκοτίζω.
Nubiloſus, νεφελώδης, ζοφώδης.
Nubilus, συννεφὴς, νεφελοειδὴς.
Nubo, velo, καλύπτω, pro viro tradi, γαμεῖσθαι τινι, γυμφεύω.
Nucamentum, κύπαρον, ὕλη.
Nuceus, καρυήσης.
Nucleus, πυρὶν.
Nucula, καρυδάριον.
Nudi pedalia, γυμνοπόδια, γυμνοπαιδέια.
Nuditas, γυμνότης,
Nudiustertius, πρῴζθες.
Nudo, γυμνόω.
Nudus, γυμνὸς, ψιλὸς, ἀνέλμων.
Nugæ, φλυαρία, ὁ λῆρος, ὁ.
Nugalitas, σαθρότης.
Nugas agere, λυρᾶν, φλυαρεῖν.
Nugator, φλύαρος.
Nugatorius, φλυαρώδης, ληρώδης.
Nugax, φλύαρος.
Nugigerulus, ὐδροφόρος.
Nugor, aris, φλυαρέω, ἀδολεσχέω.
Nullatenus, οὐδαμῶς.
Nullibi, οὐδαμοῦ.
Nullius pretii, ἐπίδικος.
Nullo modo, ὅπως· οὐδὶ ὅπως πως οὐδαμῶς· οὐδαμῶς· οὐδὶ ἀν πω.
Nullo pacto, μηδαμῶν· οὐδὶ ἂν εἴ τι γένοιτο.
Nullus, μηδεὶς, οὐδεὶς, οὔτε.
Nullus ſum, id eſt, perii, μηδεὶς εἰμὶ.
Num, ἆρα, πῶν οὖν· ἆρα μὴ.
Numen, τὸ θεῖον, θεότης, δαιμόνιον.
Numerabilis, ἀριθμητὸς.
Numerarius, ἀριθμητικὸς.
Numeratim, κατ' ἀριθμὸν.
Numeratio, ἀριθμησις.
Numeratus, ἀριθμηθεὶς.
Numero, ἀριθμέω τι, καταλογίζομαι.
Numero ſunt decem, δέκα εἰσὶ τὸ ἀριθμὸν.
Numeroſus, πολὺς ἀριθμῷ & ἀριθμὸν· πολύχρις, πολυπληθὴς.
Numerus, ἀριθμὸς.
Numerus in oratione & Muſicis, ῥυθμὸς.
Numine afflor, ἐνθουσιάζω.
Nummaria cupiditas, φιλαργυρία.
Nummatus, πολυχρήμων, πλούσιος.
Nummoſus, πολυχρήμων, πλούσιος.
Nummularius, κολλυβιςὴς, τραπεζίτης.
Nummulus, νομισμάτιον, κερμάτιον.
Nummus, νόμισμα, κέρμα, τό.
Nummus adulterinus, κίβδηλον νόμισμα.
Nunc, νῦν, νυνὶ· ὡ τῷ παρόντι.
Nunc nuper, νυνὶ ἄρτι.
Nuncubi, μὰ οὐ πού.
Nunc vero, νυνὶ δὲ.
Nuncupatio, ὀνομαστηρίασις.
Nuncupo, ὀνομαστηρίω, ὀνομαζορεύω.
Nundinæ, πανήγυρις, ἰος, ἡ παντοπωλεῖον, ἀγορά.
Nundinalis, ἀγορᾶι.
Nundinarius, πανηγυρικὸς.
Nundinatio, καπηλεία, ἀγορασία.
Nundinator, ἀγορασὴς, καπηλεύτης.
Nundinor, καπηλεύω, ἀγορεύω.
Nunquam, οὐδέποτε, μηδέποτε.
Nunquam non, διὰ παντός.
Nunquid, ἆρα, ἆρα μὴ, μὴ ουῦ τί.
Nunquis, ἆρα, μήτις; μὴ ουῦ τις;
Nuntiatio, ἀγγελία, ἄγγελμα, τό.
Nuntio, ἀγγέλλω, ἐπαγγέλλω, νηί π.
Nuntius, qui nuntiat, ἄγγελος· pro eo quod nuntiatur, ἀγγελία, ἡ.
Nuo, νέω.
Nuper, νεωςὶ, ἄρτι.
Nuper mortuus, νεοθανὴς.
Nuper natus, ἀρτίτοκος, νεόγονος.
Nuperrimè, πρὸ μικροῦ τότε.
Nuperus, ὁ ἄρτι.
Nupta, νύμφη.
Nuptiæ, γάμος.
Nuptiæ iecundæ, δίγαμία.
Nuptiale carmen, ὑμέναιος.
Nuptialis, γαμικὸς.
Nuptias celebrare, γαμετελεῖν.
Nuptio, γαμέω.
Nupturio, γαμετέω.
Nurus, ἡ νυός, ἐνυός.
Nuſquam, οὐδαμὴ, οὐδαμοῦ.
Nuſquam non, πανταχοῦ.
Nuto, νεύω, νίζω.
Nutricatio, ἀνάτροφὴ, τιθήνωσις.
Nutrico, & or, ἀνατρέφω, διατρέφω.
Nutrimentum, τροφὴ, διατροφὴ.
Nutrio, τρέφω, διατρέφω.
Nutritus bene, ἀτρεπὴς, ἐυτροφος.
Nutritio, σιτησὶς, τροφὴ.
Nutritius, τροφὸς, τροφεῖς.
Nutritio bon., ἐυτροφία.
Nutritor, τροφεῖς.
Nutrix, τροφὸς, τιθήνη, ἡ.
Nutus, τὸ νεῦμα, ῥοπὴ.
Nux, καρύα, ἡ· κάρυον, verò fructum ſignificat.
Nux avellana, πραπὴν κάρυον.
Nux Græca, ἀμύγδαλον.
Nux pinea, κάρυον πίτυινον.
Nympha, νύμφη.

O.

O Ω, ὦ.
O dii boni, ὦ θεοὶ πατρῷοι.
Ob, ἕνεκα, gen. διὰ, acc.
Obæratus, ὑπόχρεως.
Obambulatio, περιπάτησις.
Obambulo, περιπατέω, περιοδεύω.
Obarefco, περιξηραίνομαι.
Obaudio, παρακούω.
Obcæco, ἐκτυφλόω.
Obbrutefco, ἀλογόω, ζημόω.
Obcaller, παραδιηγέομαι.
Obdo, ἐπιτίθημι.
Obdormio, κατακοιμίζομαι, ὑπνῳδίδω.
Obduco, tego, ἐπικαλύπτω, περιβάλλομαι.
Obductus, κεκαλυμμένος, περικεκλημένος.
Obdulceſco, περιγλυκαίνομαι.
Obduro, σκληρύνομαι.
Obediens, ὑπήκοος, ὁ ἡ ἢ, ὑπήκοος.
Obedienter, ὑπηκόως.
Obedientia, ὑπακοὴ, ὑπηκοία.
Obedio, πειθόμαι τινι· ὑπακούω τινι.
Obeo, περέρχομαι, ἐπέρχομαι.
Obequito, περιπτάζω, περιπτάζομαι.
Oberro, as, πλανάομαι, περιοςέω.
Obeſitas, πολυσαρκία, λιπαρότης.
Obeſſe, ἀνιαρεῖσθαι, βλαπτεῖν.
Obeſus, πίων, πολύσαρκος, ὁ· λιπαρὸς, παχὺς, κατάσαρκος.
Obeundum, ὑποστελλητέον.
Obex, ἐμπόδιον κώλυσις, μοχλὸς.
Obfirmo, διακραταιῶμαι, ὑπηρείζω.
Obgannio, ὑπανύω, ὑποκλώζω.
Obices, ἀντίφραξις, ἀντίβολος.
Objectio, προφολὴ, ἀντιλογία.
Objecto, ὀνειδίζω.
Objectum, ὑποκείμενον.
Objectus, nom. προφολὴ, ἀντίθεσις.
Objicere ſe periculis, ὑπερίπτειν ἑαυτὸν κινδύνοις.
Objicio, προβάλλω· pro exprobrare, ὀνειδίζειν τινί τι.
Obire mortem, τελευτᾶν & βίον
Obire legationem, ὑπατελεῖν πρεσβείαν.
Obire munus, τὰ καθήκοντα ὑπατελεῖν.
Obiter, παρέργως· ἐν παρόδῳ, ὁμοίως.
Obitus, mors, τελευτὴ· ὁ θάνατος.
Objurgatio, ὑπόμνησις, λοιδορία.
Objurgator, ὑπομνήτης.
Objurgo, ὑπομνῶ τινα τοιαῦτα, ὑπολοιδορέομαι τινι.
Objuro, ὀμνύω.
Oblatio, προφορὰ.
Oblato, σωτήριος ἡς.
Oblatro, προσυλακτίζω· pro obloqui, καταλαλεῖν.
Oblatum, προφορὰ.
Oblatus, προφερόμενος.
Oblectatio, τέρψις, ὑφροσύνη.
Oblecto, τέρπω, ὑφραίνω, τήνω.
Obligatio, ὑπόλυσις, ἐνοχὴ, ὑποθήκη.
Obligatus, ἐνεχυρίαζόμενος, ἔνοχος, ὑπόλογος.
Obligo, as, ὑπόδω, καταδησαμβάω.
Oblimo, περιπλάττω.
Oblino, ἐπχρίω, ἐπλείω.
Obliqué, πλαγίως, παρακλινόμενος.

Obliquitas,

Obliquitas, καμπυλότης, λοξότης.
ex Obliquo, ἐκ πλαγίου.
Obliquo, λοξόω, στρεβλόω.
Obliquus, καμπύλος, λοξός.
Obliteratio, ἐξάλειψις.
Oblitero, ἀφανίζω τῶι μνήμωι τινος, memoriam alicujus.
Oblitus, ἐπιλελησμένος, ἐπιλελησμένος.
Oblivio, λήθη, ἀμνηστία.
Oblivioni tradere, τῇ λήθῃ παραδιδόναι ἐπιλανθάνομαί τι.
Obliviosus, ἐπιλήσμων, ἀμνήμων.
Obliviscor, ἐπιλανθάνομαι, ἀμνησίω, ἀμνημονέω.
Obloquutio, ὁμιλίας ἴγκοπή.
Oblongus, παρμήκης.
Obloquor, κατηλαλέω.
Oblúctor, ἀντιπαλαίω, ἀνθίστημαι.
Obmurmúro, κατιγρίζω.
Obmutesco, καταφιμόομαι.
Obnitor, ἀντερείδω, ἀνθίστημαί τινι.
Obnixè, σωστόνως, διατεταμένως.
Obnoxius, ἔνοχος, ὑποδίδωμι.
Obnubilare, ἐπιλογίζεσθαι, ὑπισκιάζω.
Obnubilo, ἐπιλέω.
Obnubo, παρακαλύπτω.
Obnuntio, προσγίλλω.
Obolus, ὀβολός.
Oborior, ὑπολύομαι, ἀνίσχω.
Obrepo, ὑποσυρίζομαι.
Obrigeo, καταῤῥήγνυμι.
Obrodo, παρίημι.
Obrogo, παρείρω, παραγράφω.
Obruo, συγκαλύπτω, καταβάλλω.
Obrutus, κατακεκλυσθείς.
Obsaturo, καταμορμύρω.
Obscænè, αἰσχρῶς, ἀναιδῶς.
Obscænitas, αἰσχρότης, ἀσελγεία.
Obscæno, μολύνω.
Obscænus, αἰσχρός, ἀσελγής, ἀναιδής, αἰσχρολόγος.
Obscuratio, ἀμαύρωσις.
Obscurè, ἀσαφῶς.
Obscuritas, σκότος, ἀσάφεια.
Obscuro, ὑποκρύπτω, ὑπισκιάζω, ἀμαυρόω ἐπικαλύπτω.
Obscurum erat, ἄδηλον ἦν.
Obscurus, ἀφανὴς, ἄδηλος, ἀμαυρὸς pro ignobili, ἄσημος.
Obsecratio, παράκλησις.
Obsecro, λιτανεύω, δέομαί σε τοῦτο ποιῆσαι, per liberos.
Obsecundo, συμβαίνω τινί, ὑπουργέω.
Obsepio, φραγμὸν περιτίθημι.
Obsequenter, πειθομένως.
Obsequi animo, χαρίζεσθαι τῇ ἑαυτοῦ ὀργῇ.
Obsequibilis, ὑπηκοϊκὸς.
Obsequiosus, ὑποπτικὸς, ὑπερφυῶς ἀρεσκευτικός.
Obsequium, θεραπεία, λαβεῖα, ὑπηρεσία, ὑπηρέτησις, ἀγάπησις.
Obsequor, ὑπηρετέω, χαρίζομαί τινι.
Obsero, as, φραγμὸν περιβάλλω.
Obsero, is, evi, φραγμὸν, φρουρὰν περιτίθημι.
Observabilis, εὐσέβαστος, φυλακτός.
Observantia, θεραπεία.
Observatio, παρατήρησις, ἀκρόασις pro observantia θεραπεία.
Observator, ὑποκριτὴς.
Observo, ὑπηρέτω, ἀρέσκω pro venerari, θεραπεύω τινα.
Obses, ὁ ὅμηρος.
Obsessor, πολιορκητής.
Obsides dare, δίδωμι ὁμήρους.
Obsidionalis, πολιορκητικὸς.
Obsidione cingere, ἐκπολιορκεῖν πόλιν.
Obsidionem solvere, λύειν πολιορκίαν.
Obsideor, πολιορκέομαι.
Obsidium, obsidio, πολιορκία, πολιόρκησις, ἡ.
Obsido, is, & obsideo, πολιορκέω, πολιορκίζω, πολίσσω.
Obsigno, ὑποσφραγίζω, ὑπογράφω.
Obsilio, ἀνθίστημαι, ἐναντίομαι.
Obsitus, πεφυτευμένος.
Obsitus pannis, ῥυπαρῶς διακείμενος.
Obsolesco, ἀπαρχαιόομαι.
Obsoleta verba, ἀπηρχαιωμένα ῥήματα.
Obsoletus, παλαιόμενος, ἀμαυρὸς, πεπαλαιωμένος.
Obsonium, ὀψάριον, ἐδέσμα.
Obstaculum, κώλυμα, τὸ ἐμπόδιον.
Obstetrico, μαιεύομαι.
Obstetrix, μαῖα, μαιεύτρια.
Obstinatè, ἰσχυρογνωμόνως.
Obstinatio, σκληροκαρδία.
Obstinatus, ἀνδώδινος, ἀμετανόητος, παρατεταμένος, ἀμετάπειστος.
Obstipo, ἐμφράττω.
Obsto, ἀνθίστημαι σοί τινα· ἐνίστημί τινι, ἐναντίομαι, εἰλίσσω.
Obstrepo, θορυβέω ζοῦς, παρεσχλίω τινί, τινα.
Obstringere jurejurando, καταλαμβάνειν ὅρκοις.
Obstringo, καταδέω.
Obstructio, ἐμφράξις, ἀπόφραξις.
Obstruo, ἐμφράττω τὸ στόμα, os.
Obstupefacio, ἐκπλήττω.
Obstupefactus, πτοηθείς.
Obstupesco, ἐκπλήττομαι σοῦ τι· θαμβέω, ἀναιδητῶ.
Obsum, βλάπτω· κακῶς ποιῶ τινα.
Obsurdesco, ἐκκωφοῦμαι, ἐνωτίζω.
Obtego, καταπεκαλύπτω, πεπλέγμα.
Obtempero, πειθομαί τινι· πειθαρχέω τινι· ὑπακούω τινι.
Obtendo, περιτρόπομαι, προβάλλομαι.
Obtenebro, σκοτόω.
Obtero, δαπανάω, καταπατέω.
Obtestatio, ὑποκρισμὸς, δεήσεως, ἱκεσία.
Obtestor, ἀντιβολέω, λιτανεύω τινα, ὀπτεμαρτύρομαι.
Obtexo, περιφαίνω.
Obticuit, ἀπεσιώπησεν.
Obtineo, ἐπέχω, κρατέω, κρείττω.
Obtorpesco, καταζηλανθρωπέω.
Obtrectatio, διασυρμὸς, κακοήθεια.
Obtrectator, διασυρτὴς, βλάβος, κακολόγος, ὀξυθυμητής.
Obtrecto, λοιδορέω τινα & τινι· διασύρω, διαβάλλω σε.
Obtrudo, προσωθέω, ὠθέω.
Obtrunco, κατακόπτω, ὑποκεφαλίζω.
Obtueor, ἐναντίζομαι, ἐφορῶ.
Obtundit, σκληρύνει.
Obtundo, καταμαλακίζω, παρεσχλίω τινι & τινα.
Obturatio, ἐμφραγμὸς, φίμωσις.
Obturbo, ἐκταράττω.
Obturo, ὑποφράττω, ἐπιβύω, ὑποφιμόω.
Obtusus, ἀμβλύς.
Obtutus, περίψασις, ἀτενισμός.
Obvallo, περιφράττω, περιχαρακόω.
Obveniens, τὸ ἐπιπεσόν.
Obvenio, κατέρχομαι.
Obverso, ἀντιστρέφω.
Obviam, εἰς συνάντησιν.
Obviam fio, ἐμπίπτω τινι, περιτυγχάνω τινί.
Obvio, ἀπαντάω.
Obvius, ἀπαντητὸς, ἐπιτυχὴς.
Obultronius, ἀνθελκυστικός.
Obumbratio, ὑπισκιασμὸς.
Obumbro, ὑπισκιάζω, ὑπικρύπτω.
Obvolvo, περιβάλλω, περικαλύπτω.
Occa, βωλοκόπημα.
Occalleo, ὑποτυλόμαι, ὑποσκιῤῥώμαι.
Occano, occino, κατάδω.
Occasio, καιρὸς, ὁ· ἀφορμὴ.
cum Occasio ita tulit, παρεκτυχὸν, παρεμπίπτον.
quácunque Occasione, ὅπη ἐνδέχεται.
captare Occasionem, καιροφυλακτεῖν, καιρὸν ἢ περίστασιν λαμβάνειν.
Occasionem observo, καιρὸν παρατηρέω, ἀφορμὴν παρέχω ἢ παρεμβάλλω.
Occasionem præbere, λαβεῖν seu περίστασιν vel ἀφορμὴν παρέχω ἢ παρεμβάλλω.
Occasionem quæro, περίστασιν ζητῶ.
Occasus, δύσις, δύσις.
Occatorius, βωλοκοπικὸς.
Occedo, ἐπεξαίνω, ἀπαντάω.
Occento, as, ἐρισμέλιζω, καταλέγω.
Occidens, δύσις.
Occidentalis, δυτικὸς, ἑσπερινός.
Occidio, onis, μιαιφονία, πανωλεθρία.
Occido, φονεύω & φονῶ τινα, κτείνω, ἀναιρῶ, μιαιφονίζω, σφάττω.
Occido, pereo, καταδύω, πίπτω.
Occiduus, a, um, δυσικὸς.
Occipio, κατάρχομαι, ἐνίστημι.
Occiput, ἰνίον, ὀπισθικράνιον.
Occisio, κατασφαγὴ, φόνευσις, ἀναίρεσις.
Occludo, κατακλείω, κατακλῄω.
Occo, as, are, βωλοκοπέω.
Occulo, κρύπτω, κρυπτῶ.
Occultatio, κατάκρυψις, κρύπτημα.
Occulté, κρυφῇ, κρυφίως, κρύφα.
Occulto, ὑποκρύπτω, κρύπτω.
Occultus, κρυπτὸς, κρυφαῖος.
Occumbo, πεπτωκέναι, ὑποκύπτω.
Occupatio, ἀσχολία, πρᾶξις, ἐργασία.
Occupativa, κατακλητική.
Occupatus, ἀσχολούμενος.
Occupo, καταλαμβάνω, κρίνω, συλλαμβάνω πόλιν, urbem.
Occupor negotiis distrahi: ἀσχολίαι ἄγουσί με.
Occurro, ἀπαντῶ τινι· ὑπαντάομαι· pro in mentem venire, ἐλθεῖν ἐπὶ νοῦν τινι· ἐπιβάλλει μοι.
Occursus, ἀπάντησις, συνάντημα.
Oceanus, ὠκεανὸς, ἀμφιτείτη.
Ociori, aris, σχολάζω, σχολὴ ἄγω.
Ociosè, σχολαίως, κατὰ σχολὴν.
Ociosus, σχολάζων, σχολικὸς, ἀπράγμων.
Ocium, σχολὴ.
Ocius, ταχύτερον.
Ocrea, κνημὶς, ἰσὸν, ὦν.
Ocreatus, κνημοφόρος.
Octavus, ὄγδοος.
Octies, ὀκτάκις.
Octingentesimus, ὀκτακοσιοστός.
Octingenti, ὀκτακόσιοι.
Octo, ὀκτώ.
October, μαιμακτηριών, ὀκτωβρίζω, πυανεψιών.
Octogesimus, ὀγδοηκοστός.
Octoginta, ὀγδοήκοντα.
Oculatus, πολυόμματος, ὀξυδερκής.
Oculis captus, διαφθαρμένος τῶν ὀμμάτων.
Oculus, ὀφθαλμὸς, ὁ· ὄμμα, τό· ὠψ, ὠπός, ὁ· γλαῦξ, ἡ, φάος τό.
Oculos habens pulchros, ὠπὸς, ὀφθαλμοὺς ἔχων καλούς.
Oculi circulus, ἶρις ὀφθαλμοῦ.
Ocyor, ὠκύτερος.
Ocyssimè, ὠκύτατα, τάχιστα.
Ocyùs, ὠκύτερον, ταχύτερον.
Odi, μισέω τινα, ἐχθαίρω, ἐχθρὸν τινι.
Odio esse, ἀπεχθάνεσθαί τινι.
Odio prosequi aliquem, κατεχθρεύειν, σκυθρωπάζειν, συγχίζειν.
Odiosè, ἀπεχθῶς.
Odiosus, μισητὸς, δυσχερὴς, συγχὸς· pro molesto, λυπηρὸς, ἀπεχθὴς.
Odium, μῖσος, εος, τό· ἔχθος, τό.
Odor, ὀσμὴ, ὀσμὸς, ὀδμή.
Odor gratus, εὐωδία, εὐωδία.
Odor malus, δυσωδία, δυσοσμία.
Odoramentum, ὄσφρησις, ἄρωμα, εὐωδία, ὀσμή.
Odorarius, ἀρωματοπώλης, ἀρωματοποιός.
Odorator, ὀσφραντικὸς.
Odoratus, a, um, εὐώδης, ἀρωματώδης.
Odoratus, ὄσφρησις, ὄσφρησις.
Odore carens, ἄοσμος, ἄοσμος.
Odoror, aris, ὀσφραίνομαι· pro investigare, ἰνυχλατέω τι.
Odorus, εὔοσμος, εὐοδμος.
Oestro percitus, οἰστρώδης.
Oestrum, ὁ οἶστρος.
Oifa, μάζα.
Offarius, μαζοπώλης.
Offatim, κατὰ μοιρίδας.
Offella, ψωμίον, ζωμίδιον.
Offendiculum, πρόσκομμα, πρόσκοπτον, σκάνδαλον.
Offendo, πρόσπτω τινί· προσκρούω, πρόσπτω τινί· pro lædere, λυπέω, βαρύνω τινα προσκόπτω.
Offensa, offensio, πάθημα, βλάβη.
Offensio animi, ἀνία ψυχῆς.
Offensiuncula, παθημάτιον.
Offercio, ἐμπλήσω, ἐμφράττω.
Offero, προσφέρω σοί· δίδωμι ἑαυτὸν εἰς κινδύνους, vel πρὸς τοὺς κινδύνους ὁρμῶν, offerre se periculis: ἐπέχω.
Officialis, ὁ πρὸς τὴ κεθήκοντος.
Officina, ἐργαστήριον, δημιούργιον.
Officinator, ἐργαστηριάρχης, χειρίζεται, ἐργάτης.
Officio, βλάπτω, ἐμποδίζω.
Officio deesse, φροντίδι τὰ καθήκοντα.
Officio fungi, τὰ καθήκοντα ἐπιτελεῖν, ἢ πρέπειν.
Officiosè, ὑπηρετικῶς, ὑπηρετικῶς.
Officiosus, θεραπευτικὸς, ὑπηρέτης.
Officium, τὸ καθῆκον, φύτευμα, ὑπηρεσία.
Officium tuum est, καθήκει σοι· ὑμῖν δεῖ· ἐμὸν δεῖ ποιεῖσθαι λόγον.
Offoco, ἀπάγχω.
Offringo, προσκλάω, κατεῤῥήγνυμι.
Offula, ζωμίδιον.
Offundo, ὑπέχω.
Oh, interjectio, ὦ, ᾶ, ᾦ, ᾰ.
Olea, ἐλαία.
Oleaginus, ἐλαιώδης, ἐλαΐνη.
Oleaster, ἀγριέλαια.
Olens, fucunde olens εὐόσμως.
Oleo, ὄζω, ὀσφραίνω.
Oleosus, plenus olei, ἐλαιώδης.
Oleum, ἔλαιον.
Olfacio, ὀσφραίνομαι, ὀσφρήσομαι.
Olfactus, ὄσφρησις, ὀσμὴ, ὀσμὸς.
Olim, πάλαι, ἐν παλαιῷ.
Olitor, κηπουρὸς, λαχανοπώλης.
Olitorius, κηπουρικός.
Oliva, ἐλαία.
Olivetum, ἐλαιὼν, ἐλαιόφυτον.
Olivitas, ἐλαιοφορία.
Olla, χύτρα, ἡ· χυτρὶς, λέβης.
Olor, κύκνος.
Olorinus, κύκνειος.
Olus, eris, λάχανον.
Olusatrum, seu olus atrum, πετροσέλινον, ἱππουρίς.
Olus marinum, θαλασσόκραμβον.
Omasum, ὁ, ἐγκρής.
Omen, ὄνασις, ὁ· οἰώνισμα.
bono Omine, ἐπ' ἀγαθοῖς κλήδοσι.
Ominis boni captatio, εὐφημισμός.
Omentum, τὸ ἐπίπλοον.
Ominor, οἰωνοπολέω, οἰωνίζομαι.
Omitto, παρελείπω, ὑπεξαίνω, ἀποδίδωμι τὴν ἀρχὴν, abdico me magistratu, παύομαι, ἀφίημι.
Omnes quot, πάντες, ὅσοιπερ.
Omni tempore, ἐν ἅπαντι χρόνῳ.
Omnifariam, πανταχῇ, παντῖσε.
Omnigenus, παντοδαπὸς, παντοῖος.
Omnimorbus, παντοῖος.
Omnino, ὅλως, παντελῶς, ἁπλῶς.
Omniparens, παντοκράτωρ.
Omnipotens, παντοκράτωρ, παγκρατής.
Omnipotentia, παντοδυναμία, παγκρατία.
Omnis, πᾶς, ἅπας, σύμπας, ὅλος.
Omnitenens, παντοκράτωρ.
Omnivagus, παντοπλανὴς.
Omnivalens, παντοδυναμος.
Onager, ὁ ὄναγρος.
Oneraria navis, φορτηγὸν ναῦς, ὁλκάς.
Onerarius, φορτικὸς.
Onero, ἐπιφορτίζω, ἐπαχθίζω.
Onerosus, φορτικὸς, δυσβάστακτος.
Onus, φόρτος, τό· φορτίον, βάρος, μόχθος.
Onus navis, γόμος.
Onus suscipere majus viribus, τὸ μεῖζον φορτίον ἢ καθ' ἑαυτὸν αἴρεσθαι.
Onustus, βαρυβοεὶς, φορτιδίης, πεφορτισμένος.
Onyx, ὁ ὄνυξ, ὀνυχίτης.
Opaco, ὑπισκιάζω, σκιάζω.
Opacus, σκίῤῥης, σκιόεις, ζοφώδης.
Opera, æ, ἐργασία, ἔργον.
Operæ pretium, ἄξιον ἐνθυμηθῆναι, considerare: ὁ τῦ ἔργου μισθὸς, πλεονάζειν.
Operam do, σπουδάζω σοί τινος· σχολάζω τινί, σπουδὴν ἔχω.
Operam loco, ἐργολαβέω.
Operam alicui dare, διακονεῖν τινι.
Operam ludere, διατριβὴν ποιεῖσθαι.
Operarius, ἐργατικὸς, ἐργάτης.
Operarius, a, um, ἐργατικὸς, ἐργατικὸς.
Operatio, ἐργασία, ἐνέργεια.
Operculum, ὑπόθημα, τὸ πῶμα, σκεπασμα.
Operimentum, ἐπίβλημα, σκέπασμα, κάλυμμα.
Operio, ὑπικρύπτω, κατακρύπτω, στέγω.
Operor, ἐργάζομαι, κατεργάζομαι, ἀπεργάζομαι.
Operosè ὑπόπονως.
Operositas, τὸ ὑπόπονον.
Operosus, ἐνεργὸς, ἐργώδης.
Opertorium, ἐπίβλαιον, ἐπικάλυμμα.
Opertus, κατάστεγος, κρυπτός.
Opes, πλοῦτος, κειμήλια, χρήματα.
Opes possidens profundas; i. e. magnas, βαθυπλουτος.
Opidum, πολίχνιον.
Opifex, κατασκευαστὴς, δημιουργὸς.
Opificium, χειρουργία, κατασκευή.
Opilio, ποιμὴν, ποιμενίδης, αἰπόλος.
Opimè, πολυτελῶς.
Opimo, πιαίνω.
Opimus, πίων, ονος, ὁ, ἡ· πιμελὴς.
Opinatio, δόξα, δόξασμα.
Opinio, δόξα δόκησις.
Opinio fallit me, διαμαρτάνω τῆς δόξης.
Opinione celerius, θᾶσσον ἐλπίδος.
Opinionem habere de aliquo, δόξαν ἔχειν περί τινος.
Opinionem mutare, δόξαν μεταβάλλω.
Opinor, δόξω, οἶμαι, ὑπολαμβάνω, νομίζω, δοκεῖ μοι.
Opiparè, ἁβρῶς, λαμπρῶς.
Opiparus, πολυτελὴς, ἁβρὸς.
Opis, opem, ope, ἡ ἐπικουρία, βοήθεια, συμμαχία, ἔρις, opem fero, βοηθῶ, συλλαμβάνω, συμμαχῶ τινι, ὠφελῶ τινα.
Opitulor, ἀλκτῆρος· ὑπικουρία τοῖς, morbis, παρίσταμαί σοι βοηθὸς, tibi præsidio adsum.
O, itulus, ἀλεξητήριος.
Opium, τὸ ὄπιον.
Oporter, δεῖ, χρεὼν· ἀξιόν ἐστι.
Opperior, περιμένω, προσδοκία τινί.
Oppessulatus, μοχλωθείς.
Oppeteré mortem, ὑποδύομαι, τελοῦμαι.
Oppidanus, πολίτης ὁ· ὁ κατὰ πόλιν.
Oppidanus, a, um, πολιτικὸς.
Oppidatim, κατὰ πόλεις.
Oppido, valdè, καμπύλ, λίαν.
Oppidulum, πολίχνιον.
Oppidum, πόλις, κώμη, ἄστυ.
Oppignoro, ὑποτίθημαι ἐνέχυρον, ἐνεχυράζω.
Oppilo, ἐμφράττω.
Oppleo, ἀναπίμπλημι.
Oppono, περίειμαι, προβάλλομαι.
Opportunè, ἐν καιρῷ· ἐν τῷ δέοντι. ἐυκαίρως, κατὰ καιρόν.
Opportunitas, ἐυκαιρία, καιρὸς.
Opportunus, ἐυκαιρὸς, ὑπήκοος, ὑπήκοος πρός τι.
Oppositio, ἀντίθεσις ἀντίστασις.
Oppositum, ἀντικείμενον, ἐναντίον.
Oppressio, καταθλιμμὸς, κατάπτωσις.
Oppressor, καταθλίβων, καταπονῶν.
Oppressus, καταπιεσθείς, καταπεσὼν.
Opprimo, ἐπιλαμβάνω, καταθλιβω, βιάζω, καταθλίβω.
Opprotrium, ὄνειδος, μῶμος, ὁ.
Opprobro, ὀνειδίζω, λοιδορέομαι.
Oppugnatio, πολιόρκησις πολιορκία.
Oppugnator, πολιορκητὴς.
Oppugno, πολεμέω, μάχομαι, ἀντιμάχομαί τινι, πολιορκέω, πολιορκίζω.
Opsoniis abundans, ὀψώδης.
Opsoniorum abundantia, ὀψοφαγία.
Opsonium, ὀψάριον, ὄψησις, ὄψον.
Optabilis, εὐκτὸς· αἱρετὸς.
Optandus, εὐκτὸς, αἱρετὸς.
Optatò, κατ' εὐχὴν.
Optimates, οἱ ἄριστοι, οἱ ἀριστῆες.
Optimus, ἄριστος.
Optio, αἵρεσις· βούλη, ἐκλογὴ.
Opto, ἐυχομαι, ποθῶ, ἐπιθυμέω, βούλομαι.
Opulentia, εὐπορία, πλοῦτος, ἀφθονία.
Opulento, πλουτίζω.
Opulentus, ὁ εὔπορος, πολυχρήματος.

Orus, ἔργον.
Opus aggredi, ἐπιχειρεῖν ἔργον.
Opus est, δεῖ, cum geni. χρή.
Opus habeo, δέομαι τινός· χρείαν ἔχω τινός.
Opusculum, ποιημάτιον.
Opustorium, i. e. opus pictorium, πλακωτάριον.
Ora, ἐμπαί, ἡ· ὄρος.
Oraculum, χρησμός, χρηστήριον, μαντεῖον.
Oraculum peto, μαντεύομαι.
Oratio, ὁ λόγος, ἡ ῥῆσις, λέξις.
Oratio funebris, λόγος ἐπιτάφιος.
Orationem habere, λόγον λέγειν· εἰπεῖν κατά, περί τινος.
Orationem componere, λόγον συντιθέναι.
Orator, ῥήτωρ, ορος.
Oratorie, ῥητορικῶς, δίκην.
Oratorium, δικαστήριον.
Oratorius, ῥητορικός.
Orbatus sum, ἀπορφανίζομαι.
in Orbem ago, κυκλῶ.
Orbiculatim, κυκλοτερῶς.
Orbiculatus, κυκλοτερής.
Orbis, κύκλος, σφαῖρα.
Orbis terrarum, οἰκουμένη.
Orbita, τροχία.
Orbitas, ὀρφανία, ἀτεκνία.
Orbo, ὀρφανίζω, ἀποστερῶ.
Orbus, ἄτεκνος, ἄπαις, ὀρφανός.
Oreus, ἅδης, ᾅδης.
Ordinarius, τακτός, τεταγμένος.
Ordinate, κατὰ τάξιν, ἐν τάξει.
Ordinatio, διάταξις, διατεταγμένη.
Ordine, ἐν τάξει, κατὰ τάξιν.
in Ordinem redigo, καταστάσια.
Ordinem bene servans, εὐτακτῶν, εὐταξίζω.
Ordino, διατάσσω & ὁμῶ· ἐγκοσμέω, διακοσμίζω.
Ordior, ἄρχομαι, καταβάλλομαι.
Ordo, τάξις, διάταξις.
Orea, κημός, ὁ· χόμιον.
Oreetenus, μέχρι ἀπὸ στόματος.
Organarius, ὀργανικός.
Organum ὄργανον.
Orichalcum, ὀρείχαλκον.
Oriens, ἀνατολή
Orientalis, ἀνατολικός, ἠῷος.
Orificium, στόμα.
Original, ἀρχέτυπον.
Origo, γένεσις, αἰτία, ἀρχή.
Oriri, φύομαι, γίνομαι, ἵσταμαι.
Oriundus, ὁ ἀναφέρων τὸ γένος· ἐκφύς.
Ornamentum, κόσμημα, κόσμος, ὁ.
Ornare, χαρίζομαι, ὀπτασείτομαι, κοσμέω.
Ornatrix, κοσμήτρια.
Ornatus, a, um, κόσμιος, κεκοσμημένος.
Ornatus decenter, ἁβρῶς, & ἁβρόλως.
Ornatus, ὦς, κόσμος· ὁ· κόσμησις.
Orno, κοσμέω, ac. ἀκροάομαι.
Onus, ἡ ὄρνις, μῦια.
Oro, peto, δέομαι σου τοῦτο, περιποιοῦ δίκαια, justa: αἰτῶ σε σῖτον, &c.
Orphanus, ὀρφανός.
Orsus, a, um, ἀρξάμενος.
Orthodoxi, ὀρθόδοξοι.
Ortus, natus, γεγονώς, πεφυκώς.
Ortus, γένεσις, ἀνατολή.
Oryza, ὄρυζα.
Os, oris, στόμα, στόμιον.
Ore rotundo loquor, ἁβρομαι.
Os obturo, ἀποστομόω & ἀποστομίζω.
Os, ossis, ὀστοῦν.
Oscillum, σκοπεῖον.
Oscitanter, ῥᾳθύμως, ἀμελῶς, ὑπτίως.
Oscitatio, ἡ χάσμη.
Oscito, χασμῶμαι, ἀνακλίνω.
Osculatio, φίλημα.
Osculor, φιλῶ τινα· κυνῶ, κύω.
Osor, μισητής, ἀρχὰς.
Osculum, στομάτιον, τὸ φίλημα.
Ossifragus, ὀστεοκάπτης, ὀστοφάγος.
Osor mulierum, μισογύνης.
Osseus, ὀστινος, ὀστώδης.
Ossilegium, ὀστολόγιον.
Ossilegus, ὀστολόγος.
Ostendo, ἀποδείκνυμι, φορφαίνω, δηλόω τι, ἐπιφαίζω.
Ostentabile, ἀποδεικτικὸν.
Ostentatio, ἀλαζονεία, κομπασμός.
Ostentator, ἀλαζών.
Ostento, φορταποδείκνυμι· projacto, ἀλαζονεύομαι, φορφαίνω.
Ostentum, τέρας, εος, τό.
Ostentuosus, περίεργος.
Ostentus, nom. χλιδή, δέλεαρ.
Ostia fluminum, ἐκβολαὶ ῥοῦ ποταμοῦ.
Ostiarius, θυρωρός.
Ostium, θύρα, ἔσοδος.
Ostii annulus, κορδύλη, ῥόπτρον.
Ostiolum, θύριον, θυρίδιον.
Ostium, θύρα, ἔσοδος.
Ostracismus, ὀστρακισμός.
Ostreum, ὄστρεον.
Ostrum, τὸ ὄστρεον.
Otus, μυσῶν.
Otio frui, σχολάζειν τῇ σχολῇ.
Otio abundo, & affluo, ἀργολία, V. ἀργολάζω.
Otio abundans, ἀργολος.
Otior, σχολάζω, σχολὴ ἔχω.
Otiosè, ἀργῶς, σχολῇ.
Otiosus, σχολαῖος, ὁ. ἀκροώμενος.
Otium, σχολή, ἡ· ἄνεσις, ἀργία, ἀποπνία.
Otium dare, σχολὴ δίνειν.
Otium est mihi, σχολὴ ἔχω.
perOtium, ὅλη σχολὴ & κατὰ σχολήν.
Ova parere, ὠοτοκεῖν.
Ovans, θριαμβεύων.
Ovatio, θρίαμβος· ἐλάτειον.
Ovatus, ἀειδής.
Oviaria, πλῆθος· φορβάδιον.
Ovicula, φορβάδιον.
Ovile, κοίμιον, αὐλή.
Ovina pellis, μηλωτή· κῶος, τό.
Ovinus, φορβάδιος, μήλειος, ὀΐς.
Ovis φορβάδιον, μῆλον, ὀΐς.
Ovo, lætor, ὕμνῳ, χαίρω.
Ovum, ᾠόν, τό.

P.

PAbularis, νομαδικός.
Pabulatio, φορτομή, νομή, χορτολογία.
Pabulatum exire, ἐπὶ χλόον ἐξέρχεσθαι.
Pabu'or, νέμομαι.
Pabulum, τροφή, νομή, βοσκή.
Pacatè, εἰρηνικῶς.
Pacatus, εἰρηνικὸς εἰρηνοθεὶς.
Pacifer, εἰρηνοφόρος.
Pacificatio, εἰρήνωσις.
Pacificator, εἰρηνοποιός.
Pacificatorius, διαγωνικὸς, εἰρηνοποιϊκὸς.
Pacifico, εἰρηνοποιῶ, διαλλάσσω.
Pacificus, εἰρηνοποιός.
Pacifcor, συμφωνῶ μετά τινος, συμβάσομαι, ὁμολογῶ τινι.
Paco, εἰρηνοποιῶ, ἱλάσκομαι.
Pacta servare, ἐμμένειν τοῖς συνθήκαις, διαφυλάττειν τὰς συνθήκας.
Pacta violare, παρὰ τὰς συνθήκας ποιεῖν, λύειν τὰς συνθήκας.
Pactio, ὁμολογία, συμφωνία, συνθήκη.
Pactum, συμβόλαιον, συνθήκη.
Pæan, ὁ παιάν, ᾶνος.
Pæanem citare vel canere, παιανίζειν, παιᾶνα ᾄδειν.
Pædagogus, παιδαγωγός, παιδοτρίβης.
Pædor, αἰχμῆς, ῥύπος.
Paganalia, καμπτικά.
Paganus, κωμήτης, ἰδιώτης.
Pagatim, κατὰ κώμας.
Pagella, σελίδιον.
Pagina, σελίς.
Paginula, σελίσκον.
Pagus, κώμη, πάγος, ὁ, ὀρθισία.
Pala, σκάφη, σφενδόνη.
Palabundus, πεφευγώς.
Palestra, παλαίστρα, ἀγωνιστήριον.
Palæstricus, παλαιστρικός.
Palam, φανερῶς, ἀναφανδόν.
Palam est, ὁμολογεῖται, ἅπαντι φανερὸν ὄν.
Palam facio, φανερῶ, φορφαίνω, δῆλον ποιῶ.
Palatium, βασίλειον, παλάτιον.
Palatum, τὸ ὑπερῷον, ἐρεχθεῖον.
Palea, ἄχυρον, τὸ· ἀχύρη.
Paleata, palear, δῆλαμα, ὀπώρακτις τῶν τραχήλων βοός.
Pales, θεομήτωρ.
Palla, χλαῖνα, τὸ φᾶρος, μίτρα, πίλος.
Pallas, Παλλὰς, άδος.
Palleo, ἀχλάω, χλωρίζω.
Palliatrum, περίζωσις.
Palliatus, περιζωσφόρος.
Pallidus, ἀχλὴς, χλωρὸς, ἄχρος.
Pallium, τρίβων, ὁ· πρόβλημα, πολλαῖον.
Pallor, ἀχλύσις, ἄχροια.
Palma, δίναρ, παλάμη.
Palma, pro victoria, νίκη, pro arbore φοῖνιξ.
Palmaris, σπιθαμαῖος.
Palmes, κλῆμα.
Palmetum, φοινικῶν, φοινικόφυτον.
Palmula, φοῖνιξ, ῥάβδος.
Palmeus, φοινικοῦς.
Palmipes, πτερωτόπους, πτερωτόπους.
Palmus, σπιθαμὴ, δραχμή.
Palor, aris, ἀλάομαι, πλανῶμαι.
Palpatio, ψηλάφησις, κολακεία.
Palpebræ, βλέφαρα.
Palpitatio, πάλμος, ὁ· ὁ, σπαρμὸς.
Palpito, πάλλω, πάλλομαι, σκαίρω.
Palpo, ψηλαφάω τι, δεκάζω.
Palpo, onis, ῥᾴψ.
Paludamentum, χλαμὺς, χλαῖνα.
Paludatus, χλαμυδηφόρος.
Paludosus, ἑλώδης.
Palumbarius, φασσοφόρος.
Palumbes, φάψ, ὁ· φάσσα, ἡ·
Palumbula, φάψιον.

Palus, σκόλοψ, πάσσαλος, χάραξ, ὁ.
Palus, udis, λίμνη, ἕλος, ους, τό.
Palustris, ἑλῶδης, ὁ· ἑλώδης, ὁ ἢ ἡ.
Pampinaceus, οἰναρώδης.
Pampinarium, οἰνάριον.
Pampineus, οἰνάρινος.
Pampinarius, κληματικός.
Pampino, οἰναρίζω, βλαστολογῶ.
Pampinosus, κληματώδης.
Pampinus, κλῆμα, οἰναρον, φυλλάμπελον.
Panarium, ἀρτοθήκη.
Panarius, ἀρτοπώλης.
Pandiculatio, σκορδισμός.
Pandiculor, σκορδιᾶσθαι.
Pando, as, κυρτόω, κυφόω.
Pando, is, πετάννυμι, ἁπλόω, σκεπάζω, ἀναφέρω.
Pandus, a, um, κυρτὸς, κυφὸς.
Pane vescor, ἀρτοσιτέω, ἀρτοφαγέω.
Panegyrica oratio, πανηγυρικὸς λόγος.
Panem facio, ἀρτοποιῶ.
Pango, πήγνυμι.
Panificium, ἀρτοποιΐα, πανοπεῖον, στοπεῖα.
Panis, ἄρτος, ὁ.
Panis bis coctus, δίπυρος ἄρτος.
Panis siligineus, σιλιγνίτης ἄρτος.
Panis azymus, ἄζυμος.
Panis butyro illitus, βουτυρίτης.
Pannis obsitum esse, ῥυπᾶσθαι διακεῖσθαι.
Pannosus, ῥακώδης, κατεῤῥαφὼς, πεπλασμένος.
Pannus, ῥάκος.
Panther, παρδάλις, ἦρος, ὁ.
Panucellium, panuclium, pannelus, & pannuelum, πάνιον, πάνιον.
Papæ, παπαῖ βαβαί.
Papaver, μήκων, μάκων.
Papilio, ἡ ψύχη.
Papilla, θηλὴ, μαζός.
Papillatus, θηλώδης.
Papula, ἐξάνθημα.
Papyrus, πάπυρος, ὁ.
Par, paris, ἴσος, ὅμοιος.
Par impar, ἄρτιον ἢ περισσόν.
Par est, ἄξιον ἐστὶ, δίκαιόν ἐστι, εἰκὸς ἐστι.
Par pari referre, ἴσον ἴσῳ ἀποφέρειν.
Par, suis, ζυγὸς, μέρος.
Par, satis sum, ἱκανὸς εἰμι, ἀρκέω δύναμαι.
Parabilis, ὀπώριος· ὁ.
Parabola, παραβολή.
Paradisus, παράδεισος.
Paradoxum, παράδοξον.
Parallelus, παράλληλος.
Parasitor, παρασίτιον, κολακεία.
Parasitus, παράσιτος, κόλαξ.
Paratus, ἕτοιμος.
Parce, μείρομαι, αἴσσω.
Parcè, φειδωλῶς, ὀλιγῶς.
Parcitas, φειδωλία.
Parco, is, ere, φείδομαί τινος, ἀφίεταί τινι, συγχωρῶ, συγχωμωνία.
Parcus, φειδωλός.
Parens, γονεὺς, γενέτωρ.
Parentalia, κατάρχεσθαι, ἐναγίσματα.
Parentatio, κατάρχεσθαι, & κλῆρος, ος, τό.
Parentes, οἱ γονῆσαντες, οἱ τοκῆς.
Parento, κατάρχω, ἐναγίζω.
Pareo, πείθομαι, πειθαρχῶ τινι.
Pares, οἱ ἐξ ἴσου.
Paries, τοῖχος, ὁ· τειχίον, δρῦμος.
Parietes perforare, τοιχωρυχεῖν.
Parili, ἴσῳ.
Paritas, ἰσότης.
Pario, τίκτω, κύω· pro comparare, περιποιέομαι.
Pariter, ὁμῶς.
Pariter ac, ἰδίσης, ἰδίσης.
Paritura, γονή.
Parma, πέλτη, θυρεὸς· σάκος.
Parmula, πελτάριον.
Parmularius, πελτασής.
Paro, as, instruo, παρασκευάζω· pro comparo, κτάομαι, ἑτοιμάζω, &c.
Parricida, πατροκτόνος, πατροφόνος.
Parricidium, πατροκτονία.
Pars, μέρος, τό· μερὶς, μοῖρα.
Parsimonia, φειδωλία.
aliquâ ex Parte, μέρος τι, ἐν μέρει.
Partes alicujus tueri, μετά τινος ἔχειν).
Particeps, μέτοχος, κοινωνὸς, μέτοχος.
Particeps fum, μέτοχος τῆς φιλίας, amicitiæ, μετέχω φιλίας.
Participatio, κοινωνία, μετοχή.
Participem facere aliquem, συμμερίζω ποιεῖν.
Participium, μετοχή.
Participo, κοινωνῶ, μέτοχος τῆς νίκης, victoriam: μερίζομαι, μεταδίδωμι.
Particula, μερὶς, μέριον.
Particulatim, μερικῶς, κατὰ μέρος.
Partim, κατὰ μέρος, παρὰ μέρος· partim, partim, τὰ μὲν, τὰ δὲ· τῇ μὲν, τῇ δέ.
Partio, onis, τόκος, κύησις, τόκος.
Partior, μερίζω, διανέμω, διαιρῶ τι εἰς μέρη, divido aliquid in partes.
Partitio, μερισμὸς, διανομή.
Partum accelerans, ὠκυτόκιον.
Parturio, ὠδίνω, τοκάω.
Partus, a, um, τετοκυῖα, κεκυημένη.
Partus, ûs, τοκετὸς, κύησις, τόκος.
Parvificio, parvipendo, ὀλίγου ποιοῦμαι τι, παρὰ δόξαν ἡγοῦμαι, ἀμελῶ τινος.
Parùm, μικρὸν, ὀλίγον, σμίκρον.
Parùm abeit, quin, μικροῦ ἀπέλειπον μὴ· παρὰ μικρὸν ἦλθον διαφυγεῖν, parùm abfuit, quin mortuus essem.
Parumper, μικρὸν ὕσον, ὅσα μικρὸν, ἐφ' ὅ-λίγον.
Parvulus, ἄγαν σμικρὸς, σμίκρος.
Parvus, μικρὸς, σμικρός.
Pascha, πάσχα, ἑορτὴ τῶν ἀζύμων.
Pascho, σπάομαι, βόσκομαι, νέμομαι.
Pascuum, βόσκημα, νομὸς, ὁ· νομή.
Pascuus, a, um, νομαδικὸς.
Passæ uvæ, σταφίδες, σταφυλαί.
Passer, στρουθός.
Passerculus, στρουθίον.
Passim, πάντη, ἐκβέβοτα, πανταχῆ.
Passio, πάθος.
Passivus, παθητικὸς.
Passus, βῆμα, τὸ ἐν τῷ πόδι.
Pastillus, τροχίσκος.
Pastinaca, ὁ σταφυλίνος.
Pastio, onis, νομὴ, σίτησις.
Pastor, ποιμὴν, ἵνος, νομεὺς, βόσκων.
Pastoralis, ποιμενικὸς, βουκολικὸς.
Pastoralis cantus, ποιμενικὸς ὕμνος.
Pastus, ûs, σίτησις, νομή.
Pastus, a, um, βεβοσκημένος, τεθραμμένος.
Patefacio, ἀνοίγω, ἀνακαλύπτω· pro palam facere, γνωρίζω.
Patefactio, ἀνακάλυψις, φανέρωσις.
Patella, λεκάνιον, λοπάδιον.
Patens, ἀνεῳγμένος, ἀνεῳγμένος.
Pateo, es, ἀνακαλύπτομαι, φαίνομαι.
Pater, πατὴρ, γονεύς.
Patera, κρωβύλη, δίπας.
Paterfamilias, οἰκοδεσπότης.
Paternus, πατρικὸς, πατρῷος.
Paternus avus, πάππος ὁ ἐκ πατρός.
Paternus, πατρῷος, πατρικὸς.
Pateſco, ἀνακαλύπτομαι.
Patet, ἀναπέπταται, ἀνέῳγται, φανερόν ἐστι.
Patibulum, σταυρός.
Patiens laborum, φέρεκακος, φέρπονος, πονοπόνος.
Patiens fum laborum, ὑπομένω & κάμνειν.
Patienter, ὑπομονητικῶς, καρτερικῶς.
Patientia, ὑπομονὴ, καρτερία.
Patina, λεκάνη, λοπάς.
Patior, πάσχω, ὑπομένω, cum acc.
Patres conscripti, συγκλητικοὶ πατέρες.
Patria, πατρὶς.
Patriarcha, πατριάρχης.
Patricii, εὐγενεῖς, ἀπατρίδαι.
Patricius, ἀνὴρ εὐγενὴς, εὐγενὴς.
Patrimonium, ἡ πατρικὴ παῖδεία χρήματα, τὰ κλήματα.
Patrimonium consumere, τὰ πατρῷα κατατρυφᾶν.
Patritius, ἀπατρίδης, ὁ· πατρίκιος.
Patrius, πατρικὸς.
Patro, as, διαπράττομαι.
Patrocinium, συνηγορία, φροντὶς.
Patrocinor, συνηγορῶ τινι, συνδικεῖν τινι, φροντίζω, φροντίσω.
Patronus, φροντὶς, ὁ φροντιδίαν.
Patronus caufæ, συνήγορος.
Patrueles, ἀνεψιοὶ, ἐξάδελφοι.
Patruelis, e, ἀνεψιὸς, ἐξάδελφος.
Patruus, ὁ ἀφῶς πατὴρ θεῖος, πατρὸς ἀδελφός.
Paulus, ὀλιγικός.
Paucis abſolvere, διὰ βραχέων ποιῆσαι ἐν λόγῳ.
Paucissimus, ἐλαχιστός.
Paucitas, ὀλιγότης.
Pauculus, ὀλίγος.
Pavens, φοβούμενος.
Paveo, ἰδιαφίζω.
Pavesco, φοβοῦμαι, δειμαίνω.
Pavidus, φοβερὸς, φοβητικός.
Pavimentum, ἔδαφος, διάπεδον.
Pavito, ἐκπλήσσομαι.
Paulatim, κατὰ μικρὸν, ἀρέμενος, ὀλίγα βραχέα.
Paulisper, ὀλίγον χρόνον, ἐπὶ βραχύ.
Paulò ante, μικρὸν πρὸ οὐδενός· πλὴν, solis occasum: σμικρὸν ἔμπροσθεν.
Paulò post, ὀλίγῳ, vel μικρῷ ὕστερον.
Paulò minùs, βραχὺ δεῖν, ὀλίγου δεῖν.
Paululò contentus, κλίαν ὀλιγάρκης.
Paululùm, δὴ μικρὸν, παρὰ μικρόν.
Pavo, & Pavus, ταὼς, ὁ ταὼς.
Pavoninus, ὁ τοῦ ταὼς.
Pavor, δέος, τὸ· δεῖλια, δειμός.
Pauper, πένης, πτωχὸς, ἐνδεὴς.
Pauperculus, πτωχὸς τάλας.
Pauperies, πενία.
Pauperior, πενέστερος.
Pauperrimus, πενέστατος.
Paupertas, πενία, πτωχεία.
Paupertate premi, ὑποφεύγειν πενίαν, ἢ ὑπὸ πενίᾳ.
Pauſo, ἀναπαύω.
Pauxillatim, κατὰ μικρά.

Pauxillum, ὀλίγον.
Pax, εἰρήνη, ἡσυχία.
Paxillus, πάσσαλος.
Peccator, ἁμαρτωλός, ὁ.
Peccatum, ἁμαρτία, ἁμάρτημα, τὸ σφάλμα, παράπτωμα.
Pecco, ἁμαρτάνω, ἀλλόω, πλάω, πλημμελῶ.
Peccorarius, φορβατώδης, φορβατοκόμος.
Pecorosus, πολυθρέμμων.
Pecten, κλεὶς, κλίνιον.
Pecto, κλονίζω.
Pectorale, τὸ περισκόπιον.
Pectoralis, φρενῖτις.
Pectus, oris, στέρνον, στῆθος, ἀγκάλη.
Pectuʼculum, στρόφιον.
Pecuarius, νομεύς.
Pecuarius, βοσκός.
Peculatio, νοσφισμὸς, διαπαγή.
Peculator, κλέπτης τῦ δημοσίου.
Peculatus, τὸ τῦ δημοσίου κλέμμα.
Peculiaris, ἴδιος, ἰδιόκτητος.
Peculiariter, ἰδίως, ἰδίᾳ.
Peculiatus, κλῆσις, πολυώνυμον.
Peculium, τὸ ἴδιον, ἰδιόκτητον, κλῆσις τῦ οἰκοῦντος ὄνος· οὐτ' ὄζω ὑᾷ, ἢ δέλεαρ, πρεσβεία.
Peculor, κλέπτω τὸ δημόσιον.
Pecunia, ἀργύριον, τὰ χρήματα.
Pecuniâ imtructum esse, εὐπορεῖν χρημάτων.
Pecuniæ cupidus, φιλοχρήματος.
Pecuniam numerare, καταβάλλειν ἀργύριον.
Pecuniarius, a, um, χρηματικὸς, χρηματιστικὸς.
Pecuniosus, ὁ. vel πολυχρήματος, ὁ. πρὸς χρημάτων λόγον.
Pecuosus, ποιμνὶ, ἀρχαίως.
Pecus, oris, & udis, ὄρίμμα, τό· ἱππάσκημα, τό.
Pedalis, ποδιαῖος.
Pedamentum, κάμαξ· ῥάβδος, ἡ.
Pedaneus judex, χαμαιδικαστής.
Pedatim, βάδην, κὶ πόδας.
Pedem struo, φθάνω.
Pedes, πεζὸς.
Pedes, itis, πεζέτης.
Pedester, πεζός.
Pedestres copiæ, πεζικὴ στρατιὰ, πεζὴ δύναμις.
Pedestris, πεζικὸς.
Pedestris oratio, πεζὸς λόγος.
Pedestris pugna, πεζομαχία.
Pedetentim, κὶ πέδας, βαδίζω.
Pedibus validis & solidis præditus, ἰσχυρὸς.
Pedica, ποδοδεσία, πέδη.
Pedicularis morbus, φθειρίασις.
Pediculosus, φθειριάων.
Pediculus, φθεὶρ, ὁ.
Pedissequus, ἀκόλουθος.
Peditatus, τὸ πεζὸν· τὸ πεζικὸν.
Pedo, is, βδέω, πέρδω.
Pedum integritas, ὑποσία.
Pedo, onis, πλατύπυς, μακρόπους.
Pedo, as, ἀναποδίζω.
Pedum, κοπὶς ῥάβδος, ποιμενικὴ.
Pejeratio, ὅπορκία.
Pejero, ὀμνύω, ἐπόμνυμι.
Pejor, κακίων.
Pejus, χεῖρον.
Pelagus, πέλαγος, τό.
Pellarius, πλουσιόπαις.
Pellax, ἀπατεών.
Pellax, παλακὴ, & παλλακὶς, ἰδος.
Pellicator, φορτοπωλητὴς.
Pellicatus, παλλακίδιος, παλλακίδιμα.
Pelliceus, δερματινὸς.
Pellicio, ὑποδέομαι, ἐφέλκομαι, φορτάζομαι, ὑπάγω.
Pellicula, δερμάτιον.
Pellio, onis, βυρσοδὶς.
Pellis, δέρμα, τό· δορὰ, διφθέρα, βυρσὸς.
Pellis lanata, μηλωτὴ, ἀρνακὶς.
Pellitus, δερματώδης.
Pello, is, ere, ἐλαύνω, ἐκβάλλω, ἀθέω, διώκω.
Pelluceo, διαυγάζω, διαφαίνεσθαι.
Pellucidus, διαφανὴς, διαυγὴς, ὕφανὴς.
Pelta, πέλτη.
Peltatus, ὁ πελταστὴς.
Pelvis, λεκάνη, λεκὶς, ἠρὸς, ὁ.
Penates, θεοὶ θεοὶ, πάτριοι.
Perdeo, κρίνομαι, ἀποβάλλομαι, ἐξαπόλλυμι· & pro dubitare, ἀπορεῖσθαι, ἀμηχανέω.
Pendo, is, ere, σταθμῶ, σταθμῶμαι, & pro solvere, ὀπτάνω, ἐκτίνω, ἐκτίσω.
Pendo pœnas, δίκας τινύω.
Pendo magni re, ἀγῶμαι σπολλ.
Pendulus, ἐκκρεμὴς, μετέωρος.
Penè, παρ' ὀλίγον, παρὰ μικρὸν, σχεδὸν.
Penes, παρά.
Penes me est, ἐπ' ἐμοὶ ὄζι.
Penetrabilis, διάπορος.
Penetrale, ὁ μυχὸς, τὸ ἐνδέμυχον.
Penetro, εἰσδύω, διαπείρω.
Penicillum, γραφὶς, αὐτόχρεον, αὐτοσχέδιον.
Peniculamentum, κρεοστὶς.
Peniculus & Penicillus, αὐτόχρ. ὁ.
Peninsula, χερρόνησος· alii χερσόνησος.
Penis, ἀνδρεῖον αἰδοῖον.
Penitet, μεταμέλει.
Penitet me hujus muneris, μετανοῶ ὅτι τῦ δώρου.
Penitus, a, um, ὁ ἔνδον· ἐνδότερος, κατώτερος.
Penitùs omninò, τὸ παράπαν, παντελῶς, διαμπερὲς, πάντως.
Penitus ad, παντελῶς.
Penna, πτερὸν & πτέρον, κάλαμος.
Pennatus, πτερωτὸς, πτερόεις, ὑπόπτερος.
Penniculum, πτερύγιον.
Penniger, πτεροφόρος.
Pensator, σταθμοῦχος.
Pensiculo, as, ἐξετάζω.
Pensilis, μετέωρος, κρεμαστὸς.
Pensio, onis, καταβολὴ, ἔκτισις.
Pensionem solvere, ὀπτοφορίαν τελεῖν.
Pensitatio, ἔκτισις.
Penstio, σταθμέω.
Pensor, ἐξεταστὴς.
Pensum, τὸ τοσοῦτον, τὸ σταθμηθὲν.
Pentecoste, πεντηκοστὴ.
Penuaria cella, ὁλῶον, ταμεῖον.
Penula, φαινόλης.
Penularium, φαινολοθήκη.
Penulatus, ὁ ἐν φαινόλῃ· μανδύᾳ πεπεβλημένος.
Penuria, ἔνδεια, ἀσιτία, ἔνδεια, ὑστέρησις, ὀλίγειψις.
Penuriâ rerum necessariarum laborare, ἀπορεῖν τῶν ἀναγκαίων, vel τῶν ὄντων δεῖσθαι.
Penus, ûs, & hoc penu, βίος, ὁ· τὰ πρὸς τὸν βίον ὀπτιθέσια, ταμεῖον.
Peplus, vel peplum, πέπλος.
Pepo, onis, πέπων.
Per, διὰ, gen. σῦ, dativ. εἰς, accus. ὀπὶ, gen. κὶ & παρὸς, genit.
Per singulos dies, καθ' ἑκάστην ἡμέραν.
Per ætatem, διὰ τὴν ἡλικίαν.
Per idem, κὶ τὸ αὐτό.
Pera, πήρα; κάρυκος.
Peractis, ἀπαρτισθέντων.
Per me, δι' ἐμέ.
Perago, διαπερόω, πληρόω, τελέω.
Peragratio, περιόδησις.
Peragro, διοδεύω, περιέρχομαι.
Peramator, περισπάδες.
Perambulo, διοδεύω, περιέρχομαι.
Perca, πέρκις.
Percello, πεδοπέπτω, ἐκπλήσσω.
Percensere, ἐξαριθμέσασθαι.
Perceptio, καταλήψις, ἀνάληψις.
Percipio, sentio, καταλαμβάνω, συναισθάνομαι, καταγινώσκω.
Percipio auribus, ἐνωτίζομαι.
Perclusus, πεπυτισμένος.
Percitus, ἐλαυνόμενος; ἔκφορος.
Percolo, as, are, διυλίζω, διηθέω.
Percolo, is, διασθόμαι.
Percommodè, πάνυ ὑπηρέτως.
Percontatio, ἀνάκρισις, ἐπιπτησις.
Percontator, πυσταγόρας, πυστὴς.
Percontor, ἀνέρομαι σε περὶ τινος· πυσταγόρομαι τινὸς, ἀναπύνθομαι.
Percrebresco, διαδρυλλέομαι.
Perculsus, ἐκπλαγεὶς, ἐμβρόντητος.
Percupidus, πάνυ ὀπτυμνὴς.
Percuro, as, καταδέρκεσθαι.
Percurro, διαδρέχω, διεξέρχομαι.
Percussio, πλῆξις, ὀπάκτησις.
Percussor, πλήκτης, πληκτικός.
Percussus, ἐκπλαγεὶς, ὀπτοπλήξ.
Percutio, καταπλήσσω, παίω πως, τύπτω, πατέω, πλάω, κόπτω· λιθοβολέω, lapide.
Perdifficilis, παρασκληπ.
Perdisco, ἐκμανθάνω, καταμανθάνω.
Perdiτè amare, ἐρωτομανεῖν. ὀπτομανίᾳ τινὸς.
Perditio, ἀπόλεια, ὄλεθρος.
Perditus, πανόλεθρος, πανώλης.
Perdives, πολυχρήματος.
Perdix, πέρδιξ.
Perdo, ὀπόλλυμι, ὀπολλύω, λυμαίνω, φθείρω, ὄλυμι, ὀλοθρεύω.
Perdoctus, ἐκπεπαιδευμένος, πολυμαθὴς.
Perdomo, καταδαμάζω.
Perduco ad finem, διανύω, διάγω.
Perductus, ἀχθείς.
Perduellio, συωμοσία.
Perduellis, πολέμιος.
Perduro, χειμάζειν διατελῶ, ὑποφέρω.
Peredo, περιεσθίω, κατεδίω.
Peregrè, adv. ὀπὸ ξένης, ὀπὸ ξένης.
Peregrè abesse, ὀποδημέω.
Peregrinatio, ὀποδημία, ὀποικία.
Peregrinator, ὀποδήμων.
Peregrinor, ὀποδημέω, ἐνδημέω.
Peregrinus, ξένος, ξενικὸς, ἀλλοδαπὸς, ὁ ἀλλόφυλος, ἀλλοφυλος.
Perelegans, ὁ πάνυ κομψὸς.
Perelegantèr, παγκάλως, πάνυ κομψῶς.
Peremptorius, ἀναιρετικός.

Perendiè, μεταυριον, τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ.
Perennis, ἀίδιος, διηνεκὴς.
Perennitas, ἀϊδιότης.
Perenno, as, διαγίνομαι, διατίζω.
Pereo, ὀπόλλυμι, διαφθείρομαι, ἄλωλα, ὀποφθίνύθω, καταφθίνομαι.
Percquito, διίπτάζω.
Pererro, περιπλανάομαι.
Pereruditus, πολυμαθὴς, ὁ κὴ ἡ.
Perexiguus, ὁ πάνυ μικρὸς.
Perfectè, τελέως, ἐντελῶς.
Perfectio, τελείωσις.
Perfectissimus, ἀξιολογώτατος.
Perfectus, τελειος, ἐντελὴς.
Perfero, πέρφερω, διαφέρω, ἀνατλάω, pro nuntiare, ἀγγέλλω· pro sustinere, ὑπομένω, καρτερέω.
Perficio, ὀπεντελῶ, διαπεραίνομαί τι, ἐργάζομαι, ἀνύω.
Perfidelis, πολύπιστος, ὁ.
Perfidia, ἀπιστία, ἀγνωμοσύνη.
Perfidiosus, ἄπιστος, παραπανοῦργος.
Perfidus, ἄπιστος, ἀγνώμων, ἀσπονδος, μισὸς ἀπιστίας.
Perfidus, med. long. πιστόπλος.
Perflo, διαπνέω, κατατνέω.
Perfluo, καταῤῥέω.
Perfodio, ὀρύσσω, διαῤῥήγνυμι.
Perforaculum, τέρετρον.
Perforo, τρυπάω, διατρέω, διατρίω.
Perfrico, as, διαψύχω.
Perfricâ fronte, ἀπροσωπιασμένως.
Perfricæ frontis esse, ἐκ ὀπιστάσθης ἰρυσιᾶν ὅλι τοῖς αἰσχροῖς.
Perfringo, διαῤῥήγνυμι.
Perfrui, ὀπολαύσω.
Perfuga, ὠτόμολος, φεύσφυξ.
Perfugio, καταφεύγω.
Perfugium, καταφυγὴ, καταφύγιον.
Perfunctio, λειτουργία, ἐπιρροὴ.
Perfunctorie, πρὸς ἀφιστιν.
Perfunctorius, ἀφοσιωμένος.
Perfundo, διϋγαίνω, ἐμβρέχω, καταχέω.
Perfungor, ὀπιτελῶ τὸ ἔργον, munere meo; διαφέρω· ὀπιτελῶ τὰ καθήκοντα.
Perfusio, βρεχὴ, δίησις.
Perfusus, διαβεβρεγμένος.
Pergo, πορεύομαι, σπεύδω, ἔρχομαι· pro perseveio, διατελῶ, ἐμμένω.
Pergratus, πάνυ ἡδυχαρὴς.
Pergula, ὑπαιθρον, ἐκτὸς, μεσόδομα, σῆνον ὄικημα.
Perhibeo, dico, καταφημὶ, κατομολογέω, μαρτυρῶ· pro dare, δίδωμι.
Perhibere testimonium, μαρτυρεῖν τινι.
Perhonorificè, πολυτίμως.
Perhonorificus, πολύτιμος.
Perhorresco, καταδυσωπέομαί τινα.
Perhumanus, πάνυ φιλανθρωπος.
Periclitatio, κινδύνευμα.
Periclitor, κινδυνεύω, πειρωμαι δυσὶ πὸν, κίνδυνον ὑποδύομαι.
in Pericula se conjicere, δέννα ἑαυτὸν εἰς κινδύνους.
in Periculis versari, ἐν κινδύνοις εἶναι.
sine Periculo, ἀκινδύνως, ἀσφαλῶς.
Periculosè, ὀπικινδύνως.
Periculosus, ὀπικίνδυνος, ὀπόφοβος, κινδυνώδης.
Periculum, κίνδυνος, ου, ὁ· κινδυνώδυμα, τό.
Periculum dare, κίνδυνον ὑποκαμβάνειν ἢ παθεῖν.
Periculum facere, ὀπείρων ποιεῖσθαι.
Periculum effugere, διαφθυγὴν κίνδυνον.
extra Periculum esse, ἔξω vel πόῤῥω εἶναι κινδύνων ἦναι.
Perilluſtris, ὁ πάνυ λαμπρὸς.
Perimo, ἀναιρῶ, καθαιρέω.
Perinde, ἀσπερεί, ὥσπερ πε.
Perinde, ac si, ἄσπερ· ἄσπερ ἄν εἰ· ἀσπερεί.
Periodus, περίοδος.
Periphrasis, περίφρασις.
Peritè, ὀπιστημόνως, ἐμπείρως.
Peritia, ἐμπειρία, πεῖρα, ὀπιστήμη.
Peritissimus rei militaris, ἐμπειρότατος πρὸς τὰ πόλεμον.
Peritum esse alicujus rei, ἐμπειρίαν ἔχειν τινῶν.
Peritus, ἔμπειρος, ὀπιστήμων, ὀπιστημονικὸς, διδάσκων, εἰδὼς.
Perjucundus, ὁ πάνυ ἡδὺς.
Perjurium, ὅπορκία.
Perjuro, ὀπομνύω.
Perjurus, ὅπορκος, ὀπορκητικὸς.
Perlætus, πάνυ ὑφαιρετικῶς.
Perlego, ὀπολέγομαι, ἀναγινώσκων διεξέρχομαι.
Perluceo, διαλάμπω.
Perlucidus, διαφανὴς.
Perluo, διακλύζω.
Perlustro, κατασκοπέομαι, ἐξετάζω.
Permadeo, διαῤῥέομαι.
Permaneo, μένω παρά τινι, pro perseverare, μένειν ἐν τινι· ὅπι τινι.
Permano, as, καταῤῥέω, διαῤῥέω.
Permansio, διαμονὴ.
Permeo, as, διαδύω, διέξειμι, διαβαίνω, διοδεύω, διέρχομαι.
Permiſceo, μεταμίγνυμι, ὀπτιπλέκω.
Permissio, συγχώρησις, ἄφεσις.
Permissu ejus, ἀπὸ συγχωρήσαντος.
Permissus, κράσις, διάμιξις.
Permitto, concedo, ἐάω, ὀπίημι.
Permodestus, σύμμετρος.
Permolestus, ὁ πάνυ χαλεπός.
Permotio, παρόρμησις.
Permoveo, διακινέω.
Permulceo, καταπλάσσω, καταπλήσσω.
Permultum, πάνυπολυ.
Permutatio, διάμαγή, διάλλαγμα, τό.
Permuto, ἀμείβω, ἀμοιβὸν τῷ ἀνάλλω, sententiam, ἀμείβομαι.
Perna, πέρνα, πλάσων.
Pernavigo, διαπλέω.
Pernecessarius, ὁ πάνυ ἀναγκαῖος.
Pernego, ἀξαρνέομαι.
Pernicies, ὀλίθριον, ὁ, βλάβη, ἐξάλεια.
Perniciosus, ὀλέθριος, ὁ κὴ· βλαβερὸς, παράλυτος.
Pernicitas, ἀώτης, ταχύτης.
Pernix, ικος, ταχὺς, ἀκύπτερος, ὁ.
Pernoctatio, παννυχὶς, ίδος, ἡ.
Pernocto, ὑπονυκτερίνω, διαγερνίω.
Pernosco, διαγιγνώσκω, ἀκριβῶς ὅσθε.
Pernox, παννύχιος, πάννυχος.
Pero, onis, αἱ ὑποδέσεις.
Peropportunè, πάνυ ὄυκαίρως.
Peropportunè venis, εἰς αὐτὸν ἥκεις πάρει.
Peropus est, πάνυ χρέως ὄζι.
Peroratio, ὀπίλογος, ἀνακεφαλαίωσις.
Peroro, ὀπιλέγω, ἀνακεφαλαιόω.
Perosus, διαμισῶν, ὑπέρτυχων.
Perparum, πάνυ σμικρόν.
Perpaucus, ὀλίγος.
Perpello, ἐπαναγκάζω.

Perpendiculare, ὀπικάθετον.
Perpendiculum, κάθετον, διάμετρος.
Perpendo, ἐξετάζω τὶ· σταθμόομαι· λογίζομαι τὶ πρὸς ἑαυτὸν, mecum: σκοπεῖν τι παρ' ἑαυτῷ· διανοέομαι.
Perperam, κακῶς, πονηρῶς· παρὰ in compositione.
Perperam ago, πρηπερίνομαι, παροπίνομαι.
Perperus, πέπερος, πονηρὸς.
Perpessio, ὑπομονὴ, πάθος.
Perpetior, ὑπομένω, ἀνέχομαι, πάσχω, πλάω.
Perpetratio, κατόρθωσις, ἀξίωμα, ἀποτέλεσμα.
Perpetro, διαπεραίνομαι, πεφύτευκα.
Perpetuitas, ἀϊδιότης· τὸ διηνεκὲς.
Perpetuum, ἀεὶ, εἰς αἰῶνα.
Perpetuus, διηνεκὴς ἀϊδιος.
Perplexè, πολυπλόκως.
Perplexitas, ὀπόρημα, πλοκὴ.
Perplexus, ἀμήχανος, ὀπίπλοκος, ἄπορος.
Perpolio, διαξέω.
Perpotatio, πεφύτευσις, πολυποσία.
Perpoto, διαπίνω.
Perpulcher, ὁ πάνυ καλός.
Perquam, ἐς σφόδρα, λίαν.
Perquiro, διαζητέω, διῤῥιζόω.
Perrarò, πάνυ σπανίως.
Perrepo, κρύπτω.
Perrumpo, διεξέρχομαι, διεξέρχομαι, διαπαίω, διαῤῥήγνυμι.
Perscribo, ἀναγράφω, διαγράφω.
Perscriptio, διαγραφὴ, ἀναγραφὴ.
Perscrutor, ἀκριβόω, διῤῥιζόω.
Per se, αὐτόματον, δι' ἑαυτοῦ.
Persecutio, δίωξις, διωγμὸς.
Persecutor, διώκτης, ὁ διώκων.
Persentio, & isco, διαισθάνομαι.
Persequor, παρακολουθέω τινὶ· διώκω τινὰ· διωκῶ τινι· μείρχομαι.
Persero, καταπείρω.
Perseveranter, ὀπιμόνως, καρτερικῶς.
Perseverantia, ὀπομονὴ, καρτερία.
Persevero, διατίνομαι, μένω ὅπι τινι, in aliquâre: πρόσκαρτερέω.
Persideo, ἀκαθίζομαι.
Persimilis, παραπλήσιος, πάνυ ὅμοιος.
Persisto, διηνεκὲς ἀφίσταμαι.
Persolvo, ἐκτίνω χρήματα· pecuniam, διαλύω, ὀποδίδωμι.
Persona, πρόσωπον.
Personale, προσωπικὸν.
Personarum acceptio, προσωπολημία.
Personо, διαφαρμακεύω.
Personо, ἀξηχέω.
Perspectum habere alicujus animum, διανοίαν τινὸς διαγινώσκειν.
perspecius, διάνοια μαρμένος, ἀνακεφαλαίωσις.
Perspicacia bona, ἀσυνεσία.
Perspicacitas πολυδέρκεια, ἐξυδέρκεια.
Perspicax, ὀξυδερκὴς, ἀκριβικὸς.
Perspicax admodum, ἀσυνέτος.
Perspicio, συνοράω, διοράω, διαλίπω, διασκοπέω, κατόπτομαι.
Perspicue, σαφῶς, συφῶς.
Perspicuitas, ἐνάργεια, τὸ ἐυδηλον.
Perspicuus, φανερὸς, δῆλος, καταφανὴς.
Perspirat, διαπνεῖ.
Persuadeo, πείθω, καταπείθω.
Persuasio, πειθὼ, πειθανάγκη.
Persuasor, πειθὼ, πειθανάγκη.
Persuasum habeo, πέπεισμαι.
Pertæsum habeo, ἀπεχθάνομαι.
Pertæsus, ἀπεχθανόμενος.
Pertego, στέγω, ἐπιστέγω.
Pertemptatus, πειρατὸς.
Pertendo, τείνω, ἐκτείνω.
Pertenuis, λεπτὸς, ἰσχνὸς.
Pertento, as, πειράζω, ἀποπειράω.
Pertergeo, ἐκμάσσω.
Pertexo, συνυφαίνω, ἐκπλέκω.
Pertica, κοντὸς, ὁ, ἡ.
Pertimefacio, φοβερίζω, ἐκφοβέω.
Pertimesco, δείδω, φοβέομαι.
Pertinacia, ἰσχυρογνωμοσύνη, αὐθάδεια.
Pertinax, ἰσχυρογνώμων, αὐθάδης.
Pertinaciter, ἰσχυρογνωμόνως, αὐθαδῶς.
Pertineo, ἀφικνέομαι, ἐπιβαίνω, ἐπιβάλλω, ἐπιτείνω, ἐπιτείνω, ἐπιτείν

γω· pro taxare, καθαπτόμαι τινος.
Persuffragia, διὰ ψηφισμάτων, διὰ κοινοτελείας.
Persuadeo, πείθω τι, tibi aliquid, μεταπείθω τινά· ὑπάγομαι, ἀνάγω· συνοικίω.
Persuasio, πίστις, πειθώ, πίστις.
Persuasor, πειστήριος, πειστικός.
Persuasorius, πειστικός.
Persuasum habeo, πέπεισμαι.
Persuasus, πεπεισμένος· ταῦτα.
Pertæsum est injuriæ, συνέχωμαι τῷ ἄδικον.
Pertæsus, ὑπερόμενος.
Pertendo, διαλείνω.
Pertento, διαπειράομαι.
Perterebro, διατιτράω.
Perterrefacio, φοβέω πινα, ἐκπλήττω.
Perterrefio, ταράττομαι, ἐκπλήττομαι.
Perterreo, καταπλήττω, ἐκπλήσσω.
Perterritus, καταπλαγείς.
Pertexo, διυφαίνω, κατεργάζομαι.
Pertica, κάμαξ, ὁ· πάλος.
Pertimeo, ἐκφοβοῦμαι.
Pertinacia, αὐθάδεια, τὸ ἄπτεσθαι, ἰσχυρότεχνια.
Pertinaciter, φιλονείκως.
Pertinax, αὐθάδης, σίδηρος· pro attinere, φερόντως μοί τινος, & τένων, id est, hoc vel hæc ad me pertinent.
Pertingo, ἐπιτείνομαι· ἀνήκω.
Pertractatio, διαχείρισις.
Pertracto, καθάπτομαι, διαχειρίζω, κατασκοπέω.
Pertraho, ἑφέλκω, καθέλκω.
Pertranseo, διαβαίνω, διήκω ὁμοῦ.
Pertriflis, πολυάδην, πάνυ λυπηρός.
Pertundo, διακόπτω, ἀναπείρω.
Perturbatio, ταραχή, πάθος, σύγχυσις.
Perturbator, ὁ θορυβῶν, ταραχτής.
Perturbatu facili, ἀταρακτικῶς.
Perturbo, ταράττω, θορυβέω, συγχέω.
Pervado, διαβαίνω, διαφοιτάω.
Pervagor, ἀφειρέομαι, ἀδειοσιῶ.
Pervalde multum, πολὺ, πάνυ, λίαν.
Pervasto, ἀφανίζω.
Perveho, διακομίζω, κατάγω.
Pervello, is, καταπλάω.
Pervenio, παρίκω, ἀφικνέομαι.
Perverto, διαστρέφω, παρερμόμαι, παραγράφω, παρεκτείνω, παρεμπίπτω.
Perversè, διεστραμμένως, κακοηθῶς.
Perversitas, διαστροφή, κακοήθεια.
Perversus, διάστροφος, πονηρός.
Pervestigatio, ἀνίχνευμα· ἀνίχνευσις.
Pervestigo, ἀνιχνεύω, ἀκριβόω.
Pervicacia, αὐθάδεια.
Pervicax, αὐθάδης, ἰσχυρὸς, ἰσχυρογνώμων.
Pervideo, λίαν ἰσῶ.
Pervigil, παννύχος, ἀγρυπνητικός.
Pervigilatio, pervigilium, παννυχὶς, ἰδός, ἡ.
Pervigilo, διαγρυπνῶ, παννυχίζω.
Pervium, ἐύοδμον.
Pervius, διαβατὸς, πορίσιμος, ἐμβατὸς, ὑπόπορος· περάσιμος.
Pervolo, διίπταμαι, διαπέτομαι.
Pervolvo, διακυλίνδω.
Perurbanus, ἁπάνυ ἀστεῖος.
Peruro, διακαίω.
Perutilis, πάχιστος, μεγαλωφελὴς.
Pervulgo, διαπαντὸς, ἐδημοσίευσα.
Pes, πούς.
Pes lecti, κλινόπους.
Pessime, κάκιστα.
Peffimus, πονηρότατος, κάκιστος.
Peffulus, μόχλιον, μοχλὸς, μόχλευμα.
Peffum, adv. ἐκεῖσε, κάτω.
Peffum eo, retrocedo, ὑποχωρέομαι· pro in fundum ire, χαμαὶ πίπτω· καταρέομαι.
Peffundo, καταπατέω.
Peftilens, λοιμώδης.
Peftilentia, λοιμὸς, φθορά.
Peftilentiofus, λοιμώδης.
Petaſo, πῆνα, πίλος.
Petere aliquem lapide, βάλλειν πινα λίθῳ.
Petigo, λειχὼ, ἄλφος.
Petiolus, ὁ μίσχος.
Petitio, αἴτημα, τὸ αἴτησις, ἡ.
Petitor, αἰτητὴς, μνηστήρ.
Peto, oro, αἰτέω, vel αἰτέομαι, σε δέομαί σου, ut mihi hoc des: pro proficiſcor, χωρίω εἰς Κόρινθον, Corinthum.
Petra, πέτρα, λᾶας, πλίνθος.
Petulans, ὑβριστὴς, ὑβριστικὸς ἀνὴρ, ἀσελγὴς, ἀναιδὴς, θρασύτης.
Petulanter, ὑβριστικῶς, ἀναιδέως.
Petulantia, ἀσέλγεια, ὕβρις, ἡ φλυαρία.
Pexo capillo, ἐκτενισμένος κόμην.
Pexus, κτενισθείς.
Phalangarii, οἱ τοῖς ὁπλοῖς ὑποκρούμενοι βάρος ἢ πλέονες ἅμα βαστάζοντες.
Phalanx, φάλαγξ, πλῆθος στρατιᾶς.
Phaleræ, φάλαρα, ἱππικὸν σημεῖον.
Phanaticus, ἐνθεὸς, ἐνθουσιῶν.
Phantaſia, φαντασία.
Phantaſma, φάντασμα.
Phanum, ſeu fanum, templum, νεὼς.
Pharetra, φαρέτρα, βελοθήκη.
Pharmacopola, φαρμακοπώλης.
Pharmacum, φάρμακον.
Phaſianus, φασιανὸς.
Phiala, φιάλη.
Philomela, φιλομήλη.
Philoſophia, φιλοσοφία.
Philoſophor, φιλοσοφέω.
Philoſophus, φιλόσοφος, ὁ.
Philtrum, τὸ φίλτρον.
Phlebotomia, φλεβοτομία.
Phlebotomum, φλεβότομον, μαχαίρις.
Phoca, φώκη.
Phœnix, φοίνιξ.
Phraſis, φράσις.
Phreneſis, φρένησις.
Phreneticus, φρενητικός.
Phyſiognomon, vel Phyſiognomus, φυσιογνώμων.
Phyſiognomia, φυσιογνωμία.
Piacula, λύσματα, λύματα.
Piacularis, καθαρτήριος.
Piaculum, κάθαρμα.
Piaculum committere, ἐργάζεσθαι ἢ ποιεῖν ἀσέβημα.
Piamen, ἐξιλασμὸς.
Pica, κίττα, ἡ πίσσα.
Picea, ἄ, πίτυς, ἡ.
Piceus, πισσώδης.
Pico, πισσόω.
Pictor, ζωγράφος.
Pictura, ζωγραφία.
Picus, δρυοκολάπτης.
Pie, ὁσιοπρεπῶς.
Pietas, ὁσιότης, ὁσιότης πρὸς θεὸν· θεοσέβεια, θεοσεβωσύνη.
Pietatem colere, ὁσιότητα τὴν πρὸς τὸν θεὸν· τὰ ὁσιότητα ἀσκεῖν.
Pictor, γεγραφὼς, ζωγράφος.
Pictura, γραφὴ, ζωγραφία.
Piger, ὀκνηρὸς, ῥᾳθυμος, ὀκνώδης, ἀργὸς, νωθρὸς, δύσκινητος.
Piget, κατανία, μεταμέλει μοι.
Piget me ὀκνῶ.
Piget me hujus rei, ἐκνῶ ὅτι τούτῳ τῷ πράγματι.
Pigneratitius, ὑποθηκαῖος.
Pigmentarius, μυροπώλης, φαρμακοπώλης.
Pigmentum, φάρμακον, ἄλειμμα, χρίσμα, τὸ ἔντριμμα.
Pignori do, ὑποτίθημί τι τινι.
Pignoro, ἐνεχυράζω, ὑποτίθεμαι.
Pignus, ἐνέχυρον, ἀσφάλεσμα, ὑποθήκη, ὅμηρεία.
Pignus accipere, ἐνεχυράζω.
Pigreſco, ὀκνηρὸς γίνομαι, καταπίπτω.
Pigritia, ὀκνία, ἔκνησις, ῥᾳθυμία.
Pila, ἴγδις.
Pila, æ, pro ſphærula, σφαῖρα, σφαιρίον.
Pilâ ludere, σφαιρομαχεῖν, σφαιρίζειν.
Pilatim, κρύδην.
Pilatus, ἐσφαιρωμένος.
Pileatus, πίλον ἔχων.
Pileolus, πιλίδιον.
Pileum geſtare, πίλον φορεῖν.
Pileus, πίλος, πῖλος.
Pilo, as, περιχέω.
Piloſus, περιχόης, παρεκπλόκαμος.
Pilula, καταπότιον, σφαιρίδιον.
Pilum, γέσσον, πῖλος.
Pilus, θρὶξ.
Pincerna, οἰνοχόος.
Pindo, is, μάσσω.
Pinetum, πευκών.
Pineus, πίνεος.
Pingere acu, βελόνῃ ποικίλλειν.
Pingo, is, γράφω, ζωγραφέω.
Pingue, σίφ, πιμελή.
Pinguedo, λιπαρία, πιμελὴ, σίαρ.
Pinguefacio, λιπαρῶ, ἢ πίονα, ποιῶ.
Pinguefco, παχύνομαι, πιαίνομαι.
Pinguis, παχὺς, λιπερὸς, πίων.
Pinna, πίτυς, πτερύγιον.
Pinnatus, πτερωτός.
Pinſo, is, μάσσω, λειαίνω.
Pinus, αἴπυς, ἡ πίτυς.
Piper, τὸ πέπερι.
Pipio, proprium eſt pullorum, πιππίζω.
Pipula, κιχλὶς, ἴπεις τὸ μέλαν εἶδος μικρόν.
Pirata, πειρατὴς.
Piraticus, πειρατικὸς.
Piſcaria, æ, ἰχθυοπώλις, ἰχθυοπωλεῖον.
Piſcator, ἁλιεύς.
Piſcatorius, ἁλιευτικὸς.
Piſcatura, ἁλιευτικὴ.
Piſcatus, ἄγρα.
Piſciculus, ἰχθύδιον.
Piſcina, ἰχθυοδοχεῖα.
Piſcis, ἰχθὺς.
Piſcor, ἁλιεύω, ἰχθύω.
Piſcoſus, ἰχθυώδης, ἰχθυόεις.
Piſtillum, ὕπερον, ἀκατεργάστου, δόγδυξ τετράγωνος.
Piſtor, ἀρτοποιὸς, σιτοποιὸς, κνᾶς.
Piſtoricus, ἀρτοποικὸς, σιτοποικὸς.

Piſtrinum, μύλον, μύλη, ἁλετικὸν.
Piſtura, ἀρτοποιΐα.
Piſum, τὸ σπόν, λίκνον.
Pituita, κόρυζα, φλέγμα.
Pituitoſus, φλεγματώδης.
Pius, ὁσιὸς, δικαίος, θεοσεβής.
Piuſſum, διοσίως, θεοσεβίως.
Pix, icis, πίσσα.
Placabilis, ἵλεως, διδιάλλακτος.
Placamen, ἐξίλασμα.
Placenta, πλακοῦς.
Placeo, ἀρέσκω τινί· δίδυκι μίσω.
Placet, ἀρίσκει, δοκεῖ, ἔδοξε.
Placidè, ἡσύχως, εἰρηνικῶς.
Placidus, ſeuatus, πρᾶος, ἥμερος, ἥσυχος, δίμυθος, γαλιωτός.
Placitus, ἀρεστός.
Placitum, decretum, ἀρεσκὸν, ἀρεσκόμενον.
Placo, πραΰνω ἀρίσκομαι.
Plaga, æ, πληγὴ, πλῆγμα, ἴκπληξις.
Plaga, pro regione, κλίμα, ἡ χώρα.
Plagæ, arum, rete, ἄρκυες, vel ἄρκυα, τά.
Plagas inferre, πληγὰς ἐπιβάλλειν τινί.
Plagiarius, ἀνδραποδιστὴς, ψυχαγωγός.
Plagium, ἀνδραποδισμός.
Plagula, δίκτυον.
Planctus, κοπετὸς, θρῆνος, ὁ.
Plancus, ſeu planipes, πλατύπους, στραβόπους.
Planè, omninò, ἀκριβῶς, σαφῶς· pro penitùs, πάντως, πάνυ.
Planeta, πλανήτης.
Plango, tundo, κόπτομαι· pro lamentari, θρηνεῖν· τὸ στέρνον πλήττω.
Planities, ὁμαλότης, πεδίον.
Planta, φυτὸν, φύτευμα.
Plantago, ἀρνόγλωσσον.
Plantaris, πλατυπόδης.
Plantarius, φυτευτήριος.
Plantatio, φύτευσις, μοσχεία.
Planto, as, φυτεύω, ἐυτυκτρίζω.
Planula, ἰχνηλὶς, ἰχνηλάτης.
Planum facio, ἐξομαλίζω.
Planus, ὁμαλὸς, πεφυὸς· pro manifeſtus, σαφὴς.
Platanus, ἡ πλάτανος.
Platea, πλατεῖα, εὐρύχωρος ὁδὸς.
Plaudo, is, κροτῶ, κροτολίζω.
Plauſibilis, κακοηθέστερος.
Plauſtrum, ἅμαξα, ὄχημα.
Plautus, κοῖλος, κεφτηκὼς.
Plautus, βαρύωτος, πλατύωτος.
Plebecula, τὸ δημύδιον.
Plebeius, δημοτικὸς, ἰδιώτης· idem quod vulgaris, ὁ τυχών.
Plebiſcitum, ψήφισμα, τὸ κεφτηλία.
Plebs, οἱ πολλοὶ· τὸ πλῆθος, ὄχλος.
Plecto, is, κολάζω, τιμωρίᾳ τινα.
Plectrum, πλῆκτρον, τό.
Pleiades, πλειάδες.
Plerè, ἐκπλέας.
Plenilunium, πανσέληνον.
Pleniſſimè, πληρέστατα.
Plenitudo, πλήρωμα, πλήρωσις.
Plenus, μεστὸς, genit. ἁπλόος, πλήνης.
Plenus ſum, γέμω, πλησιάζω· cum genit.
Perique, οἱ πολλοὶ, πάνπολλοι.
Plerunque, ὅτι πολὺ τὰ πλέστα.
Pleuritis, ἡ πλευρῖτις.
Pleuriticus, πλευριτικός.
Plica, πτύξ, πτύγμα, πτύξις.

Plicate veſtimenta, διπλώσαντα τὰ ἱμάτια.
Plicatilis, πλικτὸς, σύμπλοκος.
Plicatio, πλοκὴ, πτυχὴ.
Plico, πλέκω, πτύσσω.
Plodo, κρτέω.
Plorabundus, κλαυθμώδης.
Ploratus, κλαυθμὸς, κλαῦμα, τὸ, ὀλοφυρμὸς, ὀλυρμὸς, κώκυμα.
Ploro, κλάω, κλαίω, ὀλοφύρομαι, δακρύω, ὀμίζω, κακύω.
Pluma, πίλον, χνῆς.
Plumarius, πλοκάφος, πτερύγιον, τελχὼν.
Plumarius, ſubſt. ὑφάντης.
Plumbago, μολυβδαίνα.
Plumbarius, ii, μολυβδουργός.
Plumbeus, μολύβδινος.
Plumbo, as, μολυβδόω.
Plumbum, μόλυβδος, & μόλιβδος.
Plumeſco, πτερύσσομαι.
Plumeus, πίλινος.
Pluo, βρέχω, ὄμβριω.
Plurale, πληθυντικὸν.
Plures, οἱ πλείονες.
Pluriformis, πολυειδὴς.
Plurimi æſtimare, τιμῶν πλείστου, εἶναι πλείστου ποιεῖσθαί τινα.
Plurimum, πλείστον.
Plurimus, πλεῖστος.
Pluris æſtimare, τιμᾶσθαι πλείονος.
Plus, πλέον, πλείων.
Plus minus, πλέον ἢ ἔλαττον.
Plus ſatis, πλέον τοῦ καιροῦ.
Plus quam decet, μᾶλλον τοῦ δέοντος.
Plus juſto, ſive pluſſi vetum, πλεῖον τοῦ δικαίου.
Pluteus, ei, παράθημα, πόργος, ἐλέπολις, δυμέλη πλοία.
Pluto, onis, Πλουτεύς, Ἀΐδης.
Pluvia, ὑετὸς, βρεχὴ.
Pluvialis, ὀμβρεῖος.
Pluvioſus, ὑετώδης.
Pluvius, & Pluvialis, ὀμβρεῖος, ὑετιος.
Pocillator, οἰνοχόος.
Pocillum, ἐκπωμάτιον.
Pocula tornata, ποτήρια τερετά.
Pocula celata, ποτήρια ἐγγλυφα.
Pocula limata, ποτήρια σεσιρκτά.
Pocula inaurata, ποτήρια χρύσεα.
Inter Pocula, ὅτι τῆς μέθης.
Pocula miniſtrare, οἰνοχοεῖν Διί, Jovi.
Poculum, ποτήριον, ἔκπωμα, δέπας.
Podagra, ποδάγρα, ποδαλγία.
Podagrâ labori, ποδαλγῶ.
Podagricus, ποδαγρικῶν, ποδαγρικὸς.
Podex, icis, σφιγκτὴρ, κόλον.
Poema, τὸ ποίημα.
Pœna, τιμωρία, τίμημα, τὸ, ζημία, δίκη.
Pœnalis, ζήμιος.
Pœnam exigere, ἐπιτρέπειν δίκην.
Dare Pœnas, τιμωρίαν δοῦναι, δίκην ἐκτεῖσαι, ἐκτελεῖν πᾶσι δίκην.
Pœnaria cella, ταμεῖον.
Pœni, ἄφρες, φοίνικες.
Pœnis afficere, κολάζειν τινα ζημίαις.
Pœnis affici, κολασθῆναι, δίκην δοῦναι τῶν ἁμαρτημάτων.
Pœnitendus, μεταμελητός.
Pœnitentia, μετάνοια, μεταμέλεια.
Pœnitet, μεταμέλει μοί τινος, μετανοῶ, μεταγινώσκω.
Pœnus, λίβυς.

Poëta, ποιητὴς.
Poëticus, ποιητικός.
Poëtria, ποιήτρια.
Polenta, ἄλφιτον.
Polentarius, ἀλφιτικός.
Poli, πόλοι.
Polio, ξέω & ξύω, λειαίνω.
Polite, γλαφυρῶς, ἐξηρασμένως.
Politia, πολιτεία.
Politicus, πολιτικός.
Politor, σμίκτης, ξυστὴς.
Politura, ἐξεργασία.
Politus, ξυστὸς, ξυσὸς, γλαφυρὸς.
Pollen, inis, γύρις, παπάλη.
Pollens, ἰσχύων, δυνάμενος.
Pollentia, δυνάμις.
Pollco, valeo, ἰσχύω, δύναμαι μέγα, potentiâ valeo.
Pollex, μέγας δάκτυλος, ἀντίχειρ.
Polliceor, ὑπισχνέομαι, ἐπαγγέλλομαί τινι πολλὰ, ἐμβυθομαι.
Pollicitatio, ὑπόσχεσις, ἐπαγγέλμα.
Pollinarius, γυρεώδης.
Pollinctor, ταφεὺς, κτερεὸς.
Pollis, nis, vel Pollen, γύρις, παπάλη.
Pollubrum, ποδόνιπτηρ.
Polluo, μολύνω, μιαίνω, χράω.
Pollutus, μεμιασμένος, ἀνίερος.
Polypus, ὁ πολύπους.
Pomarium, παράδεισος, ὀπωροφυλάκιον.
Pomeridianus, δειλινός.
Pomerium, τὸ πωμήριον.
Pompa, πομπή.
Pomum, μῆλον, ὀπώρα.
Pomus, gen. fœm. μηλέα.
Ponderator, στεμματίτης, ζυγοστάτης.
Pondero, libro, ἐζυγοστάτουν, στεμματίζομαι, ταλαντεύω.
Ponderoſus, βαρὺς, ὑπόβριθος.
Pondo, μνᾶ, λίτρα, ὅλκη.
Pondus, βάρος, ἄχθος, ὄγκος.
Ponè, ὀπίσω, ὀπίσθιν, &c.
Ponere operam in re aliquâ, σπουδάζειν περί τινος.
Pono, is, τίθημι, τιθέμενος, ὑφίσταμαι.
Pons, γέφυρα.
Ponticulus, γεφύριον.
Pontifex, ἱερέαρχος, ἀρχιερεύς.
Pontificatus, ἀρχιερωσύνη.
Pontificialis, ἱερατικός.
Pontificius, ἀρχιερατικός.
Pontus, πόντος.
Popa, σύτης, θυτῆς.
Popina, ὀπτάνιον, κοπηλεῖον.
Poples, ἰγνύα, ἰγνὺς.
Popularis, ἰδιωτικὸς, δημοτικὸς, pro charus populo, ἀρεστὸς τῷ δήμῳ.
Popularitas, δημαγωγία, δημιοκτία.
Popularitèr, δημικῶς.
Populatio, πόρθησις, διαφθορά.
Populator, ἐκπορθήτωρ.
Populatur, λυμαίνεται.
Populatus, partic. πορθήσας.
Populor, aris, ari, ἀναστάτους ποιεῖν τὰς πόλεις, πορθεῖν τὴν πατρίδα, patriam: ἐκπορθίω, λυμαίνω.
Populus, δῆμος, λαὸς, ὄχλος.
Populus, arbor, ἡ αἴγειρος, λεύκη.
Populus alba, ἡ λεύκη.
Porca, ἡ ὖς.
Porca, τὸ μεταξὺ τῶν αὐλάκων ὕψος.
Porcinus, χοιρικὸς, ὑείος.
Porculus, & Porcellus, χοιρίδιον.
Porcus, ci, χοῖρος.

Porrectio, ἐπίκτασις, παρέκτασις.
Porrigo, ὀρέγω τὰς χέῖρας, manus extendo, παρέχω, παρίχω, ἀνήκω.
Porrigo, inis, ἡ λπὶς, ἰδ©.
Porro, sanè, γέμω, μήτι, πόῤῥω.
Porrum, πράσον.
Porrus capitatus, κεφαλατόν.
Porta, πύλη, θυρέον.
Portatu, seu tolerantia facilis, εὐφόρητ©.
Portæ custos, πυλωρὸς, πυλωρός.
Portendo, ὄλσημαίνω, προφαίνω.
Portentosus, τερατώδης, τερατ©.
Portentum, τέρας.
Porticus, ἡ στοὰ, ἡ παστάς.
Porticus galeæ, λόφ©.
Portio, μέρ©, μοῖρα, συμμορία.
Portitor, πορθμεὺς, ναῦλ©.
Porto, as, αἴρομαί τι, φέρω, βαστάζω.
Portorium, πορθμεῖον.
In Portu navigare, ἐν λιμέσι πλεῖν.
Portuosus, λιμενώδης.
Portus, λιμήν.
Portus, πόρ©.
Posco, αἰτίω σε δίκας, à te pœnas: ἀξιόω.
Positio, positura, κατάθεσις, διάθεσις.
Positivus, θετικός.
Possessio, κλῆσις, κλῆμα, κτῆσις.
Possessor, ὁ κεκτημέν©, κτήτωρ.
Possibilis, δυνατὸς, διὸς τε.
Possideo, κάθημαι, κατέχω, νέμομαι.
Possum, δύ©τ' εἰμὶ, δυνάμομαι, κατ' ἐμὲ δύναι, &c.
Post, ὄπι, μετ', cum acc. Pro postea, ὕστερ©.
Post tempus, διὰ χρόνου.
Postea, εἶτα, ἔπειτα, ὕστερον.
Posteaquam, μεταταῦτα ἀς, ὑπότε, ἐπεί.
Posteri, orum, ὀπιζόμενοι, οἱ ὀπίσω, οἱ ἔπειτα, οἱ μεταγενεῖς.
Posterior, & us, ὕστερ©, ον, μεταγενέστερ©, ον.
Posteriora, τὰ ὀπίσθια
Posteritas, ὁ μέλλων χρόν©, ὀπίσω.
P stero die, τῇ ἑξῆς ἡμέρᾳ.
In Posterum, αὖθις, εἰς αὖθις, εἰσέπι.
Postes, παραστάδες, σταθμοὶ, θυρώματα.
Posthabeo, ἐν ἐδενὶ λόγῳ τιθέναι, ὀλιγωρέω, δεύτερον ἢ ὕστερον νομίζω.
Postha, μὴ ταῦτα τὸ λοιπόν.
Posthine, ἐξῆς, ἐφεξῆς.
Posthumus, ὀψίγον©.
Postica, παράθυρα κατόπιν τῆς οἰκίας.
Pollico fallere, τῇ κνημίδι ὑποχωρεῖν.
Posticum, πλαγίη, θύρα.
Posticus, a, um, ὀπίθι©.
Postilena, ἰμάς, ὁ εἰς τὸ ἐφιππίον, ἢ σύγμα©, ὑπὸ τὴν ὑπογνάθιδα ἐκφερόμενον.
Postis, παραστὰς, ἡ.
Postliminium, ἡ ὑποστροφὴ, τὸ ἀναπόμπιμον.
Post modum, μετ' ὀλίγον.
Postpono, παρέλαττον© ποιῶ τί' pro omittere, παραλείπειν τι.
Postquam, ἐπειδὴ ἤ, ἐπὰν, ὁπόταν.
Postremò, τὰ ὕστατα, τὸ τελευταῖον.
Postremus, ὕστατ©.
Postridie, τῇ ὑστεραίᾳ.
Postulatio, ἔντευξις, ἀξίωσις, αἴτησις.
Postulatum, ἀξίωμα, αἴτημα.
Postulo, κελεύω, δέομαι, αἰτέομαι: tum idem quod accusare, αἰτιάσθαι δίκην.
Potabilis, πόσιμ©, πότιμ©.
Potatio, ἡ πολλὴ καὶ συχνὴ πόσις.
Potator, φιλοπότης.
Potens, ἰσχυρὸς, δυνατὸς, ἐγκρατής.
Potentia, δύναμις, ἰσχὺς, κράτ©.
Potest fieri, pro possibile est, δέον τι, δυνατόν.
Potestas, δύναμις, ἐξουσία.
In Potestatem redigere, ὑφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι, ὑποτάττεσθαι.
Potestatem dare, ἐξουσίαν δίδωμι.
Potio, πόσις, πόμα, πότημα.
Potior, iris, κρατέω, cum genit. vel dativ. ἐγκρατὴς γίνομαι, ὀπτυγχάνω τινός.
Potior, melior, κρείσσων, βελτίων.
Potis, pote, δυνατὸς.
Potissimè, potissimùm, μάλιστα.
Potissimus, κράτιστ©, βέλτιστ©.
Potito, as, καταπίνω.
Potius, μᾶλλον, ὀπὶ μᾶλλον, αἱρετώτερον.
Poto, πίνω, διαπίνω, φιλοποτέω.
Potum do, ποτίζω τινὰ πότηρον.
Potus, πῶσις, ποτόν.
Potus, a, um, οἰνωμένος.
Præ, præpositio, πρὸ, genit. ὑπὸ λύπης, præ dolore.
Præ manibus habeo, διὰ χειρὸς ἔχω.
Præ me fero, ἐμφαίνω, ὀπφαίνω.
Præaccipio, προλαμβάνω.
Præacuo, προθήγω.
Præacutus, ὀπὶ πάνυ ὀξύς.
Præbeo, χορηγέω, πορίζω, παρέχω.
Præbibo, προπίνω.
Præcarus, τιμιώτατ©.
Præcaveo, προφυλάττομαι.
Præcido, προάγω, περβαίνω, περέρχομαι, περοπτεύομαι.
Præcellens, ἐξοχὴ, ὑπέροχ©.
Præcello, περέχω τῶν ἄλλων τῷ ὄψει, formâ aliis: διαφέρω, ὑπερβαίνω.
Præcentor, χορεστάτης.
Præceps, παράκρημν©, κρημνώδης, περκρέμ©, πρανὴς.
Præcepta, διορθώματα.
Præcepio, προλαμβάνω.
Præceptor, διδάσκαλ©, παιδευτὴς.
Præceptum, παράγγελμα, ὀπίταγμα, ἐντολή.
Præcido, ὑποτέμνω. ὀπικόπτω.
Præcinctus, ἀναζωσμέν©.
Præcingo, ἀναζώννυμι.
Præcino, προάδω.
Præcipio, prævenio, προλαμβάνω· pro jubere, ὀπιτάσσειν, κελεύειν τινα.
Præcipitanter, ὀπὶ πλῶ καφαλῶ, πρηνῶς.
Præcipitantia, præcipitatio, προπέτεια, καταφόρησις.
Præcipitium, ὀπότομον, κρημνός.
Præcipito, καταφορμίζω, ῥίπτειν ἑαυτὸν εἰς θάλασσαν, in mare.
Præcipuè, μάλιστα, ἐξαιρέτως.
Præcipuus, ἐξαίρετ©, περκρέτ©, ὀπίλεκτ©, περηγημέν©, κράτιστ©, ὑπέροχ©.
Præcisè, συντόμως.
Præclamo, προβοάω.
Præclarus, ἔνδοξος, θαυμάσιος, γνώριμος.
Præcludo, διακλείω, διείργω.
Præco, onis, κήρυξ.
Præcognitus, προεπιστατούμενος
Præconium, κήρυγμα, ἀνακήρυξις pro laude, ἔπαινος.
Præcordia, ὑπόφρενα, φρενῖτις.
Præcox, περσῖος, περσινός.
Præcurro, περτρέχω.
Præcursor, προδρόμος.
Præda, λεία, λῃστεία, ἁρπαγή.
Prædabundus, ὁ λαφυραγωγῶν.
Prædaceus, λεηλατικὸς, λῃστρικός.
Prædamnatus, προκατεγνωσθὶς.
Prædatio, λῃστεία, αἰχμαλωσία.
Prædator, λαφυραγωγὸς, λῃστής.
Prædatorius, λῃστρικός.
Prædestino, προορίζω.
Prædiator, χωριονόμος.
Prædicamenta, προκηρύγματα, προπότυπα, προβήλα.
Prædicatio, κήρυξις, ἀπόῤῥησις.
Prædicator, κήρυκτής.
Prædicatum, τὸ κατηγορούμενον.
Prædico, as, celebro, ἀναγορεύω, accuso κατηγορέω, κηρύττω.
Prædico, is, ere, προσιαγγέλλω, προλέγω, προσημαίνω.
Prædictio, προάγγελμα, προτήνεια.
Prædiolum, τὸ χωρίδιον.
Prædium sum, τυγχάνω.
Prædius, ὁ ἔχων, ὁ λαγχάνων.
Prædius bonâ indole, εὐφυὴς ὤν.
Prædives, ὑπερπλούσιος, παμπλήσιος· πολυόλβιος, ἐρυσιπήμων.
Prædius dignitate, ἀγχιεμφὴς ἀξιώματι,
Prædium, χωρίον. κτῆμα. ἀγρός.
Prædo, onis, λῃστὴς, πειρατής.
Prædones temporum, οἱ ἱερόσυλοι.
Prædor, λεΐζομαι, & λεΐζομαι, διοσυλάω, ἁρπάζω, λῃστεύω, συλάω.
Præduco, προεκτείνω.
Præco, περάγω, καθηγέομαι.
Præcsse, ἄρχειν, προεστάναι.
Præexisto, προυπάρχω.
Præfari, προσιομάζομαι, προλέγω.
Præfatio, προοίμιον, πρόλογος.
Præfectura, ὑπαρχία, προστατεία.
Præfectus, ὁ περιστὸς, ὑπηρέτης, ἡγεμὼν, ὕπαρχος, στρατάρχης.
Præfectus castrorum, στρατοπεδάρχης.
Præfectus regionis, πτάρχης.
Præfectus prætorii, ὕπαρχος τῆς περιτωρίου.
Præfectus cohortis, ὕπαρχος τῆς κοόρτιδος.
Præfectus urbis, ὕπαρχος τῆς πόλεως.
Præfectus fabrorum, ὕπαρχος τῆς τεχνικῆς.
Præfectus prætorio, per dativum fit partic. προστεταγμένος τῷ πραιτωρίῳ.
Præfectus ærarii, ἔξαρχος ταζοφυλακίου.
Præfero, προφέρω, περκρίνω, προίστημαι, προτιμάω.
Præficæ, αἱ θρηνήτριαι.
Præficio, ἐφίστημι, καθίστημί τινα ὀπὶ τὰ μίσγω, προίστημι.
Præfidens, ὑπερπεποιθὼς.
Præfigo, προπήγνυμι.
Præfiguro, ὑποτυπόω.
Præfinio, προορίζω.
Præfluo, προῤῥέω.
Præfractus, ἀνδρώδης.
Præfrigidus, ἀκρόψυχρος.
Præfringo, προῤῥήγνυμι.
Præfulgeo, προλάμπω, ἀφεστήκω.
Præfulgeo, προλάμπω, ὑποκλίπτω.
Prægestio, ὑπερεσθυμέομαι.
Prægnans, ἔγκυος, ἐγκύμων.
Prægnans sum, κύω, κυοφορέω.

Præ-

Prægrandis, ὑπέρμεγας, ἀπεμήκης, ὑπερμεγέθης.
Prægravo, ὑπερβαρύνω, καταβρίθω.
Prægredior, προέρχομαι.
Prægressio, περπόρευσις, πρόοδος.
Prægustator, προγευστής.
Prægusto, προγεύομαι.
Prahendo, λαμβάνω, &c. -ομαι.
Præjudicium, προκατάγνωσις, πρόκριμα.
Præjudico, προκαταγινώσκω, προκρίνω.
Præjuro, προόμνυμι
Prælectio, ἐξήγησις, προανάγνωσις.
Prælector, ἐξηγητὴς, προαναγνώστης.
Prælego, προαναγινώσκω.
Prælialis, ἀγωνιστικὸς, vel μαχητικός.
Prælior, μάχομαι.
Prælium, μάχη, πόλεμος. συμβολή.
Prælium committere, μάχεσθαι πρός τινος, μάχεσθαι μάχην ἀξίαν λόγου, memoriâ dignum.
Prælongus, περμήκης.
Præloquor, προλαλέω.
Præluceo, προφαίνω· pro facem præferre, δαδοῦχέω.
Præluvium, προσόιμον.
Præludo, προπαίζω, προαναβάλλομαι, προσομιλέω.
Præluo, προλούω.
Præmando, is, προσμανθάνομαι.
Præ manibus, μετ' χεῖρας.
Præmaturus, προώριος.
Præmeditatio, προμελέτησις.
Præmeditor, προμελετάω.
Præmercor, προωνέομαι.
Præmitto, προπέμπω, προΐημι.
Præmia proponere, ἆθλον τιθέναι.
Præmium, ἆθλον, γέρας.
Præmoneo, προπαρακέλλω.
Præmonitrs, ὑποδείκνυω.
Præmorior, προαποθνήσκω.
Præmunio, προασφαλίζω.
Prænarro, προλέγω.
Prænomen, προανυμία.
Prænuntio, προαγγέλλω, προσαγγέλλω.
Præoccupo, προκαταλαμβάνω.
Præopto, προαιρέομαι.
Præparatio, παρασκευὴ, προκατάληψις.
Præparo, παρασκευάζω.
Præparo viam, προοδοποιέω.
Præpedio, παρεμποδίζω.
Præpes, ὠκύπτερος.
Præpeto, προορμῶ.
Præpolleo, ὑπερίσχω.
Præponderatio, ῥοπή.
Præpondero, ὑπερβαρέω· pro pluris esse προτιμᾶσθαι.
Præpono, μᾶλλον αἱρέομαι, προΐστημι, προτιμάω· pro præficio, ἐφίστημι.
Præpositio, προθεσις.
Præpositus, προηγούμενος, προεστάναι.
Præponere, ὕστερον πρότερον, προθύστερον.
Præposterus, προθύστερος.
Præpotens, ὑπέρτερος, μέγα δυνάμενος.
Præproperè, λίαν, ταχέως.
Præpropero, προπετάζω.
Præputium, ἀκροβυστία.
Præripio, προαπάζω, ὑποκλέπτω.
Prærogativa, πλειόκτημα, προτιμία, τὸ πρότερημα.
Præsumptio, προπαραλήψυμμα.
Præsuo, προῤῥάπτω.
Præsul, præites, προήγορ©, ἀρχιερεύς.
Præsultor, ὁ ἐν τοῖς ἱεροῖς προηγούμεν©.
Præsulto, καθάλλομαι.
Præsum, ὑπάρχω, ἐφίστημι, ἐπάρχω, προΐστημι, δυναστεύω Ῥωμῆς, Κομæ.
Præsumo, προλαμβάνω.
Præruptus, ὀπότομος, κρημνώδης.
Præs, prædis, ἐγγυητής.
Præsagio, προμαντεύομαι, προαποδεύομαι.
Præsagium, προμάντευμα, προπτεία.
Præsagus, ὁ, προμάντις.
Præscientia, προγνωσις.
Præscio, προγινώσκω.
Præscius, προειδὼς.
Præscribo, προγράφω.
Præscriptio, πρόγραφή.
Præscriptum, ὑπογεγραμμένον, ὀπίταξις.
Præsectio, ὄπτομή.
Præsens, παρὼν, ὁ ἐνεργός.
Præsus, ἡγεμών.
Præsentaneum remedium, τὸ ἐπιρρίπτον βοήθημα.
Præsentia, um, τὰ ἐνεστῶτα.
Præsentia, æ, παρουσία.
Præsentio, προαισθάνομαι.
Præsepe, φάτνη, κάπη.
Præsertim, ἄλλως τε, μάλιστα δή.
Præsertim si, ἄλλως τε κἄν.
Præses, προϊστάμενος, ὁ ἡγούμενος, περιωπὴ, ἡγεμών, ὀπιστάμ©.
Prælideo, περσείω, seu ἡγέομαι, τῆς πόλεως, urbi: περιδρόμια.
Præsidia, φυλακαὶ, φρούρια.
Præsidia in civitates collocare, φρουρὰς εἰς τὰς πόλεις καθιστάναι.
Præsidiarius, φρουρός.
In Præsidio esse, ἐν φρουρᾷ εἶναι.
Præsidio tenere urbem, φρουρᾷ κατέχειν πόλιν τινα.
Præsidium, φρουρὰ, ἡ, φρούριον.
Præsignifico, προσημαίνω.
Præstabilis, ἐξοχος, ὑπέροχος.
Præstans, περίσημος, ἀρτιμος, ἔξοχος, ὑπέροχων, διάφορος.
Præstantia, ἐξοχὴ, ὑπεροχὴ, ὑπερολή.
Præstantissimus, ὑπερφυέστατος, ὑπερφυὴς.
Præstantissimus vir, ὑπερτελεσμένος ἀνὴρ, ἄριστος κτίσιν πεφυκὼς, &c.
Præstantius, διαφορώτερον, ὑπερφυέστερον.
Præstat, ἄμεινον, ἢ κρεῖττόν ἐστι, διαφέρει.
Præsterno, προστρωννύω.
Præstigiæ, μαγείαι γοητεῖαι, φλυαρία.
Præstigiæ verborum, τερατολογία.
Præstigiator, γόης, ητος, ὁ, ἀγύρτης, ὑπόπλους, τερατοποιὸς, ἀληθοπλάστης.
Præstituo, προορίζω, ἀφορίζω.
Præstitutus dies, ὑποτεταγμένη ἡμέρα.
Præsto, as, antecello, διαφέρω τινός, ὑπερφέρω μεγέθει πάντας, magnitudine cunctos: & pro perficere, ἐμμένειν τοῖς εἰρημένοις, ea quæ dicta sunt: διατελέω τι, ὑπηρετέω.
Præsto, præsum, μετὰ πάρ© ἔξ).
Præsto est, παρεστάμεν©, seu παρὸν ὄζι.
Præstolor, exspecto, προμένω τι, προσδοκάω τι, ὑπομένω.
Præstringo, προεκκαίω, ἀμαυρώνω τὰς ὄψεις, οculos.
Præstruo, προκατασκευάζω.
Præsul, præites, προήγορ©, ἀρχιερεύς.
Præsultor, ὁ ἐν τοῖς ἱεροῖς προηγούμεν©.
Præsulto, καθάλλομαι.
Præsum, ὑπάρχω, ἐφίστημι, ἐπάρχω, προΐστημι, δυναστεύω Ῥωμῆς, Κομæ.
Præsumo, προλαμβάνω.
Præsumptio, προλῆψις, προβλημα.
Præsuo, προῤῥάπτω.
Prætego, προκαλύπτω.
Prætendo, προτείνομαι· quandoque exhibeo, παρίχω· pro prætexo, προτείνω.
Prætento, προπειράομαι.
Præter, παρὰ, cum accus. πλὴν, & χωρὶς, cum genit.
Præter æquum, παρὰ τὸ δίκαιον.
Præter decorum, παρὰ τὸ καθῆκον.
Præter opinionem, παρὰ προσδοκίαν.
Præter spem, παρ' ἐλπίδα, παρὰ προσδοκίαν.
Prætercurro, παρατρέχω, παρεδραμον.
Præterea, ὀπὶ τοῦτο, ἄλλα, ἀλλά τι, ἄλλως τε, ἔτι.
Præterco, παρεβαίνω, παρέρχομαι, ἐγκαταλείπω τι.
Præteregredior, παρεξέρχομαι, παρεβαίνω.
Præterequito, παρεππεύω.
Præterfluo, παρεῤῥέω, Præterpredior, παρεξέρχομαι, παρεβαίνω.
Præteritum tempus, χρόν© παρεληλυθώς.
Præteritus, ὁ ἀμνήμων.
Præterlabor, παρεῤῥέω.
Prætermissio, παράλειψις.
Prætermissum erat, ἐκλιπὴς ἦν.
Prætermittere occasionem, παρίημι ἔργα πρὸς καιρόν.
Prætermitto, παραλείπω, παρίημι.
Præternavigo, παραπλέω.
Præterquam, πλὴν ἤ, πλὴν εἰ μή.
Præterquam quod, πλὴν ὅτι, πλὴν ἤ.
Prætervehо, παρεφέρω, παράγω.
Prætervolo, παραπέτομαι.
Prætexo, περυφαίνω· pro prætendere, περφασίζομαι, περτείνω.
Prætextata toga, φαιπόρφυρ©.
Prætextatus, ἐυπάρφ©.
Prætextatus puer, φαιπόρφυρ© παῖς.
Prætextu uti, περφάσει χρῆσθαι.
Sub Prætextu, ὀπὶ περσχήματι.
Prætextus, πρόσχημα, περφασις.
Prætor, oris, ὁ τῶν στρατιωτῶν ἄρχων, ὕπαρχ©, στρατηγός.
Prætorianus, πραιτωριανὸς, ἡγεμονικός.
Prætorium, βαλανεῖον, τὸ στρατηγεῖον.
Prætura, æ, ἡ πραιτόρεια, ἡ ὑπαρχία, στρατηγία.
Prævaleo, ὑπερισχύειν, κατισχύειν, ὑπικρατεῖν τινός.
Prævalidè, πάνυ ἰσχυρῶς.
Prævalidus, ὁ ὑπερισχύων, ὑπέρισχ©.
Prævaricatio, καθύβρισις.
Prævaricator, καταπροϊμέν© τὴν δίκην.
Prævaricor tibi, ὑποζώννυμι σε.
Præveho, περφέρω.
Prævenio, φθάνω, προσέρχομαι.
Præverto, περφθάνω.
Prævideo, περορῶ περβλέπω.
Prævius, ὁδηγὸς, ἡγεμόνικός, περίων.
Præut, ὥσπερ.
Præudeo, ἀρύσσω, ἄρυστον ποιῶμαι.
Prandio excito, ἀρυστίζω.
Prandium, ἄρυστ©.
Prandium curare, ἀρυστοποιεῖν.
Prætensis, ὁ λειμὼν ἐν© ὁ ἐν λιμένι.
Prætulum, τὸ λιμάριον.
Pratum, λειμών.
Prave, σκολιῶς, πονηρῶς.
Pravitas, πονηρία, κακία, φαυλότης.

Pravus

Pravus, πονηρός, φαῦλος.
Præcarió, μὴ δίκαιος, σὺ δίκαιος, κτὶ ἀξίωσιν.
Precarius, δεδανεισμένος.
Precabile, δυνατὸν, ἐυκτικόν.
Precatio, δέησις, λῆμμα, τὸ · ἐυχή.
Precatorius, i.e. ad preces pertinens, ἐυκτήριος.
Preces, ἱκεσίαι.
Preces fundere ad Deum, ποιεῖσθαι ἱκεσίας πρὸς θεὸν, περισσεύειν τῇ θεῷ.
Preces publicæ, πάνδημος ἱκετία.
Preces, precì, precem, λῆμμα, τὸ · λῆμμα.
Precor, δέομαί σε τοῦτο, hoc à te : δέχομαι τοῦτο παρὰ σοῦ · παρακαλέω τινα.
Prehendo, vide Prehendo.
Prelum, πιεστὴρ, πιεστήριον.
Premo, θλίβω, πιέζω pro insequi, κατέχω pro occultare, κολούω.
Presbyter, πρεσβύτερος.
Presse, πεπιεσμένως.
Pressorium, πιεστήριον.
Pressura, συμφορά.
Pretii magni, ἄξιος πολλοῦ.
Pretii majoris, ἀξιώτερος πλείονος.
Nullius Pretii, οὐδενὸς ἄξιος.
In Pretio habere, τιμᾶν, οὐ τιμῆ ἄγειν.
Pretiofior, τιμιώτερος.
Pretiofus, ἔντιμος, πολύτιμος, ἄξιος.
Pretium, ἡ τιμὴ, τίμημα.
Pretium facile, seu vile, εὐωνία.
Pretii facilis, seu vilis, rem facio, εὐωνίζω.
Pretio facili seu vili, εὐωνέω.
Pretium Redemptionis, τὸ λύτρον.
Pretium solvere, τὰ τιμὴ ἀποδίδωμι.
Pridem, πρὸ ὀλίγου, πρὸ πολλοῦ.
Pridie, πρὸ μιᾶς.
Pridie quam, τῇ πρὸ ἐκείνης.
Primâ occasione, ὅταν τύχωσι.
Primâ luce, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ.
Primæ, arum, τὰ πρῶτα, τὰ πρῶτα.
Primævus, πρωτόγονος.
Primarius, πρῶτος, ἀρχικὸς, δικαίος.
Primas alicui concedere, λυτρεῦσθαι τινι.
Primates, οἱ πρωτεύοντες, μεγιστᾶνες.
Primatum dare alicui, τὰ πρωτεῖα νέμειν τινί.
Primatus, τὸ πρωτεῖον, τὸ ἀξίωσεῖον.
Primigenius, πρωτότοκος, πρωτογενής.
Primipara, πρωτοτόκος, ἡ.
In Primis, ἐν τοῖς μάλιστα περιγράφω τὰ πρῶτα.
Primitiæ, ἀπαρχαὶ, τὰ πρωτεῖα.
Primitiæ frugum, τὰ θαλύσια.
Primitivus, πρωτότυπος.
Primitùs, ἐξ ἀρχῆς.
Primò, ἀρχῇ, πρῶτος.
Primo quoque tempore, ὅταν τάχιστα · ἐν τάχει.
Primogenitus, πρωτότοκος, πρωτογενής.
Primordia, ἀρχαὶ · τὰ πρωτογενέστατα.
Primordium, ἀπαρχὴ, ῥίζωμα.
Primores, οἱ πρῶτοι, οἱ ἄριστοι.
Primum, πρῶτον, τὰ πρῶτα.
Primus, πρῶτος · pro optimo, κράτιστος.
Princeps, πρῶτος ἀνὴρ, ἄρχων, δυναστὴς, ἀρχὸς, καρυφαῖος, περιώνυμος, περισσός.
Principalis, κύριος, ἡγεμονικός.
Principaliter, ἀρχικῶς.
Principatus, ἀρχὴ, πρωτεῖον, ἡγεμονία.
Principio, ἐξ ἀρχῆς, ἐξαρχῆς.
In Principio, ἐν ἀρχῇ.
Principium, ἀρχὴ, πρωτοπαρξία.
Prior, πρότερος.
Priscus, ἀρχαῖος, παλαιὸς.
Priftinus, παλαιὸς, ὁ πάλαι.
Privata commoda, τὰ ἰδία συμφέροντα.
Privata vita, ἰδιωτικὴ, ἡ.
Privatam vitam agere, ἰδιοτεύειν βίον.
Privatè vel privatim, ἰδίᾳ, ἰδίως, κατ' ἰδίαν.
Privatim, & publicè, δημοσίᾳ ἢ ἰδίᾳ.
Privatio, στέρησις, ἀποστέρησις.
Privatus, ἰδιώτης, ἰδιώτικος, ὁ, ἰδιωτικός.
Privatus homo, ἰδιώτης.
Privignus, πρόγονος.
Privilegium, πρόνομία, προτέρημα.
Privo, στερίσκω ἀγαθῶν, bonis.
Prius, πρότερον, πρίν.
Priusquam, πρὶν ἢ · πρότερον ἤ.
Pro, ὑπὲρ αὐτὶ, πρὸς cum gen.
Pro rata portione, κατ' ἀναλογίαν.
Proavia, ἡ προτιθὴ.
Proavus, πρόπαππος, τριπάππος.
Proba moneta, δόκιμον, νόμισμα.
Probabilis, πιθανὸς, εἰκὸς.
Probabilitas, ἡ πιθανότης · τὸ εὔλογον.
Probabiliter, εἰκότως.
Probatio, δοκιμασία, ἔλεγχος.
Probatus, a, δοκιμασθεὶς, δεδοκιμασμένος.
Probè, καλῶς, εὐδοκίμως.
Probitas, χρηστότης, καλοκἀγαθία.
Probo, δοκιμάζω, pro demonstrare, ἐλέγχω.
Probris afficere aliquem, βλασφημεῖν εἴς τινα.
Probrosus, ἀσχήμων, ὀνείδιος.
Probrum, ὄνειδος, τὸ · ὕβρις, αἶσχος.
Probus, χρηστὸς, δόκιμος, ἀγαθὸς, δεδοκιμασμένος.
Procacitas, τὸ ἀκόλαστον, ὕβρις.
Procaciter, ἀκολάστως, ἀσελγῶς.
Procastria, οἰκήματα πρὸ παρεμβολῆς.
Procax, ἀσελγὴς, ἀναιδοστόμος.
Procedere obviam alicui, εἰς συνάντησιν προέρχεσθαί τινι.
Procedo, προβαίνω, προχωρῶ, προέρχομαι.
Procella, θύελλα, ἄελλα, καταιγὶς, ἴδιος, λαίλαπ, ῥάλη.
Procellosus, ἀελλώδης, θυελλώδης.
Proceres, οἱ σωματοφύλακες, περὶ δὲ, περιπολῶν.
Proceritas, τὸ φόρμικος.
Procerus, θύμικος, μέγας, ὑψηλός.
Processio, πρόοδος.
Processus, πρόβασις, προχώρησις · pro profectu, προκοπὴ.
Procido, προπίπτω, καταπίπτω.
Procinctus, ὡς, ἡ προχολὴ.
Proclamatio, ἀναβόησις.
Proclamator, ἀνακηρύττων.
Proclamatus, ἀνακρήσεως.
Proclamo, ἀνακράζω, ἀνακηρύττω.
Proclino, κατακλίνω.
Proclivem esse, πρόκλινειν πρὸς ὀδονὰς, ad voluptates.
proclivis, ὀδηρὸς, εὐέμπλωτος πρὸς τι · pro facilè factu, δύοντος.
Proclivitas, ὀδηρότητα, εὐεμπτωσις.
Pro confesso habetur, ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.
Proconsul, ἀνθύπατος.
Proconsularis, ἀνθυπατικὸς.
Proconsulatus, ἀνθυπατεία.
Procrastinatio, ὑπερθεσμία, ἀμελὴ.
Procrastino, ἀναβάλλομαι · ἀναπόδημα εἰς ὕστερον, in aliud tempus.
Procreare liberos, ποιεῖσθαι παῖδας.
Procreatio, γένεσις, γόνος κατάγωγή.
Procreatio liberorum, παιδοποιΐα.
Procreator, γένητωρ, γενήτης.
Procreo, γένναω, δημιουργῶ.
Procubitor, ἔρπω.
Procudo, παρασκευάζω, παρασκευάω.
Procul, ἀπόθεν, πόρρω, cum gen.
Proculdubio, ὁμολογουμένως, ἀναμφιβόλως.
Proculco, καταπατῶ.
Procumbo, κατάκειμαι, προσπίπτω.
Procuratio, ἐπιτροπὴ, διοίκησις.
Procurator, ἐπιτρόπος, ὁ, ἐπίτροπος, ἐπισκέπτης, φυτιστής.
Procuro, ἐπισκευάζω, ἐπιτροπεύω, ἐπιμελοῦμαι, διοικῶ, κηδομαι.
Procurro, προτρέχω, προθέω.
Procursus, ἐκδρομὴ.
Procus, ὁ μνηστὴρ.
Prodeambulo, προπερπατῶ.
Prodeo, is, παρέρχομαι, προσελθεῖν εἰς τὸ δημόσιον, in publicum.
Prodere memoriæ, ἱστορεῖν τὰ πραχθέντα, res gestas, παραδίδωμι γενεῇ.
Prodeft, ὠφελεῖ.
Prodigalitas, ἀσωτία, ἀκολασία, λαφυγμός.
Prodigè, ἀσώτως.
Prodigiali, τερατώδης.
Prodigiari, τερατοσκοπῶ.
Prodigiosè, τερατωδῶς.
Prodigiosus, τερατώδης, τερατῶδης.
Prodigium, τέρας, τὸ · τερατεία.
Prodigo, καταπαλαίσω, διαφορῶ.
Prodigus, ἄσωτος, ἀκόλαστος, ἀπόλωτος.
Proditio, προδοσία, πρόδοσις.
Proditor, προδότης, προδοτικὸς.
Proditorie, προδοτικῶς.
Proditrix, προδότις.
Proditus, προεκκεκαδισμένος.
Prodo, oftendo, ἐκφέρω, ἐκφαίνω, pro tradere, παραδίδωμι τινα.
Prodromus, πρόδρομος.
Produco, παρατείνω, ἐπεκτείνω, παρέλκω, producere teftes, παρέλκω τοὺς μάρτυρας, pro venum exponere, παράγω, παραγάγειν.
Productio, prolongatio, ἔκτασις.
Proemium, Ἀρχὴ.
Profanatio, βεβήλωσις.
Profano, βεβηλόω.
Profanus, ἀνίερος, βέβηλος.
Profari, ἐξειπεῖν.
Profectio, πορεία, ἐξόδιον.
Profectò, ὄντως, ἀληθῶς.
Profectus, προκοπὴ, ὄφελος.
Profero, ἐξαγάγω, φέρω, παρέχω, προφέρω · pro prolatare, παρελκύειν, ἀναβάλλειν.
Profeffio, ἐξομολόγησις, ὑπόδυμα.
Ex Profeffo, ἐκ τῆς τριβῆς.
Profeffor, ἐπαγγελτὴς, καθηγητὴς, διδάσκαλος.
Profeftus, ἀνίστασις, ἀνίστ, ἀναστορ.

Proficio, ὠφελῶ, ὠφελίμως πρὸς ἀρετὴν · προκόπτω σοφίᾳ.
Proficifcor, πορεύομαι, διοδεύω τὴν Ἰταλίαν, per Italiam.
Profiteor, ἐπαγγέλλομαι, προσομολογῶ · pro artem aliquam docere, διδάσκω τοῦ δεῖνος τέχνην τινά.
Profligatus, perditus, διαφθαρμένος · profligatos homines dicimus, ἀνυποστόμους.
Profligo, καταπολεμῶ, διαφθείρω, λυμαίνομαι.
Profluens, ῥεῦμα.
Profluo, ῥοῦμαι, ῥεῦμα.
Profluvium, καταῤῥοὴ, ῥεῦσις.
Profore, ὠφελήσειν.
Profugio, ἀποφεύγω.
Profugium, καταφυγὴ, κρησφύγετον.
Profugus, ἀποῤῥόλος, ὑπόφευκτος.
Profundè, βαθέως.
Profundalias, τὸ βαθὺ, βάθος, βαθύτης, βίνθος.
Profundo, πορεύω, δουλεύομαι, καταναλίσκω, διαφθείρω.
Profundus, βαθὺς, ἄβυσσος.
Profufè, κατακεχυμένως.
Profufio, πρόχυσις.
Progeneratio, γένεσις.
Progenero, γένναω, προγεννάω.
Progeniculo, γονύπετω.
Progenies, γένεα, γόνημα.
Progenitor, πρόγονος.
Progenitus, προγεννηθεὶς.
Prognatus, γνήσιος, ἀπόγονος.
Progredi longiùs, πορρωτέρω προσελθεῖν.
Progredi obviam, ἀντιάζειν τινί, ἀπαντᾶν.
Progredior, διεκπορεύομαι, ἐξοπτεύομαι, πρόειμι, προέρχομαι.
Progreffio, progreffus, προκοπὴ, πρόβασις.
Progreffu temporis, προβαίνοντος χρόνου.
Progreffus facere, προκοπὴν ποιεῖν, ὠφελεῖσθαι πρὸς ἀρετήν.
Proh, φεῦ.
Prohibeo κωλύω τινα τοῦ κακοῦ, εἴργω, ἀποκωλύω.
Prohibitio, κώλυσις, εἰργμὸς.
Projecto, projectus, προβολὴ.
Projectitius, ἀποβλητὸς, ἐκβλητός.
Projectus, ἔκβολος, ἔκβλητος, πρόχυσις, πρόχρος.
Projicio, ἀποῤῥίπτω, ἀποβάλλω.
Proin, τοιγαροῦν, τοίνυν.
Prolabor, προκύπτω, καταπίπτω ὀπὶ τῆς γῆς, in terram : ὀλισθαίνω.
Prolapfio, πρόπτωσις, ὀλίσθημα.
Prolatio, ὑπερθεσις.
Prolato, παρατείνω, ἀναβάλλομαι.
Prolatus, προπαροξυνόμενον.
Proles, γένεα, γονὴ, γόνος, τὸ.
Prolixè, ἐκτενῶς.
Prolixius, περισσευόμενον.
Prolixitas, τὸ μῆκος.
Prolixus, μακρὸς, ἐκτενὴς, ὀλυμκὴς.
Prologus, πρόλογος.
Prolongo, ἀναβάλλομαι, παρατείνω.
Proloquor, ἀποφαίνω, ἀποφθέγγομαι, προλογίζω.
Proludo, προαιωνίζομαι.
Proluo, ἀποκλύζω, ῥαίνω.
Prolufio, προγύμνασμα.
Proluvies, τὸ λύμα, κοιλίας ὑπόῤῥιψις.

Promercalia, ἄνεα.
Promereor, διεργάτιω.
Promeritum, ὁμοῖος, τὸ ἄξιον.
Prominco, ἐξέχω.
Promifceo, ὑπομίγνυμι.
Promifcuè, ἀδιακρίτως, συμμιγῶς.
Promifcuus, ἀδιάφορος, συμμιγὴς, ὁπὶ κοινοῦ.
Promifi per literas, ἐπιστελλόμενα κτ' ἐπιστολάς.
Promiffa fervare, τὰς ὑποσχέσεις ὁπτιλεῖν.
Promiffa violare, παραβαίνειν τὰς ὁμολογίας.
Promiffio, promiffum, ἐπαγγελία, ἐπάγγελμα.
Promitto, ἐπαγγέλλομαι, ὑπισχνέομαι.
Promo, προχειρίζομαί τι. ἐκφέρω.
Promontorium, ἄκρον, ἀκρωτήριον.
Promotio, προβίβασμὸς.
Promoveo, προάγω σε εἰς δόξαν, ad gloriam : προβαίνω, προχωρῶ.
Promotus, ἐλλελακὼς, προηγμένος.
Promptè, προθύμως, ἑτοίμως.
Promptiffimè, προχειρότατα.
Promptitudo, δεξιότης, ἑτοιμασία.
Promptius, προθυμότερον
Res eft in Promptu, πρόχειρον ὄζι.
In Promptu habere, πρόχειρον ἔχειν.
Promptuarium, ταμεῖον, ἐκθήκειον.
Promptus, πρόχειρος, προθυμος, ἕτοιμος, πρόχειρον.
Promptus fum, προθυμοῦμαι εἰμὶ πρὸς τοῦτο.
Promulgatio, ἀνακηρύξις, ἀναγόρδυσις.
Promulgo, ἀνακηρύττω, ἐπαγγέλλομαι, εἰσφέρω νόμον.
Promutale, πρόβλημα τείχους.
Promus, ὁ ταμίας.
Pronepos, ἀπόγονος, ὀπόγονος.
Proneptis, περιγόνη.
Pronitas, καταφορεὰ.
Pronomen, ἀντωνυμία.
Pronuba, ἡ παρανυμφεύουσα χρόνου.
Pronuntiatio, ἐκφώνησις.
Pronuntiatio bona, ἐυφωνία.
Pronuntiatu & explicatu facilis, ἐυφερὴς.
Pronuntiatum, ἀξίωμα.
Pronuntio, προφέρω, ἐκφωνῶ, ἀπαγγέλλω.
Pronuntio memoriter, ὀπὸ μνήμης ἐιπεῖν.
Pronus, κατωφερὴς, ὀπτιπρανὴς, ἕτοιμος, πρόχρος, ἐυκατάφορος.
Propemium, περοίμιον.
Propagatio, παράφυσις, παρέκτασις.
Propagator, καταφυτὴς.
Propago. πεμφυάς, ὄπφυάς, ὀπογονὴ · pro ftirpe, τὸ φῦλον.
Propago, as, παφύω, ἐπαυξάνω · pro dilato, παρεκτείνω, πλατύνω.
Propalam, ἐν τῷ φανερῷ, ἐμφανέστατα.
Propalare, ἀναχρίσιμον.
Propatulus, περίφωτος, καταφανὴς.
Prope, ἐγγὺς, cum genit. πρὸς, dativ. Sine casu adverbium eft ἐγγὺς · item σχεδὸν, παρὰ μικρὸν.
Prope partum, ἐγγὺς τοκέτου.
Propediem, αὐτίκα, ἐν βραχεῖ, ταχέως.
Propello, ἐλαύνω, ἐλαύνω, ὁρμάω.
Propemodum, ὀλίγου δεῖν, παρὰ βραχὺ, παρὰ μικρὸν, σχεδόν.
Propendeo, ῥέπω πρὸς τι.
Propenfio, προθυμία, ὀπῤῥοπὴ.
Propenfitas, ἐυκατάφορεία.
Propenfus, ἐυκατάφορος, ὀπῤῥέπης.

Properanter, σὺν σπουδῇ, ταχέως.
Properatio, σπουδὴ, κατάπειξις.
Propero, σπεύδω, ἐπείγομαι.
Propheta, προφήτης.
Prophetia, προφήτευα.
Propinatio, πρόπομα, πρόποσις.
Propinator, προπότης, ὁ.
Propino, προπίνω τινί.
Propinquitas, ἀγχίστεια, συμάφεια.
Propinquo, as, προσεγγίζω
Propinquus, ὁμόκοιος, συγγενὴς, ὁμόφυλος, παρεμπλήσιος.
Propior, & propius, ἐγγύτερον, ἐγγύτερον.
Propitiatorium, ἱλαστήριον.
Propitio, pl. co, ἱλάσκομαι.
Propitius, ἵλεως, ἐπήκοος.
Propitius fum, ἱλαστεύω.
Propola, μεταβολεύς, πρατήλης.
Proponere præmium, τιθέναι ἆθλον.
Propono, προτίθημι, προβάλλομαι.
Proportio, ἀνάλογον, ἀναλογία.
Propofitio, πρόληψις. πρότασις.
Propofitum, προαίρεσις, σκοπὸς, πρόθεσις, ὑπόθεσις.
Proprætor, ἀνθυπατικὸς.
Proprie, κυρίως, ἰδίως.
Proprietas, ἰδιότης, ἰδιαπμός.
Proprius, ἴδιος, οἰκεῖος, κυρίος.
Propter, διὰ, cum accuf. χάριν, ἕνεκα, cum gen. ὅτι, cum dat. διὰ & πρὸς, accuf.
Propter quod, διὰ τοῦτο, διότι, τούτου ἕνεκα.
Propterea, διὰτοῦτ' ἔν, διὰτοῦτο ἔν, καθ' ὃ.
Propterea quod, διὰτοῦτ' ἔν, διότι, ἐκ τοῦ, ἐφ' ᾧ.
Propudium, ἡ αἰσχύνη.
Propugnaculum πρόβολὴ, ὀπλείχσμα, φρούριον. ἐχύρωμα.
Propugnatio, ὑπέρασπισις.
Propugnator, ὑπέρασπιστὴς, προβολὸς.
Propugno, ἀμύνομαι, ὑπερασπίζω τινὸς, pro aliquo : προπολεμῶ, προμαχόμαι.
Propulfatio, ἐξώθησις.
Propulfator, ἀμυντὴρ.
Propulfo, ἀμύνω, κωλύω.
Proquæftor, ἀντιταμίας.
Prora, πρῷρα, τὸ ἔμπροσθεν τῆς νεὸς.
Prorepo, ἐξέρπυζω.
Proreta, πρωρεὺς, πρωρεάτης, ὁ.
Protipio, ὑπερβάλλω ἐμαυτὸν, ὑπερβαίνω.
Prorito, παροξύνω.
Prorogatio, ἀνάβλησις, ὑπόμνησις.
Prorogo, ἀναβάλλομαι, παρατείνω.
Prorfus, πάνυ, παντελῶς, τὸ πᾶν.
Prorumpo, διεξελαύνω.
Proruo, καταβάλλω.
Profa oratio, πεζὸς λόγος.
Profapia, γένος, γόνος, τὸ.
Profapies, γένος καταγωγή.
Profcenium, προσκήνιον.
Profcindo, κατακόπτω, κατατίμνω & pro convitiis lacessere, ὑβρίζειν τινα, διασύρω, διαβάλλω σε.
Proferibo, πρόγραφω, δημεύω · pro in exilium mittere, ἐκβάλλειν τινα.
Proferiptio, πρόγραφὴ δημεύσις.
Profelytus, προσήλυτος.
Profecutio, παρακολούθησις.
Profecutor, παρακολουθός.
Profemino, διασπείρω.
Profequor, καταδιώκω, ὀπαδεύω.
Profer pina, Περσεφόνεια, κόρη.

Profilio, ἐκθορίω, ἀναπηδάω.
Profpecto, θεωρητίω.
Profpectus, θεώρησις, ἀποψις.
Profper, εὐημερες, εὐτυχής.
Profperè, εὐτυχῶς, εὐημερῶς.
Profperitas, εὐημερία, εὐτυχία,
Profpero fortunæ flatu utor, εὐπνεομαι.
Profpero, ὀλβίω, εὐδαίμονα ποιῶ.
Profpicientia, προνοια.
Profpicio, πρόορῶ, προεσκοπομαι, προεγγυάσκωπ, προβλέπω.
Profpicuus, περιλαμπικός.
Profpiro, ὀπταίνω.
Profternò, καταβάλλω, ἰδαφίζω.
Proſtibulum, πορνεῖον· & pro meretrice, ἡ ἑταίρα.
Proſtituo, περίστημι, περάγω, πορνεύομαι, περαγωγεύω.
Proſto, περίσταμαι.
Proſtratus, πεπτωμαμένος.
Proſubigo, καταπετείβω, ὑπορύπτω.
Proſum, ὠφελέω, συμφέρω, λυσιτελέω σοι, tibi: χρησιμέω.
Proteſtor, ὀπεραστομόμαι
Protector, περαστής.
Protego, περαμαύω, ἀμφιβαλόω, ἀσφαλίζω, ὑπημαυίζω, θεκαλύπτω.
Protelo, ἀπελαύνω.
Pro tempore, κατὰ χρόνον.
Protendo, περτείνω.
P. otenus, τηλοῦ.
Protero, καταπατέω, καταπείβω.
Proterreo, ὀπορβέω.
Protervè, ἀκολάζως.
Protervia, ἀκολασία, ἀσέλγεια.
Protervitas, ἀσέλγεια, ἀκολασία, περπίτεια.
Protervus, ἀσελγής, ἀκόλαστος, περπλής.
Proteſtor, διαμαρτύρομαι.
Protinus, ἀυτίκα δὴ μάλα.
Protollo, μικύω, ἀναβάλλω.
Protraho, παρίλκω, ἑφέλκω· pro differo ἀναβάλλω.
Protrudo, περωθέω, ἐξώθω.
Proturbo, ἀπωθέμαι.
Provectus, περαχθείς, περκύλας.
Provectus ætate, περβεβικώς τῇ ἡλικίᾳ, πρεσβύτερος.
Proveho, περάγω.
Provenio, περίρχομαι· pro nasci, φύεσθαι.
Proventus, περόδος, ὀπορορά.
Provertialis, παρεμιώδης.
Provertio trita eſt ſententia, παρεμιώδης λόγος.
Ut eſt in Proverbio, τὸ λεγόμενον, χὼ τῶν παρεμιῶν.
Proverbium, παρεμιία.
Providè, ἐκ προνοίας.
Providentia, προνοια, περόγνωσις.
Provideo, προνοέω, προορῶμαι, προγινώσκω· Aliquando proſicio, προνοῦμαι τῆς ἐμαυτοῦ fortunis meis.
Providus, φρονιμος, προνοητικός.
Provincia, ἐπαρχία.
Provinciæ præfectus, ἔπαρχος, σατράπης.
Provincialis, ἐπαρχικός, ἐπαρχιώτης.
Pro viribus, τὸ κατ' ἐμὲ, κὼ δύναμιν.
Proviſio, πρόνοια, προμήθεια.
Proviſo, πρὸς τὸ ὁρᾶν πρόνοιαν.
Provocatio, προκλησις, παρακέλευσις.
Provoco, ἐκκαλέω· ad certamen vocare, προκαλεῖσθαί τινα εἰς ἀγῶνα vel εἰς μάχην· ἐριθίζω.
Provolvere ſe ad genua alicujus, προκυλινδεῖσθαί τινος.
Provolvo, προκυλίω.
Prout, ὥσπερ, καθάπερ.
Provolutus, προκυλισθείς.
Proximè, ἐγγύτατα, ἐγγύτατα.
Proximitas, ἐγγύτης.
Proximum eſt ut, ἐπιμόνον ὅτι.
Proximus, ἐγγύτατος.
Prudens, ἔμβουλος, συνετὸς, φρόνιμος, ὑπόσημος, διάφορων, ἐπιστήμων.
Prudenter, φρονίμως, ἐυφραδίας.
Prudentia, φρόνησις, σωφροσύνη, ἐυβουλία, σωφροσύνη.
Pruina, πάχνη.
Pruinoſus, παχνώδης.
Pruna, ἀνθρακία, ἡ, ἀνθρακὶς, κος, ὁ.
Prunetum, κοκκυμηλών.
Prunum, κοκκύμηλον.
Prunus, κοκκύμηλος.
Prurigo, κνηθμὸς, κνησμός.
Prurio, κνήθομαι, ὀπικνίζω, κνησάω.
Pruritus, κνησμὸς, κνίσμος.
Pſallo, ψάλλω.
Pſalmiſta, ψάλτης.
Pſalmus, ψαλμός.
Pſalterium, ψαλτήριον.
Pſittacus, ψιττακὸς, ψιττάκη.
Puber, ἥβητης, ἡβητὴρ.
Pubertas, ἡφηβία, ἥβη.
Pubes, ἠφηβηκὼς, ἥβη, ἡ, ἔφηβος.
Pubeſco, ἠβάσκω, ἠβάω.
Publica via, λεωφόρος ὁδός.
Publicanus, τελώνης.
Publicatio, δήμευσις.
Publicè, κοινῇ, δημοσίᾳ.
Sumptu Publico, ἐκ δημοσίου. pro in populi poteſtatem redigere, δημεύειν τὰ χρήματα· pro in lucem edere, ἐκδιδόναι βιβλίον, ἢ βιβλίον.
Publicola, δημικόδης.
In Publicum prodeo, ὀπόδημος.
Publicus, δημόσιος, ὀπόδημος, κοινός.
Pudefio, αἰδέομαι, αἰσχύνομαι.
Pudendum, τὸ αἰδοῖον.
Pudendus, a, um, αἰσχυντηλός.
Pudenter, αἰδημόνως.
Pudet, αἰσχύνομαι, ἐπαισχύνομαι.
Pudet me amoris, ἐπαισχύνομαι τῆς ἔρωτος.
Pudibundus, αἰδήμων, αἰσχυντηλός.
Pudicè, μετ' αἰδοῦς, ἁγνῶς.
Pudicitia, ἁγνεία, ἁγνότης, σωφροσύνη.
Pudicus, ἁγνὸς, σεμνὸς, σώφρων.
Pudor, αἰδὼς, αἰσχύνη, ἀγνεία.
Pudor ruſticus, δυσκολία.
Puella, κόρη, κοράσιον, παιδίσκη.
Puellaris, κορασιώδης.
Puellariter, κορασιωδῶς.
Puellaſcere, δυσκολαίνω.
Puellus, παιδίον.
Puer, παῖς, κόρος, παιδίον.
Puerascere, νηπιάζειν.
Puerilis, παιδαριώδης, μειρακιώδης.
Puerilitèr, παιδικῶς.
Puericia, παιδία, παιδικὴ.
à Puericiâ, ἐκ παίδων, ἐκ βρέφους.
à Puero, ἐκ νέας, ἐκ παιδὸς, ἐκ νέου.
Puerorum amator, & amantiſſimus, φιλόπαις, καὶ ἐυφιλόπαις.
Puerpera, λεχὼ, τεκοῦσα.
Puerperium, λοχεία, ὠδῖνες, παιδογονία.
Puerulus, παιδίον, παιδάριον.
Pugil, πύκτης, ἀγωνιστής.
Pugillaris, πινακὶς, πινακίδιον.
Pugillatus, & -tio, πυγμαχία, πυγμὴ.
Pugillum, δέλτος χερὶς.
Pugio, ἐγχείδιον, ξιφίδιον.
Pugna, μάχη, πυγμὴ.
Pugnator, ὁ μαχητὴς, πύκτης.
Pugnax, μαχήμων.
Pugno, μάχομαι τοῖς πολεμίοις, cum hoſtibus: ἀγωνίζομαι πρός τινα, cum aliquo.
Pugno percutio, καταπαγοπυλίζω.
Pugnum ingerere alicui, κονδύλας ἐντείνειν.
Pugnus, δέλτος, κόνδυλος.
Pulcher, καλὸς, εὐμορφὸς, ἐυπρόσωπος.
Pulchrè, ὦ, καλῶς, χαρίεντως.
Pulchri generis, καλλίγονος.
Pulchritudine vincens, καλλίνικος.
Pulchritudinem habens, ἰχθύκαλος.
Pulchritudo, κάλλος, τὸ καλλόσωμα.
Pulex, ψύλλα, ψύλλος.
Pulicoſus, ψυλλώδης.
Pullatus, μιλανόμαυρος, μιλάγχλαινος.
Pullulo, παρεφύω, βλαστάνω, θάλλω.
Pullus, πῶλος, νεοττός.
Pullus, a, um, φαιός.
Pulmentarium, περσφάγιον.
Pulmentum, ὄψον.
Pulmo, onis, πνεύμων.
Pulmonaria, πνευμονικὴ.
Pulmonis valetudo, πλαθέπεια.
Pulpamentum, περσφάγιον, τὸ.
Pulpitum, ἀκροατήριον, ἀναβαθρεῖον.
Puls, κρίμνον, πόλτος.
Pulſatio, κρούσις.
Pulſator, κρουστής.
Pulſator citharæ, κιθαριστής.
Pulſo, κρούω, τύπτω.
Pulſus, ûs, κρότος.
In Pulverem redigo, ἀμαθύω.
Pulverulentus, κονιορτώδης.
Pulvinar, τὸ περστικφάλαιον.
Pulvinus, τὸ κνέφαλον, περστικφάλαιον.
Pulvis, κόνις, κονιορτός.
Pumex, κισσηρὶς, ἰδ, ἡ.
Pumicoſus, κισσηρειώδης.
Pumilio, νάνος.
Punctim, στίγδην.
Punctum, στόμιον, στιγμὴ.
Punctum temporis, χρόνου ἀκρίς.
Pungo, νύττω, κεντέω, κατευνόω.
Puniceus, φοινίκεος.
Punicus, λύκειος.
Punio, κολάζω, τιμωρέω τινὶ· ζημιόω.
Punitio, κόλασις, κόλασμα, τίμημα.
Punitor, κολαστὴς, τιμωρητής.
Pupa, æ, παιδισκάριον, κοράσιον.
Pupilla, κόρη, γλαυκῶπις.
Pupillaris, ὀρφανικός.
Pupillus, ὀρφανὸς, λιπορνὴς.
Puppis, πρύμνα.
Pupus, βρέφος, νήπιον.
Purè, καθαρῶς.
Purgamentum, κάθαρμα.
Purgatio, κάθαρσις· & pro excuſatione, ἀπολόγημα.
Purgatio ventris, ἐυλυσία κοιλίας.
Purgo, mundo, καίω· τὸν οἶκον· καθαρίζω & pro excuſare, ἀπολογέομαι.
Purificatio, καθαρισμός.
Purifico, καθαρίζω, ἁγνίζω.
Puritas, ἁγνεία.
Purpura, πορφύρα, φοινικὶς.
Purpuratus, πορφυρίδα ἐσθῆτα ἐνδεδυκώς.

Purpu-

Purpureus, πορφύρεος, πορφυρόεις.
Purulentus, πυώδης, πυοειδὴς.
Purus, καθαρὸς, ἁγνὸς, ἄκρατος, ὃ μὴ ἐν ὑγρῷ λόγῳ purus & dilucidus ſermo.
Pus, puris, πύον, τό.
Puſillanimitas, ἀνανδρία, μικροθυμία.
Puſillanimus, ἄθυμος, μικρόθυμος, ἀνανδρος, ἐλεύθερος.
Puſillum, τὸ βραχὺ, μικρὸν.
Puſillus, τυτθός.
Puſio, onis, παιδάριον.
Puſtula, φλύκταινα, φλυκτὶς, ἐξάνθημα.
Puſtuloſus, φλυκταινώδης.
Putamen, κάλυμμα, λέπυρον.
Putandum eſt, ὑπολητέον, διητέον.
Putator, κλαδοῦχος, κλαδευτής.
Puteal, φρεατόμιον.
Puteo, καπὸν ὄζω, μυδάω.
Puteus, φρέαρ, τὸ, βόθρος, βόθυνος.
Putidus, μυδαλέος, ὁ, δυσώδης.
Puto, inutilia ex arboribus reſeco, ἀχρεῖον κλαδίαν, vitem: pro conſiderare, διάνοιαν ἔχειν τι· pro exiſtimare, νομίζειν, & calculum ſubducere, λογίζεσθαι.
Putredo, σαπέλα, σαπεδὼν.
Putredini obnoxius, ἐυσηπτός.
Putrefacio, σήπω, πύθω.
Putrefactio, μύδησις, σῆψις.
Putres fungos, ἀφορὸς καμπίνας.
Putreſcendi facilitas, δύσηψία.
Putreſco, καταπύθομαι, σαπέζω.
Putris, σαπερός.
Putus, a, um, καθαρὸς· vide Purus.
Pyra, ἡ πυρά.
Pyramis, πυραμὶς.
Pyrum, τὸ ἄπιον.
Pyrus, ἡ ἄπιος.
Pythius, πύθιος.
Pyxis, πυξὶς, πυξίδιον.

Q.

QUà, adverb. ᾗ, ὅπῃ, πῇ.
Quacunque, ὅπῃ ἐὰν ὅπῃ ἄν.
Quâ de cauſâ, διὸ ἄν, διότι· τινος χάριν.
Quâ ratione, πῇ· ὅπῃ, ᾗ.
Quâ fronte, ποίᾳ φωνῇ.
Quadantenus, ἐφ' ὅσον, ἔστιν ὅπου.
Quadra, πλακίδιον τετράγωνον.
Quadrageſima, ἡ τεσσαρακοστή.
Quadraginta, τεσσεράκοντα.
Quadrangulus, τετράγωνος.
Quadrans, τετραπημόριον, καδράντης.
Quadratum, τετράγωνον.
Quadratura, τετραγωνισμός.
Quadriduum, τέσσαρες ἡμέραι.
Quadriennium, τέτραετία.
Quadrifariam, τετραχῆς, τετραχᾶ.
Quadriformis, τετράμορφος.
Quadriga, τέθριππον, τετράζυγον ἅρμα.
Quadrigarius, ἁρματηλάτης, ἱππηλάτης, ἡνίοχος.
Quadrijugi, τετράζυγος.
Quadrilinguis, τετράγλωσσος.
Quadrimus, τετραετὴς.
Quadringenti, οἱ τετρακόσιοι.
Quadripartitus, τετραμερὴς.
Quadriremis, τετρήρης, ἡ.
Quadrivium, τρίοδος.
Quadro, τετραγωνίζω· & pro conſentire, ἁρμόζειν.
Quadrupedaria, ὑπὸ ζώων τετραπόδων ἀγωγὴ.
Quadrupes, τετράπους.
Quadruplator, ἐνδείκτης, συκοφάντης.
Quadruplex, τετραπλῆς, τετραπλάσιος.
Quadruplicitèr, τετραχῶς.
Quadruplum, τετραπλοῦν.
Quadruplus, τετραπλάσιος.
Quæ, fœm, ἥτις, ἅτης.
Quæ, plur. neut. ἅ, ἅτερ, ἄτινα.
Quæcunque, ὅσα ἄν.
Quænam, τίς ποτε, τίνες ποτε.
Quæque, ἑκάστη.
Quærito, ζητητίω.
Quæro, ζήτησιν, μετάκλησιν, pro interrogare, ἐρωτάω σε τινα, hoc exte: πυνθάνεσθαί τι, ἐξετάζειν, ἀνακρίνω.
Quæſitor, ζητητής.
Quæſitum, ζήτημα, πύσμα.
Quæſitus eſt, περσιπορίδη.
Quæſo, δέομαι, ἱκετεύω.
Quæſtio, ζήτημα, τὸ, περζήλημα, ἐρώτημα, pro tortura corporis, βάσανος.
Quæſtio dubia, ἀφόζλημα, ἄπορον.
Quæſtionem adhibere, βασανίζειν.
Quæſtiuncula, ἐρωτημάτιον.
Quæſtor, ταμίας, ου, ὁ.
Quæſtorius ταμιευτικός.
Quæſtuarius, χρηματιστικός.
Quæſtum facere, κερδαίνειν ἐκ τινος.
Quæſtuoſus, κερδαλέος, ὀπικερδής.
Quæſtura, ταμιευτικὴ, ταμεία.
Quæſtus, ûs, χρηματισμὸς, κέρδος, τό.
Qualis, δίος, ὁποῖος. Ponitur & interrogativè, ποῖος τις.
Qualis, talis, ὁποῖος, τοιοῦτος.
Qualiſcunque, ὁποιόσδη, ὁποιόσπερ.
Qualitas, ἡ ποιότης, τὸ ποῖον.
Qualiter, ὅπα, διάπερ, διόπερ.
Qualitercunque, ὁποιωσοῦν.
Qualus, ὁ κάλαθος, τάρρος, vel τάρσος.
Quam, conjunct. ἤ, ὅσον, κάλιστα, quam maximè.
Quamdiu, μέχρι ἧς, ἄχρις ἂν ἴωσι, & interrogativè, ἐφ' ὅσον χρόνον, καθόσον.
Quamdudum, ὡς ἂν δήποτε.
Quamobrem, ἀφ' ὅν, παρ' ὅ· διὰ ταῦτα, διότι.
Quamplurimùm, ὅλη τὸ πλεῖστον· ὡς τὰ πολλά.
Quamprimùm, ὅσον αὐτίκα· ὡς τάχιστα.
Quamvis, καίτοι· κἂν εἰ.
Quando, ποτὲ· ἐν οἷς χρόνοις· pro quoniam cum ἐπειδή.
Quandocunque, ὁποτίων, ὁπότε χἄν.
Quandoque, ἐνίοτε, ὅπω μήπω δέ.
Quandoquidem, ἐπεδή, ἐπειδήπερ.
Quanquam, καίπερ, ὅμως, εἰ καὶ, δήπου.
Quanti, πόσης διδάσκει, docet?
Quanticunque, ὁσοδήποτε.
Quantillus, σμικρὸς ὅσον, μιλίκος.
Quantiſper, πόσσον.
Quantitas, ποσότης.
Quanto, tanto, ὅσῳ, τοσούτῳ.
Quantopere, ὡς ἔν, ἐφ' ὅσον γε.
Quantumcunque, ὁσονοῦν.
Quantulus, πόσον πις.
Quantum, πόσον, πλίνον.
Quantum ad me attinet, πρός γ' ἐμόν· τὸ κατ' ἐμέ.

Quantum fieri poteſt, καθ' ὅσον δίον τε· ὡς δύνατον.
Quantum poſſum, καθ' ὅσον δύναμαι.
Quantumvis, εἰς ὅσον ἂν θέλῃς.
Quantus, ὅσος, ἡλίκος, δίος· interrogativè, πόσος, πηλίκος.
Quantuſcunque, ὁποσοῦν.
Quapropter, ἀφ' ὅτου, διὰ τοῦτο.
Quaquaverſus, παντοῖος.
Quare, διὰ τί· τίνος ἕνεκα.
Quarta dies, ἡ τετράς.
Quartanus, τεταρταῖος.
Quartò, & um, τέταρτος.
Quartus, τέταρτος.
Quaſcunque, ὁσδήποτε.
Quaſi, ὥσπερ, ὡσπερεί.
Quaſi diceret, ὥσπερ ἄν εἴποι.
Quaſillus, καλαθίσκος, σαυρίς.
Quaſſo, διακρούω, ἀνακρούω.
Quaſſus, κρούσις.
Quatenus, παρ' ὅσον· καθ' ὅσον.
Quater, τετράκις.
Quaterni, τέτρεις.
Quatio, σείω, δίκτω, σαλεύω, κλονέω, δονέω.
Quatriduum, τὸ τεταήμερον.
Quatuor, οἱ καὶ τέτορες.
Quatuordecim, δεκατέτορες.
Que, τε, καί.
Quemadmodum, καθάπερ, ὥσπερ, καθώς, pro quomodo, πῶς, ὁν τρόπον.
Quemcunque, ὁντινοῦν ὁπότε.
Quemdam, ὁντινα.
Quemque, ἕκαστον.
Queo, δύναμαι· ὅσις εἰμι.
Quercetum, δρυμών.
Quercus, δρύς.
Querela, μέμψις.
Querela lugubris, θρηνῳδία.
Queribundus, μεμψιμοιρῶν ἰοικώς.
Querimonia, μεμψιμοιρία.
Queritor, δυσμεμφομαι.
Quernus, δρύϊνος.
Queror, μέμφομαί σοι, de te, ὀδύρομαι.
Querulus, ἐγκλητικὸς, μεμψίμοιρος, ὀδυρτικός.
Queſtus, & querela, μέμψις, μομφή.
Qui, quæ, quod, ὅς, ἥ, ὅ· & ὅστις, ἥτις, ὅτι.
Qui vel quæ amat, ὁ φίλων, ἡ φιλοῦσα, τὸ φιλοῦν.
Qui dicit, ὁ λέγων.
Qui dicitur, ὁ λεγόμενος.
Quis, pro quomodo, πῶς, τίνα τρόπον.
Quia, ἐπεδή, ἐπειδήπερ.
Quicquid, ὅ, τοῦτο, ὅπτιο ὅ.
Quicunque, πᾶς ὅστις, ὅστις ἄν.
Quid, τί.
Quid iſtuc, τί οὖτο.
Quid ita, τί ἄρα.
Quid mea, τί πρός μέ.
Quidni, ἐπεδή, εἰ ὃ μὴ τε.
Quid multa? ἀλλὰ τί δεῖ πολλὰ λέγειν.
Quidam, ὁ δεῖνα· ἔνιοι, τίς.
Quidem, μήν, γέ, γάρ, γοῦν, ἤτοι.
Quidnam, τίποτε, ὁ, τι.
Quid ni, τίμὴ, πῶς σ' ὦ, πῶς γὰρ ὦ.
Quidquid, ὅ, τίποτε, τι ἄν.
Quidvis, ὁτῳοῦν.
Quies, ἡσυχία, παῦσις, εἰρήνη.
Quieſco, ἡσυχάζω, ἡσυχάω ἔχω, ἀναπαύομαι pro dormio, κοιμάω.
Quietè, ἡσυχῇ, ἡσύχως, ἠρέμα.
Quietus, ἥσυχος, ἡσυχαῖος.

Quilibet, ὁ τυχών, ἑκάστος, πᾶς.
Quin, τὶ μή· ἢ μήν, ἀλλὰ μήν, ἀμὰ δ' ἐκ· Pro etiam, καί.
Quin potius, τί δ' οὐ μᾶλλον.
Quin etiam, ἢ μήν, ἢ ἔτι· ὑ μὴν, ἀλλὰ γε.
Quindecim, δεκαπέντε, πεντεκαιδέκα.
Quingentesimus, πεντακοσιοστός.
Quingenti, πεντακόσιοι.
Quini, ὁι πένθε.
Quinimo, ἀλλὰ ἤ καί· ἢ μὴν καί.
Quinquaginta, πεντήκοντα.
Quinquatria, πανάθηναια.
Quinque, πέντε.
Quinquennium, πενταετία, πενταετηρίς.
Quinquertium, πένταθλον.
Quinquies, πεντάκις.
Quintanus, πεμπαῖος.
Quintus, πέμπτος.
Quintus decimus, πεντεκαιδέκατος, ὁ δέκατος καὶ πέμπτος.
Quippe, διὰ, διότι, ἀλλὰ, ἐπεί.
Quirinalia, κυρίνια.
Quirinus, ἐνυάλιος, κύριος.
Quiritatio, ἀλάλιασμός, ὑλολογία.
Quirites, οἱ ἄνδρες ῥωμαῖοι.
Quirito, ἀλαλίζω, πολεμόμαι.
Quis, quæ, quid, interrogativè, ποῖος, ποία, ποῖον, τίς, τί.
Quis tandem, τίς ποτε.
Quisnam, ὅστις, ὁποῖος.
Quisquam, τις, εἴς τις.
Quisque, πᾶς τις, ἕκαστος.
Quisquiliæ, περικαθάρματα.
Quisquis, ὅστις.
Quivis, ὅστις, ὅστις ἔτυχε, πᾶς ὅστις.
Quò, ποῖ καταφεύξω, quò fugiam.
Quo circa, παρὸ ὅ.
Quocunque, ὁπωσδήποτε.
Quo magis, πόσῳ μᾶλλον.
Quo pacto, ὁν τρόπον, vel τίνα τρόπον.
Quo possit. ὅπως ἂν δύναιτο ἤ
Quo minus, ὡς ἂν μὴ τις διαφύγῃ, dubites.
Quoad fieri potest, κατὰ τὸ δυνατόν.
Quoad, μέχρις ὅ.
Quoad vixero, διὰ βίου.
Quocirca, διὸ, τι· διὸ. παρ' ὅ.
Quòd, ὅτι, διότι.
Quod est, τὸ ὄν, τὸ ὑπάρχον.
Quod libet, ὅσῳ δή.
Quod si, εἰ δὲ, εἰ δὲ μή.
Quodammodo, ἔς τι ὡς.
Quodcunque, ὅ, τι ἂν· πᾶν ὅ, τι.
Quomodo, ὅν τρόπον; τίνα τρόπον;
Quomodocunque, ὁποίας ἂν.
Quondam, πάλαι.
Quoniam, ἐπεί· ὅτι, διότι· διότι.
Quoquam, ποῖ.
Quoque, καὶ ἔτι, τε.
Quoquoversus, πάντη, πανταχόσε.
Quoquomodo, ὡς ἂν τύχοι.
Quorsum, ἐπὶ τί ποῖ τι ὄφελος, τῷ ἕνεκα;
Quot, ὁσοι.
Quotannis, καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν· καθ' ἕτος.
Quotidianus ὁ καθ' ἡμέραν· ὁσημερινὸς, καθ' ἡμέραν, ἐφημερινός.
Quotidie, καθ' ἑκάστην ἡμέραν· ὁσημέραι.
Quotiens, ὁσάκις.
Quoties, ποσάκις, ὁποσάκις.
Quotiescunque, ὁσάκις ἂν· ποσάκις ἄν.
Quotquot, ὅσοι, ὁσοιδήποτε, ὅσοι δή.
Quotuplex, ποσαπλάσιος, ποσαπλοῦς.
Quotus, πόσος, ὁπόσος.
Quotusquisque, πόσος, ὁποσοστός.
Quousque, ἕως τί· μέχρι τοῦ δύ· ἕως ἄν.
Quum, ὅτε, ὅταν, ὁπότε, ὁπόταν.
Quum primum, ἐπὶ τάχιστα.

R.

RAbidè, λυσσωδῶς.
Rabidus, λυσσώδης.
Rabies, λύσσα, λύττα, μανία.
Rabiosus, λυσσώδης, μανικός.
Rabula, δικολόγος, δικορράφος.
Racemarius, βοτρυικός.
Racematio, βοτρύωσις.
Racematus, βοτρυώδης.
Racemosus, βοτρυώδης.
Racemus, βότρυς, ἡ σταφυλή.
Radiatio, ἀκτινοβολία.
Radiatus, ἀκτινοφόρος, ἀκτινοειδὴς, ἀκτινωτός.
Radices agere, ῥιζοβολεῖν, ῥιζοῦν.
Radicitùs, ῥιζόθεν, pro penitùs, πάντως ὁλορρίζει, ἐκ ῥιζῶν.
Radicor, ῥιζόω, ῥιζοβολῶ.
Radicula, ῥιζίον.
Radii in rotâ, ῥάβδοι, κνῆμαι.
Radio, as, are, ἀκτινοβολῶ· λάμπω μαι.
Radiosus, ἀκτινώδης.
Radius, ἀκτὶν, ῖνος, ἡ, pro instrumento textorio, κερκὶς, πηΐον.
Radix, ῥίζα.
Radix lanaria, ξυράδιον βοτάνη.
Rado, ξύω, ξύσω.
Ramentum, βίπισμα, ῥαφίσμα.
Rameus, κλάδινος.
Ramex, ἐντερόκηλη.
Ramosus, κλαδώδης, πολύζος.
Ramulos amputo, κλανίζω.
Ramus, κλάδος, κλαδὰν, κλών, ὄζος, ὁ.
Ramusculus, κλαδίσκος, βλάστημα.
Rana, βάτραχος.
Ranceo, σαπρὸς εἰμὶ, διεφθάρμαι.
Rancidè, σαπρῶς.
Rancidus, σαπρὸς, παλαιός.
Rancor, σαπρότης.
Ranunculus, βαβάκιον.
Rapa & rapum, ῥαφὺλη, ῥαφύλιον.
Rapacitas, τὸ ἁρπακτικόν.
Rapax, ἅρπαξ, ἁρπακτικός.
Raphanus, ῥάφανος.
Rapidè, ὁρμητικῶς.
Rapidus, ἁρπαλέος, ταχὺς, ὁρμητικὸς, ὀξύς.
Rapina, ἅρπαγμα, ἁρπαγμὸς.
Rapio, ἁρπάζω· pro vim afferre, βιάζεσθαι.
Raptim, ἁρπαγδὸν, ἁρπακτικῶς.
Raptito, ἁφαρπάζω.
è Rapto vivens, ἁρπαξίοικος.
Raptor, ἁρπακτὴρ, ὁ βιαζόμενος.
Raptrix, ἁρπάκτειρα.
Raptus, ὦς, λέα, λάφυρον, ἁρπαγὴ, βία.
Raptus, a, um, ἡρπαγμένος, ἁρπαγείς.
Rarefacio, ἀραιόω, μανόω.
Rarefco, ἀραιίζομαι.
Raripilus, λεπτὸς, ἀραιόθριξ.
Rarissimè, σπανιώτατα.
Raritas, μανότης, ἀραιότης· pro paucitate, σπανία, σπανιότης.
Rarò, σπανίως.
Non Rarò, οὐκ ὀλιγάκις.
Rarus, μανὸς, ἀραιὸς, σπάνιος.
Rasilis, ξυτὸς, ξυόμενος.
Rastrum, ξύστρα, λίστρα.
Rasura, ξύσμα.
Ratio, τὸ λογικὸν· λόγος· pro supputatione λογισμὸς.
Ratio conflat, ὁ λόγος.
Non congruit Ratio, οὐχ ὁμολογεῖται ὁ λόγος.
Rationem alicujus habere, ἐπιμέλειαν ἔχειν τινὸς, λόγον ποιεῖσθαί τινος.
Rationem inire, διαλογίζεσθαι.
Rationem exigere, λόγον ζητεῖν παρά τινος.
Rationem reddere, λόγον δοῦναι.
Rationis expers, ἄλογος.
Ratiocinatio, λογισμὸς, συλλογισμὸς, ἀναλογισμός.
Ratiocinator, λογιστὴς.
Ratiocinor, συλλογίζω, συλλογισμοῖς χρῶμαι.
Rationabilis, λογικὸς.
Rationabiliter, ἐυλόγως.
Rationalis, λογικὸς, νοητικός.
Rationarium, ἐφημερὶς.
Ratis, σχεδία.
Ratiuncula, λογίδιον.
Ratus, a, um, κύριος, νομιζόμενος.
Raucesco, βραγχιάζω.
Raucitas, βραγχὺτης, ὁ.
Raucus, βραγχώδης, βραγχαλέος.
Ravus, a, um, χρεσπός.
Re, iterum, ἀνά.
Reapsè, τῷ ὄντι.
Reatus, ἡ τῶν ἐνόχων κατάστασις, ἔγκλημα.
Rebellator, ἀφιστάμενος.
Rebellio, onis, ἀποστασία.
Rebellis, ἀποστατικὸς, ἀφεστὼς.
Rebello, ἀφίσταμαι, ἀπόστασιν ποιοῦμαι τινος.
Recalcitro, ἀναλακτίζω.
Recalesco, ἀναθερμαίνομαι.
Recalvus, ἀναφαλαντίας.
Recantatio, παλινῳδία.
Recanto, as, are, παλινῳδεῖν.
Recedo, ἀπέρχομαι, ἀπέρχομαι, ἀφίσταμαι, ὑποχωρῶ, ὑποχωρέω.
Recens, νεαρὸς.
Recens, recentes, νεωστὶ, πρώην, ἄρτι.
Recenseo, καταλέγομαι· & pro narrare; ἀπομνημονεύω τι, διηγέομαι· pro enumerare, καταριθμέω.
Recensus, ἐξέτασις, καταλογὴς.
Recentiores, οἱ κάτω.
Receptaculum, ἐνδοχεῖον.
Receptio, εἰσοδοχὴ.
Receptitius, ἀναλήμματος.
Receptor, ὑποδοχὶς.
Receptui canere, ἀναλητικὸν σημαίνειν.
Receptus, σφαλῆναι, ἀναλωθεὶς.
Receptus, subl. ἀναχώρησις.
Recessus, ἀναχώρησις.
Recidivæ febres, ὑποτεσταζόντες πυρετοί.
Recido, μειοῦσθαι τι, ἀναπίπτω.
Recido, ἀποκόπτω, ἀποκόπτω.
Recipere se, ἀναλαμβάνειν ἑαυτόν.
Recipio, ἀναλαμβάνω, ἐνδέχομαι.
Reciprocatio, παλινδρομία, ἀντιστροφή.

Reciproco, as, ἀντιστρέφω.
Reciprocus, ἀντίστροφος, παλίνδρομος, ὁ φεύγων καὶ ὑποχωρῶν, παλίρροος, καὶ παλίρρυτος.
Recitatio, ἀνάγνωσις, ἀπαγγελία.
Recito, ἀναγινώσκω, ἐκ τόμου λέγω.
Reclamo, ἀντιβοῶ, ἀνακράζω.
Reclino, ἀνακλίνω, κατακλίνω.
Recludo, ἀνοίγω, ἀνακλείω.
Recogito, ἀναλογίζομαι, ἀναμιμνήσκομαι.
Recognitio, ἀναγνώρισις.
Recognosco, ἀναγνωρίζω, ἀναγινώσκω· pro corrigo, διορθόω.
Recolligere vires, ἀναλαμβάνειν ἑαυτόν.
Recolligo, ἀναλέγομαι, συλλέγω.
Recolo, ἀναμιμνήσκομαι· pro meditari, μελετᾶν.
Reconciliatio, καταλαγὴ, ἀνάκτησις.
Reconciliator, διαλλακτὴς.
Reconcilio, καταλλάττω τινὰς εἰς φιλίαν inter se; διαλλάττω.
Reconcinno, ἀνασκευάζω πάλιν.
Reconditus, κρυπτὸς, κρύφιος, ὑποδιατος.
Recondo, καλύπτω, κρύπτω.
Recoquo, ἀναχωνεύω, ἐπανείλω, ἐφίλω.
Recordatio, ἀνάμνησις.
Recordatus, εὐθυμηθεὶς, ἀναμνησθεὶς, ἀναπολήσας.
Recordor, μέμνημαι τινὸς, & περί τινος, ἀναμιμνήσκομαι.
Recrakino, εἰς αὖθις ἀναβάλλομαι, ὑστερίζω μαι.
Recreatio, ἀνάπλασις.
Recreatus à morbo, ἀνακομισθεὶς ἐκ τῆς νόσου, ἀνακτηθείς.
Recrementum, σπύσμα, ὑπόπλημμα.
Recreo, ἀναπαύω σωτὸν, ἀναζωπυρῶ, ἀναπαύω τινὰ, ἀναψύχω, ὑπακροθίζομαι.
Refigo, ὑπακροθλάω, πάλιν πήγνυμι.
Reflecto, is, ἀναστρέφω· pro revocare, ἀνακαλεῖν, ἐπαναστρέφω.
Reflexus, ἀνακεκαμφθείς.
Reflorefco, ἀναθάλλω.
Refluo, ἀναῤῥέω.
Refluxus, ἀναῤῥοὴ, ὁ.
Refocillo, ἀναζωπυρῶ, ἀναπαύω τινα.
Reformator, ἀναπλαστὴς.
Reformidatio, φόβος, ὁ, ὀρρωδία.
Reformido, ὀρρωδῶ, φοβοῦμαι τοῦτον.
Reformo, διαπλάττω, ἀναπλάττω.
Refractarius, ἀντίτυπος, ἀπειθὴς.
Refræno, ἀναχαλίζω, χαλινῶω, σωφρονίζω τινὰ, ἐπίσχω.
Refragor, ἀντιλέγω τινὶ τινος, ἀντιτείνειν.
Refrico, ἀναψάω, ἀνακνίζω.
Refrigeratio, ἀναψυξις, ψῦθμος.
Refrigeratu facilis, ἐυψυκτος.
Refrigero, ἀναψύχω, καταψύχω.
Refrigefco, ἀναψύχομαι.
Refringo ἀνακλάω, κατακλάω.
Refugio, ὑποφεύγω, pro detrectare, ὑποδιδράσκω, ἐκκλίνω.
Refugium, καταφυγὴ.
Refundo, ἀναχέω, πάλιν ἐκχέω.
Refutatio, ἀνασκευὴ, διάλυσις.
Refuto, ὑποσκευάζομαι ὑπολύομαι.
Regalis, βασιλικὸς, βασίλειος.
Regaliter, βασιλικῶς.
Regeneratio, ἀναγέννησις.
Regenero, ἀναγεννάω.
Regermino, ἀναφύω, ἀναβλαστάνω.
Regero, ἀνακομίζω, ἀναδίδωμι.
Regia, τὸ βασίλειον.
Regia, τὰ ἀρχεῖα, τὰ βασίλεια.
Regimen, διοίκησις, διοίκησις.
Regina, βασίλεια, βασίλεια.
Regio, χώρα, χωρίον, κλίμα.
Regio frugifera, fertilis, χώρα, καρποφόρος, ἐυφόρος.
Regionatim, κατὰ χώρας.
è Regione, κατατενῆ, ἐξ ἐναντίας.
Regius, a, um, βασιλικὸς.
Regius morbus, ἴκτερος.
Regno, βασιλεύω τινὸς, ἄρχω, τυραννεύω.
Regnum, ἀνακτορία, βασιλεία, ἀρχὴ.
Rego, διοικῶ, διοικέω, βασιλεύω τῆς Ἀσίας, Asiam.
Regredior, ἐπαναχωρῶ, ἐπαναστρέφω.
Regreffus, ἀναχώρησις.
Regula, κανὼν, γνώμων.
Regularis, κανονικὸς.
Regula, κανονίζω.
Regulus, βασιλίσκος.
Rejectio, ἀναγωγὴ, ὑποβολὴ, ἔκπωσις.
Rejectitius, ἀβλιβόμενος.
Rejicio, ἀποθέομαι· pro respuo, ἀποβάλλομαι, ἀποβλιμάζω, ἀποβλὼ· pro differo, ἀναβάλλομαι τὴν.
Reipsa, ἔργῳ, τῷ ὄντι.
Reiteratio, ἀνάληψις.
Reitero, ἀναλαμβάνω.
Relabor, ἀναπίπτω, ἐπανήκω.
Relatio, ἀναφορὰ, διήγησις.
Relativum, τὸ πρὸς τι ἀναφορικὸν.
Relaxare animum, ἀνίεναι τὴν ψυχήν.
Relaxatio, ἄνεσις, ἀναχάλασμα.
Relegatio, ἐξορισμὸς, ὁρκισμός.
Relego, ἀποπέμπω· pro in exilium rejicio, ἐξορκίζω, φυγαδεύω.
Relego, is, ἀναγινώσκω.
Relevo, ἐπαίρω· pro recreare, ἀναλαμβάνω, διαπαύω.
Relictus, κατακληρουμένος, καταλοιπός.
Religio, θεοσέβεια, δρησκεία, θρησκεία.
Religiosè, θεοσεβῶς, θεοσεβῶς.
Religiosus, θεοσεβὴς, θρησκὸς.
Religo, as, ἀναδέω, ἀναδεσμεύω.
Relino, ἀνοίγω, ἀνασοφίω.
Relinquo, καταλείπω, ἀνίημι, ἀφίημι.
Reliquiæ, τὰ λείψανα, ἐγκαταλείμματα.
Reliquum eft, λοιπόν.
Reliquus, λοιπὸς, ὑπόλοιπος.
Relucco, διαλάμπω, ὑπολύκω.
Reluctor, ἀντιμάχομαι, ἀντιπάλλω.
Reluo, ἀναίνομαι.
Rem habere cum aliquo, συγγίνεσθαί τινι· γινώσκειν ἄνδρα καὶ γυναῖκα.
Remancipo, πάλιν ὑποχείριον ποιῶ.
Remaneo, διαμένω, ὑπολείπομαι.
Remanfio, διαμονὴ, καταμονὴ.
Remedium, φάρμακον, θεραπεία.
Remeo, ἐπανέρχομαι.
Remetior, ἀναμετρῶμαι, ἀντιμετρῶ.
Remex, ὁ ἐρέτης, κωπηλάτης.
Remigatio, Remigium, ἡ ἐρεσία.
Remigo, ἐρέσσω, κωπηλατῶ.
Remigro, ὑποκλίζομαι, ἐπανέρχομαι.
Reminiscentia, ἀνάμνησις.
Reminiscor, ἀναμιμνήσκομαι.
Remissè, ἀνειμένως.
Remissio, ἄνεσις, ἄφεσις.
Remissus, languidus, ἐκλελυμένος, ἀνειμένος.
Remitto, ἀναπέμπω, ὑποτίθεμαι· pro recreo, ἀνίημι, & pro condono, ἀφίεναι τινὰ τὸ χρεὼν, debitum; χαρίζομαί τινι.

Remolior, ἀποσείω.
Remollesco, ἀναμαλάττομαι.
Remora, ἰσχύς. περίλυσις.
Remorbesco, ἀνασώζω.
Remordeo, κατατήκω.
Remoror, ἀνασέλλω, ἐφίσημι, ἐπέχω.
Remotus, χωρὶς ὁρίμενος τινός, ab aliquâ re.
Removeo, ἀφίσημί τινα τόπου· ἀναιρέω, ἀποκτείνω.
Remuneratio, ἀντιδώρημα, ἀμοιβή.
Remunero, ἀμείβομαι, ἀμείσομαί τι δωρεᾶ· τε dono, ἀντιδωρέω.
Remus, ἐρέτμος, κώπη.
Renarro, ἀφηγέομαι.
Renascor, ἀναρρώννυμι, ἀναζωπυροῦμαι.
Reres, ἠφερῆ.
Renium valitudo, ἠφερῆς.
Renideo, φαιδρύνομαι, ἀποσείλω.
Renitor, ἀντερείδω τινί.
Renovatio, ἀνάτασις, ἀνακαίνωσις.
Renovo, ἀναιόω, καινοποιέω.
Renumero, ἀναριθμέω.
Renuntiare mundo, ἀποτάσσομαι.
Renunciatio, ἀπαγόρευσις, ἀπόταξις.
Renuntio, ἐπαγγέλλω, ἀναγορεύω.
Renuo, ἀνανεύω, ἀνανομέω.
Reor, νομίζω, ἡγέομαι.
Repagulum, μοχλός, βαλανεφία.
Reparare, ἀνατρυσαίνω.
Reparatio, ἀποκοπή, ἀνακαίνισις.
Reparo, ἀποκοπίζω, ἀνακαινίζω.
Repastinatio, ἀνασκαλεύσις.
Repastino, βαλανεφία, ἀναρύσσω.
Repello, ἀποδιώκω, ἀνασείλω τι· ἀποστέγω, ἀνακρούω.
Rependo, retribuo, ἀμείβομαι, ἀντιμισθία, ἀποτίνω, ἀντιποδίδωμι.
Rependo sudali, ἀμείβομαι, ἀντιποιέω.
Rependo tibi, ἀμείβομαί σε.
Repens, ἐπιβέβηκώς, ἢ ἀφίσημι.
Repente, ἐξαίφνης· ἐπὶ μηχανῆς.
Repentinus, ἀφίσημι, ἐξαφίσημι.
Repercussio, ἀντανάκλασις, ἀντιτυπία, ἀντανάκλασις.
Repercutio, ἀντικόπτω, ἀνακρούω.
Reperio, εὑρίσκω, ἀνθρίσκω.
Reperientia, ἀνακάλυψις.
Repetitio, ἀπαίτησις, ἀνακάλυψις.
Repeto, ἀπαιτέω τινα ἀργύριον, ab aliquo pecuniam: ἀναλαμβάνω.
Repetundarum accusare, κρίνειν τινὰ κακώσεως ἀναφορᾶς.
Repetundarum accusatus, ὑπὸ τῆς βουλῆς ἀδικομένων.
Repingero, ἀνακαθαίρομαι.
Repleo, ἀναπλήθω, ἀναμίσσω.
Repletus, ἀναπεπληρωμένος.
Replicatio, ἀνάπτυξις, ἀνάπτυκτικόν.
Replico, ἀναπτύσσω.
Repo, ἕρπω, ἑρπίζω.
Repono, ἀναπόθημι, ἀποτίθημι.
Reportare laudem, δόξαν λαβεῖν.
Reporto, ἀναμοίζω, ἐνφέρομαι.
Reposco, ἀπαιτέω, ἐξαιτέω.
Repositorium, θήκη, ταμιεῖον.
Repotia, orum, τὰ ἐπόλια.
Repræsentatio, παράστασις, ὑποτύπωσις.
Repræsento, παρίστημι, ἀποδίδωμι, ἐν παρουσίᾳ ποιῶ, ἀποκαθίστημι, ἀμύνομαι.
Reprehendo, ἐπικατελαμβάνω, ἐπιπλήσσω τινὶ ταῦτα, ἐπιπλήττω, ψέγω ἕτερον· μωμάομαι, μέμφομαι.
Reprehensibilis, ἐπιμεμπτός, μωμητός.
Reprehensio, ἐπίπληξις, ἐπίμωσις.
Reprehensione dignus, ἐπιτιμητός.
Reprehensor, μώμος, ἐπιτιμητής.
Reprimendorum, ἐπιτιμίων.
Reprimo, κατέχω τὴν ὀργήν, iram: κατασβέννυμι· κατατίθημι, ἀνείργω.
Reprobatio, ἀδόκιμασις, ἀποδοκιμασία.
Reprobo, ἀποδοκιμάζω, ἀθετίζω.
Reprobus, ἀδόκιμος, ἀθέμιτος.
Reptilis, ἑρπετός.
Repto, ἑρπύζω.
Repubesco, ἀνηβάω.
Repudiatio, ἀποπομπή, ἀποταξις.
Repudiatus, ἀπωθείς, ἀποβληθείς.
libellus Repudii, βιβλίον ἀποστασίου.
Repudio, ἀποβάλλω, ἀποπέμπομαι γυναῖκα, uxorem: pro reculo, ἀποκλίνομαι, ἀποδοκιμάζω.
Repudium, ἀποπομπή, & ἀποπομπὴ ἀποστάσιον, τὸ ἀθέλυσις.
Repuerasco, ἀναπαιδεύομαι.
Repugnantia, ἐναντίωσις, ἀντιλογία.
Repugno, ἀντιμάχομαί τινι· ἐναντίοῦσθαι εἰς τοῦτο, in hâc re tibi.
Repullulo, ἀναβλαστάνω, παρεκφύομαι.
Repulsa, ἀπόθεσις, ἀποτυχία.
Repulso, ἀποθίζω.
Repulsus, ἀπωσις.
Repulsus, a, um, ἀπωθητός, ἀποβληθείς, ἀποριφθείς.
Repungo, ἀντικεντέω, ἀντινύσσω.
Repurgo, ἀνακαθαίρομαι, καθαίρω.
Reputatio, ἀναλογισμός, διόρθωσις.
Reputo, ἀναλογίζομαι· pro recenſere, ἀριθμεῖν· ἐπισκέπτομαι; ſine ullâ Requie, ἀπαύστως, ἀπαυσί.
Requies, ἀνάπαυσις, ἄνεσις.
Requieſcere, ἀναπαύεσθαι, ἡσυχάζειν.
Requiro, ἐπιζητέω· pro interrogare, πυνθάνομαι, ἱστορέω, ἀπαιτέω.
Res, τὸ πρᾶγμα, λῆμα, ἔργον.
Rerum natura, φύσις πραγμάτων, ἡ τῶν πάντων φύσις.
Res adverſæ, ἀτυχίαι, δυσπραξίαι.
Res bellicæ, τὰ τῶν πολέμων.
Res controverſæ, ἀντιλογήματα.
Res domeſticæ, τὰ οἰκεῖα· τὰ ἐν οἰκίᾳ.
Res fortuitæ, τὰ παρὰ τὴν τύχης δοθέντα.
Res geſtæ præclarè, τὰ καλῶς πραχθέντα.
Res ipſa hoc indicat, αὐτὸ τὸ ἔργον τοῦτο δηλοῖ.
Res ſecundæ, εὐπραξίαι, εὐτυχήματα.
Res ſic ſe habet, οὕτω κῆ ἔχει.
Reſaluto, ἀντασπάζομαί τινα.
Reſarcio, ἀναῤῥάπτω, ἀνάμοιμί τι.
Reſcindo, ἀνασχίζω, ἀποτέμνω· pro non ratum habere, ἀναιρεῖν, ἀποκόπτω.
Reſciſco, μανθάνω, γινώσκω τι· ἀνακαλύπτω.
Reſcribo, ἀντιγράφω, ἀντιτίθημί τι.
Reſcriptum, ἀντιγραφή.
Reſeco, ἀποτέμνω, ἐκκόπτω.
Reſectio, ἀποτομή, ἀποκοπή.
Reſegmen, ἀποκόμμα, ἀποτύχισμα.
Reſero, aperio, ἀνοίγω, ἀνεμοχλίνω.
Reſero, tis, ἀναφύλλω.
Reſervo, ταμιεύω, διαφυλάττω.
Reſes, idis, ſegnis, ῥᾳθυμῶν, ναθής.
Reſideo, καθέζομαι ἐπί τι· ἀνάκειμαι.
Reſido, ἀνακαθίζομαι.
Reſiduum, τὸ λοιπόν, ἐγκατάλειμμα.
Reſiduus, λοιπός, ὑπόλοιπος.
Reſigno, λύω, vel ἀπολύομαι ὑπογλίω, ἀνασφαγίζω.
Reſilio, ἀναπηδάω, ἀναθρώσκω.
Reſina, ῥητίνη.
Reſipio, ἀναφρονέω, μετανοέω.
Reſipiſco, ἐκνήφω, ἀναφρονέω, μετανοέω.
Reſiſto, ἀνθίσταμαι, ἀντιτείνω, ἀνθίεμαι, ἀντέχω.
Reſolvo, ἀναλύω· pro mollire, μαλακίζω· pro deſtruere, καταλύειν.
Reſolutio, ἀνάλυσις, λῦσις.
Reſonanter, κλαγγόδη, κεκαχηδά.
Reſono, ἀντηχέω, ὑπακούω.
Reſorbeo, ἀναῤῥοφέω.
Reſpectus, λόγος, θέσις, κατανόησις.
Reſpergo, ῥαντίζω, διαῤῥαίνω.
Reſperſio, ῥαντισμός.
Reſpicio, ἀποβλέπω εἰς τι· ἀφορῶ εἰς τι· ἀναλογίζομαι, ἀνακύπτω.
Reſpiratio, ἀναπνοή, ἀνάπνευσις.
Reſpiro, ἀνάπνέω, ἀμπνύω.
Reſplendeo, ἀποστίλβω, ἐκλάμπω.
Reſpondeo, ἀποκρίνομαί τινι· ἀμείβομαι, ἀναφαίνω.
Reſponſum, & reſponſio, ἀπόκρισις, ἡ ἀμοιβή· pro oraculo, χρησμός, θέσφατον.
Reſponſa novem ſapientum, ἀποκρίματα ἑπτὰ σοφῶν.
Resbuclica, τὰ κοινά· τὰ δημόσια· ἡ πολιτεία.
Rempublicam adminiſtrare, δημαγωγεῖν, πολιτεύεσθαι.
Reipublicæ adminiſtratio, δημαγωγία.
Reſpuo, ἀποπτύω, ἀποβάλλω τι.
Reſtagnare, ἱστάναι.
Reſtagno, ἀναπλημμυρίω.
Reſtare, περίειμι.
Reſtat, λοιπόν.
Reſtauro, ἀνασκευάζω, ἀνίστημι, ἀνορθόω.
Reſtinguo, ἀποσβέννυμι, ἀποσβέω.
Reſtio, καλαστρεφής, ἀστροβλόκος.
Reſtipulari, ἀντεπερωτεῖσθαι.
Reſtipulatio, ἀνθομολόγησις.
Reſtis, χοῖνος, κάλως.
Reſtituere in integrum, ἀποκαθιστᾶν.
Reſtituo, ἀποδίδωμι, φέρω εἰς τὸ αὐτὸ σῶμα, in eundem digitatis locum reſtituo: ἀποκαταστῶ.
Reſtitutio, ἀποκατάστασις.
Reſto, περιείμι· pro in loco aliquo remanere, ἐφίσταμαι· Item reſiſtere, ἀντιμάχομαι.
Reſtrictus, ἀδιαφιλόθετος, κατεστελής.
Reſtringo, κατασφίγγω· pro coërceo, ἐπίσχω, φείδομαι.
Reſuito, ἀναῤῥάπτω.
Reſumo, ἀναλαμβάνω.
Reſupino, ὑπτιάζω.
Reſupinus, ὕπτιος.
Reſurgo, ἀνίστημαι, ἀνιστέομαι.
Reſurrectio, ἀνάστασις, ἔγερσις.
Reſurrectionis dies, ἡ ἀναστάσιμος ἡμέρα.
Reſuſcito, ἀναζώννυμι, ἐγείρω.
Retardatio, ἀναβολή, διατριβή.
Retardo, ἀνέχω, βραδύνω.
Rete, δίκτυον, σαγήνη.
Retego, ἀνακαλύπτω.
Retentio, ἐπίσχεσις, ἐποχή, κράτησις.
Retexo, ἀναλύω, ἀνυφαίνω.
Retia tendere, δίκτυα πλέκειν.
Retiarius, δικτυοφόρος, δικτύσολος.
Reticentia, ἀποσιώπησις, ἐκμυθία.

Reticeo,

Reticeo, σιωπάω, ἀποσιωπάω.
Reticulum, ἄρκυα, τό· pro vitâ muliebri, κακύφαντος, ἡ.
Retinaculum, ἴλυς, τὸ, σεῖσμα.
Retineo, ἀναλαμβάνω, κρίνω τινα.
Retiolum, κηφαλοδίσμιον.
Retorqueo, ἀντιστρέφω, τρίπτω.
Retortus, ἀνασπαμμένος.
Retractatio, ἐπανόρθωσις, παλινῳδία.
Retracto, ἀναπεσχημάδιομαι, ἀναλαμβάνω, pro renovare, ἀνανέω· pro palinodiam canere, παλινῳδῶ.
Retraho, ἀνέλκω πάλιν ἀναπαύω.
Retribuo, ἀμείβω, & -ομαι, ἀνταποδίδωμι, ἀντιποιέω.
Retributio, ἀμοιβή, ἀνταπόδοσις.
Retrimentum, ἀπόκλιμα, ἀπόθλιμμα, σύνασμα.
Retro, ὕστερον, ὀπίσω, ἄψ.
Retroago, ἐπαναγκάζω.
Retrocedo, ἀναποδίζω· ἀνοχάζω, & -ομαι· ὑποποδίζω, ἀνέρχω.
Retrogradior, ἀναποδίζω.
Retrogradus, ὀπισθοπόρος.
Retrorſum & retrorſus, ἐπὶ πόδα, & ἐπὶ πόδα ἀναπαλιν· εἰς τύμπαλιν.
Retrudo, ἀναθέω.
Retundo, ἀντανακλάω, ἀπαμβλύνω.
Revaleſco, ἀναῤῥύγνυμι, ῥαΐζω.
Revecho, ἀνακομίζω.
Revelatio, ἀνακάλυψις.
Revello, ἀνασπάω.
Revelo, γυμνόω· καταγερδίω τῷ φιλῶ, amico, ἀνακαλύπτω, ἀποφαίνω.
Reverà, ὄντως, τῷ ὄντι, ἀληθῶς, ἀτεχνῶς.
Reverbero, ἀντιτυπέω.
Reverendus, αἰδέσιμος, ὁ, σεβάσιμος· αἰδοῖος, ἀλλαύλιος.
Reverenter, δυλαβῶς.
Reverentia, αἰδώς ἡ· αἰδώς, ὁς, τό· θεραπεία· τὸ σέβασμα.
Revertor, ἀναχωρῶμαι ἀπὸ θεῶν.
Reverſio, ἀναστροφή, ἀνακόμισις.
Revertor, ἀναστρέφω, ἐπανέρχομαι.
Revincio, ἀναδέω.
Revinctus, ἀναδεθείς.
Revireſco, ἀναθάλλω.
Reviſo, ἐπισκέπτομαι.
Revitare, πεῖραμάω.
Reviviſco, ἀναζάω, ἀνακομίζομαι.
Revocare pedem, ἀναστρέφω.
Revocare ſe, παλινῳδέω.
Revocare in memoriam, ὑπομιμνήσκω τινά τι.
Revocatio, ἀνάκλησις, ἐπανάκλησις.
Revoco, ἀνακαλῶ, & ἰσμι.
Revolvo, ἀνακυλίω, ἐπικυλινδέω, ἀναστρέφω.
Revolutus, ἀναστραφείς.
Reum eſſe omnium ſcelerum, ἔνοχον εἶναι πάσης τῆς ἀδικίας.
Reum ago, κρίνω, διάκω.
Reus, ὁ φεύγων, ὁ αἰτίαν ἔχων· ὁ ἀπολογούμενος· ὁ ἐν αἰτίᾳ ὤν· ἔνοχος, ὑπαίτιος, ὑπόδικος.
Reus læſæ Majeſtatis, ἀπειθαρχίας φθόγγων δίκην.
Revulſio, ἀπόσπασμα.
Rex, βασιλεύς, ἄναξ.
Rheda, ζεύγος, ῥαῖδον, ῥαίδιον.
Rhedarius, ζευγηλάτης.
Rheno, onis, ῥοθίζω, σεύω.
Rhetor, ῥήτωρ, σοφιστής.
Rhetorica, ῥητορική.
Rhetoricè, ῥητορικῶς.
Rhetoricus, ῥητορικός.
Rheuma, ῥεῦμα.
Rhombus, ῥόμβος.
Rhonchiſſo, ῥογχάζω.
Rhonchus, ῥόγχος.
Ridus, χάσμα.
Ridendus, γελαστός, γελοῖος.
Rideo, γελάω ἐφ' ἑαυτῷ, lecum· μειδιάω· & pro deridco, καταγελάω τινος.
Ridiculè, καταγελάστως.
Ridiculus, καταγέλαστος, γελοῖος.
Rigatio, ῥόφημα, τό· ἀρδευσις.
Rigeo, ῥιγόω, πήγνυμαι.
Rigeſco, σκληραίνομαι, φρίττω.
Rigidus, ῥίγιος, κρυδός· pro duro, ἀπαδής.
Rigo, ῥδίω, βρέχω.
Rigor, ῥῖγος, ἀφελψυξις· pro duritie, σκληρότης, κρύος, ἀποσκληρία.
Rigor juris, ἀκρίβεια.
Riguus, ἀρδόμενος, ῥυτευμένος.
Rima, κληθρία· ῥῆγμα, τό· χίζα.
Rimor, aris, ἰχνεύω, ἐξετάζω λόγον.
Rimoſus, κληθριάδης· πολύρρηξ.
Ringo, πάω ῥῖνα συγκλῶ, σίφω, σύσφιγγω.
Ripa, ὄχθη, χεῖλος ποταμοῦ.
ſine Ritu, ἀγελεστί.
Riparius, ὀχθοφύλαξ, ὀχθηρός, παραποτάμιος.
Riſum compeſcere vel tenere, ὑποπλεῖν γέλωτα.
Riſum moveo, γέλωτα παρίχω τινί, ἢ κινεῖν.
Riſus, γέλως, καταγέλως, μείδημα.
Ritè, καλῶς, δικαίως.
Ritu patrio, κατὰ τὸ πάτριον ἔθος.
Ritus, θεσμός, ὁ· θεσμοθεσία.
Rivalis, ἀντίρροος, ζηλότυπος.
Rivalitas, ἀντιζηλία.
Rivulus, ῥύακιον.
Rivus, ῥύαξ, ἀγωγὸς ὕδατος, ὀχέτος, ὁ.
Rixa, ἔρις, ἡ· ἀμφισβήτησις, ἀντιλογία.
Rixor, ιεζομαι, ἐπαγωνίζομαί τινι.
Rixoſus, ἐριστικός, φιλόνεικος.
Roboreus, δρύϊνος.
Roboro, κραταιῶ, ἰσχυρίζω, δυναμόω, κραταιῶ, κρατύνω.
Robur, δρύς, Metaph. pro animi fortitudine, ἀρετή, σθένος, ἀνδρεότης, ἀλκή, ἰσχύς.
Robuſtus, ἀκμαῖος, ῥωμαλέος, ἀνδρεῖος, ἰσχυρός, δυβερής.
Rudo, καταλεαίνω· pro detrecto, κακολογέω, διαύγω.
Rogandus, λιτός.
Rogatio, δέησις, ἱκεσία, ἐρώτησις.
Rogito, πολλοῦ δέομαι, ποθέομαι.
Rogo, peto, αἰτέω σε σίτου, δέομαί σου, τοῦτο ἕρωτάω.
Rogus, πυρά, παμπόλλη ἠρώιον.
Ronchus, ῥόγχος.
Roma, Ῥώμη.
Romanus, Ῥωμαῖος.
Rorat, λακίζει.
Roreſco, ἐρσοῖζω.
Rorulentus, ἐρσοειδής, πολύδερσος.
Ros, roris, ἔρσος, ου, ἡ, ψακάς, ὕρσιμον.
Roſa, ῥόδον.
Roſalia, ῥοδιακά.
Roſa Græca, λυχνὶς, ῥοδοδάφνη.
Roſcidus, ἐρσοειδής, ἐρσαῖος.
Roſetum, ὁ ῥοδών.
Roſeus, ῥοδόεις, ῥόδινος, ῥοδινός.
Roſmarinus, νί, ὁ λιβανωτίς.
Roſmarinum, ξυμέμυσον.
Roſtra in fora Romano, ὀξυμόλου.
Roſtratus, ὁ ῥυγχοειδής.
Roſtrum, ῥύγχος, ους, τὸ ῥάμφος.
Rota, τροχός, ὁ· κύκλος.
Roto, χωρέω, κυκλόω, κατατρέχαζω.
Rotundè, στρογγύλως.
Rotunditas, στρογγυλότης, σφαιροειδία.
Rotundo, σφαιρόω, στρογγυλόω.
Rotundus, τροχοειδής, ὁ· τροχοειδής.
Rubedo, ἐρυθρύμα.
Rubefacio, ἐρυθραίνω, ἐπερυθρίζω.
Rubellio, ἐρυσίζω, ᾗ ἰὸς σταφίδος.
Rubeo, ἐρυθραίνομαι, ἐρυθριάω.
Rubeta, σφραγίς.
Rubetum, βατών.
Rubeus, ruber, ἐρυθρός, ἐρυθρείας, φοινίκεος, ους.
Rubicundus, ἐρυθρηδῶν.
Rubiginoſus, ἰοδόεις, ἐρυσιδόεις.
Rubigo, ἰός, ὁ, ἐρυσίβη.
Rubor, ἐρύθρημα, τό· ἐρυθρότης.
Rubrica, μίλτος, ου, ἡ.
Rubricatus, μιλτώδης.
Rubriceta, ῥοδωνία, ἀνθρεικαλεών.
Rubrum mare, ἐρυθρὸν θάλασσα.
Rubus, bi, βάτος, ου, ἡ.
Ructo & Ructor, ἐρεύγω.
Ructus, ûs, ἐρυγμός, ἐρυγμίς.
Rude donatus, ὁ ὑπὸ τῆ κατάλογον.
Rudem eſſe alicujus rei, ἀπείρως ἔχειν τινός.
Rudens, σχοῖνον, κάλως.
Rudero, as, κατατρυπάω.
Rudes, candèn.
Rudes literarum, ἀγράμματοι.
Rudimentum, πειρατηρία, εἰσαγωγή.
Rudis, adject. ἄπειρος, ἀμαθής, ἀπαίδευτος, ἀτέλεστος, ἄγναφος, ἄπειρος.
Rudis virga, ραβδίον.
Ruditas, ἀπειρία, ἀμαθία, σκαιότης.
Ruditus, βρόμησις, ὀγκηθμός.
Rudo, ere, aſinorum eſt, ἐγκήθομαι, βρεμάομαι.
Rudus, eris, ῥείπιον, βῶλος, χῶμα.
Rufeo, rufus ſum, ξανθὸς εἰμι, πυῤῥίζομαι.
Rufus, ξανθὸς, πυῤῥὸς, ἐρυθρός.
Ruga, ῥυτὶς, ἡ.
Rugio, βρεμάομαι, βρεμάω, βρυχάομαι.
Rugitus, βρυγμθμὸς, βρύχημα.
Rugo, ῥυτιδῶ.
Rugoſus, ῥυτιδώδης.
Ruina, πῶσις, πῶμα.
Ruinam ſibi ipſi accerſere, πωμαλίζω ἑαυτόν.
Ruinoſus, πλαστὸς, ῥυπαίνω.
Ruma, θηλή, ῥύμη.
Rumen, ὁ κηκύφαλος.
Rumex, λάπαθον.
Rumifero, θαφηκίζω.
Rumigerulus, θρυλιστής.
Ruminatio, μηρυκισμός.
Rumino, & -or, ἀναμηρυκάομαι· pro in memoriam revoco, ἀναπολῶ, πι.
Rumor, φήμη, ἀκοὴ, φάτις, λόγος, δρύλος.
Rumor eſt, λόγος ὅτι, λόγος θλίβει.
Rumorem ſpargere, διαπείρω λόγον, διαφημίζω,

Φιμίζειν, σιαδῆναι λόγον.
Rumpo, ῥηγνύω, καταῤῥάσσω, χίζω.
Runcatio, βοτανισμός.
Runcator, βοτανιςής.
Runcina, ῥυκάνη.
Runco, βοτανίζω.
Ruo, ῥέπω, καταφέρομαι, φέρομαι ὅλη τὴ χείρη, in deterius: pro in præceps ferri, ὁρμᾶν.
Rupes, ὀθόνιον, πέτρα.
Rupicapra, ἀγέλη αἴξ.
Ruptura, ῥῆξις, ῥῆγμα, θραῦσις.
Ruptus, ῥαγείς.
Ruralis, ἀγρικός.
Ruri, ἀγροῦ, ἐν ἀγρῷ.
Ruricola, γεωργὸς, ἀγρευλής.
Rurigena, ἀγρογενής.
Rursum, αὖ, αὖθις, ἐμπάλιν.
Rus, ruris, ἀγρὸς, ἀγρικία, χωρίον.
Rusticè, ἀγρικῶς.
Rusticitas, ἀγρικία, ἀγρότης.
Rusticor, ἐν βίῳ ἢ ἀγρῷ διάγω.
Rusticus, ἀγρικάτης, γεωργὸς, ἄγροικος, χωρητικός.
Rusticus, a, um, χωρητικὸς, ἄγροικος.
Ruta, πήγανον, ῥύτη.
Rutilo, ξανθίζω, πυῤῥάζω.
Rutilus, πυῤῥὸς, ἐρυθρὸς, ξανθός.
Rutrum, σκαφεῖον.

S.

SAbbatum, σάββαton, ἡ ἑβδόμη.
Sabulosus, ἀμμώδης.
Sabulum, ἄμμος, ψάμμος.
Saburra, ἴλημα.
Saburro, ἰλματίζω.
Saccellus, βαλλάντιον.
Saccharum, τὸ σάκχαρον.
Saccis induti, σάκκοις ἐπενδυόμενοι.
Sacculārius, ῥαδιοῦργος.
Sacculus, μαρσύπιον.
Saccus, σάκκος, ὁ σακκίον.
Siccus vinarius, ὑλιγὴρ.
Sacellum, ἱερὸν σμικρόν.
Sacer, ἱερὸς, ἐναγὴς, ὅσιος: pro scelesto, κατάρατος.
Sacer ignis, ἐρυσίπελας.
Sacerdos, ἱερεύς.
Sacerdotalis, ἱερατικός.
Sacerdotissa, ἱέρεια.
Sacerdotium, ἱερωσύνη, ἱερατεῖον.
Sacramentum, ὁρκωμοσία.
Sacrarium, ἱερομνήμιον, ἄδυτον.
Sacrificium, θυσία.
Sacrifico, θύω τῷ Θεῷ, ἱερεύω θεῷ.
Sacrificus, ἱερουργὸς, ἱεροφάντης.
Sacrilegium, ἱερουλία, ἱερουλία.
Sacrilegium committere, ἱερουλεῖν.
Sacrilegus, ἱερόσυλος, ἱερόσυλος.
Sacrimonium, ἱερόσυλον.
Sacris initio, μυέω, τελετάρχω.
Sacrosanctum, ἐυπρόσβατον.
Sacrum, θυσία: pro templo, ἱερόν.
Sæpè, πολλάκις, συνεχῶς, θαμινά.
Sæpissime, πλεῖςακις.
Sæpius, πυκνότερον.
Sævio, χαλεπαίνω, ἐκμαίνομαι, ἀγελαίνομαι.
Sævitia, ἀπλωσία, χαλεπότης.
Savus, χαλεπὸς, θεινὸς, ἀπλοῦς.

Saga, φαρμακεύτρια, μάγος, ὁ.
Sagacissimus, ἀγχίνους, φρονιμώτατος.
Sagaciras, ξυνεσία: pro astutiâ, ἀγχίνοια, σοφισις.
Sagacitas bona, ὕσυνεσία.
Sagaciter, ἀγχίνως, δεξίως.
sagatus, σαγηνόφορος.
Sagax, ξυνετὸς, ὀξύς, ὁ, ἡ, ἀμήχανος, ἴχνευτής.
Sagena, σαγήνη.
Sagina, τὸ λίπος.
Saginarium, σιτοκήριον.
Saginat afinum, σάσαι ὄνον.
saginatus, σιτοδεὴς, σιτοῦτος, ὁ.
Sagino, σιτίζω, σιτεύω, λιπαίνω.
Sagitta, τόξευμα, ὀϊστὸς, βέλος, ἰός.
Sagittarius, τοξότης, τοξευτής.
Sagittarius, a, um; τοξευτικός.
Sagitto, τοξεύω, βάλλω.
Sagulum, περιζωμάτιον.
Sagum, σάγος, ἑῶθες ςρατιωτικόν.
Sal, salis, ἅλς, ἁλὸς, ὁ: pro urbanitate, εὐτραπελία, ἀστεϊσμός.
Salacitas, ἀσέλγεια, τὸ ἀφροδισιαστικόν.
Salamandra, ἡ σαλαμάνδρα.
Salarium, μισθὸς, ὀψώνιον, παροχή.
Salarius, substant. ταριχοπώλης, ἁλμυδοτής.
Salarius, a, um; ἁλάδης, ἅλικος.
Salax, ἀσελγὴς, ἀφροδισιαστικός.
Sale condio, ταριχεύω, ἁλίζω.
Salebræ, τὰ ῥήγματα γῆς, vel ἐπιφλαστα.
Salebrosus, καταῤῥωγώδης.
Salicetum, Salictum, ὁ ἰτιών.
Salignus, ἰτίνος, ἰτινοῦς.
Salina, ὁ τόπος ὅπου ἅλες ξηρύνονται.
Salinum, ἁλοδόχον, ἁλοδόχιον.
Salio, is, ἅλλομαι εἰς τὸ πῦρ, in ignem: σκαίρω, σκιρτάω. Et Salio, ἁλίζω, ἁλίζω.
Saliva, σίαλον, πτύελον.
Salivarius, σιαλικὸς, σιαλαδὴς.
Salix, icis, ἰτέα, ἰτέα.
Salix Græca, ἄγνος, λυγός.
Salmacia aqua, ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Salmacidus, ἁλμυρὸς.
Salmo, ἁπάκους.
Salsamentarius, ταριχοπώλης.
Salsamentum, ταρίχιον, ὀξύμελι.
Salsè, ἁλμυρῶς, σκωπτικῶς.
Salsè dicere, σκώπτειν, ἀστεΐζεσθαι.
salsedo, ἅλμη.
Salsuginosus, ἁλικὸς, ἁλμυρώδης.
Salsugo, ἁλὸς, ἁλμυρὸς, ἅλμη.
salsus, ἁλικὸς, ἁλμυρὸς: pro faceto, ἀστεῖος.
Saltatio, χορεία, ὄρχησις.
Saltator, ὀρχηςὴς, ἁλτικός.
Saltatorius, χορευτικός.
Saltatrix, ὀρχήστρια, ὀρχηςρὶς.
Saltem, ἁμᾶν, ἐπεὶ μέν.
Salto, ὀρχέομαι, χορεύω.
Saltuarius, δρυμοφύλαξ, ἁλσονόμος.
Saltus, ἅλσος, βῆσσα.
Saltus, πήδησις, πήδημα.
Salvatio, σωτηρία.
Salvator, σωτὴρ, ἥρως, ὁ.
Saluber, ὑγιεινὸς, σωτηριώδης.
Salubritas, ὑγίεια, τὸ ὑγιεινὸν.
Salubriter, σωτηρίως.
Salvè, χαῖρε, ἴω σεβαστέ.
Salvia, ἐλελίσφακος.
Salum, mare, ἅλς, ἡ.
Salvo, σώζω τινα, διασώζω.
Salus, σωτηρία, ἡ.

Salutaris, σωτήριος.
Salutatio, ἀσπασμὸς, ὁ: περιποίησις.
Saluti Reipubl. consulere, σώζειν τὰ κοινά.
Salutigerulus, ὑπηρέτης.
Saluto, ἀσπάζω τινα, χαίρειν κελεύω παρ' ἐμοῦ, salutem dic meo nomine: περιφανία.
Salvum conductum dare, ἄδειαν διδόναι.
Salvum confervo, σώζειν τινα.
Salvus, σῶος, σῶος, ὑγιὴς.
Salvus conductus, ἀσφάλεια, ἄδεια.
Sanabilis, ἰάσιμος, διαθεραπευτός.
Sanatio, ἴασις.
Sancio, is, κωφῶ, & κυρῶμαι.
Sancire leges, νόμον θέσθαι, νομοθετεῖν.
Sancit legem, κυροῖ νόμον ὅρκῳ.
Sanctè, ὁσίως, ἁγίως.
Sanctificatio, ἁγίασμα, ατος, τὸ: ἁγιασμὸς, ὁ.
Sanctifico, ἁγιάζω, ἁγιοποιῶ, ἁγίω.
Sanctimoniales, ἀσκήτριαι.
Sanctimonium, ἁγνεία.
Sanctio, νομοθέτημα.
Sanctissimus, ἱερώτατος, σεβάσμιος, ὁσιώτατος.
Sanctitas, ἁγιότης, ἁγιασμὸς, ὁσιότης, ἁγιοσύνη, ἀκακία, σεμνότης.
Sanctuarium, ἁγιαςήριον.
Sanctus, a, um; ὅσιος, ἅγιος.
Sandalium, σανδάλιον, σάνδαλον.
Sanè, φῶτος, ὄντως, ἀληθῶς.
Sanguinarius, φλεβοτόμος, αἱμοςερής.
Sanguine junctum esse alicui, ἐγγενῆ εἶναί τινι τῷ γένει.
sine Sanguine & Sudore ἀναιμωλί.
Sanguinem mittere, φλεβοτομεῖν.
Sanguineus, sanguinolentus, αἱματώδης.
Sanguinis conjunctio, συζυγία.
Sanguis, αἷμα. ατος, τό.
Sanguisuga, βδέλλα, λιμναία.
Sanies, ἰχὼρ, βρὼτ, ἰωσία.
Sanitas, ὑγίεια, ὑγεία, θεραπεία, ἴασις.
Sanitati restituo, ὑγιαίνω τινα.
Sanna, μῶκος, σάννας.
Sannio, onis, χλευαςὴς.
Sano, ἰάομαι, ὑγιάζω, ἰάσιμόω.
Sanus, ὑγιὴς, ὁ, ἡ, ἠ. ὑγιὲς, ὁ.
Sapidus, a, um; ἡδύς.
Sapiens, ὁ σοφὸς, ὁ νῦν ἔχων, ἔμφρων, ὁ φρόνιμος, ἔννους, συνετός.
Sapienter, σοφῶς.
Sapientia, σοφία, σωφροσύνη, & τὸ σοφὸν, εὐβουλία, φρόνησις.
Sapio, φρονεῖν, θρονεῖν, σοφὸς εἶναι.
Sapo, onis, σμῆγμα, σμῆγμα.
Sapor, oris, χυλὸς, χυμός.
Sarpbius, ὁ σαπφήριος.
Sarcasmus, σαρκασμός.
Sarcimen, ῥάκη.
Sarcina, σκεῦος, τὸ σκεύασμα.
Sarcinatrix, ῥάπτρις, ἀκέςρια, ἰατρεία.
Sarcino, as, σκυτάζω, σκυτοτομῶ, ῥάπτω.
Sarcio, ῥάπτω, ἀκέομαι, pro instaurare, ἀνασκευάζειν, κατασκίζω: pro damnum solvere, ἀντιμισθοῦν.
Sarculum, σκάλις.
Sarmentum, κλημάτις, φρύγανον.
Sarrio, σκαλίζω.
Sarta tecta, ὀπόσα θεῖ τὴ κατασκευῇ.
Sartago, τήγανον.
Sartor, ἀκεςής.
Sat, ἱκανῶς, ἅλις.

Satagere verum, ἐνδιᾶσθαι τοῖς ἰδίοις πράγμασιν.
Satago, ἀσχολοῦμαι, & ὁμοῦ τι, vel ἐπί τι, & περί τι, ἐκπονοῦμαι, σπουδάζω τινὶ, ἀσχολίαν πολυπραγμονῶ.
Satanas, σατανᾶς.
Satelles, ἀκροφύλαξ, ὑπηρέτης.
Satellitium, ἀκροφύλακια, τό.
Satiabilis, κορεσὸς.
Satiatus, satur, διάκορος, διακορὴς.
Satietas, κόρος, ου, ὁ, πλησμονὴ, ἀδηφαγία.
Satio, as, are, κορῶ, κορέννυμι, χορτάζω.
Satio populum tritico, τινὰ χορτάζω τῷ δήμῳ σίτῳ.
Satis, ἄλις, ἱκανὸς, διαπεραὴς, ἀρκῶ.
Satis abundeque, ἱκανῶς, ἐξ ἐπιτοῦ.
Satis agcipere, διηρτύειν.
de his Satis superque, ἀρκῶ περὶ τούτων.
Satis est, ἀπόχρη μοι τῶν ἱκανῶν ὅτι
Satisfatio, κατηγόρησις.
Satisfactor, ἱκανοδότης.
Satisfio, as, ἐξάγω, παρέχω.
Satisfactio, φιλανθρωπία, τὸ Φ νόμῳ, legi: ἐξαγωγὴ, πληρωφορία pro placeo, ἀρέσκω.
Satisfactio, πληροφορία.
Satius, ἄμεινον.
Satius est, αἱρετώτερον.
Sativus, σπερμικὸς, κυαθιδὴς.
Sator, σπορεὺς, φυτευτής.
Satrapa, σατράπης.
Satum, ἡ, τὸ σπερμεῖον, σπερμίον.
Satur, ἐμπλεως, κορεσθείς.
Saturatio, satietas, χορτασία τροφῆς.
Saturabile, χορτασικὸν.
Saturitas, πλησμονὴ, κόρος.
Saturnalia, τὰ κρόνια.
Saturnalitius, κρόνιος.
Saturnus, Κρόνος.
Saturo, κορεννύω, χορτάζω.
Saturo exercitum commeatu, χορτάζω, τὸ ςρατόπεδον ἐπιτηδείων.
Satus, ἐσπαρμένος.
Satyra, τὸ σατυρικὸν ποίημα.
Satyri, σάτυροι.
Satyricè, σατυρικῶς.
Satyricus, σατυρικὸς.
Sauciatio, κατατρωματίζω, τρώω.
Saucio, as, κατατρωματίζω, τρώω.
Saucius, τραυματίας.
Saxatilis, πετρώδης, πέτρινος, λιθώδης.
Saxosus, πετρώδης, ὑπόλιθος.
Saxulum, λίθιον.
Saxum, λίθος, πέτρα, πέτρος.
Scabellum, ὑποπόδιον, ὑπόβαθρον.
Scaber, ψωρώδης, τραχὺς.
Scabie laboro, ψωριάω.
Scabies, ψώρα, ψωρίασις.
Scabiosus, ψωρώδης.
Scabo, κνάω, κνήθω, κνίζω.
Scabritia & es, τραχύτης.
Scabrosus, τραχώδης.
Scæna, σκηνὴ.
Scala, κλιμὰξ, κλιμακίδιον.
Scalæ gradus, ἀναβαθμοί.
Scalpellum, φλεβοτόμιον, ἰγκοπίδιον.
Scalpo, κνάω, κνίζω, κνήθω.
Scalprum chirurgicum, σμίλιον, σκυτικὸν.
Scalprum, κολαπτὴρ, ἡ σμίλη.
Scalptor, κολαπτὴς, γλυφεύς.
Scalprura, γλυφὴ.
Scalpturio, κνησμῶδομαι.
Scamnum, βάθρον.

Scandalum, σκάνδαλον, σκῶμμα.
Scandalum præbeo, σκανδαλίζω.
Scando, is, ere, ἀναβαίνω.
Scansilis, ἀναβατός.
Scansor, κατασκοπὸς.
Scapha, σκάφη, ἰφθίκιον.
Scapula, ὠμοπλάτη, νῶτον.
Scapus, ὁ σύλλ, ὁ καυλὸς, in herbis.
Scarabæus, κάνθαρος.
Scarificatio, χάραξις.
Sacrifico, σκαριφάομαι, ὑπέξυσα, ὑποχαράσσω, ἀμύσσω, ὑποχαράσσω.
Scatebra, ὁ βλυσμὸς, ὁ κρυνός.
Scateo, scaturio, βλύζω, ἀναβλύζω.
Scaturigo, ἀναβλυσμὸς, κρυνὸς, ὁ.
Scelerate, ἀνοσίως.
Sceleratissimus, πονηρότατος, μιαρώτατος, ἐξάγιος.
Sceleratus κατάρατος, ἐναγὴς.
Scelestus, ἀνόσιος, μιαρὸς, πονηρὸς, ἀθέμιτος, ὁ ἢ ὁ, ἀλίτης, ἐξάγιος.
Scelus, ἀσέβημα, τὸ κακὸν, παρανομία, ἀδίκημα, πανοῦργημα, κακία.
Scelus admittere, ἐραζεσθαι ἢ πεφίλην ἀσέβημα, φαῦλόν τι πράττειν.
Scena, σκηνὴ, δυμέλη.
Scenicus, σκηνικὸς.
Sceptrum, σκῆπτρον.
Scheda, σχέδη.
Schedula, σχέδιον.
Schema, τὸ σχῆμα.
Schismus, χάσμα.
Schœnobates, σχοινοβάτης.
Schola, διδασκαλεῖον, παῤῥησία τρέφειν, φροντίζειν, γυμνάσιον.
Scholam frequentare, φοιτᾶν εἰς τὸ διδασκαλεῖον.
Scholarcha, σχολάρχης, σχολῆς ἄρχων.
Scholasticus, σχολαστικός.
scholium, σχόλιον.
Sciens, εἰδὼς, ἐπιςάμενος.
Sciens locorum, ἐμπειρος τῶν τόπων.
Sciens & volens, εἰδὼς ἢ ἑκών.
Scienter, ἐπιςημόνως.
Scientia, ἐπιςήμη, ἐπιςημοσύνη.
Scilicet, δῆπου, δηλαδὴ, δηλονότι, ἄρα δή.
Scilla, σκίλλα.
Scindo, τέμνω, χίζω, διαχίζω.
Scintilla, σπινθὴρ, ἐμπυρίσμα.
Scintillatio, σπινθηρισμός.
Scintillo σπινθηρίζω.
Scintillula, σπινθηρίδιον.
Scio, οἶδα, ἐπίσαμαι, ἴσημι, γινώσκω.
Scipio, σκῆπτρον, ῥάβδος.
Scirpus, σπάρτη, σχοῖνος, ῥαῖς.
Scisitor, inquiro, ἱςορέω, πυνθάνομαι, aliquid.
Scissura, χάσμα, χάσμη, ῥῶγμη.
Scitè, pulchrè, ἐπιτηδείως, ἐμμελῶς.
Scitum, ἐπίσημα, τὸ δόγμα.
Scitus, elegans, κομψὸς, ἀστεῖος, ἀρτίος.
Sciurus, σκίουρος.
Scius, εἰδὼς.
Scobs, ξύσματα, ἀποξύσμα.
Scomma, σκῶμμα, ἴδμη.
Scommata jacere in aliquem, ὑποσκάπτειν τινα.
Scommatis abundans, ἀσκώμμων.
Scopæ, σαῤῥαῖον, κάμμα.
Scopis purgare domum, σαῤῥοῦσθαι.
Scopulosus, σκοπελώδης.
Scopulus, σκόπελος, σπιλὰς.
Scopum non attingere, ὑποτυχάνειν τῦ σκοπῦ.

Scopus, σκοπός.
Scoria, σκωρία, τρύξ.
Scorpius, σκορπίος.
Scortatio, μοιχεία.
Scortator, πόρνος.
Scorteus, δερματοχήτων.
Scortor, πορνεύω, ἑταιρέω.
Scortum, πόρνη, ἡ ἑταίρη, ἡ.
Screatus, κεφάλωσις, πτυάσμασις.
Screo, as, κεφαλόμαι.
Scriba, γραμματιδίου, γραμματοφόρος.
Scribilita, ἰχνευτὴρ, πλακὶς.
Scribo, is, γράφω, λογογραφῶ: pro literas exarare, γράφειν περὶ τινα.
Scrinium, κιστὴ, & κιστίς, καδίσκος.
Scriptio, γραφὴ, συγγραφὴ.
Scripto, συγγράφω.
Scriptor legum, νομοθέτης.
Scriptorius, γραφικὸς, μέλαν γραφικὸν, atramentum scriptorium.
Scriptum, scriptura, σύγγραμμα, γραφὴ.
Scriptura, γραφὴ.
Scripturarius, διαγραφεὺς.
Scripturio, γραφίδιον.
Scrobs, ὄρυγμα, βόθρος.
Scrofa, χοιρομάδες.
Scrofula, ἡ χοιράς.
Scrotum, ὄσχη, ἡ.
Scrupulose, ὑπάκριβῶς.
Scrupulositas, τὸ ὑπερακριβὲς, ἀκριβεία.
Scrupulosus, πολύψηφος, λιθακώδης: pro anxio, ὁ κῆ ἡ, ὑπερακριβὴς, δυσχερής.
Scrupulus, ψῆφος: pro solicitudine, ἡ ἀπορία, ἡ δυσχέρεια. Est etiam exigua pars ponderis, γραμμάριον.
Scrupus, λίθος, ψῆφος.
Scruta, orum, τὰ ῥάκη, τὰ ἱματάρια.
Scrutarius, ῥακοπώλης.
Scrutatio, ἐξέτασις.
Scrutator, ἐξεταςὴς.
Scrutinium, investigatio, ἐξερεύνησις.
Scrutor, ἐξετάζω, ἐξερεύνω, μιλέω, ἀναζητέω, διδάσκω, ἐρεύνω.
Sculpo, is, γλύφω, καλάπτω, γραφίδι.
Sculptile, γλυπτὸν, εἴδωλον.
Sculptor, γλύπτης, ἐκπομβεὺς.
Sculptura, γλυφὴ, γλυφὶς.
Scurra, βωμολόχος, σκώπτης, ὑβριμοῦ.
Scurrilis, βωμολοχικὸς.
Scurrilitas, βωμολοχία, γελωτοποιία, βωμολοχικία.
Scurror, aris, βωμολοχεύω.
Scutarius, ὁπλίτης, ἀσπιδηφόρος.
Scutatus, ἀσπιδοφόρος.
Scutella, πινακίσκος.
Scutica, σκυτάλη, σκύτος.
Scutigerulus, ὁπλοφόρος.
Scutum, θυρεὸς, ἀσπὶς.
Scyphus, σκύφος, ὁ.
Se, ἑαυτὸν, αὐτὸν.
Sebaceus, στεατώδης.
Sebum, στέαρ.
Secedo, ἀναχωρῶ, χίζομαι ἀπὸ τινος, ἀποχωρῶ.
Secerno, χωρίζω, ἀποκρίνω, ἐκκρίνω, διακρίνω.
Secessio, & secessus, ἀναχώρησις, παραχώρησις.
Secius, ἧττον, ἧσσον.
Secludo, ἀποκλείω, ἐκκλείω.
Seco, τέμνω, κρίνω, κάπτω.

Secretarius, ὁ ἢ ὑποβάτων, γραμματικός.
Secretio, ἡ διάκρισις, ἡ ἀπόκρισις.
Secreto, κρυφῆ, κατ' ἰδίαν.
Secretum, ἀπόκρυφον, ὑπόβρητον, μυστήριον.
Secta, ἡ αἵρεσις.
Sectilis, ῥᾳδιόε.
Sectio, τομή, τμῆμα, κίσις.
Sector, ὁ τομεύς.
Sectur, aris, ἀκολουθία.
Secubo, ἀποκοιμῶμαι.
Secularis, ὁ καθ' αἱῶνα χιλιόμβιος.
Seculo nostro, ἀπὸ τ' ἡμῶν γενεᾶς χρόνου.
Seculum, αἰών, χρόνος.
Secum, μεθ' ἑαυτόν, παρ' ἑαυτῷ.
Secunda fortuna, ἐπιτυχὴ τύχη.
Secundâ fortunâ uti, ἐυ, ἢ κατὰ τὸ εὐτυχεῖν.
Secundæ, τὰ δεύτερα.
Secundarius, δευτερεῖος.
Secundas fero, δευτερεύω.
Secundò, δεύτερον, τὸ δεύτερον.
Secundo, αἴσιόω, ἀποβλέπω.
Secundum, præpos. κατά, μετά, & παρά, accusativ.
Secundus, δεύτερος, ὕστερος. pro prospero, ὀλίμβιος.
Securdus auctor, βεβαιωτής.
Secundus ventus, ἔυπλοος ἄνεμος.
Securi percutere, πελεκίζειν τὸ πελέκει πατάσσειν.
Securis, πέλεκυς, ἀξίνη.
Securitas, ἀσφάλεια, ἀδεια.
Securum esse, ἀφροντίστως ἔχειν.
Securus, ἀσφαλής, ἀδεής, ἀκίνδυνος, ἀθρασὴς pro negligente, ὀλίγωρος, ἀφρόντιστος.
Secus, juxta, παρά, cum dat. pro aliter, ἄλλως, ἀλλοίως ἢ, secus atque, ἢ καθ' ὅτι.
Sed, ἀλλά, ἀλλ' ἄγε, ἢ καὶ τοι.
Sed enim, ἀλλὰ γάρ.
Sed tamen, ἀλλὰ δὴ, ἀλλὰ γε δὴ, ἀλλ' ὅμως.
Sed sanè, ἀλλά τε, ἀλλὰ δή.
Sedatus, ἥσυχος, ἡσυχαῖος.
Sedentarius, ἐδραῖος.
Sedeo, κάθημαι, ἱδρύω, καθίζομαι, ἵδρυμαι. pro moror, ἐμμένειν τινί, ἀνέδην.
Sedeo una, συνκαθέζομαι.
Sedere facio, ἀνίζω, ἵζω.
Sedes, ἕδρα, ἕδος, κάθεδρα.
Sedile, καθίδρα, ἕδραιον, δικρὸν.
Sedimentum, ὕσταγμα.
Seditio, στάσις, ἡ διχοστασία.
Seditionem concitare, στάσιν παιδίσκειν, στασιάζειν.
Seditionis auctores, στασιάρχαι.
Seditiosè, στασιαστικῶς.
Seditiosus, στασιώδης, στασιαστής.
Sedo, as, πάω τ' ὀργῆς, iram: κατασβέννυμι, κατέχω, ἡσυχίζω.
Seduco, ἀποκόπτω pro decipio, ἀποπλανῶ, ἐξαπατῶ, πείθω τινα.
Seductilis, διεξαπατητός.
Seductio, ἀπαγωγὴ, ἀποπλάνησις, ἀπάτη.
Seductor, ἀπατηλὸς, πλάνος.
Sedolitas, ἐπιμέλεια, ἀκρίβεια, σοφία.
Sedulo, ἐπιτόνως, σφοδρῶς.
Sedulus, ἐπιμελὴς, ἀκριβὴς, σπουδαῖος, φιλόπονος, ἐπιτηδειός.
Sedum, πέτρινον.
Seges, ἄρουρα, νίφη, λήϊον.
Segmen & segmentum, ἔπικλωμα.
Segnis, e, ἀργὸς, βαθυμὸς, ὀκνηρός.
Segnis sum, ῥαθυμῶ & ῥαθυμῶ.
Segnitèr, βαθυμῶς.
Segnities, ἀργία, βαθυμία, ῥαθυμία.
Segnitiei le dedere, ἐπιδιδόναι τὸ βαθυμεῖν.
Segnius, βραδύτερον.
Segrego, ἐκκρίνω, ἀφορίζω, χωρίζω.
Sejunctio, διάζευξις, ἀποχώρησις.
Sejungo, χωρίζω, δίεημι, διαιρῶ.
Selectio, ἐκλογὴ, ἀπόκρισις.
Selibra, ἡμίλιτρα.
Seligo, ἀπολέγω, ἀποκρίνω, ἐξαιρῶ.
Sella, ἕδρα, καθίδρα, ἕδρανον.
Sella curulis, δίφρος ἐπιτιμητικὸς.
Sellula, ἑρεδίδιον, καθίδριον.
Semel, ἅπαξ, καθάπαξ.
Semen, σπέρμα τὸ, σπόρος.
Semen candidum, μίλιον.
Sementitius, σπορίμιος.
Sementis, σπορὰ.
Semestris, ἑξάμηνος.
Semesus, ἡμίφαγος.
Semet, ἑαυτόν.
Semianimis, ἡμιθανὴς.
Semicinctum, ἡμιζώνιον, ὑποζωμα.
Semicirculus, τὸ ἡμίκυκλον.
Semicoctus, ἡμίφοβος.
Semidoctus, ἡμιμαθὴς.
Semivivus, ἡμίζωος.
Semihora, τὸ ἡμίωριον.
Semimortuus, ἡμιθανὴς.
Seminanis, ἡμίκαρπος.
Seminarium, φυτοβλήκιον.
Seminatio, σπορά.
Seminator, σπορεύς.
Semino, σπείρω, φυτεύω pro divulgo, διαδίδωμι.
Semis, semissis, ἥμισυς, ἡμίσεια, ἥμισυ.
Semita, στενωπὸς, πεῖσος.
Semoveo, ἀποκινῶ, ἀποχωρίζω.
Semper, ἀεὶ, διαπαντὸς.
Sempiternus, ἀίδιος, αἰώνιος, ὁ ἢ ἀεί.
Semuncia, γεμμάτια δώδεκα, ἡμίουγκιον.
Senaculum, βουλευτήριον.
Senator, βουλευτὴς, ὁ, ἡ, γερουσιαστής.
Senatorius, βουλευτικός.
Senatu moveo, ἐκβουλοῦμαι τινά· pro συγκλήτῳ ἐκβάλλω.
in Senatum eligi, ἐγγράφομαι εἰς γερουσίαν.
Senatus, βουλὴ, ἡ σύγκλητος, γερουσία.
Senatusconsultum, βούλευμα, τὸ, διάταγμα βουλῆς.
Senectus, γῆρας, ος.
Senectus extrema, πανύστατον γῆρας.
Senesco, γηράσκω, γηράλλω, παραμαίζω.
Senex, γέρων, ὁ, γραῦς, γερασιός.
Seni, αι, α.
Senilis, γερασκὸς, γεροντικός.
Seniliter, γερόντως.
Senio confectus, παμπάλαιος, ἐκτὸς ἡβης.
Senio felix, ἐυγήρως.
Senior, γεραίτερος, πρεσβύτερος.
Senium, τὸ γῆρας.
Senium felix, ἐυγηρία.
Ser sibilis, αἰθρίδιος.
Sensim, ἀκρυβῶς, κρυφῆ, λάθρα.
Sensus, αἴσθησις, νόημα, διάνοια.
Sensus quinque, αἰσθήσεις πέντε.
Sensûs expers, ἀναίσθητος.
Sententia, γνώμη, διάνοια, νόε, νόημα, κρίσις, δόγμα.
ex Sententiâ ἀγαθῇ τύχῃ, κατὰ γνώμην.
Sententiæ ejusdem, σύμψηφος τινι.
in eâ sum Sententiâ, ὕπο γνώμης ἔχω.
à Sententiâ dimovere, μετατιθέναι τινα.
Sententiam fero, γνώμην ἀποφαίνομαι, λίθον τιθέναι.
Sententiam muto, ἀναλήθομαι τὴν διάνοιαν μεταλλάσσω.
Sententiosè, ἀποφατικῶς, γνωμικῶς.
Sententiosus, γνωμικὸς, ἀποφθεγματικός.
Sentes, ἄκανθαι.
Sentiscetum, ἀκανθῶν.
Sentina, ἀντλία.
Sentio, αἰσθάνομαι κεφαλῇ, clamorem: pro intelligere τινὶ, κατανοῶ, ἀναγινώσκω· dixêre. Sentit mecum, τὴν ἐμὴν γνώμην ἔχει.
Sentis, ἄκανθα, βάτος.
Sentus, λάσιος, δασὺς, τραχύδης.
Seorsim, χωρὶς, ἰδίᾳ, καθ' αὐτόν.
Separabilis, χωριστός.
Separatim, χωρὶς, cum genit.
Separatio, ἀφορισμὸς, ἀποκρισις.
Separatu, seu secretu lapis, ἀχάτης.
Separo, χωρίζω, ἀποχίζω, ἀφορίζομαι, ποσφίζω, διίεημι, διαιρῶ.
Sepelio, θάπτω, κατακρύπτω.
Sepes, sepimentum, φραγμὸς, φράγμα, περίφραγμα, φόρκος.
Sepia, σηπία.
Sepimentum, φράγμα.
Sepio, φράττω, περιβάλλομαι.
Seplasiarium, μυροπώλιον.
Sepono, τιμιδίω, ἀποτίθημι.
Septangulus, ἑπτάγωνος.
Septem, ἑπτά.
September, μηνὶ σεπτεμβρίῳ, ἑπτάμηνος.
Septendecim, ἑπταικαίδεκα.
Septemfluus, ἑπτάῤῥοος.
Septempedalis, ἑπταπόδιος.
Septemplex, ἑπτάπλοος, ἑπτάδιπλος.
Septemvir, εἷς τῶν ἑπτὰ ἀρχόντων.
Septemvitatus, ἑπταρχία.
Septenarius, ἑπτάδικος.
Septeni, αι, ἑπτά.
Septennis, ἑπταέτὴς.
Septennium, ἑπταετία.
Septentrio, ἄρκτος, ἄμαξα.
Septentrionalis, ἀρκτικός.
Septiçollis, ἑπτάλοφος.
Septies, ἑπτάκις.
Septifolium, ἑπτάφυλλον.
Septimana ἑβδομὰς.
Septimus, ἕβδομος.
Septingentarius, ἑπτακοσιοστός.
Septingentesimus, ἑπτακοσιοστός.
Septingenti, ἑπτακόσιοι.
Septuagies, ἑβδομηκοντάκις.
Septuaginta, ἑβδομήκοντα.
Septum, φράγμα· ἕρκος· τὸ.
Sepulchralis, ταφικὸς.
Sepulchri violator, τυμβωρύχος.
Sepulchrum, τάφος, ὁ· μνῆμα, τὸ.
Sepultura, ταφὴ, ἐνταφιασμὸς.
Sepultus, πεπομμένος, ταφεὶς.
non Sepultus, ἄταφος.
Sequax, ἀκολουθικός.
Sequela, ἀκολουθία· παράδοσις.
Sequester, ἀφαιρεταιρὸς, ἀφελκυστὴς, ὁ· μεσίτης, μέσος.
Sequestratio, μεσιτεία.
Sequestro, χωρίζω, μεσιτεύομαι.
Sequor, ἕπομαί τινι, ἀκολουθῶ, ὁμολογῶ· quæ

sequuntur, τάδε, τὰ ἀκόλουθα.
Sera, ἀνάθεμα.
Serenitas, αἴθρια, γαλήνη.
Serenissimus, θειότατος.
Sereno, αἰθριάζω, γαληνιῶ.
Serenus, αἴθριος, ἥδιος, ἀνέμπτωτος.
Seria, orum, τὰ σπουδαῖα, ἀναγκαῖα.
Sericarius, σηρικοπώλης.
Sericum, σηρικὸν.
Sericus, a, um, σηρικὸς.
Series, τάξις, εἰρμὸς, ἁρμὸς.
Seriò, σπουδῇ, ὡς σπουδῇ.
Serius, a, um, σπουδαῖος, σεμνὸς.
Sermo, λόγος, ὁμιλία.
Sermonis venustas, ἀφυολογία.
Sermonem cohibeo, i. e. taceo, ἐχεμυθέω.
Sermonis cohibentia, seu continentia, id est, taciturnitas, ἐχεμυθία.
Sermocinor, ὁμιλέω, διαλέγομαι.
Sermonem disseminare, διαπλατύνω τὸ.
Sero, as, κλαίω.
Sero, is, ui, ἄναμμαι.
Sero, sevi, σπείρω, φυτεύω.
Serò, serius, ὀψὲ, ὀψιαίτερον.
Serotinus, ὄψιμος, ὀψιγενὴς.
Serpens, anguis, ὄφις, ἑρπετόν.
Serpo, ἕρπω, ἑρπίζω.
Serra, σπεῖον.
Serra secare, διαπρίειν, διαπρίον.
Serro, as, περονίζω.
Serticulum, φρύγιον χρυσοκοπικόν.
Sertum, στέφανος, στεφάνιον.
Serrula, πριόνιον.
Serva, δούλη, δούλε, θεράπαινα.
Servans, φυλάσσων, ἢ φύλαξ.
Servans æqui, φύλαξ τῶ δικαίου.
Servator, σωτὴρ.
Servilis, δουλικὸς, δούλιος.
Serviliter, δουλικῶς, δουλοπρεπῶς.
Servio, δούλω καιρῷ, tempori· λαβδίζω τινὶ, alicui, ὑπηρετῶ.
Servitium, idem quod servitus.
Servitus, δουλία, δουλοφάνεια, λαβδία, θεραπεία, δουλεία.
in Servitutem redigere, εἰς δουλείαν ὑποβάλλω· ἀνδραποδίζω.
Servo, σώζω, φυλάττω τινα, παραφυλάττω τινα.
Serum lactis, ὀρρὸς, ὁ.
Serus, tardus, χρόνιος.
Servulus, δουλάριον.
Servus, δοῦλος, θεράπων.
Servus, a, um, δουλικὸς.
Sese, ἑαυτόν.
Sesquialtera, ἡμιόλια.
Sesqui hora, πεντημόριον.
Sesqui libra, λίτρα, ἡ ἥμισυ, πεντήλιτρον.
Sesquitertium, ἐπίτριτον.
Sessilis, ἱδρυτὸς, καθίσιμος.
Sessor, ἱδρυτὴς.
Sestertium, δισχίλια καὶ πεντακόσια, σεστέρτιον πεντακόσιοι.
Setæ, χαῖται.
Seu, ἤ, ἤτοι, εἴτε.
Severè, σεμνῶς.
Severitas, σεμνότης, ἀκαταμία.
Severus, αὐστηρὸς, σεμνὸς, ὀρθότομος.
Sevoco, ἀποκαλῶ.
Sevosus, σιαπάθης.
Sevum, αἰών.
Sex, ἕξ.
Sexageni, ἑξήκοντα.
Sexaginta, idem.
Sexcenti, ἑξακόσιοι.
Sexdecim, ἑκκαίδεκα.
Sexies, ἑξάκις.
Sextarius, ἕξεως μέτρον.
Sextus, ἕκτος.
Sexus, φύσις, γένος.
Sexus utriusque, ἀμφιθήλυς, ἀμφιφερὴς τὸ.
Si, εἰ, ἄν, εἴπερ, ἐπειδήπερ.
Si verò, ἐὰν δὲ, εἰ δὲ, εἰ δ' ἄρα.
Si unquam alias, εἴποτε, ἀμφότε, ἐπεφ.
Sibi, ἑαυτῷ.
Sibi placens, ἀνδάδης, αὐθαίρετος.
Sibilo, συρίζω.
Sibilus, συρισμὸς, σύριγμα.
Sibilus, a, um, ὁ συρίζων.
Sybilla, σίβυλλα.
Sic, ἴτως, ἴτως.
Sic ut, ἴτως, ὡς, ἴτως, ἅπερ.
Sica, ξίφος, ος, τὸ· κοπὶς· ξιφίδιον.
Sicarius, φονεὺς· ξιφηφόρος.
Siccine, ἴτως.
Siccitas, ξηρότης, ξηρασία, ἀυχμὸς.
Sicco, ξηραίνω, ἐξικμάζω.
Siccus, ξηρὸς, ἀνικμὸς, ἀυχμώδης.
Siclus, σίκλος.
Sicubi, εἴπου, εἴποτε, ἐάντοτε.
Sicunde, εἰπόθεν.
Scut & sicuti, ὡς, ἅπερ, καθάπερ, καθὼς, ᾗ, ὡς, ἅπερ.
Sideratus, ἀστροκλὴς, ἤτος.
Silereus, ἀστρῶος, ἀστρώεις.
Sido, καθίζάνω.
Sidus, ἄστρον.
Sigillaris cera, ῥύπος.
Sigillatim, καθ' ἕκαστον.
Sigillo, σφραγίζω, σφραγίδα τυπίζομαι.
Sigillum, σφραγὶς, σήμειον.
Signa, ζῶδια, σημεῖα, σφραγῖδες.
Signaculum, σφραγιστήριον.
Signator, σημάντωρ.
Signatorius, σφραγιστικὸς.
Signatura, σημείωσις.
Signatus, σημειωτὸς.
non Signatus, ἀσήμαντος.
Signifer, σημειοφόρος, ζωδιακὸς.
Significanter, ἐμφατικῶς.
Significatio, σημασία, ἔμφασις, σημείωσις.
Significativus, σημαντικὸς.
Significo, σημαίνω, δηλόω.
Signo, σφραγίζω pro ostendere, σημαίνειν, ὑποδηλοῦν τινὶ τινί.
Signum, σημεῖον, τεκμήριον, ὑποδείγμα, deinde Significat, vexillum, σύμβολον, συμβῶμα, τό. Tum quo aliquid obsignamus, σφραγὶς.
Signum faustum seu boni symboli & ominis, εὐσύμβολον σημεῖον.
Signum dare alicui, κατασείειν τινί.
Silentio prætirire aliquid, ὑπερβαίνειν τὶ, σιωπῇ παρελθεῖν.
Silentio non prætercundum, οὐ παρεκπτέον.
Silentium, σιγὴ, σιωπὴ, ἀβρόσια.
Silentium impero, κατασιωπάω.
altum agere Silentium, μακρὰν ἠγεῖν σιγὴν.
Sileo, σιγάω, σιωπάω, ἐχεμυθέω.
Sileseo, σιγῆς γίνομαι.
Silex, πυρίτης.
Silicernium, γέρων, τυμβογέρων
Siligeneus, σιλιγίτης.
Siligo, ὄλυρα, σίλιγνις.
Siliqua, λοβὸς κερατίου, κυάμε ἢ φασήλε λοβὸς, ἢ ξυλόγλυκον, λοβὸς ἠδὺ χρῶμα.
Simia, πίθηκος, ὁ, ἡ.
Simila, σεμίδαλις.
Similagineus panis, σεμιδάλινος ἄρτος.
Similis, ὅμοιος, ἐοικὼς.
per omnia Similis, ἀπαραλλακτος.
Similis sum, ἔοικα, ὁμοιόομαι.
Similiter, ὁμοίως, παραπλησίως.
Similitudo, ὁμοιότης, ὁμοίωσις, ἀναλογία.
Simillo, ὁμοιόω.
simplex, ἁπλῆς· pro syncerus, ἀρῆγις, ἁπλῆς· δύγκριμα, ἄδολος, ἄκακος.
Simplicitas, ἀπλότης, ἀφέλεια, εὐήθεια, λειότης, ἀκακοήθεια.
Simpliciter, ἁπλῆ, ἁπλοϊκῶς.
Simul, ἅμα, ὁμοῦ.
Simulac, ἅμα, & ἅμαπ.
Simulacrum, εἴδωλον, ἐικὼν, ἄγαλμα.
Simulatè, σχηματικῶς.
Simulatio, εἰρωνεία, ὑπόκρισις.
Simulator, εἴρων, μιμητὴς, ὑποκριτὴς.
Simulatus, ὑποκριτικὸς.
Simulo, σχηματίζομαι τὴ φίλῳ, me esse amicum, ὑποκρίνομαι, πλάθω.
Simultas, ἔχθος, διαφόρα.
Simultatem invicem gerere, ἔχειν δυσμενίας πρὸς ἀλλήλους.
Simus, σιμὸς.
Sin, εἰ δὲ, εἰ δὲ μή.
Sin minus, εἰ δὲ μή.
Sincerè, vide Syncerè, &c.
Sinciput, βρέγμα, ἡμικεφάλιον.
Sindon, σινδὼν, ἡ.
Sine, præp. ἄνευ, ἐκτὸς, χωρὶς, δίκα, cum genit.
sine affectione, ἀπαθὴς, ἄοργος.
Sine controversiâ, ἀδιαστάτως, ἀναμφιβόλως.
Sine dubio, ἀναμφιβόλητος.
Sine fraude, ἄδολος.
Sine intermissione, ἀδιαλείπτως, χωρὶς ὑπερθέσεως.
Sine liberis, ἄτεκνος.
Sine studio, ἀφιλόπονος.
Sine ulla varietate, ἄνευ ποικιλίας τινὸς ἢ μεριζυπισμοῦ.
Sine spiritu, ἄπνους.
Sine vitio, ἀσπίλος.
Sine sensu, ἄναυς.
Singularis, ἰδιαίτερος, ἐξαίρετος, μοναχός.
Singulatim, καθ' ἕκαστον.
Singuli, ἕκαστος.
Singulis mensibus, κατὰ μῆνα.
Singulis diebus, καθ' ἡμέραν.
Singulis horis, ὥραν ὥραν.
Singultim, μὲ λυγμὸ.
Singultio, λύζω.
Singultus, λυγμὸς, ὁ· λύζα, γός.
Sinister, λαιὸς, σκαιὸς, δύσνυμος.
Sinistra, σκαιὰ, ἀριστερὰ.
Sinistrè, σκαιῶς.
à Sinistrâ, ἐξ ἀριστερῶν, ἐξ ὑσνύμου.
Sinistrorsum, ἐπ' ἀριστερὰ.
Sino, ἐάω, τὸ ἐᾶν ἐπὶ, ἀφίημι.
Sinuo, κάμπτω, κολπόω.
Sinuosus, κολπώδης.
Sinus, κόλπος, ὁ.
Siquando, εἴποτε, ἐάντοτε.
Siquidem, εἴγε, εἴπερ, εἰπερ ἄρα.

Siquis, εἴ τις, ἐάν τις, ὅστις.
Sirius, ὁ σείριος.
Siser, τὸ σίσαρον.
Sisto, ἱστημι, παρεστάναι τινί· καταστῆσαι, ἵστημι.
Siltrum, τὸ σίστρον.
Siticulosus, ὀλιγαλίσ, ἄνυδρος, πολυδίψιος.
Si im restinguere, ἀβαπτον τὸ δίψος.
Sitio, διψάω, καταδιψάω.
Sitis, δίψος, τό· δίψα.
Situla, κάλπη, ὄδελα, ὑδρίσκη.
Situm esse in nobis, ἐφ' ἡμῖν εἶναι.
Situs, a, um, κείμενος.
Situs, ἀυχμός, ἄυχμος· pro positione loci, τοποθεσία, θέσις.
Sive, εἴτε, ἤτοι, ἤκαν.
Smilax, σμίλαξ, ἡ.
Soboles, γόνος, τέκνον, ὄπτηγον.
Subolesco, ἀναφύομαι, τῷ γόνει αὐξάνομαι.
Sobrie, νηφάλιως, σωφρόνως.
Sobrietas, νῆψις, νηφαλισμός, σωφροσύνη.
Sobrinus, ἀνεψιός.
Sobrium reddo, ἀναπνέω.
Sobrius, ὑγιὴς, νηφάλιος.
Soccus, ἐμβάδης, ὁ· κωλοπίδιον.
Socer, πενθερός, κηδεστὴς, γαμβρός.
Socia, ἑταίρα.
Sociabilis, seu cum quo facile commercium haberi potest, ἀπροσδιάλακτος.
Socialis, ἑταιρικός.
Socialiter, ἑταιρικῶς.
Sociatus, conjunctus, copulatus, κοινούμενος.
Societas, κοινώνημα, κοινωνία.
facere Societatem cum aliquo, συμμαχίαν ποιεῖσθαι πρός τινα.
Societatem dirimere, συμμαχίαν διαλύειν.
Socio, συμμίγνυμι, συναγελάζω.
Sotius, ἑταῖρος, κοινωνός, σύμμαχος.
Socordia, ἀσυνεσία, ἀβουλία, ἀκηδία.
Socors, ἄθυμος, ἄβρημων, ἐκμελής.
Socrus, πενθερά, ἑκυρά.
Sodalis, ἑταῖρος, σύνοπλος.
Sodalitas vel Sodalitium, συνουσία, ἑταιρεία, ἑταιρία.
Sodes, ἄ τάν.
Sol, ἥλιος, φοῖβος.
Sol oritur, ἥλιος ἀνατέλλει.
Sol occidit, ἥλιος δύεται.
Solamen, solatium, παραμυθία, παραμυθίον, παραμυθία.
Solaris, ἡλιακός.
Solarium, ὡρολογεῖον ἡλιακόν.
Solatio esse alicui, φέρειν τινὶ παραμυθίαν.
Solator, παράκλητος, παρακλήτωρ.
Solea, ὑπόδεσις, κρηπὶς pro Pisce, βλῶννος.
Solenne, ἑορτή.
Solenne est, νομίζεται.
Solennis, πάνδημος, ἑορτάσιμος.
Solennitas, δημοθοινία, πανήγυρις, ἑορτή.
Solenniter, νομίμως· ἐξ ἔθους.
Soleo, εἴωθα, εἴθισμαι, ἔθω· ἔχω.
Solers, ἀγχίνους, δεξιός, πανοῦργος.
Solerter, ἀγχίνως.
Solertia, ἀγχίνοια, δεξιότης, μηχανή.
Solet, ἔθος ἐστί τινι· εἰωθότων ἐστί· φιλεῖ.
Solicitatio, ἀνίασις, περισπασμός.
Solicitator, ἐπισκήπτης.
Solicitè, σπουδῇ.
Solicito, ἀνεύω· λυπέω or πολλά· pro impellere, ἀναπείθειν τινά.
Solicitudo, μέριμνα, ἀγωνία, φροντίς.
Solicitum esse, σκυθρόζειν, φροντίζειν οὐδενός.
Solicitus, πολυμέριμνος, μέριμνος, ἐπιμελής, φειδὼς, περίφρων, περίφρονος.
Solidè, στερεῶς.
Soliditas, στερεότης· τὸ στερεόν.
Solido, στερεῶ, στερρῶς.
Solidus, στερεός· pro perfecto, ὁλόκληρος, ἐντελὴς.
Soliloquium, μονολογία.
Soliloquus, μονολόγος.
Solitaurilia, θυσία, ἐν ᾗ σὺς, κριὸς, καὶ ταῦρος.
Solitaria vita, μοναχικὸς βίος.
Solitarius, μοναχὸς, μονάζων, ἐρημίτης.
Solitudo, ἐρημία, μόνασις.
Solitus, εἰωθὼς.
Solium, θρόνος, ὁ· θρονίδιον.
Solo æquare, καταστρέφειν εἰς ἔδαφος.
Solœcismus, σολοικισμός.
Solor, aris, παραμυθοῦμαι.
Solstitialis, τροπικὸς.
Solstitium, ἡ τροπή.
Solum, pavimentum, πεδίον, ἔδαφος.
Solum vertere, μεταίρεσθαι.
Solum vertit, ἀνάστατος γέγονεν, καταλέλοιπε παροικίδα.
Solum, solummodo, μόνον, μόνως.
Solvendo non sum, ἀξιόχρεως οὐκ εἰμί, φερέπληθής ὑπάρχω.
Solvo, λύω, διαλύω. Dicuntur item solvere, qui navi vehuntur aliquo, ἀποπλεῖν ἢ Συρακοῦσαι Ἀλεξανδρείαν.
Solus, μόνος, καθ' αὑτὸν, ἴδιος, οἷος.
Soluta oratio, πεζὸς λόγος.
Solutio, λύσις, διάλυσις, πίστις.
Solutus, λελυμένος, ἀφειμένος.
Solutus curis, ἀμέριμνος.
Somniculosus, ὑπνηπικός.
Somnifer, ὑπνοφόρος.
Somnio, ὀνειρώσσω, ἐνυπνιάζω.
Somniorum interpres, ὀνειροπόλος, ὁ.
Somniorum interpretatio, ὀνειροπολία.
Somniosus, ὀνειρώδης.
Somnium, ἐνύπνιον, ὄναρ.
per Somnium, καθ' ὕπαρ, καθ' ὕπνον.
Somno corripi, ὕπνῳ καταλαμβάνεσθαι.
Somnolentus, ὑπνηλὸς, ὑπνώδης.
Somnum capere, ὑπνῳ τυγχάνειν· καταπίπτειν εἰς ὕπνον.
Somnus, ὕπνος, ὁ.
Somnus me corripit, ὕπνος με λαμβάνει.
Sonipes, κραιπάλοκος.
Sonitus, ἦχος, δοῦπος.
Sono, as, ἠχέω, δοῦπέω.
Sonorus, ἠχώδης, πολυηχὴς, ἠχοῦσης.
Sons, ὑπεναντίος, ἐναντιούμενος.
Sonticus morbus, ἱερὰ νόσος, ἐπιληψία.
Sonum edo, φθέγξομαι.
Sonus, ἦχος, φθόγγος, φθέγξις.
Sophisma, σόφισμα, τό.
Sophista, σοφιστὴς.
Sopio, ἀνάζω, κοιμίζω, καταπαύω.
Sopor, ὕπνος, κῶμα, κάρος.
Sopor è vino, κάρος ἐξ οἴνου.
Soporifer, ὑπνωτικὸς, καρηβαρικός.
Soporo, καταποιμίζω.
Sorbeo, ῥοφέω.
Sorbilia ova, ἀλλᾶντα.
Sorbilis, ῥοφητὸς, ποτός.
Sorbitio, ῥόφημα, ἕψημα.
Sordeo, ῥυπάω.
Sordes, dis, ῥύπασμα· pro immoderata parsimonia, ῥυπαρία, σμικρολογία.
Sordes aurium, ἡ κυψέλη.
Sordidatus, ὁ ῥυπῶν, ἀνιπτός.
Sordesco, σπιλόομαι, ῥυπαίνομαι.
Sordidè, σμικρολόγως, ῥυπαρῶς.
Sordidus, ῥυπαρὸς, ἀνιπτόδρομος, ἀνιπτόποδος, ἀνιπτόχειρος.
Sordidus homo, σμικρολόγος.
Sorex, ἀμφιβίος μῦς.
Soror, ἀδελφή.
Sororicida, ἀδελφοκτόνος.
Sororis filius, ἀδελφιδῆς.
Sororius, ἀδελφικός.
Sors, fortuna, κλῆρος, ὁ· pro officio, ἔργον, κλῆσις. Dicitur etiam fatalis necessitas, μοῖρα.
Sors infima, τύχη ὑστέρα.
Sortilegium, χρησμῳδία.
Sortilegus, χρησμῳδός.
Sortior, κληροῦμαι, διαγινώσκω, λαγχάνω.
Sortita iunt, πεπρωμένα.
Sortitio, κλήρωσις.
Sortito, κλήρῳ, κληρωτῶς.
Sospes, σῶος.
Sospitalis, σωτήριος.
Sospito, σώζω, διασώζω.
Spado, εὐνοῦχος, βάκκλος, ἐκτομίας, ἀνδρόγυνος.
Spargo, is, σκεδάζω, σκορπίζω, σπείρω.
Spargere rumores, λόγον, vel φήμην διαδιδόναι.
Sparsim, σποραδόν, χύδην.
Spatior, περιπάτω, περίειμι, πλατύνομαι.
Spatiosus, ἀμύχανος, πλατύς.
Spatium, διάστημα.
Specialis, ἐδικός, ἴδιος.
Specialiter, ἐδικῶς, ἰδικῶς.
Speciatim, ἐδικῶς, καθ' εἶδος.
Species, εἶδος, τὸ, ἰδέα, ἔκμαγμα.
Specificus, ἐδικός.
Specillum, μυελὸς.
Specimen δεῖγμα, δείκνυμι, ὑπόδειξις.
Specimen dare, δεῖγμα, ἐκφέρειν τινός· γεύειν ἑαυτὸ διδόναι, sui specimen.
Speciosè, ἐυειδῶς.
Speciositas, φαιδρότης, εὐπρέπεια.
Speciosus, ἐυειδὴς, ἀρεῖος, φαιδρός.
Spectabilis, ἀξιοθέατος, ἀξιόλογος, ὁ.
Spectaculum, θέαμα, θέατρον.
Spectaculum edere, θέαμα ὑποδεικνύναι.
Spectandus, θεατός.
Spectatio, θεωρία, κατασκοπή.
Spectator, θεατὴς, ἰδρώς.
Spectatus, δοκιμαστὸς, διάδοκος.
Specto, ὁράω· διδόμαι σκοπεῖν τί πιστεύειν, observo quid agturus sis· περιείδον τινὰ· ἀποβλέπω, θεωρῶ· hoc ad me spectat, ἀποβλέπει πρός με· φορτίον μοι τοῦτο.
Spectrum, φάσμα τὸ, εἴδωλον, φάντασμα.
Specula, σκοπιά, σκοπιά.
Speculabundus, κατασκοπῶν.
Speculatio, θεώρημα, θεωρία.
Speculator, ἐποπτὴς, κατάσκοπος, ὁ· ὁδοποιός.
Speculatores, κατάσκοποι, διάπτορες.
Speculatoria navis, κατασκοπικὸν πλοῖον.

Speculatorius, κατασκοπικός.
Speculatus, κατασκοπῶν.
Speculor, exploro, κατασκοπῶ, & θεωρῶ & pro exacte considerare, σκοπῶ, σκέπτομαι, σκοπεύω.
Speculum, κάτοπτρον, ἔσοπτρον.
Intueor in Speculum, ἐνοπτρίζομαί τι· ἐσοπτρίζομαι.
Specus, σπήλαιον, αὐλών.
Spelunca, σπήλαιον, κοιλάς, ἡ, ἄντρον.
Spe frctus, ἐυέλπις.
Spe vanâ foveri, κενῆς ἐλπίσι θερμαίνεσθαι.
Spe frustrari, ἀποτυγχάνειν τῆς ἐλπίδος.
Spem abjicio, σφάλλομαι τῆς ἐλπίδος.
Spem alicui facere, ἐλπίδα παρέχειν τινί.
Spem habere, ἐλπίδα λαμβάνειν.
Præter spem, παρ' ἐλπίδα, παρὰ δόξαν.
Spem collocare in aliquo, ἀποβλέπειν εἴς τινα.
Sperabilis, ἐλπιστός.
Speratus, ἐυέλπις.
Sperno, ἐκπαλίζω, ὀλιγωρῶ τινος, ἐξουθενίζω, καταφρονῶ, ὑπερορῶ, ἀποβρίζω.
Spero, ἐλπίζω τῶν, δόξαν ἔχω περί τινος, pro confido, πείθω, ἔλπομαι.
Spes, ἐλπὶς, ἴδος, ἡ, εὐφροσύνη, δόξα.
Spes bona, ἐυελπιστία.
Spes vana, κενελπιστία.
Sphæra, σφαῖρα, σφαίρωμα.
Sphæricus, σφαιροειδὴς.
Sphæristerium, σφαιριστήριον.
Sphinx, σφίγξ, ἡ.
Spica, στάχυς, ἄστακυς.
Spiceus, spicatus, σταχυώδης.
Spicilegium, σταχυολογία.
Spico, as, σταχυοῦμαι.
Spiculatores, δορυφόροι.
Spicu'um, λόγχη, τὸ ξυστὸν, ὄγκος.
Spina, ἄκανθα.
Spina alba, βάτος, ῥάμνος.
Spina dorsi, ῥάχις, κλίνιον.
Spinalis medulla, ῥαχίτις μυελός.
Spineus, ἀκάνθινος.
Spinosus, ἀκανθώδης, ἀκανθικός.
Spira, σπεῖρα.
Spiras pulchras faciens, ἐυσπειρος.
Spirabilis, πνευστός.
Spiramen, φυσητήριον.
Spiritualis, πνευματικός.
Spiritus, πνοὴ, πνεῦμα, ψυχή.
Spiro, πνέω, φυσάω, ἀημι.
Spissigradus, βραδύπους.
Spisso, πυκνῶ, συμπυκνῶ.
Spissus, πυκνὸς, συμπυκνὸς, συχνός.
Splen, ὁ σπλήν.
Splendeo, λάμπω, λαμπτάω, στιλπνίζω, μαρμαίρω, σήκω.
Splendesco, λαμπρίζω, ἀπαυγάζω.
Splendidè, λαμπρῶς, φαιδρῶς, ἀγλαῶς.
Splendidum reddo, στιλπνοῦν, φαλιῶν.
Splendidus, λαμπρὸς, αἰθαλὸς, ὀξυαγλὴς, ὀξυφανὴς, ἐυδιάκμητος.
splendidus seu lucidus admodùm, ἐυαγγελὴς.
Splendor, ἀυγὴ, ἀπείασμα, λαμπηδὼν· pro gloriâ, ἐυδοξία, δόξα.
Splenèticus, σπληνικός.
Spoliatio, σκύλευσις & σύλευσις.
Spoliatio sanorum, ἀφαιρεσία.
Spoliator, λαφυραγωγὸς, συλητὴς.
Spoliatus, λαφυραγωγηθείς.
Spolio, σκυλεύω, συλῶ, πίνω.
Spolium, σκῦλον, λάφυρον ἔνεκα, τὸ.
Sponda, ἡ κλίνη.
Spondeo, ἀνεδέχομαι, ἐγγυάω τινί τινὸς πέρι, filiam alicui despondeo: σπαρίζομαί σοι τῦτο, ἐπαγγέλλομαι.
Spongia, σπόγγος.
Spongiosus, σπογγώδης.
Sponsa, μνηστὴ, νύμφη, μέλαινα νύμφη.
Sponsalia, μνηστεία, νύμφια, τὰ ἐδνα.
Sponsalis, μνηστευτικὸς, νυμφικός.
Sponsalis thalamus, νυμφεῖον.
Sponsio, ἐγγύησις.
Sponso, as, are, μνηστεύω.
Sponsor, ἐγγυητὴς, ἀνάδοχος.
Sponsus, a, um, μνηστευθείς, ἐγγυητός.
Sponsus, i, νυμφίος, μνηστὴς, ὁ, μνήστωρ.
Spontaneus, αὐτόματος, ἑκούσιος.
Sponte, ἐκ περιρρύσεως, vel περιρροίας, ἑκουσίως, ἑκουσί, αὐτομάτως.
Sponte suâ, αὐτομάτως, αὐτομάτῳ.
Non Sponte, ἀπερισπάστως.
Sporta, σαυείς, κόφινος, σαργάνη.
Sportula, σαυρίδιον, κάλαθος, φορμίς.
Spuma, ἀφρός.
Spuma argentea, λιθάργυρος.
Spumo, ἀφρίζω, ἀφρέω.
Spumosus, ἀφρώδης, ἀφρεῖος.
Spuo, πτύω, ἀποπτύω.
Spurcitia, ἀκαθαρσία, ῥυπαρία.
Spurco, as, καταχύνω, ῥυπαίνω, μιαίνω.
Spurcus, μιαρὸς· pro fœtido, δυσώδης.
Spurius, νόθος, μειχίδιος, ἀπάτωρ.
Sputo, πτυλίζω, & πτυαλίζω.
Sputum, πτύελον, πτύσμα.
Squaleo, ἀυχμῶ, & ἄω, ῥυπάω
Squalidè, ῥυπαρῶς.
Squalidus, ἀυχμηρὸς, ῥυπαρὸς.
Bene squalens, f.u squalidus; ut oratio vetustatem quandam redolens, ἐυπινὴς, λόγος ἐυπινὴς.
Squalor, ἀυχμὸς, ὁ ῥύπος.
Squalore obsitus, ἀυχμῷ πλέας.
Squama, λεπὶς, λέπισμα.
Squameus, λεπιδωτὸς, φολιδωτός.
Squamosus, λεπιδώδης.
Stabilimentum, τὸ βεβαίωμα.
Stabilio, βεβαιόω.
Stabilis, ἑδρικὸς, σύστημος.
Stabilitas, βεβαιότης, στερρότης.
Stabularius, πανδοκεὺς, αὐλίτης.
Stabulor, αὐλίζομαι, σκηνοῦμαι, σταθμεύω.
Stabulum, αὐλὴ, ἰστανλις, σταθμός.
Stadium, στάδιον, στάδιος.
Qui Stadium currunt, σταδιοδρόμος.
Stagno, λιμνάζω, σπηκύω.
Stagnum, λίμνη, ὕδρος ἀσπετον.
Stamen, στήμων, σημόνιον.
Staminei, στήμονες.
Stannum, κασσίτερος.
Stare ab aliquo, μεταπίπτω, vel σώς τινι εἶναι.
Statarius, ἑδρικὸς, σταδιαῖος.
Statera, σταθμὸς, ζυγός.
Ad Stateram exigere, ὁπὶ τὸν σταθμὸν ἄγειν.
Statim, βεβιάως· pro mox, ilico, ἐυθὺς, αὐτίκα, παραχρῆμα, αὖλα, τάχα.
Statio, σταθμὸς, στάσις, ἑφορεία.
Stationarii milites, φύλακες.
Statio navium, ὅρμος, λιμήν.
In statione navem, ἐν ὅρμῳ.
Stationem deserere, λείπειν τὴν τάξιν.
Stativa, orum, στάθμαι, ἔρυμα, στρατόπεδον.
Statu tempore, ἐν ὁρισμένῳ χρόνῳ.
Statu liber, ἐλεύθερος χρόνῳ, καὶ σταθμῷ ἀφεθείς.
Statua, ἄγαλμα, ἀνδριάς.
Statuaria ars, ἀγαλματικὴ τέχνη.
Statuarius, ἀγαλματοποιὸς, πλαστικός.
Statuere exemplum, παράδειγματίζειν τινα.
Statum libera, ἐλευθερωθῆναι τῶν ὀφλημάτων.
Statumen, ὁ κάλαμος.
Statumino, κανάσσω.
Statuo, τίθημι, τάττω· pro delibero, φροντίζω, pro censeo, ἀποφαίνομαι, γινώσκω, διαγινώσκω.
Statura, μέγεθος, τὸ, μῆκος ἡλικίας.
Staturus, σταθμήσιμος.
Status, a, um, πεπαγμένος.
Status dies, ἡμέρα συνόδου, πανηγύρις.
Status, ûs, conditio, κατάστασις, σχέσις.
Status Reipublicæ, ἡ κατάστασις τῆς πόλεως.
Statutum, τὸ κεῖσθαι, νόμος, θεσμὸς, διάταγμα, τὸ δόγμα.
Stella, æ, ἀστὴρ, ἀστέρος, ὁ.
Stellæ fixæ & errantes, ἀπλανεῖς τε καὶ πλάνητες.
Stellionatus, ὀθνειοπάθεια, κακοήθεια, πανουργία, συκοφαντία.
Stemma, στέμμα, τό.
Stercoratio, κοπρισμός.
Stercoreus, κοπρώδης, κόπριος, κοπρώδης.
Stercoro, κοπρίζω, κοπρῶ.
Sterculipium, κοπροδόχειον, κοπρία.
Stercus, ἀφόδυμα, τὸ, κόπρος, ἡ, κοπρία.
Sterilesco, ἄκαρπος ἢ στέρφος γίνομαι.
Sterilis, ἄγονος, ἄκαρπος, ἀστάχυος.
Sterilitas, ἀγονία, ἀφορία.
Sterne equum, ὑπόσχες τὸν ἵππον.
Sternere mensam, κατασκευάζειν τράπεζαν τὴν μάμην.
Sterno, prosterno, καταβάλλω τι· pro occidere, καταφρήσω, pro extendo, στρώννυμι κλίνω.
Sternutatio, πταρμός, ὁ.
Sternuto, πταρύω, πλίω.
Sterquilinium, κοπρία, κοπρών.
Sterto, ῥέγχω, κνάσσω.
Stigma, τὸ στίγμα.
Stilla, στάγων, σταλαγμός, ὁ.
Stillicidium, σταλαγμὸς, ψακὰς, ῥανὶς.
Stillo, στάζω, σταλάζω, ψακάζω.
Stilus, τὸ γεγραμμένον· item ὁ τῆς λέξεως τρόπος.
Stimulatio, κέντρωσις, ἔκπρησις.
Stimulator, ὁ κέντωρ.
Stimulo, παρορμάω, παροξύνω, κεντέω.
Stimulus, κέντρον, κέντρον, λάκτις.
Stipata cohors, σωμάλη τάγμα.
Stipator, ξυμπορεύτης, ξυμπόρος.
Stipatus, δορυφορούμενος.
Stipem cogere, ἀγυρμὸν ποιεῖν.
Stipem petere, ἐρανὸν προσαιτεῖν, πτωχεύειν.

Stipendiarius, ὑποτελὴς.
Stipendium, μισθός, ὁ, μισθοφορά.
Stipendium dare, μισθὸν διδόναι.
Stipendium mereri; στρατεύεσθαι ὑπό τινα.
Stipes, κορμός.
Stipo, ἐπάγω, στίζω, πυκνόω.
Stips, ἔλιπις, ἀργυρικὸς, ὁ, κέρμα, τό.
Stipula, καλάμη, ἀρύσανον.
Stipulatio, συγγραφὴ, ὑπομόλογημα.
Stipulor, συγγράφομαι, ὁμολογοῦμαι.
Stiria, σαλαμὶς, συμπαγὴς.
Stirpitus, ῥιζόθεν, ἐκβόλως.
Stirpo, ῥιζόω.
Stirps, progenies, γένεα, γονὴ, pro trunco ῥίζωμα τό.
Stiva, ἰχθύη.
Sto, as, are, ἱστάνω, ἱστημι: stare promissis, ἐμμένειν τοῖς λελεγμένοις: stat sententia, δέδοκται.
Stoice, στωϊκῶς.
Stoicus, στωϊκὸς.
Stola, στολή.
Stolatus, ἱματισμένος.
Stolidè, ἀνοήτως.
Stoliditas, ἀξυνεσία, ἀπαιδευσία.
Stolidus, ἀνόητος, ἀνόητος, μωρός.
Stomachor, ἀγανακτῶ ἐπί τινι, δυσχεραίνω.
Stomachosus, ὀργίλος, ἀγανακτικός.
Stomacho fruens bono, ἡσθεὶς ἐυτυχήματι.
Stomacho conveniens, seu Stomachum corroborans, εὐστόμαχος.
Stomachus, στόμαχος, δισταγμὸς, proiracundia, ἀγανάκτησις, ὀργὴ τοῦ θυμοῦ.
Storea, τὸ στρῶμα.
Strabo, στραβὸς, στραβὸς, παραβλὴψ.
Strages, ὄλεθρος, φόνος, ἦττα πολέμου.
Stragulum, στρῶμα, τὸ, σκέπασμα, τάπης.
Stramen, κάρφη, & κάρφος, ὁ, ἡ, & κάρφον.
Stramineus, καρφίνεος, & καρφαλέος.
Strangulo, ἀποπνίγω, ἄγχω πινά.
Stranguria, στραγγουρία.
Stratagema, τὸ στρατήγημα.
Strena, ξένιον, δῶρον, ξενικόν.
Strenuè, ἀνδρικῶς.
Strenuitas, ἀνδρεία, ἀρετὴ.
Strenuus, στρατηλάτης, ἀγωνιστὴς, ὁ, & ἀγωνιστὴρ, ορος, ὁ, ἀνδρεῖος.
Cum Strepitu, βομβηδὸν.
Sine Strepitu, ἀδρύβως, ἀξόρυβος.
Strepitus, ψόφος, ὁ, κτύπος, δέμβος.
Strepo, ψοφῶ, κτυπῶ, δυπτῶ.
Strictè, & strictim, σπανίως, λιγέως, ὀλιγοσχεδῶς.
Strictura, σμίλη.
Strideo, πρύζω, βιγίζω, βρύχω.
Stridor, βρυγμὸς.
Stridulus, ψιθυρὸς, λιγυρὸς.
Serigilis, ξύστρα, στλεγὶς, ἡ.
Strigo, is, ξύω.
Strigosus, λαγαρὸς, σκληρὸς, στερεὸς.
Stringere enſem, γυμνόω, σπάω τὸ μάχαιραν.
Stringo, σφίγγω, λαύω.
Strix, strigis, σύριγξ.
Structor, κατασκευαστὴς, τέκτων.
Structura, κατασκευὴ, οἰκοδομὴ.
Struere, pro machinari, μηχανᾶσθαι, μηχανᾶσθαι.
Struere dolos, ἐπιβουλεύειν τινὶ, ἐπιβουλὰς ἐπιτιθέναι τινί.
Struës, ὄγκος, σωρὸς, σκυβάλη.
Struma, χοιράς, ὑγρὸν, ὁ.
Struma laborans, κραιπᾶ.
Strumosus, χοιρώδης.
Struo, καταστρωνύω, συστρώννυμι.
Struthiocamelus, στρουθοκάμηλος.
Studeo, σπουδάζω, περί τινος, σπουδῶ ἐμοὶ, virtuti: περσίζειν, περσομανεῖν: pro favere, σπουδάζειν ἐκείνοις τισί.
Studiis incumbere, περισκαπτρεῖν τοῖς λόγοις.
Studiosè, σπουδῇ, σπουδῆς, σπουδαίως.
Studiosi Philosophiæ, οἱ περὶ τὴν φιλοσοφίαν ὄντες.
Studiosus, σπουδαῖος, ὁ σπουδαίζων, ὁ φιλόλογος: pro fautore, σπουδαστὴς: pro literarum cupido, φιλομαθὴς.
Studium, σπουδὴ, ἄσκησις, ἐπιτήδευμα.
Studium Philosophiæ, ἡ ἐν φιλοσοφίᾳ σπουδή.
Studium in aliquâ re ponere, σπουδάζειν ἐν τινι περί τινος.
Stultè, ἀγνωμόνως, ἀνοήτως.
Stultiloquentia, μωρολογία.
Stultiloquus, μωρολόγος.
Stultitia, ἀνοήτης, μωρία, ἄνοια.
Stultus, μωρὸς, ἀνόητος, νοῦν οὐκ ἔχων, ἄφρων, ἀσύνετος.
Stupa, στύπη, & στύππη, στυππίον.
Stupefacio, ἐκπλήττω, συφορῶ.
Stupefactus, ἐκπεπληγμένος.
Stupefio, ἐκπλήττομαί τινος, περίστασμαι.
Stupeo, ἀνανδρίᾳ ἔχω, ἐξίσταμαι.
Stupiditas, ἀναισθησία, ἄνοια, ἀμαθία.
Stupidus, ἀξύνετος, ἀναίσθητος.
Stupor, ἔκπληξις.
Stuprator, διαφθορεὺς, μιαιφόνος.
Stupro, μιαίνω, διαφθείρω, διαπορθμεύω.
Stuprum, μιαιφονία, διαφθορά.
Stuprum inferre, μιαίνειν, διαφθείρειν γυναῖκά τινος.
Sturnus, ψὰρ, ὁ.
Styx, στύξ.
Suada, ἡ πειθώ.
Suadeo, πείθω σε τοῦτο, συμβουλεύω τινί τε, παραινῶ, εἰσηγοῦμαι.
Suamet, τῆ ἑαυτῆ.
Suapte, ἀυτομάτως, τῇ ἑαυτῆ.
Suasio, παραίνεσις, παράκλησις.
Suasor, σύμβουλος, εἰσηγητὴς.
Suasorius, συμβουλευτικὸς, παρακλητικός.
Suaviloquentia, ἡδυλογία, ἡδυφωνία.
Suaviloquus, ἡδύλογος, ἡδύστομος, ἡδύφωνος.
Suavior, aris, καταφιλέω.
Suavis, e, ἡδύς.
Suavissimus, ἥδιστος.
Suavitas, ἡδύτης, γλυκύτης.
Suaviter, ἡδέως, γλυκέως.
Suavium, osculum, τὸ φίλημα.
Sub, ὑπὸ, cum genit. dat. & acc.
Sub dio, ὑπ' αἴθρῳ, ὑπαίθριον.
Sub manum, ὑπὸ χεῖρα.
Sub prætextu, ὡς σκήματος.
Sub umbrâ, ὑπὸ σκηνήματι.
Subactus, κατέρασμένος.
Subæratus, ὑποχάλκεος.
Subæro, ὑποχαλκόω.
Subcinctorius, ἐγκρυφίας.
Subcinctorius panis, ἀσσάριτος ἄρτος.
Subcutaneus, ὑποστερνίδιος. vel potius; ὑποδερμιτικός.
Subditicius, ὑπόσπαστος, ὑποβαλλόμενος.
Subditum esse alicui, ὑπό τινι εἶναι.
Subditus, a, um, ὑπήκοος, ὑπόσπαστος: pro subjectus, ἀφηρημένος, ὑποτεταγμένος, ὑπήκοος, ὑπόσπαστος.
Subdo, is, ὑποτίθημι, ὑποβάλλω: pro subjungere, ὑπαλλάσσω, ὑφιστάνω.
Subdolus ὑπουλος, ὑποδόλιος.
Subducere rationem, λογίζεσθαι.
Subduco, ὑπεξάγω, ὑφαιρῶ, αἰλίπω.
Subductio, λογισμὸς, ὑπαναγκή.
Subeo, ὑποδύομαι, ὑπέρχομαι: subire periculà, κίνδυνον, κατέρχομαι: pro venire in mentem, ὑπέρχω.
Suber, φελλὸς, ῥοῦς.
Subgingivæ, ὑπόλαι.
Subjaceo, ὑποκείμαι, ὑποτίθεμαι.
Subjacto, subjecto, ὑποβάλλω.
Subjectio, ὑποπαγὴ.
Subjectus, subditus, ὑπήκοος, ὑπόσπαστος.
Subigo, βιάζομαι, ὑπάγω: pro domare, καταδουλόομαι, δαμάζω: pro commisceo, ἀναμάσσω, ἀναμίγνυμι.
Subjicio, suppono, ὑποβάλλω, ὑποτίθεμαι: pro subigo, καταδουλόομαι, ὑπάγω τινί τι.
Subinde, εἶτα, ἔπειτα: pro frequenter, συχνά.
Subiratscor, ὑποργίζομαι.
Subito, ἐξαίφνης, ἐκ παρῆς, ἐκβύδην.
Subitus, αἰφνίδιος, ἐξαπίνης.
Subjugis, ὑποζυγώδης, ζυγώδης.
Subjugo, as, are, ὑποζεύγνυμι τινὶ, ὑποτάττω, ὑπάγω, ὑποζεύγνυμι.
Subjungo, ὑποτάσσω, ὑποζεύγνυμι.
Sublabor, ὑπολιθαίνω.
Sublego, as, ὑποκλέπτω.
Sublego, gis, ὑποκρύπτω.
Sublevo, ὑποκουφίζω, κουφίζω: pro prodesse, ὠφελεῖν ἄλλον.
Sublicius pons, γέφυρα ξύλινη.
Subligar, subligaculum, περίζωμα, περίσκελις.
Sublimis, μετέωρος, ἀέριος, ὑψηλὸς.
In Sublime ferri, μετεωρίζεσθαι.
Sublimitas, μετεωρισμὸς, ὑψηλότης.
Sublingua, ὑπόγλωσσον.
Sublino, ὑπαλείφω, ὑποχρίω.
Sublustris nox, ἀμφιλύκη νύξ.
Submentum, ἀνθέμιον.
Submergo, καταδύω, καταποντίζω.
Submersus, βύθιος, ὑποβρύχιος.
Subministro, ὑπουργῶ, ὑπηρετῶ τινί τι: ὑπαρχῶ.
Submisè, ταπεινῶς, ὑφειμένως.
Submissio, ταπείνωσις.
Submissus, ταπεινὸς, ὑφειμένος.
Submitto, ὑποτάττω ἐμαυτὸν τινι: ὑποτίθημι, ὑποβάλλω, ὑποπίμπω.
Submoneo, ὑπομιμνήσκω.
Submoveo, ὑπωθῶ, ὑποξαίρομαί τι.
Subnascor, ὑποφύομαι.
Subnecto, ὑπεμπλέκω.
Subnitor, ὑπερείδομαι.
Subnitor, ὑπείδομαι.
Subnitor, ὑπόζω.
Subnitor, ὑπατωτίλλω.
Subnotatio, ὑποσημείωσις.
Subornatus, ὑπόκλοπος.
Suborno, ὑποσημαίνω, ὑποκρούω: pro clam submittere, παρασκευάζομαι ὑποπίμπω, ὑποβάλλω.
Subrepo, ὑρέπω, ὑπέρχομαι.
Subreptitius, κλοπαῖος.
Subrideo, ὑπομειδιάω.
Subripio, ἁρπάζω.
Subrogo, ἀντιψηφίζομαι.
Subruo, ὑπορύττω, καταβάλλω.
Subsarnatio, χλιασμὸς, χλιασμός.
Subsanno, as, irrideo, χλευάζω τινα, σκώπτω, κατακωμῳδῶ.
Subscribo, ὑπογράφω, ὑποσημαίνομαι, συγκατατίθεμαι.
Subscriptio, ὑπογραφὴ, ὑποσημείωσις.
Subsellia, ἕδραι τὰ βάθρα.
Subsequens, ἐπακολουθῶν.
Subsequor, ἐφίσπομαι, ἐπακολουθέω τινι.
Subservio, ὑποδέομαι, ὑποδουλεύω.
Subsideo, sedeo, ὑπηκοΐζω, ὑφίσταμαι, ὑποδέομαι.
Subsidiarius, βοηθητικὸς.
Subsidium, βοήθεια, ἐπικουρία.
Subsido, pessum eo, ὑποκαθέζω.
Subsigno, ὑποσημείου, κατασημαίνομαι.
Subsilio, ὑφίσταμαι, μίνω, ἀντίκω.
Subsolarus, ἡλιώδης.
Substantia, ὑπόστασις, οὐσία, ὑποκείμενον: pro facultatibus, τὰ ὄντα, οὐσία, ὑπάρξεις τινί τι.
Substantialis, ὑπαρκτικὸς.
Substerno, is, ὑποστρώννυμι.
Substituo, ἀντικαθίστημι, ὑφίστημι.
Substitutio, ὑποκατάστασις.
Substo, ὑφίσταμαι.
Substramen, substratus, ὕλη, ὑπόστρωμα.
Substringo, κατασφίγγω.
Subsum, ὑπάρχω, ὑπάρχω.
Substruo, ὑποκαθίστημι, ὑποκαθέλκομαι.
Subtegmen, κρόκη.
Subtendo, ὑποτείνω.
Subter, ὑπένερθε, ὑπακτιαδίως, ὑπό, κάτω.
Subterfugio, ὑπαλλάσσομαι, ὑπεκθέω: subterfugere laborem, φεύγειν τὸν πόνον, ὑπαλύσκω, ὑπεκλίνω.
Subterlabor, ὑπολιθαίνω.
Subterraneus, καταγαῖος, καταχθόνιος, ὑπόγαιος.
Subtexo, κεδυφαίνω, περιυφαίνω.
Subtilis, λεπτὸς, λεπτομερὴς.
Subtiliter, λεπτῶς.
Subtiliter differere, λεπτολογεῖν.
Subtraho, ὑπεξάγω, ὑποσύλλομαι.
Subtrilis, ὑπολυπηρὸς.
Subtus, ὑπένερθε, κάτω, ὑποκάτω.
Subucula, ὑποχίτων, χιτωνίσκος.
Subvectio, ἀναπομπή.
Subvecto, ὑποκομίζω, ἀνάγω, ἀναπέμπω.
Subvenio, ξυνδέω τινι, συλλαμβάνω σοι, βοηθῶ τινι.
Subvereor, ὑπαιδέομαι.
Subversio, ἀνατροπὴ, καταστροφὴ.
Subverto, καθαιρέω, καταστρέφω, καταβάλλω, ἀνατρέπω.
Subula, ὀμφὸν, κεντητήριον.
Subulcus, ὑφορβὸς, ὑδίκος.
Subvolo, ἀναπέτομαι, ἀνίπταμαι.
Suburbanus, ὁ ἀεὶ παρεπιδημῶν.
Suburbium, περάστιον.
Succedaneus, ὑποδοχὸς, ἀντικλὸς.
Succedo, ὑποδύομαι, διαδέχομαί τινος οὐσίαν τινὸς, in bonis alicui succedo: ἐκδέχομαι successit ex animi sententiâ, ὑπῆκουσέ μοι τὸ φρόνημα.
Succedo tibi, διαδέχομαί σε.
Succendo, ὑπαίθω, ὑφάπτω.
Succenseo, ἀγανακτέω φορτίνα, χαλεπαίνω τινι, ὀργὴν ἔχω ἐπί τινα.
Succenturiatus, ὑποτακτὸς.
Succenturio, ὑπάγω, χάσσω.
Successio, διαδοχὴ, διάδεξις.
Successivè, ἐκ διαδοχῆς.
Successor, διάδοχος, διαδεξάμενος.
Successus, τύχη, ἐυτυχία, ἐυτυχές, ὑποχώρησις.
Succidia, ταριχία.
Succido, ὑποτέμνω, ὑποκόπτω.
Succiduus, a, um, διάδηλος.
Succingè, σὺν κραναῖς, σωστῆμον.
Succingo, ὑποζώννυμι.
Succino, ὑπάδω.
Succinum, ἤλεκτρον.
Succisivis horis, ἐν παρέργῳ μέρει.
Succosus, χυλώδης, πολύχυλος.
Succreſco, ὑποφύομαι.
Succubus, ὑφέλκυστρον.
Succumbo, πλαγίομαι, ὑπόκειμαί τινι, ὑποκατακλίνομαί τινι: ἡττᾶσθαι ἥσσων, succumbere amori: ἡττᾶσθαι.
Succurro, βοηθέω τινι, ἐπικουρῶ, ἐξαρκέω, ἀμύνω σοι: pro in mentem venire, ὑπέρχομαί τινί τι.
Succus, χυλὸς, χυλὸς, χύλισμα.
Succo abundans, ἰυχνὸς.
Succutio, ὑποσείω.
Sudarium, Cudáριον, ἰδρώτιον.
Sudatorium, τὸ πυριατήριον, ὑποκαυστὸν.
Sudes, κάμαξ, ὀβελίσκος.
Sudo, ἱδρῶ.
Sudor, ἱδρὼς, ἱδρῶσις.
Sudore languco, ἱδρῶσι.
Sine Sudore, ἀνιδρωτὶ.
Sudum, i, τὸ αἴθριον, ἐυημερία.
Suesco, ἐθίζομαι.
Suffero, ὑπομένω, ὑφίσταμαι, πάσχω, ἀνέχω, ὑπομένω.
Sufficiens, ἀυτάρκης, ἱκανὸς.
Sufficienter, ὑπηκόως, ἀρκούντως.
Sufficientia, αὐτάρκεια, ἱκανότης.
Sufficio, ἀρκεῖ μοι ταῦτα, hæc mihi satis sunt: ἐξαρκεῖ τινι. pro submiſtrare: ὑπουργεῖν: pro substituere, ὑφίστημί τινα, ἀντικαθίστημι.
Suffigo, προσπήγνυμι, προσηλόω.
Suffimentum, θυμίαμα.
Suffio, θυμιάω, ὑποθυμιάω.
Suffitus, θυμίαμα, θυμίασις.
Sufflamen, inis, ὁ ἀσχελὴς, ἀσφλαμὶν, ἀσχελία.
Sufflo, φυσῶ, ἐμπίπλω.
Suffocatio, ἡ πνίξ, ἀπνευστίη, ἀγχόνη.
Suffocatus, πνιγὸς.
Suffodio, ὑπορύσσω.
Suffoſſio, ὑπορυχή.
Suffragatio, ψηφοφορία, ὑπὲρ.
Suffragium, ὁ ὑπὲρ, ψηφοφορία, γνώμη, χειροτονία.
Suffragium ferre, ὑπὲρ τινὸς ψηφίζεσθαι, ὑπὲρ τινος ψῆφον.
Suffrago, ἔγκυς, κάμπη, μισχωτὴρ.
Suffragor, ψηφοφορῶ, ψηφίζομαί σοι, χειροτονῶ.
Suffricio, ὑπαλείφω.
Suffundo, ὑπέχω, καταχέω.
Suffundor pudore, καταδυσωπῶ.
Suffuror, ἀρπάζω, ὑφαρπάζω.
Suffugio, ὑπέκφευξις.
Suggero, suppedito, ἐπαρκέω, συμβάλλω τινὶ λόγον, alicui verba: ὑπομίσσω τινὶ τὸ ὑποτιθέμενον.
Suggestus, ξύστρα, ἀναβαθρίον.

Sugillatio, ὑπωπιασμὸς, ὕφεσμος.
Sugillatus, ὑπώπιος, ὑπωπιασθὶς.
Sugillo, ὑπωπιάζω: pro contumelià afficio, ὑβρίζω τινα, λοιδορῶ, βλασφημῶ.
Sugo, ἀναλείχω, ἐπιλείχω & ἀω, ἀλείχω.
Sui, genit. ἑαυτῶ.
Sui negotii, ἰδιοπράγμων.
Sui juris esse, ἑαυτῶ ἔξω, ἐλεύθερος εἶναι.
Sui'e, ὑφίης.
Suinus, ὑϊνὸς.
Suillus, ὑείος: ὑεινὸν κρέας, fuilla caro.
Suis desideriis, τῶν ἰδίων κέρδη, τὰ ἰδία κέρδη, τὰ ἴδια φρονεῖν.
Sulcatim, κατ' αὔλακας.
Sulco, αὐλακίζω, ἀλωνίζω.
Sulcus, αὔλαξ.
Sulphur, θεῖον, θεάριον, θεῖον.
Sulphur vivum, θεῖον ἄπυρον.
Sulphureus, θειώδης.
Sum, εἰμὶ, ὑπάρχω, πυγχάνω, πέλομαι.
Sum ejus ingenii, ἔτως ἔχω, οὕτω φύομαι.
Sumen, ὕδωρ, ὑδατόεις.
Summa, κορυφὴ τὸ λόφος, τὸ κεφάλαιον.
Summatim, ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν τι, ἐν κεφαλαίοις εἰπεῖν.
Summè, εἰς τὰ μάλιστα.
Summitas, ἄκρον, ὑπέρκειμαι.
Summopere, μάλιστα.
Summoveo, ἀπωθέω.
Summum bonum, τὸ τέλος τῶν ἀγαθῶν.
Ad Summum, τὸ μέγιστον τὸ σύμπαν.
Summum, τὸ ἄκρον.
Summus, ἔσχατος, ὕπατος, ὕψιστος.
Summus lacerdos, ἀρχιερεύς.
Sumo, is, λαμβάνω, αἴρω: pro arrogo, ἀναιρῶ ἐμαυτῷ: pro eligo: αἱρέομαι, ἐκλέγω.
Sumptio, λῆμμα, λῆψις.
Sumptuosè, δαπανηρῶς.
Sumptuositas, πολυτέλεια.
Sumptuosus, δαπανηρὸς, πολυτελὴς.
Sumptus, ûs, δάπανη, ἀνάλωμα.
Sumptus, a, um, ἐπιλήμπτωρ.
Sumptus facere, δαπανᾶν.
Suo, ῥάπτω, ἀείρομαι.
Suo more, κατὰ τὸ εἰωθὸς ἐμοὶ.
Suo tempore, ἐν ὥρῃ τινὶ, καὶ' ὥραν, ἐυκαίρως.
Supellex, τὰ ὑπόπλα, κατασκευὴ, σκεύη.
Supellex lignea, ξυλόπλινθος ξύλη.
Super, ὑπὲρ, ὑπὸ, dat. ἐπὶ, ἄνω: accus. vel gen. κατὰ, cum genit. adv. ὑπὲρ ὄντος.
Superabilis, ὑπερβατὸς, ἐυίκητος.
Superadd, ὑπερεπιθήσω, περισκάλλω.
Superante salo, ἐκχειμαινούσης τῆς ἁλός.
Superbè, ὑβριστικῶς.
Superbia, ὑπερηφανία, ὑπερογκία, ἀλαζονεία, ἀγαυρία, ἀγαυρότης.
Superbiloquentia, μεγαλορρημία.
Superbio, ὑπερηφανεύομαι, ὑπερηφανεύω, μεγαλοφρονεῖν ἐπί τινι, τυφοῦμαι.
Superbus, ὑπερήφανος, ὑπέρογκος, ἀλαζών, μεγαλόφρων.
Supercido, ὑπερτίπτω.
Supercilia contrahere, τὰς ὀφρῦς ἀναστέλλειν.
Supercilium, ὑπερώιον, ὑπερῶον: pro fastu, ὑπερηφανία.
Supereminens, ὑπερέχων.
Superexto, ἀναφαίνομαι.

In Superficie, ὑπεγκεῖμαι.
Superficies, ἐπιφάνεια, ἐπιφάνημα.
Superfl. e, περισσός.
Superfluitas, περισσεία, περίσσωμα.
Superfluo, πλεονάζω, περισσεύω.
Superfluus, περισσός, ὑπέρπλεως.
Superfundo, ἐπιχέω.
supergredior, ὑπερβαίνω, ὑπερβαίνω.
Super, ὁ ἄνω, ὁ ἄνωθεν, ὑπερκείμενος.
Superimpono, ὑπεπιτίθημι.
Superinduco, ἐπεισάγω.
Superinduo, ἐπιδύω.
Superingero, ἐπιπροφέρω.
Superior sum, πλεονεκτῶ σε τινος, περίεχω.
Superior, ἀνώτερος, κρείττων.
Superiore anno, πέρυσι.
Superiore tempore, ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ, ἐν τοῖς πρότερον χρόνοις.
Supernico, ὑπερνίκιος, ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλομαι.
Superne, ἄνωθεν, ὕπερθεν.
Supernus, ὑπέρτερος, ὑπερκείμενος.
Superò, ὑπερβαίνω pro vinco, κρείττων εἰμὶ, νικᾶν, ὑπερνικᾶν, ἔχειν ὑπεροχὴν, περίεχομαι.
Superpondium, ὑπέρμετρον.
Superpono, ὑπερτίθημι.
Superscribo, ὑπογράφω.
Superscriptio, ὑπογραφὴ, ὑπογεγραμμένον.
Supersedeo, ἐπέχω, παύομαι, ἀπολείπω.
Supersilio, ὑπεράλλομαι, ὑπερπηδῶ.
Superstes, ὑπερβιώσιμος, περιβιώσιμος.
Superstes fuit, περιέλιπε ζῶν, περιέλιπεν ἐμὲ ζῶντα, περιεγένετο ἐμοῦ ζῶντος, περιεγένετο ἐμοῦ ζῶντος.
Superstitio, δεισιδαιμονία, δεισιδαιμονία.
Superstitiosè, δεισιδαιμονίας.
Superstitiosus, δεισιδαίμων, δεισιδής.
Superstes, ὑφίστημι.
Superstruo, ὑποκαδομῶ.
Supersum, περιείμι, περιγίνομαι, ἔτι εἰμὶ, ἐπιζῶ, ἐπιβιῶ, περιγίνομαι.
Supervacaneum est, μάτην ἐστὶ, ἀνωφελές ἐστιν.
Supervacuus, μάταιος, ἀνωφελής.
Supervenio, ἐπέρχομαι, ἐπεισέρχομαι.
Superus, ὁ ἄνω, ἄνωθεν.
Supinus, ὕπτιος.
Suppar, πάρισος.
Supparus, ἀφελμίων.
Suppeditatio, χορηγία, παρεσκευὴ, ἐπαρκεία.
Suppeditò, παρέχω, ἐκπορίζω τὶ, χορηγῶ ἐπαρκῶ, παρέχω, ὑπηρετῶμαι.
Supplex, ἱκέτης, ἱκέτευε, ἱκέτις.
Supplicatio, ἱκεσία, ἱκέτευμα.
Supplices preces ad Deum fundere, ἱκετεύειν τὸν θεόν.
Suppliciter, ἱκετικῶς.
Supplicium, pro pœnâ, τίμημα, δίκη, ζημία.
Supplicium capitis constituere, κρίνειν ζημίαν θάνατον.
Sup, licium de aliquo sumere, τιμωρεῖσθαί τινα.
Supplico, ἱκετεύω, γονυπετῶ, προσκυνῶ, δέομαι, λισσομαι, ἀντιβολῶ.
Supplodo, κατακροτῶ, ὑποκροτῶ.
Suppono, ὑποτίθημι, ὑποβάλλω.
Suppositio, ὑπόθεσις, ὑποβολή.
Supposititius, ὑποβολιμαῖος.
Supposititius, ὑποτιθέμενος.
Suppressa voce, σιγῇ.
Suppressio, ὑπόκρυψις.
Supprimo, cohibeo, ἐπίσχω, καταστέλλω pro occultare, ἀποκρύπτω τι.
Suppudet, ὑπαισχύνομαι.
Suppuratio, ἴκμυσις, ἰκμύνσις.
Suppuro, ἰκμύω, πύω.
Supputo, computo, λογίζομαι.
Supra, præpos. ὑπέρ, acc. ἐπί, παρά, cum genit. περὶ, dativ. Aliquando est adv. ἄνω, περάτω.
Supra quam credibile est, παρὰ πίστιν.
Supra dictum, ὁ ἢ ἐν τοῖς πρότερον εἰρημένοις, περιειρημένος.
Supra fas, ὑπὲρ τὸ θέμις.
Supra modum, καθ' ὑπερβολὴν, παρὰ τὸ μετρίως, ὑπὲρ τὸ θέμις.
Supra spondam, ἐπὶ τῆς σπιλάδος.
Supra vires, ὑπὲρ δύναμιν.
Supremus, κράτιστος, ὑπέρτατος.
Sura, γαστροκνημία, κνήμη.
Surcularis, φρυγανώδης, φρυγανότοπος.
Surculus, κλαδίσκος, φρύγανον, σκάλοψ.
Surdaster, ὑπήκοος, μυσάκουστος.
Surdesco, καφοῦμαι, ἐκκωφοῦμαι.
Surditas, κάφωσις, ἀγνοΐα.
Surdus, κωφὸς, ἀήκοος.
Surgo, διανίσταμαι, ἀνίσταμαι, ἐγείρομαι.
Surreptitius, ὑφαρπαστός.
Surrigo, ἐπαείρω.
Surripio, ἁφαιρῶ, ὑφαρπάζω.
Surrogo, ἀντικαθίσταμαι.
Sursum, ἄνω, εἰς τὸ ἄνω.
Sursum deorsum, ἄνω κάτω.
Sursum versùs, εἰς τὰ ἄνω.
Sus, præpos. ἀνά.
Sus, suis, ὗς, συός.
Susceptio, ὑπόδεξις, ὑπαδοχή.
Susceptor, ὑποδεκτικός, ὑποδοχεύς.
Susceptum, ἐγχείρημα, ἔργον.
Suscipere liberos, ἀναιρεῖσθαι παῖδας.
Suscipio, παραλαμβάνομαι, ὑπέρχομαι, bellum: ἀναλαμβάνομαι, ὑπέχειν.
Suscitabulum, ἐμπόδισμος.
Suscito, ἐγείρω, ἀναζωπυρῶ, ἀνίστημι.
Suspectum esse alicui, ὑπόπτως ἔχειν τινί.
Suspectum habere aliquem, ὑποπτεύειν τινά.
Suspectus, ὕποπτος.
Suspendium, κρέμασις, ἀνάρτησις.
Suspendo, ἀναρτῶ, ἀπάγχω, κρεμῶ τινα ἐκ δένδρου, ex arbore: & pro differre rem, ἀναβάλλειν τὰ ἐς τὸ.
Suspensus, dubius, ἀπορος.
Suspicio, ἀναβλέπω, pro admirari, θαυμάζειν, ἀγαμαι τινα ἢ τὰ ἔργα, καταπλήττομαι τινά.
Suspicio, ὑπόνοια, ὑποψία, ὑπόληψις.
Suspicio sus, ὑπεπλήσθη, πλήρης ἐστὶ.
Suspicosè, ὑπόπτως.
Suspicor, καταδέχομαι, δοκῶ, ὑπολαμβάνω, ὑποτοιοῦμαι.
Suspirans, ἀναστένων.
Suspiriosus, ἀδημάτικός.
Suspirium, στέναγμα, συναχή.
Suspiro, στένω, ἀσθμαίνω τινὸς, propter aliquid: στενάζω συναχθόμενος.
Susque deque fero, ἀδιαφορῶ περί τι.
Sustentaculum, ἔρεισμα, βάσις, σκέπασμα.
Sustentatio, ὑπομονὴ, ἀνοχὴ, ἔξις.
Sustento, ἀνέχω pro tolerare, ὑπομένω pro alere, τρέφειν.
Susurro, ἀνέχω, βαστάζω, idem quod pati, ὑπομένειν πόνους, labores.
Susurratio, ψιθυρισμὸς.
Susurro, ψιθυρίζω τινί.
Susurro, onis, ψίθυρος, ψιθυριστὴς.
Susurrus, ψιθυρισμὸς.
Sutela, κακοτέχνημα.
Sutilis, ῥαπτὸς.
Sutor, ῥάπτης.
Sutrina, σκυτεῖον.
Sutura, ῥαφή.
Suus, ὁς, ἡ, ὁν.
Sycophanta, συκοφάντης, συκοφάντρια.
Syllaba, συλλαβή.
Syllogismus, συλλογισμὸς.
Sylva, ὕλη, λόχμη, δρυμὸς.
Sylvanus, πάν.
Sylvesco, ὑλομανῶ, ξυλομανῶν.
Sylvester, ὑλώδης, ὀρεινὸς.
Sylvosus, ὑλώδης, δρυμώδης.
Symbolum, τὸ σύμβολον.
Symmetria, συμμετρία.
Sympathia, συμπάθεια.
Symphonia, συμφωνία.
Symptoma, σύμπτωμα.
Synagoga, συναγωγὴ.
Synecdoche, συνεκδοχή.
Syncerè, ἀκιβδήλως, ἀκιβδήλως.
Syncerius, ἀκιβδήλως, ἀνυπόκριτος.
Syngraphum, συγγραφὴ.
Synodus, συνόδος.
Synópsis, σύνοψις.
Syrma, τὸ σύρμα.
Syrupus, σύρων.

T.

TAbanus, ὁ ὄιστρος, μύωψ.
Tabefacio, ἐκτήκω, μηκύνω.
Tabella, πινάκιον, πινακίδιον.
Tabellarius, γραμματοφόρος, ὑπηρέτης.
Taberna, ἐργαστήριον pro diversorio, κατάλυσις.
Tabernaculum, σκήνωμα, σκηνή.
Tabernarius, κάπηλος, ἐργαστηριάρχης.
Tabes, μάρανσις, ἡ, μαρασμὸς, ὁ φθίσις, φθόη, ἀθρεία, τῆξις, ἡ.
Tabefco, φθίνω, τήκομαι, μαραίνομαι, φθείρομαι, σωτήκομαι.
Tabidus, σωτηκτικὸς, μαρασμώδης.
Tabificus, φθισικὸς, φθινώδης.
Tabula, πίναξ, πλάξ, σανὶς, σῆλτος.
Tabulæ novæ, χρέων ἀποκοπαὶ.
Tabularium, γραμματοφυλάκιον.
Tabulata, σανιδώματα, ὑπερῷα, τὰ.
Tabulo, contabulo, &c. σανιδῶ.
Tabum, τὸ ἰχῶρ.
Tacendus, σιωπητέος.
Taceo, σιγῶ, σιωπῶ, ἡσυχάζω.
Tacitè, σιγῇ, ἡσυχῇ.
Taciturnitas, ἡσυχία, ἀφασία, ἀγλωσσία, σιωπὴ, σιγή.

Taciturnitas, σιωπηλότης.
Tacitus, qui tacet, ὁ σιωπῶν, σιωπηλὸς pro eo, quod tacetur, σιωπώμενος.
Tactus, ἁφὴ.
Tactus est, ἁπτέον.
Tæda, δαὶς, πεύκη, λαμπὰς.
Tædet, ἄχθομαι, βαρύνομαι.
Tædet me hujus hominis, σκαχίζομαι τοῦτον τὸν ἄνθρωπον.
Tædium, ἀκηδία, ἄχθος, ὁ κόπος.
Tænia, ταινία.
Talaria, τὰ πίλλα.
Talaris, ποδήρης, ποδηνεκὴς.
Talaris tunicæ, ποδήρης χιτὼν.
Talea, ξυλάριον, δαλία.
Talentum, τάλαντον.
Talio, onis, ἡ δ' ἴσον ἀμοιβὴ.
Talipedo, παραχίεσμα.
Talis, e, τοιοῦτος, τοῖος δή.
Talis qualis, τοιοῦτος οἷος, τοιοῦτος ὁποῖος.
Talis ludo, ἀστραγαλίζω.
Taliter, τοιοῦτος.
Talitrum, σκανδαλισμὸς, κονδυλισμός.
Talorum lusus, ἀστραγαλισμὸς.
Talpa, ἀσπάλαξ, σκηλοψ.
Talus, ἀστράγαλος, πάσσος.
Tam, τοσοῦτον, οὕτως, ὡς.
Tam perditus, οὕτως πονηρὸς.
Tam, quam, τοσοῦτον, ὅσον, οὕτως, ὡς.
Tamdiu, quamdiu, τοσοῦτον, ἐφ' ὅσον.
Tamdiu, τοσοῦτον χρόνον.
Tamen, ὅμως, μέντοι, ἀλλ' ὅμως.
Tametsi, κἂν, κεἰ, εἰ καί.
Tandem, ποτὲ, τηλικοῦτον.
Tandem tamen, τέλος ἤδη.
Tango, ἅπτομαι, ἐφάπτομαι.
Tanquam, ὡσανεὶ, ὡσεὶ, ὥσπερ.
Tanti, quanti, ὅσου τοῦτο, ὅσου ἔστι.
Tantillum, τηλικοῦτο, σμικρὸν ὅσον.
Tantillus, σμικρὸς, ὅσος.
Tantisper, donec, μέχρι τοῦ, μέχρις ἄν.
Tanto, quanto, τοσούτῳ, sequente ὅσῳ, vel ὅσῳπερ.
Tanto magis, quanto, τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳπερ.
Tanto melior, τοσούτῳ κρείσσων.
Tanto tempore, τοσοῦτον χρόνον.
Tantopere, τηλικοῦτον, οὕτως.
Tantum, μόνον, μόνως.
Tantummodo, ἀπὸ μόνου, μόνον ἀπό.
Tantum abest, τοσοῦτόν ἐστὶ.
Tantundem, τοσοῦτον.
Tantum quod, ἀρτίως.
Tantus, a, um, τηλικοῦτος, τόσος.
Tantus, quantus, τηλικοῦτος τὸ μέγεθος, ὅσος.
Tapes, τάπης, τάπητ.
Tarde, ὀκνῶς, βραδέως, ὀκνηρῶς.
Tardesco, βραδύνω, βραδὺς γίγνομαι.
Tardigradus, βραδύπους.
Tardiloquentia, βραδυλογία.
Tardiloquus, βραδύγλωσσος.
Tarditas, βραδύτης, βραδυλία.
Tardius, βραδύτερον.
Tardiusculus, βραδύτερός πως.
Tardo, ἀναβάλλω, βραδύνω, διατρίβω, ἐγχρονίζω, ὀκνηρίζω.
Tardus, ὀκνηρὸς, βραδύς.
Tartareus, ταρτάρειος.
Tartarus, Tartara, ὁ τάρταρος, τὰ τάρταρα.
Taurinus, ταύρειος.
Taurus, ταῦρος.
Taxatio, τίμησις, ἀξίωσις. Item reprehensio, ἐπιτίμησις.
Taxillus, ἀστραγαλίσκος.
Taxo, reprehendo, καθαπτόμαί τινος, κατατιμῶμαί τινα pro æstimare pretio, τιμῶν.
Taxus, σμίλαξ.
Tector, κονιατὴς.
Tector tignarius, τέκτων τεκτονικὸς.
Tectorium, κονίαμα.
Tectum, δόμος, ὄροφος, στέγη, στέγος.
Tectus, a, um, κρύφιος, ἀπόκρυφος.
Tecum, μετὰ σοῦ.
Teda, δᾷς, δᾴδιον.
Teges, φορμὸς, φορμὶς, ψιάθος.
Tegmen, περιβολὴ, σκέπασμα, κάλυμμα.
Tego, καλύπτω, ἐρέφω, στέγω pro abscondo, κρύπτομαι, pro conservare, ἀσφαλίζειν.
Tegula, κέραμος, πλίνθος.
Tela, ἱστὸς, ὁ ὕφασμα.
Telam ordiri, ἐγκρηγεῖν, ἐστὸν ἵστασθαι.
extra Teli jactum esse, ἔξω βέλους ἐστὼς.
Tellus, γῆ, γαῖα, χθών, ἡ.
Telum, βέλος, τὸ τόξευμα, ἀκόντιον.
Temerarius, ἀβέλτερος, ἀφρόνιμος, τολμηρός.
Temerè, εἰκῇ, ἀπερισκέπτως, ἀβέλτερος.
Temeritas, περιττεία, ἀβελτερία.
Temero, βιάζομαι, μιαίνω.
Temetum, μέθυ, μέθυσμα.
Temno, καταφρονῶ.
Temo, onis, ῥυμὸς, ἡ ἁρμαμαξία, πηδάλιον.
Temperamentum, κρᾶσις, μῖξις.
Temperans, σώφρων, μέτριος.
Temperantia, σωφροσύνη, ἐγκράτεια.
Temperatè, σωφρονικῶς.
Temperatura, εὐκρασία.
Temperatus, μέτριος, εὔκρατος, εὐκρατὴς.
Temperies, εὐκρασία.
Tempero, συγκεράννυμι, κεράννυμι pro abstinere, κατέχειν ἑαυτόν.
Tempero me vino, ἀπέχομαι οἴνου.
Tempestas, tempus, χρόνος, ὥρα pro cœli inquietiore statu, χειμών, χειμασία.
Tempestivè, εὐκαίρως.
Tempestivus, καίριος, εὔκαιρος, ὡρεῖος.
Tempestuosus, θυελλώδης.
Templi vestibulum, πρόναον.
Templum, νεὼς, ἱερὸν, ἀνάκτορον.
Tempora, οἱ κρόταφοι.
Temporalis, καίριος, χρονικός.
Temporaneus, πρόσκαιρος.
Temporarius, πρόσκαιρος.
Tempore Alexandri, ἐπ' Ἀλεξάνδρου ἐπ' ἐμοῦ, meo tempore.
Tempore quodam, ποτὲ χρόνου.
Ex Tempore, ἐκ τοῦ παραχρῆμα εἰπεῖν, dicere.
In Tempore, ἐν τῷ δέοντι ἐν δέοντι.
Tempori servio, δοῦλός εἰμι καιροῦ.
Tempus, χρόνος, ὁ, καιρὸς, ὁ, ὥρα.
Tempus successivum, παιρισμὸν.
Temulenter, μεμεθυσμένως, μεθύσως.
Temulentia, οἰνοφλυγία, οἴνωσις, μέθη, μέθυσος, οἰνόλυτος, ὑγρὸς, ὁ, οἰνώδης, μέθυσος, οἰνόλυπτος.
Tenacissima memoriæ, μνημονικὸς.
Tenacitas, σμικρολογία, γλιχορότης.
Tenaciter, σμικρολόγως.
Tenax, ἔχων pro avaro, φειδωλὸς, σύνεχής, tenax propositi, ἰσχυρογνώμων.
Tendere arcum, τείνω τὰ τόξευσθαι.
Tendere insidias, ἐνεδρεύειν.
Tendit eo res, τείνει εἰς τι, vel πρός τι.
Tendicula, παγὶς, ἡ.
Tendo, extendo, τείνω, συντείνω pro ire, δίκειν.
Tenebræ, σκότος, τὸ, σκοτία, ἴριδος.
Tenebras offundo, ὑποκρύπτω τι ἀμαυρόω, σκοτίζω.
Tenebricosus, Tenebrosus, σκοτεινὸς, σκοτώδης.
Tenellus, λεπτὸς ἁπαλὸς, ἁπαλόσαρξ.
Tento, ἴσχω, αἴρω, καταλαμβάνω τι κρατέω τι pro possidere, κατέχειν.
Tenetur, obligatus sum, κατέχομαί τι.
Teneri lege, κατεῖσθαι ὑπὸ νόμου.
Tener, ἁπαλὸς, ὁ, τρυφερὸς, ὁ.
Tenor, ὁ τόνος, ἡ σωτηρία.
Tentare pudicitiam alicujus, πειρᾶν σωφρονεῖν.
Tentatio, πεῖρα, πειρασμός.
Tentator, πειρασὴς, ὁ πειρᾶσαι.
Tentigo, τόνος, πόσις.
Tentipellium, φάρμακον ἐρωτικὸν, τιτάνθεσον
Tento, πειράζω, πειρῶμαί τινος πεῖραν λαμβάνειν, ὑποπειρᾶν ποιεῖσθαι.
Tentorium, ἡ κλισία, τὸ σκιώδης, σκίαμα.
Tentorium figere, σκιώδειν.
Tenuis, λιπὸς, λεπτὸς, ψιλὸς pro paupere, πένης, ἐνδεὴς.
Tenuitas, λιπότης, λεπτότης, πενία, σπανία.
Tenuiter, λεπτῶς, ψιλῶς.
Tenus, usque ad, μέχρι, genit.
Tepefacio, ἀλεαίνω, θερμαίνω.
Tepeo, χλιαρὸς εἰμι, ἀλιαίνω.
Tepesco, χλιαίνομαι.
Tepiditas, tepor, χλιαρότης.
Tepidus, χλιαρὸς, ἀλεεινός.
Ter, τρίς.
Ter felix, τρισόλβιος, τρισόλβιος.
Terebra, τέρετρον, ὄμπανον, ὄμπανη.
Terebro, τρυπῶ, τορῶ.
Terebrum, τρύπανον.
Teredo, πρηστὼν, δάξ, θελξὼ.
Teres, στρογγύλος.
Terga dare, τὰ νῶτα ὑπορρίπτειν.
Tergeminus, τρίδυμος.
Tergiversatio, ἡ τῶν νώτων στροφή.
Tergiversator, ἀδικημάτης.
Tergiversor, στρέφομαι, ἀναστέλλομαι, ἐνδυπαλίζομαι, ῥιπτίζω.
Tergo, is, σμήχω, ὁμόργνυμι.
à Tergo, ὄπισθεν.
Tergum, ὁ νῶτος, in plur. τὰ νῶτα.
Tergus, oris, σκύτος, βύρσα, δέρμα.
Termes, ἰλαία.
Terminatio, ὁρισμός.
Termino, περαίνω, ὁρίζω, τελειόω.
Terminus, ὅρος, ὅριον, πέρας.
Ternarius, τριαδικὸς.
Terni, τρεῖς, σωτρεῖς.
Tero, consumo, τρίβω, σωτρίβω, & ὀμεῖν, τρύχω, λοίχω, terere tempus, διατρίβειν ἐν τινι, χρονοτριβεῖν.
Terra, γῆ, γαῖα, χθών.
Terra inculta, χέρσος, ἡ γῆ.
Terrâ marique, πεζῇ καὶ κατὰ θάλασσαν.
Terra culta, εἰρασμένη γῆ.
Terræmotus, γῆς σεισμὸς.
Terræ motibus obnoxius, ἴστις.
Terræ fragor, χάσμα.
Terræ malum, ἀριστολόχια.

Terræ hiatus, χάσμα.
Terram colere, γεωργεῖν, ἐργάζεσθαι χώραν.
Terrarum orbis, ἡ οἰκουμένη.
Terrenus, terrestris, γεώδης, ἐπίγειος, χθόνιος, ἐπιχθόνιος.
Terreo, φοβέω, δεδίττομαι, ἐκπλήττω, πτοέω, ἐκταράττω.
Terribilis, φοβερός, δεινός.
Terricrepus, βαρύβρεμος.
Terriculamenta, φόβητρα, τά.
Terrificus, φοβερός, δεινοποιός.
Terrigena, γηγενής, γηγήνης.
Territo, δειματόω.
Territorium, ὁ ἀγρός, πτωχία, χωρίον.
Territus, ἐκπλαγείς, ἐκφοβηθείς.
Terror, φόβος, ὁ, δεῖμα, τό, ἔκπληξις.
Terrorem incutere, δέος ἐμβάλλειν τινί· φόβον τίμπειν.
Tertiana febris, τριταῖος πυρετός.
Tertio, ας, τριάσω, τριασμόω.
Tertius, τρίτος.
Teruncius, τριημιόβολον.
Tessera, πίναξ, σύμβολον.
Tesserarius, κυβικός, ὁ τὸ συνθημα σημαίνων.
Tessellatus, lusitо, κυβδίω.
Tessellula, συνθημάτιον, ἀβάκιον.
Testa, κέραμος, ὄστρακον.
Testaceus, κεραμεῖος, ὀστράκινος.
Testamentarius, ῥᾳδιουργός, διαθηκογράφος.
Testamentum, διαθήκη, διάθεσις.
Testamentum abolere, ἀφανίζειν διαθήκας.
Testamentum condere, διαθήκας ποιεῖσθαι.
Testatio, διαμαρτυρία.
Testem subornare, παρασκευάζειν μάρτυρα.
Testes citare, ἐπιδίδοναι, ἢ παρεβάλλεσθαι μάρτυρας.
Testes producere, μάρτυρας παρέχεσθαι, παρεγγυᾶν.
Testiculus, ὄρχις ὁ καὶ ὄρχις.
Testificatio, μαρτυροποίημα.
Testificor, μαρτυρίαν τινί.
Testimonium, μαρτυρία, μαρτύριον.
Testis, μάρτυρ, μάρτυς, item ὄρχις.
Testor, μαρτύρομαι τινα· μαρτύρομαι· pro suppliciter petere, ἱκετεύω καὶ θεούς· pro testamentum condere, διαθήκας ποιεῖσθαι.
Testudo, χελώνη, χελώνιον.
Tetter, βλεφαρίς, βλεφαρίδες.
Tetrum aspectu, εἰδεχθής, σκυθρός.
Tetrarcha, τετράρχης.
Tetricus, σκυθρωπός, σκυθρός.
Texo, ὑφαίνω, διϋφαίνω· pro componere, συμπλέκειν, συγκρούειν.
Textilis, ὑφαντός, πλεκτός.
Textor, πλοκεύς, ἱματιουργός, ὑφάντης.
Textrina, ἱματιουργεῖον.
Textrix, ὑφάντρια.
Textura, πλίγμα, ὕφασμα.
Textus, a, um, ὑφαντός.
Textus bene, εὔπλοκος.
Textus eleganter & scitè, εὐῤῥὴς, & εὐῤῥαντος.
Textus & textura, ὕφασις, συμπλοκὴ, ὕφασμα.
Thalamus, θάλαμος, θυμέλη.
Theatralis, θεατρικός.
Theatrum, τὸ θέατρον.
Theca, θήκη.
Thema, θέμα.
Theologia, θεολογία.
Theologus, θεολόγος, ἱερομάντης.
Thermæ, αἱ θερμαί.
Thesaurum colligo, θησαυρίζω.
Thesaurus, χάλκωμα, θησαυρός.
Thorax, θώραξ.
Thuribulum, θυμιατήριον.
Thus, thuris, λίβανος, λιβανωτὸν.
Thymbra, seu conila herba, θύμβρα.
Thymum, τὸ θύμον.
Thynnus, thynus, & thunnus, θύννος.
Thyrsus, θύρσος.
Tiara, τίαρα, κιδαρις.
Tiberis, τίβερις.
Tibia, κόλαμος pro instrumento musico, αὐλὸς, δίαυλος.
Tibiâ canere, αὐλεῖν.
Tibiale, φρικτηρία, κνημίδες.
Tibicen, αὐλητὴς, χορεύλης.
Tignus vel tignum, ἡ δοκὸς, ἐκρίον.
Tigris, fera, τίγρις.
Tilia, φίλυρα.
Tiliaceus, φιλύρεος.
Timendum est, nè, δέος ἐστὶ μὴ κίνδυνός ἐστι μὴ.
Timens, φοβούμενος.
Timeo, φοβοῦμαι τοῦ θεοῦ, Deos: φοβοῦμαι, de aliquâ re, ὑπέρ τινος, tibi: δείδιά σε, δείδιζα, δίω, πεπτοημαι, ὀρρωδῶ.
Timidè, φοβερῶς.
Timiditas, Timor, φόβος, ὁ, δέος, τὸ.
Timidus, δειλὸς, φοβερὸς, δεισήνωρ.
Timidus animi, δειλὸς τὴν ψυχήν.
Timor me cepit, ἔλαβέ με δέος.
Tinctile, βαπτὸν.
Tinctor, βαφεὺς, ῥαγεὺς, βαπτιστὴς.
Tinctura, βαφὴ, βάμμα, χρῶσις.
Tinea, σής, βρῶσις.
Tineosus, σητώδης.
Tingo, βάπτω, χράζω.
Tinnio, κωδωνίζω, ἠχέω, βομβέω.
Tinnitus, κωδωνισμὸς, βόμβος, ἦχος.
Tinnitus aurium, πρὸ ἄτων ἦχος, ἢ συρίγμοι.
Tinnulus, a, um, λίγυρος ἠχῶν.
Tintinnabulum, κώδων, κώδων.
Tintino, κλαγγίζω, κωδωνίζω.
Titillatio, γαργαλισμὸς, γάργαλος.
Titillo, γαργαλίζω & ὁμῶς ὀπωπίζω.
Titio, δαλὸς.
Titubanter, παραφερόμενος, δολερῶς.
Titubantia oris, τραυλισμός.
Titubatio, σφῆλις, συγκλόνησις.
Titubo, παραφέρομαι, ὑποσκιλίζομαι, τραυλίζω, σφαδάζω.
Titulo carens, ἀνεπίγραφος.
Titulus, ἐπίγραφὴ, ἐπίγραμμα.
Toga, τήβεννος, ἀμπεχόνη, τήβεννα.
Togam virilem sumere, ἀνδρεῖον ἱμάτιον ἀναλαμβάνειν, εἰς ἄνδρας τελεῖσθαι.
Togati, τηβεννοφόροι.
Tolerabilis, ἀνεκτὸς, φορητὸς, ἀτάρακτος, τλητὸς, ἐυφόρητος.
Tolerabiliter, ἀνεκτῶς.
Tolerantia, καρτερία, ἀνοχὴ, ὑπομονὴ, τλῆσις.
Tolero, ὑπομένω, ἀνέχομαι καλῶ· πάσχω τι, τλάω, φέρω, διακαρτερῶ.
Tollere de medio, ἐκπεμπειν.
Tollo, αἴρω, ἀναιρῶ, ἐκποδίζομαι.
Tolutim, ἐυδρόμως, ἐκπεπηδηκότως.
Tomentum, γναφάλιον.
Tomex, τὸ σπεῖρον.
Tomus, τόμος.
Tondeo, κείρω, ξύλω, πλήκω.
Tonitru, βροντὴ, βρέμος.
Tonitruo, as, βροντῶ.
Tono, as, βροντῶ.
Tonsilis, καρπὸς.
Tonsillæ, παρίδημα, ἀνιμίδης.
Tonsor, κυρεὺς, κορσεύς.
Tonsorius, κυρεικὸς.
Tonstrina, κυρεῖον, κορσοτήκιον.
Tonsura, κουρὰ, πῖξις.
Tonsus, κειρεὶς, κουσκόμης.
Tonus, τόνος.
Tophus, πώρος.
Torculare, λῆνος, πιεστήριον.
Torcularius, ὑπολήνιος.
Tormen, κολύνειον; potius, καλὼς ἀνία.
Tormentis subjicere, παραδοῦναί τινα εἰς βάσανον.
Tormentum, βάσανος, στρέβλη.
Tormina, στόμος, δυσεντερία.
Tornator, τορνευτὴς, τορευτὴς.
Torno, τορνάω, τορεύω, στρέφω.
Tornus, τόρνος, τόρος.
Torosus, ὁ μυώδης, σαρκώδης.
Torpedo, ὁ νάρκης, ἡ νάρκη.
Torpeo, ἀναισθητῶ ὑπνῳ, ἀργῶ, ναρκῶ, κατοκνῶ, νωθρεύω.
Torpidus, ναρκώδης, βλακώδης.
Torpor, νάρκη, νάρκωσις, ἀναισθησία.
Torqueo, στρέφω, κάμπτω, περιάγω, κυκλῶ, βασανίζω, ὑβρίζειν τινα.
Torques, ἁλύσιον, στρεπτὸς.
Torrefacio, καταφρύγω.
Torrens, χειμάῤῥους, ὁ, χαράδρα.
Torreo, ξηραίνω, φρύγω, φρύττω.
Torridus, ἄνικμος, ἀνυπόβρυχος.
Torris, δὸς, δαλὸς.
Torrè, ἐκφλογίζω, πλαγίως.
Torrile, στρωτὸν.
Tortor, βασανιστὴς, δημόκοινος.
Tortuosus, στρεβλὸς, ἐλικοειδὴς.
Tortus, διεστραμμένος, βασανιστὸς.
Torvè inspicio, παρδὸν βλέπω.
Torvitas, γοργότης, στρεβλότης, ὑποδρομὴ.
Torus, στιβὰς, στιβάδιον· pro eminentiâ musculorum, ὀμφαλὸς.
Torvus, ἀγριωπὸς, γοργωπὸς, δεινωπὸς.
Tostus, ἀστμήνος, φωλεὸς.
Tot, ποσοῦτοι, τόσοι, τοσοῦδε.
Tot, & tanta, ποσαῦτα καὶ τηλικαῦτα.
Tot, quot, ποσοῦτοι, ὅσοιπερ.
Totidem, ἴσοι, ἰσοστάσιοι.
Toties, ποσαυτάκις, ποσάκις.
Totis viribus, κατὰ τὸ δυνατόν.
Toto die, ὅλην τὴν ἡμέραν.
In Totum, τὸ πᾶν, ἁπλῶς, δὶ ὅλου.
Totus, ὅλος, ὁλοτελὴς.
Totus est in his, πᾶς ἔξιν ἐν τούτοις.
Toxicum, τοξικὸν, φαρμακὸν.
Trabalis, δοκώδης.
Trabes, ἄλκυλος, ἶδος· τάβουα, περιπόρευσις.
Trabeatus, ἀλκυονίδι κεκοσμημένος.
Trabs, δοκὸς, ἡ, δοκὶς.
Tractabilis, ἁπτὸς, ψηλαφητὸς, ἐυμεταχείριστος.
Tractatio, tractatus, μεταχείρισις, ψηλάφησις.
Tractatores, παρακομισταί.
Tractim, ἑλκηδὸν.
Tracto, ψηλαφῶ, ἐγχειρίζομαι· pro convivio excipere, ὑποδέχομαι, διαλαμβάνειν.
tractare aliquem humaniter, φιλανθρώπως προσφέρεσθαί τινι.
Tractus, ûs, regio, plaga, χώρα, κλίμα· pro serpentum progressu, συρμὸς.
Traditio, παράδοσις.
Traditum est, ἴσχυρὸν.
Trado, παραδίδωμι, ἐγχειρίζω· pro scriptis mandare, & tradere memoriæ, παραδίδωμι γενεᾷ, ἱστορεῖν τε.
Traduco, μεταίρω· pro vitupero, διαβάλλω.
Traductio, διαγωγὴ.
Tragicè, τραγικῶς.
Tragicus, τραγικὸς.
Tragœdia, τραγῳδία.
Tragœdus, τραγῳδὸς.
Tragula, τὸ ἀκόντισμα.
Tragum, συαγὼν, τράγος.
Traho, σύρω, σπάω, ἕλκω· pro ducere, ἄγω· pro allicere, ἀφελκύειν· pro differre, ἀναβάλλομαι.
Trajectio, παράβασις, διάβασις.
Trajectus, διαπέρασμα.
Ad Trajectum, πρὸς τὸν πόρον.
In Trajectu, ἐν τῷ πόρῳ.
Ad Trajicien dum, πρὸς τὸ διαβῆσαι.
In Trajiciendo, ἐν τῷ διαβῆσαι.
Trajicio, διαίρω, παράγω, διάγω· pro transeo, περαιοῦμαι· pro transfugio, διίσταμαι.
Trajicio in te culpam, σοὶ ἐπάγω τὴν αἰτίαν.
Trama, κέρκη, πλοκὴ, ῥάδιον.
Trames, στίβος, τρίβος, πάροδος.
Tranat, διαίρω διὰ διαπρὸ.
Tranquillè, γαλήνως, ἡσύχως.
Tranquillitas, ἀθυμία, γαλήνη, ἰσθμία, ἀπορία.
Tranquillo fum animo, διάθυμος, ἀβρεμίζω τὴν ψυχήν.
Tranquillus, de mari, γαλήνιος, γήνεμος· pro mitis, ἡσύμος, ἤπιος.
Trans, πέρᾳ, πέρα cum genit.
Trans mare, πέρᾳ θαλάσσης, διὰ πόντου.
Transactio, τέλεσις, συμβεβασμὸς, πίστις, πεῖσις, διάλυσις.
Transactus, ἀπηρτισμένος.
Transalpinus, ὑπερβαίνων.
Transcendo, ὑπερβαίνω, ὑπερίζω.
Transcribo, μεταγράφω, ὑπογράφω.
Transcriptio, μεταγραφὴ.
Transcriptitius, μεταγεγραμμένος.
Transcurro, μετατρέχω, διατρέχω.
In Transcurfu, ἐν παρόδῳ.
Transenna, κιγκλὶς.
Per Transennam, id est, obiter, ἐν παρόδῳ.
Transeo, μεταβαίνω, διοδεύω, διέρχομαι· transire silentio, διαλείπειν τι.
Transeunter, παρόδικῶς.
Transfero, μεταφέρω, μετάγω, διατίθημι· pro interpretari, ἑρμηνεύειν.
Transfigo, διαπείρω, διατρέχω.
Transfiguratio, μεταμόρφωσις.
Transfiguro, μεταμορφόω.
Transfixus, διαπεπαρμένος, ἐνδιατρηθείς.
Transfodio, διορύσσω, διαπείρω, διατρέχω.
Transformo, μεταμορφόω.
Transfuga, αὐτόμολος.
Transfugio, αὐτομολία, διαφεύγω.
Transfugium, αὐτομολία.
Transfundo, μεταχέω.
Transgredior, παραβαίνω, μεταβαίνω, ὑπερίχω, ὑπερπηδῶ.
Transgressio, διάβασις, μετάβασις.
Transigo, διαφερόμομαι, διάγω, διακτάω, μετάγω· pro controversias dirimere, ἐκλύειν τὴν ἔριν.
Transilio, ὑπερπηδῶ, ὑπεράλλομαι, παρελκεῖν, ὑπερβαίνω.
Transitorius, παρόδικός.
Transitu facilis, ἐυπορος, ἐυπορος.
Transitus, διάβασις, μετάβασις, διέξοδος.
Translata ad verbum, μεθερμηνευόμενα κατὰ λέξιν.
Translatio, μεταφορὰ, μετάθεσις.
Translatitius, μεταγραπτὸς.
Translatus, μεταγραφεὶς.
Translego, ἐπιχρίμω, διαναγινώσκω.
Translucco, διαφαίνω.
Translucidus, διαφανὴς.
Transmarina itio, διαπόντιος πορεία.
Transmarinus, ὑπερθαλάσσιος.
Transmigratio, μετοίκησις.
Transmigro, μετοικέω, μετοικίζω.
Transmissio, μετάπεμψις.
Transmissus, ûs, διέλασις.
Transmitto, πέμπω, διαπέμπω· pro trajicio, διαπορθμεύω.
Transmutatio, μετάληψις, ἐπήλυσις.
Transmuto, μεταλλάττω, μετάγω.
Transnato, διανήχομαι.
Transnominatio, μετωνυμία.
Transpicio, διακοπέω.
Transpono, μετατίθημι, μετάγω.
Transporto, διακομίζω.
Transtra, καταστρώματα.
Transtrum, ζυγὸν, σέλμα, θρῆνυς.
Transvectio, διακομιδὴ.
Transveho, διακομίζω.
Transverbero, διελαύνω, διατείρω.
Transverso gradu, πλαγίᾳ βαδισμῷ.
Transversus, a, um, πλάγιος, ἐγκάρσιος.
Transvolo, διαπέτομαι.
Transvolvo, ὑπερπίπτω, μεταπίπτω.
Trecenti, τριακόσιοι.
Trecenties, τριακοσιάκις.
Tredecies, τρισκαιδεκάκις.
Tredecim, τρισκαίδεκα.
Tremebundus, φρίτερμος.
Tremefacio, ἐκπλήττω.
Tremendus, φοβερὸς, φρικτὸς.
Tremo, tremisco, βρέμω, βρομέω, δμφαίνω, τρομέω.
Tremor, τρόμος, πελμὸς, σεισμὸς.
Tremulus, τρομώδης, τερμερὸς.
Trepidatio, φόβος, τρόμος.
Trepidè, ὀρόμως.
Trepido, τρέμω, φοβοῦμαι, φείττω.
Trepidus, φρικώδης, ἄσυλλης, ἐνθυμος.
Tres, τρεῖς.
Tria, τρία.
Triangularis, triangulus, τρίγωνος.
Triangulum, τὸ τρίγωνον.
Tribulatio, θλῖψις.
Tribulis, ex eâdem tribu, φυλέτης, συμφυλέτης.
Tribunal, δικαστήριον, βῆμα.
Tribunatus, χιλιαρχία, δημαρχία.
Tribunitia potestas, ἡ τῶν δημάρχων ἐξουσία.
Tribunitius, δημαρχικὸς.
Tribunus, δήμαρχος.
Tribunus legionis, στρατηλάτης τῆς τάξεως.
Tribunus plebis, δήμαρχος.
Tribuo, δίδωμι, ἀπονέμω· pro imputare, ἀναθήσω σοι τοῦτο.
Tribus, φυλὴ, ἡ, φρατρία.
Per Tribus, κατὰ φυλάς.
Tributarius, ὑπήκοος, ὑποτελὴς.
Tributum, εἰσφορὰ, φόρος, ὁ τέλος.
Tributum capitulare, κεφαλικὸν, φόρος.
Tributum imponere, εἰσφορὰν πρυτίθεναι.
Tributum solvere, φόρους τελεῖν, vel εἰσφέρειν.
Triceni, αἱ τριάκοντα.
Tricenteni, τριακόσιοι.
Tricenties, τριακοσιάκις.
Triceps, τριφάλης, δίκρανος.
Tricesimus, τριακοστός.
Triclinarius, κατακειμενος.
Triclinium, τρικλίνιον.
Triclinium hyemale, τρίκλινον χειμερινόν.
Triclinium æstuale, τρίκλινον θερινόν.
Tridens, τρίαινα.
Triduum, τριημερία.
Triennalis, τριετηρικὸς.
Triennis, τριετὴς.
Triennium, τριετία, τριετὴς χρόνος.
Trifariam, τριχῆ τριχᾶς.
Trifolium, λωτὸς, τρίφυλλον.
Triga, τρίσωλον.
Trigesimus, τριακοστὸς.
Triginta, τριάκοντα.
Trimestris, τρίμηνος, τριμηνιαῖος.
Trinepos, τριτυῖδοῦς.
Trini, τρεῖς, σωτῆρες.
Triones, αἱ ἄρκτοι, ἅμαξαι.
Tripartitus, τριμερὴς.
Tripes, τρίπους.
Tripes ferreus, πυρεῖσεῖτης.
Tripertior, τριχῶς μείζων.
Triplex, τριπλᾶς, τριπλόος.
Triplicater, διάτριχα, τριχῶς.
Tripudiatio, χορεία ἱερὸς τοῦ πατάγου.
Tripondium, τρίλιτρον.
Tripudio, χορεύω, σεσοροβίω, ὀρχέομαι.
Tripudium, χορεία, χορός.
Tripus, tripes, τρίπους.
Triremis, τρίκρης.
Tristis, σκυθρωπὸς, λυπηρὸς, λυπόμενος· pro sævo, ὠμὸς, δεινός.
Tristitia, λύπη, ἀνδία, ἀνία.
Tristitiâ afficio, λυπέω τινα, ἀνιάω.
Tristor, τρίστισμαι, λυπέομαι, ἀθυμέω, ἀχθομαί τινι, & ὑπέρ τινος.
Tritulcus, τρίστιχος, τραυλὸς, τρίζων.
Trivus, τρίπαπος.
Triticeus, πύρεος.
Tritici messis, πυρισμία.
Triticum, πυρὸς, ὁ.
Tritura, ἀλόησις, ἀπότριψις.
Tritus, τριπὸς.
Tritus admodum, λιτρίβης.
Tritu facilis, ἐυτριπὴς.
Trivialis, ἐγκύκλιος.
Trivium, τρίοδος.
Triumphalis, θριαμβικὸς.
Triumphator, θριαμβευτὴς.

Triumpho, θριαμβεύω, πομπεύω.
Triumphum agere, θριαμβεύειν.
Triumphus, θρίαμβος, ὁ.
Triumvir, εἷς τῶν τριῶν ἀρχόντων.
Triumviratus, ἡ τῶν τριῶν ἀρχή.
Trochlea, τροχός, τροχίλιον.
Trochus, τροχός, ῥόμβος.
Trophœum, τρόπαιον.
Trophæum erigere, τρέπειν, ἀπὸ ἰσχνοῦ, de eo.
Tropus, ὁ τρόπος.
Trucidatio, φόνος, ὁ, σφάξις.
Trucido, καταπέλω, ἀποκτείνω, φονεύω, ἀποσφάττω.
Truculentus, ἀπλωὶς, φονικὸς, ὁ.
Trudo, ὠθέω, & ομαι.
Trulla, τύπος, τύχος, ἀμίς, ἡ.
Trulla lignea, ζωμήριστε.
Truncatus, κολοβός.
Trunco, μηλίζω, ἀποκόπτω, τίμνω.
Truncus, στέλεχος, κορμός.
Truncus, a, um, κεκλασμένος ἀπὸ χερῶν, manibus.
Trusatilis mola, χερμάλαν.
Trutina, πλάστιγξ, τρυτάνη, ζυγὸς, σταθμός.
Trutino, σταθμίζομαί τι, σταθμίζω.
Trux, ἀπλωὶς, ὠμός.
Tu, σύ.
Tuba, σάλπιγξ.
Tuber, eris, ὄγκος, ὕδνημα.
Tubera terræ, ὕδνον, ὕδιον.
Tuberculum, ὀγκίδιον, φυμάτιον.
Tubicen, σαλπιγκτής.
Tubulus, σωλωνίσκος, στράγγιον.
Tubus, σωλὼν, σίφων.
Tucetum, ζωμὸς, παχύς.
Tueor, περίσκεμμαι, ἀμύνω, φυλάττω, διασώζω.
Tuguriolum, καλύβιον, οἰκίδιον.
Tugurium, καλύβη, σκιώδιον.
Tuitio, διατήρησις, ἀντίλαψις.
Tum, τότε.
Tum, cum, μὴν, δέ.
Tum demum, τότε ἤ, τέλος.
Tumefacio, ἐξογκόω.
Tumeo, διδύω, διδύσκω, ὀγκόω · pro superbire, ὑπερφέρομαι τινος, splendore generis.
Tumesco, ἐγκύδης γίνομαι, ὀγκόομαι.
Tumex, σωρὸς ἐκ αἱματώδους τόπου.
Tumidus, ὀγκώδης.
Tumor, ὕδημα, τὸ · ὕδησις, ὄγκος.
Tumulo, θάπτω, τυμβεύω, ἐνταφιάζω.
Tumultuarió, ἐκ τοῦ πανσυνδρομητί.
Tamultuarius, πανσυνδρομητὶ, αὐτοχέδιος.
Tumultum excitare, θόρυβον ποιεῖν.
Tumultuor, θορυβέω, θορυβοποιῶ, ταραχὴν ποιῶ.
Tumultuosè, θορυβωδῶς.
Tumultuosus, θορυβώδης.
Tumultus, θόρυβος, ὁ, ταραχὴ.
Tumulus, χῶλος, λόφος, ὁ · ὄγκος · pro sepulchro, τάφος.
Tunc, τότε, πώποτε, ἐν τῷδε.
Tunc demum, τότε δὴ, τέλος.
Tundo, κόπτω, ἀλοάω, ἀφάσσω.
Tunica, χιτὼν, ὦν.
Tunicatus, κιτωνοφόρος.
Tunico, as, χιτωνίζω.
Tuo nomine, ὑπὲρ σε, ἀντὶ σου.
Tuopte Marte, δὴ σαυτῷ.
Turba, seditio, τύρβη, ταραχὴ, θόρυβος · pro multitudine, ὁ ὄχλος, τὸ πλῆθος.
Turba lætantium, χορὸς.
Turbasis, εἶμμα.
Turbatio, ταραχὴ, ὄχλησις.
Turbator, ταραχτὴς.
Turbidus, δολερὸς, ὀχλικὸς.
Turbinatus, κωνοειδὴς.
Turbino, as, στροβίζω.
Turbo, ταράττω, διοχλέω, κυκάω.
Turbo, inis, στρόβιλος, βόμβιξ, τροχὸς, ventus, λαίλαψ.
Turbulentè, ταραχωδῶς.
Turbulentus, θορυβώδης, ταραχώδης.
Turdus, κίχλη, κίχλα.
Turgeo, ὀγκῶμαι, οἰδέω.
Turgesco, ὀγκώδης.
Turgidus, ὀγκώδης.
Turibulum, θυμιατήριον.
Turma, ἴλη, ἡ · ος, ἴδος, χόρτος.
Turmatim, ἐλαδὸν, ὁμιλαδὸν, κατ' ἴλας.
Turpis, αἰσχρὸς, αἰσχύμων.
Turpiter, αἰσχρῶς.
Turpitudo, αἶσχος, αἰσχρότης, αἰσχύνη, συνείδησις.
Turpo, αἰσχύνω.
Turricilla, curricula, πύργιον, πυργίσκος.
Turriger, πυργοφόρος.
Turris, πύργος.
Turritus, ὑπόπυργος, πυργοφόρος.
Turtur, τρυγὼν, ἡ.
Tus, λίβανος.
Tussilago, βήχιον, βήχιον.
Tussio, is, ire, βήττω, χλύττω.
Tussis, βῆξ, ἡ.
Tute, σὺ αὐτός.
Tutela, διατροπὴ, ἀσφάλεια.
Tutelaris, διατρεπτικὸς.
Tutò, ἐν ἀσφαλεῖ, ἀσφαλῶς.
Tutor, ἀσφαλίζω.
Tutor, aris, frequent. ἐμύω, περίσκεμμαι.
Tutor, oris, διάτροπος, φρούριος.
Tutus, ἀσφαλὴς, ἀκίνδυνος.
Tuus, σὸς, σφέτερος.
Tympanicus, τυμπανικός.
Tympanizo, τυμπανίζω.
Tympanum, τύμπανον.
Typus, τύπος.
Tyrannicida, τυραννοκτόνος.
Tyrannicidium, τυραννοκτονία.
Tyrannidem invadere, καθάπτεσθαι τυραννίδος.
Tyrannis, τυραννὶς, ἰδος.
Tyrannus, τύραννος, μοναρχὴς.
Tyro, νέος ἐστρατευμένος · pro quovis, qui prima rudimenta ponit, πρωτόπειρος, ἀρχάριος, πρωτομύστης.
Tyrocinium, πρωτοπειρία, μάθησις.

V.

VAcans, χαλάζων, χαλάσσων.
Vacat mihi, ὦ σχολὴς ἔχω, σχολή ἐστι.
Vacatio, ἀτέλεια, σχολή.
Vacationem habere, ἀτέλειαν ἔχειν.
Vacca, ἡ βοῦς, ἀγέλαιος.
Vaccinium, ὄρχυσα, ὑάκινθος.
Vaccerra, παρασπλὴξ, κλιθρεὺς, σκίλοψ, πλάστηλος.
Vaccinus, βόειος.
Vasillatio, παραφορὰ,

Vacillator, συνοφάντης.
Vacillo, παραφέρομαι, σφάλλομαι.
Vaco, σχολάζω ἔν τινι, σχολὴν ποιοῦμαι ἐμαυτῷ τοῦ τι · pro vacuum esse, κενὸν εἶναι · vacare culpâ, ἀναίτιον εἶναι.
Vacuitas, κενότης, ἀμοιρία, κένωσις.
Vacuo, κενόω.
Vacuus, κενὸς, διάκενος, ἄμοιρος.
Vade, βάδι, ἴδι, βάσκε, ἴθι, ὕπαγε.
Vadimonium, ἐγγύη, ἐγγύησις, ὁμηρεία.
Vadimonium deserere, φυγοδικεῖν.
Vadimonium obire, δίκην δίκαιον ἀπαντᾶν.
Vado, is, eo, βαδίζω ἔρχε, βαίνω, εἶμι.
Vador, aris, κλητεύω, ἀναδίκομαι τῶν δίκαιων.
Vadosus, πορώδης, διάβατος.
Vadum, πόρος.
Væ, ὄς, ὠαὶ, φεῦ.
Vafer, πανοῦργος, κακόπραγος.
Vaframentum, κερδοσύνη, πανούργημα.
Vafrè, πανούργως, τεχνικῶς.
Vafricies, πανουργημα.
Vagabundus, ἀλήτης, πλάνος, ἀνεστώς.
Vagatio, ἀφορμὴ, πλάνη, ἄλη.
Vagina, θήκη, κολεός.
Vagio, βαβάζω, μυνυζίζω, κνύζομαι.
Vagitus, βαβάξις, κλαυθμυρισμός.
Vagor, πλανῶμαι, περιφέρομαι, πλανόομαι, περίειμι, ἀλάομαι.
Vagus, πλάνης, πλανήτης, πλάνος.
Vah, φεῦ ἰὼ, βαβαί.
Valde, λίαν, μάλα, σφόδρα.
Valde bene, δὶ μάλα.
Vale, ὑγίαινε, χαῖρε.
Valedictio, ἀποτάξις.
Valedico, ἀποτάσσομαί τινι, χαίρειν ἐάω, χαίρειν ἔπω.
Valens, fanus, ἴσχυρὸς, ὑγιὴς, ἰσχύοντες pro potenti, εὐδύναμος, ἰσχυρὸς.
Valentia, ῥώμη, ἰσχυρία.
Valeo, ὑγιαίνω, ῥώννυμι · pro pollere, ἰσχύειν πλεῖν de pretio, ἰσχύειν πολλοῦ τιμᾶν, talento.
Valetudinarius, νοσώδης, νοσηρὸς.
Valetudinarius sum, κακοχρῶ.
Valetudo, ῥώμη, ὑγιεία.
Valetudo bona, ἐυεξία, ὑγίεια, ἐυμορφία.
Valetudo adversa, δύσκρασία, νόσος, ἡ.
Valetudo longa, δύσκρασία μακρὰ.
Validè, ἰσχυρῶς.
Validissimè, κρατίστα.
Validitas, ἀλκὴ.
Validiùs, ἰσχυρότερον.
Validus, ἴσχυρὸς, ἐυσθενὴς.
Vallaris, ἑρκεῖος.
Vallis, ἄγκος, τὸ, αὐλὼν, φάραγξ.
Vallo, as, περιβάλλομαι, περιτειχίζω.
Vallum, χάραξ, ὁ, περίφραγμα.
Valor, oris, μέτρον, τιμὴ.
Valva, θυρίς.
Valuæ per u vocalem, si scribantur, significant, θύραι ἴσῳ, καὶ θύραι ἵππου, καὶ θύραι διέξοδος.
Valvulus, λοβὸς.
Vanesco, διαλύομαι, ἀφανίζομαι.
Vaniloquentia, ματαιολογία.
Vaniloquus, ματαιολόγος, ματαιολόγος, ψευδολόγος.
Vanitas, ματαιότης, εἰκαιοσύνη, ψεῦδος, τὸ.
Vanno, λικμάω, λικμίζω.

Vannus, λικμὸς, λικμητήριον.
In Vanum laborare, ματαιοπονεῖν.
Vanus, κενὸς, μάταιος · pro falso, ψευδὴς · pro mendace, ψευδόλογος.
Vapidus, ἀτμώδης.
Vapor, oris, ἀτμὸς, ἀτμὶς.
Vaporarium, ἀτμοτήριον.
Vaporatio, ἀναθυμίασις.
Vaporo, ἀτμίζω, ἀναθυμιάω.
Vappa, ἐκθύμιος, ἡ ὀξυσκώς οἶνος.
Vapularis, μαστίγιας.
Vapulator, ῥαπτὴς.
Vapulo, τύπτομαι, μαστιγοῦμαι.
Vari, ἐγγύοι.
Variatim, ποικιλμάτως.
Variatio, ποικιλία, παραλλαξις.
Varicor, διατείνω, ἢ διίσημι τὰ σκέλη.
Varié, ποικίλως, πολυμερῶς.
Variegatus, ποικίλος.
Varietas, ποικιλία, ποικιλμὸς, πολυειδία.
Vario, distinguo, ποικίλλω, ἱματίζομαι, τῷ γνώμῳ, sententiam; ἱμάτιόω, παραμάσσω.
Varius, ποικίλος, πολύχρως, παντοδαπὸς, αἴολος.
Varix, ὁ κιρσὸς.
Varus, ὀρθοῦ.
Vas, vasis, ἄγγος, ἀγγεῖον, σκεῦος.
Vasa fictilia, ὀστράκινα σκεύη.
Vas, vadis, ἐγγυητὴς, ὅμηρος · vades constituere, ἐγγυητὴν καταστῆσαι τινι · vades accipere, ὁμήρους ἐγχειρίζειν.
Vasa colligere, τὰ ἑαυτοῦ συσκευάζεσθαι.
Vasarium, κυλίκιον, σκεῦος, σκεύασμα.
Vascularius, σκευοποιὸς.
Vasculum, σκεύαρον, ἀγγεῖδιον.
Vasculum angusti oris, βομβύλιον.
Vastatio πόρθησις, ἀνάστασις, ἐρήμωσις.
Vastator, πορθητὴς, λυμεῶνα.
Vastatrix, λυμεῶνεσσα.
Vastatus, a, um; ἠρημωθεὶς, λυμανθεὶς.
Vastitas, ἐρημία, τὸ ἀμετρία · Item ἐρημία.
Vasto, πορθέω, ἀναστάτους ποιῶ, ἐρημόω, λυμαίνω, πόρθω, σκύω.
Vastus, ἄκανθος, ἀμυγδάλης · pro deserto, ἔρημος, ἀνάστατος.
Vates, μάντις, μάντης, ὁ · ὀιωνοσκόπος.
Vates verus, ἀληθόμαντις.
Vaticinium, & vaticinatio, μαντεία, μάντευμα.
Vaticinor, χρησμῳδέω, θεσπιῳδέω, μαντεύομαι.
Vaticinus, μαντικὸς, μαντικὸς
Uber, fertilis, ἀφθονος, ἴυφορος · pro mammâ, θῆαρ, θηλὴ, μαστὸς.
Ubero, παίνω, χορηγοῦμαι.
Ubertas, ἀπορία ὑφορία, ἐυθηνία.
Ubertim, ἀνάφορος.
Ubi, πῦ, ὅπου, ὅπη, ἵνθα · pro postquam, ἐπειδὴ, ἐπεὶ.
Ubi ubi, ὅπου ἄν, ἵνθα ἄν.
Ubicunque, ὅσα ποτὶ, πανταχῆ.
Ubinam, πῆ κῆρες, πῆ γῆς.
Ubique, καὶ ἄπαξ, πανταχοῦ.
Ubique locorum, πανταχοῦ γῆς.
Ubivis, ὁπωσοῦν, ὁπωσποτὲ, πανταχοῦ, ὅπου ἄν βάλῃ.
Udus, ὑγρὸς, ἴφυδρος, ἴφυδρος.
Vecordia, παραφροσύνη, ἄνοια.
Vecors, ἀνόητος, ἄνους, παράφρων, ἠμαρτηκὼς.

Vectabulum, ὄχημα, ἀσκλία.
Vectarius, ὀχηματικὸς.
Vectigal, φόρος, πάρος, τέλος.
Vectigal exercere, δασμὸν ἀπάγειν.
Vectigal imponere, φέρειν ἢ τέλος ἐπιβάλλειν.
Vectigal pendere, δασμοφορεῖν.
Vectigalis, ὑποτελὴς, τελεσφόρος.
Vectio, ὄχησις.
Vectis, μοχλὸς, κλεῖθρον, μοχλίον.
Vecto, ἐποχῶ.
Vector, ὀχεάτης.
Vectorius, φορτηγὸς, ὀλκάτικὸς.
Vectura, ἀχούμιον, φορὰ, ἡ.
Vectus, ὀχηθεὶς, κεμιθεὶς.
Vegeo, ἀκμάζω.
Vegeto, δυλαζὶ ποιῶ.
Vegeto esse corpore, δυσωμεῖν.
Vegetus, ἴυεὺς, ἴυερνος, δυκίνητος.
Vegrandis, δυσπαίδευτος.
Veha, ἡ, ὁδὸς, ἡ λατρὸς.
Vehemens, σφοδρὸς, δεινὸς, βίαιος.
Vehementer, σφόδρα, δεινῶς, ἄγαν.
Vehementes motus animi, βίαια παθήματα.
Vehementia, σφοδρότης, δεινότης.
Vehicularis, ὀχηματικὸς.
Vehicularius, ἁρματηλάτης.
Vehiculum, ὄχημα, φορεῖον, ἅρμα.
Veho, ὀχέω, καμίζω, βαστάζω.
Vel, ἤτοι, ἢ, εἴτε, εἴτ' ἔν.
Vela contrahere, καθαιρεῖν τὰ ἱστία.
Velabrum, βήλεθρον.
Velamen, κάλυμμα, σκέπασμα.
Velamentum, τὸ κάλυμμα.
Velandus, δυσκρυπτὸς.
Velarium, παραπέτασμα.
Velatura, περικάλυμμα.
Velatus, κεκαλυμμένος.
Veles, ἀψιμαχὸς, γυμνήτης.
Velifer, ἱστοφόρος.
Velificatio, πέτασις ἱστίου.
Velifico, ἱστοδρομέω.
Velificus, ἱστοδρόμος.
Velitaris, γυμνητικὸς.
Velitatio, ἀκροβολισμὸς, ἀψιμαχία · rixa, λογομαχία.
Velitor, ἀκροβολίζομαι, ἀψιμαχέω · pro rixari, λογομαχεῖν.
Vellicatio, πλμὸς λοιδορία.
Vellico, παρατίλλω, δυσκινίζω · pro accusare, διασύρειθαι.
Vello, is, τίλλω, radicitùs, ἐκριζόω.
Vellus, eris, πόκος, κώδιον, μαλλός.
aureum Vellus, χρυσόμαλλον δέρας.
Velo, as, tego, σκεπάζω, καλύπτω · pro vestire, περιβάλλω · pro abscondere, δυκρύπτω.
Velocitas, ταχύτης, ὀξύτης, σφοδρότης.
Velociter, διὰ τάχος, ταχέως, ἐν τάχει.
Velox, ταχὺς, ὠκὺς, ὀξὺς, δρὸς.
Velum, σκέπασμα, ἱστίον, περίπτασμα.
Velum nauticum, ἅρμενον.
Velum dimittere, χαλᾶν ἱστίον.
Veluti, ὡσπερεὶ, ὥσπερ, ὡς, ἐξήρου.
Veluti exempli gratiâ, ὅσον παράδειγμα τοῦ λόγου.
Vena, φλὲψ, βόε.
Venabulum, ἀκοντίδιον, ὀυσὸς, χαῖον.
Venæ argenti, φλέβες αἱ ἀργυρέπιδες.
Venalis, ἐφήμερος, ἀγορὸς, ὠνητός.
Venaliter, ὠνητῶς.
Venalitiarius, σωματέμπορος.
Venalitius, ἀγοραῖος, ὠνὸς, ἐφήμερος, ἀνθρωποκάπηλος.

Venam seco, φλεβοτομέω.
Venans, θηρεύων.
Venarum sectio, φλεβοτομία.
Venaticus, θηρευτικὸς, κυνηγετικὸς.
Canis venaticus, κύων θηρευτικὸς.
Venatio, ἡ θήρα.
Venatio & aucupium, κυνηγία καὶ ὀρνιθοθήρα.
Venator, ἀγρευτὴς, θηρατὴς.
Venatorius, θηρευτικὸς.
Venatria, κυνηγέτειρα, θηράτειρα.
Venatus, ûs; θήρα.
Vendax, ὁ λοφεύτης.
Vendibilis, πιπρασκόμενος, ὠνητός.
Vendico, ἰδιοποιοῦμαι, ἀνάπτομαι τινὸς ἐμαυτοῦ, honorem · περιποιοῦμαι · ἀποδέδωμαι ἐμαυτῷ τὸ φορτικὸν, suum cuique tribuo · ἀπονέμω.
Venditare se cuiquam, ἐπιδείκνυσθαι ἑαυτόν τινι · χαρίζεσθαι ἑαυτόν.
Venditarius, περιπτικὸς, πωλητικὸς, περιτρεμὴς.
Venditatio, ἐπίδειξις, ἀλαζονεία.
Venditio, πωλὴ, ἀπεμπολὴ, πέρασις.
Vendito, ἀπεμπολάω, πωλέω.
Venditor, πωλητὴς, πέρατης.
Vendo, is, πωλέω, ὀλίγου τι, parvo pretior: περάσκω, ἀποδίδωμαι τι.
Venefica, φαρμακὶς, φαρμακεύτρια.
Veneficium, γοητεία, φαρμακεύσις.
Veneficus, a, um; φαρμακούδης.
Venefica, φαρμακὶς, γοητὶς.
Venenarius, φαρμακὸς, φαρμακώδης, ἰοβλαβής.
Venenatus, φαρμακούδης, ἰάδης.
Vereno, as, φαρμακεύω.
Veneno aliquem tollere, φιλτροῖσι φαρμάκοις ἀπολλύειν τινά.
Venenosus, ἰάδης.
Venerum, φάρμακον, τοξικὸν, φιλτρίον.
Veneo, vendor, πωλοῦμαι, πιπρασκόμαι.
Venerabilis, σεβάσμιος διὰ τὴν ἡλικίαν, ætate: αἰδέσιμος, σεμνὸς, ἐυδοξος.
Venerabilitas, τὸ, αἰδέσιμον.
Venerabundus σεβάσμιος.
Venerandus, σεβάσιος.
Venerari, περσκυνεῖν.
Veneratio, σέβασμα, αἴδεσις.
Venerator, σεβαστὴς.
Veneratus, σεβαδὴς.
Venereus, ἀφροδισιαστικὸς.
Veneror, σέβομαι, αἰδοῦμαι · αἰδέομαι, δεῦ φίλτε, ami os, θεραπεύω.
Venetus, κυάνεος.
Venia, συγγνώμη, ἐξουσία.
Venialis, συγγνώμης ἄξιος.
Veniam dare alicui, συγχώρησίν τινι.
Veniam consequi, συγχώρησιν τυχεῖν.
Veniam mereor, συγγνώμην ὀφλισκάνω.
Veniam petere, συγγνώμην αἰτεῖν.
Venio, ἥκω, ἵκω, ἵκομαι, ex domo: ἀφικνοῦμαι πρός τινα ad aliquem.
Venor, ἀγρεύω, θηρεύομαι, θηρεύω.
Venosus, φλεβώδης.
Venter, tris, γαστὴρ, ἡ · κοιλία, λαπάρα.
Ventris purgatio, vide purgatio.
Venter imus, ὑπογάστριον.
Ventilabrum πτύον, λικμητήριον.
Ventilatio, βιπισμὸς.
Ventilator, λικμητὴς, ῥιπιστὴς.
Ventilo, λικμάω, καταπτίσω,

Ventito,

Ventito, φοιτάω.
Ventosus, ἀνεμώδης, ἀνεμίεις · pro inflato, κενός.
Ventrale, ὑπόζωμα.
Ventri deditus, γαστρὶς, γαστρίδουλος.
Ventricosus, γαστρώδης, γαστροειδής.
Ventriculus, γαστρίδιον, ἡ ἄνω κοιλία.
Ventriculi digiti, σκυτάλαι.
Ventrosus, γαστρώδης, ὠσχικός.
Ventulus, ἀνεμάδιον.
Venturus, ἐλευσόμενος.
Ventus, ἄνεμος, πνεῦμα, ψύχος, ἀήτης.
Ventus secundus, ὄφιορος ἄνεμος.
Venula, τὸ φλέβιον.
Venundatio, ἀπεμπόλησις.
Venundo, πωλέω, ὑποδίδομαι.
Venus, ἀφροδίτη, κύπρις, κυθέρεια.
Veneris stella, seu vesper, ἕωσφορος.
Venustas, θαυμαστὰ, κοσμιότης · pro gratiâ, χαριεντισμός.
Venustè, χαρίεντως, σεμνῶς.
Venusto, καλλύνω.
Venustus, ὑπερῴδητος, χαρίεις.
Veprecula, τὸ ἀκάνθιον.
Vepres, ἡ ἄκανθα.
Vepretum, ἀκανθών.
Ver, ἦρ, ατος, τὸ · ἦρ, ῥος, τό · Vere, ἐν ἦρι, ἔαρ.
Veracitas, ἀληθεία.
Veratrum, ἐλλέβορος.
Verax, ἀληθινός.
Verba do, παραλογίζομαι.
Verba facere, ποιεῖσθαι λόγον, διαλέγεσθαι.
Verbalis, ῥηματικός.
Verbalcum, φλόμος.
Verbena, ὁ περιστερεών, ἡ ἱερὰ βοτάνη.
Verber, is, μάστιξ, αἰκισμα.
Verberatio, ἡ μαστίγωσις, ἡ ῥάβδευσις.
Verberatus, μαστιχθείς.
Verbero, μαστιγόω, τύπτω, πατάσσω, δέγω.
Verbero, onis, ὁ μαστίγας, μαστιγίας.
Verbigero, λεσχηνεύω, διαλέγομαι.
Verbi gratia, λόγου χάριν.
Verborum suavitas, παιδευτικολογία.
Verbosè, πολυλόγως.
Verbositas, πολυλογία.
Verbosus, πολυλόγος, πολύμυθος.
Verbulum, ῥημάτιον.
Verbum de verbo, ἀπολεξεὶ, κατὰ λέξιν.
Verbum λέξις, ἔπος, ῥῆμα, λόγος.
Verborum inventor, seu excogitator, εὑρετὴς, & θρυπλόγος.
Verbum commodat, λογοποιεῖται.
Verè, ἀληθῶς.
Verecundè, αἰδημόνως.
Verecundia, αἰδὼς, αἴδησις, αἰσχύνη.
Verecundor, αἰσχύνομαι.
Verecundus, αἰδήμων, αἰδήσιμος.
Veredus, ἵππος ταχύδρομος.
Verenda, orum; τὰ αἰδοῖα.
Verendus, αἰδέσιμος, θαυμαστός.
Vereor, αἰσχύνομαι ἐμαυτὸν, δέδια, θαυμάζομαι.
Veretrum, αἰδοῖον.
Vergilix, αἱ πλειάδες.
Vergo, συνλείνω, ῥέπω, φέρομαι ἐπί τι.
Veridicus, ἀληθολόγος.
Veriloquium, ἀτυμολογία.
Verisimilis, εἰκὼς, πιθανός.
Verisimiliter, πιθανῶς.
Veritas, ἀλήθεια.
Verita is amicus, φιλαλήθης.
Veritus, a, um; αἰδούμενος.
Verius, ἀληθέστερον.
Vermibus scatco, σκωληκιάω.
Vermiculatio, σκωληκοφαγία.
Vermiculatus, σκωληκωθεὶς, διαπεπονικιλμένος.
Vermiculor, σκωληκίαμαι, τερηδονίζομαι.
Vermiculus, σκωλήκιον.
Vermina, στρόφος.
Verminatio, σκωληκίασις.
Vermino, σκωληκιάω.
Verminosus, σκωληκιάδης.
Vermis, σκώληξ.
Verna, æ, οἰκέτης, οἰκοβαφής.
Vernaculus, οἰκοτρὴς, ὁ · ἐπιχώριος.
Vernalis, ὀκτωετηρικὸς.
Vernilis, δουλοπρεπὴς.
Verniliter, δουλοφρεπῶς.
Verno, as, ἐαρίζω, ἀνθίλασταίνω.
Vernula, οἰκοτρὴς.
Vernus, ἐαρινὸς, ἠρινὸς, ἠρινός.
Verò, sanè, μέντοι, δήλου, γέτοι.
Verpus, λειποδρικός.
Verres, ὁ, χοῖρος ἀρρὴν, ὁ κάπρος.
Verricalum, σαρὴν, γαρίδιον.
Verro, is, traho; ἑλκύω, ἕλκω · pro scopis purgo, κορῶ τι, σαίρω.
Verruca, ἀκροχορδών.
Verrucis infestari, μυρμηκιᾶν.
Verrucosus, ἀκροχορδόνων μεστός · Item βατώδης.
Versatilis, πολύτροπος, στρεπτὸς, δινητὸς.
Versatio, δίνησις, περιστροφὴ.
Versicolor, ποικίλος.
Versiculus, στιχίδιον.
Versificatio, ἐποποιΐα.
Versificator, ἐποποιός.
Versifico, ἐποποιῶ, ψαψῳδῶ.
Versio, στροφὴ.
Versipellis, ποικιλόμητις, χαμαιλέων.
Verso, κυκλέω, κυκλοφορῶ, στρέφω · pro volvo, κυλῶ · versari animo, διανοοῦμαι τι.
Versor, διατρίβω ἐν τινι, εἰμὶ ἐν πολλῇ πενίᾳ, in magnâ paupertate: διάγω, στρέφομαι.
Versura, στροφὴ, κεφαλὴ · pro mutatio creditoris, μεταλλαγὴ τῶν δανειστῶν.
Versuram tradere, τόκον ἐκτίειν.
Versus, carmen, ἔπος, μέτρον.
Versus, a, um; μεμηκανημένος.
Versùs, Præpos. πρὸς, cum genit. εἰς, cum accus.
Versutè, παυροῦργως.
Versutia, παυροῦργια.
Versutus, παυοῦργος, στρόβιλος, στροφώδης, ἀγκυλομήτης, πολύτροπος.
bene Vertat tibi, πρὸς ἀγαθὸ γένοιτό σοι.
Vertere in fugam, τρέπειν εἰς φυγὴν.
Vertebræ, σπόνδυλοι, ἀστράγαλοι.
Vertebratus, σπονδυλωτὸς.
Vertens, στρέφων.
Vertex, στρόβιλος, δίνη, pars: summa, κορυφὴ, ἄκρα.
Vertex capitis, τὸ μυελοκρανίον.
Vertex montis, κορυφὴ ὄρους, ἀκροφόρεια.
Verticillum, τὸ ἀστρόβιλον.
Vertigine corripi, ἰλιγγιᾶν, σκοτοδινιᾶν.
Vertiginosus, σκοτωματικός.
Vertigo, ἴλιγξ, σκοτίλιξις, σκότωμα.
Verto, στρέφω, τρέπω.
Verù, ὀβελὸς.
Vervactum, ὁ νέατος.
Veruculum, ὀβελίσκος.
Vervex, κριὸς ἐκτετμημένος.
Vervina, ἀκόντιον.
Verum, ἀληθὲς, δίκαιον, δίκαιος.
Verùm dicere, τ' ἀληθὲς λέγειν.
Verùm, γέμιλιν, ἦ, κρῆτ. ἀμέλημος.
Verùm, enimverò, ἀ μὴν ἀμά · ἀ γὰ τοι ἀμά.
Verum etiam, ἀμὰ μὴν.
Verumtamen, ἀ μὴν δὴ, ἀ μὴν ἔτι.
Verus, ἀληθὴς, ἀκριβὴς, ἔτυμος · pro veridico, ἀληθινὸς · pro nativus, γνήσιος.
Veretum, ὀβελὸς.
Velania, παρεκφερόμενα, μανία.
Velanio, μαίνομαι, παρεκφρονῶ.
Velanus, παρέφρων, μανιώδης.
Velcor, ἐδίω, σιτοποιέομαι κάρπιν, fructus: ἔδομαι, τρέφομαι.
Velcor carne, ζωφαγῶ.
Velcus, a, um; ἐδώδιμος.
Velica, κύστις, κίστη, φύσα.
Velpa, σφήξ, ὠνή.
Velper, ἕσπερος.
Velpera, ἑσπέρα, ἑσπέρη.
sub Velperam, ὑπὸ δείλην.
Velperascit, ἑσπέρα γίνεται.
Velperi, πρὸς ἑσπέραν, ἑσπέρας.
Velpertilio, νυκτερὶς.
Velpertinus, ἑσπερινὸς, δειλινός.
Velpillo, νυκτοφόρος, ἑσπερωφόρος.
Vesta, Ἑστία.
Vestales virgines, ἱερόδουλοι παρθένοι.
Vester, ὑμῶν, ὑμέτερος.
Vestiarium, ἐμπορεῖον ἱματίων.
Vestiarius, ἱματοπώλης.
Vestiarius, a, um; ἱματικός.
Vestibulum, προθύρωμα, προπύλαιον.
Vesticeps, χιτώνων, χιτωνάτης.
Vestigator, ἰχνεύτης.
è Vestigio, τὸ παραυτίκα · ἐξαπίνης.
Vestigium, ἴχνος, τὸ · ἴχνιον, βῆμα · pro cujusque rei indicio, σημεῖον.
Vestigo, ἰχνεύω, ἐξεύρω.
Vestimenta nova, ἐμφάτια καινά.
Vestimenta trita, ἐμφάτια τεθαμένα.
Vestimentum, ἔμφατον, ἐσθὴς, ἔνδυμα.
Vestio, ἱματίζω, ἐνδύω.
Vestis, ἐσθὴς, ἔνδυμα, πέπλος, ἐμφάτιον.
Vestis pellicea, εἶμα ἠμοπόλιον.
Vestis vilis, πέπλος, ῥάκιον, ῥάκωμα.
Vestitus, ἐμφατισμὸς, στολισμὸς, ἔνδυμα.
Vestitus, a, um; ἐμφατισμένος.
Vestras, ὑμέτερος.
Veteranus, στρατιώτης.
Veteranus miles, ὁ ἀπὸ στρατοπέδου.
Veterarius, παλαιοσόφος.
Veterator, παλίμαχος, πανοῦργος.
Veteratorie, πανούργως.
Veteratorius, πανουργικός.
Veteres, οἱ παλαιοὶ.
Veterina bestia, ὑποζύγιον.
Veterinarius, κτηνιατρὸς, ἱππιατρός.
Veternosus, λήθαργικός.
Veternus, λήθαργος, κατοχή.
Vetero, as, γηράσκω.
Veritum est, ἀπέμπολήθη.
Vetitus, ἀπαγορευθείς.
Veto, as; κωλύω, παραγγέλλω.
Vetula, γραῦς, γραῖα, γραίδιον.
Vetulus, γεράντιον.
Vetus, παλαιὸς, ἀρχαῖος, γηραιός.
Vetustas, ἀρχαιότης.
Vetustate confectus, παλαιόμηρος, οἶνος, vinum.

Vetustè, παλαιῶς.
Vetustus, ἀρχαῖος, παλαιὸς.
Venatio, κύνησις, θήρησις.
Vexator, κακώτης, λυμεωτὴς.
Vexatus, κατατετριμμένος, σκυλευθείς.
Vexillarius, σημειοφόρος.
Vexillifer, σημειοφόρος.
Vexillum, σημεῖον.
Vexo, ταλαιπωρῶ, κακῶ τινὰ, σκυλεύω, ἀνιάω, ἀσχολῶ.
Via, ὁδὸς, ἡ · πορεία.
Viapublica, ἀμαξιτὸς.
Viam facere, ὁδοποιεῖν.
Viatica, ἐφόδια, ἐφόδιον.
Viaticum, ἐφόδιον, ἐπόδιον.
Viaticum dare, ἐφοδιάζειν τινά.
Viator, ὁδίτης, ὁδοιπόρος.
Viatorius, ὁδοιπορικός.
Vibex, μώλωψ.
Vibrans, πάλλων.
Vibratus, πεπαλημένος.
Vibrisso, μινυρίζω.
Vibro, κροτῶ, σείω, ἀνακάλλω.
Vicarius, ὁ ἀμοιβαῖος.
Vicatim, κατὰ κώμας.
Vice alterius fungi, ἀντὶ ἑτέρου τίθ.
Vice versa, ἀμοιβαῖα, ἀντιστρόφως.
Vicem tuam doleo, ἐπαλγῶ σοῦ, ἀπάλθομαί σου · συναλγῶ τινι.
Vicenarius, εἰκοσάς.
Viceni, εἴκοσι.
Vicessimus, εἰκοστός.
Vicia, βικία.
Vicies, εἰκοσάκις.
Vicinia, γίτνια, συνοικία.
Vicinior, πλησιαίτερος.
Vicinitas, γίτνιασις, συνοίκησις.
Vicinus, γείτων, συνοικος.
Vicinus, adj. ὁ ἐγγύς, ὁ πλησίον.
Vicis, ἀντὶ, gen. ος τῆξις.
Vicissim, ἀμοιβαδὸν, ἐναλλὰξ, ἐναλλάξιν.
Vicissitudo, ἀμοιβὴ, μεταβολὴ.
Victima, ἱερεῖον, θῦμα, σφαγὶς.
Victimarius, θύτης.
Victito, σιτέομαι.
Victor, νικητὴς.
Victor sum in prælio, ὑπερβάλλω ἐν τῇ μάχῃ.
Victoria, νίκη.
Victoriosus, καλλίνικος, θριάμβικος.
Victrix, νικήτειρα.
Victurus, ζώσπορος.
Victus, νικηθείς.
Victus, ûs, τροφὴ.
Viculus, κώμιον.
Vicus, κώμη, ῥύμη.
Vide, ἴδε, ἴδὲ.
Videlicet, ἀμέλει, δηλαδὴ, ἦγουν.
Videndi causâ venio, ἔρχομαι θεατής.
Videns, pro fidens, θαλλὰ.
Video, βλέπω, ὄψομαι · ὄπτομαι, θεωρῶ, σκοπῶ εἰς τι, σκοπέομαι τινα.
Videor, βλέπομαι, ὀφθῆναι · pro appareo, δοκέω, φαίνομαι.
Videtur mihi, δοκεῖ μοι, ἔοικα · visum est, ἔδοξε, ἔοικα, ἐδόκει.
Vidua, χήρα, ἡ ἔουσα.
Viduitas, χηρεία, χήρωσις.
Viduo, χηρόω, ὀρφανίζω.
Viduus, χήρος.
Vieo, ligo, λυγίζω.
Victor, λυγιστὴς.
Victus, πεπτὸς, μαλακὸς.
Vigens, ἀκμάζων,
Vigentes corporibus, ἄσωματοῦντες; Aristoph.
Vigeo, ἀκμάζω, ἠβάω & ἠβάσκω.
Vigesimus, εἰκοστός.
Vigil, adject. ἐγρηγορὼς, ἄγρυπνος.
Vigil, substant. φύλαξ.
Vigilandum, γρηγορίου.
Vigilans, ὁ ἀγρυπνῶν.
Vigilanter, σπουδῇ, ἐγρηγορότως.
Vigilanter se tueri, ἀγρυπνεῖν τῇ ἑαυτοῦ φυλακῇ.
Vigilantia, & vigilia, ἀγρυπνία, ἐγρήγορσις, φυλακὴ.
Vigilantius, γρηγορώτερον.
Vigilia, ἡ ἀγρυπνία, ἡ νυκτερινὴ φρουρὰ.
Vigilia urbis, ἡ φυλακὴ τῆς πόλεως.
Vigilo, ἀγρυπνῶ, γρηγορῶ.
Viginti, εἴκοσι.
Vigor, ακμὴ, ῥώμη, ἰσχὺς, θυμὸς, θάρσος.
Vigorosus, ἀκμαῖος.
Vilesco, θυτλίζομαι, φαυλίζομαι.
Vilipendo, ἐκφαυλίζω, θυτλίζω, ὀλιγωρέω τινα.
Vilis, φαῦλος, θυτλὸς, ἄτιμος, ἐνδεὴς ἀξίου.
Vilitas, θυτλεία, θυσία, φαυλότης.
Viliter, δυσνῶς.
Villa, ἔπαυλις, ἐπαύλιον, ἀγρονία.
Villanus, ἀγρονικὸς.
Villaris, χωρικὸς.
Villaticus, ἀγρονικὸς.
Villaticatio, ἀγρονομία.
Villico, & villicor, ἀγρονομῶ.
Villicus, ἀγρονόμος, σκληπτὸς.
Villosus, ἀγρώδης, πεζώδης.
Vi lum, dim. à vinum, τὸ οἰνάριον.
Villus, θρὶξ, λάχνη, τρίχωμα.
Vim facit, βίαν ποιεῖ, βιάζεται.
Vimen, ὁ σύδ, ῥόος, ὁ · λύγος.
Viminalis, λυγώδης.
Vimineus, διαύϊνος, λύγινος.
Vinacea, orum; γίγαρτα, σίμφυλα.
Vinaceus, a, um; οἰνάρεος, γίγαρτος.
Vinago, οἰνὰς, ἡ.
Vinalia, πανδημία.
Vinarius, οἰνοπώλης.
Vinarius, adject. οἰνάρεος · cella vinaria οἰνὰς.
Vincibilis, νικητὸς.
Vincio, ligo, δέω, δεσμεύω, δεσμόω.
Vinco, κρατῶ, νικάω, ὑπερκρατῶ, τινὸς, πλέω, ὑπερέχω, κατισχύω, κατακαλέμω.
Vincor, ἡττάομαι μάχῃ, prælio: κρατέομαι, νικάομαι.
Vinctus, δεδεμένος.
Vincula, δεσμωτήριον.
in Vinculà conjicere, εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμβάλλειν, εἰσάγειν, ἀπάγειν, εἴργειν, κατακλείειν, κατεδεῖσθαι.
in Vinculis esse, δεδῆσθαι · ἐμβεβλῆσθαι εἰς τὸ δεσμωτήριον.
Vinculum, δεσμὸς, ὁ.
Vindemia, τρυγητὸς, ὁ.
Virdemiatu facilis, εὐτρύγητος.
Vindemiator, τρυγητὴς.
Vindemiatorius, τρυγητικὸς.
Vindemio, τρυγάω, τρυγόω.
Vindex, τιμωρὸς, ἐκδικος.
Vindicare in libertatem, ἀφιερῶσαι εἰς ἐλευθερίαν τινά.
Vindicatio, ἐκδίκησις.
Vindicix, ἐλευθέρωσις.
Vindico, as, ἐκδικῶ σε, τιμωρῶ σοι, ἀμύνομαι · pro ab injuriâ defendere, ἀπαλλάττειν τινα τῆς συμφορᾶς.
Virdicta, ἄμυνα, ἐκδίκησις, τιμωρία.
Vinea, ἀμπελὼν, οἰνόκηπος.
Vinealis, ἀμπελώδης.
Vinearius, ἀμπελικὸς.
Vinetum, ἀμπελόφυτον.
Vinipotor, οἰνοπότης.
Vinitor, ἀμπελουργὸς.
Vinitorius, ἀμπελουργικὸς.
Vino obrutus, κατακεκραμμένος.
Vinolentia, μέθη, οἰνοφλυγία.
Vinolentus, ὑζόων, πάροινος, οἰνώδης.
Vinosus, οἰνώδης, φιλοινος.
Vinum, οἶνος, ὁ.
Vinum suave, & jucundum, cujus potus suavis est, ἡδύποτος οἶνος.
Vinum infundo, οἰνοχοέω.
Vinum poto, οἰνοποτέω.
Viola, ἴον, Λυδικὸν.
Viola rustica, τροσκόλυμος, βοτάνη.
Violabilis, βιάσιμος, βιαστὸς.
Violaceus, ἰοειδὴς.
Violaris, ἰώδης.
Violatio, βιασμὸς, ὕβρισμα.
Violator, βιαστὴς.
Violatus, βεβιασμένος, βεβιασθείς.
Vio enter, βιαίως, βιαστικῶς.
Violent a, βία.
Violentus, βίαιος, βιαστὴς, ἀντίβιος, ὀξυθυμος.
Violo, βιάζομαι, παρανομέω, ὕβριζω, λωβάομαι.
fœdera Violo, τὰς σπονδὰς λύω, παρασπονδέω, τὰς σπονδὰς ἀσεβέω.
Vipera, ἔχις, ἔχιδνα.
Viperula, seu catulus viperæ, ἐχεῖον, ἐχείδιον, ἐχίδνιον, ὀφεῖδιον.
Vipereus, ἐχιδνεῖος.
Viperinus, ἐχιδνεῖος.
Vir, ἀνὴρ, ὁ · φώς.
Vir fortis, ἥρως.
Virago, ἀνδρεία, ἀνδρεῖα, ἀνδρεία.
Virco, χλοάζω, θάλλω.
Vires, ἀλκὴ, ἰσχὺς, δύναμις.
Viribus valeo, δυνατέω.
Vires recipio, ἀνδρωμένα ἐμαυτὸν.
Viresco, θαλλῶ, θάλλω.
Virga, ῥάβδος.
Virginalis, παρθενικὸς, ὁ.
Virgindemia, ῥαβδολογία.
Virgineus, παρθενικὸς.
Virginitas, παρθενία, κορεία.
in Virginitate dego, παρθενεύω.
Virgis cædo, ῥαβδίζω, ῥαπίζω.
Virgo, inis, παρθένος, ἡ · κόρη.
Virgo fœlix, ἀπάρθενος.
Virgula, ῥάβδιον.
Virgula divina, θεία, τύχη.
Virgulta, βλαστήματα, θάμνοι.
Virgultum, φρύγανον, ῥάβδιον.
Vi guncula, ἡ πεῖρα, κόρη.
Viribus deficio, ὑπεκπίπτω.
toris Viribus, κατὰ τὸ δυνατόν.
Viridarium, ἀλσος, ἄνθων, ἄλσος.
Viridicatus, χλαερὸς, ἀμφιθαλὴς.
Viridis, χλοερὸς, θαλερὸς · pro florente, ἀκμαστικὸς.
Viriditas, χλοερότης, θαλερὸς · pro vigore, ἀκμὴ.
Virido, as, χλοερίζω.
pro Virili, κατὰ τὸ δυνατόν.
Virilis, ἀνδρικὸς, ἀνδρεῖος.
Virilis texus, ἀρρενογονία.

Virilis toga, ἀνδρεῖον, ἱμάτιον.
Virilitas, ἀνδρογαθία, ἀνδρότης.
Viriliter, ἀνδρικῶς, ἀνδρείως.
Viripotens, ἱκανὸς, ἱκανὸς γάμου.
Viritim, κατ' ἄνδρας.
Virosus, δυσώδης.
Virtus, ἀρετὴ, σθένος, ἀνδρότης, ἰσχύς.
Virtute præditus, χρηστὸς, τὸ ἦθος.
Virtute vivere, κατ' ἀρετὴν ζῆν.
Virulentus, ἰώδης, ἰοῦλος.
Virus, venenum, ἰὸς, βέλεμνον, δυσωδία.
Vis, violentia, βία, ἰσχὺς, σθένος · pro multitudine, πλῆθος.
Viscera, σπλάγχνα τὰ, τὰ ἔντερα.
Visceratio, σπλαγχνοτομία.
Visco aves capio, ἐξάλω.
Viscosus, γλοιώδης, ἰξώδεις.
Viscus, vel -um, ἰξὸς, γλοιὸς.
Viscus, eris, τὸ ἔντερον.
Visendus, θεατὸς πρὸς τι.
Visibilis, ὁρατός.
Visibilitas, ἔνοια, φαντασία, τὸ ὁρατὸν.
Visio, ἡ ὄψις, ὄψις.
Visiones, seu rerum imaginationes concipio, φαντασιοῦμαι.
Visiones facilè, seu benè concipiens, εὐφαντασίωτος.
Visito, πολλάκις θεατὸς πρὸς τι.
Viso, θεατὸς πρὸς τι.
Visum, ὄραμα, φάσμα.
Visurus ἐπὶ μάχῃ.
Visus, ἡ ὄψις, ὅρασις.
Vita, βίος, ζωὴ, βίοτος.
Vita humana, ζωὴ ἀνθρωπίνη.
Vitâ defungi, ἀπαλλάττεσθαι ἐκ τοῦ βίου.
Vitæ institutum, βιοτεία.
Vitæ ratio, ἡ τοῦ βίου διαγωγή.
Vitæ brevis, βραχυβιότης, ὁ ἡ ἡ.
Vitæ brevitas, βραχυβιότης, βιωτικὴ, βιωτός.
Vitalis, βιώσιμος, βιωτικὸς, βιωτός.
non Vitalis, ἀβίωτος.
Vitam agere, βιῶν βίον, διαζῆσαι.
Vitam tranfigere, βίον διάγειν.
Vitatio, ἐκφυγή.
Vitellus, λέκιθος, τὸ ἀχρὸν τοῦ ᾠοῦ.
Vites putare, ἀμπελεῖν.
Vitiare virginem, διαφορεῖν παῖ.
Vitiarium, ἀμπελὼν.
Vitiatio, διαφορὰ, φθορά.
Vitiator, φθορεύς.
Vitiatus, διαφθαρτὸς.
Vitifer, ἀμπελοφόρος.
Vitilis, λυγιστὸς.
Vitiligatores, συκοφάνται.
Vitio, κατηχῶ τὰς γυναῖκας, φθείρω, λωβάομαι.
Vitio vertere, ἐπ' αἰτίᾳ ποιεῖσθαι, ψόγον ἀγείρειν τι.
Vitiosè, κακῶς.
Vitiositas, κακία.
Vitiosus, κακὸς, πλημμελὴς, φαῦλος.
Vitis, ἄμπελος, ἡ· ὄτιν, ὄτιαεν.
Vitium, vitiositas, κακία, ἀμάρτημα, βλάβη, κακότης.
Vitium furi dico, κατηγορῶ τοῦ κλέπτου.
Vito, ἀλαλάζω, φεύγω τι, ἐκκλίνω.
Vitreus, ὑάλινος.
Vitriarius, ὑαλουργός.
Vitricus, πατρυιὸς, μητρυιός.
Vitrilum, ὑάλιον.
Vitrosus, ὑαλώδης.
Vitrum, ὕαλος, ἡ· ὑάλη.
Vitta, ταινία, κεφαλόφαδος.
Vittatus, ταινιωτός.

Vitu a, ἡ μάχη, δαμάλη.
Vitulinus, μόσχειος.
Vitulus, ὁ μόσχος, πόρτις, δάμαλις, ὁ.
Viculus marinus, φώκη.
Vituperabilis, ψεκτὸς, μωμητός.
Vituperatio, μέμψις ἡ, ψόγος ὁ· ὄνειδος.
Vituperator, ψέκτης, κακιάτωρ.
Vituperio dignus, ψεκτός.
Vituperium, ψόγος.
Vitupero, ψέγω, διαπτύω, διαπλήττω· διαμέμφομαί τινα τῶν ἀγαθῶν.
Vivacitas, μακροβιότης, διζωΐα.
Vivarium, ζωοτρεῖον, ζωοτρεφεῖον.
Vivax, μακροβίου, ζωτικὸς.
Vivendum est, βιωτέον.
Viverra, ἡ ἰκτὶς, γαλαῖα.
Vividus, ἀκμαῖος· ζωτικὸς.
Vivifico, ζωοποιῶ.
Vivificus, ζωοφόρος, ὁ ἡ ἡ· ζωαρκὴς, ζωογόνος.
Vivo, βίῳ, βιοτεύω, ζάω.
Vivus, ζωὸς, ὁ ζῶν, ἐμψυχος.
Vix, μόγις, μόλις, χαλεπῶς.
Vix tandem, μόλις ταλαιπάθως.
Ulceratio, ἕλκωμα, ἕλκωσις.
Ulcero, ἑλκόω, ἐλκοποιῶ.
Ulcerosus, ἑλκώδης.
Ulciscor, ἐκδικῶ σε, te: τιμωρέω vel τιμωρεῖσθαί σε, injuriam tibi factam.
Ulcus, eris, ἕλκος.
Ulceris crusta, seu ramentum, ἐφέλκις.
Uliginosus, ἑλώδης.
Uligo, ἰκμὰς ἰκμαλέα.
Ullus, τὶς.
Ulmus, πτελέα.
Ulna, ὠλένη, ἀγκάλη, ὀργυιά.
in Ulnas capio, ἀγκαλίζομαι.
Ulterior, ἐκπρόσω, ὁ πέραν.
Ulterius, ἐπίκεινα, πέρηθεν.
Ultimè, ἐσχάτως.
Ultimùm, τὸ ἔσχατον.
Ultimus, ὕστατος, ἔσχατος, πάτατος.
Ultio, ἐκδίκησις, τιμωρία, ἀμύνη.
Ultor, τιμωρὸς, ἐκδικος.
Ultrà, πέραν, & πέρα, πόρρω, genit.
Ultra decorum, παρὰ τὸ πρέπον, πέρα τοῦ δέοντος.
Ultrà vires, ὑπὲρ δύναμιν.
Ultrix, τιμωρητική.
Ultrò, insuper, ἐκόντι· pro sponte, ἐκ προαιρέσεως, ἑκουσίως, ἑκόντι.
Ultro citroque, ἔνθεν κἀνθένδε.
Ultroneus, ἐθελοντὴς, ὁ ἑκών.
Ulula, ὁλολυγών.
Ululatus, ὁλολυγμὸς, ὁλολυγή.
Ululo, ὁλολύζω.
Umbella, σκιάδιον.
Umbilicus, ὀμφαλός.
Umbo, ὀμφάλιον.
Umbra, σκιὰ, σκίασμα, τό.
Umbras habens gratas, εὐσκιος.
Umbraculum, σκίαν, σκίασμα.
Umbræ ui ψυχαί.
Umbratilis, σκιερὸς, ὑπόσκιος.
Umbrosus, σκιερὸς, ὑπόσκιος.
Una, simul, ἅμα, ὁμοῦ, ὁμοῦ.
Unanimis, ὁμόψυχος, ὁμόθυμος.
Unanimiter, ὁμοθυμαδὸν.
Unanimus, ὁμοφρονῶν.
Uncia, ὄγκια, σὺν δικαιοπραξίαν τοῦ ὅλου.
Uncialis, ὀγκιαῖος.
Uncinus, κάμαξ σοφιστὴς.
Unedo, μεμύκυλα.
Unicuba, μονόλεχος.
Unctio χεῖρις, χεῖσμα, ἀλοιφὴ.

Unctor, ἀλείπτης.
Unctorius, ἀλοιπήριος.
Unctura, ἀλοίμμα, χεῖσμα.
Unctus, χρεῖος, ἀλοιφώδης.
Uncus, i, τὸ ἄγκιστρον, τὸ πέλεκυς.
Uncus, adj. ἀγκύλος· uncos ungues habens, γαμψώνυχος.
Unda, κῦμα, ῥόος.
Undantia flammis, βρέμουσα πυρί.
Undatim, κυματοειδῶς.
Unde, ὅθεν, ὁπόθεν, ἐξ ἧς.
Undecunque, πόθεν ὁπωσοῦν.
Unde unde, ὁπωθενοῦν.
Unde nisi, ὁπόθεν ὁτιοῦν ἦ.
Undecim, ἕνδεκα.
Undecimus, ἑνδέκατος.
Undecunque, ὁπόθεν ἄν.
Undeni, οἱ ἕνδεκα.
Undisonus, πολυφλοισβος.
Undivomus, κυματοβόλος.
Undique, παντοχόθεν, ἐκ κύκλῳ.
Undo, as, κυμαίνω.
Undosus, κυματώδης.
Undulatus, κυματοειδὴς.
Ungo, ἀλείφω, χρίω.
Unguentarius, μυρεψὸς, μυροπώλης.
Unguentum, μύρον, μύρεμμα, χρίσμα.
Ungues resecare, ἐκνυχίζειν.
Unguiculus, τὸ ὀνύχιον· à teneris unguiculis, ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων.
Unguis, ὄνυξ· ad unguem tenere, ἀκριβῶς ἐξετάζειν· ad unguem factus, ἀκριβὴς.
Ungula, ὁπλή.
Unicè, μόνως.
Unicolor, ὁμόχρους.
Unicornis, μονόκερως.
Unicus, μόνος, μοναδικὸς.
Unigenitus, μονογενὴς.
Unio, ὁ μαργαρίτης.
Unio, is, ire, ἑνοῦν.
Unioculus, μονόφθαλμος.
Unitas, μονὰς, ἕνωσις.
Universalis, καθολικὸς, ὁλικὸς.
Universalitas, τὸ καθόλου.
Universè, καθόλου, ἐν κύκλῳ, συμπολον.
Universipotens, παντοκράτωρ.
Universitas, τὸ πᾶν, τὸ σύμπαν.
Universus, σύμπας, πανάπασος.
Univocum, ὁμώνυμον.
Unius causâ, παρ' ἕν.
Unius cujusque, ἑνὸς ἑκάστου.
Uniusmodi, μονοειδὴς.
Uno ore, ἐξ ἑνὸς στόματος, μιᾷ γνώμῃ.
Unquam, ποτέ.
Unus, εἷς· pro solus, μόνος.
Unus & alter, εἷς ἢ δύο.
Unusquisque, πᾶς ἕκαστος, εἷς ἕκαστος.
Unx, ὄνυξ.
Vobiscum, σοὶ ὑμῖν.
Vocabulum, λέξις, ὄνομα, σφραγὶς, σημεῖον.
Vocalis, φανῆναι, ἠχηρὸς.
Vocalis cantus, ἠχηρὸς ἀοιδὴ.
Vocalitas, ἐμφωνία.
Vocandus, κλητέος.
Vocatio, κλῆσις.
Vocativus, κλητικὸς.
Vocator, κλήτωρ.
Vocatus, κλητὸς.
Vociferans, κεκράζων, βοῶν.
Vociferatio, κραυγὴ, βοὴ, παταγισμὸς.
Voc feror, κράζω βοάω, ἀλαλάζω.
Vocito, ὀνομάζω.
Voco, καλέω, φωνέω· ad cœnam vocare εἰς

εἰς, τὸ δεῖπνον παρακαλῶ. Lucian.
Vocula, λεξίδιον.
Vola, θέναρ, κοτύλη, γάδαρον.
Volatilis, πτηνὸς, πτερωτὸς.
Volatus, πτῆμα, πτῆσις, ποτὴ.
Volens, ἑκών, βουλόμενος.
Volito, as ἀναπέτομαι.
Volo, as, ἵπταμαι, πέτομαι.
Volo, vis, βέλομαι, θέλω, ἰθέλω.
Volubilis, εὐπλεκὴς, εὐστρεφὴς, δίνητός.
Volubilitas, τὸ εὐστρεφὲς, ἡ εὐζυγία.
Volubiliter, εὐστρόφως.
Volucer, πτερωτὸς, πτερόεις· pro velox, ταχὺς, ὠκὺς.
Volucris, ὄρνεον, τὸ πτηνὸν, πτερωτὸν.
Volumen, συμπλοκὴ, πτύξιον.
Voluntariè, ἑκουσίως, ἑκουσίως.
Voluntarius, ἑκὼν, ἑκούσιος, αὐτόματος.
Volvo, verso, κυλίω, κυλίζω· pro cogitare animo, ἐξετάζω.
Volupe, ἡδὺ, τερπνὸν.
Voluptarius, τερπνὸς, φιλήδονος.
Voluptas, ἡδονὴ, τέρψις, τερπωλὴ.
Voluptates corporis, αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναί.
Voluptatibus deditus, ἡδοναῖς προσπεπτωκώς.
Voluptates sectari, φιληδεῖν.
Voluptatibus se dedere, ὑπηδίσθαι ἑαυτὸν ἡδοναῖς.
Voluptuosus, φιλήδονος.
Volutabrum, κυλίστρα, κύλισμα.
Volutatim, διὰ κυλίσματος.
Volutatio, κύλισμα.
Voluto, στρέφω, κυλίνδω· pro accuratè perpendo, ἐξετάζω.
Vomer, vomis, ὕνις, ὄλμαξ, ὄφρις.
Vomica, ἀπόστημα.
Vomito, πολλάκις ἐμῶ.
Vomitus, ἔμετος, ἐξέρυγμα.
Vomo, ἐμῶ, accus. ἐξερεύγομαι.
Voracitas, πολυφαγία.
Voraginosus, βαραθρώδης.
Vorago, βάραθρον, χάσμα.
Vorax, πολυφάγος, πανφάγος.
Voro, as; βόσκω, καταφάγω.
Vos, ὑμεῖς.
Vota persolvere, ἀγὰς ἀποτελεῖν.
Voti compos, κεκτημένος, ὁ, genit.
Voti non compotem fieri, ἀποτυγχάνειν τῆς ἐλπίδος.
Votivus, ἀνλῶς.
pro Voto succedere, κατὰ γνώμην προχωρεῖν.
Votum, ἀγὰς, ἀγωγὴ, ἀρά.
Votum facere, ἀγὰς ποιεῖσθαι.
Voveo, ἀναθήσω.
Vox, φωνή.
Vox bona, seu canora, ἐμφωνία.
Upilio, ποιμὴν.
Upupa, ἔποψ.
Urbanè, ἀστείως.
Urbanitas, ἀστεισμὸς, ἀστεότης, ἀλληκτηλία.
Urbicus, & urbanus, ἀστεῖος· pro faceto, χαρίεις, βωμολόχος, πολιτικὸς.
Uros, ἄξυ, πόλις, ἡ.
Urceolus, τὸ κεράμιον.
Urceus, κέραμος, κεράμιον, σάμινος.
Uredo, ἐρυσίβη, κνιδωσις.
Ureter, οὐρητὴρ.
Urgens, ἐπείγων.

Urgeo, ἐπείγω, ἐπαναγκάζω, ἐπικρατῶ.
Urigo, καῦσις.
Urina, οὖρον.
Urinæ difficultas, δυσουρία.
Urinam non facere, δυσουρέω ἐνέχεσθαι.
Urinandi peritus, δυκόλυμβος.
Urinator, κυβιστητὴρ, κολυμβητὴς.
Urinor, κυβιστάω, κολυμβάω.
Urinum ovum, ᾠὸν ἄουρον, quod & ὑπανθιμον & ζιφύδριον.
Urna, κάλπη, κάλπις.
Urna mortuorum, σορὸς, ἡ.
Urnula, κανθίδιον.
Uro, φλέγω, καίω· pro cruciare, φλεγμαίνειν.
Ursinus, ἀρκτεῖος.
Ursus, ἄρκτος, ὁ ἡ ἡ.
Urtica, ἀκαλήφη, κνίδη.
Urtica marina, σκόλυμος, ἀσκυλάφη.
Urus, ἄρος.
Usitate, εἰσπεφιλῶς.
Usitatus, εἰσπεφιλὴς.
Usquam, πῆ.
Usque, ἄχρι, μέχρι, ἕως, ἕως ἄν.
Usque ad hoc tempus, μέχρι τῆ νῦν.
Usque adeo, ὥστε, ὥστε, ὥστε.
Usque adhuc, μέχρι τοῦδε τοῦ χρόνου.
Usque eo, παρὰ τοσοῦτον, ὥστε.
Usquequaque, πάντη, πάντως.
Usquequo, ἕως δ, εἰσ.
Usquequoque, ἀεί, παντοχοῦ.
Ustio, καῦσις.
Ustor, ἐμφορητής.
Ustulo, καίω, καυτηριάζω.
Ustus, καυμοῦ.
Usucapio, χρόνῳ ἰδιοποίημαι.
Usura, χρῆσις· item ὁ τόκος, ὁ φαινισμός.
Usurarius, φαινιστὴς, χρεμπόλος.
Usurpatio, ἰδιοποίησις.
Usurpator, σφετεριστής.
Usurpo, λαμβάνω, χρόμαι.
Usurus, χρησόμενος.
Usus, a, um, χρησάμενος.
Usus, ûs; χρῆσις, χρεία.
Usus commodus, sive utendi facilitas, εὐχρηστία.
Usui accommodatus, εὔχρηστος.
Usus postulat, χρεία ὑπάρχει.
Usufructus, ἐπικάρπωσις, ἐπικαρπία.
Ut, ὡς τε, ὅπως, ἵνα.
Ut pro postquam, ἐπεί.
Ut, pro sicuti, καθάπερ, ἅσπερ, ὡς.
Ut ità dicam, ὡς ἔπος εἰπεῖν.
Ut brevi-er dicam, ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν.
Ut par est, ὡς τὸ εἰκὸς, κατὰ τὸ προσῆκον.
Ut est apud Platonem, κατὰ Πλάτωνα.
Ut est in proverbio, τὸ τῆς λόγου, ἅσπερ ἐν παροιμίᾳ.
Ut aiunt, ὡς λόγος, ὡς ἄν τὶς φαίη τις.
Ut fama est, ὡς λόγος.
Ut fit, ὅπερ γίνεται.
Ut plurimùm, ὡς τὸ πολὺ, ὡς τὸ πολύ.
Ut puta, οἷον.
Ut solet fieri, ὡς ἔθος.
Ut mihi videtur, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.
Utcunque, ὡς ἔτυχε· ὅπως δή.
Ut fuum, ὡς ἴδιον.
Utendum accipere, χρῆσται δεῖν.
Utendum dare, χρῆσαι κεχρῆσθαι.
Utensile, τὸ χρεῖσθαι· σκεῦος· ἔπιπλα.
Uter, utris, ἀσκὸς, ἀσκωμα.
Uter, a, um; πότερος, ὁπότερος.
Uterculus, γαστρίδιον.

Uterina soror, ὁμομήτρια.
Uterinus frater, ὁμομήτριος.
Uterlibet, ὁποτερονοῦν.
Uternam, πότερον γάρ.
Uterque, ἑκάτερος· ἀμφὶ, nostrûm, ἀμφοτέρων.
Utervis, ὁποτερονοῦν.
Uterum ferre, κύειν, ὡς γαστρὶ ἔχειν.
Uterus, μήτρα, ὑστέρα, δελφύς.
Uti, ut, ὡς, ὥσπερ.
Utilis, ὠφελὴς, ὠφέλιμος, χρήσιμος, ἴυγκος, ὀνήσιμος, σύμφορος.
Utilis sum, ὠφελέω, accus. συμφέρει σοι.
Utilitas, ὠφέλεια, εὐχρηστία, χρησύνη, ὄφελος, τό· ἀνυπόλειπον.
Utilitatem capere ex re aliquâ, ὠφελεῖσθαι ἀπό τινος.
Utiliter, εὖ, χρησῶς, συμφερόντως, εὐχρήστως.
Utinam, αἴθε, εἴθε, ὄφρα ante ὄφελε, &c. cum infinitivo.
Utique certè, ἄρα· γάμῳ δήπου.
Utor, χράομαι uti aliquo familiariter, χρῆσθαί τινι· συνδιατελεῖν.
Utpote, ὅτι δή· οἷονεί, καθάπερ.
Utriculus, ἀσκίδιον.
Utrinque ἐκατέρωθεν, ἀμφοτέρωθεν.
Utrobique, ἐκατέρωσε, ἀμφοτέρωθι.
Utroque, ἐκατέρωσε.
Utrum, an, ἆρα, εἴτε, πότερον.
Utrum ne, πότερον ἆρα, πότε ἄρα.
Utrum nec ne, πότερα, ἢ μή.
Uva, σταφυλή.
Uva acerba, ὄμφαξ.
Uva passa, στεφίς.
Uveus, στεφυλινος.
Uvidus, διερὸς.
Uviser, στεφυλοφόρος.
Vulcanus, Ἥφαιστος.
Vulgari linguâ uri, ἐθιστὸς εἶναι.
Vulgaris, ὁ τυχὼν, δημώδης, ἰδιωτικὸς.
Vulgariter, κοινῶς, τυχόντως.
Vulgatus, διαφημισθείς.
Vulgatus, δημοσιωθείς.
Vulgo, as, διαφημίζω, διαθρυλλοῦμαι, δημοσιεύω.
Vulgò, κοινῇ, παντὶ, πάνδημον.
Vulgus, ὁι πολλοὶ· τὸ πλῆθος.
Vulnera obligare, τραύματα ὑποδεῖσθαι.
Vulnerarius, τραυματικὸς ἰατρὸς.
Vulnerarius, a, um, τραυματικὸς.
Vulneratio, τὸ τραῦμα, ἡ τρῶσις.
Vulnerator, τραυτὴς τραυματίας.
Vulnero, πληγὴν ποιῶ.
Vulnificus, τραυστὸς.
Vulnus, eris, τραῦμα, τό.
Vulnus recens & vetus, τραῦμα νέον ἢ χρόνιον.
Vulnus infligo, εἰσφέρω τινὶ πληγήν.
Vulpecula, ἀλωπήκιον.
Vulpes, ἀλώπηξ, κερδὼ, ἡ.
Vulpinor, ἀλωπηκίζω.
Vulpinus, κερδῷος.
Vulsura, τὸ τίλμα, ὁ τιλμὸς.
Vulsus, τετιλμένος.
Vultuosus, σεσωρωδὴς, σεμνοφρόσωπος.
Vultur, γὺψ, ὁ.
Vulturinus, a, um; γύπειος.
Vulturnus, ὁ εὖρος.
Vultus, βλέμμα, σχῆμα προσώπου, ὄψις.
Vulva, μήτρα, δελφύς, ὑστέρα.
Uxor, γυνὴ, ἄκοιτις, ἄλοχος, ἡ, δυήτις.

Uxorcula, γυναικάριον.
Uxorem ducere, γαμεῖν. γαμεῖν γυναῖκα λαβεῖν γυναῖκα.
Uxorem repudiare, ἀποπέμπειν γυναῖκα.
Uxoriosus, ὁ τῇ ἰδίᾳ γυναικὶ φιλῶν.
Uxorius, γυναικεῖος. pro eo qui uxori nimis intervir, γυναικὸς, ου, ὁ.
Uxorius fio, γυναικοκρατοῦμαι.

X.

Xanthos, ξανθὸς.
Xeniolum, ξένιον μικρὸν.
Xenium, τὸ ξένιον.
Xenodochium, ξενοδοχεῖον.
Xerampelinæ vestes, ξηραμπέλινα ἱμάτια.
Xiphias, ξιφίας.

Xylinum, ξύλινον.
Xylinus, ξύλος.
Xylobalsamum, ξυλοβάλσαμον.
Xylophagus, ξυλοφάγος.
Xysticus, ξυστικὸς.
Xyston, ι, τὸ ξυστὸν, ὁ παραδορυφόρος.
Xystus, idem.

Z.

Za, ζατὰ, ἄς, ἡ.
Zelo, as, & Zelor, aris, atus sum, ζηλῶ.
Zelotes, ζηλωτὴς.
Zelotypia, ζηλοτυπία.
Zelotypus, ζηλότυπος.
Zelus, ζῆλος.

Zephyrius, ζεφύριος.
Zephyrus, ζέφυρος.
Zeugma, ζεῦγμα.
Zingiber, vel Zingiberis & Zingiberi, ὁ ζιγγίβερις, τὸ ζιγγίβερι.
Zizanium, ζιζάνιον.
Ziziphus, τὸ ζίζυφον.
Zodiacus, ζωδιακὸς.
Zona, ζώνη.
Zonam solvere, ζώνην λύειν.
Zonarius, ζωνοπλόκος.
Zonarius, ζωνοτόμος, ἀφαιρετὴς Zonarius, ζωνοτόμος, ἀφαιρετόμος.
Zonula, τὸ ζώνιον.
Zoographia, ζωγραφία.
Zoographus, ζωγράφος.
Zoophthalmus, ζωόφθαλμος.
Zoophyta, ζωόφυτα.
Zoster, ὁ ζωστὴρ, ῆρος.
Zythum, τὸ ζῦθος, ου. κεν
Zythus, ὁ ζῦθος.

ΤΕΛΟΣ

ΓΝΩΜΑΙ

ΓΝΩΜΑΙ BREVES

Ἑλληνικαὶ Βραχεῖαι, Sententiæ Græcæ,

Ῥωμαϊστὶ μεθερμηνευόμεναι, Latinè explicatæ,

Πάσας τὰς Ἑλλάδος φωνὰς λέξεις συγκεχυμένας, ὅπως ἂν συλλαβόντες, ἵνα πάντα τὰ Ἑλλάδος θέματα τῆς ποιήσεως ἐκμαθόντες γένωνται, καὶ εἰς τὴν μνήμην ἀκριβέστερον πορίσωσι.

Quibus omnia Græcæ linguæ primitiva quocunque modo inclusa comprehendantur, ut eò facilius omnes Græcæ linguæ radices à junioribus edisci, eòque tenacius memoriæ infigi possint.

ΚΕΦ. α'.

Θεὸς, Θεοσέβεια, καὶ καρδίας ἀπὸ. Ἐθελοθρησκεία, Οὐσεβὴς, Ἀσέβεια.

CAP. I.

Deus, Cultus & Cultores ejus, Superstitio, Cœlum Stellæ, &c.

1 Ἀρχὴ ἁπάντων καὶ τέλος ποίει Θεόν.
Ἕτοιμος ἀεὶ ὅπλων μέσων ὁ Χριστός.
Ἅγιος ἐν χορῷ ἁγίων ἁγιάλογος.
Σοφὸν, ὁ κόσμος εἷς.
5 Χωρὶς ἀγκύλης τόξον, καὶ ἄνευ ἑλκτῆρος ἅτερ, ὁμοίως ἀσθενεῖ.
Ὅπου Διὸς, ὠὸν ἀλίγεται φθόνος.
Θεῷ διδόντος οὐδὲν ἰσχύει φθόνος.
Καὶ μὴ διδόντος, οὐδὲν ἰσχύει πόνος.
Ῥῆμα Θεῖον κρείττον βίου.
10 Ὃν φιλεῖ Θεὸς, ἀνήκεστος νέος.
Αἴθριον ὁ ἀστὴρ μὴ ὑποσῇ.
Μάκαρα ἀθρεῖν αἰῶνα δόξαν ὅτι τὸ ἐν ὕλῃ ναίοντος.
Εἰ Θεὸν τις ἀπὸ ἐλπίδος τὴν λαθίμοιρον ἡδονὰν ἀμφοτέρων.
Οἴαξ τῷ βίῳ ὁ νόμος Θεοῦ.
15 Τὸ ἄγος χώρος ἐν νέῳ.
Εὐχαὶ ἀμεμφέχιτον νοῦν ἵμασσον τῷ Θεῷ.
Νέφος φρενὸς αὐγὴ ἁγίας γεγραπτὸς ἄνευ.
Πίστεώς ἐστιν ἔρμα ἡ σφραγὶς.
Ὁ αἰτῶν δόσιν λήψεται.
20 Ψεύδεται πολλάκις Ὠρίων σὺν ναύταις.
Οὐδὲν ὁ Ζεὺς, οὐ· ὕων πάντας ἀνδάνει, οὐδ' ἀνίσχων.
Ἐν ἀλσος ἡ πίστις ναῦλα καὶ ναῦται.
Χόνδρος ἡ πίστις παντοχῆ βλαστάνει.
Τῷ Θεῷ δόξις διδόναι δικαίᾳ ἀλήθεια.
25 Ἐρεύνατε τὰς γραφὰς τὰς τῆς σωτηρίας πηγάς.
Τὸ διστάζειν ἐχθρὸς πίστεως.
Χαμαὶ καὶ ἡ ῥίζα τῆς ἀγαθὸς δένδρου ἀλίσκεται.
Μακάριοι βίου ἀγνότητα λαμβάνουσι.
Τάχυ δεῖ, καὶ μέγαρ ἴσον.
30 Εὐχαὶ τοῖς θεοῖς, ὁ βόες δόσις.

I Nitium omnium & finem facito Deum.
Paratum semper piorum propugnaculum Christus est.
Sancti in cœtu sanctorum exultant.
Sphæræ mundus similis est.
Arcus sine telo, & cor sine fide, idem præstant.
Dei vocem impostores non curant.
Deo dante, nihil nocet invidia;
Et non dante, nihil profuit labor.
Verbum divinum regula vitæ est.
Quem amat Deus, moritur adolescens. (dicant.
Aëris sereniratem stellæ indicant.
Videre vitam beatam donum est altissimi.
Quod si Deum vir aliquis speret latere faciens aliquid, fallitur, (est.
Gubernaculum vitæ lex Dei
Venerationis locus in templo est.
Superborum preces fœtor in conspectu Dei.
Nubem mentis splendor sacrarum literarum expellit.
Septum fidei est sigillum.
Qui petit dono accipiet.
Fallit sepissimè nautas Orion.
Ipse Jupiter neque pluens omnibus placet, neqi abstinens.
In luco Fidei nabla sunt & odoramentum.
Germinat ubique granum fidei.
In totum dextra Dei scuto simili est.
Scrutamini scripturas salutis fontes.
Inimica fidei dubitatio est.
Cavernas & imum terræ ventrem calor solis penetrat.
Initiati vitæ sanctitatem amplectuntur.
Hoc age, & eris beatus.
Preces Diis, non boves offer.

Ἑκὰν ὁ ἀγὼν τῷ δεῖται τελοῦντος ἐλπίσαι δεῖ.
Ὀξὺς Θεοῦ ὀφθαλμὸς εἰς πάντ' ἐφορᾷν.
Οὐχ ἁδὺ τῷ δαίμονι ἄκαιρον τὸ δρησθῆναι.
Πάντας ὁ Ζεὺς, πλὴν μεμφόντων φρενῶν ἀκοιρᾶς.
35 Ἴληκε τοῖς πατρῴοις ὁ Σωτὴρ, καὶ ὀλύμπου ἀνοῖξε θύρας ἀοιγάς.
Οὐδεὶς ἁμαρτεῖν φιλεῖ τῷ ἀληθεῖν, πλὴν ὁ δεόμενος τοῦ ἐλεεῖν.
Οὐδεὶς ἀγαθὸς πλὴν τοῦ Θεοῦ.
Οὐ μὴν ὁμίσει ὁ Θεός.
Μετὰ σώφρονος αἰδοῦς ἀκούουσιν ὁμήλικες.
40 Πλανᾶται ὁ κόσμος Θεὸν ἐ δύνασθαι χωρεῖν.
Οὐ τὰ κάτω ἁμὰ τὰ ἄνω φρονεῖν δεῖ.
Ἰρὶς ἐκ ἔστι μείζονος ζεὺς σημεῖον.
Ἀγαθοπρεπὲς κρεῖττον μὴ Θεὸς ζῶσα ὑμᾶς.
Διὸς ὅταν ἀλίγειν δεῖ.
45 Ῥᾴδιος ὁ Ζεὺς ἀγαθοῦ κάρφος.
Σῶσε δὲ ἱερὰς ἄνδρα σωτῆρ ἔσεσθαι ὁ Σωτήρ.
Χιλὸς ψυχῶν ῥῆμα Θεῖον.

Sponte summus perlelitant auxiliatur.
Acutus Dei oculus est ad omnia videndum.
Non placet auribus Dei superstitiosus cultus.
Venerandus ille Jupiter præcordia hominum gubernat.
Propitius est humilibus Salvator & cœli ipsis januam aperit.
Nemo de peccatis angitur, nisi qui indiget misericordiâ.
Nemo bonus nisi Deus.
Non frustra jurabit Deus.
Cum stupore adolescentes divinam audiunt vocem.
Amplus mundus Deum non capit.
Non ea quæ infra sunt, sapere oportet, sed quæ supra.
Non est iræ Jovis indicium arcus cœlestis.
Bonitatis fons est verbum Jovis altissimi.
Dei vultum revereri oportet.
Jupiter facile arefacit superbum.
Salvos ex orci antro mortales extraxit Salvator.
Pabulum animarum est sermo divinus.

Κεφ. β.

Ἀρετὴ, Κακία, Ἀγαθοὶ, Κακοί.

CAP. II.

Virtus, Vitium, Boni, Mali.

Κοινὸν μερόπων γένος ὅλλυσι ποτηρία.
Ζῆλος ζῆλόν ἐστι πίκτων.
50 Κλαπεὶς φαῦλος τῇ συνειδήσει καὶ δήμιος.
Ἰασπὶς καὶ ἄργυρον ἀρετὴ νικᾷ.
Ἀφροσύνη, ἔρως καὶ οἶνος, μεγάλων πημάτων αἴτιαι.
Μυρία κρύπτει κακὰ μυχός.
Σκιτάλης ἀλίξει ἀκινάκης.
55 Κακὸς ποιήσας ἀεί τι μόνεται.
Νωλεμὲς κρίνει συνείδησις κακή.
Οὐκ ἔστι ταυτὸ λεῖον καὶ χέρσον.
Οὐ δύναται αἴγιλον ὁ κάτοπτρος ἰδεῖν.
Φεύγε θὲν φαγεμένους ἐλέφαντα.
60 Στέφει τιμῶντας ἀνδρὶ ἀρετή.
Πολλὰ μὲν τὸ ὀρθὸν, γαῦρον ποιεῖσι, ὀλίγοι δ' ἐναντίον.
Καὶ ζωῦλος κἀγαθοῖς ἄσυ ἀγυιὰς ὄιγε.
Ἀφθόνως πλουτεῖ ὠφελούμενος.
Στρωτὸς ἐπ' ἀρετὴν ὁδὸς πολλοὺς πλανᾷ.
65 Στόμιον συνειδήσεως δίγε.
Μάτ' πολλὰ μεμπτὸν μύνεται.
Παῖδες παίζετον κηρύσσοις, γέροντες δ' ὅρκοις.

Sponte summus perlelitant auxiliatur.
Acutus Dei oculus est ad omnia videndum.
Non placet auribus Dei superstitiosus cultus.
Venerandus ille Jupiter præcordia hominum gubernat.
Propitius est humilibus Salvator & cœli ipsis januam aperit.
Nemo de peccatis angitur, nisi qui indiget misericordiâ.
Nemo bonus nisi Deus.
Non frustra jurabit Deus.
Cum stupore adolescentes divinam audiunt vocem.
Amplus mundus Deum non capit.
Non ea quæ infra sunt, sapere oportet, sed quæ supra.
Non est iræ Jovis indicium arcus cœlestis.
Bonitatis fons est verbum Jovis altissimi.
Dei vultum revereri oportet.
Jupiter facile arefacit superbum.
Salvos ex orci antro mortales extraxit Salvator.
Pabulum animarum est sermo divinus.

Κεφ. β.

Ἀρετὴ, Κακία, Ἀγαθοὶ, Κακοί.

CAP. II.

Virtus, Vitium, Boni, Mali.

Ut perdat hominum genus properat malitia.
Æmulatio æmulationem parit.
Murmurat improbus conscientiam tactus.
Iaspidem & argentum superat virtus.
Nox, amor & vinum magnorum malorum causæ sunt.
Infinita occultat mala intimus recessus, (nes.
Acinaces viles depellit homi-
Qui male fecit, semper aliquid prætendit.
Indefinenter judicat mala conscientia.
Non eadem res lævis & aspera est.
Splendorem non vident improbi.
Fuge illos, qui elephantem deglutiunt.
Coronat virtus cultores suos.
Multi quidem rectum quod est, curvum faciunt, sed pauci contra.
Urbis vicos tam malis quam bonis aperit.
Simplices nos & integros esse decet.
Aspera ad virtutem via multos perterrefacit.
Lex conscientiam tangit.
Frustra multa prætendit reus.
Pueri ludunt nucibus, senes verò juramentis.

Κεφ. γ'.

CAP. III.

Σοφία, Ἐπιστήμη, Τέχνη, Ἄγνοια. — *Sapientia Doctrina, Ars, Ignorantia.*

Ἐν σκότῳ πλανῶν πόδας σφάλλῃ, καὶ πλάνην ὑπομένῃ.
In tenebris ambulans pedes offendit, & errorem sequitur.

Ἀγροὺς καὶ πόλεις, σοφίη, καὶ ναῦν κυβερνᾷ.
Agros & civitates sapientia, & navim gubernat.

Τὸ θαμὰ πίδειν ὀλισθον φέρει.
Crebrò impingere lapsûs indicium est.

Μήτηδε ἀνοίκτοφον μὴ σίτῃ χρῆς.
Consilium arcanum mulieri ne aperias.

Ὁμήρου ἔπη.
Ilias Homeri de Trojâ historiam continet.

Ἀμιλλᾶ ἀτυχίας ὄφιν ἀνθρώποις τίκτει.
Portus infelicitatis ars est mortalibus.

Φίλη ἡ Μοῦσα ἠοῖ.
Aurora Musis amica.

Οἱ πολλοὶ νόμον τὸ ἔθος πιστεύουσι.
Vulgus consuetudinem pro lege habet.

Θέλγει ἐρίνεται ἀοιδὴ πιχρῶν.
Incitat mentem ipsa artium dulcedo.

Ὀλίγη ἐμοὶλα καὶ φαντὸς καὶ τὸ ζόφῳ.
Exigua est consuetudo inter lucem & tenebras.

Εἰς ὁδὸν ἀλύοντα ἄγει.
Errantem in viam reducito.

Ὕδωρ κόσμῳ μοχθεῖ.
Stultus aquam colat.

Ἀργύρῳ στρέμμασι ἰαμεῖον ἀλλοῖον.
Argento destituti mittimus carmen.

Ἀρύεται ὕδωρ κρησῆρα, ὁ ἄνθρ βίβλῳ ἰκμαδέταν.
Haurit aquam cribro, qui discere vult sine libro.

Ἀντὶ τῶν γονέων γόνατα τίκτει θεσπί.
Parentum loco præstigiatores in honore sunt apud mortales.

Μαθητὴς σοφιστῆρι ὕστερός ὀπίσω ἔρχεται.
Discipulus est prioris posterior dies.

Διπλᾶν ὀφθαλμὸν ὁ μαθόντος γεγίμνασται.
Duplum vident, qui didicerunt literas.

Βλέπομεν ἐν ὀφθαλμῷ τὸ κάρφος, ἐν δ' ἰδίῳ ὀφθαλμῷ τὸν δοκὸν οὐ κατανοοῦμεν.
Festucam in oculo fratris cernimus, in proprio verò ne trabem quidem animadvertimus.

Ῥήτωρ πονηρὸς τοὺς νόμους λυμαίνεται.
Orator improbus leges subvertit.

Χορδὰς κρίκειν ὠδὸν ἀοιδός.
Chordas pulsare novit cantor.

Αὐτὸ σχοῖνος πάχυσι μᾶλλον, ἢ μόλυνε.
Ejusdem firmè sunt farinæ irrisor, stultus & ignarus.

Μίγα μὲν πνέει ὁ μωρὸς ἰσχὺς σθ' οἱ μυρίη.
Magnum quidem spirat stultus robur vero ipsi parvum.

Ψίλην ἄπαντες εἶδον.
Reprehendere omnes sciunt.

Τερσὸν γνάθον ἰυρίσκει.
Patuus fatuum invenit.

Μίλη πᾶ μίλαντα ἢ τοῖσι μὴ τάξις θεὰ κατοῖσι μίτεται.
Non sericum Poëtæ, sed versus curæ sunt.

Μύρῳ ἢ μώμῳ, ἢ νόσῳ ἀλείφεται.
Momus aut nothus unguento non ungitur.

Ἀδέκα ὄζῳ ἐκ ἐλαχίστη, ἰαὶ ὁ μὴ μέγιστον φέρει μανικόν.
Dedecus non exiguum, quando is, qui armillas gestat stultè se gerit.

Καὶ λίθος πολλοὺς σοφίας στέγει.
Sæpe etiam vile vestimentum sapientiam tegit.

Ῥηϊδίως λέθοντα τὰ ὀπίσω ἢ ὀπόντα.
Videt senex ea, quæ antè & à tergo sunt.

Πεδινὸς ἐν ὁδῷ δίκαιος.
Dux viæ laterna est.

Χίμαρος μὲ ἐσθίων εἰς παίδειαν εἶμεν, ἀφ' ἕπτα ὁμοίως ἐκάρδη.
Aspera quidem primùm ad eruditionem via est, sed postea fit plana.

Οὐ κλυτὸς ἰήτωρ ὁ μαχόμενος.
Non præclarum agit rhetorem qui obtusâ est voce.

Ὑγιεῖς πάντας ἐῶ νοσοῦντας ἰᾶσθαι.
Sani omnes ægrotos sanamus.

Τὰ ἴδια μὴ δάκνει.
Propria cures.

Πολλοὶ ἐπλανήθη ἄνοια.
Multos errare fecit dementia.

Αὐτῷ ὁ βάκτρος ἄχος βάπτει.
Sibi ipsi stultus ac mulierosus dolorem consuit.

Ναρθὴξ παιδείας ὀρὶ σκῆπτρον ἐστίν.
Ferula disciplinæ sceptrum est.

Ἀνὴρ ἠλιὸς ἄρτι τεθυμμένος δόμῳ.
Vir stultus vasi perforato similis est.

Οὐ σφὶγξ ἄνθ' ἑλοίσθου ὄρὶ.
Non est Sphinx absque tumultu.

Τί βαναύσῳ καὶ σοφός;
Quid commercii habet artifex sedentarius cum homine docto?

Φίλυρες γνήσιά ἴκασι τὰ μέλλοντα λήψ.
Tilia altii caput habens futura prædicit.

Τυφλὸς τύφλον ἄγων εἰς βόθρον ἀμφὼ μετ' ἀμφὶ ἐλήλυθε.
Cæcus cæcum ducens in foveam seipsum cum illo præcipitat.

Τῶν δειλῶν ἀπέχου.
Ab ignavis abstine.

Πώγων τράγος μὲν ὄρὶ, γνῶ δ' οὐ νοῦς σοφός.
Barba quidem hirco est, sed non mens sapiens.

Ἁμαρτάνει καὶ σοφὸ σοφώτερος.
Peccat & sapiente sapientior.

Θέσπιν δῶρα κύριος τιμᾷ.
Varietinum servum dominus honorat.

Κεφ. δ'.

CAP. IV.

Σωφροσύνη, Ἀκρασία, Ἐπιθυμία, Ἡδονὴ, Ἀκολασία, Ἔθισμα, Τὸ πρέπον. — *Temperantia, Intemperantia, Moderatio, Voluptas, Superbia, Cibus, Potus, &c.*

Ἐξ ἁλικὸς δοὺν πολὺ μέσον ὀρὶ.
Ex alicâ confectum epulum ventrem implet.

Βρίθει μέρπων ὄλλυσι γλῆθ'.
Perdit genus hominum fastus.

Βεβρὶξ κῦρμι ἐν κώμοις, ἔστε τρυφὴ κρατῇ.
Pervet curmi, quando in commessationibus luxus dominatur.

Οὐ κηλίδας ὁμόρξῃ κρατοβλάβη.
Non maculas abstergit meretrix.

Ὀλίγα ἄλις τοῖς μετρίοις ἀρκεῖ.
Pauca abundè mediocribus sufficiunt.

Κράμβη δὶς ἑψομένη πότμον φέρει.
Crambe bis cocta mortem fert.

Ἵνα μὴ μορφὼ ἢ ἔδηται μορύσσωσι εἵματ', μορόχθοις ἔστε πάντ.
Ne formam aut vestes fœdent turpiter amati, morochthos habent.

Τὸ παρὸν ὕδωρ μὴ χρὴ πεῖν ὀρὶ ἔξεις.
Ne præsentem aquam effundas priusquam aliam sis adeptus.

Ὥσπερ τῶν κόνιν νότος, ὥτω καὶ γαῦλος τρυφὴ κυκλεῖ.
Sicut notus pulverem, sic luxuries improbos gyrat.

Οὐ τοῖς αἰζηοῖς ἁδρύφη, ἀλλὰ νηπίοις ἔξεστι.
Ludere non adolescentibus, sed infantibus licet.

Μὴ ἀϊσσόντως ἐπὶ ἐρίνῃ κρίνῃ.
Non temerè coire decet.

Μάτε γαμικοῖσιν, μὴ ἀν σιλλὰ κύπρου ὀρίνῃ.
Ne furtivis nuptiis vaces nec venerem obscenâ exarceas.

Δίψει νέκταρ δίψαν, πτύσαν ἄρτον.
Sitim expellit nectar, panisque famem.

Ἀχέρσοχοι ἐν ὕβρεσι ἀλίσκοι εἶσιν.
Superbi homines in conviviis stulti sunt.

Ἥσυχοι καὶ ἤπιοι ἁδαμῶ.
Placidi ac mites nusquam.

Ἐν δὲ τῇ ἱερῷ τοῖς λοιποῖς ὅμοιοι.
In sepulchro verò reliquis similes.

Γυμνᾶσα αἰδοῦς, ἁ κομμὶ κρέζῃ.
Verecundia mulierem, non color fucatus ornat.

Εἴπερ ἐν εἰλαπίνῃ πολὺ πλέον πίνῃ μέθυ, καὶ φέρτα ἄλλον καλέσῃ, πασῶν ἄξιος ἀρετῆδ' κρίνῃ.
Si quis in convivio plurimos evacuare calices possit, & alium virum provocare audeat, ille omni dignus virtute censetur.

Ἀντὶ τ' βοὸς γάλα αἰθύλλῃ τὸ βρέφος.
Pro cibo lac sugit infans.

Τὰ ἐμέσματα αὖ γαστὴρ κύων.
Evomita iterum vorat canis.

Ἄρτος καὶ ζῦθος τῷ βιοτικὸς εἶναι.
Panis & cerevisia sunt vitæ pabulum.

Ἀλλὰ μὴ χρίοιτο ἀζοὸς μύροις ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ.
Utinam non sit in toto terrarum orbe effœminatus aliquis adulter.

Ἀστεῖαί μὲ δεῖ γλυκὺ, σρῦν δμυγοῖς φέρῃ.
Nisi suavitèr spirent flores, luctum mollibus afferunt.

Ναΐαλα μὴ πᾶς τις δέῃ.
Non quivis suavia comedit edulia.

Πορφύρεον ἐνδύμενος ὁ πένης ἐμὲ μνήσεται.
Purpurâ indutus pauper sui ipsius immemor est.

Ψαλλὶς ἔστι, ὃ φάγεται κρίας.
Apella est, non vescitur carne.

Βάκχῳ βλόζει κύπελλον λυαίῳ.
Vino Bacchi poculum manat.

Μόλις νῆστις λιμὸν δίεται.
Famem jejunus nimium expellere cupit.

Ὄρχια ἐν παλαιῷ ἐν ὄρεσι ἢ ἄγναι ἐγένοντο.
Sacra Liberi in montibus olim & vallibus facta sunt.

Γλυκαίνει λιμὸς κυάμους.
Fabas indulcat fames.

Ἀγαθὸν τὸ ἡθεῖν, ἢ τὸ κραπαλᾶν.
Melius est sobrium esse, quam crapulari.

Οὖθαρ ὄνον τοῖς βρίφεσιν ὀρίζει.
Uber infantibus opsonium præbet.

Κύρμα μίσους κυσίν.
Devorant canes rejectamenta cœnarum.

Πολλῷ τοι πλείονας λιμὸς ἀνδρας ἔκτεινεν ἄλεσεν ἀνδρας.
Multò plures satietas, quam fames perdidit viros.

Μηδὲν ἄγαν.
Nè quid nimis.

Σύβαριν φερενδῆ ὕπνος ἀνδρὶ.
Sybarim turgentem voluptas atterebat.

Ἕκαστος ἐν ἰδίῳ νεκὶ λαικάζει.
Quilibet in propriâ pelle latitat.

Ἄρτος ἐν κρίμνῳ ὀλίγῳ πεφυκὼς.
Panis ex farinâ crassiore exiguam delectationem habet.

Τρυφὴ δορύξοον ἀεὶ αἰτία ἔστι.
Luxus semper tumultûs causa.

Τερπνὰ μὲν ἀκεῖσθαι νόσον μαλοῦσι δ' ἀμεινόν.
Colli sanare morbum gulosus non potest.

Ξανθὰ μῆλα ἁρέσκει.
Flava poma placent.

Ἥδυσμα ἥδιστον κρεῶν.
Voluptas esca malorum.

Ἄγουσι εἷς ἀγυιᾶς.
Cedat unus multitudini.

Κορυθύλου νόμος λύγος.
Virga cincinnorum puerorum decor.

Βρύτιον κεφαλᾶτον μεσὸν ἄλυ ἀδύνασι.
Poculum cerevisiâ plenum dolores expellit.

Ἀλαστὸς ὁ γύνος ὁ ἀδιάβρωτος δέπνου.
Lucanicam non gustabit, qui cœnam aspernatur.

Ἀλαὰ χαῖρ' ὠὸν ἀλλὰ ῥῆμα δέκνυσι.
Venter cœcus verba non curat.

Κλαυσὶ δὴ χοῖρος ἀκόνην ἔδαφος σμᾶται.
Meretrix fera pessimâ cote abstergit lacrymas.

Πλοῦτος ἢ ἀκρίδες κρίας σῖτος θέσι φέρετος.
Mustum & cicadæ caro cibus sunt optimus.

Κολοῦσαι μᾶλλον κόμας, ἢ κόμιν δὲ ἀνδρί.
Resecare comam potius, quam nutrire virum decet.

Ἀγλαὸς τὸ μὲν σῶμα λαῖφος, τὸ δ' αἰδώς.
Ornat corpus quidem vestis, faciem verò pudor.

Ἄρτων μὲν κορέσθη σόμα, ἀλλ' ὀφθαλμὸς πολλάκις δυσίατος.
Os quidem panibus satiari, sed non oculi sæpissimè possunt.

Ψωμὸς ἄρτων παρέμπεσε ἐλευθερίαν πωλεῖ.
Frusto panis libertatem vendit parasitus.

Κεφ. ε'.

CAP. V.

Δικαιοσύνη, Ἀδικία, Κριτὴς, Θέμις, Οἱ ἄρχοντες, Οἱ ἀρχόμενοι. — *Justitia, Injustitia, Judex, Jus, Magistratus, Subditi, &c.*

Ῥᾴδιον μὲν γὰρ πόλιν σείσαι καὶ σαλεῦσαι, ἀλλ' ὅπη χώσεις αὖθις ἔσται, συστῆσαι.
Facile quidem est urbem concutere etiam imbecillioribus, sed in sedem suâ rursum collocare, difficile.

Πῖμα μὲν σίτοισι φέρουσι ἄνακτες, ἀλλ' ἐ λάθιο.
Damnum quidem interdum ferunt reges, sed non calumniam.

Οὐκ ἔστ' δεσπότης ἄνευ δούλου.
Non est dominus absque servo.

Ἀγαθὸς καθεύδοντος ὀλαοῦ φρονέοντος.
Rege dormiente populi ferociunt.

Ταχεῖ πόδες λῃστῶν.
Veloces sunt latronum pedes.

Τόπον ἤσσων δότω μείζονι.
Det locum superiori inferior.

Ἀρχὴ τῆς πόλεως κύβη ὀρί.
Magistratus civitatis caput est.

Σκώπτοντι, σίμβαν ἔπεται.
Cavillatorem sequitur injurius.

Θεμέλια δίμυδος ἐν ἀκαδημείαις κεῖ.
Justitiæ fundamenta in academiis sunt posita.

Μὴ αἰσυμνήτην ἄγαν.
Cura est certamen præsidi.

Μὴ τὸ μόλυ ἐμείρτω, λαῖλαπα γὰρ μὴ ἀναπάντει.
Nè regnum affectet, injuriam qui ferre nequit.

Μηδένα τιθάσσεις.
Neminem irridebis.

Μὴ ἀγαπάσθαι δικαίῳ τὸν πατέρα ἀπόντα.
Nè doleas propter patrem absentem.

Καὶ φρὴ ἐκείνῳ ἄγνωστον ἐκ ἐόντα.
Neque ignotum illi præferas.

Εἷς ὀρὶ δέσποτος οἰκίας ὁ δικαιότατος.
Unus est servus domûs hegus.

Δίκης δόδραξε δειλία.
Dodra furunculum persequitur.

Νόσους πᾶσι δίκαιον ἀδικία.
Justitiam injuria premit.

Ὅς μὲν ἐκ ἔδειν ἐ σὲ ἄρχειν.
Qui nescit dissimulare, nescit regnare.

Ἀκολασθήσεται τῇ δικαίᾳ δούλῳ τῇ δικαίᾳ σοφίᾳ ἄλεγε.
Dominum servus, & dominam sequatur famula.

Ἀτιμάζων κριθὰς ἀλοᾶται ὁ μίμος.
Servum triturantem hordeum nè reprehendas.

Βαλανεὺς ταυτῷ πυίλῳ τὸν τ' ἀγαθὸν, τόν τε κακὸν λούει.
Balneator in eodem solio & probum & improbum lavat.

Αἴολον ὁ μάγος μάγμασιν ἀπείρει.
Varias spargit præstigias præstigiator.

Λῆρος ἀλήμονός ἐστι τέκμαρ.
Ineptiæ non sunt animi virilis indicium.

Ὁ ἄρχων ἀγαθὸς κοινὸν ἀγαθὸν ὀρί.
Bonus princeps commune bonum est.

Αἳ τέχναι κεναὶ! φῶς δόλων ἀνεριθμήτων.
O fallaciæ inanes! heu dolî innumeri!

Σατράτης μὲν ὁ κερδοβάμος, ἀρχὴς δ' ὁ μὲν σπουδαῖος.
Fœdus quidem init jactator, at imperium solus affectat.

Λαβὴν λάβλιν σχάζειν ἐξέστι.
Injuriâ injuriam cohibere licet.

Αὐστηρὸς ἀπρὺς βλωμὸν παιδικὰς βλίπει.
Austerus parens pueris buccellam vi auferet.

Οὐ πρέπει ἄνακτα τὸ κλαίειν, ὠδὲ τὸ αἰδέζειν.
Neq; flere neq; lamentari regem decet.

Τὸ ξυνὸν, μὴ σὸν μόνον λέγε.
Commune quod est, nè tuum solum dicas.

Μὴ ἀδίκοις χρήμασι πτᾶσθαι.
Nè injustè opes possideas.

Λίτρᾳ δικαία δίκαιον τηρεῖ.
Libra justa justitiam servat.

Κεφ. ς'.

CAP. VI.

Ἀνδρεία, Ἀσωμία. — *Fortitudo, Imbecillitas.*

Ἀλκτὴρ ἥρωα μῶλον ἀδμῆς στρέφει.
Illustrem heroa bellum nullâ re privat.

Στύλοι δόκα παῖδες εἰσὶν ἄρρενες.
Columna domûs filii sunt mares.

Χεὶρ γίγαντος ἐν βραχίοσι.
Gigantis robur in brachio est.

Θαμὰ ζόμενον δὲ πᾶς τύπτοιεν.
Funiculis ligatum vel puer verberaret.

Οὐδεὶς ἐσθλὸς δειλὸν.
Nemo timidus audax est.

Τάρβει τὸ θαμὰ ἰσχέσεις μάχαν.
Pugna pro aris & focis.

Θράσος μετανοίας ἴσης.
Audacia pœnitentiæ comes est.

In semitabidum ab Adriano Rege cibum petentem.

In semitabidum ab Adriano Rege cibum petentem.

Ἥμισυ μὲν πάθεια· τὸ δ' ἥμισυ λιμὸς ὀλεῖται.
Corporis una fame premitur, pars altera nulla est:

Σάσ'

Σῶσόν με βασιλεῦ μυσικὴν ὑμέτερον.
Dimidium serva rex miserate tonum.

Ἔνθα κ' ἐγὼ ἔλκει ἄκεντα δυνατός.
Huc i luc trahit invitum potens,

Ἰσχε σώματος ἰχὼρ κάμπτει.
Sanguis crudus corpóris flectit robur.

Λαῦρος ὕδὼν ἔλκει ὁ ὄρεϊ ἄπλος.
Multam intus lamentationem uscus excitat,

Δόρυ ἐν ἀγῶνι μᾶλλον ἢ μύσαι δείκνυσι.
Membra & animum fortem in certamine hasta ostendit.

Οὐκ ἐς πάλιν ἀλαζὼν ἤβλω ἀσκεῖ.
Non in certamine adolescentiam exercet jactator.

CAP. VII.

Κεφ. ζ'.

Labor, Otium, Somnus, Cura.

Πόνος, Ἀπραξία, Ὕπνος, Ἐπιμέλεια.

Ἔλαφος ἢ λαγωὸς περὶ ταχέως ἐρίζουσι.
CErvus & lepus de pedum celeritate contendunt.

Ὁ φθόνων μᾶλλον, ἄλευτον ἐν ἄλετρι.
Qui fugit molam, farinam non invenit.

Οἱ διαθέοντες νικῆσιν ὁμοιοτέοισιν.
Dormientes mortuis similes sunt.

Οἷος ἄτρακτος, τοιαύτη ἠλακάτη.
Qualis fusus, talis colus.

Κακῶς ἱππεὺς ἐκπονεῖ τὸν ἀγρὸν.
Pessimè colit vineam aper.

Ἡσύχως νυς ἀζουσιν ἀγροί.
Quietè dormiunt otiosi,

Καὶ ἀτρακὶς ὄργανον χρηστόν.
Etiam fusus instrumentum utile est.

Πλὴν ὕπνος ἐδὲν τὰ ὑγιᾶ ἄρθρα ἀλθεῖ.
Præter somnum nihil sanis membris medetur.

Φόρτον βαστάζει ὑποτίθεται κάνθωνι.
Onus segni impone asello.

Σχολὴ γλαυκὸν δέρει.
Excoriat inertem otium.

Γλαῦκα βίον τίθηται σωφρονίστερον.
Peregrinatio vitam reddit modestiorem,

Ὑπάζει τὴ ἀληθὲς ὄναρ.
Persequitur veritatem somnium.

Φιλόπονον ζῶον μύρμηξ.
Laboriosum animal formica est,

Ἐκαστος ἐν ᾧ ἐκλήθη, ἐν τούτῳ μενέτω παρὰ Θεῷ.
Unusquisque in eo, in quo vocatus est maneat apud Deum.

Γεωργὸς μὴ λείπει ἀλύων.
Nè linquat agricola lignum, cui stiva infigitur.

Ὃδη τὸ πᾶν.
Curæ nihil impossibile est.

Οὐχ ἅπας τύλος ἢ ἧλος αἴρει.
Non quilibet callum & clavos tollit.

Μέλι ἡ μέλισσα τίθαισάζουσι.
Sola apis mel conficit.

Καὶ κτῆνος, ἢ ὁ ἀρῶν ἥσυχος ἴσαι ταῖς ὠκυμοίαις.
Et jumentum, & arator quietus erit diebus dominicis.

Ἄδυ νίκην ἢ ῥᾴδιον.
Nendo superare civitatem, non facile est.

Ἡφαιστοῦ ἔργα δυσκάτεργα.
Non absq; sonitu fiunt opera Vulcani.

Σίδηρος ἢ χαλκὸς τύπτοι παραὶς ἠδὲ χερσὶν ἐπιτρέβουσι.
Æs & ferrum manuum contrectationibus atteruntur.

Πρόβατα ἢ αἶγας φρουτὶς εὐλάπτει.
Oves & capras cura custodit.

Οἶκε ὁ ποιμὴν ἐδηλε ἀγέλας ἵνα μὴ σκορπίζῃ λύκος ὁ λύκος.
Congregat oves pastor bonus, nè lupus eas dissipet,

Σχολὴ θλίβονται κῦδος μάχῃ.
Otiosum dedecus comprehendit.

Ὅπου κὴ ζέα πεύκη, ἐκεῖ ἐδὲ ἴσι τρίμας.
Ubi triticū non est, ibi non est farina triticea aquâ subacta.

Καλὸς δόκιν ὀρίλλ' ἄοκιος ἀνήρ.
Egregiè domum juvat vir impiger,

Ἀίδλα ἀδρεῦ αἰθλον ἀδρεῖν ἐδί.
Magnum certamen, magnum meretur præmium.

Τῶν δειλῶν ἀπέχου γνώς, ὅτι δειλῶν ὀλίγη χάρις.
Abi gravorum consortio abstine, sciens ignavorum exiguam esse gratiam.

Καλαπὸν ἄγοσὸς μόδον χέζει.
Molestum laborem manus recusat,

Δεῦ ἀκάτης κῆπε λάζεσθ' ὑχ ἁπαλῶ.
Non cujusvis est, cete in litore capere.

Σταγόνες ὕδαλῶ πέτρην κοιλάνουσι.
Aquæ guttæ saxa excavant.

Ἡ μέριμνα τὴν καρδίαν ἰδίζ, ἐδὲν ὠφελεῖ.
Solicitudo cor devorat, & nihil prodest.

Ἄνευ ἴδρως ἢ σίτου ἐδὲν ἀφέλιμος τέλειον.
Absq; sudore & labore nullum opus perfectum est.

Ὅπου πλέων ὁ πόνος, ἐκεῖ μείζων ἡ ἡδονή.
Ubi major labor, illic major voluptas.

Μάτην ὁ Σίσυφος πέτρην ἀλίει.
Frustra saxum volvit Sisyphus.

CAP. VIII.

Κεφ. η'.

Amor, Amicitia, Inimicitia, Odium, Adulatio, Invidia, Liberalitas, Avaritia.

Ἔρως, Φιλία, Ἀπηχθεία, Ἔχθος, Κολακεία, Φθόνος, Ἐλευθεριότης, Φιλαργυρία.

Σὺ κάζεσθ ὁμιλῶν, κεἰ τὸς σκάζειν μανθάνοις.
CLaudicantis conversatione utens, ipse quoque claudicare discès.

Χεὶρ χεῖρα νίπτει, δάκτυλος τὸ δάκτυλον.
Manus manum lavat, & digitus digitum.

Ἀγκὰς ἐλεῖν ἴχθυν μίλλοντι, ὁ φρισσὸν ἰχθὸς πρίων ὁμοιοῦται.
Qui odium in præcordiis fovet, viperam amplexuro similis est.

Ψυχὴ ἔρωτι μῦσος.
Attenuat odium amorem.

Μὴ φεῦγε ἑταῖρον ἐν κακοῖσι κείμενον.
Nè fuge socium in malis constitutum.

Ἐυκλεὴς δύρησι δόσις.
Hæterna gratia dormit.

Ἄρτε ἀνάξιός ὄζιν ὁ ζώπων.
Cibo indignus est assentator.

Μήτι χρεμπῶ ποτε τοῖσι κακοῖσι Νέστορος μελάθροις.
Nè anum improbam tuis unquam ædibus recipias,

Ξένους πέμπειν μὴ παρεσδέμενος ἐδόν.
Hospites pauperes nè negligas cum videris.

Λιτὸν δῶρον, λιτὴ χάρις.
Vile donum, vilis gratia.

Γαυθμὸν νυὸς ζυγεῖ.
Socrum nurus odit,

Νύμφιον μισεῖ πενθερά.
Flagrat nurus odio socrus.

Πολλὰ χλιδῶν ἢ φιλίας δισμοὺς λύει.
Multus risus amicitiæ solvit vinculum.

Ὅταν ἀσπάζῃ ὁ αἰνέλλων, ἀλώπηξ ὀξί.
Assentator cum salutat, vulpes est.

Στέργε μῦς γαλίαν.
Amore felem mus prosequitur,

Δεῖ τοὺς γονῆς ἄζειν τιμᾶς.
Venerari parentes liberos decet.

Μίσγηε, μὰ ψαύσῃ δ' ὕστερα λέκτρα γονῆς.
Noverca nè attingas secundos parentes cui lectos,

Ὁ ἔρως φρένας πλήκει.
Amor mentes nectit.

Λαμβάνῃ δόλῳ, μένῃ ὁ μνησίκακος τὴν χρηστόν.
Abundè accipit solus is, qui beneficii memor est.

Εἰσὶ ἢ ζώντων οἱ κόλακες κόρακες.
Viventium etiam adulatores corvi sunt.

Μάμμα βρέφος ἔρωτα φέρει.
Infantis avia amorem parit.

Ἔτης ὁ ψευδὴς ἄγκυρα ἰχυρή.
Socius fidelis anchora tuta est.

Χάρις χάριν τίκτει.
Gratia gratiam parit.

Βρέχυς τείνει ὁ ἑταῖρος αἰμύλος.
Retia sodalis blandus struit.

Εὐθία χρὴ τὸν ἑταῖρον ἦμεν, ἢ μὴ σκολιὰ φρονεῖν.
Syncerum oportet esse sodalem, & non obliqua animo volvere.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι.
Et non amare durum est,

Χαλεπὸν ἢ ἠ φιλῆσαι.
Et est amare durum.

Χαλεπώτατον ἢ πάντων.
Durissima omnium res,

Ἀποτυγχάνῃ φιλῶν τινα.
Amare nec potiri.

Μηδένα φίλον ποιοῦ, πρὶν ἂν ἐξετάσῃς πῶς μέχρητα τοῖς πεπίστευκε φίλοις.
Neminem tibi adjungas amicum, priusquam exploraveris quomodo prioribus amicis sit usus,

Πτωχὸς πτωχῷ μαίρεται.
Mendicus mendico invidet.

Ὁ ἐθέσας φιλεῖ.
Qui annuit, debet.

Ἀχθεῖ φιλῶ ἰχθρός.
Odium amicitiam findit.

Στέργε ἀδελφεὸς, ἢ μὴ μητέρος ἀθέτει μάδια.
Fratres dilige, & matris consilia non aspernare.

Μαῦρ' ὀρνεὸν ἔρις ἢ χάρις.
Rara avis in terris est gratia.

Τλᾶ σοὶ λύκοις, ὅτις ὀμιλεῖς.
Ulula cum lupis cum quibus conversaris.

Πολλοὶ τραπέζης ἑταῖροι ἀληθείας φίλοι.
Multi mensæ amici sunt, pauci veritatis.

CAP. IX.

Gaudium, Dolor.

Κίσσῃ μὲν Διόνυσος ἀγαλλόται, αἰγίδι ἢ Ζεύς.
HEderâ quidem Bacchus delectatur, capellâ verò Jupiter.

Οἱ ναὶ ξείνοις, ἢ ἢ πόλις ναίταις.
Incolæ hospitibus, ipsa verò urb. incolis.

Μύρτος ἄλγεα φέρει.
Myrtus affert dolores.

Ῥέμβῳ ξιφίαν, δόλιαν μορμύρ ἀλιεῖ.
Reti xiphiam, esca stultos capio.

Καὶ μὲ καλοῦσι ἴκτιμος ἰκάνω.
Morbus regius etiam non vocatus venit.

Ὀλοφυρόμενον παρακαλέσαι δεῖ.
Lamentans consolatione indiget.

Μοῦσα φόρμιγξ αἴρει.
Curas cithara tollit.

Ἔρημον ἦδος ὀδυλᾶ ἄλγος, ἐπ' μινύθῃ.
Desertum domicilium dolorem auget, apaus (seu tempus) minuit.

Ἐδρυχον ἀπαλὸν τίλλει.
Cincinnum febris quotidiana vellicat.

Τὸ τ' ἀμάλλης κέντρον ἀμῦναι ποιεῖ.
Certaminis robur irreprehensibilem facit.

Οὐ πάντα τὰ ἕλκη ἀκέσιμα.
Non omnia vulnera sunt sanabilia.

Δίσκοιτι τέρποντο ἢ αἰχαρίγαν ἵεσαν.
Discis delectabantur & jaculi jaculantes,

Στέγῃ κρέα, ἢ μῦ ἀκουσθῆσῃ.
Pectus pulsa, & flebilis vocula audietur.

Οὐκ ἐᾷ πένθος ἐνῆσαι βουλᾶς.
Non sinit maturare consilia luctus.

Θωύσσοντος ἑνὸς, θωύσσ' ἀλλ' ἔτερος.
Vociferante uno, etiam alter belluino impetu fertur.

Βλέποντες τὸ κινδῦνο τὸ γινόμεν ὀλυτες.
Adveniente periculo gaudium perit.

Στέργε ἀλδανε χαρὰν ἀνία.
Pectoris immutat gaudium tristitia,

Μάτην ἰαύει θεατής.
Frustra tempus terit spectator.

Καγχάζῃ χαλὸς λαγόνα κλάοντος ὁρῶν.
Cachinnatur claudus frangente recto ilia.

Στενὴ ἢ ὁδὸς ἢ ἀπάγουσα εἰς τὼ ζωάν.
Angusta via est quæ ducit ad vitam.

Περκίδας πλαττε λύπη ὀικεῖα.
Tundit præcordia dolor intestinus.

Ἠλίθιον ἢ ἄτερ λύρης κιθαρᾶ ἄκλεῖ.
Stultus vel absq; lyræ sono saltat.

Χέλυς ἢ ῥαθδοὶ δυμὸν ὀδυσσέμβολον τέρπουσι.
Oblectant animum doloribus irretitum chelys & fides.

Οὐ καθαίρει ἁμαρτήματα ὁ ἀργύριον.
Non purgat peccata, qui negat.

CAP. X.

Κεφ. ι'.

Spes, Timor.

Ἐλπὶς, φόβος.

Ὅπλα εἶτο ὁ θέλῃς. Πυρὶ νιφόεν μορμώ.
QUi metuit, arma induat. Præcipitium timorem parit.

Οὐ σεῦθ' βροντὴ ἢ αἴθα, θῦμὸς τε πλήσῃ.
Cœlum & terram, tonitru, & feras terrefaecit.

Ἐγγύα, πάρα δ' ἄτη.
Sponde, prope est damnum.

Θάλπει χάρις ἐλπίδα τάλᾶν.
Favor fovet spem miseri.

Ῥᾴδιος δειλὸς πολλὰ φόβῳ.
Facilè timidos terret strepitus.

Μετὰ τὴν ἑορτὴν ἕξας ἠλιπὰς ἢ πωλεῖ.
Post festum veniens calceos non vendit.

Οὐχ ἅπας ψόφος κρίμβαλον κρίζει.
Non quilibet crepitaculum stridens metuit.

Γαρμῦνι μηλάθρῳ τῷ πλησίον ἢ τε σὸν κινδυνεύῃ.
Accensâ domo proximi, tua quoq; periclitatur.

Νεανίσκον κλωβὸς σώῃ.
Attonitum servabit cavea.

Καλύπτειν πὼ νόσον, λυγρόν.
Occultare morbum, funestum.

CAP. XI.

Κεφ. ια'.

Sævitia, Misericordia.

Ἀπλήσια, Φιλανθρωπία.

Ζαρλὲς ζαρλεῖ κηλᾶς ὁμιλεῖ.
VEhemens cùm vehementi optimè conversatur.

Ἰκέτευ ἐέλεμον ὑσεὶς ἀτᾶ.
Supplicis lamentationem nemo aspernatur.

Πλατὺν κόπει αἰθέρα ὁ χαλὶς πρηθύμως.
Latum verberat æthera, quiras flagrat.

Σκληρὸν θυμὸ σημεῖον.
Cilium iræ indicium est.

Στέργοι κρυὸς ἀπλάγχναν ὑπάρχει.
Pectus misericordiæ fons est.

Ὀλέπτῃ τὰ ἀρῆςατα ὡς ἴσι σαπελεῖα ποιμένι.
Deglubere oves non est probi pastoris.

Μισεῖ ζῆν ὁδύσσαντας, ὁ τῦ Ὀλύμπε κτησίς.
Irascentes odit conditor Olympi.

Κἂν ἀνάγκασί τινες, ὁ δεῖ ἀμύνεσθ' ἀπέωσιν.
Quamvis jubeant quidam, non tamen sævis opem ferre decet.

Στρεῦθ' σύρδιν ὄρῃ, μὴ ἵεις λύσσαν.
Deliciæ tumultum excitant, ira rabiem.

Σκύτος ἰχὲ σαπελεύμενον χύαν δηκτικόν.
Cutem gerit laceratam canis mordax.

Τίγριδ' ἄλει ἑταιρεῖαν.
Tigridis evita sodalitatem.

Βλάπτει τὸν ἄνδρα θυμὸς εἰς ὀργὴν πεσών.
Lædit virum animus in iram lapsus.

Σταυρὸς μῦσ' κίτοντα σίλλει.
Odium iramque cruè reprimit.

Τύραννοι αἵσυλοι ἢ λόλαν τὸ σῖτο, ἀλλ' ἄνθρωποι, ἀνθρώπιν χρατίζοι.
Tyranni infqui non cibis ex frumento confectis, sed humano sanguine satiantur.

Νάνος δῆλα ἀσπίδι.
Pumillio terribilia minatur.

Ἱππὸν τένδων κόντος ἐκβάλῃ ἐκτός.
Milvum edmedens & ipse milvus eris.

Πάσσατε, ἢ πρᾶος ἴδη ἄμαξαν δίφρον.
Circumspice, & mitis fis, qui plaustrum quæris.

Σμίκρ' βασιλεῖς ἐκ ἴσι, ἢ ὑ σίζει.
Apum examinis regi jaculum non est, neq; pungit.

Ἐρινὺς αἰνὰ θαλὰ ἐν κόλπῳ βόει.
Damnum in sinu horribilis Furia pascit.

Εὐλήσῃ ἀγαγὼν χαλαμέαν πομφὰ τέλλει.
Laxatis disciplinæ habenis militia oritur.

Ὁ κτείνᾳ τῇ κείσει ὀξὺ ἔνοχος.
Homicida judicio obnoxius est,

Πάντα παῖδὸς σμικρὰ κακὰ πεφυκέναι.
Patris matrisq; soror vibices pueri solatur.

Βλεὸς ἅλις δυσδύν.
Nescit misereri mensa coquinaria.

Οἷα ἢ ὀϊζὺς ἐς ἐλεεινὸν κλαυθμόν.
Sola miseria ad misericordiam via est.

CAP. XII.

Κεφ. ιβ'.

Bellum, Pax.

Πόλεμος, Εἰρήνη.

Ἄ Ἥφαιστ μὴ εἰς μῶλον κελεύσῃ σε.
NE ad pugnam provoce aquilam luscinia,

Ὅμηρ' πλὴν πενθίων ὀδὺν καρδαίνει.
Præter pericula obses nihil lucratur.

Αἰσία νείκους νέμος.
Δολιχὰ ἱρέπει δ' ἐνίοις ἄθλα ἀέθλων.
Τοξότης ἄτερ φαρίτρας.
Τολιὰθ σφενδόνης πίπτει γία.
Ὀλίγων Ἄρης ὁρίζει ὅλεθρον, ὅλμους δὲ πλείους.
Τετύσκοντες πολλοὺς τύρσεις ἐν αἰπείαις.
Ὁ δὲ λιθὼν ἐν ἄλλοις πόλεμος, ὑπὸ τόσου θλίβεται.
Νικᾷ ἕνα πεδίνα.
Ἀμμιάκατον ἄμα ἢ ἄφαυρον μῶλος δαμᾷ.
Ἰδὼς ἢ λοιδὸς ἀλλήλοις μάχονται.
Ἰχνὸς θηρὸς ἴττεα βασάζειν ἢ σώζει.
Πᾶσιν φῆ λοιδορεῖν τέλεσι.
Εἰρώνη πάσαδε ἀλδεῖ.
Οἷσιν κακὸν ὀβολὸν ἐν δι' οἰνίσμασι.
Ἀμφὶ κεφαλὰς ἱερὰς βάλλων Σμιρδαλίδι ῥάβδῳ.
Μετὰ ἀλαλὰν ἵπανται ἀκωκαί.

Κεφ. ιγ'.

Φήμη, Δυσφημία.

Ῥᾴδιόν ὀι φαῦλος κακὸν πεῖ αἰσχύνει δὲ σοφὸν δαίμων.
Ἀπαξ κλάπτων ἀεὶ φόρβει.
Ἀριστῆς γέρας τὸ κῦδος, ἢ χρόνῳ ἀμᾷ.
Οὐκ ἀξύφαντον, οὐδ' ἄξυρτον ἢ συκάμινα, οὐδ' ἀζυρτάκη τίρπει, ἀλλὰ φήμη κακὴ κείμαθή.
Διολύγῳ φήμη τὸ μὴ ἂν ποιεῖ τι.
Τὸν ἰδρύοντα ἴδρυε, καὶ τιμή σοι ἴσται.
Μῦσος ἢ αἶχος ἐγκάμον ἄγει.
Ἀμοιβὲς ἐὰν μὴ ἔθαρ πτίσῃται φήμη.

Κεφ. ιδ'.

Μισθὸς, Πολίτ.

Βοτρύας οὐ κύει ἄκρεσθαι.
Οἱ διφθέντες ἐν πόντῳ λιῖδας ἀγκίτω χρέπλαι.
Μὴ κρέϊν ὀρῶν τὸ κρίλλον, ἀλλὰ τὸν τέρπον.
Πλουτῶ τότε Φίντις.
Πουτῶ φὰρ μὴ γενέσθαι, εἰ μὴ αἰσχρείται.
Ὀρτυλὸς αὐτάτασι ἐλευθίεχ ὄζῃ.
Οὐχ ἅπασιν πάρις ἄξιος.
Rixa rixæ causa est.
Proceras dejicit arbores procella vehemens.
Sagittarius absq; pharetra.
Fundæ lapillo Goliath cadit.
Paucas Mars opes præbet, truncos verò corporis plurimos.
Ad scopum collimant hostes turri in alta.
Quem bellum reformidans non perdidit, à morbo tribulatur.
Superat unum turma.
Insuperabilem pariter & debilem bellum domat.
Rectus & curvus adversus se invicem pugnant.
Homo macilentus arma gerere non valet.
Quævis terra convitiatorem alit.
Pax auget faculates.
Uxorem malam obolo non emerem.
Circum caput contentionem jactans terribilia eructat.
Post acclamationem bellicam jacula volant.

CAP. XIII.

Fama, Infamia.

FAcile improbi malitia sua aspergunt probos.
Qui semel furatur, semper fur vocatur.
Virtutis præmium gloria, non tempus metit.
Non abrotonum, neq; mora, neque abyrtace delectat, sed fama bona & honesta.
Magna fama quod nihil est, esse facit.
Sedere jubeas eum, qui tibi sedile præbet, & erit tibi gloriæ.
Turpitudo & scelus laudem suffocant.
Pertransit nisi suffocetur statim fama.

CAP. XIV.

Præmium, Pœna.

NOn producit racemos spina.
Prædam in mari quærentes, actuario utuntur navigio.
Ne judices videns pulchritudinem, sed mores.
Plaga dorsi auriga est.
Pœnam fur non agnoscit, nisi suspendatur.
Gallina ova pariens libera est.
Non omnes ciara digni sunt.
Λαμπὶς Τεύτης πίλαρ χαίρει.
Οἱ δειδύντες τῶ πλάδι γλίχονται.
Βακτηρίζῃ δέρων αἰκίας ἀπειλεῖ.
Μόγον μὲν πᾶσι ἡμέρα, ἀλλ' οὐκ ἄχαρι ὀρίζῃ.
Ἐγκαδίοις σωτηρίας λοίσθιος ἢ πρῶτος ἐν βραβείοις λήψονται.
Μισθὸς ἀρετῆς ἔπος.
Αἰκία ἢ μαλακή.
Ἐῶ ἴχνος μισθάκλω καμόντι.
Ἄξιον ἢ χύτρας πῶμα.
Κολάζει μεθέργνα λήμματα.
Κοιλίαν οὐδέποτε πλησθῆ τάρταρος.
Μείων αἰτίας μείων δίκη.
Μάλαψ ἐν σώμασι, ὃν μὴ ἐν ἀγρῷ.
Τὸ νῦν μάστιγος δίκλω χείρας δοτέ.

Κεφ. ιε'.

Γλῶσσα, Ὁμιλία, Ἀλήθεια, Ψεῦδος.

ΕΙ πάντ' λαλεῖν ἄνθρωπος ὅτι, ἢ ἢ ψιττάκη ἴσαι.
Ἀκκὼ, κἂν ζειρᾷ κεσμηθῆσι, τὰ δὲ ἄνυτα μὴ λαλεῖ.
Ἔσπερον φίλων, μᾶλλον ἢ σανιὸν λίγα.
Τλῶσσα κακὴ ὀξυτέρας ἀκμῆς ξίφος.
Ἐν ὕδρῳ ὢν ὀφὶς οὐκ ἰάχει.
Ἀκίρροθα λίλογχε θαμινὰ κακηγόρος.
Τυόσσης ὁ ῥηὶ πολλῶν λόγος.
Ξίφος μᾶλλον τετράσκις σῶμα, νῶν ἢ λόγος.
Λόγοις ἀμείβε τὸν λόγοις πείθοντά σε.
Ἀσελγὴς ἰδηχλεῖ μεσεδνων.
Μολυῶσι ἤδη κακὰ ὁμιλία χρὴ φαύλων.
Αὐδὴ ἰόχλος δηλεῖται.
Βρέμχος τὸ φθίγλιδος ἐρητύει.
Ῥῆμας λέγειν τις οὐκ ἀναμεῖται πάλιν.
Ἐχθρὸς μὲν μοι κεῖνος ὁμοῖος ἀίδαο πύλῃσιν.
Ὃς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν ἄλλο ἢ βάζῃσι.
Βαμβαλύνει ἔξεισι ἑαὶ ἔλαλεῖτ' ἀνὰ μέθα.
Ὡς φὰρ κλίπαν ἐκεκόξει.
Ἦχω νύμφη τὰ λεγόμενα σμᾷ ἐσεκύει.
Πίπλῳ ἐχθέας σοβεῖ.
Μύθοις οὐ πείθεται πᾶσα.
Ἀκμῆσι λόγχ κεκεκαὶ ἢ ὄκλα ἀπίθεσι νόῳ.
Φθεῖρε τὰ ἤθη κακὰ ὄμιλος λέγων.
Guttur Gehennæ immane hiando captat.
Cantatores amant humores.
Baculum attollens verbera minatur.
Laborem quidem singuli dies, sed non prædam præbent.
In stadio salutis ultimus & primus unum accipient præmium.
Merces virtutis laus est.
Verbera & vibex.
Suam quisque pellem portat.
Dignum patellâ operculum.
Cessantem punit flagellum.
Nunquam ventrem explet tartarus.
Minor culpa, minor pœna.
Vibex in corpore, sulcus in agro.
Quod dulce est scuticæ instar porcos impellit.

CAP. XV.

Lingua, Sermo, Veritas, Falsitas.

SI omne loquens homo est, etiam psittacus erit.
Aceo licet mitra ornare, non loquitur quæ placere possint.
Amicorum magis quàm tuam ipsius laudem prædica.
Lingua mala acutior cuspide gladii.
In opere existens fur non vociferatur.
Noxia fortitur crebra maledicos.
Inanis est vulgi sermo.
Gladius quidem corpus vulnerat, mentem verò sermo.
Verbis pensa, verbis qui suadet tibi.
Impudicus sermo delicias adolescentum frangit mores.
Consuetudo malorum bonos mores contaminat.
Voci anguilla nocet.
Raucedo vocem inhibet.
Jaculatus verbum aliquis non recipit rursum.
Inimicus quidem mihi ille est, æque ac portæ inferorum.
Qui aliud occultat animo, aliud verò loquitur.
Balbutire licet, donec loqui possimus.
Sicut fur furans clamavit.
Echo nympha ea, quæ dicuntur, resona.
Strepitus aquæ remo percussæ pisces abigit.
Verbis fames non obrempe rat.
Accusata sermocinatio principis & populi tangit mentem.
Corrumpit mores honestos turba impudentium.

Οὐκ

Οὐκ ἔφαγεν, ἀλλ' ὄψιν κακὸν ὁρᾷ.
Ὁ λόγος φάρμακον λύπης.
Ἐρεσχελοῦντα ἱρεχθέα.
Οὐδεὶς κρώζειν λάτεργον οἶδεν, ἢ κακηγόν.

Κεφ. ις'.

Στοιχεῖα, Μέταλλα, τὰ φυτικὰ, Ζῶα.

ΔΕχεται τὸν καπνὸν κάμινος, τὸν ὃ κίναλον φωλεά.
Χείριστα φέρει κόμαι μῆλα.
Ἐκ κέρκι καρβατίνη.
Τί κηφῆσι καὶ μελίσσαις;
Λύκω κόσκυρα ὅσκα.
Τὸ μύρρον χρεὰ ἐρέσσει.
Κάγχρυος καλοκόριος, τὰ κακὰ κέλλει.
Κατηλέψ οἶκος κρηπίς.
Κάνιπον ὑ δίες κόρυ.
Βί μὲ σοι κύς ὅτι ἰωγλὼ σου Γὰν παιπλόστεγ.
Σίσυφον ἴσαι σεύμβιον, ὅταν πικέριον δίδωσι δῶν.
Ἐλάχιστον ζῶον φύλος ἄλκᾳ μέγιστον ἐλέφαντα νικᾷ.
Σοβεῖ μελίσσας φόλος.
Φίλη μὲν φάμμος, ἀλλ' οὐκ ὀφθαλμοῖς.
Καρύκλιμ βρύχος ἐκτόκιον τ' ἀδιτεῖ.
Βυώλω ἢ ἐνδικὸν κὶς λείπει.
Βρύον μὲν ἔλλος, ἀλλ' οὐκ ἐλλέβορος ἔδει.
Ἐχῖνος ὑ δέται βίαι, ὅτι βάλῃ.
Φασιανὸς προύνη πρύτανις.
Φέρβει φᾶσσον φακῆ.
Τὸ ῥόδον ἀκμᾷ βαιὸν χρόνον, ἂν ὃ παρέλθῃ.
Ζητῶ ἰυρήσεις ὑ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.
Ἀγρὶς βαῖον οὐ φίρει.
Βαῖταν ἐσθὶν βαιόνι.
Τὸ ποτπόζειν σκίζων νάρκην τ' ὑ δίδκει.
Τὸ ἄγρω ὕειν πυρὸν Χίπες.
Ἶβις ὄφεις ἀναίρει, αἰζηθαλὸς μελίσσας.
Πλίνθον πλώσει, ὁ κέρκυρα κεδνιζῶν.
Τὸ μὴ ἴνον, πῦρ ὄυκ ἴστ.
Ἐν καλυκοῖς θρίδακς ἅπαρ ἀκμῆσι μόγις διέρκεσθ.
Non vocem, sed visum impediunt tenebræ.
Sermo doloris remedium est.
Cavillatorem illude.
Nemo melius crocitare novit, quam perdix.

CAP. XVI.

Elementa, Metalla, Vegetantia, Animalia.

EXcipit fumum caminus, vulpem verò spelunca.
Pessima arbutus fert poma.
Ex cauda calceamentum vile.
Quid fuci commercii habent cum apibus?
Lupo similis est fiber.
Fulvus color amabilis est.
Appellente hordeo in furno tosto, mala appellunt.
Fundamentum domus trabs est.
Sambuci flos cimicem non expellit.
Si tibi custos non est, præteribit Pan diversorium tuum.
Quando ex malo punico butyrum elicitur, siser in serpillum sylvestre mutabitur.
Minimum animal pulex saltu maximum superat elephantem.
Apes fumus abigit.
Grata quidem arena est, sed non in oculis.
Lydorum condimenti, apúmq; cibos Bruchus averfatur.
Hordeum madefactum & piper cis relinquit.
Muscum quidem hinnulus, sed non elleborum devorat.
Echinus marinus ligno fulgenti non indiget, neque agro.
Phasianus pruni custos atq; inspector est.
Nutrit lenticula Latum piscem.
Rosa senescit brevi tempore: ubi verò transierit.
Inquirens invenies non rosam, sed rubum.
Non gerit pyrus sylvestris ramos palmæ arboris.
Bæoni pisci lanam ex corio confutam induit.
Sibillando crocodilus terrestris & torpedo non fugantur.
Nimia pluvia frumentum putrefacit.
Ibis avis serpentes, parus apes interimit.
Latcrem lavat qui corvum mundare conatur.
Quod non urit, ignis non est.
In tumulis lactuca jecur, sanans vix invenitur.

Ἰκτὶς σμικρὸν ζῶον μεγάλων πολλάκις κακῶν αἰτία.
Κνιφθὴν ὄρλυγξ κρυθμὸν ὠὸν ἐμπάζεσθ.
Δεαίνει δορὸν χλόην, ἢ ὃ χλεαίνει ὕλη.
Δρυὸς πεσούσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται.
Ἀδύνατον ἐς ὄνον ἀχθοφορεῖν βασάζειν.
Ποικίλοι ὀιωνοὶ πτερύγες διὰ μετεώρου αἴερος πτέσθ.
Οὐ πᾶσιν ἀγρὸς δόρκας ἔχει.

Κεφ. ιζ'.

Οὐσία, ὄμφακος χρεία.

Κολακίδης κίνυς κονίλῳ ἄγνυς.
Ἐν πλίθυσις πλίθρα κάλλιστα.
Οὐ ἔστ χρέος ἄνευ σκωλήκων.
Ὥσπερ τὸ λαλεῖν τῶ ἀνθρώπω ἴδιόν ἐστιν, ἕτω ἢ τὸ μυκᾶσθαι τῶ βοΐς.
Εὔκαιρον κραιπνὸν ὑδρία τρέβει διώκει.
Ὅπου πολλοὶ μόχοι, ἐκεῖ πολλοὶ ἴσονται βόες.
Καρχάρου βάσισμα μαίνεται.
Οὐκ ἔχ φολίδας ερυθρὸς.
Δίλφακα πρέφει χοίρου ὄνυξι.
Μὴ ῥᾴδιος ψαθυρὸν λίθον εὑρήσεις.
Ὁ ὄμφαλὸς ἐν μέσῳ.
Ἐν ποτιμοῖς ἢ λίμναις ὑδάτων.
Ἴδη φύει ἰβίσκον ἴοντε ἰόλαν ἴρκοις βοσκήν.
Ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι.
Ἄμπελον Ἰξ ἐχ ἐμύσται ἔπει.
Γαῖαν χαλᾷ ἰυκαρπον ποιεῖ.
Νεβρὸν ποδωκείῳ νικᾷ χελώνη.
Μὴ ἐκ ζέας μίδυ ξωρὸν χίνη.
Βαύζοντος ἴνδε, αὐλίκας ἔκαιζει ἢ ἔτερ κύων.
Χρεμετίζει πῶλος ἵππε ἀπόντε.
Τὰ νηχὲ φιλεῖ νῆσται.
Οἰδεῖ ἢ ὄλεωθ.
Οὐ τὸ μέλαν ὁμόρξει κόκκος.
Χαλὲ μίχυ οὐ γίνῃ μᾶλον.
Ζαλείας κεφάλη κείρει τέρπει.
Λεκηρίδι ὄφις ὑπὸ κόμῳ κτεμωμένῃ πλοεῖ.
Ἐκρέον ἐξύς δρυός.
Γίγνε κλιβάδιον ὑγρὸν πόᾳ.
Εἰ πορφυρὸν χλόγος αἴρει ὠὸν ἄλλων φαρμάκων χρεία ἔχεσθ.
Mustela sylvestris animal parvum magnorum sæpe malorum causa est.
Urens scintilla vitam non curat.
Irrigat ros herbam virentem, & calor solaris tepefacit.
Arbore dejecta quilibet ligna colligit.
Grave onus asini portant.
Variæ aves per sublimem aëra pennis volitant.
Non omne forum capras habet.
Fructus immaturi nullus est usus.
Cucurbitæ vis cunilæ ignota est.
Pulcherrima sunt jugera, quæ in humidis & herbosis locis sunt.
Non est regio, quæ vermibus careat.
Quemadmodum loqui hominis est proprium, ita mugire boum.
Velocem Euripum nulla mora tardat.
Ubi multi sunt vituli, ibi mulci quoq; boves erunt.
Cancri marini incessum imitatur.
Caret squamis rubeta.
Porcellum alens porcum habebit.
Non facile friabilem invenies lapidem.
Umbilicus medium occupat.
In fluviis & stagnis mergi.
Ida mons ibiscum producit violasque, capris pabulum gratissimum.
Ex juncis facti sunt labyrinthi.
Vitem non lorum Ix lædit.
Terram ros fertilem reddit.
Hinnulum testudo pedum celeritate vincit.
Non fit ex spelta vinum merum.
Latrante uno, latrat statim & alter canis.
Hinnit pullus equa absente.
Humida quæ sunt anas diligit.
Turget etiam grossus.
Non absterget nigredinem corvus.
Absq; pediculo pomum non crescit.
Laurus Alexandrinæ furculus arietem delectat.
Exuvias anguis in ligno suspensis perterretur.
Ferit lumbos sentum Perficii.
Medetur visceribus clibadium.
Si porro Chiragra tollitur, non opus habemus aliis remediis.

Λάτον ἰχθὺν νοητὰ ἴ-
δοις.
Ὀξεῖ κωφίλῃ ἐφ' εἶσιν αἰ-
γιαλὸς ἢ ἀνδρῶν.
Ἐκ πόρτιος βοῦς γίνεται.
Ἀγαθὰ μῆλα δρέπῃ.
Ὀρφνοῖ, ἀνεπὴ, ἢ τὰ ζῶα
ὄσσεια ζώειν σπείζουσι
βιοτῶν.
Ζωῆς σῆμα κρέπτον.
Ἐν νήσῳ σκοροῦσιν.
Χειμῶνα, φθίνοντος ἢ ἔμ-
βεργι γίγνει, πίνει δὲ
ὁδὸν ἀκραιφνῆ.
Οὐ ποιεῖ ἦαρ μία χελι-
δών.
Μυσὶν μὴ λύζα κνα-
μπτῶν.
Νάρδον ἀμίλγει ἄπει-
ρος.
Ἄρσην ἰρὶφ φύλαξ ὁ
λύκος.
Λόρος κὴν λιαστὸς ἦ, μάθ-
λὴ ὀφείλεται.
Ἀλάβαστρος εἰ μὴ λευκὸν, ἐ
καλόν.
Οὐ πᾶς ὁ πάνδων μύκλας
ἔχῃ.
Ζιζανίοις τῷ σίτῳ ζι-
ζάνια.
Μυκᾶσθ κορίβαντα, ἰὼ ἄν-
θρωποι ἴθυνε.
Τὰ ἄατα ὄσον δηλῶσι.
Κόσμος περιτίθησι καλὸς
σίγλατα.
Ἵππει λίθον ὗν πολ-
λὴ.
Κύπτῳ ἁδμῆτι σύλλυ αἰ-
γὸς ἁρπάζει.
Κόπρῳ ἀλισγεῖ δίκον κα-
λοῖς.
Εὐλάκῃ ἄμῶν ἰδὼ κάμῃ
ἐν ἰσίνῃ.
Ταρχᾶται ὠὼὸς ἐν κακ-
κάβῳ.
Θάει ἢ ἰλεχὲ ἕνδ πώλες
ἀυτῆ.
Ὀστέα πιμελῇ κακκλυμμένα
γαλεαγρόνται.
Αἰγιαλίδες ἐν ἀσπέρα κορέων.
Χαίρει λίαν μεγάλης ἀγέλης
κύρτας.
Ἐλαίαν ἐν κήπῳ στρέφων μό-
νῃ ἀμέργῃ.
Ὀνάτας μόνος ὁ κάν-
δων.
Σμαραγδὰ ἀδιαφθ κπτῶν ἐχ
ἔζει.
Ταχλίσι ἴρφ θάλασσα ἐν ἀ-
κάτᾳ.
Οὐχ ἅπαν τὸ ἀμαρύσσον
χρυσὸς ὄζῃ.
Κλαῖα ὀπωσοῦν χλιᾶα ἀ-
ναλίσκῃ.
Οὐρανοῦται μελιχρὸς.
Κτίλος ἢ ὅταν ἡγεμὼν ὄζῃ.
Θερίνα ἐν ὄρχῳ πολλὰ ἀσθε-
νῶ πίπτει.
Ὁρμῷ μίμνουσι ἰχθύες ὀλί-
σεις.
Latum piscem pinsens humi-
rem habebis.
Acuti sunt alvearii apum in-
spectores parus & crabro.
Ex vitulo bos fit.
Mel diligit ursus.
Ervum, hordeumque, & alia
legumina animalium corro-
borant vitam.
Vitæ signum pulsus est.
In insula oletū punctim cædit.
Frigus fugientes & imbres
grues ad oceani fluenta vo-
lant.
Una hirundo non facit
ver.
Putrescit alhi caput rese-
ctum.
Nardum immaturè carpit im-
peritus.
Optimus hœdi custos est lu-
pus.
Cervix jumentorum, licet
glabra sit, tamen habenis
debetur.
Alabastrum nisi album fuerit,
non est bonum.
Non omnis asinus lineas nigras
in collo habet.
Jungitur cum tritico zizania.
Balare oves solent non homi-
nes.
Ex auribus cognoscitur asi-
nus.
Flos, quo tingitur purpura,
atq; inaures ornatum super-
addunt.
Ludit nimia pluvia sege-
tes.
Adunco prædam rostro vultur
rapit.
Stercore polluit nidum mo-
nedula.
Vitis pedamentum & super-
cilium petræ non exhilarunt
vomerem.
Splendet in olla testacea thy-
nnus.
Docet etiam accipiter pullos
suos.
Ossa pinguedine obducta feles
arrodunt.
Ululat in cœtu corvorum.
Gaudet leo, ubi magna præda
potitus est.
Oleam in horto fovens solus
amurcam exprimit.
Solus asinus rudit.
Viscum pini sudor est.
Qui smaridem aspernatur, ne-
que cetum habebit.
Nervi contortionem planta
virens non sanat.
Non omne id, quod fulget, au-
rum est.
Anserem emittens, anserem
recipies.
Flatu distendi bulga nequit.
Aries ovium dux est.
Flores in horto magnam pari-
unt voluptatem.
Tenui funiculo facile asinum
ligabis.
Ὀρχῆται κλάδος ὄρνιθος κορυφῆς.
Tripudiunt surculi stolone amputato.
Σκίλλαν σκολοπίνδακα φεύ-
βει.
Calcat squillam scolopendra.
Ἡ λύζ κασι ὀρτυλὸς ἐκ ἐν-
δίδως πανία ἴχῃ.
Singulticns gallina non statim pullos habet.
Θύμον ἐμπόρευε εἰς κῆπόν σου μὴ ἔαπε.
Nè centem thymum tè in hortum tuum mittas.
Καὶ ὀρεγτίου ἐπὸς χυ-
σόν.
Orontii quóque succus utilis est.
Οὐχ ὁμοία πῷ ἀμβλίθρῳ γαλίαψις.
Haud similis est ciceri gallinopsis.
Θάσος νῆσος ὀρέων θάσ-
ψον.
Thasus insula herbas ad tingendum aptas non habet.
Δεῖσα σῦσον ἐθίει.
Corrumpit lilium fœtor.
Τείρει σύμαχον τιθῶν.
Affligit stomachum loligo.
Κλᾶ ἰγκατα, ἰσχίον τ' ἰσί-
λιον.
Mulcet viscera lumbumq; isicium.
Οὐχὶ ἅπας μαμαίεται μή-
κωνα δρέπει.
Non quivis anxiè cogitans papaver decerpit.
Ναῦς καπάβη ἰὼ ἴζι, εἰ μὴ κάμῃ.
Non est tarda perdix, nisi æ-grotet.
Ῥόδα μελίσσαις μὲν γλυκὺ σταζει μέλι.
Apis quidem dulce stillat mel rosa;
Ἔνθεν σὶ ἀράχνης αἰανὸν ἰὸν πίει.
Inde verò aranea grave venenum bibit.
Ἀψίνθιον καὶ ἀμάρακον ἐξῆς ἄγθας ἐπίγουσι.
Absinthium & amaracus ordine exulcerationes in oris superficie persequuntur.
Κίδνατα καὶ κίονον μέ-
γεθν μύγις αἴ-
ρει.
Diuturnus ex destluxione affectus, & picam, vix tollit garum.
Ἐλλέβορον ἐν μεσογαίᾳ φύεται.
Nascitur in hortorum arcis elleborus.

Κεφ. ιζ'.

CAP. XVII.

Πλοῦτος, Πενία, Εὐθημοσύνη, Ταλαιπωρία, Κοσμήματα.

Divitiæ, Paupertas, Felicitas, Miseria, Ornamenta.

In Infelicitatem.

Πλοῦτος Ἀριστίδῃ δάμαλις μία, ἢ τεγόμαλος.
Oves Aristidæ bucula una, & lanigera.
Ἦν σ' οἶς, ἐκ τείνων λιμὸν ἴλαθι θύρης.
Erat ovis: His famem expulit à janua.
Ἤμισυ σ' ἀμφοτέρων, ἀμφὶω λύκος ἐπάτησε, ἀφῆκε.
Privatus autem est utraque: ovem enim lupus occidit, parcus.
Τῷ δ' ἀμάλῃ πενίης σ' ἦ-
λυθε βυκόλιον.
Buculam: pauperis verò perdidit armentum.
Πηρὸς ἐὼν σ' ὄφ' ἰμάντα κατ' ἀυχένος ἄμμα λυγόωσας.
Peræ verò corrigia hic circa cervicem nodum flectens.
Οἰκτρὸς ἀμφικεῖται κάτθανε παρ καλύβῃ.
Miser expers balatu mortuus est prope tugurium.
Ἐὰν λακῇ γόμμος εἰς κόρυκον βαλλόμενος, ψυχαί.
Si resonat nummus, qui in sacculum immittitur.
Παπαῖαν ἐξ ἄδου ἐξαμῦναι.
Papiftarum animæ ex inferno liberantur.
Χρυσὸς τοι κόνις ὀρὶ ἢ ἄργυρος. ἠδὲ ἢ ἄυτοί.
Aurum sanè & argentum pulvis sunt, & ipsi.
Λᾶες ὀπὶ ῥηγμῖνι, πολυλεπ-
φῖδι θαλάσσης.
Lapides in calculosa maris crepidine.
Δύη καὶ φεύγοντα δέδο-
σεν.
Infortunium etiam fugientem comprehendit.
Ὑπὸ τ' ἀνάγκης δαλῦται ταχὺ πάντα.
A necessitate omnia in servitutem redigunter brevi.
Μίνει ἴκαστον τῷ' ὅπερ μέλ-
λει παθεῖν.
Manet unumquemq; id, quod passurus est.

Γλιχερὰ τύχης ῥήματα.
Lubrici sunt fortunæ gressus.
Οὐκ ἀεὶ πόθῃ κόκλῃ δα-
κάλυθεν.
Non semper defiderio satisfacit calculus.
Χιλιάδ' ποτ' ὀλίγα εἰσὶ πάρεξ ἀλίσιν ἢ χέλη.
Vel mille calamitates sunt inter calicem & labra.
Οὐδὲν μεῖζ' ὀδύνης ἐπὶ κεφ.
Nullum infortunium solum.
Ἰὼ, ἰξὸς φίλτατα ὄρνις βεβ-
χὼ ἔκυρσε.
Eheu, viscum fugiens avis in laqueum incidi.
Νεῦρα Ἄρεως ἄργυρος.
Nervi belli argentum est.
Τῷ κάλλος ἀφέωντι πᾶσα γῆ πατρίς.
Fortunato omne solum patria est.
Ἅπαντες ἐν ψαλάσσῃ κακῶν πλόομεν.
Omnes in malorum mari navigamus.
Τὰ χρήματ' ὄζῃ ψυχὰ δείλων ἀνθρώπων.
Opes sunt vita improborum hominum.
Κόσμος δυπάνων κόσμος ἐλυε.
Pessimus fimbriarum ornatus est cœnum.
Οὐθμὸς ὄζῃ ψυχὴ ἢ χάρις βεροῦ.
Nummus est anima & lætitia mortalium.
Οὐ πᾶσι ἡμέρα ἀνδ' ζημίας
Τοῖσιν χαίρα κάζει.
Non omnis dies damni expers est.
Parietem color exornat.
Μὴ μοι χθόνιοι ἃ βόλομ', ἀλλ' ἃ συμφέρει.
Nè mihi contingant, quæ volo, sed quæ sunt utilia.
Αἱ πύργοι αἰστὸς εἰσι κόσμος.
Altæ turres civitatis sunt ornamentum.
Ἀργαλίων πενία κακὸν. ἄχετον, ἀμήχανον δάμνησι λαόν.
Grave paupertas malum est, & intolerabile, quæ magnum domat populum.
Ὀρφανοὶ οἷς ἄνεμοι πολλάκις ἀλάλυται. ζωμῶν ὐκ ἔχοντες.
Orphani sicut venti sæpenumero vagantur non habentes jus esculentum.
Τύχης κινήσις θαλερὴ ἐν εὐπρόπολει.
Fortuna cardinem movente bene nobiscum agitur.
Λιμὸς, λοιμὸς ἢ πόλεμος λαὸν ἐπὶ λοιγόν.
Fama, pestis & bellum populi sunt pernicies.
Λίθους ἢ ἀγάλματα πάλλακας τίμιοι ἢ πρεσβύτεροι.
Gemmas & Arabicum lignum juvenes senesque in pretio habent.
Ἰδία ἑστία πάντων ἄρι-
στον.
Propria domus omnium optima.
Ἔστα κεῖσ', φέρει κεῖ-
θεν τὰ πλοῦτον αὖ αἱρεῖ.
Mortem Parca affert, opes rursus ac facultates aufert.
Χρήματα ἀνήρ.
Divitiæ virum faciunt.
Ἔμπ. ἀνήρ.
Velti virum facit.

Κεφ. ιη'.

CAP. XVIII.

Χρόνος, Ἡλικία, Ἥβη, Γῆρας, Καιρός.

Tempus, Ætas, Juventus, Senectus, Opportunitas.

Ἔσπερ ἢ ἡμέρα κέρμα.
Vespera dici terminus est.
Τέρπει κεφτὶ ὀπώρα μέλαινα.
Arefit gramen veniente Autumno.
Ὀπώρα ἃ κελύφει κεφ-
ταρ.
Ætatem non tegunt tempora.
Χιτῶνα, κλαῖναν τε χιὼν κα-
λύπτει.
Tunicam nix lanamque accerfit.
Ἄκλα ἢ ἀκαλήφη ἀγρίαις
Ἔχῃ ὀπώρᾳ μῆνας δύω ἢ δέκα.
Urit mature urtica vera.
Habet annus menses duos & decem.
Μνῆς ἐπ' ἀνθρώπων.
Languo annos prodit.
Οὐκ ἀεὶ θέρος ἔσται, ἐρχέ-
ται χεῖμα.
Non semper æstas erit, venit hyems,
Τίκτομεν ἐπὶ ἐκ ἀΐδει.
Finem ævum ignorat.
Ἄπαρ χρυσὸν τὸ πῦρ, ἄπο ἢ φίλος ὁ κατὰ κρίσιν.
Sicuti aurum ignes, ita etiam amicos tempus judicat.
Ὁλόκληρα κώνεια κακὰ ἀγαθοῖσιν.
Ulula cum lupis, quando tempus postulat.
Ἀλεῖ λείρια ῥίγος.
Exficcat lilia frigus.
Τὸ ὕδωρ ἐχεῖνα μακρότατα βεκχυῖσι.
Longinquitate temporis CONFESTIM abbreviat.

Τρηχὺ λυκάβας ὀπηδεῖ δίκην.
Ferax instar annus currit.
Ἔργα νέων, βυκλαὶ ἢ μέσων, ἰυχαὶ ἢ γερόντων.
Consule vir, fac vota senex, juvenisq; labora.
Χειμὼν ὅταν παρέχωσιν, σοῦσκε μὴ δρέπῃ.
Cum apperat hyems, thoracem non lacerabis.
Ἀχέες ἀνατέλλη ἠὼς, δρέπα μείρακας ὀπηνιώμενος λέγατε.
Dum aurora fulget meniti adolescentes flores colligite.
Ἰσχνοῖ γόνυ τὸ γῆρας.
Incurvat genu senectus.
Τὼ ἀκμὼ ἔοικε θανάτῳ ἐς τὸ μάλιστα σημαίνει.
Ætatem plerumque indicat lanugo.
Ἡμέραι φίλοπαι μάρτυρες σοφίαι.
Antiqua sunt optima.
Χαλεπὸν τὸ γῆρας ἐὼν ἀνθρώποις βάρος.
Posteri dies testes sunt sapientissimi.
Εὖ σοι τὸ μέλλον ἴξει, εἰ τὸ παρὸν οἶ πιθῇς.
Grave senectus est hominibus pondus.
Si præsens bene collocaveris, de futuro tibi dubium non erit.
Ἡλικία ῥίει ὡς ἄνθος ἔαρος.
Vigor ætatis fluit, ut flos veris.
Δείλη τὸ ἡλίκου ἠερίᾳ φαίνει.
Vespera, quanta pars staminis confecta sit, ostendit.
Πυλιάτ' πρίχας σκύλλειν, ἀσκεῖε.
Molestiam exhibere canis crinibus, impium est.
Ὥρας ἔχον μενύθῃ.
Hora (seu tempus) curam imminuit.
Ὅπῃ κρύσταλλος, ἐκεῖ χεῖμα.
Ubi glacies, ibi hyems.

Κεφ. ιθ'.

CAP. XIX.

Τὰ παμμιγῆ.

Miscellanea.

Ἀγήρων μὲν φάρμακον ἀναλὼς ἄμμος, αὐτὰρ βάλσαμον ὀδόντος.
Ocdum involvens membrana austerum quidem medicamentum, sed æquat quam balsamum.
Ἐλάπῃ ἕλκος ἀχλὺν, ἀκτίνων τῶν ἡλίου σιλβόντων.
Subalba cicatrix oculos lædit, fulgentibus Solis radiis.
Ὅσ' ὑφάντης ἀγνυθας ὐ λείπῃ.
Ponduscula textrinarum non linquunt textores.
Ἴσχυν ἐν ἀγορᾷ ζητεῖται.
Varia merces in foro quæri solent.
Καπίσῃ ἐν μύξῃς ἐκκρὶς μύρει.
Pessimus humor ex mucore fluit.
Βαρύτερον μολίβδου ἐξὶ ἢ πίλα ψιλότερον.
Plumbo gravius est, & penna levius.
Ἐν ὀξεῖ πυρετῷ ἅπτε κωφὰ ἀθεῖ μυελόν.
In febre acuta surdescere, furiosum.
Ὠχεῖ, ἰχνοὶ πυαλίζοντες, ἐν τραύσεσι ἐν ὑπορύσῃ ἐν δρῆτες ἀλαθεῖ.
Pallidi, graciles, sputantes, in his per somnum sudores boni sunt.
Οὐ διακῇ ῥεῖ ἰὸς ἰσθῇ.
Non propullat frigus Rorea.
Τί δυνῇ ἢ ψῦχος;
Quæ splendori cum tenebris communio est?
Ἀκλὼ μᾶλλον, ἢ τὸ καμπύλον ὀλίσαι ἄρπη.
Aciem potius, quam curvitatem calprum amittet.
Τόσον διαφέρῃ κοτύλη ἢ βαλεσεῖδες, ὅσον τὸ ἄρχιον ἢ τὸ μέλαν.
Tantum est discrimen inter concavitatem & convexitatem, quantum est inter album & nigrum.
Κλασμάτων φύλαξ ὁρμὸς.
Fragmentorii custos sporta est.
Φλὰ δικίας σῆμα.
Vestibulum domus ornamentum est.
Τὸ κολυμβῶντι αἱ μάρες εἰσὶ κώπαι.
Urinatori manus sunt remi.
Μαγὰς πῶρον φυγαδεῖ.
Expellit luctum magas.
Ὕδατ μυμηκ σαθρὸν.
Putrefacit mamera fatherium.
Ψύχει ἡδέως σῶμα ψίθυρος.
Frigefacit suaviter corpus susurrus.
Ἄθροαν οὐ πάχει χάλαζαν σθένει.
Coacervatam non patitur grandinem arista.
Μίκκε ζύμα ὅλον φύσκια ζυμοῖ.
Pusillum fermenti totam conspersionem fermentat.
Νεκτάλιν κλείον κάβδακος,
Mactra nartalo vase melior est

Λύχνος ἡ λύχνῳ ἰχθύες. Advertsatur tenebris lucerna.
Οὐ κίδυλος βερίκοκα μινύθει. Pruna damascena non comminuit radula caseo destinata.
Κίρκος δίκλῳ μιμεῖται ὄζιν. Ferrum ignitum instar gladii est.
Ἰσθλὸν ἐν πυθμένι νᾶὸς ἁλώσεις. Clavum, quo educto aqua è navi effluit, in navis fundo quæras.
Ἀγκύλος ἄτερ ἀγκίστρου ἰχθύας οὐκ ἁλώσεις. Curvo fine hamo pisces non capies.
Τὸ ὅλον ψιθίης μείζον. Totum parte majus est.
Κρίνον σφῦρα μὴ κερατεῖ. Lilium malleus non perficiet.
Ἀπιλλαὶ ἱερὰ ἀμφίλη κέρων ὕδωλος. Conciones sacræ manipulo delirorum nugæ sunt.
Μὴ νόσφι νοτίδος νάτου. Non est auster sine pluviis.
Κάμπτει εἴς ποτε γνώμην ὁ δρόμος ἀστάνδης. Flectit interdum sententiam cursor.
Χαλκείῳ πόδας πέλω τρίπους. Aheno pedes supponit tripus.
Ψαλίδι τέλχε ὀυ τιλήσεις. Forfice pilum non resecabis.
Τέϊδεν ἀδέσποτ' ἀδαήμων παυίτω. Pulmentum edere qui nescit desinat.
Κολεὸς δακτύλων λεχάνης ὄζει. Princeps digitorum medius est.
Ἀντὶ ἁρμάλος ἵππους χρέεται ἱππεύς. Loco currus, equis utitur eques.
Οὐκ ἀνδρὶ αἰχμῆς δόρυ. Non est hasta absq; cuspide.
Οὐκ ἔστιν ἄγκυρα γάλοις βυτός. Non est sollis spadonibus anchora.
Βορέαν ἄλως ὅποτε ἐνδέαν τίθησι. Orbis circa lunam præsupponit ventum non serenitatem.
Μητρὸς εἰκελον θυγάτηρ. Matris imago filia est.
Ἕλιξ οὐκ ἐᾷ ἑλίσσειν. Habena ramus non ligatur.
Δρέπων πορφυρέας ἀρετὰς ἅπασαν ἀχλαίζῃ οὐ μισητὰς ἐν ἀστοῖς. Decerpens summitates ex singulis virtutibus etiam Musices in flore resplendet.
Ἀγγεῖοι εἰς χώρην ἄγνωστον χορηγοῦντες ἀῶσι τὰ ἱμάτια ἀνθρώποις. Tabellarii in ignotam profecti regionem vestes hominum mirantur.
Ἀμαυρὸν ἰρίοις ὁ ἀριθμὸς εἴζυγες. Obscurum infaustus numerus tegit.
Αἰθὴρ ἐκμηδὸς ἀγλαΐης. Κῆρ μὲν οἴοτε κόπτης, ἀλλ' οὐ λιμὸν ἐλεφαίρει. Gaudet humore populus. Cor quidem aliquando crepitus, sed non famem decipit.
Νίφει γῆραν ψεδε. Madefacit arvum roris gutta.
Ἀεὶ τὸ ἔσχατον κίρκος. Cauda semper extremum est.
Ἰσχία κύστιν ἔχει. Imæ parti ventris vesica inest.
Θηρίοις τόποι ἴδιοι δίδωσι. Lustra feris saltus præbet.
Ἐκ μυελοῦ ἀλκὴ, ὥσπερ ἐκ πηγῆς πηδᾷ. E medullâ robur tanquam ex fonte salit.
Λεσβιάζει καλάμου λάπη ἀναγκάζει. Lesbiorum mores obscœnos imitari stultum cogit pituita.
Σῦφαρ ἕλιξ ψαφαρὸν ποιεῖ. Anguis exuvium suber aridum reddit.
Θαυμάζουσι Σῆρες ἀκροώμενοι Σατύρου. Colunt Seres audientes Satyros.
Σπολὰς πτερυγὸς ἀμείνων. Vestis pellicea crate melior est.
Καμεῖν μυκτῆρας ὁ λύων φορυτός. Mutilatum nasum lavans sapit.
Ψῆξ ἀμᾶ κριθῇ τόμαχον βλάπτει. Κάλων τὸ κῦμα οὐ λήθαται. Fruſtulum etiam crudæ carnis stomacho nocet. Non admittit rudentem foramen ancus.
Πέλεκυς ἀρτέμων ὄργανον, ὥσπερ τὸ σιδηρᾶ ἄλευ. Securis lanii instrumentum est, sicuti fabri ferrarii malleus.
Φυερμὸν ἔστι φύσις ὑγρόν. Mixti vini natura perit.

Ἀβδέρης πανδοῦν ἀμᾶρας δ' ὁ ἐν ἀδονῇσι ζῶντας. Placentas appetunt, & costas melle similas, qui in deliciis vivunt.
Πρὸς αἰόνα πίπτων ἀκρέμων γαῖαν καὶ ἅλα κινεῖ. Prope littus cadens grandis ramus terram & mare movet.
Σπίλος οὐκ ἄνευ γνόφου. Spelunca non est tenebrarum expers.
Σὴ φωνὴ κρατίστη ὀρυθὰς σοβεῖ ἀπάσας. Tua vox fortior omne volucrum genus abigit.
Σπιλὸς δόλον μαίνει. Sordes turbidæ ædificium conspurcant.
Ἀδυνεῖ ὁ βραχίων ἐτεμμένῳ ἀγκῶνι. Ubi vulneratus est cubitus, brachium est infirmum.
Οὐ πᾶς φαρμακοπώλης κρέκει πωλεῖ. Non omnis pharmacopôla crocum vendit.
Κύβος κρημνὸν ἀπειλεῖ. Tesseræ præcipitium minatur.
Λιγὺς λίγυς λυβίλεως σμῆξιν σφάλλει. Argutus Ligur securis ictum decipit.
Ὁ Κρόνος κρόνων χθιζὸς πάτηρ. Saturnus morosorum est genitor.
Τόξα ἄκων τρίζει, πρηὼς πάτος ἀδίνει. Arcus jaculum stridet, hinnuli corium nequaquam.
Λάτρις ἀμελὺς λεκίθῳ κρίμνῳ λιχαρίων ὀρέγει. Servus obtusus vitello ungere gulam debet.
Ὃς διαζωὸς ὑδίλει, λιτὸς δίκτυος. Qui stamini, quod deest, addere non vult, subtili ac tenui linteo carebit.
Γαῖσον δίβη μὴ ἐμβάλῃ. Gæsum fiscellæ nè immittas.
Οὐδὲν δίωαρίου ἰχθὺν ἀνίης. Nullam denario tabulam emes.
Ναύτης ὦ Ποσειδῶνα ἱλάσκε. Nauta qui es, Neptunum placato.
Μικρὸν μὲν ζμίλιον, ἀλλὰ σίλλος οὐ πωλεῖται. Scalprum magnum quidem non est, attamen minimo pretio non venditur.
Ἰνεῖ γαυλὸν κεῶν. Κόπτ' ἢ κοὐ κατατηγὸν ἄγνυσι. Evacuat fors mulctram. Coax & coi spatangum agunt.
Ὑ, ὑ, πιδαλέη ῥινὸς δυσὴ δέῃ. Οὐσὶ ὁ δεῖνα ἢ ὁ δεῖνα ἐποίησεν, νοσεῖ ἰγνύ. Hy, hy, fervidi nasi vox est. Neque hic aut ille fecit, neque ego.
Ἐκ πλευρᾶς Ἀδάμιο ἡ Εὔα μεγάθη. Ἐρεπτὰ ἐλλέβορος λειχῆνα. Σπαργᾶν χοίνιξ λίγνι δίνει πλεονέκτημα. Οὐκ ἂν πελάμην ἐδινὸς λόγῳ θερτόν. Ὀδόντας τεσσαράκοντα καὶ δύω ἔχει ἀνθρώπου. E latere Adami Eva facta est. Inhibet Helleborus lichenem. Tumere chœnix dicitur vino repleta. Non emerem ullâ ratione mortalem. Dentes homo triginta & duos habet.
Δίπας τοῦ Διονύσου καὶ τοῦ Πλούτου βαρίδα. Ἥρην ἐσάλπιγξ οὐκ ἀζέει. Poculum Baccho, & navigium Plutoni. Non exornat Junonem vestis è pelle caprinâ.
Σκάνδιξ χυλὸν, οὐ φελλὸς δίδωσι. Ὅσα δυσχύς, ἐκεῖ κρύος. Λεκάνης καὶ ἄμβικος χρεία ταμίᾳ δίδυ. Succum dat scandix, non suber. Ubi glacies, ibi frigus. Catini & ollæ usum promus condus novit.
Σκολιεσθὶ δόσμα πρεμές. Ἅλις αἰγιαλὸς λίμνας θίσιτο. Μαζέρα σῆμα τεμεῖ. Ren ferculum periculosum est Prope littus currat lembus. Ex cultro incisorio cognoscitur coquus.
Κεγανὸς ἰδῦπα κρατεῖ. Σφύζειν ἀρτηρίαι γιγνομένῳ κινήματος. Pimbria vestem continet. Facto motu arteriæ saliunt.
Ἥκα ἄρδει ἀμφὶς ὑπερεγγύς. Οἰκεμβρίῳ ζέλατι ὡ ῥα δόινος γνόφος ἔπιτο. Ἀμφὶξα τόρμης σημεῖον ὀλίσται. Leniter irrigat aquæ-ductus terram continentem. Decedentem splendorem densa in terris caligo sequitur. Perit currus modiolo rotæ privatus.

Θόρυζον γίγνεσθαι σιωπᾶν τ' ἐν ὥρᾳ. Tumultum, cœtumque tripudiantium gingras non excitat.
Τὸ ἑστάναι καὶ κοιμᾶσθαι τῶν αὐτῶν ζώων ἐστὶν ἔργα. Stentare & dormire ejusdem animalis opera.
Βάπτει μὲν ἀσκὸν, ὕδωρ δ' οὐχὶ ἐδύσει ποτέ. Mergit quidem utrem, verum aquam humidam haud subit.
Κοΐλαινε λαμία κύστιν βλάπτει. Poculo saga os cubiti lædit.
Ξύλον ἀνθρακεῖ ἐ σβέσει. Lignum carbo non accendit.

Κεφ. κ'. CAP. XX.

Θάνατος, Ζωή. *Vita, Mors.*

Κρεὼν κιδεῖν, κιτρωσᾶσθε. Ἐν τῷ κλεφέμι μέσφις ἐστὶν ἅπαντες. Ὡς χρεὼν, οὕτω καὶ βεστὸς σκιλλεῖ. Κόφη σκιὰ, καὶ ἀτμὸς ὄζιν ἀνθρώων βίος. Ἅπαντες τῷ θανάτῳ πυρέμεθα, ὁσοῖ ἢ ἀγλαὴ βοᾶν λαεῶν σφαγὰν σφαζόμεθα. Φοῖβος ὑγιὴς ὁ Νοτιος νοσεῖ. Varicem scindere periculosum. Ex argillâ omnes homines facti sunt. Ut cœnum, ita & homo arescit. Vana umbra & vapor est hominum vita. Omnes morti servamur velut armentum bonum saginatorum mactandorum. Si sanus is est, cui caput acutum est, nequaquam ægrotat.

Τίφος ἀνθρώπου, ἄνθος καὶ πέμφιξ. Cinis homo est, flos & bulla.
Ἅπαντων Χάρων κάλπιν βάπτει. Omnium Charon urnam submergit.
Ἐν θάμνῳ νεκρὸν μὴ θάπτε. In fruticeto mortuum ne sepelias.
Τῶν θνητῶν βίος καπνὸς ὄζει καὶ κάπος. Vita mortalium cinis est & fumus.
Ὁ βίος βροτοῖς ἄδηλος. Sua cuique vita obscura est.
Ζόγκλη μοῖρα ὀξία πᾶν βροτὸν γένος ἀμᾶ. Falce mors acutâ omne mortale genus metit.
Βέβαιον οὐδὲν ἐν βίῳ δοκεῖ πάλιν. Constans nihil in vitâ videtur esse.
Νεκρὸς οὐ δάκνει. Mortuus non mordet.
Οὐδεμία πόα ἢ βία τῷ θανάτῳ βέλη κλάει. Nulla herba aut vis, mortis tela frangit.
Πρωὶς χθόνα ἀέρει. Pronus terram spectat.
Οἷον γὰρ φύλλων γένεη, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν βίος. Qualis follorum generatio, talis etiam virorum.
Ἀΐζειν δεῖ, ὃν βάσανον θεὸς πιέζει. Exhalare eum oportet, quem mortis tormentum premit.
Νίννι κλῖρα μὴ εἰς τίλος ἀθέτῃ. Patrui exequias ne omnino asperneris.
Δυκάοντας μινύει φαμίς. Annos ruga indicat.
Πάντα γῆλας, καὶ πάντα κόνις, καὶ πάντα τὸ μηδέν. Omnia risus, & omnia pulvis, & omnia nil sunt.
Σμικρὰ σκώληξ σίλιχος σμίλαξ. Celeriter cadaver taxus venenata consumit.

Dicta septem Græciæ Sapientum.

Solon. Γνῶθι σαυτόν. Nosce teipsum.
Chil. Τέλος ἰδεῖν μακρὸς βίος. Finem videre vitæ longævæ.
Pittac. Καιρὸν γνῶθι. Occasionem cognosce.
Bias. Οἱ πλείους κακοί. Plures sunt mali.
Periander. Μελέτη τὰ πάντα. Industriæ nihil impossibile.
Cleob. Ἄριστον μέτρον. Modus est optimus.
Thales. Ἐγγύα, πάρα δ' ἄτη. Sponde, propè est damnum.

TABEL-

TABELLÆ DIALECTORUM.

Quatuor numerantur Græcæ linguæ Dialecti, sive loquendi formæ præcipuæ, pro numero præcipuarum Græciæ gentium, quæ à linguâ communi in nonnullis variant, nimirum, Attica, Ionica, Dorica, Æolica. Præter quas suam Dialectum & idioma in quibusdam habuerunt Poëtæ, quæ omnes, quod ad terminationes partium orationis spectat, sequentibus tabellis subjiciuntur. In reliquis verò cùm tanta sit varietas, ut regulis comprehendi vix possit, singularum proprietates insigniores breviter proponere sufficiat.

Attici mutant
- σ in ξ, ut ξυὸ, pro συὸ · αν in η, ut θάλαττα pro θάλασσα · σ in ρ, ut ἄρρω pro ἄρσω, vir: & contractionibus inprimis gaudent.

Iones ponunt
- η pro α, φιλίη pro φιλία, amicitia.
- ε pro ει, γλίχω pro γλαίχω, video.
- & contra α pro ε, τέμνω pro τίμνω, seco.

Ex consonantibus κ pro π, ut κῶς pro πῶς, π pro φ, ut ἀπωρῶμαι, pro ἀφωρῶμαι · contractionibus prorsus abstinent, & diphthongos resolvunt.

Dores usurpant.
- α
  - pro η, ut φάμα, pro φήμη, fama;
  - pro ε, ut πάζω pro πίζω, premo; ζα pro ζη, ut ἴζωμι, pro ἵζημι.
  - pro ω, ut μισᾶν pro μισῶν, musarum:
  - ᾱρχάτος pro ἀρχῆτος, primus.
  - pro ει, ut κλέδας pro κλείδας, claves.
- η pro α, ut ζῆν pro ζᾶν, & pro ει, ut κοσμῆν pro κοσμεῖν.
- ω pro υ, ut μῶσα, musa; & pro ε, ut ὄνεκα pro ἕνεκα, propterea.
- αι pro ει, ut αἴδος pro εἶδος, urinam.
- ᾱ pro υ, ut ἀλῦμαι pro ἀλύμαι, saliam.
- οι pro υ, ut τύπτοισι pro τύπτυσι.

Ex consonantibus σδ pro ζ, ut συρίσδω, pro συρίζω, σ pro ϑ, σεὸς pro ϑεός · κ pro τ, ut πόκα, ὅκα, pro πότε & ὅτε, aliquando; & contra τ pro κ, ut τῖνος pro κῖνος, ille.

Æoles utuntur.
- ω pro ο, ut κῶρος pro κόρος, puella.
- & contrà, ο pro ω, ut ἔρος pro ἔρως, amor.
- ᾱ pro α, ut θίρσος pro θάρσος, audacia.
- αις pro ας, ut καλαῖς, pro καλὰς, bonas.

Ex consonantibus πτ pro μμ, ut ὄπτατα pro ὄμματα, oculi; & β ante ρ, ut βρῆξις pro ῥῆξις, centio.

Accentum in priores syllabas retrahunt, ut κάλλος pro καλός, & aspirationem rejiciunt, ut ἥλιος pro ἅλιος · atque pro σ consonatem sequentem geminant, ut ἀσσέλλω pro ἀσέλω, χέρρες pro χέρσες.

Poëtæ non solum peculiarem in quibusdam habent Dialectum, sed etiam Dialectos commiscent, Homerus Ionicæ, quâ maximè utitur, reliquas admiscet; Pindarus Doricus, adjungit; Aristophanes Atticus ut etiam Euripides, Sophocles, & Æschylus in choris & cantilenis subinde sunt Dorici.

FIGURÆ DICTIONIS.

Prothesis.

Prothesis est litera vel syllaba principio dictionis addita, ut τετραχόν, pro τραχύ, à τρέχω, appreliendo; σμικρὸς, parvus, pro μικρός.

Aphæresis.

Aphæresis est, cùm litera vel syllaba principio dictionis subtrahitur, ut ὀρτὴ pro ἑορτὴ, festum. ἐρὸς pro ἱερὸς, sanctus.

Syncope.

Syncope literam vel syllabam è medio dictionis subtrahit, ut δρέπω, pro δέρποδμι, inveni; ἐφύρατο, pro ἐφυράσατο, natus est.

Epenthesis.

Epenthesis est, cùm medio dictionis litera aut syllaba interjicitur, ut ἴλαλε pro ἴλαλε, ἀνθρώπος, pro ἄνθρωπος, uter. ξένος pro ξίνος, peregrinus.

Apocope.

Apocope finit dictionis aliquid detrahit, ut δόμ pro δόμε, domus; ποσιδᾶ pro ποσιδᾶνα, Neptunum; βρᾰ pro βραδεῖ, robusti.

Paragôge.

Paragôge est, cùm extremæ syllabæ aliquid adjungitur, ut ἤδεα pro ἤδη, eras; τύπτοισα pro ἔτυπτε, verberabat.

Metaplasmus.

Metaplasmus est mutatio ultimæ syllabæ in eodem casu, ut κλαδὶ pro κλάδω, ramo. Metaplasmus verò generis est quævis mutatio in dictione per Poëticam licentiam.

Antithesis.

Antithesis (nonnulli ἀντίστοιχον vocant) est literæ commutatio, ut πόρσω pro πόρρω, procul; θάλαττα pro θάλασσα, mare.

Metathesis.

Metathesis est literarum ordo immutatus, ut ῥέζω, faciam, pro ῥίζω, à ῥίζω, ἔφεδον pro ἔπεδον, à πέδω, vasto; ἰδνόκων, à δέρκω, video; κρατερὸς pro κερτερὸς, fortis: κάρπος pro καρτὸς, robur.

Synalœpha.

Synalœpha est elisio quædam vocalis ante alteram in diversis dictionibus, ut τἀμὰ pro τὰ ἐμὰ, mea; τἄνομα pro τὸ ὄνομα · ἑσθῆτα pro τὸ ἑσθῆτα, vestimentum.

Anadiplôsis.

Anadiplôsis (id est, reduplicatio) est primarum vel secundarum syllabarum repetitio, ut κακάμωνι pro κάμωνι · ἀντρηχὲς pro ἀντρες · ἐτήτυμον pro ἔτυμον.

Con-

Constantini Rhodocanacidis Chiensis

TRACTATUS

De Resolutione Verborum.

Τὴν ῥιστικὴν τῆς ἀνδυτικῆς τῆς ῥηματικῶν πάσιων χρησολογία· hoc est, Modus singularis inflexa verba cognoscendi, & illa in sua Themata brevissimè & sine errore deducendi. In quo fructus Regularum percipitur, & unitas conjugationis barytonorum cognoscitur.

In tradendis Regulis, quibus Themata flectuntur in cæteris personis & modis, docuimus modum compositionis verborum, hic verò docemus modum resolutionis illorum, cujus beneficio quodlibet verbum seu Thema facile reperitur. Ex supradictis igitur Regulis facile est deprehendere quod illa in suâ flectione, & formatone tripliciter immutentur, nimirum;

Initio. In initio (licet hoc non omnibus contingat,) in fine & in medio, idque in omni voce, Activâ, viz. Pass. & Mediâ & in initio, quia solent recipere incrementa syllabica, & temporalia, ut λείπω, ἔλειπον, λέλοιπα, ἐλέλοιπον · in quo exemplo Thema λείπω in uno tempore excrevit unâ syllabâ, & in altero duabus à parte antea; & Ἄδω, ᾖδον, ᾄσω, in quo exemplo non numerus syllabarum, sed quantitas vocalium crescit: hoc est vocales producuntur sicut & ἀρύω, ἤρυσα · ὀρύσσω, ὄρυγα · nam α ε & ο in præsenti sunt breves, & in præteritis mutantur in longas.

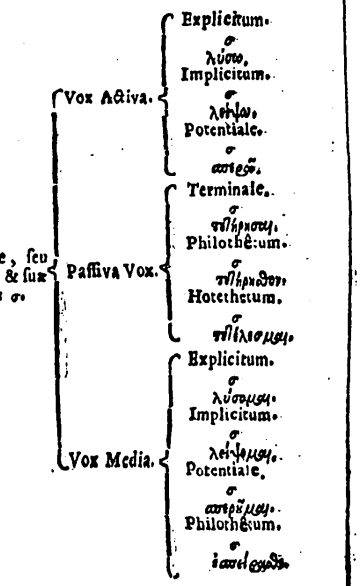
Fin. In fine verò, quia solent recipere terminos, nec non consonantes terminales, quibus Thema crescit interdum unâ syllabâ, ut τύπτω, τύπτομεν, interdum duabus, ut τυπτόμεθα · primum vero & secundam futurum cujuslibet verbi in passivâ voce crescunt tribus syllabis in fine, nullâ habitâ initii ratione; e. g. τυφθησόμεθα, τυπησόμεθα · idem numerus invenitur etiam in illis verbis, quæ incipiunt ab una consonante, vel à duabus, quarum prima est muta, & secunda liquida, habitâ ratione initii, & finis, ut ἐλελείμμεθον, λελειμμένος, à verbo λείπω. Nam illa verba quæ recipiunt incrementa temporalia, ut & illa quæ nulla admittunt, non crescunt ultra duas syllabas, ut ἐδόμεθον, ᾔσμεθον, à verbo ἄδω, & ἤσμενον, ἐδόμενον, à verbo ἔδω · excepto tamen primo & secundo Futuro Passivæ vocis, ut supra diximus.

Præterea accidit ut figurativæ consonantes verborum rejiciantur, quæ sunt dentales, ut ἄδω, ἄσω. Πλήθω, πλήσω, αὐτῶ, αὐσω, aliquando mutantur in alias consonantes, nimirum in suas affines, vel saltem proximas; ut λείπω, ἐλείφθην, λήθω, ἐλήθην · λέλειμμαι & λέλημμαι · in quibus exemplis videmus π figurativam verbi λείπω mutatam fuisse in aspiratam suam affinem φ in Aoristo primo Pass. & in μ proximam suam affinem in Præt. Perfecto Pass. quemadmodum & β figurativam verbi λάζω mutatam fuisse in φ in Aoristo primo Pass. & in μ in Præt. Perfect. Pass. Etenim quamvis consonans μ sit ex ordine immutabilium, affinis tamen est Labialibus, quoniam beneficio labiorum pronunciatur. Præterea, accidit ut vocales figurativæ, viz. Breves in longas mutentur in aliis temporibus, quæ sunt α, ι, ο, ut ἀγαπάω, ἀγαπήσω · κτορίω, κτορήσω · πλεκέω, πλεκήσω.

Medii. In medio tandem, quia solent recipere mutationes vocalium in quibus longæ mutantur aliquando in breves, & vice versâ breves in longas, ut λάζω, ἔλαζον · ἁλλάομαι, ἠλλάγμην · & aliquando subjunctivæ diphthongorum rejiciuntur, ut φαίνω ἐφάνθην · & aliquando præpositivæ, ut λείπω, ἔλιπον · ῥάζω, ἔρυζον · & aliquando adduntur subjunctivæ, ut μάχω, ἐμεμαχ · σπάω, ἔσπασα · & aliquando nil rejicitur, aut producitur, sed tantum fit mutatio brevis in aliam brevem, ut λοίπω, λέλοιπα · σράφω, ἔσεφα.

Quoniam verò σ inter terminales consonantes (quæ unà cum illo sunt sex, viz. θ, κ, μ, ν, ε, τ,) pro vario usu diversimodè consideratur, necesse est ut illud accuratius hic examinemus, & nominibus idoneis donemus quæ ejus officia significent, eo, viz. fine, ut investigando Themate Regulæ plenius intelligantur.

In nostris regulis mentionem fecimus τῦ σ, quod in genere, & κακόζηλε vocavimus servile, ob ipsius multiplicem & maximum usum. Postea subdistinximus illud in Explicitum, Implicitum, & Potentiale: hoc σ invenitur in Activâ & Mediâ voce. Præterea in Pass. voce tribus (diversis à prioribus) modis consideratur. Nam in secundâ personâ Præter. Perfecti Passivæ vocis reperitur σ, quod (si placet) vocetur terminale, eò quod semper sit annexum suo termino αι, viz. σαι, ut τετήρησαι, τετήρησαι. Dein datur σ, quod semper subsequitur dentalem aspiratam θ · nam si quis velit inspicere terminos omnes Pass. vocis qui solent incipere à θ, vel ab α & ε, quas vocales subsequitur: nullum reperiet qui non habet hoc σ terminale, ut τύπτεσθον, τετύφθον · vel figurativam Thematis, ut ἐφάνθην. Et hoc σ (si velis) vocetur Philothêtum, & reperitur etiam in voce Mediâ. Datur postremò σ quod requiritur in primâ personâ Præt. Perfecti Passivæ vocis, & interdum non (prout in regulis nostris declaravimus) quod ideò nominabitur Hotethetum. In his quæ de σ diximus elucescit utilitas & potestas τῦ σ, quam omnes Grammatici nominarunt, & nullus hactenus (quem scio) manifestavit.

Hoc

Hoc præterea non ignorandum est figurativas verborum, (viz. Labiales & Palatinas) posse etiam dici Implicitas & Explicitas: nam in duplice consonante ψ tres Labiales implicantur, (viz. β, π, φ,) & in ξ tres Palatinæ, viz. γ κ, χ.

Quamvis tenues eorum in illis magis exprimantur, quare ubi σ Implicitum est, ibi quoque sunt prædictæ figurativæ Implicitæ, ut in λείξομαι, π est Implicita, & per consequens β & φ ob affinitatem: & in ἐλέξαμεν, κ est Implicita, & eâdem de causâ γ & χ. Verum in ἐτυπόμην, π, & in ἐλιχθόμην γ sunt Explicitæ. Ex his omnibus colligitur σ Futuri Activi, vocis, & σ terminale Pass. vocis fieri Implicitum quando Labiales & Palatinæ antecedunt illud σ, ut γράφω, γράψομαι· λέξω, λελέξομαι.

His præmissis, ut facilius inveniatur Thema, quæ sequuntur observanda sunt.

1. Primò rejiciantur à parte ante incrementa syllabica seu temporalia (si adsint) si enim nulla sunt, nulla datur dubitandi causa.

2. Secundò rejiciantur à parte post termini nec non terminales consonantes, ut & ς quocunque modo consideratur.

Tertiò non omittendum est fieri mutationes vocalium quæ inveniuntur in medio verbi, viz. ε restituatur in suam η, ω, vel ε, ubi opus fuerit, ut ἔλαβον, λείπω· ἔτεκον, τέκω· ἐτράφην, τρέφω· quemadmodum & ε rejiciatur vel addatur ubi necessitas postulaverit, & ο vertatur in ε, vel addatur υ ubi opus erit, secundum regulas traditas de incrementis verborum.

Observandum est præterea, quod rejectis terminis à parte post in Pass. voce & in Mediâ, quæ assimilatur illi ratione terminorum, si restat consonans (excepto σ) illa est figurativa vel affinis ei: si verò restat σ, tum hoc σ, licet quoque rejiciendum, indicabit tamen dentalem aliquam esse figurativam, vel ζ, vel duo σσ, & per consequens duo π, vel aliquam vocalem mutabilem α, ε, ο, quæ ambiguitas non potest tolli nisi inquisitione Dictionarii vel usu, quamvis aliquot notas afferre possimus, quarum beneficio illa maximâ ex parte diminuetur.

Nota igitur rejecto ε terminali, vel Hotetheto, seu Philotheto, si restat Diphthongus, illa est figurativa: si vocalis, & verbum sit hyperdissyllabum, tum semper ξ· si verò α, tunc aliquando ζ, aliquando α est figurativa: si verò restat η vel ω, tunc horum breves erunt figurativæ, viz. η, vertitur in α vel ε, & alterutra erit figurativa. Præterea ω vertitur in ο, quod est figurativa: si verò restabat α, ε, vel ο, sæpissimè illæ sunt figurativæ. His igitur bene observatis, & omnibus extrinsecè tiè rejectis, terminatur verbum Barytonum Activæ vocis per ω, Pass. verò seu Mediæ per ομαι, & verbum in μι claudetur per terminum μι Activæ vocis, & Passivum seu Medium per μαι.

Hæc sanè magno erunt nobis auxilio, sed usus excedit inter omnia. Porrò ut facilius intelligantur quæ hactenùs diximus, sequentem Hypothesin subjungamus.

Supponamus igitur hujusce linguæ candidatum, in legendis authoribus incidisse in has dictiones; ἐξεγείραι, ἐκλιχαδὸς, ἐξαρτισάξω, διηκέκασι, κεκλάδαι, ἀβληλυδότες, ἐβαρυμόθησαν, διηκέκασμαι, πεπυκασμένα, σεσηρότες, παδήναδαι, ἐπαπειλήσω, ἐπαπορωδῦαι, ἐπιπτῶσι δυμῖνες, ἐπιπυρωθῆναι, ἐμπεφυσμένος, ἐμπαφάσω, ἀπελαθίσασθαι, ἀναδεδεμένη, κατεῖδε, κεκτημένοι, ἀπεδέκα, παρῆν, &c.

Ἐξεγείρα. Quod ad primum vocabulum pertinet cognoscitur esse Aor. 1. Act. vocis Mod. Inf. à termino, σαι, ut τύψαι, quo rejecto, unà cum ε, quod in ψ erat Implicitum, restabit π Labialis, cui addito termino Them. ω restabit verbum ἐξέγεπω, quod si quæratur in Dictionario, non invenietur sicut & ἐξέγελα, dicam igitur quod sit ἐξέγεφα, deungo, & per Metaphoram deleo. Nam φ sicut & β ob σ extrinsecum Futuri primi (à quo Aoristus primus formatur) mutantur in π ob δυσκολίαν.

Ἐπεκεφθε. Videmus esse Præteritum plusq. Pass. ex duplici incremento syllabico εκα uno duplicato Perfecti, & altero simpliciter repetito Plusq. perfecti, & ex termino uno cum terminali θ, ut ἐπέτυφθε, quibus rejectis & adjuncto termino communi ω vel ομαι, restabit κέφω vel κεφόμαι, quod beneficio Dictionarii non reperietur, sicut neque κεζω vel κεπω· quod si π addas τ ob δυσκολίαν, invenies κεπω, comedo: nam λ sicut & β mutantur in φ ob θ sequens terminale.

Est Aor. 1. Pass. voc. qui cognoscitur ex termino & θ terminali θεν, & incremento syllabico ε, ut ἐτυφθεν. Enimverò in omni Imperfecto & Aor. primo & secundo Modi Indicativi nusquam reperitur ε in medio verbi, quod sit vocalis thematica, quia in illis juxta retio verbi, quod sit vocalis thematica, quia in illis juxta regulam, vertitur in η. Excepta tantùm licentiâ Poëticâ, ut apud Homerum, Ἰλιαδ. βαφ. ο. ἐφαντόνθ' ὁ λαὸν, pro ἐφαντόοντο, ab ἐφαντόω, coërceo. Poëtæ Dico virtualiquidem respuunt incrementa temporalia & ter, quoniam ζ syllabica, & ibidem βαφ. χ. ὃν τίνων ἀνὴρ, pro ὃν ἔτισαν ἀνὴρ, quem peperit ipsa. Οἱ δὲ ὀνόμηνεν ἅπαντα, pro ὠνόμασαν, ab ὀνομάσω, est nomino, βαφ. ξ. si igitur rejiciatur incrementum ε, & terminus cum consonante terminali θ, addito termino generali ω, restabit σέθω, quod si quæras in Dictionario, non invenies; imò neque σέθω, σέθω, vel σέζω, quoniam verbum est σέττω, omero, & ὑφαντόω, fatis superque onero: nam γ & κ figurativæ (quæ virtualiter concipiuntur interdum in ζ vel duo σσ) solent mutari in χ ob sequens terminale θ, sicut λέγω, ἐλέχθη· πλέκω, ἐπλέχθην.

Constat esse Aor. 1. Med. voc. à termino σαν. Διηκέξαντο, unà cum σ quod erat Implicitum in ξ, ut ἐπύθοντο, quo rejecto & addito termino communi ω, restabit διηκέκω, quod non invenies in Lexico, neque διηκέκω, διηκέχω, aut διηκέξω, vel διηκέκασα· debes igitur concludere te non advertere incrementum temporale η, quod si vertas in ε, dein quæras iterùm nè tum quidem invenies: verso verò in α, reperies esse ἀφέκασα, amputo, abscindo, illido, & Metaphoricè impeto; ut ὀνείδεσιν ἀφέκασιν πνὰ, convitiis impetere aliquem: cujus generis verba in Præteritis patiunt Tyronibus amplam difficultatem. Etenim quindecem verba sunt illis inquirenda, scil. ἀφέκω, ἐφέκα· ἐφέκω, ἀφέξω, vel ἐφέκω· præterea ἀφέκω ἀφέκα ἀφέκω, ἀφέξω, sive ἀφέκω, & quinque superiora, sc. ἥφεκα, ἥφεκα, ἥφεκα, ἥφεκα, sive ἥφεκτο. Etenim quæ habent figurativas Palatinas addito σ ex parte Futuri efficerent in illo ξ juxta regulam, quæ verò habent pro figurativis ζ vel σσ, ut ex ordine temporalis incrementi Regulam, vocalis thematica ε vel α verteretur in η, & hoc modo unum verbum in Præteritis immutatum, si Thema ipsum & ipsius significationem ignoret, meritò Tyroni imò & cuilibet alteri ad unguem omnes Regulas Grammaticas callenti multifariam creabit difficultatem, quæ non poterit superari aliter nisi usu. Beatior sanè est lingua Latina, quia longe naturâ facilior, sed χαλεπὰ τὰ καλά.

Præteritum perf. Pass. Inf. rejiciatur incrementum syllabicum κα, & terminus αι à parte post cum terminalibus consonantibus θ, restat κλο· σ verò indicabit esse aliquam figurativam dentalem, vel ζ vel σσ, sed non erit nisi κλόσω, glomero vel neo; quia diffyllabum ut & πεφῆσθαι, à φήθω, incendo.

Constat esse Participium Præteriti perfect. Med. à termino ότες, & figurativâ præsentis, quibus rejectis ut à termino ότες, & figurativâ præsentis, quibus rejectis ut à cum ἐπαυλήψ Attica priorum literarum Thematis, & versa incremento temporali η in ε, & addito termino ω, restabit διῄθω· sed hoc non est nisi addatur præpositiva ε, ut fiat diphthongus θι, quâ additâ Thema est διελθέω, inusitatum, pro quo δίρχομαι, prætereo, & Metaphoram differo, seu oratione percurro: in formando hoc Præterito Medio ε rejicitur, non per Regulam communem, quia penultima Præt. Med. non mutatur, nisi fuerit una harum quatuor, α, αι, ε, ει, ut θάλλω, τέθηλα· κλάζω, κέκληγα· φαίνω, πέφηνα· τίνω, τίνομαι, & λείπω, λέλοιπα· sed rejicitur more Atticorum, & κατ' ἐπαυλήψ priorum literarum præsentis, idque in verbis hyperdissyllabis in quibus corripitur penultima, ut ἰαλέσθω, ἴαλυδα, communiter & ἰάλυδα. Att. ἀκέω, ἄκεα, & Attice ἀκήκοα· ἀλείφω, ἄλοιφα, ἀλήλιφα, & similia.

Participium Aor. 1. pass. unde rejiciendum est θεν, σ indicabit esse aliquam dentalem vel ζ, & erit μεθαρμόζω, coapto, quia trissyllabum, ut ἐξεγαρσάντα, ab ἐγαρσύνομαι, perficio. Est

Est Infini ivum Præteriti perf. Pass. voc. cognoscitur à tono in penultima, incremento duplicato κα, & terKεκλάδθαι. mino una cum terminali θ, & Hotetheto ε, quibus rejectis & add to termino ω, fit κέω---quod cum non sit, neque erit κλάδω, κλάδω, κάτω, seu κλάσω, restat esse κλάζω, orno & decoro, verbum Poëticum, ut apud Homerum, Ἰλιαδ. βαφ. ω. Τῶν σι γέρον πλέτο τε ἠδ' ἀλόχοι καὶ κλάδες Horum te, senex, divitiisque & filiis aiunt exornatum fuisse.

Aor. 1. Med. rejiciatur ε & terminus σάμην, & quia restat ε, & verbum est Polysyllabum, ideò ζ Διεχρεσάμην. est figurativa, sc. διαχρεζω, tractare, ut ἐπορεσάμην, à πορίζομαι, seu πορίζω, comparo.

Est Particip. Perf. & Plusq. perfect. Pass. quare recipiendum est incrementum syllabicum πε, & in Πεφυκασμένα. fine μένα, unà cum ς Hotetheto, quod est indicium ejus figurativam esse dentalem, vel ζ vel σσ, & est quidem ζ, viz. πυκάζω, densa seu tego, quoniam Polysyllabum.

Est Particip. perfect. Med quare rejicienda est duplicatio in initio σι & in fine terminus participalis ότες, & Σεσηρότες, quoniam η habet ι subscriptum, ideoq; cum sit improprius diphthongus verterur in proprium, viz. αι, & addito termino generali ω verbum erit σαίρω, scopis purgo, ut περννότες, à φαίνω. Verba hujusce ordinis, sc. immutabilium, felicius & citiùs reperiuntur quam cætera, quia servant figurativam Thematicam. Excepto γ quod solet mutari interdum vel in γ vel in μ, prout in Regulis videre est.

Vocabulum in Homero & juxta meas Regulas video esse Aor. 1. Act. voc. ob ε Explicitum. Præterea pos'Επῆρσ. to ε esse incrementum syllabicum quo rejecto unà cum σι, & addito α, restabit πήρα, quo quæsito & haud invento, concludam σ non esse Thematicam literam, sed prælositionis ὀπι, quâ rejectâ, restabit ἤρα, quod si quæram non inveniam: dicam igitur esse temporale incrementum. Quod si vertam in ε, erit ἔρω, quod tamen non est, quia est ἄρω, apto, cujus Futurum facit communiter ἄρσω, & Æolicè ἔρσω, & ex hoc ἦρσεν, & cum præpositione ὀπι, ἐπήρσην, ut apud Homerum, Ἰλιαδ. βαφ. ξ.

Ἔστιν τις δόλος ὃν τέ μοι φίλος ἐξεπέτευξεν.
Ἥρωϊ, πυκινάς τε δύρεις συμβάλλετον ἐπῆρσε.

Est Aor. 1. Infin. Med. ideoq; κασθαι rejecto, & versâ η impropriâ diphthongo in αι propriam, & termino Pass. Καθήναδε. voc. adjecto, erit καθαίνομαι, vehementer afficior. Cognoscitur esse Particip. Aor. 1. Med. per Ἐπισμυγερῷ. terminum αμένῳ in quo σ Potentiale subintelligitur, quare rejecto termino αμένῳ, & versâ impropriâ diphthongo η in αι, addito generali termino ω, est ὀπισμυχαίνω, indicium facio; seu significo.

Cognoscitur esse Aor. 1. Pass Infin. per terminum θεναι, quo rejecto σ Hotethetum indicabit esse Ἐπιπωτηθεῖσαι. verbum tertiæ vel quartæ, vel saltem sextæ ordinis, & ultimum erit; nam illo termino cum σ rejecto, & addito communi termino Pass. ομαι, erit ἐπιπωτήσομαι, adversus aliquem concutior, à σείω.

Hæc vox est Particip. Præt. perfect. Pass. à qua, rejecto μένος, & duplicato τε à parte ante, & addito termino Act. ω, vel Pass. ομαι, ver- Ἐπιτετυμμένος. bum erit ἐπιτετύπω vel ἐπιτετύπομαι, procuro, administro, in tutela habeo. Hujusce generis verba rectè, nulloq; negotio inveniuntur propter diphthongum figurativam υ.

Est Plusquam perfect. Pass. unde rejecto in initio incremento ιπε, & in fine μένος, restat πύργω· deinde ω in ο verso, additoq; terminali ω, fit Ἐπιπυργώμεθα. πυργόω, munio, seu turribus urbem instruo, à nomine πύργος, turris. Hujusce generis verba nullâ difficultate deprehenduntur, quia omnia ferè sunt derivata à nominibus, ac proinde solent mutare figurativam ο Præsentis in ω in ipso Futuro, ut videre est in Regulis nostris de Futuro Activæ vocis.

Constat esse in Perfecto Pass. Mod. Imperat. tertiâ personâ, quare rejiciendum est ε, unà cum ρ, & in fine θω, cum σ Philotheto, & verso η in α, & ad- Ἐρρώφθω. dito communi termino ω, fit ῥοφάω, quod etiam & ῥοφέω rectè dicitur, forbeo & exhaurio. Id genus verba facile etiam deprehenduntur, nam η figurativa longa est indicium quod figurativa primitiva erat α vel ε: neq; σ vobis dubium creet, quod licet non admittatur in prima persona Præter. perf. Pass. quando figurativæ breves mutantur in longas, tamen quoties θ terminalis subsequitur, ibi σ desideratur, atq; ideo vocatur σ Philothetum.

Est Futur. 1. Pass. Infinit. quare θησθῆ rejecto, restat α figurativa, cui addito termino ω, fit ἁπλάω inusitatum, pro quo ἁπλαύνω, abigo: in hoc Ἁπλαθίσασθαι. verbo debuerat esse ο Hotetheton, ut ἁπλαθόσασθαι à ἁπλόω, patefacio à πετάω, secundum Regulam: sed ἐλάω, pello, facit ἤλασμαι & ἤλαμαι.

Est Aor. 2. Act. αν Participii termino rejecto, versoq; α in ε, unà cum termino ω, fit ἀναδρέμω, Ἀναδεκμών inusitatum, pro quo ἀναδέκω, recurro.

Aor. 2. verbi in μι, rejecto enim incremento ε, additoq; termino verborum in μι, fit καταβίωμι, vivo. Diximus enim in his temporibus figurativam servari Κατεβίω. longam, ut γνῶμι, Aor. 2. ἔγνων, ἔγνως· sic & βίωμι, Aor. 2. ἐβίων, ας, ω, &c.

Aor. 2. Pass à quo rejecto εις termino participiali, & addito communi termino ω, fit κατάζω, confringo, Κατασεὶς. inusitatum, pro quo κατάγνυμι.

Aor. 2. Act. cujus incremento rejecto, & figurativâ ω versâ in η, & cum termino verborum in μι, fit Ἀπίδρην. ἀπόδρημι, aufugere. Hoc esset ἀπέδρη, juxta Regulam, quia Aor. 2. solet servare figurativam longam, sed unum est eorum, quæ excipiuntur.

Aor. 2. Act. verbi in μι, qui cognoscitur à figurativa η, quare incrementos rejecto, & addito ter- Παρίκη. mino μι, fit παρέκημι inusitatum, pro quo παρεκβαίνω, transgredior.

Ut autem memoriæ aliquod sit levamen, & ut constet omnibus unam esse verborum barytonorum conjugationem, & alteram verborum in μι· tabulam sequentem exaravimus: quæ in formandis & resolvendis verbis respicienda est; illius enim cunctis termini ficut in formandis verbis acduntur, ita in resolvendis rejiciuntur.

TERMI-

TERMINATIONES BARYTONORUM.

Indicativus.		Sing. 1.	2.	3.	Dual. 1.	2.	3.	Plural. 1.	2.	3.
Præsens.	A	ω	εις	ει		ετον	ετον	ομεν	ετε	ουσι
	P	ομαι	η	ται	ομεθον	εσθον	εσθον	ομεθα	εσθε	ονται
	M	ομαι	η	ται	ομεθον	εσθον	εσθον	ομεθα	εσθε	ονται
Imperfect.	A	ον	ες	ε		ετον	ετην	ομεν	ετε	ον
	P	ομην	ου	ετο	ομεθον	εσθον	εσθην	ομεθα	εσθε	οντο
	M	ομην	ου	ετο	ομεθον	εσθον	εσθην	ομεθα	εσθε	οντο
Aor. ϛ.	A	ον	ες	ε		ετον	ετην	ομεν	ετε	ον
	P	ην	ης	η		ητον	ητην	ημεν	ητε	ησαν
	M	ομην	ου	ετο	ομεθον	εσθον	εσθην	ομεθα	εσθε	οντο
Futur. ϛ.	A	ω	εις	ει		ειτον	ειτον	ουμεν	ειτε	ουσι
	P	ησομαι	ηση	ηται	ομεθον	εισθον	εισθην	ομεθα	εισθε	ονται
	M	ουμαι	η	ηται	ομεθον	εισθον	εισθην	ομεθα	εισθε	ονται
Futur. α.	A	ω	εις	ει		ειτον	ειτον	ουμεν	ειτε	ουσι
	P	θησομαι	θηση	θησεται	ομεθον	εισθον	εισθην	ομεθα	εισθε	ονται
	M	ουμαι	η	ηται	ομεθον	εισθον	εισθην	ομεθα	εισθε	ονται
Aor. α.	A	α	ας	ε		ατον	ατην	αμεν	ατε	αν
	P	θην	θης	θη	αμεθον	θητον	θητην	θημεν	θητε	θησαν
	M	αμην	ω	ατο		ασθον	ασθην	ασμεθα	ασθε	αντο
Perfect.	A	α	ας	ε		ατον	ατον	αμεν	ατε	ασι
	P	μαι	σαι	ται	μεθον	σθον	σθον	μεθα	σθε	νται, μένοι εἰσί
	M	α	ας	ε		ατον	ατον	αμεν	ατε	ασι
Plusq. perf.	A	ειν	εις	ει		ειτον	ειτην	ειμεν	ειτε	εισαν
	P	μην	σο	το	μεθον	σθον	σθην	μεθα	σθε	ντο, μένοι ἦσαν
	M	ειν	εις	ει		ειτον	ειτην	ειμεν	ειτε	εισαν
Pa. post F. P		ομαι	η	ται	ομεθον	εσθον	εσθον	ομεθα	εσθε	ονται

Imperativus.		S. 1.	2.	3.	D. 1.	2.	3.	P. 1.	2.	3.
Præsens.	A		ε	ετω		ετον	ετων		ετε	ετωσαν
	P		ου	εσθω		εσθον	εσθων		εσθε	εσθωσαν
	M		ου	εσθω		εσθον	εσθων		εσθε	εσθωσαν
Aor. ϛ.	A		ον	ατω		ατον	ατων		ατε	ατωσαν
	P		ηθι	ητω		ητον	ητων		ητε	ητωσαν
	M		ου	ασθω		ασθον	ασθων		ασθε	ασθωσαν
Aor. α.	A		ον	ατω		ατον	ατων		ατε	ατωσαν
	P		θητι	θητω		θητον	θητων		θητε	θητωσαν
	M		αι	ασθω		ασθον	ασθων		ασθε	ασθωσαν
Perfect.	A		ε	ετω		ετον	ετων		ετε	ετωσαν
	P		ο	σθω		σθον	σθων		σθε	σθωσαν
	M		ε	ετω		ετον	ετων		ετε	ετωσαν

Terminationes Verborum contractorum in εω.

Indicativus.		S. 1.	2.	3.	D. 1.	2.	3.	P. 1.	2.	3.
Præsens.	A	ω	εις	ει		ειτον	ειτον	ουμεν	ειτε	ουσι
	P	ουμαι	ῃ	ειται	ουμεθον	ειθον	ειθον	ουμεθα	ειθε	ουται
	M	ουμαι	ῃ	ειται	ουμεθον	ειθον	ειθον	ουμεθα	ειθε	ουται
Imperfect.	A	ουν	ουν	ει		ειτον	ειτην	ουμεν	ειτε	ουν
	P	ουμην	ου	ειτο	ουμεθον	ειθον	ειθην	ουμεθα	ειθε	ουτο
	M	ουμην	ου	ειτο	ουμεθον	ειθον	ειθην	ουμεθα	ειθε	ουτο

Imperativus, Verb. in εω.		S. 1.	2.	3.	D. 1.	2.	3.	P. 1.	2.	3.
Præsens.	A		ει	ειτω		ειτον	ειτων		ειτε	ειτωσαν
	P		ου	ειθω		ειθον	ειθων		ειθε	ειθωσαν
	M		ου	ειθω		ειθον	ειθων		ειθε	ειθωσαν

Optativus.		Sing. 1.	2.	3.	Dual. 1.	2.	3.	Plural. 1.	2.	3.	Infiniciv.	Participium.
	A	οιμι	οις	οι		οιτον	οιτην	οιμεν	οιτε	οιεν	ειν	ων, ουσα, ον
	P	οιμην	οιο	οιτο	οιμεθον	οισθον	οισθην	οιμεθα	οισθε	οιντο	εσθαι	ὁμένος, η, ον
	M	οιμην	οιο	οιτο	οιμεθον	οισθον	οισθην	οιμεθα	οισθε	οιντο	εσθαι	ὁμένος, η, ον

Imperfectum idem cum Præsenti.

οιμι	οις	οι		οιτον	οιτην	οιμεν	οιτε	οιεν	ειν	ων, ουσα, ον
εἶμι	εἶ	εἶ		ἴτον	ἴτην	ἴμεν	ἴτε	ἴσαν	ἰέναι	ἰών, ἰοῦσα, ἰόν
οἶμαι	οἶ	οἶ		οῖτον	οἴτην	οἴμεν	οῖτε	οἶεν	εἶναι	οἰόμενος, η, ον
οιμι	οις	οι		οιτον	οιτην	οιμεν	οιτε	οιεν	ειν	αν, ουσα, αν
κασοίμι	οιο	οιτο	οίμεθον	οισθον	οισθην	οίμεθα	οισθε	οιντο	εσθαι	ὁμένος, η, ον
οἰμι	οῖο	οῖτο	οἰμεθον	οἴσθον	οἰσθην	οἰμεθα	οἴσθε	οῖντο	εἶσθαι	ὁμένος, η, ον
οιμι	οις	οι		οιτον	οιτην	οιμεν	οιτε	οιεν	ειν	αν, ουσα, αν
ἐπιστοίμι	οιο	οιτο	οίμεθον	οισθον	οισθην	οίμεθα	οισθε	οιντο	εσθαι	ὁμένος, η, ον
οἰμι	οῖο	οῖτο	οἰμεθον	οἴσθον	οἰσθην	οἰμεθα	οἴσθε	οῖντο	εἶσθαι	ὁμένος, η, ον
αιμι	αις	αι		αιτον	αίτην	αιμεν	αιτε	αιεν	αι	ας, ασα, αν
θεἶμι	θεῖς	θεῖ		θητον	θήτην	θεῖμεν	θεῖτε	θεῖεν	θῆναι	θείς, θεῖσα, θέν
δμι	αις	αιτο	δμεθον	αισθον	αίσθην	αίμεθα	αισθε	αιντο	ασθαι	ὁμένος, η, ον
οιμι	οις	οι		οιτον	οίτην	οιμεν	οιτε	οιεν	ειναι	ως, υῖα, ος
μέλλοις εἶναι	εἶναις	εἶναι	ω	εἶναιτον	εἶναιτην	οι εἶναιμεν	εἶναιτε	εἶναισαν	ειναι	ὡς, ὑῖα, ὅς
οἶμαι	οἶει	οἶ		οιεται	οιεσθον	οιμεθα	οιεσθε	οιεν	ειναι	ὡς, ὑῖα, ὅς

Plusquam perfectum ut Perfectum.

οἰμι	οιο	οιτο	οἰμεθον	οισθον	οισθην	οἰμεθα	οισθε	οιντο	εσθαι	ὁμένος, η, ον

Subjunct.		S. 1.	2.	3.	D. 1.	2.	3.	P. 1.	2.	3.
ω		ῃς	ῃ			ητον	ητον	ωμεν	ητε	ωσι
ωμαι		ῃ	ηται		αμεθον	ασθον	ασθον	ωμεθα	ησθε	ωνται
ωμαι		ῃ	ηται		αμεθον	ασθον	ασθον	ωμεθα	ησθε	ωνται
ω		ῃς	ῃ			ητον	ητον	ωμεν	ητε	ῶσι
ιῶ		ῇς	ῇ			ῖητον	ῖητον	ιῶμεν	ῖητε	ιῶσι
ωμαι		ῃ	ηται		αμεθον	ασθον	ασθον	ωμεθα	ησθε	ωνται
ω		ᾷς	ᾷ			ᾶτον	ᾶτον	ῶμεν	ᾶτε	ῶσι
θῶ		θῇς	θῇ			θῆτον	θῆτον	θῶμεν	θῆτε	θῶσι
ωμαι		ῃ	σηται		αμεθον	ασθον	ασθον	ωμεθα	ησθε	ωνται
ω		ᾷς	ᾷ			ᾶτον	ᾶτον	ῶμεν	ᾶτε	ῶσι
μέλλοις ῶ		ῇς	ῇ	ω		ῆτον	ῆτον	οι, ὦμεν	ῆτε	ὦσι
ω		ῃς	ῃ			ητον	ητον	ωμεν	ητε	ωσι

Hactenus de Barytonis, sequuntur circumflexa, quæ contrahuntur in Præsenti & Imperfecto omnium modorum, at in reliquis formantur ut Barytona, in εω, εομ, εον, ex quibus contrahuntur.

Optativus, Verb. in εω.		S. 1.	2.	3.	D. 1.	2.	3	P. 1.	2.	3.	Infinitivus.
	A	οιμι	οιης	οιη		οιητον	οιητην	οιημεν	οιητε	οιησαν	ειν
	P	οίμην	οῖο	οῖτο	οἰμεθον	οἴσθον	οἰσθην	οἰμεθα	οἶσθε	οῖντο	εἶσθαι
	M	οίμην	οῖο	οῖτο	οἰμεθον	οἴσθον	οἰσθην	οἰμεθα	οἶσθε	οῖντο	εἶσθαι

Perfectum Passivum.

ἧμαι	ἧσο	ἧστο	ἥμεθον	ἧσθον	ἥσθην	ἥμεθα	ἧσθε	ἧντο	πεποιῆσθαι
									πεποιημένος part.

Subjunct.		S. 1.	2.	3.	D. 1.	2.	3.	P. 1.	2.	3	Participium.
ὦμαι		ἧ	ἧται		ὡμεθον	ἦσθον	ἦσθον	ὡμεθα	ἦσθε	ὦνται	ων, ουσα, ον,
ὦμαι		ἧ	ἧται		ὡμεθον	ἦσθον	ἦσθον	ὡμεθα	ἦσθε	ὦνται	ὁμένος, η, ον

Media eadem cum Passiva. Perfect. pass. πεποιῶμαι, formatur ut Præsens.

Terminationes Verborum contractorum in άω.

Indicativus.		Sing. 1.	2.	3.	Dual. 1.	2.	3.	Plural. 1.	2.	3.
Præsens.	A	ῶ	ᾷς	ᾷ	ᾶτον	ᾶτον	ᾶτον	ῶμεν	ᾶτε	ῶσι
	P	ῶμαι	ᾷ	ᾶται	ώμεθον	ᾶσθον	ᾶσθον	ώμεθα	ᾶσθε	ῶνται
	M	ώμην		ᾶτο		ᾶσθον	ᾶσθην		ᾶσθε	ῶντο
Imperfect.	A	ων	ας	α	ᾶτον	ᾶτον	ᾱτην	ῶμεν	ᾶτε	ων
	P	ώμην	ω	ᾶτο	ώμεθον	ᾶσθον	ᾶσθην	ώμεθα	ᾶσθε	ῶντο
	M	ώμην	ῶ			ᾶσθον	ᾶσθην		ᾶσθε	ῶντο

Imperativus.		S. 1.	2.	3.	D. 1.	2.	3.	P. 1.	2.	3.
Verb. in άω.										
Præsens.	A		α	άτω		ᾶτον	άτων		ᾶτε	άντων
	P		ῶ	άσθω		ᾶσθον	άσθων		ᾶσθε	άσθωσαν
	M		ῶ	άσθω		ᾶσθον	άσθων		ᾶσθε	άσθωσαν

Terminationes Verborum in όω.

Indicativus		S. 1.	2.	3.	D. 1.	2.	3.	P. 1.	2.	3.
Præsens.	A	ῶ	οῖς	οῖ	οῦτον	οῦτον	οῦτον	οῦμεν	οῦτε	οῦσι
	P	οῦμαι	οῖ	οῦται	ούμεθον	οῦσθον	οῦσθον	ούμεθα	οῦσθε	οῦνται
	M	οῦμαι								
Imperfect.		ουν	ους	ου	οῦτον	οῦτον	οῦτην	οῦμεν	οῦτε	ουν
		ούμην	οῦ	οῦτο	ούμεθον	οῦσθον	οῦσθην	ούμεθα	οῦσθε	οῦντο

Imperativus. Verb. in όω.		S. 1.	2.	3.	D. 1.	2.	3.	P. 1.	2.	3.
Præsens.	A		ου	ούτω		οῦτον	ούτων		οῦτε	ούντων
	P		οῦ	ούσθω		οῦσθον	ούσθων		οῦσθε	ούσθωσαν
	M		οῦ	ούσθω		οῦσθον	ούσθων		οῦσθε	ούσθωσαν

Terminationes Verborum in μι, quæ descendunt à Verbis in άω, έω, όω,ύω.

Indicativus.		S. 1.	2.	3.	D. 1.	2.	3.	P. 1.	2.	3.
Præs.	A	μι	ς	σι	τον	τον	μεν	τε	ασι	
	P,M	μαι	σαι	ται	σθον	σθον	μεθα	σθε	νται	
Imperf.	A	ν	ς		τον	την	μεν	τε	σαν	
	P, M	μην	σο		σθον	σθην	μεθα	σθε	ντο	
Indef. C.	A	μι	ς		τον	την	μεν	τε	σαν	
	M	μην	σο		σθον	σθην	μεθα	σθε	ντο	

Imperativus.		S. 2.	3.	D. 2.	3.	P. 2.	3.
Præs.	A	θι	τω	τον	των	τε	ντων, ασαν
	P,M	σαι	σθω	σθον	σθων	σθε	σθωσαν
Indefin.	A	ς	τω	τον	των	τε	ντων, ασαν
	M	σο	σθω	σθον	σθων	σθε	σθωσαν

Optativus, S. D. P.
Verb. in άω.

1.	2.	3.	1.	2.	3.	1.	2.	3.	Infinitivus.
ῴμι	ῷς	ῷ	ῷμεν	ῷτον	ῴτην	ῷμεν	ῷτε	ῷεν	ᾶν
ῴμην	ῷο	ῷτο	ῴμεθον	ῷσθον	ῴσθην	ῴμεθα	ῷσθε	ῷντο	ᾶσθαι
ῴμην	ῷο	ῷτο	ῴμεθον	ῷσθον	ῴσθην	ῴμεθα	ῷσθε	ῷντο	ᾶσθαι

Perfectum pass. Optat.

ήμην	ῆο	ῆτο	ήμεθον	ῆσθον	ῆσθην	ήμεθα	ῆσθε	ῆντο	βεβοηθῆσθαι βεβοημμένος

Subjunct. S. D. P.
Verb. in άω.

1.	2.	3.	1.	2.	3.	1.	2.	3.	Particip.
ῶ	ᾷς	ᾷ	ᾶτον	ᾶτον	ᾶτον	ῶμεν	ᾶτε	ῶσι	ων, ῶσα, ων
ῶμαι	ᾷ	ᾶται	ώμεθον	ᾶσθον	ᾶσθον	ώμεθα	ᾶσθε	ῶνται	ώμενος, η, ον

Media ut Passiva. Perf. pass. βεβοήθημαι, ῇς, ῆται, ήμεθον, ᾶσθον, ᾶσθον, ήμεθα, ᾶσθε, ῶνται.

Optativus S. D. P.
Verb. in όω.

1.	2.	3.	1.	2.	3.	1.	2.	3.	Infinitivus.
οῖμι	οῖς	οῖ	οῖτον	οίτην	οῖμεν	οῖτε	οῖεν		οῦν
οίμην	οῖο	οῖτο	οίμεθον	οῖσθον	οίσθην	οίμεθα	οῖσθε	οῖντο	οῦσθαι
οίμην	οῖο	οῖτο	οίμεθον	οῖσθον	οίσθην	οίμεθα	οῖσθε	οῖντο	οῦσθαι

Perfectum Passiv.

φήμην	φῆο	φῆτο	φήμεθον	φῆσθον	φῆσθην	φήμεθα	φῆσθε	φῆντο	κεχρυσῶσθαι κεχρυσωμένος

Subjunct. S. D. P
Verb. in όω.

1.	2.	3.	1.	2.	3.	1.	2.	3.	Particip.
ῶ	οῖς	οῖ	ῶτον	ῶτον	ῶτον	ῶμεν	ῶτε	ῶσι	ων, οῦσα, οῦν
ῶμαι	οῖ	ῶται	ώμεθον	ῶσθον	ῶσθον	ώμεθα	ῶσθε	ῶνται	ούμενος, η, ον

Media ut Passiva. perf. Pass. κεχρυσῶμαι, ῷ, ῶται, ώμεθον, ῶσθον, ῶσθον, ώμεθα, ῶσθε, ῶνται

Optativus Verborum in μι, S. D. P.

	1. 2. 3.	1.	2.	3.	1.	2.	3.	1.	2.	3.	Infinitivus.
A	ειη, αι, οι	ιμι	ις	ι	ιτον	ίτην	ιμεν	ιτε	ιεν, αι, οι		ναι, σθαι
P,M	ειη, αι, οι	μην	σο	το	μεθον	σθον	μεθα	σθε	ντο		σθαι

Præteritum perfect. Passiv.

P.	ειην, οι	μην	σο	το	μεθον	σθον	σθην	μεθα	σθε	ντο	

A	ειη, αι, οι	ιμι	ις	ι	ιτον	ίτην	ιμεν	ιτε	ιεν, αι, οι		ναι
M	ειη, αι, οι	μην	σο	το	μεθον	σθον	σθην	μεθα	σθε	ντο	σθαι

Subjunctivus, S. D. P.

	1.	2.	3.	1.	2.	3.	1.	2.	3.	Participium.
A	ω	ῃς, ῃσι	ῃ, ῃσι	ωμεν	ητον	ητον	ωμεν	ητε	ωσι	ων, ουσα, ον	ωμενος
P,M	ωμαι	ῃ, ᾳ, ῇ		ωμεθον	ησθον	ησθον	ωμεθα	ησθε	ωνται	ωμενος	
A	ω	ῃς, ῃσθα	ῃ, ῃσι, ῃ	ωμεν	ητον	ητον	ωμεν	ητε	ωσι	ων, ουσα, ον	ωμενος
M	ωμαι	ῃ, ᾳ, ῇ		ωμεθον	ησθον	ησθον	ωμεθα	ησθε	ωνται	ωμενος	

Constan-

Constantini Rhodocanacidis Chiensis

TRACTATUS
ALTER
De Articulis.

ARticulus duplex est, unus præpositivus, postpositivus alter. Præpositivus dicitur περιτακτικὸν ἄρθρον, quod Nominibus, Participiis, & interdum Infinitivi modi, Pronominibus, Conjunctionibus, necnon Adverbiis præponitur. Postpositivus verò dicitur Græcè ὑποτακτικὸν, quod Nominius tantùm postponitur, ideoq; fungitur officio Pronominis relativi, ut significatio ostendit, ὅς, ἥ, ὅ. *qui, quæ, quod.* Nos autem de præpositivo tantùm agimus, qui accuratiùs loquendo solus est Articulus.

Reg. 1. *Quando sermo est de re quâpiam certâ*, de qua viz. notitia consta; *tunc nomen illud Gaudet articulo; sin minùs, respuit*; ut Isoc. ad Nicocl. Ὅλως γὰρ εἰ ἐθιλομεν σκοπεῖν τὰς φύσεις τῶν ἀνθρώπων, εὑρήσομεν ἅπαντας, ὥστε περὶ οὐδενὸς ἂν ἧττον χαίρειν τοὺς ὑμετέρους ἢ περὶ τῶν καλλίστων· in quo exemplo φύσεις ἀνθρώπων sine τῶν, & ὀνομάτων, ut omnibus nota, articulum habent. Hæc regula sola pene sufficeret, ut de usu Articuli minùs dubitaremus: pergamus tamen alias præscribere, quæ variis exemplis eandem illustrabunt.

Reg. 2. *Nomen substantivum seu Appellativum, si conjunctum habet adjectivum, exigit articulum*; *ita tamen ut si adjectivum præponatur, unicus articulus ipsi præfixus sufficit.* Demosth. pro Corona; Σκοπεῖτε δὴ τί χρὴ τὸν ἰδιώτην πολίτην ποιεῖν, καὶ τὸ τὴν μετὰ τόσου πονηρίας, καὶ δικαιοσύνης ὑπὲρ τῆς πατρίδος πολιτευόμενον. Ubi ἰδιώτης adjectivum, quia præponitur Appellativo πολίτην, contentum est uno articulo.

Quod si adjectivum postponatur, opus est duplici articulo, nempe si, pro adjectivo, pro Appellativo seu Substantivo, altero. Lysias contra Eratosthenem: Τιμεῖς δὲ πάντες ὀργίζεσθε, ὅταν τὸν οἰκεῖον ἕλθῃ τὰς ὑμετέρας. Idem in Nicom. Εἰ γὰρ ἅπαντες τὸν ὁμοίως ἀνθρώπον, ἐξ ἁπάντων εἶεν τὰς δυοῖν τὰς πατρίδοιν ἀνέξεσθαι, &c.

Quod si Adjectivum in priori loco desideratur, articulus tamen repeti debet: ut Demosth. pro Coron. Ἅπαξ ἂν τὰ τῆς εὐσεβείας καὶ τὸν θεὸν φαυλίας ὑπερβολὴ ποιήσαιτο· ubi ὑπὸ τοῦ θεοῦ Φωκίας, subintelligitur susceptæ.

Ista repetitio articuli fieri etiam solet maximâ cum venustate, si Nomen Substantivum sequatur genitivus possessivus; *& potissimum si intercedat Verbum inter duo illa Nomina.* Hic casus est nim æquipollet adjectivis, ubi cùm genitivus possessivus juxta Regulam quartam tequirit suum articulum, articulus repetendus præponi debet articulo nominis possessivi. Demosth. pro Corona: Συμβήσει ἡ φιλίππου καὶ φωκέως καὶ ὑμῶν ὁμοίως ἅπαντι τῷ ἀνθρωπίνῳ καὶ τῇ βαρυτάτῃ ἀπαλγείᾳ καὶ τῇ θηβαίων· ubi articulus τῇ πρὸ θηβαίων repetitur designando molestiam & stupiditatem Thebanorum.

Reg. 3. *In definiendis rebus, neque subjectum, neque attributum exigunt articulum.* Arist. ad Nicom. Ἀρετὴ ἕξις προαιρετικὴ ἐν μεσότητι οὖσα τῇ πρὸς ἡμᾶς ὡρισμένῃ λόγῳ, ᾗ ἂν ὁ φρόνιμος ὁρίσειε· & in Topicis, Ἔστι δὲ συλλογισμὸς, ἐν ᾧ τεθέντων τινῶν, ἕτερόν τι τῶν κειμένων ἐξ ἀνάγκης συμβαίνει διὰ τῶν κειμένων. In quibus exemplis non præfigitur articulus, nominibus ἀρετὴ & συλλογισμὸς, ut subjectis; nec nominibus ἕξις & λόγος, ut prædicatis. Sæpe tamen præfigitur articulus subjectis, ac potissimum apud Oratores, sed non prædicatis: ut Demosth. pro Corona, Ἵνα τοίνυν μὴ τὰς βλασφημίας, ἃς κατὰ τοῦ Εὐβοέως καὶ τοῦ Βυζαντίων ἐποιήσατο, συκοφαντίας ὄσας δύναται δείξω, &c. In quo exemplo nomini βλασφημίας, quod est subjectum, præponitur articulus; at nomini συκοφαντίας, non item, veluti prædicato.

Reg. 4. *Genitivus possessivus Nominis vel Participii, imò & nomen ipsum à quo possessivum regitur, gaudent articulis*: ut Demosth. pro Corona: Ἡ μὲν ἐμὴ πολιτεία καὶ περαίρεσις, ἂν τις ὀρθῶς σκοπῇ, ταῖς τοῦ ὅσιον ἐπαγομένοις ἀνδράσιν ὁμοία καὶ ταυτὰ βεβουλῆσθαι φανήσεται, ἡ δὲ τοῦ θηβαίων τοῖς τότε συκοφαντήσασι. Ubi nomini, unà cum Participio ἐπαγομένοις & συκοφαντήσασι, præfigitur articulus. Præterea in hoc exemplo observandi sunt articuli, qui immediatè gaudent poni; ut ταῖς, τοῦ, &c. Insuper licèt non exprimatur nomen substantivum in secundo membro periodi, viz. πολιτείαις, magno tamen cum lepore subintelligitur, quemadmodum & in priori. Interdum verò hic articulus genitivi possessivi omittitur, & potissimùm in nominibus propriis, ut in exemplo secundæ Regulæ videre est. Διὸ καὶ τὸν Ὁμήρου ποιητὴν, &c. & Demosth. pro Corona, Οὐ δή γ' ἡτήθην ἐγὼ τοῖς λογισμοῖς Φιλίππου.

Reg. 5. *Nomen quod ante se vel post se habet Pronomen* ἐκεῖνος, η, ο, vel ὅστις, αὕτη, τοῦτο, *semper exigit articulum*, Demosth. pro Corona: Δῆλον γὰρ ὅτι ἂν ἦ κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, &c. Idem Αἰσχίνης· ἀκούσῃ τοῦτο τὸ ὀνείδισμα, Et Lysias contra Theom. Οὐχ ὅστις ὁ λόγος ἐν τῇ πόλει κατεσκεύασεν. Idem pro Aristoph. Πολλήν μοι δοκοῦσιν παρέχειν ἀφορμὴν οἱ ἀγῶνες οὗτοι, ὦ ἄνδρες δικασταί.

Reg. 6. *Articulus locum habet in divisionibus, adjunctis particulis conjunctivis μέν, quæ præponi, & δέ quæ subsequi solet.* Hic modus loquendi perelegans quidem est & usitatissimus. Isocr. ad Nicocl. Διὸ καὶ τὸν Ὁμήρου ποιητὴν, καὶ τοὺς ἄλλους ὅσοι περὶ τῶν τοιούτων διατεθήκασιν, οὐκ ἄξιον ἐπαινεῖν· ἃ μὲν γὰρ ἐκεῖνοι τοῖς ἀνθρώποις ἐπεχείρησαν συμβουλεύειν, ἐν ταῖς ἰδίαις διατριβαῖς ἕκαστος ἂν ἑαυτῷ παρακελεύσαιτο· ἃ δὲ τοῖς ἄλλοις ἐπιτάττουσιν, ἐν τοῖς ἰδίοις πράγμασιν οὐδεὶς ἂν ἑαυτῷ προστάξειεν. Lysias ad Delationem. Καίτοι ὅσις τοῦτο φθονεῖ, ἐς ὀλίγον ἐλθὼν, τίνες ἂν ὑμῖν ὁ τοιοῦτος ὑποφαίνοι δικασταὶ πονηροί;

Quod si Ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο, *notam quandam indeterminatam secum conjunctam habet, tunc secundum primam regulam articulo destituitur*: ut Demosth. in Onet. Καὶ γὰρ ἀδύνατον λόγῳ τὸ πρᾶγμα ἰσχυρὸν ὄζι τὸν αὐτὸν ἅπαξ μὴ δυνάμενον κομίσασθαι τὰ λαπτὰ, τοῦτον ἄλλῳ τινὶ φάσκειν, ὑποτίθεσθαι δὲ ταῦτ' ἐξουσίαν ἔχειν, ὅτῳ ἐξέσται. Nullâ etenim ratione mititur hæc cauta, qui ipse talentum recuperare nequeat, eum alteri cuipiam se satis esse facturum polliceri, atq; adeò spondere. Et inferiùs Ἔφη φέρε πρὸς ὀλίγον δίκαιον ἢ ἀδελφὸς ἢ σὸς μνηδέπω ἡ τιμωρεῖν ἄλλῳ συμπέφυκε, μηδ' ἀπολαμβάνειν Ἀιδῆ, μηδὲ τῶν φορίμων ἀνδρῶν ἕνεκα τῶν ἐμῶν ἐκ τοῦ βάσανον, μηδ' εἰς ἄλλο δίκαιον μηδὲν καταφυγεῖν ἰδίᾳ ὁτῳοῦν; h.e. Aut quî æquum est sorore tuâ ne hodie quidem alteri cuipiam nuptâ, nec ab Aphobo defertâ, neq; per illum dote numeratâ, quæ in his rebus neq; quæstionis, nec ullum aliud jus accipit?

Reg. 12. *Genitivum partitivus semper gaudet articulo.* Isoc. Orat. Panathen. Ἔτι δὲ τῶν μὴ πρὸς καταβεβλημένων εἰς ἓν, μᾶλλον δὲ πρὸς κατειλημμένων, ἀλλ' ἐκείνων, περὶ ὧν οἱ χαριέστατοι πρὸς Ἕλληνας μισοῦσιν ἀεὶ, καὶ διαλεχθεῖσι τοῖς σοφοῖς ὀλίγα τῶν Lysias in Apolog. Ἀλλὰ μὴ ἐπὶ τῷ μὴ ἐμοὶ φίλων τοιούτων ἀγῶνα ἠγανίσθαι, ὑμᾶς ἂν ἠξίουν ἐμοὶ δοῦναι τῶν χαρέντων.

Reg. 13. *Nulla Pronomina ante se requirunt articulum.* Ut Lysias pro Arist. Αὐτοὶ γὰρ ἀναγκαῖον ἦσθε ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, &c. Et inferiùs, Ἐδ λοιδορῆσθαι ἐκείνῳ λογίζεσθε, &c.

Pronomen verò αὐτὸς, αὐτὴ, αὐτὸ, quando sonat idem, eadem, idem, tunc necessario ante se postulat articulum. Ut Demosth. pro Coron. Ὃς δ' ἂν ὁ λόγος τῷ Ῥήτορι, Αἰσχίνῃ, τίμιος, ἀεὶ ὁ πόνος τοῦ φωνεῖν, ἀλλὰ τὸ ταυτὰ περιμένειν τοῖς πολλοῖς, καὶ τὸ δεῖν αὐτὸν μισεῖν καὶ φιλεῖν, ἅπερ ἂν ἦ πονηρὸς. h. e. Non est enim Oratoris honoranda oratio, ὁ Æschines, neq; sonus vocis, sed quod eadem cum populo eligat, & eosdem quos & patria amicos & odio habeat.

Reg. 14. *Quando præcedunt nominibus adjectivis, & nominibus propriis adverbia* ὅτου vel ὅτου, imò & nomen τοσοῦτος, τοσαύτη, τοσοῦτο, *tunc adjectiva nullatenus exigunt articulum.* Lysi. in Apolog. Ἐγὼ δ' ὅτου πολλὰς μνησθῆναι ὑπὲρ ὑμῶν κινδυνεύω, καὶ τοσοῦτα ἀγαθὰ εἰργασμένος τῇ πόλει, νῦν δέομαι μὴ στερηθῆναί μου ἐμαυτῶ. Et alibi Ἀκούσεσθε δὲ ὅτου ἄνομον καὶ δεινὸν φεύγομεν, &c.

Reg. 15. Πολλοί, πολλαί, πολλά, *si numerum designant* ἀπεριόριστον, i.e. *indeterminatum, nullatenus exigunt articulum*, Isoc. de pace. Καὶ ταῦτα ἐρώτησε αὐτοὺς τὴν πόλιν ἐυδαιμονίζειν καὶ πολλοὶ μὲν οὐκ ἐᾶν ἐχόντων ἐμακάριζον αὐτὴν. h. e. quæ dum lacerent, cum ipse tum multi non mentis compotes urbis felicitatem prædicabant. Et inferius, Εἰς δὲ πολλοὶ καὶ μὴ δυσγενεῖς τόκων, καὶ ἄλλων Ἑλλήνων ἐφοίτων ἐ συμπεθέσοντες τοῦ τεθνεῶτας, ἀλλ' ἐπιθυμοῦντες τοῖς ἡμετέροις συμφορᾶς. h. e. ad quos multi è finitimis aliisq; Græcis conveniebant, &c. Lysias contra Frumentarios; Πολλοὶ μὲν πεισανλιδόσιν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, θαυμάζοντες, h.e. Multi me adierunt, ô Judices, admiratione ducti. Demosth. in Aphobum; τούτων τοίνυν εἰσὶ μὲν πολλοὶ μάρτυρες, ἔστι δ' ἐν ἐλάττῳ τεκμήρια πρὸς μαρτύρων, h.e. Cùm autem harum rerum multi testes sint, non minora etiam argumenta nobis suppetunt.

Quod si πολλοὶ sonat πλῆθος, h. e. *Vulgus, vel populus, tunc necessario desiderat articulum.* Ut Isoc. ad Demon. Εὐλαβοῦ τὰς διαβολὰς, καὶ φυλάττεσθαι, οἱ γὰρ πολλοὶ τῶν μὲν ἀληθειῶν ἀγνοοῦσι, πρὸς δὲ τὰς δόξας ὑποβλέπουσιν. h. e. Cave criminationes etiamsi falsas, vulgus enim veritatem ignorat, sed ex famâ & opinione judicat. Demosth. adversus Timocrat. Τίς ἂν μὴν φυλακὴ καὶ δικαία, καὶ βέβαιος πρὸς νόμων· ὑμεῖς δὲ οἱ πολλοί· h.e. Quæ igitur sola est custodia, & justa, & firma legum? Vos, Populus. Idem ἀκοὴ σωτάξεως. Νῦν δὲ οἱ πολλοὶ τῶν λόγων, ὡς χίρωνεν ἔλθοι Τιμόθεον· h.e. Nunc verò vulgus hoc dicunt, quod Cercyram cepit Timotheus.

Pari modo πολλοί, πολλαί, πολλά, *si sese habeant ut subjecta in oratione, non respuunt articulum.* Exempl. K. R. Τὰ γὰρ πολλὰ δεινὰ τοῦ πόλεμος ἐστὶ πρὸς τὴν ὑμῶν ἀπὸ τότε συμβίβασιν, αἵπερ γίγνονται τῶν πολεμίων ἐξαίφνης ὁμιλοῦσαι θαυμάτῳ, h.e. Multæ clades, quæ tunc temporis tibi ipsius contigerunt, in causâ fuere, cur pater è vivis excesserit. Demosth. pro Formione, Τὰ μὲν δὴ πολλὰ, ὦν Ἀπολλόδωρος ἐρεῖ, νομίζετε δὴ λόγοι ἂν συνοφαντίαν h.e. verba vero multa, quibus Apollodorus utitur, negas esse & calumnias putare.

Verum πολὺς, πολλὴ, πολὺ, quando ponuntur ἀπεριορίστως relpuunt prorsus articulum, ut Lysias adversus Pandeon: Ὅς γὰρ ἀδικῶν με πολὺν χρόνον ἐκ ἐπαύετο h. e. hic enim cum me jamdudum negotium facessere non desisteret, Idem ad Nicom. Περὶ δὲ τῶν μεγίστων δεῖ ἀκοῦσαι ἐᾶτε πολὺν χρόνον κυρίως εἶναι, h. e. Vos in maximis magistratibus colendam finitis longo jam tempore summum obtinere magistratum.

Reg. 16. Πλεῖστοι, πλεῖστα, πλεῖστα, *Cùm obtinent locum subjecti gaudent articulo.* Isoc. de Pace, Εὑρήσεις γὰρ δεῖ πλεῖστας πρὸς ἀνθρώπων περὶ τὰς αἰρίστας πρὸς πραγμάτων ἀμφισβητήσεις, καὶ πλείστης ὀνησομένας ἐχούσας πρὸς καιρὸν, ἢ πρὸς ἀγαθὸν.

Reg. 17. Μὰ Adverbium jurandi nomini subsequenti articulum largitur, Dem. in Aphob. Μὰ δεῖ θεὸς ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνέχομαι ὑπὸ δέξας τῶν ἀκριβίστερον, ἢ τοῦτον τὸν τρόπον. Ego Medius fidius, &c.

Quod si conjungatur cum nomine Δία respuit prorsus. Ut Demosth. ibid. Οὔ μὰ Δία ἐγὼ ὅτι τὴν Μιλύαν ἀμολόγησεν ἢ ἰλλύθεγεν. Non mehercle quod, &c.

Regula prædicta convenit etiam particulæ νή. Idem pro Formione; Καὶ ταῦτα ποιῆτε, ὑμεῖς ἐ μνησθήσετε, ἡ τοῦτον δικαίως σώσετε ἄξιον ὄντα ἐπαινεῖν καὶ τῶν Δία ἡ δεῖ θεὸς ἅπαντας. Nil tamen impedit, quin intercesum nomen Δία articulo destituatur, ut Demosth. de ordinan. Repub. καὶ νὴ Δία ὦ Ἄνδρες, &c.

Reg. 18. *Nomina Appellativa, seu adjectiva virorum, qui in aliquâ arte seu scientiâ excelluerunt, necessario articulo insigniri debent.* Ut cùm vellem indicare Homerum, dico ὁ ποιητὴς

ντης & Arist. ὁ φιλόσοφος, quia sicut hic Philosophiâ, ita ille Poësi primas tenet.

Reg. 19. *Sæpe articulus destituitur Participio magnâ cum elegantiâ, idq; cum variis præpositionibus, vel adverbiis, quæ mediatè subsequi solent articulum*, ut οἱ ἐν πόλεσιν, h. e. Cives, Oppidani. Οἱ ἐν ἡλικίᾳ, Adolescentes. Οἱ ὑπὲρ τὸν κατάλογον, emeriti, Οἱ ἐν ὅπλοις, Milites. In quibus omnibus subintelligitur Participium ὄντες vel γενόμενοι, vel quid simile. Demosth. in Philipp. Καὶ γὰρ τοὺς διεφθαρμένους εἰς δύο μέρη ταῦτα πρὸς ἐν πόλεσιν, h.e. cum oppidani in duas partes, &c. Idem de ordinand. Rep. Λαμβάνειν ὑμᾶς φημὶ χρῆναι τὸν ἥττονα ἔλεγχον, ἕως μὲν ἐν ἡλικίᾳ σκοπεῖν, ἕως δ' ὑπὲρ τὸν κατάλογον ἐξετάζειν.

Pari modo. Οἱ ὕστερα, posteri, τὰ ὕστερα, posteritas, ὁ πρόσθεν, prisci, ὁ πόρρω, diffiti, ὁι περὶ τὸν Βασιλέα, qui stant à parte Regis. Οἱ περὶ τὰ ἱερά, Sacerdotes, &c.

Reg. 20. *Sæpissimè articulus neutrius generis præponitur infinitivo, ubi infinitivus pro nomine sumitur.* Demosth. in Olynth. 3. πίστεισμαι γὰρ ἐξ ὧν παρὼν ἠκούων συνοίδα τὰ πλείω τῶν πραγμάτων ὑμᾶς ἐκπεπεῦχέναι, τὸ μὲν βέλτιστον τὰ δίκαια ποιεῖν, ἔτι δὲ μὴ συμπίνειν. Ubi τὸ μὴ βέλτιστον pro negligentia, & τὸ μὴ συμπίνειν pro inscitiâ sumitur. Pari modo dicitur τὸ σπουδάζειν, studium, τὸ σωφρονεῖν, temperantia, Τὸ φρονεῖν, Prudentia, &c.

Reg. 21. *Nomina ellipticè respuunt prorsus articulum*: ut Dem. pro Corona; Πρῶτον μὲν ὦ Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, &c.

Reg. 22. *Articulus neutrius generis vel uni tantum dictioni, vel pluribus materiatiter vel artificialiter positis, solet præponi.* Arist. de Interp. ἕτερον ἐστὶ τὸ ἐπακτὸν κίνησις, τὸ κίνησίς ἐστιν ἢ σημαίνει καθ' αὑτό. idem paulo inferiùs, Τὸ δὲ οὐκ ἄνθρωπος, ubi notandum est hujusmodi articulum vocari ἀόριστον ἐπίρρημα, quoniam ex consulto præponitur illis dictionibus, quæ pro cognitis accipiuntur. Qui modus loquendi peculiaris tantùm est Græcis, quo explicant suas mentes ἐναργέστερον ἢ διαρρήδην, h. e. Enucleatè & clarè: ut Dem. in Orat. 3. Ὀλυνθ. Ἐὰν γὰρ οὗτο ὑπάρξῃ, τότε ἢ περὶ τοῦ τίνα τρόπον πεισθήσεσθαι περὶ τοῦ πῶς ἀμυνεῖσθε; μὴ τὸν ἀνηρισμένον σύμβουλον ποιήσασθαι περὶ τοῦ πῶς ἀμυνεῖσθε ἐμοῦ δεῖ. Nè adversarium adhibeatis in consilium, de modo quo me audire vos oporteat.

Observandum est Poëtas & potissimum Hom. raro uti articulis prælitivis, ut Il. ῥαψ. θ. εἰσομαι αἴκα μ' ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης.

Aristoph. tamen erebrò iis utitur,

Ἦν γὰρ τὰ βίλπιδ' ὁ θεράπων λίξας τύχῃ,
Δόξῃ δ' μὴ δοῦν ταῦτα τῷ κακοπράγμονι,
Μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῷ κακῷ, &c.

Illud præterea non ignorandum est Poëtas sæpè usurpari articulis prælitivis loco pronominum ut Hom. Il. ῥαψ. β. ὁὶ μὲν ἐπήρυσαν, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα, pro ἕτοι vel ἐκεῖνοι.

Interdum etiam Oratores usurpant hunc articulum pro τὶς vel τι, ut Demosth. in Orat. Olynth. 3. ἀλλὰ θαυμάζω εἰ τῷ ποτε ἀνθρώπων ἢ γέγονε ἢ γένοιτ', &c. pro εἴ τινί ποτε ἀνθρώπων. Et Idem pro Corot. Ἅλως τι φαίνεται ἐχθρὸν τῷ τῶν συμβαίνειν· pro τινί.

FINIS.

SUPPLEMENTUM,

Ad primam Præcedentis LEXICI partem, ab initio τοῦ *Alpha*, usque ad initium τοῦ *Kappa*; in quo, præter Vocabula cis citra Sexaginta Millia, in ipso Corpore LEXICI, Alphabeticè Inserta; Quatuordecim circiter aut Quindecim vocum Primitivarum, Derivitivarum, Compositarum, & Decompositarum, Millia, insuper Adduntur; quæ omnia in prioribus *LEXICI SCHREVELIANI* Editionibus, aut penitus intacta, & omissa relinquuntur; vel significationibus præcipuis, vix, ac ne vix quidem expressis, sed tantummodo quasi nominata, describuntur: ita ut Opus hoc, cum additamentis hisce completum, verè vocari possit, Thesaur. Linguæ Græcæ in Epitom. redactus.

Ἀ Ασίφορος, ου, ὁ, exp. βλάπτων φέρων, i.e. nocumentum ferens; ab ἀάω, f. σω, & φορέω, ὁ, à Th. φέρω, fero, &c. V. Sic & ἀασίφρων, ονος, ὁ, demens, insanus; (idem quod βλαψίφρων, seu φρενοβλαβής; quæ V.) ab ἀάω, lædere, quod ab ἄημι; & φρὴν, cujus composita pleraque desinunt in φρων, &c. V.

Ἀάτεω, noceo, corrumpo; i. e. βλάπτω, φθείρω;) idem quod, & Poët. pro ἀάω; unde a. 1. ἄασα; med. ἀασάμην, pass. ἀάσθην; Ionico & Poëtico more sine augmento; sæpe apud Hom.

Ἀατος, ου, ὁ ἡ ἡ, innocuus, innoxius; noxæ seu damni expers; ab α, privat. & ἄημι; vel contrà; valde noxius, damnosus; ab α, epitatico seu intensivo, &c. V.

Ἀάω, per Pleonasmum τῦ α, dicitur Poët. pro ἄημι, idem quod, & pro Th. ἀάζω, lædo, &c. V.

Ἀβακισκὸς, ὦ, ὁ, exp. tessella pavimenti; apud Athen. l. 5. est quasi diminut. à Th. ἄβαξ, ακος, ὁ, V.

Ἀβακχεύτος, ου, ὁ ἡ ἡ, alienus à Baccho, vel Bacchici numinis expers; aut malè bacchans, Euryp. in Oreste; exp. &, valde bacchans: Nonnus autem, ἀβακχότον τεφπὴν, appellat vino carentem; ex α priv. & βακχεύω, f. εύσω; unde βακχευτὴς, & βακχότυπος, q. d. bacchativus, vel bacchicus, &c. V.

ἈΒΑΊΗ, inutilem, languidum Lacones vocant, ἀργεῖον, ναθρόν; unde ἄβαλε, exp. oliva mala; μοχθηρὰ ἐλαία; Hesych.

Ἀβάστακτος, ου, ὁ ἡ ἡ, q. d. importabilis; portatu impossibilis; ut ἀβάστακτον φορτίον, onus vix portandum; unde adv. ἀβαστάκτως, ita ut portari non possit; Hesych. ex α priv. & βαστάζω, f. Dor, βαστάξω, &c. V.

Ἀβδέλυκτος, apud Æschyl. opponitur (scil. cum α priv.) simplici βδελυκτὸς, execrabilis, &c. V.

Ἀβελτέριος, dicitur pro ἀβέλτερος; Bult. ex Herodiano. Item, ἀβελτερία, vel potius ἀβελτηρία, ἡ, stolliditas, stultitia; amentia, vetania; Plut. & pro ignorantia quæ prudentiæ opponitur, sæpe occurrit apud Demosth. Item ἀβελτέρως, adv. stolidè, stultè; Plut. Omnia ab ἀβέλτερος, ου, ὁ, stultus, vecors; Simplicius in Epictetum, ait ἀβέλτερον, appellari quempiam, ὅτε οὐκ ἴχθ' τίνι συγκεκόμμενος βέλτιον φαίνεται, i. e. quum non habet cui collatus, melior videri possit; & apud Athen. ἀβέλτερος & ἄμφορον, opponuntur; ex α priv. & βέλτερος, præstantior, &c. V. Item ἀβελτεροκάκυξ, γος, ὁ, ἡ, stolidus, vanus; ex ἀβέλτερος & κάκυξ, ὁ, V.

Ἀβλαστὴς, ὁς, ὁ ἡ ἡ, non germinans, sine germine; non pullulans, infœcundus; item ἄβλαστος & ἀβλάστητος, idem; germinare non valens; Theophr. ex α priv. & βλαστὴ, ἡ, seu βλαστὸς, ὁ, à βλαστάνω, germino; item nascor, originem duco; item produco, &c. V.

Ἀβλαυτος, exp. excalceatus, discalceatus; qui nudis pedibus incedit; Hesych. ex α priv. & βλαῦται αἱ, V. Item ἀβλημὴς, exp. inaudax, ignavus; injucundus, dissolutus; Hesych. ex α priv. & βλημάινω; quod leonum dicitur esse proprium, & significare, terrere vel solo aspectu; aut huc & illuc versis oculis circumspicere, &c. V. Item ἀβλεννὴς, muco carens; sed apud Athen. l. 7. est piscis nomen: ex α priv. & βλίνη, ἡ, frigidus humidusq; succus, quem φλέγμα vocant; vel potius crassior pituita, quali è cerebro per palatum & nares descendit, &c. V.

Ἀβλεπέω, ῶ, f. ήσω; non video, non intueor; oculos averto; apud Suid. Item cæcutio; sed exp. & pecco, delinquo; atque inde verbale, ἀβλεπτημα, peccatum, delictum; ab ἀβλεπὴς, quod V.

Ἀβληχὴς, ἦτος, ὁ ἡ ἡ, balatus expers; in Epigr. ex α priv. & βληχάομαι, f. ήσομαι, ovium & caprarum vox propria; sed Aristophanes in Vespis, ad puerulorum vagitum etiam transtulit, &c. V. Item ἀβληχὴς, ἦτος, ὁ ἡ ἡ, imbecillus, invalidus, infirmus; idem quod ἀβληχρὸς; unde ἀβληχρὸς νόσος, exp. morbus non vehemens, seu lentus, aut remissus, & quasi languidus morbus; apud Plut. in Pericle. Sed ἄβληχρος, exp. & robustus, validus; Etym. & in hac signif. α, est privativum; in illa autem, supervacaneum, &c. V.

Ἀβλὴτος, ου, ὁ ἡ ἡ, tacitus, silens, mutus;

tus; q. d. clamore carens; unde adv. ἀδοντὶ, tacitè, sine clamore; ex α priv. & βοάω, f. ἠσω, unde βοὴ, ἡ, & βόησις, ὁ, &c. V.

'Αδολήτωρ, & ἄδολος, idem quod ἄδολος, quod exp. juvenis, obid, quòd dentes nondum amisit; Bud. & Aristot. Suidas autem ait, ita etiam diei pullum, qui nondum habeat dentem γνάμενα; ex α priv. & βόλη, ὁ, seu βολὴ, ἡ, unde βολάω, ῶ, &c. V.

'Αδοσπὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, non pastus; jejunus; ex α priv. & βόσκω, V. Item ἄβοτος, pascuis carens; in quo pecudes pasci nequeunt; vel etiam, qui depastus non est; Hesych. ex α priv. & βοτὸς, ὁ, &c. V.

'Αδουλία, ῶν, f. ήσω; exp. nolo; Plat. de rep. 4. & Dem. Epist. 3. Unde ἀδέλητος, ὁ, ἡ, ὁ, qui non vult; item ἀδέλητον, quod nolumus, seu quod præter voluntatem accidit; involuntarium; cui opponitur ἑκούσιον; apud Plat. de Leg. 5. unde ἀδέλητα πράγματα; dicuntur adversæ res; & ἀδέλητος βίος, exp. vita non placens, nec optabilis; atque inde adv. ἀδελήτως, involuntariè; non ex animo, præter voluntatem; cui opponitur ἐκ βελήσεως, apud Dem. omnia à Th. βέλομαι, f. λήσομαι, unde βελητὸς, ὁ, &c. V.

'Αδουλος, ος, ὁ, ἡ, consilio carens, consilii expers, inconsultus, inconsideratus; imprudens, non circumspectus; sed signif. & κακόβουλον, i. e. consilio malo utentem, vel præditum; atque inde adv. ἀδούλως, idem quod ἀβούλως, imprudenter, stultè, imperitè; sine consilio; unde compar. ἀδουλότερον, inconsultius, imprudentius; & superl. ἀδουλότατα, inconsultissimè; ut & ἀδουλία, ἡ, incogitantia, imprudentia, demeritas; exp. & amentia, stultitia; item pro δυσβουλία, seu κακοβουλία; apud Soph. &c. V.

'Αδρὸς, ὰ, ὁ, exp. egenus; non habens unde pascatur; vel non habens pecora; ut ἀδρὸς ἀνὴρ; apud Hesiod. ex α priv. & βοτὸς, ὁ, V.

'Αβροδάλη, ης, ἡ, pellex, seu concubina; ex ἁβρὸς, ἡ, & δάλη, ἡ, à Th. δάλω, ὁ, &c. V.

'Αβρυκὴς, ῆος, ὁ, ἡ, fremitus, seu strepitus nullos edens; ex α priv. & Th. βρύκω, V. Item ἀβρυχόμενος, idem quod ἀβρυόμενος, ornor, nitesco; cultum mihi comparo; item insolesco, magnificè me infero, &c. V.

'Αγειρτὸς, vigil, insomnis; item surdaster, ex α priv. & βείζω, f. ἰσω vel ἴξω, &c. V.

'Αγεδάται, molli incessu utentes; sic cogn minati sunt Persæ; ex ἀβρὸς & βαίνω, f. βήσομαι, à βάω; unde βαστὴρ & βαστὸς, &c. V. Item ἀβεβιωμένος, exp. mollem & delicatam vitam agens; molliter & delicatè vivens, &c. V. Item ἀβρύνεται, exp. molles edens gemitus, &c. V.

'Αβρόδαις, mollibus dapibus, seu cibis delicatis instructus; ex ἁβρὸς & δαὶς, ἡ, V. Item ἁβροδιαιτία, ἡ, vita delicata, vita mollis; vitæ mollities, seu lautitia; delicata, seu lauta victus ratio; Suid. Unde ἁβροδιαιτολογία, ὡμην, vitam mollem & delicatam ago; delicatâ victus ratione utor, &c. Vide ἀδεγδιαιτᾶσθαι.

'Αβροείμων, ονος, ὁ ἡ ὦ, qui delicatis ac mollibus, necnon splendidis induitur vestimentis; Etym. ex ἁβρὸς & εἶμα, τὸ, V. Item ἁβρόκαρπος, ος, ὁ ἡ ὄν, molles & delicatos ferens fructus; ex ἁβρὸς & καρπὸς, ὁ, V.

'Αβρομίτρης, ου, ὁ, molli delicatáque redimitus mitrâ; ex ἁβρὸς & μίτρα, ἡ, V.

'Αβρομίλινε πίπλε, dixit Lycophron, molli & subtilissimo stamine contextos peplos; ex ἁβρὸς & πίλος, ἡ, seu πίλως, ὁ, &c. V. Item ἁβρόπλουτος κόμη, dicitur coma molli & opulento ornatu decorata; apud Euryp. in Iph. Taur. ex ἁβρὸς & πλοῦτος, ὁ, V.

'Αβρομήμων, ονος, ὁ, ἡ, peccator, peccatrix; item ἁβρομήν, ἡ, peccatum; utrumque ab ἁβρομία, ας, f. ήσω; quod exp. & pecco; sic & ἁβρομαξία, ας, ἡ, aberratio, deflexio de viâ; Bust. est verbale ab ἁβρομάζω, f. ξω, quod exp. aberro in via; & omnia, ab ἁβρὸς, ἡ, quod Suidas deducit παρὰ τὸ ὑστερεῖσθαι βορᾶς, i.e. quòd, nox privata sit mortalibus, &c. V.

'Αβρότης, ητος, ἡ, mollities, deliciæ, luxus; à Th. ἁβρὸς, ὁ, V.

'Αβροτόνιον, & ἁβροτονίτης, ου, ὁ, confectus ex abrotono; ut ἁβροτόνινον ἔλαιον, sive μύρον & ἁβροτονίτης οἶνος; Dioscor. ab ἁβρότονον, τὸ, herba seu planta perpetuò virens; & sic nominata, διὰ τὸ πορρὸ ὄψιν φαίνεσθαι ἁβρὸν καὶ ἁπαλὸν; quòd aspectu sit mollis & tenera, &c. V.

'Αβροχάιτης ου, ὁ, idem quod ἁβροκόμης, mollem habens jubam, seu cæsariem; Epith. Apollinis in Epigr. &c. V. Item ἁβροχίτων, ονος, ὁ ἡ, mollis indutus tunicâ; & in malam partem, molliter vestitus; ex ἁβρὸς & χιτὼν, ὁ, vide.

'Αβροχία, ἡ, siccitas humoris aut imbrium penuria; ab ἄβροχος, non madefactus, siccus; & interdum signif. etiam ἀνομβρίαν; i.e. imbre, seu pluviâ carentem, &c. V.

'Αβρωνιὰς τὰς, Hesychio sunt συκάμινα μέλανα, &c. V.

'Αβρωμῶν, graviter olens, fœtidus; nam βρωμάσθαι, de leonibus, hircis, atque id genus aliis animantibus graviter olentibus, dicitur; & α, hic augens; item non virosus, nec tetri odoris; atq; sic α, privat; Etymol. sic exp. ἁβρωμοῖ ὀδμὴν ἄγαν βρωμῶντες, ὃ ἐστιν ἠχθεντες; παρὰ τὸ βρῶμος, quod τὸν ἦχον significat; unde ἄβρωμοι ἰχθύες, dicuntur apud Athen. i. e. ἰχυρλοὶ, ἰχυπτοὶ; atque his opponuntur βρωμώδεις, q.d. fallugine marinam redolentes; sicut & ipsum mare, apud Dioscor. dicitur ἄβρωμον γίνεσθαι; i. e. virus deponere, & fallugine, ut interpr. Bud.

'Αβρῶς, molliter, delicatè; festivè, magnificè, &c. Apud Euryp. est adv. à Them. ἁβρὸς, V. Sed ἁβρὸς, ῶτος, ὁ, ἡ, exp. non exesus, non adesus; in Epigr. Item ἁβρωσία, ἡ, cibi penuria; Poll. ex α priv. & βρῶσις, ἡ, ὅσου; unde βρῶσις, εως, ἡ, &c. Vide.

'Αβυθὴς, ὁ ἡ ὴ, profundissimus; propriè, fundo carens; sicut & ἄβυσσος, idem etiam signif. ut λίμνη ἄβυσσος; lacus, seu palus fundo carens; apud Aristoph. in Ran. & ἄβυσσον βάθος, immensa profunditas; sic & ἄβυσσα λάσματα; apud Euryp. & ἄβυσσον πλάγος; apud Æschyl. quidam tamen, non à βυθὸς deducunt; sed à βύω, tego, operio; & α intendendi vim habente; ut sit locus, qui à multitudine aquarum operitur; item substantivè positum, exp. abyssus; vorago aquarum immensæ altitudinis, &c. Vide Them. βυθὸς. Item, ἀβύρσωτος δορὰ, dicitur, non concinnata pellis; ex α priv. & βυρσεύω, f. σω, &c. V.

'ΑΒΥΡΤΑ'ΚΗ, ης, ἡ, barbaricum quoddam edulium, ex porris, cardamo, granis mali punici, & ejusmodi aliis, quibus inest τὸ δεμιὸ; apud Athen. l. 3. & Plut. Symp. 4. ἀβυρτάκιλον hanc κεφαλαίωσιν annumerat. Item ἀβυρτακοπώλης, qui edulia abyrtacas coquit; Athen. l. 9. ex Pracel. ἀβυρτάκη & πωλέω, &c. V.

'Αβυσσος, vide suprà cum ἄβυθος.

'Αβῶς, qui nullam vocem edit; Hesych. comp. ex α priv. & βόαω. Ion. pro βοῶσα, à Them. βοάω, &c. Vide.

'Αγαδίζομαι, bona dico; ut δεῖ τὰς ἑταίρας κἀγαδιζομένας λαδεῖν, apud Aristoph. à Th. ἀγαδὸς, ὁ, V. Item ἀγαδικὸς, ὴ, ὸν, probus; unde in neut. plur. ἀγαδικὰ dicuntur proba; i. e. rectè & cum virtute facta, vel dicta; itidem ab eod. Th. ἀγαδὸς, sicut & ἀγαδὸς, ὴ, quod exp. falsiculus fili seu stamiris colligati; unde ἀγαδῶν ἀγαδίδες, i. e. bonorum glomi; apud Poll. proverbium de opibus e structis & affatim cumulatis; sumptâ Metaph. à glomere textorio, quod ex plurimis filorum convolutorum gyris constat; & apud Suid. Legitur etiam ἀντ' ἀγαδῶν ἀγαδίδες, quod proverbium esse dicit, ὅτι οἱ τὸ παχύτατον ἀπὸ τῶν θύρσων γήσαντες, πεφτηκεν; ac si ἀγαδίδες essent acervi, seu cumuli bonorum, &c. Vide.

'Αγαδοδαιμονικτεῖ, ἐι, exp. parcè bibentes; i. e. ὀλιγοποτοῦντες, qui parcè bibunt à poculo, quod appellabatur ἀγαδὸς δαίμων; de quo vide Suid. Helych. & Chiliad. Erasmi: ex ἀγαδὸς & δαίμων, ονος, unde δαιμονίζομαι, &. Item ἀγαδοδότης, ου, ὁ, boni vel bonorum dator; & in fœm. ἀγαδοδότις, bonorum datrix; ex ἀγαδὸς & δότης, ὁ, &c. V. Sic & ἀγαδοδίλεια, exp. bonorum voluntas; affectus eligendi bona; Suid. ex ἀγαδὸς & θέλω, f. ήσω, &c. V. Item ἀγαδοεργητὴς, ὁ, ἡ, ὸν, & ἀγαδοπρεπὴς, ους, ὁ, beneficus, benignus, qualem esse decet inter viros bonos; unde adv. ἀγαδοπρεπῶς, benignè, ut bonum decet; ex ἀγαδὸς, & Th. πρέπω, quod vide.

'Αγαδοτελὴς, boni efficiens, perfectè bonus; unde ἀγαδοτέλεια, boni efficientia, perfectio boni; Dion. Areop. ex ἀγαδὸς & τέλος, ους, τὸ, V. Item ἀγαδουργὸς, benignus; contractè pro ἀγαδοεργὸς; sic ἀγαδουργία; contractè pro ἀγαδοεργία, beneficium; item ἀγαδουργέω, ῶ, bene operor; idem quod ἀγαδοεργέω; bonum sive bona facio; item beneficus sum, beneficentiâ prosequor; sic etiam, ἀγαδουργὸς, pro ἀγαδοεργὸς; & ἀγαδουργικὸς; idem quod ἀγαδοεργὸς seu ἀγαδοεργὸς, &c. V. Item ἀγαδρομοὶ & ἀγαδρομοὶ, dicebantur, qui ex equitibus exeunt quinque quotannis; ut Herodor. narrat; & Suidas ait esse, qui ex Ephoris deliguntur strenuitatis ergo; vide Herodot. l. 5. ab eod. ἀγαδοεργὸς, V.

'Αγαδοσύνη, ης, ἡ, bonitas, probitas; bonum; Rom. 15. (huic opponitur πονηρία;) item pro felicitate & rebus secundis sæpe ponitur; à Th. ἀγαδὸς, ὁ, unde etiam ἀγαδῶς, exp. & utiliter, &c. V.

'Αγαίω, ut & ἀγαίομαι, pro θαυμάζω, admiror; item pro ἐκπλήττω, obstupefacio, vel perterrefacio; item pro μεμφομαι, succenseo, indignor, &c. Sic & ἀγαστὸς, exp. & admirabilis; à Th. ἄγαμαι, V.

'Αγακλεὴς, ῆος, ὁ, ἡ, valde celebris, percelebris; Il. β. ex ἄγαν & κλεὸς, à Th. κλείω, ομαι, V.

'Αγακτήμων, exp. valde habitatus, apud Pind. ex ἄγαν & κτήμων, pro κεκτημένος, part. præt. pass. verbi κτίζω, f. ίσω, quod interdum ponitur pro οἰκίζω, &c. V.

'Αγαλίς, ος, ὁ, pro quo dicitur etiam ἠγαλὶς, & exp. mutilus; ruptus, fractus; cavus; qui facilè frangi potest; à Th. ἄγω, frango, &c. V.

'Αγαλμάτιον, ου, τὸ, statua parva, imaguncula; apud Luc. est diminut. ab ἄγαλμα, ατος, statua; item imago picta; unde ἐς ἄγαν ἀγαλματίου, in statuam verto, à Them. ἀγάλλω, quod vide.

'Αγαλματοποιία, ἡ, & ἀγαλματοποιικὴ, scil. τέχνη, ars conficiendi statuas; & ἀγαλματοποιὸς, statuas confecio; omnia ab ἀγαλματοποιὸς, statuarum, seu simulacrorum fabricator; Poll. l. 1. &c. Vide in Th. ἀγάλλω.

'Αγαλματορρυμῶν, exp. qui in seipso ferat rerum imagines, quæ animo percipiuntur; Suid. ex Philone; est part. præs. pass. verbi ἀγαλματορρυμῶ, ῶ, quod ex ἄγαλμα, ατος, & φορέω, ῶ, idem quod Them. φέρω, φοῖσω, fero, &c. Vide.

'Αγαλόπμων, splendidè, vel magnificè honoratus; Hesych. est per Metathesin literarum, pro ἀγλαόπμων, id vide.

'Αγαμβῶς, mirabiliter, mirificè; cum admiratione; ut ἀγαμβῶς λέγειν; cui oppon. πατρικῶς λέγειν; Aristot. Rhet. 3. Item exp. etiam, libenter; est adv. ab ἀγάμβων, part. præs. ab ἄγαμαι, quod idem est in prosâ, quod in carmine ἀγάομαι, vel ἀγαίομαι; & exp. etiam, laudo, probo; à Them. ἀγάω, V.

'Αγαμίζωρ, exp. valde consultus; Apollinis Epith. ex ἄγαν & μήζωρ; quod à μήδομαι, f. μήσομαι, &c. Vide.

'Αγανάκτησις, εως, ἡ, dolor; seu doloris sensus; item ἀγανακτησμὸς, unde ἀγανακτητὸν, indignè ferendum; querendum; Plat. & ἀγανακτικὸς, exp. qui facilè queritur, & ægrè fert casus incommodos; Plat. omnia, à Th. ἀγανακτέω, V.

'Αγανοβλέφαρος, ος, ὁ ἡ ὸν, blanda superciliis, & blandos oculos habens; Athen. l. 13. Sed ἀγανοβλέφαρον, τὸ, à Cello l. 7. c. 7. dicitur, quum inter se palpebræ coalescunt, apeririq; non potest oculus; seu quum palpebræ cum alio oculi cohærescunt; ex ἀγανὸς, ὁ, blandus; & βλέφαρον, τὸ, &c. V.

'Αγαπητὸς, ὴ, ὸν, dilectus, charus; vel amabilis, gratus, jucundus; item exp. etiam, unicus; ut παῖς ἀγαπητὸς, & παρθένος ἀγαπητή; & apud Hom. ἀγαπητὸς ὢν υἱὸς; nam filius, qui unicus est, magis diligitur; atque inde ἀγαπητὸς, vim diligendi habens; utrumque à Th. ἀγαπάω, V.

'Αγαπίρισις, q.d. valde velociter, celerime, perniciissimè; item prompte, libenter; ex ἄγαν & πίρισις; à Th. πίρνημι, &c. V.

'Αγαρικὸν, τὸ, est radicis, seu potius fungi arboris nomen; apud Medicos; item est & ἀγαρικὸν μέλαν; lethalem vim habens; vide Dioscor. l. 3. & 6.

'Αγαδεὺς, ἔος, ὁ ἡ ὺ, viribus supra modum potiens, præpotens; in Epigr. ex ἄγαν & δέω, ους, τὸ, V.

'Αγαστέχης, υος, ὁ ἡ ὺ, præ grandes habens spicas; vel abundans spicis; ex ἄγαν & στάχυς, υος, ὁ, V. Item ἀγάστονος, exp. multis mixtus gemitibus; item multorum causa gemituum; & multis prosequendus gemitibus; item exp. &, multùm resonans; Od. μ. ex ἄγαν & στόνος, ὁ, à στένω, vide.

'Αγαυρίαω, ῶ, valde insolesco; valde me effero; unde ἀγαυρίαμα, τὸ, insolentia, elatio animi; Hesych. Item ἀγαύρισμα, τὸ, genus luctæ apud tradit Bust. Omnia ab ἀγαυρὸς, superbus, insolens; quod Bust. deducit ab ἀγαιὸς, interjecto scil. ρ, &c. Vide.

'Αγαφθέγκτος, ος, ὁ ἡ ὸν, exp. valde vocalis; ex ἄγαν & φθέγγος, &c. V.

'Αγλαεφορία, ᾶς, bijulo veluti ἀγλαεφόρος; Suid. Bust. ex Th. ἄγλαος & φορέω, &c. V. Ἀγλαεφόρος autem, Persico vocabulo dicebantur, οἱ ἐν διαδοχῇ γεμματοφόροι, tabellarii, qui ex successione literas perferunt, Persicâ consuetudine; solebant enim reges Persarum, certis stationibus, dispositos habere tabellarios, & nuntios, quorum alter alteri traderet mandata, ut ita celeriùs perferrentur; Æschylus etiam ἄγλαεον πῦρ, adjectivè dixit, pro ignibus, seu facibus nuntiis; hoc est, pro ignibus, quibus aliquid nuntiatur; atque inde, ponitur etiam ἄγλαεφόρος, latiùs, pro quovis, qui aliquid bajulat; & exp. ἀγγαφόρος, ἱππάτης, ὑπηρέτης, &c. Atque inde, ἀγλαεία, ἡ, dicitur officii illius præstatio; h. e. quum quis ad currendum, vel bajulandum aliquid adigitur; & coacta ac invita servitus; & servitium, quod aliquis vi adactus obit; & ἀγλαεῖον, ου, τὸ, dicitur ipse cursus angarorum; pro quo Ion. dicitur, ἀγγαφήιον, Herodot. l. 8. Item ἀγλαεφόρτης, ου, ὁ, qui aliquid angariat, & cogit ad cursum, aut aliquod aliud servitium obeundum; verbale, ab ἀγλαεφορεύω; quod exp. cogere ad cursum, seu ferendum aliquid; quoniam cursoribus illis Persarum, quos ἀγλαεφόρους vocabant, fas erat, cujusvis equos, vel naves, aut ipsos etiam homines rapere ad cursum; ut hodie apud Turcas; item ἀγλαεφορεῖον, dicitur idem cum ἄγγαρον, sing. plurialis ἀγγαρεῖα, V.

'Αγγεῖδιον, ου, τὸ, idem quod ἀγγεῖον, τὸ, vasculum, conceptaculum, i. e. τὸ μικρὸν ἄγγος; Suid. Sed ἀγγεῖον, exp. &, vena, quæ est receptaculum sanguinis; apud Gal. Unde &, ἀγγειώδης, ους, ὁ ἡ ὺ, vasis formam, vel capacitatem habens; & substantivè, τὸ ἀγγειῶδες, exp. capacitas tanquam vasis; omnia à Them. ἄγγος, ους, τὸ, vide.

'Αγγειολογία, ᾶς, venas lego; unde ἀγγειολογία, ipse actus legendi venas; Gal. ex ἀγγεῖον, τὸ, & Them. λέγω, V. Item, ἀγγειοθερμον, vel ἀγγειοπύρετον, ὁ ἡ ὺ, vasculo, sive vasculis semen inclusum habens; Theophr. ex eod. ἀγγεῖον & πύρετος, τὸ, vide.

'Αγγεθήκη, vasorum apotheca; Athen. l. 5. ex ἄγγος & θήκη, ἡ, V. Item ἀγγειοθῆκαι, αἱ, & ἀγγειοθίκια, vel ἀγγειοθίκιον, τὸ, apum favi, seu cellæ; quia in modum telæ structæ sunt; ex ἄγγος & πίνω, ἡ, V.

'Αγελαιοκομικὸς, ad armentorum curationem pertinens; ut ἀγελαιοκομικὴ τέχνη, Plat. in Polit. ex ἀγελαῖος, à Th. ἀγέλη & κομίζω, à Them. κομέω, &c. V.

'Αγελαῖος, ος, ὁ, armentalis, qui est ex grege; ut βοῦς ἀγελαίη; Od. λ. & ἀγελαίη ζόη, quæ Cic. congregata & congregabilis vocat, quidam gregalia, alii socialia; quibus opponuntur, μονοκτικὰ; apud Aristot. Pol. 1. Item trivialis, vilis; ut ἀγελαῖος ἰχθὺς, λίθος, & ἄρτος; sed dicitur &, de hominibus; ut Lat. gregarius; ut ἀγελαῖοι σοφισταί; apud Horat. de Panath. item, ἀγελαῖον, ου, ὁ, locus armenti, i.e. in quo pascitur, seu stabulatur armentum; utrumq; à Th. ἀγέλη, ἡ, V.

'Αγελαιοτροφία, q.d. gregaria nutritio; actio nutriendi gregem, vel greges; unde ἀγελαιοτροφικὴ, scil. ἐπιστήμη, scientia nutriendi greges; Plat. in Pol. à Th. ἀγέλη, ἡ, unde ἀγελαῖος & τροφὴ, ἡ, &c. V.

'Αγελαρχέω, præsum armento, vel gregi Metaphoricè, apud Plut. in Galb. ἀγελαρχοῦσα ὑπὸ πελικίδων, dicitur ea, quæ præest pellicum gregi; item ἀγελάρχης, armenti præfectus; ut ταῦρος ἀγελάρχης; taurus armenti dux; qui

qui &, admissarius; Luc. &c. Vide.

'Ἀγβόλος, ου, ὁ ἡ ὁ, cui γλωθλη, ἡ, i.e. genus, ortus, seu origo non est; ex α priv. & γλωθλη, ἡ, V.

'Αγιότεια, exp. Συσχίνεια; Suid. i. e. ignavia; ex α priv. & γίω, ῶ, τὸ, V.

'Αγιοίλας, vocatur orcus; idem quod ἁγισίλαος, & ex iisd. id vide; pro eod. dicitur etiam, ἁγισίλαος, itidem ex iisd.

'Αγιασμὸς, οῦ, ὁ, sanctificatio; verbale, ab ἁγιάζω, f. σω; item ἁγιασία, sanctitas, sanctimonia; itidem ab eod. ἁγιάζω, pro quo dicitur &, ἁγίζω, f. ἴσω, &c. V.

'Αγιόγραφος, ου, ὁ ἡ ὁ, q. d. sanctoscriptus; ut ἁγιόγραφοι πάτρες; apud Dion. Areop. sacræ scripturæ libri; ex ἅγιος, ὁ, & γραφὴ, ἡ, &c. V.

'Αγκαλιδοφόρος, ου, ὁ, i. e. qui manipulos, seu fasciculos, (propriè, φρυγάνων) vehit navigio, aut super jumento; Poll. Unde ἀγκαλιδοφορεῖν, manipulos, seu fasciculos vehere; ex ἀγκάλις, ίδος, & φέρω, ἡ, seu ἀγωγὸς, ὁ, &c. V. Item, ἀγκαλιδοφόρος, seu ἀγκαλιδηφόρος, qui manipulos, seu fasciculos portat; & general. bajulus; Poll. Unde ἀγκαλιδοφορεῖν, manipulos seu fasciculos portare; bajulum esse; itidem ab eod. ἀγκαλὶς, ίδος, ἡ, & φορέω, ῶ, &c. V.

'Αγκαλικηδὸν, q.d. ulnatim; vel ulnari quadam complexatione; amplexabunde; est adv. ab ἀγκάλη, ἡ, unde & ἀγκαλὶς, idem quod ἀγκάλη, ulna; item fasciculus, quem ἐκ ἀγκάλας, gestare possis; Plur. in Rom. &c. V.

'Αγκιστρεύς, ἡ, pilcatio, quæ fit hamo; hamatilis piscatus; item ἀγκιστρωτὸς, hamiota; & ἀγκιστρωτικὴ, sub. τέχνη, ars piscandi, ars hamatilis; Poll. Omnia ab ἀγκιστρόω; quod vide in Th. ἄγκιστρον.

'Αγκιστροπώλης, ου, ὁ, hamorum venditor; ab ἄγκιστρον, τὸ, & πώλης, ὁ, &c. V.

'Αγκυπεράζω f. σω, anctere constringo; constringo fibulâ, quæ anctet dicitur, ab ἀγκυπέρης, in quo constringimus aliquid, &c. V.

'Αγκυλόμυα, ας, f. ἰσομυῶ, præt. ωμυα, unde ἔφως κεφαυὸν ἠγκυλωμύα, apud Athen. ubi, ἠγκυλωμύα, à Eud. exp. manu tenens, quasi jam vibraturus, ut ἐπηγκυλωμύα; à Them. ἀγκύλη, ἡ, V.

'Αγκυλιδωτὸν, pro ἀγκύλου ἔχον; apud Hippocr. i. e. ansulatum, sive ansulam, vel annulum habens; à Th. ἀγκύλη, ἡ, quod inter alia, ansam, seu ansulam etiam significat.

'Αγκύλιον, ου, τὸ, hamus catenæ; & in neut. plur. ἀγκύλια, τὰ, dicuntur ancilia, peltæ; genus quoddam scutorum, seu peltarum; Plut. in Numa. Item ἀγκύλιον, dicitur vitium quoddam in lingua, quod & ipsum à Thema ἀγκύλη, signif. &c. V.

'Αγκυλοβλίφαρον, τὸ, ex ἀγκύλη, ἡ, & βλέφαρον, τὸ, apud Cels. idem est quod ἀγκυλοβλέφαρον, τὸ, id vide suprà. Item ἀγκυλόγλωσσον, ου, τὸ, est vitium linguæ, quod infantibus adnascitur, filum vulgariter nuncupatur; unde in plur. masc. ἀγκυλόγλωσσοι, dicuntur ii, qui hoc vitio laborant; quasi ἀγκύλον, sive ἀγκύλιον ἐν γλώσσῃ ἔχοντες; vide Ægin. & Act. ex ἀγκύλη; & γλῶσσα, ἡ, &c. V.

'Αγκυλόδειρος, collum habens incurvum & repandum; ex ἀγκύλος, ὁ, & δειρὴ, idem quod Th. δίρη, ἡ, &c. V. Item ἀγκυλόμηπις, ιος, ὁ vel ἡ, idem quod ἀγκυλομήτης, ου, ὁ, qui obliqua agitat consilia, ideoque vafer, versutus; ut πορμηθὶς ἀγκυλομήτης; apud Hesiod. in Erg. & ἀγκυλόμητις λύκος, & γυνὴ; apud Nonn. &c. V. Ἀγκυλοεις, εντος, fœm. εσσα, neut. εν, Poet. pro ἀγκύλος, η, ον, id V.

'Αγκυλόομαι, ώμαι, unde ἠγκυλωμένος, qui morbo laborat ἀγκύλη, & ἀγκύλωσις, dicto; à Them. ἀγκύλη, ἡ, vide.

'Αγκυλόσκυς δίφρος, apud Plut. in Mario, dicitur sella curulis, ab operis & figuræ expressione; ex ἀγκύλη, ἡ, vel potius ἀγκύλος, ὁ, & σκῦς, ὁ, &c. V.

'Αγκυλοτόμιον, ου, τὸ, instrumentum chirurgicum, quo τὸ ἀγκύλιον, vel ἡ ἀγκύλη τῆς γλώσσης, vinculum nervosum, quod filum vulgò vocant, in pueris hæsitantibus eximitur; ex ἀγκύλη, ἡ, & τομὲς, ὁ, &c. V.

'Αγκυλόχειλος, ου, ὁ ἡ ὁ, idem quod ἀγκυλοχείλης, ου, ὁ, & exp. curva habens labia, seu qui est labris inflexis; Il. π. & Od. π. &c. V.

'Αγκυλόω, ῶ, curvo, incurvo; tortuosum reddo; unde in pass. ἀγκυλόομαι, recurvor, incurver; atque inde, in part. præt. pass. apud Aristoph. ἠγκυλωμένος ὄνυχας, corvatos, seu curvos habens ungues; item ἀγκύλας, aduncè, tortuosè; adv. & ἀγκύλωσις, incurvatio, recurvatio; item peculiariter, morbus quodam in articulis; apud Ægin. verbale ab ἀγκυλόω; & omnia, à Th. ἀγκύλος, aduncus, incurvus; & σκολιὸς, i. e. tortuosus; ut exp. Hesych. & Metaph. etiam interdum usurpatur, ut Lat. tortuosus; ut ἀγκύλα ἰφυσήματα ἥβῃ σοφιστῶν; apud Luc. &c. V.

'Αγκυλίζω, f. ἴσω, supplanto; verbum est palæstricum; unde verbale, ἀγκύλισμα, τὸ, supplantatio; Suid. utrumque, à Th. ἄγκυρα, ἡ, V.

'Αγκυροβόλιον, τὸ, anchora; Bud. sed Suid. ait esse ferrum navigii; & sunt qui scribant esse instrumentum, ad jaciendam, seu tenendam anchoram; ex ἄγκυρα, & βολὴ, ἡ, &c. Vide. Item ἀγκυροβόλιον, ἡ, Gal. & Erotian. exp. ἀγκύρειον; apud Hippocr. ex ἄγκυρα, & μόλη, ἡ, vide. Item ἀγκυροχίαν, ἡ, anchoræ retentio; i. e. quâ anchora retinet navem; apud Æschyl. ex ἄγκυρα, ἡ, & ἔχω, cujus comp. varia desinunt in ὄχος, ον, vel ὀυχία, &c. V.

'Αγκύρωμα, ατος, f. ὁσω, anchoræ, seu anchoris firmo, aut fundo; & per Metaph. ἀγκυρωτὸς λόγος, dicta fuit oratio Epiphani, quæ anchoræ vicem præber, ad fidem Christianam adversus ejus hostes firmandam & fulciendam; est à Them. ἄγκυρα, ἡ, V.

'Αγκωνίζομαι, sinuo me, vel sinuor; per sinus quosdam quasi flexus me verto; de fluvio dictum ab Eust. in Dionys. de situ orbis; est à Th. ἀγκὼν, ῶνος, ὁ, V.

'Αγλαοδώρος, ου, ὁ ἡ ὁ, splendidum munus donans, splendide munificus; ex ἀγλαὸς & δῶρον, τὸ, &c. Vide. Item, ἀγλαοδωλὲς, τὸ, Hesychio, est tenerum; comp. ex ἀγλαὸς & τίθημι, præt. med. verbi θάλλω, f. θαλῶ, &c. V.

'Αγλαομητία, præclarum & illustre consilium; Hesych. ab ἀγλαομήτης; quod ex ἀγλαὸς, ὁ, & μῆτις, ἡ, &c. Vide.

'Αγλαόπιστος, præclarè fidelis; Hesych. ex ἀγλαὸς & πιστὸς, ὁ, &c. V.

'Αγλαόπωλος, ου, ὁ ἡ ὁ, splendidè, vel magnificè hor oratus; Orph. ex ἀγλαὸς, ὁ, & πωλῶ, ἡ, &c. V.

'Αγλαυρος, aff. pro pulchras auras habens; i. e. ἀγλαὰς ἄυρας ἔχων; pro quo, factâ Metachesi literarum, dici ἀφαυλος, tradit Schol. Nic. ex ἀγλαὸς, ὁ, & ἄυρα, ἡ, &c. V. Item ἀγλάυπρος, inelegans, invenustus; unde adv. ἀγλαφίως, invenustè; Athen. l. 10. ex α priv. & γλαφυρὸς, ὁ, V. Item ἀγλαώπης, idem quod ἀγλαῶψ; item ἀγλαῶπις, pulchrè oculata; pulchros oculos habens; Plut. omnia ex ἀγλαὸς, & ὤψ, ὠπὸς, &c. V. Item ἄγλδην, idem quod ἀγλδηνὸς, minimè dulcis; propriè, musteam dulcedinem non habens; & Metaph. pro injucundo, &c. V.

'ΑΓΛΙΎΗ, apud Hippocr. exp. ἡ ἐν ὀφθαλμοῖς ὑπόλδυκος ἐλή: i. e. subalba cicatrix in oculis; Gal.

'Αγλιχρὸς, ου, ὁ ἡ ὁ, non lentus, non viscosus; ex α priv. & γλίχρος, ὁ, V.

'Αγλωσία, ἡ, q.d. clinguitas, obmutescens taciturnitas; est ab ἄγλωσσος, idem cum ἄγλωσσος, clinguis; item qui loqui non potest, qui obmutuit; item dicendi imperitus; item barbarus; ut apud Soph. in Trach. ὦ Ἕλλας, οὐ' ἄγλωσσον, nec Græca, nec barbara, sic &, dicitur etiam, ἄγλωσσος ἀυλὸς; i. e. tibia linguam non habens; ex α priv. & γλῶσσα, & Attice, γλῶττα, ἡ, &c. V.

'Αγνιαπόπολμοι, vel potius ἀγνιαμπόπολμοι, dicuntur, in bello nec minis, nec vulneribus flexibiles; Hesych. ex ἄγνυμι, inflexibilis; qui flecti nequit, rigidus; & πόλεμος, ὁ, &c. V.

'Αγναπὲς, idem quod ἄναπτος, id vide.

'Αγνόμιμα, τὸ, idem quod ἀγιόμια, ἡ, apud Euryp. puritas, castimonia; & in activa signif. expiatio, lustratio; item ἀγνοβιωτὴς, οῦ, ὁ, castitatis aliquid habens; castitatem aliquatenus servans; unde in neut. plur. ἀγνοβιωτικὰ ζῶα, Aristot. opponit τοῖς ἀφροδισιαστικοῖς; i. e. casta libidinosis; item ἀγνοβιώτειον, ου, τὸ, locus religiosus, in quo, animi à contagionibus vitæ civilis purgantur; Greg. omnia ab ἁγνοβία, castitatem, sive castimoniam colo, ut faciunt sacerdotes; Hesychius aliter significare, purus sum à rebus venereis, & à morbo; & cum genit. purus sum & impollutus, seu abstineo hac vel illâ re; Plut. & in activa etiam signif. pro ἁγνίζω, purum reddo, expio, lustro; ut ἁγνοβιον πὼ πόλιν; apud Antiph. à Th. ἁγνὸς, ὸ, V.

'Αγνισήριον, ου, τὸ, locus, ubi fit expiatio; vel id, quo fit expiatio; item ἁγνίτης, ου, ὁ, expiatus à scelere; aut qui expiavit aliquem; Hesych. ut ἁγνίτης ὅλος, divinum sal; apud Lycophr. verbalia ab ἁγνίζω, f. ἴσω, &c. V.

'Αγνοέομαι, ῶμαι, ignoror; est pass. ab act. ἀγνοέω q.d. non intelligo, non cognosco; unde verbale, ἀγνόημα, signif. peccatum per ignorantiam, aut imprudentiam commissum, &c. V. Item Ἄγνωτον, ignorandum est; nesciendum; verbale gerundivum, ab eod.

'Αγνοπόλος, dicitur, pro simplici ἁγνὸς, sed exp. propriè, qui castè & purè versatur; ex ἁγνὸς, ὸ, & πολέω, cujus comp. varia desinunt in πόλος, &c. V.

'Αγράδης, q.d. vilicus, est à Th. ἄγρος, ου, frutex quidam in arborem assurgens, qui Lat. vitex; ita dictus, ab ἄγνις, quoniam, matronæ, Thesmophoriis, Athenienssium castitatem custodientes, his foliis cubitus sibi sternunt; Diosc. l. 1. c. 136, & ex eo Plin.

'Αγόνατος, ου, ὁ ἡ ὁ, genu carens, cui non est genu; non geniculatus; ex α priv. & γόνυ, γόνατος, τὸ, V.

'Αγρὸς, ου, ὁ ἡ ὁ, exp. non natus, cui γονὴ, vel γόνος, non est insecundus, sterilis; (cui oppon. γόνιμος, V.) Unde etiam, ἀγονία & ἀγονίς, ἡ, omnia ex α priv. & γόνος, ὁ, seu γονὴ, ἡ, &c. V.

'Αγονόμοχος, mulus, sive mula; est comp. ex ἄγονος, & μόχθος, ὁ, &c. V.

'Αγὸς, luctus expers, qui non lugetur; ex α priv. & γόος, ὁ, luctus; à Th. γοάω, &c. V.

'Αγορεύω, exp. in foro versor; atque inde, mercor; & sic, est ab ἀγορὰ, forum rerum venalium; sed ἀγορεύω, exp. & consulto, delibero; & sic est ab ἀγορὰ, forum judiciale, nam propriè, dicitur de deliberationibus quæ fiunt ἐν τῇ ἀγορᾷ; i. e. in foro judiciali, &c. V.

'Αγοραῖος, q. d. circumforanè, atque inde, scurriliter, non graviter; Plut. est adv. ab ἀγοραῖος, in foro versans, ad forum rerum venalium pertinens; ut ἀγοραῖος ὄχλος, exp. turba in foro versans, seu circumforanea; unde Aristot. Polit. 4. tertiam urbis partem vocat ἀγοραῖον; quippe, quæ in vendendo, & emendo occupata est; sed exp. & forensis, i. e. ad forum judiciarium pertinens; ut ἐκ τῶν ἀγοραίων διαφορᾶς; apud Herodian. l. 7. & apud Plut. in Fab. ἀγοραῖοι κρίσεις, exp. forensis gratia; item exp. etiam, forensium rerum peritus; sive forensibus rebus aptus; ut ἀγοραῖος ἡ κὴ πολιτικὸς; apud Plut. in Pericle, &c. V.

'Αγοραστὴς, οῦ, ὁ, emptio; verbale ab ἀγοράζω; quod vide. Item ἀγοραστικὸς, ἡ, ὸν, ad emptionem pertinens; quod ab ἀγοραστὴς, emptor; verbalia, itidem ab eod.

'Αγορεύομαι, εύσομαι, idem quad ἀγορεύω; verba facio pro concione; ac propriè, in confessu hominum concionor; unde ἠγορήσατο, primo versu Il. δ. videtur esse pro consultabant, aut consultabant simul & concionabantur; vide Eust. Item ἀγορία, f. ἴσω, ejusdem cum ἀγορεύω, est significationis; sed in compositione duntaxat usitatum; nisi quis composita, quæ hujus verbi terminationem habent, malit ex ἀγορεύω, deducere, cum Eust. qui παρηγορεῖν, ex ἀγορεύω, format; omnia autem, à Th. ἀγορὰ, ἡ, V.

'Αγος έω, exp. immundus sum, & sordibus inquinatus; unde φυτὸς ὕπνου ἀγοσύσης δὲ φάτνης; in Il. ζ. est à Th. ἄγος, ους, τὸ, res veneratione digna; item puritas, vel purificatio; & per Antiphrasin, scelus, piaculare crimen, &c. V.

'Αγραμμα, ου, ὁ ἡ ὁ, lineis carens; ex α priv. & γραμμὴ, ἡ, V. Item ἀγράμματα ζῶα, dicuntur animalia, quorum vox nullis exprimi literis valet; inquit Cæl. Rhod. est neut. plur. ab ἀγράμματος, literarum rudis; qui, nè ipsa quidem literarum elementa novit; item literis carens; literis non constans; ut ἀγράμματος ῥῆσις; apud Athen. l. 10. &c. V.

'Αγρανλὸς, ου, ὁ ἡ ὁ, genu carens, cui non est genu; non geniculatus; ex α priv. & γόνυ, γόνατος, τὸ, V.

'Αγρηὸς, ου, ὁ ἡ ὁ, exp. non natus, cui γονὴ, vel γόνος, non est insecundus, sterilis; (cui oppon. γόνιμος, V.) Unde etiam, ἀγονία & ἀγονὶς, ἡ, omnia ex α priv. & γόνος, ὁ, seu γονὴ, ἡ, &c. V.

'Αγονόμοχος, mulus, sive mula; est comp. ex ἄγονος, & μόχθος, ὁ, &c. V.

'Αγρεφα, τὰ, Judæi vocabant quædam, quæ citra librorum monumenta, per manus tradebant vivâ voce; inquit Erasm. ex Chrysost. Item ἀγραφα ἀδικήματα, dicebantur crimina, de quibus lex non est scripta; Hesych. neut. plur. à sing. ἄγραφος, V.

'Αγρίμος, ου, ὁ, qui ex venatione, & captura est; in Epigr. Item ἄγριμον, ab Æschylo, dicitur, ridica, vel lampas, aut hasta; ἀπὸ τῶ ἀγρεῦειν ἡ λαμβάνειν; vel ab ἀγρίμων; & omnia à Them. ἄγρα, ἡ, V.

'Αγρεύομαι, venatu capior; Isiodor. in Epigr. ἀγρεῦθεὶς δ' ἠγρᾶσι, i. e. captus cepit; est pass. ab act. ἀγρεύω, f. εύσω, præt. ηυκα; venor; sive feras, sive aves, sive pisces venatu capio; item capto; per Metaph. ut apud Lat. venor & aucupor; sic dicitur ἀγρεύειν δόξαν; & ἀγρεύω ὕπνον; in Epigr. Atque inde, ἀγρευτικὸς, κὴ, κὸν, venandi peritus; unt Ἄρτεμις ἀγρευτικὴ ἠδὲ φερέσσιν, Eust. Item ἀγρεύτης, ου, ὁ, exp. qui est super venationem; i. e. venationi præfectus; Neptuni Epith. apud Luc. omnia à Th. ἄγρα, ἡ, vide.

'Αγρίω, ῶ, f. ἥσω, idem quod ἀγρεύω; venor, venatu capio; in imperat. ἀγρίει, hortandi vim habet, idemque valet apud Poëtas, quod age, agedum; agesis; estque translatum à celeritate, quæ adhibetur in venatione; Il. ε. Od. φ. & sic etiam, in plur. ἀγρίετε; Od. υ. Atque inde etiam, ἀγρισία, ἡ, venatio; itidem ab eod. Th. ἄγρα, ἡ, V.

'Αγριάζω, ferus sum; vel potius ferus fio; ab ἄγριος, ὁ, V.

'Αγριαμπελὼν, q. d. ἀγρία ἄμπελος; labrusca.

'Αγριελαία, subst. itidem, pro oliva agresti, seu oleastro dicitur; Dioscor. 1. 138. Ab ἀγριέλαος; idem, agrestis oliva; sed ponitur etiam adjectivè, pro, ex oliva agresti confectus; q. d. oleastrinus; ut σκυτάλῳ ἀγριελαίῳ; scuticam ex oleastro; in Epigr. &c. V.

'Αγριόομαι, irritor; factum est ὅσσα πρὶν ἀγριωθῆναι ζάνω; inquit Erotian. qui ἀγριωθῆναι; apud Hippocr. exp. ἄγριος γενέσθαι; à Them. ἄγρα, ἡ, unde ἀγρόω & ἀγρίω, &c. Vide.

'Αγριμώδης, ες, ὁ, ferus, ferinus; opponuntur enim, ἀγριμώδη τοῖς πδιωτοῖς; ut ostendit Eust. ab ἀγριάζω, V. Item ἀγριότης, ητος, pro ἄγριος, agrestis; item pro ἀγριωπὸς, i. e. ferum, seu feros reddens; feritatem inducens; apud Nic. &c. V.

'Αγριόθυμος, ου, ὁ ἡ ὁ, agresti & fero animo præditus; Hesych. ab ἄγριος, & θυμὸς, ὁ, V. Item ἀγριοκράδαμον, & λεπίδιον, dicitur à quibusdam, ἡ ἐβραϊς βοτάνη, herba iberis; apud Ægin. quasi nasturtium agreste; Actio, καρδαμίνη dicitur; ex ἄγριος & κάρδαμον, τὸ, V. Sic etiam, ἀγριοκεκυμμηλα, pruna agrestia; ex ἄγριος & κεκυμμηλον, τὸ, V. Et ἀγριομύρτινα, apis agrestis seu sylvestris; ex ἄγριος & μύρτινα, ἡ, V. Ἀγριόμορφος, ου, ὁ ἡ ὁ, qui agresti aspectu est, ferinam faciem habens; ex ἄγριος & μορφὴ, ἡ, V. Ἀγριμυρίκη, agrestis myrica, Jerem. 17. ex ἄγριος & μυρίκη, ἡ, V. Ἀγριοπήγανον, τὸ, ruta agrestis, seu sylvestris; ex ἄγριος & πήγανον, τὸ, V. Item ἀγριοτηκτὶς, ίδος, carpentarii; fabri plaustrorum artifices, & ex omnibus agrestibus lignis opera conficientes; ex ἄγριος & πήγνυμι, præt. med. verbi πήγνυμι, f. ξω, &c. V. Item ἀγριοτοκὲς, ferum reddens, seu efferatum; feritatem inducens; unde apud Aristoph. in Ran. Æschylus dicitur ἀγριοποιὸς, quòd heroas induceret feros & immanes; ex ἄγριος & ποιέω, &c. V.

'Αγριοχάμαιρος, o. iganum sylvestre; herbæ nomen, quæ aliàs panace Heracleum; aliàs cunila nominatur; Dioscor. 3. 34. ex ἄγριος & ὀρίγανον, τὸ, V.

'Αγριόρνις, feræ gallinæ; ex ἄγριος & ὄρνις, ιθος, ἡ, V. Item ἀγριόβρωσον, ου, τὸ, saliunca; herba, de qua Plin. l. 21. c. 7. ex ἄγριος & βρῶσον, τὸ, &c. V.

'Αγριοσίλινον, τὸ, apium sylvestre; Dioscor. 3. 78. ex ἄγριος & σέλινον, τὸ. V. Item ἀγριοσφυλιες, & ἀγριοσαφίδες, uvæ

uvæ sylvestres, seu agrestes; ex ἀγρὸς, & σταφὶς, ἴδος, ἡ; unde σταφυλὴ, ἡς; & σταφυλὶς, ίδος, ἡ, &c. V.

'Αγελαῖος, ἡ, idem quod ἀγελίτης, ου, ἡ; feritas, immanitas, cui oppon. ἥμερος; apud Plat. in Symp. utrumque, ab ἀγελη, ὁ, ἡ; V.

'Αγελέφυλλον, à quibusdam dicitur, pecudenum herba: ut est apud Dioic. ex ἀγελη, & φύλλον, τὸ; V. Item 'Αγελόφυλλον, ὁ ἡ, ἡ; agrestem, seu ferocem vocem habens; Od. Δ. ex ἀγελος, & φωνὴ, ἡς; V.

'Αγελοχορτέα, τὰ, anserculi feri; ex ἀγελη, & χὴν, χοὸς; unde χηνίον, τὸ, &c. V. Item 'Αγελοφαγία, ἡ, scabies fera: ex ἀγελη, & φάγω, ἡς; vide.

'Αγεμονεὺς, seu ἀγεμὼν, oliva sylvestris, oleaster: Suid. ab ἄγελη; V.

'Αγεμονὸς, est comp. ex ἀγελη, & ἄψ, ἀπὸς, ὁ, &c. V.

'Αγεσιφὸς, ὄν, ὁ, efferatus; est verbale, ab ἀγελία, agreste reddo: Item effero, id est, efferatum reddo: sed in passiva voce, & signif. frequentius usurpatur ἀγελιῶμαι, est ab ἀγελη seu Th. ἀγελὶς, ὁ, &c. V.

'Αγελιόστη, agros habens pascuis accommodos, est ut & ἀγελιόσπορος comp. ex ἀγελὶς, ὁ, & βοτὸς, ὁ, &c. V. Item 'Αγελιώτης, habens vicinum agrum, seu fundum, aut vicinam villam; Plut. ex ἀγελὶς, ὁ, & χαλὴπη, ωτος, &c. V. Item 'Αγελιώτης, ου, ὁ, i. e. ὁ ἐν ἀγρῷ διατρίβων; in agro vitam agens, aut agrestem, seu rusticam vivendi rationem sectans: sed ponitur etiam pro rusticus, i. e. inscitus, illepidus, quod rusticum vitæ genus tale sit: ex ἀγελὶς & δίαιτα, ἡς; vitæ genus, &c. V. Item 'Αγελόδιπος, ὁ, ἡ, expon. & agrorum dator; ex ἀγελὶς, ὁ, & δίδωμι, ὁς, &c. Vide.

'Αγελιάζομαι, expon. & rusticè ago, vel loquor, ineptio: Item ἀγελιασθῆναι, sum ἀγελιώτης, i. e. sum rusticis & agrestibus moribus; utrumque, ab ἀγελιος, qui in agro vivit; unde ἀγελικὸς, expon. ἡ περὶ ἀγελίων δίκαιος, rusticorum habitatio, seu locus, ubi rustici habitant, &c. V.

'Αγελμήνης, comp. ex ἀγελὶς, ὁ, & μένω, maneo, &c. V.

'Αγενόμης, ὁ; expon. ὁ ἐν ἀγρῷ διατελῶν, i. e. in agro degens: Hesych. Item, ἀγελόνομος μῦσαι, dicitur, quæ in agro pascitur; in Epigram. at πλάνες ἀγελόνομοι dicuntur planicies, vel æquora campi, aut pratorum, ubi agrestes, agrestiave pascuntur; apud Soph. Item ἀγελονόμος, expon. & in agro pascens; aut agrestia pascens; ut ἀγελονόμοι νύμφαι; apud Hom. Od. ζ. Sed expon. & in agro versans, seu commorans; ex ἀγελὶς, & νέμω, pasco: Item colo, habito; unde νομὸς, ὁ, &c. Vide.

'Αγελὶτης, ου, ὁ, agrestis, rusticus; ut ἀγελίτιος ἐλαία, in Epigram. ἀγελὰ, agrestis olea; sed expon. & ferus, unde Homerus, & αἶγας, capras, & ἡμιόνους, mulas, ἀγελίτιδας vocat, ad differentiam cicurum; at ἐλάφους, cervas, idem Hom. dicit ἀγελίτιδες, quòd naturâ agros, & sylvas colant; sic Diana cognominatur ἀγελίτις, Il. φ. q. d. sylviculteix: Item ἀγελίτιμος, sera, gen. sing. &c. V.

'Αγελὶτις, ἡ, rustica mulier; i. e. ruri educata; unde & in Epigram. ἀγελίτις κύων, pro Diana: Item expon. & venatrix; ut ejus masc. ἀγελίτης, vir rusticus; expon. etiam, venator, ab Hesych. &c. V.

'Αγεσσῖνος, venator: Item rusticus; idem quod ἀγεσίνης, & ἀγεσίνωρ, quod expon. & operarius; & omnia ab eod. verbo ἀγεσάω, idem quod ἀγέλλω, & ἀγέδιος; & de omni genere venationis dicitur; ut de piscium venatione; Od. ι. ἰχθὺς ἀγεσάων, & omnia, ab eod. Them ἄγεσις, ἡ, &c. V.

'Αγυάτης, Apollo dictus, eadem signif. quâ ἀγυιὰς, id vide. Item 'Αγυάτης, ου, ὁ, ἡ; ut ἀγυάτης διεφάτνωμα, area pro foribus in gratiam Agyrei Apollinis erecta; qui ante portas colebatur: ut ἀλεξίκακος, inquit Bust, utrumque, ab ἀγυιὰς, ἄος, ὁ, ara, stans pro foribus, formam columnæ habens; vel ut alii columna, in summa parte acuta, & Apollini sacra; unde Apollo etiam ipse sic nominatur, quasi viis præpositus urbanis; vel quia in viis colitur, q. d. viarcus; in accus. pl. facit ἀγυιάας, & ἀγυιᾶς, per synæresin, vel per synalæphen; ut apud Aristoph. & Dem. κατὰς ἀγυιᾶς; omnia, ut & ἀγυιὰ, à Them. ἄγνυμι; unde in pl. fœm. ἀγυιαὶ expon. vici, & viæ, ea signif. quâ dicuntur viæ urbis pro vicis; à Suida autem, expon. αἱ διπλοῦς ὁδοὶ; i. e. longæ viæ: quod non habeant ζωΐας i. e. membra, nec κάμψεις, flexus, aut anfractus, &c. V. at ἀγυιὸς, expon. membris truncus & mutilus, manibus præcipuè & pedibus, & sic, est ex a priv. & γύη, τὸ, &c. Vide.

'Αγυεσμὸς, ὕ, ὁ, congregatio, collectio; verbale, ab ἀγυερίω, idem quod ἀγυρίω, in unum cogo & colligo, &c. Vide Them. ἀγυερὲς.

'Αγυρτώδης, idem quod ἀγυρτικὸς, pertinens ad ἀγύρτην, vel qualis est ἀγύρτης; ut ἀγυρτικὴ πλῆθος, turba & multitudo πρὸς ἀγυρτὴν; Plut. & ἀγυρτικαὶ λογοποιΐαι, quales sunt circulatorum; utrumque ab ἀγύρτης, is qui congregat, & cogit in unum, ὁ ἀγείρων, & peculiariter, qui populum congregat: Hesych. & Suid. Unde ἀγύρτης, nominantur etiam circulatores, & præstigiatores circumforanei, qui congregatâ multitudine, pharmaca aliqua ostentant; eaque prædicantes divendunt, misere simplici populo imponentes, Eust. sic etiam, nominantur ii, qui oppida circumeunt, & divinandi peritiam jactant; Suid. sed adjectivè quoque expon. pro συρφετώδης, confusaneus: Item Φλυκταινώδης, item ἰδιώτης; Hesych. & Suid. Item ἀγύρτης, ἰπτάμενος, πτωχὸς, mendicus, qui circumit, & stipem petit; apud eund. & in Epigram. Item ἀγυρτὸς, ὄν, ὁ, congregatus, collectus; omnia, à Th. ἄγυρις, multitudo collecta; παρὰ τὸ ἀγείρω, unde ἀγερὶς, & ἀγερὶς, atque indè Æolicè mutato ο, in υ, ἄγυρις; ut tradunt Grammatici, &c. Vide.

'Αγχαυρὸς, ὰ, ὁ, idem quod ἀγχωνὸς; id vide.

'Αγχιμαχὸς, idem cum ἀγχίμαχος, quod expon. etiam, pugnâ ἐπταρία præstans: Il. β. Sic ἀγχίμαχα ὅπλα, dicuntur arma, quibus cominùs pugnatur: ex ἄγχι, & μαχὴ, ἡ, &c. V.

'Αγχίγη, ὰ, ὁ ἡ ἡ, propriè expon. terræ noltræ vicinus; ex ἄγχι, & γαῖα, Poët. γαῖη, cujus varia comp. definunt in ιὸς, &c. V. Sic & 'Αγχίγων, ωνος, ὁ, ἡ ἡ; propriè expon. arvis nostris vicinus; ex ἄγχι, & γόνυ, ὁ, &c. Vide.

'Αγχιθάλαμος, seu ἀγχιθάλαπος, marivicinus, maritimus; Poll. ex ἄγχι, & θάλαμος, ὁ; V.

'Αγχίθρονος, ὰ, ὁ ἡ ἡ, sedem propinquam, aut solium propinquum habens; Nonn. ex ἄγχι, & θρόνος, ὁ; V.

'Αγχικλαδὴς, ὰ, ὁ ἡ ἡ; qui propè viam est; Nonn. ex ἄγχι, & κλάδος, ὁ ἡ ἡ; V.

'Αγχίνης, contractè, pro ἀγχίνοος; quod propriè expon. q. d. qui in propinquo mentem habet, perspicax; ut & ἀγχίνοια, ἡ; expon, ingenii acumen, five acrimonia, quâ cujusque rei causa, non longo tempore considerata reddi potest; Aristot. Post. An. l. 1. c. 22. Unde & ἀγχινόως, adv. solerter, sagaciter, ingeniosè; apud eund. &c. Vide.

'Αγχίπλους πόρος, navigatio, quâ propinqua tantùm loca permeantur; i. e. brevis, & non longinqua; Eurip. in Iph. Taur. ex ἄγχι, & πλόος, contractè πλοῦς, &c. V. Sic & 'Αγχίπορος, ὰ, ὁ ἡ ἡ; expon cujus meatus, five viæ propè sunt, vel in propinquo; ut ἀγχίπορος γαῖα, apud Nonn. unde in Epigram. ἀγχίπορες κλαγγὲς, expon. adulatores semper comitantes eos quibus adulantur; ex ἄγχι, & πόρος, ὁ, &c. V. Item 'Αγχίπους, propriè, expon. prope nos pedem habens, aditans; i. e. ὁ περιοικῶν ἢ σωτήριος; Hesych, ex Euryp. in Iphig. Taur. (ubi tamen à quibusdam legitur ἀγχίπλους,) ex ἄγχι, & πούς, ὁ; V. Item 'Αγχίπολις, ubi propinquus; Nonn. ex ἄγχι, & πόλις, Poët. pro πόλις, &c. V.

'Αγχίσπορος, ὰ, propriè, expon. è propinquis, seu propinquo sanguine satus, consanguineus; ex ἄγχι, & σπορὰ, ἡ; seu σπόρος, ὁ, &c. V.

'Αγχιστεῖον, ὰ, τὸ; idem quod ἀγχιστεία, ἡ, propinquitas generis, cognatio; sed expon. etiam jus succedendi ab intestato: Item ἀγχιστικὸς, ἡ, ὁ, adject. ad ἀγχιστεῖον, ἡ, cognationem pertinens, omnia, ab ἀγχιστεὺς, vel ab ἄγχιστα, &c. V. Item 'Αγχιστῖνος, ὰ, ὁ, vel ἀγχιστεῖος, q. d. propè stans: It, e. Bust. admonet vocis hujus antepenultimam per ι, scribi, ut ab ἄγχι, & ἑστάναι factam, mutando ε, in ι; quum cætera derivata ab ἄγχι, servent ejus, ε: vel est itidem ab eod. ἀγχιστεῖος; V.

'Αγχονιμὸς, ὰ, ὁ, ad laqueum pertinens; ut ἀγχονιμὸς θάνατος, mors laqueo illata, ab ἀγχόνη, ἡ; V.

'Αγχορὸς, & Ion. ἀγχιρὸς, contermimus, vicinus: Suid. ex ἄγχι, & ὅρος, ὁ, &c.

'Αγχουσα, ἡ, anchusa herba; de qua Dioic. l. 3. 23. quidam ἀγχοῦσ vocant, ad differentiam participii ἀγχοῦσα, dicta videtur, παρὰ τὸ ἄγχω, quod habeat vim suffocatoriam & strangulatoriam; unde ἀγχουσίζω, anchusâ inficio, anchusâ fuco & coloro, &c.

'Αγωγὸς, ὅ, ὁ, subst. expon. aquæ ductus; ut ἀγωγὸς δημόσιος, aquæ ductus publicus: ab ἀγωγὸς, ὄς, ὁ ἡ ἡ; quod expon. ὁδηγὸς. Item educendi, eliciendi, aut ciendi; vel adducendi, attrahendi, aut illicendi vim habens; utrumque ab ἀγωγὴ, ἡς; ductus, adductio, & abductio: Item portatio, seu importatio vectio, vectura, advectio; & omnia ab ἄγω, duco, &c. V.

'Αγὼν παρίζων, Isa. 2. 7. pro molestiam exhibere; Grammatici hanc vocem deducêre putant, ex γωνία, & α priv. ut sit, ὁ γωνίαν οὐκ ἔχων τόπον, & proinde, κυκλοτερὴς; vel a verbo ἄγω; i. e. fero, quod afferat molestiam, &c. V.

'Αγωνιάζω, idem quod ἀγωνιῶ, atque id, idem quod ἀγωνίζομαι, in certamen venio: Item certo judicio; ut qui causam orat apud judices; causam dico, periclitor judicio: à Them. ἀγὼν, ῶνος, &c. V. Item 'Αγωνιστὴς, οῦ, ὁ, qui certat gymnica certamina, athleta, pugil: ut apud Plut. ἵπποι ἀγωνισταὶ, equi certatores; i. e. ad certamina exercitati; & cum genit. apud eund. Plut. ἀγωνιστὴς ἀληθείας, expon, propugnator veritatis: Item actor scenicus, ludio, histrio; atque inde, ἀγωνιστικὸς, ἡ, ὁ, certatorius, ad ἀγωνιστὰς pertinens: ut ἀγωνιστικὴ δύναμις, apta corporis constitutio ad obeunda gymnica certamina: Sic etiam dicitur is, qui aptus est ad certamina; ab ἀγωνίζομαι; V.

'Αγωνοθέτης, exp. certaminis designator, propriè, judex certaminum: ex ἀγὼν, ῶνος, & θέτης, ἡ, &c. V.

'Αδαΐδωκτος, expon. cui fax prælata non est; cui face nemo præluxit; ex α priv. & δαΐδωκα, facem, seu tædam tenens; unde δαδαγχία, facem præfero, &c. V.

'Αδαὴς, incognitus: ut & ἄδηλος, ignarus, imperitus: ex α priv. & δαὼς, disco, &c. Vide.

'Αδαὴς, non divisus; ex α priv. & δαὼς, divido, &c. V.

'Αδαμαντόδετος, ὰ, ὁ ἡ ἡ, expon. adamante ligatus, seu vinctus; q. d. compactus clavis adamantinis; ab ἀδάμας, ὁ; vel ab ἀδάμας, αντος, ὁ; & δέομαι, unde δετὸς, ὁ, &c. V. Item 'Αδαμαντοπέδιλος, adamantina habens calceamenta; Plut. ex ἀδάμας, αντος, & πέδιλον, τὸ, &c. V de.

'Αδάμας, αντος, ὁ, adamas: ita dictus lapis, à duritie quasi indomita: Item ἀδάμαστος, indomitus, qui domari nequit, & interdum, qui domitus non est; unde metaph. ἀδάμαστος, expon. quæ nondum nupsit; quasi, quæ nondum subacta sit, ad ferendum mariti jugum: ut ἀδάμαστος θεὰ, apud Soph. i. e. Minerva; potest etiam exponi, non compressa, sicut & ἀδμὴς; sic & ἵπποι ἀδάμητοι ἔτι νῷ ἄζυγοι; Luc. ex α priv. & δαμάζω, --ομαι; idem quod Them. δαμάω, &c. Vide. Sic & 'Αδαμὴς, expon. validus, durus; ex iisd.

'Αδαξίω, pruriginem moveo, seu pruritum excito; idem quod, & pro ὀδαξίω, & ab eod. id vide. Sic & 'Αδαξόω, prurio, appeto, cupio; & in pass. ἀδαξόομαι, mordeor, more eorum qui pruriunt: Item ἀδαξάομαι, idem; itidem, idem quod, & pro ὀδαξόομαι; id vide.

'Αδαπὴς, est comp. ex α priv. & δαπὸς, à Them. δάπτω, fut. ψω, &c. Vide.

'Αδαχεῖν, expon. pruriginem excitare, titillare, vel scabere, scalpere; idem quod, & pro ὀδαξίω, ῶ; id V.

'Αδδὴς, Poët. est pro ἀιδὴς, εος, ὁ ἡ ἡ; quod expon. metu carens, metus expers; liber omni metu, qui non timet; ut πάμφ' ἀδδέες, metu vacui: ex α priv. & δέος, εος, τὸ; V.

'Αδδίστερος, metu liberior, securior, minus periculosus; est compar. ab ἀδδὴς; id V.

'Αδίκαστος, expon. ἀδωροδόκητος; ut κριτὴς ἀδίκαστος; i. e. judex æquus; ex α priv. & δικάζω, quod vide in δικάζω.

'Αδελφὴ, soror, germana: ut ὁμομητρέα ἀδελφὴ, soror ex eadem matre; Aristoph in nub. Item fimilis, congrua: Plat. est fœm. à Them. in masc. ἀδελφὸς, ὁ; V. Item 'Αδελφίδιον, τὸ, fraterculus, diminut. ab ἀδελφὸς; Item ἀδελφικὸς, fraternè; adv. ab ἀδελφικὸς; V. & 'Αδελφεός, fratrem meum appello, fratris appellatione voco, fratrem esse dico; apud Isocr. sed ἀδελφίζεσθαι, expon. etiam οἰκειοῦσθαι; apud Hippocr. unde ἀδελφοποιΐα, fraterna communio, & sosietas, qualis est fratrum; sic fraternitas, germanitas; apud Hippocr. omnia itidem, à Them. ἀδελφὸς, ὁ; V.

'Αδενώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, glandulosus: ut ἀδενώδης σαρξ; apud Gal. à Them. ἀδὴν, ῆνος; V. pro eod. dicitur etiam ἀδενοειδὴς, ex ἀδὴν, ῆνος, & εἶδος, ους, τὸ; V.

'Αδέομαι, idem quod ἀδέω, cum tenui; id vide.

'Αδηκὴς, ὲς, ὁ ἡ ἡ; expon. injucundus, acerbus; ut ἀδήκεις θαλάσσαι; i. e. amara & salsa; sic ἀδήκεις ὀλυρὰ, amarum exitium: ex α priv. & Them. δήκω, ους, τὸ; V. Sed expon. etiam, nullâ re indigens; & sic, est ex α priv. & δέομαι, indigeo, &c. Vide.

'Αδήριον, Poët. est pro ἀδήϊον, quod ab Hesych. expon. quod devastatum, & bello infestatum non est; vel quod devastari, & bello infestari nequit, nec βλάπτεσθαι, τῇ δῄλωγῇ; ab eodem expon. etiam injucundum, ignavum; ex α priv. & δῄω, idem quod, & pro δηΐω, ὁ, hostilis; à Them. δαΐω, uro, &c. V.

'Αδηλόφλοιος, habens venas obscuras: ex ἄδηλος, & φλὸψ, βὸς; V.

'Αδημονίδα, idem quod Them. ἀδημονία, præ dolore, & mœrore defectio; quod Eust. deducit à nomine ἄδην, i. e. fatietas: ut sit quasi nimiâ dolorum satietate satisfco: Item terreor, terrefio, paveſco, &c. V. Item 'Αδημονίστερον, expon. pugnatior, contentiosior: apud Suid. est compar. ab eod. Th.

'Αδημος, ὰ, ὁ ἡ ἡ; absens à populo, seu patria sua, & peregrinans; ex α priv. & δῆμος, ὁ; V.

'Αδήμων, ὰ, ὁ ἡ ἡ; non vastatus: ut apud Xen. πάντων τῶν χώρων ἀδήμων διαγιγνόμενος; ab ἀδήω, Poët. pro ἀδέω, unde ἀδήϊον pro ἀδήιον, &c. V.

'Αδιάγλυφος, non sculptus; ex α priv. & διαγλύφω, undique sculpo, vel q. d. persculpo; ex διὰ & γλύφω, &c. V.

'Αδιάδεκτος, exp. idem quod ἀνεπίδεκτος; i. e. qui vel quæ effugi non potest; unde τὸ ἀδιάδεκτον, expon. ipsa inevitabilitas; ex α priv. & διαδέκομαι; V.

'Αδιαίρετος, individuus, inseparabilis, & interdum, non divisus: ex α priv. & διαιρετὸς, ὁ; V.

'Αδιακόπως, more eorum quæ interrupta, aut direpta non sunt; est adv. ab ἀδιάκοπος; V.

'Αδιαλλάκτως, q. d. irreconciliabiliter, capitali odio; est adv. ab ἀδιάλλακτος, implacabilis; cum quo redire in gratiam non potest: ut ἀδιάλλακτον ἔχειν, & ἔχθρα, ἀδιάλλακτος, capitalis hostis, & capitalis inimicitia, seu capitale odium, &c. V.

'Αδιαπορησία, ας, ἡ, expon. impedita excrementorum per cutem transpiratio, ob densitatem πρὸ πόρων, i. e. spiramentorum; Gal. ex α priv. & διαπορέω, quod ex διὰ & πόρος, &c. V.

'Αδιαῤῥοΐη, quum nihil perfluit; Erot. apud Hippocr. ἡ πρὸ διαῤῥοίων πυρίλης ἰσοχὴ, quum prorsus retinentur, quæ perfluere & excerni solebant: ex α priv. & διαῤῥοία, ἡ, à διαῤῥέω, &c. V.

'Αδιοδοξία, expon. παράλογος λοιδορία; apud Suid. ex ἄδικος, & δόξα, ἡ; V.

'Αδόληχος, ὰ, ὁ ἡ ἡ, expon. q. d. qui ad satietatem usque sermocinatur; i. e. loquax, garrulus, qui obtectatur in garrulitate; unde ἀδολιχία, loquax ium, nugor, garrio: compar. ex ἄδην, & λέγω, five ab ἀδολίχης, satietate confabulationis: sed ἀδολιχία, expon, & contemplor, vel oro, & Deum laudo: Item assiduè meditor: ut Psal. 118. ἐν ᾗ ἐντολαῖς σου ἀδολιχήσω, &c. V.

'Αδρωσύνη, (sed aspirandum potius;) idem quod ἁδρὸν, voluptas.

'Αδ ευκε, idem quod ἄδρηστε; id vide.

'ΑΔΡΑΧΝΗ, ἡ, adrachne, arbor quædam, de qua Plin. l. 13. cap. 22. & Theophr. Hist. Pl. lib. 1. cap. 7. & alibi.

'Αδρηστὶς, ἐως, ἡ, expon. & maturitas: & sic est verbale, ab ἀδρήω; quod vide.

'Αδρεξάπης, expon. molli incessu utentes: sic cognominati sunt Persæ: ex iisd. cum ἀδρεξαπεὶν; id V.

'Αδρεχέρως, sive ἀδρεχέρων, ὼ, ὁ, est sing.

sing. unde plural. ἀδεγχέσι; quod vide.

Ἀειγλώσ, ἴως, ὁ ἡ ἤ, qui semper fuit & erit, sempiternus: Plato in Symp. ex ἀεί, & γείνομαι: Item ἀειγλωσὶς, idem sempiternus, cujus γῆνα, est sempiterna; Plat. 6. de leg. ex ἀεὶ & γῆ νε, ἡ, &c. V.

Ἀείδελος, idem quod, & pro ἄείδηλος, ignari; à sing. ἄίδελος, ἐως, inscius; id vide.

Ἀειθαλέω, semper vireo: Nonn. ab ἀειθαλὴς, ἑῶς, ὁ, ἡ, perpetuò virens, &c. vide.

Ἀεικὴς, ἑῶς, ὁ ἡ ἤ, non consentaneus, indecens, indecorus: Item fœdus; ut Il. β. ἀεικέα πληγὴν, fœdis verberibus: sic ἀεικὴς ἔργον, appellatur adulterium; sed expon. & indignus: & sic est ab α priv. & εἴκω, similis sum: Item ἀεικὴς, expon. etiam σκληρὸς, id est, durus, & asper, ὁ μὴ εἴκων, non cedens: & sic est ab α priv. & εἴκω, cedo, &c. V. Unde adverb. ἀεικῶς, indecenter, turpiter, fœdè, indignè; pro quo legitur & αἰνῶς, cum simplici ι, propter versum: Il. χ. ut & αἰκία, dicitur pro ἀεικία, seu ἀεικία, quod propiè expon. indecentia: sed accipitur pro turpi, & contumelioso facto in aliquem; ideo expon. indignum facinus: Il. α. & Od. υ. Itidem, ab ἀεικὴς· Item ἀεικαλίως, indecenter, indignè: Od. ϑ. adv. ab ἀεικάλος· V. Item Ἀεικισμὸς, ῦ, ὁ, expon. idem quod ἀεικία, seu ἀεικεία; & est verbale, ab ἀεικίζω, &c. V.

Ἀείμαργος, semper insanus, & qui perpetuò insanit: ex ἀεὶ, & μάργος, ὁ; vide. Item Ἀειμήμων, q. d. semper memor, qui nunquam obliviscitur: ex ἀεὶ, & μήμων; vide. Sic & Ἀείμνης, expon. cujus perpetuò durat memoria, sempiternus, semper memorabilis & celebrandus: apud Isocr. & Soph. ex ἀεὶ, & μνῆστις, ἡ, &c. V.

Ἀείνα, pro quo Poët. dicitur etiam ἀίνα, ης, ὁ; semper & perpetuò fluens: Item ἀείναος, more eorum quæ perpetuis aquis fluunt; id est, jugiter; adv. ab ἀείναος; ex ἀεὶ, & νάω, vide.

Ἀείναε, αντος, ὁ; idem quod ἀείναος, id est, ἀεὶ ναῶν; perpetuò fluens, &c. vide.

Ἀειναῖται, vide αἰγιαλίται.

Ἀειπάρθενος, q. d. semper virgo: apud Soph. in Ajace, cumprimis vero, divæ matris Mariæ meritissimum attributum: ex ἀεὶ, & πάρθενος; vide.

Ἀειπόδιτις, sempasiones, aves; apud Aristot. Hist. An. 9. 18. ex ἀεὶ, & πώδιν, ινος, ὁ; avis nomen, ex genere nocturnarum, &c. V.

Ἀειλαίες, idem quod ἀείλης, turbinis in morem convolutus; unde in fœm. ἀειλαίαι, procellosa: ut apud Nonn. ἀειλαίαι πορείαι, cita via & velox; ab eodem Them. ἄειλα, ἡ, dicta, ὑπὸ τῦ ἀείρειν, i. e. spirare, & εἰλεῖν, convolvere, seu intorquere: secundum quam etymologiam, ἄειλα, est quasi turbo, crispans mare, &c. V.

Ἀειλὴ, nomen erat uni ex harpyis indictum; quòd pernicitate sua æquet ἀείλλας, & ventos rapidissimos, &c. vide.

Ἀειλης, ου, ὁ, idem quod ἀζηπὸς, ὑγρὸς, ὁ, ἡ, præter spem: unde ἀείλπω, despero, non spero: pro quo etiam dicitur ἀζηπίω, idem, &c. V.

Ἀειμπόδον, expon. admodum stabile, admodum firmum; Hesych. ex α, ὑπόστατον, & ἱμπεδὸς, ὁ, &c. V.

Ἀὲν, Poët. dicitur etiam, pro αἰὲν, idem cum αἰεὶ Poët. pro Them. ἀεὶ, semper, &c. V.

Ἀξήτους, expon. pedes inter currendum agiliter tollens, agilis, celer: Il. γ. ἀξήτησιν, &c. V.

Ἀξήτω, idem quod ἀξήτεω, attollo, porto, & utrumque ab ἀξίνη; id vide.

Ἀεσίμαρα ϑάλασσα, expon. mare ventis, seu ventorum flatibus furens: ab ἀέσιος, sive ab ἀείς, ἐντος, & μαίνομαι, &c. V.

Ἀεσσὸς, aquila, in ædificiis vocatur, τὸ κατὰ τὴν ὄροφον; Hesychio, est etiam uniuscujusque radii in rota ferramentum: ut Poll. quoque lib. 1. tradit; atque inde ἀέσσημα, τὸ; idem quod ἀετὸς, in ædificiis, & peculiariter, dictum de fastigio ædificiorum aquilæ volantis speciem repræsantante: Eust. Galeno, est illud quod triangulari formâ supra tectum elevatum est, in lex. Hippocr. &c. V.

ΑΖΗΑΙΣ, dicitur lignum quoddam in curru, τὸ ὑπὸ τὸ ἁπαντικὸν κατὰ τὸν τύπον κεκαμμένον; ut tradit Poll. lib. 1. pro quo apud Hesych. est ἀζηξες.

Ἄζυξ, idem quod ἄζυγος; id vide.

Ἀζὼ, & Ion. ἀζὴ, ἡς, propriè expon. fuligo, sordes ex ignis flammis adhærentes camino, aut vasi: & expon. etiam, nigror ex putredine ortus; apud Nicand. in Ther. à Them. ἄζω, cum tenui, &c. V.

Ἀνδυάδιος, ίως; idem quod & à Them. ἀνδύη, ὁν; Item ἀνδυαῖος, ος, ὁ, ἡ; ad luscitiam pertinens: ut ἀνδυαὶ ὄσσε, luscinia cantio; & ἀνδύναιον μέλος, pro eod. Item ἀνδύη, ὁος, & ους, per contractionem, idem quod, ut & omnia, à Them. ἀνδύη, ὁν, quod quidam ab ἀεὶ, & ἰδύω, derivari velint: quod luscinia semper canter, ubi semel inceperit, &c. V.

Ἀνδύς, insuaviter, injucundè: ut ἡδέως ἀνδύς, apud Xen. Pæd. 1. non suaviter edere, id est, nulla cum delectatione: Item gravatè, illibenter; est adverb. ab ἀνδύς, insuavis, odiosus: unde etiam ἀνδύα, insuavitas, injucunditas: Item tædium, & pro cibi fastidio, quod ἀηδηξία, propriè vocatur: atque inde ἀνδύζομαι, tædio afficior, fastidio: sed expon. & abhorreo: ut apud Aph. ἀνδύζομαι τὴν ξένην, i. e. à rei novitate abhorreo: Item ἀνδύα, idem, &c. V.

Ἄηπτος, ἡ, & ἀήπτης, ου, ὁ, ventus: Od. 1. interdum autem, dicitur ἀνέμοιο ἀήπτης; ut Iliad. o. Item ἄηπτος, flatibus & ventis expositus: omnia ab ἄω, ſ, ἄησω; flo, ſpiro, vel ab ἄημι, idem & c. Vide.

Ἀνεπόρμος, expon. ventis fluens, seu ex quo fluente, venti exoriuntur: vox ficta, apud Plat. in Cratylo, differentem de etymo nominis ἀὴρ; ex præced. ἄημι; & ῥοὴ, ἡ; seu ῥόος, ὁ; à Them. ῥέω, &c. V.

Ἀθυμὴς, qui est sine calore, seu æstu: ex α priv. & ϑάλπος, εος, τὸ; calor, fervor, æstus, &c. V.

Ἀθρήξις, pro attractione poni videtur; apud Hippocr. de artic. verbale, a Them. ἀθρίζω, fugo, fuctu, vel muscu detraho, &c. V.

Ἀθρὶ, adverb. sine deo; idem quod ἀθεεὶ; V.

Ἀθαμιτογαμία, illicitæ nuptiæ, seu illegitimæ: (unde ἀθεμιτογαμία, illicitas contraho nuptias: ex ἀθέμιτος, & γαμέω, unde γάμος, ὁ, &c. V.

Ἄθεος, ὁ, expon. dei expers: ex α priv. & ϑεὸς, ὁ; V. propriè signif. qui sine Deo est, impius: qui vel Deum esse non credit, vel credens non colit: apud Soph. Aristoph. Luc. Plat. &c. seu res etiam dicitur esse ἄθεος, id est, sine Deo, vel impia: ut χῆ ἄθεος; apud Plut. ubi nulli sunt dii, & ἄθεος διδασκαλία, apud Greg.

Ἀθερὶνα, ἡ, atherina, piscis: Arista, Gazæ; apud Aristot. Hist. An. 6. 17. Eustath. deducit ab ἀθερίζω; id vide.

Ἀθηνεβέστον ὄργανον, Sophocles vocavit, quod Hom. ἀθηνολοιγὸν, ut inquit Eustath. at Hesych. dicit esse cochlear, quo agitatur in olla puls quædam ἀθὴρ, sive ἀθήκη, dicta: comp. cum βεβαστὸς, ὁ; seu βεβαστὸν, τὸ; à Th. βεβάσκω, ſ. ἄσω. V.

Ἀθηνολοιγὸς, ῦ, ὁ, expon. ventilabrum: quod ita dicitur, quod sit aristarum pernicies & exitium, & est pro ἀθηνολοιγὸς κατ' ἔκτασιν; Od. λ. ex ἀθὴρ, ἠρος, & λοιγὸς, ὁ, &c. V.

Ἄθολος, ου, ὁ ἡ ἤ, non turbidus, purus, limpidus: ex α priv. & ϑολὸς, ὁ, &c. V.

ΑΘΡΑΓΕΝΗ, nomen arboris: ex quâ optima igniaria fiunt: vide Theoph. Hist. Pl. l. 5. c. ult.

Ἀθρέω, videre cupio: Suid. à Them. ἀθρῶ, intueor: Item dispicio, circumspicio, considero, perpendo, deductum esse putatur à verbo ϑάομαι, per syncopen, præfixo, α, ὑπτιακὸν, vel à ὁράω, cerno, præfixo itidem α, epitatico, & δ, verso in ϑ. Etymol. & Eust.

ΑΙ, vel ΑΥ I, hei, heu, eheu; Αἰ, inquit Eust. est δυσφορικὸν, id est, quo utimur nos aliquid ægrè ferre significantes: Item μεμπτικὸν, id est, quo utimur alicui succensentes: ut αἰ πάλιν, hei miser, raro autem solùm positum, frequenter autem geminatum reperitur; & interdum, terque quaterque repetitur: ut αἰ αἰ αἰ πῶς κακὸν ἐλπίδων; apud Luc. in dial. philop.

Αἰγείπυρος,

Αἰγείπυρος, vel αἰγίπυρος, q. d. capræ triticum, herbæ nomen, de qua Theophr. Hist. Pl. l. 2. c. 9. Sic dici putatur, quòd capræ ejus esu gaudeant; sed exp. & rufus; apud Schol. Aristoph. quoniam ægipyrus herba florem habet rubeum; teste Demetrio: ex αἴξ, αἰγὸς, & πυρὸς, ὁ, &c. V.

Αἰγειρίτης, species fungorum, qui in populi nigræ trunco nascuntur; à Th. αἴγειρος, ου. V.

Αἰγελοβόρος, ὁ ἡ ἤ, q. d. populifer; qui qui vel quæ populis abundat; ex αἴγειλος, ου, ὁ, ἡ, & φορέω, &c. V.

Αἰγελορῶν, ὠν, locus populis consitus arboribus; à Th. αἴγειλος, populus, propriè nigra, nam alba, λεύκη dicitur, &c. V.

Αἰγεῖος, caprinus, hircinus; unde: fœm. αἰγεία, quod absolutè nonnunquam ponitur pro pelle caprina; subaudito, scil. nomine δορὰ; & dicitur etiam, αἰγῆ, per contractionem, (ut λευτὴ, κωὴ, pro λευτὴν, κωὴν, &c.) à Th. αἴξ, αἰγὸς, V.

Αἰγιαλεὺς, piscator; littorius, quasi in littore degens; sic & αἰγιαλίτης, idem, littorius; ut αἰγιαλίτης ἅμμος, & expectiam, in littore habitans; unde fœm. αἰγιαλῖτις, ιδος, littoria; ut αἰγιαλῖτιδα χηλὴν; Archias in Anth. Epigr. à Th. αἰγιαλὸς, ora maritima, &c. V.

Αἰγίβοτος, ου, ὁ ἡ ἤ, capris pascendis aptus; ut Od. υ. αἰγίβοτον δ' ἀγαϑὴ ἡ βίβοτος; item αἰγιβότης, capras pascens, vel caprarum pastor, in Epigr. Utrumque ex αἶξ, αἰγὸς & βόσις, ὁ, &c. V.

Αἰγίδιμαλμος, morbus pudendorum; ut satyriasis & priapismus; ex αἰγίδιον, τὸ, & πάλμης, ὁ, à Them. πάλλω, &c. V.

Αἰγίδιος, Atticè vel Ionicè, aquila dicitur pro ἀετὸς; item aquila, piscis nomen, è genere cartilagineo; apud Aristot. Hist. an. l. 5. c. 5. Atque inde, αἰγίδιες, ων, ὁ, qui ex aquilarum est genere; seu aquilis similis; à Th. ἀετὸς, ὁ V.

Αἴγιδος, exp. qui juvenili robore viget; παρὰ τὸ ἄγαν ἡ ἀεὶ αἴγαν ζῆεν; factâ compositione ex α epitat. & verbo ζάω; quòd juvenes ferveant & calidiores sint, atque animosiores; interdum ponitur pro νέος, seu ἀκμάζων, adjectivè; ut Il. π. ἀνέρι ἐπτάμυϑον αἰζηῷ τε κεκμηῶτι τε; juvenì, & robusto; seu florenti annis, & valenti viribus.

Αἰλωὶς & αἴλωα, dirum & lamentabile, apud Etym. ex Archilocho; derivatum ab αἰ, αἴ, hei, heu: item pro αἰάνιον, apud eund. Etym.

Αἰϑεβατέω, idem quod αἰϑεμβατέω, id V.

Αἰϑερίας, paré & mundè instar ἠΰ αἰϑερίως; quæ terrenis sunt puriora, est adv. ab αἰϑέριος, ad ætherem pertinens; ab αἰϑὴρ, ἔρος, &c. Vide.

Αἰϑὶς, ῖδος, ὁ, exp. ardens, flagrans; item ambustus; ab Bult. exp. ἀπλωϑεκαμμένος, i. e. in carbones redactus: atque inde, niger; unde Callim. παυσίλυπα αἰϑίδι, vocat cinerem nigrum; à Th. αἴϑω, V.

Αἰϑρηγενὴς, idem est quod αἰϑρηγενέτης, frigus & pruinam, vel serenitatem inducens, &c. V.

Αἰϑρία, ἡ, aër sudus & serenus; serenitas, sudunes; (huic opponitur ὀμίχλη;) exp. & nocturnum serenum; apud Herodot. in Euterpe; item ὑπαίϑρη, exp. sub dio; apud eund. à Th. αἴϑρος, ἡ, V.

Αἰϑρίος, ου, ὁ, serenus, sudus; item subdialis; qui est sub dio, seu sub aëre, vel sub Jove frigido; ut apud Luc. τὸ αἴϑριον τῆς αὐλῆς; exp. subdialis pars atrii; item αἰϑριάω ὑπὸ, apud Nonn. Periphrastice, ponitur pro tonitru; itidem, à Th. αἴϑρος, ἡ, V. Sed αἴϑριος, exp. & frigidus; & sic, fit ab αἰϑρία, ὁ, V.

Αἰθρὸς, ου, ὁ, pruina; frigus matutinum; Od. ξ. à Suida, exp. τὸ καῦμα, atque inde, αἰθρινὸς, ῆ, ὁ, matutinus, Hesych. sed αἰθρὸς, ῆ, ὁ, exp. flans, à serena cœli parte ventus; apud eund. omnia, à Th. αἴϑρα, ἡ, Ion. αἰθρη, aër serenus & sudus; cui opponitur, ἀὴρ; ut Il. ρ. ἀλλὰ σὺ δύσαι ὑπ' ἠέρα καὶ κατὰ νύκτα ἔλασσον ἀχαιῶν, Ἰδόμενον δ' αἰϑρίῃ, &c. Vide.

Αἰϑύλιτις, idem quod αἰϑόλιτις, quod vide cum αἴϑυια.

Αἴκιος, (quasi à sing. ἄικος;) exp. idem quod ἄικαι, i. e. ὀρμαί;) à sing. αἰκὴ, ἡ, motus alicujus qui irruit, violentus impetus; Il. o. &c. Vide.

Αἴκιον, ου, τὸ, læsio, damnum; item αἴκισμα & αἰκισμὸς, flagellatio, &c. Vide in Th. αἰκία, ἡ.

Αἰλάει, radix quædam, ita vocata, quod cati, seu feles ea utantur; Hesych. ab αἴλυρος, ὁ, catus, &c. Vide.

Αἰμαλέος, cruentus; ab αἷμα, τὸ, vide.

Αἰμασιὰ, ἡ, sepes; propriè, inquit Suid. quæ spinas habet; sic dicta, quia αἱμάσσουσι, earum spinis qui eas ingrediuntur; item exp. maceria, seu septum murale: apud Herodot. l 1. Unde αἱμασιάδης, ες, ὁ ἡ ἤ, se is, vel maceriæ formam habens; aut ex eadem materia factus, quâ αἱμασιαί; sed exp. & macerioſus; apud Plat. de Leg. à Them. αἵμω, τὸ, unde αἱμάσσω idem quod αἱμάσσω; sed interdum αἱμάσσω, signif. vellicando sanguine n elicio; vellico, ita ut sanguinem eliciam, &c. Vide.

Αἰμάτη, ensis, gladius; item αἱματία, ἡ, jus nigrum, quod usitatissimum Lacedæmoniorum erat edulium; ut ait Poll. Unde αἱματιᾶν ῥόϑιον; apud Athen. intestinum dicebatur fartum sanguine; item αἱματηρὸς, sanguinolentus, cruentus: & αἱματίζω, sanguinem elicio: ut & αἱματικὸς, ὴ, ὸν, & αἱματῶδης, ες, ὁ ἡ ἤ, sanguineus; constans sanguine; ut & αἱματόεις, εσσα, ὁ, idem quod αἱματηρὸς; & omnia, à Them. αἷμα, ατος, τὸ, vide.

Αἱματοβόρος, & αἱματοβόρος, ut & interdum αἱματοβόρος; sanguivorus; ex αἷμα & βορὸς, ὁ, &c. V.

Αἱματοπότης & αἱματόπτης, ου, ὁ, sanguinipota; unde αἱματοποτίω, ῶ, sanguinem poto: ex αἷμα, ατος, & πότης, ὁ, &c. V.

Αἱματορραιβοειδοσκε, αι, exp. à Gal. & Dioſc. ſuppreſſiones ſupertumeſcentis ſanguinis; alii autem, eo nomine intelligunt plenas ſanguine, & tumeſcentes venas; ex αἷμα, ατος, τὸ, ῥαιβὴς, ῥαιβὶς, ὁ, & τάφος, ους, ἡ, &c. Vide.

Αἱματώδης, ους, ὁ ἡ ἡ, ſanguinolentus, ſanguini permixtus; apud Gal. ſanguineus, ſeu ſanguine præditus; ab αἷμα, αἵματος, τὸ, V.

Αἱματωπός, & αἱματωπὸς, & in fœm. αἱματῶπις, ſanguinem intuens; ſanguineum & cruentum quendam aſpectum habens; Heſych. ex αἷμα, αἵματος, τὸ, & ὤψ, ὠπός, &c. V.

Αἱμβατὶς, ῖδος, ὁ, exp. ſalgamarius; apud Dioſc. Item αἱμηρὸς, idem quod αἱματηρὸς, ſanguinolentus; à Th. αἷμα, ατος, τὸ, V.

Αἱμοβίβορος, vide ſuprà cum αἱματοβόρος.

Αἱμόδωρον, τὸ, hæmodozum; genus herbæ, quæ cumino, & fœnugræco innaſcitur; Theophr. Hiſt. Pl. l. 8. c. 8. Ubi numeratur inter morbos peſtiferque aliarum herbarum, quæ ipſas ſuo complexu necant; ut aparine, cuminum, &c. Ex αἷμα & δῶρον, τὸ, &c. V.

Αἱμοπότης, vide ſuprà cum αἱματοπότης.

Αἱμόῤῥους, & contractè αἱμόῤῥους, dicitur mulier, quæ menſtrua patitur; ſed eſt, & idem ſerpens cum hæmorrhoide, &c. Vide comp. in αἱμόῤῥοια.

Αἱμόῤῥυτος, vide cum αἱματόῤῥυτος. Sic &, αἱμοχαρὴς, vi. cum αἱματοχαρὴς, &c.

Αἱμύω, ῶ, idem quod αἱματύω, ῶ, id vide.

Αἱμυλία, ἡ, & αἱμύλωμα, vide in Them. αἱμύλος; pro quo etiam, dicitur αἱμυλιότης, lepidus; affabilis; ut αἱμύλιοι λόγοι, apud Hom. & Heſiod. Sed Them. αἱμύλος, ſumitur etiam, in malam partem pro, illecebroſus, deceptor, blanditiis decipiens, &c. Vide.

Αἱμυλομήτης, exp. etiam conſultus, vaſti conſilii; Hem. hymn. in Merc. &c. V.

Αἰμυῖτα σῦκα, ficuum genus in Paro inſula; ita dictum ob ruborem; inquit Athen. ab αἷμων, ονος, ὁ, cruentus, &c. V.

Αἱμωπὸς, idem quod αἱματωπὸς, id vide.

Αἱρεσίτης, propriè exp. cujus gravis eſt virtus, & perniciosa; qui virtute abutitur, eamque habet ad malos uſus; Il. γ. &c. V.

Αἴνησις, εως, ἡ, laudatio, vel aſſenſio; pro quo etiam dicitur αἴνεσία, idem: atque inde, αἰνήσιμος, ου, ὁ ἡ ἡ, laudabilis, laude dignus; verbalia ab αἰνέομαι, ῆσομαι, paſſ. vel med. ab, & idem quod ἀδω, αἰνέω, V.

Αἶνη, ἡ, laus; eſt idem quod, & à Th. αἶνος, ὁ, V.

*ΑΙΞ, cum gravi, eſt capra; (ſed αἴξ, cum penacuto, eſt procella; unde αἴκιες, V.) & interdum dicitur ὁ αἴξ, caper: & αἴξ ἄγριος, apud Ariſtot. caper ſylveſtris: & αἴξ ἀγρία, Lat. caprea, Euſt. vult Attico more in maſc. gen. uſurpari: fieri aiunt à verbo αἴσσω, ut ſit primum ἀΐξ, deinde, per Synæreſin αἴξ. Item αἴξ, capra, ſignum cœleſte: vide Proclum.

Αἰολάω, ſeu αἰολάομαι, vagor, erro; ut exp. Gal. apud Hippocr. Item αἰολῶ, ῶ, idem quod αἰόλλω, variego; item verto, volvo: & exp. etiam πλανῶ & in paſſ. αἰόλομαι, varior, variegor: varius fio: ab αἰολίω, autem αἰόλιστο, apud Apollon. Metaph. exp. curis agitatus erat, & turbatus: item αἰολίας, ου, piſcis eſt nomen: apud Athen. l. 1. & omnia, à Th. αἰόλος, variegatus: & interdum varius, Metaph. i.e. multiplex, implicitus, an bagioſus, Euſt. in Od. κ. ait Æolum virum fuiſſe prudentem: à quo proverbialiter dicatur etiam Αἰόλος, qui verſutus ſit, &c. V.

Αἰολόμορφος, varias gerens formas; ex αἴολος, ὁ, & μορφὴ, ἡ, &c. Vide.

Αἰολότροπος, ὁ ἡ ἡ, variis præditus moribus: mores ſubinde mutans: ex αἰόλος & τρόπος, ὁ, &c. V. Item αἰολόφυλος, qui eſt varii generis: ex αἰόλος, ὁ, & φυλὴ, ἡ, &c. V.

Αἰπεινὸς, exp. excelſus: à Th. αἰπὺς, ὑος, &c. V.

Αἶπος, εος, τὸ, exp. altitudo, celſitas: idem quod ὕψος, apud Euryp. ἐφ' αἶπος ἵρχθ, exp. in arduum tendit, nam αἶπος, exp. & cacumen montis: item κάμματος, labor, Heſych. à Th. αἰπὺς, excelſus, &c. V.

Αἶρε, ἡ, malleus, ſignif. & ſemen frumentaceum, ex frumenti corruptione proveniens: quod Latini vocant loliam: denominatum etiam, à ῥαίω, i.e. φθείρω, ut tradit Etym. Suidæ eſt ſimilis corruptio, Heſych. vero, αἶρες, exp. ἀγέλαι βοτάναι, herbas agreſtes, ſeu ſylveſtres, &c. V.

Αἱρετίζω, deligo, optatile judico, complector, exp. & ſectæ hæreticorum adhæreo, Suid. ut & αἱρετίζομαι, eligo, potius duco, malo: unde αἱρετιστὴς, οῦ, ὁ, exp. qui ſectam aliquam ſuſcepit: item ſectator, qui partes alicujus ſequitur, Polyb. Item αἱρετικὸς, ὴ, ὸν, qui eligit, aut qui aptus eſt ad eligendum, & paſſivè etiam, qui deligitur, ut αἱρετικὴ συμβλαχμα, ſub conditione factum, apud Eccleſ. Scriptores ſic dicitur, qui à recepta ſana doctrina aberrat, ut contempto Dei, & Eccleſiæ ipſius judicio, in ſententia permaneat, & Eccleſiæ concordiam violet: ab αἵρεσις, quod exp. expugnatio, ut αἵρεσις πόλεως, apud Thuc. Item electio, onis, ut αἵρεσιν διδόναι, optionem dare: & dicitur etiam, αἵρεσις στρατηγῶν, electio vel creatio Imperatoris; item conditio, ut κατὰ αἵρεσιν, bonis conditionibus, in Pand. Item, idem eſt etiam quod γνώμη animus, hoc eſt voluntas, & propoſitum, apud Polyb. ſed exp. & ſecta, dogma: nonnulli, quum de Philoſophis dicitur, exp. opinio de aliquo dogmate firmata, hæreſis, ut apud Gal. μαθηδικὴ αἵρεσις, & ἰατρικὴ αἵρεσις: item apud Eccleſ. Scriptores, αἵρεσις, hæreſis, eſt dogma orthodoxæ fidei non conſonum, &c. Omnia, à Them. αἱρέω, λαμβάνω, &c. V.

Αἱρικὸς, ἕ, ὁ, & αἴερνος, ου, ὁ, è lolio confectus, &c. Vide in Them. αἴερα.

*Αἴερος, ου, ὁ, exp. cui perperam, vel inauſpicatò nomen Iri inditum eſt, ut Od. σ. *Ἶρος ἄϊερος, ex α priv. & Ἶρος, ὁ, V.

*Αἴς, ἄϊδος, ponitur pro ἅϊδης, tartarus, infernus, &c. V.

*ΑΙΣΑΚΟΣ, ponitur inter Themata.

Αἴσθησις, εως, ἡ, ſenſus, ut αἴσθησις ἀκουστικὴ & αἴσθησις ἀκοῆς, ſenſus audiendi, exp. & ſenſio, ſeu ipſa actio vel paſſio ſentiendi, ut αἴσθησιν λαμβάνειν, exp. ſenſu affici alicujus rei, vel rem aliquam ſentire, & dicitur διαφθείγεται αἴσθησις, qui non ſentit hoc, vel illud: item αἴσθησιν, reddiderunt etiam quidam cognitionem, notitiam, intelligentiam, judicium: item αἰσθητὸς, ὴ, ὸν, exp. ſenſilis, ſenſibilis, ſub ſenſum cadens, qui ſenſu percipi poteſt: ut αἰσθητὸς ἀκοῆς, cadens ſub ſenſum auſium: unde neut. plur. αἰσθητὰ, Cicero Interpr. ſenſus moventia; αἰσθητὰ & νοητὰ, opponi ſolent: atque indè adv. αἰσθητῶς, vide * in αἴσθημα.

*Αἴσσω, dicitur etiam pro ἅλλομαι, irruo: unde ἄΐξω, irruam, & ἤΐξα, irrui, & μάτην ἤΐξα, exp. fruſtra laboravi, apud Euryp. &c. V.

*Αἰζήω, ῶ, f. ήσω, exp. memoriam alicujus aboleo, facio, ut de aliquo nec ſciri quiſppiam, nec cognoſci queat: deleo, extinguo, i.e. ἀφανίζω, ab ἄϊστος, ὁ, id V.

*Αἰσυητὴς, idem quod αἰσυμνήτης, id vide.

Αἰχέω, ῶ, format ſ. ήσω, &c. V. Item αἰχμωσύνη, idem quod, & à Th. αἶχος, εος, τὸ, infamia, ignominia, Ezech. 16. &c. V.

Αἰχεροβλάμων, turpiloquus, obſcæna loquens, Poll. Unde αἰχεροβλημοσύνη, turpiloquentia: ex αἰχεῖος, & βλῆμα, τὸ, V.

Αἴχμη, ατος, τὸ, & αἴχμησις, εως, ἡ, poſtulatio, poſtulatum: item αἴχμης, ου, ὁ, mendicus, i.e. ἰπαλτὴς, omnia à Th αἰτέω, ῶ, f. ήσω, &c. V.

*ΑΙΧΜΗΣ, ου, ὁ, ponitur inter Themata.

Αἰχμόομαι, ώμην, f. ώσομαι, exp. & accuſo, culpo, criminor: ab αἶχμος, ὁ, vide. Item αἰσχιάτος, vide in αἰσχύνω.

Αἶχμος, ου, ὁ, exp. & culpæ affinis, culpandus, accuſandus, qui culpari debet ob rem aliquam, utpote ejus autor, Il. γ. ab Euſt. exp. ſons, vel reus, & ſuppliciò dignus: & ſic eſt à Th. αἰτία, ἡ, culpa, &c. V.

Αἰτωλὸς, ὸν, ὁ, tecto ſcommate, ponitur pro αἰτηὲ, i. e. ἰπαλτὴς, à Th. αἰτέω, ut Euſt. annotat, Od. ξ. alioqui, alioqui, nomen eſt proprium, quo vide.

Αἰχμαλωσία, ας, ἡ, vide in αἰχμάλωτος. Item αἰχμαλωτικὸς, manuparius, ſervilis: ab eod. αἰχμάλωτος, V.

Αἰψηρὸς, pro quo etiam dicitur, λαιψηρὸς, ὸν, ὁ, celer, citus, velox, à Th. αἶψα, citò, continuò, &c. V.

*Αἰ'ω, Poëticum eſt, & ponitur inter Themata, audio: quaſi ab ἄυω, ſono, unde ἄϊαν, part. præſ. ſed exp. & ὑποπτεύω, exſpiro, in qua ſignif. derivatur ab ἄω, &c. V.

Αἰώρα, exp. ἡ κρεμάθρα, h. e. vas penſile, apud Plat. in Phædone: item geſtatio, vel penſilis exercitamenti genus, ut ſunt lecti penſiles, quibus ægroti uuntur, Plut. oſcillum: item ἀγχόνη, i. e. ſuſpendium, vel ipſe funis, quo quis ad ſuſpendium utitur: item exp. ὕψωσις, ὕπαιρσις, i. e. elatio, exaltatio, Suid. & Euſt. eſt à Th. αἰωρέω, ῶ, ſu ſublime attollo, elevo, eveho, effero, ſubveho: item ſuſpendo, Grammatici autem tradunt, αἰωρῶ, fieri ab ἄϊρω, interjecto ω.

*Ἀκαίνη, Ionicè dicitur pro ἀκαινα, ἡ, idem quod ἀκανθα, teſte Heſychio, & ejuſdem originis: nimirum παρὰ τὸ ἀκωλύ, item virga paſtoralis aculeo præfixa, ſic dicitur, &c. V.

*ΑΚΑΛΑΝΘΙΣ, ίδος, ἡ, dicitur carduelis avis: quæ & ἀκανθυλὶς, vocatur, Heſych. & Suid. Item exp. & celer canis: apud eoſd. παρὰ τὸ ἀκωλύτως, quod caudâ adblandiatur nutis.

*Ἀκάμας, αντος, ὁ, & ἄκαμος, ου, ὁ, idem quod ἀκάματος, ου, ὁ ἡ ἡ, labore carens, i. e. laborem non ſentiens: infatigabilis, indefeſſus: item ἀκάματος, exp. qui non laboravit: apud Nonn. Unde etiam adv. ἀκαμάτως, infatigabiliter, indefeſſè, Suid. ſed dicitur & ἀκάμαλα, adverbialiter, à Sophocle, omnia ex α priv. & κάμαλος, ὁ, à Th. κάμω, f. καμῶ, &c. V.

*Ἀκαματολόγχης, Pind. dicitur potius quàm ἀκαματοτλόγχης, ſic & ἀκαματομάχης, Pind. pugnâ indefeſſus: potius quam ἀκαματοτομάχης, utrumque, ex ἀκάματος, ſive ex α priv. & κάματος, comp. cum λόγχη, ἡ, & μαχὴ, ἡ, &c. V.

*Ἀκανθιών, ῶνος, ὁ, ſpinetum, fenticetum, Euſt. Item ἀκανθίεις, εντος, ὁ, ſpinoſus, ſpinis abundans: item ἀκανθίας, ου, ὁ, dicitur cicadæ ſpecies: cujus Epith. Suid. ait eſſe ex eo, quòd inter ſpinas canat: atque ſic dicitur etiam ſpinax piſcis, apud Ariſtot. Item ἀκανθινὴ, appellatur, & lacryma helxines herbæ; item ἀκανθικὸς, κὴ, κὸν, idem quod ἀκάνθινος, ου, ὁ ἡ ἡ, ſpineus: ex ſpinis factus, ſeu contextus, ut ἀκάνθινος στέφανος, apud Evang. & ἀκάνθινα ξύλα, apud Dioſc. Item ἀκάνθιον ſeu ἀκανθίον, diminut. q. d. ſpinula: ſed eſt & herba ſimilis albæ ſpinæ: apud Dioſc. omnia à Th. ἄκανθα, ἡ, ſpina, vepris, ſentis, aculeus: & Metaph. dicitur &, de aculeis quorundum animalium: ut hyſtricis, echini, piſcium, &c. Apud Athen. & Plut. & eſt etiam, ipſa ſpina dorſi; denique, in plur. ἄκανθαι, dictæ ſunt per Metaph. ut Lat. ſpinæ, difficultates, moleſtiæ, ſive ſalebræ, ſcrupuli: apud Athen. dicta autem eſt ἄκανθα, παρὰ τὸ ἀκωλύ, quia ſpinæ ſunt acutæ ſeu acuminatæ, &c. Vide.

*Ἀκανθὶς, frutex eſt, qui ut ait Dioſc. ſpinæ albæ ſimilis eſſe creditur: dicitur &, Arabica ſpina, ſeu Ægyptia: & eſt etiam, avis nomen, apud Ariſtot. quam alii, fuſciniam eſſe volunt; alii, carduelem: dicta, à ſpinis quibus paſcitur; eadem dicitur &, ἀκανθυλὶς; teſte Schol. Theocr. à Th. ἄκανθα, ἡ, vide.

*Ἀκανθὸς, ου, ἡ, acanthus arbor, de qua Theocr. l. 3. Hiſt. Pl. c. 4. ſic dicta eſt, quia ſpinis eſt plena; ſunt qui fruticem, alii, ſpinoſam eſſe herbam tradunt; item echinus, ſeu erinaceus, vel ut alii, erinacei genus; habet enim erinaceus aculeatum totum fere corpus; idem dicitur &, ἀκανθίων, ωνος, ὁ, Gal. Itidem à Them. ἄκανθα, ἡ, V.

*Ἀκανθόω, ῶ, f. ώσω, ſpinoſum, ſeu aculeatum reddo: & in paſſ. ἀκανθοῦμαι, ſpinoſus, ſeu aculeatus fum, vel fio: ſpinis, ſeu aculeis horreo, Theophr. à Them. ἀκανθα, ἡ, vide.

*Ἀκανθώδης, ους, ὁ ἡ ἡ, ſpinoſus, ſpinis abundans, vel ſpinas habens: item dumoſus, ſenticoſus; ut apud Herodot. l. 1. Διὸ γὰρ τε χῶρος τῆς Περσικῆς ἀκανθώδης; item aculeatus, aculeis horrens; item Metaph. difficultatibus & moleſtiis plenus: ut βίος ἀκανθώδης, à Them. ἄκανθα, ἡ, vide. Unde &, ἀκανθυλὶς, ίδος, ἡ, ſpinus avis: vide in ἀκανθὶς. Item ἀκανθών, ῶνος, ὁ, ſpinetum, ſenticetum: item ἀκανθῶν, aſinus, apud Joſephum; quo authore, Apion Grammaticus calumniabatur Judæos, dicebatque eos colere τὸν ἀκανθῶνος κεφαλὴν, aſini caput; hinc tumpto argumento, atque ex tam inſigni mendacio & calumnia, Chriſtum ſalvatorem noſtrum, hoſtes religionis noſtræ, deteſtando titulo, ὀνόκοιτον cognominarunt; ititem ab eod. Them. ἄκανθα, ἡ, V.

*Ἀκανικὸς, acanicus, qui acani eſt, vel qualis eſt acani. Unde ἀκανικὴ ἀκανθη, dicuntur ſpinæ acanicæ, Theophr. Hiſt. Pl. 4. 7. i. e. quæ acanum ferunt; ut ſonchus; ab ἄκανος, ὁ, herba quædam, ſeu frutex ſpinoſus, & aculeatus; item ἀκάνινον, ſpinula, Heſych. diminut. ab eod.

*Ἀκανόνιστος, eſt comp. ex α priv. & κάνων, ονος, unde κανονίζομαι, &c. Vide.

*Ἀκανθίδης, q. d. acanaceus; ſpeciem acani gerens; ſeu qui ex acani genere eſt; ut quum dicitur planta aliqua eſſe ἀκανθίδης, eſt ab ἄκανος, ὁ, idem quod ἄκανθα & ἀκάνθη, ejuſdemque originis, Heſych. Euripidem ita nominare ait ſpinas, quibus dorſum piſcis horret; addit tamen, eſſe etiam καυδάκα εἴδη, ſed, ſic dicitur etiam illud, quod veluti malum extuberat in cardui orum genere, Theophr. Hiſt. Pl. 6.4' &c. V.

*Ἀκαρηΐτος & ἀκαρὴς, exp. quaſi ita exiguus, ut caput & principium reperiri non poſſit, Poll. atq; ſic, ſunt comp. ex α priv. & κάρη ſeu κάρη, τὸ, &c. V. Conſer etiam ἀκαρεῖ.

*Ἀκαρὶ, dicitur animalculum omnium minutiſſimum, ſolens innaſci ceræ & caſeo inveterato; & cuti humanæ, maximos ei ingenerans pruritus, &c. Ariſtot. Hiſt. an. l. 5. c. 32. ex α priv. & κείρω, ſive ab ἀκαρὴς; unde ἀκαριαῖος, ὁ, minimus pauxillus, vel pauxillulus; item brevis, momentaneus; unde etiam, τὸ ἀκαριὲς, teſte Poll. dicitur exiguum, quod ob exiguitatem non poſſumus κεῖρε, Metaph. ſumptâ, à crinibus ita exiguis, & quaſi curtis, ut tonderi nequeant, &c. Vide.

*Ἀκατασκεύαστος, exp. inconditus, infabricatus; item inelaboratus; atque inde, adv. ἀκατασκευάστως, imparatè, inconditè, infabricatè, utrumque, ab ἀκατάσκευος, unde dicitur ἀκατάσκευος λόγος, oratio elocutionis ornatu carens, & artificio; dictio figuris carens, & diſtinctione troporum: item ἀκατάσκοπος, non confirmatus argumentis, non probatus, Hermog. &c. V.

*Ἀκατασκόπως, incompoſitè, confuſè; quum res certo loco conſtituta, aut ſedata non eſt; eſt adv. ab ἀκατάστατος, certo in loco, ſeu ſtatu non collocatus; non ſedatus, ſed tumultuans; Plut. de def. orac. &c. Vide ἀκαταστασία, quod propriè exp. tumultuatio, agitatio, ſcil. quâ res in quiete aliqua conſiſtere non poteſt; 1 Cor. 14. & 2 Cor. 12. cap.

*Ἀκαταχώρητος, more eorum quæ contineri & cohiberi nequeunt; eſt adv. ab ἀκατάχωρητος, qui cohiberi nequit; ut ἀκατάχωρητον κακὸν; Jac. c. 3. &c. Vide.

*Ἀκαταφρόνητος, non contemptibilis; vel non contemnendus; Plut. ex α priv. & καταφρονέω, f. ήσω, &c. Vide.

*Ἀκατέργαστος, inelaboratus, imperfectus, rudis; ex α priv. & κατεργάζομαι, vide. Item ἀκατέργαστος, qui ſopitus non eſt, aut ſopiri nequit; irrequietus, inſomnis; Heſych. ex α priv. & κατευάζω, ώσω, &c. Vide. Sic &, ἀκατηγόρητος, nulli obnoxius accuſationi; irreprehenſibilis; ex α priv. & κατηγορία, ᾶς, f. ήσω, &c. Vide. Item ἀκατήκητος, dicitur, qui prima religionis Chriſtianæ rudimenta non percepit; qui nondum κατήχησιν ex α priv. & κατηχέω, ῶ, f. ήσω, &c. Vide. Item ἀκατονόμαστος, qui nominari non poteſt, ſeu denominari; cui nomen impoſiri non poteſt; ex α priv. & κατονομάζω, vide.

*Ἀκάτιον, ου, τὸ, parvus acatus; unde apud Theophr. ἀκάτιον ἀμφηρικὸν, Schol. annotat, eſſe navigiolum, quod uni tantùm remis agatur, in quo, unuſquiſque remigum binos remos ducat;

est diminut. à Them. ἄκατος, ὁ, quod Bayfius de re navali, dicit genus esse navigii, quod velis potius quàm remis agebatur; ex Thuc. & Luc. Item genus poculi, Metaphoricè sic dicti, à magnitudine, vel à concavitate, Eust. scribit esse φιάλην πλοιοειδῆ, & tradit Etym. dici quasi ἀκατὸς, (ab ἄγω;) Pleonasmo τοῦ κ, ut & Lat. actuaria navis, quæ facilè huc illuc agi, & duci potest; vel à nomine ἀκὴ, utpote, quæ ἀπ' ἀκτῆς εἰς ἀκτὴν περίερχεται, &c. V.

'Ακατάσχετος, qui cautere inustus non est; qui stigmate notatus non est; ex α priv. & κατασχετίζω, vide.

'Ακάτιμι, idem quod, & pro ἀκαχίζω, quod ab ἀκάχω; & Them. ἄχος, &c. V.

'Ακείομαι, Ionicâ Epenthesi τοῦ ι, dicitur pro κείρομαι Il. π. unde Metaph. Od. ξ. ἵνας ἀκείσθαι, exp. resarcientem naves, &c. V.

'Ακείλευστος, exp. injussus, &c. Vide.

'Ακίλυφος, est nullo cortice tectus, &c. vide.

'Ακεραίως, sincerè, purè; item integrè, incolumiter; est adv. ab ἀκέραιος, sincerus, purus, non adulteratus; ut οἶνος ἀκέραιος vinum purum, Diosc. l. 5. sic ἀκέραιος θάλασσα, aqua maris sincera: ex κεράω & α priv. Item integer, intactus; incolumis, illæsus; Plut. in Alcib. Item Metaph. simplex; ut Matth. 10 ἀκέραιοι, ἀσὶ πένστερεχί; in hac autem signif. altera notatio non erit incongrua, scil. ex α priv. & κίερε, τὸ, q. d. sine corymbus, placidus: sic enim, ἀκέραιος, est Epith. animalium, quæ natura nullis armavit cornibus ad depellendam injuriam; aut si armata sint, non tamen illis utuntur ad invadendos homines; Etym.

'Ακέρδεια, ἡ, proprièexp. q.d. i'lucrositas; detrimentum: ab ἀκερδὴς, quod exp. & damnosus; item lucrum non accipiens; & ἀκερδὴς χέρις; apud Soph. exp. cujus malum est lucrum, &c. V.

'Ακειρόκομος, dicitur, qui comam non totondit; Epith. Apollinis, & Bacchi; pro cod. dicitur & ἀκερτόκομος, &c. V.

"Ακειρος, & in neut. ἄκειρον, (monoptoton esse docet Scal. declinatur autem ἄκειρος, ον, ὁ ἡ ὄ,) cornua non habens ex α priv. & κίερε, τὸ, vide.

'Ακεσίμβροτος, exp. mortales sanans; Orph. ab ἀκέομαι, unde ἄκεσπε & βροτὸς, τὸ, &c. V. Item ἀκεσιπόνητος, proprièexp. sanans laborem; pro quo, metri gratiâ, dicitur ἀκεσίπονος, Suid. medicinalis; mitigatorius, laborem leniens; ab cod. ἀκέομαι, unde ἄκεσπε, ἡ & πόνος, ὁ, &c V.

"Ακεσις, εως, ἡ, idem quod ἄκεσμα, τὸ, & ἀκεσμὸς, ὁ, medicatio, medela. vel balsa ab ἀκέομαι, ῆσμαι, f. ἰσομαι, & ἡσομαι &c. V.

'Ακεσὼρ, idem quod ἀκεσὴς, medicus, & Metaph. sartor; item ἀκεστικὸς, ad medicinam pertinens, vel medicandi peritus; item q.d. sartorius, vel ad sarciendum aptus, aut sarciendi peritus; unde in fœm. ἀκεστικὴ, scil. τέχνη, ars medicandi, vel ars sarciendi; Plut. (ut & ἀκέστρια exp. etiam sarrix;) item ἀκεστὶς, ἰδος, ἡ, exp. fornacis ferreæ genus, in qua καμινεύεται ὁ χαλκὸς; ut habet Diosc. l. 5. c. 84. Item ἀκεσοφοιτὸς, (ab ἀκέσω, ορῶ, ὁ,) medicinalis; ad medicum, vel medicinam pertinens; unde etiam adv. ἀκεσοφοιτῶς, q.d. medicinaliter; ut & ἀκεσώρεως, & per Sync. ἀκεσορὶς, medicatrix; omnia itidem ab eod. Th. ἀκέομαι, f. ἰσομαι, &c. V.

'Ακεφάλας, sine capite, sine exordio; apud Hermog. est adv. ab ἀκέφαλος, quod Metaph. exp. qui principio caret; & qui sine autore certo est, & origine, ut ἀκεφάλῳ εἰρῆσθαι, de cujus authore non constat, &c. V.

'Ακερὸς, mortuus; propriè, exanimis; item exp. & ἄψυχος, i. e. timidus, ignavus; ut & Lat. socors, qui est sine corde; Il. λ. sed, ἀκέρδιον δέ, Il. γ. exp. mecus, qui reddit homines exanimes, &c. Vide.

'Ακηρύκτως, absque caduceo, Thuc. l. 1. Est adv. ab ἀκήρυκτος; ex α priv. & κηρύσσω, vel πτω, f. ξω, &c. V.

'Ακινάκης, acinaces, Bud. acinacis; Erasm. Etymologo est jaculi Persici genus, Helychio, & Suidæ hasta, ensis, seu hasta Persica; Scytlis quoque peculiaris fuit hic ἀκινάκης, atque adeo, pro Deo eum habuerunt, & per eum juranunt; Luc. in Scytha, ὃσοις ἀκινάκου ἡ Ζαμόλξιδος, ἢ τοῦ παππέως ἦν Στάη; apud Herodot. per α, scribi, ἀκυνάκης, annotat Etym. quasi nimirum, ἀκέαιρ, i. e. ὀξεῖαν ἔχων τὴν ἀκμὴν.

'Ακινδύνως, sine discrimine, aut periculo; Plut. est adv. ab ἀκίνδυνος, vacuus à periculis, &c. V.

'Ακίνητος, est qui non movetur; unde ἀκίνητα, Metaph. dicuntur, quæ suo loco & statu non moventur, seu moveri nequeunt, aut non mutantur; apud Thuc. & Plat. ut &, ἀκίνητοι, dicuntur etiam, qui immoti in sententia & proposito suo perstant, nec inde dimoveri queunt; pertinaces, seu obstinati; item ἀκίνητος, exp. non movendus; ut ἀκίνητα κινεῖν, in Proverb. apud Plat. de Leg. l. 8. Item ἀκινητίνδα ἄμιλλα, ludus quo inter se certabant τῇ ἀκινησίᾳ, seu τῷ ἀκινήτῳ μένειν; Poll. &c. V.

'Ακκίζομαι, simulatione utor; & ἀκκισμὸς, vide in Them. ἀκκῶ, quæ stulta mulier solita fuit ad speculum eum imagine sua, perinde atque cum alia muliere confabulari; & recusare ea quæ cupiebat; unde quæ incepté, aut simulatè aliquid agerent, ἀκκίζειν, dicerentur, & ἀκκὲς nomine vulgò compellarentur. Item, ἀκκεῖζειν, exp. perdere cimices; in Epigr.

'Ακλὰς, peculiariter signif. cui sarmenta defracta non sunt; ut ἀκλάδης ἄμπελος; vites non putatæ; Hesych. Item general. idem quod, & pro ἄκλαστος, ου, ὁ ἡ ὄ, non fractus; vel infractus; in Epigr. ex α priv. & κλάω, f. σω; unde κλᾶσις, ὁ, &c. vide.

'Ακλειστος, non clausus; Thuc. l. 2. ex α priv. & κλεῖω, f. σω; unde κλειστὸς, ὁ, &c. V. Item ἄκλεπτος, non furans; sed exp. &, qui non aliud in corde occultum habet, aliud in lingua promptum, Hesych. ex Soph. ex α priv. & κλέπτω. ὁ, V

'Ακλιδὸς, non clausus: ex α priv. & κλιδὸς, à κλείω, pro κλειστὸς, &c. V. Item ἄκληρος, ου, ὁ ἡ ὄ, exors; item pauper, inops, egenus, tenuis; cui nullæ facultates forte obtigerunt; Od. λ. Atque inde, ἀκληρία, ἡ, inopia, egestas; item, infelicitas; item ἀκληρίᾳ, ᾶ, exors sum, non fortitus sum; nihil mihi forte obtigit; Polyb. Unde verbalia, ἀκλήρημα, τὸ, infortunium, calamitas; Suid. Item hæreditatis privatio, & proxisiionum divinarum; apud Oecumen. act. Ap. 38. & ἀκληρωτὸς, qui forte non lectus est; vel qui forte non obtigit, infortitus; item ἀκληρωτὶ, adv. citra sortem; omnis, ex α priv. & κλῆρος, ὁ, &c V. Item ἄκλητος, ου, ὁ ἡ ὄ, non vocatus, invocatus; unde adv. ἀκλήτως, invocatò; & ἀκλητὶ, pro cod. ultrò; ut ἀκλητὶ κωμάζειν εἰς φίλης φίλοι; i. e. sine vocatione aut invitatione; ex α priv. & κλητὸς, ὁ, V.

'Ακλινὲς, τὸ, subst. exp. firmitas, & stabilitas, quâ res aliqua inclinari nequit; est neut. ab ἀκλινὴς, qui non inclinatur, neque huc nec illuc vergit; & Metaph. rigidus, & qui flecti nequit, &c. Vide.

'Ακλονὲς, ους, ὁ ἡ ὄ, agitationis, & concussionis expers; unde ἀκλόνητος, imperturbatus; inconcussus; utrumque, ex α priv. & κλόνος, ὁ, unde κλονέω, f. ἠσω, &c. Vide. Item ἄκλοπος, ου, ὁ ἡ ὄ, furum injuriæ non expositus; item non deceptus; item non furtivus: ex α priv. & κλοπὴ, ἡ, V. 'Ακλυδώνιος, fluctibus non agitans; vel non fluctuans; imperturbatus, tranquillus; Hesych. ex α priv. & κλύδων, ωνος, ὁ, unde κλυδωνίζομαι, &c. V.

"Ακλυστος, ου ὁ ἡ ὄ, non abstutus, non elutus; item undis non agitatus; Plut. ex α priv. & κλύζω, f. σω, &c. V. 'Ακλυτος, qui non auditur; Plut. ex α priv. & κλύω, unde κλυτὸς, ὁ, &c. V. 'Ακλώστητος, ου ὁ ἡ ὄ, ramulis carens; Theophr. ex α priv. & κλῶν, ωνὸς, V. Item ἄκλωστος, ου, ὁ ἡ ὄ, qui nendo ductus, tortus, seu connexus non est; ut ἄκλωστοι σίμοντες; Poll. ex α priv. & κλώθω, f. σω; unde κλωστὸς, ὁ, &c. V.

'Ακμηνὸς, ἡ, ὁ, strenuus, validus, robustus; ut νεανίσκον ἀκμηνὸν τὸ ἀκμαῖον πέδον; Herodian. l. 1. est verbale, ab ἀκμάζω, f. σω, V.

"Ακνησις, ἡ, spina dorsi, ita dicta traditur, quòd bruta eam κνῆσαι, i. e. scabere, seu scalpere non possunt: sed opus sit, ut ab allo fricetur, seu distringatur; propriè in solis quadrupedibus: Od. κ. sed est & herbæ nomen, apud Nicand. in Ther. Item ἄκνηστος, à quibusdam nominatur ἡ χαμαιλέα; Diosc. 4. 72. ex α priv. & κνάω, unde κνήσω, f. σω, &c. V.

"Ακνιτον, dicitur mel; Plin. l. 11. c. 13. quod est sine rectimento sedimentove; quod etiam rustici cubile in vino appellant, &c. V.

'Ακοίτης, ου, ὁ, dicitur pro ὁμοκοίτης; i. e. unum & idem cubile habens, &c. V.

'Ακόνιτον, ου, τὸ, aconitum, sic dictum volunt, quoriam in cautibus, seu ὀξ ἀκόνας provenit: quod etymon sequutus Ovid. Metam. l. 7. cecinit;

Quæ quia nascuntur dura vivacia cute,
Agrestes acrnita vocant.

Et Plin. l. 27. c. 3. nascitur inquit in nudis cautibus, quas *aconas* nominant, (& ideo, aconitum aliqui dixere;) nullo juxtà re pulvere quidem nutriente; alii quoniam vis ejus eadem in morte esset, quæ cotibus ad ferri aciem deterendam, &c. Item ἀκονητὴς, aliquid aconiti admistum habens, &c. V. Them. ἀκόνη, & ἀκόνημα.

'Ακονιτὶ, vide in ἀκόνιτον.

'Ακοπίως, vide cum ἀκοπία.

'Ακόρητος, ου, ὁ ἡ ὄ; expon. & qui scopis mundatus non est: Item incultus, minimè ornatus: ex α priv. & κορέω, ῶ; seu κόρος, ὁ, &c. V. dicitur & ἀκόρεστος, pro cod.

"ΑΚΟΡΝΑ, ἡ; nomen plantæ quæ reponitur inter φυλλάκιδα, à Theoph. Histor. Pl. l. 1. c. 16. aliis dicitur & ἄκαρνα.

'Ακοσμίτης οἶνος, apud Dioscor. l. 5. dicitur vinum ex acoro confectum, seu acoro conditum: à Them. ἄκορον, τὸ; vide.

'Ακουστὴς, οῦ, ὁ, auditor: Isocr. Item discipulus; verbale ab ἀκούω, ουμαι; unde & ἀκουστικὸς, ut & ἀκουτίζω, & ἀκουστικὸς; vide post Them. ἀκούω.

'Ακρισιφὴς, sincerus, purus; dictum est, pro ἀκρισιφαὴς, per Sync. teste Etym. ex ἀκρισίᾳ, & φαίνω, sic dicitur ἀκρισιφὲς ὄμμα, apud Euryp. in Hec. & in superl. ἀκρισιφέστατον φῶς; apud Greg. Item integer, intactus, illæsus: Thuc. l. 2. &c.

"Ακρατος, Idem quod ἀκράαντος; id vide.

'Ακρατόθηλυς, υς, τὸ; i. e. τὸ ἄκρον τοῦ ὠθοῦ, summa pars axis; apud interpr. Apollonii: ex ἄκρα, ὁ, seu ἄκρον, τὸ & ὠθὸν, ονὸς, ὁ. &c. V.

'Ακράτορ, υς, ὁ ἡ ὄ, intemperans: ab ἀκρασία, incontinentia, & utrumque; ex α priv. & κεράω, per Sync. pro κερέω, seu κιρνημι, &c. V.

'Ακρατὴς, & ἀκρατεία; Item ἀκρατίδιον, & ἀκρατόμελι, ut & ἀκρατόποτος, videantur cum ἀκράτος, omnia enim propriè componuntur ex α privit. & κρᾶτος, τὸ; V.

'Ακρατίστερος, pro ἀκρατόποτος, meracior; est compar. ab ἄκρατος, merus, meracus: Item ἀκρατίζω, merum bibo; meraciori hausiu præcordia profluo: Suid. & ἀκρατίζουσι, jento, propriè offulas meraco imbutas assumo: Athen. l. 1. & cum casu signif. in jentaculum sumo: unde ἀκράτισμα, τὸ, & ἀκρατισμὸς, ὁ; expon. jentaculum seu jentaculi sumptio; & ἀκρατίσασθαι, expon. qui jentare solet, & offulas meraco imbutas assumere; jentaculo non facilè carens: ut expon. apud Theocr. Idyl. 1. omnia itidem ab eodem ἀκρατος.

'Ακρήτως, sine admistione; est adverb. ab ἄκρητος, impermistus: Item validus, sumptâ metaph. à vino, quod non dilutum aquâ integras suas retinet vires: Item Ἀκρητῶς, expon. impotenter, impotenti animo: Item incontinenter, intemperanter: Item cum summa contentione, concitatè; apud Suid. & sic, est adverb. ab ἀκρήτης, ου, ὁ ἡ ὄ, impotens: ut ἀκρήτης θυμοῦ, impotens iræ: Item incontinens, qui contineri, seu retineri non potest, &c. V. cum ἀκράτωρ.

'Ακρωνυκτιὰς, ου, ὁ, adject. ut ἀκρωνυκτιὰς ὀπτρύσης; apud Theophr. l. 4. expon. ramorum grandium proventus; à Them. ἀκρίμων, ramus major vel prægrandis; quod Etym. deducit ab ἄκρος, i. e. summus; quidam vero, dictum volunt, quasi ὁπὸ ἄκρων μόνων, &c. V.

'Ακρὼς, ως ὁ, idem quod ἄκρος, qui est in summo pubertatis; qui est in prima pubertate, vel qui primam habet pubem: ex ἄκρος, ὁ, & ὤς, ὠὸς, &c. V.

'Ακρίζειν, dicitur rei aliqua accuratè fieri, summâ curâ, & diligentiâ elaborari: Item pro penitus cognosci, pernosci hinc, pract. ἠκριβωμένος, accuratè elaboratus, exquisitus; est pass. ab act. ἀκριβόω, accuratè perquiro, diligenter exploro: Item summâ & exquisitâ diligentiâ aliquid facio, &c. V.

'Ακρίδιον, ου, τὸ, parvula locusta, q. d. locustula; est diminut. ab ἀκρὶς, ἰδος, ἡ; V.

'Ακριτὶ, idem quod ἀκρίτως, injudicate, vel injudicatò; indictâ causâ; Item nullo cum judicio, sine delectu: Item indiscretè, confusè, nullo discrimine; est adv. ab ἄκριτος, ὁ; injudicatus, indemnatus; unde τὸ ἀκριτον, in neut. dicitur, quod in controversiam non cadit: Isocr. Item quod componi, vel discerni non potest: Il. 3. Item indiscretum, confusum, indistinctum: ut ἀκριτοι μῦθοι; Il. β. Item sine judicio, & ratione factum, &c. Vide.

'Ακρόαμα, ατος, τὸ; idem quod ἀκρόασις; id quod auditur, & in bonam & in malam partem: sic Xen. dicit laudem esse ἀκρόαμα ἡδύτατον, at convitium, χθιστότατον ἀκρόαμα; Item expon. ipsa persona quæ auditur; apud Athen. & Plut. sic & acroama, à Cic. usurpatur, pro Sestio & Verr. 6. atque inde ἀκροαματικὸς, auscultatorius, ad auditionem pertinens; vel in auditione consistens: ut ἀκροαματικὴ διδασκαλία; Plut. quæ Guarino dicuntur disciplinæ speculativæ; atque inde ἀκροαματικὰ, acroamatica, vocantur Aristotelis commentationes, in quibus philosophia remotior subtiliorque agitabatur; quæque ad naturæ contemplationes, disceptationesve dialecticas pertinebant: Gellius l. 20. c. 4. Unde ἀυτοσχέδια ἀκροαματικὰ, etiam dicebantur, authore Bessarione, quæ inter homines ejusdem sectæ, aut hæreseos arcana habebantur, nec foras ferebantur; verbalia, ab ἀκροάομαι, f. άσομαι; idem quod ἀκούω. Item audio, & auscultо discendi causâ. Etym. dicit ex ἀκαὼ, f. 2. verbi ἀκάω, fieri ἀκροῶ, pleonasmo literæ ρ, &c. V. Item Ἀκροατικὸς, ad audiendum pertinens: ut ἀκροατικὴ μισθὸς; apud Luc. dicitur merces, quæ pro auditione datur: ut & ἀκροατήριον, τὸ, locus in quo auditur prælectiones; aut in quo auditur præceptor: Plut. de aud. sicut etiam, ἀκρόασις, auditio, ipsa audiendi actio: Item recitatio: (ut ἀκρόασιν ποιεῖσθαι, audire, vel recitare;). Sumitur etiam interdum, pro ipso loco, ubi fit ἀκρόασις; Itidem, verbalia ab eod. ἀκροάομαι; V.

A'κρόδζω, idem quod ἀκροβατίω; id vide.

'Ακροδάμων, ονος, ὁ, ἡ, summis pedum digitis ingrediens, erectus, propriè, in summos pedum digitos incedens: Item ἀκροδακτίων, ῶ; (ut & ἀκροδάζω,) summis pedum digitis gradior, in digitos erigor: Luc. Item superbè incedo; apud Suid. atque inde ἀκροδακτικὸς, expon. scansorius: ex Vitruvio; omnia, ex ἄκρος, & βαίνω, f. βήσομαι, à βάω; undè varia ejus comp. definunt in βάμων, βάτης, & βατὴς, &c. V. Item Ἀκροδρυὴς, summâ parte tinctus; in Epigram. ex ἄκρος, & βαφὴ, ἡ, &c. V.

'Ακροζύγις, ιδος, jaculi genus: ex ἄκρος, ὁ, & βίλος, εος, τὸ, &c. V. 'Ακροθηνιστὶζομαι, ito in summo suggesto, vel tribunali; ex ἄκρος, & θημωνίζω; V. 'Ακροθλαστος, germen in cacumine habens; ex ἄκρος, & βλάστη, ἡ; seu βλαστὸς, ὁ, &c. V. Item Ἀκροθόλωσις ὁ ἡ ὄ; jaculator, propriè qui è summitate, vel versus summitatem loco alicujus jaculatur: Item ἀκροβολεύς, idem, atque inde ἀκροβολίζω, & frequentius, -ίζομαι, jaculor; propriè ex edito quopiam loco jacula emitto: quasi ὑξ ἄκρης βάλλω; aut summitatem, vel circumen aliquod versus jaculor, & jaculationem dirigo; quasi εἰς τὸ ἄκρον βάλλω. Item missilibus pugno, velitor, velitarem pugnam ineo; certaminis præludia facio; atque inde ἀκροβολισις, ἡ; idem quod ἀκροβολισμὸς, ὁ, jaculatio: Item velitatio, velitaris pugna; & metaph. pro velitatione quæ fit verbis: Item ἀκροβολιστὴς, ὁ, jaculator, veles, ferentarius; & ἀκροβολιστικὸν velitum tela; omnia ex ἄκρος, & βόλος, ὁ; seu βολὴ ἡ, &c. V. Item Ἀκρόβυος, ου, ὁ; q.d. in

in extremitate tectus; i. e. extremam | colis partem tectam habens, præputiatus, præputium habens: atque inde ἀκροβυστία, ἡ; cui opponitur περιτομή; ad Rom. 2. &c. V. Item Ἀκροβύθιος, cui longum est barbitium: ex ἄκρος, & γένειον, τό, barba, &c. V.

Ἀκροχωνιαῖος λίθος, expon. in extremo angulo positus lapis; summus, vel imus angularis lapis; ad Eph. c. 2. & in 1 Pet. c. 1. significat potius imum angularem, quam summum; pro eod. dicitur & ἀκρόγωνος λίθος, i. e. summangulus lapis vel imus angularis lapis; nam ἄκρον, extremum utrumque significat, &c. V.

Ἀκρόδετος, in summo ligatus, seu nexus; in Epigram. ex ἄκρος, & δέω, δέομαι, unde δητός, ὁ, &c. V. Item Ἀδέομαι, unde ἀδητός, ὁ, &c. V. Item Ἀκροδέσμη, expon. τὸ ἄκρον τῆς δίκης; Hesych. summum jus: ex ἄκρος, & δίκη, ἡ; unde δικηλογος, &c. V.

Ἀκρόδρυα, quæ in ambitu lignosum putamen habent; interdum, de omni fructu dicitur; & de arboribus etiam, ex Theophr. & Xen. ex Plut. autem, in Alex. pro ostreis, vel testaceis sumitur; ex ἄκρος, & δρῦς, υὸς, &c. V. Item Ἀκρόξηρος, expon. leviter fervefactus, & quasi in superficie duntaxat: Item leviter coctus apud Dioscor. ex ἄκρος, & ζέω, à Them. ξέω, f. ξέσω, &c. V. Ἀκροζύμη, dicuntur τὰ βρέφη, τὰ μέσα, ἤγουν ζύγλη; Hesych. vel ἀκροζυγία, dicitur pars jugi media; scil. ζύγλη; ex ἄκρος, & ζυγὸς, ὁ, &c. V. Ἀκρόθερμος, in summo calefactus & tostus: ex ἄκρος, & θάλπω, f. θέω, &c. V. Item Ἀκροθιγγάνω, leviter attingo; & ἀκροθιγής, expon. leviter, strictim, summam partem attingendo, & quasi superficiem; ut ἁπλῶς ἀκροθιγῶς, exp. leviter attingere, degustare: sic ἀκροθιγῶς διεξέρχεσθαι, strictim sive cursim commemorare, & ἀκροθιγῶς σκοπεῖν, summam rei cognoscere: ex ἄκρος, vel ἄκρον, & θίγω, unde θιγγάνω, &c. Vide.

Ἀκροθίνιον, ου, τὸ, & frequentius in pl. ἀκροθίνια, τὰ, expon. primitiæ: quasi ἀκροθινία, τὰ, summitates acervi; quòd primitiæ ex summo acervo, sive ex summitate acervi excerpi soleant, propriè autem primitiæ frugum, secundum quosdam: Item pro primitiis manubiarum quæ diis offeruntur: Thuc. l. in Epist. vero ad Hebr. cap. 7. pro ἀρχαῖς manubiis ponitur, primitiæ, spoliorum decimæ, &c. V.

Ἀκροθώρηξ, idem quod ἀκροθώραξ; quod expon. leviter appotus; quasi pectore tenus vino imbutus; vel cui pectus incalescit potu meraciori: ex ἄκρος, & θώραξ, ὁ, &c. vide. Item Ἀκρόκαρπος, in summitate fructum habens, in summa sui parte, seu cacumine fructum edens: ex ἄκρος, seu ἄκρον, & καρπὸς, ὁ, &c. V.

Ἀκροκέρκια, τὰ, dicuntur extremitates; seu ut Virgil. vocat, cornua antennarum: Poll. lib. 1. ex ἄκρος, & κερκία, ἡ, &c. V. Item Ἀκρομιόνιον, ου, τὸ; summa, seu extrema columnæ pars, fastigium columnæ: ex ἄκρος, vel ἄκρον, & κίων, ονος, &c. V.

Ἀκροκιθὼν, ῶνος, ὁ, ἡ, idem cum ἀκροκιθωνίσκος; id vide. Sic & Ἀκροκιθωνίσκος, idem quod ἀκρόκομος, qui copiosiore est capillo: Iliad. δ, &c. Vide.

Ἀκροκόρυμβα, τὰ, idem quod ἀκροκόρυμβα. Sic dicuntur navium rostra; i. e. τὰ ἄκρα τῆς νηὸς; ex ἄκρος, & κόρυμβος, ὁ; seu κόρυμβον, τὸ, &c. V. Item Ἀκροκυματέω, ῶ; expon. summis innato fluctibus; Luc. ex ἄκρος, & κῦμα, ατος, τὸ, unde κυματόω, &c. Vide.

Ἀκρομήλια, τὰ, trunculi, hoc est, extrema membrorum, seu edulia ex trunculis extremorum membrorum parata: Item ἀκροκωλία, ἡ; extremitas membrorum; hoc est, brachiorum, ubi nimirum humeris inseruntur: ex ἄκρος, & κῶλον, τὸ, &c. V. Item Ἀκρόκειον, ου, τὸ, primitiæ manubiarum, vel prædæ: quasi τὸ ἄκρον τῆς λείας; apud Suid. sed expon. & simpl. primitiæ; apud eund. Ἀκρόλιθος, in summitate, seu extremitate lapidis positus; vel substantivè, summus lapis, summitas lapidis; utitur Vitruv. lib. 2. cap. 8. ex ἄκρος, & λίθος, ὁ; V. Ἀκρόλιτος, qui est in summo retis, qui pertinet ad retis extremitatem; Oppian. ex ἄκρος, vel ἄκρον, & λίνον τὸ; Vide. Ἀκρολιπαρὸν, per summa pinguis; in summa parte, seu superficie pinguis: Athen. l. 9. ex ἄκρος, & λιπαρὸς; Vide. Ἀκρολόφωμα, qui summa tantùm colligit, & manu carpit: Athen. l. 10. unde ἀκρολοχία, in summitate carpo, seu lego, vel summitatem, aut summa lego: in Epigram. ex ἄκρος, & λέγω, lego, id est, colligo, &c. V. Ἀκρόλοφος, ου, ὁ, summitas collis, cacumen tumuli, seu monticuli: Plut. in Publ. unde ἀκρολοφία, ἡ; pro eod. Polyb. ex ἄκρος, & λόφος, ὁ; V. Item Ἀκρόμαλλος, ου, ὁ ἡ, ἡ, summè villosus: ex ἄκρος, seu ἄκρον, & μαλλὸς, ὁ, ἡ, &c. V. Item Ἀκρομανὴς, ῆος, ὁ ἡ, ἡ, expon. summo furore correptus, extremâ insaniâ laborans; apud Herodot. &c. V. Item Ἀκρομόλιβδον λίνον; expon. rete habens in extrema, seu ima sui parte plumbum: in Epigram. ex ἄκρος, & μόλιβδος, ὁ; Vi. Item Ἀκρομυλη, Hesychio est ἡ γωνία μύλης, vel ipse μύλος: ex ἄκρος, τὸ; & μύλη, ἡ, &c. V. Item Ἀκρόμφαλος, seu ἀκρομφάλιον, τὸ; dicitur mediana umbilici pars & extrema; umbilici meditullium: Poll. l. 2. ex ἄκρος, τὸ, & ὀμφαλὸς, ὁ; unde ὀμφάλιον, τὸ, &c. Vide.

Ἀκρόνιον, dicitur summa, seu extrema pars navis: ex ἄκρος, τὸ; & ναῦς, νηὸς, &c. V.

Ἀκρονυξ, primæ noctis tempus: Suid. unde ἀκρόνυχος, ου, ὁ, ἡ; vespertinus; qui est, aut fit ἄκρας, νυκτὸς, primæ noctis tempore; atque inde ἀκρόνυχον, τὸ, sive ἀκρονυχία, ἡ; prima nox; tempus quod inter vesperam, & mediam intercedit noctem; ex ἄκρος, & νὺξ, unde νύκτιος, &c. V. Item Ἀκροπάχης, ου, ὁ, ἡ; in summo fixus: Nonn. ex ἄκρον, τὸ, & πάχη, aorist. 2. à Them. πηγνύω, seu πήσω, f. ξω, &c. V. Ἀκροπαθὴς, in summa parte affectus Hippocrates, ex ἄκρον, & παθὸς, τὸ; Vide Ἀκρόπαστος, ὁ ἡ ἡ; per summa conspersus; ex ἄκρον, & πάσσω, ὁ, à Them. πάσω, seu πάσσω, &c. V. Ἀκροπενθὴς, summè lugens; ex ἄκρον, & πένθος, ους, τὸ; V. Ἀκροπλὼς, τὸ, τόπος, locus in summo lutosus, intus durus; ex ἄκρον, & πηλὸς, ὁ; V. Ἀκρος, vocatur ab Hippocr. Epid. l. 7. lingua, ἡ ὅλον ἄκρον ἐωυτῆς μὴ διατυπῶσα, πῶϊόν ἢ ἀδιάρθρωτον ὑπὸ δυσκινησίας; i. e. quæ sui impos est, & præ difficultate movendi balbutiens & inarticulata; ἀκροτὴς, γλώσσης; Varinus, in Gloss. ἀκροτὴς, scribitur; à Them. ἄκρος, seu ἄκρον, τὸ; V.

Ἀκροποδὴτι, expon. summis pedibus insistendo, aut leviter insistendo pedibus: idem quod ἀκροποδιτὶ, & ex iisdem ἄκρος, & ποὺς ποδὸς, &c. Vide.

Ἀκρόπολος, ὁ ἡ ἡ, in superficie natans; in summa parte natans: Gal. apud Hippocr. ex ἄκρον, τὸ, & πλέω, ὁ, &c. V.

Ἀκρόπολις, ἡ; expon. q. d. summa urbs; i. e. summitas urbis, summa pars urbis, & altissima, arx urbis; & peculiariter, ac quasi κατ' ἐξοχὴν, sic dicebatur, arx Athenarum, in qua & ærarium erat: Thuc. &c. V. Item Ἀκροπόλιον, ου, ἡ ἡ, expon. altissimum habens verticem; cujus summitas ipsum polum attingit, excelsus, præaltus; ut ἀκροπόλα, ὄρη; Il. ι, &c. V. Item Ἀκρόπορος, expon. in extrema parte transfigens; Od. γ. ex ἄκρος, vel ἄκρον, & πόρος, ὁ, &c. V. Item Ἀκροπορφυρος, ου, extremitate, vel summitate purpuram habens; ex ἄκρον, & πορφύρα, ἡ; V.

Ἀκροπώτιον, τὸ, exp. idem quod ἀκροπώτιαι, ὦν, summa; scil. seu præeminentior præputii pars; i. e. τὸ πόσθης ἀφῦχθν, inquit Poll. l. 2. &c. V. Item Ἀκρόριζος, ου, ὁ, ἡ, ἡ; in summitate, vel in superficie, radicem habens; seu longas habens radices; unde τὰ ἀκρόριζα, expon. quæ non agunt radices in profundum; & Theoph. ἀκρόριζα δένδρα, vocat, arbores, quibus radices sunt, per summa cespitum; ut loquitur Plin. l. 16. c. 31. cujusmodi, olea, malus, cypressus; quibus opponuntur βαθύρριζα, ut robora, quæ suas radices in profundum agunt: ut ibid. idem Plut. ex ἄκρος, seu ἄκρον, & ῥίζα, ἡ, &c. V. Sic & Ἀκρόρριτον, τὸ; dicitur tota nasi summitas, seu totus nasi ambitus: Poll. l. 2. ex ἄκρον, τὸ; & ῥὶν, ῥινὸς, unde ῥίνιον, τὸ, &c. V. Item Ἀκροσφύμων, ονος, τὸ; summus temo; extrema temonis pars: Poll. ex ἄκρος, seu ἄκρον, & ῥυμὸς, ὁ; à Them. ῥύω, &c. V.

Ἀκροσωτὴς, expon. quod in superficie tantum, & summâ parte putredinem contraxit, quod leviter putrescere & mutari cœpit; ex ἄκρον, τὸ, & σῆπω, &c. V.

Ἀκροσφάδια, τὰ, dicuntur ὑποχόνδρια, quod costis subjiciantur, & velut in earum extremitate posita sint, σφάδια, autem costarum ossa dicuntur, teste Poll. vel ipsæ costæ; ex ἄκρος, seu ἄκρον, & σφάδη, τὸ; Vide Ἀκρόπαστος, ὁ ἡ ἡ; per summa conspersus; ex ἄκρον, & πάσσω, ὁ, à Them. πάσω, seu πάσσω, &c. V. Ἀκροστιχὶς, ἡ; & ἀκροστιχὸν, τὸ; initium versus: Schol. Thuc. ex ἄκρον, & στίχος, ὁ; V. Ἀκροστόλιον, τὸ; summitas, seu ora navis: Athen. l. 5. ex ἄκρος, & στόλος, ὁ; V. Ἀκροστόμια, τὰ; sunt quibus, inquit Bust. φυσῶσιν οἱ κωμῳδοὶ, pars quædam follium: ex ἄκρος, & στόμα, τὸ; V. Ἀκροσφυδὴς, ὁ ἡ ἡ; expon. proclivis ad lapsum; ut ἴχνος ἀκροσφυδὲς, apud Nic. & metaph. lubricus, periculosus; sic etiam dicitur homo, qui statim in hanc, vel in illam partem labitur; cui imminet periculum à re aliqua: Plut. ἀκροσφυδὴς ὡς ὀργὴ, ad iram proclivis, iracundus: Item expon. & qui citò labitur, & peccat: ut & qui citò periclitatur morbo; apud eund. Plut. ex ἄκρος, & σφάλλω, f. σφυδῶ, &c. V. Ἀκρόσφυλον, τὸ; expon. extrema malleoli pars; sed est & genus calceamentorum muliebrum; Hesych. ex ἄκρον, & σφύρον, τὸ; V. Ἀκροσφυὴς, ἔος, ὁ ἡ ἡ; summâ, vel extremâ sui parte lœsus, aut fissus, vel in cacumine divisus; ex ἄκρον, τὸ, & σχίδνη, ἡ; à Them. σχίζω, f. ἴσω, &c. V.

Ἀκροτελεύτιον, τὸ; expon. finis, seu extremitas carminis: Thuc. l. 2. ex ἄκρον, & τελευτὴ, ἡ, &c. V.

Ἀκρότης, ητος, ἡ; summitas, extremitas: Item metaph. fastigium, apex; à Th. ἄκρος, ὁ; V.

Ἀκρότατος, vide in ἄκρατος.

Ἀκρότομος, ὁ ἡ ἡ; cujus summæ partes secatæ sunt; ut πέτρα ἀκρότομος, rupes, adeo præcipita latera habens; ut ferro resecta esse videatur; sic ἀκρότομοι λίθοι, lapides extremis partibus relectis complanati, & politi; unde ἀκροτομέω, extremas, seu summas partes amputo, trunco; ex ἄκρον, τὸ, & τέμνω, ὁ, seu τομὴ, ἡ, &c. V. Item Ἀκρότονος, ου, ὁ ἡ ἡ, in summo tentus: Item qui extremas partes; i. e. manus, & brachia summis viribus intendit: Athen. l. 12. ex ἄκρος, vel ἄκρον, & τόνος, ὁ, &c. V.

Ἄκρυλλος, summo crispus; ex ἄκρον, τὸ, & ὗλλος, ὁ, crispus, &c. V. Item Ἀκρυμάτια, summitas cœli, vertex cœli: ex ἄκρον, τὸ; & ὑετὸν, ὁ, &c. V. Ἀκροφανὴς, q. d. in summo apparens; ut apud Nonn. ἀκροφανὴς, ῆος, aurora summo diluculo apparens; vel quæ superficiariam tantùm & non plenam lucem habet; vel apparere, & exoriri incipiens; ab ἄκρον, τὸ, & φαίνω, f. αὐνῶ, &c. V.

Ἀκροφυὴς, in cacumine proveniens, in summitate nascens: Item summâ indole præditus: Synes. Epist. 4. ex ἄκρος, vel ἄκρον, & φυὴ, ἡ; à Them. φύω, &c. V. Item Ἀκροφύλαξ, arcui præfectus: ex ἄκρον, τὸ, & φύλαξ, ὁ; V. Ἀκρόφυλλος, in summitate, seu cacumine folia habens; à Them. φύλλον, τὸ; V. Ἀκρωφύπιον, ου, τὸ; follium pars summa, seu extrema; quæ fornacis ori immittitur: Thuc. lib. 4. à Them. φυσάω, unde φύσιον, ἡ, &c. V. Ἀκρόχαλις, expon. supra modum laxatus, seu solutus; Dionys. de situ orb. sed Rustat. expon. etiam ὁ ἀκρότερα χαλασθεὶς τῆς φρονῆν, innuens, per sync. videri dici pro ἀκροτόχαλος; Hesych. autem est dimidiâ tantùm parte ebrius; sed fortassè rectiùs, idem erit cum ἀκροδαρὴς, i. e. ἄκρῳ μέθυων; à Them. χάλης, ὁ; V. Ἀκρωκαὴς, ὁ ἡ ἡ; immanis, vastus, in extremitatibus, ac summitate hians; in Epigram. à Them. χαίνω, f. καὼ; unde χάος, τὸ, &c. V. Ἀκρόχηρ, ab Hippocr. dictum fuit totum id quod à cubito ad extremam usque totum id quod à cubito ad extremam usque digitorum aciem est; in qua signif. dicitur & ἀκροχειὴς, & ἀκρόχειρ; (ἀκρίχηρ vero Hesych. est, ἀνδροφόντης, homicida:) Item ἀκροχειρίζομαι, summâ manu capto; propriè, dicitur de Pancratiastis, quorum alter alterum manibus captat, ante ipsam συμπλοκὴν; ut Athen. l. 4. περὶ δηλίνης ἀκροχειρίζονται; atque inde verbalia, ἀκροχειρισμὸς, exercitatio Pancratiastarum; quum alter alterum manu captat: Luc. (pro eodem dicitur etiam ἀκρωχειρεῖ,) & ἀκροχειρισὴς, qui se exercet ἀκροχειρισμῷ. Item ἀκροχειρότης, dictus fuit Pancratiasta quibàm Sicyonius, quod ἄκρας χεῖρας, adversarii comprehendere soleret, nec prius dimittere, quam illum viribus defici sentiret: Pausan. Eliac. l. 2. omnia à Themat. χεὶρ, χειρὸς; unde χειρίζω, & χειρισὶς, ὁ, &c. V. Item Ἀκροχωλισμὸς, dicuntur extremitates ejus partis jugi quæ dicitur ζύγλη; Poll. l. 1. à Them. χώλ· χωλὸς; unde χωλισὶς, ὁ, &c. V. Item Ἀκροχλιαρὸν, summâ parte tepidus; Dioscor. l. 2. à Them. χλιαίνω, f. ανῶ; unde χλιαρὸς, ὁ, &c. V. Item Ἀκροχλίω; subitò iratcor; repentè ad iram concitor: ab ἀκροχολία, proclivitas ad iram; & utrumque ab ἀκρόχολος, extremè biliosus; cui subitò bilis accenditur, qui repentinè iratcitur: à Themat. χολὴ, ἡ; comp. ut reliqua præcedentia, cum Them. ἄκρος, ὁ; vel neut. ἄκρον, τὸ, &c. V.

Ἀκροχορδὼν, όνος, ὁ, ἡ; dicitur verruca, quæ sub cute cutis, durior, & paulò superior, callosa, & plerumque teres; ejusdem coloris, infrà tenuis, ad cutem latior, pueros maximè infestat: ita autem dicitur, quòd similis sit vertice suo resectæ chordæ secundum extremitatem: ut scribit Aet. vel quòd in imo adeo angusta sit, ut pendere videatur: ut vult Cels. &c. V. Item Ἀκρόχορδος, ὁ ἡ ἡ; expon. aliquantùm claudus: Suid. ex ἄκρος, & χωλὸς, ὁ, V. Item Ἀκρόψιλος, ὁ, ἡ; in summo nudus: Gal. apud Hippocr. ex ἄκρον, & ψιλὸς, ὁ; V. Item Ἀκρόψιλος, qui in summa tantùm parte recutitus est: Schol. Aristoph. ex ἄκρος, vel ἄκρον, & ψιλὸς, ὁ, &c. V.

Ἀκρωδία, ἡ; est comp. ex ἄκρος, & ᾠδὴ, ὁ, &c. V.

Ἄκρωμος, vide suprà cum ἄκρωτος.

Ἀκτηνδὸν, ἀκτινόβολος, &c. vide cum ἀκτίνη.

Ἀκτηρία, idem cum ἀκτωρία, id vide.

Ἀλάβαστος, absque ρ, invenitur apud Hesych. & Menandrum, pro ἀλάβαστρον. Item ἀλαβάστριον, ου, τὸ, diminut. parvus alabaster: Poll. Item ἀλαβαστρίτης, sub. λίθος, alabastrites lapis; marmoris genus ita dicti, quòd ex eo alabastra conficerentur: Dioscor. l. 5. Item in fœm. ἀλαβαστρῖτις, sive ἀλαβαστῖτις, ut ἀλαβαστῖτις πέτρα, eadem quæ ἀλαβαστρίτης λίθος: Athen. l. 5. omnia à Them. ἀλάβαστρον, τὸ; alabaster, vasis unguentarii genus longitudine fastigiatâ in pleniorem orbem desinens; vel forma turbinata sine ansulis; sic appellatur, vel quasi ἀ λαβίδῃ (prehendere,) propter lævorem sit ἀδιώπατον; vel διὰ τὸ μὴ λαβάς ἔχειν; quòd ansas non habeat: Plut. in Alex. & Matth. cap. 26. apud Herodian. l. 3. ἀλάβαστρον, accipitur pro lapide alabastrite, &c. V.

Ἀλαβαστροθήκη, ἡ, seu ἀλαβαστοθήκη, vas in quo alabastra reponuntur: ex ἀλάβαστρον, τὸ; & θήκη, ἡ, &c. Vide.

Ἀλαδὴ, ἡ, expon. fuligo, carbo; cinis mistus carbonibus: Hesych. atque inde, ἀλαδώδης, ους, ὁ ἡ ἡ; fuliginosus, fumosus. Item, ἀλαδασὴς, piscis; ut qui manibus comprehendi nequeat, &c. V.

Ἀλαζόνδυμος, τὸ, jactatio, ostentatio, gloriatio, propter aliquod facinus, vel de aliquo facinore: Item facinus insolentiæ, insolenter factum; apud Æsch. in Ctesiph. verbale, ab ἀλαζονδύομαι, fut. ὑνσομαι, vendito, seu ostento me; falsa de me prædico, &c. Item ἀλαζονικὸς, ὴ, ὸν, ostentatorius, jactatorius; ad ostentationem pertinens: Item ostentationi dedítus: Item idem quod ut & à Them. ἀλαζονεύω, ὑγὸς; V. Id autem ab Eustath. expon. ὁ ἀπὸ τῆς ἄλης ζέων; i. e. vagus, erro, planus, circulator; errones enim mendaciis institutissimi esse solent, & sese ubique jactando, falsa plurima veris intermiscent: unde fit, ut qui majora de se suisque prædicent quam veritas patiatur, ἀλαζόνες dicantur: Suidæ dicitur ἀλαζὼν; quasi ὁ ἄμαχος ζέων, i. e. vane & inaniter vivens; quidam autem malunt deducere ab α, epitat. & λάζομαι, sumo; ut sic dicatur qui sibi multum assumit tribuitque.

Ἀλάδητος, ὁ ἡ ἡ; qui latere non potest; vel qui oblivioni mandari non potest: ex α priv. & Them. λήθω, unde λανθάνω, f. λήσω, ut à λήθω, &c. V.

Ἀλάθεμαι, ῆς, ἡ, expon. luctus clamor; apud Soph. autem in Trach. ἀλάθεμαι; Schol. expon. ἢ δὲ ἀπὸ δυσπαθείας δήλωσις. Item ἀλάλαγμα, τὸ, & ἀλαλαγμὸς, ὁ; dicitur clamor luctus militum;

tum; quidam recentiores barritum vocant: alii jubilationem; Cæsar, ululatum, Item victorialis hymnus Suid. & Hesych. verbalia, ab ἀλαλάζω, fut. ξω, clamo alala; i. e. tremitum edo inter pugnandum; clamorem lætum tollo in committendo prælio, cum animi fœl. alacritate & exultabundè in signum victoriæ; interdum autem, expon. clamorem tristem tollo; unde & expon. ululo: ut Marci c. 5. & Jerem. c. 4. Item tinnio; 1 Cor. cap. 13. κύμβαλον ἀλαλάζον, quam signif. quidam ex Græcis Gram naticis proprium esse pucaverunt, est autem, à Them. ἀλαλὴ, alala; & expon. etiam tumultus, cum inarticulata voce; ab ἄλα, accusativo nominis ἅλς, ἁλὸς; i. e. mare; quod perpetuò strepitum edit; inde faciendo ἄλη, deinde, per reduplicationem ἀλαλὴ, &c. V.

'Αλάλημι, est per reduplicationem, ab ἄλημι, unde pass. ἀλάλημαι; quod vide.

'Αλάμητηριον, ου, τὸ, (idem quod ἀλεξητήριον,) remedium, auxilium, q. d. propulsatorium, seu depulsorium: ab ἀλάλκω, depello, propulso, arceo, &c. V.

'Αλαμία, ἡ; infamia, h. e, quum quis mutus est, & fari nequit: sed expon. & πονηρία, ἀπαξία; apud Soph. ab ἄλαδε, qui fari, seu loqui non potest, infans, mutus: Plut. &c. V.

'Αλαύω, ῶ, cæcum reddo: V. in Them. ἀλαὸς.

'Αλαοσε, ου, ὁ ἡ ἡ, Doricè dicitur pro ἄλης, cujus oblivisci non possumus, &c. V.

'Αλατεία, Doricè pro ἀλητεία; id vide.

'Αλατὸς, ὑ, ὴ, cæcitas, oculi seu oculorum privatio, seu orbatio: ab ἀλαόω, quod à Them. ἀλαὸς, ὁ, &c. Vide.

'Αλγέω, ῶ, fut. ήσω, doleo; tam ad animum refertur, quàm ad corpus; cum dativ. ut ἀλγῶ τοῖς κακοῖς ἧδὲ φίλοις; & cum accusat. ut ἀλγῶ τὴν κεφαλήν; Gal. dolet mihi caput; & ἀλγῶ ἡ δάκτυλον, dolet mihi digitus; Theocr. sed dicitur, & ἀλγῶ ὅτι τοῖς κακοῖς; apud Dem. à Them. ἀλγος, ους, τὸ; V.

'Αλγηδὼς, ὦ, ὁ, molestus dolorem afferens: Hesych. ab ἀλγέω, unde etiam, ἄλγησις, & ἄλγημα, quæ vide in ἀλγήσις; Item Ἀλγιῶν, f. ιῶσα, dolore, vel mœrore afficio, & in pass. ἀλγιώομαι, mœrore afficior; (cui oppon. ὑφεκνιόμαι) & omnia à Th. ἄλγος, ους, τὸ; V.

'Αλεινὸς, idem quod ἀλεωδὴς, calidus: quod vide cum ἀλεαίζω.

'Αλεεινὸς, ὴ, ὸν, expon. & vitandus, effugiendus, fugiendus; & ex consequenti, malus, perniciosus: ab ἀλέεινω, effugio, &c. V.

'Αλείν, etiam dicitur Ion. pro ἀλέα, proprie, calor, seu tepor qui est ex Sole in locis apricis: sed transfertur, & ad quemlibet calorem, &c. V.

'Αλεία, idem quod, & pro ἀλείτια, id vide.

'Αλειαντὸς, ὴ, ὸν ἡ ἡ; qui lævigatus, aut complanatus non est; seu qui lævigari, aut complanari nequit: sed expon. & non molitus: est ex α priv. & λειαίνω, lævigo: à Th. λεῖος, ὁ, ὸ, &c. V.

'Αλειμμα, τὸ, &c. Vide cum ἀλειφὼ.

'Αλεῖς, sive ἀλεὶς, congregatus, & collectus in unum, confertus: ab ἀλέω, congrego, &c. V.

'Αλείπλης, & ἀλειπλὴν, vide in Them. ἀλείφω. Item ἀλειπλῆνον, ου, τὸ, pars quædam balnei: inquit Poll. itidem, ab eod. ἀλείφω, f. ψω, &c. V.

'Αλειτουργησία, immunitas ab oneundis muneribus publicis; item ἀλειτούργητος, immunis à muneribus publicis; sunt verbalia, quasi ab ἀλειτουργέω; ex α priv. & λειτουργέω, V.

'Αλειτὸς, idem quod & à Th. ἀλιτὸς, ὸν; id vide.

'Αλειφαντὴς, ὴ, ὸν, ut ἀλιφαντὸς ἄρτος, cum adipe commixtus, &c. V.

'Αλεκτόρεια, ἀλεκτόρευα, & ἀλεκτορεῖα, & ἀλεκτορεῖς, videantur in ἀλέκτωρ.

'Αλεκτορὶς, ἡ, ut & ἀλέκτωρ, dicitur gemma quædam, quæ in ventriculo castrati galli, quarto anno à quo eunuchum desciit, reperitur: Vide Plin. l. 37. c. 10.

'Αλεκτορόλοφος, vide in ἀλέκτωρ.

'Αλεκτὸς, qui dici non potest, ineffabilis; ex α priv. & λεκτὸς, à Th. λέγω, &c. V.

'Αλεκτὼς, ὼ, ὁ ἡ ἡ, lecto carens, & ex consequenti, somni expers, insomnis: Item tori, seu lecti genialis expers: ex α priv & λέκτρον, τὸ; vide.

'Αλεκτρυονοπόλος, &c. Vide in ἀλέκτωρ.

'Αλεκτρυοφωνία, dicitur tempus, quo gallus gallinaceus canere incipit: Marci. cap. 13. ab ἀλεκτρυὼν, όνος; quod ab ἀλέκτωρ; & φωνὴ, ἡ, &c. V. Item Ἀλεκτρύαινα, gallina; ab eod. ἀλεκτρυὼν.

'Αλέμητὸς, Doricè dicitur, pro ἀλήμητος; id vide: Unde ἀλημήτως, frustra, adv. ab eod.

'Αλεξάδριον, affertur ex Soph. pro σφαῖρα σκέπασμα, tectum calidum, nempe ad arcendum frigus nocturnum; ab ἀλέξω, & ἕδρα, ἡ, &c. V.

'Αλέξαρτὸς, ὁ, ἡ; defensorius: in Epigram. à Them. ἀλέξω; V.

'Αλέξημα, τὸ; id quod arcet: q. d. propulsans, aut defensaculum: ut ὁ κυνὸς τῆς θερμῆς ὥρας ἀλέξημα, æstatis ardorem arcens: est verbale: ab ἀλέξω· fut. ήσω; vide cum Them. ἀλέξω.

'Αλεξήνωρ, Æsculapii Epith. apud Aristoph. q. d. adjuvans viros; ab ἀλέξω, & ἀνὴρ, cujus comp. varia in ήνωρ, &c. V.

'Αλέξησις, εως, ἡ, propulsatio, defensio, opitulatio: Hesych. verbale, ab ἀλέξω· fut. ήσω· idem cum ἀλέξω. V. Sic & Ἀλεξητὴρ, ῆρος, ὁ· qui arcet, propulsator, depulsor: Item defensor, auxiliator: ut Il. υ, ἀλεξητὴρ μάχης: & Apoll. Arg. 2. λοιμοῦ ἀλεξητὴρ; unde fœm. ἀλεξήτειρα, propulsatrix, auxiliatrix: ut ἀλεξήτειρα ἧ τύχη· in Epigram. verbalia, ab ἀλέξω· f. ήσω; vide cum ἀλέξω.

'Αλεξητήριον, ου, ὁ ἡ ἡ, defensorius, propulsatorius, depulsorius, remedium præstans: ut ἀλεξητήριοι πανσημίαι· Athen. l. 15. Unde in plur. ἀλεξητήρια βίβλα, dicuntur radices remedia afferentes; & in neut. sing. ἀλεξητήριον, ου, τὸ; substant. dicitur nominem: quidam expon. amuletum, remedium: Xenophon antias equinas ἀλεξητήρια τῶν ἡμιόνων, vocat; & aures asini, ἀλεξητήρια τῆς ὀφθαλμῆς, vocat; & apud Nic. ἀλεξητήρια νόσων, remedia morborum: Item ἀλεξητικὸς, depellendi, arcendique vim habens: omnia ab ἀλέξω· fut. ήσω, &c. V.

'Αλεξίαρης, ου, ὁ, & fœmin. ἀλεξίαρη, ἡ; exponitur, quod dicitur depellens imprecationes, & diras; & apud Hesiod. νυὸς ἀλεξίαρη, exponitur depellens noxas, vel damna; ab ἀλέξω, & ἀρὴ, ἡ; V. Item Ἀλεξίλεμβος, ου, ὁ ἡ ἡ; arcens, seu depellens sagittas: ex ἀλέξω, & βέλεμνον, τὸ; idem quod Th. βέλος, ους, τὸ. Vide.

'Αλεξίμολος, depulsor mortis, auxilians adversus mortem: Soph. ex ἀλέξω, & μόλος, ὁ, &c. V. Item Ἀλεξιφάρμακον, remedium adversus pharmacum, seu venenum, amuletum: Dioscor. & metaph. præsidium; & exponunt etiam, simpl. remedium: ut λοιμῷ ἀλεξιφάρμακος; suâ autem naturâ, est adject. ἀλεξίφαρμακος, ὁ ἡ ἡ· unde ἀλεξιφαρμάκους δυνάμεις; apud Plut. Symp. 4. & ἀλεξιφάρμακος λόγος, dicitur liber tradens amoliendorum venenorum rationem: apud Dioscor. 7. cap. 1. ab ἀλέξω, & φάρμακον, τὸ; vide.

'Αλέξιμος, idem quod ἀλεξητήριος, & ἀλέξιον, ου τὸ; idem quod ἀλεξητήριον, τὸ, &c. V.

'Αλεὲς, ῆ, ὁ, calidus tepidus: Hesych. à Them. ἀλέα, ἡ; V. Sed interdum, dicitur ἀλεὲς, Doricè pro ἀλεὸς, ftultus, μάταιος, &c. V.

'Αλεόσυνη, ης, ἡ, collectio, congeries: Gal. est ab ἀλέω, congrego, &c. V.

'Αλεόφρων, demens, mente captus; est comp. ex ἀλεὲς, Dor. pro ἀλεὸς, & φρὴν, cujus comp. varia in φρένων, &c. V.

'Αλέπαδνον, non habens lora lata, quæ λέπαδνα dicuntur: Hesych. ex α priv. & λέπαδνον νὸ, à Th. λέπω· V. Item Ἀλεπάδωτος, ου, ὁ ἡ ἡ, non squamatus, squamis carens: ex α priv. & λεπίδωτος, ὁ; V. Sic & Ἀλέπιος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui corticatus non est, non desquamatus: ex α priv. & λεπὶς, ὁος, seu λεπὶς, ἴδος; à Them. λέπω, &c. V.

'Αλεστέον, molendum est, & ἀλεστὸς, στέα, στέον, molendus, da, dum: Dioscor. verbale gerundivum, ab ἀλέω, f. ήσω, molo, &c. V. Item Ἀλεστὴ, ἡ, expon. acus, gluma: ab eod. Th. ἀλέω; V.

'Αλήτης, ου, ὁ, molitor, molitorius; ut ὄνος ἀλήτας, molas asinarias; item ἄλητὸς, ου, ὁ, molitio, molitura; ipsa molendi actio; Plut. Item ἀλητεία, ἰδος, ἡ, molitrix; Od. υ. ut & ἀλητρὶς, idem quod, ut omnia, à Th. ἀλέω, f. ήσω, &c. V.

'Αλητεύω, pistillus, quo sal teritur; παρὰ τὸ τοῦ ἅλας τελεῖν; sed scribitur & ἀλιτεύω, cum tenui, παρὰ τὸ ἁλῶν τελεῖν; unde τελεῖαν, νὸ, &c. Vide.

'Αλιτὸν, ῶν, ὁ, pistrinum; apud Athen. à Th. ἀλέω, molo, V.

'Αλθίομαι, in voce media, idem quod act. ἀλθαίνω, quod est per ἐπενθεσιν τοῦ υ, idem cum, & pro Th. ἀλέω, & in media voce ἀλέομαι, vito, caveo, &c. Vide.

'Αλιενέτης, ου, ὁ, farinaceus; ex farina constans; ut ἀλιενέτῳ ἄρτῳ; apud Athen. ab ἄλιενον, ου, τὸ, idem quod ἀλείαρ, ατος, τὸ, &c. V.

'Αλιενέμονης, dictus fuit Apollo; quòd è farina etiam vaticinia daret; Hesych. ex ἄλιενον, τὸ, & μάντις, ὁ, ἡ, &c. V. Item ἀλιενεπόλια, farinam facio; molo, pinso; ex ἄλιενον, τὸ, & ποιέω, ῶ, &c. Vide.

'Αλιενέτης, ους, ὁ, exp. cribrum, quo farina cribratur; Joann. Grammat. annotat, Atticis esse τηλίαν, i. e. cribri circumferentiam; sed exp. & farinæ tenuissimum; παστάλη, Suid. Dicitur autem, pro ἀλιενέσιστος; ex ἄλιενον, τὸ, & σήθω, f. σω; unde σῆτος, ὁ, &c. V.

'Αλθέσιμος, depulsor mortis, auxilians adversus mortem: Soph. ex ἀλέξω, & μόρος, ὁ, &c. V. Item Ἀλθεσιφάρμακον, remedium adversus pharmacum, seu venenum, amuletum: Dioscor. & metaph. præsidium; & exponunt etiam, simpl. remedium: ut λοιμῷ ἀλθεσιφάρμακος; suâ autem naturâ, est adject. ἀλθεσιφάρμακος, ὁ ἡ ἡ· unde ἀλθεσιφαρμάκους δυνάμεις; apud Plut. Symp. 4. & ἀλθεσιφάρμακος λόγος, dicitur liber tradens amoliendorum venenorum rationem: apud Dioscor. 7. cap. 1. ab ἀλέξω, & φάρμακον, τὸ; vide.

'Αλθίμιος, idem quod ἀλεξητήριος, & ἀλέξιον, ου τὸ; idem quod ἀλεξητήριον, τὸ, &c. V.

'Αλθὲς, ῆ, ὁ, calidus tepidus: Hesych. à Them. ἀλέα, ἡ; V. Sed interdum, dicitur ἀλεὲς, Doricè pro ἀλεὸς, ftultus, μάταιος, &c. V.

'Αλεόσυνη, ης, ἡ, collectio, congeries: Gal. est ab ἀλέω, congrego, &c. V.

'Αλεόφρων, demens, mente captus; est comp. ex ἀλεὲς, Dor. pro ἀλεὸς, & φρὴν, cujus comp. varia in φρένων, &c. V.

'Αλέπαδνον, non habens lora lata, quæ λέπαδνα dicuntur: Hesych. ex α priv. & λέπαδνον νὸ, à Th. λέπω· V. Item Ἀλεπάδωτος, ου, ὁ ἡ ἡ, non squamatus, squamis carens: ex α priv. & λεπίδωτος, ὁ; V. Sic & Ἀλέπιος, ου, ὁ ἡ ἡ, qui corticatus non est, non desquamatus: ex α priv. & λεπὶς, ὁος, seu λεπὶς, ἴδος; à Them. λέπω, &c. V.

'Αλεστέον, molendum est, & ἀλεστὸς, στέα, στέον, molendus, da, dum: Dioscor. verbale gerundivum, ab ἀλέω, f. ήσω, molo, &c. V. Item Ἀλεστὴ, ἡ, expon. acus, gluma: ab eod. Th. ἀλέω; V.

'Αλήτης, ου, ὁ, molitor, molitorius; ut ὄνος ἀλήτας, molas asinarias; item ἀλητὸς, ου, ὁ, molitio, molitura; ipsa molendi actio; Plut. Item ἀλητεία, ἰδος, ἡ, molitrix; Od. υ. ut & ἀλητρὶς, idem quod, ut omnia, à Th. ἀλέω, f. ήσω, &c. V.

'Αλητεύω, pistillus, quo sal teritur; παρὰ τὸ τοῦ ἅλας τελεῖν; sed scribitur & ἀλιτεύω, cum tenui, παρὰ τὸ ἁλῶν τελεῖν; unde τελεῖαν, νὸ, &c. Vide.

'Αλιτὸν, ῶν, ὁ, pistrinum; apud Athen. à Th. ἀλέω, molo, V.

'Αλθίομαι, in voce media, idem quod act. ἀλθαίνω, quod est per ἐπενθεσιν τοῦ υ, idem cum, & pro Th. ἀλέω, & in media voce ἀλέομαι, vito, caveo, &c. Vide.

'Αλιενέτης, ου, ὁ, farinaceus; ex farina constans; ut ἀλιενέτῳ ἄρτῳ; apud Athen. ab ἄλιενον, ου, τὸ, idem quod ἀλείαρ, ατος, τὸ, &c. V.

'Αλιενέμονης, dictus fuit Apollo; quòd è farina etiam vaticinia daret; Hesych. ex ἄλιενον, τὸ, & μάντις, ὁ, ἡ, &c. V. Item ἀλιενεπόλια, farinam facio; molo, pinso; ex ἄλιενον, τὸ, & ποιέω, ῶ, &c. Vide.

'Αλιενέτης, ους, ὁ, exp. cribrum, quo farina cribratur; Joann. Grammat. annotat, Atticis esse τηλίαν, i. e. cribri circumferentiam; sed exp. & farinæ tenuissimum; παστάλη, Suid. Dicitur autem, pro ἀλιενέσιστος; ex ἄλιενον, τὸ, & σήθω, f. σω; unde σῆτος, ὁ, &c. V.

'Αλθίστρον, lumine cassus; orbatus oculis; ex Soph. Item ἄλιστος, invisibilis, seu invisus; Hesych. Utrumq; ex α priv. & λθίσσω, &c. V.

'Αλθίω; unde ἀλθίωμαι, in med. pro vitare, cavere; Il. π. & Od. ξ. &c. Vide ἀλθίομαι.

'Αλίας, Gal. apud Hippocr. exp. ἀθρόως, conf: etim; ab ἅλις, ἰδος, quod à Th. ἅλις, &c. V.

'Αλιμὸς, ἡ, exp, erratio, vagatio; item Metaph. pro anxietate animi, quæ est veluti ejus vagatio; à Th. ἀλάομαι, ῶμαι, V.

'Αλήθεις, ἐντος, ὁ, errans; est part. a. 1. ab ἀλάομαι, V.

'Αλιθὲς, τὸ, accentu in ultima; exp. τὸ ἀσφαλὲς τῷ μετέχειν τῆς ἀληθείας; verum; ut τὸ γὰρ ἀληθὲς; Plato de Leg. id quod est; certè, verè, revera; pro quo dicitur & ἀληθῶς; item ἀληθὲς, Properoxyt. cum accentu in antepenultima, est adv. revera, verè, profectò, Aristoph. & nonnunquam, adverbium admirantis; ut apud eund. in Pluto; ἀληθὲς, ὦ δεκάπαστε πάντων δυμένων; utrumque, ab ἀληθὲς, ὁ, ἡ, V. Item ἀληθέστερος, verius, adv. compar. & ἀληθέστατος, verissimus, superl. ab ἀληθὲς, ἐστὸν, V. Unde & ἀληθίσατος, adv. superl. verissimè.

'Αληθιστὴς, verax; qui verum dicit; unde, ἀληθιστικὸς, ἡ, ὸν, verax; ad veritatem dicendam proclivis; Aristot. verbalia, ab ἀληθεύομαι, pro ἀληθεύω, verum dico; (cui oppon. ψευδομαι;) item verus sum, &c. Vide.

'Αληθὴς, dicitur Ion. pro ἀληθὼς, id vide.

'Αληθίζω, & ἀληθίζομαι, verax sum, vera dico; ab ἀληθὲς, ἰδος, vide. Item ἀληθινὸς, verè, veraciter; Isocr. ab ἀληθὴς, ὁ, quod ab ἀληθεύω, vide.

'Αληθογνωσία, veri cognitio; Dionys. Areop. orthodoxam religionem ita vocavit, quam & ἀληθότητα dixit: ex ἀληθὲς & γνῶσις, εως, ἡ, V. Item ἀληθοεπὴς, veriloquus; Hesych. ex ἀληθὲς & ἔπος, ους, τὸ, V. Item ἀληθόμυθος, ὁ ἡ ἡ, verus vates; qui vera vaticinatur; ab ἀληθὲς & μῦθος, ὁ, &c. V.

'Αληθότης, ητος, ἡ, veritas, idem quod, & pro ἀληθεία, & ab eod. Il V. Dicta autem traditur ἀληθεία, ex α priv. & λήθη, oblivio: ut sit q.d. carentia oblivionis; nam oblivio est mendacii comes; unde mendacem oportet esse memorem; vel quasi ἀλαθεία, quòd semel eruta, minimè, latere possit; aut contrà, quòd veritate nihil sit occultius, ut hîc α, sit Epit. illic vero privat.

'Αληκτον, adverbial, dicitur indesinenter, jugiter, Il. β. ab ἀλήκτω, ὁ ἡ ἡ, indesinens, V. Item ἀλήκτη, exp. qui nondum sorte obtigit; seu ὁ μήπω εἰς λάχος ἐληών, ut Eust. exp. & sic, est ex α priv. & λαγχάνω, in a. 2. ἔλαχον, ἡ λήχω, inusit. &c. V. Item ἀλήκτω, dicitur una ex furiis, Alecto: quòd indesinenter perfequi dicebatur improbos, & ἀλήκτως, idem quod ἄλητον, adv. & utrumque, ab ἄλητος, indefinens: ex α priv. & λήγω, f. ξω, &c. V.

'Αλησιμβρὸς σῖτος, exp. molitum frumentum: apud Herodot. & Thuc. est part. præt. pass. ab ἀλέω, f. ήσω; in pass. ἀλέομαι, ῆμαι, melior: unde ἀλήθεις, molitus, & ἀλέβρος λίθος, lapis qui molitur, seu molâ frangitur, part. præs. & a. 1. pass. &c. V.

'Αλημα, ατος, τὸ, vagatio, erratio: (idem quod πλάνημα; ut ait Eust.) est verbale, ab ἀλάομαι, ῶμαι, &c. Vide.

'Αλημὼ, idem quod, & ab ἀλάομαι, quod Metaph. sumitur apud Soph. pro πλανῶμαι πᾳ νῷ, incertus fum quid agam: animi pendeo, &c. Vide.

'Αλήμονες, errones, vagabundi, exp. & πλανοὶ, l. 1. Epigr. & apud Nonn. translatè signif. peccatores; nam qui peccant, errant, & à recta via deflectunt: est plur. à sing. ἀλήμων, ονος, V. Unde etiam, ἀλημοσύνη, ης, ἡ, exp. idem quod ἀλημα, erratio; apud Apollonium autem, ichol. ait significare, peritiam locorum.

'Αλης, scribitur etiam ἀλὴς, ἰδος, ὁ, ἡ, condensus, coacervatus, frequens; ut Il. ψ. ἀλὴς ὕδωρ, aqua collecta, & coacervata: & in plur. ἀλῆες, in unum congregati; apud Herodot. Item conserti, frequentes, densi; à Them. ἅλις; quod exp. & confertim, coacervatim; & sine genit. pro affatim, magnâ copiâ, &c. V.

'Αλητεία, ἡ, & Ion. ἀλητείη, erratio, vagatio: verbale, ab ἀλητεύω, vagor, erro: item ἀλήτης, ἰδος, ἡ, vaga, errabunda, Suid. est fœm. à masc. ἀλήτης, errabundus; sed exp. & mendicus, &c. V.

'Αληπιβίβρος, exp. mendicivorus; ab ἀλήτης, mendicus; & βίβρος, ὁ, &c. Vide.

'Αλητὸν, ὸ, τὸ, pro ἀλθεγὸν, τὸ, & ab eod. Th. ἀλέω, f. ήσω, &c. V.

'Αλθάκη, ἡ, dicitur malvæ sylvestris genus; sic dicta, ob eam quâ pollet medendi vim; sunt qui & ἀειστελθαῖαν dictam tradant; vide Dioic. & Theoph. est à Th. ἀλθω, seu ἀλθίω, &c. V.

'Αλθίομαι, ῶμαι, idem quod ἀλθομαι, sanor: ut Il. ε. ἀλθετο χεὶρ, &c. Est pass. ab ἀλθω seu ἀλθίω, &c. V. Item ἀλθίσκω, idem quod & pro ἀλθω sive ἀλθω, medeor; unde verbale, ἄλθησις, sanatio; apud Hippocr. Item, ἀλθητὴς, sanitati conferens; saluber, i. e. θεραπευτικὸς, Nicand. Unde ἀλθητήριον, idem quod ἄλθος, ους, τὸ, sanatio, medela, medicamentum, Hesych. remedium, &c. Omnia, à Th. ἄλθω, seu ἀλθίω, V.

'Αλιάδης, ου, ὁς, propriè piscatorum filii; sed fumitur &, pro ipsis piscatoribus; apud Soph. ab ἁλιὰς, V.

'Αλιαὶ θεαὶ, dicuntur marinæ deæ; Il. σ. & ω, est plur. fœm. à sing. ἅλιος, V. Item ἁλιὰς, άδος, ἡ, navicula, cymba; quidam exp. piscatorium naviculum; quasi ab ἁλιὰς, derivatum sit: apud Aristot. l. 4. anim. c. 37. ἁλιὰς βάτραχος, exp. rana piscatrix, à Th. ἅλς, ἁλὸς, unde ἅλιος, ὁ, ὸν, ἡ, &c. V.

'Αλιβάντης, ου, ὁ ἡ ἡ, cui thure accenso honos non est habitus: ex α priv. & λιβανωτὸς, ὁ, seu λιβανωτὴν, τὸν, &c. V.

'Αλίβαπτος, mari immersus, seu submersus, Nic. in Alexiph. ex ἅλς, ἁλὸς, & βαπτὸς, ὁ, V.

'Αλίβας, αντος, ὁ, dicitur ὁ ναυαγὸς, mortuus, defunctus; utpote ζωπαθὴς λειβάδων ἀμοιρος ὤν; expers vitalis humoris: item ἀλίβας ὑπνος; apud Callim. est ὄξος, acetum; ὑπὸ τῶ μὴ λείβεσθαι, ἢ τῶ γεννεκρωβίου δύνος ὄζειν, inquit Suid. ut & Eustathio quoque, παρὰ τὸ μὴ λίβεσθαι ὑπὸ σποδοῦς, quòd libari non foleret: ex α priv. & Them. λείβω, unde λίβω, λίβος, ους, τὸ, & λιβάς, άδος, ἡ, &c. V.

'Αλίβατος, marigradus, apud Athen. ex ἅλς, ἁλὸς, & βαίνω, f. βήσομαι, à βάω, unde varia comp. in βάτος, defluunt, &c. V.

'Αλιβδύω, dictum, per Æolicum literæ β. Pleonasmum; pro ἀλυβδύω, id vide.

'Αλίβρικτος, mari immersus, vel aspersus, aut madefactus: in Epigr. ex ἅλς, ἁλὸς, & βρίχω, f. ξω, &c. Vide.

'Αλίβρεμος, q.d. marisremus; marinum quendam fremitum edens: ex ἅλς, ἁλὸς, & βρέμω, ὁ, à Th. βρίμω, &c. V.

'Αλίβροχος, exp. mari irriguus: ex ἅλς, ἁλὸς, & βρέχω, ἡ, à Th. βρίχω, &c. V.

Ἁλίεργος, sal conedens; i.e. ὁ ἅλας ἐσθίων; item, à mari exesus; pro quo dicitur ἁλιόβρωτος; ex ἅλας, ἁλός, ὁ, sal, vel ἅλς, ἁλός, ἡ, mare: & ἔργω, f. ἔργω, ὁ, à Th. βέργω, f. ἄσω, &c. V.

Ἁλίηδων, undisonus; in mari strepens, Oppian. 5. Hal. ex ἅλς, ἁλός, & ἠδέω, ὁ, V. Interponitur autem γ. metri causâ. Item ἁλιηγενής, mari vicinus: ex ἅλς, ἁλὸς & γείτων, V. Item ἁλιγενής, è mari ortus, mari genitus; sic & citur Venus ἁλιγενὴς ἀπὸ θαλάσσης, quia est orta mari, ut canunt Poëtæ: ex ἅλς, ἁλὸς & γένομαι, unde γενής, τό, &c. Vide.

Ἁλιδινής, οῦς, ὁ ἡ ἡ, qui in mari versatur, seu qui per mare circumagitur: ex ἅλς, ἁλός, & δῖνη, ἡ, unde δινέω, ὁ, &c. V. Ἁλίδρομος, exp. per mare currens, marivagus: navis Epith. apud Poët. ex ἅλς, ἁλὸς, & δρόμος, ὁ, &c. V. Item ἁλιδύω, bimergo in mari, pro ἁλὶ δύω, ex ἅλς, ἁλὸς, & δύω, idem cum Them. δυῶ, &c. V.

Ἁλιεία, ἡ, piscatio, piscatus; est verbale, ab ἁλιεύω, V.

Ἁλιερδὴς, in mari operans: ex ἅλς, ἁλὸς, & ἔργον, τό, &c. V.

Ἁλίευμα, piscatio; item ἁλιευτικὸς, ὴ, ὸν, piscatorius; ad piscationem, aut ad piscatorem pertinens: unde neut. ἁλιευτικὸν, & in plur. ἁλιευτικὰ, pro tractatu, sive tractatibus de arte piscatoria; Athen. 7. verbalia, ab ἁλιεύω, quod vide in ἁλιεύς.

Ἁλίζω, salio, sale conspergo: est ab ἅλς, ἁλὸς, ὁ, sal; sed ἁλίζω, congrego, coacervo: est ab ἅλις, adv. concervatim, &c. In hac tamen significat. usurpatur potius comp. συναλίζω, &c. V.

Ἁλιζώναι, ὁι, dicuntur Paphlagones, seu Bithynii, quoniam mari cinguntur; item, ἁλίζωνοι, mari cincti: Ifthmus, ut ἁλίζωνος κόρινθος; in Epigr. ex ἅλς, ἁλὸς, & ζώνη, ἡ, &c. Vide.

Ἁλιηρὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, ut apud Euryp. ἁλιηρὴς κώπη, quâ remigant in mari: ex ἅλς, ἁλὸς, & ἐρέσσω, unde ἐρετὴς & varia comp. in ἐρης, desinentia, &c. Vide.

Ἁλιήτωρ, ορος, piscator: & in plur. ἁλιῆτορες, idem quod ἁλιῆς; piscatores: in Epigr. ab ἁλιεύς, έως, ὁ, &c. V.

Ἁλίθηρ, ηρος, ὁ ἡ ἡ, lapidum expers: minimè lapidosus: ex α priv. & λίθος, ὁ, &c. V.

Ἁλικάκαβον, dicitur solani quoddam genus, Dioscor. 4. 74. Ex ἅλς, ἁλὸς & κακάβη, ἡ, pro κακκάβη, ἡ, &c. V.

Ἁλικλὶς, ίδος, ἡ, salsilago: ab ἅλας, ατος, τὸ, idem quod ἅλς, ἁλὸς, ὁ, sal, &c. V.

Ἁλίκλυστος, qui mari alluitur, Soph. Item qui circumluitur, vel obruitur mari: ex ἅλς, ἁλὸς, & κλύζω, f. σω; unde comp. quædam in κλυστὸς, desinunt, &c. V.

Ἁλικὸς, οῦ, ὁ, maritimus: ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ, vide. Item ἁλικύπρος, idem quod, & pro ἁλυκότης, id vide.

Ἁλίκρατε, mari, i.e. marinæ salsuginis commixtus: ex ἅλς, ἁλὸς, & κρᾶσις, f. κράσεως, per Syn. pro κρᾶσει, idem cum κράσιμος, &c. V. Item ἁλικράτειον, maris regnum obtinens: ὁ τῆς ἁλὸς κράτειος; regnans in mari: ex ἅλς, ἁλὸς, & κράτος, ους, ὁ, V. Ἁλικρηπὶς γαῖα, apud Nonn. exp. maritima ora, q.d. habens fundamentum ad mare: ex ἅλς, ἁλὸς, & κρηπὶς, ίδος, &c. V. Item ἁλίκτυπος, mari, seu undis marinis resonans: marisonus; in Epigr. apud Buryp. autem in Or. ἁλίκτυποι, in plur. dicuntur piscatores; quòd mare remis pulsantes, strepitum excitent: ex ἅλς, ἁλὸς, & κτυπέω, ῶ, &c. V.

Ἁλικώδης, idem quod, & pro ἁλυκώδης, id V.

Ἁλιμέδων, οντος, ὁ, mari imperans; maris imperator, Epith. Neptuni: ex ἅλς, ἁλὸς & μέδω, &c. V. Item ἁλιμήρια, q.d. importuositas; i.e. carentia portus; item ἁλιμυδώτης πόντος, portum non habens, Suid. Item ἁλιμήστωρ, idem, Hesych. omnia ab ἁλίμηστος, portu carens: ex α priv. & λιμέω, στος, ὁ, &c. V.

Ἁλιμήδης, ίδος, ὁ ἡ ἡ, in mari agitans consilia; in marisollicitus; ut ἁλιμήδης ἐμπορία, apud Dionys. de situ orb. ex ἅλς, ἁλὸς, & μήδομαι, τὸ, &c. Vide.

Ἁλιμός, famem pellens, seu arcens & prohibens: unde ἁλιμὸς συνουσία; apud Proel. & ἁλιμὸν ἀνώνυμος, apud Plut. ex α priv. & λιμὸς, ὁ, &c. Vide.

Ἁλιμυρὴς, ίος, ὁ, ἡ, idem quod ἁλιμυρήεις, in mare cum fremitu fluens, &c. V.

Ἁλινδησις, εως, ἡ, volutatio; est verbale, ab ἁλινδέομαι, ἔμην, volvor, volutor, Plut. Unde &, ἁλινδάδην, idem quod ἁλίσσω, locus, ubi se volutant animalia; & ominis, à Th. ἁλίω, volvo, voluto, unde ἁλινδέω, idem: & ex eo formatum: ut κυλινδέω, ex κυλίω, &c. V.

Ἁλινήκτεσσα est fœm. à masc. ἁλινηκὴς, in mari natans: ex Epigr. ex ἅλς, ἁλὸς, & νήχω, ομαι, &c. Vide. Item ἁλίνιτρον, vulgò, sal-petræ, & barbarè salpetram, & salpetrum vocant: ex ἅλς, ἁλὸς, & νίτρον, τὸ, &c. Vide.

Ἁλιόθηρ, in Epigr. exp. venatio rei non captæ, q.d. venatio quæ setibus caruit: ex α priv. & λίνον, τὸ, &c. Vide.

Ἅλις, alica, Latinis; Græcis χόνδρος dicitur, id V.

Ἄλιος, adverbialiter ponitur pro frustra, incassum, Il. ν. ab ἅλιος marinus; item irritus, inanis; ductâ signif. à mari: quod res quædam vana & inutilis esse videretur, ante inventas naves; vel quòd ad potum inutilis sit aqua marina; ut ἐξ' ἅλιον βλώσ: & ἐξ' ἅλιον ἵησι; apud Hom. Il. ω, à Th. ἅλς, ἁλὸς, ἡ, &c. V.

Ἁλιόω, exp. irritum reddo, & effectum habere non sino; ut Il. π, ὐδὲ θέλιαστ βέλος, non irritum emisit telum: ab ἅλιος, ὁ, ἡ, V.

Ἁλίπαστα, τὰ, quæ constant ex medicamentis non pinguibus, Cels. l. 5. c. 19. Item ἁλίπαστος, non pinguis, non nitidus: utrumque, ab ἁλίπαστος, quod V.

Ἁλίπαστος, sale conspersus; ut ἁλίπαστον κρέας, apud Eust. Item mari, seu aquâ marinâ aspersus: in Epigr. ex ἅλς & πάσσω, ὁ, à Th. πάομαι, seu πάτημι, &c. V. Item ἁλίπαδος, q.d. risolum, i. e. solum quod aliquando mari cooperium fuit, rursum autem, campus esse cœpit, & aratum fuit: per Catachresin autem, sic dicitur quilibet campus; appellatur autem, quasi ἁλὸς πέδον; ex ἅλς & πέδον, τὸ, vide.

Ἁλιπὴς, ίος, ὁ, ἡ, pinguedine carens: minimè pinguis; sed exp. & macilentus, item aridus; atque inde, ἁλίπτερα δένδρα, dicuntur arbores, quæ carent succo, & unguine, apud Theophr. Hist. Pl. l. 5. c. 1. Ex α priv. & λίπος, ίος, τὸ, unde λιπαίνω, λιπαρὴς, &c. V.

Ἁλιπλανὴς, marivagus, pontivagus; unde ἁλιπλανία, ἡ, exp. erratio, seu vagatio in mari; ex ἅλς, ἁλὸς & πλάνη, ἡ, unde πλάνης, ητος, & πλάτης, ου, ὁ, &c. V. Sic &, ἁλίπλαγκτος, idem signif. à Them. πλάζω, f. πλάγξω, &c. V.

Ἁλιῤῥοδὸς, ὁ ἡ ἡ, exp. marifluus: ut πόρος ἁλιῤῥοδὸς, fluvii in mare fluentes, seu cum sonitu: & ἁλιῤῥοδὸν ἀκτὴ, exp. littus quod fluctibus marinis agitatur: item legitur & fœm. ἁλιῤῥοδία κόνις: in Epigr. & ἁλιῤῥόδος, substantivè etiam exp. ἁλὸς ῥόδος, i. e. fluctus maris, Hesych. ut & ἁλιῤῥόθιον, quasi ἁλὸς ῥόθιον, Suid. ex ἅλς, ἁλὸς, & ῥόθος, unde ῥόθιον, τὸ, &c. Vide.

Ἅλις, adv. satis; fieri dicitur ἐκ τῆς ἁλὸς; ut ποτε ἐγ ἢ ἀθρόον ὄζῃ τὸ ὕδωρ, inquit Etym. & exp. etiam, confertim, coacervatim, & interdum dicitur, ἀχ' ἅλις, sub, ὄζῃ, non sat est, quod exp. &, parum hoc tibi videtur, nisi etiam, &c. Il. ρ. &c. V.

Ἁλὶς, ἡ, muria, salsugo; idem quod ἁλμυρὶς, & ab eod. Th. ἅλς, ἁλὸς, ὁ, &c. V.

Ἁλίσγημα, τὸ, exp. propriè, contaminatio, seu contagio ex cibo vetito; ut quum aliquis se idolothytorum esu polluit, Act. c. 15. verbale, ab ἁλισγέω, verbum eodem sensu usitatum Græcis Bibliorum interpretibus; ut Daniel. c. 2. ἁλισθῆς, polluatur, contaminetur, & Malach. 1. ἐλίσγησα, contaminavi, & ἁλισγημένος, pollutus, &c. V.

Ἁλίσκομαι, capior, convincor; ut ἁλίσκεσθαι ψευδομαρτυρίαν, convinci falsi testimonii, Aristot. in Rhet. sic ἁλίσκομαι, convincor mendacii; Xenophon. Bud. putat exponi tantum posse decipere, seu fallere, H. l. Item ἁλίσκω, capio, f. ἁλώσω, tanquam ab ἅλίσκω; sed ejus præt. ἥλωκα, & 2. ἧλον, (unde part. ἁλὰς, tanquam ab ἅλωμι;) habent signif. pass. ut eum dat. ἅλλῃ ἔρωτι, captus amore; apud Luc. & cum genit. ut ἁλῶναι τῆς κορῆς, puellæ amore captus fuisse; quasi sub. dat. ἔρωτι; sed interdum ἁλῶναι, exp. corripi; ut apud Gal. ἁλῶναι περιπλοίῃ, corripi tertianis febribus: sic ἁλῶναι μανίᾳ, correptus insaniâ; apud Soph. Item signif. & deprehendo, reum peragο; unde ἥλωκώς, sive ἁλώς, deprehensus, convictus, damnatus: ut apud Dem. ἀσεβῶν ἥλωκε, convictus est, tenetur, seu damnatus est impietatis; sic apud eund. μὴ ἑλόντων ψῆφῳ, unicâ damnari sententiâ: interdum autem, huic verbo jungitur prep. ὑπὸ, cum dat. ut ἁλόντα ὑπὸ σφῶν, apud Herodian. damnatum seditionum, vel ob seditiones: sic ὑπὸ κακοῦ ἁλῶναι ἄλως; apud Plut. in Pericle.

Ἁλισμὸς, ῦ, ὁ, salitura; ipse actus saliendi, seu sale condiendi; item maris jactatio, Bud. ex Dioscor. est verbale, ab ἁλίζω, ομαι, sale condio, &c. Vide.

Ἁλίσπετον, in quo sal seminatum est, & sparsum, Hesych. ex ἅλς, ἁλὸς, ὁ, & σπείρω, ὁ, &c. V. Item ἁλίστεφος, ὁ ἡ ἡ, exp. mari, tanquam coronâ cinctus; mari circumdatus; ut ἁλίστεφον πολίεσσιν; Hom. hymn. 1 in Apoll. ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ, & στέφανος, ὁ, &c. V.

Ἁλιτὸς, ὴ, ὸν, salitus; in Epigr. verbale, ab ἁλίζω, sale condio, &c. Vide.

Ἁλίτερος, ὴ, exp. volutabrum, i. e. locus ubi se volutant animalia, Poll. est à Them. ἑλίω, voluto; idem quod ἑλίτρα, & forsan ex eo factum, &c. V.

Ἁλίτριπτος, idem quod ἁλιτρίφης, marivagus, &c. V.

Ἁλιτάλημι, idem quod, ab, & pro ἁλιτραίνω, pecco, &c. V.

Ἁλιτένων, ονος, ὁ ἡ ἡ, cui supplicari non potest; vel qui supplicando exorari non potest, inexorabilis, Epith. Orci, in Epigr. ex α priv. & λιτανεύω, id V.

Ἁλίτης, ίος, ὁ ἡ ἡ, ut ἁλίτης πόντος, maritimus, vel mari adjacens locus; q.d. ad mare extensus; sed τὸ ἁλίτης, exp. demissum & humile, Hesych. & Etym. & apud Appian. ἁλίτης διλασσα, exp. mare vadosum: ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ, & τείνω, f. τενῶ; unde comp. varia desinunt in τενὴς, &c. V. Sic &, ἁλίτριμον, exp. mari finitimus, seu conterminus, in Epigr. ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ, & τέρμων, ὁ, idem quod Th. τέρμα, τὸ, &c. V.

Ἁλίτημα, τὸ, peccatum, scelus, flagitium; est verbale, ab ἁλιτάνομαι, ἐάνημαι, idem quod Th. ἁλιτέω, ῶ, f. ήσω, quod exp. & scelus admitto; propriè, admitto quippiam in Deum; item violo, offendo; Etym. dicit ἁλιτεῖν, fieri ἁλιτῶ; & esse λιτῆς ἢ ἱκασίας στέρησιν, privor; ἢ ἀπὸ τῆς ἅλης, i. e. τῆς πλάνης, Bud. putat exponi posse decipere, seu fallere, H. l. Item ἁλιτάνω, & act. ἁλίτω, capio, f. ἁλήσω, tanquam ab ἁλίω; sed ejus præt. ἥλατο, & 2. ἅλμην, (unde part. ἁλὰς, tanquam ab ἅλωμι;) habent signif. pass. ut eum dat. ἅλλῃ ἔρωτι, captus amore; apud Luc. & cum genit. ut ἁλῶναι τῆς κορῆς, puellæ amore captus fuisse; quasi sub. dat. ἔρωτι; sed interdum ἁλῶναι, exp. corripi; ut apud Gal. ἁλῶναι περιπλοίῃ, corripi tertianis febribus: sic ἁλῶναι μανίᾳ, correptus insaniâ; apud Soph. Item signif. & deprehendo, reum peragο; unde ἥλωκώς, sive ἁλώς, deprehensus, convictus, damnatus; ut apud Dem. ἀσεβῶν ἥλωκε, convictus est, tenetur, seu damnatus est impietatis; sic apud eund. μὴ ἑλόντων ψῆφῳ, unicâ damnari sententiâ: interdum autem, huic verbo jungitur prep. ὑπὸ, cum dat. ut ἁλόντα ὑπὸ σφῶν, apud Herodian. damnatum seditionum, vel ob seditiones: sic ὑπὸ κακοῦ ἁλῶναι ἄλως; apud Plut. in Pericle.

Ἁλισμὸς, ῦ, ὁ, salitura; ipse actus saliendi, seu sale condiendi; item maris jactatio, Bud. ex Dioscor. est verbale, ab ἁλίζω, ομαι, sale condio, &c. Vide.

Ἁλίσπετον, in quo sal seminatum est, & sparsum, Hesych. ex ἅλς, ἁλὸς, ὁ, & σπείρω, ὁ, &c. V. Item ἁλίστεφος, ὁ ἡ ἡ, exp. mari, tanquam coronâ cinctus; mari circumdatus; ut ἁλίστεφον πολίεσσιν; Hom. hymn. 1 in Apoll. ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ, & στέφανος, ὁ, &c. V.

Ἁλιτὸς, ὴ, ὸν, salitus; in Epigr. verbale, ab ἁλίζω, sale condio, &c. Vide.

Ἁλίτερος, ὴ, exp. volutabrum, i. e. locus ubi se volutant animalia, Poll. est à Them. ἑλίω, voluto; idem quod ἑλίτρα, & forsan ex eo factum, &c. V.

Ἁλίτριπτος, idem quod ἁλιτρίφης, marivagus, &c. V.

Ἁλιτάλημι, idem quod, ab, & pro ἁλιτραίνω, pecco, &c. V.

Ἁλιτένων, ονος, ὁ ἡ ἡ, cui supplicari non potest; vel qui supplicando exorari non potest, inexorabilis, Epith. Orci, in Epigr. ex α priv. & λιτανεύω, id V.

Ἁλίτης, ίος, ὁ ἡ ἡ, ut ἁλίτης πόντος, maritimus, vel mari adjacens locus; q.d. ad mare extensus; sed τὸ ἁλίτης, exp. demissum & humile, Hesych. & Etym. & apud Appian. ἁλίτης διλασσα, exp. mare vadosum: ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ, & τείνω, f. τενῶ; unde comp. varia desinunt in τενὴς, &c. V. Sic &, ἁλίτριμον, exp. mari finitimus, seu conterminus, in Epigr. ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ, & τέρμων, ὁ, idem quod Th. τέρμα, τὸ, &c. V.

Ἁλίτημα, τὸ, peccatum, scelus, flagitium; est verbale, ab ἁλιτάνομαι, ἐάνημαι, idem quod Th. ἁλιτέω, ῶ, f. ήσω, quod exp. & scelus admitto; propriè, admitto quippiam in Deum; item violo, offendo; Etym. dicit ἁλιτεῖν, fieri ἁλιτῶ; & esse λιτῆς ἢ ἱκασίας στέρησιν, privor; ἢ ἀπὸ τῆς ἅλης, i. e. τῆς πλάνης, Bud. putat exponi posse decipere, seu fallere, H. l. Item ἁλιτάνω, & act. ἁλίτω, capio, f. ἁλήσω, tanquam ab ἁλίω; sed ejus præt. ἥλατο, & 2. ἅλμην, (unde part. ἁλὰς, tanquam ab ἅλωμι;) habent signif. pass. ut eum dat. ἅλλῃ ἔρωτι, captus amore; apud Luc. & cum genit. ut ἁλῶναι τῆς κορῆς, puellæ amore captus fuisse; quasi sub. dat. ἔρωτι; sed interdum ἁλῶναι, exp. corripi; ut apud Gal. ἁλῶναι περιπλοίῃ, corripi tertianis febribus: sic ἁλῶναι μανίᾳ, correptus insaniâ; apud Soph. Item signif. & deprehendo, reum peragο; unde ἥλωκώς, sive ἁλώς, deprehensus, convictus, damnatus; ut apud Dem. ἀσεβῶν ἥλωκε, convictus est, tenetur, seu damnatus est impietatis; sic apud eund. μὴ ἑλόντων ψῆφῳ, unicâ damnari sententiâ: interdum autem, huic verbo jungitur prep. ὑπὸ, cum dat. ut ἁλόντα ὑπὸ σφῶν, apud Herodian. damnatum seditionum, vel ob seditiones: sic ὑπὸ κακοῦ ἁλῶναι ἄλως; apud Plut. in Pericle.

Ἁλισμὸς, ῦ, ὁ, salitura; ipse actus saliendi, seu sale condiendi; item maris jactatio, Bud. ex Dioscor. est verbale, ab ἁλίζω, ομαι, sale condio, &c. Vide.

Ἁλίσπετον, in quo sal seminatum est, & sparsum, Hesych. ex ἅλς, ἁλὸς, ὁ, & σπείρω, ὁ, &c. V. Item ἁλίστεφος, ὁ ἡ ἡ, exp. mari, tanquam coronâ cinctus; mari circumdatus; ut ἁλίστεφον πολίεσσιν; Hom. hymn. 1 in Apoll. ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ, & στέφανος, ὁ, &c. V.

Ἁλιτὸς, ὴ, ὸν, salitus; in Epigr. verbale, ab ἁλίζω, sale condio, &c. Vide.

Ἁλίτερος, ὴ, exp. volutabrum, i. e. locus ubi se volutant animalia, Poll. est à Them. ἑλίω, voluto; idem quod ἑλίτρα, & forsan ex eo factum, &c. V.

Ἁλίτριπτος, idem quod ἁλιτρίφης, marivagus, &c. V.

Ἁλιτάλημι, idem quod, ab, & pro ἁλιτραίνω, pecco, &c. V.

Ἁλιτένων, ονος, ὁ ἡ ἡ, cui supplicari non potest; vel qui supplicando exorari non potest, inexorabilis, Epith. Orci, in Epigr. ex α priv. & λιτανεύω, id V.

Ἁλίτης, ίος, ὁ ἡ ἡ, ut ἁλίτης πόντος, maritimus, vel mari adjacens locus; q.d. ad mare extensus; sed τὸ ἁλίτης, exp. demissum & humile, Hesych. & Etym. & apud Appian. ἁλίτης διλασσα, exp. mare vadosum: ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ, & τείνω, f. τενῶ; unde comp. varia desinunt in τενὴς, &c. V. Sic &, ἁλίτριμον, exp. mari finitimus, seu conterminus, in Epigr. ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ, & τέρμων, ὁ, idem quod Th. τέρμα, τὸ, &c. V.

Ἁλίτημα, τὸ, peccatum, scelus, flagitium; est verbale, ab ἁλιτάνομαι, ἐάνημαι, idem quod Th. ἁλιτέω, ῶ, f. ήσω, quod exp. & scelus admitto; propriè, admitto quippiam in Deum; item violo, offendo; Etym. dicit ἁλιτεῖν, fieri ἁλιτῶ; & esse λιτῆς ἢ ἱκασίας στέρησιν, privor; ἢ ἀπὸ τῆς ἅλης, i. e. τῆς πλάνης, Bud. putat exponi posse decipere, seu fallere, H. l. Item ἁλιτάνω, & act. ἁλίτω, capio, f. ἁλήσω, tanquam ab ἁλίω; sed ejus præt. ἥλατο, & 2. ἅλμην, (unde part. ἁλὰς, tanquam ab ἅλωμι;) habent signif. pass. ut eum dat. ἅλλῃ ἔρωτι, captus amore; apud Luc. & cum genit. ut ἁλῶναι

λῶναι τῆς κορῆς, puellæ amore captus fuisse; quasi sub. dat. ἔρωτι; sed interdum ἁλῶναι, exp. corripi; ut apud Gal. ἁλῶναι περιπλοίῃ, corripi tertianis febribus: sic ἁλῶναι μανίᾳ, correptus insaniâ; apud Soph. Item signif. & deprehendo, reum peragο; unde ἥλωκώς, sive ἁλώς, deprehensus, convictus, damnatus; ut apud Dem. ἀσεβῶν ἥλωκε, convictus est, tenetur, seu damnatus est impietatis; sic apud eund. μὴ ἑλόντων ψῆφῳ, unicâ damnari sententiâ: interdum autem, huic verbo jungitur prep. ὑπὸ, cum dat. ut ἁλόντα ὑπὸ σφῶν, apud Herodian. damnatum seditionum, vel ob seditiones: sic ὑπὸ κακοῦ ἁλῶναι ἄλως; apud Plut. in Pericle.

Ἁλισμὸς, ῦ, ὁ, salitura; ipse actus saliendi, seu sale condiendi; item maris jactatio, Bud. ex Dioscor. est verbale, ab ἁλίζω, ομαι, sale condio, &c. Vide.

Ἁλίσπετον, in quo sal seminatum est, & sparsum, Hesych. ex ἅλς, ἁλὸς, ὁ, & σπείρω, ὁ, &c. V. Item ἁλίστεφος, ὁ ἡ ἡ, exp. mari, tanquam coronâ cinctus; mari circumdatus; ut ἁλίστεφον πολίεσσιν; Hom. hymn. 1 in Apoll. ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ, & στέφανος, ὁ, &c. V.

Ἁλιτὸς, ὴ, ὸν, salitus; in Epigr. verbale, ab ἁλίζω, sale condio, &c. Vide.

Ἁλίτερος, ὴ, exp. volutabrum, i. e. locus ubi se volutant animalia, Poll. est à Them. ἑλίω, voluto; idem quod ἑλίτρα, & forsan ex eo factum, &c. V.

Ἁλίτριπτος, idem quod ἁλιτρίφης, marivagus, &c. V.

Ἁλιτάλημι, idem quod, ab, & pro ἁλιτραίνω, pecco, &c. V.

Ἁλιτένων, ονος, ὁ ἡ ἡ, cui supplicari non potest; vel qui supplicando exorari non potest, inexorabilis, Epith. Orci, in Epigr. ex α priv. & λιτανεύω, id V.

Ἁλίτης, ίος, ὁ ἡ ἡ, ut ἁλίτης πόντος, maritimus, vel mari adjacens locus; q.d. ad mare extensus; sed τὸ ἁλίτης, exp. demissum & humile, Hesych. & Etym. & apud Appian. ἁλίτης διλασσα, exp. mare vadosum: ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ, & τείνω, f. τενῶ; unde comp. varia desinunt in τενὴς, &c. V. Sic &, ἁλίτριμον, exp. mari finitimus, seu conterminus, in Epigr. ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ, & τέρμων, ὁ, idem quod Th. τέρμα, τὸ, &c. V.

Ἁλίτημα, τὸ, peccatum, scelus, flagitium; est verbale, ab ἁλιτάνομαι, ἐάνημαι, idem quod Th. ἁλιτέω, ῶ, f. ήσω, quod exp. & scelus admitto; propriè, admitto quippiam in Deum; item violo, offendo; Etym. dicit ἁλιτεῖν, fieri ἁλιτῶ; & esse λιτῆς ἢ ἱκασίας στέρησιν, privor; ἢ ἀπὸ τῆς ἅλης, i. e. τῆς πλάνης, Bud. putat exponi posse decipere, seu fallere, H. l. Item ἁλιτάνω, & act. ἁλίτω, capio, f. ἁλήσω, tanquam ab ἁλίω; sed ejus præt. ἥλατο, & 2. ἅλμην, (unde part. ἁλὰς, tanquam ab ἅλωμι;) habent signif. pass. ut eum dat. ἅλλῃ ἔρωτι, captus amore; apud Luc. & cum genit. ut ἁλῶναι

vel nocens; (ab ἁλιτόομαι, ὤμην, id V.) idem quod ἁλιτήμων, quod ab Eust. exp. qui sponte ab officio aberrat, Bud. autem vertit, qui sciens prudensq; peccat, &c. V.

Ἁλιτήμορος, ος, ὁ ἡ ἡ, exp. mente captus, stultus; παραφρονῶν, Eust. & Suid. ex ἁλιτεῖν, & μοῖρα, ὁ, &c. Vide.

Ἁλιτηρὸς, & ἁλιτήριος, ος, ὁ, peccator, sceleratus, flagitiosus; ab ἁλιτέω, ὤμην, V. Plut. autem vult esse dictum, ὃν ἀλλάσσειν διὰ μοχθηρίαν κελεύει ὄνος; i. e. quem vitare ob improbitatem, bonum & utile erat; & sic, quidam derivant ab ἁλέω, ὤμην, vito, caveo; ab aliis, exponi propriè dicitur, ὁ ὑπὲρ τῶν ἐν τῷ λιμῷ τὸν ἀλέτην, ἢ ἀναπολίζων, qui tempore famis, eum, qui molit, observat, & farinam deripit; & sic esset ab ἁλίω, molo, & τηρέω, observo, capto, &c. V.

Ἁλιτηρίη, ος, ὁ, à Bud. exp. pernicies, internecio, pestis; de homine dictum; ut Æschines de Demosthene, ὃν ἐπὶ ἁλαζόνι ἁλιτηρίᾳ; sic etiam Demosthenes vocaverat Æschinem; sic dicitur etiam, qui piaculum admisit in Deum: ut ἁλιτήριος τοῦ Διός, apud Thuc. Item erro, Hesych. Item ἁλιτηριώδης, ους, ὁ, ἡ, execrabilis; piacularis: ut ὕπερ ἁλιτηριώδης, apud Plat. de Leg. Item exitialis, pestifer, cum dat. apud eund. Utrumque ab ἁλιτηρὸς, ὁ, à Th. ἁλιτέω, ὤμην, V. Unde etiam ἁλίτης, peccator, sceleratus; (sc. exp. & ξένος, peregrinus, ab Hesych.) idem est quod ἁλίτης, & ἁλιτῆρες, quæ vide.

Ἁλιτόκαρπος, vanam, seu inanem habens prolem; nam ἁλιτόκαρπον, Etym. & Hesych. exp. ματαιότοκον, qui aberravit à re quam de prole conceperat; ex ἁλιτεῖν seu ἁλίτημαι, aberro, & καρπὸς, ὁ, &c. V.

Ἁλιτραίνω, ομαι, pecco, sceleratè ago, ab ἁλιτρὸς, ὁ, V.

Ἁλιτρεύω, ῶ, ὁ ἡ ἡ, qui ex mari alitur; i.e. vel esu piscium marinorum, vel eorum piscatu, Nonn. ex ἅλς, ἁλὸς & τρέφω, &c. V.

Ἁλιτρία, ὴ, peccatum; pro quo dicitur & ἁλιτρεσύνη, Hesych. flagitium: item ἁλιτρίας, ου, ὁ, peccator, Hesych. omnia ab ἁλιτρὸς, sceleratus, &c. V.

Ἁλιτρόβιος, sceleratam vitam agens: ex ἁλιτρὸς, sceleratus, & βίος, ὁ, &c. V. Item ἁλιτρόνοος, efficaciter peccans; animus, vel homo, sub protestate peccati: ex ἁλιτρὸς & νόος, ὁ, &c. V.

Ἁλιτρὸς, ὴ, ὸν, sceleratus, Hesych. ex ἁλιτήριος, per Synæresin esse deductum putat, sicut Etymol. per Syncopen; atque inde, ἁλιτρεσύνη, vide in ἁλιτρία.

Ἁλίτροφος, idem quod ἁλιτρεὺς, & ex isd. id V.

Ἁλίτυπος, à mari percussus; ex ἅλς, ἁλὸς, ἡ, & τύπτω, ἡ, unde τυπίω, &c. V. Item ἁλίτυφος, cæsus sale aspersus; in Epigr. ex ἅλς, ἁλὸς, ὁ, & τύφω, ὁ, &c. V.

Ἁλιφθόρος, ος, ὁ, in mari perdens; prædo marinus; in Epigr. Unde ἁλιφθορίη, perditio nautarum in mari; ibid. ex ἅλς, ἁλὸς, & φθορὸς, ὁ, seu φθορεὺς, ὁ, &c. V. Ἁλίφλοιος, ος, ὁ, q.d. maricortex, aut salicortex; species roboris, seu quercus; apud Theophr. Hist. Pl. 3. 9. ex ἅλς, ἁλὸς & φλοιὸς, ὁ, &c. V. Item ἁλίχλωνος, ex mari lanam habens, purpuratus: ex ἅλς, ἁλὸς & χλωνὸς, ὴ, &c. V.

Ἁλκεία, ἡ, dicitur cauda leonis; quoniam eam quatiendo sibi animos & robur excitat. ut Homerus quoque docet, ab ἀλκέζω, quod à Th. ἀλκὴ, ἡ, &c. V. Item ἄλκια, ἡ, Alcea; sic dicitur herba ex sylvestrium malvarum genere; apud Dioscor. 3. 164. & Plin. 27. c. 4. Itidem ab eod.

Ἄλκαρ, τὸ, exp. auxilium, remedium; munimentum, præsidium; à Them. ἀλκὴ, ἡ, quod exp. & animi robur, fortitudo; strenuitas, animi præstantia; item remedium, &c. V.

Ἀλκὴς, idem quod ἀλκίεις, εντος, ὁ, robustus, strenuus; præditus robore corporis vel animi; utrumque, à Th. ἀλκὴ, ἡ, V.

Ἀλκιβιάδειος, sive ἀλκιβίειος, scil. βοτάνη, dici traditur ab Alcibio, sive Alcibiade quodam; qui, cum à serpente ictus esset, eo commanducato, & plagæ impositio, sanatus est, Schol. Nic. meminit & Dioscor. l. 4. c. 24. & Plin. l. 27. c. 5. Dicitur autem hæc herba, alio nomine, τὸ ἴχνον, id V.

Ἀλκυών, sive ἀλκυδὼν, όνος, ἡ, dicitur halcyone, seu halcedo; avis, παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ κύειν dicta, quod in mari pariat; ut vult Etymologus; & Plut. testatur; vide & Plin. l. 10. c. 32. & Aristot. Hist. an. l. 9. c. 14. Item ἀλκυόνειαι, sive ἀλκυονίδες ἡμέραι, dicuntur quatuordecim dies brumali tempore sereni, cum maris etiam tranquillitate, quibus nidificat & fœtificat hæc avis; unde halcyonides dicuntur dies; apud Aristot. Hist. an. l. 5. c. 8. Item ἀλκυόνειον, sive ἀλκυόνιον, τὸ, dicitur etiam, spuma maris concreta, admistis sordibus tenuissimis, quòd ex ea mari innatante nidos fingunt & construunt halcedones: vide Dioscor. l. 5. c. 136. & Plin. 32. c. 8. Ubi dicitur ἀλκυόνιον, esse spuma concrescens in mari, quâ faciei nitor commendatur; & ex hac nidum congerere dicuntur halcyones. Item ἀλκυονὶς, idem quod ἀλκυών; ut tradit Etym. Omnia, ex ἅλς, ἁλὸς, & Them. νάω, unde νάω, ῶ, &c. V.

Ἀλλαντοπώλης, farcimina, vel lucanicas facio; item ἀλλαντοποιὸς, qui facit lucanicas, tucetarius, fartor: ex ἀλλᾶς, ᾶντος, & πωλέω, &c. V. Item ἀλλαντοπωλίον, farcimina, vel lucanicas vendo; lucanicarum jus venditor; item ἀλλαντοπῶλις, ίδος, ἡ, farciminum venditrix; utrumque, ab ἀλλαντοπώλης, lucanicarum venditor, vel farciminum; sed sumitur &, pro vili, abjectâque sortis homine; ex ἀλλᾶς, ᾶντος, & πωλέω, unde πωλὴς, ἡ, & πῶλος, ὁ, &c. V.

Ἀλλᾶς, ᾶντος, ὁ, ponitur in ter Themata, & exp. farcimi is genus; quibusdam; botellus; Tucetum alii vertunt; Bu-

dæus autem, ἀλλᾶντας, vult esse exta & intestina bubula, & vervecina; fiebat autem ἀλλᾶς, ut in Schol. Græcis legitur: ex carnibus & farina subacta, quæ in φύσιλλι, i. e. intestinum crassum, conjiciebantur; sed videtur &, pro ὑπτιος, general. accipi; ex Suid.

'Αλλάπομμι, f. ξομμι, 1 Cor. c. 15. Reg. 4. c. 15. mutor, immutor; item ut act. ἀλλάσσω, vel ῶω, muto, immuto; item commuto, permuto; item vendo, & interdum exp. redimo; ut apud Luc. dicebat tyrannicida ἀπαξάμενος τὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς, redemptus libertatem meâ cæde, i. e. cæde à me perpetratâ; item pro instauro, citatur: ex 3 Reg. c. 21. &c Vide.

'Αλλαλήτιον, sunt duo rei promittendi; Bud. Unde ἀλλαλήτιον, τὸ, mutua fidejussio; & ἀλλαλήτιος, cum mutua fidejussione, invicem fidejubendo: ex ἀλλήλων & ἐγγύη, ἡ, unde ἔγγυος, ὁ, &c. Vide.

'Αλλαλήτιον, exp. aliud atque aliud dicere; aliter atque aliter loqui; inquit Hesych. ab ἀλλήλων, λοτ, &c. Vide.

'Αλλαλογραφία, mutua scriptio; ex ἀλλήλων & γραφή, ἡ, V. Item ἀλλαλοπολεῖν, mutuò se interficere, mutuis periire vulneribus; ab ἀλλήλων & κτείνω, f. κτενῶ, & in præt. med. ἔκτονα, &c. V. Sic & ἀλλαλομαχεῖν, inter se pugnare; unde ἀλλαλομαχία, mutua pugna: ex ἀλλήλων & μάχομαι, unde μαχη. ἡν, &c. V. 'Αλλαλοτομεῖν, mutuò se secare; ut ἀλλαλοτομήσθην ἀδείπνοι σφῆς ὁρθὸς φευμηδόν; i. e. deambulationes in crucis modum ad rectos angulos secantes; Bud. in Epist. priorib. ex ἀλλήλων & τέμνω, f. τεμῶ, præt. med. τέτμημαι, &c. V. Item ἀλλαλοτυπεῖν, sese invicem ferire; unde ἀλλαλοτυπία, mutua conflictio: ex ἀλλήλων & τυπτὴ, ἡ, unde τυπτίκ, &c. V. Item ἀλλαλόχρως, ωτ, ὁ ἡ ὁ, mutuam connexionem habens, sive cohærentiam; unde ἀλλαλοχία, ἡ, cohærentia mutua, series rerum inter se connexarum; item compages; sic & ἀλλαλοχίω, ῶ, connecto, coaduno; ex ἀλλήλων & ἴχω, cujus comp. varia desinunt in ἔχρε & ὄχίω; &c. V.

'Αλλαλοφάγοι, sese invicem devorantes; unde ἀλλαλοφαγία, mutua devoratio; Herodot. & ἀλλαλοφαγεῖν, mutuò se devorare; ut plurimùm de piscibus dicitur; ut apud Aristot. Hist. an. l. 8. ex ἀλλήλων & φάγω, unde φάγος, ὁ, &c. V. Item ἀλλαλοφθορεῖν, sese invicem corrumpere & perdere; unde ἀλλαλοφθορία, mutua perditio, mutua consumptio; Plut. ex ἀλλήλων & φθείρω, f. φθερῶ, in præt. med. ἔφθορα, unde φθορὰ, ἡ, &c. V. Sic & ἀλληλοφόνος, ον, οι, mutuò se interficientes, mutuâ cæde pereuntes; unde ἀλληλοφονία, ἡ, mutua cædes; ex ἀλλήλων, & φόνος, ὁ, &c. V. Item ἀλληλοφυεῖς, ex se invicem enascentes; mutuum ortum habentes: ex ἀλλήλων, & φύω, unde φυὴ, ἡ, &c. Vide.

'Αλλων, accusativus (fœm. ab ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο;) adverbialiter positus reperitur; ut apud Plut. in Euthid. ἄλλων γὴ ἄλλων ὑποβλίπτοντες εἰς ἡμᾶς; exp. hinc atque illinc, &c. Vide de ἀλλῆ.

'Αλλωδάκας, à Suid. exp. ὡς ἔτυχεν; ex ἄλλως & ἄλλως, &c. V.

'Αλλογίων, seu ἀλλογῶν, exp. desipiens, delirans; ὁ παραφρονῶν; ὅτιν ἀλλα γινώσκων παρὰ τὰ ὄντα, Gal. in Lex. Hippocr. Ex illâ, cum ἀλλόγνωτος; quod exp. aliis notus, & ex consequenti, nobis ignotus; unde ponitur pro extraneo, sive peregrino: ut ἀλλογνώτω ἐπὶ δήμῳ; Od. β. &c. Vide.

'Αλλοδόξια, ᾶ, aliud opinor quam sit vera; unde ἀλλοδόξιος, opinatio falsa de re aliqua; ex ἄλλος, ὁ, & δόξα, ἡ, &c. V. Item ἀλλοδόξης, idem quod ἀλλοδόξιος, id V.

'Αλλοιώσια, ἡ, varietas, & mutatio vini; Plut. Symp. 4. Probl. 1. ex ἄλλος & εἶδος, οὐ. V. Item ἀλλοιόδεια, τὰ, dicuntur variè posita; ab ἀλλοῖος, & θέσις, ὁ, à Th. τίθημι, f. θήσω, &c. V.

'Αλλοῖος, ᾶ, ὁ, alius atque alius; diversus, varius; Od. π. pro eod. dicitur etiam quasi in compar. ἀλλοιότερος; apud Thuc. l. 4. atque inde, ἀλλοιότης, ητος, ἡ, diversitas; item varietio; ab ἄλλος, ὁ, V.

'Αλλοσχήμων, ονος, ὁ, ἡ, diversam formam, seu figuram habens; ab ἀλλοῖος, ὁ, & σχῆμα, τὸ, &c. V. Item ἀλλοίτερος, idem quod ἀλλότερος, id vide. Item ἀλλοτερόπτω, exp. variè muto; apud Hippocr. Ex ἀλλοῖος & τερπὴ, ἡ, seu τέρπος, ὁ, &c. V.

'Αλλοίω, f. ώσω, præt. ωκα, diversum reddo, immuto, vario; unde in pass. ἀλλοιοῦμαι, immutor; alius atque alius fio; ut apud Thuc. l. 2. ἀλλοιοῦσθαι τὰς γνώμας, mutari animo; non esse eodem animo quo antea; atque inde verbalis, ἀλλοίωσις, εως, ἡ, mutatio, immutatio; Polyb. & ἀλλοιωτὸς, ὴ, ὁ, mutabilis, mutationis capax, seu mutari aptus; atque inde, ἀλλοιωτικὸς, ὴ, ὁ, immutatorius, immutativus; ad immutandum aptus: ut ἀλλοιωτικὴ δύναμις, &c. Omnia ab ἀλλοῖος, ὁ, vide.

'Αλλότερος, exp. cujus partus alienus, & longè diversus est, à cæterorum animalium partubus; prodigiosus; & general. absurdus, inusitatus; rationi non consentaneus; item peregrinis moribus præditus; item externus, extraneus, externus; est autem per Hyperthesin dictum, pro ἀλλότριος, quod ex ἄλλος & τρέω, ὁ, &c. Vide.

'Αλλοτρόπως, utrum, nunquid; ut apud Plat. in Critone, ἀλλοτρόπως ἐμολογῶμεν, nunquid fateri necesse est? vel quid a iud quam fateamur? est adv. ab ἄλλος, ὁ, V.

'Αλλοτρεφόμω, ῶ, alieno more vivo; seu alienas leges imitor: ex ἀλλότριος & νόμος, ὁ, V. Item ἀλλοτριοπραγία, ἡ, aliorum negotiorum gestii; unde ἀλλοτριοπραγίω, ῶ, f. ήσω; alienas res ago, aliena negotia curo; alterius ago negotium; item res novas molior, desciscо, fide decedo; Polyb. l. 5. ἐχθροῖς βουλόμενος, inimicum capio consilium; ex ἀλλότριος & πράσσω, f. πράξω, τὸ, V. Sic & ἀλλοτριοπραγμων, ardelionis instar, alienis rebus, magis quàm suis intentus, unde ἀλλοτριοπραγμοσύνη, ἡ, ardelionis vitium, quo rebus alienis, quàm suis magis est intentus; Plut. de rep. l. 4. Item, ἀλλοτριοπρεπτικμοτίω, ῶ, i. e. ium ἀλλοτριοπραγμων; ex ἀλλότριος & πέσσω, τὸ, &c. V.

'Αλλοτριότης, ητος, ἡ, q. d. alienitas; sumitur fere, pro alienatione animi; apud Plut. Dem. Plut. &c. Est ab ἀλλότριος, ὁ, qui est alterius; non proprius; item apud Hom. ἀλλότριος ὠδὶς, exp. externus vir; à nonnullis hostis; Od. π. & σ. & ex Herodoto citatur ἀλλοτριάπατος, in superl. pro, qui remotissimo est necessitudinis gradu, &c. V.

'Αλλοτριοφάγος, aliena comedens; Athen. l. 4. Unde ἀλλοτριοφαγία, aliena comedo; Eust. ex ἀλλότριος & φαγὸς, ὁ, V.

'Αλλοτρίω, ῶ, alieno, abalieno; alienum reddo; & in pass. ἀλλοτριῶμαι, alienor, abalienor; Dem. & Thuc. Unde verbale, ἀλλοτρίωσις, alienatio, abalienatio; Thuc. Item ἀλλοτρίας, aliené; alieno animo; ut apud Isocr. ἀλλοτρίως ἔχειν πρός τινα, alieno animo esse, vel alienum animum habere, ab aliquo; est adv. ut omnia ab ἀλλότριος, ὁ, V.

'Αλλοτροπόω, muto, immuto; q. d. aliò converto; Hesych. ex ἄλλος & τρέπω, ὦ, à Th. τέπω, &c. V. Item ἀλλοτροπὰς, qui alius, & diversus apparet; apud Nonn ex ἄλλος & φαίνω, f. φανῶ, &c. V.

'Αλλοφάσιον, Eust. dicit significare ἄλλο φάσιον, seu φᾶσθαι, i. e. aliud loqui; Erotian. apud Hippocr. exp. ἀλλοφάσθαι ἢ δορυφορεῖσθαι, animo turbato, & anxio esse, in anxietate animi constitutum esse; παρὰ τὸ ἀλλαχῆ τὰ φρένα περιφέρειν: exp. etiam, desipere; Gal. ex ἄλλος, vel ἄλλα, & φάσκω, insuff. à Them. φάω, dico, luceo, &c. V. Item ἀλλόφατος, exp. ab alio interfectus; Hesych. & sic, est ab ἄλλος & φάω, occido; unde φατὸς, ὁ, occisus, &c. V. Item ἀλλοφρία, exp. aliud in animo habeo; mentem non attendo ad id quod cerno; Od. κ. Item mente sum alienatâ, insanio; Il. ω. &c. Vide ἀλλοφρονέω.

'Αλλοφυλεῖν, exp. ritibus extraneis, seu exoticis addictum esse; in alienos mores degenerare; item ἀλλοφυλισμὸς, dicitur sæpe ritus exoticus, seu ritus alienigenarum; Macchab. l. 2. c. 4. Sed exp. & in alienos mores degeneratio; Ibid. c. 6. Utrumque, ab ἀλλόφυλος, ὁ ἡ ὁ, qui est ex alia tribu, Poll. item qui diversæ est gentis, seu, nationis; externus, peregrinus; item Metaph. qui diversi est generis, seu diversæ naturæ; apud Plut. Symp. l. 4. Ex ἄλλος, ὁ, & φυλὴ, ἡ, &c. V. Item

Item ἀλλόφρων, aliâ vel peregrinâ voce utens: ex ἄλλος & φωνὴ, ἡ, V. Sic & ὁμόχροος, qui est alio colore; vel in quo color subinde mutatur; unde ἀλλόχροια, mutatio coloris; ut & ἀλλοχροΐω, alium atque alium colorem induo; colorem muto; ex ἄλλος & χρὼς, ὁ, &c. V. Item ἀλλόχροος, aliam corporis speciem gerens; apud Eurip. in Androm. ex ἄλλος & χρὼς, ab cod. Them. χρόα, ἡ, cutis, &c. V.

'Αλμάδες ἐλαῖαι, exp. in muria conditæ oleæ; quidam exp. conditaneæ; ab ἅλμη, ἡ, salsilago, vel aqua salsa; item muria; apud Diosc. & Athen. Item Metaph. pro lepore, venustate, & urbanitate, &c. V. Item ἁλμώδης, ἡ, idem quod ἅλμη, muria; apud Diosc. Stoeriam, ἁλμώδη, muriâ cond o, in muria servo; & in pass. ἁλμώδομαι, in muria servor; unde part. a. 1. ἁλμωδεὶς, in muria servatus; atque inde verbalia, ἅλμωσις, εως, ἡ, muria; ἁλμωτὴς, οῦ, ὁ; itidem, ab eodem ἅλμη, ἡ, vide.

'Αλξ, inusitatus est nominativus, cujus dat. ἀλκὶ, frequens; ut Il. ν. aper, & Od. ζ. leo, dicitur ἀλκὶ πεποιθὼς, quidam tamen, ἀλκὶ, pro ἀλκῇ, ab ἀλκὴ, per Metaplasmum derivant.

'Αλξις, εως, ἡ, defensio; apud Polyb. l. 5. ut inquit Bud. est verbale, ab ἀλκω, f. ξω, &c. V.

'Αλοάω, ῶ, dicitur pro ἀλοάω, per Pleonasmum literæ, ο, percutio, tundo, Il. ε. Unde ἀλοητὴρ, quod vide in ἀλοητὴς, tritura.

'Αλοὴς, à quibusdam dicitur ἀλόη Γαλλικὴ, à Th. ἀλόη, aloe; sed sic etiam dicitur ejus succus, &c. V.

'Αλοιτὸς, exp. peccator; item puer meretorius; apud Lycoph. est ab ἀλείτης, vel ab ἀλιτάω, idem quod Th. ἀλιτέω, &c. V.

'Αλοσύχνη, ab Arist. & aliis compositâ voce dicitur, quam Hom. ἀλὸς ἀχύλω vocat; sed aridam maris spumam intelligunt: ex ἅλς, ἁλὸς, & ἄχνα sive ἄχνη, ἡ, V.

'Αλσοσύνη, ἡ, salum, mare; item sic dicitur una Nereidum; apud Hom. ἀπὸ τῆ ὁ ἁλὶ σύεσθαι; apud eund. dicitur etiam, de mari, seu aqua maris, quasi ἁλὸς ὕδωρ; vide Eust. ex ἅλς, ἁλὸς, & σύομαι, insuff. pro σύρομαι, à Th. m. σύω; unde σύσλω, adv. &c. V.

'Αλοσυών, ῶνος, ἡ, stul i.ia, dementia; ἀφροσύνη; ut exp. apud Nicand. sed Hesychio, ἁλοσυὰ, dicitur voluptas; ἡδονὴ.

'Αλπεργοπώλης, venditor purpuræ; unde ἀλπεργοπώλιον, locus ubi purpura venditur; & ἀλπεργοπωλικὴ, scil. τέχνη, purpuræ vendi.io jar.; (quæ & πορφυροπωλικὴ, S.il. ex Ilaio,) ex ἀλπεργὸς, ὁ, sive ἀλπεργὸν, τὸ, & πωλέω, unde πώλης, ὁ, &c. V.

'Αλπεργελίδης, exp. πορφυρελίδης; ab ἀλπεργὶς; ἰδος, vestis genus, coloris purpurei, seu violacei; item ponitur & pro phalèris purpureis, & pro stragulo purpureo, apud Luc. ab ἀλπεργὶς, seu ἀλπεργὸς &c. V.

'Αλς, sal, inde ἁλὸς ἀνὴρ, dicitur flos salis; apud Diosc. sed sæpius usurpatur pluraliter; ut Od. λ. & ψ. ἁλὸς τ' ἄλεσαν μεμηλυῖαν ὕδατι ὕδωρ. Item ἅλες, dicuntur sales; i. e. sermonis lepos, & urbanitas; Plut. in Symp. 5. Item ἅλες, convictus, & communio seu sodalitatis necessitudo; apud Æsch. Unde ἁλῶν κεκτημένος, dicuntur sodales, convictores.

'Αλσπίδες νύμφαι, dicuntur nymphæ nemorum, seu sylvestres; Apoll. Rhod. Varino autem, dicuntur ἀλσωπίδες, à sing. ἀλσώπις, idem quod ἀλσήεις, nemorum nympha; Cam. super Soph. Trac. Item ἀλσώπη, ἡ, dicitur à fine; herba, ita vocata, quòd in lucis nascatur; Diosc. l. 4. quibusdam est auricula muris; vide Theophr. Hist. Pl. l. 9. c. 31. omnia à Th. ἄλσος, τὸ, V.

'Αλσος, saltus, seu saltatio; exp. & ᾠζησις, à Th. ἄλλομαι, V.

'Αλσώδης, ες, ὁ ἡ ὁ, saltuosus, nemorosus, frondosus; item lucum desiderans, seu qui nemoribus gaudet; unde ἀλσώδεις τόποι, apud Athen. dicuntur loca lucorum amœnitatem imitantia; item ἀλσώδη, τὰ, dicuntur, in lucis assurgere solita; seu quæ per lucos melius proveniunt, & quasi lucis accommodata; à Them. ἄλσος, ους, τὸ, quod exp. locus omnis arboribus consitus, alicui Deo consecratus, ut Od. ζ. ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης; & apud Plut. in Numa, ἐν ἄλσει θεῶν, ἡ λειμῶσιν ἱεροῖς; sunt etiam, qui ἄλσος, exp. saltus, vel nemorum saltus; Eust. deducit ab ἄλμομαι, quòd stirpes, & arbores ibi sponte saliant, i.e. crescant, ita saltus Latinis.

'Αλτῆρες, οἱ, halteres; sunt pilæ, sive massulæ plumbeæ, quibus utrâque manu se librabant, qui certabant halmate, i.e. saltu, ut certiùs assilirent; inquit Bud. in Pand. Etymologus ἀλτῆρας, fuisse dicit καταπελτάσματα, quo utebantur εἰ σωμάσκοντες ὀπῶς γυμνασίως; denominatum παρὰ τὸ ἁλιεύω, quoniam βατάζοντες αὐτὸν ἡ πεφορτισμένοι ἅλμυτο ἀπ' γυμασίω; vide Gal. & Paul. Ægin. est ab ἁλτικὸς, quod exp. etiam, homo ad saltationem habilis, saltationi, seu saltui aptus; exercitatus ad saltus; item saltator, &c. V.

'Αλυδμαίνω & ἀλύζω, idem signif. quod Th. ἁλύω, &c. V.

'Αλυκὶς, ἰδος, ἡ, idem quod ἀλυκότης, ητος, ἡ, salsugo, salsedo; Theoph. Untrumque, ab ἁλυκὸς; unde ἁλυκὶν ὕδωρ, dicitur apud Aristot. & ἁλυκὸς τὴν γεῦσει, i. e. salsus gustu; apud Diosc. ab ἅλς, ἁλὸς, ὁ, V. 'Αλυκίδας, tamen apud Strabonem, sibi videri ajt pallatas salinas; scribit Bud.

'Αλυκὸς, ὴ, ὸν ὴ, lupis carens; Hesych. ex α priv. & λύκος, ὁ, V.

'Αλυκτάω & ἀλυκτίζω, Erotianus apud Hippocr. exp. οὐκ ἠρεμῶ, i.e. non sum quietus; ab cod. cum ἀλυκτάζω; quod Bud. exp. animo concido, consternatus sum, &c. V.

'Αλυκτὸς, exp. inevitabilis, & consequenter, insolubilis; malè tamen Suidas Plc-

onasmo τῶν ν. pro ἄλυτος, dictum ait; quandoquidem, ἀναλόγως factum sit, ex ἀλύσκω, evito; quod ad Th. ἀλίω, vito pertinet, id V.

'Αλυκτοσύη, Hesych. exp. ἀκαμψία, i.e. incompositus status, tumultuatio; ab ἀλύζω, quod à Th. ἁλύω, &c. V.

'Αλυκώδης, ους, ὁ ἡ ὁ, apud Theophr. exp. salsus; scribitur & per λ; item plenus humore ἁλυκῶδ; apud Hippocr. nam est ab ἁλυκὸς, ὁ, vide.

'Αλύμαντος, ὁ ἡ ὁ, cui detrimentum & noxa illata non est, aut inferri nequit; cui noceri non potest; ut apud Plut. de educar. liber. (de eruditione loquens;) νόσῳ οἱ ἀδιάφθορος, γήμᾳ δ' ἀλύμαντος, ex α priv. & λυμαίνω, ομαι, unde λυμαντὴρ & λυμαντὴς, ὁ, &c. V.

'Αλυξις, εως, ἡ, evitatio, effugium; fuga mali, anxietas; est verbale, ab ἀλύσκω, id V.

'Αλύπητος, ὁ, ἡ ὁ, qui tristitiâ affectus non est, seu non afficitur; item qui animi ægritudine, & molestiâ affici non potest; unde adv. ἀλυπήτως, ita ut non contristeri, seu dolore afficiaris; item ἀλυπία, ἡ, indolentia, vacuitas doloris; animus omni molestiâ, & ægritudine liber; ito quo, dicitur etiam ἄλυπον, τὸ, quod est & herbæ nomen, quæ & ἀλυπὰς; apud Diosc. l. 4. c. 180. Item ἀλύπως, sine dolore, sine animi ægritudine & molestiâ; unde & superl. ἀλυπότατα, absque ulla animi molestiâ; utrumque, adv. ut & omnia, ab ἄλυπος, molestiarum expers, nullâ animum molestiâ & ægritudine afficiens; unde & compar. ἀλυπότερος, &c. V.

'Αλυρὸς, ὴ, ὸν ὴ, qui sine Lyra est, qui Lyram comitem non habet; item cui Lyra non adhibetur; Plut. de Orac. Pyth. ex α priv. & λύρα, ἡ, vide.

'Αλυσίδιτος, catenâ ligatus; Hesych. ex ἅλυσις & δίτος, ligatus; à Th. δέω, ligo, &c. V.

'Αλυσίδιον, ου, τὸ, diminut. catenula; unde ἀλυσιδώτος, catenatus, seu hamatus; ut ἀλυσιδωτὸς θώρηξ, thorax hamatus, seu consertus hamis; 1 Reg. 17. & apud Athen. Item ἀλύσιον, ου, τὸ, catenula, seu catella; & proprie, ea quæ est ex auro, & collo circundatur; itidem diminut. ab ἅλυσις, catena; ex α priv. & λύω, quòd ἄλυτος sit, ut tradit Etym.

'Αλυσις, ἡ, idem quod, & ab ἄλυς, ὁ vel ἡ, quod exp. Obstrepatio, & expostulatio quæ temerè fit, ut ab iis, qui non habent quod agant, Plut. Item mentis mœror; utrumque, à Th. ἀλύω, f. ύσω, id V.

'Αλύσκω, (unde ἀλυσκάζω, idem significans;) deductum quidam trad dc.unt, ab ἀλύω; sed id negat Etymologus; nam ἀλύσκω, f. ξω, (tanquam ab ἀλύζω;) exp. evito, effugio, declino; ut Od. χ. ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν; & cum genit. ὃκ ἀλύξειν μέρος κακίστε; apud Soph. alicubi tamen, non signif. ullam fugam; ut annotat Eust. sed simpliciter, declinare, & esse extra conspectum ali-

cujus, propter loci intervallum; ut ἀλλ' ὅτε δὴ δεῦρο νῆσον ἵκωμεν ἑταῖρε; apud Hom. & Od. μ. Item ἀλυσκάζω, licet plerumque sit idem quod ἀλύσκω; ut Od. ρ. ὄφρα μιν ἀλυσκάζεσκεν, interdum tamen, absolutè ponitur pro φεύγω, fugere; item exp. & πλανάομαι, ab Hesych. & uterumque, est à Th. ἀλάομαι, vito, caveo, &c. V.

'Αλυσμώδης, dicitur is, qui est in ἀλυσμός; i. e. ὁ ἀλύων; Hippocr. est ab ἀλυσμός, anxietas animi; mœror; idem quod ἄλυς, & ab eod. Th. ἀλύω, &c. V.

'Αλυσσος, ου, τὸ, allysson, herba; sic dicta, quod λύσσαν, i. e. rabiem arceat; nam à cane commorsos rabiem sentire non patitur; ut testantur Dioscor. & Plin. Item Plut. Symp. l. 3. Ejus meminit; ex α priv. & λύσσα, ης, vide.

'Αλύω, anxius sum, vel anxio sum animo; indignor, aut rabie percitus sum, insanio; item tremo; est ab ἄλυς, sive à Them. ἀλύω, vide.

'Αλυξάξω, idem quod, & à Th. ἀλύω, unde &, ἀλύσω, &c. V. Item ἀλυσταίνω, pro quo dicitur &, ἀλυσθαίνω, imbecillus, seu viribus casfus sum; item idem ab ἀλύσω, sive à Th. ἀλύω, quod exp. errabundâ mente afficior, & incertâ, impotentique consilio, ut mœrore confectus, & ob id inquietus oberror; sic Bud. interpretatur; item ob-erro, & temerè expatior; sic apud Plut. Ubi de Antonio loquens, qui in Libyam aufugerat, ait, ἀπολιπὼν ἐρημίαν ἀφόρμης, σωὶ δυτὶ φίλοις, ἀλύων καὶ πλανώμενος, Etym. deducit ab ἀλᾶσθαι, vagor; quòd, qui anxii sunt, vagari soleant; & sic signif. animo concido, & langueo præ consilii inopia & mœrore; item interdum exp. gaudeo, exulto, superbio: ut Od. σ. Ἦ ἀλύεις ὅτι δῆθεν ἐπήνασ' τὸν ἀλήτην, an superbis quòd Irum mendicum superaveris? vel ante gaudio effers? sic & Soph. ἵνα μ' ἔδῃ' ἀλύουσ', permittite me hic lætari: item signif. insanio, secundum veteres; ait Eust. Item, μηδὲν πρᾶττε, nihil ago, otiosus sum, vivo in otio; apud Plut. in Rom.

'Αλύειν, quidam, Eustathio teste, aspirandum contenderunt, quum signif. ἱπτάμενον, i. e. efferri; tenuandum autem, pro ἀνηλίσθαι, mœrore affici; Suidas quoque tradit pro χαυνοῦσθαι, aspirari; ὑπὸ τῆς ἄλης; pro ægrè ferre, tenuari; alibi scribi solitum cum υ, ἀλύειν, testatur idem Eust.

'Αλφησίοιαι, exp. boves invenientes, seu quæ boves (præcipuas scil. antiquorum opes;) inventunt, ex ἀλφάω & βῶς, οὸς, &c. V.

'Αλφησᾶς, exp. q.d. excogitator; unde generalè Epitheto, homines ἀλφησταὶ dicuntur, quòd artes, & scientias invenerint; sic etiam, dicuntur honorati viri; ut scribunt Etym. & Hesych. &c. V.

'Αλφιτον, τὸ, farina, propriè, dicitur hordeacea; ut ἄλευρον, triticea, Bud. etiam annotat ex Etym. & Dioscor. ἄλφιτον, esse pultem, vel farinam hordeaceam, priùs cocto hordeo; ut ἀμύλινον, ex crudo; item ἄλφιτα, in plur. exp. victus, & ad victum necessaria; ut τὰ ἄλφιτα ἐπιπολάζειν, victum suppeditare; item reperitur apud Aristoph. ἄλφιτα, pro ὑσία, in loco quodam ubi dicit εἰ τὰ κλοὶ τοῦ πατρῴου ἀλφίτου, &c. V.

'Αλφιτοπάλης, ἀλφιτοπανίσκος, ἀλφιτοπάστης & ἀλφιτοπώλης & ἀλφιτοχέρης, omnia composita ex ἄλφιτον, farina, vel puls, &c. Videantur cum ἄλφι.

'Αλωπεκῆς, dicitur vafer, versipellis; idem quod ἀλωπεκώδης, quod vide post Them. ἀλώπηξ, ubi etiam ἀλωπεκέα.

'Αλωπεκῆ, ἦ, dicitur per contract. pro ἀλωπεκίνη, vulpina pellis; & Metaph. pro astutia, seu fraudulentis artibus; apud Plut. à Them. ἀλώπηξ, ικος, vide.

'Αλωπεκίδα, ἀλωπεκίδες, ἀλωπεκίδιαπες, ἀλωπεκίζω, &c. Videantur in, & post Th. ἀλώπηξ.

'Αλωπεκίς, ίδος, ἡ, catulus vulpis; exp. etiam, canis è vulpe & cane progenitus; qui & κυναλώπηξ, teste Xen. Item sic dicitur vitis genus, quæ unde nomen acceperit, indicat Plin. c. 3. à Them. ἀλώπηξ, V.

'Αλωπεκώδης & ἄλωπος, vide in, & post Th. ἀλώπηξ.

'Αλωπήκυφος & ἀλωπόχυλος, vide post Th. ἀλώπηξ.

'Αλως, area, in qua teritur, seu crituratur frumentum, exp. & circulus apparens circa Solem & Lunam, secundum Hesych. Solis aut Lunæ circumferentia: item clypei circumferentia, & orbis; apud Æschylum, item circulus in oculis inter σφενδόνλη & ἰερίδα, vide Jul. Pol.

'Αμαθὴς, ὁ, ἡ, ές, exp. indoctus, qui non didicit literas, literarum rudis: propriè qui non didicit, imperitus: rerum ignarus, seu nullam habens rerum experientiam, & simpl. expers: item rusticus, ignarus, nescius, rudis: ut ἀμαθὴς Ἑλλησιᾶν γεγαμῶτων, Græcarum literarum rudis: item pro ὀλιγόμαθὴς, etiam accipi testatur Eust. &c. V.

'Αμαθίνδες κόγχαι, αἱ, dicuntur conchæ gaudentes arenâ littoriâ, apud Athen. l. 3. ab ἄμαθος, pro ψαμμώδης, item ἀμαθώδης, pro ψαμαθώδης, idem quod ἀμαθέες, &c. V.

'Αμαθῶς, inscitè, imperitè, indoctè, vel more hominis imperiti, seu indocti, Thuc. l. 1. est adv. ab ἀμαθὴς, id V.

'Αμάσητος, ὁ, ἡ, dicitur qui vel quæ obstetrice caret, &c. V.

'Αμάσθιον, vide cum ἀμάλακι.

'Αμαλθεύειν, exp. ditare, propagare, aut nutrire in modum τῶν τῆς ἀμαλθείας κλάδων, Hesych. & Etym. nam ἀμαλθείας, seu capræ istius cœlestis, à qua lactatum fuisse perhibent Poëtæ Jovem, curnnt, omnium rerum copiâ abundasse fertur, unde à Cicerone ἀμαλθεία & ἀμαλθεῖον, dicitur Bibliotheca omni generis libris referta, Epist. 15. l. 1. ad Attic.

'Αμάλλιον, ου, τὸ, exp. funis ad ligandas amallas, Eust. à Them. ἄμαλλα, ης, V.

'Αμαμιλὶς, ίδος vel ος, ἡ, dicitur genus quoddam piri, mespili, aut ficus: ex eo quòd cum malo floreat, Eust. ex Paul. & Hippocr. ex ἄμα & μῆλον, τὸ, V.

'Αμάομαι, ῶμαι, metor, frequentiùs vero in significativa, pro ἀμᾶν, & interdum absolutè, item Metaph. fructum & ut lectum decerpo: ut Plut. τῆς δικαίης τὴν ἐλευθερίην ἀμώμεθα, fructum libertatis decerpimus, fruimur libertate: est pass. à Th. in act. ἀμάω, V.

'Αμάρτητος, non vaticinans: item de quo nemo vaticinatus est, aut vaticinatur: ex α priv. & μαντεύω, ὦ, vide.

'Αμαξαία, ἡ, idem quod Th. ἄμαξα, factum κατὰ παραμαγλῶ; Eust. Item ἀμαξάριον, τὸ, diminutivâ voce à ἄμαξα dicitur, teste Hesych. Item ἀμαξεία, ἡ, dicitur, ὁ περὶ ἀμαξῶν φόρτος, vehes, onus quod vehitur curru: sarcina, quæ vehitur plaustro, Suid. Item ἀμαξεῖδιον, plaustrum duco, aurigor, Plut. & in pass. ἀμαξεύομαι, plaustro vehor: omnia à Them. ἄμαξα, ης, plaustrum: item septentriones, à figura plaustri, &c. V.

'Αμαξήλατος, ος, ὁ, ἡ, ἡ, vehicularis, seu plaustraria via, sub. ὁδὸς, ex ἄμαξα & ἐλαύνω, f. άσω, prat. κα, ab ἐλάω, &c. V. Item ἀμαξήνοδος, vide ἀμαξόπους.

'Αμαξήρης, ους, ὁ, ἡ, ἡ, plaustrarius, plaustralis: ut ἀμαξήρης τρίζος, apud Euryp. via plaustraria, à Them. ἄμαξα, ης, V.

'Αμαξία, vel potius ἀμαξεία, ἡ, via qua plaustrum agitur: unde ἀμαξιαῖος, α, ὁ, plaustralis, plaustrum implens: ut ἀμαξιαῖοι λίθοι, Xen. Item ἀμαξεύδης, ου, ὁ, aurigator, auriga, Hesych. ἀμαξικὸς, ὴ, ὸν, Plaustralis, ad plaustrum pertinens, sed exp. & plaustrarius, sive carpentarius. Ἀμάξιον, ου, τὸ, plaustellum, ἀμαξίτης, ου, ὁ, plaustralis, carulis: ut ἀμαξίτης φόρτος, in Epigr. Item ἀμαξιτὸς, ἡ, ὸν, via vehicularis, seu plaustraria, per quam agitur, vel agi potest currus, & apud Herodot. spatii quantum currus est ad agendum currus: unde & sic appellata fuit via publica, Il. ιγ. Omnia à Th. ἄμαξα, ης, quod reperitur etiam cum tenui, ἀμαξα, ης, Eustathius tenuari dicit, secundum hanc Etymologiam, παρὰ τὸ ἀζῆν τὰ ἀμάξια, ab advehendis messibus, aspirari vero, secundum hanc, παρὰ τὸ ἅμα, ἀπὸ τοῦ ἄξαν, &c. V.

'Αμαξόβιος, sive ἀμαξοβίστας, in plaustro vivens: ex ἄμαξα, ης, & βίος, ὁ, &c. V. Item ἀμαξοκλοπίαι, εἰς, q.d. currus devolutores: sic quidam Megaris appellati sunt: ut colligitur ex historia quam Plut. in fine κα. Ἔκλω, refert: ex ἄμαξα, ἡ, & κυλίω, V. Item ἀμαξοπηγὸς, curruum fabricator: plaustrorum compactor: unde ἀμαξοπηγία, plaustra fabricor: ex ἄμαξα, ης, & πήγνυμι, prat. med. verbi πηγνύω, f. ξω, &c. V. Item ἀμαξόποδες, q.d. plaustripedes, Vitruv. l. 10. Sic vocari ait arbusculos, in quibus versantur

tur rotarum axes, concluſi laminis ferreis: ex ἄμαξα, ης, & πούς, ποδὸς, &c. V. Item ἀμαξοτεχνία, exp. curriculi orbita: ex ἄμαξα, ης, & τεχνὴ, ἡ, τοκα, &c. V. Item ἀμαξουργὸς, plaustri fabricator: unde ἀμαξουργία, plaustri fabricatio: ex ἄμαξα, ης, & ἔργον, τὸ, &c. V.

'Αμάουμαι, ῶμαι, metor, frequentiùs vero in significativa, pro ἀμᾶν, & interdum absolutè, item Metaph. fructum & ut lectum decerpo: ut Plut. τῆς δικαίης τὴν ἐλευθερίην ἀμώμεθα, fructum libertatis decerpimus, fruimur libertate: est pass. à Th. in act. ἀμάω, V.

'Αμάρακον, ου, τὸ, idem quod ἀμάρακος, amaracum, atque inde ἀμαρακίνος, η, ὁ, amaracinus, ex amaraco confectus, aut amaraco conditus, ut ἀμαρακίνον ἄθος, flos amaracinus, seu amaraci, Dioſc. 2. 94. & ἀμαρακίνον μύρον, apud Athen. l. 5. Ut & ἀμαρακινόπωλαιον, Diſc. 1. 19. Item ἀμαρακίτης, ου, ὁ, amaraco similis, Nicand. in Ther. Itidem ab eod. V.

'Αμάργαρος, ου, ὁ ἡ ἡ, margaritis carens: ex α priv. & μάργαρον, τὸ, V.

'Αμαρῆν, exp. sequi, more nimirum aquæ, quæ per aquarium ſulcum τῶν ὀχετηγῶν ductum ſequitur, item ἀμαρεύω, permeo, more aquarum; quæ per aquarios ſulcos derivantur & deducuntur, atque inde verbale, ἀμάρυμμα, aquæ, aut ſordes quæ per aquarum ſulcum defluunt, item exp. & cloaca, Hesych. Item ἀμαρὰ & ἀμαρὶς, idem quod Th. ἄμαρα; item ἀμαρεῖον ὕδωρ, dicitur aqua, quæ per ἀμάρας ducitur; aqua per aquæ ductus influens; cujuſmodi ſulci aquarii à nonnullis vocantur colliquiæ; incilia, & incilies, ſeu inlices, & inlicia; quoniam, per eos, aqua illicitur, Theophr. Hiſt. Pl. 2. 8. Omnia à Th. ἄμαρα, & Ion. ἀμάρη, ης, ſulcus in prato, vel horto, per quem aqua ducitur, irrigandæ terræ gratiâ: ſed exp. & meatus, & foſſa, item meatus ſubterraneus, cloaca: & in plur. ἀμάραι, dicuntur per Metaph. cavitates illæ, & meatus in auricula, per eas enim, veluti per canales, & tubulos ſordes, & retrimenta capitis deferuntur, &c. V.

'Αμαρτάνω, exp. & aberro, i. e. non attingo ſcopum, aut metam: item dicitur etiam, ἁμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ, aberrare via: & ἁμαρτάνειν παρὰ τὴν δίκαιον, aberravisse ab omni æquitate, ut Od. λ. ἁμαρτάνειν μοίρης, exp. errare in vertendis meſſibus, aſpirari vero, ſecundum hanc, παρὰ τὸ ἅμα, ἀπὸ τοῦ ἄξαν, &c. V.

'Αμαξόβιος, sive ἀμαξοβίστας, in plaustro vivens; ex ἄμαξα, ης, & βίος, ὁ, &c. V. Item ἀμαξοκλοπίαι, εἰς, q.d. currus devolutores: sic quidam Megaris appellati sunt: ut colligitur ex historia quam Plut. in fine κα. Ἔκλω, refert: ex ἄμαξα, ἡ, & κυλίω, V. Item ἀμαξοπηγὸς, curruum fabricator: plaustrorum compactor: unde ἀμαξοπηγία, plaustra fabricor: ex ἄμαξα, ης, & πήγνυμι, prat. med. verbi πηγνύω, f. ξω, &c. V. Item ἀμαξόποδες, q.d. plaustripedes, Vitruv. l. 10. Sic vocari ait arbusculos, in quibus versantur

'Αμάρτημα, ατος, τὸ, erratum, peccatum, lapſus, Ariſtot. Rhet. 1. ait, ἁμαρτήματα esse, quæ non committuntur improbitate: & quæ non ſunt πλεονάσματα; vide eund. & E h. 1. Sic quod nos, inquit Eraſmus, errorem vocamus, Græci vocant ἁμάρτημα, quod fere per imprudentiam committimus, nec ſemper apud Latinos, error, ut nec apud Græcos ἁμάρτημα, eſt in vitio: eſt verbale, ab ἁμαρτάνω, f. ἁμαρτήσω, &c. V.

'Αμαρτῖνος, d'citur contractè, pro ἀμαρτίνοος, i. e. ὁ κατὰ νῦν ἁμαρτὼν, errans, peccans; propriè, cujus mens errat & fallitur, &c. V.

'Αμάσιητος, eſt idem quod ἀμάσητος, &c. V.

'Αμαξος, vide cum ἀμάσητος.

'Αμβάδιος, pro ἀναβάτης, id V.

'Αμβὼν, ῶνος, exp. ſupercilioſa eminentia petræ, &c. V.

'Αμβλυωπὸς, vide cum ἀμβλυωπὶς.

'Αμβλύω, hebeto, obtuſum reddo, & hebes; item tardo, impetum frango, & retundo; & in pass. ἀμβλύομαι, obtundor, hebetor; à Th. ἀμβλὺς, V.

'Αμβλυόω, idem quod ἀμβλυόττω, hebetem habeo aciem oculorum, &c. V. Th. ἀμβλὺς.

'Αμβλωπὶς & ἀμβλωπὶς, vide cum ἀμβλυωπὶς.

'Αμβλωσις, ἄμβλωσε, ἀμβλώσατε; item ἀμβλώσκω & ἀμβλίσκω, &c. Videantur cum ἀμβλείᾳς, item ἀμβλαθρίδιον, ου, τὸ, idem quod ἄμβλωμα, τὸ, fœtus abortivus; item medicamentum quod abortum provocat, vel ad partum abigendum, ſive elidendum; vide poſt ἀμβλωπὶς, &c.

'Αμβολία, ἡ, vel ἀμβολὴ, idem quod ἀμβολὴ, ἡ, pro ἀναβολὴ, cunctatio & mora, dilatio; item pro terræ ceſſione; ſic & ἀμβολάδιον & ἀμβλιάδιον, pro ἀναβολάδιον, quod exp. ἀπὸ περισμοῦ, Il. χ. Item procraſtinando; cunctanter; & ſegniter, &c. Vide.

'Αμβρόσιος, exp. divinus; ſumitur &, pro dulcis, aut placidus; ut ἀμβρόσιον ὕπνον; Il. α. & ἀμβρόσιαι νύκτες; Il. β. ſic &, ἀμβρόσια, ἡ, immortalis, divina; apud Hom. Item ἀμβρόσια, cibus deorum; ut nectar, potus; ut διαπίνω τ' ἀμβροσίαν; quidam exiſtimarunt fuiſſe etiam aliquid liquidum, & de potu dici, ut viciſſim ὑγιεινὸν, de cibo alicubi dictum inveritur; & pro quodam ſuaveolente oleo, ſeu unguento accipi ab Hom. quidam putarunt; vide Eust. Item flos quidam; unde ἀμβροσίη, floridus; vide Eust. Item Dioſc. ſed eſt etiam, nomen malagmatis contra febres efficacis; de quo apud Paulum l. 7. c. 18. & antidoti nomen; apud Celſ. l. 5. c. 23. Item potionis cujuſdam ſpecies; de qua vide Gal. Utrumq; ab ἄμβροτος, inſertâ literâ μ. Euphoniæ gratiâ; pro ἄβροτος, quod exp. qualis eſt deorum immortalium; vel diis immortalibus dignus, inconuptus, divinus; item pro, ſine mortali; nullum mortalem, i. e. nullum hominem habens; ut ἄβροτος ἰμμὶξ; apud Æſchyl. Item ἄβροτον, exp. à Suida, ἄψυχον ἀναίσθητον, inanimatum, ſenſu non præditum; & exp. etiam, ἀπάνθρωπον, inhumanum, &c. V.

'Αμβυβ, αν, exp. idem quod & à quibuſdam derivatur ab ἄμβη, id V. Hesych. teſtatur Æſchylum ἄμβυκας vocaſſe acclivitates, & faſtigia montium; ſed dicuntur ἄμβωνες, etiam, τὰ χείλη τῆς λοπάδος, inquit Ælius Dion. παρὰ τὸ ἐν ἀναβάσει εἶναι, quaſi ἀνάβασις, inquit Etym. pro pulpito aff. etiam ex concilio Laod. &c. Vide.

'Αμβυσὸς, ſive ἀμβύσος, ου, ὁ, ἡ, exp. non ebrius; item ebrietatem arcens; ut apud Dioſc. l. 1. c. 177. de amygdalis; ἔστι δὲ καὶ ἀμύδσος ἀποσλαμβανόμενα ὄσον ἑπτὰ ζ'; i. e. ebrietatem prohibent, ſi quinq; aut ſeptem præſumantur: ſic ἀμύδσα φάρμακα, & ἀμύδσοι πόσεις, quæ inebriari non ſinunt; ut etiam, ἀμύδσος, gemmæ nomen, ſic dicta traditur, quòd ebrietati reſiſtat, vide Plin. l. 27. c. 9. & l. 14. c. 2. Atque inde, ἀμυδσίζω, refero colore, aut aliâ ſimilitudine amethyſtum, ut itur Plin. l. 27. c. 7. ex α priv. & μύω, τὸ, unde μύδσος, μυδάω, & μυδόεις, &c. V.

'Αμέλεια, ας, ἡ, exp. negligentia, incuria, neglectus: dicitur & ἀμελείᾳ ὄζειν τι, aliquid non curare; apud Euryp. eſt ab ἀμελὴς, ἐος, ὁ, ἡ, qui curam non gerit, negligentiâ utens circa quidpiam; unde neut. τὸ ἀμελὲς, paſſivè de re dicitur: & exp. quod negligitur, ſeu quod curæ non eſt: ex α priv. & μέλει, curæ eſt, &c. V.

'Αμελετήτως, eſt adv. ab ἀμελέτητος, quod exp. inexercitatus; item imperitus, indoctus; ut &, ἀμελετησίᾳ, exp. quod exercitatio, vel exercitationis carentia; ſicut etiam, ἀμελέτης, exp. qui curandus non eſt, qui negligendus eſt; & omnia ex α priv. & μελετάω, &c V. Item ἀμελεῖ, impersonaliter dicitur; pro, cura nulla fuit; ab ἀμελημέω, negligor, neglectui habeor, paſſ. ab act. ἀμέλω, curæ non habeo, contemno: ab ἀμελὴς; quod V.

'Αμελὴς, muſico, Job. 20. eſt verbale, ab ἀμέλγω, f. ξω, &c. V.

'Αμελὴς, exp. ſegniter; non adhibi ſâ curâ & ſtudio; unde dicimur ἀμελῶς ἔχειν πρὸς τινα, vel περὶ τι; neglectui habere aliquem, vel aliquid; eſt adv. ab ἀμελὴς, V.

'Αμεταβατα ῥήματα, apud Gramm. dicuntur verba intranſitiva; ex α priv. & μεταβαίνω, unde μεταβατὸς, &c. V. Item ἀμεταβλησία, ἡ, idem quod ἀμεταβλησὸς, immurabilitas; & ἀμεταβλητὸς, immurabilis, ſemper idem: omnia ex α priv. & μεταβάλλω, unde μεταβλητὸς, & μεταβολὸς, &c. V.

'Αμετάνοητος, non pœnitendus, pœnitentiæ non obnoxius; ex α priv. & μετανοέω, unde μετάνοητος, mutatio ſententiæ, &c. V. Item ἀμετάδοτος, qui nihil impen-

imperatur, immunificus; avarus; unde adv. ἀμεταδότως, nemini quicquam impertiendo, ex α priv. & μεταδίδωμι, unde μεταδοτικὸς, &c. V.

'Αμεταπειθήτως, q.d. immutabiliter, ut ἀμεταπειθήτως ἰσχύειν; apud Aristot. & Isocr. est adv. ab ἀμεταπειθής, qui transmoveri non potest, immutabilis: ex α priv. & μεταπείθω, &c. V. Item ἀμετάκλητος, q.d. irrevocabilis, qui revocari nequit, Suid. ex α priv. & μεταμαλῶ, unde μετάκλησις, ὁ, &c. V. Item ἀμεταμέλητος, q.d. qui transigi non potest, constans; ex α priv. & μεταμέλομαι, cujus expl. sio afferri non potest, ex α priv. & μεταλαμπὼ, ὁ, V.

'Αμεταστάτως, qui de sententia traduci nequit; unde apud Aristot. ἀμεταστάτως ἀνάγκη, exp. inexoral ilis, & indeprecabilis: & in neut. τὸ ἀμεταστατον, exp. nullâ persuasione flexibile; item substantivè, nullâ persuasione à semel concepta sententia dimoveri posse; atq; inde, adv. ἀμεταστάτως; ita ut à sententia non dimoveaaris; Plut. ex α priv. & μεταστατὸς, non transformatus; seu qui transfigurari nequit: ex α priv. & μεταπλάσσω, seu -πλάω, -ομαι, unde μεταπλασμὸς, ὁ, &c. V. 'Αμεταποίητος, exp. immutabilis; ex α priv. & μεταποιέω, -ομαι, &c. V. 'Αμεταποίητος, ον, ὁ ἡ ὴ, qui recidere nequit, immutabilis, constans, certus; ex α priv. & μεταποιέω, -ομαι, & Th. πάω, f. σω, &c. V. 'Αμεταπόπτος, qui transiit in alia speciem, & degenerare non potest immutabilis, Plut Symp. 4. ex α priv. & μεταπίπτω, unde μετάπτωσις, & μεταπτωτικὸς, ex μετ, & inusit. πτόω, pro Th. πίπτω, &c. V.

'Αμετάστατος, immutabilis, constans, qui de statu in statum traduci non potest, Plat. Pol. 2. ex α priv. & μεθίστημι, unde μετάστασις, & μεταστατὸς, &c. V. 'Αμεταστρεπτὶ, sine conversione; ità ut non respicias conversus, Plat. de Leg. l. 10 & Luc. Item ἀμετάστροφος, conversionis, & mutationis expers, immutabilis; ex α priv. & μεταστρέφω, unde μεταστρεφὴ, ἡ, &c. V. 'Αμεταστρεπτὶ, immutari non potest, immutabilis, immotus; Plut. Item ἀμετάτροπος, qui verti, mutarique nequit; ex α priv. & μετατρέπω, -ομαι unde μετάτροπος, ὁ, &c. V. 'Αμετατρέπτως, ὁ ἡ ὴ, intractabilis: sed exp. & incomprehensibilis, Hesych. ex α priv. & μεταγείρω, -ομαι, &c. V. Item ἀμέτοχος, non particeps, expers, Thuc. l. 1. ex α priv. & μέτοχος, ὁ, V.

'Αμέτρητος, idem quod ἀμέτρος, q. d. immensuratus, Od ϕ. & τ. Item ἀμετρὶ, adv. idem quod ἀμέτρως; sic & ἀμετρία, ἡ, excessus mensuræ, immoderatus excessus, Luc. Item intemperies, apud Plat. omnia ab ἄμετρος, ον, ὁ ἡ ὴ, mensurâ carens; certam non habens mensuram; item immoderatus, immodicus, immensus; & neut. τὸ ἄμετρον, pro ἀμετρία, excessus, immodicitas, apud Luc. Item ἀμετρόστιχος, qui plures habet syllabas, quam par sit, Plut. atq; inde, adv. ἀμέτρως, sine mensura; supra modum, immoderatè; unde compar. ἀμετρότερον, vehementiùs, immoderatiùs; & in superl. ἀμετρότατα, vehementissimè, plus quàm par sit, &c. Omnia ex α priv. & μέτρον, τὸ, V.

'Αμετροβαθὴς, exp. immensâ profunditate prædituς: ex ἄμετρος & βαθὺς, ος, τὸ, &c. V. Item ἀμετρόκακος, supra modum improbus; ex ἄμετρος & κακὸς, ὁ, V.

'Αμετρος, & ἀμέτρως, vide cum ἀμέτρητος.

'Αμθυσιπὶς, exp. respondens verbis, seu sermonibus, mutuos sermones reddens; mutuò compellans: ex ἀμβία, f. σω, & ἴπος, τὸ, V.

'Αμηγέπη, exp. ubique, ubivis; ab ἀμοῦ, &c. Ab ἀμὲς, ὁ, unus, aliquis, &c. V.

'Αμητὴρ, ῆρος, ὁ, messor, Il. α & in fœm. ἀμήτειρα, ἡ, mulier quæ metit; unde ἀμητήριον, τὸ, instrumentum, quo ad messem utimur; utrumque, ab ἄμητος, messis, i.e. messis tempus; χαιρὲς ἀμήτου; tempus reconditionis frugum; vel ab ἄμητος, ὁ, messis, i.e. ea quæ metuntur, vel collectio frugum; item ipsa metendi actio; omnia, à Them. ἀμάω, f. ἠσω, meto; ut apud Aristoph. in equit. ἀλλ' ἕτερον ἀμᾷ δίφρον, alienam metens messem; item colligo, accumulo; item abscindo, demeto, &c. V.

'Αμιλλητήριος, ος, ὁ ἡ ὸν, q.d. certatorius, certativus; ut ἀμιλλητήριοι ἵπποι, apud Arist. exp. certatores equi: ab ἀμιλλητὴρ, quod verbale, ab ἀμιλλάομαι, ἄμιλλω, f. ἠσομαι, certo, contendo; item pro æmulari, i.e. invidere, interdum ponitur: & ἀμιλλᾶμαι σοφὸς τοῦτο, exp. enitor ad hoc; certatim contendo ad hoc, Isocr. in Areop. ab ἄμιλλα, ἡ, contentio; item studium contendens ad aliquid; ut ἄμιλλα ἀρετῆς, exp. studium virtutis; & apud Demoith. πολὺ ἄμιλλαν ποιεῖσθαι δεῖ ταῦτ' παρὰ τοῦ δήμου, Eud. reddit, certatim contendere, &c. V.

'Αμὶς, ίδος, Eust. ab antiquis Atticis aspiratum fuisse ait, ἁμὶς, ίδος, matella, vas urinarium, &c.

'Αμίσταλος, difficilis & morosus; utpote, qui ἀλλο ἐ μίσγεται; unde ἀμίσαλλοι ἡθεῖται; apud Etym. qui ait dictam esse hanc vocem, κατ' ἀφέλειαν τοῦ γ pro ἀμίσγαλλος; ex ἀμισγὼ & ἄλλος, ὁ, &c. V.

'Αμισθὶ, sine mercede, adv. ab ἄμισθος V.

'Αμνιδαλόεσσα, ἡ, dicitur Lemnos insula, quoniam est ἔμκτος ἡ ὑσροφόρος τοῖς πλὶ ἄλα φῶσι, seu quia οἱ πλὶ ἄλα φῶντες, ei nequeunt μισγῆναι; est item. a masc. ἀμνιδαλόεις, V.

'Αμμα, ατος, τὸ, nexus, vinculum, nodus, item illaqueamentum: & ἄμμα κοιτὶας, exp. vinculum virginitati, in Anth. Epigr. est verbale, ab ἄπτω, necto, &c. V.

'Αμμον, τὸ, exp. minium, Dioscor. l. 5. c. 110. Ubi tamen quidam ἀμόλιον, legunt.

'Αμμος, ου, ἡ, dicitur idem quod, & per Aphæresin literæ, ϕ. pro Th. ψάμμος, ου, ἡ, sabulum, arena, &c. V.

'Αμνὸς, & Doricè ἄμνος, exp. cujus memoria non superest, oblivione deletus: item ignotus, obscurus: unde ἀμνηστία, ας, memoriâ non teneo: oblivioni dedi: & ἀμνηστία, ἡ, quod exp. & absolutè, pro oblivio injuriarum: idem quod ἀμνησικακία, Plut. in Pol. præc. Item exp. & impunitas, apud Herodian. ex α priv. & μνῆσις, ἡ, &c. V.

'Αμόθεν, exp. alicunde, Od. ε. &c. Vide.

'Αμολγίζω, ab Hesych exp μισημερίζω, idem quod μισημερεδίζω, id V. Ab ἀμολγὸς, tempus mulgendi pecora, quia autem mulguntur vesperi, & extrema nocte, ideo pro utroq; tempore ponitur, à Th. ἀμέλγω, &c. V.

'Αμορεῖτης ἄρτος, panis ex similagine cocta cum melle: panis mellitus, dulciarius, Paralip. l. 1. c. 14. à Th. ἀμέργω, opus pistorium ex melle, Athen. l. 14. &c. V.

'Αμορὶς & ἀμορὶς, ut & ἀμυρὶς, exp. media nox, quasi ἀμορφὴς & ἀμορφὶς, Etymol. παρὰ τὸ ὀρφνία, rejecto ν. & mutato φ in β. sed signif. etiam, comitem, i.e. τὴν ἅμα τῇ ὁρμῇ τὸ, Methodius.

'Αμορὸὲς & ἀμορὸὶς, vide infrà cum ἀμορὸὶς.

'Αμόργη, vel potius ἀμοργὴ, exp. olivæ expressæ recrementum, apud Dioscor. & alios; item coloris genus esse scribit Methodius: atq; inde, ἀμοργὶς, ίδος, ἡ, est καλάμη quædam, ex qua fit ὑφασμα, ἡ ὕφασμα, ἡ χιτὼν; Hesychio teste: ut & ἀμόργινος, ος, ὁ ἡ ὸν, exp. colorem habens ἀμόργης, purpureus, ruber: ut ἀμόργινος χιτωνίσκος, & ἀμοργὶδιον, vestimentum ex amurgide, apud Aristoph. in Lysistr. Item ἀμοργὶ, ut inquit Eust. dicebantur oratores, qui ad rem publicam pertinentia veluti exugebant: qui iidem & μεργὶ dicebantur; item ἀμοργίτης, ου, ὁ, placentæ genus, apud Hesych. & Athen. omnia, à Th. ἀμέργω, exugo oleas: item Eust. exp. καρπολογεῖν, i.e. fructum decerpere, pro eod. dicitur etiam, μέργω, ut tradit Eust. & sunt etiam qui ἀμέργω, pro ἀμέργω, dici velint, & sunt qui contrà; nec utrum ab altero factum sit, satis constat.

'Αμελγὶς, vide suprà post ἀμελγίζω.

'Αμορμύσω, exp. idem quod, & dicitur pro ἀμορξόω, sequor, assector; item ἀμορμύσομαι, sequor, comitor: unà proficiscor, unde in Epigr. ἀμορμύσκω, pro συναδυπορῶ. à Th. ἀμορξὸς, ὁ, ὴ, V. Unde & ἀμορξὸς, ὁδος, ἡ, pedissequa, sectatrix, comes: ut & ἀμορξὸς, exp. pastor, apud Oppian. l. 3. de venat. φῶτες ἀμορξῶς, potest tamen etiam exponi, sequaces: ab eod.

'Αμορὸς, q. d. non particeps: item infortunatus, calamitosus, expers, infelix, Hesych. Unde ἀμορία, ἡ, infortunium, fatum calamitosum, Od. υ. ex α priv. & μόρος, ὁ, &c. Vide.

'Αμορφία.

'Αμορφία, ἡ, q. d. informitas, forma nulla: Item deformitas, forma indecora: Plut. in Consol. ad ux. ab ἄμορφος, nullâ forma præditus; Item squalidus, incultus: unde compar. & superl. irreg. ἀμορφίτερος, & ἀμορφίτατος, deformior, deformissimus: Eustath. ex Herodo. Item ἄμορφωτος, non formatus: Itidem ab eod. ἄμορφος, V.

'Αμπωδὸς, Laconibus sunt puerorum curatores: quia scil. ἀνὰ παῖδας πολλοὺς τοὺς, Pædagogi, nutritii; i. e. οἱ πρὸ παίδων ἐπιμελόμενοι Hesych.

'Αμπολίνος, & ἀμπολίνος, exp. non iter repetens, seu relegens: ex ἀμ, pro ἀνὰ, & πολίνος, seu πολίνορος quæ V.

'Αμπερὲς, ες, ὁ ἡ ὲς; expon. idem quod, & dicitur pro ἔμπειρος, peritus, expertus: Hesych. Item ἄμπειρος, idem quod & pro ἀνάπειρος, experimentum, &c. V.

'Αμπείρω, pro ἀνατείνω, idem cum Them. πείρω; ut apud Aristoph. ἵν' ἀνατείρω τὰς κίχλας, ut transfigam turdos, &c. V.

'Αμπέλινος, ος, ὁ ἡ ὸν, & ἀμπέλεος· expon. viteus, vitigineus, vinealis: Item ἀμπέλινον, ου, τὸ, viticula, diminut. ut & ἀμπελῖτις γῆ, vinealis terra, quæ & φαμμῖτις; ut citatur ex Dioscor. l. 5. cap. 173. sic dicta, quòd adversus innascentes vitibus vermes illini soleat; omnia à Them. ἄμπελος, ου, ἡ; unde etiam ἀμπελὶς, ίδος, ἡ, avis quædam; quæ dicitur & ἀμπελὶων, ὁνος, ὁ· Poll. l. 6. c. 9. quidam ἀμπελίδης, expon. συκαλίδας; i. e. ficedulas, &c. V.

'Αμπελόκαμπον, herbæ nomen, quæ & ἀσπάρινη apud Dioscor. l. 3. c. 183. ex ἄμπελος, & κάμπος, ὁ, &c. V. Item 'Αμπελόφασσον, ου, τὸ, porrum in vinea nascens, agreste porrum, quod in vineis nascitur; Dioscor. l. 2. 180. ex ἄμπελος, & φασσον, τὸ, &c. V.

'Αμπελόφυρος, ὁ ἡ ὸν, vitibus consitus, &c. ex ἄμπελος, & Them. φύω, f. σω, unde φυτὸν, τὸ, &c. V.

'Αμπισίος, expon. ab Hesych. διαπαξ, i. e. utrinque, per medium, scil. ab ἀμπείρω, pro ἀνατείρω, quasi dicas perforando.

'Αμπισάω, seu ἀμπισάνυμι, per Sync. dicitur pro ἀνασπάζω, &c. V. ἀμπίσασον.

'Αμνύω, idem quod & pro ἀναπίω, respiro: Il. χ. Item ἄμπνυμαι, idem: Il. ϕ. & ω, sed expon. & recipio, ad sanam mentem redeo; Hesych. &c. Vide.

'Αμπτάμενα, expon. subvolantia: apud Euryp. &c.

'Αμπυκίται, aff. pro διαδήματα· Item ἀμπυκτῆρες, idem quod ἄμπυκες, pl. à sing. ἄμπυξ, υκος, &c. Vide cum ἀμπυκτήρια. Item ἀμπυκτῆρια φάλαρα, apud Soph. in Oedipo, Coloneo, vocantur phaleræ; vel ipsi ἄμπυκες, seu ἀμπυκτῆρες.

'Αμυγμὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἄμυγμα, τὸ, lacerratio, laniatio: Item pro vulnere ponitur: apud Theocr. ab eod. Th. ἀμύσσω. V.

'Αμυδὶς, ος, ὁ, idem quod Them. ἀμυδὸς, obscurus, vix apparens: Item exilis, tenuis: idem quod ἀμαυρὸς; atque inde ἀμυδρὸν, & ἀμυδρῶς, obscure, exiliter: ut quum ἀμυδρὸν, seu ἀμυδρῶς βλέπειν, dicitur, quod & ἀμαυρὸν, seu ἀμαυρῶς ὁρᾶν Item ἀμυδρόω, ῶ, obscuro, hebeto; unde ἀμυδρύμενον, hebescens, deficiens; unde verbale, ἀμυδρωσὶς, εως, ἡ, expon. ἀμαύρωσις, obscuratio, hebetatio; & ἀμυδρότης, ητος, ἡ, expon. languidum ac invalidum esse: Gal. omnia, itidem, ab eod. Them. ἀμυδρὸς; V.

'Αμύλιον, τὸ; expon. amylium, & pro placenta, accipi putatur; apud Aristot. in Probl. à Th. μύλη, ἡ; V.

'Αμυλον, ου, τὸ, fublt. (sub. ἄλευρον;) dicitur amylum, farina triticea, aut alia, quæ sine mola facta est: Dioscor. l. 2. c. 123. est neut. à masc. ἄμυλος, molam non expertus: sed expon. & confectus ex amylo, paratus ex farina, quæ sine mola confecta est: ut ἄμυλος ἄρτος· apud Ægin. sic ἄμυλοι μάζαι, & ἄμυλοι πλακοῦντες, mazæ & placentæ; quæ & simpl. ἄμυλοι, interdum dicuntur: Item ἄμυλον, τὸ; expon. rigidum, infractum: Itidem a Them. μύλη, ἡ; unde μύλος, ὁ compcum α priv. &c. V.

'Αμυντὴρ, ῆρος, ὁ, & ἀμύντωρ, ορος, ὁ ἡ ὴ, auxiliator, vel ultor, vel propulsator, expulsor: Item ἀμυντῆρες ὀδόντες, expon. dentes excisi, serrative: qui sic dicuntur, quasi ad vim propulsandam apti; & ἀμυντήρια ὅπλα, arma, quibus vis repellitur; masc. & neut. plur. à sing. ἀμυντήριος, & omnia à Th. ἀμύνω, &c. V.

'Αμυχὴ, ἡς, & ἀμυχαδὼν, & ἀμυχὶ, adv. ut & ἀμυχάδις, vide cum ἀμυκτὶς, & in Th. ἀμύσσω.

'Αμφαπαλίζω, & ἀμφαπαλίζομαι, voce media, idem quod & pro ἀμφαπάω, deamo, charissimum habeo, Poëticum est: ex ἀμφὶ, & ἀγαπάω, &c. V.

'ΑΜΦΑΜΙΩΤΑΙ, apud Cretenses, vocabantur servi quorum operâ ruri utebantur, indigenæ quidem, sed bello capti: Athen. l. 6. & Eust.

'Αμφανίω, idem quod, & pro ἀναφαίνω, manifesto, ostendo, &c. Unde etiam, ἄμφατος, apertus, idem quod ἀμφάδιος, &c. Vide cum ἀμφαδὸν.

'Αμφαραῖος, idem cum ἀμφαρεκὲς ζω, circumstrepo; & ex iisd. id vide.

'Αμφαυξὶς, εως, ἡ, dicitur quiddam peculiare abietis, accrescens ad ejus truncum; ἀμφιφυὲς, etiam dicitur: quia circumnascitur; ut loquitur Plin. ex ἀμφὶ, & αὔξω, unde αὐξὴ, ἡς, &c. Vide.

'Αμφελίττω, f. ξω, circumplico; apud Euryp. idem quod & pro ἀμφιελίττω; id vide.

'Αμφὶεις, expon. in contentione positus; de quo certatur, & est controversia; propriè, de quo utrinque est contentio: ex ἀμφὶ, & ἱείζω, ομαι· unde ἱεισὸς, ὁ, &c. V.

'Αμφιάνακτες, dicti dithyrambici Poëtæ; quod subinde his verbis uterentur, 'Αμφὶ μοι αὖτε φοῖβε ἄναξ Δήλιε· Suid. ex ἀμφὶ, & ἄναξ, ακτος, ὁ, &c. V.

'Αμφίαπος, ους, ἡ, & ἀμφίασμα, τὸ; indumentum, verbalia, ab ἀμφιάζω, -ομαι· V.

'Αμφιαχὼ, & ἀμφιάχω, expon. circundo clamoribus: ex ἀμφὶ, & ἰάχω, &c. Vide.

'Αμφιβασία, ἡ, & ἀμφίβασις, expon. circumventio; Il. ε. Item processio, defensio: Eustath. sed expon. etiam, disceptatio, contentio, altercatio; apud Herodot. verbalia, ab ἀμφιβαίνω, &c. Vide.

'Αμφιβάλλω, (Poëticum est Thema ex præt. ἀμφιβέβλκα,) idem quod, & pro ἀμφιβαίνω, circum-incedo: Item Metaph. protego, tueor, defendo, sumpâ Metaph. inquit, Eust. à brutis animantibus, quæ suos catulos circumire solent, pro iis propugnantia, &c. V.

'Αμφιβληστρύνη, ἡ, dicitur ars piscatorum, qui utuntur ἀμφιβλήστρῳ; est ab ἀμφίβληστρον, τὸ quod expon. omne instrumentum ad circundandum, peculiariter autem rete; vel retis genus quoddam: quidam autem, expon. vericulum, alii fundam: Math. 4. Item Metaph. tunica; apud Soph. in Trach. utrumque, ab ἀμφιβάλλω, circumpono: Item complector, indu o: Item dubito, ambigo, &c. V.

'Αμφιβολὶς, ίας, ὁ, expon. piscator: Isa. cap. 29. Item ἀμφίβολον, expon. qui undique feritur: ut apud Thuc. l. 4. ἦσαν δ' ἀμφίβολοι ἠδὴ ὄντες ὑπ' ὑπ ἀντέχον· i. e. hi quum undique ferirentur, non jam hosti resistere poterant: Item Metaph. anceps, dubius; ut λόγοι ἀμφίβολοι; Isocr. & ἀμφίβολῶς φάμι; Plut. atque inde adverb. ἀμφιβόλως, ambiguè, & ἀμφιβολίᾳ, expon. ambiguitas in sermone: Item incertitudo consilii de re quapiam; verbalia, itidem, ab ἀμφιβάλλω; vide.

'Αμφιβρὴχια, dicuntur loca circumconsillas: Gal. in lex. Hipp. ex ἀμφὶ, & βραχὺς, unde βραχία, τὰ, &c. V. Item 'Αμφίβραχυς, utrinque brevis, utraque ex parte brevis; pes est in carmine, sic dictus, quod primam & ultimam habet brevem, longam autem mediam, cui oppon. ἀμφίμακρος; ex ἀμφὶ, & βραχὺς, ὁ; V.

'Αμφίβρυτον, in masc. vix occurrit; sed inde fœm. ἀμφιβρύτη, apud Hom. ut ἀσπὶς ἀμφιβρύτη, clypeus circundans, seu circumtegens hominem, vel undique tegens, &c. V.

'Αμφιγηθὴω, unde ἀμφιγήθησα, valde gavisus sum; q. d. circumquaque gavisus sum, &c. V. ἀμφιγήθησε.

'Αμφίγυα ὄχεα, Odyss. ω. dicuntur utrinque acutæ hastæ, &c. V. sing. masc. ἀμφίγυον.

'Αμφιδέσιαι, dicuntur armillæ, h. e. orbiculi, quibus vel manus, vel pedes, brachia, aut tibiæ circumligantur, & circundantur: idque vel ornatus causâ, vel captivi alicujus retinendi gratiâ; dicuntur & ἀμφιδέσμαι; & in neut. gen. ἀμφιδέσια, &c. ab ἀμφιδέω; vide.

'Αμφιδέξιος, admodum dextrè, & aptè: Athen. l. 15. est adverb. ab ἀμφιδέξιος, ος,

φιδέξιος, quod expon. qui siniſtrâ perinde utitur ac dextrâ; cui siniſtra non minus agilis eſt quam dextra: idem cum ἀξιδέξιος; Item qui eſt fauſti auſpicii: ut apud Hippocr. Aphor. 7. ϗωὶ ἀμφιδέξιος ἐ γίνῃ. Item ἀμφιδέξιος σίδηρος; apud Euryp. ferrum dicitur anceps, & ἀμφιδέξιον ἔγχος; apud Luc. anceps verbum: ex ἀμφί, & δέξις, ἡ, &c. V.

'Αμφιδεδεμένος, utrinque ligatus, circumligatus; verbale ab ἀμφιδέω, circumligo; quod ex ἀμφί, & δέω, ligo, &c. V.

'Αμφιδηριάομαι, ῶμαι, expon. de re aliqua contendo, decerto: Item ἀμφιδήριος victoria; apud Thuc. dicitur anceps victoria: q. d. utrique contentioſa: ex ἀμφὶ & δηριάω, -ομαι, &c. V. Item 'Αμφιδιδαίνω, circumirrigo, & perfundo; in Epigram. ex ἀμφί, & διδαίνω; V.

'Αμφιδιδῶ, ῶ, utrinque commoveo, ſeu agito in Epigr. ex ἀμφί, & διδνάω. V.

'Αμφιδοξέομαι, --ῶμαι, expon. in controverſiam venio: Suid. eſt paſſ. ab act. ἀμφιδοξέω, ῶ, dubito, ambigo: ut ἀμφιδοξεῖ περὶ τῆ Ἰδαίνης; apud Plut. utrumque, ab ἀμφίδοξος, quod expon. de quo duplex eſt ſententia, ſive opinio; de quo in utramque partem diſceptatur, dubius, anceps: ut ἀμφιδοξος ἄγων; apud Suid. & ἀμφίδοξον νίκημα. Plut. in Fab. vocavit victoriam, de qua ambigitur inter partes; unde τὸ ἀμφίδοξον, ſubſt. expon. in controverſia poſitum: Item quod eſt inter ὄνδειξιν, & ἄδειξιν ex ἀμφί, & δίξα, ἡ, &c. V.

'Αμφίδρομος, ὁ, ἡ, circumcurrens, vel circumcurſans; ſeu undique incurſans: ut κῦμα ἀμφίδρομον: apud Soph. in Ajace: ſed τὸ ἀμφίδρομον, frequentius paſſivè dicitur, quod circumcurſari poteſt, ſeu quod curſu poteſt circuiri: Item ἀμφίδρομος, expon. etiam, qui habet ancti iter curſum: ut cancer: Strab. l. 10. atque inde ἀμφιδρομία, ἡ; dicebatur quintus à partu infantis dies, quâ mulieres quæ in partu adfuiſſent, & obſtetricando juviſſent, manus abluere ſolebant, ac infantem geſtantes locum circumcurſare: dicitur & in plur. ἀμφιδρόμια, τά· Athen. l. 9. ex ἀμφί, & δρόμος, ὁ, &c. V.

'Αμφιδύω, expon. induo; unde part. ἀμφιδύς, qui induit, ex ἀμφί, & δύω, ſeu δύμι, induo, &c. V.

'Αμφίδυμος, dicitur quaſi ἀμφίθυρος, & expon. geminos aditus, & ingreſſus habens: ut ἀμφίδυμον λιμένα, portus duobus oſtiis patens navibus, ipſiſque fidam præbens ſtationem: ex ἀμφί, & δυάω, ſeu δύω, vel δόμος, &c. Vide.

'Αμφιελίσσω, ſeu ἀμφιλίσσω, circumvolvo, vel circumquaque volvo: aut utrinque volvo, circumplico; atque inde, ἀμφιλιλίζω circumvolubilis, vel circumquaque volubilis; ut ἀμφιλιλιτὸν ἔγχος, ſic & ἀμφιλίσσω, exponitur qui utrinque volvitur, ſeu agitatur & pellitur: ut apud Hom. naves ἀμφιλίσσεται, dicuntur, quæ remis utrinque aguntur, ſive pelluntur; omnia, ex ἀμφί, & εἰλίσσω, ſeu ἰλίσσω, &c. V.

'Αμφίμβλυγος γῆ, dicitur ſolum, quod dimidia ex parte irrigatur aquis cœleſtibus, & dimidia ex parte ſolaribus incalescit radiis, velut utrumque naturæ opus expertum; Theophr. l. 3. c. 28. ex ἀμφί, & ὄργον, τό, V.

'Αμφιστρὶς, ίδος, ἡ, penula; amiculum dormitorium, vel ſtragulum eſt: ut & ἀμφίσμα, indumentum; verbale, ab ἀμφίεμι, pro ἀμφιέννυμι, &c. Vide.

'Αμφιζυγὴς, utrinque junctus: ex ἀμφί, & ζυγὸς, ὁ, ἡ; à Th. ζύγνυμι, f. ζύξω, canquam à ζύγω, jungo, &c. Vide.

'Αμφιθάλαμος, amphithalamus, inter partes ædificii Græci numeratur, à Vitruv. l. 6. c. 9. ex ἀμφί, & θάλαμος, ὁ; V.

'Αμφικέφλωτος, ὁ, ἡ; & per Sync. ἀμφίκρανος, utrinque caput habens; vel biceps, geminum caput habens: ex ἀμφί, & κέφλωτον, τό; V. Item 'Αμφικεφὴς, idem: ex ἀμφί, & κέφη, τό; ſeu κάρη, τό, &c. V.

'Αμφίκαρπος, utrinque, ſeu ab utraque parte fructum habens: ex ἀμφί, & καρπὸς, ὁ, &c. V.

'Αμφίκριθος, expon. hordeum montanum; quidam expon. prima tritici germina; ſic dicitur forſan, quod ambiente ſole, excrietur: ex ἀμφί, & κρίθη, f. κρίθω, unde κρῖθος, ἡ, κρίθος, ὁ; & κριθίς, ἡ &c. V.

'Αμφικείρω, expon. circumtondeo: in Epigram. ex ἀμφί, & Them. κείρω, &c. V.

'Αμφικλίσω, circumquaque occulo, circumtego: Heſych. ex ἀμφί. & κλίθω; V. Item 'Αμφικλιφὴς, ὁ, ἡ; utrinque caput habens, vel biceps: ut ἀμφικλιφὴς ὑποπόδια; apud Euſtath. Item genus lecti; ſic dictum, quod utrinque habeat pulvinar; Etym. ex ἀμφί, & κεφὴ, ἡ; V. Item 'Αμφικυκήσομαι, circumlamentor, vel paſſim queror: ex ἀμφί, & κυδύσσομαι, V.

'Αμφικυκὴς, undique caliginoſus, ſeu tenebroſus, circumquaque nebulis ſeptus: ex ἀμφί, & κύφος, τό; V. Item 'Αμφίκυκλος, expon. utrinque cavus; Suid. ex ἀμφί, & κοῖλος, ὁ; V.

'Αμφικόλλητος, utrinque glutinatus, ſeu uncique coagmentatus glutiné: Poll. lib. 10. cap. 7. ex ἀμφί, & κόλλα, ἡ. Vide.

'Αμφικρεμὴς, & ἀμφικρεμάσσω, & ἀμφικρεμάω, circumcirca & undiquaque vibro, ſeu quatio; undique quaſſo: ex ἀμφί, & κρεμάννυμι, ſeu κρεμάω, à Them. κρέμη, ἡ, &c.

'Αμφικρεμὴς, ἐος, ὁ, ἡ; circumpendens, vel utrinque pendens; in Epigrammat. ex ἀμφί, & κρεμάω, &c. Vide.

'Αμφικυλίω, circumvolvo: Pind. ex ἀμφί, & κυλίω. V.

'Αμφικάφεια, ας, ἡ, expon. amplitudo, copioſitas, exuberantia; & expon. etiam, auxilium quod fertur ex utraque parte, & legitur etiam, ἀμφιλαφία; quod expon. anceps anſa; ab ἀμφιλαφὴς· quod vide.

'Αμφίλοξος, utrinque obliquus; apud Luc. ex ἀμφί, & λοξὸς, ὁ, V.

'Αμφίμακρος, ος, ὁ, ἡ, utrinque longus; nomen eſt pedis metrici, ſyllabam longam ab utraque parte habentis: ut ἤμμιῶν, ex ἀμφί, & μακρὸς. V.

'ΑΜΦΙΜΑ'ΝΤΩΡ, Heſych. eſt inſælici fato mortuus: Item qui utrumque parentem habet, vel amiſit; idem ἀμφιμήτωρ, dici ſcribit, farinas melle imbutas.

'Αμφιμάσχαλος χιτὼν, expon. tunica utrinque manuleata, manicis nimirum ab utraque axilla dependentibus, veſtis fuit ingenuorum: Ariſtoph. in Equit. ex ἀμφί, & μασχάλη, ἡ; V. Item 'Αμφιμάχητος, ος, ὁ, ἡ; de quo pugnatur ſeu pugnandum eſt, excellens: ut ἀμφιμάχητον ὄμμα νύμφας; apud Soph. in Trach. ex ἀμφί, & μαχέομαι, unde μαχητὸς, ὁ, &c. V.

'Αμφιμήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, expon. qui circum matricem eſt; apud Hippocr. Item ἀμφιμήτειον, dicitur fundum navis, carina: Poll. l. 1. ex ἀμφί, & μήτηρ, ἡ, &c. V.

'Αμφινεικὴς, ἐος, ὁ, ἡ, idem quod ἀμφίνεικος, ος, ὁ, ἡ de quo utrinque eſt contentio: Item ἀμφινείκητος, expon. etiam, de quo contenditur: h. e. tam excellens, ut de eo contentiones inſtituantur: apud Soph. in Trachin. omnia, ex ἀμφί, & νεῖκος, ος, τὸ, unde νεικέω, ῶ, &c. V.

'Αμφίον, ου, τὸ, expon. indumentum, amictus; ab ἀμφίεμι. V.

'Αμφιπλόμη, adſum, advenio: Heſych. ex ἀμφί, & πλόμη, &c. V.

'Αμφιπεκλάω, expon. circumvibro: ex ἀμφί, & πεκλάω; V. Item 'Αμφιπεισκαίρω, circùm ſatio; ex ἀμφί, & πεισκαίρω, idem, ſalio circùm, &c. V. Item 'Αμφιπεισίνω, circumcirca gemo; ex ἀμφί, & πεισίνω; V. Item 'Αμφιπεισφέρω, utrinque coronâ cingo, circumcirca redimio; ex ἀμφί, & πεισφέρω. V.

'Αμφιπίπτω, expon. circùm cado, circùm procumbo: Odyſſ. Σ. ex ἀμί, & πίπτω: V. Item 'Αμφιπιτνῶ, idem quod ἀμφιπίπτω, circùm cado; ex ἀμφί, & πιτνῶ, ſeu πίτνω, idem quod Them. πίπτω, &c. V. Item 'Αμφίπλεκτος, implexus, vel utrinque plexus: Heſych. ab ἀμφιπλέκω, ex ἀμφί, & πλέκω, &c. V.

'Αμφίπολις, exponitur civitas aquis cincta; nomen urbis Thraciæ: ex ἀμφί, & πόλις, ἡ, &c. V. Item ἀμφιπολία, verſor circum, obeo, luſtro: Item miniſtro, famulor, curo: unde ἀμφίπολος, expon. qui, vel quæ circa dominum, dominamve verſatur; Il. ω. Odyſſ. ω. & Athen. l. 6. Item ἀμφιπολὴ πάφου, expon. ſepulchrum quod circumquaque obitur: Euſtath. &c. Vide.

'Αμφιπρόστυλος, omnia habet quæ proſtylos, præterea habet in poſtico ad eundem modum columnas, & faſtigium; Vitruv. l. 3. c. 1. ex ἀμφί, & πρόστυλος, ὁ; quod ex πρό, & στύλος, ὁ, &c. V.

'Αμφίσβαινα,

'Αμφίσβαινα, ἡ, ſerpens quædam dicta, quaſi utrinque gradata, dicitur enim antrorſum & retrorſum incedere: Item ἀμφίσβατος, expon. controverſus, ambiguus: q. d. in quo in utramque partem itur; apud Heſych. & Suid. utrumque, ab ἀμφίβαινω, ex ἀμφὶ & βαίνω, &c. V.

'Αμφίσμαινα, idem quod ἀμφίσβαινα; id vide.

'Αμφισίλλω, expon. circumcirca amicio, vel orno: Item circumcirca aſtringo, vel cohibeo: ex ἀμφί, & σίλλω, orno: Item contraho, &c. vide. Item 'Αμφίσηρον, Heſych. expon. ἄνιλω, ex ἀμφὶ, & σῆρον, τὸ; V.

'Αμφισφαείνω, circumluceo, ſplendore cingor: ut αἴγλη δέ μιν ἀμφισφαείνει; Hom. Hymn. in Apoll. ex ἀμφὶ, & φαείνω; V.

'Αμφισφοίτιος, ſcil. ἀγὼν, dicebatur certamen apud Æginetas circa Aſopidem fontem, quo hydriis ex fonte repletis, humeroque impoſitis, contendebant, quis curſu alterum vinceret; heroes ea in re imitantes: inquit Etymol. ab ἀμφιφορεὺς, εως; id V.

'Αμφισφύω, ἡ, dicitur idem quod ἀμφαυξις; (ut tradit Theophr. Hiſt. Pl. l. 3. c. 8.) id vide: ex ἀμφὶ, & φύω, ἡ; à Them. φύω, &c. V.

'Αμφιχέω, & ἀμφιχύω, circumfundo, fundo & ſpargo circùm; unde ἀμφίχυτος, circumfuſus; ex ἀμφὶ, & χύω, inuſit. pro Them. χέω; unde χυτὸς, ὁ, &c. V.

'Αμφορεῖον, τὸ, unde ἀμφορεὺς, Heſychio eſt φορεῖον, pheretro, ſeu lecticæ; ab ἀμφίφορεὺς, quod per Sync. dicitur pro ἀμφιφορεὺς, eáque propter, etiam certæ menſuræ nomen eſt, quæ aliàs κεράμιον, amphora, dicitur; apud Dioſc. l. 5. c. 71. &c. V.

'Αμφοτερόκλις, & ἀμφιτερίζω, &c. Vide cum ἀμφοτέρωσε.

'Αμφοτερόδεξις, ambidexter: Euſt. ex ἀμφότερος, & δέξιος, ὁ, ἡ; unde δεξιὸς, ὁ, &c. V. 'Αμφοτερόπλευς, ut γῆ ἀμφοτερόπλευς· expon. terra ad quam ab utraque parte navigari poteſt: Item ἀμφοτερόπλεον δένεον, vel ἀργύρεον, expon. quod ultro citroque eſt trajectitium; ex ἀμφότερος, & πλόος, contractè πλοῦς, à Them. πλέω, &c. vide.

'Αμφόλοια, τὰ, expon. vaticinia ex inſpectione viſcerum: Euſt. ex Soph. ſive divinationes ex extis, forſan quum verubus ſuffixa torrentur; ex ἀμφὶ, & ὀλοὸς, ὁ, &c. V.

'Αμφοδόων, idem quod ἀμφοδεύς, quod vide cum ἀμφόδους; Item 'Αμφόης, ος, ὁ, ἡ; idem quod 'Αμφοτὸς, ος, ὁ, quod expon. utrinque auricus, binas aures habens: Item Metaph. utrinque anſatus, ſeu duas anſas habens: ut κανοῦσιον ἀμφοῖς; apud Theocr. Idyl. 1. & ἄλειτον ἄμφωτον, Odyſſ. χ. ſic & ἄμφωτις, vel ἀμφῶτις, aut ἀμφωτὶς, ίδος, vel ίδος, ἡ; dicitur poculi genus, habentis binas anſas: & expon. etiam auris, ſeu anſa veſtis unde proverb. μίχνει πρὸ ἀμφοτίδων; apud Suid. Item mauris, &c. V.

'Αμφωμοσία, ἡ, juramenti utrinque præſtatio; h. e. quum utraque litigantium pars jurat: Heſych. ex ἀμφὶ, & ὄμνυμι, fut. ὀμόσω, &c. V. Item 'Αμφώνυξ, propriè expon. qui circum ungues eſt, ungues ambiens: ſed Heſychio eſt, γαστέρων, ἀκρατὴς; ex ἀμφὶ, & ὄνυξ, ὁ, &c. V.

'Αμφωτὸς, & ἄμφατος, vide paulò ſuprà cum ἀμφόης.

'Αμωμίτης, ου, ὁ, expon. amomum ſimilitudine aliqua referens: Dioſc. Item ἀμωμὶς, ίδος, ἡ; herba quædam, ex eo dicta, quòd amomo ſimilis ſit: Dioſc. l. 1. c. 14. utrumque, à Them. ἄμωμον, τὸ; V.

'Αμῶς, vide cum ἀμᾶ, à Th. ἀμάς.

'Αναβαθμὸς, & ἀναβαθμὶς; Item ἀναβαθμίς, &c. Videantur poſt ἀναβαίνω.

'Αναβαθρα, ἡ, expon. ſcala navis; apud Luc. & ἀναβαθρον, τὸ; expon. pulpitum: Item ſubſellium; utrumque ab ἀναβαίνω, quod expon. conſcendo; ut ἀναβαίνειν ἅρμα; Odyſſ. o. & Xen. Pæd. 6. ſicut & dicitur ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸν ἵππον, pro conſcendere equum; apud eund. Pæd. 7. Item dicitur abſolutè, pro conſcendere navem: Il. α. Item expon. & in eo; unde οἱ ἀναβαίνοντες τὰς θαλείας ἵπποι, almiſtarii equi: Item pervado, perambulo, incedo per; Odyſſ 3. & apud Matth. c. 13. ἀνέβησαν ἄκανθαι; expon. emerſerunt ſpinæ, vel luxcrevérunt: ex ἀνὰ & βαίνω, &c. V.

'Αναβακχάω, f. δύσω, expon. debacchor, Bacchicis furoribus exagito: ex ἀνὰ, & βακχεύω, &c. V.

'Αναβασμὸς, expon. idem quod ἀναβαθμὸς; id vide cum ἀναβαθμὶς, poſt ἀναβαίνω.

'Αναβαστάζω, idem quod ſimplex Them. βαστάζω, vel potius, porto ſublatum in altum; ſeu tollo in altum ad portandum: Luc. in Anach. ἐς ὕψος ἀναβαστάσας τὸ ἀντίπαλον; ex ἀνὰ, & βαστάζω; vide.

'Αναβάτης, ου, ὁ, aſcenſor, conſcenſor, & peculiariter, qui conſcendit equum: Xen. & ἀναβάτης, expon. etiam, equus admiſſarius: Item ἀναβατικὸς, aptus ad conſcendendum equum, peritus conſcendendorum equorum: Xen. ab ἀναβατὴς, qui conſcendi poteſt; ſcanſilis; & omnia, ab ἀναβαίνω; Vide.

'Αναβιόω, ῶ, expon. reviviſco: unde ἀναβιβιωκὼς, part. præt. qui revixit, redevivus; atque inde verbale ἀναβίωσις, q. d. reviviſcentia, reditus ad vitam, reſurrectio à morte: Item ἀναβιώσκομαι, itidem exp. reviviſco: Plat. in Phæd. & interdum ſignif. reviviſcere facio, vitæ reſtituo, exſuſcito: apud eund. &c. Vide ἀναβίωμι.

'Αναβλάσημα, τὸ; quod renaſcitur: Poll. verbale, ab ἀναβλαστάνω, repullulo, regermino, renaſcor: Item ἀνάβλαστος, ut ἀνάβλαστον ἀφίπη; exponitur germen emittit: Theophraſt. ex ἀνὰ, & βλάστη, ἡ; ſeu βλαστὸς, ὁ, &c. V.

'Αναβλήδην, idem quod ἀμβλήδην, & ἀναβολάδην; quæ vide. Item ἀναβλανδὸν, adverb. expon. amictim: ut ἀναβλανδὸν ἐνδύεσθαι, induere in modum amiculi, amictum circumjacere: Item ἀνάβλησις, procraſtinatio: Il. β. omnia, ab ἀναβάλλω, V.

'Αναβλυσμὸς, ſcaturigo: ut πηγῶν ἀναβλύσεις; apud Ariſtot. de mundo: verbale, ab ἀναβλύζω. Item ἀναβλὺς, dicuntur fontes: Heſych. I. itidem, ab eodem ἀναβλύζω, vel -ύω; quod expon. ſurſum erumpo ſcaturiendo, ſcaturio ſurſum, propriè dicitur de fonte: Athen. Ariſtoteles tamen, de mundo, dixit φλόγες ἐκ γῆς ἀναβλύσασαι; flammæ quæ è terra eruperant: ex ἀνὰ & βλόω, &c. Vide.

'Αναβόημα, pro ἀναβόημα, τὸ. Item ἀναβόησις, ἡ; exclamatio vociferatio, vel inclamatio; verbalia, ab ἀναβοάω, quod exponitur magnâ voce clamo; vel clara voce declamo, eſt enim, ἀνὰ, epitaticum: Item clamando voco, inclamo; apud Ariſtoph. &c. V.

'Αναβολάδην, vide ſuprà cum ἀμβολάδην. Item ἀναβόλαιον, ου, τὸ, amictus, pallium; unde ἀναβολάδιον, ου, τὸ, diminut. amictorium, quo ſcil. humeri operiuntur, inde dictum, quòd ab inferioribus partibus, ad ſuperiores elevetur: Item ἀναβολὶς, expon. id, in quod impoſito pede conſcendimus equum, ſtapes: Item, homo cujus miniſterio utimur ad hoc ipſum: Plut. Item ἀναβολὴ, exponitur egeſtio, & capitur etiam, pro terra egeſta; in proſa, frequentiſſimè, idem ſignif. quod ἀνάβλησις, in carmine: unde ἀναβολὴν ποιέεσθαι, expon. differre; unde expon. & cunctatio: ab Euſtath. Item amictus: Syneſ. Item proœmium carminis ſive initium: Ariſtoph. in pace; omnia, ab ἀναβάλλω; quod exponunt, quaſi ἄνω βάλλω, ſurſum tollo, attollo, erigo; unde ἀναβάλλειν τινα ἐπὶ τὸν ἵππον; idem eſt apud Xen. quod ἀναβιβάζειν, tollere in equum; & apud Ariſtot. in Probl. ἀναβάλλειν τὰ ὄμματα, & καταβάλλειν τὰ ὄμματα, opponuntur, pro attollere oculos, & demittere oculos: Item apud Xen. Pæd. 8. ἀναβάλλειν γῆν, exponunt egerere terram fodiendo; & ap d eund. dicitur à Callimacho, fons aquam ἀναβάλλειν, ejicere aquam quaſi ſubſiltentem: Item exponitur ſterno, & excutio, ut equus ſeſſorem; inquit Bud. apud Xen. denique exponitur remoror, protraho: ut τοῦ λόγου εἰς ἀναβάλλεται ἡμᾶς; apud Demoſth. &c. Vide.

'Αναβρασμὸς, ἡ, æſtuatio, ſeu ebullitio; aquæ æſtuantis, ſeu ferventis ſubſultatio: h. e. quum aquam fervens ebullit & ſubſultat: Item ἀναβρασὸς, ὸς, ὁ, ἡ; ſervefactus: ut ἀνάβρασον ὕδωρ; apud Dioſc. & apud Ariſtoph. in Ran. ἀναβραστὰ κρέα, carnes elixæ; verbalia, ab ἀναβράζω, bullire, ſeu fervere facio: ex ἀνὰ, & βράζω, &c. Vide.

'Αναβρίχω, madefacio; ex ἀνὰ, & βρίχω; V. Item 'Αναβρυτάω, tono;

τονο; ex ἀνὰ, & βροντάω. V.

'Αναβρέχω, ut & καταβρέχω, sunt comp. verba vix usitata; unde tamen, ἀναβρέξεις, & καταβρέξεις; apud Hom. à Them. itidem in. sit: βρέχω, sorbeo, deglutio, voro.

'Αναβρυχάομαι, infremo, fremitus, seu rugitus edo: Item cum fremitu & rugitu defico; ex ἀνὰ, & βρυχάομαι, à Them. βρύχω, &c. V. Item 'Αναβρύω, expon. idem quod ἀναβλύω; vel potius idem quod, & pro ἀναβρύω, scaturio, subsilio; ut ὁ Σ' ἀλὸς ἀναβέβρυχεν ὕδωρ; apud Hom. Il. ρ. ex ἀνὰ, & βρύχω, in signif. Them. βρύω.

'Αναβροχάομαι, pro quo & ἀναβιβρόσκω, corrodo, exedo, & in passiv. ἀναβροχάομαι, vel ἀναβιβρόσκομαι, exedor, corrodor; unde verbalia, ἀνάβρωσις, corrosio, vel exesio; & ἀναβρωτικὸς, corrosivus, exesivus, corrodendi, seu exedendi, vim habens; ex ἀνὰ, & βρόσκω, seu βιβρόσκω, &c. Vide.

'Αναγαργαρίζω, expon. gargarizo, fauces colluo; ut ἀναγαργαρίζῳ τὸ στόμα ὕδατι, colluere os aquâ, & ἀναγαργαρίζῳ ὕδωρ ἐν τῷ στόματι, aquam in ore gargarizare; sed dicitur etiam, ἀναγαργαρίζεσθαι, id quo fauces colluuntur: Dioscor. lib. 2. cap. 67. ex ἀνὰ, & γαργαρίζω; à Them. γαργάρισμα, ὁ, &c. Vide.

'Αναγγέλλομαι, nuntior, nuntius de me affertur: Plut. in Per. est passiv. ab activ. ἀναγγέλλω, annuntio; expono, refero, &c. V. Item 'Αναγγέλος, expon. nuntio carens: ut ἀναγγέλῳ μάχη, dicitur pugna nuntio carens; id est, ex qua ne unus quidem evasit, nuntius cladis futurus: Item ἀναγγέλως, expon. adverb. aliter, sine nuntio: ex α priv. & ἀγγέλος, ὁ; inseritur autem, ν, ante vocalem aliam, euphoniæ gratiâ, &c. V.

'Αναγελάω, ῶ, expon. rideo; idem quod simplex γελάω. V.

'Αναγέννησις, expon. regeneratio; id est, baptismus: Greg. verbale, ab ἀναγεννάω, regigno: 1. Pet. 1. ex ἀνὰ, & γεννάω. V.

'Αναγθίω, idem quod simplex γθίω, gustum præbeo; apud Aristoph. in nub. metaphoricè, dicitur ἀναγθῶ ὑμᾶς, expon. specimen vobis præbere, &c. Vide.

'Αναγὴς, ές, ὁ ἡ, ἡ, impurus, sceleslus, immundus, Suidæ: Item purus, mundus, Hesych. ex à vel Epitat. vel priv. & ἁγὴς, ές, ὁ, ἡ &c. V.

'Αναγκαιότης, ητος, ἡ, expon. necessitudo; id est, propinqui as generis: Item ἀναγκαίως, adverb. necessario; utrumque, ab ἀναγκαῖος, necessario eveniens, coactus; & τὸ ἀναγκαῖον, exponitur quod ex necessitate fit, & vitari nequit; & dicitur etiam, ἀναγκαῖόν ἐστι, necesse est: Item, ἀναγκαῖος, necessarius; id est, cujus usus est necessarius; & interdum exponitur utilis, fructuosus; & τὰ ἀναγκαῖα, dicuntur, quæ præcipuè ad rem faciunt, & in aliquo negotio sunt præcipua, maximeque conducunt: Item necessarius; id est, necessitudine conjunctus; unde ἀναγκαῖα subst. necessitudo, affinitas, propinquitas, &c. Item ἀναγκαστικὸς, ὴ, όν & ἀναγκαστέος, α, ὁ; qui cogit, qui necessitatem imponit; ut & ἀναγκαστῶς, coactè, 1 Pet. 5. adverb. ab ἀναγκαστὸς, non voluntarius; verbalia, ab ἀναγκάζω, compello, adigo, urgeo, vexo; & omnia, à Them. ἀνάγκη, ἡ; Vide.

'Αναγκοτροφέω, ῶ, necessitate coactus me bene nutrio & alo, necessariò corpus bene curo: Item necessariis vescor; Epictet. ex ἀνάγκη, & τροφὴ, ἡ; unde τροφεῖον, &c. V. Item 'Αναγκοφάγος, qui necessitate coactus comedit, ut athletæ: unde ἀναγκοφαγία, comedendi necessitas, victus athleticus; & ἀναγκοφαγέω, coactus comedo, liberaliori victu uti cogor, ut athletæ: Aristot. Polit. 2. c. 3. & Hesych. &c. ex ἀνάγκη, ἡ; & φάγος, ὁ, &c. V.

'Αναγλυκαίνω, expon. iterum dulce reddo; ex ἀνὰ, & γλυκαίνω. V.

'Αναγλύφω, sculpo; unde ἀνάγλυφη, ἡ, sculptura: Item ἀνάγλυφον ποτήριον, sculptum poculum; seu asperum sculpturâ: Item ἀνάγλυπτος, ος, ὁ ἡ ἡ; sculptus, cælatus, seu sculpturis cælaturisque asper; omnia ex ἀνὰ, & γλύφω, à Them. γλάφω, fut. ψω, &c. V.

'Αναγνώρισις, εως, ἡ, & ἀναγνωρισμὸς, ὁ, expon. agnitio; ut & ἀναγνώρισμα, τὸ; idem; sed interdum, est potius specimen & documentum; teste Bud. omnia, verbalia, ab ἀναγνωρίζομαι, agnoscor; pass. ab ἀναγνωρίζω, agnosco; ex ἀνὰ, & γνωρίζω, &c. V.

'Αναγνώστης, expon. qui legi potest, vel qui legi debet; qui aptus & commodus est ad legendum, legendus: Item ἀνάγνωσις, expon. agnitio: Item lectio; i. e. ipsa legendi actio: Plut. de præc. san. Item persuasio: Suid. ex Herodoto; sic & ἀνάγνωσμα, τὸ, agnitio: Item lectio, i. e. quod legitur: Item recitatio; sic & ἀγνωστήριον, q. d. lectorium; i. e. locus in quo legi solet; ab ἀναγνωστικὸς, ad legendum aptus; quod ab ἀναγνώσις, cujus munus est legere alicui sciptum quodlibet; Plut. in Alex. omnia, ab ἀναγνώσκομαι, agnoscor, dignoscor: Item persuadeor: Item legor: ut apud Plut. in Public. ἀναγνῶναι τὰ γράμματα, literæ fuerunt lectæ; pass. ab ἀναγινώσκω, agnosco; Item pro διαγινώσκω, dignosco, internosco; & interdum pro simpl. γινώσκω; ut Il. ν. μάλιστα ζ' ἀ' αὐτὸς ἀνήγνω, pro ἔγνω; inquit Bud. Item suadeo, & persuadeo; sæpe apud Herodot. ut ἀναγινώσκειν βασιλεῖ στρατεύεσθαι; i. e. suadere: idem etiam dicit ἀνέγνωσε Πυθίη λέγειν; i. e. persuasit, hæc autem significatio apud Ionas maximè est usitata: Item expon. lego, eâ signif. quâ dicitur lego libium; ex ἀνὰ, & γινώσκω, &c. V.

'Αναγράδια, expon. publicè pronuntio, proclamo, per præconem declaro, aut denuntio, vel significo, prædico, & pro appello, palam appello, seu voco; apud Plut. Item saluto, eo sensu, quo dicitur salutare Imperatorem, & pro declaro, vel renuntio: ut declarare consulem, vel renuntiare: ut αὐτοκράτορα Γάλβαν ἀναγορεύσας; apud Plut. in Galba: & apud Herodian. συβασῶν δ' ἀναγορεύει, ἡ παῖδα καλεῖ; i. e. augustum illum declarat; unde verbale ἀναγόρευσις, expon. proclamatio, prædicatio: Item renuntiatio, declaratio; ex ἀνὰ, & ἀγορεύω. V.

'Αναγραμματίζω, expon. transpositis literis, effeire, aut dicere; unde ipsa vox dicitur ἀναγραμματίζεσθαι, quæ trajectis literis efficitur; atque inde verbale, ἀναγραμματισμὸς, ὁ, ὁ; literarum trajectio, & transpositio, figura apud Grammaticos, quâ vocabuli alicujus literis trajectis, & transpositis, fit alia vox & diversum significans; ut χόλος, ὄγλος, ἀριτὴ, ἐρετὴ, φλύαρος, φλαῦρος, λιαρὸς, ἴλαρὸς, λόχος, ὄγλος, ὀλίγος, λοιγὸς, ὄλιθος, λιθὸς, χόλη, γολὴ; sic ἄτλας, τάλας. Item πίλας, λίπας, μύθος, θυμὸς, αἵματα, ἅμματα, ἦερ, ἀὴρ, &c. ex ἀνὰ, & γράμμα, ατος, τὸ; unde γραμματίζω, &c. V.

'Αναγράφω, expon. conscribo, perscribo, lite is mando, sive prodo: Item proscribo, vulgò edo, ut in programmate, inquit Bud. Item perscribo, i. e. in acta refero; ut docet Bud. Item inscribo; ut apud Thuc. ἀναγεγράφθαι εἰς τὴν πεῖσαν τῶν πόλιν; i. e. in tripode urbem inscribere; sic ἀναγράφειν εἰς καταλόγους; apud Isocr. at ἀναγεγράφθαι κληρικὰς; apud Plut. in Peri le, expon. educere agri sortitiones: Item adscribo; ut ἀναγεγράφθαι τινὰ ἐν τῇ φυλῇ; Item, pingo, & colores addere formis, vel imaginibus delineatis; ut Bud. expon. ex Aristot. Eth. 1. & in pass. ἀναγεγράφομαι, perscribor, &c. passivè ut in act. unde verbalia, ἀναγεγραπτὸς, ὴ, όν; ἡ; perscriptus, literis proditus, memoriæ mandatus; ut ἀναγεγραπτοι λόγοι; Item perscriptus, i.e. in acta relatus: Item ἀναγεγραφὴ, ἧς, ἡ; scriptio, vel perscriptio: Plut. Item commentarius, breviarium, descriptio, enumeratio, & sæpe, pro commemoratione rerum, & historica traditione: Item perscriptio; i. e. acta; inquit Bud. ex Aristot. ut ἀναγεγραμμένοι δημοσίαι, acta publica; atque inde ἀναγραφεὺς, έως, ὁ, prescriptor, scriba, ut ἀναγεγραφὸς νόμων; apud Lysiam dicitur magistratus, ad leges Solonis exscribendas, & in volumen unum redigendas creatus; ut tradit Bud. omnia, ex ἀνὰ, & γράφω, &c. V.

'Αναγρεία, ἡ, expon. tempus non venandi; apud Xen. ex α priv. & ἄγρα, ἡ; vide.

'Αναγρύζω, expon. hiscere, mutire; loqui submisse, respondendo mutire; apud Aristoph. & Xen. ex ἀνὰ, & γρύζω; V.

'Αναγυμνόω, ῶ, denudo; ex ἀνὰ & γυμνόω; V.

'Ανάγυρις, anagyris, sive anagyrus; nomen dicitur fruticis βαυνόμυς; apud Dioscor. l. 3. c. 117. & Plin. 27. c. 4.

'Αναγω-

'Αναγωγὶς, ίδος, ὁ, expon. quod alligatur alicui rei quasi ad eam sustolsendam: Bud. ab ἀναγωγὴ, ἡ; subductio, subvectio, elatio, & peculiariter, sic appellatur à Theologis intellectus nostri veluti subvectio, ad investigandum reconditiorem alicujus loci sensum; Item sic dicitur ἔκπλους, exitus, vel q. d. solutio è portu; quia tum naves in altum è portu subvehuntur, dicitur & ἀναγωγὴ πλοῖων; à Them. Item reductio, relatio: Item rejectio, emissio; ut ἀναγωγὴ αἵματος; Gal. & Dioscor. Item institutio, disciplina; ut ἡ τῶν παίδων ἀναγωγὴ; Plut. ut & ἀναγωγὴ τῆς φυτῆς; apud Theophr. sic & ἀναγωγὸς ζωὴ, dicta est à Dionysio Theologo, vita quasi sublimipeta; inquit Bud. Item δύναμις ἀναγωγὸς, expon. subductrix facultas, sive potentia: ut apud Athen. l. 1. ἡ πόλεως δεῖν ἀναγωγὸς; id est, vim habet extrahendæ, seu eliciendæ salivæ; atque inde ἀναγωγικὸς, ὴ, όν, q. d. subvectivus, subvectitius: atque inde ἀναγωγικὸν, inquit Bud. dicuntur mystica, & quæ à sensibus nos ἀνάγουσι, i. e. subvehunt, vel subducunt ad intellectualia; unde τὰς ἀναγωγικὰς, apud Theologos, dicitur quum sensus literalis, ut vocant, in spiritualem vertitur; & ἀναγωγικὴ interpretatio, quæ sensus remotissimos, atque abstractissimos exquirit; unde adverb. ἀναγωγικῶς, mysticè: apud Greg. Naz. omnia ab ἀνάγω, quod expon. quasi ἄνω ἄγω, sustollo, subveho, erigo, sursum veho, & ἀνάγω τὴν ναῦν expon. navem subduco, vel subveho; pro è portu solvo, & in altum educo: Item expon. reduco, refero; & dicitur etiam εἰς τὸν ἀρχαῖον ἀναγὼν; eo sensu, quo dicimur referre ad Senatum; sic & ἀναγὼν τὴν πόλιν, referre pedem: apud Xen. Item pro φέρω, offero; Act. 7. & pro ἀπάγω, apud Xen. Item rejicio, emitto: ut ἀναγὼν αἷμα; Gal. & Dioscor. Item educo, extraho, ejicio, denique expon. instituo, educo, docco; Xen. & Plut. &c. V.

'Ανάγω, (eum accentu in antepenult.) ω, ὁ ἡ; expon. q. d. inductus, qui institutus non fuit, qui caruit institutione; est enim comp. ex α priv. & ἀγωγὴ, ἡ; V.) vel etiam, cui non contigit institui ut decebat, malè institutus: ut ἀνάγωγος παῖς, & ἀνάγωγος κύων; apud Xen. Item intractabilis; quasi qui duci nequeat; ut ἀνάγωγος ἵππος, equus indomitus; apud eund. atque inde dissolutus, intemperans, petulans: Plut. Item pro ἀπαίδευτος, indoctus, imperitus: apud Athen. atque inde expon. & ineptus; unde adverb. ἀναγώγως, contumaciter, petulanter, injuriosè, & contumeliosè: Athen. lib. 13. Item expon. citra inductionem, & certam quandam cohærentiam, quæ species argumentationis dicitur; ab Aristot. quum scil. quis per plura singularia progrediens; universale aliquod probat; id quod Platoni frequentissimum est: Item ἀναγωγία, ἡ, defectus disciplinæ; expon. & dissoluta vita, & animus juvenis indomitus: Plut.

'Αναδέχομαι, exponitur iterum divido, rursus partior: Item pro δέχομαι, partior, divido, distribuo; apud Plut. & Luc. ἀναδάσασθαι χώραν, & πλοῦτον, agrum & terram dividere, ubi tamen Bud. expon. viritim dividere, &c. V. Item 'Αναδέχομαι, ut ἀναδαίομαι, expon. ager qui dividitur: ex ἀνὰ, & δαίομαι, idem quod Them. δαίω, divido, &c. V. Item 'Αναδάκνω, expon. remordeo, seu mordeo; unde verbale, ἀνάδηξις, remorsus, remorsio: ex ἀνὰ, & δάκνω, f. δήξω, vel δήξομαι, potius, ab inusit. δήκω; unde δῆξις, ἡ, &c. V.

'Αναδέμω, & in med. ἀναδέμομαι, ædificium instauro; ex ἀνὰ & δέμω, Vide.

'Αναδέω, ῶ, religo, vinclo: Item redimio, corono; Thuc. l. 4. Item regem facio, vel imperatorem; apud Greg. ex ἀνὰ, & δέω, ligo, &c. V.

'Αναδήκτης, vide in ἀναδάκνω.

'Αναδιδάσκω, expon. iterum doceo; aut perdoceo; ex ἀνὰ, & διδάσκω, &c. V. Item 'Αναδίδωμι, expon. propriè quasi ἄνω δίδωμι, sursum do, emitto reddo, produco: Item distribuo: Item reddo, i. e. restituo & ἀναδίδομαι ψῆφον, inquit Bud. signif. permittere ut sententiam dicant, sed pertinet etiam, ad ferculorum missus, pro convivis apponere: Bud. ex Athen. Item ἀναδίδωμι, per Sync. ponitur pro ἀναδίδομαι, apud Pind. ex ἀνὰ, & δίδωμι, &c. V.

'Αναδιπλασιάζω, reduplico; unde verbale, ἀναδιπλασιασμὸς, reduplicatio: ex ἀνὰ, & διπλασιάζω; V. Item 'Αναδιπλόω, ῶ, idem; reduplico: unde etiam verbale, ἀναδίπλωσις, idem etiam, q. d. congeminatio: sed est & figura apud Gramm. ejusdem scil. verbi continuatim repetitio, replicatio; quæ figura, geminatio verborum, dicitur à Cicer. 3. de Orat. Item ἀναδίπλωσις, dicitur ἐπαναλῆψις; i. e. in accessione febrili, horroris per longiora intervalla ingeminatio: Gal. &c. Vide.

'Αναδιπλυνίζω, idem quod ἀναδιπλύζω, & ex iisd. id vide.

'Αναδοχὴ, ἡ, exponitur receptio: Item sponsio, expromissio: apud Polyb. ab eodem cum ἀπάδοχος, receptor, receptum dans alicui: Item repromissor, &c. V.

'Αναδρομὴ, ἡ, recursus: Item sublatio in altum; de re quæ assurgit & in altum erigitur, ascensio: Item germinatio, est ab ἀναδίδωμι, vel ex ἀνὰ, & δρέμω, ὁ, &c. V.

'Αναδύσις, ἡ, emersio: Item retrocessio, fuga: Item perfugium: Item retractatio, & mutatio ejus quod pactum est verbale, ab ἀναδύω --ύομαι; quod expon. & retrocedo, recedo, fugio, detrecto: Item retracto & muto quod factum est, &c. V.

'Αναέλπω, idem quod & pro ἀέλπω, insperatus; ut ἀναέλπτα παθόντες, &c. Vide.

'Αναζώγυια, vel -υμι, exp. reverto: Item interdum reduco propriè significare putatur, equos iterum jungo currui ad reditum, pertinet ad bellum, & dicitur ἀναζωγύησις, qui redit cum exercitu; apud Xen. Pæd. 8. Sed exp. & moveo, vel castra moveo, atque inde verbale, ἀναζύξις, castrorum motio, reditio domum cum exercitu, ex ἀνὰ, & ζώγνυω. V.

'Αναζέω, & Poët. ἀναζείω, reserveo, vel efferveo, effervesco, ebullio: Item activè, fervefacio, & in pass. ἀναζέομαι, fervefio; unde ἀναζεσθείς, apud Dioscor. fervefactus; sed exp. & scaturio, & effundo, in Epigr. ex ἀνὰ, & ζέω. V.

'Αναζυγὴ, ἡ, idem quod ἀνάζυξις; V. est inquit Bud. quum castra moventur & vala colliguntur, cui opponitur κατασκηνὴ; Plut. Item ἀναζυγάω, ῶ; expon. jugo exolvo, cui oppon. ὑπιζυγόω. Item ἀναζυγὸν, exp. aperire portam: Item arcam, vel cistam reserare & pandere, sumptâ metaph. à portis, quarum obex & reslulus ζύγωθρον, nominatur, & ἀναζυγώσεις, ipsæ dicuntur, quum remoto illo vecte panduntur; ab ἀναζώγνυμι, vel ex ἀνὰ, & ζυγὸς, ὁ, unde ζυγόω, ῶ, &c. V.

'Αναζυμόω, ῶ, fermento, ex ἀνὰ, & ζυμόω. V.

'Αναθηλάω, f. ήσω Item ἀναθάλλω, apud Poëtas, dicuntur pro ἀναθάλλω, repullulo, regermino, & metaph. vegetor, vigeico, vires reparo; sed apud Ezech. c. 17. ἀναθάλλω ξύλον ξηρὸν; exp. germinare, vel regerminare facio lignum aridum. ex ἀνὰ, & θάλλω, &c. V. Item 'Αναθάλπω, refoveo, refocillo, vel simpl. foveo, ex ἀνὰ & θάλπω. V.

'Αναθεματισμὸς, ὦ, ὁ, execratio alicujus, eum pronuntiando esse anathema, est verbale, ab ἀναθεματίζω, execrando extremis execrationibus devoveo: Reg. l. 4. c. 19. ab ἀνάθεμα, τὸ, facer homo, cujus caput exitio extremo dicatum est, & devotum, execrabilis, communione cum aliis hominibus non dignus; ad Galat. c. 1. Item interdum, idem quod ἀνάθημα, τὸ, &c. V.

'Αναθήματα, τὰ, dicuntur dona dicata, seu consecrata, & parietibus, seu columnis templi appensa: ut ἀναθήματα τοῖς θεοῖς ἀναπήθασι; apud Plat. Polit. 2. Item sic etiam dicuntur ornamenta urbis: ut sunt templa, basilicæ, porticus: Strab. l. 5. Item quælibet alia ornamenta: ut ἀναθήματα δημοῦ, ornamenta convivii: Od. α. est pl. à sing. ἀνάθημα, τὸ; unde ἀναθηματικὸς, exp. ad dicandum, seu consecrandum comparatus & aptus: Item ad ornamentum pertinens: ut ἀναθηματικὸν σκάφος, in Anth. Epigram. &c. V.

'Αναθοάω, expon. rursum subo; apud Aristot. Hist. An. l. 6. c. 18. ex ἀνὰ, & θοάω. V.

'Αναθύω, expon. ad opus intermissum iterum quasi impetu feror, resumo rem quampiam aliquo pòst tempore: sed ab Helych. expon. & exultim ludo, lascivio: ex ἀνὰ, & θύω; V. Item 'Αναθωύσσω, exclamo, vociferor: Hesych. ex ἀνὰ, & θωύσσω. V.

'Αναίδω,

'Αναίδεια & ἀναιδῶς, impudenter, adv. ab ἀναιδὴς; unde etiam, ἀναιδολογία, quod vide cum ἀναίδ.

'Αναιδίζω, splendeo, item calefacio, & incendo: ex ἀνὰ & αἰθύσσω, V. Sic incendo: ex ἀνὰ & αἰθύσσω, uro, incendo: ex ἀνὰ, & Th. αἴθω, &c. V. Item ἀναίκλια, τὰ, exp. incœnia, seu incœnata, apud Hesych. scribitur ἀνάκλεια, ex α priv. & κλίνω, ὁ, unde ἄκλιν, τὸ, cœna vespertina, &c. V.

'Αναιμεί, exp. sine sanguine, adv. Item ἀναιμία, ἡ, sanguinis privatio, q. d. carentia sanguinis: ut &, ἀναιμωδ-ης, ὁ ἡ ὲν, idem quod ἀναίμων & ἄναιμ-ος, sanguine carens: exanguis, omnia ex α priv. (inserto ν. ante vocalem Euphoniæ ergo) & αἷμα, τὸ, unde ἅιμος & ἄιμων, ον-ος, &c. V.

'Αναίσσω, sustollo, sursum tollo, Euryp. ex ἀνὰ & αἴσσω, V.

'Αναιχυντέω, ῶ, impudenter ago, aut me gero, impudentiâ utor: jungitur cum præp. περὶ & περὶ, ut ἀναιχυντῶ περὶ τούτῳ ἀληθείᾳ, impudenter resisto veritati, & apud Isocr. ἀναιχυντῶ περὶ τούτου, exp. hujus rei me non pudet, atque inde, ἀναιχυντηλία, idem quod ἀναισχυντία, ἡ, impudentia, inverecundia, item ἀναίσχυντος, impudenter, inverecunde, Plut. adv. & omnia ab ἀναίσχυντ-ος, impudens, inverecundus, dicitur tam de persona quàm de re, &c. Vide.

'Αναίτ-ος, ος, ὁ ἡ ὸν, exp. causam non habens, cujus nulla est causa: ut ἀναίτ-ῳ κίνησις, hoc sensu dicitur etiam, Θεὸς ἀναίτ-ος, apud Damasc. & Greg. Naz. Item exp. qui in causa non est, cur aliquid fiat, qui non est autor, nec causa: ut ἀναίτ-ος τῶν κακῶν, apud Plut. Atque inde, ἀναιτίως, absque vel sine causa: nullâ præcedente causâ: ut μηδὲν ἀναιτίως γίνεται; apud Alex. Aphr. sic à Theologis, ἀναιτίως, solus dicitur esse Deus: atq; sic est α priv. & αἰτία, ἡ, unde ἄιτιον, τὸ, causa, &c. V. Item ἀναίτιατ, exp. inculpatè, & sic est adv. ab ἀναίτ-ος, ὁ, ἡ, prout exp. à quo culpa rei alicujus abest, culpâ vacans: non accusandus: ut ἀναίτ-ῳ ἀφεῳσώμεν; apud Xen. dementiæ non accusandus, & sic est α priv. & αἰτία, ἡ, culpa, crimen, &c. V.

'Ανακαγχάζω, exp. idem quod Th. καγχάζω, nisi quod præp. ἀνὰ auget significationem, &c. V. Item ἀνακαθαίρω, & ομαι, exp. perpurgo, expurgo, vel simpl. purgo, Theologicum est verbum, inquit Bud. pro allegorias anagogicas ad liquidum usq; sensum patefacere & explanare; unde general. exp. planè & planè explicare: atq; inde verbalia, ἀνακάθαρσις, expurgatio, item explicatio plena & plana, & ἀνακαθαρτικὸς, purgativus: expurgandi seu perpurgandi vim habens; ex ἀνὰ & καθαίρω, ομαι, &c. V.

'Ανακάθημαι, exp. sedeo erectus; recumbo, reclideo: ex ἀνὰ & κάθημαι, vide.

'Ανακαίνισις, ἡ, renovatio, instauratio: verbale, ab ἀνακαινίζω, ex ἀνὰ & καινίζω, V. Item ἀνακαινιστὴς, renovator, instaurator: itidem verbale, ab ἀνακαινίζω, sic etiam ἀνακαίνωσις, εως, ἡ, renovatio, verbale ab ἀνακαινόω, quod ex ἀνὰ & καινόω, V. Item ἀνακαίω & ομαι, accendo, incendo: ex ἀνὰ & καίω, ομαι, vide.

'Ανακαλυδῶμαι, idem quod καλινδῶμαι; unde ἀνακαλυδᾶδὶ βαθείᾳ σχολῇ; exp. versari in alto otio, seu alto otio fruì, &c. V.

'Ανακαλυπτήρια, & per Sync. ἀνακάλυπτρα, τὰ, dicuntur dona quæ dantur sponsæ à marito & à propinquis atq; amicis, quum primùm retecta in virorum conspectum prodit, Suid. est plur. à sing. ἀνακαλυπτήριον, τὸ, V.

'Ανακαμψιφορεῖς, ωτος, ἡ, vocatur herba ἃ redeunte amore sic dicta, ὑπὸ τῶν ἀνακάμπτειν τὸν ἔρωτα, quod Plin. declarat, quum eam magicis herbis annumerans, ejus tactu redire amores vel cum odio depositos testatur: ex ἀνάκαμψις, & ἔρως, ὁ, V.

'Ανάκαυσις, accensio, incensio, verbale ab ἀνακαίω, V.

'Ανακεχλίζω, exp. strepitum edo: ex ἀνὰ, & κεχλίζω, idem, &c. V.

'Ανακεπάω, devoro, unde verbale, ἀνάκεψις, devoratio: ex ἀνὰ & κέπω, V. Item ἀνακεύζω, pro simpl. κεύζω, findo: unde ἀνακεῦσαι, pro simpl. κεῦσαι, findere, à Them. κέω, vide.

'ΑΝΑ'ΚΕΙΑ, τὰ, ponitur inter Themata & exp. festum Dioscurorum, qui dicuntur ἄνακες, Bust. ex Paus. ut & templum Dioscurorum dicitur ἀνάκειον, vel ἀνάκιον, Hesych. &c. Vide cum ἄνακες.

'Ανακείρω, tondeo; item abscindo; item dissecо, lacero: ex ἀνὰ & κείρω, V. Item ἀνακεκρυμμένως, exp. revelatè, apertè, Hesych. est adv. ab ἀνακεκρυμμένε, part. præt. pass. verbi ἀνακρύπτ-ω, part. præt. pass. verbi ἀνακέκρυπτομαι, revelor, detegor, patefio, pass. ab act. ἀνακρύπτω, revelo, retego, patefacio, &c. V.

'Ανακερκυνόω, sive -υμι, commisceo, permisceo; item commisceo temperando, attempero: & ἀνακερόω, idem: ex ἀνὰ & κερκυνόω, -υμι, sive κεράω, &c. V.

'Ανακήρυκτ-ος, exp. voce præconis renunciatus, designatus; item ἀνακήρυξις, εως, ἡ, renuntiatio, præsertim quæ fit voce præconis; promulgatio quæ per præconem fit: verbalia, ab ἀνακηρύττω, voce præconis renuntio, promulgo & proclamo, vel general. renuntio, denuntio: item prædico, laudum præconium tribuo: ex ἀνὰ & κηρύσσω, vel κηρύττω, &c. V.

'Ανακίνέω, ῶ, commoveo, impello; item suscito, excito: item excito, i.e. enascì facio: unde verbale, ἀνακίνησις, commotio; item suscitatio: ex ἀνὰ & κινέω, V. Item ἀνακίρνημι, idem quod, & pro ἀνακεράννυμι, permisceo: ex ἀνὰ & κίρνάω, idem quod, & pro κεράννυμι, &c. V. Item ἀνακλάζω, clango, clamo: ex ἀνὰ & κλάζω, V. Sic ἀνακλαίω, deflco, vel fleo; vehementer fleo: unde etiam verbale, ἀνακλαυθμὸς, ὁ, fletus: ex ἀνὰ & κλαίω, f. κλαύσω, &c. V.

'Ανακλάω, ex ἀνὰ & κλάω, vide cum ἀνάκλασις. Item ἀνακλίπω, furor, Homhymn. in Merc. & ἀνακλίπομαι, retrocedo, me furor, Hesych. ex ἀνὰ & κλίπω, V.

'Ανάκλημα, τὸ, & ἀνάκλησις, εως, ἡ, exp. inclamatio, appellatio quæ fit altâ voce; item revocatio; & revocatio ab exilio; item imploratio & invocatio in auxilium, apud Thuc. l. 7. Ut & evocatio & invocatio quæ cantu fit: apud Plut. de Arione; à Suida exp. simpl. compellatio & alloquio: item ἀνάκλητ-ος, revocatus; verbalia ab ἀνακαλέω, V. Item ἀνακλιντὴν, τὸ, subst. exp. signum quod datur receptui; clasicum receptus; est neut. à masc. ἀνακλιντὴς, id V.

'Ανακλονέω, commoveo, conturbo: vel simpl. turbo: ex ἀνὰ & κλονέω, vide.

'Ανακλύζω, abluo; ex ἀνὰ & κλύζω, V. Item ἀνακλώθω, filum retorqueo, involutos fusos revolvo, atque explico; item de parca dictum, exp. retracto mutando factum; ex ἀνὰ & κλώθω, V. Item ἀνακογχυλιάζω, sive ἀνακογχυλίζω, exp. idem quod ἀνακαρκαρίζω, ut apud Plat. in Symp. ὥσπερ ἀνακογχυλιασον, aquâ fauces collue, gargarizа; atq; inde verbalia, ἀνακογχυλισμὸς, ὁ, gargarizatio; oris colluvio, Athen. 5. & ἀνακογχυλιατὴρ, ὴ, ὁ, quo fauces colluuntur; qui gargarizari soler, vel potelt; ex ἀνὰ & κογχύλιον, τὸ, vel κογχύλη, ἡ, à Them. κόγχη, ἡ, &c. Vide.

'Ανακοιμάομαι, ῶμαι, exp. dormio, cubo; ex ἀνὰ & κοιμάομαι, ῶμαι, a Th. κοιμάω, ῶ, &c. V. Item ἀνακοίνωσις, ἡ, communicatio; sed est &, nomen cujusdam schematis elocutionis Rhetoricæ; verbale ab ἀνακοινόω; ex ἀνὰ & κοινόω, V. Item ἀνακοινώνησις, dicitur pro eod. communicatio; tanquam verbale ab ἀνακοινωνέω; ex ἀνὰ & κοινωνέω, &c. V.

'Ανακολλάω, ῶ, glurino aliquid fluens lentore quopiam; seu glutine restringo & contineo: ut ἀνακολλᾷ τίχας, capillos fluentes, cohibet & glutinat; unde verbalia, ἀνακόλλημα, τὸ, glutinamentum quo aliquid diffluens compescitur & constringitur: & ἀνάκλωσις, εως, ἡ, restrictio quæ fit glutine: ex ἀνὰ & κολλάω, ῶ, &c. V.

'Ανακολουθία ας, ἡ, q.d. inconsequentia: ut ἀνακολουθία, orationis, quum ea quæ dicuntur non respondent iis, quæ jam dicta sunt; item ἀνακόλουθον, neut. inquit Erasm. est vitium orationis, quando non redditur quod superioribus respondeat: ut si in oratione ponatur μὴν, & non sequatur δὴ, &c. Ab ἀνακόλουθ-ος, &c. V. Item ἀνακολυμβάω, emergo, vel supernato; item transitivè, emergens affero, Theophr. Hist. Pl. l. 4. c. 7. ex ἀνὰ & κολυμβάω, V. Item ἀνακομάω, iterum, seu denuo comatus sum, seu capillos emitto: ex ἀνὰ & κομάω, V.

'Ανακορδάλιν & ἀνακορδάω, vibro, concutio, quasso; ex ἀνὰ & κορδάλιν, seu κορδάω, V.

'Ανακρεμάω, suspendo, seu in altum suspendo: idem quod ἀνακρεμαννύω, ex ἀνὰ & κρεμάω, κρεμάννυμι, &c. Vide.

'Ανάκρισις, interrogatio, & ἀνακριτικὸς, ἡ, ὸν, interrogatorius, interrogativus: verbalia ab ἀνακρίνω, ομαι, vide.

'Ανάκρουσις, exp. retroactio, inhibitio quæ fit retrorsum; & peculiariter, remorum, vel navis inhibitio, sive retrocessio, quæ fit navem inhibendo; item pulsatio, viz. organi cujuspiam; item præludium cantus; & general. sermonis exordium; sed invenitur etiam, pro correctione & castigatione: apud Plut. Est verbale, ab ἀνακρούω, ομαι, V.

'Ανακυπτέω, ῶ, exp. subverto; in dorsum reclino & resupino; in hac signif. apud Nicand. in Ther. sine τ legitur ἀνακυπιόω; ex ἀνὰ & κύπτω; unde ἀνακύπτω, exp. & existo, emergo; item orior, enascor; item sursum asscio, suspicio; cœlum aspicio: ut Luc. 21. Item spe erigor, animoque recreor: ut ἔτι δὴ ἀνέκυψα ἀκούσας, Xen. in Oecon. &c. V.

'Ανακωκύω, comp. ex ἀνὰ & κωκύω, &c. Vide.

'Ανάκωλ-ον χιτωνίσκος, exp. brevissima tunica: ex ἀνὰ, & Them. κῶλον, τὸ, V.

'Ανακωλύω, arceo: ex ἀνὰ & κωλύω, vide.

'Ανάλεκτης, ου, ὁ, collector; item ἀναλεκτὶδες, ων, ας, exp. quibus, inquit Cæl. Rhod. ex xylino lino, vel quavis materia tanquam pulvillis, constipant scapulas prominentes puellæ, ut videri habiti. ores possint; utrumque ab ἀναλέγω, ομαι, congrego; item colligo sparsa & effusa; item lego, recito; item ratiocinor, ratiocinando colligo; item animo vetio rem præteritam, & reminiscor; ex ἀνὰ & λέγω, &c. V.

'Αναληπτικὸς, ὴ, ὸν, exp. recuperatorius; item refocillatorius, recreatorius; unde ἀναληπτικὴ φάρμακα, dicuntur, quæ recreandis defectis composita sunt: & ἀναληπτικὴ, apud Gal. exp. educatio & nutritio, virium refocillatrix; unde adv. ἀναληπτικῶς, refocillatoriè, aptè ad refocillandum corpus morbo confectum: sic & ἀνάληψις, exp. recuperatio, resumptio; item receptio, schema scil. orationis Rhetoricum; item vitium refectio, recreatio, convalescentia; item ἀνάληψις τοῦ μεθημάτων, dicitur, quum quis aggreditur, seu capessit disciplinas, vel ad eas revertitur intermissas; item apud Luc. c. 9. ἀνάληψις τῆς ὥρας ἐ, dicebatur de tempore quo Christus sursum recipiendus erat; verbalia, ab ἀναλαμβάνω, quod exp. q.d. resumo, rursum capio, recupero, reparo; item resumo, i.e. repeto, itero, revoco; sed exp. etiam, reprehendo, seu reprendo, retineo; item emendo, sarcio; unde & verbale, ἀνάλημμα, τὸ, à Suid. & Hesych. exp. ὕφωμα; quod quidam interpr. edita structura; item Suid. exp. & ἐπείγμα, i.e. firmamentum, vel munimen; legitur, Eccles. 50. & in Paral. &c. Vide.

'Ανάλογ-ος, exp. ad proportionem similis, proportione respondens; item respondens ex æquo, æquè pollens; item consentaneus & congruus; unde ἀνάλογον esse alicui dicitur res aliqua, quæ ad aliam proportione quadam & naturâ constituta & comparata est; interdum etiam, adverbialiter ponitur, & significat, proportione; item instar, & similitudine rationis; item ἀναλογικὸς, ὴ, ὸν, exp. proportionabilis: ut ὄρ-ος ἀναλογικὸς, exp. definitio quæ secundum proportionem existit; & ἀναλογικοὶ, Philosophi quidam appellabantur; Laër. l. 1. verbale, ab ἀναλογίω, unde ἀναλογισθὲν, repetendum est; ab ἀναλέγω, ομαι, &c. V.

'Ανάλωμα, τὸ, impensa, sumptus; vide plur. ἀναλώματα.

'Αναμαλάττω, remollio, de integro mollio, aut subigo, & in pass. ἀναμαλάττομαι, remolliesco, Suid. ex ἀνὰ & μαλάττω, seu -σω, &c. V.

'Αναμασάω, q. d. rediseo, denuo discо, de integro discо: ex ἀνὰ & μασάω, V.

'Αναμαυρωθέω, splendorem evibro, reluceo; ex ἀνὰ & μαυρόω, V.

'Αναμεμπτήτως, sine peccato; ita ut non peccet, vel peccare nequeas; rectè & justè; est adv. ab ἀναμέμπτητ-ος, qui non peccavit, &c. V.

'Αναμασχαλιστὴρ, sub. κοσμὸς, exp. mundus & ornamenta axillaria, Poll. l. 5. c. 16. ex ἀνὰ & μασχαλιστὴρ, V. Item ἀνάμματος, exp. fluentis carens, Plut. ex ἀνὰ & νάω, fluo, &c. V.

'Αναμέλπω, decanto, hymnum exordior: ex ἀνὰ & μέλπω, V. Item ἀναμεμιγμένως, exp. mistim, promiscuè, Hesych. est adv. à part. præt. pass. verbi ἀναμίνυμι, -υμι, &c. V.

'Αναμίμνημι, exp. in animum revoco, &c. V.

'Αναμισθόω, ῶ, exp. repleo; ab ἀνάμισθ-ος, refertus; idem quod simplex Th. μισθόω, unde μισθώσω, &c. V. Item ἀναμείρω, ὦ, & -ομαι, -ῶμαι, exp. denuo metior, iterum metior, remetior; item simpl. metior, demetior; ut ἀναμήσει τὸ χωρίον, apud Aristoph. locum metiebatur; item remetior locum aliquem, i. e. denuo iter per locum aliquem facio; sed ἀναμιμῶμαι, exp. & iterum commemoro, iterum nario & apud Euryp. ἀναμετρεῖσθ' ὁδὸν, exp. & admetiri lacrymas, i.e. impertiri ex ἀνὰ & μείρω, &c. V.

'Αναμυκησόμαι, exp. idem quod μυκησόμαι, remando, &c. V.

'Αναμυθαρνία, est idem quod μυθαρνία, &c. vide.

'Αναμιμνήσκομαι, seu potius, ἀναμιμνήσκομαι, reminiscor, recordor; item ἀναμιμνάω, seu potius ἀναμμνήσκω, reminiscì facio, seu recordari; in memoriam revoco; ex ἀνὰ & μνάω, ομαι, seu μιμνήσκω, μιμνήσκομαι, &c. V.

'Αναμοχλεύω, vectibus submoveo, vel emoveo; vectibus amolior; ut ἀναμοχλεύειν πύλας, exp. vectibus subjectis amoliri & perfringere fores; apud Euryp. ex ἀνὰ & μοχλεύω, à μοχλὸς, idem quod ὀχλεύω, à Them. ὀχλέω, &c. V.

'Ανάνθρωμα, τὸ, repulsus, remotus; recusatio motu facta; & ἀνάνθ-ησις, exp. renuntus; sed exp. etiam, ἀνάπαυσις, ἀνάζωσις, Hesych. verbalia, ab ἀνανθέω, quod exp. nutu significo non esse faciendum aliquid; nutu vero; Od. φ. Item nutu oftendo me recusare, seu denegare; Il. π. & apud Nonn. ἀνὰ ὀφρύσι νεύων, nihil se habere, nutu ostenderunt; sed exp. & sursum reflecto caput, vel oculos; sclupino me, &c. Vide.

'Αναπαυσις, ἡ, renovatio; item instauratio; Athen. est verbale ab ἀναπαύω, seu ὁμαι, quod exp. & restauro: & ἀναπαῦμα τὸ, μάτ-ος, exp. in memoriam revoco: apud Luc. &c. V.

'Αναπτυκ-ος, ὁ ἡ ὸν, ὸ τὸ ἄνακτος, exp. acclivis, arduus, sursum tendens, ut ἀνάπτυκτος ὁδὸς; apud Plat. 2. de rep. &c. V.

'Αναπτὰ, τὰ.

'Αναπτίλπτ-ος, exp. in quem defigendi non sunt oculi, &c. V.

'Αναξηράνω, resicco, iterum sicco; vel idem quod ξηράνω, Diosc. l. 1. atq; inde verbale, ἀναξήρανσις, ἡ, resiccatio; ex ἀνὰ & ξηράνω, V.

'Αναξιφόμυξος, ὁ ἡ ὸν, exp. dominans citharæ, potestatem habens in citharam, &c. V. 'Αναξιφόμυζος.

'Αναπάλη, ἡ, dicitur genus saltationis; apud Athen. l. 14. ex ἀνὰ & πάλη ἡ, &c. Vide.

'Αναπεινάω, iterum esurio; iterum famem sentio, Athen. ex ἀνὰ & πεινάω, vide.

'Αναπέλεγο, idem quod simplex πέλεγο, &c. Vide ἀμπέλεγο.

'Αναπετάω, seu ἀναπτάζω, & ἀναπεταννύω, seu υμι, expando, explico; item aperio; ut apud Luc. ἀναπετάσαι τὰς θύρας, aperire fores, Il. α. ἀνὰ δ' ἴξια λευκὰ πετάσσεν, pro ἀνεπέτασεν, i.e. vela explicarunt, vel extenderunt; & interdum etiam, exp. laxo: ex ἀνὰ & πετάω, πετάζω, vel πεταννύω, πετάννυμι, &c. V.

'Αναπηδάζω, exp. emitto in modum fontis & icaturiginis, Hesych. ex ἀνὰ & πηδάζω, à Th. πηδὴ, ἡ, &c. V. Item ἀναπήγνυμι, fustigo, suspendo, Plut. ex ἀνὰ & πήγνυμι, &c. V. Item ἀναπηδάω, ῶ, exp. subsilio; sursum salio; ut apud Xen. Hellen. 4. ἀναπηδήσας ἐπὶ τὸν ἵππον, i.e. quum subsiluisset in equum; item prosilio, exilio; & interdum exp. resilio, i. e. retrorsum salio; ex ἀνὰ & πηδάω, &c. V.

'Αναπίμπλημι, exp. repleo, impleo; & in pass. ἀναπίμπλαμαι, im; leor, repleor, Suid. ex ἀνὰ & πίμπλημι, V.

'Αναπιπρόσκω, revendo, vendicum mihi vicissim vendo: ex ἀνὰ & πιπράσκω, V.

'Αναπλάζω, exp. sursum & deorsum errare facio; aberrare facio: ex ἀνὰ & πλάζω, &c. V. Item ἀναπλανάομαι, ῶμαι, vagabundus obeo, oberro; ex ἀνὰ & πλανάομαι, ῶμαι, idem, &c. V.

'Αναπλίνω, & ομαι, implico, innecto; item redimio; cæsariem colligo reticulo; unde ἀναπλέκοντες, exp. cincinnis collectos crines habent: ex ἀνὰ & πλέκω, ομαι, &c. V. Item ἀναπλώ, q.d. navigando ascendo; provehor in altum;

è portu solvo; [el] exp. & fluito; ex ἀνὰ & πλέω, V.

'Αναπλήθω, impleo, expleo; & in pass. ἀναπλήθομαι, impleor; atq; inde, ἀναπληστικὸς, explectivus, implectivus; ex ἀνὰ & πλήθω, ομαι, &c. V.

'Αναπλήτης, explerio, percutio; ex ἀνὰ & πλήτης, vel πλήσσω, V.

'Αναπλύνω, eluo, vel iterum lavo; unde verrale, ἀνάπλυσις, εως, ἡ, ablutio, elotio; ex ἀνὰ & πλύνω, V.

'Αναπτὸς, ὴ, ὸν ὴ, exp. non tangendus; ut ἀναπτοὶ χεῖρες, apud Hom. & Heliod. quas nemo potest attingere, i.e. inaccessas; sed exp. & quas nemo potest lædere; ex α priv. & ἅπτομαι, tango, vel ab ἀάπτω, &c. V.

'Ανάπτυξις, ἡ, expositio, explicatio, declaratio; item ἀναπτυχὴ, ῆς, ἡ, idem quod ἀνάπτυξις, pro quo etiam, per Sync. dicitur ἀνάπτυχὴ, apud Euryp. Item ἀνάπτυχτος, ὁ ἡ ὸν, apertilis, seu adaperilis; item apertus, sive explicatus; omnia verbalia, ab ἀναπτύσσω, expando; item aperio; item patefacio, revelo, detego, item explano, declaro; & in pass. ἀναπτύσσομαι, expandor, aperior: ex ἀνὰ & πτύσσω, &c. V.

'Ανάπτω, exp. adalligo, religo; appendo, suspendo ad; item circumpono; appono alicui quasi ei alligans; ut in Epigr. l. 1. μίτρην ἀνάπτειν τινί; item attribuo, tribuo; acceptum fero; unde apud Alex. de fato: ἀνάπτειν εἰς ἰσωτὸν αἰτίαν τῷ χλωμῷ, i.e. sibi causam vindicare; unde ἀνάπτειν τινὶ, exp. referre ad aliquem, i.e. referre rem quampiam ad aliquem tanquam ejus autorem, &c. Est ab α priv. & ἅπτω, i.e. necto; item ἀνάπτω, exp. incendo; & Metaph. suscito, exsuscito; & sic est ex α priv. & ἅπτω, accendo, &c. V.

'Ανάπτωσις, propriè, exp. decubitio, &c. Vide.

'Αναπυνθάνομαι, interrogo; ex ἀνὰ & πυνθάνομαι, idem, &c. V. Item ἀναπυρῶ, accendo, inflammo; ex ἀνὰ & πυρόω, V.

'Αναπωλέω, exp. rursus vendo, revendo; Poll. l. 7. c. 2. ex ἀνὰ & πωλέω, &c. V.

'Αναρρίζω, convalesco; ex ἀνὰ & ῥιζόω, idem, &c. V.

'Ανάριθμος, ος, ὸν ὴ, & Poët. ἀνήριθμος, innumerus, non numerabilis; sed accipitur etiam, pro homine qui in nullo est numero, nec pretio, i.e. pro vili; ut apud Soph. in Ajace; unde ἀναριθμέω, ῶ, enumero, dinumero; & ἀναριθμήσομαι, pro eod. ex Dem. atq; inde verbale, ἀναριθμητὸς, quod exp. & immensus; ut ἀναριθμητὸς χρόνος, apud Soph. in Ajace, &c. V.

'Αναρίστητος, ὰ, non prandeo; unde part. πρὰξ. ἀναρίστητος, qui prandius non est; & verbale, ἀναρίστητος, imprandius; Aristoph. Omnia ex ἀνάριστος, non prandius, prandio carens, &c. V.

'Αναρίτης, à quibusdam dici existimatur κατ' ἀφαίρεσιν, quasi ἀ ναρίτης, quoniam scopulis tantum adhæreat, nec ut nerita, innatet; unde dicitur &, ἀνηρίτης; & ab Etym. à Νηρεὺς, derivatur, &c. V.

'Αναριτοτρόφος νῆττα, dixit Æschylus in Persis, teste Athen. hoc est altrices, seu nutrices anaritarum cochlearum insulas: ex ἀναρίτης, & τροφὸς, ὁ, vel ἡ, ἡ, unde τροφέω, idem cum Th. τρέφω, &c. V.

'Αναρμόστος, ος, ὸν ὴ, exp. non idoneus; inconvenientes & incongruus: ex α priv. & ἁρμόζω, V.

'Αναρμοστέω, ῶ, exp. sum ἀνάρμοστος, i.e. non congruo, non convenio, nec quadro; Plato de Leg. 4. Item ἀναρμοστία, ἡ, incongruentia, inconvenientia; apud Plat. & Plut. & apud Luc. ponitur pro ineptia; Budæo teste; utrumque, ab ἀνάρμοστος, quod exp. inconveniens, inconcinnus; non quadrans, nec habilis: unde apud Xen. scutum inhabile vocatur ἀνάρμοστον; ut ait Bud. sed exp. & incompositus, ineptus; apud Aristoph. in nub. Atque inde, adv. ἀναρμόστως, incongruè, inconcinnè, ineptè; ex α priv. & ἁρμοστὸς, ὁ, &c. V.

'Αναρροφέω, exp. resorbeo, aut absorbeo; Od. μ. Unde verbale, ἀναρρόφησις, ἡ, absorptio aquarum, vel ejaculatio; ex ἀνὰ & ῥοφέω, unde ῥόφησις, ἡ, &c. V.

'Αναρπάζω, adv. exp. raptim, transversim rapiendo, Euryp. ab ἀναρπάζω, quod exp. abripio, sursum rapio; Il. ι. & interdum, subitò è medio tollo; item ad pœnam rapio, fedibus evello; unde ἀναρπαστὸς, ὴ, ὸν ὴ, exp. abreptus, sursum raptus; item repente, aut subito raptus; apud Luc. ex ἀνὰ & ἁρπάζω, &c. V.

'Αναῤῥάπτω, consuo, consarcino; item relarcio, reconcinno; ex ἀνὰ & ῥάπτω, V. Item ἀναῤῥέω, refluo, vel sursum fluo; item scateo, scaturio, quasi sursum fluendo; ex ἀνὰ & ῥέω, V. Sic ἀναῤῥηγνύω, vel -υμι, seu ἀναῤῥήσσω, diffringo, dirumpo, diffeco; diffindo; item erumpere facio, emitto cum eruptione; ex ἀνὰ & ῥήγνυμι, V.

'Αναῤῥίνον, exp. per nares rediens; Gal. apud Hippocr. sic etiam dicitur, ea herba, quæ alias ἀνάῤῥινον, ex eo nomen sortita, quòd semine sic vituli narium similis; ex ἀνὰ & ῥὶς vel ῥῖνι, ῖνὸς, &c. V. Item ἀναῤῥίμωσις, exp. suscitatio, exsuscitatio; est verbale, ab ἀναῤῥίπτω, quod propriè, exp. ignem propè extinctum flatu exsuscito, & reaccendo; & general. ac Metaph. accendo, &c. V.

'Αναῤῥοπέω, ῶ, exp. sursum vergere, apud Hippocr. est ab ἀνάῤῥοπος, id V. Item ἀναῤῥοφέω vel ἀναῤῥοφῶ, resorbeo, absorbeo; ex ἀνὰ & ῥοφέω, vel -έω, &c. V. Item ἀναῤῥύω, vel ὔομαι, exp. redimo, libero captivum; unde ἀνάῤῥυσις, redemptus est; item reparo, sarcio; item jugulo, macto, sacrifico; unde verbale, ἀνάῤῥυσις, ἡ, redemptio; item sacrificium; ex ἀνὰ & ῥύω, -ομαι, unde ῥύσις, ἡ, &c. V. Item ἀναῤῥωννύω & ἀναῤῥώννυμι, exp. q.d. recorroboro, i.e. robur pristinum reddo, Suid. ὁ θεὸς ἀνέῤῥωσεν αὐτὸν, i.e. Deus ipsi pristinas vires reddidit, seu convalescere fecit; & in pass. ἀναῤῥώννυμαι, refocillor, vel convalesco; unde ἀνάῤῥωσις, apud Synes. Epist. 67. Ubi convaluerit: ex ἀνὰ & ῥωννύω, vel ῥώννυμι, &c. V.

'Ανάρτησις, εως, ἡ, suspensio; item Metaph. obstrictio, devinctio, quæ fit bene merendo de aliquo; est verbale, ab ἀναρτάομαι, ῶμαι, suspendor, pass. ab ἀναρτάω, ex ἀνὰ & ἀρτάω, &c. V.

'Αναρτύω, adorno, struo, molior: ex ἀνὰ & ἀρτύω, V. Item ἀναρύτω, haurio, exhaurio; item ἀναρυτὴς, οῦ, ὁ, exp. vas in quod vinum hauritur, Hesych. ex ἀνὰ & ἀρύω, seu ἀρύτω, ſ. ὑσω, &c. V.

'Αναρχος, principio carens; de Deo solo dicitur; unde exp. & æternus, Greg. Item ἀναρχος, exp. etiam, principe, seu duce, vel dominatore carens; qui nullius dominatui subest; Il. β. Atq; inde ἀναρχία, exp. status eorum, qui principe, seu dominatore carent; item contumacia adversus eos qui nobis præesse debent; detrectatio imperii; item soluta licentia, quâ unusquisq; pro libidine omnia agit, Bud. ex Aristot. &c. V.

'Ανασείω, concutio, quasso, exagito; ex ἀνὰ & σείω, V.

'Ανασειρήνιοι, obscœno Epitheto, sic appellantur meretrices; tanquam quætientes τὸν φαλλὸν, Suid. ex ἀνασείω & φαλλὸς, ὁ, &c. V.

'Ανασείω, exp. quatio, concutio, Hesiod. in Asp. Αἰγίδ' ἀνασείσασα; sed exp. & persuadeo, concito; unde apud Luc. & Marc. ἀνασείει τὸν λαὸν; exp. concitat populum, i.e. ad seditionem incitat; & apud Demosth. ἀνασείσας, exp. minitatus, ex ἀνὰ & σείω, &c. Vide.

'Ανασηκόω, ῶ, exp. addo quod deest; item ad æquabilitatem libro: ex ἀνὰ & σηκόω, V.

'Ανάσπαστος, exp. coronatus, sertum; unde ἀνασπαστόω, exp. habere coronam crinibus impositam: ex ἀνὰ & σπαστὸς, ὸν, &c. V. Item ἀνάσπαστος, ὁ ἡ ὸν, exp. resimus, repandus; item informis, deformis, unde ἀναπίμδη, resimo, resimum facio; sed exp. & animantia ad coitum ruentia olfacio atq; odoror ut Catullitionis tempore canes suas fœminas olfactant; Hesych. Item impendo, insumo; apud eund. ex ἀνὰ & σπάω, ὁ, unde σπάω, ῶ, &c. V. Item ἀνασκαλόω, exp. farculo laxo; instrumento quo ignis & prunæ fodicantur, exsucito; sed exp. & scrutor, indago; more eorum qui investigantes aliquid, effodiunt & eruunt; ex ἀνὰ & σκαλόω, V. Sic &, ἀνασκάπτω, exp. refodio, refodiendo eruo, & egero; effodio: ex ἀνὰ & σκάπτω, V. Item ἀνασκοπέομαι, exp. considero diligenter; accuratè perpendo, sursum deorsumq; rem animo volutans: ex ἀνὰ & σκοπέομαι, vide.

'Ανασκευαστικῶς, exp. refutantium more, est adv. ab ἀνασκευαστικὸς, quod exp. ad instaurandum aptus: instaurandi vim habens; item destruendi facultate præditus: ab ἀνασκευάζω, rursus struo, restauro, reædifico: item diruo, demolior: aboleo, tollo; item labefacto dicta alicujus, refello, refuto: & in pass. ἀνασκευάζομαι, absolutè positum, exp. collectis vasis migro: patriâ facessо: & exercitus dicitur etiam ἀνασκευάζεσθαι, qui collectis vasis, castra movet: item ἀνασκευὴ, exp. reædificatio, instauratio: item eversio, refutatio; item sic dicitur, quum castra moventur, & vasa colliguntur ab exercitu: & sic κατασκευὴ, ei oppon. ex ἀνὰ & σκευάζω, &c. V.

'Ανασκίδνημαι, exp. sursum deorsúmq; dissipor, huc illuc dispergor; ex ἀνὰ & σκίδνημαι, idem quod, & pro σκεδάννυμαι, dissipor, dispergor, pass. à σκεδάννυμι, idem quod Th. σκεδάω, seu σκεδάζω, &c. V.

'Ανασμυλλιδὸν, idem quod, & dicitur pro ἀναχαυλιδὸν, id V.

'Ανασπαστὸν, exilium, exultim ludo, lascivio exiliendo; item prosilio, vel resilio, Hesych. ex ἀνὰ & σκιρτάω, V. Item ἀνασκολύπτω, exp. nudo, Hesych. propriè glandem pudendi denudo, retractâ pelle; ex ἀνὰ & σκολύπτω, V. Item ἀνασκοπέω, exp. accuratè perpendo, &c. Idem quod ἀνασκέπτομαι, ex ἀνὰ & σκοπέω, &c. V.

'Ανασοβέω, excutio, expello, propriè, sursum rejiciendo, seu retrorsum; item conturbo, perturbo aliquem; unde verbale, ἀνασόβησις, ἡ, excussio, ejectio sursum, aut retrorsum; item conturbatio; ex ἀνὰ & σοβέω, V. Item ἀνασπαράσσω, lacerando evello, vel revello; ex ἀνὰ & σπαράσσω, V.

'Ανασπερέω, hinc ἐπαναστερέω. idem quod ὑπιστέρεω, &c. Hæc V.

'Ανάσπιν, Bror. apud Hippocr. exponit ἀνάῤῥωστος: ex ἀνὰ & σὺν, σύμαι, insit. pro σθένω, σθένομαι, &c. V.

'Ανασταλτικὸς, exp. reprimendi & cohibendi vim habens, verbale ab ἀναστέλλω, ομαι, &c. V.

'Αναστάσιμος, ος, ὸν ὴ, exp. q.d. resurrectivus, resurrectorius, pertinens ad resurrectionem: ut ἀναστάσιμον μυστήριον, Synes. & ἀναστάσιμος ἡμέρα; dicitur dies resurrectionis, apud Naz. Item ἀναστατήριος, ος, ὸν ὴ, resurrectorius, & ἀναστατικὸς, ὴ, ὸν, idem exsuscitativus, omnia ab ἀνάστασις, quod exp. surrectio, propriè à sedili, vel à cubili, sive à somno, Soph. in Philoct. Unde in N. Test. frequenter ponitur pro resurrectione à morte in vitam: ut Matth. c. 22. & Joh. c. 11. & dicitur etiam ἀνάστασις νεκρῶν, Act. c. 23. & 24. & alibi, & pro resurrectione à lapsu, Luc. c. 2. sed exp. & eversio, sedibus expulsio, vel evocatio, Dem. Olynth. 1. Item erectio, exstructio; ut ἀνάστασις τῶν οἰκήσεως; apud Phalar. sic dicitur ἀνάστασις τειχῶν; ex ἀνὰ & ἵστημι, ἡ, &c. V.

'Αναστατώσις, ἡ, eversio; item conturbatio, verbale ab ἀναστατόω, quod ab ἀνάστατος, eversus, vel vastatus, &c. Vide cum ἀνίστημι.

'Αναστατχίδω, sursum evergo, seu exilio, in modum spicarum: ex ἀνὰ & στάχυς, υος, ὁ, V.

'Αναστενάζω, vide post ἀναστένω & ἀναστενάχω. Vide infrà cum ἀναστοχάζω.

'Αναστέφω, redimio, &c. Ex ἀνὰ & στέφω; idem, V. Item ἀναστηλόω, erigo, seu statuo super cippum, Plut. ex ἀνὰ & στηλόω, V.

'Ανάστημα, τὸ, exp. erectio, assurrectio; vel potius id quod assurgit & in altum tendit: ut ἀνάστημα γῆς, terræ eminentia, locus editus; item statura, proceritas, Theophr. & Suid. &c. Vide.

'Αναστίζω, rursum compungo notis, & interdum, idem quod στίζω, V. Item ἀναστιχίδω, exp. informo, quasi ab elementis incipiendo, Suid. Item in elementa resolvo; unde verbale, ἀναστοιχείωσις, ἡ, exp. informatio, quæ fit quasi ab elementis incipiendo, &c. Vide ἀναστοιχειόω.

'Αναστοναχίζω, exp. idem quod ἀναστενάζω, quod idem signif. cum ἀναστενάζω, & ἀναστενίζω, &c. Quæ vide. Ex ἀνὰ & στοναχίζω, στεναχίζω, vel στενάχω, &c. V.

'Αναστροφὴ, ἡ, exp. inversio, præpostera rerum, seu verborum collocatio; figura Gramm. & Poët. quum verbum quod præcedere deberet, sequitur: ut λίαν ὡς, pro ὡς λίαν, sic ὄρνιθες ὡς, pro ὡς ὄρνιθες; & ὦ δαὶ πολὺ ἡμέτερον, apud Hom. pro ἐμὸν ὦ, sic apud Terent. in Andria 3 i præ, sequar; pro præi; sed exp. & conversio retrorsum; seu in contrariam partem reciprocatio; item reversio, reditus; item conversatio, aut commoratio apud aliquos, 1 Pet. c. 2. est verbale ab ἀναστρέφω, quod exp. inverto; inverso, seu præpostero ordine colloco; item in contrariam partem verto, ut ὁ θεὸς πάντ' ἀναστρέφει πάλιν, i.e. omnia vice versa disponit; item converto retrorsum, & interdum, reverti cogo; ite n retro vertor, redeo; item terga verto, & interdum, in hostem insequentem convertor, ut οἱ μὲν ἔφυγον, οἱ δ' ἀνέστρεψαν; apud Xen. Hel. 4. &c. V.

'Αναστυτάσω, exp. recognosco census; iterum constituo census; ex ἀνὰ & συστάσω, V.

'Ανάσυρμα, τὸ, exp. quod ἡ ἀνασυρμὶς τῆς ἀνασύρεται sibi acquisivit, hinc λαβρέστιον χρῆμα, Bubulus Comicus per jocum sic vocavit, i.e. furtivum conceptum; ut scribit Poll. est verbale, ab ἀνασύρομαι, sursum retrahor, pass. ab ἀνασύρω, ex ἀνὰ & σύρω, unde σύρμα, τὸ, &c. Vide.

'Αναφαρτὸς, ὴ, ὸν, exp. tolerabilis; unde τὸλιμὸς ἐν ἀναφάρτοις; Plut. in Numa: & ἐν ἀναφάρτοις ἐποίουν, indignum ducebant, Herodot. ἐν ἀναφάρτοις ποιεόμενος, intolerandum ratus; sic & ἀναφερὴς, ῆς, ὁ, idem, tolerabilis, ferendus, Plut. Verbalia ab ἀναφέρω, ſ. ἤσω, tollo, fero, tolero; idem quod, & pro ἀνίχω, id V. Sic etiam, ἀνάχεσις, ἡ, exp. & emersio, exortus, ortus; ut ἀνάχεσις ἡλίου, ortus Solis; itidem verbale, ab eod. &c. V.

'Αναχαυλιδὸν, exp. in palum, seu in crucem tolli, Plat. de Rep. l. 7. ex ἀνὰ & χαυλιόομαι, insit. à Th. χίζω, ομαι, &c. V. Item ἀναχάζω, restituo pristinæ incolumitati; facio ut quis salvus evadat; ut ἀναχάζειν φίτυ; item sarcio, recupero, & in pass. ἀναχάζομαι, servor, incolumitati restituor; ut ἀναχαζόμενος εἰς τὴν πατρίδα, apud Diod. Sic. ex ἀνὰ & σάζω, V.

'Αναχεύω, conturbo, perturbo, commisceo; item commoveo, agito; ex ἀνὰ & ταράττω, vel ὤω, &c. V.

'Ανάτασις, εως, ἡ, exp. extentio in altum, erectio, porrectio; item comminatio, peculiariter, quæ fit cum acerbitate animi, & audacia, Plut. & Polyb. est verbale, ab ἀνατείνω, ομαι, &c. V.

'Ανατιλόω, seu ἀνατίλλω, & ἀνατίλλομαι, ſ. ἄξω, ἄξομαι, exp. instruo, præparo; item compono, & literis mando; Lucæ 1. apud Plut. de solert. anim. (de Elephante) ἄφθη, νυκτὸς, ἅπερ ἐφ' ἡμέρᾳ παρὼν τοῖς συλλύουσι, ἀνατιλλόμενα τὰ μεθήματα, καὶ μελετῶν; visus est recolere secum, & velut in ordinem digerere ea quæ edoctus erat: ex ἀνὰ & τίλλω, vel τίτνω, ομαι, &c. Vide.

'Ανατείνω, exp. propriè sursum extendo, sursum extendens erigo, attollo, tollo; ut apud Aristot. de mundo, πάντες οἱ ἄνθρωποι ἀνατείνομεν τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐυχὰς ποιόμενοι, manus in cœlum tollimus, & apud Xen. τὰς δεξιὰς ἀνατείνοντες; dextras porrigentes; quod erat amicitiæ signum; ex ἀνὰ & τείνω, &c. Vide in ἀνατανύσσω.

'Ανατειχισμὸς, οῦ, ὁ, instauratio, & refectio murorum, verbale, ab ἀνατειχίζω, V.

'Ανατέμνω, exp. disseco, incido; à partibus scil. inferioribus ad superiores pro rediendo, ut ταῖς ἐπὶ χροῒ ἀνίσταμεν τῷ ἄνδρα, apud Athen. l. 12. ex ἀνὰ & τέμνω, V.

'Ανατίθημι, exp. sursum pono, in altum pono, sustollo; item impono alicui quidpiam portandum; & Metaph. impono, i.e. injungo; item attribuo, acceptum fero, ascribo, imputo; & interdum tribuo, i.e. faveo, propensus sum; item ſuspendo, vel ſuspensum dico: & simpl. dico, consecro; item transfero, traduco, & interdum differo, prorogo, cum genit. Soph. in Ajace: ex ἀνὰ & τίθημι, V.

'Ανατολμάω, audeo, Euryp. ex ἀνὰ & τολμάω, idem, V.

'Ανατομικὸς, ad Anatomen pertinens; & ἀνατομικὴ, scil. τέχνη, dicitur ars anatomica; ars membra incidendi; item ἀνατομικὸς, exp. qui Anatomen facitat, vel dissectionis corporum peritus, apud Gal. ab ἀνατομὴ, ἡ, vide.

'Ανάτονος, exp. ſusum tendens; ab ἀνατείνω, &c. V.

'Ανατρεπτός, ή, όν, exp. prostratus; immutabilis; item ἀνατρεπτικὸς, subversorius; evertendi vim habens; utrumq; ub ἀνατρέπω, ομαι, V.

'Ανατρεπτήρ, ῆρος, ὁ, subversor, everssor: ab ἀνατρέπω, V. Item ἀνατρεφεύς, nutritor, educator: ab ἀνατρέφω ή, V.

'Ανατυράζω, conturbo, perturbo; ex ἀνὰ & τυράζω, V.

"Αναυλα, exp. sine tibiis, adv. ab ἄναυλος, V.

'Ανανηόχιον, τὸ, dicebatur desertio pugnæ navalis; i. e. quum quis ad navale prælium non venerat, ut debebat, Poll. ex α priv. & ναυμάχιον, τὸ, V.

'Αναυδάω, accendo; ex ἀνὰ & αὔω, siccо, &c. V. Item ἀναύω, exp. exclamo, unde ἀναύσιον, apud Theocr. Unde & ἀναϋτία, exp. acclamo, alloquor; & sic, sunt ab ἀνὰ & ἄυω, clamo, &c. V.

'Αναφαίρετος, ος, ὁ ἡ ὄ, exp. qui vel quæ auferri non potest; ut ἀναφαίρετον κτῆμα, virtus: ex α priv. & ἀφαιρέτος, V.

'Αναφαλάντος, propriè, exp. cui à fronte, vel superciliis pili deciderunt, Levit. c. 13. &c. V.

'Αναφανδὸν, idem quod ἀναφδὸν, manifestò, propalam, Od. γ & λ. Item Plut. & Luc. &c. Adv. ab ἀναφαίνω, V.

'Αναφλάω, ῶ, obscœnam signif. habet, de masturbante dictum, Luc. idem quod ἀνακλᾶν τὴν ψαλὶν, μαλάσσειν, χειροτελεῖν, σύειν, mastuprare; unde ἀναλασμὸς, ῦ, ὁ, masturbatio, vel mastupratio, Suid. ex ἀνὰ & φλάω, vide.

'Αναφλεξις, ή, incendium, Plut. Verbale, ab ἀναφλέγω, ex ἀνὰ & φλέγω, V.

'Αναφυάω, commisceo, permisceo, confundo; item inquino, fœdo, idem quod ἀναφύρω, ex ἀνὰ & φυάω, à Th. φύω, &c. V.

'Αναφυσάω, exp. anhelo; ex ἀνὰ & φυσάω, idem, &c. V.

'Αναχανία, exp. hio, 2 Macchab. 6. pro ἀνεχανίας ex ἀνὰ & χανία, idem quod, & pro Th. χαίνω, &c. V.

'Αναχάζω, exp. aggero, è terra aggesta extruo; ut apud Demosth. τὸν ὅδον ἀνακεχωκότες, aggeribus lapidum, & ruderum viâ obstructâ: & ἀνακεχωμένος, exp. obrutus, apud Synes. ex ἀνὰ & χόω, unde χωννὺς, & χώννυμι, &c. V.

'Αναχέμπω, vel potius ἀναχεμπόομαι, excieo, screatu egero, unde ἀνάχεμψις, exscreatio, aut cum screatu ejectio; item extussitio, Gal. ex ἀνὰ & χείμπομαι, unde χείμψις, ή, &c. Vide.

'Αναχεσισμὸς, tropus, seu figura; quasi temporis retractio; ex ἀνὰ & χρονίζω, ομαι, unde χρονισμὸς, ὁ, &c. Vide.

'Αναχύσις, exp. refusio, unde ἀναχύσεις, dicuntur maris æstuaria navigabilia, Strab. l. sed ἀνάχυσις, exp. & confusio, Hesych. Item animi viriliq; exolutio, mollities, ab ἀναχύω, pro ἀναχέω, ex ἀνὰ & χέω, unde χύω, f. χύσω, &c. V.

'Ανδάνω, annotat Eust. fieri ab ἥδω, eodem modo quo λανθάνω, ex λήθω & μανθάνω, ex μήθω, alibi tamen annotat, ex Heraclidis Grammatici sententia, esse ab ἄδω, ut λαμβάνω, à λήβω, &c. V.

'Ανδραγχὼν, exp. ὁ ἐπ' ἄνδρας ἀγχων, virorum strangulator; carnifex, tortor; ut & ἀνδραγχὼν, idem; ut vult Eust. ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & ἄγχω, à Th. ἄγχω, &c. V.

'Ανδραποδισμὸς, ῦ, ὁ, mancipatio, in servitutem redactio, five hominis, five urbium; item plagium, plagiarium crimen, Plat. de Leg. 9. Item ἀνδραποδιστὴς, οῦ, ὁ, exp. mancipator; qui alium in servitutem redigit, Xen. & specialiter, qui liberum hominem in servitutem redigit; qui furatur hominem è libero suo statu, vel ex heri dominio, Eust. verbalia, ab ἀνδραποδίζω, ομαι, quod exp. mancipo; mancipium esse facio; vel in captivitatem adduco; & general. vim alicui infero, Hesych. & dicitur etiam, de urbibus, quas subigimus, & in servitutem nostram redigimus; item ἀνδραποδίζομαι, exp passivè, in servitutem redigor, in captivitatem abducor; ut ἀνδραποδισμένη πόλις, apud Demosth. Omnia ab ἀνδράποδον, τὸ, q.d. hominis pes, mancipium; sunt enim mancipia, quasi pedes dominorum suorum, & eos pro capitibus agnoscunt; teste Eust. in Il. ν. Item general. sic dicitur homo in bello captus, & servituti mancipatus; five servus sit naturâ, five liber, & ingenuus, apud Xen. Hel. 1. Item ἀνδραποδώδιον, τὸ, q. d. mancipiolum, Athen. diminut. ab eod.

'Ανδραποδώδης, ους, ὁ ἡ ὄ, mancipialis, ad mancipium pertinens; item mancipio conveniens; servilis; item minimè ingenuus, servili ingenio præditus; unde ἀνδραποδωδία, ή, q. d. mancipialitas, servilitas, contraria ingenuitati, Aristot. Polit. 7. Item, ἀνδραποδωδῶς, mancipiorum more; serviliter, illiberaliter, Plat. in Symp. adv. ab eod. & omnia, itidem ab ἀνδράποδον, τὸ, quod ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς & πῦς, ποδὸς, &c. Vide.

'Ανδραχλη, ή, dicitur scabellum mulichre, foramen habens, & subjectos cardines, (ἀνδρακὼν etiam, seu ἀνδρακὼν, dictum, Eust. & Suid.) est Euphoniæ gratiâ, quasi pro ἀνδρακλη, à Them. ἀνδρακὼ; ακὼν, ὁ, &c. Vide.

'Ανδραχλὼ, dicitur herba quædam; quod sit viro similis; quasi ἀνδρείκελλον, factâ Syncope, & tenui in aspiratam mutatâ; quasi ab ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & εἰκέλη, ὁ, &c. V. Item ἀνδρεόκτονος, ος, ὁ ἡ ὄν, exp. gravis portantibus, i. e. ὁ δυνάμενος ἄνδρα κτεῖναι, vel ὁ δυνάμενος ἄνδρα κτείνειν διὰ μέγεθος. ἀνδρεοκτόνος.

'Ανδριαντᾶς, ᾶ, exp. q.d. virum, seu viros expello, in exilium pello, seu mitto, Plut. Pol. 8. ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & ἰλάω, f. άσω, idem quod & Poët. pro Th. ἰλαύνω, &c. V.

'Ανδρεία, ή, idem quod, & pro ἀνδρεῖα, q.d. virilitas, i. e. strenuitas, animi robur, & præstantia; item virilitas, i. e. virilis æstus; utrumq; ab ἀνδρεῖος, ος, ὁ, ad Virum pertinens; item strenuus, virum se præbens, interdum dicitur &, ἀνδρεῖος πρὸς τι & ἀνδρεῖα, absolutè, exp. virilia, &c. V.

'Ανδρεῖα, vel ἀνδρεῖα, τὰ, dicta apud Cretenses fuere συνίσια, seu convivia quædam publica, ad quæ soli viri convenibant, Aristot. Polit. l. 2. c. 8. ab ἀνδρεῖος, ὁ, V.

'Ανδριαντοπλάστης, ου, ὁ, exp. statuarum fictor; unde ἀνδριαντοπλαστικὴ, scil. τέχνη, exp. ars fingendi statuas; ex ἀνδριάς, αντος, & πλάσσω, ὁ, &c. Vide.

'Ανδριαντοποιία, ᾶ, statuas facio; unde ἀνδριαντοποιητικὴ, scil. τέχνη, ars statuaria; item ἀνδριαντοποίια, statuarum confectio; actio ipsa faciendi statuas; sed exp. &, ars ipsa statuas faciendi; omnia ab ἀνδριαντοποιὸς, statuarius, statuarum artifex, Athen. l. 11. &c. Vide.

'Ανδρίζω, exp. virile quippiam ago; Suid. at ἀνδρίζομαι, exp. virilem ætatem ingredior; ad firmam & robustam ætatem pervenio, Bud. ex Poll. exp. vir fum: item ad fortitudinem me comparo, viriliter & fortiter ago, seu me gero: est inquit Bud. ἀνδρίζομαι, ago more viri; ut ἀνδρίζομαι θεραπόντων, ago more hominis, vel more humano; item dicuntur mulieres ἀνδρίζόμεναι, naturam muliebrem fortitus suis superantes factis, quales à Latinis appellantur viragines, &c. V.

'Ανδρικῶς, viriliter, strenuè, fortiter; item interdum, validè, robustè, & aliquando, vehementer, adv. ab ἀνδρικὸς, ad virum, seu vires pertinens: tradit autem Eust. quamvis ἀνδρεῖος, & ἀνδρικὸς, idem valeant, dici tamen ἀνδρικὴ γωνὶ, non ἀνδρεῖα γωνὶ, item ἀνδρικὸς πρὸς, exp. latior virilis, i.e. virum fortem decens, seu viro dignus, apud Luc. & general. ἀνδρικὸν, dicitur, quicquid est viro forti dignum, &c. V.

'Ανδρίσκος, ου, ὁ, homuncio, diminut. ab ἀνὴρ, ἀνδρὸς, V.

'Ανδροβάρης, est comp. ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & βαρὺς, ὁ, a Th. βαρέω, ἀνδρὸς ἔρως, vereor ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & βρῶσω, f. βρόσω, &c. V.

'Ανδρογύνης, ου, ὁ, idem quod ἀνδρόγυνος, exp. q.d. mariſœmina; vir partier & fœmina, utrumque habens sexum, vel utriusque naturæ, Plat. in Symp. & ἀνδρόγυνοι vocantur etiam illi, quibus excisa sunt virilia; item ἀνδρόγυνος, ab Hesych. exp. debilis, & in b cillis, invalidus; item effœminatus; muliebri, & molli animo præditus, Suid. & in Parab. Solom. caput pro socorde, & parum strenuo; ut scribit Bud. ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & γυνὴ, ἡ, &c. V.

'Ανδρογεώμων, ονος, ὁ, vocatur gemma quæ-

quædam, sic dicta, quòd impetus hominum domet, Plin. &c. Vide ἀνδρογεώμων. Item ἀνδρόδρομος, exp. q. d. ἀνδρὸς δρόμος, triclinium, Hesych. & Suid.

'Ανδρομάχος, exp. à viro interfectus, & apud Euryp. ἀνδρομάχητες ἀγῶνες, sunt certamina, in quibus viri laborant: ex iisd. cum ἀνδρόμαχος, id V. Item ἀνδρομαίζαλος, ος, ὁ, exp. nequam, improbus, veterator, Suid. & Hesych. ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & κάζαλος, ὁ, V.

'Ανδροκτόνος, homicida, Plut. Unde ἀνδροκτονία, ή, homicidium; ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & κτείνω, præt. med. verbi κλέπτω, κτεῖμαι, ut & ἀνδροκτασία, est ex 2. perf. præt. pass. ejusdem Th. κτείνω, præt. ἔκταμαι, &c. V. Sic & ἀνδρολέτειρα, exp. virorum perditrix, Æsc. ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς & ὄλλυμι, f. ὀλέσω, ab inusit. ὀλέω, unde ὀλετὴρ, ὁ, & ὀλέτειρα ή, &c. V. Item ἀνδρολήμη, ή, exp. virilem habens animi elationem, i.e. ἀνδρὸς ἔχουσα λῆμα, Hesych. &c. V.

'Ανδρομανία, ή, exp. virorum insanus amor, qualis est impudicarum mulierum: ab ἀνδρομανὴς, insaniens ob viros: viros insanè amans, vel appetens; de muliere dicitur: ut contrà, vir dicitur γυναικομανὴς, &c. Vide.

'Ανδρομαχέω, exp. cum viris, vel cum viro decertans, in Epigr. ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & μάχη, ή, &c. V.

'Ανδρομανὴς, ῆμαν, exp. virile robur, vel ætatem virilem assumo, ad virilem ætatem pervenio, vir fio, togam virilem sumo, est pass. ab ἀνδρόω, V.

'Ανδροπρεπὴς, viro conveniens, virum decens; ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & Th. πρέπω, V. Item ἀνδροπρεπέως, dicitur pro ἀνδροπρόσωπον, hominis facies, Soph. ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & πρόσωπον, ή, vel πρόσωπον, τὸ, pro quo, per Metaph. πρέπει, interdum sumitur, &c. V. Ἀνδροστάδης, & ἀνδροστάσιον, exp. virilia grandiora habens, membrosus; item mutonatus, (inhonestè) Suid. & Hesych. ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & στάθη, ή, &c. V.

'Ανδροτάμεις, ις, τος, vel ἀνδροτάμων, ων, ὁ, dicitur ruta sylvestris; & sic dicta est, quòd ejus flores, si digitis terantur, sanguineo succo madent, Dioſc. ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & ἄμυμι, τὸ, V. Ἀνδρώπις, exp. hominibus noxius; ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, & Th. σίνω, unde σῖν, τὸ, & σίνις, ιδος, ὁ, ή, &c. V.

'Ανδροφάγος, exp. hominivorus, seu hominorus; humanâ carne vescens; unde ἀνδροφαγία. id V.

'Ανδροφονία, ή, homicidium, & ἀνδροφονία, sum homicida; & interdum simpliciter, occido; utrumque, ab ἀνδροφόνος, ὁ, homicida, Il. ω. Item specialiter, viros interficiens; ut ἀνδροφόνος Ἰλιάδης; apud Euryp. in Hec. a φόνος, &c. V.

'Ανδρόω, ῶ, exp. virilem reddo; virile robur ministro: ab ἀνὴρ, ἀνδρὸς, ὁ, V. Item ἀνδρώδης, ους, ὁ ἡ ὄν, virilis, virum decens, viro forti dignus; seu forti animo præditus, magnanimus; unde neut. ἀνδρῶδες, τὸ, pro ἀνδρεία, ή, virilitas, virile robur; atq; inde, adv. ἀνδρωδῶς, viriliter, fortiter, ut virum fortem decet; itidem ab ἀνὴρ, ἀνδρὸς, V.

'Ανδρωθείσα, ή, dicitur quæ cum viro consuevit, cui vir virginitatem eripuit; est fœm. à masc. ἀνδρωθείς, id V.

'Ανδρωνῖτις, ιδος, ή, idem quod, & ab ἀνδρὼν, ῶνος, domus pars in quam viri seorsum à mulieribus se recipiunt, &c. V.

'Ανιγρόω, ῶ, exp. fidejubeo; ex ἀνὰ & ἐγγυάω, V.

'Ανεγείρω, expergefacio, excito: pro ἐγείρω, sed exp. & attollo, erigo; atque inde, verbalia, ἀνέγερσις, expergefactio, excitatio, Plut. & ἀνέγερτος, inexpergiscibilis, inexperrectus; ex ἀνὰ & ἐγείρω, V.

'Ανεγκλήτως, irreprehensè, inculpatè, adv. ab ἀνέγκλητος, V.

'Ανέγκλητος, irreprehensus, inculpatus, ab ἀνὰ ἐγκλητὸς, V.

'Ανεγχω, quæ uterum non fert; quæ non est gravida: ex α priv. & ἐγχω, V.

'Ανεδολοποίλω, ῶ, ex ἀνὰ & εἰδολοποίλω, idem, &c. Vide post ἀνείλικτος, ubi etiam vide ἀνειλικρινὲς.

'Ανεκδιηγήτως, inenarrabiliter, adv. ab ἀνεκδιήγητος, V.

'Ανεμοφθορία, exp. corruptio quæ fit à vento, Suid. ex ἀνεμόφθορος, à vento disperditus, seu à vento perieus, Oseæ c. 8. &c. V.

'Ανεμώλια, nomen herbæ, apud Theophr. Hist. Pl. l. 7. c. 10. quæ eadem esse creditur cum τῇ ἀνεμώνῃ, & ab eod. id V.

'Ανεμώλιος, ὁ, ή, ventosus, vanus, inanis, exp. etiam, q.d. qui vento rapitur & ita perditur, Il. ο. Od. δ. & λ. & sic componi potest ex ἄνεμος, ὁ, & inusit. ὀλέω, f. ὀλέσω, pro Th. ὄλλυμι, &c. V. Etymologus tamen, compositum esse negat; quo sensu, ab ἄνεμος, ή, vocis derivata pertinebit.

'Ανεμώνη, fuit cognominata Minerva, in quodam Peloponnesi loco, quòd ibi ventum fecerat perniciosum, à Th. ἄνεμος, ὁ, V.

'Ανένδεκτος, exp. qui non ἐνδέχεται, i.e. non contingens, seu accidens, vel nunquam contingens, ideoq; ἀδύνατος, ut ἀνενχώρητος, Hesych. ἀνένδεκτον, exp. ἀπαράδεκτον, &c. V.

'Ανεξάλειπτος, exp. indelebilis, ex α priv. & ἐξαλείφω, quod interdum, idem signif. cum Th. ἀλείφω, ungo, &c. V. Item 'Ανεξαπάτητος, exp. qui falli non potest, seu decipi; & ex Aristot. Pol. 8. pro eo, qui non decipitur; ex α priv. & ἐξαπατάω, f. ήσω, V.

'Ανεπαϊόντως, ita ut non sentiatur, est adv. ab ἀνεπαίδευτος, V. Sic & ἀνεπαισχύντως, inverecundè, impudenter, adv. ab ἀνεπαίσχυντος, V.

'Ανεπανόρθωτος, exp. qui emendari, & corrigi nequit; ut Philo de mundo, ἀνεπανόρθωτα τῷ Θεῷ, exp. perfecta & consummata Dei: vide sing. neut. ἀνεπανόρθωτον. Item ἀνεπαχθὴς, non molestè, non gravatè, ut ἀνεπαχθῶς φέρω, non gravatè fero, Thuc. Item non invidiosè, apud Hermog. est adv. ab ἀνεπαχθὴς, V. Sic & ἀνεπιλήπτως, irreprehensè, inculpatè, ita ut quis non mereatur reprehensionem, est adv. ab ἀνεπίληπτος, qui reprehendi non potest, reprehensioni non obnoxius; ut ἀνεπιλήπτῳ τὸν βίον, & ἀνεπιλήπτῳ πῶς τρόπῳ, &c. V.

'Ανεπιμικτος, exp. commercia cum cæteris non exercens: & ἀνεπιμίκτῳ τὸν κλῆρον, dicitur bellum cujus tempore nulla ultro citroq; commercia exercentur; & ἀνεπιμίκτῳ βυπαρίας, exp. sordes nullas admixtas habens; atque inde, adv. ἀνεπιμίκτως, non admittendo permistionem: ex α priv. & ἐπιμικτὸς, V.

'Ανεπιστασία, vide cum ἀνεπίστατος.

'Ανεπιτήδειος, ος, ὁ ἡ ὄν, exp. non idoneus; incommodus: ut ἀνεπιτήδειοι βορέαι, item dissentaneus, apud Plut. Item exp. & ἐχθρὸς, atq; inde, ἀνεπιτηδειότης, ητος, ή, inhabilitas, Synes. Ep. 142. Ut & ἀνεπιτηδείως, non aptè, adv. ab eod. &c. V. ἀνεπιτηδέως. Item ἀνεπιτήδευτος, exp. sine affectatione, non accuratè, adv. ab ἀνεπιτήδευτος, V.

'Ανεπίφθονος, exp. minimè invidiosus; ut ἀνεπίφθονον ὑπερηφανίαν, Plut. in Cic. Item non reprehensus, reprehensioni non obnoxius, unde adv. ἀνεπιφθόνως, non invidiosè; item inculpatè, citra reprehensionem, Thuc. ex α priv. & ἐπίφθονος, ὁ, V. Item ἀνεπιτρεπτὸς, exp. qui excogitari non potest, quem comminisci non licet; ex α priv. & ἐπιτρέπω, ομαι, &c. V.

'Ανεπιχείρητος, exp. qui talis est, ut invadi non possit, &c. V. Sic & ἀνίκατος, exp. inamabilis, invisus; ex α priv. & ἱκατὸς, ὁ, &c. V.

'Ανερρίφθαι ὕπατος, exp. renuntiatus sum consul, Plut. & inde, ἀνερρῆθείς, renuntiatus; at ἀνερρῆθείς στρατὸς, proclamata corona, apud Demosth. est a. 1. pass. & ejus part. ex ἀνὰ & ἐρρήθω, quod V. Cum ἐρρήθω.

'Ανευρίσκω, reperio, invenio, comperio, apud Plat. Thuc. &c. Exp. etiam, comminiscor, excogito, adinvenio, apud Athen. l. 1. Atq; inde verbale, ἀνεύρεσις, exp. inventio, adinventio: ex ἀνὰ & εὑρίσκω, unde εὕρησις, ή, &c. V.

'Ανεφελώμιτος, exp. celebro, faustis ominibus profequens; item lamenta edo, seu clamorem cum ejulatu, Plat. in Prænd. & Soph. in Trachin. ex ἀνὰ & ἰωμήδω, V.

'Ανέφιλος, non nubilus, innubis, serenus; ut ἀνέφελος ἀὴρ, apud Aristot. de mundo, pro eod. dicitur & Poët. ἀνύλεος, metri gratiâ; ex α priv. & νεφέλη, ή, &c. V. Item ἀνέφυτος, ad quem pertingere, aut pervenire non possumus, i.e. viribus nostris major; ex α priv. & ἐφικτὸς, ὴ, &c. V. Item ἀνέχθομαι, exp. ἀπεχθάνομαι τὴν ἐχθρὰν; ex α priv. & ἐχθάνομαι, id vi c.

'Ανέχω, exp. sustollo, tollo, sursum attollo; erigo in altum; ut Il. ν. χεῖρας ἀνέχων, manus sustulerunt; interdum pro in pretio habeo, honoro; ut Od. τ. ἐυδείας ἀνέχοντα, pro

πιμῶττω, item retineo, inhibeo, ut ἀνέχω, ut ἀνέχε τὸν ἑαυτῦ παῖδα, Plut. Item neutraliter, cesso, desino; item promineo, emineo, exilio, attollor; exilio, i. e. extrà apparco, apud plut. & aliquando, pro erumpo, seu orior; unde dicitur ἅ, sol ἀνέχειν, apud Xen. & apud Thuc. l. 7. ἀνέχεσθαι ἄκρας, exp. promontoria excelsa, &c. ex ἀνὰ & ἔχω, V.

'Ανία, signif. idem quod αἰνία, pro ut exp. subigo ordea madefaciens aquâ, &c. V.

'Ανηνιόχητος, exp. duce & rectore carens: ex α priv. & ἡνιοχεύω, vide.

'Ανηνύστως, exp. non conditus, nullâ suavitate jucundus, &c. Idem quod ἀνήνυτος, & ex iiid. id V.

'Ανήσυρον, ου, ὁ ἡ ἡ, anethinus, ex anetho confectus, seu constans; ut ἀνήσυρος στέφανος, apud Theocr. & ἀνήσυρον μύρον, apud Diosc. l. 1. c. 62. Item ἀνήσυρος ἔλαιος; ex ejusdem l. 5. c. 67. à Th. ἄνηθον, V.

'Ανηκουστία, exp. contumacia, q.d. pervicacia; contemptus, seu dedignatio aurem præbendi; est ab ἀνήκοος, q.d. non exaudibilis, unde ἀνήκουστον, τὸ, propriè, non auscultandum, sed idem fere est, quod ἀπείθεια, non perficiendum; non concedendum: citatur & ex Epigr. ἀνήκουστα πάσχω, pro inobedientia, sic & ἀνηκουστέω, ῶ, propriè quidem est, non audio, sed capitur pro, non auscultо, non obtempero, non sum dicto obediens, Il. o. pro quo Poëtæ dicunt etiam, πκουέω, ῶ, ut Il. υ. &c. V.

'Ανήλειπτον, exp. indelebile, & pro eod. dicitur ἀπαράλειπτον, apud Eust. ex α priv. & ἀλείφω, vel ἀπαραλείφατος, ex ὄπι, ἀνὰ, & ἀλείφω, &c. V.

'Ανηλίης, & ἀνήλιτος, vide cum ἀπλήτης. Item ἀνὴρ, signif. idem quod ἀνδρεῖος, qui non præstat se virum, minimè fortis, instrenuus, ignavus: imbellis, invalidus: item effœminatus: unde neut. τὸ ἀνάνδρον, substantivè, ignavia, Thuc. l. 3. Item ἀνανδρία, dicitur qui est eviratus: & ἀνάνδρου γυνὴ, innupta mulier, viro, i. e. marito carens mulier, cui opponitur ὑπανδρία, ex α priv. & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, cujus comp. etiam varia desinunt in ἀνηρ, &c. V.

'Ανθίλκω, exp. contrà traho, in diversum traho, ad me vicissim traho, dicuntur etiam ἀνθέλκειν, inquit Bud. qui certatim in diversum trahunt, addit etiam significare, manum distineo, apud Plut. Item capi generaliter pro, distinere, seu remorari, & neutral. pro resistere, quasi contrà trahendo: & sic in pass. ἀνθέλκομαι, contrà trahor, in diversum trahor: item distineor, revocor: unde adv. ἀνθελκόντως, ut ἀνθελκόντως ἔχειν τοῖς, exp. adversari, vel resistere aliis quasi in contrariam partem trahendo, Bud. ex ἀντὶ & ἕλκω, traho, &c. V.

'Ανθερικὸν, dicitur ἀπὸ τῦ ἀνθεῖν, quòd in mento barba efflorescat: unde & genæ, ἀνθοῦσαι παρειαὶ, dicuntur & ἰωανθὲς, apud Nonn. Ponitur etiam ἀνθηρὸν, pro ore, sed καταχρηστικῶς, ubi dicit, ὑπέπασεν ὀνυχόεσσ ἀνθερικὸν, &c. V.

'Ανθερικώδης, ωδ, ὁ ἡ ἡ, exp. antherici formam referens, ab ἀνθέρικος, asphodeli fructus, vel cauli, &c. V.

'Ανθεστήριον, secundum plerosque mensis censebatur fuisse Aprilis, sic dictus, ἀπὸ τῦ ἀνθεῖν, quòd tunc terra, sive terræ fœtus magna ex parte floreant, vel florere inciⱡiant, & quòd ἀνθεστήρια, in eo octavo mense celebrabantur, Gaza tamen, hunc octavum mensem Novembrem esse censuit, &c. V.

'Ανθέω, ῶ, floreo, splendesco, niteo: item inclaresco, celebror, & illustris, seu in pretio, & honore sum: item cum dat. scateo, exubero, à Th. ἀνθῶ, ῶσ, τὸ, V.

'Ανθηρὸς, floridè, item amœnè, jucundè, ut ἀνθηρὸς λέγειν, apud Isocr. est adv. ab ἀνθηρὸς, floruleutus, floridus, sed dicuntur ἀνθηραὶ, non solum herbæ & stipites, sed aliæ etiam res, Metaphoricè, ut colores: item ἀνθηρὸν, dicitur etiam quicquid amœnum est, & jucundum aspectu: unde ἀνθηρὸν & τερπνὸν, nonnunquam copulantur, & interdum etiam, exp. quod est jucundum auribus, unde ἀνθηρότερον τὸ χαρίεντως λέγοντας, apud Isocr. & Plut. hominem quoq; ἀνθηρὸν, dixit, &c. à Th. ἀνθῶ, ῶσ, τὸ, V.

'Ανθίας, ου, ὁ, vocatur piscis quidam, à floriditate dictus, Aristot. l. 6. an. c. 17. Vide Athenæum: item ἀνθίζω, exp. floridum reddo, floribus contpergo, varietate distinguo, multiplici materiâ & venustate exorno: ut in Isocr. ἀνθίσαι βυλόμενος τὴν λέξιν, concinnitatem & nitorem orationi addere, utrumq; à Th. ἄνθω, ῶσ, τὸ, V.

'Ανθίστημι, exp. contrà statuo, oppono, ex adverto pono, adversarium statuo: ex ἀντὶ & ἵστημι, V. Sic & in pass. ἀνθίσταμαι, resisto, repugno, obsisto, reluctor, renitor, adversor, ut apud Thuc. l. 5. ἀντιστὰς τῷ πεφυκότι, quum ei res non succederet.

'Ανθρωποβόητος, pro quo dicitur ἀνθρωπολογία, in sacris scriptis, confessio, verbale ab ἀνθρωπολογέω, vel ὁμαι, ῦμαι, quod exp. constituo, paciscor, conventum & pactum inco, & interdum pro, rem exponere: item vicissim gratias ago, vel confiteor, Luc. c. 2. &c. V.

'Ανθρωφόρος, idem quod ἀνθηφόρος, florigerus, ut & ἀνθοφόρος, dicitur pro eod. Item ἀνθρωφόρια & ἀνθροφόρεια, τὰ, idem quod ἀνθοφόρια, τὰ, id V. Item ἀνθροφορία, flores fero, vel gero; item flores comporto, seu conveho, omnia ab ἄνθος, ους, τὸ, & φορέω, ὁ, unde φορὸω, &c. V.

'Ανθρακιὰω, exp. carbones conficio; item titiones facio, ab ἀνθρακιὰς, ἀος, ὁ, carbonarius, sic dictus eadem formâ, quâ μεμβρανὰς, dicitur pro laterario: item ἀνθρακιὰ, ἡ, carbonum seu prunarum strues, exp. & carbonaria fornix, & ἀνθρακίας, ου, ὁ, exp. ater ut carbonarius. Stationarii faciem habens: item ἀνθρακία, idem quod ἀνθρακὰς, id V. Et ἀνθρακίζω, exp. carbonis, seu carbunculi speciem præ se ferens, aut colorem habens: item ἀνθράκιον, ου, τὸ, diminut. carbunculus, parvus carbo: & interdum gemma: item parvus caminus: item μικρὸν τερπνὸν, ut & χυτρόπιδιον, Hesych. Sic & ἀνθρακώδης, ωδ, ὁ ἡ ἡ, exp. niger ut carbo, colorem carbonis habens: item ἀνθρακὰς, ἀδ, ἡ, pruna, ignis ex congestis carbonibus: item Suidas ait, ἀνθρακίδας, dici etiam pisces minutulos super carbonibus assari solitos, omnia à Them. ἀνθρακὲς, ικὸν, quod exp. & carbunculus, gemma: & huleus quoddam, sive exulceratio, similis iis quæ usta sunt: & Suidæ ἀνθρακὲς, dicitur etiam piscis quidam, qui super carbones assatur, &c. V. Item ἀνθρακιὰς, Poëticum, ut ἀνθρακιὰς πυρσὸς, apud Nonn. ignis ex carbonibus factus, itidem ab eod. Them.

'Ανθρακοπάλης, qui carbones vendit, carbonarius, Poll. l. 7. ex ἀνθρακὲς, ικὸν, & πάλης, ὁ, V.

'Ανθρακόω, ῶ, f. ώσω, in carbones redigo, seu converto, torreo, asso, & in pass. ἀνθρακῶδαι, in carbones redigi: item ἀνθρακώδης, ωδ, ὁ ἡ ἡ, carbonem referens, carbonis more ardens, vel rutilans: & ἀνθρακωσις, ἡ, exp. carbunculus, apud Gal. omnia à Th. ἄνθρακὲς, ικὸν, V.

'Ανθύλλιον, ου, τὸ, Plinio dicitur, ἀνθυλλὶς, ἰδ, ἡ, anthyllis, seu anthyllion, herba, quam falsulam vocat Ruellius, & Dioſc. Atque ex eo Plin. dicunt unam ejus speciem lenti esse simillimam, & dictam propriè anthyllion, alteram verò ejus speciem esse anthyllida, flore purpureo, odore gravi, &c. Et hanc volunt esse, ex qua conficitur sal alkaly, est autem à Th. ἄνθω, ῶσ, τὸ, V.

'Ανιάω, ῶ, exp. tristitiam affero: item pro lædere, & dolorem inferre corpori, apud Gal. ut ait Bud. & in pass. ἀνιάομαι, ᾶμαι, mœrore afficior, contristor, doleo: pro quo dicitur & ἀνιάζω, ομαι, &c. à Th. ἀνία, ἡ, quod Etym. deducit ab ἰάω, i. e. iano, unde fit ἴα & præfixo α priv. interjectoq; ν. ἀνία, &c. V.

'Ανιατρόητος, exp. non curatus, item immedicabilis, ex α priv. & ἰατρεύω, ομαι, &c. V.

'Ανιαχίω, exp. idem quod ἀνιάχω, exclamo, clamorem tollo, unde ἀνιάχητος, clamosus, &c. V.

'Ανιήρη, ου, ὁ ἡ ἡ, exp. cui sacra non fiunt, seu cui non sacrificatur, Suid. est ab ἀνίημι, exp. qui sacer non est: item qui sacrorum particeps non est, Suid. ex α priv. & ἱερὸς, ὁ, V. Item ἀνιερόω, ῶ, exp. consecro, dedico, ut sacrum reyono, unde in pass. ἀνιερὸομαι, dicatus est, sacratus est: atque inde verbale, ἀνίερωσις, consecratio, dedicatio, ut ἀνίερωσις τῦ ἱεροῦ, dedicatio templi: ex ἀνὰ & ἱερὸω, ῶ, & in pass. ἱερὸομαι, ῶμαι, à Th. ἱερὸς, ὁ, &c. V.

'Ανίζω, unde decomp. ὑφανίζω, subsido: ex ἀνὰ vel ἐκ ὑπὸ, & ἀνὰ, comp. cum Them. ἵζω, &c. V.

'Ανίμωσις, est comp. ex α priv. & ἰμάσσω, τ, ἰσω, &c. V.

'Ανισαρίθμος, expon. inæqualis, qui non est par numero: Xen. ex α priv. & ἰσαρίθμος; id vide.

'Ανισάω, expon. fungere facio, erigo, excito jacentem: Item excito, i. e. revivisscre facio, excito mortuum: ut Od. ω. ὀφέ μιν ἀνιστήσῃς. Item erigo, extruo; ut ἀνιστάναι πόλιν, & τήλας; apud Herodot. & apud Nonn. ἀνιστᾶσαι βασιλῆα, pro ποιῆσαι, i. e. efficere, seu excitare regem, seu evehere ad regiæ dignitatis fastigium: Item moveo: ut ἀνιστάναι τὸ στρατόπεδον; Thuc. movere castra: Item migrare, cogo, sedibus pello, vel excio, submoveo: Item everto, subverto; ut apud Plut. πόλεις ἐκ βάθρων ἀνατρέπω; quum urbes funditus evertisset: sic in pass. ἀνίστεμαι, exurgo, surgo, & ἀναστῶναι ἐκ τῦ νόσυ, expon. resurgere à morbo; i. e. convalescere: Item evertor: ut ἀνατρεπομένη πόλις, eversa civitas, & ἀνάστη πόλις, civitas est eversa: ex ἀνὰ & ἵστημι, &c. V.

'Ανίχαδον, expon. quod non peperit, nec fugi potest: ex α priv. & χαδέω, quod Etymologo est δηλέω, lactare; (est igitur, s. epentheticum, pro ἄγαδον;) à Them. χαδὸν, &c. V.

'Ανίχομαι, est pass. pro ἀνέχομαι, ut Il. ν. ἀνὰ δ' ἴαχε; ubi tamen quidam expon. te cohibe; ab act. ἀνίεχω, pro ἀνέχω, sustollo, erigo: Item emitto, submitto, produco; nam quod terra producit id velut in altum erigit: Item emergo, exilio: ex ἀνὰ & ἴχω, pro Th. ἰκνέω, &c. V.

'Ανίορφος, & ἄνιορος, ut & pl. masc. ἄνιορες, videantur post ἀνιερησία.

'Ανιχνευτὴς, ῦ, ὁ, pervestigator, indagator, perscrutator; verbale ab ἀνιχνεύω, diligenter investigo, indago, persequor; unde ἀνιχνεύσιμος dicitur fera, quum à vestigantibus venatoribus quæritur, i. e. vestigiis suis indagatur: Item metaph. perscrutor: ex α priv. & ἰχνεύω, ομαι, &c. V.

'Ανοδ, videatur ante ἀνοήμων.

'Ανολος, ου, ὁ ἡ ἡ; & ἀνόλιος, expon. pauper, infelix, miser: Hesych. sed expon. & stultus, demens; apud Soph. in Ajace. Unde ἀνολία, ἡ, miseria, infœlicitas, vel inopia: apud Hesiod. in Erg. ex α priv. & ὄλος; unde ὄλβιος, ὁ, &c. V.

'Ανομβρία, ῶ, expon. pluo, pluendo emitto, effundo, emitto tanquam pluviam: ut Ecclesiast. c. 16. ἀνόμβρησαν πικρίαις ἀκρίδες; unde ἀνομβρίης, pluviosus: ex ἀνὰ & ὄμβρος, ὁ, unde ὀμβρίω, &c. V.

'Ανομοίσεφα συμπτωτα, vel ἴσα, dicuntur quæ dissimiles strophas habent; (hæc in ἑπῳδίσεφα dividuntur, & ἀλλοιόστροφα, de quibus vide Scholiast. Aristoph.) ex ἀνόμοιος, & στροφὴ, ἡ, &c. V.

'Ανοπλος, sive ἄοπλος, ου, ὁ ἡ ἡ; inermis, armis nullis indutus, seu accinctus: Herodot. ex α priv. & ὅπλον, ὁ; vide.

'Ανοπτος, expon. non visibilis: ex α priv. & ὀπτὸς, ὁ; à Them. ὄπτομαι, &c. V. Item 'Ανόραμος, ου, ὁ ἡ ἡ, expon. instrumentorum expers: Plut. ex α priv. & ὄργανον, τὸ; V.

'Ανορθιάζω, expon. voce sublatâ & intentâ profero; apud Æsc. ex ἀνὰ, & ὀρθιάζω. V.

'Ανορύσσω, sive ἀνορύττω, expon. effodio quod defossum erat, refodio, sive eruo è terra: ex ἀνὰ, & ὀρύσσω. V.

'Ανορχόομαι, expon. in altum salto, exulto, vel simpl. salto: ex ἀνὰ, & ὀρχέομαι. V. Item 'Ανόρεος, excitus; unde ἀνόρτο, excitatus erat, seu exsurrexit; apud Apoll. ex ἀνὰ, & ὄρεο. V.

'Ανοσίως, impiè, scelerate, nefariè, est adv. ab ἀνόσιος, impius, scelestus, nefarius: Item expon. & coram quo non fiebant τὰ ὅσια, & dicitur etiam de re impia & nefaria, &c. Unde in neut. τὸ ἀνόσιον, expon. piaculum, nefas: Item ἀνοσιότης, ητος, ἡ, dicitur impietas; apud Isocr. itidem ab eod.

'Ανοχλος, turbâ, seu hominum multitudine carens: Item inoffensus, nullâ molestiâ affectus: unde ἀνοχλησία, vacuitas à turbis & molestiis: ex α priv. & ὄχλος, ὁ, unde ὀχλέω, & ὄχλησις, &c. V.

'Αντάω, adversus: Item adversarius, hostis: ut ἀντία πλήγη; apud Euryp. & ἀντᾶν δαίμων; apud Apol. Rhod. ab ἄντω, pro ἀντὶ contra, V.

'Αντείλω, expon. contrà peto, vicissim peto, repoſco: Plut. ex ἀντὶ, & αἰτέω, V.

'Αντακολουθία, ᾶ, vicissim sequor: ex ἀντὶ & ἀκολουθέω. V. Sic & 'Αντακόω, vicissim audio: ex ἀντὶ, & ἀκόω, V.

'Αντάλλαγμα, ατος, ἡ, expon. permutatio, commutatio: Item conventio: Item ἀντάλλαγος, ου, ὁ ἡ ἡ; pro alio permutatus; ut & ἀντάλλαγμα, τὸ, commutatio, permutatio; & id quod pro alio datur in permutationem: & expon. etiam, id quo dato aliquid redimitur: Math. cap. 16. & Marc. c. 8. τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτῦ. Item pro reconciliatione sumitur: ut Νῦν ἡ καιρὸς ὀργῆς· ἰσχύσει ἀντάλλαγμα. Ecclesiast. cap. 44. atque inde ἀντάλλαγματικὸς, permutatorius, vel permutativus, ad permutationem pertinens: ut apud Gazam, ἀντάλλαγματικὰ verba sunt ἀνέλμαι, πωλῶ, ἀλλάττω, & alia hujusmodi: omnia verbalia, ab ἀνήλλαγμαι, -ομαι; sed sæpius in usu est ἀντάλλαττω, -ομαι, immuto, commuto, & ἀντάλλαττεσθαι, sumitur etiam, pro compensare, sicut & ἀντικαλλάττεσθαι, inquit Budæus: ex ἀντὶ, & ἄλλαττω, seu πάω, -ομαι, &c. Vide.

'Αντάμείβομαι, expon. gratiam rependo, compenso: unde ἀντάμειψις, ἡ, compensatio, & ἀντάμοιβὴ, ἡ, idem; ut & ἀντάμοιβὸς, remuneratorius; verbalia, ab eodem; ex ἀντὶ, & ἀμείβομαι, unde ἄμειψις, ἀμοιβὴ, & ἄμοιβὸς, &c. Vide.

'Αντανάμειψω, vicissim expecto; ex ἀντὶ, & ἀναμένω. V.

'Αντανάφερω, vicissim refero; ex ἀντὶ, & ἀναφέρω. Vide.

'Αντανίστημι, contrà insurgo; adversus quempiam insurgo, resisto, repugno, reluctor: ex ἀντὶ, & ἀνίστημι, &c. V.

'Αντανταίτεω, vicissim repoſco, seu exigo: Thuc. l. 3. ex ἀντὶ, & ἀνταιτέω. V. Item 'Αντανταμείβομαι, vicissim respondeo: ex ἀντὶ & ἀνταμείβομαι, idem, &c. V. Item 'Αντανασχέπω, id vide. Item 'Αντανποδείκνυμι, vicissim demonstro, contrà demonstro: ex ἀντὶ, & ἀποδείκνυμι, Vide.

'Αντανπόδοσις, expon. idem quod ἀντανπόδωμα, retributio: Luc. c. 14. & ad Col. 3. Item ἀντανποδοτικὸς, retributivus; verbalia, ab ἀντανποδίδωμι, contrà reddo; ut ἀντανποδίδωμι ἡχὼ, sonum acceptum reddere vicissim: ex ἀντὶ, & ἀποδίδωμι. V. Item 'Αντανπονέομαι τοῖς πόνοις, expon. vicissim me accingo ad suscipiendos labores, vel vicissim labores suscipio: ex ἀντὶ, & πονέομαι. V.

'Αντανποκτείνω, vicissim occido, contrà interficio: ex ἀντὶ, & ἀποκτείνω. V. Item 'Αντανπολαμβάνω; expon. vicissim accipio: ut ἀντανπολαμβάνειν χάριν, vicissim accipere beneficium: ex ἀντὶ & ἀνπολαμβάνω. V. Item 'Αντανπομπέω, vicissim dimitto, seu amando: ex ἀντὶ & ἀνπομπέω. V. Item 'Αντανπόκλω, vicissim emitto, remitto; ex ἀντὶ & ἀνπόκλω. V. Sic & 'Αντανποτίνω, retribuo, rependo: in Epigram. ex ἀντὶ & ἀνποτίνω. V. Item 'Αντανφαίνω, vicissim vel contrà ostendo: Thuc. ex ἀντὶ & ἀνφαίνω. V. Item 'Αντανπωθέω, vicissim repello, vel retrudo, repello: Item 'Αντανπώθησις, & ἀντάπωσις, repulsio, renixus, relisio: ex ἀντὶ & ἀνπωθέω, quod ex ἀνὰ & πωθέω, &c. V.

'Αντάρκλω, par sum ad resistendum, &c. est comp. ex ἀντὶ & ἀρκέω. V.

'Αντάρκτικὸς, ὁ, ἡ, ὸν, pro ὁ ἡ τὸ ἀνταρκτικὸς polus australis, oppositus arctico, seu septentrionali: ex ἀντὶ & ἀρκτικὸς, ὁ. Vide.

'Αντάρτης, Hesych. expon. tyrannus, rebellis, &c. Ut & ἄνταρσις, insurrectio, q. d. ipsa actio attollendi manus adversus aliquem; verbalia, ab ἀντάλλω, -ομαι, contrà attollo: Item resisto, reluctor, renitor, &c. V.

'Αντασχέπω, est idem cum ἀνταπασχέπω, &c. V.

'Αντασφαίρω, vicissim refero; ex ἀντὶ & ἀφαίρω. V. Item 'Αντασφίημι, vicissim dimitto, aut emitto: Euryp. ex ἀντὶ & ἀφίημι. V.

'Αντραξίτης, ου, ὁ, dicitur lapis, seu gemma achates, quum uritur, myrrham redolens; vel est succinum, vel succini species bituminosa; ex ἀντὶ & ἀχάτης, V.

'Αντύω, ῶ, expon. occurro, obvius fio: Item consequor, nancisсor: Od. ρ. ab ἄντω, vel ἀντὶ, &c. Vide.

'Αντεγκαλέω, ῶ, expon. vicissim criminor, recriminor, recriminando objicio; cum dat. pers. Item accuso, culpam alicujus: ex ἀντὶ & ἐγκαλέω, &c. Vide.

'Αντεισαγωγὴ,

Ἀντίσταξις, ἡ, & ἀντεξέτασις, ὁ, expon. collatio, comparatio; verbalia, ab ἀντεξετάζομαι, pass. ab act. ἀντεξετάζω, contrà vel ex adverso examino, vicissim examino: Iem confero, vel comparo, aliquem, vel aliquid cum aliquo, nam comparando, revocamus ad examen; ex ἀντὶ & ἐξετάζω; V. Item Ἀντεξέτασμαι, contra injurgor: (idem quod καθέξεταζομαι, V.) ex ἀντὶ & ἐξίστημι; V. Item Ἀνεξόμαι, contrà irruo, & impetum facio; unde verbale, ἀντεξόρμησις, εως, ἡ; expon. impetus aciemm in primo congressu; apud Plut. Item contrarius, seu adversarius incursus; ut fere invadentium navium: Thuc. ex ἀντὶ & ἐξορμάω, unde ἐξόρμησις, &c. V.

Ἀντιπαλάω, vicissim, seu è contrario reduco, & reveho: ex ἀντὶ, & ἐπαναγω; V. Item Ἀντιπαρίημι. Vide ante ἀντιπείσω, sive post ἀντιπεισάγω.

Ἀντίπειμι, expon. invadenti hostiliter occurro: ex ἀντὶ, & ἔπειμι; V. Item Ἀντιπίπτειμι, idem; ex ἀντὶ, & ἐπίειμι; V. Item Ἀντιπαχίω, ῶ, obstrepo, obturbo: ex ἀντὶ & ἐπαχίω; V. Ἀντιπαγχέρω, vicissim, seu loco alterius inscribo: ex ἀντὶ & ἐπιγχέρω; V. Ἀντιπιδείκνυμι, vel -μυω, vicissim ostendo, vel ostento; ex ἀντὶ & ἐπιδείκνυμι, vel -μυω, &c. V. Ἀντιπαμίβω, eadem mensurâ retribuo, remetior: ex ἀντὶ & ἐπαμείβω; V. Ἀντιπανοέω, ῶ, vicissim, seu contra alium excogito & comminiscor; ex ἀντὶ, & ἐπινοέω; V. Ἀντιπίπρημι, in comicis fabulis, dicitur ultima pars τῆ παραβάσεως, quæ respondet τῇ ἐπιρρήσει: Poll. l. 4. c. 16. & Etym. ex ἀντὶ, & ἐπίρρημι: V.

Ἀντιστέλλω, per epistolam respondeo, rescribo: ex ἀντὶ & ἐπιστέλλω; V. Ἀντιστρέφω, vicissim, vel contrà convertor: unde ἀντιστροφὴ, mutua, vel contraria conversio, vel in contrariam partem: ex ἀντὶ & ἐπιστρέφω, unde ἐπιστροφὴ, ἡ, &c. V. Ἀντιστυπτόω, contrà injungo, seu impono, vicissim impero; ex ἀντὶ, & ἐπιτάσσω. V.

Ἀντιτείνω, in contrarium tendo: Plut. ex ἀντὶ, & ἐπιτείνω; V. Item Ἀντιτίθημι, vicissim, vel contrà impono: Thuc. ex ἀντὶ, & ἐπιτίθημι. V.

Ἀντιφάω, contrà contendo: ex ἀντὶ, & ἐφίζω, à Them. ἔρις, ιδος, &c. V. Item Ἀντιφίω, ῶ, aliquando fut. est Ioniçam habens resolutionem vocalis circumflexæ, pro ἀντιφῶ, vicissim dicam, contradicam, reſpondebo contradicens, aliquando præsens, sed inusitatius: ex quo præt. perf. ἀντίφηκα, contradixi: Item ἀντίφημαι, & ἀντέφημαι, vicissim interrogo, &c. V. ἀντερέω.

Ἀντερίζω, expon. contendo cum aliquo, certo cum aliquo per æmulationem: ex ἀντὶ, & ἐρίζω; V. Item Ἄντερις, ιδος, ἡ; expon. obluctatio: ex ἀντὶ, & ἔρις ἡ, &c. V.

Ἀντίρρυμαι, vicissim redimo pro aliquo redimo: ex ἀντὶ & ῥύομαι; V. (Ἀντίφημαι, V. suprà cum ἀντίφημι.) Item Ἄντερως, exp. Cupido Cupidini contrarius; de quo Cic. Item deus ultor eorum qui amantes spernunt: ex Pausania; ex ἀντὶ, & ἔρως; V. Item Ἀντερωτάω, ῶ, vicissim interrogo, vicissim percontor: unde verbale, ἀντερώτησις, interrogatio quæ fit vicissim, mutua interrogatio: ex ἀντὶ, & ἐρωτάω, unde ἐρώτησις, ἡ, &c. V.

Ἀντεύγατέω, ῶ, beneficium reddo, seu compenso, vicissim benefacio: Item ἀντεύεργετικὸς, ad beneficium reddendum pronus; qui vicissim promptus est ad benefaciendum: ex ἀντὶ, & εὐεργετέω, seu εὐεργετικὸς, &c. V. Item Ἀντευνοέω, vicissim benevolus sum: ex ἀντὶ, & εὐνοέω; V. Item Ἀντεύπαγχος, vicissim beneficium accipio: ex ἀντὶ, & εὐπαγχω; V. Item Ἀντευπιστέω, vicissim beneficientiâ utor erga quempiam, beneficium, vel beneficia rependo; ex ἀντὶ, & εὐπιστέω; V. Item Ἀντευφρόνημα, vicissim delector: ut & ἀντεύφρεγμα, mutua dejectatio: ex ἀντὶ, & εὐφραίνω. V.

Ἀντεστιάω, ῶ, vicissim convivio accipio: Plut. ex ἀντὶ, & ἑστιάω, vel ex ἀντὶ, ὅτι, & ἑστιάω, ῶ, &c. V. Item Ἀντεστόλμια, ἡ, expon. naves in statione habeo ad prælium paratas; ex ἀντὶ, & ἐστόλμια; V. Item Ἀντέχω, retineo: Item sustineo; cum dat. ut Xen. ἀντέχειν τῷ πόνῳ; sustinere laborem, vel tolerare, aut sufferre: Item resisto, & aliquando, ὡς ἀντέχω, expon. cedo, succumbo: ut ὡς ἀντέχον ἢ ὑπομένομεν; apud Suid. Item possum, cum infin. Item duro: i. e. διαμένω; apud Dem. ex ἀντὶ, & ἔχω. V.

Ἀντῆλιος, Ionicè, dicitur pro ἀνθήλιος; id vide, (Ἀνθήλιος, est adv. ab ἀντέω, sive ab ἄντομαι, pl. à sing. ἄντης, &c. V.)

Ἀντήρης, expon. qui juxta alium remigem sedet & remigat, contendens remigando: & sic ek ex ἀντὶ, & ἐρέσσω, cujus comp. varia desinunt in ήρης; Item ἀντήρης πλοῖον, dicitur plaga quæ alicui infligitur firmatâ manu adversus eum: & sic est ab ἀντὶ, & ἐρείδω, fut. ἐίσω, &c. V. Sic & in plur. ἀντήρεις πλοῖαι, apud Soph. in Electra, sunt qui dictas putent, sumpta metaph. à remigibus æquali connixu navem impellentibus, &c. Item Ἀντηρίς, ίδος, ἡ, expon. lignum vel pila structuram inclinatam fulciens, tibicen; & in pl. ἀντηρίδες, dicuntur tales structuræ lapideæ: ædificiis altioribus appositæ, ut fulcimenta: Item ἀντήρεις, dicitur stamen & regula, quæ à tergo ostii posita ipsum aperium renixu suo repetit & claudit: ut rumque ab ἀντερείδω, contra fulcio, vel ex adverso fulcio; Item obnitor, &c. V. Item Ἄντησις, expon. occurrus, & in pl. ἀντήσεις, dicuntur supplicationes, seu supplices preces; verbale, ab ἀντάω, seu ἀντάω, &c. V.

Ἀντιχάω, expon. contrà sono, vel ex adverso ſsupp, vel resono, & sunt etiam, loci quidam ἀντηχοῦντες, resonantes: Vitruv. ex ἀντὶ, & ἠχέω, &c. Vide.

Ἀντηχώ, expon. q. d. præfocatio obstans & obsistens: sic appellantur inveterati faucium tumores qui discuti non possunt; ex Ulp. ex ἀντὶ, & ἄγχω, à Them. ἀγχω, &c. V.

Ἀντιάζα, expon. idem quod & pro ἀντιάζειν εἰς πέλαγος, obviam propedeo: ut ἀντιάζειν εἰς πέλαγος, exp. in pelagus obviam contendit: Item ἀντιάζω, orp. supplico; apud Euryp. in Alc.

Ἀντιάξαν,

Ἀντιάξων, ονος, ὁ, expon. axis seu polus qui nostro oppositus est; qui ἀντιπαρκτικὸς, quoque dicitur; Budæo ora australis nobis ignota: ex ἀντὶ, & ἄξων, ὁ. V.

Ἀντιάς, άδος, ἡ, & in pl. ἀντιάδες, tonsillæ, ut Celsus vocat, quæ & παρίδημαι, dicuntur; esse tamen partem corporis propriè, & non morbum asperitatis Ruffus, deducitur ab ἀντὸς, ὁ; V. confer & παρίδημαι.

Ἀντιάνειραι, αἱ, Amazonum epithetum, quod viris aut pares essent, aut æquiparandæ, aut adversariæ, eorumque consuetudinem abnuerent; Latini viragines dicunt: à sing. ἀντάνειρα, &c. V. post ἀντιδομεῖ: Item Ἀντάω, vide in ἀντάσας.

Ἀντιβόλιον, in contrariam partem gradiendo, adversanter: Plut. est adverb. ab ἀντιβαίνω; V. Item Ἀντιβόλιος, Hesychio est ἡ κνώς, galla; quoniam eam ferat ἡ δρῦς ἀντὶ βολάνου, i. e. loco glandis: Vide Plin. l. 6. c. 6, & 7. ex ἀντὶ, & βάλανος, ἡ; V.

Ἀντιβαίνω, expon. contrà eo, in contrariam partem gradior, contrà tendo, & capitur pro renitor, refragor: Item dicitur etiam res aliqua nobis ἀντιβαίνειν, i. e. obstare, vel malè cedere; teste Bud. &c. V. Item Ἀντιβάλλω, propriè expon. contrà jacio, ex adverso jacio, unum pro alio jacio, vel injicio: Item vicissim jacio: ut ἀντιβάλλειν λόγους πρὸς ἀλλήλους; Luc. conferre sermones inter se, &c. V.

Ἀντιβολεύς, ἵως, ὁ; q. d. prorex, qui regis locum obtinet: ex ἀντὶ & βασιλεύς; V. Item Ἀντίβασις, q. d. contrà itio, vel ex adverso itio; unde etiam, occursus expon. & capitur etiam, pro refragatione; Item ἀντιβάτης, capitur pro repagulo januæ, quòd veluti renitatur & obsistit; unde ἀντιβατικὸς, vulgò expon. obvius; verbalia, ab ἀντιβαίνω; V. Item Ἀντιβιάζομαι, reluctor, vim adhibens, vi obsisto: ab ἀντιβία, &c. è contrario, ex opposito: Item ex adverso, è regione, coram, in conspectu; quæ ἀντίβιον & ἀντίβιον, etiam signif. Il. γ. ν. & φ, &c. omnia ex ἀντὶ, & βίος, contrarius, adversarius; quasi ἀντίτυπον βίαν ἔχων; vel ὁ ἀντιπάλῳ τῇ βίᾳ, i. e. δυνάμει; ut vult Etym. Sic dicitur ἀντίβιος ἵππος ἐφ' ἵππῳ; Il. α. & β, &c. V.

Ἀντιβλάπτω, vicissim lædo, seu noceo, læsus lædo: ex ἀντὶ, & βλάπτω; V. Item Ἀντιβλίπω, obtueor, contrà aspicio, ex adverso intueor; quidam expon. adversis oculis intueor: ut ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ, contrà lumen aspicere; apud Luc. unde ἀντιβλεψις, obtutus: ex ἀντὶ, & βλέπω. V.

Ἀντιβοάω, ῶ, contrà clamorem edo, clamando respondeo, vicissim clamo: Item reclamo; ex ἀγὶ & βοάω; V. Item Ἀντιβοηδία, vicissim auxilium fero; ut ἀγὶβοηθήσει δ' ἀυτὶς ἠδείς; apud Xen. Hel. 7. ex ἀντὶ & βοηθέω; V. Item Ἀντίβοιον, expon. (idem quod, & pro ἰσόβοιον,) bovis pretium æquans; ex ἀντὶ & βοῦς, βοός, ὁ: bos, &c. V. Item Ἀντιβολή, expon. collatio; ut ἀντιβολὴ λόγων; citatur etiam, pro ἀντιφορᾷ, ex Plat. id vide,) est verbale, ab ἀντιβάλλω; V. Item Ἀντιβόλησις, expon. supplicatio, de recatio, & ἀντιβολία, ἡ, idem; utrumque, ab ἀντιβολέω, f. ήσω; quod expon. & supplico, oro, obsecro; παρὰ τὸ ἀντίον πολλὰ βάλλεσθαι τῶν ἱκετῶντων; i. e. ῥιπτεῖσθαι, inquit Hult. &c. V. Item Ἀντιβρυχάω, expon. contra tonantem rono, obtono: Luc. ex ἀντὶ, & βρυχάω; V.

Ἀντιγεμμία, τὸ, expon. contrarium scriptum, contrascriptum, contraria scriptio: Item ἀντιγεγκὴ, exp. ipse actus rescribendi, rescriptio; responsum quod datur per scriptum: Athen. 14. Item expon. rescriptio; id est, quasi contrascriptio, refutatio scripti: sic enim Plut. in Cæs. appellat Anticatonem Cæsaris, & ἀντιγεγκὰς, in pl. appellari solitæ sunt illæ omnes, propter oppositiones corum quæ objiciebantur; verbalia, ab ἀντιγράφω, quod expon. vicissim scribo ad eum qui ad me scripsit, scripto respondeo; unde etiam, ἀντιγεγραφὸς, dicebatur observator eorum; i. e. eorum qui pecuniam cogunt ad principem, aut ad rempublicam pertinentem, qui à Græcis ἀντιγράφοις, vulgò recepto. es, vel collectores appellantur: vel receptores particulares, & liorum observatores, qui à Græcis ἀντιγραφεῖς, vocantur, & ἀντιγράφαι, dicebantur eorum scripta, quasi contrascripta; omnia ex ἀντὶ, & γράφω. V.

Ἀντιδάκνω, vicissim mordeo, remordeo: ex ἀντὶ, & δάκνω. V.

Ἀντιδείξις, ἡ, expon. contraria demonstratio, adversa ratio; ex ἀντὶ, & δείξις, ἐως, ἡ; à Them. δείκνυμι, f. δείξω, &c. V.

Ἀντιδέξιόομαι, vicissim dextram porrigo, est comparat. ex ἀντὶ, & δεξιόομαι. Vide.

Ἀντιδέχομαι, vicissim accipio; ex ἀντὶ, & δέχομαι; V. Item Ἀντιδίκειον, expon. vicissim ministri officio fungens, &c. V. Item Ἀντιδιάπτω, contrà permuto, muto in contrarium modum; & in pass. ἀντιδιάπτεσθαι, quidam expon. variare, in neut. signif. ex ἀντὶ, & διαδιάπτω, -ομαι; V. Ἀντιδιατάσσομαι, contrà statuo, seu disserno: ex ἀντὶ, & διατάσσομαι; V. Ἀντιδιαπέμπω, expon. oppono: 2 Tim. c. 2. ex ἀντὶ, & διαπέμπω; V. Ἀντιδικάζομαι, contrà judicio contendo: ex ἀντὶ, & δικάζω, -ομαι, &c. V. Ἀντιδογματίζω, contraria dogmata introduco, vel tueor: ex ἀντὶ & δογματίζω; V. Ἀντιδονέω, ῶ, contrà cenieo; contrariam sententiam habeo, seu in contrariâ sum opinione; ex ἀντὶ, & δονέω. Vide.

Ἀντίδοσις, capitur & in bonam & in malam partem: Item ἀντιδότης, adject. verbalia, ab ἀντιδίδωμι; vicecantur antè ἀντιζεύξας.

Ἀντίζηλος, expon. æmulus, zelotypus; ex ἀντὶ & ζῆλος, ὁ; V. Item Ἀντίζυγος, oppositus, adversus, propriè, ex adverso respondens: ex ἀντὶ, & ζυγὸς, ὁ; V. Ἀντίθεος, expon. contrarius Deo, adversarius Deo: ut ἀντίθεοι μυκτῆρες; apud Hom. unde in neut. ἀντίθεον δῆμα, sed expon. & rap Deo, augustus: ut ἀντίθεος Σαρπηδών, apud Hom. Iliad. ζ. & ἀντίθεος ἀνάξ, Od. ξ, i. e. divinis præditus virtutibus, &c. V.

Ἀντιθεραπεύω, vicissim colo & observo, mutuâ observantiâ colo; ex ἀντὶ, & θεραπεύω; V. Item Ἀντιθέρμαίνω, contrà calefacio; ex ἀντὶ, & θέρμαίνω. Vide.

Ἀντίθινον, herba, quæ & ξάνθιον; vide Dioſc. 4, 228.

Ἀντιθετικὸς, expon. habens ἀντίθεσις, ut σχέσις ἀντιθετικὴ, statûs assumptivi; Hermog. Item ἀντιθέτως, adverb. ut ἀντίθετος λόγος, uti oratione habente ἀντίθεσιν; utrumque ab ἀντίθετος, q. d. contrà oppositus: ut & ἀντίθεσις, expon. contrapositio, antithesis; & in pl. αἱ ἀντιθέσεις, dicuntur oppositiones & objectiones adversariorum contrà disputantium; & dicitur etiam, ἀντίθεσις, usus antithetorum, vel oratio constans antithetis; omnia verbalia, ab ἀντιτίθημι. V.

Ἀντιθέω, expon. contrà currentem curro, occurro; ex ἀντὶ, & θέω; V. Item Ἀντιθλίβω, expon. vicissim premo, vel contra premo; ex ἀντὶ, & θλίβω. Vide.

Ἀντιθύριτος, ου, ὁ, ἡ, expon. vicem januæ præstans; ut ἀντιθύριτος λίθος; apud Nonn. est ab ἀντίθυρον, januæ obversus, &c. V.

Ἀντικαθίζομαι, expon. ex adverso sedeo, seu consideo, oppositus alicui sedeo: Item, ex adverso castra habeo; è regione adversarii castra metor, vel metata castra habeo; & expon. etiam ex adverso aciem instruo: apud Thuc. ex ἀντὶ, & καθίζομαι; V. Item Ἀντικαθεύδω, vicissim dormio, vel redormio; in Epigr. ex ἀντὶ, & καθεύδω; V. Ἀντικάθημαι, expon. idem quod ἀντικαθέσομαι, in conspectu hostium castra metor, dicitur etiam, ἀντικαθήμενον σκεπτέσθαι; & apud Herodot. scribitur ἀντικατήμενοι, pro ἀντικαθήμενοι, Ionicè, ex ἀντὶ, & κατήμαι, &c. V. Ἀντικαθίζω, ex adverso sedere facio, & colloco; vel ex adverso sedeo, pro quo dicitur & ἀντικαθίζομαι, quod apud Herodot. etiam expon. statuor ad obsistendum; ex ἀντὶ, & καθίζω; V. Ἀντικαθίστημι, contrà statuo, adversus aliquem statuo, seu constituo, oppono: Item substituo; quasi statuo præ alio, sufficio in locum alterius: Plut. ex ἀντὶ, & καθίστημι. V.

Ἀντικαλέω, ῶ, vicissim voco, seu invito: ex ἀντὶ, & καλέω; V. Item Ἀντικαρή, in animantibus pars ea sic dicitur, quæ ad κνήθωνας, medici vocant claviculas, pertinet: sive locus qui post claviculam est: Hesych. ex ἀντὶ, & κάρη, sive κάρη, τό; V. Item Ἀντικαθήκαγον, expon. commutatio: Item commercium, emptio, mercatio; est verbale, ab ἀντικαθήκαμαι, commuto, permuto, & interdum passivè, commutor: Item rependor, compensor; ex ἀντὶ, & κατήκαμαι. V.

Ἀντικαμψίας, expon. more eorum quæ oppositæ

opposita sunt; ex opposito: unde ἀντικεῖμαι ἔχω, dicuntur res aliquæ, pro oppositæ sibi esse, & adversari, est adverb. ab ἀντικείμενος, part. ab ἀντίκειμαι, oppositus sum: ex adverso situs, seu positus sum; ut apud Herodian. l. 4. πῶν ἀντικειμένῳ ἤπειρον Europæ oppositam continentem, &c. V.

'Αντικαλέω, contrà vel contraria, vel vicissim jubeo; ex ἀντί, & καλέω; V. Item 'Αντικινέω, ῶ, contrà, ex adverso, vel contrà aliquem moveo: unde verbale, ἀντικίνησις, motus contrarius, resistentia: ex ἀντί, & κινέω, unde κίνησις, ἡ, &c. V.

'Αντικλάζω, reboo, boatum, seu clangorem vicissim edo, seu contrà edo; ex ἀντί, & κλάζω; V. Item 'Αντίκλεις, ἴδος, expon. idem quod δικλείδες, pro δικλίδες, à sing. δικλίς, ἰδος; quòd vide: ex ἀντί, & κλεῖς, unde κλεῖς, δός, &c. V.

'Αντικλημα, τό, exp. revocamen, &c. V.

'Αντικλίνω, expon. contrà declino, & dejicio: Item ex adverso annuo; ex ἀντί, & κλίνω; V. Item 'Αντικολάζω, vicissim punio; vel contrà supplicio afficio: ut si loco præmii quod promeruit, aliquis puniatur; ex ἀντί, & κολάζω; V. Item 'Αντικολακεύω, vicissim adulor, assentando par pari refero; Plut. in Alcib. ex ἀντί, & κολακεύω; V. 'Αντικομίζομαι, vicissim reporto, vicissim recipio; ex ἀντί, & κομίζω, ομαι, &c. V.

'Αντικομπάσομαι, oppugno, ad prælium me comparo: ex Athen. ex ἀντί, & κομπάσομαι; V. Item 'Αντικορέω, vicissim seu contrà orno, ex ἀντί, & κορέω; Vi. 'Αντικρίνομαι, respondeo; Job. 11. unde verbale, ἀντίκρισις, responsio; ex ἀντί, & κρίνομαι. V.

'Αντιλαβή, ῆς, ἡ, apprehensio, metaph. expon. & ansa reprehensionis; apud Plat. in Phædone. Item ἀντιλαβαί, dicuntur sententiæ quædam breves, utpote singulæ singulis hemistichiis comprehensæ, apud tragicos: Hesych. Item ἀντιλαβίς, ἴδος, ὁ; dicitur scuti fibula; vel uncus fibulam scuti excipiens; Hesych. omnia ab ἀντιλαμβάνω; V. Item 'Αντιλαμπάζω, recalcitro, calcitrantem vicissim calcibus peto: ex ἀντί, & λακτίζω; V. 'Αντιλάμπω, è contrario splendeo, seu fulgeo; splendorem, seu fulgorem reflecto; unde verbale, ἀντίλαμψις, ἡ, luminis reciprocatio: Plut. ex ἀντί, & λάμπω, f. ψω; unde λάμψις, ἡ, &c. V. Item 'Αντιλήκεις, apud Athenienses, veluti πόμπιλοι quædam erat; de qua vide Bud. ex authoribus de ea differentem; ex ἀντί, & λῆξις, ἡ; à Them. λαγχάνω, &c. V.

'Αντιλίζω, q. d. qui est ex adverso Libani montis, vel oppositus monti Libano; mons est excelsus ad septentrionem Judææ ex adverso Libani, ejus meminit Plin. l. 5. c. 20. ex ἀντί, & Λίβανος, ὁ, mons Judææ, à Λίβανος, ὁ, thus, &c. V.

'Αντιλογίζομαι, vicissim, vel rursus cogito, ex adverso reputo; ex ἀντί, & λογίζομαι. V.

'Αντιμαθάω, contrà, contraria, vel vicissim disco; ex ἀντί, & μανθάνω; V. Item 'Αντιμάχομαι, pugno adversus aliquem: Item repugno, adversor; ex ἀντί & μάχομαι, f. μαχήσομαι, à μαχέσομαι; unde & verbale, ἀντιμάχησις, εως, ἡ, repugnatio, vel depugnatio adversus aliquem, &c. V.

'Αντιμέμφομαι, vicissim queror & expostulo; ex ἀντί, & μέμφομαι; V. Item 'Αντιμανία, vicissim irascor, irascor ob illatam injuriam: Suid. ex ἀντί, & μανία; V. 'Αντιμβία, contrà perduro, permaneo resistendo; ex ἀντί, & μβία; V. 'Αντιμέρεια, partis unius pro alia positio, scribitur & ἀντιμέρεια; & est nomen etiam figuræ apud Grammaticos, quum pars orationis una pro alia ponitur; ut πέζαν ἐλθὼν, pro ἐλθόντων; ex ἀντί, & μέρος, ους, τό; V. 'Αντιμετεωρία, in oppositi cœli umbilico sum; Plut. ex ἀντί, & μετεωρία; V. 'Αντιμετάβασις, obluctatio in transitu: Plut. ex ἀντί, & μετάβασις; V. 'Αντιμεταβολή, ex adverso mutatio: ex ἀντί, & μεταβολή; V. 'Αντιμεταλαμβάνω, contrà aut vicissim particeps fio, aut contrà accipio: atque inde verbale, ἀντιμετάληψις, q. d. participatio quæ vicissim fit: sed expon. etiam, commutatio, quum vices redduntur: ex ἀντί, & μεταλαμβάνω, unde μετάληψις, &c. V. 'Αντιμεταμφιέσασθαι, expan. contrà, seu loco alterius induo; apud Athen. l. 8. ex ἀντί, & μεταμφιέζομαι; idem quod μεταφιέννυμι, ex μετά, & ἀμφιέννυμι, quòd ex ἀμφί, & ἔω, seu ἵνυμι, &c. V. 'Αντιμετρέω, reflui: ex ἀντί, & μετρέω; Vi. 'Αντιμετάστατος, vide cum ἀντιθέτισμα. 'Αντιμέτειμι, expon. contrà ambio magistratum; ex ἀντί, & μέτειμι; V. Item 'Αντιμετρέομαι, vicissim, seu contrà ambio; ex ἀντί, & μετρέομαι. V.

'Αντιμέτωπος, oppositam frontem habens; Xen. Item suarum navium frontes aliis oppositas habens; apud eund. Hell. 4. ex ἀντί, & μέτωπον, τό; V. 'Αντιμήλιον, vide suprà post ἀντιμέμφομαι. Item 'Αντιμηχανάομαι, machinas machinis oppono, aut fraudes fraudibus: ex ἀντί, & μηχανάομαι; V. 'Αντιμίμημα, expon. propriè, qui aliquem imitatur per æmulationem; ex ἀντί, & μίμημα, ὁ; V. 'Αντιμισθωτὴς, qui est vice mercenarii, qui pro alio mercede est conductus; Hesych. ab ἀντιμισθία quòd expon. merces meritis respondens, &c. V. 'Αντιμολία, obvio, vel contra aliquem eo; ex ἀντί & μολέω; V. 'Αντιμολπος, apud Schol. Euryp. est ἀντιῳδός, & ἀντὶ τῆ μολπῆ; i. e. diversi cantus, seu contrarius in cantu; ex ἀντί, & μολπή, ἡ, V. 'Αντιμορφος, contrariam, seu adversam formam reddens; Luc. ex ἀντί, & μορφή, ἡ; V. Item 'Αντιμυκτηρίζω, vicissim subsanno, seu irrideo, vicissim naso suspendo; ex ἀντί, & μυκτηρίζω, Vide.

'Αντιναυπηγήσω, expon. contrà, seu vicissim naves fabricari: Item contrà machinari in navium fabricatione & constructione: Thuc. l. 7. ex ἀντί, & ναυπηγέω; V. Item 'Αντιπλέκομαι, nato contrà, seu adversùm: Plut. ex ἀντί, & πλέκω, -ομαι; V. 'Αντιπλέω, vicissim vinco: ex ἀντί & νικάω; V. 'Αντιπομπία, ἡ, expon. legum inter se repugnantia; legum contrarietas, seu leges contrariæ; Hermog. unde 'Αντιπομικὸς, pertinens ad ἀντιπομίαν, seu ἀντιπομίαν habens: ut ἀντιπομικὸν ζήτημα; apud Plut. Symp. 9. ex ἀντί, & νόμος, unde νομικὸς, ὁ, &c. V. 'Αντιπομοθετέω, legem fero adversùm; Plut. ex ἀντί, & νομοθετέω; V. 'Αντινοθετία, vicissim admoneo: ex ἀντί, & νουθετέω; Vi. Item 'Αντίνωτος, oppositum tergum habens; ex ἀντί, & νῶτον, ὁ; V.

'Αντίξοος, ὁ ἡ ὁ; & ἀντίξους, propriè, expon. ita politus, ut alteri commissus ei ex opposito respondeat: Item oppositus, adversus, contrarius: Aristot. Ech. 8. atque inde ἀντιξοέω, exponitur contrarium esse, oppositum esse: ex ἀντί, & Them. ξίω, cujus comp. varia desinunt in ξοος, &c. V. Sic & 'Αντιξύω, vicissim scalpo, seu distringo, mutuùm scabo; ut ἂν τις ἀντίξυστα ἀντιξύη; Suid. ex Soph. ex ἀντί, & ξύω, ab eod. Them. ξίω, &c. V.

'Αντίον, expon. ex adverso, è regione; sed capitur & pro contrà, adversùs; adv. ab ἀντίος: sed ἀντίον, signif. etiam, lignum teres, quo circumacto textores licium intendunt: ut Poll. docet, & sic, pro liciatorio, legitur lib. 2 Reg. c. 21. & Paral. 1. c. 11. &c. V. Item 'Αντιστατία, idem quod ἀντιστατέω, ῶ, obsisto, resisto, reluctor, obluctor: Item obsisto, i. e. partes facio, vel cogo, factiosus sum: ex Herodot. ab ἀνθίστημι, pass. ab ἀνθίστημι, &c. V. Item 'Αντίστεγον, contraria sentiens: Hesych. ex ἀντίος, & στέγω, cujus comp. plur. in στεγον desinunt, &c. V.

'Αντίω, ῶ, idem quod ἀντιόομαι, -ῦμαι, sto contrà, tendo adversùs; ut apud Herodot. ἀντίωμαι ἢ βίρδεσιν, tendo adversus barbarum; ab ἀντίος, ὁ, quod expon. ex adverso stans, è regione, vel ex adverso positus, qui est in conspectu: Item obvius, &c. V.

'Αντιπαῆναι, ἡ, expon. pubertas, &c. V. Item 'Αντιπαράκλησις, expon. confero inter se, & in pass. ἀντιπαραβάλλομαι, comparor, confero; ex ἀντί, & παραβάλλω, -ομαι; V. 'Αντιπαρεγχωρῶ, ῆς, expon. copiarum suarum copiis hostium oppositio; apud Polyb. est ab ἀντιπαρέχω, quod expon. hostium exercitum captans, cum exercitu ipse adequito; apud eund. Polyb. ex ἀντί, & παρέχω; Vide. 'Αντιπαρελυπέω, exp. vicissim molestè: à afficio, ex ἀντί, & παρελυπέω, &c. V.

'Αντιπείθω, contrà persuadeo, contrarium suadeo; unde ἀντιπειστικὸς, vim habens persuadendi contrariam, q. d. contrà persuasorius; ex ἀντί, & πείθω, unde πειστικὸς, &c. V. Item 'Αντιπέμπω, remitto; Plut. ut ἀντιπέμπειν ἢ φανάϊς ἦχον; ex ἀντί, & πέμπω; V. 'Αντιπέρᾳ, idem quod ἀντιπέρα, pro quo Ionice dicitur ἀντιπέρην, ex adverso, &c. V. Item 'Αντιπερίειμι, ex ulteriori parte; ex opposita regione; ex ἀντί, & περίειμι, V.

'Αντιπεριλαμβάνω, vicissim amplexor; ex ἀντί, & περιλαμβάνω; V. Item 'Αντιπεριπλέω, contra circumnavigo: ex ἀντί, & περιπλέω; V. 'Αντιπερισπάω, retraho, revoco; vocabulum est castrense: apud Polyb. ut ἀς ἂν ἐμβάλλητε εἰς τὰ τῶν βαρβάρων χώρια ἀντιπερισπῶσι τὸν ἐξελθόντα, i. e. ut progressos retrahere; sed dicitur etiam, ἀντιπερισπᾶν τοὺς λόγους; quod expon. sua verba retractare: Item ἀντιπερισπασμὸς, τό; dicitur stratagema, quum hostes alibi distinentur, vel domum revocantur ad tuendam patriam; verbale, à præc. quod ex ἀντί, & περισπάω. V.

'Αντιπερίστασις, in humano corpore, dicitur quum è loco superiore spiritus inferà coercetur, & vice versâ; idque fit per consensum & cognationem partium; i. e. per συμπάθειαν; ut apud Theophr. διὰ τὴν ἀντιπερίστασιν συγκατακλείεσθαι ὑπὸ τῆ θέρμῃ, calore suffervefit; quod fugatus injuria frigoris se ad ima recepit; nam antiperistasis, propriè, verbum est τῶν φυσιολόγων, pro illa coarctatione, & cohibitione, quæ præsertim fit à frigore, tum etiam à calore: Aristot. in 1. Meteor. dicitur & ἀντιπερίωσις; apud Plut. &c. V.

'Αντιπερισφίω, è contrario circumverto, vel circumagendo, verto in contrariam partem; Unde ἀντιπερισφησὶς, circumactio è contrario, vel in contrariam partem; circumactio relisu facta; ex ἀντί, & περισφίω; V. Item 'Αντιπεσέθω, comprimo, coarcto, cohibeo intrò; obnitens scil. & repellens: unde verbale, ἀντιπέσεισις, ejusmodi obnixus, & compressio; utrumque apud Plut. in quæst. Plat. ex ἀντί, & πεσέω. Vide. V.

'Αντιπηδάω, vicissim & ipse salio, ex ἀντί, & πηδάω; V. Item 'Αντιπηρόω, vicissim mutilo, vicissim oblædo partem aliquam corporis; ex ἀντί, & πηρόω; V. 'Αντιπίλλω, vicissim premo, prementem vicissim premo; ex ἀντί, & πίλλω; V. 'Αντιπίμπραμαι, vicissim incendo, vel uro; ex ἀντί, & πίμπραμαι; V. 'Αντιπίπτω, expon. contrà irruo: Item occurro, scil. objectioni adversarii: Item occupo, occupationi utor: Item obsisto, adversor, renitor; unde τὰ ἀντιπίπτοντα πράγματα, expon. adversantes, quasi contrà cadentes; Greg. in Jul. sed expon. etiam, intercedo; apud Plut. &c. V.

'Αντιπλέω, contrà navigo, navi occurro; ex ἀντί, & πλέω; V. 'Αντιπλήθω, ῶ, è contrario repleo, vicissim repleo, vires exhaustas repleo: Item, suppleo quod deest; ex ἀντί, & πλήθω; V. 'Αντιπλήθω repercutio, referio, ex ἀντί, & πλήθω, V. 'Αντίπνοος, & ἀντίπνους, spirans adversùs, reflans; unde ἀντιπνοία, ἡ, flatus adversus, ventus contrarius; utrumque ab ἀντίπνοια, Poët. & Ionicè ἀντιπνείη, contrarium flatum emitto, contrà spiro; ut ἀντιπνείῃ ἀνέμοιτι; apud Phocyl. & metaph. reflo, i. e. adversus sum, &c. V. 'Αντιποθέω, vicissim desidero; ex ἀντί, & ποθέω; V. Item, 'Αντιποιέω, ῶ, è contrario facio, vicissim facio; par pari reddo: sed expon. & beneficium rependo; in pass. ἀντιποιοῦμαι, οῦμαι; expon. vendico, attribuo mihi: Item affecto, occupare contendo, assequi conor: Item capesso; ex ἀντί, & ποιέω, οῦμαι. V.

'Αντιπολιορκέω, ῶ, vicissim obsideo, obsessorem obsidione cingo, premoque; obsideo eum à quo obsidebar antea: ex ἀντί, & πολιορκέω; V. Item 'Αντιπολεμέω, bellugero adversùs, bello lacessitus vicissim bello infesto: Thuc. l. 1. ab ἀντιπόλεμος, bellum contrà aliquem gerens, &c. V. 'Αντιπολιτεύομαι, adversor alicui in administranda republica: Item contrariam factionem sequor in republica; sed expon. & contrario modo re publicam, seu civitatem administro, & simpl. reclamo, refragor, intercedo; unde ἀντιπολιτεία, contraria factio, propriè, in republicæ administratione: Plut. in Cæs. ex ἀντί, & πολιτεύω, -ομαι; V. 'Αντιπορεύομαι, contrà eo, vado in contrariam partem: Item metaph. resisto, refragor; ex ἀντί & πορεύομαι, unde & ἀντίπορος, ὁ ἡ ὁ, expon. contra gradiens, in contrariam partem tendens, &c. V. 'Αντιπορθέω, vicissim vasto; ut κτενῶ γὰρ αὐτὸν, κἀντιπορθήσω δόμους; apud Euryp. in Troade; ex ἀντί, & πορθέω; V. Item 'Αντιπορεύομαι, ῦ, ὁ ἡ ὁ; expon. è regione oppositus interjecto freto; ex ulteriore freti parte oppositus: ex ἀντί, & πορεύω, &. V.

'Αντιπρεξις, ὁ, expon. refragatio, resistentia, obsistentia; verbale ab ἀντιπρέσσω, vel πέω, -ομαι, q. d. contrà facio, seu contraria, in contrarium laboro & contendo, repugno, & renitor, &c. V. Item ἀντιπροβάλλομαι, contra propono & nomino designandum; unde ἀντιπροβολὴ, ἡ, comparatio, in nominando; quæ & ἀντιβολὴ, dicitur: ex ἀντί, & προβάλλω, -ομαι, &c. V. 'Αντιπρόειμι, expon. ex adverso prodeo, seu progredior; ex ἀντί, & πρόειμι; V. 'Αντιπροκαλέομαι, οῦμαι, vicissim provoco: Item optione provoco, vicissim conditionem fero, vel offero, vicissim conditionem stipulor; unde ἀντιπρόκλησις, ἡ, mutua provocatio, stipulatio vicissim facta conditionem ferenti; ex ἀντί, & προκαλέομαι, unde προκλησις, ἡ, &c. V. 'Αντιπροτρέπω, leviter: ex ἀντί, & προτρέπω, relaudo; ex ἀντί, & προτρέπω. V.

'Αντιρρητίνω, expon. contra alium rhetoricor, & declamo, contrà verbigero: Item ἀντιρρητικὸς λόγος, dicitur oratio quâ objectionibus respondetur, oratio refutatoria, & in plur. neut. τὰ ἀντιρρητικὰ, libri Josephi contrà Appionem sic dicti; utrumque ab ἀντίρρησις, quod expon. responsio contradicens alicui, & repugnans: Item refutatio, &c. V. Item 'Αντίρρινον; vide suprà ἀνδρίνιον, Item 'Αντίρροπος, ος, ὁ ἡ ὁ; propriè, de rebus dicitur quæ in trutina penduntur, seu pendi possunt, metaphoricè autem de aliis: ut ἀντίρροπος συμμαχία, apud Dem. & τὸ ἀντίρροπον, exponitur æquilibrium, seu æquilibritas, &c. V. in ἀντιρρέπω.

'Αντισημαίνω, contrà significo, significationem do in contrarium: Item prodigium emitto, contrarium & adversum futuri præsagium edo; Paus. in Phoc. ex ἀντί, & σημαίνω; V. Item 'Αντισκώπτω, expon. vicissim dicteriis mordacibus incesso: ex ἀντί, & σκώπτω; Vi. 'Αντισοφίζομαι, sophismatis certo contrà, sophismatis contra Sophistam & arguratorem ago; unde ἀντισοφιστὴς, qui sophismatis certat contra: Item qui ingeniosis commentis utitur ad aliquid evertendum: qui sapienter oppugnat; ex ἀντί, & σοφίζομαι, unde σοφιστὴς, ὁ, &c. V. 'Αντισπάω, in contrariam partem traho, seu vello, in diversum abstraho, vel averto, & metaph. contrarius sum, repugno refragor; atque inde verbalia, ἀντίσπασις, ἡ, & ἀντίσπασμα, τό; tractio in contrariam partem, abstractio in diversum: Item, idem quod ἀντιπείσπυμαι; id vide; sic & ἀντίσπαστος, ὁ ἡ ὁν, in contrarium abstractus: Item contra nitens, est & pedis nomen apud Gramm. quatuor constans syllabis, primâ scil. & ultimâ brevi, secundâ & tertiâ longis; unde ἀντισπαστικὸν μέτρον, constans ex pedibus antispastis: itidem ab eod. ἀντισπάω, quod ex ἀντί, & σπάω, &c. V.

'Αντιστάτης, ὁ, reluctator, &c. atque inde ἀντιστατέω, ῶ, obsisto, resisto, reluctor, obluctor: Item obsisto, i. e. partes facio, seu cogo, factiosus sum; utrumque ab ἀνθίστημι, pass. ab ἀνθίστημι, quod ex ἀντί, & ἵστημι, &c. V. Item 'Αντιστηρίζω, contra fulcio, protego quasi fulciendo; Psal. 37. Unde verbale ἀντιστήριγμα, fulcimentum, seu figmentum adversus quippiam; sed expon. & protectio; Psal. 17. ex ἀντί, & στηρίζω; unde στήριγμα, τό, &c. V. 'Αντιστρατεύω, -ομαι, signif. expeditionem fulcipio adversus aliquem, bellum infero alicui, & general. adversor; ex ἀντί, & στρατεύω, -ομαι; V. 'Αντιστράτηγος, ὁ, qui est loco imperatoris, vicem gerens imperatoris; proprætor, legatus prætoris seu consulis: Item contrariæ partis imperator, hostium imperator: Thuc. & Plut. unde ἀντιστρατήγω, ῶ; vicem, seu locum imperatoris obtineo: Item sum hostium imperator; ex ἀντί, & στρατηγός, unde στρατηγέω, ῶ, &c. V. Item 'Αντιστρατοπεδεύω, seu -ομαι, ex adverso castra metor, seu habeo: ex ἀντί & στρατοπεδεύω. V.

'Αντισυμφωνία, expon. vicissim consentio; ex ἀντί, & συμφωνία; Vi. Item 'Αντισυμβουλεύω, è contrario firmo, seu munio, aut corroboro, obfirmo, & in pass. ἀντισυμβουλεύομαι, è contrario firmor; Item obnitor: Item è contrario affirmo, seu assevero, vel contrà contendo; apud Thuc. l. 3. ex ἀντί, & ἰσχυρίζω, -ομαι, &c. V. Item 'Αντισχύω, expon. obnitor viribus, seu contrà nitor, reluctor, resisto, quasi vires viribus opponendo; ex ἀντί, & ἰσχύω; V. Item 'Αντέχω, -ομαι, exp. teneo ante, oppono; Od. χ. est pro ἀντέχω; seu ex ἀντί, & ἴσχω, pro Them ἴχω, &c. V.

'Αντισώζω, vicissim servo: Item instauro; ex ἀντί & σώζω. V.

'Αντιτελωνῶ, expon. qui paris est ponderis, æquilibrium faciens, & metaph. qui paris est momenti, aut ponderis: Item general. æqualis; atque inde, ἀντιτελωνῶ

ταλαίπωρος, rependo, æquali pondere retribuo: ex ἀντὶ, & τάλαντον, τὸ; unde ἀνταλαντίω, &c. Vide Item Ἀντιταγμα, ἀνταπαντικὸς, &c. verbalia, ab ἀντιτάσσω, ubi vide. Ἀνταπαράκλησις, exp. contrà turbo; ex ἀντὶ & παρακίνεω; V. Ἀντίτασις, ἡ; reluctatio, reluctentia; verbale, ab Ἀντιτείνω, in contrariam partem tendo, seu trabo; interdum vicissim tendo, obtendo, oppono: Item neutral. renitor, repugno, refragor, non assentior; ut apud Eurip. in Herc. fur. πῦ δ' ἀναγκαίῳ ξύντᾳ ὅτε ἀντιτείνει σωμὰν ἡμῶν μὴ θέσιν, i. e. qui renititur moribus necessario usurpandis & ἀντιτείναι πρὸς ὀδὸν; Item exp. etiam oppositus sum; apud Plut. in Themist. ex ἀντὶ, & τείνω. Vide.

Ἀντιτειχίζω, contrà mœnibus munio, & general. contrà munio, munitionem opponoo; unde ἀντιτείχισμα, τὸ, munitio, alteri opposita: Aretin. l. 13. ex ἀντὶ & τειχίζω, unde τείχισμα, τὸ &c. V. Item Ἀντιτίμιον, auxilior, propriè dato pharmaco opem fero: Euryp. ex ἀντὶ, & τίμιον, ; V. Ἀντιτίμιον, contrà seu ex adverso pono, oppono: Item confero, comparo; quæ enim conferuntur inter se veluti ex adverso ponuntur: Item idem quod ἀντιθέτως λέγω; per antithetam loquor, & simpl. pono; ut Levit. 14. λίθους ἑτέρους ἀντὶ τῶν λίθων, lapides ponent loco lapidum; ex ἀντὶ & τίθημι; V. Ἀντίτιμία, -όμαι, vicissim honoro: Item contrà æstimo; unde verbalia, ἀντίτιμος, & ἀντίτιμησις, æstimatio litis quam reus actoris æstimationi opponit; multa quam reus sibi contra actorem statuit; ex ἀντὶ, & τιμάω, -όμαι; unde τίμημα, & τίμησις, &c. V. Item Ἀντίτισις, -όμαι, vicissim punio, seu ulciscor, vicissim pœnas luo: Soph. unde verbale, ἀντίτισις, mutua pœnæ luitio: Item ἀντίτιμος, ὁ, ἡ, ὸν, expon. quem aliquis ἀντίτισιν, & ἀντίτιμα, τὰ; dicuntur quæ aliquis loco multæ persolvit: Hesych. & ἀντίτιτος, vicissim punitus, vicissim pœnam passus: Item ἀντιτίνω, vicissim luo, vicissim pendo; omnia ab ἀντίτισις, quod ex ἀντὶ, & τίω, &c. V.

Ἀντιμωρίαι, vicissim punio, pœnas reposco; ex ἀντὶ, & μωρίαι; V. Item Ἀντιπολμῶ, contra audeo, adverior alicui sumptâ audaciâ, audaciter obsisto; Thuc. l. 7. ex ἀντὶ & τολμάω; V. Ἀντιφέρω, vicissim alo, alimenta reddo; ex ἀντὶ, & φέρω; V. Item Ἀντιβλέπω, curro contrà, seu in contrariam partem; ex ἀντὶ, & πρέπω; V. Ἀντιπλὴ, per epenthesin syllabæ pro ἀντλὴ. V.

Ἀντιτυγχάνω, vicissim adipiscor, assequor, consequor, vel nancisor; ut πίων ἀντιτύχοιμι θεῶν πάρος, talia vicissim consequar à diis; ex ἀντὶ, & τυγχάνω. Vide.

Ἀντίφασις, ἡ, contradictio, & ἀντιφατικὸς, contradictorius; ut ἀντιφατικὸς λόγος; apud Aristotel. verbalia, ab Ἀντίφημι, contradico, refragor, nego; ex ἀντὶ, & φημὶ, pro Them. φάω, dico, &c. V. Item Ἀντιφέρω, refero, vel reddo; unde ἀντιφορὰ, Hesych. expon. ἀντιδώρημα, ex ἀντὶ, & φέρω; V.

Ἀντιφυλάσσω, seu -ττω, vicissim custodio, seu observo; & in pass. -άσσομαι, vicissim caveo: ut ἡμεῖς, ὀφείοντες ταῦτα, ἀντιφυλαπόμεθα; Xen. Anab. l. 2. ex ἀντὶ, & φυλάσσω, -ττω, -ομαι, &c. Vide.

Ἀντιλία, ας, ἡ, à Bud. expon. ministerium & pœna exhauriendæ sentinæ; ut εἰς ἀντλίαν καταδηκαδώσαι; apud Artemid. à Th. ἀντλῶ, unde ἀντλεῖν, quod metaph. expon. exhaurire laborem, exanclare, quod vulgò, perperàm exanclare dicitur.

Ἀηλοιπτέρεσο, idem quod ἀντικλίζω, vicissim misereor, seu commiscor; ex ἀντὶ, & οἰκτέρεσο; V. Item Ἀντίλιος, orientalis; unde ἀντολὴν, interdum substantivè usurpatur pro ἀνατολὴ, in Epigram. l. 5. &c. hæc vide. Item Ἄντομαι, est pass. ab & magis in usu quàm act. ἄντω; id vide.

Ἀντεαὶς, ἀδος, ἡ, expon. quæ libenter in antris versatur; Suid. à Them. ἄντρον, τὸ, unde & ἀντεῶτις, idem quod ἀντρῶδες, & ἀντεγόδης, cavernosus, &c. V.

Ἀντυγωτὸς, ὴ, ὸν, expon. colligatus, alligatus, in modum τῆς ἀντύγος; à Them. ἄντυξ, υγῆ; quod interdum, pro toto ponitur curru, & in circumferentiæ signif. ad varia transfertur; dicitur enim, ἄντυξ ἀσπίδος, orbis clypei: Il. ζ. & ἄντυγι μιγεῖσ, in Epigram. occurrit, pro circumferentia, seu ambitu, vel rotunditate femorum; sic & ὑφαντὴ ἄντυξ, sicut & ὑφαντὴ ἄψὶς, axis cœli: Item temporis ἄντυξα, dixit Nonnus, quasi gyrum temporis, seu circulum, quod tempus circumagi & circumvolvi videatur, &c. V.

Ἀντωδὴ, cantus quo alteri occiritur, cantus alteri respondens: Item ἀντῳδὸς, qui cantu mutuo respondet, qui occinit; Suid ex Epigram, utrumque, ab ἀντᾴδω, sive ex ἀντὶ, & ᾠδὴ, ἡ, seu ᾠδὸς, ὁ, &c. V. Item Ἄντμοσία, cum openult. & ω. antepenult. est verbale, ab ἀντμάω, vel ab ἄντομαι, &c. V.

Ἀνυπεύθυνος, ita ut causæ dicendæ obnoxius non sis: Item cum libertate, qualis est eorum qui legibus soluti sunt; est adverb. ab ἀνυπεύθυνος; V. Sic & Ἀνυπεύθυντος, qui juri obnoxius non est, seu qui juri non congruit: ex α priv. & ὑπεύθυνος, ὁ; V. Item Ἀνυποίστως, ita ut sufferri & tolerari non possit, intolerabiliter: Poll. est adv. ab ἀνύποιστος, qui sufferri nequit; ex α priv. & ὑποιστὸς, &c. V.

Ἀνυποστόλως, expon. non prævaricans; qui in dicendo nihil timet, aut veretur, qui liberè loquitur; unde adverb. ἀνυποστόλως, sine prævaricatione, nihil remittendo, &c. V. Item Ἀνύπουλος, metaph. est non insidus & subdolus, & est comp. ex α priv. & ὕπουλος, &c. V.

Ἀνώγαιον, vel ἀνωγαῖον, τὸ, expon. ὑπερῷον, Marc. 14. & Luc. 22. dictum sic volunt, tanquam partem domus non infimam, sed supra solum eminentem, quod veteres in superiori ædium parte eibum sumerent, quidem vero sic scribunt vocatum, quòd subductio sit à solo: ab ἀνωγαῖος, &c. V.

Ἀνωδοὶ, οἱ, expon. non oscines oves: Aristot. Hist. An. l. 1. sed legitur & τὰ ἀνῳδικὰ, pro eod. ex α priv. & ᾠδὴ, ἡ, seu ᾠδὸς, ὁ, &c. V.

Ἀνωνύμως, ὴ, ὸν ἡ, expon. non nominatus, nomen non habens: ex α priv. & ὀνομαστὸς, ὁ; V. Item Ἀνώνυμος, & ἀνανύμως, absque nomine: Item ignobiliter, absque celebritate, adv. ab ἀνώνυμος. V.

Ἀναφίλεια, ἡ, contrarium τῇ ὠφελείᾳ; Laert. Item ἀνωφελὴς, non adjutus, nullo commodo affectus; ex α priv. & ὠφελῶ, f. ήσω, unde ὠφέλεια, ἡ; Item ἀνωφελῶς, inutiliter, nullo commodo, est adv. ab ἀνωφελὴς, inutilis; quod itidem, ex α priv. & ὠφέλεια, &c. V.

Ἀνώφορος, idem quod ἀνωφερὴς; id V.

Ἀξιέπαινος, vel ἀξιεπαίνητος, laude dignus, laudabilis, prædicandus, commendabilis: ex ἄξιος, & ἔπαινος, unde ἐπαινέω, & ἐπαινετὸς, &c. V. Item Ἀξιεπιθύμητος, expon. dignus qui expetatur; ex ἄξιος, & ἐπιθύμητος; V. Item Ἀξιέρατος, amari dignus: ex ἄξιος, & ἔρατος, ὁ; V. Sic dicitur τέκνα ἀξιέρατα; apud Xen.

Ἀξιοθαύμαστος, vel ἀξιοθαύμαστος, admiratione dignus, ex ἄξιος, & θαυμαστὸς, ὁ; V. Item Ἀξιόθρηνος, ὁ, ἡ, ὸν, luctu seu lamentatione dignus, sive dignus qui lugeatur: Euryp. ex ἄξιος, & θρῆνος, ὁ; V. Ἀξιοκοινώνητος, dignus qui cum communicemus, dignus cujus consortium & societatem expetamus: ex ἄξιος, & κοινωνὸς, ὁ, f. ήσω, &c. V. Ἀξιομίσητος, odio dignus; ex ἄξιος, & μισητὸς, ὁ; V. Item Ἀξιομνημόνευτος, dignus commemorationi, memorabilis: Xen Hell. 4. ex ἄξιος, & μνημονεύω; V. Ἀξιόμοχθος, dignus labore, pass. ab act. ἀξιόω; ubi id vide.

Ἀξιοπενθὴς, ὁ, ὴ, ὲς, dignus luctu; ex ἄξιος, & πένθος, τὸ; V. Item Ἀξιοπίστως, est adv. fideliter, cum fide sufficiente; unde in Pandect. ἀξιοπίστως ἀσφαλίζεσθαι, expon. idoneis sponsoribus cavere; ab ἀξιόπιστος, dignus cui credatur; sed expon. & ἱκανὸς, & ἀρκῶν, idoneus, sufficiens; unde & ἀξιοπιστία, expon. fidei sufficientia, seu fides idonea; omnia ex ἄξιος, & πιστὸς, &c. V.

Ἀξιορίλητος, dignus qui ametur, ex ἄξιος, & ἐιλητὸς, ὁ. V.

Ἀξιόω, ῶ, exp. dignum esse censeo, & supius cum inf. pro æquum esse censeo: Item opera pretium esse existimo: Item peto, postulo, & interdum existimo, puto: ut & pro ἀξιῶ δὲ μὴ ματαιῶσαι, & quasi axioma constituo; apud Aristot. &c. V.

Ἀξιωματικὸς, expon. cum authoritate, cum dignitate: Item apud dialecticos, ἀξιωματικῶς τι λέγειν, expon. aliquid ut axioma ponere, quod vulgò dicunt aliquid pro una maxima ponere, est adverb. ab ἀξιωματικὸς, habens authoritatem: Item plenus majestatis, dignatione & majestate venerandus; dignitate oris præditus: cujus neut. τὸ, ἀξιωματικὸν, substantivè ponitur pro amplitudine & dignitate, & in pl. masc. ἀξιωματικοὶ, dicuntur qui in dignitatibus sunt constituti: Bud. ex Pand. ab ἀξίωμα, ατος, τὸ; quod expon. & enuntiatio, &c. V. in Th. ἄξιος, ubi etiam, vide Ἀξίωσις, ἡ, verbale, ab ἀξιόω.

Ἀξόω, expon. idem quod ἄξιος, qui radendo scalpendo ue politus non est, in Epigr. ex α priv. & ξέω, cujus comp. varia desinunt in ξέος.

Ἄξων, axis rotæ; expon. etiam spondylorum secundus qui est immobilis; Pol. & apud Athenienses; Ἄξονες, erant axes ligneæ in quibus leges Solonis erant inciſæ: Bud. in comm. Item in Solonis Proverbiis, legitur pro tramite & orbita; dicitur autem, ab ἄξω, a, i. inf. verbi ἄγω, &c. V.

Ἀόξοι, & ἀόξιοι, vide eum ἀόξια.

Ἀόπλος, idem quod ἄνοπλος, id V.

ΑΟΡ, τὸ, ensis; ponitur inter themata: Item ἄορες, dicuntur Hesych. χωνεύσεις; Item tripodes quidam; Od. ρ. scil. ἴ-χοντες ἄορα, ὅς ἂν ἀρίσθιος ἀνὴρ; Etym.

Ἀορτὴ, ἡ, dicitur arteria omnium maxima, quæ ex sinistro cordis ventriculo exoritur, & spiritum vitalem in totum animantis corpus, defert, nativumque calorem per diastolen & systolen temperat, sic appellata fuit, quòd ἀορτὴ, significet ἀγγεῖον, i. e. vas est enim sanguinis conceptaculum, ut scribit Aristot. Item ἀόρτας, ut scribit Aristot. Item ἀόρτας, sunt etiam vestium conditoria, & arculæ; i. e. χηλοὶ, κιβωτοὶ, κίστας; Poll.

Ἀπαγγέλλω, expon. idem quod ἀναγγέλλω; V. Item renuntio, ut legati faciunt à legatione redeuntes: Plut. & pro denuntio; ut ἀπαγγέλλω σοι ἀφ' ἑνὸς, denuntio tibi litem: Item pronuntio, enuntio, i. e. cœptum mentis eloquor: Item memoriter recito: Bud. ex Synes. &c. V.

Ἀπαγροικίζομαι, ad mores rusticos redigor; est pass. ab ἀπαγροικίζω; V. utrumque ab ἀπαγρὸς, sylvestre reddo; unde ἀπαγρίωσις, expon. ipsa actio, quâ aliquid sylvestrelcit, mutatio in sylvestrem naturam; ex ἀπὸ & ἀγρὸς, &c. Vide.

Ἀπαγχονὰω, idem quod ἀπαγχονίζω, & ἀπάγχω, &c. V.

Ἀπαιδεύτως, ineruditè, indoctè, imperitè; est adv. ab ἀπαίδευτος; quod ab ἀπαιδευσία, ἡ; quæ inest ei qui non est doctus, seu eruditus, &c. V.

Ἀπαίθομαι, auferor; ut ὅταν ἀπαρθῇ, ἀπ' ἄντῳν ὁ νυμφίος; apud Evangelistas: est pass. ab ἀπαίθω, quod expon. proficiscor navi, solvo; & aliquando simpl. abeo, proficiscor: Item interdum ἀπαίθω πλοῖα, dicitur, ut Lat. solvo navem: Item aufero, detraho, &c. V.

Ἀπαιώρησις, expon. suspensio, quâ aliquid suspenditur, & dependere finitur; verbale, ab ἀπαιωρέω ὦμαι, in sublimi protendor, vel pendeo, suspensus sum, &c. V. Item Ἀπαλεξίω, ῶ; idem quod ἀπαλέξω, -ομαι. Vide.

Ἀπάλαμνος, ης, ὁ, ἡ, expon. discessus, migratio; ut ἀπάλαμνον ποιεῖσθαι, migrare, solum vertere, & τὸν βίον ἀπάλαμνον, discessus è vita; quòd & τὸν ζῆν ἀπάλαμνον, dicitur à Plat. Item liberatio, exitus: apud Ioer. verbale, ab ἀπαλλάσσω; V. Item Ἀπαλλακτικὸς, q. d. liberatorie, absolutorie, est adv. ab ἀπαλλακτικὸς; absolutorius; ut & ἀπαλλακτέως; quod expon. liberari cupio: Itidem, ab eod. ἀπαλλάττω, f. ξω; quod interdum ponitur pro ἀποδιδράσκω, evado, defungor, liberor, & aliquando exp. intereo, morior, &c. V.

Ἀπαλόχροος, ωτὸν, ὁ, ἡ, ὸν, item quod ἀπηνέχρως, qui teneri seu delicatâ est cute, &c. V. Item ἀπαμὰς, ἄδος, vel potius ἀπαμάδες, ἄμων, demetor; ex ἀπὸ, & ἀμάω, V. Ἀπαμβλύνω, obtundo, hebeto: Item abortior, abortivum facio: ex ἀπὸ, & ἀμβλόω, V.

Ἀπαμείρω, expon. partem, seu portionem suam alicui aufero, privo; idem quod ἀμείρω; sed expon. & contrarii signif. impetior; sic in pass. -ομαι, privor: Item privo: Item impetitior; ex ἀπὸ, & μείρω, vel ἀμείρω. Vide.

Ἀπανίσ-άω, & ἀπανίσ-ημι, excito alicunde, vel exurgere facio: Item erigo ad vitam; sed expon. etiam, subhinveo, sedibus pello; & apud Herodot. in Thalia, ἀπανίστασθαι τῶν ἑστιάων, expon. abluere exercitum, & in pass. ἀπανίστασθαι, surgo ex aliquo loco, exurgo: ut ἢ κλίνης ἀπανισαμένους, de lecto surgentes: Item sedibus pellor, emigro, commigro; sed ex Reg. l. 1. c. 4. ἀπανίστη ἐὸ ὀφθαλμοὶ ἀπὸ; expon. caligaverant oculi ejus: ex ἀπὸ, & ἀνίστημι, -αμαι, &c. V.

Ἀπανίζω, unde συν-απ-ανίζω, concurro; ex ἀπὸ, vel ex συὶ, ἀπὸ, & ἀνίζω, inusit. pro ἀντάω, vel ἀντέω, &c. V.

Ἀπαρακάλυπτος, non obtectus, non occultatus, manifestus; ex α priv. & παρακαλύπτω; Vi. Item Ἀπαράδεκτος, absque ulla differentia, similiter per omnia, est adv. ab ἀπαράδεκτος, non evarians; ut ἡ ἀπαράλλακτος εἰκὼν, Christus dicitur, apud Greg. atque inde etiam, ἀπαραλλάκτως, expon. non mutari, immutabilitas, constantia, &c. V. Item Ἀπαρδογλίσσω, ita ut non decipiaris, vel decipi possis, est adv. ab ἀπαρδολόγος, qui decipi nequit; Item activè, non decipens, non conficius ad decipiendum; ex α priv. & παρδολόζομαι, ὁ, &c. V. Item Ἀπαρεμυθήτως, ita ut flecti verbis nequeat: Item inviolabiliter; est adv. ab ἀπαρεμύθητος, solatium non admittens: Item ἀπαρεμύθητον, τὸ, dicitur id in quo figura illa, quæ παρεμυθία, dicitur non adhibetur; hæc autem figura orationis est, molliens quod asperius dictum est: Hermog. nam παρεμυθία exp. & demulcentia &c. V.

Ἀπαραποίητος, non adulterata, germane, genuine, est adv. ab ἀπαραποίητος; V. Item ἀπαρατήρητος, non observatus, vel qui observari nequit; unde adv. ἀπαρατηρήτως, ita ut observari nequeat: ex α priv. & παρατηρέω, f. ήσω, &c. V. Item Ἀπαραχωρήτος, ὴ, ὸν, expon. pertinax, nihil cedens, &c. V.

Ἀπαργία, ἡ, apargia, herba, inter βοτάνας numeratur; apud Theophr. Pl. 1. 7. c. 9.

Ἀπάτης, ὴ, ὸν ἡ, expon. ingratus, injucundus, talis ut placere non possit; ab ἀπάρεσκος, non placeo; improbor, in pass. ἀπαρέσκομαι, segrè, vel implacidè fero: Item improbo, cum dat. & placo, demereor, cum acc. Il. τ. ex ἀπὸ, priv. & ἀρέσκω, -ομαι, unde ἀρεστὸς, ὁ, &c. V. Item Ἀπαρηγόρητος, expon. insolabiliter, est adv. ab ἀπαρηγόρητος, qui consolatione flecti non potest; ex α priv. & παρηγόρητος, &c. V.

Ἀπαρθένευτος, non devirginata, pura & intacta: Item non decens virginem, à virgine alienus, vel non decorus virgini, ab ἀπαρθενία, non congruo virginibus: ex α priv. & παρθενεύω; V. Item Ἀπαρθμέω, ῶ, pernumero, percenseo; vel simpl. numero, enumero, recenseo; unde verbale, ἀπαρίθμησις, numeratio, enumeratio, recensio, ex ἀπὸ, & ἀριθμέω. V.

Ἀπαρρησίαστος, sine libertate loquendi, sine libera oratione, est adv. ab ἀπαρρησίαστος; V. Item Ἀπαρτισμὸς, ους, ὁ, expon. appendix; verbale ab ἀπαρτίω, pro ἀπαρτάω, f. ήσω, &c. V. Item Ἀπασὶ, jejunè, & ἀπασία, ἡ, jejunium; utrumque ab ἄπας; V. Item Ἀπασκάλλω, exp. fulguro, coruscо, vel circumquaque fulguro, neutrum; sed interdum activum fit, sicut ἀποκάλλω, fulgorem ejaculor, &c. V.

Ἀπασχολέω, exp. negotium facessens avoco, & simpl. impedio, occupo, &c. V. Item Ἀπάτημα, deceptio, fallacia; idem quod ἀπάτημα, impostura, &c. & ab eod. Th. ἀπατεὼν; Item ἀπατηλὸς, exp. fallax, deceptorius, fraudulentus, dolosus; itidem, ab eod. &c. V.

Ἀπάτηρια, τὰ, expon. fallaciarum solemnitas, inquit Bud. V. Suid. & Schol. Aristoph. à Th. ἀπάτωρ. V.

Ἀπαύλια, τὰ, exp. dies quo sponsus apud socerum socrum à sponsa pernoctat: Item dona quæ sponsæ dantur; telle Pol. sed Acron dixit fuisse diem, quo nupta ad parentes redire solebat: Item ἀπαυλισθέντα χλανίς; apud Poll. exp. quam sponsa mittit ad sponsum eo die qui ἀπαύλια dicitur, ab ἀπαυλίζομαι; à Th. αὐλὴ, unde αὐλίζομαι, &c. V.

Ἀπαυρίω, eripio, quidam ab αὖρα, deducunt, ut sonet ἀφαίνω τὴν ἀφωρμὴν, alii ab αἴρω, &c. V.

Ἀπεγνωκότως, exp. desperatè, per desperationem ut ἀπεγνωκότως ἔχειν, in desperationem adductum esse, spem omnem abjecisse &c. V. ἀπέγνωκα.

Ἀπείρεκτος, est adv. idem quod ἀπειρέκεως, ab ἀπερὴς, infinitus, quod ex α priv. & περάω, ατος, &c. V.

Ἀπειρογαμος, vinculo imperitus, vel qui victoriam nondum expertus est, ex ἀπείρων, & γάμος, ὁ, &c. V.

Ἀπελπιστὴς, οῦ, ὁ, desperatio, verbale ab ἀπελπίζω, f. ίσω, despero, cum genit. ut ἀπελπίζω τῶν τυχεῖν, & cum acc. ut ἀπελπίζω τὸ νοσεῖν, omnem de ægroto spem abjicere, & ταῦτα ἀπελπίζω, de his desperare, vel hæc desperare, & interdum signif. desperare facio, in desperationem adduco: Item spero ex aliquo, vel spero alicunde, ut Luc. 6. ἧ δανείζετε, ἵνα ἀπολάβητε, i. e. nihil inde sperantes, &c. V.

Ἀπέπαλθος, est comp. ex α priv. & πέπαλμαι, f. αλῶ, pass. πεπάλμαι, excoquor, &c. Sic etiam ἀπέπειρος, est comp. ex α priv. & πέπειρος, ὸς, ὴ; idem quod

quod πίπων, ονος, coctus, &c. Vide.

'Ανεπιμέμονος, exponitur qui nullas animo curas versat, inconsideratus, &c. Vide.

'Ανεπίρρητος, expon. non volubilis, &c. Item ἀνεπείρατος, idem, vel non revertens; utrumque ex α priv. & πείρατος, f. πέρας, unde πείρατος, ὁ, &c. V.

'Απεγκέω, expon. discedo: Il. 9. ex ἀπὸ, & ἐγκέω, &c. V.

'Απευκλεΐδης, idem est quod ἄπαυκτος, abominandus, &c. cujus neut. ἄπαυκτον, exponitur id quod deprecamur, &c. Vide.

'Απδύχομαι, vide in ἄπαυκτος: Item 'Απεχθόμενος idem quod ἀπεχθανόμενος, in odium, & offensionem incurrens, &c. V. etiam in ἀπεχθητικός, post quod vide etiam ἀπεχθέως.

'Απεχθής, expon. invisè, odiosè: ut ἀπεχθῶς ἔχων, vel διακείμενος πρός τινα; expon. qui odit, perosus, exosus, nam est adv. ab ἀπεχθής, odiosus, &c. Vide.

'Απέχω, expon. abstineo: Il. α. sed exp. & averto; Odyss. ο. vel ut alii retraho, seu al straho; & apud Plut. de def. Orac. ἀφ' ἑαυτοῦ ἀπέχει, sequente infin. expon. nihil prohibet quin: Item disto, id est, absum: Xen. & disto, i. e. differo: Herodian. Item recipio, reporto: Plut. &c. V.

'Απήλιος, ὁ, expon. vehiculum mulare, quod muli juncti trahebant: ut Pausan. ducet; Homerus quoque eam vocat ἡμιονείου ἄμαξαν; Od. ζ. unde ἀπηλιῶν ἀγὼνισμα, dictum fuit certamen quod fit τῇ ἀπηλιῇ, &c. V.

'Απίνυτος, expon. amens, qui desipit; unde adv. ἀπινύτως, amenter, desipienter; utrumque ab ἀπινάω, vel ex α priv. & πινυτὸς, unde πινυτός, à πίνω, unde πινύω, &c. V.

'Απλητος, pro ἄπληστος, expon. qui non impleri potest, &c. V. ἄπλητος, & ἀπλησία.

'Απλοΐζομαι, expon. simplicem & candidum me exhibeo, simplicate utor: Xen. ab ἁπλοῦς, id est; vel à Th. ἁπλόος, &c. V.

'Αποδειπνίω, ῶ, cœnam finio: Athen. l. 14. ab ἀπόδειπνος; id vide.

'Αποδίφρος, excorio, est comp. ex ἀπὸ, & δίφρος; idem à Them. δίφρις, ατος, τὸ, &c. V.

'Αποδιδρασκίνδα, nomen lusus puerilis ab aufugiendo ei impositum; in eo enim lusu, puerorum unus, classis oculis, subterfugiunt: Poll. lib. 9. ab ἀποδιδράσκω, ex ἀπὸ, & διδράσκω, &c. Vide.

'Απόεμι, dicitur Poëticè pro ἄπειμι, absum, &c. V. Item 'Αποζέομαι, fervefio; unde ἀποζεσθὲς, fervefactus, est pass. ab ἐξ, ἀποζέω, fervefacio: ex ἀπὸ & ζέω, &c. V.

'Αποθετὸς, exp. reposititius, qui reponi & recondi solet in apothecis: ut κάρηνα ἀποθετὰ; Poll. l. 1. Item repositus, reconditus; Plut. atque inde ἀποθέται, οἱ, vel αἱ; in Laconico agro prope Taygetum montem, (qui Spartam terræ motu oppressit,) erat locus quidam præruptus & profundus, in quo exponebant partus informes & degeneres: Plut. in Lyc. Item ἀποθετικὸς, expon. deponendi vim habens, deponens: ut ἀποθετικὰ ῥήματα; apud Gramm. deponentia verba, & ἀποθετικὴν ὑπόρρησιν, adverbium deponendi, id est, concedendi; quum conceditur, & quasi deponitur id quod nil obstat; ut ἔστω; Gaza l. 4. omnia ab ἀποτίθημι. Vide.

'Αποθηρίωσις, ἡ, efferatio, feritas verbale, ab ἀποθηρόω; V. Item 'Αποθλιμμα, τὸ, expon. succus expressus, & ἀποθλίψις, ἡ, elisio, expressio: Item atflictio, calamitas; verbalia ab ἀποθλίβω, exprimo: Item elido, & interdum signif. affligo vehementer, &c. V.

'Αποθρασύνομαι, audax fio, &c. ex ἀπὸ, & θρασύνομαι, id vide: Item 'Αποθρήσσω, confringo, effringo, perfringo, obtrumpo; unde ἀποθρηκτὸς, εως, ἡ, fractura, perfractio; Item friatura, & comminutio; apud Aristot. ex ἀπὸ, & θραύω, fut. σω, &c. V. Item 'Αποθρηνέω, ῶ, vehementer lugeo, seu lamentor; ex ἀπὸ, & θρηνέω; V. Item 'Αποθρύπτω, frango deliciis & luxu: ex ἀπὸ, & θρύπτω. V.

'Αποθυμίαω, ῶ, evaporo, exhalo, vel odorem cico; unde verbale, ἀποθυμίασις, evaporatio, exhalatio; Plut. ex ἀπὸ, & θυμίασις, unde θυμίασις, ἡ, &c. V. Item 'Αποθυρόω, ῶ, excludo, foras ejicio: Hesych. ex ἀπὸ, & θυρόω; V. Item 'Αποθυσιαστήριον, τὸ, dicebatur genus quoddam poculi, sic dictum, vel quod aliquem usum haberet ἐν ταῖς θυσίαις, vel à nomine θύσιος, ὁ; vel θύσιον, τὸ, &c. V. Item 'Αποθύω, expon. polluceo, in sacrificia absumo: Item dico, consecro; ex ἀπὸ, & θύω, &c. V.

'Αποικονομέω, res domesticas dispenso, administro, &c. ex ἀπὸ, & οἰκονομέω, idem: Item ἀποικονόμησις, dispensatio, ἀποικονομία, idem; (sed interdum τῇ οἰκονομίᾳ, opponitur;) utrumque, ab eod ἀποικονομέω. V.

'Αποικτίζω, five -ομαι, expon. miseror, & defleo, five defleo miserabiliter: Item conqueror: ex ἀπὸ, & οἰκτίζω, -ομαι, &c. V. Item 'Αποιμώζω, ejulo, lamentor: Item defleo, deploro, ex ἀπὸ, & οἰμώζω. V.

'Αποινον, τὸ, expon. pretium, aut munus quod loco pœnæ debitæ offertur, ne fit ferenda; seu quo pœna debita luitur aut pensatur: Il. 9. Item pretium liberationis: Iliad. α. & ω. atque sic erit ab α priv. & ποινὴ, ἡ, pœna; atque inde, ἀποινάω, expon. pœnæ debitæ eximo, redimo; sed expon. & pecuniam exigo; apud Demosth. Item ἄποινα, τὰ, expon. pœnæ; apud Plat. de leg. sic autem erit quasi ab ἀντὶ, unde σφαγῆς ἄποινα; i. e. ποιναὶ ἀντὶ σφαγῆς; Item veteres quoque pecuniam sic vocabant, cujus usus est & in recompensatione rerum, quemadmodum pœna in compensatione delicti: Item ἀπολαθεῖν, expon. præmium pro re aliqua reportare & assequi: apud Eurip. sed expon. etiam, pecuniam exigere, pro re, quadam, pecuniam colligere; i. e. χρηματίζεσθαι; quo sensu dicitur etiam ἀποιτεῖσθαι, quasi ab act. ἀποινία, inusit. pro ἀποινάω, &c. Vide.

'Αποίχομαι, expon. abeo, abfisto, decedo: & in Epigram. l. 1. ἀποιχόμενος βίοτοιο, expon. qui excessit a vita: Item absum, peregrè scil. profectus: aut simpl. absum; sed part. ἀποιχόμενος, bsens; Odyss. α, ξ, & φ. exponitur & defunctus, mortuus: Plut. in Anton. ex ἀπὸ, & οἴχομαι. Vide.

'Αποκαθαίρω, expurgo, repurgo, abstergo: Item lustro, explo: Item ἀποκάθαρμα, expurgamentum, repurgamentum, purgamentum, excrementum: Item piaculum, piamentum: sic & ἀποκάθαρσις, expurgatio, repurgatio, purgatio: Item expiatio, lustratio; ut & ἀποκαθαρτικὸς, expurgatorius, vel expurgativus, expurgandi vim habens, seu ad expurgandum aptus: Item expiativus; verbalia, ab ἀποκαθαίρομαι, expurgor: Item lustro: ex ἀπὸ, & καθαίρω, -ομαι, &c. V.

'Αποκαίνυμαι, expon. vinco; ex ἀπὸ, & καίνυμαι, idem; à Them. καίνω, &c. Vide.

'Αποκακίω, ῶ, expon. pro malo deficio, succumbo malo, seu malis, vincor malo; ut Hierem. c. 15. ἀπεκάκησεν ἡ ψυχή μου, defecit anima mea: Item general. succumbo: Item ἀποκακίζω, expon. malus fio, degenero; unde ἀποκάκισις, Hesych. expon. factus est amarus: ex ἀπὸ, & Them. κακὸς, ὁ, unde κακίζω, &c. Vi. Item 'Αποκαλέω, ῶ, voco, appello, nomino: Item revoco, & expon. etiam interdico, veto: ex ἀπὸ, & καλέω, V.

'Αποκάμνω, defatigor: Item deficio, debilitor, fatisco: ex ἀπὸ, & κάμνω; Vi. Item 'Αποκάμπτω, deflecto: Item neutral. deflecto me à recto cursu; unde verbale, ἀποκάμψις, deflexus, substantiv. ex ἀπὸ, & κάμπτω. V. Item 'Αποκαπνίζω, fumigo, suffumigo, suffio; unde verbale, ἀποκαπνισμὸς, apud medicos dicitur, quum res suffitæ nidor per infundibulum imbibitur, vel per arundinem sumus haustus & devoratus excipitur: ex ἀπὸ, & καπνίζω, à Them. καπὸς, ὁ, &c. V. Item 'Αποκαπύω, idem quod ἀποκάπτω, unde Iliad. χ. ἀπὸ ᾗ ψυχὴν ἐκάπυσσε, i. e. effavit animam, &c. V. Item 'Αποκαρδόκιμος, ὁ, expecto solicitè, scil. cum anxietate animi & magna solicitudine; ex ἀπὸ, & καρδοκέω. Vide.

'Αποκαρπόω, ῶ, fructum edo, seu emitto: Item, emitto veluti fructum, genero, pullulo: ex ἀπὸ, & καρπόω; V. Item 'Αποκαρτερέω, ῶ, inediam perpetior, ut eâ vitam finiam, inediâ mortem mihi consciscо: Item non sustineo, animo deficio, impar sum dolori; unde verbale ἀποκαρτέρησις, mortis oppetitio per inediam: Item tolerantia dolore victa, abruptio patientiæ præ dolore: ex ἀπὸ, & καρτερέω, &c. Vide.

'Αποκατ-

'Αποκαταθαίνω, exp. descendo: ex ἀπὸ & καταβαίνω; idem, &c. V. Item ἀποκαίω & ἀποκάω, aduro, deuro, exuro: unde verbale, ἀπόκαυσις, adustio, deustio, exustio: ex ἀπὸ & καίω, f. καύσω, unde κάω, & καῦσις, ἡ, &c. V. 'Αποκάλλω, defleco, & declino à via quæ ad portum tendit: declino à recta via; ex ἀπὸ & κάλλω, vel ὀκέλλω, &c. V. 'Αποκάμπτω & ἀποκλίνω, vacuus, & evacuo, idem quod κενὸς & κενόω, &c. V. Sic & ἀποκαντίω, transfigo, transfolio; ex ἀπὸ & καντίον, V. 'Αποκερδαίνω & ἀποκερδέω, ῶ, q.d. lucror ex aliqua re, & interdum idem quod κερδαίνω & κερδέω, quæ V. 'Αποκεφάλισμα, τὸ, capitis amputatio, item sordes quibus caput repurgatum fuit, Poll. Item ἀποκεφαλισμὸς, capitis amputatio, Plut. & ἀποκεφαλιστὴς, capitis truncator, decapitator; verbalia ab ἀποκεφαλίζω, capite privo, &c. V. Item ἀποκηρύσσω, vel ἀποκηρύττω, per præconem vendo, proscribo, auctionor, & in auctione vendo, indico licitantibus, item abdico; item ejicio, expello alicunde, propriè tanquam a domo paterna, finibus expello; item per præconem interdico; atq; inde verbale, ἀποκήρυξις, ἡ, venditio per præconem, proscriptio, venditio in auctione; item abdicatio; & à Synesio usurpatur pro excommunicatione; item interdictum, prohibitio: sic & ἀποκήρυκτος, exp. abdicatus, qui propter delicta domo paternâ ejectus fuit, & apud Synes. ἀποκήρυκτος τῆς ἐκκλησίας δίκτυον, exp. excommunicatos ab Ecclesia, verbalia ab ἀποκηρύττομαι, in auctione vendor, abdicor: item per præconem interdicitur mihi: ex ἀπὸ & κηρύσσω, vel κηρύττω, ομαι, &c. Vide.

'Αποκλάω, idem quod ἀποκίδνημι, id V.

'Αποκλείνω, idem quod, & pro ἀποκαλέω, avoco, &c. Id V. Item ἀποκινδυνεύω, periculum facio, periclitor: item periculo succedo, & in pass. ἀποκινδυνεύομαι, in discrimen venio: ex ἀπὸ & κινδυνεύω, ομαι, &c. V. Item ἀποκισσάω, seu -σᾶω, exp. in hederam verti, seu abire, degenerare in hederam, seu fieri hederam, Theophr. Pl. 3. 18. ex ἀπὸ, & Th. κισσὸς, ὁ, unde κισσάω, à Them. κηπὸς, ὁ, &c. V. Item ἀποκλάζω, clango, clangorem edo, interdum est, cano veluti cum clangore quodam, in Epigr. ex ἀπὸ & κλάζω, V. Item ἀποκλάω, defringo; unde verbale, ἀπόκλασμα; abruptio, Gal. & Theocr. ex ἀπὸ & κλάω, unde κλάσμα, τὸ, vide.

'Απόκλεισις, exclusio, intercluſio; item ἀποκλεισμὸς, τὸ, dicitur locus, quo aliquid includitur; aut res, quâ quid includitur; ponitur etiam pro carcere, Hesych. & ἀπόκλειστος, inclusus; verbalia ab ἀποκλείω, excludo, intercludo, arceo, prohibeo; item includo, & simpl. interdum claudo, ex ἀπὸ & κλείω, V. Item ἀπόκλητος, vocatus, vel evocatus, Polyb. verbale ab ἀποκαλέω, V. 'Αποκλύζω, eluo, abluo, item abstergo; ex ἀπὸ & κλύζω, V. 'Απόκνισις, ἡ, molestatio, vexatio; verbale ab ἀποκνίομαι, tædio afficior, affligor, obtundor, pass. ab ἀποκναίω, V. 'Αποκνέω, ῶ, scalpo, abrado, erado, ex ἀπὸ & κνάω. V. Item ἀποκνημόομαι, seorsum dormio, recubo, seorsum cubo: ex ἀπὸ & κοιμάω, ομαι V.

'Αποκναίω, tundendo aufero, vel pertundo, inculpo: ex ἀπὸ & κολαπτω. V. Item ἀποκνίω, destruncо, mutilo, imminuo, infringo: ex ἀπὸ & κολόω, V. 'Αποκομίζω, asporto, deporto, porto; item deporto, sicut dicitur deporto captivos, aut exercitum, in pass. ἀποκομίζομαι, asportor, deportor; item referor, vel me refero, recipio me, unde ἀποκομιδὴ, asportatio, deportatio; item reditus; ex ἀπὸ & κομίζω, ομαι, V.

'Αποκομπάζω, insolentiùs me effero, vel me jacto, in Epigr. ex ἀπὸ & κομπάζω, V. Item ἀποκορυφόω, in verticem conformo, apud Polyb. & apud Herodot. ἀποκορύφωσι τάδε, quidam exp. (amicitiam regiam) verbis extollebat, vel gloriosè respondebat; alii, summatim hæc respondit: ex ἀπὸ & κορυφόω, V.

'Αποκουφίζω, levo, sublevo, exonero: ex ἀπὸ & κουφίζω, V. Item ἀποκρημνίω, suspendo ex; ut ἀποκρημάσας τὼ ὦτε, cum suspendisset eo aure, in pass. ἀποκρημάομαι, pro quo & ἀποκρέμαμαι, suspendor, suspensus sum, dependeo; ex ἀπὸ & κρημάω, ὁμαι, V.

'Αποκρούω, vel ομαι, repello, depello, propulso, reprimo; item excutio, ut equus sessorem dicitur excutere; item refello, refuto, & in pass. ομαι, repellor, depellor, excutior; ut ἀποκρουσθεὶς τῆς πόλεως, urbe depulsus, & ἀποκρουσθεὶς τοῦ ἵππου, Xen. in Hipparch. Item reddor, repercutior, Greg. atq; inde verbalia, ἀπόκρουσις, repulsio, depulsio, propulsatio, & ἀπόκρουσις τῆς σελήνης, dicitur, quum Luna decrevit, seu senescit, apud Alex. Aphr. Probl. 1. 1. sic & ἀπόκρουστος, η, ὁν, ἡ, qui repellitur, seu rejicitur: atq; inde, ἀποκρυστικὸς, ὴ, ὁ, repulsivus, depulsivus, vim habens repellendi, depellendi, vel propulsandi. Gal. Dioſc. ex ἀπὸ & κρύω, ομαι, unde κρῶπις, ἡ, κρυστικὸς, ὁ, &c. V.

'Αποκτιλώσομαι, ῶμαι, vide in κτιλόομαι. Item ἀπόκτιλον, ου, τὸ, dicitur frutex quidam qui canes & omnes quadrupedes necare traditur in cibo datus, Plin. l. 24. c. 12. Dioſc. 4. 81. ex ἀπὸ & κτείνω, κτίνω, &c. V. Item ἀποκυρίζω, exp. ἀποκακῶ; item ἀποφεύγω, & ἀποκυρτῶ, Hesych. ex ἀπὸ & κυρίζω, inusit. a κύρω, ὁ, &c. V.

'Απολακτισμὸς, calcitratio, Plut. est verbale ab ἀπολακτίζω, calce repello: item defpicor, sperno, tanquam calce repellens, &c. V. Item ἀπολετὴρ, perditor, &c. Ex ἀπὸ & ὀλετὴρ, à Th. ὄλλυμι, f. ὀλέσω, ab inusit. ὀλέω, &c. V. Item ἀπολικνιόζω, q.d. detraho λικνίσιον, occinendo; unde λικνίσιον ἀπόλεισις, apud Schol. Aristoph. λικνίσιον, autem diminut. à λίκνον, dicitur etiam metrum τερπικὸν ἐκ δημιουργῶν, quod & Euripidem appellatur, ut Schol. Aristoph. annotat; ex ἀπὸ & λικνόζω, pigmentis ornatoriis exorno, &c. V.

'Απολυμαίνομαι, exp. etiam, corrumpo, noceo, damnum infero; unde ἀπολυμαντὴρ, corruptor, perniciem afferens, pernicies, Od. ρ. ex ἀπὸ & λυμαίνω, idem, & in hac signif. est à Th. λύμη, ἡ, item ἀπολύμαστος, apud Nic. in Ther. exp. excrementa, sordes; ab ἀπολυμαίνομαι, purgor; & sic est; ex ἀπὸ & λυμαίνω, purgo, à Th. λῦμα, τὸ, &c. V. Item ἀπομασχαλία, five -λεα, ἡ, exp. bucca, quam manibus in eam abstersis, canibus projiciebant; dicitur & ἀπομασχαλὶς, ex ἀπὸ & μασχαλεὰ, ἡ, quod V. Item ἀπόμαγμα, τὸ, q.d. abstergmentum; id quod ex abstersione colligitur, verbale ab ἀπομάσσω, vel ττω, ομαι, V.

'Απομιμνήσκομαι, videatur ante ἀπομιμνάζω. Item ἀπομάκτης, ἡ, vel ἀπόμακτον, τὸ, dicitur lignum quoddam, quo premimus, & velut deradimus id quod mensuram certam, & legitimam excedit; Latinè, radius, & hostorium, Poll. Hesych. Eust. verbalia ab ἀπομάσσω, f. ξω, V. Item ἀπομαρτυρίω, & ἀπομαρτύρομαι, attestor, testor, testificor; ex ἀπὸ & μαρτυρίω, sive μαρτύρομαι, &c. V.

'Απομαστιγόω, flagello, vel vehementer flagello; ex ἀπὸ & μαστιγόω, V. Item ἀπομείρομαι, exp. distribuo, præbeo; propriè, partitione demptum alicunde tribuo; ex ἀπὸ & μείρω, ομαι, V.

'Απομέμφομαι, accuso, incuso, succenseo; ex ἀπὸ & μέμφομαι V. Item ἀπομερίζω, dispertio, divido, separo; ex ἀπὸ & μερίζω, V. Item ἀπομετρέω, dimetior, metior; ex ἀπὸ & μετρέω, V. Item ἀπομύγνυμι, permisceo; unde verbale, ἀπόμιξις, permistio; ex ἀπὸ & μίγνυμι, f. μίξω; unde μίξις, ἡ, quæ idem significant, &c. Vide.

'Απομίμησις, ἡ, exp. imitatio, expressio; ab exemplari rei alicujus, vel ad exemplar, est verbale ab ἀπομιμέομαι, imitor, effingo; ut τοῖς ἀπομιμήμασι βρέφεται ἡ καρκίνος, apud Plut. ab præfect. ind. sed usurpatur & passivè, unde part. præt. ἀπομεμιμημένος, ad imitationem factus, seu expressus, Athen. ex ἀπὸ & μιμέομαι, V. Item ἀπομιμήσκομαι, idem cum ἀπομνάω, V.

'Απομνημονεύω, in memoriam revoco, reminiscі facio; item commemoro, recenseo; quidam autem tradunt significare etiam, oblivioni mando: atque inde verbale, ἀπομνημόνευσις, ἡ, idem quod ἀπομνημόνημα, τὸ, quod exp. commemoratio, narratio, vel potius res quæ commemoratur, historia; ex ἀπὸ & μνημονεύω, vide.

'Απομυζάω, idem quod μύζω, ω, f. ξω. Item ἀπομυκάομαι, mugio; ex ἀπὸ & μυκάομαι, idem, V. 'Απομύσσω, seu πω, mungo, emungo, Epigr. l. 3. Item Metaph. decipio, Poll. & Hesych. & in pass. ἀπομύσσομαι, emungor, mungo me; unde verbale, ἀπομύξις, ἡ, id

ή, id quod emungendo detrahimus, Hesych. ex ἀπὸ & μύσσω, vel πῖλος, idem, V. Ἀπομύω, claudo, tego; ex ἀπὸ & μύω, idem, V. Item ἀπομυητὸς, ὸν, ὁ, abjurativus, inficialis, Cic. ab ἀπόμυημι, q.d. abjurabilis, ejusmodi ut quis jurejurando neget, &c. V. Ἀπόμωσις, pro quo dicitur etiam, ἀπομωσία, inficiatio per jusjurandum.

Ἀπονάρκω, & κάω, ῶ, idem quod νάρκω & νωρίω, quæ V. Item ἀπονάρκησις & ἀπονάρκωσις, exp. obtorpefactio; item obstupefactio, ab ἀπονάρκομαι, ὕμαι, obtorpesio; ex ἀπὸ & νάρκω, seu κάω, ομαι, &c. V. Item ἀποήδομαι, abeo, redeo, revertor, Il. β. ex ἀπὸ & νίομαι, eo, &c. V. Item ἀπονιδοποίδω, nidifico; sed exp. & nidificationem relinquo; ex ἀπὸ & νοσσιὰς, V. Ἀπονίδω, abnuo, respuo; averior, quasi respuendo; item nato, ad ruinam inclino, in Epigr. Item vergo, inclino, declino, deflecto; ex ἀπὸ & νάω, V. Item ἀπόντητος, illaboratus; vel idem cum ἀπόνητος, illaboratus; ex α priv. & πονέω, f. ήσω, V.

Ἀποντήσμαι, nato; item adnato, natando pervenio; ex ἀπὸ & νήχω, ομαι, V. Item ἀπονία, vide cum ἀπόνητος. Ἀπονικάω, vinco, supero; ex ἀπὸ & νικάω, V.

Ἀπονυχίσματα, dicuntur unguium resegmina; verbale ab ἀπονυχίζω; ex ἀπὸ & ὀνυχίζω, V. Item ἀποξέω, abrado, rado; item facile abscindo, quasi abradendo; & general. polio; sic in pass. ἀποξέομαι, rador, abrador; item expolior per abrasionem; unde Metaph. ἀπῆξημένος ἦθος, exp. mores expoliti, limati, exacti, & in quibus nihil est reprehensionis; ex ἀπὸ & ξέω, ομαι, V.

Ἀποξηραίνω, desiccatus, aridus; unde ἀποξηράνω, desicco, exsicco; item arefacio; ex ἀπὸ & ξηρὸς, unde ξηράνω, &c. V. Item ἀποξυρέω, vel ῥάω, vel ῥέω, exp. novacula abrado, & pass. ἀποξυρέομαι, sive ῥέομαι, vel ῥάομαι, novaculâ rador, abrasus, ad cutem tonsus, & Metaph. apud Luc. ἀποξυρεῖ πέτρας, exp. scopuli exest; ex ἀπὸ & ξυρέω, ομαι, &c. V. Ἀποξύσμα, exp. ramentum, &c. V. Ἀποπαίζω, ludo, lusito; ex ἀπὸ & παίζω, V. Ἀποπαλαίω, ῶ, antiquè, abrogo; ex ἀπὸ & παλαιὸς, ὸ, V. Ἀποπάλλω & ἀποπαλίω, ῶ, evibro, ejaculor; unde ἀποπάλλομαι, evibror; atq; indè, ἀποπαλμὸς, evibratio, concussio, agitatio, & ἀποπαλσις, evibratio, ejaculatio; ex ἀπὸ & πάλλω, ομαι, V. Item ἀποπαύω, facio cessare, seu desistere: item compesco, inhibeo, Od. σ. & Il. σ. & ἀποπαύομαι, cesso, desisto, finem facio, Il. α & π. sed exp. & quiesco, requiesco, morior, apud Theocr. Idyl. 1. ex ἀπὸ & παύω, ομαι, V.

Ἀποπειράω ῶ, & δομαι, ῶμαι, ut & ἀποπειρίζω, experior, periclitor, periculum facio; omnia ab ἀπόπειρα, vel ex ἀπὸ & πεῖρα, πειράζω, ομαι, &c. V. Item ἀποπελεκάω, securi aufero; item securi dolo, & complano; ex ἀπὸ & πελεκάω, V. Ἀποπενθία, lugeo, eluGEO; ex ἀπὸ & πένθος, V. Ἀποπερόω, ad finem perduco, efficio, peragO; ex ἀπὸ & πέρόω, V. Sic & ἀποπερατόω, idem; ex ἀπὸ & περατόω, V. Item ἀποπεράω, trajicio alicunde; ex ἀπὸ & περάω, V. Item ἀποπέδω, pedo; ex ἀπὸ & πέδω, idem, &c. V.

Ἀποπερασία, verto, vel circumductum abstraho; ex ἀπὸ & περισπάω, V. Item ἀποπήγνυμι, frigore cogo, & adstringo, concrescere facio, & in pass. ἀποπήγνυμαι, penitus gelu adstringor & coeo, Athen. l. 2. ex ἀπὸ & πήγνυμι, V. Ἀποπήδω, desilio, resilio; item ausugio, refugio; celeriter & cupidè abscedo: ex ἀπὸ & πηδάω, V. Ἀποπιμπλίω, vel ἀποπίμπλημι, impleo, expleo; item satio, saturo: ex ἀπὸ & πίμπλημι, V. Item ἀποπλάσσω, vel πτω, effingo, fingo; ex ἀπὸ & πλάσσω, V.

Ἀποπλήθω, (ex ἀπὸ & πλήθω,) idem quod ἀποπίμπλημι, id V.

Ἀποπλήτω, Attice pro ἀποπλήσω, &c. V. Cum ἀποπληκτικὸς. Item ἀποπλήσσομαι, seu ἴσθμαι, abstilio, saltu me proripio, seu autugio; ex ἀπὸ & πλήσσω, ομαι, V. Ἀπόπλυμα, τὸ, aqua fordida, in qua quid lavimus; est verbale ab ἀποπλύω, V. Ἀποπωγτίζομαι, vendo, Tob. c. 1. ex ἀπὸ & πωγτὸς, f. πραθῶ, unde πραγτὴς, ὁ, unus inusit. πραγτίζω, &c. V. Ἀπόπριμα φυτοῦ τρέχα, dicuntur plantæ particulâ ἰτιπτὶς insultæ, Theophr. Pl. c. 7. ex ἀπὸ & πρίμνον, τὸ, V. Ἀποπρίω, ferrâ deseco, ferrâ abscindo, seu amputo; ex ἀπὸ & πρίω, V. Ἀποπροβαίνω, longè progredior & abeo, Eurip. ex ἀπὸ & προβαίνω, V. Ἀποπροβάλλω, projicio, dejicio, abjicio; ex ἀπὸ & προβάλλω, V. Item ἀποπτύω, spuo, exspuo; item respuo, averior, aspernor; unde ἀποπτυσὴρ, ῆρος, ὁ, contemptor; & ἀποπτυστὸς, ut ἀπόπτυστος φρλῶ, Eurip. in med. verbalia ab ἀποπτύομαι, exspuor, spuor; ex ἀπὸ & πτύω, f. ύσω, &c. V. Post ἀποπυρίζω.

Ἀποπυνθάνομαι, interrogo, scisciter ex aliquo; ex ἀπὸ & πυνθάνομαι V. Item ἀποπυρίδες, dicuntur pisces quidam, de quibus Athen. l. 8. Item ἀποπυρόω, igne infesto, inflammo, &c. ex ἀπὸ & πυρόω, à Them. πῦρ, υρὸς, &c. V. Item ἀποπυτίζω, repuo, &c. ex ἀπὸ & πυτίζω, &c. V. Cum ἀπόπλυσμα.

Ἀπορρίζω, irrito, ab ἀπορρὴς, V. Item ἀπορρίγω, exp. præbeo, seu partem alicunde do; sed exp. & extendo, protendo; ex ἀπὸ & ὄρεγω, V. Ἀπορρύγχω, exp. desertor; ex ἀπὸ & ῥύγχω, V. Ἀπορρώδω, per quem iter haberi nequit; ut ἀπόρρυτος ὁδὸς; ex α priv. & πορεύομαι, V. Ἀπορία, exp. ad angustias detrusus nexplicabiles hæsito, vel simpl. dubito, æstuo, nescio quo me vertam, & cum genit. signif. egeo, destitutus sum, & ἀπορέομαι, idem: nescio, ambigo, item egeo, indigeo, sed interdum, ἀπορεῖδη, in pass. signif. dicitur id, de quo dubitatur, seu quæritur, seu quod in dubio manet; unde τὸ ἀπορούμενον, exp. id quod controversum est, seu de quo quæstio est; atque indè verbalia, ἀπόρημα, τὸ, res de qua dubitatur; dubitatio in medium allata, de qua disceptatur, & simpl. dubitatio; unde ἀπορηματικὸν δηλῶμα, dicitur adverbium dubitativum, apud Gramm. Item ἀπορητικὸς, ὴ, ὸν, qui dubitare solet, dubitator, hæsitator, ut ἀπορητικὸς φιλόσοφος, qui de omnibus rebus dubitabant, quales Pyrrhonii, & aliter σκεπτικοὶ, fuere nuncupati, omnia, ab ἄπορος, ὁ, ἡ, unde ἀπορία, ἡ, &c. V.

Ἀπορρόω, erigo, item dirigo, directum reddo; ex ἀπὸ & ὀρθὸς, V. Item ἀπορία, ἡ, exp. res intricatæ & perplexæ, ex quibus explicare nos non possumus; & proinde, anxietas, angustia; item schema Rhetoricum, quo simulamus nos nescire quid dicendum nobis, aut quid omittendum sit; item quæstio de qua dubitatur; item difficultas; item periculum, & interdum, pro ἀδυναμία; item inopia, indigentia, paupertas, Thuc. l. 1. &c. V.

Ἀπόρυμι, excito, seu concito alicunde, unde ἀπόρυμαι, concitus alicunde fertor; prodeo cum impetu: ex ἀπὸ & ὄρνυμι, V. Item ἀποῤῥᾴξις, exp. derivatio, pars abstracta, i.e. ἀπόσπασμα, ἀποτόμημα, Hesych. Item ἀπόῤῥαξις, ἡ, dicebatur modus pilâ ludendi, quo pila forciter ad solum allisa, ei, qui miserat, remittebatur, monstrato priùs saltu ejus, saltus enim numerari solebant, Poll. l. 9. verbalia ab ἀποῤῥάττω, vide.

Ἀποῤῥήδη, exp. vetitum est, interdictum est; unde ἀποῤῥηδεὶς, vetitus, & apud Plat. de Leg. 11. ὑπὸ χρὴς παντὸς ἀποῤῥηδῶναι, exp. quasi à toto genere abdicari, sunt 3. pers. a. 1. pass. cum ejus part. & infin. à verbo ἀποῤῥέω, ex ἀπὸ & ῥέω, dico, unde &

Ἀποῤῥησία, idem quod ἀπόῤῥησις, interdictio; item renuntiatio, sed exp. & defatigatio, & defectio virium, & animi, &c. Vide ἀποῤῥήσσω. Item ἀποῤῥήτως, secretò, clam; item ita ut dici nequeat, Hesych. est adv. ab ἀποῤῥητος, vetitus, interdictus, item inenarrabilis, ineffabilis, item indignus dictu, seu narratu, &c. V.

Ἀποῤῥύεσθαι ἀποῤῥύτω, & ἀποῤῥύω, vide post ἀπόῤῥοια. Item ἀποῤῥωγὰς, άδος, ἡ, abrupta, seu devulsa, ut πέτρας ἀποῤῥωγὰς δ', Macchab. l. 2. c. 14. Item ἀποῤῥώξ, ῶγος, ὁ, ἡ, exp. abruptus, præruptus, & subst. antivè, etiam exp. fragmentum avulsum, seu pars avulsa, Hesych. & simpl. pars, portio, &c. V.

Ἀπορρύσις, ἀποῤῥύτω, & ἀποῤῥύω, vide post ἀπόῤῥοια. Item ἀποῤῥωγὰς, άδος, ἡ, abrupta, seu devulsa, ut πέτρας ἀποῤῥωγὰς δ', Macchab. l. 2. c. 14. Item ἀποῤῥώξ, ῶγος, ὁ, ἡ, exp. abruptus, præruptus, & subst. antivè, etiam exp. fragmentum avulsum, seu pars avulsa, Hesych. & simpl. pars, portio, &c. V.

Ἄπορυς, ab Hesych. exp. scissura, seu fissura, ab ἀπορύσσω, seu ἀπορύττω, defodio; ex ἀπὸ & ὀρύσσω, &c. V. Item ἀπόρος, exp. perplexè, ita ut extricare te nequeas, item tenuiter, sic ἀπόρως ἔχειν, seu ἐν ἀπόρῳ γίνεσθαι vel ἴσχειν, exp. animo anxio & perplexo esse Thuc. & Polyb. est adv. ab ἄπορος, quod exp. meazum non habens, per quem transitus nobis non patet, unde ἄπορος ἐρέγματα, exp. res inusitatæ; nam res ἄπορος est, ex qua nos explicare minimè possumus, & ἀπορος ζήτησις, dicitur quæstio insolubilis, & ἀπορος αἰχμὴ, summum dedecus, & quod effugere nequeas, & absolutè, τὸ ἄπορον, seu τὰ ἄπορα, dicuntur res dubiæ, ex quibus evaudendi rationem minimè reperimus; prout Metaphoricè etiam, res ἄπορος dicitur homo, qui in difficultatibus constitutus est talibus, unde ἀπορος, exp. etiam difficili, &c. V.

Ἀποσαρκόω, in carnem concrescere facio, unde apud Aristot. in Probl. ἀποσαρκῶται σάρξ, caro coalescit & consistatur; ex ἀπὸ & σαρκόω, V. Item ἀποσύω, seu ἀποσύω, (idem quod ἀφορμῶ id V.) ex ἀπὸ & σύω, vel inusit. σάω, pro Th. σείω, &c. V. Ἀποσήθω, cribro, vel cribro excutio; ex ἀπὸ & σήθω, V. Ἀποσκάπτω defodio, seu defodiendo detraho; ex ἀπὸ & σκάπτω, V. Ἀποσκιδνάω, vel ἀποσκιδνάω; item ἀποσκιδνύω, vel υμι, exp. dispo, dispello; ex ἀπὸ & σκιδνάω, σκιδνάω, vel σκιδνύμαι, &c. V. Item ἀποσκιλῆται, Hesych. exp. παιδικὴν ὄρχησιν ὀρχήσασθαι, puerilem, seu ludicram saltationem saltare; ex ἀπὸ & σκέλος, τὸ, V.

Ἀποσκιπτίζω idem quod ἀποσκίπτω; ex ἀπὸ & σκιπτάζω, &c. V. Item ἀποσκισπερισμὸς, ὁ, una species est fracturæ cranii; de qua Gal. ex ἀπὸ & σκίσπαρ, τὸ, unde σκισπαρίζω, V. Ἀποσκίπλομαι, ex alto speculor; ex ἀπὸ & σκίπλομαι, V. Ἀποσκίπτω, incumbo, innitor, incumbo in, ex ἀπὸ & σκήπτω, nitor, sed exp. & decumbo, decido, allidor; item desino, tendo, ut ἀποσκήπλειν εἰς ὄλεθρον, in exitium tendere, seu desinere, apud Alciph. sed exp. & transitivè, ut apud Dionys. Halic. l. 6. ἀποσκήπλειν τὴν ὀργὴν εἰς αἰτίους, exp. iram in autores effundere, & quasi deturbare; item erumpo, evado, scil. ex ἀπὸ & σκήπτω, decido, &c. Vide.

Ἀποσκίδνημι, seu ἀποσκίδνυμι, dissipo, & in pass. ἀποσκίδνημαι, dissipor, seu dispergor alicunde, Il. ψ. ex ἀπὸ & σκίδνημι, idem quod σκιδνάω, pro Th. σκεδάω, seu σκεδάζω, ομαι, &c. V. Item ἀποσκιρτάω, refilio, vel refilire conor, Luc. ex ἀπὸ & σκιρτάω, V. Ἀποσκλία, exaresco; item morior; unde ἀποσκλίει, apud Hesych. & Suid. exp. ἀποθνήσκει moriatur; (apud quos tamen scribitur ἀποσκλαίει:) item ἀποσκλήμι, idem exaresco; item emacior & tabefio, seu contabesco; ut apud Alciphron, ἀποσκλᾶσα κινδωλία λιμῷ, periculum est mihi, ne fame tabescam, hinc particip. ἀποσκληκὼς, apud Luc. tabidus, aridus; & apud Chrysost. de sacerdotio, ἀποσκληκυῖα ψυχὴ τῇ σωφροσύνῃ ἀυσηρότητι, exp. anima quæ obduruit, seu quæ callum obduxit, ex ἀπὸ & σκλῆναι quod per Sync. fit ex σκλῆν, idem cum, & pro Th. σκέλλω, &c. V.

Ἀποσκληρύω, idem quod ἀποσκληρῶ, id V. Item ἀποσκοπία, & ἀποσκοπιὰ, idem quod, & ab ἀποσκοπίομαι, V. Unde ἀποσκοπος, exp. etiam ἀσυθὲς συμπῶν, i.e. eminus intuens, Hesych. Item à scopo procul remotus, & Metaph. à proposito alienus; ex ἀπὸ & σκοπὸς, f. ῶμαι; unde σκοπὸς, ὁ, &c. V. Item ἀποσκοτίζω, dispergo; ex ἀπὸ & σκορτίζω, V. Ἀποσκοτίζω, obtenebro, obscuro; item tenebras submoveo; corpus, quo obumbrabam aliquid, amoveo; sic & ἀποσκοτόω, obtenebro; unde ἀποσκοτάδιος, tenebris involvi & obrui, apud Polyb. l. 1. sed exp. etiam adumbro, vel umbris picturam decoro; unde ἀποσκοτισμὸς, in part. præt. Utrumque, a Them. σκέπω, σω, τὸ, unde σκοτίζω, & σκοτόω, &c. V.

Ἀποσκωμμόω, succenseo; ex ἀπὸ & σκωμμόω, V. Item ἀποσκύζομαι, ad iram provocor; ex ἀπὸ & σκύζομαι, V. Item ἀποσκυλάω, spoliando aufero; ex ἀπὸ & σκυλάω, idem quod, & pro σκυλάω, à Th. σύλη, ἡ, &c. V.

Ἀποσοβητὸς, qui insolenter aliquem summovet & repellit; verbale ab ἀποσοβέω, arceo; item excutio, sed exp. & neutral. abeo citato gradu, i.e. ἀποτρέχω, ex ἀπὸ & σοβέω, vide. Item ἀποσος, est comp. ex α priv. & ποσὲς, unde τὸ ποσὸν, quantitas, &c. V. Ἀπόσπασις ἐστσα, avello lacerando; ex ἀπὸ & σπάσις ἐστσα, V.

Ἀποσπαραξάμενος, fatisci, quibus obvolutus eram, exolvor, fatcis me exolvo; ab act. σπαραγάω, V. Item ἀπόσπασμα, ατος, & ἀποσπασμάτιον, est pars resiliens eis ὀλεθρον, in exitium tendere, seu desinere, apud Alciph. sed exp. & transitivè, ut apud Dionys. Halic. l. 6. ἀποσκήπλειν τὴν ὀργὴν εἰς αἰτίους, exp. iram in autores effundere, & quasi deturbare; item erumpo, evado, scil. ex ἀπὸ & σκήπτω, decido, &c. Vide.

Ἀποσπάω, vide in ἀπάσπασθαι. Item ἀποσπαρμένος, idem quod σπερμένος, & Th. σπείρω, f. σπερῶ, unde σπέρμα, τὸ, item ἀποσπερματίζω, exp. semen emitto; semine genitali polluor, Aristoph. & Aristot. de gen. an. l. 2. ex ἀπὸ & σπερματίζω, V. Item ἀποσπορος, exp. fatus ab aliquo, i. e. genus, & originem ab aliquo ducens; ex ἀπὸ & σπόρος, ὁ, V.

Ἀποστρεπτικὸς, q.d. fraudativus, i.e. fraudandi vim habens, ad fraudandum valens; item ἀποστρεπτὴς, fraudatrix; ut apud Aristoph. in Nub. γνάμαι ἀποστρεπτίδαι, sententiam inficiatoriam, & defraudatricem, fœm. à masc. ἀποστρεπτὴς, quod cum ἀποστρέπτης, vide post ἀπόστιβαι. Item ἀποστιλβόω, lucco; ex ἀπὸ & στιλβόω, V.

Ἀποστυφελίζω, depello, deturbo, Il. σ. Ἔκτε ἐξ ἀπισυρίκιαν, Hectora deturbarunt; ex ἀπὸ & συφελίζω, V. Item ἀποσύφιος, astringo; ex ἀπὸ & σύφω, vide.

Ἀποσυλάω, dispolio, deprædor, depeculor; item spoliando aufero, seu eripio; ex ἀπὸ & συλάω, V. Item ἀποσυμβολάω, ῶ, occurro, Hesych. ex ἀπὸ, præpositione hic abundante, & συμβάλλω, unde συμβολὴ, ἡ, & σύμβολος, ὁ, ἡ, &c. V.

Ἀποσύω, vel ἀποσεύω, idem quod ἀποσοβέω, crumpo, profilio, &c. vide ἀποσοβέω. Item ἀπόσφαγμα, τὸ, Gal. apud Hippocr. exp. πυῤῥὰς παρδίκης, fœculentum quod per colum transmissum est; verbale ab ἀποσφάττω, quod vide. Item ἀποσφίγγω, stringo, adstringo, comprimo, coarcto, propriè, alicunde abstractum stringo; ex ἀπὸ & σφίγγω, V.

Ἀποσφραγίζω, resigno, figrum tollo; interdum, id. m quod σφραγίζω; unde in pass. apud Euryp. in Oreit. (de Helena;) ἢ δὲ μὴ πάντ' ἀποσφραγίζεται, i. e. omnia mea signis notat, Schol. exp. σφραγῖδας ὑπενδῦσα, ὡς δὴ πάντα κληρονομήσασα τὰ ἐμά; at ue inde ἀποσφράγισμα, idem cum σφράγισμα, signaculum, seu sigillum; seu id quo aliquid obsignatur, Athen. l. 13. ex ἀπὸ & σφραγίζω, unde σφράγισμα, τὸ, & c. V.

Ἀποτάω, idem quod ἀποξέω, scarifico, &c. V. Item ἀποσυρδεῖν, idem dicitur esse quod ἀποπεδᾶσαι, (at neutrum neutrobi explicatum est;) ex ἀπὸ & συρδὸν, V. Ex hac autem compositione videtur ἀποσυρδὸν, significare, alicunde abstractum coacervo.

Ἀπόταξις, ἡ, vide cum ἀποταγὴ.

Ἀποτετικὼς, qui solet abertare, & frustrari; unde ἀποτδυκτικὸν φάρμακον, dicitur quod infelix esse & successu carere compertum est; cui oppon. ὀπτευτικὸν, apud Gal. est, (ut ἀπόταυμα, res quæ malè, & præter animi sententiam succesit, sicut etiam, ἀπότυξις, quum quis voti sui compos non fit; item repulsa;) verbale ab ἀποτυγχάνω, ομαι, V. Item ἀποτεφρόω, in cinerem redigo; ex ἀπὸ & τεφρόω, vide.

Ἀποτῆλε, procul, i.e. τῆλε ἀπὸ, ut in Epigr. ἀποτῆλε θεῦ, exp. procul à Deo; item ἀποτηλὸς, idem, Od. ε. vers. 116. ex ἀπὸ & τῆλε, V. Item ἀποτμημα, τὸ, exp. pignus quod dotis loco datur, Hesych. & poll. l. 3. & ἀποτίμησις, exp. deleriptio census; item ἀποτμηται, ῖς, dicuntur ii, qui pignus certo pretio æstimatum accipiunt; omnia verbalia, ab ἀποτμάω, æstimatum do; unde in pass. ἀποτμάομαι, æstimatum accipio, Hesychio autem, ἀποτιμᾶσθαι est pignori accipere, indicato simul pretio quo pignus ipsum æstimatur; ex ἀπὸ & τιμάω, ῶμαι, ut & ἀπότιμος, honore carens; inhonorus, seu inhonoratus; est ex ἀπὸ priv. & τιμὴ, ἡ, &c. V. Item ἀποτίμως χρήματα, dicuntur, quæ aliquis æstimato accipit, seu quæ suo æstimata pretio, oppignerata ei sunt, donec pecunia restituatur, Demosth. in Onet. est neut. plur. à præced. sing. masc. ἀπότιμος, V.

Ἀποτίναγμα, τὸ, id quod decutitur, seu decussum, Symm. Esa. 1. verbale ab ἀποτινάσσω, decutio; ex ἀπὸ & τινάσσω, &c. V. Item ἀποτίπλας, exp. inaccessus; cui appropinquare nemo potelt; Poëticum est; ex ἀπὸ & πλάω, seu πλάζω, ομαι, f. άσω, &c. V. Item ἀποτίω, pun. o; item persolvo, luo, & exp. etiam rependo, seu reddo quod accepi, Il. α, ex ἀπὸ & τίω, V. Item ἀπότμημα, τὸ, exp. quod alicunde abscissum est, est verbale, quasi ab ἀποτμάω; ex ἀπὸ & τμάω, pro Th. τέμνω, &c. V.

Ἀποτλμητὸς, ὸν, ἡ, non audax; & in superl. ἀποτλμότατος, minime audax omnium, Luc. ex ἀπὸ & τόλμα, ἡ, V. Item ἀποτολμᾶδι, dicitur quod cum confidentia, & audacia suscipitur,

tur; unde ἀποτολμηρῶν, confidenter, seu audacter cœtum, magnum ausum; est pass. ab ἀποτολμάω, confidenter, & interdum, factinorosè audeo, & aggredior; ex ἀπὸ & τολμάω, V. Item ἀποτοξάω, arcu propulso, sagi tis emittis; sagittâ arceo, seu propello; item sagittâ appeto; unde ἀποτοξίδης, sagittis apperi, seu arceri & propelli; unde Metaph. apud Luc. πάνυ ἰυσχυρὸς ἀποτοξεύτης, ap. ἐ & scitè probatum est, & velut sagittâ tactum; ex ἀπὸ & τόξευω, V.

'Αποτροπιασμὸς, exp. sacrificium quod fit malorum avertendorum gratiâ; piaculum, piamen, piamentum; est verbale, ab ἀποτροπιάζομαι, averfor, abominor, pero ut dì averruncent; item placo, exp o, item ἀποτροπία, & Ion. -ίη, depulsio, aversio; idem quod, ut & omnia ab ἀποτροπὴ, V.

'Αποτυλίω, exp. manu glandem denudo; præpatium reseco, Hesychio exp. ἐπέρχω τὸ αἰδοῖον, ex ἀπὸ & τυλὸν, a τύλος, quod à Them. τύλον, quod interdum' signif. τὸ αἰδοῖον, &c. V. Item ἀποτυμπανίζω, exp. fustibus concido; item tympanis, & fidiculis extendo; ex ἀπὸ & τυμπανίζω, V.

'Απυτύπλω, verberare desino; ex ἀπὸ & τύπτω, V. Item ἀποτυχλόω, ῶ, excæco, seu obcæco; ex ἀπὸ & τυφλόω, V.

'Αποφανδὸν, exp. enuntiatus, pronuntiatus; item idem cum ἀποφατικὸς, negativus, negandus; est enim κατ' ἐπίθεσιν, ἀντὶ τοῦ ἀποφατὸν, ab ἀποφάσμαι, renuntiare, declarare; ex ἀπὸ & φάω, seu φημὶ, dico, &c. v. Item ἀπόφασις, εως, ἡ, pronuntia.io, &c. Exp. eclam negatio, passim apud Aristot. & sic est ab ἀποφημὶ, V. Item ἀποχυλίζω, pro vili habeo, elevo, flocci facio, contemno; ex ἀπὸ & φαυλίζω, V.

'Αποφημὶ, exp. contradico, nego, inficior; item idem quod, ἀποφαίνομαι, profiteor, edico; item censeo, autumo; ex ἀπὸ & φημὶ, seu φάω, dico, &c. V. Item ἀποφαυσκίαζε, exp. πῖε μυκτῆρον εἰς τὸ ἴξω ἦχον φερέδιν, Hesych. naribus sterlere & rhuncos educere, seu naribus sonitum, seu sonum foris reddere.

'Αποφθεγματικὸς, peritus apophthegmata loquendi, & ad id prompto ingenio præditus; vel qui apophthegmatis loquendi gaudet; ab ἀποφθέγμα, ατος, V. Item ἀποφθεγκτὸς, exp. sermone semotus, & separatus, Euryp. ex ἀπὸ & φθέγμαι, f. χέομαι, præt. ἔφθιγμαι, unde φθιγκτὸς, ὁ, &c. V. Item ἀποφθείρω, corrumpo, perdo, & peculiariter, corruptum edo fœtum; abortum pario, pro ἀποφθείρω τὸ ἔμβρυον, ex ἀπὸ & φθείρω, V.

'Αποφθινύθω, ἀποφθίνω, & ἀποφθίω, perdo, interficio, interimo, item neutral. intereo, pereo, morior; unde ἀποφθίμενοι, perditus, interfectus, mortuus; ex ἀπὸ & φθινύθω, φθίνω, seu φθίω, à Th. φθίω, &c. V. Item ἀποφυμίω, ῶ, fiscellâ capistro, &c. ex ἀπὸ & φυμίω, idem id V. Item ἀποφυσιάζω, repurgo; ex ἀπὸ & φυσιάζω, V.

'Αποχάζω, ομαι, abscedo, recedo; ex ἀπὸ & χάζω, V. Item ἀποχαλάω, relaxo, remitto, resolvo, seu laxatum emitto; ex ἀπὸ & χαλάω, V. 'Αποχαλκεύω, fabrico; item ære munio; ex ἀπὸ & χαλκεύω, V. 'Αποχαμάτω, scarifico, derado, item impresso vestigio signo & noto, unde ἀποχάραξις, ejusmodi vestigii & notæ impressio: ex ἀπὸ & χαράσσω, seu τω, f. ξω, &c. V. 'Αποχαρίζομαι, clargior; ex ἀπὸ & χαρίζομαι, V. Item ἀποχόω, ἀποχωννύω, seu ἀποχώνυμι, terrâ aggestâ averto, vel aggere circummunio, ex ἀπὸ & χόω, seu χωννύω, υμι, V.

'Αποχραίνω, colorem do, vel floribus orno; ex ἀπὸ & χραίνω, V. Item ἀποχρίμπτομαι, exsero, screatu ejicio, unde verbalis, ἀπόχριμμα, id quod screatu ejectum est, sputum, & ἀποχριμψις, exscreatio, ut & ἀποχριμπικὸς, exscreabilis, ex ἀπὸ & χρίμπτομαι, V. Item ἀπόχρη, exp. sufficit, &c. V.

'Αποχυλίζω, succum extraho; ex ἀπὸ & χυλίζω, V. Item ἀπόχυμα, id quod effusum est alicunde; apud Medicos est zopissæ genus, quod fit derasâ à navibus resinâ, unà cum cera, Dioscor. l. 1. c. 99. est verbale, ab ἀποχύω, V.

'Αποχωρὸς, idem quod ἀπηχέω, munio; ex ἀπὸ & ἠχωρὸς, unde ἠχωρόω, & ὀχωρὸς, ὀχωρόω, &c. V. 'Αποχύω, idem quod ἀπηχέω, profundo; unde verbale, ἀπόχυσις, ἡ, effusio; item spicæ emissio in frumento, Theophr. Pl. l. 8. ex ἀπὸ & χύω, inusit. pro Th. χέω, &c. V.

'Αποχωλόω, & ἀποχωλίω, exp. claudum reduco, ex ἀπὸ & χωλὸς, vel χωλόω, &c. V. Item ἀποχωννύω, & ἀποχώννυμι, vide suprà cum ἀποχόω. Item ἀποχώσματα, τὰ, unde ἀποχωσμάτια, recrimenta, verbale ab ἀποχωρέω, recedo, abscedo; unde τὰ ἀποχωρήματα, exp. excrementa quæ è corpore ejiciuntur, &c. V. Item ἀπόχωσις, exp. terra aggesta ad arcendum flumen intra ripas, Plut. verbale ab ἀποχόω, V.

'Αποψαλίζω, exp. fornice reseco, seu abscindo, ex ἀπὸ & ψαλίζω, V. Item ἀποψεύδομαι, mentior, fingo, confingo; ex ἀπὸ & ψεύδω, ομαι, V. 'Αποψήφισις, exp. ablolutio, actio absolvendi reum; item q.d. è tribu motio, & ejectio; judicium, quo quis, peregrinitatis arcessitus, quasi in tribus suæ tabulas obrepserit, judicum sententiâ damnatur; est verbale ab ἀποψηφίζομαι, V. 'Αποψιλόω, denudo, deprivo; item depilo, degiabro; unde verbale, ἀποψίλωσις, denudatio, deglabratio; ex ἀπὸ & ψιλόω, unde ψίλωσις, &c. V. 'Αποψοφῶ, strepitum, seu magnum strepitum, vel crepitum ventris edo; ex ἀπὸ & ψοφέω, ῶ, V. Item ἀπόψυγμα, id quod excernitur; stercus, Hesych. Item ἀπόψυξις, ventris exoneratio; verbalia ab ἀποψύχομαι, refrigeror, frigefio; item consumor, & idem etiam quod act. ἀποψύχω, frigefacio; item restinguo; item exicco, vel depurgo; item excerno, vel alvum exonero; ex ἀπὸ & ψύχω, &c. V.

'Αππαπαὶ, Suid. ait esse συγκαταθετικὸν ῥῆμα, adverbium syncatatheticon, apud Aristoph.

'Απραξία, ἡ, cessatio à rebus agendis, otium, sed exp. & inertia, & ponitur etiam, pro justitia; apud Plut. in Sylla; ex α priv. & πρᾶξις, εως, V. Item ἄπρηκτος, est, in qua salutationibus supersedetur; ex α priv. & πρήσσω, ὁ, V. 'Απρόπτυον, ου, τὸ, dicitur quum quis patronum & tutorem non habet; dicebatur Athenis de incolis, qui sibi è civibus nullum adoptarant patronum; unde ἀπροστασίου δίκη, exp. actio in incolas, qui tutorem sibi non quæsierant, Poll. ex α priv. & προστασία, ἡ, &c. V. Item ἀπρόστατος, cui nemo præest, vel cui tutor & patronus non est, Hesych. ex α priv. & προστατέω, seu προστατύω, præsum, &c. V. 'Απρόστιμος, pœnam, seu mulctam non habens, in quo pœna adjecta non est; ex α priv. & πρόστιμον, f. ίπω, &c. V. 'Απρόσυμος, qui acutâ cuspide præfixus non est; ex α priv. & πρόσυμον, ὁ, V. Item ἀπρόσφορος, incommodus, non conveniens, apud Eur. in Iph. Aul. γάστ' ἀπρόσφορος, dicuntur insulæ, ad quas non sine periculo nautæ appellere possunt; ex α priv. & προσφορὸς, ὁ, V.

'Απροσκόπως & ἀπροσκόπτως, sine prætextu, & excusatione, nullo allato prætextu, sunt adv. ab ἀπροφάσιστος, & ἀπροφάτως, quæ V. Item ἀπροφύλακτος, incustoditus, vel nullâ cautione prævisus; ex α priv. & προφυλάσσω vel πω, ομαι, &c. V.

'Απταιστία, ἡ, exp. non labi, nec impingere; item ἀπταίστως, adv. sine offensione, ita ut non impingas; utrumque, ab ἄπταιστος, V. Item ἄπτυξ, ατος, non hibens, vel perexiles nates habens; ex α priv. & πυγὴ, ἡ, V. 'Απτυκτος, qui densus, seu creber non est; ex α priv. & πτυκτὸς, ὸν, V. 'Απτυργος & ἀπύργωτος, turres non habens, turribus non munitus, apud Euryp. & in Od. λ. ex α priv. & πύργος, ὁ, V. Item ἀπυρομάλη, pro ἀπυρομάλη, apud Hippocr. exp. specillum quod nucleum, i.e. acumen non habet; hoc est μηλωτείς, sive auricularium specillum; ex α priv. & πυρὸω, λῶ, comp. cum μάλη, ἡ, sive ex ἀπύρωλος, ὁ, & μάλη, ἡ, &c. V.

'Απύτης, ου, ὁ, à vetere quodam ῥῆτωρ dictus est præco; utpote cujus proprium sit clamare, vide Eust. Il. ν. est verbale ab ἀπύω, f. ύσω, &c. V.

'Απφὰ, teste Suida, est sororis, & fratris ὑποκόρισμα, item ἀπφίον, Eust. dicit esse ὑποκόρισμα τῆς ἐφεμφίης, ut & ἀποδέλεον, dicit esse ὑποκόρισμα τοῦ ἐφεμφίου, apud Athen. l. 13. Item ἄπφα, quoque pro patre accipit Hesych. l. 4. Reg. c. 2. quod tamen non est Græcum vocabulum, sed retentum ex textu Hebraico, in cujus versione exp. etiamnum, omnia à Th. ἀπφὸς, quod à pueris dicitur per ὑποκόρισμον, pater; ἀφ' ἧς τις πέφυκεν, ut annotat Schol. Theophr. Idyl. 15. vide & Eust. Il. ν.

'Απώγων, ωνος, ὁ, ἡ, imberbis; ex α priv. & πώγων, ωνος, V. Item ἀπώμοτος, q. d. adjurabilis; item vitandus, fugiendus; sive ejusmodi, ut quis jurejurando neget, apud Suid. & Hesych. est verbale ab ἀπόμνυμι, ex ἀπὸ & ὄμνυμι, f. ὀμόσω, &c. V.

'Απώρατος, ου, ὁ, ἡ, ut apud Dioscor. ἀπώρατα ὀστία, exp. ossa quæ non coierunt & callum obduxerunt, seu ossa quæ non conferbuerunt: ex α priv. & πῶρος, ὁ, unde πωρέω, f. ώσω, &c. V.

'APA, utique, &c. Ponitur inter Themata.

'Αραβίδης, exp. αἰὲν κονιόρτου πνοιὰς, Hesych. i.e. venti pulverem excitantes; item 'Αραβικὸς, ὴ, ὸν, ut Αραβικὴ πνοὴ, Hesych. exp. πυρωνικὴ, ut sit ventus repentinus & procellosus, à Th. ἄραβος, ὁ, V.

'Αραιδίω, ῶ, exp. turbo, &c. à Th. ἀραιδέω, quod videtur ab ἀράσσω, derivari, & significare crepitum, seu strepitum eorum quæ inter se colliduntur, &c. V.

'Αραιόπορος, meatus, seu foramina rara habens, laxus; ex ἀραιὸς & πόρος, ὁ, &c. V.

'Αραχτροφία, est comp. ex ἄραχτρον, τὸ, & φορία, idem quod, & à Th. φέρω, &c. V. Item ἀραχνίης, exp. araneosus, sive aranea formam habens; item ἀραχνώδης, ες, ὁ, ἡ, ἠ, idem, utrumque, à Them. ἀράχνης, araneus, vel aranea; quod alii volunt, aut παρὰ τὸ ἀραιὰ ἴχνη ἔχειν, aut παρὰ τὸ εἰς τὸν ἀέρα αἴρειν τὰ ἴχνη, &c. V.

'Αργεμόνη, ἡ, argemone herba; sic dicta, quòd argema & nubeculas in oculo sanare dicitur, Dioscor. 2. 208. & Plin. l. 25. c. 9. ab ἄργεμον, τὸ, V Item ἀργῆνος, idem est quod ἀργεννὸς, candidus, à Them. ἀργὸς, V. Item ἀργητὴρ, ῆρος, ὁ, albus, splendidus, itidem ab eod. ut & ἀργίας, idem, albus; & ab eod. Sic etiam, ἄργης, exp. albus, celer; itidem ab eod.

'Αργυρηλάτης, vide ante ἀργυροκόπος.

'Αργυρίδιον, ου, τὸ, pecuniola, diminut. ab ἄργυρος, ὁ, vel ab ἀργύριον, ου, τὸ, nummi argentei, Matth. c. 26. & general. pecunia, ex quocunq; fit metallo, &c. V. Item ἀργυρίς, ίδος, ἡ, exp. argentea phiala, Athen. Itidem à Th. ἄργυρος, V.

'Αργυρόβιος, exp. nervum arcus habens argenteum; ex ἄργυρος & βιὸς, ὁ, V. Item ἀργυρογνώμων, exp. q.d. argenti spectator, seu pecuniæ, ut Bud. c. 2. in annot. Pr. in Pand. Aristot. Rhet. l. 1. vide post ἀργυρικὸς. 'Αργυροθήκη, loculus, in quo servatur pecunia, &c. vide cum ἀργυροθήκη. 'Αργυροκοπεῖον, argenteos nummos cudo, vel argentum signo; unde ἀργυροκοπεῖον, τὸ, locus cudendo argento destinatus; signandæ pecuniæ officina, Athen. l. 5. Item ἀργυροκοπῶ μεταφόρως, Metaph. decuntur, qui verba, aut orationem cudunt, Poll. Omnia ex ἀργυροκόπος, pro quo dicitur & ἀργυρεικόπος, qui argentum, seu argenteos nummos cudit, qui pecuniam signat, &c. V. 'Αργυροπεζ, idem quod ἀργυρόπεζα, Epith. Thetis, apud Hom. Il. α. & Veneris, apud Pind. quod exp. etiam, argenteas fimbrias habens, i. e. ἡ κοσμὸν λαμπρὸν περὶ πᾶσαν τὴν ἰματίου ἔχουσα, inquit Eust. & sic est ἐκ ἀργύρου, ὸς, & πέζα, ἡ, fimbria, &c. V.

'Αργυροταμικὴ, scil τέχνη, argentaria, ab ἀργυροταμικὸς, V. Item ἀργυροῤῥύτης, ου, ὁ, q.d. argentifluus, fluenta habens argenteum vehemtia, ut ἀργυροῤῥύτης Ἕβρος, Euryp. in Herc. fur. ex ἄργυρος & ῥύω, f. ύσω, inusit. pro Th. ῥέω, &c. V.

'Αργυρόω, ῶ, f. ώσω, argento, deargento, Plut. cujus pass. ἀργυρόομαι, vide in Them. ἄργυρος. Item ἀργυρόδυτος, argentosus, Xen. Itidem ab eod.

'Αρδανιον, ου, τὸ, dicitur vas in quo pecudes adaquantur, vel potius certa pars vasis quod καρχήσιον, appellabatur, apud Polyb. Item ἀρδεύω, irrigo, adaquo, aquatum duco; unde ἄρδεια & ἄρδευσις, irrigatio, vel adaquatio, à Th. ἄρδω, aquatum duco; unde & ἀρδευλος, exp. qui mundè non vivit, & ἀρδευλόω, conspurco, &c. V.

'Αρειανὸς, in Eccl. Hist. exp. Arianus, infamiens in Arianismo, & ἀρειομανίτης, idem, vide ἀρειανὸς.

'Αρειον, melius, est neut. ab ἀρείων, ον, &c. V.

'ΑΡΗΣ, Mars, &c. Ponitur inter Themata. Item ἀρηπὰς, ἀδος, ἡ, Martia, bellicosa; ut ἀρηπάδα Μενελίππιλα, est à Th. ἄρης, ος, ὁ, V.

'Αρίστα, præstantissimè, optimè, adv. ab ἄριστος, V.

'Αριστάρχειον, dicebatur templum quoddam Dianæ sacrum; ab ἀριστάρχης, vide.

'Αριστοκρατία, idem quod ἀριστοκρατεία, id V.

'Αριστόδωτος, dicebantur Athenæ, ut quæ parerent optimos & præstantissimos; ex ἄριστος & δώω, ὴ, unde ἀδίν, seu ἀδῖς, ῖνος, & ἀδίνω, &c. V.

'Αρκίσμη, ῆμος, sufficio, par sum, Thuc. frequentius est pro contentus sum, acquiesco; nam qui contentus est aliquibus rebus & acquiescit; illæ ei sufficiunt: hinc ἀρκεῖσθαι τίνος; apud Plut. est pass. ab ἀρκία, V. Item ἄρκασμα, τὸ, auxilium; ab ἀρκέω, V.

'Αρκὶ, sufficiens, adjuvans, utilis; item propulsatorius; propulsandi vim habens; est ut & ἀρκὸς, idem quod ἄρκασμα, à Th. ἀρκέω, ῶ, propulso; item satis, vel par sum; satisfacio, &c. Sed ἀρκὶ, exp. etiam, septentrionalis, ut ἀρκὶ πνοὴ, Eust. & sic est pro ἀρκτικὸς, ut ἄρκεϊ, pro ἀρκτεῖ, à Th. ἄρκλος, ὁ, ἡ, &c. V. Item ἄρκιον, dicitur herba quædam; de qua Dioic. 4. 106. & Gal. simpl. 6. & Plin. 27. 6. Itidem ab eod. Th. ἄρκλος. Item ἀρκτὸ, ut & ἀρκτῶ, vide cum ἀρκτῶω.

'Αρματῆες, ετων, ὁ, curulis; ab ἅρμα, ατος, τὸ, V.

'Αρνευτήρια, τὰ, exp. urinatorum exercitia; ab ἀρνευτὴρ, V.

'Αρνορκία, seu ἀρνορκίη, ἡ, apud Hesych. exp. jusjurandum, & fœdus conceptum cæsu agno; cujus exemplum, apud Hom. Il. 3. & Virgil. Æn. 12. ex ἄρν, ἀρνὸς, & ὅρκος, ὁ. unde ὅρκιον, τὸ, &c. V. Item ἄρ, exp. utilitas, apud Æschyl. à Th. ἄρομαι V. Sed ἀρὸς, exp. locus irrigatus, pratum; item guttula; Hesych. enim ἀρὸς affert pro τὰ λιβάδια, quod illas habet.

'Αρόσσειν, legitur apud Gregor. pro ἀρῦν, arare, à Th. ἀρόω, ῶ, f. ώσω, &c. Vide.

'Αρπάλαγον, τὸ, exp. telum leporarium, cujus meminit Oppian. ab ἁρπάζω, unde ἅρπη, ἡ, & λαγωὸς, ὁ, &c. V. Item ἁρπαξ, ἡ, derivatur à Th. ἁρπάζω, &c. V.

'Αρραβανίζω, exp. arrabone confirmo contractum emptionis, Hesych. à Th. ἀρραβὼν, ῶνος, arrha, Hebræi, à quibus Græci hoc vocabulum sumpserunt, ערבון, yarrabon vocant id omne quo dato confirmatur promissio; ideo quidam exp. pignus; arrhabo tamen, inquit Hieron. futuræ emptionis quasi quoddam testimonium & obligamentum datur; pignus vero, (hoc est ἐνέχυρον,) pro mutua pecunia opponitur, ut quum illa reddita fuerit, reddenti debitum, pignus à creditore redditur; utitur Paulus ad Eph. c. 1. & 2 Cor. c. 1. & 5. Item Plut. in Galba, &c. V.

'Αρρᾳδιούργητος, exp. non temeratus; ex α priv. & ῥᾳδιουργία, f. ήσω, &c. V. Item ἀῤῥωξος, non corruptus, incorruptus; sed ponitur & ἄῤῥατος, pro eod. ex α priv. & ῥαίω, f. ῥωίσω, unde ῥωισὸς, ὁ, &c. V. 'Αῤῥεκὴς, seu ἄρικτος, exp. infectus, imperfectus, ut ἔργον ἄρικτον, Il. τ. ex α priv. & ῥίζω, f. ῥίξω, &c. V. 'Αῤῥενικὸς, vel ἀρσενικὸς, exp. masculino genere, Athen. est adv. ab ἀῤῥενικὸς, seu ἀρσενικὸς, V. 'Αῤῥενογονία, exp. masculorum generatio, seu procreatio; ab ἀῤῥενογόνος, mares generans, &c. V. 'Αῤῥενόθηλυς, & Atticè ἀρσενόθηλυς, id V. Item ἀῤῥενοκοίτης & ἀρσενοκοίτης, qui cum masculis concumbit, vel masculorum concubitor, 1 Cor. c. 6 & in Ath. Epigr. ex ἄῤῥω, seu ἀρσω, ων, & κοίτη, ἡ, seu κοῖτος, ὁ, &c. V. Item ἀῤῥενοκυΐα, exp. marem in utero gesto; ex ἄῤῥω, ων, & κυέω, V.

'Αῤῥενόπους, sive ἀρσενόπους, cui est fillus mas, Nonn. ex ἄῤῥω, vel ἄρσω, ων, & πούς, &c. V. Item ἀῤῥενοτόκος, mares pariens, unde ἀῤῥενοτοκία, virilis sexus partum edo; ex ἄῤῥω, ων, & τίκτω, ὁ, &c. V. 'Αῤῥενόω, ῶ, f. ώσω, masculum reddo, & in pass. ἀῤῥενοῦσθαι, masculè, fortiter; utrumq; à Th. ἄῤῥω, ων, V. 'Αῤῥενωπὸν, τὸ, & ἀῤῥενωπία, ἡ, exp. masculi, seu virilis facies; interdum animus virilis, fortisq; & generosus, qui sub masculi facie latet, Plat. Plut. de fort. Alex. sed ἀῤῥενάδ, & ἀῤῥενάπας, Eust. tradit in malam partem usurpari; item ἀῤῥενώπιδες, exp. ἀνδρόγυνοι, fœminæ quarum facies aliquid virilitatis præ se ferunt, Hesych. omnia ab ἀῤῥενωπὸς, V.

'Αῤῥήδην, exp. ita ut non collocetur in oratione, Hesych. est adv. ab ἀῤῥητος, quod V. 'Αῤῥήμων, tacitus, mutus; unde ἀῤῥημοσύνη, taciturnitas, silentium; ex α priv. & ῥῆμα, τὸ, V. 'Αῤῥήλωπος, vide supra cum ἀῤῥένωπος 'Αῤῥησία, ἡ, silentium; ex α priv. & ῥῆσις, εως, ἡ, V. 'Αῤῥητουργία, exp. nefandum facinus; ex ἀῤῥητος, ου, ὁ, & ἔργον, τὸ, V. 'Αῤῥιφόρβη, exp. qui nefanda & arcana gestat; quasi ἀῤῥητα φέρων, teste Hesych. & Etym. Unde ἀῤῥηφορία, quasi ἀῤῥητοφορία, gestatio arcanorum; nomen tetli apud Athenienses, quod ex arcanis sacris constabat; sicut etiam, ἀῤῥηφορεῖν, exp. secreta & arcana illa gestare, Etym. & Suid. ex ἀῤῥητος & φορέω, ὁ, unde φορία, &c. V. 'Αῤῥηχος, exp. scipibus idoneus; (quod difficulter frangatur;) Nic. in Ther. ex α priv. & ῥήγνυμι, f. ῥήξω, unde ῥηκὲς, ὁ, &c. V.

'Αῤῥὶς, ὁ, ἡ, ὶν, non frigens, frigori non obnoxius; item ἀῤῥίγιστος, exp. exhorrere nescius, non exhorrescens, impavidus; in Epigr. ex α priv. & ῥῖγος, εος, τὸ, unde ῥιγίω, f. ήσω, &c. V. Item ἀῤῥιζος & ἀῤῥίζωτος, exp. radice carens, radices nullas agens; ex α priv. & ῥίζα, ἡ, unde ῥιζόω, &c. V.

'Αῤῥὶν, vel ἄῤῥης, ινος, ὁ, ἡ, ὶν, vide supra cum ἄρσην, ενος. Item ἀῤῥοῖν, ἡ, exp. retentio menstruorum, vel retardati, & commorati menses, apud Hippocr. ex α priv. & ῥοὴ, ἡ, V. 'Αῤῥυθμοσύνη, exp. qui non bibit ad rhythmum, seu certam mensuram; sed plenis poculis merum in se ingurgitat: ex α priv. ῥυθμὸς & σύνη, ὁ, &c. V. 'Αῤῥύθμος, ὁ, ἡ, ὶν, numeris carens; nullam concinnitatem, seu modulationem, qualis numerorum, habens; interdum & inconcinnus, incompositus; unde ἀῤῥυθμία, ἡ, inconcinnitas, qualis est eorum quæ numerosa non sunt, sed exp. & dissonantia, Gal. ut & ἀῤῥυθμίω, dissono, discordo, Gal. omnia ex iisd. cum ἀῤῥύθμως, absq; numeris; absq; concinnitate ea quam afferunt rhythmi, inconcinnè, &c. V. 'Αῤῥύπωτος, exp. non sordidatus, non contaminatus; item ἀῤῥύπαρος, non sordidus; ex α priv. & Th. ῥύπος, ὁ, unde ῥυπάω, & ῥυπαρὸς, ὁ, V. 'Αῤῥυσίαστος, exp. qui pignori opponi non potest; ex α priv. & ῥυσιάζω, ομαι, f. άσω, &c. V. 'Αῤῥυτίδωτος, exp. qui rugas non habet; ex α priv. & ῥυτὶς, ἰδος, unde ῥυτιδόω, f. ώσω, &c. V. 'Αῤῥύτις, exp. idem, & ex iisd. cum ἀῤῥάχει ἀῤῥήκτῳ, quæ V. 'Αῤῥωπὸς, idem exp. cum ἀῤῥητὸς; ex α priv. & Them. ῥέπω, f. ψω, unde ῥοπὴ, ἡ, &c. V.

'Αρσιχος, exp. loculus, apud Diod. Sic. sed exp. etiam, cista lignea, & arcula, seu capsula, vel idem quod, & pro Th. ἀῤῥιχος, id V.

'Αρτάβη, ἡ, artaba, mersura dicebatur Persica, tribus chœnicibus Atticis capacior quàm Atticus medimnus, teste Herodoto, l. 1. apud Ægyptios autem, artabam facere modios viginti, scribit Hieron. in c. 5. Isaiæ.

'Αρταμίω, ῶ, concido in frusta; item trucido, à Th. ἄρταμος, ὁ, V.

'Αρτεβριχὴς, nuper madefactus, nuper irrigatus, in Epigr. ex ἄρτι & βρίχω, vide. Item ἀρτιγένειος, qui nudiustertius barbam emittere cœpit; & ἀρτιγένειος χιὼν, in Epigr. exp. q.d. lanugo barbæ nuper enatæ; ex ἄρτι & γένειον, τὸ, V. 'Αρτιγλυφὴς, ἶος, ὁ, ἡ, ὶν, recens sculptus, ut ἀρτιγλυφὲς ξόανον, Theocr. in Erg. ex ἄρτι & γλύφω, V. 'Αρτιγονος, modò genitus, seu natus; ex ἄρτι & γονὴ, ἡ, seu γονὲς, ὁ, &c. V.

'Αρτιγραφὴς, recens scriptus; à γραφὴ, ἡ, V. 'Αρτιδακὴς, qui nuper didicit: qui nuper cognovit, vel qui nuper cognitus est, seu mente perceptus, apud Suid. à Them. δαίω, disco, V. 'Αρτιδάκρυς, qui recens lacrymavit, Euryp. a Th. δάκρυ, τὸ, V. 'Αρτιδίδακτος, non ita pridem doctus, seu edoctus; qui nuper, seu recens didicit, à διδακτὸς, ὁ, comp. ut præcedentia cum adv. ἄρτι, &c. V.

'Αρτίδιον, τὸ, parvus panis, est diminut. à Th. ἄρτος, ὁ, V.

'Αρτίδομος, ὁ, ἡ, ὸν, recens exstructus, Nonn. ex ἄρτι & δομὸς, ἡ, unde δομέω &c. V. Item ἀρτίδρεπτος, recenter decerptus; ex ἄρτι & δρέπω, f. ψω, &c. V. 'Αρτιζυγία, nuper facta conjunctio; ex ἄρτι & ζυγὸς, ὁ, V. 'Αρτίζυγος, qui est brevis vitæ; ex ἄρτι & ζυὰ, ἡ, seu ζυὸς, ὁ, &c. V. 'Αρτιθανὴς, modò, seu recens mortuus, Nonn. ex ἄρτι & θνήσκω, f. θανοῦμαι, unde ejus comp. quædam desinunt in θανὴς, &c. V. 'Αρτικρατία, exp. idem quod συμφωνία, Hesych. ducta signif. à remigantibus qui ad numerum quasi aquas plaudunt; ex ἄρτι & κρατέω, V. 'Αρτιλόχευτος, recens partu editus, nuper natus; ex ἄρτι & λοχὸς, ἡ, unde λοχεύω, ομαι, &c. V. 'Αρτιμαθὴς, qui nuper discere cœpit, seu qui nuper didicit & intellexit; ut ἀρτιμαθὴς κακῶν, apud Euryp. in Hecub. ex ἄρτι & μαθὼν, f. μαθήσομαι, unde prærag; ejus comp. desinunt in μαθὴς, &c. V. 'Αρτιμελὴς, ἐς, ὁ, ἡ, ὲς, qui membris est integris & absolutis, nullâ parte mutilus, aut distortus; ex ἄρτι, ab ἁρτὸς & μέλος, εος, τὸ, V. Item ἀρτιοπερὴς, par-impar, ab ἄρτιος & πέρας, ὁ, V.

'Αρτιότης, integritas, à Th. ἄρτιος, ὁ, vide, V.

'Αρτιπαγὴς, recens compactus, & coagmentatus, ut πελίκης ἀρτιπαγὲς, apud Theocr. Epigr. 3. ex ἄρτι & πήγνυμι, f. πήξω, a, 2. ἐπάγην, unde multa ejus comp. in παγὴς desinunt, &c. V. 'Αρτίπαις, exp. puer adultus; ex ἄρτι, ab ἄρτις, & παὶς, ὁ, ἡ, vide. 'Αρτίπλουτος, qui nuper dives est factus; recens locupletatus; unde apud Euryp. in Supplic. ἀρτίπλουτα χρήματα, exp. bona novis & subitis aucta divitiis; ex ἄρτι & πλοῦτος, ὁ, V. 'Αρτίσκαπτος, ὁ, ἡ, ὸν, recens fossus, seu effossus; nuper defossus, in Epigr. ex

ex ἄρτι & σκάπτω, f. ψω, unde σκαπὶς, ὁ, &c. V.

'Αρτίσκος, ου, ὁ, parvus panis, aliis pastillus, Athen. l. 4. diminut. ab ἄρτος, ὁ, V.

'Αρτίσμος, exp. cui est σῶμα ἄρτιον, i.e. integrum, qui integra verba, ita ut intelligi possunt, pronunciat; seu qui verba secundum idioma linguæ pronunciat integra & perfecta; sed exp. & undique planus; atque indè, ἀρτισμία, integra & perfecta verba pronuntio, ex ἄρτι, ab ἄρτιος & σῶμα, τὸ, &c. V. Item ἀρτιτελὴς, exp. recens initiatus, Plat. in Phæd. ex ἄρτι & τέλη, τὰ, mysteria, sacra, à Th. in sing. τέλος, εος, τὸ, &c. V. 'Αρτίτοκος, recenti partu editus; unde Metaph. ἀρτίτοκος σελήνη, dicitur nova Luna, sed ἀρτίτοκος, exp. quæ nuper peperit, quæ recentem edidit partum; ex ἄρτι & τόκος, ὁ, seu τοκὰς, ἡ, &c. V. 'Αρτίτομος, nuper cæsus, seu nuper sectus, sed ἀρίτμητος, exp. nuper secans, qui nuper secuit, seu incidit; ex ἄρτι & τέμνω, seu τομὸς, ὁ, V. Item ἀρτίτροπος, ὁ, recenter mutatus; ex ἄρτι & τροπὴ, ἡ, seu τρόπος, ὁ, &c. V.

'Αρτίφατος, qui modò lucem habuit, scil. oculorum; qui modò visum recuperavit, Nonn. ex ἄρτι & φάω, cujus comp. varia desinunt in φανὴς, &c. V. Item ἀρτιφανὴς, nuper in lucem editus, qui nuper apparere incipit, in Epigr. ex ἄρτι & φαίνω, f. φανῶ; unde comp. varia in φανὴς, &c. V. 'Αρτίφεγγος, qui mente est integrâ, minimeque læsa, integer mentis; ex ἄρτι & φρὴν, vide. 'Αρτίφυὴς, recens natus, a Them. φύω, vide. 'Αρτίφυτος, nuper plantatus, vel natus; ab eod. Them. φύω, unde φύτον, τὸ, &c. V. 'Αρτίφωνος, cui vox est integra & perfecta, quiq; verba ἀρτίως, i.e. integrè & perfectè pronuntiat; ex (ἄρτι, ab ἄρτιος, &) φωνὴ, ἡ, vide. 'Αρτιχάρακτος, ὁ, ἡ, ὸν, recenter sculptus, seu insculptus, ut ἀρτιχάρακτον γεγραμμα, apud Athen. l. 5. à Th. χαράσσω, seu ττω, f. ξω, &c. V. 'Αρτίχειρ, cui manus sunt perfectæ nec ullo laborant vitio; seu qui utraq; manu æquè utitur; à Them. χεὶρ, ἡ, vide. 'Αρτιχόρευτος, recens choreis celebratus, ut ἀρτιχόρευτον ἰορτὴ, Nonn. à χορεύω, ομαι, f. εύσω, &c. V. Item ἀρτίχρηστος, ὁ, ἡ, ὸν, nuper seu modò fulus, à χρὼς, ὁ, comp. ut reliqua præcedentia, cum Th. ἄρτι, vel ἄρτιος, ὁ, vide, V.

'Αρτίως, exp. etiam, integrè, perfectè; item cohærenter & aptè, & sic est adv. à Them. ἄρτος, ὁ, ἡ, vide.

'Αρτόδειγμα, sive ἄρτοδεῖγμα, exp. q.d. specimen panis, i.e. specimen frumenti in pane confecto ex eo, Poll. ex ἄρτος, ὁ, & δεῖγμα, τὸ, &c. V. Item ἀρτοδοτίω, ῶ, panem do, i. e. panem aliquibus distribuo; ex ἄρτος & δότης, ὁ, V. Item ἀρτοθήκη, ἡ, locus in qui panis reponitur, panarium; ex ἄρτος & θήκη, ἡ, V. Item ἀρτοκρεπίω, pistrinam exerceo, & ἀρτοκοπεῖον, pistrinum; item ἀρτοκοπὸς, liber apud Athenæum; omnia ab ἀρτόκοπος, q. d. qui vel quæ panem tundit, seu pinsit; ex ἄρτος & κοπὴ, ἡ, &c. V.

'Αρτόκρεας, τὸ, exp. panis carni mistus, caro pani inclusa; cibus pane & carne constans; ex ἄρτος, ὁ, & κρέας, τὸ, &c. V. Item ἀρτολάγανον, exp. panis genus delicatum; apud Athen. Item ἀρτολάγυνος πῆχυς, exp. panem & lagenam habens pera; ex ἄρτος, ὁ, & λάγυνος, τὸ, vel λάγυος, ου, ἡ, &c. V. 'Αρτοπώλης, q d. panifex, pistor; sed ponitur & adjectivè, ut ἀρτοπώλης ζύμη, fermentum ex quo panis conficitur; unde ἀρτοποιία, panem confici, pistoriam artem exerceo; sed exp. & in panem, vel panes formo; unde in pass. (de papavere sativo;) ἥτε τὸ σπέρμα ἀρτοποιεῖται, εἰς πλὼ ἐν ὑγιείᾳ χρῆσιν, apud Diosc. l. 4. c. 72. Unde ἀρτοποίεια, panificium, pistura, Xen. & ἀρτοποιικὸς, scil. λόγος, liber de panificio, apud Athen. omnia ex ἄρτος, ὁ, & ποιέω, ῶ, &c. V. 'Αρτοπάτης, ὁ, & ἀρτόπτης, ου, panes & placentas coquens, seu vas, seu homo; item ἀρτοπτεῖον, officina, vel vas in quo panes coquuntur, Poll. Ut & ἀρτοπτίον ἄρτος, dicitur panis in artopta coctus, Athen. l. 3. omnia ex ἄρτος, ὁ, & ὀπτάω, ῶ, &c. V. Item ἀρτοπώλης, qui panem vendit, & ἀρτοπώλις, ἰδος, ἡ, quæ panem vendit; item ἀρτοπώλιον, locus in quo venduntur panes, & ἀρτοπωλεῖον, dicitur esse pistrinum, Suid. Ut & ἀρτοπωλεῖν, exp. panes vendere, omnia, ex ἄρτος, ὁ, & πωλόω, ῶ, &c. V.

'Αρτος, derivari dicitur ab ἄειρω, significante περιφέρω, quasi ὁ καθ' ἑκάστην τῷ σώματι ἡμῶν περιφερόμενος, inquit Etym. & aliam addit etiam rationem, viz. διὰ τὸ αἴρειν ἡ κυφίζειν τὴν δύναμιν, sed videtur etiam ab ἄειρω, deduci posse; ut sit ἄρτος, cibus corpori congruus, sicut ab eodem ἄειρω, deducitur ἁρμαλιὰ, ἡ, cibus, &c. V.

'Αρτοσιτέω, pane vescor; item simpl. vescor; ex ἄρτος & σιτέω, V. Item ἀρτοτεγάνιον, pala, Poll. ex ἄρτος & τηγάνιον, V. 'Αρτοφόρος, ου, τὸ, vas quo panis fertur, panarium, Athen. l. 4. ex ἄρτος & φορὸς, ὁ, V. Item ἀρτοχάεστος, placentam quoddam genus; panes rotundi & lati; tenuesque; popana quæ donо dantur, Hesych. ex ἄρτος & χάεος, ους, ὁ, V.

'Αρυσις, & ἀρύσιχος, exp. idem quod ἀρυσὴρ, quod apud Schol. Aristoph. est vasculum apcum ad hauriendum, ut cotyla, cyathus, calix, Athen. l. 2. Itidem ab eod. Them. ἀρύω, &c. V. Unde etiam, ἀρυτὴρ, ῆρος, dicitur esse instrumentum coquinarium, quo ex aheno hauritur aliquid, &c. V.

'Αρχαΐζω, exp. antiquitatem, seu antiquos imitor; ab ἀρχαῖος, seu ἀρχαϊκὸς, quæ V.

'Αρχαιόργος, pro quo & ἀρχιέργος, antiquus, apud Aristot. Unde ἀρχαιοργία, antiquitas; ex ἀρχαῖος & γονὴ, ἡ, seu γόνος, ὁ, &c. V. Item ἀρχαιολογία, ἡ, dicitur sermo, aut historia de rebus antiquis, Plut. de Herod. sed in disciplinis literatæ humanitatis, ea est ἀρχαιολογία, quæ disciplinarum communia principia, præcognoscit; item ἀρχαιολογία, exp. antiqua memoro, de antiquis disserо, seu scribo, Luc. Thuc. l. 7. Item antiquis verbis utor; ex ἀρχαῖος & λόγος, ὁ, V. 'Αρχαιόπλουτος, cui priscæ sunt divitiæ: jam indè à majo ibus suis divites, ex eoq; nobilis; ex ἀρχαῖος & πλοῦτος, ὁ, V.

'Αρχαῖος, ου, τὸ, exp. sors usurarum; sed subauditur substantivum δάνειον, sive δάνεισμα, quod aliquando additur; item dicitur ἀρχαῖον etiam, de bonis alicujus pro sorte & capite unde fructus & reditus manat, adeo ut τὰ πάρεδρα, vocet Demosth. τὰ παρεδρα, avita bona, est neut. sing. & plur. à sing. masc. ἀρχαῖος, ὁ, V.

'Αρχαιότροπος, antiquis moribus præditus, antiquos mores respiciens, ut ἀρχαιότροπα δηγήσεις, apud Thuc. l. 1. Unde ἀρχαιοτροπία, ἡ, antiqui mores; prisca vivendi forma, & ἀρχαιοτρόπως, adv. antiquis moribus, antiquâ morum simplicitate; ex ἀρχαῖος & τρόπος, ὁ, V.

'Αρχέλαος, ου, ὁ, ἡ, ὸν, populi rector, pro quo dicitur etiam, ἀρχίλας; ex ἀρχὴ, ἡ, vel ἀρχὸς, ὁ, & λαὸς, ὁ, &c. V. Item ἀρχιπομπὸς, exp. penes quem administrandarum & dispensandarum divinarum potestas est; ex ἀρχὸς ὁ, vel ἀρχὴ, ἡ, & πομπὸς, ὁ, &c. V. 'Αρχιπώλιος μέσαι, dicitur musa quæ cantui præest, seu quæ cantum incipit, Athen. l. 4. ex ἄρχω, vel ἀρχὴ, ἡ, & μολπὴ, ἡ, V. 'Αρχέτυπία, ἡ, dicitur exemplar; vel idea; ab ἀρχέτυπον, τὸ, forma primigenea, typus initio factus & omnium primus; item ἀρχέτυπος γενέτης, legitur apud Phil. de vita M. l. 3. Utriusq; autem vocis proprius usus est in imaginibus; Metaphoricus in aliis rebus, &c. V. Item ἀρχίχορος, exp. qui præest choro, chorагus, seu qui choras inchoat, in Epigr. ex ἄρχω, ἀρχὴ, vel ἀρχὸς, & χορὸς, &c. V.

'Αρχηγετέων, idem est quod ἀρχηγετέων; item ἀρχηγέτις, ιδος, exp. incipio, auspicor, & omnia ab ἀρχηγέτης, ου, ὁ, &c. V.

'Αρχιβούκολος, bubulcorum princeps; ex ἀρχὴ, ἡ, vel ἀρχὸς, ὁ, & βούκολος, ὁ, &c. V. Item ἀρχιγούδαλος, princeps; seu generis, seu gentis, vel antiquæ originis, seu generationis; priscus, Nonn. ex ἀρχὴ, ἡ, & γούδαλος, ὁ, V. 'Αρχιερωσύνη, ἡ, exp. summum sacerdotium, pontificatus maximus; ab ἀρχιερεύς, vide. 'Αρχιεταῖρος, sodalium princeps, qui principem inter sodales locum obtinet; ut Chusi dicitur ἀρχιεταῖρος, Davidis; 2 Reg. c. 16. ex ἀρχὸς, ὁ, vel ἀρχὴ, ἡ, & ἑταῖρος, ὁ, V.

'Αρχιευνοῦχος, eunuchorum præfectus; seu princeps; ex ἀρχὴ & εὐνοῦχος, ὁ, V.

'Αρχίζω, vitæ initium præbens; vitæ autor; ex ἀρχὴ, & ζωὴ, ἡ, &c. V. Item ἀρχιδίαρ, quidam exp. præfectus ludorum & spectaculorum, ab aliis exp. præfectus eorum qui theori dicebantur; hoc est qui scifcitatum oraculum mittebantur, sed exp. etiam præfectus sacrorum, apud Demosth. ex ἀρχὸς & θεὸς, V. Item ἀρχίκλοπος, exp. antiquus fur, & q. d. princeps furum; qui furum turbæ præst; Suid. pro eod. dicitur & ἀρχικλαψ, ex ἀρχὴ, & κλοπὴ, ἡ, vel κλαψ, ὁ, &c. Vide.

'Αρχικυβερνήτης, qui præst navi, navis præfectus, nauclerus; ex ἀρχὴ & κυβερνήτης, V. Item ἀρχίκληρος, idem quod ἀρχιλήστης, id V.

'Αρχιμανδρίτης, ου, ὁ, qui pluribus monachis præst; abbas; ex ἀρχὸς & μάνδρα, ἡ, V. 'Αρχίμιμος, ου, ὁ, mimorum princeps; item princeps histrionum; ex ἀρχὴ, ἡ, & μῖμος, ὁ, V. 'Αρχοικοσεία, exp. dignitas τῦ ἀρχοικοχόυ, est ab ἀρχοικόχος, qui principem locum inter pocillatores tenet, &c. V. 'Αρχιπατριάτης, princeps familiarum, Josuæ c. 21. ex ἀρχὸς, ὁ, & πατριάτης, ου, ὁ, &c. V. 'Αρχιπειρατὴς, ου ὁ, archipirata, piratarum princeps; ex ἀρχὼ & πειρατὴς, ὁ, V. 'Αρχιποσία, q.d. principatus bibendi; sed exp. & primus bibendi locus; ex ἀρχὴ, ἡ, & πόσις, εως, ἡ, potus, &c. V. 'Αρχιρεδὶς, idem quod, & pro ἀρχισφδὶς, id V.

'Αρχιυπασπιὴς, primarius & princeps inter ὑπασπιὰς, Plut. in Eumen. ex ἀρχὸς & ὑπασπὶς, clypeatus satellites, &c. V. Item ἀρχίζατορ, exp. initium & autor luminis, sic dicitur Baptismus quoniam post eum animæ, Christianæ religioni initiatorum, solent φωτίζεσθαι, Dionys. Areop. ex ἀρχὴ, ἡ, & φὰς, φατὸς, τὸ, &c. V. 'Αρχοχλυπάδης, exp. magistratus ambiens; quasi ὁ τὰς ἀρχὰς χλύων, Etym. & Eust. ex ἀρχὴ, ἡ, & χλύω, f. χλῶ, unde χλύπις, ὁ, &c. V. 'Αρχολαβὴς, magistratuum suscepior; ex ἀρχὸς & λαὸς, ὁ, &c. V. Item ἀρχολίπαρος, exp. magistratum ambiens, i. e. ὁ λιπαρῶν ἐπὶ ἀρχῇ, Etym. & Eust. & sic, est ex ἀρχὴ, ἡ, & λιπαρὴς, ὁ, ἡ, unde λιπαρέω, ῶ, &c. V. Sed exp. etiam, ὁ ἐκ τῦ ἄρχειν λιπαρυνόμενος, i. e. propter magistratum splendescens, Etym. & Eust. Atque sic est ex ἀρχὴ, ἡ, & λιπαρὲς, ὁ, à Th. λίπος, ους, τὸ, unde λιπαίνω, υνω, &c. V.

'Αρχόμαι, exp. initium facio, vel sumo, vel habeo; item pro ἀπάρχομαι, Od. ξ. sed exp. etiam, sum sub principatu, seu dominatu, vel imperio; subsum imperio, mihi imperatur; sæpe etiam exp. pareo, obtempero; ut ἄρχομαι ὑπὸ τῆς νόμων, obtempero legibus, Plut. in Apoth. & ἄρχομαι ταύτα, in his pareo; unde ἀρχόμενοι, qui sunt sub imperio, vel dominatu, seu ditione alicujus, subditi; qui & ὑπήκοοι, Xen. est pass. ab ἄρχω, incipio, initium facio; item sum principium, seu origo; vel autor sum; item priores partes occupo; ut apud Thuc. ἄρχω τῆς μάχης, prior pugnam capesso; sic ἄρχειν πολέμε, apud eund. sed exp. etiam, principatum obtineo, dominor; magistratum gero, &c. V. Item ἀρχοντικὸς, imperiosus; i. e. ἀρχικὸς, ab eod. Them. ἄρχω; unde etiam, ἀρχὸς, ὁ, ὁ, qui imperium obtinet, dux; sed exp. & poder; item intestinum rectum, apud Aristot. in 4. de gen. an.

'Αρχώνης, exp. qui præst emptionibus; Etym. ex ἀρχὸς, seu Th. ἄρχω, & ὠνίομαι, &c. V.

'Ασινὴς, ου, ὁ, ἡ, asinus, asina, apud Theophr. l. 2. c. 25. herba est quæ aliis sese implicat, quidam vocant clematitidem, & convolvulum.

'Ασκαρὶς, ίδος, &c. Exp. non saliens, &c. V.

'Ασκαρίζω, & ἀσκηδίζω, vide cum ἀσκαρὶς. Item ἀσκηδὼ, vide cum ἀσκαρὶς.

'Ασκαθὴς, ἐος, vel ἀσκαλὴς, exp. illæsus, &c. V.

'Ασκίτης ὕδρωψ, est hydropis species, in membrana abdominis interiore, &c. V.

'Ασκιὴς, exp. etiam, scopum ad quem tendat, non habens, seu ad nullum certum scopum tendens; sed exp. etiam, cujus nulla est effigies; unde & adv. ἀσκόπως, exp. ita ut aberres à scopo, Poll. & sic est ex α priv. & σκέπτομαι, ὁ, V.

'Ασκιφλαυρίζω, pro ἀσκὼ φλαυρίζω, apud Eust. vel ἀσκοφλαυρίζω, exp. ἀδύτι κατηλήθειδι, i. e. inani metu terrere, ieje proverbium ure territas, simile est ἀσκὼ μορμολύττεσθαι, ex ἀσκὸς & φλαυρίζω, V.

'Ασκώλιος, exp. ita ut non vexeris, aut fatigeris, i. e. δίχα τῦ σκώλλειν; ex α priv. & σκώλλω, ουμαι, unde σκωλμὸς, ὁ, vexatio, &c. V.

'ΑΣΚΥΡΟΝ, τὸ, ponitur inter Themata, &c. V.

'Ασκώλια, τὰ, festum dicebatur Bacchi, Athenis; in quo, super ἀσκὸς inflatos & unctos, unico pede saltabant, ut delabentes risum excitarent, sunt qui derivent ab ἀσκὸς & ἄλλομαι, sed refertur simpliciter ad Th. ἀσκὸς, ὁ, V. Item ἀσκωλιάζω, exp. super utrem salire; item saltare unico innitendo pedi; sed exp. & claudicare, unde verba ἀσκωλισμὸς, saltatio illa ἐπὶ ἀσκωλιαζόντων, à præced. ἀσκώλια, V. Item ἄσκωμα, τὸ, dicitur pellis muniens remos, quà parte scalmo incumbunt; item lorum quo remus scalmo alligatur; omnia à Them. ἀσκὸς, ὁ, V.

'Ασματοκάμπτης, ου, ὁ, exp. cantuum, seu carminum inflexor; qui variis carminum flexibus, & quasi anfractibus utitur, vel flexuosis carminibus; de dithyrambicis dicitur Poëtis, apud Aristoph. in nub. ex ἅσμα, ατος, & κάμπτω, f. ψω, unde καμπὸς, ὁ, &c. Vide. Item ἀσμὸς, οῦ, ὁ, vide cum ἅσμα, τὸ. 'Ασπάδητος, ου, ὁ ἡ, exp. qui non ἐσπάδη; ut ἀσπάδητα ἱμάτια, quibus licium σπὴ σπάδη, inculcatum non est, apud Hesych. & ἀσπάδητος χλαῖνα, vocatur pellis, seu exuvium; ex α priv. & σπαδὼν, f. κω; unde σπάδητος, ὁ, &c. Vide.

'Ασπαραγία, ἡ, dicitur asparagi plantarium, Theophr. Pl. 6. 3. Item ἀσπαραγιὰς ἡ, dicitur ramusculus, aut frons, ex asparago spinoso; utrumque, à Th. ἀσπάραγος, quod ita dicitur, quia primùm in lucem prodit oleris germen, priusquam in folia explicetur; recentissimus est turio qui edendo est; sed est & planta quædam, cujus meminit Dioscor. l. 2. c. 153. meminit etiam Theophr. aliùs asparagi, quem in censu ἧβὴ ἀκμαδικῶν ponit, Hist. Pl. l. 16. Item ἀσφάραγος, dicitur gula, guttur; παρὰ τὸ σφαραγεῖν, i. e. ἠχεῖν, quoniam δι' αὐτὸ ἡ φωνὴ φέρται, Il. χ. sed tunc videtur poni pro σφάραγος, &c. V.

'Ασπασμα, τὸ, dicitur res quam amplexamur, Plut. verbale ab ἀσπάζομαι, V.

'Ασπιδοποιὸς, exp. clypeorum fabricator, &c. V.

'Ασπιδὸν, exp. q.d. clypeatim, testudine factâ, est adv. ab ἀσπὶς, ίδος, V. Item ἀσπιδὴρ, ῆρος, ὁ, & ἀσπίζωρ, idem quod ἀσπιδὴς, & ab eod. id V.

'Ασπιδὴς, ίδος, ὁ, ἡ, instabilis; idem quod & pro ἄστατος, id V. Item ἀσπάθμητος, ου, ὁ, ἡ, exp. immunitatem habens ἀπὸ τῦ ὑπασπίζειν. Plut. i. e. à necessitate hospitio recipiendi comitatum principis aut legati; seu à necessitate recipiendi hospites quoslibet: ex α priv. & σπάθμὸς, ὁ, unde σπαθμεύω, &c V. Item ἀσπάθμητος, ου, ὁ, ἡ, exp. inconsideratus, improvidus, qui res perpendere non didicit, sed temerè agit, Plut. Item instabilis, incertus, i. e. ἄστατος, Thuc. l. 4. ex α priv. & σπάθμα, ὁμαι, unde σπάθμητος, ad amussim exactus, &c. V.

'Ασπαλὴς, ίος, ὁ, ἡ, exp. qui instructus non est, vestimentis non amictus, Hesych. est idem quod ἄσκυλος, ex α priv. & σκύλλω, exorno; unde σκυλὴ, ἡ, & σκύλος, ὁ, &c. V.

'Ασπασία, ας, instabilitas, inconstantia; ex α priv. & σπάσις, εως, ἡ, V. Item ἀσπασίαστος, exp. seditione carens, seditionibus nullis turbatus, Hesych. populi quoq; seu cives urbis alicujus ἀσπάσιοι, dicuntur, qui nullâ dissidient seditione, seu qui nullas movent seditiones, apud Ifocr. in Paneg. Itidem ex α priv. & σάσις, εως, unde σασιάζω, f. άσω, &c. V. Item ἀσπάτως, inconstanter, non firmiter, est adv. ab ἄσπατος, unde neut. τὸ ἄσπατον, exp. substantivè, instabilitas, inconstantia; & ἀσπατέω, ῶ, exp. instabilis & inconstans sum; vacillo, titubo, &c. V.

'Ασφὶς. Atticè dicitur pro σφὶς, ut & ἄσφις ἀγγεῖα, dicitur pro σφὶς ἀγγεῖα, &c. Hæc V.

'Ασφυλίω, Attico Pleonasmo dicitur pro σφυλίω, id vide. Item 'Ασύγασος, non tectus, seu opertus: ex α priv. & σύγασος, ὁ; V. Item 'Ασυγὴς, ἐος, ὁ, ἡ; idem non tectus, sed exp. etiam, multis tectis clausus, bene contectus, & sic α, est epitat. aliquin ἀσυγὴς, est idem quod ἄσυγος, tecto ædibusque destitutus; sed expon. & qui non retinet arcana in pectore clausa, loquax: Suid. & Proverb. 10. Item qui sustineri non potest, intolerabilis: Hesych. & Suid. in qua signif. pro ἄσυγος, dicitur & ἀσυγὴς, apud Dioscor. l. 7. c. 14. &c. V.

'Ασεῖζομαι, expon. urbanitate sermonis utor, facetus sum: Plut. est ab ἀσεῖος, id vide. Item 'Ασχολογία, expon. facetiæ, urbanitas sermonis: Luc. ab ἀσεῖος, & λέγω, ὁ, ἡ, V. 'Ασχοβρημοσύνη, urbanitas, festivitas, festivus sermo, ab ἀσεῖος, & ῥῆμα, τὸ, V.

'Ασχότης, ητος, ἡ, & ἀσχοσυνὴ, ἡ, urbanitas, festivitas: utrumque ab ἀσεῖος, quod metaph. expon. festivus, lepidus: Item comis, item elegans, honestus; Act. Apost. c. 7. &c. V. Item 'Ασχήμων, ὁ, ἡ; nullis calcatus pedibus; ideoque vel non frequentatus, vel invius & inaccessus: ex α priv. & σείω, -ομαι, fut. σω. Unde σχὸς, ὁ, &c. V. 'Ασχημὸς, ὁ, ὁ, urbanitas, festivitas; est verbale, ab ἀσείζομαι. Vide.

'Ασκτος, idem quod ἄσυγος; Hesych. id vide supra cum ἄσυγος, post ἀσύγασος, &c. Item ἀσύκτως, intolerabiliter, seu intoleranter, adverb. à præced.

'Ασύλιος, seu ἀσυλίχης, caudicem non habens, truncо carens: ex α priv. & σύλιχος, ίου, τὸ; V. Item 'Ασύμβακλος, ὁ, ἡ; contumeliis probrisque carens: Item immotus, firmus, stabilis; ut κλῖναι ἀσύμβακτοι; Eust. ex α priv. & συμβάζω. V.

'Ασυμβάκτως, exp. lamentabiliter: Lycophr. flebiliter; est adv. à præced. ἀσύμβακλος, sed videtur α, in adverb. potius esse epitat. quam priv. &c. V. Item 'Ασύμφορος, idem quod ἀσύμφορος, immotè, &c. V. cum ἀσύμβακλος, firmus: Item non perturbatus, stupore non attonitus, nec metu perculsus; omnia à Them. σύμβω, &c. V.

'Ασύναντος, non gemebundus, & activè, qui non gemit, qui sine gemitu aliquid agit; unde adverb. ἀσυναντεὶ, & ἀσυνάντως, exp. seditione carens, seditionibus nullis turbatus, Hesych. populi quoq; seu cives urbis alicujus ἀσυλίαστοι, dicuntur, qui nullâ dissidient seditione, seu qui nullas movent seditiones, apud Ifocr. in Paneg. Itidem ex α priv. & σάσις, εως, unde σασιάζω, f. άσω, &c. V. Item ἀσύστατος, inconstanter, non firmiter, est adv. ab ἄστατος, unde neut. τὸ ἄστατον, exp. substantivè, instabilitas, inconstantia; & ἀστατέω, ῶ, exp. instabilis & inconstans sum; vacillo, titubo, &c. V.

'Ασφαλὴς, ἐος, ὁ, ἡ, sidereus: Suid. Item ἀστρίας, ου, ὁ, stellaris; ut ἀστερίας ἰχθὺς, avis de qua Aristot. An. l. 9. c. 1. Item ἀστερίζω, reperitur pro κατασκοπέω, quod est usitatius, in stellam vetere: unde ἠστερικλινὴς; apud Plut. Item ἀστέριος, ου, ὁ, ἡ, stellans; ut ἀστέριος λίθος, asteria gemma; de qua vide Plin. 379. atque inde, ἀστέριον, τὸ, expon. Phalangium: apud Nic. in Ther. omnia, à Them. ἀστὴρ, ἔρος, ὁ. V.

'Ασφαλὴς, erat nota (ut refert Eust.) literæ X similis, quatuor punctis distincta, singulis in singulis angulis; solebat addi locis insignibus: quemadmodum contrà τῆς ἀθυμερίους, obelus: Sed est & herbæ nomen; apud Theophr. 4. 13. &c. V.

'Ασφαλὴς, ex stellis, ex astris, est adv. ab ἀστὴρ, ἔρος; unde etiam, ἀστερόω, idem quod ἀστερίζω, constello, stellis distinguo, Aratus.

'Ασφαλοσκόπος, stellarum contemplator; ex ἀστὴρ, ἔρος, & σκοπὸς, ὁ; V. Item 'Ασφαλόπους, stellatam faciem habens stellatus: ex ἀστὴρ, ἔρος, & ὤψ, ὠπὸς. Vide.

'Ασφαλὼς, & ἀστεφάνωτος, coronam non habens, coronâ non redimitus: ex α priv. & στέφανος, unde στεφανόω, fut. ώσω, &c. V. Item 'Ασχηλος, ὁ, ἡ, stolen, seu cippum non habens, aut cui cippus non est erectus: ex α priv. & στήλη, ἡ; V. Item 'Ασχὼ, ὠ, & ἀστὼ, οῦς, ὁ, ἡ; expon. infortunatus, infælix, æruminosus, calamitosus; παρὰ τὸ σάσαι μὴ ἔχειν μήτε ἄκμην; ut tradunt Etym. & Suid. derivantes παρὰ τὸ σῶσαι, cum α priv. præfix. &c. V. Item 'Ασχὼ, & ἀσὼ, expon. miser, calamitosus; i. e. qui multùm ingemiscit; ut sic, fit comp. ex α epitat. & σὼ, à Them. σὼς, &c. V.

'Ασιατικὸς, expon. idem quod, ut & ponitur pro ἀσικὸς; ut ἀσιατικὸς παροδίτης; ex Sozomeno, &c. V. Item 'Ασικτος, ὁ, ἡ, qui punctus non est, nullis compunctus notis, nullo stigmate signatus, ut & ἄσικτον χωρίον, dicebatur ager creditoribus non obnoxius: eò quod, qui obnoxii erant lapidibus, vel columnâ signabantur: Poll. l. 3. ex α priv. & στικτὸς, ὁ. V.

'ΑΣΤΙ'ΟΧΟΣ, expon. vas rotundum, quod infusâ pice, sulphure & stuppâ, injectoque igne, ejaculabantur: Item lapidis genus lignique aridi pice infecti: Hesych.

'Ασυὸς, in quo versus, seu ordines nulli sunt: ex α priv. & σῦχος; V. Item 'Ασυλος, ὁ, ἡ, vestibus carens, vel non stolatus; Plut. in Num. ex α priv. & στολὴ, ἡ, seu στόλος, ὁ; V. 'Ασομος, qui os non habet, ideoque loquendi facultate destitutus; sed expon. & cui parvum os est, & ἄσομος ἵππος, dicitur equus durioris oris, qui frænis cohiberi nequit, ob contumaciam: Item ἄσομον cibariis tributum signif. ori ingratum, & insuave, seu quod sapore est ingrato: Athen. l. 7. unde ἀσομεῖ, dicuntur & populi quidam, qui ore carere finguntur: Plin. l. 7. c. 2. Item ἀσόμυλος, expon. qui acie non temperatus aut roboratus est; qui non tinctus est, aut immersus, post quam candefactus fuit: ex α priv. & σόμυ, τὸ; V. 'Ασόξεν, ου, ὁ, expon. q. ἀσὸς ἡ ξύλον; cujus scil. majores fuere cives, quum ipse sit peregrinus; ex ἀσὸς, & ξύλον, ὁ; V. 'Ασυχὸς, ὁ, ἡ; qui non bene collimat, nec rationem ad veritatem dirigit; unde adv. ἀσύχως, more eorum qui non bene conjiciunt: Polyb. Item 'Ασυχία, ἡ, quum quis non bene collimat, nec conjicit, sed aberrat à scopo; sed expon. & opinionis & spei frustratio; Item ἀσύχημα, τὸ, erratum, propriè ejus, qui non rectà ad scopum tendit, ideoque eum non attingit, est verbale, ab ut & omnia ex illâ. cum ἀσυχίω, non rectà ad scopum tendo, &c. id vide.

'Ασυχολίζω, expon. corrigere, dirigere, complanare, i. e. ἀσυχολὶ ποιεῖν; Hesych. ab ἀσυχολὴς, id vide. Item 'Ασυχολάω, verbum est mulionum proprium, qui jumenta agunt dossuaria: Poll. à Them. ἀσυχολὴ, ἡ; V. 'Ασυχολάπης, unde ἀσυχολάπευμα, i. e. οἱ τοὺς ἀσυχολᾶς ἐλαύνοντες, agasones, muliones: Luc. ex ἀσυχολὴ, ἡ, & ἐλαύνω, fut. ἐλάσω, pract. ἤλακα, &c. V.

'Ασυχολίων, ου, τὸ, & ἀσυχολισκὸς, ὁ, taxillus, parvus talus, diminut. ab ἀσυχάλη, ὁ, ἡ; V. Item 'Ασυχαλισμὸς, lusus taxillorum; verbale, ab ἀσυχαλίζω, taxillis ludo: Item ἀσυχαλίνη, ου, ὁ, astragalo similis, astragalum similitudine referens: Unde in fœm. gen. ἀσυχαλίτη, dicitur à quibusdam ἀστραγαλίτις, quam aliqui ἰλλυρίκλω, appellant: ex Gal. Item ἀσυχαλοπὸς, ὦ, ὁ, talos implicitos habens: ut ἀσυχαλατὴ μάστιξ, flagellum cui ofticula ejusmodi implicita sunt, ad duriores incutiendas plagas: Plut. omnia, itidem, à Them. ἀσυχάλη, quod expon. & talus, i. e. ofticulum propè quadratum, intra infimos tibiæ & suræ processus comprehensum, ut neque videri neque tangi possit; pro tormenti etiam genere quæstionibus peculiari accipitur, apud Diod. &c. V.

'Ασυκπαῖος, q. d. fulguralis, ut ἀσυκπαῖα ὕδατα; Plut. in Symp. aquæ fulguralis: i. e. quæ cadunt quum fulgurat, & ἀσυκπαῖος ἄνεμος, apud Aristot. Meteor. 2. q. d. ventus fulguralis, i. e. ventus qui fulgura ciet, & ἀσυκπὴς Ζεὺς, fulgurator Jupiter, cit ab ἀσυκπὴ, ἡ, fulgetra, seu fulgetrum, & Metaph. fulgor, splendor: ut ὄπλων ἀσυκπὴ, &c. V.

'Ασυκπηφόρος, fulgura ferens: ut apud Euryp. in Bacchis, vers. 3. Semele dicitur λοχυθεῖσ' ἀσυκπηφόρῳ πυρὶ, i. e. igne fulgureo: ex ἀσυκπὴ, ἡ, & φορέω, ὁ, &c. V. Item 'Ασυκτήρ, τῆρος, ὁ, &c. V. Item 'Ασυκτήρ, artis imperatoriæ artisque imperitus, imperitus ducendi exercitum; sed exp. & duce carens: Item ἀσυκτηκὸς, ὴ, ὸν, imperatoriæ artis ignarus, malus imperator: unde superl. ἀσυκτηκώτατος, imperatoriæ artis imperitissimus, & ἀσυκτηκότης, ητος, ἡ, imperatoriæ artis imperitia; seu ductandi exercitum imperitia; omnia ex α priv. & στρατὸς, ου, ὁ, &c. V.

'Ασυκρὸς, qui flecti nequit, & ex consequenti, durus, immobilis: ex α priv. & στρέφω, cujus comp. quædam desinunt in στρεφὴς, &c. V. Item 'Ασφωνὸς, ὁ, ὁ ἡ; idem quod σφωνὸς, acutus, ὀξὺς; Hesych. sed expon. etiam σκαιὸς, Suidæ, est ex α, epitat. potius quam priv. & σφωνὸς, ὁ, ἡ. V.

'Ασείαι, sive ἄσειρις, expon. taxilli; Eust.

Eust. Etym. scribit ἄσεμις, ex ἀσεμ-πλος, dictum esse, ut λάσεμις, à λάσιμος, &c. Item ἀσεμίζειν, dicitur pro ἀσεμπλίζειν, & ἄσεμικος, idem cum, ut omnia ab ipso Them. ἀσεμέπλος, ὁ. V.

'Ασεμίδ, ι, ὁ, sideralis; ab ἀστὴρ, ἱρ, unde ἄστερ, τό, &c. V.

'Ασερόμικος, astronomus, qui de astris loquitur; apud Suid. ex ἄστερ, τό, & βάλλω, fut. ξω, præt. αχα, &c. Vide. Item 'Ασερόλιθ, & ἀστερόλιτος, expon. sidere caniculæ percussus, propriè dicitur de plantis novellis, quum siccatâ tellure humorem trahere nequeunt, aut sidere quocunque modo afflantur: unde homines arescente corpore ἀστεροβλῆτες, i. e. sideràti dicuntur, ut Bud. in Pand. docet; ex ἄστερ, τό, & βλητός, ὁ, &c. V. 'Ασερόλια, ἡ; q. d. sideris perculsio, sideratio, & ἀστερόλιγμ, -ομαι sidere (caniculæ) percellor; atque inde ἀστερόλιτία. idem quod ἀστερόλια, & ἀστερόλιτος, sideratus: Item ἀστερόλισμός, q. d. sideris perculsio, sideratio, morbus arborum afflatarum sidere, quocunque modo id acciderit, est quasi verbale, ac inusit. ἀστερόλιζω, & omnia ab ἄστερ, τό, & βολὴ, ἡ, seu βάλλω, ὁ, unde βολίω, ῶ, &c. Vide. Item 'Ασερογείτων, expon. ita editus, ut videatur astris vicinus; ex ἄστερ, τό, & γείτων, ὁ, &c. Vide.

'Ασερόθισμα, expon. plures stellæ simul positæ; quidam constellationem vocant: Item ἀστερόθετος, ad stellarum positum pertinens in Epigram. ex ἄστερ, τό, & θίσις, εως, ἡ, vel θετὸς, ὁ, &c. V. Item 'Ασερόθυτος, ὁ, qui astris sacrificat, astrorum cultor; ex ἄστερ, τό, & θύτης, ὁ, &c. V. 'Ασερόκυων, canis fidus, quem Ægyptii solechin vocant, ut tradit Cæl. Rhod. ex ἄστερ, τό, & κύων, κύν, &c. V. 'Ασερολογία, circa astrologiam versor, astrologiam tracto: Athen. l. 9. ab ἀστερολόγος, ὁ; V. 'Ασερόμαντις, ὁ κὴ ἡ, qui vel quæ ex astrorum contemplatione futura prædicit: Poll. 7. 30. ex ἄστερ, τό, & μάντις, ὁ, ἡ, &c. V. Item 'Ασερόμορ, τό, dicitur stellæ quæ Ægyptiis Isis & Sothis dicitur, ut tradit Orus Apollo: ex ἄστερ, & μῶμ, &c. V.

'Ασερονόμια, ω, astronomiam tracto: ab ἀστερόνομος, ὁ, ἡ V. Item 'Ασερονόλια, circa astra, seu astrorum scientiam versor; ab ἄστερ, & πολία. V.

'Ασρύδις, expon. qui radicula succo elotus purgatusque non est: ex α priv. & σρυδίζω. V.

'Ασερωτός, expon. stellis velut tunicâ indutus, stellis amictus: Orph. in Arg. ex ἄστερ, & χιτὼν. V.

'Αστρεῶν, sidereus; ut ἀστρία, σώματα, apud Alex. Aphr. in Probl. ex ἄστερ, τό. Vide.

'Ασεγοσία, ἡ, expon. sine stragulis cubare, stragula sibi non substernere: Plat. de leg. l. 1. Item 'Ασεγος, ὁ, qui stratus, seu instratus non est, stragulâ non intectus; ut ἄστεγον πίδον: Buryp. in Herc. fur. ex α priv. & στέγος, ἡ, vel στεγὸς, ὁ, &c. V.

'Ασυλ, columnis carens: ex α priv. & σύλ, ὁ. V. Item 'Ασυμβίνης, in urbe commorans: ex ἄσυ, & μένω; V. 'Ασυνομία, viarum ædificiorumque curam gerendi munus: Item 'Ασυνομικὸς, ad astynomos, seu ædiles pertinens, ædilitius: Aristot. Polit. 2. utrumque ab ἀσυνόμος, qui viarum ædificiorumque curam gerit, & prospicit, tam in urbe quàm in suburbiis, &c. V.

'Ασύος, ὁ, ἡ, ὸ ἡ, urbem tuens, seu protegens; in Epigram. ex ἄσυ, & ἔχω; cujus comp. varia desinunt in οχος, &c. V. Item 'Ασυπολέω, per urbem incedo: Athen. ex ἄσυ & πολέω, &c. V.

'Ασυσγη, oppidum: Hesych. scribitur ἄσυσγη, apud Etym. Qui diminut. esse ait ab ἄσυ; ut apud Callimach. ἀσυσγὴ ἐπωνυμίαν, &c. V.

'Ασυτ, δέω, expon. ἄγος, ἄκαρπος; apud Eustat. apud eund. etiam dicitur ἄσυπε δρέπειν, & ἄσυπε τελγλη; ita ut ἄσυτος, ὁ, ἡ, dicatur qui σύειν nequit, ut ἄσυτος γέγος, apud Eust. ex α priv. & σύω, fut. υσω, &c. Vide.

'Ασυφίλικ, non disturbatus, inconcussus, immotus: Nonn. & in Epigram. ἀσυφίλικ ἄγω χόλον, expon. non dissectus: ex α priv. & συφελίζω, fut. ξω, &c. V. Item 'Ασυφία, & ἀσυφία, ἡ, expon. astrictionis vacuitas, astrictionis expertem esse; utrumque ex α priv. & σύφω, fut. ψω, unde σύψις, εως, ἡ, &c. V.

'Ασυγχυὴς, expon. nihil affinitatis habens, & in neut. ἀσυγχυὲς, alienum genere: ex α priv. & συγχύω; V. Item 'Ασυγνάμων, qui non est ad ignoscendum propensus; ut etiam qui veniam non dat; immitis, immisericors: Item 'Ασύγνωτος, indignus veniâ, indignus cui ignoscatur; unde adv. ἀσυγνώτως, ita ut ignoscì non possit, aut non debeat, ex α priv. & συγνώμων vel σύγνωστος, ὁ, &c. V. 'Ασυγχύμνας, qui simul non exercetur, vel qui simpl. non exercetur: ex α priv. & συζύμναστὴς ὁ. Vide.

'Ασυγκαταθίτως, expon. citra assensionem, est adv. ex α priv. & συγκατατίθημι; unde συγκατάθισις, &c. V. 'Ασύγκλειστος, non conclusus, aut etiam qui concludi nequit: ex α priv. & συγκλείω, fut. σω, &c. V. 'Ασύγκλωστος, expon. qui nendo contextus non est, aut connexi nequit: ex α priv. & συγκλώθω, fut. σω, &c. V. 'Ασυγκρίμιστος, qui comparatus, seu collectus non est: ex α priv. & συγκρίμιστος, ὁ; V. Item 'Ασύγκρατος, qui commisceri nequit, ex α priv. & σύγκρατος, ὁ. V.

'Ασυγκρίτως, expon. citra concretionem, seu more eorum quæ concreta non sunt, est adv. ab ἀσύγκριτος, quod ex α priv. & σύγκριτος, ὁ, &c. V. Item 'Ασυγκρότως, idem quod ἀξυγκρότως, id vide. 'Ασύγκυτος ὁ κὴ ἡ, non confusus, non permixtus, distinctus; unde adverb ἀσυγκύτως, citra confusionem, distincte; ex α priv. & σύγκυτος, ὁ; V. 'Ασυγχώρητος, expon. non concedendus, seu permittendus: Item veniâ non dignus, cui non est ignoscendum; ut ἀσυγχώρητος, βλασφημία, εἰς τὸ πνεῦμα. Item activè, qui ad veniam dandam propensus non est, nimium severus, inclemens; ut κατάγνωστος, ἀσυγχώρητος; utrumque apud Greg. Unde adv. ἀσυγχωρήτως, ita ut venia dari non possit, citra spem veniæ: ex α priv. & συγχωρέω, fut. ήσω, &c. V. 'Ασυκοφάντητος, qui sycophantosè delatus non est, vel qui sycophantosè & calumniosè deferri nequit; ex α priv. & συκοφαντέω, fut. ήσω, &c. V.

'Ασυλαῖος Θεὸς, expon. Deus asyli: Plut. in Rom. est ab ἄσυλος, vel ἄσυλον; quæ vide.

'Ασύλητος; idem quod ἄσυλος, inspoliatus: Item qui non nisi per summum scelus violari potest, inviolabilis, ab ἄσυλον, vel ἀσυλία, ἡ, &c. V.

'Ασύλλητος, quæ concipere nequit: Item qui comprehendi non potest, unde adverb. ἀσυλλήπτως, more ἧβῆ ἀσυλλήπτων, seu eorum quæ comprehendi non possunt: Item ἀσυλληψία, privatio facultatis concipiendi; (de ea quæ concipere nequit; (Dioscor. ex α priv. & συλλαμβάνω, fut. συλλήψω, unde σύλληψις, & συλληπτικὸς, &c. V. Item 'Ασύμβολος, qui compositionem non admittit, qui à pacificatione est alienus: Plut. unde τὰ ἀσύμβατα, quæ dissident: Item non conveniens, non congruens, incohærens; unde adv. ἀσυμβάτως, alieno à compositione animo: Plut. ex α priv. & συμβαίνω, unde σύμβασις, ἡ, &; συμβατικὸς, ὁ, &c. Vide.

'Ασύμβλητος, non conferendus, non comparandus, non æquus, impar. ex α priv. & σύμβλητος, ὁ; V. Item 'Ασυμβόλως, sine symbolo; ut ἀσυμβόλας δεῖπνον, est adv. ab ἀσύμβολος, qui symbola non confert; sic ἀσύμβολον δεῖπνον, in quo convivæ symbola non conferunt: unde Metaph. pro inerti & inutili, & qui nihil in medium attulit: Bud. ex Plut. in Coriol. &c. V. 'Ασυμπαγὴς, qui compactus & coagmentatus non est: ex α priv. & συμπήγνυμι, fut. συμπήξω, &c. V. 'Ασυμπαθὴς, affectus seu naturæ consensu carens, cui nullus est consensus affectuum cum alio: Item qui commiseratione alieni mali non tangitur, unde ἀσυμπάθεια, affectus carentia, inclementia, nulla commiseratio; ex α priv. & συμπαθὴς, ὁ, ἡ, unde συμπάθεια, ἡ, &c. V. 'Ασύμπλεκτος, qui copulatus non est, vel non confertus: Item qui complicari & connecti nequit; ex α priv. & συμπλέκω, -ομαι, fut. ξω, unde συμπλεκτικὸς, &c. V. 'Ασυμπλήρωτος, non completus, vel qui complet non potest, ex α priv. & συμπληρόω, fut. ώσω, unde συμπληρωτικὸς, &c. V. 'Ασύμφανος, non conspicuus, non perspicuus; unde adv. ἀσυμφανῶς, obscurè, ænigmaticè, tectè, ex α priv. & συμφαίνω; V. 'Ασυμφορος, inutiliter, damnosè, adv. ab ἀσύμφορος; V. 'Ασυμφυὴς, non coalescens; apud Suid. ex α priv. & συμφύω; V. 'Ασύμφυλος, nullam cognationem habens, & general. alienus, abhorrens; sed expon. & non quadrans: Luc. & Plut.

Plut. ex α priv. & σύμφυλος; Vide. 'Ασύμφυρτος, non commixtus non confusus; ex α priv. & σύμφυρτος; V. 'Ασυμφώνως, discrepanter, inconcinniter, est adverb. ab ἀσύμφωνος; V. 'Ασυναγωγὸς, à synagoga alienus, à synagoga exclusus: ex α priv. & συναγωγὴ, ἡ; V. 'Ασυναρτησία, q. d. incontracte, pro absque contractione, est adv. ex α priv. & συναίρω, -ομαι, unde συναίρησις, ἡ, &c. V. Item 'Ασυναστος, qui vel quæ congregari non potest, insociabilis: ex α priv. & συνάγω, unde συναγωγικὸς, &c. V.

'Ασυνδιάλακτος, cum quo contrahi, vel commercium haberi non potest à quibusdam redditur insociabilis, dicitur etiam, cui nihil est commercii cum vita civili, quales decet esse τοὺς μονάχους, ut inquit Bud. ex Basilio: sed expon. & qui reconciliari non potest, implacabilis: ex α priv. & συνδιάλλω, fut. ξω, unde συνδιαλακτικὸς, ὁ, &c. V. Item 'Ασύνδετος, non conjunctus, non cohærens, vel qui conjungi & cohærescere nequit, incoibilis, infociabilis: ex α priv. & συνάπτω, ὁ; V. Ασυνάρθρωτος, inarticulatè, est adv. ex α priv. & συναρθρόω, ὁ; V. 'Ασυνάρτητος, non connexus, non cohærens, seu qui connecti & cohærescere nequit, & pro non consentaneus, non conveniens, ineptus: ex α priv. & συναρτάω, fut. ήσω, &c. V. 'Ασυνδήλως, non manifestus nec cogitatus, ut ἀσυνδήλοις τόποις; apud Plut. in Lyc. loca incognita; ex α priv. & συνδηλόω, ὁ; V. 'Ασυνδύαστος, ὁ, ἡ, ὸ ἡ, nullâ copulâ, aut conjunctione quasi combinatus, aut qui copulari & conjungi cum alio nequit; ex α priv. & συνδυάζω, fut. άσω, unde συνδυαστικὸς, &c. V. 'Ασυνειδότως τοῖς ἄλλοις, expon. aliis inconsciis: Plut. in Apoph. ex α priv. & συνοίδα, unde συνειδησις, ἡ, &c. V. 'Ασυνετίω, ῶ, decipio: Item non intelligo, non calleo, ab ἀσυνίτος; V. 'Ασυνιγόρητος, expon. patrocinio destitutus: Basil. ex α priv. & συνηγορία, fut. ήσω, &c. V. 'Ασυνθετία, non isto pacto, & inito fœderi; Esdræ 2. est ab ἀσυνθέτος, quod expon. non compositus, aut concretus, simplex: Item qui fœdera non servat quæ cum aliis pepigit: Item qui pactus non est, qui fœdus non inìit; ex α priv. & συνίθετος, ὁ; V. 'Ασυνόπτως, qui conspici & cerni non potest: ex α priv. & συνόπτομαι, ὁ; V. Item 'Ασυνωσιάστως, cum nemine versans, cum nemine consuetudinem habens: ex α priv. & συνωσιάζω, fut. άσω, unde συνωσιαστικὸς, &c. V.

'Ασυλλαξία, expon. ordinis perturbatio; ex α priv. & συλλαξις, ἡ; V. Item 'Ασυλλόγιστος, non contentus, luxus, remissus, languidus; ex α priv. & συλλογίζομαι, ὁ. Vide.

'Ασυρὲς, pro scelerato, aut temerario ponitur; vel pro homine infimæ sortis & abjecto: apud Polyb. l. 4. (est idem quod βλοσυρὸς, in malam partem; id vide:) ex α; & Them. σύρω. Vide.

'Ασύρικ, ὁ, ἡ, ὸ ἡ, qui exibilatus non est, intactus à sibilo: ex α priv. & συρίσσω, vel -πτω, f. ξω, unde συρικτὴς, ὁ, &c. V. Item 'Ασυσσίδαγον, expon. non complicatum ut farcina, inconditum, non digestum; ex α priv. & συσσιδάζω, -ομαι, &c. V. 'Ασυσσία, ἡ, dicitur τὸ ἀσύσσιον ἦ, non consistere, seu cohærere, stare non posse, est ab ἀσύστατον, quod expon. qui non potest esse in rerum natura, qui stare nequit: Plut. & apud rhetores ἀσύστατα, sunt quæ non veniunt in disceptationem, vel ubi causa non potest explicari, ut si fur furem furti accuset, & τὸ ἀσύστατον, refertur etiam inter vitia orationis, &c. V. 'Ασυσύλας, citra συσυλῶ, i. e. correptionem; ex α priv. & συσυλῶ, ὰς; V. 'Ασφακέλιστος, ὁ, ἡ, expon. ὁ ὐκ ἐσφακελισμένος, non infestatus σφακέλῳ, ex α priv. & σφακελίζω, -ομαι, futur. ίσω, unde σφακελισμὸς, ὁ, &c. Vide.

'Ασφάλατον, τὸ, dicitur quoddam πέφυκεν, ἐν, ἐν ὀξυτέφυλλον, quoniam ejus folia ubi adoleverunt ἀσφάλτου ὁσμὴ ὄζει; teste Dioscor. l. 3. c. 123. Item 'Ασφαλτώδης, bituminosus, bitumen ferens; utrumque à Them. ἄσφαλτος, ἡ, quod expon. pinguis & oleosus succus pluriμâ aereâ & igneâ substantiâ temperatus, ideoque flammam promptissimè concipiens: V. Dioscor. l. 1. c. 110. & Plin. 35. c. 15. dicitur etiam interdum, ἄσφαλτον, in neut. gen. &c. V.

'Ασφαλὸς, vide post ἀσφαλὴς.

'Ασφαλὴς, qui labefactari nequit, immobilis: Hesych. est ab ἀσφαλὴς, quod interdum, etiam, expon. qui non potest everti & dejici, tam firmus ut subverti nequeat, ut ἀσφαλὲς ἵδος; apud Plut. in Per. & qui tutus est adversus fortunæ incursus, seu insidias, cui tutum esse solet consilium: ut apud eund. ibid. Pericles dicitur ἀσφαλὴς ἦ ἐχυρὸς τοῖς πολίταις, civibus fidi loco præsidii; unde in neut. τὸ ἀσφαλὲς, expon. securitas, Luc. &c. V.

'Ασφοδελίτης, ex asphodelo: Luc. ver. Hist. l. 2. à Them. ἀσφόδελος, planta ex genere τῆς βολβώδους: Dioscor. 2. c. 199. at ἀσφοδέλιος, oxyton, prati epitheton est, apud Hom. ut Odyss. λ, & ω, καὶ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα, viz. ubi asphodeli proveniunt, &c. V.

'Αχίον, tuber terræ à quibusdam dicitur, ut docet Theophr. Hist. Pl. l. 1. 10.

'Ασωμ, &c. ut & ἄσως, videantur post ἀσώτως.

'Ασώλειον, ι, τὸ, dicitur locus in quo luxuriosè epulantur & comessantur, aut suas libidines exercent, ganeum, popina: Poll. l. 9. & Athen. Item 'Ασωτόλεμος, luxuriosè vivo; omnia per luxum, seu in luxum profundo: Athen. l. 8. utrumque ab ἄσως, idem quod ἄσως, & quod expon. de cujus salute spes nulla est, profligatus, calamitosus: Item perire dignus, indignus salute: Item qui per se suaque opera perit; apud Aristot. Eth. 4. c. 1. asotus, i. e. luxuriosus nequam, luxu & ganeæ studio perditus; apud eund. ibid. &c. V.

'Αταίω, expon. stupeo, adstupesco, cum stupore admiror; ut ἀπεμόμην κακὸν ἵρ-γα; apud Etymol. est à Them. ἀτάω. Vide.

'Ατάλμητε, τὸ, dicuntur pueriles lusus, saltus pueriles: Hesych. verbale, ab ἀτάλλω. V..

'Ατεκμηρία, ἡ, expon. incotilis naturâ apud Hippocr. de vulneribus capitis: Item 'Ατεκμώδης, ες, ὁ ὐ ἡ, naturâ incotilis; Gal. utrumque, ab ἀτέκμων, qui non est τεκμων, i. e. incotilis, & Metaph. dicitur ἀτεκμων, ἀνὴρ, apud Plut. Symp. 7. Probl. 2. ut & apud Plat ἀτεκμων φύσις χειρίστου, dicuntur, qui naturâ sunt indomitâ, qui ingenio sunt refractorio, & quod emoliri nequit; unde quidam expon. durus, præfractus, indomitus, immitis, intolerabilis &c. V.

'Ατερπία, idem est cum ἀπερψία; id vide.

'Ατελιχὴς, ίος, ὁ ὐ ἡ, armis carens, inermis: ex α priv. & τύχος, ους, τὸ. Vide.

'Ατεχνία, expon. nulla ars, nullum artificium, rudítas & ἀτέχνως, sine dolo & fraude factus, ἀπαφρόβλητος, Etymol. utrumque, ab ἄτεχνος, artificio carens, ab arte non profectus: unde ἀτέχνως πάσχειν, apud Aristot. in Rhet. dicuntur argumenta inartificialia; quæ sunt testimonia, tum divina, tum humana; & interdum expon. artificio nullo excultus, rudis: Item carens dolosis artibus; atque inde adverb. ἀτέχνως, expon. sine arte, nullo adhibito artificio, inartificialiter; sed ἀτεχνῶς, (ἀβάτεχνῶς,) expon. sine dolo, verè prorsus, planè; Item valde, vehementer, &c. V.

'Ατέω, expon. idem quod, & pro Them. ἀτάω; id vide.

'Ατιμασμὸς, expon. ignominiosa damnatio, & ἀτιμωσὶς, qui dedecore afficit; ut & ἀτίμωτος, expon. non lætus, cui nullus honor tribuitur, sunt verbalia, ab ἀτιμάζω, idem cum ἀτιμόω, nullum honorem habeo, nullo honore afficio: Item negligo, aspernor: ut apud Soph. μὴ νῦν ἀτίμᾳς, θεούς; Item indignitate, seu contumeliâ & ignominiâ afficio, infamiâ noto, &c. V.

'Ατλας, expon. idem quod τάλας, (& τάλαὸς, miser, ærumnosus; cui multæ ærumnæ sunt tolerandæ;) ab eoque factum transpositis literis; ut docet Eust. alibi tamen scribit ἄτλας, dictam esse vel παρὰ τῦ μὴ τάλας ἦ, vel ὀπτανικῶς, quasi πολύτλας, fingitur enim, quidam rex Mauritaniæ, Atlas nomine, cœlum humeris suis sustinuisse, propterea quòd firmamenti, siderum, cœli omnem rationem primus deprehendisset; unde ἄτλαντος, dicuntur etiam statuæ Atlantis, seu quæ Atlantis modo cœlum, aut aliud quiddam sustinent, apud architectos: ut ἄτλαντες & πελειτήριον πὶ τῶν ἐκτὸς ὑξαπτήρες; Item nominatur & ἄτλας, extrema colli vertebra ipsum pondus colli sustinens: Poll. l. 2. & expon. etiam, qui humeris aliquid bajulat in modum Atlantis cæliferi: Item expon. etiam, qui non est audax, qui nihil patitur: ex α priv. Hesych.

'Ατμοις,

Ἀτμισις, εως, ἡ, & ἀτμισμὸς, ὁ, vaporatio, verbalia, ab ἀτμίζω. V.

Ἀυτπ-Ω, ὁ, expon. quem conjecturâ assequi non licet: Hesych. Item ἀτίτημα, τὸ, expon. factum, aut dictum absurdum & inconveniens; utrumque, ab ἀτοπία, quod expon. & insolentia, inusitata novitas, & omnia, ab ἄτοπ-Ος, quod propriè expon. q. d. locum non habens, nulli loco conveniens, atque inde Metaph. rationi minimè consentaneus: Item inusitatus, novus, & interdum, ineptus, stolidus, &c. V.

Ἀτρεβὲ, expon. sine detrimento, sine mora: Item ἀτρέβων, expon. non palliatus, & Metaph. pro simplici & minimè facato; apud Laert. utrumque, ab ἀτρεβὴς, quòd expon. non attritus, integer, inviolatus: Item inexercitatus, imperitus, qui usu scil. rerum tritus non est, in qua signif. dicitur & ἀτρείτ, apud Suid. & ἀτρεβὰς-Ος, apud Xen. in Hipparch. Item ἀτρεψία, ἡ; expon. inexperientia, imperitia, ab ἄτρεπ-Ος, idem quod ἀτρεβὴς, sed expon. & qui teri nequit; ut ἀτρέπτοτον ἀκρίδας; apud Theocr. expon. spinis indomitis & calcatu difficillimis: Item, non subactus, ut ἄτρεπτος ἄρτος, apud Aristot. sed expon. & laboris insuetus, & inexpertus, delicatus, ut χέρες ἀτρεπτοι, Od. φ. omnia ex α priv. & τρέπω, unde τροπὴ, ἡ, τρόπων, ὁ, τρέπις, ἡ, & τροπὸς, ὁ, &c. V.

Ἀβέμως, intrepidè, est adverb. ab ἄβεμ-Ος; V. Item Ἀβεμία, expon. male morata naturâ, improbitas, temeritas, possit etiam exponi, verti flectique non posse, immutabilitas, rigiditas, pro eo Ionicè dicitur ἀβρῶν, quod expon. nox intempesta, media nox; apud Hesych. est ab ἀβρῶν, ὁ; id Vide.

Ἄβρος, Laconibus dicitur τυρὸς ὁ μὴ πηνούμενος, qui non coagulatur: Hesych. & sic, est ab α priv. & πέφω, ομαι, prout significat πήγνυμι, i. e. coagulo, vel coagulor, concresco, &c. Vide.

Ἀτύχησις, Expon. voti frustratio, verbale, ab ἀτυχέω, quod expon. adversâ fortunâ utor, infortunatus sum, infæliciter rem gero: Item voti compos non fio, frustror: ex α priv. & τύχη, ἡ, &c. V.

Αὐδηκάζως, rigidè, severè; Plut. in Lys. est adv. ab αὐθήκαζ-Ος, quod à Bud. expon. severus, naturâ rigidus, exactè rectum verumque persequens, Aristot. Eth. 4. Plato etiam passim, præsertim in lib. de rep. αὐτόηκεσον, vocat cujusque rei notionem & formam, quam ideam appellant, nam αὐτόηκ-Ος, expon. etiam, pro se quisque ex αὐτὸς, & ἕκα-Ος, &c. V.

Αὐλιάδες νύμφαι, dicuntur in Epigram. nymphæ incolæ, seu inhabitantes: à Them. ἀυλὴ, ἡ, unde ἀυλίς, ίδ-Ος, ἡ, domicilium, locus ubi pernoctatur, &c. Vi. Item Αὐλικὸς, ὴ, ὸν, aulicus, qui est ex alicujus principis aula, ut οἱ ἐκ τῶν αὐλικῶν κλακίας, apud Plut. in Polit. præc. aliquando in malam partem, ut ἠδὲ φοβηθήσῃ τὸ, αὐλικὸς καλεῖσθαι ἢ διεκπαυτικὸς; apud eund. Plut. Itidem ab eod. Th. ἀυλὴ, ἡ; V. Αὐλισμὸς, ὑ, ὁ, pernoctatio: Hesych. verbale, ab αὐλίζομαι. V.

Αὐλοποιΐα, & αὐλοποιητικὴ, scil. τέχνη, ars fabricandi tibias: Poll. 7. 39. ab αὐλοποιὸς; Vide. Item Αὐλοτρύπης, qui tibias perforat: Poll. ex αὐλὸς, & τρυπάω, futur. ήσω, &c. Vide. Αὐλωροειδὴς, habens figuram τῶ αὐλῶν-Ος, quidam expon. anfractuosus: Diod. Sic ex αὐλὼν, ῶν-Ος, & εἶδ-Ος, ους, τὸ. Vide.

Αὐλωτὸς, vide cum ἀυλωδὸς.

Ἀϋπνία, ἡ, insomnia, vigiliæ, pervigilatio, est ab ἄϋπν-Ος, somnum non capiens, vigil, pervigil, unde νὺξ ἄϋπν-Ος, dicitur nox in qua somnus non capitur, &c. V.

Αὐριμυρσίνη, dicitur agrestis myrica; Jerem. 17. ab αὔρα, & ἄνεμος, & μυρίκη, ἡ, &c. V.

Αὐλωπρῶ-Ω, expon. qui per se in altum fertur: Hesych. ex ἀυτὸς, ἀυτὴ, & αἰαρίω, fut. ήσω, &c. V. Item Αὐτωπῶ-ὸς, pro ἀνεμῶδες, Bud. putat poni apud Plat. in Euthyd. ab Eust. dicitur Glaucus ἀυτωπῶδὴς, Sarpedoni, quorum Glaucus ex Hippolocho, Sarpedon vero ex Laodamia Hippolochi sorore natus erat: ex ἀυτὸς, ἀυτὴ, & ἀνεμῶδὴς, ὁ, &c. V. Item Αὐτάρις-Ος, sibi ipsi placens: Hesych. ex ἀυτὸς, ἀυτὴ, & ἄρίσκω, fut. ήσω, præt. ηκα &c. V.

Αὐτεπεργῶ-Ω, expon. ipse per se operans, seu efficiens: Dionys. Arcop. Item αὐτεπεργητικὸν, verbum, quod passivam vocem & activam significat: ut μάχομαι, ex ἀυτὸς, τὴ, τὸ, & ἔρδω, futur. ήσω, unde ἐνδεημπκὸς, &c. Vi. Item Αὐτεπιβολ-Ω, suis ipsius captus insidiis, ex ἀυτὸς & ἐπιβολὴ, ἡ, vel ἐπιβάλλ-Ω, ὁ, &c. V. Αὐτεπίασις-Ος, ὑ, ὁ, quem quis ipse sibi accersivit, & attraxit, ut αὐτεπίασεν κακὸν, ex ἀυτὸς, & ἐπιάσις-Ος, ὁ; Vide. Αὐτεπτάκτης, ὑ, ὁ, qui ipse per se aliquid injungit, qui jure suo Imponit: Plat. in Polit. Item αὐτεπτακτικὸς, unde αὐτεπτακτικὴ, scil. τέχνη, ars pertinens ad αὐτεπτάκτας, seu ars mero imperio rectè aliquid agendi, idem ibid. atque inde adverb. αὐτεπτακτικῶς, more eorum qui per se jubendi potestatem habent, ex ἀυτὸς, & ἐπτάπλα, ομαι, fut. ξω, unde ἐπτακτικὸς, --κὴ, --κὼς, &c. V. Αὐτεπώνυμ-Ος, cui idem nomen, vel cognomen est impositum: Euryp. ex ἀυτὸς, & ἐπώνυμ-Ος; V. Item Αὐτερέτης, ὑ, ὁ miles qui ipsemet remigat: Thuc. ex ἀυτὸς, & ἐρέτης. V.

Αὐτεύαδ-Ος, ipse per se bonus: Greg. Naz. de Deo, ex ἀυτὸς, & ἀγαθ-Ος, &c. V. Item Αὐτεθήθ-ες, ipsa veritas, de Deo dicitur apud Plat. in Phædr. & apud Greg. ex ἀυτὸς, τὴ, τὸ, & ἀλήθα, ἡ; Vide. Αὐτοειδ-ὴς-Ος, ες, ὁ, homo ipse, per se hominis idea: Aristot. Eth. 1. ex ἀυτὸς, & ἄνθρωπ-Ος; V. Αὐτηδεῖ, adverb. q. d. cum ipso clamore, urbem dicunt ceperi ἀυτοδεεί, quæ statim capitur, & quasi primo incursu: Thuc. 3. Item αὐτηδεῖ-Ω, qui ipse sua voce de se testatur, & αὐτοδόκ-Ος αὐτυλ-Ος, apud Nonn. expon. vocatus, omnia, ab ἀυτοδόω, ipse me meâ voce prædico, ipse mei præconem ago: Erasm. in Chil. ex ἀυτὸς, & βοάω; V. Αὐτοβορέας, ipse boreas, ex ἀυτὸς, & βορέας, ὁ; Vide. Item Αὐτόβυλ-Ος, suâ sponte, suo instinctu, ipse nimirum per se volens; non ab alio scil. ut id vellet instigatus, ex ἀυτὸς, & βυλὴ, ὁ. V.

Αὐτόγνωτ-Ος, sive ἀυτόγνως-Ος, exp. sponte, ut οἱ δ' ἀυτόγνωτ-οι, ἀλλοτ' ὀργὰ; ubi expon. αὐθαίρετ-ος ἢ ἰδιογνώμων τέρατ-ος; apud Soph. in Antig. ex ἀυτὸς, & γνωτὸς, seu γνωτὸς, &c. V. Item Αὐτογραμμὴ, linea mathematica, vel ἁπλᾶς, γραμμὴ, ex ἀυτὸς, ἀυτὸ, & γράμμα, τὸ; V. Αὐτοδίδακτος, qui ex seipso, & sine magistro 'didicit, & passivè, αὐτοδιδακτὴ ὀρχήματα; apud Soph. in Ajace, quorum scientia sine magistro percepta est, ex ἀυτὸς, & δείκω, disco, unde δήλ-Ω, ὁ, &c. V. Αὐτοδίκ-Ος, à seipso interfectus, ex ἀυτὸς, & δικίζω, fut. ξω, &c. Vide. Αὐτοδῆξ, mordicus, ipsis dentibus Aristoph. est adverb. ex ἀυτὸς, & ὀδὴξ, à Them. ὀδὼς; V. Αὐτόδετ-ος, qui vocatus secum ipse affert quæ cœnet: Hesych. ex ἀυτὸς, & δεῖπνον, τὸ; Vide. Αὐτοδυκαστὴς, apud Thuc. expon. ὁλοκλήρου δικασταῖς, sotidis decem annis, ex ἀυτὸς, & δικαστὴς; V. Αὐτοδιὴς, expon. suâpte naturâ indigus, qui per se indiget: Merc. Trism. ex ἀυτὸς, & δέω, seu δέομαι, ego, &c. Vide Αὐτοδίκαιος-Ω, exponitur per se dominus, ex ἀυτὸς, & δικαιότης; Vide. Αὐτόδιλ-Ος, sponte vinctus, qui sponte vinciri se permittit, ex ἀυτὸς, & δεσὸς; V. Item Αὐτόδηλ-ος, per se manifestus, ex ἀυτὸς, & δῆλ-ος. V.

Αὐτοδιάκον-Ος, expon. qui ipse sibi ministrat, & famulatur: Eust. ex ἀυτὸς, & διάκον-ος; V. Item Αὐτοδίδακτος, Bud. expon. naturæ instinctu, adverb. ab αὐτοδίδακτ-ος, qui suâ ipsius industriâ aliquid didicit, &c. V. Αὐτοδιηγήμ-Ω, ipse ex sua persona narrans, seu commemorans; h. e. αὐτοπροσώπως διηγήμ-Ω, ut in μονοπροσώπῳ ποιήσει, fit, Diog. Laert. in Tim. Item Αὐτοδιήγη-Ος, ab ipso, seu per se narratus; ab ipso autore commemoratus, nullis aliis interloquentibus, id ibid. ex ἀυτὸς, & διηγέομαι, -ήμαι; V. Αὐτόδικ-Ος, qui seipso judice utitur, ut populus aliquis, aut civitas, quæ ipsa de controversiâ aliqua decernit, nec alius populi, civitatis, aut principis judicio stare cogitur, ut ἡ Δῆλος αὐτονόμως ἦν ἡ αὐτοτελὴς, ἡ αὐτοδίκως, &c. Thuc. lib. 5. Unde & αὐτοδικεῖν, pro ἑαυτοῖς τὰ δίκαια ὁρίζειν; Suid. ex ἀυτὸς, & δίκη, ἡ; V. Αὐτόδιον, Hesych. expon. ὑφ' αὑτῆς τ' ἰδιᾶ ἐκκυδοῖτο, ex ipso itinere appulsum; i. e. statim, extemplò; ex ἀυτὸς, ἀυτὸ, & ὁδὸς, ἡ, &c. V. Αὐτόδρ-Ος, expon. quod simul est cum ipsa pelle: Plut. ex ἀυτὸς, ἀυτὸ, & δέρας, seu δέρ-ος, τὸ, &c. V. Αὐτοδρόμων, per se & suâpte naturâ currens, & general. quod per se & suâ naturâ movetur: Gal. apud Hipporr. ex ἀυτὸς, & δρέμ-Ω, ὁ; V. Αὐτοδυνάμ-ος, per se potens, ut Deus: Greg. ex ἀυτὸς, & δύναμαι; Vide. Αὐτοέναι, expon. ipsum esse, vel per se esse, de Deo dicitur, apud Dion. Areop. ex ἀυτὸς & ἦ), infin. ab εἰμὶ, &c. V. Αὐτοίκατ-Ος, vide in ἀυθήκατ-Ος.

Αὐτοιλιγγιῶ-Ω, ὑ, ὁ ἡ, ὸν, qui sponte suâ vorticibus circumagitur; suâ sponte volucratus; qui per se convolvitur, & conglomeratur, Nonn. ex ἀυτὸς & ἑλικτὸς, V.

Αὐτοιπεργητικὸν, vide suprà cum αὐτεπεργητικὸν. Item αὐτοίνυτος, idem quod αὐθένταις; qui suâ manu perimit, qui suâ ipsius manu cædem infert, i. e. interfector, percussor, viz. ὁ ἐξ ἀυτὸ δὴ τὸν φόνον ἱέμενος. item qui ipse sibi manus infert, i. e. ὁ δ' αὐτὸ ἐείς τὸ ξίφ-Ος, Soph. in Oed. Tyr. Atque indè, αὐτοιτεῖ, adv. suis ipsius manibus; propriâ manu, seu sibi ipsi illatis manibus; ut quum Dion. Cocceius dicit, ἀναγκῶ ὀι περσήναγκον αὐτοιτεῖ ὀλισθεῖν, coegit reum ut sibi manus inferret, &c. Vide ἀυθέντης.

Αὐτοιτὴς, ἴδ-Ος, ὁ ἡ, ὸν, ut αὐτοιτὴς ἀναίνεται, eodem anno marcescit, Theophr. Sic & αὐτοιτὲς, eodem anno, Od. γ. Eust. exp. per totum annum; ex ἀυτὸς & ἔτ-Ος, ους, τὸ, &c. V. Item αὐτόζωος & ἀυτόζως, per se vivens; unde ἀυτόζωὴ, ipsa vita; ita Deus nominatur à Dion. Areop. quoniam ipse per se vivit, & allis autor est vivendi; ex ἀυτὸς & ζωὴ, ἡ, seu ζαὸς, ὁ, &c. V.

Αὐτοθάνατ-Ος, qui ipse sibi mortem infert, Plut. ex ἀυτὸς & θάνατ-Ος, vide.

Αὐτοθελὴς, quem ipse quis vult, voluntarius; ut αὐτοθελὴς ἤδις-Ος ἀεὶ ποτὸς; in Epigr. l. 2. ex ἀυτὸς & θέλω, vide. Αὐτοθίμιθλ-Ος, per se habens fundamentum, Nonn. ex ἀυτὸς & θέμιθλον, τὸ, V. Αὐτόθρ-Ος μαπείη; ex sua ipsius voce profectum testimonium; testimonium quod quis de se dicit, Nonn. ex ἀυτὸς & θρέ-Ος, ὁ, V.

ΑΥΤΟΚΑΒΔΑΛΟΝ, exp. farina utcunque subacta, Suid. Item genus dicitur rudis & parùm castæ musices; & Metaph. αὐτοκαβδαλ-Ος νεῦς, seu αὐτοκαβδαλος σκάφος, dicitur ratis tumultuarie & ex tempore facta; itidemque αὐτοκαβδαλα πνεύματα, Hesych. vide Athen. l. 14.

Αὐτοκάθαρσις, ipsamet purgatio: ex ἀυτὸς & κάθαρσις, ἡ, V. Item αὐτοκίλινδ-Ος, qui per se iter facit; in Epigr. ex ἀυτὸς & κίλινθ-ος, vide. Αὐτοκίφαλον, ipsum caput, Aristot. l. 4. de anim. ex ἀυτὸς, αὐτὸ, & κεφαλὴ, ἡ, vide. Αὐτοκινησία, motus ultroneus, motus quo res aliqua suâ sponte & suopte impulsu movetur, aut moveri potest; item αὐτοκίνητ-ος, qui per se movetur, seu moveri potest; fuâpte naturâ mobilis, Plut. ex αὐτὸς & κινέω, unde κίνησις, & κίνητ-ος, &c. V.

Αὐτόκλαδ-ος, ὑ, ὁ ἡ, ὸν, ipse cum suis ramis; ut αὐτόκλαδοι ἢ αὐτόκομοι κυπαρίσσοι; ex αὐτὸς & κλάδ-ος, ὁ, vide. Αὐτόκλητ-ος, à se ipso vocatus, sive invitatus; qui non vocatus ad epulas venit, aut aliò, Plat. Ep. 7. & Plut. Symp. 7. Unde adv. αὐτοκλήτως, spontaneâ vocatione, ultro; ex αὐτὸς & κλητὸς, ὁ, vide. Αὐτόκομ-ος, ipse per se comatus, vel suâ sponte comatus; ex αὐτὸς & κόμη, ἡ, vide. Αὐτόκομος ἱμάτιον, Comicis dicta vestis quæ vulgò σύρμα, Poll. l. 7. ex αὐτὸς & κοπὴ, ἡ vide. Αὐτοκμὴς, à se ipso fabricatus, seu elaboratus; ex αὐτὸς, & Them. κάμω, fut. καμῶ, præt. κέκμηκα; unde varia comp. in κμὴς, &c. V.

Αὐτοκρὰς, αὐτόκρατος, & αὐτόκρατ-ος, ut & Ionicè αὐτοκράτης, ipse per se mistus & temperatus; cui aliunde temperamentum aliquod accersere opus non est; ex αὐτὸς & κεράω, ἡ, à Them. κεράννυμι, seu κερῶ, f. κερῶσω, & κερῶσω, tanquam per Sync. à κεράω, pro κερῶ, &c. V. Item αὐτοκρατὴς, qui sui juris est; qui pro suo arbitrio de re aliqua statuit; unde neut. τὸ αὐτοκρατὲς, subst. libera potestas; ex αὐτὸς & κρατ-Ος, τὸ, vide. Item αὐτοκρατορεία, ας, ἡ, imperium ejus qui αὐτοκράτωρ, appellatur; ut apud Jos. de antiq. δῶι Κλαυδίῳ Καίσαρι αὐτοκρατορείας; sub Claudii Cæsaris imperio; & αὐτοκράτωρ, idem quod αὐτοκρατὴς; ab αὐτοκράτ-ος, per se vivens; unde ἀυτόζωὸς, ὁ, ἡ, ὸν, &c. V. Item αὐτοκρατῶ ἄντος, per se vivens; ut αὐτὸς αὐτοκράτωρ ἦλθεις τὸν πόλεμον; apud Demosth. & αὐτοκράτωρ δύναμις, vel ἐξουσία, Polyb. merum imperium, plena & summa potestas; item αὐτοκρατορικῶς, ut agere aliquid αὐτοκρατορικῶς, pro suo arbitratu, vel suo arbitrio; vel more eorum qui sunt αὐτοκράτορες, adv. ab αὐτοκρατορικὸς, ex libero arbitrio manans, seu proficiscens; ut αὐτοκρατορικὴ ὁρμὴ, liberi arbitrii impetus; item imperatorius, Cæsareus, pertinens ad Impetatorem, i. e. Cæsarem; ut αὐτοκρατορικὴ ἀρχὴ, Imperatoria dignitas; apud Herodian. l. 7. &c. V.

Αὐτόκτιν-Ος, per se conditus, suâ sponte structus, Soph. pro eod. dicitur & αὐτόκλιτ-Ος, apud Æschyl. ex αὐτὸς & κτείνω, f. κτενῶ, prat. med. ἔκτονα, &c. V. Αὐτοκύλος, per se volutus, seu suâ ex naturâ volubilis, Nonn. ex αὐτὸς & κυλίσδω, ὁ, vide. Αὐτοκύρ-Ος, ου, ὁ ἡ, ὸν, q. d. per se dominus, apud Nazianz. dicitur esse unum ex nominibus Spiritus S. ex αὐτὸς & κύρ-ος, vide. Item αὐτολάλητ-ος, qui apud se loquitur; ex αὐτὸς & λαλῶ, ὁ, V.

Αὐτολέξει, exp. αὐτοῖς λέξεσι, vel κατὰ λέξιν, ex αὐτὸς & λέξις, vide. Item αὐτολίκυθος, ου, ὁ, qui sponte ad lecythum commeat; de parasitis dicitur, qui tum præsto sunt, quoties audiunt ad lavandas manus & ad cœnam vocari convivas, Plut. Item mimo & scurra, vel pro parasito scurrili, apud Athen. l. 14. ex αὐτὸς & λίκω-Ος, vide. Αὐτολόχευτ-ος, per se genitus; ex αὐτὸς & λοχεύω, ομαι, V. Αὐτολυρίζω, ipsemet Lyrâ cano, Luc. ex αὐτὸς & λυρίζω, vide.

Αὐτομαθὴς, qui ex se ipso didicit, qui nullo præceptore usus est; unde αὐτομαθία, quum quis ex ipso didicit, Plut. & adv. αὐτομαθῶς, discendo e se ipso, sine præceptore; ex αὐτὸς & μαθάνω, f. μαθήσομαι, &c. V. Item αὐτομαρτυρία, de meipso ipse testor; item αὐτόμαρτυς, qui sibi ipsi testis est, seu testimonium exhibet, Hesych. ex αὐτὸς & μαρτυρία, ὁμαι, &c. V.

Αὐτομασία, ἡ, exp. fortunæ temeritas, eventus fortuitus, Plut. Item αὐτοματτίζω, sponte facio; atq; indè, verbale, αὐτομαπισμὸς, actio quæ sponte fit; à Them. αὐτόματ-Ος, ex se ipso aliquid faciens, non alieno impulsu; ut αὐτόματ-ος θάνατ-Ος, exp. mors naturalis, quæ scil. nullâ extrinsecùs vi coacta evenit; interdum, in neut. αὐτόματον, dicitur quod fortuitò evenit; dicitur & ταυτόματον, pro eod. atq; indè adv. αὐτομάτως, exp. etiam fortuitò, temerè, pro quo affertur & αὐτοματεῖ, αὐτόματ, & αὐτομάτω, &c. V.

Αὐτομαχεῖν, per se pugnare, non per alium; ex αὐτὸς & μάχομαι, vel μαχίμη, &c. V. Item αὐτομάτηρ, ipsissima mater; item αὐτομήτωρ, idem, vel ut alii, ex eadem matre; ex αὐτὸς & μήτηρ, V. Αὐτόμολ-Ος, exp. qui suâ sponte it, & à nullo incitatus, in Epigr. sed dicitur etiam, de milite qui suâ sponte ad alteram partem transit; unde adv. αὐτομόλως, more transfugæ; & αὐτομολία, ἡ, transfugium; defectio quâ quis suapte sponte ad alteram partem transit, Thuc. l. 7. in vitibus autem, αὐτομολία, dicuntur stolones, seu soboles è trunco pullulantes; ut μολβδίνη, ejusmodi fruticationem inutilem deputare &c. V.

Αὐτομελογήμων, vel αὐθομελογήμων, exp. passivè, confessum, & indubitatum, Luc. est ne t. part. præt. pass. ab αὐτομολογέομαι, idem quod αὐθομολογέομαι, id V.

Αὐτονομία, ἡ, potestas vivendi suis legibus, vel suo jure utendi; item αὐτόνομος, suis vivendo legibus; suo utendo jure, adv. & utrumq: ab αὐτονόμ-Ος, qui suis vivit legibus, &c. V. Item αὐτονόμ-ος, exp. qui per se pascitur; ut αὐτόνομοι ἀγέλαι ἔνεσαν, in Epigr. & sic est ex αὐτὸς & νομὴ, ἡ, seu νομὸς, ὁ, à Th. νέμω, pasco, V. Item αὐτονταμερόμενος, se ipsum puniens, nomen fabulæ Menandri, apud Athen. (apud Terentium est Heautontimorumenos;) ex αὐτὸς & τεμερόω, ὁμαι, ῶμαι, &c. V.

Αὐτοπυχεῖ, sive αὐτονυχὶ, eâ ipsâ nocte; ex αὐτὸς & νύξ, nox, vel νύκτ, noctu, à Th. νὺξ, &c. V. Item αὐτόξυ-Ος, ex ipso ligno adhuc rudi confectus; sed exp. & qui est è vernaculo ligno, in Epigr. ex αὐτὸς & ξύλον, V. Αὐτοοδίτης, per se, sive absolutè neutrum; vox gramm. ex αὐτὸς, αὐτὸ, & ὁδίτης-Ος, V. Αὐτοπαθὴς, ex se, vel intrinsecùs patiens; item reciprocus; unde αὐτοπαθὲς, q. d. intrinseca, vel innata passio; reciprocatio, quâ eadem persona agit & patitur, & adv. αὐτοπαθῶς, q. d. cum passione intrinseca, vel patiendo intrinsecùs; unde

trinsecè, apud Polyb. exp. etiam, ex sententia animi; non simulatè, ingenuè; *ex ἀυτὸς & πάσχω*, σος, τὸ, V. Item *ἀυτόπαις*, qui est ipse quodammodo puer; in quo, seu in cujus moribus ipsissima puerilia cernitur, Hesych. *ex ἀυτὸς & παῖς*, vide.

Αὐτοπάτωρ, ορος, ὁ, qui per se est pater; *ex ἀυτὸς & πατὴρ*, ὁ, V. Item *ἀυτοπάμων*, i. e. *ὁ ἰαυτῷ τὰ κακὰ ἔχων*; *ex ἀυτὸς & πῆμα*, τὸ, V. Αὐτόπλεκτος, qui se ipsum implicat, seu irretit; *ex ἀυτὸς & πλεκτὸς*, ὁ, V. Αὐτοποδία, ἡ, suis pedibus iter facere; non equo vehi, aut curru, vel navi; at *ἀυτοπέδια*, τὰ, genus calceamentorum; Poll. l. 7. c. 22. Atq; indè, *ἀυτοποδὶ*, & *ἀυτόποδον*, vel *ἀυτοποδεὶ*, adv. suis ipsius pedibus; non utendo equo, aut curru; omnia ab *ἀυτὸπους*, quod V. Αὐτοποιὸς, suâ fronte & per se factus; unde *ἀυτοποιέω*, idem, à se ipso factus; à Them. ποιέω, f. ήσω, unde προποιὸς, ὁ, &c. V.

Αὐτόπολις, exp. civitas quæ suis ipsius legibus utitur; urbs quæ per se sola civitatis nomine censetur; Thuc. à Th. πόλις, ἡ, V. Αὐτόπονος, & *ἀυτοπόνητος*, exp. per se elaboratus; à πόνος, ὁ, unde πονέω f. ήσω, &c. V. Αὐτόπορμος, exp. eodem fato, seu eadem sorte utens, Hom. à Th. πόρμος, ὁ, V. Αὐτόπους, qui suis ipsius pedibus iter facit; item suis pedibus absq; duce incedens; Luc. à Them. πῶς, ποδὸς, V. Αὐτοπραγία, ἡ, exp. per se & pro suo arbitrio facere, ut apud Diog. Laërt. in Stoicis dogmat. ἐλευθερία, ὅτιν ἐξουσία *ἀυτοπραγίας*; *δουλεία, εἰρηνη ἀυτοπραγίας*; à πράσσω, σσ, τὸ, V. Αὐτόπρεμνος, per se radicatus, nativus; suâ sponte proveniens, Metaph. apud Aristoph. in Ran. *ἀυτοπρέμνοις τοῖς λόγοισιν ἐμπαίσωμεν*; quod Suid. exp. *δυσκόλοις, περιττοῖς, ἢ μεγάλοις*, à Th. πρέμνον, τὸ, seu πρέμνος, ὁ, &c. V. Αὐτοπρεπὴς, se ipsum decens; sibi ipsi conveniens, Hom. hymn. in Merc. à Th. πρέπω, V. Αὐτοπροαίρετος, exp. libero arbitrio agens; unde adv. *ἀυτοπροαιρέτως*, suo ipsius arbitratu, suâ sponte; à *προαίρετος*, ὁ, V. Item *ἀυτοπρόσωπος*, exp. non personatus; personam, qualis est, veram gerens, unde *ἀυτοπρόσωπα* scripta, dicuntur, in quibus autor ex sua persona docet, nullâ extrinsecus assumptâ; & *ἀυτοπρόσωπον ὑπακριτὴς*, qui sine ficta persona agit, Athen. l. 10. cui sua ipsius facies affingitur; & *ἀυτοπροσωπος*, facere aliquid ille dicitur, qui in, & sub propria persona, agit coràm quod agit; unde adv. *ἀυτοπροσώπως*, in, vel sub propria persona, coràm; à *προσωπον*, τὸ, vel *προσωπος*, ὁ, comp. ut reliqua præcedentia cum *ἀυτὸς*, τὴ, τὸ, &c. V.

Αὐτοπτέω, ipse meis oculis cerno; item *ἀυτόπτης*, qui ipse visus & deprehensus est; unde aliquis deprehensus *ἐπ' ἀυτοφώρῳ* dicitur, quum ipse ab iis, qui deprehenderunt, visus est; utrumq; ab *ἀυτόπτομαι*, à Th. *ὄπτομαι*, unde *ὀπτὸς*, ὁ, &c. V. Item *ἀυτόπυρος ἄρτος*, & *ἀυτοπυρίτης*, ου, ὁ, panis cui furfur ademptum est; ex *ἀυτὸς & πυρὸς*, ὁ, vide.

Αὐτοπώλης, qui ipse per se vendit, i. e. qui non vendit ab alio empta; *ex ἀυτὸς & πώλης*, ὁ, V. Αὐτορίγιμων, exp. quem ipse sibi struit, sive conciliat aliquis, Hesych. *ex ἀυτὸς & ῥίζω*, f. ῥίξω, &c. V. Αὐτόρριζος, ου, ὁ, ἡ, exp. tectum ex seipso habens; seipsum contegens; *ex ἀυτὸς & ὄροφη*, seu ὄροφος, a Th. ἰφίω, &c. V. Item *ἀυτόῤῥιζος*, qui in se radicem habet; & *ἀυτορρίζωθεν ὄζια χθονὸς*, exp. casa terræ infixas radices naoens, Euryp. *ex ἀυτὸς & ῥίζα*, ἡ, V.

Αὐτόσε, illuc, huc; item eodem, adv. ab *ἀυτὸς*, V.

Αὐτόσιτος, qui ipse cibum sibi comparat, qui domi suæ cibum capit, non alienæ; item qui cum altero cœnaturus, ipse suas secum affert dapes; *ex ἀυτὸς & σῖτος*, ὁ, V.

Αὐτόσκευος, exp. rudis; simplex & inconditus; nullo constans artificio; Polluci vero l. 10. est *ἀυτοῤῥὸς*, *ex ἀυτὸς & σκευὴ*, ἡ, à Th. σκεύω, τὸ, &c. V. Item *ἀυτόσυτος*, ου, ὁ, ἡ, exp. ex se excitatus, Nonn. *ex ἀυτὸς & σύομαι*, inusit. pro σεύω, σεύομαι, &c. V. Αὐτοσχεδὸς, qui ipse sibi tecti loco est; vel tecto naturâ suâ instructus; sed exp. etiam, perfectus, absolutus; *ex ἀυτὸς & σίχω*, ῶ, τὸ, V. Αὐτοσχοίνος, exp. qui solus secum meditatur, Suid. *ex ἀυτὸς & σχοῖνος*, ὁ, V. Αὐτόσχολος, significat eum qui sine navi trajicit; à σχολὸς, ὁ, &c. V. Αὐτόσυλος, per se & suâpte naturâ columnis sultus, Hesych. *ex ἀυτὸς*, & Th. σύλον, V. Αὐτοσφαγὴς, exp. ipse à se jugulatus; qui se ipse occidit; *ex ἀυτὸς & σφαγὴ*, ἡ, V. Αὐτοσχεδίασμα, τὸ, exp. opus extempore & tumultuariè factum; & *ἀυτοσχεδιασμὸς*, dictio extemporalis; item *ἀυτοσχεδιασία*, qui extemporalem habet orationem; item qui extempore & tumultuariè agit aliquid; & *ἀυτοσχεδίως λόγος*, oratio extemporalis; unde adv. *ἀυτοσχεδιαστὶ*, extempore, non præmeditatè; ut & *ἀυτοσχεδιαστικὸς*, extempore dictus, seu facultas dicendi extempore; item *ἀυτοσχέδιος ὑφάσμα*, exp. calceamentum crassiori minervâ factum, Poll. omnia ab *ἀυτοσχεδίζω*, quod exp. properè & quasi illotis manibus quidpiam aggredior; in re præsenti consilium capio; item confidenti animo quidpiam designo, seu loquor; & interdum, fingo, & comminiscor; sed exp. etiam, meâ sponte ago, non jussu, aut mandato alterius; item *ἀυτοσχεδίως*, extempore, tumultuariè, adv. ab *ἀυτοσχέδιος*, inelaboratus; unde *ἀυτοσχεδία*, scil. μάχη, exp. pugna quæ cominus fit, & ex propinquo, seu quâ; pede cum hoste collato, decernitur, Ill. o. omnia ab *ἀυτοσχεδὸν*, quod V.

Αὐτοτελὴς, exp. in se finem suum habens; ut *ἀυτοτελὲς θεωρία*, apud Aristot. Item per se finem faciens, seu imponens; ut *ἀυτοτελὲς δίκη*, apud Suid. & *ἀυτοτελῆ αἶπα*, apud Gal. Item per se absolutus & consummatus; ut *ἀυτοτελὴς σοφίσες*; apud Aristot. Item ipse sibi sufficiens; apud Polyb. & sic, est Dei attributum; apud Euryp. *ex ἀυτὸς & τέλος*, τὸ, finis, effectus; item *ἀυτοτέλεια*, perfectio, absolutio; item integritas; ut & *ἀυτοτέλως*, per se perfectus, Nonn. & *ἀυτοτελῶς*, adv. absolutè, perfectè, Polyb. Omnia ab eod. & *ex* iild. &c. V.

Αὐτοτεχνος, per se peritus; per se tenens artem; *ex ἀυτὸς & τέχνη*, ἡ, V. Item Αὐτότευκτος, exp. editus, cum ipso partu; *σὺν αὐτῇ τέκνῳ*; Æsch. *ex ἀυτὸς & τίκτω*, ὁ, V. Αὐτοτέχνικος πίθηκος, exp. tragica simia, salax, Demosth. *ex ἀυτὸς & τεχνικὸς*, ὁ, V. Αὐτότυπος, ὁ, ἡ, ὸν, à seipso impressus; *ex ἀυτὸς & τύπτω*, V. Αὐτουργία, exp. operatio ejus qui per se efficit ab *ἀυτουργὸς*, non alterâ operâ utens; sed exp. etiam, qui manu victum sibi quæritat; item qui suâ manu exdit, pulsat, vel pugnat; item *ἀυτόῤῥυτος*, exp. extemporalis, inelaboratus; in Epigr. verbale, ab *ἀυτουργέω*, &c. V. Αὐτόφονος, *ἀυτοφωνίτης*, & *ἀυτοφονίτης*, qui seipsum perimit, vel peremit; propriæ cædis autor, Epigr. l. 3. sed *ἀυτοφονίτης*, dicitur etiam, qui propriâ manu alii infert cædem; *ex ἀυτὸς & φόνος*, ὁ, V. Αὐτόφορος, ab Hesych. exp. *ἀυτοφάγος*, i. e. qui ipse voravit; *ex ἀυτὸς & φορέω*, ῶ, à Them. φέρω, &c. V. Item *ἀυτόφορτος ναῦς*, exp. navis cum ipso onere & mercibus; *ex ἀυτὸς & φόρτος*, ὁ, vide.

Αὐτοφυὴς, exp. suâpte naturâ; sponte naturæ; item nativè, genuinè, adv. ab *ἀυτοφυὴς*, nativus, opere non factus, arte carens; item genuinus, germanus, &c. V. Item *ἀυτόφωρος*, unde *ἐπ' ἀυτοφώρῳ*, aliquis *ἁλίσκεσθαι* dicitur, qui in ipso furto deprehenditur, vel in aliquo alio scelere; unde *κολάζειν ἀυτοφώρους*, apud Thuc. Schol. exp. *ἐπ' ἀυτοφώρῳ λαμβάνων*; & consequenter, puniens in ipso facinore deprehensos; unde *ἀυτοφωρία* & *ἀυτοφωρὶς*, idem quod *ἀυτοφώρῳ*; unde *ἀυτοφωρίζω*, Hesych. exp. *ἐν ἀυτῷ τῇ φωρᾷ*, &c. Vide *ἀυτόφωρος*. Αὐτοφῶς, ipsa lux; ita dicitur Spiritus S. apud Greg. quoniam vera & unica lux est, & sine eo nemo φωτίζεται; *ex ἀυτὸς*, *ἀυτὸ*, & φῶς, τὸ, &c. V. Αὐτοχειρία, manu propriâ facio; unde *ἀυτοχειρίαν ποιήσασθαι*, apud Philist. teste Poll. quod tamen improbat; *ex ἀυτὸς & χείρ*, χειρὸς, dici scribit *τὸ σύνθετον ἐκ πλέθρου ἀρότου*, arboribus consita; apud Aristoph. in equit. &c. V.

Αὐτοχείρ, ορος, ὁ, exp. qui seipsum occidit; Hesych. & *ἀυτοχειρία*, ἡ, exp. homicidium quod quis manu propriâ perpetravit; & *ἀυτοχείριος*, idem quod, ut omnia, ab *ἀυτόχειρ*, quod aliquando dicitur pro *ἀυτόχειρ τοῦ φόνου*, qui suâ manu, seu sibi, seu aliis, cædem infert & immittit, i. e. *ἀυτοφόνος*, *ἀυδοίτης*, *ἀυθέντης*, homicida, interfector, &c. V. Αὐτοχέλωρ, exp. qui sua sponte iram con-

concipit, sibi ipsi iratus, in Epigr. *ex ἀυτὸς & χόλος*, unde χολωτὸς, ὁ, &c. V. Αὐτοχύτος, vel *ἀυτόχυτος*, ut & *ἀυτοχώνυτος*, exp. crasiâ minervâ fusus; & veluti suâ sponte; *ex ἀυτὸς & χέω*, unde χυτὸς, &c. V. Αὐτόχλωρος, adv. re ipsâ, reverâ, plane, omnino; *ex ἀυτὸς*, *ἀυτὸ*, & χλόη, τὸ, &c. V. Αὐτόχρεος & *ἀυτόχρεως*, per se coloratus, ascititium colorem non habens; *ex ἀυτὸς & χρέα*, ἡ, V. Αὐτόχρων, & *ἀυτοχρώμ*, vide paulò ante cum *ἀυτοχύτου*.

Αὐχενίζω, exp. cervicem incido, cervicem frango; est etiam, inquit Bud. loro caput equorum complecti & constringere, ad hoc, ut venæ intumescant & sanguis detrahatur scalpro; & *αὐχενισὴρ*, est lorum quo id fit; à Th. *αὐχὴν*, ἑνος, quod exp. etiam, angustia loci; ut Lat. fauces; item sic dicitur pars clavi & gubernaculi in quam gubernator incumbit, Poll. l. 1. Unde *αὐχένιον*, (neut. subst. ab *αὐχένιος*) Eustathio est *πηδάλιον*; deducitur autem, *αὐχὴν*, ab *αὐχμὸς*, ob siccitatem, & auritiem; & dicitur *αὐχλὸς* quasi *αὐχμὸς*, Eust.

Αὐχὴ, ἧς, gloriatio, animi elatio; & *αὐχημα*, τὸ, idem, Thuc. l. 2. sed accipitur *ἐν* in bonam partem à Damasceno; item *αὐχητὴς*, οῦ, ὁ, q.d. jactabundus, gloribundus; vel ad jactantiam comparatus; ut & *αὐχητὴς*, ερος, ὁ, idem, in Epigr. sed ex Nonn. aff. pro alacri, & cui cervix est erecta; omnia ab *αὐχὴν*, V.

Αὐχμέω & *αὐχμάω*, areo præ æstu; item squaleo; item *αὐχμώεις*, εντος, ὁ, squalidus, Hom. in hymn. ut & *αὐχμώδης*, ους, ὁ, ἡ, æstuosus, aridus item squalidus; omnia à Th. *αὐχμὸς*, ὁ, quod quidam deducunt ab ἄω, ξω, sicco; Pleonasmo τῷ υ; vel ab *αὔω*, augeo; per Antiphrasin, ex siccitate enim nihil producitur, nihil augetur, &c. V.

Ἀφαμβία, idem quod, ab, & pro *ἀφαυρία*, id V.

Ἀφανὴς, exp. ita ut non appareat; occultè, clanculùm; est adv. ab *ἀφανὲς*, V.

Ἀφαρὶς, ίδος, ὁ, pinna, seu pinnula quam thynnus fœmina sub ventre habet, apud Athen. l. 7. ex Aristot.

Ἀφελεια, exp. simplicitas; ab *ἀφελὴς*, unde *ἀφελὴς διάνοια*, dicitur quæ est simplex, seu tenuis & frugalis omnis; luxu carens; & *ἀφελὴς λόγος*, apud rhetores, exp. oratio simplex & fuco carens, Hesychio est illæsus, purus, integer; cui nec superfluum quicquam in corpore est, nec deest; idem, *πλέθρα ἀρότου*, aliquando pro *ἀφαυρία*, arboribus consita; apud Aristoph. in equit. &c. V.

Ἀφεὶς, ῆρος, ὁ, exp. dimissor; item *ἀφετὴς*, nomen lusus, apud Poll. l. 9. dicti (ut & *ἀφετὴρ*;) παρὰ τὸ *ἀφίημι*; ut idem docet.

Ἀφὴ, exp. contrectatio, sensus qui manuum ministerio fit; ut *ἁφὴ ἐπίθεσις*, tactum sui præbet, tangi potest; sed signif. etiam, manuum functionem; apud Plat. & est etiam, ictus, percussio, &c. V. Item *ἀφὴ*, exp. incensio, accensio; ut *περὶ λύχναν ἀφαὶ*, apud Herodot. l. 7. & sic est ab *ἅπτω*, accendo, &c. V.

Ἄφθαι, αἱ, sunt ulcera caliditate quadam prædita, quæ præcipuè infantes vexant in ori superficie; sed occupant aliquando, & alias partes, veluti testes, apud Gal. & Ægin. Hippocrates & de fistula pulmonis usurpavit, l. 2. de morbis; fortasse, *ἀπὸ τῶ ἅπτεσθαι*, accendi, propter igneam illam caliditatem, &c. V.

Ἄχθημι, exp. divitto, Il. β & φ. & apud Plut. in l. de garr. *ὥσπερ οἱ παῖδες τὸ κρύσταλλον ἔτι κατέχειν, ἔτι ἀφεῖναι δίκαιοι*, pueri glaciem, neq; retinere, neq; demittere è manibus volunt; & apud eund. *ἀφίημι πλοῖα γεωργικὰ*, dimitto exorem, i.e. repudio, interdum exp. libero, absolvo; ut *ἀφίημι σε τῶ χρέος*, libero te debito, vel remitto tibi debitum; & interdum est, libero debitorem per acceptilationem, acceptum fero; item emitto, missum facio; permitto, sino, transfirtto; item manu mitto, projicio, jacio: *ex ἀπὸ & ἵημι*, V.

Ἀφιλίταιρος, exp. inimicus; nullâ sodalitii amicitiæve necessitudine junctus; *ex α* priv. & *φιλίταιρος*, V. Item *ἀφιλόδοξος*, minimè gloriæ cupidus, non ambitiosus; *ex α* priv. & *φιλόδοξος*, V. Ἀφιλόκαλος, minimè studiosus pulchritudinis, seu elegantiæ, vel rerum honestarum; utitur Plin. secundus, l. 1. Epist. 3. *ex α* priv. & *φιλόκαλος*, ὁ, V. Ἀφιλόνεικος, à contentione alienus; vel non pertinax, unde adv. *ἀφιλονείκως*, non contentiosè, sine ullo contentionis studio; *ex α* priv. & *φιλόνεικος*, V. Ἀφιλόλογος, alienus à literis, à Philologia, indoctus, Plut. *ex α* priv. & *φιλολόγος*, V. Ἀφιλόπλουτος, divitiarum contemptus, Plut. *ex α* priv. & *φιλόπλουτος*, V. Ἀφιλόσοφος, qui Philosophus non est, à Philosophia alienus, seu abhorrens; Athen. l. 13. Sed exp. etiam, non conveniens Philosophiæ; item Ἀφιλοσόφρων, Philosophiæ & literarum expers; qui nihil studii in doctrina & sapientia collocavit, imperitus, indoctus; *ex α* priv. & *φιλόσοφος*, unde *φιλοσοφία*, f. ήσω, &c. V.

Ἀφιλοτεχνία, exp. libertos suos non amare: *ex α* priv. & *φιλότεκνος*, unde *φιλοτεκνία*, &c. V. Item *ἀφιλοχρηματία*, pecuniæ contemptus negligentiaque pecuniarum nullus amor: *ex α* priv. & *φιλοχρηματία*, ἡ, vide.

Ἀφιππος, equitandi, seu artis equestris rudis & imperitus; item equo carens, vel equis; item de loco dictum, non aptus equis, vel potius equitatui; ut *ἀφιππος χωρίον*, quod & Ἄπιππον, Plut. & *ἀφιππος χώρα*, regio equitatui non apta, & *ἀφιππος ἡ τραχεῖα ὁδὸς*, apud Plut. in Ant. Unde *ἀφιππία*, ἡ, equitandi vel artis equestris imperitia, Xen. in Hipp. Item *ἀφιππόδιον*, q.d. abequito, equitans recedo, vel fugio, vel ex uno loco in alium me eripio equitando, vel equo me proripio, & *ἀφιππάζω*, exp. equitatum ago, & in pass. *ἀφιππάζομαι*, equo me proripio, equo ausugio, Plut. *ex δὶς*, priv. & *ἵππος*, unde *ἐππόδιον*, *ἐππάζω*, *ομαι*, &c. V. Item *ἀφιπποτοξόται*, οἱ, equestres sagittarii; qui ex equo sagittas emittunt, est plur. masc. à sing. *ἀφιππότοξότης*, *ex δὶς & ἱππότοξότης*, vide.

Ἀφλεγμαντος, ὁ, ἡ, ὸν, inflammatione carens; item inflammationem prohibens; item *ἀφλεκτος*, non ustus; item non coctus, non tostus, non ardens, quod comburi nequit; *ex α* priv. & *φλέγω*, f. ξω, unde φλέγμα, τὸ, &c. V.

Ἀφλεμὴς, ἐος, ὁ, ἡ, ὸν, Eust. exp. *ναθεὶς*, segnis, ignavus; quasi *ἀφλεβὴς τις ὤν*; *ex α* priv. & *φλὲψ*, φλεβὸς, ἡ, V. Item *ἀφλομὴς*, exp. idem quod *ἀβλημὴς*, id V.

Ἀφορίω, dito, *πλατίζω*, ab *ἄφορος*, ος, τὸ, V.

Ἀφορμὴ, ἧς, ἡ, opponitur *τῷ ἐρμῇ*, quum de animo dicitur, q.d. resilientia, evitatio, aversatio alicujus rei; item impetus & aggressio, Plut. & exp. etiam, perfugium, subsidium, auxilium; item materia, seu occasio, opportunita, unde *λαμβάνειν ἀφορμὴν*, capere occasionem, & *λαβεῖν ἀφορμὴν*, nactum esse occasionem, & apud Dem. accipitur pro pecunia quæ ad trapezitas deponebatur, atq; indè, *ἀφορμάω*, ῶ, proripio me ex aliquo loco; proripiens me discedo, seu proficiscor cum impetu quodam, & *ἀφορμάομαι*, idem; item *ἀφορμάω*, ῶ, desidero, cupio, Laërt. *ex ἀπὸ & ἵρμη*, ἡ, unde *ὁρμάω*, &c. V.

Ἀφορύσσω, σσῶ, ὁ, spumosus, ut *ἀφρίων ὀφθαλμὸς*, in Epigr. Item *ἀφρὸς*, idem quod *ἀφρὼν*, id V. à Th. *ἀφύσσω*, vide. Item *ἀφρομὸς*, ὁ, pro quo dicitur & *ἀθλιασμὸς*, idem quod Them. *ἀφρὸς*, V.

Ἀφρίω, idem quod *ἀφρίζω*, spumo, spumesco; & utrumq; à Them. *ἀφρὸς*, V.

Ἀφρόγαλα, ακλος, τὸ, dicitur spuma lactis, seu lac spumosum, hoc est, tantopere agitatum, ut totum in spumam versum fit, Gal. & Aët. *ex ἀφρὸς & γάλα*, τὸ, V.

Ἀφροδίσιον, ου, τὸ, statua, seu signum Veneris, ut scribit Bud. & Veneris sacrificium, & in plur. τὰ *ἀφροδίσια*, res venereæ: item festum Veneris, apud Luc. & Athen. Item *ἀφροδισιακὸς λίθος*, dicitur aphroditiaca gemma, Plin. l. 37. & *ἀφροδισιὰς*, ab Apuleio vocatur acoron, quam ab Italis Veneream appellari tradit; item *ἀφροδισιάζω*, & *ομαι*, Venerem exerceo; utor rebus venereis, Xen. & *ἀφροδισιάζεσθαι*, exp. etiam, muliebria pati, apud Athen. Unde verbale, *ἀφροδισιασμὸς*, rerum venerearum usus, & *ἀφροδισιαστὴς*, qui Veneri operam dat & indulget, Veneri obnoxius; unde *ἀ-*

φροδισιαστικός, ή, ὁ, salax, libidinosus, Aristot. & Athen. & apud Medicos, exp. etiam, Venerem ciens, libidinem movens; omnia à Th. ἀφροδίσιος, ὁ, Venus, quam Aristot. ita vocatam tradit, quòd feminis natura sit ἀφρώδης, i.e. spumosa, at Hecuba, apud Eurip. Etymum detorquens, ἀφροδίτην, dici ait, quòd sic ἀφρονοῦσιν θεαί; item pro venerea libidine, (quam & ἀφροδίσιος ὥρα, vocant Poëtæ;) interdum ponitur, sed exp. etiam, venustas, lepos, gratia, decor; ut & Lat. Venus; ut τοσούτων ἀφροδίτων δεῖ τῇ γλώττῃ ὁ ναυσίκλεως ἔχει, apud Luc. in Scytha, &c. V.

Ἀφρολίγων, exp. spumilegus; in Epigr. ex ἀφρὸς & λίγω, lego, i.e. colligo, &c. V.

Ἀφρίτριον, ου, τὸ, aphronitrum, spuma nitri, apud Gal. & Aët. ex ἀφρὸς & νίτρον, τὸ, V.

Ἄφρων, amens, demens; idem quod ἄφρον; ex α priv. & φρὴν, V.

Ἀφρόλιθος, ου, ὁ, q.d. spuma lunæ; nomen lapidis, qui & σιληνίτης, dicitur; quòd noctu, crescente Lunâ, reperiatur plenus; ut tradit Dioscor. l. 5. c. 159. ex ἀφρὸς & σελήνη, V. Item ἀφροσκόροδον, alii pægradis genus; sic dictum, quòd ei trito multa spuma increscat; quidam allium punicum vocant; ex ἀφρὸς & σκόροδον, τὸ, V. Ἀφρουρὶς, spumam innatam habens; ut ἀφρουρὶς πίτυλα; in Epigr. lactucarum folia, quæ videntur habere spumam sibi innatam; ex ἀφρὸς & φυὴ, ἡ, V.

Ἀφρὸν, seu ἀφρίτης, vel ἀφρὸς, aqua pilicis, ita dicta, quod è spuma nitri fiat, Athen. & Plin. à Them. ἀφρὸς, V.

Ἀφρὸς, dicitur apud Nicand. per Apocopen, pro ἀφρόδιτος, V. Item ἀφρὶς, ίδος, ἡ, ὁ, spumosus, à Them. ἀφρὸς, ὁ, V.

Ἄφρων, demens, amens; est comp. ex α priv. & φρὼν cujus multa comp. desinunt in φρων, &c. V.

Ἄφυκος, ὁ, ἡ, fuco carens, Hesych. ex α priv. & φῦκος, εος, τὸ, V.

Ἀφυλακτία, mihi non caveo; incautè me gero; item vigilias non dispono in castris, Xen. & in pass. ἀφυλακτεῖσθαι, dicitur, quod sit incautè; item quod non observatur, aut custoditur; ut ἀφυλακτήμονος λόγοι, apud Luc. & ἀφυλακτήμων τέτρηνα, apud Polyb. ab ἄφυλακτος, V. Item ἀφυλακία, ἡ, q. d. incustodia, i.e. custodiæ, seu excubiarum defectus, Xen. ex α priv. & φυλάσσω, vel τω, f. ξω, &c. Vide.

Ἄφυλλος, foliis carens, & ἀφύλλωτος, q.d. non foliatus; ex α priv. & φύλλον, τὸ, V.

Ἀφύσσω, exp. dealbor, ab ἀφὺς; unde etiam, ἀφύδιον, diminut. ab eod. &c. V. Item ἀφυσμὸς, exp. ingenio hebes, aut tardus, Laërt. est ab ἀφκία, ἡ, natura inhabilis, seu inepta ad aliquid, &c. V.

Ἀφυσμὸς, ὕ, ὁ, exp. hausti o, exhaustio, Suid. verbale, ab ἀφύσσω, idem quod ἀφύω, haurio, &c. V.

Ἀφυστερέω, exp. destituor, defraudor; item ἀφυστερίζω, exp. seriùs venio; tardo, moror; utrumque, ex ἀπὸ & ὕστερος, ὁ, unde ὑστερέω, & ὑστερίζω, &c. V.

Ἀφυτεῖος ἄμπελος, est vitis species, apud Theoph. C. Pl. l. 3. c. 10. videtur ab Aphyte oppido Thraciæ dici; quemadmodum vitis Pramnia, à Pramnia rupe; & proinde à φύω, non derivatur; vel potest exponi, ut ἀφύτευτος, non plantatus, seu satus; item non consitus; ex α priv. & φυτὸν, τὸ, unde φυτεύω, f. σω, &c. V.

Ἀφυώδης, unde ἀφυῶδες χεῦμα, exp. apuæ modo albidum, apuam referens, apud Hipp. est ab ἀφύη, ἡ, V.

Ἀφωὸς, exp. naturâ inhabili; ut apud apud Plut. in Cam. ἀφυῶς κατεσκευασμένος χάραξ, exp. malè temperata regio; est adv. ab ἀφυὴς, qui naturâ minimè habilis est, aut aptus; minimè natus ad aliquid, &c. V.

Ἀφωνὶ, mutè, sine ullo vocis usu, aut vocem non emittendo, adv. Item ἀφωνία, vocis expertum esse, destitutum esse voce; item obmutescere, vel taciturnitas, silentium, & interdum exp. infantia; item ἀφώνησις, privatus facultate edendi vocem, Nonn. omnia ab ἄφωνος, voce carens; item qui vocem non emittit, unde τὰ ἄφωνα γεύματα, literæ mutæ, &c. V.

Ἀφώτιστος, ὁ, ἡ, ὸν, non illuminatus, lucis expers, aut obscuratus, Epitheton Lunæ non lucentis; ex α priv. & φωτίζω, f. ίσω, &c. V.

Ἀχαία, ἡ, est Cereris Epith. apud Aristoph. in Achar. ubi vide Schol. Item ἀχαΐος, tristis, mœrens, utrumq; à Th. ἄχος, εος, τὸ, V.

Ἀχανὴς, ίδος, ἡ, est diminut. ab ἀχάνη, ἡ, id V. Item ἀχανὴς, exp. non hians, non hiscens; item mutus, os non aperiens, & sic est ab α priv. & χαίνω, sed exp. etiam, qui immani hiatu os diducit, i.e. ὀλίγα χάσκων; Athen. l. 7. & generaliter, immani vastus hiatu; ut πίλαγος ἀχανὲς, apud Phil. de V. M. l. 3. &c. V.

Ἀχάτης, Achates, gemma est quam Plin. l. 37. c. 10. dicit esse numerosam, varietatibus diversis mutantibus cognomina ejus; vocatur enim, inquit, ἑαινοχάτης, μελιχάτης, σαρδαχάτης, αἱματοχάτης, λευκαχάτης, δενδραχάτης. velut arbuscula insignis; item ἀνταχάτης, quum uritur; πεφαλλοαχάτης, guttis aureis sapphiri modo distincta; qualis copiosissima in Creta, sacra appellata.

Ἄχειλος, labiis carens; item qui sine ora est; sine margine & crepidine; ex α priv. & χεῖλος, τὸ, vide. Item ἀχείμερος, carens hyeme, carens tempestate; ex α priv. & χεῖμα, τὸ, unde χείμερος, &c. V. Ἄχειρ, idem quod ἀχήν, pro quo dicitur etiam ἄχειρος, &c. V.

Ἀχειροτόνητος, est à χειροτονία, manum attollo, ad eligendum aliquem suffragio; ad munus aliquod obeundum, &c. V.

Ἀχερδὸς, spina est, quam Etymol. tradit dictam esse Pleonasmo τῦ δ. quasi ἄχρον, utpote δυσχερῆ ταῖς χερσὶ λάβεσθαι, quoniam difficulter tangi & manu tractari potest; quidam dixerunt esse sylvestrem pirum, quæ & ipsa solet esse spinosa; item ἀχερδάσιος, exp. spinosus, intractabilis, σκληρὸς, Etym. à præced. ἀχερδὸς, quod licet ponatur inter Themata, videtur tamen componi ex α priv. & χείρ, χερὸς, ut sic quasi ἄχερος, abjecto ι. & inserto δ. &c. Vide.

Ἀχέτης, exp. Doricè idem quod ἠχέτης, q.d. sonator, sonans: unde ἀχέται, dicuntur etiam cicadæ canoræ; à Them. ἤχης, ὁ, unde ἠχέω, ῶ, &c. Vide.

Ἄχηλυ, exp. pauper, ὅτι τὰ καλὰ ἠχεῖ; & sic est ab ἠχέω, & Them. ἤχης, &c. V.

Ἀχθηρὸς, ὸς, ὁ, ἡ, onerosus, gravis, molestus, à Them. ἄχθος, εος, τὸ, vide.

Ἀχίτων, tunicâ carens; ex α priv. & χίτων, vide. Item ἄχλοος, ὁ, ἡ, exp. virore destitutus; ex α priv. & χλόη, ὁ, idem quod Th. χλόος, ὁ, &c. V.

Ἀχλυώδης, idem quod ἀχλυόεις, nebulosa obscuritate tectus; à Th. ἀχλύς, nebulosa quædam obscuritas, Gal. ἀχλῶ, nominari dicit aëris perturbationem, cujus craffamentum sit medium inter nubem & nebulam, nebulâ scil. spissius, tenuius autem nube; item general. pro tenebræ, obscuritas; atq; inde, ἀχλύω, exp. caligo, offuscor; item activè, obtenebro, obfusco caligine nebulosâ, &c. V.

Ἀχνώδης, ους, ὁ, ἡ, exp. similis τῇ ἀχνῇ, Hesych. à Th. ἄχνα, seu ἄχνη, ης tenue illud spicæ involucrum, aut tenues paleæ, quæ frumento permixtæ dum trituratur, ventilando ab eo segregantur; item ἀλὸς ἄχνη, dicitur spuma maris, quæ ei fluctuanti innatat, Il. δ. & alibi, sicut & tenuissima ramenta, aut frustula ἄχνης nomine dicuntur; ut χαλκήρεος ἄχνη, minutissimæ particulæ & veluti flos, aut etiam favilla, Plut. Symp. l. 3 & lanugine, in Epigr. l. 7. &c. V.

Ἀχολία, exp. bile carere, mens non bilio sa; ab ἄχολος, ὁ, V.

Ἀχρήιστος, exp. qui non χρηίζεται & suppeditatur; cui non subministratur nec suppetit; ut apud Aristot. ἀχρήιστον τῷ ἢ μὴ ἀναγκαίων, exp. rei usq; etiam necessariis non suppeditari, i.e. carere rebus necessariis, seu iis egere; ponitur & sine casu, Ethic. l. 1. Item ἀχρηία, ἡ, affertur pro inopia sommeatus; ex Polyb. ex α priv. & χρηὸς, unde χρηία, ἡ, & χρηία, ᾶ, f. ήσω, &c. V.

Ἀχρειόδενδρον ξύλον, exp. lignum piraſtri; apud Dioſc. l. 6. 24. à Th. ἀχερὶς, ἀδος, V.

Ἀχρεῖον, exp. adverbialiter, pro ἀχρείως, inutiliter, ab ἀχρεῖος, ὁ, V. Item ἀχρὴς, legitur pro ἀχρεῖος, quod Poët. est pro ἀχρεῖος, &c. V.

Ἀχρηματία, pecuniæ penuria, inopia; unde ἀχρηματίαι, ῶ, pecuniâ careo, sum inops; utrumq; ab ἀχρήματος, V. Item ἀχρήματος, ον, ὁ, ἡ, idem quod ἀχρήμα-

τος, carens pecuniâ, ut & ἀχρημοσύνη, idem quod ἀχρηματία, & ἀχρημάτεω, idem quod ἀχρηματίω; item ἀχρηματίζομαι, exp. q.d. expilo aliquem pecuniâ, vel emungo pecuniâ, Thuc. l. 8. omnia ex α priv. & χρῆμα, ατος, τὸ, unde χρηματίζω, ομαι, &c. V. Item ἀχρησία, exp. idem quod ἀχρηστία, inutilitas; ex α priv. & χρῆσις, εως, ἡ, V. Item ἀχρηστέω, vel ἀχρηστέομαι, inutilis sum, vel inusitatus sum, & ἀχρηστία, ἡ, inutilitas; item simpliciter, non uti, Plut. usus & utilitatis privatio, incommoditas; sicut etiam, ἀχρήστως, inutiliter; item inusitatè, adv. & omnia ab ἄχρηστος, incommodus, & interdum inusitatus; item improbus; ex α priv. & χρηστὸς, ὁ, V. Sed ἄχρηστος, exp. etiam, cui oraculum nihil respondit, Athen. & sic est ex α priv. & χρέω, oraculo edo; unde χρήστης, ὁ, qui oracula edit, vates, &c. V.

Ἄχρις, & ἄχρι, non unctus, qui unctus, seu illitus non est; ex α priv. & χρίω unde χριστὸς, ὁ, &c. V.

Ἀχροια, ἡ, q.d. coloris carentia, nullus color; item pallidus color; amisso colore genuino; unde ἀχροΐα, sum colovis expers; item pallidus sum; nativum amisi colorem; utrumque, ab ἀχρὸς, ὁ, V. Item ἄχροος, exp. ex temporis; nullo comprehensus tempore, æternus, Nonn. Unde ἀχρόνως, sine tempore; extra omnem temporis mensuram; ex α priv. & χρόνος, V.

Ἄχρως & ἄχρους, nul'o imbutus colore, coloris expers; ut ἄχρων σκότος; item qui nativum co.orem amisit, decolor; ex α priv. & χρόα, ὁ, unde χρόα, ἡ, &c. V. Item ἄχρυσος, ὁ, ἡ, auro carens; nihil auri habens; ex α priv. & χρυσὸς, ὁ, V.

Ἀχώεσθον, & ἀχωεσθόν, ut & ἀχωΐα, & ἀχώεον, &c. Videantur cum ἀχώεστος.

Ἀχώριστος, ὁ, ἡ, inseparabilis; qui secerni non potest; ex α priv. & χωρεστὸς, ὁ, V.

Ἀψάλακτος, qui tactus non est, vel tangi nequit; sed exp. etiam, immotus, immobilis; ex α priv. & ψαλακτὸς, ὁ, V. Item ἄψαλτος, fidium pultu carens; ex α priv. & ψαλτὸς, ὁ, V. Ἀψάμαθος, & ἄψαμμος, ὁ, ἡ, arenis carens; non fabulosus; ex α priv. & ψάμαθος, ἡ, idem quod, & à Th. ψάμμος, ἡ, V. Ἄψαυστος, non tangendus, & ἄψαυστὶ, idem quod ἀψαύστως, citra tactum, adv. & omnia ab ἄψαυστος, quod exp. etiam, non tangendus; & activè etiam, qui non tetigit; ex α priv. & ψαυστὸς, ὁ, &c. V.

Ἄψεγνις, ίδος, ὁ, ἡ, ὶν, vituperio carens; ex α priv. & ψέγω, V.

Ἀψευδὴς, ἡ, veritas, veracitas; ut apud Aristot. de mundo, ἡ μὴ ἐξὸν ἀψευδὴς, exp. statæ & non aberrantes vices, quæ nunquam fallunt; item ἀψευδὴς, non mentior, verax sum; utrumq; ab ἀψευδὴς, minimè falsus, nec fallens, certus, &c. V. Item ἀψευστὶ, non mentior; ab ἄψευστος, non mendax; item non fictus ad fallendum; item non falsus, i.e. non violatus, non corruptus; ex α priv. & ψεῦδος, ὁ, vide.

Ἀψηλάφητος, intactus; ex α priv. & ψηλαφάω, f. ήσω, unde ψηλαφητὸς, ὁ, &c. V. Item ἀψιμοιρέω, exp. qui nondum suffragium tulit, seu sententiam; ab ἄψηφος & φορέω, unde φορητὸς, ὁ, sive ex α priv. & ψηφοφορέω, f. ήσω, &c. V. Ἀψικορία, ἡ, & ἀψίκορον, τὸ, exp. fastidium alia & alia appetens; satietas prioris cum novo appetitu connexa; item ἀψικόρως, cum fastidio tali, quod aliud atq; aliud appetit; omnia ab ἀψίκορος, quod exp. qui simulac gustavit quod appetit, eo fastidito aliud appetit; ex ἄπτω, εως, ἡ, & κόρος, ὁ, satietas, &c. V. Item ἄψιλος, non nudus, vel glaber, Hesych. ex α priv. & ψιλὸς, ὁ, V.

Ἀψιμυθία, exp. odium, vel simultas non diuturna; ex ἀψὶ, vel ἄψια, & μίσος, ους, τὸ, V.

Ἀψινθίτης οἶνος, exp. vinum apsinthio conditum, a Th. ἄψινθον, τὸ, vel ἄψινθος, ὁ, herba summæ amaritudinis; unde & βαρυπίκρα, nomen invenit; ita dici putatur quasi ἀπίνθιον; ὃ οὐκ ἂν τις πίῃ διὰ πικρότητα.

Ἀψίχορος, exp. qui citò iracscitur, sed facilè iram deponit; ex ἀψὶ, vel ἄψια, & χολὴ, ἡ, seu χόλος, ὁ, &c. V. Item ἄψορρος, exp. qui citato gressu retrocedit; idem cum παλίνορσος, Il. γ. & ρ. Unde adv. ἀψόρρον, retrò; retrorsum, ponè, Od. λ. Item rursus, iterum, Od. ι. ex ἄψ & ὄπω, f. οπσω, unde comp. quædam in οπος, vel ὀρρος, vel exp. retrogradè, retrò vestigia referendo, aut retrorsum, & sic est ab ἀψόρρος, retrogradus, retrò vestigia referens, ut & ἀψόρρων, exp. q.d. retrograda fluenta habens, seu reciproca, refluus; ut ἀψόρρους Ὠκεανοῖο, Od. υ. ex ἄψ & ῥοὺς, ὁ, seu ῥόος, ὁ, sed exp. etiam, cujus cita sunt fluenta, celeriter fluens; ut dicatur quasi αἰψόρροος, Eust. & sic est ab αἶψα, vel αἶψα, & ῥοὴ, ἡ, &c. V.

Ἄψ, ὠ, τὸ, membrum, Od. δ. ἴυνδ' ἀναπλήσαι, λύσαι δ' ὀδύνας ἄψεα πάντα, i.e. soluta ei sunt omnia membra dormienti, vult autem Etymol. ἄψεα, propriè esse junctura membrorum; nam est à Th. ἅπτω, necto, item tango, unde etiam, ἁφὶς, ίδος, connexio, vinculum; ut ἁφίδες λίνου, Il. ι. sed exp. etiam, testudo, fornix, arcus; ut ἁφὶς τετραπορφόρος, arcus triumphalis, Dion. Item curvatura rotæ, Hesiod. sed dicuntur etiam, ἁφίδες, circuli in stellis, teste Plinio; sed ἄψις, εως, ἡ, exp. tactus; item connectatio, & attrectatus, subst. Itidem ab eod. ἅπτω, ομαι, tango, tangor, &c. Vide.

Ἄψοφος, ὁ, ἡ, ὸν, strepitum, seu crepitum nullum edens; tacitus, silens; item ἀψόφητος, idem; ut apud Soph. in Ajace; ἀψόφητοι κωκυμάτων, nullum strepitum edens lamentis, unde adv. ἀψοφητὶ, exp. sine strepitu; ex α priv. & ψόφος, ὁ, unde ψοφέω, f. ήσω, &c. V. Item ἀψυδρωτικὸς, exp. pustulis illis quæ ψύδρακες, dicuntur, non infestatus, Dioſc. ex α priv. & ψύδρακες, vide. Ἄψυκτος, ὁ, ἡ, ὸν, qui refrigerari nequit; vel qui refrigerationem non sentit; ex α priv. & ψυκτὸς, ὁ, Them. ψύχω, f. ξω, &c. V. Item ἀψυχία, animæ expers sum; item animo linquor, exanimor; item ἀψυχία, ἡ, exp. inanimem esse; item timiditas, ignavia; item defectio, seu deliquium animi; utrumq; ab ἄψυχος, inanimatus; sed exp. & timidus, &c. V.

Ἀωρέω, exp. non curo, negligo; ex α priv. & ὥρα, à Them. ὄρος, cura, &c. V. Vel ἀωρία, exp. etiam, non custodio; vide in ἄωρος. Item ἀωρεῖ, vide etiam cum ἄωρος.

Ἀωρίλεκτος, cui cutis intempestivè levis & glabra fit, Suid. ex ἄωρος & λεῖος, &c. V.

B.

Βάαρις, dicitur esse planta prodigiosa & plena miraculi, qualis fertur ea quæ herbariis lunaria vocatur; Gallicè, estore ou mastragon; herba præstigiatorum; nomen habens loci in quo nascitur; apud Joseph. de capt. Jud.

Βάδδω, f. άσω, vado, ab & pro Th. βαίνω.

Βαδυδίνεις, est comp. ex βαδὺς & δῖνη, ἡ, &c. V.

Βαδύζυλος, βαδύπκρος, βαδυπλεκὴς, & βαδυπλόκαμος, βαδυπύθμην, & βαθύποτμος, videantur omnia cum ζαδυλκὴς.

Βαδύπικρος ἁρμονία, est ἡ ἧχων ἡ πυκνῶν, in infimis gradibus musicæ scalæ; ex βαδὺς & πυκνὸς, ὁ, &c. V. Item βαδυῤῥοήεις, idem est quod βαδυῤῥέοντος, profunda habens fluenta; & extisid. id V. Sic etiam, βαθύῤῥοος, ex βαδὺς & ῥοὴ, ἡ, vel ῥόος, ὁ, vide cum βαδυλκὴς.

Βαθύῤῥιζος, exp. altas seu profundas habens radices, &c. Vide βαδυῤῥίζης.

Βαθυσθενὲς, βαθύτρηχος, βαθύφυλλος, βαθύχυτος & βαθύχειος, videantur cum βαδύστομος.

Βαίειν μεγάλως dicitur de incessu superbo; ut ὀξὲως βαίνειν, de incessu molli, apud Luc. Sic & ἴσα βαίνειν, apud Demosth. & βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, apud Plat. & βαίνειν πρὸς ῥυθμὸν, apud Plut. Item βαίνω, signif. etiam, abeo, & præt. βέβηκα, exp. sæpe, firmus & fixus sum; fundatus & firmatus sum; ut βεβηκυῖαι τῆς οἰκίας ἐκ θεμελίων; apud Xen. & βεβηκὼς, pro firmo & constanti; ut τὸ βεβηκὸς, pro firmitate & fecuritate; ex Plut. Item βαίνειν & βαίνεσθαι, de animalium coitu dicuntur, pro, inire, & iniri; apud Aristot. de anim. l. 4. &c. V.

Βάϊς, ramus palmæ arboris; Joan. c. 12. & Macab. l. 1. c. 13. Ita dicitur quòd non facilè revelli possit, &c. V.

Βαΐσι-

Βαίβόρ, exp. qui ramum palmæ gestat; ex βαΐς & φορέω, ὁ, &c. V.

Βδηλός, exp. etiam, exsectus, evira-tus, spado, castratus; & sic Etym. βδη-λον, Pleonasmo τῦ β. dici tradit, pro ἄπηλον, i.e. ἐπ' ἀφεδίστα τὸ αἰδοῖον μη ἔχοντα; nam πῆλον, inquit; τὸ αἰδοῖον, viri scil. sic utitur Antiph. apud Athen. l. 4.

Βακτερισμός, ῦ, ὁ, genus dicitur esse lasciviæ saltationis, apud Poll. l. 4. à βακτρία, quod à Th. βακτήρια, bacu-lus, &c. V.

Βακχάω, &c. Cum derivatis à βακχεῖον, vide post βακχία, & ante Thema ip-sum BA'ΚΧΟΣ, ubi etiam vide βακχί-ζακχος.

Βάκχη, ἡ, vi'e in Th. βάκχος & βάκχαι cum βακχία.

Βαλανάγρα, ἡ, dicitur παρὰ τὸ ἀγρεῖον πῶν βαλάνων, &c. V.

Βαλανειόμωλος, ὁ ἦ, ὸν, Epitheton esse dicitur πᾶν φαλᾶν, apud Crat inum; indè dictarum, quòd οἱ ὁμφαλοὶ αὐτῶν, καὶ πᾶν βαλανεῖον οἱ ὄλοι similes essent; vel quòd earum ὁμφαλὸς, τῷ μύλῳ similis esset; vel ali's de causis quas recenset A-then. l. 11. ex βαλανεῖον, τὸ, & ὁμφα-λὸς, ὁ, &c. V.

Βαλανεύτης, ου, ὁ, exp. balneator; à Them. βαλανεῖον, τὸ, balneum; quod dictum volunt παρὰ τὸ τὰς βαλάνας αὔειν; Su-idas enim glandibus veteres velici so-litos fuisse docet, earúmq; putamina succendisse, D. August. in lib. confess. refert, βαλανεῖον, appellari quoniam βάλλει τὰς ἀνίας, i.e. anxietates pellit ex animo; vel potius quòd pellat ar-tuum dolores; quod Etymon habetur & & apud Etymol.

Βάλανος, ου, ἡ, glans; propriè quercus fructum esse volunt; deinde ad similes a-liarum quarundam arborum fructus transferri; sed est etiam glans, i.e. ar-bor ipsa glandifera; & est etiam ex a-quatilium animantium genere. ὑπὸ τῆς ἀρσένας βάλανος ὁμοίωται; ut Athen. indicat l. 3. & Aristot. l. 4. a-nim. & est præterea, medicamen-tum, quod in glandis formam effi-ctum, sedi imponitur ad dejicien-dam alvum; item sic dicitur extre-mi penis carnosa substantia, in glan-dis simi itudinem facta; item pessu-lus, i.e. μοχλὸς, sed Aristoph. & Thuc. Schol. esse vult τὸ βαλλόμενον εἰς τὸν μο-χλὸν σιδήρεον; ferrum scil. quod init μοχλῷ, & à clave ducitur & redu-citur, &c. V.

Βαλλαχεδὼς, exp. qui pira sylvatica jactu decutiunt; sic sese Argivorum pueri per jocum in quodam festo vo-cabant, ut Plut. refert in Hellen. quæst. ex βάλλω & ἀχεὶς, δόν, pi-rus sylvestris, quam quidam pirastrum vocant, &c. V.

Βαλλίω, ῶ, inusit. unde f. βαλλίσω, apud Aristoph. idem quod, ab, & pro Them. βάλλω; item βαλλιστὴς, οῦ, ὁ, jactus; ut Ridim βαλλιστὴν, Athen. l. 9. à præced. βαλλίω, V.

Βαναύσως, ut βαναύσως τεθρίππευ, citat Bud. ex Chrysost. quod esse ait quasi παχυμερῶς, est adv. à Th. βάναυσος, quod dicitur quasi βαύναυσος, ex βαῦ-νος & αὖω, q. d. qui caminum accen-dit ad conficienda sua opera; sed gene-ral. exp. etiam, qui quampiam artem mechanicam tractat, sive qui manibus sibi victum quærit; item sedentarius artifex, seu sellularius, sic dicitur; item βάναυσος φιλότιμος, exp. trivialis amici-tia; item pro ineptè magnifico, sumitur βάναυσος, apud Aristot. Eth. 4. inquit Bud. &c. V.

Βαρβαρόω, ῶ, exp. barbarum reddo, i.e. agrestem & ferum, vel ferocem; effe-ro, efferatum reddo; sed exp. etiam barbarorum potestati subjicio, & in pass. βαρβαρίζομαι, efferor, barbarus fio; à Th. βάρβαρος, pronuntiatione vitiosâ & in-suavi utens, literasq; malè exprimens, blæsorum balborumq; more; hanc e-nim primam vocabuli hujus signif. fuisse Strabo l. 14. scribit, per onomatopœiam factum esse addens. Unde βάρβαρος, dicitur etiam, cujus est peregrinum & ignotum idioma; ut 1 Cor. c. 14. v. 11. sed exp. & agrestis, qui agrestibus mo-ribus est præditus; item inhumanus, fe-rus, &c. V.

Βάρβιλον, τὸ, legitur etiam in neut. pro βάρβιλος, arbor ex osse mali Persici nata; Bud.

Βαρῖνος, barinus; piscis est genus; quod nec ovum, nec semen genitale, seu fœcificum habet, Aristot. Hist. an. l. 4. reducitur ad Them. βάρος, ους, τὸ, V.

Βαρυβρεγὴς, idem quod, & pro βαρύβρεμος, gravisonus, gravistrepus, &c. V. Item Βαρύγδηπος, per Epenthesin τῦ γ. metri gratiâ dicitur pro βαρύδηπος, id V. Ba-ρύγμος, exp. gravis, seu gravatus mem-bris; membra habens gravia; item membra aggravans; ex βαρὺς & γόμος, τὸ, V. Βαρύδεσμος, exp. gravi vinculo li-gatus, Nonn. ex βαρὺς & δεσμὸς, ὁ, V. Βαρύδμης, gravem pœnam ferens; ex βαρὺς & δίκη, ἡ, V. Βαρύδηπος, gra-vem sonitum edens, gravisonus; ex βαρὺς & δῆπος, V. Βαρύκλεος, qui gravi est auditu; cui hebetes sunt au-res; & βαρυήκοος νότος, dicuntur obtun-dentes auditum & hebetantes venti; un-de βαρυηκοΐα, audicus hebetatio; seu tarditas & gravitas auditus; ex βαρὺς, & ἀκοὴ, ἡ, V. Βαρυηχὴς, vide cum βαρυαχὴς.

Βαρύθω, dicitur pro βαρυόομαι, gravor, premor; à βαρύω, V.

Βαρυκήδιος, cui cor grave est; gra-vatum cor habens, stolidus; Hesych. ex βαρὺς & καρδία, ἡ, V. Item βαρυ-κέφαλος, grave & ponderosum ca-put habens; ex βαρὺς & κεφαλὴ, ἡ, vide.

Βαρύλλιον, τὸ, ponduscu'um; est diminut. à Th. βάρος, ους, τὸ, V.

Βαρύλυπος, graviter dolens; gravi animi ægritudine & molestiâ affectus; & (de re) gravem dolorem afferens; ex βαρὺς & λύπη, ἡ, V.

Βαρύμηνις, cujus gravis est ira; ægrè pla-cabilis; dicitur à Poëtis de Medea; i-tem ponitur & τὸ βαρύμηνις, substanti-vè, pro gravi ira, seu acerbo odio, & vix placabili; ex βαρὺς & μῆνις, ιος, ἡ, ex quibus etiam comp. βαρυμήνιος, & βαρυμήνιτος, & idem significant, &c. V. Item βαρύμοχθος, cum gra-vibus doloribus conjunctus; in Epigr. ex βαρὺς & μόχθος, ὁ, V. Βαρυώδυνος, & βαρυώδυτος, gravi morbo implicitus, & βαρυώδυτος, gravi morbo inquietus, vel graves morbos inquietans; ex βα-ρὺς & νόσος, ἡ, vide. Βαρυώδυτος, gra-vi tergore, seu testâ onustus; de o-streo dicitur; apud Empedocl. ex βα-ρὺς & νῶτος, ὁ, V. Βαρύοδμος, i-dem quod βαρύοσμος, id V. Βαρύορ-γητος, qui gravi exardescit irâ; ex βαρὺς & ὀργὴ, ἡ, V. Βαρύοσμος & Βα-ρύοδμος, graviter olens; ex βαρὺς & ὀ-ζω, unde ὀσμὴ & ὀδμὴ, ἡ, &c. V. Βαρυπαθέω, graviter afflictus sum, Plut. ex βαρὺς & πάθος, ους, τὸ, V. Βα-ρυπάλαμος, exp. gravia moliens, Pind. Pyth. 41. ex βαρὺς & παλάμη, ἡ, V. Βαρυπειθὴς, tardus ad parendum, q.d. gravis ad parendum, i.e. qui non facilè ad parendum impellitur; item minimè agilis, Nonn. ex βαρὺς & πείθω, V.

Βαρυπενθὴς, & Βαρύπηθος, ου, ὁ, gravi luctu oppressus; graviter lugens; item graven luctum & mœrorem afferens; unde βαρυπενθέω, ἡ, gravis luctus; ex βαρὺς & πένθος, ους, τὸ, V. Βα-ρυπήμων, gravi detrimento affectus; vel gravia detrimenta afferens; sed exp. & miser, Suid. ex βαρὺς & πῆ-μα, τὸ, V.

Βαρύπικρος, graviter sirans; ex βα-ρὺς & πικρὸς, ὰ, V. Βαρύπτωμος, cujus fors difficilis est, i.e. misera, infe-lix; unde βαρυπτωμότατος, in superl. infelicissimus, infortunatissimus; a-pud Euryp. in Hippol. & in Phœn. ex βαρὺς & πότμος, ὁ, V. Βαρυπρε-πὴς, exp. valde decorus; decorè in-signis; item præclarus, magnificus; item sumptuosus; ex βαρὺς & πρέπω, V. Item βαρύπυκνον, exp. omne illud, quod in ordinem structuriorum plenum & firmatum τῷ πυκνῷ, cum turba in-trat ac molestia, Mart. cap. l. 9. ex βαρὺς & πυκνὸς, in signific. ne mu-sica, &c. V.

Βαρυσίδηρος ἰουλαία, gravis ferro ensis; ex βαρὺς & σίδηρος, ὁ, V. Item βαρύ-σωμος, os habens grave; ex βαρὺς & σῶμα, τὸ, V. Βάρυπτιλος, pretium augeo, & gravius reddo; solito gravi-ori pretio vendo, Suid. à βαρύπτιμος, V. Βαρύτλητος, pondus, aut grave a-liquid ferens, laboriosus; ex βαρὺς, & τλάω, f. τλήσω, unde τλητὸς, ὁ, &c. V.

Βαρυύμνων ἰυαγέων, in Epigr. exp. hym-norum sanctorum; (& proinde sub-stantivè, sicut ὑμνητὸς) ex βαρὺς & ὕμνος, ὁ, V. Βαρύφωνος, cui vox est gravis; unde βαρυφωνία, vocis gra-vitas, Poll. l. 2. ex βαρὺς & φωνὴ, ἡ, V. Βαρυχὴς, gravisonus; idem quod βαρυηχὴς, gravem sonum, vel sonitum edens; & ex iisd. id V. Βαρύψυχος, qui gravi & ignavo animo est; ex βα-ρὺς & ψυχὴ, ἡ, V. Βαρυώδυνος, qui graves dolores patitur, vel affert; Nonn. ex βαρὺς & ὀδυνη, V. Item βαρυωπέω, ῶ, visu sum gravato; ægrè & difficulter cerno; ex βαρὺς & ὤψ, ὠπὸς, V.

Βασανεύτης, vulpinus, Hesych. à Them. βα-

βασάρης, pro vulpe, in qua signif. di-citur & βασαρεὺς, apud Herodot. Etym. & Suid. Item βασαρεὺς, diminut. ab eod. Th. βασάρης, significat non solum πῶ βασάρειον πῶ βαχεῖον, sed etiam, πῶ βασάρειον πῶ ἀλώπεκος; ut Etym. testatur; item pro meretrice; ex E-pigr. Item βασαρικὸς, idem quod βακχικὸς, bacchicus, itidem ab eod. Th. βασάρης seu βασάρα, prout signif. πῶ βακχεῖον, Bud. autem dicit βασάρεις, esse Bacchi nutrices; ita nominatas διὰ τὸ βάπτειν ἐν ἀρῷ ποιεῖσθαι, διὰ τὸ μανιάδες; sicut etiam, meretrix dici-tur βασάρα, seu-ρη, quòd veluti fu-rore quodam in libidinem ruat; ut αἱ βακχαὶ, quæ βασάρεις, dicuntur, Bacchico quodam & lymphato furore per-hibentur agitatæ fuisse; item βασάρας, pro calceamento, ἀπὸ βασάρειον τὸ τῇ βάσει ἁρμόττον; ut tradit E-tym.

Βατέω, ῶ, f. ήσω, vado, inusitatum est, nisi in compositione, pro Them. βαίνω, sed exp. etiam, calco; pro πα-τέω, linguâ Delphorum; Plut. in Hel.

Βατιδοσκόπος, vide cum βατὶς.

Βατίεια, ἡ, Il. β, in Bœotia collis qui-dam erat circa Trojam, dictus ἀπὸ τῦ περὶ αὐτὸν βάπτειν, q.d. rubetum; à T. βά-τος, τὸ, V.

Βατὸς, ἦ, ὸν, exp. pervius; ut βατὴ γῆ, a-pud Naz. à Th. βαίνω, f. βήσομαι, à βάω, &c. V.

Βαυκῶ, vide cum βαυκαλάω.

Βαύκαλος, vide cum Th. βαυκὸς. Item βαυκίδες, αἱ, calceamenti genus Io-nici; Poll. l. 7. reducitur ad Th. βαυ-κὸς, V.

Βαυκὴ, ἡ, dicitur etiam, pro Th. βαῦ-κος, ὁ, V.

Βαῦλος, mulctus, subst. Item succus; à Th. βάλλω, V

Βδέλυξις, vide in Them. βδελύττ, quæ dicitur esse species apuæ, pis-cis.

Βδελυδῶς, gravatè, Hesych. adv. à βδελυδὼς, gravatus; vide cum βδε-λυδὼς.

Βδικοσίλλωσος, exp. decrepitus simul & delirus; (quales plurimum panem comederunt, menseq; vixerunt per-mul⊕s;) Aristoph. in nub. composi-tum ex βίκνος, quod Phrygum lin-guâ panem significat; & σκιλὼν, ὁ, ἡ, &c. V.

Βιλόνη, reducitur ad Them. βίλος, V. Item βιλοπαιδὸς, vide post Them. βί-λος.

Βλοσφεδόνη, exp. telum, phalarica; & apud Plut. in Sylla, exp. sagit-ta; ex βίλος, τὸ, & σφενδόνη, ἡ, &c. V.

Βιβλακία, exp. teli infixi extractio; cu-jus tres species ex Hom. tradit Eust. Il. δ. &c. V.

Βελτόνας, meliùs, adv. à βελτίων, cum quo vide etiam βέλτιστος, optimus; & βελτιστὸς.

Βέμβιξ, à Them. βίμβιξ, dicitur non solùm de trocho & turbine, seu in-strumento quod pueri se exercentes verbere torquent & rotant; sed etiam, de turbine aëreo, & de aquarum vor-tice; Hesych. sed est & insectum quod-dam volucre, quod & βεμβὶς, nomi-natur; unde βεμβίδιον, diminut. apud Nic. in Ther.

Βῆκη, Hesych. capra; à Th. βῆ, confer e-tiam βᾶκα.

Βηκτὴς, exp. flexuosus; habens mul-tas semitas; à Th. βήσσαι, quæ di-cuntur loca in montibus per quæ gra-di possumus; seu loca arboribus fru-tetisque condensa, qui Latinis di-cuntur saltus; sunt etiam, qui exp. convalles, seu valles profluas, Il. γ. & ρ.

Βηπέμονες, Hesychio sunt ὀρχησταὶ οἱ διὰ ποδῶν ὀρχούμενοι; ita dicti, ἀπὸ τῦ ἠρεμαίως βαίνειν; quoniam apto & concinno gressu incedentes saltant; est plur. à sing. βηπέμων, ονος, quod ex βαίνω, f. βήσομαι, & ἁρμονία, ab ἁρμό-ζω, &c. V.

Βιαρκὴς, exp. vitam & victum suppedi-tans, &c. V.

Βιατὸς, est idem quod, & pro βιαςὸς, id V.

Βιβλιακὸς, exp. librarius, librorum volutator, in librorum lectione ver-satus; Plut. Item βιβλὲς, ἰδος, ἡ, libellus; aut funiculus è papyro plexus; Etym. utrumque, à βίζλιον, τὸ, unde etiam, βιζλίδιον, parvus liber; & omnia, à Th. βίζλος, &c. V.

Βιβλιοφόρος, est idem quod βιζλιοφόρος; ex βίζλος, ὁ, vel βίζλιον, τὸ, comp. cum φορὸς, ὁ, vide. Βίζλος, autem ab Etymol. dicitur, διὰ τὸ βίεσθαι βάλλε-σθαι ἐν αὐτῇ, Eust. autem, ἐκ τῆς βύζλου; ex qua olim fieri sole-bant libri. Nam ex Biblo, seu pa-pyro, fruticis genere, charta fie-bat.

Βλαῖπα, in apibus Aristoteli sunt eadem quæ βλαισὰ, blæsa, Hist. an. l. 9. c. 40. &c. V.

Βλαισοπόδης, idem quod βλαισόπους, qui distortis tibiis & pedibus est; nam Them. βλαισὸς, exp. cui ge-nua ac tibiæ conversæ sunt, Gal. & Xenophonti, sunt etiam equi βλαι-σὸι, quod vitium est tale, ut inte-riùs atterantur pedes, quando gra-diuntur & procurrunt; Autor Etymo-logici affert ex quodam, ὁ τὸν πόδας ἔσω τὸ ἴχνος διεστραμμένος; & addit, qui literæ λ, similis est; & subjun-git, βλαισὸν, dictum esse τὸν βε-βλαμμένον τὸ ἴσον πῆ ποδῶν, &c. vide.

Βλακεία, ἡ, exp. inertia, ignavia, à βλακεύω, ut & βλάκευμα, τὸ, cum quo vide βλακὸς & βλακώδης, &c.

Βλασολογίω, ῶ, est comp. ex βλασὸς & λέγω, lego, i.e. colligo, &c. V.

Βλασὸς, ῦ, ὁ, germen; est à Th. βλαςάνω, f. βλαςήσω, &c. V.

Βλασφημοσύνη, ἡ, maledicentia, quâ probra alicui ingeruntur; à βλάσφη-μος, famam alicujus lædens, & in-quinans; qui infamat aliquem, spar-sis de eo falsis rumoribus; ex βλά-πτω & φήμη, ἡ, quasi ὁ βλάπτων πῶ φήμῃ, &c. V.

Βλαῦξις, damni illatio; est verbale, à Th. βλάπτω, f. ψω, &c. V.

Βλεμεαίνω, quidam exp. ἀναῤῥάπτομαι, ἢ περιδυμῶμαι; à φλὴψ, φλῆβις, de-ducentes; ut dicatur quasi φλεβεαίνω, &c. V.

Βλιτάδης, seu βλιτώδης, ut & βλιτ-νὸς sive βλιτὸς, mucosus; peculiariter; de homine ignavo & stulto, seu segni & fatuo; teste Hesych. scribuntur vel cum duplice, vel cum u-nico ν. à Th. βλίτον, ἡ, frigidus humi-dusq; succus, quem omnes φλῖγμα vo-cant; ut scribit Gal. &c. V.

Βλιτὶας, ὁ, piscis est nomen; apud Athen. l. 7. à βλίτις, ιος, ἡ, V.

Βλῆχεον, ου, τὸ, dicitur filix herba, Schol. Theocr. pro quo βλῆτρεν habet Nic. Item βλητρὸν, seu βλῆχον, leguminis quoddam genus, apud Gal. ex Hip-pocr. à Them. βλητρὸς, quod quidam deducunt παρὰ τὸ βιζλῆσθαι, ut sit, ὁ καταζεζλιμμένος, ἢ πεπλωκώς, quidam autem contrà, βλητρὸν, pro valido & robusto acceperunt; tanquam à βί-ζλητος, ut βλητρὸς, sit ὁ καταβάλλων, &c. V.

Βλητὸν & βλῆχον, à Theophrasto & a-liis nominatur ἡ γλῆχων, dictamnus, seu pulegium sylvestre, Plin. l. 20. c. 14. Ubi dicit gustatum à pecore caprisq; balatum concitare; utrumque; à Them. βλητρόμην, ἄμην, quod tribuitur ovibus & capris; & Aris-toph. in vespis, ad puerulorum va-gitum transtulit; & Eust. vult, à βῆ derivatum esse βλητὸν, includens ei & nomen ἦχος; ut βλητὸν, sit ὁ πῦ βῆ ἦχος; &c. V.

Βλιμάζειν, vide cum βλιμάζειν, item βλίμασις, exp. ἡ πῦ πτῦ seu πτε-σῦ ἀλεγεῖν, Hesych. verbale à βλι-μάζω, V.

Βλιτάδας, Suidas apud veteres vocari dicit viles mulierculas; ut & βλίτας; & βλίτωνας, Hesych. dici scribit stul-tos; item βλιτμάδας, vel βλιτόμας, exp. stupidus, bardus, stolidus, fatu-us, apud Aristoph. in nub. omnia, à Them. βλίτον, genus oleris inspi-dum & vile; unde proverbio dici-tur, blito despectior; apud Suidam scribitur βλίτον, fortasse ita dictum, quasi βλητὸν, i.e. abjiciendum prop-ter inertiam & inutilitatem, seu vilita-tem; Festus tamen blitum à βλαξ, de-ducit, &c. V.

Βλυσηλὶς, ίδος, ἡ, exp. q. d. scaturi-trix; ut in Epigr. βλυσηλίδι χερὶ manu scaturiente & fluente; a Th. βλύζω, seu βλύω, f. ύσω, &c. V.

Βλωμίλιοι ἄρτοι, panes dicuntur qui incisuras habent, à Romanis dicti quadrati, apud Athen. l. 3. à Them. βλωμὸς, ὁ, V.

Βοάγρεα, τὰ, dicuntur spolia, quæ ἐκ τῆς ζοῆς ἀγρώσται, i.e. ex pug-na colliguntur; inquit Etym. atque sic est ex βοὴ, & ἄγρα, ἡ, vide. Βοάγριον, autem τὸ, exp. clypeus è bonâ agrestium pellibus; ut docet Eust. &c. V.

Βοάνθεμον, herbæ nomen est; idem quod χρυσάνθεμον; ex βοῦς, βοὸς, & ἄνθεμον, τὸ, V.

Βδεῦς, ῶος, ὁ, piscis, qui à Plinio bos voca-

vocatur; Athen. l. 7. παρὰ τὸ βοᾶν dictum esse scribit; pro eod. dicitur & βόγξ, & βῶξ, per contractionem, à Th. βοάω, V.

Βολβάριον, τὸ, &c. Est à Th. βολβός, ὁ, vide. Item Σολβίνη, ἡ, bolbine; bulbi quædam species, Theophr. & Plin. Itidem à Th. βολβός, ὁ, quod exp. ab Eust. ἀγγεῖόν τι μύρμυρον; alii vero exp. οὖδον, i.e. tuber terræ; item radices rotundæ & tunicatæ, ut lilii, croci, squillæ, arundinum, & similes aliæ, βολβοὶ dicuntur, apud Dioscor. vero l. 1. c. 124. βολβὸς κηλάμη, Marcellus oculos vocat; quo nomine veteres in radice arundinis, dixerunt eam partem, unde soboles quotannis nascitur, &c. V.

Βολβίτις, ιδος, ἡ, Polypodum genus, quod & βολβοειδὴς, & βολβῖτις, dicitur; item Σόλβιτος, ὁ, idem quod βόλβιτον, τὸ, & omnia à Σολβ, ἡ, &c. V.

Βόλιτος, ου, ὁ, seu βόλιτον, τὸ, exp. stercus bubulum; ut Poll. offendit, vel idem quod βόλβιτον, τὸ, id V.

Βολοκτυπῶν, exp. sonitus ex jactu testerarum, dum moventur; sonitus in ludo fritilli; ex βολὴ, ἡ, seu βόλος, ὁ, & κτύπος, ὁ, unde κτυπάω, &c. V.

Βομβαξ, adverbium aliud à βομβηδὸν, & jocosè ab Aristoph. fictum, inquit Eust. Unde βομβαλοβομβαξ, apud eund. Aristoph. edendo bombum; cum bombo, &c. V. Item βομβυκίας κάλαμος, exp. bombycia arundo, Theophr. Pl. 4. 12. & Plin. 16. 36. Item βομβύλιον, diminut. & utrumque, à βόμβυξ, vermis ille qui telas aranearum modo texit, ad vestem luxumq; fœminarum, quæ bombycina appellantur; inquit Plin. & omnia à Th. BOMBO Σ, ὁ, V.

Βόναξ & Βίννακος, scribuntur etiam pro βίναξ & βίναξος, animal cornigerum; teste Aristot. Hist. an. l. 2. c. 1. de quo multa etiam l. 9. &c. 45. & ex eo Plin. l. 8. c. 15. &c. V.

Βοῦβλιον, βουβύσιον, βοσβύτιον, βοοκτασία, βοοφορία, & βοστρύφος, videantur cum βουκοσίοις.

Βορβορίη, exp. cœnosa, lutosa; item βορβορίζειν, cœnum refero; ut Dioscor. l. 5. βορβορίζειν ἐν τῷ ὑδάτι, cœni saporem referens; sed exp. etiam, cœno inquino; & βορβορόω, in cœnum converto; omnia à Th. βόρβορος; quod propriè dicitur esse ὑγρὸν τῆς βοὸς κόπρος; Etym. &c. V.

Βορβορώδης, in medicinam jactatum est ab Hippocrate, quasi βορβορώδη τὰ ὀπτὰ ἔχοντα; ex βόρβορος, & Th. ὀπτὸς, ἡ, &c. V.

Βορβορυγὴ, ἡ, & βορβορυγμὸς, ὁ, exp. intestinorum tumultus & strepitus; vel general. tumultus, strepitus; utrumq; à βορβορύζω, strepitum edo; & peculiariter, de intestinis murmurantibus, verbum à sono fictum.

Βορβορώδης, ους, ὁ ἡ, ὁ, cœnosus, cœno plenus, fœculentus, cœnum referens; ut τὴν βορβορώδη ὕδρην, Plut. à Th. βόρβορος, ὁ, V.

Βορεηΐδες ἀνέμαι, exp. aquilonaria littora; ex Dionys. Alex. Item βορεάδιος, borealis; & βορεώτατος, maximè septentrionalis, superl. à βόρειος; unde neut. sing. τὸ βόρειον, suoìntantivè, aquilonaris pars, septentrio; & in plur. τὰ βόρεια, pro eod. & omnia à Th. Βορέας, V.

Βόρειος, vide cum βίεσσε.

Βορρᾶθεν, ab aquilone; à βορρᾶς, idem quod βορέας; ut & βορρᾶθι, borealis; idem quod βόρειος, pro quo dicitur & βορεάς; item βορρήϊον, apud Xen. exp. βόρειον κατάστασιν ἀέρος, borealis constitutio aëris, boreale cœlum; vel potius, pro βόρειον πνεῦμα, omnia itidem à Th. βορέας, V.

Βοσκὰς, άδος, ἡ, pascens, pastui indulgens; sed est & avis marinæ, seu palustris nomen, similis anati; ut scribit Aristot. Hist. an. l. 8. c. 3. & est etiam, picis aridæ species quædam; de qua Dioscor. l. 1. c. 98. Atq; indè, βοσκάδιος, ου, ὁ, pascua carpens, altilis; apud Nic. Item βοσκιμαιτόδης, ους, ὁ ἡ, ὁ, exp. pecuarius; ut βοσκιμαιτόδης ἀνδρομέδα, Eust. à βόσκιμα, ατος, τὸ, pecus, animal quod pascitur; item pabulum, Estiæus, 7. Item βοσκὸς, ὁ, ὁ, pastor; & βοσκὴ, ἡ, pastus, pabulum; apud Athen. l. 13. Item βοσκητέον, pascendum; verbale gerundivum; & omnia, à βόσκω, f. βοσκήσω, quod exp. etiam, alo, scil. more pecudum, Od. α. &c. V.

Βοσπόρεμος, ου, ὁ, Bosporius, Sophocl. à βόσπορος, ὁ, V.

Βοστρυχηδὸν, in cincinni modum, seu cirri; in formam cincinnorum; item βοστρυχίζω, in cincinnos plecto; capillum compono; calamistro, calamistris inuro; & Metaph. ut Dion. Halic. dicit Plato tonem κτενίζειν & βοστρυχίζειν, dialogos suos; item exp. cirros gestare; item βοστρύχιον, diminut. q.d. cincinnulus; & βοστρυχῶμαι, unde part. præt. βεβοστρυχωμένος, cirratus, cincinnatus; omnia, à Th. βόστρυχος, capilli certo modo plexi; quidam tamen propriè, cirrum muliebrem ita dici putant, Etymol. deducit à βοτρὺς, ut dicatur quasi βότρυχος, quia inquit, μὴ χημὴν βοστρυχεῖσθαι πάντη; item βόστρυχοι, dicuntur cirri; i. e. animalcula pennata, de generare insectorum; ex Aristot. de anim. l. 1. Item βοστρυχώδης, ους, ὁ ἡ, exp. cincinni, seu cirri formam habens, Euryp. ab eod. Th. βόστρυχος, &c. V.

Βοτάνια, τὰ, pascua, apud Thuc. ὑπὲρ βοταμίων, pascuorum nomine; item βοτανώδης, herbaceus, vel herbosus; i.e. vel ad herbarum genus accedens, vel herbis abundans, herbidus; à βοτάνη, ἡ, & omnia à Th. βόω, f. ὀσω, vel ἀσω; unde βοτὸς, τὸ, &c. V. Item βοτῆρες, exp. cæsæ pastorum, gurgultia, Plut. ut & βοτηλὸς, ὴ, ὸν, pastoralis; à βοτὸν, ῆρος, unde fœm. βότειρα, ης, &c. V.

Βοτρυώδης, qui è botryfero genere est; & in neut. plur. τὰ βοτρυώδη, pro ipsis botris; item βοτρυῖτις, ιος, ὁ, & βοτρυίτης, ιδος, ἡ, botryites, & botryitis; ut βοτρυῖτις λίθος, botryitis gemma; ut & βοτρύοειδὲς, βοτρυς, itis racematus, racemosus, racemi in modum collectus & intortus, Athen. l. 10. Item βοτρυμὶς, ίδος, ὁ, vindemia, Hesych. omnia, à Them. βότρυς, υος, V.

Βοτρυοχαίτης, exp. botros crinibus implicatos habens; Epitheton Bacchi, in Epigr. ex βότρυς, υος, & χαίτη, ἡ, &c. V.

Βοτρυών, ῶνος, ὁ, botryo, sive botrus, à Th. βότρυς, υος, V.

Βουβάρκης, Hesych. cui magna est baris; dicitur etiam, de homine magno & stupido; ex βῦς & βάρις, V. Vel potius exp. βουβάρκης, qui instar bovis est gravis; i.e. tardus, & stupidus; item exp. μεγαλοναύτης; παρὰ τὸ μεγάλων βάρος ἢ μέγα βάρος ἔχειν, Hesych. & sic est ex βῦς, vel βοῦς, & βάρος, ους, τὸ, &c. V. Item βούβοπος, ωπος, ἡ, exp. voracitas; Hesych. Item βουβόσιον, τὸ, exp. locus ubi boves pascuntur; & βόβοτος, bobus pascendis aptus, Od. ρ. ex βῦς, vel βοῦς, & βόσις, vel βυτὸς, verbalia, à Th. βόω, &c. V.

Βουβάσιον, ου, τὸ, bubonium, dicitur aster Atticus, quoniam inguinum præstantiam est remedium; Dioscor. l. 4. c. 120. Plin. l. 27. c. 5. à Th. βουβὼν, ῶνος, V.

Βουβωνοκήλη, ἡ, exp. inguinis ramex; prolapsus intestini, vel omenti in inguen, sic ramen, ut in ipso inguine consistat, nec delcendat in scrotum; Paul. l. 5. c. 53. ex βουβὼν, ῶνος, & κήλη, ἡ, &c. V.

Βούδοκα ἡμέρα, apud Hesiod. in op. & di. exp. dies in quibus boves, & (ex parte totum intelligendo;) quævis animalia excoriantur; at βυδρηρόμια, apud Suid. de iis intelligitur, qui, ut in modum boum excorientur, digni sunt; à βύδερος, V. Item βύζυγον & βυζύγιον, ου, τὸ, boum jugum; ex βῦς & ζυγὸς, ὁ, &c. V. Βυδύσιος seu βυδυσίας, ου, ὁ ἡ ὁ, exp. boum vorator; Hercules Epith. in Epigr. ex βῦς & δύσις, unde δύσιος, f. ἴσιος, &c. V. Βυδυσιῶ, ῶ, ὁ ἡ ὁ, exp. ad boum mactationem pertinens; ut βυδύσιον νύκτα, noctem in qua boves mactati sunt, &c. vide βυδυσία. Item βυθύτης, ου, ὁ, & βυδυτέω, vide cum βοεθύτης, in βοοσσούς. Sic & βυτηρία, exp. boves sacrifico; ex βῦς & ἱερεύω, V. Βυκέφαλος, ου, ὁ ἡ τὸ, & κέφαλος, ὁ, à Them. κέφαλον, ἡ, f. ῶ, &c. V. Βυκεφάλη & λίδη, ut βυκεφάλη λίδη, bucardia gemma, bubalo cordi similis; ut tradit Plin. ex βῦς & καρδία, ἡ, vide. Βυκέντης, ου, ὁ, qui boves stimulo impellit; ex βῦς & κεντέω, f. ήσω, &c. V. Βύκεντος, ου, ὁ ἡ ὁ, bubulis præditus cornibus; ut βύκεντον ἄγαλμα, apud Herodot. Item fœmin. Græcum, quod & βύκεντος & βυκέντος, apud Nic. ex βῦς & κέντος, ατος, τὸ, V. Βύκλεψ, vide supra cum βοίκλεψ. Βυκλάμα, τὸ, exp. lenimen, lentamentum; solatium; apud Suid. Item βυκλάπτης, ου, ὁ, delinitio, deceptio, Plut. & βυκολακτήρ, ῆρος, ὁ, deceptor, Hesych. omnia verbalia, à βυκολέω, f. ήσω, quod exp. etiam, demulceo, delinio; item decipio; item βυκολὶς, ίδος, ἡ, idem quod βυκολικὴ, adject. fœm. à βυκολικὸς pastoralis, & omnia à βυκόλος, ὁ; unde etiam βυκολίζω, idem quod βυκολέω, &c. V. Item Βυκόρυζος, expon. admodum mucosus, ideoque stolidus: Hesych. ex βῦ Epitat. & κόρυζα, ἡ; V.

Βῦκος, vide suprà cum βυκεφάλη.

Βύκρανον, ου, τὸ, caput bubulum, seu bovinum; apud Proclum de sphæra: Item galea facta ex capite bovis: Item βυκράνιον, τὸ, expon. vitis nigra; apud Dioscor. sic etiam appellatur τὸ ἀνήρριζον; apud Gal. ex βῦς, vel βοῦς, & κράνον, unde κράνιον, τὸ, &c. V.

Βυλαῖος Ζεὺς, expon. consiliarius Jupiter, vel consilii præses; Plut. à Them. βυλὴ, ἡ; V.

Βυλάπαθον, dicitur lapathum agreste, radicis altitudine à lativo differens; ex βῦς, & λάπαθον, τὸ; V.

Βυλόμιον, q. d. consiliolum; ex Soph. & Aristoph. est diminut. à βέλθμος, ατος, τὸ; V. Item Βυλεία, ἡ, expon. functio eorum quæ ad senatoria munia pertinent, & quidem quæ fit à senatore, à Them. βυλὴ, ἡ; V. Unde etiam Βυλῆες, consultus, qui consilio pollet: Plut. in Solone; Sicut etiam, Βυλῆς, οῦ, ὁ, senator: ut ἐνύχιαι γὰρ ἦ βυλῆς ἂν, apud Thuc. l. 3. Item Βυλῆος, adjectiv. quo utitur Æschyl. in Χοηφ. εἰ δ' ὑμῖν ἀρέσκει καὶ βυλαῖόν τι βυλεύτεον; ubi Scholiastes expon. βυλευτικὸν τοῦτον; omnia, ab eod. Them. βυλὴ, ἡ, &c. V.

Βύμαδον, pro quo scribitur etiam βύμασον, per π. expon. uva quædam, à crassitudine ita vocata; aut simpl. uva in mammæ bovis similitudinem: ex βῦς, vel βοῦς, & μαθὸς, ὁ, &c. V. Item Βυμίλιος, ου, ὁ, ἡ, & Βυμιλία, ἡ, expon. q. d. bubula fraxinus, fraxini quædam species est, à Macedonibus sic appellata; Theophr. Pl. 3. 11. & 4. 9. ex βῦς, & Them. μῆλα, ἡ; V.

Βυμολγὸς, expon. bumulgus, qui vaccas mulget; in Epigram. ex βῦς, & ἀμέλγω; V. Item Βύμωνες, οἱ, dicuntur voces quædam mugitum taurorum imitantes; (Unde & illæ pro tauris Deo sacris habentur, quæ ad paludes fluviis vicinas audiuntur;) Aristot. in Probl. Sect. 25. ex βῦς, & μυκάω, ῶ, f. ήσω, &c. V.

Βυνὰς, ἡ, βύνιον, utrumque napi genus est; Dioscor. & Athen. Item βυνὶς γῆ, apud Æschyl. expon. terra collibus frequens: Item βυνίζω, expon. accumulo, aggero; Ruth. 2. denique βυνίτης οἶνος, vinum ex bunio; Dioscor. 5. 56. omnia à Them. βυνὸς, ὁ. V.

Βυοβατέω, ῶ, per colles gradior, seu incedo; ex βυνὸς, ὁ, & βατέω, inusit. pro Them. βαίνω, &c. V. Item Βυνόμος, expon. boves pascens, vel bobus pascendis aptus, sed βόνομος, expon. à bobus depastus; apud Aristoph. in Ran. utrumque, ex βῦς, & νομὸς ὁ, seu νομὴ, ἡ, à Them. νέμω, pasco, &c. V. Item Βυοστατέω, expon. q. d. colles calceo; i. e. per colles gradior, seu incedo; ex βυνὸς, ὁ, & Themat. πατέω. Vide.

Βύπαις, q. d. grandis puer, expon. etiam bovis filius, seu bove natus, apum epitheton, quòd ex taurinis ossibus nascantur; in Epigram. atque sic, est ex βῦς, & παῖς, &c. V. Item Βύπαλις, expon. multam luctam habens; in Epigram. Item βυπάλισθε expon. tibialia, forsan luctantibus in usu; Hesych. ex βῦ Epitat. & πάλη, ἡ; V. Βυπάμμων, ονος, ὁ ἡ ὁ, expon. boum professor, pecoris dives, ex βῦς, & πάμμα, τὸ, à Them. πάω, πάομαι, &c. V. Βύπεινα, ἡ, magna fames; ex βῦς, & Th. πείνα, ἡ; V. Βυπλάστης, ου, ὁ, dicuntur bubulci, quasi βυήλάτης, pleonasmo literæ π. & sic est ex βῦς, & ἐλαύνω, f. ἐλάσω, ab ἴλλω, unde ἐλατὴρ & ἐλαστὴς, ὁ, &c. V. vel bubulci βυπλάστης, dicuntur παρὰ τὸ πέλας τοῦ βοῶν εἶναι: Nicand. in Alexiph. & sic est ex βῦς; & πέλας, unde πελάω, f. άσω atque inde, πελάστης, ου, ὁ, &c. V.

Βυπλῆγις, qui boves fingit, boum statuarius; in Epigram. ex βῦς, & πλάσσω, ὁ; V. Item Βύπλωρον, τὸ, bupleuron, herba de qua Nic. in Ther. & Plin. l. 22. c. 22. ex βῦς, vel βοῦς, & πλωρὸν, τὸ; V. Item Βύπληκτος, ον, idem quod βυπλῆς, boves feriens, aut pungens, utrumque ex βῦς, & πλήσσω, vel πλήττω, f. ξω, unde πλῆξ, ὁ, & πλήκτρον, τὸ, &c. V.

Βυπόβολοι βυπόβολα; apud Euryp. in Cyclope, ex βῦς, & πορὸς, ὁ; V. Item Βύφαγος, ους, ὁ, dicitur animal ex cantharidum genere, simillimum scarabeo longipedi; sic dictum quòd in herba à bobus devoratum, eos tacto felle ita inflammet, ut rumpat; teste Nic. in Alexiph. & Plin. l. 30. c. 4. sed est & oleris sylvestris species, de qua Theophrast. Pl. l. 3. c. 8. & Gal. in lex. Hippocr. ex βῦς, & φαγεῖν, f. ήσω, unde φάγος, ὁ, & φαγητὸς, ὁ, &c. V.

ΒΟΤΡΑΣΣΟΣ, fructus qui clauditur spathæ, i. e. folliculo & involucro palmæ arboris, &c. ponitur inter themata, ὁ φοινικόμυρον ὁ ὑπὸ ἀκάνθῃ καρπὸς, ἐλάτῃ κεκλεῖται, ὑπ' ἀνθρώπων βοτρασσός; Dioscor. l. 1. c. 151. i. e. contentus in ipso cortice fructus, itidem elate dicitur; sic apud eund. Dioscor. ibid. φοίνιξ ὧν ἴσως ἐλάτῃ ἢ σπαθίῳ κέκλεται, ἀσκεκλυμμένῳ ὅτι τῷ καρπῷ τῶν φοινίκων ἀκμὴ ἀνθέντων, Hermolaus vertit, Palma, quam modò elaten, modò spathen vocant, involucrum est fructus è palma nascentis cum statu integro; ubi Marcellus notat elaten esse corticosum palmæ adhuc florentis operimentum, quem palmæ corticem vocat Columella, &c.

Βυσσύγκλω, expon. qui humeros adducens cervicem contrahit, quales in judicio naturarum Aristoteles insidiosos esse ait; ex βῦς, & ἀγκύλος; V. Item Βυσάδιον, seu Βυσσάπιον, τὸ, & βύσσπις, ιος; expon. boum stabulum, bubile, ex βῦς, & σᾶπις, ἡ; statio, &c. V. Sic & Βύσταθμον, ου τὸ; dicitur bubile, boum stabulum, ubi boves ἵστανται; Poll. ex βῦς, & στάθμη, ὁ, stabulum, statio, &c. V. Βυσροφῶν expon. vertendo & flectendo se more boum arantium; Hesych. ex βῦς, & τροφὴ, ἡ &c. V. Βυσφαγία, boves macto, & βυσφαγία, ἡ, boum mactatio; in Epigram. pro quo dicitur & βοσφαγία, ex βῦς, βοὸς, & σφαγὴ, unde σφαγία, ἡ, &c. V. Βύτορος, ου, ὁ ἡ ὁ, expon. boves penetrans & transfigens; seu bobus penetrandis & transfigendis aptus; apud Suid. ex βῦς & τορία, unde τορὸς, ὁ, &c. V. Βυτρέφορος & βοστρέφορος, ου, ὁ, qui boves alit, & pascit, bubuleus; ex βῦς & τρέφω, ἡ, seu τροφὸς, ὁ, &c. V. Βύτυρος, bovem cædens, qui boves mactat; Athen. l. 14. sed est etiam, species animalculi quod ἰμμὶς, dicitur; teste Hesych. ex βῦς, & τυπὸ, ἡ, unde τύπτω, ὁ, &c. V. Βυφάγος, q. d. qui bovem unâ cœnâ absumpserit, vorax, edax, comedo; ut sit ex βῦ, Epitat. vel ex βῦς, & φάγος, ὁ, V. Item Βύφαρος, ου, ὁ ἡ ὁ, expon. à bobus aratus ex βῦς, & ἄρομαι, (quod ex ὄσπ, & ἀείρω,) aro, &c. V.

Βύφθαλμον, τὸ, buphthalmus, herba quam Dioic. l. 3. c. 157. & Plin. l. 21. c. 8. sic appellatam scribunt, quòd flores habeat bovini oculi speciem repræsentantes; ex βῦς, & ὀφθαλμὸς, ὁ; V. Item Βυφονία, boves macto; Il. ν. Item Βυφόνια, τὰ, boum mactationes, festum apud Athenienses, de quo Aristoph. in nub. utrumque, à βυφόνος, qui boves cædit & mactat; unde βυφόνια, dicebantur quidam sacerdotes boves immolantes; Paus. in Attic. ex βῦς, & φόνος, ὁ, &c. V. Βυφορβὸς, qui boves pascit, bubuleus; unde Βυφόρβια, τὰ, armenta, & Βυφορβία, ἡ, boves pasco: ex βῦς, & φορβὴ, ἡ; à Th. φέρω, &c. V. Item Βυχανὸς, expon. bovis capax in Epigram. ex βῦς & χαίνω, unde χηνίον, & χανδὸν, &c. V.

Βοώπις, ιος, ὁ, bovinos oculos habens, ad magnitudinem bovinorum propemodum oculorum accedentes; V. comp. in βοῶπις, ἡ, quod epith. est dearum apud Hom. & inprimis Junonis quam si tanquam aër consideretur, sic denominatam scribit Eust. διὰ τὸ βοῦς διὰ τοῦ ἀέρος ἧχος; Il. α. & alibi &c. V. Item Βοωΐς, dicitur piscis quidam sic dictus, quoniam μικρὸν ὑπέρχον, μεγάλας ὄπας ἔχῃ; Athen. l. 7. ex βῦς βοὸς, & ὤψ, ὀ; V.

Βρεκτήριον, Poëticè dicitur pro βρέκτειον, quod expon. etiam, sceptrum regium: Item βρεκτὴρ, dicitur pro βρεκτὸς, quod vide.

Βρεγχηλία, raucus: Item βρέγχια, τὰ, branchiæ quibus pisces spirant quæ & illis datæ sunt loco pulmonis; ut scribit Aristot. de respir. Item pro faucibus porci; apud eund. inquit Bud. qui & βρεγχίων πόδιον συνωμίας; apud Plut. interpr. intestinis pulmonis fistulis coarctatis: Item βρεγχιάω, ῶ, expon. rauceſco; ut & βρεγχάω, idem: apud Poll. & βρεγχώδης, raucus; ut φωνὴ βρεγχώδης, vox rauca, & aspera; omnia à Them. βρέγχω, raucitas, &c. V. idem quod & pro βρέμω, ήσω, τὸ, βρεμὴ, ὑτης, ὁ, & Them. βρεμὸς, &c. V.

Βρεμυδέαμων, expon. qui tardè incedit: Aristot. ex βρεμὸς & βαίνω, cujus comp. varia in βέμων, ut à Them.

βάω, &c. V. Item Βεχυβύλωσσος, cujus lingua tarda est, tardi oquus: unde τὸ βεχυβύλωσσον, tarditas loquendi, linguæ debilitas, ex βεχυδὺς, & γλῶσσα, &c. V. Βεχυδύναρπος, expon. tardos, seu seros reddens fructus: ex βεχυδὺς, & καρπὸς, ὁ; V. Βεχυδυνητὸς, qui tardè movetur; ex βεχυδὺς, & κινητὸς, ὁ; V. Item Βεχυδυὸς, seu βεχυδύης, qui tardi est mente, seu ingenio; unde βεχυδυΐα, ἡ, tarditas mentis, seu ingenii, ex βεχυδὺς, & νόος, contracte νῦς, &c. V.

Βεχυδυπαθὴς, qui tardè & ægrè sibi persuaderi sinit; ex βεχυδὺς, & πείθω; V. Item Βεχυδυπεπὴς, tardè coquo, peculiariter cibum in ventriculo Dioſc. 5. 49 ex βεχυδὺς, & πέπτω, &c. V. Βεχύπορος, expon. tardè, seu lentè pertransiens; unde βεχύπορα ἰδίωματα, dicuntur edulia, quæ lentè digeruntur & distribuuntur; unde βεχυπορία, lentè procedo, tarde progredior; ex βεχυδὺς, & πόρος, ὁ, &c. V. Item Βεχυτύπανος, tardè seu serò pariens, ex βεχυδὺς, & τόκος, ὁ; V.

Βεχσματίας, expon. qui fit cum βεύσματι, aut βεύσματι, similis; ut βεχσματίαι ὀσμαὶ, qui & βεύσεις, ut & βεχσματώδης γέλως, expon. risus immodicus, quo ita concutimur ut venter doleat; utrumque à βεύσμα ατος, τὸ, & omnia à Them. βεύζω, f. σω, &c. V.

Βεύσεων, vide cum Them. βεχυδὺς.

Βεχσάνιον, & βεχσανισμὸς, expon. ornamentum brachii, armilla, à Them. βεχύω. V.

Βεχυσέδμων, qui brevibus incedit pedibus, bipes; apud Euryp. ex βεχυὸς, & βάμων, terminatio compositiva, a βάω, inusit. pro Them. βαίνω, &c. V. Item Βεχυβίστος, qui brevis est vitæ, cui breve vivendi tempus concessum est; Athen. l. 7. unde βεχυβιότης, ητος, ἡ, vitæ brevitas; ex βεχυὸς, & βίος, ἡ; unde βιότης, ἡ, &c. V. Item Βεχυβλωλος, parvas, seu paucis habens glebas; in Epigram. ex βεχυὸς, & βῶλος, ὁ; V. Βεχυχιτάμων, cui brevis, seu curta est sententia, cui breve est consilium; ex βεχυὸς, & γνώμη, ἡ; seu γνώμων, ὁ, &c. V. Item Βεχυδάκτυλος, qui curtos habet digitos; ex βεχυὸς, & δάκτυλος. V.

Βεχυδρόμος, qui breve curriculum facit; ex βεχυὸς, & δρόμος, ὁ; V. unde etiam, in superl. βεχυδρομώτατος, qui brevissimè currit: Item Βεχυκατάληκτος, brevior quàm καταληκτικὸς, versus; unde βεχυκατάληκτα μέτρα, dicuntur quæ in fine velut decurtata sunt; quæ totum pedem breviora quàm ἀκατάληκτα, seu quando fini pes integer deest; (nam καταληκτικὰ sunt, quibus in fine deest syllaba, ἀκατάληκτα vero, seu ὁλοκαταληκτικὰ, quibus pes ultimus est integer, nec quicquam deest ad μέτρον, seu mensuram;) unde βεχυκαταληκτέω, ῶ, desino, seu terminor, ut μέτρον βεχυκατέληκται, vel etiam uno pede brevior sum quàm ἀκαταληκτικὸν, à καταλήγω, unde καταληκτικὸς, ὁ, &c. V. Βεχυκομία, comam brevem gesto, à Them. κόμη, ἡ; V. Βεχυκώλος, brevia membra habens, seu brevibus constans membris; unde apud Aristot. Rhet. 3. τὸ ὠδικὸν βεχυκῶλον, periodi in quibus κῶλα sunt breviora; unde βεχυκωλία, ἡ, membrorum brevitas, κῶλα brevia, à Them. κῶλον, τὸ; V. Βεχυλόγος, brevis in sermone, qui breviter dicit aliquid, aut loquitur; unde βεχυλογία, brevitas sermonis, vel orationis, & βεχυλογικὸς, brevis sum in dicendo; Plut. a λόγος, ὁ; V. Βεχυμερὴς, q. d. cujus partes sunt breves, & exiguæ, tenuis, unde βεχυμερεία, ἡ; brevitas partium, tenuitas; à μέρος, τὸ; V. Βεχυμοιρὴς, brevi temporis spatio laborans; Them. μοῖρα, ὁ; unde μοιρία, f. ήσω, &c. V. Βεχυμυθία, ἡ, breviloquentia, à Them. μῦθος, ὁ, comp. ut præcedentia, cum βεχυὸς, ἔπος, χεὶ, &c. V.

Βεχυύω, breve reddo, corripio, unde βεχυσμὸς, brevitandi vim habens, à Them. βεχὺς. V.

Βεχύπρατος, brevis tergo, breve dorsum habens; ex βεχὺς, & νῶτον, ὁ; V. Item Βεχυύτερος, pauca, seu brevia habens tomia, ab ὕτερος, ὁ, seu ὕτερον, τὸ, &c. V. Βεχυπαράληκτος, quorum penultima brevis est, unde βεχυπαραληκτέω, dicuntur, quæ penultimam habent brevem, à παραλήγω; V. Βεχύπνοος, breves simulque tardos ducens spiritus, à πνοὴ, ἡ; V. Βεχύπορος, brevis habens meatus, à πόρος, ὁ; V. Βεχυπότης, οἱ, brevitractu bibentes, qui item βεχυπόται, dicuntur, vel parum potantes, à πότης, ὁ; V. Item Βεχυρριζος, breves habens radices, unde βεχυρρίζια, ἡ, brevitas radicum; à Them. ῥίζα, ἡ, comp. ut præcedentia cum βεχὺς, &c. V.

Βεχὺς, prout expon. brevis, ei opponitur μακρὸς, longus; sed expon. etiam parvus, exiguus; unde ἐν βεχεῖ, expon. brevi tempore, subitò, repentè, sed sæpius significat quod Latini dicunt, paucis, & κατὰ βεχύ, expon. sensim, paulatim, & in neut. βεχὺ (ut & βεχὺ πι,) aliquantùm paulùm, & interdum, paulisper; ut Act. Apost. c. 5. sed expon. & parum; ut βεχὺ φέρτιξίν, parum curare, dicitur denique βεχὺ, quod est parvum, i. e. parvi momenti, seu pretii, unde βεχέως, ὡς, apud Plat. de leg. pro contemnendo, &c. V.

Βεχυσταλὴς, qui parvo, seu brevi est cauliculo, ex βεχὺς, & σταλὴ, τὸ; V. Item Βεχύστομος, qui brevi est ore, vel parvo orificio; Plut. ex βεχὺς, & στόμα, τὸ; V. Βεχυσύμβολος, qui parvum symbolum ad convivium confert; in Epigr. ex βεχὺς, & σύμβολον, τὸ; V. Βεχύτομος, ita putatus ut reliquiæ breves remanserint, curtè recisus; unde βεχυτομία, ita puto ut breves remaneant reliquiæ, curtè recido, ex βεχὺς, & τομὸς, ὁ; V. Βεχυτρεχὴς, qui breve habet collum, ex βεχὺς, & τράχηλος, ὁ; V. Βεχύυπνος, brevi contentus somno, non diu dormiens; Aristot. ex βεχὺς & ὕπνος, ὁ; V. Βεχυφεγγὴς, breve & exiguum præbens lumen, ex βεχὺς, & φέγος, τὸ; V. Βεχύφυλλος, brevia habens folia; in Epigram. ex βεχὺς, & φύλλον, τὸ; V. Βεχυχρόνιος, brevi tempore durans, ex βεχὺς, & χρόνος, unde χρόνιος, ὁ, &c. V. Item Βεχύωλος, ὁ, ἡ, breves habens auriculas, ex βεχὺς, & ὦς, ὠτὸς, τὸ, &c. V.

Βρέμβος, dici μέσον, τὸ, ὠθούμενον, tradit Eust. à Them. βρίμβος, avis, quam nonnulli κλαυσὸν vocant, sunt qui anatem esse putent, &c. V.

Βρενθύεσθαι, expon. saltuosum & arrogantem esse, superbire; ut apud Aristoph. in nub. ὅτι βρενθύῃ, τ' ἐν ταῖσιν ἐδοῦσι, i. e. saltuosè incedis, superbè te infers, sed expon. & fremere, gravitèr immurmurare, indignari, παρὰ τὸ μὴ βέρθαι δύνη, ὁ ὅζιν ὀργὴν, inquit Etymol. reducitur etiam, ad Them. βρίνθος, quod expon. etiam, ὁ τύφος, arrogantia, &c. V.

Βρετίσαι, adject. fœm. gen. à Them. βρέτις, legitur apud Æschyl. in Suppl. βρετίσαις ὡσεὶ ἄπαις μ' ἀλκὰ ἀχῆ, i. e. πρὸ βρέτων ὄπλεια βλαπτή με, inquit Schol. cæterùm, ibi alii legunt βρετίσσαι, alii βρέτεσι; alii βρέτη; βρέτις, autem dicitur παρὰ τὸ βεστὸ ἰσχύειν; telle Hesych. &c. V.

Βρεφοκτονία, ἡ, infanticidium; ex βρέφος, τὸ, & κτείνω, f. κτενῶ, unde præt. med. ἔκτονα, &c. V. Item Βρεφοτρόφειον, loeus alendis & educandis infantibus destinatus; ex βρέφος, τὸ, & τρέφω, ἡ, unde τροφεῖα, &c. V.

Βρέχμα, dicitur etiam βρίγμα, τὸ, & Eust. scribit sinciput ita dici, quod in infantibus, hæc pars sit non solùm tenera, sed & valde humida; ut videri quodammodo possit βεβρέχθαι, i. e. madefacta esse, &c. V.

Βρεμβὸς, dici etiam refert Eust. pro βεμβεὸς, à Th. βεμβύομαι; V.

Βεστία, ἡ, dicitur lapis quidam, à tonitru nomen habens; vide Plin. a Them. βεστὴ, tonitrus, &c. V.

Βεστικτὸν, & βεστυγὴς, videantur cum βεστήμερος.

BROTOΣ, est Thema & frequentiùs legitur in plur. masc. βεστοὶ, sine adjectione, ut Lat. mortales, pro hominibus, in sing. verò, dicitur sæpiùs βεστὸς ἀνὴρ, unde Βεῖος, expon. pulverulentus sanguis, i. e. pulvere permixtus, &c. V.

Βρύτια, expon. residuum post calcatarum uvarum pressuram, Latinè, vinacea, seu vinacei; Vi. Athen. l. 2 qui scribit, vocem esse factam παρὰ τὸ βόσυς, & reducitur ad Them. βόσυς; vide.

Βρύττω, est idem quod & à Them. βρύκω, quod expon. mando: Item devoro, &c. V.

Βεφμησὴς, apud Etym. legitur pro βεφμήτωρ, &c. V.

Βεφμοῦσις, ἰδ. expon. Baccha, Mœnis à βεφμὸς; V.

Βύζω, à βύας, vide cum βύσσω.

Βυρσαίνης, ab Aristoph. dicitur Cleon. ὅτι τὸ βύρσος ἠὲ τὼ ἀμπέζειν; telle Hesych. q. d. aquila raptrix τὸ βύρσος, per jocum autem, βύρσαν vocat Athenarum urbem

urbem, ex βύρσος, ἡ, & αἴτης, ὁ; V. Item Βυρσοπαγὴς νεὼς, dicitur navis corio contecta, q. d. compacta, ex βύρσος, ἡ, & πήγνυμι, f. ξω, unde aor. 2. ἐπάγλω, &c. V.

Βυρσοτομὶς, coriarius; Poll. ex βύρσος, ἡ, & τομὶς, V. Item Βυρσοπώλης, idem; qui coria vendit, ex βύρσος, & πώλης, ὁ; V. Item Βυρσότευκτον κύμβαλον, apud Euryp. in Bacch. dicitur tympanum; quoniam rhombus est orbicularis pelle intentâ obductus, ex βύρσος, & τύκω, ὁ, tentio, intentio, &c. V.

Βύσσινος, expon. qui ex byſſo est, ut βυσσίνη σινδὼν, apud Herodot. & βύσσινον φάρος, apud Plut. &c. V.

Βύσσωμος, vide post βυσσὸς.

Γ.

ΓΑ'ΓΑΜΑ, τὸ, & γαγάμων, idem signif. cum Th. γαγάμη, sed ponuntur etiam pro omento, quoniam nervorum plexu refert piscatorii γαγαμεῖον, figuram, &c. V.

Γάδδομαι, expon. lætor, vel gaudio & lætitiâ, seu voluptate afficior, delector, nam Hesych. γάδεται, expon. ἥδεται, afferens & γάδετ', pro ἥδεται, &c. V.

Γάζα, teste Hesych. apud Persas signif. regiam cum supellectile, & instrumento suo, seu tributa & reditus, aut res pretiosas; Suidæ expon. θησαυρὸς, i. e. supellex & opes pretiosores quas recondimus, &c.

Γαῖα, ἡ, exp. terra, i. e. ipsum terræ solum, & illa quasi terræ superficies quæ à nobis calcatur, quâcunque re sit strata, &c. V.

Γαιόλιθος, idem quod γαιόχους, è terra genitus; ex γαῖα, pro γαῖα, & χέω, τὸ, &c. V.

Γαιόχος, vide cum γαιήοχος, ante quod vide etiam Γαιάδης.

Γαιωμορία, ἡ, sive γαιομορία, idem quod γαιομοῖα; id V.

Γάγγαμος, expon. lacteus, ut νεβρὸς γαγάμος; Od. δ. &c. V.

Γαγκτόμη, vide cum γαλακτία.

Γάγκτωσις, & γαλάπτωσις, vide cum γαλακτόμη, in γαλακτία.

Γαγλεόδολον τὸ, expon. frutex urticæ similis; de quo Dioſc. l. 4. c. 25. Sic dictus, quoniam folia ejus manu trita, γαλὸς βδόλον, odore suo referunt; ex γαλὴ, seu γαλῆ, & βδόλος, ὁ. V.

Γάγλιστος, est idem cum γαλιώδης, à Them.

Γαγλὼν, quod meraph. etiam dicitur de serenitate vultus & hilaritate, apud Plut. ab Eust. derivatur à γάλα, ut & ab Etymol. qui fortassè reipexerunt ad illud λευκὴ δ' ὑπ' ἀμφὶ γαλωνὶ in Od. κ, &c V.

Γάγλωπες, idem dicitur esse frutex, qui γαλεόδολον, etiam vocatur; id V.

Γάγυιος, ὁ, ἡ, pertinens ad gallos, qui gallorum est; ut γάγυιαι Κυζίκου, apud Naz. quoniam ei οἱ γάλλοι ὀργιάζουσι; à Them. γάλλος, exectus, cui amputata sunt virilia, & peculiariter ita dicebatur ὁ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν ὀργιαζόμενος; dicitur autem sic quasi ἀλλὸς τις γυνὴ μᾶλλον, ἢ μεταβάλλων πρὸς φύσιν ἐξ ἀνδρὸς, ἢ ὅτε ἀνὴρ ὢν, ὅτε γυνὴ, &c. Vide.

Γαμβρεῖον, ὁ, τὸ, unde γαμβρεῖα, τὰ, dona, aut convivia generi; Hesych. à Them. γαμβρὸς, ὁ, qui dicitur etiam maritus fororis, & ut quidam Grammat. volunt, à γαμέω fit γαμβρὸς, deinde per Syncopen & epenthesin literæ β, dicitur γαμβρὸς, & sumitur etiam general. pro affini, &c. V.

ΓΑ'ΜΜΑ, ponitur inter Themata, gamma, nomen tertiæ apud Græcos literæ, quæ Latinis ge dicitur: ut Romani ὀλὲ ἐχθαιρω τὸ γάμμα apud Plut. in Problem. Romanis.

Γάσεων, vide cum γάσρις.

Γαυλὶς, propriè σκάφη, ὅθι πυιμένων, εἰς τὸ ἀμέλγειν χήνων, ἢ παρὰ τὸ κοῖλα λέγειν, sicut & Them. γαυλὸς, secundum Theocr. Schol. à Th. γαυλὸς, multrum, mulctrale, vas lacti recipiendo, &c. V.

Γαῦσις, expon. elatio; Laërt. in Polemone, à Them. γαύρος, vel à Them. γαίω, &c. V.

Γάφυτον, expon. è terra ortum; Doricè est pro γήφυτον, & Hesych. expon. γηγενὲς, ex γαῖα, & φύω, τὸ; V.

Γάω, fut. ήσω, expon. sum, ex quo præt. med. γέγαα, & subjunct. præt. perf. γεγάω, &c. V.

Γέεννα, dicebatur pro Hebraico, חנום גי ge chinnom; i. e. vallis Hinnon, in qua olim Israelitæ, superstitionibus vicinarum gentium addicti, filios suos inauditâ quadam immanitate, comburendo, diis adolebant, seu sacrificabant; atque inde factum, ut acciperetur pro loco cruciandis in æternum reprobis destinato; atque adeo, pro ipso supplicio & cruciatu quo afficiuntur cum satana & angelis ipsius; sicut Erasmus, & alii multi annotarunt, utuntur novi Test. scriptores & Theologi hac voce, de qua vide & Jerem. c. 7.

Γενεὺς, ῆος, ὁ, expon. terrenus; Suid. à Th. γῆ; V.

Γεηγόρος, ὡς, ὁ, exp. qui terram arat, agricola; in Epigram. ex γαῖα ἡ, & ἀγείρω, ὁ, &c. V.

Γειόπους, expon. suggrundiorum fulcrum, quum τὸ γείσος, quasi pedi innituntur; Poll. l. 7. c. 27. atque inde, γειποδίζω, &c. V.

Γειοῦχος, ὁ, expon. qui terram custodiunt; Suid. ex γαῖα, ἡ, & ἔχω, cujus comp. varia mutant ε in ω per ἔκτασιν, & Γειόχος, expon. advena, &c. Vide.

Γελοιασὴς, & γελοιασμὸς, ut & γέλως, & γελῶν, videantur cum γέλασμα, post Th. γελάω.

Γεπτὸς, ὴ, ὸν, expon. qui ortum habet, &c. V.

Γερωῶς, est adverb. à γερωὸς, &c. V. ut & Γεραῶς, est adverbial. à γεραιὸς; Vide. Item Γερωΐτης, expon. generositas, ab eodem γερωὸς, &c. Vide.

Γεσπαὴ, herba est insignis amaritudinis, denominata à Gentide, seu Gentio inventore; teste Dioſc. l. 3. c. 3. & Plin. l. 25. cap. 7. & rursum Dioſc. l. 2. c. 2. dicit γεντιανὴς ῥίζης, gentianæ radicis.

Γέρανος, ὁ, expon. etiam, genus saltationis, seu choreæ; teste Poll. 4. 14. sic dicta, à quadam volantium grum similitudine; Poll. ibid. Item Scenica quædam Machina, sic dicitur, qui utebantur in scenis ad corpora rapienda & sublimi, & aliæ quoque machinæ subvehendis attollendisque oneribus comparatæ γέρανοι, vocantur; sicut Lat. grues: Item γερανὸν, τὸ, expon. & talis machina, &c. Vide.

Γερυσιαῖος, idem est quod præcedens γερύσιος, senilis: Item γερυσικὸς, idem; atque inde, γερυσικῶς, senilitèr, adverb. est ab eod. γερυσικὸς, &c. V.

Γέρυσις, dicuntur senatores, curia Laced. constans ex 24, vel 28. Senatoribus; Plut. in Lyc. est plur. masc. à singul. γέρων, οντος; quod dicitur etiam de rebus inanimatis, ut γέρων πέπλος; apud Theocr. Idyl. 7. pro peplo vetustate trito, sed sumitur etiam, pro colu, ex qua suspendi solent stupæ, & fuso versato fila trahi; Pollux affert ex Pherecrate, deducunt autem γέρων, alii, παρὰ τὸ εἰς γῆν ὁρᾶν, ut Lat. silicernium; quod senes præ curvitate terram inspiciant; vel παρὰ τὸ τῆς ἡρᾶν, quòd propinqui morti jam de sepultura solliciti sint, alii verò, à γέρας, ob honorem qui senectuti debetur.

Γεῦχος, (à γευχέω;) idem est quod γεῦχος. V.

Γιγγριστὰ, μέλη, carmina dicuntur quæ ad gingras cantantur, à Them. γίγγρας, unde γιγγρεῖα, etiam dicuntur tibiæ eædem, nec non γιγγρεῖαι, οἱ; ab Hesychio, &c. V.

Γιγνώσκομαι, & γινώσκομαι, præt. ἔγνασμαι, nosco, cognosco: Item res aliqua dicitur ἐγνῶσθαι, quæ constituta est seu decreta; ut ἀμὲν, τὸ, βάλημα ἢ μὴ ἐγνῶσθαι; sic part. præt. ἐγνασμένον, decretus, statutus; apud Luc. & Isocrat. est pass. à γινώσκω, quod aliquando ponitur pro agnosco; ut ὅτι μὲ ἔγνωκαν, exponit. non me quisquam agnovit: Item censeo, extimo, judico, statuo; ut apud Plut. ἔγνωσαν τοῦτο μὴ ποιεῖν, statuerunt hoc sibi faciendum non esse; & apud Luc. in Prometheo, ἄδικα ἔγνωκα περὶ ἐμοῦ ὁ Ζεύς, iniqua in me statuit Jupiter: Item expon. sentio; ut ἃ γινώσκουσι περὶ αὐτῆς, quæ de ipsis sentiunt; sic apud Xen. περὶ τῶν ὅτου γινώσκω, de his ita sentio: Item cognosco, id est, consuetudinem habeo coeo: ut apud Matth. & Luc. cap. 1. sic ὅτι ἄνδρα οὐκ γινώσκω περὶ γάμου πλὴν Βαρσαβᾶς; apud Plut. in Alexandro, &c. V.

Γλαυκόμματος, expon. q. d. cæsioculus, cæsius; Plat. in Phædro, de equo, ex γλαυκὸς, & ὄμμα, ατος, à Them.

Them. autem γλαυκὸς, dicitur γλαυκὴ θάλασσα, apud Poëtas, cæruleum mare, pro quo dicitur, & γλαυκὴ, sine adjectione, sicut & ὑγιὴ, ab Hesiod. in Theogon, &c. V.

Γλαυκόδης, ητος, est à γλαῦξ, κὸς, nocua; ut in Proverb. γλαυξ' εἰς Ἀθήνας, vel Ἀθήναζε, i. e. noctuam Athenas: Item genus est numismatis noctuam impressam habentis, &c. Vide.

Γλῶια, τὰ, pro oculis, occurrit apud Nicand. &c. V.

Γλήχων, ωνος, pulegium, est herba quæ nonnullis βλήχων dicitur, à βλυλὴ, i. e. balatus; sic enim appellant herbam βλήχωνα quod pecoribus gustata dum floret, excitet balatum; teste Dioscor. lib. 3. cap. 36. Doricè γλάχων, vocatur; ut βλάχων, pro βλήχων, &c. Vide.

Γλυκεῖα, absolutè & sabaudito substant. dicitur ἡ γλυκόῤῥιζος; teste Hesych. prædulcis enim est; ab Hippocr. eadem vocatur γλυκύμη, ut Gal. in lex. Hippocr. Annotat. est fœmin. à masc. γλυκὺς; ut μέλι γλυκύ; Item γλυκὺ, dicitur sel per Antiphr. Plin. & Cæl. Aurel. Chronic. lib. 3. cap. 1. Etym. deducit παρὰ τὸ γλεῦκος, &c. Vide.

Γλυκύδακρυς, expon. dulcè lachrymans, dulces fundens lachrymas; in Epigram. est Epith. amoris; ex γλυκὺς, & δάκρυ, τό; V. Item Γλυκυδρακὴς, dulce videns, aut aspiciens, seu dulcis aspectu; ex γλυκὺς, vel γλυκὺ, & δέρκω, &c. V. Γλυκύδωρος, expon. dulcedinem afferens; ex γλυκὺς, --κῶ, & δῶρον, τό; V. Γλυκυηχὴς, dulcisonus; ex γλυκὺς, & ἦχος, ὁ; V. Item Γλυκύθυμος, dulcedine animum afficiens; ut γλυκύθυμον ὕπνον, somnus animo gratus sed expon. & delicatus, qui nullâ non dulcedine animum efœminat, in malam partem; Luc. in Hermog. Item in bonam placido & miti animo præditus; Il. υ. atque inde, γλυκυθυμία, ἡ, animi suavitas; animi dulcedo, & in malam partem, pro delicliis, seu voluptatibus animi: Item ignavia, & inertia, quæ laborem refugit: Item anima, placiditas, & quasi dulcedo, clementia; Plut. ex γλυκὺς, κὼ, & θυμὸς, ὁ, &c. Vide.

Γλυκυμείλικος, q. d. dulciter blandus, vel dulcis & blandus, sive blandâ quadam dulcedine præditus; Hom. Hymn. 1. in Ven. ex γλυκὺς, & μείλιχος, ὁ, &c. Vide. Item Γλυκύμηλον, sive Doricè, γλυκύμαλον, dicitur malum quoddam prædulce, quale est τὸ μῆλον μηλέον; apud Theocr. vero, Idyl. 11. Cyclops amasiam suam Galateam, γλυκύμαλον appellat, de quo plura apud ejus Scholiast. ex γλυκὺ, & μῆλον, τό, V. Item Γλυκυθυμος, præditus ingenio, & mente dulci; ex γλυκὺς, & νόος, ὁ; V. Item Γλυκύπικρος, dulciter amarus, seu acerbus, dulcedinem amarori permistam habens, &c. Vide γλυκύπικρον. Item Γλυκυῤῥίζα, ἡ, dulcis radix, frutex de quo Dioscor. lib. 3. cap. 7. dicitur & γλυκύῤῥιζον, apud Actuar. & γλυκυῤῥιζίτης, scil. βοτάνη, unde γλυκυῤῥιζίτης οἶνος, vinum è glycyrrhiza conditum, de quo Colum. l. 12. c. 35. ex γλυκὺς, & ῥίζα, ἡ; vide.

Γλυκυσίδη, ἡ; glycysida, herba de qua Dioscor. 3. 157. & Plin. 25. 4. à Them. γλυκὺς, ἰδος, ὁ; V.

Γλυκύστυφος, sapore acerbo simul & dulci præditus, simul dulcis & acerbus; ex γλυκὺς, & στυφὸς, ὁ; Vide. Item Γλυκυτράχηλος, dulcem cervicem, seu dulce collum habens, ex γλυκὺς, & τράχηλος, ὁ; V. Γλυκύφωνος, q. d. dulcis planta; sic à quibusdam dicitur γλυκύῤῥιζα; ut est in append. Dioscor. ex γλυκὺ, & φυτὸν, τό; V. Item Γλυκύφωνος, cui dulcis vox est, dulciter canens; Theocr. Idyl. 15. unde γλυκυφωνία, dulcis vox, cantus dulcis; Poll. ex γλυκὺς, & φωνὴ, ἡ; Vide.

Γλωσσαλγία, expon. linguæ prurio, linguæ venenum promoveo; ut quidam expon. Naz. Orat. 2. αἱρητικὴ γλωσσαλγείτωσαν, est à γλωσσαλγία, ἡ; quod sumitur etiam pro linguæ prurigine, seu peculantia verborum, & loquaci maledicentia; apud Euryp. in Med. Item pro nugis; Bud. ex Gal. &c. V. Item Γλωσσαρὸς, ὰ, ὸν, ἡ, garrulus, loquutuleius, blatero, linguax, nugo, ταχύλαλος, Hesychio, unde γλωσσαργία, ἡ, garrulitas, loquacitas: Athen. sed apud Luc. in Lexiph. expon. linguæ ignavia; ex γλῶσσα, ἡ, & ἀργὸς, ὸν, ἡ; idem quod ἀῤῥὼς, vel etiam contrariâ significatione, celer, velox, &c. V. Γλώσσαπτε, qui se linguâ ut clypeo defendit; cui lingua clypeus est, qui se facundiâ tuetur; Bud. ex γλῶσσα, & ἅπτω, ἡ, &c. Vide.

Γλωσσηδόρος, seu γλωσσηδώρος, expon. qui linguâ victum quærit, qui linguæ ministerio ventrem alit; ex γλῶσσα, seu γλῶττα, ἡ, & χαίρω, &c. Vide Γλωσσηδρέω, qui de γλωσσῶν, seu glossematum interpretatione scribit; ex γλῶσσα, & χαρὴ, ἡ, &c. V. Item Γλωσσοκρύπτιον, linguam continens: ex γλῶσσα, & κατέχω, unde κατοχὴ, ἡ, & κάτοχος, ὁ, &c. Vide. Item Γλωσσοκρατῶ, ῶ, expon. linguam coerceo, tacco; ex γλῶσσα, & κρατέω; vide.

Γλωσσοτροχέω, linguam agiliter verso, blatero; ex γλῶσσα, & τροχὴ, ἡ, unde τροχέω, &c. V. Item Γλωσσότμητος, cui lingua amputata est, ex γλῶσσα, & τμητὸς, ὸ, à τμήω, inusit. pro Th. τίμνω, &c. Vide, Sic & Γλωσσοτομία, lingam alicui amputo; 2 Macchab. c. 7. Unde in passiv. γλωσσοτμηθῶναι, elinguatum esse, linguâ caltrari; apud Plut. ex γλῶσσα, ἡ, & τμηὸς, ἡ, seu τομὸς, ὁ, unde τομεῖον, τὸ, &c V. Γλωσσοχαρία, expon. linguam ad gratiam alicujus comparo, gratiam linguâ aucupor, blandior; Proverb. Solom. cap. 28. ex γλῶσσα, ἡ, & χάρις, ιτος, unde χαριτία, ἡ, &c. V.

Γλωσσοδιφία, ᾶ, fello, linguâ morigeror; ex γλῶττα, ἡ, & διφέω, ῶ, &c. Vide. Item Γλωσσόκομον, idem quod, & pro γλωσσόκομον; id vide atque inde etiam, γλωσσοκομεῖον, seu γλωττοκομεῖον, lingularum vasculum; seu vas in quo tibicines lingulas reponunt: Poll. lib. 2. Item arcula, & scrinium scriptorium; Gall. Item, machina quædam apud medicos, ad fracta ossa accommodata, quomodo etiam γλωσσόκομον, exponitur machina scil. quædam chirurgica cava & oblonga, facta ad similitudinem arcæ, femoribus & cruribus fractis accommodata; de qua Orib. in lib. de machin. sed exponitur etiam, generaliter loculamentum, seu cavea: Item loculus, in quo corpora defunctorum reponuntur.

Γλωττοποιὸς, qui lingulas tibiarum conficit; fabricator lingularum, unde γλωττοποιία, linguarum in tibiis fabricatio, & γλωττοποιικὴ, scilicet, τέχνη, ars fabricandi lingulas tibiarum: Poll. lib. 7. 30. & lib. 4. 9. sed γλωττοποιὸν, οῦ, exponitur linguâ patro, linguâ morigeror; apud Aristophanem; omnia, ex γλῶττα, pro γλῶσσα, ἡ, & ποιέω; Vide. Item Γλωττοσεφία, pro γλωσσοσεφία; id vide.

Γνάθων, parasitus dicitur, ut à bucca, bucco, pro stolido; apud Plautum dicitur, quidam existimant γνάθωνα, dictum eum qui adulatione, aliisque malis artibus, quærit μάσημα τῆς γναθὸς; cui respondet ψωμοκόλαξ, i. e. parasitus: à Them. γνάθος, ου, ἡ, &c. V.

Γνήσιος, est à γίνομαι, vel γείνομαι, nascor, &c V.

Γνώμη, ἡ, exponitur opinio: ut ἐμὴ γνώμη, mea sententia, seu opinio, & interdum exponitur propositum, voluntas, consilium, cogitatio, aliisque modis pro loco: ut γνώμην ἔχοντες οἱ μὲν ἐκπλεῖν; sententes non esse navigandum, vel statuentes non navigare: apud Thucid. lib. 2. & apud eundem sæpe, γνώμῃ πονεῖσθαι, (sequente infinitivo;) statuo, delibero, cogito, vel decrevi, statui; apud Xen. Pæd. 6. τίνα γνώμην ἴσχει περὶ τῆς διαλύσεως τοῦ πολέμου; quæ est tua sententia, quid sentis de? & apud Dem. γνώμην ἀποφαίνεσθαι, sententiam pronunciare; sic cum præpositione, ἀφ' ἑαυτῆς γνώμης, exponitur suopte consilio, & ἀπὸ γνώμης τινὸς; ex sententia & consilio alicujus; κατὰ γνώμην, ex animi sententia; παρὰ γνώμην, contra animi sententiam: & in dativ. γνώμῃ, ponitur interdum, adverbialiter, pro consultò, de industria: Item, exponitur etiam decretum, Senatusconsultum: Bud. ex Plut. Item, consilium prudentia: Item, ingenium: Item mens, animus; ut apud Thuc. lib. 5. γνώμην ἴσχε περὶ τῶν εἰρήνων, esse animo ad pacem propenso, inclinare, vel spectare ad pacem, denique expon. etiam sententia; i. e. dictum aliquod insigne ad vitæ institutionem pertinens; ut γνώμῃ τῇ Πυθαγόρου, apud Isocr. &c.

Γραμμολογικὸς, est adv. à γραμμολογικὸς, id V.

Γραμματικὸς, est à γράμμα, ατος, &c. vide.

Γραμματόφωνος, cum derivatis vide post γραμμολόγος, cum γραμματεῖον.

Γράμμη, index, exp. etiam, solis umbilicus, cujus umbrâ internoscuntur horæ, quem Latini etiam gnomonem vocant; sed exp. & norma, quæ est pars & Geometrici, & Architectonici instrumenti, quâ recti anguli deprehenduntur; vulgò quadra vocatur; apud Herodot. Item dens pullinus; sic dictus, quoniam ex eo pullorum equinorum, item vitulorum ætas cognoscitur; ut inquit Etymol. frequentiùs autem, in plur. num. γράμμες, in usu pro hac signif, &c. V.

Γυμναιχέω, dicitur propriè significare, nosse vires suas infirmas, & adversariorum robur, ac demum pœnitere, seu resipiscere; quidam exp. repugnare priori suæ sententiæ, & eam, præcedente quasi animi quadam luctâ, mutare; apud Her. Paus. & Isocr. ex γυνὴ, αικὸς, & Th. μάχομαι, f. μαχέομαι, vel μαχέσομαι, &c. V.

Γύγλος, conger, piscis; ita dictus inquit Etym. παρὰ τὸ γεγὼ τὸ ἰδίως, facto diplasiasmo, quoniam ἀπωθεῖται τὴν πολυπλοκίαν τῶν πλεκτάνων; sed sic dicitur etiam, vitium quoddam arborum, præcipuè, oleæ; teste Theophr. Pl. 1. 13. h. e. eminentia quædam rotunda in trunco arboris; à cujus similitudine, γογγρὼν, dicitur ἡ βρογχοκήλη, tumor gutturis, apud Hippocr.

Γομφίδωτος, vide γομφιοδοντὰ χαλινὰ, post γομφοπάγης, & γομφοπαγὴς, vide ante γομφίον.

Γονάδιον, exp. fœtifico, gigno; item concipio, Bud. ex Theophr. est à γονὰς, quod à γονὴ, ἡ, &c. V.

Γένυ, habet in gen. γένυος, γένατος, γενὸς, & γένατος, genus; item γένυ καλάμου, apud Herodot. in Thalia; dicitur internodium arundinis; & interdum dicitur etiam de vite, &c. vide.

Γοργολόφα & -φας, vide post γοργόπους, ubi etiam, videantur γοργὼ, γοργὰς, & γοργωπὸς, & -ωπὸς, &c.

Γραῖα, ἡ, deducitur, vel à γαῖα, i. e. φθεῖρα, vel à nomine γραίας, unde γραιὰ, & per Sync. γραῖα; quod exp. etiam, cutis circa umbilicum; quòd in ea rugæ senectutem indicent; ut scribit Poll.

Γρήσιον, dicitur per Synæresin, pro γραῖσιον, id V.

Γραμμεῖον, vide ante γράμμη.

Γραμματοδιδάσκαλος, dictum est drama quoddam Apollodori, Poll. l. 7. c. 30. Epistoliorum consarcinator; ex γράμματίδιον, τὸ, & διδάσκαλος, &c. V. Item γραμματοδιδάσκαλος, qui literas docet; ludimagister; & γραμματοδιδασκαλεῖον, idem; sicut & γραμματοδιδασκαλεῖον, ludus literarius, Plut. & Luc. ex γράμμα, ατος, τὸ, & διδάσκαλος, ὁ, &c. V.

Γραμματοεισαγωγὺς, q.d. ad literas introductor, vel literarum introductor; sed exp. & præfectus, Deuter. 16. ex γράμμα, ατος, & εἰσαγωγὴ, ἡ, &c. V. Item γραμματοκύφων, appellatur per convitium Æschynes à Demosth. quòd pueros literas docuisset in paterno ministerio; à Suida exp. παιδευτὴς γραμματικῆς, à ligno illo quod κύφων appellatur; ex γράμμα, ατος, & κύφων, ὁ, &c. V. Γραμματοληρίδιος, qui literas oblique & perplexè tractant, seu literarum depravatores, in Epigr. l. 2. ex γράμμα, ατος, & λιχνεία, à λιχνεὺς, & Th. λίχνος, &c. V. Γραμματόμυλα μίλασμα, exp. attramentum, quo literæ fiunt, & veluti inciduntur; in Epigr. ex γράμμα, ατος, & τομὴ, ἡ, seu τομὸς, ὁ, &c. V. Γραμματοφόρος, vel γραμματοφέρος, literarum lator, tabellarius; ex γράμμα, ατος, τὸ, vel γράμματα, τὰ, & φορὶς, ἰδος, seu φορεὺς ὁ, &c. V. Item γραμματοφυλάκιον, τὸ, locus ubi tabulæ & instrumenta publica monumentaq; rerum gestarum asservantur; tablinum, in Pandect. ex γράμμα, ατος, & φύλαξ, ακος, unde φυλακὴ, ἡ, &c. V.

Γραοσύδαι, οἱ, qui cum vetulis rem habent; qui vetulas ab emendis piscibus abigunt; ideoq; ipsi piscium sunt avidissimi devoratores, Aristoph. in pace; ex γραῖα, ἡ, & σύδαι, ῶν, &c. Vide.

Γραφίον Διοκλ. dicitur ferramenti chirurgici genus, telis è corpore extrahendis idoneum, & accommodatum, à Diocle autore dictum; vide Cels. l. 7. c. 5. à γράφω, ἰδος, ἡ, vel à γράφειν, τὸ, &c. V.

Γρηΐζω, legitur pro γειρίζω, & apud Basil. exp. lucrum seu quæstum facio, sed peculiari quodam modo; à Th. γείρω, ὁ, unde γειρὰς, γειρώνω &c. V.

Γρὴς, ῆος, ὁ, rete, vel sagena; exp. etiam, convivalis quæstio ænigmatica, Poll. sed ad alios etiam ænigmaticos & ambagiosos sermones extenditur; Griphos Lat. etiam appellarunt, pro quo legitur & γρῖφος, τὸ, apud Hesych. à Th. γείπω, &c. V.

Γρυμαιοπόλης, exp. qui peras verdit; ex γρυμαία & πωλέω, ὁ, &c. V.

Γρυπὸς, ὸν, ὸ, exp. qui naso, vel rostro adunco est, & inflexo; qui naso est aquilino; ut apud Xen. Pæd. 8. Cyrus dicitur γρυπὸς esse; & Plut. in Aprophth. dicit Persas πᾶσι γρυπὸν ἰρᾶν, quòd Cyrus fuerit γρυπὸς τὸ εἶδος, &c. Vide in Th. γρὺψ; item γρυπότης, ητος, ἡ, γρυπὸς, incurvitas; à præced. γρυπὸς; vel à Them. γρὺψ, avis genus adunco rostro in morem aquilæ, &c. vide.

Γυναικεῖον, τὸ, exp. & uxorcula; diminut. a γυνὴ, γυναικὸς; item γυναικίας, ου, ὁ, munebris, effœminatus; ut & γυναμικὸς, ὴ, ὸ, idem; unde comparat. γυναικώτερος, effœminatior, & in superl. γυναικώτατος, effœminatissimus; item γυναικίζω, f. ίσω, q.d. fœminam ago; cultu gestuq; fœminam remæ ento; in mulierem degenero; & in pass. γυναικίζομαι, fœmina fio; ut apud Luc. ἐγυναικίζετό τὸ ἐταιρικὸν, i.e. fœmina factus est, quum prius vir esset; unde verbalia, γυναίκισις, εως, ἡ, actus muliebris; imitatio muliebris, Aristoph. in Thesmoph. & γυναικισμὸς, οῦ, ὁ, superstitio muliebris, meticulus muliebris, Plut. in Cæs. ut & γυναικιστὶ, adv. muliebriter, mulierum more, Athen. l. 12. Item γύνις, ιδος, ὁ, exp. semimas, semivir; Plut. in Alex. omnia à Th. γυνὴ, γυναικὸς, ἡ, &c. V.

Γυναικόθυμος, qui muliebri est animo; unde adv. γυναικοθύμως, muliebri animo; muliebriter, Polyb. ex γυνὴ, γυναικὸς, & θυμὸς, ὁ, V. Item γυναικοῖξις, exp. qui mulieribus, ut acipitres avibus inhiant; ex γυνὴ, αικὸς & ἴσσομαι, ακος, &c. V. Γυναικόσμια, Athenis dicti fuerunt, qui petulantiores mulieres afficiebant multâ; propositâ publicâ scripturâ mulctæ, in Platano Ceramico, Athen. l. 6. ex γυνὴ, αικὸς, & κόσμος, ὁ, ordo, τάξις, &c. V. Γυναικοκρατούμενος, ου, ὁμαι, fœminarum imperio regor; fœminis pareo; in potestate sum mulierum, Plut. Unde γυναικοκρατία, dominatio muliebris, a Th. κράτος, τὸ, unde κρατέω, ῶ; &c. V. Γυναικομανία, insanus mulierum amor; pro quo dicitur & γυναμανία, per Sync. Item γυναικομανία, insano mulierum amore flagro; utrumque, à γυναικομανὴς, id V. Γυναικόμμυοι, mulieres imitans, Euryp. in Bacch. à μῦς, ὁ, V. Γυναικόμορφος, muliebrem formam habens; idem ibid. à Th. μορφὴ, ἡ, V. Γυναικοπρεπὴς, οῦς, dicebantur magistratus modestiæ matronali præfecti, Athen. l. 6. Unde γυναικομανία, functio illa, à Th. νέμω, rego, unde νομὸς, ὁ, præfectura, &c. V. Γυναικοπρεπὴς, muliebria patior, effœminor; Athen. l. 12. à πάθος, εος, τὸ, V. Γυναικοστίπτης, ου, ὁ, mulierum avidus inspectator, seu observator; ab ὀπτάω, V. Γυναικομανὴς, ἰδος, ὁ, mulieribus plenus, Euryp. in Alcest. à πλήθω, ῶ, τὸ, vel à πλήθω, &c. V. Γυναικόπωνος, qui fœnas sumit, seu ulciscitur mulieris causâ; Æschin. in Agam. à Them. ποινὴ, ἡ, V. Γυναικοπρεπὴς, mulieres decens; unde adv. γυναικοπρεπῶς, ita ut mulieres decet, Plut. & Xen. à Th. πρέπω, V. Item γυναικόφρων, muliebrem habens vocem, Aristoph. ex φωνὴ, ἡ, comp. ut præcedentia, cum Them. γυνὴ, ἡ, in genit. γυναικὸς, κὶ, κὸς, &c. V.

Γυναιξὶ, exp. qui masculi & fœminini sexus est; item effœminatus, Eust. ex γυνὴ, ἡ, & ἀνὴρ, ἀνδρὸς, ὁ, &c. V.

Γυρὶτης, ου, ὁ, ut γυρίτης ἄρτος, panis è polline; à Th. γύρις, pollen; ita autem appellant (inquit Plin. l. 18. initio c. 10.) in tritico, quod florem in siligine, &c. V.

Γῦρος, exp. gyzus, &c. In γυρὸς, ὰ, ὸν, à Th. γυρὸς, incurvus; item rotundus; item pro scobe; ut γύρις περὶ ῥύπτειν, apud Theophr. Pl. 3. 5. Item scribitur etiam γύρος, in utraq; hac signif. sicut etiam, pro gyro, vel ambitu.

Γύψ, ὴ, est cognata calcitres, maximi usus in albariis, teste Plin. Unde

ἄγαλμα

δάλμα ἐν γύψῳ, apud Paulan. & ἀλείφα γύψῳ, apud Athen. Unde γυψόω, gypso dealbo, &c. V.

Δ.

Δᾶγός, ὑδος, unde δαγύδι, à quibusdam exp. κρυσάλλῳ apud Theocr. Idyl. 2. alii volunt esse ornamentum quoddam muliebre, quod & νύμφη & πλαγών dicitur; alii, corollam caput ambientem stringentemque; alii, bracteam in pectus virginum pendulam intelligunt: scribitur & δαγύς.

Δᾰδίξ, ικος, mensura dicitur sex chœnicum capax, Poll. l. 4. c. 23.

Δᾳδίδης, vide cum δᾳδίδης. Ubi etiam vide δᾳδόω, ῶ, ante δαδικτήριον, &c.

Δαίκτωρ, exp. δαικτήσαν, Æsch, in ἐπιτάφ. est verbale, à δαΐζω, f. ἴξω, &c. V.

Δαίομαι, idem cum δαίω, disco, doceor; item δᾴομαι, epulor; à δαίς, epulum præbeo; ponitur etiam simpl. pro edere, &c. V.

Δάϊον, ου, τό, exp. signum bellicum à δᾴϊος, ὁ, V.

Δαῖτη, idem quod δαΐς, δαῖτὸς, id vide.

Δαιτυμών, exp. epulo, i. e. qui epulas instituit, Od. ϕ. Item epulo, i. e. qui epulatur, Od. χ. Eust. apud Hom. posteros accipi scribit pro amicis, qui ad epulum, seu convivium vocantur; item δαιτυσανδίς, pro eod. apud Nonn. ut & δαιτύσαω, voro, helluor, Hesych. omnia à δαιτύς, ύδος, idem quod δαΐς, epulum, &c. V.

Δαμασίθεος, exp. domitor mortalium; ex δάμνημι & θεὸς, &c. V.

ΔΑΜΑΣΩ'NION, ponitur inter Themata, & dicitur à quibusdam esse herba illa, quæ ab aliis ἄλισμα teste Dioſc. 3. 169. & Plin. 25. 10.

Δανάκη & δανεῖ, sunt à δανὲς, aridus; à δαίω, uro, &c. V.

Δανειακὸν γεγραμμένον, exp. cautio mutui; à δανειακὸς, &c. V.

Δαπανηρὸς, est adv. à δαπανηὸς, qui magnos sumptus facit, profusus; qui libenter sumptus facit, unde apud Demosth. δαπανηρὸς πόλεμος, exp. sumptuosum bellum, in quod magni fiunt sumptus; item δάπανος, ὁ, ἡ, consumendi vim habens, exp. etiam, sumptuosus, & profusus, &c. V.

Δάπεδον, τό, Eust. derivat ex vocula δᾶ, (quæ Doricè terram signif. pro γᾶ, vel γῆ;) & nomine πέδον; ut dicatur quasi δᾶς πέδον, terræ solum; nam invenitur etiam, apud tragicos γῆς πέδον, & χθονὸς πέδον, Etymol. vero, deducit ex πέδον, cum præfixa particula δὰ, epitat. ut sonet τὸ μέγα ἢ πλατὺ πέδον, quod ἰδάφος, fieri autem ait hoc δα, ex ζα, per Metathesin literæ ζ. in δ. alii, ex ἴδιος, derivarunt; ut sit quasi ἰδιόπεδον, at Camerarius putat esse potius à δάπτω, signif. κόπτω, si cut pavimentum est à pavio, i. e. ferio, frequentius autem, exp. solum; ut quum quis dicitur natus, vel humatus ἐν δαπέδῳ, regionis, vel urbis alicujus; ut in Anth. Epigr.

Δασμογράφος, exp. tributi scriba; ex δασμὸς & γράφη, ἡ, seu Th. γράφω, &c. V.

Δασύτριχος, pilosus, &c. Vide cum δασυθρὶξ.

Δασυθρὶξ, dicitur de dictione pluribus verbis idem repetente, & quidem solœcus; proverbio sumpto à Datide quodam Persa, qui cum satrapa esset in Græcia, Græcéq; loqui affectaret, dicere solebat ἤδιμαι ἡ τίπτομαι ἡ χαίρομαι, pluribus super eadem re coacervatis synonymis, & barbarè posito χαίρομαι, pro χαίρω, ingrato simul sono ἦδ ὁμοιοκαταλήκτων, hunc δασυμὸν, Aristoph. in pace, δεινὸς μίλος, vocat.

Δασύνω, Δασύνομαι, idem quod δεδίττω, ὁμῶ, terreſacio; item metuo; ut δεδιξόμενος, quod exp. φοβούμενος, Eust. tamen, non à δείδω, sed à δέω, deducit; cui assentiri videtur Suidas, qui & ipse δέω, exponit, &c. V.

Δεδαπὼς, exp. mortuus, ut Il. ψ. δεδαὼς Οἰδιπόδαο, mortui Oedip. &c. Vide δέδυπα.

Δείκελον vel δείκηλον, exp. simulachrum, imago; ut ἔρις πυργοφόρα δείκελον ἐστιν, in Epigr. Item persona, unde dicitur personatus, Hesych. putant quidam de Jovis statua propriè dici, q. d. Διὸς εἴκελον, & per abusum de aliis.

Δείλη, ἡ, dicitur pomeridianum tempus, quando jam sol vergit ad occasum; quoniam tunc ἡ εἴλη τῶν ἀκτίνων; ut Eust. & Etym. tradunt, plerumq; autem δείλης, in genit. quum oppositum habet πρωΐ, exp. vesperi; ut & δείλη, per se positum exp. vespertinum tempus; sed reperitur & δείλη μεσημβρία, pro meridie; nec non δείλη ἑσπέρα, pro vespere; & φῶς τῆ δείλη γένεται, exp. antequam esset meridies, &c. Atq; indè, δείλωμα, in pomeridianum, seu vespertinum tempus vergo; ut δείλετο τ' ἠέλιος ἡ μὲν γλυκὺς ὑπὸν ἀνύσσαι, in Od. ν.

Δειλία & δείλωσις, vide cum δειλόω, ubi etiam vide δειλία.

Δειπνίδιον, vide cum δειπνέω.

Δεισιδαιμονία, ας, exp. deorum metu superstitioso teneor; à δεισιδαιμονία. Læmonum deorumve metus superstitiosus; Plut. in Alex. sed exp. etiam, religio; Bud. enim apud Athen. exp. δεισιδαιμονία θεοσεβείας, religione teneri; & apud Plut. δεισιδαιμονία ἦλατο τῆς πόλεως, religio civitatem invasit; utrumq; à δεισιδαίμων, qui dæmones seu deos esse metu adactus credit; item qui meticulosè dæmones seu deos colit, Plut. & Naz. &c. V.

Δεκαδαρχεῖν, exp. decurionem vel decemvirum esse, apud Hesych. à δεκαδάρχης, seu δεκάδαρχος, (pro quibus etiam δεκαρχὴς & δέκαρχος;) decem militibus præfectus, decanus; item decemviri; atq; indè, δεκαδαρχία seu δεκαρχία, ejusmodi præfectura; vel decemviratus, h.e. decem virûm collegium & potestas, Plut. &c. V.

Δεκάδελτος ἧμος, exp. lex decem tabularum, Dion, Halic. ex δέκα; & δέλτος, V.

Δεκάδιος, decurialis, Xen. & δεκαδικὸς ἀριθμὸς, denarius numerus, utrumq; à Th. δέκα, V.

Δεκάεδρος, exp. decemvir; idem qui & δεκάδαρχος, apud Lysiam; decem militibus præfectus; ex δέκα, ἕδρα, & ἔχω, cujus comp. varia in ὄχος, &c. V. Item δεκαΐξ, sexdecim, est comp. ex δέκα & ἓξ, V.

Δεκαέτηρις, decennalis; ut δεκαέτηρες χρόνος, decennium, pro quo dicitur & δεκέτηρες, ut δεκέτηρες μάχαι, in Epigr. à δεκαέτης, pro quo dicitur & δεκέτης, &c. V.

Δεκάζω, prour exp. do decimam; est à Th. δέκα, prout autem signif. largitione vel munere corrumpo; vel q.d. corrumpo per ea quæ facio ut aliquis à me accipiat; est quasi δεκάζω, à Them. δέχομαι, quomodo general. exp. etiam, corrumpo, perverto, &c. Vide.

Δεκακισχίλιοι, decies mille, pro quo apud Poëtas dicitur δεκαχίλιοι, ex δεκάκις & χίλιοι, &c. V. Item δεκαλιτεῖς, qui decem est librarum; nam ut decem est obolorum; item qui decem est librarum; nam ut Aristot. refert in Himeræorum politia, Siculi, τὸν ὀβολὸν vocant λίτραν, & τὸν κυβίστην στατῆρα, appellant δεκαλιτεῖς, quoniam δέκα ὀβολοὺς ἁλίσκεται, unde Sophron. ὁ μισθὸς δεκαλίτου, merces est decem oboli, Poll. l. 4. c. 24. ex δέκα & λίτρα, ἡ, V.

Δεκαμηνιαῖος, decimum mensem agens, vel decem menses complens; ut δεκαμηνιαῖον βρέφος; apud Plut. in Num. à δεκάμηνος, V. Item δεκαμηνίτης, ου, ὁ, qui decem minarum est; pro quo & δεκάμνους dicitur; ut στατῆρες δεκάμνους, apud Eust. δεκαμναῖον, autem subst. pro δέκα μναῖς decem minæ; apud Suid. ex δέκα & μνᾶ, ἡ, V. Δεκάπαλαι, q. d. decies olim; apud Aristot. i.e. vetustissimis temporibus; ex δέκα & πάλαι, V. Δεκάπηχυς, ὁ ἡ ἡ, qui decem est cubitorum, Luc. à Th. πῆχυς, comp. cum δέκα, &c. V.

Δεκαπλάσιος, idem quod δεκαπλοῦς, decuplus; item subst. δεκαπλασία, decuplum seu decuplatio; à Th. δέκα, cum πλάσις, terminatione numerali augmentativa.

Δεκάπλεθρος, exp. decem jugerum, &c. V.

Δεκάπολις, exp. decem habens civitates; decem urbibus insignis; regio Judææ contermina, Matth. 4. & alibi in N.T atq; indè, δεκαπολίτης, qui est ex ea regione: ex δέκα & πόλις, V. Item δεκάπους, decem pedes habens; item decem pedes longus; ex δέκα & πούς, V. Δεκάπρωτοι, decemprimi; unde δεκαπρωτεία, τά, decemprimatus; à πρῶτος, ὁ, V. Δεκάσκαλμος ναῦς, decem scalmis instructa navis; à σκαλμὸς, ὁ, V. Δεκάσπορος, in quo decem sementes factæ sunt, i. e. decennalis, Euryp.

Euryp. in Troad. à σπορὰ, ἡ, seu ἀπόσπορος, ὁ, &c. V. Δεκαστάτης, decem stateribus valens; à στατὴρ, ἥρ, V. Δεκάστεγος, decem habens tecta, seu tabulata & contignationes; à στέγη, τὸ, V. Δεκάστυλος, decem habens columnas, à Th. στῦλος, ὁ, V. Δεκάσχοινος, decem schœnos patens seu longus; à Th. σχοῖνος, ὁ, comp. ut præced. cum Th. δέκα, decem, &c. V.

Δεκατεύω, qui est decem dierum; ut βρέφη τὰ πεμπάϊα ἐκ γενετῆς ἢ δεκατεία; apud Luc. à δέκατος, & Them. δέκα, &c. V.

Δεκατάλαντος, qui decem est talentorum, seu decem talenta ponderat; ut δεκατάλαντος λίθος, apud Aristoph. in Centauro; teste Poll. l. 9. Unde δεκατάλαντία, ἡ, decem talenta, Poll. ibid. ex δέκα & τάλαντον, τό, V.

Δεκάτευσις, ἡ, decimatio; & δεκατευτήριον, locus in quo decima persolvitur, Xen. Utrumq; à δεκατεύω, decimam partem excerpo; ut δεκατεύειν τὴν δουλείαν, Plut. in Probl. suorum bonorum excerpam decimam offerre; & apud eund. in Cam. τὰ ἐκ πολεμίων δεκατεύειν; ex bonis, seu spoliis hostium decimas dare; affertur item à Bud. ex Herodoto; pro, decimum quemq; interficio, à δεκάς, ἡ, decima pars; ut apud Xen. Hell. 3. ἐν τῇ Ἀπολλωνίᾳ δεκάτῃ, quæ Apollini decimæ nomine afferuntur; est fœm. à masc. δέκατος, & Th. δέκα, &c. V.

Δεκατολέγης, decimæ seu decimarum collector, seu exactor, Poll. Unde δεκατολογία, decimæ collectio, seu exactio, & δεκατολόγιον, locus in quo decimæ exiguntur; & pro τελωνείον; ex δεκάτη, ἡ, & λέγω, colligo, &c. V. Item δεκατημόριον, τό, decima pars, Plat. de Leg. l. 4. ex δέκατος, τη, & μόριον, τό, &c. V. Δεκατόνης, qui decimas redimit, Poll. l. 6. c. 31. ex δεκάτη & ὠνέομαι, V. Δεκάφυλος, decem habens tribus, seu in decem tribus divisus: ex δέκα, & φῦλον. τὸ, idem quod φυλὴ, ἡ, &c. V. Δεκάχαλκον, τό, decem chalci; decem erei numi; denarius: ex δέκα & χαλκὸς, ὁ, quod pro ærea moneta, seu pecuniâ interdum ponitur, &c. V. Δεκάχορδος, decem intentus fidibus; ut δεκάχορδον ψαλτήριον, Psal. 18. ex δέκα & χορδὴ, ἡ, V.

Δεκήμβολος, exp. decem instructus rostris; sic & Æschylus vocavit Nestoris navem: ex δέκα & ἔμβολον, τό, vel ἔμβολος, ὁ, &c. V. Item δεκήτης & δεκέτης, vide suprà cum δεκαέτης, & δεκαέτηρες. Δεκήρης, sub. ναῦς, exp. navis decem ordinum; ex δέκα & ἔρεσσω; unde ἐρετὴς, &c. V. Item δεκήρυμος, qui decem est ulnarum: ex δέκα & ὄργυια, ἡ, V.

Δηλεαστὴς, per Sync. dicitur δηλητὴρ, inefcator, à Them. δηλέασθαι, esca, quâ animalia capiuntur, &c Vide.

Δήλεσθαι, derivari potest à δολὸς, fallo ex δηέω, quasi δήλεσθαι, &c. Vide.

Δηλοκαπέδαι, exp. πηλοῦσθαι τὰς ὗς; à Th. δήλοξ, ακος, quod exp. porcellus; propriè tamen, δήλακες, sunt porcellæ, seu ſuculæ, putius quain porcelli, quippe quasi ἐκ δήλακος (i.e. uteros;) ἔχουσαι; inquit Athen. l. 9. sic & τὰς δήλακας, dixit Aristot. de an. l. 6. &c. V.

Δημιοτήρης, exp. qui strata custodit, &c. Vide.

Δενδεχάτης, unum est ex cognominibus achatæ lapidis, cujus meminit Plin. l. 37. ex δένδρον & ἀχάτης, &c. V. Item δενδεχάτιον, arbores scando; ex δένδρον, τό, & ἑκατὸν, V. Δενδρόκομος, arboribus comptus, & ornatus; à Th. κόμη, ἡ, V. Δενδροκοπέω, arbores excindo, seu exlecо; à κόπη, ἡ, &c. V. Δενδρολάχανα, exp. olera arborescentia, Theo. hr. à λάχανον, τό, V. Δενδρολίβανος, ου, ἡ, thus arbor, seu arbor ipsa, quæ thus fert, quæ λίβανος, dicitur; sed exp. etiam, rosmarinus coronarius; apud Actuarium; à λίβανος, ὁ, vide. Δενδρομαλάχη, ης, ἡ, arborescens malva, seu arborea; quo nomine vocatur althæa, sive ibiscus, malvæ agrestis species; à μαλάχη, ἡ, V. Δενδρονόμων, arboribus nocens, arbores lædens; à Th. νέμω, τὸ, V. Δενδροτομία, arbores excindo; à τομὶς, ὁ, seu τομὴ, ἡ, &c. V. Δενδροφόρος, arboriferus, arborum ferax, Athen. l. 14. à φορὸς, ὁ, V. Item Δενδρόφυτον, arboribus consitus, aut arbores producens, arboriferus, à Them. φύω, unde φυτὸν, τὸ, comp. ut præcedentia, cum Th. δένδρον, τὸ, &c. V.

Δεξιβόλος, vide post δεξιόδλω.

Δέξις, dicitur pars hepatis, quæ & δοχὴ, Hesych. verbale, à δέχομαι, f. δέξομαι, &c. V.

Δεξιτερὸς, idem apud Poëtas quod δεξιὸς, & δέξιτερὸς, idem quod δεξιὸς, &c. Vide δέξιτερὸς.

Δεξιτήριχος, exp. in dextra parte navis remigans, &c. V.

Δερκόδμης, exp. inter dormiendum videns, &c. V.

Δερμάτομος, ὄμη, idem quod δίρκω, δέρκομαι, &c. V.

Δέρρεον, ου, τό, cilicium; à δέρρις, quod exp. vestimentum densum ex pilis; atque indè etiam, δερρίτης, Hesych. exp. κυτάγχη πεποιημένον, &c. Vide.

Δεσμωτήριον, τό, exp. locus in quo vinciuntur homines; item interdum etiam vinculum, compes, q.d. ligamentum quo vincitur aliquid, &c. Vide.

Δετὴ, ἡ, sumitur profascibus in fasciculum colligatis; ut Καίσαρι φάσκε δετὰς, Il. λ. est fœm. à masc. δετὸς, vinctus, &c. V.

Δεύτοποιὸς, infector, tinctor; item ita tinctus, ut tinctura deleri & elui nequeat; sed hac significatione, propriè de purpura dicitur, & Metaph. de omnibus colorem habentibus permanentem & diu durantem, Said. & Athen l. 3. &c. V.

Δεύτερογενίσιος, qui secundas fabulæ partes agit, & Metaph. pro secundarius; qui secundas partes agit, Dem. & Luc. Unde δευτερεγενίτης, secundas fabulæ partes ago; item secundam orationem habeo in judicio, i. e. δευτερολογῶ, Bud. ex δεύτερος & ἀγωνίζομαι, ὁ, V.

Δευτερεύζω, exp. secundas partes ago, &c. vide in δευτερεύω.

Δευτερόζυλος, exp. qui secundâ vice dentes indices jacit, Poll. ex δεύτερος & βολὴ, ἡ, seu βόλος, ὁ, &c. V. Item δευτερογαμεῖν, secundò nubere; secundas nuptias celebrare, à Th. γαμέω, V.

Δευτερόδεκάτη, secunda decima; est comp. ex δεύτερος & δεκάτη, ἡ, fœm. à masc. δέκατος, à Th. δέκα, &c. V.

Δευτερόζυγος, qui est secundæ conjugationis; vox gramm. à ζυγὸς, ὁ, V.

Δευτερόκλιτον ὄνομα, nomen secundæ declinationis, vox Gramm. à κλιτὸς, ὁ, V. Δευτερομηνίαι, ῶν, secundus, vel secunda cubo; lecti socium habeo, Athen. l. 13. à Th. κοίτη, ἡ, V. Δευτερολογία, secundo loco dico; secundas in dicendo partes obtineo; item sermonem iterum habeo, Macchab. l. 2. c. 13. à δευτερολογία, secundæ partes in dicendo, &c. V. Δευτερόπτωμος, qui cum mortuus esse putaretur, ideoq; justis & exequiis honoratus esset, è bello, aut peregrinatione contrà omnium exspectationem redit velut è mortuis redivivus, Hesych. à Th. πόπτω, ὁ, V. Δευτεροπρόσωπον ῥῆμα, verbum secundæ personæ; unde δευτεροπροσωπεῖν, esse secundæ personæ; voce Gramm. à πρόσωπον, τό, V. Δευτερόσαββον σάββατον, dicitur sabbatum secundum ex primis septem post pascha ad Pentacosten usque, Luc. c. 6. est neut. à masc. δευτερόσαββος, ὁ, V. Δευτερόστατος, secundo loco sequens; secundarius; & quasi τῶν δευτέρων ἰσχύων, à κτῆσις, ὁ, V. Δευτερότοκος, exp. quæ secundò peperit, vel quæ secundò parit; sed δευτερότοκος, exp. secundo partu editus; à τόκος, ὁ, V. Item δευτερουργὸς, qui secundas actionis partes obtinet, secundum in agendo locum obtinens, Plut. de Leg. l. 10. Idem etiam, δευτερουργὸς τέχνης, vocat artes manuarias; ut tradit Poll. ab ἔργον, τό, (cujus comp. multa desinunt in ουργὸς,) comp. ut reliqua præcedentia, cum δεύτερος, ex. ερον, &c. V.

Δευτέρως, exp. secundo loco, seu ordine, secundò; est adv. à δεύτερος; unde δεύτερα, sive τὰ δεύτερα, exp. secundæ partes; secundi gradus præmia, &c. V. Item δευτερώσεις, dicuntur traditiones hominum, & veluti secundariæ leges; ut testatur Hieron. est plur. à sing. δευτέρωσις, idem quod δευτέρωμα, secundæ partes, vel vices, secundus ordo; l. 4. Reg. c. 23. Ut & δευτερωτὴς, ὦ, ὁ, exp. traditionum doctor, Hieron. in c. 2. Abac. & omnia verbalia, à δεύτερος, repeto; 3 Reg. c. 18. vel secundum actum ingero; ut ἡ δευτέρωσίς ἀπὸ, 1 Reg. c. 26. Item pro, traditiones doceo; ut testatur Hieron. à Th. δεύτερος, quomodo dicitur etiam aliquis præstantiâ & virtute; ut secundus quoq; & alter, apud Lat. ut etiam, dignitate & honore aliquis dicitur esse δεύτερος ἀπὸ, i. e. secundus, inferior; apud

Plut.

Plut. & res etiam aliqua δευτέρα ἄλλης, esse dicitur, quæ ei post ponitur; itemq; aliquis aliquem vel aliquid δεύτερον ἄγει, ποιεῖ, vel τίθησι, i.e. posthabet & postponit, apud Plut. Luc. & alios; item apud Medicos, τὸ δεύτερον, seu τὰ δεύτερα, vel τὸ δευτέριον, dicuntur secundæ, seu secundinæ, &c. V.

Δεύω, exp. madefacio, imbuo, tingo; item misceo, subigo, mollio, Hesych. Item δέφω, pelle nudo, exp. etiam emollio, subigo; ut quum cera subigitur, Od. μ. vers. 148. &c. V.

Δεύω, est à Them. δέφω, excorio, &c. V.

Δέω, exp. etiam, absum, cum genit. scil. & infinit. ut ὀλίγα δέω διακρύσαι, parum abest quin fleam; item δέω, pro, opus habeo, indigeo, &c. V.

Δηδάκι, sive δηδήκις, idem quod, & à δηδῶ, diu; sed exp. & sæpe, crebrò; à Th. δέω, &c. V.

Δηϊάνειρα, ἡ, nomen erat proprium uxoris Herculis, comp. δῄϊος, & ἀνὴρ, διὰ τὸ κρυσηλατ γεγονέναι τὴν ἀνδρ. Eust.

Δηΐζω, exp. idem quod δηϊόω, & δῄϊος, ᾶ, igni & ferro vasto; hostiliter depopulor, aut occido, Il. φ. &c. V.

Δηλήσεσθαι, exp. cui mens læsa est, &c. Vide.

Δημητρέλαιος, seu δημήτρελος, dicebatur hymnus, qui in Cererem concinebatur; ex δημήτηρ, vel δήμητρος & ἴυλος, ὁ, crispus, Athen. l. 14. Ubi annotat ἴυλον dici etiam, τὴν ἅδὴ παλαιστρικὴν ᾠδὴν, cantilenam eorum & earum qui vel quæ lanam tractant, &c. V.

Δημιοεργός, qui publicè venditur & emitur, qui publicatur, Plut. in Crasso; ex δῆμος & πωλέω, idem quod & pro Th. πιπράσκω, f. πιπράω, & per Sync. πωλέω, &c. V.

Δημοβορίς, ᾶ, populum voro; à δημόβορος, ὁ, V.

Δημογέρων, exp. qui ex populo præ aliis honoratus est ob senectutem, Il. γ. & Aristot. in fine l. 2. Ethic. alicubi autem, δημογέροντες, exp. etiam, senatores, est comp. ex δῆμος & γέρων, οντος, &c. V.

Δημοδιδάσκαλος, populi doctor; item peculiari signif. concionator Ecclesiasticus, apud Synes. ex δῆμος & διδάσκαλος, ὁ, V. Item δημοδοσία, ἡ, exp. epulum publicum; item pro die festo; ex δῆμος & δοῖνη, ἡ, V. Δημοκατέρατος, à populo diris devotus, populo execrabilis & invisus; Naz. ex δῆμος & κατέρατος, ὁ, vide.

Δημοκόλης, exp. plebicola, & publicola, Plut. in Publ. ex δῆμος & κόλλα, εος, τὸ, V. Δημοκήρυξ, publicus præco, educator, populi præco; ex δῆμος & κήρυξ, ὁ, V. Δημόκοινος, exp. publicus minister, tortor; qui ὁ δῆμος, apud Ioseph. in Trapez. ex δῆμος & κοινὸς, ὁ, V. Δημοκόλαξ, adulator populi; ex δῆμος & κόλαξ, V.

Δημόμιμος, qui se jactat ad populum; ex δῆμος & μῶμος, V. Δημοκίνητος, qui populum veluti concuciit, obrepens ei arte aliquâ; seu qui popularitate populum sibi servire impellit; unde δημοκοπέω, popularitate illa utor; & δημοκοπία, ejusmodi popularitas, quâ multitudini muneribus & gladiatoriis spectaculis obrepere quis solet, Plut. in Gracch. & in Fab. ex δῆμος & κοπὴ, ἡ, V.

Δημολέλητος, populi sermonibus jactatus; ex δῆμος & λαλητὸς, ὁ, V.

Δημοπόνηρος, qui simulam se exhibet erga populum, vel fraudulentiâ, vel adulatione, Aristoph. in Ran. ex δῆμος & πίθηξ, ηκος, vel πίθηκος, ὁ, &c. V. Δημοπώνης, Vilis, plebeius; quasi è populari face emptus, apud Suid. Item δημοπούνιον, ὑ, τὸ, proventus publicus, Plut. ex δημόσιος & ὄνομαι, &c. V. Δημοσεφία, in populo verior; ex δῆμος & σεφὴ, V. Δημοτιλὴς, publicis expensis, vel publico nomine factus; publicus; ut δημοτιλὲς δυσία, apud Plut. in Num. & δημοτελεῖς ἑορταὶ, apud Chrysost. Unde δημοτίλλω, publicis expensis, aut publico nomine facio; apud Dem. Ex δῆμος & τέλος, εος, unde τελέω, &c. V.

Δημοτρίτης, populum delectans, populo jucundus; ex δῆμος & τέρπω, V. Item δημοχαρὴς, qui populo libenter gratificatur, Euryp. in Hec. ex δῆμος & χαίζουσα, &c. V.

Δημώματα, Hesychio sunt παίγνια, pro quo, Doricè δαμώματα, apud Aristoph. in pace; ubi exp. vulgaria carmina, seu publicè cani solita; verbale, à δημόομαι, V.

Δημωφελὴς, populo utilis; unde δημωφελέω, populo prosum; ex δῆμος & ὠφελέω, f. ήσω, &c. V.

Δίωδεον, τὸ, genus erat numismatis Romani, valens tres obolos & semissem; ut in Pand. tradit Bud. &c. Vide.

Διάβαθρον, τὸ, calceamenti quoddam genus, Athen. 13. & Poll. ab eod. cum διαβλῆτα, scil. à διαβαίνω, ex διὰ & βαίνω, &c. V.

Διάβασις, trajectus, trajectio; est itidem verbale, à διαβαίνω, V.

Διαβιβάζω, per vim cogo, vi adigo: ex διὰ & βιβάζω, V. item διαβλαστάνω, germino, pullulo; unde διαβλάστησις, germinatio: ex διὰ & βλαστάνω, f. βλαστήσω; unde βλάστησις, &c. V.

Διαβόησις, divulgatio, pervulgatio, clamor, Plut. est verbale, à διαβοάομαι, &c. V. Διαβομβίω, ῶ, ut διαβομβῶσαι λέξεις περὶ τὰ χείλη καὶ τὰς ἀκοὰς, Dion. Areop. i.e. stridentes, vel stridulæ, tinnulæ, sonoræ, Bud. ex διὰ & βομβίω, ῶ, &c. V.

Διαβορβορύζω, ομαι, strepitum edo; à βορβορύζω, idem, V.

Διαβόρειος, septentrionalis; à βόρειος: idem. V. Διαβροχὴ, vide cum διαβρέχω; item διάβροχος, madidus, uvidus, madefactus; (cui opponitur ἄβροχος) ab eod. διαβρέχω, V. Διαβρόσσω, vide cum διαβιβρώσκω, item διάβρωσις, peresio, erosio, & διαβρωτικὸς, perodendi, seu erodendi vim habens; ut διαβρωτικὰ φάρμακα, verbalia, ab eod. διαβρώσκω. Item διαγαλλιάζω, activè, & Metaph. signif. tranquillo, sereno, ut ἵνα δὲ διὰ ἡσύχιος περίπατος διαγαλλιάσῃ, apud Aristoph. à γαλλιάζω, V. Διαγανυτὸν, ᾶ, peræger fero, indignor; ab διαγανακτέω, V. Διάγγελος, exp. internuntius; à διαγγέλλω, nuntio circumquaque; vel per diversa loca divulgo; sed exp. etiam, denuntio, effero, prodo; item pro edico, vel indico; ut ἐπαγγέλλω, &c. V. Διαγίγνομαι, interdum, eo scil. sensu quo dicitur spatium aliquod temporis interfuisse; ut apud Plut. ἐπὶ διακοσίων διαγεγονότων, ducentis interlapsis annis; est idem cum διαγίνομαι, id V. Διαγιγνώσκω, dignosco, internosco, dijudico, discerno; item statuo, delibero, decerno, &c. Idem quod διαγινώσκω, id V. Διαγλαύκιον, exp. collyrium; à γλαύκιον, τὸ, herba quædam, & ejus succus eodem nomine, qui officinis mentha, &c. V. Διαγλάφω, cavo, exsculpo; à Them. γλάφω, vide. Item διαγλύφω, undiq; sculpo, vel q. d. persculpo; ab eod. Them. γλάφω, unde γλύφω, comp. ut præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαγνώστης, & διαγνωστικὸς, vide cum διαγνόω.

Διαγραμμίζω, diagrammismo ludo; unde διαγραμμισμὸς, ludi tesserarii species, de quo Eust. & Poll. l. 9. ex διὰ & γραμμισμὸς, V. Item διάγραπτος δίκη, dicitur interlita lis & inducta; item διαγραφεὺς, dicitur qui fungitur officio describendi διαγράμματα, seu breviaria, qualia sunt quæ ad collationes publicas fiunt, quum ex censu εἰσφορὰ describuntur, Bud. ex Suid. Utrumq; à διαγράφω, V. Διαγυμνάζομαι, exercendo me agito, Gal. à γυμνάζω, ομαι, V. Διάγχω, offoco, suffoco, strangulo, à Them. ἄγχω, V. Διαγωγικὸν πλοῖον, exp. vectigal, Strab. l. 4. à διαγωγὴ, traductio, trajectio, transportatio; item traductio, eo sensu quo dicimur vitam traducere; ut περὶ πλοῦ ἢ τῆς σχολῆς διαγωγῶ, Aristot. Pol. 8. atq; indè, inquit Bud. ex Arist. &c. V. Διαγωνίζομαι, decerto, dimico, prælior; item certo ad finem, sive ad extremam dimicationem; item interdum, pro conari; ab ἀγωνίζομαι, V. Διάδελφος, dispertior, dividō, distribuo, à διδέλομαι, V. Διαδέπω, vulnero; dilanio; à Them. δέπω, V. Διαδιατίομαι, dispertior; à διατίομαι, idem quod διάζομαι, &c. V.

Διαδείκνυμι, ostendo, do documentum & specimen; à δείκνυμι, V.

Διαδίσμὸς, idem quod διαδέω, revincio, redimio; à δισμὸς, V. Διάδετος, revinctus, redimitus; à δετὸς, vel à διαδέω, obligo, redimio, &c. V. Item διάδηλος, manifestus, evidens, perspicuus, apertus, aut valde manifestus; unde διαδηλόω, apertè declaro, manifesto; à Th. δήλω, unde διηλόω, comp. ut præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαδηρεύω, ῶ, exp. effero, seu prorsus effero, seu exacerbo, à δηρεύω, V. Διαθλάω, perfringo, vel confusione penetro; unde διαθλάσθητον ἄλγος, Gal. à Th. θλάω, vide.

Διαθλίω, ῶ, certo, concerto, aut laboro, ab ἀθλίω, V. Διάθολος ῶ. perturbo, insulo, effuso scil. θολῷ, Plut. à θολόω, V. Διαθορυβίω, ῶ, vaide tumultuor; item tumultuari facio, in turbas conjicio, à θορυβίω, V. Διαθραύω, confringo, lacero, à Them. θραύω, vide.

Διαθρῶ, tumultuando clamo, seu loquor, vel simpl. loquor, dico; item perturbo, &c. Idem quod θρύλω, ῶ, V. Διαθρυλίω, ῶ, susurro, famigero, &c. Idem quod θρυλίω, sed dicitur etiam aliquis διαθρυλλεῖσθαι, cui sæpius eadem res inculcata fuerit, eum velut obtundendo, &c. V. Διάθρυψις, enervatio, effœminatio, ipsa actio frangendi delicatis; aut etiam, ipsæ deliciæ; ut apud Chrysost. διαθρύψεις κνημάτων, gestus molles, verbale, à διαθρύπτω, V. Item διάθυρον, exp. obex transversarius, ductilis, aut versatilis, i.e. repagulum è materia compactum, quod & vehicula & equos à vestibulo ædium arcet; à Them. θύρα, ἡ, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. Vide.

Διαΐγδην, exp. cum impetu transeundo, est adv. à διαΐσσω, f. ίξω, &c. V. Item διαϊθαλίζω, absolutè ponitur apud Xen. pro differenare, sed e.p. & sub dio agere; item διαϊθρος, exp. purus, perspicuus, serenus, Hesych. ex διὰ, & Them. αἴθρα, ἡ, unde αἰθριάζω, &c. V. Διαιμος, ὁ, ἡ, exp. sanguinolentus, cruentus, apud Erotian. ex διὰ & αἷμα, τὸ, V. Διαιρετὸς, τὴ, τὸν, q. d. divisibilis, qui dividi potest, separabilis; item fissilis; & διαιρετὸς λόγω, exp. explicabilis sermone, Thuc. l. 1. Unde adv. διαιρετῶς, divisim, separatim; item διαίρετις, ι, ὁ, divisor, distributor, unde διαιρετικὸς, vim, aut facultatem dividendi aut separandi habens; aptus ad dividendum, unde adv. διαιρετικῶς, q. d. cum quadam dividendi facultate, sed exp. & divisim, Plut. Omnia à διαίρεσις, ἔως, pass. à διαιρέω, &c. V. Διαισθανομαι, exp. persentisco, persipicuè percipio; vel planè sensu percipio: ex διὰ & αἰσθάνομαι, V. Διαΐσσω, exp. cum impetu transeo; item emico, ut διαΐξασα ἀστραπὴ, emicans fulgur; ex διὰ, & Them. αἴσσω, V. Item διαΐστω, ῶ, exp. memoriam alicujus aboleo, deleo, extinguo, i.e. ἀφανίζω, facio ut de aliquo nec sciri, nec intelligi quicquam possit: ex διὰ & ἀϊστόω, V.

Διαιχμάομαι, vereor, erubesco: ex διὰ & αἰχμάομαι, V.

Διαίτημα, τὸ, vitæ institutio, vivendi consuetudo, victus ratio, Xen. & Thuc. l. 1. Item vitæ disciplina, aut vitæ genus quod quisq; sequitur, & in plur. διαιτήματα, vitæ institutæ; verbale, à διαιτάω, f. ήσω, &c. Vide.

Διαίνιος, sempiternus: ex διὰ & αἰὼν, ῶνος; unde αἰώνιος, &c. V. Item διαιπὴς, ὁ ἡ ἦ, perustus, accensus, vel ardens, & τὸ διαιπὲς, ardor perurens; à διαικάω, V. Διαικαθαίρω, in diversis partibus purgo, q. d. interpurgo, Theophrasto, inquit Bud. est perputare arbores & interlucare; unde verbale, διαικάθαρσις, q. d. interpurgatio, interlucatio, apud Theophr. Item simpl. pro κάθαρσις; ut διακαθαίρω, etiam, pro simplici καθαίρω, &c. V. Διακαθίζω, in consilium mitto, calculum porrigo; sententiam rogo, vel idem quod simplex καθίζω, quod V. Διακαίω, peruro, urendo penetro; item Metaph. accendo, i, e. incito; stimulum & calcar adhibeo ad aliquid suscipiendum, Plut. Item ita accendo, & in pass. διακαίεσθαι, peruri, seu ardere, flagrare: ex διὰ & καίω, ομαι, V. Διακάμπτω, inflecto, incurvo; unde verbale, διάκαμψις, inflectio, incurvatio: ex διὰ & κάμπτω, f. ψω, unde κάμψις, ἡ, &c. Vide. Item διακαναχίζω, exp. cum murmure descendere, apud Euryp. in Cyclope; ex διὰ & καναχίζω; unde καναχίζω, & καναχάζω, &c. V.

Διακαπύω, decerpo: ex διὰ & καπύω, ύσομαι, &c. V. Item διακαπίζω, moror, Polyb. l. 2. Item posthuco, detineo; unde διακατοχὴ, possessio, detentio, & διακάτοχος, ὁ, possessor, detentor; ex διὰ & κατοχὴ, unde κατοχὴ & κάτοχος, &c. V.

Διάκαυμα, τὸ, æstus & ardor perurens; in Epigr. l. 2. Item διάκαυσις, perustio, ultio penetrans, seu pertransiens; verbalia, à διακαίω, V. Διακείρω, tondeo; Metaph. apud Aristoph. in Vesp. pro aufero; item interseco, Il. δ. à Them. κείρω, V. Διακεκριμένως, exp. discrete, distincte, est adv. à part. præt. pass. verbi διακρίνω, ομαι, &c. V.

Διακελευσμὸς, adhortatio; ut πολλῇ κραυγῇ καὶ διακελευσμῷ χρώμενοι, apud Thuc. l. 7. verbale, à διακελεύομαι, V. Διακενόω, evacuo; unde verbale, διακένωσις, evacuatio; sed exp. & inanitas; à διάκενος, V.

Διακεντέω, perpungo; item affigo: à Them. κεντέω, Vide. Διακερατόομαι, sive διακεράω, permisceo, diluo; à Th. κεράννυμι, sive κεράω, &c. V. Διακερτομέω, convitiis prolcindo; à κερτομέω, V. Διακηρυκεύομαι, exp. per caduceatorem, seu præconem pacem peto, aut de pace ago; nitto caduceatores, seu legatos de iraundo fœdere; à κηρυκεύω, V. Διακιγκλίζω, exp. imitor τὴν κίγκλον, in modum τῆς κίγκλου, moveor & agitor, item active, concutio, moveo, &c. Idem quod κιγκλίζω, quod Metaphoricè Theognis usurpat, quum dicit κιγκλίζειν ἄγαθον βίον, i. e. feliciter vitæ statum, crebris quasi motibus adhibitis, in pejorem

rem mutare & inverrere, à Th. κίγκλος, &c. V. Item διακλείω, discludo, intercludo, intercipio, Polyb. l. 5. à Th. κλείω, comp. ut præcedentia, cum præp. διά, &c. V.

Διακλέπτω, furto diripio, & distrabo: item subduco, supprimo; Demosth. ex διὰ & κλέπτω, V. Item διακληρόω, ῶ, sorte distribuo, seu divido, & in pass. διακληρῶμαι, sorte distribuor; item active interdum, & in voce media sæpe exp. sortior; unde verbale, διακλήρωσις, distributio quæ fit sorte; aut ipsa actio legendi sorte, seu deligendi; à κλῆρος, ου, unde κληρόω, ῶ, &c. V. Διακλονίω, ῶ, concutio, perturbo; aut valde concutio, Hesych. à κλονίω, ῶ, V. Διακλύζω, colluo, in pass. διακλίζομαι, colluor; unde verbalia, διάκλυσμα, τὸ, & διακλυσμὸς, ὁ, id quo colluimus, seu quo utimur ad colluendum; item colluvio, à Them. κλύζω, unde κλύσμα, τὸ, &c. Vide. Διακναίω, corrumpo, vitio, fœdo; item molesto, molestiâ afficio; vel tabefacio, macero: unde in pass. διακναίομαι, maceror, tabefio, apud Aristoph. à κνάω, V.

Διακνίζω, vellicatim rumpo, ungue dirumpo, à κνίζω, V. Διακοιρανία, ᾶς, regis, seu domini more obeo, vel administro; à κοιρανία, V. Διακολλάω, conglutino, coagmento, ferrumino; unde διακολλητικὸς, ὴ, ὸν, ut διακολλητικὰ ἔργα, in quibus utimur glutinamentis & coagmentis; item ferruminationibus & plumbaturis, Poll. à κολλάω, ῶ, comp. ut præcedentia, cum præp. διά, &c. V.

Διακομιδή, ῆς, exp. transportatio, traductio, seu trajectio quæ vehendo portandoq; fit, Thuc. l. 3. Item διακομιστὴς, οῦ, ὁ, qui aliquid transportat, seu transvehit; aut transportando trajicit; sed dicitur &, de tabellario literas ad alium perferente; utrumq; à διακομίζω, transporto, aut portando, seu vehendo trajicio; item perfero, nimirum, sicut tabellarius perferre dicitur literas; quod est comp. ex διὰ & κομίζω, V. Item διακόσμημα, τὸ, opera à ministro præstita, ministerium; item διακοσμήματα, dicuntur utensilia ad supellectilem pertinentia, Athen. l. 6. verbale, à διακοσμέω, ῶ, V. Item διακονίστρα, diaconissa, ministra, ministratrix, in Anth. Epigr. est fœm. à διάκονος, quod dicitur de magistratu, Rom. c. 13. & de ministris verbi divini, sæpe in novo Test. Item διάκονοι, peculiariter, in Ecclesia dicuntur distribuentes eleemosynam pauperibus; eorumque curam gerentes; seu ærarii Ecclesiastici œconomi; item διακονία, ἡ, de ministerio publico dicitur, seu de officiis quæ reipublicæ præstantur; item pro legatione, Thuc. l. 1. & de diaconorum ministerio, Synes. Ep. 66. & in plur. διακονίαι, appellantur quoq; instrumenta ad supellectilem pertinentia, Athen. l. 5. Item διακονικὸς, exp. ministratorius; ad ministrum pertinens; ut διακονικαὶ παρασκευαὶ, munera quæ ministri exequuntur; & διακονικὰ ἔργα, apud Aristot. Polit. 7. c. 14. Item promptus ad exequendum ministerium, officiosus; vel peritus exequendorum ministeriorum, & in neut. τὸ διακονικὸν, exp. sacrarium, seu secretarium; atq; indè adv. διακονικῶς, ministratorio more; more eorum qui ministrant, Athen. l. 4. Item διακτεῖον, τὸ, diaconium, sacrarium; locus ubi diaconi congregantur, & διακόνιον, diaconatus; item placentæ quædam species, Athen. l. 14. Deniq; διακονὶς, exp. adornatio; item textura quadam. & exp. etiam, homo gracilis; omnia à διάκονος, ὁ ἡ ὴ, &c. V.

Διακονίω, pulvere perlino; item pice perlino, Hesych. & διακονίομαι, exp. lorico me pulvere, more athletæ; in Palestra ad certamen me paro; Plut. ex διὰ & κονία, V. Item διάκοπος, ὁς, exp. fictiluræ; item sic quoq; dicebantur in aggeribus, meatus intercisi, seu incilia hiantia, per quæ Nilus transmittebatur in arva remotiora segetibus destinata; à διακόπτω, ομαι, &c. V. Διακοσκίζεσθαι, & διακεκόζεσθαι, exp. intentis pupillis intueri, Etym. ex διὰ & κόρη, ἡ, pupilla, i. e. nigrum illud quod est in medio oculi; ut inquit Poll. &c. V.

Διακορέω, & διακορόω, exp devirgino, stupro, seu constupro; vitio, virginitatem eripio; unde verbalia, διακόρευσις, & διακόρησις, εως, ἡ, ipsa actio devirginandi, stuprum; Item διακορίζω, idem; devirgino: sed exp. & intentis pupillis, sed pupillis inspicio, Hesych. Omnia ex διὰ & κορέω; unde κορβία, κορίζω, &c. V. Item διακορὴς, idem quod διάκορος, V.

Διακορκορυγίω, exp. strepitum edere cogo, apud Aristoph. in Nub. ex διὰ & κορκορυγίω, V. Item διακόρος, exp. abundè, affatim; satis superque; ut διακόρου ἴχω, satis superq; habeo, Poll. est adv. à διάκορος, V. Διακόσμησις, ordinatio, distributio; item constitutio, gubernatio; est verbale, à διακοσμέω, ῶ, digero; item rectè & apposite, ordine constituo; item guberno; à διάκοσμος, ου, ὁ, ordo & rerum digestio numeros omnes concinnitatis habens, apud Luc. & Aristot. Item interdum, pro διακόσμησις, ex διὰ & κοσμὶς, ὁος &c. V.

Διακεκόζεσθαι, vide cum διακορέζεσθαι. Item διάκοψις, intercisio; item dissectio; verbale, à διακόπτω, V. Διακεκαδάνω, quasso, concutio, commoveo, Hesych. & Suid. à κεκαδάνω, V. Διακρένω, citharam pulso, in Epigr. à Th. κρίνω, V. Διακριβόω, & Doricè διακριβόω, ῶ, exp. resudo veluti è fonte; Theocr. Idyl. 7. à Th. κρήνη, ἡ, V. Διάκρουσις, depulsio & prorogatio; item depulsio periculi & evitatio, apud Plut. in Coriol. Item διακρουστικὸς, ὴ, ὸν, impostorius; verbalia, à διακρούω, ομαι; pulsando penetrare facio, &c. V. Διακυβερνάω, ῶ, guberno, rego; à κυβερνάω, V.

Διακυβδία, aleâ ludo; item Metaph. aleam adeo; à κυβδία, V. Διακυκάω, ῶ, misceo, permisceo; item confundo, perturbo, à Th. κυκάω, V. Διακυκλόω, ῶ, voluto, à κυκλόω, V. Διακυλινδέω, pervolvo, vel in diversas partes volvo; à κυλινδέω, ῶ, V. Διακώλυμα, τὸ, impedimentum, obstaculum, idipsum quo prohibemur & vetamur facere aliquid; item διακωλυτὴς, οῦ, ὁ, qui vetat, qui est impedimento, qui prohibet & obstat; unde διακωλυτικὸς, prohibitorius, à Th. κωλύω, unde κώλυμα, κωλυτὴς, & κωλυτικὸς, &c. V. Διαλάμπω, periplendeo, splendore & fulgore penetro, Aristoph. in Pluto; ἐμπρόσθεν ἂν διέλαμψαν ἡμέραι, donec dies fulgore suo penetrasset omnia; item splendeo inter, interluceo, interniteo; unde διαλαμπὴς, splendens, fulgens, vel interiplendens, interniteus, à Them. λάμπω, V. Διάλειμμα, quod interjectum est spatii, intermissio; unde ἐκ διαλείμματος, sive ἐκ διαλειμμάτων, ex intervallo, Plut. in Per. verbale, à διαλείπω, q.d. interrelinquo, relinquo temporis spatium in medio; unde dicitur διαλείπουσα φωνὴ, quæ suis verbis veluti spatium interjicit; & διαλείπον σφυγμὸς, intermittens pulsus; apud Gal. Item disto, absum, &c. Vide. Item διαλείχω, lambo, lingo; vel potius, perlambo, Hesych. à Th. λείχω, comp. ut præcedentia, cum præp. διά, &c. V.

Διάλεξις, exp. sermocinatio, dissertatio; verbale, à διαλέγομαι, V. Item διαλεκτικῶς, dialecticè, i. e. ut convenit arti dialecticæ, & ejus præceptis, seu more eorum qui dialecticè vocantur; est adv. à διαλεκτικὸς, ad sermocinationem pertinens; item sermocinator, fabulator; item peritus artis quæ dialectica vocatur; seu qui interrogare & respondere novit; item pertinens ad artem dialecticam: unde διαλεκτικὴ, ars disputatrix: proprie, sic vocatur ea pars dialecticæ quæ probabiliter de qualibet re differere docet; alio nomine τοπικὴ, Aristot. c. 22. l. 1. pr. anal. alias, διαλεκτικὴ, est illa quæ λογικὴ dicitur, ars ratione rectè utendi, &c. V.

Διαλευκόω, albo intermixtus, albo distinctus, Plut. in Alex. Unde διαλευκαίνω, dealbo, vel perfundo albore & candore: ex διὰ & λευκὸς; unde λευκαίνω, &c. V. Item διαλιχμάζω, perlambo, vel simpl. lambo, à λιχμάζω, V.

Διαλλακτὴρ, ῆρος, ὁ, est Poëticum, pro διαλλακτὴς, conciliator; item arbiter, in quem litigare nolentes compromittunt, Demosth. Unde διαλλακτήριος, ος, ὁ ἡ ὸν, aptus ad reconciliandum, vel reconciliandi vim habens; item διάλλαξις, differentia, discrepantia, & diffidium; item commutatio, permutatio; item conciliatio; reconciliatio; verbalia, à διαλλάσσω, vel ττω, &c. V. Διαλογικὸς, ad dialogos pertinens, seu ad dialogorum scriptionem; à διάλογος, ὁ, sermo aliquorum differentium, aut confabulantium; sed exp. etiam, sermo ex interrogatione & responsione constans; item διαλογιστὴς, οῦ, ὁ, sermocinator, dialogum pro onens; & διαλόγισμα, τὸ, idem quod διαλογισμὸς, ὁ, verbalia, à διαλογίζω, &c. V. Διαλυτὸς, exp. dissolubilis, qui dissolvi potest, verbale à διαλύω, ύσομαι, V. Διαλοιδορίω, ήσομαι, ῆσαι, convitiis lacero, seu proscindo: maledictis infector: unde verbale, διαλοιδόρησις, maledictio, vel maledicentia, convitium, maledictum; à λοιδορίω, ήσομαι, ῆσαι, V. Διαλυγίζω, flecto, torqueo, circumago, verso; unde verbale, διαλύγισμα, flexio: à λυγίζω; unde λύγισμα, &c. V. Διαλυμαίνω, mutilo, depravo, lædo; unde διαλυμαντὴς, vitiatus, convitiis respersus; à λύμη, ἡ, unde λυμάζω, λυμαίνομαι, atque inde, λυμαντὴς, &c. V. Διαμαγγάνω, malis artibus, incantationibus, præstigiis aliquid efficio, compono, paro, Luc. à Th. μάγγανον, unde μαγγάνω, &c. V.

Διαμαίνω, irrigo, humecto, Suid. à μαίω, V. Διάμαθος, exp. ab Etymol. οἱ ἀπόλοι; ἀπὸ τῆ λέξει ἀμαθεῖς; ex (διὰ, epitat. &) ἀμαθὴς, ὁς, ὴ, V.

Διαμαλάττω, emollio, vel penitus mollio, à μαλάττω, V. Διαμαρτύρομαι, varicinor; item oraculum peto, vel consulo, à μαντεύομαι, V. Διαμαρτυρέω, exp. de scripto contestor, & in pass. διαμαρτυρέομαι, exp. testimonium mihi perhibetur: unde τὰ διαμαρτυρόμενα, testimonia comprobata, Isocr. Item contestor, Deum hominesq; testor, Dem. à μαρτυρέω, ήσομαι, V. Item διαμαστάομαι, sive διαμαστόομαι, commanduco, mando; unde verbale, διαμάσημα, τὸ, mansum, i. e. quod mansum, seu commanducatum est, & διαμάσησις, ipsa actio commanducandi, à Th. μαστόομαι, seu μαστάομαι, unde μάσησις, seu μάσημα, & μάσησις, seu μάστησις, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διά, &c. V.

Διαμάσσω, fubigo, pinso; ex διὰ & μάσσω, V. Item διαμαστίω, flagello, vel vehementer flagello: unde verbale, διαμαστίγωσις, dicitur de flagellatione Spartanorum puerorum ad aram Dianæ, Plut. in Apophth. à μαστίγιον, ου, & ὁμομ. ῦμαι, unde μαστίγωσις, &c. V.

Διαμαχεσπορέω, exp. produco, prostituo, vel lenocinio concilio, Plut. in Cæs. à μαχεσπορέω, V. Διαμάχη, ἡ, pugnatio, pugna, seu depugnatio; verbale, à διαμάχομαι, V. Διαμείβω, idem quod διαμείδομαι, id V. Διαμειδάω, ῶ, subrideo, aliquantum rideo, à μειδάω, idem quod Th. μείδω, &c. V.

Διαμειγνυθίομαι, est idem quod μειγνυθίομαι, &c. V.

Διαμελαίνω, denigro, nigrefacio, nigro induco; à μελαίνω, V. Διαμελίζω, exp. membratim concido, trunco; unde verbale, διαμελισμὸς, concisio in membra, à μελίζω; unde μελισμὸς, ὁ, &c. V.

Διάμεστος, plenus, refertus; unde διαμεστόω, ῶ, repleo, impleo, à Th. μεστὸς, ὴ, unde μεστὸω, ῶ, &c. V. Διαμηλίζω, exp. femora diduco, &c. V. Διαμηχανάομαι, exp. summo studio machinor, vel molior, Plat. διαμηχανόομαι τινα τρόπον ἀναπόδισμα, i. e. cogitans quomodo me cohiberet, in Epist. 7. à μηχανόομαι, V. Διαμιγνύω, vel διαμίγνυμι, misceo, vel immisceo, Plut. à Th. μίγνυμι, V. Διαμισέω, prorsus sum exosus, seu perosus, i. e. penitus odi; à μισέω, V. Item διαμυζύλλω, disfeco in frusta, Herodot. l. 1. a Th. μυζύλλω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διά, &c. V.

Διαμονομαχέω, ῶ, singulari certamine decerno, Plut. ex διὰ & μονομαχέω, V. Item διαμοσσύω, exp. illitum linamentum vulneri indo, vel potius, linamento inducto vulnus disjungo & impedio ne coeat, Paul. Ægin. à μοσσύω, V. Διαμυθολογέω, seu ῶμαι, ῆσαι, confabulor, ut ἀδὲν καλὸν διαμυθολογήσαι πρὸς ἀλλήλους, apud Plat. in Apol. sed exp. etiam, differo, disputo, apud eund. in Phæd. Unde διαμυθολογικῶς, adv. fabulosè, à μυθολογέω, ῶμαι, V.

Διαμφισβητέω, ῶ, controversor, disceptu, Demosth. Unde verbale, διαμφισβήτησις, altercatio, vel dubitatio, à Them. ἀμφισβητέω; unde ἀμφισβήτησις, &c. V. Διαμωκάομαι, ῶμαι, illudo, irrideo, seu eludo, derideo; unde verbale, διαμώκησις, εως, ἡ, irrisio, illusio, Athen. l. 5. à μωκάω, ήσομαι, V. Διαναβάλλομαι, (& interdum in act. διαναβάλλω, ut Exod. ult.) differo, prolato, procrastino; ab ἀναβάλλω, V. Διαναγκάζω, invitum cogo, ab ἀναγκάζω, V.

Διανακλάω, ῶ, reflecto, refringo, ab ἀνακλάω, V. Διανάστασις, surrectio, resurrectio, Xen. verbale, à διανίσταμαι, pass. à διίστημι, V. Διανέμομαι, exp. divulgari, Act. Ap. c. 4. Item διανίπτης, distributio, divisio; item dissipatio; ut &, διανιπτικὸς, q. d. distributivus; verbalia, à διανίπω, ουμαι, V. Διανίζω, & διανίπτω, perluo, seu eluo, aut abluo, Athen. l. 3. & l. 11. à νίζω, idem cum, & pro Th. νίπτω, &c. V. Διανίσσομαι, pervenio, penetro, à νίσσομαι, vel νίσομαι, idem quod, & pro νίσομαι, quod idem quod act. νίω, εο, redeo, &c. V. Item διανίστημι, excito, exurgere facio, exuscito, & in pass. διανίσταμαι, exurgo, ab ἀνίστημι, in pass. ἀνίσταμαι, unde ἀνάστασις, comp. ut præcedentia, cum præp. διά, &c. V.

Διανομοθετέω νόμους, exp. constituere leges, Plat. de Leg. ex διὰ & νομοθετέω, V. Item διανοφίζω, disjungo, dirimo, divido; à νοσφίζω, V. Διαντᾶω, adversus: ex adverso penetrans; ut διαντία πλοῖα, apud Dioscor. Sic ab ἀντᾶω, V. Διαντλέω, ῶ, exhaurio, & διαντλόμαι, idem; ab ἄντλος, V. Διαξαίνω, carmino, carpo; unde de part. pass. διαξανθὲν ἔριον, carminata lana, apud Dioscor. à Th. ξαίνω, V. Διαξιφίζω, digladior, gladio decerto; à ξιφίζω, V. Διαξύω, radendo induco, deleo, obliteto, Hesych. à ξύω, V.

Διαπαιδαγωγία, ῶ, instituo pueros; idem quod παιδαγωγία, præsertim in Metaph. signif. ut διαπαιδαγωγεῖν τὸν κηδεν, apud Plut. In Sertorio; exp. moderari occasionibus; dirigere opportunitates, vel accommodare se tempori, servire tempori, sic διαπαιδαγωγεῖν πρὸς πολιτείαν, apud eund. in Numa; à παιδαγωγὸς, &c. V. Διαπαιδεία, instituo, erudio, doceo, à παιδεύω, V. Διαπαίζω, illudo, ludificor, irrideo, à Them. παίζω, V. Διαπάλη, ης, ἡ, lucta, colluctatio; ut ἐν διαπάλαις χρήμασι, quum jam colluctari cæpissent; unde διαπαλάω, colluctor; ut διαπαλαίω σοι, tecum colluctor, à Th. πάλη, ἡ, unde παλαίω, &c. V. Διαπάλλω, quasso, concutio, à Th. πάλλω, V. Διαπανυχίζω, exp. totam nocte transigo; pernocto; Plut. à πανυχίζω, V. Διαπαπαίνω, circumpecto per, à Th. παπαίνω, V. Διαπαρθένια δῶρα, exp. dona quæ pro virginitate adempta dantur, Poll. l. 3. à διαπαρθένος, devirgino, &c. V. Διαπαπαιάλίω, vel -παπ---, exp. distendo clavis ab extrema parte fixis, Plut. à παπαλθίω, vel παπαλδίω, V. Item διαπατάω, ῶ, fallo, decipio, à Th. ἀπατάω, comp. ut præcedentia, cum præp. διά, &c. V.

Διαπαύω, interquiescere facio, intermissionem do, in pass. διαπαύομαι, quiesco, cesso; unde verbalia, διάπαυμα, τὸ, & διάπαυσις, ἡ, intermissio, cessatio: ex διὰ & παύω, ομαι; unde παῦσις, ἡ, &c. V. Item διαπειλέω, ῶ, intermitior, interpositis minis territo, vel simpl. minitor, à Th. ἀπειλίω, V. Διαπειράω, valde cupio; à πειράω, V. Διαπελεσῶ, transigo, trajicio, à Them. πελεσῶ, V.

Διαπελεκίζω, secure percutio, seu ferio; à πελεκίζω, V. Διαπενθέω, ῶ, lugeo; à πένθος, V. Διαπέπτω, percoquo; jenitus coquo, à Them. πέπτω, V. Διαπερώω, δομαι, trajicio in ulteriorem oram, transporto, unde verbale, διαπεραίωσις, εως, ἡ, tranvectio, trajectio, tranmissio; à περάω, V. Διαπέρημα, τὸ, trajectus, subit. Hesych. vernale, à διαπερόω, V. Διαπερόνη, exp. fibula trajicio, vel fibu'o, fibulâ necto, Suid. à περόνη, V. Διαπετάννυμι, pando, aperio, unde διαπέτεια πόρων, dicitur quum sese meatus aperiunt, Eust. à Th. πετάω, seu πετάννυμι, V.

Διαπέτομαι, pervolo, volando pertranseo, à Them. πέτομαι, vide. Διαπήγνυμι, compingo, concutio, compono, Luc. à Them. πήγνυμι, vide, Διαπηδάω, transilio, saltu supero, seu transeo; unde verbale, διαπήδησις, ἡ, transitus qui saltu fit; apud Medicos, quid sit vide Gal. Meth. l. 4. & 7. nempe, ῥῆξις τῶ ἀγγείου, ὥστε πῶ ἐκχύμωσιν γίνεσθαι, à Th. πηδάω; unde πήδησις, ἡ, &c. Vide.

Διαπηδύω, dissilio, transilio, Hesych. sed exp. & scaturio; à πηδύω, vide. Διαπήγωμα, τὸ, id quod mutilatum est, à πηγόω; unde πήγωμα, τὸ,

&c. V. Item διαπαίνω, pinguefacio; pinguedine distendo; à παίνω, comp. ut præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαπαίω, scaturio, perfilio, seu perfundo in modum salientium fontium; ex διὰ & πάω, idem cum πηλέω, &c. V. Item διαπηλαίνω, exacerbo, Plut. à πηλαίνω V. Διαπίμπρημι, peruro, &c. Idem quod διαπρήθω, id V. à πίμπρημι, seu πίπρημι, à Th. πρήθω, &c. V. Διαπίνω, perpoto, aut ebibo, epoto; sed exp. & interpoto, interbibo, à Them. πίνω, V. Διαπιπαίσκω, divendo; à πιπράσκω, V.

Διάπλασις, ή, formatio, conformatio, sed exp. & species; & dicitur etiam, de esse quod reconcinnatur, & formæ suæ restituitur; item διαπλασμὸς, ὁ, idem formatio, conformatio; ut &, διαπλαστικὸς, effingendi formandique vi præditus; verbalia, à διαπλάσσω, V. Διαπλίνω, interexo; item pertexo, contexo, vel simpl. texo; & apud Plat. de Leg. διαπλίνειν βίον, exp. vitam pertexere; i.e. vitam degere, seu traducere, à Th. πλίνω, V. Διάπλεως, plenus, à Them. πλέος, V. Διαπλήθω, exp. eo, compleo; à πλήθω V.

Διαπλησιάζομαι, usque ad plagas venio in altercatione; digladior, pugno; unde διαπλησμὸς, altercatio qua venitur ad manus; à πλησιάζομαι V. Item διαπλήσσω, ictu percutio; vel dissringo, diffindo; item dissipo, à Th. πλήσσω, V. Διαπλώω, perluo, à Th. πλώω, V. Διαποδίζω, pedibus demetior, vel examino, Hesych. Unde διαποδισμὸς, genus saltationis; à ποδίζω V.

Διαποικίλος, ὁ, ἡ, variegatus, variis coloribus distinctus; item διαποικίλλω, variè distinguo, à Th. ποικίλος, unde ποικίλω, &c. V. Διαπολίμπης, ου, ὁ, depugnatio, decertatio quæ pugnâ fit; à πολίμπω, vide. Διαπολιορκέω, ῶ, obsideo; seu constanter obsideo; à πολιορκέω V. Item διαπόλλυμι, perdo, seu interimo; ab ἀπόλλυμι, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαπόμπιμος, transmissus; à διαπομπὴ, V. Item διαπομπία, trajicio; unde διαπομπεὺς, ὁ, & διαπόρθυσις, ου, ἡ, itio, seu iter per aliquem locum; sed exp. etiam, interceptio, &c. Vide διαπορθίομαι. Διαπορπικῶς, dubiè nter, adv. à διαπορπίω, id V. Διαπορθία, devasto, depopulor, & in pass. διαπορθοῦμαι, evertor; ut ὅλκαδα διαπορθοῦται, apud Soph. in Ajace; a πορθία, οῦμαι, &c. V. Διαπορσυνικὸς, exp. transportando, tranimittendo; est adv. à διαπορθμία, transfreto, transporto, seu tranimitto; sed exp. etiam, interpretor, i. e. aburo sermone in alium transfero, &c. V. Διαπραβμὸς, idem quod διαπορία; sed exp. etiam, in quæstionem venio; seu quærendo & addubitando de me disputatur, &c. V. Διαπρηνὴς, exp. ex quo aliquid purpurei coloris pellucet, Dioic. 2. 195. à Th. πορεύω, ἡ, V. Διαπορθίλλω, amando in diversas partes dimitto, seu emitto nuntium; unde διαπορθλὴ, missio internuntii; ab ἀποστέλλω; unde ἀποστολὴ, ἡ, &c. V. Διαπράσσω, decorum, & excello inter alios; unde διαπρεπὴς, decorus & insignis inter alios; eximius, excellens; ut διαπρεπὴς ἀνὴρ, apud Thuc. l. 2. Atq; indè, διαπρεπῶς, decorè, eximiè, magnificè, & διαπρεπεία, magnificentia, à Th. πρέπω, V.

Διαπρεσβεύω, legatus mitto, & διαπρεσβεύομαι, legatos mitto; atque indè, διαπρεσβεία, ἡ, legatorum intercessio, pacificatores, internuntii, arbitri, ad id negotium componendum missi, Polyb. l. 5. à πρεσβεύω, ομαι, unde πρεσβεία, ἡ, &c. V. Διαπρήθω, & διαπίμπρημι, penitus inflammo; peruro; unde διαπρηθὴς, apud Dioic. l. 6. sed exp. etiam, simpl. uro, incendo, aduro, à Th. πρήθω, V. Item διαπταίω, offendo, vel titubo, à Th. πταίω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαπτερόω, alas explico, expando, dispando; ex διὰ & πτερὸν, V. Item διαπτίσσω, tundo, pinso, à Th. πτίσσω, V.

Διαπτοέω, perterrefacio, & in pass. διαπτοοῦμαι, perterreor, seu perterrefio; metu percellor; unde verbale, διαπτόησις, ἡ, pavor, attonitus; item διαπτόησις ἀφροδισίων, exp. vehemens & impotens libido, à Them. πτοέω, ομαι, unde πτόησις, ως, ἡ, &c. V.

Διαπτύω, despuo, & Metaph. contemno, fastidio; unde διάπτυσις, despuendus, despui dignus, à Them. πτύω, f. ύσω, &c. V. Διαπτύω, putrefacio, seu penitus putrefacio, à Them. πτύω, V.

Διαπυκτεύω, pugnis decerto; pugilatu decerno, & Metaph. contendo; à πυκτεύω, V. Διαπωθάνομαι, intelligo, cognosco; item scisitor, percontor, à Th. πωθάνομαι, V. Διαπωλέω, ῶ, divendo, à Th. πωλέω, V. Διαπωλέω, pertundo, perrumpo, perstringo; ut apud Hesiod. in scuto Herc. διὰ ἡμίσεα σάκος ἔρεξε, per Tusin, pro διέρεξε, à Th. ἐρέξω, V. Διάρδω, irrigo; item adaquo, à Th. ἄρδω, V. Διαρθρόω, ῶ, articulis suis distinguo; apud Medicos, est jungo, annecto, & signif. etiam, effingere & conformare, exprimere; item membratim & artuatim absolvo, compono, exacte fingo; item explico, explano; unde verbalia, διάρθρωσις, articulatio, artuum commissura, & pro artuum agilitate, apud Plut. Item explanatio, & διαρθρωτικὸς, ὴ, ὸ, articulandi & membra committendi vim habens; ab ἄρθρον, vide. Item διαριθμέω, ῶ, & -οῦμαι, dinumero, i. e. distincte numero; numerando discerno, enumero; unde verbale, διαρίθμησις, dinumeratio, supputatio; ab ἀριθμέω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαρκεία, ἡ, exp. perpetuitas, continuatio; à διαρκὴς, abundè instructus, qui satisfacere potest, quod à διαρκέω, sufficientes vires habeo; item suggero, suppedito, &c. V. Item διαρμίζω, vel διαρμόττω, disjungo, disgrego; ab ἁρμίζω, vel ἁρμόττω, &c. V. Διαρπαγὴ, direptio; verbale à διαρπάζω, &c. V. Διαρράινω, aspergo, conspergo, Proverb. c. 7. à Th. ῥαίνω, vide. Διαρρέω, corrumpo, disperdo; idem terè cum Th. ῥέω, vide. Διαρρήγνυμι, aspergo, à ῥήγνυμι, vide. Διαρρηνὴς, Etymologus esse dicit τὸ τῶν ὀσφρήσεως περίεργον, afferens hunc Iambum ex Crateris Trophoneo, ξίφιζε, ὦ πόδιζε, ὦ διαρρήκτου, eandem expositionem Pollux simplici ῥικνῷ tribuit, conjungens tres istas saltationis species, ξιφισμὸν, ποδισμὸν, ὦ τὸ ῥικνᾶσθαι, l. 4. c. 14. à ῥικνόομαι, ῶμαι, vide Διάῤῥηξις, disjectio, disjectus, subst. est verbale à διαῤῥήσσω, f. ξω, pro quo dicitur & διαῤῥηγνύω, ῦμι, disjicio, in diversas partes jacio, item διαῤῥιπτίζω, exp. diventilo, difflo; item ventilando, seu flando dispergo; aut disjicio, à Th. ῥίπτω, unde ῥιπτίζω, &c. Vide.

Διάῤῥοδος, ὁ, ἡ, unde διαῤῥόδια κολλύρια, certæ collyriorum species ex rosis compositæ; de quibus Gal. & Aët. à Th. ῥόδον, τὸ, V. Διαῤῥοὴ, ἡ, meatus, canalis; id per quod aliquid fluit; unde πνεύματος διαῤῥοαὶ, apud Euryp. in Hec. Item διαῤῥοια, ἡ, fluxus, fluentum, meatus; item copiosus alvi sine inflammatione exulceratione que fluor; profluvium ventris, apud Medicos; atque indè, διαῤῥοίζομαι, alvi profluvio laboro; omnia, à διαῤῥέω, per medium fluo, perfluo, &c. V. Item διαῤῥοιζέω, stridorem emitto; à ῥοιζέω, ῶ, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαῤῥύπτω, sordes eluo, purgo, abstergo; ut διαῤῥύψαι τὸν χύμον, detergere, Gal. ad Glauc. à ῥύπτω, vide.

Διάῤῥυτος, exp. irriguus; à διαῤῥέω, V. Διαῤῥὴξ, disruptus, fissus; ut διαῤῥῆξ ἄγμις νυκτὸν σάλος, locus monticolus fissus fluctuum jactatione, Euryp. est à διαῤῥήσσω, seu διαῤῥήγνυμι, quod à ῥήσσω vel ῥήγνυμι, unde ῥᾶξ, ᾶγος, &c. V. Διάρσις, vide cum διαίρω. Διαρτάω, ῶ, concido in frusta; item trucido, à Th. ἄρταμος, ὁ, unde ἀρταμέω, &c. V.

Διαρτάω, ᾶ, diduco, dirimo, intervallo quodam intercipio, à Them. ἀρτάω, ῶ, vide. Διαρτίζω, subigo & panem informo, ut quum massa in panes informatur, Bud. à Th. ἄρτος, ὁ, vide. Item διαῤῥύω, seu διαρύω, traduco, viz. Trahendo; ut apud Herodot. διαρύσαι τὰς νῆας τὸν ἰσθμὸν, per isthmum traducere naves, à Them. ῥύω, vel ῥύομαι, comp. ut præcedentia, cum præp. διὰ, &c. Vide.

Διασείω, simulatè verro; ex διὰ & σείω, V. Item διασκαλακονίζω, exp. mollitie diffluo; idem quod σκαλακονίζω, vide. Διασκαλεύω, vehementer concutio; à σκαλεύω, vide. Διασκεδάζω, pervulgo, divulgo, & in pass. διασκεδάζομαι, divulgor, pervulgor, à σκεδάννυμι; V. Διασκεδνίζω, idem quod σαρδωνίζω, Sardonium risum rideo, &c. V. Διασκωλύθρω, expon. delicians, luxui deditus; apud Aristoph. est part. præs. passiv. ab inusit. διασκωλύομι; idem quod σκωλόομαι, ῶμαι, &c. Vide Διασκωλίζω, idem quod & à διασκάω, fut. ήσω, do intelligendum, man festum reddo; unde etiam, διασκεπτικὸς σκωλισμὸς, conjunctio expositiva, vel declarativa; apud Grammat. à σκοπὸς; unde σκωλίζω, comp. ut præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διασμὸς, expon. concussio magistratus quæ fit muneribus, corruptio magistratus donatione munerum; verbale à διασείω, vehementer concutio: Item labefacto, & expon. etiam, terreo autoritate: Item vexo, & per magistratuum licentiam exhaurio obnoxios redimendis criminibus & litibus: Item expon. etiam, muneribus corrumpo, & quasi concutio, &c. V. Διασθόομαι, cum impetu pertranseo, seu pervado, à σθόω, ομαι V. Διασίδω, cribro, incerno Dioic. 5. 26. à σίδω; Vide. Διασκάω, pondus manu æstimo; seu manu sublatum pondero, à σκάω; V. Διασπάω, putrefacio; vel putredine ac tabe consumo; à Them. σπάω; V. Διασπάω, silentium teneo, conticesco, obticesco; à σπάω; V. Διασκαλίδω, farculo terram verso; à σκαλὶς, ίδος; quod à Themat. σκάλλω, fut. σκάλῶ, &c. Vide Διασκαρδίζω; unde διασκαρδισμὸς, apud Aristoph. in Equit. Schol. expon. ὀσφυοκλισμὸς, & μεταμελὴς; Hesych. autem expon. διάθεσις πόθου; id est, Euripidis more vilis eris quod Euripidis mater σκάνδιξ, vendatrix fuit; à Them. σκάνδιξ, ικος, V. Διασκάπτω, perfodio; vel fodiendo everto; à Them. σκάπτω. V. Διασκαφιῶσαι, propriè, de avibus dicitur, quæ unguibus terram fodicant, seu scalpunt: Item pro dissolvere usurpatur: ut διασκαφιῶσαι τὰς ἀτυχίας; apud Ister. in Areop. à σκαφιδόομαι, ῶμαι; V. Item Διασκεδασις, ὴ, ὸ, dissipator; unde διασκεδαστικὸς, dissipandi & dispergendi vim habens: sed expon. etiam digerens; verbalia, à διασκεδάω, vel -άζω, dispergo: unde etiam, διασκεδαστὸν, vel -νυμι; idem, à σκεδάω, vel -άζω, & ἀννυμι; comp. ut præcedentia, cum præpos. διὰ, &c. Vide.

Διασκέπτομαι, dispicio, considero mecum, perpendo; sed expon. etiam contemplor, inspecto: Item perspicio, consulto, delibero; ex διὰ, & σκέπτομαι, fut. ψομαι, &c. V. Διασκίω, ῶ, exorno; unde διασκιῶμαι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ, compti, ornati; apud Athen. à Them. ἀσκίω; V. Διασκιδνάω, & Διασκιδνίω, ᾶ, expon. diversandi causi tabernacula, seu tentoria pono; sed expon. etiam dispertior tentoria: Item castra metor: Item apud Xen. Pæd. 3. διασκιδνᾶν, putatur significare, tentoria dissolvo, seu vasa colligo, à σκιδνάω, seu σκιδνίω, &c. V. Διασκιρτάω, persulto, exilio, exulto, à σκιρτάω; Vi. Διασκοπέω, ῶ, despicio, contemplor, speculor: Item dispicio, considero, mente agito; apud Thuc. l. 3. Item διασκοπόομαι, & διασκοπάω, speculor, ex speculo observo, à σκοπὸς, ὁ, seu σκοπὴ, ἡ, unde σκοπέω, -όομαι, σκοπάω, ἡ, & σκοπάω, vel -άζω, & -όομαι, -ῶμαι, &c V. Διασκορπισμὸς, ὁ, dissipatio, dispersio; verbale, à διασκορπίζω, dissipo, sæpe in novo Test. &c. V. Διασκώπτω, scommata & dicteria jacio; unde in passiv. ταῦτα βέ μὴ ἔτω διασκώπτεται; apud Xen. Pæd. 8. à Them. σκώπτω; V. Διασμάω, & διασμίω, extergo, detergo, à Them. σμάω, seu σμίω, &c. V. Διασμήχω, extergendo perpurgo, & emundo; Aristoph. à σμήχω; Vide Διασμιλόω, scalpello perpurgo, seu purpolio, & general. acurate expolio; διασμιλῶμαι φρενῖτις; exponitur ad unguem exquisitæ meditationes; Athen. l. 4. à σμιλόω; Vide Διασμύχω, peruro; à Them. σμύχω; V. Διασοβέω, dispello, discutio, disturbo; à Them. σοβέω, V. Item Διασσαθεῖν, expon. licium inculco τῇ σαθῇ; vel simpl. texo, & metaph. profusè consumo: ut διασσαθῆσαι τοὺς ἐσθῆτας, dilapidare patrimonium; Plut. à σαθέω; comp. ut reliqua præcedentia, cum præpos. διὰ, &c. V.

Διασσαίνω, dilacero, dilanio, discerpo; unde διασσαινόμενος, ὁ, ἡ; dilaniatus, discerptus; ut σῶμα διασσαινόμενον; Euryp. in Bacch. ex διὰ, & σαίνω, seu -πω, fut. ξω, &c. V. Item Διασσαθμέομαι, qui divelli & distrahi potest, verbale à διασσαίνω; Vide. Διασσαθμίζω, expero, do operam; Demosth. à σασθμίζω; Vide Διασταθμέομαι, metor, dispono; Euryp. à σταθμάω, -όομαι; V. Διασταίζω; factionibus & seditionibus implico, seditionem inter aliquos concito: Item dissidiis sejungo ac segrego; à σταίζω; Vide. Διαστατικὸς, ὴ, ὸ, dirimendi vim habens; & διαστετὸς, dicto: Item dissidiis implico, ad dissidia concito; utrumque à διαστάω, diremptus, &c. V. Διαστείχω, pervado, permeo, seu eo; vel vado per, à στείχω; V. Διάστιγξ, angustus; à Them. στενὸς; Vi. Διαστιμωτικὸς, intervallatus, intervallis discretus; ut διαστιμωτικὴ φωνὴ, cui oppon. συνεχὴς; ut tradit Cel. Rhod. 5. 24. Item διαστιμπτίζω, paul. per subsisto & cesso, intervallum facio; utrumque à διάστημα, interstitio, &c. V. Διαστρείζω, stabilio, fulcio, firmo, à στηρίζω; V. Διαστίλβω, transluceo, splendeo per; à Them. στίλβω; V. Διαστολεῖς, ῶν, ὁ, instrumenti chirurgici nomen, quo utuntur in diducendo ore ægrotantis, aut matrice, aut aliis quæ compressa distendere volunt; à διαστολὴ, vel à διαστέλλω, &c. V. Διαστρωτεὺς μόλη, dicitur si cecillum, quo os clausum aperitur & diducitur; à διαστρώω; V. Διαστρατεύομαι, conjector, conjectationibus augeror, à στοχάζομαι; V. Item, Διαστράπτω, fulguro; q. d. disfulguro; à Them. ἀστράπτω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαστρεπτέω, ῶ, f. ήσω, munus imperatoris obeo; ex διὰ, & στρατηγέω; V. Item Διαστρίβλω, tormento, seu tormentis distraho, à στρίβλη; V. Διαστρέβλω, rapido vortice & impetuose pervado, à στρέβλη; Vi. Διαστρενύω, five ύνω, sterno, insterno, à στρενύω, seu στρωννυμι; V. Διάστυλος, amplus patentibus columnis; Unde διαστυλόω, columnis fulcio; Polyb. l. 5. à Them. στύλος, ὁ; Vide Διασύομαι, cum impetu pertranseo, seu pervado: Item simpl. transeo, seu pertranseo; ut Il. β. διάσυτο λαὸν Ἀχαιῶν, transibat per populum Achivorum; sic apud eund. διάσυτο πόρτις, fossam trajecit; à σύνομαι, inusit. pro σθίομαι, seu σεύομαι, &c. V. Διασυρίζω, cum sibilo emitto, vel simpl. sibilo, & Daniel. c. 4. διασυρίζων, expon. flans spiritus, à συρίζω; V. Διασυρτικὸς, expon. aptus ad obtrectandum, seu factus ad lacerandam alicujus famam probris; ut διασυρτικὸν ὀδύσσεμμα, verbale, à διασύρω; V. Διασφαιρίζω, in modum pilæ disjicio; à σφαιρίζω; V. Διασφάλλω, aberrare facio, fallo; undè passiv. διασφάλλομαι, fallor, aberro; à Them. σφάλλω, -ομαι; V. Διασφάττω; Vide cum διασφάζω. Διασχεπτερίζομαι, expon. sibi vendicare, seu retinere, in suos & proprios usus convertere, à σκεπτερίζω; V. Διασφηκόω, in vespam converto, vespæ figurâ & habitu induo, à σφηκὸς, ὁς; V. Διασφίγγω, perstringo, valde stringo; Item cohibeo, colligo; à Them. σφίγγω. Vi. Διασχηματίζω, figuro, à σχηματίζω; V. Item Διασχίζω, diffindo, discindo, d'sco; unde verbale, διάσχισμα, τὸ, frustum ex dissectione, seu discissione, à σχίζω; comparativ. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διατάμισιν, in penu custodio; ex διὰ, & ταμίσιον; V. Item Διατειχίζω, disterminо & separo muro interjecto, & general. velut muro interjecto separo, dirimo, discludo; unde verbale, διατείχισμα, τὸ, murus in id structus, ut interjiciat aliqua, murus intersepiens; à τειχίζω, unde τείχισμα, &c. Vide Διατεκμήριομαι, per signa demonstro, ita ut conjectare sit facile, certis signis ostendo, à τεκμήριον, -όομαι; Vide. Διατηραίνω, exsicco, inarefacio; à τηραίνω; Vi. Διατιτρώνω, & διατερέω, terebro, pertundo; a Them. τιτρώω, seu τιτρώνω; V. Διατήκω, liquefacio, liquo: Item tabefacio, mollio, &c. Idem quod Them. τήκω: V. Διατήρησις, observatio, conservatio, verbale, à διατηρέω, observo: Item caveo, &c. Vide Διατίλλω, pervello; unde verbale, διάτιλμα, τὸ, evulsio; in Epigram. à Them. τίλλω, unde τίλμα, τὸ, &c. V. Διατμήσις, æstimo, unde verbalia, διατμησις, ἡ, æstimatio, & διατμητὸς, indicatorius; indicandi vim habens; i. e. rei venali pretium constituendi; ut & διατμητὴς, æstimator;

Δ I Δ I Δ I

tor ; à πηδάω ; unde πήσις, πητὴς, & πητικὸς, &c. V. Διαπηδάω, discutio, quassu discutio, & simpl. quatio, vibro, à πηδάω ; V. Διαπτερόω ; & διαπτερόω ; V. cum διαπτεροῦμαι. Διαπλέω, & διάπλημι, perfero, perpetior ; à πλάω, seu πίμπλημι : V. Διατορεύω, fagittâ penetro, vel trajicio, & simpl. jaculor, telum vibro, à τορεύω ; V. Διάτορος, expon. penetrans, aut trajectus ; unde διατορὴς φωνὴ, dicitur quæ aures penetrat, tono suo acuto firma & vehemens : Item διατορώτατον, expon. clarissimum ; Suid. à διατορέω ; V. Item Διατρέφω, Hesychio est ὁ διερράχως πὼι τεθμὸν ; Pollucì est derygis depressas habens nates, seu detritas ; i. e. λίσπος, & λισπάνιος, à τρέφω, vel τρέμω ; comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διατρηχίζω, præcipitando collum frango, vel præcipito ; ex διὰ, & τρηχίζω ; Vi. Item Διτρέφω, alo, nutrio, vel enutrio ; à Th. τρέφω, V.

Διατρίχω, discurro, percurro, curriculo pertranseo ; à Them. τρίχω ; V. Διατρίω, intermisco, perhorresco : Item tremefactus diffugio ; ut Τρῶες ἢ διέφευ ὀνυσὶ ὄπωσε ; in Il. λ. à Them. τρέω ; vide. Διάτρησις, perforatio, pertusio : Item pro foramine ; Herod. Item διάτρητος, perforatus, foraminibus pertusus ; sed expon. & tornatilis, torno factus ; verbalia, à διατρήσω ; à Them. πτρέω, f. τρήσω ; ut à τράω, &c. V. Διατρυγὴ, ἡ, temporis in longum extractio, procrastinatio ; expon. etiam, studium & opera quæ alicui rei impenditur ; seu studium quo alicui rei impendendo tempus terimus ; in qua signif. plerumque cum ἀβὲ construitur ; ut ἀβὲ λόγῳ διατρυγῆς ; apud Plut, & interdum cum ἐν ; interdum absolutè, ut & διατρυγῆς, αἱ ; dicuntur Philosophorum congressus & disputationes ; Item locus in quo διατρύζουσι ἀβὲ τι, dicitur διατρυγὴ ; apud Isocr. Luc. & Plut. in Alcib. &c. V. Item Διάτρυμα, τὸ, expon. intertrigo ; ut διαλελυμένα μηρῶν, femorum intertrigines ; verbale, à διατρύζω ; V. Διάτρυτος, expon. accessio morbi, seu febris tertii die ; Gal. & ex eo Bud. ab aliis autem, expon. tridui inedia, & empiricorum dicitur esse inventum, à Thessalo quodam primùm excogitatum à τρίτος, ὁ ; V. Item Διάτρυτος, expon. tripliciter ; à τρῦμα, &c. V. Διατρυφάω, perterebro, perforo, pertundo : Item penetro, transfigo : Item excavo ; à τρυπάω ; V. Item Διατρυφάω, ῶ, delicatè vivo, deliciis, seu luxui indulgeo, luxu diffluo, à τρυφάω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διατρώγω, peredo, perrodo, vel erodo ; ex διὰ, & τρώγω ; V. Item Διαυγὴς, pellucidus, translucidus, limpidus ; ut διαυγὲς ὕδωρ ; in Epigram. Unde διαύγεια, & διαυγία, ἡ, pellucens splendor : Item διαυγασμὸς, ὅ, ὁ, translucens splendor ; verbale, à διαυγάζω, illustro, illumino : Item diffulgeo, transpareo, &c. V. Διαύλιον, & διαύλιος, ὁ, τὸ, dicitur tuttle, quum in scena, tacentibus omnibus, intus tibicen canceret : Item διαυλιανὸς, ἡ ; Eustathio est locus angustus, in quo aves sylvestres capiuntur ; ut & διαυλιαγίζω, Suidas esse dicit, fluere per angustias ; & Bud. expon. meatus longos transire, dicique tradit, de aqua marina terras subeunte & in fontes percolata ; vide & Athen. Item διαυλίσκος, ὁ, ὁ, expon. canaliculus in diopiris, quo visus dirigitur ; apud Polyb. Item διαυλὸς, expon. etiam, mensura duorum stadiorum, h. e. mille & ducentorum pedum, &c. omnia, ex δὶς, vel διὰ, & Them. αὐλὸς, unde αὐλίσκος, ἀυλὸν, ἄυλος, & ἀυλαγίζω, &c. V. Διαυλοδρομεῖν, expon. quum ad calcem perveneris, rutsus ad carceres cursu redire ; à διαυλοδρόμος, qui diaulum currit, seu cursum circensem peragit, &c. V. Διάφασις, seu διάφεσις, q. d. interlucentia : Item transparentia, verbalia, à διαφαίνω, qu. dic. interostendo, & neutral. eluceo ; unde in pass. appareo inter alia, & conspicuus sum, seu fio : Item transparens, translucens, seu perlucibus sum, &c. Item διαφανὴς, perspicuè, apertè, manifestè ; Thuc. l. 2. adverb. à διαφανὴς ; V. Item Διαφαρμακεύω, medeor, medicamentum purgans præbeo ; Plut. à φαρμακεύω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαφαύω, illuceo, illucesco ; ut ἕως διαφαύσῃ ἡμέρα ; Reg. l. 1. c. 4. ex διὰ, & φαύω ; Vide. Item Διαφερέστατος, excellenter, egregiè : Item magis, maximè, vehementer ; Plat. est adverb. à διαφέρω ; V. Διαφθορὶς, ίδος, ὁ, corruptor : Item stuprator, à διαφθορὰ ; Vide Διαφιλονικῶ, acriter contendo ; Plut. à φιλονεικῶ ; V. Διαφιλοπονέομαι, exponitur magno studio conor & contendo quippiam efficere, à φιλοπονέομαι ; V. Διαφοβῶ, metum injicio, in fugam verto ; unde διαφόβημα, metus, perterrefactio ; id quod terrore incutitur ; à φοβέω, -ομαι ; V. Διαφοιβάζομαι, vaticinor ut infani Poëtæ, μάντομαι ; unde præt. pass. infin. διαπροιβάσθαι, i. e. ἐκμεμανῶσθαι ; apud Soph. in Ajace ; à φοιβάζω ; V. Διαφοιτάω, divagor, pervagor, seu pervado, i. e. percrebresco ; ut τῶ ἔργα λόγῳ μείζων διαφοίτων εἰς Ῥώμην ; Plut. in Fab. & ὡς ὁ διαφοίτων τοῦτο ; apud Herodian. l. 7. à Them. φοιτάω ; V. Διαφόρημα τὸ, expon. quod diffipatur seu disjicitur ; Suidæ est πεῖγνον, i. e. res ludicra, & διαφόρησις, dissipatio : Item actio discutiendi & digerendi : Item dissolutio, resolutio, verbalia, à διαφορέω ; V. Item Διαφορὸς, idem cum διαφορεύς ; Plat. & pro dissidio ; apud Ælian. ut & διαφόρως, differenter, cum differentia : Item diversè, variè, multifariam ; apud Thuc. adverb. à διάφορος, differens : Item conferens, commodus, ut διάφορος πρὸς σωτηρίαν, ad salutem commodus : Item dissidens, dissentiens, & in neut. τὸ διάφορον, interdum dicitur dissidium, controversia, & interdum, impensa, seu expensa ; à διαφέρω, quod a Them. φέρω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαφεύγνυμι, & διαφεύγνυμαι, sepio, munio, vel obstruo ; Plut. à διαφράσσω, τὸ, q. d. intersepimentum, quod interiepit, seu interiepiendo discludit ; Thuc. l. 1. & Poll. l. 2. Item διάφραγμα τῆ καρδίας ; expon. περικάρδιος, pericardia, præcordia ; i. e. discrimen & membrana, quæ parietis instar, cor & pulmonem à jecinore & liene distinguit, septum transversum, ἀφέζωμα, cinctus, discretorium, φρένες, &c. V. Item Διαφράζω, expon. indico ; ex διὰ, & Them. φράζω ; V. Διαφεύγω, curo, curam suscipio & adhibeo ; à φεύγω ; V. Διαφυράω, subigo, pinso ; à φυράω, V. Διαφυσάω, perflo : Item flatu discindo : Item effio ; unde verbale, διαφύσησις, perflatio ; à Thema ἀφύσω ; V. Διαφύσσω, exhaurio, expromo ; ut διὰ σ' ἔντεα χαλκὸς ἤρυσε, est enim tmesis, pro διήρυσε ; Il. ρ. & Od. τ. πολλὸν δὲ διήρυσε σάρκα ὀδόντι ; dente multum carnis exhausit, seu extraxit velut hausto ; ab ἀρύσσω, idem quod Them. ἀρύω, &c. V. Διαφωτίζω, lucidum reddo, &c. idem quod φωτίζω, id vide. Διαχαίνω, & διαχάσκω, hisco, magno hiatu diducor : à Them. χαίνω ; unde χάσκω, &c. V. Διαχαλάω, dissolvo, seu laxo & dissolvo : Item resolvo, dissipo, aperio ; à Them. χαλάω ; V. Διαχειμάζω, hyemem traduco, hyberno ; Thuc. l. 6. à χειμάζω ; V. Διαχείρισις, ἡ, ὁ, & διαχείρισης, ἡ, administratio ; Thuc. l. 1. verbalia, à διαχειρίζω, -ομαι, administro, rego, quasi διὰ χερὸς ἴχω ; Item interficio, minu confico, &c. V. Item Διαχέω ; vide ante διαχεῖζω : Item Διαχλιδάω, expon. luxui deditus sum, in deliciis vivo ; unde part. præt. med. διαχλιδώς ; apud Plut. in Alcib. per Sync. scil. ex activ. διαχλιδήσας, à χλιδάω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαχρῶ, perungo, perlino ; unde verbale, διάχρισμα, τὸ ; id quo perlinimur, unguentum ; sed expon. & peruncto ; ex διὰ & χρίω, &c. V. Item διάχυσις, diffusio, & διαχυτὸς, diffusus ; ut ὄιν διαχυτὸν ; Plut. Unde, διαχυτικὸς, diffundendi vim habens, & diffutiendi ; sed expon. & prodigus, qui res suas profundit ; verbalia, à διαχύω ; V. Διαχυτλέω, vel -δω, perfundo, humecto ; Hesych. à χυτλάζω ; V. Διαχύω, fut. ύσω, diffundo ; idem quod διαχέω ; à Them χύω ; unde χύω futur. χύσω, &c. Vide Διαχωτύω, & διαχώνυμι ; vide cum διαχάζω. Διάχωρα, expon. intervalla quæ sunt inter cohortes & centurias ; Suid. à Them. χῶρα, ὁ ; V. Διαψαθύλλω, idem cum, pro & ab διαψαλαθύλλω, quod à Suid. & Hesych. expon. εἰς ἴρυναν διαγέλλεσθαι, & derivatur à ψαλάσσω, suc. ξω, pro quo dicitur & ψαθύλλω. rango, contrecto, &c. V. Διαψέγω, reprehendo, vitupero, à Them. ψέγω ; V. Διαψηφίζομαι, calculum in urnam mitto, sententiam de aliqua re dico ; unde verbalia, διαψήφισις, suffragiorum disquisitio & latio, sententiarum dictio ; sed expon. & disquisitio ; sic enim propriè dicebatur, recognitio recensiove civium populatim tributimque ciatorum, ob id instituta, ut obreptitii cives, & falsò in civitatem inscripti, tribu & populo moverentur ; apud Demosth. Item διαψηφιστὴς, calculator, qui suffragia colligit ; à ψηφίζω, ομαι, &c. V. Διαψιθυρίζω, murmuro, susurro ; à ψιθυρίζω ; V. Item Διαψύχω, perfrigero ; Item recreo, reficio ; sed expon. & aëri, seu ventis perflandum expono ; ut τὰς νῆας διαψύξαι ; apud Thuc. l. 6. à Them. ψύχω ; comp. ut reliqua præcedentia, cum præposit. διὰ, &c. Vide.

Διγόνατος, expon. duplici geniculoram nodo cinctus, &c. V.

Διεδρος, ου, ὁ, ἡ, dissidens, cui contrarium, συνέδρος ; erat autem verbum augurale ; Aristot. Hist. Anim. l. 9. & expon. etiam substantivè, διεδρὰς, ἡ λαμπὰς καθ' ἑσπέραν ; Hesych. & Bud. ex Athen. lib. 5. unde διεδρία, dissidium ; apud Aristot. ibid. Item διέδρον, τὸ, q. d. bisellium, sellæ genus, & διέδριον, ου, τὸ, diminut. sellula ; Suid. omnia, ex δὶς, vel δὶς, & ἕδρα, ἡ ; unde ἕδρυον, τὸ, &c. V.

Διειδὴς, ἐς, idem quod & à διειδὴς, perspicuus, pellucidus, limpidus ; h. e. qui perspici & pervidiri oculis potest, ut puræ & limpidæ arenæ ; ut διειδὲς ὕδωρ ; apud Theophr. Pl. 6. c. 28. ex διὰ, & εἶδος, &c. V.

Διειλύω, expo. λάθρα διεξέρχομαι ; Apoll. 4. Argon. διειλυδίτσε δόμοιο, quæ se subducit, &c. ex διὰ, & εἰλύω, idem quod εἴλω, verso : unde etiam, διείλυσις, est quasi esset verbale, ex διειλύω, insic. &c. V.

Διείρω, diduco, dirimo, interiepio, dispesco ; ut Thuc. lib. 3. Χαράδρᾳ ἐκ αὐτοῦ μεγάλη διείρει, i. e. dirimebat eorum castra ; h. e. interiepiebat & à se invicem distinguebat ; & apud Plut. in Them. βραχεῖ πόρῳ διείργειν τ' Ἀττικὴν ἢ νῆσον ; i. e. brevi freto insula distinguitur ab Attica ; ex δὶ, vel διὰ, & εἴρω, &c. V.

Διεξοδοξένιον, expon. fubleftè hospitalis, &c. V.

Διεξοδεύω, egredior ; ex διὰ, & ἐξοδεύω ; V. Item Διεξοδικὸς, ῶ, tueor, defendo ; sive judicio, sive armis ; unde verbale, διεξοδικητὴς, defensor ; ex διὰ, & ἐξοδικάω, unde ἐξοδικητὴς, &c. Vide.

Διεξοδος, excursus, vel percursus ; ex διὰ, & ἔξοδος, ἡ ; V. Item Διεξοδεύω, extrico, evado, aut evadere facio ; unde verbale, διέξοδος, ambages, fugæ & strophæ tergiversationum ; ex διὰ, & ἔξοδος, seu ἐξόδιος, unde ἔξοδος, &c. V. Διεπεφθικέναι, expon. ceu perdix decipere & effugere ; ex διὰ, ἐκ, & πέφθαι, ικω, &c. V. Διεπλάω, idem quod διεπλέω, ut ἐκπλάω, idem quod ἐκπλέω, & πλάω, idem quod Them. πλάω, &c. V. Διεπορθόομαι, egredior, seu exeo per, transeo per : Item progredior ; ex διὰ & ἐκπορθόομαι ; Vide.

Διέρυθρος, rubro colore distinctus, cui rubor permistus est ; ab ἐρυθρὸς, ὁ ; V. Item Διρύκω, inhibeo, impedio, q. d. medium me interponendo inhibeo, dirimo ; ut διρύκων τὸ ἀμμαχέων πρὸ ; apud Plut. in Lyc. a Them. ἰρύκω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διεσθίω, exedo, erodo, corrodo, ex διὰ, & ἐσθίω ; V. Item Δίεσις, madefactio, &c. V. cum δίημι, διδίεται, suo quodque loco digero & dispono, sed expon. & boni consulo ; ex διὰ & ἵημι ; Vide. Διιδυμέω, q. d. pergaudeo, perquam læto & hilari sum animo, ex διὰ, & ἰδυμὸς, -όομαι, -ῶμαι, &c. V. Διιδύνω, dirigo : Item corrigo, emendo : Item examino, inquiro, discepto, disputo, seu inquiro disputando ; atque inde, διιδυωτὴς, director, gubernator : ex διὰ & ἰδύνω, unde ἰδυωτὴς, &c. V.

Διιδυτεύω, idem est ac διιδυάω, &c. V.

Διιλλαίομαι, -ῶμαι, metuo, vel caveo ; ut διιλλαδέμεν μὴ πάθῃσι, i. e. cavens ne sibi accideret : Item revereor, colo ; Plat. in ep. de rep. l. 9. ex διὰ, & ἰλλαίομαι, ῶμαι, &c. V.

Διιλλίζω, idem est quod ἰλλίζω, &c. Vide.

Διιλυμπάω, diffundo, ex διὰ, & ἰλυμπάω ; V. Item Διιμαίνω ; q. d. interostendo, exibro ; ab ἰμαίνω ; V. Διιπετλέω, molestus sum ; in Epigram. ab ἐπετλέω ; V. Διιπέτλιζω, redarguo ; ab ἰπέτλιζω ; V. Διιπέτομαι, expon. interrogare ; ab ἰπέτομαι, seu ἰπέτημαι, &c. V. Διιπερθρυνάω, & -δομαι, -ῶμαι, diligenter perviestigo, accuratissimè indago, seu rivestigo, accuratissimè indago, seu rumor ; ab ἰπερθρυάω ; V. Διιπέτάζω, perquiro, diligenter perquiro ; ab ἰπέτάζω ; Vi. Διιπετάζω, ἐς, pervius, per quem transiri potest ; unde τὸ διιπετάζον, scil. μέρος, dicitur pars corporis per quam excrementa transeunt & emittuntur, & διιπετάζεις λόγος, oratio q. â aliquid percurritur & fuse explicatur ; quod unum est ex propriis illis quæ Rhetoricen & Dialecticen discernunt ; sic διιπετάζειν ἰσχεία, apud Plut. in Fab. unde adverb. διιπετάζεως, pertransfeundo, percurrendo, sed expon. etiam vagè, plenè, fusè ; atque inde διιπετάδια, exeo per, permeo, percurro ; Eust. & διιπετάδιον, exitum habens per ; omnia, ab ἔξοδος, unde ἐξοδικὸς, & ἐξοδάδιος, comp. ut præcedentia, cum præposit. διὰ, &c. Vide.

Δίπεζα, expon. margines fluminum, & ἄτδηκες ; Suid. est neut. plur. à δίπεζος ; id vide.

Διπλάζω, irrito ; unde verbale, διπλάσιμα, irritamentum ; ex διὰ, & ἱπλάζω ; unde ἱπλάσμα, &c. V. Item Διπλόω, infigo ; unde διπλοῦμαι, expon. innitor ; ab ἱπλόω, -ομαι ; V. Διπλόω, remigo, à quo irregulariter διήρεσα ; ut Od. ξ. Χθὸν διήρεσα, manibus remigavi, manibus tanquam remis usus sum ; à Them. ἐρέσσω, &c. V. Item Διπλωτὴς, perscrutator, indagator ; verbale à διπλόω ; V. Διπρήσσω, expon. discussum est, distinctè explicatum est ; Plat. de leg. l. 11. est ex διὰ, & ἐπρήσθη, 3. pers. aor. 1. pass. à 1. pers. ἐπρήθω ; id vide.

Διπυρος, rubro colore distinctus, cui rubor permistus est ; ab ἐπυρὸς, ὁ ; V.

Δίπτωσις, est verbale à διπτάω, &c. Vide.

Διπτύω, perfluo, effluo per ; ex διὰ, & ἐπτύω ; V. Item Διπτυὴς, unde διπτυὲς ὕδωρ, absolutius, perfectius ; Hesych. ab ἐπτυὴς ; V. Διπτύμνω, exseco, excido, disseco, vel penetrans execo ; ab ἐκτύμνω ; Vide. Διπφανὴς, perlucidus : Item illustris, celebris, clarus ; ab ἐπφανὴς ; Vide. Διπφαύσκω, pertraho ; ut δίπφαυσε διὰ δακτύλου, i. e. trabo per annulum ; Aristoph. unde δίπφαυσίνδα, puerorum ludus, in quo una pars singulos alterius partis ad se traducere conatur ; Poll. l. 9. ab ἐλκύω, unde ἐλκυσίνδα, &c. V. Διπφιάλλω, injicio, seu injicio per ; ab ἐπφιάλλω ; V. Διπφύω, constanter permaneo in ; ab ἐμφύω ; V. Διπφυπτάλω, & διπφυπτάω ; ut & διπφυπτλημι, impleo, differcio ; ab ἐμπίμπλημι, seu ἐμπίπλημι, comp. ut præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διπωλάω, coemo & vendo, distraho, divendo, mercor, mercaturam facio ; ex διὰ & ἐμπολάω ; V. Item Διπωλάω ; q. d. interostendo, exibro ; ab ἐμφαίνω ; V. Διπωχλέω, molestus sum ; in Epigram. ab ἐνωχλέω ; V. Διπωχλίζω, redarguo ; ab ἐξωχλίζω ; V. Διπωχλίζω, expon. interrogare ; ab ἐξερέω, seu ἐξερέομαι, &c. V. Διπωχρυόω, & -δομαι, -ῶμαι, diligenter perviestigo, accuratissimè indago, seu rivestigo, accuratissimè indago, seu rumor ; ab ἐξερευνάω ; V. Διπωχρυόω, perquiro, diligenter perquiro ; ab ἐξετάζω ; Vi. Διπωχλίζω, ἐς, pervius, per quem transiri potest ; unde τὸ διπωχλίζον, scil. μέρος, dicitur pars corporis per quam excrementa transeunt & emittuntur, & διπωχλίζεις λόγος, oratio q. â aliquid percurritur & fuse explicatur ; quod unum est ex propriis illis quæ Rhetoricen & Dialecticen discernunt ; sic διπωχλίζειν ἰσχεία, apud Plut. in Fab. unde adverb. διπωχλίζεως, pertransfeundo, percurrendo, sed expon. etiam vagè, plenè, fusè ; atque inde διπωχλίδια, exeo per, permeo, percurro ; Eust. & διπωχλίδιον, exitum habens per ; omnia, ab ἔξοδος, unde ἐξοδικὸς, & ἐξοδάδιος, comp. ut præcedentia, cum præposit. διὰ, &c. Vide.

Δίρεχ, expon. margines fluminum, & ἄτδηκες ; Suid. est neut. plur. à δίρεχος ; id vide.

Διρίζω, irrito ; unde verbale, διρίσμα, irritamentum ; ex διὰ, & ἱρίζω ; unde ἱρίσμα, &c. V. Item Διρόω, infigo ; unde διρόδομαι, expon. innitor ; ab ἱρόω, -ομαι ; V. Διρόω, remigo, à quo irregulariter διήρεσα ; ut Od. ξ. Χθὸν διήρεσα, manibus remigavi, manibus tanquam remis usus sum ; à Them. ἐρέσσω, &c. V. Item Διρωτὴς, perscrutator, indagator ; verbale à διρόω ; V. Διρρήσσω, expon. discussum est, distinctè explicatum est ; Plat. de leg. l. 11. est ex διὰ, & ἐρρήθη, 3. pers. aor. 1. pass. à 1. pers. ἐρρήθω ; id vide.

Δίρυδρος, rubro colore distinctus, cui rubor permistus est ; ab ἐρυθρὸς, ὁ ; V.

Δίσπασις, est verbale à διασπάω, &c. Vide.

Διστρέω, perfluo, effluo per ; ex διὰ, & ἐστρέω ; V. Item Διστικτὸς, unde διστικτότερον, absolutius, perfectius ; Hesych. ab ἐστικτὸς ; V. Διστίμνω, exseco, excido, disseco, vel penetrans execo ; ab ἐκτίμνω ; Vide. Διστραφὴς, perlucidus : Item illustris, celebris, clarus ; ab ἐστραφὴς ; Vide. Διστραφίζω, pertraho ; ut δίστραφε διὰ δακτύλου, i. e. trabo per annulum ; Aristoph. unde δίστραφίνδα, puerorum ludus, in quo una pars singulos alterius partis ad se traducere conatur ; Poll. l. 9. ab ἐλκύω, unde ἐλκυστίνδα, &c. V. Διστρέλλω, injicio, seu injicio per ; ab ἐστρέλλω ; V. Διστρέφω, constanter permaneo in ; ab ἐστρέφω ; V. Διστρατόω, & διστρατόω ; ut & διστρατλημι, impleo, differcio ; ab ἐστρίπτλημι, seu ἐστρίπτλημι, comp. ut præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διστρωτόω, coemo & vendo, distraho, divendo, mercor, mercaturam facio ; ex διὰ & ἐστρωτόω ; V. Item Διστρωτόω ; q. d. interostendo, exibro ; ab ἐστρωτόω ; V. Διστρωχλέω, molestus sum ; in Epigram. ab ἐνωχλέω ; V. Διστρωχλίζω, redarguo ; ab ἐξωχλίζω ; V. Διστρωχλίζω, expon. interrogare ; ab ἐξερέω, seu ἐξερέομαι, &c. V. Διστρωχρυόω, & -δομαι, -ῶμαι, diligenter perviestigo, accuratissimè indago, seu rivestigo, accuratissimè indago, seu rumor ; ab ἐξερευνάω ; V. Διστρωχρυόω, perquiro, diligenter perquiro ; ab ἐξετάζω ; Vi. Διστρωχλίζω, ἐς, pervius, per quem transiri potest ; unde τὸ διστρωχλίζον, scil. μέρος, dicitur pars corporis per quam excrementa transeunt & emittuntur, & διστρωχλίζεις λόγος, oratio q. â aliquid percurritur & fuse explicatur ; quod unum est ex propriis illis quæ Rhetoricen & Dialecticen discernunt ; sic διστρωχλίζειν ἰσχεία, apud Plut. in Fab. unde adverb. διστρωχλίζεως, pertransfeundo, percurrendo, sed expon. etiam vagè, plenè, fusè ; atque inde διστρωχλίδια, exeo per, permeo, percurro ; Eust. & διστρωχλίδιον, exitum habens per ; omnia, ab ἔξοδος, unde ἐξοδικὸς, & ἐξοδάδιος, comp. ut præcedentia, cum præposit. διὰ, &c. Vide.

Διτρέφω, alo, nutrio, vel enutrio ; à Th. τρέφω, V.

Διτρίχω, discurro, percurro, curriculo pertranseo ; à Them. τρίχω ; V. Διτρίω, intermisco, perhorresco : Item tremefactus diffugio ; ut Τρῶες ἢ διέφευ ὀνυσὶ ὄπωσε ; in Il. λ. à Them. τρέω ; vide. Διτρησις, perforatio, pertusio : Item pro foramine ; Herod. Item διτρητος, perforatus, foraminibus pertusus ; sed expon. & tornatilis, torno factus ; verbalia, à διτρήσω ; à Them. πτρέω, f. τρήσω ; ut à τράω, &c. V. Διτρυγὴ, ἡ, temporis in longum extractio, procrastinatio ; expon. etiam, studium & opera quæ alicui rei impenditur ; seu studium quo alicui rei impendendo tempus terimus ; in qua signif. plerumque cum ἀβὲ construitur ; ut ἀβὲ λόγῳ διτρυγῆς ; apud Plut, & interdum cum ἐν ; interdum absolutè, ut & διτρυγῆς, αἱ ; dicuntur Philosophorum congressus & disputationes ; Item locus in quo διτρύζουσι ἀβὲ τι, dicitur διτρυγὴ ; apud Isocr. Luc. & Plut. in Alcib. &c. V. Item Διτρεμμα, τὸ, expon. intertrigo ; ut διτλελεμμένα μηρῶν, femorum intertrigines ; verbale, à διτρύζω ; V. Διτρητος, expon. accessio morbi, seu febris tertii die ; Gal. & ex eo Bud. ab aliis autem, expon. tridui inedia, & empiricorum dicitur esse inventum, à Thessalo quodam primùm excogitatum à τρίτος, ὁ ; V. Item Διτρητος, expon. tripliciter ; à τρῦμα, &c. V. Διτρυφάω, perterebro, perforo, pertundo : Item penetro, transfigo : Item excavo ; à τρυπάω ; V. Item Διτρυφάω, ῶ, delicatè vivo, deliciis, seu luxui indulgeo, luxu diffluo, à τρυφάω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διτρώγω, peredo, perrodo, vel erodo ; ex διὰ, & τρώγω ; V. Item Διαυγὴς, pellucidus, translucidus, limpidus ; ut διαυγὲς ὕδωρ ; in Epigram. Unde διαύγεια, & διαυγία, ἡ, pellucens splendor : Item διαυγασμὸς, ὅ, ὁ, translucens splendor ; verbale, à διαυγάζω, illustro, illumino : Item diffulgeo, transpareo, &c. V. Διαύλιον, & διαύλιος, ὁ, τὸ, dicitur tuttle, quum in scena, tacentibus omnibus, intus tibicen canceret : Item διαυλιανὸς, ἡ ; Eustathio est locus angustus, in quo aves sylvestres capiuntur ; ut & διαυλιαγίζω, Suidas esse dicit, fluere per angustias ; & Bud. expon. meatus longos transire, dicique tradit, de aqua marina terras subeunte & in fontes percolata ; vide & Athen. Item διαυλίσκος, ὁ, ὁ, expon. canaliculus in diopiris, quo visus dirigitur ; apud Polyb. Item διαυλὸς, expon. etiam, mensura duorum stadiorum, h. e. mille & ducentorum pedum, &c. omnia, ex δὶς, vel διὰ, & Them. αὐλὸς, unde αὐλίσκος, ἀυλὸν, ἄυλος, & ἀυλαγίζω, &c. V. Διαυλοδρομεῖν, expon. quum ad calcem perveneris, rutsus ad carceres cursu redire ; à διαυλοδρόμος, qui diaulum currit, seu cursum circensem peragit, &c. V. Διάφασις, seu διάφεσις, q. d. interlucentia : Item transparentia, verbalia, à διαφαίνω, qu. dic. interostendo, & neutral. eluceo ; unde in pass. appareo inter alia, & conspicuus sum, seu fio : Item transparens, translucens, seu perlucibus sum, &c. Item διαφανὴς, perspicuè, apertè, manifestè ; Thuc. l. 2. adverb. à διαφανὴς ; V. Item Διαφαρμακεύω, medeor, medicamentum purgans præbeo ; Plut. à φαρμακεύω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαφαύω, illuceo, illucesco ; ut ἕως διαφαύσῃ ἡμέρα ; Reg. l. 1. c. 4. ex διὰ, & φαύω ; Vide. Item Διαφερέστατος, excellenter, egregiè : Item magis, maximè, vehementer ; Plat. est adverb. à διαφέρω ; V. Διαφθορὶς, ίδος, ὁ, corruptor : Item stuprator, à διαφθορὰ ; Vide Διαφιλονικῶ, acriter contendo ; Plut. à φιλονεικῶ ; V. Διαφιλοπονέομαι, exponitur magno studio conor & contendo quippiam efficere, à φιλοπονέομαι ; V. Διαφοβῶ, metum injicio, in fugam verto ; unde διαφόβημα, metus, perterrefactio ; id quod terrore incutitur ; à φοβέω, -ομαι ; V. Διαφοιβάζομαι, vaticinor ut infani Poëtæ, μάντομαι ; unde præt. pass. infin. διαπροιβάσθαι, i. e. ἐκμεμανῶσθαι ; apud Soph. in Ajace ; à φοιβάζω ; V. Διαφοιτάω, divagor, pervagor, seu pervado, i. e. percrebresco ; ut τῶ ἔργα λόγῳ μείζων διαφοίτων εἰς Ῥώμην ; Plut. in Fab. & ὡς ὁ διαφοίτων τοῦτο ; apud Herodian. l. 7. à Them. φοιτάω ; V. Διαφόρημα τὸ, expon. quod diffipatur seu disjicitur ; Suidæ est πεῖγνον, i. e. res ludicra, & διαφόρησις, dissipatio : Item actio discutiendi & digerendi : Item dissolutio, resolutio, verbalia, à διαφορέω ; V. Item Διαφορὸς, idem cum διαφορεύς ; Plat. & pro dissidio ; apud Ælian. ut & διαφόρως, differenter, cum differentia : Item diversè, variè, multifariam ; apud Thuc. adverb. à διάφορος, differens : Item conferens, commodus, ut διάφορος πρὸς σωτηρίαν, ad salutem commodus : Item dissidens, dissentiens, & in neut. τὸ διάφορον, interdum dicitur dissidium, controversia, & interdum, impensa, seu expensa ; à διαφέρω, quod a Them. φέρω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαφεύγνυμι, & διαφεύγνυμαι, sepio, munio, vel obstruo ; Plut. à διαφράσσω, τὸ, q. d. intersepimentum, quod interiepit, seu interiepiendo discludit ; Thuc. l. 1. & Poll. l. 2. Item διάφραγμα τῆ καρδίας ; expon. περικάρδιος, pericardia, præcordia ; i. e. discrimen & membrana, quæ parietis instar, cor & pulmonem à jecinore & liene distinguit, septum transversum, ἀφέζωμα, cinctus, discretorium, φρένες, &c. V. Item Διαφράζω, expon. indico ; ex διὰ, & Them. φράζω ; V. Διαφεύγω, curo, curam suscipio & adhibeo ; à φεύγω ; V. Διαφυράω, subigo, pinso ; à φυράω, V. Διαφυσάω, perflo : Item flatu discindo : Item effio ; unde verbale, διαφύσησις, perflatio ; à Thema ἀφύσω ; V. Διαφύσσω, exhaurio, expromo ; ut διὰ σ' ἔντεα χαλκὸς ἤρυσε, est enim tmesis, pro διήρυσε ; Il. ρ. & Od. τ. πολλὸν δὲ διήρυσε σάρκα ὀδόντι ; dente multum carnis exhausit, seu extraxit velut hausto ; ab ἀρύσσω, idem quod Them. ἀρύω, &c. V. Διαφωτίζω, lucidum reddo, &c. idem quod φωτίζω, id vide. Διαχαίνω, & διαχάσκω, hisco, magno hiatu diducor : à Them. χαίνω ; unde χάσκω, &c. V. Διαχαλάω, dissolvo, seu laxo & dissolvo : Item resolvo, dissipo, aperio ; à Them. χαλάω ; V. Διαχειμάζω, hyemem traduco, hyberno ; Thuc. l. 6. à χειμάζω ; V. Διαχείρισις, ἡ, ὁ, & διαχείρισης, ἡ, administratio ; Thuc. l. 1. verbalia, à διαχειρίζω, -ομαι, administro, rego, quasi διὰ χερὸς ἴχω ; Item interficio, minu confico, &c. V. Item Διαχέω ; vide ante διαχεῖζω : Item Διαχλιδάω, expon. luxui deditus sum, in deliciis vivo ; unde part. præt. med. διαχλιδώς ; apud Plut. in Alcib. per Sync. scil. ex activ. διαχλιδήσας, à χλιδάω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. διὰ, &c. V.

Διαχρῶ, perungo, perlino ; unde verbale, διάχρισμα, τὸ ; id quo perlinimur, unguentum ; sed expon. & peruncto ; ex διὰ & χρίω, &c. V. Item διάχυσις, diffusio, & διαχυτὸς, diffusus ; ut ὄιν διαχυτὸν ; Plut. Unde, διαχυτικὸς, diffundendi vim habens, & diffutiendi ; sed expon. & prodigus, qui res suas profundit ; verbalia, à διαχύω ; V. Διαχυτλέω, vel -δω, perfundo, humecto ; Hesych. à χυτλάζω ; V. Διαχύω, fut. ύσω, diffundo ; idem quod διαχέω ; à Them χύω ; unde χύω futur. χύσω, &c. Vide Διαχωτύω, & διαχώνυμι ; vide cum διαχάζω. Διάχωρα, expon. intervalla quæ sunt inter cohortes & centurias ; Suid. à Them. χῶρα, ὁ ; V. Διαψαθύλλω, idem cum, pro & ab διαψαλαθύλλω, quod à Suid. & Hesych. expon. εἰς ἴρυναν διαγέλλεσθαι, & derivatur à ψαλάσσω, suc. ξω, pro quo dicitur & ψαθύλλω. rango, contrecto, &c. V. Διαψέγω, reprehendo, vitupero, à Them. ψέγω ; V. Διαψηφίζομαι, calculum in urnam mitto, sententiam de aliqua re dico ; unde verbalia, διαψήφισις,

παστέα, verbale, ab ἐπιδάλλω, &c. V. Διϊπτάμαι, pervolo, volando pertranseo; idem quod διίπταμαι, ex διὰ & ἵπταμαι, &c. V.

Διϊσθμόω, ῶ, isthmum traduco, ex διὰ, & Them. ἰσθμὸς, ὁ; Vi. Item Διίστημι, seorsum sto, separor, sejungor, distractus sum & divisus: Item dissideo; ut apud Plut. in Apophth. Πομπήϊος, ἡνίκα Καίσαρι & Pompeium dissidium ortum esset: Item differo, discrepo, ek pass. ab act. δίϊστημι, q. d. seorsum statuo, &c. V. Item Διΐσχω, expon. viribus superior sum, viribus vinco, ex διὰ & ἰσχύω; V. Διΐσχύω, pervestigo; ex διὰ & ἰσχύω; V.

Δικαιαρχία, expon. justum imperium, vel etiam justorum imperium, à δίκαιος, αια, ον, & ἀρχὴ, ἡ, &c. Vi. Item Δικαιοδοτέω, ῶ, jura reddo, à δικαιοδότης; id vide.

Δικαιότης, ητος, ἡ, justitia, à δίκαιος, & dicitur tam de re, quàm persona; ut δικαίου ἀνὴρ, & δικαία ἀρχὴ; apud Hocrat. unde τὸ δίκαιον, subit. expon. jus, æquitas, & Aristot. Eth. 5. c. 7. id deducit ἀπὸ τῦ δίχα, quasi δίχαιον, quod in duas partes æquales rem scindat, neutri parti plus minusve ratâ portione tribuens; at Plato putat δίκαιον, dici, quasi δι' ἅιον, i. e. διὰ ἰόν, per omnes res procurrens; ascitâ scil. sibi literâ κ, ad elegantiorem sonum. Item Δικαιοῦσθαι, expon. jus pati, quod suum est auferre, cui opponit ἀδικεῖσθαι; Bud. ex Aristot. Item condemnare; ut apud Thuc. l. 3. ὑμᾶς δ' ἀυτὸ μᾶλλον δικαιώσω, vos autem ipsos magis condemnaveritis, est pass. ab act. δικαιόω, justum censeo: Item condemno, Suidæ & punio: Hesychio, & Poll. &c. Vide.

Δικαιοφύλαξ, ακος, ὁ, expon. idem quod δικαστήριον, & κολαστήριον; Suid. & Hesych. i. e. judicum concessus, tribunal, & δικαιώσις, expon. qui justum facit, judex, verbalia à δικαιόω, ῶ, όυμαι, -ῶμαι, &c. V.

Δικάσιμος, ὁ, ἡ, ὁ ἡμῖν; ut δικάσιμος ἡμέρα, quæ & ἔμμηνος, in qua judicatur, aut judicare licet, fastus dies: Poll. sic δικάσιμος ὥρα, tempus judicio præstitutum, à δικάζω, fut. άσω, jus dico, judex sum; unde in pass. δικάζομαι, in jus voco, judicio contendo, seu discepto, litigo: Item passivè, judicor: Thuc. &c. V.

Δικαστολία, & Ion. -λίη, ἡ, jurisdictio, judicium: Item lis, controversia; in Epigrammat. l. 2. à δικαστολος, ὁ; vide.

Δικαστικὸν, τὸ, expon. merces judicum, sportulæ judiciales, seu sportularia pecunia; Bud. est neut. à δικαστικὸς, ad judicem pertinens, judicialis: Item Judicandi, seu judiciorum peritus; Xen. unde etiam, adverb. δικαστικῶς, judicum more; ut fit in judiciis, &c. Vide.

Δικάω, ῶ, fut. άσω, judico, jus dico; Herodot. lib. 1. à Them. δίκη, ἡ, cujus etymon vide paulò suprà in δικαιόω, cum δικαιότης.

Δικαμίτης, ου, ὁ, qui ligone utitur, sofor; à Them. δίκελλα, ἡ; V.

Δίκελλος, expon. δίδυμος, i. e. biforis: Hesych. vel idem quod δίκελλος; quod expon. bipartitus; ut possit quis inferiore parte clausâ superpositam aperire, vel contrà; utrumque, à δικλὶς, ίδος, in plur. δικλίδες, idem cum sing. fores geminæ; sed dicitur, & δικλίδες πύλαι; Il. μ. portæ, vel valvæ bifores; i. e. αἱ δὶς, vel δίχθα κλειτόμυχοι; Eust. & apud Erotian. scribitur δικλίδιδες θύραι, i. e. δίθυρες, fores bipartitæ, ita ut una clausa altera manere possit aperta; sed exponi etiam potest, quæ binis clavibus clauderentur, habentibus, viz. singulis foribus suam clavem, à nomine κλεὶς, δός, ἡ, clavis, &c. V.

Δικογράφος, causarum scriptor; Budæo idem est quod δικορράπτης, unde δικογραφία, causarum concinnatio; ex δίκη, ἡ, & γράφω, ῶ: V.

Δίκαιος, dicitur, à quibusdam ἡ ζεὺς, quòd duplici grano sit prædita: ex δὶς, & Them. κόκκος, &c. V.

Δικορράφος, seu δικορράπτης, ου, ὁ, causarum concinnator seu consarcinator, causidicus, leguleius: Item δικορραφία, causas concinno, seu consarcino, judiciis compendium quæro, ex δίκη, ἡ, & ῥάπτω, fut. ψω, præt. φα, unde ῥάπτης, ὁ, & ῥαψὴ, ἡ, &c. V. Item Δίκορυς, υος, ὁ, ἡ; expon. biceps; Buttath. ex ic. Rhet. ex δὶς, & κόρυς, ὁ, &c. Vi. Δικόρυμβος, binos corymbos habens, ut δικόρυμβος ὄρος, duplicem verticem habens mons, seu duplex cacumen; ex δὶς, & κόρυμβος, ὁ V. Δικόρυφος, ου, ὁ ἡ, q. d. bivertex, duplicem habens verticem, & δικόρυφοι, dicuntur ii, quibus geminum est discerniculum capillorum, seu linea illa quæ capillos in duas partes discernit: ex δὶς, & κορυφὴ, ἡ, &c. V.

Δικότυλος, ου, ὁ ἡ ἡ; qui duarum cotylarum est, seu duas habens cotylas, i. e. duas caruncolas concavas circa cirros, dicitur de piscibus quibusdam ex eorum genere qui μαγίδια, vocantur: Aristot. Hist. An. lib. 4. c. 1. ex δὶς & κοτύλη, ἡ, &c. V.

Δίκρανος, ἔος, ὁ ἡ ἡ, biceps, ex δὶς, & κρὰς, seu κρὰς, &c. V. Item Δίκραιος, bifidus, bicornis; unde δικραιότης, ητος, ἡ; q. d. bifiditas, bicornitas: ex iisd. cum præced. id vide: sed potest etiam componi ex δὶς, & κέρας, ατος, τὸ; V.

Δίκραιρος, itidem exponitur bicornis: Suid. ex Epigram. ex δὶς, & κέρας, ατος, vel expon. biceps, bifidus, ex δὶς, & κρᾶς, ος, ἡ; V. Item Δίκρανον, sub ξύλον, expon. furcatum lignum, vel furca, unde δικρανόω, ῶ; bifurcum, seu biceps reddo, in duas partes aperio; utrumque, à δίκρανος; quod ex δὶς, & κράνον, τὸ, &c. V. Sic & Δίκρος, & per contract. δίκρους, item δικρόος, contracte δικροῦς; itidem, biceps, bifidus, bisulcus, bifurcus, dicitur autem per Sync. pro δίκρανος, seu δικράνος, vel potius, quasi δίκρανος, aut δίκρανος; ut scribit Etym. ex δὶς, scil. & κράνον, τὸ, seu κράνον, τὸ; à Them. κέρλιον, vel à Them. κέρας, ατος, &c. V. Item Δίκρουρος, geminam, seu duplicem habens fimbriam, vel utrinque fimbriatus, ex δὶς, & Them. κρουρὸς, ὁ; vide.

Δικταμνίτης οἶνος, vinum dictamno conditum, apud Dioscor. lib. 5. c. 57. à Them. δίκταμνον, herba quam extrahendis sagittis cervi monstravere percussi, eâ, pastuque ejus herbæ telo ejecto: ut tradit Theophr. Hist. Pl. l. 9 c. 16. & Plin. 8. 27. necnon Dioscor. 3, 37. &c. V.

Δικτυάλωτος, reti captus, irretitus: ex δίκτυον, τὸ, & ἁλωτὸς, ὁ, &c. Vide.

Δικτύδιον, ου, τὸ, reticulum: Poll. l. 7. diminut. Item Δίκτυες, apud Herodot. l. 4. sunt feræ quædam Libyæ, & δικτυεῖς, έως, ὁ, piscator rete trahens: Poll. Item Δίκτυια, vel δίκτυννα, ἡ, Diana, dicta ἀπὸ τῦ δικτύου; Orph. Hymn. in Artem. & omnia, à Them. δίκτυον, τὸ; vide.

Δικτυοβόλος, qui rete jacit, piscator retiarius; ex δίκτυον, τὸ, & βολὴ, ἡ, seu βόλος, ὁ, &c. V. Item Δικτυόβιος, rectum instar positus, reticulatus, ex δίκτυον, τὸ, & θιτὸς, ὁ, &c. V. Item Δικτυόκλωστος, in retia plexus, in retia fili modo contextus, ex δίκτυον, τὸ, & Them. κλώθω, fut. σω, unde κλωστὸς, ὁ, &c. V.

Δίκτυον, rete: Hesychio est etiam media cribri pars, in qua tenuia sunt foramina, dirivatur autem ab Eust. à δίκω, i. e. βάλλω, sicut ab eodem βάλλω, deducitur βόλος, quod affinem huic signif. habet, in plur. δίκτυα, τὰ, dicuntur esse quæ in locis planis & ἰσοπέδοις tenduntur, sicut ἐνόδια, quæ in viis: ut tradit Poll. sed dicitur etiam de reti piscatorum; Od. X.

Δικτυοπλόκος, qui retia nectit, seu connectit: Poll. l. 7. c. 30. ex δίκτυον, τὸ, & Them. πλέκω, unde πλοκὴ, ἡ, &c. V. Item Δικτυοποιὸς, qui retia conficit: Poll. ex δίκτυον, τὸ, & ποιέω; V. Item Δικτυουλκὸς, qui rete trahit, piscator retiarius: Poll. ex δίκτυον, τὸ, & ὁλκὸς, ὁ; à Them. ἕλκω, &c. V.

Δίκωλος, bimembris, duo habens membra: Dioscor. 2. 106. apud Rhetores δίκωλος περίοδος, est periodus duorum membrorum: ex δὶς & κῶλον, τὸ, V. Item Δίκωπος, qui duobus tantùm remis agitur: ut δίκωπος σκαφίδιον; Strab. l. 1. ex δὶς, κώπη, ἡ; V. Δικλήνδιον, ου, τὸ, gemina lecythus, duæ lecythi: Athen. l. 4. ex δὶς, & λήκυθος, ου; V. Διλημμάτιον, ου, ἡ, ex dilemmate, vel ex duobus lemmatis constans, à δίλημμα, τὸ, dilemma; i. e. argumentum ab utraque parte concludens adversarium, complexio Ciceroni, i. e. in qua ille, utrumvis conficerit, reprehenditur; sic autem dicitur, quoniam duabus propositionibus, seu διλήμμασι, conjunctione aut disjunctionis, in medium proferri solet, &c. Vide.

Διλόβος, apud Cratinum, dicitur ἡ Ἥβη δὲ, dea; vel à duplicibus honoribus, quos est fortita: vel à duabus lanceis quarum duas gestat, ut venatrix: Hesych. ex δὶς, & λόβη, ἡ, &c. V. Item

V. Item Διλοχία, ἡ, exp. duplaris decuria; ex δὶς & λόχος, ὁ, cohors, &c. V. Διμίτωπος, bifrons; ut διμίτωπος φρυγεύς, munitio anceps; ex δὶς & μίτωπον, τὸ, V. Δίμυλος, qui duorum est mensium, bimestris; item ἡ δίμυλος, scil. ὥρα, bimestre tempus; ex δὶς & μὺς, υὸς, V. Δίμητρος, bimater; Doricè dicitur δίμάτωρ, Epith. Dionysii, seu Bacchi; apud Diodor. Sic. l. 5. ex δὶς & μήτηρ, ἡ, V. Δίμιτος, ου, τὸ, duplici zonâ, vel tæniâ vinctum; sed exp. & germen duplex; ex δὶς & μίτος, ὁ, V. Διμοιρία, duas habens partes totius in tres divisi; bes vel bessis, Plut. in Tiberio, & in neut. δίμοιρον, τὸ, propriè signif. rei cujuslibet partes duas; sed peculiariter, de monera dicebatur, pro triobolo quòd hoc esset δίμοιρον drachmæ, Plat. in Axiacho; unde δίμοιρος, duplaris; qui est duarum partium, seu qui duas partes continet; ut τόκος δίμοιρος, usura bessis, i. e. octo per duodecim; ut & δίμοιρία, est in hæreditate, bes; & est etiam vocabulum militare, significans ἡμιλοχίαν; item δίμοιρίτης, ου, ὁ, qui duplam portionem capit, vel cui dupla portio datur; & δίμοιρος, milites quibus duplex annona datur; item δίμοιρίτης dicitur, qui δίμοιρίᾳ præfectus est, &c. Vide δίμοιρία. Δίμυξος, duo habens ellychnia, Plat. in fabula quæ νυξὶ μαχεῖ inscribitur; ex δὶς & μύξα, ἡ, V.

Δίνδυμος, τὸ, δίνδυμος, ὁ, & δίνητος, ου, ὁ, in vorticem, seu gyrum circumactio; verbalia, à δίνεω, vel δινδέω, à Them. δῖνη, gyrus; item aëris turbo; unde δῖνος, ὁ, idem, sed exp. etiam, vertigo, i. e. affectus quo caput circumagi videtur; item quicquid turbinatum est; à cujus similitudine, apud antiquos, δῖνος dicebatur vasculum fictile quoi, basi carens, & ab inferiore parte rotundum, Athen. l. 11. & Poll. l. 6. Atque indè, δινώδης, ους, ὁ ἡ, ἡ, exp. turbineus, vorticibus plenus; & δινόω, ῶ, seu ἕω, & δίω, exp. instar turbinis circumago, gyro, verso, &c. V.

Δίξυλος, bifurcus, bifidus; ex δὶς & Th. ξύω, cujus comp. varia desinunt in ξω, &c. V.

Διοζυγίτης, idem cum διοζωὸς, è Jove ortus; & ex iisd. V. Item διόζυγος, idem; item nobilis; pro quo per Sync. merrigratiâ, dicitur διόγυγος, &c. Id V.

Διοδεύσιμος, ὁ ἡ ἡ, & διόδευτος, pervius, permeabilis; utrumque, à διοδεύω, iter facio per, permeo, &c. Vide.

Διόζος, qui in duos ramos spargitur; unde διοζώδης, in duos veluti ramos findi, seu dividi; ex δὶς & ὄζος, ὁ, V.

Διοίγω, & διοίγνυμι, aperio, pando, refero; ex διὰ & οἴγω, sive οἰγνύω, f. ξω, &c. Vide. Item διοικοδομέω, inter ædificandum separo & discrimino, seu divido; ex διὰ & οἰκοδομέω, V. Διοινόβιος, exp. vino imbui, inebriari; est infin. pass. ab act. διοινόω, V. Διοινοχοέω, vinum fundo, misceo; ex διὰ & οἰνοχοέω, V.

Δίοιξις, ἡ, apertio, patefactio; verbale, a διοίγω, V. Διοίσω, sagittam mitto per, jaculo pertranieo, Od. τ. & φ. ex διὰ & οἴσω, V. Διοιχνίω, eo per, vagor per, pererro, Hom. hymn. in Pana; item διοίχομαι, exp. pereo, intereo, vel perii, interii, Soph. in Ajace; ex διὰ & οἴχομαι, unde οἰχνίω, ῶ, &c. V.

Διολισθάω, sive διόλισμα, disperdo; & in pass. διόλισμαι, dispereo; ex διὰ & ὄλισμα, V.

Διόμνυμι, persequor, expello persequendo, summoveo; idem fere quod act. δίωμι, V.

Διομαλίζω, & διομαλύω, complano, lævigo; item æqualem, seu æquabilem reddo; ex διὰ & ὁμαλίζω, sive ὁμαλύω, &c. V. Item διόμβρος, imbre madidus; seu simpl. madidus; ex διὰ & ὄμβρος, V. Διομολογέομαι, ῶμαι, confiteor; item fateor, h. e. caveo instrumento, & acceptum fero; item paciscor, conventum do, ex pacto promitto, & passivè, pacto promittor; item constituo, seu pono ita esse; item stipulor, paciscor, à te hoc contendo ut fateare, Plat. l. 6. de rep. unde verbale, διομολόγια, hujuscemodi constitutio atq; περιδιορισμὸς, item sponsio, pactum, Aristot. Eth. 9. ex διὰ & ὁμολογέω, ὁμῶ, ὅμαι, unde ὁμολογία, &c. V.

Διονομάζω, denomino, appello; unde apud Aristot. l. 1. Meteor. διονομασμένη, exp. nominatus, celebris; ex διὰ & ὀνομάζω, V.

Διονυσάζειν, dicitur pro, τὰ Διονύσια ἄγειν, Bacchinalia agitare; Bacchicum festum celebrare, Athen. l. 10. Item Διονυσικὸς, ἡ, ὁ, Bacchicus, vel Bacchanalis; ut & Διονυσιὰς, άδος, ἡ, idem quod Διονυσιακὴ, Bacchanalis fœm. sicut etiam, Διονύσιον, idem cum Διονυσικὸς, Bacchicus; ut Διονύσια νικῶσα, apud Diosc. l. 2. Bacchica hedera; & apud Athen. l. 2. Διονύσια δῶρα, i. e. vinum; unde Διονύσιον, ου, τὸ, sub. ἱερὸν, Dionysii fanum, Bacchi templum, & in plur. τὰ Διονύσια, sub. ἱερὰ, Bacchica sacra, Bacchanalia; festum in honorem Bacchi, Athen. l. 4. & Plut. sæpe; item Διονυσίσκος, q. d. Bacchulus; Autor definit. med. Διονυσίσκους, vocari dicit ossea eminentia, quæ prope tempora nascuntur; diminut. & omnia, à Th. Διόνυσος, ὁ, V.

Διόπης, Jovis filius, Epith. Apollinis; in Epigr. ex δὶς, genit. à ζεὺς, & πατὴς, ὁ, ἡ, V. Διόπομπος, exp. à Jove missus; ex Ζεὺς, Διὸς, & πομπὸς, V.

Διοπτικὸς, perspicax; à διοπτεύω, transpicio; item digno co, discerno; ex διὰ & ὀπτὸς, V. Item διοργίζω, irâ accendo, vel inflammo, & in pass. διοργίζομαι, irâ accendor, inflammor; ex διὰ & ὀργίζω, ομαι, V. Διόρνυμι, concito per, ex διὰ & ὄρνυμι, unde in pass. διόρνυμαι, concitus feror per; & apud Nonn. διορνύμενοι γθονίοις πνεύμασι, exp. prodiens a patre spiritus, &c. V. Διορύσσω, vide cum διορύξω. Item διόρισις, definitio; verbale, à διορίζω, V.

Διόροφος, duplici tecto instructus; duplicem concamerationem, vel contignationem habens, &c. Vide διώροφος.

Διόρυγμα, τὸ, fossa per aliquem locum ducta; item διορυκτὸς, ὴ, ὸν, qui parietes perfodit; & διορυχὴ, ἡ, perfossio, proprièe, parietum; verbalia, à διορύσσω, fodiendo penetro, &c. V. Item διορχίομαι, perfalto, usque ad finem falto, seu desalto; item peritiâ saltandi cum aliquo certo; ex διὰ & ὀρχέομαι, V. Διόρωπος, vide cum διωρύξω.

Δίος, ία, ον, τὸ, metus; à δίω, pro Th. δίδω, &c. V.

Διόσκοροι, sive Διόσκουροι, Castor & Pollux, Jovis & Ledæ filii; dicuntur Διὸς κοῦροι, quasi per excellentiam; quos alioqui; reges etiam Διὸς κοῦροι dicantur, à Stesichoro, &c. V.

Διόσπυρον, ου, τὸ, q. d. frumentum Jovis; genus cerasi, seu fructus cerasso similis, Theophr. H. Pl. l. 3. c. 13. sic etiam dicitur à quibusdam, lithospermon, Pl. n. 23. 11. ex διὸς & πυρὸς, ὁ, V.

Διόσσος, exp. gemino constans esse, &c. Vide.

Διότι, quamobrem, qua de causa; item quoniam, quia, eo quòd, propterea quòd; item quòd; & sic est à διὸ, V. sed sumitur etiam, διότι, pro δι' ὃ τι; propter quid? διὰτί; sæpe apud Aristot. & apud cund. & alios Philosophos, τὸ διότι, exp. causa cur; nam διότι, usurpatur & citra interrog. pro quare, qua de causa, quamobrem: rarius autem idem est quod ὅτι, quoniam, quia, &c. V.

Διοχεύω, Ionicè dicitur, pro διοχεύω, diste mino, distinguo, &c. V. Item διοχετεύω, per canalem, seu tubum duco, seu derivo; unde verbale, διοχετεία, derivatio aquæ, ductus aquæ; ex διὰ & ὀχετεύω, unde ὀχετεία, ἡ, &c. V.

Διοχλὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, quo duo vehi possunt, Poll. l. 7. ex δὶς & Th. ὄχος, ὁ, &c. V.

Διοχλίω, ῶ, turbo, perturbo; molestiam exhibeo, molestus sum, & in pass. διοχλοῦμαι, molestiâ afficior; molestia mihi exhibetur; ex διὰ & ὀχλίω, vide. Item διοχλίζω, dimoveo; sed exp. etiam, diduco os; ex διὰ & ὀχλίζω, V. Item διοχλόω, exp. munio, firmo, firmum reddo; ex διὰ & ὀχυρόω, V.

Διπηχεῖ, idem quod, & à διπήχης, duo cubita æquans; unde etiam, διπηχαῖος, scil. χῶρος, dicitur intersealmitium, i. e. μεταξὺ σκάλμων, h. e. intersticium inter scalmum & scalmum, ubi remex sedet, &c. V.

Διπλόη, ἡ, duplicitas; item vafritia versutiaque ac fraus hominis aliud in ore, aliud in corde habentis; cui oppon. ἁπλότης; item διπλοΐζω, f. ίσω, duplico; item διπλυνίδες, sub. χλαῖναι, duplices lænæ, Poll. omnia, à Th. διπλόος, contr. διπλοῦς, duplex, & cum genit. duplo major quàm,

Matth. c. 23, interdum etiam, signif. latus & grandis, & in plur. διπλοῖ, interdum, pro duo; ut διπλοῖ βασιλῆες, ex Apoll. Rhod. & διπλόα ἤματα, ex Soph. Item διπλῆς, duplicem etiam & verè ellem significat; ut contrà ἁπλῆς, hominem simplicem; sic διπλῆς ἀνὴρ, dicitur apud Eurip. πρὶν τὸ δύο πίλειν, fit δυσπλόος ἢ διπλόος; vel fit simpl. à δίς, per adjectionem paragogicam; inquit Etym.

Διπύτᾱμος, ὅ, ὁ ἢ ἡ, duos habens fluvios, Euryp. ex δίς & ποταμὸς, V. Item διπύρμων, duplicem habens puppem; ex δὶς & πρυμνὸς, ὁ, V. Διπρῳρος, duplicem proram habens, Athen. l. 5. ex δὶς & πρῷρα, V. Δίπτυχος, idem quod δίπτυξ, duplicatus; unde διπτυχίζω, duplico, Hesych. & δίπτυχα, duo; apud Euryp. in Iphig. Taur. omnia; à δίπτυξ, &c. V. Διπυδμιὸς, cui sunt duo funda seu duo habens funda; ut διπυδμιὸν κύλιξ, apud Eust. ex δὶς & πυθμὴν, V. Δικύρλιος, duos habens nucleos; interio e ligno gemino præditus; & τὸ δικύρλιον, dicitur instrumentum chirurgicum, i. e. specillum duos habens cuspides, Gal. ex δὶς & πυρὶς, ῐνος, V.

Δίρκαιον, Dioscor. testatur vocari à nonnullis τὸ δαύκον, l. 3. c. 83. &c. Vide de δερκεῖα.

Δισέγγονος, abnepos; & δισσογόνη, abneptis; ex δὶς & ἔγγονος, V. Item δίσωτος, exp. duarum uxorum maritus, &c. V. Δίσφυδος, bis coctus, recoctus; ex δὶς & ἑφθὸς, V. Διθανὴς, bis moriens, cui bis contingit mori, Od. μ. ex δὶς & θνήσκω, f. θανοῦμαι, unde varia ejus comp. desinunt in θανὴς, &c. V.

Δίσκημα, exp. id quod disci instar projectum est; id quod disjicitur; verbale, à δισκέω, V.

Δίσκηπτρος, duplex habens sceptrum; ut δισκήπτρῳ βασιλῆϊ, rex duplex sceptrum gerens; πᾶν δίσκηπτρον dignitas duplex, δίθρονον, seu in uno homine, seu duorum in uno regno, Æschyl. ex δὶς & σκήπτρον, τὸ, V.

Δισκοβόλος, qui discum jacit, seu in sublime jaculatur; est comp. ex δίσκος & βολὴ, ἡ, &c. V.

Δισκωλία, exp. spatium quod quis disci jactu attingere potest; à δίσκωλος, quod ex δίσκος & ὄρος, Ionice pro ὅρος, terminus; quod in plur. est ὄρος, ὁ, & ὄρα, τὰ, &c. V.

Δισμύριοι, bis decies mille; aut viginti millia, Plut. ut δισμύριοι ἱππεῖς, viginti armatorum millia, Plut. in Cam. & δισμυριάπους, viginti pedum, Luc. δισμύριαι ἴτυι, viginti annorum millia; & δισμύριοι πεζοὶ, vicies mille pedites; ex δὶς & μύριοι, V.

Δισσαπάων, atavus, vel abavus; ex δὶς & πάππος, V. Item δισσάβαμος, ὁ ἢ ἡ, duas spithamas longus, quos docrantes altitudine æquans, Dioscor. l. 3. c. 84. Unde δισσαβαμιαῖος, idem; aruc eund. ex δὶς & σπιθαμὴ, ἡ, V.

Δισσαυρία, bis ferox; ex δὶς & αὐσηρὸς, ἁ, seu αὐστηρὸς, ὁ, &c. V.

Δισσάκις, bis; & δισσαξ, duplex, à δισσὸς, V.

Δισσίλεκας βασιλεὺς, vocat Sophocles Menelaum & Agamemnonem; quoniam il i duo reges erant & imperatores Græcarum copiarum; ideo & δισσαγορτὴς, ex δὶς & ἀγορὰ, ἡ, unde ἀγορεύω, &c. V.

Δισσάσιον, exp. duplo pondere rependendum, vel duplum ponderans; pondere duplo, ex δὶς & ἴσημι, appendo; unde ζυγάσιον, pondere demensus, &c. V. Item δίστεγος, duplex tectum habens, seu duo tabulata & contignationes; unde δίστεγία, ἡ, duplex tectum; vel domicilium duobus tectis, seu duabus contignationibus instructum, Poll. l. 4. c. 19, ex δὶς & στέγη, τὸ, V. Δίστιχία, seu δίστιχιασις, ἡ, dicitur affectus palpebrarum, quum sub ordine pilorum palpebræ naturali, alius ordo pilorum præter naturam succrescit, Aut. defin. med. Item δίστοιχία, duplex ordo, bini ordines; utrumque, à δίστιχος, seu δίστοιχος, quæ V. Δίσχορος, exp. quæ bis peperit, &c. V. Δισύλλαβος, vide cum δισύλλαβος. Δισχιδὴς, bifidus; ex δὶς vel δὶς, & σχίζω; unde σχίδη, ἡ, &c. V. Δίσωμος, & δισώματος, bicorpor; ex δὶς, pro δὶς & σῶμα, ατος, V. Διτάλαντος, qui duorum est talentorum; duo talenta ponderans; ex δὶς, pro δὶς, & τάλαντον, τὸ, V. Διτροχαῖος, duplex trochæus; ex δὶς, pro δὶς, & τροχαῖος, sc l. πὰς, &c. V.

Διτγλωττὸς, duplicis linguæ; & διττγλωττία, ἡ, duplex lingua; ex διττὸς & γλῶττα, ἡ, V. Item διτοκία, ῶν, bina pario, seu bis pario; ex διττὸς & τοκὸς, ἡ, &c. V. Διπολεγία, vide cum διτολογία.

Δίυγρος, humidus, uliginosus; item mollis, infirmus; unde διύγραινω, madefacio; madore perfundo, humecto; ex διὰ & ὑγρὸς, unde ὑγραίνω, &c. V. Item διυλίζομαι, exp. in materiem abeo, Plat. in Tim. ex διὰ & ὑλάζομαι, V.

Δύλισις, percolatio, per colum transfusio, Suid. & διύλιστὴρ, idem quod ὑλιστὴρ, colum, cribrum; (id V.) verbalia, à διυλίζω, V.

Διφαλαγγία, duplicata phalanx; duæ phalanges; ex δὶ pro δὶς, & φάλαγξ, αγγος, V.

Διφαύω, idem cum, vel pro διαφαύω, illucco, &c. id V.

Διφήτωρ, ορος, ὁ, quæsitor, indagator; verbale, à διφάω, quod propriè exp. q. d. palpando quæro; nam Etym. deducit παρὰ τὸ ἅπτω, tango; unde ἀφὴ, & ἁφάω; ut sit pro διαφάω, expositque ψηλαφῶ; ut & Hesych. &c. V.

Διφθερινὸς, pelliceus; & διφθερίτης, ὁ, idem; unde fœm. διφθερίτις, Poll. Item διφθέριον, τὸ, dicitur ulcus quoddam, in Hippiatr. omnia, à Th. διφθέρα, ἡ, pellis; item Herodot. l. 5. διφθέραι βίβλος, ab Ionibus, priscâ consuetudine, διφθέραι nominari tradit, quia, aliquando in penuria papyri, utrebantur membranis, seu pellibus caprinis & ovinis; item Bulga etiam διφθέρα, dicitur, i. e. saccus coriaceus, seu pelliceus, &c. Item διφθερίας, vide cum διφθερόω, pelle intego, &c. V.

Διφθερίτης, aurigor; bigas, seu currum agito; à διφρηλατὴς, V.

Διφθορόω, vide cum διφθορέω.

Δίφρος, dictus est quasi δίφορος, à duobus eos locus ille in curru ferre solebat; ut tradit Eust. alii autem exp. bigam, i. e. currum bijugem; item δίφρος, dicitur sella lecticaria; sive scamnum quo gestantur infirmi, Bud. &c. V.

Διφρεσία, bigarum, seu sellarum fabricatio; ex δίφρος, ὁ, & ἔργον, τὸ, &c. V. Item διφροφόρος, vel διφρηφόρος, qui sellâ lecticariâ aliquem gestat; unde διφροφορία, sellam lecticariam fero; & in pass. διφροφορέομαι, sellâ lecticariâ gestari; ex δίφρος & φορὲω, ὁ, seu φορὸς, ὁ, unde φορίω, &c. V.

Δίφυια, ἡ, exp. q. d. duplicitas naturæ, natura duplex aut anceps; item bifida participio; apud Aristot. de part. an. l. 2. Item δίφυιος, idem quod δίφυὴς, geminus; bipartitus, bifidus, & special. duplicis, aut ancipitis naturæ; ut apud Soph. in Trach. δίφυιὸν σφιν τὸν θηρῶν, de Centauris semihominibus & biformibus, &c. V. Item δίφυλλος, bina folia habens; bifolius; ex δὶ pro δὶς, & φύλλον, τὸ, V. Δίφατος, duplicem edens vocem; item duplici voce loquens, bilinguis; ex δὶ pro δὶς, & φατὸς, ἡ, &c. Vide.

Δίχᾳ, est pro δίχα, &c. Ut &, διχάω, idem quod διχάζω, in duo divido; diduco, separo, &c. V.

Δίχαλκον, duo chalci; quarta oboli pars; Poll. l. 9. ex δὶ pro δὶς, & χαλκὸς, ὁ, &c. V. Item δίχιτον, duabus tectus, seu involutus tunicis; ex δὶ pro δὶς, & χιτὼν, V.

Διχόμητις ἕξις, exp. contentio duplicis consilii, anceps & dubia; ex δίχα & μῆτις, ἡ, V. Item δίχως, exp. qui duorum est congiorum, Dioscor. 3 59. ex δὶ pro δὶς, & χοῦς, οος, congius, &c. V.

Δίχεσια, vide cum δίχεσον.

Διχηλὰω, idem quod διχάω; item διχαλάζω, ὅ, ὁ, à quibusdam dictus est morbus renum διαβήτης appellatus, quem comitatur maximus sitis; ut tradit Aret. sed est & nomen herbæ, quæ alio nomine labrum Veneris appellatur, indè dictæ, quòd sit concavo alarum sinu, in quo subsistit ros salsus, ut Plin. l. 27. c. 9. tradit; vide Dioscor. l. 3. c. 12. Item διχήνης, idem quod διχηνὴς, & διχῶδης, τὸ, exp. q. d. siticulositas, aut siticulosa ariditas. neut. à διχώδης, & omnia, à Th. δίχα, ἡ, &c. V.

Δίω, timeo, unde δίος, Il. 1. Unde etiam, δεδίσσεται, deducit Eust. per Anadiplasiasmum; reducitur etiam ad Th. δείδω, V.

Διωδισμὸς, idem quod ὠδισμὸς, verbale, à διωδίζω, idem quod διαδίω, dilacello, disjicio; item intrudo per, trajicio impellendo, & intrudendo; item detrudo, deturbo; item repello, propulso, ejicio, &c. ex διὰ & ὠθίζω, idem cum Th. ὠθίω, &c. V.

Διωγμὸς, est verbale, à διώκω, &c. Vide.

Διωκάδιον, Attice dicitur, idem quod, & pro Th. διώκω, ut ἀμυνάδιον, pro ἀμυνῶ, apud Aristot. & Plat. de eo dicitur, qui judicio persequitur, &c. Vide.

Διωκτὸς, ὴ, ὸν, quem persequi debemus; item quem consectari oportet; experendus, Soph. Item διωκτὺς, pro δίωξις, persequutio; ex Lasc. omnia, à διώκω, V.

Δόδεκα ποδὸς, ἡ, ἀελλὼδης, ἴχνη μέλε, ὄνυξ, ἴλιον, Ἄρτυν, ἄλας, βοτάνην, ζωμὸν, ὕδωρ, πυρὲς; quod Epigr. ex Ausonio, quidam sic interpr. Dodra vocor; quæ causa? novem species gero; quæ sunt? jus, aqua, mel, vinum, panis, piper, herba, oleum, sal; dicitur igitur à dodrante, dodrans enim, dicuntur novem unciæ, &c. V.

Δόκιμα, τὰ, in agro Lacedæm. dicti sunt τὰ ἀφορα quidam, παρὰ τὸ δέχεσθαι τὸν Τυνδαρίδαος; teste Suida; Etym. etiam meminit, & Plut. in lib. περὶ φιλαδ.

Δολιχεύω, est comp. ex δολιχὸς, &c. V.

Δολιχήτης, vide cum δολιχότης.

Δολιχόμυρον, dicitur proprietas quædam verbum, quando versus aliquis pedum numerum unâ syllabâ excedit, & sic quasi caudam longiorem habet; ut est iste, Il. γ. Κάδμον θ' ἱπποδάμοιο, ἠ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα, tales δολιχόμυροι, & alio nomine, ὑπερμέτρου, appellantur, Eust. ex δολιχὸς, & μέτρον, τὸ, &c. V.

Δολοφρονίδης, idem, & ex iisd. cum δολοφρόνιος, à Th. φρένες, ουσι, cogito, &c. V.

Δόλωσις, deceptio, verbale, à δολόω, f. δολῶσω, &c. V.

Δορυάλλων, idem, & ex iisd. cum δορυάλλατος, id V.

Δορυδήκτος, hastâ captus, Eurip. idem quod, & pro δορυδήκτητος, quem hastâ aliquis venatus est; ex δόρυ, & δηκτὸς, ὴ, unde δηκτὸς, &c. V. Sic & δορίκτητος, hastâ partus; pro δορύκτητος, quem quis hastâ acquisitum possidet: ex δόρυ & κτητὸς, ὁ, &c. V.

Δορίλητος, & δορίλητος, utrumq; idem cum, & pro δορύλητος, hastâ prehensus, aut captus; ex δόρυ & λητὸς, ὁ, V. Δορμανὴς, pro δορυμανὴς, hastâ furens; seu insano hastæ bellandique amore captus; bellandi avidissimus; ex δόρυ & μανία, ἡ, V. Δορίμαχος, & δορίμαχτος, pro δορύμαχος, hastâ furens; bellicosus; ex δόρυ & μάχη, ὁ, V. Δορμήσωρ, vel δορμήσωρ, pro δορυμήσωρ, q. d. hastâ machinandi aliquid peritus, bellicosus, Epith. Martis; ex δόρυ & μήδομαι, f. μήσομαι, unde μήστωρ, &c. V. Δορπέτης & δορατπέτης, pro δορυπέτης, qui hastâ cecidit; ex δόρυ & πίπτω, inusit. pro Th. πέπτω, f. πεσῶ, &c. V. Δορυσπόνδης, hastâ laborans, seu laboriosus in bello; ex δόρυ, pro δόρυ, & πόνος, ὁ, &c. V.

Δορυσσόος, unde δορυσσόζω σφυγμὸς, species pulsus, sic dictus à dorcadum similitudine; quoniam nimirum dorcadum saltum imitatur; à δορκὰς, ἀδος, V. Item Δορκὶς, herba ead. cum dictamno; apud Acc. à Th. δέρκω, κομαι, V.

Δορυσθὴς, apud Suid. idem quod Th. δόρυ, vel τὸ ὑποδεχόμενον τὸ δίκελας τὸν ὄρυφον; ut sunt columnæ vel trabes.

Δόρπη, ἡ, vespertinum tempus, quando scil. cœnare solebant; item δορπία, ἡ, prima dies Apaturiorum; (quod festum erat publicum Athenis trium dierum spatio durans;) dicta, ut Suid. tradit; quòd qui ex eadem tribu essent, ad cœnam convenirent; scribitur & δερπία; utrumque, à Th. δέρπω, τὸ, unde δόρπον ἐλέσθαι, pro, cœnam sumere; item per Catachresin, simpl. pro paltu ponitur; apud Opp. de venat. l. 3. Eust. deducit παρὰ τὸ δόρυ παίειν, q. d. ἀπὸ τοῦ δόρυ παίειν, in quo hasta quiescit, &c. V.

Δορυφρίπτωρ, exp. falx præacuta, inserta infixaque longurio, non absimili formâ muralium falcium; harpago; in Epigr. ex δόρυ & ῥίπτωρ, τὸ, V. Item δορυθαρσὴς, Poët. hastâ audax, bellicosus; in Epigr. à Them. θαρσέω, ῶ, τὸ, V. Δορυθήκτος, vide supra cum δορυδήκτος. Δορύκλυτος, pro quo & δορίκλυτος, hastâ clarus, Il. α. & Od. ο. à κλυτὸς, ὁ, V. Δορύκνιον, ου, τὸ, dorycnium; herba, de qua Dioscor. l. 6. sic appellatam scribit Plin. q. òd cuspides in præliis tingerentur illâ passim nascente; Demophoon autem, quòd ad inferendam mortem pares τῷ δόρατι vires habeat; refertur ad Them. κνάω, seu κνήω, V. Δορύκτητος, vide cum δορυκτήτος. Sic & δορύλητος, vide cum δορίλητος, & δορύμαρτος, cum δορίμαρτος, ut &, δορυμανὴς, cum δορμανὴς; δορύμαχος, hastâ pugnans; à Them. μάχομαι, unde μάχη, ἡ, &c. V. Δορυμήσωρ, vide cum δορμήσωρ. Δορυξήνης, qui in bello hospitalem quandam amicitiam cum aliquo contraxit; ut Glaucus cum Diomede; apud Hom. Item qui mittitur legatus de redimendis captivis; item simpl. hospes amicus; Soph. in Electr. à Them. ξένη, ὁ, V. Δορύξοος, vide cum δορυξόος. Δορυπέτης, vide cum δορυπέτης. Δορύπληκτος, hastâ percussus; à πλήκτης, ὁ, τὸ, hastâ percussus; à πλῆκτος, ὁ, V. Δορυπόντης, hastâ perculsus; in Epigr. à πόντος, idem quod Them. πόσις, f. πόσω, &c. V. Δορύσσυτος, ignean hastam habens, Demetr. Phal. à Th. πῦρ, πυρὸς, V. Δορυσθενὴς, hastâ valens, seu potens; à Th. σθένω, unde σθένος, εος, τὸ, &c. V. Δορυτίνακτος, qui hastam quatit, qui hastâ ferit; vel etiam passivè, qui hastâ feritur & pertunditur; à τινάσσω, f. ξω, &c. V. Item δορυφόρημα, satellitium; satellitum hastatorum comitatus; verbale, à δορυφορέω, quod Metaph. exp. stipo, i. e. affector; item tueor, protego; item servio, &c. V. Item δορυφορία, ἡ, satellitium; & δορυφορικὸς, ad satellitium pertinens; ut δορυφορικὴ ὁπλίτης, apud Plat. Utrumq; à δορυφόρος, hastatus satelles; à φορὲω, unde φορίω, comp. ut reliqua præcedentia, cum δὶς, particula compositiva, &c. V.

Δόλωσις, servitus; verbale, à δουλόω, V.

Δουλοπρέπεια, servilitas; ita ut servos decet; à δουλοπρεπὴς, V.

Δουξιλιπὴς, vide cum δορυλιπὴς; item δουξιμερὴς, vide cum δορυμερὴς. Sic &, δουξιμήσωρ, cum δορυμήσωρ. Δουξιμανὴς, hastæ longitudinem æquans; ex δοῦξι, pro δόρυ & μῆκος, εος, τὸ, V. Δουξιτενὴς, vide cum δορυτενὴς. Δουξιτυπὴς, hastâ verberatus; & δουξιτυπὴς σφυγὲς, exp. malleus ad tundenda ligna; in Epigr. ex δοῦξι, pro δόρυ, & τυπὴ, ἡ, seu τύπος, ὁ, &c V. Δουξίστωρ, hastâ interfectus; ex δοῦξι, pro δόρυ, & φατὴ, ὁ, occisus; à Them. φάω, ομαι, occido, &c. V. Δουσθένη, vide cum δορυσθένη. Δουστακὴς, apud Constantinum ex Oppian. exp. ligno stratus, contignatione comactus; ex δοῦξι, pro δόρυ, unde δόρυ, τὸ, lignum. & πήγνυμι, f. ξω, & in a. 2. ἐπάγλων, &c. V.

Δοχμιακὸς, unde δοχμιακὸν μέτρον, metrum dochmio pede constans, apud Hephæstion; à δόχμιος, dochmius; pes in quinq; syllabas excurrens, Schol. tamen Hephæstionis, epitritum primùm nominari δόχμιον ait, constantem una brevi & tribus longis; à Th. δοχμὸς, ὁ, &c. V.

Δοχὸς, vide in δοχὴ.

Δρακόντιον, herba est de qua Plin. l. 24 c. 16. sed est quoq; nomen vitis; item morbi genus; à Them. δράκων, οντος, V.

Δρακοντολίτης, draconis intersector, Epith. Apollinis; ex δράκων, οντος, & Th. ὄλλυμι, f. ὀλέσω, unde ὀλετὴρ, &c. V. Item δρακοντοφάγος, exp. draconting crine, draconis instar villosus; ex δράκων, οντος, & μαλὸς, ὁ, &c. V. Δρακοντόμμων, draciones imitans; ex δράκων, οντος, & μίμος, ὁ, V. Item δρακοντόπους, draconis habens pedes; ex δράκων, οντος, & πὰς, ὁ, &c. V.

Δρέπομαι, flos, & δρεπτὸς, ἡ, ὸν, unde διδρεπτὸς, ut apud Thuc. τὰ δὲ διδρεπτὰ μᾶλλον, beneficia, beneficia; est pass. à Th. in act. δρέπω, V.

Δρεπτίνδα, Hesych. exp. δρεπτικὸς, i. e. fugitive, Suid. autem, genus quoddam ludi fuisse scribit, & in eo moris fuisse, ut unus ex pueris oculis clausis clamaret, τρὲς, φυλάττω; reliqui autem fugerentes, ne caperentur, caverent; à δρεπτίνδα, seu δρεπτὰς, quæ V.

Δρεπτὸς, idem cum δρεπτέος, quod vide cum δρέπτω.

Δρεπτυρχοὶ, dicuntur οἱ ἐργαζόμενοι δρέπτια, qui faciunt byssum, seu byssinum linum, Hesych. ex δρέπτις & ἔργον, τὸ, V.

Δρέπτις, εως, ἡ, exp. sericum, byssus; à Th. δρέπω f. δρέψω, &c. V.

Δρεχμὴ, ab Etymol. Theocr. & aliis Gramm. dicta traditur à δρέπομαι, i. e. quæ tantum χρημάτων, continet, quantum aliquis manu in pugnum contractâ capere possit; est autem sex obolorum, viz. drachma Attica, &c. Vide.

Δρεπανὶς, ἴδος, ἡ, est drepanis avis; apud Aristot. à δρέπανον, ἡ, idem quod

δρέπανον, τό, quod exp. & falx bellica; item ensis falcatus; ut quo usus est Perseus, alio nomine, ἅρπη, &c. V.

Δρίλακας, Eleis sunt βδέλλαι, hirudines; teste Hesych. à Th. ΔΡΓΑΟΣ, ὁ, V.

Δρυκαρπα, τά, eadem quæ & ἀκρόδρυα, i.e. ὁὶ ἀφορίζειν δρυὸς καρποί; item δρύκαρπα, τά, dicuntur omnes fructus arborum; ex δρῦς, υὸς, & καρπὸς, ὁ, &c. Vide.

Δρυοβάλανος, glans querna; ex δρῦς, υὸς, & βάλανος, ἡ, V. Item δρυοβαλὴς, quercu, i.e. quercus cortice tinctus; à βυρὴ, ἡ, V. Δρυκοίτης, in quercu, seu in arbore cubans, Epith. cicadæ; in Epigr. à Th. κοίτη, ἡ, V.

Δρυοκολάπτης, ου, ὁ, vocatur picus arborarius, vel Martius; ὀπὸ τῶν τὰς δρῦς κολάπτειν; à Th. κολάπτω, f. ψω, &c. V.

Δρυοκόπος, q.d. quercicæcæ, seu roboriscæ, lcil. aves, i.e. roboricei generis aves; à κοπὴ, ἡ, V. Δρυοπαγὴς, ex ligno, seu contignatione compactus; Nonn. Unde δρυοπαγὴ σόλον, vocat Soph. τὸν πολύκελευν, ut tradit Hesych. vel classem è quercubus compactam; à Th. πηγνύω, f. πήξω, in a. 2. ἐπήγλον, &c. V. Item δρυοπήγεις, dicitur herba, de qua Dioic. l. 4. c. 189. quæ nomen à vietis muscosisq; roboribus, in quib us nascitur, habet, ex πέφυκε, εδ, comp. ut reliqua præcedentia, cum Th. δρῦς, δρυὸς, &c. V.

Δρυοτόμος, quercuum amputator; & general. arborum amputator; sed exp. & materiarius; item lignarius faber; pro quo dicitur etiam δρυτόμος, Il. λ. & π. Unde δρυοτομία, ἡ, arborum amputatio, sectio materiæ; & δρυοτομικὴ, ars amputandi arbores; ars materiaria; ex δρῦς, υὸς, & τομὴ, ἡ, seu τμὶς, ὁ, &c. V.

Δρυπετεῖν, exp. in montibus vagari, & circa quercus, vescentem earum glandibus, & iis succidendis se fatigantem, Hesych. sed exp. & arboribus circumvallatum obsidere, Suid. ex δρῦς, υὸς, & πολέω, ῶ, &c. V.

Δρύπτω, Eust. πύελον ξυλίνη, ἡς ὀπὸ δρυὸς, apud Æschin. in Agamemnone; sed scribitur & per ο diphthongum, teste eod. & tunc per Sync. dicitur veluti δρυόπτη; ac propriè est πύελον, sive λάρναξ ὀπὸ τινὸς; à Them. δρὶς, υὸς, V.

Δρῦφακτον, ὁ, vel δρύφακτον, τό, tabulatum, tepes, cancelli; peculiariter, sic Athenis dicebantur cancelli ejus loci, in quo senatus judicabat, Poll. & Hesych. quasi δρύφεκτοι, seu δρύφεκτα, παρὰ τὸ τεῖς δρυσὶ φράσσεσθαι τετάχθαι, ξύλοις; ex δρῦς & φράσσω, f. ξω; unde φρακτὸς, ὁ, &c. V.

Δρύφελα, τά, Etym. esse dicit λέμματα, φλοιὸς, seu ὃ ὀπορυπτόμενον φλοιὸς, παρὰ τὸ δρύπτω, quod est λεπίσματα; ut ὃδὶ πίσσῃ ῥίζας δρύφελα πονηθὸν; à Th. δρύπτω, f. ψω, quod exp. & ut volunt Gramm. propriè, excortico arborem quæ δρῦς dicitur, &c. V.

Δυάζω, dissentio. vel δύσζω, i.e. dubito; idem quod, & pro διάζω, id V. Item δυασμὸς, ῦ, ὁ, exp. coitus; item dubitatio; quasi verbale, à δυάζω, præced.

Δύαμαι, pass. idem quod act. δύω, vel δύνω V.

Δυσαμβατος, idem quod δύσβατος, V. ex δύς & ἀμβαίνω, pro ἀναβαίνω, &c. V. Item δυσαναβλαστία, difficulter repullulo; ex δύς, ἀνὰ, & βλαστάω, &c. V. Δυσανάδοτος, qui difficulter digeritur; (cui contr. διανάδοτος) ab ἀνάδοτος, V. Δυσανάκλητος, revocatu difficilis, non facilè revocabilis; ab ἀνάκλησις, V. Δυσανάκλητος, qui difficilè retocillari, seu recreari potest; ab ἀναλαμβάνομαι, f. ἀναλήψομαι, &c. V. Δυσανάλυτος, q. d. ægrè resolubilis, seu dissolubilis. ab ἀνάλυσις, f. ύσω &c. V. Δυσανάπειστος, cui vix dissuaderi potest; qui ægrè ab opinione deducitur; ab ἀνάπεισις, V. Δυσανάπλους, ut δυσανάπλοος ποταμὸς, fluvius qui non potest adversa aqua navigari; ab ἀνάπλους, V. Δυσανάπλευστος, vide post δυσαπόπλοια. Δυσανάπνους, ὁ, ἡ, ου, difficulter respirans; ab ἀνάπνευσις, V. Δυσαναρτία, ας, ægrè fero, ægro animo tolero, gravor; ut δυσαναφέρεσθαι τὰ γιγνόμενα, ἢ τῷ τρέφειν, ægrè ferentes, seu quam ægrè ferrent quæ fiebant, & moram; apud Thuc. 7. & Plut. in Sert. Item δυσανάφορος, toleratu difficilis; item intolerans; unde adv. δυσαναχίτως, ægro animo, intoleranter; ab ἀνάφορος, V. Δυσανάτρεπτος, subversu, vel eversu difficilis, Plut. ab ἀνάτρεπτος, V. Item δυσαναφορικὸς, qui difficulter ἀναφορεῖ & excreat, Helych. at δυσανάφορος ὕστης, exp. δυσβάστακτος, ab ἀναφορὰ, ἡ, unde ἀναφορικὸς, comp. ut reliqua præcedentia, cum δύς particula compositiva, &c. V.

Δυσάνυστος, ὁ, ἡ, ου, toleratu difficilis; ex δύς & ἄνυστος, ab ἀνύω, ομαι, &c. V. Item δυσάνιος, qui & δυσανίης, exp. qui mœrorem levi de causa concipit; vel ut inquit Gal. cui res parvæ tristitiam afferunt, vel magnæ vehementiorem, aut diuturniorem quàm aliis hominibus; sed exp. & anxius; à Th. ἀνία, ἡ, V. Δυσάοδος, ὁ, ἡ, ου, ascensu difficilis; vel simpl. ad quem accedi vix potest; ab ἄνοδος, V. Δυσαπαγώγιστος, exp. molestus adverlarius; ab ἀπαγωγίστος, V. Δυσαπόνιπτος, ὁ, ἡ, ου, qui ægrè elui, vel ablui potest; ab ἀπονίπτω, ομαι, f. ψω, &c. V. Δυσαποπίπτω, qui vix decidit, seu delabitur, Theophr. ab ἀποπίπτω, unde ἀποπέσοις, &c. V. Δυσαπόσπαστος, qui ægrè avellitur; unde δυσαποσπάσασθαι, ità ut difficulter avellatur; more eorum quæ difficulter avelluntur, ab ἀποσπάστος, V. Δυσαπόστατος, qui difficulter averti potest, & depelli; item qui difficulter potest avocari; ab ἀποστρέπω, ομαι, f. ψω, &c. V. Δυσαποτρεπὴς, qui vix amoveri & depelli potest; ab ἀποτρέπω, ομαι, f. ψω, &c. V. Δυσαρέσκομαι, displiceo; unde δυσάρεστος, ineptus gratiæ aucupator; apud Athen. ab ἄρεσκω, ομαι, V. Δυσαρίστησις, ἡ, displicentia sui & tædium; verbale, à δυσαρίστω, ῶ, non hilariter affectus sum, implacidè me habeo; ut ægroti qui in lecto acquiescere nequeunt, & jactantur; item δυσάρεστον, τό, offensio; & δυσαρίεσθαι, morosè, offenso animo, adv. a δυσάρεστος, qui difficulter placere queas, &c. V. Item Δυσαρμοσία ὠδῶν, dicitur apud Plut. de viro & uxore discordibus; ab ἁρμόζω, ομαι, comp. ut reliqua præcedentia, cum δύς, particula compositiva, &c. V.

Δυσάρατος, intolerabilis, minimè tolerandus; ut ὀδμὴ δυσάρατος, apud Apoll. Rhod. Arg. l. 2. ex δύς & ἀράομαι, V. Item δυσβάστακτος, cum difficili portatione; ita ut vix portari possit; à δυσβάστακτος, V. Δύσβατον, τό, exp. adeundi, seu transeundi difficultas; est neut. gen. substantivè à δύσβατος, qui difficulter scandi aut adiri potest; impervius, &c. V. Δυσβλαστὴς, difficulter germinans, unde Δυσβλαστέω, ῶ, difficulter germino; à βλαστὸς, ὁ, unde βλαστέω, idem cum, & pro Th. βλαστάνω, &c. V. Δυσβοήθητος, & Δυσβοήτος, cui vix succurri potest, vix medicabilis; à Th. βοηθέω, ῆσω, &c. V. Δύσβολος, cui jactus malè cedit; ut cui alea infelici jactu cecidit, Poll. l. 9. à βολὴ, ἡ, seu βάλω, ὁ, &c. V. Δύσβολος, cujus malum, vel infelix est consilium; unde Δυσβουλία, malum consilium, seu infelicitas consilii; à Th. βουλὴ, ἡ, V. Δυσγάργαλος, seu Δυσγάργαλις, ut &, Δυσγαργάλιστος, qui scite titillari & contrectari manibus ægre sinit, ut equus qui non nisi difficulter sinit se fricari manibus, vel distringi strigili; talis enim dicitur Δυσγάργαλις ἵππος, apud Xen. de re equ. à Them. γαργαλίζω, comp. ut reliqua præcedentia, cum δύς, particula compositiva, &c. V.

Δυσγνωσία, agnitu difficilis, qui facilè agnosci non potest; vel qui non facilè notificari potest, seu innotescere; ex δύς & γνωσὶς, ὁ, V. Item δύσγνως, cognitu difficilis; ex δύς & γνωσὶς, V. Δυσδιάθετος, qui ægrè componitur; compositu difficilis, Plut. in Cæs. ex δύς & διάθεσις, à διατίθημι, V. Δυσδιαίρετος, difficulter divisibilis; cujus divisio difficilis est; à διαίρεσις, V. Δυσδιαίτητος, cujus arbitrium est difficile; de quo arbitrari difficile est; à διαίτητὸς, V. Δυσδιακόμιστος, ægrè tolerabilis; & Δυσκόμιστος, idem; à κομίζω, ομαι, unde διακομίζω, ομαι, &c. V. Δυσδιάκριτος, qui difficulter discerni, seu dijudicari difficulter potest; à διακρίνω, ομαι, V. Δυσδιάλακτος, difficilis reconciliatu; & non facilè placabilis; à διαλλάττω, ομαι, f. ξω, &c. V. Δυσδιάλυτος, ægrè dissolubilis; qui difficulter potest dissolvi; item ægrè reconciliabilis; difficulter iram deponens; à διάλυτος, vide. Δυσδιάφευκτος, qui vix effugi potest, ægrè evitabilis; à διαφεύγω, V. Δυσδιάφορος, in genere, qui ægrè digeritur, in specie, cui difficulter succi perspirabili cute digeruntur, Gal. à διαφορέω, ῆσομαι, unde διαφόρησις, ἡ, &c. Vide. Δυσδιαφύλακτος, qui difficulter custodiri potest, vel caveri, à διαφυλάττω, ομαι; V. Δυσδιαχώρητος, qui difficulter excernitur, a διαχωρέω, f. ήσω, &c. V. Δυσδίδακτος, qui ægrè discit, qui est stupido ingenio, à δίδακτος, ὁ; Vide. Δυσδιέγερτος, excitatu, seu expergefactu difficilis, à διεγείρω; V. Item Δυσδιεξίτητος, qui difficulter transiri vel percurri potest: Item qui percurrendo vix exponi potest, & explicari, à διέξειμι; comp. ut præcedentia, cum δύς, particula compositiva, &c. V.

Δυσδιήκοος, ægrè pervius; vel unde exire difficile est, ex δύς, & διήκοος; V. Item δυσδιήρτητος, invelligatu difficilis, & δυσδιάρτητος, idem; cujus difficilis est scrutatio, qui non facilè indagari potest: a Them. ἰρθάω, unde δυσδιάνω, fut. ήσω, &c. V. Δυσδιήτητος, enarratu difficilis, à διηγέομαι, ῆσομαι, fut. ήσομαι, &c. V. Δυσδιόικητος, difficilis dispensatu, seu administratu, à διοίκω, fut. ήσω, &c. Vide. Δυσδιόρθωτος, qui vix corrigi, aut emendari potest, à διορθόω, fut. ώσω, &c. V. Δυσδοκίμαστος, probatu perspectuque difficilis, à δοκιμάζω, ομαι, fut. άσω, &c. V. Δύσδυτος, expon. καταδυτὸς, ut οὐκ ἄδυτος οὐδ' ἐσω, i. e. qui dyfenteriâ laborat, &c. V. Item Δυσεξάγωστος, qui difficilè educitur, vel exportatur, difficilis exportatu; ab ἐξάγω, unde ἐξαγωγὴ, comp. ut reliqua præcedentia, cum δύς particula compos. &c. V.

Δυσεξάδελφοι, dicti sunt filii ὀπὸ ἐξαδέλφων; Bud. ex δύς, & ἐξάδελφος, ὁ, V. Item Δυσεξάλειπτος, qui difficilè deletur, seu obliteratur, ab ἐξαλείφω, fut. ψω; unde ἐξαλειπτὴς, ὁ, &c. V. Δυσεξάλλακτος, ægrè mutabilis, qui in aliam naturam verti vix potest, ab ἐξαλλάττω, -ομαι, fut. ξω, &c. V. Δυσεξαλλαλὼς, qui non facilè consumitur; ab ἐξαναλίσκω, fut. ώσω, &c. V. Δυσεξαπάτητος, ὁ, ἡ, ου, difficilis deceptu; ab ἐξαπατάω, fut. ήσω, &c. V. Δυσεξάπτος, ὁ, ἡ, ου, qui ægrè accenditur; ab ἐξάπτω, fut. ψω, &c. V. Δυσεξέλικτος, difficilis explicatu & evolutu, ab ἐξέλίττω, fut. ξω, &c. V. Δυσεξεύρετος, investigatu difficilis, ab ἐξεύρίσκω; V. Δυσεξεύρετος, idem quod δυσεύρετος, inventu, seu adinventu difficilis, à Th. εὑρίσκω, unde ἐξευρέσκω, fut. ήσω, &c. V. Δυσεξήγητος, qui vix fcse explicare potest; ab ἐξηγέομαι, ήσομαι, fut. ήσομαι, unde ἐξηγητὴς, ὁ, &c. V. Item Δυσεξίτηλος, qui difficulter dilabitur, seu evanescit, & Δυσεξίτιλος, difficilis exitu; Hesych. ab ἐξέρομαι, unde ἐξέρτηλος, & ἐξέρτητος, comp. ut præcedentia, cum δύς particula compositiva, &c. V.

Δυσεπικρατὴς, de quo vix judicari potest, ex δύς, & ἐπικρατὴς; V. Item Δυσεπίπρακτος, commercia cum exteris non exercens; vel qui cum aliis commercium non habet, propriè qui non facilè cum aliis miscetur, ab ἐπιμίγνυμι; V. Δυσεπιχείρητος, qui difficulter inhiberi, seu cohiberi, aut retineri potest; ut δυσεπιχείρητον αἱμορραγία, ab ἐπιχείρω, pro ἐπίσχω, unde ἐπίσχεσις, &c. V. Δυσεπιχείρητος, qui non facilè invadi potest: Item adstructu & confectu difficilis; ut δυσεπιχείρητοι θέσεις, Alex. Aphr. ab ἐπιχείρω, -ήσομαι, fut. ήσω, &c. V. Δυσέρατος, factu difficilis, ab ἐράζομαι, fut. άσομαι, &c. V. Δυσέργητος, & Δύσεργος, operosus, difficilis; ut πραγμάτων δὲ δύσεργα, apud Plut. & δύσεργὸν ἐστὶ ἀσθμα, Appiano, res difficilis factu, unde δυσεργία, difficultas, à Them. ἔργον, τό; V. Δυσέρημος, desertus, desolatus, vel difficilis ob solitudinem, à Them. ἔρημος; V. Δυσερώτως διάκειται, expon. perdito amore captum esse, aut infælici, adverb. à δύσερως, ωτος, qui infælici, aut etiam periculoso amore tenetur: Item perditè amans; ut δύσερως ἦν διεγνώσθαι, expon. amore perdito rei veneræ captus apud Xen. ut & ἔρως dicitur δύσερως, & δύσαστος, à Plut. in Per. &c. Vide. Δυσετυμολόγητον ὄνομα, nomen cujus etymologia vix reddi potest, ab ἐτυμολογέω, fut. ήσω, &c. V. Δυσθικείμητος, qui difficulter fopiri, vel sedari aut leniri potest, ex δύς, ὖ, & κοιμάω, -άομαι, fut. ήσω, &c. V. Δυσθίγγων, comp. ut reliqua præcedentia, cum δύς, particula compositiva, &c. V.

Δυσθιγὴς, ad quem vix pertingere, seu quem vix assequi possumus, aut cui vix pares sunt vires nostræ; unde Δυσθικώτερον, apud Greg. ex δύς, & ἰφικτὸς ὁ; V. Item Δυσζήτητος, quæstu, vel pervestigatu difficilis, à ζητέω, fut. ήσω, &c. V. Δυσηκόεν, difficilè audire: Item immorigerum esse; Item δυσηκοΐα, difficultas auditus: Item aurium tarditas, & expon. etiam inobsequentia; utrumque à δύσηκος, qui difficilè audit, vel qui acutè non audit, aut qui auribus parum audit: Item non obsequens, &c. V. Δύσηχος, ου, ὁ, ἡ, ου, dissonus, malè sonans; apud Euryp. à Them. ἦχος, V. Δυθεράπευτος, vix sanabilis, cui vix mederi possumus; Metaph. apud Sophocl. Δυθεράπευτον Αἴας, qui vix ad sanam mentem reduci potest, & à sententia de conscifcenda sibi morte revocari, à θεραπεύω, fut. εύσω, &c. V. Δυθνῄσκω, cujus difficilis est contemplatio, à θεωρητὸς; V. Δυθπτωέως καιρὸς, fructus reconditu asservatuque difficilis; quales sunt qui fugaces dicuntur, à θηρεύω, -ομαι, f. ήσω, &c. V. Δύθηρος, qui ægrè frangitur; fractu pertinax, frangenti contumax, à θραύω, ὁ; V. Δυϊχνάω, investigatu difficilis, ægrè investigabilis, ab ἰχνάω, -ομαι, f. άσω, &c. Vi. Δυσκαὶς, qui difficulter uri, seu cremari potest, difficulter ardens; Plut. à Them. καίω, -ομαι; cujus comp. quædam definunt in καὶς, &c. V. Δυσκαθαίρετος, qui vix everti potest, à καθαιρέομαι, ῆσομαι; V. Δυσκάθαρτος, purgatu difficilis, à καθαίρω, fut. αρῶ, &c. Vi. Item Δυσκάθεκτος, qui difficulter contineri & cohiberi potest,

potest, a καθεκτὸς, comp. ut reliqua præcedentia, cum δύς particula compositiva, &c. V.

Δυσκαμπὴς, qui non facilè flectitur, inflexibilis; ex δύς, & κάμπτω, ή; Vide. Item Δύσκαπτος, fumum molestum habens; ut δύσκαπτα ξύλα, Theophr. seu expon. & fumosus; à Them. καπνὸς, ὁ; V. Δυσκαρτέρητος, ægrè tolerabilis, pene intolerabilis, à καρτέρεω, ῶ, fut. ήσω, &c. V. Δυσκατάχυτος, expugnatu difficilis, à καταχωνίζομαι, fut. ίσομαι, &c. V. Δυσκατάκλαστος, fractu, seu confractu difficilis; à κατακλάω, fut. άσω, &c. V. Δυσκάτακτος, difficilis fractu, à κατάγνυμι, fut. ξω, confringo; unde κατακτὸς, ὁ, &c. Vide. Δυσκατάδηκτος, difficilis reconciliatu, implacabilis, à κατάλλαξις, -ομαι, fut. ξω, &c. Vide. Δυσκατάλυτος, dissolutu difficilis, à κατολύω, fut. ύσω, &c. V. Δυσκατάμαχος, vix expugnabilis, à κατα-μάχομαι, fut. χήσομαι, &c. V. Δυσκατανόητος, qui vix potest animadverti & perspici, à κατανοέω, fut. ήσω, &c. V. Δυσκατάπαυστος, qui vix sedari seu cohiberi potest, irrequietus; Euryp. in Medea; unde adv. Δυσκατα-παύστως, ita ut vix sedari possit, a κατα-παύω, fut. αύσω, &c. V. Δυσκατάπτης, expon. qui conceptum non perficit, in Hippiatr. à καταπτίζω, fut. ίσω, &c. V. Δυσκατάσβεσις, qui facilè restingui non potest; Plut. à κατασβεννύω, fut. σβέσω, &c. V. Δυσκατασκεύαστος, conditu, seu fabricatu difficilis, à κατασκευαστὸς; V. Δυσκατάστατος, sedatu difficilis, à καταστάτης, ὁ; V. Δυσκατασφόρητος, qui contemni despicique vix potest, à κατα-φρονέω, fut. ήσω, &c. V. Item Δυσκαλίφρας, qui non facilè efficì, seu confici potest, à κατεργάζομαι, fut. άσομαι, comp. ut reliqua præcedentia, cum δύς, particula compos. &c. V.

Δυσκατόπτης, qui spectari vix potest, ex δύς, & κατόπτης, ὁ; V. Item Δυσκατόρθωτος, qui ex animi sententia difficulter conficitur, à κατορθόω, fut. ώσω, &c. V. Δυσκερδὴς, non lucrosus, vel malum lucrum, aut non sine summo labore, aut periculo, adferens; Oppian. l. 1. venat. à Them. κέρδος, ους, τὸ; V. Δυσκινησία, difficilis motus, seu difficultas motus, à κίνησις, εως, ή; Vide. Δύσκλεια, ῆς; obscura fama & gloria pene nulla, à δυσκλὴς; Vi. Δύσκλυτος, idem est quod δυσκλὴς, infamis, &c. V. Δυσκοίλιος, ος, ὁ ἡ, ὸ; cui alvus est adstrictior; vel alvo incommodus; (cui contr. ὀυκοίλιος;) à Them. κοιλία, ής; Vide. Δύσκοιλος, malè cubans, & incommode; unde Δυσκοιτία, malè cubatio & incommoda, qualis est χαμαικοιτία, sed expon. etiam, difficultas cubandi, à Them. κοίτη, ης; V. Δυσκόλλητος, qui glutinari difficulter potest, glutino vix sociabilis: Item Metaph. malè cohærens, à κολλητὸς, ὁ; V. Δυσκολόκαμπτος κάμπη, expon. flexus vocis qui difficilè flectitur, intelligitur autem de flexu qui fit in canru molli & fracto; ex (δύσκολος, &) κάμπτος, ὁ, &c. V. Δυσκολόκοιλος, difficilem somnum efficiens; ut δυσκολόκοιτος ὁ μελίμνης; apud Aristoph. in nub. ex (δύσκολος, &) κοίτη, ής, &c. Vide Δυσκόμητος, vide cum δεδύκαμος. Δυσκρινὴς, ής, ὸν, ὁ, judicatu difficilis, aut dijudicatu, cujus difficilis est disceptatio; unde adverb. δυσκρίτως, ita ut non facilis sit dijudicare; seu dijudicatu: ita ut non facilis sit disceptatio; ut δυσκρίτως ἔχω, ancipitis sum judicii, à Them. κρίνω, -ομαι, unde κριτὸς, ὁ, comp. ut reliqua præcedentia, cum δύς, particula compos. &c. V.

Δυσκτὴς, ægrè parabilis, comparatu difficilis; ex δύς, & κτὸς, ὁ; V. Item Δυσκύμαντος, expon. fluctuosus, &c. Vide, Δύσλυτος, captu difficilis, seu quem capere difficile est; ut δύσλητος ὑπὸ λειότητος; apud Luc. in Anacharf. Item qui comprehendi & percipi difficulter potest: Plut. de Def. Orac. à λητὸς, ὁ; V. Δυσλόγιστος, ratiocinatu difficilis; quem difficile tecum reputare & perpendere possis: Item inconsideratus, qui reputatus & perpensus non est; Soph. in Ajace, ubi tamen quidam parenthesi includentes δυσλόγιστον, id accipiunt, pro eo quod intellectu difficile est, à λογίζομαι, fut. ίσομαι, &c. Vi. Δυσλύσιος, periculosè, difficulter, adv. à δύσλυσις, quòd cervici non convenit, vel quod difficulter portatur, &c. V. Δυσλύτως, ita ut vix solvi possit, nexu non facilè solubili, adverb. à δύσλυτος, qui vix solvi potest, &c. Vide. Δυσμαθία, ής, tarditas ad discendum, indocilitas, scribitur & διμαθία, pro eod. Item δυσμαθῶς, adverb. non facilè discendo; omnia à δυσμαθὴς, qui non facilè discit; tardus ad discendum: Item passivè, qui non facilè disci potest, aut animadverti; Eurip. &c. V. Δυσμαθὴ ὕδατα, apud Theophr. Hist. Pl. 7. 5. expon. aquæ rarefactu difficiles; à Them. μανὸς, ὁ; V. Δυσμαχὴς, ἐς, ὁ ἡ, ὲ; idem quod δυσμάχης, difficilis; à Them. μάρη, ἡ, seu μάχομαι, οἱ, manus, &c. V. Δυσμαχία, ῶ, acriter resisto, ita ut vix sum expugnabilis; Plut. à δύσμαχος; V. Item Δυσμείλικτος, qui difficulter, seu vix mulceri potest, seu leniri, aut placari, non facilè placabilis, implacabilis, inexorabilis, à μείλικτος, comp. ut reliqua præcedentia, cum δύς particula compos. &c. V.

Δυσμῆνιον, pro Δυσμήναντον; Odyss. β. alibi, part. præs. à Δυσμήναινω, animo erga aliquem malè sum affecto, malè volo, vel adversor: Item Δυσμῆνις, adverb. animo malè erga aliquem affecto, inimicè, hostiliter; omnia à Δυσμήνης, cujus animus malè erga aliquem affectus est, malevolus; Gram. autem Δυσμῆνι, proprie esse volunt eum, qui adversus antea amicum inimicitias exercet, & vix reconciliari potest, &c. Vi. Δυσμετάλλακτος, difficilis mutatu, à μετάλλακτος; Vide. Δυσμετάδοτος, qui difficilè & non libenter impertitur, à μεταδίδωμι, fut. δώσω, &c Vi. Δυσμετάθετος, transpositu, vel mutatu difficilis, à μετατίθημι, fut. ήσω, &c. Vide Δυσμετακίνητος, qui non facilè transmoveri potest seu mutari, à μετακίνητος; Vide. Δυσμετάπειστος, qui de sententia ægrè dimoveri potest, à μετα-πειθὴς: Vide. Δυσμεταχείριστος, ita ut vix tractari queat; adverb. à Δυσμεταχείριστος, quod expon. etiam, qui capi, aut teneri facilè nequit, &c. Vide. Δυσμέτρητος, quem metiri non est facilè, à μετρητὸς, ὁ; Vide. Δύσμιλτος, cujus gravis est ira, ægrè placabilis, in Epigram. autem, etiam appellatur χόλος δύσμηνις, quod dicitur, ira cum gravi odio; à Them. μῖλος; Vide Δυσμήτος, & δύσμητις, malè meditans & machinans; à Them. μῆτις comp. ut præcedentia, cum δύς, particula compos. &c. V.

Δυσμικὸς, ὴ, ὸν occidentalis, à δυσμὴ, ἡ; vide.

Δύσμικτος, qui non facilè cum alio misceri potest, à mixtura alienus; unde adverb. δυσμίκτως, non facilè admittendo mixtionem; ex δύς, & μικτὸς, ὁ; Vide. Item Δυσμίμητος, vix imitabilis, à μιμητὸς, ὁ; Vide Δυσμίσητος, exosus, à μισητὸς; Vide. Δύσμορος, infelix, &c. idem quod δύσμοιρος, quod utrumque expon. etiam, malà infælicique morte periens; atque inde δυσμορία, ἡ, miseria, qua aliquis fatum difficile & inclemens experitur: Item mors infælix; in Epigram. à μοῖρα, ἡ; seu μόρος, ὁ, &c. Vide. Δύσνιπτος, qui ægrè lavari, seu elui potest, pene illubilis, seu ineluibilis; ut δύσνιπτος γραφὴ, quæ ægrè deleri potest; à Theophr. fut. ψω, &c. Vide Δυσνοέω, malevolentiâ prosequor, infensus sum, à νοῦς; Vide. Item Δυσνόητος, adverb. ita ut difficulter intelligi queat, à δυσνόητος; ut & δύσνοια, à δύσνους, &c. Vide. Δύσνις, νίδος, reditus difficilis & gravis, vel reditus infaustus; apud Euryp. à Them νόστος, ὁ; Vide. Δυσξήραντος, qui difficulter inarescit, difficilis siccatu; à ξηραίνω, -ομαι, fut. ανῶ, &c. Vide Δυσξυσίβλητος, incompositus, i. e. ἀσυνέτως ξυσίβλητος, &c. V. sic & Δυσξυστος, i. e. ἀσύνετος, imprudens: Item passivè difficilis intellectu; à ξυνίστημι, pro συνίστημι, &c. Vide. Δυσοίκητος, habitatu difficilis, propemodum inhabitabilis; ab οἰκητὸς, ὁ; Vide. Δυσοικονόμητος, dispensatu difficilis: Item, (de cibo,) digestu difficilis; Athen. l. 3. & 2. ab οἰκονομέω, -ομαι; futur. ήσω, &c. Vide, Δύσοικτος, immisericors, δυσθρήνητος; Hesych. à Themat. δίκτος, ὁ; Vide. Δύσοιμος, expon. idem quod δύσοδος, &c. Vide Δυσοίσω, ita ut vix feras, à δύσοδος; Vide. Item Δυσόμματος, oculis privatus; ab ὄμμα, ατος; Vide. Item Δύσοπτος, qui ægrè videtur; ab ὄπτος, ὁ, comp. ut præcedentia, cum δύς particula compos. &c. V.

Δύσοργος, Iracundus; vel qui graviter irascitur; unde δυσοργησία, difficilis ira, ex δύς, & ὀργὴ, ἡ, V. Item Δύσορμος. V. cum πυσόρμος. Δυσαπεξήλιος, difficilis admissu, seu perceptu, à παραλήγομαι, f. ἐξομαι, &c. V. Δυσαπερίτμητος, exoratu difficilis, & pro ἀπαραίτητος, inexorabilis, implacabilis, à παραλλάσσω, fut. ήσομαι, &c. V. Δυσαπεχολωδὴς, intelligentiâ non facilè consequi possumus; & Quintil. l. 4. c. 1. Δυσαπεχολώδητον, cautæ genus esse dicit quod obscurum appellatur, à παρακολουθέω, fut. ήσω, &c. Vide. Δυσαπεκάμετος, qui difficulter vehitur equo vel gestatur, i. e. qui difficulter viam facit; Plut. unde apud Polyb. πλοῦς μακρὸς καὶ δυσαπερκάμετος, navigatio longa, & in qua difficulter prætervehi potest; à παρακομίζω, -ομαι, fut. ίσω, &c. V. Δυσαπόρθητος, infælicis accubitus, seu concubitus, πορθητίζω; V. Δυσαπορόρητος, vix consolabilis; unde adverb. Δυσαπορόρητως ἔχειν, vix posse consolatione flecti, sive lenìri, à παραμυθητὸς; V. Δυσαπτὴς, calcari, seu ambulari difficilis, à πατὸς, ὁ; V. Δυσαπτώτως, ἡ; ut μὴ δυσαπτώτως, non facilè parendo, ægrè obsequendo, & Δυσαπτώτως ἔχειν, difficulter, seu ægrè obsequi; utrumque à δυσαπτὴς, qui difficulter paret, seu obsequitur, refractarius: Item Δυσαρέστως ἔχειν, expon. vix possum persuaderi; adverb. à δύσαρεστος, qui ægrè sibi persuaderi patitur; omnia à Them. σέθω, futur. σέσω, &c. V. Item Δυσαρέστω, ut δυσαρέστω αἰὼν, expon. ætas quæ difficulter transigitur; à Them. σέσις, ατος, vel expon. general. per quem ægrè transi us patet; à Them. σεύω, unde σβατὸς, ὁ, comp. ut reliqua præcedentia, cum δύς, particula compos. &c. V.

Δυσσαθρηθάρτητος, qui difficulter detrahi, seu emi potest: ex δύς, σὺν, & καθαιρέω, unde καθαιρετὸς, ὁ, &c. Vide. Item Δυσσαθρηθάρτος, qui non facilè circumpurgari potest; ex δύς, & καθαιρέω, fut. ήσω, &c. V. Δυσσαλεύτης, qui difficulter comprehendi potest, à σαλεύτης, ὁ; V. Δύσσαος, qui difficulter credit: Item, cui vix fidem adhibeas; ut & Δυσσαῶς, difficulter credo, incredulus sum, à σαὸς, ὁ, &c. V. Item Δυσαλγέω, acerbus, immisericors; à Themat. σαλάγων, τὸ; Vide. Δύσαλγος, infæliciter errans, à σαλῶ, ὁ; Vide. Δυσαλήκτος, qui non facilè percellitur, seu perturbatur, à πλήκτης, ὁ; V. Δυσαλήκτως, completu, seu perfectu difficilis, à πλήθω, futur. σω, &c. V. Δύσαντος, & δύσαντες, qui vel quæ ægrè spirat, spirandi seu respirandi difficultate laborans; unde δυσπνοέω, spirandi difficultate laboro, &c. Vide. Δυσσάλμη, vix habilis ad bellum, ægrè bellicosus: Item δυσσαλέμιος, qui bello ægrè capi potest; Iscr. à Them. πόλεμος; unde πολεμίω, fut. ήσω, &c. V. Δυσσαλεύκαιλος, obsessu difficilis, qui obsidione cingi vix potest, vel qui obsidione ægrè capi potest, à πολιορκέω, futur. ήσω, &c. Vide. Δυσσανὴς, ἐως, ὁ, laboriosus, ærumnosus, graves & difficiles labores afferens; Odyss. ε. Item δυσσανὴς περὶ, nutritio quæ difficili labore fit; a Them. πόνος, ὁ; unde πονέω, fut. ήσω, &c. Vide. Δυσσαόρθωτος, per quem difficulter iter fit; à πορθέω, -ομαι; unde πορθητὸς, ὁ, &c. V. Item Δύσσαρος, per cujus viam ac meatum difficulter iri potest, transitum difficilem habens; unde δυσσαρία, ἡ, difficultas transitus, vix difficultas, à πόρος, ὁ; V. Item Δυσσάρατος, ος, ὁ ἡ, ὸν, ægrè parabilis, qui magna cum difficultate acquiritur, & τὸ δυσσάρατον, difficultas in acquirendo, penuria; Hesych. & Suid. est, inventu difficile, à πυρεσὸς, ὁ, comp. ut præcedentia, cum δύς, particula compos. &c. V.

Δυσσατρέω, adversâ fortunâ utor, infælici fato affligor, & δυσσατρία, ἡ, fors, seu fortuna adversa, infælicitas: Item δυσσάτρως, adverb. infæliciter, miserè; omnia à δύσσατρος, cujus fors difficilis est, i. e. misera & infælix, &c. V. Item Δυσσαωσὶς, ἰδος, ὁ ἡ, ἰν, infælix; unde in compar. δυσσαωσὶστερος, infælicior: Item δυσσαέχθω, infæliciter res gero, & general. infælix sum, adversâ fortunâ utor; Plut. ut & δυσσαεχθία, infælicitas in rebus agendis, seu gerendis; idem fcil. quod δυσσαεξία, infælicitas, fors dura, seu aspera; ex δύς, & ἀρέσκω, -ομαι, τὸ, à Them. ἀρέσσω, fut. ξω, prat. med. πέπαρσμαι, &c. V. Δυσσαεσμένως, difficulter tractabilis, cum quo rem habere difficile est, difficilis, morosus; ut δυσσαεσμένος λαὸς; Plut. à ἀρεσμιτέω, -ομαι, fut. ήσω, &c. V. Δύσσαεσμὸς, factu difficilis, à ἀρεκτὸς, ὁ; V. Δυσσαρωπὶς, indecorus, turpis; à Them. ὤψ, ὠπὸς; V. Δυσσαῶσάλιος, qui ægrè admittitur, seu recipitur, ideoque ingratus, molestus; à σαόω, -όομαι, fut. ώσομαι, &c. V. Δυσσαρσὴς, non affabilis, qui se difficilem præbet in alloquiis; unde adverb. Δυσσαρσῶς, ita ut alloqui difficile sit, ei contr. Εὐσαρσὴς, &c. à σαρσὴς, ὁ; V. Δυσσαῶσός, qui difficulter credit: Item, cui vix fidem adhibeas; ut & Δυσσαῶς, difficulter credo, incredulus sum, à σαὸς, ὁ, &c. V. Item Δύσσαλος, acerbus, immisericors; à Themat. σαλάγων, τὸ; Vide. Δύσσαλος, infæliciter errans, à σαλῶ, ὁ; Vide. Δύσσαλος, qui non facilè percellitur, seu perturbatur, à πλήκτης, ὁ; V. Item Δύσσαρτος, qui ægrè dici, seu pronuntiari potest; ut δύσρητος φωνὴ; Item non facilè dicendus, a ῥητὸς, ὁ; comp. ut præcedentia, cum δύς, particula compos. &c. V.

Δυσσελὴς, expon. affiosum, i. e. à gravi sigore illatum, est neut. quasi à masc. δυσσελὴς, affiosus; idem quod δύσελος, qui frigus ægrè tolerat; qui frigus statim & vehementiùs sentit, ac fere semper, &c. V. Δύσσομος, P. Et. geminato σ, metri causâ, dicitur pro δύσομος, quod ex futuro transit in præsens; idem quod δύμι, seu δύω, i. e. subeo aquas, mergor, ut Odyss. ε. δύσετο δ' ἠέλιος; sol enim dicitur mergi oceano, quum occidit: Item induo, ut apud Heliod ἐν ἄλλῃ δύσετο πᾶσαν ἀρέτην, age induc arma Martia.

Δύσσωτος, expon. qui difficulter servatur, ideoque ὁ κακοδαίμων, & sic, est ex δύς, & Them. σίζω, salvus; sed δύσωτος, expon. quem difficulter persequi possumus, qui vix abigi potest; & sic, est ex δύς, & σόος, ὁ; quod ab Hesych. expon. ὀρμὴ φυγῆς σώζεσθαι; unde σόω, in fugam conjicio, à Them. Σέω, &c. V. Item Δυσταλαία, ής; miseria, ærumna, calamitas; sed expon. &. improbitas; Hesych. à δύσλωτος, παρὰ τὸ σῶσαι, ut sit, qui vix locum invenire potest ubi consistat: Item perditus, perdendus, pernicie dignus; vel dicitur παρὰ τὸ σεῖσθαι; ut sit graviter gemens, &c. V. Δύστροπος, qui ingenio & moribus est difficilibus, difficilis: Item qui transferri vel mutari difficilè potest; unde δυστροπία, ής; difficultas morum, seu mores difficiles, & δύστροπος, maligné, morum perversitate & pravitate; adverb. & omnia, à τροπὴ, ἡ seu τρόπος, ὁ, &c. V. Item Δύστυπος, qui difficulter somnum capit, ægrè obdormiscens; unde δυστυπίω, ægrè obdormisco, seu dormito; sed δυστυπίζω, expon, idem quod ἀφυπνίζω, expergefacio, è somno excito; ab ὕπνος, unde ὑπνόω, comp. ut præcedentia, cum δύς, particula compos. &c. V.

Δυσφανὴς, vix apparens, obscurus; ex δύς, & φαίνω, futur. ανῶ, &c. Vide. Item Δύσφαρτος, vix corruptibilis; cujus corruptio ægrè contingit, difficilis corruptu; à φθαρτὸς, ὁ; Vide. Δύσφεγγος, cujus mens malè se habet, anxius, tristis: Item tristitiam afferens; ut δύσφεγγος ἡμέρα; apud Euryp. in Androm. unde adverb. δυσφεγγως, ægrè, cum angore: Item δυσφεγγὴς, ής; idem cum δισφεγγὴς, &c. V. Δυσφύλακτος, custoditu difficilis, qui non facilè servari potest, seu custodiri; ut ὡς ἴσιν ὅτι τεῖχος, ὅτι χρῆμα, ὅτ' ἄμφ διφύλακτον ὑδὲ ἀς χωὶ; apud Alexin. à Them. φυλάσσω, vel -πω, -ομαι, fut. ξω, &c. Vide. Δυσχάλης, ίος, ὁ ἡ, ὸ; Hesychio est ἄκρατος; Item κακὸς, λίαν βλαβερὸς, χάλητος, à Them. χαλάω, fut. άσω, &c. V. Δυσχείμων, tempestuosus, & δισχείμερος; idem, & utrumque idem quod δισχείμερος, difficilis habitu ob hyberna frigora, infestus hyberno gelu; ut δύσχιμα χθόνα; apud Euryp. in Bacch. & Δαιδάλου δισχείμεσσι; Iliad. β. Sic apud Herodian. δισχείμερος γὰρ ἡ πᾶσα Καππαδοκία, in l. 3. sed expon. etiam algoris impatiens, alfiosus, &c. V. Δύσχρηστος, expon. etiam, κακόμαντις; Suid. & sic, est à χρῆσμος, oraculo edo: Item Δυσχρήστως, ita ut facilè uti non possis; Polyb. l. 16. adverb. à δύσχρηστος; V. Δύσχροια, ής, deformis color, decoloratio, à δύσχρως; Vide Δυσώλεθρος, qui difficulter interit, ægrè moriens & tabescens; ab

δρ, ὁ, comp. ut reliqua præcedentia, cum δύς, particula compositiva, &c. V.

Δωδεκαΐδες θυσίαι, dicuntur sacrificia ex duodecim animalibus; quæ δωδεκαθέδες, quoque dicuntur Ionicè; & δωδεκάδες, per Sync. Item δωδεκίδες θυσίαι, dicuntur sacrificia duodecim ἱερείων, apud Eust. ex Paus. à δώδεκα vide.

Δωδεκήρης ναῦς, dicitur navis duodecim ordinum; ex δώδεκα, & Them. ἱρόω, unde ἴρησις, &c. V.

Δωρολήπτης, expon. qui munera accipit, &c. V.

Δωτίζω, dona recipio; unde δωτιάζειν, exponitur dona colligere, &c. vide.

E.

Ἔαρ, ρος, τὸ, ver; ut Il. ζ. ---ἶαρ ὀπωρίζοντα ὥρη; sic, ποὶν τὸ ἔαρ sub vere, & ποὶν ἔαρ ἤδη, appetente jam vere; utrumque apud Thuc. & Meraph. Demades, δὶς ἐφόβησε, dicit esse ἔαρ τ' πόλεως; apud Athen. l. 13. Etymol. deducitur vule ab ἴω, i. e. mitto; quoniam eo tempore terra omnia emittat: Item ἴαφ, τὸ, expon. etiam sanguis; quod verno tempore sanguis abundet, inquit Suid. Item pinguedo; apud Nic. &c. V.

Ἐάσμη, sinor, permittor: Item relinquor, omittor, est pass. a Them. in act. ἐάω, quod expon. etiam, prætermitto, omitto, cum infin. ut ἐᾷ λίγειν; Item desino, cesso: Bud. ex Hom. &c. Vide.

Ἑβδομαδικὸς, expon. septenarius, septimanus; ab ἑβδομὰς, άδ, ος, ut & ἑβδομικὸς, septies, ab ἕβδομ, &c. Vide.

Ἑβδομηκοντούτης, & ἑβδομηκοντάτης, expon. Septuagenarius, &c. V.

Ἔβενος, ebenum, est lignum ex omni materie spississimum, carlem non sentiens, de quo vide Dioscor. l. 1. c. 130. & Plin. l. 12. c. 4.

Ἐβξαρίμματος, expon. uti ἐμβρύσματος, vaticinatrix, quæ Pytho postea dicta fuit; Suid. &c. V.

Ἐβξειότυκος, est comp. ab ἴβξις, & τύκος, &c. V. Sic Ἐβξιόφυλλος, ex ἴβξις, & φύλλον, τὸ, &c. V.

Ἐγκαθίζομαι, insideo; ex ἐν, & καθίζομαι; V. Item Ἐγκαθείρω, & ἐγκαθάπτνυμι, seu ἐγκαθείργνυμι, includo; ex ἐν, & καθείρω, seu καθάπτνυμι, &c. V. Ἐγκαθίδω, indormio, incubo; ut Plut. in Apophth. ὁι λαγοὶ ἐν τοῖς τείχεσι ἐγκαθεύδουσι, latores muris incubant, ex ἐν, & κατεύδω; V. Ἐγκάθημαι, insideo: Item observo, insidior: ex ἐν, & κάθημαι; V. Ἐγκαθιδρύω, colloco in, &c. ab ἐν, & καθιδρύω: V. Ἐγκάθισμα, ατος, τὸ; expon. sessio in aqua medicata, ab imis pedibus, vel seminibus usque ad umbilicum; ita ut supernæ partes non madescant: Dioscor. l. 3. c. 155. & 127. est verbale, ab ἐγκαθίζω, colloco in, &c. Sed expon. & ut ἐγκαθίζομαι, insideo; unde ἐγκαθιζήμενος ἐς θρόνου, & apud Euryp. ἐγκαθίσατο, expon. instituit, posuit, fundavit, & apud Dioscor. l. 3. ἐγκαθιζόμενα κατωμίδια ἄγουσι, expon. radices ejus ad insedendum decoctæ menses cient; ab ἐν & καθίζω, ομαι, &c. V. Ἐγκαθίημι, immitto, demitto; ab ἐν & καθίημι; V. Ἐγκαθορμέω, aspicio deorsum in; ex ἐν, & κάθορμαι; V. Ἐγκαθορμίζομαι, subeo portum; vel in portu me contineo; ex ἐν, & καθορμίζω; V. Item Ἐγκαθυβρίζω, insolens & contumeliosus sum in vel adversus; ex ἐν, & καθυβρίζω, &c. V.

Ἐγκαθυπτίομαι, placeo mihi in; gloriorius: ut ἐγκαθυπτιάσθαι τοῖς ἀρχοῦσι; apud Plut. in Anton. unde verbale, ἐγκαλλώπισμα; ut ἐγκαλλώπισμα πλούτου; i. e. πλοῦτον, ὦ ἐγκαθυπτιόμεθα; apud Thuc. ex ἐν, & καθυπτιάζω, -ομαι; unde καθύπτισμα, τὸ, &c. V. Item Ἐγκάμπτω, inflecto; ex ἐν, & κάμπτω; V. Ἐγκάπτω, voro, devoro; ex ἐν & κάπτω; V. Ἐγκάρδιον, q. d. pars in qua est cor; sic dicitur interna pars & medulla ligni; & apud Dioscor. l. 1. ἐγκάρδιον τῦ σφόμου, expon. medulla cauditis; & sunt qui cujusliber etiam rei internam partem ita putent dici; ex ἐν, & καρδία, ἡ; V. Ἐγκαρπὶς, ίδος, ὁ, fructuolus; ab ἔγκαρπος; quod de muliere gravida etiam dicitur, in cujus utero fœtus est velut fructus in arbore; ex ἐν, & καρπὸς, ὁ, &c. V. Ἐγκαρτερία, ᾶς, patiens sum, fortiter me gero, aut perduro in; sum forti animo atque obfirmato; ut ἐγκαρτερεῖν ἢ ἀνάγκης; apud Aristot. Rhet. 3. & ἐγκαρτερῶ ἢ ἀλγηδόσι; apud Xen. ex ἐν, & καρτερία, ᾶς, &c. V.

ΕΓΚΑΤΑ, τὰ, interanea, ponitur inter Themata, & παρὰ τὸ ἐντὸς κεῖσθαι τῶν μελῶν, derivari dicitur ad Etymol. &c. vide.

Ἐγκαταβάλλομαι, dejicio, prosterno vel everto in; ex ἐν & καταβάλλω, &c. V. Item Ἐγκαταγίλασ, qui irridetur, ridiculus, à καταγελάω; Vide. Ἐγκαταγηράσκω, consenesco, à καταγηράσκω; V. Ἐγκαταδύω, illigo, à καταδύω; V. Ἐγκαταδύεται, expon. dimittere; à καταδίδωμι; V. Ἐγκαταδύω, subeo, subingredior; ut ἐγκατέδυ ὕδωρ; in Epigram. subii aquas, à καταδύω; V. Ἐγκατακλείω, includo, seu concludo in; à κατακλείω; V. Ἐγκατακλίνω, reclino, seu depono in, à κατακλίνω; V. Ἐγκαταλαμβάνω, intus capio, intus comprehendo; unde ἐγκατειλήφθαι, intus capti fuerunt; Æschyl. Item obstringo, obligo; ut ἐγκαταλαμβάνειν ὅρκοις, adigere jurejurando; apud Thuc. l. 4. & in pass. ἐγκαταλαμβάνομαι, intercipior, intercludor, à καταλαμβάνω, -ομαι; V. Ἐγκαταλέγω, expon. recenseo inter alios, annumero; vel allego, asciseo, & peculiariter, annumero militibus, numero militum adscribo: Item congero una cum aliis, vel simpl. congero; Thuc. l. 1. à καταλέγω; V. Item Ἐγκαταλέχομαι, expon. cubo in; à κατάλεχομαι, dormio, cubo; à Them. λέχω, cubare facio, &c. V. Ἐγκαταλείπω, idem quod ἐγκαταλοίπω, intus relinquo, à καταλείπω; V. Ἐγκαταλογίζομαι, computo, annumero, à καταλογίζομαι; V. Ἐγκαταπλέκω, innecto, insero, à καταπλέκω; V. Ἐγκαταπίνω, engutgui in; à καταπίνω, seu -νομι; V. Ἐγκατάκειμαι, incubo, decumbo in Thuc. l. 2. unde verbale ἐγκατάκοιτος, quum morbus invadit & decumbit in corporis aliquam partem, aut totum corpus, à κατάκειμαι, unde κατάκοιτος, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐν, &c. V.

Ἐγκατασπείρω, spargo, seu semino in; ex ἐν, & κατασπείρω; V. Item Ἐγκαταζέω, scarifico, &c. idem quod κατατζέω, & Them. ζάω, seu ζέω, &c. V. Ἐγκαταστρέφω, perturbo, turbas do in; Plut. à καταστρέφω, seu -πω; Vide. Ἐγκαταπορύσσω, defodio, à κατορύσσω; comp. ut præced. cum præp. ἐν, &c. Vide.

Ἐγκαυχάομαι, -ῶμαι, jactor, glorior; q. d. inuperbio; ut ἐγκαυχᾶσθαι πλούτῳ; ex ἐν, & καυχάομαι; vide. Item Ἐγκελαρύζω, leniter murmuro, cum leni murmure fluo; à Them. κελαρύζω; Vide. Ἐγκέλευστις, incitatio, hortatio; unde ἐγκελευστικὸς, hortandi vel incitandi vim, vel stimulum habens; verbalia, ab ἐγκελεύομαι, idem quod act. ἐγκελεύω; id vide. Ἐγκεντέω, sive --νημι, vel ἐγκεράω, immisceo, seu misceo, in seu inter; vel infundo: unde ἐγκέχυται, immixtus: Plut. &c. V. ἐγκιμᾶν. Item Ἐγκινδυνεύω, q. d. citharam pulso in; vel idem quod κιθαρίζω; id vide. Item Ἐγκινδυνεύω, periclitor in, à κινδυνεύω; comp. ut præced. cum præp. ἐν, &c. V.

Ἐγκλοπατεῖ, Suid. est initus; i. e. ὄχεται; ab Them. ἐγκλοπάω; V.

Ἐγκλυσθῆναι, expon. hederæ modo convolvi atque implicari; ab ἐν, & κλυστὸς, ὁ; V. Item Ἐγκλιδὸν, inclinando; adverb. Item ἐγκλιμα, inclinatus, inclinatio: sed est & vocabulum astronomicum, ut κλῖμα; Procl. Item in navi dicitur id in quod gubernator inclinatus decumbit: Poll. lib. 1. utrumque, ab ἐγκλίνω; quod interdum expon. propensus sum, animo sum inclinato, & interdum, in fugam inclino, &c. V. Ἐγκοιμάομαι, ῶμαι, indormio super, incubo; ex ἐν, & κοιμάω, -ομαι, &c. V. Ἐγκόλαμμα, τὸ, scriptura, sive scalptura tundendo incisa, & ἐγκολαπτὸς, ὄ, ὁ; insculptus, incisus, vel tundendo insculptus, verbalia, ab ἐγκολάπτω, incido; vel tundendo insculpto, seu incido, ex ἐν, & κολάπτω, &c. V.

Ἐγκομπέω, jactito me inter, Plut. de Deo Socr. ex ἐν & κομπέω, V. Item Ἐγκορδύλιον, involvo; unde apud Aristoph. initio nub. ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένῳ, involutus, intectus; ex ἐν, & Th. κορδύλη, ἡ, V. Ἐγκόσμιος, ὁ, ἡ, ὸν, qui est intra mundum; qui versatur in mundo; ab ἐν & κόσμος, ὁ, unde κοσμέω, ῶ, &c. V. Item ἐγκοσμίω, ῶ, gravida sum, fero uterum; item utero ingravesco; ab ἐγκύων, ονος, ὁ, V. Ἐγκυλίω, idem quod ἐγκυλέω, incurro; ut ἐγκύλισε ἄτην, exp. quum in infortunia, seu incommoda incurrerit; ex ἐν & κυλέω, &c. V. Ἐγκυλίω, incurvus; ex ἐν & κυρτὸς, V.

Ἐγκωμιαστικῶς, q. d, laudative, aut laudatorie; eorum more qui laudationem aliquam scribunt, est adv. ab ἐγκωμιαστικὸς, q. d. laudativus; ad laudationem pertinens, & ἐγκωμιαστικὴ ἰδέα, pro genere demonstrativo; apud Herm. Item ἐγκωμιαστικὸς, apud Dion. Long. exp. qui lubenter laudant; ad laudandum propensi; ab ἐγκωμιάζω, laude, seu laudibus afficio; ut ἐγκωμιάζειν τῷ ἐπαινεῖν ἀρετήν; apud Isocr. sæpe; item ἐγκωμιολόγον, idem cum, ut & omnia, à Th. ἐγκώμιον, τὸ, laudatio; & interdum, est oratio scripta de laudibus alicujus; ut ἐγκώμιον Ἡρακλέους; Plut. dictum autem putant ἐγκώμιον, ἀπὸ τῆς κώμης, quod olim soleret ἐν κώμαις, i. e. in triviis seu compitis cani, &c. V.

Ἔγκωπον, vide post ἐγκώπιον.

Ἐγλεῖον, intus rado item insculpo, seu insculpo; ab ἐν & ξέω, V.

Ἔγρηπις, exp. idem quod ἐγρήγορσις, vigilia; ab ἐγρήγορα, idem quod Them. ἐγρηγορέω, vel idem quod, & ab ἐγείρω, per Sync. pro ἐγέιρομαι, à Th. ἐγέρω, &c. V.

Ἐγχαλάω, laxo, resolvo; ex ἐν & χαλάω, V. Item ἐγχαλινόω, frænum injicio; unde in pass. ἐγχαλιναμβίαν τὼ γόμφω, frænata habentes ora; ex ἐν & χαλινόω, V. Ἔγχαλκος, cui æs inest, æreus: item cui est pecunia; in Epigr. l. 2. ex ἐν & χαλκὸς, V. Ἐγχάραγμα, τὸ, exp. vestigium: διὰ τὸ χαράσσεσθαι impressum: ut & ἐγχάραξις, ἡ, insculptura, incisura: item scarificatio, apud Medicos: verbalia, ab ἐγχαράσσω, insculpo, imprimo, inscribo, incido: ex ἐν & χαράσσω, seu χαράττω, f. ξω, &c. V. Item ἐγχίζω, incaco, seu caco in: unde prat. ἐγκέχυδα, apud Aristoph. in Ran. ex ἐν & χέζω, V. Ἐγχειμάζω, hyemem dego in, hyberno in, ex ἐν & χειμάζω, &c. V. Ἐγχεῖτης, qui aliquid aggreditur, seu molitur: unde ἐγχειρητικὸς, aptus ad aggrediendas res, seu moliendas, vel solers in hominibus vel rebus aggrediendis, verbalia ab ἐγχείρω, ἴσομαι, f. ἥσω, &c. V.

Ἐγχειρίς, & ἐγχείρισις, ipsa actio tradendi aliquid in manus: verbalia ab ἐγχειρίζω, ομαι, &c. V. Item ἐγχείρισθε, in manus traditus; ex ἐν & χεῖρες & Θῆτις, ὁ, à Th. τίθημι, f. θήσω, &c. V. Ἐγχειρογράφη, manibus operor, seu opus facio, vel simpl. operor, &c. Idem quod χειρουργία, id V.

Ἔγχελυς, υος, ἡ, anguilla, unde ἐγχέλεια, in plur. anguillæ, apud Aristot. Plut. Athenæ. &c. à Them. ἐγχελυς, V.

Ἐγχελυοστὸς, anguillæ aspectum habens: ex ἔγχελυς, υος, & ὄψ, ὀπὸς, &c. V.

Ἐγχρίμφεργος, vide cum ἐγχείμαργος, item ἐγχρίμφαργος, exp. qui, facto quodam, hariæ studi: est addictus, &c. V. Sed exp. etiam, pugnator fultus, seu fatuus, & sic est a ἐγχρίμπτω, ὁ, τὸ, & μωρὸς, ὁ, vel ut: quidam dici volunt, exp. quasi ὁ ἐγχρίμπτων ἄφρων ἴσχυε, i. e. φροντίδος, & sic est ex ἐγχρίμπτω, τὸ, & ἄφρων, ὁ, &c. V.

Ἐγχρίπαλος, idem cum ἐγχίπαλος, id V.

Ἐγχρίω, est comp. ex ἐν. & χρίω, &c. Vide.

Ἐγχθόνιος, qui in terra est, terrenus: ex ἐν & χθὼν, V. Item ἐγχλίω, delicias habeo in, luxurior in: item ἐγχλιδάω, idem, Athen. l. 3. ex ἐν & χλίω, unde χλιδάω, &c. V. Ἐγχλοάω, vireo, vitiis tum; & ἐγχλοάσω, exp ἐμφύω, Hesych. ex ἐν & χλοάω, V. Item Ἔγχλωρος, viroremin se habens, viridis, sed exp. & prope viridis, apud Nicand. ex ἐν & χλωρὸς, vide.

Ἔγχυος, seu ἔγχυις, lanuginem in se habens, lanuginosus: ex ἐν & χύω, contr. χῦς, &c. V. Item Ἐγχόνδρος, grumes in se habens: ut ἐγχόνδρου λίβανου, apud Dioscor. l. 1. item cartilagineus: unde ἐγχονδρίζω, chondro, seu alicâ perspergo; vel ipiam cartaplasmatis more impono; item cartilaginem coapto: ex ἐν & χόνδρος, ὁ, unde χονδρίζω, &c. V. Item ἐγχορδίω, choros duco in: ex ἐν & χορδίω, V.

Ἔγχος, τὸ, est thema, & volunt Gramm. dici παρὰ τὸ ἔχειν, i. e. à tenendo, &c. V.

Ἔγχυτα, fucus; Atticè dicitur pro ἡ ἄγχουσα, anchusa herba, παρὰ τὸ ἐγχεῖν τὸ ἐν τῇ ῥίζῃ ἰῶδες ὑγρὸν, unde ἐγχυτίζουσι, fuco colorari; ab ἄγχουσα; unde ἐγχυτίζω, &c. V.

Ἐγχώνιος, aut ἐγχωνίμος, terrâ aggestâ impleo: ex ἐν & χόα, seu χωννύω, &c V. Item ἐγχοάω, seu ἐγχεάω, idem quod χεύω; sed exp. etiam, impingo, infringo; transitivè: ex ἐν & Th. χοάω, prout signif. ὑπόπτω, &c. V. Item ἐγχύμμα, τὸ, exp id quod in aliquem excitemus, Plut. verbale ab ἐγχέμπτομαι, insuo, exsereo in: ex ἐν & χέμπτομαι, V. Ἐγχέω, inungo, il ino; item pungo, stimulo, παίω, Eust. ut vespa, vel scorpius percutit aculeo: unde ἐγχύσις, inunctio, & ἔγχυτος, inunctus, illitus: item qui illinitur, seu inungitur; ut ἔγχυτον φάρμακον, Theocr. Idyl. 11. ex ἐν & χέω, &c. V. Item ἐγχέω, per aliquod tempus durans: unde ἐγχεύω, exp. diu permaneo in: item inveteraſco, &c. V.

Ἔγχρυσος, aurum habens, in quo aurum est; ex ἐν & χρυσὸς, V. Item ἐγχρύω, coloro, infi io, vel idem quod ἐγχέω, seu ἐγχεννύω, quod exp. etiam, imbuo vel ut colore: ex ἐν & χρύω,

ζω, idem quod χέω, seu χεννίω, υμι, &c. V. Ἔγχυλος, succum in se habens, succulentus: item sapidus: unde ἐγχυλίζω, in succum redigo: succum elicio: unde verbale, ἐγχυλισμός, succus expressus: ex ἐν & χυλός, unde χυλίζω, χυλισμός, &c. V. Ἔγχυμα, quod infunditur, seu infusum est; item placenta infundibulo fusa ad frigendum; & in plur. ἐγχύματα, apud Medicos, & ἔγχυτα dicuntur medicamenta liquida, quæ guttatim in dolentes aures, vel oculos, &c. Instillantur, iisdem ἐγχυμα, est altera species plenitudinis & copiæ humoris, quam locus continens metitur; unde ἐγχυματίζω, infundo, instillo: ἐγχυ inde, ἐγχυματισμός, infusio, salviatum, in Hippiatr. Item ἔγχυμος, succulentus, succis plenus; item sapidus: unde ἐγχύμεμα, & ἐγχύμωσις, apud Medicos, dicitur sanguinis & humorum in partem aliquam naturalis effusio, per quam & partis ejus venulæ replentur sanguine; & color lividus parti redditur, Hippocr. omnia, ab ἐγχύω, quod ex ἐν & χύω; unde χύμα, τό, & χυμός, ὁ, &c. Ἐγχυμόω, idem quod, & pro ἐνεχυμόζω, id V.

Ἔγχυσις, infusio, & ἔγχυτον, infusus, qua infundi solet aut potest: cujus plur. ἔγχυτα; vide paulò antè cum ἐγχύματα, verbalis, ab ἐγχύω; ex ἐν & χύω, unde χύσις, & χυτός, &c. Vide.

Ἐγχυτρίζω, exp. in olla, seu testa pono, seu condo: item in fictili expono; sed exp. & occido, ductâ signif. ab infantibus, qui morti exponuntur, apud Aristoph. in Vesp. Unde ἐγχυτρίσμα, seu ἐγχύτρια, quæ caseabo, seu fictili aliquid imponit: ex ἐν & χύτρα, ὁ, unde χυτρίζω, &c. Vide.

Ἐγχυτρίων, seu ἐγχύτριπος, vide cum ἐγχύω.

Ἐγχωρία, exp. concedo, &c. V.

Ἐγχώριον, τό, subst. Hesychio est πίνος & δάνειον, pignus, usura: quæ ἐν χώρᾳ πίνος, pro usu rei, &c. Solvuntur, ab ἐγχώριος, idem quod ἔγχωρος, qui natus est in ea regione in qua versatur, indigena: item de re dictum, patrius; ut γόνοι ἔγχωροι, & ἐγχώριος θεός ἡ ἥρως, apud Thuc. l. 2. & ἐγχωρίη ἰδέη; apud Herodot. &c. Vide.

Ἔγχωσις, impletio quæ fit terrâ aggestâ in locum cavum, vel quum alveus fluminis obducto limo paulatim completur, Poll. est verbale, ab ἐγχώννυμι, V.

Ἐγώμην, exp. ego arbitror; meo judicio, Xen. & Plat. de rep. l. 2. ex ἐγώ & οἶμαι, per contract. pro ὄιομαι, à Th. ὄω, &c. V.

Ἔγων, dicitur apud Poëtas & Doricè, pro ἐγώ, ut Il. α. τοὶ γὰρ ἐγὼν ἰρὸν, item ἐγώνη, itidem Doricè pro ἐγώ; ut τύνη, pro σύ, Dores etiam dicunt, Eust. Pleonasmum esse scribit syllabæ νη, &c. V.

Ἔδιδλον, τὸ, ab ἴδω, οω, τὸ, est idem quod ἴδιαφον; (item ἰδίσιον, υ, τὸ, dicitur ut diminut. ab ἴδιος, Eust.) &c. V.

Ἐδάδδω, esse dicitur, dorem dare uxorem tradendo; ut τὴν ἐδιάδοντο γυναῖκα, in Epigr. videtur tamen potius esse, dotis jugalibus donis ducere, à Th. ἴδνα, &c. V.

Ἕδανίς, υ, ὁ, ad sedem pertinens: ut ἑδανικὴ φαρμακα, apud Medicos, pharmaca sedi accommoda, & ἑδανικὴ ἕλκη, sedis hulcera, sedem infestantia, ab ἕδρα, ἡ, quod nomen apud Medicos, ut & sedes apud Lat. dicitur meatus ventris inferior, continendis transmittendisq; excrementis destinatus, Bud. ex Dioscor. &c. V.

Ἐθελιγθέως, ut ἐθελιχθέως ἔχειν πρός τινα, libenter cum aliquo inimicitias exercere, est adv. ab ἐθελιγθής, id vide.

Ἐθελοθρησκία, voluntarium cultum, seu religionem aliquam, arbitratu meo, sequor & amplector; ab ἐθελοθρησκεία, cultus divinus, seu religio, & certi ritus cultus divini, quos sibi sponte, & suo arbitratu, cum superstitione, quis eligit & amplectitur, in Bp. ad Col. c. 2. &c. V.

Ἐθελοπρᾶδς, qui sponte opus subit, promptus & impiger factor operis, Xen. de re eq. ex ἐθέλω & ἴργον, τὸ, cujus varia comp. mutant ργ. in πργ. &c. V.

Ε'ΙΑ, ΒΙΑ, ponitur inter Themata, &c. V.

Εἶδος, interdum ponitur pro εἴδωλον, & pro μορφὴ, Eust. & sic est a Th. ἐΐδω, i. e. scio, &c. V. Item εἶδη, Pindaro, sunt qui dicta putent, tanquam diversa odarum genera: sic etiam εἰδύλια, Theocriti, quòd varia sint poematorum genera; nam εἰδύλιον, τὸ, est à nomine εἶδος, ut ἰπύλλιον, diminut. à nomine ἔπος, &c. V.

Εἰδωλοποιῶ, ῶ, imaginem, vel simulachrum fingo, seu repræsento: unde εἰδωλοποίησις, imaginis, aut simulacri fictio, exp. etiam repræsentatio personæ mortuæ tanquam vivæ, quum ejus umbra introducitur; nam εἴδωλον, imago, effigies; appellatur generat, quicquid est quo res repræsentatur nobis forma rei alicujus fictæ, vel etiam veræ; item sic dicitur etiam, forma ac species rei in animo conceptæ, apud Hom. & Plut. & apud Ecclesiasticos scriptores, εἴδωλα, (Latinè etiam idola;) peculiari significatione, vocantur simulacra numen aliquod repræsentantia, quod honore & cultu afficitur, &c. Vide.

Εἰκασικὸς, sonat, q. d. assimilatorius, &c. V.

Εἰλείθυια, dicitur templum Lucinæ, Eust. ab εἰλείθυια, ἡ, Lucina, dea quæ parturientibus opitulatur: dicta ab ἐλεύθω, venio; quòd invocetur, ut fœtus veniat in lucem, &c. V.

Ἴλη, ἡ, exp. agmen; grex; ut κατ' ἴλας, gregatim, apud Herodor. & ἴλαι ἱππέων, agmina equitum; sed exp. etiam, ὁ πὸς, foramen, Suid. & sic est ab εἴλω, idem quod Them. εἰλέω, coarcto, congrego, &c. At εἴλη, ἡ, idem est cum Them. ἴλη, ἡ, solaris calor vel splendor, &c. V.

Εἰλὼς, ῶ, ἡ ὡος, insolo; unde εἰλωτὸς, æstus: utrumque, ab εἴλη, idem cum Them. ἴλη. &c. Vide cum εἰλέω.

Εἰλιπόδης, idem quod, & ab εἰλίπους, flexipes; vertens & curvans pedes inter eundem; boum Epith. Od. α. &c. V.

Ἕλυσαι, & εἰλύσω; vide cum εἰλύθω.

Εἴργομαι, includor, in carcerem conjicior, est pass. à Th. in act. εἴργω, includo carcere; item εἴργνυμι, idem est quod Th. εἴργω, cum tenui, arceo, veto, &c. V.

Εἰρεσιώνη, ἡ, dicitur cardo Januæ; ab Hesych. exp. τροφὸς, ab aliis ὀροθύρη, ex εἴρω, necto; & θύρα, ἡ, &c. V.

Εἰρηναίως, pacificè, placidè; est adv. ab εἰρηναῖος, ad pacem pertinens, pacatus; à Th. εἰρήνη, ἡ, pax; sic dicta, ut quidam volunt, παρὰ τὸ εἴρειν, i. e. dicere, quòd tempore pacis jus dicatur, & lites verbis dirimantur, &c. Vide.

Εἰρηναρχία, Bud. affert ex Dionysio, de Deo dictum, ut βασιλεὺς; item εἰρηναρχῶ, fungor irenarchia; corrigendis moribus præsum, Bud. Uterumq; ab εἰρηνάρχης, id V.

Εἰρηνοφυλίην χάρᾳ, apud Polyb. l. 5. exp. regio quæ bello non est infestata, seu quæ à bello tranquillitatem habet, part. præs. pass. fœm. ab εἰρηνοφυλέω, pace fruor, ad Rom. 12. Item paco, in pace contineo, &c. V.

Εἰσίτω, &c. Vide post εἰρμός.

Εἰσιτώμενος, exp. dissimulatio; verbale, ab εἰσιτώμενος, quod ab εἴσομαι, ὁ, dissimulator: in oratione, dissimulate loquens; qui aliter loquitur ac sentit; derivant Gramm. à verbo εἶσα, Aristot. εἴσατα, opp. ἀληθίνοι, medium esse dicens τὴν ἀλήθη, &c. V.

Εἰσαγελιπικὸς, exp. ad εἰσαγελίαν, pertinens, ab εἰσαγελίνω, &c. V.

Εἰσαγωγεῖς, exp. qui actionem rei dare potest, & lege agere jubere, Demosth. ab εἰσαγωγὴ, ἡ, intromissio: item scriptio qua prima artis alicujus elementa tradimus, & ad eam lectores veluti introducimus, i. e. ad ejus cognitionem; verbale, ab εἰσάγω, induco, intromitto, &c. V.

Εἰσβατὸς τόπος, exp. locus in quem ingredi possumus, &c. Vide εἰσβασις.

Εἰσβοηθέω, ingredior ad ferendum auxilium: ex εἰς & βοηθέω, V. Item εἰσβοήθημα, τὸ, dicebatur festum quo hecatombe peragebatur, Eust. ab ἑκατόμβη, ἡ, sacrificium centum boum, seu pecorum, per Synecd. partem capiendo pro toto; alii intelligunt sacrificium ἐξ ἑκατὸν βοῶν, i. e. πολλῶν, in quo scil. immolarentur animalia quadrupeda 25. quorum pedes numero 100. alii, finitum numerum pro infinito accepe-runt, &c. V. Item εἰσιτητήριος ἀγὼν, exp. quo die athletæ olympionicæ, aut hieronicæ patriam solenni pompâ ingredi-ebantur, apud Plin. ad Trajan. est verbale, ab εἰσιτάω, V. Εἴσηκα, venio intro, ingredior: ex εἰς & ἥκω, V. Εἰσκλυσίον, dicitur vectigal quod penditur pro introitu, Hesych. Item εἰσκλυσίη, idem quod εἰσόδιασις, & ab eod. εἰσέρχομαι, vel ex εἰς & ἴλυσις, pro ἴλασις; à Th. ἔρχομαι, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλυθ-

ἦλυθον, &c. V. Εἰσίημι, vide cum εἶσα. Εἰσκατεδύω, vel εἰσκατεδύνω, penitus ingredior, seu in penitiorem locum, vel simpl. ingredior: ex εἰς & κατεδύω, vel -ύνω, &c. V. Εἰσκλείω & εἰσκλείω, includo: ex εἰς vel ἐς, & κλείω, &c. V.

Εἰσκυλίνδω, vò dicebatur id ipsum super quo ἐκκυλίνδω introducebatur, verbale ab εἰσκυλίω, V.

Εἰσολισθαίνω, exp. illuceo, &c. V.

Εἴσοικισμὸς, introductio in ædes, seu receptio; verbale, ab εἰσοικίζω, item εἰσοίκησις, habitatio, domus; verbale ab εἰσοικέω, f. ήσω & ήσω, &c. V. Item εἰσορμάω & ἐσορμάω, irrumpo, cum impetu ingredior, Plut. ex εἰς vel ἐς & ὁρμάω, V. Item εἰσπλεκέω, impleo: ex εἰς & πλεκέω, V.

Εἰσφθία, dictum est per Metath. pro εἰστφέρω, ut quidam putant, & εἰσφθήναι, intus admitto, recipio intus, sed exp. etiam, interdum devoro: sic & εἰσφέρομαι; idem: ex εἰς & φέρω, ὦ, & ῆνμι, f. ήσω, emitto; quod transpositis literis, deducunt à φέρω, alii tamen factum putant: ex πρὸ & ἴω (mitto;) Synopen passis, & π in φ, mutato, &c. V.

Εἰώθα, exp. consuetus, solitus; ut apud Plat. χρὴ τὰ εἰωθότα, ex more, & παρὰ τὸ εἰωθὸς, præter morem, &c. Vide εἴωθα. Item εἰωθότως, de more, consuetè, more solito; est adv. à præced. εἰωθὸς, V.

Ἕως, idem quod ἕως, dum, donec, &c. V.

Ἐκάεργος, exp. longè jaciens, &c. Vide.

Ἑκάστοχῆ, ubique, ubilibet: unde ἑκαστοχῆθι, passim, ubiq; gentium, & ἑκαστοχῆθεν, undiq; undelibet, & ἑκαστοχῆσε, quocunque, quoquoversum, in quemcunq; locum, & ἑκαστοχῆ, ubilibet, ubique: ut & ἑκάστοτε, temper & ubiq; Athen. l. 2. Unde apud Herodot. ὅπη τοῦτον τὴν πόλιν, ἵνα, ἑκάστοτε ἰλαύνων, τρίφειν, exp. injungens civitatibus, in quamcunq; veniebat, uti pascerent, omnia, à Them. ἵκω, ὁ, &c. V.

Ἑκατηγενέτης, in utramq; partem, ut Gal. apud Herodot. ἑκατηγεν τῷ μαχῇ δῆ, exp. ex altera parte cœnaculi, adv. ab ἑκάτερος, V.

Ἑκατογκέφαλος, q.d. centiceps, Pind. ex ἑκατὸν & κέφαλον, τὸ, &c. V. Item ἑκατόμβοια, τὰ, dicebatur festum quo hecatombe peragebatur, Eust. ab ἑκατόμβη, ἡ, sacrificium centum boum, seu pecorum, per Synecd. partem capiendo pro toto; alii intelligunt sacrificium ἐξ ἑκατὸν βοῶν, i.e. πολλῶν, in quo scil. immolarentur animalia quadrupeda 25. quorum pedes numero 100. alii, finitum numerum pro infinito accepe-runt, &c. V. Item ἑκατομπολεῖς, vide cum ἑκατόμπυλος, Ἑκατοντέτειον, augustum, multum, magnum, Hesych. ex ἑκατὸν & ἔτος, ὁ, V. Ἑκατοντακάρηνος, idem cum ἑκατογκέφαλος, id vide.

Ἑκατοντάκις, exp. centies, adv. ab ἑκατὸν, V.

Ἑκατοντάλαντος, qui centum est talentorum; centum talenta pondere æquans: unde ἑκατοντάλαντία, centum talenta, Poll. l. 9. ex ἑκατὸν & τάλαντον, τὸ, V. Item ἑκατοντάπυλος, idem cum ἑκατόμπυλος, id V. Ἑκατοντάφυλλος, centum habens folia, Theophr. H. Pl. 6. Ex ἑκατὸν & φύλλον, τὸ, &c. Vide.

Ἐκβακχεύω, ομαι, vehementer bacchor, debacchor, vel transitivè, in bacchicum furorem impello, vel impellor: ex ἐκ & βακχεύω, ομαι, V. Item ἐκβάσις, dicitur Apollo consectatus ab Argonautis ad Cyzicum, apud Apoll. l. 1. ab ἐκβαίνω, ἐκβήσομαι, V. Ἐκβεβαίωσις, confirmatio: ex ἐκ & βεβαίωσις, V. Ἐκβιάζω, ομαι, vi adigo, vel extorqueo; vi, seu per vim compello ex uno loco, seu statu in alium, vel simpl. vi compello: item exprimo, extorqueo, Bud. ex ἐκ & βιάζω, ομαι, &c. V.

Ἐκβλάστημα, τὸ, germen, id quod egerminavit, & ἐκβλάστησις, egerminatio: ut ἐκβλάστησις τῆς φύλλου, apud Dioscor. l. 1. ex ἐκ & βλαστάνω, ἐβλάστησα, &c. V.

Ἐκβρύω, exscaturio, emano: ex ἐκ & βρύω, V. Item ἐκβοάω, exclamo: item proclamo: unde ἐκβιβοηθός, famâ celebratus, celeber: ex Herod. Item cum clamore erumpo, apud Thuc. l. 1. Unde verbale, ἐκβόησις, exclamatio: ex ἐκ & βοάω, f. ήσω, &c. V. Item ἐκβοηθέω, exp. ad opitulandum procurro, auxilium fero, Plut. Unde ἐκβοήθεια, ἡ, exp. auxilium: ex ἐκ & βοηθέω, unde βοήθεια, &c. V. Ἐκβράζω, bullire, seu fervere facio, & ἐκβράζομαι, ebullio, effervesco: ex ἐκ & βράζω, V. Ἐκγοητεύω, præstigiis illudo: ex ἐκ & γοητεύω. V. Ἐκδείκνυμι, ostendo: ex ἐκ & δείκνυμι, V. Ἐκδειμαίτω, ῶ, exterreo, terreo: ut Plat. de rep. 2. μηδὲ μητέρες τὰ παῖδια ἐκδειμαίτωσαν, neq; filios terrifient matres: ex ἐκ & δειμαίτω, ῶ, &c. V. Ἐκδίφρος, excorio: ex ἐκ & δίφρος, V. Ἐκδυσμὸν, exp. irritare, apud Greg. ex ἐκ & δυσμὸς, V. Ἐκδύω, ῶ, religo, Luc. Item appendo, Bud. ex ἐκ & δύω, V. Ἐκδυμαγωγῶ, populum duco & impello quocunq; volo: ex ἐκ & δυμαγωγέω, ῶ, idem; & uterumq; dicitur de eo qui favorem populi aucupatur, per quem cum sibi obsequentem reddat, &c. V. Ἐκδυμοπατέω, popularitèr mihi populum servire perpello: ex ἐκ & δυμοπατέω, V. Ἐκδυσβαίνω, transeo, transilio: ex ἐκ & διαβαίνω, V. Ἐκδυδάσκω, edoceo, & in pass. ἐκδιδάσκομαι, edoceor, seu disco, ut ἐκδιδάσκομαι παῖδ Ἑλλάδα γλῶσσαν, linguâ Græcâ imbuor: item edocendum loco, vel curo: ut παῖδας παρεσπάσε ἐκδιδάσκειθ' ὁμῶς: ex ἐκ & διδάσκω, ομαι, &c. Vide. Item ἐκδιδράσκω, & Ionicè, ἐκδιδρήσκω, aufugio, profugio; ex ἐκ & διδράσκω, V.

Ἐκδοξάζω, gloriâ afficio; ex ἐκ & δοξάζω, V. Item ἐκδύω, vel ἐκδύνω, elabor, emergo: ut ἐκδύσαι κρυφῆ; Eurip. & ἐκδῦναι δόλῳ; effugere mortem: sed exp. etiam, exuo: unde ἐκδύεσθαι τὸ ἄχεως, Metapl. apud Plut. ex ἐκ & δύω, seu δύνω &c. V.

Ἐκείνῃ, sumitur pro, illâ viâ, illâ ratione: item pro ἐκεῖ, illic, & pro ἐκείσε, illuc: ut annotat Eust. Od. ν. est adv. à dat. sing. fœm. à Th. ἐκεῖνος; item ἐκείσε, exp. qui ex illo est; itidem ab eod. Th. &c. V.

Ἐκζωπύρησις, ἡ, exsuscitatio, seu accensio: ut ἀνθρώκων ἐκζωπύρησις, apud Plut. in Symp. lept. Sap. verbale ab ἐκζωπυρίω, V.

Ἑκήλως, quietè, adv. ab ἑκηλος, nihil turbarum movens; cujus neut. plur. ἑκηλα, ponitur pro adv. ἑκήλως, deducitur autem ab Etym. παρὰ τὸ ἑκὼν τὸ ὑποχωρῶν; ἢ πὸ ὑποχωρῶν, ἠοῦ χάζει, ut ille inquit, &c. V.

Ἐκθαμνίζω, in fruticem verti, seu abire, quod Cic. dicit frutescari, Plin. fruticescere: ex ἐκ & θάμνος, ὁ, V. Item ἐκθυμηρίζω, per theatrum traduco; item arguo: ut ἐκθυμηρίζων πᾶν ἁμαρτὸ ἀκρισίαν, i.e. arguunt, & veluti omnibus in theatro spectandam exhibent, apud Polyb. l. 3. & exp. etiam, explodo, exigo, apud Athen. l. 11. ex ἐκ & θυμηρίζω, V. Ἐκθύζω, exp. Deo dedico, consecro: item in numerum deorum refero: ut Deum colo: ut ὦτος Ὀρίζω τὴ Πυλάδην ἐκθεάσαντες, apud Luc. Item divinum existimo, divinitatis judicium tribuo: item in religionem verto, Plut. & Herodian. Unde verbale, ἐκθυσμὸς, consecratio: item ἐκθεόω, idem: unde pass. ἐκθεόθυμαι, in deorum numerum referri, apud Plut. ex ἐκ & θεάζω, θεόω, &c. V.

Ἐκθριέζω, meto, demeto: ex ἐκ & θριέζω, V. Item ἐκθηρίον, feras venor: ex ἐκ & θηρίον, idem, &c. V. Ἐκθησαυρίζω, è thesauro promo, sed alii exp. thesaurum exhaurio; à θησαυρίζω, V. Ἐκθνήσκω, emorior; ut apud Hom. γήλῳ ἐκθανέειν, risu emori, & apud Hermog. ἐξίδιον, exanimatus fum, à Th. θνήσκω, V. Ἐκθυσιάω, epulor, depascor; à θυσιάω, ῶ, V. Ἐκθεμείζειν, exp. περιβαίνειν ὑπὸ τῆς μανίης θεῶν, Hesych. à θεμείζω V. Ἐκθρώσκω, exilio, à Th. θρώσκω, V. Item ἐκκήμια, defatigor, debilitor, fatisco, deficio, exp. & classico, dolori, seu labori cedo vel succumbo; item simpl. cedo, à Th. κήμω, V. Ἐκκηπλάω, adultero cauponum more; à κηπηλάω, V. Ἐκκηρωτίζω, fructus decerpo & percipio, & in pass. ἐκκαρπίζομαι, idem quod καρπίζεσθαι, defrugare, defrugatione exinanire & exhaurire: item ἐκκαρπόομαι, ώμην, fructum percipio, fruor: unde τὸ ἄγιον ἐκκαρπώσῃ μέχρι τέλους, apud Greg. exp. quæ illum habere res sacras & facultates alicujus, & percipio earum fructus, apud Demosth. atq; inde, ἐκκάρπωσις, fructuum accommodorum perceptio, & usus rei fructuosus; omnia, à Th. καρπὸς, unde καρπίζω, ομαι,

& καρπόω, δομαι, ῶμαι, &c. V. Ἐκκαταγγέλλω, pro καταγγέλλω, ut ἐκκαταγγέλας ἀγῶνας, qui ludos indixit, Plut. in Rom.

Ἐκκαταλείπω, prorsus relinquo, penitus destituo; à καταλείπω, V. Ἐκκαίω, idem quod ἐκκαίω, extorreo: item accendo, inflammo, excito, Metaph. ut ἐκκαίειν πόλεμον, apud Polyb. l. 2 & μᾶλλον ἐκκαίουσι τὴν περὶ αὐτὸν ὀργὴν apud Plut. in Æmilio, apud Plut. in Fab. & in Pyrrho, apud Plut. in Fab. & in pass. ἐξεκαύθη πόλεμος, exarsit bellum; à κάω, pro καίω, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐκ &c. V.

Ἔκκειμαι, exp. expositus sum; ut ἐκκείμενον παῖς, apud Herodot. puer expositus; sed dicitur & ὁ σκηπτὸς ἐκκείσθαι, expositus esse oculis collimantibus, ut ad eum tendant, Plut. de educ. lib. sed exp. & pateo: ut apud Synes. de insomn. μὴτε μολυνέσθαι δήμους βιβλίοις ἐκκειμένοις, i.e. patentia populis profanis: ex ἐκ & κεῖμαι, V. Item ἐκκείσθαι, idem quod ἐκκεράννυμι, V. Ἐκκερδαίνω, lucrum facio; à κερδαίνω, V. Ἐκκλέπτω, furto eripio, furtim furripio; item furtim & clàm subduco, Il. e. à Th. κλέπτω, V. Ἔκκλησις, εως, ἡ, evocatio, provocatio, Suid. verbale ab ἐκκαλέω, V. Item ἐκκλησαστήριον, ου, τὸ, exp. minusculum theatrum: ab ἐκκλησιάσας, qui in concione stat, &c. V. Ἐκκλίνης, declivis, vel proclivis; item propensus, pronus: ab ἐκκλίνω; item ἔκκλισις τῶν κακῶν, exp. malè evitatio, seu fuga, &c. V. Ἐκκύκλημα, τὸ, elatio; verbale ab ἐκκυκλέω, V. Ἐκκομιστὸς, ὴ, ὸ, exportatio; verbale ab ἐκκομίζω, V. Ἐκκοπτωτικὰ φάρμακα, exp. lentiva medicamenta, à Th. κόπτω; unde καθαρσία, f. ά σις, &c. V. Ἐκκυφίζω, levo, sublevo; à κυφίζω, V. Ἐκκρεμάω, ἐκκρεμαννύω, sive ἐκκρεμάννυμι, suspendo ex: unde ἐκκρεμὴς, ὁ, ἡ, ὸν, dependens, suspensus de, &c. à Th. κρεμάω, μαννύω, νυμι, &c. V. Ἔκκρισις, excussio, exturbatio, Xen. & ἔκκριτος, excussus, exturbatus, stupefactus: verbalia, ab ἐκκρίνω, V. Ἐκκυβεύω, jacio aleam, seu jacta aleâ percliteor; aleam me committo, Polyb. à κυβεύω, V. Item ἐκκυβεύω, exp. præceps in caput desilio, Xen. in Symp. à κυβίζω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐκ, &c. V.

Ἐκκυκλέω, evolvo, Hesych. Unde verbale, ἐκκύκλημα, machina lignea in theatro, quâ circumactâ, ostendebatur spectatoribus, quicquid secreti in scena ageretur, Poll. ex ἐκ & κυκλέω, V. Item ἐκκυλίσαι σφαῖραν, qui & κύλισις, exp. corollæ tortilis in orbem, Eust. ex Nic. ab ἐκκυλίω, V. Ἐκκυμαίνω, fluctuando exundo, vel simpl. exundo, apud Xen. acies Metaph. dicitur ἐκκυμαίνειν, i. e. fluctuare, anab. l. 1. Unde verbale, ἐκκύμανσις, exundatio, Eust. à κυμαίνω, unde κύμασις, &c. V. Ἔκκυνον, τὸ, morbus quidam, seu vitium canum, Xen in Cyn. à Th. κύων, κυνὸς V. Ἐκκωφόω, & φόω, ῶ, V. ἐκλαγχάνω, fortior: unde ἐκλέγει, fortitur, apud Soph. à Them. λαγχάνω, V. Ἔκλαμπρος, ος, ὁ, ἡ, lucidus, fulgidus; unde ἐκλαμπρύνω, exclaro, illustro, & in pass. ἐκλαμπρύνομαι, clarefco, illustrior & clarior evado, exp. etiam, glorior: à λαμπρὸς, ὸ, unde λαμπρύνω, ὁμαι, &c. V. Ἐκλάμπω, exp. illustrari, pass. ab act. ἐκλάμπω, elucco, emico; unde & verbale, ἔκλαμψις, εως, ἡ, fulgor, splendor enitescens, vel fulgor emicans, &c. V. Ἔκλειψις, est a λείβω, &c. V. Ἐκλαπίζω, exinanio, evacuo; à λαπάζω, V. Ἐκλεαίνω, lævigo, complano; item contero, comminuo: à λεαίνω idem quod λειαίνω, &c. V. Ἐκλεκτικοὶ, dicebantur Philosophi, qui floículos legebant sectarum Philosophiæ, D. Laërt. ab ἐκλεκτὸς, V. Ἔκλιπτις ex, corticis detractio, &c. Vide cum ἐκλέπω. Ἐκλύω, desisto, seu desino ab, Soph. à Th. λύω, V. Ἐκλιθάνω, oblivisci facio, facio ut memoriâ excidat, Od. ν. ab ἐκλήθομαι, V. Item ἐκλιθάζω, lapidem jacio; a λιθάζω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐκ, &c. V.

Ἐκλιμάω, ῶ, ventilabro, seu vanno purgo; ex ἐκ & λικμάω, V. Item ἐκλιπαίνω, pinguem reddo; à λιπαίνω, V. Ἐκλιπαρέω, ῶ, exoro: item impensè rogo, obsecto, & in pass. ἐκλιπαρέομαι, exoror, apud Plut. à λιπαρέω, ῶ, V. Ἐκλύομαι, idem quod ἐκλύω, libero: item passivè exolvor, liberor, dissolvor: item effervor, debilitor, membra mihi solvuntur: fatisco, lassesco, languesco; item ἐκλυτέω, ῶ, redimo; idem quod λυτρόω, & ἐκλυτήριον, τὸ, solutio; ut & ἐκλύτως, solutè, expeditè, adv. & omnia ab ἔκλυτος, exolutus, enervatus; viribus fractus, seu defectus; ab ἐκλύω, ομαι, &c. V. Ἐκλυσιδὰω, rabie agor, rabido impetu feror: à λυσιδάω, V. Ἐκλυβάω, injuriam & damnum infero: à λυβάομαι, V. Ἐκμαγεύω, prorsus beatum prædico; à μακαρίζω, V. Ἐκμαλάττω, emollio, vel elixo, V. Ἐκμαλθάω, emollio, vel simpl. mollio: à Th. μαλάσσω, seu μαλθάττω, &c. V. Ἐκμαραίνω, tabefacio: item flaccidum, seu languidum reddo: item extinguo, perimo; à Th. μαραίνω, V. Ἐκμασθάω, exquiro, quæro, à Th. μασθάω V. Ἐκματαιόομαι, vanum fieri; à ματαιόομαι, ῶμαι, &c. V.

Ἐκμεθύσκω, ebrium reddo, inebrio; à μεθύσκω, V. Ἐκμειλίσσομαι, demulceo, delinio; a μειλίσσω, ομαι, V. Ἐκμηκύνω, elongo. i.e. in longum extendo, vel protraho; à μηκύνω, V. Ἐκμαίνω, irâ excandesco, indignor; à μαίνω, V. Ἐκμιαίνω, enuntio, vel indico; à μιαίνω, V. Ἐκμιαίνομαι, polluor, contaminor, & peculiariter, effluxu seminis; ut solent somniantes, Aristoph. in Ran. & Gal. in lex. Hippocr. à Th. μιαίνω, ομαι, V. Item ἐκμιμέομαι, imitando exprimo & effingo; à Them. μιμέομαι, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐκ, &c. V.

Ἐκμισθόω, mercede eloco, vel simpl. eloco: ut apud Herm. ἐκμισθοῦσας τὸ πλοῖον γυναῖκας, prostituens ad quæstum corpore faciendum: unde verbale, ἐκμίσθωσις, locatio quæ fit pactâ mercede; ex ἐκ & μισθόω, ῶ, V. Item ἐκμυζάω, exp. fugo, &c. V. Ἐκναρκάω, ῶ, obtorpesco, à νάρκη, ῆς, torpedine afficior, obtorpesco, à Th. νάρκη, torpedo; piscis, cujus ea est natura, ut propiùs accedentem & se tangentem obstupefaciat, teste Plat. in Mænone: vide & Aristot. Hist. an. l. 9. c. 37. & Plin. l. 9. c. 42. Ut & Plut. de prid. an. Atq; hinc, pro torpore & veternoso capitur, & exp. etiam, stupor, &c. V. Ἐκνέμομαι, vide decompn. παρανέμομαι. Ἐκνήφω, & ἐκνήφομαι, vide post ἐκνήθω. Ἐκνήχομαι, enato, ut apud Aristot. de mundo, ἐκ τῶν ὑφάλων δ' ἔστιν ἐκνήχεσθαι, eò enatabit ubi ei commodum est vivere, à νήχω, ομαι, V. Ἐκνίκημα, τὸ, quod quis vincendo obtinuit, & ἐκνίκησις, evictio; verbalia, ab ἐκνικάω, V. Ἐκνοσηλεία, ægrum curo, vel ægrum, diligenti curâ, & obsequiis necessariis, à morbo ad pristinam valetudinem reduco, ut Metaph. τὸ σῶμα τῆ ἐκκλησίας ἐκνοσηλεύοντες, apud Theod. Hist. Eccles. l. 5. a νοσηλεία, V. Ἐκπαίσσω τὸ ἡμιτον aur. s alicujus percello: item attonitum reddo, perterrefacio, & in pass. ἐκπατάσσομαι, attonitus reddo; ut Od. σ. ἐκπάτασε; μᾶλλον δ' φρένας, ut mente non constat, sed eam velut attonitam habet, à Th. πατάσσω, ομαι, V. Ἐκπαύω, finem impono, finio, & in pass. ἐκπαύομαι, cesso, desino, quiesco; unde verbale, ἔκπαυμα, τὸ, quies, Hesych. à Th. παύω, ομαι, V. Item ἐκπαχύω, crassum reddo; item pinguefacio; à παχύω, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐκ, &c. V.

Ἐκπείθω, persuadeo & adduco ad aliquid faciendum: ex ἐκ & πείθω, V. Item ἐκπελεκάω, securi excindo, vel eximo, securi excutio; à πελεκάω, vide.

Ἐκπέπω sive ἐκπίπω, excoquo, à Them. πίπω, V. Ἐκπεπαρμένος, q. d. explicate, vel expansè, cum expansione, seu explicatione; est adv. ab ἐκπεπταμένος, seu ἐκπεπτανῖα, à Th. πετάω, seu πτάζω, vel πετάννυμι, f. άσω, &c. V. Ἐκπεφαίνω, ad finem perduco, efficio, perago; à φαίνω, V. Ἐκπεφυκέναι, exp. elabi aliture, &c. V. Ἐκπεριέρχομαι, usquequaq; circumdo; à περιέρχομαι, V. Ἐκπεριλαμβάνω, undiq; comprehendo & circumplector; à περιλαμβάνω, V.

Ἐκπερινάω, circumnavigo, à περινάω, V. Ἐκπεριπόρευμαι, circumeo, à περιπορεύομαι, V.

Ἐκπέρισσωσις, vocabulum est castrense, & plus est quàm περισσασμὸς, plenior, scil. conversio, triplici flexione constans, &c. V.

Ἐκπεσσεύω, redundo, à πεσσεύω, seu πέσσω, &c. V. Ἐκπετάζω, seu ἐκπετάννυμι, explico, expando, vel extendo; à πετάζω, seu πετάννυμι, V. Ἐκπήγνυμι, vide cum ἐκπαγλὸς. Ἐκπηδήσις, ὴ, exitus ejus qui exilit; verbale, ab ἐκπηδάω, saltu exeo, &c. V. Ἐκπτίζω, pitissando exhaurio, Athen. l. 3. ab ἔκπτισις, V. Ἐκπλανίζω, redundo, vel idem quod πλουτίζω, V. Ἔκπλουτος, Attice dicitur pro ἔκπλους, cumulatè expletus; ut ἔκπλουτα πάντα ὑπάρχειν, abundè omnia suppetere, apud Demosth. Item ἐκπλήσας, cumulatè expletus; ut ἔκπλουτα πάντα ὑπάρχειν, abundè omnia suppetere, apud Demosth. Item ἐκπλήσας, cumulatè

plenè, adv. ab eod. ἔκπλεος, vide cum ἔκπλεῖν. Ἐκπλήγδην, vide cum ἔκπληξις, ubi & ἐκπλήκτικὸς. Ἔκπλήρωμα, τὸ, supplementum; verbale, ab ἐκπληρόω, V. Item ἐκπληθύω, lateres eximo, demo, seu dissolvo; à πλινθύω, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐκ, &c. V.

Ἐκπλίνομαι, exp. crura alternatim explico: unde ἐκπλίνθιοι, apud Hippocr. ex ἐκ & πλίνω, ομαι, V. Item ἐκπόρησις, devastatio; ab ἐκπορθέω, V. Ἐκπορπάω, sive ἐκπορπόω, fibulo, vel fibulâ subnecto: unde ἐκπεπορπωμένος, vel sine augmento, ἐκπορπωμένος, fibulatus; à πορπάω, seu πορπόω, V. Item ἐκπόω, exercco, exterrefacio, metu vicio; verbalia, ab ἐκπήγω, V. Ἐκπυρωσία, ægrum curo, vel ægrum, diligenti curâ, & obsequiis necessariis, à morbo ad pristinam valetudinem reduco, ut Metaph. τὸ σῶμα τῆ ἐκκλησίας ἐκνοσηλεύοντες, apud Theod. Hist. Eccles. l. 5. a νοσηλεία, V. Ἐκπατάσσω στεφίτου aur. s alicujus percello: item attonitum reddo, perterrefacio, & in pass. ἐκπατάσσομαι, attonitus reddo; ut Od. σ. ἐκπάτασε; μᾶλλον δ' φρένας, ut mente non constat, sed eam velut attonitam habet, à Th. πατάσσω, ομαι, V. Ἐκπαύω, finem impono, finio, & in pass. ἐκπαύομαι, cesso, desino, quiesco; unde verbale, ἔκπαυμα, τὸ, quies, Hesych. à Th. παύω, ομαι, V. Item ἐκπαχύω, crassum reddo; item pinguefacio; à παχύω, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐκ, &c. V.

Ἐκπείθω, persuadeo & adduco ad aliquid faciendum: ex ἐκ & πείθω, V. Item ἐκπελεκάω, securi excindo, vel eximo, securi excutio; à πελεκάω, vide.

Ἐκπέπω sive ἐκπίπω, excoquo, à Them. πίπω, V. Ἐκπεπαρμένως, q. d. explicatè, vel expansè, cum expansione, seu explicatione; est adv. ab ἐκπεπταμένος, seu ἐκπεπτανῖα, à Th. πετάω, seu πτάζω, vel πετάννυμι, f. άσω, &c. V. Ἐκπεφαίνω, ad finem perduco, efficio, perago; à φαίνω, V. Ἐκπεφυκέναι, exp. elabi aliture, &c. V. Ἐκπεριέρχομαι, usquequaq; circumdo; à περιέρχομαι, V. Ἐκπεριλαμβάνω, undiq; comprehendo & circumplector; à περιλαμβάνω, V.

Ἐκπερινάω, circumnavigo, à περινάω, V. Ἐκπεριπόρευμαι, circumeo, à περιπορεύομαι, V.

Ἐκπέρισσωσις, vocabulum est castrense, & plus est quàm περισσασμὸς, plenior, scil. conversio, triplici flexione constans, &c. V.

Ἐκπεσσεύω, redundo, à πεσσεύω, seu πέσσω, &c. V. Ἐκπετάζω, seu ἐκπετάννυμι, explico, expando, vel extendo; à πετάζω, seu πετάννυμι, V. Ἐκπήγνυμι, vide cum ἐκπαγλὸς. Ἐκπηδήσις, ὴ, exitus ejus qui exilit; verbale, ab ἐκπηδάω, saltu exeo, &c. V. Ἐκπτίζω, pitissando exhaurio, Athen. l. 3. ab ἔκπτισις, V. Ἐκπλανίζω, redundo, vel idem quod πλουτίζω, V. Ἔκπλουτος, Attice dicitur pro ἔκπλους, cumulatè expletus; ut ἔκπλουτα πάντα ὑπάρχειν, abundè omnia suppetere, apud Demosth. Item ἐκπλήσας, cumulatè

Ἐκπὸς, qui habetur, seu qui haberi potest, & sic est verbale, ab ἔχω, ομαι, f. ξω, unde ἕξις, ὴ, &c. V.

Ἐκτερβὴ, & ἔκτερμις, ὴ, extritus; subst. extritio, vel deletio; verbalia ab ἐκτρίβω, V. Item ἐκτερπίας, exp. cui passus est ἐκτερπίας; ut ἐκτερπίας δίνον, vinum in vappam conversum, vel simpl. vappa, quæ & abloritè ἐκτερπίας dicitur, apud Aristoph. Item ἐκλεπτὸν ἐκτερπὸν τῆς λέξεως, apud Plut. in Hom. Item locus ad quem deflectimus, divortium: ut ἐκτερπαὶ ὑδάτων, alvei per quos aquæ à solito meatu diversæ emittuntur, sed exp. & depravatio: ut ἐκτερπὴ κρήνης; excessus, &c. V.

Ἔκτασις, est verbale, ab ἔκτημι, id v. Item ἐκτημώλιζω, provili habeo, elevo, floccifacio, contemno: ex ἐκ & φαυλίζω, V. Ἐκφεύγω, exp. effugio, elabor; ut apud Plut. de an. procreat. ἡ ψυχὴ ἡ πάσαν αἴσθησιν ἐκπέφευγεν, exp. omnem effugit sensum; item excido: ut ἐκφεύγειν ἡμέας, dicitur id, quo excidimus; apud Dem. atq; inde verbale, ἔκφυξις, effugium, &c. V. Ἐκφθίνω, exp. idem quod ἐκφθίω, deficio, tabesco, &c. V. Ἐκ, ρίω, & ἔκφημι, emitto foras; item effero; à Th. φρὸω, seu φημὶ, V. Ἔκφυμα, τὸ, exp. ἐξάνθημα, verbale ab ἐκφύω, V. Ἐκφωνέω exp. exclamo, evoco; item exprimo; i.e. expresse, seu nominatim dico, & interdum, simpl. emitto: ut φωνὰς ἐκφανεῖν, apud Gal. &c. V. Ἐκχώμωμι, exp. terrâ aggestâ munior; unde apud Herodot. ἐκκεχωμένη ὑψηλῶς πόλεως, alto aggere circumurbem extructo, à χώμωμι, comp. ut præcedentia cum præp. ἐκ, &c. V.

Ἐκχύω, vide cum ἐκχώω, pòst ἐκχωτο.

Ἐκὼν, spontaneus; quidam dictum putant, quasi ἑκὼν, ab ἑκὼ, i.e. cedo, non repugno, &c. V.

Ἐλαδίον, exp. parum olei, &c. V.

Ἐλαία, ὰ, exp. etiam, olea, i.e. fructus olivæ, &c. V. Unde ἐλαιήρης, vide cum ἐλαΐτης.

Ἐλαιηρὸ, ὸν, ὁ, olearis, olearius; ut ἐλαιηρὸν ὄθμιχνος, à Them. ἐλαία, V. Item ἐλαΐνος, exp. olea arbore factus, &c. V.

Ἐλαιονόμος, exp. olearum cultor, &c. V. Item ἐλαιονία, exp. albarium ex oleo, Eust. ex ἔλαιον, τὸ, & νονία, ὴ, calx; opus tectorium; seu albarium quo muri inducuntur & dealbantur, &c. Vide. Item ἐλαιολόγος, qui olivat, seu olivas colligit; ab ἐλαιολογία, olivo, &c. Vide cum ἐλαιολογῶν.

Ἐλαισία, vide cum ἔλασις. Unde & ἐλάσιος, expulsorius, abactorius, Plut.

Ἐλασὶς, ἰδος, ὴ, adject. fœm. gen. ut apud Nic. in Alex. σμίλαν καυλὸν ἐλασίδα, i. e. smilam noxiam, abjecti similem; à Them. ἐλάσω, ὴ, vide.

Ἐλαύνω, agito, exp. etiam, stimulo, incito; exinde scil. quòd qui agitat equos eos stimulare soleat; atq; inde etiam pro, fatigo, accipitur, & pro, insequor, vexo, insector; item abigo, expello; item duco, i. e. ductile opus facio, &c. V.

Ἐλάφειος μυελὸς, exp. medulla cervina, & in neut. gen. ἐλάφειον, sub κέρας, vel κρέας, exp. cervinum cornu, aut caro; à Th. ἔλαφος, &c. V.

Ἐλαφοσκόροδον, allium cervinum; allii genus, de quo Dioscor. l. 2. 182. quibusdam apocynon, seu cynocrambe; ut est in append. Dioscor. ex ἔλαφος & σκόροδον, τὸ, &c. V.

Ἔλεγος, vox lugubris, luctus; dici traditur ὅτε τὰ ἐλίγεια, Eust. Item carmen elegiacum ἔλεγος dicitur, in quo scil. lamentatio continetur, qua in signif. Diomedes deducit παρὰ τὸ ἐυλοξάν τοὺς τεθνειότας nam defunctorum laudes hoc carmine comprehendebantur, &c. V.

Ἐλεδόνη, dicitur species esse Polypi, unam habens κοτυληδόνα, & septem pedes; ut Suid. ex Eliano tradit; idem Suid. Pleonasmo τὸν λ. dici ait quasi ἰσοδόνλω; παρὰ τὸ καυλὸν ἔχειν, i.e. ἰσοδόνλω dicente & Hesiod. quod αἰνότερον πολυπόδων, idem tradit Etymol. & Athen. l. 7. &c.

Ἐλεημοσύνη, exp. oratio lugubris, &c. V.

Ἐλεοειδὴς, exp. in paluftribus locis natus, &c. V.

Ἐλέιον Σ, ponitur in ter Themata; & quibusdam est sciurus: item accipitris quædam species sic dicitur, Hesych. &c. V.

Ἐλέπολις, est idem quod ἑλέπολις, &c. Vide.

Ἑλετὸς, τὸ, τὴ, qui capi, seu prehendi potest, Il. ε. &c. Vide ἑλετὸς.

Ἐλέφας, est etiam poculi genus, apud Athen. l. ex; item elephas, morbi genus; lepra secundum quosdam Dioscor. l. 2. &c. V.

Ἐλίαστρες, p scis quidam, apud Athen. l. 7.

Ἥλη, calor ex sole prodiens, exp. etiam, solis splendor, &c. V.

Ἑλήνομες, ὴ, Cereris Epith. ἀπὸ τοῦ ἁλὸς ἅλης χωρὶς, Eust. ex ἅλη, ὴ, & χῆρος τὸ, &c. V. Item Ἑλικάμπυξ Σεμέλη, exp. crines auro nitidans, Pind. ab ἑλικὸς, seu ab ἕλιξ, ικος, & ἄμπυξ, ὸ ὴ, &c. V.

Ἑλίνω, cum tenui, exp. ἡ ἀρὰ τῆς ἱστορίας γόντων, teste Athen. l. 14.

Ἐλλεβορίαω, ῶ, helleborum desidero, seu helleborum mihi opus est; item ἐλλεβορίζω, helleboro purgo; solebant enim helleboro purgari, qui sanæ non essent mentis: ut τὸ σωτὸν ἐκ ἐλλεβορίζεις ὦδε τάφρις; unde verbale, ἐλλεβορισμὸς, ὁ, purgatio quæ fit veratro; item ἐλλεβορίνη, ὴ, dicitur à quibusdam frutex quidam parvulus, foliis minutissimis, utilis potu contra venena lethalia, Dioscor. l. 4. 109. Item ἐλλεβορίτης οἶνος, vinum helleboro conditum, apud Dioscor. 5. 82. omnia, à Th. ἐλλέβορος, quod Etym. dici scribit παρὰ τὸ ἐλεῖν τὴν βορὰ, quod ita petimat; utpote θανατώμοτ φάρμακον, &c. V.

Ἔλλεσα

'Ἔλιξ, κος, dicuntur τὰ ὠὰ λίχνη ὄντα i.e. quæ omnium in ore sunt, & in omnium sermone versantur, vulgata, apud Herodot. l. 1. est neut. plur. à sing. ἕλιξ, κος, V.

'Ελλησποντίας, ου, ὁ, nomen est venti ab Hellesponto spirantis, & in Attica pluvias excitantis; idem Cæcias & Hellespontius; quintus dicitur à borea, vel septentrione; de quo Aristot. Probl. & Herodot. l. 7. Item ἑλλησπόντιος, Hellespontius, i. e. Hellesponti accola, vel qui ad Hellespontum pertinet; utrumq; ab ἑλλήσποντος, i. e. pontus, seu maris ille trajectus, in quo, juxta fabulas Græcas, Helle cum fratre Phryxo tranans, vehente ariete, fortè navi sic dictâ, submersa est, Etymol.

'Βλοβός, vide cum ἰλλόβιον. Usumque, comp. ex ὁ & λοβός, ima pars auris, &c. V.

'Ελμινθιασμός, ου, ὁ, ellychnium habens, funiculo instructus; Dioscor. l. 1. 97. est part. præt. pass. quasi ab ἑλμινθιάζω, ὁμοῦ, inulic. Item ἑλμινθιωτὸς μύτος, sive ἑλμυγνωτὸς μύτος, linamenti genus apud Chirurgos; sic dictum, vel quòd in ellychnii formam componeretur, vel quòd ex eadem materia constaret, ex qua ellychnia olim fiebant; omnia ab ἑλμύγνιον, τὸ, V.

'Ἕλλω, ab ἑλλίω, coarcto, exp. ἴλλω, κατίσχω, Hesych. &c. V.

'Ελμινθιον, ου, τὸ, lumbriculus, tineola; Hippocr. Unde ἐλμινθιάω, ῶ, lumbricis infestor, lumbricos patior, verminor, Aristot. Hist. an. l. 9. ἑλμινθιάσης, ὁ, ἡ, ἡ, lumbrico similis; omnia à Th. ἕλμις, νθος, ἡ, interanconum animal, &c. V.

'Ελαφὴ, apud Poëtas exp. idem quod Th. ἐλάς, ἄδος, Od. ν. &c. V.

'Εμβάδιον, exp. cothurni, Poll. & ἐμβάδιον, calceus, vel solea, Aristoph. Item ἐμβαδεῖα, τὰ, calceamenta quædam; omnia, ab ἐμβαδὴν, vel ἐμβαίνω, &c. V.

'Εμβλημα, dicitur quod operi cuiniam injicitur & inseritur ornatus gratiâ; magis autem peculiari signif. ἐμβλήματα, appellata fuerunt, vasorum aureorum argenteorumq; ornamenta, quæ his ita inseribantur, ut quoties libitum esset, revelli possint, vide Bud. in annot. pr. & Cæl. &c. V.

'Εμβολὴ, ἡ, exp. & qed. insertio; ut ἐμβολὴ τῆς δρέπανον; item impressio; ut ἐμβολὴ τοῦ σφυροῦ, impetus irruentis aciei; item rostrum navis, &c. vide.

'Εμβροδόχος; exp. receptor, &c. Vide.

'Εμετιθλιος, exp. in modum τῶν ἐμετῶν; ab ἐμετὸς, vomitio, &c. V.

'Εμματαιάζω, inania & futilia blatero, Hesych. ex ὁ & ματαιάζω, vide.

'Ἐμὸς, meus; non ponendum est inter Themata; unde τὸ ἐμὸν, vel in plur. τὰ ἐμά, exp. res meæ; & interdum, τὸ ἐμὸν & τὰ ἐμὰ, dicitur pro, ἐμῶ, apud Hom. Eurip. & Plat. Item τὸ μὸν ἐμὸν, exp. quod quidem ad me pertinet, &c. V.

'Εμπεδρκία, ας, exp. firmiter jusjurandum servo; sto pactis jurejurando firmatis, Herodot. in Melpom. &c. Vide ἐμπεδρκίειν.

'Εμπαδιγάλα, apud Dioscor. l. 2. vel 3. exp. colostrum; (sed quidam leg. ut l. 6. c. 16. ab ἐμπυπάζω ἐμπυαδιγάλα, lac cui admixtum coagulum; lac coagulatum; exp. ex ὁ & πάσσω, f. πασῶ, unde πάγμα, τὸ, &c. V.

'Εμπικρὸς, in quo amaror est, amarulentus; unde ἐμπικραίνω, exacerbo in; & in pass. ἐμπικραίνομαι, exacerbor & exasperor; ex ὁ, & Th. πικρὸς; unde πικραίνω, &c. V. Item ἐμπλίω, ῶ, cogo ac constipo in, Plat. in Tim. ex ὁ & πλίω, V.

'Εμπίμπρημι, sive ἐμπίπρημι, incendo; idem cum ἐμπρήθω; ut ἐμπεφλέγμαι πῶ οἰκίᾳ, apud Aristoph. & ἐςρίβλιν ἐμπίμπρασθαι; apud Plut. & in pass. ἐμπίμπρασμαι, incendor, inflammor; ex ἐν & πίμπρημι, idem quod; & à Them. πρήθω, &c. V.

'Εμπίνω, ebibo, haurio, deglutio; item poto; ut ἐμπίνει τῷ αἵματι, Herodot. ex ἐν & πίνω, V.

'Εμπωλέσκω, vendo in, Poll. l. 7. c. 2. ex ἐν & πωλέσκω, V. Item ἐμπίσαι, potu implere, irrigare; item pocandum præbere, vel infundere, a. 1. infin. à verbo ἐμπίνω, V.

'Εμπλάζω, idem est quod ἐμπιλάζω, &c. V.

'Εμπλατύνω, extendo; ex ἐν & πλατύνω, V. Item ἐμπλικτὴρ, structuræ genus apud architectos; de quo videsis Vitruv. l. 2. c. 8. & Plin. 36. 22. Item ἐμπλίνθεια, ἡ, quæ crines intorquet, Etymol. exp. κομώτρια, quæ capillos fucat; utrumq; ab ἐμπλίνω, ομαι, V. Ἐμπλοκὴ & ἐμπλοκὰς, idem quod ἐμπλοκὴ, V.

'Εμπλόθλω, exp. confertim, &c. Vide.

'Εμπληκτικὸς, stupefaciens, Plut. & ἐμπλήκτως, trepidè, stupidè, vesanè, ut ἐμπλήκτως ἐπεπείσατο, exp. tantum in malis efficerunt metum, i.e. tantum improbis metum incusserunt; item exp. etiam, fabricor, conficio; ex ἐν & ἀπαρτάζομαι, V. Item ἐναπαρτάζομαι, innitor, firmo; unde ἐναπαρτάσασθαι τὰς κακίας εἰς τοὺς Ἰουδαίους, i.e. retorquere injuriam in Judæos, l. 2. Mac. chab. ab ἀπαρτὸς, ομαι, V. Ἐναπαρτάω, macero, perfundo; pro ἐμβρίζω ἐν, V. Ἐναπεζέω, fervefacio; idem quod ἐπζέω, V. Ἐναπολείω, intus includo; ab ἐπόκλειθρον, V. Ἐναπολύω, intrà abluo aliquid; ad abluendum, seu eluendum immergo; ab ἐπόκλύζω, V. Ἐναπολαμβάνω, intercipio, intercludo; item simpl. includo; ab ἐπολαμβάνω, V. Ἐναπόλαυσις, fruor in; commedum, seu fructum capio, Plut. ab ἐπόλαύω, V. Ἐναπολείπω, relinquo in: & in pass. ἐναπολείπομαι, derelinquor, vel remaneo in; unde verbale, ἐναπόλειψις ἡ, reliquiæ; ab ἐπολείπω, ομαι, f. ψω; unde ἐπόλειμμα, ἡ, &c. V. Ἐναπόληξις, intercluso, cohibitio, conclusio; apud Theophr. verbale, ab ἐναπολαμβάνω, V. Ἐναπομόσαι, vel πω, aliquid imprimo in; unde Metaph. apud Basil. ἐναποματτεῦσαι τῇ ἀμυχῇ τοῦ ἔργου, exp. imprimere dedecus; ab ἐπομόσαι, vel πω, ομαι, &c. V. Ἐναπομόργνυμι, imprimo, inuro; ut apud Synes. ἐναπομόξη τῷ ἀργυρίῳ; exp. inures piaculum; item abstergo, deter-

go; Aristoph. ab ἐπομόργνυμι, V. Ἐναπονίζω, abluo in, Herodot. ab ἐπονίζω, V. Ἐναποπλώω, idem; ab ἐπλώω, V. Ἐναποπνέω, spiro in, immorior; ab ἐπνέω, V. Ἐναποπνίγω, præfoco in; ab ἐπνίγω, V. Ἐναποπνίγω, apoplexia, perficio, seu efficio in, vel simpl. efficio, reddo; ab ἐπνίγω, V. Ἐναποτίω, persolvo in; ab ἐπίω, V. Item ἐναποτινύω, imprimo; ab ἐπτινύω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐν, &c. V.

'Ἐναργὴς, de persona, aut re dicitur quæ oculis cernitur, &c. V.

'Εναριθμίω, ῶ, annumero; ex ἐν & ἀριθμέω; item ἐναρίθμιος, non vulgaris; qui aliquo in numero habetur; Plat. in Philebo; ex ἐν & ἀριθμός unde etiam, ἐναρίθμιος, exp. qui annumeratur; in numero habitus, &c. V. Item ἐναρμίζω, vel ἐναρμόττω, vide cum ἐναρμίνιος, &c. Post ἐνάργομαι. Ἔναρος, ου, ὁ, ἡ, ἦ, diris devotus, Hesych. ex ἐν & ἄρη, ἡ, unde ἀρήιος, ὁ, ἡ, &c. V. Ἐνβρίμαω, & pass. vocc. ἐνβρίμομαι, infremo; à Th. βρίμω, omnes, V. Ἐνδαιδάλλω, affabrè, seu artificiosè factus; à Th. δαίδαλος, V. Ἐνδανείζω, fœnero; mutuò do ad usuram; à δανείζω, V. Ἐνδαψιλεύομαι, dapsilis & largulus fum ins; ut ἐνδαψιλεύσηται ὁ χρόνος τοῦ διατίθεσθαι, si adhuc supperat tempus biennii; à δαψιλεύομαι, V. Ἐνδέρκω, aspicio, Il. ψ. à Th. δέρκω, comp. ut præcedentia cum præp. ἐν, &c. V. Ἐνδεχομένως, exp. quàm fieri potuit maximè, Poll. est adv. ab ἐνδεχόμενος, part. præs. ab ἐνδέχομαι, cujus neut. ἐνδεχόμενον, exp. licitum; ut κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον, quatenus fieri licuit, Synes. & ἐκ τοῦ ἐνδεχομένου, quoad ejus fieri potest, &c. V. Ἐνδίκως, justè, jure meritò, adv. ab ἐνδικὸς; unde ἐνδικώτερον ἀμύνειν, dicitur factus dies, Poll. & ἐνδικῶς κόλασις; Greg. quæ à judice statui ur, &c. V. Ἐνδίνια, τὰ, intestina, Il. ψ. Bust. tradit quosdam ita denominata velle, παρὰ τὸ ἐνδύειν τὰς ὠδῖνας; quasi ab ἐς, ἐνὸς, fibra; alii vero, παρὰ τὸ ἐνδὺν δίνος, quasi à Th. δίνη; unde δινιώδεις μῦες, &c. V. Ἐνδύω, vel ἐνδύνω, Syracusanâ linguâ; ex indice in Bust. à Th. ἐνδὺν, V. Ἐνδυμαχίω, ῶ, in interioribus lateo recessibus, seu simpl. lateo, occultus sum; unde adv. ἐνδυμαχὶ, occultè, secretò, Hesych. Ut ἐνδυμαχὶ ἐνδύμων, in interioribus ab itus recessibus, vel simpl. abditus, occultus, latens; sic etiam, dicitur homo, qui consilia sua nulli aperit; Latinis, homo tectus, Suid. &c. Vide.

'Ἔνδον, intus; factum est ex præp. ἐν, unde τὸ ἐνδὸν ἴρμα, & τὸ ἔξω, inter se oppositi, Xen. in Occon. pro iis, quæ domi, & quæ foras aguntur; item ἐς ἐνδὸν, dicuntur domestici, &c. Vide.

'Ἐνδρεμίδες, αἱ, sunt calceamentorum quoddam genus, quo curfores utebantur, Poll. l. 3. Vide cum ἐνδρομὶς; ex ἐν & δρέμω, ὁ, V.

'Ἔνδυτον ἱμάτιον, peplus quo quis indui potest; ab ἐνδύω, induo, &c. V.

'Ἐνδύω, & ἐνδύομαι, exp. etiam, ingredior, subeo; & sic est ex ἐν & δύω, seu δύω, ομαι, idem, &c. V.

'Ἐνειλημα, τὸ, volumen, involucrum; verbale, ab ἐνειλέω, implico; & in pass. ἐνειλέομαι, implicor, involvor; item ἐνειλιδέω, ῶμαι, volvo, voluto, ex ἐν & ειλιδέω ὦμαι, ut & ἐνείλω, idem quod ἐνειλέω; ex ἐν & εἴλω, sive εἴλω, vel εἴλιδέω; idem quod Th. εἰλίω, sive εἰλέω, &c. V.

'Ἐνεπίσκημμα, τὸ, est verbale, ab ἐνεπισκήπτομαι, &c. V.

'Ἐνεριχορὸς, exp. choros excitans; apud Callim. ab ἔριχορὸς, ὁ, & χορὸς, ὁ, &c. V.

'Ἐνερσία. & ἔνερσις, exp. consilium; motus, instinctus; & quidem proprie, immissus alicui ab aliquo; παρὰ τὸ ἐνίεμαι, &c. V.

'Ἐνδίδω, indormio; ex ἐν & ὕδω, vide.

'Ἔνη, sive ἴνη, vetus; ut ἔνη νήνια, sub. ἡμέρᾳ; apud Dem. Aristoph. & Plut. dicitur tricesima & ultima mensis, seu lunæ decrescentis dies, & prima mensis intuntis, seu novæ lunæ; q.d. vetus & nova; vide Schol. Aristoph. est fœmin. gen. sing. à masc. ἶνος, vel ἴνος, annus; item apud Atticos, vetus, &c. Vide.

'Ἐνηθητήριον, ου, τὸ, exp. locus amœnus in quo convivia agitantur, seu ad convivia agitanda, & genio indulgendum, comparatus; quales erant villæ apud Romanos, &c. V.

'Ἐνδιάδιος, exp. q.d. qui hinc est, seu qui est de hoc loco; unde ab Hesychio exp. ἐντόπιος; est ab ἐνδιὰς, vel Atticè ἐνδιᾶς, V.

'Ἐνδοιπάω, q.d. inspectio; ut ἐνδοιπήσεν τῇ ἰδέᾳ, sepelire intra vestem; ex ἐν & δοιπάω, V. Item ἐνδορμέω, ῶ, ὁ, ἡ, ἦ, calidus, æstuosus; item Metaph. ἐνδορμὴν παρέσχημεν; apud Phil. vit. Mos. l. 3. à Δορμὸς, ὁ, V. Ἐνδλάω, ῶ, infringo; unde verbale, ἐνδλασις, ἡ, exp. cavitas in capite facta ex contusione; Gal. l. 2. de caus. morb. à Th. θλάω, V. Ἐνδλίβω, infringo; item imprimo; à Th. θλίβω, V. Ἐνδύσκω, immorior; à Th. δύσκω, V. Ἐνδειάζειν, Hesychio est παρεμβαίνειν, ἀπὸ τῶν μαντικῶν δείων; unde & ἐνδείακτος, apud Soj hocl. exp. furens; numine instinctus, & afflatus; à δειάζω, V. Item ἐνδείσιμος, exp. ficulneis foliis involvor; à δεῖσις, ὁι, seu δεῖον, τὸ, &c. V. Ἐνδρυλλίζω, immurmuro, susurro, &c Idem quod δρυλλίζω, V. Ἐνδρυμμάτιον, ου, ἡ, & ἐνδρυμμὸν, τὸ, exp. intritum, placenta; verbalia, ab ἐνδρύπτω, V. Ἐνδυμματικὸς, exp. constans enthymemate, seu enthymematis; ut ἐνδυμματικὴ ἀπόδειξις, apud Hermog. periodus enthymemate concluta, sed exp. etiam, acer in argumentationibus, & argutus orator; apud Aristot. Item ἐνδυμημάτιον, commentariuncula, argutulum dictum, diminut. & ἐνδυμματίσεις, commentationibus plent, omnia, ab ἐνδύμημα, ατος, V. Item ἐνδυμματικὸς, exp. promptus; ad excogitandum solers; verbale, ab ἐνδυμίομαι, ὦμαι, V. Item ἐνδύεται, τὸ, pars quædam navis, Hesych. à Them. δύω, ἡ, unde δύεται, τὸ, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐν, &c. V.

'Ἐνιαυσιαῖος, ου, ὁ, idem quod, & ἐνιαύσιος, annuarim rediens; item in annum durans, vel qui est unius anni, &c. V.

'Ἐνιαυτὸς, quidam dictum putant, παρὰ τὸ ἰένω, i.e. tempus tero, commoror; ut sic dicatur annus quasi tempus longum, quod in re quapiam teritur, Bust. alii, παρὰ τὸν ἑαυτοῦ διελκόμενα πάντα, i. e. quòd in se omnia contineat, & fructus, & temporum conversiones, vel quòd in sese recurrat & redeat, &c. Vide.

'Ἐνίεμι, f. ἥσω, præt. ἧκα, idem quod ἐνίημι; quod exp. etiam, infigo, infero; item infundo; item remitto; item submitto, i.e. clàm mitto; apud Thuc. &c. V.

'Ἐνιζδηγνύω, sive ἐνιζεύγνυμι, injungo, adjungo; unde ἐνιζδηχθείς, junctus, adjunctus; ex Apoll. ex ἐνὶ, pro ἐν, & ζδηγνύω, υμι, V. Item ἐνικλείω; ex ἐνὶ & κλείω, Poeticè dicitur pro ἐγκλείω, includo, &c. V. Sic etiam, ἐνικηδῶ, pro ἐγκηδῶ, intero, radendo nimirum; ungue, vel radulâ carptum intero, &c. V. Ἐνικρίνομαι, adscribor; ut ἐνικριθῶσι ὁμίλῳ, adscribi in numerum, Apoll. ex ἐνὶ, Poët. pro ἐν & κρίνω, ομαι, &c. V.

'ΕΝΙΟΙ, quidam, aliqui; ponendum est inter Themata, &c. V.

'Ἐνίπλειος, Poët. pro ἔμπλεως, plenus, &c. V.

'Ἐνιπλήσσω, f. ξω, præt. ηξα, exp. cum stupore injicio, Hesych. ἐνιπλήξαντες, exp. non solùm ὑπηλίκαντες, sed etiam, ἐμπλήσαντες, πλησάσαντες, est Poët. pro ἐμπλήσσω, quod V. Item ἐνίσσω, exæquo; ex ἐν & ἴσσω, V. Ἐνισκίλλω, intus arefacio; ex ἐνὶ, pro ἐν, & σκίλλω, V. Ἐνιχρὸς, gracilis, tenuis; ex ἐν & ἰχρὸς, V. Ἐνιχρίζομαι, innitor, fiduciam colligo; ut ἐνιχρίζεται τούτῳ πρὸ δικαίου; apud Dem. ex ἐν & ἰχρίζομαι, V. Ἐνιτείνω, Poëticè pro ἐντείνω, id V. Ἐνλείπομαι, deficio; pro quo & ἐλλείπομαι; ex ἐν & λείπω, ομαι, V.

'Ἐννάτης, ου, ὁ, novennis; quæ novem annorum est, novem annos nata; ut κύρλα ἄμυλον ἐννάτην; in Epigr. l. 2. est fœm. ab ἐννάτης, novenni; item ἐννατικὸς, ὴ, ὸν, novem anni, novennium; item festum quod nono quoq; anno celebratur, Plut. in Hellen. Itidem fœm. à masc. ἐννατινὸς, novennalis, &c. V.

'Ἐννεάδιος, exp. novenarius, &c. V. Item ἐννεαχίλιοι exp. novem millia, &c. V.

'Ἐννέπω, vide cum ἐνίσπω.

'Ἔννοια, exp. consilium, &c. V.

'Ἐννόημα, τὸ, mentis conceptus, cogitatum, apud Aristot. & ἐννοητικὸς, cogitabundus, cogitandi & intelligendi v. præditus, apud eund. verbalia, ab ἐννοέω, ῶμαι, &c. V.

'Ἔννομος, exp. legitimè, &c. V.

'Ἔννυμι, vide cum ἕννυσθαι.

'Ἔννυμι, vide cum ἐνίω.

'Ἐνοπή

Ἐνοικυρέω, domum custodio, domi maneo; ex ἐν & οἰκυρέω, V.

Ἐνόρκιος, jurejurando, interpositio juramento; est adv. ab ἐνορκ-ος: ut ἐνορκ-ος εἰμί, jurejurando teneor; & ἔνορκον λαβεῖν τὸν ὅμιλον, juramento populum adstringere, &c. Vide.

Ἔνορ-ος, seu ἴνορ-ος, interdum adjectivè sumitur pro, annuus, anniculus, annotinus; ut apud Theophr. H. Pl. l. 23. τὰ μὲν χάρεα πρὸ νέων ἐλαιοφόρει, τὰ δ' ἐν πρὸ ἔνορ, τὰ δ' ἐξ ἀμφοτέρων, i. e. ex annotinis; item apud Atticos, ἴνορ-ος, exp. παλαιὸς, i. e. vetus, &c. Vide.

Ἔνερ-ος, substantialis, &c. Ab ἐνειμι, derivatur, &c. V.

Ἐνόχλησις, ἡ, molestiæ exhibitio; interturbatio; est verbale ab ἐνοχλέομαι, molestia mihi exhibetur, interpellor; unde etiam, ἐνοχλεῖται, exp. infirmatur, ægrotat; pass. ab ἐνοχλέω, f. ήσω, &c. V. Item ἐνοχλίζ-ος, exp. protrudo, moveo; & sic est à Th. ὀχλέω; unde ὀχλίζω, &c. V. Item ἐνσκολέω, vide cum παρεσκολεύω. Ἐνσκολὲς, inusitatum; sed ejus præt. perf. ustatum est, viz. ἐνῐσκληκα, quod exp. a-refactus indurui; ex ἐν & σκλέω, per Sync. pro σκολέω, idem quod Them. σκέλλω, &c. V.

Ἐνσκολεύω, intorqueo, Job. 40. ex ἐν & inusit. σκολεύω, à Th. σκολὸς, ὁ, &c. V. Item ἔνστατ-ος, ὁ, ὁ, exp. institutus hæres; item ἔνστασις, quod exp. etiam, institutio hæredis, &c. V. Item ἐνσφηξ-έω, inniti facio, fulcio, firmo; ex ἐν & σφήξω, V. Ἐνσύφω, adstringo in; vel simpl. adstringo, spisso, ex ἐν & σύφω, V. Item ἐνσφεκτίζω, & Ionicè, ἐνσφηκίζω, in Epigr. signum imprimo, nota insignio; ex ἐν & σφηκίζω, V.

Ἐνσώματ-ος, corporeus, corporatus; Greg. Naz. Unde ἐνσωμάτω, corpus esse facio, corpori à naturâ induo; ex ἐν & σῶμα, ἀΘ-ος, τὸ, unde σωματόω, ῶ, &c. V.

ΕΝΤΕΑ, ponitur inter Themata: & significat arma, propriè, ea quæ corporis aliquam partem tegunt; veluti clypeus, galea, & similia; ut tradit Suid. & Athen. l. 5. ἅτ' ἐντε' ἀρήϊα, Od. Φ. & ἐντεα θαλά, Il. σ. &c. Vide.

Ἔντελὲς, perfectè, absolutè, integrè, Suid. est adv. ab ἐντελὴς, integer, cui nihil deest, &c. V.

Ἐντεροπτωλοκήλη, exp. tumor scroti, intestino & omento simul in ipsum devolutis; Gal. de tumor. præt. nat. ex ἔντερον, τὸ, & ὀπτωλοκήλη, quæ V. Item ἐντεροκήλη, tumor scroti delapso in id intestino, Poll. 4. 25. Unde ἐντεροκηλικὸς, qui hoc morbo laborat; enterocelicus, ramicosus, Plin. ex ἔντερον, τὸ, & κήλη, ἡ, &c. V.

Ἐντερόνεια, & ἐντερονὶς, exp. navium intima pars, Hesych. & Poll. & sic postsunt esse composita, ex ἔντερον, τὸ, & ναῦς, in genit. νεὸς, & Attice νεὼς, unde νεών, &c. V.

Ἐντέχνως, artificiosè, scitè, peritè, est adv. ab ἔντεχν-ος, artibus instructus, callidus; & de re dictum, arte constans, aut ab arte profectus; ut ἐντέχνοι πίστεις; apud Aristot. in Rhet. argumenta artificialia; qualia causa, effectum, &c. V.

Ἐντεχνίτικὸς, pudore reprehensum afficiendo; ab ἐντεχνίτικὸς, &c. V.

Ἔντεχνον, τὸ, exp. coma appositicia, &c. V.

Ἐντηρίας ὄιν-ος, exp. vinum in vappam conversum, vappa; item ἐντηρίδες, calceamenta quædam; item ἐντηρώσω, exp. induere; omnia, ab ἐντηρὴ, ἡ, pudefactio, &c. Vide.

Ἐνυδρηβολιτὴς, v. de cum ἐνυδρηβολήσ.

Ἐνυμνήσασμ-ος, est comp. ab ἐν, ὑμνὸω, ἐν-ος, &c. V.

Ἐνωμοτάρχης, dicitur quasi ἐνωμοτάρχης, & exp. qui præest certo numero militum qui ἐνώμοτοι, erant; vide Ælian. Hesych. & Suid. ex ἐνώμοτ-ος, & ἀρχὴ, ἡ, unde ἀρχω, & ἀρχὸς, ὁ, &c. V.

Ἔνυπ-ος, tempestivus; sed exp. & in vigore constitutus; ex ἐν & ὕπ-ος, ἡ, &c. V.

Ἐξαγανίζομαι, inusit. Vide cum ἀφυξαγανίζομαι.

Ἐξαδιεζω, vilipendo, contemno tanquam ἀθέρας; ab ἐξ & ἀθηρίζω, V. Item ἐξαγερμάδης, dicitur ἡ λεύκη, populus alba, i. e. in nigram mutari, Theophr. caul. Pl. 2. 21. à Th. ἀγειρ-ος, ὁ, ἡ, V. Ἐξαιμάσσω, cruento, vel valde cruento; ut ἐξαίματον τὸν ἵππον, apud Synes. ab αἱμάσσω, vel πω, V. Item ἐξαιματωπὸς, vim generandi sanguinem habens; verbale ab ἐξαιματόω, V. Ἐξαίρεσις, exemptio, eductio; ut ἐξαίρεσις λίθου, apud Herod. peculiariter autem, quæ exenterando eximuntur; item sic dicitur locus in portu, in quem merces è navibus eductæ exponuntur, Poll. l. 9. Item ἐξαίρετος, ὁ, ἡ, ὁν, exemptilis, qui eximi potest; item ἐξαίρετ-ος, exp. exemptus è numero; præcipuus, peculiaris; at ἐξαιρετὸς, exp. qui ejicitur, vel potius ejectitius, Suid. Unde ἐξαιρέτως, adv. eximiè; item præcipuè, peculiariter; item ἐξαιρτ-ος, evertendus; dignus qui evertatur; Polyb. Ut & ἐξαιρετικὸς, eximendi vim habens, vel exceptivus; omnia verbalia, ab ἐξαίρομαι, pass. ab ἐξαίρω; quod ab αἴρω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐξ, &c. V.

Ἔξαιφν, per Sync. pro ἐξάιφνης, eximium, Hesych. & Suid. &c. V.

Ἐξάκεσις, sanatio, & ἐξακεσ-ος, sanandi vim habens; item expiatorius; verbalia, ab ἐξακέομαι, sano, persano; unde Metaph. dicitur χόλον ἐξακέσασθαι Il. δ. & Od. χ. placare iram; item pro farcire, &c. V. Item ἐξακεύω, exacuo; ab ἐξ & ἀκεύω, V. (occurrit Ezech. c. 21.) Item ἐξακοντίζω, jaculum, seu telum emitto; ejaculor; ut πᾶς δέρατι ἐξακοντίζοντες, apud Xen. Hell. 4. ab ἀκοντίζω, V.

Ἐξαλιάδαι, idem quod ἀλιάδαι, evadere, effugere; à Th. ἁλίω, vito, caveo, &c. V.

Ἐξαλίω, evolvo, volvendo ejicio, seu emoveo; item è voluabro excito; à Th. ἁλίω, V. Ἐξαλλοιόω, ῶ, altero, muto; ab ἀλλοιόω, V. Ἐξαλοτρεύω, ῶ, abalieno, i. e. emancipo & divendo alienis; ab ἀλοτρεύω, V. Ἐξαλύξω, & in voce med. ἐξαλύξασθαι, effugere, devitare; ab ἀλύσκω, f. ξω, &c. V. Ἐξαμαύρωσις, obliteratio, Plut. verbale, ab ἐξαμαυρόω, ῶ, V. Ἐξαμάω, & ἐξαμάσσω, vide ἐξαμάομαι. Ἐξάμβλωμα, & Ἐξάμβλησις, abortus, Hippocr. verbalia, ab ἐξαμβλόω; item ἐξαμβλάδιον, abortio, abortum pario; Dioscor. ab ἀμβλόω, seu πω, &c. V. Ἀξάμειψις, immutatio; item vicissitudo; ut apud Plut. de def. orac. αἱ κατ' ἐμπνοὴν ἐξαμείψεις ἡμῶν τὰ πλοῖα, exp. cœlestes vicissitudines & conversiones; verbale, ab ἐξαμείβομαι, V. Item ἐξαμύνομαι, defendo, tueor; ex Eurip. à Th. ἀμύνω, ομαι, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐξ, &c. V.

Ἐξαναγκάζω, cogo, compello, excito, urgeo, instigo; ut πλὴν ἀργίαν πλησαῖς ἐξαναγκάζει, apud Xen. ab ἐξ & ἀναγκάζω, V. Item ἐξαναλύομαι, penitus resolvor & evanesco; ab ἀναλύω, ομαι, V. Ἐξαναπληρόω, repleo, compleo; ab ἀναπληρόω, V. Ἐξαναφυδόν, manifestò, propalam; ab ἀναφανδὸν, V. Ἐξαναψύχω, refrigero, eventilo; item abstergo, defrico, & Metaph. refocillo, recreo, propriè, à calore; ab ἀναψύχω, V. Ἐξανδρόομαι, virfio; in virum evado; Aristoph. ab ἀνδρόω, ὁμαι, V. Ἐξανθρωπίσκω, deprehendo, invenio; ab ἀνθρωπίσκω, V. Ἐξανθρωπὸς, ex parte conobrinus, Jul. Poll. l. 3. ab ἀνθρὼπ-ος, ὁ, V. Ἐξάνθημα, quod floruit, q.d. efflorescentia; & in plur. ἐξανθήματα, dicuntur pustulæ, seu papulæ; per Metaph. ex Aristot. verbale, ab ἐξανθίω, V. Item ἐξανθισμὸς, exp. eruptio pustularum; verbale, ab ἐξανθίζω, V. Ἐξανίημι, emitto, remitto, libero, dimitto; ut ἐξανεῖναι, πάντας, exolvi & liberari laboribus, Hippocr. de nat. hom. ab ἀνίημι, V. Ἐξανοίγω, aperio; ab ἀνοίγω, V. Ἐξαπατηκὸς, vim habens fallendi & imponendi, deceptorius, captiosus; verbale, ab ἐξαπατάω, V. Ἐξαπαφῶ, & ἐξαπαφίσκω, idem cum ἐξαπάφω, V. Ἐξαπελαύνω, expello; ab ἐπελαύνω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐξ, &c.

Ἐξαπλάσ-ος, sextuplex, exp. & sexies tantus; ut ἐξαπλάσ-ος τῷ κρατῆρ-ος, sexies tantus quàm crater; ex Herod. &c. V.

Ἐξάπλεθρ-ος, qui sex jugerum est; Herodot. ab ἐξ & πλέθρον, τὸ, vide.

Ἐξαποδίω, & ὁμαι, exp. fugo ex; insequendo exigo & fummoveo ex; Il. ε. ab ἐξ & ἀποδίωμαι, V. Item ἐξαποδρία, exp. idem quod ἐξαποδιώμαι; item detrusus ad angustias, ingenti inopiâ rerum necessariarum & consilii opprimor; ut in Ep. ad Corinth. 2. c. 4. ἀπορούμενοι, ἀλλ' οὐκ ἐξαπορήμενοι, exp. egentes egentes, sed egestati non succumbentes; ab ἐξ & ἀπορέω, ὁμαι, ῆμαι, &c. V. Ἐξαποστολὴ, emissio, ablegatio, Polyb. verbale, ab ἐξαποστέλλω, emittor, pass. ab ἐξαποστέλλω, emitto; item lego cum mandatis, seu legatum mitto, Diod. Sic. &c. V. Ἐξαποταίνω, palàm facio, declaro; ab ἀποταίνω, V. Ἐξαρέσσω, vide cum ἐξεδεσμῶ. Ἐξαρχία, ὦ, otiosus sum, vel obtorpesco, Aristot. Pol. 5. ab ἀργία, V. Ἐξαρτίσμαι, & ἐξαρτισόομαι, placo, amicum reddo; ab ἀρτίσκω, ομαι, V. Ἐξαρπάζω, eripio, Plut. & ἀζομαι, eripior, Demosth. ab ἁρπάζω, ομαι, V. Ἐξαρύω, exhaurio; item exprimo; unde verbale, ἐξάρυσις, exhaustio; à Th. ἀρύω, f. ὑσω, &c. V. Ἐξάρχ-ος, dux, princeps; ut ἐξάρχ-ος πᾶσι ἐσθῶν, Plut. in Numa; ab ἀρχὴ, ἡ, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐξ, &c. V

Ἐξαυ-ασία, ponitur inter Themata, &c. V.

Ἐξαφαλίζω, stabilio, firmo, confirmo; ab ἐξ & ἀσφαλίζω, V. Item ἐξαπμάω, prorsus & penitus infamiâ noto; ab ἐξ & ἀπιμάω, V. Ἐξαπτίλιγξ, exp. vulgò, exsorbeo; est tamen potius, vaporem elicio, Bud. exp. exhalationem subduco; ex Aristot. Probl. 1. ab ἐξ & ἀπτίλιγξ, V. Ἐξαπτὸς, inusit. Unde συνεξαπτὸς, id V. Item ἐξάττω, exilio, subsilio; unde ἐξάπτειν ἐν τῇς ὑπνοις exp. in somnis excitare; ab ἐξ & ἄττω, V. Item ἐξαυτομολία, exp. à parte mea deficiens transfugio; ab ἐξ & αὐτομολία, V.

Ἐξαυχίω, ῶ, valde glorior, vel simpl. glorior; ab ἐξ & αὐχέω, V. Item ἐξαφαρεῖδ-ες εἰς ἐλευθερίαν, exp. in libertatem asserere, apud Dem. ab ἐξ & ἀφαιρέομαι, ῆμαι, V. Ἐξαφίημι, dimitto, vel omitto; ab ἐξ & ἀφίημι, V. Ἐξαφίσταμαι, abscedo, absisto; discedo, abduco; ut apud Eurip. ἐξαφίσταμαι λόγων πολλῶν, à veteri sententia decedo, seu deduco; ab ἐξ & ἀφίσταμαι, pass. ab ἀφίστημι, &c. V. Ἐξαφρίζω, despumo, & ἐξαφρίζομαι, exp. in spumam redigi; ab ἐξ & ἀφρίζω, V. Item ἐξήγερσις, excitatio, q.d. expergefactio; est verbale, ab ἐξεγείρω, expergefacio; item excito; ab ἐξ & ἐγείρω, f. ερῶ, præt. ηγερκα; unde ἔγερσις, ἡ, &c. V.

Ἐξεδαφίζω, è fundamentis eruo, & everto; in orac. Sibyll. ab ἐξ & ἐδαφίζω, V. Item ἐξέδριον, ν, τὸ, est diminut. ab ἐξέδρα, ἡ, propriè, ut scribit Camer. in ædificiis, ædes adjecta porticibus, Bud. annotat exhedram hodie dici posse loca quæ in peristylis sodalium canonicorum, aut monachorum, i. e. claustris, vulgò capitula dicuntur; exhedram enim, à sedium frequentia & sessitandi commoditate nomen accipisse, apud Cic. autem, pro sella studiaria accipi videri, in qua grabbatulus ad meridiandum accommodatus esse soleat; occurrit apud Plut. in Brut. ᾧ ὁ βυλὴς εἰς τὸν ἐξέδριον περιεκάθισε. &c. Unde ἐξεδρ-ος, (cui opp. ἔνεδρ-ος) exp. qui in sede & domicilio suo non est; à sede & domicilio absens suo, remotus, aut expulsus, Soph. & Eurip. apud quem ἐξέδρας χθονὸς, dicuntur exules, & apud eund. ἐξέδρας φρενῶν λόγοι, Metaph. & apud Aristoph. ὄνειρ' ἐξέδρου χρέος ἔχων; est vocabulum augurale, ut & ἑνέδρ-ος, & συνέδρ-ος, &c. V.

Ἐξείλιπε, exp. motus; verbale, ab ἐξείλω; unde ἐξειλάσμ-ος. Alexandrini dicunt ἐπὶ τῷ ἐκφύγειν, &c. V. Item ἐξεμπάζω, irrito, prorito; ab ἐξ & ἐμπάζω, V. Ἐξερείδω, fulcio, roboro; ab ἐρείδω, V. Ἐξερημόω, ῶ, desolo, vasto; ab ἐρημόω, V. Ἐξερεύδω, idem quod ἐρεύδω, caprificos admoveo; unde Metaph. ἄλλως ἐξερεύδεις λόγῳ; pud Athen. l. 3. &c. V. Ἐξερμυνσίω, idem quod ἐρμυνσίω, interpretor, &c. V. Ἐξευλαβέομαι, ῆμαι, vereor, caveo; ab εὐλαβέομαι, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐξ, &c. V.

Ἐξεύ-φαίνω, lætitiâ afficio; ab ἐξ & εὐφαίνω, V. Item ἐξηντεκασμένον, Gal. apud Hippocr. exp. tenue linteum percolatum & transmissum; est quasi neut. part. præt. ab inusit. ἐκτεκάζω; ab ἐξ & ἠτεκάζω, inusit. à Th. ἤτεον, τὸ, &c. V. Ἐξέσμαι, ῶμαι, vide ἐξέσμαι. Ἐξέσλησε, Suid. pro ἐκβάλλω, emitto, ejicio; à Th. ἴελμι, V. Ἐξέσω, ῶ, & ἐξίεσμαι, idem quod ἐξιάομαι, propitio; ab ἰλάω, ῶ, quod ab ἵλαος, Atticè idem quod ἵλεως, à Th. ἰλδω, &c. V. Ἐξίλλω, vocabulum est antiquum teste Etymol. & exp. ἐξελαύνω, ἐκβάλλω, κωλύω, ἀπελαύνω, inventur etiam, ἐξίλλω, & exp. possessione ejicere, apud Dem. à Th. ἴλλω, unde ἴλλω; comp. ut præcedentia, cum præp. ἐξ, &c. V.

Ἔξις, est affectio in animo, vel corpore stabilis & à subjecto agere mobilis; sive bona ea sit, sive mala; ut ἕξεις ὧν λέγω, καὶ ἅς, τὰ παθη ἐκμᾶν, εἴ τι κακὰς; apud Aristot. Eth. l. c. 5. quum de corpore, dicitur habitudinem corporis Latini dicunt; sed tribuitur etiam lapidibus, quâ viz. ut firmissimo vinculo contineantur; & exp. etiam, facultas; ut νομοθετικὴ ἕξις, apud Phil. de vita Mos. l. 3. &c. V.

Ἐξισάζω, adæquo; item, idem polleo, apud Themist. & apud Dialecticos, ἐξισάζουσι, dicuntur ea quæ ἀντικατηγορεῖται; ab ἐξ & ἰσάζω, V. Item ἐξίσωσις, exæquatio, adæquatio, Plut. in Sol. verbale, ab ἐξισόω; æquo, æquiparo; quod ab ἐξ & ἰσόω, f. ώσω, &c. V. Ἐξόζω, oleo; mediæ est significationis; ut & oleo, apud Latinos; ab ἐξ & ὄζω, V. Item ἐξοίγω, aperio; ab ἐξ & οἴγω, V. Item ἐξοιδία, idem quod, & pro ὀϊδία, nisi ἐξ significet augeat, Soph. &c. V.

Ἐξοιδέω, extumesco; unde verbale. Ἐξοίδησις, tumor; ab ἐξ & οἰδέω, V. Item ἐξοιμώζω, ejulatus emitto, vel in ejulatus erumpo, Soph. in Ajace; ab ὀιμώζω, V. Ἐξολιγωρία, contemno; ab ὀλιγωρέω, V. Ἐξολοθρευμὸς, τὸ, internecio; & ἐξολόθρευσις, perditio, occisio, extermi natio: ut & ἐξολοθρευτὴς, qui penitus aliquem perdit, & extinguit: verbalia, ab ἐξολοθρεύω, penitus extinguo, &c. V. Ἐξομαλίζω, compliano, lævigo; item permulceo; ab ὁμαλίζω, V. Ἐξομόρξιμ-ος, ὁ, pluendo emitto, pluo; emitto seu effundo tanquam pluviam; ab ὀμόρξω, V. Ἐξομόσιον, ex eodem loco; item ex propinquo: ab ὁμόσιος, V. Ἐξομοιόω, assimilo, similem efficio, & in pass. ἐξομοιόομαι, similis efficior: unde verbale, ἐξομοίωσις, efficio, quâ simulacrum rei alicujus exprimitur: ab ὁμοιόω, ὦμαι, unde ὁμοίωσις, &c. V. Ἐξομόργνυμι, vide cum ἐκμόργνυμι. Ἐξονειδίζω, probris incesso, exprobro, impropero: unde verbale, ἐξονειδισμὸς, ὁ, exprobratio; ab ὀνειδίζω, V. (Ἐξοντεργάζομαι, est verbale, ab ἐξεργάζομαι, &c. V.) Ἐξοξόω, acidum reddo, acorem affero, & in pass. ἐξοξόομαι, acidus reddor, accesco: ab ὀξόω, ὁμαι, &c. V. Ἐξοπτάω, ῶ, inass. penitus torreo, vel excoquo: unde Ἐξοπτ-ος, inassatus, assatus: ut ἄρτ-ος Ἐξοπτ-ος, Hippocr. ab ὀπτάω: unde ὀπτὸς, ὁ, &c. V. Ἐξορχίζω, irâ accendo, inflammo, & in pass. ἐξόμαι; idem; ab ὀργίζω, ομαι, V. Ἐξορθρίζω, erigo, arrigo, & Ἐξορθόω, ὁμαι, ῶμαι, idem; item instauro, corrigo, dirigo; ut τὸν σὸν Ἐξορθῶ βίον, vitam tuam erige, i. e. stabili & confirma, apud Soph. in Antig. ab ὀρθρίζω, ὀρθόω, ὁμαι, ῶμαι, comp. ut reliqua præcedentia cum præp. ἐξ, &c. V.

Ἐξορθόω, concito, excito: ab ἐξ & ὀρθόω, V. Ἔξορ-ος, vide cum ἐξόρ-ος. Item ἐξορία, exilio; profilio; item impetu, seu concitato gressu feror ex aliquo loco: ab ἐξ & ὄρνυμι, V. Ἐξορχέομαι, exulto, seu illudo, at ἐξορχοῦμαι τὰ ὑποῤῥητα, vel τὰ μυστήρια, exp. enuntio tacenda & prodo mysteria, q.d. extrà saltio; seu saltationes, in sacris ritibus solùm usitatas, foràs effero; apud Luc. de saltat. & Dionys. Areop. à Th. ὀρχέομαι, V. Ἐξόσσ-ω, excito; unde ἐξάρτυσις, apud Apollon. exp. excitatus est ad eundum, seu ire cæpit; à Th. ὄρω, f. ὀρῶ, vel ὄρνω, &c. V. Ἐξοσσόω, sanctum reddo, Hesych. Item expio: ut ἐξιλάσκεσθαι τὰ θεῖα, expiare divina, i. e. ea quæ à diis significantur; apud Plut. de deo Socr. & ἐξοσιάσαι τὸ φυρφεῖν ἀκοίμητον τὸ πῦρ, apud eund. in Cam. exp. ignem sacrum habere, & perpetuâ vigiliâ servare; unde ἐξαπωμίνον, dicatum, consecratum; ab ὁσπόω, ῶ, f. ώσω, &c. V. Ἐξόστωσις, dicitur de osse supervacaneo, vel idem est quod ἐξόστωσις, ab ἐξοστόω, &c. V. Ἐξοστρωόω, exhortor, exitimulo; à Th. ὀτρυνω, V. Ἐξόλλ-υμι, exp. ejecto; unde ἐξόλλης δίκη, apud Atticos est ὅταν τὶς ἐκκλέηται, ἢ ἀπέρηται ἂν νόμιτω, ut tradit Eust. ab ἐξέλλω, deducens; Harpocrationi quoque, iridem ab ἐξέλλω, deducenti, est actio quam intendunt ii, qui dicunt se prohiberi suis, i. e. possessione rerum suarum, adversus eos qui prohibent; exp. à quibusdam interdictio unde vi, & judicium unde vi; ut ἐξέλης λαχεῖν νομ, exp. alicui intendere judicium unde vi, seu cum aliquo agere unde vi; à Th. ἴλλω; unde ἴλλω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐξ, &c. V.

Ἐξο-ίλλω,

'Εξοφλῶ, adaugeo, amplifico, accumulo; Od. ξ. ab ὀξὲ & ὄφελλω. V. Item ὀξοχατεύω, exp. derivo ex; &c. V. 'Εξοχμόω, firmum reddo, &c. Idem quod ὀχμόω. V. 'Εξόχως, egregie, eximie; supra fidem, mire; in compar. ὀξοχώτερον, præstantius, præstabilius, adv. al. ὀξόχως. V. 'Εξυβρίζω, insolentiùs efferor; insolentiâ & petulantiâ nec dum excedo; unde Metaph. & flumina dicuntur ὀξυβρίζειν, quum extra alveos suos erumpentia, ejulanter evaganntur; ut & plantæ, quæ nimiâ solâ uberrate lasciviunt & luxuriant; atq. indè verbale, 'Εξύβρισις, ἡ, in segetibus dicitur ejusmodi luxuria & lascivia; ab ὑβρίζω, V. 'Εξυγρῶ, prorsus humidus, seu aqueus; unde ἐξυγραίνω, madefacio, madore perfundo, humecto; ab ὑγραίνω. V. 'Εξυμνέω, hymnis prosequor, celebro; ab ὑμνέω, V. 'Εξυπερίσημι, exurgo; ex inferiore loco rectus in altum surgo, Il. β. ab ὑπερίσημι V. 'Εξυπάλυξις, effugium, devitatio; ab ὑπάλυξις, V. 'Εξυπηρετέω, ῶ, & ὁμαι, inservio, operam navo alicui; ab ὑπηρετέω, V. 'Εξυπνίζω, expergiscor; ab ξύπνος, V. 'Εξυπόλυω, discingo, discalceo; ab ὑπόλυω, V. 'Εξυπτιάζω, supinus sum; supinor, seu supinus relabor, & in pass. ἀζομαι, idem; ab ὑπτιάζω, V. 'Εξύρασμα, idem quod ὕφασμα; ab ὑφαίνω, V. 'Εξυφαίνω, aufero, eximo, Merc. Trimeg. ab ὑφαιρέω, ῶ, V. 'Εξυψόω, extollo; ab ὑψόω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐξ, &c. V.

'Εξωμελίζω, negligo, non curo, Hesych. ex Soph. ab ἐξ & ὦμος, ἡ, unde ὠμίον, ῶ, &c. V. Item ἐξωτὶς μλὴν, & μυλωτὶς, ἰδος, ἡ, specillum auricularium; ab ἐξ & ὦς, ὠτός, vel ex μλὴ, ἡ, & δε, ὠτός, &c. V.

'Εορτασὴς, festorum celebrator; verbale, ab ἑορτάζω, quod ab ἑορτὴ, festus, seu solennis dies; item celebritas, i.e. dies celebris; & interdum, feriæ; unde à Plut. ἐορτοὶ ἀσχέσεις & ἑορταὶ opponuntur; derivari volunt παρὰ τὸ ἐερὸν τὸ ὄθυμῶ, quia omnes ἀυτῆς ἐερῶσι, ut dicitur ἑορτὴ κατ' ἐξοχὴν, pro ἱερτὴ, &c. V.

'Επαγκωνίζομαι, ex ὀπὶ & ἀγκωνίζομαι, exp. ἐπαγάρομαι, id V. Item ἐπαγάγων, ὁ, τὸ, exp. præputium, Dioſc. 3. 25. Uti ita dictum annotat Marcell. quòd ducatur & reducatur; vel ὀπὸ τῆ ἐπαγωγῆ quod sit idem cum ὀλισθάθρη; ab ἐπαγαγὼ, ἡ, V. 'Επαγκλα, sive ἐπαίγκλια, ut & ἐπαίκλεια, idem quod ἐπαίνλια, &c. V 'Επαινετικὸς, laudatorius, vel ad laudandum propensus; ab ἐπαινέτης; ut & ἐπαινητὸς, laudabi iter, ita ut laudem mereatur, adv. ab eod. &c. V.

'Επαινιτίζω, jaculor; unde verbale, ἐπαινιτισμὸς, pro ἀκοντισμὸς, jaculatio; ab ἀκοντίζω, V. 'Επαλαζονεύομαι τάτε jacto me de hacre; ex ὀπὶ & ἀλαζονεύομαι, V.

'Επαλξεία, opem fero, Il. Θ. ex ὀπὶ & ἀλξεία, idem cum, & pro Them. ἀλξω, &c. V. Item ἐπαλθὶω, curo, sano; ex ὀπὶ & ἀλθίω, idem cum, & pro Th. ἄλθω, &c. V. 'Επαλλάκωλος, cujus caulis ali.i innititur, Theophr. H. Pl. 3, ult. ex ὀπὶ, ἄλλω, & κωλὸς, ὁ, &c. V.

'Επαλξίτης λίθος, q. d. pinnalis lapis; lapis qui est supra pinnam, Etym. ab ἀλξις, ἡ, quod ex ὀπὶ & ἄλξις, ἡ, &c. V. Item ἐπαμάω, ῶ, vel potius ἀθροίζω, colligo, coacervo; accumulo more mentium, & apud Xen. ἐπαμᾶσθαι γλῶ, exp. terram aggerere; ex ὀπὶ & ἀμάω, V. 'Επαμφάδιος, exp. circumspexit, ut Iracus est, Hesych. ex ὀπὶ & ἀμφαδία, id usit. ab ἀμ: ad & quod ab ἀμφαδία, idem quod ἀναφανὸς, &c. V. 'Επαναβαθμὶς, exp. gradus; apud Plat. in Symp. Item ἐπαναβασις, ascensus, ascensio; verbalia, ab ἐπαναβαίνω; quod ex ὀπὶ & ἀναβαίνω, unde ἀναβαθμὶς, ὁ, & ἀνάβασις, ἡ, &c. Vide.

'Επαναβιβάζω, exp. q.d. super ascendere facio; ex ὀπὶ & ἀναβιβάζω, V. Item ἐπάναγκες, τὸ, exp. necesse, necessarium; ut in Act. Ap. c. 15. πλὼν τῶν ἐπαναγκες τάτων, exp. præterquam hæc necessaria; unde, ἐπαναγκάζω, cogo, compello, &c. V. 'Επανακαλία, ῶ, & ὁμαι, revoco; ab ἀνακαλία, idem, &c. V. 'Επανακάμπτω, reflector, revolvor, revertor, redeo, ab ἀνακάμπτω, V. 'Επανακαταλαμβάνω, summatim enumero, & colligo, ab ἀνακαταλαμβάνω, V. 'Επανακοινόω, communico, consilii viz. capiendi gratiâ; ab ἀνακοινόω, ῶ, &c. V. 'Επανακομίζω, refero; ab ἀνακομίζω, idem, &c. V. 'Επανακρίμαμαι, pendeo, suspensus sum; ab ἀνακρεμάω, V. 'Επανακρίνω, interrogo, percontor, scisitor; item exploro, perpendo, æstimo, examino, metior; ab ἀνακρίνω, i lem, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ὀπὶ, &c. V.

'Επανακρόω, repello, seu retro pello; specialiter, navim retrò inhibeo, aut curcum: unde ἀνακρούσις & ἐπανακρόσθαι, dicitur is qui veluti navis, aut currus retro inhibitus, retrogrado pede remeat; sed usurpatur vox media & in activa signif. pro, retrocedere seu remeare ego; unde verbale, ἐπανάκρουσις, repulsus quo aliquid retroagimus; & propriè, quo navim retro inhibemus: ex ὀπὶ & ἀνακρόω, V. 'Επαναλαμβάνω, recuperare, reparare, ab ἀναλαμβάνομαι, V. 'Επαναλυκλία, & ἐπαναλυκλόω, ῶ, repeto, itero, revolvo; unde verbale, ἐπαναλύκλωσις, revolutio; ab ἀναλυκλόω, vel ὁω, &c. V. 'Επαναλίσκω, insumo; ab ἀναλίσκω, V. 'Επανελύω, redeo; unde part. præs. ἐπανελύων, revertens, Hesych ab ἀνελύω, V. 'Επαναπίπτω, recumbo; ab ἀναπίπτω, V. 'Επαναπορίζω, diligenter perpendo, seu expendo; unde ἐπαναπορίσιον, id medium revocandum & exactè expendendum est, apud Aristot. de gen. corr. l. 1. ab ἀναπορίζω, quod ex ἀνὰ & πορίζω, à Th. πῶς, πορὸς, vel ex ἀνὰ, πορὸς, & Th. δίζω, &c. V. 'Επαναρρίπτω, unum super alium rejicio, & in sublime jaculor; vel etiam ejacolor, seu jacio in longum; ab ἀναρρίπτω, V. 'Επαναστίλλω, & ἐπαστίλλω, orior, existo; ut apud Eur. in Phæn. ὀπὸ κλιμάκων πορὸς ἴχνη ἐπαστίλλων, exp. pedum vestigia subelevans, & quasi oriri faciens; ab ἀναστίλλω, pro quo per Sync. dicitur ἀνστίλλω, &c. V. Item ἐπαναστρέχω, recurro; unde τὰ φυτὰ ἐπαναστρέχει, dicuntur, i. e. in sublime excrescere: ab ἀναστρέχω, comp. ut præcedentia, cum præp. ὀπὶ, &c. Vide.

'Επαναστρέφω, cibo & alimento reparo, reficio; ex ὀπὶ & ἀναστρέφω, V. Item ἐπαναστροφία, ἡ, redeo, revertor; unde verbale, ἐπαναστρόφησις, reditus, Thuc. l 3. ex ὀπὶ & ἀναστροφία, V.

'Επανίστασις, ἡ, (idem quod ἀνάστασις;) resurrectio: verbale, ab ἐπαναστέω, V,

'Επανθίζω, f. ίσω, exp. refloreo, &c. V. de,

'Επανίσόω, ῶ, exæquo, adæquo; ex ὀπὶ & ἀνισόω, idem, &c. V. Item ἐπανοίγω, aperio; ex ὀπὶ & ἀνοίγω, idem, &c. V. 'Επάντης, acclivis, Suid. Interpr. ὑψηλὸς, apud Thuc. ex ὀπὶ & ἄντλω, pro ἄντα, idem cum Th. ἀντὶ, &c. V. 'Επαντλέω, perficio; ut νίκη ἐπλώσθη, i.e. ἐπανηρέθη, apud Hesiod. ex ὀπὶ & ἀνύω, &c. V. 'Επαπειλέω, firmiter figo, & ἐπαπειλόομαι, innitor, fulcio me: ex ὀπὶ & ἀσφαλὲς, ὁμαι, idem, &c. V. 'Επαπολογίομαι, ὔμαι, insuper d fendo; seu simpl. defendo, refello, ex ὀπὶ & ἀπολογίομαι, ὔμαι, &c. V 'Επαργυρόω, ῶ, margento, argento abduco, Athen. l. 8. ab ἐπάργυρος, V. 'Επαρίσκομαι, placo, reconcilio; ex ὀπὶ & ἀρίσκω, ὁμαι, vide. 'Επαρκὴς, exp, sufficiens, &c. vide.

'Επαρύτω, & ἐπαρύω, & ὁμαι, ὑτομαι, exhaurio; unde ἐπαρυσὴρ, ῆρος, ὁ, & ἐπαρυστὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod ἀρυστὴρ, seu ἀρυτείνα, vasculum quo oleum lychno infunditur, Exod. 25. ex ὀπὶ & ἀρύω, vel ἀρύτω, fut. ύσω, &c. Vide.

'Επάρω, adapto vel neutrâ signif. congruo; ex ὀπὶ, & Th. ἄρω, idem, &c. V. Item 'Επαρωγὶς, idem quod ἐπαρωγὸς, pro quo dicitur etiam, ἐπαρηγὰν, ut & ἐπαρωγὴ, pro ἀρωγὴ, &c. V. 'Επαυθμαίνω, anhelo; ex ὀπὶ & ἀυθμαίνω, &c. V. 'Επασκητὴς, exercitator, athleta; verbale, ab ἐπασκέω, ῶ, exerceo, colo, do operam, &c. V. 'Επαυγάζω, luminis radiis illustro & splendorem affero, & in pass. splendeo, vel splendeo; unde verbale, ἐπαύγασμα, τὸ, splendor; ex ὀπὶ & αὐγάζω, f. άσω; unde αὔγασμα, τὸ, &c. V. 'Επαυδάω, insuper dico; unde ἐπαυδῆσαι, insuper dicere; alii exp. alloqui ex ὀπὶ & αὐδάω, f. ήσω, &c. V. 'Επαυλὴς, ὁς ὁ, exp. stabulum; item casa, Il. Ψ. Unde ἐπαύλιον, τὸ, idem quod ἐπαυλὶς, casa; Plut. ex ὀπὶ & αὐλὴ, ἡ, item ἐπαύλια, τὰ, quidam volunt idem esse quod ἀπαύλια, τὰ, id V.

'Επεὶ, Poëtic è dicitur pro ἐπειδὴ, seu ἐπεὶ, postquam, posteaquam, ut Il. β. v. 308. ἐπεὶ πολὺ φέρτερον ἦτορ, quandoquidem, quoniam, Eust. hîc particulam ι dicit vel adjectitiam esse, ut ὀπὶ & τὶν, vel positam pro δὲ, &c. V.

'Επείδω, vide cum ἐπείδω.

'Επείκω, exp concedo, &c. V.

'Επειπεῖν, q.d. superdicere, exp. etiam; postea dicere; item dictum addere alicui facto; & pro appellare, accipi posse scribit Bud. &c. Vide ἐπειπὼν.

Item ἐπειρόμην, & ἐπείσομαι, Ionicè pro ἐπήσομαι, interrogo, scisciter; unde ἐπειροσύνη, apud Herodot. l. 1. exp. interrogaturus, consulturus, &c. V.

'Επειρύω, attraho; pro ἐφέλκω, interjecto ι, ex ὀπὶ & εἰρύω, Poët. pro ἐρύω, &c. V.

'Επείσαγμα, τὸ, dicitur id quod superinductum est; incrementum, accessio, item ἐπεισαγωγὴ, invectitius, importatus, liunde; q.d. superinductius; ut & ἐπείσακτος, ὁ, ἡ, ὸ, idem; vel adventitius, ascititius; omnia, ab ἐπεισάγω, superintroduco, aliunde inveho, ascisco; ex ὀπὶ & εἰσάγω, &c. V. Item ἐπεισκαλέω, insuper introvoco; ex ὀπὶ & εἰσκαλέω, V. 'Επεισσίπτω, magno cum impetu irruo, vel insuper irruo: ex ὀπὶ & εἰσίπτω, vide.

'Επείτε, & ἐπείτα, postquam; ab ἐπεὶ, vel ἐπειδὴ, &c. V.

'Επεκβαίνω, egredior; ex ὀπὶ & ἐκβαίνω, V. Item ἐπεκδοσία, auxilium fero; ex ὀπὶ & βοηδία, idem, &c. V.

'Επεκκλίνω, declino, devito; ex ὀπὶ & ἐκκλίνω, V.

'Επελαφρύω, idem quod ἐπελαφρίζω, id V. Item ἐπενατίωσις, contrarietas, contrarium, repugnantia; ex ὀπὶ & ἐναντίωσις, idem, &c. V. 'Επεξεργασία, operis consummatio & expolitio; item ἐπεξεργαστικῶς, cum quadam operis expolitione, adv. Unde in compar. ἐπεξεργαστικώτερον, exp. apud Basil. exactiùs, pertectius; ex ὀπὶ & ἐξεργασία, vel ἐξεργαστικὸς, &c. V.

'Επισοβέω, ῶ, verbis probrosis impeto; ab ἐπισοβία, idem quod, & utrumq; ab ἐπισοβὸς, verbis probrosis impetens; conviciator, blatero, i.e. ἔπεσιν ὀδὶς βάλλειν; ut Eust. exp. Il. β. &c. V.

'Επεχὴ, precatio, preces, votum; ab ἐπεύχομαι, V.

'Επηζόλως, ab Eust. exp. ἐπιτυχῶς, adv. ab ἐπήζολος, V.

'Επήδιος, ἡ, dicitur pons qui machinis admovetur ad muros urbium scandendos; item Metaph. pro gradu & via ad rem aliquam, Suid. Item ἐπήδιότης, ἡ, occupatio rei alienæ; & ἐπήδιον, exp. inexces pro conscensa navis; omnia, ab ἐπήδιος, V.

'Επήδανα, aδιvὰ signif. sumitur; ut Il. β. κακῶν ὀπήδανα ἔμεν Ἀχαιῶν, i.e. inducere in exitium, q.d. imponere super exitium, quasi ascensum dando, ductâ Metaph. ab iis, qui imponuntur equis; ex ὀπὶ & βάσκω, Poët. pro Th. βαίνω, &c. V.

'Επήδατος, exp. inscensor, equo insidens, eques; qui nave utitur; plerumq; classiarius miles pugnandi causa navem conscendens, &c. V.

'ΕΠΙΒΑΛ, ponitur inter Themata, &c. V.

'Επιβώματα, τὰ, species saltationis; Hesych. ab ὀπιβαίνω, V.

'Επιβωτέω, ῶ, unde ὀπιβωτητὸς, id vide.

'Επιγαμβρεύω, f. εύσω, &c. V.

'Επιγηράω, exp. insuper muneror, &c. V.

'Επιγραμματίζω, apud Laërt. exp. Epigrammate noto, vel mordeo; item ὀπιγραμμάτιον, parvulum epigramma, diminut. & utrumq; ab ὀπίγραμμα, ατὸς, V. Item ὀπιδάκνω, mordeo; ex ὀπὶ & δάκνω, V. 'Επιδακρύω, defleo, ut ὀπιδακρύω τῷ τεθνηκότι, fleo super defuncto, i. e. propter defunctum; ex ὀπὶ & δακρύω, V.

'Επιδαπάνημα, τὸ, dicitur id quod superinductum est; incrementum, accessio, item ἐπιδαπανάω, invectitius, importatus, liunde; q.d. superinductius; ut & ἐπιδαπανητὸς, ὁ, ἡ, ὸ, idem; vel adventitius, ascititius; omnia, ab ἐπιδαπανάω, superintroduco, aliunde inveho, ascisco; ex ὀπὶ & δαπανάω, &c. V. Item ἐπιδεξιόω, ῶ, dexterum reddo, &c. V. 'Επιδεξιὸς, ὰ, ὸν, dexter, ἡτὸς, ἡ, dexteritas, Plut. & ὀπιδέξιος, dexterè, scitè, convenienter, decenter, lepidè; (cui oppon. ἐπαρισιεσερ,) adv. & utrumq; ab ὀπιδέξιος, qui est ad dextram; item exp. scitus; commodus, consentaneus; item urbanus, lepidus, &c. V. 'Επιδερκτὸς, ὴ, ὸν, visus, sub aspectum cadens; quem intueri possumus, & videre fas est; verbale, ab ὀπιδέρκω, V. Item ὀπιδαπόζω, dominium obtineo; à Them. δαπόζω, comp. ut præcedentia, cum præp. ὀπὶ, &c. V.

'Επιδημιοεργὸς, & σωιδημιοεργὸς, sive nomina magistratus; apud Plat. & Thuc. ex ὀπὶ (vel συὶ,) & δημιεργὸς, ὁ, &c. V. Item ὀπιδιαρίω, divido, Genes. 33. ἀδιαρίω. V. 'Επιδιάκειμαι, acquiesco; a διάκειμαι, V. 'Επιδιακρίνω, insuper vel adhuc discerno, seu secerno; à διακρίνω, V. 'Επιδιαλάμπω, perluceo, seu luceo per; à διαλάμπω, V. 'Επιδιανίμω, insuper distribuo; à διανίμω, V. 'Επιδιαπλέω, insuper trajicio; vel simpl. trajicio; à διαπλέω, V. 'Επιδιατρέω, tempus tero in, versor in, operam & studium pono in, à διατρέω, V 'Επιδιωμιργέω, exp. bes alter; à δίωμιργος, τὸ, seu δίωμιργος, ὁ, V. 'Επιδιπλασιάζω, & ὀπιδιπλόω, duplico, ingemino; à διπλασιάζω, vel διπλόω, ῶ, &c. V. 'Επιδίσκος, siticulosus; à δίσκος, ὁ, V. 'Επιδιώκω, perlequor, insequor; à διώκω. V. 'Επιδοξάζω, exp. opinor, honore afficio, & apud Theophr. de caus. Pl. l. 1. ἀλλὰ τῶν μὴ ὡς ὀπιδοξαζόμενον εἰρήδω, exp. id luco opinionis cujusdam adjectitiæ dictum putetis; item ὀπιδοξότης, ητὸς, celebritas, magnificentia; utrumq. ab ὀπίδοξος, ὁ, V. 'Επιδρυπίω, lonitum edo; à δρυπίω, V. 'Επιδρέπομαι, prehendo, arripio; à Th. δρέπω, seu τπω, &c. V. 'Επιδρομία, ἡ, incursio; idem quod ὀπίδρομη, Apoll. Item ὀπίδρομον, scil. ἱερίον, i.e. τὸ ἐν τῆ πρύμνη κριμάμενον, ὃ καλῦσι φέρειν ὀδόνλω, ἢ ἁλιάσιν ἱσίον, Hesych. ab ὀπίδρομος, expositus incursionibus; ut πλοῖον ὀπίδρομον ζεφύροισι, campus Zephyris patens, Epigr. Item super quo curri & occurri potest; & ὀπίδρομον ἅρμασι τεῖχος, murus in quo currus obvii libere transeunt, Il. ζ. & Epigr. sic & mare dicitur πνοιὴν ὀπίδρομον, apud Theophr. Idyl. 19. Item ὀπίδρομος, scil. ἱχθὺς, dicitur malus navis posterior, Poll. l. 1. Item ὀπιδρομάδιω, exp. festinanter, Hesych. adv. ab ὀπιδρομὴ, ἡ, seu ὀπίδρομος, ὁ, &c. V. Item ἐπιμωμεύω, exp. post altum obtineo potentatum, seu Imperium; impero, seu regno post; à δυναστεύω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ὀπὶ, &c. V.

'Επιδύω, idem cum ὀπιδύω, q. d. superoccido; ut ἥλιος dicitur ἐπιδύειν τῇ ὀργῇ, i. e. occidere super ira alicujus, quum post solis occasum iram retinet; sic & Ephes. 4. ex ὀπὶ & δύνω, vel δύω, &c. V. Item ὀπιδυσφημέω, infami appellatione noto; Aristot. Eth. 3. à δυσφημέω, V. 'Επένυμι, induo; ab ἔνυμι, idem quod ἴω, induo, &c. V. ('Επίεμα, τὸ, exp. interfectio, &c. V.) 'Επίζυξ, vide cum ὀπίζυξ. 'Επιζήμιος, damnosè, noxiè, adv. ab ὀπίζημίω, cui mulcta est irrogata, &c. V. 'Επιθαλάμιος λόγος, dicitur oratio super nuptiis alicujus; & ὀπιθαλάμιος ὀπιθαλὶς, dicuntur infidiæ quæthalamo struuntur, &c. V.

'Επιθαλασσίδιος, & ὀπιθαλάσσιος, maritimus, marinus; à θαλασσίδιος, vel θαλάσσιος, &c. V. 'Επιθαμίζω, cum ἦτupore atronito admiror, stupeo; ut apud Nonn. καὶ μιν Ἰυδαίων ὀπιθάμιζεν ὁμιλος, i. e. eum stupebat, seu cum stupore admirabatur; à θαμίζω, V. 'Επιθαρσέω, confido; & ὀπιθαρσύω, audacem reddo, audaciam adjicio, vel animum addo; animo; à θαρσέω, vel θαρσύω, quæ V. 'Επιθεραπεύω, obsequium præsto; à θεραπεύω, V. 'Επίθημα, τὸ, exp. additamentum, &c. V. Item ὀπιθησίω, ῶ, propicio; à θησίω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ὀπὶ, &c. V.

'Επιθήγω, acuo, vel exacuo; ex ὀπὶ, & Th. θήγω, V. Item ὀπιθηκατὸς, operculo claudo; ab ὀπίθημα, ατὸς, V.

'Επιθλίβω, affligo, premo; à Th. θλίβω, V. 'Επιθολόω, ῶ, infuco, obfuco, perturbo, turbidum reddo; à θολόω. V.

'Επιθορυβίω, ῶ, adstrepo; secundo rumore adstrepo, admurmuro; à θορυβίω, V. 'Επιθρόνιον, navis pars, Hesych. à θρόνιον, τὸ, V. 'Επιθρωτὴρ, & σωιεπίθρωτὴρ, ῆρος, ὁ, q.d. allamentor, collamentor; à θρωτέω, V. 'Επιθυμιάω, fussio, odoramenta adoleo, seu accendo; unde verbale, ὀπιθυμίαμα, suffimentum, id quod ad suffiendum adoletur; à θυμιάω, V. 'Επιθωράκιον, thoracce, siue lorica munio aliquem; idem quod, & pro ὀπιθωρακίζω, in prosa; à θωράκιον, idem quod θωρακίζω, &c. Vide.

'Επιθωύσσω, exclamo, vel inclamo; aut vociferando ingeito; apud Eurip. à Th. θωύσσω. V. 'Επίθυμον, peritus, gnarus; idem quod, & pro ἴδμων, V. 'Επίσιτος, idem, sciens, peritus; idem quod, & pro Th. ἴσιτος, &c. V. 'Επικαρχάζω, ut τέκνοις τοῖς λόγοις ὀπικαγχάζοντες; pro καγχάσαντες ὀπὶ τέκνοις τοῖς λόγοις, quum ad hæc verba cachinnum sustulissent; à Th. καγχάζω. V. 'Επικαθεύδω, confido; à καθεύδω, V. 'Επικαθίσμαι, insideo;

aut etiam sedeo; ut apud Demost. ὁ ἐπικαθήμενος δὴ τραπέζης, qui in mensa sedet, institor mensæ; à κάθημαι, V. Ἐπικάθησις, (substituo, suffacio; unde ἐπικατεσθέθης, part. a. 1. pass. substitutus, suffectus; à κάθίσημι, V. Ἐπικαίω, vide cum ἐπικάω. Ἐπικαλυπτήριον, idem quod ἐπικάλυμμα, tegmen, operimentum, operculum; ut & ἐπικάλυψις, contectio, velatio, occultatio; ut ἐπικάλυψις τῆς ἁμαρτίας, apud Greg. verbalia, ab ἐπικαλύπτω, quod ex καλύπτω, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. V.

Ἐπικαμπὴ, inflexio, incurvatio; & ἐπικαμπὴς, vel ἐπικάμπτος, inflexus, incurvus; ut ἐπικαμπὴς τάξις, apud Ammon. & ἐπικάμπιον scil. τάξιν ποιεῖν, apud Diod. aciem incurvâ facie instruere; omnia, ab ἐπικάμπτω; ex ἐπὶ & κάμπτω, &c. V. Item ἐπικάμνω, laboro; à Th. κάμνω, V. Ἐπικαταβαίνω, descendo; à καταβαίνω, V. Ἐπικατακλίνω, demitto, ut ἐπικαταβαλλομένη ἢ τὰ ὦτα apud Xen. de canibus; à καταβάλλω, V. Ἐπικατάγνυμι, insuper frango; à κατάγνυμι, inusit. præcatάγω, confringo, &c. V. Ἐπικαταδαρθάνω, indormiri, à καταδαρθάνω. V. Ἐπικατακεῖμαι, decumbo, delabor, quâ, desil o super; item descendo, deferor; à κατακεῖμαι, V. Ἐπικατακλείω, concludo, recondo; à κατακλείω, V. Ἐπικατακοιμάομαι, ῶμαι, indormio; à κατακοιμῶμαι, V. Ἐπικαταλαμβάνω, antevertо; item assequor, & exp. etiam opprimo, & in pass. ἀνομαι, occupor, antevertor; à καταλαμβάνω, ομαι, V. Ἐπικαταῤῥάττω, percutio; impetuo & in pello; à καταῤῥάττω, V. Ἐπικαταῤῥέω, influo, seu delabor ex superiore loco; à καταῤῥέω, V. Ἐπικαταῤῥήγνυμι, super aliqua re frangor; à καταῤῥήγνυμι, V. Ἐπικαταστενδω, libo deliquer; à καταστένδω, V. Ἐπικαταστρέφω, superinverto; inverto superjaciendo; à καταστρέφω, V. Ἐπικαταφάττω, jugulo, seu macto super, vel simpl. jugulo, macto, trucido; à κατασφάττω, idem quod κατασφάζω, &c. V. Ἐπικατατίμνω, concido, lacero; à κατατέμνω, V. Ἐπικαταψήθομαι, mendaciter confingo, vel traduco; vel mentior adversus; mendaciter dico contrà; à καταψήθομαι, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. V.

Ἐπικατοικίω, inhabito, incolo; ex ἐπὶ & κατοικίω, V. Item ἐπικείρω, attondeo; & præcido, Metaph. Il. α, à Th. κείρω, V. Ἐπικαλδύω, ομαι, hortor, adhortor; à καλδύω, ομαι, V. Ἐπικίλλω, appello, pervenio in portum; ut Od. ν. Ἠπείρου ἐπικίλσας, ad continentem appulit; & ἐπικίλσατε τάχιστα; apud Apoll. Arg. 2. à Th. κίλλω, V. Ἐπίκιμνος, vanus; à Th. κενὸς, V. Ἐπικερτομέω, exp. verba profero mordacia; deludo, derideo; unde verbalia, ἐπικερτόμημα, τὸ, & ἐπικερτόμησις, ἡ, dictum mordax, una cum illusione, seu cavillo; vel objurgatio; à κερτομέω, V. Ἐπικεύθω, celo, occulto, à Th. κεύθω, V. Ἐπικήδειον, exp carmen quod dicebatur, cadavere nondum sepulto; ab ἐπικήδης, ad funus pertinens, &c. V. Ἐπικηρίως, est adv. ab ἐπικηρὸς, &c. V. Ἐπικινδύνομαι, in periculo versor, in periculum inducitus sum, item ex periculo petor; à κινδυνεύω, ομαι, V. Item ἐπικινδύνως, periculosè, cum periculo, seu non sine periculo, adv. ab ἐπικίνδυνος, cum periculo conjunctus, &c. V. Ἐπικλάω, frango, flecto, plecturnq; Metaph. pro animum alicujus frango & flecto; item reflecto; à Th. κλάω, V. Ἐπικληρίτης, ἰδ᾽, ὁ, ἡ, idem quod ἐπίκληρος, quod exp. etiam, puella orba, egens dotemq; nullam habens, &c. V. Item ἐπικλήρωσις, attributio quæ fit sorte; actio ipsa allegendi sorte; verbale, ab ἐπικληρόω, V. Ἐπικλοτέω, ῶ, concutio, perturbo, aut valde concutio: à κλονέω, V. Ἐπικοινωνέω, commune habeo; ut ἐπικοινωνοῦμεν γάμοις, communiter contractæ nuptiæ, apud Plat. de Leg. ab ἐπίκοινος; unde ἐπίκοινα γένη, in nominibus, dicuntur à Grammaticis, genera in quibus sexus uterq; per alterum apparet; aut quæ fœminina positione mares, aut aliâ fœminas significant, &c. V. Item ἐπικολλάω, agglutino, seu glutino super, glutine jungo; (item ἐπικολλάω, idem;) unde verbale, ἐπικόλλημα, τὸ, id quod glutinamentis adjungitur alicui rei; ex ἐπὶ & κολλάω, V. Item ἐπικομίζω, curro, procuro, item apporto, advehо; à κομίζω, V. Ἐπικομπάζω, & ἐπικομπέω, jactito, ostento: jactabundis verbis prædico & effero, vel addo; à κομπάζω, vel κομπέω, &c. V. Ἐπικοσμέω, ῶ, ornatum addo, cohonesto: à κοσμέω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. V.

Ἐπικούρημα, τὸ, & ἐπικούρησις, ἡ, auxilium, opitulatio: ut apud Eurip. in Androm. ἐυρεῖν ἐπικούρησιν κακῶν, malorum remedium; verbalia, ab ἐπικουρέω, opem, seu suppetias fero, opitulor: item ἐπικουρικὸς, & ἐπικούριος, auxiliaris; unde ἐπικουρικὸν, τὸ, auxilia, auxiliares copiæ; ab ἐπικουρία, ἡ, unde dicitur ἐπικουρίαν ποιήσασθαι, auxilium ferre, &c. V.

Ἐπικραδαίνω, evibro, quatio; ex ἐπὶ & κραδαίνω, V. Item ἐπικρεκτέειν, Hesychius dicit esse σημαινὸν κάνυμμα & κιφαλῆς; irnuens derivari ex nomine κεφαλὴ, seu κεφὶς, caput, &c. V. Ἐπικρυπτικὸς, q. d. occultativus: unde ἐπικρυπτικὰ ἐπιῤῥήματα, occultationis significationem habentia, apud Gramm. Item ἐπίκρυψις, ἡ, occultatio; item ænigmaticus sermo: verbalia, ab ἐπικρύπτω, V. Ἐπικτάομαι, insuper, seu ultrà acquiro, seu comparo: unde verbale, ἐπίκτησις, accessio acquisitionis, seu accessio ad possessiones: item ἐπίκτητος, exp. insuper acquisitus, adventitius: unde τὰ ἐπίκτητα, dicuntur res externæ; bona non πατρῶα apud Plat. de Leg. 11. &c. V. Item ἐπικτυπέω, insono, strepo, perstrepo, vel strepitum excito; à κτυπέω, V. Ἐπικύημι, q. d. superfœtamentum: id quod super uterum concipitur; apud Aristot. verbale, ab ἐπικυέω, super uterum concipio, &c. V. Ἐπικύκλιος, sub. πλακοῦς; quoddam placentæ genus, apud Athen. l. 14. à κύκλος, ὁ, V. Ἐπικυλινδέω, seu ἐπικυλίνδω, volvo super, devolvo in: sed dicitur etiam bellum, aut aliquod aliud infortunium ἐπικυλίνδεσθαι alicui, quum in eum velut è præcipiti loco devolutum immittitur, aut quum eo obruitur, Plut. à κυλινδέω, vel κυλίνδω, &c. V. Ἐπικυμαίνω, fluctuando ittruo, & ἐπικυματίζω, innato aquæ; ut ἐπικυματίζει ἀέρια, exp. superficiem undatim attingens attollitur: à κυμαίνω, vel κυματίζω, V. Ἐπικωκύω, oculari: à Th. κώω, oscular, &c. V. Ἐπικωμάω, ῶ, idem quod ἐπικώμιος, quod vide cum ἐπικώμιος. Ἐπικωμέω, idem quod κωμάω, ῶ, approbo, comprobo: unde verbale, ἐπικώμησις, confirmatio; idem quod κύρωσις, &c. V. Ἐπικυρτόω, incurvus; à κυρτὸς, ὁ, &c. V. Ἐπικωφωνίζομαι, perpotare, sed exp. etiam, ἀφραιτέρω πίνειν; à κωφωνίζω, ομαι, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. V.

Ἐπικωκύω, allamentor, allacrymor; ex ἐπὶ & κωκύω, V. Item ἐπικωλύω, impedio, sum impedimento, vel insuper impedio, insuper prohibeo: unde verbale, ἐπικώλυσις, impeditio; ex ἐπὶ & κωλύω; unde κώλυσις, &c. V. Ἐπικωμῴζω, vinolentus & comessatundus offendo, & obvius fio, debacchor: ex ἐπὶ & κωμάζω, V. Ἐπίκωμος, qui ad comessationes ventitat; comessator; ex ἐπὶ & κῶμος, ὁ, V.

Ἐπιλαπτὴρ, fcalmus, i. e. id cui alligantur remi; vel id quo remus scalmo alligatur: ex ἐπὶ & λαπτὴρ, vide.

Ἐπιλαὶξ, eadem dicitur avicula quæ & ὑπολαὶξ, & utremque idem cum ὑπολαΐς, avis quæ Latinis curruca dicitur, & ex ovis cuculi in nido suo positis, exclusos pullos pro suis alit; vermibus præcipuè vivit, &c. Vide.

Ἐπιλάμπω, superfulgeo; luceo, seu splendeo super, aut post; ex ἐπὶ & λάμπω, V. Item ἐπιλείχω, insuper, seu ultrà libo; super aliqua re libo; aut pro simplici λείχω, libo, &c. V. Ἐπιλείνω, in superficie lambo, vel pro simplici λείχω, lambo, &c. V. Ἐπιλευκαίνω, dealbo, vel perfundo albore & candore: à λευκαίνω, V. Item ἐπιλευκὸς, aliquantum albus, vel albicans, candicans; à Th. λευκὸς, V. Ἐπιλικνέω, crepitum, seu strepitum excitare ad, applaudere, Od. Σ. à Th. λικνέω, ῶ, V. Ἐπιλήνιος ἀγὼν, dicebatur certamen quod celebrari solitum erat in festo Bacchi quod ληναῖα, vocabatur; vide Schol. Aristoph. Item ἐπιλήνιον ἆσμα, vel μέλος, cantilena quæ Baccho inter premendum uvas cani solebat, Athen. & Poll. à ληνὸς, V. Item ἐπιλήπτωρ, ορος, ὁ, exp. furere, insanire; utrumque, ab ἐπιλήπτομαι, idem quod ἐπίληπτος, reprehensione dignus; unde τὸ ἐπιλήψιμον, quod reprehensionem meretur, seu propter quod aliquis est reprehensione dignus: ut ἐπιλήψιμα μέτρα, carmina reprehensione digna, seu propter quæ, in vituperationem aliquis incurrit, Eust. à λαμβάνω, ὁ, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. V.

Ἐπιληπτικὸς, pertinens ad Epilepsian; & ἐπιληπτικὴ νόσος, apud Aristot. morbus comitialis; ab ἐπιλαμβάνω. quod exp. etiam, correptus à dæmone; à Greg. alias, insanus, item laborans epilepsiâ, i. e. morbo comitiali, Aristot. &c. V. Item ἐπίληψις, prehensio, vel apprehensio: item invasio, manus injectio, vendicatio: sed ponitur & pro morbo, qui ἐπιληψία dicitur, & definitur esse convulsio toxius corporis non perpetua, cum mentis & sensuum obla sione, Gal. Item retentio, obstructio, obturatio, apud Aristot. in Probl. sect. 2. &c. V.

Ἐπιμαλδάω, exp. malithâ inductus, Hesych. ex ἐπὶ & μαλθὰ, seu μάλθη, ἡ, cera emollita, &c. V. Item ἐπιμαργαίνω, insanio, à Th. μάργω, unde μαργαίνω, &c. V. Ἐπιμαλακόομαι, liger reddor, rigesco, vel in superficie nigredo incipior: ab ἐπὶ & μαλακὸς, V. Ἐπιμάλλω, unctior, procrastinor, à Th. μάλλω, V. Ἐπίμαμπς, culpabilis, reprehensionem meritus, & ἐπίμεμψις, querimona, reprehensio, vituperium, uctumque, ab ἐπιμέμφομαι, V. Ἐπιμέλδομαι, excogito, ut ἐπιμήδομαι, & ἐπιμήδω ῥόλον, Od. δ. à μήδομαι, V. Ἐπιμηθὸς, dicitur cui re peracta tum demum consilium in mentem venit, & cognoscit quid opus facto fuerat, Pind. in Pyth. &c. V. Ἐπιμήκης, & ἐπιμήκυντος, oblongus, sublongus, ut ἐπιμήκης ἔχειν τὸ κεφάλιον, & exp. etiam prælongus: item procerus, à Th. μῆκος, ος, τὸ, &c. V. Item ἐπιμηλὶς, ἰδ᾽, ἡ, mespili arboris quoddam genus quæ foliis malum refert, ut tradit Dioscor. & Marcel. Virgilius ἐπιμηλίδα ideo vocari existimat, quod felicissimè ὑπὸ τῆς μηλίδος inseratur, at Gal. acerbam stirpem esse ait, & quasi appellari posse malum sylvestrem, à Th. μηλέα, ἡ, &c. V. Ἐπιμιλάω, irascor, irâ excandesco, Hom. à μιλάω, V. Ἐπιμιχθόμαι, insuper molior, vel machinor, à μιχθόμαι, V. Ἐπιμίγνυμι, & μαι, permisceo: item commercium habeo, seu exerceo: unde μίλξ ἐπίμικτον, exp. carmen ex vario versuum genere, eoque inordinato compositum, &c. Vide ἐπίμικτος. Ἐπιμικρὸν, vel ἐπὶ μικρὸν, perparum, paullùm admodum, leviter, adv. à Th. μικρὸς, V. Ἐπιμίσθιος, mercenarius, mercede aliquid faciens: item qui emolumentum, ac veluti suorum laborum & industriæ mercedem accipit, à μισθὸς, ὁ, V. Ἐπιμοιχεύω, mœchor: idem quod simplex μοιχεύω, &c. V. Ἐπιμυθέομαι, insuper dico, insuper suadeo; à μυθέομαι, V. Ἐπιμωλὸς, dicitur pars in corpore, quæ allio nomine ὀδυνατὸς, dicta etiam μώλη, quod est ipsum Th. & Lat. etiam dicitur mola, i. e. os latum & rotundum tori genu seu pelvi præfixum, &c. V. Ἐπιμύω, idem quod Th. μύω, claudo, comprimo, de labris & ore: item conniveo, nicto, de oculis: ut τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπιμύσσοντος, apud Basil. Unde verbale, ἐπίμυσις, ἡ, compressio continua palpebrarum, Etym. &c. V. Ἐπιμωμάομαι vel ὁμαι, vituperio, reprehendo, derideo, à μωμάομαι, seu ὁμαι, &c. V. Ἐπινέμω, pasco in alieno: item depasco segetes in foliosam materiam luxuriantes, a Th. νέμω, pasco, &c. V. Item ἐπινηρίδιον λίπος, dicitur pinguedo quæ est in renibus, Hesych. & Suid. quæ dicitur ecpiam περιδόμος, à Them νηφὸς, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. V.

Ἐπινήφω, sobrius sum: ex ἐπὶ & νήφω, V. Item ἐπινοτίζω, in superficie humecto: item irroro, insergo, aspergo; à νοτίζω & Th. νοτὶς, ἰδ᾽, &c. V. Ἐπινυστάζω, capite declivi dormio, vel insuper dormito: item conniveo, seu nicto; à νυστίζω, V. Ἐπέξω, in superficie rado, seu fcalpo, & apud Aristoph. ἐπέξεσον ὑμῖν, exp. vos notavit, vobis inscripsit, à Them. ξέω, V. Ἐπιξηραίνω, in superficie sicco, vel exsicco, desicco: unde ἐπιξήρανσις, deficcandi, seu exsiccandi vim habens; a ξηραίνω, unde ξήρανσις, &c. V. Ἐπιοῦμαι, prolpicio, provideo: ab ὄσσομαι, quod ab ὄσσε, oculus: item alloquor & fignifico, & fic eft ab ὄσσομαι, à Th. ὄσσε, ἡ, &c. V. Ἐπιπαιανίζω, pæanis cantu celebro: unde verbale, ἐπιπαιανισμὸς, pæanis cantatio; a παιανίζω, unde παιανισμὸς, ὁ, &c. V. Ἐπιπαστὴς, ἡ, parva herba, de qua Dioic. l. 4. c. 109. Plin. fruticem esse dicit, l. 13. c. 20. ab ἐπιπάγνυμι, V. Ἐπιπαρασκευάζω, insuper paro, vel præparo; à παρασκευάζω, V. Ἐπιπάρειμι, adsum: item supervenio; subsequor à latere; à πάρειμι, adsum: item prodeo: ab εἶμι, sum, vel ab ἔρχομαι, eo, &c. V. Ἐπιπαφλάζω, inferveo, inferveſco, & q. d. inæſtuo, vel superferveo, superæſtuo, apud Nonn. à παφλάζω. V. Ἐπιπείθω, persuadeo & adduco ad aliquid faciendum: à πείθω, V. Ἐπιπελαΐας, liba, Hesych. à Th. πέλανος, ὁ, libum, &c. V. Ἐπίπεπον, τὸ, herba, quæ alio nomine ἄκινον, appellari tradit Plin. à Th. πίπτω, ὁ, V. Ἐπιπνέω, insilio: item cupidè accedo: unde verbale, ἐπιπήδησις, insiliendi, aut cupidè accedendi actio, Plut. à Them. πηδάω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. V.

Ἐπιπλατύνω, dilato, expando: ex ἐπὶ & πλατύνω, V. Item ἐπιπλήθω, adimpleo, vel simpl. impleo, Thuc. l. 7. à πλήθω. V. Ἐπιπλοκὴν, dicitur hernia, quum omen. um descendit in scrotum: à Th. πλέκω, ἡ, (comp. cum ἐπὶ πλοῦς, seu ἐπίπλους, prout, apud medicos, fignificat omentum,) &c. V. Ἐπιπολεμίω, belligero adversùs, bello appeto: à πολεμίω, V. Ἐπιπολήδες, dicuntur fibulæ muliebres, i. e. ὀφύναι γυναικεῖαι, Hefych. Item ἐπίπολος, exp. qui nobiscum versatur, apud Soph. in Oedip. Tyr. Utrumque, à Th. πολέω, V. Ἐπιπρωλὴς, exp. cernuus, in faciem inclinatus, Hesych. à Th. πρηνὴς, V. Ἐπιπρομολέω, progredior, prodeo: à προμολέω, V. Ἐπιπροφέρω, profero, infero: à πρὸ; φέρω, V. Ἐπιπταίω, offendo, impingo, titubo: unde verbale, ἐπίπταισμα, τὸ, offensio, quum impingitur: item quum pes ex offensione læditur, Poll. ex Aristoph. à Th. πταίω, f. αίσω, unde πτάισμα, τὸ, &c. V. Ἐπίρρικτος, aliquantùm incurvus, seu rugosus, vel supernè, aut superiore parte rugosus, aut incurvus, à Th. ῥικτὸς. V. Ἐπιῤῥαψῳδέω ῶ, exp. recito more eorum qui ῥαψῳδοὶ appellantur, Luc. à ῥαψῳδὸς, ὦ, V. Ἐπιῤῥίζω, idem quod ῥίζω, sacrifico, &c. V. Ἐπιῤῥιπτέω, idem quod ἐπιῤῥίπτω, superjicio, &c. V. Ἐπισβεσθέω, vel ἔω, sorbeo: sumo sorbitionem: hinc part. a. 1. pass. ἐπισβεσθείς, forbitione sumptus, Dioſc. 3, 94. à Th. βοσθέω, vel ἔω, &c. V. Ἐπισπαρτὸς, in superficie putridus: à σαπρὸς, ὁ, V. Ἐπισοβέω, concito, seu impello adversus aliquem, Od. ε. & ξ. & in pass. ἐπισοβέομαι, concitari, & cum festinatione eo, feror cum impetu, ruo, prorumpo, ut Od. γ. ἵνα; ἐπισοβέοντο, ad naves properabant: item activè, ut apud Apoll. Arg. 1. ἐπισοβέοντο γωλεάκας, festinanter ire cogebant, & apud Nonn. ἐπισοβέοντο πορείῳ, iter accelerabant, seu citato gradu iter faciebant: à σοβέω, ομαι, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. V.

Ἐπισκήπτω, infolio, in Epig. ex ἐπὶ & σκήπτω, V. Item ἐπισκιδνάω, vel σκίδνω, insuper diffipo, & diſpergo; item inſpergo, ſpargo ſuper: à Th. σκεδάω, ſeu σκιδνάζω, &c. V. Ἐπισκιρτάω, inſulto, i. e. exulto in, exultim ludo in: à σκιρτάω, V. Ἐπίσκοπος, exp. qui alicui rei curandæ & cuſtodiendæ præfectus eſt, (qui & σκεπὸς, dicitur,) ut apud Plut. in Per. πάντα διέπειν ἢ πάντων ἐπίσκοπον ἓν ἀπὸ φυσίας, i. e. omnia ipſi adminiſtrabat & curabat Phidias, & in genere, exp. inſpector, cuſtos: peculiariter autem, olim dicebantur ἐπίσκοποι, ſacri gregis inſpectores, qui verbo & gubernationi præerant, quique quaſi ſpeculatores in doctrinam & mores commiſſi gregis inquirebant: ut Act. c. 20. & Philip. c. 1. iidem qui & Presbyteri, &c. V. Item ἐπίσκοπος, exp. ad ſcopum tendens, Heſych. Unde ἐπισκόπως, idem quod ἐπίσκοπα, adv. tendendo ad ſcopum: tanta arte ut à ſcopo non aberres: & ſic eſt à σκοπὸς, ὁ, &c. V. Ἐπίσκυρος, ludi genus quoddam, in quo ſphæra utebantur, de eo Euſt. & Poll. l. 9. à σκύρος, pro Th. σκίρος, &c. V. Ἐπισμαραγέω, ῶ, inſono, inſtrepo, inſremo: à σμαραγέω, V. Ἐπισμήχω, abſtergo, vel detergo in ſumma parte: à σμήχω, idem quod Th. σμάω, &c. V. Ἐπισμυγερὸς, ærumnoſus, miſerabilis: aut etiam, triſtificus: cor dolore urens: unde adv. ἐπισμυγερῶς, Od. ν. à σμυγερὸς, ὁ, quod à Th. σμύχω, &c. V. Ἐπισσωρεύω, abigo, expello, Eccleſ. 22. à Th. σεύω, V. Ἐπισπαραχνίζομαι, miſericordiâ commoveor ſuper: à σπαραχνίζω, ομαι, V. Item ἐπιστάζω, inſtillo, ſeu ſuperinſtillo: à Th. στάζω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. V.

πισατὴρ, ῆρος, ὁ, exp. rostrum navis, Hesych. ab ἐπίσατος, f. ητος, præfectus sum, epistatam ago, &c. V. Item ἐπισίδω, calco: ex ἐπὶ & σείδω, V. Ἐπισίγω, adeo, accedo, advento, Od. χ. πισιγῶν, adeo, accedo, advento, Od. χ. led exp. & ingredior, inambulo: à Th. σίχω, &c. V. Ἐπισίνω, ingemo, seu ingemisco ob: item ἐπισιναχίζω, & ἐπισυναχίζω, ut & ἐπισυνάχομαι, idem, sic ἐπισυνάχιζε ἤματα, ubi legitur & ἐπισυναχίζε, apud Hesiod. in Theog. & ἐπισυνάξε, apud Hom. Il. υ. omnia, pro ἐπισυνάχυτο. ἐπισυνάχυτο γωνάων, per Tmesin, apud Hom. Il. υ. omnia, à σίνω, unde σενάχω, συναχίω συναχίζω, seu συναχίζω, &c. V. Ἐπισίζω, notis compungo, vel in superficie notis distinguo, vel punctis, à Th. σίζω, V. Ἐπισίλδω, splendeo, coruisco, à Th. σίλδω, V. Ἐπισυναχίζω, vide cum ἐπισίνω. Ἐπισπερπίκιος, vim habens τῶν ἐπισπέρων; item ἐπισπέροντος, scil. ἐνιαυτὸς, revertente anno, (genit. part. præt.) 3 Reg. Item ἐπισπέρης, ὁ, ἡ, solers, industrius: ut ἐπισπέρης ὁ ἡμῖν, apud Xen. Hel. 5. Unde ἐπισπερίστερος, perversior: item vertutiosior, & ἐπισπέρεια, ἡ, solertia, industria, vel accurata diligentia, Suid. Omnia, ab ἐπισπέρω, V. Ἐπισσεσεύς, dicitur primus spondylus, qui una cum collo convertitur & circumagitur, Poll. l. 2. Item ἐπισσεσείδης, exp. crines contorti, cincinni, & ἐπισσεσία, cognomen est veneris, apud Pausan. in Attic. quæ & ἐπισσεσφία, omnia ab ἐπίσσεσθαι, à σεσθαὶ, ἦ, & Them. σρίφω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. V.

Ἐπίσσεσμα, τὸ, q. d. instragulum, verbale ab ἐπισσεσθάνυμι, seu ἐπισσεσθνύω, substerno, instrato tego, &c. V. Item ἐπισυγκλύζω, tristor ob aliquid, contristor: ex ἐπὶ & συγκλύζω, V. Ἐπισύστωρ: ex ἐπὶ & συστέω, V. Ἐπίσφω, astringo, à Th. σύφω, V. Ἐπισυκοφαντέω, exp. sycophantice aliquem insectari: à συκοφαντία, V. Ἐπισυλλέγω, colligo, congero, congrego: à συλλίγω, V. Ἐπισυνδέω, insuper colligo, seu connecto: unde ἐπισυνδέσις, ductus vinculi, ductus restis, Plut. à συνδέω, unde συνδέσις, &c. V. Ἐπισυνεργέω, adjuvo: à συνεργία, V. Ἐπισυνέχω, contineo, apto: à συνίχω, V. Ἐπισυνθήκη, cumulata conjunctio, verbale ab ἐπισυντίθημι, V. Ἐπισυνοικίζω, insuper urbem una habitare facio: à συνοικίζω, V. Ἐπισυντάσσω, vel τω, q. d. superconstruo, vel superpono, i. e. constructis aliis jam & compositis impono & addo: à συντάσσω, vel τω, V. Ἐπισυντίθημι, insuper compono & conjungo cum, vel cumulatim adnecto & adjungo: à συντίθημι, V. Ἐπισυρίττω, sibilo ad, sibilis excipio: item exibilo: item morc gruum vociferor: à συρίσσω, vel τω, V. Ἐπισύστασις, exp. conspiratio, seu coitio factiosa, Act. c. 24. &c. V. Ἐπισυστέλλω, contraho, coarcto, coarcteo: à συστέλλω, V. Ἐπισυσφίγω, una converto ad aliquid suscipiendum contra aliquem, vel una cogo & colligo, & Maccab. l. 1. c. 14, ἐπισυσφίγω συσφεγλώ, exp. convocare conventum: à σύσφιγω, V. Ἐπισφάλω, supplanto, everto, prosterno, a Th. σφάλλω, V. Item ἐπισφαλῶς, ita ut labefactari & everti queat, lubricè, non sine periculo, est adv. ab ἐπισφαλὴς, à Them. σφάλλω, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. V.

Ἐπισφιατὸς, exp. perniciosus, &c. vide.

Ἐπισφίγγω, adstringo, adductum ad me stringo & arctè complector: ex ἐπὶ & σφίγγω, V. Item ἐπισφιγματίζω, effingo, compono: à σφιγματίζω, V. Ἐπίσχυρος, auxiliator: unde ἐπισχυρίζω, exp. corroboro: item omni vi & ope relisto: ab ἰσχυρὸς, unde ἰσχυρίζω, &c. V. Ἐπισταλαιπωρέω, insuper laboro, & molestias pertero, huc. l. 1. Item labores & molestias subeo ob aliquam rem: à ταλαιπωρέω, V. Ἐπιτανύω, insuper intendo, vel idem quod τανύω, Od. χ. &c. V. Ἐπιτηλεῶ, seu ἐπιτηλῶ, idem quod ἐπιτηλέω, ῶ, unde ἐπιτηλείωσις, perfectio, absolutio, peractio, ut ἐπιτελείωσις ἐυχῆς, Plut. in Num. & exp. etiam, augmentum, Hesych. & apud Plat. de Leg. ἐπιτηλείωσις παίδων exp. procreatio liberorum: item ἐπιτηλίωμα, exp. victima postrema, quâ priores omnes ratæ fiebant, Suid. omnia ab ἐπιτηλὲς, ad finem, seu exitum perductus, non irritus: ut ἐπιτηλὲς ἐυχὴ, preces ratæ, non irritæ, apud Plat. & apud Hesych. ἐπιτηλὲς γωνὴ, exp. ἀφεκία γαμείδαυ, virgo matura viro, à Them. τήλω, τὸ, comp. ut præcedentia cum præp. ἐπὶ, &c. V.

Ἐπιτιδεία, est neut. plur. à sing. ἐπιτήδειος, &c. V.

Ἐπιτιθὴς, teste Etymologo, fit ab ἠδύς, quia quæ nobis sunt idonea, eadem jucunda esse soleant, &c. vide.

Ἐπιτομὴ, exp. præcisio, seu recisio, qua aliquid brevius fit: item id quod tali præcisione est abbreviatum, breviarium, &c. V. Item ἐπίτοχος, vitium est vitis, quum carbunculatur, Poll. l. 7. ex ἐπὶ & τέκω, V.

Ἐπιτοχία, ἡ, Veneris est cognomen. ex eo impositum ipsi, quòd capra, quam Theseus ad mare immolabat, venerem itineris ducem & comitem sibi adjungere, oraculo Delphico jussus, fortunè in caprum transierit, Plut. in Thes. Item ἐπιτοχίαι, οἱ, pisces esse dicuntur, apud Aristot. H. an. l. 4. Utrumq; ex ἐπὶ & τέκω, ὁ, &c. V.

Ἐπιτροπευτικὸς, est verbale ab ἐπιτροπεύομαι, &c. V.

Ἐπιτρύζω, admurmuro, accino: ex ἐπὶ & τρύζω, V. Item ἐπιτυγχάνω, nanciscor, propriè, de sagittariis dicitur, ut & τυγχάνειν, sic apud Plut. de def. orac. κακδαίμων οἱ βάλλοντες, ἐπιτυγχάνειν πολλάκις, i.e. qui multùm jaculantur, sæpè attingunt & assequuntur scopum, & Metaph. apud Demosth. δόξης ἐπιτυγχάνον, exp. gloriam assequens & sibi comparans, & passivè res aliqua ἐπιτυγχάνεσθαι dicitur, quum succedit & ex animi sententia evenit, sic ἐπιτευγμένα πράξεις, apud Polyb. res quæ felici successu & ex voto gestæ sunt, & sic est à τυγχάνω, assequor, nanciscor: item ἐπιτυγχάνω, exp. idem quod ἐντυγχάνω, incido, ut Synes. Ep. 34. εἰ μὴ τὸ ἐπίτυχε σε ζητεῖν, si in te incidit, hinc particip. a. 2. ἐπιτυχὼν, dicitur quilibet in quem incidimus: ut τὰ ἐπιτύχοντα φάρμακα, quælibet medicamenta: item vilis, vulgaris, trivialis, quoniam quæ passim obvia sunt, vilia sunt, & homo ἐπιτυχὴς, vilis conditionis, unus ex plebe: item ἐπιτυγχάνω, accipitur & pro ἐντυγχάνω, adeo, convenio, colloquor: atque sic est à τυγχάνω, quod, vel contingo, &c. V. Ἐπιτρέχω, arrodo, comedo, à Th. τρέχω, V. Ἐπιτυλίττω, evolvo, revolvo, ut evolvere librum dicimus: à τυλίττω, comp. ut reliqua præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. V.

Ἐπίτυρον, τὸ, dicitur edulium quoddam ex confractis olivis, quarum genus quoddam πιτυρὶδες dicitur ab Athen. l. 2. Hesych. ἐπίτυρα, vocat fraces, seu olivarum magmata, à Them. πίτυρον, τὸ, V.

Ἐπιτυφλόω, ῶ, obcæco: ex ἐπὶ & τυφλόω, V. Item ἐπιτωθάζω, irrideo, derideo, convicior: item effusè rideo, & cachinnor, sed exp. & assentor, adulor, à Th. τωθάζω, V. Ἐπιφαιδρύω, idem quod φαιδρύω, nitidum ac tersum reddo, &c. V. Ἐπιφιλοπονέω, idem quod ἐπιφιλοπονέω, gnaviter alicui rei operam do: à φιλοπονέω, ῶ, seu ὁμαι, οῦμαι, &c. V. Ἐπιφλύω, nugor, debiatero; idem quod φλύω, V. Ἐπιφοινίσσω, venio ad, accedo ad: item vilo, ventito ad aliquem audiendi causâ: item pervado, peragro: item in mentem venio: item consuetudinem stupri habeo, apud Herodian. Unde verbale, ἐπιφοίτησις, accessus, adventus: item ipsa actio superveniendi; à Th. φοιτάω, unde φοίτησις, &c. V. Ἐπιφορτίζω, onus impono, onero, & in pass. ἐπιφορτίζομαι idem, & Metaph. molestiam, seu negotium exhibeo: item in humeros tollo, gesto: à φορτίζω, ομαι, &c. V.

Ἐπιφυσάω, inflo: à φυσάω, V. Ἐπιφωσκέω, deprehendo & comperio, propriè, in furto, aut alio facinore: à φωσκέω, V. V. Ἐπιφωτησμὸς, exp. ἀυγὴ, splendor: à φωτησμὸς, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. V.

Ἐπιχειμάζω, hyemem dego in, hyberno in, Poll. l. 1. vel simpl. in hybernis me contineo: ex ἐπὶ & χειμάζω, V. Unde etiam, ἐπιχείμασις, dicitur tempestas quæ post diem statutum sequitur, Plin. l. 18. c. 25. vel secundum alios, quæ fit circa solennem statutúmque diem. Item ἐπιχειροτονία, plebiscitum: ab ἐπιχειροτονέω, quomodo dicitur, id quod discernitur & plebiscito probatur, ut ἐδόκει ἐπιχειροτονηθέντα; ab ἐπιχειροτονέω, V. Ἐπιχερρονησίζω, accedo ad figuram cherronesi, seu peninsulæ, Strab. l. 6. à χερρόνησος, unde χερρονησίτης, & χερρονησίζω, &c. V.

Ἐπιχλευάζω subitanno, ludificor, i.e. irrideo, à χλευάζω, V. Ἐπιχόω, ἐπιχώνω, aut ἐπιχώννυμι, aggere munio: item terra aggeri à aperio: à χόω, unde χώνυω, vel χώννυμι, &c. V. Ἐπιχρίμπτω, idem quod simplex χρίμπτω, admoveo: item accedo: item nitor: unde part. a. 1. pass. ἐπιχρεμφθείς, innixus, & inclinatus, &c. V. Ἐπίχρονος, temporarius, per aliquod tempus durans: unde ἐπιχρόνιος, diuturnus, inveteratus: unde ἐπιχρονίζω, immoror: item inveterasco, à Th. χρόνος, unde χρονίω, & χρονίζω, &c. V. Ἐπιχρώω, ἐπιχρώζω, aut ἐπιχρωννύω, & ἐπιχρώννυμι, in superficie colloro: unde ἐπιχλωρομηθὴς, per summa coloratus: unde ἐπίχρωσις, macula superficiei affricata, Theophr. & ἐπιχρωματίζω, colore inficio: à χρόα, unde χρωννύω, χρώννυμι, & χρώννυμι, &c. V. Item ἐπιχώω, seu ἐπιχώνω, infundo, superinfundo: unde verbalia, ἐπίχυσις, infusio: item vasculum quo aliquid infundimus, & apud Plat. de Leg. ἐπίχυσις πολιτῶν, exp. redundans civium numerus, & ἐπίχυτος, infusus, infusione factus, ut ἐπίχυτον ἀλφιτον, placenta infundendo cocta, Athen. l. 14. à χύω seu χώω, unde χύσις, & χυτὸς, comp. ut præcedentia cum præp. ἐπὶ, &c. vide.

Ἐπίχωλος, aliquantùm claudus, vel idem quod χωλὸς, V. Item ἐπιχώμια, ἐπιχώσεις, agger, aggestus, Polyb. Unde ἐπιχωματίζω, atque inde, ἐπιχωμάτισμὸς, exp. exaggeratio: omnia, ab ἐπιχόω, seu ἐπιχώννυμι, &c. V.

Ἐπιψάλλω, idem cum ψάλλω, pulso: unde ὄργανα ἐπιψαλλόμενα, instrumenta quæ pulsantur à psallente, Poll. l. 4. c. 8. &c. V. Ἐπιψάω, exp. ἐπικνάω, Hesych. inhumo, sepelio, (ubi tamen male ἐπιψήχω) ex ἐπὶ & ψάω, V. Ἐπιψήθισμα, affingo, ementior: à ψεύδομαι, V. Ἐπίψημμα, ramentum, seu strigmentum è superficie rasum: verbale, ab ἐπιψήχω, V.

Ἐπιψηλαφάω, leviter attrecto, primoribus tantum digitis attingo: à ψηλαφάω, V. Ἐπιψήφισις, actio vocandi in suffragia: item confirmatio decreti: verbale, ab ἐπιψηφίζομαι, scisco, decerno, & passivè ἐπιψηφίζεσθαι, dicitur quod decreto confirmatur, aut decernitur, pass. ab ἐπιψηφίζω, in suffragium mitto, ad suffragium faciendum voco, rogo sententias: item suffragio meo confirmo, decreto comprobo, &c. V. Ἐπιψήχω, in superficie rado, delringo, derergo: à ψήχω, comp. ut præcedentia, cum præp. ἐπὶ, &c. V.

Ἐπογγαίων, dicuntur farcinæ & onera navis, Hesych. ex ἐπὶ & ὀγγαίων, à Th. ὄγκος, ὁ, &c. V. Item ἐπόζω, oleo, vel suboleo, Exod. 7. ex ἐπὶ & ὄζω, V. Ἐποικοδόμησις, ædificatio super, superstructio, apud Rhetores, exaggerationem significat: verbale, ab ἐποικοδομέω, ædificio super, &c. V. Ἐποικτίρμων, vel μων, imprimo, inuro: ex ἐπὶ & οἰκτίρμων, V.

Ἐποικτίρω, exp. ad ἐποποῖ δὴ pertinens; ab ἐποποῖ, quod ex ἐπ, ὁ, τὸ, & ποῖ, &c. V.

Ἐπόλβιος, idem quod ἐπαβὴς, ὁ, id V. Item ἐπαδιηκατὴς, qui fit decimo septimo die: ex ἐπὶ & δεκατέος, vide.

Ἐπωβελία, pro ἐπωδολία, dicitur indè, quòd in quamlibet drachmam calumniæ reus obolo mulctaretur, quum seni essent oboli in drachma, Suidæ est sexta pars æstimationis litis, Eust, vero scribit, antiquis ἐπωβολίαν fuisse τὸ ὑπόδικον: ex ἐπὶ & ὀβολὸς, ὁ, vide.

Ἐρᾶω, amore prosequor: item cupio: quidam deducunt ἀπὸ τῆς ὄρξεν, quia ex aspectu nascitur amor, Plato autem deducit ἀπὸ τῆς εἰρεῖν, i.e. ab influendo, quòd amor extrinsecus per oculos influat, &c. V.

Ἔργμα, τὸ, septum, clausirum: ab ἔργω, idem quod Them. εἴργω, includo, &c. V.

Ἔργον, τὸ, sumitur & pro officio, seu munere: ut σὸν ἔργον, μηδὲν τῶν ἀρίστων τοῦ σοῦ πόνου, apud Xen. exp. mei muneris est hoc perpendere, & apud Demosth. in Aphobum, ἔργον τυτων τῶν χρημάτων, exp. quæstus & usura: item ἔργον ὀζὶ, apud Xen. exp. difficile est, operosum est, aut etiam, hoc opus est, à præt. autem med. ἔοργα, videtur factum ἔργον, &c. V.

Ἐρίβινθος, ὁ, leguminis est genus, de quo Diosc. & Gal. &c. V.

Ἐρεβεννὸς, ex Orco, ex orci tenebris, vel simpl. è tenebris: item ἐρεβώδης, ὁ, ἡ, ὸν, tenebrosus, profundus: utrumque, à Them. ἐρεβος, orcus, vel orci tenebræ, seu caligo, quidam ab ἔρεβος, i.e. terra: alii, ab ἐρίβω, tego, deduci putant, quòd à terra tegatur, &c. V.

Ἐρίβω, prorito, Eust. dicit esse εἰς ἔριν δυ μικὸν παρακινεῖν, alibi autem derivat ἐρίδειν, ab ἔριον, i.e. εἰς μάχλον συμπλέκω, &c. V.

Ἐρίπτω & ομαι, vescor, comedo, propriè de brutis dicitur, quasi ἀπὸ τῆς ἔρις, i.e. à terra, in quam inclinata eunt, ut sit quasi εἰς ἔριν κύπτειν, interdum tamen hominibus quoq; tribuitur, atq; adeo Pollux ait esse raptim edere: item affertim edere: ut apud Nonn. ἄρτυ ἐρίπτων, pane vescens, &c. vide.

Ἐριπτάλιζ, exp. scommate illudo, vel irrito, vel ludificor, mendacio illudo: item contendo, &c. V.

Ἐρινεὸν, τὸ, propriè dicitur putatur rubor corum qui rubescunt: unde ἐρινεώδεον, herba, quæ Lat. rubia: de qua vide Diosc. & ἐρινεώδιον, alia herba & diversa à præced. de qua vide Theophr. Hist. Pl. 9. 14. & 6. 1. &c. V.

Ἐρευνάω, perscrutor, inquiro, Eust vult ab ἐρέω, deduci, ut ex eo primum fiat ἐρεύνω, per Epenthesin τοῦ υ, sicuti ex χέω, fit χεύω, deinde per Epenth. τοῦ ν, fieri ἐρευνέω, ut ex ἰκνω, ἰκνέω, & ἰεχῶ, ex ὄχω, &c. V.

Ἐρίζω, exp. contego, tectum impono, &c. V. Item Ἐρικτὸς, vide suprà cum ἐρικτός.

Ἐρκμοδίκιον, exp. vadimonium desertum, i.e. ἴρκιον δίκη, &c. V.

ΕΡΗΤΩ, pono, ponitur inter Themata, & exp. cohibeo, reprimo; ut Il. β. ἐρητύσειν ἰπέων, verbis compescere, & in pass. ἐρητύομαι, inhibeor, prohibeor, ut apud Apoll. ἐρητύοντο μάλεσθαι, inhibebantur, seu reprimebantur, quo minus curarent; &c. V.

Ἐρικτὸς, vide cum ἐρικτός.

Ἐρκίον, exp. cacumen, vel rupes, & secundum quosdam ἐρκίονες, dicuntur præruptæ rupes & fragmenta montium, παρὰ τὸ ἐρύκειν τὸ πνεῦν, nam ἤκιον, Interdum neutraliter exp. cecidi, lapsus sum, à Th. ἐρείπω, V.

Ἔρις, ἡ, fingitur etiam esse dea contentionis autor, quam ab ἔλεγε dictam volunt nonnulli Grammatici, παρὰ τὸ εἰς μάχην εἴρειν, i. e. συμπλέκειν, &c. V.

Ἐρεσύπολις, male scribitur pro ἐρυσίπολις, urbium tutatrix & patrona, Palladis Epith. Il. 2. &c. V.

Ἐρίφειος, ᾶ, ὁ, hœdinus, qui ex hœdo est; ut ἐρίφεια κρέα, à Th. ἔριφος, partus capræ recens adhuc & tener ut agnus: inveniturautem in fœm. gen. apud Theocr. Idyl. 8. Item ἔριφοι, hœdi, sunt etiam constellatio quædam, apud Aratum & Proclum cæteroſque Astronomos, &c. V.

Ἔρμα, τὸ, ponendum inter Themata, & significat, (interdum,) fabulum, crassius, quo naves ad certam usque mensuram onerari solent, ut stabiliores sint, &c. V.

Ἕρμακες, apud Nic. in Ther. vers. 150. Schol. ann. dici posse lapides congestos in honorem Mercurii, à Th. ἕρμις, unde ἑρμαῖ, dicuntur lapidææ statuæ Mercurii, quas mutilatas fuisse cùm alii multi scribunt tum Thucid. l. 6. sunt qui capita & membra virilia iis abscissa fuisse tradunt, Hesychio sunt etiam, inutiles arborum fruticationes, stolones: Paus. & Plut. in Alcib. & vide ἑρμοκηδῆ.

Ἑρμασμα, ατος, τὸ, est idem cum ἕρμασις, ης, &c. V.

Ἑρματίζω, exp. fulcio, stabilio: item saburrâ onero & stabilio, &c. Vide.

Ἕρμις, dicebatur nuntius deorum: ab ἔλεγε, i.e. nuntio, quasi ἐίρμας, & per Pleonasmum τὸ μ, ἐρμίας, deinde per Synæresin ἑρμῆς à Poetis dicitur etiam, Ἑρμίας & Ἑρμείας, Od. ο. Item Ἑρμῆς, ex Poll. ponitur pro ultimo potu, quòd

quòd Mercurio, ut somni præsidi libarent à cœna surgentes: item Ἑρμῆς κοιτυδὸς, proverbialiter dicitur, ab eo, qui participem se fieri postulat, lucri, quod favente Mercurio (qui πλουτοδότης etiam creditus fuit;) sese nobis objecerit.

Ἔρμιν, vel ἔρμις, ἴνος, ἡ, exp. fulcrum tori, seu pes lecti, Od. σ. & φ. tradit Budæus, deductum esse, vel ab ἔρμα, quoniam sit fulcrum & stabilimentum tori, seu lecti, vel ab ἔλεγος, παρὰ τὸ ἐνείρειν τρήματος κλίνης, quòd tori foraminibus inseratur, vel ab ἐρμῖνι, qui sit dator somni, & cujus, eam ob rem, imago in ipsis ἐρμῖσιν affingi soleret.

Ἔρπω, repto, Metaph. sumitur pro, paulatim gradiendo accedo: & plerumque simpliciter pro βαδίζω, incedo, &c. V.

Ἔρρω, dolens eo, exp. etiam, inauspicatò & cum pernicie accedo, Od. ι. sic & ἄρρετε, jubetur aliquis, i.e. abire in malam rem, facessere in malam crucem, ut Il. Σ. τέρπεσθ' ἀκαχήμενοι; item ἔρρετε, ex res dicuntur quæ pereunt, intereunt, aut pessùm eunt, ut apud Xen. in Sympos. securus dicit, ἐπεὶ γὰρ ὁ γέλως ἐν τῷ ἀνθρώπων διάλογον, ἔρρει τὰ ἐμὰ σοφίσματα, i.e. pessùm eunt res meæ, periit, sic & apud Plat. in Epist. πόλεις Ἑλλησίδας ἀρρώστους ὑπὸ βαρβάρων δουλεύειν, i.e. deletas & excisas à barbaris, & apud Euryp. in Hecuba: ἔρρει χρώς, exp. fundebat libamina: à ῥέω, usurpato, pro χέω; item in pass. ἐρρόμαι, unde imper. ἔρρε, ex Eurip. abi, peri, &c. V.

Ἐρρώδης, dici putatur ὑπὸ τῶν ὀρέων, &c. V.

Ἐρυθρὸς, ά, όν, & ἐρυθαὶς, ενος, ὁ, exp. rorulentus, rore imbutus, Il. ω. v. 157. à Them. ἔρση, quod παρὰ τὸ ἁρδὼ, ἄρσω quasi ἄρση, inquit Etym. &c. V. Item ἐρσηφόλιον, apud Nic. in Ther. Schol. exp. δροσιζομένιον, itidem ab eod.

Ἐρυθρεῖος, interdum, ponitur pro ἐρυθρὸς, ut ἐρυθρείοισιν ὀδύμασι θαλάσσης, Dionys. Alex. & ἐρυθρὸν κάλαμον, ab eod. appellari creditur calamus odoratus, vel quòd juxta mare rubrum nascatur, vel quòd ruber sit, & ἐρυθρὸν λίθον, in Erythræo legitur quæ littore concha; item ἐρυθρένος, ὁ, vel ut alii, ἐρυθρῖνος, rubellio, apud Aristot. Hist. an. l. 4. & ἐρύθρειον, τὸ, malagmatis nomen, apud Æginer. l. 7. c. 18. Ut & ἐρυθρόδανον, sive ἐρυθρόδιον, dicitur alterum satyrii genus, habens radicis corticem rubrum, teste Dioscor. l. 3. c. 144. omnia ab ἐρυθρὸς, ruber, ut ἔλος ἐρυθρὸς, & νέκταρ ἐρυθρὸν, Hom. & ἐρυθρὰ θάλασσα, idem quod, & pro Th. ἐρυθρὸς, amisso scil. ι. & assumpto ρ, &c. V.

Ἐρύκω, detineo, exp. etiam, arceo, depello, ut ἄλγε' ἐρύκειν λιμὸν ἐρύκει, Od. α. & derivatur ab ἐρύω, propter affinem significationem, &c. V.

Ἐρύομαι, trahor, & in activa quoq; signif. capitur Il. φ. & sic est pass. ab act. ἐρύω, traho, &c. V.

Ἐρῳδιὸς, seu ἐρωδιὸς, ardeola: ita vocari putatur quasi ἐλωδιὸς; παρὰ τὸ ἐν ἕλεσι διατρίβειν, inquit Suid. & Aristot. etiam tradit ἐρωδιὸν & λευκερωδίωνα, περὶ τὰς λίμνας καὶ τοὺ ποταμοὺς διάγειν, Hist. an. l. 8. c. 3. &c. V.

Ἐρωτημάτιον, ου, τὸ, exp. q. d. interrogatiuncula, est diminut. ab ἐρώτημα, verbale, ab ἐρωτάω, quod apud Dialecticos peculiariter significat, propono argumentum vel quæstionem, aut etiam ratiocinor, & interdum dicitur, ὥστως ἠρώτα, hoc argumento utebatur, vel hanc quæstionem proponebat: item rogo, i.e. oro, precor, quæ signif. frequentissima est apud Evangelistas, idque variâ constructione, ut Matth. 15. Luc. 7, 8, 14. Joh. 4, 12, & 16, &c. V.

Ἐρωτοπλάνος, φόβος, ἀκεῖος, exp. amorem fallens, Epigr. l. 2. in Cicad. ex ἔρως, ωτος, & πλάνος, ὁ, &c. V.

Ἐσαγείρω, colligo, congrego, ut ἐσαγείρατο λαὸν, i.e. συναθροίσθη, Od. ξ. ex εἰς, pro εἰς, & ἀγείρω sic & alia composita varia cum εἰς, scripta cum εἰς inveniuntur, quæ cum εἰς suprà scripta fuerunt.

Ἐσθλὸς, bonus, interdum & exp. probus, frugi, de persona, ut ἔπνα γὰ πίσυνον ἐπιχθονίοισιν ἀνθρώποις, ὑ κακὸν ἔδε μὲν ἐσθλὸν, Od. χ. & bonus, i.e. utilis, de re, ut ἐσθλὸν ἔπος, Il. α. Item de persona, ut ἐσθλὸς, exp. bonus, i.e. strenuus, fortis, & Il. ο. ἐσθλὸς δ' ἐν στέθεσσι, quidam interpr. peritus, &c. V.

Ἔσθω, edo, ab ἴδω deduci tradit Etym. & Eust. &c. V.

Ἕσπερος, hesperus, dicitur stella Veneris, quum subsequitur solem, (ut quum antegreditur, φωσφόρος,) unde παρὰ τὸ ἕπεσθαι, pro ἑπόμενος, i.e. sequi: à quibusdam derivatur, quòd solem subsequatur: item exp. etiam, vesperam, & apud Poët. interdum ponitur adjectè pro ἑσπέριος, i.e. vespertinus, ut αἰπὺς ἕσπερος, aquila vespertina, i.e. vespere volans, & ἕσπερες λαμπάδες, vespertinæ faces, & ἕσπερος Διὸς, i.e. Pluto, sic & ἕσπεραι ἀγκῶνες, montium, ad occidentem spectantes, & ἕσπερος ἀνεμος, occidentalis, &c. Vide.

Ἑστιάπολλαδον, exp. juxta focum, apud Hesiod. in Erg. dat. sing. ab ἑστία, ἡ, focus, lar, & interdum, pro tota domo, Lat. dicunt lares, seu lires & penates, ita volunt accipi quidam, Od. ξ. alii vero, pro ara quæ juxta focum extructa erat: item pro ara & asylo poni scribit Bud. ex Aristot. Item Vesta dea, ut Xen. Pæd. 8. πρῶτον μὲν ἱστία ἵδυσε, sic & in proverbio, ἀφ' ἱστίας ἄρχε, à Vesta incipe, quidam, ὠπὸ τῶ ἕνεν, deducunt, ut sit quasi ἑνεία, ut Lat. focus, à fovendo, &c. V.

Ἑστιοπάμιον, ου, ὁ, ἡ, exp. domus dominus: ex ἑστία, & πάομαι, τὸ, à Th. πάω, ομαι, &c. V.

Ἑστίη, ἡ, exp. focus ut Od. ξ. ἡ δ' ἧστο ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ, sedet ad focum & Od. ξ. ἔσπονεν ἐν ἑστίῃ, & Il. ι. v. 419. vocantur ἑστίαι πυρὸς, ipsæ domus, seu qui habitant in domibus, Eust. tradit, ut & Etymol. ἑστίαν, in propria signif. esse πῶ μὴ ἔχουσαν ὕψος, ἀλλ' ὀλίγης ὄντες, vel κοίλην, quibus ex verbis Henr. Steph. elicit ἑστίαν dictam esse, παρὰ τὸ ἐχέδην ἔχεσθαι, i.e. γῆς, idem Eust. & Soph. & Eurip. pro altari accipi docet: item ἑστίαι, in plusibus dicitur quod Hom. κεκρυφὼς, & ὑποπεπτηὼς vocat, & annotatur etiam, pro vagina terebri, ex Theophr. Item pro basi ex arrectariis & transversariis compacta, craticula, à cujus similitudine, quidam basin illam nomen hoc sortitam existimant: item τὸ αἰδοῖον γυναικεῖον, Eust. & pars balnei: apud Poll. & apud medicos ἑστίαι, est crusta, propriè, quæ ab ardente ferro, aut medicamento caustico inducta est, & quæ sponte suâ ulceribus cavis accrescit crassa nigraq; &c. V.

Ἑσχατιὴ, ὁι, vel ἔσχατοι ἀνδρῶν, apud Hom. dicuntur qui in extrema orbis parte habitant, à sing. ἔσχατος, ultimus, postremus, & interdum, est qui ultimum gradum tenet, infimus, ut apud Aristot. ἔσχατοι δῆμοι, infima plebs: nonnunquam autem contrà, exp. summus, ut Plato in 2. de rep. vocat ἐσχάτην ἀδικίαν, summam injustitiam, & εἰς τὸ ἔσχατον, & τὰ ἔσχατα, i.e. summè, admodum, & τὸ ἔσχατον, substantivè ponitur addito genit. ut apud eund. ibid. εἰς τὸ ἔσχατον ἐληλυθότες, ὁ μὴ δικαιοσύνης, ὁ ἦ ἀδικίας, i.e. ad summum usq; gradum, deducitur autem, ab ἔχω, unde ἐχῶ, contineo, cohibeo, quia id, in quo consistimus, (consistimus autem in eo quod ultimum est,) veluti nos cohibet, quum non finit ultrà progredi, sic Latinè illud dicitur ultimum, ultra quod pergere non liceat.

Ἑτυζόωμαι, Hesych exp. βασανίζομαι, item ἀεροβατίζομαι, ab ἑτύζω, quod Etymol. vult esse ab ἐτύν, & ἐτύζω, quasi ἑτυΐζω quod Etymon sequendo, propriè, significabit, veritatem inquiro, &c. V.

Ἑταιρεύω, exp. in societate versor, à Th. ἑταῖρος, socius, ut apud Hom. ἑταίρῳ Ὀδυσῆος, socii Ulyssis, à quo etiam Hom. ἑταῖρος vocatur & administer, & adjutor, & ab eod. ventus dicitur navigantibus esse ἑταῖρος ἰδηλος, & in vocat. ἑταῖρε, interdum, est etiam quædam compellatio, quum parum notum, vel prorsum etiam ignotum alloquimur, ut Matth. 20. ἑταῖρε οὐκ ἀδικῶ σε, & apud Hipp. in Ep. ad Demagetum, dicitur τὸ δὲ σε χρὴ οὐ δῦρ' ἥκειν ἑταῖρε, & cum genit. rei, apud Synes. Epist. 82. τὸν παιδείας ἑταῖρον, q. d. doctrinæ familiarem, i.e. cui intercedit familiaritas cum doctrina, Etym. deduci: παρὰ τὸ ἕπεσθαι, ut sit quasi ἑπέτης, aut παρὰ τὸ ἐσθαι, quasi ἐδαίτης, i.e. ὁ συνήθης φίλος, aut qui ἐξ ἴσου alicui est familiaris, alii cum Eust. derivant ex αἵματος, literarum transpositione.

Ἑτεροιοκατάξ, exp. desinere, Poll. l. 2. c. 2. & ex Aristoph. ex ἕτερος & ἰοκή, &c. V. Item ἑτεροκλίτως, non servatâ communi & regulari declinandi ratione, adv. ab ἑτεροκλίτος, à communi ratione declinandi deflectens, &c. V.

Ἕτερος, propriè, dicitur de duobus, ut Il. β. χαλὸς σὶ ἕτερος πόδα, claudus alterum pede, sed de pluribus etiam usurpatur, ut apud Thuc. ἕτερον ἑτέρου περιῆρε, alter alteri præstat, sic Philo de V. M. l. 1. ἡ μὲν ἑτέρας ἕτερος τοιαύτα ἀλογισμοῦ, alter eum altero, interdum ponitur pro ἄλλος, alius, ut apud Herodian. l. 2. ἰδὼν ἕτερον ἀλλ' ἤ, nihil aliud quam, sic ἑτέρῃ τρέπεσθαι, sub, ἰδὼν, alio se convertere, apud Luc. Item capitur etiam pro diversus, alius, cui oppon. ὁ αὐτὸς, idem, & interdum cum genit. exp. alius ab, diversus ab, ut apud Aristot. de mundo, στοιχεῖον ἕτερον πρὸ πάντων, elementum aliud à quatuor illis, & apud Plat. de rep. ἕτερον τῶ ἀληθοῦς, diversum seu alienum a vero, & ἕτερα ἀλλήλων, diversa inter se, &c. V.

Ἑτοῖμος, derivantur ab ἔτος, τὸ, tamen, ut ab ἴδος, Ethesiæ scribitur, apud Colum. &c. V.

Ἑτοιμὸς, est à Them. ἕτος, &c. Vide.

Ἑτοιμασία, ἡ, exp. promptitudo & alacritas, ut ἑτοιμόπους, sic ἑτοιμασία κεφαλῆς, apud Basil. in Epist. verbale, ab ἑτοιμάζω, præparo, expedio, facio ut in promptu & ad manum sit, idem quod ἕτοιμον ποιῶ, à Th. ἕτοιμος, qui in promptu & ad manum est, ut apud Isocr. ad Phil. ἐξ ἑτοίμου λαμβάνειν, i.e. tanquam è penu sumere, aut depromere, sic ἐξ ἑτοίμου ἦ, apud Xen. idem quod ἕτοιμον εἶναι, & ἕτοιμον ποιεῖσθαι, exp. parare, & facere ut in promptu & ad manum sit: unde adv. ἑτοίμως, expeditè, alacriter, &c. V.

Ἔτος, τὸ, dicitur etiam de ætatis annis, ut ὧν τεσσαράκοντα ἐτῶν, qui est triginta annorum, sic γεγονὼς ἐτῶν τεσσάρων, & ἐτῶν δύοιν δεόντοιν πέντε, apud Hocr. & περὶ ἐτῶν ἑξήκοντα, &c. Unde ἀνὰ πάν ἔτος, vel κατ' ἐνιαυτὸν ἕτος, quotannis; apud Luc. in Macr. sic αἱ δ' ἔτος δυοκαιεκάτῃ, sacrificia annua, & παρ' ἔτος, alternis annis, &c. V.

Ἐτυμηγόρος, exp. veridicus, &c. Vide.

Εὐάρμος, verè, quidam exp. ab origine vocis, seu secundum etymon, adv. à Th. ἁρμὸς, V.

Εὐάλωτος, exp. feliciter, & cum profectu, adv. ab ἁλωτὸς, V.

Εὐάνθης, Poët. & Dor. dicitur ἰώνεμος, &c. V. Item Εὐαπόβατος, exp. facilem habens descensum: ex ἐυ & ἀποβαίνω, unde ἀποβατὸς, & ἀποβάσιμος, &c. V. Εὔβοιος, bobus abundans, seu pulchros habens boves, Hom. hymn. in Apoll. ex εὖ & βοῦς, V.

Εὐγλωττία, exp. facundia, &c. Vide.

Εὔγομος, exp. benè coagmentatus clavis, Opp. l. 1. pisc. Unde ἐυγόμφατος, benè clavis compactus: idem l. 1. de venat. utrumque, ex εὖ & γόμφος, unde γομφατὸς, à γομφόω, ῶ, f. ώσω, &c. V.

Εὔδηλος, idem quod ἐδηλος, valde manifestus: ex εὖ & δῆλος, vide.

Εὐδία, aëris bonitas, seu bona constitutio: idem est quod ἐυαερία, serenum cœlum, & apud Philosophos medicosq; frequenter idem est quod ἐυημερία, pulchra dies: item interdum, pro ἠσυχία, tranquilitas; cui opponitur χείμων, hyems atq, tempestas; & pro γαλήνη, i.e. tranquillitas maris: item pro ἀλλὰ, tepor, apud Hippocr. & Aristot. &c. V.

Εὐδιάλακτος, facilis reconciliatu, placabilis: ex εὖ & διαλάττω, f. ξω, unde διαλακτὸς, ὁ, &c. V. Item Εὐδιάλυτος, qui facilè dissolvi potest: ex εὖ & διαλυτὸς, V. Εὐδιάρπαστος, direptu facilis, direptioni expositus, seu obnoxius: à διαρπάζω, ομαι, f. άσω, &c. V. Εὐδιάφθορος, qui facilè corrumpitur, seu corrumpi potest: à διαφθείρω, ῶ, V. Εὐδιάχυτος, qui facilè diffunditur, & effluit: item pro lætus, diffusus; Epicur. à διάχυτος, ὁ, V. Εὐδίνητος, facilè versatus turbine; qui faciles versationes habet, verfatilis, in Epigr. à δίνεω ῶ, f. ήσω, &c. V. Εὐδίσκος, transitu facilis; à δίοδος, V. Item Εὐδίοπτος, qui pervideri facilè potest, visui facilè pervius: à διόπτης, comp. ut præcedentia, cum adv. εὖ, &c. V.

Εὐδιόρθωτος, qui facilè corrigi, aut emendari potest: ex εὖ & διορθόω, f. ώσω: unde διόρθωσις, & διορθωτὴς, &c. V.

Εὔδιος, λιμὼν, exp. tranquillus portus, seu tranquillitatem præbens; & ἐυδία ἡμέρα, apud Luc. Item διδίνδυς, idem, ut ἐυδίνεσσι ἡμέρῃ, &c. Vide cum διάδυς.

Εὔδω, in prosa raro usurpatur: sed pro eo sæpius ejus comp. καθεύδω, &c. V.

Εὐείρετμος, facilis deceptu: ex εὖ & ἐξαπατάω, idem quod Th. ἀπατέω, f. ήσω, &c. V.

Εὐέλικτος, vide cum ἕλιπες.

Εὐεπίβολος, manifestè, rectè, Suid. adv. ab ἐυεπίβολος, idem quod ἐπίβολος, Poëticâ licentiâ, pro ὀπίβολος, propriè, qui ad aliquam rem quum veluti collimavit, ejus factus est compos, &c. V.

Εὐέρκης, exp. bene septus, &c. Vide.

Εὐθετίσπλους, facilè sanabilis, sanatu facilis, ut apud Theophr. ἐυθετίσπλους δένδρα, arbores quæ facilè, aut diligenter curantur: ex εὖ & θετίσπλοος, f. οῦς, unde θετίσπλους, ὁ, &c. V. Item ἐυθέτιος, dicitur balsami quoddam genus, à Plinio, l. 12. c. 25. ex εὖ & θετὸς, ὁ, V.

Εὐθυσίαν, obesus, ex ἐυθὺς & κρέας, τὸ, V. Item ἐυθύλλιτος, comparatu facilis: ex ἐυθὺς & λιτὸς, V. ἐυθυμάχος, exp. qui rectà in aciem prodit, nec diverticula quærit: item tumultuarié pugnans: item belliciosus, in Epigr. &c. V. Εὐθυμίχας. Εὐθυπλόω, rectè seu rectà navigo, haud difficulter navigo; ex ἐυθὺς & πλόω, pro Th. πλέω &c. V. Εὐθύπνοος, rectà spirans, cujus flatus in rectum procedit; cui oppon. ἀναμφίπνοος, apud Aristot. de mundo; ex ἐυθὺς & πνοὴ, ἡ, &c. V.

Εὐθὺς, exp. rectus, i.e. non obliquus, seu tortuosus, cui oppon. πλάγιος, & apud Eurip. ἐυθὺς λόγος, dicitur sermo rectus, vel apertus, nullâq; circuitione tectus, & ἐυθεῖα γραμμὴ, recta linea; ἐυθεῖα ὁδὸς, recta via; pro quibus, interdum dicitur ἐυθεῖα, relicto substantivo γραμμὴ, aut ὁδὸς, unde κατ' ἐυθείαν, ἀπ' ἐυθείας, & δι' ἐυθείας, directè, rectè, & neut. ἐυθὺ, interdum ponitur substantivè, ut apud Thuc. τὰ δυνατὰ τῶ ἐυθὺ λογιζόμενα, sine circuitione, sine ullis verborum involucris & integumentis; sic ἐν τῶ ἐυθὺ ἀπλίγειν, non dissimulanter, apertè, planè; sed ponitur ἐυθὺς, etiam adverbialiter, pro rectà; item protinus, confestim, statim, item inconsultè, inconsideratè, ut ἀπίκτειναν οὐδ' ἀνδρὸς ἐυθύς; ex Thuc. l. 2. Etymol. ab εὖ & τίθημι, derivat; interdum adverbialiter est cum præpositione; ut ἐυθὺς ἐκ παιδὸς, jam indè, à puero, seu à pueritia, vel statim à pueritia: sic ἐυθὺς δὴ τῶ παλαιὸς, exp. jam indè à vetustate, interdum participio, ut ἐυθὺς γίνεσθαι, q.d. statim quum juvenes sunt, i.e. statim ab ineunte ætate: sic τῶ ἦ δ' ἔρις ἐυθὺς ἀρχομένη, statim ineunte ætate, & cum gen. ἐυθὺς τῶ δεήματος, statim ab initio fabulæ, ἐυθὺς ἡμέρας, primâ statim luce, &c. V.

Εὐθύφλοιος, est comp. ex ἐυθὺς & φλοιὸς, ὁ, &c. V.

Εὐκαθαίρετος, qui facilè everti potest; ex εὖ & καθαίρω, ῶμαι, unde καθαίρεσις, & καθαιρέτης, &c. V. Item Εὐκαθαρτος, ὁ, ὁ, ἡ, purgatu facilis; ex εὖ & καθαίρω, f. αρῶ, præt. αρκα; unde καθαρσις, & καθαρτὴς, &c. V. Εὐκαθεκτικὸς, qui facilè contineri & cohiberi, vel in ordinem cogi potest; ex εὖ & καθεκτὸς, V. Εὐκαμπὴς, flexibilis, & ἐυκαμπὴς, idem, qui facilè flectitur, seu flecti potest; item ἐυκαμψία, flexibilitas; omnia, ex εὖ & κάμπω, ομαι, unde καμπὴ, ἡ, καμπὸς, ὁ, & κάμψις, ἡ, &c. V. Εὐκαρδίως, forti & præsenti animo, Eurip. in Hecuba, adv. ab ἐυκάρδιος, V.

Εὐκατάγλαστος, derisu facilis; alii exp. ridiculus, contemnendus: ex εὖ & καταγλάσσω, V. Item Εὐκατάληπτος, comprehensu seu percepta facilis; à καταλήπτος, V.

Εὐκατάλλακτος, facilis reconciliatu, placabilis; à καταλλάττω, f. ξω; unde καταλλακτὸς, ὁ, &c. V. Εὐκατανύκτος, quem facilè intelligere & animadvertere possumus; à κατανύω, f. ύσω, &c. V. Εὐκατασημάντος, obsignatu facilis; à κατασημαίνω, f. ανῶ, &c. V. Εὐκατασκίαστος, conditu, seu fabricatu facilis; à κατασκιάζω, comp. ut præcedentia, cum adv. εὖ, &c. V.

Εὐκλὰς, cum ἐυκλαὶ; vide post ἐυκλοῦς.

Εὐκλία, derivatur ab ἐυκλὸς, &c. Vide.

Εὐκίνητος, facilis motus, mobilitas, & ἐυκίνητος, facilè mobilis, qui facilè movetur, seu moveri potest; item agilis; ut ἐυκίνητον σῶμα, Hippocr. & in neut. τὸ ἐυκίνητον, motus facilitas; ex

εὖ & κίνησις, εως, ἡ, vel κινητὸς, ὁ, &c. Vide. Item Εὐκλαστος, fractu facilis, fragilis; ex εὖ & κλάω, ῶ, f. σω; unde κλαστις, ὁ, &c. Vide.

Εὐνήμων, bene flexus; item flexibilis; in Spigr. ex εὖ & κνήματτω, idem quod γνήματτω, pro Th. κάμπτω, &c. V.

Εὔκνημος, bene paratus à fullone, à Th. κνάπτω, f. ψω, &c. V. Εὐκολίνα, apud Cal.im. dicitur Hecate, scil. per Antiphrasin, ἡ μὴ ῥᾳδίως ἐυκόλως, inquit Etymol. ab ἐυκολος, ὁ, ἡ, propriè, qui facilè quemlibet cibum assumit: Item facilis, i.e. qui in sermonibus & consuetudine quotidiana difficilis & morosus non est, Plut. in Fab. Item facil s, i.e. expeditus, ad aliquid promptus; ut ἐυκολος εἰπεῖν, qui facilè & expeditè oratione exprimere potest quod vult; unde ἐυκολία, exp. facilitas; propriè, in capiendo cibo, quum stomachus ea quæ apponuntur, non respuit fastidiosè, Plut. in Cæs. Item morum facilitas; apud eund. in Anton. Item facilitas expediendi aliquid; idem περὶ ἀοργ. & ἐυκόλως, adv. exp. facilè, æquo animo, non molestè, &c. V. Item ἐυκόλυντος, qui facilè glutinari potest; à κολλητὸς, comp. ut præcedent a, cum adv. εὖ, &c. V.

Εὔκραιρος, pulchra cornua habens; ex εὖ & κραῖρα, ἡ, V.

Εὔλαι, αἱ, dicuntur vermes qui in corpore, vulnereve, aut ulcere nascuntur ex putredine; παρὰ τὸ ἑλεῖσθαι, τὸ κινεῖσθαι, ut vult Schol. Homeri, Il. χ & ω. Item ὑπὸ ἐυλῶν καταβρωθῆ; ut Ionicè loquitur Herodotus; sicut & alibi, ζῶσα ὑπ' ἐξέζεσι ἐυλαι, l. 4. de Pheretima Cyrenes regina; unde verminare dicuntur cadavera, i.e. τὰς ἐυλὰς τίκτειν, quibus muscæ insederint; ut ostendit Poëta, Il. τ.

Εὔλεκες, lora, Etymol. dici tradit quasi ἑλκες, παρὰ τὸ ἑλεῖν, ut Hesych. etiam, παρὰ τὸ ἑλεῖσθαι ταῖς χερσὶν, a pud Epichatmum vero dici ἄυλακες, παρὰ τὸν αὐλὸν, ut sint τὰ ὀπίσθια.

Εὐμάκης, est Dor. pro ἐυμήκης, &c. Vide.

Εὐμορφία, ἡ, bona forma, i.e. decora & honesta, ab ἐυμορφος, decorus, insignis formâ, &c. V.

Εὐνὴ, ἡ, cubile; dicitur & brutis; ut Lat. cubile, pro lustro; ut apud Xen. de leporis cubili dicitur, & Homer. ἐυνὰς συῶν, porcorum haras appellat; interdum pro concubitu, Il. σ & Od. κ. Item pro tentorio, apud Thucid. Item sepulchrum, Eust. & general. pro omni loco, in quo aliquis commoratur, ut ἐν σῇ ἐυνῇς ἴζεαι, κεῖ ὃ πρυμνὸς ἐλήκει, Il. α. & dicitur etiam ἐυναία, pro eod. sicut σκιλωναία, pro σκιλήν, sunt qui ab ἕυδω, derivent.

Εὖνια, τὰ, exp. σκέμματα, &c. Vide.

Εὐοῖ, dicitur quasi εὖ οἴ, bene sit illi; evæ, evohe; vox à bacchantibus mulieribus Baccho acclamari relata, ut apud Dionys. Alex. ἐυοῖ Βάκχε, evohe Bacche, & ἡ ἐυοῖ ἐυοῖ σαβοῖ, apud Dem. pro Cor. &c. V.

Εὐορτία, exp. facilitas ad iracundum, &c. V.

Εὔορμος, exp. stationem navium commodam & oportunam habens; ut λιμὼν ἐυορμος, Od. δ. &c. V. Item ἐυπαθὴς ἀνθρωπος, dicitur homo qui corpus teneru m habet, & quod facile lædi potest, Gal. & apud Plut. in Solone; ἐυπαθὲς ὠρῶν ὁμόνοιαν, exp. cujus animus facilè afficitur amore concordiæ; propensus ad concordiam; unde ἐυπάθεια, ἡ, exp. corporis constitutio injuriis facilè obnoxia; item felicitas, & interdum, pro voluptuaria vita; & apud Herodot. ἐν ἐυπαθείῃ τῇ, exp. genio indulgere, &c. V.

Εὐπαρμύθητος, exp. facilè exorabilis, &c. V.

Εὐπατόριον, eupatorium, herba; nomen invenit à Mithridate cognominato eupatore, &c.

Εὐπείθως ἔχω, exp. facilè persuideor, seu persuaderi possum, adv. ab ἐυπειστος, V.

Εὐπεφαρ, exp. qui manifestus facilè fieri potest; item deprehensu facilis, &c. V.

Εὔπηκτος, & ἐυπηγος, bene compactus; qui est bene compactis membris; item ἐυπηξία, bona coagmentatio, seu concretio, &c. Vide ἐυπαγὴς. Item ἐυπρεπὴς σχῆμα, specioso prætextu, adv. ab ἐυπρεφάνεια, V Εὔπτερος, exp. pulchros habens ramos, vel multos, Suid. ex εὖ & πτερὸν, ὁ, ramulus, surculus; sic dictus, quòd in rectum expandatur, seu extendatur; à Them. ὀρθὸς, Eust. &c. V.

Εὐρητικεια, verbositas; item facundia; ab ἐυρητικὸς, idem quod ἐυρετικὸς, &c. V. Item ἐυρησιλογία, & ἐυρησιλογία, solertia, vel promptitudo in inveniendis & proferendis verbis; facundia; item loquacitas, & inanium verborum funditatio; item ἐυρησιλογέω, & ἐυρησιλογέω, ῶ, prompte & solerter verba invenio; item verba fundo, seu sundito, Polyb. Omnia ab ἐυρησιλόγος, seu ἐυρησιλογος, comp. ab ἐυρισκω, & λόγος, ὁ, &c. V.

Εὔρις, ὁ, ἡ, dicitur quale fretum est inter Eubœam & Atticam, septies in die undas absorbens, & toties revomens; unde Metaph. ἐυριπος διάνοια, cogitatio quæ huc & illuc fertur, Etymolog. deducit παρὰ τὸ ῥιπίζειν ὑφ' ἑαυτοῦ, (quod interdum, dicitur pro ἑαυτὸν, tanquam) ὁ ἐυριπὸς ῥιπιζόμενος, item ἐυριπος, interdum, exp. simpl. fretum, i.e. mare angustum, Suid. & Poll. l. 9. c. 1. quin & aquæ ductus, & alia aquarum receptacula, ἐυριποι nominantur, ab illorum euripiorum similitudine, qui in mari sunt terrâ utrinq; septi: item cisterna; lacuna & stagnum, &c. V.

Εὑρίσκω, propriè significat, invenire investigando & quærendo; à canibus scil. sumptum, qui ἐυρεῖν dicuntur, quòd olfactu investigent & inveniant; Plato in Timæo; τὸν δὲ ἓν σωματῶ κατέχοντα τοῦδε τοῦ παντὸς, ἐυρεῖν τε, ἅρχειν; ἡ ἐυρεῖν, εἰς πάντας δεδώκασιν λέγειν, Cic. interpret. acq. illum quidem quasi parentem hujus universitatis invenire, difficile; & quum jam inveneris, indicare in vulgus, nefas, &c. Interdum tamen, signif. casu reperire; ut χρυσῶν δακτύλιον ἐδὼ βαδίζων εὗρε, apud Luc. Sic ἐυρήκαμεν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσὴφ, apud Joh. c. 1. Item adipiscor, nanciscor; pro labore meo aliquid consequor; ut ἐυρήσει ἀυτὼ, viz. πλὼ ψυχήν; item comperio, reperio, &c. V.

Εὖρος, ους, τὸ, latitudo, amplitudo; ut εἰς εὖρος ἀπικτείνειν, in latitudinem extendere; item εὖρος, ὁ, ventus ab oriente spirans; utrumq; à Them. ἐυρὺς. V.

Εὐρυάγυια, ας, ὁ, ἡ, exp. latas habens vias; ut πολιν ἐυρυάγυιαν Τεῴαν, Il. β. &c. Vide ἐυρυάγυια. Item ἐυρυκέφαλον δῆμας, exp. corpus latio, seu vasto capite; Oppian. de venat. l. 3. ex ἐυρὺς, ἐυρὺ, & κέφαλον, τὸ, V. Εὐρύκερος κῆς, tos qui est latis cornibus, Theocr. Idyl. 19. sed est & nomen proprium animalis; de quo Oppian. l. 3. de venat. ex εὖρὺς & κέρας, ατος, τὸ, unde κερὼς, &c. V.

Εὐρυκλῆς, Eurycles, qui fuit quidam ἐγγαστρίμυθος, à quo dictus est etiam, alius quilibet ἐγγαστρίμυθος, teste Hesych. & Suida; unde ἐυρυκλεῖ, divinitatq; ventriloqui, i.e. ἐγγαστρίτας, ab illo Eurycle Athenensi ita dicti πάντες οἱ μαντευόμενοι, vide Schol. Aristoph. in Vesp.

Εὐρυώδης, latum habens dorsum, vel amplos & vastos humeros: ex ἐυρὺς, seu ἐυρὺ, & νῶτον, ὁ, &c. V. Item ἐυρύπρωκτος, qui lato, seu amplo est pod.ce; à Th. πρωκτὸς, ὁ, comp. cum ἐυρὺς vel ἐυρὺ, &c. V.

Εὐρὺς, amplus; vinetur comp. ex εὖ & ῥέω; ut propriè, dicatur de fluvio bene latéque fluente; ut ἐυρὺς λέσθαι ἐυρίεῖ ποταμοῖο; Il. ζ.

Ἐυρυσμα, τὸ, dilatatio; unde ἐυρυσμαῖνδης, apud Æginetam; verbale, ab ἐυρυόω, amplio, diduco, &c. vide.

Εὐρὼς, exp. humor putrefactus, putredo; & Metaph. τὸν ἐντὸς ἐυρῶτα τῆς ψυχῆς, apud Plut. de aud. &c. V.

Εὖρωστος, robur, virium potentia, Suid. ἐυδύνεια, sanitas; ab ἐυσθενὴς, V. Item ἐυστακτον κολλύριον, collyrium quoddam; quod & στακτὸν, & στακτικὸν; apud Gal. ex εὖ & στακτὸς, ὁ, à στάζω, f. σω, &c. V. Ἔυστρεπὴς, cui bonum pectus, firmum & validum; ex εὖ & στέρνον, τὸ, V.

Εὖτε, aliquando est adverbium temporis, significans ὅτε ἡ ἐπινίκια, quando, quum, teste Eust. Il. δ. & apud Hesiod. εὖτ' ἂν πλέῳσι, quum fuerunt; & apud Soph. εὖτ' ἂν μέλῃ, ubi venerit; ut & apud Herodot. εὖτ' ἂν γένῃ, quoad fuerit; item εὖτε, pro ἐπειδὴ, quandoquidem; interdum vero, est adverbium similitudinis, cui respondet ὧδε ἄρα, sicut, velut, seu, &c. V.

Εὔφθαρτος, qui talis ut facilè corrumpi possit; ex εὖ & φθαρτὸς. Vide. Item ἐυφόρειον, τὸ, nomen arboris, de quo

quo Dioſc. Gal. & Aët. at Plin. euphorbiam habet; ab ἐυφορβία, ἡ, vide.

Εὐφραγος, exp. pronuntiatu facilis, &c. V.

Εὔφρων, Poët. dicitur pro ἐυφρων, q.d. cui mens bene se habet, lætus; ut δυμὸς ἐυφρων, Od. ρ. Item lætitiam adferens, exhilarans; ut ὄινον ἐυφρονα, Il. γ. &c. V.

Εὐφυὴς, exp. qui à natura habet ut sit ad aliquid habilis; naturali ad omnia ingenii dexteritate præditus, ingeniosus, industrius; item bene crescens; copiosè succrescens, Il. φ. Unde ἐυφυΐα ἡ, naturalis ingenii ad omnia dexteritas; & ἐυφυὲς, cum naturali quadam ingenii dexteritate; ut decet bonâ indole præditum; ingeniosè, sentè, item bene, seu copiosè succrescendo; adv. ab ἐυφυὴς, &c. V.

Εὐφυεστατος, apud Alex. Aphr. exp. penitus inutilis; ex εὖ & φυσὰω, idem quod Th. φύσω, f. υσῶ, milceo, item inquino, lædo, confundo, &c. V. Item ἐυχαρέστως, exp. animo beneficii memore, adv. ab ἐυχάρις, beneficii memor; gratiosus, acceptus, amabilis, &c. V.

Εὐχαΐζω, idem quod ἐυμαΐζω; ab ἐυχὴρ, manibus facilè tractabilis, item levis, &c. V.

Εὐχὴ, ἡ, exp. precatio; ut ἐυχὴν ποιεῖσθαι, vel ἐυχαὶς ἐυχεσθαι, precari; item votum; ut apud Thuc. ἐυχαὶς ποιεῖσθαι τὰς ἡμιζυμβίας, vota legitima nuncupare; & apud Xen. ἐυχαὶς ἀποδιδόναι, vota persolvere seu implere, & apud Plat. de rep. ἐυχῆ χρῆσθαι, potiri voto; quod & ἐυχὴς τυγχάνειν, signif. Item dicunt etiam, εἰ ἐυχῆς ὅτι μοι τοῦτο, precor, vel opto hoc; hoc mihi est in votis, & εἰ ἐυχὰς ἄλλο τοῦτο, in eod. signif. & apud Plat. de Leg. μετ' ἐυχῆς, optando; κατ' ἐυχὴν, vel ἀπὸ ἐυχῆς, ad votum, pro voto, ex animi sententia, &c. V.

Εὔχομαι, preces fundo, exp. & vota facio, nuncupo; ut ἐυχόμην τοῖς θεοῖς; Thuc. & ἐυχόμην φρὸ τοῦ θεοῦ ἐυχὴν, seu ἐυχαὶς dicitur etiam, ἐυχεσθ' ἐυχὴν, seu ἐυχαὶς τοῖς θεοῖς; apud Demosth. & interdum cum infin. pro exposco precibus, precor, &c. Ut ἐυχόμενος δαιτὸν τε φυγεῖν ἠδ' ἀμῶσαι Ἔρον, Il. β. v. 401. & pro voveo; ut ἐυχόμην, τῷ Διὶ θύσειν, Plut. in Theseo; quin etiam, cum quolibet accus. pro precibus exposco; precor, aut opto à dis, vel etiam simpl. ἐυχόμην τῇ, glorior esse, jacto me esse, Il. ψ. Item pro eiπεῖν, i.e. dicere; apud Pind. in Olymp. &c. V.

Εὐχωλιμοῦσι, exp. qui vota faciunt; qui votis faciendis constituti sunt, Herodot. Item devoti, i.e. solduru, Cæsari, Athen. 85. plur. masc. à sing. ἐυχωλιμοῦσος, V.

Εὐωχία, ἡ, epulæ; à quibusdam dici putatur παρὰ τὸ εὖ ἔχειν καὶ πάντα, Athen. l. 8. & Eust. &c. V.

Ἐφεδρα, ludi genus quoddam; ὅταν σφίσιν ἄλλη περιστήσωσι, ἀπαλλὰς βάλλειν, ἢ πεποίηται παρὰ τὸ φανερὸν ἐξεδρεύειν, Hesych. sed potius videtur παρὰ τὸ ἐφεῖναι, ab ἐφίημι, &c. V. Item ἐφετὶς, ancilla; itidem ab eod.

Ἐφήμερος, est pro ἐπαήμερος, &c. Vide.

Ἐφίτεσσαι, apud Hippocr. περὶ γυναικ. l. α. dicitur alba brionia; λόβιη βρυωνία, Galeno.

Ἐχθος, τὸ, simultas, inimicitia; deduci posse videtur, ὑπὸ τοῦ ἔχεσθαι, i.e. hærere; ut sit odium quod animo infixum hæret; nam & odium à Cic. definitur ira inveterata, &c. V.

Ἐχῖνος, animal est sui adsimile, spinis horrens; unde & ἀκανθόχοιρος nominatur, in Epigr. Hippocr. in l. περὶ ἀφέσιος, vocat etiam, ἐχῖνον, testam, seu concham hujus echini marini; est enim ex ostreorum genere; teste Athen. l. 3. Item fræni pars quædam dicitur ἐχῖνος, Poll. l. 1. & Xen. de re eq. Ubi Bud. dicit ἐχῖνος, esse orbiculos echinatos, quibus fræni conserti sunt; item vas culinarium; & fuit etiam, vas quoddam, in quod testium dicta, acta litis, omniaque à partibus prolata conjiciebantur, apudque sequestrem deponebantur, donec palàm in judicium proferrentur, ad sententiam ferendam, &c. V.

Ἔχιδνα, seu ἔχις, viperam marem; seu ἐχίδνην, fœminam, Etymol. deducit παρὰ τὸ ἔχειν ἐν ἑαυτῇ τὸν γονὸν ἄχρι θανάτου, quòd ad interitum usq; fœtum usq; continet, &c. V.

Ἐχυρὸς, ης, ον, ὁ, munitio, munimen, firmitudo; à Th. ἐχυρὸς, V.

Ἐψιμαθὴς, ους, ὁ, ἡ, sapam redolens, sapam referens; ab ἔψιμος, τὸ, coctile; quicquid ad coquendum, aut elixandum idoneum est; item peculiaritas, sapa, vel defrutum, &c. Vide.

Ἔψια, τὰ, joci, lusus; dicta ludicra & jocosa; ut & ἐψία, ἡ, exp. etiam, lutus & jocus; unde ἐψιάομαι, ῶμαι, confabulor, exp. & ludo, jocis me obtego; lusu me exhilaro; in hac autem ludendi signif. interdum reperitur asperatum; ut patet ex comp. ἐφιψιάομαι, & καθιψιάομαι, &c. V.

Ἐωλίζειν, dicuntur cibi qui putrescunt reponiti; à Th. ἐωλὸς, V.

Ἑαυτὸν, Iones dicunt pro ἑαυτὸν, seipsum; ab ἑαυτοῦ, &c. V.

Z.

ΖΑ, ponitur inter Themata, &c. Vide.

Ζαγκλον, τὸ, falx; dictum putatur διὰ τὸ ζα, i.e. λίαν, ἀγκύλον, &c. Vide.

Ζαφελὴς, ἐος, ὁ, ἡ, à Suid. exp. ὁ πάνυ ἀφελὴς, admodum simplex; ab Hesych. vero exp. valde durus, rusticus, iracundus; item valde auctus; tradit enim Etymol. ζάφιλον, per Sync. dici, quasi ζαὶ φίλιον; scil. παρὰ τὸ ζα ἡ τὸ ὀρίμαλα, τὸ αὔξω, ut sit, ὁ ἄγαν ἠυξημένος, ideoque ἰσχνὸς, σφοδρὸς, θύμων; rursus, ab Hesych. exp. πολύφλοιος, &c. V.

Ζειπυεῖν, vide cum ζείπυεν.

Ζειρὴ, nonnullis est genus vestis laxum & sinuosum; aliis autem, genus amiculi, & sagulum; apud Herodot. vero, pro μίτρᾳ, accipi tradit Suidas; qui & nonnullis dicitur videri pro σειρὰ, testatur; unde etiam ζειρηφόρος, Hesych. exp. ἱμάτιόν τι Σύριον, vestimenti genus apud Syros, &c. V.

Ζεύγνυμι, exp. & jungo ponte; ut Xerxes dicitur ζεῦξαι τὸν Ἑλλήσποντον, junxisse Hellespontum; sic & ζεύγνυμι ποταμὸν, & ζευγνύναι γάφυραν ὅθι τε ποταμὸς, apud Herodot. Item jungo matrimonio, seu connubio; ut Appian. de Cæsare; Πομπήῖῳ μὲν ἐζεύχθη τῷδε συγαπέρ, item γάμοισιν ἐζεύχθης, Eurip. nuptiis junctus es, nuptias contraxisti, duxisti uxorem, &c. V.

Ζεύγλωσσα, ης, exp. jugum, seu par jumentorum, aut equorum alo; à ζευγλωτὴρ, &c. V.

Ζεὺς, κατ' ἐξοχὴν, dicitur pro Θεὸς, Deus; & dici putatur vel à verbo ζῶ, quòd omnia faciat ζῆν, i.e. vivere, vel quasi Δῶς, à δεῖος, i.e. rigo; vel à δῆος, i.e. formido, quia est formidabilis, vel à ζέω, i.e. ferveo; sed ponitur etiam, pro aëre; ut Latini dicunt, sub dio; & Horat. sub Jove frigido; unde τὰ ἐκ διὸς ὕδατα, pluviales aquæ; Plat. de Leg. & Theophr. apud Poëtas vero, pro Ζεὺς, dicitur ζῶ, ζῶσε, ζῶι, ζῶϊα, & Doricè, Ζᾶν, Ζᾶσε, Ζᾶνι, Ζᾶϊα; ut ζῶσε γόνον, Il. ν. &c. V.

Ζέφυρος, ου, vel Ion. ου, ὁ, Etymol. dici existimat, quasi τὸ ζῆν πᾶσι φέρον, quoniam τὰ ὤρεα, πνέοντος αὔτε, ὀι κεραοὶ αὔξονται, Aristot. ames de undo; ζεφύρους, vocari ait ἓδη ὑπὸ ὄμβρου πλοίοντας ἀνέμους; vide & Plin. l. 18. c. 34. &c. V.

Ζημία, ἡ, detrimentum, jactura; (cui oppon. κέρδος;) item supplicium; ab Etymol. dicitur esse ἡ ἀπὸ ὅτου ἐστὶ τὸ ζῆν μείωσις, vel ἡ τὰ ποῖα τοῦ ζῆν μείωσα, &c. V.

Ζητητικὸι, Philosophi dicuntur ὀι ἐφεκτικοὶ ἢ σκεπτικοὶ, apud Laërt. qui nihil asseverabant, sed semper quærebant & investigabant rei veritatem; à sing. Ζητητικὸς, qui quærere & investigare solet; item ad quæstiones movendas promptus, aut qui libenter quæstiones movet, &c. V.

Ζιζάνιον, Etymol. dictum ait, quasi σιτοϊζάνιον, scil. παρὰ τὸ τοῦ σίτου παραφύεσθαι ἢ συναυξάνεσθαι, vel quasi σιτοντίον, à σῖτος, & σίνω, nocco, quod noceat fitugibus, &c. V.

Ζυγαρχία, exp. duo currus; apud Ælian. ex ζυγὸς, ὁ, seu ζυγὸν, τὸ, & ἀρχὴ, ἡ, &c. V.

Ζυγὸς, exp. etiam, jugum in acie, series porrecta ἢ παρεστηκότων, Polyb. & Metaph. κατ' ζυγὰ βαδίζειν, exp. jugatim incedere, & apud Ælianum, ζυγὰ, τὰ, sunt etiam, ab uno cornu ad alterum instructi ordinis; hinc ζυγεῖν dicuntur, qui hæc juga efficiunt; item ζυγὸς, exp. statera, trutina; item libella, item jugum, i.e. libra, signum cœleste

item calceamenti corrigia; ex Aristoph. &c. V.

ζυζοφόω, pro συζοφόω, unà tenebras offundo, unà obscuro, in Epigr. ex σωὶ & ζοφόω, V.

ΖΥΘΟΣ, vinum hordeaceum; scribitur etiam, ζυθος, circumflexo υι & apud Theophr. repertur scriptum ζηθος, per η, &c. V.

Ζύμη, ἡ, farina subacta, quæ acorem contraxit; derivatur à ζέω; ut & Latinè fermentum à fervendo dictum volunt, quòd fervendo crescat, &c. Vide.

Ζυμήτες ἄρτος, Athenis, idem quod ζύμης, Hesych. id V. Item ζυμωτὸς, μίτης, Hesych. id V. Item ζύμωσις, ἡ, farinæ subactæ, quæ acorem contraxit; derivatur à ζέω; ut & Latinè fermentum à fervendo dictum volunt, quòd fervendo crescat, &c. Vide.

Ζυμώδης, ες, exp. idem quod ζύμης, Hesych. id V. Item ζύμωσις, exp. idem quod ζέσις; quam utramq; definit Plato; τῆς περὶ σὰρκας οὐσίας ὑμᾶ κίνησις, ἡ ἀέρος σύσις; est enim, motus fermenti vi factus, in terreno crassoque corpore, quo in tumorem levem attollitur, conceptoque aëre distenditur, inflatur, & quodammodo ebullit; ut ζύμωσις πάπατος, jecinoris tumor; apud Hippocr. &c. V.

Ζωμίδιον, ν, τὸ; jusculum, vel offella; est diminut. à ζωμὸς, ὁ, liquor eorum quæ cocta sunt, adjectis condimentis; ut μίλας ζωμὸς, apud Plut. in Lyc. & λδυκὸς ζωμὸς, apud Gal. ad Glauc. & λχθυηρὸς ζωμὸς, Luc. vel ζωμὸς ἰχθύων, muria piscium τιτραχυμμένων; vel aqua & jus in quo cocti pisces; & ζωμοὶ ἀπὸ πίνακι, jura adipe pinguium, item per derisionem, ζωμὸς, appellatus fuit etiam qui pinguior esset; ut scribit Eust. Item exp. etiam, buccella; ut apud Aristot. in Probl. μείζω ζωμὸν καταπὰν, qui grandiorem buccellam devoravit.

ΖΩΡΟΣ, ὁ, meracus; est Thema; unde ζωρὸν μέθυ, vinum meracum, seu merum; & ζωρὸν πόμα, in Epigr. potus, meraeus; quidam, ζωρὸς, quasi ζωρὸς, dictum volunt, ut sit vivacior potus, vi suâ per mixturam nordum privatus; quidam autem, ζωρὸς, exposuerunt etiam, ὑγιεινὸν, contrariâ signif. Athen. l. 10. ex Theophr. &c. V.

H.

Ἡβη, exp. pili qui τοῖς αἰδοίοις succrescunt, itemque; locus in quo succrescunt; item ætas in qua succrescere incipiunt; pubertas; Eust. ab ἥδω, deducit; unde ab Hom. χαιετάων ἥβη, dicitur; Od. ν. &c. Vide.

Ἡγέμων, πρᾶστο me ducem viæ, præeo; vel dux sum viæ; general. etiam exp. præsum, imperator sum; unde res etiam aliqua dicitur ἡγεμόνευμα, i.e. principua esse: item exp. etiam duco, i.e. existimo, &c. V.

Ἡγερόμην, ἤμην, Poët. dicitur pro ἀγείρομαι, congregor, pass. à Them. ἀγείρω, V.

Ἡδυμελὴς, exp. suavem vocem habens, &c. V.

Ἡδυόνειρος, suavia & jucunda afferens somnia, Athen. l. 1. ex ὑδὺς, vel ἡδὺ, & ὄνειρος, ὁ, &c. V.

Ἡδὺς, jucundi saporis; exp. etiam, fatuus, stolidus; ut ἡδὺς γὰρ ἐξ ἔρωτος; apud Plat. &c. V.

Ἡδύσαρον, dicitur frutex qui & πολυκῶνιον, Lat. securidaca; sic dictus, à suavitate odoris; vide Dioscor. l. 3. c. 147. ex ἡδὺς & ἄρον, τὸ, arum, herba, &c. Vide.

Ἡεροδόνης, exp. aërem agitans; unde dicitur ἠεροδόνης αἰσσος, &c. V.

Ἠθάριον, ν, τὸ, exp. culum, quo vina, aut similia excolantur; à Th. ἤθω, per colum mitto, &c. V.

Ἦθος, mansio, locus consuetus; sit ab ἔθος; atque adeo positum etiam pro hoc invenitur; sicut & ἤθαὶς, pro ἴθασι; quo sensu, Latini etiam Poëtæ notas sedes dicunt; item ἦθος, pro morum quadam proprietate, Q. intil. l. 6. c. 2. scribit, Latinè reddi uno verbo non posse; quòd eo omnes mentis habitus contineantur; sæpius autem exp. Lat. in plur. mores; sicut etiam, τὰ ἤθη, mores; apud Iscer. Aristot. Plut. & alios; & apud Gal. τὸ ἦθος τῆς πυρετῶν, exp. natura febris; & apud Rhet. τὰ ἤθη, dicuntur mitiores & tenuiores affectus; in hac autem signif. ab Aristot. in principio l. 2. Eth. deducitur ἦθος, etiam ἀπὸ τῆ ἴθασ; quoniam mores, ex more & consuetudine comparantur, &c. V.

Ἥκω, est perf. act. verbi ἵκω, &c. Vide.

Ἥκω, accedo; item attineo; à posteris Hom. factum esse ex ἵκω; annotat Eust. sed possit etiam deduci ex præt. ἧκα, verbi ἵω, seu εἶμι, eo, vado, &c. V.

Ἡλακάτη, ἡ, mulierum nentium instrumentum, circa quod lanam & linum volvunt; dicitur etiam esse pars quædam mali nautici, supra τὸ ἀκροκόμιον, ut scribit Eust. & Poll. l. 1. Hesychio est etiam ὀϊστὸς, i.e. arundo; item sagitta, jaculum: & in plur. neut. ἠλάκατα, Hesych. exp. fusum; Eust. lanas colui circumvolutas; Suid. fila, stamina, quæ nimirum è colu ducuntur circumacto fuso; Od. ζ. & ρ. &c. V.

Ἠλάομαι, errabundus circumeo; signif. etiam, vagabundum declinare, errabundum fugitare; & παρὰ τὸ ἐλάω, deducitur ab Etymol. &c. V.

Ἠλακτέον, τὸ, dicitur esse succus quidam pinguis, oleosus & levis, qui in lapidem mollem conerevit, ignem flammamq; facilè concipiens; sed cujus generis succus ille sit plurimum variant autorum sententiæ; vide Aristot. Plin. & Dioscor. Aristoph. autem in equitibus, ἠλικτρυὸς vocat ornamenta quibus ornabantur sulciebanturq; lectorum pedes, &c. V.

Ἠλίθιος, stolidus, insipiens; interdum, activè tumitur, stultum reddens & insipientem, Od. ξ. &c. V.

Ἠλίθιος, insipiens, stolidus; idem quod ἠλιθὸς, ejusdemq; originis; volunt enim utrumq; esse παρὰ τὸ ἀλλὼ πλὼ πλανᾶσθαι, ut sit ὁ πλανώμενος τὸν νοῦν, &c. V.

Ἡλικία, juventus, florens ætas, ætatis vigor, vel adulta ætas; exp. etiam, juvenum multitudo; sicut & Lat. juventus, apud Thuc. l. 3. c. 8. & alibi; sed exp. etiam, ætas, i.e. seculum; apud Dem. & Plut. in Per. prout autem signif. staturam, deducitur à nomine ἥλιξ, quantus; statura enim est corporis quantitas quasi, & magnitudo, &c. Vide.

Ἡλίκος, propriè dicitur quantus, de magnitudine corporis; item quantus, i.e. quàm potens; item quantulus; sed exp. etiam, qui est ejusdem ætatis; & interdum, idem valet quod πηλίκος, tantus; ut apud Theocr. Idyl. 21. ἡ ἀλίκα (Ion. pro ἡλίκη,) τραύματα πιεῖ, & tanta vulnera faceret, &c. Vide.

Ἡλίσιος, est comp. ex ἥλιος & πόλις, &c. V.

Ἥλιος, ab antiquis deducebatur ab ἅλη, marc; παρὰ τὸ ὁμειοῦδες πλὼ ἅλα; ut refert Eust. vel quia ἐν τῆς ἁλὸς, ortum habere videtur, quasi ἅλιος; alii, παρὰ τῆς ἴλης, quasi ἴλιος; alii, παρὰ τὸ ἁλῶ, quasi ἁλιος, &c. V.

Ἥμαι, deducitur ab ἵω, colloco; unde fit ἕημαι, & crasi ἧμαι, &c. Vide.

Ἡμέρα, lux diei; exp. etiam, dies, i.e. tempus, vel tempus vitæ; & deducitur ab ἧμαι, ad differentiam noctis, quæ immitis & horrida est; Etymol. Plato vero ἡμέραν dictam ait, quòd ἡμέρα efficiat; vel dici possit ἡμέρα, quasi ἄμα ὑφίσασα, quasi simul cum aurora fluens, &c. V.

Ἥμερος, ceur, mitis; cui oppon. ἄγριος; propriè, de brutis animantibus dicitur; tribuitur autem, plantis etiam, frugibus & arboribus; & tunc Lat. exp. sativus; ut ἥμερα φυτὰ, vel δένδρα, plantæ & arbores sativæ; sic ἥμερος ἐλαία, olea sativa; & ἥμερος κρόκος, crocus sativus; & Metaph. etiam, de hominibus dicitur, quorum emolliti esse videntur mores, quiq; ex agrestibus cicures, mites, ac placidi facti sunt; sic apud Herodian. l. 2. φησὶν ὁ ἥμερος ἧδος ὑπὸ εἱκνυτο, comem acq; mansu tam indolem ostendebat: & apud Plut. in Numa; ἥμερος μοῦσα, mitis musa; deducunt autem, ἥμερος, ab ἡμέρα; quòd ἡμέρα sit quipiam πραὺ & ἀνθρώπινον, &c. V.

Ἡμιγενὴς, exp. semigenitus, &c. Vide.

Ἡμιόλιος, exp. sesquiplex; unde etiam ἡμιολισμὸς, &c. V.

Ἥμιον, interdum, adverbialiter sumitur, pro dimidia ex parte; ut & ἡμίσεια, interdum pro ἡμίσεια μοῖρα; sicut etiam ἥμισυ, pro ἥμισυ μέρος; item ἥμισυ, semis, Athen. 97. neut. & fœm. à Them. ἥμισυς, quod derivant ex ἅμα & ἶος, quòd duæ dimidiæ partes simul conjunctæ ipsum totum æquent, &c. V.

Ἡμιχοινικὸς, est comp. ex ἥμισυς & χοῖνιξ, ικος, &c. V.

Ἡμιωβολιαῖος, exp. semiobolum æquans, &c. V.

Ἡνίκα, exp. protentus in longitudinem, recta in longitudinem tendens; item perpetuus, &c. V.

Ἠνία, ἡ, lorum fræni quo reguntur equi. Eust. ab ἴνόω, derivari scribit; esse enim ἰνίας δισμὸς ἰνωπικὸς ἡθ' ἵππων, idem ait, &c. V.

Ἡνίοχος, propriè, exp. qui habenas tenet; impropriè vero, transfertur etiam, apud Poëtas, ad alia; ut αἰσχίστου ἡνίοχος, Minerva dicitur, apud Aristoph. in nub. & ἡνίοχος παλαισμοσύνης, legitur in Epigr. &c. V.

Ἡπειγμένως, festinanter, citò, Hesych. adv. à part. ἠπειγμένος, acceleratus, &c. V.

Ἤπειρος, dicitur pars terræ, quæ continuo tractu juncta, à reliqua terra mari non divellitur; cui opponitur insula; sic apud Aristot. de mundo, πλὼ διηκμένῶν ὁ πολὺς λόγος, εἴς τε νήσας καὶ ἠπείρους διείλε; in insulas & continentes divisit; & apud Thuc. l. 1. τὰς τε νήσους ὅσαι τῆς ξυμβ ἠπείρου, καὶ τ' νήσω τὰ πολλὰ ἠπειρωτῶν; & magnam insulæ partem fecit continentem; sic apud Herodot. l. 2. πλὼ ἀντικειμένῶν ἠπειρον τῆ Εὐρώπη, continentem Europæ oppositam, quum vero ei opponitur θάλασσα, si pluriter terram significat; ut Od. γ. de Ulysse, εἰδ' ὅγ' ἐπ' ἠπείρου δύμεν, &c. Εἶτε καὶ θαλάσσῃ, sive terrâ, sive mari; sic Il. α. ἵνα μάλιστα ἐπ' ἠπείρου ἴμασσαν, navem in terram, seu litus subduxerunt; unde κατ' ἤπειρον, exp. terrâ, pedestri itinere, &c. V.

ΗΠΙΗΣΑΣΘΑΙ, ponitur inter Themata; & Phrynichus exp. ἀκίνησθαι, sarcire apud Aristoph. at Ælius Dionys. scribit barbarum esse; ut refert Eust. &c. V.

Ἡσυχία, dicitur, ut Æginet. l. 2. c. 25. tradit, vel à Metaphora, τ ἁλὸς, i.e. maris, quòd principiò tranquillum apparet, & quum turbatur, asperrimum evadit; vel παρὰ τὸ ἵστασθαι ἢ πρᾶος ἀκούειν, i.e. Στρεφίειν, i.e. à calefaciendo leniter & placidè; quoniam vehementem febrem non accendit, &c. V.

Ἥφαιστος, dicitur, ut Ægineta, l. 2. c. 25. tradit, vel à Metaphora, τ ἁλὸς, i.e. maris, quòd principiò tranquillum apparet, & quum turbatur, asperrimum evadit; vel παρὰ τὸ ἵστασθαι ἢ πρᾶος ἀκούειν, i.e. Στρεφίειν, i.e. à calefaciendo leniter & placidè; quoniam vehementem febrem non accendit, &c. V.

Ἥφαιστος, dicitur, ut Æginet.

tem accipitur, pro pullulo, seu scatebra; ut θάλλοντα πήματα, apud Sophoclem, &c. V.

Θάλπω, propriè, dicitur putatur de gallina fovente ova quum illis incubat; sic ἐν πέδαις τιτανεχόμενα ἡμέρας πλείονες, ἢ πίπτει, ἢ θάλπει, ἢ ἐκτρέφει, in Geop. & à Basilio, ὄρνις ἐποάζουσα, dicitur θάλπειν; item pro fovere, Metaph. i. e. humanitate prosequi; & ab Hesych. exp. etiam, παραμυθεῖσθαι, solor, &c. V.

Θαμὰ, factum putatur ex ἄμα, Pleonasmo literæ Θ, exp. autem, sæpe, vel sæpius; ut apud Xen. θαμὰ ἐωυτὸν κατασκοπεῖται, sæpius seipsum intuetur, &c. V.

Θάμβος, τὸ, factum dicitur ἐκ θάω, interposito μ, & mutato π, in β; ut docet Etymologus; Eust. autem, ex θία, & ἐμβιβάζεσθαι, derivatum vult, ut sit ὁ διὰ θίας ἐμβιβαζόμενος ἔκπληξις εἰς τὴν ψυχήν; unde interdum, exponi potest, pavor stupidus, seu pavor quo attoniti percellimur; ut θάμβος, sit animi affectio mixta ex admiratione & timore, &c. V.

Θάμνος, exp. densus fruticibus locus, fruticetum, arbustum; item densitas minutarum arborum; & ab Hom. θάμνοι, vocantur etiam ramuli densi arbori adnascentes, seu adfruticantes; sic θάμνος ἐλαίης, Od. ψ. Eust. deducit à θαμὰ, ut dicatur θάμνος, quasi θαμετὸς, &c. V.

Θάπτω, sepelio, humo, inhumo, Od. γ. tumulo; item stupeo, admiror cum stupore, &c. V.

Θαργηλιών, dicebatur mensis in quo celebrantur Θαργήλια; sacer & ipse iisdem diis, Etymol. dicit denominatum esse παρὰ τὸ θέρειν τὸν γῆν, quippe, in quo Sol ardentior sit, & flores terræ siccescant, &c. V.

Θάρσος, τὸ, exp. animi præsentia, audacia; unde dicitur θάρσος λαμβάνειν τινά; Thuc. l. 2. & vicissim, dicitur aliquis λαμβάνειν θάρσος, Act. c. ult. quidam volunt esse θάρσος, à θέρσω, Futuro Æolico verbi θέρω; unde & θέρσος, pro θάρσος, dicunt iidem Æoles; οἱ γὰρ θερσοὶ ἢ θρασεῖς, &c. V.

Θαυμάζω, f. άσω, & άσομαι, admirationi habeo; Il ω. & Od. δ. Item observantia, vel cultu prosequor; suspicio, magni facio, in pretio habeo, &c. Deducitur à θέαομαι; unde & θαύματα, dicuntur quasi θεάματα; sic & Lat. suspicio, ab antiquo & obsoleto, specio; unde θαῦμα, τὸ, exp. admiratio; ut ἐν θαύματι ποιεῖσθαι, apud Plut. & θαῦμα μ' ἔχει, apud Luc. Item miraculum, ut Il. v. ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι; & apud Aristoph. in Pluto; ἢ θαῦμα γ' ἐδίη, i. e. nihil mirum; & apud Hom. θαῦμα ἰδέσθαι, mirum visu; sic apud Plat. θαῦμα ἀκοῦσαι, auditu mirum; unde neut. por. θαύματα, exp. portenta; item præstigiæ: ut ἦ που τὰ θαύματα ἀμαυρὰν ποιεῖν, apud Xen. in Symp. &c. V.

Θάψος, Thapsus, denominari dicitur à Thapio, urâ ex Sporadibus insulis; quòd ibi primùm à Crateva repertum fuerit; teste Schol. Nic. in Alexiph. Ægin. tradit, à Romanis vocari herbam rubiam, &c. V.

Θεάομαι, ῶμαι exp. spectо, vel studiosè inspicio; ut apud Dem. διδόντες οἷς πεποιήκεσι; observabunt, seu studiosè spectabunt: sic apud Aristoph. in vesp. ἰδὲ, θεᾶ τὸ χρῆμα, specta gestum, seu studiosè inspice & contemplare: interdum absolutè, spectо ludos, seu certamen: ut apud Luc. in Nigr. τῷ κήρυκι ἀνεπιπόητον ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησε, τοσαύτη ἐδόκει ὁ θεάμενος, qui tali veste indutus spectaret: sed ponitur & simpliciter, pro video: ut apud Soph. in Trach. ἰδὲ, θεάσθε πάντες ἄθλιον θέαμα, videte cuncti, & pass. apud Poll. in Epist. θεασθῆναι ὑπ' ἐμοῦ, videri à me, &c. V.

Θέλγω, exp. demulceo, Eust. scribit θήλγειν, esse dictum, quasi ἀπάγειν τινὰ ἐθέλοντα, vel ἄγειν εἰς ὃ θέλει ὁ ἐγθέλγων, &c. V.

Θέμενον, τὸ, dicitur παρὰ τὸ τίθεσθαι, quia primo poni loco solet, ut cætera superstruantur, &c. V.

Θέμις, ιος, vel ιδος, ἡ, puræbatur esse Dea, quæ præciperet hominibus id petere quod fas esset, atq; adeo, id esse existimabatur quod & fas est, aliàs vero, Δίκη, seu Δίκαιος, jus & justitiam, eandemq; consiliorum & oraculorum præsidem esse putant; Hesiod. in Theog. & Hom. Od. β. & Il. υ. ejusdem autem originis est, & significationis cum Θεσμὸς, &c. V.

Θέμιστες, dicuntur tributa & vectigalia quæ principi populum persolvere jus imperat. Il. ι. Item Eustathio, Θέμιστες, sunt etiam, consilia consultaq; Item oracula, vaticinia; est plur. à præced. Θέμις, ιος, &c. V.

Θεμιστὸς, ὴ, ὸν legibus consentaneus; idem quod Θέμις, Hesych. justus; itidem ab eod. &c. V.

Θέμωσε, appropinquare, seu accedere fecit, Od. ι. v. 486. & 542. ut Θέμωσε ὃ χέρσον ἱκέσθαι, est 3. sing. a. 1. absque augmento; à θεμέω, f. έσω, &c. V.

Θένας, τὸ, Etymol. dictum vult, vel παρὰ τὸ θένειν (τὸ χάλκιον, nimirum, εἰς ὃ ἐνιησὶ) τὰ διδόμενα; vel παρὰ τὸ θένειν, quod est τύπτειν, quoniam, δι' ἀκτὶ πλαγῆ γίνεται, &c. V.

Θεραπεύω, ist idem quod θέρω, id vide.

Θεόδοτος, exp. divinitus datus; unde Θεοδόσια, τὰ, Hesych. exp. ὑπὸ θεῶν δεδομένα, &c. V.

Θεοειδῶς, similiter Deo; ita ut divinam formam repræsentet; (idem quod θείως, Suid.) adv. à Θεοειδὴς, Deo similis, divinâ formâ præditus, &c. Vide.

Θεοπαράδοτος, exp. divinitus traditus, &c. V.

Θεόπνευστος, exp. à Deo spiratus, 2 Ep. ad Tim. c. 3. &c. V.

Θεὸς, Deus, unde σὺν Θεῷ, dicitur Il. ι. & apud Herodot. Plat. Xen. & alios, i. e. deo duce, deo favente, dei instinctu, divina ope; cui oppon. ἄνευ Θεοῦ Od. ο. & pro σὺν Θεῷ, dicitur etiam, ὦ Θεὸς φίλη, apud Xen. & Aristoph. Item Θεῶν ἱερὸν, vel βαλομένων, apud Xen. & Luc. Item κατὰ Θεὸν, divinitus, Dei impulsu, item Dei benignitate; dictum autem volunt Θεὸν, alii, ἀπὸ τοῦ θεᾶσθαι, quòd omnia intueatur & cernat; alii, à nomine θέος, i. e. motus; quòd sit formidabilis; alii, à θέω, pono, facio, utpote, qui omnia fecit, & ordine suo posuit; plerique vero antiqui, ἀπὸ τοῦ θέειν, à currendo, existimarunt enim multi olim, sidera & stellas, quæ perpetuo cursu ferantur, esse deos; quia de re vide Plat. in Cratylo; & Macrob. l. 1. Saturn. c. 23. &c. V.

Θεσπέσιον, οὐ, interdum exp. cultor; ut Θεσπέσιος μυσῶν, Gal. Therap. 2. cultores musarum, &c. V.

Θερμοκρασίαις, ab Æschylo dicitur, quòd calefaciat & rubefaciat faciem; ut in Prometheo, ἐν δ' ὑπηνέμοις με τὴν θερμοκρασίαν αἰδοῦς; ubi & Schol. exp. τῷ θερμῷ αἰδοῦ τῷ ἐξ ἀναδύσεως αἵματος γιγνομένῳ; possis etiam interpretari; excussit ruborem coloremq; pudibundis genis, palloremq; mihi induxit; ex θερμὸς, ἡ, seu θερμὸς, ὁ, ἡ, & ὤψ, ὠπὸς, &c. V.

Θεσμὸς, exp. idem quod νόμος, lex; ut ostendit Athen. l. 12. Ubi de Demetrio Phalereo ait, ἢ ὁ τοῖς ἄλλοις πᾶσιν ὑβρίσας θεσμὸς Δημητρίου ἢ τῶν βίων τὸν τύραννον, ἀνομοθέτητον ἑαυτῷ τὸν βίον παρασκευάζει; ubi etiam etymon exprimitur; sunt enim Θεσμοὶ, iidem qui νόμοι πεθέσπισμένοι, positæ & constitutæ leges, sive in tabulis, sive in animis hominum, sive etiam consuetudine diuturnâ confirmatæ; sic Plut. in Rom. ait, Θέμιστες γὰρ οἱ θεσμοὶ τοῖς νόμοις, & ibid. dicit, Θεσμοὺς ἱερεῖς, sacris ritibus, & Xen. Pæd. 1. Θεσμοὶ, & Θεῖοι Θεσμοὶ, leges divinæ, &c. V.

Θεσπεσιῳδὸς, vide cum Θεσπῳδὸς, post Θεσπέσιος.

Θέσπις, exp. vaticinus; ex Deo loquens; vel à Deo dictatus; ut Θέσπις ἀοιδὸς, divinus cantor; Od. α & θ. canticum à Deo dictatum & inspiratum, canticum divinum, Eust. tradit compositum esse ex Θεὸς & ἔπω, adjectione τοῦ σ, vel ex ὀπάζω & Θεὸς, ut Θέσπις, sic divinitus dans, &c. V.

Θέσφατος, propriè, dicitur turba Bacchichos choros agitans; ut tradit Athen. l. 8. & apud Eurip. ὁμῶ ὄχλῳ θιάσους σκεῖτ' γυναικείων χορῶν; item examen, seu caterva mulierum; & general. conventus, collecta multitudo; item convivantium cœtus; & ipsum convivium; Athen. l. 8. & 5. ubi θιάσους, dictos vult quasi σιάσους, à σιὸς, quod Dorice dicitur pro Θεὸς, &c. V.

Θίξειν, ης, ἡ, à quibusdam dicitur esse vas quod amplexabatur discum vitreum, nè frangeretur in ferculis ferendis; à pinio dictum repositorium; item Θίκη πτέρυξ, exp. fiscella scirpea, &c. Vide.

Θίξεις, exp. tostus; ut apud Nic. in Alexiph. ἀέα θίξεις χαλκίνης, Schol. Interpr. tosta sub carbonibus; item mollis, pulcher, Hesych. &c. V.

Θίγω, exp. tango; ut μὴ τὴ θίγῃς, nè quicquam attingas; Moschus, Idyl. 1. Item apud Plut. exp. & attingo, i. e. breviter perstringo; item tango aliquem, i. e. taxo, &c. V.

Θῖν, pro acervo, interdum, sine adjectione, sumitur pro cumulo arenæ; quidam autem volunt propriè, frequenti acervum significare; Eustathius, θῖν, litus, vult derivari à Θείνω, ferio, quoniam τύπτεται τῇ φορητῇ τῶν κυμάτων, &c. V.

Θλάω, contundo, collido, conquasso; quidam verbum fictitium esse volunt, à sono; sicut κλάω, aliaq; multa, &c V.

Θλίβω, exp. premo; ut calceus à Philostrato dicitur θλίβειν pedem; & Theocr. θλίβειν χείλεα, premere labia osculando; item comprimo, & constringo, stringo; item elido; item Metaph. ut Lat. premo; item affligo, afflicto; sæpe in Novo Test. (à θλάω, deducitur;) unde & verbale, θλῖψις, εως, ἡ, exp. compressio; item afflictio; i. e. angustiæ in quas redigitur is qui affligitur, seu anxietas illa quâ premitur; aut denique malum illud quod patitur; sæpe etiam in Novo Test. &c. V.

Θολὸς, ὁ, exp. sordes turbidæ, turbamentum sordium, quale cœnum est aut fæx; item peculiariter, fuscus & turbidus humor, quem sepiæ emittunt; item Θόλος, Paroxyt. ε, ὁ, exp. tholus, i. e. camera ædificii; quæ altiùs crescens rotundâ formâ in fastigiatum definit cacumen; seu ut alii declarant, testudo in orbem circumacta; Hesychio θόλος, domus est tectum habens in acutum desinens fastigium; item Θόλος, fœm. gen. dicebatur Athenis locus in quo πρυτάνεις & Senatores cœnare solebant; propterea quòd formâ rotundâ extructus esset; apud Hom. vero, Θόλος, est ædificium rotundum, in quo vasa quotidiano usui necessaria reponebantur, ut disci, crateres, pocula; ut exponit Eust. Od. χ. qui derivatum vult à Θέειν, & ὅλον, quasi τὸ περιειλούμενον, in balneis autem, Θόλος, masc. gen. appellatur locus orbiculari ambitu in se recurvus, in quo sudor elicitur sicco calore, &c. V.

Θοὸς, interdum exp. fortis, strenuus; ut Θοὸς μάχεσθαι, Il. π. Item acutus; ut Θοὸς γόμφος, acuti clavi, & Θοαὶ νῆσοι; apud Hom. ob promontoria quæ habent, in cuspidis morem acuminata, &c. V.

Θόρυβος, turbamentum, turbæ; interdum in bonam partem sumitur; & exp. strepitus acclamantium & applaudentium, Eust. ex θρῦς & βοὴ, compositum esse censet, &c. V.

Θραῦ, insilio, ab Hesychio exp. etiam ὀχλῶ, ut sit idem quod θόρυνμαι, hinc derivatum, &c. V.

Θρέξις, interdum dicitur pro θῆρ, qui cum impetu assultat, &c. V.

Θρασυμάχης, exp. audax in pugna, &c. Vide.

Θραύστης, traupalus, arbor; Theophr. Hist. P. l. 3. c. 7. & l. 4. 21. Item Θραῦστις, avis ex genere τῶν ἀκυπόδων, apud Aristot. Hist. an. l. 8. c. 3. quem Gaza carduelem Interpr. alibi scribitur & Θρασὶς, pro eod.

Θρεύω, exp. frango; item frio; & Metaph. apud Plut. in Alcib. Θρεῦσαι τὴν Ἀθηναίων δύναμιν, frangere potentiam seu vires; & apud Heredian. θρεῦσαι τὴν ἐλπίδα, spem frangere, seu debilitare; Etymol. deducit à θλάω, mutato λ in ρ, ut ex θλᾶ, formetur θλαύω, unde θρεύω, &c. V.

ΘΡΕΤΤΑΝΕΑΟ, vox est à Philoxeno tragico conficta, ad exprimendum sonum citharæ, quâ ludentem Cyclopem introducit; meminit Schol. Aristoph. in Pluto.

ΘΡΕΤΤΕ, ejusdem comici Schol. barbarismum esse dicit, pro θαρρεῖν, seu θαρσαλέον; in hoc loco equitum, ἀλλ' ὦ ἱππῆς τὸ θρέττε.

Θρηνῶ, lamentatio; videtur simpliciter ἀπὸ τοῦ θρεῖν, deduci; quod & Hesychius innuit, quum θρεμμῦσα exp. θρηνοῦσα, &c. V.

Θρησκεύω, exp. superstitiosis quibusdam ceremoniis Deum, seu deos colo; vel nimis superstitiosè ceremonias ad cultum Dei vel deorum adhibeo; scribit Plut. in Alex. videri hoc verbum factum & deductum à Thracibus, apud quos Orpheus deorum cultum invenerit, quo postea usi sunt Græcorum plerique; idem testatur Etymol. ut & Schol. Eurip. & Suid. Item simpliciter colo; sic in lib. Sap. θρησκεύειν τὰ γλυπτὰ, & apud Herodot. signif. etiam, religiosè instituo & observo; &c. V.

ΘΡΙΑΙ, calculi sortilegorum; est Thema, &c. V.

Θριγκὸς, dicitur per Epenthesin literæ γ, quasi θερικὸς, à Them. θρίξ, τριχὸς, & exp. lorica muri; & dicitur etiam esse in quod lorica restacea, Vitruvio, l. 2. c. 9. & Curtio, l. 8. i. e. tutela parietum ab aqua pluviali; id quod vulgò vocatur caputium, Schol. Eurip. tradit, θριγκὸς, esse lapides qui summis tribus ædium superimponuntur, seu in tegulis, &c. V.

Θρίναξ, exp. instrumentum rusticum, tridenti simile; idem quod τρίναξ; à Th. τρεῖς, unde τρίαινα, ἡ, tridens; atq; in dè etiam, θρινακία, dicta est Sicilia, &c. V.

Θρίσσα, ἡ, & θρίσσαι, ὁ, pisces quoddam genus dicitur, apud Athen. & in Epigr. reducitur ad Th. θρίξ, τριχὸς, quòd ossa dicatur habere pilis similia.

Θρόμβος, exp. propriè, rei in unam massam concretæ frustum; dicitur enim δύνασθαι τεθρέφθαι, ὁ δὲ πιπτόμενος; teste Eust. ut apud Diosc. l. 3. c. 44. θρόμβος αἱματώδης λαλεῖ, i. e. dissolvit sanguinis concreti grumos, seu sanguinem concretam di cutit; unde sanguinis etiam concreti partes θρόμβοι appellantur; sed dicitur &, de aliarum rerum concretarum grumis; ut Suid. θρόμβους ἁλῶν, dici scribit salem crassum, seu calisgrumosum Herodot. l. 1. ἅμα τῷ ὕδατι θρόμβους ἀσφάλτου ἀναδίδωσι πολλούς, i. e. grumos bituminis, seu bituminis concreti particulas & frusta: & Diosc. l. 1. de Syrace, θρόμβους ἔχει ἀστακώδεις; Hesych. θρόμβους esse dicit locum ex quo itum; itidemque, Schol. Soph. dicit esse ὄγμον.

Θρύα, τὰ, à Thessalis vocari animalia varie-

Θῆλυς, εια, ὁ, ἡ, fœmineus; vel qui est sexus fœminei; ut τῷ ἀριθμῷ τὸν μὲν ἄρτον θῆλυν, ἄρρενα δὲ τὸν πέμματον ὀνομάζειν, apud Plut. in Probl. Rom. de Pythagoricis; sic & apud Aristot. θῆλυς ἐλέφας, dicitur Elephas fœmina; & ὁ θῆλυς ἵππος, & ὀρθὸς, equus, vel mula, & apud Diosc. l. 1. θῆλυς κάλαμος, arundo fœmina; itidem in fœm. gen. ut Ἥρη θῆλυς ἐοῦσα, quum sit fœminei sexus, quum sit fœmina; & apud Eurip. θῆλυ ἀσπερεῖν, fœmineum genus, seu fœminarum; & in Epigr. θῆλυς φύσις, & θῆλυς χάρις; & Nonn. ἠμείβετο θῆλυϊ φωνῇ, fœmineâ voce; pro eod. θήλεια, quoq; dicitur in fœm. gen. ut apud Plat. θήλειαι κόραι, virgines, & θήλειαι θύγατρες, filiæ neptesque; item ἡ θήλεια, fœmina; de cujusvis generis animantibus, ut θήλεια, vel Ionicè θήλεα & θηλὶ ἵππος, apud Herodot. & in neut. θῆλυ, fœmineum; quod fœminei sexus, seu generis est; ut in plur. neut. θήλεα τέκνα, apud Herodot. fœminei sexus liberi, i. e. filiæ; & apud Aristot. θήλεα ὠά, fœminei sexus ova; i. e. ova quæ fœminam procreant; dicitur etiam, τὸ θῆλυ, sub. γένος; & apud Gal. ad Glauconem; τὸ θῆλυ, exp. ingenium mulliebre; ut & θῆλυς, exp. fœmineus, muliebris; mollis, tener; vel effœminatus; Plato in Cratylo, τὸ θῆλυ, denominatum videri ait, ἀπὸ τῆς θηλῆς, &c. V.

Θήρ, bellua; dici putatur à quibusdam quasi φθήρ, alii, παρὰ τὸ θέειν ἐφ' ἕτερα, &c. V.

Θημωνόρκη, est comp. ex Θημέων & νάρκη, &c. V.

Θησαυρὸς, dicitur acervus rerum repositarum in crastinum, i. e. in sequentes dies & annos; παρὰ τὸ εἰς ἄνειλον τίθεσθαι, item ipsæ opes repositæ, thesauri vocantur; sed usitatius, sic dicitur, quod in nostra supellectile pretiosius est, ideoq; magnâ curâ reponi & custodiri solet, &c. V.

Θητεύω, est pro ἐπιθήσω, Synæresi, seu contractione facta, pro ἠτίθεσω, fœm. ab ὁ ἔπτωρ, vel ab ἄπτωρ, Doricè pro ἴπτωρ, sicut τεύχω, Dorice dicitur pro τέπω, &c. V.

Θίασος, propriè, dicitur turba Bacchichos choros agitans; ut tradit Athen. l. 8. & apud Eurip. ὁμῶ ὄχλῳ θιάσους σκεῖτ' γυναικείων χορῶν; item examen, seu caterva mulierum; & general. conventus, collecta multitudo; item convivantium cœtus; & ipsum convivium; Athen. l. 8. & 5. ubi θιάσους, dictos vult quasi σιάσους, à σιὸς, quod Dorice dicitur pro Θεὸς, &c. V.

Θίξειν, ης, ἡ, à quibusdam dicitur esse vas quod amplexabatur discum vitreum, nè frangeretur in ferculis ferendis; à pinio dictum repositorium; item Θίκη πτέρυξ, exp. fiscella scirpea, &c. Vide.

Θίξεις, exp. tostus; ut apud Nic. in Alexiph. ἀέα θίξεις χαλκίνης, Schol. Interpr. tosta sub carbonibus; item mollis, pulcher, Hesych. &c. V.

Θίγω, exp. tango; ut μὴ τὴ θίγῃς, nè quicquam attingas; Moschus, Idyl. 1. Item apud Plut. exp. & attingo, i. e. breviter perstringo; item tango aliquem, i. e. taxo, &c. V.

Θῖν, pro acervo, interdum, sine adjectione, sumitur pro cumulo arenæ; quidam autem volunt propriè, frequenti acervum significare; Eustathius, θῖν, litus, vult derivari à Θείνω, ferio, quoniam τύπτεται τῇ φορητῇ τῶν κυμάτων, &c. V.

Θλάω, contundo, collido, conquasso; quidam verbum fictitium esse volunt, à sono; sicut κλάω, aliaq; multa, &c V.

Θλίβω, exp. premo; ut calceus à Philostrato dicitur θλίβειν pedem; & Theocr. θλίβειν χείλεα, premere labia osculando; item comprimo, & constringo, stringo; item elido; item Metaph. ut Lat. premo; item affligo, afflicto; sæpe in Novo Test. (à θλάω, deducitur;) unde & verbale, θλῖψις, εως, ἡ, exp. compressio; item afflictio; i. e. angustiæ in quas redigitur is qui affligitur, seu anxietas illa quâ premitur; aut denique malum illud quod patitur; sæpe etiam in Novo Test. &c. V.

Θολὸς, ὁ, exp. sordes turbidæ, turbamentum sordium, quale cœnum est aut fæx; item peculiariter, fuscus & turbidus humor, quem sepiæ emittunt; item Θόλος, Paroxyt. ε, ὁ, exp. tholus, i. e. camera ædificii; quæ altiùs crescens rotundâ formâ in fastigiatum definit cacumen; seu ut alii declarant, testudo in orbem circumacta; Hesychio θόλος, domus est tectum habens in acutum desinens fastigium; item Θόλος, fœm. gen. dicebatur Athenis locus in quo πρυτάνεις & Senatores cœnare solebant; propterea quòd formâ rotundâ extructus esset; apud Hom. vero, Θόλος, est ædificium rotundum, in quo vasa quotidiano usui necessaria reponebantur, ut disci, crateres, pocula; ut exponit Eust. Od. χ. qui derivatum vult à Θέειν, & ὅλον, quasi τὸ περιειλούμενον, in balneis autem, Θόλος, masc. gen. appellatur locus orbiculari ambitu in se recurvus, in quo sudor elicitur sicco calore, &c. V.

Θοὸς, interdum exp. fortis, strenuus; ut Θοὸς μάχεσθαι, Il. π. Item acutus; ut Θοὸς γόμφος, acuti clavi, & Θοαὶ νῆσοι; apud Hom. ob promontoria quæ habent, in cuspidis morem acuminata, &c. V.

Θόρυβος, turbamentum, turbæ; interdum in bonam partem sumitur; & exp. strepitus acclamantium & applaudentium, Eust. ex θρῦς & βοὴ, compositum esse censet, &c. V.

Θραῦ, insilio, ab Hesychio exp. etiam ὀχλῶ, ut sit idem quod θόρυνμαι, hinc derivatum, &c. V.

Θρέξις, exp. tostus; ut apud Nic. in Alexiph. ἀέα θίξεις χαλκίνης, Schol. Interpr. tosta sub carbonibus; item mollis, pulcher, Hesych. &c. V.

Θρασυμάχης, exp. audax in pugna, &c. Vide.

Θραύστης, traupalus, arbor; Theophr. Hist. P. l. 3. c. 7. & l. 4. 21. Item Θραῦστις, avis ex genere τῶν ἀκυπόδων, apud Aristot. Hist. an. l. 8. c. 3. quem Gaza carduelem Interpr. alibi scribitur & Θρασὶς, pro eod.

Θρεύω, exp. frango; item frio; & Metaph. apud Plut. in Alcib. Θρεῦσαι τὴν Ἀθηναίων δύναμιν, frangere potentiam seu vires; & apud Heredian. θρεῦσαι τὴν ἐλπίδα, spem frangere, seu debilitare; Etymol. deducit à θλάω, mutato λ in ρ, ut ex θλᾶ, formetur θλαύω, unde θρεύω, &c. V.

ΘΡΕΤΤΑΝΕΑΟ, vox est à Philoxeno tragico conficta, ad exprimendum sonum citharæ, quâ ludentem Cyclopem introducit; meminit Schol. Aristoph. in Pluto.

ΘΡΕΤΤΕ, ejusdem comici Schol. barbarismum esse dicit, pro θαρρεῖν, seu θαρσαλέον; in hoc loco equitum, ἀλλ' ὦ ἱππῆς τὸ θρέττε.

Θρηνῶ, lamentatio; videtur simpliciter ἀπὸ τοῦ θρεῖν, deduci; quod & Hesychius innuit, quum θρεμμῦσα exp. θρηνοῦσα, &c. V.

Θρησκεύω, exp. superstitiosis quibusdam ceremoniis Deum, seu deos colo; vel nimis superstitiosè ceremonias ad cultum Dei vel deorum adhibeo; scribit Plut. in Alex. videri hoc verbum factum & deductum à Thracibus, apud quos Orpheus deorum cultum invenerit, quo postea usi sunt Græcorum plerique; idem testatur Etymol. ut & Schol. Eurip. & Suid. Item simpliciter colo; sic in lib. Sap. θρησκεύειν τὰ γλυπτὰ, & apud Herodot. signif. etiam, religiosè instituo & observo; &c. V.

ΘΡΙΑΙ, calculi sortilegorum; est Thema, &c. V.

Θριγκὸς, dicitur per Epenthesin literæ γ, quasi θερικὸς, à Them. θρίξ, τριχὸς, & exp. lorica muri; & dicitur etiam esse in quod lorica restacea, Vitruvio, l. 2. c. 9. & Curtio, l. 8. i. e. tutela parietum ab aqua pluviali; id quod vulgò vocatur caputium, Schol. Eurip. tradit, θριγκὸς, esse lapides qui summis tribus ædium superimponuntur, seu in tegulis, &c. V.

Θρίναξ, exp. instrumentum rusticum, tridenti simile; idem quod τρίναξ; à Th. τρεῖς, unde τρίαινα, ἡ, tridens; atq; in dè etiam, θρινακία, dicta est Sicilia, &c. V.

Θρίσσα, ἡ, & θρίσσαι, ὁ, pisces quoddam genus dicitur, apud Athen. & in Epigr. reducitur ad Th. θρίξ, τριχὸς, quòd ossa dicatur habere pilis similia.

Θρόμβος, exp. propriè, rei in unam massam concretæ frustum; dicitur enim δύνασθαι τεθρέφθαι, ὁ δὲ πιπτόμενος; teste Eust. ut apud Diosc. l. 3. c. 44. θρόμβος αἱματώδης λαλεῖ, i. e. dissolvit sanguinis concreti grumos, seu sanguinem concretam di cutit; unde sanguinis etiam concreti partes θρόμβοι appellantur; sed dicitur &, de aliarum rerum concretarum grumis; ut Suid. θρόμβους ἁλῶν, dici scribit salem crassum, seu calisgrumosum Herodot. l. 1. ἅμα τῷ ὕδατι θρόμβους ἀσφάλτου ἀναδίδωσι πολλούς, i. e. grumos bituminis, seu bituminis concreti particulas & frusta: & Diosc. l. 1. de Syrace, θρόμβους ἔχει ἀστακώδεις; Hesych. θρόμβους esse dicit locum ex quo itum; itidemque, Schol. Soph. dicit esse ὄγμον.

Θρύα, τὰ, à Thessalis vocari animalia varie-

variegata; à Cypriis, floridas vestes; ab Æolis, medicamenta, venena; Theocr. Schol. annotat; unde in genere pro pharmaciis venenisq; accipi potest, &c. V.

Θρύλος, ὁ, rumor; deducitur à θρέομαι, ieu θρῶ; ut sit θρύλος, quasi θρέλλος, &c. V.

Θρύμμα, τό, est verbale, à θρύπτω, f. ψω, &c. V.

Θρύπτω, propriè, putatur esse, in minutas partes frango, contero; frango in micas; Item frango deliciis; hoc verbum Eust. inter ea recenser, quæ ὠνοματοποιῶς; Plato item in Cratylo, dicit literam ρ, hoc in verbo ἀπειχάζειν τὸ πολύ, sicut in κρύειν, θρύειν, ἐρύκειν, καρυκεύειν, & βρύειν, &c. V.

Θρύσσω, insilio, exp. & ineo, sicut ἄρρην θήλυν, inire dicitur; tradit autem Eust. πυγικῶς, quosdam antiquos derivare θρύσσω, à θρέω, seu θρέμαι, ut νοίσσω, à νέω; ex quo, factâ transpositione literarum, fieri θερίσσω, atq; indè, mutato ο in ω, & subscripto ι, θρέσσω; atq; illud ipsum ι, in θρεσμός, indè derivato subscribi; licet ea scriptura non ubiq; observata reperiatur; θερσμός; autem exp. collis qui è terra quasi subsilliit; vel locus eminentior ex quo spectare possumus; à θρέω, pro θεάσασθαι; ut Suid. tradit, Il. κ. & apud Apoll. Arg. 2. ἀνὰ θερσμὰς, exp. per salebras; & ejus Schol. dicit θερσμὸν, esse locum supra flumen eminentem, in quem ex navi salitur, &c. V.

Θύελλα, exp. ventorum complicatorum vis impetuosa; & dicitur volunt θύελλαι, quasi ἄελλαι θύουσαι, unde Aristot. de mundo, θύελλαι, definit, πνεύματα βίαιον καὶ ἄφνω περισπώμενον, i.e. flatum prævalentem qui repentè prosilit, &c. V.

Θυλακιτρώξ, mus dicitur, quia saccos escarios τρώγει, &c. V.

Θυμβρώδης, ους, ὁ, ἡ, thymbræ similis; qui è thymbræ genere est; apud Theophr. H. Pl. l. 1. à Th. θύμβρα, ἡ, pro quo dicitur & θυμβραία, ἡ, &c. Vide.

Θυμηγρία, est comp. ex θυμὸς & ἀγρέομαι, &c. V.

Θυμιάω, adoleo, suffio, exp. & suffitu affio, vel inficio; παρὰ τὸ θύω, &c. Vide.

Θυμὸς, animus, exp. & animi præsentia; Item animi præstantia; animi vehementia, seu præfidentia; Item exp. etiam, animalis spiritus & vivificus; ut Eust. exp. apud Hom. ἰσαγείριτο θυμὸν, Item anima, vita; ut θυμὸν ἀπούρας, apud eund. & ἐκαίνυτο θυμὸν, animam abstulit, i.e. interfecit; item excandescentia; Stoici θυμὸν definierunt ὀργὴν ἀγρίαν μόρμυρον, iram nascentem, & modo existentem; atq; sic ponitur & pro iracundia, seu iracunda mente; Plat. in Cratylo. θυμὸν deducit ἀπὸ τοῦ θύεσθαι καὶ ζέεσθαι τῆς ψυχῆς; Etymol. vero, ἀπὸ τοῦ θύειν τὸ ὁρμᾶν τὸ αἷμα; Medici enim dicunt, iram esse sanguinis ebullitionem circa præcordia, &c. V.

Θύννος, thynnus; nomen piscis prægrandis; dictus ἀπὸ τοῦ θύειν, i.e. ὁρμᾶν; quòd canticulæ exortu æstro agitatur, vermiculo quodam, quod tum sub pinnâ habet, permotus adeo ut etiam in navigia exiliat, Athen. l. 7. & Plin. ex Arist. &c. V.

Θύσσε, Metaph. Eust. appellari tradit sensus; quia per sensus, tanquam per januas ad animum ingrediuntur sensilia, &c. V.

Θυρηδόρος, exp. scutifer, &c. V.

Θυρηβόλιον, Hesych. ait esse τὸν ἐπάνω δικτυον, & θυρηβόλος, Suidæ est ὁ πάντων faber; utrumque, ex θύρα & βολὴ, ἡ, seu βόλος, ὁ, &c. V.

Θύρηθεν, idem quod, & pro θύρασθεν, id vide.

Θυρσομανὴς, exp. thyrso furens; hoc nomine intelligitur Bacchus, apud Eurip. in Phœniss. ex θύρσος, ὁ, & μαίνομαι, f. μανῶμαι, unde μανία, ἡ, &c. V.

Θύσανος, Hesych. & aliis sunt κεφαλαὶ πόρπαι, ab Oppiano vero, vocantur pennæ, vel alæ; παρὰ τὸ θύειν, quod est ὁρμᾶν; διὰ τὸ δυνήτην ἢ δυσκίνητον, aliquando, merri causâ σ duplicatur, &c. V.

Θῶ, inusitatum Thema contractum ex θέω, vel ex θάω, contractum ex θέω, signif. pono; ab Etymol. vero, θῶ, exp. etiam, κτυλαύω; item ζημιῶ; unde θωὴ, seq. &c. V.

Θωὴ, ἡ, exp. ἡ ἐπιτίθεμένη τινὶ ζημία; ut Schol. exp. apud Hom. σὺ δ' ἔχεον θωὴν ἐπιθήσομεν, Od. β. Eust. derivat à θῶ, ut φωνὴ, à φῶ, & ζωὴ, à ζῶ, &c. V.

Θωμίζω, funiculis vincio, vel coerceo; Suid. exp. & fodico, pungo, vellico: Item flagello, &c. V.

Θώραξ, à veteribus, appellabatur pars corporis inter collum & pudenda interjacens; ut tradit Aristot. l. 1. H. an. c. 7. & Hippocr. in l. περὶ πτίσης, à recentioribus autem Medicis, & Galeno, θώραξ, ea pars dicitur, quæ collo subjecta utrinq; costis clauditur; sed est & vinculi nomen, quod pectori adhibetur, ubi medium pectus, vel dorsum, vel latera, seu thoracem volumus deligare; cujus insiciendi rationem Gal. explicat lib. de fasciis; Suidæ est etiam πύρ; sicut θωράκιον, eidem murum significat; sic & apud Hesych. Item θώραξ, vocatur etiam ὁ χὴρ; poculi genus, quo quasi thorace, seu loricâ potor contra potorem armatur; unde apud Aristoph. in Acharn. quum miles puerum juberet afferre sibi θώρακα πολεμικὸν, alter in ambiguo ludens, subjicit ἕξωμα πᾶν θώρακα κἀμοὶ τὸν χόα; quidam deducunt à θορέω, salio, propter continuum cordis motum; alii, ἀπὸ τοῦ τὸ θέλειν ἄγειν τὸ διανοητικὸν ἀφεῖναι, quòd mentem, divinam nostri partem contineat & fervet, &c. Vide.

Θωύσσω, cano, prædico, exp. & ferè in modum invado, & apud Eurip. in Hippol. ὡσὶ θωΰξαι, exp. clamore incitare & inhortari canes, &c. V.

I.

IA, clamor; ponitur inter Themata; Item ἴα, una, eademque; ex masc. ἷος; Item ἴα, viola; à sing. ἴον, τό, &c. V.

Ἰαμβος, dicitur pes quidam metricus; constans duabus syllabis, priore brevi, posteriore longâ, Athen. Iambi dicuntur etiam carmina, seu cantica quæ ex pede isto metrico constant; quorum alia, σπουδεῖα, nominantur alia, παίγνια, alia, τελέσματα, passim apud Athen. Unde ἰαμβίζειν, exp. convitiis insector Athen. l. 11. nam Iambico plurimùm, metro utebantur comici & mimi, quum aliquem taxare & traducere volebant; quidam tamen. Iambum dictum volunt ab Iambe quadam puella, quæ αἰσχρῶς ὑβρεσθῆναι, suspendro vitam finiit; atq; eam ob rem nonnullos putare Iambum ex brevi & longa esse compositum; quòd ἡ ὕβρις, è parvo orta principio, in magnum malum desinat; vide & Nic. Schol. in Alex.

Ἰαμβαὶ, & Ἰαμνοὶ, dicuntur pro ἐλαμβαὶ; à Th. in sing ἐλαμβὸς, vratum, viretum; pro quo dicitur & ἰαμβὸς, ab ἔα, significante gramen, &c. V.

Ἰαπλατὰ, adv. est σπατλαστικῶν, apud Aristoph. in nub. Ubi hæc exclamatione utitur quidam qui vexabatur à pulicibus; idem in equit. ἰαπλατὰ τῶν κυνῶν, ἰαπλατὰ, flentium sunt interjectiones, seu exclamationes, & deduci possunt ab ἀπλατὰ, &c. V.

Ἰδιογενέσιον, idem est quod ἀυτόγενον; id V. Utrumq; à γενεὴ, ἡ, Item ἰδιότητα, à κτητὸς, comp. cum ἰδιος, &c. V. Sic etiam, ἰδιολογία, exp. propria & peculiaris loquendi ratio; ex ἰδιος & λόγος, ὁ, &c. V.

Ἰδιοσυστάτως, ex Damasc. est adv. ab ἰδιοσύστατος, &c. V.

Ἰδιότης, dicitur propria cujusq; rei natura; à Th. ἰδιὸς; unde in plur. neut. τὰ ἴδια, dicuntur privatæ opes; apud Thuc. & Hocr. &c. V.

Ἰδιώτης, exp. privatus, privatam vitam agens, qui non fungitur magistratu; cui oppon. ὁ πολιτευόμενος, & ὁ ἄρχων; sed dicitur & βίος ἰδιώτης, vita privata; & ὁ τῶν ἰδιωτῶν βίος; item ἰδιώτης, exp. & unus è vulgo; plebeius; & interdum, ἰδιῶν, opponuntur τοῖς πεπαιδευμένοις; & peculiariter, ἰδιώτης, dicitur qui rei alicujus est imperitus; ut ἰδιώτης ἐς ἱππικὴν; Gal. & ἰδιώτης πρὸς τὸν πόνον, Xen. in Pæd. & apud Aristoph. ἰδιῶν, opponuntur peregrinis, &c. V.

Ἰδρὼς, τό, Eust. cum Etymol. derivat ab ὕδωρ, mutatâ primâ literâ, & spiritu; sed signif. etiam, æstivam aëris constitutionem; ut tradit idem Eust. sic apud Hesiod. in clypeo Herculis, Ἰδρὼ ἐν αὐτοῖς τέτατο, Suid. exp. ἐν θέρει, in æstu maximo, &c. V.

Ἰδὼ, ecce, est ab ἴδε, aspice, &c. V.

Ἴεραξ, dici existimat Etymol. ἀπὸ τῆς ἱερᾶς ῥώμης, i.e. φρενῶς, quod sit perniciosima volucris; sed est & piscis nomen, apud Athen. l. 8. &c. V.

Ἱεργλύπης, exp. sacra sculpens, &c. V.

Ἱερύμυρτος, dicitur myrtus acuta, myrtus sylvestris, Dioscor. l. 4. c. 146. ex ἱερὸς & μύρτος, &c. V.

Ἱερὸς, exp. sanctus, sacrosanctus; ut apud Plut. de Rom. fortit. χώσε ἱερὸν, sacri anseres; interdum, cum genit. ut κύνα ἱερὸς ὄντα τοῦ Ἀπόλλωνος, cycnus sacer est Apollini; tribuitur & rebus inanimatis; ut ἱερὸς δόμος; Il. v. ἱερὰ χάλκεα; Xen. ἱερὸς ἰδρὼς, Dem. ἱερὸς πόλεμος, Thuc. ἱερὰ ὑμὰς, Luc. & apud Medicos, ἱερὰ νόσος, sacer morbus; de cujus etymologia; vide Plut. l. de solert. anim. & Gal. in Hippocr. sic ἱερὸν ὄρος, de quo vide Ruff. Ephes. Utrumq; dici volunt propter magnitudinem; nam ἱερὸς, interdum exp. μέγας; in suo genere scil. cæteris præstans; & ἱερὸς σύριγξ, apud Poll. de meatu vertebrarum; tribuitur etiam hominibus, ut apud Luc. in fine Macrob. ἱερώτατος Κυίντιλλος, i.e. θειότατος, divinissimus, aut δυστυχέστατος, Suid. & interdum dicuntur aliqui ἱεροὶ καὶ ἄσυλοι sacri & inviolabiles, Plut. de def. orac. sic ἱερὸς καὶ ἄσυλος φύλακας, apud Phil. Item ἱερὸν, interdum vocat Hom. quod generi humano aliquam utilitatem affert, &c. V.

Ἱεροσύλος, adv. exp. sacrilegè, &c. V.

Ἱερουργίας ἱερουργεῖδης, exp. sacra facere, &c. V.

Ἰδῦ, apud Aristoph. dicitur esse χλωσσηκὸν ὀπτήρημα, sicut apud Terent. hui, &c. V.

Ἴζω, in sede colloco; item considere facio; deducitur ab ἵζω, verso ι in ε, κτὴ γλώσσαν; ut Eust. tradit, &c. V.

Ἴη, pro ἴα, sola; vide in ἷος.

Ἰθὺς, exp. in rectum tendens, directus, i.e. non obliquus; id: m quod ἰοθὺς, unde & derivant nonnulli; at Etymolog. deducit ab ἴημι, &c. V.

Ἰκανὸς, in Novo Test. sæpe exp. dignus; congruus; item aptus; ut apud Xen. ἱκανὸς διδάσκειν, satis instructus ad docendum; item exp. etiam, satis magnus, vel satis multus; & interdum simpl. multus, magnus; ut ἐξ ἱκανοῦ, sub. χρόνου, jam à multo tempore, & ἱκανὴ ὁδὸς, longa via, seu multa; apud Plat. & apud Laërt. ἱκανὸν ποιεῖν, exp. satisfacere, præstare quod poterat; deducitur autem, ab ἵκω, vel potius ab ἱκάνω; &c. V.

Ἰκάνης, exp. & passivè, is scil. cui supplicatur, seu is qui supplicem recipit; Od. ω. v. 423. derivatur ab ἱκάζω; quod pro supplicare interdum accipitur, sicut & præsens ἱκνέομαι; quidam tamen veteres Grammatici, ἱκάνης, dici quasi ἱκέτης; ut sit ἱκάνης ὁ εἰς ἱκέτας τινὰς, censuerunt; unde Ἱκετήσιος Ζεὺς; dicitur Jupiter supplicum curam gerens, seu supplices in sua tutela habens; aut etiam supplicibus jura dans, Od. ν. v. 213. &c. V.

Ἰκμὰς, Etymol. ab ἵκω, deducit; fortasse quòd ex humore omnia proveniant, &c. V.

Ἰκνέομαι, pervenio; interdum exp. subeo; invado; Il. α. & Od. ο; sed in prosa, aliam quandam habet signif. ut εἰς τὰ ἱκνούμενα ὦσαι, apud Aristot. exp. constituto tempore, suo tempore, vel tempestivè; & ἱκνούμενον μέγεθος, apud eund. justa magnitudo, & apud Theophr. ἱκνέμενοι καιροὶ, congruentia tempora; sic apud Thuc. l. 1. τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα; & ἱκνούμενα ἔπη, ἡμῶν τῶν περὶ τῶν ἀγωνίαν, exp. exacta circa certamina scientia; apud eund. Aristot. Item exp. etiam, obsecro; ut apud Sophocl. καί σε πρὸς σῶν σῶν τέκνων τὸν θεὸν ἱκνοῦμαι, μὴ προδοῦς ὑμᾶς χθόνα, quæso te, nè nos deseras: & apud Eurip. ταῦτά σε ἱκνοῦμαι σε, pro πρὸς ταῦτας, per hanc te obsecro, & exp. etiam, πρὸς ταῦτα ἱκετεύω σε, &c. V.

Ἴκτις, vel ἰκτῖνος, est etiam lupi species; apud Oppian. l. 3. de venat. &c. Vide.

Ἰκτὶς, & per Aphæresin, κτὶς, ἰδος, dicitur mustela sylvestris, & domestica major; ut Plin. testatur l. 29. c. 4. apud Luc. ἱκτῖδος ὑμβρωτέρου, exp. alas habentes ex membrana, ut vespertiliones; sunt qui viverram Interpr. &c. V.

Ἴλαδ, seu ἴλημι, Eust. dictum vult, quasi ἵεμαι λαὸν, i.e. ἱέμενος ἢ ὁρμῶ ἐπιβλέπειν; quod it qui propitii sunt, libenter videant eos qui precibus aliquid petitum accedunt, &c. V.

Ἱλαστήριον, ου, τὸ, (ab ἵλαος,) exp. idem quod ἱλαστήριον, propitiatorium; quo nomine dicebatur tabula quædam, quâ cooperiebatur arca fœderis, Exod. c. 25. & Hebr. 9. &c. V.

Ἱλασὶς κακῶν, Proverb o dicitur, de magnis & infinitis malis, qualibus vexati fuerunt Ilienses; ab ἱλιὰς, gentile nomen, idem significans quod ἱλιακὴ, gens Trojana; fœm. ab ἱλιακὸς, quod vide post ἴλιος; & ἴλιος.

Ἱμαντῖνες, & ἱμαντοτομεῖν, &c. Videantur post ἱμαντόεσσαν.

Ἱμὰς, ἀντὸς, loreus funis, corrigia; dicitur etiam affectus curculionis, quum longior, gracilior, ficciorq; evaserit; sic dictus, à corrigiarum similitudine, Aër. l. 8. c. 43. Idem dicitur & ἱμάντωσις, &c. V.

Ἱμαντὶς, in Novo Test. sæpe exp. dignus; congruus; item aptus; ut apud Xen. ἱκανὸς διδάσκειν, satis instructus ad docendum; item exp. etiam, satis magnus, vel satis multus; & interdum simpl. multus, magnus; ut ἐξ ἱκανοῦ, sub. χρόνου, jam à multo tempore, & ἱκανὴ ὁδὸς, longa via, seu multa; apud Plat. & apud Laërt. ἱκανὸν ποιεῖν, exp. satisfacere, præstare quod poterat; deducitur autem, ab ἵκω, vel potius ab ἱκάνω; &c. V.

Ἱμαντοκαπηλὸς, exp. vestiarius, &c. V. Et ἱμαντοκλίπης, videatur ante ἱμαντομένου, sic & ἱμαντοπυλάκιον, vide cum ἱμαντοφύλαξ.

Ἴξος, derivari putatur ab ἴχω, significante κρατῶν; quasi ἴξος, à f. ἴξω, &c. V.

Ἰξοδόρος, vide cum ἰξεδόρος, ut & ἰξοφάγος, cum ἰξεφάγος.

Ἰόμορος, secundum quosdam dicitur, ὁ ἧκιστα ἰὸν ἄγειν ἔχων, cui sagittæ curæ sunt, teste Eust. Il. ξ. & sic est ex ἰός, ὁ, & ἄγω, ἡ, &c. V.

Ἰοβὸς, Suidæ est primus pilorum exortus, primi qui effloruerunt pili; ἀπὸ τοῦ ἴσται καὶ ἀνθεῖν, alii, ἰόχρως εἶναι volunt radices enaicentium pilorum; item ἰοειδὲς, dicuntur etiam, ut tradit Poll. l. 4. quos Latini varos appellant; quòd instar ὄθυ, i.e. fimi, sac em derurpent, & maculis fædent; alii, ab ἄνθος, quòd circa ætatis florem erumpere solent; sic ἰοειδὴς μικρὸς, apud Aristot. &c. V.

Ἰόομαι, exp. rubigine or, &c. V.

Ἰὰ, eheu, plerumq; est adv. dolentis; ut ἰὰ ἰὰ, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, apud Aristoph. & cum genit ἰὰ ἰὰ ἰὰ ἰὰ δαιμόνων βουθυμάτων, ô iniqua consilia, Luc. sed interdum contrà, est exultantis; ut ἰὰ ἰὰ ἔπνον, &c. Apud Plat. de rep. l. 4. sed in hac signif. quidam scribi, ἴᾶ, cum circumflexo, tradunt, &c. V.

Ἴαν, apud Poll. scribitur, ut & ἰπόα, cum aspero spiritu, &c. V.

Ἱπποκενταύρ, equis perstrepos; ab ἱππόκερτος, equis resonans, &c. V.

Ἵππος, ὁ, ἡ, est equus, equa; unde in plur. ἵπποι ἀερόποδες; Il. ψ. & ἵπποι ὠκύποδες; Od. σ. & ἵππες ζαθέηνδε, Il. ψ. pro quo ὑπαγειν ζυγὸν ἵππῳ, Il. α. & χαλινώσαι ἵππον, apud Xen. & ἵππων ὀπλοκτυπίῃ, Il. ν. conscendere equos; & ἵππον ἐλαύνειν, Od. ε. Item ἵππος; fœm. gen. accipitur aliquando, pro ipso equitatu, seu equitibus; ut χιλὶν ἵππῳ, mille equites; & μυρίῃ ἵππῳ; decem millia equitum; apud Herodot. Sic apud Thuc. ἵππος διακοσία, ducenti equites; sed est etiam, piscis nomen; de quo Athen. Item oculorum affectio, per quam nunquam illi quiescunt, sed tremulè subinde nictant; item ἵππος, in compositione, interdum intendit significatum, sicut etiam βίᾳ; ut ἱπποκόρυμ, magnum scortum; & κορυπ, apud Aristoph. senex & delirus; sunt qui ab ἵππαμαι, & πᾶς, derivatum velint; quasi qui pedibus est volucribus, &c. V.

Ἱπποστολία, ἡ, exp. equile, &c. V.

Ἱππουρις, nomen est promontorii; ex ἵππος & οὐρὰ, τὸ, &c. V.

Ἶρις, deductum esse scribit Eust. ab εἴρω, nuntio. nimirum quod pluvias denuntiet; à Poëtis vero fingitur dea, quæ à diis nuntia mitti solet, Hesiod. in Theog. hinc etiam, fama ita vocatur; sed dicitur etiam sic circulus ille qui circa pupillam est, inter eam & album oculi medius; nomine indito, ab arcus similitudine; ambæ enim hæ Irides sunt versicolores, &c. V.

ΙΡΟΣ, Irus, ponitur inter Themata; & dici putatur ab εἶρω, nuntio, quasi ἄπαγγελίας, &c. V.

Ἰς, ἰνὸς, transfertur & ad inanimata, ut herbæ; divisiones enim eas, & intersectiones quæ in earum foliis à tergo eminent, Græci ἶνας vocant, Plin. aliquando fibras, aliquando, nervos, aliquando, venas appellavit, Gal. ἶνα, vocat etiam lineolam illam quæ literam S, per transversum secat; item ἶς, apud Poëtas exp. vis, quoniam virium corporis bona pars consistit in fibris, seu iis partibus quæ fibras multas habent, & nervosæ sunt, &c. V.

Ἰσημι, putatur factum esse ab ἰσάω, ἰσῶ, hoc vero ab εἴσω, f. inusit. verbi εἴδω, &c. V.

Ἰσπὸς & ἰστίνιον, isicium dicitur, ab insectione, quasi insicium; videtur enim ex Latino factum; & sic peregrè num esse vocabulum colligi potest ex Athen. l. 9. &c. V.

Ἰστωδὲ, dicitur excrementum quod sus effundit, fuccerda; quasi ὕσκωδε, Hesych.

Ἴσον, τὸ, sive τὸ ἴσιν, neut ab ἴσος, substantivi locum sæpe obtinet, & exp. æqualitas, æqualis portio, seu æqua, item æquabilitas, juris æquabilitas jus; ut τὸν ἴσον ἔχω, jus meum obtineo; & ἀπὸ τοῦ ἴσου, Thuc. pari jure & conditione; & interdum, ex æquo jure; item ἴσα, neut. plur. sequente ᾗ, exp. perinde, æquè; ut Thuc. l. 3. ἐδέησε τῷ ἱερῷ ἴσα ᾗ ἰκέτῃ δοῦναι, perinde ut supplices, item ἴσον ἀπέχειν, apud Thuc. exp. æqualiter abesse, tantundem abesse, &c. V.

Ἰσοῦμις, idem est cum ἰσοῦμαι, &c. V.

Ἰσοδόδε, est idem quod ἰσοδόν, i.e. temos; quod enim in curru & ἀπήνῃ est ῥυμὸς, id in aratro est ἰσοδόδε, &c. V.

Ἰσχιάνοδος, dicitur coxendicum dolor, seu arthritis coxendicis, aut arthritis coxæ articulum occupans; ut ἰσχιάδας ὠ-

φλεὼς apud Dioſc. l. 1. à Th. ἰχθὺς, cujus etymon vide in ſeq. ἰχλία.

'Ιχλία, τὰ, Poll. vocari ſcribit τὰς ἐκατέρωθεν μὲν τὴν ὀσφὺν περιβολάς; ita ut ἰσχία, interdum dicantur, ligamentum ipſum quo femur coxendicis acetabulo alligatur; interdum ipſe articulus; interdum partes carnoſæ ex utroq; lacri oſſis latere, quæ & σκέλεα, à Græcis vocantur, à Latinis, clunes nominari ereduntur; atq; adeo, ſunt qui nomen iis inditum exiſtiment, παρὰ τὸ ἰσχὺν τοῦ καθιζάνειν; quòd ſedentes ſuſtineant carnoſæ illæ poſt lumbos utrinq; eminentiæ; itaq; Ariſtot. H. an. l. 4. hominem ſolum ἰσχία habere dicit, τῶν ἢ πτερωτῶν ἢ ὄφεων. Iſidemq; l. 2. ſi etiam tradit ἰσχία τε ἔχειν; clunibus carere, aliis partibus homini aſſimilem; Homerus tamen, apro tribuit; Il. θ. & leoni, Il. υ Item ἰσχίων ἀλγήματα, ſeu πόνοι, dicuntur coxendicis dolores; apud Dioſc. l. 1. & 3. &c. V.

'Ιχθοῖδης, exp. ὁ μυδαλέα ἰσχία ἔχων; qui craſſas & rumidas habet coxas, vel etiam clunes; (ut παχυγλώσσης, μυοειδὴς, χαλκοειδὴς, πολιοειδὴς, &c.) ex præced. ἰσχία, neut. p ur. ab ἰσχίον; & εἶδος, ſ. ὅμοιος; unde εἰδ⊙, ε⊙, νς, &c. V.

'Ισχίον, exp. emacio, &c. V.

'Ισχὶς, & ἰσχιὰς, Etymologiſtes deducit ab ἴσχω; ut ſit, ὁ ἴσχων τὸ ἀνθρώπου σωμάτιον, &c. V.

'Ιτέα, ἡ, dicitur ſalix; inter primas arbor germinans, ut & populus & alnus; Eurip. ἰτέας, pro haſta uſurpaſſe dicitur; utpote faligna, i.e. confecta è ſalice; ut Hom. μελίας, vocat fraxineam haſtam; Synecdochicè, poſitâ materiâ pro re indè confecta, &c. V.

'Ιτὼς, ὁ, præceps periculorum facinorumque ſuſceptor; interdum, in bonam partem, magnanimus; apud Ariſtoph. in nub. de Strepſiade, Θεσμοὺς, ἀγλαοπῶ, πολυμηχ, ἰτὼς, βδελυκρὸς, ψοφοδῆ, συγκολλήτης, Schol. exp. impudens, & qui nullo cujuſpiam habito reſpectu aliquid audet, aut facit; Suidæ eſt etiam ὁρμητικὸς, qui præcipiti impetu ad aliquid agendum fertur, &c. Vide ἐπιτικὸς.

'Ιχῆρ, τὸ, idem quod ἴτεα, & utrumq; idem quod, & pro Th. ἴτερ, τὸ, pars umbilico ſubjecta, imus venter, &c. V.

'Ιτέλινα, dicuntur rhenones, &c. V.

'Ιῶ I, ponitur inter Themata; & exp. validè; magno cum animo, magna cum potentia, &c. V.

'Ιχθυόδηρος, vide cum ἰχθυοκάμας.

'Ιχθῦς, pisces; (plur. ab ἰχθύς, ὑ⊙,) apud Attic. dicuntur etiam piſcariæ, loca ipſa ubi piſces veneunt, Heſych. derivat Euſt. ab ἰκάδειν τὸ θύειν, i.e. ὁρμᾶν, qui animal ſit πολυκίνητον, &c. V.

'Ιχν⊙, dicitur cutis pedi ſubjecta; frequentiùs autem; accipitur pro veſtigio, i.e. ſigno quod pes incedentis ſolo imprimit; item pro ipſo pede; apud Eurip. & pro inceſſu, apud eund. παρὰ τὸ ἰχνεῖν, ὅ ἐστι σωιέχειν ὅλον τὸν πόδα, deducit Etymol. &c. V.

'Ιωὴ, ab Heſych. exp. etiam lumus, ſplendor, impetus, &c. V.

'Ιῶτα, (nomen nonæ apud Græcos literæ) ſignificat etiam apicem; teſte Heſychio; ut Matth. 5. ἰῶτα ἓν ἢ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, &c.

ΤΕΛΟΣ.

POSTSCRIPTUM SECUNDUM.

SUpereſt unicum, quod licet ultimò, quàm maximè tamen ſeriò, Vobis, Cordatis, & ſeriis Studioſis omnibus, propoſitum velim intentiſſimè perpendendum: Id autem eſt: ut, ſtudioſos, quamvis optarim omnes, acumine congruo præditos, quàm celerrimè poſſent, (& pro poſſe, hâc vice, meo, eos adjuvarim in itinere) literatas adirent *Athenas*; eaſque, pro perſpectione plena, peragrarent; minimè tamen vellem, ut, in earum plateis, quantumvis licet decoratis, Ornamentis quibuſvis variegatis, totam tranſigerent vitam, nec ulteriùs progrederentur; ſed iis ſemel perluſtratis ſolide; quamprimùm poſſent poſtea, lumbos accingerent, &, totis viribus, ad ſacroſanctam contenderent *Hieroſolyma*; Ad *Hieroſolyma*, inquam, Civitatem, (variè conſideratam,) tantâ, dignitatis & gloriæ, diſtantiâ, non tantùm *Athenas*, ſed reliquas, in Univerſo terrarum orbe, cunctas ſuperantem urbes, quantâ, Cœlum ipſum ultimum & ſupremum, terram ſuperat imam etiam & infimam; quippe, quæ, Civitas Maxima, Regis Maximi, Dei nimirùm, ipſius, à Deo ipſo, nominatur; &, in qua, non ſolum, antiquitùs, Deus ipſe, familiaribus ſuis, modis quibus voluit, variis, erat notus; eoſque ſæpiſſimè, familiariter, eſt allocutus; Sed, &, Novè, temporum ſcilicet in plenitudine, cum hominibus quibuſvis, opportunè ſibi obviis, familiariſſimè, & in carne, converſatus eſt; &, in qua, ſacroſancta hæc Eloquia atque Salutaria, quæ Deus ipſe Glorioſus, cum hominibus, diſſerebat, homo; reponebantur; ut Theſaurus Cœleſtiſſimus, planè, ac plenè Divinus; debito tempore, terminatâque menſurâ, per totum terrarum Orbem, & per Futuras Generationes hominum omnes, communicandus, evulgandus, & diſtribuendus. Hanccine Civitatem, talem, tantam, & Prærogativis adeo, divinitus, donatam Glorioſis, juvenes, & Studiis dediti, cuncti curioſi, non vultis inviſere? Portionis veſtræ, ex Theſauro illo Divino, *Hieroſolymis* repoſito, viz. Ex Divinis Eloquiis; Univerſum Orbem, aliquando, pervolandis, negligetis, aut cunctabimini, participes fieri? *Homerum* aut *Demoſthenem*, &c. *Horatium*, aut *Ciceronem*, &c. Vel alios quoſvis, hujuſmodi Claros, *Athenis*, vel *Romæ*, canentes, vel perorantes, ardenter vultis captare? & eorum verba, hiatu peravido, vultis aucupari? &, pretioſiſſimum veſtrum tempus totum, cum iis, vultis conterere? Atque, interim, *Moſen* & *Prophetas*, aut hujuſmodi viros, verè cœleſtes, & numine, prorſus, ac verè Divino, raptos & elatos, *Hieroſolymis*, & cœlitùs eloquentes, immo, Altiſſimum ipſum, tam, ut Deum, quàm ut hominem, exinde, altitonantem, & verba, verè, & reipſâ, Divina, fundentem, dignari non vultis auditu? Longiſſimè abſit, & avertatur, ab omnibus animis ingenuè Studioſis, influxus hujuſmodi adeo infernalis: Sed, oportet cohibeam meipſum: Novi ſatis, Lectores quoſlibet Cordatos, noſſe, quò tendam: Atque, equidem, ut, intima proferam excogitata; ex quo, Lingua Sacroſancta, Hebraica, & Veteris Canonis Textus Sacroſanctus, in ea, ſcriptus, Ope Divinâ, reddebatur aliquo modo mihi familiaris; ſum, exinde, ſemper Opinatus, in unica re qualibet alia nulla, Orci ſtratagemata, prævaluiſſe magis, contra felices, & efficaces, Religionis Chriſtianæ, progreſſus, in puritate Doctrinæ, & Pietate vivida; quàm, in adeo generali neglectu, & notitiæ defectu, Linguæ Hebraicæ, verè divinæ: In illa, namque, & in textu, divinitùs, nobis, in ea, tradito, ſi ſolide, ſerióque, ſaperent homines, & ſalutares, exinde, ſcaturientes aquas, Teipſos aſſueſcerent exhaurire; tantam, adeóque efficacem, medullam, & adipem Spiritualem, cœleſtem, & ſalvificam, ubertiſſimè, ad ſolatium animarum, perciperent, affluentem; ut, quicquid, Divino, ac Cœleſti ſapore, non tinctum, prorſus iis eſſet inſipidum, penitúſque faſtidiendum: In textu, præterea, ipſo Divino, alta, profundáque adeo myſteria, quotidie perſpicerent, non ſolùm, indaganda, & eruenda; ſed, &, diligenti, humi'íque ſcrutinio, certiſſimè reperienda, ad animarum, adeo uberrimam expletionem; ut, pleræque iſtæ controverſiæ litigioſæ, quæ Orbem Chriſtianum, & varias, in eo, Sectas, & Societates, tam diu vexarunt & diſtorſerunt, &, quibus uſus eſt inimicus hominum Salutis, pro Stratagematis ejus præcipuis, ad Concordiam & Charitatem, inter Chriſtianos, ſubmovendam, & ad diſſidii animorum ſemina, inter eos, perniciosiſſimè ſpargenda; Textuali Viro, cum contemptu, faſtidióque maximo, forent deſpiciendæ, &, ut tales minutiæ triviales, abigendæ, quarum, vix ſingula earum centena, tanti haberetur illi, ut, à textu ipſo Sacro, horulâ vel unicâ, ad eam penſitandam, nedum diſputandam, ſeipſum avocari, pateretur: Quæ autem, revera, ſolidæ eſſent, ac Divinæ veritates, pro quibus, quidem, acriter contendere par eſt; eæ, luculenter adeo, ipſi, ex ipſo Textu intellecto, paterent conſpicuæ, ut, errores, & veritatibus iis contraria figmenta, ſtatim rejiceret, ac, in veritate quacunque, ibi, divinitùs fundata & firmata, ſedatus, & quietè, diſcumberet, fixus, & ſtabilitus, ut rupes, contra cunctos fluctus infernales, veritatem talem concutientes, aut labefactare tendentes: Et, qui aliter fieri poteſt? Cùm Deus ipſe, in Textu loquens, ſubminiſtret quoque Spiritum ejus, ad verum verborum ejus intellectum, rectè, ſcilicet, debitéque. lecturientibus. Hæc, cum ita

ita sint; minimè mirum est, eos, qui contemptui, aut neglectui, habeant fontes, salutis ipsius, & vitæ Spiritualis, ac veræ, scaturientes aquas; sibi ipsis, cisternas aridas, & aquarum salutarium minimè capaces, effossuros; ita enim, talibus, verè, ac severè, veritas ipsa minitatur. Hujusmodi plura, immo, plurima, Theologiæ, præcipuè studiosis, restant suggerenda; hîc, autem, non tam tempori, quàm ultimæ, hujus Operis, diu expectati, Schedulæ, Chartæ parcendum perituræ. Vos autem, & reliquos cunctos Christianos Studiosos, scisciteri vellem; quamnam ob causam? & præjudicio quonam? contemptui habetis, aut neglectui, studia Hebraica? An quia studia hæc, præ Linguarum studiis aliarum, difficiliora multò sint, & intricatiora? Tale nihil verum est, ingenui Studiosi; Immo, vanissimum, hoc, & falsissimum esse præjudicium, plenè potuit & fusè demonstrari, cùm ex natura, & proprietatibus ipsius Sanctæ Linguæ, docendæ, discendæque, facillimæ; (utpote, in cujus nominibus, nulli sunt casus variandi, & in cujus Verbis & Conjugationibus, modi sunt nulli, præter unum, in aliis Linguis, Indicativum appellatum; & tempora tantùm sunt duo, Præteritum, & Futurum; pro præsentibus, nimirum, in ea, participiis usurpatis; &, in toto Textu, bis viginti, vix occurrunt, appellativa composita, &c. Ac proinde,) &, præ omnibus aliis ab ea Derivatis, (quippe, aliarum omnium, primævæ Matris, & Originis,) immensis verè (ut ab immenso, proficiscentis, Deo) parasangiis, simplicissimæ: Tum, ex eruditorum multorum, immo ex quorumvis, solidè ac seriò sese studiis hisce dicantium, experientiâ, planè contrarium, plenè comprobante, plenissiméque demonstrante, facillima, simul ac jucundissima esse, hujus Linguæ, divinitùs, primævæ, studia: Ex quibus, ego, (vix talia publicè declarandus, nedum jactabundus, absque hoc motivo, mihi non exiguo, viz. ad exacuenda studiosorum ingenia, & ad incitandam eorum indolem & industriam, ut Linguæ Sanctæ studia, cum alacritate capesserent;) non possum, non, Lectoribus omnibus, indicare; quod, quum Hebraicis studiis meipsum applicui, ab Alphabeto etiam ipso, exorsus, exarando, neminéque etiam existente mihi præceptore, aut docente quopiam; cum *Ariomontani* Bibliis interlinearibus, & *Buxtorfii* Grammatica, Lexicóque; quatuor mensium temporis spatio, Divinâ Ope, Studiis, & Industriæ meæ, propitiâ; eo usque sum progressus, ut *Psalmos*, *Jesaiam*, *Jobum*, & *Prophetas minores*, Textus Hebraici difficillimos libros, totos, Vocabula resolvendo, perlegerim; & reliquos libros Historicos Hebraicos, reddiderim mihi familiares, etiam ad eos, sine punctis Vocalibus, legendos, & intelligendos; & quatuor, circiter, aliis succedentibus mensibus, eosdem prædictos libros difficiliores, rursus, semel; Chaldaicáque Textualia, secundâ, vel tertiâ vice, resolveram; atque simul, Chaldaicæ, Syriacæque Grammatices compendia transcripseram, & *Syriacum Psalterium*, intellectu facile mihi dederam: Qualis progressus, etiam ulterior, fieri posse, ex hoc apparet evidens; quòd, postea, studiosos varios, in Fundamentis Hebraicæ, Chaldaicæ, & Syriacæ Grammatices, Hebraico, Chaldaicóque textui Biblico, & *Psalterio Syriaco*, congruenter adeo applicandis, edocui; ut, *in iis*, præceptore, non ulteriùs indigerent: idque quatuor vel quinque mensibus, bis, vel ter, hebdomade, & singulis vicibus, horis, circiter, tantummodò duabus, eos conveniens: Immo, septimanâ, tantum, unicâ, studentes quosdam ingeniosos, quos tempus, & occasiones, urgebant, in Fundamentis Linguæ Hebraicæ necessariis, & in iis, praxi textuali applicandis, institui, & in tantum edocui, ut ipsi perviderent, se nihil ulteriùs indigere præceptore, ad Biblia Hebraica perlegenda, & intelligenda, si eorum propriam adhiberent Operam solidè studiosam, in libris utendis, quos iis, in hunc finem ostendi, vel exhibui: Quænam igitur imaginari possit, in hujusmodi Lingua ediscenda, difficultas? quum, multa talia, multorum experientiis, comprobata sint, & comprobari possint, si concurrere contingant, apti discipuli, cum præceptoribus aptis. Forteat, autem, suspicari possit, nullas, vel paucas, habere hanc Linguam, illecebras, vel utilitates, quæ ingenua captent & inclinent ingenia, ad ejus studia capessenda: At, falsissima, talia esse præjudicia, satis id ostendit, quod, nunquam, quisquam, Linguæ Sanctæ solidè gnarus, & Divinæ Veritatis, in ea, primitùs, exhibitæ nobis, Amicus Cordatus, hujusmodi quidpiam asseruerit; Immo, è contrà, clamant, ad unum omnes, discipuli cœlestes, cœlitùs, in cœlesti Lingua edocti; non solum, in nulla alia Lingua, sed, &, in nulla alia re subcœlesti quapiam, delitias posse reperiri tales, Spirituales, & cœlestes, animos, animásque, plenè raptantes; quales, certissimè, reperiendæ sunt, in Divinis verbis & veritatibus, in Hebræo, primitùs, (&, ex eo, deinde, in Græco) textu, contentis, &, hominibus ad salutem animarum æternam, divinitùs donatis: Testis sit, instar omnium, unus, isque Regius: Centies, enim, & ultrà, in *Davidicis*, non solùm, Regiis, sed verè Divinis hymnis, attestatur hoc expertum, & inculcatur: Gaudia nimirum, ex ipsis, auri vel argenti, Thesauris etiam millibus, vel, ex quibuslibet aliis, sub ipso Deo, rebus etiam maximè desiderabilibus, atque pretiosissimis, quàm maximè affluentibus, exorta; nunquam esse, cum lætitiis hisce Spiritualibus, ex unico, Verborum ipsius Dei, Divinarúmque veritatum, in iis exhibitarum, Thesauro, uberrimè manantibus, imaginabili proportione quacunque, conferenda: Atque inde patet, itidem, evidentissimè; neque studia Linguarum quarumvis aliarum, aut omnium, cum studio Linguæ hujus, in qua, verba ipsius Dei, veritatésque Divinæ, nobis, ab ipso Deo, exhibentur, imaginatione quilibet, æquiparari posse, rationali: Et, quinam aliter esse possit? Num enim, excogitata humana, cum ipsis Dei, sint comparanda, cogitatis? Quæret igitur alîquis, Quænam est Prærogativa, Sacrosanctæ Linguæ Hebrææ, præ Linguis omnibus aliis? Immo, multis, maxima, modis; Hæc enim

enim Lingua, ipsius Immensi Dei halitu, cum ipsa anima rationali & Immortali, primo homini, (&, in eo, posteris ejus omnibus, itidem, ab eo, communicanda; nisi, priùs à Deo ipso, perfidè defecissent; ac, proinde, postea, ut à Deo ipso, ita, ab ejus Lingua, ut extorres ablegati, debitâ pœnâ, justóque judicio, alieni redditi essent, & extranei;) primitùs erat inspirata & infusa: Deinde, in hac ipsa Lingua, Oracula Divina, primitùs tradita fuere conservanda, & hominibus, ad viam, salutis eorum æternæ, demonstrandam, exhibenda: Quibus Prærogativis quænam imaginari possunt eminentiores? Erigite igitur, & arrigite vosmet ipsos, Studentes omnes Ingenui, ut, quamprimùm potlitis, (non solum, ad literaturam vestram adaugendam & complendam; sed &, præcipuè, ad vestrarum salutem animarum, promovendam, & consequendam;) aquas exhauriatis salutares, ex fontibus ipsius salutis; ex ipsius Dei nimirùm, verbis, & veritatibus Divinis in iis comprehensis, ac vobis, ad salutem vestram æternam, in Hebræo textu, primitùs conscriptis: Præsertim, vero, munus hoc, non minùs, quam necessariò, suscipiendum, incumbit vobis, qui S. Theologiæ studetis, aut intenditis esse candidati: Ob curam animarum, pastoribus Ecclesiæ concreditam: Quid enim, num, pro præceptore, haberetis eum, idoneo, ad prælegendum vobis, & edocendum *Homerum*, aut *Demosthenem*, &c. Qui nihil unquam ipse didicerat Græcè; sed tantum nôrit, eorum aut talium, Authorum, versionem aliquam Latinam: Discipuli quilibet, alterius Scholæ, Græcè edocti, sub alio præceptore, Græcè prælegente; quibus opprobriis, & invectivis Satyricis, mordaciter insectari possent, audaciam hujusmodi didascali præsidentis? & temerariam ejus ignorantiam, unà cum futili, discipulorum ejus, profectu, in studiis eorum, irridere possent? Talibus, omnino, vel paribus, si non pejoribus, opprobriis, videntur obnoxii, qui verborum *Mosis* & *Prophetarum* sese jactitant, Interpretes, & exinde, Theologastros; quum ea nunquam legerint, nec intellexerint, nisi per translationes quasdam, *Latinas*, vel *Anglicanas*, aut alias quascunq; Vulgares; quas non nôrunt, nec intelligunt num veræ sint, necne; quoniam, eas, cum ipsis Dei verbis, per *Mosen* & *Prophetas*, descriptis, non possunt conferre; nec talem ullam, possunt, ex seipsis, instituere collationem. Longè multò, possent hæc ulteriùs deduci; sed hîc, hac vice, subsistam; (Pudet, enim, & piget, hujusmodi, verè nimis, & communiter adeo, posse dici; nec posse refelli,) &, ut, Cordati cuncti Studiosi, quibus cordi est, Veritates Divinas, prout, in ipsius Dei verbis, (&, non, tantùm, in versionibus humanis,) patefactas, pernoscere; in optimis mediis, ad hunc finem, (infra Deum ipsum, &, in eo, Salutem, Omnium) assequendum, ab ipso Deo, hujusmodi conatibus, semper, propitio, feliciter dirigantur; persistam, quamdiu, Dei beneplacito, vita mihi superfuerit, supplex orans,

Gulielmus Robertson.

חיל

יעמיעש

POSTSCRIPTUM PRIMUM.

DUplex, extitit, hujus Supplementi causa, vel occasio; utraque, tamen, non parùm, vestro, Cordati Lectores, non parvo commodo, conducens, in usu, præsertim, primæ hujus Operis partis: Alteram, dedit *Schreveliana* Methodus, defectiva, nimirùm, brevisque nimis, per totum Opus suum, ab eo usitata: Alteram, ego, mihimet, ipse præbui: Primò, namque, *Cl. Schrevelius*, Tyronum, ferè, usui, solummodò consulens, Operis, ab eorum manibus citò terendi, Volumen, quàm potuit, parvum, iis tradere, statuit; ac, proinde, Thematum etiam ipsorum, & Derivatorum, præcipuorúmque Compositorum, significationes, parcè nimium, & paucas, descripsit; ut &, multa millia Derivata & Composita, penitus omisit; Hos, & hujusmodi defectus, in posteriore Lexici parte, ab initio literæ *Kappa*, tam in Thematis, quàm in Derivatis & Compositis perquàm multis, vel, in Vocabulis ipsis, adeò defectivè descriptis, vel in quibusdam aliis, ab iis Derivatis, aut, iis affinibus, &, ab iis, non multùm remotis; Atque in reliquis omnibus Vocibus Græcis, à *Schrevelio*, prorsus omissis, quàm potui breviter, &, pro Voluminis ratione, studui supplere; & ut prior etiam Operis pars, ab initio literæ *Alpha*, ad *Kappa*, posteriori par esset; hoc Supplementum adjeci, eámque in eo præstiti: Themata, nimirum, plenius explicavi, pleraque; Vocabula Græca omissa, restitui; & permultis, etiam, Vocibus Græcis, Derivatis & Compositis, à *Schrevelio* descriptis, Auctiorem addidi Explicationem: Quæ eadem, in hoc Supplemento præstita, submovent, etiam, aut supplent alteram, supplementi hujus, mihimet, à meipso, subministratam, occasionem: Nam, quum, primùm, hoc Opus essem aggressus; possibile vix putavi, Lexici Græci Corpus totum, adeo prægrande, in unico justo Volumine, in Quarto, posse contineri, cum aliquali, Vocabulorum omnium, Explicatione, & Grammatica eorum Resolutione; & simul, etiam, cum Lexico Latino-Græco, copiosè, itidem, adaugendo: Et proinde, Derivata varia, non admodum Usitata, & Composita multa, quorum Compositio, & significatio, videbatur, Studentibus, nom multam paritura difficultatem, consultò, præterii, ut, quæ minùs incommodè, potuerant omitti, &, quorum omnium, Volumen vix capax æstimavi; ac propterea, etiam, voces, à *Schrevelio*, non satis explicatas, non ausus sum attingere, in earum pleniore aliqua Explicatione: Postea, autem, quum in progressu Operis, quotidie perceperim, Characterum, seu Typorum (ad hoc ipsum Opus, consultò, fusorum) Ope, Beneficióque, schedulas Chartæ paucas, Vocabula Græca permulta comprehendere; &, priùs, quàm ad *Kappa* pervenerim, plenè perviderim, Vocabula omnia Græca Usitata, unico Volumine, in Quarto, posse comprehendi; statui, post literam *Kappa*, nulla prætermittere Vocabula Græca, talia, Græcis in Lexicis, occurrentia, sed ea omnia describere, explicare, & Grammaticè resolvere, à *Kappa* ad finem; & in Supplemento, adjicere, quæ, in prima parte, prætermissa fuere, &c. Ut suprà dictum: Ut autem, Hæc, compendiosiùs fierent, &, ut Volumen nimiùm non excresceret, compendiosiore Methodo sum usus, & solitâ, aliquantùm strictiore, quæ, variis Chartæ Schedulis, Pondere, & Onere, minus, totum reddidit Opus, & nihilo tamen minùs, Studentium usui, commodum & facile: Nam, (prout in Lexicis fieri solet) unicuique novo Græco Vocabulo, Sectionem novam, à nova linea incipientem, non attribui; sed, affinia varia Derivata, ab eodem Themate provenientia, sæpe; & multis in locis, Composita & Decomposita multa, Sectione unicâ, & eâdem, descripsi; additâ notatione Derivationis, & Compositionis, talium Vocabulorum, vel, ab initio, frequentiùs, in prima parte Operis, ad *Kappa*; sed, ad finem, semper, hujusmodi Sectionum, in posteriore parte, & in Supplemento; observatâ, tamen, in omnibus, Alphabeticâ Vocabulorum consecutione propriâ; Et, licet, fortean, (ut, in tot Vocabulorum millibus, vix aliter fieri potuit, qualibet industriâ, varias ob causas,) ordo ille Vocabulorum Alphabeticus, aliquantùm, interdum, interrumpatur, in quibusdam Vocabulis; non longè tamen, à suo proprio loco, distant voces taliter elocatæ; sed, à quovis oculo perspicaci, circumspectione qualibet seriâ, facilè sunt reperiendæ; &, quoniam, in prima parte, ab *Alpha*, ad *Kappa*, hujusmodi voces, frequentiùs occurrunt, extra ordinem proprium, paululúm, dispositæ; ideo quascunque viderim, circa suum locum, statim, non apparentes; aut repertu non obvias; eas omnes, in Supplemento, ubi reperiantur, indicavi; sicut, etiam, in eadem prima parte, quæ observavi, occurrentia sphalmata gravia, (ardor enim præli non patebatur, ut, à *Cantabrigiâ*, hùc, *Londinum*, Schedulæ singulæ, prius quàm fuerant ultimò impressæ, transmitterentur;) in eodem Supplemento, Emendata reddidi. Valete, Studiosi Lectores, & Benigni; studiisq; favete vestris atque meis;

G. R.